00044347

BOMBAY BRANCH
OF THE
ROYAL ASIATIC SOCIETY
TOWN HALL, BOMBAY.

Digitized with financial assistance from the
Government of Maharashtra
on 21 October, 2015

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. V.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

46347

EDITIO NOVA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

VOL. V.

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, OXONIENSES, CANTABRIGIENSES, EDINENSES, ET DUBLINIENSES.

1823.

R
Gr 483.7
Est/The
44347

٤٤٣٤٧

00044347

vatur. In Epigr. ap. Suid. Ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Κειράμενος, γενύων, ἄρσενος ἀγγελίας. Habet et avellana nux ἰούλους, Villos callo compactili, ut Gaza interpr. H. Pl. 3, 7, imitatus Plin., qui 16, 27. ita scribit, Ferunt et avellanæ iulos compactili callo, ad nihil utiles. Suidæ ἴουλος est τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις ἄνθος. ||Ἴουλοι dicuntur etiam Bestiolæ quædam multipedes, quas Marc. Emp. Cutiones vocat, et a Græcis πολύποδας nominari scribit. Ἴουλος, inquit Hes., ζῶον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον· τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γινόμενον ὄνον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον, ἴουλον καλοῦσι: quæ et ap. Suid. leguntur, cui etiam ἴουλος est ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ πολύπους. Numenius autem ἰούλους vocat τὰ ἔντερα τῆς γῆς, Intestina terræ, Athen. (305.) hunc ex eo locum proferens, ἴουλοι Κέκληνται μέλανες γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης. [" Οὖλος, Οὐλῶ, Eichst. de Dram. 149. Jacobs. Anth. 7, 314. Ἴουλος, Eichst. l. c. ad Charit. 624. Jacobs. Anth. 7, 21. 314. 10, 59. 68. 12, 266. Callim. 1, 431. ad Diod. S. 2, 596. Boiss. Philostr. 374. Prima lanugo, Theocr. 15, 85. Valck. Adoniaz. p. 408. Phœn. p. 50. ad Röv. p. 50. Ruhnk. Ep. Cr. 180. 198. 238. Bibl. Crit. 2, 1. p. 87. ad Charit. 216. Jacobs. Exerc. 2, 37. Ammian. Marc. 30, 7, 7. Bestiola, Casaub. ad Athen. 143. Jacobs. Anth. 7, 313. Brunck. Soph. 3, 424." Schæf. Mss. " Nomen Piscis ap. Marc. Sidet. in Fabric. B. Gr. 1, 15." Kall. Mss. Aristot. H. A. 5, 32. Arat. D. 225. et Schol., Dio Chrys. Or. 10. p. 298.] Ἰουλόπεζος a Lycophr. (23.) dicitur Navis quæ multis remis agitur, ut ἴουλος multis pedibus graditur. Eust. vero exp. μακραὶ, παρὰ τὸ ἰούλοις ἐοικέναι, i. e. σκώληξι ποδωτοῖς. [* Ἰουλοφυής, unde] " Ἰουλοφυέω, " Primam pilorum lanuginem edo. Utitur h. v. Gaza " de Senect. Ἡβῶσά τε καὶ ἰουλοφυοῦσα." " Ἀνίουλος, Impubes, Cui nondum effloruit prima lanugo," [" Planud. Ovid. Met. 3, 422. Const. Manass. Chr. p. 79." Boiss. Mss.] Ἰουλώδης, Iulos polypodas referens, Qui est e genere iulorum polypodum. Dicitur esse Insecti genus ap. Aristot. [de Part. Anim. 4, 5.] " Ἰουλίς, ίδος, ἡ, Iulis, Piscis quoddam genus, quod " Aristot. H. A. l. 9. gregalibus annumerat, Diosc. " l. 2. saxatilibus. Numen. ap. Athen. (304.) dicit " ἰουλίδα μαργόν." Ἰουλίζω, Primam lanuginem emitto, i. q. χνοάζω, Tryphiod. (52.) εὐφυέεσσιν ἰουλίζων κροτάφοισι.

A Præcedenti autem οὖλος, quo significatur Fasciculus manipulorum hordei collectorum, EST Οὐλοδέτης, Merges. Eust. 1162. Δεσμοὶ σταχύων, οἳ καὶ οὐλοδέται. [" Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss.] AT Οὐλόδετον dicitur Funiculus e culmis contortus, quo οὖλοι colligantur, Eust. l. c. Ἀμάλλιον, σχοινίον τὸ καὶ οὐλόδετον, ἐν ᾧ δεσμοῦσιν ἀμάλλας. Et mox, Ἀμάλλιον, ὃ νῦν τινες οὐλόδετον, οἱ δὲ * ὠρόδεσμον, τὸν ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενον δεσμὸν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα. [" Heyn. Hom. 7, 548." Schæf. Mss. * Οὐλοφόρος, i. q. ἀμαλλοφόρος, Serv. ad Æn. 11, 858.] Eidem Οὖλος subjungi POTEST Οὐλαί, i. e. αἱ κριθαί, Hordeum: παρὰ τὸ ὅλαι ἤγουν ἀκέραιαι ἐσθίεσθαι πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὸν ἀλετὸν, Eust. Alibi autem ex aliis Grammat. οὐλας exp. τὸ ἐξ ἁλῶν καὶ κριθῶν μίγμα. Hes. quoque οὐλὰς exp. κριθάς. Accipitur pro eo, quod Lat. Molam s. Molam salsam vocant, qua hostiæ aspersæ sacrificabantur. Festus, Mola vocatur etiam far tostum et sale sparsum, quod eo molito hostiæ aspergantur. Sic Scholiastæ Homeri οὐλαὶ sunt κριθαὶ μετὰ ἁλῶν μεμιγμέναι, ἃς ἐπέχεον τοῖς ἱερουργουμένοις ζώοις πρὸ τοῦ θύεσθαι. Od. Γ. (441.) ubi sermo est de bove mactando et immolando, ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς Ἐν κανέῳ. Apud Athen. 297. Agatharchides dicit Bœotios anguillas ceteris corpore præstantes ἱερείων τρόπον στεφανοῦντας καὶ κατευχομένους, οὐλάς τε ἐπιβάλλοντας θύειν τοῖς θεοῖς, ubi οὐλὰς ἐπιβάλλειν dicit, quod Virg. Spargere molam, Cic. Inspergere molam. Et Horat. de Agamemnone filiam ante aras statuente, et immolante, spargisque mola caput improbe salsa. Paus. Att. p. 31. Θύουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος, ψηφῖσιν ἐν τῇ θυσίᾳ ἀντὶ οὐλῶν χρώμενοι. Annotat autem Suid. in Οὐλοθυτέω quædam, quæ consentiunt cum iis quæ Eust. paulo ante

A dixit, οὐλὰς vocari Hordeum, eo quod olim integrum comederetur ante repertum molarum usum: in ejusque rei memoriam τοὺς ἐπιθύοντας ταῖς σπονδαῖς solitos fuisse κριθὰς ὅλας χέειν. [" Musgr. Iph. A. 1567. Coray Theophr. 220. Dionys. H. 1, 288. ad 3, 1496. ad Lucian. 1, 176. Valck. Diatr. 43. ad Herod. 66. 77, (1, 160.) ad Od. Γ. 445. Οὐλαὶ κριθαί, μᾶζαι, ad Charit. 370." Schæf. Mss.] Οὐλοθυτέω, Immolo, Mola inspersa sacrifico: Suid. οὐλοθυτεῖν, κριθὰς ἐπιχέειν τοῖς θύμασι, Molas inspergere victimis: quod Athen. in Οὐλαὶ dicit οὐλὰς ἐπιβάλλειν. [" Ad Charit. 370." Schæf. Mss.] Οὐλοχόϊον, Vasculum in quod molas sacrificaturi conjiciebant, ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ οὐλαὶ ἐμβάλλονται πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θεῶν. Malim οὐλοχοεῖον. [" Ad Charit. 370." Schæf. Mss.] Οὐλόχυτα SIVE Οὐλοχύται, Primitiæ ante sacrificium, Ipsæ molæ et οὐλαὶ quæ victimis mactandis ἐπεχέοντο, Il. A. (449.) Χερνίψαντο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο: (458.) Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο, ubi Eust. οὐλοχύτας exp. προ-
B θύματα, et οὐλαί, i. e. κριθαὶ μετὰ ἁλῶν, ἃς ἐπέχεον τοῖς βωμοῖς πρὸ τῆς ἱερουργίας. Aliquanto post annotat quosdam per οὐλοχύτας intelligere non θύματα s. προθύματα vel προβολὴν θυμάτων, sed αὐτὰ τὰ κανᾶ, εἴτουν τὰ ἀγγεῖα δι' ὧν αἱ οὐλαὶ χέονται, Ipsa canistra e quibus molæ effunduntur. Similiter Hes. quoque tradit οὐλοχύτας interdum dici, ἐν οἷς τὰς ὀλὰς, αἵ εἰσι κριθαὶ τῶν ἱερείων, κατέχεον: item κριθὰς πεφρυγμένας. Sed verior sententia eorum est, qui οὐλοχύτας accipiunt pro Ipsis molis in victimam inspergendis et e canistro effundendis. Οὐλόχυτα autem quod cum οὐλοχύται copulavi, idem Hes. exp. κατάργματα: [Gl. Hordeacea. " Οὐλοχύται, ad Lucian. 1, 176. Clark. ad Il. A. 449. Beck. ad Eurip. 200. Wassenb. ad Hom. 69. Valck. Diatr. 43. Wessel. ad Herod. 77. ad Charit. 370. Heyn. Hom. 4, 121." Schæf. Mss.] Eæd. Οὐλαὶ dicuntur ETIAM Ὀλαί, ut patet e l. Hesychii quem modo in Οὐλοχύται citavi. Itidem ap. Eust. 132. ubi ait οὐλὰς dictas esse τὰς κριθὰς, quoniam ante molarum usum
C integræ comedebantur, Διὸ καὶ οὐλαὶ λέγονται κατὰ πρόσληψιν τοῦ υ, ὀλαὶ ἄλλως ὀφείλουσαι λέγεσθαι. Apud Hes. scribitur ETIAM Ὅλαι, κριθαί, ἀπαρχαί: retenta quidem aspiratione, sed accentu in penult. retracto. Apud Suid. vero Ὀλαὶ καὶ οὐλαί, αἱ μεθ' ἁλῶν μεμιγμέναι κριθαὶ καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμεναι. Sic vero et in Ms. libro habetur, tenui spiritu et accentu in ultima. [Ὀλαί, Molæ, Hordeum sale mixtum, Aristoph. Ἱππ. 1167. Εἰρ. 948. 960. " Musgr. Iph. A. 1567. Brunck. Soph. 3, 440. Heyn. Hom. 4, 681. Act. Traj. 1, 242. Valck. Diatr. 42. Κριθαί, μᾶζαι ὀλαί, ad Charit. 370." Schæf. Mss.]

" Ὀλαιμεύς, et Ὅλαιμος, παρὰ τὰς ὀλὰς dicitur ὁ " σπερμολόγος, ὁ τὰς ὀλὰς βάλλων, Lex. meum vet. " et Etym. Meminit et Hes. Ὀλαιμεὺς afferens pro " ὁ τὰς ὅλας βάλλων: et Ὀλαιτοὶ ac Ὀλατοὶ pro " σπερμολόγοι." " Ὀλβάχνιον, pleonasmo τοῦ β pro " ὀλάχνιον, dicitur, τὸ τὰς οὐλὰς ἔχον, h. e. κανοῦν ἐν " ᾧ ἀπετίθεντο τὰς οὐλάς. Ita Lex. meum vet. in
D " Δερβιστήρ: serie autem sua habet Ὅλαχνον et " Ὄλβαχνον, remittens ad prædictum Δερβιστήρ. " Hes. Ὀλβάχιον affert pro κανοῦν, e Dinolocho."

AT VERO Ὅλος i. significat q. θόλος, i. e. Atramentum sepiæ. Apud Hes. tamen legitur Ὅλος, τὸ μέλαν τῆς σηπίας: sed rectius in Ms. Suidæ exemplari ὄλος, tenui spiritu et paroxytonws. Gal. quoque ὄλον ap. Hippocr. exp. τὸ μέλαν τῆς σηπίας. [" Ὅλος, Jacobs. Anth. 7, 212. Ὀλὸς, ad Timæi Lex. 143." Schæf. Mss.] Ὀλώδης, Ater instar atramenti sepiarum, Turbidus; nam Gal. ap. Hippocr. ὀλώδη exp. θολερὰ ἢ μέλανα. [" Heringa Obs. 52." Schæf. Mss.] Ὀλερὸν, i. q. ὀλώδης, Gal. ap. Hippocr. ὀλερὸν esse dicit δυσῶδες: vel μέλαν, ἀπὸ τοῦ τῶν σηπιῶν ὄλον. [" Ad Timæi Lex. 143." Schæf. Mss.]

" ὈΛΟΣΧΟΥΣ, ut μόσχους, volunt esse Pediculos " pomorum. Utitur eo vocab. Nicander Θ. 870. Σίδης " δ' ὑσγινόεντας ἐπημύοντας ὀλόσχους Αὐχενίους, ἵνα " λευκὰ πέριξ ἐνερεύθεται ἄνθη, Schol. ὀλόσχους αὐχε-

“ νίους σίδης exp. ῥοιῶν τραχήλους.” [“ Vocab. ὀλό-
σχος alibi nondum repertum videtur ab ὄσχος deri-
vandum, ut ab ὄνθος ὄλονθος, ὄλυνθος.” Schn. Anim.
Idem in Lex. scribit Ὄλοσχος.]

“ ὈΛΠΗ, ET Ὄλπις, Hesychio λήκυθος, Lecy-
“ thus, Ampulla olearia, Vas olearium, Nicand. Θ.
“ (97.) Αὖα δ' ἐν ὄλπῃ θρύπτε, καὶ αὐτίκα γυῖα λιπαί-
“ νοις, Theocr. 2, (156.) Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δω-
“ ρίδα πολλάκις ὄλπαν: hic enim Schol. ὄλπην interpr.
“ λήκυθον. Itidemque ὄλπιδος pro ληκύθου accepit
“ idem Theocr. 18, (45.) ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν
“ ἄλειφαρ Λασδόμεναι. || Ὄλπας vocarunt etiam
“ χόας οἰνοχόης σχῆμα ἔχοντας, aptos πρὸς τὴν τοῦ οἴ-
“ νου ἔγχυσιν, Athen. (495.) ubi simul affert hoc Ionis
“ testimonium, ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὄλ-
“ παις οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε. Sic ὄλπις etiam
“ Hesychio est οἰνοχόη.” [“ Jacobs. Anth. 7, 71. 8,
385. 9, 152. Anim. 292. Toup. Opusc. 2, 29. 30.
Emendd. 2, 444. Koen. ad Greg. Cor. 132. Valck.
Callim. 294. Theocr. 2, 156. Valck. ad Röver. p. 50.
Casaub. ad Athen. 81.” Schæf. Mss. Vide G. Bur-
ges. et Barker. in Classical Journal T. 9. p. 300., 10.
p. 58.]

“ ὈΛΥΝΘΟΣ, ὁ, Grossus, h. e. Ficus immatura,
“ τὸ μὴ πεπαμμένον σῦκον, Hes.: Theophr. Συμβαί-
“ νει δὲ τότε τὰ ἐρινὰ ἀποῤῥεῖν καὶ τοὺς ὀλύνθους. Gal.
“ Simpl. 8. Τὰ δὲ τῶν ἐρινεῶν σῦκα δριμείας ἐστὶ καὶ
“ διαφορητικῆς δυνάμεως· οὕτως καὶ τῶν ἡμέρων οἱ
“ ὄλυνθοι. Democritus in Geop. 10. Εἰ δὲ θέλεις
“ πρὸ τοῦ καιροῦ ἐσθίειν σῦκα, κόπρον περιστερῶν καὶ
“ πέπερι μίξας ἐλαίῳ, ἐπίχριε τοὺς ὀλύνθους. Palladius,
“ Ut ficus cito matures, succo cæpæ longioris cum
“ oleo et pipere mixto unge poma, quando grossi
“ incipiunt subrubere. Diosc. 1, 186. τοὺς ὀλύνθους
“ a quibusdam dicit vocari ἐρινεούς: cum Theophr.
“ et Gal. manifeste inter eos distinguant. Ibid.
“ ἐφθοὶ ὄλυνθοι, et ὠμοὶ ὄλυνθοι, ut coctæ grossi et
“ crudæ grossi ap. Plin. 23, 7. Notandum porro,
“ Theophrastum ὄλυνθος accipere etiam pro Ficuum
“ genere, quod vel penitus non maturescat, vel sal-
“ tem ad perfectam maturitatem non perveniat. Ita
“ enim ille, C. Pl. 5, 1. Οἱ δ' ὄλυνθοι, συνεργούσης
“ ἤδη τῆς χώρας, πεπαίνονται μέχρι τινὸς, Aliquatenus
“ maturescunt, non penitus: et quidam ita ut etiam
“ edules sint. Nam paulo post subjungit, Ὅλως δὲ
“ πολυειδές τι τὸ τῶν συκῶν ἐστίν· αἱ μὲν γὰρ, ὀλυνθο-
“ φόροι μόνον, σῦκα δὲ οὐ φέρουσιν, οἷον αἱ τοὺς λευ-
“ κοὺς ὀλύνθους φέρουσαι τοὺς ἐδωδίμους· ἕτεραι δὲ φέ-
“ ρουσι καὶ σῦκα καὶ ὀλύνθους μέλανας, ἀβρώτους ἢ καὶ
“ ἐδωδίμους. Sic ap. Lat. grossi quidam penitus non
“ maturescunt, quidam aliquam maturitatem conse-
“ quuntur. Plin. 13, 7. de ficu Ægyptia, Fructus
“ quaternos fundit; toties et germinat; sed grossus
“ ejus non maturescit nisi incisura emisso lacte.
“ Idem 15, 18. Deprehensas in his hyeme grossos.
“ Ejusmodi grossos nunquam maturescentes, appel-
“ lat etiam abortus: 16, 25. In ficis mirabiles sunt
“ et abortus, qui nunquam maturescunt. Ceterum
“ quos Theophr. ὀλύνθους vocat, eum Grossos intel-
“ ligere, patet ex hoc Theophr. loco, quem Athen.
“ (77.) affert e φυτικῆς Ἱστορίας l. 2. Ἔστι καὶ ἄλλο
“ γένος συκῆς ἐν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ περὶ Κιλικίαν καὶ
“ Κύπρον, ὀλυνθοφόρον· ὃ τὸ μὲν σῦκον ἔμπροσθεν φέρει
“ τοῦ φύλλου, τὸν δὲ ὄλυνθον ἐξόπισθεν: eum enim
“ sic interpr. 16, 26. Insigne proditur in quodam
“ genere Ciliciæ, Cypri, Helladis, ficus sub folio,
“ grossos vero post folium nasci. Quo in loco, ut
“ et in præcedente, nota COMPOS. Ὀλυνθοφόρος,
“ Ferens grossos s. abortus. At VERBO Ὀλυνθοφο-
“ ρεῖν, Grossos s. Abortus ferre, utitur idem H. Pl.
“ 3, 8. Συκῇ καὶ τὰ ἔρινα τὰ προαποπίπτοντα, καὶ εἴ
“ τινες ἄρα τῶν συκῶν ὀλυνθοφοροῦσιν. Est vero et
“ aliud ab ὄλυνθος VERBUM, Ὀλυνθάζειν sc., ut ἐρι-
“ νάζειν ab ἔρινον. Id, sicut idem ἐρινάζειν, exp.
“ Caprificare, ap. Theophr. C. Pl. 2, 13. Τὸ δ' ἐπὶ
“ τῶν φοινίκων συμβαῖνον, οὐ ταυτὸν μὲν, (sc. τῷ ἐρι-
“ νάζειν ἐστὶν,) ἔχει δέ τινα ὁμοιότητα τούτῳ· διὸ κα-
“ λοῦσιν ὀλυνθάζειν αὐτούς. Cujus loci expositio
A “ petenda ex H. Pl. 2. fine. Ibi enim scribit, quod
“ auxilium ficubus est a caprificis, id esse palmis
“ feminis a masculis; nam ὅταν ἀνθῇ τὸ ἄῤῥεν, ἀπο-
“ τέμνεσθαι τὴν σπάθην, ἐφ' ἧς τὸ ἄνθος, εὐθὺς ὥσπερ
“ ἔχει, τὸν τε χνοῦν καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸν κονιορτὸν κατα-
“ σείεσθαι κατὰ τοῦ καρποῦ τῆς θηλείας· κἂν τοῦτο
“ πάθῃ, διατηρεῖν ἐκπέττειν τε καὶ οὐκ ἀποβάλλειν τὸν
“ καρπόν: idque e similitudine τῶν ἐριναζομένων σύ-
“ κων dici ὀλυνθάζειν.” [“ Ὄλυνθος, Paus. 327.
Valck. ad Herod. 92. Alciphr. 392.” Schæf. Mss.
Niclas ad Geop. 238. Hippocr. 638. ὄ. ξηρὴν, sed
Codd. ξηρόν. “ Ὄλονθος constanter scribi in vetu-
stissimis Athen. Codd. monui ad Athen. 76. 651.”
Schw. Mss. Ὀλυνθηφόρος, ad Greg. Cor. 508. “ Ze-
nob. Adag. 2, 23.” Boiss. Mss.]

ὉΜΑΛΟΣ, ET Ὁμαλὴς, Planus, Plut. Fabio,
Ὁμαλὸν διὰ ψιλότητα καὶ λεῖον. Ubi observa ei ad-
jungi λεῖον, Lævem, cum alioqui hoc nomine exp.
illud interdum: ut videre est et ap. Hes. Atque ita
B exponendum censeo et Od. I. (327.) Οἱ δ' ὁμαλὸν
ποίησαν, cum tamen Eust. velit ὁμαλὸν ποίησαν ac-
cipi pro ἀπώξυναν. In quo prorsus ab eo dissentio:
nec video cur propter hæc præcedentia verba ἀπο-
ξῦναι δ' ἐκέλευσα, hanc signif. nomini isti dare debu-
erit, alioqui, ut quidem opinor, inauditam. Nam
cum ὁμαλὸν ποιεῖν prius sit quam ἀποξύνειν, verisi-
mile est socios, cum fustem illum complanassent et
exasciassent, aut etiam lævigassent, his enim modis
reddi posse existimo ὁμαλὸν ποιεῖν, voluisse ἀποξύ-
νειν, sicut jussi erant, sed Ulyssem postea hunc la-
borem sibi sumsisse. Apud Thuc. τὸ ὁμαλὸν habe-
mus substantive, pro Planities: 5, (65.) p. 187. meæ
Ed. Καταβιβάσαι τοὺς Ἀργείους καὶ τοὺς ξυμμάχους,
καὶ ἐν τῷ ὁμαλῷ τὴν μάχην ποιεῖσθαι. Et aliquanto
post, Ὕστερον δὲ ἀπάγουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ λόφου, καὶ
προελθόντες ἐς τὸ ὁμαλὸν, ἐστρατοπεδεύσαντο, ὡς ἰόν-
τες ἐπὶ τοὺς πολεμίους. || Æqualis, Æquabilis, Plut.
Lyc. Ὁρῶντα τοὺς σωροὺς παραλλήλους καὶ ὁμαλεῖς:
C Pericle, Παντάπασι λυθείσης τῆς διαφορᾶς, καὶ τῆς πό-
λεως οἷον ὁμαλῆς καὶ μιᾶς γενομένης. Qui l. facit ut
suspicer reponendum ἕνα καὶ ὁμαλῆ in isto Demetrii
Phalerei Pseudonymi, Καὶ συνάψαι βούλεται ἐπαίνῳ
ἔπαινον, μᾶλλον δὲ ἕνα ὁμαλῆ ἔπαινον ποιῆσαι: ubi
tamen observandum ὁμαλῆ vocari potius Non inter-
ruptum. Et οὐσίαι ὁμαλώτεραι ap. Aristot. Item
ὁμαλὴς δίαιτα ap. Athen. Æqualitas civilis, cui πλεο-
νεξία opp.: Bud. 735. 858. Dat autem et aliam
signif. huic nomini, de qua dicam in adverbio Ὁμα-
λῶς: videri autem possit hoc nomen esse ab ὁμοῦ.
[“ Ὁμαλὸς, Jacobs. Anth. 6, 186. Theocr. 15, 50.
Valck. Adoniaz. p. 359. Nec primus nec postre-
mus, Toup. Add. in Theocr. 398. Δι' ὁμαλοῦ, ad
Diod. S. 2, 327. Ὁμαλὴς et ὁμαλὸς conf., Schneid.
ad Xen. Pol. 324.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 185.]

Ἀγχώμαλος, ὁ, ἡ, pro ἄγχι ὁμαλὸς, i. e. παρὰ μι-
κρὸν ἴσος, Propemodum æqualis, Ferme æqualis,
Bud. in Plut. Cæsare, Ἦν δὲ καὶ τὸ τῶν πεζῶν πλῆθος
οὐκ ἀγχώμαλον, ἀλλὰ τετρακισμύριοι παρετάττοντο δισ-
μυρίοις. Affert autem et e Thuc. (3, 49.) Καὶ ἐγέ-
D νοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, pro Pene parem
utraque sententia numerum tulit. Seu, Pene adæ-
quarunt suffragia populi in utramque sententiam.
Sed magis ad verbum reddideris, Pene pares in fe-
rendo suffragio fuerunt. At vero cum dicitur ἀγχώ-
μαλος μάχη, tunc esse dico non παρὰ μικρὸν ἴσος, sed
ἴσος simpliciter. Est enim ἀγχώμαλος μάχη, Pugna
in qua æquo Marte s. pari Marte dimicatur: quæ a
Lat. vocatur et Anceps pugna. Thuc. 4, (134.)
p. 164. Καὶ ἀγχωμάλου τῆς νίκης γενομένης, καὶ ἀφε-
λομένης νυκτὸς τὸ ἔργον: cum paulo ante νίκην ἀμφι-
δήριτον ead. signif. dixisset. Sic Plut. Othone (13.)
Ἀγχωμάλου νίκης γεγενημένης: et alibi passim ap.
Historicos. Dicunt autem et ἀγχώμαλα γίνεσθαι,
in neutro plurali, Lucian. (1, 751.) Τὰ μὲν πρῶτά
φασιν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι, τὸ δ'
οὖν τέλος τῆς νίκης καθ' ὑμᾶς ἐγένετο. Thuc. autem
adverbialiter usus est 7, (71.) dicens Ἀγχώμαλα ἐναυ-
μάχουν. J. Poll. de nominibus loquens, quæ ἴσου
significationem habent, aliis plerisque addit et hæc,

'Αντίπαλον, ἰσόπαλον, ἰσοπαλὲς, ἰσοκρατὲς, ἐνάμιλλον, ἐφάμιλλον. Quibus subjungit ἀγχώμαλον, esse τραχὺ, i. e. Asperum, etiamsi eo sit usus Thuc.. "'Αγχώ-" μαλον, Hes. ἐγγὺς ἔχον τὴν ὁμαλότητα, ἰσόπεδον. " Suid. scribit ἀγχώμαλον, exponens et ipse ἐγγὺς " τοῦ ὁμαλοῦ. Idem ἐγχωμάλου exp. etiam ἴσης: " quæ exp. convenire potest huic l., quem affert, " 'Ιππομαχία γίνεται κρατερὰ, καὶ πλήθει τῶν ἀγωνι-" ζομένων ἀγχώμαλος, καὶ ἀρεταῖς ἐμφερής: ut i. sit " q. ἰσοπαλής: vel Anceps. Sic ibidem ἀγχώμαλα " ἀγωνισάμενοι. Alibi quoque passim scriptum in-" venitur per ω: quam etiam scripturam habet Hes. " exponens, 'Αγχώμαλοι, περὶ μικρὸν ἴσαι: ubi repo-" nendum est παρὰ pro περί." [" H. Steph. de Dionys. Imitat. Thuc., ad Lucian. 2, 133. Dionys. H. 5, 378. ad 2, 878. 985. ad Mœr. 86. Timæi Lex. 14. et Ruhnk." Schæf. Mss.] 'Αγχωμάλως, Propemodum æqualiter, ex æquo, etiam Æqualiter, Ex æquo, sequendo posteriorem signif. nomini ἀγχώμαλος datam. Æquo Marte, Ancipiti Marte, Ancipiti prælio: ut ἀγχωμάλως ναυμαχοῦντες. [Lucian. 2, 132. * 'Αγχωμαλέω, Greg. Naz. 2, 211.]

'Ανώμαλος, ὁ, ἡ, ET 'Ανωμαλής, ὁ, ἡ, Non planus, Salebrosus, Confragosus: ἀνώμαλος ὁδὸς, Via minime plana, salebrosa, Dem. Phaler. et Alex. Aphr. || Inæqualis, Non æquabilis. Et ἀνώμαλα verba ap. Gramm. Quæ quandam velut æquabilitatem declinationis non habent: de quibus dicam et in 'Ανωμαλία. In VV. LL. ex Aristot. Œc. affertur ἀνώμαλον ἀνάλωμα et in alia signif. sc. pro Immoderati sumtus. [Thuc. 7, 71. " Ad Charit. 417." Schæf. Mss.] " 'Ανόμαλος, Inæqualis, Enormis, VV. LL. Sed " perperam pro ἀνώμαλος. Legitur tamen et ap. " Hes. ἀνόμαλον, expositum τραχεῖαν, et ap. Aristot. " Polit. ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνομάλωσις, pro Inæqualis dis-" tributio, Inæqualis partitio." [" Brunck. Soph. 3, 386." Schæf. Mss. 'Ανόμ., 'Ανώμ., et derivata, Lobeck. Phryn. 712.] " 'Ανωμαλοκρὼς, ap. Hes. le-" gitur, expositum κεκαρμένη: sed puto reponendum " ἀνωμαλοκρὰς, et κεκραμένη: ut sit Inæqualiter " mixta s. temperata, quemadmodum νεοκρὰς est " Recens mixtus s. temperatus." 'Ανωμαλὴς pro eod.: ut ἀνωμαλὴς γῆ, Theophr. C. Pl. 3, [6, 5. 6, 17, 11.] 'Ανωμάλως, Salebrose. Sæpius pro Inæqualiter, Inæquabiliter. Sunt et qui Dispariliter, e Varr. vertant. Isocr. ἀνωμάλως et ἀτάκτως copulavit. Celsus ἀνωμάλως reddit Inæquabiliter: cum pro his verbis Hippocratis, Εἰ δὲ καὶ γυμνοὺς τοὺς πόδας εὑρίσκοιτο ἔχων μὴ θερμοὺς κάρτα ἐόντας· καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὸν τράχηλον, καὶ τὰ σκέλεα ἀνωμάλως διεῤῥιμμένα, καὶ γυμνὰ, κακόν: dicit, Ubi brachia et crura nudat, et inæquabiliter inspergit, neque his calor subest. [" Numero impari, ab uno latere unus, ab altero duo, Appian. ap. Crus. ad Suet. p. 168. qui errat." Schæf. Mss. * 'Ανωμαλότης, Plut. p. 892. Plato Tim. 3, 57. 58. 63.] 'Ανωμαλία, ἡ, q. d. Salebrositas: ἡ ἀ. τῆς ὁδοῦ. In VV. LL. redditur Salebra, Asperitas. Sæpe pro Inæqualitas, Inæquabilitas: ut ἡ ἀ. τοῦ ἀέρος καὶ τῆς τροφῆς, Theophr. C. Pl. 6. Et ἀνωμαλία τῆς κτήσεως opposita τῇ ὁμαλότητι ap. Aristot. In VV. LL. e Gal. 'Α. πυρετική. Item ἀ. σώματος δυσθεράπευτος, e Greg. Naz. Utuntur hoc nomine ἀνωμαλία et Gramm.: unde Gell. 2, 25. ita inchoat, In Latino sermone, sicut in Græco, alii ἀναλογίαν sequendam putarunt, alii ἀνωμαλίαν. Quibus subjungit, ἀναλογία est similium similis declinatio, quam quidam Lat. Proportionem vocant: ἀνωμαλία, est Inæqualitas declinationum consuetudinem sequens. Duo autem Græci Gramm. Aristarchus et Crates illustres summa ope, ille ἀναλογίαν, hic ἀνωμαλίαν defensitavit. Hæc ille. Sciendum est autem vocari itidem ἀνώμαλα verba, quæ cum aliis similia sint, similem declinationem non habent: quorum magnus est ap. Gramm. numerus; sed multa ex iis, quæ ἀνώμαλα quidam vocant, defectiva potius vocanda fortassis essent. || 'Ανωμαλίαν Turn. ap. Plut. (Alcib. 16.) vertit etiam Inconstantiam. [Lobeck. Phryn. 712. " Ad Charit. 471. Parmenio 4. et Jacobs., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 178. 3, 2." Schæf. Mss. Heliod. p. 340. * 'Ανωμαλόω, unde] " 'Ανωμάλωσις, Inæqualis partitio s. di-" visio: τῶν οὐσιῶν ἀνωμάλωσις, ap. Aristot. Polit. " 2, (10.) Cui ibid. opposita ἡ τῆς οὐσίας κοινότης. " Sed perperam ibi Flor. Ed. habet ἀνομάλωσις."

[* " 'Εφόμαλος, Hasii Ind. ad Leon. Diac. 143." Boiss. Mss. * Κατώμαλος, Etym. M. 15, 17. * Παρώμαλος, Strabo 3. p. 447. * " Προσόμαλος, Diogenianus 1, 65." Boiss. Mss.]

'Ομαλῶς, Æqualiter, Æquabiliter, Geop. 'Ο δὲ πρὸς τοῦτο τεταγμένος δι' ἡμερῶν μεταστρεψάτω τὰ ᾠὰ, ἵνα πάντοθεν ὁ. θάλπωνται, pro his Varronis, Curator oportet circumeat diebus interpositis aliquot, ac vertat ova, ut æquabiliter concalefiant. Et his Columellæ, Circumire debet ac manu ova versare, ut æqualiter calore concepto, facile animentur. Plut. Alcib. 'Ο. γὰρ ἀμφότεροι πολλὰ μὲν στρατιωτικῆς ἔργα τόλμης καὶ ἀνδρείας, πολλὰ δὲ τέχνης καὶ προνοίας στρατηγοῦντες ἐπεδείξαντο. Sed ap. Eund. sæpe observavi ὁμαλῶς cum πάντες: ut in Pericle, Ἔπεσον δὲ καὶ τοῦ Κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁ. Ibid. Τῶν δὲ τοῦ δήμου πραγμάτων ὁμαλῶς ἁπάντων ὑπὸ τῷ Περικλεῖ γενομένων. Idem in Probl. Rom. (p. 103.) 'Αργείους δὲ τοὺς Ἕλληνας οἱ παλαιοὶ πάντας ὁ. προσηγόρευον. Qui ll. et alii his similes faciunt ut a Bud. dissentiam in expos. hujus adverbii, quam ei dat in Plut. Apophth. Καὶ πάντας ὁ. ἑώρα τὸν λόγον ἀποδεχομένους: cum enim dixit ὁμαλὸς accipi pro Placidus, Tranquillus, hunc adverbii usum affert in exemplum, quasi sc. ὁμαλῶς hic sonet itidem Placide, Tranquille. At ego contra hic idem significare existimo, quod in illis præcedentibus ll., et πάντας ὁμαλῶς signif. Omnes pariter, Omnes sine ullo discrimine, Omnes nullo excepto. Alicubi etiam quod Lat. dicunt, Uno omnes ore. Sed melius Græcis illis verbis respondent hæc Gallica Tous uniment. Siquidem et cum aliquis e numero quopiam eximitur s. excipitur, hæc exceptio quandam veluti seriem continuam interrumpere videtur, simulque inæquabilitatem afferre. || In quodam Thuc. l. Schol. ὁμαλῶς exp. ἠρεμαίως, et quidam Lat. Sedate. [" Villoison. ad Long. 130." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 284.] " 'Ομαλῆ, Hesychio ὁμοῦ, " Una, Simul."

[* 'Ομαλία, Gl. Planitudo.] 'Ομαλότης, ἡ, Æqualitas, Æquabilitas: ὁμαλότης τοῦ σφυγμοῦ, Galen. Æquabilitas pulsus, Æquabilis pulsus; κτήσεων καὶ οὐσιῶν, Aristot. Polit. 2. quam Cic. vocat Æquationem bonorum. Bud. 735. [Plut. 8, 455.]

'Ομαλίζω SIVE 'Ομαλύνω, Planum reddo, Complano, Lævigo: qua in signif. usus est Plato Timæo. || Æqualem s. Æquabilem reddo, Ad æquabilitatem redigo, Aristot. Polit. 2. Μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας. Dixit autem et ἰσάζειν: 3. 'Αφαιροῦντα δὲ τοὺς ὑπερέχοντας τῶν σταχύων, ὁμαλῦναι τὴν ἄρουραν. Bud. Comm. ὁμαλίζειν esse ait Æquabiliter aliquid facere, fieri, procedere, accipiendo absolute. Aristot. Διὰ τὸ τὴν τοῦ θερμοῦ φορὰν ὁμαλίζειν εἰς τὸ πρόσθεν, Xen. (Œc. 18, 5.) de tritura tritici loquens, Στρέφοντες γὰρ καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ὑποζυγίων ἀεὶ ὑποβάλλοντες τὰ ἄτριπτα, μάλιστ' ἂν ὁμαλίζοιεν, καὶ τάχιστα ἀνύτοιεν: (ibid.) Ὅπως τὸ δεόμενον κόψουσι, καὶ ὁμαλιεῖται ὁ ἀλοητὸς, Spicæ æqualiter tundentur et terentur. Et, 'Ωμαλισμέναι πόλεις ὑπὸ τῶν συμφορῶν, Isocr. ad Phil. pro Ad æquabilitatem redactæ. Sic autem Aristot. Metaph. 6. Εἰ γὰρ ὑγιάσθη, δεῖ ὁμαλυνθῆναι, Ad æquabilitatem s. æqualitatem redigi. Sed ὁμαλίζειν ab Isocr. poni etiam pro Sedare et reprimere ferociam, scribit Bud., locum tamen non proferens. || 'Ομαλίζειν absolute positum, de quo usu dictum modo fuit, redditur etiam Adæquare, e Cic., pro Æqualem esse, quod Adæquare proprie respondet τῷ ἰσάζειν, absolute itidem posito, Gaza autem vertit etiam Æquabiliter ampliari et crescere. Quinetiam pro Lævis affertur e Theophr. ὁμαλίζων. [" Ruhnk. Ep. Cr. 180. ad Herod. 625." Schæf. Mss. * " 'Ομαλιστέον, Geop. 18, 2." Kall. Mss. 'Ομαλύνω, Theophr. C. Pl. 6, 2, 1.] 'Ομαλισμὸς, ὁ, Complanatio, Lævigatio, Æquatio, Ipsa actio reddendi æqualem s. æquabilem. In VV. LL. dicitur esse Æquabilitas et inclinatio accentus, qua nec attollitur syllaba nec deprimitur, sed

æquabiliter pronuntiatur: ex Aristoph. Schol Πλ. (414.) qui in σπεῦδέ νυν, ait hoc νυν esse leg. κατὰ ὁμαλισμόν. Ego κατὰ ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον esse puto Æquabili quodam vocis tenore pronuntiandum. [Plut. 8, 747. "Schol. Aristoph. Πλ. 414. Signif. Grammat., Schol. Æsch. Ag. 946." Dindorf. Mss. "Æquabilis pronunciatio, Thom. M. 634. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 260. Kuster. Aristoph. 8." Schæf. Mss. * Ὁμαλιστὴρ, ὁ, plur. Ὁμαλιστῆρες, Gl. Paviculæ: * Ὁμαλίστρα· Hostorium. * "Ὁμάλιστρον, * ἐδαφιστήριον, ad Hesych. 2, 487, 9." Dahler. Mss. * "Ἀνομαλίζω, Aristot. Rhet. 3, (11, 5.) Καὶ τὸ ἀνωμαλίσθαι τὰς πόλεις, nisi leg. ἀνωμαλῶσθαι, ab * Ἀνωμαλόω, (s. * Ἀνομαλόω.)" Corai. Mss. In Ed. Sylb. p. 137. est Ἀνωμαλεῖσθαι.] Διομαλίζω ET Ἐξομαλίζω, i. q. simplex ὁμαλίζω, Complano, Lævigo, Æqualem s. Æquabilem reddo: nisi quis velit præpositiones significationem augere. Sed ἐξομαλίζειν est etiam Manu permulcere, ὡς οἱ ἱπποκόμοι τοὺς πώλους ψήχουσι: unde Synes. metaphorice dixit τοὺς ἀνθρώπους ἐξομαλίσαι pro Demulcere homines: ut videbis ap. Bud. 811. ubi tamen non Manu permulcere, sed Manu quasi permulcere dixit. [" Διομαλίζω, Plut. Catone 4." Elberling. Mss. "Phryn. Ecl. 210. Fischer. Descriptt. Lectt. 1793—4." Schæf. Mss. * Διομαλισμὸς, Sext. Emp. 189. * " Προδιομαλίζω, Præmollio, Andr. Cr. 17. τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν." Kall. Mss.] Διομαλύνω, i. q. διομαλίζω, [Plut. 6, 495. "Ἐξομαλίζω, Reiz. Acc. p. 60." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1036. Diod. S. 2, 70, 31. * Προεξομαλίζω, Joseph. B. J. 3, 7, 3.] " Καθομαλίζω, Exæquo, Complano. Metaph. Plut. " Cæs. (15.) Ἀτοπίαις καὶ ἀπιστίαις ἠθῶν ἃ καθωμάλισε. Ubi quod καθομαλίσαι vocat, appellat etiam ἡμερώσασθαι, A ferocia in mansuetudinem redigere, " Efferas gentes mansuefacere et demulcere, inquit " Bud., qui affert et καθομαλίσαι τὸν δῆμον pro δημαγωγεῖν." [* Προομαλίζω, seu] Προομαλύνω e Greg. pro Ante complano, lævigo, Præpolio, [Plato Tim. p. 50. * Συνομαλύνω, Plut. Timol. 22. Sylla 14.]

[* Ὁμαλόω, Gl. Complano: * Ἐξομαλόω· Deplano.]

ὌΜΒΡΟΣ, ὁ, Imber, Pluvia, Il. Λ. (493.) Χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, Κ. (6.) Ὡς δ' ὅταν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο, Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον, ἀθέσφατον, ἠὲ χάλαζαν, Ἢ νιφετόν. Idem alibi vocat ἄσπετον ὄμβρον. Item ὄμβρον dicit aliquid ἀέξειν, et περάαν διαμπερὲς, et δεύειν, item aliquid καταπύθεσθαι ὄμβρῳ. Herodian. 8, (5, 9.) Ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἠνείχοντο: 3, (3, 9.) Νύκτωρ αἰφνιδίως ὄμβρων μεγίστων καταῤῥαγέντων, χιόνος τε πολλῆς. Apud Plut. autem legimus Ῥαγδαίου ἐκχυθέντος ὄμβρου, in Alexandro. Aristot. de Mundo, quid sit ὄμβρος, et quid ὑετὸς, hisce declarat verbis, (4, 6.) Ὄμβρος δὲ γίγνεται μὲν κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους εὖ μάλα πεπαχυμμένου· διαφορὰς δὲ ἴσχει τοσάσδε ὅσας καὶ ἡ τοῦ νέφους θλίψις· ἠπία μὲν γὰρ οὖσα μαλακὰς ψεκάδας διασπείρει, σφοδρὰ δὲ, ἁδροτέρας· καὶ τοῦτο καλοῦμεν ὑετὸν, ὄμβρον μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆς φερόμενα: Imber fit expressione nubis magnopere addensatæ, tot habens differentias quotuplex est nubis compressio, quippe quæ remissa si fuerit, molles stirias dispergat, sin vehemens, pleniores. Hocque appellamus ὑετὸν, Pluviam, imbris contorta stillicidia, cum majuscula ipsa, tum vero jugi tenore casitantia. Bud. Deduci autem ὄμβρος putarunt quidam Gramm. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ῥεῖν. ["Heyn. Hom. 4, 451. Musgr. Ion. 147. Jacobs. Anth. 10, 5. Brunck. Œd. T. 1279." Schæf. Mss. Opp. K. 4, 443. ὄμβρους ἀναγκαίους, Urinam; Ἀ. 3, 22. πυρὸς ὄμβροις αἰθόμενος.] Ὀμβροβλύζων, Pluviam fundens, in quibusdam VV. LL. In aliis EST Ὀμβροβλυτῶν, cum ead. expositione. Legitur autem ὀμβροβλυτῶ ap. Suid. scribentem, Ὀμβρῶ, ὀμβρήσω, ὀμβροβλυτῶ· καὶ ὀμβρήσαντος, πηγάσαντος. [Lobeck. Phryn. 623. "Ὀμβροβλύζω, * Ὀμβροβλύσσω, * Ὀμβροβλύττω, Ὀμβροβλυτέω, Act. Traj. 1, 242. Segaar. Ep. ad Valck. p. 15." Schæf. Mss. Ὀμβροβλύζω est vox nihili. Legitur et * Ὀμβροβλυστέω ap. Suid., et in Ed. A Kusteri Ὀμβροβλυτέω. Ὀμβροβλυτέω est ap. Jo. Damasc. Jamb. de Pentecost. Ὀμβροβλυτεῖς, Etym. Havn. Blochii ad Etym. M. p. 987. * Ὀμβροδοσία, Imbrium donatio, vide Παλαιβίωσις. * Ὀμβροκτύπος, Æsch. Ag. 665. * Ὀμβροποιὸς, Schol. Il. A. 397. * Ὀμβροτόκος, Orph. Hymn. 20, 2. 81, 5. "Ὀμβροτόκος νεφέλη, Aquosa nubes, Planud. Ovid. Met. 5, 570." Boiss. Mss. Cyrill. in Jo. 5. p. 213. * Ὀμβροτοκία, Dionys. Areop. Hier. Cœl. p. 170.] Ὀμβροφόρος, Imbrifer, Imbrem ferens: νεφέλαι, Aristoph., Imbriferæ nubes. Schol. exp. ὄμβρον γέμουσαι, Imbre refertæ: item ὀμβρίας πληρωθεῖσαι: [N. 298. Ὀρν. 1750. "Ruhnk. Ep. Cr. 85. * Ὀμβροχαρὴς, Luzac. Exerc. 102." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 25, 8.]

Ἄνομβρος, ὁ, ἡ, Imbre s. Imbribus aut Pluvia carens, ut ἄνομβρος χώρα, Regio in qua non pluit. [Herod. 4, 185. Ἄνομβρος, * Ἄομβρος, Lobeck. Phryn. 729.] Ἀνομβρία, Imbris s. Pluviæ penuria, [Joseph. A. J. 8, 13, 2. * Ἀομβρία, Lobeck. l. c. B * " Ἀνόμβριος, Clem. Alex. 644." Kall. Mss.] "Ἀνομβρήεις, Pluvius, Pluviosus, Imbricus, ut Plauto " auster dicitur Imbricus pro Imbrifer; est enim hic " ᾱ epitaticon: unde et Nicandri Schol. exp. πολύομβρος, Ἀ. (288.) ἐν βροντῇσιν ἀνομβρήεντος Ὀλύμπου." Δίομβρος, Imbre madidus, madens, Bud. e Gaza interpr. simpliciter Madidus. Itidemque in VV. LL. ex Aristot. Probl. Permadens, Plene madescens. [* Δύσομβρος, Soph. Ant. 358. * Ἔνομβρος, Pisid. 397.] Ἔπομβρος, Imbrem habens s. Pluviam, Imbre abundans: ut ἔπομβρος χώρα, cui opp. ἄνομβρος, αὐχμώδης: ut Theophr. H. Pl. 8, (7, 6.) Μέγα δὲ καὶ αἱ χῶραι διαφέρουσιν, οὐ μόνον τῷ πίειραι καὶ λεπταὶ, καὶ ἔπομβροι καὶ αὐχμώδεις εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀέρι τῷ περιέχοντι. Et, Ἐν ταῖς ἐπομβροτάταις χώραις, VV. LL. Item ἔπομβρος γῆ, e Theophr. Ager pluvius et uliginosus. Sed videndum est an Pluvius ita usurpari possit. At in h. Aristot. l. quidam interpr. Pluviosum, Ὅταν τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον γένηται ἔπομβρον. ["Tzetz. Ch. 3, 58." Elber-C ling. Mss.] Ἐπομβρία, opp. τῇ ἀνομβρίᾳ, significanti Imbris penuriam. Unde exp. Imbris abundantia s. Imbrium, Vis imbrium. Aristoph. N. (1119.) ἀμπέλους φυλάξομεν, Ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. Bud. ἐπομβρίαν Demostheni (1274.) signif. ait Crebras pluvias et magnas: itidemque pro Magnis pluviis accipi in isto Theophr. l., H. Pl. 8. Δέχεται δὲ μᾶλλον ἐπομβρίαν πυρὸς ἢ κριθὴ, Minus nocent tritico magnæ pluviæ. [Plut. Sulla 14. Lycophr. 333. χερμάδων, Liban. 4, 148. ῥημάτων.] Legitur ETIAM Ἐπόμβριος, i. q. ἔπομβρος: ut ἐπόμβριοι χῶραι, Theophr. (C. Pl. 3, 11, 5.) Διὸ δεῖ τὰ μοσχεύματα ἐς τὰς ἐπομβρίους μᾶλλον ἐμβάλλειν. Item ἐπόμβριον ἔτος, Aristot. H. A. 8, (18.) sicut ἔπομβρον ἔαρ, καὶ τὸ θέρος, καὶ τὸ φθινόπωρον ex eo paulo ante protuli. Ἐπομβρέω, Imbre s. Imbribus rigo, irrigo. Unde et pass. Ἐπομβροῦμαι, Imbribus rigor. Epigr. Εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσσον ἀπόχρη. ["Wakef. S. Cr. 4, 10." Schæf. Mss. Anal. 3, 59. Eur. Stobæi p. 344.] Ἐπόμβρησις, Rigatio, Irriga-D tio, quæ fit imbre. [* " Ἐξεπομβρέω, Tzetz. Ch. 3, 58." Boiss. Mss. * Εὔομβρος, Strabo 4. p. 278. * " Εὐομβρία, Opportuna imbrium irrigatio, Euseb. H. E. 353." Kall. Mss.] Κάτομβρος, Imbre madens, madidus, humidus. Exp. etiam simpliciter Humidus: ut κ. ἀήρ. A Bud. autem Præhumidus, ut ita sumatur κατὰ in hoc nomine sicut in κάθυγρος et in κατάξηρος, ap. Theophr. C. Pl. 3. Ἐὰν δὲ σφόδρα ἡ χώρα κ. ᾖ. Sed cum addat σφόδρα Theophr. (3, 12, 1.) non video quomodo κάτομβρος interpretari possimus Præhumidus, nisi σφόδρα vacare dicamus. Exp. κάτομβρος et Irriguus. ["Jacobs. Anth. 8, 375." Schæf. Mss. * Κατομβρία, Gl. Diluvium.] Κατομβρέω, Imbre madefacio, rigo, humecto. Exp. tamen simpliciter Madefacio, Humecto, VV. LL. Et κατομβρηθεὶς ex Epigr. pro Irrigatus. Affert autem Bud. hæc verba, non nominato Auctore, Τὰ ὄρη ὑπερνεφῆ οὐ κατομβρεῖται, ὥσπερ τὰ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου. [" Jacobs. Anth. 8, 375. 12, 240." Schæf. Mss. * Πολύομβρος, Schol. Nicandri Ἀ. 288. * Πολυομβρία, Geop. 1,

8, 3. * Ὑπερομβρία, Aristot. H. A. 1, 914.] Ὕπομβρος, q. d. Subtus madidus, Cui subest humiditas ex imbre. Et generalius Subtus humidus. Nam Gal. ap. Hippocr. ὕπομβρον vult significare ὕφυγρον et ὑπόπυον. Affertur autem et ὕπομβρον θέρος e Plut. in Cam. (3.) pro Æstas imbribus molesta; sed vereor ne leg. sit ἔπομβρον θέρος, quod supra ex Aristot. protuli. [" Brunck. Soph. 3, 514. Boiss. Philostr. 290. 355. * Φίλομβρος, Jacobs. Anth. 6, 105." Schæf. Mss. " Maxim. π. Καταρχ. 456." Boiss. Mss.]

" Ὀμβρώδης affertur pro Imbre dilutus." [* " Ὀμβρικὸς, Casaub. Athen. 1, 36." Schæf. Mss.]

Ὀμβρέω, Pluo, Hesiod. Ἔργ. (2, 33.) μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἐρισθενέος, [Apoll. Rh. 3, 1399.] Et cum accus. ap. Philonem V. M. 2. Ἀνθ' οὗ φλόγα αἰθέριον ὤμβρησεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Greg. Naz. autem dixit ἄρτος ὀμβρήσει in Or. εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα. Vide Ὀμβρίζω. [" Wakef. S. Cr. 4, 5. Brunck. Apoll. Rh. 140. Jacobs. Anth. 8, 375. 12, 240. Act. Traj. 1, 242." Schæf. Mss.] Ὄμβρημα, τὸ, Quod pluit, B Pluvia. Vide et Ὀμβρία. [LXX. Ps. 77, 49. * " Ὄμβρησις, Wolf. ad Hesiod. 79." Schæf. Mss.] Ὀμβρηνὸς, SEU Ὀμβρηρὸς, Pluviosus, Ἔργ. (2, 69.) Ἦτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην Δεικνύει ὀμβρηνοῦ, Tempus pluviosæ hyemis. Sed legitur etiam ὀμβρηροῦ. Quinetiam extat et tertia lectio, sc. ὀμβρινοῦ cum ι: tunc autem videri queat potius esse a nomine, quam a verbo. [" Græv. Lectt. Hes. 560." Schæf. Mss. " Ὀμβρινὸς, Schol. Arat. 98. * Ὀμβρήρης, Nicander Θ. 406. * Ὀμβρηρῶς, Ad morem imbris, Philo J. 1, 129." Wakef. Mss.] Ἀνομβρέω, Pluo, Pluendo emitto. Suid. ἀνομβροῦσαι exp. ἀναβλύζουσαι, Scaturientes, quæ expositio convenit cum isto Philonis l. V. M. 1. Καθάπερ ἀπό τινος πηγῆς ἀνομβρούσης. [Anecd. Bekkeri p. 406.] || Invenitur et pro Emitto s. Effundo tanquam pluendo, tanquam pluviam. Eccl. (18, 29.) Συνετοὶ ἐν λόγοις καὶ αὐτοὶ ἐσοφίσαντο, καὶ ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς: 39, (8.) Ἀνομβρήσει ῥήματα: sed quædam exempl. utroque in l. habent verbum hoc scriptum C litera ι, tanquam AB Ἀνομβρίζω. [Theod. Prov. 18, 4. Hesych. Ἀνομβρεῖ· ἀναβάλλει.] Ceterum non posui ἀνομβρέω cum ἄνομβρος, quod ἄνομβρος sit ex ὄμβρος, et α priv., interjecta litera ν euphoniæ gratia: ἀνομβρέω autem sit ex ὀμβρέω, præfixa præp. ἀνά. [* Ἀνομβρητικὸς, Epiph. 1, 944.] Ἐξομβρέω, i. q. ἀνομβρέω. At VV. LL. Ἐξομβρήσει βδέλυγμα, ex Eccl. (10, 73.) afferunt pro Implebitur maledictis. " Apud Hes. legitur etiam ἐξώμβρισεν, expositum " ἐπήγασεν ὀξέως, et ἐπήνεγκεν. Quo propemodum " sensu accipi potest et hoc Eccl. 10. Ἀρχὴ ὑπερη- " φανίας, ἁμαρτία· καὶ ὁ κρατῶν αὐτῆς, ἐξομβρίσει " βδέλυγμα, Emittet copiose veluti imbrem."

Ὄμβριος, ὁ, ἡ, Pluvius, Pluvialis: ὕδωρ, Aqua pluvia, quam Horat. vocavit et Aquam cœlestem. Affertur et ὄμβριον νέφος ex Aristoph. (N. 288.) ubi quidam malint Pluviosa nubes. [Ὀρν. 1593.] Idem alibi ὀμβροφόροι νεφέλαι dicit. [" Kuhn. ad Paus. 57. Act. Traj. 1, 242. Toup. Opusc. 2, 51. Emendd. 2, 477. Bergler. Alciphr. 348." Schæf. Mss.] AT D VERO Φιλόμβριος dicitur PRO Φίλομβρος, Pluviæ cupidus: τέττιξ, Epigr. [Platonis 8.] Sic ἐπόμβριος et ἔπομβρος pro eod. poni, docui supra. Ὀμβρία, ἡ, Pluvia quædam nimbosa, si ita loqui licet, Nimbus. E Theophr. autem affertur C. Pl. 6, 4. Ὑπ' ὀμβρίας φύεσθαι pro Frequentia imbrium provenire: [ἐπομβρίαις dedit Schneid.] Schol. Aristoph. ὀμβροφόροι νεφέλαι exp. ὄμβρον γέμουσαι, ὀμβρίας πληρωθεῖσαι. [" Jacobs. Anth. 7, 98." Schæf. Mss.]

At Ὀμβρίζω, est Imbre rigo, madefacio, humecto. Item simpliciter Madefacio, Humecto, ὑγραίνω, ex Epigr. [" Brunck. Apoll. Rh. 140. Ruhnk. Ep. Cr. 292." Schæf. Mss. Ἐξομβρίζω, vide Ἐξομβρέω. * Ἐξομβριστὴρ, unde * Ἐξομβριστήριον, Gl. Abundatorium: editum est autem * Ἐξομβρηστήριον. * " Ἐπομβρίζω, Tanquam imbrem desuper effundo, Pseudo-Chrys. Serm. 14. T. 7. p. 280, 28. Ὁ οὐρανόθεν αὐτοῖς τὸ μάννα ἐπομβρίσας." Seager. Mss. " Amphil. p. 30. τὸ μάννα, Clem. Alex. 287. τὸν λόγον." Kall. Mss. " Theoph. Simoc. Hist. 4, 5. * Κατομβρίζω, ibid. 5, 5." Boiss. Mss. Geop. 2, 8, 4. * Συνομβρίζω, Plut. Eusebii (Fragm. Hutten. p. 290.) Ῥεῦμα ἦλθε πολὺ καὶ συνώμβρισε καὶ κατέκλυσε τὰ πάντα.] Scribit autem Eust. quamvis dicatur ὀμβρίζω et σταθμίζω a vett., inveniri tamen ὤμβρησε et ἐστάθμησε tanquam a TH. Ὀμβρῶ ET Σταθμῶ: quibus verbis innuere videtur in usu non esse illud thema: quod tamen legitur ap. Suid., ut antea docui. Sed et Hes. habet Ὀμβρεῖ, cui varias dat signiff.: sc. ἀτιμάζει, ἀκολουθεῖ, ὑπερισχύει, αὔξει, πιαίνει, πλήθει. Ab Eod. NOMEN Ὄμβρος dicitur significare vel χοιρίδιον, vel ὑετός.

[* Ὀμβρόομαι, unde ὀμβροῦται, Gl. Imbricitur.]

¶ Ὄμβριμος, VEL Ὄβριμος, Impetuosus, Vehemens, Validus, Gravis. Interdum et Potens, Præpotens. Hesiod. Ἔργ. (1, 144.) loquens de tertio seculo hominum, quod æreum erat, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον. Et ὄμβριμον ἔγχος ap. Hom. Hasta valida. Hic autem ponendum esset hoc nomen, sequendo eos qui ab ὄμβρος deducunt; sed cum non minus frequens sit Ὄβριμος, inde hoc derivare malo, unde et βριαρός: vel potius unde et βριάω, a quo βριαρός. De hac autem derivatione hujus nominis et de ejus signiff. dixi supra, T. 1. c. 794. [* Ὀμβριμόθυμος, Orph. H. 88, 2.]

ΟΜΗΡΟΣ, ὁ, Obses, ET Ὅμηρον, τὸ, Pignus quod est velut loco obsidis. Thuc. 7, (83.) p. 262. Ἄνδρας δώσειν Ἀθηναίων ὁμήρους, ἕνα κατὰ τάλαντον: 8, (24.) p. 271. Ἐσκόπουν ὅπως μετριώτατα ἢ ὁμήρων λήψει ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ καταπαύσωσι τὴν ἐπιβουλήν. Xen. Ἑλλ. 6, (1, 6.) Τοὺς δὲ ἑαυτοῦ παῖδας ἔδωκεν ὁμήρους: K. Π. 8, (8, 3.) Τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα, καὶ τοὺς τῶν φίλων παῖδας ὁμήρους παρὰ τῷ Αἰγυπτίῳ ἐγκαταλιπών. At Ὅμηρον significat potius Pignus quod est velut loco obsidis, uti dixi. Hes. exp. τὰ ἐπὶ συμβάσει διδόμενα ἐνέχυρα. Schol. Thuc. ἐνέχυρον ait esse τὸ ὑπὲρ εἰρήνης παρεχόμενον, addens derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἴρειν: et Eust. de v. ὅμηρος loquens, Οἱ καί φασι τὰ ἐπὶ εἰρήνῃ ὅμηρα οὕτω λέγεσθαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ, καὶ τὸ ἀρῶ, τὸ ἁρμόζω· εἰς ὁμόνοιαν γὰρ ἁρμόττονται διὰ τῶν ὁμήρων οἱ διεστῶτες ἀλλήλων καὶ στασιάζοντες, in Thuc. 1, (82.) p. 27. Μὴ γὰρ ἄλλο τι νομίσητε τὴν γῆν αὐτῶν ἢ ὅμηρον ἔχειν. Bud., postquam dixit ὅμηρον significare Pignus et Obses, affert e Polyb. 3, (52, 5.) Ἔλαβε παρὰ τούτων ὅμηρα, τοὺς υἱεῖς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Et e Lys. (427.) Ὑπέσχετο δὲ εἰρήνην ποιήσειν, μήτε ὅμηρα δοὺς, μήτε τὰ τείχη καθελὼν, μήτε τὰς ναῦς παραδούς. Strabo autem dixit, alia signif., προδιδόναι τὰ ὅμηρα, sicut et τὰς πίστεις, 7. Πάλιν δ' ἀφίστανται, προδιδόντες καὶ τὰ ὅμηρα καὶ τὰς πίστεις. Interdum additur gen. huic nomini, ac tum cogimur reddere Pignus: Plut. Pompeio, de Lentulo, Καὶ πάντας ἀναιρεῖν πλὴν τῶν Πομπηΐου τέκνων· ταῦτα δ' ἐξαρπασαμένους ἔχειν ὑφ' αὑτοῖς, ὅμηρα τῶν πρὸς Πομπήϊον διαλύσεων. || Ὅμηρα de unico obside, (1) Macc. 1, (11.) de Antiocho, Ὃς ἦν ὅμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ: quem pluralis usum ap. probatum Scriptorem haud itidem inveniri puto. Huc autem pertinet, quod legitur in Ὁμηρεύω de hoc Antiocho. || Ὅμηρον, pro Obses, sunt et qui aliunde derivent, ut docebo in Ὅμηρος, Nomine proprio. [" Ὅμηρος, Wakef. Alc. 883. ad Diod. S. 2, 119. Plut. Cleom. 17. bis, ad Cornel. Nep. 95. Stav., Ilgen. Præf. ad Hymn. p. xxiii. Ὅμηρον, Plut. Mor. 1, 205. Diod. S. 2, 336. 366. ad Dionys. H. 1, 353. 493. 2, 1001. 1160. 1183. 1233. 4, 2311. 2329. 5, 237. Plut. Cleom. 22. Polyb. 2. p. 26." Schæf. Mss. Ὅμηρος, sensu latiori, Thuc. 6, 61. cf. 5, 84.] " Ἐμμήρους, " Hes. exp. ἐν ὁμηρείᾳ ὄντας, Obsides: παρὰ τοὺς " ὁμήρους τοὺς ἐπὶ συμβάσει διδομένους." " Ἄμηρον, " Etym. et Lex. meum vet. afferunt pro νέον: dicunt " et Montis nomen esse: addentes etiam Ἄμηρα, οἱ " ὅμηροι."

Ὁμηρεύω, Sum obses, Herodian. 3, (9, 4.) Τούς τε παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκε, Dedit ut obsides fidei ab eo datæ essent. Polit. autem, Traditisque obsidio liberis fidem suam auctoravit. Athen. (438.) Ἀντίοχος ὁ ὁμηρεύσας παρὰ Ῥωμαίοις: de quo supra e Maccab. ὃς ἦν ὅμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ.

[Eur. Bacch. 297. Rhes. 434. Æschin. 525. Plut. A Pyrrho 4. " Ilgen. Præf. ad Hymn. p. x. Valck. Hipp. p. 169." Schæf. Mss. " Πόλις ὁμηρευομένη, Civitas quæ obsides dedit, Æneas Poliorc. c. 10." Seager. Mss.] Ὁμηρεία, Obsidium, ut dicitur Obsidio dare, a Tac. Sed et pro Pignus quod datur in obsidium, Thuc. 8. Ἀπολιπόντες ἐς ὁμηρείαν τὸν προσοφειλόμενον μισθόν. [" Alex. Æt. 5. ad Diod. S. 2, 377. 619. Dionys. H. 2, 1097." Schæf. Mss. Plato Polit. 310. * Ὁμηρία, Gl. Clarigatio, Polyb. 9, 11, 10. 28, 4, 7. 31, 12, 1.] Ὁμήρευμα, quod habet signif., quam posteriore loco dedi nomini proxime præcedenti, necnon τῷ ὅμηρον, Plut. Romulo (16.) Μεγάλοις ὁμηρεύμασιν ἐνδεδεμένους. Proprie autem sonat ὁμηρεύματα Quæ obsidio sunt tradita, cum sit tanquam a verbo pass. Sunt qui ὁμήρευμα interpr. etiam Obses. Ἐξομηρεύω, Obsides posco et exigo, acceptisque corporibus fidem obstringo, Plut. Sertorio (14.) Ἐξωμηρεύσατο τοὺς παῖδας. Aristot. autem dixit metaph. in Œc. Δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιΐαις, pro Pignorum caritate obstringere, ut B in officio permaneant, Bud. Comm.: qui alibi reddit etiam Obsidio obligare, et Tanquam obsidibus datis obstringere; addens, Cic. sæpe Obsidem pro Pignore usurpare. Idem scribit ἐξομηρεύω poni et pro Obsidibus datis emereor et assequor, a Strab. 6. fin. Ὥστ' οὐ μόνον τὰ τρόπαια ἔπεμψαν εἰς Ῥώμην, ἃ κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀνέστησάν ποτε, ἀλλὰ καὶ τοὺς παῖδας ἐπίστευσε Φραάτης τῷ σεβαστῷ Καίσαρι, καὶ παίδων παῖδας, ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν. [" Ad Charit. 683. Diod. S. 2, 571." Schæf. Mss.] Ἐξομήρευσις, Illa actio poscendi obsides, obstrigendi aliquem tanquam obsidibus datis, etiam emerendi s. assequendi aliquid datis obsidibus. In VV. LL. ἐξομήρευσις exp. Obsidum datio; et affertur e Plut. Τῶν γυναικῶν ὑπώπτευον ἐξομήρευσιν εἶναι, pro Suspicabantur mulieres pro obsidibus retinendas, [Rom. 29. At * Καθομηρεύω, Hesychio est i. q. καθομηρίζω. * Συνομηρεύω, Simul obses sum cum aliquo, Polyb. 21, 9, 9.]

AT VERO Ὁμηρέω, In unum convenio, Occurro, C Obvius fio; Comitor. Od. (Π. 468.) Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς, Κῆρυξ, Eust. συνήντησεν, et ὁμοῦ γέγονεν: addens, ex ὁμὸς fieri NOMEN Ὅμηρος, a quo esse verbum Ὁμηρῶ pro συναντῶ. Affert tamen et aliam derivationem, sc. ἐκ τῶν ὁμοῦ ἐρεσσόντων, ἢ συναρηρότων. Apud Harpocr. ὁμηρῆσαι, ita enim ibi reponendum pro ὁμηρῶσαι, legimus esse τὸ συμβαλεῖν: in cujus signif. exemplum affertur ille Hom. versus. Vide et Suid., item Hesych. non solum in Ὁμηρεῖν, sed et in Ὡμήρησε. Apud Hesiod. Θ. (39.) Φωνῇ ὁμηρεῦσαι, Voce concordantes, τῇ φωνῇ συμφωνοῦσαι. Exp. et ὁμοῦ εἴρουσαι, item ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι. || Ὁμηρεῖν pro ἀκολουθεῖν, Sequi, vide Ὅμηρος. [" Wakef. Alc. 883. Heyn. Hom. 8, 795. Ilgen. Præf. ad Hymn. p. x." Schæf. Mss.] " Ὁμήρει, Hes. exp. ἀκολουθεῖ, ἐγγυᾶται."

ὍΜΗΡΟΣ, ὁ, HOMERUS, qui et Μαιονίδης, Mæonides, patronymice, Celeberrimus ille Poëta, a quo ceu fonte perenni, Vatum Pieriis ora rigantur aquis, Ovid. Ideo autem huic proprio nomini datus hic D fuit locus, quod ex eo appellativa non pauca nata sint. Dictus vero putatur ὅμηρος vel quod revera fuerit ὅμηρος, Obses, quod ὅμηρος ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἴρειν derivatur, aut, secundum alios, a VERBO Ὁμηρεῖν significante ἀκολουθεῖν: cujus etymi auctor est ap. Harpocr. Theopompus, dicens ὁμηρεῖν Achæis significasse ἀκολουθεῖν, [imo τοῖς ἀρχαίοις, Veteribus, non Ἀχαιοῖς:] unde ὁμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους: vel quasi μήορος: ut sc. e μήορος dicto ἀπὸ τοῦ μὴ ὁρᾷν factum sit ὅμηρος per metathesin. Vide Eust. et eos qui Homeri Vitam scripserunt. [" Ὅμηρος, Heyn. Hom. 8, 795. Conf. c. ὁμοίως, Tittm. ad Lex. Gr. p. 97. Ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς, Heind. ad Plat. Gorg. 274. Cæcus, Wassenb. ad Hom. p. 4. Ilgen. Hymn. 596. Jacobs. Exerc. 2, 153." Schæf. Mss. Lycophr. 422. Herod. V. Hom. 13. Arat. 1088.]

Ὁμηρόκεντρα, VEL Ὁμηροκέντρωνες, Homeri centones, i. e. carmina, vel integra vel dimidia, e variis locis decerpta, et ita velut consuta, ut ad alius rei et longe etiam diversæ descriptionem accommodentur. Extant autem hodieque Ὁμηρόκεντρα edita ἀνωνύμως, quibus bona pars Evangelicæ historiæ comprehenditur, e consutis Homeri carminibus. Creduntur autem a nonnullis esse Eudoxiæ uxoris Theodosii Junioris, quæ hac in re Probam Falconiam imitari voluerit, i. e., ad eum usum Homericos versus convertere, ad quem illa converterat Virgilianos. Hanc certe Suid., in Κῦρος, Πανοπολίτης ἐποποιὸς, appellat * φιλοεπῆ, Carminum studiosam. Eust. agens de voce κέντρον, Ab h. v., inquit, deductum est NOMEN Κέντρωνες, et Qui consuuntur, et Qui scribuntur: necnon VERB. Ἐγκεντρίζειν, de stirpibus: ut quemadmodum ἐγκεντρίζειν EST ἐγκεντεῖν et ἐμβάλλειν φυτῷ τινι κλαδίσκον ἀλλοίου φυτοῦ, sic et κέντρων sit ῥαπτὸς μὲν, ᾧπερ ὡσανεὶ παρακεντοῦνται διάφοροι χρόαι ὑφασμάτων: at vero γραπτὸς, ᾧ παρατίθενται, τοιούτου * παρακεντήματος δίκην, μέρη ποιημάτων καὶ στίχων ἄλλοθεν ἄλλα: quibus subjungit, hinc appellata esse ὁμηρόκεντρα: quod exp. οἱ ὁμηρικοὶ κέντρωνες. Lat. pro κέντρων dixerunt Cento, abjicientes literam ρ. Erasm. Prov. Farcire centones, Centones, inquit, dicuntur Vestes e variis panniculis, ac diversis etiam interdum coloribus, consarcinatæ. Juven. Intravit calidum veteri centone lupanar. Ad harum similitudinem centonem vocant Carminis genus e diversis carminibus et carminum fragmentis hinc atque illinc accersitis contextum, quasique consutum. Græci κέντρωνας appellant addita litera, quam abjiciunt Lat. Extant adhuc Ὁμηροκέντρωνες, quorum meminit et divus Hieronymus, et Virgiliocentones Probæ mulieris, et Cento nuptialis Ausonii, qui legem etiam ejus carminis tradit. Hæc ille. Quidam autem Centonem Latinos a nomine Centum derivasse crediderunt, quasi vero ab iis Græci sumserint. A Schol. Aristoph. κέντρων esse dicitur τὸ ἐπισασσόμενον, ita enim ap. eum scriptum est, τοῖς ὄνοις, ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων συῤῥαφὲν σακκίων, καὶ ἐπίσαγμα τῶν ὄνων: in N. (449.) ubi cum alia multa conjunguntur, tum hæc, κέντρων, μιαρὸς, Στρόφις. Exp. autem φανερὸς κλέπτης, necnon aliis modis. Vide et Suid. in Κέντρων, ubi habes et vocem illam Ὁμηρόκεντρα. Affert Bud. et nomin. SING. Ὁμηρόκεντρον, exponens Homerocento. Ὁμηρομάστιξ, ὁ, Homeri flagellum, ad verbum. Ego commoda periphrasi posse exponi arbitror, Cujus lingua est flagellatrix Homeri; Qui lingua maledica tanquam flagello Homerum insectatur. Hoc nomen s. potius cognomen datum fuit Zoilo cuidam Amphipolitano, ὃς ἐπεκλήθη Ὁμηρομάστιξ, inquit Suid., ὅτι ἐπέσκωπτεν Ὅμηρον. [" Ὁμηρομάστιγες, ad Lucian. 1, 402." Schæf. Mss.] Possumus autem ad imitationem hujus compositi, uti NOMINE Μάστιξ cum aliis propriis nominibus: ut si dicam Ἡσιοδομάστιξ, Πινδαρομάστιξ, Σωκρατομάστιξ, Πλατωνομάστιξ, Ξενοφωντομάστιξ. [* Ὁμηροπάτης, Sext. Emp. Hypot. 1, 33. al. * Ὁμηραπάτης, " Timon Phlias. 23. Heyn. Hom. 8, 570." Schæf. Mss.] Φιλόμηρος, ὁ, (ἡ,) Amator s. Studiosus Homeri, Qui amat Homeri carmina, imitari Homerum, lubenter imitatur Homerum, ut vocatur Soph. φιλόμηρος ab Eust. plerisque in Il., [ad Il. Δ. p. 335, 4. Λ. p. 792, 14. Athen. 620. Strabo 13. p. 888.] Jungitur autem hoc NOMEN Φίλος et aliis quibuslibet propriis nominibus per compositionem: sed et cum gentilibus nominibus, ut φιλαθήναιος.

Ὁμηρικὸς, Homericus, Qui est Homeri, Ad Homerum pertinens: ἔπος, στίχος, itidemque in plur. ἔπη, στίχοι, ap. Athen. Aliquando Ὁμηρικὸν vocatur Id, cujus ab Hom. fit mentio, quod ab Hom. describitur, ut Ὁμηρικὴ ὄρνις, ap. Plut. Sic Ὁ. Κύκλωψ, Σθένελος, etc. Interdum vero τὸ Ὁ. dicitur sine adjectione, pro Carmen vel Dictum illud Homericum. || Homeri imitator. Quam signif. sequendo, dicitur et COMP. Ὁμηρικώτερος, et SUPERL. Ὁμηρικώτατος: quo usus est Longin. (13, 3.): ap. quem tamen et aliter exp. [" Jacobs. Anth. 8, 8. Valck. Phœn. p. 599. Wassenb. ad Hom. 129. Toup. Opusc. 2, 135. Casaub. Athen. 1, 36. Οἱ Ὁμηρικοὶ, Wolf. Prolegg. 166. Ὁμηρικώτατος, Ruhnk. Ep. Cr. p. 3. Toup. ad

Longin. 309." Schæf. Mss.] Ὁμηρικῶς, Homerice, Homerico more, More Homeri, Ut solet Hom.: Plut. (8, 99.) Ἀλλ' ἡμῖν χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν * ἀσυκοφαντήτως δύτωσαν, μᾶλλον δὲ Ὁ. Quidam Comicus ap. Athen. 9. Ὁμηρικῶς γὰρ διανοεῖ μ' ἀπολλύναι. Cic. Ep. ad Att. 1, 15. Respondebo tibi ὕστερον πρότερον, Ὁ.

Ὁμήρειος, i. q. Ὁμηρικὸς, Homericus; sed Poëtis potius usitatum: Ὁ. λόγος, ὁ τοῦ Ὁμήρου, Suid. χάριτες in quodam versu. [" Jacobs. Anth. 9, 87. 98. 364. 11, 26. 12, 184. Automedon 9. Fabric. Bibl. Gr. 1, 325. Valck. Anim. ad Ammon. 58." Schæf. Mss. Plato Theæt. 179. Alex. Ætolus Athenæi 699. * Ὁμηρείως, Ælian. H. A. 15, 16. * Ὁμήρειον, τὸ, Templum in Homeri honorem, Strabo 14. p. 956. " Fabric. l. c." Schæf. Mss. * Ὁμήριον, Hippocr. 848.]

Ὁμηρίδης, Homeri imitator, ejusque dogma sequens. Ὁμηρίδας appellat Plato Homeri imitatores, ejusque dogmata sequentes. Synes. Εὐοπτίῳ, Τούτους αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδας ἐνόμισα, καὶ ἐθέμην τῷ δόγματι: de q. l. lege Bud. 907. A Suida Ὁμηρίδαι exp. οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι. Sunt et qui Rhapsodos omnes ita vocatos existiment. || At vero ap. Isocr. Hel. Enc. (28.) Ὁμηρίδαι, γένος ἐν Χίῳ, ab Hom. Poëta denominatum; secundum alios, ἀπὸ τῶν ὁμήρων. Vide Harpocr., e quo sumsit et Suid. Existimo certe, significando Ὁμήρου ἀπογόνους, rectius SCRIBI Ὁμηρεῖδαι. || Apud Hes. autem Ὁμηρεῖδαι legitur expositum esse αἱ ῥαψῳδίαι: sed aut hæc expositio perperam scripta est, aut illud vocabulum: quod potius suspicor, ac pro eo reponi debere Ὁμηρεῖαι. ["Ὁμηρίδης, Heyn. Hom. 8, 44. 799. Wolf. Proleg. Hom. 98. Timæi Lex. 191. et n. * Ὁμηριάδης, Tzetz. Exeg. in Il. p. 3, 3." Schæf. Mss.]

Ὁμηρίζω, Homerum imitor, Homerica usurpo; nam Suid. exp. τοῖς Ὁμήρου χρῶμαι. Bud. autem significare ait i. q. ῥαψῳδῶ. [" Jacobs. Anth. 8, 8. 11, 216. Toup. Opusc. 2, 135. Valck. Adoniaz. p. 289. * Ὁμηρίδδω, Valck. ad Röv. 77." Schæf. Mss.] "Ὁμηριάδειν, Hesychio ψεύδεσθαι, Mentiri," [leg. Ὁμηρίδδειν.] Ὁμηριστὴς, Athenæo 14. est ῥαψῳδὸς, [Artemid. 4, 3.] At Καθομηρίζω, Homericis versibus celebro, describo, Greg. Naz. Ἵνα τελέως αὐτὸν καθομηρίσω, [Aristæn. Epist. 1, 3, 12.]

"ΟΜΙΧΕΩ, Meio, Mingo, Urinam facio, Lotium " reddo, Hesiod. Ἔργ. 2, (345.) Μηδ' ἄντ' ἠελίοιο " τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν." [Athen. 646. * Ος χαρίτων μὲν ὀμιχεῖ. Vide Schn. Lex. * "Ὀμίχω, Hipponax in Etym. M. Aor. 1. ὤμιξα, Eust. Il. 440, 44." Wakef. Mss.] " INDE Ὀμίχματα, Hesychio " οὐρήματα, Urinæ excretiones, Mictus. Sed notan- " dum, ap. eum hæc δασέως scripta esse." " Ἀμίξαι, " Hes. affert pro οὐρῆσαι, Mingere: addens, scribi " etiam ὀμίξαι. Legitur ap. Etym. quoque, et in " Lex. meo vet."

"ΟΜΙΧΛΗ, ἡ, et Ionice Ὀμίχλη, Nebula, Aristo- " teli de Mundo, ἀτμώδης ἀναθυμίασίς τις, ἄγονος " ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, " Expiratio quædam vaporosa, aquæ nequaquam " genitrix, ut aëre crassior, ita nube rarior: quo " fere modo et Gal. definit supra in Ἀχλύς. Il. Γ. " (10.) Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην: " P. (649.) Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν " ὀμίχλην. Metaph. Athen. l. 9. Ὀσμὴ σεμνὴ μυ- " κτῆρα δονεῖ λιβάνου, σμύρνης, καλάμου, στύρακος: " subjungens, τοιάδε δόμους ὀμίχλη κατέχει πάντων " ἀγαθῶν ἀνάμεστος: Suffitum appellans ὀμίχλην. " Alia metaph. Aristoph. Ἱππ. (803.) ὁ δὲ δῆμος " Ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὀμίχλης, ἃ πανουργεῖς, μὴ " καθορᾷ σου, Bellicis turbis et reip. caligine." [" Jacobs. Anth. 7, 30. Macedon. 10. Heyn. Hom. 4, 452. Ὀμίχλα, Ὀμίχλη, ad Mœr. 184. Herod. Philet. 445. De spiritu, Heyn. Hom. 4, 98. 452." Schæf. Mss.] "Ἀνόμιχλος, Nulla tectus caligine aut " nebula, Non nebulosus, sed serenus: ἀὴρ, Aristot. " de Mundo: qui ibid. ἀνέφελος, Nebulæ expers, Innu- " bilus, Innubis." "Ὀμιχλώδης, Nebulosus, etiam " Caliginosus, Plut. 8, (879.) Τὰς ἀνωμάλους νύκτας,

A " οἷον ὀμιχλώδεις καὶ δυσχειμέρους, ἠχωδεστέρας εἶναι " τῶν αἰθρίων καὶ κεκραμένων ὁμαλῶς: Idem in Ar- " tax. Ἐμβαλὼν εἰς χώραν τραχύτητι χαλεπὴν καὶ " ὀμιχλώδη." [" Heyn. Hom. 8, 748." Schæf. Mss. * Ὀμιχλήεις, Nonn. D. 35. p. 880. Paul. Sil. Ecphr. 57. ὀμιχλήεσσα κονίη. * Ὀμιχλόω, Obnubilo, Inc. Ps. 64, 13.]

"ΟΜΝΥΜΙ, SEU Ὀμνύω, Juro: quod Ὀμνύω quidam Gramm. factum putarunt ex INUSITATO Ὀμόω, a quo etiam sunt tempora in usu, fut. ὀμόσω, necnon ὀμοῦμαι, fut. 2 med. Præter. ὤμοκα, de quo dicam in Συνόμνυμι, et Attice ὀμώμοκα, Aor. 1. ὤμοσα, quod si verum esset, Ὀμνύω prius esse quam Ὄμνυμι, dicendum foret: facto sc. Ὀμνῶ ex Ὀμῶ, deinde Ὀμνύω. Alioqui utrum illorum, ὄμνυμι dico et ὀμνύω, præcedere dicamus, non valde refert, cum ap. antiquissimos etiam Scriptt. utrumque extet. Il. Ξ. (278.) Ὄμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας, Ψ. (585.) γαιήοχον ἐννοσίγαιον Ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν
B τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι. Alibi dicit ὀμόσσαι ὅρκον, s. καρτερὸν ὅρκον, item ὀμόσσαι ὅρκους, necnon ὀμόσσαι ἐπίορκον. Sic autem et in soluta oratione dicitur ὀμνύναι s. ὀμνύειν, vel absolute, vel cum accus. θεὸν, aut ὅρκον. Plato Sympos. Ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐκβάντι τῶν ὅρκων, Xen. Σ. (4, 10.) Οὐδενὸς γὰρ ὁρκίζοντος ἀεὶ ὀμνύοντες, καλόν με φατὲ εἶναι, Isocr. Ἕνεκα χρημάτων μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, Plut. Solone, Κοινὸν ὤμνυεν ὅρκον ἡ βουλὴ, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν, Pericle, Ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον. Et cum plur. ὅρκους ap. Plat. Sic et Thuc. Ὀμόσαι ὅρκους ἀλλήλοις. Apud quem legitur etiam, Ὤμοσαν πρὸς ἐκείνους τάδε. Sed quod attinet ad illum personæ accus., quo dicitur ὀμνύναι τὸν θεὸν, τοὺς θεοὺς, itidemque ap. Lucian. (1, 556.) Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτ' ἔχειν: sciendum est interdum ei addi particulam νὴ, ut quidem annotatur in VV. LL. ex Aristoph. N. (825.) ὤμοσας νῦν νὴ Δία. Sed et pro ὀμνύναι, ὀμνύειν, ὀμόσαι τινὰ, dicitur interdum ὀμνύναι κατά τινος: ut
C ap. Dem. (1269.) legimus Ἀξιοπιστότερος τοῦ κατὰ τῶν παίδων ὀμνύντος, καὶ διὰ τοῦ πυρός. Exp. autem Bud. κατὰ παίδων ὀμνύναι, In capita liberorum jurare: quem vide p. 115. Dixit vero et ὀμνύοντα κατ' ἐξωλείας, (553.) Affertur et cum dat., ex Aristoph. (N. 248.) in ead. signif. τῷ δ' ἄρ' ὄμνυτ'; ἢ Σιδαρέοισι; pro κατά τινος. At cum præp. εἰς ap. Plut. Othone, ὀμνύειν εἰς τὸν Οὐιτέλλιον exp. In Vitellium jurare, i. e. In Vitellii verba jurare, Vitellio se astringere jurejurando. Sed et ὤμοσαν περὶ τοῦ Οὐιτελλίου ap. Eund. significare dicitur Jurarunt pro Vitellio. Apud Hom. et alios cum præp. πρὸς, ea signif. qua dicitur Jurare alicui, Affirmare alicui jurejurando: Od. Ξ. (331.) Ὤμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν. Utuntur vero interdum et ipsi Græci dativo itidem. Apud eund. Hom. (Il. A. 233. I. 132.) legitur fut. ὀμοῦμαι. "Ὀμοῦμαι, Jurabo, " ab ὀμόω, Il. Φ. (373.) ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι, " Hesiod. Ἔργ. (1, 192.) ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται. Item " ὀμεῖ, Jurabis, ap. Aristoph. (N. 246.) Attice pro " ὀμῇ." " Ὀμεῖται, Hes. affert pro ὀμνύει, Jurat: alii
D " per fut. rectius exp. Jurabit, ὀμόσει: afferentes iti- " dem ὀμῇ pro Jurabis e Greg. Naz.; dicitur enim " ὀμοῦμαι in prima pers." At de Ὄμνυμι, quod annotatur positum pro εὔχομαι, dicam in Ἐπόμνυμι. [" Villoison. ad Long. 123. 124. 281. Thom. M. 166. 648. 931. Brunck. Aristoph. 1, 54. 2, 157. 3, 19. Jacobs. Anth. 9, 282. Porson. Med. p. 59. Xen. Mem. 1, 1, 18. Abresch. Lectt. Aristæn. 198. Bergler. Alciphr. 223. De constr., Boiss. Philostr. 415. Valck. Hipp. p. 241. 273. Cum inf., Bast Lettre 221. Dionys. H. 2, 1248. et var. lect., Schneid. Anab. 108. Thom. M. 166. T. H. ad Plutum p. 248. Longus p. 64. et Villois. De fut., Mœr. 276. et n., Dawes. M. Cr. 329. De augm. præt., ad Thom. M. 35. Phryn. Ecl. 12. De augm. aor., ad Dionys. H. 4, 2290. 2298. Præt. pass., ad 4, 2047. Ὄμνυμί τι, Jurejurando sancio, Wolf. in Add. ad Xen. Hellen. Schneid. p. 125. Ὁ. μὴ, Lucian. 3, 349. 604. Xen. K. Ἀ. 247. Weisk., Eur. Hipp. 1037. Brunck., Heyn. Hom. 7, 669. Seq. οὐδὲν, Xen. K. Π. 2, 3,

12. "O. κατὰ τοῦ θεοῦ, Luzac. Exerc. 192. Brunck. Aristoph. 1, 114. : κατά τινος, Toup. ad Longin. 317. Opusc. 1, 214. Alciphr. 280. ad Lucian. 1, 350. P. Abresch. Paraphr. 424. "O. περί τινος, ad Plut. 6, 397. Hutt. : εἴς τινα, 402. 'Ομνύασι, ὀμνύουσι, Mœr. 281. 'Ομνύναι, ὀμνύειν, ibid. Zeun. ad Xen. K. Π. 612. "Ομνυ, Bast Lettre 221. 'Ομνὺς, ὅτι μηδὲν —, Longus p. m. 122. Theogn. 659. Bekk. "Ωμνυον, Mœr. 425. et n. ubi et de ὤμνυσαν. 'Ομόσω, Phryn. Ecl. 207. Thom. M. 650. "Ομοσον, Bast Lettre 221. 'Ομοῦμαι, Herodian. 469. 'Ομώμοσται, Musgr. Rhes. 816." Schæf. Mss. " 'Ομιώμεθα, Dorice, Aristoph. Λ. 183. Πάρφαινε μὰν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμιώμεθα." Seager. Mss. 'Ομοῦντες pro ὀμνύντες, Herod. 1, 153. * 'Ομοτὴς, Gl. Jurator, Juratus. * " 'Ομότης, Anna C. 301." Elberling. Mss. * Ψευδωμότης, Lycophr. 523.] " 'Ομοτικὰ, ἐπιῤῥήματα, Adverbia jurandi, ap. Gramm." [Longin. 16. σχῆμα. " Orig. c. Cels. 434. δύναμις." Kall. Mss.]

'Ανώμοτος, ὁ, ἡ, Injuratus, Qui non juravit, Eur. Hipp. (612.) 'Η γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν, ἀνώμοτος: cujus hæc ap. Cic. extat interpretatio, Juravi lingua, mentem injuratam gero. Et, Μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτυρεῖν, Diog. L. At vero ἀνώμοτος εἰρήνη e Demosth. (404.) affertur pro Pax sine jurejurando inita, jurejurando non confirmata. [* 'Ανωμότως, Aristid. 3, 661.] 'Ανωμοτεὶ, Injurate, Citra jusjurandum. " Scribitur et 'Ανωμοτὶ sine diphth." [Herod. 2, 118. * Δυσώμοτος, J. Poll. 1, 39.] 'Ενώμοτος, contr. τῷ ἀνώμοτος, Juratus, Qui juravit, Jurejurando obstrictus. In Pand. de teste jurato dicitur. Eur. (Med. 737.) ἐνώμοτος θεῶν, pro Juratus deos, Qui juravit deos. Sed de re quoque usurpatur in Pand., ubi ἐνώμοτος ὁμολογία vocatur Sponsio s. Promissio jurejurando firmata, Bud. [Plut. Sertorio 26. Soph. Aj. 1113.] 'Ενωμότως, Cum jurejurando, Addito jurejurando: ἔφη, Plut. (Cæs. 47.) In Pand. autem ἐ. καταθέσθαι, Cum jurejurando deponere, Bud. [" J. Poll. 1, 39." Kall. Mss.] 'Ενωμοτία, Vocab. militare, quod de certo militum numero dicebatur: nimirum vigintiquatuor s. vigintiquinque, secundum quosdam: aut etiam plurium, secundum alios. Fuisse autem putatur proprium Lacedæmoniis hoc verbum, qui ἐνωμοτίαν dixerint, quod ejus milites essent ἐνώμοτοι. Vide Ælian., Hes. Suid. [" Heyn. ad Apollod. 727. Timæi Lex. 106. et n., Wessel. ad Herod. 31. Lex. Herod. 173." Schæf. Mss. Vide Lex. Xen.] 'Ενωμοτάρχης, quasi ἐνωμοτιάρχης, Qui præest huic numero militum, [Xen. K. 'A. 3, 4, 13. 4, 3, 19. Λ. 11, 6. 8. " Ad Charit. 455." Schæf. Mss. * 'Ενωμόταρχος, Xen. Λ. 11, 4. Sed Suid. et Stob. legunt ἐνωμοτάρχας. * " Εὐώμοτος, J. Poll. 1, 39." Kall. Mss. * " Εὐωμοσία, Herodian. Epimer. 205." Boiss. Mss. * Ψευδώμοτος, Lycophr. 932.]

" 'Αμφωμοσία, Juramenti utrimque præstatio: h. e., Cum utraque litigantium pars jurat: i. q. ἀμφιορκία s. ἀμφορκία, teste Hes., qui et ipse ἀμφωμοσίαν esse dicit, ὅταν τῶν δικαζομένων ὁ μὲν προομόσῃ, ὁ δὲ ἐπομόσῃ."

[* 'Ανόμνυμι, Theod. Prodr. p. 117.] 'Αντόμνυμι, SEU 'Αντομνύω, Contra juro, Vicissim juro, Dem. (1051.) Γένει μὲν ὡς ἐγγυτέρω τις εἴη αὐτῶν τῆς γυναικὸς, οὐδ' ἐπεχείρησεν οὐδεὶς ἀντομόσαι, Affirmare in jurejurando de calumnia præstando. Dicitur et passiva voce 'Αντόμνυσθαι. Isæus de actore et reo vicissim jurantibus, Μελλόντων δ' ἡμῶν ἀντόμνυσθαι, Cum ad calumniæ jusjurandum ventum esset. [" 'Αντόμνυμι, ad Timæi Lex. 38. 'Αντομνύω, Luzac. Exerc. 176." Schæf. Mss.] " 'Αντομόω, i. q. ἀντόμνυμι s. ἀντομνύω: sed inusitatius, nisi in fut. et temporibus inde formatis." Vide plura in Comm. Budæi: ubi et VERBALE 'Αντωμοσία esse dicitur Jusjurandum de calumnia a parte rei, ut διωμοσία a parte actoris. Plato Apol. (3.) "Ωσπερ οὖν κατηγόρων, τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν: [11. " Musgr. Herc. F. 1118. Luzac. Exerc. 176. 182. Plato Apol. 140. 149. cf. p. 154. Theæt. 387. Heind., Timæi Lex. 38. et n., ad Lucian. 1, 299. De ω in h. v., ad Dionys. H. 4, 2090." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 186.]

'Απόμνυμι, et interdum **'Απόμνυμαι**, VEL **'Απομνύω**, Abjuro, Jurejurando nego: ut contra ἐπόμνυμι, Jurejurando affirmo, assevero. Quod annotat Eust. in Od. B. (377.) γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ, Magnum per deos jusjurandum jurabat, negans sc. se facturam, Per deos negabat se facturam: quod sc. facere vetabatur. Hoc item Il. K. (332.) "Ως φάτο· καί ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσε, ubi tamen etiam ἐπώμοσε tradit legi, sed diverso respectu: ἐπομνύναι μὲν, inquit, est τὸ * καταφατικῶς ὀμνύναι: ut si dicam, νὴ τὸ θεῖον ποιήσω τόδε: at ἀπομνύναι, est τὸ * ἀποφατικῶς ὁρκωμοτεῖν: ut cum dico, μὰ τὸ θεῖον οὐ ποιήσω τόδε τι. Suid. tamen ἀπομόσαι facit ἀρνητικὸν, at vero καταφατικὸν non ἐπομόσαι, sed κατομόσαι. Cum infin., ut in Lys. (573.) 'Εν τούτῳ γὰρ (τῷ σανιδίῳ) πολλοὶ μὲν τῶν ὁμολογούντων ἱππεύειν οὐκ ἔνεισιν, ἔνιοι δὲ τῶν ἀπομνύντων [ἀπομούντων] ἐπιγεγραμμένοι εἰσί. Nam post ἀπομνύντων repeti debet ἀπὸ τοῦ κοινοῦ infin. ἱππεύειν. Plut. Polit. Præc. Ταῦτα μὲν γὰρ ἴσως τοῖς βαναύσοις τοῖς τὸ δύνασθαι λέγειν ἀπομνυμένοις δοτέον ἀποδιδράσκειν. Usus est autem voce hac passiva et Herodian. (3, 12, 9.) Τὰ μὲν πρῶτα ἀπώμνυτο, μηδ' εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα. Cum accus. etiam jungitur, et exp. Abjuro, Inficior, s. potius Cum jurejurando inficior. Demosth. (859.) Προομόσαντος δέ μου — τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον εἶναι, ἂν ἀπομόσῃς τἀναντία τούτων, — ἀφίημί σοι. Apud Aristoph. cum duobus accuss., N. (1232.), Καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς; Hæc abjurare s. inficiari per deos, h. e., jurando deos: vel, addito per deos jurejurando. || 'Απόμνυμι, Ejuro, et cum jurejurando depono: ἀπομόσαι τὴν ἀρχὴν, Ejurare magistratum. Exp. interdum, Abdicare se magistratu. Liban. 'Ο δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπομοσάμενος. Plut. Cicerone ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχὴν dixit, et τὴν ὑποπόρφυρον καταθέσθαι, quod etiam ἐξομόσασθαι dicitur. Plin. Epist. Ejurato magistratu privatum me facere, Græcorum imitatione dixit. Hæc Bud. Idem vero citat locum in quo ἀπόμνυνται sine adjunctione positum interpr. Abdicant se magistratibus. Is est Herodiani (4, 2, 8.) Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν προτιθέασιν, ἔνθα οἱ 'Ρωμαίων ἄρχοντες ἀπόμνυνται. Hes. ἀπόμνυμαι exp. δι' ὅρκων ἀποβάλλω. Suid. ἀπομώμοκα exp. ὁρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεποίηκα. Idem ἀπομωμοκότας ait positum pro ἀποταξαμένους. || 'Απόμνυμι vertendum per simplex Juro, cum sc. subjungitur negativa particula. Græcis autem familiare est duabus negationibus uti, ad magis negandum. Xen. K. Π. 6, (1, 2.) Καὶ ὁ Γαδάτας ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἀπώμοσεν ἦ μὴν μὴ ὑπὸ 'Υστάσπους ταῦτα πεπεῖσθαι ἃ γιγνώσκοι. Sic et in h. l., (Σ. 3, 8.) 'Ο δὲ 'Ερμογένης ἀνήρετο εἰ πολὺ εἴη αὐτῷ ἀργύριον· ὁ δὲ ἀπώμοσε, μηδὲ ὀβολόν: sub. εἶναι αὐτῷ. Quod si nolimus hujusmodi negativas particulas verbo ἀπόμνυμι subjunctas illi Græcorum consuetudini imputare, qui negationes duas pro una ponunt, dicendum fuerit compositum ἀπόμνυμι pro simplici ὄμνυμι usurpari. Ut et in versu Homeri, quem initio protuli, μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ, nihil aliud est quam μέγαν ὅρκον ὤμνυ. Nam quod annotat Eust. de differentia verborum ἀπόμνυμι et ἐπόμνυμι, non est perpetuum, ut apparet cum ex aliis ll., tum ex hoc, Od. O. (436.) "Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυον, ὡς ἐκέλευεν. Præcesserat enim, εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται "Ορκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν. Certe hic ἐπώμνυον dicendum potius fuerat, si observanda fuisset illa differentia. [" Soph. Phil. 1289. Jacobs. Anth. 11, 133. Heyn. Hom. 6, 69. Porson. ad Odyss. p. 60. Toup. Add. in Theocr. 398. Opusc. 2, 129. Ruhnk. Ep. Cr. 72. Herod. 191. Alciphr. 444. Wyttenb. Select. 296. 300." Schæf. Mss. * 'Απομόω, Gl. Abjuro: 'Απομόσαι· Inficiari, Dejerare: 'Αφόμνυμι· Ejuro.] " 'Απόμωσις, Abjuratio, Inficiatio, VV. LL. Sed scr. potius 'Απόμοσις, utrobique per ο. Pro 'Απομωτικὸς quoque, quod Eadem habent, et exp. Inficialis, 'Απομοτικὸς potius dicitur. Itidemque scr. 'Απόμοτος pro 'Απόμωτος, quod Eadem afferunt pro Abjuratus." 'Απωμοσία, ἡ, Abjuratio, Inficiatio per jusjurandum. || Est et Verbum δικαστικόν: cum sc. is, qui accusatur, jurejurando negat fieri posse, ut se judicio sistat, excusationes sc. proferens: accusator autem vicissim ju-

rat. Vide J. Poll. et Hes. Ἀπώμοτος, ὁ, ἡ, Ad verbum, Abjurabilis. Suid. ἀπώμοτον exp. φευκτὸν, Hes. φευκτέον, Vitandum, Fugiendum. Item, ὅπερ ἄν τις ἀπομόσειεν, Tale ut quis id abjuret, vel jurejurando neget: ἔξω ὅρκου γενόμενον καὶ ἀποίητον, Suid., citans hæc verba, Τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμ' ἀπώμοτον; Archilochus, χρημάτων Ἀελπτὸν ἐστιν οὐδὲν οὐδ' ἀπώμοτον, Nulla res est ejusmodi, quæ extra spem esse et quam factum iri debeat aliquis jurejurando negare. Ita enim locum illum intelligendum esse puto. ‖ A Suida exp. etiam ἀπηγορευμένον, Vetitum. Citatur præterea in VV. LL. e Plat. de LL. 7. Ὃν οὐδὲν ἀπώμοτον, pro Cum nihil liceat detrectare. Sed de illo Plat. l. difficile est statuere, quod corruptus esse videatur. [Soph. Ant. 388. 394. Plut. 8, 151. " Thom. M. 107. Jacobs. Anth. 6, 161. Lobeck. Aj. p. 316. 390. Lucian. 3, 522. ubi ridicule vertitur." Schæf. Mss.] Ἀπωμοτικὸς, Abjurativus. Gramm. particulam μὰ, qua utimur cum aliquid negamus cum jurejurando, vocant μόριον ἀπωμοτικόν. [" Valck. Phœn. p. 366." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 40, 52. 69, 23. * Ἀπωμοτικῶς, 28. " Ἀπομοτικὸς, Æl. Dionys. ap. Eust. Od. B. p. 103. et ap. Valck. ad Eur. Phœn. 1013." Boiss. Mss. Schol. Il. A. 234. * Ἀπομοτικῶς, 86.]

Διόμνυμι, vel potius PASS. Διόμνυμαι, accipiens itidem sua tempora ab Ὀμόω, s. potius a media ejus voce, Dejero, Jurejurando affirmo. Sed plerumque signif. Jurejurando aliquid affirmo in judicio, Bud. afferens e Lys. (136.) Ἀποδείξω ὡς οὐκ ἔνοχός εἰμι, οἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Q. l. citat et in Comm., postquam dixit διόμνυσθαι dici testes et quicunque jusjurandum publice præstant. Affert ex eod. Lys. (134.) Σεμνὸν καὶ μέγαν ὅρκον διομοσάμενος. Legimus autem et ap. Plat. Apol. (15.) Καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Apud Plut., non solum cum præt., sed et cum fut. Dicit enim in Numa (2.) Διωμόσατο τὸν Ῥωμύλον ἰδεῖν. In Camillo autem, Διομνυμένων τῶν δημάρχων αὐτὸν πέντε μυριάσιν ἀργυρίου ζημιώσειν. Apud Soph. (Aj. 1233.) διωμόσω exp. διωρίσω, διαβεβαιώσω. ‖ Διόμνυμαι, Abjuro, Inficior, Dem. (1204.) Διωμόσατο μὴ εἶναι: (320.) Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναι αὐτῷ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα. " Διώμνυται, Hesychio est ὀμνύει: quod et per ο " μικρόν." [" Luzac. Exerc. 186. Plato Apol. 154. Heind. Longus p. 132. Vill. Philostr. 108. Boiss. Lobeck. Aj. p. 403. ad Timæi Lex. 38. Valck. Anim. ad Ammon. 212." Schæf. Mss.] Διωμοσία, Dejeratio, de eo, qui aliquid jurejurando affirmat in judicio. Sed peculiarius exp. a Bud. Jusjurandum de calumnia, idque a parte τοῦ διώκοντος, Actoris, sicut ἀντωμοσία a parte rei. At J. Poll. Hes. Suid. commune faciunt utrique hoc vocab. διωμοσία. Vide Antiph. 228. [" De ω in h. v., ad Dionys. II. 4, 2090. Luzac. Exerc. 172. 175. Timæi Lex. 38. 89. et n." Schæf. Mss.] " Suid. tradit Simocattum διωμοσίαν " usurpasse pro ὅρκον, cum dicit, Οἱ Μαυρούσιοι διω- " μοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐποιήσαντο. Apud eund. " Suid. LEGITUR Διώμοτος, cum hoc exemplo, Διω- " μότους συνίστασθαι τοῖς διαφερομένοις ἐκέλευε τοὺς " ῥήτορας, ubi signif. Juratos, διομωμοκότας." [Soph. Phil. 593.]

Ἐξόμνυμι, pro quo usitatius est PASS. Ἐξόμνυμαι, Abjuro, Cum jurejurando inficior. Ἐξόμνυσθαι est Cum jurejurando aliquid inficiari, ut abjurare debitum et similia: Plato de LL. 12. (p. 949.) Τῶν δὲ ὁπόσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερὸν εἶναι δοκεῖ. Isæus (242.) Ἃ μὲν οἶδεν ἐξόμνυσθαι. Dem. (1317.) cum μὴ οὐκ sequente infin. Καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο ὁ Εὐβουλίδης μὴ οὐκ εἰδέναι. ‖ Ἐξόμνυμαι, Ejuro: ut ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν, Æschin. (40.) Ejuro legationem, legationis munus, h. e. Jurejurando affirmo obire me legationem non posse, Bud., qui etiam postquam dixit Ejuro magistratum, esse Repudio et Excuso quippiam ne magistratum gerere cogar, affert ex Aristot. Pol. 4. Περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦτο σοφίζονται, μὴ ἐξεῖναι ἐξόμνυσθαι τοῖς ἔχουσι τὸ τίμημα. Sed addit signif. etiam posse Magistratu se abdicare. Idem alio loco scribit ἐξομόσασθαι esse Cum jurejurando aliquid excusare, de-

A trectare, recusare: e cujus imitatione Cic. Ejurare iniquum judicem dixit. Ead. forma dixit Synes. Οὐκ ἐξομοῦμαι τὴν ἱερωσύνην. At ἐξόμνυσθαι τὴν ἀλήθειαν, Ejurare testimonium. H. e. Cum jurejurando affirmare se veritatem non nosse: quod faciebant interdum ii, quibus testimonium denuntiatum non erat, Bud. Lex. afferens quendam l. ex Æschine (7.) ubi tamen legitur in plur. ἐξόμνυσθαι τὰς ἀληθείας. Hunc et in Comm. habes, p. 16. ‖ Quantum autem attinet ad Excusandi signif., sciendum est eam tribui huic verbo tunc etiam, cum jungitur accusativo illi πρεσβείαν, aut cuipiam simili: nam ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν a Bud. exp. etiam Excuso valetudinem jurejurando, ne in legationem ire cogar: sed ei magis convenit cum dicitur ἐξόμνυσθαί τινα: significat enim Jurejurando excusare aliquem, qui judicio non adest, aut evocatus præsto non est: ut οὐκ ἐξομουμένους ἐμὲ, Liban. Demosth. autem dixit, (379.) Ἐξωμόσατο ἀῤῥωστεῖν τουτονὶ, Excusavit, quod diceret ægrotare. Sic Gallice dicimus Exonier s. potius Exonnier du-

B plici n, Excusare aliquem in judicio, afferendo causam ejus absentiæ, eamque confirmando jurejurando. Vide Bud. Com. 16. 17. item 161. 112. [" Musgr. Iph. T. 259. Coray Theophr. 300. Steph. Dial. 32. ad Lucian. 2, 33. Ἐξωμόσατο, Bergler. Alciphr. 217." Schæf. Mss. * Ἐξομνύω, Gl. Ejuro, 4 Macc. 4, 26. Ἐξομνύεσθαι τὸν Ἰουδαϊσμὸν, ibid. 5, 34. J. Poll. 8, 37. 55. 56.] Ἐξωμοσία, ἡ, Abjuratio, Inficiatio cum jurejurando; Ejuratio, Excusatio cum jurejurando, sequendo signiff. datas verbo ἐξόμνυσθαι. Aristoph. Ἐκκλ. (1026.) Ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν· οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς: ubi exp. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. Vide et Bud. 16. 161. Idem alibi affert et ἐξωμοσίαν ποιεῖν περὶ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον προσεδρείας, e Pand. pro Jurare se staturum judicio. [" Ad Timæi Lex. 39. 114. T. H. ad Plutum p. 247. Kuster. Aristoph. 215." Schæf. Mss. * " Ἐξομοσία, J. Poll. 8, 54. 55." Kall. Mss. * " Διεξόμνυμι, Dem. 409, 17. Ed. Hervag. posterioris, sed in Reiskii Ed. 642, 14. legitur διομεῖται, non διεξο-

C μεῖται. ' Expunxi secundam syllabam,' inquit Reisk., ' nam διόμνυσθαι dicitur, non διεξόμνυσθαι.' Et, ' Διομεῖται Paris. prim. Aug. pr. Bav.' Sed ἐξόμνυμι dicitur, et cur non διεξόμνυμι?" Seager. Mss.]

Ἐπόμνυμι, SEU Ἐπόμνυμαι, aut ETIAM Ἐπομνύω, q. d. Superjuro: pro Juro super aliqua, i. e. de aliqua re. Latine Jusjurandum addo, s. potius Jusjurandum interpono. Thuc. 2, (5.) Καὶ ἐπομόσαι φασὶν αὐτούς. Bud. ait esse Jurejurando confirmare, Verba sua jurejurando firmare, Dictum suum jurejurando confirmare: atque ita sumi a Demosth. quoque et Luciano: ap. quem legimus et ἐπομοσάμενος, (3, 149.) Ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν καὶ κατὰ Ἡφαιστίωνος. Cum fut. infinitivi, Apoll. Rh. 2, (715.) Λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν ἦ μὲν ἀρήξειν Ἀλλήλοις. Hom. junxit accus. ὅρκον, non semel, Il. Ψ. (42.) Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν: A. (233.) καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, Φ. (373.) ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι. Xen. autem junxit accusativo φιλίαν, K. Π. 6, (4, 3.) Ἐπομνύω

D σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν. ‖ Apud Plut. est Insuper juro, Præterea juro, Jurejurando meo addo, Pericle, Ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον, ἐπομνύειν ὅτι καὶ δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι. ‖ Vel pro simplici Juro, vel pro Dejero, præpositione vim epitaticam habente, Aristoph. N. (1227.) καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν ἐπώμνυς τοὺς θεοὺς, Jurabas, Bud. Sed quemadmodum in Dejero, necnon in Adjuro, possunt præpositiones habere vim augendi, si Donato credimus, ita et præpositioni ἐπὶ eand. vim tribuere non dubitarim. ‖ Ἐπομοσάμενος, Suidæ etiam εὐξάμενος: quod et a Bud. annotatur, addente, aliud signif. ap. Aristoph., et ad ejus Schol. remittere, Πλ. (725.) Ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας, ubi Schol. variis modis exp. hoc partic., quos ibi vide: [" Sensus est, Ut mea opera desinas quævis promulgata plebiscita interposito jurejurando in concione abrogare." Brunck.] Sciendum est autem, sicut Suid, ἐπομοσάμενος accipi tradit pro εὐξάμενος, exemplum tamen non proferens, sic etiam SIMPLEX Ὀ-

μνυμι poni pro εὔχομαι ap. Aristoph. Ὄρν. (445.) teste Schol., ubi dicit quidam, Ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς, Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσι. Ibi enim annotat ille, ὄμνυμι dici pro εὔχομαι. Verum hoc non ita intelligi debet quasi ὄμνυμι significet i. q. εὔχομαι, Vota facio, Precor: sed jocando dictum esse ὄμνυμι νικᾶν, Juro me victurum pro Vota facio pro victoria, Votis exposco victoriam, Precor a diis victoriam. At in VV. LL. verbum εὔχεσθαι, quo ibi usus est Schol., exp. Gloriari, Testari, Obtestari: quas signiff. ab eo loco prorsus alienas esse arbitror. " Ἐπομόω, a quo est ἐπομόσω, sed pro " eo dicitur potius ἐπόμνυμι s. ἐπομνύω," [Gl. Adjuro. " Ἐπόμνυμι, Longus 117. 269. Vill., Brunck. Aristoph. 1, 265. 2, 158. ad Lucian. 1, 419. 2, 33. Heyn. Hom. 6, 69. T. H. ad Plutum p. 246. Thom. M. 166. 550. Dioscorid. 5. Abresch. Lectt. Aristæn. 199. Valck. Hipp. p. 301. Diatr. 7. Xen. K. Π. 338. ad Il. K. 332. Brunck. ad Anal. 101. Herod. 621. ad Mœr. 23. ad Od. B. 377." Schæf. Mss. Ἐπόμνυμί σοι τὸν ἥλιον, Juro tibi per solem, Herod. 1, 212.] Ἐπωμοσία, Jusjurandum, quod additur de aliqua re, ad confirmationem alicujus dicti. || Jusjurandum, quod dabatur ab eo, qui vel morbum vel aliam causam justam, quare ad diem præscriptum judicio non affuisset, afferebat. Nititur autem hæc expositio auctoritate Schol. Aristoph. Πλ. (725.;) sed mihi tamen suspecta est, quod ἐπωμοσία cum ἐξωμοσία confundat. Alias vero expositiones hujus nominis ἐπωμοσία, quæ verisimiliores sunt, habes ibid. [" T. H. ad Plutum p. 247." Schæf. Mss.] Ἐπώμοτος, ὁ, ἡ, Qui juravit, Astrictus jurejurando, ut i. sit q. ἐνώμοτος: sed aliquando generalius accipitur, pro Obstrictus, cum sc. additur dat. ὅρκῳ, ὅρκοις: Soph. Aj. (1113.) οὕνεχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐπώμοτος [ἐνωμ. Br.] At vero in Tr. (1190.) p. 373. meæ Ed., Ὄμνυμ' ἔγωγε Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον, Schol. exp. ὅρκιον, Suid. τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν. [* Προσεπόμνυμι, Gl. Adjuro. * Προσεπομόω, Dio Cass. 47. * Συνεπόμνυμι, Aristoph. A. 237. Xen. K. 'A. 7, 6, 15.]

Κατόμνυμι, VEL Κατόμνυμαι, Dejero: Τῆς ἐμῆς κατομνὺς κεφαλῆς, Suid. Voce pass. autem ap. Herod. (6, 65.) Sic Paus. Καὶ ἡ παῖς συνοικήσειν κατώμνυτο αὐτῷ σώσαντι αὐτήν. || Invenitur autem et κατομόσαι oppositum verbo ἀπομόσαι, significanti Abjurare, ap. Suid. Ἀπὸ μόνου γε τοῦ τὸν θεὸν κατομόσαι ἢ ἀπομόσαι. [Aristoph. B. 305. Ἐκκλ. 158. " Boiss. Philostr. 415. ad Herod. 467." Schæf. Mss.] Κατωμοσία, q. d. Dejeratio: pro quo legitur Dejurium ap. Gell. Exp. tamen simpliciter Jusjurandum. [Herod. 6, 65.] In qua signif. ETIAM Κατώμοσις ex Herod. affertur. " Κατόμοσις, affertur " pro Adjuratio." " Κατώμοτον, τὸ, dicitur esse Ju- " ramenti genus." Κατωμοτικὸς, q. d. Dejerativus: ut κατωμοτικὴ particula, qua utimur in dejerando, VV. LL. e Schol. Aristoph. [Eust. Il. A. p. 69, 23. " Valck. Phœn. p. 366. ad Il. Ξ. 275. * Κατωμοτικῶς, Schol. Aristoph. Πλ. 202. Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 69, 28.] Προσκατόμνυμι, SEU Προσκατόμνυμαι, Insuper s. Præterea dejero, Paus. (441.) Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ καὶ τόδε ἔτι προσκατόμνυνται, ubi tamen si præp. vim suam retinet, vacat partic. ἔτι.

Προόμνυμι, SIVE Προομνύω, Præjuro, Prius juro, Ante juro, Dem. 36(=859.) Προομόσαντος δέ μου τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὡμολόγησας, ἐλεύθερον εἶναι, καὶ κατὰ Δήμωνος ἐμαρτύρησας, ἂν ἀπομόσῃς τἀναντία τούτων κ. τ. λ. i. e. Cum prius ego juraverim. Προωμοσία, SEU Προομοσία, nam et hæc scriptura invenitur, q. d. Præjuratio, pro Ipsa actione prius jurandi: cum alioqui præjurationem facere dicantur, qui ante alios conceptis verbis jurant, teste Festo: atque ita minus late patebit hujus Lat. vocis signif. J. Polluci προωμοσία est Jusjurandum, quod accusator προομνύει, Prius jurat, veram esse suam accusationem. Legitur autem ap. eum in vulg. Ed. Προομοσία cum ο in secunda syllaba, sicut ET Διομοσία, ATQUE Ἐξομοσία: cum alioqui ibid. legatur Ἀντωμοσία cum ω in illa secunda syllaba.

Προσόμνυμι, VEL Προσομνύω, Insuper juro, Præterea juro: qua in signif. accipi et ἐπόμνυμι a Plut., dictum fuit supra. [" Plut. Mor. 1, 889." Schæf. Mss.]

Συνόμνυμι, VEL Συνομνύω, Conjuro, si modo Conjuro usurpare licet pro Una cum aliis juro, Simul juro, Thuc. 2, (72.) Ὅσοι μετασχόντες τῶν τότε κινδύνων, ὑμῖν τε ξυνώμοσαν: 5. Οὐ ξυνώμοσαν, ἀρκεῖν δ' ἔφασαν. Ex Eod. habemus Ξυνώμνυσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον: quo in exemplo manifestior etiam et certior est illa signif. quam in præcedentibus: licet nec de iis ipse quidem ullo modo dubitem. Affertur autem et cum infin., συνωμόσαμεν βοηθεῖν, ubi exp. Jurejurando promisimus ferre opem. Sed malim Jurejurando nobis mutuo promisimus. Ad verbum, Una juravimus, i. e. Uno consensu. Affertur tamen ex Hermog. cum infin. itidem, ubi exp. verbo Conspirare, de qua signif. mox dicetur, Δέκα νέοι συνώμοσαν μὴ γῆμαι, Conspirarunt ad cœlibatum. || Conjuro, Conspiro, Dem. (1319.) Συνώμνυον οὗτοι ἐπ' ἐμὲ οἱ ὑπ' ἐμοῦ τὰ κοινὰ εἰσπραχθέντες: cum paulo supra συνώμνυον pro eod. dixisset, Bud. Sic ap. Philostr. præpositioni ἐπὶ jungitur, Συνομνύναι ἐπὶ τὸν ἄνδρα. Et partic. συνομόσαντες vel συνωμοκότες sine adjectione pro Conjurati, Qui conspirarunt. Sciendum est autem in VV. LL. male poni ω in hoc verbo pro ο: scribitur enim in illis συνωμώσαμεν et συνώμωσαν ac συνωμώσαντες, pro συνωμόσαμεν et συνώμοσαν, ac συνομόσαντες: item συνωμωκότες pro συνωμοκότες: quod affertur e Thuc.: fuerit autem partic. præt. συνώμοκα, pro quo tamen alioqui usitatius esse puto præt. Atticum συνομώμοκα, ut in verbo simplici ὀμώμοκα usitatius quam ὤμοκα. [Soph. Ph. 1367. Æsch. Ag. 659. Ch. 978.] Συνωμοσία, ἡ, VEL Συνομοσία, nam et hæc scriptura invenitur, Conjuratio, Conspiratio, Herodian. 7, (1, 11.) Συνομοσία τις κατ' αὐτοῦ συγκροτουμένη. Et plur. Aristoph. Ἱππ. (476.) Ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ: quibus addit, Καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει. Plato Apol. (26.) ξυνωμοσίας et στάσεις copulavit: de Rep. 2. ξυνωμοσίας et ἑταιρείας. Sed invenitur scriptum et cum ο in secunda etiam syllaba. Apud Thuc. ξυνωμοσία exp. a Schol. ἔνορκος ξυμμαχία. [Lobeck. Phryn. 704. " Epigr. adesp. 96. Heind. ad Plat. Theæt. 390. ad Timæi Lex. 106. Wessel. Diss. Herod. 45. Lex. Herod. 173. Ποιεῖσθαι συνωμοσίαν, Kuster. V. M. 50." Schæf. Mss. * Συνωμόσιον, τὸ, Mutuum jusjurandum, i. q. συνωμοσία, Schæf. ad Longum 424. Dionys. H. Antiq. 10, 31. Sext. Emp. 178.] Συνωμότης, ὁ, Conjuratus, Qui conspiravit, Conjurationis socius, particeps. Et plur. Συνωμόται, Conjurati, Conjurationis socii, participes. Aristoph. Σφ. (506.) αἰτίαν ἔχω Ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὢν, καὶ φρονῶν τυραννίδα: (953.) Κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε, καὶ ξυνωμότης. Est tamen usitatius hoc nomen in plur. Thuc. 8, (73.) p. 285. Ἐγένοντό τε ἐς τριακοσίους ξυνωμόται. Cum gen. personæ, Plut. Galba, Συνωμοτῶν αὐτοῦ, q. d. Conjuratorum ejus, pro Eorum, qui cum eo conjurarant, conjurationem fecerant. Sed et cum gen. rei ap. Herodian. 4, (14, 4.) Οἳ καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Ἀντωνίνου συνωμόται καὶ κοινωνοὶ τοῦ Μακρίνου γεγενῆσθαι ὑπωπτεύθησαν. [Æsch. Eum. 127. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 62. Toup. Opusc. 2, 257. Valck. ad Herod. 27." Schæf. Mss. * Συνωμότις, ἡ, Nicet. Ann. 17, 6. * " Συνώμοτος, Thom. M. 825." Schæf. Mss. Dionys. H. de Thuc. c. 36.] Συνώμοτον, τὸ, Conjuratio, Jusjurandum de conjuratione datum, Thuc. 2, (74.) Ἐκλιπόντων τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον, [" Thom. M. 825. ad Dionys. H. 2, 1119." Schæf. Mss.] AT VERO Συνωμοτὸς, ὁ, in VV. LL. pro Συνωμότης. [* Συνωμοτικὸς, unde * " Συνωμοτικῶς, Facta conjuratione, Plut. 9, 239." Wakef. Mss.]

Ὑπόμνυμι, vel potius passiva voce Ὑπόμνυμαι, Prorogo rem cum jurejurando, Dilationem peto: quibus modis exp. Bud., sed malo, Excusans me cum jurejurando, dilationem peto, vel, ut res prorogetur s. comperendinetur postulo. Dem. (1151.) Οὐ παραγραφομένου ἐμοῦ, οὐδ' ὑπομνυμένου, [al. — νομένου: 1006. 1174. 1336. " Brunck. Aristoph. 1, 265. Soph. 3, 421. T. H. ad Plutum p. 247. 343. Wyttenb. Select. 399. Ὑπομοθέντος, Dem. 1174, 8."

Schæf. Mss.] Ὑπωμοσία, [s. Ὑπομοσία,] Dilatio, quæ jurejurando postulatur et impetratur, Bud. 42. [" Brunck. Aristoph. 1, 265. T. H. ad Plutum p. 247." Schæf. Mss.] " Ἀνθυπόμνυσθαι, Hesychio τὸ " ἀναβάλλεσθαι δίκην ἢ χειροτονίαν μεθ' ὅρκου, Litem " aut Creationem differre, præstito juramento. Iti- " dem Bud. cum e Dem. in Olymp. 159(=1174.) at- " tulisset, Ἐπειδὴ δὲ ἐκάλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον " τοὺς ἀμφισβητοῦντας, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς τουτονὶ δη- " μοσίᾳ ἀπεῖναι στρατευόμενον, subjungit, Ut sc. di- " lationem eo nomine impetraremus: additque hæc " ejusdem verba, Ὑπομοθέντος δὲ τούτου, Hoc affir- " mato, ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι, καὶ διαβάλλοντες " τὸν Ὀλυμπιόδωρον τουτονὶ, ἔπεισαν τοὺς δικαστὰς " ψηφίσασθαι τῆς δίκης ἕνεκα ἀπεῖναι, ubi tamen sim- " pliciter capitur hoc ἀνθυπωμόσαντο pro Vicissim " jurarunt:" [1336. * " Ἀνθυπωμοσία, Suid. e Dem." Kall. Mss.]

ὉΜΟΣ, Similis: ὅμοιος, Hes., qui eod. modo accipit h. l. adespoton, Ἡμῖν δ' ἀμφοτέροισιν ὁμόν. Sic et Il. Ω. (57.) Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμὴν, Eust. ὁμοίαν: nisi malimus Parem, ἴσην: vel etiam τὴν αὐτὴν, ut in seqq. || Accipitur interdum pro Idem, ὁ αὐτὸς, Hes. Sic ὁμὸν λέχος dicitur Idem lectus, In quem iid. conjuges conveniunt. Il. Θ. (291.) Ἠὲ γυναῖχ', ἥτις [ἥ κέν] τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνει [—οι,] In unum eundemque lectum. Sic Hesiod. Θ. (508.) Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν: (Α. 50.) Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε, i. e. οὐχ ὁμοφρονοῦντε, Non amplius idem sentientes. Item ὁμὸν νεῖκος dicitur Illud, quo adversarii in idem coëunt s. congrediuntur, Il. N. (333.) Τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι, Eust. ὁμοῦ ποιοῦν εἶναι αὐτοὺς, qui idem esse ait cum eo, quod mox sequitur, τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, et ἄμυδις ἱστᾶσι: itidemque ὁμοίιον πόλεμον dici ὅτε συναναμιγῶσιν ἀλλήλοις οἱ ἀντίμαχοι. Sed addit Eust. posse et aliter accipi eo in l. ὁμὸν νεῖκος, nimirum pro ἴση μάχη: ut idem ibi Hom. dicat quod alibi, Ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν. Ὁμὸν adverbialiter acceptum exp. Similiter, Simili, vel Eod. modo, Una, Simul. || Compp. autem ab ὁμὸς s. ὁμὸν, ut ὁμόαιχμος, ὁμόσιτος, et similia, cum suis substantivis reperies, aut in Indice. Ὅμιλος tamen hic ponere commodius visum fuit. [" Brunck. Apoll. Rh. 240. Epigr. adesp. 708. Heyn. Hom. 4, 636. 5, 670. 6, 431. 436. 8, 375. ad Charit. 744 =327. Eldik. Suspic. p. 17. Musgr. ad Hipp. 586. Καθ' ὁμὰ, Callim. 1, 541. * Κάθομος, ibid." Schæf. Mss. Anal. 3, 504. ὁμὰ χθὼν ἅδε καλύπτει, Quint. Sm. 7, 52. πάντες ὁμὴν ἀΐδαο κέλευθον νισσόμεθα.]

" Ὁμοάριθμος, Qui ejusdem numeri est." [Ὁμογενὴς, vide p. 2946. * Ἀνομογενὴς, Sext. Emp. adv. Math. 8, 208. 211. 212. * " Ὁμόδοντος, Nonn. D. 39, 129. * Ὁμοέτης, Schol. Arat. 4." Wakef. Mss. * Ὁμοζωΐα, Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 2, 215. * " Ὁμοθελὴς, Andr. Cr. 15." Kall. Mss. * Ὁμοποιὸς, Jambl. Arithm. 137. Οἱ περισσοὶ ἀριθμοὶ ἐπειδὴ ἔτι ὁμοποιοί εἰσι καὶ τῆς αὐτοῦ (αὐτῆς?) φύσεως, Habent eandem operationem.] " Ὁμόῤῥητος, Uno eodemque " ore dictus, Concors, Nonn." [Jo. 15, 18.] " Ὁμοφό- " ριος, Contubernalis, VV. LL., perperam pro ὁμορό- " φιος," [Spanh. ad Demosth. de Cor. p. 353=321.] " Ὁμέθνιος, Suidæ ὁμόφυλος, Qui ejusd. gentis " est."

Κάθομον, Eod. modo, Pariter: Hes., κάθομον, κατὰ τὸ αὐτὸ, καθ' ὅμοιον, κατὰ λόγον, καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν. [* " Κάθομα, Valck. Callim. 298." Schæf. Mss. I. q. ὁμοίως, Suid. v. Ἑταιρείη. * Καθομάδα, pro eod., Geop. 10, 2, 3. nisi leg. καθ' ὁμάδα.]

Ὁμόω, Unio, In unum idemque coire facio. Unde ὁμοῦσθαι φιλότητι ab Hom. dicuntur, qui coëunt. Il. Ξ. (209.) Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι, exp. ἑνωθῆναι, εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν, οἰκειωθῆναι. [" Heyn. Hom. 6, 567. Brunck. ad Hec. p. 301. Beck. 832." Schæf. Mss.]

Ὁμὰς, άδος, ἡ, Omnes simul, Universitas; nam Bud. σύνδικος τῆς ὁμάδος, s. διεκδικητὴς τῆς ὁμάδος, interpr. Actor universitatis, in Pand. Ὁμὰς, inquit Idem, Universitas, ut ἀγωγὴ περὶ ὁμάδος, ut petitio
A hæreditatis, in lege Sicut, Cod. de Præscript. xxx vel xl Annorum. Et de Rerum Divisione, Τινὰ πάντων ἐστὶ, τινὰ τῆς ὁμάδος. In quo tamen posteriore l. cum opponantur ὁμὰς et πάντες, accipi ὁμὰς posset pro Multitudo: sicut Ὅμαδος idem Bud. interpr. Multitudo, in Plat. de Rep. 2. Βίβλων δὲ ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως. Ab Hom. ὅμαδος accipitur non solum pro Multitudine in unum eundemque locum collecta, s. turba, verum etiam pro Tumultu et strepitu, quem ejusmodi multitudo concitat, Il. Π. (296.) Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη: quod hemistich. legitur etiam Il. M. 471. Rursum Π. (295.) τοὶ δ' ἐφόβηθεν Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. Item N. (797.) de ventorum turbine s. procella, Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται. Sunt qui hoc ὅμαδος compositum existiment ex ὁμοῦ et αὐδὴ, sicut et Eust. Il. Ψ. (234.) Τῶν μὲν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν, hoc vocabulum accipi annotat ἐπὶ τῆς ὁμοῦ αὐδῆς s. συλλαλιᾶς. Loquitur autem de iis, qui ἀμφ' Ἀτρείωνα
B ἀολλέες ἠγερέθοντο. Similes præcedenti loco sunt et hi, Il. T. (81.) Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς ἄν τις ἀκούσαι Ἢ εἴποι; K. (13.) Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων, Hominum in unum locum collectorum et colloquentium vocem. [" Heyn. Hom. 4, 212. 6, 11. 355. 7, 127. 8, 190. Ruhnk. Ep. Cr. 235." Schæf. Mss. Pind. Ἰ. 8, 55. N. 6, 66.] At Ὁμαδὸν, Summatim, VV. LL. Ὁμαδεύω, In unum cogo et coacervo: Hes. ὁμαδεύειν, ἀθροίζειν. Ὁμαδέω, Tumultuor. Proprie ὁμαδεῖν dicitur multitudo in unum eundemque locum collecta, cum colloquendo strepitum quendam et tumultum excitat. Od. A. (365.) Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα, Apoll. Rh. 2, (638.) οἱ δ' ὁμάδησαν Θαρσαλέοις ἐπέεσσι, Schol. ὁμοῦ ἀνεφώνησαν, derivans ὅμαδος ab ὁμοῦ ᾄδειν.

Ὁμῶς, Similiter, Simili modo, Uno eodemque modo, Æque, Pariter, Il. I. (320.) Κάτθαν' ὁμῶς, ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ, τε πολλὰ ἐοργὼς, Od. Θ. (542.) ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνοι, Il. A.
C (196.) Ἄμφω ὁμῶς φιλέουσα. Interdum cum dat. construitur, et tunc redditur Æque ac, Perinde ac, Tanquam, Non aliter ac, Non minus quam, vel simili alio loquendi genere. Od. Ξ. (156.) Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι Γίγνεται, Il. E. (536.) ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι Τῖον. [" Wakef. Phil. 89. Eum. 391. 695. Archiloch. 27. Leon. Tar. 24. Huschk. Anal. 30. 191. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 396. Brunck. Apoll. Rh. 40. ad Diod. S. 2, 444. Heyn. Hom. 5, 670. 8, 327. Lobeck. Aj. p. 416. Dawes. M. Cr. 509. Wakef. Trach. 383. Hesiod. Θ. 366. Hymn. Hom. 88. Brunck. ad Poët. Gnom. 277. ad Il. I. 601. ad Herod. 653. Valck. Phœn. p. 89. Hipp. p. 173. Conf. c. ὅμως, Brunck. Apoll. Rh. 126. ad Diod. S. 2, 444. Boiss. Philostr. 277. Cum dat., Spitzner. de Versu Gr. Her. 237. Πάντες ὁμῶς, Boiss. Philostr. 277." Schæf. Mss.] " At Ὅμως, " Tamen. Plerumque ei annectitur δέ. Dem. pro " Cor. Τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς μὲν, ὅμως δὲ φράσω σοι " καὶ ἐγὼ, Plato Apol. Αἰσχύνομαι οὖν ὑμῖν εἰπεῖν
D " τἀληθῆ, ὅμως δὲ ῥητέον. Sic etiam initio periodi " Idem in Tim. Ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι " δυνατὸν, Attamen illud perspici et intelligi potest, " Cic. interpr. Ubi etiam nota postpositum esse, " præmisso δέ. Dicitur etiam ὅμως δ' οὖν, μέντοι, με- " νοῦν, itidem pro Tamen s. Attamen. Affertur et " ὅμως καὶ pro Tametsi; μὴν, pro Ceterum tamen: " et ἀλλ' ὅμως pro Atqui, e Gazæ Gramm. 4." [" Dawes. M. Cr. 509. Heyn. Hom. 6, 344. Luzac. Exerc. 115. 119. ad Herod. 402. 408. 581. Leon. Tar. 38. Apoll. Rh. 1, 99. Aristoph. A. 276. Bibl. Crit. 2, 1. p. 105. 3, 2. p. 40. Valck. Phœn. p. 163. Toup. ad Longin. 352. Jacobs. Exerc. 2, 10. ad Xen. Mem. 1, 2, 20. Conf. c. ὁμοίως, ad Diod. S. 1, 678. 2, 444. 581. 607.: cum ὁμοίῳ, Schneid. Anab. 98. Subaud., Abresch. Æsch. 2, 116. Lectt. Aristæn. 46. ad Xen. Eph. 138. Repetitum, Toup. ad Longin. 294. 362. Ὅμως γοῦν, Eur. El. 508. Ὁ. δὲ, Heindorf. ad Plat. Hipp. 139. Ὁ. οὖν, Huschk. Anal. 263. Μόλις δὲ ὅ., ad Charit. 321. Δ' ὅμως,

Valck. ad Herod. 237. Ἀλλ' ὅ., post interjectam sententiam positum, Lennep. ad Phal. 86. 88." Schæf. Mss. "Πλὴν ὅμως, Nihilominus tamen, Longin. §. 38. ubi vide Toup." Seager. Mss.]

¶ Ὁμοῦ, Una, Simul, Eod. in loco, Xen. K. Π. 6, (1, 5.) Ὁ. μένοντες: cui opp. χωρὶς ὄντες ἀλλήλων. Idem (2, 3, 7.) dicit ὁμοῦ γίγνεσθαι Convenire, In unum eundemque locum coire. Construitur et cum dat., et redditur Una cum, Simul cum, Od. O. (364.) Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. Sic Tac. Mamerco simul, i. e. ὁμοῦ τῷ Μαμέρκῳ, ἅμα τῷ Μαμέρκῳ. At Soph. Aj. (767.) p. 46. θεοῖς ὁμοῦ pro σὺν θεοῖς, Diis juvantibus. Pro Simul, i. e. Eod. tempore, accipitur Il. A. (61.) Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Nonnunquam usurpatur pro Simul, i. e. Eod. modo, Pariter. Aliquando est συναπτικὸν duorum κώλων, addito μὲν et δὲ, ut ap. Soph. Œd. T. init. Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων. Lat. quoque Simul geminant interdum, vel dicunt Simul et. || Capitur etiam pro Prope, ἐγγὺς, Attice, Schol. Aristoph. Ἱππ. (245.) Ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων: a Xen. quoque et Demosth. sic usurpari testis est Bud. Sed et Hes. tradit ὁμοῦ esse τοπικὸν pro ἐγγὺς, itidemque ὁμοῦ 'στι exp. σχεδὸν s. ἐγγύς ἐστι. Itidem Soph. Ant. (1180.) p. 262. Καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ Δάμαρτα τὴν Κρέοντος, pro ἐγγύς. Sed et in hac signif. cum dat. construitur: Suid. Ὁ. τε τῇ πληγῇ ἡ παῖς ἦν, pro ἔγγιστα, Proxime ictum erat, Proxima ictui, Fere icta erat. Alia exempla ὁμοῦ significantis Prope, ap. Eund. reperies: [cum genit. νεὼς ὁμοῦ, Prope navem, Soph. Ph. 1218.] Item Prope in alia signif., sc. pro Ferme, Fere: e Dionys. H. 5. Dicitur ETIAM Ὁμοῦ τι pro ὁμοῦ, Una, Simul, Plut. Cic. 277. Δυσμυρίων ὁμοῦ τι συνηθροισμένων, Simul, In unum eundemque locum. Identidemque ab eo pro Simul usurpari Bud. annotat, ut in Philopœm. p. 120. Exp. etiam Prope, Ferme, Circiter, sicut et ὁμοῦ. Quod vero ad ὁμοῦ attinet, Eust. in adverbium abiisse tradit e gen. ὁμοῦ, ut αὐτοῦ: dici enim ὁμοῦ pro ἐπὶ ὁμοῦ τόπου, sicut αὐτοῦ pro ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου. Hoc autem sequendo, proximum esse debuerit ὁμοῦ nomini ὁμός. [" Thom. M. 260. Markl. Suppl. 145. Trach. 1225. Wakef. Phil. 1218. Jacobs. Anth. 6, 229. Antip. Sid. 57. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 394. Heyn. Hom. 4, 32. 6, 161. 6, 145. 311. 8, 373. Bast Lettre 18. 26. ad Anton. Lib. 127. Verh., Ammon. 13. Eran. Philo 162. Zeun. ad Xen. K. Π. 243. ad Lucian. 1, 443. Soph. Œd. T. 1007. Brunck. ad 1279. et Ind. Soph. Prope, Schneid. ad Xen. K. Π. 147. ad Pol. 367. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 115. Brunck. Aristoph. 3, 134. Lucian. 3, 447. Toup. Opusc. 2, 265. Emendd. 3, 152. Fere, ad Diod. S. 2, 271. Dionys. H. 1, 480. 3, 1338. Heyn. Hom. 5, 161. ad Lucian. 1, 443. ad Herod. 426. De similitudine, Heyn. Hom. 4, 25. 5, 161. Abund., Eur. Hel. 103. Cum dat., Bergler. Alciphr. 70. Philipp. 13. Philostr. 88. 100. Boiss. Kiessl. ad Jambl. V. P. 67. Ὁ. τι, Coray Theophr. 197. ad Diod. S. 2, 496. ad Dionys. H. 1, 198. 2, 1034. 1088. 4, 2360. Crus. ad Suet. 91. Wyttenb. Select. 293. 304. (an sic etiam 308, 20.?) cf. Plut. Mor. 1, 332. et Wytt., ad Lucian. 1, 443. Ὁ. εἶναι τῷ, seq. inf., Toup. Opusc. 1, 408. 2, 265. Ὁ. νεφέεσσιν, Heyn. Hom. 5, 161. Πᾶς ὁ., Bast Lettre 125. Boiss. Philostr. 277. 612. Ὁ. πάντα χρήματα, Heind. ad Plat. Gorg. 64. Ὁμοῦ ——, καὶ —, ad Lucian. 1, 285." Schæf. Mss.] Ὁμᾶ, i. q. ὁμοῦ, Hes. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 124. 136. 137. Callim. 298(=1, 541.) Koen. ad Greg. Cor. 117. Jacobs. Anth. 10, 114." Schæf. Mss.]

Ὁμόσε, Eund. in locum, Eodem, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, Hes. h. in l. Τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε, ex Il. M. init., ubi de fluviis sermo est. Ὁμόσε πορεύεσθαι accipitur pro Convenire, Conditionem accipere, Bud. ap. Dem. 204(=1287.) Ὡς ἑώρα ἡμᾶς ὁμόσε πορευομένους: sed notandum in vulg. Ed. legi ὁμόσαι. Frequenti in usu est ὁμόσε ἰέναι s. χωρεῖν pro Concurrere, Hostili et infesto impetu congredi, Pedem conferre, Obviam ire; solent enim hostes aut adversarii prælium certamenque inituri, eund. in locum concurrere: sic Eust. ὁμόσε χωρεῖν exp. συμβάλλειν κατὰ μάχην. Thuc. 4, (29.) p. 132. Εἰ δ' αὖ ἐς δασὺ χωρίον βιάζοιτο ὁμόσε ἰέναι, Schol. εἰς χεῖρας καὶ πλησίον, ἤτοι συστάδην μάχης: (2, 62.) Ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. Sic Xen. Σ. (2, 13.) Ποιήσει πάντας Ἀθηναίους τολμᾷν ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι: (K. Π. 3, 3, 25.) Ὁ. τοῖς ἐναντίοις ἰέναι, Cum hostibus congredi, concurrere, etiam Occurrere, Obviam ire: sicut ap. Eust. 935. Ὁ. ἦλθεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, pro ἀντικατέστη ὡς εἰς πόλεμον: et ὁμόσε ἦλθε τοῖς λόγοις, s. ἀντιλογίαις. Dicitur et ὁμόσε χωρεῖν itidem ut ὁμόσε ἰέναι, quemadmodum et paulo ante admonui: cui opp. ὑποχωρεῖν. Greg. Ὁ. χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι: q. l. citans Bud., subjungit ei hunc Sallustianum, Sæpe obviam eundo periculis. Plut. Anton. Αἰσθομένη δὲ ἡ Κλεοπάτρα τὴν Ὀκταβίαν ὁμόσε χωροῦσαν αὐτῇ, i. e., inquit ille, Retrahere volentem Antonium ab ea: Theseo (10.) Ὁ. φήμῃ βαδίζοντες, Famæ obviam euntes. Et Dem. Ὁ. τῇ ἐφώρμουν. Sic dicitur et ὁμόσε φέρεσθαι, pro Manum conserere, Aggredi, Grassari in aliquem, Bud. ap. Xen. addens et hunc Platonis locum, Ὥσπερ οἱ κάπροι οἱ πρὸς τὴν πλήγην ὁμόσε ὠθούμενοι. Dicuntur etiam ὁμόσε γίγνεσθαι, qui jam ad manus venerunt, Xen. K. Π. 1, (2, 10.) Παίειν μὲν γὰρ δεῖ τὸν ὁμόσε γιγνόμενον. Sed et μάχη aliquorum ab Hom. ὁμόσε ἔρχεσθαι dicitur, cum pedes conferunt et infestis manibus confligunt. Il. N. (337.) Ὡς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ, ubi τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη dixit quod prosæ Scriptor ὁμόσε ἐχώρουν, ὁμόσε ἐφέροντο, ἐφώρμουν. [" Luzac. Exerc. 43. Jacobs. Anth. 8, 406. Wakef. S. Cr. 4, 152. Heyn. Hom. 6, 277. 432. ad Mœr. 272. ad Timæi Lex. 191. Bibl. Crit. 3, 2. p. 53. Valck. ad Chrys. p. 18. Simul, Una, Polyb. 2, 469. Conf. c. ὁμόσαι, Fischer. ad Palæph. 141. Ὁ. χωρεῖν, Boiss. Philostr. 365. 610. Heind. ad Plat. Theæt. 362. Ὁ. ἰέναι, ad Charit. 604. Wakef. Ion. 1134." Schæf. Mss.] "Ἀπομόσε, Statim, Sine consideratione, si " VV. LL. credimus."

Ὁμόθεν, Ex eod. loco, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, Hes. Et ὁ ὁμόθεν πεφυκὼς, Iisdem natus parentibus. Affertur enim ex Eur. (Iph. A. 501.) τὸν ὁμόθεν πεφυκότα, Fratrem eod. patre prognatum. Itidem accipi potest, quod Hesiod. Ἔργ. (1, 108.) dicit, Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι, Ab ead. origine orti sunt. Affertur item e Soph. (El. 156.) Οἷς ὁμόθεν εἶ, pro Quibus es propinqua; sed non additur de quanam propinquitate, locine an generis, dicatur. Ὁμόθεν redditur etiam E propinquo: ut sit i. q. ἐγγύθεν, sicut ὁμοῦ idem significat cum ἐγγύς: in qua signif. usurpari a Xen. annotat Bud. Ita certe accipi potest K. Π. (2, 3, 8.) Ὅτι οὐ σφίσι γε δοκοίη παιδιὰν εἶναι τὸ ὁμόθεν παίεσθαι: 8, (8, 11.) Ἐν πάλτὸν ἑκάστῳ δοὺς εἰς χεῖρα, ὁμόθεν τὴν μάχην ἐποιεῖτο. [" Brunck. Apoll. Rh. 9. Alter ad Odyss. p. 1020. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 48. Mœr. 272. et n., Valck. Diatr. 237. Mitsch. H. in Cer. 139. Hesiod. Ἔργ. 95." Schæf. Mss.] Ἐξομόθεν, i. q. ὁμόθεν, ut ap. Hes. ἐξομόθεν πεφυῶτες, Eod. loco orti, ex Od. E. [477.]

[* Ὁμήρης, Nicander Ἀ. 70. 261. * Ἐνομήρης, 238. 620. * Συνομήρης, 447.] " Ὁμαρὲς, Hesychio " ὁμοῦ, συμφώνως." [Apud Arcad. 126. perperam Ὅμαργες τὸ ὁμουσυμφωνοῦν.]

[* " Ὁμάϊον, Schola, Eust. Il. 799, 17." Wakef. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 2, 132.]

" Ὁμαρτῇ, i. q. ὁμοῦ, Simul, Una, ὁμοῦ καὶ ἀρη- " ρότως, aut ὁμοῦ καὶ * ἠρτημένως: de iis, quæ Serie " quadam continua se sequuntur. Il. Σ. (571.) τοὶ " δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε ποσὶ σκαί- " ροντες ἕποντο: E. (656.) καὶ τῶν μὲν ὁμαρτῇ δού- " ρατα μακρὰ Ἐκ χειρῶν ἤϊξαν." [" Heyn. Hom. 5, 119. 6, 344. 7, 553. 8, 142. 844. Wolf. Præf. ad Il. p. 16. ad Il. Φ. 162. Casaub. ad Athen. 40. 41. Brunck. ad Hec. 829. Eurip. 3, 291." Schæf. Mss.] " Eust. annotat, Aristarchum oxytonως scripsisse " ὁμαρτὴ, volentem esse ἀποκεκομμένον EX Ὁμαρτή-

" δην, significante itidem ὁμοῦ, Una, Simul, Una A " serie." [" Heyn. Hom. 4, 472." Schæf. Mss.] " Hoc autem ὁμαρτῆδην derivatum videri queat e " VERBO Ὁμαρτέω, Sequor, Eo una cum, Il. Ω. " (438.) Ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων, He- " siod. Ἔργ. 2, (294.) Ὅστ' ὤρινε θάλασσαν ὁμαρ- " τήσας Διὸς ὄμβρῳ. Apud Hom. rursum ὁμαρτή- " την legitur, per sync. pro ὡμαρτησάτην, Insecuti " sunt, Il. N. (584.) Τὼ δ' ἄρ ὁμαρτήτην· ὁ μὲν, ἔγ- " χεϊ ὀξυόεντι Ἵετ' ἀκοντίσαι, ὁ δ', ἀπὸ νευρῆφιν " οἴστῳ. Vana enim eorum opinio est, qui Adverbium " esse existimarunt illud ὁμαρτήτην pro ὁμαρτῆδην: " rectius sentit Eust., quem ideo secutus sum." [" Wakef. Eum. 339. Heyn. Hom. 5, 119. 6, 344. 472. Boiss. Philostr. 515. Eur. Phœn. 1610. Toup. Opusc. 2, 84. De constr., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 18. * Ὁμάρτω, Ruhnk. Ep. Cr. 245." Schæf. Mss. Orph. Arg. 513. * Ἀφομαρτέω, 641. al. ἀφαμαρτήσαντος.] " Ἐφομαρτέω, Insequor, Il. Θ. " (191.) Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, ὄφρα λάβω- " μεν Ἀσπίδα Νεστορέην, i. e. ἐπακολουθεῖτε:" [M. 412. Ψ. 414.] " Παρομαρτέω, i. q. παρακολουθέω, " Comitor, Assector; interdum etiam Assequor:" [Jambl. V. P. 29. Plut. 10, 665.:] " unde συμπαρο- " μαρτεῖν ap. Greg. Naz. idem propemodum signifi- " cans." " Συμπαρομαρτέω, Comitor, Assector, Lu- " cian. (2, 715.) Ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πε- " νιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. Xen. (Oic. 4, 21.) " ὀσμὰς etiam, i. e. odores, dixit συμπαρομαρτεῖν τοῖς " περιπατοῦσι." [* Προσομαρτέω, Comitor, Schneidero susp.] " Συνομαρτέω, Sequor, Comitor, συνα- " κολουθῶ, Hes." [Clem. Alex. Str. 6. p. 641. Jambl. de Myst. 3, 27. p. 96. Eur. Or. 939. ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι.]

ὉΜΟΙΟΣ, SIVE Ὁμοῖος, sicut ἕτοιμος et ἑτοῖμος, ἔρημος et ἐρῆμος: quorum hanc scripturam vett. Atticis, illam recentioribus usitatam fuisse tradit Eust. [" Eandemque scripturam Ionici tenuere Scriptt.: sic quidem ap. Herod. meliores quique Codd. ὁμοῖος etc." Schw. Mss.] Similis. Xen. Ἑλλ. 3, (2, 20.) Ὅμοιόν τινα Θρασυδαίῳ ἀποκτείναντες, ᾤοντο Θρασυδαῖον ἀπεκτονέναι, Thrasydæo similem. Aristot. Poët. loquens de bonis pictoribus, s. iconographis, Ἀποδιδόντες τὴν ἰδίαν μορφὴν, ὁμοίους ποιοῦντες, καλλίους γράφουσι. Lucian. (2, 31.) Ὅμοια τὰ πάντα καὶ ὁμόχροα εἶναι. Herodian. 4, (2, 3.) Πλασάμενοι εἰκόνα πάντα ὁμοίαν τῷ τετελευτηκότι, Defuncto quamsimillimam, s. omni e parte similem. Ubi nota accus. rei, qua simile aliquid alicui dicitur. Dicuntur et aliis rebus aliqui similes esse, ut virtutibus, vitiis, et hujusmodi aliis; et tunc ὅμοιος interdum reddi potest Par, Æqualis. Od. P. (218.) Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, Plato Sympos. Ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Quo respexisse videtur Cic. de Senect. Pares enim cum paribus, veteri Proverbio, facillime congregantur. Aristot. Eth. 9, 3. Τὸ ὅ. τῷ ὁμοίῳ φίλον: quod Lat. dicunt, Simile simili gaudet: 3, 1. Τὸ ὅ. τοῦ ὁμοίου ἐφίεσθαι. Rursum Od. T. (240.) Ulyssem dicit carum fuisse omnibus, quoniam παῦροι Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι, Quoniam pauci ejus similes erant s. ei pares. Plato Tim. Πάντων ὁμοιότατον αὐτὸ ἑαυτῷ, Cujus omnes partes simillimæ omnium, Lex. Cic. 19. Aristot. Eth. 7. Ὅμοιόν τι ἔχουσι τῷ ἐγκρατεῖ, Similes in aliquibus sunt continenti: Rhet. 1. Τό, τε ἀληθὲς καὶ τὸ ὅμοιον ἀληθεῖ, Verum et verisimile. Et Plut. Alex. Ἔδοξαν ἀληθέσιν ὅμοια κατηγορεῖν: de Fort. Rom. ex Ione, Ἀνομοιότατον πρᾶγμα τῇ σοφίᾳ τὴν τύχην οὖσαν, ὁμοιοτάτων πραγμάτων γίνεσθαι δημιουργόν. Item cum accus. rei, Soph. Aj. (550.) Ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, Τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος, In ceteris similis: (1152.) ἐμφερὴς ἐμοὶ, Ὀργήν θ' ὁμοῖος. Dicitur etiam ὅμοιος εἰς φύσιν, Natura similis. Auctor Batrachom. (32.) τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον. Aliquando cum partic. dativi casus construitur, et tunc commodius redditur Præ se ferens, Plut. Symp. sept. Sap. Ὁ δὲ ἠκροᾶτο, πολλὰ πάσχοντι πρὸς τὸν λόγον ὅμοιος ὢν, Præ se ferens varie affici se illo sermone, Synes. Ep. 4. Διδοὺς μὲν οὐδέν· οὐ γὰρ οὐδ' ὅμοιος ἦν ἔχοντι: Plin. Tristis et mœrenti similis. Ὅμοιος pro Par, Æqualis, accipi, in præcedentibus quoque dictum est, sed seorsim etiam repetendum, Il. K. (437.) Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, Cursu ventis pares, ventos æquantes, Thuc. 1, (136.) Γενναῖον δὲ εἶναι, τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι, Pares e pari conditione et fortuna ulcisci, Aristot. Rhet. 2. Ὁμοίους δὲ λέγω, ὁμοεθνεῖς, πολίτας, ἥλικας, συγγενεῖς, ὅλως τοὺς ἐξ ἴσου. Aliquanto post, Ὁμοίους δὲ λέγω κατὰ γένος, κατὰ συγγένειαν, κατὰ ἡλικίαν, κατὰ ἕξιν, κατὰ δόξαν, κατὰ τὰ ὑπάρχοντα. Ead. signif. dicitur etiam τὴν ὁμοίαν ἀποδοῦναι, Pares referre gratias. Herod. 6. Παθοῦσι δὲ ταυτὰ Μιλησίοισι πρὸς Περσέων οὐκ ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίην, Parem gratiam non rependerunt: [cf. 4, 119.] Huc referendum ἐκ τοῦ ὁμοίου, Pari modo, Vicissim, Thuc. 6, (78.) p. 223. et (87.) p. 226. quod alias ἐν μέρει dicitur. Illud tamen ἐκ τοῦ ὁμοίου interdum signif. etiam Ex æquo ap. Eund.: 2, (44.) Οὐ γὰρ οἷόν τε ἴσον τι ἢ δίκαιον βουλεύεσθαι οἳ ἂν μὴ καὶ παῖδας ἐκ τοῦ ὁμοίου παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσι. Apud Eund. 3. Τί ἔδει ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐπ' ἐκείνοις εἶναι; B redditur a nonnullis, Quorsum oportebat nos, pari conditione, s. cum pares simus, in illorum potestatem venire. Item ἐν ὁμοίῳ, Pari conditione, Æqua conditione, Thuc. 6, (21.) p. 205. Οὐκ ἐν τῷ ὁμοίῳ στρατευσόμενοι: at p. 203. Ἐν τῷ ὁμοίῳ accipi potest pro In simili casu, Vicissim. Dicitur et ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, et ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, pro Æquali conditione, Æquis conditionibus. ‖ Interdum reddi etiam potest Idem, sicut ὁμὸς, Il. Σ. (329.) Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, Eandem terram, τὴν αὐτὴν, Eust.: Herod. (8, 80.) Ὅμοιον ἡμῖν ἔσται, Idem nobis erit etc., Perinde nobis erit, Thuc. 2, (49.) Ἐν τῷ ὁμοίῳ καθειστήκει τό, τε πλέον καὶ ἔλασσον ποτὸν, Idem erat, Synes. Ep. 37. Ἐπεὶ καὶ νῦν ἐν τοῖς ὁμοίοις ἐστὶ, Quando etiam nunc in eod. et pari morbi statu est. ‖ Nonnunquam reddere queas non modo Idem, sed etiam Sui similis, Sui semper similis. Thuc. (2, 89.) Ὁμοιός εἰμι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους, Mei sum similis, Idem sum qui antea, In iisd. periculis mihi consto. Quibus hoc Hesiodeum Ἔργ. C (1, 114.) addi potest, ἀεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, Manibus pedibusque semper sui similes, Eod. semper manuum pedumque vigore pollentes, Semper æque vegeti. ‖ Ὅμοια autem alicui Ea esse dicuntur, quæ expediunt et conducunt, τὰ ἁρμοδίως συμφέροντα, Schol. Soph. Aj. (1366.) Ἡ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ.

Ὅμοιον substantive aliquando accipitur pro Similitudo, Plato Tim. Νομίσας μυρίῳ κάλλιον ὅμοιον ἀνομοίῳ, i. e., Cic. interpr., Quoad ejus præstabat judicio dissimilitudini similitudo. Est etiam Figuræ nomen, de qua ita Jul. Ruf. Hæc figura fit cum e partibus aliqua similitudo colligitur: Virg. Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat. Etiam in actu fit ὅμοιον: Virg. Non aliter quam si immissis ruat hostibus omnis Carthago, aut antiqua Tyros. Aliud e Cic. exemplum ap. Eund. reperies. Ὅμοιον adverbialiter accipi pro ὁμοίως vult Schol. Theocr. 8, (37.) αἴ περ ὁμοῖον Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι, Si cantu et musicis modulis luscinias æquet. Sed et D e Luciano ὅμοια affertur pro ὁμοίως: Ὅμοια τοῖς πολλοῖς, Perinde ut vulgus, Quemadmodum vulgus. [" Sic Herod. ὅμοια, s. potius Ionice, ὁμοῖα τοῖσι πρώτοισι, 3, 35. τοῖσι πλουσιωτάτοισι, 57. et frequenter alibi similiter." Schw. Mss.] Diversum autem est, quod e Thuc. affertur, (1, 25.) Χρημάτων δυνάμει ὄντες ὅμοια τοῖς πλουσιωτάτοις, Divites ut qui ditissimi: nisi ὅμοιοι scr. sit.

[" Ὅμοιος, ad Phalar. 294. Thom. M. 649. Musgr. Suppl. 911. Wakef. Trach. 781. S. Cr. 5, 29. Villoison. ad Long. 246. Dionys. H. 2, 1090. ad Xen. Mem. 4, 2, 28. Zeun. ad Xen. K. Π. 86. 424. ad Lucian. 1, 229. 417. ad Herod. 212. 225. 231. 432. 557. 567. Gale ad p. 428. Wessel. Diss. Herod. 150. Reiz. Acc. 18. Sibi similis, Heind. ad Plat. Phædr. 330. Charm. 99. Par in pugna, Herod. 735, 9. Ὅμοιος et ἴσος quomodo differant, Eust. ad Il. p. 432, 10. Bas. Non differunt ap. Xen. Hier. 8, 2. Conf. c. ὅμορος, ad Dionys. H. 1, 55. De accentu, T. H. ad Plutum p. 164. Heyn. Hom. 4, 319. 5, 27. 90. 6,

618. Reiz. Præf. ad Herod. p. ix. Fischer. Ind. Palæph. v. Γελοῖος, Koen. ad Greg. Cor. 9. 147. 307. Villoison. Anecd. Ind. De constr., Heyn. Hom. 6, 42. 7, 324. Aristot. H. A. 239. Schneid. Valck. Hipp. p. 195. Callim. 201. Cum gen., Jacobs. Anth. 7, 406. ad Plut. 5, 43. Hutt. Seq. inf., Valck. Diatr. 234. Femin., ad Dionys. H. 2, 1059. Ὁμοίη γαῖα, Eadem terra, Heyn. Hom. 8, 373. Compendiarius usus h. v., ad Lucian. 2, 247. 305. Dionys. H. 1, 336. ad Epigr. adesp. 468. 534. Jacobs. Anth. 12, 162. Ὁ. πρός τι, Wakef. Phil. 35. Ὁ. καὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 321. Ὁ. καὶ ἴσος, Herod. 460. Ὁ. οἷος, Lucian. 2, 75. Xen. Hier. 7, 5. K. Π. 6, 1, 37. 47. (cf. K. Ἀ. 1, 3, 18.) Ἑλλ. 4, 2, 11. Œcon. 8, 9. Schneid. ad K. Π. 429. 434. Ed. alt. Thuc. T. 3. p. 26. Bip. Ὁ. ἑαυτῷ, Lobeck. Aj. p. 415. Εἷς καὶ ὁ., Plato Phædro 330. Ἐκ τῆς ὁμοίας, Lucian. 3, 407. Ὅμοιον, Tantundem est, Nil refert, Markl. Suppl. 1069. Pro ὁμοίως, ad Charit. 298. Οὐχ ὅμοιον — ἢ —, Phalar. 364. Lucian. 3, 465. Koen. ad Greg. Cor. 54. Plut. 6, 285. Hutt. Ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει, Jacobs. Anth. 7, 26. Heind. ad Plat. Gorg. 219. Τὸν ὁμοῖον ὡς τὸν ὁ., Plato Lys. p. 30. et Heind. Ὅμοιον —, οἷόν περ εἰ, Xen. K. Π. 58. Ὅμοια, ad Phalar. 314. Jacobs. Anth. 6, 284. ad Diod. S. 1, 542. Fac. ad Paus. 1, 580. Duker. Præf. Thuc. p. 11. Πάνθ' ὅμοια, Coray Theophr. 332. Lobeck. Aj. p. 414. Ὅμοια καὶ, Brunck. Soph. 3, 401. Ὅμοια — ἅπερ — (an οἷάπερ?) Xen. K. Ἀ. 5, 4. fin. Ὅμοια τοῖς μάλιστα, T. H. ad Lucian. 1, 171. Bergler. Alciphr. 55. Ὅμοια — ὅπως, Eur. Hec. 402. et Porson. Ὅμοια pro ὁμοίως, Musgr. ad 398. Wessel. ad Herod. 131. Steinbr. Mus. Tur. 1, 183. Quid ὅμοια ap. Gramm.? Valck. Præf. ad Ammon. p. xx. Ἐκ τῶν ὁμοίων, Heind. ad Plat. Phædr. 240. Schneid. ad Xen. Œc. 43. Ὁμοιότατα ὥσπερ, Aristoph. Fr. 244. Plato Gorg. 129. Ὅμοιοι, i. q. ὁμότιμοι, Schneid. Anab. 236." Schæf. Mss. Ὅμοιος, ὁ, ἡ, Opp. K. 4, 342. Eur. Phœn. 1362. Hel. 160. 569. Alex. Fr. 12, 5. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 170. Meletem. Cr. 134.]

" Ὁμοιόαρκτος, Similiter incipiens, e Schol. Hermog." [Ὁμοιοειδής, vide p. 3531. * " Ὁμοιοειδῶς, Wolf. Anecd. Gr. 2, 12." Kall. Mss. * Ἀνομοιοείδεια, Apoll. Dysc. de Pronom. 389. * Ἀνομοιώδης, Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 304. * Ὁμοιοούσιος, Similis essentiæ, unde * Ἀνομοιοούσιος, Athan. 1, 763.]

Ἀνόμοιος, ὁ, ἡ, Dissimilis, Dispar, Diversus, Plato Symp. Τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ: cui contrariam gnomen Proverbialem habes in Ὅμοιος. Substantive autem τὸ ἀνόμοιον dicitur Dissimilitudo, ut Cic. interpr. in Ὅμοιον. [Lucian. 1, 273. 2, 268.] Ἀνομοίως, Dissimiliter, Diverso modo, Non eod. modo, [Plut. Aristide 24. Xen. K. Ἀ. 7, 7, 29. K. 5, 17. Plato Timæo p. 39.] Ἀνομοιότης, ἡ, Dissimilitudo, Diversitas, [Plut. 2, 323. " Method. 444. Dionys. Areop. 6. Euseb. H. E. 276." Kall. Mss.] Ἀνομοιόω, Dissimilem vel Dissimile reddo. Ἀνομοιοῦμαι autem pass. Dissimilis reddor, efficior, Dissimilis sum, Plato, (de Rep. 8. p. 189.) Λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιούμενοι, διὰ τὰς ἀδίκους πράξεις, τῷ δὲ ἀνομοιούμενοι. Bud. quoque ἀνομοιοῦμαι pro ἀνόμοιός εἰμι affert e Themist. in 3 de Anima, p. 86. [Lobeck. Phryn. 563. " Heind. ad Plat. Theæt. 340. 363. 404." Schæf. Mss.] Ἀνομοίωσις, Actio illa, qua aliquid alicui dissimile redditur, Dissimilitudo, ἀνομοιότης. [" Heind. ad Plat. Theæt. 363." Schæf. Mss. * " Ἀνομοιαῖος, Marinus Proclo 22." Kall. Mss. * Ἀνθόμοιος, Schol. Soph. Œd. C. 1375. * " Αὐθόμοιος, Tzetz. Ch. 10, 910." Elberling. Mss.] Ἀφόμοιος, Absimilis, Dissimilis; habet enim in hoc composito præpositio ἀπὸ privationem contra quam in verbo ἀφομοιόω. [At * " Ἀφόμοιον, τὸ, Exemplum, Simile exemplar, vulgo Copia, Prolog. Sirac. Εὗρον οὐ μικρᾶς παιδείας ἀφόμοιον, Vulg. Inveni ibi libros relictos non parvæ neque contemnendæ doctrinæ. Vide ad h. l. Interprr., inprimis Grotium, qui ait ἀφόμοιον esse id, quod Græci aliter ἴσον dicant, Lat. Parculum, Par de pari scriptum. * Ἐφόμοιον in libris nonnullis." Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀφομοιότης, Similitudo, πρός τι, cum aliqua re, Amphiloch. p. 44." Kall. Mss.] Δυσόμοιος, Dissimilis, [Suid.] Πανόμοιος, Omni e parte similis, Persimilis, [Schæf. Æsop. 146]. Pro quo Poëtice DICITUR Πανομοίιος, sicut pro ὅμοιος eosd. Poëtas usurpare ὁμοίιος, infra dicetur, [" Julian. Æg. 51. Jacobs. Anth. 11, 102." Schæf. Mss. * Πανομοίως, Hippocr. 21, 28.] Παρόμοιος, Assimilis, Non valde absimilis, Prope similis, παρ' ὀλίγον ὅμοιος: diminuit enim aliquantum de significatione simplicis ὅμοιος ipsa præp. παρὰ, sicut in aliis multis. Diosc. 3, 127. de artemisia, Πόα θαμνοειδὴς π. ἀψινθίῳ: Plin. 25, 7. Absinthii modo fruticosa. Παρόμοιον numeratur etiam inter figuras sententiarum a Rut. Lupo, qui hoc schema et Homœoteleuton et Homœoptoton fere non multum inter se distare scribit. Παρόμοιον hoc, inquit Idem, verborum efficit similitudinem, ita uti est hoc, Nam disputandi aut suadendi est aliud idoneum tempus: cum quidem adversarius armatus præsto est, resistendum est huic non verbis, sed armis. De ead. figura sic Beda, Παρόμοιον est cum ab iisd. literis diversa verba sumuntur, ut, O Tite tute Tati tibi tanta, tyranne, tulisti. Dem. Phal. scribit, παρόμοια κῶλα esse vel in principiis, ut ap. Hom. (Il. I. 522.) Δωρητοί τε πέλοντο παραρρητοί τ' ἐπέεσσι: vel in fine, ut in Panegyr. Isocr. Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, καὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστησάντων: et speciem hujus παρομοίου esse ἰσόκωλον. Aristot. infra παρομοίωσιν appellat. || Παρόμοιος, Fere par, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 13.) Παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. [" Cattier. Gazoph. 84. Jacobs. Anth. 7, 411. Plut. Mor. 1, 13. Παρομοίιος, Jacobs. Anth. 11, 15. 102." Schæf. Mss. * Παρομοίως, Aristot. de Respir. 17.] Προσόμοιος, Assimilis, Similitudine ad rem aliquam proxime accedens, [J. Poll. 9, 130. Amipsias Athenæi 270. * Προσομοίως, Plato de LL. 811. * Συνόμοιος, Etym. M. 760. * Ὑπερόμοιος, Epiph. Hær. 914.]

Ὁμοίως, Similiter, Simili modo, Eod. modo, Perinde, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Τῶν ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁ. ἅπτονται ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου: pro quibus Africanus ap. Cic. dicit, Eosd. labores non esse æque graves imperatori et militi. Aristot. H. A. 4. Ὁ. ἔχουσιν αὐτὰ ὥσπερ τοῖς τετράποσι, Non secus quam in quadrupedum genere hæc habent. Plato Min. Νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἐστιν ὁ., οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δ' ἧττον. Item cum casu, ut Ὁ. τοῖς μάλιστα, quod Cic. dicit Quam qui maxime: alii, Ut qui maxime. Dem. de Reditu suo, Ἀλλὰ καὶ εὔνουν ἐμὲ εὑρήσετε τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ τοῖς μάλισθ' ὁ. Compar. Ὁμοιότερον, Similius, Epigr. Τίς θᾶσσον γράψει καὶ τίς ὁμοιότερον, Uter celerius scribet et uter similius, Uter melius illa, quæ imitatur, exprimet et effinget. [Æsch. Pers. 214. Ag. 67. Ch. 318. 335. " Thom. M. 368. Abresch. Æsch. 2, 49. Jacobs. Anth. 6, 284. ad Lucian. 1, 741. Kuhn. ad Paus. 52. Sylb. 75. Zeun. ad Xen. K. Π. 424. ad Herod. 231. 447. 514. Wessel. Diss. 150. Conf. c. ὅμοιος, ad Lucian. 2, 35. Ὁμοίως et ὅμως, Reisk. ad Dem. de Cor. 118. Harl. Ed. alt. ad Diod. S. 1, 85. ad Herod. 558. Cum gen., ad Dionys. H. 1, 273. Cum dat., ad Mœr. 257. ad Diod. S. 1, 247. et Ind. Græc., Xen. Mem. 1, 1, 13. Ὁ. τῷ πρώτῳ, T. H. ad Lucian. 1, 172. Ὁ. καὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 321. Ὁ. καὶ εἰ, Schneid. ad Epicur. 94. Οὐδέν τι ὁ. ἤ, Paus. 3, 33. Ἐπίσης, ὁ., Epist. Socr. p. 3. Orell. cf. Herod. 3, 140. Ὁ. per compendium scriptum: errores inde nati, ad Dionys. H. 5, 65." Schæf. Mss.]

Ὁμοιότης, ἡ, Similitudo, Plato Tim. Τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα συνέστησε, Cujusnam animantium similitudinem secutus sit, ut Cic. interpr. p. 15. mei Lex. Cic. Vide et alium l. p. 28. Idem Plato in Phædro, Ὁμοιότης φιλίαν παρέχεται, Similitudo amicitiam conciliat: quod Aristot. dicit τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον, et Lat. Simile simili gaudet. Aristot. de Mundo, Κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα ᾧδε προσαγορευθεῖσαι, Ab earum rerum similitudine appellatæ,

Plut. de Odio et Invid. Οὐχ οὕτω ταυτὸν αἱ ὁμοιότητες ὡς ἕτερον αἱ διαφοραὶ ποιοῦσι, Aristot. Eth. 6, 3. Εἰ δεῖ ἀκριβολογεῖσθαι, καὶ μὴ ἀκολουθεῖν ταῖς ὁμοιότησι. Citatur et Ὁμοιοτήτων liber Jubæ regis ab Athen. [170. Lucian. 1, 59. 219. 610. "Quid ap. Gramm., v. Valck. Præf. ad Ammon. xx. Ὁ. τινὸς τινι, Plato Hipp. 147." Schæf Mss. * "Αὐτοομοιότης, Dionys. Areop. 224. 251." Kall. Mss.]

Ὁμοιόω, Assimilo, Similem efficio, Plato Tim. Κόσμον θεὸς ὁμοιῶσαι βουληθεὶς, Cum Deus similem mundum efficere vellet, p. 16. mei Lex. Cic. Sic et Isocr. Evag. Encom. (30.) Τοῖς μὲν πεπλασμένοις καὶ τοῖς γεγραμμένοις οὐδεὶς ἂν τὴν τοῦ σώματος φύσιν ὁμοιώσειε, Similes effecerit. Pass. Ὁμοιοῦμαι, Similis efficior, Assimilor, Similis sum, Imitor, Isocr. Ταύτῃ καὶ τοὺς νόμους καὶ τοὺς ῥήτορας καὶ τοὺς ἰδιώτας ἀναγκαῖόν ἐστιν ὁμοιοῦσθαι, Huic similes effici, Ad hanc conformari, Thuc. (5, 103.) p. 194. Μηδ' ὁμοιωθῆναι τοῖς πολλοῖς, οἷς παρόν: 2. Οὐδ' ἐς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν τοῖς ἄλλοις ὁμοιοῦνται, Aliis similes sunt. Aristot. Eth. 8. Ἡ ἀδελφικὴ τῇ ἑταιρικῇ ὁμοιοῦνται, Fraterna amicitia similis est sodalitiæ. Alicubi hoc ὁμοιοῦσθαι reddi queat Assimulare, Ovid. Innitens baculo, positis per tempora canis Assimulavit anum. ‖ Comparo, Exæquo, Confero et contendo cum, Similem esse dico, Matth. 11, (16.) Τίνι δὲ ὁμοιώσω τὴν γενεὰν ταύτην; Marc. 4, (30.) Τίνι ὁμοιώσομεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ; In hoc loquendi genere ὁμοιόω reddere possumus Assimilo, Ovid. Grandia si parvis assimilare licet, Tacit. Præsentia mala vetustis cladibus assimilantem. Pass. ὁμοιοῦμαι Comparor, Similis et par esse dicor, Æquiparor, Exæquor, Il. A. (187.) Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην, i. e. ἐξισωθῆναι. ‖ Ὁμοιόω πρὸς, Effingo et compono ad, Thuc. 3, (82.) Πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ, Effingit. ‖ Neutraliter etiam pro Similis sum, Assimulo, Assimilo, cum accus., Virg. Vox hominem simulat, Ovid. Protinus assimulat tetigit quoscunque colores. Ex Eod. paulo ante citavi ead. signif. Assimulavit anum. Sic Claud. de histrice, os longius illi Assimilat porcum. Diosc. 3, 52. Ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ, Sylvestris ruta sativæ similis est. ["Jacobs. Anim. 262." Schæf. Mss. Eur. Hel. 33. 139. Med. 890. Bacch. 1346.] Ὁμοίωμα, τὸ, Similitudo, Simulacrum, Figura expressa et efficta ad rei alicujus similitudinem, Id, quod rem aliquam simulat, assimulat, sua similitudine refert et repræsentat, Aristot. Eth. 8, 10. de rerump. et πολιτειῶν mutationibus, Ὁμοιώματα αὐτῶν καὶ οἷον παραδείγματα λάβοι τις ἂν καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις, Similitudines et veluti exempla: 10. Ἐφ' ὅσον ὁμοίωμά τι τῆς τοιαύτης ἐνεργείας ὑπάρχει, Imago quædam et simulacrum: Rhet. 1. rhetoricam ait esse μόριόν τι τῆς διαλεκτικῆς καὶ ὁμοίωμα, Simulacrum et effigiem dialectices. Item in Epist. ad Rom. 1, (23.) Ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου. [Epicuri Fr. Ed. Orell.] Ὁμοιωματικὸς, ut ὄνομα, Nomen similitudinem significans, Gaza in Gramm. 1. ["Etym. M. * Ὁμοιωματικῶς, Schol. Opp. Ἁ. 2, 113." Wakef. Mss. Schol. Ven. Il. E. 638.] Ὁμοίωσις, ap. Rhett. Figuræ nomen est, Jul. Ruf. de Fig. Sent. Ὁμοίωσις est, cum per similitudinem res repræsentantur. Cujus species sunt primæ duæ, παράδειγμα et παραβολή. Bedæ autem ὁμοίωσις est Minus notæ rei per similitudinem ejus, quæ magis nota est, demonstratio: cujus species tres facit, εἰκόνα, παραβολὴν, παράδειγμα. In Novo autem Testamento ὁμοίωσις capitur pro Similitudo, Effigies, Simulacrum, itidem ut ὁμοίωμα, Jac. 3, (9.) Τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας. ["Jacobs. Anim. 262. Cum dat., Heind. ad Plat. Phædr. 338. ad Theæt. 400." Schæf. Mss.] Ὁμοιωτὴς, Qui rerum simulacra imitatur et exprimit, effingit: quasi Assimilatorem s. Assimulatorem dicas, ut Quintil. Pictor accepta semel imitandi ratione, facile assimulabit quicquid acceperit. J. Poll. hoc verbale facit synonymum τῷ ζωγράφος, μιμητής: sed tamen durum esse ait. [* "Ὁμοιωτικὸς, Greg. Nyss. Antirrh. ad Apoll. x. p. 146." Kall. Mss. J. Poll. 7, 126. τέχνη ζώων ὁμοιωτική. * Ὁμοιωτικῶς, Sext. Emp. 317.]

A "Ἀμφομοιοῦντες, Similes reddentes, VV. LL. forsan pro ἀφομοιοῦντες." Ἀφομοιόω, Assimilo, Similem reddo, Similitudinem s. Formam alicujus repræsento, Plato Cratylo, Ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄστρεον κ. τ. λ. Cum accus. et dat., ut ap. Eund. de Rep. 2. Ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος, Assimilantes veritati mendacium: Hesiod. (Θ. 27.) ψεύδεα ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Sic Plut. Numa, Ἀφομοιοῦν τὰ βελτίονα τοῖς χείροσι. Aristot. Pol. 1. Τὰ εἴδη τῶν θεῶν ἑαυτοῖς ἀφομοιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, Formas deorum sibi assimilant homines, i. e. sibi similes fingunt. Ἀφομοιῶ alicubi potest etiam verti Imitor, sicut ἀφομοίωμα capitur pro μίμημα. Pass. est Ἀφομοιόομαι, Assimilor, Plato, Ἀλλ' ἀπείρηται αὐτοῖς μήτε μαίνεσθαι, μήτε μαινομένοις ἀφομοιοῦσθαι. ["Valck. Adoniaz. p. 315." Schæf. Mss. Tab. Heracl. 224. Plato de Rep. 3. p. 416. * Ἀφομοιωτέον, Theophr. H. Pl. 1, 1.] Ἀφομοίωμα, τὸ, Similitudo rei alicujus repræsentata. q. d. Assimilamentum: AT Ἀφομοίωσις Assimilatio. [Athan. V. S. Ant.] Sed
B ἀφομοίωμα exp. etiam Simulacrum. I. q. μίμημα Platoni, teste Bud. [de Rep. 3. * "Ἀφομοιωματικὸς, Procl. in Plat. Alcib. p. 52. Cr. * Ἀφομοιωτικὸς, in Plat. Crat. 1." Boiss. Mss. * Ἀφομοιωτικῶς, Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 52. "Procl. in Plat. Alcib. p. 52. Cr." Boiss. Mss. "Dionys. Areop. 25, 60. * Προσαφομοιόω, Similem reddo, Andr. Cr. 291." Kall. Mss. * Συναφομοιόω, Plut. 6, 188. 192. 195.] Ἐξομοιόω, Assimilo, Ad similitudinem effingo, Similem efficio. Et Ἐξομοιοῦμαι, Similis efficior, Soph. Aj. (549.) αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν, Similem patris effici, s. ἐξομοιοῦν αὐτὸν κατὰ φύσιν, ut Schol. exp. Philo de Mundo, Τῇ γὰρ φύσει τῶν τεχνητῶν εὔλογον τὰ δημιουργηθέντα ἐξομοιοῦσθαι, Rationi consentaneum opera fabrefacta naturæ opificum similitudinem referre. [Plut. 6, 365. "Ruhnk. ad Xen. Mem. 226." Schæf. Mss.] Ἐξομοίωσις, Effictio, qua simulacrum rei alicujus exprimitur. In VV. LL. Τροφῆς ἐξομοίωσις, Alimenti in corporis similitudinem transformatio. [Plut. 6, 187. 199. 8, 175.
C 10, 210. "Greg. Naz. Or. 11. p. 179. Ἡ πρὸς τὸ ἀρχέτυπον ἐξομοίωσις." Strong. Mss. * "Ἐξομοιωτικὸς, Clem. Alex. 296(=437.)" Boiss. Mss. * Διεξομοιόω, Theophr. C. Pl. 5, 6.] Συνεξομοιόω, Assimulo, Simulacrum et effigiem exprimo, Ad imitationem effingo, et consimilem reddo, Plut. (9, 192.) Οἱ μὲν οὖν κόλακες αὐλικοὶ, ὥσπερ ὀρνιθοθῆραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, ὑποδύονται: [6, 76. 365. 660. * Συνεξομοίωσις, Eust. Od. E. p. 232, 30.] Παρομοιόω, Assimilem s. Assimile reddo. Et παρομοιοῦσθαι, Assimilem esse, Ad similitudinem accedere. J. Polluci idem cum παρεοικέναι, sicut ὁμοιοῦσθαι idem cum ἐοικέναι. ["Ad Xen. Eph. 137." Schæf. Mss.] Παρομοίωσις, Figuræ nomen ap. Aristot., quæ aliis Rhetoribus παρόμοιον, Rhet. 3. Παρομοίωσις δὲ, ἂν ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχῃ ἑκάτερον τῶν κώλων· ἀνάγκη δὲ ἢ ἐν ἀρχῇ ἢ ἐπὶ τελευτῆς ἔχειν, καὶ ἀρχὴ μὲν ἀεὶ τὰ ὀνόματα, ἡ δὲ τελευτὴ τὰς ἐσχάτας συλλαβὰς, ἢ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος πτώσεις, ἢ τὸ αὐτὸ ὄνομα. Ejus, quæ ab initio fit, hoc affert exemplum, Ἀγρὸν γὰρ ἔλαβεν ἀργὸν παρ'
D αὐτοῦ: et ex (Il. I. 522.) Δωρητοί τ' ἐπέλοντο, παράρρητοί τ' ἐπέεσσι. Ejus autem, quæ in fine fit, hoc ap. eum exemplum habetur, Ὠήθησαν αὐτὸν παιδίον τετοκέναι, ἀλλ' αὐτοῦ αἴτιον γεγονέναι: ceterorum hujus figuræ modorum exempla ibid. tibi videnda relinquo. Dionys. H. παρομοιώσεις inter θεατρικὰ σχήματα recenset, ejusque exempla ap. Thuc. nonnulla reperiri scribit. ["Ad Dionys. H. 5, 148. Heind. ad Plat. Phædr. 319. ad Gorg. 9." Schæf. Mss. * Συνομοιόω, Assimilo, Dionys. H. 1, 200, 19. Athan. 2, 376.]

Ὁμοιάζω, Similis sum, Similitudinem refero, Assimulo, Assimilo, ut ὁμοιόω supra, Marc. 14, (70.) Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει, Galilæus es, et locutio tua similis est: h. e., Locutio tua Galilæum assimilat. ["Gramm. Putsch. c. 362." Schæf. Mss.] Παρομοιάζω, Assimilis sum, Non valde absimilis sum; nam παρὰ hic ἐλάττωσιν signif. sicut in παρόμοιος: cujus præcipuus usus, ubi res natura dissitæ, tamen conferuntur, ut minuendo vitetur absurditas. Matth. 23, (27.) Παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις.

|| Active etiam a Pachymerio usurpatur pro Assimilo, A παρεικάζω s. παρομοιῶ. [* Προσομοιάζω, Similis sum, Geop. 2, 21, 6.]

Æoles vero Pro Ὅμοιος DICUNT Ὕμοιος. "Ὤμοιος, "Æolice pro ὅμοιος dici traditur: sed ἀμαρτύρως." Poëtæ AUTEM Ὁμοίιος, itidemque pro παρόμοιος usurpant παρομοίιος. Hesiod. Ἔργ. (1, 180.) Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, οὐδέ τι παῖδες. || Ab Hom. autem ὁμοίιον νεῖκος dicitur quod supra ὁμὸν, quo nimirum aliquorum ὁμόσ' ἔρχεται μάχη, quo aliqui committuntur et in unum eundemque certaminis locum descendunt. Il. Δ. (444.) Ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ, ubi exp. etiam Omnibus æque perniciosum et molestum. Dicitur autem eod. modo ὁμοίιος πτόλεμος: Od. (Ω. 542.) Ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοιΐου πτολέμοιο, Il. N. (358.) ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πτολέμοιο Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, Od. Σ. (263.) οἵ κε τάχιστα Ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιΐου πτολέμοιο. Dicitur ab Eod. et γῆρας ὁμοίιον: Il. Δ. (315.) Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον. Itidem θάνατος ὁμοίιος ab Eod. vocatur, quod ex Horat. interpretari aliquis B possit, Mors quæ æquo pulsat pede pauperum tabernas Regumque turres, s. Orcus, qui metit grandia cum parvis. Sed notandum est videri quibusdam Grammaticis ὁμοίιος compositum ex ὁμοῦ et ἰέναι: nam ὁμοίιον γῆρας exp. τὸ πᾶσιν ὁμοίως κατὰ φύσιν ἐπερχόμενον: quibusdam ex ὁμοῦ et οἴεσθαι, qui ὁμοίιον θάνατον vocari scribunt περὶ οὗ πάντες ὁμοίαν ἔχουσι δόξαν: vel τὸν ὁμοίως πᾶσι φορτικὸν, derivantes ex ὁμοῦ et οἴω τὸ φέρω. [" Jacobs. Anth. 11, 205. Heyn. Hom. 4, 383. 614. 638. 5, 622. 6, 437. 479. 7, 20. ad Il. Σ. 242. Γ. 236. Wakef. S. Cr. 3, 125. Græv. Lectt. Hes. 530. Harles. Ind. Theocr." Schæf. Mss.]

ὍΜΙΛΟΣ, ὁ, Cœtus, Turba, Multitudo. Apud Hom. ὅμιλος cum de Alia multitudine s. turba, tum vero sæpe de Multitudine militum, s. Turba, vel Agmine, aut Turma. Orion ap. Etym. scribit, ὅμιλον, cum dicitur ἐπὶ πολέμου, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας βάλλειν, i. e. τὰς συστροφάς: at vero cum dicitur ἐπὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ ὄχλου, derivari παρὰ τὸ C ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Sed mihi non placere, diversa dari eid. vocabulo etyma pro diverso usu, docui et antea. Eust. in Od. A. (225.) Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, annotat ὅμιλος esse nomen γενικὸν, derivatum ἀπὸ τῆς ἴλης. Il. Σ. (603.) Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιΐσταθ' ὅμιλος Τερπόμενοι, Ω. (712.) κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος. Alibi dicit et μνηστήρων ὅμιλον. At de Turba militum, s. de Agmine, multo etiam frequentius usurpat, ut cum dicit Δαναῶν ὅμιλον, et Ἀχαιῶν ὅμιλον. Sic Il. Λ. (469.) Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον, P. (365.) μέμνηντο γὰρ αἰεὶ Ἀλλήλοις καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν, Υ. (76.) αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἕκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον. Ut autem hic δῦναι, sic alibi καταδῦναι ὅμιλον: N. (459.) τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου Ἑστάοτ'. Dicit autem et μίκτο δ' ὁμίλῳ aliquot in Il.: quo pertinet vocis Gallicæ usus in re militari, La mêlée. Aliquando autem dat. ὁμίλῳ ponitur potius adverbialiter pro ὁμιλαδόν. Hoc quoque sciendum est cum alioqui ὅμιλος idem plerisque in Il. D significet quod πληθὺς, inveniri tamen ista duo distincte ab Hom. posita, Od. Λ. (512.) Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην μαρνοίμεθ' Ἀχαιοὶ, Οὔ τε ποτ' ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων: ubi Eust. illa duo οὔτ' ἐς πληθὺν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ sic exp. οὔτε ἐν τῷ κοινῷ τῶν Ἀχαιῶν ὄχλῳ, οὔτε ἐν τοῖς κατὰ ἴλας μαχομένοις. Addit tamen, esse fortasse idem, ἐκ παραλλήλου, ἐν πληθύϊ, et ἐν ὁμίλῳ. Hoc postremo sciendum est, quod attinet ad usum hujus verbi, quem habet ap. Hom., interdum non de Agmine universo usurpari, sed de Parte duntaxat: Il. P. (471.) Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ Μοῦνος. || In soluta quoque oratione usitatum est pro Multitudine militum, Turba: et nominatim ap. Thuc.: ut 4, (125.) Καὶ τὸν ψιλὸν ὅμιλον ἐς μέσον λαβών: 2. Ὕστερον δὲ αὖθις οὐ πολλῷ, ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν, στρατηγὸν εἵλοντο: ibid. Ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου. Sed et Herod. ante illum ita usus fuerat, cum alibi, tum l. 7. Οὗτος ἄλλος ὅμιλος γίνεται τρισμύριοι καὶ ἑξακισχίλιοι καὶ πρὸς διηκόσιοί τε καὶ δέκα. Philo autem dixit, Καὶ ὁ πολὺς ὅμιλος τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλοσόφων, ubi Bud. vertit itidem Multitudo, ita reddens illa verba, Ac pleraque Stoicorum multitudo. [" Heyn. Hom. 4, 549. 5, 18. 717. 6, 71. 88. 98. 272. 7, 792. Wyttenb. Ep. Cr. 14. Select. 112. ad Herod. 720. Vulgus, Crus. ad Suet. 91. Sine artic., Eur. Or. 932. Pors. Ὁμίλῳ, Heyn. Hom. 6, 631. Καθ' ὅμιλον, 201. 631. * Ὅμιλλος, Koen. ad Greg. Cor. 276." Schæf. Mss. Herod. 3, 127. Βίῃ καὶ ὁμίλῳ, Hippocr. Epidem. 5. p. 1150. Ἐν ὁμίλῳ ἐκ κεφαλῆς τρώματος ἔθανεν — λίθῳ ἐκ χειρὸς βληθείς. * " Ἀνομιλεῖ, v. Advers. p. 105." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] " Δυσόμιλος, Cum quo consuetudinem habere et colloqui " difficulter possumus, Ægre affabilis, δυσπρόσοδος, " Plut. Demetrio (42.) Ἀλλὰ καὶ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν " δίαιταν ἐβαρύνοντο, καὶ μάλιστα δὴ τὸ δυσόμιλον " αὐτοῦ καὶ δυσπρόσοδον, Quod alloqui et accedere " sese volentibus tam difficilem se præberet." [* " Θεόμιλος, Qui cum Deo loquitur, Andr. Cr. 130." Kall. Mss. * Πανόμιλος, Æsch. S. c. Th. 301. * Πολυομίλης, Schol. Pind. Π. 9, 117.]

Ὁμιλαδὸν, VEL Ὁμιληδὸν, Turmatim, Catervatim, Per turmas, Facto agmine. Et q. d. In turba, Magna cum turba. Il. M. init. οἱ δ' ἐμάχοντο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδὸν, ubi Eust. ὁμιλαδὸν μάχεσθαι ait esse κατὰ πλῆθος, et ἀναμὶξ, et quod dicunt κατ' ἴλας, non autem μονομαχικῶς, et, ut Poëta quispiam dixerit, μονάξ. Idem non semel dat. ὁμίλῳ explicat isto adverbio ὁμιλαδὸν, addens et παμπληθεὶ, item disjunctim exponens ὁμοῦ et ἰλαδόν. Apoll. Rh. 1, (655.) πᾶσαι ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο. Hesiod. (Ἀ. 170.) Τῶν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἤϊσαν. [" Heyn. Hom. 4, 685. 6, 272. 631. ad Herod. 720." Schæf. Mss. Arat. 1078. Apoll. Rh. 3, 596. Ἀνδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδὸν, i. q. ὁμοῦ, Una cum.]

Ὁμιλία, ἡ, q. d. Ipsa actio versandi in cœtu hominum: qua periphrasi utor, ut ostendam quomodo s. potius quatenus sequatur signif. nominis ὅμιλος. Exp. alioqui Conversatio, Consuetudo, Congressus, Commercium; peculiarius, Colloquium, Confabulatio. Bud. e Cic. vertit, Familiaris congressio: quæ etiam exp. magis peculiarem dat huic nomini signif. Plato Sympos. Θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁ. καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, Plut. Sympos. Εὐνοίᾳ δὲ καὶ χρείᾳ καὶ ὁμιλίᾳ καὶ παιδιᾷ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐπάγεται. Philo V. M. 1. Οὐ θέμις τῆς ὁ. σοι τῆς ἐμῆς ἀπολαῦσαι, Tibi consuetudine mea frui nefas est. Usitatus est et plur. ὁμιλίαι. Plut. de Def. Orac. Καὶ τὸν βίον ὅλως ἀνεπίμικτον ἀλλοδαπαῖς ὁ. καὶ ἄθικτον φυλαττούσης τῆς Πυθιάδος. Idem in Symp. sept. Sap. (558.) Χρώμενος ὁ. ὑγιειναῖς ἄχρι τε νῦν, καὶ συνουσίας ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων ἐπαγόμενος. Sic in illo Senario Menandri, qui a Paulo (1 Cor. 15, 33.) citatus fuit, et quidem sanctificatus, ut dixit Tertull., Φθείρουσιν ἤθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί: de cujus interpretatione lege quæ dixi in Sententiis Comicorum Gr., quas non pridem edidi. Hoc certe constat, licet ὁμιλία interdum pro Colloquio accipiatur, non recte reddi illic ὁμιλίας, Colloquia: quod hæc interpr. nimis restringat illam sententiam. Alioqui ὁμιλίαν aliquando peculiarius accipi pro Colloquio constat; atque ita reddi potest in posteriore illo Plut. l. Sic Synes. Καὶ ἐς τὴν βασιλέως ὁ. τῶν πώποτε Ἑλλήνων θαρραλεώτερον παρεστήσατο. Sic et ἐλθεῖν εἰς ὁ. τινὸς, Venire in colloquium alicujus. Lubentius tamen reddiderim, In congressum et colloquium, ut alicubi Cic. Quas autem quidam Christiani Theologi, et nominatim Basil. ac Chrys., inter sua scripta ὁμιλίας vocarunt, sunt qui Sermones, aliis Sacras conciones interpr. Vide Ὁμιλέω. || Restringitur non solum ad Consuetudinem, quæ est per colloquium, unde etiam fit ut hac ipsa voce Colloquium reddatur, sed et ad Illam consuetudinem, quæ est præceptori cum discipulo, in eo docendo, atque adeo ad ipsam docendi actionem: unde ap. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 6.) legimus λαμβάνειν τῆς ὁ. μισθόν. Eust. quoque, ὁμιλίας fuisse dictas τὰς διδασκαλίας, auctor est, 974. Illam certe

signif. sequitur ὁμιλητὴς, quod pro Discipulo poni-
tur: ut et Eust. in eod. illo innuit l. || Restringitur
et ad Consuetudinem quæ est inter maritum et uxo-
rem, sicut et συνουσία, accipiturque itidem pro Con-
cubitu: quemadmodum et ap. Lat. nomen illud Con-
suetudo, necnon verbum Consuescere restringi ad
hanc signif. videmus. Aristot. de Gen. Anim. Διὸ
καὶ τῶν γυναικῶν, ὅσαι πρὸς τὴν ὁ. ἀκρατεῖς τὴν τοιαύ-
την, ὅταν πολυτοκήσωσι, παύονται τῆς πτοήσεως. Et
cum adjectione, ut ἡ πρὸς ἄνδρα ὁ., Lucian. (1,
531.) Ἀιδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁ. τὴν Ἥραν
ὑπηνέμιον παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον. Et ἡ πρὸς
γυναῖκας ὁ., ap. Philon. Itidemque ἡ πρὸς τοὺς ἄῤῥενας
ὁ., Aristot. in Pol. Ibid. et ἡ τῶν ἀῤῥένων ὁ. Sic et
Athen. Περὶ τὰς τῶν ἀῤῥένων ὁ. ἐπτοημένος. Legitur
et ἡ τῶν ἀφροδισίων ὁ. Sciendum est autem dici et
alio sensu ἡ πρὸς γυναῖκα ὁ. ab Aristot. Œcon. tali
sc., quali et ἡ πρὸς δούλους ὁ., pro Ratione agendi
cum uxore et cum servis, Bud.; sed possumus pro
Agendi dicere etiam Se gerendi. Addit vero et hanc
interpr., Rationem et modum præbendi se vel mitem
et indulgentem, vel severum. Rursum vero h. l.
illius afferens, ex Œc. 1. Ὁμιλία δὲ πρὸς δούλους,
μήτε ὑβρίζειν, μήτ' ἀνιέναι, Ita cum servis agat. Ibid.
ὁμιλίαν γυναικὸς esse ait Viri cum uxore conversa-
tionem, et colloquium, et appellationem. || At ὁμιλία
φαρμάκου, in VV. LL. affertur e Gal. ad Gl. pro
Applicatio medicamenti. || Ὁμιλία vel potius Io-
NICE Ὁμιλίη, ap. Herod. pro ὅμιλος: accipiendo
tamen non pro Turba, sed pro Certa multitudine,
Cœtu, etiam Collegio: ut Bud. interpr. h. in l. 3.
Ἡμεῖς ἀνδρῶν τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην, τού-
τοισι περιθείομεν τὸ κράτος: [1, 182. " Wakef. Eum.
409. 715. 1033. Abresch. Æsch. 2, 58. Jacobs.
Anth. 7, 128. ad Lucian. 2, 266. Boiss. Philostr.
651. Musgr. ad Phœn. p. 226. Beck. p. 227. A-
bresch. Lectt. Aristæn. 89. Bergler. Alciphr. 179.
Wessel. ad Diod. S. 1, 63. ad Phalar. 229. Collo-
quium, ad Charit. 24. Concubitus, ad Xen. Mem. 2,
1, 24. Mœr. 276. et n., ad Diod. S. 1, 326. Exerci-
tatio, Valck. Phœn. p. 478." Schæf. Mss. I. q. ὅμι-
λος, Soph. Aj. 871. * Κακομιλία, Diod. S. 12. p.
296. 297. Lobeck. Phryn. 677.]

Εὐόμιλος, ὁ, ἡ, Qui bene et cum dexteritate qua-
dam scit conversari, Qui dexteritate quadam in con-
versatione utitur. Dicam autem de hoc vocab. et
in Ὁμιλητικὸς, quod huic significatione respondet.
Suid. autem habet SUPERL. Εὐομιλότατος, quod exp.
εὐόργητος, πρᾶος: sed mendose pro εὐόμιλος scriptum
id esse existimo. Ceterum hoc comp. non post Ὅμι-
λος posui, sed post Ὁμιλία, perinde ac si diceretur
Εὐομίλιος, quod significationis habendam rationem
censuerim. [" Marc. Anton. 1, 16." Gataker. Mss.
" Ruhnk. Ep. Cr. 84." Schæf. Mss. * Πολυόμιλος,
Schol. Pind. Π. 9, 117.]

Ὁμιλέω, In cœtu aliquorum versor, respiciendo
ad ὅμιλος significans Cœtum; sed generalius acci-
pitur pro Conversor, Versor cum, Consuetudinem
vel Commercium habeo cum. Il. A. (261.) Ἤδη γὰρ
ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν Ἀνδράσιν ὡμίλησα.
Sic in Sententiis monostichois, Κακοῖς ὁμιλῶν, καὐ-
τὸς ἐκβήσῃ κακός: itidemque, Σοφοῖς ὁμιλῶν καὐτος
ἐκβήσῃ σοφός. Apud Thuc. autem 3, (11.) Ἡμῖν δὲ
ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλοῦντες, quoniam paulo aliter reddi-
tur, de h. l. et similibus mox dicam. Item ὁμιλεῖν
τινὶ πρὸς χάριν, Isocr. et ὁμιλεῖν πρὸς ἡδονὴν, Ita ver-
sari cum aliquo et consuetudinem habere, ut grati-
ficari ei studeas, ejus voluptati inservias. Scio tamen
reddi in VV. LL. Ad gratiam confabulari, Ad volu-
ptatem confabulari: de qua interpr. dicam, ubi ad
hanc τοῦ ὁμιλῶ signif. pervenero. || Ὁμιλῶ οὕτω πρός
σε, Talis est mea consuetudo tecum s. conversatio,
Tale est mihi tecum commercium, Ita me gero erga
te, Isocr. Οὕτως ὁμίλει τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττους:
quod exp., Sic cum inferioribus civitatibus commer-
cium agita. Apud Thuc. autem non in uno loco,
Ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλεῖν, Pari jure nobiscum agi-
tare, agere, se gerere, potius Ita se nobiscum gerere,
ut qui pari sunt jure. || Junctum autem dativo rei
Ὁμιλῶ, redditur sæpe verbo Versor, cum præp. In,

A ut ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασι, Versari in rebus, Synes. Ep.
105. Οὓς τὸ ὁμιλεῖν πάνυ πράγμασιν ἀνθρωπίνοις μὴ
ἀποκόπτει τοῦ θείου, Versari in rebus humanis, Res
humanas tractare. Idem Epist. 131. Πράγμασιν
ὁμιλεῖ δυσκόλοις, In molestis negotiis versatur, Ne-
gotia molesta tractat. Et ὁμιλεῖν φροντίσι ap. Synes.
Versari in curis, q. d. Commercium habere cum
curis. Sed et ὡμιληκὼς πολέμῳ, Thuc. Versatus in
bello. At vero ap. Isocr., ubi uterque dat. huic verbo
datur, nimirum unus rei, alter personæ, haud itidem
verbo Versari reddi potest, quo tamen Bud. redden-
dum censuit, nisi ei duæ præpositiones dentur: in
h. sc. l. ad Nic. (11.) Ὁμιλεῖν καὶ τοῖς πράγμασι καὶ
τοῖς ἀνθρώποις δύνασθαι, καὶ μὴ διαταράττεσθαι ἐν ταῖς
τοῦ βίου μεταβολαῖς: hoc modo, Et in rebus gerendis
et cum hominibus versari posse. Interdum vero
ὁμιλεῖν cum rei dat. redditur non solum Versari, sed
et Adhærere, Operam dare. Bud. certe postquam
dixit ὁμιλεῖν esse Versari, Adhærere alicui rei, affert
ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ e Plat. de Rep. 6. Ὅταν αὐτοὶ
B πλησιάζοντες ὁμιλῶσι τῇ φιλοσοφίᾳ μὴ κατ' ἀξίαν.
Addit et hunc Ejusd. l., Πάνυ σμικρὸν δή τι λείπεται
τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφίᾳ: ubi vertit Qui
digne et honeste philosophiæ studeant. Apud Lu-
cian. autem, Παιδείᾳ κἂν ἐλάχιστον ὡμιληκὼς reddit,
Qui literis quantulamcunque operam dederit. Ut
autem φιλοσοφίᾳ ὁμιλεῖν redditur Philosophiæ ope-
ram dare, sic etiam φιλοσόφῳ ὁμιλεῖν reddere possu-
mus Philosopho operam dare, ap. Plut. Præc. Sanit.
At vero ὀνείρασιν ὁμιλῶ ap. Chrys. vertitur, Res est
mihi cum somniis. Fortasse autem et in isto Greg. l.,
Θεὸς ὁμιλήσας σαρκὶ, possit itidem reddi Cui res fuit
cum carne. Nisi quis malit, ut certe et ego malo,
Cui commercium cum carne fuit. At in VV. LL.
Qui carni se alligavit. Affertur ex Hermog. et pro
προσέχειν τὸν νοῦν. || Ὁμιλεῖν, In alicujus congres-
sum colloquiumque venire, ut Cic. hæc copulat,
Colloqui, Confabulari: sicut ὁμιλία pro Colloquio
interdum accipi docui. Sic in his ll., quos superius
protuli, ὁμιλεῖν πρὸς χάριν, ἡδονὴν redditur Confa-
C bulari; sed non dubium est, quin latius accipere
oporteat ὁμιλεῖν in hujusmodi ll., ut hoc dicatur de
iis, qui quibuscunque possunt modis sua conver-
satione s. consuetudine gratificari conantur. [Vide
Casaub. ad Theophr. Char. p. 32.] Affertur autem
ὁμιλεῖν et pro Orationem ad populum habere, s.
Sermonem, e Concil. Anticyr. Can. 1., cui analogon
signif. habere nomen ὁμιλία dictum supra fuit. || Ὁ-
μιλεῖν, Consuetudinem habere, Consuescere, intel-
ligendo de concubitu, Lucian. (1, 213.) Ἐγὼ δὲ ᾤμην
ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι ὁπόσαι ἂν ὁμιλή-
σωσιν ἐμοί. Cui verbo analogon signif. habet nomen
ὁμιλία, ut vides supra. || Ὁμιλεῖν affertur et pro
Accedere, e quibusdam Homeri ll., ubi fortasse reddi
potest etiam In congressum venire, Congredi. At
vero ap. Herod. Ὡμίλησαν τῇ Φρυγίῃ, vertitur Atti-
gerunt Phrygiam. Et ap. Alex. Aphrod. Οὐχ ὁμιλεῖ
τῷ σώματι αὐτῆς, Non attingit corpus ejus, Non con-
tingit. Sed rursum ap. Hom. ὁμιλεῖν in bello est τὸ
ὁμόσε κατὰ ἴλας γίνεσθαι. Est vero et ὅμιλον ποιεῖν.
D Vide Eust. || Ὁμιλεῖν ἐκτὸς, pro Semotum agere,
VV. LL. e Soph. [Aj. 640. " Musgr. Suppl. 195.
Wakef. Ion. 733. Abresch. Æsch. 2, 58. Jacobs.
Anth. 6, 138. Proleg. 56. ad Lucian. 1, 710. Kuster.
Aristoph. 115. Heyn. Hom. 4, 82. 5, 18. 7, 542.
543. Casaub. ad Athen. 114. Bergler. Alciphr. 102.
Abresch. Lectt. Aristæn. 127. Valck. Diatr. 85. ad
Od. A. 265. ad Herod. 523. 606. Musgr. Cycl. 624.
ad Orest. 354. Colloquor, Abresch. Lectt. Aristæn.
50. Alicui rei valde deditus sum, ad Lucian. 2, 266.
De pugna, Heyn. Hom. 5, 155. 6, 207. 210. 420.
507. De coitu, Munck. ad Anton. Lib. 43. Verh., ad
Mœr. 277. Abresch. Lectt. Aristæn. 50. Bergler.
Alciphr. 153. Koen. ad Greg. Cor. 66. Valck. ad
Herod. 133. Thom. M. 532. Jacobs. Anim. 295. De
fut., Musgr. Or. 158. Ὁ. πολεμίοις, Dionys. H. 4,
2110. Ὁ. μετά τινος, Schol. Aristoph. Πλ. 802."
Schæf. Mss. * Ὁμιλητέον, Clem. Alex. Pæd. 203, 28.]

Ὁμίλημα, τὸ, Officium congressus, Congressus qui-
dam officiosus. In VV. LL. e Plat. affertur pro θε-

ῥάπευμα, et Latine redditur Officium. [Lucian. 2, 426. Eurip. Antiop. Fr. 10.] Ὁμιλητὴς, ὁ, q. d. Conversator, pro eo qui conversari solet, et cui frequens est consuetudo cum aliquo. Sed accipitur peculiariter pro Discipulo, ap. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 12. 48.) sicut NOMEN Φοιτητὴς, quod proprie sonat Ventitator, ponitur itidem pro Discipulo. Huic autem nominis ὁμιλητὴς significationi ἀνάλογον habet et nomen ὁμιλία, ut e præcedentibus disces. [Lucian. 1, 119. 729. " Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 648. 899. ad Lucian. 2, 266. ad Lucian. 1, 500. * Ὁμιλητὴρ, Wakef. Ion. 94. ad Charit. 319." Schæf. Mss. * " Ὁμιλήτρια, Philostr. V. A. 1, 20." Kall. Mss. * " Ὁμιλητρὶς, Quæ conversari solet, Philostr. 39, 3." Wakef. Mss. * Ὁμιλητὸς, Æsch. S. c. Th. 195.] Ἀνομίλητος, vide post Ὁμιλητικός. [* Δυσομίλητος, Hierocl. 296. * Πολυομίλητος, Nicet. Ann. 19, 3.] Ὁμιλητικὸς, Qui bene et cum dexteritate quadam scit conversari, Qui dexteritate quadam in conversatione utitur. Eand. enim interpr. do huic nomini, quam dedi præcedenti εὐόμιλος: sed illud usitatius est quam hoc. A Bud. exp. ὁμιλητικὸς, Qui dexteritate convictus præditus est, et scit cedere aliis et dedere se opportune: Isocr. ad Dem. (4.) Γίνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σεμνός: quibus subjungit ea, quæ cavenda sunt ei, qui ὁμιλητικὸς esse vult: Ὁμιλητικὸς δὲ ἔσει μὴ δύσερις ὢν, μηδὲ δυσάρεστος, μηδὲ πρὸς πάντα φιλόνεικος. In VV. LL. redditur Sociabilis, Affabilis, Comis in congressu, Ad consuetudinem facilis et aptus, e quibus illud Sociabilis præsertim, minime placet, et affertur e Philostr. V. A. Νόμον τοῦτον οἱ ὁ. ἡγοῦντο, καὶ ἐτίμων αὐτὸν ὡς ἐκ Διὸς ἥκοντα. At vero ὁ. διηγήσεις, Narrationes, quæ appellentur, vide ap. Eust. 122. [" Stanl. Eum. 104. Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 648. ad Charit. 8. 225." Schæf. Mss.] CONTR. Ἀνομίλητος, quod exp. A mutua vitæ consuetudine alienus; Insociabilis, et Incomes, e Festo: sed manifesto errore, cum plane aliud ei significet hæc vox. At usus nominis Incomis nullum affertur exemplum. Οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, Lucian. (1, 669.) Servus non imperitus homines appellandi, Bud. addens, Qui loqui et respondere novit, ut vulgo loquuntur. Subjungit autem ἀνομίλητος cum gen. pro Qui commercium et usum non habet, e Plat. Epist. ad Dionis Propinquos, Ἐπειδὴ τὰ παρὰ πατρὸς αὐτῷ συνεβεβήκει, οὕτως ἀνομιλήτῳ μὲν παιδείας, ἀνομιλήτῳ δὲ συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν γεγονέναι. Ubi sunt qui reddant, Cui nullum commercium fuerat cum etc. [" Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.]

[* Ἀνομιλέω, falsa l. ap. Ælian. V. H. 12, 63. * Ἀνθομιλέω, Hippocr. ad Damaget. 1283, 33. * Ἀφομιλέω, Cic. ad Fam. 16, 17. " Soph. ap. Hes. v. Ἀφεψιασάμην. * Διομιλέω, Clem. Epit. de Gestis Petri s. 61." Kall. Mss. " Suid. v. Κατεπᾴδω." Elberling. Mss. Eust. 1948, 42. 1951, 62. " Ad Hesych. 1, 943, 1." Dahler. Mss.]

Ἐνομιλέω, Sum in consuetudine alicujus, Conversor, pro simplici ὁμιλῶ, Philo, Μήπω τοῖς τῶν ἐγχωρίων ἐνωμιληκὼς ἤθεσι, pro Nondum versatus in moribus indigenarum, i. e. Nondum e consuetudine et conversatione assuefactus eorum moribus, compertos habens eorum mores. [" Toup. Emendd. 1, 211. Philostr. 258. Boiss." Schæf. Mss.] Ἐξομιλέω, Consuetudinem habeo, VV. LL. Et ἐξομιλεῖσθαι ἐν ὄχλῳ, Versari in turba, ibid. ex Eur. (Iph. A. 735.) Sic autem vacaret præp. in hoc verbo, quæ alioqui non vacat in NOMINE Ἐξόμιλος, sed potius privationem significat ap. Soph. Tr. (964.) p. 365. meæ Ed., Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις: nec enim dubito, quin ἐξόμιλος hic signif. Aliena s. Abhorrens ab ea, quæ est τοῦ ἡμετέρου ὁμίλου. Schol. exp. βάδισις ξένων ἀνδρῶν ἐστὶ, καὶ ἄλλου πλήθους συνέστηκε, ubi deesse puto præp. ἐξ ante ἄλλου. [Ἐξομιλέω, Alloquor, Plut. 9, 279. Polyb. 7, 4, 6. 32, 4, 2. " Wakef. Trach. 964. Brunck. ad Eur. Med. 1181. * Ἐφομιλέω, Ruhnk. Ep. Cr. 293." Schæf. Mss. * Ἐφομιλέω, Nonn. D. 5, 410.] Καθομιλέω, Consuetudinem habeo s. Commercium, Est mihi consuetudo, pro ὁμιλέω, Schol. Aristoph. Καθομιλεῖν τοῖς

A καιροῖς, de Theramene loquens, pro eo, ut opinor, quod Latine diceretur Servire tempori, Uti foro: Ἐκάλουν δὲ αὐτὸν Κόθορνον, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῶν πολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς. Ibid. de eo dicit, Ἦν δὲ ἀνὴρ πανοῦργος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. [" Sed rectius dicitur Καθομιλεῖν τοὺς καιρούς. Vide paulo post." Schw. Mss.] Cum accus. pro Quotidiana consuetudine cum aliquo congredior, vide paulo post, ubi agam de Καθομιλῶ, Alloquor. In VV. LL. καθομιλῶ exp. Sermocinor. Passive autem ap. Diosc. 6. Σαρδόνιος γέλως καθωμίληται, quod exp. Sardonicus risus in Prov. abiit. Sed malo et hic nomen illud Consuetudo usurpare, et quidem utendo genere loquendi Ciceroniano, Sardonius risus in proverbii consuetudinem venit. Synes. autem καθωμιλημένον dixit non uno in l. pro Celebratum, nec enim usus est duntaxat in Ep. 105. ubi dicit, Τὴν καθωμιλημένην ἀνάστασιν, sed et in libello de Insomniis: cum alioqui Bud. locum illum ex Ep. 105. suspectum mendi habuerit.
B || Alloquor, Appello, Compello, [" imo non nude Alloquor, sed Blande colloquor, Dictis aut Factis conciliare aliquem mihi studeo, Benevolentiam ejus capto, Inservio alicui. Sic accipiendum id verbum in ll. omnibus infra cc. Sic Appian. 1, 66. 2, 795. Schw. Et Athen. 535. Ἀλκιβιάδης καθομιλῶν Φαρνάβαζον, non Alloquens, sed Sese illi accommodans, Benevolentiam ejus captans. Et translate Καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, Athen. 513. Temporibus se accommodare, inservire. Cf. Schol. Aristoph. B. 1001." Schw. Mss.] Aristot. Polit. 5. Τοὺς μὲν γνωρίμους καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν. Postquam autem dixit Bud. καθομιλεῖν illud significare h. in l., addit, Nisi sit mendum. Itidemque suspectum habet h. Appiani l. propter eand. constr., sc. cum accus., B. C. 5, (63.) Οὕτω καθομιλῶν τὸν Καίσαρα ὁ Κοκκήϊος, ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐξενίζετο παρ' αὐτῷ, Alloquens, inquit: [cf. Rom. Hist. 3, 4.] Sed non debuisse Budæo suspectos esse duos hosce ll., ostendit tertius iste Athenæi (535.) Ἐμιμεῖτο δὲ Ἀλκιβιάδης τὸν Παυ-
C σανίου μηδισμὸν, καὶ καθομιλῶν Φαρνάβαζον τὴν Περσικὴν ἐνεδύσατο φωνήν: ubi tamen nequaquam dixerim accipi itidem simpliciter pro Alloquens, sed potius pro Quotidiana consuetudine cum eo congrediens, certe In congressum ejus et colloquium sæpe veniens. [Plut. 6, 192. " Kuster. Bibl. Chois. 83. ad Diod. S. 1, 696. 2, 149. 521. Wyttenb. ad Plut. 1, 200. Alloquor, Plut. Cleom. 17. Pass., Phryn. Ecl. 156." Schæf. Mss.] Μεθομιλέω, pro simpl. ὁμιλέω, Conversor, Consuetudo mihi est cum, Il. Α. (269.) Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, cum prius ead. de re usus simplici fuisset. Προσομιλέω, Conversor, Consuetudo mihi est, Congredior, Greg. Naz. Ἀνδρῶν τε τοῖς σπουδαιοτάτοις προσομιλοῦντες. Bud. προσομιλεῖν dicens accipi pro Rem habere cum aliquo, Commercium rerum sermonisque habere, affert e Plat. Timæo, Ὅσα ἂν οἷά τε, ἔργῳ καὶ λόγῳ προσομιλοῦντες ἑκάστοις, πράττοιεν καὶ λέγοιεν. Sed cum addatur ἔργῳ καὶ λόγῳ, constat accipi simpliciter pro Commercium habentes. Invenitur autem et προσομιλεῖν
D πρός τινα ap. Xen. (Ἑλλ. 1, 1, 21.) Exp. etiam Colloquor, Sermocinor, Simul sermocinor: ut redditur a Bud. in illo Greg. l. quem modo protuli. || Cum dat. rei, Versor in aliqua re, Tracto rem aliquam: προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, ap. Thuc. 1, (122.) Versari in bello, Bellum agitare. Sed Idem 2, (37.) junxit accusativo, Τὰ ἴδια προσομιλοῦντες, ubi existimo regi accusativum a præp., ut perinde sit ac si dictum esset ὁμιλοῦντες πρὸς τὰ ἴδια. In rebus privatis versantes, Res privatas agitantes. Nam pro Communicantes, ut in VV. LL. e Valla redditur, nullo pacto admitti potest. Ceterum ap. Alex. Aphr. ubi dicit προσομιλεῖν τῷ ἀέρι, possumus itidem uti verbo illo Versari, eum sc. usum ei dantes, quem habet cum dicimus Versari in aliquo loco. In VV. LL. redditur Aeri expositum esse.

Προσομιλεῖν πέτρῃ Polypodem dixit Theognis (216.) pro Saxo adhærere; vel, ut alii, Saxum contingere. Sunt et qui reddant Saxo se admovere, ubi scribit, Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ

πέτρῃ Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Fortasse A autem et ap. Alex. Aphr. Ἡμῖν προσομιλῆσαν θερμὸν ὕδωρ, reddi potest Aqua calida, quæ corpori nostro adhæserit, Quæ corpus nostrum contigerit, cum in VV. LL. reddatur verbo passivo, ita, Nobis obducta aqua calida: vide Προσομιλία. In iisd. προσομιλητέον exp. etiam Accedendum est, non allato exemplo. [" Jacobs. Anth. 11, 194. ad Mœr. 49. Bergler. Alciphr. 60. 102. ad Herod. 420. De coitu, ad Mœr. 277. Abresch. Lectt. Aristæn. 50." Schæf. Mss. * Προσομίλησις, Clem. Alex. Pæd. 187=220. * Προσομιλητὸς, unde * "Ἀπροσομίλητος, Planud. Ovid. Met. 9, 253." Boiss. Mss.] Προσομιλητικὸς, Ad conversationem s. commercium aptus, pertinens, Sermocinativus, Sermocinator: προσομιλητικὴ, Sermocinatrix, ap. Quintil. 3. Plato in Sophiste (202.) judiciali et concionali (parti rhetorices) tertiam adjecit, προσομιλητικὴν, quam sane permittamus nobis dicere Sermocinatricem: quæ a forensi ratione disjungitur, et est accommodata privatis disputationibus: cujus vis ead. profecto est, quæ dialecticæ. B AT VERO Προσομιλία, quod tamen verbalis formam non habet, sicut nec ὁμιλία, exp. Conversatio, Congressus, Sermocinatio, Colloquium. Sed et pro Contactus affertur ex Alex. Aphr. Θερμανθέντα ὑπὸ τῆς τοῦ θερμοῦ προσομιλίας, ἀντιθερμαίνουσιν αὐτό: quæ interpr. meam illam confirmat, qua usus sum supra in verbo Προσομιλῆσαν ap. Eund. et in eadem re. [Item * Ἀπροσόμιλος, Abhorrens a familiaritate, Soph. Œd. C. 1236.] Συνομιλέω, Conversor, etc. pro simpl. ὁμιλῶ, Colloquor, Confabulor, [Act. 10, 27. * " Συνομιλητὸς, Hesych. * Συνομιλητὴρ, unde * Συνομιλήτρια, Hesych." Wakef. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 214. * Συνομιλία, Boiss. Philostr. 297." Schæf. Mss.] Συνόμιλος, quod verbale quidem non est, sicut nec ὁμιλία, ac compositum προσομιλία: sequitur tamen, sicut et illa, significationem verbi. Exp. enim Confabulator, Congerro. Hes. autem habet, Συνόμιλος, σύλλογος, si modo ita scripsit, et σύντροφος. Sic autem et εὐόμιλος a nominis ὅμιλος significatione deflectit. [" Brunck. Œd. T. 212." Schæf. C Mss. " Consocius, Clem. Alex. 52. Comes, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Ὁμίλαος, i. q. ὁμιλητὴς, Diog. L. 1, 81. ubi tamen συνόμιλος in Codd.]

ΟΜΦΑΛΟΣ, ὁ, Umbilicus, τὸ ἐν μέσῳ τῆς γαστρὸς κοῖλον, ut Ruf. Ephes. tradit: sicut et Polluci ὀμφαλὸς est τὸ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον. Legitur et ap. Plat. Symp. Συνέλκων πανταχόθεν τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην, ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια, ἓν στόμα ποιῶν ἀπέδει κατὰ τὴν μέσην γαστέρα, ὃ δὴ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι, Il. Φ. (180.) Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. Ceteris quoque animalibus ὀμφαλὸς tribuitur, et item piscibus; nam in iis ὀμφαλὸς dicitur ea pars, ubi ova visuntur. || Transfertur et ad inanima. Dicitur enim ὀμφαλὸς s. μεσόμφαλον γῆς ab Eur. (Med. 668.) Delphorum urbs, quia creditur esse ἐν μέσῳ τῆς οἰκουμένης. Sic Eust. 309. Ὁ δὲ περὶ Πυθῶνα τόπος, ὀμφαλὸς ἐκλήθη γῆς, ἤτοι μεσότης: qui locus et ὀμφαλὸς αἰγὸς s. αἰγαῖος dicitur, ut D Hes. innuit. Sic Cic. in Verr. de Ennensium nemore, Qui locus, quod in media est insula situs, Umbilicus Siciliæ nominatur. Itidemque Liv. dicit Ætolos umbilicum Græciæ incolere. Sed et mari tribuitur ὀμφαλὸς, Od. A. (50.) de insula Calypsus, Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ [—τῃ] ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης, i. e. τὸ μεσαίτατον τῆς Ἀτλαντικῆς ἢ τῆς ὅλης θαλάσσης, Eust. || In agmine autem militari ὀμφαλὸς dicitur Media illa pars inter duo κέρατα, Cornua: quæ et ἄραρος et συνοχὴ et στόμα, et διχοτομία, ut in libello περὶ Τάξεως παλαιᾶς traditur, ubi διχοτομία φάλαγγος esse dicitur ἡ εἰς ϛ' ἴση τομή· ἅ τινα μέρη καλεῖται κέρατα. J. Poll. 1. Τῶν μαχομένων τὸ μὲν ἔμπροσθεν, μέτωπον καὶ ζυγὸν, καὶ πρόσωπον, καὶ τὰ ἑκατέρωθεν ἄκρα, πλευρὰ καὶ κέρατα, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον· τὸ δὲ μέσον, ὀμφαλός. || Clypeis etiam tribuitur, quem Latini Umbonem vocant. Eust. dicit esse Bullam in medio clypeo, Bullam in medio clypei ventre: vel τὸ κατὰ τὸ μέσον ἐπανάστημα ἐκ στερεᾶς τινος ὕλης. Il. N. (192.) ὁ δ' ἄρ ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα, Clypei umbonem: unde ab eod. Hom. ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι appellantur. || Sed et phialæ suos habent ὀμφαλούς: unde βαλανειόμφαλοι φιάλαι ap. Cratinum, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις ὀμφαλῶν, ut supra etiam suo loco dictum fuit: vocantur item μεσόμφαλοι φιάλαι, ut paulo infra dicetur. || Habent et libri suos ὀμφαλοὺς, quibus antiqui eorum integumenta solebant ornare, confectis vel ex ebore, aliove osse, vel metallica materia. Lat. itidem Umbilicos appellant. Catull. ad Varum, Novi umbilici, lora rubra, membrana Desecta, plumbo et pumice omnia æquata. Martial. 4. Ohe, jam satis est, ohe libelle: Jam pervenimus usque ad umbilicos. Sic Horat. Epod. 14. Inceptos olim, promissum carmen, jambos Ad umbilicum adducere. Lucian. (1, 701.) Ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρᾶ δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα: (3, 107.) Πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὸ βιβλίον τὴν διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν. || Præterea ὀμφαλὸς ζυγοῦ dicitur τὸ μέσον, ut Hes. tradit, αἱ ἐν τῷ ζυγῷ τρῶγλαι, ἐφ' ὧν αἱ ἡνίαι, ut Idem: Jugi foramina, de quibus religantur habenæ. Apud Eust. 1350. Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλὸν, i. e. ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. || Præterea fici quoque ὀμφαλοὺς in ima sui parte et quasi ventre habent, J. Poll. 2. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ καὶ τὸν τῶν σύκων πυθμένα ὀμφαλὸν ὀνομάζουσι. Similiter in pomis quoque, pyris, mespilis, sorbis, umbilicus s. ὀμφαλὸς dicitur, Quod in fundo umbilici modo prominet. [Geop. 10, 56. Aristot. Probl. 12, 7. Theophr. H. Pl. 6, 6.] || Ὀμφαλὸς vocatur etiam Umbilicus fornicis, i. e. Lapis continens compagem et coagmentationem sese forficum modo intersecantem. Sic et in forfice umbilicus nominari potest. Hæc Bud. respiciens ad Aristot. de Mundo, Παραβάλλειν τὸν κόσμον τοῖς ὀμφαλοῖς λεγομένοις τοῖς ἐν ταῖς ψαλίσι λίθοις, οἳ μέσοι κείμενοι κατὰ τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδοσιν, ἐν ἁρμονίᾳ τηροῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα τῆς ψαλίδος καὶ ἀκίνητον: q. l. sic interpretatus est, Mundum cum illis lapidibus componere, qui in operibus fornicatis forficis in modum dispansi conformatis structura se intersecante, Umbilici vocantur. In VV. LL. annotatur Ὀμφαλὸν s. Ὀμφάλιον esse etiam Cretæ locum, cujus mentionem fieri a Callim. (H. in Jov. 45.): item Locum quendam Thessaliæ. [Schol. Nicandri Ἀ. 7. Ὀμφαλόεσσαν, τὴν τροφώδη· ὀμφαλὸς γὰρ ἀπὸ τῆς ὄμπνης εἴρηται, ὅ ἐστι τροφὴ, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Δημήτηρ Ὀμπνία. Idem ad v. 348. Ὀμφαλόεσσαν, τὴν τροφόεσσαν, παρὰ τὸν ὀμφαλόν· βρῶσις γὰρ ὁ ὀμφαλὸς, ἐπεὶ δι' αὐτοῦ τὰ ἔμβρυα πάντα τὴν τροφὴν δέχεται καὶ ἀναπνεῖ. Vide Schn. Lex. v. Ὄμπη. " Markl. Iph. p. 19. Wakef. Ion. 5. 474. Musgr. 224. Mnasalc. 3. ad Diod. S. 1, 386. Ruhnk. Ep. Cr. 111. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Brunck. Œd. C. 1662. Heyn. Hom. 8, 647. Ficuum, Jacobs. Anth. 8, 203. Voluminis, 12, 153. Jugi, ad Il. Ω. 269.: γῆς, Fac. ad Paus. 1, 228. ad Diod. S. 1, 332. Conf. c. ὀφθαλμὸς, Heyn. Hom. 6, 124. Schneid. ad Aristot. H. A. 124. 322. Sylb. ad Etym. 720, 17. Koppiers. Obs. 113. Villebr. ad Athen. 1, 209. Paris., Valck. Phoen. p. 738. ad Herod. 701. Ὀμφαλοὶ, ad Mœr. 178." Schæf. Mss. * Ὀμφαλοειδὴς, ὁ, ἡ, Eust. 1350, 5. " Heyn. Hom. 8, 647." Schæf. Mss.] Ὀμφαλόκαρπος, Cujus fructus umbilicatus est, umbilicum refert. Ita dicitur aparine, ut testatur Diosc. 3, 103. (92.) Ἀπαρίνη· οἱ δὲ ἀμπελόκαρπον, οἱ δὲ ὀμφαλόκαρπον, οἱ δὲ φιλάνθρωπον καλοῦσι. Nominis rationem mox exprimit his verbis, Σπέρμα, σκληρὸν, λευκὸν, στρογγύλον, ὑπόκοιλον ἐκ μέσου ὡς ὀμφαλός. De eadem Plin. 27, 5. Aparinen aliqui Omphalocarpon, alii Philanthropon vocant: ramosam, hirsutam, quinis senisve in orbem circa ramos foliis per intervalla: semen rotundum, durum, concavum, subdulce. Sed perperam ibi SCRIBITUR Ὀμφακόκαρπος. Ὀμφαλοτόμος, SIVE Ὀμφαλητόμος, ἡ, Obstetrix, Quæ umbilicos infantibus recens natis præcidit: quod Eust. [Il. 956, 43. 1314, 49.] Ionice pro μαῖα dici annotat. J. Poll. 2. ὀμφαλοτόμος, ἡ μαιεύτρια. [Lobeck. Phryn. 651. " Ad Mœr. 259." Schæf. Mss. Hippocr. 245, 45. Sophron Athenæi 324.] Ὀμφαλοτομία, SIVE Ὀμφαλητομία, ἡ, Umbilici præcisio. Prius ὀμφαλοτομία, ap. J. Poll. legitur in fine

l. 4. posterius autem *ὀμφαλητομία* una cum *ὀμφαλητόμος* ap. Suid. *Ὀμφαλητομία, ὅτε τὸν ὀμφαλὸν τοῦ βρέφους αἱ μαῖαι ἀποτέμνουσι· καὶ αὐταὶ δὲ, ὀμφαλητόμοι λέγονται.* [" Heind. ad Plat. Theæt. 307(=149.)" Schæf. Mss. Aristot. H. A. 8, 9.]

Ἀκρόμφαλον SIVE *Ἀκρομφάλιον, τὸ,* Mediana umbilici pars, Umbilici meditullium, Ruf. Ephes. (31.) *Ὀμφαλὸς δὲ, τὸ ἐν μέσῳ κοῖλον· τούτου δὲ τὸ ἐν μέσῳ, ἀκρόμφαλον.* J. Poll. 2. *Ὀμφαλοῦ δὲ τὸ ἐν μέσῳ, ἀκρομφάλιον· τὸ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπομφάλιον.* " *Ἐξόμφαλος,* " Cui prominet s. procidit umbilicus. Gal. a quibus" dam Medicis *ἐξομφάλους* nominari scribit Eos, " quibus *περιτοναίου τρωθέντος, ἢ ῥαγέντος, εἶτα μὴ* " *συμφύντος, ὄγκος μαλακὸς γίνεται κατὰ τὸν ὀμφαλόν.* " Et *ἐξόμφαλον πάθος,* Vitium illud, cum prominet " umbilicus et amplius more solito extat: quod et " *ἐξόμφαλος* substantive dicitur a Diosc. 4, 70. de " psyllio, *Ἐντεροκήλας τε τὰς ἐπὶ παίδων καὶ ἐξομφάλους ὑγιάζει καταπλασσόμενον σὺν ὄξει,* Umbilicos " prominentes, Umbilici procidentias. Itidem vero " Auctor Defin. Medic. *ἐξόμφαλον* vocat, quod P. " Ægin. *ἐξόμφαλον πάθος* dicit: *Ἐξόμφαλος ἐστὶν* " *ὑπεροχὴ ὀμφαλοῦ ὑπὸ διαφόρου αἰτίας. γινομένη.*" [* *Ἐπιπλόμφαλον, τὸ,* Gal. Defin.] *Ἐπομφάλιον, τὸ,* Quod supra umbilicum est, vide *Ἀκρομφάλιον.* Exp. etiam Umbo clypei, [Il. H. 267. Demetr. Pepagom. Bern. p. 82.] AT *Ἐπομφάλιος* dicitur Umbilicatus: *σῦκον,* Epigr. Ficus umbilico prædita. Habere enim et ficus suos umbilicos, in *Ὀμφαλὸς* dictum est. [" Jacobs. Anth. 8, 203. Heyn. Hom. 5, 353. * *Εὐόμφαλος,* Valck. ad Röv. 75." Schæf. Mss. Casaub. ad Athen. 682. * *Κατομφάλιος,* Nicander Θ. 290.] *Μεσόμφαλος,* Umbilicum in medio habens: *φιάλη,* quæ ET *βαλανειόμφαλος,* ita appellata, ut Timarchus tradit ap. Athen. (501.) quoniam *τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα, τοὺς ἐξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον· ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπεστιν.* Ion in Omphale, *Ἴτ', ἐκφορεῖτε παρθένοι κύπελλα, καὶ Μεσομφάλους,* sc. *φιάλας.* Cratinus, *Δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους.* Theopompus, *Λαβοῦσα πλήρη χρυσέων μεσόμφαλον Φιάλην.* *Μεσόμφαλοι* dicuntur etiam Species quædam placentarum, J. Poll. 2. ‖ *Μεσόμφαλος,* In medio umbilico situs, Eur. Or. (331.) de Pythone, s. Delphis, *ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γᾶς.* Causam ejus nominis Eust. 1389. explicat his verbis, *Τὴν μὲν γῆν ὁ μῦθος περί που τὴν Δελφικὴν χώραν λέγει μεσάζεσθαι, ἀετοῖς μετρηθεῖσαν ὑπὸ Διός· διὸ καὶ ὀμφαλὸς καὶ μεσόμφαλον γῆς ὁ Πύθιος τόπος ὁ περὶ Δελφοὺς ἐλέγετο.* Umbilicum Siciliæ eod. modo appellat Cic. Ennense nemus. [Æsch. S. c. Th. 753. Ag. 1065. Ch. 1036. " Wakef. Ion. 241. 474. Porson. Med. p. 21. Eur. Phœn. 244. Toup. Opusc. 1, 575. 2, 88. ad Herod. 264." Schæf. Mss. Batrach. 128. *λύχνου μεσόμφαλον,* i. q. *μεσολύχνιον.*] *Μεσομφάλιον, τὸ,* Medius umbilicus, simpl. Umbilicus, J. Poll. 2. *Τὸ δὲ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον.* Exp. etiam Umbilicus clypei, s. Umbo. [" Musgr. Ion. 184." Schæf. Mss. * *Πολυόμφαλος,* Opp. K. 1, 218. Clem. Alex. 14.] " *Πρωτόμφαλον, τὸ τῆς ἀσπίδος μέσον,* Hes. Umbili" cus clypei."

Ὀμφαλώδης, Umbilicaris: *πρόσφυσις,* Umbilicaris appendix, Gaza ap. Aristot. de Gener. Anim. 3, 2. ubi de ovis immaturis, quæ gallina madefacta aut frigore horrens ediderit, ait, *Ἔτι αἱματῶδές τε φαίνεται τὸ κύημα καὶ ἔχον δι' αὐτοῦ στόλον μικρὸν ὀμφαλώδη.* *Ὀμφαλόεις,* Umbilicatus, Umbilicum habens: *ἀσπίδες,* Clypei umbilicati, potius Clypei qui umbones habent, Il. M. (161.) Item *ζυγὸν ὀμφαλόεν,* Ω. (269.) *τὸ ἢ κύκλους τινὰς κοίλους ἔχον ὀμφαλοειδεῖς, ἢ γλύμμά τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται,* ut Eust. dicit manifestum esse ex eo l. quem in *Ὀμφαλὸς* supra citavi. Qui vero *ἀκριβέστεροι* sunt, *ὀμφαλόεν* exp. *τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχον ἐν μέσῳ, ἐν αἷς οἱ ἱμάντες περιειλοῦνται:* vel, *τὸ ἔχον μέσον ὀμφαλὸν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός:* tot enim expositiones afferuntur ab Eust. A Nicandro vero ('A. 7.) *ἄρκτος ὀμφαλόεσσα* dicitur, vel quod in umbilico poli borealis sit constituta; vel quod ipsa ursa fœcunda sit atque altrix: quoniam cuncta animantia, quæ umbilicum habent, per eum primum alimentum accipiunt et nutriuntur. Sunt etiam qui *ὀμφαλόεσσαν* exposuerint Creticam, a Cretæ loco quodam, qui *ὀμφαλὸς* appellatur. Sic VV. LL. sed vide Schol. tam de h. l., quam de *ὀμφαλόεσσα πόσις.* [Vide *Ὀμφαλός.* " Jacobs. Anth. 8, 203. Heyn. Hom. 4, 703. * *Ὀμφάλιος,* 5, 353. Jacobs. Anth. 11, 161. * *Ὀμφαλίη,* Schrader. Emendd. 152." Schæf. Mss. * *Ὀμφάλειος,* Diod. S. 5. p. 233, 44. forte *ὀμφάλιος.* * " *Ὀμφαλικὸς,* Phanias Athenæi 58." Boiss. Mss. * *Ὀμφαλόω,* unde] *Ὀμφαλωτὸς,* Umbilicatus: *χρύσις,* Phiala aurea umbilicata. Pherecr. ap. Athen. (502.) *Στεφάνους τε πᾶσι κὠμφαλωτὰς χρυσίδας,* [Polyb. 6, 25, 7.]

Ὀμφάλιον, τὸ, Umbilicus, proprie clypei, i. e. Umbo, *ὁ ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος,* ut Suid. exp. in Epigr. quodam. [" Leon. Tar. 95. Heyn. Hom. 5, 353." Schæf. Mss.]

[* *Ὀμφαλίζω,* unde] *Ὀμφαλιστὴρ, ὁ,* Scalper excisorius, quo obstetrix infanti recens nato umbilicum præsecat, J. Poll. 2. *Καὶ ὃ ἀποτέμνει τοὺς ὀμφαλοὺς τῶν βρεφῶν, Ὀμφαλιστήρ.* Itidemque Hesychio [et Photio] *ὀμφαλιστὴρ ᾧ τοὺς ὀμφαλοὺς ἀποτέμνουσιν.*

ὈΜΦΑΞ, *ακος, ἡ,* Uva acerba, necdum matura, *σταφυλὴ δριμεῖα καὶ οὔπω πέπειρος,* Od. H. (125.) *πάροιθε δὲ ὄμφακές εἰσιν Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσαι,* ubi nota *ὄμφακας* dici etiam Parvos illos acinos, qui statim post amissos flores apparent, necdum *ὑποπερκάζουσι.* Hesiod. autem *ὄμφακας* vocat etiam Quæ jam variare incipiunt: 'A. (399.) *ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται.* Athen. 14. *Τοῦ θέρους ἀντὶ τοῦ ὄξους τῆς ὄμφακος ἐμβαλὼν εἰς τὸν ζωμόν.* Reperitur etiam usurpatum masc. genere, Plut. 240. meæ Ed. (=6, 524.) *Οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν διὰ τὴν ὄμφακα τὴν σταφυλὴν ἑτέροις προϊεμένων:* 1152(=8, 571.) de hedera, *Μάλιστα δὲ αὐτὸς ὁ κόρυμβος ὄμφακι πυκνῷ καὶ περκάζοντι προσεοικὼς ἐκμεμίμηται τὴν τῆς ἀμπέλου διάθεσιν.* Non solum autem uva acerba et immatura *ὄμφαξ* appellatur, sed etiam oliva, necnon lauri baccæ, omnesque omnium plantarum acerbi adhuc et crudi fructus, et qui ad maturitatem nondum pervenere. Hesychio certe *ὄμφακες* sunt *πάντα τὰ αὐστηρὰ καὶ ὀξέα, ἤγουν ὄξινα.* [" Wakef. Alc. 767. Georg. p. 20. Merrick. Tryph. Angl. p. 9. Jacobs. Anth. 8, 244. 229. 9, 331. 10, 92. 11, 325. 12, 288. Aristoph. Fr. 288. Phryn. Ecl. 16. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. ad Mœr. 11." Schæf. Mss. *Ὄμφαξ, ὁ, ἡ,* Lobeck. Phryn. 54. Æsch. Ag. 979. * *Ὀμφακὸς, ὁ,* Hippocr. 515, 36.] *Ὀμφακόμελι, τὸ,* Medicamentum ex uvis immaturis et melle. Diosc. 5, 31. fieri tradit *ἐξ ὀμφάκων μήπω περκαζουσῶν, καὶ χυλοῦ μέλιτος:* quod potionis genus ex uvæ acerbæ succo et melle, pharmacopolæ Sirupum de agresta dicunt. *Ὀμφακώδης,* Acerbus, in modum uvarum immaturarum, Theophr. H. Pl. 3, [13, 6. Hippocr. 95. * *Περιομφακώδης,* 1133.]

Ὀμφάκινος, Omphacinus, Ex uvis acerbis et immaturis confectus: *ἔλαιον,* Oleum ex olivis immaturis, quod et *ὠμοτριβὲς* dicitur, quia olivæ illæ acerbæ, unde exprimitur, crudæ adhuc sunt, Diosc. 1, 29. *Ἔλαιον πρὸς τὴν ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν ἄριστον τὸ ὠμοτριβὲς, ὃ καὶ ὀμφάκινον καλεῖται.* Plin. etiam Omphacinum oleum appellat, 23, 4. Apud J. Poll. 7, *ὀμφάκινον* est etiam Vestimenti muliebris genus: quo colore Alexandrum delectatum scribit. [Alex. Trall. 1. p. 2. Hippocr. 284, 49. " Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 381. * *Ὀμφάκιος,* Merrick. Tryph. Angl. p. 10." Schæf. Mss. Aristæn. 2, 7. *Ὀμφάκια μῆλα τοῦ στέρνου.*]

Ὀμφακίτης, ut *ὀμφακίτης οἶνος,* Vinum omphacites, quod conficitur *θειλοπεδευομένης, μήπω κατὰ πάντα πεπείρου τῆς σταφυλῆς οὔσης, ἔτι δὲ ὀξιζούσης, ἐπὶ ἡμέρας γ ἢ δ, ἕως ἂν ῥυσσωθῶσιν οἱ βότρυες,* Diosc. 5, 12. Et fem. *Ὀμφακῖτις κηκὶς,* Species gallæ parva, tuberosa, solida, nullo foramine pervia, Diosc. 1, 147. [Hippocr. 286, 4.] *Ὀμφακίας, ὁ,* Acerbitate sua *ὄμφακας* referens, Ex uvis immaturis et acerbis confectus: *οἶνος,* Eust. fortasse i. q. *ὀμφακίτης.* [" Apud Athen. 26. memorantur duo genera vini Albani, *ὁ μὲν γλυκάζων, ὁ δ' ὀμφακίας,* Alterum dulce, alterum

acerbiusculum." Schw. Mss.] Metaphor. e Luciano (1, 626.) Ὀμφακίας νεκροὺς ἄγεις, Acerba morte defunctos agis. Et ap. Aristoph. 'A. (352.) ὀμφακίας θυμὸς, Acerbus immitisque animus: οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι. Τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν. [" Athen. 1, 42." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 54. θυμός.] Ὀμφάκιον, τὸ, Omphacium, Succus uvæ acerbæ, necdum maturescentis, Diosc. 5, 7. Ὀμφάκιον, ἔστι μὲν χυλὸς ὄμφακος Θασίας σταφυλῆς μήπω περκαζούσης, ἢ Ἀμιναίας. Plin. 12, 27. Oleum et omphacium est. Fit duobus generibus, et totidem modis, ex olea et vite: olea adhuc alba expressa, deterius e druppa: ita vocatur priusquam cibo matura sit, jam tamen colorem mutans. E vite fit Psythia aut Aminæa, cum sunt acini ciceris magnitudine, ante canis ortum. In prima lanugine demetitur uva, ejusque melligo. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 226. Jacobs. Anth. 11, 131." Schæf. Mss. Hippocr. 384, 30.] Ὀμφάκη, ἡ, Ex acerbis uvis expressa melligo, Ruell. ap. Diosc. 3, 9. Acerbæ uvæ succus, quem Omphacium dicunt, Marcell.: Οὕτω καὶ ἡ θαψία καὶ μανδραγόρα καὶ ὀμφάκη, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις χυλίζεται. Ubi quædam exempl. habent ὄμφαξ. Ὀμφακὶς, ἴδος, ἡ, Cavum illud e quo glans quercina enascitur, qua utuntur coriarii, P. Ægin., 3, 42. de dysenteria, Ὀμφακίδος κεκαυμένης, ἔστι δὲ τὸ κοῖλον ἐξ οὗ ἐκπέφυκεν ἡ τῆς δρυὸς βάλανος, ᾧπερ οἱ βυρσεῖς χρῶνται. Plin. Calycem glandium vocat, recentiores Medici Cupulam, ut nonnulli tradunt, qui ap. Paul. pro ὀμφακίδος corrupte legi annotant ὀμφακίτιδος: idque Interpreti imposuisse, existimanti ibi significari Gallam, quæ ὀμφακῖτις nominatur. Rursum ap. eund. Paul. Interpretes ὀμφακίδα gravi errore vertisse Uvam acerbam, pro Glandium calyce. [Cornarius ad Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 283. 456.] Ὀμφακίζομαι, Uvas acerbas et adhuc immaturas lego, Prov. ap. Suid. Σικελὸς ὀμφακίζεται, quod Erasmus scribit dictum in eos, qui libidine furandi quamlibet vilia tollerent furto: ductum a furacitate Siculorum. Sed et alias affert explicationes, quas ap. eum vide in Adagio, Siculus omphacizat. [Ὀμφακίζω, Babriæ Fab. 18. " Toup. Opusc. 1, 293. Vit. Soph. p. x. Merrick. Tryph. Angl. p. 10." Schæf. Mss. * " Ὀμφακισμὸς, Zonar. Lex." Dahler. Mss. * " Ἀπομφακίζω, Hippol. Hom. in Theoph. p. 26. Fabr." Routh. Mss.]

" ὈΜΦΗ, dicitur φήμη θεία, κληδὼν θεία, Divina vox, Responsum a deo datum consulenti: quasi ἡ τὸ ὂν φαίνουσα, Aperiens id quod est, Veritatem prodens. Il. B. (41.) Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή. Accipitur et pro φωνὴ simpliciter s. αὐδή. Eur. Med. (175.) πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων Δέξαιτ' ὀμφάν; Sic Nonn. (Jo. 72, 26.) ὑποκάρδιον ὀμφὴν, Vocem sub pectore latentem, dixit pro Mente et cogitatione." [" Wakef. Ion. 5. Brunck. Apoll. Rh. 188. Heyn. Hom. 4, 202. 5, 462. 8, 35. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. 3, 1. p. 67. Brunck. Œd. C. 102. 550. Theogn. 786." Schæf. Mss. Heliod. 2. p. 106. * Ὀμφαῖος, Nonn. D. 9, 283. 12, 42. " Πανομφαῖος, ad Il. Θ. 250. Gesner. Ind. Orph., Alberti Peric. Cr. 95. Ilgen. ad Hymn. 458. Wakef. Ion. 5. Jacobs. Anth. 6, 232. Heyn. Hom. 5, 462." Schæf. Mss. Vide ad Orph. Arg. 660. Clem. Alex. Cohort. 31, 30. Eust. Od. A. p. 56, 29. 724, 30. Il. B. p. 128, 26. 371, 18. * Πανομφὴς, Euseb. Pr. E. 5, 8.] " Ὀμφήεις, Fatidicus, Vocalis," [" Nonn. D. 2, 686. Jo. 1, 194." Wakef. Mss. * Ὀμφάω, unde] " Ὀμφητὴρ, ῆρος, ὁ, Fatidicus, Vates, Tryphiod. (132.) Ἑλένοιο μετήλυδος ὀμφητῆρος." [* Παρόμφημα, Hesychio * παρωνυμίασμα.] " Ὀμφύνειν, Hesychio αὔξειν, σεμνύνειν, ἐντιμότερον ποιεῖν, Augere, Honoratiorem et augustiorem reddere." " Ὠμφύνειν, Hesychio est ἐνδόξους ποιεῖν: afferenti et ὤμφυναν pro ἐδόξαζον: videtur esse ab ὀμφή."

ὌΝΑΡ, τὸ, Somnium, Insomnium, Il. K. (496.) κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη Τὴν νύκτ', Οἰνείδαο παῖς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης, ubi tamen quidam interpr.
A Mortifer somnus, quem illi Diomedes attulit, A. (63.) καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι, Etenim somnia ab Jove proficiscuntur, Xen. Symp. Ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς. Sic Cernere somnia Lucret. dicit, et Ovid. cur hæc ego somnia vidi? Itidem legitur ap. Athen. Ἐνύπνιον ὁρᾷν. Rursum Xen. K. Π. 8, (7, 1.) Ὄναρ εἶδε τοιόνδε, Ejusmodi vidit somnium. Plato, Μηδ' ὄναρ μηδὲν ὁρᾷ, Sine visis somniorum, p. 2. mei Lex. Cic. Item κατ' ὄναρ, Per quietem, somnium, In somnis, quod et καθ' ὕπνους dicitur: Matth. 2, (12.) de Magis, Χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, Responso s. Oraculo in somnis accepto. Pro quo κατ' ὄναρ frequentius absolute dicitur ὄναρ, Mosch. (4, 18.) τὰ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ, Plut. (6, 694.) Ὄναρ ἰδὼν χρυσοῦν θέρος ἐξαμῶντα Μιθριδάτην, Cum in somnis vidisset: Pericle, Ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα, Dea per quietem ei se offerens. Philo V. M. 1. Οὐδ' ὄναρ ἐπῄσθοντο, Ne vel per somnium quidem sensus eis ullus. Lucian. Ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον. Synes. Ep. 4. Ἰδόντες καὶ παθόντες
B ἃ μηδὲ ὄναρ ἠλπίσαμεν. || Nonnunquam ὄναρ accipitur pro Umbra, Plut. Theseo (32.) Ὄναρ ἐλευθερίας, Umbra libertatis, Epigr. οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβου, Ne timoris quidem umbram. Alicubi οὐδ' ὄναρ redditur etiam, Ne vestigium quidem ullum. [" Ad Charit. 460. 515. Eur. Iph. T. 55. 59. Wakef. Eum. 116. Longus p. 7. 99. 129. Vill., ad Lucian. 1, 740. Diod. S. 2, 495. ad Xen. Eph. 195. Valck. Diatr. 12. Anim. ad Ammon. 217. Thom. M. 134. 650. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 110. Wessel. Diss. Herod. 106. Abresch. Lectt. Aristæn. 298. Add. 146. Ὄναρ, κατ' ὄναρ, Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 650. 796. 824. Κατ' ὄναρ, Jacobs. Anth. 10, 134. Reiff. ad Artem. 270. Biagi Monum. Nan. p. 20. Οὐδ' ὄναρ, Jacobs. Anth. 7, 272. 8, 225. 9, 100. 10, 79. 11, 291. Σκιᾶς ὄναρ, Wakef. Herc. F. 111. S. Cr. 4, 73. Τὸ ἐμὸν λέγεις ὄναρ, Jacobs. Anth. 7, 259. 280. Περὶ τοῦ ὄναρ τε καὶ ὕπαρ, Plato Theæt. 337." Schæf. Mss. Democritus Stobæi Ecl. Phys. 2. p. 428. Ὁ μὲν εὐθύμως εἰς ἔργα ἐπιφερόμενος δίκαια καὶ νόμιμα καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ χαί-
C ρει καὶ ἔῤῥωται. * Δυσόναρ, Gl. Infaustus.]

Ὄνειρος, Somnium, Od. T. (541.) κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἔνπερ ὀνείρῳ, Licet somnians, Il. X. (199.) Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, Inter somniandum, In somnis, Athen. 5. Τὰ μηδέποτε ἐλπισθέντα μηδ' ἐν ὀνείρῳ φαντασθέντα, Ne in somnis quidem, Ne per somnium quidem: quod supra κατ' ὄναρ et ὄναρ dicitur. Od. Λ. (221.) Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη, (206.) σκιῇ εἴκελον, ἢ καὶ ὀνείρῳ, Il. B. (56.) θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Visum divinum per quietem mihi oblatum est, Od. Z. (49.) ἀπεθαύμασ' ὄνειρον. Item κρίνασθαι et ὑποκρίνασθαι ὀνείρους, Dijudicare et explicare somnia, T. (535.) Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, Il. E. (150.) ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους, Od. T. (560.) ἤ τοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι Γίγνονται, Aristoph. B. (1332.) τίνα μοι δύστανον ὄνειρον Πέμπεις; In prosa quoque ὄνειρος pro Somnio itidem frequentissimum est, Lucian. (1, 814.) Ὀνείρῳ ἤδει συνόντα, Plut. Symp. 8. Ψευδεῖς ὄνειροι. Et paulo ante, Τῆς διὰ τῶν ὀνείρων μαντικῆς, Idem in
D Alex. Τινὸς ὀνείρου θαῤῥύνοντος αὐτὸν, Symp. 2. (p. 497.) Διηγηματικὸς ὀνείρων: ubi διηγεῖσθαι ὀνείρους dixit quod Cic. Enarrare alicui somnium, Explicare interpretatione somnium. || Ὄνειρος accipitur a Poëtis pro Ipso quietis deo, et etiam pro Ipso somnio, i. e. eo, quod per somnum videtur, Il. B. (8.) Βάσκ' ἴθι, οὖλε ὄνειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Eust. ὄνειρος alicubi derivat παρὰ τὸ ὂν εἴρειν, i. e. ἀληθὲς ἀγγέλλειν, alicubi ab ὀνεῖν, i. e. ὠφελεῖν. [" Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 658. 824. Markl. Iph. p. 390. Macedonius 4. Jacobs. Anth. 10, 227. 236. Wakef. Herc. F. 111. ad Lucian. 1, 376. Diod. S. 1, 223. ad Herod. 516. 518. Filius Noctis, Porson. ad Hec. 70. De variis generibus somniorum, Fischer. ad Anacr. p. 14. ubi et de discrimine inter ὄ. et ἐνύπνιον. De imbecillitate, Valck. Phœn. p. 520. De plur., ad Xen. Eph. 199. Ὅσα ἐν ὀ., ad Charit. 323." Schæf. Mss. " Ὄ. et ὀνηρὸς, Tatian. ad Gr. 36. p. 78. Worth." Routh. Mss.]

Ὄνειρον, τὸ, i. q. ὄνειρος, Somnium, Visum quod

per somnum offertur, seu, ut Ammon. exp., ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία, Od. Δ. (841.) Ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ, ap. Plut. (9, 65.) Ἀμφὶ δέ οἱ δολόεντα φιλόφρονα χεῦον ὄνειρα, Fallacia somnia. [" Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 650. 824. Musgr. Iph. T. 451. Herc. F. 518. Jacobs. Anth. 8, 407. 10, 227. Ammon. 139. Valck. Anim. 217. ad Herod. 516. 518. Τοὐμὸν ὄ. λέγεις, Jacobs. Anth. 7, 259. 12, 438." Schæf. Mss.] Reperitur ETIAM Ὀνείρατα plur. num. in prosa pro Eo quod Poëtæ dicunt ὄνειρα, Chrys., Ποίοις προσδοκᾷς ὀνείρασιν ὁμιλῆσαι, μὴ τειχίσας σαυτὸν προσευχαῖς; Cum qualibus insomniis putas rem tibi fore? Lucian. (3, 148.) Ὀνείρατα διηγούμενοι, Somnia enarrantes. Sed et gen. sing. ὀνείρατος in usu esse testatur Bud., quo et Paus. utitur, cum in Attic. dicit, Ἀναμένοντες δήλωσιν ὀνείρατος. Athen. dativum etiam usurpat, 3. Ὀνείρατι θεασαμένους τινὰς ἐρασθῆναι αὐτῶν: pro quo alibi dicit ὄναρ ἰδόντας. Nec Poëtis quoque inusitatum hoc vocab. est. Legitur enim ap. Soph. (Œd. T. 981.) ἐν ὀνείρασι: [cf. El. 460. 481.] itemque Apoll. Rh. 2, (185.) dativo ὀνείρασι utitur: [al. ὀνείασι.] A Plat. autem de LL. (3. p. 144.) ὀνείρατα dicuntur Res inanes et nihili, sicut et ὄναρ ac Somnium ap. Lat. accipitur. [* "Ὄνειρας, Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 507. 591. Musgr. Iph. T. 451. Wakef. Alc. 360. 363. Jacobs. Anth. 10, 236. Heyn. Hom. 5, 344. Valck. Phœn. p. 144. Plut. de S. N. V. 93. Toup. Opusc. 2, 157. Ammon. 139. Valck. Anim. 217. ad Herod. 517. Κατὰ ὄψιν ὀνείρατος, Paus. 1, 390. * Ὀνείρατον, Wakef. S. Cr. 1, 49. Ὀνείρατα, Dionys. H. 2, 1052." Schæf. Mss. " Tzetz. ad Lycophr. 1182." Kall. Mss. * " Ὄνειραρ, Etym. M. 47, 53. * Ὀνειράτιον, Schol. Apoll. Rh. 2, 197." Wakef. Mss. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 127.]

Ὀνειρογόνος, In somnis genituræ profluvium, VV. LL. e Plin. [perperam pro Ὀνειρωγμὸς ap. Cæl. Aurel.] Ὀνειροκρίτης, ὁ, Qui somnia interpretatur, dijudicat, interpretatione explicat, Bud. e Basilio, [Eust. Il. A. p. 36, 14. " Jacobs. Anth. 6, 324." Schæf. Mss.] Ὀνειροκριτικὸς, Ad somniorum interpretem et conjectorem pertinens. Extant et Artemidori libri Ὀνειροκριτικοὶ, de Interpretandis Somniis. Ὀνειροκριτικὸς dicitur etiam Is qui somnia interpretari novit, Peritus somniorum interpres. [Dem. Phal. Plutarchi Aristid. 27. * Ὀνειροκριτικῶς, Eust. Od. 1877. * " Ὀνειροκρισία, Artemid. 2, 25. 70." Kall. Mss.] Ὀνειρολεσχία, ὕβρις, Suid. Ὀνειρολογία, ἡ, Somniorum enarratio; Disputatio de somniis, Cam. Ὀνειρόμαντις, Qui e somniis vaticinatur, futura prædicit, J. Poll. e Magnete, [Æsch. Ch. 31. * " Ὀνειρόπλαστος, Const. Manass. Chron. p. 35. Meurs." Schæf. Mss.] Ὀνειρόπληκτος, Somnio territus, Qui somniis percellitur et terretur; Suid. enim ὀνειρόπληκτον exp. ὑπὸ ὀνείρων πληττόμενον. Hesychio quoque ὀνειρόπληκτος est ὀνείρῳ πεπληγώς: sed addit, ἢ ὀνειροκρίτης. [* " Ὀνειροπλὴξ, Mirabilis somniator, Philo J. 2, 43." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 611. * " Ὀνειροποιὸς, Tzetz. Exeg. in Il. p. 75, 31. 109, 23." Schæf. Mss.] Ὀνειροπόλος, Qui circa somnia versatur, eis futura prædicens, Conjector, ὁ δι' ὀνείρων μαντευόμενος, ut exp. Il. A. (62.) μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον, E. (149.) Υἱέας Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος. Eust. dicit ὀνειροπόλον ab Hom. vocari τὸν περὶ ὀνείρους στρεφόμενον, κἀκεῖθεν τὸ μέλλον προειδότα διὰ τοῦ κρίνειν ὀνείρους. Propertium ad vocem Gr. allusisse puto, Quæ mea non decies somnia versat anus? Sed ὀνειροπόλος dicitur non solum ὁ τοὺς ὑπ' ἄλλων βλεπομένους ὀνείρους διευκρινῶν, sed etiam ὁ βλέπων αὐτὸς ὀνείρους καὶ κατ' αὐτοὺς προλέγων, Is qui e somniis, quæ ipse vidit, futura prædicit, ut Agamemnon, Il. B., teste Eust. [" Toup. Opusc. 1, 142. Heyn. Hom. 4, 33. 5, 30." Schæf. Mss.] Ὀνειροπολέω, In somniorum interpretatione versor, Somniorum interpretem et conjectorem ago. Hesychio ὀνειροπολῶν est ὁ δι' ὀνείρων μαντευόμενος. Item Somnio, Somnium cerno, βλέπω ὄνειρον, ut Eust. exp., Plut. (8, 332.) Οὐ μάλα σωφρονῶν ἐναργῶς, εἴτε ἐγρήγορεν εἴτε ὠνειροπόλει, Lucian. (1, 813.) Πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν. Sic Dem. (54.) Πολλὰ τοιαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν τῇ γνώμῃ. Et Liban., Ἐγὼ δὲ ὀνοειροπολῶ τὰ τῶν Φοινίκων ἀγαθά. Frequens est etiam ap. Aristoph. (N. 27.) Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν: q. l. citans Eust. 533. ὀνειροπολεῖν dicit accipi non eo modo quo ὀνειροπόλος ab Hom., sed σκῶμμα ἔχειν, et significare τὸ ὡς ἐν φαντασίᾳ μάτην ἐλπιδοκοπεῖσθαι, vel τὸ βλέπειν ὄνειρον: nam ita eum equis addictum esse ait, ut etiam in somnis et dormiens de eis cogitet: Terent. Dies noctesque me ames, me desideres, Me somnies, me expectes, de me cogites. Idem N. (15.) Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται, Ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους, Equos somniat, Etiam in somnis de equis cogitat. Item Decipio et eludo veluti vanis per somnum imaginationibus, Ἱππ. (809.) τὸν δ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ, Schol. παρακρούῃ καὶ παραλογίζῃ καὶ παραπλανᾷς. [" Jacobs. Anth. 7, 367. Longus p. 73. 244. 286. Vill., Diod. S. 2, 576. Toup. ad Longin. 386. Segaar. Epist. ad Valck. 29. Alciphr. 146. ad Charit. 280. T. H. ad Lucian. Dial. p. 8. 117. ad 1, 347. Somnio, T. H. ad 1, 179. Ὀνειροπολεῖν τὸν πλοῦτον, Heind. ad Plat. Lys. p. 41." Schæf. Mss. * " Ὀνειροπόλημα, Clem. Alex. 849." Wakef. Mss. * Ὀνειροπόλησις, affertur a Schneidero e Cæl. Aurel. * Ὀνειροπολία, Plato Epinom. 261=985. Epiphan. 1, 163. 214. " Nilus Epist. 166." Boiss. Mss. * Ὀνειροπολικὸν, τὸ, Vaticinatio ex insomniis, Plut. 9, 582. * " Ὀνειροπομπὸς, (Somnia immittens,) Heyn. ad Apollod. 1064." Schæf. Mss. " Euseb. H. E. 4, 7. vide Vales." Mendham. Mss.: Just. Mart. Apol. 1, 27, 19. * " Ὀνειροπομπεία, Somniorum missio, Euseb. D. E. 203." Wakef. Mss.] Ὀνειροσκόπος, ὁ, Qui somnia considerat et interpretatur, J. Poll. 7. Ὀνειροκρίται, ὀνειροπόλοι, ὀνειράτων ὑποκριταὶ, ὀνειροσκόποι: quæ synonyma facit τῷ ὀνειρομάντεις. [* " Ὀνειροσκοπικὸς, Joseph. Hypomn. 326. Fabric. * Ὀνειρόσοφος, Tzetz. Exeg. in Il. p. 51, 11." Schæf. Mss. * Ὀνειροτόκος, Nonn. D. 10, 264. * Ὀνειρόφαντος, Æsch. Ag. 429. * Ὀνειροφαντασία, Artemid. 4, 63. " Wakef. S. Cr. 3, 65. * Ὀνειροφόβος, Tzetz. Chil. 9. p. 174.] Ὀνειρόφρων, Somniorum peritus interpres, Eur. [Hec. 708.]

Βραχυόνειρος, Pauca habens somnia; ὕπνος, Somnus, quem pauca comitantur somnia. [Plut. 8, 734. φαντασίαι.] Δυσόνειρος, Tumultuosis et malis somniis molestans: ut ὕπνος. Quod vero Diosc. dicit δυσόνειρός ἐστι, et ἐνύπνια ταραχώδη ὁρᾶν ποιεῖ, ita Plin. Tumultuosa somnia facit. [Plut. 6, 52. 8, 929.] Εἰκελόνειρος, Somo vel Somnio similis, Vanus, Inanis, [Aristoph. Ὀρν. 688.] Εὐθυόνειρος, Qui quod eventurum est, aperte videt in somnis, Bud. ex Aristot. περὶ τῆς καθ' Ὕπνον Μαντικῆς, p. 245[=699. " Niceph. Schol. ad Synes. 374." Boiss. Mss. Plut. 7, 722. " Villois. Anecd. Gr. 1, 156." Wakef. Mss.] Εὐθυονειρία, Insomnium aperte ostendens, quod futurum est, Idem Bud. ex eod. l. p. 274. 275. [" Geop. 1, 181." Wakef. Mss.] " Εὐόνειροι, Qui " bona vident somnia, Bud. e Strab." [" Heliod. 3, 5. νύξ." Boiss. Mss. Εὐόνειρα, τὰ, Læta somnia, Plut. 6, 310. * Ἰσόνειρος, Somnio similis, Æsch. Pr. 551. * Πολυόνειρος, Multa insomnia habens, Plut. 7, 722. * Ψευδόνειρος, Chariton 3, 7. p. 55.]

Ὀνείρειος, ut πύλαι, Somni portæ, Insomniorum portæ, αἱ τῶν ὀνείρων πύλαι, ut Hes. exp. Od. Δ. (809.) Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι. [* Ὀνειρήεις, Orph. H. 86, 14. * Ὀνειρώδης, Tzetz. ad Lycophr. 113. " Boiss. Philostr. 299." Schæf. Mss.]

[* Ὀνειρόω, * Ὀνείρωσις, unde * " Ὀνειρωτικὸς, Schol. Theocr. 9, 16." Wakef. Mss. * Ἐξονειρόω, Hippocr. 664, 30.]

Ὀνειρώττω, Somnio, Plato de Rep. 5. Ὀνειρώττειν ἄρα οὐ τόδε ἐστὶν, ἐάν τ' ἐν ὕπνῳ τις, ἐάν τ' ἐγρηγορὼς, τὸ ὅμοιόν τῳ, μὴ ὅμοιον, ἀλλ' αὐτὸ ἡγῆται εἶναι ᾧ ἔοικεν; Synes. de Insomn. Καί τοι πᾶν τοῦτο ὕπαρ ἐστὶν ὀνειρώττοντος καὶ ἐγρηγορότος ἐνύπνιον, Hoc totum est inter vigilandum somniantis. Construitur etiam cum accus., ut ὀνειροπολεῖν, quod ejusd. signif. est. Plut. de Def. Orac. Μέσον τε τοῦ ἀπείρου τόπου οὐκ

ὀρθῶς ὀνειρώττων, Cum medium loci infiniti non recte somniet. Peculiariter autem Medici ὀνειρώττειν de iis somniis dixerunt, quæ conjunctas sibi veneris et libidinis imagines habent; vocaruntque ὀνειρωγμοὺς Libidinis in somno imaginationes. Atque adeo Schol. Aristoph. (N. 16.) ita ὀνειρώττειν distinguit ab ὀνειροπολεῖν, ut ὀνειρώττειν sit Genituram per somnium emittere: id quod accidere solet iis qui amoribus vacant: ὀνειροπολεῖν vero sit Visum in somniis videre atque somniare. [Polyb. 1, 5, 8. 5, 108, 5. 17, 15, 13. Lucian. 2, 712. 3, 614. " Palladas 122. Brunck. Soph. 3, 521. Abresch. Lectt. Aristæn. 149. Koen. ad Greg. Cor. 67." Schæf. Mss.] Ὀνειρωγμὸς, Insomnium. Utplurimum dicitur de Libidinis imaginatione in somnis. Diosc. 3, 148. de nymphæa, Πίνεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ πρὸς ὀνειρωγμούς: de qua Plin. 26, 10. Insomnia quoque veneris, ab jejuno pota et in cibo sumta, adimit. [" Artemid. 5." Wakef. Mss.] Ὀνείρωξις, ἡ, Somnium, potius Ipsa somniandi actio, ἡ τῶν ὀνειράτων δεῖξις, Suid. [" Philo J. 2, 446." Wakef. Mss. Plato 9, 349. " Greg. Naz. Stel. 1. p. 69. Montac." Boiss. Mss.] Ἐξονειρώττω, In somnis semen emitto, Aristot. de Gener. Anim. 2. Καθάπερ τοῖς ἄρρεσι γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ νύκτωρ, ὃ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν. Idem Aristot. Probl. Καὶ οἱ κοπιῶντες ἐξονειρώττουσιν, ὅτι ὑγρὸς καὶ θερμὸς ὁ κόπος, Genitura eis in somnis profluit. [Hippocr. 232, 10.] Ἐξονειρωγμὸς, ὁ, Seminis in somnis emissio, Cum alicui genitura in somnis profluit, Aristot. Probl. Διὸ καὶ ταχὺ καὶ ἄνευ ἐργασίας ἐν τοῖς ὕπνοις οἱ ἐξονειρωγμοὶ γίνονται. [Theophr. Fr. 7, 16.] Ἐξονειρωκτικὸς, Cui semen in somnis profluere solet, Aristot. Probl. 5, 31. Διὰ τί ἐξονειρωκτικοί εἰσιν οἱ κοπιῶντες καὶ φθισιῶντες; ἢ ὅτι ὅλως ἐξονειρωκτικοὶ οἱ θερμοὶ καὶ ὑγροί; Sed notandum in vulg. Ed. scribi ἐξονειρωττικοὶ ET ἐξονειρωτικοί: rectius autem Bud. ἐξονειρωκτικοί, quem et ego secutus sum. [Theophr. l. c. * Συνονειρώττω, Basil. 3, 601.]

ὈΝΗΜΙ, SIVE Ὀνίνημι, Juvo, Prosum, Utilitatem affero, Il. Ω. (45.) οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι: ubi nota sibi opponi σίνεται et ὀνίνησι, Nocet, Prodest, Juvat. Ead. autem verba Hesiod. Ἔργ. (1, 316.) habet, Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. Lucian. Τί με ὁ κωκυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι; Quid mihi prodest? Gal. ad Gl. Λουτρὰ δὲ θερμὰ μεγάλως ὀνίνησι, Maximopere juvant et prosunt. Apud Eund. ὀνινάναι legitur pro Juvare, et ap. Hes. Ὀνίνοιεν, ὠφελήσειεν. Mutuantur sua tempora AB Ὀνέω " SEU Ὀνάω" inusitato: inde enim est fut. ὀνήσω et aor. ὤνησα. Il. A. (503.) Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα Ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ, Si unquam te juvi, tibi profui, aut verbo aut facto: (395.) εἴ ποτε δή τι Ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ, E. (205.) τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ ἔμελλον ὀνήσειν, Non mihi profutura erant: Od. Ψ. (24.) σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει, Hoc tibi utilitatis senectus afferet. Ubi nota accus. rei una cum accus. personæ. Philo V. M. 1. Ὀνήσεις γὰρ οὐδὲν, Nihil enim profueris. Lucian. Lexiph. Τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν. Pass. Ὄνημαι s. Ὄναμαι et Ὀνίναμαι. Cujus ὀνίναμαι hæc proferuntur exempla a Bud.: Plato Gorg. Ἄλλοι δὲ ὀνίνανται τούτους ὁρῶντες διὰ τὰς ἁμαρτίας τὰ μέγιστα καὶ ὀδυνηρότατα πάθη πάσχοντας, Alios juvat. Gal. Ἐκ τῶν προσηκόντων ἰαμάτων οἱ κάμνοντες ὀνίνανται, Juvantur, Eos juvant, Eis prosunt. Idem, Μήτε ὀνιναμένη πρὸς αὐτῶν μηδὲν ὅ, τι καὶ λόγου ἄξιον, Nec quippiam eam juvat, Nec quippiam ei prodest. Et ap. Hes. Ὀνίνασθαι, ὠφελεῖσθαι. Illius autem ὄνημαι usus ap. antiquiores est: unde partic. ὀνήμενος, Od. B. (33.) Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος, ubi Schol. annotat deesse optat. εἴη, ut sit ὀνήμενος εἴη, h. e. ὄνησιν ἑαυτοῦ λάβοι. Hes. exp. ἄξιος ὀνήσεως, annotans a quibusdam accipi pro φρόνιμος. Apud Posteros autem Homeri usitatius est ὄναμαι, et quæ ab eo derivantur: quod aliquando per se ponitur, aliquando cum accus. aut gen. construitur. Od. Ξ. (415.) πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα, Id nobis proderit: ad verbum, Juvabimur, pro Id nos juvabit. Aristot. Eth. 9, 8. Καὶ γὰρ αὐτὸς ὀνήσεται τὰ καλὰ πράττων καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελήσει: unde liquet ὄνασθαι et ὠφελεῖσθαι ejusd. signif. esse. Cum vero cum accus. aut gen. construitur, significat Fructum et utilitatem percipio: interdum etiam Fruor. Synes. Ep. 54. Ὀνήσομαι δὲ οὐ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, Non tantum hoc boni consequar e profectione mea Athenas: 121. Ἔμελλεν ἄρα τῆς πανουργίας ὀνήσεσθαι, Fructum erat laturus astutiæ suæ: 117. Ὅπως οὖν ὄναιο τῆς σῆς φύσεως, ut naturæ tuæ fructum capias: 44. Οὕτω τῆς ἱερᾶς φιλοσοφίας ὀναίμην, Ita mihi frui detur, Bud. Alii autem, Ita me juvet. Pro Frui accipi potest in h. l. Gellii 14, 6. Ὀναιό σου ταύτης τῆς πολυμαθείας, Et librum hunc opulentissimum recipe, nil prorsus ad nostras paupertinas literas congruentem: ut sit, Fruere tua ista multiplici doctrina. Quod tamen ὄναιο interdum ei obnuntiatur quem in malam rem abire jubemus, sicut ap. Latinos quoque Fruere, Habe tibi. Hesych. ὀναίμην exp. non solum ὠφεληθείην et ἀπολαύσαιμι, sed etiam τύχοιμι: quo sensu ex Epigr. [Inc. 473.] affertur ὄναιο τάφου, pro τύχοις, Nanciscaris, Faxit Deus ut consequaris. Alias ὄνασθαι cum accus. et gen. constructum, signif. etiam ipsum Juvare, Synes. Ep. 21. Ἀθρόοι γενόμενοι προσαγηόχασιν ἐμοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἐδεήθησαν ὄνασθαι τι τῶν ἐμῶν γραμμάτων, Adjuvari nonnihil nostris literis. Ὤνησο pro ὤνασο, et alio modo construitur: Lucian. (1, 203.) Ὤνησο διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου, Profuit tibi quod, etiam Bene tecum actum est. Cui adde Aristoph. Πλ. (1062.) Ὄναιο μέν τ' ἂν εἴ τις ἐκπλύνειέ σε, Profuerit tibi si quis te laverit, Valde te juverit. [" Ὄνημι, Thom. M. 315. 931. Musgr. Hel. 1525. Wakef. Ion. 577. Jacobs. Anth. 6, 238. 7, 394. 12, 280. Herodes 37. Brunck. Soph. 3, 523. Heyn. Hom. 5, 247. 7, 293. Toup. in Schol. Theocr. 214. Emendd. 2, 593. ad Cornel. Nep. 75. Stav., Steinbr. Mus. Tur. 1, 283. Ilgen. Hymn. 599. Ὀνίνημι, ad Lucian. 2, 63. Heind. ad Plat. Gorg. 269. De constr., Heind. ad Plat. Charm. 116. Ὄνασθαι ἀπό τινος, 85. Ὀναίμην, Toup. Opusc. 1, 288. 2, 126. T. H. in Raphel. Annot. 80. ad Lucian. 1, 327. 424. Bergler. ad Alciphr. 316. Ὀναίμην, ὀνοίμην, Brunck. Aristoph. 1, 108. Ὄναιο, pass., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xii. Cum gen., Eur. Iph. A. 1359. T. 1078. Brunck. Aristoph. 2, 51. Epigr. adesp. 473. et Jacobs. Interdum negantis formula, Valck. Phœn. p. 150. Ὠνάμην, ad Charit. 335. Ὠνήμην, ὠνάμην, Herod. Philet. 451. et n., Phryn. Ecl. p. 6. ad Lucian. 1. p. xxxiv. 327. Eur. Hec. 987. Ὠνάμην, ὠνήμαν, ὠνάθην, ὠνάσθην, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 175. 362. ubi omnino de h. v. Ὤναθ', Brunck. Anal. 2, 301. Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο, scrib. ὀν., Wakef. Ion. 1107. Ὤνησα, Heroic. adesp. 8. Lucian. 2, 334. Plato Apol. 154. Heind. Ὤνησο, Mœr. 242. et n., ubi et de ὠνήμην, ὤνητο, ὤνησε. Οὐδέν μ' ὀνήσει, ad Mœr. 72. Ὀνέω, Toup. Opusc. 2, 127. Valck. Diatr. 244. 253." Schæf. Mss. Ὠνάμην, ὠνήθην, Lobeck. Phryn. 12. 13.]

Ὄνησις, ἡ, Juvamen, Od. Φ. (402.) Αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, Ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι, Utinam tantum juvaminis a diis obtineat, Utinam tantum eum deus juvet ut arcum intendere queat. In prosa accipitur potius pro Utilitas, Fructus, Dem. (307.) Τί γὰρ ἡ σὴ δεινότης εἰς ὄνησιν ἥκει τῇ πατρίδι; Quid podest? vel etiam Quid juvat? (328.) Ὄνησιν μὲν οὐδεμίαν φέροντας οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός: (1393.) Ὁ μὲν γὰρ πλοῦτος καὶ τὸ τάχος καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ὅμοια αὐτάρκεις ἔχει τὰς ὀνήσεις τοῖς κεκτημένοις, Satis per se utilitatis et fructus afferunt, potius Satis per se juvare possunt. Hesychio ὄνησις est non solum ὠφέλεια, sed etiam ἰσχύς. [Æsch. Ag. 358. Soph. Ant. 616. Aj. 400. El. 1061. " Wakef. Ion. 577. Jacobs. Anth. 12, 280. Lobeck. Aj. p. 282. Eur. Hec. 1217." Schæf. Mss. Dorice Ὄνασις, Theocr. 16, 23.] Ὀνησίδωρος, ὁ, ἡ, Dans quæ juvent et utilitatem afferant. Fem. genere ὀνησιδώρα dicitur terra in Epigr. [" Sylb. ad Paus. 77. Ruhnk. ad

H. in Cer. 122. Bergler. Alciphr. 14." Schæf. Mss. * 'Ονησίπολις, Simonides Platonis Protag. 89. Εἰδὼς τ᾽ ὀνησίπολιν δίκαν ὑγιὴς ἀνήρ, ex Hermanni emend.; olim ὀνήσει πόλιν.] 'Ονησιφόρος, Utilitatem afferens, Afferens quæ juvent et prosint: Hes. ὀνησιφόρων, τὰ ὠφέλιμα φερόντων. J. Poll. hoc vocab. rejicit. Hippocr. 28, 50. Nom. propr., Lucian. 1, 567. "Brunck. Aristoph. 1, 52." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 651." Wakef. Mss. Plut. 8, 199.] 'Ονησιφόρως, Ita ut utilitatem afferat, Utiliter, [Plut. 6, 263.] 'Ονήσιμος, Qui juvare et prodesse potest, Utilis, Soph. Aj. (665.) 'Εχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. Est etiam Nomen proprium. [Soph. Ant. 995. Tr. 1016. Æsch. Eum. 927. " Abresch. Æsch. 2, 127. Valck. Phœn. p. 145." Schæf. Mss. * 'Ονησίμως, Plato de LL. 5. p. 747.] 'Ονήτωρ, ορος, ὁ, Qui juvat et prodest, Utilis, ὄνησιν φέρων, Hes. Item Nom. propr. [Vide Isocr. 2, 341. Cor. * " 'Ονηστὸς, Toup. Emendd. 2, 42." Schæf. Mss. Phot. 'Ονήτωρ· ὄνησιν φέρων· καὶ * ὀνάτωρ ὁμοίως. 'Ονήτωρ· πρὸς ὃν Δημοσθένης ἔγραψε τοὺς ἐξούλης λόγους· εἷς δὲ ἦν τῶν χορηγησάντων· οὗ καὶ 'Ισοκράτης ἐν τῷ περὶ 'Αντιδόσεως μέμνηται.] 'Ονητὸς, Quo frui queas: Suid. ὀνητήν, ἀπόλαυστον. 'Ονητικὸς, Utilis, Qui juvare et prodesse potest. Pro quo Dorice DICITUR 'Ονατικὸς, VV. LL. 'Ανόνητος, ὁ, ἡ, Inutilis, Quo frui et uti nequeas, Soph. (Aj. 758.) Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα, i. e. ἀνωφελῆ, Dem. (121.) "Απαντα ταῦτα ἄχρηστα, ἄπρακτα, ἀνόνητα ὑπὸ τῶν πωλούντων γίγνεσθαι. At in h. l. (275.) Πάντων ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι, videtur potius active accipi, sensusque horum verborum esse, Efficere ut nullum ex omnibus bonis fructum percipiam, Efficere ut bonis frui nequeam. [" Marcell. de V. Thuc. p. 4. Lobeck. Aj. p. 319. 336. ad Paus. 334. Kuster. Aristoph. 57. Musgr. Hel. 982. Wakef. Ion. 391. ad Charit. 6. Pierson. Veris. 182. Steinbr. Mus. Tur. 1, 283. Valck. Hipp. p. 286. Brunck. Aj. 1272. Xen. Eph. 102. Conf. c. ἀνόητος, ad 1 Timoth. 6, 9. Lobeck. Aj. p. 336. 406. Furia ad Æsop. 43. Lips., Heind. ad Plat. Hipp. 127. 'Ανόνητα, Eur. Hec. 756. Valck. Hipp. p. 286. 'Ανόνατος, ibid. Brunck. ad v. 1156." Schæf. Mss.]

[* " 'Αντόνημι, Wakef. Ion. 577." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 12.] 'Απόνημαι SIVE 'Απόναμαι, quorum illud antiquis, hoc recentioribus usitatius est, Utilitatem aliqua e re capio; aliquando etiam Fruor; ἀπολαύω, sicut ὄνημαι et ὄναμαι. Il. P. (25.) Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη 'Υπερήνορος ἱπποδάμοιο 'Ης ἥβης ἀπονήθ', ὅτε μ' ὤνατο καὶ ὑπέμεινε, Non eam juvabat vigor ætatis, Non ei proderat, vel etiam Non fruebatur pubertate, i. e. Licet puber, a me occidebatur. Od. Π. (120.) Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, οὐδ' ἀπόνητο: i. e., inquit Eust., οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ ὠφελήθη, Nullam e me utilitatem percepit. Hes. οὐδὲ ὄνησιν ἔλαβεν, qui ἀπονήσεται exp. itidem ὄνησιν λήψεται et 'Απονήμενος, ὄνησιν εἰληφώς. Pro Frui in seqq. ll. accipitur potius, Od. Ω. (30.) 'Ως ὄφελες τιμῆς ἀπονήμενος, ἧσπερ ἄνασσες, Δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν, Il. Ω. (556.) σὺ δὲ δέξαι ἄποινα Πολλά, τά τοι φέρομεν, σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, Apoll. Rh. 2, (196.) ἀπόνασθαι ἐδωδῆς. Et ap. Soph. (El. 211.) ἀποναίατο Ionice pro ἀπόναιντο, Fruantur. Quod vero ad ἀπόνημαι attinet, regularius id ab ὄνημαι formatur, ut δίζημαι a δίζημι. Posteri tamen Homeri utuntur potius altero ἀπόναμαι, ut et Nicand. Θ. (348.) "Αφρονες, οὐ μὲν τῆς γε κακοφραδίης ἀπόναντο, Non eis profuit, i. e. ἐβλάβησαν, Schol. Basil. ad Greg. Naz. Οὐδὲν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπωνάμεθα ταύτης, Nihil magnopere nos juvit, Non magnopere nobis profuit. Sed et ἀπώνητο ap. Herod. legitur pro Ei profuit. Bene cum eo actum est. Unde conjicere licet Ionibus potius usitatum esse ἀπόνημαι, et quæ inde derivantur, quam Atticis. In VV. LL. ponitur etiam ACT. 'Απόνημι ET 'Απονίνημι, Juvo, Prosum. [" 'Απόνημι, Wakef. Alc. 800. 'Απόνημαι, ad Herod. Phil. 451. Steinbr. Mus. Tur. 1, 283. Toup. Opusc. 1, 401. Ruhnk. Ep. Cr. 114. Hymn. in Cer. 132. Valck. Adoniaz. p. 362. 'Απόναμαι, Thom. M. 932. Agathias 82. Mitsch. H. in Cer. 153. Toup. Opusc. 2, 126. Emendd. 2, 593."

A Schæf. Mss. * " 'Επόνημι, Schol. Pind. N. 5, 87." Wakef. Mss. * Κατόναμαι, Aristoph. 'Εκκλ. 912. Dio Cass. 71.]

Alia derivata ab "Ονημι s. 'Ονέω.

'Ονίσκω, Juvo, Prosum, ex ὀνέω derivatum παραγωγικῶς, Athen. 2. de Homero loquens, Τὰ βρώματα ὀνείατα καλεῖν εἴωθεν, ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν ἡμᾶς. ['Ονίσκεται, Gl. Fruitur.]

"Οναιον, Utilius, Potius, ἄρειον, Hes., i. e. Præstantius.

"Ονειαρ, ατος, τὸ, Utilitas, Emolumentum, Hesiod. 'Εργ. (1, 344.) Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ, Quam utilis est et juvat bonus vicinus, tam nocet malus. Hes. ὀνειάτων exp. ὀνησιφόρων. Peculiariter autem ab Hom. ὀνείατα vocantur τὰ βρώματα, ut Athen. paulo ante in 'Ονίσκειν docet, rationem etiam ejus rei reddens. Suid. vero annotat non tantummodo βρώματα ab eo dici ὀνείατα, sed πάντα τὰ εἰς ὄνησιν ἐπιτήδεια, ut in h. l., ὀνείατ' ἄγοντα:
B q. l. habetur Il. Ω. (367.) εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν Τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, Eust. δῶρα. Alibi autem ὀνείατα exp. χρήματα: nam et ipsa ὀνίνησι. Pro βρώματα autem, vel potius ὅσα ὄνησιν παρέχει καὶ ὠφέλειαν ἀγαθὰ βρώματα, ut Hes. exp. Homero non infrequens est, ut paulo ante etiam dixi. Od. A. (148.) Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. Sic alibi. [" Markl. Suppl. 127. ad Charit. 616. 755. Jacobs. Anth. 6, 389. Heyn. Hom. 5, 247. 7, 607. 8, 671. Valck. Phœn. p. 144. Wolf. ad Hesiod. 131. Mitsch. H. in Cer. 184. Ruhnk. 269. Ilgen. Hymn. 521. 542. Sic pro ὄναρ scrib. videtur ap. Heyn. Hom. 6, 570. Somnium, Jacobs. Anth. 7, 280. 12, 181. * "Ονιαρ, Mitsch. l. c." Schæf. Mss. Quint. Sm. 2, 182. ὕπνον βληχρὸν ὄνειαρ.]

"Ονεια, Hes. exp. ὠφέλιμα, κτήματα, βρώματα: verum ὄνεια, quod esse dicit ὠφέλιμα, erit a NOMIN. "Ονειος, Utilis. [" Eldik. Suspic. 15. Coray Theophr. 333. Lobeck. Aj. p. 415." Schæf. Mss.] Pro quo
C facta resolutione Ionica DICITUR 'Ονήϊος, itidem pro Utilis, ὠφέλιμος. Nicand. 'A. (548.) 'H πλεῖον· πλεῖον γὰρ ὀνήϊον: nisi id ὀνήϊον compar. sit, ejusd. signif. cum ὄναιον, quod ex Hes. attuli. [" Eldik. l. c." Schæf. Mss.] 'Ονηΐστος, alicubi videri queat esse superl. ab Ion. ὀνήϊος pro ὄνειος posito. Schol. tamen Apoll. Rh. 2, (335.) Τῷ καὶ τἆλλα μεθέντες, ὀνήϊστον πονέεσθε Θαρσαλέως, exp. ὠφελιμώτερον ποιεῖτε. Hæc vero Heracliti verba ap. Diog. L. 'Ημέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω, ita interpr. Cic. p. 141. mei Lex. Cic. Nemo de nobis ullus excellat. [" Coray Mus. Ox. 2. p. 4. Kuster. Aristoph. 210. Toup. Opusc. 1, 334. ad Herod. 423." Schæf. Mss. Diog. L. 8, 49. Εἰ δὲ ὑμεῖς οἱ ὀνήϊστοι τὰς πόλεις ἐκλείψετε: Anaxagoras ap. Simpl. ad Aristot. Phys. 33. Καὶ τὴν γῆν αὐτοῖς φύειν πολλά τε καὶ παντοῖα, ὧν ἐκεῖνοι τὰ ὀ. συνενεικάμενοι εἰς τὴν οἴκησιν χρῶνται: Heyn. Opusc. Acad. 4. p. 510. Hippocr. 117, 46. Cum gen., Aret. 8, 2. 'Οκόσα ὕδρωπος ὀνήϊστα.] " "Ονιον, Suidæ ὠφέλιμον, " Utile." [* " "Ονοος, Utilis, Tzetz. ad Lyc. 621."
D Kall. Mss.]

'Εριούνης, SIVE 'Εριούνιος, Valde utilis, Magnas utilitates afferens, μεγαλωφελής. Ita dicitur ab Hom. Mercurius quasi ὁ ἔρι ὀνῶν, i. e. ἄγαν ὠφελῶν, Eust. Sed addit Idem, Vel χθόνιος, κατὰ τοὺς τραγικοὺς, παρὰ τὴν ἔραν, Il. (Υ. 34.) 'Ηδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης 'Ερμείας, Ω. (360.) αὐτὸς δ' ἐριούνιος ἐλθὼν Χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο, ubi subauditur 'Ερμῆς s. 'Ερμείας. Verisimilius autem est compp. esse hæc duo ex ἔρι et ὄνημι, quoniam alibi ab eod. Hom. idem Mercurius appellatur δώτωρ ἐάων. [" Ad Charit. 492. Bast Lettre 122. Gesner. Ind. Orph., ad Anton. Lib. 166. Verh." Schæf. Mss.]

¶ Est vero et diversæ SIGNIF. "Ονημι, quod capitur pro Vitupero, Probris incesso: cujus PASS. "Ονομαι, itidem Vitupero, Probris increpo. Il. P. (25.) Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη 'Υπερήνορος ἱπποδάμοιο 'Ης ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο καὶ ὑπέμεινεν: in q. l. Eust. de differentia superioris ὄνημαι et hujus ὄναμαι, hæc aunotat, "Ορα δὲ καὶ ὅτι ἐν στίχῳ ἐνὶ "Ωνητο εἰπὼν καὶ

Ὤνατο, οὐ μόνον παριδῶσαι καὶ παρηχῆσαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ διαφορὰν τῶν τοιούτων δοῦναι λέξεων· ἀρέσκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς διὰ τοῦ η μὲν γράφειν ἐπ' ὠφελείας, Ὤνητο καὶ Ὀνήμενος, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ· διὰ δὲ τοῦ α ἐπὶ μέμψεως. Et paulo post quam dixisset Homeri posteros ὤνατο et ἀπώνατο usurpare pro ὠφελήθη, subjungit, Θέμα δὲ καὶ τοῦ Ὤνατο καὶ τοῦ Ὤνητο, τὸ Ὄνημι ἄρρητον, ἐπί τε ὠφελείας ὄν, ἐπί τε μέμψεως. Igitur Ὄνημι ambiguum verbum est, significans interdum Juvo, Prosum: interdum Vitupero, Probris increpo. Pass. autem ὄνημαι ap. Hom. significat Juvor, Mihi prodest: ὄναμαι vero itidem Vitupero, Probris increpo, ἐκφαυλίζω, Ignaviam exprobro: licet posteri Homeri ὄναμαι usurpent pro ὄνημαι Homerico, i. e. Juvor, Mihi prodest. Ὀνητὸς, Qui vituperari et probris increpari meretur: Hes. ὀνητὰ, μεμπτά.

Ὀνόω, ὄσω, i. q. ὄνημι, Vitupero, Probris incesso, ἐκφαυλίζω, vel Reprehendo, Carpo. Sed frequentiori in usu est PASS. Ὄνομαι, in activa tamen signif., itidem pro Vitupero, Reprehendo, Carpo, etiam Probris incesso, Od. Θ. (239.) ὡς ἄν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο. Sic Il. N. (287.) Οὐδέ κεν ἔνθα τέον γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. In quibus Il. ὄνοιτο accipi etiam queat pro ἐκφαυλίζοι, Ignaviæ arguat, Ignaviam exprobret. Sic et Od. Φ. (427.) ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν, Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται. Nisi malis exponere, Probris, Contumeliis ac convitiis incessunt. Pro Incuso, Vitupero, Vitio verto, Probro do, Exprobro, accipi potest P. (378.) Ἦ ὄνοσαι ὅτι τὸν βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, de mendicis, Eust. μέμφῃ. F. ὀνόσομαι, unde aor. 1. ὠνοσάμην, Il. I. (55.) Οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, Nemo tua verba carpet, Ξ. (95.) P. (173.) Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας οἷον ἔειπας, Nequaquam laudo, N. (127.) ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν, Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος: pro quo dicit P. (399.) Οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', Reprehendere et carpere queat. [" Wolf. Prol. 240. Heyn. Hom. 6, 419. 7, 293. 8, 640. 686. Jacobs. Anth. 7, 394. 9, 394. Valck. Adoniaz. p. 362. ad Herod. 170. 185. Ruhnk. Ep. Cr. 148. Herod. Phil. 451. et n. Ὀνοίμην, Toup. Opusc. 1, 288." Schæf. Mss. Apollon. Lex. 502. Il. Ω. 241. Ἦ οὔνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε; pro ὄνεσθε: alii legunt οὔνασθ', Aristarchus ὀνόσασθ'. De * Ὄνω et derivatis, Lobeck. Phryn. 213.] Ὄνοσις, Reprehensio, Vituperium, Eust. 733. Ὄνειδος δὲ καὶ νῦν, ὕβρις, ὄνοσις, ὅ ἐστι μέμψις. Sed videtur fictum ab eo hoc vocab. Ὀνοστὸς, Reprehensione dignus, Qui vituperari et probro dari potest: Hes. ὀνοστὰ, * ἐκφαυλισμοῦ ἄξια, ψεκτὰ, μεμπτὰ, φαῦλα, εὐτελῆ: respiciens, opinor, ad Il. I. (164.) Δῶρα μὲν οὐκ ἔτ' ὀνοστὰ διδοῖ Ἀχιλῆϊ ἄνακτι, Dona quæ carpi et sperni nequeant: ἄμεμπτα. Ὀνοτὸς, i. q. ὀνοστός: Hesychio ὀνοτὸς est non solum ἐπονείδιστος, sed etiam μεμψίμοιρος, πτωχός. Priori modo accipitur ap. Apoll. Rh. 4, (91.) cum feminam quandam dicit Χήτει κηδεμόνων ὀνοτήν, i. e. μεμπτὴν, Schol. sicut et Suid. Ὀνοτοὶ, ψεκτοὶ, μεμπτοί. [" Ad Callim. 1. p. 150." Schæf. Mss.] Ὀνοτάζω, Vitupero, Carpo: Hes. ὀνοτάζων, ὑβρίζων, ἐκφαυλίζων: et ὀνοτάζειν etiam ὀνειδίζειν: ab Ione vero ὀνοταζομένη usurpari pro πορθουμένη, annotat. Eust. ὀνοτάζων, exp. μεμφόμενος in hoc hemistichio, σκολιῶς ὀνοτάζων: desumto ex Hesiodi Ἔργ. (1, 256.) ubi sic legitur, Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τις μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων, Incusans, et probris incessens. Κατονόω, Vitupero, Carpo. ET Κατόνομαι pro eod. Item Sperno, Despicor, Vilipendo, ἐκφαυλίζω, εὐτελίζω. Sic accipiendum est ap. Herod. 2, (136.) in inscriptione lateritiæ pyramidis ab Asyche rege Ægypti constructæ, Μή με κατονοθῇς [Schw. —νόσθῃς] πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας· προέχω γὰρ αὐτέων τοσοῦτον ὅσον ὁ Ζεὺς τῶν ἄλλων θεῶν. Ubi tamen Valla interpr. Compares; [" Ne me vilipendas ignominiosa cum ceteris pyramidibus instituta comparatione." Brunck. Mss.] Alibi ap. Eund. Κατώνοντο, Contemnebant: [2, 172. Κατόνοντο (sic Schw.) τὸν Ἄμασιν Αἰγύπτιοι, καὶ ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ ἦγον.]

ὌΝΕΙΔΟΣ, τὸ, Probrum, Il. Π. (498.) Σοὶ γὰρ ἐγὼ

A καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος Ἔσσομαι, Γ. (242.) Αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ', ἅ μοι ἔσται, Dedecora et probra. Quod vero Lat. dicunt Objicere probrum, Jacere s. Jactare probra in aliquem, Ingerere probra, Increpare probris, Homerum προφέρειν ὀνείδεα dixisse vides Il. B. (251.) ad Thersitem Atridas convitiis probrisque incessentem, Καί σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, Et probra eis objicias. Od. X. (463.) αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν, Il. Γ. (438.) Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, (Υ. 246.) Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι Πολλὰ μάλ'. Sic ap. Ovid. habes, Dicere probra multa alicui, Od. P. (461.) ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις, Il. B. (222.) τότ' αὖτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. Ubi quod dicit ὀνείδεα μυθήσασθαι, βάζειν, λέγειν, reddere queamus, Probrosa convitia dicere, Probrosis convitiis incessere. Itidem Dem. (1397.) Ὁ τἀληθὲς ὄνειδος λέγων, Qui veris probris increpat. Et ὄνειδος εἶναι, γίνεσθαι, quod Lat. dicunt Probro esse, Od. Z. (285.) Ὡς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ

B κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο, Hesiod. Ἔργ. (1, 309.) Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. Eod. sensu Herod. 9. Ἔχε ὄνειδος καὶ ἀτιμίην, Probro erat, Probrosum erat et infame. Dicunt item prosæ Scriptt. εἰς ὄνειδος καταστῆσαί τινα, Isocr. Archid. Ἐξ ὧν εἰς ὀνείδη τὴν πόλιν καταστήσουσιν. Probrum et infamiam inferre, Cic.. Rursum aliquid alicui dicitur ὄνειδος καθίστασθαι, i. e. Probro esse, dari posse, Dem. (1396.) Κἂν τὰ δεινότατα ἀσχημονήσῃ, μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτῷ καταστήσεται. Ab Aristot. opp. ἐγκώμια et ὀνείδη, Rhet. 1. Καὶ ἐκ τίνων τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ ὀνείδη, ταῦτ' ἐστὶ, Laudationes et vituperationes. A Cic. quoque Laus et Probrum opp.: ut cum ait, In isto tuo maledicto probrum non modo mihi nullum objectas, sed etiam laudem illustras meam. Eust. ὄνειδος exp. ὕβρις, ὄνοσις, i. e. μέμψις: annotatque posteris Homeri significare προφορὰν εὐεργεσιῶν ἐπὶ ἐλέγχῳ ἀχαριστίας, Probrum, quo alicui ingratitudinis crimen objectatur. Cum vero exp. ὄνοσις, innuit se derivare ab ὄνεσθαι, τὸ μέμφεσθαι.

C || Ceterum annotat idem Eust., ὄνειδος non semper esse βαρεῖαν λέξιν καὶ ἀηδῆ, idque patere ex eo qui scripsit, Ὡς καλὸν ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην: et ex eo qui dixit, κάλλιστον ὄνειδος: est autem is, Eur. Phœn., ut mox videbimus. Quibus subjungit, Εἴη δ' ἂν τοιοῦτον ὄνειδος, ὁ λόγος ὁ προφέρων πάθος τι, δεινὸν μὲν, ἐπίσημον δὲ ἄλλως ἐν ἀνθρώποις καὶ θαυμαζόμενον· ὁποῖον καὶ τὸ τοῦ Οἰδίποδος διήγημα, οὗ μέρος καὶ ἡ τῶν σφυρῶν αὐτοῦ τρῆσις καὶ οἴδησις. Similiter Eur. Schol. dicit medium esse vocab.; nam in Phœn. (1746.) Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος; exp. τὸ κλέος τῆς σφιγγὸς ἀναμιμνήσκεις; Laudem et gloriam e sphinge sublata partam refers et commemoras? Aliquanto ante (829.) ubi Eur. dicit, ἔτεκες —Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος Γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, exp. itidem κλέος, ἐγκώμιον, ut sensus sit, Thebis pulcerrimum decus et gloriam. Præterea pluribus in Il. annotat Eust. ὄνειδος esse non neutrius solum generis, sed etiam masculini, sicut σκότος, ἔλεος, τάριχος: cujus

D tamen usus exempla nec ipse affert, nec ego ap. quempiam reperi. || Hesychio ὄνειδος est etiam εἶδος πόματος. [" Jacobs. Anim. 73. Heyn. Hom. 4, 74. Heindorf. ad Plat. Phædr. 348. Wakef. Herc. F. 128. Phil. 477. Eum. 96. Brunck. ad Bacch. 641. Musgr. 651. Or. 1238. Bergler. Alciphr. 340. Gloria, Muretus Opp. 1, 400. 2, 139. Valck. Phœn. p. 309. ubi omnino de h. v., item p. 575. Ὁ. ἐπί τινι, Boiss. Philostr. 464. Ἐπ' ὀνείδους, Phryn. Ecl. 56. Εἰς ὄνειδος ἐρεῖν, Valck. Phœn. p. 523. Ὁ et τὸ, ad Mœr. 355." Schæf. Mss.]

Ὀνείδειος, SIVE Ὀνείδιος, nam utroque modo scriptum reperitur in Mstis etiam exempl. Homeri, sed frequentius ὀνείδειος, Probrosus, Contumeliosus, Il. A. (519.) ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσι, B. (277.) Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι, Φ. (393.) ὀνείδειον φάτο μῦθον. Et ap. Suid., Ὀνείδιος λόγος, ὀνειδιστικὸς, ubi per ι scribitur penultima: sicut Il. Π. (628.) οὔτι Τρῶες ὀνειδίοις ἐπέεσσι Νεκροῦ χωρήσουσι: Ms. exemplar itidem ι in penult. habet, at in ceteris,

quos citavi ll., ει, sicut et Il. X. (497.) Χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων : q. in l. subaudiendum est ἔπεσιν, μύθοις, tale quid. [" Heyn. Hom. 4, 138. 250. 7, 243. 8, 192. 204. 205. 352. ad Charit. 765. Jacobs. Anth. 9, 431." Schæf. Mss.]

Ὀνειδεία, SIVE Ὀνειδία, ἡ, Probrum, Dedecus. Nicandri Schol. Ἀ. (408.) ἐν δέ νυ θρίοις Ἀργαλέην μεσάτοισιν ὀνειδίην ἐπέλασσε, exp. αἰσχύνην. Sed notandum ap. Schol. ὀνειδείην, per diphthongum, at in Nicandri contextu ὀνειδίην per ι scribi : sicut ὀνείδειος quoque et ὀνείδιος scribi indicavi. [" Ilgen. Hymn. 597. ad Charit. 406." Schæf. Mss.]

Ὀνειδίζω, ίσω, Probris increpo, Probra in aliquem jacto, Probra ingero, Plato Apol. Socr. (29.) cum dat. Οἱ βουλόμενοι ὑμῖν ὀνειδίζειν, Probra vobis inferre, Probris vos afficere. Ibid. (fin.) Ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Ibid. (18.) cum accus. Ὀνειδίζων ἕνα ἕκαστον, Probris increpans. Hom. quoque in hac signif. hoc verbo utitur. Il. B. (255.) Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἧσαι ὀνειδίζων, Probra dicens, Convitiis probrosis incessens. Interdum addit B dat. instrumenti, Il. A. 211. ἔπεσιν ὀνείδισον, Νείκει ὀνειδίζων : et tunc simpliciter reddi potest Increpo, nisi malis Probrose increpo. Pass. Ὀνειδίζομαι, Probris increpor, Probra mihi ingeruntur, Philo V. M. 1. Τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος, οὐχ οὕτως ἐπὶ ταῖς εἰς αὐτὸν κακηγορίαις ἐδυσχέραινεν, His lacessitus, Turn. Utitur et Soph. passivo Œd. T. fin. Τοιαῦτ᾽ ὀνειδιεῖσθε· κᾆτα τίς γαμεῖ ; Schol. ὑβρισθήσεσθε, His afficiemini probris et contumeliis. Pro Vitupero accipi potest Il. I. (34.) Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι : nam Eust. ibi exp. ἐμέμψω μοι τὴν ἀλκήν : quia sequitur, Φὰς ἔμεν᾽ ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα. || Exprobro, Opprobro, Objecto ut probrum, Probrose objicio, Impropero, Od. Σ. (379.) Οὐδ᾽ ἄν μοι τὴν γαστέρ᾽ ὀνειδίζων ἀγορεύεις, Ἀλλὰ μάλ᾽ ὑβρίζεις, Hesiod. Ἔργ. (2, 336.) μὴ πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ᾽ ὀνειδίζειν, Plut. Symp. 2. Ἀσθένειαν σώματος ὀνειδίζεις, Herodian. 3, (8, 12.) Δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκείνῳ. [" Et sic sæpe Herod. verbum hoc cum accus. rei et dativo personæ construit ; sed et C cum gen. rei, ut 1, 90. Τῷ θεῷ τούτων ὀνειδίζων, sc. subintellecta præp. περὶ, quam ipsam adjecit 4, 79. Σκύθαι δὲ τοῦ βακχεύειν πέρι Ἕλλησι ὀνειδίζουσι. Alibi τῷ εἰς utitur, 9, 92." Schw. Mss.] Dem. (316.) Τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὅμοιόν ἐστι τῷ ὀνειδίζειν, ubi sub. præcedens accus. εὐεργεσίας. Simile autem ei sententiæ est Terentiana illa, Beneficiorum commemoratio est exprobratio immemoris beneficii. At diversa constr. ap. Xen. (Ἀπ. 2, 9, 8.) Αὐτῷ ὀνειδίζει ὡς ὑπὸ Κρίτωνος ὠφελούμενος κολακεύει αὐτὸν, Ei ut probrum objicit quod. [Æsch. Ch. 917. " Ad Charit. 615. Musgr. Iph. T. 1037. Tro. 430. Or. 4. 85. Bacch. 651. Brunck. 641. Jacobs. Anim. 203. Larcher. Herod. 5, 507. Wakef. S. Cr. 4, 232. Schol. Aristoph. Πλ. 1012. Kuster. Aristoph. 51. Heyn. Hom. 4, 74. 676. Clark. ad Il. A. 519. Valck. Phœn. p. 523. Steinbr. Mus. Tur. 1, 205. Lesbon. 187. ad Herod. 19. 661. ad Phalar. 203. ad Eur. Andr. 978. De constr., ad Dionys. H. 2, 1086. 1175. 3, 1381. Heind. ad Plat. Phædr. 285. D Ὀν. τινὶ, Wyttenb. Ep. Cr. 54. : τινί τι, Plut. Mor. 1, 768. 822. : τινὰ, Anton. Lib. 284. Verb. Pass., Diod. S. 2, 624." Schæf. Mss. Herod. 1, 90. Τῷ θεῷ τούτων ὀνειδίσαι, sed variat lectio. * " Ὀνειδιστέος, Clem. Alex. 111. 228." Kall. Mss. Plato de LL. 3. p. 689.] Ὀνείδισμα, τὸ, Probrum, Quod objicitur ut probrum, [Herod. 2, 133.] Ὀνειδισμὸς, ὁ, Exprobratio, Objectio probrosa, [Schleusner. Lex. N. T. et V. T. Lobeck. Phryn. 512. Dionys. H. 1, 195, 17. * Ὀνείδισις, Gl. Improperium, " ad Hesych. 1, 1168, 10." Dahler. Mss. * Ὀνειδιστὴρ, ὁ, Eur. Herc. F. 218. " Ad Charit. 301." Schæf. Mss. " Manetho 4, 235." Wakef. Mss.] Ὀνειδιστὴς, Exprobrator : ut ὀνειδιστὴς εὐεργετημάτων, Qui beneficia exprobrat, probrose alicui objicit. Ὀνειδιστικὸς, Exprobratorius, Exprobrationem habens, ut λόγος, quem ὀνείδειον ἔπος, s. ὀνείδιον μῦθον Hom. appellat : et ap. Hermog. Ὀνειδιστικὴ ἔννοια : [τὸ ὀ. Opprobrandi libido, Lucian. 1, 289. 499. * " Ὀνειδιστι-

A κῶς, Cum exprobratione, Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 23. T. 3. p. 669, 20." Seager. Mss. M. Anton. 1, 10. " Toup. Opusc. 1, 47." Schæf. Mss.] Ὀνείδιστος, Probrosus, [scr. —ός. Exemplum desideratur. * Διονειδίζω, Conon Narr. 23. p. 19. Ed. Kanne. * Ἐνονειδίζω, Basil. 3, 594.] Ἐξονειδίζω, Probris et convitiis incesso, Probra in aliquem jacto, etiam Exprobro, Impropero, Lucian. (1, 336.) Ἐπιγελᾷ καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἀποκαλῶν. [Plut. 6, 245. 258. Soph. Œd. C. 1044. El. 291. Phil. 387. " Larcher Herod. 5, 507. Eur. Phœn. 1670. Musgr. ad Orest. 4. Diod. S. 1, 352." Schæf. Mss.] Ἐξονειδισμὸς, ὁ, Exprobratio, [Joseph. * Ἐξονειδιστικὸς, M. Anton. 1, 16.] Ἐπονειδίζω, Probris increpo et incesso, Exprobro, Impropero, [" Brunck. Soph. 3, 474." Schæf. Mss.] Ἐπονείδιστος, ὁ, ἡ, Qui probrose objici potest, Probrosus, Lucian. (1, 201.) Τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπὴν, ubi Bud. interpr. Turpe et ignominiosum furtum : [269. 3, 125.] Isocr. Panath. Τοιαύτην ἐποιήσαντο τὴν εἰρήνην ἧς οὐδεὶς ἂν ἐπιδείξειεν οὔτε αἴσχιω ποτὲ γενομένην οὔτ᾽ ἐπονειδιστοτέραν. Ab Eod. in Symm. opp. sibi mutuo ἐπονείδιστος et εὐδόκιμος. [Plut. 6, 84. 109, 235.] Ἐπονειδίστως, Probrose, Cum probro, Ita ut probro dari possit, probrose objici queat, Isocr. Paneg. Ἐ. τὸν βίον ἐτελεύτησε : Panath. (56.) Τῶν τὰ σώματα τὰ σφέτερ᾽ αὐτῶν ἐ. διατιθεμένων. [* " Ἐπονειδιστικὸς, Opprobriosus, Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 7. T. 4. p. 41, 21. Οὐχ ἅπας θάνατος ὅμοιος· οὗτος γὰρ πάντων ἐπονειδιστικώτερος εἶναι ἐδόκει." Seager. Mss. * " Ἐπονειδιστικῶς, J. Poll. 5, 127." Kall. Mss.] Καταονειδίζω, Probris increpo, Vitupero, Exprobro, [" Dionys. H. 4, 2266. * Κατονειδιστὴρ, Wakef. S. Cr. 4, 34. ad Charit. 301." Schæf. Mss. Manetho 4, 235. * " Παρονειδίζω, Oblique vitupero, Schol. Eur. Or. 32." Kall. Mss. Schol. Aristoph. N. 543.] Προονειδίζω, Prior increpo probris, incesso dictis probrosis. Eust. per προωνείδισας exp. ap. Hom. πρῶτος ὀνείδισας. Προσονειδίζω, Præterea objicio, exprobro, probro do. Pass. Προσονειδίζομαι affertur et pro Exprobrationibus oneror. [Schol. Aristoph. Σφ. 664.]

[* Ὀνειδίσκω, Corai. ad Isocr. 2, 8. * Ὀνειδείω, Schol. Soph. Œd. C. 1375.]

" ὌΝΘΟΣ, Hesychio κόπρος κτηνῶν, Stercus s. " Fimus jumentorum, βόλβιτον, Fimus boum. Ita " sane Hom. Il. Ψ. (775.) Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ᾽ ὄνθος " ἀποκταμένων ἐριμύκων, (777.) ὄνθου βοέου πλῆτο " στόμα τε ῥῖνάς τε. Pro quo ὄνθου βοέου Suid. habet " ὄνθου βοέης, fem. genere." [" Thom. M. 650. Heyn. Hom. 8, 516. Valck. Diatr. 286. Casaub. Athen. 1, 19." Schæf. Mss. Cf. Βόλινθος.] " Apud " Eund. legitur VERB. Ὀνθηλεύουσι, cum his verbis, " τὸν ὄνθον συμμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν : unde conjici" unt nonnulli ὀνθηλεύω esse Stercore bovino inquino, " Fimo jumentorum aspergo. AT Ὀνθυλεύω longe " aliam habet signif., significans sc. Exquisite appa" ro, condio, Exquisitioribus scitamentis et lenociniis " apparo. Athenio Comicus ap. Athen. (661.) Μετὰ D " ταῦτα γαστρίον τι ὠνθυλευμένον Προϊόντος εἰσηνέγ" καρ᾽ ἤδη τοῦ χρόνου. Dicitur pro eod. et Ὀνθυλά" σαι. Alexis ap. eund. Athen. (326.) ἀλλὰ τὰς μὲν " τευθίδας, Τὰ πτερύγι᾽ αὐτῶν συντεμὼν, στεατίου Μι" κρὸν παραμίξας, περιπάσας ἡδύσμασι Λεπτοῖσι χλωροῖς " ὠνθύλασα : si tamen non ὠνθύλευσα potius scr. est." [" Ὀνθυλεύω, Kuster. Aristoph. 16. 107. T. H. ad Plutum p. 394. (Schol. ad v. 1064.) Phryn. Ecl. 156. Toup. Opusc. 1, 204. Heringa Obs. 207." Schæf. Mss. Ὠνθυλευμένος, Suidæ ὁ κοπρίας γέμων. " Eust. Il. 1453, 20. Diphilus ap. Plut. Nicia 1. Athen. p. 4." Wakef. Mss.] " SIC Ὀνθυλεύσεις, et Μονθυλεύ" σεις, J. Polluce teste, vocabantur αἱ περιτταὶ σκευα" σίαι, Exquisitiores ciborum apparatus et lenocinia " coquorum." [" Phryn. Ecl. 157. T. H. ad Plutum p. 394. Kuster. Aristoph. 16. * Ὀνθύλευμα, Ὀνθύλευσις, Casaub. ad Athen. p. 14." Schæf. Mss.] " Μονθυλευτὴν κοιλίαν, Aristoph. Schol. (Ἱππ. 343.) " suo tempore numeratam fuisse ait inter καρύκας s. " καρυκεύματα. Et Μονθυλεύσεις s. Ὀνθυλεύσεις, J.

" Poll. vocatas fuisse scribit τὰς περιττὰς σκευασίας, A
" Nimis exquisitos et superfluos ciborum apparatus:
" ut μονθυλευτὴν κοιλίαν intelligamus fuisse Ventrem
" exquisitioribus καρυκείαις καὶ ἀρτύσεσιν apparatum."
[* " Μονθυλεύω, unde μεμονθυλευμένος, Alexis ap. Athen. 49. σπλῆνα ὀπτὸν, μεμονθυλευμένον, Splenem assatum et scite conditum. Cf. Animadv. ad p. 4." Schw. Mss. " Μονθυλεύω, * Μονθύλευμα, Μονθύλευσις, Μονθυλευτὸς, Phryn. Ecl. 156. T. H. ad Plutum p. 394. 395. 396. Kuster. Aristoph. 107. Casaub. Athen. 1, 19. Heringa Obs. 208. * Βονθυλεύω, * Βονθύλευμα, * Βονθύλευσις, 207. 208. * Βομβυθυλεύω, Casaub. l. c." Schæf. Mss. * Βομβυθυλεύματα, Hesych.]

" Ὄλονθον γνάθον quidam e recentioribus per jo-
" cum dixit τὴν ὅλην ὄνθου ἤτοι πικρίας γέμουσαν, teste
" Eust., Malam quæ tota fimo s. amarore plena est:
" h. e. Os conviciatoris maledicum et spurcum. At
" ὄλυνθος aliud est."

" Ὄλυνος, Hesychio τὸ ἀπότριμμα καὶ ἀποκάθαρμα,
" Ramentum, Purgamentum." B

ὌΝΟΜΑ, τὸ, Nomen, Od. Σ. (5.) Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ Ἐκ γενετῆς, Θ. (550.) Εἴπ' ὄνομ' ὅ, ττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, Ἄλλοι θ' οἳ κατὰ ἄστυ καὶ οἳ περιναιετάουσι. Frequens autem est usus ap. Eund. ceterosque Poëtas hujus vocabuli cum diphthongo ου, sc. SCRIBENDO Οὔνομα: itidemque in plur. οὐνόματα: ut Il. P. (260.) Τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι; AT Τοὔνομα pro τὸ ὄνομα est et prosæ Scriptoribus usitatum, Thuc. 6. Τοῦ πάππου ἔχων τοὔνομα. Iid. dicunt etiam καλεῖν ὄνομα et καλεῖσθαι, Vocare nomine, Thuc. 4. Ὄνομα ἐν κεκλημένους Σικελιώτας. Utuntur et dat. ὀνόματι, vel cum hoc verbo, vel cum προσαγορεύειν, προσειπεῖν, λέγειν, ὀνομάζειν, aliove hujusmodi, Aristot. Eth. 6, (5.) Καὶ τὴν σωφροσύνην τούτῳ προσαγορεύομεν τῷ ὀνόματι, Plut. ad Colot. Τίνι προσείπωμεν ἀξίως ὀνόματι; Illud etiam τίθεσθαι ὄνομα in prosa quoque frequens est, pro eo, quod Lat. dicunt Imponere nomen. Xen. K. (7, 5.) Τὰ δ' ὀνόματ' C αὐταῖς τίθεσθαι βραχέα, ἵνα εὐανάκλητα ᾖ. Sic Plut. et Athen. Legitur vero et μετατίθεσθαι ὄνομα, pro Nomen, quod impositum fuerat, mutare. Athen. autem usurpavit et pro Mutato nomine appellare. Plut. dixit etiam μεταβάλλειν ὄνομα. Apud Lucam Act. 1, 15. Ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν, vet. Interpr. reddit simpliciter Nominum, quidam Latinius Capitum. Ideo autem sic locutus est Lucas, quod soleant homines nominatim censeri, cum exquiritur eorum numerus, Erasm. ‖Ὄνομα ap. Gramm. Una e partibus orationis, ut Lat. Nomen: sæpe vero et ap. eos et ap. alios pro Vocabulum, Verbum, generali signif. Aristot. Eth. 5, Ἐλήλυθε δὲ τὰ ὀνόματα ταῦτα ἥ τε ζημία καὶ τὸ κέρδος ἐκ τῆς ἑκουσίου ἀλλαγῆς, 3. τὸ δ' ὄνομα τῆς ἀκολασίας, Plato Euthyd. Οὑτωσὶ γάρ πως καὶ εἶπε τοῖς ὀνόμασι, Isocr. Paneg. Καὶ τὰ προσήκοντα περὶ ἑκάστης πράξεως ἐνθυμηθῆναι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι, ubi Bud. Stilo recte prosequi. Qui etiam annotat, ὄνομα de Omni parte orationis dici cum ab aliis, tum a Plut. D sæpe, et a Dionys. H. ut cum de quodam l. Isocr. loquens, ὀνόματα vocat duo ista, quæ verba sunt, secundum appellationem Grammaticam, i. e. ῥήματα, ἀπέλαυον et ἠμέλουν. Apud Eund. σύνθεσιν ὀνομάτων, interpr. Compositionem oratoriam. Ὄνομα poni etiam ait pro λόγος, Sermocinatio, afferens ex Æschine (86.) Ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος, καὶ τούτων πικρῶν. Sed minime convenire hoc exemplum, manifestum est: contra vero in Dem. (400.) Τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα τὸ ἄχρι κόρου παρελήλυθε, recte ὄνομα accipi scribit, ἀντὶ λόγου, pro Dicto: quo Lat. modo usurpant aliquando Verbum. Sciendum est porro, sicut λόγος sæpe opponitur ἔργῳ, ita et ὄνομα nonnunquam illi opponi. Eur. Or. (448.) Ὄνομα γάρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι, Sunt verbis tenus amici. Sic utuntur cum alii, tum Thuc. et Æschin. [89.]

Ὄνομα, Nomen, Fama, Celebritas, Gloria, Thuc. 5, (16.) Καὶ τῷ μέλλοντι χρόνῳ καταλιπεῖν ὄνομα ὡς οὐδὲν σφήλας τὴν πόλιν διεγένετο, Xen. K. Π. 4, (2, 2.) Ἀπὸ γὰρ τῆς μάχης τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ηὔξετο, Philostr. Ὑφ' Ὁμήρου πολλοὶ καὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων εἰς ὄνομα ἤχθησαν.

Ὄνομα, Prætextus, Obtentus, πρόσχημα: qua in signif. legitur ap. Thuc. (4, 60.) dativus ὀνόματι, item ἐπ' ὀνόματι. Sic μετ' ὀνομάτων καλῶν, q. d. Speciosis prætextibus. Dionys. H. Ἔπραττε δὲ Ἀμούλιος τοῦτο μετ' ὀνομάτων καλῶν, ὡς τιμὴν τῷ γένει καὶ κόσμον περιτιθείς: quod redditur etiam ad verbum e Sallustio, Honestis nominibus. [" Heindorf. ad Plat. Hipp. 135. ad Charit. 428. 635. Markl. Iph. p. 20. Musgr. Iph. T. 905. Wakef. Ion. 138. Jacobs. Anim. 72. Exerc. 2, 103. Anth. 9, 226. 330. 11, 297. 12, 272. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 346. Porson. Med. p. 99. ad Lucian. 1, 504. 3, 574. Valck. Phœn. p. 152. Wyttenb. Ep. Cr. 49. Plut. Mor. 1, 49. ad Corn. Nep. 420. ad Phalar. 100. 209. Celebritas, Heindorf. ad Plat. Hipp. 125. Paus. 1, 401. Musgr. Or. 1008. Prætextus, Jacobs. Anth. 8, 102. Dionys. H. 1, 194. ad Charit. 249. ad Herod. 565. Ὄ. pro τὸ ὅ., ad Charit. 418. Pro ὀνόματα, Heyn. Hom. 7, 331. Periphrastice, Porson. Or. 1080. Casaub. Athen. 1, 43. 56. Grammatice, ad Mœr. 80. Bergler. Alciphr. 164. Plut. Alex. p. 5. Schm. Ὄ. cum nom. propr., de constr., ad Paus. 382. Fac. 2, 15. Epigr. adesp. 498. Λάμων τοὔν., Longus p. 3. Vill. Nomine Lamon, Interpres: vide p. 5. De talibus, Sylb. ad Paus. 240. 280. 356. 357. Fischer. Palæph. 100. ad Herod. 227. Ὄνομα ἔσχον Κελέριοι, Dionys. H. 1, 262. Ἀντὶ τοῦ ὀνόματος, οὐ ἔθετο ὁ πατὴρ αὐτῷ Βοιωτὸν, Demosth. 1018, 21. Opp. ἀλήθεια, ad Lucian. 1, 351. ad Phalar. 209. Ὀνόματι μὲν, τῷ δὲ ἀληθεῖ, Demosth. 906, 6. Ὄνομα, sc. ἐστὶ, Heind. ad Plat. Phædr. 222. Dionys. H. 3, 1340. Ὄνομα, ὀνόματι, ad Diod. S. 1, 349. 2, 287. Ὄνομα, οὔνομα, τοὔνομα, Porson. ad Hec. 385. Τοὔνομα, Brunck. Aristoph. 2, 171. Ὀνόματι, Valck. Opusc. 2, 170. Ὦ ὄνομα, seq. dat. aut nomin., Fischer. Palæph. 89. Ὄνομα λέγομαι εἶναι, Heind. ad Plat. Theæt. 344. Ὄνομα ἕξετε καὶ αἰτίαν, Apol. 173. Ἐφ' οἷς τοῦτο τὸ ὄ. δικαίως ἐστὶν, Xen. Œc. 6, 12. Τοῦτο τοὔνομα — τὴν σωφροσύνην, Plato Charm. 114. cf. Xen. l. c. Schneid. p. 39. Ὄ. καὶ δόξα, ad Diod. S. 2, 293. 289. ad Dionys. H. 2, 701. 5, 31. Ὄ. φοβερὸν, Luzac. Exerc. 141. Ὄνομα δοῦναί τινι, Philostr. 170. Boiss. Ὄ. καλεῖν, Wakef. S. Cr. 5, 2. Ὄ. τίθεσθαι, Heind. ad Plat. Theæt. 335. Valck. Diatr. 62. ad Herod. 124. 154. 466. 536. 539. Diod. S. 1, 255. cf. 263. Casaub. ad Athen. 1, 7. Alciphr. 356. 428. ad Lucian. 1, 534. Jacobs. Anth. 7, 342. Ὄ., πρᾶγμα, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 81. Ἐξ ὀ., Kuster. Aristoph. 126. Dionys. H. 1, 253. 3, 1345. Heyn. Hom. 5, 565. Ἐκ τοῦ τῶν βασιλέων ὀ., Diod. S. 2, 300. Ἐν ὀ., Strabo 5, 623. Siebel. Hellen. 39. Ἐπ' ὀνόματος, Heyn. Hom. 8, 334. Ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀ., Kuster. Aristoph. p. 1. Ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀ., Lucian. 2, 257. Τῷ αὐτῷ ὀ. λέγεσθαι, καλεῖσθαι, Munck. ad Anton. Lib. 80. Verb. Ὀνόματα καὶ ῥήματα, Bast über Plat. G. p. 137. Οὔνομα, Toup. ad Longin. 289. Markl. Iph. p. 232. Brunck. Aristoph. 2, 171." Schæf. Mss.] " Ὄνυμα, Æolice " pro ὄνομα dicitur; mutant enim ο in υ." [" Brunck. Aristoph. 3, 28." Schæf. Mss.]

Ὀνομαθέτης, ὁ, Nominis impositor, vel nominum. Apud Plat. Cratylo (389.) ὀνομαθέτης, et disjunctim ὀνομάτων θέτης pro eod. [Lobeck. Phryn. 668.] Ὀνομαθετέω, Nomen impono, s. Nomina, [" Eust. 32, 6." Seager. Ms.] Sed DICITUR et Ὀνοματοθέτης, [var. lect. ad Plat. Cratyl. l. c. Eust. Il. A. p. 29, 40.] SICUT Ὀνοματοθεσία, pro Nominum impositio. [Lobeck. Phryn. 666. Eust. Il. A. p. 29, 50. Gl. Nominalium, Nuncupatio: * Ὀνοματοθετέω, unde Ὀνοματοθέσια· Nominalia. * Ὀνοματοετικὸς, Aristot. Anal. Post. 1, 22, 4. * Ὀνοματοθετικός. Plato Cratylo 437. ubi ante Heindorf. erat νομοθετικήν: Schol. Ven. ad Il. E. 60. * Ὀνοματοθετικῶς, Idem ad Il. Z. 19. ubi Villoison. male ὀνομαθετικῶς.] Ὀνομακλήδην, ET Ἐξονομακλήδην, [Advv. ex * Ὀνομακλέω, pro ὀνόματι καλέω,] Nominatim, Od. Δ. (278.)

A 'Εκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν, ὀνόμαζες ἀρίστους, Il. X. (415.) Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, 'Εξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. Dicam autem de hoc adv. et in 'Ονομάκλυτος. AT VERO 'Ονομακλήτωρ, qui Lat. Nomenclator, Nomenculator. Et peculiariter etiam Qui aliquos vocat s. invitat ad convivium: qui et Vocator Plinio. Apud Athen. dicitur et de Eo qui singulos ad discumbendum vocat: (47.) Κατεκλίνθημεν ὡς ἕκαστος ἤθελεν, οὐ περιμείναντες ὀνομακλήτορα, τὸν τῶν δείπνων ταξίαρχον. [Lucian. 1, 665. * 'Ονοματοκλήτωρ, Gl. Nomenculator, Lobeck. Phryn. 668.] 'Ονομάκλυτος, Cujus nomen est inclytum, vel inclytum fama: ut Virg. dicit Gloriam inclytam fama. Il. X. (51.) Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομάκλυτος Ἄλτης, Eust. ὁ καὶ ἐκ μόνου ὀνόματος κλυτὸς, καὶ ὡς εἰπεῖν περιώνυμος: male autem quidam, ὁ ἐκ μόνου etc. omissa particula καί. Alibi dicit, Οὗ τὸ κύριον ὄνομα περίκλυτον ἀνθρώποις ἦν: itidemque ὀνομακλήδην καλεῖν ait significare ἐξ ὀνόματος κυρίου. [" Heyn. Hom. 8, 245. Wolf. B Proleg. 245. Jacobs. Anth. 7, 6." Schæf. Mss. "Οὐνομάκλυτος, Simonid. de Mul. 87." Boiss. Mss.]

'Ονοματογράφος, ὁ, Nominum scriptor s. inscriptor. 'Ονοματογραφέω, Nomina scribo, inscribo, conscribo, i. e. in acta refero, Bud. 'Ονοματογραφία, Nominum scriptio, inscriptio. Exp. et Nomenclatura. [Schleusn. Lex. V. T.] 'Ονοματοθέτης, vide 'Ονομαθέτης. 'Ονοματοθήρας, ὁ, q. d. Nominum auceps, i. e. Vocabulorum: ut Auceps syllabarum dicitur a Cic. Apud Athen. 14. ὀνοματοθήρας dicitur Ulpian. quidam quasi Captator verborum s. vocabulorum, inquit Bud., quod omnia verba excuteret morose, et reprehenderet eos qui unumquodque a se prolatum tueri veterum auctoritate non possent. Huc referunt quidam, quod Cic. vocat Verborum aucupium et tendiculas, efferentes et h. Plat. l. in Gorgia, ubi ὀνόματα θηρεύων legimus, Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνῃ τηλικοῦτος ὢν ὀνόματα θηρεύων, καὶ ἐάν τις ὀνόματι ἁμαρτάνῃ, τοῦτο ἕρμαιον ποιούμενος; Sic et θηρευτὴν ὀνομάτων citra compositionem legimus ap. C Athen. 3. || 'Ονοματοθήρας ap. Athen. (3. p. 98.) est etiam Qui nomina nova fingit, qui et ὀνοματοποιὸς, Bud. [Lobeck. Phryn. 627. " Inde vero etiam formatur VERBUM * 'Ονοματοθηράω, Verba venor, Vocabula aucupor, Athen. 671." Schw. Mss.] 'Ονοματολόγος, ὁ, Qui nomen dicit, Nomenclator, Bud. e Plut. (Cat. Min. 8.) Affertur ex Athen. 9. et pro ead. signif. qua usurpat alibi ὀνοματοθήρας. [Lobeck. Phryn. 666. " Ad Lucian. 1, 665. 2, 317. 3, 1. Suidas s. v. Hesych. Miles." Schæf. Mss. * 'Ονοματομάχος, Qui de verbis pugnat, Clem. Alex. 446=374.] 'Ονοματοποιὸς, ὁ, Nominis fictor, s. potius Nominum, Qui nomina fingit, i. e., verba, vocabula, Bud. ex Athen. [99.] 'Ονοματοποιΐα, ἡ, Nominis s. Nominum fictio, i. e. Vocabulorum. Quintilianum interpretari Nominis fictio, videbis paulo post. Sed peculiariter dicitur ὀνοματοποιΐα de vocabulis ita fictis, ut sonum rei quæ significatur exprimant s. repræsentent: qualia multa excogitarunt Poëtæ. Ἡ δὲ ὀνοματοποιΐα, inquit Eust., τρόπος ἐστὶ D ποιητικὸς καὶ αὐτὴ μιμουμένη τοὺς τῶν σωμάτων ἤχους· καὶ γέμει ταύτης ἡ ποίησις. Ponuntur autem hoc in numero cum aliæ pleræque voces, tum βόμβος, βρόμος, φλοῖσβος, et ἔκλαγξαν, ac λίγξε, ap. Hom. Quintil. 1, 5. in fine, Sed minime nobis concessa est ὀνοματοποιΐα: quis enim ferat si quid simile illis merito laudatis, λίγξε βιὸς, et σίζει ἄνεμος, fingere audeamus? Jam ne Balare quidem aut Hinnire fortiter diceremus, nisi judicio vetustatis niterentur. Idem 8, 6. Onomatopœia quidem, id est Fictio nominis, Græcis inter maximas habita virtutes, nobis vix permittitur. Et sunt plurima ita posita ab iis qui sermonem primi fecerunt, aptantes affectibus vocem; nam Mugitus et Sibilus et Murmur inde venerunt. Hæc ille. Tale est autem et Tinnire, unde Tinnitus. [" 'Ο. κατ' ἐναλλαγὴν, Brunck. Soph. 3, 507. Λέξις πεποιημένη, Schleusner. Cur. Nov. c. 358. Vide egregiam disputationem in Etym. M. 712, 34." Schæf. Mss.] 'Ονοματοποιέω, Nomina fingo, i. e. Vocabula, Verba novo. Plerumque autem signif. Fingo vocabula per onomatopœiam, i. e. a sono ea deducens, ut modo dictum est: unde λέξεις s. φωναὶ ὠνοματοπεποιημέναι s. ὀνοματοποιηθεῖσαι, a pass. themate 'Ονοματοποιοῦμαι, cum ap. alios Gramm., tum ap. Eust. [ad Od. p. 8, 11. Bas.] || Et simpliciter pro Nomen do, impono, Nuncupo, Bud. in Aristot. Eth. 2, (7.) Ἔστι μὲν οὖν καὶ τούτων τὰ πλείω ἀνώνυμα· πειρατέον δ' ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αὐτοὺς ὀνοματοποιεῖν, σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου. [" Aristot. Categ. c. 7." Seager. Mss. " Wolf. Proleg. ad Hom. p. xlv. ad Il. B. 210. ad Lucian. 2, 338." Schæf. Mss. * 'Ονοματοποίησις, Suid. 2, 601.] 'Ονοματουργὸς, Nominis s. potius Nominum artifex, i. e. Vocabulorum. Plato Cratylo (388.) dicit οὐ παντὸς εἶναι ὄνομα θέσθαι, sed ὀνοματουργοῦ. [* 'Ονοματουργέω, Demetr. Phal. 98.]

[* 'Ονοματώδης λόγος, Definitio nominalis, Aristot. Poët. 1, 2. Anal. Post. 2, 2, 10. * " 'Ονοματικὸς, Fischer. ad Weller. Gr. 2, 198. ad Dionys. H. 5, 8. 37. 66. 'Ονοματικὸν, Fabric. Bibl. Gr. 1, 477. Greg. Cor. 278. * 'Ονοματικῶς, Valck. Adoniaz. p. 401. Hipp. p. 252." Schæf. Mss. " Bekk. Anecd. 363." Boiss. Mss.]

[* 'Ονομάτιον, dimin., Longin. 43, 2.]

At vero compp., 'Ανώνυμος, Δυσώνυμος, 'Επώνυμος, et hujusmodi alia, vide post 'Ονομαίνω et 'Ονομάζω, et quæ ab hoc deducta sunt.

'Ονομαίνω, ανῶ, Aor. 1. ὠνόμηνα, Poëticum verbum, Nomino, Nuncupo, Appello, Hesiod. (Ἔργ. 1, 80.) ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα Πανδώρην. Apud Hom. Nomine voco, Compello, cum alibi, tum Il. Π. (491.) φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον, Γλαῦκε πέπον. Item Nominatim recenseo, percenseo, B. (488.) Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω: I. (121.) Ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περίκλυτα δῶρ' ὀνομήνω. Capitur et pro Nominatim polliceor, cum infin. [" Heyn. Hom. 5, 549. 8, 375. Ruhnk. Ep. Cr. 108. ad Charit. 285. Koen. ad Greg. Cor. 179. Promitto, Villoison. ad Longum 208." Schæf. Mss. Isæus 36, 10.] " 'Ουνμαίνω, Æolice pro ὀνομαίνω," [" Valck. Adoniaz. p. 279. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xiii. Koen. ad Greg. Cor. 146. 179." Schæf. Mss.] 'Εξονομαίνω, itidem pro Nomine voco, ὀνομαστὶ καλῶ, Il. Γ. (166.) ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς.

'Ονομάζω, Nomino, Nomine appello, Nuncupo, i. q. ὀνομαίνω, sed hoc Poëtis peculiare est, illud aliis Scriptoribus cum Poëtis commune, Plato Timæo, Τῶν δ' ἄλλων τὰς περιόδους οὐκ ἐννενοηκότες ἄνθρωποι, πλὴν ὀλίγοι τῶν πολλῶν, οὔτε ὀνομάζουσιν, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦσι. Quæ Cic. ita reddit, Ceterorum autem siderum ambitus ignorantes homines, præter admodum paucos, neque nomine appellant, neque inter se numero commetiuntur. Ita enim posteriores Edd. habent, non autem Nomen appellant: quam tamen lectionem sine veteris Codicis auctoritate mutare non fueram ausus in mea Ed., alioqui mihi suspectam, ut ibi ostendi. Plut. (7, 334.) Τῶν θυγατέρων τὴν μὲν, 'Αρετὴν, τὴν δὲ, Σωφροσύνην ὠνόμασεν, τὴν δὲ, Δικαιοσύνην, Athen. 14. Κήρυκας δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζον. Et pass. 'Ονομάζομαι, Lucian. (2, 42.) Εἴτε Νικαίαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε 'Ομόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν. Dicunt etiam ὀνομάζειν aliquem s. rem quampiam pro Nomen quod habet, s. quo nominatur ab aliis, proferre. Sed et simpliciter interdum sonat Proferre, ut cum dicit Dem. (268.) 'Ρητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων, ubi sunt et qui reddant Efferre. Lat. dicunt eod. modo Dicenda tacenda loqui. Apud Act. 19, 13. 'Ονομάζειν ἐπὶ τοὺς ἔχοντας τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ, τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου 'Ιησοῦ, vet. Interpr. ὀνομάζειν reddit Invocare, alii simpliciter Nominare. || 'Ονομάζω, sicut et ὀνομαίνω, Nomine voco, appello, Od. Δ. (551.) σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε. Item Nominatim recenseo, percenseo, quæ et ipsa signif. verbo ὀνομαίνω data fuit: Il. Σ. (449.) καὶ πολλὰ περίκλυτα δῶρ' ὀνόμαζον, ubi Eust. ὀνόμαζον ait esse εἰς πλάτος ἐξετίθουν, vel pro ὀνόμαινον, ut alibi loquitur. At I. (511.) Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι 'Ατρείδης, idem Eust. ait esse ἀριθμεῖν

κατ' ὄνομα. || Celebro, Decanto: quam tamen signif. A
sequitur potius partic. pass. ὠνομασμένος, pro Celebris, Nobilis: q. d. Nominatus, i. e. Decantatus: Isocr. κατὰ τοῦ Λοχίτου, Οὐ γὰρ δίκαιόν ἐστιν ἐλάττους ποιεῖσθαι τὰς τιμωρίας ὑπὲρ τῶν ἀδόξων .ἢ τῶν ὠνομασμένων. [" Markl. Suppl. 749. Iph. p. 20. Wakef. Trach. 1105. Heyn. Hom. 7, 511. Promitto, Villoison. ad Long. 208. Callim. 1, 518. Maittair. Dial. 352. Lips., Heyn. Hom. 5, 646. (Cf. Il. Φ. 99. μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε.) Magnifice prædico, Villoison. l. c. Pro λέγω, Fac. ad Paus. 1, 229. Sylb. ibid. Celebro, ad Diod. S. 1, 464. Conf. c. νομίζω, Valck. Diatr. 63. Wyttenb. ad Plut. 1, 390. ad Diod. S. 1, 27. 29. 33. 143. 231. 241. 267. Struchtmeyer Gloss. Nom. 22. ad Paus. 142. (Paus. 357. videtur leg. πόλεις τε νομιζ. cf. 359.) 'Ονομαζόμενος, Jacobs. Anth. 9, 360. 'Ωνομασμένος, Clarus, Toup. Add. in Theocr. 402. De med., Brunck. ad Soph. Œd. R. 1021. Aj. 1141. 'Ο. τὰ νοήματα, Upton. ad Dionys. H. p. 38. Lond. 'Ο. εἶναι, Bach. ad Xen. Apol. 13. cf. Heind. ad Plat. Apol. p. x. ad B
Theæt. 344. 'Ο. σε τοῦτο et τοῦτον, Idem ad Gorg. p. 8. cf. Demosth. 241, 11. Τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων, Philostr. p. 16. Boiss. 'Οπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος, Heind. ad Plat. Phædr. 337. Τοῦτο γὰρ ὠνομάζετο, Jacobs. Anth. 12, 80. Οἵτινες ὀνομάζονται, Lucian. 3, 378." Schæf. Mss. " Loquor, ni fallor, Plato de Rep. 7. p. 515." Routh. Mss. " Verbum 'Ονομάζω cum dativo casu construxisse videri potest Theopompus ap. Athen. 252. notione Dedicandi, Consecrandi: 'Οπότε μέλλοι δειπνεῖν, τράπεζαν παρετίθει χωρὶς, ὀνομάζων τῷ δαίμονι τῷ βασιλέως. Nisi intelligendum fuerit, παρετίθει τῷ δαίμονι τῷ βασ. ὀνομάζων αὐτὴν, τοῦ δαίμονος τοῦ βασ. τράπεζαν." Schw. Mss.] " Οὐνομάζω, pro ὀνομάζω, Nomino, " Appello, Recenseo. E quo VERBALE Οὐνο- " μαστὸς pro ὀνομαστὸς, Clarum nomen habens, " Celeber, Nobilis s. Nobilitatus." [" 'Οννμάζω, Wakef. Herc. F. 471. Fut. ξω, Valck. ad Röv. 66. Anim. ad Ammon. 97." Schæf. Mss. Pind. Π. 2, 82. 7, 6. 11, 10. * 'Ονομαστέον, Lucian. 3, 378.] 'Εξο- C
νομάζω, pro simpl. ὀνομάζω, significante Nomine voco. Sed ap. Hom. sæpe legitur, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε, ubi Eust. de veterum sententia ἐξονομάζειν signif. ait vel simpliciter λαλεῖν, Loqui, Verba facere, ut ponantur ἐκ παραλλήλου ista duo, ἔφατο ἔπος et ἐξονόμαζεν, quemadmodum Il. Σ. (9.) διαπέφραδε, καί μοι ἔειπε, vel διεξοδικῶς λέγειν, i. e. μὴ μετρίαις τισὶ λέξεσιν, ἀλλὰ λόγῳ χρᾶσθαι τῷ ἐξ ὀνομάτων πολλῶν συγκειμένῳ, i. e. λέξεων. [" Musgr. Iph. A. 1062. Heyn. Hom. 4, 98. 6, 649. Loquor, Verba facio, Gesner. ad Horat. p. 172." Schæf. Mss.] 'Ονόμασμα, τὸ, q. d. Nominamentum, pro Nomen s. Appellatio, e Plat. Cratylo (§. 81.) affertur: [sed leg. μάσμα. * 'Ονόμασις, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 28. Lobeck. Phryn. 502.] 'Ονομασία, ἡ, q. d. Nominatio, pro Appellatio, Nomen, Aristot. de Poët. Λέξιν εἶναι τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνείαν, Athen. 14. Αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνόματα, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ 'Ονομασιῶν. [Dionys. H. de C. VV. 28. * 'Ονομαστής, Gl. Autumator. * 'Ονομαστὴρ, unde] D
" 'Ονομαστήρια, τὰ, Festum quod celebratur ob im- " positionem nominis, ut γενέθλια ob nativitatem, " Greg. Naz." 'Ονομαστὸς, q. d. Nominabilis. Nam e Plat. Cratylo affertur ὀνομαστὸν pro eo quod nominari potest, s. nomine efferri. Apud Hom. autem Qui nominari debet: cum dicit κακοΐλιον, οὐκ ὀνομαστὴν, (Od. Τ. 260.) Vide Eust. 1863. Et Hesiod. Θ. (148.) Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Sic Lat. Nefandum usurpant; sed Rem nefandam potius dicentes quam Nefandum hominem, s. virum: quo tamen usus est Virg. Æn. 4. abolere nefandi Cuncta viri monumenta jubet. || 'Ονομαστὸς, q. d. Nominatitius; nam Nominatus respondet τῷ ὠνομασμένος, Celebris, Nobilis, Clarus. Plato ὀνομαστὸν εἶναι et εὐδοκιμεῖν pro eod. posuit, Pol. 1. de Themistocle, ubi hisce verbis, 'Ος τῷ Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ, καὶ λέγοντι ὅτι οὐ δι' αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν εὐδοκιμοῖ, subjungit, 'Απεκρίνατο ὅτι οὔτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ὢν, ὀνομαστὸς ἐγένετο, οὔτ' ἐκεῖνος, 'Αθηναῖος. Q. in l. Cic. ὀνομαστὸς vertit primum Nobilis, deinde Clarus; ita enim ille totum h. interpretatur l. Ut Themistocles fertur Seriphio cuidam in jurgio respondisse, cum ille dixisset, non eum sua, sed patriæ gloria splendorem assecutum: Nec hercle, inquit, si ego Seriphius essem, nobilis: nec, si tu Atheniensis esses, clarus unquam fuisses. Isocr. ὀνομαστοὺς opp. ἀδόξοις, Evag. Usurpatur et compar. 'Ονομαστότερος, item superl. 'Ονομαστότατος, in Archid. Καὶ λαμπρότερον, καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστότερον. Apud Eund. in Epist. Καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους ἐν ταύτῃ τυγχάνειν παρ' ὑμῖν γεγονότας. [" Jacobs. Anth. 7, 374. 8, 134. Ruhnk. Ep. Cr. 59. Theogn. 23. Wessel. ad Diod. S. 1, 10." Schæf. Mss.] 'Ονομαστῶς, Celebriter, Nobiliter. AT VERO 'Ονομαστὶ signif. Nominatim, Nomine, Thuc. 1, (132.) Καὶ ἐπέγραψαν ὀ. τὰς πόλεις ὅσαι ξυγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον, ἐστήσαντο ἀνάθημα. Apud Arat. ὀνομαστὶ καλέσσαι, Signare nomine vero, Cic.: cum alioqui ὀνομαστὶ καλέσαι s. καλεῖν sonet simpliciter Nomine vocare, appellare. Sic καλούμενος ὀ. Dem. in Mid. Xen. (Κ. Π. 2, 2, 16.) dixit etiam 'Ανακαλέσας ὀ.: Æschin. 'Ο. παρεκάλει. Pro eod. προσειπεῖν, Plut. Popl. 'Ο. τὸν υἱὸν ἑκάτερον προσειπών. Apud Xen. (Κ. Π. 5, 3, 17.) legimus et ὀνομαστὶ προσαγορεύειν. [" Villoison. ad Long. 302. 'Ο. προσαγορεύειν, cf. Ovid. A. A. 2, 253." Schæf. Mss.] " 'Ανωνόμα- " στος, Non nominatus, Suidæ οὐκ ἔχων ὄνομα, Non " habens nomen," [Aristoph. "Ορν. 1712. Eur. Hec. 705. " Toup. Opusc. 1, 43." Schæf. Mss. " Theodot. Epitom. ap. Clem. Alex. 794. 'Ανονόμαστος, 110. 587. Iren. 28. Suid. ubi v. Kuster. et v. 'Ανων." Kall. Mss. " Herodian. Epimer. 203." Boiss. Mss.] 'Ονομαστικὸς, q. d. Nominativus, Nominatorius: ὀνομαστικὴ πτῶσις ap. Græcos Gramm. qui ap. Latinos Gramm. posteriores Nominativus casus: sed relinqui solet subaudiendum substantivum πτῶσις, ut et Casus. Schol. Thuc. ὀνομαστικὴ ἀντὶ γενικῆς, 'Αττικὸν σχῆμα. E Plat. affertur ὀνομαστικὴ τέχνη pro Ars nominatrix, imponendi rebus nomina. At ex Herm. ὀνομαστικὴ λέξις. || 'Ονομαστικὸν, substantive quod alio nomine Gr. dicitur λεξικὸν, Latine ad verbum, sed voce minime antiquis usitata, quod sciam, Dictionarium: ut 'Ιουλίου Πολυδεύκους 'Ονομαστικόν. [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 477. 'Ονομαστική, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 392. * 'Ονομαστικῶς, Heyn. Hom. 6, 34. 568. ad Anton. Lib. 246. Verh." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 17, 53. et Æschinis p. 251. Bekk." Boiss. Mss. " Vox Grammaticis usitata, Proprie vel Proprio nomine aliquid ita vel ita appellari, Schol. Il. Κ. 160. Schw. ad Athen. 646." Schw. Mss. " Nomine proprio, Tzetz. ad Lycophr. 402. Schol. Eur. Med. 2." Kall. Mss.]

'Αντονομάζω, q. d. Pronomino, i. e. Pro nomine nomen pono, Commuto nomen. Quod e Suet. redditur etiam Transnomino. HINC 'Αντονομασία, pro quo scribitur ETIAM 'Αντωνομασία, Figura, qua loco proprii nominis ponitur aliud. Antonomasia, inquit Fab., quæ aliquid pro nomine ponit, Poëtis quoque modo frequentissima: et per epitheton, quia detracto eo cui apponitur, valet pro nomine, Tydides, Pelides, et ex iis quæ in quoque sunt præcipua: Divum pater atque hominum rex: et e factis quibus persona signatur: thalamo quæ fixa reliquit Impius. Aliquem autem esse et oratoribus ejus usum, addit: ut videbis 8, 6. Eust. in Il. Α. (392.) Κούρην Βρισῆος, τήν μοι δόσαν υἷες 'Αχαιῶν, annotat, κούρην Βρισῆος pro Nomine proprio puellæ esse positum per ἀντονομασίαν: ac esse observandum, qua forma dicitur ἀντωνυμία, ead. et ἀντονομασία esse dictum; nam ἀντονομάζειν tam eum qui κούρην Βρισῆος dicit, quam eum qui ponit ἀντωνυμίαν: esse tamen differentiam hanc, quod ἀντωνυμία sit in uno vocabulo, at figura ἀντονομασία in duobus aut etiam pluribus. Hæc ille: ap. quem sciendum est scribi ἀντονομασία per ο, non per ω, sed et in aliis quibusdam ll. habetur et hæc scriptura, ut p. 39. At ego non video quomodo locum habere hic possit ω, cum scribatur ἀντονομάζω, non ἀντωνομάζω, eodemque modo fiat ἀντονομασία ab ἀντονομάζω, quod de ἐπονομασία ac

μετονομασία et παρονομασία itidem intelligendum est, quo formatur ὀνομασία ab ὀνομάζω: [sed dicitur ἀνωνόμαστος ab ὀνομάζω.] Existimo autem hunc errorem scripturæ, ex ἀντωνυμία, et ἐπωνυμία, et μετωνυμία, atque παρωνυμία esse ortum, transferendo sc. per imprudentiam ω horum nominum in illa. [Ad Dionys. H. de C. VV. 21. 83. Lobeck. Phryn. 712.] || Ἀντονομάζειν est etiam Contra alium nominare, hoc est ex adverso: ut cum accusator crimen uno nomine appellat, et reus alio, ut crimen extenuet: ut ἀνθορίζειν. Bud. [Dionys. H. de C. VV. 21. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 234. Kuster. Aristoph. 217. Act. Traj. 1, 216." Schæf. Mss. * Ἀπονομάζω, Verbum Græcis inusitatum, Schæf. Meletem. Cr. ad Dionys. H. de C. VV. 93.] Διονομάζω, Denomino, Appello. Pro qua signif. in VV. LL. affertur e Gaza de Mensibus. At Bud. partic. διωνομασμένος, quod est a pass. Διονομάζομαι, ab Aristot. 1. Meteorol. poni tradit pro Nominatus, Celebris. [" Valck. Hipp. p. 277. Diod. S. 1, 110. ad p. 264." Schæf. Mss. " Διωνομασμένος, Philo de V. C. in Dahlii Chrestom. 241." Boiss. Mss.] Ἐξονομάζω vide supra, statim post Ὀνομάζω: placuit enim ἐξονομάζω subjungere simplici Ὀνομάζω, quod in eo idem sit usus præpositionis ἐξ, qui est in ἐξονομαίνω ab ὀνομαίνω. Ἐπονομάζω, Cognomino. Sonat autem proprie ἐπονομάζω q. d. Supernomino. Et pass. Ἐπονομάζομαι, Cognominor. Plut. Romulo (21.) p. 55. meæ Ed. fin. Οἱ δὲ, τὴν τοῦ Εὐάνδρου τοῦ Ἀρκάδος γυναῖκα, μαντικήν τινα καὶ φοιβαστικὴν ἐμμέτρων χρησμῶν γενομένην, Καρμένταν ἐπονομασθῆναι· τὰ γὰρ ἔπη κάρμινα καλοῦσι, Νικοστράτῃ δὲ ἦν ὄνομα κύριον αὐτῇ. Q. l. aptissimum hujus signif. exemplum habet, propter illud quod additur, fuisse autem illi nomen κύριον, Proprium, Nicostratam. Itidem vero ἐπώνυμον et κύριον eod. distinguere modo Athen., ostendam infra. Plato de LL. dixit etiam ἐπονομάζεσθαι ἐπωνυμίαν: scribens, Δοκεῖς γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίαν ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι, Videris enim mihi deæ cognomento dignus esse magis appellari. || Ἐπονομάζειν pro Nomen dare, Bud. e Plat. [" Sc. ea verbi constr., qualem habes ap. Appian. B. C. 3, 84. Καὶ τοῖσδε (τοῖς τέλεσι) ὁ Λέπιδος ἔτι ἐπωνομάζετο, His legionibus Lepidus quidem etiam tunc nomen dabat, i. e. Legiones istæ etiam tunc quidem Lepidi legiones nominabantur, ὁ δ' Ἀντώνιος ἅπαντα διῴκει, Sed omnia administrabat Antonius." Schw. Mss.] Ἐπονομάζειν, Nominatim consecrare, Dicare, Plato de LL. 5. Καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας, ἐπονομάσαι, καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, καὶ φυλὴν αὐτὴν ἐπονομάσαι.. Bud. [" Ἐπονομάζειν τὸ οὔνομα (τινὸς,) Nominatim aliquem invocare, (in hymno, in precibus,) Herod. 4, 35. 7, 117." Schw. Mss. " Thom. M. 344. Eur. Herc. F. 1332. Bentl. ad Callim. 281. Paus. 415. Plato Phædro 242. Heind. ad p. 222. 223. ad Diod. S. 2, 539. 636. Maittair. Dial. 283. B. Longus p. 4. Vill., Valck. Hipp. p. 167. Plut. Mor. 1, 87. Pro ὀνομ., Sylb. ad Paus. 236. ad Thuc. T. 2. p. 4. Baver. Ἐπονομ. τί τινι, Heind. ad Plat. Theæt. 301. Ἐπονομ. εἶναι, 344." Schæf. Mss. De hac constr., ad Dionys. H. de C. VV. 142. * Ἐπονομαστέον, Plato de LL. 8. init.] Ἐπονομασία, q. d. Cognominatio, Appellatio quæ datur pro cognomine. [* " Ἐπωνυμασία, Clem. Hom. 11, 26. etc." Kall. Mss.] Ἐπονόμαστος, Cognominatus, VV. LL. sine exemplo. At vero ADVERB. Ἐπονομάστως in iisd. ex Athen. pro Nominatim: Ἐ. καταλέξαι, Nominatim recensere. Sed vox illa mihi eo in l. suspecta est; nam ἐπονομάστως, sequendo analogiam significationis τοῦ ἐπονομάζω, atque adeo ipsius verbalis nominis ἐπονόμαστος, significaret potius q. d. Cognominative. [* " Προσεπονομάζω, Insuper cognomino, Anon. Vita Chrys. 344, 43." Seager. Mss.] Κατονομάζω, Nomino, Denomino. E Philone de Mundo habent VV. LL. Κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι, pro Qui denominatur ab affectibus. Item e Phalar. Ep. Κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς, pro Destinata diis: Τί γὰρ διαφέρει τὰ καθωσιωμένα τοῖς θεοῖς ἀποσπάσαντας ἀπενεγκεῖν, ἢ τὰ κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς; ibi enim ita exp., Quid enim refert, munera jam dicata an tantum destinata diis auferatis? Bud. certe exp. et ipse Κατονομάζω, Destino, Despondeo: afferens e Polyb. 5, (43, 1.) Παρθένον οὖσαν, γυναῖκα τῷ βασιλεῖ κατωνομασμένην. [" Ad Phalar. 318. Markl. Iph. p. 20. Musgr. 130. Valck. Diatr. 17. T. H. ad Lucian. Dial. 90. Brunck. Antig. 628. Mœr. 108." Schæf. Mss. * Κατονόμαξις, Lobeck. Phryn. 502. * Κατονομασία, 714. Strabo 1, 71. * " Κατονόμαστος, Herodian. Epimer. 203." Boiss. Mss.] Ἀκατονόμαστος, q. d. Innominabilis, Qui nominari non potest, s. denominari. Cui nomen imponi non potest. Utitur Basil. in Hexaëm. Item Greg. Naz. dicens τὸ θεῖον esse ἀκατονόμαστον. [" Schol. Arat. 146." Boiss. Mss. * " Ἐπικατονομάζομαι, Dedicor, cum dat., Clem. Alex. 143. (Pæd. 2. p. 168.) * Συγκατονομάζομαί τινι, Athan. 1, 218." Elberling. Mss.] Μετονομάζω, Transnomino, quo utitur Suet., aut quicunque scripsit libellum de Claris Gramm. Et Μετονομάζομαι, Transnominor, Athen. (576.) Πρότερον Μιλτὼ καλουμένην, Ἀσπασίαν μετονομασθῆναι, Cum prius Milto appellaretur, Aspasiam fuisse transnominatam, Mutato nomine dictam fuisse Aspasiam. Nam μετονομάζω potes etiam reddere Mutato nomine appello; idque commodius, quam Muto nomen, Transmuto nomen, ut habent VV. LL. Ubi etiam legitur, Μετωνόμασται τὸ ἐναντίον ὄνομα, Contrario nomine appellatur. Potest autem μετονομάζω videri sonare q. d. Postnomino. [" Ad Herod. 435." Schæf. Mss. " Μετωνομασμένος, Suid. 2, 544." Wakef. Mss. " Μετονομάζω. On rend ce verbe par Changer de nom. De cette notion on a conclu dans Strabon 7. p. 455. 464. que les Mysiens à une epoque avoient changé de nom, mais en réfléchissant sur le contexte de Strabon, il m'a paru, ce qui est fort différent, que les Mysiens n'avoient pas changé de nom, comme le pense le savant M. Coray. Examinons l'un des deux passages de Géographe, 7. p. 455. Ed. Amst. Πολὺ πιθανώτερον ὠνομάσθαι μὲν ἐξ ἀρχῆς Μυσοὺς, μετωνομάσθαι δὲ καὶ νῦν. Ici M. Coray nous dit: Le texte porte μετωνομάσθαι δὲ καὶ νῦν: je retranche le καὶ, et je lis μετωνομάσθαι δὲ Μοισοὺς νῦν. Et pourquoi M. Coray supprime-t-il καὶ? C'est qu'il lui auroit donné ce sens, Les Mysiens, à présent encore, viennent changer de nom; et par suite de ce sens, l'idée de changement récemment survenu dans le nom des Mysiens. L'histoire n'appuyant nullement cette idée, M. Coray s'est dit, corrigeons le texte: pour moi, je me suis dit, expliquons le texte, et cela, sans rien supprimer, sans rien ajouter, ex ingenio. M. Coray rend μετωνομάσθαι par, A présent on a changé leur nom en celui de Mœsi, c'est-à-dire qu'il fait dire à Strabon que, de son temps, on a changé le nom de Mysiens, lorsque Strabon dit tout-à-fait le contraire. Pour moi, me ressouvenant de vérités énoncées par lui dans un texte incontesté, je proposerai, ne supprimant rien, n'ajoutant rien, de traduire, Les Mysiens ont conservé leur nom, trans, à travers les siècles, ou au-delà des mers, ou au-delà, tout simplement, et le portent encore aujourd'hui. Cette interprétation de μετὰ se trouve appuyée, 1°. sur le témoignage de Vigier, qui entend μετὰ du temps et du lieu; qui rend μετὰ par Post, Retro, et qui cite des composés de μετὰ ayant ce sens de Post; 2°. sur l'autorité du Lex. Xen., qui donne la même acception; 3°. sur ce mot de H. Estienne Thes. Ling. Gr. 2, 1327. 'Potest μετονομάζω videri sonare Postnomino,' lequel appuie ma version, ou du moins, n'attribue pas à μετὰ la seule notion de changement; 4°. sur un exemple parallèle cité dans Strabon 7. p. 464. c. Voilà trois considérations de quelque valeur. Mais avec quel avantage nous allons défendre notre sentiment, si l'on nous permet d'y joindre des considérations logiques; et ici nous appelons l'attention non-seulement des hellénistes, mais encore de ceux qui, comme nous, adorateurs des muses, leur offrent néanmoins un hommage et des productions différentes. Quel est le but de Strabon dans le passage où M. Coray juge à propos d'ajouter un mot et d'en supprimer un autre? Let but de ce

géographe est de combattre l'opinion de Posidonius, qui prétendoit que le nom de Mysiens avoit été changé. Il ne faut point, dit Strabon, toucher à une dénomination qui a pour elle l'approbation de tant de siècles (*γραφὴν κινεῖν ἐκ τοσ. ἐτῶν εὐδ.*); car il est bien plus croyable qu'ils se sont originairement appelés Mysiens (*Μυσούς*). Strabon, comme on vient de l'entendre, déclare qu'il ne faut pas toucher à la dénomination de Mysiens; et l'on prétendroit qu'après avoir défendu de toucher à ce mot, qu'après avoir invité de respecter la leçon *Μυσοὺς*, il eût, immédiatement à la suite de cette invitation, touché lui-même à cette leçon Mysiens; qu'il eût, dans une même phrase, dit le oui et le non; et que, dans une même phrase, il eût combattu Posidonius, et donné gain de cause à Posidonius. Une telle supposition seroit injurieuse pour Strabon. Persistant donc dans ma version, qu'appuient victorieusement des considérations grammaticales, historiques et logiques, je proposerai de traduire: Toucher à une leçon qui a pour elle l'approbation de tant de siècles, est une peine que je croirois superflue; car il est bien plus croyable que les Mysiens s'appeloient ainsi originairement, et que ce nom, qu'ils portent aujourd'hui, a traversé les siècles; et je me croirai fondé à répéter, la distinction entre Mysiens et Mœsiens, entre Mysie et Mœsie, est chimérique, et ne doit sa naissance qu'à des textes mal compris et gratuitement corrigés. Voy. *μεταβαλόντες τὸ οὔνομα*, Herod. 7, 74. dont le *μετὰ*, comme en mille autres passages, a le sens de changement, que nous refusons ici au *μετὰ* de *μετονομάζω*." Gail. Mss.] Μετονομασία, Transnominatio, mutatio nominis, Athen. (296.) *Νικάνωρ δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν Μετονομασίαις τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι.* Vide Μετωνυμία. [" Callim. 1, 465." Schæf. Mss.] Παρονομάζω, q. d. Adnomino, Agnomino, pro Appello nomine ad aliud nomen alludente. Quidam autem interpr. Alludo ad nomen. [Plut. 7, 265. " Kuster. Aristoph. 72. Schol. Aristoph. Πλ. p. 25. 186. 189. Hemst. Brunck. Soph. 3, 510. Heyn. Hom. 4, 457. Casaub. ad Athen. 104. Valck. Phœn. p. 397. Toup. Opusc. 2, 145. Emendd. 2, 621. ad Lucian. 1, 299. Diod. S. 1, 117." Schæf. Mss.] Παρονομασία, VEL Παρωνομασία, nam et hæc scriptura invenitur, mihi tamen minime placens: sicut nec aliæ similes in ceteris compp., ut pluribus docui in Ἀντονομασία, de qua sic Fab. 9, 3. Huic nomen est *παρωνομασία*, quæ dicitur Agnominatio: ea non uno modo fieri solet, sed e vicinia quadam prædicti nominis ducta casibus declinatur: ut Domit. Apher pro Cloantilla, Mulier rerum omnium imperita, in omnibus rebus infelix. Vide plura in eod. illo l., de quo dicam et infra. Diversa certe afferuntur hujus schematis exempla cum ab aliis, tum a Rut. Lupo: qui postquam dixit *παρονομασίαν* fieri aut addenda aut demenda, aut mutanda, aut porrigenda, aut contrahenda litera, aut syllaba, subjungit, Estque hujusmodi, Non enim decet hominem genere nobilem, mobilem videri; nam cum omnibus hominibus, tum maxime maximo cuique inconstantia turpitudini est. Item, Ad hujus sceleratissimi opera qui fuit locus? religiosissimus: nimirum quia traditam sibi publicorum custodiam sacrorum, non honori, sed oneri esse existimavit. Eust. itidem *παρονομασίαν* esse annotat in Il. B. (235.) *Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί*: annotat, inquam, e veterum auctoritate; atque similem esse in his verbis, *Οὐ Φίλιππος, ἀλλὰ Φιλίππιον κεκράτηκε τῆς Ἑλλάδος.* Idem Gramm. tradit *παρονομασίαν* annotari et in (758.) *Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε*: sicut et in hoc, *Σαμία μία ναῦς*. Cui similem esse ap. Dem., ubi dicit *Ἀμφίπολιν, πόλιν ἡμετέραν.* Sed Idem in Il. B. (788.) *Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι*, annotat Atticum hoc esse, *ἀγορὰς ἀγόρευον*, sicut *βουλὴν βουλεύειν*, et *λόγον λέγειν*: et generaliter, apponere verbis nomina quæ sunt ex ipsis facta: vocari autem schema, *παρονομασίαν*. E quibus videmus quam late pateat hujus schematis usus. Aliquam autem habet affinitatem hic *παρονομασίας* usus cum eo, cujus Fabius meminit: siquidem ut illic, ead. vox in alio casu, ita hic vox *σύστοιχος*, ut ita dicam, subjungitur. Verum sciendum est ab eod. Fabio postea illum *παρονομασίας* usum agnosci, cujus e Rutilio habuisti exempla; ita enim ille, postquam *ὁμοιοπτώτου* exempla protulit, Accidit et ex illa figura gratia, qua nomina dixi mutatis casibus repeti, Non minus cederet quam cessit. Adhuc *ὁμοιοτέλευτον* et *παρονομασία* est, Neminem posse alteri dare matrimonium, nisi quem penes sit patrimonium. Quod autem ad alterum illum Fabii attinet locum, sciendum est quædam exempl. in eo non habere *παρονομασία*, sed in iis LEGI *προσονομασία*: idque ideo fortasse, quod sequatur, *παρονομασία* ei contrarium est. Sed miror non animadversum fuisse *παρονομασίᾳ* scribi debere in dandi casu. Sunt autem alioqui et in toto illo l. multa aperte mendosa, et boni alicujus Codicis opem expectantia. [" Παρονομασία, Stanl. Eum. 8. Steph. Dial. 21. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 425. Brunck. Aristoph. 3, 130. 145. 215. Heindorf. ad Plat. Phædr. 319. Παρωνομασία, ad Diod. S. 1, 514." Schæf. Mss. Parva verbi immutatio in litera posita, Cic. Or. 2, 63, 6. Nominum fictio, Quintil. 9, 3, 66. * " Προονομάζω, Prologus ad Eur. Dan. 20. *Δανάην δὲ πρωνόμασσε τήνδε*, sensus autem postulat *παρωνόμασσε*, cum *Δανάη* a *δὴν, δὰν* derivetur." Schn. Lex. Suppl.] Προσονομάζω, q. d. Insuper nomino. At in VV. LL. exp. Cognomino, Voco, idque sine ullo exemplo. [Plut. 9, 502. " Jacobs. Exerc. 2, 141." Schæf. Mss. " Anna C. 382. * Προσονομαστέον, J. Poll. 10, 11." Elberling. Mss.] In VV. LL. et NOMEN Προσονομασία, Cognominatio, Agnominatio: quæ interpr. sumta est ex eo Fabii l. quem modo protuli; sed ibi dissentire exempl. et in aliis scribi *παρονομασία*, admonui. Ceterum habetur in VV. LL. ET Προσωνομασία, sequendo eam cujus antea memini scripturam, diciturque e Quintil. esse Figura quæ aut similitudine aliqua vocum, aut paribus, aut contrariis vertit in se aures, et excitat. Sed falso proferuntur hæc illius verba tanquam de una figura dicta, quæ pluribus ille dixit: cum scripserit, Tertium genus est figurarum quæ aut similitudine etc. [Æolice Προσονυμασία, Inscr. Cumana ap. Cayl. Recueil II. Pl. 56. * " Συνονομάζω, Greg. Naz. Antirrh. adv. Apoll. 10. p. 146. 192." Elberling. Mss. " Athan. 1, 351." Kall. Mss.]

[* " Ὀνυμέω, i. q. ὀνομάζω, Incertus auctor ap. Lucian. de Consc. Hist. 18. (2, 26.)" Elberling. Mss. Vide Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 60.]

Composita in ώνυμος desinentia.

[* Αἰτιώνυμος, ὁ, ἡ, Schol. Soph. Aj. 203. p. 210. Erf. *Δυσπέπαντον καὶ αἰτ. πάθος*, A culpa cognominatum.] Ἀνώνυμος, Nomine carens, Nominis expers, Od. Θ. (552.) *Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων, Οὐ κακὸς, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται*: præcesserat autem, *Εἴπ' ὄνομ' ὅ,ττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε*, Aristot. Eth. 2, 7. *Τῶν δ' ὑπερβαλλόντων, ὁ μὲν τῇ ἀφοβίᾳ, ἀνώνυμος· πολλὰ δ' ἐστὶν ἀνώνυμα· ὁ δ' ἐν τῷ θαῤῥεῖν ὑπερβάλλων, θρασύς.* Vide et e Luciano exemplum in Ἱερώνυμος. || Nomine carens, i. e. celebritate, Minime celebris, Ignobilis, Obscurus. Exp. et Non nominatus, accipiendo Nominatus pro Celebri, ut Plin. Nominatissimum dixit pro Celeberrimo. Dem. (106.) *Ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων ἔνδοξοι καὶ γνώριμοι.* Sic utitur et Isocr. Apud Arat. *ἀνώνυμοι* Cic. vertit Obscuræ sine nomine, ut videbis p. 86. et 87. mei Lex. Cic. || Ἀνώνυμος est quibusdam et Arboris nomen, quæ usitatiore nomine vocatur Εὐώνυμος, ut in eo docebo. [" Scythin. 2. Inceleber, Fabric. Bibl. Gr. 1, 29. *Ἀνών. πρόσωπα*, Lobeck. Aj. p. 393." Schæf. Mss.] Ἀνωνύμως, Absque nomine, [" Tzetz. Ch. 6. tit. 46." Elberling. Mss. " Exeg. in Il. p. 50, 21. 54, 28." Schæf. Mss.] Ἀνωνυμί, pro eod., VV. LL. [" Etym. M. 764, 22." Schæf. Mss.] Sed rectius puto SCRIBI Ἀνωνυμεί. Item pro Ignobiliter, Absque celebritate. " Ἀνωμεὶ, Non nominatim; si non mentiuntur VV. LL. In iisd. perperam scriptum Ἀνωμοιομερὲς, et Ἀνωμολογεῖσθαι, pro ἀνομοιομερὲς et ἀνομολογεῖσθαι, per o simplex." [* Ἀνωνυμία, Arat. 146. " Nominis carentia, de Deo, Dionys. Areop.

156." Kall. Mss.] Poetice Νώνυμος pro ἀνώνυμος, Nomine carens, Incelebris, Ignobilis, Obscurus, Il. M. (70.) Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς. In alio autem ejus l. νώνυμον quidam exp. δύσφημον. [Lobeck. Phryn. 710. "Tull. Laur. 3. Jacobs. Anth. 7, 152. 8, 48. ad Od. A. 222. Heringa Obss. 292." Schæf. Mss.] Invenitur etiam Νώνυμνος: atque adeo in illo Homeri l. Il. M. Eust. utriusque scripturæ mentionem facit, volens nimirum legi νωνύμους vel νωνύμνους: scribit enim, Νώνυμοι δὲ, εἴτε Νώνυμνοι, οἱ ἐστερημένοι τοῦ ὀνομάζεσθαι ἢ ὑμνεῖσθαι· ὅ ἐστιν ἀνώνυμοι, ἢ οἱ ἀκλεεῖς. Unde apparet νώνυμνος voluisse deducere ab ὕμνος: sed alii tamen, quibus libentius assentior, putant potius ν interjici metri causa, ut sc. producatur υ. Sic certe et in quodam Arati l. (370.) quædam exempl. νώνυμος habent, ubi alia νώνυμνος. Legitur tamen νώνυμοι et ap. Apoll. Rh. υ habens longum, (2, 982.) πολέες δὲ πόροι νώνυμοι ἔασι. [Hesiod. Ἔργ. 1, 153. "Νώνυμος, Νώνυμνος, Brunck. Apoll. Rh. 88. 185. Heyn. Hom. 6, 288. 410. 534. 644. Wolf. Præf. ad Il. p. 36. Ruhnk. Ep. Cr. 259. Schrader. Præf. ad Emendd. p. v. ad Il. N. 227. Brunck. ad Poët. Gnom. 328." Schæf. Mss. * Νωνυμία, Obscuritas nominis, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] "Ἀπώνυμόν σοι, "VV. LL. afferunt pro Tui nominis; sed procul "dubio perperam pro ἐπώνυμον." [* "Ἀπειρώνυμος, Dionys. Areop. 263." Kall. Mss. * Ἀρτιώνυμος, Schol. Soph. Aj. 203. p. 210. Erf., Nicom. Arithm. p. 10. Vide Schn. Lex. Suppl.] Διώνυμος, Binominis, s. Binomius, quod tamen e Festo tantum affertur, Duo habens nomina. Item Celebris, s. Pervulgatus. Utriusque signif. Bud. meminit, sed prioris exemplum non affert: at posteriorem extare ait ap. Plut. in Timol. (30.) et Appian. B. C. 4, [54. cf. 115. et de R. Hisp. 6, 43.] Sed hoc addo, ut cum διώνυμος dicitur pro Binomio, primam syllabam e δὶς esse constat, ita cum pro Celebri usurpatur, e διὰ præpositione factam mihi videri. ["Heyn. Hom. 6, 649. Cattier. Gazoph. 70. Clark. ad Il. A. 403. Υ. 74. Musgr. ad Eur. p. 205. Act. Traj. 1, 233. Musgr. Or. 1008. Celeber, Pervulgatus, ad Diod. S. 1, 264." Schæf. Mss. * "Διωνύμως, Cyrill. Hieros. 87." Kall. Mss.] Διωνυμία, q. d. Binominitas: si a Binominis substantivum hoc fingere licet. ["Dawes. M. Cr. 469. Valck. Diatr. 154." Schæf. Mss. * Δυώνυμος, Schol. Il. A. 403.]

Δυσώνυμος, ὁ, ἡ, Cui malum est nomen, s. infaustum, Cujus nomen est mali ominis, Cujus nomen odiosum est. In qua expositione respicio ad Schol. Soph. δυσώνυμον appellari etiam eum οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθῶς οἱ ἄνθρωποι δέχονται, διὰ τὸ μῖσος ὅπερ ἔχουσι πρὸς αὐτόν: et addit, καθ' ὃ λέγεται δυσώνυμος ὁ Ἰούδας: vel ὁ Ἰουλιανὸς, ut alii legunt. Eod. certe modo Arius a Basil. vocatur δυσώνυμος. Annotat autem illud in Aj. (512.) p. 54. meæ Ed., πᾶ πᾶ Κεῖται ὁ δυστράπελος, Ὁ δυσώνυμος Αἴας: de quo δυσώνυμος dicit, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει ὁ Αἴας: quæ Scholiastæ verba referenda sunt ad locum illum (430.) qui habetur p. 26. in quo ipsemet Ajax de se dicit, Αἶ αἶ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Itidem certe Eust. ait δυσώνυμον Ajacem vocari a Soph. ὡς δοκοῦντα παρὰ τὸ αἶ ἢ παρὰ τὸ αἰάζειν ὀνομασθῆναι: atque ita sonare δυσοιώνιστον καὶ τῇ προφορᾷ δύσφημον. Annotat autem hæc in Il. Z. (255.) Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν, Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ, ubi Hecuba dicit δυσωνύμους Achivos appellare vel eo sensu, quo dicitur δύσπαρι, et κακοΐλιον: vel δυσφημοῦσαν ὡς δῆθεν κακωνύμους, nimirum quia videntur παρηχεῖσθαι τῷ ἄχει. Quibus subjungit, duobus modis dici κακώνυμον, vult enim δυσώνυμον nihil aliud esse quam κακώνυμον, aut τὸ οὐδ' ὀνομάζεσθαι ἄξιον, ut apparet ex (Od. T. 260.) κακοΐλιον, οὐκ ὀνομαστήν: aut τὸ δυσοιώνιστον, etc. Meminit autem hujus vocabuli et aliis in Il., quos vide. Ceterum ut δυσώνυμος redditur non semper δυσοιώνιστον ὄνομα ἔχων, sed generalius etiam δυσοιώνιστος, ut et in isto vides Eust. l., ita non dubium est, quin Latine reddere possimus non solum Infausti nominis, Inauspicati, Inominati, sed etiam generalius Infaustum, Inauspicatum, Inominatum. Est autem usus hoc nomine Lucian. in principio sui Ocypodis, Δεινὴ μὲν ἐν βροτοῖσι καὶ δυσώνυμος Ποδάγρα κέκλημαι, δεινὸν ἀνθρώποις πάθος. Ut autem hic podagra vocatur δυσώνυμος, ita init. Tragopodagræ ejusd. Luciani dicitur esse στυγνὸν ὄνομα et θεοῖς στυγούμενον. Atque ita δυσώνυμον illic videtur potius eam habere signif., quam e Schol. Soph. attuli. [Lobeck. Phryn. 659. "Brunck. Soph. 3, 396. Heyn. Hom. 5, 246. Lobeck. Aj. p. 372. Ruhnk. Ep. Cr. 59. Valck. Phœn. p. 133. Diatr. 176. Hesiod. Θ. 171." Schæf. Mss. * "Δυσωνυμέω, Const. Manass. Chron. p. 95. Herodian. Epimer. 203." Boiss. Mss.]

Ἐπώνυμος, ὁ, ἡ, q. d. Supernominis, Quasi addititius ad nomen: ut id quod pro cognomine alicui tribuitur: veluti cum dicitur ὄνομα ἐπώνυμον distinguendo ἀπὸ τοῦ κυρίου, Athen. (586.) Ἐπώνυμον δέ ἐστι τοῦτο (Ναΐς) ἑταίρας· τὸ γὰρ κύριον ἦν Οἴα. Ubi relinquitur subaudiendum ὄνομα, sicut et in isto Plut. l., ubi gen. etiam habet ἐπώνυμον: in Cor. (11.) Καθάπερ Ἕλληνες ἐτίθεντο πράξεως μὲν ἐπώνυμον, τὸν Σωτῆρα καὶ τὸν Καλλίνικον· ἰδέας δὲ, τὸν Φύσκωνα, καὶ τὸν Γρυπόν· ἀρετῆς δὲ, τὸν Εὐεργέτην, καὶ τὸν Φιλάδελφον· εὐτυχίας δὲ, τὸν Εὐδαίμονα. Dixerat autem antea de ipso Coriolano loquens, Ἐκ τούτου τρίτον ἔσχεν ὄνομα τὸ Κοριολανόν· ᾧ καὶ μάλιστα δῆλόν ἐστιν ὅτι τῶν ὀνομάτων ἴδιον ἦν ὁ Γάϊος· τὸ δὲ δεύτερον, οἰκίας ἢ γένους κοινὸν, ὁ Μάρκιος· τῷ δὲ τρίτῳ ὕστερον ἐχρήσατο, πράξεώς τινος, ἢ τύχης, ἢ ἰδέας, ἢ ἀρετῆς ἐπιθέτῳ: ubi usurpat ἐπίθετον ἀρετῆς sicut postea ἐπώνυμον ἀρετῆς, Cognomen quod quis a virtute consecutus est, s. Propter virtutem, vel, Quo virtutis ergo donatus fuit, itidemque ἐπώνυμον τύχης, Cognomen quod quis a fortuna est adeptus, cujus causa fuit illi fortuna. Idemque de ceteris genitivis sentiendum. Sed possumus generalius etiam accipere ἐπώνυμον pro Nomine s. Appellatione, ut videmus eum Κοριολανὸν vocare ὄνομα τρίτον. Legimus autem ap. Hom. ὄνομα ἐπώνυμον, necnon ap. Hesiod.; sed ibi aliter exponi docebo paulo post.

Ἐπώνυμος pro φερώνυμος ap. antiquos, Eust. veluti cum dicitur ὄνομα ἐπώνυμον Nomen quod rebus convenit, ut dixit Ovid., Conveniunt rebus nomina sæpe suis, s. Nomen quod convenit et congruum est personæ, ob rem quampiam, quæ in eo spectatur, cujus appellatio affinis est nomini illius. His enim verbis apertius declarare mihi videor vim horum verborum, quæ in ista signif. pro synonymis habenda sunt, quam vulgo declaretur. Od. H. (54.) Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ubi Eust. annotat ἐπώνυμον antiquis significasse, quod eorum posteris φερώνυμον: sc. ὄνομα ἐμφερὲς τοῖς πράγμασι. Duobus autem modis esse ἐπώνυμον ὄνομα: sc. vel quod, cum temere impositum fuerit initio, postea eventu compertum fuit verum, i. e. vere illi quadrare, perinde ac si consulto impositum fuisset: ut Δημοσθένης fuit nominatus ἐπωνύμως, quoniam postea fuit δήμου σθένος, Populi robur, Atheniensis sc. Sic et Ajaci nomen suum fuit ἐπώνυμον, tanquam ab αἶ deductum, quod contigerit eum pati αἰαγμάτων ἄξια: vel quod consulto impositum fuit: ut Ὀδυσεὺς, de quo dixit ejus avus, Huic nomen sit Ὀδυσεὺς, quoniam multi mihi ὠδύσαντο. Locus autem ita habet Od. T. (406.) Γαμβρὸς ἐμὸς, θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ' ὅ,ττι κεν εἴπω. Πολλοῖσιν γὰρ ἔγω γε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν. Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον, itidem vero Ἀρήτη, tanquam ab ἀρήσασθαι, i. e. ἀράσασθαι, perinde ac si quis dicat εὐκταία τοῖς γονεῦσιν: quemadmodum Δημάρατος Lacedæmonius ita nominatus fuit tanquam πολύευκτος, ut discimus ex iis quæ ab Herod. scribuntur. His autem et alia plurima possunt addi exempla ex Historicis petita: e quibus est, quod a Plut. de Charilao narratur, in Lycurgo (3.) p. 74. meæ Ed., Χαρίλαον ὠνόμασε διὰ τὸ τοὺς πάντας εἶναι περιχαρεῖς, ἀγαμένους αὐτοῦ τὸ φρόνημα καὶ τὴν δικαιοσύνην. Legitur porro ap. Hesiod. itidem ὄνομα ἐπώνυμον, de Cyclopum appellatione ita scribentem, (Θ. 144.) Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα

σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ : quæ ita quidem interpr. Cyclopes nomine erant ducto ex eo, quod etc. Sed legitur et ἐπώνυμον sine adjectione, (282.) καὶ Πήγασος ἵππος· Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς Γείνεθ'. Apud Hom. quoque sine adjectione, Il. I. (558.) Τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ αὐτῆς Μήτηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα Κλαῖ', ὅτε μιν κ. τ. λ.: ubi ipsemet Poëta ostendit quo modo nomen illud esset ei ἐπώνυμον. Potest tamen ἐπώνυμον hic accipi non solum pro ὄνομα ἐπώνυμον, sed et adverbialiter fortasse. Quod et Eust. sensisse videtur, quippe qui exp. κατὰ φερωνυμίαν, κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόματος, φερωνύμως.

Ἐπώνυμος τούτου, τούτῳ, Qui nomen ab hac re accepit, traxit, est adeptus, Denominatus ab hac re, Aristot. de Mundo, Τὸ καλὸν πᾶν ἐπώνυμόν ἐστι τοῦ κόσμου. Idem ibid. Πάσης ἐπώνυμος ὢν φύσεως καὶ τύχης. Philo de Mundo, Παρ' ἣν καὶ πόλις ἐπώνυμος τοῦ πάθους Ῥήγιον κτισθεῖσα ὠνομάσθη, Nomine ducto ab illo eventu appellata est Rhegium. Jungitur et personæ genitivo, s. dativo, Herod. Ἐπώνυμοι τοῦ καταστρεψαμένου καλέονται, ubi animadverte ἐπώνυμοι καλέονται, sicut ἐπώνυμος ὠνομάσθη in illo Philonis l.: Plut. Romulo, p. 69. meæ Ed., Ἀναιρῶν δὲ πολλὰς πόλεις ἐπωνύμους βασιλέων καὶ ἡρώων παλαιῶν. Ibid. Οἱ Ῥωμύλον ἐπώνυμον τῆς πόλεως ἀποφαίνοντες. Paus. Καὶ γυμνάσιόν ἐστιν ἐπώνυμον Ἀδριανοῦ. Idem, Ἐπώνυμοι τῶν Ἀθήνῃσι φυλῶν ἥρωες. Et Herodian. (4, 9, 8.) Τοῦ ἥρωος ἐπωνύμους. Affertur autem cum gen. et ἐκ præp. e Dionys. P.: Apoll. Rh. pro genitivo cum præpositione, usus est adverbio de loco, 2, (1018.) αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι. Exempla autem constructionis cum dat.: ut ap. eund. illum Dionys. Ἐπώνυμοι ἀνδράσι. Nonnus, ἑορτὴ Πηγνυμέναις κλισίῃσιν ἐπώνυμος. At vero cum dicit Soph. (Aj. 430.) ὄνομα ἐπώνυμον τοῖς κακοῖς, ἐπώνυμον ad proxime præcedentem signif., cujus ex Hom. et Hesiodo exempla protuli, pertinere vidisti. Sed et ap. Bud. hujus l. explicationem habes p. 154., ubi etiam de ἐπώνυμος cum gen. agit. || Ostendit vero et metaphorice usum esse Plut. Antonio (34.) Βουλόμενος ἕν γε τοῦτο τῶν ἔργων ἐπώνυμον αὐτοῦ γενέσθαι, καὶ μὴ πάντα τὰ Οὐεντιδίου κατορθοῦσθαι, Cupiens illud unum saltem prælium ductu suo commissum esse videri atque instructum, ne omnia Ventidio tribuerentur in eo bello gesta.

Ἐπώνυμος autem τῶν ἀρχόντων dicitur ἄρχων, quod ab eo annus in fastis denotabatur, ὅτι ἐξ αὐτοῦ ὁ ἐνιαυτὸς ἐπώνυμος ἦν, ut Romæ a Consulibus: et ab ejus nomine alii ἄρχοντες in actis perscribebantur: ut si diceres, Metellum Celerem et Pompeium Rufum prætores fuisse consulibus Cicerone et Antonio; hoc enim ἐπώνυμος significat. Plut. in Dem. Phal. Καὶ τὸν ἐπώνυμον καὶ πάτριον ἄρχοντα καταπαύσαντες. Herodian. 1, (16, 17.) de calendis Januariis loquens, Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Consulesque tum primum insignem et annuam prætextam induunt, h. e., τὴν περιπόρφυρον. Hæc Bud. 153. addens et locum Appiani (B. C. 2, 19.) In illo certe Herodiani, Polit. ἐπώνυμοι ἀρχαὶ vertit, Summi magistratus. Quod autem attinet ad illud ἄρχων ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων, additi hujus genitivi exemplum desidero; ac existimo Bud. non tanquam a se usquam inventum protulisse, sed tanquam qui subaudiri debeat. Verum et istud observandum hic est, ἐπώνυμος esse non Qui nomen accipit, sed potius Qui dat; alioqui enim dicendi forent versa vice ἄρχοντες ἐπώνυμοι τοῦ ἄρχοντος. || Item ἐπώνυμοι ἥρωες decem, ita dicti, quod decem tribus ab his heroibus denominatæ sunt, quasi gentiles tribuum. Set et horum εἰκόνες vocitatæ sunt ἐπώνυμοι. Vide plura ap. eund. Bud. 154. [Schæf. Melet. Cr. ad Dionys. H. de C. VV. 93. " Markl. Suppl. 1010. Ion. 1577. 1616. Wakef. 1599. Eum. 90. Empedocles Epigr. 2. et Jacobs. p. 318. Anth. 8, 390. 9, 395. 443. Apoll. Rh. 1, 404. et Brunck. Porson. Or. 1004. Musgr. 1008. ad Livium 1. p. 25. ad Lucian. 1, 310. 3, 273. T. H. ad Dial. p. 90. Dionys. H. 1, 267. Heyn. Hom. 5, 658. Brunck. Soph. 3, 468. Wolf. ad Hesiod. p. 80. Fac. ad Paus. 1, 19. Ruhnk. Ep. Cr. 59. Valck. Phœn. p. 242. 288. Hipp. p. 160. 167. 178. 202. Diatr. 290. Callim. p. 10. Vita Soph. p. x. ad Herod. 154. 697. 515. Alciphr. 84. Eur. Phœn. 1500. Abresch. Lectt. Aristæn. 70. Koen. ad Greg. Cor. 140. ad Diod. S. 1, 18. 21. 23. 313. 316. 324. 336. 369. 375. 399. Τὸ ἐ., Toup. Emendd. 1, 371. Valck. Diatr. 180. Jacobs. Anth. 6, 181. 12, 272. Apollonid. 11. Dionys. H. 2, 891. 902. Heyn. Hom. 5, 658. Liebel. Archil. p. 43. Qui nomen dat alii, Athen. p. 2. Paus. 1, 375. Sylb. ad h. l. Eckhel. Doctr. Num. T. iv. Qui nomen traxit ab alio, Anton. Lib. p. 10. De constr., ad Dionys. H. 1, 179. Cum dat., 1, 26. 178. Paus. 3, 109. 200. Lucian. 1, 304. ad Diod. S. 1, 270. 333. 334. 383. ad Charit. 379. Munck. ad Mythogr. 876. Strabo 4, 462. Gronov. ad Arrian. Ind. c. 6. Vita Soph. ad fin. Comment. ad Ammian. Marc. 1, 65. Wagner., Opp. Ἁ. 2, 17. ad Liv. 1. p. 25. Lobeck. Aj. p. 140. Orell. Suppl. ad Nic. p. 93. Ἐ. ἀρχὴ, Wessel. Obs. 255. (quid in rebus Romanis, quid in Atticis?) Ἐπώνυμοι heroës, ad Lucian. 1, 425." Schæf. Mss.] Ἐπωνύμως, q. d. Cognominaliter, Cognomento, Nomine ducto, sumto: ut ἐ. τῇ χώρᾳ, Diosc., Nomine ducto a regione: 3. Σαντωνικὸν καλοῦσιν, ἐπωνύμως τῇ γεννώσῃ αὐτὸ Σαντωνίδι χώρᾳ, Santonicam vocant, nomine tracto a regione quæ ipsum producit; brevius, De nomine regionis etc. Redditur etiam, Gentili vocabulo Santonicum vocant, regionis, in qua nascitur, cognomento. || Ἐπωνύμως, pro φερωνύμως, Nomine rei conveniente, congruente: ut cum scribit Eust., Ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης ἐκλήθη, ἐπεὶ σθένος τοῦ τῶν Ἀθηναίων δήμου γέγονεν ὕστερον. Ἐπωνυμία, ἡ, Cognomen, Aristoph. Πλ. (1164.) Ὡς ἀγαθόν ἐστιν ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν, Apoll. Rh. 2, (910.) Αὔλιον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσι, a nomin. Ionico Ἐπωνυμίη. In VV. LL. exp. etiam Nomen, Appellatio. [Herod. 1, 173. 4, 45. 107. 148. 7, 74. 121. Thuc. 1, 9. 2. fin. " Leontius 3. Heyn. Hom. 4, 272. 6, 260. Thom. M. 345. Musgr. Ion. 500. Jacobs. Anth. Proleg. 57. Marcell. de V. Thuc. p. 1. Plato Phædro 249. 264. Heind., Plut. Alex. p. 139. Schm., ad Diod. S. 1, 385. 399. ad Charit. 379. Wolf. ad Hesiod. 100. ad Herod. 8. 82. 282. Callim. H. in Dian. 205. ad p. 137. Nomen, Pierson. Veris. 170. Toup. Opusc. 1, 382. Ἐπωνυμίαν ἔχω εἶναι, Heind. ad Plat. Theæt. 344." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 517. " Interdum i. q. ὄνομα, Nomen, Appellatio, sic Herod. 2, 4. 4, 15. Athen. 258. * Ἐπωνύμιος, i. q. ἐπώνυμος, 2, 112. Pind. Ὀ. 10, 95. Π. 1, 58." Schw. Mss. " Musgr. Or. 1008. Brunck. Antig. 4." Schæf. Mss.] Ἐπωνύμιον, vide Παρωνύμιον, [" Plut. de S. N. V. 69. (8, 220.) Wessel. ad Herod. 154. (2, 112.) ad Dionys. H. 2, 891. Schleusner. ad Phot. p. 95. Cur. Nov. c. 405." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 517. Dio Cass. 57, 14. Ὥστε καὶ Κάστωρ ἐπωνύμιον λαβεῖν.] " Αὐτεπώνυμον, Schol. Eur. exp. " ὁμώνυμον, τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλούμενον, Phœn. " (776.) ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτε- " πώνυμον. Dicitur ergo αὐτεπώνυμος, Cognominis, " Cui idem nomen vel etiam cognomen est imposi- " tum." [* " Νικεπωνυμούμενος, Inc. Auctor in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 251-2. (πόλις.) * Προσεπωνυμία, Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss. * " Ψευδεπώνυμος, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 190." Kall. Mss.]

Ἑτερώνυμος, ὁ, ἡ, q. d. Diversum nomen habens. Sed Ammon. ἑτερώνυμα vocari scribit Quæ in uno eodemque subjecto diversum nomen habent, ut in scala ascensus et descensus: Ἑτερώνυμα, inquit, sunt τὰ περὶ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον θεωρούμενα πράγματα, διαφόρου δὲ μετέχοντα ὀνόματος· οἷον ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ ἡ ἀνάβασις καὶ ἡ κατάβασις. Dicam de hoc adjectivo ἑτερώνυμος, et in substantivo Ἑτερωνυμία. Ἑτερωνύμως, Diverso nomine. Eust. sæpe ἑτερωνύμως vocabulum aliquod usurpari dicit, quod ἀναλόγως non usurpatur, ut cum scribit a δαὴρ non dici ἀναλόγως in fem. genere δάειρα, sed pro eo in usu esse γάλως: Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ συγγενικὸν θηλυκὸν τοῦ

δαὴρ, ὃ δηλοῖ τὸν ἀνδράδελφον, οὐ δάειρα ἀναλόγως, A
ἀλλὰ γάλως ἑτερωνύμως προφέρεται: alibi, Ἀφ' οὗ καὶ Κίλικες, φησίν, οἱ τὸ Θήβης πεδίον οἰκοῦντες· οὐ γὰρ Θηβαίους αὐτοὺς Ὅμηρος, ἀλλὰ Κιλικάς φησιν, ἑτερωνύμως δηλαδή, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐθνικῶν ὀνομάτων δειχθήσεται. Annotat idem Gramm. alio quodam loco, quamvis in usu sit ἀνὴρ Ἀθηναῖος, sicut ἀνὴρ Θηβαῖος, non tamen, sicut itidem dicitur Θηβαία γυνή, ita dici et Ἀθηναία γυνή: sed pro Ἀθηναία, ἑτερωνύμως dici Ἀττική: quod etiam observandum nobis est obiter. Jungit porro et dativo hoc adverbium, addens veteres pro eo dixisse διῃρημένως: ut videbis in Ἑτερωνυμία. Ἑτερωνυμία, Diversitas nominis; Diversitas nominis in eod. subjecto, sequendo expositionem vocabuli ἑτερώνυμα ex Ammonio allatam. || At vero ἑτερωνυμία, sequendo eam signif., quam ap. Eust. habere adverbium ἑτερωνύμως docui, est velut opposita analogiæ in quibusdam appellationibus, ac præsertim ἐν ταῖς ἐθνικαῖς: ut cum ita scribit idem Eust. Καὶ ὅτι Ὅμηρος τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλένου οὐ μέμνηται, ἀλλὰ τοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ ὁμωνύμου κτίσματος, B
καὶ ἰδοὺ καὶ τοῦτο ἑτερωνυμίας τινὸς ὑπόδειγμα, εἴπερ τόπον μὴ εἰπὼν Ὤλενον, Ὠλενίην πέτραν ὠνόμασεν, ἀπὸ Ὠλένου παρωνομασμένην. At vero p. proxime præcedente, quæ est 303., ἑτερωνυμίαν appellarat ἑτερώνυμον παρωνυμίαν: cum enim jussisset nos observare, ab Hom. τοὺς Ἠλείους vocari etiam Ἐπειούς, ἑτερωνύμως τῷ τόπῳ, ἐξ οὗ ἦσαν, καί, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, διῃρημένως πρὸς τὴν πόλιν κ. τ. λ. addit sic etiam Abantes et alios quosdam habuisse ὁμοίαν ἑτερώνυμον παρωνυμίαν. Ubi ἑτερώνυμος est Diversitatem nominis habens, quæ est contra analogiam.

Εὐώνυμος, ὁ, ἡ, Boni nominis, Bonum nomen habens, et faustum, s. auspicatum. In qua signif. opp. τῷ δυσωνύμῳ, de quo antea dictum fuit. Μοῖρα δὲ δυσώνυμος, inquit Eust., πρὸς διαστολὴν τῆς ἀγαθῆς, καί, ὡς ἂν Πίνδαρος εἴποι, εὐωνύμου· καθ' ἣν μοιρηγενής που ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται, ἀντὶ τοῦ εὐδαίμων. Apud Hesiod. autem Θ. (409.) Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, quidam Celebrem interpr., al. Lævam: cujus interpretationis rationem vide ap. Schol. Apud C
Lucian. autem ineptus ille Lexiphanes, i. e. Qui ab eo inducitur ineptorum et inusitatorum s. ineptam affectationem habentium vocabulorum consarcinator, vocat λόγον εὐώνυμον, Orationem bona nomina, i. e. vocabula, habentem: scribens, non procul ab init. Σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διαπεραίνομαι ὦ Λυκῖνε τὸν λόγον, εἰ εὔαρχός γέ ἐστι, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. || Εὐώνυμος, significatione passim recepta, Sinister, Lævus. Vocari autem ait Eust. εὐώνυμα per εὐφημισμὸν ea quæ sunt ἀριστερά, Sinistra, quia illis bonum nomen obtigit, nimirum τὸ ἄριστον, e quo derivata est appellatio τοῦ ἀριστεροῦ. Sed merito quis Eustathio hic objecerit, Quid si εὐώνυμον pro Sinistro prius dixerunt Græci quam ἀριστερόν? Antiquam certe vocem esse constat, cum ea usus sit Thuc., et ante eum Herod. Legimus enim εὐώνυμον κέρας ap. illum: ut alios omittam Il., apud hunc autem, Ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπέργων. Usi sunt postea et alii passim. Xen. (K. 10, 12.) Ἐπιστρέφοντα τὰς πλευρὰς τὰς εὐωνύμους εἰς D
τὴν χεῖρα τὴν εὐώνυμον, Aristot. Εἰς τὰ εὐώνυμα μικρὸν παρεκκλίνουσα, Plut. de Vit. Pud. Μηδέποτε τῷ δεξιῷ μηρῷ τὸν εὐώνυμον ἐπιτιθέναι. || Εὐώνυμος appellata fuit Una ex Æoli insulis, quod a læva sita sit iis qui e Lipara in Siciliam navigant: διὰ τὸ εὐώνυμος κεῖσθαι τοῖς ἐκ Λιπάρας εἰς Σικελίαν πλέουσιν, inquit Strabo. || Εὐώνυμος est etiam Arbor Punicæ mali magnitudine, atque folio ejusdem, majori quam vincapervinca, et ut Punica, tenero: flore albo, et violæ proximo odore gravi ac pestifero, folliculis sesami, in quibus acinus quadrangulus, solidus, pecori gustatu lethalis. Sunt qui EAM Ἀνώνυμον vocent. Hæc Gorr., quæ e variis collegit. Plin. cum 13, 21. de myrice loquens, hæc scripsisset, In Syria et in Ægypto copiosa hæc est, cujus infelicia ligna appellamus, quæ tamen infeliciora sunt Græciæ; gignit enim arborem etc. Et in extremo capite, Materies est dura atque firma; qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, mortesque miseras. Cum, inquam, hæc ibi scripsisset Plinius, sequens caput ita orditur, Nec auspicatior in Lesbo insula arbor quæ vocatur εὐώνυμος, non absimilis Punicæ arbori, inter eam et laurum folii magnitudine, figura vero et mollitia Punicæ, flore candidiore, statim pestem denuntians etc. Ubi quod dicitur Nec auspicatior, referendum ad illa præcedentis capitis verba. Plane autem existimo vocabulo utentem illo, ad vim Græcæ appellationis allusisse: perinde ac si diceret, Nec magis est auspicata, quam altera illa, quæ tamen εὐώνυμος, quasi Auspicata, vocata fuit. Nam ut δυσώνυμος ostendi apte reddi posse Inauspicatus, sic εὐώνυμος quin commode reddi queat Auspicatus; minime cuiquam dubium esse debet. Fuerit igitur εὐώνυμος dicta per antiphrasin, simulque κατ' εὐφημισμόν. Inauspicatam certe ac infelicem merito posse dici, e Theophr. quoque (H. Pl. 3, 18, 13.) apparet, scribente florem ejus ὄζειν δεινὸν ὥσπερ φόνου. Quibus verbis reliquam hanc descriptionis partem adjungit, Ὁ δὲ καρπὸς ἐμφερὴς τὴν μορφὴν μετὰ τοῦ κελύφους, τῷ τῆς σησάμου λοβῷ· ἔνδοθεν δὲ στερεόν, πλὴν διῃρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν· τοῦτο ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν προβάτων, ἀποκτιννύει, καὶ τὸ φύλλον, καὶ ὁ καρπός, καὶ μάλιστα τὰς αἶγας, ἐὰν μὴ καθάρσεως τύχῃ· καθαίρεται δὲ ἀνόχῳ. E quibus hæc Plin., quæ subjungit verbis quæ modo protuli, Fert siliquas sesami similes, intus granum quadrangula figura, spissum, lethale animantibus, necnon et in folio eadem vis. Succurrit aliquando præceps alvi exinanitio. Hæc ille. Sunt qui putent esse, quam vulgo appellamus Du fusain. [" Musgr. Or. 1008. Diod. S. 1, 300. ad Herod. 702. Wakef. Eum. 445. ad Lucian. 2, 319." Schæf. Mss. Pind. N. 4, 39. 7, 70. 125. 8, 81. 11, 25. Π. 11, 89. Ὀ. 2, 13. Fr. p. 74. Heyn. * " Ἐξευωνυμῶν, Herodian. Epimer. 260. * Ἐχεώνυμον, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss.]

[* " Θεωνυμικὸς γνῶσις, Cognitio Dei nominis, Dionys. Areop. 162. 269." Kall. Mss.]

Ἱερώνυμος, ὁ, ἡ, q. d. Sacrinominis, Cui sacrum est nomen, Lucian. Lexiph. vel potius Lexiphanes ap. Lucian. (10.) Ἔγκλημα ἐπάγοντας ὅ, τι ὠνόμαζεν αὐτούς· καὶ ταῦτα, εὖ εἰδὼς ὅτι ἐξ οὗπερ ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοί, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Quod vocab. ex iis esse videtur, quæ Luciano displicuerunt. At pro Nom. proprio et ap. Eund. et ap. alios reperitur. [* " Ἱερωνυμέω, Theod. Prodr. Ep. in Lazerii Misc. 1, 60. et in Notit. Mss. 6, 541." Boiss. Mss. * Ἰσώνυμος, Cognominis, Pind. Ὀ. 9, 96. * Ἰσωνυμία, Spitzner. de Versu Gr. Her. 193.]

[* Κακώνυμος, Suid. v. Δυσώνυμος, Eust. Il. Z. p. 499, 41. * " Κακωνυμία, Nominis infamia, Athan. 1, 115. Symm. Exod. 32, 25." Kall. Mss.] Καλλιώνυμος, q. d. Pulcrinominis, i. e. Pulcrum nomen habens. Sed Piscis est nomen ap. Aristot.: Hes. quoque Nomen piscis esse testatur; sed quosdam ad appellationem Pudendi virilis itemque muliebris transtulisse. [" Genus piscis, Hippocr. 549. Etym. M. Ælian. Menander." Wakef. Mss.] " Καλλιόνιος, ὁ, Callionius, " ap. Diosc. l. 2. in Piscium censu legitur. Sed for" san cum Hermolao reponendum καλλιώνυμος." Κυθώνυμος, Nomen habens occultandum, quod occultari debet, et oblivioni mandari. Et generalius pro Infamis. Vide Hes. " Ab Hes. exp. etiam οὗ ἄν τις " ἐπικρύψειε τοὔνομα διὰ τὰς συμφοράς: quæ exp. fa" cit ut suspicer scr. Κυθωνύμου, ut Κυθνώδης, a Cy" thno insula fœde vastata: præsertim cum ea scri" ptura seriei alphabeticæ sit conveniens. Vide et " Zenod."

Μεγαλώνυμος, q. d. Magninominis, si modo composite Magninominis dicere liceret, ut Binominis. Accipitur autem ὄνομα in hoc comp. pro Celebritate, sicut et nomen a Latinis sæpe accipi scimus. Fuerit igitur μεγαλώνυμος, Nominatissimus, Celeberrimus; nam et Hes. μεγαλώνυμον exp. μεγαλόδοξον. Utitur hoc Aristoph. tanquam grandiloquentiam affectans, (N. 569.) Καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ' Αἰθέρα. || Nom. proprium ap. Lucian. Lexiph. [13. " Pierson. Veris. 21. Μεγαλώνυμος, * Μικρώνυμος, * Μειώνυμος, Jambl. Arithm. p. 12. Ἀπ' αὐτῆς (τῆς μονάδος) ὡς ἀπὸ σπέρματος καὶ ἀϊδίας ῥίζης ἐφ' ἑκάτερον ἀντιπεπονθότως αὔξονται οἱ λόγοι, τῶν μὲν ἐπ' ἄπειρον τεμνο-

μένων, μειούμενοι μεγαλωνυμώτεροι ἀεὶ, τῶν δ' ἐπ' ἄπειρον αὐξομένων, ἔμπαλιν μεγεθυνόμενοι, Majori numero: 68. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ μείζονος ὅρου πρὸς τὸν ἔλαττονα μονάδι μειωνυμώτερον : 100. Ἕκαστος πολύγωνος σύστημά ἐστι τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν μονάδι μικρωνυμωτέρου καὶ τριγώνου τοῦ ἐνὶ βαθμῷ ὑποβιβασμένου, Unitate minus nomen habet." Schn. Lex. Suppl. * " Μονωνύμως, Uno nomine, Amphiloch. 150." Kall. Mss.] Μυριώνυμος, Infinita nomina habens. E Plut. (7, 468.) affertur pro Epith. Isidis. [" Wessel. ad Diod. S. 1, 29." Schæf. Mss.]

Ὁμώνυμος, ὁ, ἡ, Idem nomen habens, Cognominis: licet Festus Cognomines esse dicat, qui ejusd. sunt cognominis. Quidam interpr. et Gentiles, e Cic.: qui tamen non dixit Gentiles ap. Plat., sed Quasi gentiles: ut videbis p. 31. mei Cic. Lex. Dicitur autem et ὁμώνυμός τινος, τινι, Isocr. Evag. Σαλαμῖνα κατῴκησεν ὁμώνυμον τῆς πρότερον αὐτῷ πατρίδος οὔσης. Sic Plut. Themist. Πρὸς τὸν ὁμώνυμον τοῦ θεοῦ βαδίζειν. Cum dat. autem cum ap. alios, tum ap. Herodian., aliquot ll. || Ὁμώνυμοι λέξεις, Vocabula quæ nomina habent ejusd. signif., Idem significantia vocabula. Apud Aristot. τὰ ὁμώνυμα, Idem nomen habentia, s. Commune. Quibus idem nomen obtigit. Dicitur vero et vox aliqua esse ὁμώνυμος, qua duæ res aut plures significantur: vulgo Æquivocum vocabulum vocant. Vide Συνώνυμος. [" Ad Lucian. 1, 851. Epigr. adesp. 368. Thom. M. 650. Aristot. Pepl. 8. Brunck. Aristoph. 2, 174. Toup. Opusc. 1, 219. 226. 236. Diod. S. 1, 270. 273. 326. 328. 379. ad 631. 2, 153. et var. lect., 357. 365. De constr., Jens. Lect. Lucian. p. 226. Lex. Gr. Tittm. 497. Cum gen., Diod. S. 1, 222. cf. 223. 376. Ὁ σὸς ὁ., Plato Theæt. 300." Schæf. Mss.] Ὁμωνύμως, q. d. Cognominiter, Eod. nomine, Uno et eod. nomine, Communi nomine, Aristot. Eth. 5, 1. Οἷον ὅτι καλεῖται κλεὶς ὁ. ἥτε ὑπὸ τὸν αὐχένα τῶν ζώων, καὶ ᾗ τὰς θύρας κλείουσιν. Dixerat autem paulo ante, Ἔοικε δὲ πλεοναχῶς λέγεσθαι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία, ἀλλὰ διὰ τὸ σύνεγγυς εἶναι τὴν ὁμωνυμίαν αὐτῶν, λανθάνει. In VV. LL. redditur Æquivoce, item Æquivoca nominis communione, e Gaza. [" Valck. Diatr. 95. Diod. S. 1, 229." Schæf. Mss.] Ὁμωνυμία, q. d. Cognominitas; ita enim potius dicendum esset, si a Cognominis fingere substantivum liceret, quam Cognominatio, ut habent VV. LL., Nominis communitas: ut in l. Aristot., quem modo protuli in Ὁμωνύμως. [" Toup. Opusc. 1, 352. Diod. S. 1, 290. 301. 316. ad Charit. 379. Conf. c. ἐπωνυμία, ad Diod. S. 1, 259. Ὁμωνυμία, * Ὁμωνυμίας, Jacobs. Anth. 11, 360." Schæf. Mss.] Ὁμωνυμέω, Cognominis sum, Idem mihi nomen est. Et ὁμωνυμεῖν, Cognominem esse, vel cognomines. Athen. (491.) Λαμπροκλῆς δὲ καὶ ῥητῶς τὰς πλειάδας εἶπεν ὁμωνυμεῖν ταῖς περιστεραῖς. Porphyrius hoc vocat κοινωνεῖν κατὰ τοὔνομα. [* Συνομώνυμος, Idem nomen habens, Ejusdem artis s. collegii socius, Athen. 173. Anal. 2, 11. * Συνομωνυμέω, Schol. Il. B. 497. * Ὁμωνύμιος, Anal. 1, 179. * Ὁμωνυμικὸς, unde * Ὁμωνυμικῶς, Epiphan. 1, 261.]

[* Πανώνυμος, Greg. Naz. 2, 252.] Παρώνυμος, Denominativus, q. d. Denominatitius. Ab alio vocab. denominationem habens. Exp. etiam Denominatione similis: de qua exp. dicam in Παρωνύμιος. Apud Aristot. sunt παρώνυμα, ut γραμματικὸς a nomine γραμματική, et ἀνδρεῖος a nomine ἀνδρεία. Dicuntur certe παρώνυμα Quæcunque ab aliis derivata sunt, quæ et παράγωγα: atque adeo ipsa etiam propria nomina quæcunque derivata sunt ab alio quopiam nomine, quod est appellativum: ut cum dicitur nomen hoc Πλάτων esse παρώνυμον a πλατύς: et Φίλων, a φίλος: et Θράσων, a Θρασύς: itidemque alia quamplurima. [" Stanl. Eum. 8. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 39. Brunck. Soph. 3, 391. Heyn. Hom. 4, 301. 8, 245. Sturz. Dial. Alex. 46. Schol. Apoll. Rh. 4, 321. Phryn. Ecl. 202. Thom. M. 470. Παρώνυμον, Liebel. Archil. 43. Plut. de S. N. V. 69. Παρώνυμα, Ammon. 117. Herodian. Philet. 458. Pierson." Schæf. Mss. Παρώνυμον, Gl. Adnomen, Prænomen: Παρώνυμα· Denominativa.] Παρωνύμως, q. d. Denominative, Denominatitie, Plut. (7, 153.) Πυθαγορικοὶ τοὺς μὲν κυάμους ἀφωσιοῦντο διὰ τὰς λεγομένας αἰτίας· τὸν δὲ λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον ὡς τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης: ubi vel deest aliquod partic., nimirum κληθέντας, aut aliud hujusmodi, vel scr. παρωνύμους, ut e vet. Cod. habet mea Ed. [Aristot. Eudem. 3, 1. " Phryn. Ecl. 161. Stanl. Eum. 8. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 397. Porson. ad Odyss. p. 59. Lips., Toup. ad Longin. 391. * Παρωνυμέω, Kuster. Aristoph. 193. Brunck. 2, 171." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 63, 31. 33. " Planud. de Arithm. Indica Ms." Boiss. Mss.] Παρωνυμία, Appellatio denominative facta, et q. d. derivative: ut si dicas vocem illam ἐρέβινθος esse παρωνυμίαν ἀπὸ τοῦ ἐρέβους. At vero Aquilæ Romano παρωνυμία est quæ aliis παρονομασία. Dicit autem esse Levem imitationem, ubi repono Immutationem; addit enim, Hæc figura ita ornat orationem, ut in nomine aut in verbo interdum syllaba, nonnunquam litera immutata, diversa significet: ut si velis sic enuntiare, Prætor iste, vel potius prædo sociorum. Vide ibi et aliud exemplum. [" Ruhnk. ad Rutil. p. 11." Schæf. Mss. * " Παρωνύμη, pro παρωνυμία, Jo. Malal. 2, 110." Elberling. Mss.] Παρωνύμιος, ὁ, ἡ, Denominatione similis, Bud. afferens e Plat. de LL. 6. (p. 262.) Ἀναγκαῖόν γε μὴν καὶ τούτοις παρωνυμίοις ποτὲ προσχρήσασθαι πόλιν ἅπασαν: ubi παρωνύμια, vocari ait vel Vocabula denominatione similia, vel Denominationes. At in VV. LL. ex eo affertur in libris de LL., non addendo quoto libro, παρώνυμος pro Denominatione similis; sed falso fortasse pro hoc παρωνύμιος. || Παρωνύμιον, Cognomen, ἐπωνυμία, Chrysippus ap. Athen. (565.) Τὸν πρῶτον προσκειράμενον, παρωνύμιον ἔχειν κόρσην: q. l. afferens Eust. legit προκειράμενον, ubi annotatione etiam dignum censuit παρωνύμιον pro ἐπίκλην positum. Ideo autem annotavit, quod revera sit rarum? sed invenitur tamen et ap. Plut. non uno in loco. Legimus enim in Fabio, Παρωνύμιον σωματικόν. In Numa autem (21.) Ἀπὸ δὲ Μαμέρκου Μαμερκίους· οἷς διὰ τοῦτο καὶ Ῥῆγας γενέσθαι παρωνύμιον, ὅπερ ἐστὶ βασιλέας. Faciunt autem hi ll. ut suspicer ap. eum de S. N. V. pro παρωνύμῳ reponendum παρωνυμίῳ, ubi scribit, Παρωνύμῳ χρησάμενος ἀντὶ τοῦ ὀνόματος. Accipi autem ibi sive παρώνυμον sive παρωνύμιον pro Cognomine, manifestum est, cum pro eod. subjungat ἐπωνύμιον. Quid si vero dicamus ι hic superesse, ut ibi contra deesse? Ita enim legitur, Ἐκαλεῖτο Καλλώνδης, ὡς ἔοικεν· ἦν δ' αὐτῷ Κόραξ ἐπωνύμιον. Usus certe hujus NOMINIS Ἐπωνύμιον nullum exemplum invenio: [exempla autem supra sunt allata:] unde fit ut lubenter ι ex hoc in alterum transferam, sc. ut hic ἐπώνυμον, ita illic παρωνυμίῳ legens. [In Hippocr. Epidem. 6. p. 822. perperam legitur παρωνόμιον.] Παρωνυμίζω, VEL Παρωνυμιάζω, Denomino. Pro qua signif. Bud. affert παρωνυμίζω ex Aristot.: παρωνυμιάζω autem e Themistio, Οὐ γὰρ ἀνδριάντα καλοῦμεν χαλκὸν, καὶ κλίνην, ξύλον· ἀλλὰ παρωνυμιάζοντες, τὸν μὲν, χαλκοῦν, τὴν δὲ, ξυλίνην, Utentes vocabulis quæ derivata sunt a χαλκὸς et a ξύλον, vocamus χαλκοῦν et ξυλίνην. [Aristot. Phys. 7, 3. * Παρωνυμίασμα, Hes. v. Παρόμφημα. * " Ἀντιπαρώνυμος, cf. Cam. ad Nicom. Geras. p. 26." Kall. Mss. * Ἀντιπαρωνυμέομαι, cum dat., Nicom. Arith. 1. p. 1177. vide Schn. Lex. Suppl. * " Παρωνυμόω, i. q. παρωνυμιάζω, Nicet. Annal." Schn. Lex.]

" Περιώνυμος, Cujus nomen nobilitatum est et fa-
" migeratum, Nobilis, Celeber, Clarus, Appian. B. C.
" 2. de Catilina, Μεγέθει τε δόξης καὶ γένους λαμπρό-
" τητι περιώνυμος. Sic, Ὁ περιώνυμος ἐν Ἱεροσολύμοις
" ναός." [" Musgr. Or. 1008. ad Charit. 785. ad Lucian. 2, 46. 336." Schæf. Mss. Orph. Arg. 147. " Amphiloch. 16. Andr. Cret. 129. 142." Kall. Mss.] Πολυώνυμος, q. d. Multinominis, Multa nomina habens. Utitur hac voce πολυώνυμος is qui nunc extat Orph. [H. 1, 1. 9, 13. 10, 10. 15, 9. 26, 4. 35, 1. 39, 1. 49, 2. 51, 1. 55, 1. 58, 2.] item Hesiod. Θ. (785.) qui dicitur itidem appellasse ὕδωρ πολυώνυμον, a colorum varietate. Exp. vero et ἔνδοξος, τίμιος, i. e. Celebris, Honoratus. Vide alia

ap. Hesych., de cujus verbis dicam et in Πολυωνυμία. Πολυώνυμα vocata fuerunt et Ea quæ alii dixerunt συνώνυμα. Vide Eust. 8. [" Ad Charit. 785. ad Herod. 507. Musgr. Or. 1008. Valck. Adoniaz. p. 395. Pierson. Veris. 31. Ilgen. ad Hymn. 220. T. H. ad Lucian. Dial. 90. ad Callim. 1. p. 68. * Πολυωνυμέω, Tzetz. Exeg. in Il. 58, 20." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 7, 21.] Πολυωνυμία, ἡ, Multitudo nominum, Callim. H. in Dian. (7.) Δός μοι παρθενίην αἰώνιον ἄππα φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ. Ubi habes πολυωνυμίην Ionice pro πολυωνυμίαν. Explicatur autem h. l., ut de hoc obiter lectorem moneam, verbis Hesychii, qui postquam dixit μονάδα vocari solitam πολυώνυμον, addit esse Apollinis epith. Perinde enim est ac si diceret Diana, Fac sim æque πολυώνυμος atque Apollo, aut magis etiam: adeo ut polyonymia certare mecum non possit. || Celebritas, Gloria: ut πολυώνυμος exp. ἔνδοξος. || Πολυωνυμία interdum pro συνωνυμία, sicut πολυώνυμα dixi appellata, quæ et συνώνυμα, Eust. 284. [" Valck. Adoniaz. p. 395. Phœn. p. 397. Pierson. Veris. p. 31. Ilgen. ad Hymn. 220. T. H. ad Lucian. Dial. p. 90." Schæf. Mss.] Προώνυμος, Nomen habens antea. In VV. LL. exp. Prænominatus, ubi affertur hic Nonni versus, (Jo. 116, 4.) Ὕδωρ στελλομένοιο προώνυμον ἐκ σέο τομπῆς. [* Προωνύμιον, Gl. Prænomen. * " Προσώνυμος, Wakef. S. Cr. 4, 55." Schæf. Mss.] " Προσω-" νυμία, pro Appellatio, Cognomen, e Plut. Pericle," [Marcello 8. Hippocr. 123, 21. Orph. Fr. 7, 8. " Phot. adv. Manich. in Wolfii Anecd. Gr. 1, 5. Schol. Arat. Phœn. 172." Boiss. Mss.]

[* " Σεμνώνυμος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 541." Boiss. Mss. * " Σεμνωνυμία, ibid." Elberling. Mss.]

Συνώνυμος, ut συνώνυμος λέξις, Nomen s. Vocabulum communem cum alio signif. habens. Vocab. cum alio significatione conveniens. Nam συνώνυμα vocabula sunt hæc, quæ et πολυώνυμα vocata tradit Eust., βροτὸς, μέροψ, ἄνθρωπος: itidem, ξίφος, ἄορ, σπάθη, φάσγανον: sic etiam, θυμὸς, χόλος, ὀργή. Apud Theophr. H. Pl. 9. συνώνυμοι redditur a Gaza Nominis consortes. Apud Aristot. legitur sing. num. συνώνυμος Eth. 5, 2. Ὥστε φανερὸν ὅτι ἐστί τις ἀδικία παρὰ τὴν ὅλην ἄλλη ἐν μέρει συνώνυμος, ubi quidam e vet. Interpr. reddiderunt Univoca, cum potuissent et Latinius et apertius reddere, Eod. nomine appellata, vel communi. Aut, Communionem nominis habens. Sic autem differre traduntur συνώνυμα et ὁμώνυμα: ut συνώνυμα quidem sint, idem significantia nomina, ut ea quæ paulo ante protuli, cujusmodi ap. Lat. Ensis, Gladius, Mucro, at ὁμώνυμα non ejusd. signif., sed idem nomen habentia: ut homo pictus et homo vivus hominis voce ὁμωνύμως comprehenduntur. Martianus Capella, si qua ejus esse debet auctoritas, Æquivocum dixit ἀντὶ τοῦ ὁμωνύμου: scribens Æquivocum esse quando multarum rerum unum est nomen, sed non ead. definitio: ut leo. Nam quantum ad nomen attinet, inquit, verus et pictus et cœlestis, leo dicitur: quantum ad definitionem, aliter verus definitur, aliter pictus, et aliter cœlestis. Sic autem et Eust. postquam dixit, Βοῦς γὰρ ὁ ἐργατικὸς τοπρῶτον ἐκλήθη: καὶ κύων δὲ, ὁ χερσαῖος· ὁ δὲ δυσώνυμος θαλάσσιος βοῦς, καὶ ὁ ἔννγρος κύων, ὕστερον ἐξ ὁμοιότητός τινος τὰς τοιαύτας ἔλαχον κλήσεις: subjungit, Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἑτέρων μυρίων ὁμωνύμως γέγονε· καὶ τοῦτό ἐστιν ὃ τὴν ἐν ὁμωνυμίᾳ σύνοδον ἢ σύγχυσιν ἤθροισεν. At ἀντὶ τοῦ συνωνύμου dixit Plurivocum; scribit esse enim Plurivocum, quando multis nominibus una res dicitur, ut gladius; nam et ensis, inquit, et mucro idem significant. Cujus verba ideo etiam profero, quod in VV. LL. falso annotetur eum ὁμώνυμα vocare Plurivoca. At vero Aristot. συνώνυμα esse dicit, ὧν τό, τε ὄνομα κοινὸν, καὶ ὁ κατὰ τοὔνομα λόγος τῆς οὐσίας ὁ αὐτός· οἷον, ζῶον, ὅ, τε ἄνθρωπος καὶ ὁ βοῦς· τούτων γὰρ ἑκάτερον κοινῷ ὀνόματι προσαγορεύεται ζῶον. [" Ruhnk. ad Rutil. p. 11. Idem significans, Villoison. ad Longum 64. Συνώνυμα, Valck. Præf. ad Ammon. p. xxi. cf. p. xx." Schæf. Mss.] Συνωνύμως, Communi s. Ead. diversorum vocabulorum significatione; Vo-

A cabulis inter se significatione convenientibus, ut cum dicuntur aliqua vocabula pro eod. poni συνωνύμως. Plut. Λέγεται δὲ σ. ἀὴρ καὶ πνεῦμα, Duo hæc nomina significatione conveniunt. Συνωνυμία, Nominis communio, Nominis cum alio communio in significatione, Nominum inter se communio, [" Chrys. in Jo. c. 1. Hom. 14. T. 2. p. 609, 7." Seager. Mss.] Vel, Diversa vocabula idem significantia. Rom. Aquila inter Schemata orationis συνωνυμίαν numerans, Synonymia, inquit, communio nominis. Utimur autem eo genere elocutionis, quoties uno verbo non satis videmur dignitatem aut magnitudinem rei demonstrare, ideoque in ejusd. significationem plura conferuntur: ut si dicas, Prostravit, afflixit, perculit. || Συνωνυμία Dialecticis, cum pluribus eadem definitio convenit: ut hominis definitio, Socrati, Platoni, ac ceteris. Vel, Cum eidem et nomen et nominis definitio recte tribuitur: ut homini animantis. Alioqui est ὁμωνυμία: ut pictus Mercurius, s. Mercurii simulacrum habet quidem idem nomen, sed cui definitio non convenit.
B VV. LL. Vide Συνώνυμος. Συνωνυμέω, pro συνώνυμός εἰμι, s. συνώνυμον: ut cum dicunt Gramm. συνωνυμεῖ τὸ θοὸν τῷ ὀξεῖ, pro Nomen hoc θοὸν cum nomine ὀξὺ convenit significatione. Et συνωνυμεῖν pro συνώνυμον vel συνώνυμα εἶναι. [" Schol. Aristoph. Πλ. 388. Athen. 1, 19(=11.)" Schæf. Mss. " Pari sum nomine, Philo J. 1, 304." Wakef. Mss. " Eod. nomine appellor, Clem. Alex. 259." Kall. Mss.] Συνωνυμούντως, i. q. συνωνύμως, Communi s. Eadem diversorum vocabulorum significatione, Vocabulis inter se significatione convenientibus. [Schneidero vocab. dubiæ fidei.]

[* Ταυτώνυμος, Cæsarius Dial. 3. Interr. 128. * Τριακοντώνυμος, Epiph. 1, 249. " Iren. 96. * Τριτώνυμος, Athan. 2, 153. v. 158." Kall. Mss.] Τριώνυμος, q. d. Trinominis, sicut διώνυμος dicitur qui Latine Binominis. Τριωνυμία, q. d. Trinominitas, Tria nomina, Eust. 353. cum dixisset, Ῥητέον οὖν ἐν ὀλίγῳ, ὅτι οὐ μόνον Ζελειῶται οἱ τοῦ Πανδάρου, ἀλλὰ καὶ Τρῶες, ἤδη δὲ καὶ Λύκιοι, subjungit, Τριωνυμία οὖν
C ἐθνικὴ καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Μυρμιδόνων προείρηται. ["* Τυρώνυμος, Anna C. 51." Elberling. Mss.]

[* Ὑπερώνυμος, Qui exprimi verbis non potest, Dionys. Areop. de Divin. Nom. 385.]

Φερώνυμος, q. d. Ferens nomen suum, i. e. Ferens veritatem nominis sui: ut familiarem afferam expositionem, et quæ omnino sit ad verbum: i. e. Cui verum est nomen, Qui vere est talis, qualem nomen testatur: cui contr. est ψευδώνυμος. Potest etiam exponi Suo respondens nomini, E re nomen habens: ut Ovid. de anu dixit, quæ et διψὰς vocabatur, sic vere semper erat διψαλέη. Theodorit. H. E. 1. Τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις δὲ προεδρείαν Μακάριος ἐπιστεύθη, φερώνυμος ἀνὴρ, καὶ παντοδαποῖς κοσμούμενος ἀγαθοῖς, Moribus nominis sui vim significatumque referens, et apposite sic nuncupatus, quasi nomen ejus, ad exitum ejus omen fuerit, Bud. Idem 5. Πραῦλος τὴν τῆς ἐκκλησίας ἐπιστεύθη κηδεμονίαν, ἀνὴρ τῷ ὄντι φερώνυμος, i. e. Qui ut πραῦλος vocatur, ita est re vera πραῢς, Mitis et clemens. Sonat autem
D πραῦλος q. d. Clementulus. Et φερώνυμον ὄνομα, quod Hom. et Hesiod. appellarunt ἐπώνυμον, ut multis supra docui. [" Euseb. H. E. 5, 24." Mendham. Mss. " Huschk. Anal. 276. Christod. Ecphr. 32. Brunck. Soph. 3, 453. Jacobs. Anth. 11, 22. Siebel. ad Hellen. 119. ad Diod. S. 1, 312. Abresch. Lectt. Aristæn. 70. Sic Sophocles φορεῖν τοὔνομα, ad Diod. S. 1, 312." Schæf. Mss. Nicander Θ. 666. Ælian. H. A. 17, 8.] Φερωνύμως, Nomine vere ipsi rei respondente, Nomine rei congruo. Item φ. προσαγορεύειν, A similitudine congrua, recte appellare: sequendo Budæi interpr., qui hæc verba Aristot. de Mundo, Ὑπὸ τοῦ φ. ἂν κορυφαίου προσαγορευθέντος, ita vertit, Quem a similitudine sane congrua coryphæum mundi recte appellaris. [" Valck. Phœn. p. 242." Schæf. Mss. * Φερωνυμέω, Eust. Il. Z. 478.] Φερωνυμία, Nominis convenientia cum re, Nominis congruentia, Eust. 776. Διὸ καὶ τὴν Ἀλκυόνην ὁ ποιητὴς ἐπώνυμον οὕτω καλεῖσθαί φησιν, ἤγουν κατὰ φερωνυμίαν, ἢ μάλιστα εἰπεῖν, κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόμα-

τος, [Opp. 'Α. 1, 243. ἔργων. * " Αὐτοφερώνυμος, A Euthal. in Paul. Epist. 529. (* Φωτώνυμος, unde) * Φωτωνυμία, Dionys. Areop. 190. (* Φωτωνυμικὸς, unde) * Φωτωνυμικῶς, 188." Kall. Mss.]

[* " Χαριτώνυμος, cf. Du Thiel. in Notit. Mss. 8, 158." Elberling. Mss. " Tzetz. Ep. 2. Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 242. * Χριστώνυμος, (A Christo nomen sortitus,) 170. Herod. Epimer. 203. * Χριστωνυμέω, ibid." Boiss. Mss.]

Ψευδώνυμος, Mendax nomine, ut dixit Ovid. Mendax cognomine, Nomen suum mentiens, Non respondens suo nomini, Nomen habens rei non respondens. Opp. enim τῷ φερώνυμος, ut modo dixi. Æsch. Pr. (716.) p. 44. meæ Ed., Ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον, ubi Schol. annotat hoc dici de fluvio cui Ἄραξις nomen est, impositum ei παρὰ τὸ ἀράσσειν, a magno sc. undarum fragore: et quoniam τῷ ὀνόματι ἡ πρᾶξις συνᾴδουσά ἐστι, vocasse οὐ ψευδώνυμον: perinde ac si dixisset, Qui non immerito vocatur Araxis: [S. c. Th. 676. " Jacobs. Anth. 12, 298." Schæf. Mss.] Ψευδωνύμως, Mendaci nomine, Falso nomine, Nomine rei non conveniente, Æsch. Pr. (85.) p. 10. meæ Ed. Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα Καλοῦσιν· αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως Ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τύχης. [" Casaub. ad Athen. 1. p. 14." Schæf. Mss.]

Compp. in ωνυμια desinentia, non præcedentibus Adjectivis in ωνυμος.

Ἀντωνυμία, ἡ, Pronomen, Pars illa orationis quæ pro nomine ponitur. Extat passim ap. Gramm., et quidem cum alios, tum Eust.: ap. quem habes et ἀντωνυμία πρωτότυπος, et κτητικὴ, item ἀναφορικὴ: necnon σύνθετος. Vide et in Ἀντονομασία quædam ejus verba de usu ἀντωνυμίας. [Dionys. H. de C. VV. 21. Schol. Eur. Hec. 534.] Ἀντωνυμικὸς, q. d. Pronominalis, Ad pronomen pertinens, [Dionys. H. 2, 218, 37. Eust. Od. A. p. 12, 35. 37.] Ἀντωνυμικῶς, q. d. Pronominaliter, Habendo usum pronominis, Obtinendo locum pronominis. Reperitur autem et nomen illud et hoc adverbium ap. Gramm. [* Ἀντωνυμιακὸς, Etym. M. 757, 40.] Μετωνυμία, ἡ, Transnominatio; si tamen formam vocis respiciamus, μετονομασία quidem est Transnominatio: at μετωνυμία sonat q. d. Transnominitas. A Fabio exp. Nominis pro nomine positio. Cujus vis est, inquit, pro eo quod dicitur, causam propter quam dicitur, ponere. Sed ut ait Cic., ὑπαλλαγὴν Rhett. dicunt. Hæc inventa ab inventore, et subjecta ab obtinentibus significat: ut Cererem corruptam undis: et, Receptus terra Neptunus classes aquilonibus arcet. Vide plura ibid. Is autem Ciceronis l., cujus hic meminit, habetur in Oratore: Mutata (verba, ea dico) in quibus pro verbo proprio subjicitur aliud, quod idem significet, sumtum ex re aliqua consequenti. Quod quanquam transferendo fit, tamen alio modo transtulit, cum dixit Ennius, arce et urbe orba sum; alio modo, si pro patria arcem et urbem dixisset. Et, horridam Africam terribili tremere tumultu, cum dicit, pro Afris immutat Africam. Hanc, ὑπαλλαγὴν Rhett. dicunt, quia quasi summutantur verba pro verbis, μετωνυμίαν Gramm. vocant, quod nomina transferantur. Eust. ait in eo, quod Homerus dicit Πανδαρέου κούρην, Pandarei filiam, ἀντὶ τῆς ἀηδόνος, Pro Luscinia, esse τινὰ τρόπον μετωνυμίας vel μεταλήψεως: quem ap. Pind. esse frequentem, quippe multorum locorum mentionem facientem, qui ab heroidibus nomen acceperunt, de locis illis tanquam de personis loquatur. At Fabius non in illo libro e quo verba quædam protuli, sed 9, 3. alium quendam usum μετωνυμίας affert, quem ap. eum vide. Μετωνυμικὸς, Metonymicus, Ad metonymiam pertinens, Metonymiam habens, Per metonymiam positus. Μετωνυμικῶς, Metonymice, Per metonymiam, Utendo metonymia: Μ. δὲ τοῦτο λέγεται.

De compp. in υμιος s. υμιον desinentibus.

In υμιος et υμιον desinentia compp. sunt Παρωνύμιος et Παρωνύμιον, item Ἐπωνύμιον: sed de illorum quidem scriptura constat, at hæc suspecta est, ut in Παρωνύμιος docui, quod vide post Παρώνυμος.

•

ὌΝΟΣ, ὁ, Asinus, Il. Λ. (557.) Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας Νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγῃ. Ubi νωθὴς ὄνος, qui Virgilio Tardus asellus, Ovidio Lente gradiens asellus. Xen. K. Π. 7, (5, 6.) Πιεζόμενοι ὑπὸ τοῦ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι, Asini clitellarii: 1, (4, 7.) ὄνοι ἄγριοι: contra Plut. Alex. ὄνος ἥμερος. Athen. 5. Ὄνων ἶλαι πέντε: 10. Ἐπὶ ὄνων ἅρματος κωμάζειν. At de ὄνου γνάθος, ὄνου πόκαι, ὄνου σκιά: item de ὄνος ἀντρώνιος, Ὄνος ἄγει μυστήρια, vide Hes. Vide et alia ap. Suid. et Erasm. Chil. [" In his est illud Ὄνος λύρας, ubi non utique ἀκούει subintelligendum, sed percommode etiam ἅπτεται, ut e Machonis versiculis apparet ap. Athen. 349." Schw. Mss.] Apud Nicandr. autem Θ. (628.) ὄνου πετάλιον, Origani species quædam est, quasi ὀνόφυλλον, ut Schol. tradit, Σὺν καὶ ὄνου πετάλειον ὀρείγανον. Ὄνοι dicuntur etiam Stellæ duæ juxta
B φάτνην, Præsepe, collocatæ, non longe a cancro, ut docet Proclus. Lat. Asellos et Asinos nominant. Plin. l. 18. c. ult. Sunt in signo cancri duæ stellæ parvæ, Aselli appellatæ, exiguum inter illas spatium obtinente nubecula, quam Præsepia appellant. Festus Avienus, in cancro, qua duro concava dorso Tegmina curvantur, geminus micat ardor in auras: Hos dixere asinos, ortos Thesprotide terra. Et mox, hos itidem qualis præsepibus esse Forma solet, dispar chelarum forma coruscat. Vide plura de his asinis in Comm. Germanici Cæsaris Phænomenis addito. [Theophr. Fr. 6, 1, 23. et not.]

Ὄνος SIVE Ὀνίσκος, Piscis etiam nomen est, Athen. (118.) e Dorione, de piscibus quibusdam loquens, quibus plura tribuuntur nomina, et speciatim de χελλάρῃ, Καὶ γὰρ καὶ τοῦτον, ἕνα ὄντα ἰχθὺν, πολλῶν ὀνομασιῶν τετυχηκέναι· καλεῖσθαι γὰρ καὶ βάκχον καὶ ὀνίσκον καὶ χελλάρην. Sic Eust. 862. Ὄνος, ἰχθὺς ποιὸς, ὁ καὶ ὀνίσκος καὶ βάκχος. Apud eund. tamen Athen. 7. idem Dorion χελλάρην s. γαλλαρίαν, spe-
C ciem facit ὀνίσκου: nam de fluviatili muræna loquens, ait, Ἔχει μίαν ἄκανθαν μόνην ὁμοίαν τῷ ὀνίσκῳ τῷ καλουμένῳ γαλλαρίᾳ. Sic Plin. 9, 17. Asellorum duo genera: callariæ minores, et bacchi, qui non nisi in alto capiuntur, ideoque prælati prioribus. De lapillis autem, quos ὄνος piscis in capite habet, lege quæ Athen. 7. ex Aristot. refert, et quæ Plin. 32, 10. Sed notandum Dorionem discrimen statuere inter ὄνον et ὀνίσκον, ut Athen. docet l. c., ex Eo proferens, Ὄνος, ὃν καλέουσί τινες γάδον· γαλλερίδας, ὃν καλέουσί τινες ὀνίσκον τε καὶ μάξεινον: alii tamen nullum ponunt, ut Euthydemus ibid., de ὄνῳ loquens, οἱ μὲν βάκχον καλοῦσιν, οἱ δὲ γελαρίην, οἱ δὲ ὀνίσκον: et Archestratus, τὸν ὄνον, τὸν καλλαρίαν καλέουσι. Quod vero attinet ad χελλάρης, γαλλαρίας, καλλαρίας, et γαλλερίδας, ejusd. piscis nomen sunt, scripturam tantum differentem habens. Vide et Ælian. [Opp. 'Α. 3, 140.] Ὀνίσκοι, Eustathio sunt εἶδός τι σκάρων, ut in Ὀνίας videbis. ‖ Est Ὄνος præterea Genus quoddam Locustæ, cui etiam nomen
D ἀσίρακος, Diosc. 2, 57. Ἡ δὲ λεγομένη ἀκρὶς, ἀσίρακος, ἢ ὄνος, ἄπτερός ἐστι καὶ μεγαλόκωλος.

Ὄνος SIVE Ὀνίσκος, dicitur etiam Bestiola quædam multipes, coloris fusci et subcinericii, nascens in locis humectis, sub aquariis plerumque vasis: quæ contacta in orbem pilulæ rotundissimæ similem se complicat: alio nomine κουβαρὶς dicta et πολύπους et κύαμος: vel conjunctim ὄνος πολύπους, κατοικίδιος: Lat. Multipeda, Cutio, Porcellio: quam vocem Itali retinere dicuntur. Diosc. 2, 37. περὶ κουβαρίδων, Ὄνοι οἱ ὑπὸ τὰς ὑδρίας, ζῶά εἰσι πολύποδα, σφαιρούμενοι κατὰ τὰς ἐπαφὰς τῶν χειρῶν. Gal. de LL. Aff. 3. Ὀνίσκος κατοικίδιος, ζῶόν ἐστι πολύπουν, ἐν τοῖς ὑδρηροῖς ἀγγείοις καὶ ἐν ταῖς κοπρίαις γεννώμενον, κατὰ δὲ τὰς τῶν δακτύλων ἐπερείσεις σφαιρούμενον: 11 de Simpl. Med. Fac. in c. περὶ Δράκοντος, hæc animalcula a quibusdam sui temporis hominibus dicit appellari κυάμους, quoniam παραπλήσιοι τοῖς ἐδωδίμοις κυάμοις εἰσὶν, ὅταν ἑαυτοὺς σφαιρώσωσι, φαιοὶ κατὰ τὴν χρόαν ὄντες. Scrib. Larg. c. 5. Bestiolæ multorum pedum,

A quæ tactæ complicant se in orbem pilulæ rotundissimæ similem: κατοικιδίους ὄνους aut πολύποδας Græci hoc genus animalium vocant. Marc. Empir. c. 9. Cutiones, bestiolæ sunt multipedes, cute dura et solida: quæ tactæ complicant se in orbem pilulæ rotundissimæ: πολύποδας Græci appellant. Idem alibi, Multipedes cutiones, qui in stercore nascuntur, quique contacti in globulos complicantur. Et alibi, In locis humidis et sordidis sub lapidibus inveniuntur bestiolæ multipedes, quæ contactæ contrahuntur et rotundantur. Cæl. Aurel. Chron. 1, 4. Et porcelliones, h. e. animalia quæ humectis et aquosis locis sæpe nascuntur, a Græcis appellata ὀνίσκοι. A Theophr. quoque ὄνος vocatur: ut H. Pl. 4, 4. de serpentibus et lacertis, quæ ἄποτα esse animalia dicit, Τοὺς δὲ Λίβυας λέγειν, ὅτι τὸν ὄνον ἐσθίει ταῦτα, ὃς καὶ παρ' ἡμῖν γίνεται πολύπουν τι καὶ μέλαν, συσπειρώμενον εἰς ἑαυτό: ubi quidam leg. putant συσφαιρούμενον, quoniam Gal. eum σφαιροῦσθαι dicit. Apud Eund., eod. l. c. 7. de quercu, Καὶ κάτω δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ καυλῷ περιπεφυκότων τινῶν ὅλων, ἐν τούτοις δεδυκότες οἱ ὀνίννοι καὶ ἄλλ' ἄττα, καὶ τὸ ὅμοιον πολύποδι, pro ὅλων iidem reponunt ἰούλων, et ὀνίσκοι pro ὀνίννοι: annotantque Hes. et Suid. B confudisse ἴουλον, et ὄνον, quippe ap. quos hæc verba legantur, Ἴουλος, ζῶον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον· τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γινόμενον ὄνον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον, ἴουλον καλοῦσι. [Vide Theophr. ap. Schol. Apoll. Rh. 1, 972.] Errasse præterea Plin. 29. c. ult. Millepeda, ab aliis Centipeda aut Multipeda dicta, animal est e vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se: ὀνίσκον Græci vocant, alii τίλον. Illam autem, quæ non arcuatur, σῆπα Græci vocant, alii σκολόπενδραν, minorem perniciosamque. Errasse inquam, quod ὀνίσκος nec pilosus sit vermis, nec arcuatim repat, nec Millepeda aut Centipeda dicendus sit, sed Multipeda: Millepedam autem s. Centipedam, vermem terræ pilosum, quique multis pedibus arcuatim repat, animal esse ex erucarum genere, vites corrodens atque olera: et a Colum. Hirsutam dici, a Græcis ἴουλον, teste etiam Suida, C cui ἴουλος est ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ πολύπους. A qua hirsutia ἰούλους dici Quosdam etiam pilosos vermes nigros, e terrestrium lumbricorum genere, quod e maris litoribus effoditur ad piscium escam: quia hirsutam s. millepedam villis repræsentant: de quibus Numenius ap. Athen. (305.) Καὶ δὲ σύ γε μνήσαιο δελείατος, ὅ, ττι παρ' ἄκρα Δήεις αἰγιάλοιο γεώλοφα· τοὶ μὲν ἴουλοι Κέκληνται, μέλανες, γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης. Superiores autem ἰούλους a Lycophr. Schol. vocari ἰούλους μυριόποδας, et longe differre a scolopendra, ut et Nicand. Θ. (811.) docet, qui ait, Οἶδά γε μὴν καὶ ἴουλος ἃ μήδεται, ἠδ' ὀλοὸς σφήξ, Πεμφρηδών ὀλίγη τε, καὶ ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα: ubi Schol. ἴουλον esse dicit εἶδος σκώληκος τοῦ καλουμένου μυριόποδος. Errasse præterea eund. Plin. 30, 8. Prodest urinæ, millepedam oniscon bibisse: dicere enim potius debuisse Multipedam oniscon, πολύποδα ὀνίσκον, ut Græci vocant: nam μυριόποδα ὀνίσκον diversum esse, e prædictis patere. Recte autem eund. Plin. D scribere c. 6. ejusd. l. Multipeda quoque, quem Oniscon appellavimus, medetur, denarii pondere e vino cyathis duobus pota.

Ὄνος, in quodam ludi genere, cui nomen οὐρανία, dicebatur Is qui victus fuerat et imperata facere cogebatur, J. Poll. 9. Sed et in ὀστρακίνδα ludo, Is qui inter eos qui fugiebant captus esset, ὄνος καθῆσθαι dicebatur, ut idem Poll. eod. libro docet, his verbis, Ὁ μὲν τοίνυν ληφθεὶς τῶν φευγόντων, ὄνος οὗτος κάθηται. De priori ludo, i. e. sphærico, Eust. 1601. e vett. Τῶν αὐτὴν (σφαῖραν) παιζόντων τοὺς μὲν νικῶντας, βασιλεῖς ἐκάλουν, ὡς ἐπὶ σεμνώματι τοῦ ἔργου, ὄνους δὲ, τοὺς ἡττημένους, ubi hæc subjungit exempla: e Plat. Theæt. Ὁ δὲ ἁμαρτὼν, καθεδεῖται, ὥσπερ φασὶν οἱ σφαιρίζοντες, ὄνος· ὃς δ' ἂν παραγένηται ἀναμάρτητος, βασιλεὺς ἡμῶν. Et e Cratino, ὄνοι ἀπωτέρω κάθηνται τῆς λύρας: quibus subjungit, Τοὺς γὰρ ἡττωμένους, ὄνους καθῆσθαι ἔλεγον.

Ὄνος, Axis, ET Ὀνίσκος, Axiculus, i. e. Sucula: quæ et Ὄνευος dicitur, unde ὀνεύεσθαι et κατονεύεσθαι. Gal. Lex. Hippocr. Ὄνοι δὲ καὶ Ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες, οἱ αὐτοὶ καὶ κάλοι ἀπὸ στυπείου, ἢ λίνου, ἢ καννάβεως. Hæc enim addunt quædam exempl. Aristot. Mechan. Quæst. 14. Διὰ τί ῥᾷον κινοῦνται περὶ τὸν αὐτὸν ζυγὸν οἱ μείζους τῶν ἐλαττόνων κόλλοπες, καὶ οἱ αὐτοὶ ὄνοι λεπτότεροι ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἰσχύος τῶν παχυτέρων; Ubi ter ζυγὸν vocat Ergatam machinam, et toties ὄνον Suculam. [" Herod. 7, 36. Κατέτεινον ὄνοισι ξυλίνοισι τὰ ὅπλα, Ligneis suculis intendebant rudentes." Schw. Mss.]

Ὄνος, Fusus, ἐφ' οὗ τὴν κρόκην νήθουσι, Hes.: J. Poll. 10, c. 28. Καὶ μὴν καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ νῶσι, ἐπίνητρον, ἄτρακτον καὶ σφόνδυλον: 7, c. 10. Ἐφ' οὗ δὲ νήθουσιν ἢ νῶσιν, ἐπίνητρον καλεῖται, καὶ ὄνος. Quibus addit, Λέγοις δ' ἂν ἄτρακτον ἐπιστρέφειν, ἔριον ἕλκειν: quo sensu Plin. dicit Torquere fusos. Ovid. teretem versabat pollice fusum; Idem, versato ducentem stamina fuso: Virg. dum fusis mollia pensa Devolvunt.

Ὄνος dicitur etiam Superior molæ lapis, ὁ ἀνώτερος λίθος τοῦ μύλου, Hes. Ab J. Poll. 7, 4. vocatur ὄνος ὁ ἀλέθων: a Xen. ὄνος ἀλέτης, K. Ἀ. 1, (5, 5.) Οἱ δὲ ἐνοικοῦντες, ὄνους ἀλέτας ὀρύττοντες: ubi ὄνον ἀλέταν appellat, secundum quorundam sententiam, quem Matth. 18, (6.) μύλον ὀνικὸν, Molam asinariam, ut Varro de R. R. c. 10. Molas asinarias unas, et trusatiles unas. Vide et Ὀνεύω. [Aristot. Probl. 35, 3.]

Ὄνος est etiam Vasis quoddam genus, appellatum fortassis διὰ τὸ διάπλασμα ἔχειν ὄνου μορφὴν, Schol. Aristoph. Σφ. (616.) Κἂν οἶνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι Οἴνου μεστόν: de quo mox, ad ὄνον animal alludens, οὗτος δὲ κεχηνὼς, Βρωμησάμενος, τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν.

Ὄνος appellatur etiam Unio in tessera: quæ et μονὰς et κύβος, J. Poll. 10. de tesseris, Καὶ μάλιστα ἦτε μονὰς, ἡ αὐτοῖς ὄνος, καλεῖσθαι εἶχε κύβοι. Sic quidam acceperunt Prov. illud, Βασιλεὺς ἢ ὄνος, Rex aut asinus: ut simile sit alii Proverbio, Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. Sed rectius intelligitur de Illo qui in sphæristerio victus, ὄνος καθῆσθαι dicebatur, ut supra diximus.

[" Ὄνος, Jacobs. Anth. 9, 414. 12, 357. Toup. Opusc. 1, 252. ubi et de Λεύκωνος ὄνος, 289. Emendd. 2, 46. Ὄνος, ἡ, Verb. ad Anton. Lib. 300. Insectum, Brunck. Soph. 3, 424. Scrib. Larg. p. 35. Bernh. Superior molæ lapis, Schneid. Anab. 43. Mœr. 262. et n. Vasis genus, Brunck. Aristoph. 2, 225. Piscis, Toup. Opusc. 1, 513. Machina, 297. ad Herod. 527. De tibiis ex asini ossibus, de ejus contemtu ap. Ægyptios, Plut. Mor. 1, 594. Conf. c. οὐρανὸς, Jacobs. Anth. 6, 165.: cum ὄνομα, Heringa Obs. 225. Valck. Phœn. 626.: cum ἄνθρωπος, Toup. Opusc. 1, 336. 2, 49. Emendd. 2, 60.: cum οἶνος, Koen. ad Greg. Cor. 60. Ὄνων φάτνη, Astrum, Harles. ad Theocr. 345. Ὁ. λύρας ἀκούων, Jacobs. Anth. 8, 171. Ἀπ' ὄνου καταπίπτειν, 9, 318. Kuster. Aristoph. 63. Boeckh. in Plat. Min. 196. Ὄνου πόκαι, Kuster. Aristoph. 65. Ὁ ὄ. τὸν ὄ., Jacobs. Anth. 10, 116. Ὄνου σκιὰ, Brunck. Soph. 3, 420. ad Lucian. 1, 813. Aristoph. Fr. 235. Heindorf. ad Plat. Phædr. 296. γνάθος, ῥάχις, Jacobs. Anth. 6, 165. Ὄνος κάθου, Heindorf. ad Plat. Theæt. 295. Ὄνου ὑβριστότερος, Schneid. Anab. 320. Ὁ. ἄγριος, Zeun. ad Xen. K. Π. 56. Ὁ ὄ. ὕεται, Toup. Opusc. 1, 288. 312. Emendd. 1, 438." Schæf. Mss.]

Ὀνοβάτις, Qui asinum conscendit, eoque vehitur. Mulier in adulterio ap. Cumanos deprehensa, in forum deducebatur, et saxo imposita omnibus proponebatur: indeque asino imposita per civitatem vehebatur: qua infamia notatam, ὀνοβάτιν appellabant. Ab eo tempore lapidem tanquam impurum et detestabilem vitabant: Erasm. Chil. e Plut. Hellen. init. p. 520. meæ Ed. [" Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 22." Schæf. Mss.] Ead. ab Hes. vocatur ETIAM Ὀνοβόστις. Ὀνοβόστιδες, inquit, ὀνοβάτιδες, αἱ ἐπὶ μοιχείᾳ ἁλοῦσαι γυναῖκες καὶ ἐξενεχθεῖσαι ἐπὶ ὄνων. AT Ὀνοβατέω, Asinum admitto, h. e. Facio ut asinus equam ineat, ὄνον βιβάζω, Xen. Ἱππ. (5, 8.) p..

548. Αἱ γὰρ ἀγελαῖαι τῶν ἵππων οὐχ ὁμοίως ὑπομένουσι τοὺς ὄνους ἐπὶ τῇ ὀχείᾳ ἕως ἂν κομῶσιν· οὗ ἕνεκα καὶ ἀποκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἵππους ἅπαντες οἱ ὀνοβατοῦντες.' Ubi transitive capitur. J. Poll. autem neutraliter ὀνοβατεῖν dicit de ipsis asinis equas ineuntibus: c. 5, 15. "Ὄνων δὲ ἴδιον τὸ Ὀνοβατεῖν, ὁπόταν ἵπποις ἐπιβαίνωσι. Ὀνόβλιτον, Species Bliti, linguæ similis. [* Ὀνίβληρον edidit Linden.* in Hippocr. de Morb. Mul. 2. T. 2. p. 601. cf. Foës. Sect. 5. p. 236. Vide Schn. Lex. et Suppl.] Ὀνόβρυχις, Planta lentis folio, longiore paulo, caule semipedem alto, flore rubenti, radicibus exiguis. Nascitur incultis et aquosis locis. Gorr. e Diosc. 3, 170. [Plin. 24, 16.] Ὀνόγυρος, Herba, quæ alias ἀνάγυρος, [et ἀνάγυρις.] Nicand. Θ. 71. καὶ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον. Suid. Ὀνόγυρος, φυτὸν ἀλεξίκακον, ὅπερ τριβόμενον ὄζει· οἱ δὲ ἀνάγυρον αὐτό φασι: unde translatum esse Prov. dicit, Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον, de iis qui ipsi sibi mala accersunt, [Liban. 4, 140.] Nicandri Schol. in Ἀ. 56. χαμαίπιτυν vocari ait Eam herbam, quæ et ὀνόγυρος et σιδηρῖτις dicitur et ὀνία ἀγρία: quæ nonnulli ut inepta rejiciunt. [Omnino v. Bud. ad Theophr. p. 609. * " Ὀνοειδής, Asini speciem gerens, Orig. c. Cels. 6. p. 295. (359.)" Seager. Mss. * " Ὀνοειδῶς, 304. 369." Kall. Mss. * Ὀνοθηλία, Gl. Asina. * " Ὀνοθυσία, ad Anton. Lib. 130. Verb." Schæf. Mss.] Ὀνοκένταυρος, ὁ, [s. * Ὀνοκένταυρα, ἡ,] Animal ap. Ælian. [H. A. 17, 9. not.] Ὀνοκένταυροι, Dæmonum genus tenebrosum καὶ κάθυλον, ap. Aquilam, δαιμόνων τι γένος κάθυλον καὶ σκοτεινὸν τῇ ἐπιφανείᾳ, qui et τριχίωνες, Hes. Meminit et Hieron. [Philes Carm. 94. Auctor ap. Vincent. Speculi Natur. 19, 97. * " Ὀνοκέφαλος, Caput Asininum habens, Orig. c. Cels. 6. p. 300." Seager. Mss. Ὀνοκηκὶς, vide Κηκίς.] " Ὀνοκίνδιος, Suidæ ὀνηλάτης, " ἀστραβηλάτης, Agaso, J. Poll. (7, 185.) Doricum " esse vocab. annotat, itidem exponens. 'Apud Hes. " pro eo ὀνοκύνδιος et ὀνοκίνδας." [" Toup. Opusc. 1, 351." Schæf. Mss. Eupolis ap. Schol. Aristoph. Ὀρν. 1555. * " Ὀνοκλείδης, Toup. Opusc. 1, 289." Schæf. Mss.] Ὀνοκόπος, Qui asinariam molam vel ὄνον impellit et agitat, Molitor, J. Poll. 7, (20.) c. 4. Τὸν δὲ νῦν μυλοκόπον, ὀνοκόπον Ἄλεξις εἴρηκεν ἐν Ἀμφωτίδι, Ὀνοκόπος τοὺς ἀλεκτρυόνας τῶνδε κοπτόντων ὄνους. Ὀνόκωλος, Pedes asininos habens, Empusæ epith., de qua Aristoph. B. (295.) καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει, Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον, ubi Schol. exponens quid sit βολίτινον σκέλος, ait, Ἔνιοι δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι· διὸ παρά τισι καλεῖσθαι ὀνόκωλον. Dicitur ead. et ὀνόσκελις, et Ὀνόκωλις. Ὀνοπόλη, ap. Etym. in Ἔμπουσα, perperam PRO Ὀνοκώλη, ut restituendum e Lex. meo vet., cui multa cum Etym. sunt communia, ubi sic legitur, Ἔμπουσα, φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ τῆς Ἑκάτης πεμπόμενον, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλάσσειν: paulo post explicatum nominis etymon, Οἱ δέ φασιν ὄνου σκέλος ἔχειν αὐτήν· ὅθεν ἐκεῖνοι ὀνοσκελίδα, ὀνοκώλην, ὀνόκωλον, καὶ ὀνοκωλέαν καλοῦσι. Vide ET Ὀνόκωλις in Ὀνόσκελις. Ὀνόπορδον, Crepitus asini. Herba est, de qua Plin. 27, 12. Onopordon si comederint asini, crepitus reddere dicuntur. [" Casaub. ad Athen. 146." Schæf. Mss.] Ὀνόπυξος, ἡ, Buxus asinina, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 6, 3. ubi numeratur inter ea quæ habent φύσιν ἀκανθώδη. A Plin. quoque 21, 16. inter ea ponitur, quæ et folio et caule spinosas lanugines habent. Retinet autem Gr. vocab. [* Ὀνόρυγχος, Gl. Bunilla.] Ὀνόσκελος, Crura asinina habens. Ὀνόσκελοι, Dæmonum genus, de quo Cæl. Rhod. 2, 6. Qui vero inaquosa et arida frequentant, corporibus arescentibus, cujusmodi ὀνόσκελοι pernoscuntur, qui sunt asininis cruribus, hi sese mares plurimum exhibent, interdum quoque leonem ac canem induere videntur. [* Ὀνοσκελής, Lucian. 2, 140.] Ὀνοσκελὶς, ίδος, ἡ, Empusa dicitur, ab asininis cruribus, quæ ei affinguntur, Aristoph. Schol. Ἐκκλ. (1056.) ubi vetula quædam dicit, ἀλλ' ἔμπουσά τις Ἕλκει μ', annotat, ἣν καλοῦμεν νῦν ὀνοσκελίδα: est autem et ipsa Dæmonis quoddam genus, ut paulo ante in Ὀνοπόλη videre est. Testatur et Eust. 1704. ubi e Gramm. quibusdam hæc affert, Ἔμπουσα, φάσμα δαιμονιῶδες A ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον, ὅ τινες μὲν ὀνόκωλιν λέγουσιν, οἱ δὲ ὀνόσκελιν: ubi proparoxytonws scribitur, secus quam ap. alios. [" Valck. Adoniaz. p. 347. Kuster. Aristoph. 66. 215." Schæf. Mss. * " Ὀνοσκελοῦς, ἡ, i. q. ὀνοσκελὶς, accus. ὀνοσκελοῦν, Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 1047-8." Schn. Lex. Suppl. * " Ὀνόστασις, Phavorin. 1860, 40." Schæf. Mss. * Ὀνοστάσιον, Gl. Stabulum. * Ὀνοσφαγία, Callim. Fr. Bentl. 188. Extat ap. Clem. Alex. Cohort. 25, 15. et Schol. Pind. Π. 1, 49.] Ὀνοφορβὸς, ὁ, Asinorum pastor, Asinarius, ut Cato appellat, [Herod. 6, 68. 69. * " Ὀνόφυλλος, Diosc. Notha 463." Boiss. Mss. * " Ὀνόφυλλον, Schol. Nicandri Θ. 629." Wakef. Mss.] Ὀνόχειλος, SIVE Ὀνοχειλὲς, Anchusæ altera species, Diosc. 4, 24. Ἄγχουσα ἑτέρα, ἣν ἔνιοι ἀλκιβιάδειον ἢ ὀνοχειλὲς ἐκάλεσαν: altera autem species DICITUR Ὀνόκλεια, de qua cap. præced. ἄγχουσα, ἣν ἔνιοι κάλυκα, οἱ δ' ὀνόκλειαν καλοῦσι.» Unde Plin. 22, 21. Est et alia herba, proprio nomine Onochiles, quam aliqui Anchusam vocant, alii Arcebion, alii Onocleam. A Ga- B leno de Fac. Simpl. Med. 5. nominatur ὀνόχειλος, itidemque ab Aëtio 1. et P. Ægin. 7. At a Nicandri Schol. VOCATUR Ὀνόχηλον: nam in Θ. (838.) ὅτ' ἀγχούσης θριδακινίδα [—ηΐδα] λάζεο χαίτην, annotat θριδακινίδα vocari, quia folia habet θρίδαξι similia: subjungens, τοῦτο δ' αὐτὸ καὶ ὀνόχηλον λέγεται. Apud Theophr. H. Pl. 7, 10. perperam SCRIBITUR Ὀνοκίχλη, Turdaria, Gaza. Ὀνόχηλος, Ungulam s. Pedem asininum habens. Tam infando nomine Jesus Christus dicebatur olim a veræ religionis hostibus, cui asininas aures effingebant, pedemque alterum inungulatum, toga indutum, librumque manibus tenentem pingentes.

Ὀνάγρα SIVE Ὀνοθήρας, Herbæ nomen, quæ potius vocanda οἰνάγρα et οἰνοθήρας, a vineo odore. In Diosc. tamen et Gal. ac P. Ægin. editis exempl. hæ aliæque scripturæ reperiuntur, ut in Οἰνοθήρας admonui. Ὄναγρος, ὁ, Asinus ferus, ὄνος ἄγριος, ut Herod. et Xen. vocant: cui opp. ὁ ἥμερος, Mansuetus. Lat. quoque Onagrum appellant, ut Cic. C Virg. Plin. et ante eos Varro 2, 6. de asinis, Horum duo genera; unum, ferum, quos vocant Onagros; in Phrygia et Lycaonia sunt greges multi, alterum mansuetum, ut sunt in Italia omnes. Ibid., Ad seminationem onagrus idoneus, quod e fero sit mansuetus facile. Vide Ælian. et Opp. || Machina quædam, quæ alio nomine ἅρπαξ vocatur, ut Suid. testatur, his verbis, Ὄναγροι, μηχανήματα, οἱ λεγόμενοι ἅρπαγες, οἵ γε ἁρπάζειν τοὺς προσιόντας ἐπιβαλλόμενοι εἶχον. [Lobeck. Phryn. 382. " Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 39. 40. 41. Zeun. ad K. Π. 56." Schæf. Mss.] AT Ὀναγρὸς in VV. LL. exp. Asinarius: [leg. Ὀναγὸς, sed exemplum desideratur.] Ab Ὄναγρος autem COMP. Ὀναγρόβορα, τὰ, Onagrorum pascua, Loca pascendis onagris apta. In VV. LL. scribitur Ὀναγρόβατα, tunc autem signif. hæc vox, Loca in quibus onagri inambulant, quæ onagri perambulant s. pererrant. [Strabo 12. p. 852. 853.] Ab eod. DERIVATUR Ὀνάγριος: ut ὁ. χρῶμα, Color qualis est onagrorum, i. e. Color cilicinus, ut J. D Poll. docet: cum ait l. 7. Ἔστι δὲ καὶ κίλλιον ἐσθῆτος χρῶμα, τὸ νῦν ὀνάγριον καλούμενον· καὶ κίλλον γὰρ τὸν ὄνον οἱ Δωριεῖς, καὶ κιλλακτῆρα, τὸν ὀνηλάτην. [In Schneideri Lex. non extat h. v., sed pro ea est * Ὀνάγρινος. * " ὀνέλαφος, Onelaphus, Asinus cornutus, Ignotum hodie animal, cujus generis septem bigas traductas esse in pompa Ptolemæi Philadelphi narrat Callixenus Athenæi p. 200., ubi temere olim pro ὀνελάφων simplex ἐλάφων edebatur." Schw. Mss.] Ὀνηγήσιος, ὁ, Asini dux, Agaso, ὀνηλάτης, [Vox dubiæ fidei, Schneidero judice.] Ὀνηλάτης, ὁ, Agaso, Agitator aselli, Virg. Georg.: Plut. (7, 708.) Ὁ βουλόμενος τύπτειν τὸν ὁ. Apud Athen. (582.) ὦ τρισάθλιε Ὀνηλάτ', εἰ μὴ θᾶττον ἐκστήσῃ ποτὲ Ἐκ τῆς ὁδοῦ. [Lucian. 2, 598.] Ὀνηλατέω, Asinum agito, Aristoph. [" Fr. 283." Schæf. Mss. * " Ὀνηλασία, Dio Chrys. 1, 302." Wakef. Mss.]

[* Εὔονος, Diosc. Parab. 1, 128. * Ὕπονος, et * Ὑπονίσκος, Genus machinæ, Hippocr. 863. Schneidero susp.]

'Ἡμίονος, ὁ, ἡ, Mulus, Mula, Plato Apol. (15.) "Ὥσπερ ἂν εἴ τις ἵππων μὲν παῖδας ἡγοῖτο ἢ καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους, ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἡγοῖτο εἶναι, Il. Ψ. (654.) Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, quo epitheto alibi quoque utitur, et item Hesiod. ("Εργ. 1, 46.) Il. Ω. (277.) Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιουργοὺς [—εργοὺς,] B. (852.) ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, Mularum agrestium s. ferarum, Ψ. (265.) ἵππον ἔθηκεν Ἑξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, ubi adjective etiam capi posset pro Pullum semiasinum; dicitur enim mulus ἡμίονος, quoniam genus ei partim ex equa est, partim ex asino, ut testatur et Plin. 8, 44. Ex asino et equa mulus gignitur. Ibid. Gignitur etiam mula ex equo et asina. Ibid. Equo et asina genitos mares, Hinulos antiqui vocabant; contraque Mulos, quos asini et equæ generarent. || Ἡμίονος SIVE Ἡμιόνιον, Herbæ etiam nomen est, quæ et Asplenon vocatur, Diosc. 3, 151. "Ασπληνον, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ σπλήνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον. Et Theophr. H. Pl. 9, 19. Τῆς δ' ἡμιόνου τὸ φύλλον ταῖς γυναιξὶν εἰς τὸ ἀγονεῖν· μίγνυσθαι δέ φασι καὶ τῆς ὁπλῆς τοῦ ἡμιόνου. Et mox, Χαίρειν δὲ σφόδρα καὶ τὴν ἡμίονον αὐτῷ, χρῆσθαι δὲ καὶ πρὸς τοὺς σπλῆνας. Videtur ergo dici ἡμίονος s. ἡμιόνιον, vel quod mulæ eo delectentur, vel quod sterilitatem mulieribus accersat cum muli liene aut ungula conjuncta et adhibita. Plin. et ipse Hemionium appellat: 27, 5. Asplenon sunt qui Hemionion vocant. || Ἡμιόνιον, ὄρνις ποιὸς, Hes. [" Ἡμίονος, Jacobs. Anth. 9, 135. Heyn. Hom. 7, 395. 8, 653. Toup. Opusc. 2, 302. ad Herod. 274. ad Diod. S. 1, 343. Ἡμίονοι, de curru, Heyn. Hom. 8, 740. Αἱ ἡμ., Belin. ad Lucian. vi. p. cxxxi. Brunck. Soph. 3, 525. ad Dionys. H. 2, 740. Heyn. Hom. 5, 390. Ἡμιόνων βίος, Jacobs. Anth. 10, 33." Schæf. Mss. * Ἡμιονόκουρος, Gl. Mulicurius. * Ἡμιονηγὸς, Strabo 633=974. * " Ἡμιονηλάτης, Pierson. ad Mœr. 58." Schæf. Mss.] Ἡμιόνειος, Mularis: ζυγὸν, Jugum mulare, h. e. quo mulæ copulantur. Il. Ω. (268.) Κὰδδ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον. Et paulo ante ἅμαξα ἡμιονεία, Vehiculum mulare, Currus mularis. Sic et (Od. Z. 72.) ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην "Οπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ. Sed et ex Herod. affertur ἡμιόνειαι ἅμαξαι pro Carrucæ a mulis tractæ. [" Thom. M. 655. Philostr. 98. Boiss. Wessel. ad Herod. 89." Schæf. Mss.] AT Ἡμιονεία, sub. κόπρος, Mulare stercus, Fimus mularis, ἡ κόπρος τοῦ ἡμιόνου, Suid. [* Ἡμιονικὸς, Gl. Mularis, Xen. K.'A. 7, 5, 1. Strabo 6. p. 433. " Thom. M. 165. ad Mœr. 273. Toup. Opusc. 2, 161. ad Diod. S. 1, 126." Schæf. Mss. * Ἡμιονὶς, ίδος, ἡ, Hippocr. 583, 29. ubi Foës. legit ἡμιόνου ὀνίδα: cf. 667, 48.] Ἡμιονίτης, ὁ, Mularis. FEM. Ἡμιονῖτις, ἡ, ἵππος, Strabo (5. p. 325.) Equa mulos pariens: quæ ab Hom. dicitur ἵππος βρέφος ἡμίονον κυέουσα. Alias ἡμιονῖτις absolute, vel subaudito nomine πόα, vel etiam ἡμιονῖτις βοτάνη, dicitur Herba quæ et ἡμίονος s. ἡμιόνιον vocatur, et ἄσπληνον. Gal. κ. Τόπ. 8. ex Archigene, ad lienosos, Ἡμιονίτιδος βοτάνης, ἣν οἱ μὲν ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολόπενδραν λέγουσι. Gorr. 'H., Herba quam σπλήνιον plerique vocant, alii τεύκριον, alii etiam ἡμιόνιον. At Diosc. 3, 151. seorsim de aspleno s. scolopendrio s. splenio s. hemionio agens, et seorsim etiam de hemionide, s. splenio, videtur discrimen constituere inter ἄσπληνον et ἡμιονῖτιδα, s. inter ἡμιόνιον et ἡμιονῖτιδα: licet utramque herbam σπλήνιον nominari tradat.

'Ονώδης, Asininus, Qui asinini generis est, Aristot. Physiogn. Οἱ τὰ ὦτα μικρὰ ἔχοντες, πιθηκώδεις, οἱ δὲ μεγάλα, ὀνώδεις, Ad naturam asininam proclives, Bud. Et ap. Plut. (8, 85.) 'O. καὶ μυρμηκώδης φιλοπλουτία. [Hippocr. v. Κηφισόδωρος.] 'Ονικὸς, Asininus, Asinarius, [Matth. 18, 6. Luc. 17, 2. " Ad Mœr. 273. ad Diod. S. 1, 126." Schæf. Mss.] "Ονειος, Asininus: κρέας, Caro asinina, Gal. ad Gl. 2. [" Plut. Mor. 1, 594. Jacobs. Anth. 8, 49. "O. γάλα, Wyttenb. Select. 271." Schæf. Mss.] 'Ονεία, sub. δορὰ, Pellis asinina, ἡ τοῦ ὄνου δορὰ, Suid. e Babria, Τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους καὶ τὴν ὀνείαν προσεπέθηκεν ἐκδείρας. AT 'Ονεῖον, τὸ, Stabulum asinorum, ἐν ᾧ

A οἱ ὄνοι ἵστανται, Suid. Contra "Ονειον retracto accentu dicitur esse Mons Corinthi.

'Ονιαῖαι, Stercora asinina. Hesychio τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα. [Apud Phot. * 'Ονιαία pro eod.; f. ὀνιαῖα.] Apud Suid. vero ITA, 'Ονιδία τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα. Quibus verbis subjungit, Καὶ ὀνίδες, τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα, ἃ ἐπίτηδες πεπλασμένα ἐστί.

'Ονὶς, ίδος, ἡ, sub. κόπρος, Stercus asininum, Fimus asininus, J. Poll. 5. "Ονου κόπρον, ὀνίδα φασὶ καὶ ὄνθον. Utitur h. v. Aristoph. H. A. 5, 19. Αἱ δὲ μηλολόνθαι ἐκ τῶν σκωλήκων τῶν ἐν τοῖς βολίτοις καὶ τῶν ὀνίδων γίνονται. [Aristot. Eiρ. 4.] 'Ονίδιον ET 'Ονάριον ET 'Ονίσκος, Asellus. 'Ονίδιον dimin. agnoscit Suid., exponens per alterum dimin. ὀνάριον, quod non infrequens est. Athen. (582.) e Comico quodam, [Machone,] ὦ τρισάθλιε 'Ονηλάτ', εἰ μὴ θᾶττον ἐκστήσῃ ποτὲ 'Εκ τῆς ὁδοῦ τὰ γύναια ταυτὶ καταβαλῶ Σὺν τοῖς ὀναρίοις: qui Comicus utitur etiam paulo ante ap. Eund. 'Ονίσκος vero pro Asellus, affertur in VV. LL. 'Ονίσκοι dicuntur etiam Pisces quidam, B et bestiolæ sub hydriis, quæ manu tactæ in globulum se rotundant: præterea 'Ονίσκος dicitur etiam Axis: de quibus omnibus in "Ονος dictum fuit. Hesychio vero ὀνίσκος est τεκτονικὸς πρίων, Serra fabrilis. ['Ονίδιον, Aristoph. Σφ. 1306. " 'Ονίσκος, ad Herod. 527." Schæf. Mss. * 'Ονίσκη, Gl. Asella. 'Ονάριον, Jo. 12, 14.]

'Ονίας, ὁ, Scari piscis genus, Athen. (320.) Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς δύο γένη φησὶν εἶναι σκάρων, καὶ καλεῖσθαι τὸν μὲν, ὀνίαν, τὸν δὲ, αἰολον. Eust. vero p. 1644. ita, Δύο γένη σκάρων, ὧν ὁ μὲν, 'Ονίσκος, ὁ δὲ, αἰόλος.

[* 'Ονίτης, Alex. Trall. 11. p. 640.] 'Ονῖτις, ιδος, ἡ, q. d. Asinaria, Species quædam origani, Plin. 20, 17. Origanum, quod in sapore cunilæ æmulatur, ut diximus, plura genera in medicina habet: Onitin vel Prasion appellant, non dissimile hyssopo. Et mox, Optimum autem Creticum; nam et jucunde olet; proximum Smyrnæum: deinde Heracleoticum, ad potum utilius: quod Onitin vocant. Diosc. tamen C 3, 32. 33. diversa hæc duo facit, sc. ὀρίγανον ἡρακλεωτικὴν et ὀνῖτιν: ubi non 'Ονῖτις scribitur, SED 'Ονῆτις: quam scripturam mendosam esse puto. Nicand. 'A. (56.) τό, τ' ὀνίτιδος αὖον ὀρείης, ubi Schol. ὀνῖτιν vocari dicit τὸ ἥμερον ὀρίγανον, ὃ καὶ οἱ ὄνοι ἐσθίουσι.

"Ονευος, ὁ, Sucula, Machina tractorii generis, constans e tereti ligno, duobus aut pluribus vectibus trajecto, utrimque æqua extantibus longitudine: quæ dum versatur, funis ductarius circum eam obvolvitur, onera sensim adducens: ejusmodi machina hodie vietores sive cupparii vina ex hypogæis subvehunt, aut in ea demittunt, Turnum eam appellantes, Bud. Pand.: Thuc. Scholiastæ (7, 25.) ὄνευος est μηχανὴ ἐπ' ἄκρων τῶν ἀκατίων πηγνυμένη, ἀφ' ἧς περιβάλλοντες βρόχους, τοὺς σταυροὺς ῥᾳδίως ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνέσπων· ἔστι γὰρ ἡ μηχανὴ ἐπὶ τοσοῦτον βιαιοτάτη, ὥστε καὶ σαγήνην βαρεῖαν ὑπὸ δύο ἀνδρῶν ἀπόνως ἕλκεσθαι. Ipsi etiam helciarii, qui suculam versant, ὄνευοι appellantur, ut ex eod. Schol. discimus, "Ονευος, D μηχανή ἐστι περιαγωγῆς, ᾗ οἱ χρώμενοι, ὄνευοι λέγονται. Machina autem ea ab Aristot. vocatur ὄνος, ut tum in "Ονος dictum fuit, tum Eust. in seq. 'Ονεύω testatur. 'Ονεύω, Suculam verso et circumago. Eust. 862. nominis ὄνος significationes aliquot enumerans, 'Η δὲ ὁμωνυμία καί τι σκεῦος αὐτὸ οἶδε παρὰ τοῖς 'Αριστοτελικοῖς: unde esse dicit, 'Ονεύειν, de quo Æl. Dionys. ita, "Ωνευον παρὰ Θουκυδίδῃ (7, 25.) τὸ ἐκίνουν καὶ περιῆγον· ὄνος γὰρ, τοῦ μύλου τὸ κινούμενον, καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναὶ, ὄνος. [" Thom. M. 931. ad Herod. 527." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri 57.] 'Ονεύομαι ET Κατονεύομαι, itidem Suculam verso et circumago, Sucula versata et circumacta contendo, Gal. Lex. Hippocr. 'Ονεύεσθαι, δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν· ὄνοι δὲ καὶ ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες· γράφεται δὲ Κατονεύεσθαι.

" 'Ονοδέστεροι, Hesychio ἄγνωστοι, Incogniti."

[* 'Ονὰς, άδος, ἡ, var. lect. ad Zachariam 9, 9.]

"ΟΝΥΞ, υχος, ὁ, Unguis: sin quadrupedibus et

μώνυξι tribuatur, Unguem vel Ungulam interpretaberis, imitando Colum., qui de bobus ait, Si sanguis in inferiore parte ungulæ est, extrema pars ipsius unguis ad vivum resecatur. Hesiod. 'Α. (266.) de Clothone et Lachesi, μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν, Aristot. Τῷ ἀλὶ δαψιλεστέρῳ χρησαμένων οὐκ ἔχοντα γίνεται τὰ παιδία ὄνυχας. Quæ ita Plin., Salsioribus cibis usæ carentem unguiculis partum edunt. Athen. 12. Κεντοῦντες ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις, ἀνεῖλον αὐτάς: 8. Ἐπ' ἄκρων ἐβάδιζε τῶν ὀνύχων, quod et ἐπ' ἄκρων δακτύλων dicitur. Ceteris etiam animantibus tribuuntur, ut volucribus et quadrupedibus. Hesiod. Ἔργ. (1, 202.) de accipitre, ὀνύχεσσι μεμαρπὼς, ut Ovid. de corvo, nigris rapit unguibus hydrum. Et mox, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι: Lucr. Uncis unguibus timendæ volucres; Horat. Curvi ungues; Stat. Recurvi ungues. Et Plut. Symp. 2. Γρυπότης τῶν ὀνύχων. De quadrupedibus ap. Lucian. Ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ: quod Cic. Toto corpore, atque omnibus ungulis, ut dicunt. At in Proverbio, Ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα, Ex unguibus leonem: de quo Erasmus. Sunt et alia Proverbialia loquendi genera utrique linguæ communia. Plut. (6, 488.) Ἡ ἀκριβὴς σφόδρα καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη δίαιτα: ut ap. Horat. perfectum carmen decies castigatum ad unguem; Homo ad unguem factus. Idem alibi, Ἡ ἀκριβὴς καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη συζήτησις. Et alibi, Δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν, Ad unguem exigere. Item ἐξ ὀνύχων, quod Lat. A teneris unguiculis, et Horat. De tenero ungue. Greg. Naz. Ἐξ ὀνύχων καθιερωθήτω τῷ πνεύματι, A teneris unguiculis consecretur spiritui: ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, A teneris unguiculis, p. 180. mei Lex. Cic. || Ὄνυξ ad alia quoque transfertur: ut σιδηροῖ ὄνυχες ap. Scriptt. rei rusticæ, quos Columella Ferreos ungues appellat. Exemplum e Theophr. cum Plinii interpretatione habes in Ἐπικνίζω. Et ξύλινοι ὄνυχες ap. Herod. (7, 36.) Ὄνυξι ξυλίνοισι τὰ ὅπλα στρεβλοῦντες, ubi interpretari queas Uncis: [" at ὄνοισι, pro olim vulgato ὄνυξι, recte jampridem ibi e melioribus Codd. editur." Schw. Mss.] Nam ὄνυξ pro Unco quoque s. Uncino sumitur: ut ap. Hipp. de Superf. ὄνυξ dicitur Uncus quo fœtus mortuus extrahitur, alio nomine ἑλκυστὴρ et ἐμβρυουλκὸς appellatus, et ἐμβρυοθλάστης: quia sua curvitate ad volucrium aduncos et recurvos accedit ungues. Itidem ἀγκύρας ὄνυξ dicitur Anchoræ uncinus. Plut. de Virt. Mul. p. 441. meæ Ed., Κατέμαθε τῇ ἀγκύρᾳ τὸν ὄνυχα μὴ προσόντα.' || Ὄνυξ est etiam βασανιστήριον ὄργανον, ap. Synes. 21. et Theodor. H. E. 32. Bud. Possumus autem fortassis et in ll. illis nomine Uncus interpretari, cum e Cic. atque aliis discamus uncis usos esse antiquos et ad maleficiorum pœnas. || Tribuuntur et rosis ὄνυχες, Diosc. 1, 131. Χυλίζειν δὲ δεῖ τὰ ἁπαλὰ, ἀποψαλίσαντας τὸν ὄνυχα καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ φύλλῳ. Plin. 21, 18. de rosa, Usus ejus dividitur in folia et flores. Capita foliorum partesque candidæ, Ungues vocantur. Unde ὠνυχισμένα ῥόδα, Rosæ quibus unguis exemtus est. Apud eund. Diosc. ὄνυχες σκορόδων redditur Segmenta alliorum: ab aliis Alliorum capita et nuclei, qui synonymum esse volunt vocabulis ἄγλιθες et σκελλίδες. [Vide Cornar. ad Gal. C. M. s. LL. 546.] || Cordis quoque pars quædam ὄνυξ dicitur, Nicandri Schol. Τράπεζα καὶ πύλη, μέρη τινά εἰσιν ἐξημμένα τοῦ ἥπατος, ὥσπερ καὶ ὄνυξ καὶ μάχαιρα καὶ κάνεον. Meminit et Ruf. Ephes. Πύλη δὲ ἥπατος, ἡ φλὲψ δι' ἧς ἡ τροφὴ εἰσέρχεται· ἃ δὲ ἐν ἱεροσκοπίᾳ πύλας καὶ τράπεζαν καὶ μάχαιραν καὶ ὄνυχα καλοῦσιν, ἔστι μὲν καὶ ἐν ἀνθρώπῳ, ἀσαφῆ δὲ καὶ οὐκ εὔδηλα. || Item ὄνυξ in oculo dicitur, Cum tunica cornea cernitur purulenta, idque nunc profunde, nunc in superficie, ut pus figura unguem repræsentet. Hæc Actuarius tradit, et P. Ægin. iisd. verbis, 3, 22. Ὑπόπυος ὁ κερατοειδὴς ἐνίοτε γίνεται, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ βάθους, ποτὲ δὲ δι' ἐπιπολῆς, ὄνυχι προσεοικότος τοῦ πύου κατὰ τὸ σχῆμα· διὸ καὶ τὸ πάθος ὄνυχα προσαγορεύουσι. || Ὄνυξ est et Gemmæ nomen, Plin. 37, 6. Exponenda est et onychis ipsius natura, propter nominis societatem: hoc in gemmam transilit e lapide Carmaniæ. Sudines dicit in gemma esse candorem unguis humani similitudine: item chrysolithi colorem, et Sardæ et Jaspidis. Zenothemis Indicam onychem plures habere varietates, igneam, nigram, corneam, cingentibus candidis venis, oculi modo, intervenientibus quarundam oculis obliquis venis. Alia vide ibid. Ab eod. Plin. 36, 7. Onyx inter marmora numeratur: qui lapis alio nomine ὀνυχίτης dicitur et ἀλαβαστρίτης, ut e Diosc. discimus, 5, 153. ubi ait λίθος ἀλαβαστρίτης, ὁ καλούμενος ὄνυξ. Onychem, inquit Plin. l. c., etiam tum in Arabiæ montibus, nec usquam aliubi, nasci putavere nostri veteres: Sudines in Germania: potoriis primum vasis inde factis, dein pedibus lectorum sellisque. Sed et Pocula ex ejusmodi lapide facta ὄνυχες dicebantur: quamvis Pamphilus in Vocabulis Atticis ὄνυχα exp. τὸ ξύλινον ποτήριον Παναθηναϊκὸν, Athen. (495.) Ita vero nominari Vasa quædam potoria patet e Posidonio Philosopho, qui l. 6 Historiarum ita scribit, Ἦσαν δὲ καὶ ὀνύχινοι σκύφοι, καὶ συνδέσεις τούτων, μέχρι δικοτύλων, καὶ Παναθηναϊκὰ μέγιστα. Onycha Propert. pro Alabastro usurpavit, Et crocino nares murrheus ungat onyx: Horat. itidem pro Alabastro s. Pyxide unguentaria ex onychite lapide, Nardi parvus onyx: sicut rursum Propert. Cum dabitur Syrio munere plenus onyx. Et Martial. Unguentum fuerat, quod onyx modo parva gerebat. Ubi nota utrumque genus. Alii autem eo in l. malunt accipere pro Vasculo unguentario e concha onychis ostrei, quippe quæ nardi odore jam penitus imbuta sit. || Nam ὄνυξ est præterea Operculum conchylii, purpuræ operculo simile, quod reperitur in Indiæ paludibus iis quæ nardum ferunt: itaque et odores suavissimos afflat, quoniam conchylia nardo vescuntur; sic enim Diosc. 2, 10. Ἔστι πῶμα κογχυλίου, ὅμοιον τῷ τῆς πορφύρας, εὑρισκόμενον ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, ἐν ταῖς * ναρδοφόροις λίμναις· διὸ καὶ ἀρωματίζει νεμομένων τῶν κογχυλίων τὴν νάρδον. Quidam Unguem aromaticum vocant, pharmacopœi Blattas Byzantias: unde Blatteus color ap. Vopiscum, qui et Onychinus: quo sensu Onychina pruna dixit Colum.; et Onychina pyra, Plin. 15, 15. Ὄνυξ, inquit Gorr., Unguis odoratus. Est Testa, ut scribit P. Ægin., conchylii Indici, nardum redolens, quod ejus fruticem in India pascatur. Nec vero Testa tantum ea ὄνυξ vocatur, sed etiam Ipsum ostreum. Athen. (90.) de ostreis, Οἱ δὲ σωλῆνες μὲν πρός τινων καλούμενοι, πρός τινων δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες, πολύχυλοι καὶ κακόχυλοι, κολλώδεις. Ubi nota hæc quatuor esse synonyma, sicut et ap. Plin. sub fin. libri 32. Strombus, solen, s. αὐλὸς, s. donax, s. onyx, s. dactylus. Sed ab eod. Plin. Onyx in præcedenti etiam signif. pro Ostracio ponitur, ut c. 10. ejusd. libri, Invenio ap. quosdam Ostracium vocari, quod aliqui Onychem vocant: hoc suffitum vulvæ pœnis mire resistere: odorem esse castorei, meliusque cum eo ustum proficere. || Ὄνυξ a nonnullis appellatur Frutex quidam parvus, alio nomine ἀστράγαλος dictus. In Appendice Diosc. 4, 62. Ἀστράγαλος· οἱ δὲ, χαμαισύκη, οἱ δὲ, ὄνυξ· θαμνίσκος ἐστὶ μικρὸς ἐπὶ γῆς. [" Ὄ. λίθου, Saxi angulus, Eur. Cycl. 400." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 422. 7, 35. 323. 8, 170. 10, 174. Markl. Suppl. p. 239. ad Anacr. p. 8. Fischer. Vas unguento servando, Valck. Callim. 196. Ὄνυξ, ξύλινον ποτήριον, Pierson. Præf. ad Mœr. 31. Δι' ὄνυχος, Plut. Mor. 1, 505. Ἐκ κορυφῆς ἐς ὄνυχας, Huschk. Anal. 206. Ἐξ ἁπαλῶν ὀ., Plut. Mor. 1, 9. ubi v. Wytt. Jacobs. Anth. 8, 231. 9, 129. 236. Ἀπ' ὀ., 12, 31. Στίλβω τοὺς ὀ., Boiss. Philostr. 579. Τῶν χηλῶν οἱ ὀ., Longus p. 26. Δύεσθαι εἰς ὄνυχα, Pierson. Veris. 145." Schæf. Mss. Ἐπ' ὄνυχος συμβεβλημέναι γωνίαι, Mathem. Vett. 66. cf. Vitruv. 4, 6. Cels. 8, 1.: Ἐκμέμακται εἰς ὄνυχα, Ad unguem expressit, Dionys. H. 6. p. 994.]

Ὀνυχοειδὴς, Unguium speciem præbens, [Diosc.]

Ἀκρώνυξ, υχος, SIVE Ἀκρώνυχος, ὁ, ἡ, ut ἀκρώνυχα ποδῶν ἴχνη, Vestigia quæ aliquis impressit terræ ἐπ' ἄκρων βαδίζων ὀνύχων, Athen.: Plut. de Fort. Rom. 579. meæ Ed. Ὡς εἶδεν ἴχνη ποδῶν ἀκρώνυχα καὶ περιολισθήσεις, Vestigia pedum summis unguibus impressa, Summa pedum vestigia. Item ἀκρώνυχον

ἴχνος καθεῖσα, In summos ungues erecta, [Plut. 7, 260.] UNDE Ἀκρωνυχία, ἡ, Unguium extremitas, Extremi ungues, qua signif. a Suida accipitur ETIAM Ἀκρώνυξ: Ἀκρόνυξ, τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς, καὶ Ἀκρονυχία ὁμοίως, διὰ τοῦ ο μικροῦ· Ἀκρώνυξ δὲ καὶ Ἀκρωνυχία, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος καὶ τοῦ ὄρους, διὰ τοῦ ω μεγάλου. Et aliquanto post, iisd. fere verbis, Ἀκρώνυξ, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους· καὶ Ἀκρωνυχία ὁμοίως. Apud J. Poll. vero perperam SCRIBITUR Ἀκρονύχια, per o, 2. Ἀπὸ δὲ ὀνύχων ἄκρων, Ἀκρονύχια, τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ubi observa etiam plur. num. Ceterum Suid. vocabuli ἀκρώνυξ substantive accepti nulla affert exempla: possumus tamen id confirmare alio composito, ut sc. ἀκρώνυχες dicantur Extremi ungues, Unguium extremitates, sicut ῥιζώνυχες, Radices unguium. || Ἀκρωνυχία autem pro ἀκρώρεια, Jugum montis, Cacumen s. Vertex montis, non infrequens est, Xen. ap. Suid. Ἐπεὶ δὲ ἑώρα ὁ Χειρίσοφος προκατειλημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν τοῦ ὄρους, ἀφ᾽ ἧς ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον: ubi nota addi gen. ὄρους: est autem l. K.'A. (3, 4, 24.) Alias absolute quoque sine illo gen. ponitur pro ἀκρώρεια, ut in h. l. ap. eund. Suid. Ὁ δὲ φυλακῇ τινι ἐπὶ τῆς ἀκρωνυχίας ἐντυχὼν, ταύτην αἰφνιδίῳ προσβολῇ ἐτρέψατο. [" Ἀκρώνυξ, Ἀκρώνυχος, Ἀκρωνυχία, Toup. Add. in Theocr. 408. Ἀκρόνυξ, Ἀκρόνυχος, Ἀκρονυχία, ibid. * Ἀκρώνυχον, Jacobs. Anth. 6, 93. (Meleager 79.) Ἀκρωνυχία, Ἀκρονυχία, Boiss. Philostr. 549." Schæf. Mss. Ἀκρώνυχος, Plut. 7, 271. Eum. 11. Ἀκρώνυχον, Gl. Articulare. Ἀκρόνυχος, i. q. ἀκρώνυξ, Philippus 15. Σχοῖνον ὑπ᾽ ἀκρονύχῳ ψαλλομένην κανόνι, ap. Schn. Lex. Suppl. forma est suspecta, et conjicitur leg. ἀκρονυγεῖ: similiter ap. Quint. Sm. 8, 157. Οἵ τε καὶ ἀτρύγετον πέλαγος διὰ ποσσὶ θέουσιν, Ἀκρονύχων ψαύοντες, ἴσον δ᾽ ἀνέμοισι φέρονται, reponitur ἄκρον ὕδωρ pro ἀκρονύχων, cui conjecturæ minime favet constructio quæ postulat gen. post ψαύοντες. Ibidem corrigitur Adv. * Ἀκρονυχὶ, pro ἄκρῳ ὄνυχι, ap. Meleagr. Ep. 25. ἀλύων Ἀκρονυχὶ ταύταν (κραδίαν) ἔκνισ᾽ ὁ θερμὸς Ἔρως, suffecto * Ἀκρονυγὴς s. * Ἀκρονυγί. Extat autem * Αὐτονυχεὶ pro αὐτοῖς ὄνυξι ap. Etym. M.] Γαμψώνυξ, SIVE Γαμψώνυχος, Uncos s. Aduncos ungues habens, Cui curvi s. recurvi ungues sunt: quos Hesiod. γναμπτοὺς ὄνυχας appellat Od. X. (302.) ὥς τ᾽ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι: qui versus ap. Hesiod. quoque 'A. (405.) legitur. Itidem Od. Π. (217.) Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. Altero autem γαμψώνυχος utitur Aristot. Ὁ δὲ κόκκυξ οὐ γαμψώνυχος: pro quibus Plin. Est autem neque aduncis unguibus solus accipitrum, neque capite similis illis. Idem Aristot. Τὰ δὲ γαμψώνυχα πάντα ὀλιγόγονά ἐστι. Pro quibus idem Plin. Pennatorum infœcunda sunt, quæ aduncos habent ungues. [" Thom. M. 314. Valck. Phœn. p. 372. Wessel. Præf. ad Herod. p. 4." Schæf. Mss. * " Καμψώνυξ, Const. Manass. Chron. p. 4. cum var. γαμψ." Boiss. Mss.] Εὐθυόνυξ, SIVE Εὐθυόνυχος, Rectos ungues habens: ad differentiam τῶν γαμψωνύχων, i. e. eorum quæ aduncos s. curvos habent ungues: ut εὐθυόνυχες ὄρνιθες ap. Aristot. H. A. 8, [18. 3, 9, 3. 9, 36, 5. Εὐθυόνυξ, Εὐθυώνυξ, Lobeck. Phryn. 738. * " Εὐόνυξ, Unguilis præditus, de piscibus, Marc. Sid. (34.) vide Fabric. B. Gr. 1. p. 17." Kall. Mss.] Κρατερώνυξ, SIVE Κρατερώνυχος, Validos ungues habens, Matron ap. Athen. (135.) Τῇ γ᾽ ἐγὼ ἐν πρώτοις ἐπεχον κρατερώνυχα χεῖρα. Hes. quoque agnoscit κρατερώνυξ, quippe qui Κρατερώνυχες exp. ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντες. Dicitur ETIAM Καρτερώνυξ SIVE Καρτερώνυχος, eadem signif. Unde ap. Suid. Καρτερώνυχας, ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντας. [* " Καρτερόνυξ, Const. Manass. Chron. p. 120. * Κοιλώνυξ, Schol. Victor. ad Il. Z. 507. p. 719. Heyn., Κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν, de Neptuno.] Μονώνυξ, SIVE Μώνυξ, ET Μονώνυχος SIVE Μώνυχος, Solidas ungulas habens, Simplices et individuas ungulas habens. Aristot. de Part. Anim. 2. Μονώνυχες πόδες, Pedes solidi, Pedes quorum ungulæ individuæ sunt, qui ungulas fissas non habent: ut equini, asinini. Geop. Τῶν ἵππων καὶ σχέδον πάντων τῶν μονωνύχους τὰς ὁπλὰς ἐχόντων, pro his Varronis, Equorum et fere omnium quæ ungulas individuas habent. Et frequenter ap. Hom. μώνυχες ἵπποι, Equi solidis ungulis, simplices et individuas ungulas habentes: ad differentiam boum, ovium, et ceterorum animantium quibus χηλαὶ tribuuntur. Hoc μώνυξ utitur et Aristot., itemque altero μώνυχος: ut cum de cancris ait, Τῆς μὲν θηλείας ὁ πρῶτος πούς δίκρους ἐστὶ, τοῦ δ᾽ ἄῤῥενος μώνυξ. Pro quibus Plin., Feminæ primus pes duplex, mari simplex. Rursum Aristot. Εἰσὶ γὰρ καὶ ἐν Ἰλλυριοῖς καὶ ἐν Παιωνίᾳ μώνυχες ὗες· τῶν ζώων οὖν τὰ μὲν πλεῖστα τῶν ἐχόντων κέρατα, δίχαλά κατὰ φύσιν ἐστί· μώνυχον δὲ καὶ δίκερον οὐδὲν ἡμῖν ὦπται· μονοκέρατα δὲ καὶ μώνυχα, ὀλίγα, οἷον ὁ Ἰνδικὸς ὄνος. Quæ sic Plin. Sues in Illyrico quibusdam locis solidas habent ungulas: cornigera, fere bisulca: solida ungula et bicorne, nullum: unicorne, asinus tantum Indicus. Improprie Eur. (Iph. A. 250.) μωνύχοις ἅρμασι pro Curribus qui ab animalibus solidas ungulas habentibus trahuntur, ut sunt equi, muli. Quod vero ad Μώνυξ et Μώνυχος attinet, per sync. dicuntur pro Μονώνυξ et Μονώνυχος, quamvis hæc minus usitata putentur. [" Μονώνυξ, ad Anacr. p. 8. Fischer. Μώνυξ, ibid. ad Il. A. 513. Heyn. Hom. 5, 44. 551. Toup. Opusc. 1, 207. Μώνυχος, ibid. Musgr. Iph. A. 250." Schæf. Mss. * " Πεντώνυξ, Quinque ungues habens s. digitos, Philostr. p. 63." Kall. Mss. * Πλατυώνυξ, Eutecnii Metaphr. Oppiani p. 9.] Ῥιζώνυξ, Radix unguis. Et plur. ῥιζώνυχες, Unguium radices. J. Poll. 2. Τὰ δ᾽ ὑπὸ ταῖς φάλαγξι, ῥιζώνυχες· ἐξ αὐτῶν γὰρ αἱ τῶν ὀνύχων ἀρχαί: ubi SCRIBITUR Ῥιζόνυχες per o. Dicuntur autem ῥιζώνυχες ad differentiam τῶν ἀκρωνυχίων: potius hæc duo opposita sibi sunt. [" Jacobs. Anth. 9, 122." Schæf. Mss.] Appellantur ET Ῥιζωνύχια a Rufo Eph. sicut ἀκρωνύχια ab J. Poll. (2, 145.) nominantur, quæ his opposita sunt: Αἱ δὲ τῶν ὀνύχων ἀρχαὶ, ῥιζωνύχια. [Ῥιζονυχία, Ægin. 6, 85. leg. per ω. * " Στεῤῥώνυξ, * Χαλώνυξ, Herodian. Epimer. 204." Boiss. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 233.] Στόνυξ, Unguium extremitas. Hesychio στόνυχες sunt non solum τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων, sed etiam τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, Quæ in acutum desinunt, ut cuspides, mucrones: qua signif. e. Lycophr. affertur λοίγιος στόνυξ pro Lethifera teli cuspis. [" Wakef. Ion. 400. Eum. 806. (ubi de * Στόνυγμα,) Jacobs. Anth. 6, 422. 8, 170. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 205. Toup. Opusc. 1, 450. Musgr. Cycl. 400. Ruhnk. Ep. Cr. 227. ad Timæi Lex. 106." Schæf. Mss. * Συλόνυξ, Epigr. Phaniæ 6. στόνυξ, ap. Anal. 2, 53.]

[* " Διόνυχος, Etym. M. 811." Boiss. Mss.] Διόνυχον, τὸ, Ad unguem factum, Accuratum, Exactum, VV. LL. sine Auctore tamen et exemplo. [Διώνυχος, Stob. Serm. 249. δίαιτα, perperam pro δι᾽ ὄνυχος. Cf. Ὄνυξ.] " Ἐξώνυχον, ET Αἰγώνυχον, vocari a non- " nullis τὸ λιθόσπερμον, est ap. Diosc. 3, 158." [* Πεντώνυχος, Lobeck. Phryn. 708.] Πλατυώνυχος, Qui latos habet ungues: "Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον δίπουν, ἄπτερον, πλατυώνυχον: quam definitionem Diog. L. 7. p. 279 (=335.) Platoni ascribit, qui illud postremum addiderat cum a Diogene Cynico fuisset derisus. Πολυώνυχος, Multos habens ungues, [Aristot. H. A. 1, 786. * Τριώνυχος, Tricuspis, Lycophr. 392. δόρυ.]

Παρωνυχία, ἡ, Abscessus ad unguis radicem natus: alii malunt Inflammationem vocare. Non leve prorsus malum est, ut quod dolores et febres aliquando moveat. Et tamen Lat. Reduviam curare pro Occupari in re minima, Proverbii loco usurpant. E quo arbitror Reduviæ nomine non tantum παρωνυχίαν designari, sed Eum affectum, in quo ad unguium latera caruncula aut cutis portio resolvitur, nullo fere dolore. Inde Lat. Reduviam vel Rediviam malum hoc nuncuparunt. Redivire enim resolvere est. Fest. Hæc. Gorr. inter alia. Fest. Rediviam quidam, alii Reluvium appellant, cum circa ungues cutis se resolvit, quia Luere s. Duere est solvere. P. Ægin. c. 3. Ἡ π. ἀπόστημά ἐστι παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ ὄνυχος συνιστάμενον. Plin. non solum Paronychias appellat ejusmodi vitia, sed etiam Paronychia: ut cum alibi, tum 28, 8. Ramentis eboris cum melle Attico, ut ajunt, nubeculæ in facie, scobe paronychia tolluntur. Apud P. Ægin. SCRIBITUR Παρονυχία, quam scripturam non probo: [cf. Ῥιζονυχία ex Eod.] Idem morbus

a Suida VOCATUR Παρωνυχὶς, ut in Παρωνυχία significante Herbam, dicetur. [* Παρονυχὶς, Gl. Reduvia.] || J. Poll. autem παρωνυχίας appellat τὰ ἑκατέρωθεν τῶν ὀνύχων. || Παρωνυχία est etiam Nomen herbæ nominatæ ἐκ τοῦ παρωνυχίδας ἰᾶσθαι, Suid. : Diosc. quoque 4, 54. tradit hoc θαμνίσκιον καταπλασθὲν παρωνυχίας θεραπεύειν. [" Παρωνυχία, Wyttenb. ad Plut. 1, 277." Schæf. Mss.]

'Ονύχινος, Onychinus: μύρον, Diosc. 1. Unguentum onychinum, ex onychis ostrei adipe, qui pro oleo in usu olim fuit, Marcell. || Colorem onychis conchylii referens: qui color Blatteus etiam appellatur, quemadmodum in "Ονυξ quoque dictum fuit: ut Onychina pruna ap. Colum., et Onychina pyra ap. Plin. 15, 15. ubi ait, Signina, quæ alii a colore Testacea appellant, sicut onychina, purpurea. [Plut. Antonio 58. δελτάριον.]

'Ονυχίτης, ut ὀνυχίτης λίθος, Lapis onychites, qui et Onyx et Alabastrites, ut e Diosc. docui in "Ονυξ: est autem Marmoris quoddam genus. FEM. 'Ονυχῖτις, ut καδμεία, Onychitis cadmia, dicta a similitudine venarum onychis lapidis: de qua ita ap. Diosc. 5, 84. 'Η ἔξωθεν μὲν κυανίζουσα, ἔνδοθεν δὲ λευκοτέρα, διαφύσεις ἔχουσα ἐμφερεῖς ὀνυχίτῃ λίθῳ. Plin. 34, 10. Onychitis, extra pene cærulea, intus onychis maculis similis. [" Appian. 1, 819." Wakef. Mss.]

'Ονύχιον, τὸ, Unguiculus. Citatur etiam pro Onychites lapis, ex Exodo 28, [20. Theophr. Fr. 2, 31.]

[* 'Ονυχιμαῖος, Phrynichus Bekkeri p. 53. τέμνειν ὀνυχιμαῖα, Lobeck. Phryn. 559.]

'Ονυχίζω, Ungues præcido, reseco, Artemid. 'Ονειροκρ. 16. Rosas quoque ὀνυχίζειν dicimur, cum unguem eis eximimus, i. e. imas foliorum partes, colore candido, quibus in capite suo hærent et pendent: ideo in medicina damnatas, quod nulla solis coctura coloratæ odoratæque inutili humore abundent. VV. LL. Diosc. 1, 54. Νεαρὰ ὀνυχίζων πρόσβαλε ῥόδα, Recentes rosas detractis unguibus adjice. Et in pass. ap. Eund. et ap. P. Ægin. ὀνυχισμένα ῥόδα, Rosæ quarum unguis recisus est. De his autem unguibus ex eod. Diosc. et Plin. in "Ονυξ scripsi. Apud J. Poll. habetur etiam 'Ονυχίσασθαι, active itidem pro ἀφαιρεῖσθαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων: pro quo utendum potius ait composito ἀπονυχίσασθαι: verba ejus in 'Απονυχίζω referam. || 'Ονυχίζω exp. etiam Ungue noto, ut ii faciunt, qui memoriæ consulunt. || Ad unguem exigo, Exacte subtiliterque expendo, λεπτολογῶ, quo sensu et comp. ἐξονυχίζω usurpatur. Sic Phrynich. 'Ονυχίζειν καὶ ἐξονυχίζειν τίθεται ἐπὶ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι· τὸ δ' 'Απονυχίζειν, τὸ τὰς αὐξήσεις τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν σημαίνει. Et mox addit, Εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ τοὺς ὄνυχας ἀφαιρεῖν τίθησί τις, χρήσαιτο ἂν τῷ 'Απονυχίζειν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι καὶ ἐξετάζειν ἀκριβῶς, τῷ 'Ονυχίζειν χρήσαιτο ἄν. Sic ap. Hes. 'Ονυχιεῖ, ἐπιμελῶς ἐξετάσει. Exemplum habes in 'Εξονυχίζειν, quod Athen. usurpavit pro Cavillabunde et sophistice disserere, Ad unguem exigere et exquirere, Bud. [Lobeck. Phryn. 289. " Thom. M. 651. Aristoph. Fr. 285." Schæf. Mss. Jambl. Pythag. c. 154. Artemid. 1, 22. I. q. ἀκριβολογέω, Clem. Alex. 529. * " 'Ονυχισμὸς, Unguium curatio, Strabo 1184." Wakef. Mss. * " 'Ονυχιστὴρ, Unguis, Athan. 2, 68." Kall. Mss. LXX. Deut. 14, 8. 6. 7. Lev. 11, 3. 26. " Phryn. Ecl. 127." Schæf. Mss.] " 'Ονυστήρια λεπτὰ " e Posidippo Comico affert J. Poll. 10, (140.) c. 31. " in sermone de Instrumentis Tonsoris. Sed forsan " scr. 'Ονυχιστήρια, et intelligendi Cultri ad recisio" nem unguium apti. Alii interpr. Parvi onyches; " sed viderint." ['Ονυχιστήριον, Gl. Unguicularium. " Jacobs. Anth. 8, 170." Schæf. Mss.]

'Απονυχίζω, Ungues recido, reseco. UNDE 'Απονυχίσματα dicuntur Unguium resegmina, præsegmina, Unguium putamina, ut Bud. interpr. in hoc Symbolo Pythag. 'Απονυχίσμασι μὴ ἐπουρεῖν. [Jambl. Protr. 316. Kiessl.] 'Απονυχίσαι, inquit Suid., potius dicunt quam ὀνυχίσαι. J. Poll. quoque, 'Απὸ δὲ τῶν ὀνύχων 'Ονυχίσασθαι καὶ 'Απονυχίσασθαι· ᾧ καὶ μᾶλλον χρηστέον: ut et Phrynich. docet paulo ante in 'Ονυχίζειν. Capitur etiam metaphorice pro Auferre s. Adimere quidlibet: Aristoph. 'Ιππ. (709.) 'Απονυχιῶ σου τὰν Πρυτανείῳ σιτία, quasi Recidam tuas in Prytaneo epulas, Præcidam, i. e., Tibi adimam, Te privabo tuis in Prytaneo epulis. Pro ἀφαιρήσομαι τὴν σίτησιν, inquit Suid., ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀνυχιζομένων. [Lobeck. Phryn. 289. " Thom. M. 651. Jacobs. Anth. 7, 385. Kuster. Aristoph. 111. Herod. Philet. 443. et n." Schæf. Mss.] 'Εξονυχίζω, Ungues excindo s. eximo, Exungulo, Plaut. Metaph. pro Exarmo, Ceu unguibus exarmo. Gallice dicimus itidem per metaph. Il leur a bien rogné les ongles. Sed aliter Plut. Symp. 6, 7. Οὕτως, εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρησάμενον λέγειν, ἐξονυχίζουσι τὸν ἄκρατον καὶ ἀποθηλύνουσιν οἱ διηθοῦντες: paulo post dicit, 'Εξαίρουσι τοῦ οἴνου τὸ ἐμβριθές. Sumta autem metaph. a volucribus aliisve animantibus quæ se unguibus ungulisve defendunt: aut etiam non provocata aliquem iuvadunt: quæ petulantia corrigitur, cum ea ἐξονυχίζομεν, Exungulamus. || Item ὠνυχισμένα et ἐξωνυχισμένα ῥόδα ap. Gal. et P. Ægin. Rosæ quibus λοβοὶ et ὄνυχες exemti sunt. || 'Εξονυχίζειν, sicut et simplex 'Ονυχίζειν, capitur etiam pro Exquisite expendere et ad unguem exigere, ἀκριβολογεῖσθαι, λεπτολογεῖν, ἐξετάζειν ἀκριβῶς, quemadmodum et in 'Ονυχίζω annotavi. Athen. (97.) 'Εξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, i. e., inquit Bud. 894., Cavillanter et sophistice versas quicquid a quoquam dicitur, et unumquodque verbum a disserente prolatum inquiris cavillosa subtilitate: omniaque ad disputationem revocas, et velut ad unguem vis omnia esse exacta inter loquendum, ut ne scrupulus quidem ullus maneat, h. e. καὶ δι' ὄνυχος ἅπαντα τὸν λόγον βασανίζεις: nam δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν dicunt quod Lat. Ad unguem exigere vocant. Hæc ille. 'Εξονυχίζειν, inquit Idem in Lex. suo, quasi Limare, Ad unguem exigere, Scrupulose persequi. Artemid. Onirocr. 1. p. 13. (16, 31.) Βλάβην τινὰ κοινὴν νομίζομεν τὸ μὴ οὐχὶ περὶ ἑκάστου ἀκριβοῦν καὶ ἐξονυχίζειν. Ead. signif. utitur simplici quoque l. 4. Μικρὰ μὲν καὶ οὐ πολλῆς ἄξια φροντίδος, ὅμως δὲ ἐπιζητούμενα ὑπὸ τῶν ὀνυχιζόντων πάντα. [" Herod. Philet. 443. et n., Phryn. Ecl. 126. Thom. M. 651." Schæf. Mss.] Περιονυχίζω, Ungues in orbem reseco, circumcido, Deut. (21, 12.) Περιονυχίσεις αὐτὴν, Ungues ejus circumcides.

[* 'Ονυχόω, Cocchii Chirurg. Vett. 94.]

" "ΟΝΩΝΙΣ, Ononis: a Theophr. numeratur inter " ea, quæ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἕτερον ἔχουσι φύλλον, " H. Pl. 6, 1, (3.) Unde Plin. 21, 15. Aliqua et se" cundum spinam habent folium, ut tribulus et " ononis. Et cap. seq. itidem in spinosorum genere " numerat ononin, dicens in ramis spinas habere, " apposito folio rutæ simili, toto caule foliatam in " modum coronæ: esse vivacem præcipue, et aratro " inimicam; sequi enim a frugibus. Merito igitur " τρηχεῖαν ὄνωνιν dixit quidam. Diosc. (3, 21.) ἄνω" νιν vocat." [Vide Theophr. 6, 5, 3. et var. lectt.] " Apud Nicandrum legitur ET "Ονωσις, Θ. 872. ὑσσω" πός τε καὶ ἡ πολύγωνος ὄνωσις: sed metuo ne per" peram pro ὄνωνις: præsertim cum addat πολύγω" νος: id enim pro πολυάκανθος accipere videtur." [" Jacobs. Anth. 9, 123. Aristoph. Fr. 290. Plut. Mor. 1, 168. Oxon." Schæf. Mss.]

'ΟΞΥΣ, Acutus, ut ea quæ mucronata et cuspidata sunt, Il. Δ. (185.) Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος. Sic ap. Lat. Sagitta acuta, Jaculum s. Spiculum s. Telum acutum. Od. N. (271.) κατέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ. Et ap. Etym. ὀξεῖα μάχαιρα, i. e. ἡ ἠκονημένη, Acutus gladius. Suidæ autem ὀξὺ μαχαίριον est ὃ ταχέως κεντεῖ: unde videtur facere primam eam signif., qua ὀξὺς pro Celer usurpatur. Et Diosc. sempervivo tribuit φυλλάρια ὀξέα ἐπ' ἄκρου, Mucronata, Plin. Et ὀξὺς σχοῖνος, Juncus acutus. Plin. 21, 18. de junci generibus, Tria genera ejus: acuti, sterilis, quem marem et ὀξὺν Græci vocant. Il. Υ. (423.) 'Οξὺ δόρυ κραδάων. Sic Latine Acuta hasta

ap. Virg. et Ovid. Et Il. Π. (772.) ὀξέα δοῦρα, Od. I. (382.) μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ. Et κατὰ τὰ ὀξέα, Mucronato turbine, Gaza. ‖ Metaph. quoque pro Acutus capitur, Acer: ut cum Visus acutus s. acer dicitur. Plato Phædro, Ὄψις γὰρ ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Q. l. Cic. ita interpretatus est, Oculorum est in nobis sensus acerrimus. Quo pertinet ὀξὺ βλέπειν, Acutum cernere, Acie oculorum pollere. Il. Ψ. (477.) Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε, P. (675.) de aquila, ὅν ῥά τέ φασιν Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν. Plato Polit. 2. Οὐ φαῦλον, ἀλλ' ὀξὺ βλέποντος. Aristoph. Πλ. (210.) ὀξύτερον βλέπων τοῦ Λυγκέως, de eo qui acerrimi visus est, Plin. Et metaph. ap. Philon. V. M. 1. Τοῖς ὀξὺ τῇ διανοίᾳ βλέπειν δυναμένοις, Hominibus acri mentis acie intuentibus. ‖ Ad auditum quoque transfertur, et voces sonosque qui aures feriunt: ut ap. Lat. legitur Vox acuta, Sonus s. Tinnitus s. Stridor acutus: item Æs acutum, pro Acutum sonum edens: qua signif. etiam Argutus capitur. Il. O. (313.) ὦρτο δ' ἀϋτὴ Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν. Et ap. Aristot. Rhet. 3. ὀξεῖα φωνὴ, Vox acuta: Καὶ πῶς τοῖς τόνοις χρῆσθαι δεῖ πρὸς ἕκαστα πάθη, οἷον ὀξεῖᾳ, καὶ βαρείᾳ καὶ μέσῃ. Ab Horat. quoque opp. Acutus et gravis sonus, ut cum de chorda ait, Poscentique gravem persæpe remittit acutum. Huc pertinet ὀξὺ φθέγγεσθαι et κλάγγειν, Acutum s. Argutum. Il. P. (89.) ὀξὺ βοήσας, B. (222.) de Thersite, Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα, Hesiod. Ἀ. (234.) ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ Ὀξέα καὶ λιγέως, Athen. 4. Ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις. Sic Horat. quo pacto alterna loquentes Umbræ cum sagana, resonarent triste et acutum. Dicitur autem Sonus acutus, qui ita aures penetrat, ut ferrum mucronatum cutim; sic enim et Suid. ὀξὺν ψόφον exp. τὸν ταχέως παραγινόμενον ἐπὶ τὴν αἴσθησιν καὶ ταχέως ἀποπαυόμενον, ut is, quem νεάτη edit: βαρὺς autem, quem ἡ ὑπάτη. Et ὀξεῖα προσῳδία ap. Gramm. Acutus s. Summus tonus: ut Gell. 13, 24. Summum autem tonum, προσῳδίαν acutam dicit. ‖ Itidem metaph. ὀξεῖαι μελεδῶναι et ὀξεῖαι νόσοι dicuntur, ubi etiam reddere queas Acres, Vehementes, Od. T. (517.) πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένῳ [—ην] ἐρέθουσιν. Sic Acres curas dicit Varro, Lucr. Cic. Qui autem dolor ὀξὺς et acutus dicatur, vide in Ὀδύνη. Sic reddi posse etiam ὀξεῖα νόσος s. ὀξὺ νόσημα, ante dixi, ut Horat. Si latus aut renes morbo tententur acuto. Sed ὀξεῖα νόσος signif. etiam Celerem morbum. Nam, ut ait Gal. extremo libri 3. de Diebus criticis, e motus specie acutus morbus nominatur. Nec tamen in solo celeri motu essentia acuti morbi posita est, sed in ejus etiam magnitudine et periculo: unde et Archigenes acutum morbum non temporibus quidem solis nudisque, sed motu potius et natura appellandum censebat. Nam cum morbus segni lentoque motu et cum intervallis a febre vacuis ad quadragesimum usque diem procedit, nemo, inquit, sanæ mentis eum acutum dixerit, sed πολυχρόνιον, h. e. Diuturnum: similiter et parvas illas febres periculoque carentes diarias, nemo acutas, sed ὀλιγοχρονίους, Breves, vocarit. Est enim acutus morbus, ut ipse definivit, cui motus velox et subita pericula adveniunt. At velociter quidem moveri dicitur, quod ad suum finem judiciumque properet, ipsumque ad decimum quartum diem consequatur. Qui enim ante solvitur, κάτοξυς, Peracutus, dicitur: qui vero longius procedit, simpliciter acutus. Sunt tamen et in his differentiæ, quas ap. Gorr. vide. Hippocr. in vehementi febri videtur acutorum morborum essentiam collocasse, ut qui l. 1. περὶ Διαίτης ὀξέων ita scribat, Ἔστι δὲ ταῦτα ὀξέα ὁκοῖα ὠνόμασαν οἱ ἀρχαῖοι, πλευρῖτιν καὶ περιπλευμονίην, καὶ φρενῖτιν, καὶ λήθαργον, καὶ καῦσον, καὶ τἄλλα νοσήματα ὁκόσα τουτέων ἐχόμενά ἐστι, ὧν οἱ πυρετοὶ τὸ ἐπίπαν ξυνεχέες ὄντες κτείνουσι. Idem Hippocr. ὀξεῖς πυρετοὺς, Febres acutas, de Galeni sententia, eas appellavit, quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Dicitur vero et alia signif. ὀξὺς πυρετὸς, ab eod. Hippocr. l. 6. τῶν Ἐπιδημιῶν: est enim febris differentia a motu caloris

A sumta, h. e. a caliditate celeriter manui occurrente, et suam motionem celerem indicante: cui ipse Hippocr. ἐπαναδιδόντα πυρετὸν opp. Dicitur autem ea, cujus calor initio et mox ubi manus est admota corpori, ardens et acris percipitur, sed manu diutius immorante, languidior et mitior sentitur: hujusmodi sunt biliosæ febres. Ὀξέα πάθη s. ὀξέα νοσήματα Scrib. Larg. vocat Vitia præcipitia, Cæl. Aurel. Celeres passiones: qui, sicut Aretæus περὶ Ὀξέων καὶ Χρονίων Παθῶν octo libros edidit, et ipse tres Celerum Passionum libros conscripsit, Χρονίων quinque. Celeres autem vocat etiam Acutas: χρονίας vero, Tardæ passionis morbos. ‖ Sol quoque ὀξὺς dicitur, qui ita calore suo penetrat hominum corpora ut telum mucronatum, Hesiod. Ἔργ. 2, (32.) Τῆμος δὴ λήγει μένος ὀξέος ἠελίοιο: de temperie aëris quæ dies caniculares sequitur. Sic Horat. Est ubi plus tepeant hyemes? ubi gratior aura Leniat et rabiem canis et momenta leonis, Cum semel accepit solem furibundus acutum? Lucr. et Plin. dicunt etiam Sol

B acer; Virg. Potentia solis acrior. ‖ Mars quoque ὀξὺς dicitur, ut Horat. Acuta bella vocavit, pro Acria, Vehementia: alii malunt Periculosa. Il. H. (330.) Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐΰρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον Ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης. Eust. annotat ὀξὺς ἄρης ab Hom. usurpari vel pro ὁ τομὸς σίδηρος, vel pro ὁ σφοδρὸς καὶ σύντονος πόλεμος. Sic ὀξὺς ἀγὼν καὶ χαλεπὸς, Plut. Romulo (18.) p. 51. meæ Ed., Acre ac difficile certamen, prælium: Cic. Bellum acre et magnum, Prælium acerrimum. ‖ Homo etiam aliquis ὀξὺς vocatur, qui et δριμὺς et ταχὺς, Acer, et celer ac promtus in expediendis quæ suscepit, aut aggrediendis quæ cogitavit, Aristot. Eth. 3, 7. Οἱ δὲ ἀνδρεῖοι, ἐν τοῖς ἔργοις ὀξεῖς, Acres et celeres: θρασεῖς vero dicit esse προπετεῖς, Præcipites. Thuc. 8, (96.) p. 294. Διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς: ubi nota opponi ei βραδεῖς, sicut a Lat. opp. Celeres et tardi, Acuti et hebetes. Cic. Velox an tardus sit, acutus an hebetior. Idem, Aliæ agrorum partes, quæ acuta ingenia

C gignant, aliæ, quæ retusa. Et ὀξεῖς κατήγοροι, Qui acuti et perspicaces sunt in accusando, vel Acres. Plato Apol. (29.) Οἱ δέ μου κατήγοροι, ἅτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες. Interdum cum infin. hoc ὀξὺς construitur: Thuc. 1, (70.) Οἱ μέν γε, νεωτεροποιοὶ, καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς τε καὶ ἐπιλέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσι, Celeres ad excogitandum et exequendum. Ad cujus l. imitationem Herodian. 2, (9, 2.) dixit, Πόνους τε ἀντέχων ῥᾷστα, νοῆσαί τε ὀξὺς, καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχὺς, Promtus ad excogitandum. Sic Cic. Animi atque ingenii celeres quidam motus esse debent, qui ad excogitandum sint acuti. Demosth. (32.) Καὶ γνῶναι πάντων ὑμεῖς ὀξύτατοι τὰ ῥηθέντα, Acutissimi. ‖ Alias homo aliquis ὀξὺς dicitur etiam pro ὀξύθυμος, Iracundus s. Ad iram præceps, Qui facile s. levi de causa accenditur vehementi ira. Epigr. 2. in parcos, Εἰπεῖν τὸν καλέσαντα φυλάσσομαι, ἐστὶ γὰρ ὀξύς: Caveo ne nominem eum, qui ad cœnam illam me vocavit; præceps enim ad iram est. Sic Etym. ὀξὺν ἄνθρωπον esse dicit τὸν ταχέως θυμούμενον, et Eust., τὸν θυμικόν. Is etiam Acer Lat. dicitur, ut in Ὀξύ-

D της dicetur. ‖ Præterea Succus acutus s. acidus, ὀξὺς dicitur, Ruf. Eph. Ἄλλους δὲ ὀξὺν καὶ νιτρώδη καὶ ἁλυκὸν καὶ πικρόν. Sic Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Ὄψα δὲ χρὴ συνεσκευάσθαι ὅσα ἐστὶν ὀξέα ἐπὶ πλεῖστον καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρά. Plut. Symp. 6, 2. Τὰ γὰρ ὀξέα καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρὰ θρύπτοντα τὴν ὕλην διαφέρει καὶ σκίδνησιν, ὥστε νεαρὰν ποιεῖν τὴν ὄρεξιν. Sic Plin. Ep. 123. Si cœnam tibi facerem, dulcibus cibis acres acutosque miscerem, ut obtusus illis et oblitus stomachus, his excitaretur. Ubi Acutis dixit pro Acidis. Plin. major tamen diversa facit Acutus et Acidus de sapore itidem loquens: ut 15, 17. Quæ sunt communia et pomis omnibusque succis saporum genera, tredecim reperiuntur, dulcis, suavis, pinguis, amarus, austerus, acer, acutus, acerbus, acidus, salsus. Ibid. dicit, In vinis sapor austerus et acutus, et dulcis et suavis, omnes alieni. Alibi de alio sensu loquens dicit Odor acutus. Apollod. ap. Athen. (76.) πλὴν τὸ οἰνάριον πάνυ Ἦν ὀξὺ καὶ πονη-

ρόν· ὥστ' ᾐσχυνόμην, Acidum. Et Ipsum acetum ὀξὺ dicitur, quod acore suo palatum penetret: Horat. Acre acetum, Cels. Acerrimum acetum. Item ὀξεῖα σταφυλὴ ap. Suid. ἡ κεντρίζουσα τὴν γεῦσιν. || Celer, Plut. Romulo (10.) p. 41. meæ Ed. de quodam Celere, Καὶ ἀπ' ἐκείνου τοὺς ταχεῖς οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ὀξεῖς, κέλερας ὀνομάζουσι. A Cic. quoque hæc duo copulantur, ut cum ait, Motus animi celeres et acuti. Et κινήσεις ὀξεῖαι, a quibus ὀξυκίνητα dicuntur, Quæ celeri acutoque motu agitantur. Sic ὀξέα πάθη, s. ὀξέα νοσήματα dicuntur Celeres passiones, Cæl. Aurel. Vitia præcipitia, Scrib. Largus: alias Morbi acuti, ut supra docui: quibus opp. χρόνια πάθη, Tardæ passiones, Cæl. Aurel. Itidem homo aliquis ὀξὺς dicitur Qui celer et promtus est in exequendis, quæ animo concepit, cui opp. βραδὺς, Tardus; vel Acutus in excogitandis. Sic Stat. de quodam palæstrita, motu Spartanus acuto Mille cavet lapsas circum sua tempora mortes: i. e. celeri et callido. Hujus signif. exempla paulo ante retuli. Legitur et ὀξὺς πρὸς αἴσθησιν ap. Plat. de Rep. 2. || Dicitur etiam καιρὸς ἐπισφαλὴς καὶ ὀξὺς, a Plut. Coriol. 71. qui imitatus videtur Xen. K. Π. 8, (5, 4.) Ὅσῳ γε ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς πολεμικὰ τὰ χρήσεων, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν ὑστεριζόντων ἐν αὐτοῖς, interpr. Quo enim magis subita sunt tempora earum rerum quibus utendum est ad res bellicas. Hippocr. καιρὸν ὀξὺν vocasse dicitur Præcipitanter celeriterque elabentem.

Ὀξὺς, Herbæ nomen, Plin. 27, 12.

Sunt et Ὀξεῖαι Insulæ, forsan a mucronato situ. Plin. quoque Oxias appellat, 4, 12. dicens esse inter Leucadiam et Achaiam sitas. Hom. Θοὰς nominat, ut Strabo testatur l. 10. p. 200. Καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς Θοὰς εἶπε. Idem l. 8. cum citasset hunc versum Od. O. (298.) Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε Θοῇσι, subjungit, Θοὰς δὲ εἴρηκε τὰς Ὀξείας· τῶν Ἐχινάδων δ' εἰσὶν αὗται, πλησιάζουσαι τῇ ἀρχῇ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου. || Est et ὀξεῖα βαφὴ, de qua Eust. 1658. postquam dixit Chæremonem peculiariter ῥόδα vocare ὀξυφεγγῆ καὶ ἔαρος τιθηνήματα, subjungit, ἔνθα ὅρα τὸ Ὀξυφεγγῆ, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ νοῆσαι τοὔνομα τῆς ὀξείας βαφῆς.

Substantive etiam et absolute DICITUR Ὀξεῖα, pro ἡ λόγχη: unde Δι' ὀξείας δραμεῖν, Proverbium ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων, Suid. [Zenob. Adag. 3, 13.]

Ὀξὺς, Lumbus: unde ὀξῦϊ, quod Erot. ap. Hippocr. exp. ὀσφύϊ.

Ὀξὺ, Substantive, Id quod in acutum exit, Mucro, Acumen, Acies, Aristot. de cicadis, Τίκτουσι δ' ἐν τοῖς ἀγροῖς τρυπῶντες ᾧ ἔχουσιν ὄπισθεν ὀξεῖ: pro quibus Plin. Asperitas præacuta in dorso, qua excavant fœturæ locum in terra. Sic Κατὰ τὰ ὀξέα, Gazæ Mucronato turbine. In gladio ὀξὺ dicitur Acies et mucro: in oculis, Oculorum itidem acies s. acumen: in sonis, Vox acuta: in saporibus et succis, Acor: in cursu, Celeritas: quibus opp. τὸ ἀμβλὺ, τὸ βαρὺ, τὸ γλυκὺ, τὸ βραδύ: ut ex his verbis patet, quæ in VV. LL. citantur, Τὸ ὀξὺ, ἐπὶ μὲν φωνῆς ἔχει ἐναντίον τὸ βαρύ· ἐπὶ δὲ δρόμου, τὸ βραδύ· ἐπὶ δὲ ὀφθαλμῶν καὶ ξίφους, τὸ ἀμβλύ· ἐπὶ δὲ χυμῶν, τὸ γλυκύ. Sed et ὀξὺ dicitur Quicquid celeri motu transit, et subito efficacique sensu percipitur, sumta metaph. a mucronatis s. cuspidatis. Ὀξὺ dicitur etiam Celeritas: τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ, Præceps celeritas, quemadmodum Bud. interpr. ap. Thuc. 3, (82.) Τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη, Præceps celeritas data est virilitati et ascripta, Præcipitis celeritatis causam virilitatem esse censebant. || Ὀξὺ adverbialiter etiam capitur, sicut Acutum quoque ap. Lat. pro Acute: ut Horat. Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum? quod Græci ὀξὺ βλέπειν dicunt, et una voce ὀξυδορκεῖν. Itidem enim Plut. ait (7, 835.) Τὸν βάσκανον τὸ ἀλλότριον κακὸν ὀξυδορκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν, In alienis vitiis acutum cernere, ad sua connivere. Aristoph. ὀξὺ ᾄδων, Acutum canens, pro Acuta voce. Et Plato de LL. Ὀξὺ ἀκούων, Acute audiens; dicuntur enim Acutæ aures, quæ Celeriter sonos editos percipiunt. Alia præce-

A dentibus similia exempla habes in Ὀξύς. Sed et plur. Ὀξέα pro ὀξέως capitur, Hesiod. (A. 233.) Ὀξέα καὶ λιγέως ἰάχεσκεν, Acuta voce s. Alta: pro QUO Ὀξέα dicitur ETIAM Ὀξεῖα, inserto ι propter metrum: 348. Ὀξεῖα χρέμισαν, 347. i. e. Acutum hinniebant, ut Virg. Pelion hinnitu fugiens implevit acuto. || Ὀξὺ, Celeriter, Velociter, Cito, Il. P. (256.) Ὣς ἔφατ'· ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας: Celeriter s. Cito audiit, quo accipi modo queat et Plat. l. qui præcedit. Il. E. (680.) Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ: qui versus multis in Il. ap. Hom. legitur, mutatis tantum aliquot verbis.

[" Ὀξὺς, Wakef. Ion. 532. Trach. 685. 1176. Phil. 808. S. Cr. 1, 9. Luzac. Exerc. 149. Jacobs. Anth. 6, 266. 7, 33. 8, 146. 325. 9, 134. 11, 292. Capper. ad Quintil. 523. Villoison. ad Long. 268. ad Lucian. 2, 312. Heindorf. ad Plat. Theæt. 400. Phryn. Ecl. 198. Thom. M. 651. ad Charit. 465. 663. Casaub. ad Athen. 140. Ruhnk. Ep. Cr. 244. Brunck. Antig. 108. ad Diod. S. 1, 358. Acer, Ve-
B hemens, Acerbus, T. H. ad Plutum p. 246. Heyn. Hom. 6, 166. Toup. Ep. de Syrac. 342. Acidus, Callim. 1, 452. Celer, Toup. Opusc. 2, 294. Fervens, Græv. Lectt. Hes. 555. De rupibus, Jacobs. Anth. 8, 102. De colore, Brunck. Aristoph. 3, 153. (Eip. 1172.) De sono, Lucian. 1, 25. Sic Lat. Acutus, cf. Görenz. ad Cic. de LL. 175. Opp. γλυκὺς, ad Charit. 215. Conf. s. ὠκὺς, ad Herod. 375. 675. Jacobs. Anth. 6, 266. 9, 55. Heyn. Hom. 6, 190. Ὀ. θάνατος, πυρετὸς, σφυγμὸς, Valck. Adoniaz. p. 219. Νέος καὶ ὀξὺς, Heindorf. ad Plat. Gorg. 57. Ὀξεῖαι, Jacobs. Anth. 8, 102. Δι' ὀξείας δραμεῖν, ad Phalar. 267. Ὀξὺ, Heyn. Hom. 7, 330. Celeriter, Ruhnk. Ep. Cr. 128. Acetum, Epigr. adesp. 404. Ὀξύτατα, Lucian. 1, 36." Schæf. Mss. Ὀξὺς κίνδυνος, Plut. Timol. 4.: ἀγὼν, Æmil. 16.: πορφύρα, Cat. Min. 6.: φακῇ, Hippocr. 610.: Ὀξυτέρα καὶ τηλαυγεστέρα, Ælian. H. A. 4, 46.]

[* Ὀξυαυγὴς, unde * " Ὀξυαύγεια, Velox aspectus, Philo J. 2, 654." Wakef. Mss.] Ὀξυβλεψία, ἡ,
C Visus acutus, Visus acumen. Hes. utitur h. v. cum ὀξυοπείαν, pro quo reponendum est ὀξυωπίαν, exp. ὀξυβλεψίαν. Synonymum est ὀξυδέρκεια, s. ὀξυδερκία. Ὀξυβολέω, Celeriter jaculor, In jaculando celer sum. Suidæ vero ὀξυβολῶ est τὸ ταχέως ἀκούω. Pro quo reponendum EST Ὀξυλοβέω, id quod et alphabeticus ordo docet; positum enim est hoc ὀξυβολῶ post Ὀξυθυμία, ante Ὄξυλος. Derivatur vero ὀξυλοβῶ ex ὀξὺς et λοβὸς, Eust. 1137. de λοβοὶ loquens, Ἀφ' ὧν καὶ ἐλλόβια, κόσμος * ἐνώτιος ἀπηρτημένος τῶν κατὰ τὰ ὦτα λοβῶν· καὶ Ὀξυλοβῶ, ῥῆμα, τὸ ταχέως ἀκούω. Ὀξυβελὴς, Qui celeriter jaculatur, velociter impetit et ferit, Acutum jaculum habens. Suid. exp. ὀξέως βάλλων, ἢ ὀξὺ βέλος ἔχων: sicut Eust. quoque ὀξυβελὴς οἰστὸς exp. ὁ ὀξὺ βέλος s. ἀκίδα ἔχων. De quo supra quoque tractavi post Βέλος. Ὀξύγαλα, τὸ, Lac acidum, quod acuit s. coacuit: quod fit certa quadam lactis præparatione, per quam sola caseosa substantia relinquitur, eaque ipsa non ejusd. omnino naturæ, cujus ab initio fuit; neque enim calidam et
D acrem seri qualitatem retinet, neque pinguem et calidam butyri, sed sola crassiore substantia constat, quæ in caseum abit ὀξυγαλάκτινον appellatum, Gorr.: addens, id genus hodie Gallos videri Junceam appellare. Columella vocat Oxygalam, 12, 8. ubi conficiendi ejus rationem tradit: Plin. Oxygala, retenta Græca declinatione, de qua ita scribit 28, 9. de lactis usu tractans, Additur paulum aquæ ut acescat. Quod est maxime coactum, in summo fluitat: id exemtum, addito sale, Oxygala appellant. Et mox, Oxygala fit et alio modo, acido lacte addito in recens, quod velis acescere: utilissimum stomacho. Plut. Artax. (3.) Ποτήριον πιεῖν ὀξυγάλακτος. De ὀξυγάλακτος usu et vi qua inter nutrimenta præditum est, vide Gal. περὶ Τροφῶν Δυνάμεως, 3, 16. et Aët. 2, 98. quo loco et περὶ πρωτογάλακτος agit. [" Geop. 18, 12. 21. Ctesias Ind. Πίνουσι δὲ γάλα καὶ ὀ. τῶν προβάτων, Polyæn. 4, 3, 31. Strabo 7. p. 403(=478.) Γάλακτι καὶ ὀ., τοῦτο δὲ καὶ ὄψημά ἐστιν αὐτοῖς κατασκευασθέν πως. Antiquis Græcis est τρο-

φαλὶς, Gallice Jonchée. Morelli Codices Ms. Latini Bibliothecæ Nanianæ p. 67. ex Anthimii (Anthemii) Libro de Observatione Ciborum ad Regem Francorum Theodericum c. 56.: Oxygala vero Græcis, quod Lat. vocant Melcam, quando acetarit, auctores dicunt sanis hominibus esse aptum, quia non coagulatur in ventre. Gal. Method. 7, 4. de Bono Succo et Malo c. 13. Alex. Trall. 7, 7." Schn. Lex. Suppl.] Ὀξυγαλάκτινος, Ex oxygala s. oxygalacte factus, Ex acido lacte confectus: ut ὀξυγαλάκτινος τυρός. Gal. de Alim. Facult. 3, 17. de caseo, Τῶν δὲ νέων ἁπάντων τυρῶν εἶναι κάλλιστον ὁποῖος ὁ παρ' ἡμῖν ἐν Περγάμῳ καὶ κατὰ τὴν ὑπερκειμένην αὐτῆς Μυσίαν γίνεται, καλούμενος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀξυγαλάκτινος. Ὀξύγαρον, τὸ, Confectio quædam quæ aceto et garo diluitur, de qua Colum. 12. c. ult., ubi vocatur etiam moretum ὀξύπορον. Athen. (366.) postquam citavit h. Antiphanis l., Ὀρῶ δὲ καὶ μετ' ὄξους ἀναμεμιγμένον Γάρον, subjungit, Οἶδα δὲ ὅτι νῦν τινὲς τῶν Ποντικῶν ἰδίᾳ καθ' αὑτὸ κατασκευάζονται ὀξύγαρον. Oxygari meminit et Martial. [* Ὀξόγαρον, Phrynichus Bekkeri p. 56. Barker. ad Etym. M. 953. Vide Ὀξύβαφος.] Ὀξυγράφος, ὁ, (ἡ,) Qui celeriter scribit, qui et ταχυγράφος, ["Philo J. 2, 363." Wakef. Mss. LXX. Ps. 44, 2. "T. H. in Raphel. Annot. 77. Ὀξυγράφος, * Ὀξυγραφέω, * Ὀξυγραφία, Le Moyne Var. Sacr. 1, 205." Schæf. Mss. Euthym. Zygab. Præf. in Ps. Vide Schæf. Ind. ad Greg. Cor. "Ὀξυγραφία, Simeon Metaphr. Vit. S. Luciani, Cod. Ms. Par. 1524. p. 91. a." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Ὀξυγώνιος, In acutos angulos desinens, Acutos habens angulos, Suid. in Ὀξὺ, Ὅσα μὲν γὰρ ἐπιτήδεια εἰς τὸ κεντεῖν ποιῆσαι βουλόμεθα, ὀξυγώνια αὐτὰ ποιοῦμεν· ὅσα δὲ εἰς τὸ ὠθεῖν, ἀμβλυγώνια. Aristot. in 3 de Cœlo πυραμίδα esse dicit ὀξυγωνιωτάτην, Acutissimis constare angulis. ["Schol. Opp. Ἁ. 3, 88. Aristot. 1, 285." Wakef. Mss. * Ὀξυγωνιότης, Mathem. Vett. 24. * "Ὀξύγωνος, Jo. Climac. 171." Boiss. Mss.] Ὀξυέθειρος, Acutos capillos habens, Nonn. [Jo. 228, 3. "Ad Charit. 745. 785." Schæf. Mss. * Ὀξυέθειρ, Marc. Sidet. 35. Nonn. D. 14, 668. 22, 25.] Ὀξύκεδρος, Acuta cedrus, Theophr. H. Pl. 3, (12, 3.) Meminit et Plin. 13, 5. de duobus cedri generibus, Differunt folio; nam quæ durum, acutum, spinosum habet, Oxycedros vocatur, ramosa et nodis infesta. Ὀξύκοος, Qui acutas habet aures, celeriter audit, Ad cujus aures sonus editus celeri et acuto motu perfertur, [Aristot. H. A. 4, 9, 10.] Ὀξυκοΐα, Aures acutæ, Auditus acumen, Plut. (8, 666.) de lepore, Ὀξυκοΐᾳ δὲ δοκεῖ διαφέρειν: (6, 123.) Sed hanc scripturam ego minime probarim, ac scr. potius censuerim Ὀξυήκοος et Ὀξυηκοΐα, de quibus supra post Ἀκοή: nam η in hoc comp. amitti valde insolens esset. Ὀξύκρατον, Potio ex aceto et aqua permistis, Acetum aqua mistum, i. e. Posca s. Pusca. Miscendi autem ejus ratio nunquam certa fuit; quippe quæ varie temperari queat. Exemplum cum Plinii interpr. habes in Ἀφεψέω. ["Etym. M. Erotian." Wakef. Mss.] Ὀξυλάβος, Qui cito prehendit, Celer in aliquo negotio capessendo et exequendo, Eust. 1753. Ὁ δὲ ὀξύχειρ, καὶ Ὀξυλάβος ῥηθείη ἂν, καὶ ἡ κατ' αὐτὸν σπουδὴ, Ὀξυλάβεια. Idem et δραστήριος dicitur. ["Heyn. Hom. 7, 517." Schæf. Mss. I. q. πύραγρα, Schol. Il. Σ. 477.] Ὀξυλαβὴς autem Aristot. de aquila dixit Quæ velociter prehendit prædam. A QUO Ὀξυλάβεια derivatur, Studium celeriter aliquid capessendi et aggrediendi, Eust. 123. Εἴη ἂν Ἑκατόγχειρ, ὁ πολύχειρ, ἢ πράξεσιν, ἢ πλήθει στρατοῦ ἢ μηχαναῖς· ἡ δ' ἐν τοιούτοις * δραστηριότης, ὀξυλάβεια ἔργων λέγεται, Celeriter rem aliquam capessere et aggredi. [* Ὀξυλαβία, Schol. Æsch. S. c. Th. 97. * Ὀξυλάβη, i. q. πυράγρα, Suid. v. Ἥφαιστος. "I. q. ὀξυλάβεια, Palæph. 72." Wakef. Mss.] Ὀξυλιπὴς ET Ὀξυλίπαρος, Aceto et pingui aliquo imbutus. Ὀξυλιπὴς ἄρτος, Acidus panis, Cui exiguum aceti affusum est, qui in febribus diariis exhibetur iis quibus alvus fluit, Gorr.: Aët. 5, 68. de diariis febribus e cruditate obortis, Τρέφειν δὲ, ῥεούσης μὲν ἔτι τῆς γαστρὸς, ἀλφίτοις τε καὶ τοῖς καλουμένοις ὀξυλιπέσιν ἄρτοις. Ubi Interpres, Panibus qui Oxylipes vocantur ex eo,

A quod paucissimum acetum habent. Videtur ergo derivare hoc ὀξυλιπὴς ex ὀξὺ et λείπω. Meminit et Gal. Meth. 8, [5, 5.] Ὀξυλίπαρος, Aceto et pinguedine imbutus, ut ὀξυλίπαρον τρίμμα, Athen. (295.) e Timocle, γαλεοὺς καὶ βατίδας, ὅσα τε Τῶν γενῶν ἐν ὀξυλιπάρῳ τρίμματι σκευάζεται: q. l. citatur (385.) ubi Ulpianus verba ejus, qui dixerat ἥδιστα γεγονέναι καὶ τὸν μετ' ὀξυλιπάρου ἀλεκτρυόνα, excipiens, ait, Ὀξυλίπαρον δὲ τί ἐστι; πλὴν εἰ μὴ καὶ κόττανα καὶ λέπιδιν, τὰ πάτριά μου νόμιμα βρώματα, ὀνομάζειν μέλλετε. Ubi ὀξυλίπαρον absolute accipitur pro ὀξυλίπαρον τρίμμα, s. alio ejusmodi, h. e. Intritum condimentumque pingue ac acidum. Ὀξύμαλα, Acida mala, i. e. Pruna, τὰ κοκκύμαλα, Hes. Vox Laconica, ut testatur Athen. (83.) Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς Γλώσσαις τὰ κοκκύμηλά φησι τοὺς Λάκωνας καλεῖν ὀξύμαλα Περσικά. Ὀξυμυρσίνη, Acuta myrtus, Myrtus cujus folia acuta sunt et pungunt, i. e. Myrtus sylvestris, quæ a Theophr. vocatur κεντρομυρσίνη, a Poëta, pastoralis præfixa cuspide

B myrtus. In Appendice Diosc. 4, 146. Μυρσίνη ἀγρία· οἱ δὲ, * ἱερόμυρτον, οἱ δὲ, ὀξυμυρσίνη: ubi vocatur etiam χαμαιμύρτη. Plin. 15, 7. Eadem ratio et in sativo myrto; sed præfertur sylvestris minore semine, quam quidam Oxymyrsinen vocant, alii Chamæmyrsinen. At c. 29. ejusd. l., ὀξυμυρσίνην videtur facere Speciem sylvestris myrti: Nunc et alia distinctio, (sc., myrti est) sativæ aut sylvestris, et in utraque latifoliæ; in sylvestri, propria oxymyrsine. Nisi hæc verba, In sylvestri, propria oxymyrsine, ita accipias, Sylvestris proprie oxymyrsine dicitur: sicut et 23. c. ult. dicit, Myrtus sylvestris, s. Oxymyrsine, s. Chamæmyrsine, baccis rubentibus et brevitate a sativa distat. Scrib. Largo est Scopa regia, c. 39. Oxymyrsinæ, quæ Scopa regia vocatur, succo hæc omnia contusa ligno colliguntur. Adjective AUTEM Ὀξυμύρσινος dicitur Qui e sylvestri myrto confectus est, Oxymyrsinus: quo Plin. utitur, in tit. c. 4. l. 23. De oxymyrsino oleo: si tamen Plinii ista verba sunt, nam in ipso contextu non uti-

C tur ea voce, sed ait, Chamæmyrsinæ s. Oxymyrsinæ ead. natura: de oleo loquens, quod ex ea conficitur, s. ex ejus baccis. Ὀξύμωρος, q. d. Acutistultus, Acutifatuus. Ὀξύμωρον, ut Bud. e Quint. tradit, sententia est e periculo petita, h. e. ita affectate et acute enuntiata ut fatua videatur: Virg. Æn. 7. Num capti potuere capi? num incensa cremavit Troja viros? In q. l. hæc annotat Serv. Cum felle dictum est; nam si hoc removeas, erit oxymorum. Simile ap. Cic. Si tacent, satis dicunt. Et ap. Horat. Strenua nos exercet inertia. Ab Eod. dicitur Insipiens sapientia, et Concordia discors. ["Valck. Phœn. p. 403." Schæf. Mss. Idem ad Eur. Hipp. 1037. Ed. Monk. * "Ὀξυόπτης, Schol. Nicandri Θ. 392." Wakef. Mss. * Ὀξυόστρακος, Lucian. Lexiph. 13. * "Ὀξυπαγὴς, Antip. Sid. 17." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 1, 261. "Nonn. D. 14, 385." Wakef. Mss. * Ὀξυπαθὴς, unde] "Ὀξυπαθῶς, Acuto et vehemente "animi affectu, Suidæ λίαν περιπαθῶς, h. in l., Οἱ δὲ

D "Ῥωμαῖοι ὀξυπαθῶς εἶχον ἐπὶ τοῖς ἔναγχος ὑπὸ Χοσ- "ρόου παρεστρατηγημένοις αὐτοῖς." [Theoph. Simoc. Hist. 5, 10. * Ὀξυπέπερι, τὸ, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. 23. p. 465. ubi Corai. p. 12. μετ' ὄξους καὶ πεπέρεος rescribit. * "Ὀξύπετρος, Hesych." Wakef. Mss.] "Ὀξυπευκὲς, Hesychio ὀξύπικρον, Acidum "cum amarore, Vehementer amarum," [Æsch. Choëph. 637. * Ὀξύπικρος, Gl. Acidus. * "Ὀξυπλὴξ, Thom. M. 578. Musgr. Hel. 173. Jacobs. Anth. 7, 167. Brunck. Soph. 3, 441. Heyn. ad Apollod. 1050. D. R. ad Longin. 255." Schæf. Mss. Bast. Ep. Cr. 214. * Ὀξύπους, Gl. Acupedius, "Thom. M. 644." Schæf. Mss. "Bekk. Anecd. 442." Boiss. Mss. Eur. Or. 1550. * "Ὀξυπόδης, Hesych. * Ὀξυποδέω, Festino, Cyrilli Lex." Wakef. Mss. Gl. Addenso, Denso, Grassor: * Ὀξυποδία· Acupedium, Addensatio. * Ὀξυπτελέα erat ap. Theophr. H. Pl. 3, 11, 5. ubi Schn. rectius ὀξύη, πτελέα dedit cum Gaza et Urbinate libro. * "Ὀξύπτερνος, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * Ὀξυπύθμενος, Imam partem acutam habens, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. c. 23. p. 465.

* 'Οξυπύνδαξ, Athen. 471.] 'Οξυρεγμία, Ructus acidus, ἡ ὀξεῖα ἐρευγή: quæ e cruditate fit, cum cibus in stomacho coacuit et computruit frigido; nam qui in calido cibus corrumpitur et torretur, non acidum ructum efficit, sed ἐρευγὴν κνισσώδη, Ructum nidorosum. Hippocr. Aphor. 1. l. 6. 'Εν τῇσι χρονίῃσιν λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη πρότερον, σημεῖον ἀγαθόν. J. Poll. scribit eam, quæ vulgo ἀπεψία dicitur, ὀξυρεγμίαν dici posse, sc. τὴν ὑπὸ πλήθους τροφῆς δυσχέρειαν. Suid. de quadam, quæ multa deambulatione utebatur, se crudam esse simulans, hoc exemplum affert, 'Η δὲ περιπάτους ἐποιεῖτο συχνοὺς, ὀξυρεγμίαν προσποιουμένη. Ubi annotat ὀξυρεγμίαν dici, ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ, Cum cibus in ventriculo coacescit, Cum cibus intus coacuit, Cels. Sic Erot. ap. Hippocr. ὀξυρεγμίην exp. τὴν τοῖς ἀπεπτοῦσι παρακολουθοῦσαν ἐποξίζουσαν ἐρυγήν. [" Ad Mœr. 158." Schæf. Mss. Lucian. 1, 674.] 'Οξυρεγμιώδης dicitur Qui acidos ructus edere solet, Acido ructui obnoxius, Gal. 8. τῶν κατὰ Τόπους, c. 4. Τοῖς δὲ ὀξυρεγμιώδεσιν κοριάνου ὡς κοχλιάριον δίδου πρὸ ἑτέρου τῶν σιτίων τρώγειν. Hippocr. Aphor. 33. l. 6. Οἱ ὀξυρεγμιώδεες οὐ πάνυ τι πλευριτικοὶ γίνονται. 'Οξυρεγμιάω, Acidos ructus edere soleo, Acidis ructibus obnoxius sum, Acidum ructito. Unde partic. ὀξυρεγμιῶν, i. q. ὀξυρεγμιώδης, Qui acidum ructitat. Diosc. 4, (1.) de betonica, Μετὰ μέλιτος ἐφθοῦ ὁμοίως καὶ ὀξυρεγμιῶσι δίδοται. Ex eod. Diosc. Bud. AFFERT 'Οξυορεγμιῶντες, sed id mendosum est, et reponendum ὀξυρεγμιῶντες: "Οθεν τοῖς ἀσσώδεσι καὶ κακοστομάχοις καὶ ὀξυορεγμιῶσι δίδοται. 'Οξύῤῥυγχος SIVE 'Οξύρυγχος, nam utraque scriptura reperitur, Acutum rostrum habens, Nomen piscis Ægypto sacri, denominati ita ab acumine rostri. Ab Athen. (312.) ὀξύρυγχος numeratur inter Νειλαίους ἰχθῦς. Sed perperam ibi scribitur ὀξύριγχος. [" Nempe sic olim ap. Athen. 312. recte vero ibidem ὀξύρυγχος Ed. Schw. sicut p. 356. Metri causa scribitur etiam * 'Οξυόρυγχος ap. eund. Athen. 116. Adjective vero ὀξύρυγχοι ῥαφίδες, Acuto rostro instructæ acus pisces, dicuntur Epicharmo ap. Athen. 304. 319." Schw. Mss.] 'Οξύρυγχος est etiam Oppidum Ægypti ab oxyryncho denominatum, qui ei præ ceteris Ægypti urbibus sacer est, Strabo 17. p. 354. 'Εν δὲ τῇ περαίᾳ 'Οξύρυγχος πόλις, καὶ νομὸς ὁμώνυμος· τιμῶσι δὲ τὸν ὀξύρυγχον, καὶ ἔστιν αὐτοῖς ἱερὸν ὀξυρύγχου, καί τοι καὶ τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων κοινῇ τιμώντων τὸν ὀξύρυγχον. Ipsa etiam præfectura ejus tractus 'Οξύρυγχος nominatur, ut e verbis citatis patet; dicit enim Strabo ὀξύρυγχον esse πόλιν et νομὸν ei ὁμώνυμον. 'Οξυρυγχίτης, ὁ, Qui ex Oxyryncho urbe s. præfectura est. Et Oxyrynchites νομὸς, Oxyrynchi præfectura. Plin. 5, 9. Dividitur in præfecturas oppidorum, quas Νομοὺς vocant. Et mox, Quæ juxta Pelusium est regio, nomos habet, Pharbætiten, Bubastiten, Sethroiten, Taniten; reliqua autem, Arabicum, Hammoniacum tendentem ad Hammonis Jovis Oraculum, Oxyrynchiten. Quem Oxyrynchiten Strabo 'Οξύρυγχον vocat. [* " 'Οξυσάκχαρον, Synes. de Febr. 152." Kall. Mss. * " 'Οξυσθενής, Job. 39, 23. Cod. Alex. μάχαιρα, ubi fortasse leg. est ὀξυτενὴς, In acutum tendens, Acuminatus." Schleusn. Lex. V. T. * 'Οξυσιτία, Aristid. 1, 275.] " 'Οξύστομος, Qui acuto ore s. " rostro est, ut Aristoph. "Ορν. (244.) ὀξυστόμους ἐμ" πίδας dixit, quoniam acutissimis rostris mordent: " Schol. tamen maluit exponere ὀξὺ ᾀδούσας." [Eur. Suppl. 1205. Æsch. Pr. 675. * 'Οξυτέλευτος, Polemon Phys. 1, 12. sed perperam pro εἰς ὀξὺ τελευτᾷ.] 'Οξυτενὴς, In acutum tendens, Acuminatus, Epigr. [Anthol. 5. p. 531.] Sic accipitur ET 'Οξυκρυῶν ap. Greg. Naz. [* " 'Οξύτονον, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss. * 'Οξυτόμος, Pind. Π. 4, 468.] 'Οξύτορος ἧλος, Clavus acute fixus, Nonn. (Jo. 251, 11.) Quod quidam derivatum existimant ex ὀξὺ et præt. med. τέτορε, significante ἔτρωσε: alii ex ὀξὺ et τερέω significante τρυπῶ: sed tunc scr. potius foret ὀξυτόρος, et significaret Qui acumine suo celeriter vulnerat s. perforat, i. e. Acutus. [" Brunck. Antig. 108. Jacobs. ad Meleagr. p. 6." Schæf. Mss. * 'Οξυτρίφυλλον, Acutum trifolium, Schneidero susp. * 'Οξυφάγρος,

A Piscis nomen, Opp. 'Α. 1, 140. al. 'Οψοφάγος, * 'Οψοφάγρος. * 'Οξυφαὴς, Acute videns, Nonn. D. 7, 214. * 'Οξυφεγγὴς, Athen. 608. * 'Οξύφθογγος, 633. " Jacobs. Anth. 9, 145." Schæf. Mss. * 'Οξυφλεγμασία, Hippocr. 563. * 'Οξύφρων, Eur. Med. 644.] " 'Οξύ" φυλλος, Qui acutis est foliis, Acuta habens folia." [* " 'Οξύφυλλον, τὸ, Herba, Diosc. Notha 469." Boiss. Mss.]

"Αποξυς, Acuminatus, Mucronatus, In mucronem fastigiatus, Diosc. 4, 52. de junco acuto, ὀξύσχοινος, ἄποξυς ἐπ' ἄκρον, Juncus acutus, qui in mucronem fastigiatur. Idem Diosc. feminino quoque genere usurpat hoc ἄποξυς, ut c. 82. ejusd. libri de nerio, 'Ρίζα δὲ ἄποξυς καὶ μακρά: sic σύνοξυς femin. gen. usurpat Theophr. ['Αποξὺς, * 'Αποξὴς, Lobeck. Phryn. 539. Hippocr. 743. 1165. φύματα ἀποξέα. * Ἔποξυς, Hippocr. 394, 2.] Κάτοξυς, Peracutus: βοὴ, Peracutus clamor, Vehemens. Aristoph. Σφ. (471.) Ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς Ἐς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι; Schol. ὀξείας, σφοδρᾶς. Et κάτοξυ
B νόσημα ap. Medicos, Peracutus morbus; Is dicitur, qui intra septimum diem judicatur; qui enim longius procedit, simpliciter acutus s. ὀξὺς est. Sunt autem duæ ejus differentiæ: qui namque exacte peracutus est, quarto die solvitur: qui non exacte, ad septimum usque producitur. Omnis ab initio maximos labores habet; in primos enim dies morbi vigor incidit, vel non longe post quartum differtur. Est autem gemina peracutorum morborum differentia: alii velut una accessio sunt, nullo modo remittentes: alii vero, ut scribit Gal. Aphorism. 36, l. 4., primam statim accessionem vehementissimam habent, et reliquas per diem tertium proportione respondentes, sed quæ quartam rarissime excedant. Gorr. Idem et ὀξύτατος morbus dicitur, ut ex his verbis patet, quæ in VV. LL. citantur, non nominato Auctore, Νόσημα, τὸ μὲν ὀξὺ, ὡς φρενῖτις· τὸ δὲ κάτοξυ, ὡς ἀποπληξία, συνάγχη, χολέρα· τοῦτο καὶ ὀξύτατον καλεῖται. [Lobeck. Phryn. 539. " Wakef. S. Cr. 5, 20." Schæf. Mss.] Πάροξυς, Acer, Acerbus, i. q. ὀξὺς, i. e. θυμικὸς, Co-
C micus quidam [Antiphanes] ap. Athen. (238.) Οὐ μάχιμος, οὐ πάροξυς, οὐχὶ βάσκανος. De Acris autem in hac signif. accepto vide in 'Οξύτης. [Lobeck. l. c.] Σύνοξυς, Cujus anguli in mucronem coëunt, Sensim mucronatus, In mucronem desinens, Theophr. H. Pl. 1, (6, 8.) 'Η μὲν γὰρ ῥίζα λεπτοτέρα πρὸς τὸ πόῤῥω καὶ ἀεὶ σύνοξυς, Sensim gracilescens, Semper in acutum tendens, ut σύστομος dicitur Qui est ore compresso, Bud. [* 'Υπέροξυς, Hippocr. 759.] "Υποξυς, Leviter acuminatus et mucronatus, Subacutus, si tamen ita dici potest. Plin. interpr. Acutus, Acutior, ut in 'Οξαλὶς videre licet. || Subacidus, Acorem quadantenus referens. E Diosc. 2, 101[=98. ubi ἡ ὑποξὺς, sed leg. * 'Υποξής: vide Lobeck. ad Phryn. 541.]

'Οξέως, Acute. || Frequentius accipitur pro Celeriter, Velociter, interdum et Studiose: nam qui aliquid perficere student, accelerant et properant. Thuc. 2, (11.) p. 52. Τὰ παραγγελλόμενα ὀ. δεχόμενοι, Schol. συντόμως: at (89.) p. 78. Εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, τὰ παραγγελλόμενα ὀ. δέχεσθε,
D idem Schol. ὀξέως exp. σπουδαίως: ita ut in priori l. pro συντόμως leg. videatur συντόνως. Athen. (21.) e Plat. Theæt. Πάντα δυναμένου ὀ. τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου, Celeriter, Velociter, Acriter, ut Tac. Acria ministeria. Sic Plut. Rom. (8.) p. 39. meæ Ed. Παρεκελεύσατο τῶν πραγμάτων ὀ. ἀντιλαμβάνεσθαι: ubi ὀξέως ἀντιλαμβάνεσθαι id fere est quod alii vocant ἐπείγειν. Et in compar. gradu ap. Thuc. 2, (8.) 'Αρχόμενοι γὰρ πάντες ὀξύτερον ἀντιλαμβάνονται, Celerius acriusque capessunt. Chrys. Εἰς φυγὴν ὀξέως ἔτρεψε, Cito, Repente. [" Thom. M. 651. Diod. S. 2, 461. Heindorf. ad Plat. Theæt. 399. Casaub. ad Athen. 1, 69." Schæf. Mss. * 'Οξυτέρως, Hippocr. 1096.]

'Οξύτης, ἡ, Acumen, Acies, Plut. de Homero loquens, Τὴν νυκτὰ θοὴν ὀξύτητι σκιᾶς προσηγόρευσεν, Noctem citam ob acumen umbræ appellavit, Turn. Accipitur et pro Ingenii acumine. Sic Suid. dicit tres esse partes τῆς εὐμαθίας, ἀγχίνοιαν, μνήμην, ὀξύτητα τῆς διανοίας: nisi malis Acrimonia. Et ab Eust.

1379. ὀξύτης ῥητορική, i. e. νοημάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἁπλότητι. || 'Οξύτης a Plat. dicitur etiam Acutus tonus, ἡ ὀξεῖα προσῳδία, ut Gramm. appellant, et Gellius supra in 'Οξύς. Plato Cratylo, Πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες, καὶ τὰς ὀξύτητας μεταβάλλομεν: exempli gratia, inquit, Τὸ Διὶ φίλος ἵνα ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τό, τε ἕτερον αὐτόθεν ἰῶτα ἐξείλομεν, καὶ ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης συλλαβῆς, βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα: faciendo sc. Δίφιλος e Διὶ φίλος. || Acrimonia, Acerbitas, Plut. (8, 579.) de ebrietatis symptomatis; Πλεονασμοὶ δὲ λαλιᾶς, ὀξύτητες δὲ ὀργῆς, λῆθαι τε καὶ παραφοραὶ διανοίας, Arrian. Κατὰ τὴν βασιλέως ὀξύτητα, καὶ αὐτὸς ὠμῶς τε καὶ σὺν ὕβρει ἐξηγεῖτο, Pro regis acerbitate: q. l. Suidas citans, ὀξύτης exp., πικρία, αὐστηρία: ab ea signif. τοῦ ὀξὺς, qua pro Acris accipitur, ut Lucr. de calidioris constitutionis hominibus, quibus acria corda Iracundaque mens facile effervescit in ira. Et Terent. ut sciat Lenem patrem illum factum me esse acerrimum, pro Acerbissimum. Sic Nævius, Mei feri ingenii atque animi acrem acrimoniam. Item Acrimonia, i. e., Acrimonia in rebus gerendis, Studium acre, Labor acer, Intentio acris, s. Natura acris, ut Horat. loquitur. Plut. Alcib. p. 68. Φοβηθέντων τὴν ὀ. καὶ μεγαλοπραγμοσύνην τοῦ ἀνδρός. Et ὀξύτης ἀγῶνος, Certaminis acrimonia, Acris in certamine contentio, Plut. Οὐκ εἰδότες τὴν ῥοπὴν οὐδὲ τὴν ὀ. τοῦ ἀγῶνος: vel etiam Acerbitatem. || Acor, quem frigoris humorisque copia gignit, Alex. Aphr. Probl. 2, 70. Acrimonia in gustu quoque dicitur, sed diversa est ab Acore. || Celeritas, Velocitas, Plut. Romulo (26.) p. 61. meæ Ed., Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν ἀεὶ τῶν νέων οἱ καλούμενοι Κέλερες, ἀπὸ τῆς περὶ τὰς ὑπουργίας ὀξύτητος, Celeritate s. Velocitate, Philo V. M. 3. Ἕνεκα τῆς συντόνου περὶ τὰς λειτουργίας ὀξύτητος ἀπεγυμνοῦντο, Ad contentam administrationis celeritatem, Turn. [" Ad Charit. 663. Valck. Phœn. p. 427. Tonus acutus, Bergler. Alciphr. 164. Celeritas, ad Thom. M. 100." Schæf. Mss. Diod. S. 15, 43. τῶν καιρῶν.]

'Οξύνω, Acuo, Acutum reddo. Gramm. dicuntur etiam Syllabam aliquam ὀξύνειν, cum acuto tono eam pronuntiant, s. acuto tono eam insigniunt, Athen. (484.) in Λεπαστή· Οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, ὡς Καλή· οἱ δὲ παροξύνουσιν, ὡς Μεγάλη: qua signif. dicitur et προπαροξύνειν. Inde Acuta syllaba. || Acuo ad, pro Instigo, Incito, παροξύνω, ut Suid. exp. || Acidum reddo, Acescere facio, Acorem facio, Gal. Simpl. 5. Ἡ δὲ ἐκ σηπεδόνος ὀξυνούσης ἔχει τὴν γένεσιν. Sic enim quidam ibi accipiunt. Potest tamen et neutraliter capi pro Acescente s. Coacescente: de quo hujus verbi usu mox dicetur. Transitivum est in Gal. de Alim. Fac. 3. ubi de oxygala loquitur, Ἡ μὲν γὰρ ἔνδεια τῆς θερμασίας ὀξύνειν αὐτὸ πέφυκεν, ἡ δ' ὑπερβολὴ, κνισσοῦν, Facere solet ut coacescat. Similiter et Alex. Aphr. Probl. 2, 70. dicit τὴν ὀξώδη qualitatem nasci ἐκ ψυχρότητος πλείονος καὶ ὑγρότητος. Pass. 'Οξύνομαι, Acidus fio, In acidam qualitatem abeo, Acesco, Coacesco. Gal. περὶ Τροφῶν Δυνάμεως 3. loquens de lacte, Οὕτω γὰρ αὐτῷ συμβαίνει, κἂν κάλλιστον ᾖ, παρὰ τὴν τῶν κοιλιῶν διαφορὰν, ἐνίοτε μὲν ὀξύνεσθαι· κνισσώδη δ' αὖθις ἐφ' ἑτέρου τὴν ἐρυγὴν ἀναπέμπει. Sed et ὀξύνω interdum pro ὀξύνομαι capitur, Acesco, Coacesco, In acorem vertor: quo modo exponi potest l. quidam Galeni paulo ante c., ut ibi admonui. Gaza certe, quod Cic. de Senect. dicit, Ut enim non omne vinum, sic non omnis ætas vetustate coacescit, hoc verbo in neutrali signif. utens, ita Græce reddidit, Καθάπερ γὰρ οὐ πᾶς οἶνος, οὕτως οὐδὲ πᾶς βίος ὀξύνει παλαιωθείς. [Soph. Tr. 1178. " Toup. ad Longin. 322. Valck. Diatr. 217. 'Ωξυμμένος, ὠξυσμένος, Schleusner. Lex. v. Σκόλοψ." Schæf. Mss. * " 'Οξυντέον, Schol. Ven. Il. O. 445." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 7, 74. Thom. M. 492." Schæf. Mss. Anal. 3, 87.]

'Αποξύνω, Exacuo. Et 'Αποξύνομαι, Exacuor. Activa voce utitur Hom. Od. Z. (269.) ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ, de Phæacibus, gente nautica, ubi Eust. exp. λεπτύνουσι vel ξύουσι, Remos exacuunt; potius Tenues in summa parte faciunt; sunt enim ibi latiores et tenuiores. [Theophr. H. Pl. 2, 5, 4.] || Acidum reddo, In acidam naturam muto, Facio ut coacescat, Aët. Serm. 9, 21. Φυλαττομένων ἡμῶν τὸ γάλα, ἐφ' ᾧ ὁ στόμαχος ἀποξύνειν αὐτὸ πέφυκε: q. cum l. cf. quendam Galeni in 'Οξύνω super ead. re citatum. Sed et ἀποξύνεσθαι τὸν οἶνον dicit Diosc. Vinum acescere, Coacescere. Sic Gal. Πέττεται κατὰ βραχὺ, μήτ' ἀποξυνόμενος, μήτ' ἐπιπολάζων. [" Ad Lucian. 1, 293. ad Diod. S. 1, 427. 632." Schæf. Mss. * 'Αποξυσμὸς, Aët. 9, 10. τῆς τροφῆς. * 'Εξαποξύνω, Eur. Cycl. 454.] 'Εξοξύνω, Acidum reddo, Acorem assero. Et ἐξοξύνομαι, Acidus reddor, In acorem convertor, abeo, Acesco, Coacesco. Theophr. C. Pl. 6, (7, 7.) 'Επεὶ καὶ τὸ μὲν διαφθειρόμενον ἐξυγραίνεται, πολλάκις δὲ ἐξοξύνεται. 'Εποξύνω, Exacuo. Exp. etiam Accelero. Fuerit autem intelligendum hoc verbum non neutraliter, sed pro Facere ut quis properet. [" Hierocl. 78." Wakef. Mss. * Κατοξύνω, Athen. 637.] Παροξύνω, Acuo s. Exacuo, h. e. Instigo, Incito, Concito, Incendo, Inflammo, Xen. K. Π. 6, (2, 3.) Καὶ τούτους ἐπαινῶν παρώξυνε, Thuc. 1, (84.) Ἤν τις ἄρα ξὺν κατηγορίᾳ παροξύνῃ, οὐδὲν δὴ μᾶλλον ἀχθεσθέντες ἂν ἐπείσθημεν, Si quis vituperando incitet, Herodian. 3, (10, 16.) Τοῦ γάμου μῖσος διηγουμένη παρώξυνεν αὐτὸν, Incitavit, etiam Irritavit. Interdum cum infin. construitur, Plut. ad Colot. Διακαύσας καὶ παροξύνας ἅψασθαι τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου. Frequentius cum præp. ἐπὶ, πρὸς, εἰς, Isocr. ad Philipp. Οὗτοι μὲν γὰρ παρώξυνον ἐπὶ τὸν πόλεμον, συναγορεύοντες ταῖς ἐπιθυμίαις ὑμῶν, Plut. Themistocle, Παροξύνει στρατηγοὺς ἐπὶ μάχην, Ad pugnam duces incendit ineundam. Ibid., Παροξύνει τοὺς πολίτας ἐπ' αὐτὸν, Cives in eum concitat, Herodian. 5, (1, 6.) Τοὺς ἐς ὠμότητα παροξύνοντας, τῷ τε θυμῷ τὸ ἐνδόσιμον αὐτοῦ διδόντας, Qui ipsum ad crudelitatem exacuebant. Pass. Παροξύνομαι, Acuor s. Exacuor ad aliquam rem, Instigor, Incitor, Concitor. Construitur interdum cum infin., sicut et act. παροξύνω, Isocr. ad Phil. Τίς οὐκ ἂν ἀκούσας παροξυνθείη πολεμεῖν πρὸς αὐτόν; Ad bellum ei inferendum concitaretur et accenderetur: ad Demon. Μάλιστα δ' ἂν παροξυνθείης ὀρεχθῆναι τῶν καλῶν ἔργων. || Παροξύνω interdum signif. Ad iram concito, Ira accendo. Et Παροξύνομαι, Ad iram concitor, Ira accendor et inflammor, Ira exardesco, Æschin. (70.) 'Ακούσας δ' ἐγὼ οὕτω παρωξύνθην ὡς οὐδεπώποτ' ἐν τῷ ἐμαυτοῦ βίῳ, ubi etiam reddere queas, Ita irritatus et exacerbatus fui. Plut. Themistocle, Παροξυνθεὶς κατὰ τῶν πολιτῶν δ' ὀργὴν, Ira concitatus in cives. Qui tamen locus ad præcedens παροξύνομαι referri potest. Thuc. quoque ita usus est 6, (56.) p. 215. Πολλῷ δὴ μᾶλλον δι' ἐκεῖνον καὶ 'Αριστογείτων παρωξύνετο, Irritabatur et ad iram concitabatur, ἐθυμοῦτο, Schol. || Morbus etiam παροξύνειν dicitur, cum hominem invadens, exacerbat priorem statum in quo erat, ut febres περιοδικαί: Medici id appellant Accedere. Gal. ad Gl. 1. Τοὺς μὲν οὖν μετὰ ῥίγους εἰσβάλλοντας πυρετοὺς οὐκ ἂν ἄπο τρόπου τῶν κατὰ περίοδον ἐνοχλούντων ὑπολάβοις εἶναι· τεταρταῖοι δὲ καὶ τριταῖοι μετὰ ῥίγους τοὐπίπαν παροξύνουσι: ubi εἰσβάλλειν, ἐνοχλεῖν, et παροξύνειν idem significant, et de morbo periodico dicuntur, qui hominem invadit. Idem morbus παροξύνεσθαι dicitur, cum exacerbatur et ingravescit, s. cum accedit. Gal. eod. l. Διὰ τρίτης παροξύνεται, Tertio quoque die accedit. Sed et æger παροξύνεσθαι dicitur, cum morbus exacerbatus eum invadit. Et pars aliqua corporis ægra, cum vexatur et ἐνοχλεῖται. Gal. ad Gl. 2. de vulnere obligando, Τεινόμενον γὰρ ἐν τῷδε καὶ πονοῦν, οὐδὲν ἧττον ἢ κατάῤῥοπον ἦν, παροξύνεται: q. l. Bud. Comm. p. 992. ita interpr. Alio non minus vexatur pars sauciata et laborat ab obligatione sursum versus tendente, quam si deorsum vergeret. || Παροξύνω est etiam Vocabulum Gramm. Dicuntur enim Gramm. παροξύνειν vocem aliquam cum in penultima ejus syllaba acutum tonum collocant, quasi Pene acuere dicas. Exemplum habes in 'Οξύνω. UNDE Προπαροξύνω, In antepenultima acutum tonum colloco, Antepenultimam syllabam acuo: sicut παροξύνω, Penultimam acuo. [" Παροξύνω, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 300. ad Diod. S. 2, 225. Toup. ad Lon-

gin. 322. Bast. Specim. p. 43. Villoison. ad Long. 77. Heyn. Hom. 7, 799. Cum inf., Diod. S. 2, 401. Cum dat., contra aliquem, 556." Schæf. Mss. Lascivum reddo, Schæf. ad Longum 337. Act. Apost. 17, 16. 1 Ep. ad Cor. 13, 5. Diod. S. 11. p. 269, 34. 271, 25. Eust. Il. A. p. 12, 22. 24. Athen. 323. 484. * Παροξυντέον, J. Poll. 1, 55. " Heyn. Hom. 8, 167." Schæf. Mss. * Παροξυντὴς, Gl. Concitator, Stimulator, Irritator. * Παροξυντὸς, unde * Ἀπαρόξυντος, Alex. Trall. 10. p. 577. * Εὐπαρόξυντος, Plut. Anton. 74. " Basil. Sel. Thecl. V. 295." Boiss. Mss.] Παροξυντικὸς, Concitatorius, Xen. K. Π. 2, (4, 17.) Ἐπειδὰν δὲ παρέλθῃ τὸ κέρας παροξυντικὸν εἰς τὸ σπεύδειν, Quod ad festinandum concitat. || Παροξυντικὰ dicuntur etiam Ea, quæ ad iram concitare solent et irritare seu exacerbare, Plut. p. 813. meæ Ed. (7, 794.) Τὰ δὲ, καὶ βαῖνε λὰξ Ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονὶ, καὶ τἄλλα, παροξυντικὰ, Ad iram concitare solent, Irritare et exacerbare solent. [* Παροξυντικῶς, Ad irritandum apte, Plut. 6, 73.] Παροξυσμὸς, ὁ, Incitatio, Irritatio, Exacerbatio. In prima signif. pro Incitatio, Concitatio, Extimulatio, accipitur ad Hebr. 10, (24.) Καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων, Et observemus alii alios, ut nos acuamus et extimulemus ad caritatem et bona opera. In malam partem pro Irritatio, Exacerbatio capitur Act. 15, (39.) de Paulo et Barnaba, Ἐγένετο οὖν παροξυσμὸς, ὥστε χωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, Tanta igitur fuit animorum exacerbatio, Sic igitur sunt exacerbati, ut alter ab altero discederet. || Medicis Accessio, i. e., Particularis motus morbi a remissione ad deterius, sicut Aëtius definivit. Cum enim remissa jam priori accessione corpus quietem agit, si eam oborta perturbatio interrumpit, morbus παροξύνεσθαι, Acerbari, et in deteriorem statum facta esse commutatio merito dicitur. Verum ea particularis dicitur, quo excludatur et quæ totius morbi est, quando ille augeri incipit. Gal. Comm. in Aphor. 12. l. 1. non multum differenter definit, dicens παροξυσμὸν esse Deterrimum tempus totius circuitus. Habet autem et ille sua quatuor tempora: principium, quod et ἀρχὴν et ἐπισημασίαν Medici appellant, incrementum, summum vigorem, et declinationem, tum caloris motu, tum symptomatum vehementia distincta. Hæc inter alia Gorr.: qui παροξυσμὸν a Celso Accessionem dici addit, ab aliis verti Exacerbationem. [Demosth. 1105. * Δυσπαροξύνω, Verbum nihili, Alex. Trall. 12. p. 686. Ἔμετοι πολλάκις οὕτω τελείως ἐκκόψαντες τοὺς πυρετοὺς, ὡς μηκέτι δυσπαροξυνθῆναι, ubi Interpres, Ut æger non amplius malam accessionem sit expertus: leg. δὶς παροξ. * Ἐπιπαροξύνω, Gal. 7, 117. Πολλὰς εἰσβολὰς ἴσχειν τοὺς παροξυσμοὺς ἐπιπ. καλοῦσιν, Hippocr. 81. 400. 940. Achill. Tat. 1, 8. p. 27. " Προπαροξύνω, Schol. Aristoph. Πλ. 717. 1139. Schol. Eur. Or. 1525." Elberling. Mss. " Philem. Lex. 9. 10." Boiss. Mss. Vide in Παροξύνω. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 300. * Προπαροξυντικὸς, 276. Ilgen. Hymn. 228. Wolf. ad Hesiod. 134." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 57, 7. * Προσπαροξύνω, Plut. Alex. 52. Hippocr. 385. ult. Strabo 14. p. 975. * Συμπαροξύνω, Simul concito, 6. p. 423. Lucian. 2, 428. Plut. 9, 413. Xen. Œc. 6, 10. cf. Maii Obs. Sacr. 4. p. 184.] Συνοξύνω, In acutum sensim extenuo, σύνοξυ reddo, εἰς ὀξὺ συνάγω, ut Theophr. loquitur: Polyb. de pilo Romano loquens, (6, 22, 4.) Τὸ δὲ κέντρον σπιθαμιαῖον, κατὰ τοσοῦτον εἰς λεπτὸν ἐξεληλασμένον καὶ συνωξυσμένον, ὥστε κατ' ἀνάγκην εὐθέως κάμπτεσθαι. Bud. 529. Sunt qui συνοξύνειν esse existiment, quod Virg. Inspicare dicit, G. 1. hyberni ad luminis ignes Pervigilat, ferroque faces inspicat acuto. Ubi Serv. Inspicat exp. Incidit ad spicæ et aristarum imaginem. [" Etym. M. 743." Schæf. Mss.]

Alia derivata aliquantum remotiora: inter quæ primum locum dedi iis, quæ ab ὀξὺς significante Acutus, Mucronatus, descendunt: secundum iis, quæ ab Ὀξὺς, Celer, Velox: tertium iis, quæ ab Ὀξὺς, Acidus.

Ὀξύα, ἡ, Arbor ap. Theophr. H. Pl. 3, 3.: abieti
A non multum absimilis, cui folium est ἐξακανθίζον ἐξ ἄκρου καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένον, unde et denominata est. Gaza vertit Scissima: quo nomine ab Eod. redditur ET Ὀξύνη ἀγρία. [" Musgr. Heracl. 727. Heyn. Hom. 5, 11. 6, 473. ad Il. E. 50." Schæf. Mss. Ὀξύα, ὀξύη, Lobeck. Phryn. 301. Vide Schn. Lex. et Ind. Theophr.] Ὀξύϊνος ET Ὀξυόεις, Ex ea arbore confectus. [" Σκινδαψὸν ὀξύϊνον, memorat Athen. 183." Schw. Mss.] Eust. 1951. cum dixisset νεκύια a quibusdam scribi, sicut μυία, a quibusdam νεκύα, κατὰ τὴν ὀξύαν τὸ φυτὸν, addit, ἀφ' ἧς καὶ βέλη κατά τινας ὀξυόεντα. Hes. quoque ita accipit, addens tamen et aliam exp.: Ὀξυόεντι, ὀξεῖ, ἢ ὀξυΐνῳ· ὀξύα δὲ εἶδος δένδρου. Utitur hoc epith. Hom., βέλει ipsum tribuens: Il. Θ. (514.) Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι, Od. Τ. (33.) Ἐσφόρεον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας, Ἔγχεά τ' ὀξυόεντα. [Ὀξύϊνος, Athen. 183. Theophr. H. Pl. 5, 7, 2. " Ὀξυόεις, Heyn. Hom. 5, 11. 6, 473. 608. 7, 90. 191. ad Il. E. 50." Schæf. Mss. Ὀξύϊνος, * Ὀξέϊνος, Lobeck. Phryn. 301. Bekker. 55. * Ὀξέα, Gl. δένδρον, Ornus. * Ὀξέϊνον·
B Fagus: (sic.) Cf. Niclas ad Geop. 15, 2, 7.]

Ὀξίαι, Navigia quædam velociora, Celoces, VV. LL, nullo tamen prolato exemplo, nec nominato Auctore. Fortassis leg. ὀξεῖαι, et subaudiendum νῆες, ut ὀξεῖα pro Celox ab ὀξὺς significante Celer, Velox, ita dicatur, sicut Ὀξεῖα pro λόγχη, ab ὀξὺς significante Acutus, Mucronatus, Cuspidatus.

Ὀξυρίας, ὁ, ut ὀξυρίας τυρὸς, Genus casei quo Siculi utebantur, ita dictum ab acore: fortasse i. q. ὀξυγαλακτίνῳ caseo. J. Poll. 6, (48.) c. 9. Τυρὸς χλωρός· τὸν γὰρ ξηρὸν, ἰσχνὸν ἔλεγον· ὁ γὰρ ὀξυρίας τυρὸς εἴρηται μὲν τῇ κωμῳδίᾳ, Σικελικὸν δὲ τὸ ἔδεσμα. Apud Hes. vero hæc LEGUNTUR, Ὀξερίας, τυρὸς ἀχρεῖος: idque suo loco: quod nisi mendosum sit, ab ὀξὸς derivatum videbitur.

Ὄξος, τὸ, Acetum; Vinum quod coacuit: derivatum ab ὀξὺς, sic τάχος a ταχὺς, πάχος a παχὺς, Etym., cui ὄξος est ὁ εἰς ὀξὺ καταβεβληκὼς οἶνος, ἐπειδὰν τέμνῃ καὶ κεντρίζῃ, ὡς εἰπεῖν, τὴν γεῦσιν. Plut. Symp. 3. Τὸ ὄ. οἴνου τινός ἐστι φύσις καὶ δύναμις, A-
C then. 3. Τὸ δ' ὄξος καὶ τὸ θύμον τὸν δριμὺν αὔξει χυμόν: ubi discrimen facit inter saporem ὀξὺν, Acidum et acutum, ac inter δριμὺν, Acrem. Archestratus tamen ap. Athen. 7. (p. 321.) dicit δριμεῖ ὄξει, Acri aceto, ὀπτὸν σαργὸν, τυρῷ κατάπαστον, Εὐμεγέθη, θερμὸν, δριμεῖ δεδαϊμένον ὄξει, Acri maceratum et confectum aceto: quod ὀξὸς δριμὺ dici volunt ad differentiam τοῦ γλυκέος s. γλυκάζοντος: cujus conficiendi ratio traditur Geop. 8. Erat et ὄξος ἑψητὸν, Acetum coctum: cujus absque vino e gypso et aqua marina decoctis, componendi ratio in Geop. itidem exp. Coquebatur et e caryotis s. palmulis: unde ap. Suid. Ὄξος ἑψητὸν, τὸ ἀπὸ φοινίκων. De eod. et Xen. K. Ἀ. 2, (3, 9.) Ἐνῆν δὲ σῖτος πολὺς καὶ οἶνος, φοινίκων, καὶ ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν: q. l. citatur et ab Athen. (651.) ubi Interpres suspectum habens hoc ὄξος, pro eo male reposuit ὄψον, ita vertens, Aderat multus cibus, vinumque palmularum obsoniumque ex illis coctum. Verba autem Suidæ male intellecta, Alciato gravis erroris occasionem præbuerunt, quip-
D pe qui in tres posteriores libros Cod. ita scribat, Apud Phœnices tingebatur pretiosissima purpura, quorum tincturam Suidas appellavit Oxum. Item οἴνινον ὄξος, Vineum acetum, h. e. E vino confectum; nam et e cervisia conficitur: item e palmulis, ut jam dictum est. Apud Eust., μήθ' ὕδατος πηγὴν, μήτ' οἴνινον ὄξος Συμμίξῃς. A regionibus autem denominatur Αἰγύπτιον et Κνίδιον, quæ duo genera Chrysippus ap. Athen. (67.) κάλλιστα esse ait. Et Σφήττιον ap. Aristoph. Πλ. (720.) ὄξει διέμενος Σφηττίῳ, ut Horat. dixit Romano aspersus aceto, ita fortasse nominatum, inquit ibid. Didymus, διότι οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς. Itidem ap. Hes. Ὄξος Σφήττειον· ἴσως οἱ Σφήττειοι ὀξεῖς ἦσαν· διὰ τοῦτο εἶπεν ὄξος Σφήττειον, ἤγουν δριμύ. Ibid. meminit et τοῦ ἐκ Κλεωνῶν ὄξους, et Δεκελεικοῦ ὄξους. Attici autem solum acetum ἡδύσματος nomine dignantur, ut Athen. testatur (67.) his verbis, τοῦτο μόνον Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων εἶδος καλοῦσι: atque eam fortassis ob rem Cyrenæi, ut

Orion ap. Etym. docet, ipsum appellant ἥδος, alii autem γλυκάδιον. Nicandri vero Schol. vult ὄξος κατ' εὐφημισμὸν vocari γλυκάδιον, sicut χολὴν, γλυκεῖαν, et εὐώδεα, πίσσαν. [" Phryn. Ecl. 65. Thom. M. 651. Jacobs. Anth. 12, 103. Casaub. ad Athen. 66. 140. "Ὄξος Σφήττιον, Ruhnk. ad Timæi Lex. 15." Schæf. Mss. Vide omnino Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 243-253. * Ὀξοπώλης, Aceti venditor, affertur ex J. Poll. 7. c. 30.] Ὀξέλαιον, Conditūræ genus aceto et oleo simul temperatis, Gorr. [* Κάτοξος, Posidippus Athenæi 14. p. 662. olim κατ' ὄξους.] Ὀξώδης, Acetosus, Acidus, Gal. περὶ Τροφῶν Δυνάμεως 3, 16. de lacte loquens, Ἐναντίων διαθέσεων οὐσῶν, καθ' ἃς ὀξῶδες ἢ κνισσῶδες γίγνεται, Acidum fit. Alex. Aphr. Probl. 2, 70. Ἡ δὲ ὀξώδης, (sc. qualitas, nascitur) ἐκ ψυχρότητος πλείονος καὶ ὑγρότητος. Idem, Εἰ φλέγμα ὀξὺ εἴη, τῶν ὀξωδῶν ὀρέγονται, Si pituita acida sit, sapores acidos appetunt. [" Thom. M. 651. Bergler. Alciphr. 77." Schæf. Mss.] Ὀξηρὸς, Acetum resipiens, Acetarius: ἀγγεῖον, infra in Ὀξίς. [" Dionysius 4. Aristoph. Fr. 283. Toup. Opusc. 2, 173." Schæf. Mss.] Ὀξείδιον, τὸ, idem cum ὄξος, Suid. Est tamen potius dimin. ab Ὄξος. Ὀξεῖος, Acidulus, VV. LL. Sed videndum est ne quis feminini ὀξεῖα, a masc. ὀξὺς, per errorem fecerit masculinum ὀξεῖος. Alioqui ab ὄξος, malim Ὄξειος, q. d. Aceteus.

Ὀξίνης, ὁ, Vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamen in acetum versum est, quod Vappam Lat. vocant, Chrys. Οἴνου μὲν ἀρετῆς βλάβη τὸ παρατραπῆναι καὶ εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν, In vappam mutari. Cui l. aptissime subjungemus hunc Plinii, 4, 20. Vitiumque quibusdam in locis, iterum sponte fervere: qua calamitate, cum deferbuit, deperit sapor, vappæque accipit nomen, probrosum etiam hominum, cum degenerarit animus. Plut. (8, 920.) refutans opinionem cujusdam, qui censebat τὰς ἐπιτάσεις καὶ ἀνέσεις μὴ ποιεῖν διαφορὰς, μηδὲ τοῦ γένους ἐκβιβάζειν, hæc exempla adducit, Οὕτω γὰρ οὔτε ὄξος ὀξίνου φήσομεν διαφέρειν, οὔτε πικρότητα στρυφνότητος, οὔτε πυρῶν αἴραν, οὔτε μίνθης ἡδύοσμον: quibus subjungit, Καί τοι περιφανῶς ἐκστάσεις αὗται καὶ μεταβολαὶ ποιοτήτων εἰσί. Idem p. 834. meæ Ed., (7, 835.) dicit Chium quendam solitum aliis χρηστὸν οἶνον πιπράσκειν, sibi vero τὸν ἄριστον ὀξίνην ζητεῖν διαγενόμενον. Aristoph. dixit etiam θυμὸν ὀξίνην pro Acrem et acerbum s. Biliosum, ut quidam volunt, Σφ. (1082.) Ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες: ubi quidam etiam interpr. Iræ quodam aceto epoto. Schol. θυμὸν ὀξίνην exp. δριμεῖαν ὀργήν. Idem tamen ὀξίνην πολίτην videtur dicere Vappam, probro quodam, ut e Plin. verbis discimus, (Ἱππ. 1304.) de Hyperbolo, Ἄνδρα μοχθηρὸν, πολίτην ὀξίνην. [" Thom. M. 651. Alciphr. p. 76. ubi v. Bergler." Schæf. Mss. Ὀξίνης, ὁ, ἡ, Acidus, Plut. 9, 616." Wakef. Mss. Phot. Ὀξίνην· τὸν οἶνον, οὐκ ὀξίναν· καὶ Ἕρμιππος καὶ Φιλωνίδης καὶ οἱ ἄλλοι. * Ὀξίνη διάθεσις· ἥν φασιν οἱ πολλοὶ τοῦ στομάχου ὀξίδα.] AT Ὀξίνα dicitur Crates dentata stylis ferreis, Plin., i. e. Occa, ut tum alii, tum Colum.: quo instrumento rustici in occando utuntur. Hes., Ὀξίνα ἐργαλεῖόν τι γεωργικὸν, σιδηροῦς γόμφους ἔχων, ἑλκόμενον ὑπὸ βοῶν. [* Ὄξυνος, i. q. ὀξίνης, Geop. 6, 4. Lobeck. Phryn. 210. * Ὀξυναῖος, Hippocr. de Diæta 2, 6. οἶνος, perperam pro ὀξύνης, s. ὀξίνης, Schneidero judice.]

Ὀξίς, ίδος, ἡ, Acetabulum, Vas in quo acetum asservatur, in mensa apponitur: quod et ὀξύβαφον, s. ὀξυβάφιον, necnon κύμβον s. κυμβίον et ἐμβάφιον nominatur: τὸ κεράμεον, ὅ ἐστιν ὄξους δεκτικὸν, Aristoph. Schol. qui ap. eund. Aristoph. Σφ. (1509.) Τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον, ὀξὶς, ἢ φάλαγξ; itidem ὀξίδα, esse dicit εἶδος ἀγγείου: ubi tamen dubium alicui videri queat an Acetarium vas significet: pro quo accipitur ap. eund. Comicum B. (1440.) κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας Ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων. Ubi Schol. sic exp. hæc verba, εἰ ὀξυβάφους κατέχοντες, ῥαίνοιεν ὄξει τοὺς πολεμίους: sed addens, ὀξίδας esse κεράμεα μικρὰ, vel εἶδος λοπάδος. Aristoph. tamen Πλ. (812.) ὀξίδα et λοπάδα diversa facit, atque ibi Schol. annotat, ὀξίδα esse ἀγγεῖον ὄξους δεκτικὸν, λοπάδα vero εἶδος ἀγγείου πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον. Verba Aristoph.

A sunt, Ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα, Χαλκῆ γέγονε, sc. cum antea essent κεραμεᾶ. Suid., h. l. citans, ὀξίδα esse dicit ἀγγεῖον ὄξους δεκτικὸν, vel λοπάδος εἶδος εἰς ὀξὺ λῆγον. Utrius autem verba in dubium vocanda sint Suidæne an Scholiastæ, incertum est. Ὀξὶς, Acetabulum, Vas quo acetum metiuntur ii, a quibus venditur: cotylam autem id capiebat. Diphil. ap. Athen. (67.) de quodam qui Laconice cœnabat, Ὄξους δὲ κοτύλην. Quæ verba alter admirans, subjicit, πάξ: respondet alter, τί παξ; ὀξὶς μέτρον Χωρεῖ τοσοῦτο τῶν Κλεωναίων, Quid miraris ὀξὶς ap. Cleonæos tantam mensuram capit, videlicet cotylam. Pro Vase autem, quo acetum apponebatur intingendis obsoniis, utitur Sopater ap. eund. Athen. (230.) Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνοις ὀξίδ' ἀργυρᾶν ἔχει. [" Thom. M. 651. Mœr. 281. et n., Casaub. ad Athen. 15. 140." Schæf. Mss. Alex. Trall. 5. p. 76., 7. p. 179.] AT Ὀξίδαι, quod ap. Hes. habetur, exponiturque itidem λαγύνια μικρὰ vel ὀξύβαφα, mendosum esse existimo, ac pro eo reponendum opinor
B ὀξίδες, vel ὀξίδας. [" Ὀξύνιδες, Suspectum vocab. ap. Athen. 67. nisi statuas Ὀξύνις, ιδος, ἡ, idem valere ac ἡ ὀξὶς, Acetabulum.]

Ὀξίζω, Aceo, (ut Cato, Vinum quod neque aceat neque muceat,) i. e. Acidus sum, Acorem refero s. Acidum saporem, ut ὀξίζων οἶνος, Vinum quod acet: utendo verbo Catoniano: sic in Geop. 7. inscribitur Caput quoddam, Πῶς οἶνον ἀρχόμενον ὀξίζειν θεραπεῦσαι δεῖ; Quæ medela adhibenda sit vino incipienti acere? Possis etiam reddere Vino acescenti. Et ὀξίζουσα σταφυλὴ, Uva acida s. acerba. Diosc. 5, 12. ubi tradit quomodo ὀμφακίτης οἶνος conficiatur, Μήπω κατὰ πάντα πεπείρου τῆς σταφυλῆς οὔσης, ἔτι δὲ ὀξιζούσης. Alicubi scriptum REPERITUR Ὀξύζω, per υ in penult.: quam scripturam non probo; nec enim ab ὀξὺς derivatur, sed ab ὄξος, ut οἰνίζω ab οἶνος, et κυανίζω a κύανος, aliaque itidem. [Lobeck. Phryn. 210. * Ἐνοξίζω, Ignat. Ep. ad Magnes. §. 10. p. 23. cf. Pearson." Elberling. Mss.] Ἐποξίζω, Coacesco. Apud Suid. in Ὀξυρεγμίη, Ὅταν ἡ τροφὴ ἐπο-
C ξίσῃ, sc. in ventriculo: Cels. Si coacuit intus cibus, aut computruit: Ἐὰν ἐπώξισεν ἔνδον ἡ τροφή. Utitur eo verbo et Erotian. in Ὀξυρεγμίη. Παροξίζω, Ad acorem vergo, Acorem gustu vel odore refero, Bud. e Diosc. (1, 15.) Idem Bud. interpr. Subacesco. Ὑποξίζω, Subacidus sum, Aliquatenus aceo: ut ὑποξίζων ἄρτος ap. Athen. (114.) Panis subacidus. In VV. LL. perperam SCRIBITUR Ὑποξύζω pro Ὑποξίζω, et CONTRA Ὕποξις pro Ὕποξυς.

[* Ὀξόω, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 244. * Ὀξωτὸς, ibid.: Aristoph. ap. J. Poll. 6, 69. ὀξωτὰ, σιλφιωτὰ, pro quo perperam legitur ap. Diog. L. Vita Polemonis, ὀζωτὰ, στιλφωτά.]

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, Acida fæx, Vappa; sic enim Hes., Ὀξαλὶς, ἡ ὀξεῖα τρὺξ, ἢ ὀξίνης οἶνος. || Est et Lapathi species quædam hoc nomine dicta, cui inter alia Diosc. tribuit καρπὸν ὕποξυν, ἐρυθρὸν, δριμὺν, 2, 140. ubi de lapathi generibus ait, Ἔστι δὲ καὶ τέταρτον εἶδος αὐτοῦ, ὃ ἔνιοι ὀξαλίδα ἢ ἀναξυρίδα ἢ λάπαθον καλοῦσι. De quo Plin. 20, 21. Est autem et sylve-
D stre, quod alii Oxalidem appellant, sativo proximum, foliis acutis, colore betæ candidæ, radice minima: nostri vero Rumicem, alii Lapathum cantherinum. Cum autem vocet sylvestre lapathum, suspicari aliquis possit, in citatis Diosc. verbis, pro λάπαθον καλοῦσι, reponendum esse λάπαθον ἄγριον καλοῦσι. Ab hac vero oxalide diversum est Oxylapathum, cui et ipsi tribuuntur folia ὑποξέα κατὰ τὰ ἄκρα, Acutiora folia, ut Plin. habet, cujus verba supra citavi. [Nicander Θ. 840. Rumex divaricatus Linnæi secundum Sprengel. Hist. Rei Herb. 1, 171.] In VV. LL. habetur ETIAM Ὀξωλὶς, quod itidem esse dicitur Genus lapathi s. rumicis, ab aciditate nomine accepto. Sed perperam poni opinor ω pro α.

" Ὀξάλιοι, Hesychio εἶδος σύκων: forsitan sic de-" nominatum ab acore quo prædita sunt." [Athen. 76. J. Poll. 6, 81. Phot. * Ὀξάλειοι· συκαί τινες.]

ὈΠΑΖΩ, Persequor, κατόπιν διώκω, Eust. Il. E. (334.) Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπά-

ζων, Θ. (341.) Ὣς Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, i. e. ἑπόμενος ἐδίωκε, Persequebatur et fugabat: quem cani comparat, qui συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος Ἅπτηται κατόπισθε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς: ut fere idem sint ὀπάζειν et in persequendo κατόπιν ἅπτεσθαι: quod tamen postremum aliquid amplius significat. Et Il. P. (462.) Ῥεῖα δ' ἐπαΐξεσκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, Persequens, Ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας ὅτ' ἐσσεύαιτο διώκειν: ubi nota ὀπάζειν et διώκειν, in ead. signif. posita esse. Pass. Ὀπάζομαι, A persequente urgeor et premor, Il. Λ. (493.) Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, i. e. ἐπειγόμενος, κατόπιν ἐλαυνόμενος, Urgentibus imbribus Jovialibus. || Sequi jubeo, Do qui sequatur, Comitem do, Od. I. (89.) Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας: i. e. δοὺς ἕπεσθαι, Eust. Pass. Ὀπάζομαι, Comitem accipio, Comes mihi adjungitur, Il. T. (238.) Ἠ, καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο, Od. K. (59.) Δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκα ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον, Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, i. e. ὀπαδὸν ἑλόμενος, Eust. qui in præcedenti l. ὀπάσσατο exp. ὀπαδοὺς ἐκρίνατο, Comites delegit. Itidem Il. K. (238.) σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων, idem Eust. annotat ὀπάζεσθαι usurpari non pro παρέχειν, sed pro προσλαμβάνεσθαι εἰς ὀπαδόν. Hes. ὀπαζόμεναι exp. ἑπόμεναι, θεραπεύουσαι. Eust. hoc ὀπάζω videtur derivare ab Ἕπομαι: nec male fortassis: ut sc. ὀπάζω ita ab ἕπω s. potius ἕπομαι derivetur, SICUT Σύνοπος a Συνέπομαι: quod σύνοπος Hes. exp. σύνοδος: est autem id σύνοδος accipiendum pro Comes, συνοδοιπόρος, ut exp. alibi. || Ὀπασθεὶς autem Hes. esse ait ἐκ τῶν ὀπίσω δεθεὶς καὶ ἐξαγκωνισθείς. || Ὀπάζω, Præbeo, Do, Il. Z. (157.) de Bellerophonte, Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην, ἐρατεινὴν Ὤπασαν, i. e. ἔδωκαν, Eust. Od. T. (161.) τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Sic alibi, Ἕκτορι κῦδος ὀπάζει, i. e. παρέχει. Il. (Ξ. 491.) τόν ῥα μάλιστα Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσε, Opes et divitias præbuit, Opibus locupletavit. Cum vero dicitur λαὸν ὀπάζειν, et πομπῆας ὀπάζειν, pertinet potius ad id ὀπάζειν, cui in præcedenti tmemate posteriorem locum tribui: Il. Σ. (452.) Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε, Multitudinem magnam adjunxit, quæ eum sequeretur. Od. Y. (364.) οὔ τι σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν. Videtur autem hoc ὀπάζειν, significans Præbeo, Do, defluxisse e præcedenti: quod ea quæ damus alicui, ea velut discedant a nobis, et contra illum comitentur. [" Musgr. Iph. A. 774. El. 1192. Porson. Med. p. 38. Heyn. Hom. 5, 62. 217. 6, 45. 205. 7, 359. 658. 659. 8, 478. Bibl. Crit. 1, 2. p. 30. Matth. ad Gloss. Min. 46. Pierson. Veris. 257. Græv. Lectt. Hes. 543. Persequor, Apoll. Rh. (1, 614.) 4, 920. Heyn. Hom. 4, 616. 5, 434. 475. Med., ad Il. T. 233." Schæf. Mss. Nicander Θ. 60. 520. 813. Æsch. S. c. Th. 258. Ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος: 494. Ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασε πρὸς ἀσπίδι. * "Ὄπασις, δόσις, παροχὴ, Zonar." Dahler. Mss. * Ὀπαστὸς, unde * " Δυσόπαστος, Philo de Monarchia p. 815." Kall. Mss. * Ἐξοπάζω, unde ἐξώπαζεν, Hesychio ἐξέπεμπεν: ap. Pind. Ἰ. 1, 11. quidam legunt ἐξώπασε pro ἐξ ὤπασε. * " Ἐποπάζω, Toup. Opusc. 1, 277. Wakef. Ion. 1188. Rhian. 1." Schæf. Mss.] Κατοπάζω, Persequor, A tergo premo, κατόπιν διώκω, i. q. ὀπάζω, Hesiod. Ἔργ. (1, 320.) de iis qui rapinis divitias congerunt, οἷά τε πολλὰ Γίγνεται εὖτ' τ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ Ἀνθρώπων, αἰδῶ δέτ' ἀναιδείη κατοπάζῃ, Et pudorem impudentia persequatur ac premat. Moschop. ibi exp. κατόπιν ἑαυτῆς ποιῇ, καταβάλλῃ: Proclus, νικήσῃ. In VV. LL. annotatur quosdam legere, αἰδὼς δέ γ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ, et exponere, Pudor impudentiam a tergo sequatur, i. e. Posthabeatur. Sed vet. lectionem et vett. Scholl. sequi tutius est. [* Περιοπάζω, Nicander Θ. 356. περὶ γῆρας ὀπάζει, i. q. διώκει. * " Συνοπάζω, Brunck. Soph. 3, 426. Toup. Opusc. 2, 26." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 48. sed Codd. συμπλάζεται.]

Ὀπαδὸς, ὁ, Qui sequi aliquem jubetur, comes alicui adjungitur, Quem comitem aliquis sibi deligit:

A uno verbo reddes Comes, Assectator. Philo V. M. 3. Ἀλήθεια γὰρ ὀπαδὸς Θεοῦ, Est enim veritas Dei comes, Plut. Romulo, Ὀπαδῶν ἔρημος βασιλεὺς, Assectarum et stipatorum ope destitutus; nam ibi amplius aliquid significat quam ἀκόλουθος: ut in præcedenti l. Philonis, cui similis est hic ap. Suid., de tempore, Καὶ ἡ τούτου φύλαξ καὶ ὀπαδὸς καὶ ἔφοδος ἀλήθεια. Pro Assecla et Stipator accipi potest et in quodam l. Eur. in Ὀπάων c. Pro Comite autem Soph. accepit in Tr. (1266.) ubi Hyllus ad eos, qui ex Eubœa se comitati fuerant, dicit, Αἴρετ' ὀπαδοὶ, Tollite, o comites, nimirum cadaver patris mortuum. || Deorum etiam aliquis esse ὀπαδὸς dicitur, Qui cum eis in cœlis conversatur, et eos veluti comitatur quocunque ierint, Deorum assectator, Herodian. 1, (5, 17.) de Antonino Philosopho jam vita functo, Ὀπαδὸς ἤδη καὶ σύνεδρός ἐστι θεῶν, Consors est consessorque deorum, Polit. Hesychio ὀπαδὸς est non solum ἀκόλουθος, sed etiam συνεργὸς, δοῦλος. [Lobeck. Phryn. 451. " Jacobs. Anth. 9, 400. Scolion 8. et Jacobs. p. 298.

B Porson. Or. 26. Dionys. H. 5, 226. Boiss. Philostr. 339. Valck. Phœn. p. 8. 397. Hipp. p. 286. Toup. Opusc. 1, 235. ad Lucian. 1, 265. Græv. ad Hesiod. 543. Mitsch. H. in Cer. 216. Ruhnk. Ep. Cr. 160." Schæf. Mss.] Συνοπαδὸς, ὁ, ἡ, i. q. ὀπαδὸς, Comes, Assecla, Sectator. Telestes ap. Athen. (626.) de Phrygibus, qui Græcos tibia canere docuerunt, Πρῶτοι παρὰ κρητῆρας Ἑλλήνων ἐν αὐλοῖς συνοπαδοὶ, Qui primi convivia Græcorum cum suis tibiis sectabantur, assectabantur. Pro Comes utitur et Dionys. Areop. teste Bud. [" Jacobs. Anim. 29. Heyn. Hom. 6, 570. Ruhnk. Ep. Cr. 83." Schæf. Mss.] Ὀπαδέω, Comitor, Sector: Hes. ὀπαδεῖ, ἐπακολουθεῖ. [* Ὀπάδησις, Stob. Eclog. Eth. 350.]

Ὀπηδὸς, i. q. ὀπαδὸς, sed Atticum, ut Eust. testatur, p. 1576. ubi ait, Ἐκ δὲ τοῦ ὀπηδεῖ γίνεται καὶ ὄνομα ὁ ὀπηδὸς, παρ' Ἀττικοῖς· κοινῶς δέ γε Ὀπαδὸς, ὃ δηλοῖ τὸν ἀκόλουθον: videtur tamen potius Ionicum esse, cum ὀπαδὸς contra prosæ etiam Scriptoribus usitatum sit. [Lobeck. Phryn. 451. " Porson. Or.

C 26. Anton. Lib. 52. Verh., Valck. Phœn. p. 8. Ilgen. Hymn. 455. ad Herod. 433. Mitsch. H. in Cer. 216." Schæf. Mss. * " Συνοπηδὸς, Panyasis Athenæi 2, 4. (p. 37.)" Boiss. Mss.] Ὀπηδέω, Comitor, Comes sum, Assector: a quo tamen Eust. præcedens ὀπαδὸς derivat, priorem ei locum tribuens, posteriorem τῷ ὀπαδός. Il. B. (184.) Κῆρυξ, Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει, Qui eum assectabatur, comes ei et assectator erat, P. (251.) ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 311.) πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, Divitiarum virtus comes est s. pedissequa: ut contra Auctor Rhet. ad Herennium, Virtutis pedissequæ sunt divitiæ. Et aliquanto post de viro qui rapinis sibi divitias congessit, Μινύθουσι δέ οἱ οἶκοι Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ, Ad exiguum tempus divitiæ eum comitantur. Sed et virtus ὀπηδεῖν dicitur ei, qui præditus ea est, Od. Θ. (237.) ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ, Notam omnibus facere virtutem qua polles. Jupiter etiam Hospitalis hospitibus et peregrinis ὀπηδεῖν dicitur,

D quasi Comes eis esse, pro Eorum curam gerere: de quo I. (271.) ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, H. (165.) ὃς θ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. [Apollon. Lex. 505. Etym. M. 627. Eust. Od. Θ. 236. p. 305. " Cattier. Gazoph. 75. Jacobs. Anim. 260." Schæf. Mss.] Pro Ὀπηδῶ, dicitur ETIAM Ὀπηδεύω, Comitor, Etym. ex Apoll. Rh. (4, 675.) μῆλα ὀπηδεύοντα νομῆϊ: [974.] AB Ὀπηδέω autem EST Ὀπηδητὴρ, i. q. ὀπαδός: Hes. σύνοδος, ἀκόλουθοι, Comes, Assectator. [" Pierson. Veris. 156." Schæf. Mss. " Προπηδέω pro * Προοπηδέω, videtur habere Andr. Cret. p. 8. quod Combef. mutat in Προσπηδάω. Potius est * Προπηδάω." Elberling. Mss.]

Ὀπάων, ὁ, ἡ, i. q. ὀπαδὸς s. ὀπηδὸς, Comes, Assectator, Assecla, ἀκόλουθος, Eust. Il. Ψ. (360.) Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο, K. (58.) Ἰδομενῆος ὀπάων. Utitur et Eur. Or. (1108.) Καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας, ubi exp. ἀκολούθους, δούλους: (1124.) Πρόσθεν δ' ὀπαδῶν τις ὄλεθρος γενήσεται; ubi exp. itidem ἀκολούθων, Quomodo assectatores et as-

seclas ejus interimemus? s. Stipatores. [" Jacobs. Anth. 9, 400. Heyn. Homr. 5, 187. 463. 465. Hom. Hymn. in Cer. 440. et Mitsch., Valck. ad Ammon. 4. ad Herod. 433. 716." Schæf. Mss. Pind. Π. 9, 114. Opp. 'A. 5, 489.] At PRO 'Οπέωνες, quod ex Herod. (9, 50. 51.) affertur, exponiturque Servi, Servitia, reponendum fortassis illud ὀπάονες. [" Imo non solicitanda Ionica forma 'Οπέωνες. Vide Var. Lectt. ap. Herod. 9, 50." Schw. Mss. * Συνοπάων, Orph. H. 30, 5.]

* ΟΠΙΣ, ιδος, ἡ, Ultio s. Vindicta, qua Deus aliquem persequitur: ejusd. cum ὀπάζω originis, sc. ab ἕπομαι derivatum, ut quibusdam Gramm. placet, a quibus exp. ἡ ὄπισθεν ἑπομένη τίσις: ab aliis, ἡ εἰς τὸ μέλλον τῶν θεῶν ἐπιστροφή: est autem vox Poëtica, ac interdum cum gen. θεῶν copulatur, interdum sine illo solum ponitur. Od. Ξ. (82.) Οὐδ' ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητήν: (88.) Καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει. Hesiod. Θ. (222.) B de Parcis, Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώωσι κακὴν ὄπιν ὅστις ἁμάρτεν, ubi ἀποδοῦναι ὄπιν deas dicit pro Ulcisci et punire, quasi dicas Ultionem reddere s. rependere. Frequentius cum gen. θεῶν copulatur, ut ante dixi. Od. Υ. (215.) Οὐκ ὄπιδα τρομέουσι θεῶν, Φ. (28.) οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ', Hesiod. Ἔργ. (249.) σκολιῇσι δίκῃσι Ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες: quod hemistichium et Il. Π. (388.) habetur, ubi θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, ait Bud. esse, Respectum divinum pro nihilo ducentes, vel νέμεσιν, ut Cornutus exp. In Lex. meo vet. ὄπις exp. μῆνις, παρὰ τὸ ἕπεσθαι καὶ ἀκολουθεῖν τοῖς ἁμαρτάνουσι: et ab eo derivatur φύλοπις. || Exp. etiam Cura, Consideratio: et ὄπιν οὐδεμίην ἔχων, Nihil pensi habens, ex Herod. (8, 143.) ut arbitror. || Ab Hes. exp. etiam φωνή: quo modo ὄψ potius accipitur. [" Jacobs. Anth. 9, 345. 373. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 283. Fabric. Bibl. Gr. 1, 12. Harl., Græv. Lectt. Hes. 532. ad Herod. 726. 754. ubi de * Μέροπις. Ὄπις, Οὖπις, C Ὦπις, Sylb. et Kuhn. ad Paus. 104. Casaub. ad Inscr. Herod. 349. Creu., Valck. Callim. 181." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 185. 706. Herod. 9, 76. Pind. Π. 8, 101. 'I. 5, 74. 'O. 2, 6. Theocr. 25, 4. Moschus 4, 117. Epigr. Hom. 9, 4. Δεινὴ γὰρ μετ' ὄπις: vide var. lectt. et nott.]

Ὀπίζομαι, Curo, Revereor, αἰδοῦμαι, ἐπιστρέφομαι, Il. X. (332.) Achilles ad Hectorem de Patroclo interfecto, ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα, Σ. (216.) μητρὸς δὲ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμὴν, Od. Ξ. (283.) Διὸς δ' ὠπίσσατο μῆνιν Ξεινίου. Sic Hesiod. 'A. (21.) Τῶν δγ' ὀπίζετο μῆνιν. Cum gen. etiam construitur, Apoll. Rh. 2, (181.) οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ, Ne tantillum quidem curabat s. verebatur Jovem: [4, 700.] || Caveo, φυλάττομαι, Od. N. (148.) Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω. || Ὀπίζομαι pro ἀμείβομαι, affertur e Pind. Π. (2, 34.) ubi ὀπιζομένη χάρις exp. Beneficium repensum, s. mutuum, q. d. consectaneum, quodque præcedentem gratiam consectatur, s. subsequitur: [4, 152. 'I. 3, 8.] || Hes. D ὀπίσσεται exp. etiam ὄψεται: ['Ὀπίζεο, Eid. πονηρεύου, ἀπόφευγε. " Jacobs. Anth. 9, 86. 12, 308. Theogn. 712. ad Phrynich. p. 4." Schæf. Mss. " Cum gen., Manetho 6, 218." Wakef. Mss. * Ὀπίζω, Etym. M. 628, 6. ἐπιστρέφομαι, ἀκολουθῶ: Anal. 3, 285. σώματος ἔσχατ' ὀπίζων. * Ὀπιστὸς, unde] " Ἀνώπιστον, " ἀόραστον, ἀπάρακτον, ἀνεπίστροφον, Hes. Sed men- " dosam scripturam habent priores duæ expp.; et " forsan reponendum ἀόρατον, ἀτάρακτον. Quatenus " vero exposuit ἀνεπίστροφον, derivavit ab ὀπίζομαι, " τὸ ἐπιστρέφομαι, Respicio, Revereor, Curo." Ἐποπίζω, Revereor, Caveo; nam Hes. ἐπόπιζε exp. ἐντρέπου, ἐπιστρέφου, φυλάσσου. [Orph. Λ. 67. θεοὺς ἐποπίζεμεν αἰὲν ἐόντας, emendante Hermanno, cujus notam vide: olim ὀπτιζέμεν. Od. E. 146. Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν: Oraculum ap. Euseb. Pr. E. 5, 28.] " Ἀπροτιόπιστος, Hesychio ἀπρονόητος, Improvisus."

Ὀπιδνὸς, Reverendus, Summopere cavendus et A extimescendus, Apoll. Rh. 2, (292.) de styge, ἥ τε θεοῖσι Ῥιγίστη πάντεσσιν ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται, Schol. τιμία καὶ ἐπιστροφῆς ἀξία, παρὰ τὴν ὄπιδα καὶ ἐπιστροφήν. Sed perperam tam ap. Schol., quam ipsum Poëtam scribitur Ὀπνιδοτάτη: quem errorem, licet e metro satis manifestum, VV. LL. retinuerunt, in quibus SCRIPTUM Ὀπνιδὸς, et expositum Reverendus, Cura dignus.

SED ET Ὀπὴ in meo Lex. vet. exp. ἡ ἐξόπισθεν ἑπομένη τίσις: quod et ap. Etym. in Ὀπαδὸς habetur: cujus tamen signif. nulla proferuntur exempla: ita ut mihi ea exp. valde suspecta sit. || NAM ὀπὴ signif. potius Foramen, τόπος τετρημένος, ut in eod. illo Lex. vet. exp.: quod ab ὄπτομαι derivatum creditur, ut et J. Poll. testatur l. 2. ubi derivata et compp. quædam ab ὄπτομαι enumerans, ait, καὶ ὀπὴ, δι' ἧς ἐστὶν ἰδεῖν. Sic ap. Aristoph. Πλ. (714.) uxori Chremyli interroganti πῶς ἑώρακε, respondet Carion servus, διὰ τοῦ τριβωνίου, Ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, Nec enim pauca habebat foramina, per quæ acies oculorum meorum penetrare posset et pervidere. Et Comicus quidam [Xenarchus] ap. Athen. (569.) in mœchos, Μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον εἰσβῆναι λάθρα, Μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐκδῦναι στέγης, ubi nota de Majori etiam foramine dici: nisi malis Fenestra interpretari; nam et ab Hes. exp. θυρίς. Sed et ὀπὴ τῶν ὤτων dicitur Foramen aurium, h. e. Meatus ille per quem vox penetrat et auditorium sensum verberat. J. Poll. 2. Καὶ ἡ ὀπὴ δὲ τῶν ὤτων, ἡ παραπέμπουσα τὴν φωνὴν εἰς τὴν ψυχὴν, σκολιὸς πόρος τῆς ἀκοῆς λέγεται. [" Ad Charit. 636. Brunck. Soph. 3, 529. Wakef. Ion. 473. Jacobs. Anth. 8, 154. 10, 184. 11, 326. Aristoph. Fr. 217. Mœr. 289. et n., Toup. Opusc. 2, 122. Dawes. Mr. Cr. 262. ad Lucian. 1. p. xxxv. 332. T. H. ad Dial. p. 42." Schæf. Mss.] " Διόπη, Inauris genus " est: secundum alios Calceamenti. Hesychio enim " διόπαι sunt εἶδος ἐνωτίων: aliis autem ὑποδημά- " των: forsan quod duobus essent pertusa foramini- " bus." [Aristoph. ap. J. Poll. 7, 96. et Clem. Alex. Pæd. 2. p. 245=210. * " Διόπος, i. q. διόπη, Chandler. Inscr. T. 2. no. 4, 2. lin. 23. Διόπων δύο ζεύγεε, ταῦτα ὑπόξυλα κατακεχρυσωμένα, cf. Boeckh. Staatshaushalt d. Athen. 2, 308." Schn. Lex. et Suppl. " Bekk. Anecd. 344." Boiss. Mss. Vide Lex. VV. Peregr. * " Ἐνόπαις, ἐνωτίοις· τῇ προσῳδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν. Hesych. Ἐνόπαις, τοῖς ἐνωτίοις· ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς ἐπικεῖσθαι. Σοφοκλῆς ap. Etym. M. Perperam ap. Hes. Ἐνώπαις." Brunck. Lex. Soph.] " Ἡμίοποι αὐλοὶ dicuntur " Tibiæ quædam τῶν τελείων ἐλάσσονες, teste Athen. " (177.) ubi et conviviis eas adhiberi scribit, ideo- " que ab Anacr. vocari τέρενας ἡμιόπους. Ibid. Ixio " dicit, τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα, ταχέως ὁ " μέγας καταπίνει. Æschylum quoque dixisse ἡμίοπον " αὐλὸν, testatur J. Poll. 6. c. 36." " Μετόπη, Vo- " cab. architectonicum. Vitruv. 4, 1. Utraque enim, et " inter denticulos et inter triglyphos, quæ sunt inter- " valla, Metopæ nominantur: ὀπὰς enim Græci Ti- " gnorum cubilia et asserum appellant, ut nostri ea " cava, Columbaria. Ita quod inter duas opas est " intertignium, id Metopa ap. eos est nominatum. " Sed notandum, scribi vocab. hoc constanter ibi " per th, itemque cap. seq., Necesse est triglyphos " constitui contra medios tetrantes columnarum: " methopasque, quæ inter triglyphos fient, æque " longas esse quam altas. Et mox, Ita methopæ, " quæ proxime ad angulares triglyphos fiunt, non " exeunt quadratæ, sed oblongiores triglyphis di- " midia altitudine. Itidem vero ap. Hes. reperio " μεθόπιον, quod et ipse esse dicit μέρος τι τῆς " καλουμένης ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων τριγλύφου: ut dif- " ficile sit de etymo statuere: nam si μετόπιον scri- " beretur, esset τὸ μεταξὺ τῶν ὀπῶν, Quod inter " foramina est, s. tignorum asserumque cubilia et " veluti columbaria. Quam scripturam, alii secuti " sunt, ego rejiciendam non putavi." Ὀπήτιον, τὸ, Subula, qua aliquid perforatur, τὸ σουβλίον τὸ τὰς ὀπὰς ἐμποιοῦν, J. Poll. 10, (141.) enumerans Instrumenta σκυτοτόμων, ut sunt, τομεὺς, s. περιτομεὺς, σμίλη, καλόπους, addit, Καὶ χηλεύματα καὶ ὀπέας· καὶ

ὀπήτιον εἴρηται ἐν Νικοχάρους Κρησὶ, τοῖς τρυπάνοις ἀντίπαλον. Similiter 7, (83.) c. 21. cum inter σκυτοτόμου ἐργαλεῖα posuisset σμίλην et περιτομέα, subjungit, ὀπήτεια καὶ ὀπητείδια, ἃ καὶ χηλεύματα ἐκάλουν οἱ ποιηταί. Scribitur autem IBI Ὀπήτεια, per ει in penult.: AT Ὀπητείδια existimo esse dimin. pro ὀπήτια, s. ὀπήτεια: quod tamen ὀπήτεια haud scio an ita scr. sit, præsertim cum non solum ap. ipsum Poll., sed etiam ap. Suid. et Hes. ὀπήτια reperiam. Verba Suidæ paulo ante citavi: Hesychii addam, quæ cum Pollucis verbis consentiunt. Χηλεύσεις, inquit, πλέξεις· χηλεύματα γὰρ ἐλέγοντο οἷον ὀπήτια, οἷς πλέκουσιν ἢ ῥάπτουσι: perperam tamen ibi ἠπύτια habetur pro ὀπήτια. Sed ET Ὀπεὺς, quod in posteriore Pollucis l. habetur, pro ὀπήτιον usurpatum creditur. [" Ὀπήτιον, Heringa Obs. 55. ad Mœr. 289. ad Herod. 312. Ὀπεὺς, Græcum esse negat Is. Voss. ad Pomp. M. 668. Gron. 2. * Ὄπεας, τὸ, Subula, ibid. Bentl. Ep. ad Hemst. 105. Heringa Obs. 56. ad Herod. 312." Schæf. Mss. Hippocr. Epidem. 5. p. 1153. Herod. 4, 70. ubi ὑπέατι pro ὀπηέατι in nonnullis Codd. Sic in Gloss. * Ὑπήτιον· Subula.] Ab eod. ὀπὴ derivatum EST Ὀπαία, Fictile vas in quo foramen est, Dolium foramen habens; nam κεραμὶς, quo J. Poll. in exponendo hoc ὀπαῖα utitur, Bud. interpr. inter alia, Testa, Fictile vas, Dolium: at κεραμὶς significans Tegulam, huic loco convenire non videtur. J. Poll. 2. Ὀπαίαν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν κεραμίδα ἐκάλουν, ἣ τὴν ὀπὴν εἶχεν. [" Mœr. 292. et n." Schæf. Mss. Phot. Ὀπαία κεραμίς· ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα, Δίφιλος Χρυσοχόῳ· — διακύψας ὁρῶ Διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος καλὴν σφόδρα. Hesych. Ὀπαία θυρίς· ἡ ἐκ τοῦ κάπνου. Vide Schn. Lex.] Ὀπαῖον, τὸ, quod exp. Foramen ollæ, item Foramen per quod fumus e furno aut camino exit. Apud Plut. autem Pericle, (13.) Τὸ δ' ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου Ξενοκλῆς ἐκορύφωσε, Interpres vertit, Fastigium fenestræ adyti Xenocles adjecit: [aliter in Ed. Reisk., Fastigio adyti fenestram addidit. * Ὀπήεις, Hippocr. 640. δίφρος.]

" Ἀνόπαια, sive Ἀνοπαῖα, legitur de Minerva, " Od. A. (320.) Ὄρνις δ' ὣς ἀνόπαια διέπτατο. Ubi " quidam hoc ἀνόπαια dicunt Nomen et Genus esse " avis ἀετώδους καὶ φήνῃ ἐοικυίας: quidam accipiunt " pro ἀόρατος, ἀφανὴς, καὶ πόῤῥω τῆς ὄψεως. Hero" dian. properispωmenως scribit ἀνοπαῖα, dicens esse " neutr. plur. adverbialiter positum pro ἀνοπαίως, " h. e. ἀοράτως: sc. κατὰ στέρησιν τοῦ ὀπτάνεσθαι. " Alii adverbialiter itidem accipiunt, sed pro ἀνὰ " τοὺς ὦπας, q. e. τοὺς ὀφθαλμούς: quorum opinio pa" rum est probabilis, ut et Herodianica; nam derivata " ab ὢψ per ω potius scribuntur. Alii accipiunt pro " ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς: quæ κάπνη " et καπνοδόκη vocatur: ut Pherecrates quoque ἀνο" παῖαν esse dicit τὴν τετρημένην κεραμίδα τὴν ἐπὶ τῆς " ὀροφῆς. Itidemque Eust. exponi annotat διὰ τῆς " ὀπαίας κεραμίδος, ἣ τὴν κάπνην ἔχει. Hique divisim " videntur scripsisse ἀν' ὀπαῖα, ut ii etiam, qui exp. " ἀνὰ τοὺς ὦπας. Alii rursum qui ὑφ' ἓν legunt et " nomen esse volunt, pro ἀνωφερὴς usurpatum ajunt, " occasione sumta ex eo, quod ap. Empedoclem de " igne legerunt, Καρπαλίμως δ' ἀνόπαιον. Quidam " * πανόπαια scribunt, et eo nomine χελιδόνα intelli" gunt, Hirundinem. Hæc ex Eust., brevium Scho" liorum Auctore, et Etym. Hesychius et alia affert, " sc. ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας, sive ἀνὰ τὴν θυρίδα: " item ἄφωνος, ab ὂψ, Vox. Eustathius Montis etiam " nomen esse ait ap. Herod. Esse vero et Ἀνόπαιαν " quandam ἀτραπὸν περὶ τὴν Λοκρίδα γῆν καὶ τὴν τῶν " Μηλιέων." [" Ad Mœr. 292. Munck. ad Anton. Lib. 46. Verh." Schæf. Mss.]

Quæ sequuntur, ejusd. cum ὄπις sunt originis, quarum etiam nonnulla ab eo compp. videntur, nonnulla ab eo derivata, quamvis significatio sit aliquantum diversa.

Ἀνόπιν, Retro, Retrorsum, εἰς τοὐπίσω, Hesych. [" Koen. ad Greg. Cor. 89." Schæf. Mss. * Εἰσόπιν, Æsch. Suppl. 625. * Ἐξόπιν, Parte postica, Ag. 116.: in Ed. Blomf. perperam editur ἔξοπιν.]

Κατόπιν, A tergo: quod nonnullis dictum videtur quasi Post faciem: ὄπις tamen pro Visus s. Facies A usurpatum non vidi. Construitur autem hoc κατόπιν cum gen., qui interdum præponitur, interdum postponitur. Aristoph. Ἱππ. (625.) Εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἵεμην, Prosequebar eum, quasi A tergo ipsi hinc ibam: (Πλ. 13.) ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ: in quibus ll. κατόπιν τινὸς ἰέναι, et ἀκολουθεῖν κατόπιν τινὸς, est quod Lat. dicunt Pone aliquem sequi. Plut. Camillo, Ἵδρυσε τὴν στρατιὰν κατόπιν αὐτῶν, A tergo eorum sua castra locavit, s. Pone ipsos. Et κατόπιν τίθεσθαι, quod Lat. Postponere. Apud Suid. Τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν τίθεσθαι πάντα, Honestati et virtuti postponere ac posthabere omnia, omnibus anteponere atque anteferre virtutem et honestatem. In nonnullis ll. de tempore, pro Post: Greg. Naz. K. τῶν ἐρωτήσεων, Post interrogationes. Apud Suid. K. ἧκε καιροῦ, Post amissam occasionem. Greg. Naz. κατόπιν ἑορτῆς, Post festum, Postridie festi. Dicitur et ὁ κατόπιν, pro Secuturus, Venturus, Sequens, Veniens. In Epigr. τὰ κ. δάκρυα, Secuturæ lacrymæ, Post futuræ. Basil. ἐν τῷ κατόπιν B χρόνῳ. Chrys. de officio episc. Ἐν τῷ κ. ἐνιαυτῷ, Anno veniente, Anno subsequente. Sic Dionys. H. 8. Τοῦ κατόπιν ἐνιαυτοῦ, Sequentis s. Venientis anni. [" Thom. M. 513. Markl. Suppl. 665. p. 246. Mnasalc. 9. Jacobs. Anth. 9, 453. Villoison. ad Long. 184. 188. 264. ad Diod. S. 1, 379. 2, 87. Act. Traj. 1, 234. Toup. Opusc. 1, 175. Emendd. 1, 264. ad Phrynich. p. 4. Xen. K. Π. p. 70. ad Mœr. 240. Timæi Lex. 154. et n. Ἡ κ. ἡμέρα, Dionys. H. 1, 473. 2, 645. Ἐκ τῶν κ., 1, 325. 351." Schæf. Mss.] Μετόπιν, A tergo, postea, μετόπισθεν, Hes. [" Τὸ μ., Soph. Phil. 1189." Schæf. Mss.]

Ὀπίσω, SIVE Ὀπίσσω, Poëtice, Retrorsum, Retro, In aversum, Od. Π. (150.) Ἀλλὰ σύ γ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, Retrorsum redi: Plin. de cancris, Retrorsum pari velocitate redeunt, Lucr. Indeque retrorsum redit, et convertit eodem, Horat. retrorsum Vela dare, atque iterare cursus. Od. H. (326.) ἀπήγαγεν οἶκαδ' ὀπίσσω, Domum reduxit. Præcedenti autem loco similis est hic Il. Π. (710.) de Patroclo, C ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, Retrorsum redibat, Retro cedebat, discedebat, ut interdum Lat. loquuntur: qui etiam Abducere retro dicunt, quod Hom. ἀπάγειν ὀπίσω. Et ὀπίσω νωμᾶν, Retrorsum s. In aversum versare, Il. Γ. (218.) Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε πρόπρηνες ἐνώμα, Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκε, ubi ὀπίσω id signif. quod Arist. dicit εἰς τοὔπισθεν, In aversum: ut Plinium interpretari mox docebo. Et Il. Φ. (30.) Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας, Retro ligavit manus, etiam A tergo. Aristot. de Mundo, πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπειν, Et ante se et in aversum s. retro perrepere; nam Ante se et In aversum, a Plin. sibi opponuntur, ut in Ὄπισθεν videre poteris, sunt et qui interpr. Ultro citroque perrepere. Et dux quidam cum suo exercitu pedem referens, ap. Plut. Apophth. dicit se non fugere, sed διώκειν τὸ συμφέρον ὀπίσω κείμενον, Retro, A tergo. Dicitur et εἰς τοὐπίσω, pro Retrorsum, In aversum: ut ἡ εἰς τοὐπίσω ξυνολκὴ s. καμπὴ, ap. Aret., quam et ἐς κατόπιν ἀνάκλισιν vocat, et una D voce ὀπισθότονον: cui opp. ἡ εἰς τοὔμπροσθεν ξυνολκὴ, quæ et ἐμπροσθότονος, cum cervix in posteriorem partem reflectitur et scapulis annectitur. || Ponitur etiam pro Post, ac interdum cum gen. construitur, interdum sine casu legitur, 1 ad Tim. 5, (15.) Ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ ἐξετράπησαν, Satanam secuti sunt, Petrus Epist. 2, (10.) οἱ ὀπίσω σαρκὸς, Qui carnem sequuntur. Eccles. 9, (3.) Ὀπίσω αὐτῶν, Post hæc. Absolute etiam sine casu ponitur pro Post, ac interdum de tempore dicitur pro Postea, vel potius In posterum; nam et de præt. et de fut. tempore usurpatur. Od. Ξ. (232.) πολλὰ δ' ὀπίσσω Λάγχανον, Multa mihi postea obtigere. Sæpius de futuro pro In posterum, Il. Γ. (109.) Οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω Λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται, Et antehac et in posterum providebit. Il. Σ. (250.) et Od. Ω. (451.) de vate, ὁ γὰρ οἶος ὁρᾷ πρόσσω καὶ ὀπίσσω, Et anteacta et eventura videt, B. (179.) μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω, Ne quid forte eis mali postea accidat, Il. P. (718.) αὐτὰρ ὀπίσσω Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν, Z. (352.) Τού-

τῷ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω Ἔσ- A σονται, Nec sunt nunc, nec in posterum erunt, Od. Λ. (482.) σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω, Nec antehac fuit nec in posterum erit. [" Heyn. Hom. 7, 82. 467. 8, 266. Eur. Iph. A. 38. Lucill. 22. 24. Valck. Hipp. p. 299. Herod. 33. 311. 313. ad Phrynich. p. 4. Wakef. S. Cr. 2, 14. Τὸ ὀ., ad Herod. 339. 669. Poët. Gnom. 234. Τὰ ὀ., Toup. Opusc. 2, 195. Εἰς, ἐς ὀ., 1, 418. Wakef. Phil. 1104." Schæf. Mss.] Τοὐπίσω, Posthac, Eur. [Alex. Fr. 8. " Τοὐπίσω σκοπεῖν, Villoison. ad Long. 261." Schæf. Mss.] Ὀπισαμβῶ, Itio retrograda, ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις, Eust. e quodam Lex. Derivatum autem videtur ex ὀπίσω et ἀναβαίνειν, i. e. ὀπίσω ἰέναι, ὀπίσω ἀναχάζεσθαι, ut Hom. loquitur: ut alii, ὀπίσω χωρεῖν, ἀναχωρεῖν, ἀναποδίζειν, ἐπὶ σκέλος χωρεῖν, s. ἀνάγειν. [" Brunck. Soph. 3, 523. * Εἰσοπίσω, Jacobs. Anth. 7, 70. Rhian. 8." Schæf. Mss.] Ἐξοπίσω, In adversum, Retrorsum, Retro, Hesiod. (Ἔργ. 1, 88.) ἀποπέμπειν Ἐξοπίσω, Retro amandare. || Exp. etiam Postea. [" Brunck. Soph. 3, 442. ad Poët. Gnom. 308. Pierson. Veris. 189. Toup. Emendd. 2, 154." Schæf. Mss. * Κατοπίσω, Inc. Jud. 18, 22.]

Ὄπισθεν, SIVE Ὄπισθε, Poëtice [et Ionice,] A tergo, Pone, Il. X. (157.) ὁ δ' ὄπισθε δίωκε, Pone insequebatur fugientem, Od. O. (34.) οὖρον ὄπισθεν Πέμψει, A tergo s. A puppi immittet, Plato de Rep. 1. Καί μου ὄπισθεν λαβόμενος τοῦ ἱματίου, Pone me prehendens veste. Et Arcesilaus ap. Plut. in Præc. Sanit. et Symp. 8. in mœchos et ἀκολάστους dicit οὐδὲν διαφέρειν ὄπισθέν τινα ἢ ἔμπροσθεν κίναιδον εἶναι. Item ὄπισθεν ποιεῖσθαι dicimus eum, quem prævertimus et superamus, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 20.) Νομίζων ὁπόσα ὄπισθεν ποιήσαιτο ἔθνη, πάντα ἀποστερήσειν βασιλέως, Quas superasset et devicisset gentes. Item ὁ ὄπισθεν, Qui pone et a tergo est, (Ἀπ. 2, 3, 19.) Τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν, Tum quæ ante sunt, tum quæ retro, Et quæ a fronte sunt et quæ a tergo, Plato Charm. Ἐν τοῖς ὄπισθεν εἵποντο, A tergo sequebantur: οἱ ὄπισθεν dicuntur etiam Qui C superati et victi sunt, οἱ νικηθέντες, Soph. (Aj. 1249.) Καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν. Item εἰς τοὔπισθεν ap. Aristot., In aversum: cui opp. εἰς τὸ πρόσθεν, Ante se. Locum Aristot. cum Plinii interpr. habes in Κῶλον. || Ὄπισθεν de tempore etiam dicitur pro Posthac, Postea, s. Post, Od. Ξ. (394.) αὐτὰρ ὄπισθεν [ὕπερθε] Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί, i. e. εἰς τὸ μέλλον. Et ὁ ὄπισθεν, Posterior. Eod. modo, sc. pro Postea, μετὰ ταῦτα, accipit Eust. Od. X. (174.) Ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῦσαι [—δῆσαι] ὄπισθε, Postea. Ceterum Ὄπισθεν ex ὀπίσω derivari, ac per sync. quasi ὀπίσωθεν dici, vult idem Eust. [" Eur. Iph. T. 1333. Diod. S. 2, 174. Tzetz. Exeg. in Il. 90, 16. Xen. K. Π. 3, 3, 25. Plato 1, 1. p. 161. Bekk., Markl. Suppl. 665. Musgr. Iph. A. 261. Gesner. Ind. Orph. ad Mœr. 240. ad Timæi Lex. 154. Valck. Phœn. p. 695. Toup. Opusc. 1, 364. Emendd. 1, 264. ad Phrynich. p. 4. (Lobeck. 8. 11. 284.) ad Herod. 642. 660. Antea, T. H. ad Plutum p. 443. 454. Conf. c. ὀπίσω, Heyn. Hom. 7, D 391. Εἰς τοὔπισθεν, Valck. Phœn. p. 479. * Ὄπισθα, (Æolice et Dorice,) ad Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss. Apollon. de Adv. 563. " Ὄπισθεν, Antea, Supra; hujus signif. exempla Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. 602. T. H. nonnisi e Scholl. citat: habet Plut. Mor. 1, 614. ubi Wyttenb. non debebat unius Cod. auctoritate mutare." Dindorf. Mss.] Poëtice pro ὄπισθεν s. ὄπισθε, metri causa USURPATUR Ὄπιθεν, SIVE Ὄπιθε, Il. Ψ. (136.) ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς, Pone tenebat, B. (542.) ὄπιθεν κομόωντες, In terga comantes, Stat.: pro quo vocab. composito dicitur ὀπισθοκόμαι: A. (197.) Στῆ δ' ὄπιθεν, A tergo s. Pone stabat, Retro stabat. Ὄπιθεν εἶναι dicuntur etiam ii, qui non adsunt, μὴ παρόντες, Eust. Od. A. (66.) Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι οὐ παρεόντων, Πρός τ' ἀλόχου καὶ πατρός. Sed idem Eust. annotat τῶν ὄπιθεν accipi etiam posse pro τῶν μελλόντων, sc. τοῦ ἰδεῖν τὴν ἄλοχον καὶ πατέρα: ut sensus sit, Oro te per ea quæ futura sunt, ut sc. videas uxorem. Nam ὄπιθεν temporis etiam adverbium est, sicut et ὄπισθεν: Od. B. (270.) Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων, Nec in posterum. [" Huschk. Anal. 304. Jacobs. Anth. 10, 123. Koen. ad Greg. Cor. 99. 100. Phryn. Ecl. p. 4. Alciphr. 398. Fischer. ad Palæph. 119. Toup. Opusc. 2, 79." Schæf. Mss.]

[* " Ὀπισθάμβων, ὁ, Chrysost. Liturg." Schn. Lex. * " Ὀπισθέκτιτος, Hesych." Wakef. Mss.] Ὀπισθέναρ. Quidam Eam partem manus qua aliquid prehendi solet, quæ est prior et quasi aversa, θέναρ appellarunt, ut Hippocr. et ante hunc Homerus. Huic oppositam vero totam, quæ est veluti aversa manus, ὀπισθέναρ, posteriorem planitiem. Hæc Cam. in utriusque Linguæ Comm. Ibid. cum θέναρ interpretatus esset Ir, subjicit, Exterius est ὀπισθέναρ, vel potius τὸ ὄπισθε θέναρ, i. e. πρυμνὴ χείρ, Prona manus: ut versa, ὑπτία, Supina. Desumsit autem hæc ex J. Poll., qui l. 2. ait, Καὶ τὸ μὲν ἔνδοθεν τῆς χειρὸς σαρκῶδες, ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου μέχρι τοῦ λιχανοῦ, καλεῖται θέναρ· τὸ δὲ ἔξωθεν, ὀπισθέναρ. Aliquanto B post ait, Ἔνιοι δὲ τὸ μὲν πρόσθιον τῆς δρακὸς ἅπαν, θέναρ οἴονται καλεῖσθαι· τὸ δὲ ἀντικείμενον πᾶν, ὀπισθέναρ ἢ κτένας. [Lobeck. Phryn. 670. * Ὀπισθένη, Gl. Postilena.] Ὀπισθοβάμων, Qui retrorsum redit, retro cedit, Retrogradus, Epigr. de paguro, ut Plin. de cancris, Retrorsum pari velocitate redeunt, [Anal. 2, 263. * Ὀπισθοβάτης, Meleager 22. * " Ὀπισθοβατικός, Clem. Alex. 223." Wakef. Mss.] Ὀπισθόγραφος, ὁ, ἡ, A tergo scriptus; nam et adversis pagellis scribi solebat, ut e Plin. discimus 13, 12. ubi de chartarum generibus agit, Nimia quippe Augustæ tenuitas tolerandis non sufficiebat calamis. Ad hoc transmittens literas, lituræ metum afferebat adversis. Lucian. (1, 549.) Ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. Quo vocab. utitur et Plin. Secundus in Epist. quadam ad Marcum, de avunculo suo loquens, Hac intentione tot ista volumina peregit: Electorum commentarios CLX mihi reliquit, opisthographos quidem, minutissime perscriptos. || In VV. LL. leguntur hæc, e variis collecta, quorum tamen quædam sola conjectura nituntur, Folii vero pagella una in ratiocinatorum codicibus, rationem continebat expensi: altera ex adverso, accepti: ut uno fere intuitu rationes adversarias utrobique spectando ratiocinium cuivis facillimum foret. Ad quod allusisse videtur Plin. 2, 7. de fortuna loquens, Huic omnia expensa, huic omnia feruntur accepta; et in tota ratione mortalium sola utramque paginam facit. Rursus foliorum singulorum ratiocinarii pagina una dicebatur charta nova, altera vero, deletitia: quia spongia deletili solebant inducere atque obliterare quæ præscripserant, postquam retulissent in codicem, et nominum justas tabulas confecissent. Præscripserant autem accipitur hic pro Prius scripserant, unde Præscriptiones ap. Cic., in liturariis s. adversariis; sic enim Cic. appellat, quia adversantur opponunturque chartæ novæ, a tergo cujus quæ scripta sunt, Adversaria nominantur: a Cic. inquam pro Roscio Comœdo, ubi scribit, Nimium cito ait me indagare de tabulis: non habere se hoc nomen accepti: in codicem accepti et expensi relatum confitetur, sed in adversariis patere contendit. Usque eone te diligis et magnifice circumspicis, ut pecuniam non ex tuis tabulis, sed adversariis petas? Suum codicem testis loco recitare, arrogantiæ est: suarum præscriptionum et liturarum adversaria proferre, non amentia est? Rursum Idem dicit negligenter scribi Adversaria, ac diligenter confici Tabulas: quia hæc sunt menstrua, illæ æternæ: hæc delentur statim, illæ servantur sancte: hæc sunt conjecta, illæ in ordinem confectæ. Id igitur est discriminis inter Adversaria et Codicem, s. Justas tabulas, quod inter Præscriptionem et Perscriptionem, i. e. exactam absolutamque scriptionem καὶ εἰς τὸ κάλλος γραφήν, in nova sc. charta, non in deletitia ac liturariis. Herm. Barbarus, cum Opisthographos appellari dixisset, quoniam utraque pagina scripti essent, adversa et aversa, minutis literis et lituris pleni, subjungit, Scio quosdam opisthographum accipere pro eo quod ita scriptum est, ut legi postea non possit, nisi librariis describendum man-

detur. Dicat aliquis et pro Charta deletili s. palimpsesto posse capi: quia Ulpian. de bonorum secundum tabulas possessione disserens, in l. Chartæ, ff. de Bonorum Possess. secundum Tab. Chartæ, inquit, appellatio etiam ad novam chartam refertur et ad deletitiam. Proinde etsi in opisthographo quis testatus sit, hinc peti potest bonorum possessio. Mihi a tergo id nomen tractum placet, ut probem qui sic interpretantur in Juv. 1. summi plena jam margine libri, Scriptus et in tergo, nec dum finitus Orestes. Hæc ille. Ὀπισθόδετος, ὁ, ἡ, Retro ligatus, A tergo ligatus: ἱμάντες, Lora retro ligata, quibus equi os frænatur. Exemplum habes in Λάβρος. [" Simonides 8." Schæf. Mss.] Ὀπισθόδομος, ὁ, Postica domus pars, Liv. Hortus erat posticis ædium partibus, Suet. Proripuitque se postica parte palatii, s. Posticum, Lucian. (1, 169.) Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀ. διορύξας. Nisi forte peculiariter ὀπισθόδομον hic intelligat Posticam arcis Atheniensis partem, ubi ærarium publicum erat. || Templi postica pars, J. Poll. 1, 1. Τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ, πρόδομος· καὶ τὸ κατόπιν, ὀπισθόδομος. B Sic Aristoph. Πλ. (1193.) Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ, Posticum templi Palladis, etiam Posticam arcis partem, nam et ea Palladi sacra erat, ut Poll. docet l. 9. Καὶ τὸ κατόπιν τῆς ἀκροπόλεως, ὀπισθόδομον. [" Tabularium, Euseb. H. E. 5, 18. ubi vide Vales." Schw. Mss. " Ad Lucian. 1, 121. 434. 833. Pars arcis Athenis, Kuster. Aristoph. 17." Schæf. Mss. Diodorus S. 14. p. 419.] Ὀπισθοκέλευθος, ὁ, ἡ, Qui pone sequitur, Assectator, Nonn. [Jo. 216, 28. D. 18, 159.] Ejusd. signif. ὀπαδὸς, s. ὀπηδὸς, et ὀπάων. Ὀπισθοκόμης, SIVE Ὀπισθόκομος, In terga comans, Stat. Posteriori parte comatus. Priori utitur Herod., posteriori Nonn., ap. quem ὀπισθόκομοι μέροπες: [" Jo. 2, 5. D. 13, 410." Wakef. Mss.] Ὀπισθοκρηπῖδες, αἱ, Genus calceamentorum muliebrium, J. Poll. 7. [* Ὀπισθόκωλα, Lobeck. Phryn. 79. * " Ὀπισθόλακκος, Thom. M. 157." Schæf. Mss. * Ὀπισθόμβροτος, s. potius * Ὀπιθόμβροτος, Post mortem contingens, durans, Pind. Π. 1, 179. * Ὀπισθόμηρος, Ptolemæus Almag. 7, 2. * Ὀπισθομήριον, Melampod. de Palpitat. 493.] Ὀπισθονόμος, C Qui retro ambulans pascitur, retrorsa cervice pascitur: βόες, Herod. (4, 183.) ut Plin. 8, 45. Boves animalium soli et retro ambulantes pascuntur. Athen. tamen (221.) dicit non esse πιστὸν, quod Herod. dicit ὡς εἰσί τινες κατὰ τὴν Λιβύην ὀπισθονόμοι βοῦς· διὰ τὸ μὴ ἔμπροσθεν αὐτοὺς πορευομένους νέμεσθαι, ἀλλ' εἰς τοὐπίσω ὑποχωροῦντας. Aristot. de Part. Anim. 2. Τοὺς ὀπισθονόμους βόας νέμεσθαί φασιν ἀναχωροῦντας πάλιν πυγηδὸν, Nimirum propter longitudinem cornuum cessim euntes, Bud. Valla ap. Herod. Præpostere pasci vertit. [Ælian. H. A. 16, 33.] Ὀπισθόπορος, Retrogradus. Exp. etiam Sectator, Assecla: qua signif. ὀπαδὸς quoque usurpatur. [Nonn. Jo. 128, 2. 144, 14. " Mitsch. H. in Cer. 164." Schæf. Mss.] Ὀπισθόπους, Pone gradiens, sequens, Eur. (Hipp. 1179.) ὀπισθόπους ὁμήγυρις, Turba pedissequa: δίκη, Quæ delicta sequitur, ἡ μεθ' ἡμέραν ἀκολουθοῦσα τοῖς ἀδικήμασι, Suid. Utitur Greg. Naz. in Patris Epitaph. 132. || Retrocedens, D ὑποστρέψας, Hes. [Æsch. Ch. 711. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17. Luzac. Exerc. 120. Jacobs. Anth. 10, 112. Eur. Hipp. 54. ubi Beckius Hesychium inepte laudat." Schæf. Mss. * Ὀπισθοπρόσωπος, Tzetz. Posth. 168.] Ὀπισθόρμητος, Qui retrocedit, Retrogradus, Recessim cedens, atque imitans nepam, Plaut. [" Toup. Opusc. 1, 553. Jacobs. Anth. 8, 366." Schæf. Mss. * " Ὀπισθορμήτως, Schol. Soph. El. 53." Wakef. Mss.] Derivatum AB Ὀπισθορμέω, Retrocedo: unde ὀπισθορμήσας, εἰς τοὐπίσω χωρήσας, Hes. Ὀπισθοσφενδόνη, Ornamentum quoddam capitis muliebre: quidam Reticulum interpr. J. Poll. 5. c. 16. ex Aristoph. [" Eust. in Dionys. P. p. 8." Wakef. Mss.] Ὀπισθοτίλα dicitur Sepia, Hes.: Vox a Comicis ficta, Eust. 1818. Ὀπισθοτίλα δὲ, ἡ ὄπισθεν τιλῶσα τὸν παρ' αὐτῇ θόλον. Exemplum habes in Ἄκολος. [Athen. 622. " Valck. ad Röv. 76." Schæf. Mss.] " Ὀπιτθοτίλα, ap. Athen. perperam pro ὀπισθοτίλα," [" Valck. l. c."

Schæf. Mss.] Ὀπισθότονος dicitur Perpetua corporis convulsio in partem posteriorem, Species τοῦ σπασμοῦ: is autem perpetuus est et non distinctus accessionibus, quæ per temporum redeunt intervalla: totumque corpus exercet, ita ut nulla ejus pars in posteriora non contorqueatur. Hæc inter alia Gorr., qui etiam addit, Gal. et Medicos, qui eum secuti sunt, censuisse fieri hunc morbum contractis iis nervis, qui corpus in posteriora inflectunt. Præterea eum, qui simpliciter ὀπισθότονος dicitur, totius esse corporis, et male affecto nervorum principio contingere: posse tamen quibusdam etiam partibus accidere, ut cervici, maxillis, lumbis, convulsis sc. eorum duntaxat musculis, qui eas partes in posteriora agunt: verum eum non simpliciter Opisthotonon dicendum esse, sed addito ejus partis nomine, quæ distenditur. Plin. 28, 12. Dolorem inflexibilem, Opisthotonon vocant, levat urina capræ auribus infusa. Cels. 4, 3. de triplici cervicis morbo, Qui quodam rigore nervorum modo caput scapulis, modo mentum pectori annectit, modo rectam et immobilem cervicem intendit: priorem Græci ὀπισθότονον: insequentem, ἐμπροσθότονον: ultimum, τέτανον appellant. Scrib. Larg. c. 104. Malagma ad ὀπισθότονον, i. e. cum cervix reflexa est in posteriorem partem, aut rigida cum intensione oculorum et maxillarum. Facit et ad κυνικὸν σπασμὸν, cum in utramlibet partem depravata est facies. Aret. 1 de Morbis acutis s. celeribus, Τὴν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλισιν, ὀπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε πεπονθότων νεύρων. Ibid. appellat ἐς τὸ κατόπιν ξυνολκὴν, et ἐς τοὐπίσω καμπὴν: opponens ei ἐμπροσθότονον, quam et ἐς τοὔμπροσθεν ξυνολκὴν appellat, h. e. cum ἐς τοὔμπροσθεν καμπύλεται ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισι. || At ὁ. δεσμὸς a Nonno (Jo. 220, 15.) dicitur Vinculum quo manus alicui post terga ligantur: ut et ὀπισθόδετοι ἱμάντες dici queunt. [" Wakef. Trach. 511. Heyn. Hom. 5, 464. Ruhnk. Ep. Cr. 147." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ὀπισθοτονικὸς, Cui quodam rigore nervorum caput scapulis annexum est, Cui cervix reflexa est in posteriorem partem. Opisthotonicus, ut Plin. appellat multis in ll. Diosc. 3, 18. Ῥίζα ὀπισθοτονικοῖς βοηθεῖ πινομένη, Quibus cervix retrorsum inflexa est. Ὀπισθοτονικῶς, More eorum quibus cervix reflexa est in posteriorem partem, Cervice retrorsum inflexa, Diosc. 1, 72. de metopio oleo, Πρὸς ὀ. σπωμένους χρησιμεύει, Utile convulsis, præsertim quibus cervix in scapulas dejecta et retrorsum contracta est, Ruell. [* Ὀπισθοτονώδης, Hippocr. 74. 120.] Ὀπισθοφάλακρος, A tergo calvus, Qui occipite calvo est, Epith. καιροῦ ap. Poëtas, quoniam αὐτοῦ οἰχομένου λαβέσθαι ἀδύνατον. Sic in illis qui falso Catoni ascribuntur versus, Fronte capillata est, post hæc occasio calva. [" Tzetz. Chil. 8, 434." Wakef. Mss.] Ὀπισθοφανὴς, εἰς τοὐπίσω προσέχων, Hes. [LXX. Gen. 9, 23.: Κάτοπτρα ὀπισθοφανῆ, Olympiod. ap. Schn. Lex.] AT Ὀπισθοφανῶς redditur Retrorsum, In aversum, [Schleusner. Lex. V. T. * Ὀπισθοφόρος, Opp. Ἁ. 3, 318.] Ὀπισθοφύλαξ, Qui a tergo agmen tutatur, s. ductat. Et ὀπισθοφύλακες, Qui in præliis terga tutantur. Philo V. M. 1. Τὴν μὲν νεότητα διανείμας εἰς πρωτοστάτας καὶ ὀπισθοφύλακας, Divisa juventute omni in principia et post principia. [" Ad Charit. 588." Schæf. Mss. Lex. Xen.] Ὀπισθοφυλακέω, A tergo agmen custodio et tueor, J. Poll. 1. de οὐραγοῖς loquens, Καλοῦνται δὲ καὶ ὀπισθοφύλακες· καὶ τὸ ἔργον οὐραγεῖν, καὶ ὀπισθοφυλακεῖν. Utitur Philo V. M. 1. Ὅπως ὀπισθοφυλακῇ, Ut postrema clauderet, Turn.: Herodian. 8, (1, 4.) Αὐτὸς ἅμα τοῖς δορυφόροις ὀπισθοφυλακῶν εἵπετο. [Lex. Xen.] Ὀπισθοφυλακία, ἡ, Posterior custodia, Custodia militum a tergo s. post principia: ἐν τῇ ὀ., Post principia, Varro et Terent. [Xen. K. Ἀ. 4, 6, 13. * Ὀπισθοχείμων, Hippocr. 50. 942. v. Foës. Œcon. 277. et cf. Theophr. C. Pl. 2, 1, 6. * Ὀπισθόχειρ, Religatis in tergum manibus, Dio Cass. 14, 33. * Ὀπίσθουρος, * Ὀπισθουρέω, * Ὀπισθούρησις, unde] Ὀπισθουρητικὸς, Qui in aversum mingit, retrorsum urinam mittit, Athen. (105.) ex Aristot. H. A. 5. Τῶν μαλακοστράκων ὀχεύονται

κάραβοι, ἀστακοὶ, καρίδες καὶ τὰ τοιαῦτα, ὥσπερ καὶ τὰ ὀ. τῶν τετραπόδων. A

'Εξόπισθεν, [et 'Εξόπισθε,] A tergo, Plut. Numa 116. meæ Ed. Αὐτὸς δὲ παραστὰς ἐξόπισθεν, καὶ τῇ δεξιᾷ τῆς κεφαλῆς ἐφαπτόμενος. Utitur et ita in Rom. p. 99. Et cum gen. ap. Aristoph. ('A 868.) ἐξόπισθέ μου. Et τὸ ἐξόπισθεν τῆς κεφαλῆς, Aristot. Posterior s. Aversa capitis pars, i. e. Sinciput. Et εἰς τὸ ἐξόπισθεν, In aversum, Retrorsum, i. q. ἐξοπίσω. || Exp. etiam In posterum. Sicut vero ὄπιθεν Poëtice dicitur pro ὄπισθεν, sic ETIAM 'Εξόπιθεν pro 'Εξόπισθεν. ['Εξόπισθε, Lobeck. Phryn. 285. " Markl. Suppl. p. 246. Brunck. Soph. 3, 451. ad Plut. 5, 395. H.: 'Εξόπισθεν, Toup. Opusc. 1, 175. 365. 'Εξόπιθε, ad Charit. 770. 'Εξόπιθεν, 772. 776." Schæf. Mss. * 'Εξοπισθοπρωκτίζω, Aristoph. Θ. 1124. In Ed. Brunckii, errore typographico, ut videtur, est —τοπρ.] 'Επόπισθεν, A tergo, Pone. Utitur Hesiod. in Vers. quibusdam, qui ab Athen. (498.) citantur, quos in fine Operum ipsius Hesiodi posui. [Legitur divisim ἐπ' ὄπ. in Ed. Schw.] Κατόπισθεν, idem, i. e. B Pone, A tergo, Arat. κατόπισθεν ἐὼν κυνοσουρίδος ἄρκτου, Ad tergum cynosuræ vertitur arcti, Cic. Et ap. Plat. de Rep. 2. Γένος κ. λείπεσθαι, Post se, ubi alii interpr. In posterum. Poëtæ usurpant ETIAM Κατόπισθε, metri causa, sicut ὄπισθε pro ὄπισθεν. [" Ad Timæi Lex. 154. ad Herod. 478. Thom. M. 513. ad Charit. 787." Schæf. Mss.] Μετόπισθεν, SIVE Μετόπισθε, Poëtice, idem cum præc. Item, Post, Postea, Il. P. (261.) "Οσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν 'Αχαιῶν, Qui postea pugnam civerunt, h. e. post Ajacem, et Diomedem Merionemque. Pro Postea, s. In posterum, utitur et Hesiod. Ab Hes. exp. ὕστερον, μετὰ ταῦτα. [Od. E. 147. " Heyn. Hom. 7, 107. 8, 311. ad Il. Ξ. 310. Valck. ad Hipp. p. 312. ad Herod. 478.]

'Οπίσθιος, Posticus, Aversus, Posterior, Aristot. H. A. 8. de equis, Τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, Cum posteriora crura languide priora subsequuntur, Bud.: de equis, de quibus Xen. 'Ιππ. (11, 2.) 'Υποτιθέναι τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια. C Itidem de Bisaltarum equis ap. Athen. (520.) 'Επὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἱστάμενοι, τοῖς προσθίοις ὠρχοῦντο. Et ὀ. τάγμα, Extrema acies, h. e. Milites qui a tergo agminis sunt. Gaza ap. Aristot. τὰ ὀ. pro loco vertit Suffragines, Cauda. Τὰ ὀ. exp. etiam Præterita: Hes. τὰ παρελθόντα. [" Schol. Il. 22. p. 38. Valck., Toup. Opusc. 1, 258. ad Anacr. p. 8. Fischer." Schæf. Mss.] 'Οπισθίως, Pone, A tergo, 1 Reg. 4, (18.) 'Ο. ἐχόμενος τῆς πύλης, Post portam positus. [* " 'Εξοπίσθιος, Anna C. 328. 390. * 'Εξοπισθίως, Aversis pedibus, Tzetz. Chil. 5, 104." Elberling. Mss. * " 'Οπισθίδιος, Jacobs. Anth. 11, 100. Heyn. Hom. 8, 193." Schæf. Mss.]

'Οπίστερος, Posterior, A tergo sequens, Nonn. [Jo. 1, 49. Arat. 284. " Matth. Anecd. 1, 22." Schæf. Mss.] 'Οπίστατος, Postremus, Qui a tergo omnium est, pone omnes sequitur, i. e. Ultimus, ὕστατος, Il. Λ. (178.) et Θ. (342.) Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, Ultimum quemque, et qui a tergo omnes sequeretur, interficiens. Quod vero ad hoc ὀπίστατος attinet, D annotat Eust. συγκεκόφθαι ex ὀπισθότατος: quod et de ὀπίστερος intelligi debet, esse sc. tanquam ex ὀπιστότερος. Sed cum diversa sit scriptura, addit, fortasse potius ab ὀπίσω hæc duo ὀπίστερος et ὀπίστατος derivari. " 'Οπισθότατον, τελευταῖον, ἔσχατον, Hes. Po" stremum." [" 'Οπίσθατον, Const. Manass. Chron. p. 122." Boiss. Mss.]

" 'ΟΠΛΗ, ἡ, Ungula, Unguis quadrupedum, He" siod. ("Εργ. 2, 107.) ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλήν. Itidem " de Ungula equi ap. Xen. ('Ιππ. 1, 3. 4.) de Ungula " porci ap. Aristoph. ('A. 740.) de Ungula agni ap. " Greg. Naz. || 'Οπλαί, πυξίδες, Pyxides, Hes." [" Act. Traj. 1, 242. Toup. Opusc. 2, 276. Wakef. S. Cr. 3, 75. ad Anacr. p. 8. Fischer." Schæf. Mss.]

'ΟΠΛΟΝ, τὸ, q. d. Armum. Plur. "Οπλα, Arma. Il. K. (272.) Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην, Arma induerunt, ut et Lat. loquuntur, h. e. Armis se accinxerunt, Se armarunt. Æschin. (73.) 'Εν τοῖς ὅπλοις διεσκευασμένοι, Armati, Thuc. 6. p. 216. 'Εν ὅπλοις γενέσθαι, In armis s. Armatum esse, Herodian. 6, (6, 11.) 'Ησύχασαν, οὐδ' ἐν ὅπλοις ἐγένοντο, Nec arma ceperunt, sumserunt, 4, (14, 19.) 'Εν τοῖς ὅπλοις ἦσαν, In armis erant, Philo V. M. 1. 'Εν τοῖς ὅπλοις ἐκτεταγμένη πρὸς τὴν μάχην δύναμις, Copiæ in armis ad pugnam explicatæ. Rursum Thuc. 8. "Ηκοντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὅπλοις, Armis suis instructi. Æschin. (71.) "Ηκον πρὸς ἡμᾶς μεθ' ὅπλων πανδημεὶ, Armati, Thuc. 2, (90.) 'Εσβαίνοντες ξὺν τοῖς ὅπλοις ἐς τὴν θάλασσαν. Et in Epist. Philippi ap. Dem. (163.) "Οπλοις διακρίνεσθαι, Armis de summa rerum discernere. Et συῤῥάττειν ὅπλα, Concutere arma, Ovid.: unde Plut. (7, 337.) 'Αλαλαγμοῖς καὶ ὅπλων συῤῥάξεσι. Dem. Philipp. (3.) Τὰ ὅπλα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων καὶ δύναμιν πολλὴν περὶ αὐτόν. Idem c. Mid. Θέμενος τὰ ὅπλα, Arma ponens, h. e. deponens. Plato Apol. (29.) "Οπλα ἀφεὶς καὶ ἐφ' ἱκετείαν τραπεὶς, Xen. K. Π. 4, (2, 16.) 'Εῤῥίπτουν τὰ ὅπλα. Sic Aristot. Eth. 5, 1. Μὴ λείπειν τὴν τάξιν, μηδὲ φεύγειν, μηδὲ ῥίπτειν τὰ ὅπλα: Abjicere et Projicere arma Lat. quoque dicunt. Thuc. 4, (37.) p. 134. Τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ σφᾶς αὐτοὺς 'Αθηναίοις, Xen. 'Ελλ. 2, (3, 14.) Τὰ ὅπλα πάντων παρείλοντο, Herodian. 7, (9, 11.) Γυμνοὶ ὅπλων. Et ἀναλαμβάνειν ὅπλα, Plut. Coriol. (26.) cui opp. καταθέσθαι τὰ ὅπλα. Sic Resumere, Deponere arma, contraria sunt. Item ap. Xen. 'Ελλ. 2, (4, 16.) "Οπλα ἐποιοῦντο, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσΰϊνα. Et Herodian. 3, (4, 20.) 'Εργάζεσθαι ὅπλα: ubi etiam ὅπλοις χρῆσθαι ἐδιδάχθησαν, Armis uti. Xen. Λ. (13, 8.) "Οπλα λαμπρύνεσθαι: Stat. Polire arma. Lucian. (1, 164.) "Εχειν ὅπλα, Aristot. Polit. 4. ὅπλα κεκτῆσθαι, 2. Τὴν τῶν ὅπλων κτῆσιν. Plut. Apophth. ὅπλα φέρειν. Sic Herodian. 7, (4, 8.) "Α ἔφερον αὐτοσχεδίου πολέμου ὅπλα. Plato de Rep. 5. Λαβόντες ὅ,τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, Rapientes obvium quodque telum. Sic Herodian. 7, (11, 15.) Πᾶν τὸ ἐμπῖπτον ὕλης ἀξιομάχον ἐργαλεῖον ὅπλον ἐποιεῖτο, Quicquid occurreret, furor in arma convertebat. Thuc. 8. "Οπλα παρέχονται, Arma ministrant, Præbent, Suggerunt: 4. "Οπλα ἐπιφέρειν τῷ στρατῷ, quo genere loquendi utitur etiam l. 5. At l. 1. dicit ὅπλα κινεῖν, sicut et Lat. et Arma movere dicunt, pro Arma capere, capessere, sumere. Sic Herodian. 7, (4, 2.) Πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν. Rursum Thuc. (4, 74.) 'Εξέτασιν ὅπλων ἐποιοῦντο, quod Cic. dicit Inspicere arma. Idem l. 8. dicit, 'Υπὸ τοῖς ὅπλοις περιμένειν. Et paulo ante, 'Εφ' ὅπλοις ἦσαν: in quibus ll. significat Arma eos ad manum habuisse, non tamen eis indutos fuisse. At Athen. 4. Πρὸς ὅπλα ὠρχοῦντο, pro In armis saltabant: unde ἐνόπλιος ὄρχησις. Item, ὅπλα ἀγχέμαχα, Xen. K. Π. 7. e quo ante habuimus ὅπλα ξύλινα et οἰσΰϊνα. Plut. Coriol. "Οπλον σύμφυτον καὶ συγγενὲς, Telum quo natura munivit, Plut. Alex. (47.) Μακεδονικοῖς ὅπλοις ἐντρέφεσθαι, pro Armis Macedonicis assuescere. || Aliquando ὅπλον alio vocabulo reddendum est: ut ap. Synes. Ep. 104. Σπεύδουσιν εἴσω τῶν ὅπλων γενέσθαι, In præsidia se recipere. Sic enim nonnulli interpr. Nisi malis, Armis se accingere, Arma induere. Alex. Aphr. Probl. 1. "Οπλον πρὸς δυσπάθειαν μέγα, Armat et munitissimum reddit contra morbum. || "Οπλα ab Hom. vocantur etiam Instrumenta fabrilia et nautica, ut Virg. Cerealia arma vocavit Instrumenta quibus cereris sive cerealia semina comminuuntur et in farinam rediguntur, Od. Γ. (433.) χαλκεὺς "Οπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, Æraria arma, qualia esse dicit ἄκμονα, σφῦραν, πυράγραν. Et Il. Σ. (409.) Vulcanus "Οφῤ' ἂν ἐγὼ φῦσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα, Folles, ac omnia reliqua arma fabrilia. Idem Vulcanus mox ὅπλα πάντα Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην ξυλλέγεται. De Nauticis quoque armis dicitur, ut sunt Remi, Conti, et hujusmodi: ut ap. Virg. Armis spoliata navis. Od. Z. (268.) νηῶν ὅπλα μελαινάων, A. (9.) ὅπλα πονησάμενοι κατὰ νῆα. Et B. (423.) Telemachus suos remiges jubet "Οπλων ἅπτεσθαι. Sed et funem nauticum idem Hom. νηὸς ἐϋστρεφὲς ὅπλον vocat, Od. Ξ. (346.)

"Ὅπλῳ εὐστρεφεῖ στερεῶς κατέδησαν, i. e., σχοινίῳ. Ab Hippocr. quoque ὅπλα dicuntur Funes e stuppa, lino, cannabe, κάλοι ἀπὸ στυπείου, ἢ λίνου, ἢ κανάβεως, Gal. Lex. Hippocr. docet: Erot. tamen itidem in Lex. Hippocr. dicit Bacchium non recte ὅπλα accipere τὰ στύππινα σχοινία: esse enim ὅπλα κοινῶς τὰ ἐν τῇ νηὶ διακρατοῦντα ὀρθὸν τὸν ἱστὸν σχοινία. Imo annotat Eust. generaliter ὅπλα nominari πάσης τέχνης καὶ ὁποιασοῦν ἐργασίας ὄργανα s. ἐργαλεῖα, Quælibet instrumenta: plerumque tamen Bellica arma significat quæ et ἀρήϊα ὅπλα dicuntur, h. e. Mavortia arma: s. τὰ πολεμικὰ σκεύη. || Per jocum vero Penis etiam ὅπλον appellatur, sicut et κέντρον, et Spiculum a quibusdam Latinorum: τὸ αἰδοῖον, inquit Hesych.

[" "Ὅπλον, Thom. M. 459. 651. Markl. Suppl. 357. Diod. S. 1, 356. 460. 587. 659. ad Charit. 608. Eur. Iph. A. 1427. Musgr. Herc. F. 942. Jacobs. Anth. 6, 103. 150. 387. 7, 51. 73. 9, 73. 12, 17. Huschk. Anal. 233. Wakef. S. Cr. 5, 119. Dionys. H. 2, 900. Schneid. Anab. 47. Toup. Opusc. 2, 242. Heyn. Hom. 7, 643. Scutum, Jacobs. Anth. 6, 218. 282. 7, 170. cf. 403. 9, 359. 491. 11, 301. ad Diod. S. 1, 659. 2, 36. 173. 413. ad Charit. 253. 294. ad Corn. Nep. 294. Morus Ind. Hellen. ad Phalar. 184. Valck. Callim. 212. ad Herod. 706. Penis, Erycius 6. Pierson. Veris. 233. Jacobs. Exerc. 2, 100. Lorica, T. H. ad Plutum p. 127. Funis nauticus, Apoll. Rh. 1, 368. ad Od. Φ. 390. Ilgen. Hymn. 328. Hymn. in Bacch. 27. et Ilgen. p. 571. ad Herod. 522. "Ὅπλον βαρύ, γυμνητικόν, Plut. 2, 472. Hutt. "Ὅπλα, Gesner. Ind. Orph. ad Corn. Nep. 286. Herod. 743. 745. Valck. Adoniaz. p. 345. Toup. Opusc. 1, 388. Wakef. S. Cr. 3, 47. Mitsch. H. in Cer. 246. Præsidia, Castra, ad Diod. S. 1, 545. Toup. Opusc. 1, 289. Vela, Ruhnk. Ep. Cr. 59. Musgr. Iph. T. 1136. Exercitus, Bibl. Crit. 1, 4. p. 99. Valck. Phœn. p. 271. Gravis armatura, ad Herod. 706. Pro ὁπλῖται, Zeun. ad Xen. K. Π. 820. ad Eur. Or. 444. Musgr. Suppl. 699. 1150. Plut. Alex. p. 150. Schm., Schneid. Anab. 94. Θέσθαι τὰ ὅπλα, Kuster. V. M. 33. Hutchinson. ad Xen. K. 'A. 56. Schneid. 83. Larcher. ad Xen. 1, 119. Wakef. Georg. 116. ad Diod. S. 1, 524. 2, 428. ad Dionys. H. 1, 561. 3, 1525. ad Herod. 717. "Ὅπλα ἐπαίρεσθαι, Eur. Bacch. 778. Εἴσω τῶν ὅπλων γενέσθαι, Musgr. Herc. F. 991. "Ὅπλοις καὶ βέλεσι, Diod. S. 1, 460. 480. Ἐν τοῖς βαρέσιν ὅπλοις, i. q. ὁπλῖται, 2, 270. 333. Ἐν ὅπλοις μάχεσθαι, Schneid. Anab. 88. Heind. ad Plat. Gorg. 35. Οἱ ἐν ὅπλοις, Wessel. ad Herod. p. 7. Σὺν ὅπλοις ἐλθεῖν, Valck. Phœn. p. 546. Ἡ τῶν ὅπλων, Prætura, Athenis, Wessel. Obs. 255. Τὰ κατὰ πόλεμον ὅπλα, Ammon. 114. Ἐν ὅπλοις μάχεσθαι, ἄσκησις ἐν τοῖς ὅπλοις, ad Xen. Eph. 127. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 216." Schæf. Mss.]

[* " Ὁπλοδεξιὰ, Armorum tractatio, Dounæo interpr., "Ὥσπερ ἂν εἴ τις στρατηγὸς ἄριστον ἔχων στρατιώτην, ἀπὸ τῆς ὁ., ἀπὸ τῆς στάσεως, ἀπὸ τῆς ῥώμης καταπλήξειε τὸν ἀντίδικον, Chrys. in Ep. ii. ad Cor. Serm. 3. T. iii. p. 564, 27. Boisius conjecit, ἀπὸ τῆς τῶν ὅπλων δεξιᾶς μεταχειρήσεως." Seager. Mss. * Ὁπλοδοτέω, Arma do, Armis instruo, 1 Macc. 14, 32.] Ὁπλοθήκη, ἡ, Repositorium armorum, Armamentarium, J. Poll. 9. Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁπλοθῆκαι ἦσαν, ἵνα τὰ ὅπλα ἔκειντο, Plut. (6, 608.) "Ἵνα καὶ τείχη καὶ νεωσοίκους καὶ ὁ. ἔχωμεν, Navalia et armamentaria: [Sulla 14. Armamentarium, Cic. de Or. 1, 18. Vide ad Vitruv. Præf. 7, 12. Schleusner. Lex. V. T. * Ὁπλόλογος, unde * Ὁπλολογέω, Arma lego, colligo, 2 Macc. 8, 27. 31. * Ὁπλομανὴς, Eutecnii Metaphr. Oppiani p. 8. νεότης.] Ὁπλομανέω, Insano armorum amore ducor, Synes. Ep. 107. "Ὃς καὶ παιδόθεν αἰτίαν ἔσχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, Qui ab ineunte ætate male audieram quasi insano studio armorum equorumque flagrarem. Apud Athen. autem Pontianus quidam dicit, (234.) Περὶ τῶν βρωτῶν καὶ ποτῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀναγκαίων ὁπλομανοῦντες διετέλουν, de Gallis, ubi Bud. ὁπλομανεῖν interpr. Armorum studio nimio teneri. [" Lennep. ad Phal. p. 7. Jacobs. Anth. 7, 107." Schæf. Mss. Anal. 1, 233. * Ὁπλο-

A μανία, Insanum studium armorum, Schneidero dubiæ fidei videtur.] Ὁπλομάχος, Qui armis decertat s. pugnat. Quo nomine inscribitur etiam Fabula quædam Alexandridæ, citaturque ab Athen. 14. Pro Bellator armatus, s. Qui armis militaribus et scuto depugnat, usurpatur a Polyb. 2, (65, 11.) Τῆς τῶν ἀγαθῶν ὁπλομάχων προβολῆς. Utitur eod. vocab. et Martialis, Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus olim. [" Athen. 154." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 457. Schneid.' Anab. 88. ad Mœr. 260. * Ὁπλομάχης, ibid." Schæf. Mss. Plato Euthyd. 299.] Ὁπλομαχέω, Armis pugno, Horat. certo, Virg. decerto, Cic.: Plut. in Cat., Οὐ μόνον ἀκοντίζειν, οὐδ' ὁπλομαχεῖν οὐδ' ἱππεύειν διδάσκων τὸν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ πὺξ παίειν, Non armis tantum decertare, sed pugnos etiam ingerere adversario, s. pugnis cædere. [" Ad Xen. Eph. 127." Schæf. Mss.] Ὁπλομαχία, Pugna s. Certamen quo armis decertatur. Est et Genus Exercitii. [Xen. K. 'A. 2, 1, 6. Plato de LL. 8. p. 833. " Ad Mœr. 407. ad Xen. Eph. 127. Heyn.
B Hom. 8, 522. 523." Schæf. Mss. * Ὁπλομαχικὸς, Dio Cass. 668. * Ὁπλομαχητὴς, unde " Ὁπλομαχητικὴ, (sc. τέχνη,) ad Xen. Eph. 128." Schæf. Mss. Sext. Emp. 726. * Ὁπλοπετὴς, Gl. Ventilator.] Ὁπλοποιὸς, Armorum faber, Qui arma conficit; nam ποιεῖσθαι ὅπλα Xen. dicit: pro quo alibi κατασκευάζειν ὅπλα, de ærariis loquens: et Herodian. ἐργάζεσθαι ὅπλα. Apud J. Poll. 1. caput quoddam inscribitur περὶ Ὁπλοποιῶν: pro quo ὁπλοποιοὶ in textu habetur τεχνῖται τῶν ὅπλων, cui hæ species subjunguntur, ἀσπιδοποιὸς, θωρακοποιὸς, κρανοποιὸς, μαχαιροποιὸς, δορυξόος, πιλοποιός. Ὁπλοποιέω, Arma fabricor, Sap. 5. (18.) Ὁπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, Arma e facultatibus suis parabit. Ὁπλοποιΐα, ἡ, Armorum confectio, ἡ τῶν ὅπλων ἐργασία, [Athen. 50. 180. Diod. S. 14. p. 419, 41. 420, 8. Strabo 1, 9. " Eust. 137, 33. 38." Seager. Mss. * Ὁπλοποιητικὴ, sc. τέχνη, Plato Polit. 280. * Ὁπλοσκόπος, unde] Ὁπλοσκοπία, ἡ, Armorum inspectio. Nam inspicere arma Cic. dicit, quod Thuc. ἐξέτασιν
C ὅπλων ποιεῖσθαι. Philo V. M. 1. (2, 130.) Τῶν ἐν ταῖς ὁ. ἐπιδείξεων: ubi Turn. vertit Armorum recensionem. [* " Ὁπλοτοξότης, Nicet. Eugen. 3, 140. 6, 362." Boiss. Mss. Vide Villoison. ad Longum p. 9. 38. * Ὁπλουργὸς, unde * Ὁπλουργία, Schol. Lycophr. 221. * Ὁπλοφάγος, Arma rodendo corrumpens, Eust. Il. A. p. 26, 33.] Ὁπλοφορέω, Arma gero, gesto, quod et ὅπλα φέρω dicitur, Xen. K. Π. 4, (3, 4.) p. 60. Ταῖς δὲ χερσὶν ὁπλοφορήσω, διώξομαι δὲ τῷ ἵππῳ, Synes. Ep. 107. Ὡς οὐκ ἐξὸν ἰδιώτας ἀνθρώπους ὁπλοφορεῖν, Arma ferre idiotis non licere. Ὁπλοφορεῖν dicitur etiam Qui armatus alicujus latus stipat, latus alicujus cingit armis indutus: quomodo et δορυφορεῖν capitur. Pass. Ὁπλοφορέομαι, Ab armatis stipor, latus meum cingitur, Plut. (Æmil. 27.) Τοσαύταις μυριάσι πεζῶν καὶ χιλιάσιν ἱππέων ὁπλοφορούμενοι βασιλεῖς, A tot teliferis stipati, δορυφορούμενοι. [" Jacobs. Anth. 9, 428." Schæf. Mss.] Is autem, qui arma gerit, gestat, DICITUR Ὁπλοφόρος, Armiger, Telifer, Seneca: Xen. K. Π. 8, (5, 3.) Καὶ οἱ ὁ. αὐτῷ
D ἐν τῇ στρατοπεδεύσει χώραν τε εἶχον τὴν τῇ ὁπλίσει ἑκάστῃ ἐπιτηδείαν, i. e. οἱ ὁπλοφοροῦντες, Qui arma gestarent, Athen. 14. Ἐγεγόνει δ' αὐτοῦ πρότερον ἐπὶ τῶν ῥαβδοφόρων, εἶθ' ὕστερον ἐπὶ τῶν ὁ. Ubi accipi etiam queat pro Stipatoribus et satellitibus, qui armati principis sui latus cingunt, [" Jacobs. Anth. 8, 360. Brunck. Aristoph. 3, 156. ad Mœr. 421. Eur. Phœn. 796. Dawes. M. Cr. 281. * Ὁπλοφορία, Const. Manass. Chron. p. 114. Meurs." Schæf. Mss. * " Συνοπλοφορέω, Themist. 59." Wakef. Mss. * Ὁπλοφύλαξ, Gl. Armicustos, Athen. 538. * Ὁπλοφυλάκιον, Strabo 15. p. 1035. * Ὁπλοχαρὴς, Orph. H. 31, 6. 64, 2. * " Ὁπλοχελώνη, Tzetz. Chil. 11, 381. v. 611." Schæf. Mss.]

"Ἄνοπλος, SIVE "Ἄοπλος, ὁ, ἡ, Inermis, Armis nullis indutus s. accinctus. Prioris nulla afferuntur exempla, posterius autem ex Herod. citatur: et id ipsum ego magis usitatum judico, sicut ἄοικος, ἄοινος, ἄοκνος: attamen et ἄνοπλος invenitur, ut ἄνοικος. [Lobeck. Phryn. 729. " Ad Plut. 5, 254. H. "Ἄνοπλος, Diod.

S. 2, 413. Wessel. Diss. Herod. 99. Clypeo carens, ad Herod. 721. "Αοπλος, Thom. M. 622. Brunck. Œd. T. 191." Schæf. Mss. * 'Ανόπλως, Herodian. 2, 13, 20. * "'Αόπλως, Simeon Metaphr. Athan. 2, 566." Kall. Mss.] "Ενοπλος, SIVE 'Ενόπλιος, Qui in armis est, Armatus, Herodian. 1, (16, 12.) 'Ως 'Ρωμαίοις ἔνοπλος ὀφθείη, Ut se armatum populo Romano ostentaret: pro quo ἔνοπλος Idem 7, (1, 15.) dicit ἐν ὅπλοις ὤν. Et Plut. Solone p. 152. meæ Ed. ἀνὴρ ἔνοπλος, Armatus. Item ἔνοπλος s. ἐνόπλιος ὄρχησις, cum armati saltabant, ἡ πρὸς ὅπλα ὄρχησις, s. ἡ μεθ' ὅπλων: utroque enim modo Athen. loquitur. Imo erant et quædam πολεμικαὶ ὀρχήσεις, μάχην καὶ πληγὰς ἔχουσαι, ut J. Poll. tradit 4, c. 14. ubi etiam ait, 'Ενόπλιοι ὀρχήσεις, πυῤῥίχη τε καὶ τελεσιάς. Sic Eust. 1078. Πυῤῥίχη, ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις: paulo post dicit choros quoque solitos fuisse τὰς ἐν ὅπλοις κινήσεις ἀπομιμεῖσθαι. Ibid. de πυῤῥίχῃ πολεμικῇ, quam in Creta desaltare moris erat, ἣν ἔνοπλοι παῖδες ὠρχοῦντο, Quam pueri armati saltabant. Quo loco hoc etiam obiter notandum, videri eum ἔνοπλον de persona potius dicere, ἐνόπλιον contra de re aliqua: quamvis Hes. ἐνόπλιον per ἔνοπλον exponat. Nisi quis contendat dici et ἔνοπλος et ἐνόπλιος ὄρχησις, sicut et πάροινος et παροίνιος ὄρχησις. Item ἐνόπλια μέλη, Mele quæ armati prælium inituri concinunt, Athen. (630.) de Laconibus loquens, quos πολεμικοὺς fuisse dicit, 'Ων καὶ υἱοὶ τὰ ἐμβατήρια μέλη ἀναλαμβάνουσιν, ἅπερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται. Ipsos autem Laconas solitos fuisse ait in præliis Tyrtæi poëmata ἀπομνημονεύοντας εὔρυθμον κίνησιν ποιεῖσθαι. Item ἐνόπλιος ῥυθμὸς, Rhythmus ad quem armati saltabant, Athen. (184.) ex Epicharmo, de Minerva, 'Επαυλῆσαι τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον: sub. ῥυθμόν. Itidem Aristoph. N. (651.) Εἶτ' ἐπαΐειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν Κατ' ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον: ubi Schol. annotat ἐνόπλιον esse εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα: esse autem τὸν ἐν ἡμιολίῳ. Quosdam tamen ἐνόπλιον accipere τὸν ἀμφίμακρον, qui et Creticus nominatur; nam et huic metro scribit solitos fuisse προσορχεῖσθαι σείοντας τὰ ὅπλα: et ἐνόπλιον dici Rhythmum qui duos habeat dactylos cum spondeo, nomen inde sortitum, quod tum alios deceat τοὺς μετὰ συντονίας κινουμένους, tum plerumque τοὺς μεθ' ὅπλων σεμνῶς πηδῶντας καὶ πυῤῥιχίζοντας. [" "Ενοπλος, Musgr. Tro. 520. Porson. Phœn. 809. Hec. p. 66. Ed. 2. Diod. S. 2, 187. ad Dionys. H. 1, 385. 2, 680. Ilgen. Hymn. 635. 637. Fischer. Ind. Palæph. v. 'Ανὴρ, Valck. Phœn. p. 299. Musgr. Hec. 1089. Or. 1289. Brunck. ibid. ad Herod. p. 7. "Ενοπλος et ἐν ὅπλοις, Schneid. ad Xen. Hier. 260. ad Dionys. H. 3, 1488. De quant., Monthly Review July 1799. p. 319. 'Ενόπλιος, Heyn. Hom. 4, 98. Dionys. H. 1, 385. ad 3, 1488. ad Lucian. 2, 272. Jacobs. Anth. 8, 97. Brunck. Aristoph. 2, 94. Ilgen. ll. cc. ad Diod. S. 1, 382. Athen. 1, 26." Schæf. Mss. " Apud Herod. 1, 13. ἔνοπλοι olim edebatur, nec ita male fortasse, ubi nunc ἐν ὅπλοισι, quod e Scholio forsan in Codd. nonnullos irrepserat." Schw. Mss.] " Κατενόπλιον, " τὸ, Modulationis genus est, ad quam saltabant " concutientes arma; Schol. enim Aristoph. esse " dicit εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. " Dicit enim Aristoph. N. (651.) Εἶτ' ἐπαΐειν ὁποῖός " ἐστι τῶν ῥυθμῶν Κατενόπλιον. Sed videtur divisim " potius scr. κατ' ἐνόπλιον, ut in textu Aristoph. ha- " betur, vel saltem κατενόπλιος, ut Ms. et vet. Suidæ " Cod. habet." "Εξοπλος, Armatus, VV. LL. in Polyb. "Αμα δὲ λαμβάνειν ἐξόπλους τοὺς πολεμίους κατὰ τὴν ἐπὶ τοὺς Μακεδόνας ἔφοδον: q. l. Suidas quidem citat, sed nequaquam exp. Suspicetur autem aliquis fortasse Inermes vel Exarmatos ibi significare. Bud. ap. eund. Polyb. 3, (81, 2.) p. 55. interpr. Armatus, Συνθεωρεῖν τί γυμνὸν ἢ ποῖον ἔξοπλον μέρος φαίνεται τῶν ἀνταγωνιστῶν. Dicitur igitur ἔξοπλος, ut ἔξοινος. [" Musgr. ad Eurip. p. 210." Schæf. Mss.] Εὔοπλος, Bene armatus, Armis bene instructus et munitus, Xen. 'Ελλ. 4, (2, 3.) Εὐοπλότατον λόχον ἔχων, καὶ ὁπλιτῶν καὶ τοξοτῶν καὶ πελταστῶν, Optime armatum, [Aristoph. 'A. 592. " Wakef. Herc. F. 498. Jacobs. Anth. 9, 45. Porson. Phœn. 809. Hec. p. 66. Ed. 2. Valck. Phœn. p. 299. Musgr. ad Hec. 1089." Schæf. Mss. De superlativi forma, Schæf. Meletem. ad Dionys. H. de C. VV. 9. * Εὐοπλέω, Heliod. 8. p. 401. " Thom. M. 653." Schæf. Mss. " Bene armis instruor, Philo J. 1, 20." Wakef. Mss. * Εὐοπλία, Insignis armatura, Xen. 'Ιερ. 9, 6. * 'Ημίοπλος, Gl. Semiermis.] Πάνοπλος, Omni e parte armatus, Cujus corpus omni e parte arma tegunt. Sin de re aliqua dicatur, significabit, Omni e parte armans et tegens corpus. In priori signif., sc. pro Omnino armatus, affertur ex Eur. et ex Eod., πάνοπλα ὁπλίζοντα, Quæ ita armant, ut totum corpus armis tectum et munitum sit, [Phœn. 151. 675. Hel. 1332. " Valck. Phœn. p. 291." Schæf. Mss.] Πανοπλία, ἡ, Armatura quæ totum militis corpus tegit, Omnia armorum genera quibus militem instrui decet, Herodian. 2, (6, 19.) 'Αναλαβόντες οὖν τὰς π. καὶ φράξαντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται, Induti armaturas, Polit. sicut et 3, (4, 19.) Φράσσοντες πανοπλίᾳ αὐτοὺς, Idem reddidit, Armatura muniti. Apud Athen. identidem, τὰς προσηκούσας ἔχοντες π. Utitur et Isocr. et Aristid. At metaph. Paulus Ephes. 6, (11.) 'Ενδύσασθε τὴν π. τοῦ Θεοῦ, Universam illam armaturam Dei, sc. τὸ τῆς ἀληθείας περίζωμα, τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου. [" Ad Charit. 608. Polemon 1. Valck. Phœn. p. 290. ad Xen. Eph. 169. De sing. et plur., ad Diod. S. 2, 466." Schæf. Mss. * 'Ρίψοπλος, Æsch. S. c. Th. 321. * Σύνοπλος, Armorum socius, Eur. Herc. F. 128.] 'Υπέροπλος, Cujus robur et virtus omnia arma superat, οὗ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅπλων ἐστὶν ἐπικρατεστέρα, ut accipiunt quidam ap. Apoll. Rh. 2, (110.) βίην ὑπέροπλος ὀπάων. Itidem exponi potest ap. Hesiod. Θ. (670.) de Titanibus, Δεινοί τε, κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες, Pollentes vi et robore, quod nullis domari armis poterat. Alias in malam quoque partem capitur, et ab Eust. exp. αὐθάδης, et ὁ διὰ θρασύτητα ὑπὲρ τὸ δέον ὅπλοις χρώμενος: sicut ἀγήνωρ, ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος. Idem Eust. 1012. annotat ὑπέροπλον non significare solum τὸ θρασὺ, sed, ut antiqui exp., τὸ ὑπὲρ ἑαυτόν: metaph. sumta ἀπὸ τῶν μεγάλων ὅπλων καὶ μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασι, atque eo modo non tantum ἔργον ὑπέροπλον dici, sed etiam ἔπος ὑπέροπλον, ut Il. O. (185.) ἦ ῥ' ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν, subaudi ἔπος. Hesiod. ἠνορέης ὑπέροπλον, Phocyl. (53.) "Εστω κοινὰ πάθη, μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον. At quod Pind. 'O. (1, 90.) dicit, ἄταν ὑπέροπλον, ad præcedentem potius signif. pertinet; exp. enim ibi βλάβην ὑπερβολικὴν, s. ἀμήχανον, Ineluctabilem. [" Heyn. Hom. 4, 377. 7, 37. Harles. Ind. Theocr." Schæf. Mss.] In Lex. meo vet. ponitur ETIAM 'Υπεροπλὴς, atque inde esse dicitur SUPERL. 'Υπεροπληέστατος ap. Hom. quo utitur et Apoll. Rh. 2, [4. quod tamen est ab * 'Υπεροπλήεις.] Annotatur in eod. ab ὑπέροπλος forma possessivorum FIERI 'Υπερόπλειος: atque INDE 'Υπεροπλεία, per diphthongum: quod tamen et ab ὑπεροπλὴς, de quo jam dictum fuit, derivari posset: ab ὑπέροπλος autem DEDUCI 'Υπεροπλία. Signif. autem 'Υπεροπλία s. 'Υπεροπλεία, Superbia, ὑπερφροσύνη, ὑπερηφανία, sicut ὑπέροπλον, ὑπερήφανον, sumta metaph. ἀπὸ τῶν ὑπὲρ ἑαυτοὺς τὰ ὅπλα φερόντων, Qui nimis magna et gravia sibi sumunt arma, adeo ut eis uti nequeant. Il. A. (205.) 'Ης ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσαι, Sua superbia. Q. in l. manuscriptum etiam exemplar habet ὑπεροπλίῃσι, sine diphthongo: adeo ut non necesse sit fingere nec ὑπεροπλὴς nec ὑπερόπλειος, quorum ante memini; eodem enim modo et ὀνειδία et ὀνείδιος penult. longam habent, et quædam etiam alia ita scripta tum ap. Hom., tum ap. alios. [" Ad Charit. 608. Rhian. 1. Heyn. Hom. 4, 73. 383. 5, 539. 8, 552. Harles. Ind. Theocr. Brunck. Antig. 130." Schæf. Mss.] Ab 'Υπέροπλος derivatur præterea VERBUM 'Υπεροπλίζομαι, hinc enim malo quam a simplici ὁπλίζομαι deducere, præfixa præp. ὑπέρ: cum habeat ὑπεροπλίζομαι convenientem cum ὑπέροπλος signif., i. e. καταθρασύνομαι, ut Eust. exp. Ab eod. Eust. ὑπεροπλίζομαι exp. etiam ὑπερηφανέω, e vett.: et, δι' ὑπεροπλίαν βλάπτω. Od. P. (268.) de muro quo Ulys-

sis ædes cinctæ erant, οὔτις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο, i. e. οὐδεὶς τὸν τοῖχον ὑπερηφανήσῃ: sicut et Hesychio ὑπεροπλίσσαιτο, est νικήσειεν, ὑπερηφανήσειεν. Apud Eund. habetur ETIAM Ὑπεροπλῆσαι, quod exp. ὑπερβῆναι, ὑπερπηδῆσαι: videturque ab ὁπλὴ deducere, ut metaph. sit ab jumentis, quæ suis ungulis transiliunt fossam aliquam aut sepem: nisi forte scr. sit ὑπεροπλίσαι, sicut ὑπεροπλήσαιτο perperam ap. eum habetur pro ὑπεροπλίσσαιτο. [* Φέροπλος, Maximus 180.] Φίλοπλος, Armorum studiosus, Qui arma tractare amat, [" Diosc. Epigr. 20. Const. Manass. Chron. p. 96. Meurs., Phalar. 212." Schæf. Mss. * Χαλκέοπλος, Eur. Hel. 698. * " Χρύσοπλος, Tzetz. Chil. 10, 436." Elberling. Mss.]

Ὁπλάρια, dimin., Arma parva, quasi Armula dicas, [" Jacobs. Anth. 6, 387." Schæf. Mss. Ὁπλάριον, Gl. Scutulum.]

[* Ὁπλήεις, Dio Orat. 132. p. 694. R.]

Ὅπλομαι, Armor: unde ὅπλεσθαι, quod Hes. exp. ὁπλίζεσθαι. Eust. hoc ὅπλεσθαι annotat primitivum esse sequentis verbi ὁπλίζεσθαι, sicut τειχέω ap. Herod. primitivum est verbi τειχίζω. Homerus autem δεῖπνον ὅπλεσθαι dicit pro Instrui et parari cœnam: Il. T. (171.) Ἀλλ' ἄγε μὲν σκέδασον λαὸν, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι Ὅπλεσθαι, ubi in meo Ms. Hom. exp. κατασκευάζεσθαι εἰς πόλεμον: ac posset etiam active capi, sicut ὁπλίζεσθαι. Reperitur ETIAM Ὁπλέω, pro Armo, Instruo, Od. B. (72.) ἅμαξαν ἐύτροχον ἡμιονείην Ὅπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ.

Ὁπλίζω, ίσω, Armo, Instruo, derivatum e præced. ὁπλέω, sicut τειχίζω a τειχέω, Thuc. 8, (23.) p. 270. Ὁπλίσας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ νεῶν ὁπλίτας, 3. Ὁπλίζει τὸν δῆμον, πρότερον ψιλὸν ὄντα, Herodian. 1, (13, 5.) Ἐπί σε τόν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὥπλισεν, Contra te armavit. Pass. Ὁπλίζομαι, Armor, Xen. Ἱππ. (12, 1.) Δεῖ ὡπλίσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν, Armatum esse oportet, Thuc. 3. Ὁ δῆμος ὁπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ, Sumtis armis. Item metaph. ὁπλίζεσθαι θράσει, ap. Soph. (El. 995.) ut Cic. Armatus audacia, Armati animis. A præt. autem perf. ὥπλισμαι est part. ὡπλισμένος: UNDE Ὡπλισμένως, Adv. Cum armis, More armatorum. || Ὁπλίζω ab Hom. usurpatur pro Instruo, Paro, Il. Ω. (190.) ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην Ὁπλίσσαι ἠνώγει: sicut paulo ante ex Od. B. habuimus ἅμαξαν Ὅπλεον, Ad iter accingebant et quasi armabant. Il. Λ. (640.) Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισσε κυκειῶ, Cum paravisset, (Od. B. 289.) Ὅπλισσόν τ' ἤια, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, Viatica parato, ἑτοίμασον τὰ ἐφόδια, ut Eust. exp.: alibi dicens ὁπλίζεσθαι esse τὸ εἰς ἔργον ἑτοιμάζεσθαι, Ad opus accingi, ut miles ad prælium armatur. Idem Eust. in Il. H. (417.) τοὶ δ' ὡπλίζοντο μάλ' ὦκα Ἀμφότερον νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην, exp. εὐτρεπίζοντο, Instruebantur, Se instruebant et parabant. At Od. Ψ. (143.) Ὥπλισθεν δὲ γυναῖκες, pro Ad choreas se instruebant et accingebant. Active etiam accipitur ὁπλίζομαι pro ὁπλίζω, Instruo, Paro, Π. (453.) οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, Cœnam instruebant s. parabant. Sic supra habuimus, δεῖπνον ἄνωχθι Ὅπλεσθαι. [" Diocles Ep. 3. Jacobs. Anth. 6, 72. 103. 358. 7, 111. 256. 9, 192. 12, 55. Brunck. Aristoph. 1, 91. Heyn. Hom. 5, 378. 6, 139. 8, 628. Musgr. Rhes. 99. Wakef. Ion. 870. 1143. ad Charit. 253. Wakef. S. Cr. 3, 47. Brunck. El. 1087." Schæf. Mss. Herod. 6, 12. Opp. K. 1, 307.] Ὁπλισμὸς, ὁ, Armatura, potius Ipsa actio armandi, [Æsch. Ag. 413. Lobeck. Phryn. 511.] AT Ὅπλισμα significaret potius Armatura qua quis munitur. Ab Hes. exp. τὸ τοῦ πλοίου σχοινίον, sicut et ὅπλον accipi supra docui, item βῆμα. Pro Apparatu bellico citatur ex Eur. [Iph. A. 253.] Ὅπλισις, ἡ, Armatura, seu, ut Liv. loquitur, Armatus: pro Ipsis armis. Thuc. 3, (22.) Ἦσαν δὲ εὐσταλεῖς τῇ ὁπλίσει, Erant autem expediti et leves armatura, Xen. K. Π. (7, 1, 22.) Ἔτι καὶ νῦν διαμένει ἡ ὁ., ἣν τότε Κῦρος τοῖς ἱππεῦσι κατεσκεύασεν, Armatura illa, s. Illud genus armorum, quibus tunc Cyrus equitatum instruxerat. Aliud exemplum ex Eod. habes in Ὁπλοφόρος. Et Philo V. M. 1. Τοὺς ἄλλους ὅσοι τῆς κούφης ὁ., Et reliquos levis armaturæ milites. [" Musgr. Heracl. 804." Schæf. Mss.] Ὁπλιστὴς, ὁ, Armatus, VV. LL. [Gl. Armator. " Jacobs. Anth. 9, 359." Schæf. Mss. * " Ὁπλιστικὸς, cf. Schæf. ad L. Bos. p. 447. ὁπλιστικὸν illud Græcum non est. Leg. ὁπλιτικός." Bast. ad calcem Scap. Oxon. Affertur autem in Ind. Scap. Oxon. ex ejusdem Mss. ' Ὁπλιστικὴ, Chrys. 1, 229.'] Ὁπλιστεύω, Armo, Arma gero, ut ead. VV. LL. interpr. sine Auctore tamen et exemplis: adeo ut suspecta ea duo vocabula sint, ac pro ὁπλιστὴς reponendum videatur ὁπλίτης, pro ὁπλιστεύω autem ὁπλιτεύω. [" Boiss. Philostr. 576." Schæf. Mss.] Ἀνθοπλίζω, Armo contra s. adversus aliquem, Vicissim armo. [" Ad Herod. 474." Schæf. Mss. Eur. Suppl. 666. * Ἀνθόπλισις, Schol. Thuc. 1, 141.] Ἀφοπλίζω, Exarmo, Armis spolio, vel dispolio, ut loquitur Cæsar: τῶν ὅπλων ἀφαιροῦμαι, inquit Suid. citans hoc exemplum, Αὐτὸν δὲ τρόπον τινὰ ἀφοπλίζειν τῶν ἀναγκαίων ἀνδρῶν ὑπέβαλλον. Pass. Ἀφοπλίζομαι, Exarmor, Armis spolior; Arma depono, nam idem Suid. ἀφωπλίζοντο exp. ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα. [Il. Ψ. 26. " Heyn. Hom. 8, 359. Ἀφοπλίττομαι, Valck. ad Röv. p. 76. Koen. ad Greg. Cor. 67." Schæf. Mss. * " Ἀφοπλιστὴς, Exarmator, Qui armis exuit et spoliat." Scapulæ Lex. A Schneidero non agnoscitur. * " Ἀνταφοπλίζω, Const. Manass. Chron. p. 86, 2198." Kall. Mss. * " Ἐνοπλίζω, Wakef. Phil. 324. S. Cr. 4, 81." Schæf. Mss. Lycophr. 205. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐνοπλισμὸς, Aqu. 2 Reg. 3, 27. * Παρενοπλίζω, Schol. Lycophr. 329.] Ἐξοπλίζω, Penitus armis instruo: ut plus significet quam simplex ὁπλίζω. Potest tamen alicubi et pro eo accipi, Xen. K. Π. 7, (4, 8.) p. 111. Ἐξώπλισε δὲ ἀπὸ πάντων τούτων, (sc. οὓς κατεστρέψατο) Περσῶν μὲν ἱππέας οὐ μεῖον ἢ τετρακισμυρίους: ubi tamen quædam exempl. habent ἐξέπλησε. Pass. Ἐξοπλίζομαι, Armis instruor, me instruo, Armo me, Xen. K. Π. 1, (4, 18.) Οὕτω δὴ ἐξοπλισάμενος προσήλασεν ἵππῳ, Sic armatus, Plut. Κόσμος πανηγυριζόντων ἦν μᾶλλον ἢ πρὸς μάχην ἐξοπλιζομένων, In procinctum exeuntium, Bud. qui ἐξωπλίσθη vertit, Ad arma cucurrit, in Greg. Naz. Ἡνίκα τὸ στρατιωτικὸν ἐξωπλίσθη κατὰ τῶν ἐν τέλει, Arma sumserunt contra præfectos. Annotat idem Bud. ἐξωπλίσθη ap. Plat. de Rep. 8. accipi pro Armatus est et instructus ad nocendum. Idem ἐξοπλίσασθαι interpr. Accingi ad prælium, in K. Ἀ. 1, (8, 2.) Τοῖς τε ἄλλοις πᾶσι παρήγγειλεν ἐξοπλίζεσθαι καὶ καθίστασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστον. Et ἐξωπλισμένη σφύρα, Malleus bene instructus et apparatus, Bud. ex Aristoph. (Eip. 566.) || Hes. ἐξοπλίσας exp. ὁπλίσασθαι κελεύσας. || Exarmo, Appian. B. C. 2, (28.) de Curione, Ὑπισχνεῖσθαι δεῖν ἔφη μᾶλλον ἢ αὐτίκα (τὴν ἀρχὴν) ἀποθέσθαι, οὐδ' ἐξοπλίζειν Καίσαρα τῆς στρατιᾶς πρὶν καὶ αὐτὸν ἰδιωτεῦσαι, sc. Pompeium. [" Valck. Diatr. 197. Wakef. S. Cr. 3, 48. Herc. F. 881. Cattier. Gazoph. 73." Schæf. Mss.] Ἐξοπλισμὸς, Instructio, cum sc. armis aliquem instruimus. At in Pand. Ἐξοπλισμὸς τοῦ ἀγροῦ καὶ οἴκου, Supellex, Bud. Ἐξόπλισις, ἡ, ET Ἐξοπλισία, ἡ, Cum aliquis se instruit armis, armis instruitur, Polyb. (10, 22, 1.) Καὶ τὸν ὅλον χειρισμὸν αὐτὸς ἐποιεῖτο τῆς ἐξοπλίσεως, Diod. S. inter exercitationes militares ponit ἐξοπλίσεις καὶ μελέτας καὶ γυμνασίας. Xen. K. Ἀ. 1, (7, 9.) Ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ, In procinctu. Ἐξοπλισία pro Procinctu accipi possit et in Athen. (628.) ubi postquam citavit Socratis hæc verba, Οἳ δὲ χοροῖς κάλλιστα θεοὺς τιμῶσιν, ἄριστοι Ἐν πολέμῳ, ait, Σχεδὸν γὰρ ὥσπερ ἐξοπλισία τις ἦν ἡ χορεία, καὶ ἐπίδειξις οὐ μόνον τῆς λοιπῆς εὐταξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιμελείας. || Ἐξόπλισις, Instrumentum fundi, Pand., inquit Bud. [" Ἐξοπλισία, Musgr. El. 180. ad Diod. S. 2, 64. 83. 161. 319. et var. l. * Ἐξοπλασία, ibid." Schæf. Mss. * Ἐξοπλησία, 2 Macc. 4, 22. sed leg. —ισία. " Euseb. V. C. 445." Kall. Mss. * " Συνεξοπλίζομαι, Simul armis instruor, ad bellum accingo, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Ἐφοπλίζω, Armo adversus, Opp. K. 3, (244.) ἑοῖσιν ἐφώπλισε παισὶν Αὐτοὺς ἡμιθέους, In suos liberos

armavit ipsos semideos. Pass. Ἐφοπλίζομαι, Armor contra, Armo me contra, (86.) βαιοτέροισί τ' ἐφωπλίσσαντο λαγωοῖς, In minores lepores se armarunt, h. e. Minores lepores adoriri solent. || Homero autem Ἐφοπλίζω, signif. Instruo, Paro, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, Od. T. (419.) υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι, Instruere et parare s. Adornare cœnam. Sed et pass. ἐφοπλίζομαι activa signif. pro ἐφοπλίζω usurpatur, Il. I. (66.) Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα. Dicitur et ἐφοπλίσαι ἅμαξαν, sicut ὁπλίσαι, Instruere et quasi ad iter armare, Ω. (263.) Οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσαιτε τάχιστα; [" Brunck. Apoll. Rh. 19. Thom. M. 548. Jacobs. Anth. 6, 358. 12, 54. ad Charit. 220. ad Corn. Nep. 286. ad Il. Ψ. 55. Heyn. Hom. 8, 366." Schæf. Mss. * " Ἀντεφοπλίζω, Const. Manass. Chron. p. 45." Boiss. Mss.] Καθοπλίζω, Armo, Dem. pro Cor. Καθώπλισαν τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ὀκτακοσίαις. Sic Æschin. c. Ctes. (p. 75.) Καθοπλίσας τῇδε τῇ πανοπλίᾳ. [Soph. El. 1087. ubi Schol. καταπολεμέω. " Wakef. S. Cr. 5, 119. Diod. S. 2, 173. 333. * Καθωπλισμένως, (Instructa acie,) Schol. Aristoph. Πλ. 325. Callim. 1, 525." Schæf. Mss.] Καθοπλισμὸς, ὁ, Instructio quæ armis fit, [Diod. S. 216. Polyb. 3, 113, 7. 114, 1. 115, 8. * Καθόπλισις, 6, 23, 14. 16. * Μετακαθοπλίζω, Polyb. 3, 87, 3.] " Προσκαθοπλίζω, Insuper " armo, Armis etiam instruo," [Plut.] " Παροπλίζο" μαι, Exarmor, τὰ ὅπλα παραιροῦμαι, Plut. Cat. Min. " Κωλύομαι χρῆσθαι τοῖς ἐμαυτοῦ λογισμοῖς, καὶ παρο" πλίζομαι. Liv. Dearmatum exercitum dicit." [" Numen. ap. Athen. 306. verbo παροπλίσασθαι activa notione usus esse videtur, Arma detrahere." Schw. Mss. Παροπλίζειν τινὰ, Arma alicui adimere, Polyb. 2, 7, 10. 33, 8, 13. Plut. Compar. Demetrii cum Antonio p. 255. Ἀντώνιον πολλάκις Κλεοπάτρα παροπλίσασα καὶ καταθέλξασα, συνέπεισεν ἀφέντα μεγάλας πράξεις —— παίζειν μετ' αὐτῆς. * Παροπλιστὸς, unde * " Ἀπαρόπλιστος, Hasii Ind. ad Leon. Diac. 124. 266." Boiss. Mss. * Συνοπλίζομαι, J. Poll. 1, 152.]

Ὁπλίτης, ὁ, Armatus, Qui arma gestat, ὁ ὁπλοφορῶν, Armiger, Thuc. 6, (58.) p. 216. Ἐπὶ τοὺς πομπέας τοὺς ὁπλίτας: pro quo ὁπλίτας paulo ante dicit τοὺς ἐν ὅπλοις. Item ὁπλίτης δίαυλος et ὁπλίτης δρόμος, Qui ab armatis decurritur, quem in armis decurrunt. Vide Ὁπλιτοδρόμος. Accipitur etiam pro Miles armatus, armiger, Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, Gravis armaturæ miles. Plerumque tamen sine adjectione illa βαρὺς, de Gravis armaturæ milite dicitur, oppositum τῷ ψιλός: ac sæpe ponitur ad differentiam ἱππέως, τοξόρου, πελταστοῦ. Thuc. 1, (106.) p. 34. Κατὰ πρόσωπόν τε εἶργον τοῖς ὁπλίταις, καὶ περιστήσαντες κύκλῳ τοὺς ψιλοὺς, κατέλευσαν πάντας τοὺς εἰσελθόντας: 4, (125.) Τοὺς ὁ. καὶ τὸν ψιλὸν ὅμιλον ἐς μέσον λαβών. Dem. pro Cor. Ὁπλίτην δὲ ἢ ἱππέα οὐδένα. Chrys. de Prec. Ἐν τοξόταις καὶ ὁπλίταις καὶ ἱππεῦσι τὴν ἐλπίδα εἶχον. Vide quod discrimen inter ψιλοὺς et πελταστὰς ac ὁπλίτας statuatur in l. περὶ Παλαιᾶς Τάξεως: ubi et equitum s. τῆς ἱππικῆς δυνάμεως differentiæ traduntur. Dicitur autem ibi ὁπλίτης esse ὁ βαρυτάτῃ ὁπλίσει κεχρημένος κατὰ τὸν Μακεδονικὸν τρόπον, ἀσπίδι περιφερεῖ, καὶ δόρατι περιμηκεστέρῳ. Sed et ii, qui navibus imponuntur armati milites, a Thuc. ὁπλῖται dicuntur, s. Classiarii milites: qui et ἐπιβάται nominantur: diversi a remigibus, qui κωπηλάται appellantur. [" Markl. Suppl. 653. 677. Musgr. Rhes. 311. ad Diod. S. 2, 36. Eur. Heracl. 699. Musgr. 804. Lucill. 16. Valck. Phœn. p. 291. 387. Toup. Opusc. 1, 290. ad Charit. 241. 388. ad Cornel. Nep. 294. Lennep. ad Phal. 184. Ind. Xen. Mem. Ὁ. δρόμος, Lobeck. Aj. p. 399. Ὁπλῖται, * Ὅπλητες, Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss.] FEM. Ὁπλῖτις, Armata: ὁπλίτιδες dicuntur etiam esse Statuæ feminarum armatæ. [" Kuhn. ad Paus. p. 55." Schæf. Mss.] Ὁπλιτοδρόμος, ὁ, Qui armatus cursu cum aliquo contendit, in armis stadium decurrit, J. Poll. 3, (151.) Ὁπλίτης δρόμος· καὶ ὁ τὸν ὁπλίτην δίαυλον θέων, καὶ ὁπλιτοδρόμος, [Kuhn. l. c. " Schol. Pind. Π. 10, 22." Wakef. Mss. Schol. Aristoph. Ἀ. 213.] Ὁπλιτοδρομέω, Stadium in armis decurro, Armatus cursu cum aliquo contendo, Paus.

A (55.) Ὁπλιτοδρομεῖν ἀσκήσας. Ὁπλιτοπάλης s. Ὁπλιτοπάλας, Dorice, Qui armatus luctatur, Plut. (8, 534.) cum dixisset Spartanos in Leuctrica pugna a Thebanis, qui παλαιστρικοὶ essent, καταβιβασθῆναι, subjungit, Διὸ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ τις τῶν πολεμικῶν ὀνομάζεται βριθὺς ὁπλιτοπάλας: (7, 320.) Ἤσκει μὲν ἀεὶ διὰ τῶν ὅπλων δεινὸς εἶναι καὶ, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις. [* Ὁπλιτοποιὸς, Armatos efficiens, Homines ad capienda arma impellens, affertur ex J. Poll.: Schn. Lex. suspectum habet.] Ὁπλιταγωγὸς, ὁ, ἡ, Militibus gravis armaturæ vehendis aptus, Milites armatos vehens: ut ὁ. ναῦς, [Thuc. 6, 25. * " Ὁπλιταγωγέω, Timario in Notit. Mss. 9, 169." Kall. Mss. * Ἀνθοπλίτης, Adversarius, Lycophr. 63. * Πανοπλίτης, Tyrtæus 3, 38.] Ὁπλιτικὸς, Ad militem gravis armaturæ pertinens: ὁ. θώραξ, ap. Plat. Epist. Thorax quem gravis armaturæ miles gestat. Et ὁ. μάχη, Pugna qua gravis armaturæ milites concurrunt. Plato de Rep. 2. Ὁπλιτικῆς ἢ τινος ἄλλης μάχης τῶν
B κατὰ τὸν πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής. At τὸ ὁ. dicuntur Ipsi gravis armaturæ milites, sicut δορυφορικὸν dicuntur οἱ δορυφόροι, et ξενικὸν οἱ ξένοι, et στρατιωτικὸν οἱ στρατιῶται: in quibus nonnulli subaudiunt σύστημα. Thuc. 6, (72.) p. 221. Παρασκευάσωσι τὸ ὁ., Xen. Ἑλλ. 6, (1, 7.) p. 341. Διέταξεν ἱππικόν τε ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν, καὶ ὁπλιτικὸν, Aristot. Pol. 6. Τέτταρα δὲ τὰ χρήσιμα πρὸς πόλεμον, ἱππικὸν, ὁπλιτικὸν, ψιλὸν, ναυτικόν: at l. 7. dividit τὸ πολιτικὸν in τὸ ὁ. et τὸ βουλευτικόν. Utitur et alibi sæpe. Ὁπλιτεύω, Miles sum gravis armaturæ, Aristot. Pol. 4, 4. Καὶ γὰρ ὁπλιτεύειν καὶ γεωργεῖν συμβαίνει τοῖς αὐτοῖς πολλάκις. || Ὁπλιτεύειν accipitur etiam pro τοῦ ὁπλιτικοῦ ἄρχειν, Schol. Thuc. 8, (73.) p. 285. Θρασυβούλῳ καὶ Θρασύλλῳ, τῷ μὲν, τριηραρχοῦντι, τῷ δὲ, ὁπλιτεύοντι. || Suid. ὁπλιτεύειν exp. ὁπλίζεσθαι. [" Boiss. Philostr. 418. 576." Schæf. Mss. * Ὁπλιτεία, Armatura, Plato de LL. 4. p. 165. ναυτική. * Συνοπλιτεύω, Synes. de Regno 126.]
C [* " Ὁπλόσμιος, Heyn. ad Æneid. 1, 16. Mitsch. ad H. in Cer. 105." Schæf. Mss. Aristot. de Part. Anim. 3, 11. Ζεὺς, Lycophr. 614. Ἥρα, cf. Schol. ad v. 858.]

ὉΠΛΟΤΕΡΟΣ, Junior: ET Ὁπλότατος, Minimus natu: quæ ab ὅπλον derivari videntur Grammaticis, et dici de Iis qui jam arma ferre possint, Eust. p. 86. Ὁπλότατον μὲν καὶ ὁπλότερον ὁ ποιητὴς λέγει τὸν νέον καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενον. Sic p. 389. ait, Ὁπλότεροι δὲ ἁπλῶς μὲν οἱ νέοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι: annotat vero hæc in Il. Γ. 108. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. Rursum idem Gramm. p. 477. in hæc verba Il. Δ. (325.) Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο Ὁπλότεροι γεγάασι, πεποίθασί τε βίηφι, hæc annotat, Ὁπλότεροι δὲ, οὐ μόνον οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ μάλιστα οἱ μάχιμοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι· ἔτι δὲ οἱ ἁπλῶς ἐργατικοὶ καὶ ἐνεργεῖς· ὅπλα γὰρ, πάσης τέχνης τὰ ἐργαλεῖα. Item Il. I. (58.) Ὁπλότερος γενεῆφι, Natu minor, μεταγενέστερος: quod hemistichium et Od. T. (184.) legitur: Il. Ξ. (112.) dicit
D γενεῆφι νεώτατος: et Γ. (215.) γένει ὕστερος: cui opp. γενεῇ προγενέστερος. Improprie autem feminino etiam sexui tribuitur: feminæ enim armis natæ non sunt. Od. Γ. (465.) Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, i. e. νεωτάτη, Minima natu. Il. Ξ. (267.) ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων Δώσω ὀπυιέμεναι, Unam ex junioribus Gratiis. [" Dawes. M. Cr. 281. 475. Wakef. Trach. 69. Jacobs. Anth. 9, 43. 11, 230. Steph. Dial. 38. Brunck. Aristoph. 3, 156. Heyn. Hom. 4, 377. 617. 5, 535. 6, 582. 584. Toup. Opusc. 2, 28. Ilgen. Hymn. 596." Schæf. Mss. * Πανοπλότατος, Minimus natu, Apoll. Rh. 3, 244.]

ὈΠΟΣ, ὁ, Succus, Humor, qui ab aliqua re incisa, vel etiam sponte, manat. Alii, quod exprimitur, χυλόν: quod ab incisione vel sponte defluit, δάκρυον vocant, Gorr. Sunt qui inter χυμὸς, χυλὸς, et ὀπὸς, ita distinguant, ut χυμὸς quidem Sapor sit qui gustatu percipitur; χυλὸς autem, Succus qui e tota stirpe vel ejus parte concisa aut tusa, torculari vel

manibus, aliove modo exprimitur: veluti papaveris succus, qui Meconium dicitur, ἐκτριβόμενον διὰ πιεστῆρος, de quo Plin. 20, 18. et Diosc. 4, 65., ὀπὸς vero Lacteus succus, et qualiscunque liquor vel sponte, qui Lacryma potius dicitur, i. e. τὸ δάκρυον, emanans, vel castratione, scarificatione, terebratione, vel alio quovis vulnere effluens: ut opoponax, scammonia, sagapenum, galbanum, hammoniacum opobalsamum, euphorbium, opium, i. e. ὀπὸς μήκωνος: et laser, i. e. ὀπὸς Κυρηναϊκὸς, aut Μηδικὸς, qui etiam κατ' ἐξοχὴν, quod omnium succorum præstantissimus sit, ab Hippocr. ὀπὸς nominatur, cum ὀπὸς alias vocabulum sit generale. Testatur id Gal. 8 de Simpl. Medic. Fac. his verbis, Εἰσὶ δὲ πάμπολλοι μὲν ὀποί· ῥίζης γὰρ ἡστινοσοῦν ἢ καυλοῦ τμηθέντος· ῥέον ἐκ τῆς τομῆς παχὺ καὶ γλίσχρον, ὀπός ἐστιν· εἰδικώτερον δὲ οἷον καθ' ὑπεροχήν τινα, τὸν Κυρηναῖον οὕτως ὀνομάζουσι, καὶ τὸν Μηδικὸν καὶ τὸν Συριακόν. Itidem in Lex. Hippocr. Idem ait, Ὀπὸς, ὁ τοῦ σιλφίου, κατ' ἐξοχήν· ὥσπερ καὶ καυλός. Sed notandum, non usquequaque differentiam annotatam observari; nam Plin. 20, 18. de opio, i. e. ὀπῷ μήκωνος, loquens ait, E nigro papavere sapor gignitur scapo inciso, cum turgescit. Et mox, Succus et hic et herbæ cujuscunque, lana excipitur; aut, si exiguus est, ungue pollicis, vel lactucis: nimirum saporem et succum appellans τὸν ὀπὸν, quem Diosc. δάκρυον etiam nominavit, cum περὶ ὀπισμοῦ papaveris loquens, scribit oportere ἀποψᾷν τὸ δάκρυον ἐπερχόμενον δακτύλῳ εἰς μύακας. Proprie autem locutus est, cum meconium dixit esse ἀδρανέστερον τοῦ ὀποῦ. Porro idem Plin. ὀπὸς interpr. modo Succus, modo Liquor, modo Succus lacteus, s. Lac: ut e ll. iis, quos subjungam, manifestum fiet. Theophr. H. Pl. 6, 3. de silphio, i. e. laserpitio, Ἡ δὲ καλουμένη μαγύδαρις ἕτερόν ἐστι τοῦ σιλφίου, μανώτερόν τε καὶ ἧττον δριμὺ, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχει. Pro quibus Plin. 19, 3. Alterum genus est, quod Magydaris vocatur, tenerius et minus vehemens, sine succo. Aliquanto ante, Ὀπὸν δὲ διττὸν ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ, τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης. Pro quibus Plin. Succus duobus modis capiebatur, e radice atque caule. Rursum Theophr. Οὗ ὀπὸς ἀποτυφλοῖ τὰ ἄλλα ζῶα πάντα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Pro quibus iterum Plin. Laurino folio et ibi spina tradita est, cujus liquor aspersus oculis, cæcitatem infert omnibus animalibus. Diosc. 4, 49. de tragio, Φέρει δὲ ὀπὸν κόμμει παραπλήσιον: de quo Plin. 27, 13. Succus ejus lacteus in gummi spissatus. Idem Diosc. eod. l. c. 29. de erino, Ὀποῦ δὲ μεστός ἐστιν ὁ καυλὸς καὶ τὰ πέταλα: de qua planta Plin. 23, 7. Utcunque autem decerpta manat lacte multo et dulci. Eodem modo ὀπὸς interpr. in iis ll. qui infra citabuntur in Πολύοπος et Ὀπώδης. Rursum Diosc. 3, 98. de hammoniaco, Ὀπός ἐστι νάρθηκος γεννωμένου ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην Λιβύῃ: de quo Plin. 12, 23. Æthiopiæ subjecta Africa hammoniaci lacrymam stillat. Quem ὀπὸν 24, 6. itidem Lacrymam interpr., de eod. hammoniaco loquens. Itidemque 20, 18. Sacopenium, quod ap. nos gignitur, in totum transmarino alienatur; illud enim hammoniaci lacrymæ simile, Sagapenon vocatur: quod σαγαπηνὸν Dioscoridi 3, 95. Ὀπός ἐστι πόας * ναρθηκοειδοῦς γεννωμένης ἐν Μηδείᾳ. Cum vero ὀπὸν interpr. Lacrymam, imitatur Diosc., qui et ipse ὀπὸν appellavit δάκρυον, ut ante dictum est. Alias tamen δάκρυον et ὀπὸς diversa videntur, cum Theophr. dicat ὀπὸς δακρυώδης, H. Pl. 9, 8. Τῶν μὲν οὖν καὶ αὐτόματος ὁ ὀπὸς συνίσταται δακρυώδης, ὥσπερ τῆς τραγακάνθης· ταύτης γὰρ οὐδὲν τέμνειν ἐστί· τῶν δὲ πλείστων δι' ἐντομῆς. Alias tamen parum inter se differre testatur Idem C. Pl. 6. Καλοῦσι δὲ τὰ μὲν ὀποὺς, τὰ δὲ δάκρυα· διαφέρει δὲ ἴσως οὐδέν. Sed quem Diosc. 3, 96. εὐφορβίου ὀπὸν nominat, Plin. Succum euphorbii appellat 25, 13. Dicit autem Diosc. eam arborem esse μεστὴν ὀποῦ δριμυτάτου. Porro cum idem Plin. ὀπὸν interpr. modo Lac, modo Succum lacteum, ne id quidem sine exemplo facit: nam quidam ap. Theophr. H. Pl. 6, 3. tradunt σιλφίου τὴν ῥίζαν γενέσθαι πηχυαίαν, ἢ μικρῷ μείζονα, ἐξ ἧς δὴ φύεσθαι, (sc. ὀπὸν illum laserpitii, i. e. laser,) καλεῖσθαι δὲ γάλα: atque inde est, quod Plin. 19, 3. dicit, Alii tradunt laserpitii radicem

A fuisse majorem cubitali, tuberque in ea super terram: hoc inciso, profluere solitum succum ceu lactis. Sunt autem aliquæ hujus ὀποῦ, h. e. Laseris, differentiæ, a regionibus in quibus laserpitium eum succum gignens nascitur, ut tum e Gal. ll. cc. apparet, tum e Plin. 19, 3. ubi cum dixisset, Clarissimum laserpitium, quod Græci σίλφιον vocant, in Cyrenaica provincia repertum, cujus succum vocant laser: mox addit, Diuque non jam aliud ad nos invehitur laser, quam quod in Perside aut Media et Armenia nascitur large, sed multo infra Cyrenaicum. Quibuscum consentiunt quæ Diosc. habet 3, 94. init. Notandum porro, non tantum Laser, h. e. Laserpitii succum, Cyrenaicum præsertim, κατ' ἐξοχὴν vocari ὀπὸν, verum Ipsum etiam silphium s. laserpitium ita nominari ab Hippocr.: quippe qui ὀποῦ καρπὸν, Silphii semen appellet, ut in Hippocr. Lex. Galenus testatur, Ὀποῦ καρπὸν, σιλφίου σπέρμα. Itidem ap. Athen. 3. Μήτρας τινὸς περιφερομένης ἐν ὄξει καὶ ὀπῷ, nonnulli interpr. Laserpitio, Silphio: quoniam Diosc.
B 3, 94. de ejus radice scribit, Εὔστομός τέ ἐστι μιγνυμένη καὶ εἰς βάμματα καὶ ἅλας. Sed posse et de Caprifici lacte ὀπὸν hic dici, paulo infra docebo. Iidem ap. Aristoph. Πλ. (717.) ubi quidam conficit cataplasma oculis sanandis quidem, simul tamen summo dolore excruciandis, ἐμβαλὼν Σκορόδων τρεῖς κεφαλὰς Τηνίων· ἔπειτ' ἔφλα Ἐν τῇ θυείᾳ ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν, accipiunt ὀπὸν pro Lasere, quod κατ' ἐξοχὴν nominari ὀπὸν dictum est; nam sicut Schol. dicit Τήνια σκόροδα esse δριμύτατα, ita Diosc. l. c. τὸν σιλφίου ὀπὸν esse δριμὺν docet, ac inter alia ὀξυδερκίας ποιητικόν. Sic accipitur Ἐκκλ. (404.) Σκόροδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ, Τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ, Σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας, ubi annotat Schol. τὸν ὀπὸν esse δριμύτατον, Cyrenaicum succum s. laser intelligens. [Ὀπὸς Κυρηναϊκὸς, Alex. Trall. 12. p. 234.] Pro Lasere accipiunt Eip. (1184.) ὀπὸν βλέπειν, sicut et κάρδαμα βλέπειν, et σίνηπι sive νάπυ βλέπειν, pro δριμὺ καὶ ὀργίλον, quod succus is sit δριμύτατος: κἀπορῶν, ἔθει τὸ κακὸν βλέπων ὀπὸν, i. e.
C δριμὺ καὶ πικρόν. || Sed et Fici succus lacteus, quo coaguli loco utebantur, ὀπὸς nominabatur, Il. E. (902.) Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐόν. Et Empedocles ap. Plut. (6, 357.) Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμφωσεν καὶ ἔδησε. Sic Aristot. περὶ πήξεως γάλακτος loquens, Ὁ δὲ ὀπὸς ἢ πυτία, τὸ τὴν ἀρχὴν ἔχον τὴν συνιστῶσαν. In Hom. autem locum, quem Empedocles imitatus est, annotat Eust. e vet. Lexicographo, ὀπὸν esse non solum τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, sed etiam τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς, et τὴν πυτίαν. Sed nulla certior expositio istis locis inveniri potest, quam e Diosc. primum; quippe qui 1, 184. de ficis ait, Ὁ δὲ ὀπὸς τῆς ἀγρίας καὶ τῆς ἡμέρου συκῆς, πηκτικός ἐστι γάλακτος, ὥσπερ ἡ πυτία: e quo Plin. 23, 7. Fici succus lacteus aceti naturam habet: itaque coaguli modo lac contrahit, deinde e Varrone R. R. 2, 11. ubi sic scribit, Alii pro Coagulo addunt de fici ramo lac et acetum: aspergunt item aliis aliquot rebus: quod Græci alii ὀπὸν, alii δάκρυον. Idem et de sylvestri fico s. caprifico intelli-
D gendum esse, e Plin., sicut et e Diosc., manifestum fit, qui 23, 7. aliquanto post verba citata, ait Caprificus etiamnum multo efficacior fico: lactis minus habet: surculo quoque ejus lac coagulatur in caseum. Exceptum id coactumque in duritiam, suavitatem carnibus affert. Quæ postrema verba me movent ut ὀπῷ in l. c. Athen. interpretandum opiner non Silphio, sed Caprifici lacte: præsertim cum ibid. in loco quodam σίλφιον simul et ὀπὸς ponantur. Sed et discrimen observandum, quod Diosc. eod. l. cap. seq., h. e. 185., facit inter ὀπὸν τῆς συκῆς τῆς ἀγρίας, et inter χυλὸν, i. e. inter lac, et succum qui e surculis tenerioribus exprimitur: Λαμβάνεται δὲ καὶ εἰς ἑλκωτικὰς δυνάμεις ὅ, τε ὀπὸς καὶ ὁ χυλός: quid autem per χυλὸν intelligat, e præcedentibus verbis cognoscitur, Τὰ αὐτὰ καὶ ὁ χυλὸς ποιεῖ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγρίας συκῆς ἁπαλῶν κλάδων. De hoc autem ὀπὸς, qua signif. Lac ficulinum, quo pro coagulo utuntur, vide et alia in Ὀπίας ab eo derivato. || Ὀπὸς ab Eust. 619. exp. non solum ἡ τὸν τυρὸν συμπήττουσα πυτία, unde ὀπίας τυρὸς, ὁ πεπηγὼς ὑπὸ ὀποῦ, item τὸ γαλα-

κτῶδες τῆς συκῆς: sed etiam τὸ ὑγρὸν ὃ τὰ φύλλα πρὸς τοῖς κλάδοις συνέχει. Signif. tamen potius τὸ τῶν δένδρων δάκρυον καὶ τὸ ἀποστάλαγμα τοῦ γάλακτος, ut e prædictis satis perspicuum est. [" Ad Phalar. 321. Jacobs. Anth. 9, 20. T. H. ad Plutum p. 241. Paul. Sil. 8. Heyn. Hom. 5, 170. ad Diod. S. 1, 218. Musgr. Cycl. 136. Mœr. 290. et n., Act. Traj. 1, 242. Toup. Opusc. 1, 290. Emendd. 1, 441. ad Lucian. 1, 288." Schæf. Mss. Vide Salmas. Exerc. p. 1285.]

Ὀποβάλσαμον, Opobalsamum, i. e., Succus qui e balsamo manat. Cortex ejus vitro, lapide aut osseis cultellis vulnerabatur; ferro namque caudex ejus concisus protinus moritur, inde manabat gutta tenuis, deinde oleo similis, quæ postea rubescebat, simulque durescebat. Hæc Gorr. inter alia. Plin. 12, 25. de balsamo, Succus e plaga manat, quem Opobalsamum vocant; suavitatis eximiæ, sed tenui gutta. Diosc. 1, 18. Τὸ δὲ ὀποβάλσαμον λεγόμενον ὀπίζεται ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν, ἐντεμνομένου σιδηροῖς ὄνυξι τοῦ δένδρου. Aliud e Theophr. exemplum habes in Ὀποκινάμωμον. Diosc. disjuncta voce appellat etiam ὀπὸν τοῦ βαλσάμου, Succum balsami. [" Ad Diod. S. 1, 160. T. H. ad Plutum p. 318." Schæf. Mss. * Ὀποειδής, Succum referens, Succosus, Serosus, Hippocr. 1216.] Ὀποκάρπασον, Succus quidam venenatus, soporem et strangulationem inducens, Gal. l. de Antidot. priore, tradit Opocarpasum circa optimam myrrham reperiri, longe tamen diversæ a myrrha naturæ. Quid autem sit carpasum, non constat: hoc unum certum est, non esse quod dicitur Carpesium, sed maxime diversum. Hæc inter alia Gorr. Verba Gal. sunt, Οὕτω κατὰ τὴν ἀρίστην σμύρναν ὀποκάρπασον εὑρίσκεται, διαφέρον σμύρνης. Et mox, Τὸ δὲ ὀποκάρπασον ἀναιρετικόν ἐστι, καὶ πολλοὺς κατά τινα τύχην ἐν τοῖς ἡμετέρας ζωῆς χρόνοις ἀποθανόντας οἶδα, διὰ τὴν ἄγνοιαν ὀποκάρπασον ἐχούσης σμύρνης. Plin. Opocarpathon appellat 28, 10. et 32, 9. At c. 5. ejusd. l. succum carpathi, circa finem, Contra dorycnium echini maxime prosunt et iis qui succum carpathi biberint. Diosc. quoque καρπάσου ὀπὸν appellat, 6, 13. Καὶ ὁ τῆς καρπάσου ὀπὸς ποθεὶς, κάρον ἐπιφέρει καὶ πνιγμὸν ὀξύν: [ὀπὸς καρπησίας, Paul. Ægin. 5, 43.] Apud Gal. perperam SCRIPTUM Ὀποκάλπασον: [sic κάλσαπον pro κάρπασον in Cod. Voss. Orph. Arg. 920. Vide Schn. Lex. et Anal. Crit. p. 64.] Ὀποκινάμωμον, Succus cinamomi, s. Succus ex arbore, quæ cinamomum fert, incisa manans, Theophr. H. Pl. 4, (4, 14.) Ὅ, τε λιβανωτὸς, καὶ ἡ σμύρνα, καὶ ἡ κασία, καὶ τὸ ὀποβάλσαμον καὶ τὸ ὀ. [κινάμωμον Schn.] καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Scribitur tamen et κιννάμωμον cum νν, e quo fuerit ὀποκιννάμωμον. Ὀποπάναξ, Succus panacis Heraclei: quæ lacryma excipitur caule vel radice incisa cum recens eruperit caulis. Diosc. 3, 55. Πάνακες ἡράκλειον· ἐξ οὗ ὁ ὀ. συλλέγεται.

Πολύοπος, ὁ, ἡ, Multo succo abundans, Multo lacte abundans: intellige autem de Arborum lacte s. succo lacteo. Theophr. H. Pl. 4, 2, (2.) de ficu Ægyptia, Πολύοπον δὲ τὸ δένδρον σφόδρα ἐστὶ, καὶ τὸ ξύλον αὐτῆς εἰς πολλὰ χρήσιμον. Eam et Plin. 13, 7. scribit multo lacte abundare. Utitur et [Theophr.] 9, 8, (2. bis.) || Multa habens foramina, ut rete: Multiforum, Ovid.

Ὀπώδης, idem, Theophr. H. Pl. 1, (12, 2.) Ἔχει δὲ καὶ ἡ τῶν δένδρων αὐτῶν ὑγρότης διάφορα εἴδη· ἡ μὲν γάρ ἐστιν ὀπώδης, ὥσπερ ἡ τῆς συκῆς καὶ τῆς μήκωνος· ἡ δὲ, πιττώδης: [4, 4, 12. 9, 1, 1. 2.] Unde Plin. 15, 28. Magna differentia et in colore succi: lacteus in capite ficis, non in corpore item. Loquitur autem Plin. de ficorum, i. e. fructus ficus arboris, lacteo succo, qui, si pediculum unde dependent, defringas, emanat, similis ei succo s. lacti quod incisis ramis effluit, atque ὀπὸς nominatur. [Aristot. de Part. Anim. 3, 15. * " Ὀπόεις, Jacobs. Anth. 7, 76. Toup. Opusc. 1, 526." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 318.]

Ὀπίζω, Succum lacteum arboris alicujus colligo, cortice inciso, Caulem incido succi gratia. Alii interpr. Liquorem eximo inciso caule, aut radice. Diosc. dicit ὀπὸν συλλέγειν: et eos qui colligunt, ἐγχαράττειν τὴν ῥίζαν καὶ τὸν καυλόν. Theophr. H.
A Pl. 7, 6. Ὀπίζουσι δ' αὐτὴν ὑπὸ πυραμητόν. Idem Diosc. de ὀπισμῷ papaveris, Ὀπίζοντας δὲ δεῖ μετὰ τὸ τὰς δρόσους ἀνικμασθῆναι, περιγράφειν μαχαιρίῳ τὸν ἀστερίσκον: de qua re Plin. loquens 20, 18. dicit, Saporem s. succum excipere, qui inciso scapo gignitur. Et 27, 4. de aloë, s. aloës lacryma, ait, Quidam et caulem ante maturitatem seminis incidunt succi gratia: exprimens Græcum vocabulum ὀπίζειν: nam Diosc. ὀπίζεσθαι eam arborem dicit. Dicitur autem ὀπίζεσθαι radix s. caulis arboris alicujus, cum ex ea succus colligitur, qui ex incisura manat, s. cum succus excipitur, qui inciso scapo gignitur. Diosc. 33, 55. de panace, Ὀπίζεται δὲ ἡ ῥίζα ἐπιτεμνομένη ἀρτιβλάστων ὄντων τῶν καυλῶν, Ruell. ad imitationem Plinii, Excipitur succus incisa radice, recenti caulium pullulatu. [" Jacobs. Anth. 8, 232. 12, 219. ad Meleagr. p. 10. Diod. S. 1, 364." Schæf. Mss. Aristot. Meteor. 4, 7.] Ὀπισμὸς, Lactei succi collectio, qui ex inciso caule gignitur; vel, ut alii malunt, Detractio liquoris. Diosc. 3, 25. de aloë
B Arabica, Asiatica et insulari, οὐκ εὔχρηστος εἰς ὀπισμὸν, Non valde succo extrahendo idonea, Ruell. Theophr. H. Pl. 9, 8. Ὁ μὲν ὀ. γίνεται τῶν ὀπιζομένων ὡς ἐπίπαν τοῦ θέρους. Et mox, quomodo ὀπισμὸς fiat, his verbis docet, Ἔστι δὲ ὀ. ἢ ἀπὸ τῶν καρπῶν, ὥσπερ τοῦ τιθυμάλλου καὶ τῆς θριδακίνης, καὶ σχεδὸν τῶν πλείστων, ἢ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, ἢ τρίτον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὥσπερ τῆς μήκωνος. Mox etiam ὀ. et χυλισμὸν tanquam diversa ponit, sicut et Diosc. χύλισμα, et ὄπισμα, ut mox dicetur, Ἐνίων δὲ, inquit, οὐδὲ ὀπισμὸς, ἀλλ' οἷον χυλισμός ἐστιν, ὥσπερ ὅσα καίοντες καὶ ὕδωρ ἐπιχέοντες, ἀπηθοῦσι, καὶ λαμβάνουσι τὴν ἀποστάλαξιν. Ὄπισμα, τὸ, Succus lacteus e caule aut radice incisa exceptus. Alii interpr. Liquor concretus. Diosc. 3, 25. de aloë, Γεννᾶται δὲ ἐν τῇ Ἰνδίᾳ πλείστη λιπαρὰ, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄπισμα κομίζεται, E qua coactus succus affertur, Ruell. Paulo post pro ὄπισμα dicit χύλισμα, Διττὸν δέ ἐστι τὸ εἶδος τοῦ χυλίσματος: non tamen proprie idem sunt ὄπισμα et χύλισμα: nam ὄπισμα est Succus lacteus e caule
C radiceve incisa exceptus: χύλισμα autem, Ex ipsa planta, surculis aut foliis contusis vel concisis, expressus succus. [* Ἐξοπίζω, Aristot. H. A. 1, 811.]

Ὄπιον, τὸ, Opium, i. e. Succus lacteus qui papaveris scapo inciso emanat; at μηκώνιον appellatur Succus e capitibus foliisque ejusd. decoctis expressus torculari. Gorr. interpr., Succus papaveris, dicens ab aliis Lac, ab aliis Lacrymam appellari. Plin. certe Saporem etiam nominat, et Diosc. χυμὸν, ut in Ὀπὸς dictum fuit. Sed et ὀπὸν μήκωνος vocat, 4, 65. ubi etiam scribit, cum ros in papavere exaruerit, cultro decussatim in stellas, ne penitus adigatur, ex obliquo in rectum summam cutem incidere oportere, lacrymam exeuntem digito in concham abstergere, nec multo post redire ut concreta inveniatur. Plin. 20, 18. cum dixisset, e nigro papavere saporem gigni scapo inciso, cum turgescit, jussissetque incidi sub capite et calyce, mox, interjectis quibusdam de cujusvis herbæ succo excipiendo, subjicit, Papaveris
D vero largus densatur, et in pastillos tritus in umbra siccatur, non vi soporifera modo, verum, si copiosior hauriatur, etiam mortifera per somnum: Opion vocant. Aliquanto post, Cum capita ipsa et folia decoquuntur, succus Meconium vocatur, multo opio ignavior. Scrib. Larg. c. 48. Opium potum, quod quidam Meconium vocant, ab odoris gravitate intelligitur; papaveris enim viridis, cujus succus est, qualitatem repræsentat. Ubi nullum inter opium et meconium discrimen facere videtur: facit autem c. 3. ubi dicit se collyrio diaglaucio opium quoque adjicere: Verum adjicere oportet, quod e lacte ipso papaveris sylvatici capitum fit, non e succo foliorum ejus, ut pigmentarii institores ejus rei, compendii causa faciunt. [" Ad Lucian. 1, 288." Schæf. Mss. Ὄπιον Θηβαῖον, Alex. Trall. 2. p. 52.]

Ὀπίας, ου, ὁ, ut τυρὸς, Caseus lacte ficulno coagulatus, ὁ πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ ὀποῦ, Eust. in Ὀπός. Sic Athen. (658.) de diversis caseorum generibus, Εὐριπίδης δ' ἐν Κύκλωπι ὀπίαν καλεῖ τυρὸν, τὸν δριμὺν, τὸν πηγνύμενον τῷ τῆς συκῆς ὀπῷ. Euripidis verba sunt

(136.) Καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ Διὸς γάλα. Sic Aristoph. Schol. καὶ τυρὸν δὲ λέγουσι τὸν ὀπίαν, τὸν τῷ ὀπῷ τῆς συκῆς πυκνούμενον. Aristoph. autem per jocum ὀπίαν derivavit ab ὀπῇ, ac ὀπίαν γενέσθαι usurpavit pro Per foramen perrepere, Σφ. (353.) Πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ διαδῦναι, Ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὀπίαν δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι.

ΟΠΤΑΩ, Torreo, Asso, Od. Ξ. (76.) Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα, φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσι: Virg. Pinguiaque in verubus torrebimus exta; Subjiciunt verubus prunas, et viscera torrent: Plin. Ligneis verubus inassatum. Od. O. (322.) Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι, (Antiphanes) ap. Athen. (662.) Τὸ δὲ λαβράκιον Ὀπτᾷν ὅλον, Xen. K. Π. 8, (2, 5.) ἱκανὸν ἔργον ἑνὶ ἕψειν κρέα· ἄλλῳ ὀπτᾷν: ubi observa discrimen inter ἕψειν, Coquere, Elixare, et inter ὀπτᾷν, Assare s. Torrere. Itidem Athen. (656.) e Philochoro de Atheniensibus, Ταῖς ὥραις θύοντες οὐκ ὀπτῶσιν, ἀλλ' ἕψουσι τὰ κρέα. Plut. Hellen. de Eretriensium mulieribus Θεσμοφόρια celebrantibus, Οὐ πρὸς πῦρ, ἀλλὰ πρὸς ἥλιον ὀπτῶσι τὰ κρέα. Pass. Ὀπτάομαι, Assor, Torreor, Athen. 3. Οἱ μέχρι τοῦ χανεῖν ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενοι. Et ὀπτωμένου ἥπατος ἰχὼρ, Inassati jecinoris sanies, ut Plin. interpr. supra in Ἰχώρ. Et ὀπτηθέντα κυδώνια, In prunis cocta, Super pruna tosta, Diosc. Minus autem esse ὀπτᾶσθαι quam καίεσθαι, ex eod. Auctore manifestum est 2, 20. Sed et terra a sole ὀπτᾶσθαι dicitur quasi Torreri s. Percoqui; nam quod ap. Xen. Œc. (16, 13.) Ἡ δὲ γῆ ὀπτῷτο ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Cic. ita Latine reddit, Terra a sole percoquatur: (14.) Τὴν γῆν στρέφειν ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο, Terram aratro vertere, ut quod crudum in ea est, percoquatur. [" Athen. 25. 59. ad Herod. 144. 685. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 110. ad Herodian. Philet. 451. ad Lucian. 1, 193. 2, 119. Mitscherlich. Lectt. 82. Bibl. Crit. 1, 3. p. 62. Kuster. Aristoph. 125. Jacobs. Anth. 7, 265. * Ὀπτέω, ibid. 8, 142. De amore, Bentl. ad Callim. 311." Schæf. Mss.] " Ὀπτητέον, Torrendum." Ὄπτησις, ἡ, Ipsa torrendi actio, Plut. Probl. Rom. Ἡ γὰρ ἕψησις καὶ ὄπτησις, ἀλλοίωσις οὖσα καὶ μετακόσμησις, ἐξίστησι τὴν μορφήν: de carne cruda loquens, quam nec ζῶον esse dicit nec ὄψον. Utitur et Athen. ἕψησιν itidem ei opponens. [" De Coctione s. Coquendi ratione panis utitur Athen. 109." Schw. Mss. " Lucian. 1, 20. Ilgen. Hymn. 598." Schæf. Mss.] Ὀπτήσιμος, Qui torreri et inassari potest, Ad torrendum et inassandum aptus, Eubulus ap. Athen. (369.) dicit, Ὀπτήσιμον γογγυλίδα ταυτηνὶ φέρω. Paulo ante habetur ὀπτωμένη γογγυλὶς, Gongylis tosta, s. Rapum inassatum. [* Ὀπτητὸς, Assatus, Eust. Il. A. p. 102, 10.] Ὀπτηκὸς, Vim habens torrendi, VV. LL. Pro quo tamen dicendum potius foret Ὀπτητικός. Aliud autem significat Ὀπτικός.

Ὀπταλέος, Assus, Inassatus, Tostus, Il. Δ. (345.) ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, Od. Π. (50.) Τοῖσι δὲ αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης Ὀπταλέων, M. (396.) κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. Ubi opposita sibi sunt ὀπταλέα et ὠμὰ, Assa s. Tosta, et Cruda. Et coquus quidam ap. Athen. (380.) de porcello farto loquens, Καὶ τὸ μὲν ὀπταλέον ἐστὶν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἐφθόν. Ejusd. signif. est ὀπτός. Ὀπτάνεος, si mendosum non est, i. q. ὀπταλέος, Matron ap. Athen. (135.) describens convivium a Xenocle factum, omnisque generis opsonia enumerans, Ὀπτάνεος δ' εἰσῆλθε πελώριος ἱππόρα κεστρεὺς, Assus, Tostus: [Schw. —αλέος.] Sed et Ὄπτανος pro ὀπταλέος dici videtur ap. Athen. (293.) in l. quodam Sotadis, ἀποβέλισον ὄπτανα, [Schw. ἀπ' ὀβελίσκου ὀπτ.] ut sensus sit, Verubus exime tosta, E verubus detrahe assata. Bud. scribit Ὀπτανὸς e Plinio interpretans Inassatus, simileque esse annotans τῷ Ἑψανὸς, quod ap. Aristot. legitur. Imo ipsum etiam Ὀπτανὸς ex ejus Probl. (20, 5.) citatur. Ὀπτάνιον sive Ὀπτανεῖον, τὸ, Locus in quo torretur, Culina, μαγειρεῖον, Lex. meum vet., ubi annotatur προπερισπᾶσθαι, sicut βαλανεῖον: Attice autem Ὀπτάνιον dici paroxy-

A tonως, et exemto ε, teste Herodiano. Cujus ὀπτάνιον aliquot reperi exempla ap. Aristoph. Sed et alterum passim obvium est in Comicorum locis qui ab Athen. citantur. Nec Plut. tantum eo utitur, sed et ipse Athen. cum alibi, tum l. 5. Ξυλοθῆκαι καὶ κρίβανοι καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι. At l. 3. in h. l., quem affert e Comico quodam, Ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐπτανεῖον οὐκ εἰσέρχομαι, malim scribere τοὐπτάνιον, ut versus mensura juvetur. Pro Ὀπτανεῖον autem Ionica facta resolutione dicitur Ὀπτανήϊον, ut in Lex. meo vet. annotatur. At Τοὐπτανεῖον pro τὸ ὀπτανεῖον, Atticum est: eodemque modo τοὖψον dicitur pro τὸ ὄψον, et innumera alia. [Manetho ap. Joseph. c. Apion. 1, 26. p. 461. T. H. ad Thom. M. 592. " Phryn. Ecl. 120. 122. Huschk. Anal. 13. Brunck. Aristoph. 3, 45. 50. 144. 212. ad Charit. 250. Ὀπτάνιον, Pudendum muliebre, Valck. Adoniaz. p. 281. Bergler. Alciphr. 116. 397. De hac forma, Valck. Phœn. p. 252. ad Charit. 250." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Ὀπτανεὺς, Gl. Assator,
B " Thom. M. 593." Schæf. Mss. * Ὀπτανάριος, Gl. Assator, Coctarius.] Ὀπτάριον, τὸ, i. q. ὀπτάνιον, VV. LL. Pro quo scr. fortassis ὀπτάνιον.

Ὀπτὸς, Assus, Inassatus, Tostus, i. q. ὀπταλέος: ut ὀπτοὶ δέλφακες, Epicrati ap. Athen. (655.) Et ὀπτὰ κρέα ap. Plut. et Athen., quæ et φλογίδες appellantur. Apud eund. Athen. (376.) porcellus quidam fartus a coco esse dicitur ἐξ ἡμισείας μὲν ὀπτὸς, ἐφθὸς δὲ κατὰ θάτερα: cui similis est alius l. (p. 380.) in Ὀπταλέος c., Theophr. H. Pl. 6, 3. de silphio, Μετὰ δὲ ταῦτα καυλὸν ἐσθίεσθαι πάντα τρόπον, ἑφθὸν, ὀπτόν. Unde Plin. 19, 3. Post folia amissa, caule ipso et homines vescebantur decocto, asso elixoque. Et ὀπτὸς πρὸς ἥλιον, Xen. (Œc. 16, 12.) Sole tostus, Solis ardore tostus; nam et sic Lat. At ὀπτὴ πλίνθος ap. Herod. et Aristid. Cocti lateres. Cratinus vero usus est etiam superl. ὀπτότατος, Maxime omnium tostus: ap. Athen. (385.) de Polyphemo, Φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας, Εἰς ἅλμην τε καὶ ὀξάλμην, κᾆτα σκοροδάλμην, Χλιερὸν ἐμβάπτων, ὃς
C ἂν ὀπτότατός μοι ἁπάντων Ὑμῶν φαίνηται, κατατρώξομαι: verba Polyphemi ad socios Ulyssis. Ὀπτὸς autem dici pro ὀπτητὸς per sync., tradit Eust. [" Jacobs. Anth. 6, 75. ad Lucian. 2, 335. Valck. Phœn. p. 66. Athen. 1, 15. Casaub. 36." Schæf. Mss.] " Ἡμίοπτος, Semiassus, Semiassatus i. e. E dimidia " tantum parte assus: κρέα, ap. Athen. 3. Legitur " et ap. J. Poll. 6." [Corai. ad Heliod. Æth. 2. p. 90.]

[* Διοπτάω, Asso, Athen. 644.] Ἐξοπτάω, Inasso, Penitus torreo, Excoquo, Aristoph. [Ἀ. 1005.] " Ἔξοπτος, Inassatus, Assus, Hippocr. Ἡ ἔξοπτος " ἢ ἔνωμος. Et rursum, (p. 1239.) Ἄρτον ἔξοπτον. " Item, Κρεῶν τὰ δίεφθα καὶ τὰ ἔξοπτα. Et rur- " sum, Ἄρτος ὡς ἐξοπτότατος ἐν οἴνῳ ἐντεθρυμμένος." * Ἐποπτάω, Od. M. 363. Plut. 9, 235. Athen. 121.] Κατοπτάω, Inasso, Pertorreo, [" Coquo, Percoquo, Archestr. ap. Athen. 320." Schw. Mss. * Κατόπτησις, Gal. de Potest. Simpl. 4. T. 2. p. 29, 40. Ald.] Inde Adj. Κάτοπτος, quod ap. Diosc. 1,
D (77.) accipitur pro πάνυ ὀπτὸς, Pertostus, Valde tostus, Inassatus. Et alibi, Γῆ λίαν κ. [* Παροπτάω, Polyb. 12, 25, 2. " Παροπτάομαι, Sole torreor, Clem. Alex. 414. Igne torreor, de Martyribus, ibid." Kall. Mss. Schol. Aristoph. Ὄρν. 1545.] " Παρόπτησις, q. d. Adassatio, cum sc. aliquid ad prunas " torretur, Cæl. Aurel. Tard. Pass. 1, 1. in remediis " cephalææ, Erit igitur radendum caput: tum etiam " π. adhibenda erit e carbonibus æquali vapore " medentibus. Intelligunt hoc nomine Evocationem " sudoris ad ignem vel prunas in Laconico, aut " ad arenam fervefactam." [* Παροπτὰ, Gl. Assuræ (sic.) * Προοπτάω, Athen. 379. * Συνοπτάω, 129. 333.] Ὑπεροπτάω, Supramodum torreo, Nimium torrefacio, et quasi Deuro, [Alex. Aphr. Probl. 1, 104.] Ὑπερόπτησις, Nimia torrefactio, Immodica assatio, Deustio, [Alex. Aphr. l. c. Nemes. 155= 118. " Theophil. de Urin. p. 96. 98. Guid." Schæf. Mss. * " Ὑπέροπτος, Supra modum assus, tostus,

Valde tostus, Eust." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * Ὑποπτάω, Theophr. H. Pl. 4, 10. sed v. Schn.]

[* " Ὀπτάνομαι, Torreor, Nicetas Chon. in Andronico Comneno, 1, 201. De Ὀπτάνω et * Ὀπταίνω, vide Niceph. Blemmid. 167. 171." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

ὌΠΤΩ, ψω, Video: quod thema cum alioqui inusitatum sit, a se FORMAT Ὤφειν in præt. plusquam perf., quod Suid. exp. εἶδον, hoc citans exemplum, ὄφιν ὤφειν ὀδωδότα. Usitatius est PASS. Ὄπτομαι, signif. tamen activa, sc. pro Video, Xen. K. Π. 7, (3, 5.) Οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκέτ' ὄψοιτο, Visurus esset. Præt. Med. ὦπα, pro quo Attice DICITUR Ὄπωπα, sicut ὄλωλα pro ὦλα. Il. Ω. (392.) Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, Od. Γ. (93.) εἴ που ὄπωπας Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, Apoll. Rh. 2, (1055.) αὐτὸς ὄπωπα, i. e. ἐθεασάμην, Vidi, Spectavi. Soph. Ant. (1126.) p. 260. meæ Ed., Σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας Στέροψ ὄπωπε λιγνύς: ubi tamen Schol. pro præsenti accipit, sic exponens ea verba, σὲ ὁρᾷ ὁ λαμπρὸς καπνός. Et partic. Ὀπωπότες, Qui viderunt ac cognoverunt. At præt. perf. pass. ὦμμαι pass. significationem habet: quod J. Poll. citat ex Isæo. Unde partic. Ὠμμένος, Visus. Tertia autem pers., ὦπται, Visus est. Cujus exemplum habes in Μώνυξ: Itidem aor. 1 ὤφθην, Visus sum, Apparui, Matth. 17, (3.) Ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἠλίας, Act. 16, (9.) Ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη, Luc. 9, (31.) Οἱ ὀφθέντες ἐν δόξῃ. Utuntur et alii Scriptt. non infrequenter, ac Plut. in primis. [" Ὄπτω, Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Matth. ad Gloss. Min. p. 50. Ὄπτομαι, Jacobs. Anth. 6, 339. Kuster. V. M. 143. Thom. M. 311. 549. ad Charit. 465. 536. Wakef. Ion. 1135. Alberti Peric. Cr. 48. Valck. Hipp. p. 270. Toup. Emendd. 2, 569. Mitsch. H. in Cer. 229. Ὄπωπα, Ruhnk. ad H. in Cer. 57. 71. ad Charit. 282. Dawes. Misc. Cr. 203. 455. Ilgen. Hymn. 522. Herod. 1. p. 80. Brunck. Aristoph. 1, 238. 3, 195. Ὦπται, Jacobs. Anth. 7, 281. 9, 507. Huschk. Anal. 258. Lucian. 1, 802. ad 796. Ὀφθῆναι φοβερὸς, Xen. Eph. 22. Ὄψει, ὄψῃ, Heyn. Hom. 8, 477. Ὄψεσθε, 740. * Ὄπω, Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss.] " Ὀπτέον, " Videndum," [Heliod. 285.] " Ὄβδην, Adv. μεσό- " τητος, e præt. perf. ὦμμαι, ut στάδην ab ἕστηκα, " Etym., subjungens hoc hemistichium, μούσῃ γὰρ " ἦλθον ἐς ὄβδην, ubi ἐλθεῖν ἐς ὄβδην est Venire in " conspectum, Visum ire, Videre:" [Schn. Lex. dat. ἐσόβδην conjunctim, citans etiam e Callimacho ap. Anecd. Bekkeri 922. ἦλθες ἐσόβδην. Vide Apollon. de Adv. 611.]

Ὄμμα, τὸ, Visum, Spectaculum, θέαμα, Soph. Aj. (1004.) Ὦ δυσθέατον ὄμμα, O dirum spectaculum. Idem usurpavit pro Spectrum, ὄραμα, φάντασμα: El. (902.) ἐμπαίει τι μοὶ Ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα φιλτάτου βροτῶν Πάντων Ὀρέστου. || Aspectus, Facies, Athen. 12. e Poëta quodam, χρύσεον ὄμμα τὸ τᾶς δίκας: pro quo ibid. alius dicit, δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον. Plut. Polit. Præc. itidem e Poëta aliquo, Στείχει πολίταις ὄμμ' ἔχων ἰδεῖν πικρόν. Virg. Tyndaridis facies invisa. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Εἴ τις οὖν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς βούλεται τῆς ἐμῆς ἅψασθαι, ἢ ὄμμα τοὐμὸν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω. Quod vero Soph. Aj. (462.) dicit, Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω; reddideris potius Qua fronte in conspectum patris veniam? nisi malis Quibus oculis. || Nam Ὄμμα pro Oculus frequentissimum est tam in prosa quam ap. Poëtas, Il. Γ. (217.) ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας: sic Virg. Fixi solo oculi. Od. Ε. (47.) et Ω. (3.) de virgula Mercurii, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, Il. Γ. (397.) ὄμματα μαρμαίροντα, sicut ap. Xen. K. (6, 15.) Ἀστράπτουσαι τοῖς ὄμμασι, Aristot. Polit. 3. Βέλτιον ἴδοι τις δυοῖν ὄμμασι, Xen. Ἑλλ. 7, (1, 20.) Ἀναβλέψομεν ὀρθοῖς ὄμμασι. Plut. de Animi Tranquill. Πρὸς τὴν τύχην ἀνεωγόσι τοῖς ὄμμασιν ἀντιβλέπειν, de Solert. Anim. Σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην: quod et ap. Athen. habetur l. 7. Aristot. Poët. Πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον, Ante s. Ob oculos, Rhet. 2. Ἐγγὺς γὰρ ποιοῦσι φαίνεσθαι τὸ κακὸν, πρὸ ὀμμάτων ποιοῦντες, Plato Tim. Κατὰ τὴν τῶν ὀμμάτων εὐθυωρίαν, Secundum directionem radiorum ocularium, Lucian. (1, 333.) Χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, Il. Α. (225.) κυνὸς ὄμματ' ἔχων, Caninos oculos habens, i. e. Impudens: pro quo et κυνώπης dicitur Β. (478.) Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ, Oculos et caput. Virg. Os humerosque deo similis. Metaph. ὄμμ' αἰθέρος dixit Aristoph. (N. 285.) Solem, quasi Ætheris oculum et lumen. Æolice autem pro Ὄμματα DICITUR Ὄππατα. [" Ὄμμα, Jacobs. Anth. 8, 63. 12, 191. Wakef. Georg. 114. S. Cr. 1, 128. Herc. F. 220. Alc. 445. Trach. 203. 528. Eum. 973. 1028. ad Charit. 620. 788. Markl. Iph. p. 19. 50. 273. Musgr. Iph. T. 110. Abresch. Æsch. 2, 134. Jacobs. Anim. 5. 35. 80. Specim. 25. Bibl. Crit. 2, 2. p. 50. Valck. Anim. ad Ammon. 76. Phœn. p. 152. 466. Hipp. p. 251. Toup. Opusc. 1, 281. 2, 109. Brunck. Aj. 1004. Eur. Hipp. 86. Or. 1045. Rhes. 421. ad Callim. 1, 212. Spectaculum, Heindorf. ad Plat. Phædr. 274. Gemma plantæ, Wakef. Eum. 943. Res dilecta, Valck. Phœn. p. 301. Periphrasi inservit, Jacobs. Anim. 158. Stanl. Eum. 973. Porson. Orest. 1080. Lobeck. Aj. p. 238. Toup. Opusc. 1, 333. Emendd. 2, 41. Bibl. Philol. 2, 35. Valck. Anim. ad Ammon. 76. Brunck. Trach. 910. Abundat, Lobeck. Aj. p. 268. Conf. c. ὄνομα, Markl. Iph. p. 50. 66. Musgr. 354. Iph. T. 905. Wakef. Herc. F. 220. Georg. p. 114. Diatr. 21. Monthly Review Febr. 1799. p. 201. Jacobs. Anth. 8, 348. Porson. Or. 1080. Hec. p. 29. Ed. 2. Kiessl. ad Jambl. Pr. 199. Valck. Phœn. p. 152. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 5.: cum αἷμα, Wakef. Herc. F. 1164.: cum οἶμα, Trach. 528. 1020.: cum ἅμμα, Jacobs. Anth. 11, 96. Ὄμμα Δίκης, 12, 139.: ψυχῆς, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 94. ad Timæi Lex. 32.: αἰθέρος, Toup. Opusc. 1, 287. Ὄμμα προσβάλλειν, Wakef. Trach. 614. ἔχειν ἔς τι, Lobeck. Aj. p. 250. Ὄμματα σκληρόφθαλμα, Aristot. H. A. 138. Schn. Ὄμματα καὶ κεφαλὴ, Jacobs. Anth. 8, 38. Ὄμματα ἔχειν, 10, 78. Δι' ὀμμάτων, ad Lucian. 1, 184. Ἐν ὄμμασιν, Brunck. Or. 782. Ὄππατα, Toup. ad Longin. 301. Heyn. Hom. 6, 125." Schæf. Mss. Κατ' ὄμματος, In conspectu, Apoll. Rh. 4, 145. olim * κατόμματον. * Ὀμματόπλουτος, Pisid. Hexaëm. 1507. Opif. p. 422. * Ὀμματοποιὸς, Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 71. * Περιομματοποιὸς, Pr. 328. * Ὀμματοστερὴς, sensu activo, Æsch. Eum. 943. Φλογμός τ' ὀμματοστερὴς φυτῶν, exp. Ardor germina plantarum corrumpens: passivo, Oculis privatus, Cæcus, Eur. Phœn. 331. Soph. Œd. C. 1260. * " Ὀμματόφυλλον, Hypatus 144." Boiss. Mss. * " Ὀμματουργὸς, Kiessl. ad Jambl. Protr. 328. V. P. 71." Schæf. Mss.] Ἀνόμματος, ὁ, ἡ, Qui oculos non habet, Orbatus oculis, [Soph. Phil. 869. * " Ἀόμματος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 132." Elberling. Mss. " Tzetz. Ch. 1, 538. Georg. Pisid. de M. O. 1289." Boiss. Mss. * Δυσόμματος, Æsch. Eum. 391. * Ἐξόμματος, J. Poll. 5, 60. Vide ad Xen. K. 5, 26.] Μελανόμματος, Nigros s. Nigricantes oculos habens, pro quo et μελανόφθαλμος. [" Adamant. 416." Wakef. Mss.] " Μικρόμματος, Qui parvis est oculis," [" Diog. L. 268." Wakef. Mss.] " Μονόμματος, Unoculus, " Epigr.: Hes. μονόμματον exp. μονοειδῆ, ἁπλοῦν." [" Cratin. ap. Phryn. Ecl. 54." Boiss. Mss. " Æschylus Strabonis 1. p. 43. Apollod. ap. Tzetz. Chil. 7, 766." Elberling. Mss. * Πανόμματος, Pisid. Hexaëm. 1492.] Πολυόμματος, Multos habens oculos, Argi epith. ap. Lucian. (1, 207.) qui et Πανόπτης nominatur, i. e. Totus oculeus. [* Ὀμματώδης, Hes. v. Ἕλικες.] " Ὀμμάτειος πόθος, dixit quidam, " quoniam ἐκ τοῦ ὁρᾶν γίνεται τὸ ἐρᾶν, Hes." [" Abresch. Lectt. Aristæn. 322. Toup. Opusc. 2, 109. Brunck. Soph. 3, 523. Boiss. Philostr. 640." Schæf. Mss.] Item DIMIN. Ὀμμάτιον SIVE Ὀμματίδιον, τὸ, Ocellus, Aristot. Ὀμμάτιον ἀνεπτυγμένον καὶ λαμπρὸν, [Lobeck. Phryn. 211.] Ὀμματόω, Oculatum reddo et vigilem, VV. LL. sed sine Auctore et exem-

plo, ["Brunck. Aristoph. 1, 262. Abresch. Æsch. 2, 10. Jacobs. Anim. 140. Diod. S. 1, 319." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 476. ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. * "Ὀμμάτωσις, Cocchii Chirurg. vett. p. 19. 27." Elberling. Mss. * Ἐνομματόω, Philo 4. p. 206. P.] Ἐξομματόω, Oculatum reddo, Oculos illumino, Visum restituo. Et pass. ἐξομματοῦσθαι dicitur, Qui e cæco oculatus evadit. Aristoph. Πλ. (635.) ἀντὶ τυφλοῦ Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας, i. e. ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφῃρέθη τὸ κάλυμμα. At nisi addidisset λελάμπρυνται κόρας, potuisset accipi pro ἐκκέκοπται τοὺς ὀφθαλμούς: nam anceps verbum esse Schol. etiam testatur: ut ἐξομματοῦν significet etiam Exoculare, ut Apul. loquitur, h. e. Oculos effodere, exculpere. [Ælian. H. A. 17, 20. Æsch. Pr. 499. Choëph. 475. Tragicus ap. Schol. Eur. Phœn. 61.] Ἐξομμάτωσις, Abstersio sordium quæ in oculis sunt, J. Poll. 2, (48.) Τὸ δ' ἀποκεφάλισμα, κάθαρσιν κάρας· ῥύψιν ὀδόντων, ἀποδόντωσιν ἔλεγον· ἐξομμάτωσιν, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου. [* Ἀντομματέω, i. q. ἀντοφθαλμέω, Schneidero susp. Legitur in Const. Apost. 6, 2. p. 941. * "Προσομματεύω, Abresch. Lectt. Aristæn. 322." Schæf. Mss.]

[* "Ὀμμαδὴν, Adv., Theod. Prodr. 194. 366. 401. * Ὀμμαδὸν, 109. 'τοῦ ὀμμαδὸν duplicem usum in posterioribus Græcis observavi; quem et in pluribus istius Scriptoris ll. animadvertas licet. Aliquando pro In conspectu, alias pro eo, quod Galli dicunt, En un clin-d'œil, accipiunt.' At hæc nota ad ὀμμαδὴν referenda potius erit, quam vocem et h. l. restituendam puto." Elberling. Mss. Toto cœlo errat V. D. Ὀμμαδὸν est vera forma; ὀμμαδὴν est vox nihili, nullis fulta analogiæ regulis.]

Ὄψις, ἡ, Visus, h. e. Ipsa videndi actio, Isocr. Panath. Πλείους ἐπιστήμας ἔχοντας διὰ τῆς ἀκοῆς ἢ δι' ὄψεως, Xen. K. (5, 26.) Ἡ ὄ. οὖν διὰ ταῦτα ἀμαυρὰ, ἐσκεδασμένη, de lepore, cujus βλέφαρα ἐλλείπει καὶ οὐκ ἔχει προβολὴν ταῖς αὐγαῖς, Athen. 2. Ἀμβλυντικοὶ ὄψεως: Seneca, Hebetat visus. Ubi reddere etiam queas Hebetant oculos: Plut. Symp. 1. Ἡ ὄ. αὐτῶν ἀδρανὴς οὖσα, Oculi eorum imbecilli, Visus eorum. Dem. Ὄψει λαβόντες, Conspicati, Plato Phædro, Ὄψις γὰρ ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Quæ verba sic interpretatus est Cic. Oculorum est in nobis sensus acerrimus: qui, quod Plato eod. l. dicit εἰς ὄψιν ἰέναι, vertit Cerni. Idem quod Epicurus Græce, Αἱ διὰ μορφῆς κατ' ὄψιν ἡδεῖαι κινήσεις, sic Latine, Quæ e formis percipiuntur oculis suaves motiones. At Plut. Theseo (1.) ὄψις ἱστορίας, Clara lux et lumen historiæ. Ἐν ὄψει, Ante oculos, In conspectu, Plut. Amat. Narr. Ἐν ὄψει πάντων, In conspectu omnium, Palam omnibus, Herodian. 7, (9, 19.) Ὧν ἐν ὄψει οἱ φίλτατοι ἀπώλοντο, Quorum ante oculos, 6, (9, 10.) Ὡς ἐν ὄψεσιν ἦν, Ut in conspectum venit. || Ὄψεις, plur. num. dicuntur Oculi, τὰ ὄμματα, ὀφθαλμοὶ, Hes.: Athen. 10. ex Aristoph. ἀμβλυωπότερον γενέσθαι τὰς ὄψεις, Hebetioribus fuisse oculis, Xen. Σ. (5, 6.) Ἐᾷ τὰς ὄψεις ὁρᾷν ἃ ἂν βούλωνται, Synes. Ep. 67. Ἐπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τῷ τόπῳ, Plut. Symp. 1. Καὶ κύκλῳ ταῖς ὄψεσιν ἐπελθὼν τοὺς κατακειμένους, Cum oculis perlustrasset, Oth. Πάντων πρὸς αὐτὸν ἀπηρτημένων ταῖς ὄψεσι, Cum omnes eum oculis designarent ex eo suspensi, de Fort. Alex. Τὰς ὄψεις ἀμαυρωθεὶς, An seni capess. Resp. Ἀμφοτέρας ἀποβεβληκὼς τὰς ὄψεις. || Visus, h. e. Aspectus, Plato, Θεωρὸς τῶν καλλίστων γενόμενος ὅσα κατ' ὄψιν, Rerum pulcerrimarum quæ sub aspectum cadere possunt, Aristot. Eth. 9, 11. Παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει τῷ λόγῳ, Ipso etiam aspectu consolari potest, Plut. de Exilio, Χρώματα λυπηρὰ τῇ ὄψει, Ipso aspectu dolorem facientes, Herodian. 7, (1, 26.) Ἦν δὲ καὶ τὴν ὄψιν φοβερώτατος, Aspectu erat horrendus, Visu horribilis, Virg. Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli. Sed aliquando Aspectus vel Species oris, Facies, aut Os reddi potest: aliquando autem Species duntaxat: Bud. 73. Dignitas autem oris, est σεμνοπρέπεια, καὶ τὸ ἀξιωματικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ ἀξιοπρεπές. Philo V. M. 1. de Moyse infante adhuc, Εὐθὺς ὄψιν ἐνέφηνεν ἀστειοτέραν ἢ κατ' ἰδιώτην, Speciem oris: Turn.

A interpr. Indolem. At vero ap. Thuc. Τὰς ὄψεις τῶν πόλεων, Civitatum speciem. Sic ap. Philon. V. M. 1. Συνεχεῖς κεραυνοὺς, οἳ τερατωδεστάτην ὄψιν παρείχοντο, Assidua fulmina longe prodigiosissima specie. Herodian. 7, (2, 14.) Ναυμαχίας ὄψιν παρέσχεν, Prælii navalis speciem præ se ferebat, 8, (4, 28.) Καὶ σκύλων ὄψιν ὅπλα παρεῖχεν ἐῤῥιμμένα, Spoliorum speciem præ se ferebant. Et rursum 7, (3, 14.) Ὄψις πολιορκίας. Necnon ὄψεως ἕνεκα, In speciem, Bud. || Ὄψις accipitur etiam pro ὄμμα, i. e. Spectaculum, Philo V. M. 1. Τὸ ὕποπτον διήλεγξεν ἡ μεγαλουργηθεῖσα ὄψις, Spectaculi magnificentia suspicionem removebat. || Visum, ut sunt visa et spectra nocturna, Plut. de Def. Orac. Ποτὲ μὲν γὰρ ἐν πολλαῖς γινόμεθα καὶ παντοδαπαῖς ἐνυπνίων ὄψεσι, Interdum enim fit, ut in multis et variis somniorum visis versemur: Alex. Ὄψιν εἶδεν Ἀλέξανδρος κατὰ τοὺς ὕπνους: non procul a fine, Εἰκόνος Ἀλεξάνδρου φανείσης, ἄφνω πληγέντα φρίξαι καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα, καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, ἰλιγγιάσαντα πρὸς τὴν ὄψιν. Synes. de Insomn. B Πρὸς ὃν ἠδολέσχει διὰ τῆς ὄψεως, Cum quo nugabatur per visum. Hesychio quoque ὄψεις sunt ὁράσεις, ὄνειροι. || Pro Facies, habuisti in tertia abhinc sectione: cui significationi non multum absimilis ea est, qua pro Persona capitur, i. e. προσωπεῖον, quo sc. ὁ σκευοποιὸς alicujus ὄψιν εἰκάζει καὶ σχηματίζει: solebant enim ὅμοια προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς θεατριζομένοις, Simulare et effingere faciem ac habitum eorum qui in scenam et theatrum producebantur, ut ostentui omnibus essent. Sic accipiunt nonnulli in h. l. Aristot. Poët., ubi de tragœdia loquitur, Ἔτι δὲ κυριωτέρα περὶ τὴν ἀπεργασίαν τῶν ὄψεων ἡ τοῦ σκευοποιοῦ τέχνη τῆς τῶν ποιητῶν ἐστί: q. tamen in l. significare forsitan posset Personarum repræsentatio per histriones facta. At Victorius interpr. Apparatus, sic vertens locum illum, Præterea majorem potestatem habet in fabrica constructioneve apparatuum ars opificis illius qui fabricat instrumenta scenæ, quam ars poëtarum. Paulo ante dicit, Ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγὸν μὲν, ἀτεχνότατον δὲ καὶ C ἥκιστα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς. Quæ verba Idem sic reddidit, Apparatus autem quiddam est, quod allicit ad se animos, attamen maxime est expers artis, et minime suum propriumque poëtices. Aliquanto ante idem Aristot. ὄψιν Partem esse dicit tragœdiæ, quarum sex constituit, μῦθον, ἤθη, λέξιν, διάνοιαν, ὄψιν, μελοποιΐαν. Dicit autem hanc ὄψιν, Apparatum, in imitandi modo positam esse; neque enim aliam ullam viam rationemque habent Tragici, qua imitentur, nisi ante spectatorum oculos omnia ponendo, referendoque facta illa: inductis in scenam personis simulatis, quæ tunc illa gerant. ["Eur. Iph. T. 151. Jacobs. Anth. 9, 182. Philipp. 71. Schol. Aristoph. Πλ. 180. Heindorf. ad Plat. Phædr. 263. Lobeck. Aj. p. 290. Musgr. Iph. A. 233. Thom. M. 355. 356. 465. 668. Markl. Suppl. 1075. Eur. Phœn. p. xxii. 526. Valck., Palæph. p. lxvii. Fischer., ad Herod. 493. 517. 519. 532. 642. Coray in Thuc. par Levesque 2, 312. Oculus, Heyn. Hom. 5, 642. Conf. c. ὄψον, Jacobs. Anth. 9, 462.: cum D ὕψος, ad Diod. S. 1, 212. Ὄψει, Coram, T. H. ad Plutum p. 63. Ὀ. ἡδεῖα, Brunck. ad Eur. Bacch. 1240. Ὄψις ὀνείρατος, Pausan. fin. an κατ' ὄψιν ὀνείρατος? Boiss. Philostr. 299. 357. Ὄψει ἰδεῖν, Dionys. H. 1, 363. Εἰς ὄψιν, ad Xen. Eph. 199. ad Herod. 228. Κατ' ὄψιν ἰδεῖν, Diod. S. 1, 694. Ὑπὸ τὴν ἁπάντων ὄ., Dionys. H. 1, 442. Ὄψιν προσβάλλειν, Wakef. Trach. 614. Ἐν ὄψεσι, S. Cr. 4, 153." Schæf. Mss. I. q. ὀφθαλμὸς, Soph. Antig. 52.] Compos. Αὐτοψία, ἡ, Cum ipse quis vidit, Cum quis suis oculis vidit, Oculata fides, Œcum. ["Vox ab Empiricis excogitata, Gal. Hypotyp. Empir. c. 2." Gataker. Mss. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 555." Elberling. Mss.] Αὐτοψεὶ, Videndo suis ipsius oculis. [Αὐτοψὶ, Athan. 2, 237. "Amphil. p. 60." Kall. Mss. * "Εὔοψις, * Εὔωψις, ad Hesych. 1, 1098, 36." Dahler. Mss. * Εὐοψέω affertur in Lexx. pro Pulcer, Jucundus eum aspectu, sed a Schneidero non agnoscitur.] Εὐοψία, Facies pulcra, Venustas, εὐπροσωπία, Suid. [Anecd. Bekkeri 1, 93.

* Μάκροψις, Tzetz. Posth. 369. 659. 665. Anteh. 399. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 307. 308. 310." Boiss. Mss. " Jo. Malal. 1, 109. 130. 133. 317. 396. * " Ξηρόψις, 406." Elberling. Mss.] Πανόψιον, Quod omnium oculis cernitur, Omnibus conspicuum: πᾶσιν ὁρατὸν, ut Eust. exp. Il. (Φ. 397.) ubi Mars ad Palladem dicit, αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας. Annotat tamen idem Gramm., posse accipi vel pro πᾶσιν ὁρατὸν, vel τὸ πάντων τελευταῖον καὶ ἔσχατον, ut sit ab ὀψὲ vel ὀψία, quibus nominibus denotatur ἔσχατός τις καιρός. [* " Πλατύοψις, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 313. * Στρογγύλοψις, 310." Boiss. Mss. " Jo. Malal. 1, 125. 131. 134. 2, 105. 151." Elberling. Mss.] AT Ἄοψ, Visus expers, Cæcus, seu ἀνόφθαλμος, Hes., quidam malunt derivare AB Ὄψ, quo vocabulo significatur ὄψις, ὀφθαλμὸς, ut idem Lexicographus annotat: quem tamen τοῦ ὂψ usum perrarum esse existimo; quippe quod crebrius usurpetur pro φωνὴ, ut Idem testatur, ὄπα γηρύοντες exponens φωνὴν φθεγγόμενοι. Sed de hoc posteriori ὂψ seorsim quoque dicetur. Ejusd. origi- B nis cum præcedentibus sunt et HÆC, Ὄψανον, τὸ, i. e. ὄψις: item φωνὴ, ut Hes. exp. Pro Facies, Vultus, citatur ex Æsch. [Ch. 532. " Jacobs. Exerc. 1, 23." Schæf. Mss. Chæremon Athenæi p. 608.] Ὀψείω, Videre cupio, desidero: sicut βρωσείω, Esurio, Edere cupio, et κλαυσείω, Flere cupio, unde ὀψείοντες ap. Hes. ἰδεῖν θέλοντες, * ὀπτικῶς ἔχοντες, παρακολουθοῦντες τοῖς γινομένοις, κατοπτεῦσαι βουλόμενοι. [Il. Ξ. 37. " Cattier. Gazoph. 10. Heyn. Hom. 6, 528. Toup. Add. in Theocr. 395. Pierson. ad Mœr. 14. Alberti Peric. Cr. 79." Schæf. Mss. Vide Ἀγορασείω.] Malim tamen hæc ab ὄψω fut. verbi Ὄπτω deducere, de qua derivatione dicam et infra, post compp. ex ὤψ.

" Ἀνοψιεῖν, Cæcutire. Hæc enim vera scriptura " esse videtur, non ἀνοψοφιῆν, ut ap. Hes. legitur in " Ald. Ed. In German. autem magis etiam depra- " vate, ἀοψοφιῆν."

Compp. et alia derivata, partim ab ὄπτω, partim ab ὄπτομαι.

C Αὐτόπτης, ὁ, Qui suis oculis vidit, Oculatus testis, Plaut.: Xen. K. Π. 5, (4, 9.) de diligentia Cyri in curandis militibus vulneratis, Οὐδένα ἑκὼν ἀτημέλητον παρέλιπεν, ἀλλ' ἢ αὐτόπτης ἐφεώρα, ἢ πέμπων φανερὸς ἦν τοὺς θεραπεύοντας, Ἑλλ. 6, (2, 19.) Τὰ περὶ τοῦ Μνασίππου, αὐτόπτου μὲν οὐδενὸς ἠκηκόει, ὑπώπτευε δὲ μὴ ἀπάτης ἕνεκα λέγοιτο. Et Plut. de Educ. Lib. dicit reprehendendos esse parentes, qui filios suos pædagogis et magistris commendant, sed αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται τοπαράπαν, οὔτε αὐτήκοοι, Nec ipsi suis oculis vident nec suis auribus audiunt quid discant, quæ doceantur, aut quomodo doceantur. [" Ad Diod. S. 1, 7. ad Herod. 288. Jacobs. Anth. 11, 270." Schæf. Mss.] Αὐτοπτέω, Ipse meis oculis cerno, Synes. de Insomn. Εἰ δὲ τὸ αὐτοπτῆσαι θεὸν, χρῆμα εὔδαιμον, Quod si suis oculis intueri Deum, res beata, [Heliod. 3. p. 126. * " Αὐτοπτικὸς, Josephi Hypomn. 327." Schæf. Mss. Scymnus v. 128. πίστις. " Dionys. Areop. 182. Euseb. H. E. 413." Kall. Mss.] Πανόπτης, Qui omnia D cernit, seu, ut Bud. interpr., Qui oculis omnia lustrare potest, Argi epith. ap. Aristid. in Encomio Romæ, Περὶ ἧς πόλεως μὴ ὅτι εἰπεῖν κατ' ἀξίαν ἐστὶν, ἀλλ' οὐδ' ἰδεῖν ἀξίως αὐτήν· ἀλλ' ὡς ἀληθῶς Ἄργου τινὸς πανόπτου, μᾶλλον δὲ τοῦ κατέχοντος αὐτὴν πανόπτου θεοῦ δεῖ, [" Æsch. Eum. 1049. Abresch. Æsch. 2, 134. Brunck. Aristoph. 2, 9. Soph. 3, 416. Jacobs. Anth. 11, 140. Ruhnk. ad H. in Cer. 62. Mitsch. 138. Argus, Valck. Phœn. p. 392. Toup. Opusc. 2, 42." Schæf. Mss. " De Neptuno, Philostr. 835." Wakef. Mss.] " Πανόπτρια, Quæ omnia videt, Suid." [" T. H. ad Plutum p. 338. ad Charit. 324." Schæf. Mss. * " Πανόπτριος, Const. Manass. Amat. 2, 74." Boiss. Mss. " Theod. Prodr. 153." Elberling. Mss.] AT Πάνοπτος, ὁ, ἡ, Qui ab omnibus videtur, Omnibus conspicuus, Omnium oculis expositus, Qui omnium oculis cernitur: quomodo et πανόψιος exponi dictum est. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 62." Schæf. Mss.] Quod vero attinet ad præcedens Πανόπτης,

A videtur id Aristides ab Eur. mutuatus esse, quippe qui ante ipsum πανόπτην Argum nominarit, Totum oculeum, ut Plaut. Quos si Argus servet, qui totus oculeus fuit. Παντόπτης SIVE Παντόπτας, Dorice, i. q. πανόπτης, [Aristoph. Ὄρν. 1058. * Φανόπτης, Fenestra, Schol. Lycophr. 98. Schol. Aristoph. Ἱππ. 997.]

Ὀπτὴρ, ῆρος, ὁ, Visor, Tacitus, Missis visoribus, per quos nosceret an vera assererentur, Speculator, κατόπτης, κατάσκοπος, Od. Ξ. (261.) ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι: quod quamvis ποιητικώτερον esse tradat Thom. M., utitur tamen Xen., e quo et J. Poll. (2, 59.) citat. Xen. inquam K. Π. 4, (5, 8.) Πεμψάντων δὲ καὶ ὀπτῆρας ὧν πράττομεν, καὶ φραστῆρας, ὧν ἐρωτῶμεν. Potest etiam reddi Spectator. [Æsch. Suppl. 193. Lobeck. Phryn. 90. " Thom. M. 653. ad Mœr. 116." Schæf. Mss.] Ὀπτήρια, τὰ, Dona quæ sponsus sponsæ dabat, cum primum eam videret: sicut προφθεγκτήρια, Quæ donabat cum primum eam alloqueretur. J. Poll. 2. Εἴρηται δὲ καὶ ὀπτήρια, τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ πρῶτον ἰδόντος νυμφίου τὴν νύμφην διδόμενα. Itidem Hesychio ὀπτήρια sunt τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Sed generalius etiam accipitur hæc vox, et ὀπτήρια dicuntur Quæcunque donantur ἕνεκα τῆς προσόψεως, Ob rem spectatam. Callim. H. in Dian. (74.) loquens de ipsa Diana tres annos nata, Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα, Ἡφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη, Ut munera daret tui videndi gratia: τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα, Schol. [" Extat idem vocab. ap. Athen. 219. ubi Casaub. quidem in longe diversam partem interpr. ὀπτήρια θυμοῦ Imaginem animi intelligens." Schw. Mss. " Wakef. Ion. 1146. Musgr. 1127. Wakef. Eum. 7. Stanl. ibid. Abresch. Æsch. 2, 1. ad Callim. 1, 105. Mœr. 288. et n." Schæf. Mss.]

Ὀπτικὸς, Visorius, Cujus vi cernimus, beneficio videmus: νεῦρα, Nervi visivum spiritum oculis subministrantes, ut nonnulli vertunt; πνεῦμα, Alex. Aphr. Usui visus accommodatus spiritus, Gaza interpr. Item ὀπτικὴ γεωμετρία: de qua ita Gell. 16, 18. Pars quædam geometriæ ὀπτικὴ appellatur, quæ ad oculos pertinet; pars altera quæ ad aures, κανονικὴ vocatur: qua musici ut fundamento artis suæ utuntur. Et mox, Ὀπτικὴ facit multa demiranda, id genus, ut in speculo uno imagines unius rei plures appareant. Item, ut speculum in certo loco positum, nihil imaginet: aliorsum translatum, faciat imagines. Item, si rectius speculum spectes, imago fiat tua ejusmodi ut caput deorsum videatur, pedes sursum. Reddit etiam causas ea disciplina, cur istæ quoque visiones fallant, ut quæ in aqua conspiciuntur, majora ad oculos fiant: quæ procul ab oculis sunt, minora. Et ὀπτικὰ s. ὀπτικαὶ πραγματεῖαι, Disciplina optica, h. e. Disciplina geometrica quæ ad oculos pertinet, visusque causas exquirit. [" Ὀπτικώτερος νοῦς, Perspicacior mens, Dionys. Areop. 153. 181." Kall. Mss. " Valck. Phœn. p. 393. * Ὀπτικῶς, Callim. 1, 573. Heyn. Hom. 6, 528. Phot. v. Ὀψείοντες, Ὀπτικῶς ἔχειν, Toup. Add. in Theocr. 395. Pierson. ad Mœr. 15." Schæf. Mss.]

Ὀπτὸς, Qui videtur, in conspectu est, Lucian. (2, 335.) Πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, ἐξέφρησα ἐμαυτὸν, Cum in conspectu jam esse audiissem. Sed deridet ibi vocab. hoc Lucian. ut parum usitatum. Unde et Lasi Hermionei dictum illud, Τὸν ὠμὸν ἰχθὺν ὀπτὸν εἶναι, nonnullis, qui id audiebant, absurdum visum est, admirantibus sc. quo pacto ὠμὸς ἰχθὺς esse posset ὀπτὸς, Quomodo crudus piscis esse posset tostus. Ambiguitatem autem illam sic discussit, ut Athen. refert 8.: Ὅ ἐστιν ἀκοῦσαι, τοῦτό ἐστιν ἀκουστόν· καὶ ὅ ἐστι νοῆσαι, τοῦτό ἐστι νοητόν· ὡσαύτως οὖν καὶ ὅ ἐστιν ἰδεῖν, τοῦτο εἶναι ὀπτόν· ὥστ' ἐπειδὴ τὸν ἰχθὺν ἦν ἰδεῖν, ὀπτὸν αὐτὸν εἶναι. Signif. igitur ὀπτὸν, ὅ ἐστιν ἰδεῖν, Quod videre est, τὸ ὁρατόν. Alias Ὀπτὸς frequentius capitur pro Assus, Tostus, Coctus: ut ἀγάλματα ὀπτῆς γῆς, Simulacra e terra cocta, h. e. ficta e terra figulina quæ in camino percocta est. De hoc autem dixi suo etiam loco, sc. post Ὀπτάω. [" Jacobs. Anth.

6, 75. Valck. Phœn. p. 66. Athen. 1, 15. Casaub. A 36." Schæf. Mss.] " Ἄνοπτος, ὁ, ἡ, Non visibilis, " Non conspicuus, ἀθέατος, ap. Suid. Οἱ δὲ Ἕλληνες " ἐπὶ θάτερα τῆς νήσου ὥρμησαν ἄνοπτοι τοῖς πολε- " μίοις." Ἄοπτος, Invisus, ut Cic. Occulta et matribus non invisa solum, sed etiam inaudita sacra, Qui non cernitur, cerni nequit. Harpocr. ex Antiphonte l. 1. Ἀληθείας, citat ἄοπτα pro ἀόρατα, καὶ οὐκ ὀφθέντα, ἀλλὰ δόξαντα ὁρᾶσθαι, ut sunt spectra, et ὄψεις ἐνύπνιοι. Αὔτοπτος, Qui ipse visus et deprehensus est. Unde aliquis deprehensus ἐπ' αὐτόπτῳ dicitur, cum ipse ab iis, qui deprehenderunt, visus est: quod etiam ἐπ' αὐτοφώρῳ, i. e. In ipso furto: ἐπ' αὐτόπτῳ, inquit Suid., ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι. " Ἐπαυτόπτῳ, ET Ἐπαυτοφώρῳ, " conjunctim alicubi reperiuntur pro ἐπ' αὐτόπτῳ " et ἐπ' αὐτοφώρῳ: quæ vide suo loco." " Δύσο- " πτος, Qui ægre videtur, Perspectu difficilis, Hip- " pocr. Ἔστι γὰρ τοῖσι ταύτην τὴν τέχνην ἱκανῶς " εἰδόσι τὰ μὲν τῶν νοσημάτων οὐκ ἐν δυσόπτῳ κεί- " μενα, τὰ δ' οὐκ ἐν εὐδήλῳ." [Polyb. 18, 4, 2.] B Εὔοπτος, Qui facile videtur, Conspicuus, [" Longus p. 100. Vill." Schæf. Mss.] Παλίνοπτος, A sole aversus; nam Gal. ap. Hippocr. παλίνοπτα exp. τὰ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεστραμμένα. Πολύοπτος, Qui a multis conspicitur, * πολυθέατος, Hes. Πρόοπτος, ET Προῦπτος, facta contractione, Qui ante oculos positus est, Oculis objectus, Manifestus, προφανής, Herod. (9, 17.) Προόπτῳ θανάτῳ, Manifestæ neci. Usitatior ap. ceteros Scriptt. vox contracta. Thuc. 5, (99.) p. 194. Σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς εἰς προῦπτον κίνδυνον καταστήσειαν, In discrimen manifestum, Herodian. 7, (4, 4.) Τὸν κίνδυνον προῦπτον ἔχοντες, Ante oculos suos manifestum cernentes periculum; Manifesto periculo perterriti, Polit. Pro quo Aristot. dicit πρὸ ὀμμάτων, ut suo loco docui. Idem significat πρόδηλος. [" Προῦπτος, Plut. de S. N. V. p. 7. Mœr. 329. et n., Valck. Hipp. p. 312. ad Diod. S. 1, 240. Προῦπτος, Dionys. H. 3, 1323." Schæf. Mss.]

Ὀπτάνω, Video, Cerno. Pass. Ὀπτάνομαι, Videor, Conspicior, Appareo, 3 Reg. 8, (8.) Οὐκ ὠπτάνοντο C ἔξω, Non cernebantur s. apparebant extrinsecus: paulo ante dicit ἐβλέποντο. Act. 1, (3.) Δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, Per dies quadraginta conspectus ab eis. Hes. ὀπτανόμενος, ὁρώμενος, ἐμφανιζόμενος. Cum vero dicit Ἐμφανιζόμενος, dubitare quis possit velitne activum quoque ὀπτάνω exponere Ἐμφανίζω, Conspiciendum præbeo, * φανεροποιῶ. [Herodian. Epimer. 101. " Aristoph. Πλ. p. 5. Hemst. * Ὀπταίνω, Heyn. Hom. 6, 540." Schæf. Mss. Ὀπτάνομαι, * Ὀπτάζομαι, Schleusn. Lex. V. T.] Ὀπτασία, ἡ, Visio. Sed peculiariter de Visione κατ' ὄναρ, aut etiam ὕπαρ, cum spectrum aliquod visui nostro se offert: quo modo et ὄψις usurpari docui. Lat. Visionem et Visum appellant. Luc. 1, (22.) Ὀπτασίαν ἑώρακεν ἐν τῷ ναῷ, 24, (23.) Ὀπτασίαν ἀγγέλων ἑωρακέναι, Act. 26, (19.) Οὐκ ἐγενόμην ἀπειθὴς τῇ οὐρανίῳ ὀ. [Chrys. in Daniel. 187. 189. Coteler., Philostorg. Hist. Eccl. 3, 15. Anal. 1, 189. Κύπριδος ὀπτασίην, Spectacula Veneris, ubi Lobeck. legere vult * ὀπλισίαν.] Apud Suid. habetur D ETIAM Ὀπτανία, quod exp. ἡ ἀπόβλεψις. Aliter autem accipi videtur ap. Athen. (134.) in h. l. Matronis, Τῷ δὲ μάγειροι μὲν φόρεον πλῆσάν τε τραπέζας, Οἷς ἐπιτετράφαται μέγας οὐρανὸς ὀπτανιάων: sc. pro ὀπτανεῖον, s. ὀπτάνιον. [* Ἐποπτάνομαι, Nicet. Annal. 2, 5. * Προοπτάνω, 1, 6.]

[* Ὀπτίζω, Video, Archytas ap. Jambl. Protr. 3. p. 48. Schneidero susp.]

Ὀπτεύω, Video, [Aristoph. Ὄρν. 1061. Πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω.] Verbum fictum a Gramm. qui παραγωγικῶς ipsum derivant ab Ὄπτω, ab eo autem, facta reduplicatione DEDUCUNT Ὀπιπτεύω, Inspicio, Inspecto. Il. Δ. (371.) Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; Alicubi Intentis oculis observo, ἐπιτηρῶ, ἐποπτεύω, H. (243.) Ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἐόντα, Λάθρῃ ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, Clanculum observans. Item ὀπιπτεύειν γυναῖκας dicitur Qui intentis oculis eas observat, s. περιέργως βλέπει, Nimis curiose inspicit, ut Od. T. (67.) exp., ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα Δινεύων κατὰ οἶκον, ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας; [" Jacobs. Anth. 10, 289. Heyn. Hom. 4, 624. 5, 349. 6, 188. Toup. in Schol. Theocr. 213. ad Callim. 1. p. 158." Schæf. Mss. Musæus 101. Λοξὰ δ' ὀπιπτεύων, vide Passow. p. 204.] Alii SCRIBUNT Ὀπιπεύω, dicentes ex ὄπτω fieri ὀπτεύω, indeque ὀπιπτεύω, facto ἀναδιπλασιασμῷ: ex eo autem, Ὀπιπεύω, exemto τ: sic in Lex. meo vet.: et certe in Ms. Hom. exemplari sine τ bis reperi. Eust. tamen cum τ scribit Ὀπιπτεύω. [" Ὀπιπεύω, ad Charit. 574. 734. Heyn. Hom. ll. cc. Toup. l. c." Schæf. Mss. Ὀπιπεύομαι et ὄπτομαι, Barker. ad Etym. M. 1112. Manetho 5, 182. δολεροῖσιν ὀπιπευθεῖσαι ἔπεσσι, Deceptæ: cf. Ὀπίπης. Ὀπιπεύειν, Photio παρατηρεῖν.] Ab Ὀπιπεύω derivatur VERBALE Ὀπιπευτήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ὀπτήρ, Visor, Speculator, [Manetho 6, 584. * " Ὀπίπης, Heyn. Hom. 6, 188." Schæf. Mss. " Deceptor, Hesych." Wakef. Mss.] Compp. autem, Γυναικοπίπης, Παιδοπίπης, Παρθενοπίπης, Πυρροπίπης, alibi reperies. Ceterum sicut Ὀπιπτεύω deducunt ex Ὀπτεύω, sic dicere possumus Ὀπιπεύω factum esse EX Ὀπεύω, quod ejusd. cum præcedentibus est significationis. Nam Hes. Ὀπεύει exp. περισκοπεῖ, βλέπει, sicut Ὀπιπτεύει, περιβλέπει, περισκοπεῖ. [" Huschk. Anal. 258. ad Mœr. 279." Schæf. Mss. Vide Eust. Il. Ξ. p. 964, 63. Est etiam * Ὀπήσασθαι· θεωρῆσαι, ap. Hes.; sed leg. videtur Schneidero ὠπήσασθαι, necnon ὠπεύει.] At verbo Ὀπιπεύω, subjici fortasse queat NOM. Ὀπίων, ονος, ὁ, i. q. ὀπτὴρ s. ὀπιπευτήρ, h. e. Visor, vel potius Qui per visores aliqua ministeria præstat: ut discimus e Plut. in Galba, (24.) Ἐν δὲ τούτοις Ἰτούριος καὶ Βάρβιος· ὁ μὲν, ὀπίων, ὁ δὲ, τεσσεράριος· οὕτω γὰρ καλοῦνται οἱ δι' ἀγγέλων καὶ δι' ὀπτήρων ὑπηρεσίας τελοῦντες. Ubi Interpres, Inter hos erant Veturius et Barbius: opion alter, alter tesserarius: ita nominant eos qui per nuntios et speculatores ministeria obeunt. Dubitare tamen aliquis possit an hoc vocabulum mere Græcum sit. [" H. l. sic restitue, ut ap. Constantinum recte scribitur: Οὐετούριος — * ὀπτίων — τεσσεράριος — διαγγέλων (unica voce, et) διοπτήρων. Et vide Lips. ad Tac. Hist. 1, 25. qui ita locum in eo Lex. legisse videtur, cum in nullo impresso aliter, quam in hoc, editum esse, mihi compertum sit." Bryan. et Dusoul.]

Ὀπτίλος, Oculus, Vocab. Dor. [" Ad Herod. 507. Koen. ad Greg. Cor. 114. 272. 276. * Ὄπταλος, * Ὄκταλλος, ibid." Schæf. Mss.] Ὀπτιλέτης Ἀθηνᾶ, Minerva, cui Lycurgus in memoriam excussi sibi oculi, fanum statuit, Plut. Lycurgo (11.) p. 83. meæ Ed., Τοῦ δὲ πάθους ὑπόμνημα Λυκοῦργος ἱδρύσατο, τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἣν Ὀπτιλέτιν προσηγόρευσε· τοὺς γὰρ ὀφθαλμοὺς, ὀπτίλους οἱ τῇδε Δωριεῖς καλοῦσιν, sc. Lacedæmonii: Apophthegm. Lacon. 403. meæ Ed. iisd. fere verbis refert. A Paus. Lacon. (18, 1.) hæc Minerva VOCATUR Ὀφθαλμῖτις, p. 77. ubi etiam nominis causam his verbis tradit, Ναὸς Ἀθηνᾶς Ὀφθαλμίτιδος· ἀναθεῖναι δὲ Λυκοῦργον λέγουσιν, ἐκκοπέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον ὑπὸ Ἀλκάνδρου, διότι οὓς ἔθηκε νόμους, οὐκ ἀρεστοὺς συνέβαινεν εἶναι τῷ Ἀλκάνδρῳ· διαφυγὼν δὲ ἐς τοῦτο τὸ χωρίον, Λακεδαιμονίων ἀμυνάντων μὴ προσαπολεῖσθαι οἱ καὶ τὸν λειπόμενον ὀφθαλμὸν, οὕτω ναὸν Ὀφθαλμίτιδος Ἀθηνᾶς ἐποίησε. [Vocatur etiam * Πτιλλία Ἀθηνᾶ ap. Olympiod. in Plat. Gorg. c. 40. Cf. Πτίλλος, et pro Πτιλλίας, Cæcus, corrige Πτιλλία, Cæca. * Ὀπτίλλω, unde * Κατοπτίλλω, Dius Stobæi Serm. 64. p. 408. κατοπτίλλεται ἐμοί, i. q. δοκεῖ: et Ποτοπτίλλω, Dor. pro * Προσοπτίλλω, quod Ruhnk. in eod. Fr. pro ποτακέλλονσι reposuit. Vide Koen. ad Greg. Cor. 114.] Apud Hes. vero HABETUR Ὀπτοιαλοί, ὀφθαλμοί: UNDE Ὀπτοιαλίασις, * ὀφθαλμίασις, Morbus oculorum: [leg. * Ὀπτιλίασις.]

Ὀπωπή autem derivatum est e præt. med. Ὄπωπα, retento augmento, sicut in Ἀντιπεπόνθησις, Ἐγρήγορσις, Πεποίθησις, aliisque ejusmodi. Signif. autem Ὀπωπή, Conspectus. Sic Telemachus Od. Γ. (93.) Nestorem rogat, ut si forte patrem ὄπωπεν Ὀφθαλμοῖσιν ἑοῖσιν, edoceat: Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον, inquit, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, Quomodo eum videris. || Vi-

sus, s. Oculus, Apoll. Rh. 2, (109.) Δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή, Schol. ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ χώρα. Sed frequentius plur. num. ὀπωπαὶ dicuntur oculi, sicut ὄμματα et ὄψεις. Epigr. φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαὶ, Luminibus orbi erant oculi. Sic Opp. K. 3, (75.) μελαινομένῃσιν ὀπωπαῖς, Nigricantibus oculis. [Æsch. Suppl. 548. "Wakef. Herc. F. 934. Jacobs. Anth. 11, 77. Leontius 3. 18." Schæf. Mss. * Ὀπωπέω, Orph. Arg. 184. 1025. * "Ὀπωπητὴρ, Pierson. Veris. 155. Ilgen. Hymn. 361. (2, 15.) * Ἐνοπωπέομαι, Valck. Phœn. p. 687." Schæf. Mss. * Ἐσοπωπήσασθαι, Euphorion ap. Schol. Eur. Phœn. 682. "Vide A. Meineke ad Euphor. Fragm. 48. p. 114." Elberling. Mss. * Ὀπώπια, τὰ, Hippocr. 274, 3.]

Ἀπόπτομαι, Despicio, Despecto, Ex altiore loco aspicio. ["Wakef. Trach. 1270. Jacobs. Anth. 6, 84. Lobeck. Aj. p. 222." Schæf. Mss.] Cujus ἀπόπτομαι nulla quidem afferuntur exempla, habet tamen sua verbalia: NIMIRUM Ἄποψις, ἡ, Despectus: ut ap. Cæs. Erat ex oppido despectus in campum, Prospectus. In Pandect. Ἐμποδίσαι τῇ ἀπόψει, Officere prospectui s. luminibus, Bud. Itidem ap. Plut. Lucullo, Τοὺς ἐν νέᾳ πόλει θαλάμους, καὶ τὰς περικλείστους ἀπόψεις, quidam eo nomine accipiunt Cœnationes et Diætas vel etiam Xystos circumclusos, unde despectus erat in vivaria et stagna. Ἄποψις ex Herod. quoque (1, 204.) citat J. Poll.: qua tamen signif. usurpet, non addit. Quod vero in VV. LL. habetur ἀπόψεις καὶ ἀποστροφαὶ, pro Rationes avocandi atque avertendi, diversum est a superioribus; ac videtur ortum esse ab ἀπόπτομαι, Averto oculos. [Vultus, Oris species, Polyb. 11, 31, 8. "Jacobs. Anth. 8, 241. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 346. Toup. Emendd. 1, 93. Plut. Mor. 1, 522." Schæf. Mss.] Ἀπόπτης, ὁ, Spectator; præsertim Qui ex editiore loco aliquid spectat. Ἄποπτος, Qui spectari ex alto potest, Ex editiore loco conspicuus, simpliciter Qui videri alicunde potest, Aristot. Polit. 2, (9, 7.) Ὅπως μὴ ἄποπτος ἔσται ἡ Κορινθία ἀπὸ τοῦ χώματος: pro quo paulo ante dicit, illum tumulum πρὸς τὴν τῶν Κορινθίων χώραν fuisse οὐ σύνοπτον. Huc pertinet, quod in Axiocho legitur (369.) Οὕτω λαλεῖς ὡς ἐξ ἀπόπτου θεώμενος, Ut si e prospectu et alta specula cernas: nisi malis Eminus, ut Philo accepisse videtur V. M. 3. Ὡς μηδεὶς ἐξ αὐτόπτου δύναιτο τῶν μὴ ἱερωμένων καταθεάσασθαι τὰ ἅγια, Ut quisquam, qui ex ordine sacerdotum non sit, sanctuarium intueri non possit, Turn. [Ἐξ ἀ. ἰδὼν, Ælian. H. A. 7, 21.] || Qui procul s. eminus conspicitur, Eminus conspicuus, Plut. Camillo, Ἱερὸν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄποπτον, Templum quod e foro et concione conspiceretur. Suid. quoque ἄποπτος exp. πόρρωθεν ὁρώμενος, in h. l. Ἄποπτος ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θίγων. || Etiam Is qui non videtur, Quem oculi nostri non cernunt, i. q. ἄοπτος, ἀόρατος. Sic Soph. Aj. (15.) Ὦ φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν, Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως Φώνημ' ἀκούω. Item ἄποπτον ἡμῶν, A nostris oculis semotum. ["Valck. Hipp. p. 175. ad Lucian. 1, 493. Lobeck. Specim. in Soph. Aj. p. 17. ad Aj. p. 22. Dionys. H. 1, 350. 2, 1070. Thom. M. 515. Musgr. Iph. T. 1161. Wakef. Phil. 467. Brunck. Aristoph. 2, 136. ad Diod. S. 2, 347." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 763.]

Διόπτομαι, Pervideo, Visu s. Oculis pertranseo, Perspicio. Cujus nulla proferuntur exempla: format tamen a se nonnulla verbalia: quorum primum EST Δίοψις, ἡ, Transpectus, Lucr. Janua cum per se transpectum præbet apertum, Plut. (9, 737.) Καὶ ὅσα τοῦ φωτὸς οὐ παρέχει τῇ αἰσθήσει δίοψιν, Atque adeo quæcunque luminis perspicientiam oculis auferunt, Turn. Quod vero Plato in Tim. dicit, Τὸ λέγειν ἄνευ διόψεως τούτων αὐτῶν μιμημάτων, μάταιος ἂν εἴη πόνος, ita Cic. Latine, Si verbis explicare conemur, nullo posito ob oculos simulacro earum rerum, frustra suscipiatur labor. A Bud. exp. Perspectio, Dignotio: qui hunc Plut. in Cic. locum, Ἔστι δέ τις ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ἤθους ἑκατέρου δίοψις, ita interpr. Licet mores conjicere et perspicere. Hes. δίοψιν exp. κατασκοπὴν ἢ δι' ὅλου ὄψιν γινομένην καὶ διαύγειαν. ["Wyttenb. Select. 331." Schæf. Mss.] SECUNDUM, Διόπτης, ὁ, Qui pervidet et perspicit, Aristoph. (Ἀ. 435.) Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ. Hesychio Διόπτης est etiam τὸ μηχανικὸν ὄργανον: quibus verbis διόπτραν denotare videtur. [Eur. Rhes. 234. διόπτας στρατιᾶς Ἑλλάδος.] TERTIUM, Διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. διόπτης, s. κατάσκοπος, Speculator, Visor: sicut et ὀπτήρ. Il. K. (562.) Τόν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο Ἕκτωρ τε προέηκε, Ad speculandum nostrum exercitum. Pro Speculatore accipitur et in h. ap. Suid. l., Καταχεομένου τοῦ ἐξ ἐπιτεχνήσεως ὄμβρου τῶν ἀβάρων, καὶ συννεφοῦς ὄντος τοῦ ἀέρος καὶ ἐσέτι σκοτώδους· οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο οἱ διοπτῆρες διαγνῶναι ἐπιόντας τοὺς δυσμενεῖς; ubi ipse Suid. exp. οἱ * ἐπιτηρηταὶ, οἱ προφύλακες. Eid. Suidæ διοπτὴρ est etiam οἰκονόμος. [Cf. Ὀπίων.] || Διοπτὴρ, inquit Bud., Specillum, in Hippiatr. Ἐγχυματίζειν δὲ δεῖ διαστόλιον ἐνθέντας, καὶ τὸν δ. μέλιτι χρίσαντας καθιέναι, καὶ παρατρίβειν τὸν τόπον. ["Ad Herod. 440." Schæf. Mss.] || Suidæ Διοπτὴρ est etiam μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος ἐπάλξεων: quod ET Διόπτρα appellatur; sic enim idem Suid. Διόπτρα, μηχανικὸν τεχνούργημα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀπηκρίβουν τὴν τῶν ἐπάλξεων ἐκ διαστήματος ἀναμέτρησιν. Quibus verbis h. e Piside l. subjungit, Ταῦτα πρὸ πολλοῦ τῇ διόπτρᾳ σου βλέπεις. ["Euclid. 562." Wakef. Mss.] Plin. quoque Dioptram appellat, ut 2, 69. ubi dicit terram esse totius mundi mediam, clarissime constare æquinoctii paribus horis. Nam nisi in medio esset, æquales dies noctesque haberi non posse deprehenderunt et dioptræ, quæ vel maxime id confirmant, cum æquinoctiali tempore ex ead. linea ortus occasusque cernatur, et solstitialis exortus per suam lineam, brumalisque occasus. Vide et Ptolemæum et Theonem, itemque Proclum in Astrolabio, qui in l. de Sphæra dicit, Διὰ διόπτρας θεωρία. Et Polyb., (10, 46, 1.) Διόπτρα διαυλίσκους ἔχουσα, Dioptra habens canaliculos quibus visus dirigitur. Διόπτρα, inquiunt VV. LL., præterquam quod est Instrumentum quo geometres ex intervallo propugnaculorum turriumque altitudinem dimensionesque explorat, ut per quadrantem geometricum, baculum Jacob, et cetera id genus. Est etiam instrumentum librandis aquis accommodatum. Vitruv. 8, 6. de perductionibus et librationibus aquarum, Libratur autem dioptris aut libris aquariis, aut chorobate; sed diligentius efficitur per chorobaten, quod dioptræ libræque fallunt. In Pand. quoque fit mentio dioptræ machinæ haustoriæ dicatæ librationibus aquarum. || Galeno διόπτρα, sicut διοπτὴρ supra, est etiam ὁ γυναικῶν διαστολεὺς, Speculum matricis; Instrumentum autem quo anus diducitur, κατοπτὴρ et ἑδροδιαστολεύς. Verba ejus in * Κατοπτὴρ proferam. [Cf. Aët. 16, 105. Jambl. V. P. 246. Schn. Eclog. Phys. 267. Heronis Mechanici Liber de Geodæsia, ap. quem est etiam * Διοπτρεία, a v. * Διοπτρεύω. Διόπτρα, Vitrum, Strabo 12. p. 40. Sieb. * Δίοπτρον, Speculum, Οἶνος ἀνθρώποις δίοπτρον, Alcæus ap. Schn. Lex. Affertur et * Διόπτριον, pro διόπτρα, Specillum chirurgicum, e nullo autem Auctore. * Διοπτρίζω, unde] Διοπτρισμὸς ap. Paul. Ægin. (6, 73.) ubi de Vulvæ apostemate loquitur. [* "Διόπτρισις, Perspectio, Contemplatio, Chrys. Hom. 10. T. 5. p. 41, 17. Ἵνα τῇ συνεχείᾳ τῆς τοῦ λόγου διοπτρίσεως τῆς τοῦ ἀρχετύπου ὁμοιότητος μὴ διαμάρτωμεν." Seager. Mss. * Διοπτρικὸς, unde διοπτρική, sc. τέχνη, Proclo ad Euclid. p. 12. ἡ τὰς ἀποχὰς ἡλίου καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων καταμανθάνουσα: Strabo 2. p. 143, 5. Vide Xyl. ad Plut. 10, 500. Εὐκλείδην γράφοντα τὰ διοπτρικὰ, vulgo * διοπτικά. * "Διοπτὸς, ad Lucian. 1, 332." Schæf. Mss.] "Εὐδίοπτος, Qui pervideri facile potest, Perspicuus, "Oculis s. Visui pervius, Aristot. Probl. Διὰ τί ἡ "θάλαττα εὐδιοπτοτέρα τοῦ ποτίμου, παχυτέρα οὖσα;" [* Διόπτιον, τὸ, Mathem. Vett. p. 109. ubi * Διόπτιον in Cod. Berlin. Signif. est dubia.] A Διόπτομαι est ETIAM Διοπτεύω, i. q. διόπτομαι significans; nam Suid. διοπτεύσων exp. διοψόμενος, κατασκοπήσων: respiciens opinor ad Il. K. (451.) Ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα

θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων. At in Soph. (Aj. 307.) Καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύων στέγος, vertitur Qui cerneret, videret. Citat J. Poll. ex Antiphonte etiam et Critia. [" Markl. Suppl. 417. Zeun. ad Xen. K. Π. 559. 730." Schæf. Mss. Dio Cass. 55, 18. Διοπτεύοντες καὶ ὠτακουστοῦντες. Dem. 929, 20. Διοπτεύων τὴν ναῦν, cf. Διοπεύω. * Διόπτευσις, Ptolem. p. 5. nisi leg. * Διόπτρευσις.] AT Δίοπτος, quod in Lex. Hippocr. Galeni legitur, exponiturque, νεὼς ἐπιμελητὴς, παρὰ τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῇ, mendosum videtur, proque eo debere SCRIBI, Δίοπος, ut ex Erot. patet, qui et ipse in Lex. Hippocr. ait, Διόπῳ, τῷ τῆς νεὼς ἐπιμελητῇ· παρὰ τὸ διοπτεύειν: addens esse vocab. Atticum, usurparique ab Aristoph. ἐν Ἀττικαῖς Λέξεσι, et ab Æsch. in Sisypho, et Eur. Hipp. [Fr. 15. Vales. ad Harpocr. p. 21.] Sed Δίοπος a διέπειν deduco potius quam a διοπτεύειν, cum Erot. Ejusd. cum hoc Δίοπος significationis EST Δίοψ: quod ab Hes. exp. οἰκονόμος, sicut διοπτὴρ a Suida. Ab alterutro autem horum, s. Δίοπος s. Δίοψ, derivatur VERB. Διοπεύω: unde Hes. Διοπεύειν, ἐπιμελεῖσθαι νεώς: nam δίοποι dicuntur οἱ τῆς νεὼς ἐπιμεληταί. [Cf. Διοπτεύω. Etym. M. Διοπεύειν· κατασκοπεῖν. * " Διοπέω, Poëta de V. H. in Fabricii B. Gr. 3, 638." Elberling. Mss. Suid. * " Διοπωπεὺς, i. q. διόπτης, Etym. M." Wakef. Mss.]

Εἰσόπτομαι, s. Ἐσόπτομαι, Inspicio, [Opp. 'A. 2, 608. 657. Nicarch. Epigr. 23, 6. " Brunck. Œd. T. 1295." Schæf. Mss. " Lycophr. 673. sed leg. Ἐπόπτ." Kall. Mss. * Εἴσοψις, i. q. παράδειγμα, Eur. El. 1085.] Εἴσοπτρον SIVE Ἔσοπτρον, Speculum, quia faciei ornandæ gratia inspici solet. Frequentiori in usu est ἔσοπτρον. Anacr. Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει Κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας, Plut. (6, 528.) Ἐσόπτρου κατεσκευασμένου χρυσῷ καὶ λίθοις ὄφελος οὐδέν ἐστιν εἰ μὴ δείκνυσι τὴν μορφὴν ὁμοίαν, Joseph. A. J. Τῶν ἐσόπτρων τὴν λαμπρότητα πολὺ διαυγέστεροι. [" Bergler. Alciphr. 138. Bibl. Crit. 2, 2. p. 128. Porson. Hec. p. 58. Ed. 2." Schæf. Mss.] Ἐσοπτροειδὴς, Similis speculo, [Plut. 9, 525. " Εἰσοπτροειδὴς, Stob. Ecl. 536." Kall. Mss. ** Ἐσοπτρικὸς, Plut. 9, 644. * " Εἰσοπτρὶς, Jacobs. Anth. 8, 169. Toup. Opusc. 1, 450." Schæf. Mss.] Ἐσοπτρίζομαι, Inspicio speculum, In speculo faciem intueor, [Plut. 6, 534. 8, 779. Jambl. Protr. 314. * " Ἐσοπτρισμὸς, Plut. 7, 73. H." Schn. Lex.] Ab Εἰσόπτομαι autem derivatum est ETIAM Εἴσοπτοι, quod J. Poll. (2, 58.) ex Antiphonte citat quidem, sed non exp. Significare certe videtur Εἴσοπτος, Qui inspectus est, Inspici potest. [Ἔσοπτος, Herod. 2, 138.]

Ἐνόπτομαι, Inspicio, s. Video in. Inusitatum verbum, a quo tamen VERBALE [*Ἔνοψις, Themist. Or. 132. p. 177. cf. Plat. de Rep. 6. p. 101. " Jacobs. Anth. 12, 270.". Schæf. Mss. *Ἔνοπτος, Aristot. Probl. 1, 52. " Qui in conspectu est, Schol. Soph. p. 26." Kall. Mss. * " Ἐνοπτικὸς, Boeckh. in Plat. Min. 75." Schæf. Mss.] Ἔνοπτρον, Eur. Speculum: i. q. ἔσοπτρον et κάτοπτρον. Aristot. in Meteorol. ἔνοπτρον vocat etiam Quicquid visum reflectit, ut nubes iridem faciens, ut aqua, Bud. [" Musgr. ad Eur. Hec. 926. Steinbr. Mus. Tur. 1, 311. Porson. Orest. 1110. Hec. p. 58. Ed. 2." Schæf. Mss.] Ἐνοπτρίζω, Speculi in modum illumino, VV. LL. Pass. Ἐνοπτρίζομαι, Intueor velut in speculo, Cyrill. Οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὁρῶσι τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν· οἱ δὲ ῥερυπωμένοι τὸν νοῦν, ἐνοπτρίζονται τὸν διάβολον. [" Ad Lucian. 2, 339. ad Timæi Lex. 258." Schæf. Mss.] Ἐνοπτρεύομαι, Intueor in speculum, Bud. [Schneidero susp. * Ἐνοπτρικὸς, Niceph. Blemmid. 157.]

Ἐπιόπτομαι SIVE Ἐπόπτομαι, Aspicio, Inspicio. Pro Viso s. Inspicio, " s. Circumspicio," accipitur Od. (B. 294.) νῆα ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη. In h. autem l. Il. I. (167.) de legatis ad Achillem mittendis, Εἰ δ' ἄγε, τοὺς μὲν [ἂν] ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων, Eust. exp. ἀκριβέστατα διατηρήσω, διακρινῶ, ἐπιλέξομαι. [Æsch. Pr. 957. Ag. 1255. 1651. " Heyn. Hom. 5, 566. Toup. Opusc. 1, 62. Emendd. 1, 93. Wakef. S. Cr. 3, 190. Jacobs. Anim. 252. Anth. 6, 84.

A Porson. Hec. p. 49. Ed. 2." Schæf. Mss.] Ἔποψις, Inspectio, J. Poll. e Thuc. [7, 71. * Ἐποψία, Gl. Inspectio, Themist. p. 2. Synes. 136. Carmen de St. Theod. 33. " Andr. Cret. 49. Dionys. Areop. 71. 87. 88. 92. 97. 111. 123. 133. 137. 144. Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 134. Facies, Andr. Cret. 134. Superficies, 235." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 530.] Ἐπόψιος Ζεὺς, Inspector Jupiter: ὁ ἐπόπτης, ἔφορος, ἐπίσκοπος, Apoll. Rh. 2, (1124.) Ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ἐποψίου. || Aspectabilis, Qui cernitur, Arat. ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσι, Cernuntur, p. 77. mei Lex. Cic. [Soph. Œd. C. 1600. Ant. 1122. Arat. 81. " Ernest. ad Il. P. 42. ad Eran. Phil. 174. ad Callim. 1. p. 32. 158. Soph. Phil. 1040. Luzac. Exerc. 111. Heyn. Hom. 4, 459. 695." Schæf. Mss.] Ejusd. cum hoc signif. EST Ἐπόψιμος, Qui cernitur, Aspectabilis, [Soph. Œd. T. 1312. " Dawes. M. Cr. 360." Schæf. Mss.] * " Ἀνεπόψιος, Suidæ ἀθεώρητος, " Inaspectabilis, Incontemplabilis, Conspectui no- " stro non patens." [* Πανεπόψιος, Nonn. D. 9, 133. B 32, 19.] Ἐποπτὴρ, ῆρος, ὁ, Inspector, Speculator, Aristot. de Mundo, Φρυκτωριῶν ἐποπτῆρες, Specularii excubitores, [Æsch. S. c. Th. 646. " Ad Diod. S. 2, 362." Schæf. Mss. * " Ἐπόπτριος, Theod. Prodr. 66. 354." Boiss. Mss.] Ἐπόπτης, ὁ, Inspector s. Spectator, Æsch. Pr. (299.) πόνων ἐμῶν Ἥκεις ἐπόπτης, Synes. Ep. ad fratr. Νοῦς φιλόσοφος, ἐπόπτης ὢν τἀληθοῦς. Plerumque ἐπόπται et ἔφοροι, Qui aliquid inspiciunt et censura sua notant. Herodian. 1, (17, 3.) Αἰδούμενος ἔχειν αἰσχρῶν ἔργων σεμνοὺς ἐπόπτας, Veritus ne illorum censura, sua interpellarentur flagitia, Polit. Sed et Operis alicujus inspector curatorque ἐπόπτης dicitur, h. e. ἔφορος καὶ ἐπιμελητὴς, J. Poll.: Athen. (206.) de navi Hieronis, Ἧς καὶ Ἀρχιμήδης ἦν ὁ γεωμέτρης ἐπόπτης. Sacrorum quoque ἐπόπται sunt Inspectores, qui dignitate præcedunt μύστας, h. e. Initiatos sacris, Greg. de Theol. Τοῦτο εἰδεῖεν ἂν οἱ ἐγγυτέρω Θεοῦ, καὶ τῶν ἀνεξιχνιάστων αὐτοῦ κριμάτων ἐπόπται καὶ θεωροὶ, Quibus intueri et contemplari impervestigabilia ejus judicia datum est. Idem, Τί δ' C ἂν εἴποις περὶ Ἠσαΐου καὶ Ἰεζεκιὴλ τοῦ τῶν μεγίστων ἐπόπτου; Cui res maximas intueri Deus concessit. Bud. interpr. Arbiter sacrorum. Utitur et Plut. Alcib. Τοὺς δ' ἄλλους ἑταίρους, μύστας προσαγορεύοντα καὶ ἐπόπτας. Quid autem inter ἐπόπτας et μύστας discriminis sit, Suid. declarat, Οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ μὲν, μύσται, μετὰ ἐνιαυτὸν δὲ, ἐπόπται καὶ ἔφοροι. Videntur autem dici hi ἐπόπται, vel propterea quod eis sacrorum ritus occultiores intueri liceret, vel quod inspicerent et curarent, ut rite peragerentur. Hesychio ἐπόπτης est non solum θεατὴς, sed etiam Ζεύς. Vocabitur autem tunc Ἐπόπτης Jupiter, quia omnia inspicit, unde et ejus ὀφθαλμὸς πάντα ὁρᾷν dicitur. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 485. Valck. Hipp. p. 163. Ἐπιόπτης, Ilgen. Hymn. 611. ad Herod. 754." Schæf. Mss. Hom. Epigr. 12, 1. * Πανεπόπτης, Isid. Pelus. Ep. 2. p. 216. 355. * Παντεπόπτης, Strabo 1, 58. Clem. Alex. Pæd. 3, 8. " Marc. Erem. p. 76. Const. Manass. Chron. p. 92. Nilus Ep. 308. S. Joann. Damasc. D Hymn. in Theog. p. 3. Ed. Par. 1570." Boiss. Mss. " Sic dicitur Filius Dei, Clem. Alex. 239. Clem. Rom. Ep. 1. ad Cor. fin. Polycarp. Ep. ad Philipp. 59. Vide Th. Smith. Epist. Ignat. not. p. 111. Ed. 1709. Oxon." Kall. Mss.] Fem. gen. EST Ἐπόπτις. Valerius autem Soranus libros quosdam suos Ἐπόπτιδας vocavit, qui de Grammatica, ut Turn. se arbitrari scribit, erant: tanquam a mysteriis literarum et doctrinæ, quia initiati primum μύσται vocabantur, post annum ἐπόπται, quod ad inspicienda sacra occulta admitterentur. Gaza tamen interpr. Spectacula: fortasse quoniam ap. Lactantium legit Sicinium Capitonem libros suos inscripsisse Spectacula. Verba Plinii hæc sunt, in præfatione, Quid singulis contineatur libris, huic Epistolæ subjunxi: summaque cura, ne legendos eos haberes, operam dedi. Tu per hoc et aliis præstabis ne perlegant: sed ut quisque desiderabit aliquid, id tantum quærat, et sciat quo loco inveniat. Hoc ante me fecit in literis nostris Valerius Soranus in libris quos Ἐποπτίδων inscripsit. Vale-

rius autem hic, ut idem Plin. testatur, pœnas luit, quod occultum urbis Romæ nomen enuntiasset. [Cornut. c. 34. p. 232.] " Ἐφόπτης, Hesychio θεατὴς, " αὐτόπτης. Sed ἐπόπτης potius dicitur, quod sonat " Inspector." [Sic in Glossis, Ἐφόπτης· Inspector, Conspector: Ἐφοπτεύω· Inspicio: Ἐφοπτευτέοις· Intuendis: Ἐφοψία· Inspectio.] Ἐποπτικὸς, Ad ἐπόπτας pertinens: et ἐποπτικὰ sacra, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται. Ἐποπτικὰ, inquit Bud. 338., dicebantur Ultima initiorum cærimonia; neque enim simul ut initiati erant, spectatum admittebantur. Plut. Demetrio (26.) Εὐθὺς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπασαν ἀπὸ τῶν μικρῶν ἄχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. Plura ad h. l. pertinentia vide ibid. Idem Plut. in Alex. (7.) p. 219. dicit eum μετασχεῖν τῶν ἀποῤῥήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν, ἃς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐ. προσαγορεύοντες, οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλούς. Plato Symp. Secretiora quoque amoris sacra ἐποπτικὰ nominavit, Ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ ἴσως κἂν σὺ μυηθείης, τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ, ὧν ἕνεκα καὶ ταῦτά ἐστιν, ἐάν τις ὀρθῶς μετίῃ, οὐκ οἶδ' ἂν οἷός τ' εἴης: ubi ἐποπτικὰ appellavit Sacratiora et magis mystica: unde ἐποπτικὸν μέρος φιλοσοφίας, ap. Schol. Dionys. Areop. p. 232. ubi et ἐποπτεύειν de mente atque anima dicitur. Vide et Bud. 339. [" Valck. Hipp. p. 163. Potter. ad Clem. 1025. * Ἔποπτος, Kuster. Aristoph. 59." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 365. ult. Athen. 573. sed al. ἄπ. Ἐπίοπτος, Opp. Ἁ. 1, 10. Arat. 25. * " Ἀνέποπτος, J. Poll. 5, 150. sed locus forte corr. * Ἀνεποπτικὸς, Philochor. ap. Bekker. 398." Kall. Mss.] Ἐποπτεύω, Inspicio, Specto. Ἐποπτεύων, inquit Bud. 338., dicitur is qui alicujus rei transigendæ supremam habet inspectionem et potestatem. Appian. B. C. 2. de judicio Miloniano loquens, et Pompeio ejus judicii quæsitore, Ἵνα τε μὴ δείσειαν οἱ δικασταὶ, αὐτὸς αὐτοὺς ἐπώπτευσε στρατιὰν περιστησάμενος. Dicebantur etiam ἐποπτεύειν quibus anno postquam initiati fuerant, inspicere secretiores sacrorum ritus et ceremonias concedebatur. Plut. in Demetr. paulo post verba illa in Ἐποπτικὸς citata, Ἐπώπτευον δὲ τοὐλάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτὸν διαλείποντες. At Aristoph. B. (745.) ἐποπτεύειν usurpavit pro ἑορτάζειν, ut Bud. annotat p. 339.: verba ejus sunt, μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ Ὅταν καταράσωμαι—τῷ δεσπότῃ. ‖ Ἐποπτεύοι Hesych. exp. ὑπολάβοι, νομίζοι: ad quod significatum magis accederet ὑποπτεύοι. [" Ruhnk. Ep. Cr. 152. ad Callim. 1. p. 158. Athen. 223. Wakef. Eum. 220. (224. Abresch. Æsch. 2, 27. Luzac. Exerc. 111. Potter. ad Clem. 1025. Jacobs. Anth. 10, 289. ad Diod. S. 1, 682. Heind. ad Plat. Phædr. 262. Secretiora sacra inspicio, Heyn. ad Apollod. 432." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Ag. 1241. * " Ἐποπτευτέον, Dionys. Areop. p. 16." Kall. Mss.] Ἐποπτεία, ἡ, Inspectio. Præcipue autem de Secretiorum sacrorum inspectione dicitur, ad quam initiati admittebantur anno uno ab initiatione. Plut. (7, 664.) Καὶ τῶν ἐνταῦθα τελετῶν τὰς ἀρίστας, ἐκείνης ὄνειρον εἶναι τῆς ἐ. καὶ τελετῆς, Augustissimas hic ceremonias, illius ritus ac ceremoniæ veluti somnia quædam esse, Turn. Aliud exemplum ex eod. Plut. habes ap. Bud. 338. Suidæ Ἐποπτεία est ἐπίσκεψις. [" Kuster. Aristoph. 70. Potter. ad Clem. 1025. Valck. Hipp. p. 163. Mitsch. H. in Cer. 229. et Præf." Schæf. Mss. * Ἐποπτευτος, unde] " Ἀνεπόπτευτος, Hyperidi in Orat. pro Phryne, est ὁ μὴ " ἐποπτεύσας, Qui non inspexit, arcana nimirum " Cereris sacra: peculiariter enim ἐποπτεύειν dicebantur, Qui anno postquam initiati fuerant, ad " inspiciendos secretiores sacrorum ritus et ceremonias admittebantur. Unde Philochorus, Δημητρίῳ " μὲν οὖν ἴδιόν τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον " ἅμα μυηθῆναι καὶ ἐποπτεῦσαι, καὶ τοὺς χρόνους τῆς " τελετῆς τοὺς πατρίους μετακινηθῆναι. Suid. vero " ἀνεπόπτευτον exp. τὸ μὴ ἐποπτεῦον, Non inspiciens, " Cui inspicere non licet, arcana nimirum Cereris " sacra." [* " Ἀνεποπτεύω, Philochor. ap. Bekker. 398." Kall. Mss. * Ἀντεποπτεύω, unde * Ἀντεπόπτευσις, Gl. Reputatio.] Συνεποπτεύω, Simul inspicio, [" Themist." Wakef. Mss. * " Ἐποπτάω, Sum A ἐπόπτης, Porson. Hec. p. xxiv. Ed. 2." Schæf. Mss. * " Προσεπόπτομαι, Leo Allat. Exc. 187." Boiss. Mss.] " Ἐπώπης, Inspector. Apud Hes. tamen " scriptum est litera ο, non ω: hoc modo, ἐπόπῃ, " ἐπόπτῃ, ἐφορῶντι. Sed cum præcesserit ἐπωπᾷ et " ἐπωπάζει, et alphabetica series quoque poscat illam " scripturam per ω, non dubito, quin ἐπώπῃ ab ipso " Hes. scriptum fuerit." " Ἐπωπάω, ET Ἐπωπάζω, " Inspicio. Ἐπωπᾷ, ἐφορᾷ, ἐποπτεύει. Ἐπωπάζει, " τὰ αὐτὰ, inquit Hes." [Ἐπωπάω, Æsch. Choëph. 691. Eum. 275. 974.]

Κατόπτομαι, Perspicio, simpliciter Video, Cerno, Plato de LL. 2. Τοῦτο ἐν κυσὶ κατόψει, Perspicies s. Cernes. Κατόψεται ex Herod. affertur pro Spectabit. Item κατοψόμενος exp. Exploraturus, Inspecturus, Visurus, Plut. Themist. 221. meæ Ed. Ἠρνεῖτο, καὶ πέμπειν ἐκέλευεν εἰς Ἀθήνας τοὺς κατοψομένους. [Herod. 3, 17. * Κάτοψις, Epicuri Fr. de Nat. 11. col. 7.] Κατόψιος, Oculis subjectus, expositus, Conspicuus. Malit tamen fortassis aliquis interpretari B Oculis oppositus, ut sit compositum e κατὰ et ὄψις. Apoll. Rh. 2, (543.) οὐδέ τις αἶα Τηλουρὸς, πᾶσαι δὲ κατόψιοί εἰσι κέλευθοι. Et ex Eur. Hipp. (30.) κατόψιος Παλλάδος, E regione Palladis. Κάτοπτος, ὁ, ἡ, Conspicuus, Oculis expositus, Thuc. 8, (104.) p. 296. Ὀξεῖαν καὶ γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος, ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι, Ut conspicua non sint. [Plut. 9, 195. Joseph. 1269. Æsch. Ag. 315. " Thom. M. 514. ad Lucian. 1, 332." Schæf. Mss. Κάθοπτος, Hippocr. 497, 20. * Ἀκάτοπτος, Heliod. 6, 14.] " Δυσκάτοπτος, Hesy" chio δυσθεώρητος, Qui spectari vix potest." [* Εὐκάτοπτος, Cyrill. Alex. in Jo. p. 639. * Κατοπτία, Speculatio, Contemplatio, Schneidero dubiæ fidei videtur. * Κατοπτὴρ, Speculator, Æsch. S. c. Th. 36. Chirurgicum instrumentum, Hippocr. 884. Apud Gal. Gloss. exp. ἑδροδιαστολεύς. * Κατοπτήριος, Strabo 9. p. 531=648.] Κατόπτης, ὁ, Speculator, Visor, κατάσκοπος, Hes. Apud Suid. Ἀλλά τις ἴτω κατόπτης ἀπαγγελίαν ἡμῖν σαφῆ τῶν ἐνεστηκότων ποιησόμενος, C ubi ipse exp. * ἐπιτηρητής. Tacitus in simili loquendi genere usurpavit Visor, ut in Ὀπτὴρ annotavi. Utitur et Herod. (3, 17. 21.) teste J. Poll. Ab Aristoph. Jupiter quoque κατόπτης dicitur, quia e cœlis speculatur omnia. Exemplum habes in Διόπτης. [Æsch. S. c. Th. 41. 375. Hom. H. in Merc. 372. " Valck. Phœn. p. 7. Toup. Opusc. 2, 231. ad Herod. 204." Schæf. Mss.] " Κατόπταν, Hes. exp. " κατάσκοπον, Speculatorem. Doricum igitur pro " κατόπτην." Κατοπτεύω, Aspicio, Oculis lustro, Aristot. de Mundo, Τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον χῶρον κατοπτεῦσαι. Κατοπτεῦσαι, inquit Bud. in Lex. suo, Perspicere, Animadvertere, Oculis lustrare. Dionys. H. de Lysia, Κράτιστος δὲ ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι, καὶ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἀποδοῦναι πάθη τε καὶ ἤθη καὶ ἔργα, Polyb. 3, (45, 3.) Συνεγγίσαντες, κατὰ τὸ δίωγμα τῷ τῶν Καρχηδονίων χάρακι καὶ κατοπτεύσαντες, αὖθις ἐξ ὑποστροφῆς ἠπείγοντο, Speculati s. Contemplati, Xen. K. Π. 8, (2, 7.) Ὠτακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν D βασιλέα, Greg. Naz. Κατοπτεύειν τὰ ἅγια, Sancta contemplari, ἐποπτεύειν, Inspicere et lustrare oculis. Pass. κατοπτεύομαι, Videor, A visore et speculatore videor, Soph. (Aj. 829.) Καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος Ῥιφθῶ κυσί. Et Xen. dicit qui faciem fucant ὑπὸ λουτροῦ κατοπτευθῆναι, Deprehendi, Bud. Ibid. dicit ἐλέγχεσθαι. [" Ad Charit. 556. Philodem. 7. Jacobs. Exerc. 2, 166. Wagner. Alciphr. 2, 227." Schæf. Mss.] " Καθοπτεύει, Hes. affert pro " κάθορᾷ. ET Κάθοπτρον pro ἀόρατον: quæ potius " per τ scribuntur." [* Κατόπτευσις, Gl. Inspectio, Speculatio. * Κατοπτευτὴρ, unde * Κατοπτευτήριος, Ad lustrandum aptus, Schol. Eur. Phœn. 240. * Κατόπτευτος, unde * " Ἀκατόπτευτος, Typicum Irenes c. 74." Kall. Mss. * " Προκατοπτεύω, Heliod. 9, 1." Boiss. Mss.] Κάτοπτρον, τὸ, Speculum, i. q. ἔσοπτρον et ἔνοπτρον, Plato, ἡ τῶν κατόπτρων λειότης, Speculorum lævitas, p. 38. mei Lex. Cic.: Plut. de Aud. loquens de iis qui tondentur, Δεῖ τῷ κ. παραστῆναι, καὶ τῆς κεφαλῆς ἅψασθαι, τὴν περικοπὴν τῶν

τριχῶν κατασκοποῦντα, Xen. K. Π. 7, (1, 1.) de Cyri armis, Ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν. [" Bergler. Alciphr. 137. Valck. Hipp. p. 210. Porson. Orest. 1110. ad Lucian. 2, 313. Jacobs. Anth. 8, 169. * Κατοπτροειδής, . Bibl. Crit. 3, 1. p. 80. Valck. Oratt. 330. Diatr. 284." Schæf. Mss.] Κατοπτρικὸς, Specularis : κατοπτρικὴ, a Bud. esse dicitur Pars optices quæ reflexiones deprehendit. Κατοπτρικῶς, Speculari ratione, [Plut. 9, 528. * Κάτοπτρις, ἡ, Speculum, Callim. Lav. Pall. 17. "Brunck. ad Anal. p. 105. Ruhnk. Ep. Cr. 164." Schæf. Mss.] Κατοπτρίζω, Imagines et reflexiones facio in modum speculi ; Imagino, ut Gell. loquitur supra in Ὀπτική. Plut. Κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἶριν, Imaginem iridis reddens ac repræsentans, veluti speculum. Pass. Κατοπτρίζομαι, Speculum intueor, In speculo me contemplor, Diog. L. in Socr. (2, 33.) p. 77. Ἠξίου δὲ τοὺς νέους συνεχῶς κατοπτρίζεσθαι, [3, 39.] Construitur etiam cum accus. et tunc signif. Intueor velut in speculo, Contemplor ceu in speculo, 2 ad Cor. 3, (18.) Ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι. Hes. κατοπτρίζεται, αἰσθήσει φαντάζεται ἢ ὁρᾷ. [" Brunck. Soph. 3, 423. ad Lucian. 2, 313." Schæf. Mss. * Ἐγκάτοπτρον, Eust. 3. p. 81. * " Ἐγκατοπτρίζω, Artemid. 3, 30," Kall. Mss. Philo de 7 Mirac. p. 2. * " Προκατοπτρίζομαι, Prævideo tanquam in speculo, Georg. Alexandr. Vit. Chrys. 167, 3." Seager. Mss.] " Προκατόπτομαι, unde προ" κατοψόμενος, Prius speculaturus et exploraturus," [Herod. 8, 23.] .

Παρόπτομαι, Negligenter video, Inter videndum prætereo, h. e. Negligo : quod et ὀλιγωρῶ dicitur. Unde ap. J. Poll. παρόψονται et παρῶπται. " Παροφθεὶς, " Neglectus, Contemtus, Dem." [133, 18. " Marcellus 56. Paus. 1, 402. ad Lucian. 1, 334." Schæf. Mss. Polyb. 30, 17, 4. Lucian. 1, 289. 3, 586.] Παροπτέος, Negligendus, " Despiciendus," [Lucian. 1, 115. " Menander Fr. 1. Androgyni." Boiss. Mss. " Theod. Prodr. 402." Elberling. Mss. Demosth. 805.]

Περιόπτομαι, Circumspicio. || Contemno, qua in signif. tamen dicitur potius περιορῶ. Thuc. 1, (39.) Ἐπειδὴ ἡγήσαντο ἡμᾶς οὐ περιόψεσθαι, Nos non pro nihilo habituros. ,Aliquanto post, Οὐ περιοψόμεθα κατὰ τὸ δυνατὸν, Non negligemus. Eod. l., Τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἠδικημένους, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν, Non sinemus injuria affici ; potius Non negligemus eos injuriam passos. Hes. quoque περιόψεται exp. καταφρονήσει. " Περιῶφθαι, Neglectum " esse." [" Phryn. Ecl. 186. Lucian. 1, 760. Alciphr. 26. Diod. S. 1, 223. Brunck. Œd. T. 1505." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 7, 3, 2. Ἑλλ. 2, 1, 6.] Unde Περιοπτέος, Negligendus, Despiciendus. Herod. (7, 168.) Περιοπτέη Ἑλλὰς, Habenda neglectui Græcia. ||Item in priori signif. περιοπτέον, Circumspiciendum, " Dispiciendum," Considerandum, Non negligendum, Thuc. Περιοπτέον σφίσι, i. e. περιαθρητέον. [Xen. Λ. 9, 5. " Thom. M. 710." Schæf. Mss.] Περίοπτος, ὁ, ἡ, Qui circumcirca videtur s. videri potest, Conspicuus, * περιθέατος, περίβλεπτος, Isocr. (Archid. 41.) Ἀντὶ δὲ τοῦ περιόπτους [περιστάτους, Corai.] ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν εἶναι, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ κακίᾳ γενησομένους. Hes. περίοπτον, ἐπιφανῆ, * πολυθέατον : Suid., etiam μέγαν, ὑψηλόν. [Plut. Cæs. 16. " Crinagor. 44. Thom. M. 343. Wakef. Ion. 199. S. Cr. 3, 138. 5, 112. ad Diod. S. 1, 639. Jacobs. Anth. 10, 179. Valck. Phœn. p. 208. Act. Traj. 1, 78. Ἐκ περιόπτου, Dionys. H. 5, 172." Schæf. Mss. * Περιόπτως, Plut. Marcello 10.] AT Ἀπερίοπτος, Qui circumspectus non est, Incogitans, Negligens. Thuc. 1, (41.) Οἱ ἄνθρωποι ἀπάντων ἀ. εἰσὶ παρὰ τὸ νικᾶν, Nihil pensi habent præ victoriæ cupiditate. [* Ἀπεριόπτως, J. Poll. 3, 117.] Ad posteriorem autem verbi περιόπτομαι signif. PERTINET Εὐπερίοπτος, Quem contemnere facile est, Contemtibilis, εὐκαταφρόνητος, Suid. in h. l. Ἠισθάνετο γὰρ τὴν τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν εὐπερίοπτον ἐσομένην εἰ δὴ τῆς πρώτης πείρας οἱ ἐπαναστάντες κρατήσειαν : [Polyb. Fr. Hist. 30.] Περιωπὴ, si tamen pro verbali haberi debet, simile

A alioqui τῷ ἐνωπῇ, Circumspectio, Cura, φροντὶς καὶ περίσκεψις, ut a Thuc. usurpari annotat Suid. itemque ab Agathia, Ὁ δὲ Ναρσῆς ἧστο ἐς ὑπερῷόν τι δωμάτιον ἐν περιωπῇ τοῦ πεδίου, i. e. * περισκέψει, Suid. Annotat vero Dionys. H. περιωπὴ in hac signif. a Thuc. usurpatum, esse vocab. γλωσσηματικὸν καὶ ἀπηρχαιωμένον καὶ δυσείκαστον τοῖς πολλοῖς, sicut et ἀκραιφνὲς et ἐπιλογισμὸς et ἀνακωχή. Utitur autem Thuc. 4, (86.) Οὕτω πολλὴν περιωπὴν τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιστα διαφορῶν ποιούμεθα, Attente considerabimus et circumspiciemus. J. Poll. (2, 54.) quoque exp. eo in l. περιάθρησιν. || Frequentius ita vocatur Specula, Locus editus e quo circumjacentia lustrari oculis queunt, s. e quo conspici longe lateque possunt : qualis est e rupe excelsa, σκοπιὰ, ἀκρώρεια, ὑψηλὸς τόπος ἐξ οὗ περιωπίσασθαι καὶ περιβλέψαι ἐστὶ πάντα, ut Schol. exp. Il. Ξ. (8.) Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν : Ψ. (451.) Ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ : Od. K. (146.) Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν, Εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην. B Simocattus ap. Suid. Ἄγτουσι πρὸς τὰ ὑψηλὰ, καὶ περισκοποῦσιν ἔκ τινος μεγίστης περιωπῆς. Dicitur etiam ὁρᾷν ἐκ περιωπῆς, Qui perspicue et aperte omnia cernit velut e specula. Lucian. (3, 425.) Πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. At Chrys. de Sacerd. Τοῦτο ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὄψει περιωπῆς. In VV. LL. ἐκ περιωπῆς exp. etiam Circumspecte. [" Thom. M. 216. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 346. Wakef. S. Cr. 5, 88. Jacobs. Anth. 10, 406. 12, 187. ad Lucian. 1, 493. 670. Heyn. Hom. 6, 519. Ruhnk. Ep. Cr. 225. Toup. Opusc. 2, 214. Eran. Philo 171. ad Thom. M. 101. ad Herod. 607. Boiss. Philostr. 594. * Περιοπὴ, ibid." Schæf. Mss.] Περιωπίζομαι, Speculor, E specula circumspicio. Utitur Schol. Hom. paulo ante in Περιωπή. [* Περιωπέω, i. q. περιωπίζομαι, Philostr. 914.]

Προόπτομαι, Prospicio, Prævideo, [Lucian. 1, 15. " Προοφθεὶς, Prævisus, Planud. Ovid. Met. 15, 135." Boiss. Mss.] UNDE Προοπτέον, Prospiciendum est, C [Herod. 1, 120.] Πρόοψις, ἡ, Provisio, Thuc. (5, 8.) Ἄνευ προόψεως, Ex improviso, μὴ ἀπὸ τοῦ φανεροῦ, κρύφα. [* Προόπτης, Speculator, Polyb. 29, 6, 13. Plut. 7, 458.] Πρόοπτος, ὁ, ἡ, Prævisus s. Provisus, Præcognitus, [" ad Mœr. 329. Herod. 699. Soph. Œd. C. 1440." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 833. * Προόπτως, Epiphan. 1, 1094.] Ἀπρόοπτος, Improvisus, [" Æsch. Pr. 1073. Schol. Opp. Ἁ. 3, 42." Wakef. Mss.] Ἀπροόπτως, Improvise s. Improviso, Ex improviso, De improviso, ἀπροοράτως, ἀπροσδοκήτως, λαθραίως, Herodian. 6, (5, 5.) Ὤιετο διαφόροις ἐφόδοις ἀφυλάκτως τε καὶ ἀ. αὐτοῖς ἐπελεύσεσθαι, Arbitrabatur diversis itineribus imparatos eos nec opinantes oppressurum, [Ælian. H. A. 1, 8. " Schol. Il. Γ. 436. Etym. M." Wakef. Mss. * Προοπτικὸς, Diog. L. 6. p. 551.]

Προσόπτομαι, Aspicio, Intueor, Video ; nam προσόψει e Soph. (Ant. 764.) affertur pro Videbis, [El. 381. * Προσοπτέον, Hippocr. p. 7, 6.] Πρόσοψις, Aspectus, Theophr. Καὶ γὰρ τὸ φύλλον ἔχει καὶ τὸ D μέγεθος, καὶ τὴν ὅλην πρ. E quo Plin., Arbor moro similis, folio, magnitudine, aspectu. Pro Aspectu et facie utitur et Soph. Aj. (70.) σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν, Faciem tuam et os, τὸ σὸν ὄμμα, τὴν σὴν ὄψιν, πρόσωπον. || Prospectus, Thuc. 4, (29.) Οὐκ οὔσης τῆς πρ., ᾗ χρὴ ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν, Cum prospicere non possent qua parte auxilia summitti possent : 2, (89.) Μὴ ἔχων τὴν πρ. τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ, Nisi eminus hostes prospicere queat. Schol. in præcedenti l., qui est p. 132., προσόψεως exp. θεωρίας. [" Lobeck. Aj. p. 229. Thom. M. 753. Musgr. Or. 950." Schæf. Mss. * Προσόψιος, Suid. e Soph. Œd. C. 1600. ubi nunc ἐπόψιος extat. * " Προσόψιον, ad Meurs. ad Pallad. H. L. 1." Boiss. Mss. * Πρόσοπτος, Dor. " Προτίοπτος, ad Charit. 257. Manetho 2, 31. sic enim leg. (vulgo * Προδίοπτος.)" Schæf. Mss. Ἀπρόσοπτος, J. Poll. 1, 117.] Ἀπροτίοπτος, Poët. pro Ἀπρόσοπτος, Quem aspicere et intueri non est, Invisibilis : Hes. ἀπροτίοπτοι, ἀόρατοι. [" Ad Charit. 257." Schæf. Mss. Quint. Sm. 7, 573. 13, 249.

Greg. Naz. 2, 47. 70. Opp. 'A. 3, 159. cf. K. 3, 422.] Δυσπρόσοπτος, Aspectu difficilis, Qui mali et infausti aspectus est, [Plut. Æmilio 12. * " Προσοπτάζω, Nossis Epigr. 7. Valck. Adoniaz. p. 375." Schæf. Mss.]

Συνόπτομαι, Conspicio. Unde συνώφθη, Conspectus s. Deprehensus est. Et συνῶπται, Cognitum et compertum est, Visum et exploratum est. Aristot. Οὐδέν πω συνῶπται μέχρι γε τοῦ νῦν, Cognitum et perspectum est, Bud. Pro Videre, Perspicere, Deprehendere et intelligere accipitur a Polyb. (6, 3, 4.) Διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι, Non mediocri animi intentione et commentatione opus est ei, qui ea intelligere contendit, quæ in ipsa eximia sunt et præstantia. Σύνοψις, ἡ, Conspectus, Polyb. (14, 10, 3.) Ἐβουλεύετο καταστρατοπεδεῦσαι τοῖς Καρχηδονίοις ἐν συνόψει, In conspectu: 1, (4, 1.) Ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν, Quasi In unum conspectum omnia reducere, i. e., Facere ut omnia simul conspiciantur et cernantur, Uno in conspectu proponere. Unde σύνοψις accipitur pro Dilucido compendio, quo res late diffusa, omnis in conspectum simul datur, et breviter ob oculos ponitur. Gal. Εἰς ὀλίγα κεφάλαια συνόψεως ἕνεκα πᾶν ἀθροίσαντες, ubi Bud. Ut compendiosius dicantur; vel, Ut facilius intelligantur, nam et pro Intelligentia accipit Idem ap. Plat. Εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων: annotans eod. modo usurpari a Dionys. Areop. 215. Σύνοψις, inquit idem Bud., Conspectus, Collustratio, quæ est, cum oculis circumspicimus. Polyb. (6, 27, 1.) Τοῦτον τοῦ τόπου τὸ ἐπιτηδειότατον εἰς σύνοψιν ἅμα καὶ παραγγελίαν ἡ τοῦ στρατηγοῦ σκηνὴ καταλαμβάνει. || Suidæ σύνοψις est ἡ κατὰ πρόσωπον ὁμιλία, sicque exp. Idem l. Polybii priorem. [" Compendium, Heyn. ad Apollod. 940. 943. Wyttenb. ad Plut. Mor. Præf. p. xxxviii. Diod. S. 2, 508." Schæf. Mss. Vales. ad Euseb. H. Eccl. 536.] Συνοπτικὸς, Perspicax, Plato, Ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς, διαλεκτικός· ὁ δὲ μὴ, οὔ. Sic Bud., annotans a Dionys. quoque Areop. eod. modo usurpari. || Σ. ὅρος, Compendiose collecta definitio, Universalis et non enucleata, Bud. e Dionys. Areop. [Τὸ σ., Gl. Perspicacitas. * Συνοπτικῶς, Schol. Lycophr. 408. " Marinus Proclo c. 13." Boiss. Mss. " Dionys. Areop. 184. Athan. 2, 66." Kall. Mss.] Σύνοπτος, Conspicuus, Qui conspici et cerni potest, Aristot. Polit. 2, 10. Καὶ νῦν ἔτι δεικνύουσι τοὺς τάφους αὐτῶν, ἀλλήλοις μὲν εὐσυνόπτους ὄντας, πρὸς δὲ τὴν τῶν Κορινθίων χώραν τοῦ μὲν συνόπτου, τοῦ δ' οὐ συνόπτου. Vide et Ἄποπτος. Hesychio σύνοπτος est non solum ὁρατὸς, sed etiam εὐνόητος, Qui facile cognosci et intelligi potest, Perspicuus et dilucidus. [Polyb. 2, 28, 9. 7, 17, 4. 11, 20, 9. " Cattier. Gazoph. 90. Valck. Hipp. p. 165." Schæf. Mss. * Ἀσύνοπτος, Dem. 266. Joseph. A. J. 16, 10, 1. B. J. 7, 6, 1. " Æschines 312, 8." Seager. Mss. * Δυσσύνοπτος, Obscurus, Polyb. 3, 84, 2. 8, 28, 6. " Valck. Phœn. p. 777. Kuster. ad Jambl. 153." Schæf. Mss.] Εὐσύνοπτος, Qui facile conspici et cerni potest. Æschin. (70.) Ὑπόκειται γὰρ τὸ Κιρραῖον πεδίον τῷ ἱερῷ, καὶ ἔστιν εὐσύνοπτον. Utitur et Isæus, teste J. Poll. Alicubi reddi potest, Qui facile videtur et intelligitur, Intellectu facilis, Qui oculis mentis facile comprehendi potest. [* Εὐσυνόπτως, Eust. Od. A. p. 24, 21.] Σύνοπτρον, Hes. exp. σύνοψις ἄστρων: quod nonnulli interpr. Contemplatio siderum; sed videtur alia signif. accipi.

Ὑπερόπτομαι, Despicio s. Despicor, Despectui et contemtui habeo: qua signif. et περιόπτομαι usurpatur, et ὑπεροράω. Unde ὑπεροφθήσομαι, Despectui ero, Contemtui habebor. Construitur autem ὑπερόπτομαι cum gen. [" Pass., Marcell. de V. Thuc. 5." Schæf. Mss. Dionys. H. Antt. 5, 52. * Ὑπεροπτέον, Greg. Naz. Or. 1. p. 30. * Ὑπέροψις, Schleusn. Lex. V. T.] Ὑπεροψία, ἡ, Despectus, Contemtus, Despicientia, Despicatio: quorum utroque Cic. etiam utitur. Chrys. de Sacerd. Ἐπαίνων ὑπεροψία, ut Cic. Despicientia rerum humanarum, pro Contemtus. Idem de Prec. Ἐν ὑπεροψίᾳ τῆς ἡδονῆς καθιστῶσα τὴν

A ἑκάστου ψυχήν. Et ap. Suid. Τὴν πρὸς τὰς κολάσεις ὑπεροψίαν, Despicientiam pœnarum. Aliquando significat Superbiam et fastidium quo aliquis ceteros omnes præ se despicatur et contemnit, i. q. ὑπερηφανία, Herodian. 1, (9, 15.) Βαρὺς γὰρ καὶ ἀφόρητος ἦν ὑ. καὶ ὕβρει, Intoleranda superbia: 5, (1, 14.) Τῶν μὲν εὐπατριδῶν βασιλέων τὸ εὐγενὲς εἰς ὑπεροψίαν ἐκπίπτει, καταφρονήσει τῶν ὑπηκόων ὡς πολὺ ἐλαττόνων, Patritia principum nobilitas sæpenumero in superbiam abit, despectis omnibus velut inferioribus, Bud. Theophyl. Ep. 31. Τὸ Μηδικὸν ὄρνεον ὁ ταὼς καὶ τῶν Μήδων τὴν ὑ. κεκλήρωται, μέγα τι καὶ ὑπέρογκον ἐπὶ τῷ κάλλει φρονῶν. [Thuc. 1, 84. " Wyttenb. ad Plut. 1, 255. ad Anton. Lib. 264. Verh." Schæf. Mss. * Ἀνυπεροψία, Plut. Opusc. 4. p. 19. secundum Stob., sed hodie ὑπεροψία.] Ὑπερόπτης, ὁ, Contemtor, Qui superbe contemnit et despicit, Thuc. 3, (38.) Δοῦλοι ὄντες τῶν ἀεὶ ἀτόπων, ὑ. δὲ τῶν εἰωθότων, Contemtores, καταφρονοῦντες, Schol. Aristot. Eth. 4, 3. Ὑ. δὲ καὶ ὑβρισταὶ γίγνονται: sic B ab Herodiano quoque copulantur ὑπεροψία et ὕβρις. A Suida ὑπερόπτης exp. παρορῶν, h. in l., Ὁ δὲ ὑπερόπτης ὢν τοῦ δικαίου καὶ ὑβριστὴς, ubi observa eand. copulationem. [Lucian. 1, 321. 475. " Jacobs. Anth. 9, 344." Schæf. Mss.] Ὑπεροπτικὸς, Qui contemnere et superbe despicari solet, Isocr. Panath. (95.) Σπαρτιάτας δὲ, ὑ. καὶ πολεμικοὺς καὶ πλεονεκτικοὺς, ubi opp. τοῖς φιλέλλησι, Amatoribus Græcorum: innuens eos despicari et superbe contemnere præ se ceteros Græcos. Lucian. (1, 39.) Καὶ ὅλως ὑ. τινι ἔοικας. Ὑπεροπτικῶς, More eorum qui despicantur et superbe contemnunt, Contemtim. Xen. cum gen. quoque hoc adverbium construit sicut ipsum verbum: Ἑλλ. 7, (1, 7.) p. 361. Ἀναχωροῦντες δὲ ἐκεῖθεν μάλα πάντων ὑ. τῶν ἐναντίων, Cum inde despectis prorsus omnibus inimicis recessissent. [Lucian. 1, 115. 662. 2, 100. " Wyttenb. ad Plut. 1, 230." Schæf. Mss. Ὑπεροπτικώτατα, Adv., Dio C. 396.] Ὑπέροπτος, Prospicuus, Spectabilis, Præ ceteris visendus. Hesychio ὑπέροπτον est μέγα καὶ ὑπὲρ C τὸ μέτρον: itidemque Suid. ὑπέροπτον exp. μεγάλην. Quas expositiones sequendo, hoc ὑπέροπτος derivatum esse dicemus ex ὑπεροφθῆναι, Supra omnes conspici, Eminere præ ceteris omnibus. Alioqui, nisi ap. Suid. ὑπέροπτον suo loco positum esset, h. e. post ὑπεροπτικώτερον, ap. Hes. pro ὑπέροπτον, scr. fortasse quis putaret ὑπέροπλον. Certe ὑπέροπτος ab altera τοῦ ὑπεροφθῆναι signif. sonaret Contemtus, Despectus, Contemtibilis. NAM Ὑπέροπτα, quod adverbialiter usurpatur PRO ὑπερόπτως, a Soph. accipitur pro Contemtim, Superbe despicando, vel, ut Suid. exp., ὑπερηφάνως, in Œd. T. (883.) p. 188, meæ Ed., Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν Ἢ λόγῳ πορεύεται, Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ Δαιμόνων ἕδη σέβων, Κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα. [" Ad Charit. 655. Jacobs. Anth. 8, 214. Strato 28. 35. * Ὑπερόπτιος, ad Charit. 608. Brunck. Antig. 130. * Ὑπεροπτεύω, Valck. Diatr. 284." Schæf. Mss.] Ὑπεροπεὺς, Contemtor, ὑπερόπτης, Hes.: qui etiam exp. ψεύστης: itidemque VERB. Ὑπεροπεύει exp. ψεύδεται: sed addit, ἢ διὰ D τοῦ η, innuens sc., scr. potius esse in ea signif. ἠπεροπεὺς et ἠπεροπεύει.

Ὑπόπτομαι, Suspicor, Dem. (276.) Ὑπόψεσθαι τὸ πρᾶγμα ἐνόμιζε καὶ τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Θετταλοὺς, καὶ πάντας φυλάξεσθαι, Suspicaturos esse, [Plut. Artax. 23.] Ὑποψία, ἡ, Suspicio, Aristid. Φόβος καὶ ὑποψία τῆς πόλεως, Antiphon (648.) Φανερῶς δὲ τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, Plane enim suspicionis vestigia in hunc hominem tendunt, Thuc. 1, (42.) Τῆς ὑπαρχούσης πρότερον διὰ Μεγαρέας ὑποψίας: 4, (27.) p. 131. Γνοὺς τὴν ἐς αὐτὸν ὑποψίαν περὶ τῆς κωλύμης τῆς ξυμβάσεως. Rursum 1. Ὑποψίας πολλὰς παρεῖχε τῇ ζηλώσει τῶν βαρβάρων μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι. Sic Tac. Præbuit plerisque suspicionem conscientiæ. Dem. Ὅταν δὲ εἰς τὸν παῖδα πεπραγματευμέναις μεταφοραῖς ὀνομάτων, αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλῃ: q. l. Bud. sic interpr. Cum vero verborum translationibus longa commentatione excogitatis in puerum utatur, rerum fœdarum nihil ad rem attinentium suspicione eum perstringens. Thuc.

Εἰς ὑποψίαν καθίστη, In suspicionem adducebat, Plut. Themist. p. 224. meæ Ed. Εἰς ὑποψίαν ἐνέβαλον τὸν Θεμιστοκλέα, Dem. Πρὸς ὑποψίαν ἥκειν, Plut. Rom. Εἰς ὑποψίαν ἐνέπεσε, In suspicionem venit, Herodian. 2, (3, 12.) Ἔχον κολακείας ὑποψίαν, Plut. Popl. Ὑποψίαν ἔχων πρός τινας, Suspectus quibusdam, ibid. Ἦν ἐν ὑποψίᾳ τινὶ διὰ συγγένειαν τῶν βασιλέων, Suspectus erat, Herodian. 2, (5, 12.) Ἴστε γὰρ ἔξω πάσης ὄντα με ὑποψίας, Ab omni procul suspicione abesse. Item ἀπολύεσθαι ὑποψίαν, Diluere suspicionem. Plut. de Def. Orac. Ἀπολύεται καὶ ὑπὲρ ἡμῶν πᾶσαν ὑποψίαν καὶ διαβολὴν, Omnem etiam pro nobis suspicionem et calumniam diluit. Et δι' ὑποψίας ἔχειν, Suspectum habere. Greg. Τὸν δὲ δι' ὑποψίας εἶχεν ἡ πόλις, Plut. Artax. Ἐν ὑποψίαις εἶχε τοὺς πρώτους. [" Thom. M. 876. Argum. Aristoph. Vesp., ad Xen. Eph. 263. Wyttenb. ad Plut. 1, 255. ad Anton. Lib. 264. Verh., Ammon. 139. Eran. Philo 174. Cum inf., ad Diod. S. 2, 320. Ἔχειν ὑ., ad Charit. 468. Herod. 9, 99. Δι' ὑποψίας ἔχειν, ad Xen. Eph. 183. Plur., Dionys. H. 2, 775." Schæf. Mss.] "Φιλυποψία, dicitur de Natura quæ ad su-" spicandum promta est," [Schneidero susp.] Ὑπόψιος, Suspectus, ὁ ὑποπτεύεσθαι ἄξιος, ut exp. Il. Γ. (42.) λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον [ἐπ.] ἄλλων, ubi Eust. annotat signif. vel τὸν ἐπονείδιστον καὶ ὕποπτον, ὅν τινες ὑποβλέπονται ὑπόδρα ὁρῶντες διὰ τὸ μῖσος: vel τὸν τοὺς ἄλλους ὑποβλεπόμενον διὰ δειλίαν. Sed addit Eust. quosdam scribere ἐπόψιον, et exponere τὸν ἐν ὄψεσι πάντων ἀσχημόνως φυγόντα. Videtur certe signif. potius Omnibus turpiter esse spectaculo, Digito ostendi ab omnibus. [" Heyn. Hom. 4, 459. 695. ad Eran. Phil. 174. Wolf. Prolegg. xxix." Schæf. Mss. Quint. Sm. 13, 289. Opp. Ἁ. 1, 30. * Ὑποψιαστικὸς, unde * Ὑποψιαστικῶς, Schol. Aristoph. Σφ. 641. Zenob. Prov. 6, 2.] Ὑπόπτης, ὁ, Suspicax, Suspiciosus. Equi quoque formidolosi ὑπόπται dicuntur, semper periculum aliquod subesse quibusvis terriculamentis suspicantes. Schol. Thuc. (6, 60.) Τοὺς ἵππους φασὶ ταρασσομένους ὑπόπτας λέγεσθαι. Sic vero usus est Xen. Ἱππ. (3, 9.) p. 547. Τούς γε μέντοι ὑπόπτας φυλακτέον· οἱ γὰρ ὑπέρφοβοι βλάπτειν μὲν τοὺς πολεμίους ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἐῶσι, τὸν δὲ ἀναβάτην ἔσφηλαν πολλάκις. || Ὑπόπτης a Soph. quoque usurpatur pro Eo qui apparuit et in conspectum venit; nam in Ph. (136.) p. 382. meæ edit. τί χρὴ λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; Schol. exp. φανερὸν γεγονότα καὶ ἐλθόντα εἰς ὄψιν, s. τὸν ὑφ' ἡμῶν κατασκοπούμενον. [" Thom. M. 876." Schæf. Mss.] Ὕποπτος, ὁ, ἡ, Suspectus, Plut. Themist. Ὕποπτος αὐτῷ γενόμενος, Greg. Naz. Ὕποπτα καὶ ἐπίβουλα, Suspecta et insidiosa, Thuc. 6, (75.) p. 221. Ἦσαν γὰρ ὕποπτοι αὐτοῖς οἱ Καμμαριναῖοι, Suspecti eis erant. In Epist. Philippi ap. Dem. Μὴ ὕποπτος γένωμαι τῷ πλήθει. Plut. autem in Galba τὰ ὕποπτα τῆς οἰκίας vocavit Partes ruinosas. Bud. quæ sc. suspectæ sunt, quod minentur ruinam. Τὸ ὕ. Suspicio: frequentissimum ap. Thuc. ut 1. Ἀλλὰ τινος ὑ. γενομένου, Exorta aliqua suspicione. Sic Herodian. 4, (1, 3.) Πολὺ δὲ τὸ ὕ. ἐν ἅπασιν ἐδέσμασί τε καὶ πόμασι, Multum suspicionis in omni cibo ac potu. Rursum ap. Thuc. τὸ ὕ. τινὸς, Suspicio de aliquo concepta, 6, (89.) p. 227. Ἀναγκαῖον περὶ τῆς ἐμῆς διαβολῆς πρῶτον ἐς ὑμᾶς εἰπεῖν, ἵνα μὴ χεῖρον τὰ κοινὰ τῷ ὑ. μου ἀκροάσησθε, Schol. διὰ τὸ ὑποπτεύειν με, Quod suspectum me habeatis. || Ὕποπτος ab eod. Schol. exp. διάφοβος, Formidolosus, 5, (25.) p. 173. Καὶ ἅμα καὶ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ Λακεδαιμόνιοι, προϊόντος τοῦ χρόνου, ὕποπτοι ἐγένοντο. Sed et ibi interpretari Suspecti, nil vetat; omnia enim suspecta formidamus et cavemus. [" Thom. M. 876. Paus. 334. Plut. Alex. p. 19. 24. Schm., Eur. Phœn. 1216. ad Lucian. 4, 179. Suspicax, Scaliger ad Caton. Distich. p. 320. Brunck. et Porson. ad Hec. 1121. Beck. ibid. Brunck. Antig. 1011. Cum inf., Diod. S. 2, 336. Cum inf. et particip., Schneid. ad Xen. Hier. 229." Schæf. Mss.] Ὑπόπτως, Suspiciose, Suspecte, Thuc. 8, (66.) p. 283. Ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες ὑ. προσῄεσαν οἱ τοῦ δήμου, Ita inter se congrediebantur, ut suspectum alter alterum haberet, h. e., A congressibus suspicio non

A aberat. Et aliquanto ante, Διὰ τὸ ἀλλήλοις ὑπόπτως ἔχειν, Eo quod suspectus alter alteri esset: (68.) p. 284. Ὑ. τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος διακείμενος, Suspectus multitudini. Contra in argumento l. 2. Il. Ὑ. πρὸς αὐτοὺς διακείμενος, Suspectos eos habens. E Dem. quoque (381.) Ὑ. ἔχω πρός σε, affertur pro Suspectus tibi sum, itemque pro Suspectum te habeo. Rursum Thuc. 6, (53.) p. 214. Οὐ δοκιμάζοντες τοὺς μηνυτὰς, ἀλλὰ πάντας ὑ. ἀποδεχόμενοι, i. e. Suspiciose, Non sine suspicione. Et paulo post, Ἐφοβεῖτο ἀεὶ καὶ πάντα ὑ. ἐλάμβανε, Suspecta habebat omnia. [" Diod. S. 2, 365. 574. 625. Timæi Lex. 90. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 211. 230. Lips." Schæf. Mss. " Anna C. 56." Elberling. Mss.] Ἀνύποπτος, Qui suspectus non est, Suspicione vacans, Diog. L. Ἐπιβουλεύσειε δ' ἄν τις καὶ τῶν ἀ., Siquidem fieri possit, ut et aliquis eorum, qui tibi suspecti non sunt, insidias struat. Et μηδὲν ἀνυποπτότερος, Non minus suspectus. Quo comparativo et Lysias utitur, teste J. Poll. At Xen. superlativo usus est K. Π. 5,
B (3, 7.) p. 75. Ἀνυποπτότατος ἂν εἴη. Et τὸ ἀ. Suspectum non esse, Suspicione omni vacuum esse, Plut. Ἀνυπόπτως, Sine suspicione, Thuc. 1, (146.) Παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων ἀκηρύκτως μὲν, ἀ. δ' οὔ, Absque caduceo quidem, verum non sine suspicione. Καθύποπτος, Suspectus, J. Poll. (2, 57.) ex Aristoph. [falsa lect. pro καχύπ.] " Καχύποπτος, Suspiciosus, Suspicax, Qui omnia mali suspecta habet, metuens " ne e quavis re aut quovis sermone mala et incommoda oriantur, ut ille ap. Virg. Omnia tuta " timens. Plato de Rep. 3. (p. 409.) Ὁ δὲ δεινὸς " ἐκεῖνος καὶ κ., ὁ πολλὰ ἠδικηκὼς καὶ πανοῦργος, καὶ " σοφὸς οἰόμενος εἶναι, Aristot. Rhet. 2, (13.) de senum moribus, Ἔτι δὲ κ. εἰσὶ διὰ τὴν ἀπιστίαν· ἄπιστοι δὲ, δι' ἐμπειρίαν: plerumque enim senes quavis de re aut quovis de homine malas concipere " suspiciones solent. || Passive etiam exp. Suspectus, et quidem mali, h. e. De quo mala suspicio " est, Plato Phædro (38.) Φύλακάς τε κ. φυλαττομένῳ " διὰ παντός." [Cf. Καχύποπτος. Adamant. Phys.
C 2, 16. " Brunck. Aristoph. 1, 195. (B. 958.) Fr. 279. Heindorf. ad Plat. Phædr. 231." Schæf. Mss.] Ταχύποπτος, Celeriter suspicans, Suspiciosus, Plato, Ὁ δὲ δεινὸς ἐκεῖνος καὶ τ., πολλὰ αὐτὸς ἠδικηκὼς καὶ πανοῦργος. Utitur et Aristot. in 2 Rhet. de senibus loquens, Εἰσὶ δὲ ταχύποπτοι διὰ τὴν ἀπιστίαν: [perperam pro Καχ. * " Ὑποπτίων, (sic,) Jo. Malal. 2, 242." Elberling. Mss. * " Ὑποπτικὸς, Potter. ad Clem. 1025. (276.)" Schæf. Mss.] Ὑποπτεύω, Suspicor, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 29.) Ὑπώπτευε μὲν ὧν ἕνεκα ἐφοίτα, οὐ μέντοι ἠρώτα, Plut. Artax. Τὴν δ' αἰτίαν ὑπώπτευεν· ἐλέγχειν δὲ καὶ ζητεῖν ἐξαδυνατῶν διὰ τὸ γῆρας, Herodian. 1, (9, 13.) Ὑπώπτευον μὲν τὰ λεχθέντα, πιστεύειν δὲ οὐ προσεποιοῦντο, Etsi non de nihilo ea dicta suspicabantur, tamen fidem habere dissimulabant: 5, (7, 1.) Ὑποπτεύουσα τοὺς στρατιώτας ἀπαρέσκεσθαι τῷ τοιούτῳ τοῦ βασιλέως βίῳ, Suspectans militum indignationem. Item Suspectum habeo, 4, (12, 6.) Ἀεί τε πάντες ὑπώπτευεν ὡς ἐπιβουλεύοντας, Omnes habebat suspectos, metuebatque
D ne sibi insidiarentur. Pass. Ὑποπτεύομαι, Suspicio de me est, In suspicionem veni, Suspectus sum, Thuc. Ὑπωπτεύθησαν τῷ δήμῳ ἐπιτίθεσθαι, In suspicionem venerunt, ne in populum grassarentur. Dem. Ὑποπτεύεται κατέχων, Suspicantur eum tenere. Sic Xen. K. Π. 2, (4, 11.) Τὰ μὲν τοίνυν ὅμοια ποιῶν οὐκ ἂν ὑποπτεύοιο, Paus. Ὑπωπτεύετο εὐπορῶν μεγάλων χρημάτων. Rursum Thuc. 6, (99.) p. 228. Οὐδὲ ὑποπτεύεσθαί μου εἰς τὴν φυγαδικὴν προθυμίαν τὸν λόγον ἀξιῶ, Nec suspecta haberi ea quæ dicam, s. in suspicionem venire. || Pro Spero quoque capitur, Chrys. Ὑποπτεύειν μεγάλα τινὰ καὶ θαυμαστὰ περὶ ἡμῶν. || Oculos humi figo, Despicio in terram, Dejicio oculos, Callim. H. (62.) in Delum, δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ Γαῖαν ὑποπτεύοντες, Despicientes in terram. [" Thom. M. 674. Diod. S. 1, 256. 434. Wolf. Prolegg. 253. Casaub. ad Athen. 114. Ruhnk. Ep. Cr. 152. ad Xen. Eph. 263. ad Charit. 267. ad Callim. 1. p. 158. ad Herod. 498. Ὑ. μὴ, Xen. K. Ἀ. 2, 3, 13. * Ὑποπτευτέον, Heyn. Hom. 7, 6." Schæf.

Mss. * Ὑποπτευτὴς, Adamant. Phys. 2, 25. p. 417.] Ὑπόπτευτος, Suspectus, i. q. ὕποπτος: cui sicut opp. ἀνύποπτος, SIC Ἀνυπόπτευτος, illi, Qui suspectus non est, Qui suspectus non habetur: J. Poll. ex Hyperide. Ἀνθυποπτεύω, Vicissim suspicor, suspectum habeo. Pass. Ἀνθυποπτεύομαι, Vicissim de me suspicio est. Thuc. 3. Ὁ γὰρ διδοὺς φανερῶς τι ἀγαθὸν, ἀνθυποπτεύεται ἀφανῶς πῃ πλέον ἕξειν. [“ Dio Cass. 424.” Wakef. Mss. * Καθυποπτεύω, Aristot. Rhet. Alex. c. 5. * Παρυποπτεύω, Tzetz. Ch. 2, 26. * Προϋποπτεύω, Joseph. B. J. 7, 7, 4. * Συνυποπτεύω, Polyb. 14, 4, 8.]

Nomen ὤψ, et varia ejus compp.

POETICUM est Ὤψ, ὠπὸς, ἡ, Oculus. Vel potius in plur. Ὦπες, Oculi: quod et ipsum tamen extra compositionem infrequens est. Nugatur autem Schol. Aristoph., cum ὀπὰς exponens τρώγλας, addit hinc oculos appellari ὦπας, quia sc. sunt ἀνοίγματα: quasi vero non extaret verbum, e quo manifestam videmus ejus derivationem. Videtur autem ὤψ factum ex ὦψαι secunda persona passivi præt. ‖ Ὤψ, itidem ut ὄψις, Aspectus, Vultus, Facies, Il. Γ. (158.) Αἰνῶς Ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν: quo loquendi genere, atque adeo verbis iisd. usus est et Hesiod. (Ἔργ. 1, 62.) Annotat autem Eust. in illum Homeri l., ὦπα vocari non solum Oculos, sed ὅλην τὴν πρόσοψιν. AT Ὤψ, ὦπος, est Nomen proprium Od. A. [429. “ Phryn. Ecl. 206. Theocr. Epigr. 6. Huschk. Anal. 225. Jacobs. Anth. 9, 412. Heyn. Hom. 4, 35. 480. ad Timæi Lex. 91. Herodian. 469. et n. Εἰς ὦπα ἰδέσθαι, Heyn. Hom. 7, 32.” Schæf. Mss. Τοὺς ὦπας, Plato Cratylo §. 57. sed Cod. Wolf. τὴν ὦπα exhibet. Est etiam ap. Etym. M. 158, 41. ὁ ὤψ, et οἱ ὦπες, ap. Aret. Ὄπες, pro ὦπες, οἱ, Lobeck. Phryn. 461.]

De compp. ex ὤψ, Oculus.

Compositorum ex ὤψ significante Oculum s. Aspectum, quædam a nominativo fiunt, eaque vel in posteriore accentum habent, ut Εὐώψ, et Γλαυκώψ, et Λιπαρώψ: vel in priore, ut Κύκλωψ, et Ἕλίκωψ, et Κέρκωψ: quædam a genitivo, ἐκ τοῦ πλαγιασμοῦ, ἤγουν ἐκ τοῦ ὠπὸς, inquit Eust., quæ terminantur in ης, vel ος: in ης quidem, ut Γλαυκώπης, et Κυνώπης, et Εὐώπης: in ος autem, vel oxytona, vel proparoxytona: oxytona, ut Εὐωπὸς, et Σκυθρωπός: proparoxytona, ut Μελάνωπος, et Αἴσωπος. Hunc autem in descriptione eorum, quæ e voce illa composita sunt, ordinem servabo, ea, quæ ad eand. classem pertinent, serie alphabetica disponens. Sed et hoc addo, quædam in ωψ, gen. habere non solum in ωπος, verumetiam in οπος.

Compp. in ωψ terminata, inter se accentu tantum differentia.

Γλαυκώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, Glaucos oculos habens, s. Cæsios: ut γλαυκῶπες δράκοντες. Vide Γλαυκώπης. Ἑλίκωψ, Cui oculi volubiles sunt et versatiles, Cui sunt oculi rotundi. Vide T. 1. c. 1187. Εὐρύωψ, ωπος, et οπος, q. d. Latioculus, Latum habens oculum, Magnum habens oculum: Il. A. (498.) Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων, ubi Eust. vocari tradit vel tanquam μεγαλόφθαλμος sit, διὰ τὸ προνοητικόν: vel quia εὐρὺ βλέπομεν διὰ τοῦ ἀέρος, qui est Ζεύς: vel quia εὐρεῖαν ὄπα habet, utpote * βροντητικὸς et ἐριβρεμέτης, et ἐρισμάραγος. In qua postrema exp. confundit Eust. derivationem ab ὄψ ὀπὸς, significante Vocem, cum derivatione ab ὤψ ὠπός. Alioqui enim statuendus esset alius nominativus pro hac expositione, sc. Εὐρύοψ, per ο, ab Ὄψ, sc. posito pro ὤψ. Ceterum sequendo illud, quod dicit εὐρύοπα vocari Jovem διὰ τὸ προνοητικὸν, possumus exponere Omnia longe lateque sua providentia perlustrantem et gubernantem. Possumus et sic, Ingentibus oculis omnia lustrantem et speculantem. Sciendum est autem afferri et alium NOMINATIVUM, Εὐρυόπης, e quo sit εὐρυόπα ap. Hom. junctum cum Ζεύς: Od. Ξ. (235.) στυγερὴν ὁδὸν εὐρυόπα Ζεὺς Ἐφράσαθ'. Sed et proprium NOMEN Εὐρώπη dicitur quasi εὐρυώπη, ut ex ejusd. Grammatici verbis colligere possumus, quæ in Βοῶπις referam. Hoc certe constat,

A vett. magnam vel potius maximam pulcritudinis partem in oculis statuisse; eosque aliquando a colore laudasse, aliquando a magnitudine, et quidem in feminis præsertim: unde esse non solum illud βοῶπις, sed etiam ἐριῶπις, quod est Nomen proprium Il. N. (697.) ac significatione respondet τῷ Εὐρυῶπις: cujus tamen exemplum non affertur, sicut nec masculini Εὐρυώπης. Sed et Εὐρώπη non sonat aliud quam ἐριῶπις, s. εὐρυῶπις. Ut tamen quædam nomina propria ad allegoriam transferuntur, sic et ista eorum epitheta, ut jam dictum est de εὐρύοπος Κρονίδου, et ut dicetur de βοώπιδος Ἥρας appellatione. [“ Εὐρώπη, Brunck. Soph. 3, 389. ad Dionys. H. 1, 119. * Εὐρώπεια, Valck. Phœn. p. 792. ad Moschum p. 342. * Εὐρωπήϊος, ad Herod. 542. * Εὐρωπαῖος, ad Diod. S. 2, 644. Dionys. H. 1, 7. * Εὐρώπιος, Eur. Ion. 1609.” Schæf. Mss.] Εὐώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, Pulcros habens oculos, Qui est pulcro aspectu, s. pulcra facie. Et generalius, Pulcer. Sed annotat Eust. 1389. εὐῶπες non necessario dici, qui sunt

B καλοὶ vel quæ sunt καλαὶ τοὺς ὦπας, sed et qui sunt tales oculis intuentium: ut apparet, inquit, ex hoc loco, Χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ σπανίων. Intelligit enim Eust. eand. esse utriusque nominis rationem, sc. εὐῶπες et εὐόφθαλμοι, ideoque h. l. citat. Idem e Soph. (Ant. 530.) affert, εὐῶπα παρειὰν, i. e. Pulcram aspectu: et alibi e Lycophr., εὐῶπες κόραι. Ceterum in VV. LL. male scriptum est Εὔωψ. [“ Wakef. Ion. 1633.” Schæf. Mss.] “ Ἤνοψ, Sonorus, Vocalis: Hes. ἤνοπα, πάνυ “ εὔηχον, λαμπρὸν, διαφανῆ, Lucidum, Perspicuum. “ Il. Π. (408.) λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ:” [Σ. 349. Od. K. 360. Cf. Νῶροψ.] Κέρκωψ, compositum e κέρκος, Cauda, et ὤψ, Oculus, Aspectus, ut dictum est. Vide supra inter compp. e Κέρκος, T. 2. c. 147. Κύκλωψ, compositum e κύκλος significante Orbem, s. Orbicularem formam, et ὤψ significante Oculum. Dicti sunt autem Cyclopes quidam Siciliæ incolæ, quibus vasta et plane gigantea corporis moles erat: ut vel e Polyphemi descriptione discimus. Κύκλωπας appella-

C tos fuisse testatur Hesiod. Θ. (144.) οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ. Sic autem et Theocr. (11, 31.) Polyphemum inducit de se hæc dicentem, Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρὰ, Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι. Sed et ap. Virg. dicunt qui excæcarunt hunc Polyphemum, et telo lumen terebramus acuto Ingens: quod torva solum sub fronte latebat, Argolici clypei, aut Phœbeæ lampadis instar. Homerus tamen unoculum natura fuisse Polyphemum non dicit, ut annotat Eust., qui etiam restringit Hesiodi dictum ad tres illos Cyclopes, quorum ille ibid. nomina commemorat, Βρόντην, et Στερόπην, et Ἄργην: quos et perhibet dedisse Jovi tonitru, et fabricatos esse fulmen. Sed plura de his non solum Poëtæ verumetiam Historici commemorant, necnon Poëtarum Enarratores, ac præcipue Eust., qui etiam tradit quendam δριμέως ἤτοι γλυκέως usum esse nomine κύκλωψ genere fem. ἐπὶ ὄψεως, dicentem κύκλωπα κόρην. Apud eund. Eust. LEGITUR Συγκύκλωπες pro

D Cyclopum socii. [Vide p. 5453-4.] Κυκλώπειος, ὁ, ἡ, Cyclopeus, Cyclopicus, Ad Cyclopem pertinens, Κυκλώπειος βίος, Cyclopica vita Proverbialiter, pro Vehementer effera ac barbara, quæ neque legibus neque disciplina civili constet, neque religione deorum gubernetur: qualem describit Hom. Od. I. sub persona Polyphemi. Ita quidem Erasmus; sed ego ei nequaquam assentiens, dico Κυκλώπειον βίον significare Beatam vitam et minime laboriosam. Ac quamvis eorum feritatem et barbariem Hom. testatam reliquerit, in Proverbio tamen non respici ad eum Hom. l., quibus illam describit, sed ad ista ejusd. Poëtæ verba, quæ eod. habentur l. (108.) de Cyclopibus, Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν, Ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, Πυροὶ καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι, κ. τ. λ. Pro me autem facit Strabo l. 11. qui de Albanis loquens, postquam dixit, Ἀλλὰ τἀγαθὰ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα ἅπαντα φύεται, καθάπερ οἱ στρατηγήσαντές φασί, subjungit Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον. Mihi tamen videor

Κυκλώπειος βίος in alio etiam sensu legisse ap. Maximum Tyrium, aut quempiam alium : sicut et Aristot. dicit κυκλωπικῶς θεμιστεύων παίδων ἠδ' ἀλόχου. Proverbialiter ETIAM Κυκλώπειος δωρεὰ, SEU Κυκλώπειον δῶρον, γέρας, ξένιον dicitur, ut in nomine Ξένιον docui, itidemque utendo genitivo loco possessivi nominis, Κύκλωπος δωρεὰ, etc. proprie de iis, qui in beneficii loco ducunt, quod damnum, quo afficere quempiam cogitant, in aliud tempus differant. Hujus autem Proverbialis dicti originem declaravi in Ξένιον, T. 2. c. 1125. In VV. LL. habetur et FEM. Κυκλωπεία, ubi affertur ex Eur. (Herc. F. 15.) Κυκλωπεία πόλις pro Mycenis : necnon ex Epigr. κυκλωπεῖαί τε Μυκῆναι. || Κυκλώπειον, τὸ, Mons Libyæ, si Etym. credimus. Apud Strab. autem legimus Κυκλώπεια quædam σπήλαια habentia labyrinthos, ἐφεξῆς τῇ Ναυπλίᾳ: sed hæc ab aliis Cyclopibus nomen acceperunt. AT VERO Κυκλώπιον cum ι solo, ex Aristot. affertur H. A. 4. pro illo quod albicat in oculo, quod Albuginem oculi quidam dixerunt, ambiens pupillam. [* " Κυκλώπεια, Titulus Odysseæ, Philostr. 248. not. 86." Kall. Mss.] Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, Cyclopea, Cyclopica : ἑστίαι, Epigr. Κυκλωπικὸς, Cyclopicus, Cyclopes referens, et illis similis aliqua in re. Κυκλωπικῶς, Cyclopice, Cyclopum more, Aristot. Eth. 10. c. ult. Καὶ ζῇ ἕκαστος ὡς βούλεται, κυκλωπικῶς θεμιστεύων παίδων ἠδ' ἀλόχου : sunt autem verba Homeri, ea quæ subjungit Aristot. illi adverbio κυκλωπικῶς. Λιπαρὼψ, ῶπος, ὁ, ἡ, Pinguem faciem habens s. delibutam. Apud Athen. autem (146.) quidam λιπαρῶπα τράπεζαν, i. e. Mensam, vocavit τὴν λιπαράν. Μονὼψ, ῶπος, qui soluta oratione μονόφθαλμος, Unoculus, Eur. (Cycl. 644.) μονῶπα παῖδα γῆς Polyphemum appellavit, cui unicum fuisse oculum, dictum fuit in Κύκλωψ: [ibid. 21. Ἵν' οἱ μόνωπες ποντίου παῖδες θεοῦ, Κύκλωπες, οἰκοῦσ' ἄντρ' ἔρημ' ἀνδροκτόνοι.] Μουνὼψ pro eod., ut μοῦνος pro μόνος, unde accus. Μουνῶπα, ap. Æsch. Pr. (803.) p. 49. meæ Ed., τόν τε μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπῶν ἱπποβάμον', οἳ κ. τ. λ. " Μὼψ, Hesychio Qui puros quidem oculos habet, " non tamen acutum cernit. Talis fere μύωψ." " Νὼψ, Hesychio est ἀσθενὴς τῇ ὄψει, Qui visu est " imbecilli, pro quo supra μώψ : idem fere ac μύωψ." [* Νωπέω, verb. Ionicum, i. q. δυσωπέω, Ion Athenæi 604. ἐνωπήθη. Νενώπηται, Hesychio est καταπέπληκται, τεταπείνωται. Vide Lobeck. Phryn. 190.] Νυκτάλωψ, Luscitiosus, s. Lusciosus : vide Νύξ. Dictum est autem de hac voce νυκτάλωψ et T. 1. c. 158. in Αἱμαλώψ, [et T. 2. c. 1101.] " Νώροψ, ab aliis exp. " λαμπρὸς, Splendidus : ab aliis ὀξύφωνος, ἔνηχος, " Argutus, Sonorus. Priorem expositionem Plut. " (8, 617. 766.) sequitur, νώροπα exponens διαυγῆ " καὶ λαμπρὸν, quoniam quem uno in loco νώροπα " χαλκὸν dicit, alibi αἴθοπα χαλκὸν nominat Hom." [" Ad Il. B. 578. A. 16. Wakef. Herc. F. 782. Heyn. Hom. 4, 327. * Πολύωψ, Jacobs. Anth. 11, 163. Paul. Sil. 67." Schæf. Mss.] Τυφλὼψ, Cæcus, i. q. τυφλός. Sonat autem ὁ τυφλὸς τοὺς ὦπας, quæ adjectio supervacanea est: qualis tamen in multis compp. spectatur. [* Φαίνωψ, gen. φαίνοπος, Manetho 4, 239. Fem. * Φαινῶπις, 177. * Φίλωψ, i. q. φίλος, Hes. * Φοβερὼψ, Orph. H. 69, 8. 10.]

SCIENDUM EST autem in quibusdam ambiguum esse accentum, e quibus est Αἱμαλώψ: invenitur enim et αἱμαλὼψ, et αἱμάλωψ. Quod autem ad cetera compp. attinet, hanc in ωψ terminationem habentia, suis singula locis reperientur.

Compp. terminata in ώπης, quorum feminina desinunt in ῶπις.

Ἀγανώπης, Qui blandis est oculis, q. d. Qui blandum tuetur, loquendo Poëtice. FEM. Ἀγανῶπις, de quo T. 1. c. 816. Animadvertendum est autem multo usitatius esse in hujus terminationis compp., nomen fem. quam masculinum. Βοώπης, Bovinos oculos habens, i. e. Propemodum accedentes ad magnitudinem bovinorum oculorum. Sed afferuntur exempla duntaxat FEM. Βοῶπις, quod ap. Hom. frequens est Epith. Ἥρας, Junonis : Il. A. (568.) ἔδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη, (551.) Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη. Sonare autem βοῶπις i. q.

A μεγαλόφθαλμος, testatur et Plut. (7, 196.) Τῷ μεγάλῳ ποδὶ βοέῳ λέγουσιν· ὡς βοῶπιν ὁ ποιητὴς τὴν μεγαλόφθαλμον, καὶ βουγάϊον, τὸν μεγάλαυχον. Quoniam autem laudabantur magni oculi, ideo exp. etiam εὐόφθαλμος quæ est pulcris oculis. Possumus autem reddere et Quæ pulcro est aspectu. At vero qui μελανόφθαλμος exp., nullam hujus suæ expositionis rationem afferunt : cum alioqui laudatos fuisse et nigros oculos a veteribus, notissimum sit. At vero Κλυμένην ab Hom. Il. Γ. (144.) vocatam βοῶπιν tradiderunt quidam non tam διὰ τὸ εὐωπὸν, quam propterea quod τρανέστατα ἐνέβλεψε : utpote μόνη κατανοήσασα τὴν ἐσομένην τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴν, ὅτε Ἀλέξανδρος ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα. Idem Gramm. ait hoc epith. βοῶπις esse μυθικῶς quidem in laudem Junonis, διὰ τὸ κατὰ βοῦν μεγαλόφθαλμον : unde esse ETIAM Εὐρώπη, Nomen proprium : at vero consideratam Junonem tanquam aërem, videri ita denominari ἀπὸ τῆς βοῆς, sc. διὰ τοὺς ἀερίους ἤχους. Sed et Hes. βοῶπις exp. etiam μεγαλόφωνος, Cui magna
B est vox, Quæ valde est vocalis. In qua exp. confundit derivationem ab ὄψ ὀπὸς significante Vocem, cum derivatione ab ὢψ ὠπὸς, ut Eust. quoque facere in Εὐρύωψ, admonui suo loco. Γλαυκώπης, i. q. γλαυκὼψ, de quo supra, [Eust. Od. A. p. 17, 7.] FEM. Γλαυκῶπις, Cæsios oculos habens, ap. Hom. passim Minervæ Epith., de quo dictum fuit antea, T. 1. c. 858. Ἐριώπης, i. q. βοώπης. [Ἐρίωπα et ἐριώπεα, Maximus 32. 543.] Et FEM. Ἐριῶπις, i. q. βοῶπις: hic enim particula ερι indicat itidem Magnitudinem. Sed transiit Ἐριῶπις et in Nomen proprium, quod habetur Il. N. (697.) et O. (336.) Εὐρυώπης, vide in Εὐρύωψ. Εὐώπης, i. q. εὐώψ. Affertur autem ab illo εὐώπης vocativus εὐῶπα e Soph. [" Lobeck. Aj. p. 274. Brunck. ad Œd. T. 189." Schæf. Mss.] FEM. Εὐῶπις, Quæ pulcris est oculis, Quæ pulcra est aspectu : εὐώπιδα κούρην. [" Lobeck. l. c. Wakef. Ion. 1633. Jacobs. Anth. 9, 113. Toup. Opusc. 2, 68. Brunck. l. c." Schæf. Mss. * Κοιλώπης, Nicander Ἀ. 442. * " Κοιλωπὴς, ad Timæi
C Lex. 169." Schæf. Mss.] " Κοιλῶπις, Cava aspectu : " Suidæ βαθεῖα, afferenti ex Epigr. (Anal. 2, 13.) " Ἴδρις ἀνὴρ κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσατο πέτρην." Κυνώπης, Qui caninis oculis est, e quo intelligitur, impudentibus, Qui canino est aspectu. FEM. Κυνῶπις, vide T. 1. c. 520. 521. Λευκώπης, Albus aspectu, Qui intuentium oculis albus apparet. FEM. Λευκῶπις, Alba aspectu. Scio tamen in VV. LL. reddi, Habens oculos albos ; sed cum mea interpr. consentit exp. quam dat Hes. NOMINI Λευκωπίας : exponens λευκὸς ὀφθῆναι. Ὀξυώπης, VEL Ὀξυωπὴς, Acutos habens oculos, Qui est acuti visus. Eust. illius Ὀξυώπης exemplum istud affert, Ἐπεὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἦν ὀξυώπης: quorum verborum Auctorem non nominat ; sed is est Athen., aut qui ab eo loquens inducitur, (249.) ubi de iis, qui διονυσιοκόλακες vocabantur, scribit, Οὗτοι δὲ προσεποιοῦντο μήτε ὀξὺ ὁρᾷν παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐπεὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἦν ὀξυώπης. Apud Eund. legitur ille comparativus ὀξυωπέστερος, (75.) Εἰ ὁ Λυγκεὺς ἐγένετο ὥσπερ ἐγὼ, ὀξυωπέστερος
D ἂν ἐγεγόνει παρὰ πολὺ τοῦ ὁμωνύμου. Et Alex. Aphr. Probl. Οἱ ὑδροποτοῦντες ὀξυωπέστεροι. Superlativus autem ap. Aristot. et Lucian. (2, 768.) dicentes αἰετὸν esse ὀξυωπέστατον, Acutissimi s. Acerrimi visus, Acutissimam habere oculorum aciem. Sed in VV. LL. Ὀξυωπὴς duntaxat habetur, et quidem expositum etiam, Visum acuens, Visus aciem excitans ; sed absque ullo hujus signif. exemplo, cui tribuuntur ille comp. et superlativus : Eust. contra fecit τοῦ Ὀξυώπης duntaxat mentionem, eosdem illi ascribens. Habet et J. Poll. ὀξυωπής. [" Valck. Adoniaz. p. 221. Brunck. Œd. T. 189. Ὀξυωπέστερον, Aristoph. Fr. 242." Schæf. Mss.] Ὀξυωπέω, Sum acutis oculis, Est mihi acuta oculorum acies, Acutum cerno, Basil. Hexaëm. Περὶ τὴν ῥέουσαν ταύτην φύσιν ὀξυωπούντων, [" Thom. M. 763." Schæf. Mss. " Synes. 140. Clem. Alex. 113." Wakef. Mss.] Ὀξυωπία, Acuta acies oculorum, Acumen oculorum, Acutus visus, Aristot. Probl. 4, 3. Ὁμοίως ἀμφοτέροις τὰ ὄμματα πρὸς ὀξυωπίαν βλάπτονται. Ὀξυωπίας, terminatione

differens ab ὀξυώπης, significatione cum eo convenit. A [* "Περιωπὴς, de Amore, Fabric. Exc. B. Gr. 1. p. 125." Kall. Mss. Orph. Arg. 14. Ἔρως, sed Hermann, recepit * Πυρσωπὴς, post Ruhnk. * Πολυωπὴς, Nicander Ἀ. 323. 450. * Πολυωπέτις, Maximus 584. αἴγλη.]

"Ἐλλοπὶς, Hesychio εὐόφθαλμος, χαροπὴ, Pulcris "s. Cæsiis prædita oculis. AT Ἐλλοπῶ, Idem exp. "ἀγαθὴν, Bonam." "Πανωπήεσσα, Perspicua, ex "Epigr." [Anal. 1, 165.]

COMPOS. autem in ώπη terminata, sunt fere Nomina propria mulierum, UT Εὐρώπη, quod quomodo exponi possit, dictum fuit supra in Εὐρύωψ. Adde autem illis, quæ ibi annotavi, hoc quoque, nimirum videri εὐρώπη dictum quasi εὐρυώπη: ET Σινώπη, ITEM Μερώπη ap. Pind.

At COMPP. in ωπὴ oxytona, duo tantum nunc mihi occurrunt, sc. Ἐνωπὴ ET Περιωπή. Est autem ἐνωπὴ Aspectus, Conspectus: unde est ἐνωπῇ, Il. E. (374.) pro In conspectu, Coram, Palam, velut adverbialiter positum, ὡς εἴτι, vel ὡσεί τι, ut malo, κακὸν ῥέζουσαν B ἐνωπῇ: ubi Eust. ait ἐνωπὴν significare τὴν ὄψιν et τὴν ἐν φανερῷ θέαν. Ab Eod. alibi exp. πρόσοψις. "Ἐνωπῇ, Hes. adv. exp. ἐν ὄψει, φανερῶς." ["Ruhnk. Ep. Cr. 287. Heyn. Hom. 5, 72." Schæf. Mss.] AT VERO Περιωπὴ, Locus editus, e quo prospici longe lateque possit: unde exp. Specula. Atque ita utitur et Hom. Od. K. (146.) Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον εἰς περιωπήν. Sic Il. Ξ. (8.) Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν. Vide alia supra post Περιόπτομαι: cujus si verbale esse velimus περιωπὴ, quod tamen duriusculum est, fuerit potius prima signif. illa, quam ap. Thuc. habet, ut sc. significet Ipsam circumspiciendi actionem; sed metaphorice ille usus est. [Sed præter hæc duo compp. legitur * Ἐπωπὴ, Vultus, Æsch. Suppl. 548. ITEM] "Ἐσωπὴ, Aspectus," [Opp. Ἀ. 4, 358. * "Προσωπὴ, Jacobs. Anth. 11, 143." Schæf. Mss.]

Compp. in ωπος terminata, partim oxytona, partim proparoxytona.

Αἴσωπος, Æsopus, Nomen quidem proprium, sed C cujus tamen Eust. tanquam appellativi derivationem afferat: scribens παρὰ τὸ αἴθω αἴσω, significante λάμπω, et παρὰ τὸν ὦπα, dici Αἴσωπος, per antiphrasin. [* "Αἰσωποποίητος, Huschk. de Archiloch. 207." Schæf. Mss.] Ab Αἴσωπος autem considerato tanquam Nomine proprio fit ADJ. Αἰσώπειος, Æsopicus: ut Αἰσώπειος μῦθος, Æsopica fabula. Sic Αἰσώπειος φόρτος, quod Proverbialiter dictum docet Eust. ["Burmann. ad Phædr. init. Αἰσ. μῦθοι, Burgess. Præf. ad Dawes. p. xvi. Wessel. Obs. 127." Schæf. Mss.] Ἀμφισωπὸς, ὁ, ἡ, Undique conspicuus, patens: * περιωπὸς, περίβλεπτος, Hes. Etym. Ἀντωπὸς, Adversis oculis intuens, Oculos adversos tenens in aliquid, ἀντίος τοῖς ὄμμασιν, Hes.: Nonn. (Jo. 244, 7.) ἔδρακεν ἔνδοθι τύμβου Ἀντωποῖς βλεφάροισι κενήριον. Exp. etiam λαμπρὸς ab Hes. A Suida autem ἀντωπὸν exp. Coram, E regione, Ex adverso: in hoc Agathiæ loco, Νῦν δὲ ἀντωπὸν ἠρέμα εἰς τοὐπίσω ὑποχαζόμενος. [Eur. Iph. A. 584. "Ad Charit. 747. 751. Wakef. Herc. F. 498. Jacobs. Anth. D 6, 128. 9, 407. 11, 395. Agathias 57. Pierson. Veris. 52. Koen. ad Greg. Cor. 13." Schæf. Mss.] Citatur ex eod. Nonno, ET Ἀντωπὶς alia inflexione, ut ἅλμη, [75, 26. sed ibi legitur ἀντώπιδος ἅλμης, et in Dionys. 6, 76. ἀντώπιδι Μήνῃ: nominat. igitur est * Ἀντῶπις, ιδος, ἡ, cujus masc. est * Ἀντώπης s. * Ἀντωπὴς, Manetho 4, 166. 336. "Ad Charit. 748. 751." Schæf. Mss.] Ἀντώπιος: quemadmodum (Nonn. Jo. 148, 4.) ἀντώπιος ἄστρων, pro Obtuens astra: et ex Eod. ἀντώπιον ὄμμα, pro Adversus oculus. ["Wakef. S. Cr. 3, 73." Schæf. Mss.] Habebis autem paulo post et alia in ωπιος derivata. Ἀντωπέω, Obtueor, Contra intueor, Dionys. de Cæl. Hier. Καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς * ἡλιοτεύκτοις αὐγαῖς ἀντωπεῖν ἀκίνδυνον. ["Biogr. Platon. in Bibl. der Alten Liter. 5, 6." Boiss. Mss. "Ad Charit. 748. Wakef. S. Cr. 4, 143. Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss. * "Ἀντωπία, Obtutus, Method. 107." Kall. Mss. * Ἄωπος, Apollon. Lex. 481. * Βαρυωπὸς, unde] "Βαρυωπέω, Visu "sum gravato, i. e. Ægre et difficulter cerno, Visu "sum hebetiore et obtuso, i. q. ἀμβλυωπέω, Gen. "48, (10.) de Jacobo sene, Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲ αὐτοῦ "ἐβαρυώπησαν ἀπὸ τοῦ γήρως, καὶ οὐκ ἠδύναντο βλέ"πειν:" [Ἐβαρυώπησαν, Hesychio ἐβαρύνθησαν, ἀσθενεῖς ἐγένοντο οἱ ὀφθαλμοὶ, Suidæ βαρεῖς ἔσχον τοὺς ὀφθαλμούς.] "Βαρυόπτομαι, in VV. LL. statuitur "thema aor. ἐβαρυώπησαν; sed crasso errore: is "enim est a th. βαρυωπέω." [Idem error extat in Schleusneri Lex. V. T.] Εἰσωπὸς, q. d. εἰς ὦπα, s. ὦπας ἔχων, In oculis s. conspectu aliquid habens, s. Ante conspectum: ut Il. O. (653.) Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, pro ἐν ὄψει ἔσχον, quas antea habebant κατὰ νῶτον. Vide Eust. Affertur autem et ex Apoll. Rh. (2, 751.) Εἰσωποὶ, ἀνέμοιο νέον λήγοντος, ἔκελσαν, pro Obversi vento. [Arat. 122. sed in v. 72. perperam * Ἰσωπός.] Εὐρωπὸς, Latus, potius Aspectu latus, et q. d. Qui oculis intuentium latus apparet, s. amplus: ut εὐρωπὸν σπήλαιον, opp. τῷ στενωπός: de quo dicetur in Στενός. Ceterum si sequi velimus Eust., εὐρωπὸς dicetur ἀπὸ τοῦ εὐρύνειν τοὺς ὦπας, i. e. πλατύνειν, sicut στενωπὸς versa vice ἀπὸ τοῦ στενοῦν. || Ab Hes. εὐρωπὸν exp. non solum πλατὺ, sed et σκοτεινὸν, Tenebricosum. Affertur autem ex Eur. (Iph. T. 626.) χάσμα εὐρωπὸν, cui l. fortassis convenire hæc signif. possit. Εὐωπὸς, i. q. εὐώψ supra; sed ille nominativus usitatior est hoc. ["Wakef. Ion. 1633. Toup. Opusc. 2, 68." Schæf. Mss. Piscis genus, Opp. Ἀ. 1, 256. Ἄλλους δ' εὐωπούς τε καὶ αὐλωποὺς καλέουσιν. * Κακωπὸς, unde * Κακωπίη, Apollon. Lex. 387.] "Κατωπὸς, i. q. κατηφὴς s. κατώ"βλεψ, Qui oculos dejicit et in terram defigit, Qui "vultu e mœrore est dejecto, Hippiatr. Κατωπὸς δὲ "γίνεται καὶ λελυπημένος. Alibi, Ὀφθαλμοὺς ἔχουσιν "ὑποδεδυκότας καὶ κατωπούς." "Κατωπιάω, Oculos "dejicio, Vultum demitto, Aristotel. H. A. 8, (24.) "Τό, τε νυμφιᾷν καλούμενον, ἐν ᾧ συμβαίνει κατέχε"σθαι ὅταν αὐλῇ τις, καὶ κατωπιᾷν: pro quo paulo "post dicit κατηφεῖν, Demisso vultu mœrere. Hes. "quoque κατωπιάσαι exp. κατηφῆσαι." [Quint. Sm. 3, 133.] "Κοιλωπὸς, Cavus, affertur ex Eur." [Iph. T. 263. * Μεγαλωπὸς, Opp. K. 2, 177.] Μελάνωπος, Nomen proprium: quod et ipsum tamen ab ὤψ deducitur. Sed pro appellativo existimo potius SCR. Μελανωπὸς, quam Μελάνωπος. Fuerit autem Μελανωπὸς, Niger aspectu, Qui intuentium oculis niger apparet, [Marc. Sid. 64.] Ead. enim expositionis forma utendum censeo in hoc nomine, qua usus sum in Λευκώπης: pro quo etiam non dubito, quin fuerit DICTUM Λευκωπὸς, sicut Μελανωπός. [* Μονωπὸς, Unoculus, Callim. Fr. 76. sed ibi editum est μόνωπος.] "Νεωπὸς, Qui juvenili facie est, Juvenis, "Hes." Ὀξυωπὸς, Cui sunt acuti oculi, i. q. ὀξυώπης supra, sed minus usitatum. "Πολύωπον, Hesychio "πολυόμματον, Multoculum: item πολλὰς ὀπὰς ἔχον, "Multa habens foramina: quod et πολύοπον. Apud "Hom. oxytonως, Od. X. (386.) πολιῆς ἔκτοσθε θα"λάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ, Schol. πολλὰς "τρύπας ἔχοντι, Multa habenti foramina:" ["Planud. Ovid. Met. 7, 87. λίνα." Boiss. Mss. * "Πυρσωπὸς, Flavus, Marcell. Sidet. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 19." Kall. Mss. * Σκολιωπὸς, Manetho 4, 78. * Φοβερωπὸς, Orph. Fr. 8, 8.] AT Μέτωπον et Πρόσωπον cum suo comitatu vide infra.

Compp. in ωπιον vel ωπιος terminata.

Ἐνώπιον ET Κατενώπιον, Adverbia, In conspectu, Coram, Plut. Probl. Rom. Καὶ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ, μάλιστά πως εἶναι δοκεῖ τοῦ Διὸς ἐνώπιον. Apud Paul. Apostolum frequens est hujus adverbii usus, et quidem additum habentis gen.: ut ἐνώπιον ἀνθρώπων, τοῦ Θεοῦ, Coram hominibus, Deo. Sic ἐνώπιον πάντων, Coram omnibus, In conspectu omnium. Et ap. Jo. Ἐ. τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Item Κατενώπιον ap. Paulum, pro eod. (2 Cor. 2, 17.) κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, Coram Deo, In conspectu Dei. At HOM. Κατενῶπα, SEU Κατένωπα dixit, syncope facta, ut quidam Gramm. putarunt, e κατενώπια, pro In faciem, Il. O. (320.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κατενῶπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων, ubi Cam. Contra illos versis oculis. Sed quidam voluerunt hic ἐνῶπα esse pro ἐνωπὴν, per metaplasmum;

quod si quis admittat, ei fuerit SCR. κατ' ἐνῶπα: ut A sc. sit pro κατ' ἐνωπήν. Suid. κατενῶπα exp. εἰς πρόσωπον, respiciens ad istum Hom. l., ut opinor, Hes. κατεναντίον, et κατ' ὄψιν: at Auctor brevium Scholiorum, κατ' * ἔνοψιν. Affertur autem et ADJ. Ἐνώπιος, pro In conspectu positus, Ex adverso positus, Adversus, ex LXX.: Exod. 23, Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ, pro eo quod vulgo, Locutus est Dominus Moysi facie ad faciem: ut dicimus, Ils ont parlé face à face. Eust. ἐνώπιος ab ἐνωπὴ formari ait, sed quomodo eand. formationem ceteris eod. alioqui modo terminatis dare potest? [" Toup. Append. in Theocr. p. 17. coll. 16. Theocr. 22, 152. Musgr. Andr. 959." Schæf. Mss.] || Utitur porro Hom. voce Ἐνώπια, ut nomine substantivo, in signif., cujus exempla ex eo duntaxat afferuntur, sc. pro Parietibus domus qui sunt e regione januæ, vel potius ad utrumque ejus latus, quod prætereuntium oculis expositi sint. Od. X. (121.) Τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο Ἔκλινεν ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, ubi Eust. ait esse τοὺς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους. B Usus est idem Poëta et Il. Θ. (435.) Ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, ubi parietes interpretantur, inquit Cam., vicinos ostio, qui hoc aperto resplendescant, admisso lumine. Vide plura ap. Eust. de his ll., quibus non eand. omnino expositionem tribuit: vide præterea et Hes. [" Heyn. Hom. 5, 491. 6, 415. ad Dionys. H. 2, 672. Toup. Opusc. 2, 48. Valck. Hipp. p. 204 Oculi, Musgr. ad Phœn. p. 221." Schæf. Mss.] J. Poll. autem e Tragœdia annotat ETIAM Προνώπια ET Ἀνώπια, pro iis quæ ante ostia, et pro iis quæ supra ostia essent, ut scribit Cam.: Pollucis autem verba sunt, postquam dixit Ἐνώπια παμφανόωντα esse Homero τὰ ἐντὸς τῶν θυρῶν, Οἱ δὲ τραγῳδοὶ Προνώπια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν· καὶ Ἀνώπια, τὰ ἄνω· ἀπὸ τῶν ὠπῶν. Hes. προνώπια esse ait τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, ut ἐνώπια sunt τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. Idem προνώπιον exp. τὸ προκείμενον, οἷον πρόθυρον. Quidam interpr. Ἀνώπιον, Locus editior et a conspectu semotus. Ad C alteram autem vocem quod attinet, in ea fit syncope; dicitur enim Προνώπιον pro Προενώπιον, ut testatur Eust. quoque [Il. A. p. 82, 35=62, 14. B. p. 312, 14=236, 14.] qui etiam exp. πρόσχημα ap. Eur. (Hipp. 374.) χώρας Πελοπίας προνώπιον. In VV. LL. scribitur προνώπιον esse Quicquid ad fores primum occurrit, ut Vestibulum. Cam. ap. Eur. Hipp. προνώπιον ait exponi πρόθυρον, Vestibulum: in Bacchis AUTEM (639.) προνώπιος significare Foris obversans. [" Προνώπιος, ad Dionys. H. 2, 672. Heyn. Hom. 6, 415. Musgr. Andr. 959. Valck. Hipp. p. 204. Προνώπιον, ibid. Musgr. ad v. 374. ad Charit. 250. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 81. ad Dionys. H. l. c. * Προνώπειον, ad Charit. l. c." Schæf. Mss.] AT VERO Προνωπὴς ap. Eur. uno quidem in loco exp. a Schol. ἔξωθεν τοῦ * προνωπείου θαλάμου, Alc. (85.) Ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον, Στείχει προνωπὴς, ἐκπεσοῦσα δεμνίων: in altero autem l., qui est in Andr. (729.) Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ, exp. εὐκατάφορος, et ἕτοιμος, et πρόχειρος: item εὐ- D χερὴς et προπετής. Quinetiam significari illa voce dicitur ὁ εἰς τοὔμπροσθεν φερόμενος ἀναιδής. Cam. autem ita, Προνωπὴς in Alc., quæ jam ad lucem amittendam tenderet; nam et Νὼψ, ut interpretantur, Debilem et deficientem, lumine sc., significat: sed Proclivitatem s. Pronitatem vocabulum notat: ut in Andr., Ἄγαν προνωπὴς etc. [" Wakef. Alc. 141. 184. Trach. 976. S. Cr. 2, 71." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 242.] " Προνώπως, * προτεταμένως, Hes. Cui " subjungit, προνενευκὼς, προπετὴς, ἕτοιμος, πρόχειρος, " Propendens, Præceps, Promtus, Paratus: quæ " expp. conveniunt potius nomini προνωπὴς s. προ- " νώπιος: unde προνώπιον exp. et * προεκκείμενον, " Propendens, Promtum et cuivis expositum." " Πρό- " πωνα, Hesychio εὐκρατῆ, εὔφημα: item πρόχειρα, " ἕτοιμα, ἀνεμπόδιστα." [Leg. Πρόνωπα.] Ut autem ad Ἐνώπιον revertar, sciendum est ejus signif. sequi et ADVERB. Ἐνωπιδίως, SIVE Ἐνωπαδίως: utraque enim scriptura extat ap. Hom. Od. (Ψ. 94.) Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα, ubi Eust. quoque utramque scripturam agnoscens, ait ἐνωπαδίως fieri ex ἐνῶπα, unde esse κατενῶπα in Iliade. Exp. autem κατ' ὄψιν: addens sensum esse, ἄλλοτε μὲν περιεργότερον * ἐντρανίζουσα καὶ κατασκοποῦσα ἐπεγίνωσκεν, ἄλλοτε δὲ ἠγνόει: sed cum habeamus ὄψει in eod. Hom. versu, dure videtur ἐνωπιδίως exponi κατ' ὄψιν. Bud. ita, Cum ad vultum oculos intenderet, clare cernebat Ulyssem esse. Exp. certe ἐνωπιδίως adverbio ἐναργῶς, item ἄντικρυς, ab Auctore brevium Scholl. Itidemque ap. Hes. LEGITUR Ἐνωπῶς expositum ἐμφανῶς: quod Ἐνωπῶς aliquis forsitan pro illo Ἐνωπιδίως scriptum esse suspicetur, s. Ἐνωπαδίως. [* Ἐνωπαδὶς, Apoll. Rh. 4, 720. 1415. 1507. * Ἐνωπαδὸν, Quint. Sm. 2, 84. cf. Schol. Apoll. Rh. 4, 720.] " Ἐνωπίως, Suidæ ἔμπροσθεν, In conspectu, Ante." [* " Ἀντενώπιος, Const. Manass. Chron. p. 76. 77." Boiss. Mss.] " Προενώπια, ET Προσενώπια, Hesychio " ἔμπροσθεν, Ante oculos." [* Ἐνωπὶς, i. q. θεράπαινα, Etym. M.]

Ἐξώπιος, Extra conspectum positus, A conspectu remotus, s. Ab oculis, Eur. Suppl. (1038.) ἡ δόμων ἐξώπιος Βέβηκε πηδήσασα: Alc. (549.) Ἡγοῦ σὺ, τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους Ξενῶνας οἴξας. [" Brunck. Aristoph. 1, 131. Kuster. 223. Wakef. Alc. 557. Aristoph. Lys. Argum. Musgr. Andr. 959." Schæf. Mss.]

Μετώπιον vide infra post Μέτωπον.

Παρώπιον, τὸ, Quod oculis circumponitur. Sed peculiariter Quod oculis equorum circumponitur. Παρώπια, inquit Cam., Objecta quædam ob oculos equorum, ἀνθήλια a quibusdam vocata. Hæc ille: recte ap. J. Poll., unde hæc sumsit, LEGENS Ἀνθήλιά, NON κανθήλια: cum illam scripturam et Hes. comprobet. Dicit autem J. Poll. fuisse τὰ παρὰ τοὺς ὦπας τῶν ἵππων προβλήματα. Quidam autem exp. Coria quæ ambiunt oculos equorum: necnon una voce Ocularia equorum. Existimantur autem eadem fuisse VOCATA Ἀνθήλια, quod adversus solem equorum oculos defenderent; eodemque modo quidam ἀνθήλια Diosc. appellasse tradunt Partes quasdam herbarum, florem a solis injuria munientes; idque Interpretes non intellexisse qui verterint Flosculum. [" Παρώπιον, Lobeck. Aj. p. 346." Schæf. Mss.] " Παρώπαλα, Hes. e Libro περὶ Ἱπποτροφίας affert, " pro τὰ περὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς. Forsan παρώπανα scr., " et παρὰ pro περὶ, ut eadem sint quæ παρώπια, h. e. " τὰ τοῖς τῶν ἵππων ὀφθαλμοῖς παρατιθέμενα δέρματα: " intellige autem equorum pavidorum, qui subitis " visis exterrentur." " Παρώπανος, Eid. est ἐμβρόν- " τητος, Attonitus." Παρωπίαι, Oculorum minores anguli, qui ad tempora spectant: ut et oppositi, qui sc. ad nares sunt, ῥαντῆρες vocantur. Gorr. Vide J. Poll. [2, 71. Vide Παρωπίας.] Παρωπὶς, itidem pro Eo quod oculis s. faciei circumponitur: Παρωπὶς, inquit J. Poll. (2, 53.) ἡ καλουμένη τῶν γυναίων προσωπίς: ubi hoc NOMEN Προσωπὶς sunt qui pro eo accipi putent, quod vulgo appellatur Cachenez. At Cam. παρωπίδα, inquit, J. Poll. quasi Personam quandam muliebrem esse ait. Ὑπώπιον, τὸ, q. d. Suboculare, Quod subjacet oculis. Ὑπώπια, inquit Cam., Ossa juxta nasum, subjecta oculis. Apud Hom. tamen Il. M. (463.) Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, exp. simpliciter τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη, et πρόσοψις. Ὑπώπιον, Sugillatio sub oculo: Species ecchymomatis. Fit autem e plaga sanguine sub oculum effuso. J. Poll. definit τὰ ὑπὸ τοὺς ὦπας τῶν πληγῶν ἴχνη, Quæ sub oculis apparent plagarum vestigia. In VV. LL. ὑπώπια, Sugillata, Partes circa oculos percussionibus contusæ et lividæ. Sed in seqq. exemplis videmus esse Ictus quos quis accipit, cum contunditur et sugillatur. Aristoph. Σφ. (1386.) Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια. Diog. L. Menedemo, Ἐν δὲ ταῖς ζητήσεσιν οὕτω μάχιμος ἦν ὥσθ' ὑπώπια φέρων ἀπῄει. Verum ὑπώπια interdum dicuntur generalius de Qualibet parte corporis sugillata s. contusa plagis, Schol. Aristoph. (Ἀ. 551.) Suid. || Ὑπώπια, Calli qui oriuntur in manibus eorum qui assidui sunt in opere, Suid. || Ὑπώψιον, Thapsia,

'Diosc. (4, 157.) fortasse quod sugillationibus et contusionibus medeatur. [" Phryn. Ecl. 236. Heyn. Hom. 6, 353. Herodian. 469. et n. Toup. in Schol. Theocr. p. 211. (2, 88. ubi olim * 'Επώπια.)" Schæf. Mss. Hippocr. Intern. Affect. c. 13. Athen. 97. 424. Dio Cass. 79. p. 913. Philemon Lex. p. 105. * 'Υπώπιος, Gl. Lucidus.] Apud Hes. Ὑπωπὶς pro Thapsia itidem. Ὑπωπιάζω, Sugillo eam faciei partem quæ est sub oculis, vel faciem. Aut generalius etiam, Sugillo aliquam corporis partem, et plagis contundo: ut solebant et pugiles pugnis et cæstibus. Diog. L. Νικοδρόμον ἐξερεθίσας τὸν κιθαρῳδὸν ὑπωπιάσθη, Sugillatus est in facie, Bud. Item metaph. ap. Aristoph. Εἰρ. (541.) civitates dicuntur ὑπωπιασμέναι, Bello male acceptæ, et vexatæ, atque adeo afflictæ, in quibus cladium vestigia tanquam plagarum appareant. Paul. quoque metaphorice dixit se ὑπωπιάζειν et δουλαγωγεῖν suum corpus, 1 ad Cor. 9, (27.) pro Domare et subigere reluctans, quasi contundendo validis ictibus. Sed ibi legitur etiam ὑποπιάζω, necnon ὑποπιέζω. || Ὑπωπιάζειν, Obtundere aures alicujus, Luc. 18, 5. Ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με. [" Phryn. Ecl. 206. Brunck. Aristoph. 1, 34. Wakef. S. Cr. 5, 121. T. H. ad Plutum p. 403. ad Lucian. 1, 461. Ruhnk. ad Timæi Lex. 169. De quant., ad Mœr. 71." Schæf. Mss.] Ὑπωπιασμὸς, Sugillatio, Contusio alicujus partis corporis, quæ fit ictibus. Et metaphorice, sicut ὑπωπιάζειν in l. quem e Paulo citavi. Eust. Καὶ σώματος ὑπωπιασμὸς μεταφορικῶς ὁ κατὰ σύντηξιν. [" Boiss. Philostr. 402." Schæf. Mss.]

Composita ex ὤψ in ιας desinentia.

[* "'Αμβλυωπίας, i. q. ἀμβλυωπὸς, Suid." Kall. Mss.] Λευκωπίας vide supra post Λευκώπης. Μετωπίας, qui Latine Fronto, i. e. Qui lata est fronte: vide post Μέτωπον. 'Οξυωπίας vide post 'Οξυώπης. Παρωπίας huc fortasse referendum est; nam ab hoc nominativo singulari videtur esse pluralis παρωπίαι ap. J. Poll. Καὶ οἱ μὲν πρὸς τῇ ῥινὶ (κανθοὶ,) ῥαντῆρες καὶ πηγαὶ, ὅτι καὶ ἀπ' αὐτῶν τὸ δάκρυον ἔρχεται· οἱ δὲ ὑπὸ τοὺς κροτάφους, παρωπίαι.

De COMPP. ex οψ priore syllaba futuri ὄψω.

At vero Ἄοψ pro Cæco, aliaque, de quibus supra, non ab ὤψ, sed potius ab οψ priore syllaba futuri ὄψω existimo derivari: sicut Eust. NOMEN Αἰθίοψ esse ait ab αἴθω et ὄπτω ὄψω. Si tamen suspectum non sit ὄψ pro ὄψις, possint et inde deduci.

Compp. in ωπον terminata.

AT VERO Μέτωπον ATQUE Πρόσωπον, Substantiva sunt: in quibus hic ponendis ad signif. latius patentem respexi. Est autem Μέτωπον, τὸ, Frons. Sonat autem μέτωπον q. d. Pars faciei quæ est post oculos; perinde est enim ac si diceretur τὸ μετὰ τοὺς ὦπας. Nec vero necesse puto credere cum Etym. positam hic esse præp. pro præp., sc. μετὰ pro ὑπέρ: et vocari μέτωπον quasi ὑπέρωπον. Eod. enim sensu dicitur τὸ μετὰ τοὺς ὦπας quo τὸ ὑπὲρ τοὺς ὦπας. Hesiod. Θ. (143.) Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ, Il. Ο. (101.) ἡ δ' ἐγέλασσε Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέοισιν Ἰάνθη, Ψ. (396.) Θρυλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι. Observa autem utrobique itidem ἐπ' ὀφρύσι post μέτωπον: sed et in aliis ll. eadem verba legisse mihi videor. Utuntur porro hac appellatione et prosæ Scriptt. Lucian. (1, 372.) in Dialogo Charontis et Mercurii, et aliorum, dicenti Menippo, Βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; respondetur a Mercurio, Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. Habetur autem paulo ante, Ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, cui subjungitur, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων. Quinetiam ut Contrahere, et contra Remittere s. Laxare frontem dicunt Lat., pro quo et Exporrigere, ita Gr. τὸ μέτωπον ἀνασπᾶν, χαλᾶν: quorum utrumque ap. Aristoph. legitur. Ad illud autem ἀνασπᾶν τὸ μέτωπον pertinet dictum Amphidis Comici ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν, pro σεμνοπροσωπεῖν. || Plin. in Μετωποσκόπος vertit μέτωπον Faciem, ut videbis paulo post. || Μέτωπον τῆς νεὼς, Frons navis, metaphorice vocatur Ejus prora. Vide Μετωπηδὸν, 'Αντιμέτωπος. || De muro quoque μέτωπον Herod. dixit, Cam. || Μέτωπον

A in acie, Frons, ap. Thuc. Xen. et ceteros Historicos, Xen. ('Ιππαρχ. 4, 9.) Τὸ μέτωπον μηκύνειν τῆς τάξεως, Explicare frontem aciei, et porrigere, Bud. Vide et μῆκος φάλαγγος in libello de Vocabulis Rei militaris. Dicitur autem et ἐπὶ μετώπου ἰέναι de agmine quod exporrecta fronte incedit. Itidem ἐπὶ μετώπου ἄγειν. Item ἐν μετώπῳ παρατάξασθαι, Xen. 'Ελλ. 2, (1, 14.) Παρετάξαντο ἐν μετώπῳ ὡς ἐς ναυμαχίαν. || Μέτωπα dixit Gaza, in interpretatione libri Cic. de Sen., in vitibus, pro Articulis unde oculi exeunt: i. e. Gemma, ut annotat Bud. afferens hæc illius verba, Ὥσπερ ὑπὸ μέτωπα τῶν κλημάτων ἀνέφυγεν ὁ καλούμενος ὀφθαλμός. || Μέτωπον, de Contignationibus asserum, in VV. LL. sine Auctore et exemplo. [" Markl. Iph. p. 19. Musgr. Ion. 188. Cycl. 226. Jacobs. Anth. 9, 101. 114. 12, 81. Heyn. Hom. 5, 185. 7, 150. Ruhnk. Ep. Cr. 74. Herod. 697. Metaphor., Rittersh. ad Oppian. p. 169. De loco, Boiss. Philostr. 621. De exercitu, Coray Theophr. 320. Conf. c. πρόσωπον, Jacobs. Anth. 11, 124. Plur., 9, 249. Τὸ μ. κόπτειν,
B ad Charit. 347. 'Επὶ μετώπου, 627. Heraclid. Sinop. Ep. 1. Plur., Jacobs. Anth. 9, 249." Schæf. Mss. Il. Π. 70. κόρυθος.] Μετωποσκόπος, Frontis inspector. Uno verbo, Frontispex; nec enim dubitarim hoc composito uti, cum similia extent in Lingua Latina. Plin. tamen usus est Gr. vocabulo, et quidem ipsum interpretans, 35, 11. ubi scribit de Apelle, Imagines adeo similitudinis indiscretæ pinxit, ut incredibile dictu Apion Gramm. scriptum reliquerit, quendam e facie hominum addivinantem, quos μετωποσκόπους vocant, ex iis dixisse aut futuræ mortis annos, aut præteritæ. Animadverte autem hic Plin. μέτωπον vertisse non Frontem, sed Faciem: tanquam sc. pars in hoc nomine μετωποσκόπος ponatur pro toto. In VV. LL. exp., Qui hominis ingenium dijudicat e fronte, indeque futura auguratur. Habetur autem Metoposcopus et ap. Suet. Vespasiano: Quo quidem tempore ajunt metoposcopum, a Narcisso Claudii liberto adhibitum ut Britannicum inspiceret, constantissime affirmasse, illum quidem nullo modo,
C ceterum Titum, qui tunc prope astabat, utique imperaturum. [" Clem. Alex. 261." Wakef. Mss. * Μετωποσώφρων, Porson. Præf. ad Hec. p. xxxix.] 'Αντιμέτωπος, ὁ, ἡ, Oppositam frontem habens, Xen. ('Ιππαρχ. 3, 11.) de decursu militari i. e. περὶ ἀνθιππασίας loquens, Ταύτης γὰρ τῆς θέας τό, τε ἀντιμετώπους προσελαύνειν ἀλλήλοις, γοργὸν, τό, τε διελάσαντας κ.τ.λ. Item naves ἀντιμέτωποι, Quarum frontes inter se sunt oppositæ. Et ἀντιμέτωπος, Suarum navium frontes aliis oppositas habens. Xen. 'Ελλ. 4, (3, 11.) 'Αλλ' ἀντιμέτωπος συνέρραξε τοῖς πολεμίοις, Aciem obvertit Thebanis, Cam. Dicitur autem μέτωπον metaphorice de navibus, ut Frons a Latinis: de qua signif. admonui et supra. [" Planud. Ovid. Met. 15, 162." Boiss. Mss.] " Διμέτωπος, Bifrons. At " δ. παρασκευὴ ex Appiano (2, 755.) affert Bud. pro " Anceps munitio. Ubi metaph. est: de qua vide " in Μέτωπον." [* " 'Επιμετώπιος, Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss.] Εὐρυμέτωπος, Latam frontem habens, Hesiod. Θ. (291.) ὅτε περ βοῦς ἤλα-
D σεν εὐρυμετώπους. Sic autem et Lat. quidam Poëta dixit de bove Spatiosa cornua fronte, ad hoc epith., ut suspicor, alludens. Sed homo quoque dicetur εὐρυμέτωπος, qui alio nomine μετωπίας. J. Poll., Εὐρυμέτωπος, ὁ καὶ μετωπίας, ὡς 'Αλκιβιάδης. Est autem εὐρυμέτωπος, Jovis etiam epith. Ἰσομέτωπος, Parem frontem habens, de acie dictum. Apud Xen. 'Ελλ. 4, (5, 16.) ἰσομέτωποι, Exæquata fronte, Cam. [* " Μεγαλομέτωπος, Etym. M." Wakef. Mss. * Πλατυμέτωπος, Ælian. H. A. 12, 19. * " Προμέτωπος, Erot. v. Φοξοί." Boiss. Mss. * " Προμέτωπον, Suid. v. Κῆπος." Dindorf. Mss. * " Προμετώπειος, Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. * " Προμετώπιος, Anna C. 232. 275. 393." Elberling. Mss. * Ταυρομέτωπος, Orph. H. 44, 1. * " Ὑπερμετώπιος, Etym. M. 212. Suid. v. Βρέγμα." Boiss. Mss.] Μετωπηδὸν, adv. Adversa fronte, Adversis frontibus. Quidam vero et Adversis rostris, pro eod., ut Thuc. 2, (90.) 'Απὸ σημείου ἑνὸς ἅφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς, μετωπηδὸν ἔπλεον, Adversa fronte navigabant. Ubi Schol,

scribit μετωπηδὸν πλέειν, esse κατ' εὐθεῖαν πλέειν, quod prora vocetur μέτωπον: fuerit igitur μετωπηδὸν ἔπλεον, Proras obvertebant hostibus. Vulgo autem redditur, Naves dirigebant, propter illam exp. Scholiastæ, dicentis esse κατ' εὐθεῖαν ἔπλεον. Affertur autem in VV. LL. et ex Herod. (7, 100.) M. τρέψαντες, pro In frontem dirigentes. Sed suspicor scr. στρέψαντες, et dici μετωπηδὸν στρέψαντες, ut a Thuc. 'Επιστρέψαντες τὰς ναῦς μετωπηδὸν ἔπλεον. Quid si vero dicamus μετωπηδὸν in illo quoque Thuc. l. cum ἐπιστρέψαντες jungi? Ceterum legitur et κατὰ μέτωπον pro μετωπηδόν. Itidem autem frontes navibus tribuit Virg., junctisque feruntur Frontibus. [" Ad Charit. 627. ad Herod. 549." Schæf. Mss. * Μετωπαδὸν, Opp. K. 2, 65. Nonn. D. 5, 65. Plut. 10, 30.] Μετωπίας, ὁ, Fronto, Cui frons est lata, ut dicitur fuisse Alcibiadi. Vide Εὐρυμέτωπος. [J. Poll. 2, 43.] Μετώπιον, τὸ, i. q. μέτωπον, Frons, μεσόφρυον: utriusque significationis meminit et J. Poll., i. e. Interstitium inter supercilia. Utroque enim modo exp. Il. Λ. (95.) Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ Νύξ', οὐδὲ στεφάνη, κ. τ. λ. Sic et Π. (739.) βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο, Ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ: quibus subjungit, 'Αμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος. Vult autem Eust., μετώπιον, si accipiatur pro μέτωπον, esse dictum ead. forma qua ἐνώπιον: vel esse derivatum a μέτωπον, sicut ἴχνιον ab ἴχνος: nequaquam autem esse dimin. Affertur autem μετώπιον pro μέτωπον et ex Hippocr. de Superfœt. [" Suid. v. Μέτωπον." Boiss. Mss. " Anna C. 328." Elberling. Mss.] || Μετώπιον a nonnullis dictum fuit Galbanum, Diosc. (1, 71.) Eod. nomine vocatum fuit et Unguenti quoddam genus in Ægypto, quod Hippocr. Αἰγύπτιον μύρον appellavit, ut scribit Gal. Lex. Hippocr. atque sic appellatur propter galbani mistionem. Nam lignum, inquit, in quo galbanum enascitur, μετώπιον vocant. Est igitur μετώπιον tum Arboris, tum Succi ex ea manantis nomen. Hæc Gorr. Annotatur autem ex eod. Diosc. μετώπιον pro Quodam oleo ex amaris nucibus confecto, cui adhibebatur galbanum. [Dicitur et * Νέτωπον, Hippocr. 1227.] AT VERO 'Υπερμετώπιον Cam. existimat posse verti Frontale. [A Schneidero agnoscitur.] Μετωπὶς, ίδος, ἡ, Fascia qua devinciebatur frons: Hes. ait esse ἰατρικὸν ἐπίδεσμον, Medicinalem fasciam. [* Μετωπίδιος, Phrynichus Bekkeri p. 52. Lobeck. Phryn. 557. " Jacobs. Anth. 9, 192. * Μετωπίδιον, Kuster. Aristoph. 126." Schæf. Mss. * Μετωπιδαῖος, Hippocr. de Morb. Mul. 663. ἱδρὼς, est forma perversa; leg. aut * Μετωπιδιαῖος, aut * Μετωπιαῖος, qua v. utitur Gal. de Fasciis 12. p. 476. ἐπίδεσις, vide Lobeck. Phryn. 557.] Προμετωπὶς, ITEM Προμετωπίδιον, Frontis pellis, Herod. 7, (70.) Προμετωπίδια δὲ εἶχον ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι, σύν τε τοῖσι ὠσὶ ἐκδεδαρμένα καὶ τῇσι λοφιῇσι. || Προμετωπὶς ET Προμετωπίδιον appellatur etiam Id quo frontes equorum ornantur, interdum vero aliorum animalium: Frontale Livio et Plinio. Dicitur autem eadem forma qua προστερνίδιον, Pectorale. Athen. 5. Ταῦροι διῆλθον δίσχιλιοι, ὁμοιοχρώματοι, χρυσόκερῳ, προμετωπίδας χρυσᾶς ἔχοντες, καὶ ἀνὰ μέσον στεφάνους, ὅρμους τε καὶ αἰγίδας πρὸ τῶν στηθῶν. At προμετωπίδιον, sicut et προστερνίδιον, in Xen. habetur, K. Π. 7, (1, 1.) Οἱ δὲ ἵπποι προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις χαλκοῖς (ὡπλισμένοι ἦσαν.) [" Προμετωπίδιος, Philo de V. C. in Dahlii Chrestom. 237." Boiss. Mss.]

Alterum COMP. est Πρόσωπον: q. d. Quod est circa oculos, Pars quæ est circa oculos, τὸ πρὸς τοῖς ὠψὶ μέρος, ut μέτωπον esse dixi τὸ μετὰ τοὺς ὦπας. Quod autem habet Aristot. de Part. An. 3. quasi πρόσωθεν ὄπωπον, id longius petitum mihi videtur, ut alia pleraque ap. Eund. quæ ad etymologias spectant. Facies, Vultus, Species oris: aut etiam Os, accipiendo pro Vultu. Potest et Aspectus reddi. Gell. 13, 28. Sicuti quidam faciem esse hominis putant os tantum et oculos et genas, quod Græci πρόσωπον dicunt. J. Poll. Τὸ δὲ ὑπὸ τῷ μετώπῳ, i. e., quod fronti subest, πρόσωπον. Hesiod. Ἔργ. (2, 212.) 'Αντίον εὐκραέος ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον. Apud

A Hom. alicubi pluraliter πρόσωπα pro πρόσωπον, cum de uno tantum homine dicitur; sed Eust. de heroë dictum putat magnificentius quiddam sonare. Idem dixit Προσώπασι pro προσώποις, a NOMIN. Πρόσωπας pro πρόσωπον per metaplasmum. Utuntur hoc nomine πρόσωπον et prosæ Scriptt.: Xen. K. Π. 2, (2, 16.) Ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει: Σ. (3, 10.) Μάλα σεμνῶς ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον: (K. Π. 1, 4, 24.) Πρόσωπον ἠγριωμένον. Thuc. 1. 'Ενὸς μὲν τῶν ἐφόρων τὸ πρόσωπον προσιόντος ὡς εἶδε, γνῶναι ἐφ' ᾧ ἐχώρει. Cic. ap. Plat. πρόσωπον vertit Os, accipiens sc. hoc vocabulum Os in generaliori signif., p. 38. Cic. Lex. Et ut Lat. In os pro Coram, sic κατὰ πρόσωπον dicunt aliquando Græci, ut ap. Diod. S., Κατὰ πρόσωπον περὶ τῶν ἀναγκαίων κοινολογησάμενος. Synes. Ep. 67. Οἷς, εἰ καὶ κατὰ πρόσωπον ἰδίᾳ λίαν ἐπιτετίμηκα, συγχωρήσει Θεὸς, Objurgavi s. Increpavi faciem, vel In os. Talis est h. l. Pauli Apostoli ad Gal. 2, (11.) Κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην. Exp. tamen et Coram omnibus,
B quod postea dicit ἔμπροσθεν πάντων. Apud Polyb. autem 5. 'Επεὶ παρῆσαν οἱ βασιλεῖς ἀμφότεροι κατὰ πρόσωπον τὰς αὐτῶν τάξεις παρακαλοῦντες, Cam. vertit Postquam fuere in conspectu ambo reges. Apud Eund. 1, (28, 9.) Τῶν μὲν κατὰ πρόσωπον, τῶν δὲ κατὰ νώτου προσπιπτόντων, vertit, Cum alii adversis alii aversis instarent. Illi autem priori Polybii loco subjungit hunc Thuc. 1, (106.) Οἱ δ' 'Αθηναῖοι γνόντες κατὰ πρόσωπόν τε εἶργον τοῖς ὁπλίταις: sed hic κατὰ πρόσωπον reddi potius debet A fronte. || Sic autem et in acie pro fronte, i. e. ἀντὶ τοῦ μετώπου, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Καὶ εἴ σοι ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι ἄλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν ἢ κατὰ πρόσωπον, ὅπως χρὴ ἀντιπαράγειν: quæ Bud. vertit, Quod si in phalangem composito agmine incedenti, aliunde hostilis acies quam fronte occurrerit, qua ratione obversam aciem expediat in eos promovere. Sed et navium ut μέτωπα, sic etiam πρόσωπα vocantur Proræ, quod sint earum velut facies. Dictæ vero sunt et παρειαί. Eust. || Aliquando vero Frons ea significatione,
C qua vulgo dicitur Frontispicium, Pind. 'Ο. 6, (4.) cum dicit cujuslibet operis πρόσωπον debere esse τηλαυγές: ubi redditur et Initium. || At Πρόσωπα θηρίων, ap. Theophr. Plin. vertit Ferarum rostra. || Πρόσωπον, Persona: κωμικὸν, τραγικὸν, Persona comica, tragica: κωφὸν, Persona muta: quales et ap. Hom., scribente Eust., eum πολλὰ τῶν προσώπων σιωπῶντα εἰσάγειν. Lucian. (3, 133.) Τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. Atque ut Cic. dicit, Personæ tempora, actiones, ceteraque propter aliquam causam transferuntur, ita Græce hic dici πρόσωπα annotat Bud. Et εἰσάγειν πρόσωπον, ut in illo Eust. l.: item ὑποθέσθαι πρόσωπόν τινος, Chrys., Ἥρκει μὲν οὖν δικαίου πρόσωπον ὑποθέσθαι κριτοῦ. Quinetiam τοῦτο λέγεται ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, ap. Philon. Hoc dicitur e persona Dei. || Πρόσωπον, inquit Cam., signif. et Personam, quemadmodum Lat. dicitur Pacifica persona, Polyb. (5, 107, 3.) 'Αλλ' ἐζήτουν ἡγεμόνα καὶ
D πρόσωπον ὡς ἱκανοὶ ὄντες βοηθεῖν αὐτοῖς, Ducis personam requirebant. Interdum certe πρόσωπον in N. T. refertur ad ea, quæ a Rhetoribus vocantur personæ attributa, et circumstantias, sc. qualitates tum animi, tum corporis, tum etiam rerum externarum ut genus, dignitatem, opes, necnon patriam, sive gentem. Sic Luc. 20, 21. Οἴδαμεν ὅτι ὀρθῶς λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ οὐ λαμβάνεις πρόσωπον: quam signif. retinet et in comp. προσωποληψία, ut docte annotat Beza: adeo ut cum dicit Paul. ad Rom. 2, (11.) Οὐ γάρ ἐστι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ, quæ sonant ad verbum, Non enim est personarum acceptio ap. Deum, perinde sit ac si diceret, Homines non metitur Deus e genere, vel patria, ut eos amplectatur vel repudiet. Idem alibi πρόσωπον docet esse Externam speciem, et quam vulgo appellamus Apparentiam. Pertinet autem hæc signif. ad eam, quam mox exponam, qua sc. πρόσωπον pro προσωπεῖον ponitur, Larva, quæ et Persona. Hoc alioqui constat, a Paulo πρόσωπα dici et simpliciter pro ἄνθρωποι, Homines, ut cum Gallice

dicimus, Il n'y a qu'une personne, vel, Il y a plusieurs personnes, 2 ad Cor. 1, 11. Affertur autem et e Phocylide (8.) πρόσωπον pro Homine, ubi dicit, ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον. Sed hic fortasse non itidem simpliciter usurpatur. || Persona, i. e. Larva: alio nomine προσωπεῖον. Lucian. uno eodemque in loco utrique signif. eand. tribuit. Ad hanc autem pertinet, uti modo dixi, ea qua ponitur pro Specie externa, quam vulgo Apparentiam appellare consuevimus. || Πρόσωπα ap. Theologos in Trinitate pro Personis, quæ et Hypostases, Greg. Naz. Orat. εἰς τὰ Ἐπιφάνια, ἰδιότητας et ὑποστάσεις et πρόσωπα idem valere ostendit, scribens, Θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, ἑνὶ φωτὶ περιαστράφθητε καὶ τρισί· τρισὶ μὲν, κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἴτ' οὖν ὑποστάσεις, εἴ τινι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα· οὐδὲ γὰρ περὶ τῶν ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσιν, ἑνὶ δὲ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἴτ' οὖν θεότητος. Hinc autem Θεὸς τριπρόσωπος, SICUT ET τρισυπόστατος, vocatus fuit, Bud. || Idem vero et e Suida τρία πρόσωπα ψυχῆς dicta fuisse tradit, quæ et ὑποστάσεις et ἄτομα et χαρακτῆρας, sc. ψυχὴν, λόγον, ἀναπνοήν. || Πρόσωπον denique ap. Gramm. Græcos i. q. Persona ap. Lat. [" Phryn. Ecl. 166. Thom. M. 301. 760. ad Charit. 722. Wakef. Ion. 191. Musgr. 188. 634. Cycl. 226. Wakef. Herc. F. 411. Jacobs. Anth. 6, 205. 211. 9, 325. 413. 10, 155. Diod. S. 2, 32. 104. Toup. Emendd. 1, 341. Lennep. ad Phal. 52. Tyrwh. ad Aristot. 139. Brunck. Œd. T. 448. 533. Villoison. ad Long. 8. Valck. Phœn. p. 133. 153. Adoniaz. p. 189. 193. Hipp. p. 181. Lucian. 1, 36. Homo, ad Diod. S. 2, 588. Persona, Toup. Opusc. 1, 225. ad Charit. 389. Mœr. 323. et n. Conf. c. τρόπος, ad Dionys. H. 2, 639. Κατὰ πρόσωπόν τινος, Coram aliquo, Achill. Tat. p. 23. Salm. Κατὰ πρ., Diod. S. 1, 662. 2, 353. Schneid. Anab. 124. Ἐκ τοῦ κατὰ πρ., Dionys. H. 2, 900. Ἐκ πρ., Toup. Opusc. 1, 557. Συὸς προσώπῳ, Plut. Mor. 1, 86. Valck. Diatr. 225. Ὅλος, ὅλη πρόσωπον φαίνεται, Pierson. Veris. 96. ad Charit. 297. Plur., 380. Leon. Tar. 47. Schneid. Anab. 133. ad Il. Σ. 414." Schæf. Mss.] Πρόσωπος, masc. genere pro πρόσωπον Platonem Comicum usurpasse testatur ap. Eust. Aristoph. Gramm.: Hesych. autem HABET Προσώπη. " Ποτῶπαν, et " Πόρωπον, Dores τὸ πρόσωπον dicunt, Eust." [" Ποτώπη, Facies, Eldik. Suspic. 11." Schæf. Mss.] Illum vero dat. προσώπασι, cujus ante memini, quidam dixerunt esse ab illo singulari NOMIN. Πρόσωπας. [* " Προσώπατον, Jacobs. Anth. 11, 216. Wakef. S. Cr. 1, 48. ad Od. Σ. 191. Bergler. Præf. Il. p. 8. Προσώπασι, Heyn. Hom. 5, 344. 6, 125." Schæf. Mss. " Tzetz. ad Lycophr. 1182." Kall. Mss. Buttm. A. Gr. 1, 222. Opp. K. 1, 419. 3, 91. 220. Il. H. 212. ubi v. Eust. * Προσωποειδὴς, ὁ, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. p. 70, 20.] Προσωπολήπτης, q. d. Qui personas acceptat, pro Qui personarum habet rationem, et inter eas discrimen aliquod statuit, Act. 10, (34.) Οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός. Προσωποληπτέω, Personarum rationem habeo, Personas respicio, Epist. Jacobi 2, (9.) Εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε, ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε. Προσωποληψία, Respectus personæ: cum sc. magis huic favemus quam illi, non ob ipsius rei, sed personæ discrimen, ad Ephes. 6, (9.) Προσωποληψία οὐκ ἔστι παρ' αὐτῷ. Quid autem hic significet πρόσωπον, dixi supra, cum hujus nominis significationes percenserem. [Προσωπολημψία, Gl. Personarum acceptio. * Προσωπόληπτος, unde * " Ἀπροσωπόληπτος, Symeon Magister ap. Allat. Diatr. de Symeon. 134. Herodian. Epimer. 188. 269. Schol. Pind. 'O. 3, 19. 34. Lex. Bekk." Boiss. Mss. Man. Philes 11, 52. p. 320. Suid. 1, 59. " Τὸ ἀπρ., Æquitas, personas non respiciens, Chrys. in Gen. Or. 23. T. 1. p. 165, 8. Ἵνα μάθῃς τὸ ἀπρ. τοῦ Θεοῦ." Seager. Mss.] Ἀπροσωπολήπτως, Citra personarum respectum, 1 Petri 1, (17.) Τὸν ἀ. κρίνοντα. " In " VV. LL. affertur et Ἀπροσωπολήπτης, pro Re- " spectu personarum carens; sed nullo nec exemplo " nec auctoritate probatur." Προσωποποιὸς, Qui personas s. larvas fabricatur, J. Poll. 2. Ἡ δὲ νέα κωμῳδία καὶ προσωποποιὸν εἴρηκεν, ὃν ἡ ἀρχαία σκευο-

A ποιὸν ἐκάλει. Itemque 4, 18. Σκευοποιὸς δὲ ὁ προσωποποιός. AT Προσωποποιΐα, Personarum confictio, Figura est oratoria, quam Cic. appellat Personarum fictam inductionem, de Orat. 3. Morum ac vitæ imitatio, vel in personis, vel sine illis, magnum quoddam habens ornamentum orationis et aptum ad animos conciliandos vel maxime, sæpe autem etiam ad commovendos, personarum ficta inductio, vel gravissimum lumen augendi. Quint. 9, 2. Illa adhuc audaciora et majorum, ut Cic. existimat, laterum, fictiones personarum, quæ προσωποποιΐαι dicuntur. Et mox, Ac sunt quidam qui has demum προσωποποιΐας dicant, in quibus et corpora et verba fingimus. Rut. Lupus, προσωποποιΐα fit, cum personas iis rebus constituimus quæ sine personis fiunt, aut eorum hominum qui fuerunt, tanquam vivorum et præsentium, actionem ac sermonem deformamus. Aquila, Προσωποποιΐα est Personæ confictio. Hæc figura plurimum in se continet dignitatis, cum remp. ipsam loquentem inducimus, aut defunctos aliquos quasi

B excitamus ab inferis, et in conspectu judicis collocantes, oratione hos circumdamus. Exempla vide ap. utrumque. At προσωποποιΐαι θεατρικαὶ, quæ vulgo Moralitates dicuntur, Bud. [" Marcell. de V. Thuc. p. 6." Schæf. Mss.] Προσωποποιέω, Personas fictas induco, Personas fingo s. confingo, Damasc. Οἶδε δὲ ἡ γραφὴ καὶ προσωποποιεῖν, καὶ ὡς ἐπὶ ἐμψύχων, περὶ τῶν ἀψύχων διαλέγεσθαι, ὡς τὸ, Ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγεν ὁ Ἰορδάνης, [Dionys. H. 2, 252, 13. * " Προσωποποίησις, Schol. Jo. Climac. 407." Boiss. Mss.] Ἀμφιπρόσωπος, Utrimque faciem habens. Sic Janus appellatur a Plut. Numa (19.) qui a Latinis Bifrons, ut a Virg. p. 133. meæ Ed. Καὶ διὰ τοῦτο πλάττουσιν αὐτὸν ἀμφιπρόσωπον. [" Orac. Sibyll. 207." Elberling. Mss. * " Ἀνθηροπρόσωπος, Fast. Alexandr. ap. Alemann. ad Procop. p. 28." Schn. Lex. Suppl.] Ἀντιπρόσωπος, Oppositam faciem habens s. Obversam. Et ἀντιπρόσωποι dicuntur Qui ita inter se oppositi sunt, ut alter in alterum versam faciem habeat. Athen. Καὶ τοὺς ἰδιοξένους ἅπαντας κατέκλινεν ἀντι-

C προσώπους ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις νυμφίοις, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 26.) Ἀντιπρόσωποι μαχόμενοι, Directa acie præliantes, [Jambl. Protr. 136. Schleusn. Lex. V. T. *Ἀντιπροσώπως, ibid. Schol. Eur. Phœn. 1419. Schol. Aristoph. Θ. 909. Schol. Tzetz. ad Posth. 168. * " Ἀντιπροσωπέω, Theod. Prodr. 61. Nicet. Eugen. 9, 177." Boiss. Mss. * " Ἀπαντιπρόσωπος, Clem. Alex. 857(=724.)" Wakef. Mss. * " Ἀπειροπρόσωπος, Cui infinitæ sunt facies, Dionys. Areop. 114." Kall. Mss. * " Ἀποπροσωπέω, Chrys. Hom. in Ps. 5. p. 2. Coteler. Vox dubia et forte corrupta." Schn. Lex. Suppl. * " Ἀποκαταπρόσωπον, (sic,) Anna C. 467." Elberling. Mss.] Ἀπρόσωπος, Qui faciem pulcram non habet, οὐκ εὐπρόσωπος, Hes. || Qui personam, h. e. larvam, non habet, ὁ προσωπείῳ μὴ χρώμενος, Eid. || A Gramm. autem ἀ. ῥήματα dicuntur, quæ a Latinis Verba impersonalia. [" Valck. Phœn. p. 133. Abresch. Lectt. Aristæn. 10. Cattier. Gazoph. 96. T. H. ad Plutum p. 338. Plato Charm. p. 59. ubi v. Heind." Schæf. Mss. * " Ἀπροσώπως,

D Impersonaliter, Sine personæ enuntiatione, Chrys. in Matth. Hom. 16. T. 2. p. 110, 30. Idem in Joann. Hom. 38. T. 2. p. 707, 23." Seager. Mss. Schol. Aristoph. Σφ. 73.] Αὐτοπρόσωπος, Non personatus, Lucian. Tim. Οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες, Opinantes videre se faciem non fictam, sed apertam, Existimantes eum personam non habere: de eo, qui προσωπεῖον περιέθετο ἐρασμιώτατον. Et αὐτοπρόσωπος θέα, Cum quis nativam et veram alicujus faciem cernit, non fictam et personatam. Basil. Hexaëm. de Mose, Ὁ τῆς αὐτοπροσώπου θέας τοῦ Θεοῦ ἐξίσου τοῖς ἀγγέλοις ἀξιωθείς: quem alii dicunt αὐτοπτῆσαι τὸν Θεόν. Et αὐτοπρόσωπα scripta, in quibus auctor e persona sua docet, nulla persona extrinsecus assumta: quæ et αὐτοδιήγητα. Ammon. initio sui Comment. in Categ. Aristot. Τῶν συνταγματικῶν (συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους) τὰ μὲν, αὐτοπρόσωπα καὶ ἀκροαματικά· τὰ δὲ, διαλογικὰ καὶ ἐξωτερικά: in dialogis enim auctor ἑτεροπροσώπως loquitur, non

αὐτοπροσώπως, h. e., Sub aliena persona, non sub sua. Item αὐτοπρόσωπος ὑποκριτὴς, Qui sine persona agit, Athen. (452.) de Cleone quodam, qui cognomento Μίμαυλος vocabatur, Ὥσπερ καὶ τῶν Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής. Sed αὐτοπρόσωπος ὑποκριτὴς dici etiam possit qui αὐτὸς ὑποκρίνεται, qui ipse fabulam agit, ut Plut. Solone (29.) p. 173. meæ Ed. Ἐθεάσατο τὸν Θέσπιν αὐτὸν ὑποκρινόμενον, ὥσπερ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς. Item aliquis αὐτοπρόσωπος in theatrum induci dicitur, cui sua ipsius facies affingitur; solebant enim οἱ προσωποποιοὶ s. σκευοποιοὶ τὰς τῶν κωμῳδουμένων ὄψεις εἰκάζειν καὶ σχηματίζειν, s. ὅμοια προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμῳδουμένοις. Hermog. Αὐτοπροσώπους εἰσάγων τις τοὺς κωμῳδουμένους, τῷ νόμῳ ἐπάγεται ὡς ὀνομαστὶ κωμῳδῶν. Præterea dicitur aliquis facere quidpiam αὐτοπρόσωπος, cum ipse coram, non absens per nuntium aut epistolam facit: quod vulgo In propria persona dicunt. Synes. Ep. 144. Καταδεηθεὶς τὰ μὲν αὐτοπρόσωπος ὑπὲρ πολλῶν, τὰ δὲ δι' ὧν ἐκόμισεν ἐπιστολῶν, Partim coram et suis verbis, partim per literas quas attulit. [" Lucian. 1, 97." Schæf. Mss.] Αὐτοπροσώπως, In vel Sub propria persona, Coram, Synes. Ep. 139. Τὸ αὐτοπροσώπως αὐτῶν ἐπαφήσασθαι, Coram attrectare, 142. Πρὸς ὃν αὐτοπροσώπως ποιεῖσθαι προσρήσεις, Quem coram salutare. Et αὐτοπροσώπως μαρτυρεῖν ap. Comm. Demosth. ad differentiam τοῦ κατὰ συγγραφὴν μαρτυρεῖν, In judicium prodire et testificari, Bud. [" Thom. M. 341." Schæf. Mss. * " Αὐτοπροσωπεῖ, Clem. Alex. 129. * Αὐτοπροσωπέω, Idem Pæd. 1, 10." Kall. Mss. " Notit. Mss. 6, 544." Boiss. Mss.] Δευτεροπρόσωπος, Qui secundæ personæ est, ET Δευτεροπροσωπέω, Sum secundæ personæ, Voces Gramm. Διπρόσωπος, Duas habens facies, Bifrons, Biceps, i. q. ἀμφιπρόσωπος, Anceps, ut ap. Lucian. Διπρόσωπος εἰκὼν, Imago ancipitis aspectus, s. bifrons, qualis Jani bifrontis: de quo Herodian. 1, (16, 6.) Διπρόσωπον δὲ αὐτοῦ ἵδρυται τὸ ἄγαλμα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὸν ὁ ἐνιαυτὸς ἄρχεταί τε καὶ παύεται, Biceps imago, Polit. Aliam autem rationem affert Plut. Numa, cur ἀμφιπρόσωπος fingi solitus fuerit: quam videre poteris p. 133. meæ Ed. E Galeno autem ad Gl. διπρόσωπος ἔμπλαστρος affertur pro Biforme emplastrum; Gorr. esse dicit Emplastri genus a duplici facie s. colore sic nominatum, alio nomine δίχρωμον. [" Heyn. Hom. 5, 154." Schæf. Mss. Duas significans personas, Apollon. Dysc. de Pronom. 280=401.] Δυσπρόσωπος, Qui deformi facie est, Turpis aspectu, [Soph. Œd. C. 286. " Valck. Phœn. p. 133." Schæf. Mss.] Cui OPP. Εὐπρόσωπος, Pulcer aspectu, Qui formosa facie est, εὐειδὴς, Aristoph. Πλ. (976.) μειράκιον εὐπρόσωπον καὶ καλὸν, Anaxandrides ap. Athen. (570.) de Theolyte meretrice, μάλ' εὐπρόσωπος καὶ καλὴ Ὑπέφαιν' ἐσομένη. Et εὐπρόσωποι ἔρωτες in l. quodam, quem Plut. (9, 187.) Improprie autem εὐπρόσωπος λοπὰς dicitur a Comico quodam ap. Athen. l. 7. || Speciosus, Honesti speciem præferens, Dem. (277.) Λόγους εὐπροσώπους καὶ μύθους συνθεὶς καὶ διεξελθών. Et εὐπρόσωπος αἰτία, inquit Schol. Soph., ἡ πιθανὴ καὶ εὐπρεπής. || Qui hilari et læto vultu est, lætis oculis aliquem aspicit, Hilaris aspectu, Soph. Aj. (1009.) Ἦ που Τελαμὼν ὁ σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ'; Ubi Schol. ann. εὐπρόσωπος dici pro ADV. Εὐπροσώπως, i. e. ἱλαρῷ προσώπῳ, Hilari vultu, Læta fronte. [" Eur. Phœn. 1346. Toup. Opusc. 1, 133. 2, 206. Emendd. 1, 515. Eran. Philo 167. ad Charit. 297. 303. ad Herod. 583. 668. Casaub. ad Athen. 1, 28. Thom. M. 381. ad Lucian. 1, 710." Schæf. Mss.] Εὐπροσώπως, Schol. Thuc. 2, 8.] Εὐπροσωπία, Bonus aspectus, Bud. [Dionys. H. 1, 142, 12.] Εὐπροσωπέω, Aspectu meo alicui placeo, Chrys. in Ep. ad Ephes. 6. Εἴ τινα υἱὸν ἔχῃς, ἐκεῖνος δὲ ἀφεὶς τοὺς εὐπροσωποῦντας τῶν οἰκετῶν, ἀναμιγνύηται τοῖς σε λελυπηκόσι. Ubi nota opponi sibi εὐπροσωποῦντας et λυποῦντας. A Paulo autem εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκὶ dicuntur Quibus voluptates corporis placent, Qui voluptatibus corporis acquiescunt, veluti φαιδρῷ προ-

A σώπῳ, ad Gal. 6, (12.) Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί. [* " Εὐπροσωπεύομαί τινι, Aspectu alicui placeo, arrideo, Amphiloch. 47." Kall. Mss. * " Εὐπροσωπάζω, Wakef. S. Cr. 1, 48." Schæf. Mss.] Ἐμπρόσωπος, Quem in oculis gerimus: ἐμπρόσωπος ἄλλοις, Qui aliis exemplo est et spectaculo, Phalar. [" p. 71. Lennep., p. xiv. Valck." Schæf. Mss.] Ἑτεροπρόσωπος, SIVE Ἑτεροπροσωπικὸς, Qui alius s. diversæ personæ est. Ἑτεροπροσωπικῶς, In alia persona s. diversa, VV. LL. Ἑτεροπροσωπέω, Persona differo, usitata Grammaticis. [* Κακοπρόσωπος, Schol. Pind. Ἰ. 5, 15. " Vita S. Nili Jun. p. 9. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss.] " Καλλιπρόσωπος, Aspectu pulcer, Qui facie elegante pulcraque est. " Apud Athen. 11. Ὦ καλλιπρόσωπε * χρυσοβόστρυχε " Γαλάτεια * χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτων." [" De fructu, Const. Manass. Chron. p. 55. * Καλοπρόσωπος, 123. * Λεπτοπρόσωπος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 316. * Μακροπρόσωπος, Inscr. e Papyro Ægyptiaca Ed. Boeckh." Boiss. Mss. " Tzetz. Expos.
B Hom. Ms. in App. Notar. ad Jo. Malal. p. 129." Elberling. Mss.] Μονοπρόσωπος, Qui unius solummodo personæ est: ut μονοπρόσωπος ἀντωνυμία, qualis est ἐκεῖνος: nec enim pluribus personis accommodari potest, ut αὐτός. [Apollon. Dysc. de Pronom. 301.] Μονοπροσώπως, Sub una solum persona, [" Tzetz. in Argum. Cassandræ" Boiss. Mss. * Μονοπροσωπέω, Apollon. Dysc. de Pronom. 266. * Ξενοπρόσωπος, vide in Ξένος. * " Ξενοπροσώπως, Georg. Lapitha Poëm. Mor. 209." Boiss. Mss.] Ὁμοιοπρόσωπος, Qui ejusd. personæ est, [Etym. M.] Ὁμοιοπροσωπέω, Ejusd. personæ sum. Πλατυπρόσωπος, Qui lata facie s. fronte est, Ælian. de murium in Cyrenaica regione generibus, (H. A. 15, 26.) Ἐνίους γὰρ αὐτῶν πλατυπροσώπους εἶναι, καὶ αὖ πάλιν ἄλλους ἐχινώδεις, ὀξείας ἀκάνθας ἔχοντας: de quibus Plin. Alii lata fronte, alii erinaceorum genere pungentibus pilis. [Arrian. Peripl. 37, 4. Ed. Oxon. * Πολυπρόσωπος, Lucian. 1, 58. 2, 295. 617. " Longin. 26. τὸ π., Personarum commutatio." Seager. Mss. * Πολυπροσώπως, Joseph.
C A. J. 16, 3, 3. * " Ῥοδοκρινοπρόσωπος, Psellus in Fabric. B. Gr. 10, 93." Boiss. Mss.] Σεμνοπρόσωπος, Qui gravitatem aliquam vultu præfert, [Valck. Hipp. p. 176.] Σεμνοπροσωπία, Gravis persona, Gravitas, Dignitas oris, quæ et σεμνοπρέπεια. Σεμνοπροσωπέω, Vultum gravem ostento, Gravitatem vultu s. facie præfero, Gravis videri volo, Aristoph. N. (363.) ἐφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς, i. e. σεμνύνει, Synes. Ep. 154. Τά τε ἄλλα σεμνοπροσωποῦσιν ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας, Agathias Epigr. (69.) Σεμνοπροσωπήσας καὶ σοβαρευόμενος, Vultu ad gravitatem composito. [" Toup. Opusc. 1, 410. Emendd. 2, 153. ad Lucian. 1, 373. Kuster. Aristoph. 56." Schæf. Mss. * " Σοβαροπρόσωπος, Const. Manass. Chron. p. 22. 70." Boiss. Mss. * Στενοπρόσωπος, Aristot. Phys. 76. * " Συγνοπρόσωπος, Georg. Lapitha Poëm. Mor. tit. ad v. 578." Boiss. Mss. Greg. Naz. 2, 264. * Ταυροπρόσωπος, Schol. Apoll. Rh. 2, 168." Georg. Pisid. de Van. Vitæ 59." Boiss. Mss.] Ταυτοπροσωπικῶς, In ead. persona. [Schneidero susp. * " Τερατοπρόσωπος,
D Herodian. Epimer. p. 17." Boiss. Mss.] Τετραγωνοπρόσωπος, Quadratus aspectu, Formam oris quadratam gerens, Qui quadrata facie est, [Herod. 4, 109. * " Τετραπρόσωπος, Quatuor facierum, Athanas. 2, 100." Kall. Mss. Plut. 7, 226. βωμός.] Τριπρόσωπος, Tres habens facies, Triceps, i. q. τρίμορφος: ut εἷς ἥλιος τριπρόσωπος. [" Athanas. 2, 356." Kall. Mss.] Item, In quo tres s. trinæ personæ sunt. Vide Πρόσωπον, c. 1402. [* " Ὑγροπρόσωπος, Rufin. in Anthol. Palat. c. 5. Ep. 36. * Φαιδροπρόσωπος, Const. Manass. Chron. p. 17." Boiss. Mss.] Φαινοπροσωπέω, Faciem meam ostendo, et conspiciendum me præbeo: ut ii faciunt, qui in publicum prodeunt: φαινοπροσωπῶ Bud. interpr. In medium prodeo, Non secedo nec publico careo. Utitur autem eo verbo Cic. Ep. ad Att. 7, (21.) Nec enim conquisitores φαινοπροσωπεῖν audent, cum ille adsit contra, cum dux noster nusquam sit. Et sub finem l. 14. Φαινοπροσωπητέον ergo, et ἰτέον in castra? millies mori me-

lius, huic præsertim ætati: ubi Cam. annotat φαινοπροσωπητέον significare vel Vultum fingendum, vel Ante ora hominum versandum esse. Simile huic EST [* Δεινοπρόσωπος, unde] Δεινοπροσωπέω, Terribili vultu s. aspectu sum, Atrocem vultum præfero. Cam. δεινοπροσωπεῖν interpr. Vultu esse tristi et minaci. [Sed τῷ δεινοπροσωπέω magis conveniret Φαιδροπρ., notante Schn. Lex. Est autem * Φαινοπρόσωπος forma æque legitima ac Φαίνωψ, Φαινῶπις. * " Χαλκοπρόσωπος, Homo perfrictæ frontis, Effrons, Chrys. in Judæos Hom. 2. T. 6. p. 325, 34. Ἡμῖν ἔθος πολλάκις τοὺς ἐρυθριᾶν μὴ εἰδότας χαλκοπροσώπους καλεῖν." Seager. Mss. * " Χαριτοπρόσωπος, Const. Manass. Chron. p. 11." Boiss. Mss.]

Προσωπικὸν, Personale. Cui opp. ἀπρόσωπον, Impersonale, ap. Gramm. [" Eust. 95, 43. * Προσωπικῶς, Personaliter, Nominatim, Leonis Imper. Paneg. in Chrysost. 278, 43." Seager. Mss. Eudocia p. 37. " Andr. Cret. 21. 284." Kall. Mss.]

Ἀποπροσωπίζομαι, Faciem purgo, Faciem sordibus repurgo, Sordes faciei abstergo. Pherecrates, teste J. Poll. (2, 48.) ἀποπροσωπίζεσθαι dixit τὸ καθαίρειν τὸ πρόσωπον, scribens, Οὐδὲ ἀποπροσωπίζεσθαι κυάμοις: quomodo et ἀποκεφάλισμα dicitur et ἀποδόντωσις et ἐξομμάτωσις. Hes. autem ἀποπροσωπίζεσθαι exp. ἐκμαλάσσεσθαι τὸ πρόσωπον, vel ἐσοπτρίζεσθαι. Προσωποῦττα, Personata: pro προσωπόεσσα, facta contractione, et mutato σσ in ττ, more Attico, sicut in οἰνοῦττα et μελιτοῦττα, a masc. προσωπόεις. Atticis autem προσωποῦττα dicebatur Vas æneum echino simile, leonum boumve imagines s. facies in oris ambitu pictas habens: unde et nomen sortitum est. Χαλκοῦν ἀγγεῖον, inquit J. Poll. (2, 48.) ἐχίνῳ παραπλήσιον, περὶ τὸ στόμα ἔχον πρόσωπα λεόντων ἢ καὶ βοῶν, ἀφ' ὧν καὶ ὠνομάσθη. Hesychio est πολέμου ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χείλεσι πρόσωπα, ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἔπεμπον. Προσωπεῖον, SIVE Προσώπιον, ET Προσωπὶς, Persona, Larva: quo modo et πρόσωπον usurpatur. J. Poll. 4. de Instrumento Histrionum, Πρόσωπον, προσωπεῖον, προσωπὶς, μορμολύκειον, γοργόνειον: 2. Καὶ προσωπεῖον, τὸ μορμολύκειον· τὸ δ' αὐτὸ καὶ πρόσωπον καὶ προσωπίς: mox, Τὸ δὲ πρόσωπον, καὶ προσώπιον, ὥσπερ καὶ μορμολύκειον: quo loco reponendum existimo προσώπειον, ὥσπερ καὶ μορμολύκειον: paulo ante autem, Προσωπεῖον, τὸ μορμολυκεῖον: ut innuat dici et προσώπειον et προσωπεῖον, sicut μορμολύκειον et μορμολυκεῖον: reperitur enim in Ms. quoque libris tam μορμολυκεῖον quam μορμολύκειον: at vero μορμολύκιον nusquam inveni. || Dicuntur autem πρόσωπα s. προσωπεῖα, quemadmodum Lat. Personæ, Vultus ficti et simulati, quibus vera histrionum facies tegitur, plerumque εἰκάζοντες τὰς τῶν θεατριζομένων ὄψεις, ut obiter in Ὄψις et Αὐτοπρόσωπος etiam dictum est. Dem. (433.) Ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσωπείου [—που, Reisk.] κωμάζει, Sine persona. Athen. (622.) e Semo Delio, de ἰθυφάλλοις, Προσωπεῖον μεθυόντων ἔχουσι: mox ex Eod. docet τοὺς φαλλοφόρους προσωπεῖα οὐ λαμβάνειν, Personas non gestare. Hermog. προσωπεῖον εἰσάγειν, Personam inducere. Chrys. Τὰ προσωπεῖα ἀφελόντες, Personas detrahentes. Item προσωπεῖον ἐπιεικείας, pro Simulatio et quasi persona ficta, quam aliquis induerat sive gesserat. Theodorit. H. E. 3. de Juliano loquens, Τὸ μὲν τῆς ἐπιεικείας ἀπεδύσατο προσωπεῖον, τὸ δὲ τῆς δυσσεβείας ἐγύμνωσε πρόσωπον. Aliquanto vero ante dixerat, Παῤῥησιέστερον μᾶλλον καὶ ἀναιδέστερον κατὰ τῆς εὐσεβείας ὡπλίζετο, τῆς ἐπιεικείας περικείμενος προσωπεῖον. Hesychio προσωπεῖον est σχηματισμὸς, et ἡ νῦν, inquit, καλουμένη τῶν γυναικῶν προσωπίς. [" Προσωπεῖον, Thom. M. 301. 760. Jacobs. Anth. 7, 53. 279. 9, 413. Mœr. 323. et n., Timæi Lex. 180. et n., Toup. Opusc. 1, 225. Emendd. 1, 341. ad Lucian. 1, 37. 242. 245. T. H. ad Dial. p. 107. Tyrwh. ad Aristot. 139. Προσωπὶς, Aristoph. Fr. 242." Schæf. Mss. * Παραπροσωπὶς, Schol. Aristoph. Θ. 265.] A QUO Προσωπὶς est DIMINUT. Προσωπίδιον, Parva persona s. larva: quod J. Poll. numerat inter τὰ ἐν γυναικωνίτιδι σκεύη, sicut et Hes. προσωπίδα: citat autem e Danaidibus Aristoph. [" Gloss. ap. Meurs. ad Pallad. H. L. 1." Boiss. Mss.] AT

A Προσωπίον ab Hes. esse dicitur Insula quædam Ægypti: Stephano B. AUTEM Προσωπὶς est Ægypti civitas: cujus ἐθνικὸν esse DICIT Προσωπίτης: sic Προσωπίτης νομὸς, Præfectura oppidi illius. Plin. 5, 9. FEM. Προσωπῖτις: ut Προσωπῖτις νῆσος, ead. quæ Προσωπὶς Steph. B., ap. Thuc. 1, (109.) p. 35. de qua vide Schol. SED ET Πρόσωπον eid. Stephano est Insula non procul Carthagine: cujus gentile esse DICIT Προσωπίτης, VEL Προσώπιος. Προσώπιον, SIVE Προσωπὶς, a quibusdam dicitur τὸ ἄρκειον, quod eo veteres in Tragœdiis personas sibi conficerent: quamobrem ap. Lat. quoque personatæ nomen invenit. Solebant vero et φαλλοφόροι personarum loco quibusdam herbis sibi faciem obtegere, ut Athen. (622.) e Semo Delio refert. Diosc. 4, 107. Ἄρκειον· οἱ δὲ προσωπίδα, οἱ δὲ προσώπιον καλοῦσι. Plin. 25, 9. Quidam arcion, Personatam vocant, cujus folio nullum est latius, grandes lappas ferentem. Aliquanto post, Persolata, quam nemo ignorat, Græci vero ἄρκιον vocant, folia habet minora etiam

B cucurbitis et hirsutiora, nigrioraque et crassiora. Sed et alibi ap. eum Persolata habetur.

At COMPOS. Δυσωπία, cui et inter aliqua præcedentia locus dari potuit, Pudor qui nos obtueri s. in faciem intueri non sinit eos, qui aliquid a nobis postulant. Hac enim aut simili periphrasi utendum esse puto ad exprimendam Græci hujus verbi vim, simulque ostendendum ejus etymum: quæ sane minime patere possunt e vulgatis interprr., quibus δυσωπία dicitur esse Vitiosus s. Immodicus pudor, Immodica verecundia, etiam Stupida verecundia, quæ interpr. est Erasmi, sicut et duæ primæ. A Bud. autem redditur Verecundatio, et Vehemens oris confusio. Quæ tamen interprr. nequaquam falsæ sunt; revera enim immodicus est ac nimius pudor ille quem descripsi, at falsa est ista quæ additur in VV. LL. Inutile et perniciosum silentium. Plut. circa initium libri quem de hoc Δυσωπίας Vitio scripsit, Ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ

C ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δ. ὠνόμασαν: Quemadmodum enim κατήφειαν, (quam Pronitatem aut Putiditatem Latine possis dicere,) definiunt, dolorem in nobis afficientem ut vultum demittamus, sic pudorem adeo nos afficientem, ut non audeamus obtueri quos oportebat, δυσωπίαν appellant (voce composita) etc. Erasm. In quibus verbis ut omittam valde insolentem nobis dari interpr. vocis κατήφεια, Plutarchicam certe descriptionem δυσωπίας minime assequi videntur, cum ὑπείκουσαν apte non reddatur, multo vero minus τοῖς δεομένοις. Hoc enim voluisse Plut. dico, Verecundiam, sonat tamen potius αἰσχυντηλία Habitum quendam animi ad verecundiam propensi, quæ adeo succumbit iis qui a nobis aliquid petunt, ut eos ne obtueri quidem possimus, vocatam esse δυσωπίαν. Dixerat autem Plut. antea, Ὑπερβολὴ γὰρ τοῦ αἰσχύνεσθαι, τὸ δυσωπεῖσθαι· διὸ καὶ οὕτω κέκληται, τρόπον τινὰ τοῦ προσώπου τῇ ψυχῇ συνδιατρεπομένου καὶ συνεξατονοῦντος. Legitur autem hæc vox δυσωπία et in aliis plerisque ejusd. Opusculi

D ll.: e quibus est hic, Αὐτὸς δὲ τῆς δυσωπίας ἥττων γενόμενος, καὶ μίαν ἡμέραν αἰτουμένῃ δοὺς, ἀπώλεσε τὸν οἶκον. Ceterum cum δυς potius Difficultatem significet in compositione, hoc in vocabulo non Difficultatem solum, sed Impossibilitatem, ut ita dicam, declarat; neque enim est solum Difficultas intuendi præ pudore, sed signif. Non posse intueri, etc. Male autem Erasmum fingere ὠπὴ, e quo componat hoc vocabulum, præcedentium compositorum series docet. || Δυσωπία, Difficultas aliquid certo comprehendendi, recurrente semper addubitatione, ut evenit in rebus dubiis, Philo de Mundo, Εἴ τις δυσωπίας ἀποδιδράσκειν βούλοιτο τὰς ἐν τοῖς διαπορηθεῖσι. Bud. [" Heyn. Hom. 7, 387. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. 370. Phryn. Ecl. 80. Thom. M. 256. 337." Schæf. Mss.] " Δυσωπικὸς, exp. Gravis, " Acerbus, Durus, itidemque Δυσωπικῶς ex Aristoph. " affertur pro Graviter, Dure, Acerbe; sed sine ver- " bis ipsius Comici:" [Schol. Aristoph. Πλ. 21. Schol. Apoll. Rh. 2, 245.]

Δυσωπέω, Pudore afficio; sed proprie ejusmodi pudore qui facit ut is, a quo aliquid peto, ne obtueri quidem me possit, tantum abest ut id mihi denegare ausit. Unde ponitur pro Exoro, Flecto, Persuadeo. Generalius etiam pro Pudore afficio, Pudorem affero. Plut. Homero, Καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα δυσωπεῖ: de Def. Orac. Ἀλλὰ τί μάλιστά σε δυσωπεῖ τῶν ὑπὸ Κλεομβρότου τιθεμένων; Quid eorum potissimum te pudore afficit? Quid facit ut te pudeat? Aut etiam resolvendo per verbum neutrum, Cujus te pudet? Itidemque pass. Δυσωποῦμαι, Pudore afficior, confundor, Erubesco, Præ pudore oculos averto, attollere non audeo, Dem. (127.) Καὶ τοὺς εἰς τοὖθ' ὑπάγοντας ὑμᾶς ὁρῶν, οὐκ ὀῤῥωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι, Plut. περὶ Δυσ., Ἐν δείπνῳ προπίνει τις ἄδην ἔχοντι; μὴ δυσωπηθῇς μηδὲ προσβιάσῃ σαυτόν. Vide et in Δυσωπία quæ idem Plut. de h. v. dicit. Interdum adjunctum casum habet, et quidem vel dat., vel accus.; et hunc quidem frequentius. Plut. in Cat. Εἰ τοὔνομα δυσωπεῖτε μοναρχίαν, Basil. Ἀλλὰ δυσωποῦμαι αὐτοῦ τὰ πρεσβεῖα. At vero δυσωπῶ pro Exoro, Flecto, Persuadeo: et δυσωποῦμαι pro Exoror, Flector, quam signif. ex illa prima nasci docui paulo ante, ut δυσωπεῖν τὸν Θεὸν ap. Synes. Et ap. Basil. Παρακαλέσαι καὶ δυσωπῆσαι. Chrys. Ὁ δὲ οὐ μόνον ἐδυσωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τούτοις. Vide Bud. 688. ‖ Δυσωπεῖν in VV. LL. e Plut. affertur et pro Sedare: quæ signif. aliquid affinitatis cum illa Exorandi et Flectendi significatione habet. ‖ Δυσωπῶ, Visum perstringo, Intuitum retundo, Horribili specie terreo. Plut. (Lycurgo 9.) Τὰ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν dixit Visum perstringentia, ut res admodum splendidæ, Bud. Sed observa, cum addat Plut. accus. ὄψιν, part. δυσωποῦντα sonare simpliciter Perstringentia. Vide autem ap. eund. Bud. et alia exempla, p. 688. ‖ Δυσωπῶ neutraliter positum, Hæreo, Hæsitabunde aspicio, Restito, Suspicor, Vereor, Xen. (Ἀπ. 3, 6, 4.) Ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαύκων ἐδυσώπησεν, [διεσώπησεν.] Et δυσωπούμενα ζῶα ap. Eund. (2, 1, 4.) Vide plura ap. Bud. 688. [Lobeck. Phryn. 190. "Ruhnk. Ep. Cr. 137. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii. Mœr. 125. et n., Timæi Lex. 90. et n., Herodian. 476. T. H. in Raphel. Ann. p. 79. Xen. Eph. 82. Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. Thom. M. 255. 337. ad Charit. 496. ad Lucian. 2, 326. Dionys. H. 5, 69. Phryn. Ecl. 80. 214." Schæf Mss. * "Δυσωπητέον, Athanas. 1, 305." Kall. Mss. * Δυσώπημα, Joseph. B. J. 1, 25, 5.] Δυσώπησις, q. d. Pudefactio, Ipsa actio afficiendi quempiam pudore, s. efficiendi ut quis verecundetur. Item Exoratio, [Gl. Ambitio. * "Δυσωπητικὸς, Eust. 105, 15. Pseudo-Chrys. Ep. ad Monach. T. 7. p. 228, 13." Seager. Mss. "Qui pudorem potest incutere, Orig. c. Cels. 68. Schol. Soph. p. 16. (Œd. T. 15.) * Δυσωπητικῶς, Circumspecte, Clem. Alex. 460." Kall. Mss. "Eust. 26, 1. Orig. Philoc. c. 27. p. 109." Seager. Mss. * Δυσωπητὸς, unde] Ἀδυσώπητος, Qui pudore affici nequit, s. confundi, Qui talis est ut non verecundetur, Plut. in illo περὶ Δυσωπίας libello (p. 114.) Τὸ δὲ τοὺς ἀναιδῶς καὶ ἀδυσωπήτως ἐνοχλοῦντας ἀποτρίβεσθαι τῷ ἀδυσωπήτῳ, καὶ μὴ χαρίζεσθαι τὰ αἰσχρὰ τοῖς ἀναισχύντοις αἰσχυνόμενον, ὀρθῶς καὶ δικαίως γινόμενόν ἐστιν ὑπὸ τῶν νοῦν ἐχόντων. Accipitur autem et pro Inexorabilis, Qui flecti nequit, sicut δυσωπεῖσθαι pro Exorari et Flecti dictum est accipi interdum. [Schæf. ad Apoll. Rh. p. 245. M. Anton. 1, 16.] Ἀδυσωπήτως, Sine ulla verecundatione, erubescentia, ullo pudore, Inverecunde. Contr. Εὐδυσώπητος, Qui facile pudore afficitur, confunditur, levi de causa verecundatur, Facile exorabilis, [Plut. 8, 96.] Εὐδυσωπήτως, Facile erubescendo, Cum erubescentia, verecundatione, quam res levis affert. [* "Ἀντιδυσωπέω, Euseb. V. C. 4, 33. * Ἐκδυσωπέω, Obnixius oro, Amphiloch. 217. τὸν Θεὸν, 218. ὑπέρ τινος." Kall. Mss. "Imploro, Efflagito, Psell. in Cantic. Cant. c. 2, 5. 7. et c. 5, 7." Boiss. Mss. Heliod. 8. p. 369. * Ἐκδυσώπησις, Supplicatio, Lexx. Gr. sine Auctore.] Καταδυσωπέω, i. q. δυσωπῶ, nisi quod præp. vim aliquam significationi addere videtur, Lucian. Κατεδυσώπησε τὸν θεὸν, Exoravit, Bud. 688. [" Supplex obsecro,

A Euseb. V. C. 4, 22." Mendham. Mss. * Προδυσωπέω, Joseph. B. J. 2, 14, 7. "Προδυσωπέομαι, Ante flector, permoveor, Andr. Cr. 31." Kall. Mss. * Ὑποδυσωπέομαι, Vereor, Aversor, Plut. 8, 560.]

ὈΦΘΑΛΜΟΣ, ὁ, Oculus: pro quo Dorice ὀπτίλος: ambo autem ejusd. originis, sc. ab ὄπτομαι, unde et ὄμμα, et ὄψις, et ὀπωπὴ, quæ itidem pro ὀφθαλμὸς usurpantur. Il. Ω. (392.) Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, Od. K. (197.) Ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι, (Γ. 373.) ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσι, O. (461.) ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο, Suis oculis videbant, Il. Ω. (206.) εἰ γάρ σε ἑσόψεται ὀφθαλμοῖσιν, Od. Υ. (233.) Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι Tuis oculis, aspicies, Hesiod. Ἔργ. (1, 265.) Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, Cuncta Jovis cernens oculus. In præcedentibus autem Homeri Il. ὀφθαλμοῖς emphaticum est, sicut et ap. Æschin. (70.) Ὁρᾶτε τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν ἐξάγιστον λιμένα. At Synes. Ep. 6. Οἷς τισιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται. Rursum Il. N. (474.) Ὀφθαλμοὶ [—ὼ] δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετο [—τον]. Pro quo Od. T. (446.) πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Il. Π. B (344.) κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. Sic Υ. (321.) κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν. Contra O. (668.) Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη. Item Θ. (64.) Ὀφθαλμῶν ἄμερσε, Oculis privavit. Et A. (69.) ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν. Aristoph. N. (24.) ἐξεκόπην τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Sic Dem. (247.) Ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος ὁ Φίλιππος, cui Plut. Alex. (70.) dicit ἐμπεσεῖν καταπελτικὸν βέλος εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Athen. 13. Ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Plut. Lyc. (11.) de Alcandro, Τῇ βακτηρίᾳ πατάξας τὸν ὀφθαλμὸν ἐξέκοψεν, Artaxerxe, Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξαντες. Sic ap. J. Poll., Ὀφθαλμοὺς κοιλαίνειν, βαθύνειν, κενοῦν, σβεννύναι: item σπαράσσειν, ἐκ πυθμένων ἀνέλκειν, s. ἀνασπᾶν, pro Eruere. Idem (8, 507.) Πήρωσιν ὀφθαλμῶν. Et ap. Medicos Ὀφθαλμῶν προπτώσεις, Procidentes oculi: ὀφθαλμῶν τάραξις, Oculorum perturbatio: et ὀφθαλμῶν ῥεύματα: et αἱ ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλαὶ, Cicatrices in oculis: et ἀλγηδόνες ὀφθαλμῶν, Dolores oculorum, pro Offensionibus, Cam., ap. Herod. 5. de pulcris mulieribus, Ἀντίας ἵζεσθαι ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλ- C μῶν, Illas mulieres ibi coram assidere, facereque ut oculi ipsis doleant: sicut ait Phormio Terent. Vin' facere quo tuo viro oculi doleant? At ὀφθαλμοῖο βολὴ ap. Musæum, quod Cic. dicit Oculi conjectus. Et dicitur βάλλειν ὀφθαλμοὺς, ut Lucr. Jactare oculos. In vitio autem Aristoph. N. (361.) τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλει, ut ap. Plut. Ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην: unde παραβλῶπες, Qui distortis oculis intuentur, obliqua tuentur, ut Virg. Pingere oculos, Græci ὑπογράφειν dicunt. Herodian. 5, (6, 24.) Προῄει τε ὑπογραφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς, Pictis prodibat oculis: unde ap. Philostr. Ep. 39. Ὀφθαλμῶν ὑπογραφαί. Item cum epithetis, Athen. 13. Τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους εἶχον, 7. Ὀφθαλμοὺς μείζονας ἢ καθ' αὐτὸν ἔχων, Xen. Σ. (5, 5.) ὀφθαλμοὶ καλοί: et ὀφθαλμοὶ ἐπιπόλαιοι, ibid. Æschyl. ap. Plut. (9, 73.) φλέγων Ὀφθαλμός. Sic πυρώδεις, Igniti et flammei, μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, Scintillantes et micantes: et αἴγλην s. αὐγὴν ἀφιέντες, Nitidi s. Renidentes, λάμποντες, Clari: φωσφόροι, Illustres: sicut et φωσφόρα ὄμματα: item D στίλβοντες, Splendentes: et θυμοειδεῖς, Iracundi ac minaces: contra ἡδεῖς, Blandi, et ap. Catull. Melliti: ἐπαγωγοὶ s. ἐπέραστοι, Amabiles: de quibus ἵμερος fluere dicitur. Iidem oculi ἅλλεσθαι dicuntur, i. e. Salire, præsagientes se visuros quod desiderant: ut pastor ap. Theocr. 3, (37.) Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδήσω Αὐτάν. Item cum præpp. Plato Symp. Ἐπίπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντα οὐ κατιδεῖν Σωκράτην, Ante oculos, In oculis: contra quidam ap. Plut. Ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν, Procul ab oculis meis. Polyb. 3, (108, 1.) Πρὸ ὀφθαλμῶν θέντες τὸ μέγεθος τῶν ἀποβησομένων, Ante vel Ob oculos posita magnitudine eorum quæ eventura erant: pro quo dicitur etiam πρὸ ὀμμάτων. Sed et ἐν ὀφθαλμοῖς interdum capitur pro Ante oculos, Ob oculos: Od. Θ. (459.) Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα. Et Il. A. (587.) μή σε ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Θεινομένην, Ante oculos meos: nisi quis forte malit ἐν hic superfluum esse. Et ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι dicuntur non tantum ea, quæ videntur et ante oculos nostros sunt s.

eis obversantur, verumetiam quæ magni a nobis fiunt, sicut et ap. Cic. Templum in oculis quotidianoque aspectu populi Romani positum. Idem, Etsi in oculis sis multitudinis. Idem, Ferebant in oculis hominem. Sic ab Aristot. Polit. 7. ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι et παρορᾶσθαι sibi opp. Eur. Med. (219.) Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, pro Oculi hominum non recte judicant, Cam. Alii sic, Justitiam non habent mortales in oculis. Et ἐξ ὀφθαλμῶν γενέσθαι dicuntur Quæ oculis nostris quasi subtrahuntur et ἀφανίζονται, vel ab eis absunt: ut Cic. Abfuit ab oculis vestris. Idem de libris, Nunquam ab oculis meis abfuerunt. Herod. 5. Καὶ σύ μοι ἐγένεο ἐξ ὀφθαλμῶν, Neque te videre licuit, Xen. Ἱερ. (6, 13.) Ἥδιστ' ἂν ὡς τάχιστα ἐξ ὀφθαλμῶν σου γένοιτο. Hoc illi jucundissimum futurum sit si a te abesse liceat, Cam. At ἐπ' ὀφθαλμοῦ παραφυλάττειν, pro Oculis observare, Plut. de Solertia Anim. Ἐγγὺς οὐ προσιὼν, ἀλλ' ἐπ' ὀφθαλμοῦ παραφυλάττων εἵπετο. Cui l. non absimilis est hic Synesii Ep. 55. Τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο, προύπεμψα, Oculis vos meis prosecutus sum. Cum vero εἰς ὀφθαλμοὺς alicujus venire dicimur, reddideris potius In conspectum quam In oculos, Il. Ω. (203.) Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς; (463.) οὐδ' Ἀχιλῆος Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι. || Xen. autem (Œc. 12, 20.) δεσπότου ὀφθαλμὸν vocat Domini præsentiam.

At regum ὀφθαλμοὶ dicebantur Qui quæ viderent, ad eos referebant, ut sunt visores s. exploratores, et nuntii: quod hominum genus Plut. ὀπίονας nominare videtur, de quo supra. Hesychio ὀφθαλμὸς βασιλέως est ὁ πεμπόμενος κατάσκοπος. J. Poll. 2. Ἐκαλοῦντο δέ τινες ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως, οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ τὰ ὁρώμενα. Qui vero ὦτα vocabantur, sunt potius Delatores et Corycæi, qui subauscultabant quid quisque loqueretur, et ad regem deferebant. Xen. K. Π. 8, (2, 7.) p. 124. de Cyro loquens, qui τοὺς ἀπαγγείλαντας ὅσα καιρὸς αὐτῷ εἴη πεπύσθαι, magnis afficiebat muneribus, Πολλοὺς ἐποίησεν ἀνθρώπους καὶ ὠτακουστεῖν καὶ κατοπτεύειν τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα· ἐκ τούτου δὲ καὶ πολλοὶ ἐνομίσθησαν βασιλέως ὀφθαλμοὶ καὶ πολλὰ ὦτα. Dixerat vero paulo ante τοὺς βασιλέως καλουμένους ὀφθαλμούς. Itidem Aristot. Polit. 3. Ὀφθαλμοὺς πολλοὺς οἱ μόναρχοι ποιοῦσιν αὐτῶν, καὶ ὦτα καὶ χεῖρας καὶ πόδας. Ovid. quoque dixit, An nescis longas regibus esse manus? Plut. Artax. (12.) Ἀρτασύρας ὁ βασιλέως ὀφθαλμός. Meminit idem Plut. περὶ Πολυπραγμ., et Lucian. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ συνόντων. Aristoph. autem ex ambiguo lusit Ἀ. (91.) ubi πρέσβεσι dicentibus, Καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν Τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν, respondent Δικαιόπολις, ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως. || Ὀφθαλμοὶ dicebantur etiam Quidam compotationum præfecti, quorum curatio erat, ut æquabiliter potaretur, quique cœnantibus lychnos subministrabant, alio nomine οἰνόπται appellati, Latinis Modiperatores, ut nonnulli existimant. Vide Οἰνόπται.

Ὀφθαλμὸς, Genus deligationis ap. Hippocr., ἐν τῷ κατ' Ἰητρεῖον: quod oculo adhiberi consuevit, vel cum procidentia periclitantur, vel ut quæ imposita ipsi sunt, contineantur. Sunt autem variæ hujus generis differentiæ in l. de Fasciis explicatæ. Gorr.

Transfertur et ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμὸς, ut Oculus mentis ap. Latinos. Lucian. (1, 557.) Τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν: ad eum qui dicebat, οὐχ ὁρῶ ταῦθ' ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. || Ad hæc a Tragicis Poëtis sol dicitur αἰθέρος ὀφθαλμὸς, teste Suida, quem Aristoph. αἰθέρος ὄμμα itidem appellat. Latine dicere queas Lux, s. Lumen. Et Pind. (Ὀ. 2, 18.) Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμὸς, Oculus Siciliæ, s. Lux et Decus; oculis enim in corpore nihil excellentius. Cic. quoque dixit, Hi duos oculos oræ maritimæ effoderunt. Alibi villulas suas appellat Oculos Italiæ. Et Catullus, Insularum ocellus. Item Eur. Andr. (407.) ὀφθαλμὸς βίου, Vitæ lux, Εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς, ὀφθαλμὸς βίου, Unica vitæ meæ lux et præsidium. Et Soph. Œd. T. (987.) μέγας ὀφθαλμός: itidemque in Phœn. (815.) Euripidem dixisse volunt ὄμμα Κιθαιρὼν, pro καλλιστεῦον ὄρος, Latini autem Oculus et Ocellus pro Deliciis interdum usurpant, ut Plaut. in Pseud. Ubi isti sunt, quibus vos oculi estis, quibus vita, quibus deliciæ estis, quibus suavia mellita? Et in Curc. Bene vale, ocule mi. Et in Asin. Da, meus ocellus.

In triremibus ὀφθαλμοὶ dicuntur Foramina per quæ remi trajiciuntur, quia oculos orbiculari sua rotunditate referunt, Eust. 1931. Λέγονται γὰρ ὀφθαλμοὶ ῥητορικῶς ἐν ταῖς τριήρεσιν αἱ ὀπαὶ ὧν αἱ κῶπαι διείρονται.

Ὀφθαλμοὶ vitibus etiam tribuuntur, Theophr. (H. Pl. 4, 14, 6.) Ἔνια δὲ καὶ ῥιγώσαντα νοσεῖ, καθάπερ ἡ ἄμπελος· ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου. Quæ sic Plin. Ægrotant et cum alsere, læsis uredine attonsarum oculis. Aliud exemplum cum ejusd. Plinii interpretatione vide in Ὄζος. In arbore quoque cui inseritur surculus aliquis, foramen illud cui inseritur, ὀφθαλμὸς dicitur, ut in Ἐνοφθαλμισμὸς videre licebit. Theophr. C. Pl. 1, 6. de insitione, Ἥνπερ (γόνιμον ὑγρότητα) ὀφθαλμὸς ἔχων, ἁρμόττεται θατέρῳ· καὶ τὴν τροφὴν ἔχων, ἀποδιδῶσι τὴν οἰκείαν βλάστησιν.

Ὀφθαλμὸν a Greg. Naz. dici etiam Primam fontis scaturiginem, annotatur in VV. LL. At in fluvio ὀφθαλμὸς dici potest τὸ στόμα, Os, Ostium, ut apparet ex iis quæ Nili τυφλοστόματα appellantur, teste Eust. 160. Οὐ γὰρ ἂν λεχθείη τὸ στόμα τυφλόν· ἀλλ' ἐμφαίνει γοργῶς τὸ τυφλόστομα, ὡς δυνάμεθα καὶ ὀφθαλμὸν καὶ στόμα εἰπεῖν τὴν τοῦ ποτάμου ἐκβολήν.

Ὀφθαλμὸς, Piscis quidam, Cam. Auctorem non proferens.

[" Ὀφθαλμὸς, ad Charit. 620. (682.) Wakef. Herc. F. 799. Trach. 549. S. Cr. 3, 96. Abresch. Æsch. 2, 134. Jacobs. Anim. 295. Anth. 6, 313. 12, 125. 191. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Toup. Opusc. 1, 288. Valck. Callim. 270. Inspector, Dionys. H. 3, 1444. De plantis, Thom. M. 489. Jacobs. Anth. 6, 312. Metaphorice, Heyn. Hom. 4, 688. De rebus præstantissimis, v. C. Barthium ad Pacati Paneg. p. 166. Pleonastice, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. viii. Sine articulo, Philostr. 244. Boiss. Διὸς ὁ., Jacobs. Anim. 208. Luzac. Exerc. 112. 114. Toup. Opusc. 1, 582. Ὁ. Δίκης, Luzac. Exerc. 138. Jacobs. Anth. 12, 140. Ὁ. ἀμπέλου, Ammon. 74. Ὁ. βασιλέως, Wessel. ad Herod. 57. Παλμὸς τοῦ δεξιοῦ ὁ., Omen, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 75. Ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν τινὶ, Thom. M. 666. Villois. ad Long. 77. Ὁ. ἁρπάζειν τινὸς, Judith 16, 9. Ὀφθαλμοὶ, Bast Lettre 223. Regum, Brunck. Aristoph. 3, 61. Kuster. 118. Ὁ. μεγάλοι, Boiss. Philostr. 548. Ἰατρὸς ὀφθαλμῶν, ad Lucian. 1, 230. Ὁ τῶν ὁ. νοῦς, Boiss. Philostr. 547. Ἐξ ὀφθαλμῶν γίνεσθαι, Alciphr. 376. Πρὸ ὀφθαλμῶν λαμβάνειν, ad Diod. S. 1, 683. Πρὸ ὀφθαλμῶν, κατ' ὀφθαλμοὺς, Abresch. Lectt. Aristæn. 340. Ἐν ὀφθαλμοῖς, ad Lucian. 2, 245. Ἐν ὁ. ἰδεῖν, ad 2, 192. Brunck. Apoll. Rh. 199. Heyn. Hom. 4, 157. 516. εἶναι, Diod. S. 1, 683. et var. l.: ὁρώντων πάντων, Alciphr. 412. Κατ' ὀφθαλμοὺς, Xen. Hier. 1, 14. Musgr. Cycl. 234. Ὀφθαλμοὺς κόπτειν, ad Charit. 347. Τὼ 'φθαλμὼ, Thom. M. 852." Schæf. Mss. " Ornamentum, Pind. Ὀ. 2, 18. Ὁ. νυκτὸς, Luna, Æsch. S. c. Th. 396.]

Ὀφθαλμοβολέω, Oculos jacto, conjicio. Sic enim Lucr. et Cic. Ausi etiam Græci fuerunt, inquit Cam., facere Ὀφθαλμοβολῆσαι, Oculos in aliquam conjicere amantes. [Schol. Lycophr. 93. Schol. Ven. Il. Γ. 443. Nicet. Annal. 4, 2. Ὀφθαλμοβολούμενος καὶ ὕποπτος. * Ὀφθαλμόδουλος, Servus, qui inspectante hero se gnavum et obsequentem præstat, oculisque adeo ejus quasi inservit. * Ὀφθαλμοδουλεύω, unde] Ὀφθαλμοδουλεία, ἡ, Servitium gnavum et diligens, præsente hero: quasi Servitus ad oculum. Solet enim servos ὁ τοῦ δεσπότου ὀφθαλμὸς, ad labores acrius subeundos excitare, contra ejus absentia, ignaviores eos reddere. Paul. ad Eph. (6.) jubens servos auscultare dominis suis, Μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, pro quo ad Col. 3, (22.) dicit, Μὴ ἐν ὀφθαλμοδουλείαις, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, Non servientes ad oculum. Sic Gall. Servir au doigt, et à l'œil. [* " Ὀφθαλμοειδὴς, Aristox. 40." Wakef. Mss. Diosc. 3, 156. * Ὀφθαλμόσοφος, Lucian.

Lexiph. 4. * Ὀφθαλμόρεγκτος, Eur. Alc. 182.] Ὀφθαλμοφανής, Qui oculis cernitur, apparet, Sub oculorum sensum cadens, Oculis patens: ad differentiam τοῦ νοητοῦ ap. Chrys. Accipitur ὀφθαλμοφανὲς pro Eo etiam quod ante oculos est et manifestum: ut Cic. Non uti demonstraretur, quod ante oculos est. Strabo, (2. p. 203.) Ὀφθαλμοφανῆ πάντα ἰδιώτῃ οὐκ ἐνδεόμενά εἰσι τῆς μαθηματικῆς σημειώσεως, Quæ vel idiota suis oculis cernere potest, idiotis quoque manifesta et perspicua sunt. [" Aristox. 41. Cyrill. Hier. 153." Wakef. Mss.] Ὀφθαλμοφανῶς, Manifeste, Perspicue, More eorum quæ oculis cernuntur, Chrys. de Sacerd. Ὀ. ἰδεῖν, Manifeste cernere, Oculis suis videre, quod Hom. dicit ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. [" Jo. Climac. 314." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Ὀφθαλμορύκτης, Const. Manass. Chron. p. 91." Boiss. Mss. * Ὀφθαλμώρυχος, Æsch. Eum. 186.]

[* " Ἀκρόφθαλμον, Diosc. Notha 465. * Ἀνόφθαλμος, ὁ, ἡ, Tzetz. Ch. 3, 219." Boiss. Mss. * " Ἀόφθαλμος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 563." Elberling. Mss.] Ἀντόφθαλμος, Adversis oculis intuens. Pro Oppositus oculis, Adversus, ἀντίος τοῖς ὄμμασι, citatur ex Epigr. [" Ad Charit. 748." Schæf. Mss.] Ἀντοφθαλμέω, quod et ἀντωπῶ, Intuentem obtueor, Bud. hoc in loco, (Polyb. Fr. Hist. 45.) Οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες, καὶ αἰδούμενοι ἀντοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον ἐβοήθουν. Gaza in Somnio Scipionis Solem adversum intueri interpr. ἀντοφθαλμῆσαι τῷ ἡλίῳ. Citatur e Sapient. 12, (14.) Ἀντοφθαλμῆσαι δυνήσεταί σοι, pro Te obtueri. || Metaphorice autem ἀντοφθαλμεῖν capitur pro Obniti, Reluctari: pro ἀνταίρεσθαι καὶ ἐνίστασθαι, Bud., ut vulgo dicunt Oculum erigere, et audacter obtueri. Verbi gratia, si ostendere volumus aliquem esse nobis valde formidabilem, et cogi nos ei cedere, nec audere ullo modo reluctari, dicimus nos non audere oculum levare contra illum. Polyb. 1, (17, 3.) Ὑπέλαβον βαρυτέρας προσδεῖσθαι παρασκευῆς, δι' ἧς ἀντοφθαλμεῖν δυνήσονται τοῖς πολεμίοις: 4, (32, 7.) in ead. signif. junxit præpositioni πρὸς habenti accusativum, Οὔτ' αὐτοὶ δι' αὑτῶν ἀντοφθαλμεῖν ἠδύναντο πρὸς τὸ βάρος τῶν πολεμίων, Impetum hostium sustinere. Act. 27, (15.) navis itidem dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, pro Obniti s. Obluctari vento. [" Bentl. ad Horat. Carm. 1, 3, 18. ad Charit. 748. ad Diod. S. 2, 276. Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss. Lex. Polyb. * Ἀντοφθάλμητος, unde * Δυσαντοφθάλμητος, Polyb. 23, 8, 13. δ. τι ἔχειν, Quod nemo facile aspiciat quin tentetur. * Δυσόφθαλμος, Telestes Athenæi 616. Theod. Prodr. Ep. 95.] " Ἐνόφθαλμος, " Oculus qui in cortice depangitur, VV. LL. sed sine " exemplo vel auctoritate." Ἐξόφθαλμος, Qui oculis est prominentibus, Cui oculi quasi extant et ἐπιπόλαιοι sunt: oppositum habens κοιλόφθαλμος. Quamvis autem Aristot. hos ἐξοφθάλμους dicat visu esse hebetiore, Xen. tamen in equis magis probat τὸ ἐξόφθαλμον quam τὸ κοιλόφθαλμον: Ἱππ. (1, 9.) Τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου. || Polyb. autem, inquit Cam., transtulit ad evidentiam hoc vocabulum, 1, (10, 3.) Ῥωμαῖοι δὲ πολὺν μὲν χρόνον ἠπόρησαν, διὰ τὸ δοκεῖν ἐξόφθαλμον τὴν ἀλογίαν τῆς βοηθείας. Quidam tamen ibi ἐξόφθαλμος interpr. Inconsideratus. Ἐποφθάλμιος, Oculo impositus, Supra oculum situs, Gal. Τὰ ἐποφθάλμια ἐποιδίσκεται, Partes quæ supra oculos sunt. CONTRA Ὑποφθάλμιος, Qui oculis subjacet. Plur. ὑποφθάλμια, Genæ, ut nonnulli interpr. Ὑπώπια, Cam., quæ alio nomine ὑποφθάλμια, Ossa juxta nasum subjecta oculis: fortasse Genæ, ut Cic. ait, ab inferiore parte subjectæ leviterque eminentes. Idem, Nominat J. Poll. genas ὑποφθάλμιον φρουρὰν, i. e. Oculorum custodiam. Plin. autem Genas vocat quæ Diosc. βλέφαρα, ut in Ὀφθαλμικὸς videre poteris. Sed inter βλέφαρα et ὑποφθάλμια magnum discrimen est. [Hippocr. 595, 50. * " Ἐποφθαλμία, Anna C. 32." Elberling. Mss.] Ἑτερόφθαλμος, Qui alterum tantum e duobus oculum habet, i. e. Orbus altero oculo; μονόφθαλμος autem, Cui unicum natura oculum dedit, ut Cyclopibus: hoc enim discriminis inter hæc duo statuit Ammon. Quidam ap. Plut. (9, 203.) Μὴ ποιήσητε ἑτερόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα. Bud. ἑτερόφθαλμος interpr. Luscus. Idem annotat, in Hippiatria ἑτεροφθάλμους ἵππους vocari Equos qui varios oculos habent: quod vitium DICITUR Ἑτεροφθαλμία, in Hippiatr. Οἱ ἑτερόφθαλμοι τῶν ἵππων οὐ τὸ αὐτὸ βλέπουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς· ὅνπερ γὰρ τρόπον ὁ * ἑτεροσκελὴς καὶ ὁ * ἑτερόπους σκάζει καὶ λείπεται τῷ περιπάτῳ, οὕτω καὶ οὗτοι τῷ ὁρατικῷ· εἰσὶ δὲ καὶ πονηροὶ, καὶ ἐπτοημένοι διὰ τὴν ἑτεροφθαλμίαν. His igitur ἑτερόφθαλμοι, s. Lusci, dici videntur Qui altero oculo minus vident. [Lobeck. Phryn. 136. " Plut. Sertorio 1. Schol. Dem. 2, 157. Reisk." Boiss. Mss.] Εὐόφθαλμος, Pulcros habens oculos, Qui venustis oculis est, Xen. K. Π. 8, (1, 14.) p. 122. Ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσι. Dicuntur autem εὐόφθαλμοι non tantum Qui pulcros habent oculos, sed etiam Qui oculis alienis grati sunt et jucundi aspectu: ut et Eust. docet p. 1389. Εὐῶπες, οὐκ ἐξ ἀνάγκης οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαὶ τοὺς ὦπας, ἀλλὰ καὶ οἱ τοῖς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοῖς τοιοῦτοι, ὡς δῆλον, ἐκ τοῦ, Χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ σπανίων. Aristot. autem Polit. 2. εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι dixit pro Honestum s. Bellum auditu, ut Cam. interpr. Οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον: q. l. quidam sic verterunt, Legem ferre non est tutum, sed solum primo aspectu, cum auditur, apparet bonum. Suidæ εὐόφθαλμος idem est CUM Εὔοπτος: quod tamen εὔοπτος passive potius capi videtur pro Eo qui facile videtur s. cernitur, Qui est conspicuus: εὐόφθαλμον, inquit, τὸ εὔοπτον: dixerat vero ante, Εὔοπτος ἀνὴρ, καὶ εὐόφθαλμος. [Spohn. Niceph. Blemm. n. 266. Athen. 545.] Εὐοφθάλμως, Cum quadam oculorum venustate et gratia, Decore, Decenter, εὐπρεπῶς, Harpocr. ap. Antiph. ἐν τῷ περὶ Ταώνων: quorum pavonum pennis Plin. quoque oculos tribuit, 13, 15. Si pavonum caudæ oculos imitentur. [* " Καλόφθαλμος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 314." Boiss. Mss.] Κοιλόφθαλμος, Qui cavis oculis est, Cui oculi in cavo recessu subsident, ὁ κοίλους ἔχων ὀφθαλμούς. Opp. ei ἐξόφθαλμος, quod vide supra. Κοιλοφθαλμία, Oculorum cavitas, Alex. Aphr. Probl. 1. Κοιλοφθαλμιάω, Cavis oculis sum, Oculi mihi subsident et cavitatem quandam habent, [Cratinus Pollucis 4, 184. * Λαμπρόφθαλμος, Hesych.] Λευκόφθαλμος, Qui candidis s. albidis est oculis. Est et Gemmæ nomen, de qua Plin. 37, 9. Leucophthalmos, rutila alias, oculi speciem candidam nigramque continet. Μεγαλόφθαλμος, Qui magnis est oculis, [Eust. Il. A. p. 106, 48. 52.] Μελανόφθαλμος, Qui nigris est oculis, Geop. de vaccis et bobus, Ἐκλεκτέον μεγαλοφθάλμους, μελανοφθάλμους. Pro his Varronis, Observare debet, ut sint hæ pecudes oculis magnis et nigris. [Schol. Il. A. 98. 389. Eust. p. 42. ult. * Μεσόφθαλμος, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 16. p. 202. * Μικρόφθαλμος, 203. 204. Schol. Vict. Il. Θ. 164. T. 5, p. 727. Heyn. * Σμικρόφθαλμος, Hippocr. 1194.] Μονόφθαλμος, Cui unicum natura oculum dedit, ut Cyclopibus: ἑτερόφθαλμος autem Is dicitur, qui alterutro orbatus est, Ammon. Sic Cratinus μονόφθαλμον vocavit τὸν Κύκλωπα, teste Phryn., qui hoc vocabulo pro altero ἑτερόφθαλμος uti vetat. [Herod. 4, 13.] Ξηρόφθαλμος, Siccoculus, Plaut. Pseud. Ξηροφθαλμία, Oculorum siccitas: vel potius, Lippitudinis aridæ genus. Sic enim Cels. 6, 6. Est etiam genus aridæ lippitudinis; ξηροφθαλμίαν Græci appellant: neque tument, neque fluunt, sed rubent tantum, et cum dolore quodam gravescunt, et noctu prægravi pituita inhærescunt. Scrib. Largus c. 4. interpr. Siccam oculorum perturbationem sine tumore: Collyrium psoricum ad caliginem et aspritudinem oculorum, siccamque perturbationem sine tumore, quam ξ. appellant. Aët. 7, 2. Σκληροφθαλμία δὲ καὶ ξηροφθαλμία κοινόν ἐστι πάθος βλεφάρων καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Actuar. π. Δ. Π. 2, 7. Ξηροφθαλμία ἐστὶ δυσκινησία τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ πόνου, χωρὶς τινος ὑγρότητος ἐκρεούσης: diversam autem hanc facit a ψωροφθαλμία. [* Περιοφθάλμιος, s. * Περιόφθαλμος, Qui circa oculum est, s. ambit oculum, affertur e Gal.] Πλατυνόφθαλμος, Latos s. Amplos habens ocu-

los. At πλατυόφθαλμον, a nonnullis vocatur Stimmi, Diosc. 5, 99. Τοῦτο οἱ μὲν στίβι, οἱ δὲ πλατυόφθαλμον, οἱ δὲ λάρβασον ἐκάλεσαν. Nominis causam Plin. exp., 33, 6. itidem de stimmi sive stibio, Vis ejus, astringere et refrigerare, principalis autem circa oculos; namque ideo etiam plerique πλατυόφθαλμον id appellavere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 32. * Πολυόφθαλμος, Toup. Opusc. 2, 146." Schæf. Mss. " Herodian. Epimer. 208." Boiss. Mss. Schol. Æsch. Pr. 571. Diod. S. 1. p. 7, 23. * Πονηρόφθαλμος, Malo oculo præditus, Invidus, Inc. Prov. 23, 6. * " Προοφθαλμὶς, Præoculatio, Geop. 1, 322. (5, 3, 3.)" Wakef. Mss. * " Ῥιψόφθαλμος, Const. Apost. 7, 6." Kall. Mss. * Ῥιψοφθαλμία, Andronicus de Pass. 743.] Σκληρόφθαλμος, Qui duris est oculis, dura lippitudine laborat. NAM Σκληροφθαλμία nonnulli interpr. Lippitudo dura, sicut Celsus ξηροφθαλμίαν esse dicit Aridæ lippitudinis genus. Quid autem sit σκληροφθαλμία, definit P. Ægin. 3, 22. Ἡ μὲν σκλ., σκληρότης καὶ δυσκινησία ἐστὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ μετὰ πόνου καὶ ἐρεύθους, χωρὶς ὑγρασίας. Gorr. σκλ. esse dicit, cum non ipse modo oculus durior est, et ad motum pigrior, dolensque simul et rubicundus, sed ipsæ etiam palpebræ duriores sunt et rubicundæ, adeo ut nihil unquam humoris remittant, sed in earum angulis gramæ concrescunt parvæ, contortæ et subaridæ, nec facile post somnum vel aperiri vel inverti possint propter duritiem: differre autem ἀπὸ τῆς ξηροφθαλμίας sola magnitudine, quod cum hæc propter siccitatem, dura etiam necessario sit, multo tamen quam illa minus dura sit, et leviorem dolorem moveat. [* " Στερνόφθαλμος, Planud. Laud. Diomedis Ms." Boiss. Mss. Strabo 1. p. 73. 458.] Τριόφθαλμος, q. d. Trioculus, Cui tres sunt oculi, Gemmæ nomen, Plin. 37, 11. Triophthalmus cum onyche nascitur, tres hominis oculos simul exprimens. At τριόφθαλμοι Homines, qui finguntur, τερατώδεις sunt, Plut. (8, 65.) Περὶ τὴν τῶν τεράτων ἀγορὰν ἀναστρέφονται, τοὺς ἀκνήμους καὶ τοὺς γαλεάγκωνας καὶ τοὺς τριοφθάλμους καὶ τοὺς στρουθοκεφάλους καταμανθάνοντες καὶ ζητοῦντες. Ὑγρόφθαλμος, Qui humidis est oculis, Cui oculi fluunt: cui opp. ξηρόφθαλμος. Ac sicut a ξηρόφθαλμος fit ξηροφθαλμία, ita ab hoc formari POTEST Ὑγροφθαλμία, Lippitudo. [* Ὑπόφθαλμος, Procl. Paraphr. Ptol. 230. * " Φοβερόφθαλμος, Hes. v. Γοργῶπιν, Herodian. Epimer. p. 17." Boiss. Mss.] [* Ὀφθαλμηδὸν, Gl. Oculitus.]

Ὀφθαλμώδης, Oculi speciem gerens. Oculeus autem paulo alio sensu usurpavit Plaut., ut in Πανόπτης videre licet. [* Ὀφθάλμιος, Lycophr. 148. αἰετοὺς ὀφθαλμίας.] Ὀφθαλμικὸς, Ad oculos pertinens, Ocularius, Diosc. 1, 11. de malabathro, Πρὸς τὰς ὀφθαλμικὰς φλεγμονὰς ἁρμόζει ἀναζεσθὲν ἐν οἴνῳ, καὶ λεῖον ἐπιχριόμενον: pro quibus Plin. 23, 4. Oculorum epiphoris vino expressum utilissime imponitur. Et ὀ. περιχρίσεις, Oculorum circumlitiones, quas easd. fere cum calliblepharis esse existimat Marcell. ap. Diosc. Et ὀ. φάρμακα, Medicamenta oculorum; nam quod Diosc. 5, 84. de cadmia dicit, Χρησιμεύει δὲ πρὸς μὲν τὰ ὀ. φάρμακα ἡ βοτρυῖτις καὶ ὀνυχῖτις καλουμένη, id ita Plin. 34, 10. de Botrytide cadmia, Oculorum medicamentis utilissima. Interdum ὀ. absolute ponitur pro ὀ. φάρμακα, ut ap. eund. Diosc. 2, 7. de mitulis, Ἰδιαίτερον δὲ πλυθέντες ὡς μόλιβδος, χρησιμεύουσιν εἰς τὰ ὀ. σὺν μέλιτι· ἐκτήκοντες παχύτητας βλεφάρων, καὶ σμήχοντες λευκώματα: quæ verba idem Plin. sic Latine reddidit, Lavantur quoque mituli plumbi modo, ad genarum crassitudines, et oculorum albugines. || Ὀφθαλμικὸς vocatur etiam Ocularius medicus, ut Corn. Celsus appellat: ὁ ὀφθαλμῶν ἰατρὸς, Herodoto et Luciano. Utitur autem eo vocab. Martial. 8. Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus olim: Fecisti medicus quod facis hoplomachus. In hoc autem ὀφθαλμικὸς absolute posito subaudiri potest ἰατρός. Utitur et Gal. [" Etym. M. 30, 2." Wakef. Mss. " Ad Lucian. 1, 231." Schæf. Mss.]

Ὀφθαλμίδιον, Ocellus, Aristoph. [Ἱππ. 909.]

Ὀφθαλμίας, Plauto [Captiv. 4, 1, 70.] Piscis ille, quem Plin. Oculatam nominat. Sunt qui eund. cum μελανούρῳ esse velint. Plin. tamen 32. sub fin. diversos facit hos duos, Oculatam et Melanurum. [Accipiter s. Aquila Joanni Diacono ad Hesiod. Ἀ. 122.] Ὀφθαλμία, ἡ, Oculorum morbus, seu, ut Solinus loquitur, Ocularia ægritudo. Ὀφθαλμία, inquit Gorr., est Inflammatio adnatæ oculorum membranæ. Sed cum dupliciter omnis inflammatio dicatur, ut scribit Gal. ad Gl. 2., una, humida, altera, sicca, proprie dicta ὀφθαλμία, Inflammatio humida est; quæ enim sicca est, non simpliciter ὀφθαλμία, sed ξηροφθαλμία nuncupatur. Inflammationem quidem tumor, tensio, dolor, calor, ruborque ejus tunicæ testantur: humiditatem vero, tum venarum plenitudo, tum lacrymæ ex oculis manantes. Celsus Lippitudinem nominat. P. Ægin. 3. speciem esse τῆς ταράξεως prodidit: quo nomine calidæ et humidæ oculorum cum rubore affectiones significantur. Sed hoc interesse dicit, quod τάραξις ab externa quadam causa sit, ut fumo, sole, pulvere, oleo: ὀφθαλμία vero non a manifesta modo causa, verumetiam interna, h. e. sanguinis fluxione, excitetur. J. Poll., ut in VV. LL. traditur, ὀφθαλμίαν negat proprie Aliquod esse oculorum vitium, sed eo verbo significari dicit cavitatem oculorum e corporis ægritudine. Plut. de S. N. V. (p. 217.) Οἱ τὴν φλέβα διαιροῦντες, ἵνα τὴν ὀφθαλμίαν κουφίσωσι: Symp. 5. Τῶν δὲ ἄλλων νοσημάτων μάλιστα καὶ τάχιστα τὰς ὀ. ἀναλαμβάνουσιν οἱ συνόντες: de Invidia et Odio (p. 124.) Καθάπερ ὀ., πρὸς ἅπαν τὸ λαμπρὸν ἐκταρασσόμενος. Aristoph. autem (Πλ. 115.) ὀφθαλμίαν pro Ipsa etiam cæcitate usurpavit, ubi Chremylus dicit, οἶμαι Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, Βλέψαι ποιήσας: ibi enim Schol. exp. πήρωσιν παντελῆ et τύφλωσιν: proprie ita nominari dicens τὴν κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ νοσήματός τινος γινομένην βλάβην. [" Thom. M. 665. Brunck. Aristoph. 1, 239. T. H. ad Plutum p. 39. 280. Diod. S. 2, 494. Wyttenb. Ep. Cr. 20. ad Herod. 613." Schæf. Mss.]

Ὀφθαλμιάω, Doleo ex oculis, Ocularia ægritudine laboro, Xen. Ἑλλ. 2, (1, 3.) Ἐντυχὼν ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου, κάλαμον ἔχοντι, Plut. (8, 149.) Οἱ τοὺς ὀφθαλμιῶντας ἐνοχλεῖν φυλαττόμενοι, τοῖς ἄγαν λαμπροῖς σκιάν τινα παραμιγνύουσι, Aristot. Eth. 10, 3. Καθάπερ οὐδὲ τὰ τοῖς κάμνουσιν ὑγιεινὰ, ἢ γλυκέα ἢ πικρὰ, οὐδ' αὖ λευκὰ τὰ φαινόμενα τοῖς ὀφθαλμιῶσιν, (εἶναι τοιαῦτα οἰητέον.) Ubi reddi etiam potest Lippientibus. Rursum Plut. Symp. 7, 5. cum ἀκρατεῖς esse dixisset τοὺς περὶ ἐδωδὰς καὶ ἀφροδίσια καὶ πότους ἀστοχοῦντας, eisque νόσους τε πολλὰς καὶ χρημάτων ὀλέθρους συνακολουθεῖν, subjungit, Ὡς Θεοδέκτην ἐκεῖνον, εἰπόντα, Χαῖρε φίλον φῶς, ὀφθαλμιῶντα τῆς ἐρωμένης φανείσης: ubi quidam volunt, eum licet oculis captum, et qui lucem non intueretur, dixisse tamen φίλον φῶς, Lux mea: nisi forte Theodectes hic dicitur ὀφθαλμιάσαι conspecta sua amica, sicut ap. Herod. 5. quidam de pulcris mulieribus dicunt, Ἀντίας ἵζεσθαι ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλμῶν. Ὀφθαλμιᾷν, inquit Cam., non solum e morbo, sed etiam aspectu alieni boni oculos dolere: ut ille dixit ap. Terent., quo tuo viro oculi doleant. Item, Oculis captum esse, Cic. in Verr. 6. Polyb. 2, (17, 3.) Περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιάσαντες, Oculis capti pulcritudine regionis. Hæc ille. Sunt tamen qui eum nequaquam sequantur in eo Polybii l. interpretando, sed ὀφθαλμιᾷν accipiant pro eo, quod Cic. dicit Oculos adjicere, i. e. ὀφθαλμοβολεῖν, Oculorum conjectu appetere, quo sensu dicit Imponere oculos prædiis alicujus, in Pand. [" Aristoph. Fr. 228. Jacobs. Anth. 12, 117. Thom. M. 665. Timocl. Coray Theophr. 261. Wessel. ad Herod. 379. 613. Valck. Oratt. 345. Diatr. 196." Schæf. Mss. Philostr. p. 13. * Ὀφθαλμιατὸς, unde * Ἀνοφθαλμίατος, Diosc. Parab. 1, 35.] Ἐνοφθαλμιάω, Oculos alicui rei adjicio, in aliquam rem conjicio, frui ea desiderans. Pass. ἐνοφθαλμιῶμαι, Oculi in me conjiciuntur et appetor. [" Ad Charit. 252." Schæf. Mss. * Ἐνοφθαλμιάζω, Plut. Symp. 2, 6. Διὰ τί πεύκη καὶ πίτυς, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, οὐκ ἐνοφθαλμιάζει, exp. Inoculationem non admittant. A Schneidero non agnoscitur.] Ἐποφθαλμιάω, Oculos injicio et concupisco, Cam. Adnicto, ut

alii. Videtur autem metaph. sumta ab iis qui nictu oculisque mulieres appetunt, J. Poll. 2, (62.) Καὶ ἐποφθαλμιᾶν, τὸ ἐπιθυμεῖν τινος· καὶ ἐνοφθαλμιᾶσθαι, τὸ ἐπιθυμεῖσθαι, ap. Hyperidem. Ubi cum ἐποφθαλμιᾶν exponat ἐπιθυμεῖν, et ἐνοφθαλμιᾶσθαι, ἐπιθυμεῖσθαι, suspectum aliquis habere possit ἐνοφθαλμιᾶσθαι, et scr. pro eo existimare ἐποφθαλμιᾶσθαι. Nam hujus quidem Ἐποφθαλμιάω pro Oculos adjicio et Concupisco usurpati exempla reperiuntur, illius autem ἐνοφθαλμιᾶν nulla mihi invenire licuit. Plut. Cæs. (2.) Ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος, Illo oculum pecuniis adjiciente, Bud. Idem Plut. Demosth. (25.) de Harpalo loquens, Καταφυγόντος δὲ πρὸς τὸν δῆμον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τῶν χρημάτων καὶ τῶν νεῶν αὑτὸν παραδιδόντος, οἱ μὲν ἄλλοι ῥήτορες εὐθὺς ἐποφθαλμιάσαντες πρὸς τὸν πλοῦτον, ἐβοήθουν. || Ἐποφθαλμιῶν, J. Polluci est etiam ὁ φθονῶν. [Schæf. ad Longum 350. ubi de Ἐποφθαλμέω, * Ἐποφθαλμίζω, * Ἐποφθαλμιάζω.] Ceterum pro Ἐποφθαλμιάω in præcedenti signif. accepto, sc. pro Oculos injicio, Appeto, usurpatum fuit ETIAM Ἐποφθαλμέω. Plut. (Æmil. P. 30.) Οἱ δὲ στρατιῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμήσαντες ὠργίζοντο, Oculis in pecuniam adjectis, fremebant eam in ærarium referri, i. e. ὀφθαλμὸν ἐπέχοντες. Bud.

Ὀφθαλμίζομαι, i. q. ὀφθαλμιάω, Ocularia ægritudine laboro, Plut. Symp. 2, 2. Λέων ὁ Βυζάντιος, εἰπόντος Πασιάδου πρὸς αὐτὸν ὀφθαλμισθῆναι αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ἀσθένειαν, ἔφη, σώματος ὀνειδίζεις, νέμεσιν οὐχ ὁρῶν ἐπὶ τῶν ὤμων βαστάζοντά σου τὸν υἱόν. Q. l. hic Ejusd. in l. Πῶς ἄν τις ὑπ' Ἐχθρ. Ὠφ. clariorem reddit, Λέων ὁ Βυζάντιος ὑπὸ κυρτοῦ λοιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν ὀμμάτων ἀσθένειαν, Ἀνθρώπινον, ἔφη, πάθος ὀνειδίζεις, ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων τὴν νέμεσιν. [" Ὀφθαλμίζω, Coray Theophr. 261. Kuster. Aristoph. 109. Toup. Opusc. 1, 302." Schæf. Mss.] Ἐνοφθαλμίζω, Inoculo, Theophr. C. Pl. 5, (5, 4.) Ὥσπερ εἴ τις ἐνοφθαλμίσειε δένδρον ἓν ὑπὸ πλειόνων διαφόρων: 1, 6. Τὸ τὰς μασχάλας ἐνοφθαλμίζειν τὰς τελειοτάτας καὶ νεωτάτας. Est autem ἐνοφθαλμίζω, Inoculo, Gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partem insero, Aperto in arbore oculo, cortice sc. exciso, semen includo: ut colligitur e Theophr. C. Pl. 1, 6. Ὀρθῶς δὲ εἰς τὸ διατηρεῖν ἀρραγῆ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν φλοιὸν, τὸ ἔνθεμα οὕτως ἀποξύειν ὥστε μὴ ἀπογυμνοῦν τὴν μήτραν. Ἐνοφθαλμισμὸς, Inoculatio, Theophr. initio capitis paulò ante citati, Λοιπὸν δ' εἰπεῖν ὑπὲρ τῶν ἐν ἄλλοις γενέσεων, οἷον τῶν κατὰ τὰς ἐμφυτείας καὶ τοὺς ἐνοφθαλμισμούς: mox, Καὶ φυτεία δέ τις καὶ ὁ ἐνοφθαλμισμὸς, οὐ μόνον παράταξις: H. Pl. 2, (1, 4.) Αἱ γὰρ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμὸς καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον γενέσεις. Colum. non modo Inoculationem vocari scribit, sed et Emplastrationem, ut 5, 11. de tribus insitionum generibus: Unum, quo resecta et fissa arbor, resectos surculos accipit; alterum, quo resecto inter librum et materiam semina admittit, (quæ utraque genera verni temporis sunt): tertium, quo ipsas gemmas cum exiguo cortice in partem sui delibratam recipit, quam vocant agricolæ Emplastrationem, vel, ut quidam, Inoculationem. Et 11, 2. His quidem diebus arbores ficorum inoculantur: quod genus insitionis Emplastratio vocatur. Plin. tamen discrimen facit inter Inoculationem et Emplastrationem, 17, 16.; at c. 13. Inoculationem paulo aliter definire videtur quam Colum.: sic enim ait, Hinc nata inoculatio sutoriæ simili fistula aperiendi in arbore oculum cortice exciso, semenque includendi eadem fistula sublatum ex alia. Et mox, Virgiliana quærit sinum in nodo gemmæ expulsi corticis, gemmamque ex alia arbore includit. Cum vero aliquanto post dicit, Calami exacutio medullam ne nudet, videtur ap. Theophr. l. c. pro ἀποξύειν legisse ἀποξύνειν. [Plut. 8, 535. * " Ἐξοφθαλμίζω, Valck. Diatr. 197." Schæf. Mss.: Gl. Exoculasso: * Ἐξοφθάλμισις· Occæcatus. * " Ἐποφθαλμίζω, Nicet. Chon. in Fabr. B. Gr. 6, 406. Ed. 1." Boiss. Mss. Æliani Fr. * Παροφθαλμίζω, unde * Παροφθαλμιστικὴ, sc. τέχνη, Nicephori Schol. ad Synes. p. 363.]

[* Ὀφθαλμάω, Gl. Oculo, Lippeo, Oculos doleo: Gloss. L. Gr. rectius Ὀφθαλμιῶ, i. e. Ὀφθαλμιάω, cf. Ἀντοφθαλμέω, Ἐποφθαλμέω.]

[* " Ὀφθαλμῖτις, Paus. 1, 408. ubi v. Kuhn." Schæf. Mss.]

" ὈΠΥΙΩ, Ineo; et quidem legitime: unde exp. " etiam Uxorem s. Conjugem habeo, Habeo in matri" monio. Od. Z. (63.) Πέντε δέ τοι φίλοι υἷες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν· Οἱ δύ', ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἠίθεοι " θαλέθοντες, Duo jam uxorati. Il. N. (379.) Δοῖμεν " δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην ὀπυιέμεν. Sic " Hesiod. Θ. (819.) δῶκεν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν, Dedit " filiam suam ineundam, habendam in matrimonio, " Dedit uxorem: ('A. 356.) Τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα, Ejus " enim filiam inis, Habes in matrimonio. Sic Il. N. " (429.) Πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν: " Od. B. (207.) ἃς ἐπιεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἑκάστῳ. " Pass. ὀπυίομαι, Ineor, In matrimonio habeor, Il. Θ. " (304.) Τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ. " Legitur et in prosa, Aristot. Eth. 7, 5. Ὅσοις μὲν " οὖν φύσις αἰτία, τούτους μὲν οὐδ' ἂν εἷς εἴποιεν ἀκρατεῖς· ὥσπερ οὐδὲ τὰς γυναῖκας ὅτι οὐκ ὀπυίουσιν, ἀλλ' " ὀπυίονται. Itidem e Plut. Solone (20.) affertur " Ὀπυίεται ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς pro A viro initur, Virum " patitur, admittit." [" Heyn. Hom. 5, 469. 6, 565. 7, 493. Jacobs. Anth. 10, 201. ad Lucian. 1, 701. 2, 255. 358. Toup. in Schol. Theocr. 213. Gesner. Ind. in Orph., Matth. ad Gloss. min. 46. Mœr. 278. et n., Harles. Ind. Theocr., ad Charit. 393." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 1, 46. Ὠπυισμένος, Dionys. H. 17, 3. * Ὀπύω, fut. ὀπύσω, Aristoph. 'A. 255. Porson. ad Od. Δ. 798. * " Ὀπυιόλης, ad Mœr. 279." Schæf. Mss. * Ὀπυιῶλαι, Hesych. Cf. Οἰφάω.]

ὈΠΩΡΑ, SIVE Ὀπώρη, Ionice, Autumnus. Eust. vero alicubi exp. τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ θέρους, s. ἡ μετὰ τὸ θέρος ὥρα: alicubi τὸ μεταξὺ τοῦ θέρους καὶ τῆς φθινάδος ὥρας. Od. M. (76.) οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ, Nec æstate, nec autumno, Ξ. (384.) Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην, Il. (X. 27.) Ὅς ῥα τ' ὀπώρης εἶσιν, Autumno, sicut ἦρος dicitur Vere, et θέρους, Æstate. Dicitur et τεθαλυῖα ὀπώρη, quod interpretari queas Pomifer autumnus. Od. Λ. (191.) ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη. Utuntur et prosæ Scriptt. pro Autumno. Xen. Ἑλλ. 3, (2, 8.) Ἀπετέλεσε δὲ τὸ τεῖχος ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἠρινοῦ χρόνου πρὸ ὀπώρας, Aristot. H. A. 9. Περὶ τὴν ὀπώραν, Autumno, ut Plinium interpretari videbis in Φθινόπωρον. At, ὑπὲρ τὴν ὀ. ap. eund. Bud. interpr. Ante autumnum, Gaza Æstate. Ibid., ὀπώρης οὔσης, Tempore autumnali, fructuum. Et in l. de Mundo, Αἵ τε καρπὸν ὀπώρης ἡδὺν, ἄλλως δὲ δυσθησαύριστον, φέρουσαι ὄχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, Quæ autumni tempore fructum suavem fundunt, sed conditu difficilem. Ubi ὀπώρης dicitur pro ἐν ὀπώρῃ, sicut θέρους pro ἐν θέρει, itidem ut in loco quodam Homeri paulo ante c., et in hoc Theophr. H. Pl. l. 9. c. ult. ὀπώρας τέμνεται, Autumno secantur. Et ἐν ἀρχῇ ὀπώρας, Ineunte autumno. At νέα ὀπώρα dicitur Extrema s. Senescens æstas, Æsch. ap. Aristot. H. A. 9, 4. de upupa, ἀπὸ Νέας ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ξανθοὶ στάχυς: dixerat vero paulo ante ἦρι. Bud. autem ὀπώρα interpr. etiam Æstas in l. quodam Aristot. Meteor., quem citabo in Μετόπωρον: itidemque Hesychio ὀπώρα est θέρος. Transfertur et ad ætates hoc vocabulum; ὀπώρα enim Maturior ætas dicitur adolescentum, quæ pubertatem s. juventam præcedit: quam quæ sequitur, μετόπωρον appellatur. Sic accipiunt ap. Pind. nonnulli Ἰ. 2, (8.) Ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας Εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν, [N. 5, 11.] itidemque ap. Horat. Carm. 2, 5. tolle cupidinem Immitis uvæ: jam tibi lividos Distinguet autumnus racemos Purpureo varius colore. Ut sensus sit, Contine animum a cupiditate impuberis adhuc puellæ, quam tibi sequens ætas maturabit. De adultiore autem ætate, et in virilitatis annos s. μετόπωρον inclinante, Ovid. Met. 15. Excipit autumnus posito fervore juventæ Maturus. [Plato de LL. 8. p. 415=837. Ὁ μὲν γὰρ τοῦ σώματος ἐρῶν, καὶ τῆς ὥρας, καθάπερ ὀπώρας, πεινῶν.] || Fructus autumnales, Poma; Poma au-

tem cum dico, non Mala tantum intellige, sed et Pyra, Pruna, Uvas, Omnes denique mollioris corticis fructus: cum Plin. Mora etiam et Nuces, et Martialis Nuces pineas Pomorum nomine comprehendant. Geop. 10. Ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακινὰ, μῆλα, * ἀπίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθέν τι ξυλῶδες: quibus postremis verbis τὰ ἀκρόδρυα denotantur, τὰ ἔξωθεν κέλυφος ἔχοντα, Quæ lignoso putamine teguntur. Aristot. H. A. 8, 28. Ὅτι οὔτ' ἀκρόδρυα, οὔτ' ὀπώρα χρόνιος. Itidem Gal. Τοῖς δὲ ὀπώραι, τοῖς δὲ ὄσπρια, τοῖς δὲ ἀκρόδρυα, Theophr. C. Pl. 6, 6. Ἐν τῇ τῆς ὀπώρας πεπάνσει, Cum autumnales fructus maturescunt. Similiter et ap. Plat. de fructibus autumnalibus dicitur, ut uvis et hujusmodi. Gal. de Alim. Fac. 1. Σῦκα καὶ σταφυλαὶ τῆς ὀπώρας ὥσπερ κεφάλαιόν εἰσι καὶ τρέφουσι μᾶλλον ἁπάντων τῶν ὡραίων, Plut. Probl. Rom. Ὀπώρας μὴ γενέσθαι πρὸ ἰσημερίας μετοπωρινῆς, Symp. 2. Ὀπώρας τὶ προσενεχθὲν, Athen. 1. Οὐδ' ὀπώραν παρατίθησί τινι. Et ap. Medicos, σκευασία δι' ὀπωρῶν, Confectio e fructibus, quæ et ὀπωρική: de qua Gal. 8. τῶν κατὰ Τόπους, c. 3. Et ὀπώρα στύφουσα, Fructus mollioris corticis astringentes. Aret. de celerum Passionum Curatione, 2, 14. Ὀπώρην στύφουσαν, οὖα, μέσπιλα, μῆλα Κυδώνια, σταφυλήν. Alcman autem κηρίναν ὀπώραν vocat τὸ μέλι, Athen. (648.) Locum Alcmanis citavi in Πυάνιος. || Est et Meretricis nomen et Fabulæ Alexidis, Athen. (443.) || Quod vero ad hoc vocab. attinet, Eust. scribit παρωνομάσθαι ἐκ τοῦ ὀποῦ. Etym. autem derivat παρὰ τὸ ὄψ, et ὥρα. Itidemque Athen. 12. ὀπώραν esse dicit τὸ τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον, ἔν τε καρποῖσι καὶ ἄνθεσι θεωρούμενον. [" Kuster. Aristoph. 215. Jacobs. Anth. 6, 234. 313. 410. 7, 90. 9, 223. 316. 11, 207. 227. 233. 322. 12, 244. Brunck. Soph. 3, 415. Aristoph. Fr. 275. ad Lucian. 2, 113. Thom. M. 251. 653. Wakef. Trach. 260. Heyn. Hom. 8, 180. 241. ad Mœr. 56. Valck. Phœn. p. 550. Diatr. 52. Toup. Opusc. 1, 219. 387. Sic legerim in Diod. S. 1, 366, 41. Autumnus, Heyn. Hom. 5, 5. 7, 204. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 100. Nomen meretricis, Toup. Opusc. 1, 35. Plur., Longus 134. Vill., Brunck. Aristoph. 2, 69. Fr. 275. Boiss. Philostr. 390." Schæf. Mss. Schn. Lex.]

Ὀπωροθήκη, Locus reponendis fructibus autumnalibus. Utitur Varro. Plin. Pomarium nominat, ut in Ὀπωροφυλάκιον dicetur. [* Ὀπωρολόγος, Fructus autumnales colligens, Opp. K. 1, 125. * Ὀπωροπώλης, Gl. Pomarius, Pometarius, " Phryn. Ecl. 88. Thom. M. 654. Abresch. Lectt. Aristæn. 189. Levesque in Thuc. 4, 280." Schæf. Mss. * Ὀπωρόπωλις, Theod. Prodr. Ep. p. 93. * Ὀπωροτρόφος, unde * Ὀπωροτροφέω, Gl. Pomifero. * Ὀπωροφάγος, unde * " Ὀπωροφαγέω, Const. Manass. Chron. p. 6(=12.) (* Ὀπωρόφθιτος, unde) * Ὀπωροφθισία, Nicet. Eugen. 9, 27. * Ὀπωροφθόρος, Const. Manass. Amat. 3, 24." Boiss. Mss. * Ὀπωροφόρος, Gl. Pomifer. " Const. Manass. Chron. p. 3. Amat. 3, 25." Boiss. Mss.] Ὀπωροφορέω, Poma fero: ut, Pomifer autumnus. [" Wakef. Trach. 69. Jacobs. Anth. 9, 44." Schæf. Mss. * " Ὀπωροφυής, Nicet. Eugen. 6, 597." Boiss. Mss.] Ὀπωροφύλαξ, Autumnalium fructuum custos, Pomariorum custos, ut Gaza interpr. [" Ad Diod. S. 1, 252." Schæf. Mss.] Ὀπωροφυλάκιον, Gurgustium et casula τοῦ ὀπωροφύλακος, Bud. ex Isaia (1, 8.): Hes. exp. καλύβη τοῦ φυλάσσοντος τὴν ὀπώραν: alii, Tuguriolum ad pomorum custodiam. Plin. vero Pomaria dixit etiam Loca pomis servandis fabricata. [" Ad Diod. S. l. c." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ὀπωρώνης, Qui poma emit et revendit, Dem. (314.) Σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων, ὥσπερ ὀπωρώνης ἐκ τῶν ἀλλοτρίων χωρίων, i. e. ὀπώρας πωλῶν καὶ ἀγοράζων, Suid. [Lobeck. Phryn. 206. " Abresch. Lectt. Aristæn. 189. Levesque in Thuc. 4, 280. Thom. M. 653. Phryn. Ecl. 88. Jacobs. Anth. 7, 22." Schæf. Mss.]

Ὀπωρινὸς, Autumnalis: ὄμβρος, Hesiod. (Ἔργ. 2, 292.) βορέης, aliquoties ap. Hom. Ab Eod. ὀπωρινὸς ἀστὴρ dicitur Canicula, quæ τῇ νέᾳ ὀπώρᾳ exoritur, i. e. Senescente æstate. In Epigr. ὀπωρινὸς κύων nominatur, ut ὀπωρινοῦ κυνὸς καύματα, Æstus canis autumnalis: Val. Flacc. acer Autumni canis. Sed frequentius vocatur Æstivus canis, ut a Tibullo, Unda sub æstivum non adeunda canem. A Virg. G. 2. ubi hiulca siti findit canis æstifer arva. Et ὀ. δέος ap. Hes. τὰ ἐν ταῖς ὀπώραις φόβητρα. Ii etiam, qui ab autumno nomen sortiti sunt, ὀπωρινοὶ vocantur, ut Martial. docet 9, (13.) Si daret autumnus mihi nomen, ὀπωρινὸς essem: Horrida si brumæ sidera, χειμερινός. [" Heyn. Hom. 5, 5. 7, 204. 8, 180. 241. Huschk. Anal. 232. Jacobs. Anth. 12, 21. De quant., Græfe ad Meleagr. p. 101. Ruhnk. Ep. Cr. 166. Clark. ad Il. B. 43. E. 5." Schæf. Mss.] AT Ὀπωρικὸς, E fructibus autumnalibus s. pomis confectus. Et ὀπωρικὴ, Quoddam pharmacum, quod Gal. σκευασίαν δι' ὀπωρῶν appellat. Plin. 24, 14. Unum etiamnum arborum medicinis debetur nobile medicamentum, quod Oporicen vocant. Fit ad dysentericos stomachique vitia, in congio musti albi lento vapore decoctis malis cotoneis quinque cum suis seminibus, Punicis totidem, sorborum sextario, et pari mensura ejus quod Rhus Syriacon vocant, croci semuncia. At ἡ διὰ τῶν ὀπωρῶν ap. Gal. recipit mala cotonea x, sorba L, mespila L, ῥοῦ ἐρυθροῦ sextarium unum, aquæ congios VII. Sed et aliam ejus conficiendi rationem docet.

[* " Ἐχόπωρος, Valck. Phœn. p. 312." Schæf. Mss.] Λευκόπωρος, Poma s. Fructus albos ferens, Epigr. [" Jacobs. Anth. 7, 103. Musgr. El. 251. Wessel. Epist. ad Venem. p. 10." Schæf. Mss. * Μεσόπωρος, unde] Μεσοπωρέω, In medio autumni sum, Diosc. Μεσοπωρούσης τῆς κατὰ τὴν ὀπώραν ἀκμῆς τρυγᾶται, Medio autumni vigore, Bud.

Μετόπωρον, τὸ, q. d. Tempus illud quod est post autumnum, Senescens autumnus, et in hyemem inclinans, Tempus illud autumni, quod collectos autumnales fructus sequitur: ut Tempus brumale. Aristot. Meteor. 1. Αἱ δὲ χάλαζαι γίγνονται μὲν ἔαρος καὶ μετοπώρου μάλιστα, εἶτα καὶ τῆς ὀπώρας· χειμῶνος δὲ ὀλιγάκις: q. in l. Bud. ὀπώρας interpr. Æstate: malim ego, Ineunte autumno: vel Ante autumnum: quibus verbis τὸ φθῖνον θέρος denotatur. Plut. Symp. 2, (2.) Βρωτικώτεροι γίνονται περὶ τὸ μ. In ætate autem et juvenili μ. dicitur, cum in virilem inclinat, et barba pullulat, Plut. Alcib. (1.) Οὐ γὰρ, ὡς Εὐριπίδης ἔλεγε, πάντων καλῶν καὶ τὸ μ. καλόν ἐστι: quod dictum et in Apophth. Euripidi tribuit, τὸν καλὸν Ἀγάθωνα in convivio amplexanti et osculanti ἤδη γενειῶντα. [" Thom. M. 895. Jacobs. Anth. 11, 129. Belin. ad Oppian. 1, 260. ad Il. X. 27. Villoison. ad Long. 62.:—Μετοπώρου. Recte Amyot, l'arrière saison de l'automne." Schæf. Mss. Item * Μετοπώρα, ἡ, Schn. Lex.] Μετοπωρινὸς, Qui extremi et senescentis autumni est. Interdum et Autumnalis. Plut. Πρὸ μετοπωρινῆς ἰσημερίας, Ante æquinoctium autumnale: cui opp. ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία, Æquinoctium vernum; nam bis æquatur nox diei, vere et autumno, Plin. 2, 19. Et μ. ὕδατα ap. Athen. (62.) Autumnales aquæ. Adverbialiter autem Hesiod. (Ἔργ. 2, 33.) μετοπωρινὸν ὀμβρεῖν, Autumnales mittere pluvias, Sub extremum autumnum pluere. Sicubi autem μετόπωρον, Autumnum, et μετοπωρινὸν, Autumnalem reddamus, vacabit præp. [" Thom. M. 895." Schæf. Mss. * Μετοπωρίζω, Philo 1. p. 36. P. Ἔαρος —ζοντος, ἢ μετοπώρου ἐαρίζοντος.]

Φθινόπωρον, τὸ, i. q. μετόπωρον, Senescens autumnus et in hyemem vergens: Bruma, ut nonnullis videtur: ἡ φθίνουσα ὀπώρα, Autumnus senescens et inclinans: vel quia eo tempore ἡ ὀπώρα, i. e. Fructus autumnales, φθίνουσιν, arboribusque comæ defluunt. Gal. ad Gl. 1. Φθινοπώρου μὲν ἀρξάμενον, ἦρος δὲ παυσάμενον. Aristot. H. A. 9, 49. de avibus loquens, quæ una cum temporum vicissitudine et mutatione nomen et ipsæ mutant, Ὡσαύτως δὲ καὶ αἱ συκαλίδες καὶ οἱ μελαγκόρυφοι· καὶ γὰρ οὗτοι μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλους· γίνεται δ' ἡ συκαλὶς περὶ τὴν ὀπώραν· ὁ δὲ μελαγκόρυφος εὐθέως μετὰ τὸ φθινόπωρον. Unde Plin. 10, 29. Alia ratio ficedulis; nam formam simul coloremque mutant. Hoc nomen nonnisi autumno habent: postea Melancoryphi vocantur. Ubi observa eum pro ὀπώραν dicere Autumnum: et pro

μετὰ τὸ μετόπωρον, Post autumnum, i. e. Brumali tempore. Plut. Symp. 8. Ἔοικε δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ περιϊόντος οἷον γῆρας εἶναι τὸ φθινόπωρον, Athen. (649.) ex Agathocle Cyziceno de connaro arbore, Καρποφορεῖ δὲ δὶς τοῦ ἔτεος, ἦρός τε καὶ φθινοπώρου, Vere et Autumno. Nisi malis, Senescente autumno. [" Thom. M. 895. Paul. Sil. 8. Belin. ad Oppian. 1. p. 260. Toup. Opusc. 1, 291." Schæf. Mss.] Φθινοπωρινὸς, Qui est autumni ad finem vergentis: θρίδακες, Athen. 2. At Procl. φθ. ἰσημερία, quam Plut. paulo ante μετοπωρινὴν appellat, i. e. Æquinoctium autumnale. Et ὁ φθ. ἀὴρ, redditur etiam Brumalis. Plut. (8, 931.) Ὁ δὲ φθ., ἐν ᾧ φυλλοχοεῖ τὰ δένδρα, πολλὴν ἀνωμαλίαν ἔχων καὶ τραχύτητα. Et φθ. δένδρα In Epistola Judæ, Arbores extremo autumno marcescentes: h. e. Una cum fructu folia etiam et comas amittentes. Vel potius, Quarum ἡ ὀπώρα φθίνει, Quæ fructum quidem aliquem ferunt, sed corruptum et marcidum, qui vel succo nutrimentoque deficiente, vel vermibus exedentibus ante maturitatem decidit: δένδρα φθ., ἄκαρπα, δὶς ἀποθανόντα, ἐκριζωθέντα. Insurgit autem B ibi oratio, et primum δένδρα φθινοπωρινὰ, vocat quæ proxime absunt a καρποφόροις s. τελεοκαρποῦσι, deinde ἄκαρπα prorsus, tertio, ἀποθανόντα, postremo ἐκριζωθέντα. [" Thom. M. 895." Schæf. Mss.] AT Φθινοπωρὶς, [Autumnalis,] dicitur Oliva conditanea, Quæ in muria conditur. Apud Suid. [" e Callim. ap. Athen. 86." Schw. Mss.] Φθινοπωρίδα εἰν ἁλὶ νήχεσθαι. Dicitur ead. oliva et κολυμβὰς et νηκτρὶς, quia muriæ, in qua conditur, innatat: et ἁλμὰς, a muria. [" Callim. 1, 433. Ruhnk. Ep. Cr. 179. (* Φθινοπωρίζω, unde *) Φθινοπωρισμὸς, (Extremus autumnus,) Heringa Obs. 178." Schæf. Mss. Ananias Athenæi 282.]

Ὀπώριμος, i. q. ὀπωροφόρος, Pomifer, ut κάρπιμος i. q. καρποφόρος: s. Autumnalibus fructibus ferendis idoneus. Apud Suid. Τοὺς βασιλικοὺς παραδείσους ἐξέτεμεν, οἳ δὴ πλέοι ὀπωρίμων δένδρων ἦσαν.

[* Ὀπωριαῖος, Theophr. de Igne 430. (Fr. 3, 41.) Τὰ ὀ. * περίξηρος ἀὴρ ἐκκαίει, sed Corai. * ὀπωρεῖα scribi voluit, i. e. Pomaria, Pometa.]

Ὀπωρίων, i. q. ὀπωρώνης, ut nonnulli volunt, i. e. C Qui autumnales fructus s. poma emit et revendit; Hes. enim ὀπωρίωνας exp. τοὺς εἰς πρᾶσιν ὠνουμένους, ubi subaudiendum ὀπώραν, Qui ὀπώραν emunt ut revendant: sicut ap. Eund., cum NOMEN Ὀπωροφυλάκιον exp. ἡ σκηνὴ ἢ καλύβη τῶν φυλάσσοντος, subaudiendum itidem τὴν ὀπώραν.

[* Ὀπωράριον, Gl. Pomarium.]

Ὀπωρίζω, Fructus autumnales s. Poma decerpo et colligo, Plut. Pericle, Τῶν χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι, Agrorum tollens sepes ut ad colligendos fructus volentibus pateret aditus. Aristot. ὀπωρίζειν usurpavit pro Pomis vesci, ut Gaza interpr. H. A. 9, (6.) Ὁ δὲ δράκων ὅταν ὀπωρίζῃ, τὸν ὀπὸν τῆς πικρίδος ἐκροφεῖ. Interdum additur præp. ἀπὸ, vel accus. rei quæ decerpitur s. colligitur. Diog. L. in Diog. 288. (6, 61.) Ἀπὸ συκῆς ὠπώριζε. Athen. (653.) e Plat. de LL. 8. Ὃς δ' ἂν τὴν γενναίαν νῦν λεγομένην σταφυλὴν ἢ τὰ γενναῖα σῦκα ἐπονομαζόμενα ὀπωρίζειν βούληται. Fut. 2. est D ὀπωριῶ. Unde ap. Philostr. Her. ὀπωριεῖ, Fructus colliget. Et ap. Herod. (4, 172. 182.) ὀπωριεῦντες, Fructus collecturi s. decerpturi: siquidem perperam in VV. LL. ab ὀπωριέω derivatur, exponiturque Decerpentes. Ὀπωρίζομαι, i. q. ὀπωρίζω, Athen. (533.) e Theopompo, Κίμων ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ τοῖς κήποις οὐδένα τοῦ καρποῦ καθίστα φύλακα· ὅπως οἱ βουλόμενοι τῶν πολιτῶν εἰσιόντες ὀπωρίζωνται καὶ λαμβάνωσιν εἴ τινος δέοιντο τῶν ἐν τοῖς χωρίοις: quod iisd. propemodum verbis de eod. refert Plut. Pericle 285. meæ Edit., quæ et paulo ante citavi. [" Thom. M. 654. Jacobs. Anim. 268. Boiss. Philostr. 287. Toup. Opusc. 1, 219. * Ὀπωρίξασθαι, Valck. ad Röv. p. 65. Abresch. Lectt. Aristæn. 189." Schæf. Mss. Dius Stobæi p. 408. Nicet. Annal. 20, 1.] Ὀπωρισμὸς, Autumnalium fructuum collectio. In VV. LL. exp. Arborum fructus: pro quo potius ὀπώρα. [Aqu. Deut. 7, 13. cf. Hieron. de Opt. Gener. Interpretandi 370. et Schleusn. Lex. V. T. * Ὀπωριστὴς, A unde] Φιλοπωριστὴς, Qui autumnales fructus decerpere et iis vesci amat, poma fructusque autumnales libenter comedit, fructibus autumnalibus delectatur; nam ὀπωρίζειν significat etiam Pomis vesci s. Fructibus autumnalibus. Pro Pomorum appetens affertur ex Epigr. [" Jacobs. Anth. 7, 103." Schæf. Mss.]

ΟΡΑΩ, Pr. imperf. ἑώρων. Pr. perf. ἑώρακα. At Fut. ὄψομαι mutuatur ab ὄπτομαι, de quo dictum fuit supra, posterius autem AOR. Εἶδον, commodat illi Εἴδω, inus. thema, in soluta quidem oratione. Hinc fit ut agendo de significationibus verbi ὁρῶ, afferantur exempla, in quibus sit vel illud futurum, vel hoc posterius aoristum tempus. Sed et DE Ὦπται idem sentiendum est, cujus comp. Κατῶπται habes infra in Καθορῶ. Vicissim AUTEM Ὄπτομαι, inusitatum alioqui, regulare habet ὄψομαι fut., quod ὄπτομαι ideo positum fuit supra, una cum suis compp. aliisque derivatis: quare memineris, lector, ut hæc sibi mutuas tradant operas, in Ὁρῶ ad Ὄπτομαι recurrere, in Ἐφορῶ ad VERBUM Ἐπόπτομαι, itidemque in ceteris compp.; ac vicissim in Ὄπτομαι ad Ὁρῶ, in Ἐπόπτομαι ad Ἐφορῶ, etc. Ὁρῶ, Video, Cerno, Aspicio, Il. Υ. (480.) ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς, Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. Item ὁρᾶν εἴς τινα, Intueri in aliquem, Respicere ad aliquem: B. (271.) et alibi, Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Et ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν, Od. Θ. (459.) Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα. Alibi autem dativo sine præp. utitur, ut videbis in Ὁρῶμαι. Item cum adverbiis πρόσσω et ὀπίσσω, Il. Σ. (250.) ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Item cum ὅτι, ut Il. H. (448.) Οὐχ ὁράας ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ. Alicubi cum οἷον significante Qualiter: sed et cum οἷος, ut Φ. (108.) Οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε; In soluta etiam oratione magnus est hujus verbi usus, Xen. Ἡδέως ἀλλήλας ἑώρων. Lucian. (2, 302.) Ἀκούω, ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον. Sæpe cum partic., ubi Lat. uterentur infin., sed interdum pro Video significante Cerno, interdum pro Video signif. Animadverto. Thuc. 2, (74.) Ἀλλ' ἀνέχεσθαι καὶ γῆν τεμνομένην, εἰ δεῖ, ὁρῶντας, καὶ ἄλλο πάσχοντας ὅ,τι ἂν ξυμβαίνῃ. Xen., Ἑώρων ἀλλήλους ὁμοίως τρεφομένους. Item (Ἀπ. 2, 4, 1.) Ὁρᾶν ἔφη τοὺς πολλοὺς παντὸς μᾶλλον ἐπιμελουμένους ἢ φίλων κτήσεως. Sic ὁρῶ σε ποιοῦντα, Aristot. Interdum cum partic. verbi impersonalis, ut ὁρῶ καί σοι τούτων δεῆσον, Xen. (Ἀπ. 2, 6, 29.) Necnon cum participii nominativo, cum quis de seipso loquitur: ut ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, Eur. (Med. 350.) Video me peccare. Sed et cum infin. e Demosth., Ὁρῶ σε ἥδεσθαι. Invenitur et cum ὅτι habente indic., sicut et in illo Homeri l. paulo ante: resolvitur autem Latine particula ὅτι cum indic., in infin. Additur nonnunquam præp. εἰς: ut cum dicit Xen. ὁρᾶν εἰς γῆν, Aspicere s. Intueri in terram, Defixos in terram habere oculos. Apud Eund. cum πρός: ubi ὁρῶ πρὸς ἄλλους redditur Oculos ad alios converto. At vero ὁρᾷ πρὸς Πελοπόννησον ap. Thuc., quod Latine dicitur Spectat, i. e. Vergit. Reddi etiam potest Versa est, sequendo expositionem Græcam τετραμμένη ἐστί. Tale est τὸ ἀκρωτήριον τὸ πρὸς Μέγαρα ὁρῶν, ap. Eund. 2. Pass. ὁρῶμαι, Videor. A cujus præt. est partic. ἑωραμένος, Visus. [" Ἑωρασμένος, Aristid. 62." Wakef. Mss.] Utitur autem Hom. alicubi voce pass. et in signif. activa: Il. A. (56.) Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο. Et cum dat. ὀφθαλμοῖς: N. (99.) Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Et alibi ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν. ‖ Ὁρῶ, metaph., ut Latine Video et Perspicio, ad oculos mentis translata, pro Animadverto, Intelligo, Attendo, Considero. Quinetiam verbo ἔγνωσαν redditur ἑώρων ap. Thuc. ab ejus Schol. Interdum autem ὁρῶ est Expendo, Examino: cum Dem. ὁρᾶν et ἐξετάζειν de una eademque re dixerit; (331.) Πρὸς τοὺς νῦν ῥήτορας ὅρα με, cum paulo ante dixisset ἐξέταζε. Sunt autem qui ὅρα ibi vertant Considera, et Specta. At vero ap. Eur. hoc verbum cum ead. præp. alium usum habet, (Iph. A. 1624.) πρὸς πλοῦν ὁρῶ, pro

Animum ad navigationem attentum habeo, vel intentum, sicut et Intentos oculos habere dicimur ad rem quampiam; ideoque libenter utor illa voce. Possit fortassis reddi etiam Animum ad navigationem converto, et q. d. Mentis oculos converto, s. Animi. At in VV. LL. redditur, Specto ad navigandum, et Propero navigare. In iisd. affertur e Xen. ὁρῶ cum solo accus., eund. alioqui usum habens, quem cum præpositione haberet: siquidem ὁρῶ τὸ παίειν, ibi redditur Intendo ad feriendum: perinde sc. ac si scriptum esset ὁρῶ πρὸς τὸ παίειν. Sed malim Intentus sum. || Ὁρῶ interdum pro Do operam, Provideo, Thuc. 5, (27.) p. 174. Ὁρᾷν τοὺς Ἀργείους ὅπως σωθήσεται ἡ Πελοπόννησος: 8, (63.) p. 282. Ὁρᾷν ὅτῳ τρόπῳ μὴ ἀνεθήσεται τὰ πράγματα. Alicubi et pro Video significante Caveo: sequente μὴ, vel ὅπως μὴ, ap. Thuc. atque alios. " Ὁρόων, Ionice " pro ὁρῶν." " Ὡρέομεν, Videbamus, Ion. pro ἑω" ρῶμεν, ap. Herod., itemque ὥρεον pro ἑώρων s. " ὥρων."

[" Ὁράω, ad Phalar. 212. Markl. Iph. p. 314. Wakef. S. Cr. 4, 28. Jacobs. Anth. 7, 88. ad Diod. S. 2, 289. Heindorf. ad Plat. Phædr. 344. Ammon. 104. Valck. Hipp. p. 168. Diatr. 198. 242. Brunck. Aj. 379. Musgr. Or. 350. Abresch. Lectt. Aristæn. 100. Affecto, Peto, Cupio, Musgr. Tro. 727. Heindorf. ad Plat. Phædr. 344. Charm. 106. Expecto, Eur. Hec. 891. Steinbr. Mus. Tur. 1, 310. Animadverto, Brunck. Œd. C. 138. De augm., Thom. M. 403. Subaud., Brunck. Aristoph. 1, 77. Abund., Lobeck. Aj. p. 370. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Cum particip. pro infin., Thuc. T. 2. p. 14. Bip. Ὁρᾷν et ἰδεῖν conf., Heyn. Hom. 4, 72. 248. 6, 332. Ὁρῶν conf. c. ἰδὼν, Brunck. Aristoph. 3, 139. Ὁρᾷν, passive, Brunck. Œd. C. 74. Ὁρᾷν ἔς τινα, Similem esse alicui, Lucian. 3, 478. Ὁ. ἔς τι, ad 1, 378.: πρός τι, Diod. S. 2, 524. 532. Ὁρᾷν καὶ βλέπειν, Plato de LL. 361. Ast. Φωνὴν ὁρᾷν, Abresch. Æsch. 2, 10. Ὁρᾷς; Porson. Or. 581. Lucian. 2, 27. Gesner. Ind. in Plin. v. Vides, Schneid. ad Xen. Hier. 229. Valck. Phœn. p. 272. Ὁρᾷς absolute orationi insertum, Dawes. M. Cr. 319. Brunck. Phil. 862. Ὁρᾷς ὡς, Boiss. Philostr. 371. Ἆρ' ὁρᾷς; interjectum, Wakef. Herc. F. 1130. Musgr. 1127. Wakef. Trach. 394. Brunck. Aristoph. 1, 110. Οὐχ ὁρᾷς, Heyn. Hom. 5, 386. Heindorf. ad Plat. Lys. 22. Ὁράας, Visconti Iscr. Triop. 52. Huschk. Anal. 281. Ὁράα, Meleager 117. Ὅρα, ad Charit. 318. ad Lucian. 1, 432. Theocr. 15, 2. ὅρη δίφρον. (Sic παπταίνω, Apoll. Rh. 2, 35. ἰδεῖν, Soph. Aj. 1165. ἐπιόπτομαι? Il. I. 167. Sic Videre, v. Goerenz. ad Cic. Acad. 2. p. 15. 177.) Ὁρῶντα μὴ ὁρᾷν, Coray Theophr. 170. Ὁροίην, Epigr. adesp. 721. ad Charit. 260. Ἑώρων, Videbam, ἑώρακα, Vidi, Brunck. Aristoph. 1, 84. 237. 264. 281. 2, 98. 196. 3, 204. Ὥρακα, ἑώρων, ad Mœr. 178. Zeun. ad Xen. K. Π. 386. Dawes. M. Cr. 202. 313. Ἑώρων, Porson. Hec. p. liii. Ed. 2. Ἑώρακα, Idem Phœn. 1367. Græcum esse negat Dawes. M. Cr. 202. 313. 315. sed v. 454. Ἑώρων, δισυλλάβως, Bentl. Aristoph. 322. Ἑωράκη, ad Mœr. 173. Ὁρῶμαι etiam active, ad Charit. 534. Gesner. Ind. Orph. v. Ὁρᾶται. De med., Kuster. V. M. 143. Steph. Dial. 15. 65. Coray Mus. Oxon. 2, 7. Heyn. Hom. 6, 332. In med. et act. promiscue usurpatur, Valck. Oratt. 326. ad Xen. Eph. 233. ad Charit. 302. Ὁρᾶτο, Il. A. 198. Ὁραθεὶς, Jacobs. Anth. 10, 86." Schæf. Mss.]

" Ὁρέω, Ionice pro ὁράω dicitur, unde ὁρέει et ὁρέων " ap. Herod." [" ad p. 32. 176. 277. 339. 367. 429. 445. 638. Wessel. Diss. 154. Heyn. Hom. 4, 30. 8, 230. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 57. Koen. ad Greg. Cor. 183. Thom. M. 743." Schæf. Mss.]

" Ὅρημαι, Hesychio ὁρῶ, Video. Ὅρηαι, et Ὀρῇς, " vide inter Anomala." [" Ὅρημι, Jacobs. Anth. 12, 148. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 59. Heyn. Hom. 4, 30. 71. 72. 601. 6, 332. 7, 758. 8, 230. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 98. 305. 400. Toup. ad Longin. 301. Koen. ad Greg. Cor. 79. 105. 171. 294." Schæf. Mss. Ὀρῆαι, ὀρῆτο, s. ὅρηαι, ὅρητο, Buttm. A. Gr. 1, 505. De forma ἑόρακα, ibid. 332.

A Ὀλάω pro ὁράω, balbutientis, Aristoph. Σφ. 45.]

Ὅραμα, τὸ, Visus, accipiendo pro Re quæ videtur, Spectaculum, Xen. Ἱππ. (9, 4.) Ὥσπερ ἄνθρωπον ταράττει τὰ ἐξαπίναια καὶ ὁράματα καὶ ἀκούσματα καὶ παθήματα. Sic Aristot. ὁράματα et ἀκούσματα copulat, Eth. 10, (4.) Φαμὲν γὰρ ὁράματα καὶ ἀκούσματα εἶναι ἡδέα. Interpretor autem nomine Visus masc. gen. potius quam neutro Visum, quod hoc de eo sæpius dicatur, quod apparet dormienti; at Visus pro eo quod quis etiam vigilans videt, frequens sit, et quidem ap. Poëtas præsertim: e quibus quidam dixit Turbari subito visu, quod ex illo Xen. loco interpretari possis Ταράττεσθαι ἐξαπιναίῳ ὁράματι. Alioqui tamen et neutrum nomen Visum hanc signif. alicubi habere non nego. [Xen. K. Π. 3, 3, 66. Schleusn. Lex. V. T. * Ὁραματίζομαι, Aqu. Ps. 10, 4. 57, 19. Cant. 7, 1. Inc. 6, 11. Esai. 33, 20. * " Ὁραματισμὸς, Visio, Aqu. in Euseb. 386." Wakef. Mss. " Const. Apost. 7, 33." Kall. Mss. Aqu. Job. 4, 13. Prov. 29, 18. Habac. 2, 2. * Ὁραματιστὴς, Visionarius, Symm. Esai. 56, 10.]

B Ὅρασις, ἡ, Visus, pro Ipso videndi sensu s. cernendi sensu, ut Cic. loquitur, qui etiam vocat sensum oculorum, Plut. (7, 734.) Ὡς εἴ τις ἐθέλοι τὴν ὅ. ἡμῶν λευκῶν μὲν ἀντιλαμβανομένην, λευκοθέαν καλεῖν· μελάνων δὲ, μελανθέαν. At in VV. LL. Visio, Aspectus, sine exemplo. [Aristot. Eth. 10, 4. " Thom. M. 632." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Ὁράσεις, Oculi, Iren. 98." Kall. Mss.] Ejusd. formationis est nomen COMP. Ἀορασία, quod proprie sonat Privationem τῆς ὁράσεως, unde redditur Cæcitas; sed affertur et pro Tenebris: sicut Loca cæca vocantur a Poëtis, quæ sunt tenebricosa. [Formata est autem h. v. ab Ἀόρατος. Legitur ap. LXX. Gen. 19, 11. 2 Reg. 6, 18. Deut. 28, 28. Sap. 19, 16. 2 Macc. 10, 30. * Δυσορασία, Rufi Fragm. p. 9.]

Ὁρατὸς, Visibilis, Qui videri potest s. cerni. Sed Cic. dicit potius Aspectabilis, et Sub aspectum cadens, et In cernendi sensum cadens, et Qui videri potest; itidemque Qui cerni potest. Alicubi vero C reddit etiam Qui videtur, cernitur. Quarum Ciceronis ap. Plat. interpretationum locos indicabit tibi meum Lex. Cic. Aristot. Polit. 8. τὰ ὁρατὰ inter τὰ αἰσθητὰ numerat, sicut τὰ ἁπτὰ et τὰ γευστά. Xen. K. Π. 1, (6, 2.) Ἀλλὰ αὐτὸς καὶ ὁρῶν τὰ ὁρατὰ καὶ ἀκούων τὰ ἀκουστὰ γινώσκῃς. Invenitur autem additus et dat. ὀφθαλμοῖς, s. ὄμμασιν: ut ap. Philon. de Mundo, Οὗτος ὄμμασιν ὁρατὸς, ut si Latine dicas Oculis conspicuus. [" Ad Charit. 728. Thom. M. 514." Schæf. Mss. * Ὀρητὸς, pro ὁρατὸς, Manetho 2, 33.] Contrariam signif. habet COMP. Ἀόρατος, Invisibilis, Non aspectabilis etc., vel Sensum omnem effugiens oculorum, e Cic.; nam ap. Plat. Τοῦτο δὲ ἀόρατον· πῦρ δὲ καὶ ὕδωρ καὶ ἀὴρ καὶ γῆ σώματα πάντα ὁρατὰ γέγονε, ita ille reddit, Animus autem sensum omnem effugit oculorum; at ignis, et aqua, et terra, et aër, corpora sunt, eaque cernuntur. Idem ap. eund. Philosophum ἀόρατος γέγονεν vertit Oculorum effugit obtutum: item ἀόρατα, Talia quæ cerni non possent. Lucian. (1, 179.) copulavit ἀόρατον cum D ἄγνωστον et ἄπιστον. || Invenitur ἀόρατος, sicut et ἀθέατος, in activa etiam signif. pro Qui non vidit, Polyb. (3, 108, 6.) Δυνάμεσι χρῆσθαι οὐ γεγυμνασμέναις, ἀλλὰ * νεοσυλλόγοις, καὶ ἀοράτοις παντὸς δεινοῦ, Qui nulla unquam mala viderunt, s. pericula. [Lobeck. Phryn. 730. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 108. ad Charit. 728. Active, ad Lucian. 1, 179. Amst." Schæf. Mss. * " Ἀοράτως, Invisibiliter, Chrys. in Esai. 7. T. 1. p. 1072, 21. Καίτοι τί τὸ κωλῦον ἦν; οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ τοῦ Θεοῦ χεὶρ ἀοράτως αὐτοὺς ἀποκρυπτομένη." Seager. Mss. " Athan. 1, 60. Amphiloch. 74. 82. 196. Method. 397. Clem. Alex. 375. Iren. 28. 58. 108." Kall. Mss. Joseph. B. J. 7. p. 428, 31. Schol. Lyc. 406. * Ἀνόρατος, Lobeck. l. c. " Const. Manass. Chron. p. 3." Boiss. Mss. Athen. 333.] At COMP. Δυσόρατος, Qui non facile videri potest s. cerni, Visu difficilis, Qui vix cerni potest, Propemodum oculos fugiens: δίκτυα, Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) In Ejusd. Hipparchico (4, 18.) lupi τὰ ἐν τοῖς δ. κλέπτουσιν, Furantur pecudes in iis

versantes locis, ubi non facile cerni possunt s. conspici. At cum Hes. δυσόρατον exp. ἀσεβῆ et ἀπηνῆ, mihi videtur intelligere Eum, cujus propter ἀσέβειαν s. ἀπήνειαν odiosus est conspectus, s. infaustus et inauspicatus: qualem signif. habere particulam δυς in Δυσώνυμος, supra docui. CONTR. Εὐόρατος, Qui facile cerni potest, [Eust. Il. A. p. 65, 18. 33. "Jambl. V. P. 34." Wakef. Mss. * Πανόρατος, i. q. πάνοπτος, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * "Ὁρατῶς, Visibiliter, Pol. 3, 443." Wakef. Mss. Si Polybius intelligatur, non agnoscitur h. v. in Lexico.]

Ὁρατὴς, Spectator. Qua signif. tamen dicitur potius θεατής. [Plut. Nicia 19. LXX. Job. 35, 13. * "Ὁρατὴρ, Hesych." Wakef. Mss.]

Ὁρατικὸς, q. d. Visorius: δύναμις, Visoria facultas, s. vis, i. e., Videndi vis, Plut. de Def. Or. Ὀφθαλμοῦ τε γὰρ ἔχοντος τὴν ὁ. δύναμιν, οὐδὲν ἄνευ φωτὸς ἔργον ἐστὶν, ubi ἔχων δύναμιν ὁρατικὴν est Habens visoriam vim, i. e. Præditus videndi vi, s. cernendi. Interdum vero ὁρατικὸς est i. q. ὁρατικὴν δύναμιν ἔχων, Qui videre s. cernere potest, Cernendi vi præditus: ut ap. eund. Plut. in eod. Opusculo, Οὐκ ἀνῄρει τὸ κατὰ τὸν λόγον καὶ πρόνοιαν ὁρατικοὺς καὶ ἀκουστικοὺς γεγονέναι. || Τὸ ὁρατικὸν in Hippiatria pro Pupillæ loco, sede visus: * Περικαυστέον τὸν ὀφθαλμὸν σπόγγῳ τὸ ὁρατικὸν κατέχοντα, διὰ τὸ καυτήριον. Plin. Visibile vocat active. Bud. [Jambl. Protr. 94. "Brunck. Aristoph. 1, 240. Toup. Emendd. 1, 201. Τὸ ὁ. Thom. M. 290." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V.T. * Ὁρατικῶς, Sext. Emp. 202. Colon.]

[* "Ἀνοράω, Euseb. V. C. 5. cf. Maittair. Misc. p. 143." Kall. Mss. Dio Cass. p. 542.]

Ἀφοράω, tempora format ἀνωμάλως, sicut et simplex ὁρῶ, Respicio, Oculos converto ad aliquid, defigo in aliquid. Aor. 2. tantum ab Ἀπείδω est ἀπεῖδον, et partic. ἀπιδών. Cum præp. εἰς, s. ἐς, ut, Ἀπιδοῦσα ἐς βάθος, Lucian. (1, 313.) Intuita profunditatem, Defixis oculis in profunditatem, Cum defixit oculos in profunditatem. || Usurpatur etiam metaphorice de iis, quæ oculis mentis cernuntur, Plut. Lycurgo (7.) Ἀφορῶ εἰς τὰς κακοπολιτείας, Oculos converto ad malas reip. administrationes, Mecum considero. Apud Eund. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀφορῶν. || Capitur nonnunquam pro Pertineo, eod. plane modo, quo ap. Lat. verbum Specto, Alex. Aphr. Probl. 2. Ἀφορᾷν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, Ad ipsam vitam, s. vivendi rationem, spectare, i. e. pertinere. [Aristoph. N. 281. "Valck. Hipp. p. 165. Abresch. Add. ad Aristæn. 117. Lectt. Aristæn. 4. 325. ad Xen. Eph. 179. 274. Wyttenb. Select. 311. 434. Athen. 1, 9. ad Diod. S. 1, 275. 378. 2, 251. Wakef. Trach. 1270. S. Cr. 4, 27. Jacobs. Anth. 6, 84. Dionys. H. 1, 540. Ἀφορέω, ad Timæi Lex. 68. Cattier. Gazoph. 17." Schæf. Mss. Ἀπώρεον, Herod. 8, 37.]

Διοράω, Transpicio, quo verbo reddi a Gaza testatur Bud. addens eo Lactantium uti; sed et Lucr. multo ante usum esse constat. || Perspicio: unde διορατικὸς, Perspicax, Bud., qui διορῶ exp. etiam Internosco, Dignosco, Dijudico, Discerno, in Isocr. Nic. Διόρα καὶ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας, καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας. Animadvertendum est autem, cum διορῶ redditur Discerno, eod. plane modo mutari signif. simplicis ὁρῶ in hoc comp., quo mutatur signif. simplicis Cerno in Discerno. [" Wakef. S. Cr. 5, 14. Boiss. Philostr. 341. Διορέω, ad Phrynich. 10." Schæf. Mss. * Διορατὸς, unde * Ἀδιόρατος, J. Poll. 5, 150. * Δυσδιόρατος, Alcin. Introd. 122.] Διορατικὸς, Perspicax, Bud. e Damasceno? pro qua signif. affertur et e Chrys. Sed ap. Alex. Aphr. in Top. p. 14. vertit non simpliciter Perspicax, sed Perspicax ad internoscendum, Πρὸς τὸ διορατικωτέρους αὐτοὺς ἔσεσθαι τῶν ἀληθῶν. [" Munck. ad Anton. Lib. 79. Verh." Schæf. Mss.]

Εἰσοράω, VEL Ἐσοράω, Intueor, Aspicio, Orpheus de Deo loquens, οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοράα θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται, Il. X. (321.) Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα, Od. O. (519.) Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. Cui simile et Il. M. (312.) πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι. Et pass. εἰσοράασθαι, Od. Γ. (246.) Ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι.

A Alibi autem active utitur, ut Il. Ψ. (495.) Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε Ἵππους. At Od. Υ. (166.) Ξεῖν', ἦ ἄρτι σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν, Eust. annotat esse ἀγάπης δηλωτικόν: quod et de verbo Respicere alicubi posse dici existimo. [" Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 784. ad Œd. T. 768. Phil. 1381. Fischer. ad Anacr. p. 15. Heyn. Hom. 6, 460. Wakef. Herc. F. 383. 609. Εἰσορᾷς orationi interjectum, Wakef. Trach. 394. Ἐσορήσαις, Orph. p. 360. Gesn. Εἰσοράασθαι, Ruhnk. Ep. Cr. 148." Schæf. Mss.]

Ἐνοράω, Video in, Animadverto in, Plut. Romulo (7.) Ἐνορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαρραλέον, Videns in facie, s. Cernens, animi præsentiam. Sic in Lycurgo, Ἐνεώρα τοῖς νομοθετήμασι τῦφον. Sed additur etiam præp., quamvis jam verbo inhæreat: Dem. 167(=401.) Ἤρετο τίνα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς εἴη, Animadvertisset in eo. || Ἐνορῶ σοι, pro In te defigo oculos, defixos oculos habeo, Intueor te, in quo verbo itidem includi præp. In considerandum

B est, ut ἐνορῶ σοι, Xen. (K. Π. 1, 4, 27.) Sic, Δεινὸν ἐνορᾷν κολαζομένοις τοῖς παισὶ, Plut. Popl. [" Xen. K. Π. 78. ad Xen. Eph. 147. Wyttenb. Select. 437. ad Herod. 222. 687. Heindorf. ad Plat. Gorg. 102. Wakef. Trach. 869. Jacobs. Anim. 277. Fischer. Descr. Lectt. 1798-9. p. iv. Brunck. Aristoph. 2, 143. 3, 109. Herod. 8, 140, 2." Schæf. Mss. " Ionice Ἐνορέω, Perspicio, Intelligo, Herod. 1, 89. 123. sæpiusque alias." Schw. Mss. * Ἐνόρασις, Clem. Alex. Str. 6. p. 281, 33.]

[* Ἐξοράω, Perspicio, Eur. Heracl. 675. Hel. 1285. I. q. ἐξόφθαλμός εἰμι, Hippocr. 2, 66. Lind. Ἐξορᾷ ὡς ἀγχόμενος.]

[* Εὐοράω, falsa lectio ap. Orig. Exhort. ad Mart. 165. leg. ἐσορᾷν, cf. P. Ægin. 7. p. 236. et Schn. Lex. Suppl.]

Ἐφοράω, Intueor, Oculis lustro, perlustro, simpliciter Lustro, Perlustro, Observo, Od. M. (323.) Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, Xen. K. Π. 5, (3, 22.) p. 79. meæ Ed. Ἀλλ' ἄλλοτε ἀλλαχῇ περιελαύ-

C νων ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο εἴ του δέοιντο: (21.) Ἐφορωμένους ὑπὸ τοῦ Χρυσάντα καὶ ἐφορῶντας αὐτόν. Plut. de Def. Orac. Καὶ τοῦτο ἐφορᾷν ἐν μέρει καὶ κατευθύνειν. Sed et simpliciter pro Videre, Cernere, pro cujus signif. exemplo affert Bud. ἐπιδεῖν in hoc Aristidis loco, Μόνοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἑαυτῶν ὑπέμειναν ἐκλιπεῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ τὴν τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀνάστατον γενομένην ἐπιδεῖν. Idem cum hunc Xenoph. l. protulisset, in quo ἐφορᾷν et ἐπισκοπεῖν pro eod. ponuntur, subjunxit, Est autem ἐφορᾷν, etiam Recognoscere, Recensere, et quod Lat. dicunt Inspicere. Vulgo Visitare dicitur. Liv. Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciendas. Ex hoc autem Livii loco, quem ille affert, possumus, ut opinor, ἐπιδεῖν τὰ πράγματα ap. Thuc. 4, (132.) Ἐπιδεῖν πεμψάντων Λακεδαιμονίων τὰ πράγματα, interpretari ad verbum, Inspicere res. Apud Herod. tamen (3, 53.) ἐπορᾷν τὰ πρήγματα, ubi IONICE ἐπορᾷν pro ἐφορᾷν, exp. Administrare res. Dicitur certe ἐφορᾷν et is, qui ita res inspicit, ut simul earum cu-

D ram gerat et iis provideat. Unde Xen. l. c. ἐφεώρα junxit cum ἐπεμελεῖτο, Ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο. Hinc fit ut et Providentiæ divinæ tribuatur. Greg. Naz., Ὡς ἐφορῶντος οὐδενὸς τὰ ἡμέτερα. [" Brunck. Aj. 379. ad Xen. Eph. 179. 274. 284. Dawes. M. Cr. 318. Valck. Callim. 183. Casaub. ad Inscr. Herod. 348. Cren., Abresch. Add. ad Aristæn. 117. Lectt. 325. Thom. M. 400. ad Charit. 511. 759. Wakef. Trach. 1270. Eum. 311. Cattier. Gazoph. 79. Jacobs. Anth. 9, 372. Heyn. Hom. 4, 72." Schæf. Mss. * " Ἐφόρασις, Porphyr. ad Marcell. 21. p. 39." Boiss. Mss.] Ἐφορατικὸς, Peritus inspiciendi res, ea signif. qua uti Livium dictum est, ac providendi illis, Aptus ad res inspiciendas etc. Xen. (Œc. 12, 19.) Τὸν δὲ ἐπιμελητικοὺς βουλόμενον ποιήσασθαί τινας, καὶ ἐφορατικὸν δεῖ εἶναι τῶν ἔργων καὶ ἐξεταστικόν. Ubi animadverte ἐπιμελητικοὺς, deinde ἐφορατικόν, sicut in l. ejusd. Xen. paulo ante c. ἐφεώρα cum ἐπεμελεῖτο. Sed cum addatur gen. ἔργων, satis fuerit ἐφορατικὸν reddere Peritum inspiciendi, non addito accus. Qui-

netiam dixerim potius significare hic ἐφορατικὸν Propensum ad aspiciendum, et huic rei deditum. Quidam autem interpr. Diligentem inspectorem. [* Προεφοράω, Prospicio, τὰ ἐσόμενα, M. Anton. 7, 49. nisi leg. * Προαφ.] A

"Εφορος, peculiari quadam formatione, Inspector, Præses: Ὁ Ζεὺς Φίλιος ἔφορός ἐστι τῶν τῆς φιλίας δικαίων. Philo V. M. 1. Οὔτε δείσας τὸν Ἐλευθέριον καὶ Ξένιον καὶ Ἱκέσιον καὶ Ἐφέστιον θεὸν, ὃς τῶν τοιούτων ἐστὶν ἔφορος. Item ψυχαὶ τῶν πόλεων ἔφοροι, Synes. [* " Παντέφορος, Athan. 1, 599. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 105." Schæf. Mss.] ‖ "Εφοροι, Magistratus Lacedæmoniorum oppositi regibus, ut Tribuni plebis Consulibus ap. Romanos, tanquam Inspectores eorum quæ ad remp. pertinebant, et quidem rigida censura adversus quoslibet, qui officio suo deerant, utentes, ut e variis variorum Historicorum locis cognoscitur, ad quos te remitto. Legimus certe ap. Plut. cum alibi, tum (9, 253.) solitos ὑπεξανίστασθαι τοῖς ἐφόροις ipsos etiam reges. Atque adeo licuisse ephoris reges in carcerem conjicere B testatur Thuc. 1, [131. "Timæi Lex. 128. et n., ad Herod. 32. 463. 466. ad Diod. S. 1, 154. 435. Jacobs. Anim. 315. Anth. 9, 227. "Εφορος, ἡ, 344. Schol. Aristoph. Πλ. p. 30. Conf. c. Εὐφ., Voss. Arist. 1. p. 46. ad Diod. S. 2, 553. Siebel. ad Hellen. p. 339. Tzsch. ad Strab. 4. p. 66. 133. 242. 245. Valck. Opusc. 2, 100. (cf. Schol. Apoll. Rh. p. 51.) Schleusn. Cur. Nov. c. 409. Misc. Obs. Nov. T. 2. p. 118. In Thuc. T. 1. p. 758. Baver. recte Codd. Εὐφαμίδας." Schæf. Mss.] Hinc DICTUM Ἐφορεῖον, Ephororum tribunal, Locus in quo ephori judicia exercebant, Plut. Apophth. [Xen. Ἀγ. 1, 36. " Ad Cornel. Nep. 433. ad Herod. 466." Schæf. Mss. * Ἐφορικός, Xen. Λ. 15, 6. Πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ, πλὴν οὐκ "Εφοροι ἀπὸ τῶν ἐφορικῶν δίφρων: cf. Ælian. V. H. 2, 15. " Valck. Diatr. 116." Schæf. Mss.] Ἐφορεύω, Inspector sum, Inspectionem habeo, Sum præses, Lucian. (3, 624.) Οὐδ' αὖ Ἀφροδίτη αὐτὴ πρὸς ἐκείνης ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει, intelligens sc. περὶ γάμων. ‖ At vero ab ἔφοροι C nomine Magistratuum Lacedæmoniorum derivatum Ἐφορεύω significat Sum ephorus: Paus. (Lacon. 7, 10.) Σθενελαΐδας ἔς τε ἄλλα ὢν οὐκ ἀδύνατος ἐν τῇ Λακεδαίμονι, καὶ ἐφορεύων ἐν τῷ τότε, τοῦ πολέμου ἐγένετο αἴτιος. [Thuc. 8, 6. Plut. 7, 726. " Wakef. Eum. 534." Schæf. Mss. Ἐφορεία, Inspectio. Et peculiariter pro Magistratu, quem gerebant, qui Ephori vocabantur. [" Ad Charit. 406. ad Diod. S. 2, 417." Schæf. Mss.] Sed invenitur scriptum ETIAM Ἐφορία unico ι, cum ap. alios, tum ap. Aristot. Polit. 2. ubi dicit, Ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ περὶ τὴν ἐφορίαν ἔχει φαύλως· ἡ γὰρ ἀρχὴ κυρία μὲν αὐτὴ τῶν μεγίστων αὐτοῖς ἐστί· γίνονται δ' ἐκ τοῦ δήμου πάντες, ὥστε κ.τ.λ. [* " Ἐφορία, Consideratio, Clem. Alex. 671. ἄθεος." Kall. Mss.] Sed non dubium est, quin deducendo ab ἐφορεύω, scr. sit ἐφορεία: at ἐφορία fuerit tanquam ab ipso nomine ἔφοροι. Quæ tamen scriptura minus mihi placet, vel eo nomine, quod ἐφορία et aliam signif. habeat, dicta sc. ἀπὸ τῶν ὅρων, s. potius ἀπὸ τῶν ὁρίων, quasi Conterminium dicas; id enim vocabulum fingere D mihi liceat, vel potius, servata quorundam aliorum analogia, derivare a nomine Contermini. Dem. 265. (632.) Ἀπέχεσθαί φησιν ἀγορᾶς, ἐφορίας· τί τοῦτο λέγων; τῶν ὁρίων τῆς χώρας· ἐνταῦθα γὰρ συνῄεσαν οἱ πρόσχωροι. Itidem vero ET Ἐφόριοι, Contermini, ut ex J. Poll. discimus: ap. quem legitur ETIAM Ἐφόρια, quæ numerantur ab eo inter Illa quæ sunt extra urbem.

Καθοράω, Despicio, i. e. Deorsum aspicio, Plut. Popl. Ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ. Item pro Perspicio, Lustro oculis, ut Bud. tradit, afferens e Plat. de Rep. 4. "Ορα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν πως πρότερον ἐμοῦ ἴδῃς, καὶ ἐμοὶ φράσῃς, i. e., inquit, omni intentione lustra oculis et perspice. Loquitur enim tanquam de venatoribus virgultum ambientibus. Sed accipitur frequentius pro Perspicio oculis mentis s. animi, Animadverto. Plato de Rep. 2. Τί τοιοῦτο ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει καθορᾷς; Aristoph. (Ἱππ. 803.) ἵνα ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου. Sic partic. κατιδὼν ap. Isocr. QUINETIAM Κατῶπται pro Perspectum est et deprehensum, e Plat. Budæus affert: qui ab Eod. καθορᾶν poni Considerare et æstimare, testatur. J. Poll. καθορᾶν et κατανοεῖν tanquam synonyma ponit: atque ITIDEM Καθορατικὸς ET Κατανοητικός. Ut autem καθορᾶν redditur Perspicere, sic istud καθορατικὸς reddi posse videtur Perspicax. " Κατοράω, Ionice pro καθοράω: unde κατορῶν, " Despiciens, Prospiciens, ap. Herod. Κατώρα, Io- " nice pro καθώρα, Despiciebat, Idem." [9, 59. " Valck. Callim. 64. Jacobs. Anth. 6, 413." Schæf. Mss. * Καθορατὸς, unde * Ἀκαθόρατος, Niceph. Blemm. 271. * Ἐγκαθοράω, Plut. Demetr. 38. Plato Epinom. p. 990. Anacr. 58, 6. * Προσκαθοράω, Plato Charmide p. 172. * Συγκαθοράω, Basil. 3, 54.]

Παροράω, sicut de παραβλέπω antea dictum fuit, Limis oculis aspicio, Transversum intueor, Xen. (Σ. 8, 42.) Ὁ δ' Αὐτόλυκος κατεθεᾶτο τὸν Καλλίαν· ὁ Καλλίας δὲ παρορῶν εἰς ἐκεῖνον, εἶπεν. Est etiam Conniventibus oculis prætereo, vel, ut Bud. interpr., Per conniventiam transmitto, et incuriam; Non animadverto. Subjungitur autem exemplum hoc, in quo tamen habetur vox passiva, e Greg. Πρᾶγμα πολλοῖς μὲν παρορώμενον, ἐμοὶ δὲ καὶ λίαν ἐξεταζόμενον. Dicit et Aristot. Pol. 6. Ὀλίγον μὲν γὰρ πονηρὸν παροραῖται, πολὺ δὲ γινόμενον, ἐν ὀφθαλμοῖς μᾶλλόν ἐστι. Redditur autem παρορῶ alicubi etiam Videre me dissimulo: male autem in VV. LL. Dissimulo, sine adjectione, ut in isto Synesii loco, "Οστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Sumta autem ab iis metaph., qui conniventibus oculis et quasi per transitum aliquid aspiciunt, aut dissimulant se aspicere quod aspiciunt, ponitur παρορῶ pro Contemno, Negligo. Quo sensu dicit quidam Comicus ap. Athen., Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Et cum partic. ap. Isocr. Paneg. Καὶ μὴ παρορᾶν τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνήσκοντας ἀτάφους γιγνομένους. Itidemque passive Παροράσθαι, Contemni: unde et AOR. 1. Παρώφθην, Contemtus fui, Contemtui sum habitus, Neglectui. Cujus partic. παροφθέντα, Dem. (133.) Ταῦτα μέν τοι τότε ἐαθέντα καὶ παροφθέντα ἀπώλεσε Θρᾴκην. Alicubi vero παρορᾶν paulo aptius redditur Posthabere, Postponere: ut παριδὼν πάντα ἄλλα: nam cum dico me cetera omnia posthabuisse, declaro me cetera omnia contemsisse præ his vel illis. " Παρεωράμενος, Despectus, Neglectus." [Schleusn. Lex. V. T.] ‖ Perperam aspicio, video, In aspectu fallor: ut si quis solem aspiciens, ποδιαῖον ex aspectu esse judicet. Quibus subjungit Bud. locum Platonis, in quo ἀμβλυώττειν et παρορᾶν copulat. Affert autem Cam. hunc ejusd. Scriptoris in Theæteto, "Οσα τε παρακούειν ἢ παρορᾶν ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται, ubi interpr., Quæ perhibentur falli aut auditus, aut visus, aut alio quopiam sensu. Legitur vero et ap. Aristot. de Insomniis, Τὸ γὰρ παρορᾶν καὶ παρακούειν, ὁρῶντος ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντός ἐστιν, οὐ τοῦτο δὲ ὃ οἴεται. [Aristoph. "Ορν. 454. " Dawes. Misc. Cr. 454. Markl. Iph. p. 318. Brunck. Aristoph. 2, 155. Abresch. Lectt. Aristæn. 240. ad Lucian. 1, 455. Contemno, Phalar. 322. Fischer. ad Palæph. 48. Zeun. ad Xen. K. Π. 320. (3, 3, 59. 7, 1, 4. 5.)". Schæf. Mss.] Παρόραμα, τὸ, Quod quis limis oculis aspexit, conniventibus oculis aspexit, et dissimulans se videre. Frequentius autem pro eo, quod quis perperam aspexit, et in quo aspiciendo falsus fuit et deceptus ejus visus. At in VV. LL. datur ei signif., quæ est potius NOMINIS Παρόρασις, quo utitur Plut. (8, 817.); exp. enim, Aspectus obliquus, qualis est strabonum: cum tamen παρορᾶν reddatur potius Aspicere limis oculis, item, Hallucinatio. Additur et tertia signif., sc. Contemtus, Despectus: accipiendo sc. pro Despicientia. [Plut. 8, 49. Παροράματα ἐν τοῖς καθήκουσιν, Neglectiones officiorum.] Παρορατικὸς, Qui transmittere solet per conniventiam et incuriam, negligere solet, ejusmodi est ut negligat, ut παρορατικοὺς τοῦ συμφέροντος dicit Plut. [8, 858.]

Περιοράω, Circumspicio, Xen. K. Π. 3, (3, 26.) Περιορῶντες ἀλλήλους, Circumspicientes alter alterum, Circumspicientes se mutuo, Thuc. Τοὺς Μεγαρέας ἐπιστάμενοι περιορωμένους ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται. Ubi

fortasse commodius etiam reddi possit frequentativo Circumspectantes. Quidam interpr. Speculantes. Idem Thuc. 6, (93.) Διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ πρότερον στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, μέλλοντες δὲ ἔτι καὶ περιορώμενοι, πολλῷ μᾶλλον ἐπεῤῥώσθησαν: In cujus l. expositione prorsus a Schol. dissentio, et errare eum puto: quippe qui περιορώμενοι exp. καταφρονοῦντες, Contemnentes; nam habet quidem et istam signif. hoc verbum, eamque frequentissime, ut mox docebo, sed quæ minime huic loco conveniat, meo quidem judicio. At contra si vertas hic quoque Circumspectantes, apte hoc dicetur de illis, quorum a Thuc. fit mentio, qui sc. dubio erant animo et hæsitabant. Sic Cic. Tusc. 1. Dubitans, circumspectans, hæsitans. Aliter περιϊδεῖν pro Circumspectare, id in quo spem habeas. Bud. 1062. ex Isocr. Ab illa autem signif. manasse crediderim eam, quæ ex eod. Thuc. affertur, sc. qua ponitur περιορᾷν pro Refugere: [cf. 2, 43.] At vero quod ex eod. citatur τῆς Μένδης περιορώμενος, si mendo caret locus, exp. Cum respectu Mendæ tangeretur. E Plat. autem pro B Conspicere simpliciter, Ep. 7. Οὐδ' ἂν εἷς περιεῖδέ με μόνον ἐκπορευόμενον, ὃς οὐκ ἂν συλλαβὼν, εὐθέως παρὰ Διονύσιον πάλιν ἀπήγαγε. ‖ Sino, Permitto. Exp. etiam Contemno, Negligo: sed malim hasce duas signiff., in unam velut conflando, interpretari, Sino vel Permitto per neglectum, e neglectu: i. e., quod negligam: Isocr. ὑβριζόμενον περιορῶ, Sino affici injuria, quod eum negligam, Adeo eum negligo, ut affici injuria sinam. Potest vero reddi et Susque deque fero. Cam. vertit περιορᾷν Negligere, Negligenter ferre, proferens h. l. Plat. de LL. 11. Ἐάν τε οὖν δοῦλον, ἐάν τε οὖν καὶ ἐλεύθερον περιορᾷ. Idem vertit, Videre et pati, in isto Isocr. loco in Paneg. Καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἰδίᾳ μὲν τοῖς βαρβάροις οἰκέταις ἀξιοῦν χρῆσθαι, δημοσίᾳ δὲ τοσούτους τῶν συμμάχων περιορᾷν αὐτοῖς δουλεύοντας, Remp. autem tot socios videre et pati esse in servitute illorum. Jungitur autem frequentissime participio, ut in isto Isocr. loco vides, et in illo Ejusd. qui paulo ante citatus fuit. Xen. (Ἀπ. 2, 2, 13.) Ἡ πόλις περιορᾷ τοὺς εὖ πεπονθότας, χάριν C οὐκ ἀποδιδόντας, Plato de Rep. 1. Κορυζῶντά σε περιορᾷ, Plut. Solone, Ὅσους ἐβούλετο τρέφοντα περιεώρα. Et cum partic. pass. ut ap. Xen. Χαλεπόν ἐστι τοὺς οἰκείους περιορᾷν ἀπολλυμένους. Sic Aristoph. περιορῶ αὐτοὺς διαφθειρομένους. Idem (Σφ. 439.) περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον. Nec solum cum præs., sed etiam cum aor., vel præt., Thuc. 8. Καὶ μὴ περιϊδεῖν ἀποτειχισθεῖσαν. Isocr. Μὴ περιΐδῃς τὴν σαυτοῦ φύσιν ἅμα πᾶσαν διαλυθεῖσαν. Herodian. 2, (8, 3.) Τήν τε Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ περιϊδεῖν ἐῤῥιμμένην. Sed jungitur interdum, multo quidem rarius, infinitivo: cujus constructionis exempla hæc e Thuc. afferuntur in VV. LL. Οὐδὲ ἐσιέναι περιορῶ οὐδένα: et, περιορῶ γῆν τμηθῆναι. At cum solo nomine accusativi casus habetur et in Aristoph. N. (124.) Ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης Ἄνιππον. Apud Thuc. legitur aliquoties et sine adjectione accusativi, sed quem videtur reliquisse subaudiendum, atque ap. eum redditur etiam Pro nihilo ducere, s. habere. [" Kuster. V. M. 3. Diod. S. 1, D 623. Lucian. 2, 325. ad Dionys. H. 3, 1463. ad Phalar. 253. Phryn. Ecl. 186. Thom. M. 709. Xen. Mem. 2, 7, 2. 3, 9, 8. Zeun. ad K. Π. 320. Fischer. ad Palæph. 48. Plut. Mor. 1, 883. Wyttenb. ad 1, 595. Brunck. Œd. T. 1505. ad Herod. 134. 712. Cum partic. fut., Dionys. H. 2, 642. * Περιορατέον, Diod. S. 2, 407." Schæf. Mss. " Negligendum, Clem. Alex. 148. * Περιόρασις, Circumspectio, 692 (=821.)" Kall. Mss.]

Προοράω, Ante me video, cerno; nam Thuc. pro eod. dixit προορᾷν, et ἰδεῖν τὸ πρὸ αὐτοῦ. Cui significationi primum ideo locum tribuo, quod in προορῶ pro Prævideo, ea signif. qua dicitur Prævidere futura, metaphoricum sit ὁρῶ: cum alioqui multo frequentiorem esse hanc signif. verbi προορῶ non ignorem. Sed affertur et ἃ προορῶσιν ὀφθαλμοὶ e Xen. ubi προορᾷν est Prævidere, ut Virg. Prævidere ictum venientem. In altera autem verbi Prævideo signif. K. II. 8, (7, 3.) Ἡ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε δήπου A θειοτάτη καταφαίνεται, καὶ τότε τι τῶν μελλόντων προορᾷ· τότε γὰρ, ὡς ἔοικε, μάλιστα ἐλευθεροῦται: ubi tamen Cic. maluit uti verbo Prospicere, ita vertens h. l., Atqui dormientium animi maxime declarant divinitatem suam. Multa enim cum remissi et liberi sunt, futura prospiciunt. Ex Eod. (3, 2, 7.) Ὀλίγα προορῶ περὶ τοῦ μέλλοντος. Item, Προορῶ εἰ καιρὸς εἴη κ. τ. λ.: 2, (4, 16.) Τοῦτο προϊδὼν ὡς συμβαλεῖται πρὸς τὸ λανθάνειν. Usurpatur et pass. vox Προορῶμαι pro Prævideo: nam e Dem. pro Cor. affertur partic. προορώμενος pro Prævidens: et ap. Thuc. Schol. προορᾶσθαι αὐτὰ exp. προγινώσκειν. Sed Idem usurpat προορῶμαι et in altera verbi Prospicio signif.: qua sc. copulatur nonnunquam cum Consulere: Atque adeo affertur ex eo προειδόμενος αὐτῶν, pro Prospiciens iis et consulens. Vide Bud. 722. ubi προορῶμαι exp. Provideo, Prospicio; at προορῶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, Prævideo: cum tamen et προορώμενοι pro Prævidens, e Dem. afferri dictum sit. [" Heind. ad Plat. Theæt. 362. Thom. M. 743. Cattier. Gazoph. 88. ad Herod. 698. Med., Kuster. V. M. 143. ad B Diod. S. 1, 703. 2, 257. 298. 302. 422. 614. Dionys. H. 2, 1153." Schæf. Mss.] " Προορέοντες τοῦ σίτου, Herod. Ionice pro προοράοντες, Prospicientes rei frumentariæ." Προορατὸς, Qui prævideri potest, Qui potest provideri, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ὅσα δὲ ἀνθρώποις οὔτε μαθητὰ, οὔτε προορατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ. At in VV. LL. προορατὸς exp. Qui per providentiam humanam provideri potest. Quæ si προορατὸς per se significaret, frustra Xen. addidisset illa duo verba ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ. [" Schol. Æsch. Cr. 102." Wakef. Mss. * Ἀπροόρατος, Gl. Improvisus, Schol. Apoll. Rh. 2, 244. 268. Diod. S. 20. p. 782. ult. " Eust. 82, 1." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 8, 622. ad Charit. 82. Jacobs. Anim. 298." Schæf. Mss. * Ἀπροοράτως, Gl. De improviso, Achill. Tat. 75. Schol. Apoll. Rh. 2, 582. J. Poll. 3, 117. Bekkeri Anecd. 440. " Wakef. S. Cr. 4, 155." Schæf. Mss. " Andr. Cret. 229." Kall. Mss. * Εὐπροόρατος, Gl. Perspectus.] Προορατικὸς, Prævidendi peritus s. C Providens, Præsagus, Qui scit prævidere res futuras, providere rebus futuris. Exp. et Providus. Philo V. M. 3. Ἀληθόμαντιν καὶ θεοφράδμονα καὶ μόνον πρ. τῶν ἀδήλων ἀνακαλοῦντες τὸν προφήτην: ubi observa additum gen. [" Schol. Il. K. 244. Max. Tyr. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

" Προσοράω, Aspicio," [Od. Π. 29. sed v. not. Ποθόρημι, Theocr. 6, 22. * Προσορατὸς, unde * Ἀπροσόρατος, Orph. Arg. 971. Hymn. 38, 2. Pind. Ὀ. 2, 121.]

Συνοράω, ad verbum, Conspicio, Conspicor. Sed frequentius pro Perspicio, Animadverto, Intelligo: Αὐτοὺς οὖν χρὴ συνορᾷν ὅσης ἂν εὐδαιμονίας τύχοιμεν εἰ τὸν πόλεμον τὸν νῦν περὶ ἡμᾶς ὄντα, πρὸς τοὺς Ἠπειρώτας ποιησαίμεθα. Q. l. a Bud. affertur, non citato nomine Auctoris. Legimus vero et ap. Isocr. συνιδεῖν in hac signif., sc. pro Perspicere, Intelligere: ubi scribit, Εἰ μὲν ἔσται τὸ δῶρον ἄξιον τῆς ὑποθέσεως, χαλεπὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς συνιδεῖν. Apud Polyb. autem συνορῶν est potius Animadvertens: (1, 28, 7.) Ὁ δὲ D Μάρκος συνορῶν τὸν περὶ τοὺς τριαρίους καὶ τὰς ἱππηγοὺς ἀγῶνα, ubi exponi etiam potest Cernens. Apud Eund. (6, 3, 4.) legitur, Διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλοι τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι. At Συνῶπται, item Σύνοψις et Συνοπτικὸς, vide in Συνόπτομαι. [" Heindorf. ad Plat. Phædr. 312." Schæf. Mss. * Συνόρασις, Conspectus, Clem. Alex. 692. * Συνορατικὸς, Stob. Ecl. Phys. 1. 6. " Arrian. Diss. Epict. 1, 6." Boiss. Mss.]

Ὑπεροράω, q. d. Aspicio ultra, s. ulterius; nam præp. ὑπὲρ existimo id sonare hoc in verbo, quod alioqui accipitur pro Contemno, Sperno, sicut Despicio ap. Lat. Quod si id signif. præp. ὑπὲρ, dicetur ὑπερορᾷν pro Contemnere, ex eo, quod iis, quæ contemnimus, non acquiescimus, sed ulterius respicimus, i. e. majora spectamus, s. ad majora oculos convertimus. Neque tamen hæc de signif. istius origine affirmo, sed tanquam conjecturam meam s. divinationem propono. Habet autem duplicem constr. verbum ὑπερορᾷν, sc. et cum gen. et cum

accus.: quam posteriorem possumus dicere esse vi præpositionis: ut sc. dicatur ὑπερορᾷν τοῦτο, quasi ὁρᾷν ὑπὲρ τοῦτο, et quidem sequendo id quod de hujus signif. origine modo dixi. Cum gen., Xen. ('Απ. 1, 2, 9.) Ὑπερορᾷν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας, Gorgias, Τῶν δυστυχούντων οἰκτίρμων, οὐδὲ πενίας ὑπερορῶν, Chrys. de Sacerd. Μανία γὰρ περιφανὴς ὑπερορᾷν τῆς τοσαύτης ἀρχῆς, Synes. Διά σέ μοι δοκῶ ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος. Cum accus. autem, quæ constr. putatur esse Attica, ut ap. eund. Xen. ('Απ. 1, 3, 4.) Αὐτὸς δὲ πάντα τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν. Sic ap. Thuc., Αὐτὸν κατὰ τὴν νεότητα ὑπεριδόντες: 4. Ἃ χρὴ σκεψαμένους, μὴ τοὺς ἐμοὺς λόγους ὑπεριδεῖν, τὴν δὲ αὐτοῦ τινὰ σωτηρίαν μᾶλλον ἀπ' αὐτῶν προϊδεῖν, ubi ludere videtur in ὑπεριδεῖν et προϊδεῖν. Æschin. pro eod. dixit ὑπερορᾷν, et καταφρονεῖν, et ὀλιγώρως ἔχειν, (10.) Ἵν' ὑμῖν ἐπιδείξω οἵους ἀπεργάζεται ἀνθρώπους τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο· ὡς καταφρονοῦντας μὲν τῶν θεῶν, ὑπερορῶντας δὲ τοὺς νόμους, ὀλιγώρως δὲ ἔχοντας πρὸς ἅπασαν αἰσχύνην: (ibid.) Οὐκ ἠγνόουν ὅτι ὑπερόψεται τὸν ὅρκον, ὦ Ἀθηναῖοι: (16.) Καὶ τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὑπερεώρακε. Lys. Ὑπερεῖδε τὴν ἐμὴν ὁμιλίαν. Isocr. Archid. Πάσας τὰς αἰσχύνας ὑπεριδόντες: ut dixit Æschin. in l. modo c., Ὀλιγώρως ἔχοντες πρὸς ἅπασαν αἰσχύνην. Exp. etiam Pro nihilo habere, Nihili facere. Item Posthabere: quo verbo commode reddi potest in illo Xen. l. ('Απ. 1, 3, 4.) Πάντα τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν: nam, Omnia contemnebat præ consilio divino, et Omnia posthabebat consilio divino, idem valent. Et pass. Ὑπερορῶμαι, Contemnor: unde ὑπερεωραμένος ap. Dem., Contemtus, Contemtui habitus, Spretus. Apud Thuc. Schol. ὑπερορᾶσθαι exp. ἐξουδενοῦσθαι. Sic autem et ὑπερώφθη invenitur expositum ἐξουθενήθη. A quo partic. ὑπεροφθείς. [" Thom. M. 869. Valck. ad Chrys. 51. Ammon. 104. ad Lucian. 1, 391. ad Herod. 528. (7, 36.) Ὑπερoράω τι, Contemno, Xen. Mem. 1, 4, 10." Schæf. Mss.] Ὑπερόρασις, ἡ, Despicientia, quo et Cic. utitur, Ipsa actio despicien[di], [LXX. Num. 22, 30. Ezech. 47, 12.] Ὑπεροραττικὸς, Despicax, Contemtor. Reddi potest et Superbus. Sed βιαιότερον hoc esse scripsit J. Poll. (9, 147.) cum ei præfixisset ὑπερόπτης et ὑπεροπτικὸς, quæ vide in Ὑπερόπτομαι, una cum Ὑπεροψία.

Ὑφοράω, q. d. Subaspicio, Suspecto, Suspectum habeo. Sed vox pass. Ὑφορῶμαι frequentiore est in usu. Dem. (240.) Ὑμεῖς δὲ ὑφορώμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ δυσχεραίνοντες: (153.) Ἅπαντος δὲ ὑφορᾶσθαι, καὶ διαβεβλῆσθαι πρὸς αὐτόν. Xen. ('Απ. 2, 7, 12.) Ἀντὶ ὑφορωμένων ἑαυτὰς, ἡδέως ἀλλήλας ἑώρων, Cum prius se invicem suspectas haberent; nec enim probo istam quæ in VV. LL. habetur interpr., Cum torve aliæ alias inspexissent, mutuo aspectu lubenter fruebantur. Philo V. M. 1. Λαβόμενοι δ' ἅπαξ ἀφορμῆς οἱ ἐν τέλει, καὶ τὸν νεανίσκον ὑφορώμενοι. Sic et in isto l. Κορίνθιοι ὑφορώμενοι Ἀθηναίους ξενικὸν ἔτρεφον συμμαχίας χάριν. Sic autem et ὑπειδόμην dicitur potius quam ὑπεῖδον, ut ap. Plut. de Primo Frig. Πρῶτον μὲν ἄν τις ὑπείδοιτο. || Ὑφορῶμαι aliis etiam modis exp. a Suida; nam ὑφορώμενοι vult esse positum pro μισοῦντες, vel παρατηροῦντες, aut ὑπονοοῦντες, in isto loco quem affert, sine Auctoris nomine, Οἱ δὲ τὰ χρήματα ὑφορώμενοι, καὶ φιλεῖν αὐτὰ ἀποδιδράσκοντες. Ubi tamen non video quid obstet quominus, sequendo eam quam ὑφορῶμαι habet in præcedentibus ll. signif., exponamus τὰ χρήματα ὑφορώμενοι, Pecunias suspectas habentes, Pecunias suspectantes. Hunc autem locum proxime præcedit apud eund. Lexicographum iste, Καὶ οὐδὲν ὑφορώμενος τὸν τῶν νεωτέρων γέλωτα, ταῦτα ἐτέλει σεμνῷ προσώπῳ. Ubi vult ὑφορώμενος significare ὑποστελλόμενος, vel ἐννοῶν. Ego autem existimo ὑφορώμενος commode hic reddi posse Reformidans: quæ signif. valde vicina est alteri, atque adeo ex illa velut manat; quæ enim suspecta habemus, ea reformidamus. Adde quod Hes. partic. ὑφορώμενος exp. φοβούμενος, sicut ὑποβλεπόμενος et ὑπονοῶν. Extat vero et ὑφεωρᾶτο, ap. eund. Suid., non procul ab illis duobus exemplis, expositum δυσκόλως εἶχεν, et ἐνενόει, et ἐδυσωπεῖτο, in h. l., Ἀλλ' ὅμως ὑφεωρᾶτο, καὶ κατεκλᾶτο τὴν ψυχὴν, ἀποβλέπων εἰς τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος: quod ὑφεωρᾶτο in VV. LL. exp. Longa verborum ambage, Dejecto vultu anxius animi considerabat. Legitur denique ap. eund. Suid. ὑπειδόμενος etiam, et ὑπείδετο, necnon ὑπιδέσθαι. Et ὑπειδόμενος quidem exp. ὑφορώμενος, cui addit ὑπείδετο, προσεδόκησε: subjungens hæc verba incerti Auctoris, Τὸ δὲ μειράκιον οὐδὲν ὑπειδόμενον· τί δ' ἂν ὑπώπτευε κρέας ὑπὸ ξένων καὶ πτωχῶν ἐπὶ κοινοῦ ὑποδεδομένον; Sed non video cur Suid. hic meminerit τοῦ προσδοκᾷν: cum οὐδὲν ὑπειδόμενον significare Nihil suspectum habens, Nihil suspicans, manifestissimum sit vel ex eo, quod proxime sequitur in illo ipso loco, τί δ' ἂν ὑπώπτευε: perinde sc. ac si dictum esset, τὸ δὲ μειράκιον οὐδὲν ὑποπτεῦσαν· τί δ' ἂν ὑπώπτευε κ.τ.λ. At ὑπιδέσθαι exp. ὑποθεωρῆσαι. [" Ad Charit. 506. Wakef. S. Cr. 4, 122. ad Diod. S. 1, 212. 301. 2, 618. Dionys. H. 3, 1453. ad Lucian. 1, 250." Schæf. Mss. * "Ὑφορατέον, M. Anton. 7, 53." Kall. Mss. Plut. 6, 182.] Ὑφόρασις, Suspicio, pro quo frequentius est ὑποψία, [" Phryn. Ecl. 80. Ammon. 139. Eran. Philo 174. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlii." Schæf. Mss. Schol. Pind. 'Ο. 2, 29. Plut. 7, 871. Diog. L. 2, 99.] Ὑφορατικὸς, Suspicax: [* Καθυφοράω, Sozom. H. E. 2. p. 82.]

[* "Ἀορία, Tenebræ, Esai. 59, 9. Ἐν ἀορίᾳ περιεπάτησαν, Complut. habet σκότει. Utrumque metaphorice h. l. de Infelicitate ac Miseria explicandum est." Schleusn. Lex. V. T.]

ΟΡΓΗ, ἡ, Ira, Aristot. Rhet. 2. Ἔστω δὴ ἡ ὀργὴ, ὄρεξις μετὰ λύπης, τιμωρίας φαινομένης, διὰ φαινομένην ὀλιγωρίαν τῶν εἰς αὐτὸν ἢ εἰς αὐτοῦ τινὰ μὴ προσηκόντως. In Stoicis autem Definitionibus brevius definitur, Ὀργὴ, τιμωρίας ἐπιθυμία τοῦ δοκοῦντος ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως: pro quibus Cic. Ira est libido puniendi ejus, qui videatur læsisse injuria. || Dicitur autem δι' ὀργὴν ποιεῖν, vel ὑπ' ὀργῆς, aut ὀργῇ, qui aliquid facit ira commotus, percitus, i. e. Quem ira ad faciendum aliquid impulit, Dem. in Mid., Δι' ὀργήν γ' ἔνι φῆσαι πεποιηκέναι, Plut. Apophth. Ὅπως μὴ δι' ὀργὴν πικρότερον κολάζω τοὺς συντρίβοντας. Scribitur et διὰ ὀργὴν ap. Aristot. Eth. (5, 11.) si mendo caret locus, Ὁ δὲ διὰ ὀργὴν ἑαυτὸν σφάττων. Plut. dixit et ὑπ' ὀργῆς in libello quem περὶ Ἀοργησίας inscripsit, Εἶτα καὶ τέκνα καὶ φίλους καὶ συνήθεις ἐκβάλλομεν ὑπ' ὀργῆς, ad verbum, Præ ira. Thuc. 5. Καὶ ἐβούλευον εὐθὺς ὑπ' ὀργῆς παρὰ τὸν τρόπον τὸν ἑαυτῶν. Plut. in eod. illo περὶ Ἀοργησίας Opusculo, Οὕτως ὁρῶν ὑπ' ὀργῆς ἐξισταμένους μάλιστα, καὶ μεταβάλλοντας ὄψιν, χρόαν, βάδισμα, φωνήν. Dat. autem ὀργῇ Schol. Thuc. poni ait pro σὺν ὀργῇ: alibi vero casum hunc resolvit in partic., cum ὀργῇ ἀπέστελλον exp. ὀργιζόμενοι. Legimus porro et ap. Xen. (K. 'A. 2, 6, 6.) κολάζειν ὀργῇ, pro eo quod habetur ap. Plut., δι' ὀργὴν κολάζειν, in l. quem modo protuli. Invenitur præterea μετ' ὀργῆς, δι' ὀργῆς, Plato Apol. (23.) Ὀργισθεὶς αὐτοῖς τούτοις, θεῖτο ἂν μετ' ὀργῆς τὴν ψῆφον. Latine diceretur potius Per iram, quam Cum ira, quod respondet ad verbum τῷ, μετ' ὀργῆς. At δι' ὀργῆς in aliquot Thuc. legitur ll.: ut 8. Ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν δι' ὀργῆς καὶ ἄπρακτος: ubi δι' ὀργῆς apte reddi potest participio Iratus: cum nihil sit aliud quam ὀργισθείς. Idem libro eod. Δι' ὀργῆς ἀπελθόντες. Sed et 2, (11.) Ἄδηλα γὰρ τὰ τῶν πολέμων, καὶ ἐξ ἀδήλου τὰ πολλὰ, καὶ δι' ὀργῆς αἱ ἐπιχειρήσεις γίγνονται. || Sicut autem nomine ὀργὴ utuntur cum variis præpp. loco adverbii, sic idem cum præpp. pro verbo usurpant. Dicunt enim δι' ὀργῆς ἔχω σε et ἐν ὀργῇ ἔχω σε, necnon ἐν ὀργῇ ποιοῦμαί σε, pro Irascor s. Succenseo tibi. Sic tamen ut reddi etiam possit Iratus sum tibi, Infensus tibi sum. Thuc. 5. Ἀναχωρήσαντός τε αὐτοῦ, ὡς ἤκουσαν οἱ Ἀθηναῖοι οὐδὲν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος πεπραγμένον, εὐθὺς δι' ὀργῆς εἶχον. Sic Plut. Themist. Δι' ὀργῆς εἶχεν αὐτόν: 2. Καὶ τὸν Περικλέα ἐν ὀργῇ εἶχον. Ibid. (18.) Ἐν τοι-

αὐτῇ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, Ita erat infensus Archidamo. Possis etiam reddere, Ejusmodi odio Archidamum prosequebatur. Quinetiam sine præp. ap. Eund. At ποιεῖσθαί τινα ἐν ὀργῇ ap. Dem. habetur, (14.) Οὐ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ τοὺς ὑστάτους περὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε, ἄν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ: pro quo ποιεῖσθαι ὀργήν τινι ap. Thuc. 1. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀκούσαντες, ὀργὴν μὲν φανερὰν οὐκ ἐποιοῦντο τοῖς Ἀθηναίοις. Ex Herod. autem affertur Ὀργὴν ποιησάμενος, pro Ira percitus. Dicunt præterea ὀργὴν ἔχω ἐπί σε, quo utitur Dem., pro δι' ὀργῆς ἔχω σε. Isocr. vero dixit ὀργὴν ἔχειν πρός τινα, Panegyr. Οὕτως ἀείμνηστον πρὸς αὐτοὺς τὴν ὀργὴν ἔχουσιν. Sed et cum dat. dixit Dem. (259.) Κἂν ὁτιοῦν τις εἰς ὑμᾶς ἐξαμάρτῃ, τούτῳ τὴν ὀργὴν εἰς τἄλλα ἔχετε: ubi observa etiam ὀργὴν ἔχειν εἴς τι. Est vero usus Isocr. verbo ἔχειν et cum dat. ὀργῇ adjuncto adverbio, ad Dem. Τῇ δὲ ὀργῇ παραπλησίως ἔχῃς πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας ὥσπερ ἂν πρὸς σαυτὸν ἁμαρτάνοντα καὶ τοὺς ἄλλους ἔχειν ἀξιώσειας. At vero ap. Plut., Ἔχει τοὺς Ἀθηναίους ὀργὴ προδοσίας, pro Irati sunt ob proditionem. Thuc. autem dat. illum ὀργῇ junxit verbo φέρειν, dixitque ὀργῇ φέρειν rem aliquam, pro Ad iram commoveri propter illam, Irasci ejus nomine. Possumus etiam reddere Iniquo animo ferre: 1, (31.) Οἱ Κορίνθιοι ὀργῇ φέροντες τὸν πρὸς Κερκυραίους πόλεμον. Dem. autem dixit τίθεσθαί τι εἰς ὀργὴν, pro Cor. Ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ' ἣν προσῆκεν ὀργήν. Dixit præterea Thuc. ὀργῇ χρῆσθαι, 1. Καὶ τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ὁμοίως, ὥστε μηδένα δύνασθαι προσιέναι: ubi observa etiam χαλεπὴν ὀργὴν esse Asperam iram, s. Sævam. Pro eo autem quod Lat. dicunt Ad iram provocare, accendere etc., dicunt ἐς ὀργὴν προκαλεῖσθαι, καθιστάναι, προάγειν, Lucian. (3, 145.) Ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώμενον. Plut. π. Ἀοργ., Ἀλλὰ καὶ σκῶμμα καὶ παιδιὰ καὶ τὸ γελάσαι τινὰ καὶ τὸ διανεῦσαι, καὶ πολλὰ τοιαῦτα πολλοὺς εἰς ὀργὴν καθίστησιν, Aristot. Rhet. 1. Οὐ γὰρ δεῖ τὸν δικαστὴν διαστρέφειν, εἰς ὀργὴν προάγοντας, ἢ φθόνον, ἢ ἔλεον. At vero is, cui irascimur, dicitur ὀργῆς τυγχάνειν: Dem. (571.) Τί πεποιηκότες αὐτῶν ἔνιοι τίνος ὀργῆς τετυχήκασι παρ' ὑμῶν. Affertur ex eod. Dem. Ὀργὴ ἐμοὶ παρ' ὑμῶν, subaudiendo ἐστὶ, pro τυγχάνω ὀργῆς παρ' ὑμῶν. Aristot. autem dixit εἰς ὀργὴν πεσεῖν, Rhet. 2. Εἴπερ γὰρ οὐδὲ τοῖς κακῶς πεπραχόσιν ἀκουσίως, δίκαιον εἰς ὀργὴν πεσεῖν. || Invenitur et plur. ὀργαὶ ap. Thuc. necnon ap. Plut. Ἀδελφῶν οὐχ ὑπομένουσιν ὀργὰς ἢ ἀγνοίας. || Ingenium quo quisque præditus est, Studium, Mores, Soph. Aj. (1152.) ἐμφερὴς ἐμοὶ, Ὀργήν θ' ὅμοιος: (638.) Οὐκ ἔτι συντρόφοις Ὀργαῖς ἔμπεδος, exp. ὁρμαῖς, item τρόποις et ἤθεσι. Theognis (215.) Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. At Plut. (6, 365.) legit Πουλύποδος νόον ἴσχε, eod. sensu; signif. enim nos debere ead. esse mente, qua ille, s. eod. ingenio, illa quidem in re. Ab Hes. quoque ὀργὴ exp. et nomine τρόπος. [Vide Blomf. ad Æsch. Pr. 386.] Suid. postquam εὐοργήτως exposuit εὐτρόπως, addit, Ὀργὴ γὰρ ὁ τρόπος παρὰ Θουκυδίδῃ: quod ideo dicit, quia εὐοργήτως ap. Thuc. extat, ut docebo infra, ubi et de hac Suidæ expositione dicam. Invenitur et ὀργαὶ ap. eund. Thuc. pro Studiis et voluntatibus, et q. d. Animi inclinationibus, 3, (82.) Ὁ δὲ πόλεμος ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν, βίαιος διδάσκαλος, καὶ πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ. [" Jacobs. Anth. 10, 295. Duker. Præf. Thuc. p. 5. Heyn. Hom. 5, 206. Ammon. 72. ad Lucian. 1, 261. P. Abresch. Paraphr. 220. Indoles, Eur. Tro. 53. Wakef. Eum. 940. Jacobs. Anth. 8, 416. Suid. v. Σταθμᾶσθαι, ad Dionys. H. 2, 746. ad Xen. Mem. 2, 6, 5. Pœna, Wakef. S. Cr. 3, 43. Conf. c. ὁρμὴ, Duker. Præf. Thuc. p. 5. ad Lucian. 2, 262. Segaar. in Daniel. p. 42. cf. Græv. Lectt. Hes. 541. Brunck. Trach. 722. Ὀργὴ et θυμὸς quomodo differant, ad Lucian. 1, 751. Λαβεῖν ὀργὴν, Markl. Suppl. 1050. Ὀργὴν ποιεῖσθαι, ad Herod. 206. 553. Ὀργὴ ἐς, 412. Valck. Phœn. p. 28. cf. Lennep. ad Phal. 43. Πρὸς ὀργὴν, Abresch. Lectt. Aristæn. 78. Τὴν ὀ. ἀποπλη- A ροῦν, Dionys. H. 4, 2322. Ὀργῇ λέγειν, etc. ad Herod. 412. Δι' ὀργῆς ἔχω, ad Diod. S. 1, 74. 509. 661. et var. l., ad Xen. Eph. 183. 255. ubi omnino de ὀργῇ, Lennep. ad Phal. 26. Valck. ad h. l. Ἐν ὀργῇ ἔχειν, Boiss. Philostr. 518. Ὡς ὀργῆς ἔχω, ad Herod. 412. Brunck. Aristoph. 1, 18. Toup. Append. in Theocr. p. 20. Paus. 102. (Soph. Antig. 766.) Ὀργῇ, ὡς εἶχε, Herod. 1, 61. 114. Ὀργαὶ, Mores, Ruhnk. Ep. Cr. 83. ad H. in Cer. 205. Mitsch. 169. 170. 171. ad Xen. Mem. 230. Brunck. ad Poët. Gnom. 282. Heringa Obs. 49. 54. omnino Coray in Thuc. par Levesque 1, 340. in Consp. Mus. Oxon. 14. Valck. Hipp. p. 276. Wakef. S. Cr. 1, 118." Schæf. Mss.]

Δύσοργος, ὁ, ἡ, Iracundus, Qui graviter irascitur, ὀξύχολος, Suid., quo nomine significatur et Is qui vehementi et acri ira accenditur, et Is qui ad iram proclivis est. Soph. Aj. (1017.) Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρὺς Ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος. Et ap. Suid. Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὢν, Δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο. Hesychio est B etiam κακοεργός: tunc autem non ab ὀργὴ derivandum est, sed ab ἔργω, verbo inusitato, pro ἐργάζομαι. [" Brunck. Phil. 377. Wakef. ibid. Act. Traj. 1, 223. Lobeck. Aj. p. 380." Schæf. Mss. * Δυσοργία, Hippocr. 12, 11. Lobeck. Phryn. 513.] Εὔοργος, interdum ἐπὶ ψόγου ponitur pro ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὖ φέρων, sicut et ἀόργητος de Eo dicitur, qui ejusmodi lentitudine laborat, interdum ἐπὶ ἐγκωμίου, ut Hes. docet: a quo locus quidam citatur, qui depravatus est. [" Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. ad 2, 5, 5. Coray in Consp. Mus. Oxon. p. 14." Schæf. Mss. * Εὐοργία, εὐπιστία, Hesych. 396. Phav. 328. Lobeck. Phrynich. 513. * Πολύοργος, unde * Πολυοργία, Gal., quod Reines. VV. LL. p. 372. in πολυωρία mutare voluit.]

Ἀποργής, Iracundus: unde comp. ἀποργέστερος ap. Hippocr., quod Erot. exp. ἀπηνέστερος. [" Cattier. Gazoph. 68." Schæf. Mss. * " Ἐπόργης, ad Hesych. 1, 1406, 16." Dahler. Mss.] Περιοργής, a Suida exp. ὠργισμένος, Iratus, Obiratus: nisi malis C Vehementi ira percitus, ut præp. augeat. Hoc autem exemplum affert, Ὁ δὲ Καῖσαρ περιοργὴς ἐπὶ τούτοις γενόμενος, ἐκίνει τὸ στράτευμα. [" Ad Thuc. T. 1. p. 686. Baver." Schæf. Mss. Phot. Περιοργής· ὡς περιχαρής· ἐν δ' Θουκυδίδης εἴρηκεν· ὀργιζόμενος.] " Περιόργως, Hesychio * ὑπερογώντως καὶ * παρωρμημένως." [Phot. Περιόργως, ἄγαν παρωρμημένος, sed leg. —ως, et forsan scr. Περιοργῶς. * Φιλοργής, Nicander 'A. 175.]

Ὀργίλος, Iracundus, Aristot. Rhet. 2. Διὸ κάμνοντες, πενόμενοι, ἐρῶντες, διψῶντες, ὅλως ἐπιθυμοῦντες, ὀργίλοι εἰσὶ καὶ εὐπαρόρμητοι, Plut. π. Ἀοργ., Γυναῖκες ἀνδρῶν ὀργιλώτεραι. Ibid. Ὀργιλώτατος γὰρ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν οἰκονόμον, ὁ γαστρίμαργος πρὸς τὸν ὀψοποιόν. Herodian. 4, (9, 6.) Φύσει ὄντα ὀργίλον καὶ φονικώτατον, Hominem suapte natura iracundum. Peccant autem hi ὀργίλοι in ὑπερβολῇ τῆς ὀργῆς, ut Aristot. docet, opponunturque eis οἱ ἀόργητοι. Qui autem dicantur ὀργίλοι, Idem exp. Eth. 4, 5. Οἱ μὲν οὖν ὀργίλοι ταχέως μὲν ὀργίζονται, καὶ οἷς οὐ δεῖ, καὶ D ἐφ' οἷς οὐ δεῖ, καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ· παύονται δὲ ταχέως. [Schleusn. Lex. V. T. Schol. Il. Γ. 220.] Ὀργίλως, Iracunde, Dem. (583.) Εἰ παρ' αὐτὰ τἀδικήματα οὕτως ὀργίλως καὶ πικρῶς καὶ χαλεπῶς ἅπαντες ἔχοντες ἐφαίνεσθε: [1121. 1447. Paus. 8, 25.] Ὀργιλότης, ἡ, Iracundia: inter quam et ὀργὴν hoc discriminis est, quod nomine ὀργιλότης denotatur ἡ δύναμις, ἀρχὴ καὶ ὕλη τοῦ πάθους: nomine autem ὀργὴ, ipsum πάθος, s. κίνησίς τις ἤδη τῆς δυνάμεως, Plut. (7, 744.) idem discrimen statuens inter αἰσχυντηλίαν, θαρραλεότητα, et inter αἰδῶ, θάρσος. Vide et alium l. ex Eod. in Δυσκολία c.

Ὀργίζω, Irrito, Ira accendo s. inflammo, Iram facio, Iram concito, Aristoph. Σφ. (223.) τὸ γένος, ἥν τις ὀργίσῃ, Τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ, Si quis irritet: [ibid. 425.] Aristot. Eth. 5, 8. Οὐ γὰρ ἄρχει ὁ θυμῷ ποιῶν, ἀλλ' ὁ ὀργίσας, Rhet. 2. sibi opp. εὔνουν ποιῆσαι et ὀργίσαι. Xen. Ἱππ. (9, 2.) Ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν, μήτε ποιῶν. Plato Phædro, Ὀργίσαι τε αὖ πολλοὺς ἅμα

δεινὸς ἀνὴρ γέγονε, καὶ πάλιν ὠργισμένους ἐπᾴδων κηλεῖν; ubi ὀργίσαι et κηλεῖν opp. ut Aristot. ὀργίσαι et πραΰνειν. Pass. Ὀργίζομαι, Ira accendor, Irascor, Lucian. (1, 820.) Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μήθ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι, Aristot. Eth. 3, 1. Ὁ γὰρ μεθύων ἢ ὀργιζόμενος οὐ δοκεῖ δι' ἄγνοιαν πράττειν, ἀλλὰ διά τι τῶν εἰρημένων, Lys. (876.) Τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μάλιστα ὀργίζεσθαι τοῖς μάλιστα δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν, De iisd. maleficiis maxime succensere iis, quos minime peccandi necessitas impulit. Ubi nota præter dat. personæ, gen. etiam rei cujus gratia alicui irascimur: et subaudiri posse vel ἕνεκα vel ὑπὲρ, Isocr. Evag. Ὀργιζόμενος ὑπὲρ τῶν γεγενημένων, Iratus propter ea quæ facta erant. Item τὸ ὀργιζόμενον, pro ὀργὴ, Ira, Thuc. 2, (59.) Ἐβούλετο θαρσῦναί τε, καὶ ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καταστῆσαι, ubi exp. Expulsa ira ex animo ad humaniorem quandam lenitatem et minorem formidinem traducere. Item μὴ ὀργισθῇς, Ne irascaris, pro Pace tua dixerim. Eur. (Iph. A. 632.) ὀργισθῇς δὲ μή: [" Ad Lucian. 2, 166. Ὀργίζεσθαι et ἐργάζ. conf., T. H. ad Lucian. 1, 193. ad 2, 159. ad Charit. 254. Ὀργίζομαί τινι, Xen. Mem. 1, 1, 18." Schæf. Mss.] " Ὀργιστέον πᾶσι, Irascendum, Dem." [" M. Anton. 5, 22." Kall. Mss. * Ὀργιστὸς, unde * Εὐόργιστος, vide Εὐόργητος.] Ὀργιστικὸς, Irritabilis, Proclivis ad iram, VV. LL. Videndum tamen ne potius significet παροξυντικὸς, Vim habens irritandi s. concitandi iram. [Etym. M. * " Ἀντοργίζομαι, Irascor, Vicissim succenseo, M. Anton. 6, 26. Suid. v. Ἀντεμήνισεν." Kall. Mss.] Ἀπορyίζω, Irrito. Ἀπορyίζομαι, Irascor, [2 Macc. 5, 17.] Διοργίζω, Ira accendo, inflammo. Pass. Διοργίζομαι, Ira accendor, Irascor. [Plut. Ages. 6. Polyb. 2, 8, 13. 4, 4, 4. Diod. S. 3. p. 140, 28. 14. p. 402. ult. " Cf. Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 156." Boiss. Mss.] Ἐξοργίζω, i. q. διοργίζω, s. εἰς ὀργὴν ἐμβάλλω, ut Suid. exp. h. in l. Ταῦτα δὲ ἔπραξεν ὁ Καῖσαρ οὐχ ὅτι καταπλήξειν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι ἐξοργιεῖν, κἀκ τούτου πρόφασιν τοῦ πολέμου λήψεσθαι. Sed et pass. ἐξοργίζομαι active usurpatur pro ἐξοργίζω, Xen. Ἱππ. (9, 2.) Ὥσπερ οὖν καὶ ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν μήτε ποιῶν, οὕτω καὶ ἵππον θυμοειδῆ ὁ μὴ ἀνιῶν ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζοιτο. [* Ἐποργίζομαι, LXX. 2 Macc. 7, 33.] Παροργίζω, In iram concito, i. q. παροξύνω, Irrito, ad Ephes. 6, (4.) Οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, Rom. 10, (19.) Ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ ὑμᾶς, Per gentem intelligentiæ expertem provocabo vos ad iram. Pass. Παροργίζομαι, Ad iram commoveor, Irritor. [Demosth. 805.] Παρόργισμα ET Παροργισμὸς, Concitatio in iram, Ira in quam quis concitatus est, ad Ephes. 4, (26.) Ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν. Alii malunt Super iracundiam vestram, quod hoc vocab. Iracundia magis videtur iræ exuperantiam significare. [Παρόργισμα, 1 Reg. 16, 33. 21, 22. Περὶ τῶν παροργισμάτων, ὧν παρώργισας, Propter peccata, quibus iram meam provocarunt, et ad quæ tu illos incitasti. * Περιοργίζομαι, i. q. simplex v., Polyb. 4, 4, 7.] Προσοργίζομαι, Insuper irascor. [Plut. 6, 45. * Συνοργίζομαι, Schol. Soph. Œd. T. 687. Demosth. 386. 399. Lucian. 1, 714. Polyb. 3, 31, 9. * Ὑπερoργίζομαι, Dio Cass. 621, 99. 781, 70.] Ὑποργίζομαι, Subirascor, Paulum irascor.

Ὀργαίνω, Irrito, Ira accendo, i. q. ὀργίζω, Soph. Œd. T. (335.) p. 166. meæ Ed. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, i. e. εἰς ὀργὴν ἐμβάλειας ταράξειας. Ex eod. Soph. (Tr. 552.) Eust. citat, οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλόν. Derivat vero hoc ὀργαίνω Idem Gramm. ab ὀργάω, sicut λυσσαίνω a λυσσάω: licet ὀργάω non hanc, sed longe diversam habuerit postea signif. [" Brunck. Ind. Soph. Eur. Alc. 1128." Schæf. Mss.]

Ἀοργησία, ἡ, q. d. Inirascentia, Non irasci. Sunt qui interpr. Iræ vacuitas, alii e Cic. Lentitudo. Aristot. Eth. 2, 7. de iræ extremitatibus, Ὁ μὲν ὑπερβάλλων, ὀργίλος ἐστίν· ὁ δ' ἐλλείπων, ἀόργητός τις· ἡ δ' ἔλλειψις, ἀοργησία. Est igitur ἀοργησία, Cum quis non irascitur quibus oportet, et quibus de causis oportet, et quo tempore oportet; oppositum habens τὴν ὀργιλότητα. Plut. vero, qui libellum quendam περὶ Ἀοργησίας scripsit, non in vitio ponere videtur, sed potius in virtute. Sunt autem hoc Ἀοργησία et cetera hujus generis compp., tanquam verbalia ab Ὀργάω, a quo etiam Ὀργαίνω deducit Eust. Ἀόργητος, Qui non irascitur s. irasci solet, ad iram permoveri non solet, aut potest, Lentus, Lucian. (1, 751.) Ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν ἀόργητον καὶ θυμοῦ κρείττονα: (2, 392.) scribit, eum interrogatum πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξῃ, respondisse ἀόργητος. Aristot. ἀόργητον in malam partem accipit pro Eo qui non irascitur quibus oportet, quibus de causis oportet, et quando oportet, ut paulo ante in Ἀοργησία videre est. Τὸ ἀόργητον, i. q. ἀοργησία, i. e. Non irasci: quod si in malam partem accipias, reddere poteris Lentitudo. Plut. (6, 33.) Τὸ γεμὴν ἀόργητον ἀνδρός ἐστι σοφοῦ, Non irasci, Iracundia non laborare. [" Ead. notione Aristot. Magn. Mor. 1, 7. jungit τὸ εὐόργητον καὶ πρᾷον: ubi quidem Ms. Paris. ἀόργητον habet, perperam; similiter certe ap. Suid.
B Εὐομιλόταρος exp. εὐόργητος, πρᾷος." Schw. Mss. " M. Anton. init. * Ἀνόργητος, Thom. M. 75. Mœr. 12. et n." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 1, 3. Ἀνόργ., Ἀόργ.; Lobeck. Phryn. 730.] Ἀοργήτως, Sine ira, Ita ut non irascaris. Quod vero Aristot. dicit, Ἀ. ἀνέχεσθαι τοὺς προπηλακίζοντας, e Cic. interpretari possumus Lente ferre injurias. [" Hierocl. 144." Wakef. Mss. * Ἀοργητέω, Athanas. 2, 596.] Βαρυόργητος, Qui gravi ira exardescit, graviter irasci s. excandescere solet, i. q. δύσοργος, [" Philodem. Epigr. 20." Schæf. Mss. * Δυσόργητος, Maxim. v. 104. J. Poll. 1, 39. 42. Hes. 276. * Δυσοργήτως, Dionys. H. 1, 425, 19.] " Δυσοργησία, Difficilis ira, Hippocr. de Succ. (4.) " Λῦπαι, δυσοργησίαι, ἐπιθυμίαι," [Lobeck. Phryn. 513.] Εὐόργητος, Qui facile irascitur, Qui levi de causa ira accenditur, Iracundus, i. q. ὀργίλος, Plut. (7, 627.) Εὐόργητος γάρ ἐστι καὶ οὐ πρᾶος, Iracundus enim est, minimeque lenis. [Schæf. autem ap. Schn. Lex. legere voluit * Εὐόργιστος.] || In bonam etiam partem accipitur; nam ab Hes. exp. ὁ τῇ ὀργῇ εὖ
C χρώμενος, [ubi vide Interprr.]: itidemque Gal. ap. Hippocr. εὐοργητοτέρα exp. εὐτροπωτέρα: quoniam ὀργαὶ, inquit, οἱ τρόποι. [" Heringa Obs. 49. Coray in Consp. Mus. Oxon. p. 14. Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. Valck. Hipp. 275." Schæf. Mss.] Εὐοργήτως, Iracunde. Sed ap. Thuc. 1, (122.) p. 39. de bello, Ἐν ᾧ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν, οὐκ ἐλάσσω πταίει, Schol. exp. * εὐσκόπως, μεγαλοψύχως, εὐπρεπῶς, * εὐτρόπως; addens, ὀργὴν enim esse τὸν τρόπον. Suid. quoque εὐοργήτως exp. * εὐτρόπως. Sed cum sequatur ap. Thuc. Ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν, non video quomodo εὐοργήτως deducere possimus ab ὀργὴ significante τὸν τρόπον: quod enim idem Schol. ὀργισθεὶς vult accipi pro μικροψυχήσας, id sine ullo facit exemplo, ut opinor, suamque expositionem sibi constare volens. Quare in ea permaneo sententia, in qua fui, cum Lat. Thucydidem ederem, dicens εὐοργήτως accipi pro Animo non nimis effervescente in iram, Non nimis stomachoso: sed addo, Animo mode-
D rante suæ iræ, et quasi sciente bene irasci, i. e. modum in irascendo tenere: ut sc. ὀργισθεὶς contra dicatur generaliter de Quolibet cujus ira efferbuerit, nullo freno cohibita. Sic autem et Aristot. Eth. 2, 1. Ὁμοίως δὲ, inquit, καὶ τὰ περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔχει καὶ τὰ περὶ τὰς ὀργάς· οἱ μὲν γὰρ, σώφρονες καὶ πρᾶοι γίνονται· οἱ δὲ, ἀκόλαστοι καὶ ὀργίλοι: ubi ἐπιθυμίας et ὀργὰς videri possit facere utrisque communes; sed qui eas velut domitas habent et frenatas, σώφρονας et πρᾴους, qui secus, ἀκολάστους atque ὀργίλους appellat. Denique εὐοργήτως in illo Thuc. l. oppositum fuerit τῷ δυσόργως potius quam τῷ ἀοργήτως: atque adeo fuerit εὐοργήτως i. q. εὐόργως, si liceat, servata analogia, a nomine εὔοργος, quod est oppositum τῷ δύσοργος, fingere adverbium εὐόργως, quod opponamus τῷ δυσόργως: nam hoc quidem alicubi me legere memini. Nec vero me movet quod ap. Gal. Lex. Hippocr. legimus, sc. εὐοργητοτέρα, εὐτροπώτερα: sed Hes. ei oppono, qui εὐόργητον esse scribit, τὸν εὖ τῇ ὀργῇ χρώμενον; existimans eum a Thuc. dici

εὐοργήτως προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, qui εὖ χρῆται τῇ ὀργῇ ἐν τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον. His autem accedit et hoc, quod εὐόργητος et εὐοργήτως, sicut ἀόργητος et ἀοργήτως, necnon ἀοργησία, videmus verbalium formam habere, qua de re dictum et antea fuit. Atqui ὀργὴ pro τρόπος nullum verbum formare scimus. Hinc autem natus esse possit, error, quod cum in laudandis hominis alicujus moribus, quos τρόπον s. τρόπους vocabant, præcipuum sit non esse δύσοργον, ideo εὐόργητος qui opp. τῷ δυσόργῳ expositum fuerit εὔτροπος, et εὐοργήτως itidem εὐτρόπως: cujus expositionis illam esse rationem non considerans aliquis, ab ὀργὴ, quod olim τρόπον significabat, ea deducenda putarit. [“ Heringa Obs. 49. Corai. in Consp. Mus. Oxon. p. 14. * Εὐοργησία, ibid. Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. Musgr. ad Hipp. 1039. Valck. p. 275.” Schæf. Mss. Eur. Bacch. 641. Lobeck. Phryn. 531.]

'ΟΡΓΑΩ, Appeto impatienter, ἐπιθυμῶ, * ὀρεκτικῶς ἔχω, Hes. ἐπιθυμητικῶς ἔχω, Suid.: ac proprie de animantibus dicitur, quæ turgent libidine, et quodam ejus impetu concitantur, s. quæ ardentissime appetunt et abstinere non possunt. Ac interdum quidem cum infin., interdum cum præp. πρὸς construitur. Aristot. 'Οργᾷ ὀχεύεσθαι, Per libidinem turget ac prurit ad coitum, Gaza. Pro quo dicit ὀργᾷν πρὸς ὀχείαν, H. A. 6. Δῆλαι δέ εἰσι καὶ αἱ ἵπποι καὶ οἱ βόες, ὅταν ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν, καὶ τῇ ἐπάρσει τῶν αἰδοίων καὶ τῷ πυκνῶς οὐρεῖν: 3. 'Οργᾷ πρὸς ὁμιλίαν, Turget et ad venerem stimulatur. Idem, 'Οργῶσα πρὸς σύλληψιν, Quæ ad conceptum stimulatur. A Plut. Symp. 8. copulantur ὀργᾷν et διακαίεσθαι. Idem absolute quoque posuit, Symp. 3, 4. Αἱ δὲ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον καὶ σαλεύονται πρὸς τὸ γεννᾷν, Prius cupiditate coitus incenduntur quam pueri. Sed et ad alia transfertur, ut ad plantas: ἀπὸ τῶν ὀργώντων ζώων, inquit Gal., ἃ ἡσυχάζειν οὐ δύνανται, γαργαλιζόμενά πως καὶ κινούμενα καὶ διανιστάμενα πρὸς τὸ πάθος. Legitur etiam ὀργᾷν ἔρωτι ap. Theophyl. Ep. 18. 'Οργῶσι καὶ φοίνικες ἔρωτι φυσικῷ, καὶ τοῦ θήλεος τὸ ἄρρεν ἐφίεται, καὶ * περικυρτοῦται ὁ ἄρρην τῷ ἔρωτι. Ipsa quoque terra ὀργᾷν dicitur, cum turget, et semina appetit: Virg. Georg. 2. Vere tument terræ, et genitalia semina poscunt. Theophr. C. Pl. 3, (6, 3.) 'Αεὶ γὰρ δεῖ φυτεύειν καὶ σπείρειν εἰς ὀργῶσαν τὴν γῆν· οὕτω γὰρ καλλίστη ἡ βλάστησις, καθάπερ τοῖς ζώοις, ὅταν εἰς βουλομένην πέσῃ τὸ σπέρμα τὴν ὑστέραν· ὀργᾷ δ' ὅταν ἔνικμος ᾖ καὶ θερμὴ, καὶ τὰ τοῦ ἀέρος ἔχῃ σύμμετρα. Itidem ea, quæ germina et flores protrudere cupiunt et turgent, ὀργᾷν dicuntur: sicut et Aristot. ὀργᾷ τεκεῖν, H. A. 9. Καὶ πολλάκις, διὰ τὸ ὀργᾷν τεκεῖν, ὅπου ἂν τύχῃ, ἐκβάλλει. Plut. Symp. 3, 1. de smilace, "Οταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς τὴν ἄνθησιν. Itidem Theophr. C. Pl. 1, (6, 2.) loquens de inoculatione, Εὔλογος γὰρ καὶ ἡ ἀντίληψις μάλιστα τῶν ὁμοφλοίων· ἅμα γὰρ συμβαίνει καὶ τοὺς ὀποὺς ὀργᾷν καὶ τὰ ὅλα δένδρα πρὸς τὴν βλάστησιν: ubi Bud. ὀργᾷν interpr. Incitari suapte sponte, Gliscere et cieri. Etiam βότρυς ὀργᾷν dicuntur, Virg. G. turgent in palmite gemmæ. Sed et χυμοὶ in corpore humano dicuntur ὀργᾷν, cum ἐν κινήσει σφοδροτέρᾳ καὶ * μεταρρύσει μορίων εἰς μόρια, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ νοσήματος ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον, κινοῦντες καὶ γαργαλίζοντες, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐπιτρέποντες, ἀλλ' αὐτοί τε κινούμενοι καὶ μεταρρέοντες, ἐνοχλοῦντές τε τῇ τοσαύτῃ φορᾷ τὸν κάμνοντα: sumta metaph. ab animalibus, quæ ὀργᾷν dicuntur, cum præ libidinis stimulis conquiescere nequeunt, Γαργαλιζόμενά πως καὶ κινούμενα καὶ διανιστάμενα πρὸς τοῦ πάθους. Sic exp. Gal. hæc verba Hippocr. Aphor. 22, 1. Πέπονα φαρμακεύειν καὶ κινέειν, μὴ ὠμὰ μηδ' ἐν ἀρχῇσι, ἢν μὴ ὀργᾷ: ubi docet, medicandos ac movendos esse humores maturos jam et coctos, non crudos, nec in ipso statim initio, nisi turgeant. Ipsum etiam corpus humanum ὀργᾷν dicitur, cum quolibet appetitu quasi turget, Plut. Symp. 4, 1. circa finem, Προσφύεται γὰρ (sc. id quod ἡδὺ est) ὀργῶντι καὶ δεχομένῳ τῷ σώματι, τῆς ὄψεως προοδοποιούσης, Adhærescit enim cupienti et appetenti corpori. Aristot. Probl. sect. 6. Διὸ ἐὰν χασμώμενον ἴδωμεν, ἀντιχασμώμεθα, οὐκ ἀεὶ,

A ἀλλ' ἐὰν ὀργῶν τύχῃ τὸ σῶμα, καὶ οὕτω διακείμενον ὥστε τὸ ὑγρὸν ἀναθερμαίνεσθαι. Idem, sect. 4. Διὰ τί οὐ δεῖ μὴ ὀργῶντα οὔτε ἀφροδισιάζειν, οὔτε ἐμεῖν, οὔτε πτάρνυσθαι, οὔτε φῦσαν ἀφιέναι; Quamobrem non oportet eum qui cupiditate accensus non sit, neque veneri operam dare, neque vomere, neque sternutare, neque flatum emittere? Ubi observa ὀργᾷν de diversarum rerum vehementi cupiditate dici generalius. Et Theophyl. Ep. 65. de cane, 'Ανθρωπίνης ὀργῶσα πιμελῆς ἐφάψασθαι, Cupiens. Ad alia etiam ἐπιθυμίας genera extenditur. Herod. ap. Suid. in Vita Thuc. Μακαρίζω σε τῆς εὐτεκνίας "Ολορε· ὁ γὰρ σὸς υἱὸς ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα: quod vidisset Thucydidi audienti se recitantem in Olympia Historiam quam conscripserat, lacrymas obortas ὑπό τινος ἐνθουσιασμοῦ κινηθέντι. Plut. Phoc. (6.) p. 243. Νωθρὸς γὰρ ὢν ὁ Χαβρίας καὶ δυσκίνητος ἄλλως, ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσιν ὤργα καὶ διεπυροῦτο: ubi Bud. interpr. Ardebat citans et ex Herod., p. 71. et Basil. Hexaëm. p. 40. Thuc. quoque ὀργᾷν dixit eos
B qui veluti belli libidine pruriunt: 4, (108.) p. 156. "Οτι τοπρῶτον Λακεδαιμονίων ὀργώντων ἔμελλον πειράσεσθαι, Pugnandi libidine prurientes experiri, Pugnam ciere ardentes: 8, (2.) p. 265. 'Οργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα, exp., ἐπιθυμοῦντες, προθυμούμενοι. Œcum. cum accus. etiam construxit, p. 42. Comment. in Acta Apost. Τοῦτο γὰρ ὤργων * μανιωδῶς, Furiose cupiebant, Bud. Suid. 'Οργῶσα ait exponi posse non solum ἐπιθυμοῦσα, sed etiam μανιῶσα. Hes. vero non modo ἐπιτεταμένως ἐπιθυμεῖν, sed etiam ἐπί τι παρασκευάζεσθαι καὶ ὁρμᾷν, exp. cum citasset hæc verba, ὀργᾷ δ' 'Αθηνᾶν. || Annotat idem Hes. ὀργᾷν significare etiam ἀκμάζειν. Sic in VV. LL. ὀργῶν τὸ εἶδος exp. Vigens specie. Quod vero attinet ad hoc verbum, derivatum nonnullis videtur ab ὀργὴ, quo significetur ὁρμή: est enim ὀργᾷν, Impetu quodam libidinis concitari. [Æsch. Ch. 452. Ag. 223. “ Ad Charit. 724. Argum. Aristoph. Lys., Jacobs. Anth. 8, 228. Villoison. ad Long. 183. Duker. Præf. Thuc. 5. Marcell. V. Thuc. 9. Lobeck.
C Aj. p. 238. ad Timæi Lex. 180. 193. 234. 244. Lex. Herod. 175. Segaar. in Daniel. 78. Wessel. Diss. Herod. 155. Præf. Herod. 2. ad p. 310. 368. Toup. Opusc. 1, 298. Wakef. S. Cr. 3, 58. Conf. c. ὁρμάω, Duker. l. c.” Schæf. Mss. Aristoph. A. 1115. Ælian. H. A. 1, 26. Dio Orat. 36. Thuc. 1, 21. Xen. Œc. 19, 19. Herod. 4, 199. 'Ορεγιᾷ, Gl. Subat, leg. ὀργᾷ. * "Οργημα, i. q. ὀργὴ, Schol. Soph. Aj. 939. * 'Οργητὴς, Iracundus, Adamant. Physiogn. 2, 28. p. 429.]

[* “ Διοργάομαι, Permeo, Pervagor, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 255.” Elberling. Mss. * 'Εξοργάω, Appeto, Plut. 8, 587. δύναμις ἐξοργῶσα.] 'Εποργάω, Impetu concitor: proprie autem libidinis impetu. Suid. vero ἐποργῶσαι exp. μηνιῶσαι, Irascentes, Iratæ. Κατοργάω, unde κατοργᾷν, quod Hes. [et Phot.] exp. ὑπερακμάζειν: quod verbum si significationem τοῦ ὑπέρακμος sequitur, interpretabimur Deflorere, Vigorem amittere: sin præpositio significationem auget, reddemus Supra modum vigere: ὀργᾷν enim idem exp.
D ἀκμάζειν. Rursus tamen idem Lexicographus κατοργῶν esse dicit πεπαλαιωμένος: unde conjicere licet, eum κατοργᾷν accipere pro Vigorem amittere: quæ autem vigorem amittunt, παλαιοῦνται, Veterascunt. [* “ Προσοργάω, Plut. 8, 931.” Wakef. Mss. Legitur autem vulgo πρὸς ὀργώντων. * “ 'Υποργάω, ad Timæi Lex. 180.” Schæf. Mss. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 367. 'Υποργηθεῖσα, Hesychio est ὑποχρισθεῖσα. Cf. 'Υποργάζω.]

'Οργώνη, Concupiscentia, VV. LL. sine Auctore et exemplo.

'Οργίζω, in VV. LL. exp. Extimulor, afferunturque hæc ex Oro Apolline c. 10. ubi docet quid Ægyptii pictura vulturis significent, "Οταν ὀργύσῃ πρὸς σύλληψιν ἡ γύψ. Sed reponendum potius ibi ὀργήσῃ vel ὀργάσῃ: dubium enim est utro modo futurum formet verbum ὀργάω, certe ὀργᾷν πρὸς σύλληψιν in 'Οργάω habuimus. Aliis reponendum videtur, 'Οργώσῃ. Sed ὀργύζω nullibi reperi.

Apud Hes. in Ω legitur ETIAM 'Ωργᾷ, quod exp. πρὸς

συνουσίαν ἐπείγεται, οἰστρεῖ, et, ἐπείγεται, γαυριᾷ, quasi a verbo Ὠργάω pro Ὀργάω. At ὤργων, quod exp. ἐπεθύμουν, ἐμίγησαν, non tam ab ὠργάω hoc formari puto, quam a superiori ὀργάω: in quo aliqua etiam ejus temporis exempla e Plut. et Œcum. citavi: quibus addi possunt hæc ap. Suid., Οἱ δὲ ὤργων τοῖς πολεμίοις ὁμόσε ἰέναι, Pugnandi et concurrendi cum adversariis libidine ardebant: quod Hom. dicit ἐμενοίνων. Apud Eund. absolute, Οἱ δὲ καὶ προσκτήσασθαι τὴν ἀλλήλων δόξαν σπουδὴν ποιούμενοι, ὤργων. Apud Eund. reperitur ETIAM Ὠργυωμένοις, quod exp. non solum ἐκτεταμένοις, sed etiam ἐπιθυμοῦσι: cum vero dicit ἐκτεταμένοις, videtur potius ad Ὄργυια referendum hoc partic., et scr. ὠργυιωμένοις. Rursum ap. Hes. habetur pass. Ὤργατο, quod exp. κατήπειγε, et ἐν ἑτοίμῳ ἦν, quod est ab ὀργάομαι. Sed forsan scr. ὠργᾶτο. Ab eod. EST ὠργημένον, quod Idem exp. παρεσκευασμένον, ἕτοιμον. Secundum quam exp. Ὀργάω idem significabit cum ὀργάζω.

Ὀργάζω autem transitivum est, non neutrum, ut ὀργάω: signif. enim Instigo s. Incito, Accendo, et Promtum reddo, κατεπείγω, ἕτοιμον ποιῶ: imitando Hes., qui ὤργατο exp. ἐν ἑτοίμῳ ἦν et ὀργάσαι πηλὸν, ἕτοιμον παρέχειν, s. ἑτοιμάσαι. Sic ap. Aristot. Probl. sect. 2. ubi de sudatoriis s. laconicis agit, Τὸ δὲ ὀλίγον μᾶλλον τὴν σάρκα ἀνιὲν, αὐτήν τε ἀραιοῖ καὶ τὰ ἐντὸς καθάπερ ὀργάζει πρὸς τὴν διάκρισιν καὶ ἐξαγωγὴν, Invitat et velut ὀργᾷν ποιεῖ. Bud. tamen interpr. Præmollit et subigit: sequens frequentiorem hujus verbi signif., qua ponitur pro Mollire, Subigere: unde ap. Hes. Ὀργάσας, μαλάξας: et Ὀργάσαι πηλὸν, φυράσαι, βρέξαι, ἀναδεῦσαι. Exp. tamen et ἑτοιμάσαι πηλὸν, innuens hanc posteriorem signif. pendere e præcedenti: ut magis proprie ὀργάσαι πηλὸν sit Admixta aqua operi parare, aptare. Aristoph. Ὄρν. (839.) ap. Suid., Χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον: i. e. φύρασον, μάλαξον. Itidem J. Poll. 7. Κηρὸν τήκειν, λεαίνειν, λύειν, ἀνιέναι, ὀργάζειν, μαλάττειν· λέγεται δὲ καὶ πηλὸν ὀργάζειν. Pro Subigere et Imbuere Nicand. quoque utitur Ἀ. (154.) Σὺν δέ τε πηγανόεντας ἐνιθρύψειας ὀράμνους Ὀργάζων λιπεῖ ῥοδέῳ: i. e. καταβρέχων ἐλαίῳ ῥοδίνῳ, vel μιγνύων, Schol. [cf. Θ. 652.] Ejusd. signif. est pass. Ὀργάζομαι: unde Ὀργάσασθαι Gal. ap. Hippocr. exp. ἀναμίξαι, συγκεράσαι: e quo et ὀργίσασθαι paulo infra. || Ὄργασον annotant Suid. et Aristoph. Schol. proprie significare πίσσωσον, Picato, Pice oblinito: quia IONICE Ὀργὴ vocatur ἡ πίσσα, Pix. Quibus addit, significare etiam σπαργᾷν et ὀργιάζεσθαι. Sicut vero dixi paulo ante, ap. Hes. legi ὠργᾷ pro ὀργᾷ, sic ap. Eund. LEGITUR Ὠργάσαι πηλὸν, ἕτοιμον παρασχεῖν: pro quo habet et ὀργάσαι, sc. in litera O. [" Phryn. Ecl. 204. Brunck. Soph. 3, 523. ad Timæi Lex. 179. 194. 281. Wessel. Diss. Herod. 155. ad p. 310. Lex. Herod. 175. Brunck. Œd. T. 335. Herodian. 468. et n." Schæf. Mss. " De usu verbi Ὀργάζω consulendus, instar omnium, Ruhnk. ad Timæi Lex. Plat. 179. v. Μετρίως ὠργασμένος, qui etiam monuit ead. signif. usurpatum reperiri quoque verb. Ὀργάω, unde ap. Herod. 4, 64. ὀργήσας αὐτὸ, Maceravit, Mollivit, et ap. Hes. voces Ὑποργηθεῖσα, et Ὠργημένον." Schw. Mss. " Ὀργάσασθαι, Gal. Lex. Hippocr. ἀναμίξαι, συγκεράσαι, Permiscere, Contemperare, Subigere, exponit. Et * Ὀργασμὸς, ἀπὸ τοῦ ὀργάσαι, quod Gal. μαλάξαι, Hes. ἑτοιμάσαι, et φυράσαι, vertit. In quibusdam Scholl. Mss., quæ in Exemplaribus Regiis Hippocratis extant, ut tradit Auctor Œconomiæ Hippocraticæ, leguntur hæc verba, * Ὀργασμὸς, * μαλαγμός. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδάρῳ, λέγων, Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν. Καὶ Ἀττικοὶ δὲ ἰδίως λέγουσιν ὀργάσαι, τὸ τὰ ὑγρὰ τοῖς ξηροῖς μίξαι, καὶ ἀναφυράσαι, καὶ οἷον πηλὸν ποιεῖν. His, et Eustathii verbis adductus, credo ap. Herod. 4, 64. pro ὀργίσας leg. ὀργάσας: Μετὰ δὲ, σαρκίσας βοὸς πλευρῇ, δέψει τῇσι χερσί· ὀργήσας (sic in Ed. Schw.) δὲ αὐτὸ, ἅτε χειρόμακτρον ἔκτηται. Qua de re pluribus in v. Σαρκίζειν, ubi totus Herodoti l. explicatur, quem Valla parum fideliter videtur interpretatus. Consule Œcon. Hippocr.

A v. * Ἀνωργισμένον." Lex. Herod. " Ὀργασμὸς, ad Timæi Lex. 180. (* Ὀργαστὴρ, unde *) Ὀργαστήριον, ad Lucian. 1, 235. Jacobs. Anth. 7, 326." Schæf. Mss. Pro ὀργιαστήριον, Nicander Ἀ. 8.] Ἀνοργάζω diversæ signif. est; nam Hes. ἀνοργάζειν exp. ἀνακινεῖν, ἀνάλλεσθαι, τὰ παιδία ταῖς χερσὶν ἀναβάλλειν: ut Hector Il. Ξ. suum Astyanacta, χερσὶ πάλλων. " Ἀνωργασμένον, Galeno ap. Hippocr." [Intern. Affect. c. 22.] " ἀναμεμαλαγμένον: ab ἀνοργάζω significante " ἀναμαλάσσω: hoc autem ex ὀργάζω, quod idem " est ac μαλάσσω, Malacisso s. Commalasso: ut " Plaut. et Varro loquuntur: h. e. Emollio, s. Subigendo emollio." [Sed in Hippocr. l. c. perperam legitur, Ἵνα ἀνωργισμένον τὸ σῶμα ᾖ πρὸς τὴν φαρμακοποσίην, et olim ὠργισμένον. * Ὑποργάζω, Hipponax Erotiani v. Τράμις, Ἐκτίλλοι τὴν τράμιν ὑποργάσας, forte i. q. ὑποχρίσας. Cf. Ὑποργάω.]

Ὀργίζω, i. q. ὀργάζω, i. e. Incito. Unde Ὀργίσασθαι ap. Hippocr. quod Erot. exp. ὁρμὴν ἔχειν πρός τι, sicut ἡ γῆ dicitur ὀργᾷν πρὸς τὴν ἐκβολὴν τοῦ καρ-
B ποῦ. Quibus addit, Ὀργίσασθαι eum dixisse τὸ εἰς παράστασιν ἀγαγεῖν τὰ ὑγρὰ, καὶ πρὸς ἔκκρισιν ἑτοιμάζειν: sicut ὀργᾷν Idem supra dixit de humoribus turgescentibus in corpore humano. Ex eod. Hipp. Gal. affert ὀργάσασθαι, de quo paulo ante. || Pro Ὀργίσας autem, quod in Lex. Herod. exp. μαλάξας, scr. potius ὀργάσας, ab ὀργάζειν, quod μαλάσσειν signif.

ὌΡΓΙΑ, τὰ, proprie Sacra Liberi, abusive omnium deorum, Serv. Idem enarrans hæc verba Æn. 4, (302.) qualis commotis excita sacris Thyas, ubi audito stimulant trieterica Baccho Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithæron, Sane sciendum, inquit, ὄργιά ap. Græcos dici Omnia sacra, sicut ap. Lat. Cæremoniæ dicuntur: sed jam abusive Sacra Liberi orgia vocantur: vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, i. e. A furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, a montibus. Hæc ille. At Schol. Apollonii παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν. Malim ego derivare a præt. med. ἔοργα. Herodian. 5,
C (7, 2.) Θρησκείᾳ σχολάζειν τοῦ θεοῦ, βακχείαις καὶ ὀργίοις τοῖς τε θείοις ἔργοις, ἀνακείμενον, Orgiis celebrandis sacrisque muniis obeundis dicatum. Rursum in Epigr. ὄργια πόθων, Amorum sacra. Plut. (10, 595.) Τὰ Ἐπικούρου θεόφαντα ὄργια: 7, 373(=621.) meæ Ed. Ὅστις γενναίων ὄργια μουσῶν μήτε ᾖσε, μήτε ἐχόρευσε. Synes. Ep. 143. Φιλοσοφίας ὄργια. Aliquando Secretiora et magis arcana sacra vocantur ὄργια: unde ab Hes. et Suida exp. non solum ἱερὰ, sed etiam μυστήρια. Lucian. (2, 380.) Ἔφη μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἄν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἄν τε καλὰ, πᾶσιν ἐξαγορεύσει: (277.) Τὰ μὲν ὄργια σιωπᾷν ἄξιον τῶν ἀμυήτων ἕνεκα. [Æsch. S. c. Th. 186. " Jacobs. Anth. 6, 82. 8, 69. 243. 9, 30. 10, 320. ad Meleagr. p. 15. Heyn. ad Apollod. 1053. Ruhnk. Ep. Cr. 244. Bergler. Alciphr. 214. Ilgen. Hymn. 325. Concubitus, Bibl. Crit. 2, 2. p. 14. ad Charit. 402." Schæf. Mss. Soph. Trach. 765. Apud Orph. H. 52, 5. vocatur
D ipse Bacchus * Ὄργιον ἄῤῥητον, quod vir doctus in Schn. Lex. Suppl. jure suspicatur, et, collato Hymno 29, 3. reponere vult Ἄγριον, ἄῤῥητον. " Clem. Alex. 14." Elberling. Mss. * Πολυόργιος, Cui sacra multa fiunt, Epith. Bacchi, Orph. H. 5, 4. " Lobeck. Aj. p. 351." Schæf. Mss. * Συνόργιος, i. q. συνοργιάζων, J. Poll. 6, 113.] Φιλόργιος, Qui orgia celebrare amat, orgiis delectatur, Epigr. Et Nonn. (Jo. 71, 5.) φιλόργιος ἑορτή. [* Ὀργιοφάντης, ut ἱεροφάντης, Antistes mysteriorum, Orph. H. 5, 11. 30, 5. " Pontifex maximus, Jo. Malal. 1, 291." Elberling. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 405, 12, 86. * Ὀργιακὸς, 10, 286. Wakef. S. Cr. 4, 252." Schæf. Mss.]

Ὀργιάζω, Orgia s. Sacra perago, ὄργια τελῶ, ut in Ὀργεὼν exp.: τελῶ, item τελῶ Διονύσῳ, Hesychio. Apoll. Rh. 2, (907.) de Baccho, ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήϊον υἷα Ὀργιάσαι στῆσαί τε χορούς. Plut. Οὐδὲ Διονύσῳ βεβακχευμένον θύσθλον ἱεραῖς νυξὶ καὶ κοινοῖς ὀργιάζοντες κώμοις: ubi ὀργιάζοντες propter additum accus. θύσθλον, simpliciter reddi potest Peragentes, accipiendo sc. θύσθλα pro θυσίας: sicut ὀργιάζειν τὴν

τελετὴν ap. Plat. Phædro, (64.) Peragere cæremonias. Et ap. Plut. Numa (8.) Θυσίαις καὶ πομπαῖς καὶ χορείαις, ἃς αὐτὸς ὤργιασε καὶ κατέστησε, Instituit. Sine casu autem, ut et in l. Apollonii, Herodian. 1, (11, 7.) Ὠργίαζον ἐπὶ τῷ ποταμῷ Γάλλῳ, Orgia peragebant. Et 5, (5, 8.) Προῄει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ θεῷ δῆθεν ὀργιάζων, Velut orgia numinis celebraret. Et Isocr. Areop. Τὰ περὶ τοὺς θεραπεύειν καὶ ὀργιάζειν. At Ὀργιάζειν τὸν θεὸν, Sacrificiis placare deum: Bud. 369. e Plat. ubi et e Plut. Ἱεροῖς ἀποῤῥήτοις ὀργιάζουσαι θεόν: quod interpretari etiam queas, Arcana sacra deæ peragentes. Passive autem ὀργιάζεσθαι dicuntur ipsa sacra, cum peraguntur, Plut. (7, 633.) Ἀναμεμιγμένα πρὸς τὰ θνητὰ καὶ πένθιμα, τινὰ τῶν ὀργιαζομένων καὶ δρωμένων ἱερῶν ὁρῶντες: In quibus sacrorum cæremonias et ritus admixtum nescio quid mortale et luctuosum præ se ferre videmus, Turn. Idem in Cæs. Τῶν ἱερῶν ὀργιαζομένων, i. e. ἐπιτελουμένων et ἑορταζομένων, ut alibi loquitur, Dum sacra peraguntur, illi magnæ matri operantur. Plato vero ὀργιάζεσθαι accepit non solum pro Institui et rite celebrari, sed etiam active pro Rem divinam facere; idque in uno eodemque l., nimirum de LL. 4. (p. 187.) Μετὰ θεοὺς δὲ τούσδε καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅγ' ἔμφρων ὀργιάζοιτ' ἄν, ἥρωσι δὲ μετὰ τούτους· ἐπακολουθεῖ δ' αὐτοῖς ἱδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν κατὰ νόμον ὀργιαζόμενα. || Sacris initio, Philo V. M. 3. Αὐτόν τε καὶ τοὺς ἀδελφιδοῦς ὠργίαζεν, Et ipsum fratrem et fratris filios sacris initiavit: Εἰσελθὼν δ' ἀνεδίδασκεν, οἷα ὑφηγητὴς ἀγαθὸς, εὐμαθῆ γνώριμον, ὃν χρὴ τρόπον τὸν ἀρχιερέα τὰς εἴσω ποιεῖσθαι λειτουργίας. Itidem ὀργιάσθης Hes. exp. ἐμυήθης, ἐχόρευσας θείως. [" Wakef. S. Cr. 2, 5. 4, 44. Jacobs. Anth. 10, 409. Dionys. H. 1, 175. 276. 3, 1593. 5, 23. Brunck. Soph. 3, 523. Valck. Adoniaz. p. 396. ad Timæi Lex. 192. 195. Toup. Opusc. 1, 318. Emendd. 4, 504." Schæf. Mss. Plut. Cic. 19.] Sed ET Ὀργιάω dicitur pro Ὀργιάζω, Orgia perago: unde ap. Hes. Ὀργιῶντες, μύσται, ἱεροφάνται, ἱερεῖς: nisi quis ibi leg. suspicetur Ὀργεῶνες, [s. * Ὀργιῶνες, ut ap. Etym. M. v. Ἱεράτω, Κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω· ὀργιῶνες γὰρ οἱ θῦται. Vide Ὀργεών. Extat autem Ὀργιάω ap. Maneth. 1, 260. 4, 229. " Ad Charit. 724. * Ὀργάω, ibid. et 786." Schæf. Mss.] Ὀργιασμὸς, Orgiorum s. Sacrorum peractio, Ipsa orgia, Plut. de Def. Orac. Μήτε τελετὰς καὶ ὀργιασμοὺς ἀμελουμένους ὑπὸ θεῶν λεγόντων ἀκούωμεν, Qui initia aut orgia a diis negligi putant: Alex. (2.) Ἔνοχοι τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργιασμοῖς, Bacchicis orgiis, quæ etiam Βακχικοὺς ὀργιασμοὺς appellat Idem in Erot. Τὰ γὰρ Μητρῷα καὶ Πανικὰ κοινωνεῖ τοῖς Βακχικοῖς ὀργιασμοῖς. [Jambl. V. P. 154. " Wessel. ad Diod. S. 1, 26. 243." Schæf. Mss.] Ὀργιαστὴς, ὁ, Qui orgia celebrat, Plut. (10, 556.) Οὐ ναρθηκοφόρον, ἀλλὰ ἐμμανέστατον ὀργιαστήν: (8, 863.) de Carneade, Ἄνδρα τῆς Ἀκαδημίας εὐκλεέστατον ὀργιαστήν. Idem dixit etiam μυστηρίων ὀργιαστὰς, Initiorum auspices s. auctores, (7, 641.) Δαίμονας νομίζωμεν ἐπισκόπους θείων ἱερῶν καὶ μυστηρίων ὀργιαστὰς, Arbitros divinorum sacrorum et initiorum auspices atque auctores. [" Timæi Lex. 196. et n., Schweigh. Emendd. in Suid. p. 6." Schæf. Mss. " Appian. 2, 592." Wakef. Mss.] Ὀργιαστικὸς, Eos decens qui orgia celebrant, Aristot. Polit. 8, Ἄμφω γὰρ ὀργιαστικὰ καὶ παθητικά. Idem aliquanto ante, Οὐκ ἔστιν ὁ αὐλὸς ἠθικὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ὀργιαστικόν. Vocat autem in priori l. ὀργιαστικὰ μέλη et ὀργιαστικὴν ἁρμονίαν, quæ ἐνθουσιασμὸν ἐμβάλλει τῇ ψυχῇ, Et affectus ciet in animo, Bud. [* Ὀργιαστὸς, unde] Ἀνοργίαστος, ὁ, ἡ, Qui initiatus non est orgiis, sacris, Qui ad sacra non admittitur. Suid. ἀνοργιάστοις, τῶν μυστηρίων ἀπείροις. Sacra quoque alicui ἀνοργίαστα dicuntur, qui ea non celebravit. Apud eund. Suid. Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀνοργίαστά σοί ἐστιν, pro ἀτέλεστά σοι ἐστιν: i. e., οὐκ ὠργίασας τῇ Ἀφροδίτῃ, Nondum Veneri operatus es, Nondum Veneris orgia peregisti, nosti. [Jambl. Protr. 366. Kiessl. " Timæi Lex. 37. et n., ad Charit. 402." Schæf. Mss.] Apud Suid., itidemque ap. Hes., habetur ETIAM Ἀνοργία, ἡ, quod exp. * ἀμυησία, Sacris s. Orgiis initiatum non

A esse: ὄργια enim, inquiunt, τὰ μυστήρια. Quod tamen alias pro ἀοργησία etiam accipi posset, et derivari a NOM. Ἄνοργος, ὁ, ἡ, idem significante cum ἀόργητος, Qui non irascitur, ad iram non concitatur, Lentus: unde ἄνοργοι, quod Suid. e Cratino citans exp. ἄνευ ὀργῆς. [" Mœr. 12. et n., Thom. M. 75." Schæf. Mss. " Phrynichus Bekkeri p. 3." Kall. Mss.] Ἐξοργιάζω, Ad sacra suscipienda præparo, Ad sacrorum cultum expio, et idoneum reddo, Aristot. Polit. 8, (7.) Τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι, Bud. 369. [* Ἐπoργιάζω, Bacchor, Dominor, Anacr. 32. ἔρως πόλεσσι.] Κατοργιάζω, Orgiis initio, Ad orgia et sacra præparo: sic exp. κατοργιάζειν τοῖς θεοῖς τοὺς Ἕλληνας: et κατοργιάζειν τὴν ψυχήν. E Plut. autem in Sol. (12.) Κατοργιάσας καὶ καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, affertur pro Expiationibus urbem ad mysteria religionemque instituens. Pass. Κατωργιασμένος, Initiatus, Consecratus, Devotus, Plut. An seni capess. Resp. Ἔκπαλαι κατωργιασμένον αὐταῖς, Bud. 369. [Plut. 9, 69. * Συνοργιάζω, Sacra Deorum una

B celebro, 722.]

[* " Ὀργιὰς, ad Charit. 593. Manetho 4, 63. (ὀργιάδεσσιν ἑορταῖς, pro ὀργίοις.)" Schæf. Mss.]

Ὀργεὼν, ῶνος, ὁ, Qui orgia deorum peragit. Suid. Ὀργεῶνες exp. οἱ θῦται: item, οἱ τοῖς ἰδίᾳ ἀφιδρυμένοις θεοῖς ὀργιάζοντες. Esse autem ὀργιάζειν dicit τὸ τὰ θεῶν ὄργια τελεῖν, h. e. μυστήρια καὶ νόμιμα. Quibus subjungit h. l. Plat. de LL. 4. Μὴ κεκτῆσθαι ἔσω ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἱερά· τὸν δὲ φανέντα κεκτημένον ἕτερα καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια, ὁ αἰσθόμενος εἰσαγγελλέτω τοῖς νομοφύλαξι. Seleucus autem, inquit idem Lexicographus, ἐν τῷ Ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος Ἀξόνων, vocari ὀργεῶνας dicit τοὺς συλλόγους ἔχοντας περί τινας ἥρωας ἢ θεούς: nunc autem ad ἱερέας quoque vocabulum hoc translatum esse, quippe qui et ipsi ὀργεῶνες nominentur. Antimachus in Λήδης Γενεᾷ, καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργεῶνας. Æschyl. Mysis, Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεὼν, Εὐχαῖς δὲ σώσεις δεσπότας Παιωνίας. Non multum a Seleuci verbis discrepat, quod Harpocr. scribit, Ὀρ-

C γεῶνας esse τοὺς ἐπὶ τιμῇ θεῶν ἢ ἡρώων συνιόντας: ὀργιάζειν enim esse τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾷν: ut hi ὀργεῶνες dicantur παρὰ τὰ ὄργια: vel, inquit, παρὰ τὸ ὀρέγειν τὼ χεῖρε: vel διὰ τὸ ἐν ταῖς ὀργάσι καὶ τοῖς ἄλσεσι τὰ ἱερὰ δρᾷν. Poëtæ tamen, inquit Idem, simpliciter vocabulum hoc posuerunt ἐπὶ τῶν ἱερέων, ut Antimachus quodam in loco, et Æschyl. Μύσταις. Quibus subjungit, Μήποτε δὲ ὕστερον νενόμισται τὸ ἐπὶ τιμῇ τινὰς τῶν ἀποθανόντων συνιέναι, καὶ ὀργεῶνας ὁμοίως ὠνομάσθαι, ὡς ἔστι συνιδεῖν ἐκ τῶν Θεοφράστου Διαθηκῶν. Hæc illi. Citat Suid. ex Æliano de Prov. Τῶν ἐξ Ἐλευσῖνος ὀργεώνων, de iis fortasse, quos Antimachus paulo ante καβάρνους ὀργεῶνας ἀγακλέας vocat. J. Polluci vero 8, (111.) ὀργεῶνες sunt οἱ κατὰ δήμους ἐν τακταῖς ἡμέραις θύοντες θυσίας τινάς. Idem, 3, 4. de iis loquens qui in qualibet phratria γενῆται nominantur, Ἐκαλοῦντο δ' οὗτοι καὶ ὁμογάλακτοι καὶ ὀργεῶνες. Ad quæ proxime accedunt hæc Philochori ap. Suid. verba, Τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι, καὶ τοὺς ὀργεῶνας, καὶ τοὺς ὁμογάλακτας, οὓς

D γεννήτας καλοῦμεν. [" Ὀργεῶνες, Ruhnk. Orat. Gr. p. 92. ad H. in Cer. 496. Timæi Lex. 147. et n." Schæf. Mss. Vide Phot. Lex.] FEM. Ὀργεῶναι, ἱέρειαι, Hes. [* Ὀργεωνικὸς, Athen. 185. δεῖπνα. Phot. Ὀργεωνικά ἐστι θύματα, τὰ κοινὰ τῶν ὀργεώνων.] AT Ὀργέων pro ὀργεώνων dixit Lys. ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπου Κλήρου, teste Harpocr. Qui gen. a nomin. ὀργεὺς factus videtur, ut ἱερέων ab ἱερεύς. Apud Suid. autem scribitur Ὀργεῶν, quod itidem pro ὀργεώνων potuisse Lysiam annotat: veriorem tamen esse priorem scripturam existimo. [Dicitur etiam * Ὀργίων, s. * Ὀργιὼν, όνος, ὁ, Hom. H. in Apoll. 389. Οὕστινας ἀνθρώπους ὀργιόνας εἰσαγάγοιτο, Hermesianax Athenæi 597. Ῥάριον ὀργιὼν ἀνεμώλια ποινύουσα Δήμητρα: ita dedit Schw., vulgo ὀργίων.]

ΟΡΕΓΩ ET Ὀρέγνυμι, sicut οἴγω et οἴγνυμι, Porrigo, Extendo, Tendo, Il. O. (371.) Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, A. (351.) Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς. Itidem Ovid. Brachia

porrexit cœlo, Virg. tendoque supinas Ad cœlum cum voce manus, duplices tendens ad sidera palmas: pro quo Stat. tollens ad sidera palmas: Sallust. et Cæs. Manus supplices ad cœlum tendere. Cic. vero, Manus supplices ad vos tendet. Plut. Camillo, de Manlio Capitolino, Τὰς χεῖρας ὀρέγων ἐκεῖσε, Manus ad Capitolium tendens s. porrigens, Manus eo porrigens: ut Ovid., quamvis alio sensu, Nostra suas isto porriget ira manus. Idem Plut. in Coriol. Ἔνιοι δὲ καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντες ἐδέοντο πολλῶν, Supplices ad plebem manus tendentes. Simpliciter autem Lucian. (1, 186.) Ὄρεγε τὴν δεξιὰν, Porrige s. Tende dexteram, i. e. Extende: ad Prometheum προσηλωθησόμενον. Ovid. Porrigit æquales media tellure lacertos. || Porrigo, Tendo, i. e. Præbeo, s. Porrecta et tensa manu præbeo, Od. (O. 310.) κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκῃ Πλάγξομαι, αἴ κεν τις κοτύλην καὶ πυρνὸν ὀρέξῃ, Porrecta manu det, τὴν χεῖρα ἐκτείνων δῷ. Alibi vero ap. Eund. simpliciter etiam exponi potest Dare: Il. E. (33.) ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ: pro quo alibi dicit, ὀπάσσῃ: Ψ. (406.) οἷσιν Ἀθήνη Νῦν ὤρεξε τάχος. Od. (O. 407.) Εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες. In quibus ll. simpliciter accipi potest pro Dare, uti dixi: alias tamen signif. potius Porrectis s. Tensis manibus dare. Sic dicitur aliquis ὀρέξαι ποτήριον, Cum poculum ei porrigit, cui præbiberat. Il. Ω. (102.) Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα. Sic aliquis dicitur etiam χεῖρας ὀρέγειν, Porrigere s. Tendere manus ei, qui opem ipsius implorat. Synes. Ep. 155. Τοῖς δεομένοις χεῖρα βουλομένην ὀρέγειν, Egentibus manum porrigere, ut Cic. Afflicto et jacenti fidem dextramque porrigere. Idem Epist. 121, Ἀνδρὶ πανούργῳ χεῖρα ὀρέξαι κατὰ τῆς δίκης. Herodian. 2, (8, 3.) Καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, Ut manum porrigam salutarem. || Ὀρέξαι exp. etiam ἐκ χειρὸς πατάξαι, ut in Ὀρεκτὸς dicetur. || Ὀρέγομαι, Porrigor, Extendor, Il. Π. (834.) de equis Hectoris, Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν, Pedes suos ad pugnam porrexerunt: Cic. Membra sua flectit et porrigit quo vult. Eust. exp. ἐτανύσθησαν. Sic Δ. (307.) Ἔγχει ὀρεξάσθω, Hastam porrigat et extendat: τὸ ἔγχος τεινάτω, Eust., qui eod. modo dici annotat χειρὶ ὀρεξάσθω, pro ἐκτεινάτω τὴν χεῖρα, Manum porrigat et extendat: quibus addit, Ὥσπερ γὰρ ὁ πόδα τείνων ἢ χεῖρα, ποδὶ ὀρέγεται καὶ χειρὶ, οὕτω καὶ ὁ δόρυ ἐκτείνων, δόρατι ὀρέγεται. Simile est Il. Ψ. (99.) Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσι, Οὐδ' ἔλαβε, Porrigebat manus et tendebat. Potest tamen aliter locus hic exponi, ut mox dicam. Addendus et h. l. Apoll. Rh. 2, (828.) ὀρέξατο δ' αἰψ' ὀλοοῖο Πηλεὺς αἰγανέην, Jaculum tendebat contra pestiferum aprum. Ubi tamen αἰγανέην scribitur. Aliquanto post, Ὣς φάτο, τοῖσι δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν, Porrigebat et explicabat se præ lætitia, Schol. ὄρεξιν ἔλαβε καὶ πρόθυμος ἐγένετο. || Ὀρέγομαι, Porrectis manibus prendo, Protentis manibus capio, Od. Λ. (391.) Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων, Manus ad me tendens et prehendere cupiens, Φ. (53.) Ἔνθεν ὀρεξαμένη, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, Unde extensa manu accipiens a paxillo auferebat arcum. Eust. vero exp. ἁπλώσασα, ἀναταθεῖσα. Itidem ap. Apoll. Rh. 2, (1112.) Δούρατος ὠρέξαντο πελωρίου, Schol. exp. ἐλάβοντο: malim, Porrectis manibus captabant, sequendo proximam signif. || Interdum ὀρέγομαι signif. Porrectis manibus capto, h. e. Porrectis manibus capere s. prehendere cupio, quod Hom. paulo ante dixit ὀρέξασθαι μενεαίνω, s. Manum tendo ut accipiam, Manu porrecta peto: sic ὀπάζομαι significat Peto, qui me comitetur. Il. Z. (466.) Ὣς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ, Manum porrigens tendi sibi filium jubebat, Tendi sibi petebat: Virg. parvumque patri tendebat Iulum, ὠρέγνυεν: ut sit pro ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ λαβεῖν. Sic accipi potest locus ille supra ex Il. Ψ. citatus, Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, Οὐδ' ἔλαβεν, Manibus, quas extenderat, captabat, h. e. prehendere cupiebat, non tamen prehendit. || Ab hac signif. defluxisse puto ὀρέγομαι pro Cupio: sicut et signif. Latini Appeto: ut sit quasi Porrectis manibus appeto et prehendere cupio. Isocr. ad Dem. Ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι. Plut. ad Colot. Λαβὼν ἀγαθοῦ φαντασίαν ὀρέγεται, Synes. de Insomn. Ὅταν ὁδὸν ἀνοίξῃ τῇ ψυχῇ τῇ μὴ ὀρεχθείσῃ, Non appetenti s. cupienti. Aristot. Rhet. 1. ὀρέγεσθαι et φεύγειν sibi opp., sicut Cic. Appetere et Declinare, Fugere. Quod vero idem Aristot. dixit, Πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει, ita Cicero, Insitus est omnibus cognitionis amor. [" Ὀρέγω, Wakef. Del. 1, 5. S. Cr. 3, 29. Eur. Hel. (359.) 1254. Musgr. Ion. 479. Wakef. 860. Herc. F. 16. Jacobs. Anim. 91. Villoison. ad Long. 227. Heyn. Hom. 4, 613. 5, 41. 6, 372. 403. 7, 192. 8, 613. Brunck. ad Eur. Or. 329. Timæi Lex. 195. et n., Voss Myth. Br. 1, 140. Valck. Hipp. p. 176. De act. et med., Kuster. V. M. 17. Med., ad Phalar. 291. Musgr. Hel. 359. Brunck. Apoll. Rh. 85. 86. Cum infin., Thom. M. 161. Ὠρέξατο, Hesiod. Θ. 178. Ὀρωρέχατο, Heyn. Hom. 6, 121. Ποσσὶν ὀρωρέχαται, 7, 275. Ὀρέγομαι, ibid. 753. 8, 377. 520. 699." Schæf. Mss. Empedocles ap. Porph. Pythag. 70. Ὁππότε γὰρ πάσῃσιν ὀρέξαιτο πραπίδεσσι. I. q. ὀρεχθέω, Apoll. Rh. 2, 878. θύμος ὀρέξατο γηθοσύνῃσι. * " Ὀρεκτέον, Appetendum est, Clem. Alex. 290." Kall. Mss.]

Ὄρεγμα, τὸ, Porrectio, Extensio, vel potius Porrectura, si ita dici posset; nec enim actionem significat. Eur. Phœn. (314.) Παρῄδων τ' ὄρεγμα: quod Eust. exp. προσώπου ἔκτασις καὶ πλατύτης. || Item βῆμα, ut Hes. exp., i. e. Passus, Gradus, h. e. Interstitium quo pedes passi et porrecti inter eundum a se invicem distant. Qua signif. affertur ex Aristot. de Mundo, Διὰ ὀρέγματος τὸ μέγεθος, Propter laxiorem gradus glomerationem: de camelo. || Idem Hes. exp. etiam ἅλμα, ὅρμημα, Saltus, impetus. [" Musgr. Hel. 359. 553. Phœn. p. 191. Beck. ibid. Jacobs. Anth. 7, 155. Huschk. Anal. 144. Wakef. Georg. 135." Schæf. Mss. * Ὀρέκτης, Cominus pugnans, affertur ex Eust.] Ὀρεκτὸς, ὁ, Porrectus, Qui in longum porrigitur et protenditur: ὁ. μελίη, Hasta quæ in longum porrigitur, Il. B. (543.) de Abantibus, Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι, ubi Eust. ὀρεκταὶ exp. αἱ ἐκτεινόμεναι κατὰ τῶν πολεμίων, ut Abantes vocet αἰχμητὰς τοὺς μὴ ἀφιέντας τὰς αἰχμὰς, ὀρέγοντας δὲ ταῖς χερσὶ καὶ οὕτω πλήττοντας: ὀρέξαι enim, inquit, τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι: unde et ὀρεκτὴ μελία. Nescio tamen quorsum ibi Eust. et ante eum Auctor brevium Scholiorum ὀρέγω ita exp., cum ὀρεκτὴ μελία commodius secundum præcedentem τοῦ ὀρέγω signif. ponatur pro Porrecta hasta; duobus enim hastarum generibus veteres utebantur, quorum unum appellabant δόρατα ἀγχέμαχα καὶ ὀρεκτά: alterum, παλτὰ, quæ sc. manu in hostem vibrabantur, contorquebantur, cum illis in eum porrectis peteretur, erantque ejusmodi, h. e. et ὀρεκτὰ et παλτὰ, κόντος, σάρισσα, ὑσσός. Hæc autem ὀρεκτὰ δόρατα brevium Scholiorum Auctor vocat τὰ ἐκ χειρὸς οἷς ὀρέγδην ἐχρῶντο συνιστάμενοι καὶ ἐκτείνοντες αὐτά. [" Ad Il. Δ. 307. Wassenb. ad Hom. 71. Ὀρεκτὴ, Heyn. Hom. 4, 315. 520. 614. 7, 165." Schæf. Mss. Strabo 10. p. 35.] Ὀρέγδην, Porrectis membris, ἐκτεταμένως: habes in Ὀρεκτός.

Sequentia sunt ab Ὀρέγομαι, Appeto.

Ὄρεξις, ἡ, Appetentia, Appetitus, Desiderium. In Definit. Stoic. Βούλησις, εὔλογος ὄρεξις· ἐπιθυμία, ὄρεξις ἄλογος. Quæ sic Cic. interpr. Voluntas, quæ quid cum ratione desiderat; libido vel cupiditas effrænata, quæ adversa ratione incitata est vehementius. Ubi etiam nota discrimen inter ὄρεξιν et ἐπιθυμίαν. Aristot. Rhet. 1. Ἄλογοι δ' ὀρέξεις, ὀργὴ καὶ ἐπιθυμία: ἀλόγοις autem ὀρέξεσιν opp. τὰς λογιστικάς: quibus qui obediunt, ab Eod. dicuntur κατὰ λόγον τὰς ὀρέξεις ποιούμενοι, Eth. 1, 2.: Herodian. 1, (6, 6.) Ἤγειρον αὐτοῦ τὰς ὀρέξεις εἰς τὴν ἡδονῶν ἐπιθυμίαν: 3, (13, 14.) Ὑπὸ βασιλικῆς ἐξουσίας εἰς πάσας ἡδονῶν ὀρέξεις ἀπλήστως ὁρμωμένους: 6, (1, 12.) Προκαλεσαμένων αὐτοῦ τῶν κολάκων τὰς ὀρέξεις ἀκμαζούσας εἰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας, Provocantibus appetitum ejus jam vigentem assentatoribus in extremas libidines, Polit. Ὄρεξις frequenter pro Cibi appetentia ponitur, Plin.: qua signif. Juv. quoque dixit, sexta-

rius alter Ducitur ante cibum, rabidam facturus orexin. Plut. de Frat. Car. Πολλῶν ἐμποιοῦσιν ἀτόπων καὶ βλαβερῶν ὀρέξεις: ut Plin. dicit Appetentiam cibi faciunt. Idem, quod Diosc. de siseris radice scribit, Εὐστόμαχος, ὀρέξεως προκλητικὴ, sic Latine reddidit, Stomachum excitat, fastidium abstergit. Idem Symp. (2.) Τοῖς ἀποσίτοις τῶν ἀῤῥώστων ὀπώρας τι προσενεχθὲν ἀναλαμβάνει τὴν ὄρεξιν, Fastidium a stomacho aufert, cibique appetentiam facit. Ibid. Νεαρὰς ὀρέξεις ἀεὶ παρασκευάζουσα. Idem, Οἱ πεινῶντες ἑτέρων ἐσθιόντων ἐν ὄψει μᾶλλον ἐρεθίζονται καὶ παροξύνονται τὴν ὄρεξιν. Idem in Præc. San. (504.) Τὸ κυνικὸν καὶ θηριῶδες τῶν ὀρέξεων κατέχειν παρακειμένης τραπέζης, Caninam ac belluinam cibi appetentiam inhibere: quam Juvenalis Rabidam orexin appellat. Quid autem ὄρεξις sit, Idem docet Symp. 7, 2. de salsamentis, Τὸν στόμαχον ἀνοίγουσαι καὶ χαλῶσαι, δεκτικήν τινα τροφῆς εὐαρμοστίαν περιειργάσαντο περὶ αὐτὸν, ἣν ὄρεξιν καλοῦμεν. [“ Heyn. Hom. 6, 569.” Schæf. Mss. Vide Δυσόρεκτος.] Ἀνορεξία, ἡ, q. d. Carentia appetentiæ, Nulla appetentia: proprie cibi, Cum quis nullum cibum appetit, Stomachi fastidium. Sunt qui interpr. Dejecta appetentia. Utitur autem Diosc. et ceteri Medici. [Suid. v. Ἀηδία.] Ὀρεκτὸς, Qui appetitur s. appeti solet, Quem omnes appetimus. Alex. Aphr. πρῶτον οἰκεῖον et πρῶτον ὀρεκτὸν appellat, quæ Cic. Prima invitamenta naturæ. E Greg. Naz. autem affertur, ἔσχατον ὀρεκτὸν ἔχων, pro Postremi voti compos. AT Ὀρεκτικὸς active Cui appetentiæ vis et facultas inest, appetere solet, simpliciter Appetens. Et τὸ ὀρεκτικὸν ab Aristot. Ea animi pars dicitur, in qua appetitus s. ὄρεξις suum habet domicilium: Fons et origo τῶν ἐπιθυμιῶν, Eth. 1, 13. Φαίνεται δὴ καὶ τὸ ἄλογον διττόν· τὸ μὲν γὰρ φυσικὸν οὐδαμῶς κοινωνεῖ λόγου· τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν καὶ ὅλως ὀρεκτικὸν, μετέχει πως, ᾗ κατήκοόν ἐστιν αὐτοῦ καὶ πειθαρχικόν: nam et in Rhet. dicit τὸν νοῦν ἄρχειν τῆς ὀρέξεως: cui si paret, λογιστικὴ ὄρεξις dicitur: sin eo invito prorumpit cupiditas, ἄλογος. In stomacho autem ὀρεκτικὸν dicitur Facultas illa quæ cibos appetit, i. fere q. ὄρεξις. Plut. Symp. 6, 2. ὀρεκτικὸν πάθος appellat, quod non modo ὄρεξιν, sed etiam δηγμὸν ἐμποιεῖ τοῖς δεκτικοῖς μέρεσι τῆς τροφῆς, οἷον κνησμοὶ * καπάθιξιν ἐνίων ἀμυσσόντων. Diosc. vero 5, 13. ὀρεκτικὸν οἶνον vocat Vinum appetentiam cibi faciens. At ὀ. αἴτια Fortunatianus vocat Causas impulsivas, VV. LL. [* Ὀρεκτικῶς, Schol. Aristoph. A. 987. 1115.] Ἀνόρεκτος, Qui nihil appetit, peculiariter Qui nullos cibos appetit, Cujus stomachus omnia fastidit. Plut. (8, 740.) Ἐνδεεῖς γὰρ ἅμα πολλοὶ γίνονται καὶ ἀνόρεκτοι τῶν νοσούντων: [636.] Ἀνορέκτως, Sine ulla ciborum appetentia, Gal. Εἰ ἀ. ἔχοιεν, ὡς ἀπεστράφθαι τὰ σιτία. Ubi Bud. scribit ETIAM Ἀνορέχθως. [Alex. Trall. 7. p. 102. “ Ad Thom. M. 95.” Schæf. Mss.] Ἀνορεκτέω, Nihil appeto, sc. ciborum, Stomachus meus omnia fastidit, Gal. Ἀπεπτεῖν ἢ ἀνορεκτεῖν φάσκοντες. [* “ Δυσόρεκτος ὄρεξις, Ægre appetens appetitus, Andr. Cr. 40.” Kall. Mss.] Εὐόρεκτος, opp. τῷ ἀνόρεκτος, Qui bene appetit cibos. Res autem et medicamentum aliquod εὐόρεκτον dicitur Quod appetentiam cibi facit et fastidium a stomacho aufert. [Plut. 8, 636. * “ Κακόρεκτος, Epiphan. Hær. 59, 11.” Routh. Mss. * “ Παντορέκτης, Anacr. Ode (10.) meæ Collectionis 1466. Ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν Ἔρωτι παντορέκτᾳ, ubi exp. Omnia appetens; at etiam, et forte melius exponi potest, Omnia efficiens, (a Ῥέζω,) ut, Omnia vincit amor.” Brunck. Mss. Julian. Or. 6. p. 197. Porphyr. Abstin. 1, 42. Adamant. Phys. 1, 13. παντορέκται, ubi Polemo 1, 6. πάντων ἐπιθυμοῦντες habet: item 2, 7. παντορέκται, * παντοεπεῖς, ubi alter 1, 7. * παντεπίθυμοι, * παντολόγοι. Vide Schn. Lex.]

[* Ἀντορέγω, Themist. 153.] “ Ἀπορέγω, Præ-“ beo, s. Partem alicunde do: ut Suid. ἀπορέξαντες, “ pro quo Ms. Codex et Harpocr. habet ἀποῤῥέξαν-“ τες, exp. ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιραν δόντες. || Si-“ gnif. etiam Extendo, Protendo. Apud Hippocr. “ enim ἀπορέγει Erot. exp. ἀποτείνει, Gal. προτείνει.” [Anecd. Bekkeri p. 434.] “ Ἀποῤῥαίγειν, Hesychio “ τὸ ἐκ πολλῶν ὀλίγα διδόναι, E multis pauca dare.

A “ Pro quo forsan scr. ἀπορέγειν.” Ἐπορέγομαι, Porrecta manu prenso, h. e. Protenta manu capto et prehendere cupio, simpliciter Prenso, Prehendo: cum sc. additur dat. χειρὶ, ut Apoll. Rh. 1, (1313.) στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρὶ Νηΐου ὁλκείοιο. At 2, (1214.) ὁππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας, Validas injecit manus. || Porrecta manu præbeo, Protenta manu do, Solon ap. Plut. in Vita sua (18.) p. 160. meæ Ed. Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσσον ἐπαρκεῖ, Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος: ubi tamen ἐπορεξάμενος malim reddere, Nec etiam tribuens præter eum quem habebat, Insuper dans porrecta manu. [“ Plura cupio, Major me cupiditas incessit, Herod. 9, 34.” Schw. Mss. “ Ilgen. Hymn. 232. Duker. Præf. Thuc. p. 13. Heyn. Hom. 4, 614. 6, 121. 7, 275. Ἐπορέγω, 5, 41. 63. 709.” Schæf. Mss. “ Porrigo, Euseb. H. E. 422. δεξιάν.” Kall. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 196.] “ Ἐπίρεγμα, Cupiditas, Deside-“ rium: ἐπιθυμία, Hes. Sed videndum annon potius “ legi debeat ἐπόρεγμα.” * Παρορέγω, Ælian. H. A. 1, B 4. * “ Προσορέγω, Jambl. V. P. 67.” Wakef. Mss. “ Crates Epist. 22. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 42.” Boiss. Mss. * Προσορέγομαι, Manus ad aliquem extendo, Impense rogo et urgeo aliquem, seq. dat., Herod. 7, 6. * “ Συνορέγομαι, Arrian. in Epict. 2, 17. p. 270. 4, 7. p. 625. Simpl. p. 14. 19.” Kall. Mss. * Ὑπερορέγομαι, J. Poll. 5, 165.]

¶ Ὀρεχθέω, Cupio, Desidero, Aristoph. N. (1368.) Κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; ubi quidam exp. Indignatum fuisse. Apoll. Rh. 2, (49.) καί οἱ ὀρέχθει Θυμὸς ἐελδομένῳ στηθέων ἐξ αἷμα κεδάσσαι, i. e. ἐφώρμα, ἐπεθύμει, Schol. qui ὀρέχθει alias exp. non solum ἐν ὀρέξει ἦν, sed etiam ἔστενεν: cujus expositionis suæ hoc exemplum affert, ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ. Rursum Apoll. Rh. 1, (275.) Οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον ὅσσον ὀρεχθεῖ, Tantos effundere fletus, quantos desiderat. || Hom. autem alia signif. usus est Il. Ψ. (30.) Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι, ubi annot. Eust. ὀρέχθεον esse μίμημα τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι C βοῶν. Apoll. Rh. Schol. exp. ἔστενον, ut paulo ante annotavi: quasi Hom. significare velit Gemitum et suspirium, quod animam efflantes edunt. Theocr. vero (11, 43.) inquit idem Eust., de mari quoque id verbum usurpavit, ut Hom. ῥόχθει μέγα κῦμα. Sed et ἐπὶ πατάγου καρδίας ponitur, ut, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Vett. autem Gramm. ὀρέχθεον eo in l. exp. ἀναιρούμενοι ὠρέγοντο, h. e. ἐξετείνοντο, Extendebantur et porrigebant omnia sua membra: vel etiam, διεκόπτοντο: a qua origine NOM. ὀρεγμὸς derivatur, significans ὁ διακεκομμένος κύαμος. Hæc ibi Eust. Sed annota scribi ETIAM Ἐρέχθω. [“ Ὀρεχθέω, Brunck. Apoll. Rh. 17. 59. Aristoph. 2, 123. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 139. Hipp. p. 245. Casaub. ad Athen. 123. Toup. Opusc. 1, 292. 2, 51. * Ὀρέχθω, Heyn. Hom. 8, 360.” Schæf. Mss. Æschylus Strabonis 12. p. 870. Athen. 60. Nicander Ἀ. 340. Opp. Ἀ. 2, 583.] * “ Δυσορεχθέω, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 2, 566.” Boiss. Mss.] Apud Suid. vero pro Ὀρεχθεῖν HABETUR Ὀρεκτεῖν, quod itidem D exp. ἐπιθυμεῖν. [Phot. Ὀρεκτεῖν· ἐπιθυμεῖν· ταυτὸν καὶ * ὀρεκτιᾶν. “ Ὀρεκτέω, Heyn. Hom. 8, 361. Brunck. Apoll. Rh. 17. Ὀρεκτιάω, Const. Manass. Chron. p. 73.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 82. “ Ad Hesych. 2, 777, 3.” Dahler. Mss.]

“ Ὀριγνᾶσθαι, Hesychio ἐπιθυμεῖσθαι, ὀρέγεσθαι, “ Desiderare, Appetere: pro quo infra ὀριχᾶσθαι. “ Idem ὀριγνώμενον affert pro τεταραγμένον, Turba-“ tum. Exp. ὀριγνᾶσθαι, etiam Pugnare, Decertare: “ ap. Hesiod. Ἀ. (190.) Καί τε συναΐκτην ὡσεὶ ζωοί “ περ ἐόντες, Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶν-“ το. Possis etiam reddere, Se petebant s. impete-“ bant, Alter alterum ferire cupiebat.” [“ Ὀριγνάομαι, Koen. ad Greg. Cor. 113. Wakef. S. Cr. 3, 151. Musgr. Bacch. 1252. Boeckh. ad Sim. p. xxxvii. Ὀριγνάομαι, * Ὀρίγναμαι, ad Dionys. H. 1, 155.” Schæf. Mss. “ Ὀρίγναμαι, Clem. Alex. 439.” Kall. Mss. Theocr. 24, 44. ὠριγνᾶτο νεοκλώστου τελαμῶνος.] “ Ὀριχᾶται, Hes. γλίχεται, ἐπιθυμεῖ.” [* “ Ἐπορυγνάομαι, Themist. Or. 2. p. 33.] “ Συνοριγνώ-

44347

" μενοι, Cupientes. Suidas συνοριγνώμενοι exp. ἐπι-" θυμοῦντες, et ἐπεκτεινόμενοι: subjungens h. l., Οἱ " δὲ, τοῦ πλείονος καὶ πρόσω συνοριγνώμενοι, προῆγον " ἐπὶ Παμφυλίας."

'ΟΡΓΥΙΑ, ἡ, secundum Herod. (2, 149.) Sex pedum mensura est: Gaza ap. Aristot. interdum Passum vertit: Valla ap. Herod. nonnunquam Tres passus. Suid. vero ὀργυιὰ est τὸ μετὰ τῶν ἰδίων χειρῶν μέτρον, Mensura quæ inter expansas manus continetur: quod Brachium vulgo nominant: Plin. autem Ulnam appellat, 16. Arboris crassitudo quatuor hominum ulnas complectentium implebat. Hæc e Bud. Annot. in Pand. Secundum majorem Lexicographorum partem ὀργυιὰ fuerit, quod Lat. Ulna; nam et Hes. exp. ἡ τῶν ἀμφοτέρων χειρῶν ἔκτασις, et Eust. ἡ εἰς πλάτος ἔκτασις ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν. Idem Hes. exp. etiam τρεῖς πήχεις, sicut Eust. τρίπηχυ μέτρον: quæ mensura a præcedenti diversa non est, sequendo supputationem Herodoteam, quam habes in Στάδιον. Quas expositiones confirmat h. l. Xen. 'Απ. 2, (3, 19.) Χεῖρες μὲν γὰρ, εἰ δέοι αὐτὰς τὰ πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα, ἅμα ποιῆσαι, οὐκ ἂν δύναιντο· πόδες δὲ οὐδ' ἂν ἐπὶ τὰ ὀργυιὰν διέχοντα ἔλθοιεν ἅμα: unde manifestum est ὀργυιὰν esse Ulnam, et excedere mensuram passus; dicitur enim passus Interstitium inter utrumque pedem passum et exporrectum. Plin. ὀργυιὰν decem pedes longam facit, cum Herod. tantum sex, ut Bud. ex eo tradit: quippe qui hæc verba Theophr. H. Pl. 5, 9. Εἰς τὴν ἐνδεκήρη τὴν Δημητρίου ξύλον μῆκος τρισκαιδεκόργυιον, ita reddiderit Latine, 16, 40. Illam arborem succisam ad undeciremem Demetrii, fuisse centum triginta pedum longitudinis. Rursum quod Aristot. dicit, 'Ο δὲ φεύγει προσαφοδεύων ὡς ἐπὶ τέτταρας ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτοῦ ῥίπτων, idem Plin. sic Latine, Reddit in fuga fimum interdum e trium jugerum longitudine. Diosc. 4. Δέκα ὀργυιὰς ἔχων ὕψος. Derivari autem ὀργυιὰ ab ὀρέγω facta syncope, tradit Eust.; at Hes. ἀπὸ τοῦ τὰ γυῖα μετρεῖν. [" Jacobs. Anth. 9, 484. ad Diod. S. 1, 61. 290. 657. Ind. Xen. Mem., ad Herod. 177. 321. ad Od. I. 325. Monthly Review April 1799. p. 431." Schæf. Mss. Arat. 68. 196. Schn. Lex. Cf. 'Ορόγυια.] Διόργυιος, Duas ulnas longus, [Herod. 4, 195.] 'Εκατονταόργυιος, Qui centum ulnarum est: MALIM 'Εκατοντόργυιος, [ut est ap. Aristoph. 'Ορν. 1130.] 'Εννεόργυιος, Novem ulnas longus, Od. Λ. (311.) de Oto et Ephialte, quos omnium μηκίστους terram genuisse ait, 'Εννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι. Ubi Eust. annotat ὀργυιὰν esse τριῶν πήχεων. Qualis ap. Tibull. Porrectus novem Tityus per jugera terræ. [* "'Εξηκοντόργυιος, Tzetz. Chil. 9, 588." Elberling. Mss.] Πεντηκοντόργυιος, Qui quinquaginta ulnarum est, [Herod. 2, 149. * " Πεντόργυιος, Jacobs. Anth. 9, 484. Valck. Adoniaz. p. 256." Schæf. Mss. Xen. K. 2, 6.] Τετρόργυιος, Qui quatuor ulnarum est, Epigr. [" Jacobs. Anth. 8, 24." Schæf. Mss. Τετραόργυιος, Dio Cass. 799. * Τριακοντόργυιος, Xen. K. 2, 6. * Τριόργυιος, K. Π. 6, 1, 52.] Τρισκαιδεκόργυιος, Tredecim ulnas patens, Tredecim ulnas longus; seu, ut Plin. in 'Οργυιὰ interpr., Qui centum triginta pedum longitudinis est.

'Οργυιαῖος, Ulnam unam longus, s. tres cubitos: Cujus longitudo tres cubitos patet. Vel Cujus crassitudo ulnam hominis complectentis implet. Epigr. ὀργυιαῖα κέρα, Cornua tres cubitos s. ulnam longa: de cornibus bovis prægrandibus. Suid. ὀργυιαῖος exp. μέγας. [" Jacobs. Anth. 7, 343. Wakef. S. Cr. 5, 13." Schæf. Mss. * 'Οργυιόεις, Nicander Θ. 216.]

'Οργυιόω, Ulnas extendo, VV. LL. Unde ὀργυιοῦσθαι, quod Eust. e Lycophr. (1077.) citat quidem, sed non exp. Suid. vero 'Ωργυιωμένοις, exp. ἐκτεταμένοις, ἐπιθυμοῦσι: pro quo alibi habet 'Ωργυωμένοις, sc. in Ω. " 'Ωργιᾶται, Hesychio χρήζει: item " ὀρίζει: pro quo posteriore diceretur potius ὀργυιᾶ-" ται. Paulo ante et ὤργητο attulerat pro ὤριστο, " ἔχρηζεν." [* " Περιοργυιόω, Ctesias Photii, Πάχος, ὅσον δύο ἄνδρες περιωργυιωμένοι περιλάβοιεν." Schn. Lex.]

'ΟΡΘΟΣ, Rectus. Pro Rectus autem duobus modis ponitur; nam et Erectus s. Arrectus signif., et Porrectus in rectum. Prioris signif. hæc sunt exempla. Od. M. (178.) Οἱ δ' ἐν νηΐ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε 'Ορθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, Σ. (240.) Οὐδ' ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶ, Il. Ψ. (271.) Στῆ δ' ὀρθὸς, Ω. (11.) ὀρθὸς ἀναστάς: (359.) 'Ορθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν. Hesiod. 'Α. (391.) 'Ορθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. Plato Symp. Βαδιοῦνται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Xen. K. Π. 8, (3, 7.) 'Ορθὴν ἔχων τὴν τιάραν. Sic Plut. Artax. Κίθαριν ὀρθὴν φέρειν. Item ὀρθὸς Διόνυσος, Athen. 2. et 4. quo significatur moderatus vini usus: immoderatus autem nec temperatus, est σφαλερὸς et lubricus. Plut. Symp. 5. de talis, 'Ορθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς. His subjungere possumus ὀρθαὶ ἀκοαὶ et interpretari Arrectæ aures, ut Virg. vocat. 'Ο δὲ ἤκουσε τοῦ θεοῦ ὀρθαῖς ἀκοαῖς, Arrectis attentisque auribus dei verba excepit. Nec non, 'Αναβλέπειν ὀρθοῖς ὄμμασιν, Xen. 'Ελλ. 7, (1, 20.) quibus opp. Oculi dejecti. Præterea in acie ἐπ' ὀρθὸν ἀποκαταστῆσαι et εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι dicitur τὸ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι ἄνδρα ἕκαστον ὥστε ἐπὶ δόρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοιντο, ut περὶ τάξεως παλαιᾶς traditur in 'Αναστροφή. At Polybio ὀρθὴ civitas esse dicitur, cum erecta expectatione est, ut Liv. loquitur: et suspensa, μετέωρος: 3, (112, 6.) 'Ορθὴ καὶ περίφοβος ἦν ἡ πόλις, Suspensa periculi metu. Idem, 'Ορθοὶ ταῖς διανοίαις καὶ περίφοβοι πάντες ἦσαν. Pertinet huc et quod Isocr. ad Phil. (p. 93. Cor.) scribit, Αἰσθάνει δὲ τὴν 'Ελλάδα πᾶσαν ὀρθὴν οὖσαν, ἐφ' οἷς σὺ τυγχάνεις ἡγούμενος. || Rectus, h. e. In rectum porrectus, tendens, i. sc. q. εὐθύς: oppositum habens σκολιός. Soph. (Aj. 1253.) ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως Μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται, i. e. κατ' εὐθεῖαν, οὐ παρακλίνων, Recta pergit, nec in hoc vel illud latus inclinat. Sic κατ' ὀρθὸν πλεῖν, Rectum in navigando tenere cursum. Et ὀρθὸν σχῆμα, Figura recta. Nec non ἡ ὀρθὴ, sub. γραμμὴ vel γωνία, Linea vel Angulus rectus, quæ et εὐθεῖα. Aristot. Eth. 1, 7. Τὴν ὀρθὴν ἐπιζητεῖ, Angulum rectum inquirit. Item πρὸς ὀρθὴν, inquit Bud. 966., Rectis lineis, Ad rectam lineam, et Ad rectum angulum; subintelligitur enim γραμμὴ, et interdum γωνία. Exemplum ibi habes ex Aristot. Item et hoc e Polyb. (6, 28, 2.) Πρὸς ὀρθὰς τῇ γραμμῇ τοὺς ἱππεῖς ἀντίους ἑαυτοῖς παρεμβάλλουσι, Rectis ad lineam angulis equites inter se oppositos collocant. Et πρὸς ὀρθὰς, Ad angulos rectos: item πρὸς ὀρθὴν, Recto tramite, Bud. e Gazæ interpretatione. Referri huc potest Sophocleum illud Ant. (1195.) p. 263. meæ Ed., ὀρθὸν ἡ ἀλήθει' ἀεὶ, Veritas res est quæ recto semper tramite procedit. Item ὀρθὸς λόγος, Thuc. 2. Rectum consilium. Sed et homo aliquis ὀρθὸς dicitur, cui opp. perversus et σκολιός. Plut. Pericle, Χρώμενος αὐτῷ πρὸς τὸ βέλτιστον ὀρθῷ καὶ ἀνεγκλήτῳ, Sincero. Præterea aliquid ὀρθὸν esse dicitur pro Rectum et æquum, Plato, Παρὰ δὲ μιαροῦ δῶρα οὔτ' ἄνδρα ἀγαθὸν οὔτε θεόν ἐστί ποτε τό γε ὀρθὸν δέχεσθαι, Ab improbo autem nec virum bonum nec deum unquam se donari velle æquum est, Cic. Ab Aristot. dicuntur etiam ὀρθαὶ πολιτεῖαι, quæ revera tales sunt et recte eo nomine appellantur: quibus opp. αἱ παρεκβεβηκυῖαι, Polit. 3, 7. et 10. Et 4, 2. 'Εν τῇ πρώτῃ μεθόδῳ περὶ τῶν πολιτειῶν διειλόμεθα τρεῖς μὲν τὰς ὀρθὰς πολιτείας, βασιλείαν, ἀριστοκρατίαν, πολιτείαν· τρεῖς δὲ τὰς τούτων παρεκβάσεις, τυραννίδα μὲν, βασιλείας· ὀλιγαρχίαν δὲ, ἀριστοκρατίας· δημοκρατίαν δὲ, πολιτείας. Itemque quod Plato dicit, λέγειν ἦν ὀρθότερον, Cic. interpr. Dictu verius et melius, p. 16. mei Lex. Cic. Sic accipitur et ap. Soph. (Aj. 354.) ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν, i. e. ἀληθῆ, Vera. Et ὀρθῷ λόγῳ, Revera. AT 'Ορθῇ ap. Dem. pro ὀρθῶς, Recte, ubi subaudiri existimatur ὁδῷ. || AT 'Ορθαὶ a Græcis dicuntur Meniana et Podia s. Pergulæ, cujusmodi projecta sunt quæ mutulis quiescunt et sustentantur: ut scribunt Theod. et Honor. Impp. l. 8. Cod. de Ædificiis privatis. VV. LL. ["'Ορθὸς, Dionys. H. 2, 1196. Musgr. Iph. T. 754. Wakef. Eum. 294. Abresch. Æsch. 2, 44. 47. 53. Luzac. Exerc. 15. Jacobs. Anth. 6, 158. 291. 9, 64. Diod. S. 2,

146. Lobeck. Aj. p. 405. Ammon. 63. Valck. Hipp. p. 321. Ernest. ad Batrach. p. 416. Cum infin., Brunck. Aristoph. 1, 232. De naso, Boiss. Philostr. 503. 614. Ὀρθὸς Διόνυσος, Jacobs. Anth. 6, 251.: λόγος, Boiss. Philostr. 427. Ὀρθὸς καὶ περίφοβος, ad Dionys. H. 2, 990. Ὀρθὸς ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ, 3, 1347. Ὀρθὴ παιδεία, Boeckh. in Plat. Min. 181.: λέξις, opp. euphemismo, Timæi Lex. 262. Ὀρθὴ ἡ ναῦς καταδύεται, Koen. ad Greg. Cor. 93. Γνώμη ὀρθή, ὀρθὰ φρονεῖν, Valck. Callim. 108. Ἡ ὀρθὴ, Nominativus, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 397. 2, 158. Δι' ὀρθῆς, Epigr. adesp. 693. ad Charit. 222. Soph. Antig. 994. Ὀρθὴν πλεῖν, Dionys. H. 1, 285. Ὀρθὸν δόρυ, ad Diod. S. 2, 27.: ὄμμα, Bentl. ad Horat. Carm. 1, 3, 18. Harles. ad Theocr. 350. Porson. Hec. p. 79. Ed. 2. Τοὐρθὸν, Penis, Brunck. ad Soph. Trach. 1243. Ὀρθὸν στῆσαι, Wakef. Trach. 999. Ἐξορθοῦ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 304. Callim. 1, 428. Κατ' ὀρθὸν, ad Lucian. 1, 737. Κατ' ὀρθὸν πίπτειν, Toup. Opusc. 2, 92.: πλεῖν, Lennep. ad Phal. 87. Ἐπ' ὀρθὸν, Coray Theophr. 321. Εἰς ὀρθὸν, Brunck. Soph. 3, 508. Ὀρθὰ, i. q. ὀρθῶς, Musgr. ad Hec. 16. Ὀρθὰ opp. τοῖς ἐγκεκλιμένοις, Dionys. H. 5, 37.: τοῖς πλαγίοις, ὑπτίοις, 5, 41." Schæf. Mss. Ὀρθὸν ἔπος, Soph. Antig. 1178.: χωρίον, Thuc. 5, 42. 46.: μανία, Ælian. H. A. 11, 32.]

[*Ὀρθογνώμων, Recta sentiens et judicans, Hippocr. 1282, 51. * Ὀρθογνωμονέω, Philo J. 4. p. 228. ubi perperam legitur *ὀρθογνωμεῖ: vide Lobeck. Phryn. 382. * " Ὀρθογράμμιον, Dionys. Areop. de Div. Nom. 4, 11." Kall. Mss.] Ὀρθόδωρον, Palma porrecta, h. e. Quæ non contracta est, sed in rectum explicata. Eod. nomine et Mensura dicitur, qua palma porrecta et extensa patet, h. e., Interstitium illud, quod in palma porrecta atque explicata est inter καρπὸν et extremitatem digiti medii: quod etiam δῶρον dicitur: Lat. Palmus. J. Poll. 2, (157.) Τὸ δὲ ἀπὸ καρποῦ ἕως ἄκρον δακτύλων, ἡ πᾶσα χεὶρ, ὀρθόδωρον. Ab aliis exp. Spithama, Hes. Ὀρθοθύρη, Janua erecta et in altum tendens. Crates ap. Etym. scribit, Hom. ὀρσοθύρη dixisse pro ὀρθοθύρη, exponens, θύρα πρόβασιν ἔχουσα καὶ εἰς τὰ ὑπερῷα φέρουσα: quam et alii ὑψηλὴν θύραν exp. [* " Ὀρθοκάθευδος, P. Ægin. 6, 99. rectius * Ὀρθοκάθεδρος: cf. 6, 66. ubi * Ὀρθοκαθήμενος." Schn. Lex.] Ὀρθόκανθον ap. Theophr. legitur H. Pl. 3. sub fin., de smilace, Ἔστι μὲν ἐπαυλόκαρπον, ὁ δὲ καρπὸς ἀκανθώδης· καὶ ὥσπερ ὀρθόκανθον, Gaza, Præhorridus. Sed cum ap. Plin. 16, 36. de hac smilace s. cilicia hedera legam, Densis geniculata caulibus, spinosis fruticosa ramis, suspicor reponendum πτορθάκανθον, est ENIM Πτορθάκανθος, Qui spinosis ramis est. Saltem ὀρθάκανθον tolerabilius, [s. *Ὀρθοάκανθος, quod vide. * " Ὀρθοκόρυδος, Bergler. Alciphr. 384. * Ὀρθοκόρυζος, ibid. Toup. Emendd. 2, 579." Schæf. Mss.] Ὀρθόκραιρος, Caput erectum habens, Cornua erecta habens, Il. Θ. (231.) Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων, ubi Eust. γαύρων καὶ * ὀρθοκεφάλων, vel * ὀρθοκεράτων: eo quod Atticis κραῖρα significet τὰ περὶ τὴν κεφαλήν. Itidemque Od. M. (348.) βοῶν ὀρθοκραιράων exp. ὀρθόκραιραι, αἱ ὄρθιαι τὰς κεφαλὰς καὶ γαῦροι, διὰ τὸ ἀγελαῖον καὶ ἄνετον: a κραῖρα, i. e. κεφαλή. Unde τροπικῶς naves quoque appellari ὀρθοκραίρας dicit: ut Il. Σ. init. Τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων: nonnulli vero κραῖρα, cum navibus tribuitur ὀρθόκραιρος, accipiunt pro κεραία, Antenna: alii, διὰ τὸ τὰς πρώρας καὶ τὰς πρύμνας ἀνατετάσθαι, naves ὀρθοκραίρας vocari tradunt. [" Wakef. Trach. 12. Jacobs. Anth. 10, 347. Heyn. Hom. 5, 459." Schæf. Mss. * Ὀρθοκρισία, Cyrill. Alex. 2, 786.] Ὀρθόκωλον, Vitium articuli est, quando ob durum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam inflectentes non sequitur, sed perpetuo articulus tenditur, nec inflecti potest, Gal. Comm. 3. εἰς τὸ περὶ Ἰητρεῖον (634. 636.) Gorr. At in VV. LL. ex eod. l. non ὀρθόκωλον affertur, SED Ὀρθόκυλλον, significari eo dicentibus membrum ita depravatum, ut flecti nequeat. Rectius vero Gorr. ὀρθόκωλον scribit. [Vide ad Veget. Mulomed. 65. Cf. Ὀρθόκοιλος. * " Ὀρθόλοξος, Erot. v. Σκεπαρνός." Wakef. Mss. * Ὀρθομαρμαρόω, * unde " Ὀρθομαρμάρωσις, Codin. Orig. p.

A 69." Boiss. Mss. * Ὀρθοπαγὴς, Erectus, Plut. 7, 342. κίταρις. * Ὀρθόπαγον, τὸ, Plut. Sylla 17. Ἔστι δὲ (Θούριον) κορυφὴ τραχεῖα, καὶ στροβιλῶδες ὄρος, ὃ καλοῦμεν Ὀρθόπαγον. * Ὀρθοπάλη, Recta lucta, Lucian. Lexiph. 5. ὀρθὴ πάλη, Plato de LL. 7. p. 796. Vide Lobeck. Phryn. 304. * Ὀρθοπεριπατέω, * Ὀρθοπεριπάτησις, unde * Ὀρθοπεριπατητικὸς, Theophil. Protospath. 5, 10. " Ammon. in 5 Voces, Porphyr. p. 39. Athanas. 2, 246. * Ἀνορθοπεριπατητικὸς, ibid." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] " Ὀρθοπλὴξ ἵππος, " Equus qui se erigit et calcibus ferit. Suidæ itidem " ὁ ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων. Affert ex Ari- " stoph. Anagyro." [" Ad Thom. M. 24. Toup. Opusc. 1, 96." Schæf. Mss. * " Ὀρθοπλόος, Recta navigans, metaphorice usurpavit Hippodamus Thurius Pythagoreus: (ὀρθ. βίος, Vita prospera.)" Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * " Ὀρθοπλοέω, Jacobs. Anth. 11, 174." Schæf. Mss. Stob. Serm. 249. ὀρθοπλοουμένας ἀρετάς. * Ὀρθόπνοος, contr. * Ὀρθόπνους, Orthopnœa laborans, Hippocr. 645, 38.
B * Ὀρθόπνοια, Morbus, cum quis nonnisi stans aut sedens spiritum ducere potest, Hydrops pectoris, 45, 6. 305, 11. 360, 20. 533, 24. " Ad Lucian. 2, 90." Schæf. Mss. * Ὀρθοπνοϊκὸς, Ruf. Eph. 106." Wakef. Mss. Hippocr. 185. 206. * Ὀρθόπορος, Porphyr. Vit. Plotin. p. 9. vide Schn. Lex. Suppl. * Ὀρθοπραγὴς, unde * Ὀρθοπραγέω, i. q. εὐπραγέω, Aristot. Eudem. 3, 2. * " Ὀρθοπραγία, Strabo 231." Wakef. Mss. * Ὀρθοπρίων, Modiolus, aut Terebra cava, i. q. χοινικὶς, Galeni Gloss. * Ὀρθοπρόσωπος, Cæsarius p. 222. * Ὀρθόπρυμνος, Hesych. * Ὀρθόστρωτος, Hierocles Stobæi Serm. 165. τοῖχοι, vide Salmas. ad Scrr. H. A. 149. * " Ὀρθόσφυρος, Græv. ad Hesiod. 596." Schæf. Mss. * Ὀρθοτενὴς, Opp. K. 1, 189. 407. " Ὀρθοτίτθιος, Wakef. S. Cr. 3, 57. Toup. Opusc. 1, 292. 2, 249. * Ὀρθότιτθος, 1, 293." Schæf. Mss. Nicet. Annal. 10, 1. Vide Ὄρθιος. * Ὀρθότροπος, unde * " Ὀρθοτροπία, Const. Manass. Amat. 7, 40." Boiss. Mss.] " Ὀρθόφρων, Hesychio est ἀνατεταμένας φρένας ἔχων, μετέωρος, Qui erecto animo est."
C [Photio ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν· οὕτως Σοφοκλῆς. * " Ὀρθοψαλτικὸς, ad Diod. S. 2, 606." Schæf. Mss. * Ὄρθαπτον, i. q. Gausapum purpureum, J. Poll. 7, 69. * Ὀρθόμφαλος, Inscr. Athen. ap. Chandler. Marm. Oxon. 2, 21. Πόπανον * χοινικιαῖον ὀρθ. * δωδεκόμφαλον: vide Schn. Lex. Suppl. v. Πόπανον. * Ὀρθώνυμος, Æsch. Ag. 708.]

[* Ἄνορθος, compar. ἀνορθότερος, Hippocr. 295.] Ἔξορθος, Rectus; Plenus, Persolutus, VV. LL. [Theophr. H. Pl. 1, 11, 3. ubi hodie ἔξορρος, vide Ed. Schn.: Athen. 496. ποτήριον. * Ἐξόρθως affertur etiam ex Athen. p. 995. ap. Schn. Lex., sed falsa est citatio.]

Ὀρθῶς, Recte, s. Ut par est et decet, Isocr. Areop. Τὰ καθ' ἡμέραν ἑκάστην ὀρθῶς καὶ νομίμως πράττοντες, Xen. K. Π. 4, (4, 2.) Ἀποκτείνατε, ὀρθῶς ποιοῦντες, Alexander Magnus in Ep. ad Aristot. Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων: quæ Gell. interpretans, dicit eum non recte fecisse, quod disciplinas, quibus ab eo eruditus foret, libris foras
D editis invulgasset: sicut Plato Philebo, Ἃ πολλάκις αὐτοὺς ἀναμιμνήσκομεν, ὀρθῶς δρῶντες, Recte, Ut par est. Thuc. 6, (8.) p. 200. Νομίζων τὴν πόλιν οὐκ ὀρθῶς βεβουλεῦσθαι, Aristot. Rhet. 2. Οὐκ ὀρθῶς τοῦτο δοξάζουσι, Dem. Phil. 1. Ὀρθῶς μὲν οἴεται· λογιζέσθω μέντοι τοῦτο. Rursum Xen. K. Π. 2, (4, 5.) Νομίσας αὐτὸν ὀρθῶς λέγειν: Ἑλλ. 6, (5, 37.) Ὡς ὀρθῶς τε καὶ δίκαια εἰρηκότος τοῦ Κλειτέλους. Item, ὀρθῶς ἔχειν aliquid dicitur. Et ap. Thuc. (3, 55.) Τὰ μὴ ὀρθῶς ἔχοντα, quod Schol. exp. ἄδικα. Plato vero cum infin. Ὀρθῶς ἔχει τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι, pro Recte talia reprehenduntur, s. Merito. [Æsch. Pr. 999. S. c. Th. 411. Ch. 524. " Markl. Iph., p. 302. Musgr. Iph. T. 610. Wakef. Herc. F. 55. Alc. 647. Valck. Phœn. p. 344. Hipp. p. 263." Schæf. Mss.]

Ὀρθότης, ἡ, Rectitudo, Plut. de Frat. Amicitia, Ἁπλότητα μὲν, τὴν ῥαθυμίαν τῶν ἀδελφῶν ὀνομάζουσιν· ὀρθότητα δὲ, τὴν σκαιότητα: ubi de recto quasi tramite dicitur, quem aliquis in vita sua insistit: cui opp. σκολιότης, Perversitas. Cum vero ei gen. additur, ut

ap. Greg. Naz., Ὀρθότης λογισμῶν, reddendum potius est Recta consilia. Sic ὀρθότης βίου, Vita recte instituta. Et ap. Plat. Cratylo, ὀρθότης ὀνομάτων, Nomina recte et vere rebus imposita: Τῶν ὀνομάτων ἡ ὀρθότης τοιαύτη τις ἐβούλετο εἶναι, οἵα δηλοῦν οἷον ἕκαστόν ἐστι τῶν ὄντων. [Aristot. Eth. 6, 9. "Thom. M. 384." Schæf. Mss. Plut. 6, 87. 91. Mario 14.]

Ὀρθόω, Erigo, Il. H. (272.) ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη Ἀσπίδι ἐγχριμφθείς· τὸν δ' αἶψ' ὄρθωσεν Ἀπόλλων, Plut. ad Præf. Indoctum, Οὔτε γὰρ πίπτοντός ἐστιν ὀρθοῦν, οὔτε διδάσκειν ἀγνοοῦντος, Lapsum erigere. Pro Erigo, Elevo, Attollo, accipitur et ap. Aristot. Καὶ τὰ πίπτοντα δὲ τῶν κηρίων ὀρθοῦσιν αἱ μέλιτται καὶ ὑφιστᾶσιν ἐρείσματα, ὅπως δύνωνται ὑπιέναι: q. l. sic reddit Plin., non tamen interpretans verbum ὀρθοῦσιν, Ruentes ceras fulciunt pilarum intergerinis, a solo fornicatis, ne desit aditus ad sarciendum. Pass. ὀρθοῦμαι, Erigor, Erigo me, Il. B. (42.), et Ψ. (235.) Ἕζετο δ' ὀρθωθείς, Cum sese erexisset. Et Il. K. (80.) de Nestore εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, jacente, Ὀρθωθεὶς δ' ἄρ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας, Cum e strato B corpus erexisset. His addi potest locus Xen. K. Π. 8, (8, 6.) p. 142. qui et ab Athen. citatur (496.) Τοσοῦτον δὲ πίνουσιν ὥστε ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν αὐτοὶ ἐκφέρονται, ἐπειδὰν μηκέτι δύνωνται ὀρθούμενοι ἐξιέναι: solebant enim olim κατακλίνεσθαι in compotationibus et cœnis: ut sensus sit, Cum erigere se amplius nequeunt et exire: vel Cum non amplius possunt erecto corpore exire. Metaphorice vero dicitur aliquis remp. ὀρθοῦν, labascentem sc., aut nutantem: ut Cic. Possumus etiam nunc remp. erigere, si communi consilio negotium administrabimus. Et Claudian. dicit, patriam præcepta Platonis Erexere tuam. Æschines, Ταῦτα γὰρ ὀρθοῖ τὴν δημοκρατίαν. Plut. Fabio, Τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σάλῳ σεισθεῖσαν ὤρθωσε καλῶς, Probe erexit. Synes. Ep. 103. Φιλοσοφίαν ἱκανὴν εἶναι τὰς πόλεις ὀρθοῦν, Respublicas erigere et e calamitate ad felicem statum excitare. || Rectum facio, Epigr. Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον Σωκλῆς, Pollicitus se rectum facturum Diodorum, qui gibbosus erat, Aristot. C Eth. 2, 8. Οἱ τὰ διεστραμμένα τῶν ξύλων ὀρθοῦντες. || Dirigo, ut cum architectus suum κανόνα ὀρθοῦν dicitur, Athen. (564.) e Sophocle, ὥστε τέκτονος Παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών. Sed et ὁ ἄνεμος dicitur ὀρθοῦν τὴν ναῦν pro κατευθύνειν, cum ei secundus est, et facit ut recto tramite progrediatur. Quo pertinet ὀρθοῦσθαι, Prospero successu uti, et rem bene gerere, sicut εὐοδοῦσθαι. Atque ita Thuc. Schol. 3, (42.) p. 97. Καὶ πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο, ἀδυνάτους λέγειν ἔχουσα τοὺς τοιούτους τῶν πολιτῶν, exp. εὐδρομοίη. At 6, (9.) p. 200. Μάλιστα γὰρ ἂν ὁ τοιοῦτος καὶ τὰ τῆς πόλεως δι' ἑαυτὸν βούλοιτο ὀρθοῦσθαι, exp. ἵστασθαι: quod interpretari queas In bono statu esse. Et 3. Ὀρθοῦνται τὰ πλείω, Prosperos plerumque successus habent. Et, Ἢν μὴ ὀρθωθῇ, Si non recte cederet. Et τὸ ὀρθούμενον, Felix successus, εὐπραγία, Schol. Thuc. 4, (18.) p. 127. Καὶ ἐλάχιστ' ἂν οἱ τοιοῦτοι πταίοντες, διὰ τὸ μὴ τῷ ὀρθουμένῳ αὐτοῦ πιστεύοντες ἐπαίρεσθαι, In prospero successu. Ex D Eod. affertur ὀρθουμένη πόλις, pro Civitas fortunata et recte constituta. "Ὀρθεῦν, Hesychio ἀνορθοῦν. "Doricum est pro ὀρθοῦν." [" Luzac. Exerc. 14. H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Heindorf. ad Plat. Phædr. 241. Markl. Suppl. 417. Iph. p. 351. Musgr. Rhes. 7. Wakef. Eum. 711. Abresch. Æsch. 2, 101. Eur. Tro. 1161. Valck. Diatr. 85. ad Lucian. 1, 305. ad Herod. 551. ad Soph. Antig. 163. cf. Œd. T. 829. * Ὄρθωμα, Abresch. Æsch. 2, 75." Schæf. Mss.] Ὄρθωσις, Erectio, Directio, [Plut. 6, 635.]

Ὀρθωσία, ἡ, quod Suid. itidem exp. ὄρθωσις. Alias Ὀρθωσία Dianæ cognomentum est, παρὰ τὸ ὀρθοῦν τοὺς βίους τῶν ἀνθρώπων, ut in meo Lex. vet. docetur: vel, ut alii, quod parientes sublevet et opem eis ferat. Pind. Ὀ. et Lycophr. [" Koen. ad Greg. Cor. 141. ad Herod. 322. (4, 87.)" Schæf. Mss.] Ετ Ὀρθώσιος Ζεύς, Jupiter Stator: quem Ἐπιστάσιον Δία Plut. Romulo (18.) appellat, p. 52. meæ Ed. Perperam vero alicubi scriptum REPERITUR Ὀρθόσιος. Magis tamen proprie Ὀρθώσιος diceretur Jupiter, ab erigendis iis qui labascebant et inclinabant, vel A etiam quod prosperos successus daret. [" Ad Dionys. H. 1, 341." Schæf. Mss. * " Ὀρθωσύνη, Rectitudo, Democr. 13." Wakef. Mss. * Ὀρθωτήρ, Pind. Π. 1, 109. * " Ὀρθώτειρα, Lobeck. Aj. p. 283." Schæf. Mss.]

Ἀνορθόω, Rursus erigo, Instauro, Reædifico, Hist. Eccles. 4. in Epistola Petri Alexandrini, Τὴν Βηρυνθίων ἐκκλησίαν ἐμπρήσας, ἐξ οἰκείων ταύτην ἀνορθῶσαι κατηνάγκασται, Propriis facultatibus denuo extruere coactus est, Bud. Atque hic ἀνὰ reiterationem significat. || Interdum vero est simpliciter Erigo lapsum, Erigo extruendo, Extruo, Excito: Cic. Excitari sepulcrum, Extrui sepulcrum, pro eod.: Xen. (Ἑλλ. 4, 8, 12.) Τὸ τεῖχος τοῖς Ἀθηναίοις ἐκ τῶν βασιλέως χρημάτων ἀνορθοίη. || Capitur etiam metaphorice pro Corrigo, In meliorem statum restituo, Plato de Rep. 1. Τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα. [Soph. Œd. T. 829. Thuc. 6, 88. Lobeck. Phryn. 250. quomodo augeatur, 154. " Casaub. ad Athen. 1, 24. Herod. 687. Musgr. Alc. 1141. Theocr. 1, B 139. ibique Valck., ad Charit. 472. Markl. Suppl. 1228. Iph. p. 351. Coray Theophr. 304. * Ἀνόρθωσις, ad Diod. S. 1, 489." Schæf. Mss. " Andr. Cret. 4. 12. 251. Polyb. 15, 20, 5." Kall. Mss. * " Ἀνορθωτής, Acta Eustathii p. 8. Combef." Boiss. Mss. " Pseudo-Chrys. Serm. 22. T. 7. p. 306." Scager. Mss.] " Ἀπανορθόω, Emendo, Corrigo, si non " mentiuntur VV. LL.; nam eo sensu dicitur potius " ἐπανορθόω." [* Ἐξανορθόω, Eur. Alc. 1138.] Ἐπανορθόω, In integrum restituo, Corrigo, Emendo, Isocr. Areop. (5.) Ὅπως ἐπανορθώσομεν αὐτήν, sc. τὴν πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην, Symm. Ἐπανορθώσαιμεν τὰ τῆς πόλεως καὶ βελτίω ποιήσαιμεν. Alteri ejus loco similis est hic Aristot. Οὐκ ἔστιν ἔλαττον ἔργον ἐπανορθῶσαι τὴν πολιτείαν ἢ κατασκευάζειν ἐξ ἀρχῆς. Xen. (Ἀπ. 2, 4, 6.) Σφαλλομένους πλεῖστα ἐπανορθοῦν. Ex Aristot. autem ἐπανορθοῦν τοὺς πλησίον, pro Sublevare, Erigere. Sed et pass. ἐπανορθοῦσθαι activa signif. sicut med. ἐπανορθώσασθαι. Isocr. Arch. Τὰς τοιαύτας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται πολιτείᾳ C χρηστῇ, Emendant et corrigunt. Dem. Olynth. 1. (p. 12.) Ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτριψώμεθα: c. Dionysod. (1295.) Ἐπανορθούμενοι τὸ ἀκούσιον σύμπτωμα, Ut quod fortuito acciderat, emendarent atque restituerent, Bud. Plato de Rep. 2. Ἔτι δὲ ἐὰν ἄρα πῃ σφαλῇ, ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι, Sicubi lapsus sit, potest emendare. Æschin. (1.) Αἱ γὰρ ἴδιαι ἔχθραι πολλὰ πάνυ τῶν κοινῶν ἐπανορθοῦνται, Plut. Pericle, Ἐπανορθούμενος τὰς ἀπορίας τοῦ δήμου. Alias passive quoque usurpatur, Dem. Philipp. 3. Καὶ οἴομαι καὶ νῦν ἔτι ἐπανορθωθῆναι ἂν τὰ πράγματα: pro Cor. Τί τῶν οἰκείων, ἢ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ξενικῶν, οἷς ἐπέστης, ἐπηνόρθωται διά σε; [Lobeck. Phryn. 250. " Herodian. 469. Ammon. 43. Phryn. Ecl. 106. 116. 182. 208. Thom. M. 26. 241. 333. 517. ad Dionys. H. 2, 716. De augm., Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Plato Theæt. 283." Schæf. Mss.] " Ἐπανορθωτέος, Corri" gendus, Plato" [de LL. 7. p. 809. " Ἐπανορθωτέον, Clem. Alex. 259." Kall. Mss. " Wakef. S. Cr. D 5, 140." Schæf. Mss.] Ἐπανόρθωμα, τό, Quod emendatum et correctum est, Emendatio, Correctio, Aristot. Καὶ ἐπιεικές, δίκαιον μέν ἐστιν, οὐ κατὰ τὸν νόμον δέ, ἀλλὰ ἐπανόρθωμα τοῦ νομίμου δικαίου: emendat enim et temperat ἡ ἐπιείκεια id quod in jure legali nimis rigidum est. [Dem. 774. " Paus. 1, 374. ad Lucian. 1, 857." Schæf. Mss.] Ἐπανόρθωσις, ἡ, Emendatio, Correctio, Restitutio in integrum, Dem. (707.) Καταλύοντες τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. Et ἐπανόρθωσις in sermone est, cum errantem reprehendimus, et ostendimus quomodo loquendum sit. Plut. (6, 695.) de Demetrio, qui ἐβαρβάριζε pro concione, Τῶν δὲ καθημένων τινός, ὡς ἔδει τὸ ῥῆμα λεχθῆναι, παραφωνήσαντος, Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ τῆς ἑ. ταύτης ἄλλους ὑμῖν πεντακισχιλίους ἐπιδίδωμι μεδίμνους. Ἐπανόρθωσις vocatur etiam σχῆμα quoddam λέξεως: de quo Jul. Ruf. Ἐπανόρθωσις est cum supradictum verbum verbo sequenti corrigitur: ut Non subripere, h. e. furari. Latine dicitur Correctio. [Xen. Ep. 1, 5. " Dionys. H. 2, 1153." Schæf. Mss.] Ἐπανορθωτής, Corrector, Qui emendat, [Gl. Corrector, Emenda-

tor.] Ἐπανορθωτικὸς, Qui corrigere et emendare potest, [Strabo 1. p. 29., 10. p. 717. * Ἐπανορθωτὸς, unde] Ἀνεπανόρθωτος, Inemendabilis, Qui emendari et corrigi nequit, Philo de Mundo, Ἀνεπανόρθωτα τὰ τοῦ Θεοῦ, Dei opificia majora sunt et perfectiora, quam ut emendari queant. Idem ἀδιόρθωτος. [" Philo J. 2, 556. Arrian. Epict. 348. Plut. 2, 49(=6, 179.)" Wakef. Mss. * " Δυσεπανόρθωτος, Nectar. Hom. p. 6. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss.] " Εὐεπανόρθωτος, " Correctu et emendatu facilis, Hippocr." [7, 26. 30. * Συνεπανορθόω, Dem. 140.]

Ἀπορθόω, Erigo, Dirigo, Directum reddo, ἀπευθύνω, e Plat. [Soph. Ant. 636. " Schol. Il. B. 765." Boiss. Mss. " Valck. Anim. ad Ammon. 207. Markl. Suppl. 1228. Jacobs. Anth. 7, 61. * Ἀπόρθωσις, Markl. l. c." Schæf. Mss. Gl. Planatio.]

Διορθόω, Emendo, Corrigo, Integritati suæ restituo, i. q. ἐπανορθόω, ac ut supra habuimus ἐπανορθοῦν πολιτείαν, sic et διορθοῦν πόλιν dicitur pro Corrigere et constituere, Emendare quæ vitiosa in ea sunt, et aut in pristinum aut meliorem statum reducere. Isocr. Evag. (20.) Παραλαβὼν γὰρ τὴν πόλιν ἐκβεβαρβαρωμένην, καὶ διὰ Φοινίκων ἀρχὴν οὔτε τέχνας ἐπισταμένην, οὔτε ἐμπορίῳ χρωμένην, ταῦτα πάντα διώρθωσε. Item in media et pass. voce, signif. tamen activa. Idem in Nic. Εἰδὼς ἑτέρους ἐκ παντὸς τρόπου τὰ σφέτερ' αὐτῶν διορθουμένους, i. e., inquit Bud., Res suas afflictas erexisse et reparasse, collapsas restituisse et erexisse. Dem. Philipp. 4. Ὡς δὲ καὶ γένοιτ' ἂν ἐννόμως, διορθώσασθαι δεῖ, Corrigere et emendare oportet. At Philipp. 3. dicit, Ἀνάγκη φυλάττεσθαι καὶ διορθοῦσθαι περὶ τούτου. Scriptum etiam aliquod διορθοῦν dicimur, cum emendamus et depravata restituimus, mendosaque corrigimus, Plut. Alex. (8.) Καὶ τὴν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων, ἔλαβε μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, Athen. 7. Ἤτοι ἡμαρτημένῳ περιτυχὼν τῷ δράματι, ἢ διὰ τὸ ἄηθες τοῦ ὀνόματος, αὐτὸς διορθώσας ἐξήνεγκεν. || Διορθοῦσθαι alia etiam signif. accipitur, Æschin. 43. Ἐκεῖνα δὲ ἤδη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο, i. e., inquit Bud., Recta facie dicebat, Audacter spondebat. Idem paulo ante (p. 39.) dixerat, Οὐκοῦν δεινὸν, ὦ Ἀθηναῖοι, εἴ τις κατ' ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑμετέρου, τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι, τολμᾷ τηλικαῦτα καταψεύδεσθαι. Quibus in ll., inquit Bud. 311., haud sciam an Recta facie dicere, significet, h. e. Non verecunde proloqui, τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι, Hoc enim audebo dicere, Non verecundor dicere, dico timide. Phalaris Teucro, Καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς γαμουμένης τῆς παιδὸς, μὴ μᾶλλον ὡς δωρεᾶς διδομένης, ἢ χρέος ὀφειλόμενον ὑπ' ἐμοῦ διορθούμενος, Plane dicito, cum dotem promittes, dotem me non tam dare, quam debitum patri reddere, i. e., Audacter et ingenue affirmato. Ut sit fere illud Satyrici, Sat. 10. Hoc recto vultu solum, et hoc pallidus optas. Et 6. Cumque paludatis ducibus præsente marito Ipsa loqui recta facie strictisque mamillis. Cui verbo opp. ἐγκαλύπτεσθαι, quod fit cum aliquid dicimus perfricando frontem ob pudorem, ut Idem in eadem, ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, h. e. ᾐσχύνθησαν. Hactenus Bud. Sed fortassis in ejusmodi ll. dicat aliquis respici ad eam figuram, quam ἐπανόρθωσιν vocant, cum verbum præcedens sequenti corrigunt, ut Isocr. Panath. Εἰς τοῦτο ἦλθον οὐκ ἀνοίας, ἀλλὰ μανίας: nam et Æschin. ibi dicit, Κατ' ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὑμετέρου. [" Valck. Phœn. p. 188. Herodian. 469. Ammon. 43. Phalar. 358. Phryn. Ecl. 106. 208. (Lobeck. 250.) Thom. M. 241. 517. Markl. Suppl. 748. ad Charit. 553. Jacobs. Anim. 287. Wolf. Proleg. 173. ad Diod. S. 2, 301. 598. 603. Philostr. 98. Boiss. * Διορθωτέον, Heyn. Hom. 7, 125." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 88, 51.] Διόρθωμα, Correctio, Emendatio, i. q. ἐπανόρθωμα, Aristot. Polit. 3. Δεύτερος δὲ πλοῦς ἂν συμβῇ, πειρᾶσθαι τοιούτῳ τινὶ δ. διορθοῦν. Alioqui signif. potius Factum aliquod quo corrigimus et emendamus aliquid. Διόρθωσις, ἡ, Correctio, Emendatio, Ipsa emendandi et corrigendi actio, Aristot. Polit. 6. Τῶν πιπτόντων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Bud. 311. proprie esse scribit,

A Quando quis lapsabundus quippiam nanciscitur, unde ipse erigitur, aut cum se ipsum erigit: cujus expositionis occasionem sumsit ex his verbis, quæ in Lex. suo citat, Διόρθωσις λέγεται ὅταν ὁ σφαλείς τι τύχῃ ἐν τῷ σφάλματι διορθώσεως. Idem et in sermone dici potest. [Plut. Eumene 12. Tib. Graccho 8. Hippocr. 839. " Wolf. Proleg. 174. 237. Dionys. H. 2, 1083." Schæf. Mss.] Διορθωτὴς, ὁ, Corrector, Qui emendat et corrigit, [Plut. Solone 16. " Wolf. Proleg. 178." Schæf. Mss.] Διορθωτικὸς, Qui emendare et corrigere potest, i. q. ἐπανορθωτικὸς, [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 1. Heyn. Hom. 6, 380. 654." Schæf. Mss. * " Διορθωτικῶς, Orig. c. Cels. 416." Kall. Mss. Eust. Il. N. 315. * Διορθωτὸς, unde] Ἀδιόρθωτος, Inemendabilis, Qui corrigi et emendari nequit, i. q. ἀνεπανόρθωτος, [" Dem. 50. Ἄτακτα, ἀδιόρθωτα, ἀόριστα ἅπαντα, Non recte constituta, confusa." Schw. Mss. * " Ἀδιορθώτως, Diod. S. 2, 576." Schæf. Mss.] " Δυσδιόρθωτος, Qui vix corrigi " potest, Pene inemendabilis, Suidæ ἀδιόρθωτος, Ine-

B " mendabilis: rectius Hes. δυσχερῶς διορθούμενος." * Εὐδιόρθωτος, Gl. Emendatus, Hippocr. Epist. p. 1279, 47.] Ἐπιδιορθόω, Insuper corrigo et emendo, Corrigo quod dixi aut feci, Hermog. [" Thom. M. 240." Schæf. Mss.] Ἐπιδιόρθωσις, ἡ, Subsequens correctio, Eorum, quæ dicta sunt, correctio; Cum subsequenti dicto mollimus verbum durius, et veluti nos in sermone reprehendimus. Contra προδιόρθωσις, Cum præfatione id mollimus, quod durius dicturi sumus. Προθεραπείαν igitur, inquit Bud. 577. cum citasset locum quendam Hermogenis, et προκατασκευὴν pro eod. dixit: quæ etiam προδιόρθωσις, et ἐπιδιόρθωσις, si ordo dicendi convertatur: ut sc. sit ἐπικατασκευὴ, non προκατασκευή: et ἐπιθεραπεία, non προθεραπεία. Quibus subjungit hunc ejusd. Rhetoris l., Θεραπεύεται δὲ τὰ κακόζηλα οὐ τῇ προδιορθώσει μόνῃ, ἢ τῇ προκατασκευῇ, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐπιδιορθώσει καλουμένῃ. Aliquanto post hoc ἐπιδιορθώσεως exemplum ex Eod. affert, Ὀψὲ γάρ ποτε· ὀψὲ λέγω; χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην. Idem Bud. in suo Lex. ἐπιδιόρθωσις in-

C terpr. Manus extrema emendationis: remittens ad Chrys. Ep. 2 ad Cor. 3. p. 22. et 23. et Ep. ad Tit. 1. p. 97. Ἐπιδιορθωτικὸς, Qui ad corrigenda superiora adjicitur, Quo corrigere volumus ea quæ diximus, Hermog. Οὐ μέντοι γε τοῦτο εἴασεν ἀπαραμύθητον, ἀλλ' ἐπήγαγέ τι ἐπιδιορθωτικὸν καὶ τούτῳ, i. e. παραμυθητικόν: dicitur enim et hoc παραμυθεῖσθαι. [* " Ἐπιδιορθωτικῶς, Schol. Aristoph. Πλ. (493.) p. 145. Hemst." Schæf. Mss. * Παραδιορθόω, Euseb. Pr. E. 10. p. 467. Ed. Par. * Παραδιόρθωμα, Porphyr. Q. Homer. c. 8. * Παραδιόρθωσις, Correctio, Emendatio, Plut. 6, 118. * " Προδιορθόω, Thom. M. 333." Schæf. Mss. " Προδιορθοῦμαι, Ante corrigo, Chrys. in Matth. Hom. 12. T. 2. p. 76, 30." Seager. Mss.] Προδιόρθωσις, Præcedens correctio, Figura quæ et προκατασκευὴ et προθεραπεία dicitur: opp. τῇ ἐπιδιορθώσει. Aquila, Προδιόρθωσις, Præcedens correctio. Hæc figura, ubi aliquid necessarium dictu et insuave audientibus, aut odiosum nobis, dicturi sumus, præmunit. Exemplum ap. Cic. frequens:

D Quanquam sentio quanta hoc cum offensione dicturus sim, dicendum est. Sic Plato Symp. versus quosdam recitaturus, præfatione veniam deprecans, ait, Ἐπέρχεται δέ μοί τι καὶ ἐμμέτρως εἰπεῖν. Cujus l. meminit Hermog. [* " Προσδιορθόω, Anon. Vit. Plat. ap. Heeren. Stob. in Bibl. der Alten Liter. 5, 10." Boiss. Mss. Προσδιορθοῦμαι, Hanc correctionem addo, Æschines p. 264=39. al. Προδ. * Συνδιορθόω, Una emendo, et integritati suæ restituo, Jambl. V. P. 19. p. 94. Hippocr. 753.]

Ἐξορθόω, Erigo. Et pass. Ἐξορθοῦμαι, signif. activa pro ἐξορθῶ, Soph. Ant. (83.) τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, [πότμον, Br.] Vitam tuam erige, i. e. Stabili et confirma. Exp. etiam Instauro, ut ἀνορθῶ. Item Corrigo, Dirigo, e Basil. [" Jacobs. Anth. 12, 125." Schæf. Mss.]

Κατορθόω, Erigo, Instauro, ut ἀνορθόω. 2 Paralip. (33, 16.) Κατώρθωσε τὸ θυσιαστήριον, Instauravit altare: κατορθοῦν frequentius usurpatur pro Feliciter et prospere rem aliquam gerere, Prospero successu

aliqua in re uti; ac interdum absolute ponitur, interdum cum accus. construitur. Isocr. Paneg. Ὥστε πολλάκις ἐν αὐταῖς καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν: Areop. Ἐὰν καὶ κατορθώσωσι περί τινας πράξεις. Ubi nota construi cum præp. ἐν et περί. Sicut vero in priori l. ἀτυχεῖν et κατορθοῦν sibi opposuit, sic etiam ἐν τῷ πρὸς Νικοκλ. ead. ab Eod. sibi opponuntur. Idem rursus opp. sibi ἁμαρτάνειν et κατορθοῦν, in Areop. Τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας. Itidem Thuc. 6, (12.) p. 201. et Dem. ad Phil. Epist. sibi opp. κατορθῶσαι et πταῖσαι. Rursum Isocr. in eadem Oratione opp. inter se κατορθοῦν et ἡττᾶσθαι, cum scribit, Ἐν οἷς ἡττηθέντες μὲν παραχρῆμα διαφθαρήσονται, κατορθώσαντες δὲ μᾶλλον εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον δουλεύσουσιν. Construitur etiam cum accus., ut paulo ante dictum est. Dem. (320.) Πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις καὶ προείλετο καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ: (322.) Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Herodian. 4, (15, 15.) Εἰ μή τι ἐν ταῖς πρώταις ὁρμαῖς κατορθώσουσι, Si modo primis congressibus parum e sententia res gesserint: 3, (9, 14.) Οὐ γὰρ παντάπασιν ἄπρακτος ἐπανῆλθεν, ἀλλὰ μείζονα κατορθώσας ὧν ἤλπιζεν, Neque enim plane infectis rebus rediit, sed majore quam sperarat successu. Chrys. Κατορθοῦσι τοὺς πολέμους, Felici successu gerunt. Nisi malis, Prosperis successibus conficiunt. Et κατορθοῦν τὸν κίνδυνον, Certamen pro animi sententia gerere. Theophr. H. Pl. 4, 12. Κατορθοῦν ὀλίγα παρὰ τὴν ἐργασίαν, Parum prospero uti successu. At κατορθοῦν τὴν σωφροσύνην exp. Omnes partes temperantiæ implere. Pass. κατορθοῦμαι, Felici successu geror, Thuc. 6, (13.) p. 202. Γνόντας ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα. Philo V. M. 1. Τὰ μὲν ἆθλα μόνοις ἡμῖν, ὡς ἐπὶ κατωρθωμένοις πᾶσι, δοθήσεται, Tanquam omnibus jam bene gestis. Herodian. 1, (5, 23.) Τὰ ὑμῖν ἀνδρείως κατορθωθέντα, Quæ fortissime prosperrimeque gessistis. A Dem. vero in Or. pro Cor. Κατορθοῦσθαι et ὡς ἑτέρως συμβαίνειν sibi opp. Κατορθόω nonnunquam reddere possumus Feliciter conficio, Ad felicem exitum rem aliquam perduco: quo modo quidam etiam superiorum locorum accipi possunt. Herodian. 2, (14, 2.) Ἀναιμωτί τε καὶ ἀκονιτὶ τοσαῦτα κατωρθωκότα, ubi Polit. Tanti effectorem operis: 1, (5, 19.) Κατορθοῦν δ' αὐτὰ καὶ βεβαιοῦν, ὑμέτερον ἔργον: 6, (3, 12.) Τὰ πολεμικὰ τῆς χρείας ἀπαιτούσης γενναίως κατορθοῦντε. Nonnunquam interpretari possumus Constituo, καθίστημι, Prospero successu usus constituo vel compono, Herodian. 3, (10, 1.) Κατορθώσας δὲ τὰ κατὰ τὴν ἀνατολὴν, Rebus ad orientem prospere gestis et constitutis: (7, 11.) Μετὰ τὸ πάντα κατορθῶσαι, καὶ εἶναι ἐν ἀμερίμνῳ βίῳ, Rebus omnibus e sententia compositis. [Lobeck. Phryn. 251. Dionys. H. de C. VV. 416. "Herodian. 469. ad Charit. 325. Valck. Hipp. p. 214. 321. Lennep. ad Phal. 135. Thom. M. 515. H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc., ad Lucian. 2, 79. 153. ad Diod. S. 2, 7. 445. Phryn. Ecl. 106. 208." Schæf. Mss.] Κατόρθωμα, τὸ, Res feliciter gesta, Facinus felici successu patratum, Plut. Ὡς μέγα κ. ποιήσων. Annotat tamen Phryn. (251. L.) quamvis κατορθοῦν sit verbum probatissimum, verbale nomen κ. esse ἀδόκιμον, ac potius pro eo dicendum ἀνδραγάθημα. || Recte factum, Cic. de Fin. 3, (14.) Quæ autem nos aut recta aut recte facta dicamus, si placet, illi autem appellant κ., omnes numeros virtutis continent. Idem eod l., Quemadmodum opportunitas non fit major productione temporis, sic recta affectio: κατόρθωσιν enim ita appello, quoniam rectum factum κατόρθωμα. Idem l. 4. Illud enim rectum quod κατόρθωμα dicebas, contingit sapienti soli. Et de Off. 1, (3.) Perfectum autem officium, rectum, opinor, vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem, commune, quod ii καθῆκον vocant. [Diod. S. 17, 51. LXX. 3 Macc. 3, 23. "Verb. ad Anton. Lib. 85. ad Charit. 2. 325=428. Herodian. 469. Bibl. Crit. 2, 4. p. 69. Abresch. Lectt. Aristæn. 21. T. H. ad Lucian. 1, 208. 2, 153. ad Xen. Eph. 128. Valck. Hipp. p. 302. ad Diod. S. 2, 7. 445. Phryn. Ecl. 106. 208.

A Thom. M. 515. Ruhnk. de Longino p. 26." Schæf. Mss.] Κατόρθωσις, ἡ, Felix rei susceptæ gestio et administratio, Res feliciter gesta, Prosper successus, Herodian. 3, (11, 16.) Μετασχὼν γὰρ τὸ μέρος τῶν κινδύνων, μεθέξεις καὶ τῶν μεγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν, Nam cum in partem veneris periculi, etiam re confecta in partem maximi honoris veneris, Polit. || Recta effectio, ut Cic. interpr. in Κατόρθωμα. [LXX. Ps. 96, 2. 118, 126. "Thom. M. 516." Schæf. Mss. * Κατορθωτὴς, Gl. Propagator.] Κατορθωτικὸς, Qui recte efficere omnia solet, Ad res feliciter gerendas idoneus, Qui pro animi sententia efficere solet quod suscepit: cui opp. ἁμαρτητικὸς, Offensator. Aristot. Eth. 2, 3. Περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κ. ἐστὶν, ὁ δὲ κακὸς, ἁμαρτητικὸς, Prospere ei omnia succedunt, Recte efficere omnia consuevit. Contra ἁμαρτητικὸς, προσπταίειν εἰωθὼς, Qui quasi in offendicula incurrere solet: ὁ ἀποτευκτικὸς, Qui sæpe excidit ab eo quod suscepit et quod efficere contendit. Et Bud. annotat Hominem frugi, quique admi-
B nistrandæ rei œconomicæ et familiaris peritus est, dici posse τῆς οἰκονομίας κατορθωτικόν. [* Κατορθωτὸς, unde * "Ἀκατόρθωτος, Epiph. Ancor. 9. Cyrill. Hier. 209." Kall. Mss. Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 140." Boiss. Mss.] Δυσκατόρθωτος, Qui recte effici vix potest, ex animi sententia difficulter conficitur, Quem quis difficulter assequatur, Gal. ad Gl. Ἔστι δὲ ἡ συμμετρία τῆς ἑψήσεως αὐτοῦ δ. [Chion Ep. 15. Demetr. Phal. 127. * Εὐκατόρθωτος, Hesychio * εὐήνυτος, Chrys. Hom. 5. T. 6. p. 499. Cyrill. Alex. in Zachar. p. 717. * "Εὐκατορθώτως, Schol. Apoll. Rh. 1, 246. Ἀποκατορθόω, Aristot. Eudem. 8, 14. p. 215. Sylb. * Ἐγκατορθόομαι, ἀϊδίῳ ζωῇ, Recte fio ob æternam vitam, Clem. Alex. 186=160. sed susp." Kall. Mss. * Ἐπικατορθόω, Hippocr. 763. Dionys. H. 1, 333, 44. * "Προκατορθόω, Basil. 2, 233. Sozom. 5, 13." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Προσκατορθόω, Heliod. 6, 13. "Clem. Homil. 1, 6." Kall. Mss. * Συγκατορθόω, Strabo 13. p. 918. Dionys. H. 1, 392, 43.]

C [* Συνορθόω, Bene constituo, Bene gero, Arrian. Exp. Alex. p. 117.]

[* Ὑπορθόω, Gl. Erigo, Surrigo, Fulcio, Schol. Od. Θ. 66. Symm. Ps. 43, 19. Ps. 72, 2. * Ὑπόρθωμα, Gl. Fulcimentum, Pedamentum.]

[* Ὀρθηλὸς, i. q. ὀρθὸς, Strabo 12. p. 197. Sieb. δένδρον, vocab. susp.]

Ὄρθιος, Recta in altum tendens, Arduus: οἶμος, Via ardua et acclivis. Hesiod. Ἔργ. (1, 288.) de virtute, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, Καὶ τρηχὺς τοπρῶτον· ἐπὴν δ' ἐς ἄκρον ἵκηται, Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα: ubi observa viæ arduæ descriptionem, et ὄρθιον οἶμον difficultatem aliquam simul innuere, sicut cum Arduus ascensus et Arduus aditus dicitur. Nonn. vero simpliciter pro Recta in altum tendens accepisse videtur, cum hæc verba Joannis 14, (6.) Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωὴ, ita μετέφρασεν (180, 25.) Ζωὴ, ἀληθείη τε καὶ ὄρθιος εἰμὶ πορείη· Ζωὴ ἐγὼ βιότοιο καὶ ἀτραπός. Homero quoque ὄρθιος dicitur Qui recto corpore est:
D qua signif. et Ardua cedrus et Ardua cervix ap. Lat. Theophyl. Ep. 15. Νεανίας εὐσθενὴς, ὄρθιος, τὸ περιστέρνιον λάσιος. Et Opp. K. 3, (305.) Πολλῷ σὺν ῥοίζῳ δὲ μάλ' ὄρθιος [ὄρθριος, Schn.] εἶσιν ἐπ' ἄγρην, Ardua et elata cervice, etiam Elato et audaci pectore. Necnon ὄρθιοι μαστοὶ, Mamillæ rectæ s. arrectæ: quibus opp. Pensiles, Plin. Quales mammas habens puella, ὀρθοτίτθιος DICITUR. Gal. l. 6. Simpl. de epimedio, Δύναται δὲ καὶ καταπλαττομένη μαστοὺς ὀρθίους διαφυλάττειν; de cujus foliis Diosc. 4, 19. Κατάπλασμα μαστῶν εἰς τὸ μὴ αὔξεσθαι. Unde Plin. 27, 9. Folia in vino trita mammas cohibent. Præterea ὄρθιον οὖς, Arrecta auris, Virg. Lucian. (1, 136.) Ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, Aurem arrigens. || Ὄρθιος νόμος, Orthium carmen: inde dictum fuit, quod voce sublatissima cantaretur. Sic quod Herod. 1, (24.) de Arione refert, Στάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον, ita Gell. 16, 19. Stansque in summæ puppis foro, carmen quod Orthium vocatur, voce sublatissima cantavit. Quæ

interpr. confirmatur eo, quod Hom. dicit ὄρθια ἀΰειν, de quo mox. At ap. Athen. 14. ὄρθιοι ῥυθμοί. || Rectus, In rectum porrectus, sc. ἐν ἐπιπέδῳ, quo modo et ὀρθὸς supra ponitur, sc. pro εὐθὺς, Theophr. C. Pl. 3, 7. Τάφρους ὀρύσσοντα, τὰς μὲν πλαγίους, ἵνα τὸ ὕδωρ δέχωνται· τὰς δὲ, ὀρθίας: per quas sc. recto tramite decurrit aqua. Et ὄρθιον ἴχνος, Xen. K. (6, 14.) p. 575. Ibid. (15.) Ἐξειλλοῦσαι τὰ ἴχνη, ὡς πέφυκε, ἐπηλλαγμένα, περιφερῆ, ὄρθια, πυκνὰ, καμπύλα. At ὀρθία φάλαγξ dicebatur, ut tradit Suid., Quæ procederet in cornu, profunditatem habens latitudine majorem: qui etiam addit, παράμηκες vocari πᾶν τάγμα, ὃ ἂν τὸ μῆκος ἔχῃ πλέον τοῦ βάθους: ὄρθιον autem, ὃ ἂν τὸ βάθος τοῦ μήκους. Gaza ap. Ælian. vertit Arduus, Bud.

FEM. Ὀρθία, Dianæ cognomentum, a loco Arcadiæ, Hes.: de qua post Ὀρθιάδε. Supra vero habuimus Ὀρθωσία Ἄρτεμις. At in VV. LL. ita, Ὀρθία, Lex erat Palladis, argumentum bellicum continens.

NEUTR. Ὄρθιον, Arduum, Arrectum: εἰς ὄρθιον, In arduum. Xen. Ἱππ. (8, 8.) Τάφρον δὲ διαλλομένου καὶ πρὸς ὄρθιον ἱεμένου: cui mox opp. εἰς τὸ πρανές. Latinis quoque Arduum s. Acclive et Declive opponuntur: ut ὄρθιον hic sit, quod alibi ἄναντες. Itidem K. Π. 2, (2, 15.) p. 30. Idem dicit, Ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα: cui itidem opp. ἐπὶ τὸ πρανές. At K. (5, 29.) de lepore dixit ὄρθιον φεύγειν adverbialiter pro Recto vel Arduo tramite fugere, Bud. Εἰ δ' ἔφυγεν ὄρθιον, ὀλιγάκις ἂν ἔπασχε τὸ τοιοῦτο· νῦν δὲ περιβάλλων τοὺς τόπους ἐν οἷς ἐτράφη, ἁλίσκεται. Adverbialiter rursum, ὄρθιον dicitur pro Sublata et intenta voce. Plut. de Orac. Pyth. Διὰ σοῦ δὲ αὖθις εἰς φιλοσοφίαν ποιητικὴ κάτεισιν, ὄρθιον καὶ γενναῖον ἐγκελευομένη τοῖς νέοις, Sublatissima intentissimaque voce exhortans adolescentes. Hom. autem pro hoc ὄρθιον utitur plurali NUM. Ὄρθια, itidem adverbialiter, sicut μακρὰ et ὀξέα: pro quo Idem etiam μακρὸν ἀΰειν dicit. Il. Λ. (11.) Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε, Ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν, Intentissima et sublatissima voce, ἐντεταμένως, μεγάλως, Schol. Eundem locum enarrans Eust. annotat ὄρθια dici Attice pro ὄρθιον, at ἑρμηνεύεσθαι per præcedentia duo, μέγα τε δεινόν τε: quibus subjungit, Τοιοῦτος γὰρ ὁ παρὰ τοῖς μουσικοῖς ὄρθιος νόμος, ἤγουν τρόπος ἐκεῖνος ᾠδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος οὖν ὄρθιον ᾄσας, τοσοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον ἄρεος ἔπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὅπλα εὐθὺς ἐκεῖνον ἀναπηδῆσαι. Similiter Aristoph. Schol., ex Hom. illo loco tradit ὄρθιον esse αὐλητικὸν νόμον, οὕτω καλούμενον διὰ τὸ εἶναι εὔτονον καὶ ἀνάτασιν ἔχειν. Ad ὄρθιον autem νόμον et hæc ap. J. Poll. pertinent, l. 4. Ἀπὸ δὲ ῥυθμῶν, ὄρθιος νόμος, καὶ τροχαῖος· ἀπὸ δὲ τρόπων, ὀξύς. Aliquanto post, Αὔλημα δὲ ὄρθιον, ἀφ' οὗ καὶ νόμος ὄρθιος.

AT Ὀρθιάδε, ut οἰκόνδε, πόλεμόνδε, ἠπειρόνδε, ἄϊδόσδε, φύγαδε, pro πρὸς ὄρθιον, In arduum, Xen. Α. (2, 3.) p. 394. Νομίζων, εἰ τοῦτ' ἀσκήσειαν, πολὺ μὲν ῥᾷον ἂν ὀρθιάδε βαίνειν, ἀσφαλέστερον δὲ πρανῆ καταβαίνειν, Loca ardua scandere: vulgatæ autem Edd. eo loco habent ὀρθιά γε, ut et Stobæus: at ὀρθιάδε quidam vett. Codd. [* Ὀρθιάζε, Schn. Lex.] In ead. porro p., παρ' ὀρθίας Philelphus vertit, E loco arduo et difficili; ego potius, Ab ara Dianæ Orthiæ: Καὶ ὡς πλείστους δὴ ἁρπάσαι τυροὺς παρ' ὀρθίας καλὸν θεὶς, μαστιγοῦν τούτους ἄλλοις ἐπέταξεν. Atque ex h. l. emendo quendam Plutarchi Lycurgo (18.) p. 93. meæ Ed., pro ὀρνιθείας reponens ὀρθίας: verba ejus sunt, de ephebis ad furandum instructis, Ὧν πολλοὺς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρνιθείας ἑωράκαμεν ἐναποθνήσκοντας ταῖς πληγαῖς. Atqui et in Apophth., p. 111. meæ Ed. Οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ξαινόμενοι μάστιξι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, μέχρι θανάτου πολλάκις διακαρτεροῦσιν ἱλαροὶ καὶ γαῦροι, ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, ὅστις αὐτῶν ἐπὶ πλέον τε καὶ μᾶλλον καρτερήσειε τυπτόμενος: quam ἅμιλλαν vocari διαμαστίγωσιν, ibid. scribit. Meminit ejusd. et Paus. Lacon. (16, 6.) p. 76. Ὀρθίας ἱερὸν Ἀρτέμιδος.

[" Ὄρθιος, Musgr. Herc. F. 164. Jacobs. Anim. 305. Anth. 9, 334. 11, 129. 12, 131. Xenocr. Epigr. Wakef. S. Cr. 5, 15. Kuster. Aristoph. 213. Villoison. ad Long. 147. Boiss. Philostr. 423. Heyn. Hom. 6, 116. Toup. Opusc. 1, 23. Valck. Phœn. p. 388. 416. Pierson. Veris. 185. Bergler. Alciphr. 191. Toup. Emendd. 1, 32. ad Diod. S. 1, 169. Ilgen. Hymn. 508. De mammis, Toup. Opusc. 1, 291. 292. De genitalibus, 353. De acie, Zeun. ad Xen. K. Π. 272. Ὄρθιος νόμος, Wessel. Lex. Herod. 173. Bergler. Alciphr. 385. Ὀρθία, 402. Fac. ad Paus. 1, 401. Koen. ad Greg. Cor. 141. Ὄρθιον, adv., Plut. Alex. 83. Schm. Ὄρθια, Brunck. Apoll. Rh. 236. Heyn. Hom. 6, 116. De voce sublata, Ruhnk. ad H. in Cer. 20. Mitsch. 116." Schæf. Mss. Plut. 10, 680. μελῳδία, Eur. Iph. A. 94. κήρυγμα, Plut. Sylla 1. Ἐν ἤθεσιν ὀρθίοις καὶ καθαροῖς, Moribus rectis. * " Ἐξόρθιος, Schol. Arat. 161." Boiss. Mss. * Παρόρθιος, Subrectus, Apollodorus Mathem. p. 17. * Φιλόρθιος, Anal. 2, 52. * " Ὀρθιακὸς, Rectus, Steph. B. 526." Wakef. Mss.]

Ὀρθιάζω, Erigo, Arrigo, Epigr. Item, Voce sublata et intenta loquor. Et Vaticinor; nam et ἐνθουσιώντων vox impetu quodam concitata plerumque erat: Hes. ὀρθιάζειν, μαντεύεσθαι. [Æsch. Pers. 689. " Heyn. Hom. 6, 116. Ruhnk. ad H. in Cer. 20. De penis erectione, Paul. Ægin. 201, 43." Schæf. Mss.] Ὀρθίασμα, τὸ, Verbum intenta voce prolatum, ab ea signif. τοῦ ὄρθιος, qua ὄρθιος νόμος dicitur, cujus ῥυθμοὶ sunt ἀνατεταμένοι καὶ εὔτονοι, ut Suid. tradit, et paulo ante in Ὄρθια dictum est. Utitur hoc verbali Aristoph. Ἀ. (1042.) Ἤκουσας ὀρθιασμάτων, Schol., ἀνατάσεως ῥημάτων, τῶν μετὰ βοῆς κόμπων: vel τῶν μελῶν: παρ' ὅσον, inquit, ὄρθιος νόμος κιθαρῳδικός. Ἀνορθιάζω, Voce sublata et intenta profero: qua in signif. post Æschylum utitur Andocides, p. 6. Καὶ γὰρ οἱ λόγοι [λόγιοι] τῶν κατηγόρων ταῦτα τὰ δεινὰ καὶ φρικώδη ἀνωρθίαζον. Sumta est autem metaph. ἀπὸ τῶν ὀρθίων νόμων s. ῥυθμῶν, ut et in Ὀρθιάζω annotavi. Harpocr. procul dubio respiciens ad eum l., ἀνωρθίαζον exp. ὄρθιον βοῶντες ἔλεγον, hanc suam exp. confirmans loco illo Homerico in Ὄρθια citato. [* " Ἐνορθιάζω, Erigo, Philo J. 2, 265. (ἑαυτὴν πλέον τῆς φύσεως.)" Wakef. Mss. " Ad Mœr. 214." Schæf. Mss. * Ἐξορθιάζω, Æsch. Choëph. 268. " Arrigo, Mentulam erectam habeo, Plut. Mor. 2, 522, 15. Ed. Wyttenb." Seager. Mss. * Συνεξορθιάζω, Plut. 10, 156. * Ἐπορθιάζω, Æsch. Pers. 1043. Ag. 29. Philo 5, 240. * Συνορθιάζω, 3, 56. Ἐγείρηταί καὶ συνορθιάζῃ ἀγαθοῖς ἐπερειδόμενος.]

[* Ὀρθιάω, Gl. Ὀρθιᾷ· Arrigit. * " Ὀρθίασις, (Arrectio,) Valck. Phœn. p. 434. (Schol. ad v. 1290. τριχῶν.)" Schæf. Mss. Ionice Ὀρθίησις, Aretæus.]

Ὀρθίαξ, Mali nautici inferior pars, ut carchesium suprema: ita dicta quod recta in altum tendat et ardua sit. J. Poll. 10, (134.) Ὀρθίαξ δὲ, τὸ κάτω τοῦ ἱστοῦ καλεῖται, ὡς τὸ ἄνω καρχήσιον. Utitur autem ea voce Epicharm. in Naufrago, ut Idem tradit. Hes. exp. ἱστὸς νεώς: addens, accipi etiam ἐπὶ κακεμφάτου. [Draco p. 19. Gramm. Hermanni p. 434. * Ὀρθίας, Hes. " Toup. Opusc. 1, 354." Schæf. Mss.]

Ὀρθεύω, Erigo, Sublevo, i. q. ὀρθόω, Eur. Or. (405.) Παρῆν τις ἄλλος ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας, i. e. ἀνώρθου σφαλλόμενον, ubi etiam reddi forte queat Erectum sustinebat et fulciebat. [" Markl. Suppl. 417. Musgr. 977." Schæf. Mss. * Διορθεύω, Recte profero, Eur. Suppl. 417. λόγους. * Ἐπορθεύω, Tzetz. Hom. 316.]

ὌΡΘΡΟΣ, Tempus matutinum, antelucanum, Diluculum: quod quidam derivant παρὰ τὸ αἴρειν καὶ ὀρθοὺς ἡμᾶς ποιεῖν, λεχήρεις ὄντας: malim ego ab ὄρθαι, τὸ διεγηγέρθαι: nam eo tempore homines ad opera sua excitari solent. Apud Aristoph. Σφ. (216.) τοῖς οἰκέταις dicentibus, ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθὺς, Profundum diluculum, respondet Bdelycleon, Νὴ τὸν Δί', ὀψὲ γὰρ ἀνεστήκασι νῦν, Ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦσιν γ' ἀεί. Plut. Symp. 3. Τὴν γὰρ ἑσπέραν, τῶν πόνων ἀνάπαυσιν· τὸν δὲ ὄρθρον, ἀρχήν: 8, (3.) annotat Ibycum ὄρθρον non male appellasse κλυτὸν, quippe ἐν ᾧ κλύειν καὶ ἤδη φθέγγεσθαι συμβέβηκε: contra vero τῆς νυκτὸς ἀκύμων τὰ πολλὰ καὶ ἄκλυτος ὢν ὁ ἀὴρ, ἀναπαυομένων ἁπάντων, τὴν φωνὴν ἄθραυ-

στον ἀναπέμπει. Aristoph. (Ἐκκλ. 462.) τὸν ὄρθρον A
στένειν, Matutino tempore ingemiscere: pro περὶ τὸν ὄρθρον, ut Thuc. loquitur, et Philo l. c.: seu πρὸς τὸν ὄρθρον, ut Athen. in Ὀρθραγορίσκοι. Et ἅμα ὄρθρῳ, Simul ac illucescit, Sub exortum auroræ. Et Philo V. M. 1. Περὶ βαθὺν ὄρθρον, Summo mane, Antequam diluxisset. Et ὄρθρου βαθέος, Profundo diluculo: pro quo Philo dicit περὶ βαθὺν ὄρθρον, Cum sc. nondum illuxit. Dividitur enim crepusculum matutinum in multas partes: et ὄρθρον proprie vocant Primum diluculi punctum; unde gallus dicitur ὀρθροβόας, quod lucem prænuntiet primo statim diluculo. Huic succedit τὸ λυκαυγὲς, Cum dubia jam lux est: quam excipit aurora. Totum autem crepusculum matutinum vocatur δείλη πρωΐα, et interdum etiam ὄρθρος: quamobrem ut prima diluculi pars apertius declaretur, additur βαθέος: pro quo dicitur et πρωῒ λίαν: nam πρωῒ declarat non modo Crepusculum totum matutinum, sed etiam Primam diei partem, unde Hom. Il. Σ. (303.) cum extremam crepusculi partem describens usus esset voce πρωῒ, B
subjunxit ὑπ' ἠοῖοι, ut planius loqueretur. Pro eo autem quod Lucas dicit ὄρθρου βαθέος, 24, (1.) et Marcus πρωῒ λίαν, 16, (2.) Jo. (21, 1.) dixit, Σκοτίας ἔτι οὔσης, Cum essent adhuc tenebræ. [Xen. K. 6, 6. Polyb. 3, 73, 3. 12, 26, 1. Plato Critone 1. "Phryn. Ecl. 120. Thom. M. 553. 656. Musgr. El. 142. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Timæi Lex. 226. Voss Myth. Br. 1, 106. Ammon. 104. Eran. Philo 171. ad Herod. 242." Schæf. Mss.]

Ὀρθροβόας, ὁ, Qui matutino tempore vociferatur, Ante lucem vociferans, Epith. gallinacei, qui ab Ovidio dicitur Lucis prænuntius ales. Heraclid. ap. Athen. (98.) de Alexarcho Uranopolis conditore, Διαλέκτους ἰδίας εἰσήνεγκεν, ὀρθροβόαν μὲν, τὸν ἀλεκτρυόνα καλέων, καὶ βροτοκέρτην τὸν κουρέα. Ubi tamen SCRIBITUR Ὀρθοβόας: Sublata et intenta voce vociferans. Rectius autem ap. Eust. ὀρθροβόας. Similia compp. sunt ἀκαιροβόας, καλαμοβόας. ["Ὀρθροβόας, Jacobs. Anth. 6, 88. Phryn. Ecl. 98. Bergler. Alciphr. 385. * Ἐπορθροβοάω, * Ἐπορθοβοάω, C
Musgr. El. 142." Schæf. Mss.] Ὀρθρογόη, Antelucano tempore lamentans et quiritans, Hirundinis epith. ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 186.) Τὸν δὲ μέτ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών. Ead. hirundo vocatur ETIAM Ὀρθρολάλος, Antelucano tempore s. Sub diluculum garriens, Epigr. Κερκίδας ὀρθρολάλοισι χελιδόσιν * εἰκελοφώνους. Sed notandum scribi ETIAM Ὀρθογόη ET Ὀρθολάλος, ap. Hes. et Suid., Sublata et intenta voce flens atque garriens. Utramque scripturam agnoscit Lex. meum vet.: in quo sic habetur, Ὀρθογόη, ἡ μεγάλως θρηνοῦσα, ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἠχοῦσα. ["Jacobs. Anth. 6, 88. 9, 161. Græv. Lectt. Hes. 577." Schæf. Mss.] Ὀρθραγορίσκοι γαλαθηνοὶ, Porculi subrumi, h. e. Qui adhuc sub mammis habentur, matutinis horis venales circumferuntur, Athen. (139.) Θύουσι δὲ καὶ τοὺς γαλαθηνοὺς ὀρθραγορίσκους, καὶ παρατιθέασιν ἐν τῇ θοίνῃ τοὺς ἱπνίτας ἄρτους. Et aliquanto post, Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθραγορίσκοι· ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται. Est autem Laconicum vocab., ut ex eo loco patet. Orthragoriscus a Plinio dicitur esse Piscis e porcino genere, D
32, 3. Apion maximum piscium esse tradit porcum, quem Lacedæmonii Orthragoriscum vocant: grunnire eum, cum capiatur. In Aldina autem Athenæi Ed. perperam LEGITUR Ὀρθαγαρίσκοι. "Ὀρθαγόρικος, Hesychio χοιρίδιον μικρὸν, Porcellus parvulus, Nefrens," ["Cattier. Gazoph. 5. Brunck. Aristoph. 2, 51." Schæf. Mss. Cf. Βορθαγορίσκια.]

Περίορθρον, Tempus antelucanum diluculo proximum, ὁ πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς καιρὸς, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ δύναταί τις χρῆσθαι: ejusmodi enim tempus matutinum in diluculum vergit. Thuc. 2, (3.) p. 49. Φυλάξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον, ἐχώρουν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐπ' αὐτούς. Ubi possis etiam simpliciter Diluculum, Tempus matutinum vertere, Herodian. 6, (9, 4.) Τῆς νυκτὸς δὲ διαδραμούσης, κατὰ τὸ π. ἀγγειλάντων τινῶν ὅτι δὴ Μαξιμῖνος πρόεισι, Nocte jam exacta, cum circa diluculum nuntiarent quidam. ["Const. Manass. Chron. 26. 78. Meurs., Thom. M. 656. * Περιόρθριον, ibid." Schæf. Mss. * "Πρόσορθρος, Schol. Theocr. 5, 126. * Προσόρθριος, Schol. Arat. 121." Wakef. Mss.]

[* "Ὀρθρόθεν, Nicet. Eugen. 7, 12." Boiss. Mss.]

Ὀρθρινὸς ET Ὄρθριος, Matutinus, ex Epigr. ὀρθρινὰ δῶρα, Matutina dona. Et ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρινὸς, Apocal. 22, (16.) Item τὸ ὀρθρινὸν, Matutino tempore, Lucian. (2, 703.) Τῷ κρύει μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν, ὥσπερ εἴωθεν, ἀποκναίοντι. Sed frequentius est posterius ὄρθριος, Thuc. Ὄρθριοι, ἑτέραν ὁδὸν ἐπορεύοντο, Diverso itinere matutini perrexerunt: Virg. Nec minus Æneas se matutinus agebat: re nimirum temporis ad personam translata, sicut et Luc. 24, (22.) Ὄρθριαι γενόμεναι ἐπὶ τὸ μνημεῖον, Quæ ad sepulcrum venerunt matutinæ, pro Quæ diluculo ad sepulcrum venerunt. Initio autem Capitis dicit, Ὄρθρου βαθέος ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, Profundo diluculo. Greg. Δάκρυσον ὀρθρία, Matutina plores. Ὄρθριον, Adverbialiter etiam capitur, ut ap. Theophr. (Fr. 6, 1, 18.) Ἐρωδιὸς ὄρθριον φθεγγόμενος ὕδωρ ἢ πνεῦμα σημαίνει. At Plin. sub fin. l. 18. Et fulicæ matutino clangore aquarum et ventorum signa sunt. Aristoph. (Ὄρν. 489.) ὄρθριον ᾄδειν, Mane canere: de gallo, qui quod Lucem prænuntiat, ὀρθροβόας vocatur. Idem Aristoph. per jocum dicit etiam ὄρθριον νόμον, Matutinum carmen, alludens ad ὄρθιον νόμον, de quo supra, Ἐκκλ. (741.) ἔξιθι Πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν Ἀωρὶ νυκτῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον: ad citharistriam. [Lobeck. Phryn. 51. "Ὀρθρινὸς, Phryn. Ecl. 16. Thom. M. 656. Jacobs. Anth. 6, 105. 8, 34. ad Charit. 253. De quant., Ruhnk. Ep. Cr. 166. 192. Græf. ad Meleagr. 101. Τὸ ὀρθρινὸν, Bergler. Alciphr. 148. Ὀρθρινὰ, Brunck. Aristoph. 3, 141. Ὄρθριος, Phryn. Ecl. 16. 98. Thom. M. 656. Kuster. Aristoph. 213. Porson. Hec. p. 61. Ed. 2. Pierson. ad Mœr. 18. Act. Traj. 1, 243. Conf. c. ὄρθιος, Jacobs. Anth. 6, 428. Brunck. Aristoph. 2, 156. Ὄρθρια, Huschk. Anal. 295." Schæf. Mss. Ὄρθρια ἐπιθαλάμια, Schol. Theocr. 18, 1. Ὀρθριαίτερος, Ὀρθριαίτατος, Herodian. Epimer. 260.] AT Ὀρθρία, Suidæ est ἡ ὀρθρία κατάστασις. [* Ὀρθρίως, Aristoph. Ἐκκλ. 283.] Ὀρθριοκόκκυξ, Qui matutinus cucurrit, ὁ ὄρθριος κοκκύζων, Diphilus ap. Eust. Καὶ νὴ Δί' ὄντως εὐθὺς ἐξέπεμψέ με Ὀρθριοκόκκυξ ἀρτίως ἀλεκτρυών: qui ET Κοκκοβόας ὄρνις a Soph. dicitur, teste eod. Eust. (1479.) quasi ἐν τῷ βοᾶν κοκκύζων, Inter vociferandum cucurriens. Ὀρθριοφοίτης, Qui matutinus advenit, ὁ παραγενόμενος ὄρθρου, Suid. [* Ὑπόρθριος, Anacr. 12, 204. "Const. Manass. Chron. p. 90." Boiss. Mss. * Ὀρθρίδιος, Anthol. 7. p. 624.]

Ὀρθρεύω, Matutinus aliquid ago, Theocr. 10. (fin.) Τὸν δὲ τεὸν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ, In lectulo mane cubanti, matutinæ. Pass. Ὀρθρεύομαι pro eod. Lucian. (2, 703.) Ὤμην τί χαριεῖσθαί σοι, φθάνων τῆς νυκτὸς, ὁπόσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων, Ut matutinus conficere posses negotia quæ multa tibi incumbunt; Mane surgens, Summo mane e lecto exurgens. Verba galli ὀρθροβόον. ["Mœr. 272. et n., Harles. Ind. Theocr. Phryn. Ecl. 120. Thom. M. 655. Musgr. Tro. 182." Schæf. Mss.] Ὀρθρίζω, i. q. ὀρθρεύω, Luc. 21, (38.) Πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν, Mane venit ad eum, Matutinus venit ad eum. At ὀρθρίζουσι τῷ πρωῒ, Mane surgunt, 1 Reg. 1, [19. Gen. 19, 2. 27. Ps. 62, 1. "Euseb. in Grabii Spicil. PP. 1, 9." Boiss. Mss. "Mœr. 272. et n., Thom. M. 656. Phryn. Ecl. 120." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Ὀρθρισμὸς, Matutina investigatio s. sectatio, Aqu. Prov. 11, 27. * Διορθρίζω, LXX. 1 Sam. 29, 10. * Συνδιορθρίζω, Schneidero susp. * Ἐξορθρίζω, Epiph. 1, 610. "Acta Junioris Bacchi p. 124." Boiss. Mss. Aqu. Ps. 109, 4.] Ἐπορθρεύω s. Ἐπορθρεύομαι, ET Ἐπορθρίζω, Diluculo surgo, J. Poll. 1, (71.) Τὸ δὲ προαναστῆναι περὶ τὸν ὄρθρον, ἐπορθρεύσασθαι. [Phrynichus Bekkeri p. 54. Dio Orat. 12. p. 372. Ἐπορθρεῦσαι, Hesychio ἐπαγρυπνῆσαι.] AB Ἐπορθρίζω autem est VERBALE Ἐπορθρισμὸς, ὁ, ut τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, pro κεκραγμοὶ τελωνῶν ἐπορθρισάντων, Vociferationes

telonarum matutinorum: h. e. Mane s. Diluculo surgentium. Vide Plut. in Κεκραγμός. [* Προορθρίζω, Ante lucem surgo, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

"'ΟΡΚΥΝΕΣ, Aristoteli H. A. 5, 10. Pisces sunt " qui in pelago pariunt. Hes. habet "Ορκυνος, non " 'Ορκὺς, dicens et ipse Piscis genus esse: Ælianus " ὄρκυνος, 1, 42. Cetaceum piscem esse scribens. " Sic Plin. sub fin. l. 32. Orcynus pelamidum generis " maximus est, neque redit in Mæotin, similis tri- " toni, vetustate melior. Apud Athen., ut ap. Hes. " δασέως scriptum ὄρκυνος: ap. quem l. 7. (p. 303.) " Sostratus dicit τὴν πηλαμίδα γινομένην θύννον vo- " cari θυννίδα, ἔτι δὲ μείζονα, ὄρκυνον· ὑπερβαλλόν- " τως δὲ αὐξανομένην γίνεσθαι κῆτος. Sic ibid. Ar- " chestratus, Θύννον ἀλισκόμενον σπουδῇ μέγαν, ὃν " καλέουσιν "Ορκυνον, ἄλλοι δ' αὖ κῆτος."

'ΟΡΜΗ, ἡ, Impetus, Impetuosus quidam motus, Il. E. 118. Δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. Itidem vero et Hesiod. dixit ὁρμὴν ἔγχεος, 'Α. 365. Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ. Quibus in ll. non puto aptiore verbo reddi posse quam Impetus. Quidam tamen ἔγχεος ὁρμὴν interpr. Hastæ jactum: quæ interpr. mihi plane displicet. Et ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμὴν, (Il. K. 123.) Expectans ut ego movear. Verum, uti dixi, ὁρμὴ proprie est Impetuosus motus, aut, si quis malit, Violentus: non simpliciter Motus, i. e. κίνησις. Sic autem et in soluta oratione ὁρμὴ pro Impetus, Aristot. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἃ συνέχει ἔχειν, ὡς διαχωρισθέντ' ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον: Bud. interpr. Tanquam, nisi hoc foret, unumquodque suopte impetu ad dissolutionem tenderet. Plut. de Def. Orac. Οὔτε τὰ σώματα προαίρεσιν ἔχει καὶ ὁρμήν. Sic redditur et ap. Thuc. 7, (71.) p. 258. 'Ο δὲ πεζὸς οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἰμωγῇ τε καὶ στόνῳ πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, οἱ μὲν ἐπὶ τὰς ναῦς παρεβοήθουν, οἱ δὲ πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ τείχους, ἐς φυλακήν: ubi ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς jungi debet cum verbo παρεβοήθουν. Herodian. dixit ζώου ὁρμὴν, 1, (15, 7.) "Αμα γὰρ τῇ τοῦ ζώου ὁρμῇ κατά τε, malo κατὰ τοῦ, μετώπου ἢ κατὰ καρδίας ἔφερε τὴν πληγήν: Nam ut primum se fera concitarat, statim illam vel in fronte vel in corde sauciabat, Polit. Apud Eund. τὰς πρώτας ὁρμὰς vertit Primos congressus; nam hæc illius verba, (4, 15, 15.) Εἰωθότων ἀεὶ τῶν βαρβάρων ῥᾷστα ἀποκάμνειν, ἐθελοκακεῖν τε, εἰ μή τι ἐν ταῖς πρώταις ὁρμαῖς κατορθώσουσι, sic interpr., Solent enim barbari paulo negotio quasi fatiscere, velutique oneri cedere, si modo primis congressibus parum e sententia res gesserint. Apud Eund. habemus aliquoties ἄλογον ὁρμήν: quod Polit. vertit Vesanum motum, cum hæc verba 8, (8, 6.) Καὶ τοῦ θυμοῦ μὴ κρατήσαντες, ὁρμῇ τε ἀλόγῳ χρησάμενοι, ἀνῆλθον ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰ βασίλεια, reddit, Namque ira instincti, ac vesano quodam motu, unanimiter ad regiam concurrunt: ubi non male redditur nomine Motus propter adjunctionem illam adjectivi Vesanus. Apud Thuc. quoque non male reddi videtur voce Motus, sine hujusmodi quidem adjectione, sed intelligendo de Motu bellico: 2, (11.) 'Η γὰρ 'Ελλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται καὶ προσέχει τὴν γνώμην. Est autem frequens ap. Lat. Motus sine adjectione etiam, de Motu bellico: itidemque in plur. Motus, de Motibus bellicis. Sunt alioqui etiam qui interpr. Tumultum, in illo Thuc. l. Idem Herodian. 2, (5, 3.) Καὶ θυμῷ καὶ ἀλόγῳ ὁρμῇ τοῦ στρατοπέδου δρόμῳ φερόμενοι: quæ ille ita, Turbidi ac furentes, militari cursu feruntur. Paulo post, 'Ελπίσας πείσειν τε αὐτοὺς καὶ παύσειν τῆς ἀλόγου εἰς τὸ παρὸν ὁρμῆς, ubi Idem vertit Furentes in præsens animos. Sed hi ll. ac similes pertinent potius ad sequens tmema, in quo agam de hoc nomine ὁρμὴ ad animum relato. || 'Ορμὴν interdum sonare Conatum testatur Bud., itidemque interpr. Polit. in isto Herodiani l. 6, (2, 8.) Πρεσβείαν πέμψαι, καὶ διὰ γραμμάτων κωλῦσαι τὴν ὁρμὴν καὶ ἐλπίδα τοῦ βαρβάρου. || Eid. ὁρμὴ est Profectio, in Xen. K. Π. 7, (2, 11.) 'Εγὼ δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ· ὅταν δὲ τὰ τῶν θεῶν καλῶς ἔχῃ, σημανοῦμεν. Scribit præterea ὁρμὴν vocari, Cum viam inimus et loco digredimur: unde dictum esse προεξορμᾷν ἡμέρᾳ μιᾷ, a Xen. (3, 13, 5.) Κρεῖττον οὖν ἐν τῇ ὁρμῇ σπεύδειν, ἢ ἐν τῇ ὁδῷ, Citius exire, et placide ire. || 'Ορμὴ est etiam Principium et prima operis aggressio, inquit Idem, in Plat. Timæo, Τοῦτό γε δὴ, πάντες ὅσοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν, ἐν πάσῃ ὁρμῇ καὶ μικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος, θεὸν ἀεί που καλοῦσι: ubi animadverte addi gen. Ut porro hic ὁρμὴν Bud. vertit Aggressionem, sic ὁρμὴν ἔσχον quidam interpr. Aggressi sunt, in isto Plut. loco, in Popl. 'Ορμὴν ἔσχον ἀπονήξασθαι πρὸς ῥεῦμα πολύ. Supra autem ὁρμὰς in quodam Herodiani l. vidisti a Polit. reddi Congressus. Quinetiam ut ὁρμὴν ibi interpr. Principium, sic et illa Hom. verba quæ ante protuli, ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμὴν, sunt qui interpr., Expectans ut ego incipiam. || 'Ορμὴ de animo peculiariter dictum, nam e præcedentibus ll. plures sunt ubi de corpore dicatur, a Cic. redditur Appetitus, et Appetitio: sæpe vero addit gen. animi, dicens Appetitum animi, et Appetitionem animi. Alicubi vero reddit Naturalem appetitionem. Scribit enim de Fin. 4. Naturalem enim appetitionem, quam vocant ὁρμὴν, itemque officium, etc. Idem l. 3 ejusd. operis, Atque ut membra nobis ita data sunt, ut ad quandam rationem vivendi data esse appareat: sic appetitio animi, que ὁρμὴ Græce vocatur, non ad quodvis genus vitæ, sed ad quandam formam vivendi videtur data: itemque et ratio et perfecta ratio. Idem de Off. 2. Alterum eorum, in quibus virtus vertitur, est cohibere motus animi turbatos, quos Græci πάθη nominant, appetitiones, quas illi ὁρμὰς, obedientes efficere rationi. At vero voce Appetitus, quæ ap. eum rarior est in interpr. hujus Græci vocabuli, utitur Tusc. Quæst. 4. hæc Stoicorum verba, πάθος esse ὁρμὴν πλεονάζουσαν, vertens Perturbationem esse appetitum vehementiorem: ubi observa obiter ὁρμὴν sub appellatione πάθους comprehendi, tanquam speciem sub genere, cum in proxime præcedente l. magis distinguantur. Alicubi vero, sc. in Lucullo, non simpliciter ab eo vocatur Appetitio, Appetitio animi, sed Appetitio qua ad agendum impellimur, et id appetimus quod est visum; ita enim ibi scribit, Nam aliter appetitio, eam enim esse volumus ὁρμὴν, qua ad agendum impellimur, et id appetimus quod est visum, moveri non potest. Cum autem hic ὁρμὴν moveri dicat, alibi eam vult esse motum: cum ὁρμὴν θειοτέραν vertit Divinum animi motum. Hæc enim Platonici Phædri verba, "Ετι τε εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσαι ταῦτα, ἐπὶ μείζω δέ τις αὐτὸν ἄγοι ὁρμὴ θειοτέρα, sic interpr., Aut si contentus his non fuerit, divino aliquo animi motu majora concupiscat. Unde etiam suspicari quis possit, eum alibi conjungentem, Motus, Conatus, Appetitiones, et addentem, quas ὁρμὰς Græci vocant, voluisse tribus hisce vim hujus Græci vocabuli exprimere. Locus est de N. D. 2. Atque ut ceteræ naturæ suis seminibus quæque gignuntur, augescunt, continentur; sic natura mundi omnes motus habet voluntarios, conatusque et appetitiones, quas ὁρμὰς Græci vocant, et his consentaneas actiones sic adhibet, ut nosmetipsi, qui animis movemur et sensibus. Idem porro ὁρμὴν vertit Appetitionem ibi quoque, ubi cum adjectione ponitur: ut cum hæc Stoicorum verba, Τὴν πρώτην ὁρμὴν τὸ ζῶον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν ἑαυτὸ, οἰκειούσης αὐτῷ, ubi reponendum suspicor αὐτὸ αὐτῷ, τῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς, ita vertit, Nosmetipsos commendatos esse nobis, primamque e natura hanc habere appetitionem, ut conservemus nosmetipsos. Et hactenus quidem de Cic. hujus vocabuli interprr. Nam quod habent VV. LL. Ciceronem ὁρμὴ vertere non solum Appetitionem et Appetitum, sed etiam Affectum et Affectionem, nullo id confirmatur exemplo. Ibid. dicitur esse Vis quædam, qua ad augendum impellimur. Plut. certe in l. adv. Col. ὁρμὴν esse dicit κίνησιν et φορὰν τῆς ψυχῆς: "Οθεν οὖν φανῇ τὸ ἡδὺ οἰκεῖον, οὐθὲν δεῖ πρὸς τὴν ἐπ' αὐτὸ κίνησιν καὶ φορὰν δόξης, ἀλλὰ ἦλθεν εὐθὺς ἡ ὁρμὴ, κίνη-

σις οὖσα καὶ φορὰ τῆς ψυχῆς: q. l. te obiter monebo, ut conferas cum illo Stoicorum, quem modo protuli, cum in illo dicatur ὁρμὴ οἰκειοῦν, ut in hoc dicitur esse ὁρμὴ πρὸς τὸ φανὲν οἰκεῖον: præcedit enim ap. Plut. Ἡ γὰρ πρᾶξις δυοῖν δεῖται, φαντασίας τοῦ οἰκείου, καὶ πρὸς τὸ φανὲν οἰκεῖον ὁρμῆς: paulo ante, Ἀλλὰ χρῶνται τῇ ὁρμῇ φυσικῶς ἀγούσῃ πρὸς τὸ φαινόμενον οἰκεῖον. At Philo ὁρμὴν non simpliciter dicit esse κίνησιν ψυχῆς, sed πρώτην κίνησιν: et quidem hanc definitionem ex aliis afferens. Postquam enim dixit, Τὸ δὲ φανὲν καὶ τυπῶσαν, τοτὲ μὲν οἰκείως, τοτὲ δὲ ὡς ἑτέρως διέθηκε τὴν ψυχήν· τοῦτο δὲ αὐτῆς πάθος, ὁρμὴ καλεῖται: Ipsum etiam visum, quod imaginem insculpsit, interdum animum proprie, interdum alio quodam modo afficit, quæ animi affectio Impetus appellatur, vel Animi appetitio, ὁρμὴ Græce dicitur, Bud.: subjungit, Ἣν ὁριζόμενοι, πρώτην ἔφησαν ψυχῆς κίνησιν. Ex illis autem prioribus Philonis verbis, aliisque aliorum Philosophorum his similibus, quidam ὁρμὴν esse dixerunt Affectionem qua animus a viso afficitur. Cum his certe convenit Cic. locus circa principium hujus tmematis a me allatus, in quo dicit ὁρμὴν esse, qua appetimus id quod est visum. Verum ut ad Plut. redeam, is in eod. illo ad Col. Opusculo, vel potius adv. Col., aliquoties ὁρμὴν et συγκατάθεσιν copulat: ut, Κολώτῃ δὲ οἶμαι τὰ περὶ ὁρμῆς καὶ συγκαταθέσεως, ὄνῳ λύρας ἀκρόασιν εἶναι. Alibi autem addit et tertium, φαντασίαν, sicut et illis proxime præcedentibus verbis subjungit, Ὅτι τριῶν περὶ ψυχὴν, ita enim malo quam περὶ ψυχῆς, κινημάτων ὄντων, φανταστικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ καὶ * συγκαταθετικοῦ κ. τ. λ. Jam vero et quartum addit alicubi, sc. πάθος: de Stoicis loquens, Ὅτι δὲ φαντασίας, καὶ πάθη, καὶ ὁρμὰς, καὶ συγκαταθέσεις σώματα ποιουμένους, ἐν μηδενὶ φάναι κεῖσθαι. Philo autem cum ὁρμὴ jungit φαντασίαν et αἴσθησιν, et quidem primum αἰσθήσει dans locum, tertium ὁρμῇ: Ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν ὁ ποιῶν ἐποίει, αἰσθήσει, φαντασίᾳ, ὁρμῇ, Animam etiam fictor ipse tribus rebus finxit a natura differentem, sensu, viso, sic φαντασίαν vocant, impetu, Bud. Verterim autem et ipse libenter ὁρμὴν, Impetum, in hoc aliisque ei similibus ll. Ac miror profecto nullam a Cic. hujus interpr. factam esse mentionem, cum alioqui et ipse Animi impetum non uno in loco dixerit. In VV. LL. dicitur esse Impetus, i. e. Subitus acrisque affectus. Ceterum huic nomini ὁρμὴ oppositum est ἀφορμὴ ap. eosd. Scriptt., sc. ap. Philosophos, aut eos qui res philosophicas tractant: ut docebo in Ἀφορμή. || Redditur ap. ceteros Scriptt. ὁρμὴ et aliis vocibus: interdum enim Cupiditas. A Bud. autem Cupiditas et subita voluntas in Polyb. (2, 48, 5.) Ῥᾳδίως διὰ τούτων ὁρμὴν παρέστησε τοῖς Μεγαλοπολίταις εἰς τὸ πρεσβεύειν πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, Cupiditatem excitavit et subitam voluntatem. Junxit porro hunc ipsum accus. Plut. cum eod. verbo, sed infin. sequente, in Coriolano, Ὁ θεὸς ἡμῶν, ὡς ἔοικεν, οἰκτείρας τὴν ἱκετείαν, ὁρμὴν παρέστησε δευρὶ τραπέσθαι πρὸς ὑμᾶς, καὶ δεηθῆναι. Ut autem in illo Polybii loco jungitur ὁρμὴ præpositioni εἰς, sic et præpositioni πρὸς junctum invenitur: ut ap. Lucian. in Demonacte, Οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς κ. τ. λ. Sed et sequente præp. ἐπὶ habes supra in loco quem e Stoicis protuli. Dicitur vero et ὁρμὴ τοῦ ποιεῖν τι: ut ap. Demosth. (309.) Τοὐναντίον εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιεῖν ὁρμὴν προτρέψαι. Sic Aristot. Rhet. 2. Καὶ εἰ ἐν ὁρμῇ τοῦ ποιεῖν ἢ μελλήσει! ubi etiam observa obiter ὁρμῇ opponi μέλλησιν. Quinetiam genitivis nominum junctum habetur in VV. LL. sc. ὁρμὴ τῶν ἀφροδισίων, ex Aristot. de Anim. 2. Item ὁρμὴ τοῦ βαπτίσματος in Iisd. e Greg. Naz. pro Desiderium baptismi. Redditur ὁρμὴ et nomine Studium: ut in Herodiano (4, 12, 12.) Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος τὴν ὁρμὴν ἤδη καὶ τὴν γνώμην περὶ τὴν ἱπποδρομίαν ἔχων, At vero Antoninus studio jam omni atque animo ad aurigandum intentus, Polit. Copulantur autem et alibi ab eod. Scriptore ὁρμὴ et γνώμη. Sic e Plut. affertur in Themist. Πρῶται τῆς νεότητος ὁρμαὶ, pro Prima juventutis studia. Ὁρμὴ redditur et nomine Instinctus: ut in isto Plut. loco,

A Ἔλεγεν ὡς ὁρμῇ τινι χρήσαιτο δαιμονίῳ. At Bud. hæc ejusd. Plut. verba, Ὁρμὴ καὶ τόλμα δαιμόνιος παρέστη ταῖς ἀκμαζούσαις τῶν γυναικῶν, vertit, Animo incessit divinitus audacia et fiducia. Ubi observa etiam παρέστη cum ὁρμὴ, sicut παρέστησε supra cum accus. ὁρμήν. Quod autem dicit Herodian. (6, 5, 19.) Τὰς πρὸς ἀνδρείαν ὁρμὰς, Polit. vertit Generosos spiritus. Vide et in proxime præc. tmemate alias ejus interpretationes.

["Ὁρμή, Markl. Suppl. 1050. Wakef. Phil. 237. Jacobs. Anth. 11, 173. ad Diod. S. 1, 398. 2, 309. Lennep. ad Phal. 84. ad Charit. 325. Græv. Lect. Hes. 54. Instinctus, Valck. Anim. ad Ammon. 141. Conf. c. ῥώμη, ad Dionys. H. 5, 293. Cum gen., Boiss. Philostr. 486. 498. Plur., Diod. S. 2, 574. Ὁρμὴ ἔγχους, Heyn. Hom. 5, 23. 7, 193. Ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, Diod. S. 1, 439. ad Lucian. 2, 4. Ὑπὸ μίαν ὁρμὴν, Heyn. Hom. 6, 626. Ὡς ὁρμῆς —, ad Herod. 492." Schæf. Mss. "Tener affectus violentior, Philostr. 32. Vis, Violentia, Nicander Θ. 38. De hyeme, Opp. Κ. 3,
B 170. Ἁ. 1, 458. 4, 524. De igne, Tryphiod. 212. Nonn. D. 3, 405." Wakef. Mss.] "Ὁρμειαί, Hesychio ὁρμαί, Impetus. Aliud est ὁρμιαί." [* Ὁρμηδὸν, Gl. Impete, Hermes Stobæi Phys. 1070. Ἀκρίτως καὶ ὁρμηδόν.] "Πανόρμι, Omni impetu, Totis viribus," [" Lobeck. Aj. p. 403." Schæf. Mss.]

Ὁρμάω, Impetu feror, Ruo, Irruo, Prorumpo, Hesiod. Ἀ. (403.) Ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι. Cui versui hunc subjungit, Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ, ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Thuc. Ὥρμησαν ἐπ' αὐτοὺς, Plut. Ἐπὶ τύραννον ὥρμησαν τοῖς ἵπποις, Popl. Διὰ μέσων ὁρμήσασα τῶν μαχομένων ἔφυγε: ut Lat. Ruere in aciem. Dicunt vero et ὁρμᾷν ἐς φυγὴν, quo genere loquendi utitur Xen. Κ. Π. 4, (2, 14.) quod redditur In fugam se proripere. Sed malim, eod. illo verbo utens, interpretari In fugam ruere, ut loquitur Liv. Dicitur etiam ὁρμᾷν πρὸς πόλεμον a Dem., sed in VV. LL. exp. Bellum movere, suscipere: sc. Bellum movere, ap. Dem.; at Bellum suscipere, ap. Plut.
C Ibid. ex Æschine, Ὁρμᾷν ἐπὶ τὴν παράταξιν. Et e Theophr. Ὁρμᾷ πρὸς τὸ βέλτιστον ἡ φύσις, pro Natura spectat quod est optimum. Rursum e Plut. Ὥρμησε πρὸς τὴν ἐμπορίαν, pro Ad mercaturam se contulit. Et ὁρμᾷν εἰς ἀποστάσεις e Gal. ad Gl. pro In abscessus exire et evadere. Quinetiam ὁρμᾷν ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον, ex Isocr. At ὁρμήσαντες sine adjectione positum Polit., aptissime meo quidem judicio, vertit, Impetu facto: cum hæc Plutarchi in Amat. Narr. verba, Καὶ ὁρμήσαντες ἀπέκτειναν τὸν Φῶκον, interpr. Phocumque ipsum facto impetu interemerunt. Bud. autem ὁρμῶ ait significare cum alia, tum vero Incitor, Cieor: et ὁρμᾷν dici equum a Xen., cum ad cursum cietur et prosilit repente: equitem vero eum cientem calcaribus, ἐξορμᾷν dici.

Ὁρμάω, cum infin., Impetum capio, Plut. Ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, Impetum cepit interficiendi sui, Bud. Sed addit esse etiam In animum induco, Converto animum, Facere gestio, Cupio, Cœpi. Et affert e Xen. Ἀπ. 3, (7, 9.) Οἱ γὰρ πολλοὶ ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ
D σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν, pro τετραμμένοι, inquit, Qui animum appulerunt. Sic Plato de Rep. 9. Ἀλλὰ τιμὴ, ἔφη, ἐάν περ ἐξεργάζωνται ἐπὶ ὃ ἕκαστος ὥρμηκε, πᾶσιν αὐτοῖς ἕπεται, Quod quisque instituit et capessit. Affert ex Eod. Εἴτε διὰ πολέμου ὁρμᾷς αὔξεσθαι. Addit vero et pass. ὁρμῶμαι dici pro eod., ut docebo infra. Hæc Bud. Sed ut ὁρμᾷν redditur alicubi Impetum facere, alicubi vero et Impetum capere, sic etiam interpr. quidam nonnullis in ll. Impetum converto. Apud Plut. autem redditur ὥρμησεν verbo Instituit: qua signif. alioqui dicitur potius passive ὡρμήθη. Reperitur porro ὁρμᾷν cum infin. ap Hom. quoque.

Ὁρμάω, transitivum, pro Cieo, Incito, Concito, Moveo: sicut ὁρμῶ neutrum pro Cieor et Incitor accipi dictum est supra. Od. Σ. (375.) Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων Σήμερον, Eust. κινήσειεν: addens, καὶ κατὰ τοὺς ὕστερον εἰπεῖν, παρορμήσειε. Quibus subjungit, Διχῶς οὖν τὸ Ὁρμήσειεν, * ἰδιοπαθῶς τε

κατὰ τοὺς μεθ' Ὅμηρον, ἀντὶ τοῦ κινηθήσεσθαι, καὶ ἑτεροίως, ἀντὶ τοῦ κινήσειν. Sic autem ex Herod. affertur ὁρμᾶν τὸ στράτευμα transitive, pro Movere exercitum: et ὁρμᾶν πόδα ex Aristoph. (B. 478.) Movere pedem.

At Ὁρμῶμαι, pass. significat Ad aliquid agendum impetum cepi, et incitatus sum, et converti animum, inquit Bud., cum tamen in exemplis quæ profert, sit præt. ὥρμημαι, non autem præsens ὁρμῶμαι. Profert enim e Plat. de Rep. 9. Τί δὲ τὸ θυμοειδές; οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν μὲν καὶ νικᾶν καὶ εὐδοκιμεῖν δεῖ ὅλον ὡρμῆσθαι; Et e Xen. Ἀπ. 2, (6, 28.) Ὅλος δὲ ὥρμημαι ἐπὶ τὸ φιλῶν τε αὐτοὺς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι. Interpretatur præterea Institui, item Constitui; nam ap. Greg. Ὅπερ ὡρμήθη λέγειν ὁ λόγος, vertit Quod dicere instituimus in hac oratione. Apud Isocr. autem, Ἔχοι δ' ἄν τις μὴ σπεύδειν, ὡρμημένος πολλὰ καὶ μεγάλα περὶ τῆς ὁσιότητος αὐτῶν διελθεῖν, reddit, Qui dicere constituisset. Verum ὥρμημαι cum infin. redditur et aliter: Thuc. (3, 92.) Ὥρμηντο τὸ χωρίον κτίζειν, Incesserat cupiditas. Apud Eund. ὥρμημαι sequente itidem infin. redditur et Paratus sum, vel Paro, ut dicitur Latine, Paro hoc facere. Sed jungitur et præpositioni πρὸς habenti suum accus., ubi etiam possumus uti verbo Paro cum infin.: aut certe reddere Promto sum animo, ut ap. Thuc. Πρὸς τὴν βοήθειαν μᾶλλον ὥρμηντο. Ubi vertere etiam queas, Promto et alacri animo erant ad ferendas suppetias. Affertur vero et ὁρμῶμαι χαρίζεσθαι, pro Sum propensus ad gratiam, Propero gratificari. Sed et e Plut. Themist. ὡρμημένων συνάγειν δύναμιν, pro Properantibus congregare copias. At vero ap. Thuc. majorem vehementiam habet hoc verbum, (3, 45.) Τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὁρμωμένης προθύμως τι πρᾶξαι, q. d. Cum humanum ingenium ruit præceps ad aliquid agendum. Apud Xen. autem ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι idem Bud. interpr. Auspicati a diis. Quibus subjungit, ὁρμῶμαι pro Prodeo, Proficiscor, afferens e Plat. de Rep. 1. Δοκεῖτέ μοι πρὸς ἄστυ ὡρμῆσθαι ὡς ἀπιόντες. Est etiam, inquit, Initium motus ortumque alicunde capio, reique perficiendæ fiduciam. Plut. de Perpenna, qui Sertorio successit, Ὁ δὲ ἐπεχείρησε ταυτὰ ποιεῖν ἐκείνῳ, ἀπὸ τῶν αὐτῶν μὲν ὁρμώμενος δυνάμεων καὶ παρασκευῶν, τὸν δὲ χρώμενον αὐταῖς ὁμοίως οὐκ ἔχων λογισμὸν, Eod. quidem apparatu atque iisd. copiis, ead. cum illo facere aggressus et exorsus: iisdemque fundamentis nixus fretusque. Ita ille. Affertur vero et e Plut. Numa, Ἀπ' οὐδενὸς ὁρμώμενος ἀναγκαίου πρὸς πίστιν, pro Nullo subnixus necessario ad fidem argumento. Et e Thuc. (1, 144.) Οὐκ ἀπὸ τοσῶνδε ὁρμώμενοι, pro Non cum tanto apparatu progredientes. Tandem addit significare etiam Progredior et ineo: citans hæc e Xen. de Hercule Prodici, (Ἀπ. 2, 1, 21.) Φησὶ γὰρ Ἡρακλέα, ἐπειδὴ εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, Cum ad pubertatem venisset, Cum pubertatis cursum iniret. Sic K. Π. 6, (3, 1.) Ἐπεὶ δὲ καλὰ τὰ ἱερὰ ἦν, ὡρμᾶτο σὺν τῷ στρατεύματι. Hæc ille. Huc autem pertinet, quod ex Hom. affertur, ὁρμηθεὶς pro ἐξελθών: et ex Herod., ὁρμηθέντες, pro Qui solverunt. Item, Ὁρμηθεὶς ἔπλεε, pro E statione solvit. Quidam vero illud ὁρμηθέντες interpr. Qui moverunt; necnon ap. Thuc. Εἰ μὴ καὶ νῦν ὥρμηνται, Etiamsi nunc sese non movent. Apud Hom. quoque ὁρμηθεὶς exp. κινηθεὶς, (Od. Θ. 499.) ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο: ut sit κινηθεὶς ὑπὸ θεοῦ. Hinc autem sumtum videri possit illud ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι, pro Auspicari a diis, ut sc. significet ἀπὸ θεῶν ὁρμηθέντα ἄρχεσθαι. Ad illam vero signif. hujus verbi, qua accipitur pro Incitatus sum s. concitatus, pertinet hic Xen. locus, (Ἱππ. 9, 5.) Ἢν δὲ εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον ὑπολαμβάνειν βούλει: quæ Bud. vertit, Si impetum equi retinere ductu habenæ velis. Item ὡρμημένος ποταμὸς e Plat. Pro Concitatus fluvius. " Ὥρμενος, per sync. dici traditur pro " ὡρμημένος, ab ὁρμάω. At scribendo ὤρμενος tenui " spiritu, erit ab ὄρω."

[" Ὁρμάω, ad Charit. 271. Valck. Hipp. p. 253. Diatr. 224. ad Herod. 36. 668. Zeun. ad Xen. K. Π. 795. Markl. Iph. p. 23. Jacobs. Anim. 244. Schneid. Anab. 78. Conf. c. ὁρμέω, Thom. M. 657. ad Eur. Tro. 1155. Wakef. Herc. F. 1289. ad Diod. S. 1, A 628. (2, 467. scr. ὁρμοῦσι.) Conf. c. ὀρῶ, ad Lucian. 1, 394. ad Diod. S. 1, 186. ad Alciphr. 437. cf. ad Thom. M. 400. Cum infin., Argum. Aristoph. Acharn. Plut. Alex. 163. Schm., Thom. M. 163. Longus p. 59. 70. 81. 97. Vill. Cum gen., Heyn. Hom. 4, 618. 6, 614. Ὁρμάω ἐπί τι, Reiff. ad Artemid. 358.: ἔκ τινος, Eur. Hec. 141. Ὁρμῶμαι, Fischer. ad Palæph. 44. Hutchinson. ad Xen. K. Π. 40. Valck. Diatr. 106. Cum infin., ad Herod. 396. Ὁρμώμενος, ad Dionys. H. 2, 893. Ὁρμώμενος ἐκ —, Oriundus, ad Lucian. 1, 474. Alciphr. 428. 438. Ὡρμῶντο, ὥρμηντο, Schn. ad Xen. K. Ἀ. 86. (5, 5, 16.) cf. K. Π. 5, 4, 51. Wolf. ad Hellen. 123. Ὁ λόγος ὥρμηται λέγεσθαι, ad Herod. 224. Οὐκ οἶδα ὁπόθεν ὁρμηθέντες, Dionys. H. 2, 581. Sic ὡρμημένοι ἀπὸ — Ruhnk. Orat. Gr. 76. (qui fallitur.)" Schæf. Mss. Il. Γ. 142. Θ. 511. N. 64. 182. 496. 526. Φ. 572. 595. Ψ. 817. Pind. Ὀ. 10, 24. ὥρμησεν αὐτὸν πρὸς κλέος. " Proficiscor ab aliqua re, ut argumento, Ruhnk. Præf. ad Rutil. 76. Ut aqua de fonte, Clem. Alex. 686. B Ὁρμάομαι, med., Cupio, cum gen., Opp. Ἀ. 3, 119." Wakef. Mss. Herod. 3, 56. Ὡς ὁ παλαιότερος λόγος ὥρμηται. * " Ὁρμώω, ad Charit. 786." Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 1, 598. ὁρμώωνται.]

Ὅρμημα, τὸ, Id ad quod animus fertur quodam quasi impetu. Aut etiam Impetus animi: ut i. sit q. ὁρμή: sicut etiam τὸ ὁρμητικὸν in hac signif. accipi, docui paulo ante. Exp. præterea Conatus. At in Il. B. (356.) Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, exp. ὁρμήματα ab Auctore brevium Scholl., ἐνθυμήματα: sed aptiora esse puto, licet alioqui vicinam illi signif. habentia, μέριμναι et φροντίδες: quorum illud ap. Hes. extat, pro generali expositione hujus vocabuli ὁρμήματα: at illud habet cum aliis Scholiis vetus exemplar Homeri, quod ap. me est; ibi enim scriptum est pro expositione hujus versus, πρὶν τιμωρῆσαι καὶ βοηθῆσαι τῇ Ἑλένῃ, καὶ ἀμύνασθαι ὑπὲρ αὐτῆς ἀνθ' ὧν ὑπέμεινε φροντίδων καὶ στεναγμῶν ἁρπαγεῖσα: quibus subjungitur, κατὰ γὰρ τὸν ποιητὴν * ἐνταῦθα ἄκουσα ἡρπάγη. Atque ita ὁρμήματα fuerint C Curæ et solicitudines. Sed Eust. scribit ὁρμήματα vocari a Poëta τὴν ἐξ ἀρχῆς ἑκούσιαν ἐξ ἁρπαγῆς ἔλευσιν αὐτῆς εἰς Τροίαν, at στοναχὰς dici τὸν ἐπὶ τούτοις μεταμέλον. [" Heyn. Hom. 4, 264. Wakef. S. Cr. 1, 100. Brunck. Andr. 680." Schæf. Mss. Orac. Æliani H. A. 13, 21. γλαφυρᾶς ὁρμήμασι νηός. * Ὅρμησις, Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 304. * " Ὁρμησία, Eust. 130, 7." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 532.] Ὁρμητικὸς, Qui talis est ut facile impetu feratur ad rem aliquam, s. impetum capiat rem aliquam faciendi; etiam Qui talis est, ut facile incitetur. Unde exp. Propensus: ut ὁρμητικὸς πρὸς συνδυασμὸν, Propensus ad coitum; πρὸς ἔργον, Excitus et propensus, quam interpr. Bud. e Gaza affert. [Athen. 74. 302.] || Sed dicitur et τὸ ὁρμητικὸν substantive, pro ἡ ὁρμὴ, sicut τὸ φανταστικὸν pro ἡ φαντασία, a Plut., ut dictum fuit in Ὁρμή, (10, 614.) Ὅτι τριῶν περὶ ψυχὴν κινημάτων ὄντων, φανταστικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ καὶ * συγκαταθετικοῦ. Et statim post, Τὸ δὲ ὁρμητικὸν ἐγειρόμενον ὑπὸ τοῦ φανταστικοῦ πρὸς τὰ οἰκεῖα. || Ὁρμητικὸς activa signif., q. d. D Incitativus, Qui talis est ut facile incitet, Incitandi vim habens, Diosc. Ὁρμητικὸς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. [Theophr. H. Pl. 9, 20.] * Ὁρμητικῶς, Cum impetu, quodam animi impetu: ἔχειν πρός τι, Quodam animi impetu ferri ad rem aliquam, Accendi cupiditate rei alicujus. [" Ad Anton. Lib. 132. Verh." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Ἀ. 215." Wakef. Mss. Athen. 401. Aristot. H. A. 1, 875. Schol. Aristoph. Θ. 903. Α. 202. * Ὁρμητὴρ, unde] Ὁρμητήριον, τὸ, Incitamentum, Suscitabulum, ut Xen. (Ἱππ. 10, 15.) τοὺς κλωγμοὺς et ῥοίζους, et similia, quibus equi ἐξορμῶνται, vocat ὁρμητήρια, Bud. 717. || Locus e quo prorumpimus impetum facturi in hostes, prodimus ad bellum inferendum, et quem pro perfugio habemus. Ὁρμητήριον, ut inquit Bud. p. 717., est Sedes belli, Arx et velut Propugnaculum belli suscepti; sed exempla nulla profert, cum tamen passim extent. Dem. (409.) Καὶ ἐν Εὐβοίᾳ κατασκευασθησόμενα ὁρμητήρια ἐφ' ὑμᾶς. Et Polyb. ap. Suidam, Τὸ δὲ φρούριον οἱ Παννόνιοι τὸ καταρχὰς τοῦ πολέμου λαβόντες, ὁρμητήριον ἐπεποίηντο, καὶ εἰς ὑποδοχὴν τῶν λαφύρων ἐξηρή-

κεσαν: cui loco subjungit ipse Suidas, ὁρμητήριον esse, A ὅθεν τὰ πρὸς πόλεμον ἐξαρτύοντες ἐξίασι μαχεσόμενοι. Sed invenitur dictum et cum adjectione ὁρμητήριον εἰς τὴν μάχην: Plut., Ὡς εἴη πᾶσιν εἰς τὴν μάχην ὁρμητήριον καὶ καταφυγή. Metaphorice autem usus est Greg. pro Sede et receptaculo, Οὐ γὰρ τοῦτο μόνον δεινὸν, τὸ, πεποιημένους ἐπ' ἀγαθοῖς ἔργοις, ὁρμητήριον γενέσθαι παντοίων παθῶν, βοσκομένων κακῶς καὶ δαπανώντων τὸν ἐντὸς ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς στήσασθαι συνηγόρους πάθεσι. Sed et pro Gradu ac munita via ad peragendum aliquid, qua signif. dicitur ἐφόδιον, usus est Themist. de Anima 1. p. 64. ut docet Bud., qui et Comm. p. 719. eum Themistii l. profert. [" Ad Diod. S. 1, 276. 323. 680. 2, 380. ad Charit. 432. Wyttenb. Select. 288. ad Herod. 425. 615. Reitem. ad Zosim. 481. ad Corn. Nep. 229." Schæf. Mss. Liban. 4, 435. Κύρινθον τῆς ἀκολασίας ὁρμ., Strabo 16. p. 262. Sieb. Στόλους καὶ ὁρμ. ἤδη κατασκευάσασθαι καὶ πλοῖα, ubi Xyl. interpr. Receptacula, Letronne Lieux d'embarcation. * " Ὁρμητίας, Vehemens, Impetuosus, Chrys. in Paul. T. 8. p. 58, 43." B Seager. Mss. Eust. ad Od. 629, 48. " Const. Manass. Chron. p. 38. 73. Hasii Ind. ad Leon. Diac. 216. * Ὁρμητιαῖος, ibid." Boiss. Mss. * Ὁρμητὸς, M. Anton. 9, 28. * " Αὐθόρμητος, Sua sponte, Schol. Theocr. 7, 103. Schol. Soph. Aj. 1284. (Œd. T. 1226.)" Wakef. Mss. * " Αὐθορμήτως, Niceph. Greg. Schol. in Synes. 425." Kall. Mss. * Εὐόρμητος, Schol. Apoll. Rh. 4, 900.: Schæf. legit * Εὐόρμιστος. * " Παλινόρμητος, Suid. v. Παλίνορσον." Boiss. Mss. Schol. Soph. Œd. T. 202. * Πολυόρμητος, Suid. v. Πολυάϊξ.]

Ἀνορμάω, Magno impetu prorumpo, Feror cum impetu ad aliquid. Interdum et de animo dicitur pro Magno animi impetu ad quidpiam feror. Hes. ἀνόρουσεν, quod Poëticum est, exp. ἀνώρμησεν. [" Opp. Ἁ. 3, 105. * Ἀνορμητὸς, Impetuosus, Erotian. (v. Ἀνάσσυτος.)" Wakef. Mss. " Didym. de Trin. 3, 21. p. 397." Routh. Mss. Basil. 2, 79. * " Ἀνορμητικὸς, unde * Ἀνορμητικῶς, Schol. Opp. Ἁ. 5, 210." Wakef. Mss.] C

Ἀφορμὴ, vide post Verba compp.

Ἀφορμάω, Proripio me ex aliquo loco, Proripiens me discedo, proficiscor. Nam proprie quandam Impetus signif. habet: licet alioqui et simpliciter exponatur Discedo, Proficiscor. Utitur Thuc. 4, (78.) p. 147. meæ Ed. Καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ᾗ ἐκ τῆς Μελιτίας ἀφώρμησεν. Sic et Xen. (Ἑλλ. 7, 5, 7.) Ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας, ἀφικνεῖται εἰς τὴν Τέγεαν. Apud Eur. sine præp., (Rhes. 98.) τῆσδ' ἀφορμῶσι χθονός. At vero ἀφώρμησαν, quod est in Polyb. 1, (39, 1.) Καὶ διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην, Bud. exp. Enavigarunt, a VERBO Ἀφορμεῖν. Apud Poëtas autem invenitur ETIAM Ἀφορμάομαι, unde est ἀφορμηθέντα νέεσθαι ap. Apoll. Rh. (2, 12.): item ἀφορμηθέντος, Od. B. (375.) Et ἀφορμᾶσθαι χθονὸς ap. Eur. Med. (1227.) At in VV. LL. additur et contraria signif., sc. pro Accedere, ex Aristoph.; sed iis hic fidem minime habeo: [vide N. 607.] || Ἀφορμᾶν πεῖραν, VV. LL. e Soph. (Aj. 290.) alia signif., sed mendose, pro ἐφορμᾶν, ut D docebo in Ἐφορμάω. [" Schneid. Anab. 78." Schæf. Mss. * Ἀφορμητὸς, unde * " Ἀφορμητικὸς, Arrian. Epict. 1, 1. * Ἀφορμιάω, (Discedere cupio,) Diog. L. Archyta 3, 22. (p. 178.)" Kall. Mss. " Valck. Oratt. 345." Schæf. Mss. * Ἄφορμος, i. q. ἀφορμάων, Soph. Œd. C. 239.]

[* " Διορμάω, Excito, Schol. Pind. Π. 3, 178. Διορμάομαι, Irruo, Max. Tyr. fin." Wakef. Mss.]

Εἰσορμάω, Impetum facio in, Cum impetu ingredior, Irrumpo, Plut. (9, 101.) cum præp. πρός. [" Diosc. 29. Brunck. Antig. 30." Schæf. Mss.]

[* Ἐνορμάω, Injicio, Impello, Schol. Soph. Tr. 656.]

Ἐξορμάω, Cum impetu egredior, proficiscor, Prorumpo, Erumpo. Sed simpliciter etiam pro Egredior, Digredior et Proficiscor: pro qua signif. affertur ex Æschine ἐξορμᾶν οἴκοθεν, et (p. 84.) ἐξορμᾶν ἐκ τῆς πόλεως. Et ἐξόρμα κλῄθρων ex Eur., pro E septis prodi. Ex (Iph. A. 149.) ἐξορμᾶν, pro Portu excedere, Solvere. || Dicitur ἐξορμᾶν ὕλη quoque, cum erumpit e terra: ut docebit te bicomp. Συνεξορμῶ. || Ἐξορμᾶν dicitur et leo, cum irruit in venatorem aut aliam feram: ut συμπίπτειν, taurus: et aper συῤῥήγνυσθαι. Bud. Ἐξορμᾶν activa signif. Ciere. Nam Ὁρμᾶν dicitur equus a Xen. cum ad cursum cietur et prosilit repente; eques vero eum ciens calcaribus ἐξορμᾶν dicitur. Bud. E Thuc. (7, 14.) affertur activa itidem signif. Ἐξορμῶντες ναῦν, pro Agentes s. Impellentes navem. Et ex Eur. (Iph. A. 151.) Πάλιν ἐξορμάσεις χαλινοὺς, sc. pro Frena reflectes. Lucian. (3, 565.) narrat Socratem τὸν ἀπὸ Μόψου, eum, qui ἐξορμῷ dixerat, interrogasse, Καὶ τίς ἐστιν ὃν ἐξορμᾷς; [" Markl. Suppl. 340. Iph. p. 25. Wakef. Trach. 1089. Eum. 182. Bast Lettre 71. Boiss. Philostr. 413. 598. ad Charit. 271. T. H. ad Lucian. Dial. p. 45. Brunck. Aj. 290. Med., Ammon. 76. Valck. Diatr. 5." Schæf. Mss. * Ἐξόρμησις, Arrian. 1, 24, 3. Schol. Thuc. 3, 89. Dio Cass. 1260, 76. * Ἐξορμὴ, Expeditio, Plato Theage 129.] Ἀντεξορμάω, Contra irruo et impetum facio, [Dio Cass. 48. p. 386., 49. p. 393.] Ἀντεξόρμησις, ἡ, Impetus acierum in primo congressu ap. Plut. (Pomp. 69.) Item, Contrarius s. Adversarius incursus, ut sese invadentium navium. Thuc. (2, 91.) Ἀξύμφορον δρᾶν τὴν ἐξ ὀλίγου ἀντεξόρμησιν. [* Ἐπεξορμάω, unde * " Προεπεξορμάω, Lucian. 1, 439." Schæf. Mss. Ibi legitur προὐπεξορμήσας, quod possit deduci a * Προϋπεξορμάω, quod Lexx. Gr. etiam agnoscunt.] Προεξορμάω, Prius egredior, proficiscor. Bud. postquam ἐξορμᾶν dixit significare Proficisci, affert e Xen. Ἀπ. 3, (13, 5.) Χαριέστερον δὲ καὶ προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ. Συνεξορμάω, Una erumpo. Nam ἐξορμᾶν dicens Bud. significare Erumpere, affert e Xen. Œc. (17, 12.) Ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων δή που συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, καὶ παρέχει πνιγμὸν αὐτῷ: (14.) Τί γάρ, ἔφη, ἣν ὕλη πνίγῃ συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ καὶ διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφήν: [K. Π. 1, 4, 20. Schol. Pind. Π. 4, 88. Plut. Agide 7.]

Ἐφορμάω, Impetum facio, Cum impetu me infero, Irruo, Plut. (Pomp. 19.) Πομπηΐῳ δὲ ἀνὴρ μέγας πεζὸς ἐφώρμησε, In Pompeium impetum fecit, In Pompeium irruit. Basil. in Oratione adversus iracundos, Βοῶντες καὶ ἀγριαίνοντες, καὶ τίνος οὐχὶ τῶν ἰοβόλων ἀναιδέστερον ἐφορμῶντες; E Xen. autem et cum præp. πρὸς, sc. Ἐφορμῶν πρὸς τοὺς πολεμίους, pro In hostes irruens. In hoc autem Thuc. loco, Ἐσβάντες δ' ἐδίωκον τὴν ἐς τὸ πέλαγος ἐφορμήσασαν, exp. ἐφορμήσασαν, ὡρμημένην. Hom. vero utitur voce PASS. Ἐφορμῶμαι, pro Irruo: a quo dicitur et θυμὸς ἐφορμᾶσθαι sequente infin., ea signif. quam ὁρμᾶν habere dictum est, sequente itidem infin. || Active pro Incito, Cieo, et q. d. Irruere facio, Il. Γ. (165.) Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον, exp. ἐφορμῆσαι ἐποίησαν. Legitur Od. H. (272.) Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους. Apud Herod. ἐπορμῆσαι λύκους, ab IONICO Ἐπορμῶ pro Ἐφορμῶ, exp. simpliciter Immisisse lupos. At ego, si retinendum esset verbum Immisisse, dicerem Immisisse lupos qui irruerent. E Soph. autem affertur pro Instigare ad aliquid, Aj. (1143.) Ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν. In eadem Tragœdia legitur (290.) p. 18. meæ Ed. τί τήνδ' — ἐφορμᾷς πεῖραν; quod quidam interpr. Cur hunc incitas conatum? sed ego malim Cur in hanc expeditionem prorumpis? nisi πεῖραν alia potius voce reddi debet, quod Schol. exp. πορείαν et ὁδόν. At in VV. LL. perperam h. l. citatur in Ἀφορμῶ, et in eo scribitur ἀφορμᾷς, non ἐφορμᾷς. Similis est usus aoristi medii ἐφορμήσασθαι ap. Hesiod. Ἀ. (127.) στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους, Prorumpere aut Ruere in certamina, prælia. [" Munck. ad Anton. Lib. 14. Verh., Abresch. Lectt. Aristæn. 320. ad Charit. 271. Valck. Hipp. p. 302. ad Il. Ω. 800. Brunck. Aj. 290. Phryn. Ecl. 151. Jacobs. Anim. 244. ad Diod. S. 2, 412. 496. Bast Lettre 71." Schæf. Mss. * Ἐφορμώω, Opp. Ἁ. 2, 94. εἰσορόωντες ἐφορμώουσι λαβέσθαι, ubi perperam legitur —μώωσι.] Ἐφόρμησις, ἡ, Invasio cum impetu, Irruptio, et q. d. Ipsa irruendi actio: ut ἐφορμᾶν redditur Irruere. [" Thom. M. 399. et Add. * Ἐφορμὴ, 400." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 204. " Ad Hesych. 1, 1554, 15." Dahler. Mss. " Opp. Ἁ. 4, 623." Wakef. Mss. * Ἐφορμητὸς, unde * Ἐφορμητικὸς,

Vim habens aggrediendi, Max. Tyr. * 'Αντεφορμάω, Contra irruo, Philo J. 2, 31. 122." Wakef. Mss. * Προεφορμάω, Heliod. 9. p. 459.]

[* Καθορμάω, Anal. 3, 127. * " 'Εγκαθορμάω, Niceph. Callist. Or. in S. Magdalenam inter Bandini Anecd. p. 36." Boiss. Mss. " Pallad. V. Chrys. 221." Kall. Mss.]

[* Μεθορμάω, Il. Υ. 192. μεθορμηθεὶς σὺν 'Αθήνῃ, Aggressus.]

Παρορμάω, Incito, Concito, Instigo, Stimulo, etiam simpliciter Hortor: ut Plut. interpr. in Quæst. Rom. Τοῦ παρορμᾷν ὀρτάρι λεγομένου. Xen. K. Π. 8, (1, 4.) "Αλλους παρορμᾷν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἔργα: 2, (3, 5.) Τοῦτό με εὐθύμως εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τούσδε παρορμᾷ. Et cum πρὸς ap. Plut. Numa, Νουμᾶν παρορμήσας πρὸς τὴν βασιλείαν. Sed et cum infin. ap. Eund., Παρώρμων ἐπεξελθεῖν. [Lobeck. Phryn. 439. " Ad Diod. S. 2, 225." Schæf. Mss. * Παρωρμημένως, Hesych. 754. * Παρόρμημα, Incitamentum, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.] Παρόρμησις, ἡ, Incitatio, Concitatio, Stimulatio, Hortatio, Xen. K. Π. 1, (6, 16.) Τὴν δὲ αὐτοῦ π. εἰς τοὺς μεγίστους κινδύνους. [" Jambl. p. 2. Clem. Alex. 873. * Παρορμητής, (* Παρορμητὴρ,) * Παρορμητήριον, Hes." Wakef. Mss. * Παρορμητὸς, unde] Παρορμητικὸς, q. d. Incitatorius, Stimulatorius, i. e. Incitandi vim habens s. Stimulandi, Plut. Lycurgo (15.) Πρὸς γάμον παρορμητικός. Apud Diosc. autem cum gen. παρορμητικὸς ἀφροδισίων, quod exp. Venerem incendens. Alicubi etiam reddi potest Hortatorius. [Plut. 7, 116. " Clem. Alex. 97." Wakef. Mss.] Παρορμητικῶς, q. d. Incitatorie, i. e. Cum vi incitandi, [* 'Απαρόρμητος, Theages p. 695. Gal.] " Εὐπαρόρμητος, Qui " facile commovetur, Aristot. "Ολως δὲ ἐπιθυμοῦντες " καὶ μὴ κατορθοῦντες, ὀργίλοι εἰσὶ καὶ εὐπαρόρμητοι, " Bud." " 'Επιπαρορμάω, Exhortor, pro παρορμῶ, " vacante præp. ἐπὶ," [Plut. 6, 451. * Συμπαρορμάω, Plut. Agide 6. Cicerone 3. Demetrio 39.]

[* Προορμάω, Alterum præverto, Dem. 1409.]

" Προσορμάω, Cum impetu et hostiliter accedo vel " advenio, Xen. K. Π. 1, (4, 21.) Οἱ δὲ πολέμιοι προὐ" κίνησαν τὸ στῖφος, ὡς πανσομένου τοῦ διωγμοῦ, ἐπεὶ " σφᾶς ἴδοιεν προσορμήσαντας." [Codd. προορμήσαντας.]

[* " Συνορμάω, Phalar. p. 80." Schæf. Mss. Συνορμᾷ, Gl. Concurrit, Competit. * Συνορμάδες, αἱ, i. q. συμπληγάδες, συνδρομάδες, Simonides ap. Schol. Eur. Med. 1. " Tzetz. ad Lycophr. 1285. ex Eratosthene." Kall. Mss.]

[* 'Υπερορμάω, Apollin. Metaphr. 237.]

At vero comp. NOMEN 'Αφορμὴ varias signiff. habet: ac primum quidem opponitur nomini ὁρμὴ ap. Philosophos, si tamen primus huic significationi dandus est locus, aut eos qui philosophica tractant, aut certe philosophice loquuntur. 'Αφορμὴ, inquit Bud., opposita est τῇ ὁρμῇ, quasi Resilientia et Evitatio: Damasc. Οὐ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ φυσικὰ πάθη τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖτο, οὐδ' αὖ τὴν ἐκ τῶν λυπηρῶν ἀφορμὴν καὶ παραίτησιν κ. τ. λ., i. e. Natura enim humana Christi nec desideria naturalia, nec ea quæ natura aversatur, suapte sponte appetebat, aut vitabat, ut fit in hominibus. Dixerat autem et p. præcedente, ἀφορμὴν opponi τῇ ὁρμῇ, et esse Cum quis præ pavore repente refert pedem, vel quippiam aversatur et fugit: subjungens e Gal. Οἱ δὲ ἔμβρυον μὴ εἶναι ζῶον λέγουσι· τρέφεσθαι μὲν γὰρ καὶ αὔξεσθαι αὐτὸ ὥσπερ τὰ δένδρα, ὁρμὴν δὲ καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχειν, ὥσπερ τὰ δένδρα: Vim autem appetendi et aversandi non habere, quam habent animalia. Et paulo post ap. Damasc. rursus, ἀφορμὴν vertit Aversionem et refugam cautionem. Vide p. 718. || 'Αφορμὴ alicubi contra, sicut ὁρμὴ, pro Impetu, et pro Aggressione, Bud. 719. e Plut. [Pericle 2.: Thuc. 6, 89.] Item pro ἔφοδος, s. ὁρμητήριον, ut p. seq. dicit: addens esse tanquam e loco eruptionem ad aggressionem, i. e. ad ἐπιχείρησιν ineundam. || Apud Thuc. 1, (90.) p. 29. fin. Τήν τε Πελοπόννησον πᾶσιν ἔφασαν ἀναχώρησίν τε καὶ ἀφορμὴν ἱκανὴν εἶναι, ubi Schol. dicit ἀφορμὴν esse οἷον ἐξ ἧς ὁρμώμενός τις σώζεται: ubi rectius diceretur ἀφ' ἧς, quod illi nomini insit præp. ἀπὸ, non ἐξ. Latine malim Perfugium quam Tuta-

A men cum Valla reddere. Hinc autem existimo ἀφορμὴν accepisse signiff. illas de quibus Bud. fuse tractat: dicens significare Subsidium, et rationem vitæ tolerandæ: quod lingua vernacula Vivendi medium dicitur: et afferens e Xen. Œc. (1, 16.) 'Οπόταν ὁρῶμέν τινας ἐπιστήμας μὲν ἔχοντας καὶ ἀφορμὰς, ἀφ' ὧν δύνανται ἐργαζόμενοι αὔξειν τοὺς οἴκους. Afferens item ἀφορμὰς e Dem. pro Facultates. Necnon addens, poni pro Copiis et apparatu, atque opibus, et citans Dem. Χρήματα οὐκ ἔχοντι παρ' ὑμῶν, οὐδ' ἀφορμὴν οὐδεμίαν τῷ πολέμῳ. Et ap. Antiphontem ἀφορμὴν interpretans Subsidium negotiationis. Apud Aristidem autem ἀφορμὴν φύσεως, Naturæ promtuarium, unde victum humano generi suppeditat. Vel, Naturæ copias et divitias. Rursum ap. Dem. ἀφορμὴν vertens Divitias, opes, et potentiam, atque auctoritatem qua ipse pollet in civitate. Sed addens, Atticis ἀφορμὴν esse Pecuniam quæ datur ad mensam, vel a mensa accipitur: et ita identidem ab eod. Dem. accipi. In quodam autem Themistii l., quem
B affert, ἀφορμὰς ait exponi posse Munitiones, Transitus, Gradus, Facultates et opportunitates. In VV. LL. ἀφορμὴ redditur etiam Materia. Ad hanc autem signif. pertinet ea, qua ponitur pro Argumento, cujus signif. meminit Bud., cum argumentum orationis vel poëmatis sit ejus velut materia. || Jam vero ut Lat. Materia occasionem aliquando signif., sic et Græcis ἀφορμὴ, dicentibus διδόναι ἀφορμὴν pro Præbere occasionem, et λαμβάνειν ἀφορμὴν pro Capere occasionem. Sed et λαβέσθαι ἀφορμῆς dicitur, qui nactus est occasionem, Philo, Λαβόμενοι δ' ἅπαξ ἀφορμῆς οἱ ἐν τέλει. Dem. copulavit etiam ἀφορμὰς cum προφάσεις. [" Vide Ind. Xen. Mem. et Œcon. Fischer. ad Palæph. 96. Ruhnk. Præf. ad Tim. xiv. Valck. Phœn. p. 72. Wessel. Præf. Herod. init. ad p. 583. 677. Alter ad Lysiam 318. Diod. S. 1, 396. (398.) ad 2, 87. Dionys. H. 2, 1005. 3, 1308. Phryn. Ecl. 96. Thom. M. 460. Wakef. Ion. 485. Alc. 460. Luzac. Exerc. 76. Cum διαφορὰ confusum videtur Lucian. 3, 144." Schæf. Mss. Hippocr. 817. Foës. Οἱ
C τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τὰς ἀ. ἔχουσι. I. q. λόγος ἀπαγορευτικὸς, Plut. Stoic. Rep. 294.] " Εὐάφορμος, exp. Opportunus, Excusatione dignus. " Habes in Εὐπροφάσιστος, e Schol. Thuc." [6, 105. Cyrill. Alex. in c. 1. Nahum p. 486. 628. * Εὐαφόρμως, Basil. 3, 290. * " 'Εναφόρμως, Opportune, Cyrill. Alex. L. 2. in Jo. 1, 1. p. 134. an εὐαφ.?" Kall. Mss.]

Ab ὁρμὴ derivatum est et verbum POETICUM 'Ορμαίνω, significans interdum quidem i. q. ὁρμῶ, Impetu feror, Ruo, Prorumpo: Il. K. (28.) "Ηλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες: pro ὁρμῶντες εἰς πόλεμον, Eust. Idem in hoc Od. Γ. (169.) versu, 'Εν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας, ait ὁρμαίνοντας significare posse ὁρμῶντας: aut διαλογιζομένους: ut in (Il. Φ. 137.) "Ωρμηνεν δ' ἀνὰ θυμόν. Ac certe multo frequentior est hæc signif., sc. pro In animo verso, Cogito. Sic in eod. illo Il. K. (4.) πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα. Et Od. Σ. (344.) ἀλλὰ δέ οἱ κῆρ "Ωρμαινε φρεσὶν ᾗσιν. Et Il. Π. (435.) Διχθὰ δέ
D μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι, Od. Δ. (789.) 'Ορμαίνουσ' εἴ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων. In illo autem l. Il. K. (28.) πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες, redditur ὁρμαίνοντες et verbo Molientes. Exp. ὁρμαίνω et verbo Concito, quæ signif. minus remota est, sed absque exemplo. [" Jacobs. Anth. 6, 286. Brunck. Apoll. Rh. 166. 241. Diod. S. 2, 469. ad Callim. 2. p. 6." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1399. S. c. Th. 379.] 'Εφορμαίνω, Poëticum itidem, et quidem rarum, i. q. ἐφορμῶ, de quo supra. Apud Opp. autem (K. 3, 367.) cum dat. Θηλυτέρῃ δ' ἀλίαστος ἐφορμαίνων ἀλάληται, exp. ἐφορμαίνων θηλυτέρῃ, Feminam appetens. [* 'Υπερορμαίνω, Manetho 4, 131.]

[* 'Ορμάζω, Epiphan. Hær. 78, 13. * 'Ορμαστὴρ, unde fem. * 'Ορμάστειρα, Orph. H. 31, 9. * 'Ορμαστὸς, Epiphan. l. c. 78, 16.]

" 'Ορμάθω, Tendo, Eo, ex ὁρμάω, Eur." [Med. 189. " Ad Timæi Lex. 87." Schæf. Mss.]

" 'ΟΡΜΙΝΟΝ, Horminum, Herba porro similis,

" Diosc. 3, 145. Hes. esse dicit Genus leguminis: A " Theophr. vero Frugum generi annumerat. Utrius- " que meminit Plin.: illius, 23, c. ult. Horminum " semine cumino simile est, cetero porro, dodran- " tali altitudine, duorum generum, alteri semen ni- " grius et oblongum, alteri candidius et rotundum. " Illius, 18, 7. Æstiva frugum genera sunt quæ " æstate ante Vergiliarum exortum seruntur, ut mi- " lium, panicum, sesama, horminum: e Theophr. H. " Pl. 8, 1. Et c. 10. Ejusdem (cum erysimo) naturæ " et horminum a Græcis dictum, sed cymino simile: " seritur cum sesama: hoc et irione nullum animal " vescitur virentibus." [" Phryn. Ecl. 43. "Ορμινα, ad Charit. 424." Schæf. Mss. Polemon Athenæi 478. Cf. J. Poll. 6, 61.] " INDE 'Ορμινώδης λίθος, " Hormino similis gemma, Plin. 37, 10. Hormi- " nodes, ex argumento viriditatis in candida gemma " vel nigra, et aliquando pallida, ambiente circulo " aurei coloris appellatur."

B "ΟΡΝΙΣ, ιθος, ὁ, ἡ, Avis, Ales; utroque enim modo interpr. Cic., ut docebit te Lex. meum Cic.: i. q. οἰωνός. Et tam de minoribus quam de majoribus avibus dicitur. Od. E. (65.) ὄρνιθες τανυσίπτεροι, ut σκῶπες, ἴρηκες, κορῶναι εἰνάλιαι, Il. Ξ. (290.) "Ορνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, Epigr. ὄρνις Διός, Jovis ales Virgilio, i. e. Aquila. Athen. 7. 'Αδριατικοὶ ὄρνιθες. Et 1. ὄρνιθες Αἰθιοπικοί: at 14. νομάδες ὄρνιθες, ut quæ in aviariis pascuntur: quales et ἥμεροι ὄρνιθες, Cicures et cortales aves. Et 9. ὄρνιθες κονιστικοί, Aves quæ pulverantur. Eod. l. νεοσσοὶ ὄρνιθες, Juvencæ aves, Plinio. Item πλωΐδες ὄρνιθες et στυμφαλίδες. Et ap. Apoll. Rh. (1, 1087.) de Alcyone, ὄρνις ἀκταίη. Lucian. ὄρνις θαλασσία. Et ὀρνίθων θήρα, Xen. et Plut.: ὄρνιθος φθόγγος, Plut. Et ὀρνίθων ᾠδή, Avium cantus. Platoni ὀρνίθων θρέμματα, Avium pulli. Dem. (417.) Εἰς τοὺς ὄρνις εἰσιών, Ad avium pugnas spectandas, ut gallinaceorum et coturnicum. Ubi observa accus. plur. ὄρνις, quo et Philostr. utitur Ep. 49. Τοὺς ὄρνις αἱ καλιαὶ δέχονται, Avium receptacula nidi sunt. C Alias ὄρνιθας tam in prosa quam in poësi usitatum itidem est, sicut accus. sing. ὄρνιν et ὄρνιθα, teste etiam Athen. 14. ubi utriusque exempla profert. Herodian. 8, (5, 24.) Εἴασαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν: sicut (Od. Γ. 291.) Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι: et Virg. canibus data præda Latinis Alitibusque jaces. || Aliquando ὄρνις, sicut et οἰωνός, de ave dicitur e cujus volatu aut garritu augurari solebant: quam θεοῦ κήρυκα Eur. appellat. Od. O. (530.) οὔ τοι ἄνευ θεοῦ ἤλυθε δεξιὸς ὄρνις· "Εγνων γάρ μιν ἐς ἄντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα. Alium huic similem l. habes in Οἰωνός, in quo itidem ὄρνις et οἰωνός copulantur: illud Avem significans, hoc vero Omen. Od. Y. (242.) αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις Αἰετὸς ὑψιπετής, Hesiod. ('Ημ. 64.) "Ορνιθας κρίνων, Avium volatus augurum more observans, et omina inde accipiens, Æschylus ap. Athen. (373.) "Ορνιθα δ' οὐ ποιῶ σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ, Aristoph. (Πλ. 63.) Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, Omen, Augurium. Et κακοὶ ὄρνιθες ac contra αἴσιοι ὄρνιθες, Malæ aves et bonæ aves: i. e. Mala omina et bona. D Il. Ω. (219.) μηδέ μοι αὐτὴ "Ορνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ, Plut. Fabio (19.) Χρησάμενος ὄρνισιν οὐκ αἰσίοις, ἀπετράπη. Cic. dicit Adversa avi solvere. Soph. (Œd. T. 52.) ὄρνιθι αἰσίῳ, Bonis avibus, Eur. (Iph. A. 607.) "Ορνιθα μὲν τόνδ' αἴσιον ποιούμεθα, Boni ominis loco accipimus. Rursum Plut. Camillo, 'Επ' ὄρνισι διαμαντευόμενοι καθέζονται, pro Ex avium volatu et garritu futura augurantes, auguria accipientes. In Probl. Rom. dicit ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι, Considere augurii agendi causa, ut in Οἰωνός annotatum fuit. || Peculiariter ὄρνις de gallinaceo genere dicitur, Athen. 10. Πολλάκις συνόντας αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖον ὁ ὄρνις κατελάμβανε, τὴν ἕω καλῶν, de gallo, quem Latinus Poëta Lucis prænuntium alitem vocat: Alexarchus ὀρθροβόαν, Soph. ὀρθριοκόκκυγα. Itidem Synes. Ep. 4. "Ηι (νυκτὸς) ἤδη περὶ δευτέραν οὔσης ὀρνίθων ᾠδήν, Circa secundum gallicinium, Apul. Pro Gallina non minus frequenter usurpatur tum ab aliis, tum ab Aristot. Sic ap. Alex. Aphr. "Ορνις κατοικίδιος ᾠὸν τεκοῦσα, Gallina domestica, cortalis. In Geop. ὀρνίθων ᾠά, pro eo quod Colum. dicit Gallinacea ova. Et in Prov. 'Ορνίθων γάλα, Lac gallinaceum: ut Plin. dicit, Alii inscripsere Κέρας 'Αμαλθείας, quod Copiæ cornu: ut vel lactis gallinacei sperare possis in volumine haustum. Quo nomine et edule quoddam dicitur ob raritatem. Athen. 9. Καὶ τὸ λεγόμενον σπανιώτερον πάρεστιν ὀρνίθων γάλα. Anaxagoras autem, ut Idem scribit 2. (p. 57.) τὸ καλούμενον ὄρνιθος γάλα φησὶν τὸ ἐν τοῖς ᾠοῖς εἶναι λευκόν. || Hom. dixit etiam ὄρνις αἰγυπιός: quod reddere possumus Ales vultur, ut Cic. ap. Arat., Namque est ales avis, lato sub tegmine cœli Quæ volat. Il. H. (59.) 'Εζέσθην ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσι. Notandum porro Dorica dialecto dici ETIAM "Ορνιξ, cujus gen. est ὄρνιχος, Athen. (374.) Οἱ δὲ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ, τὴν γενικὴν διὰ τοῦ χ λέγουσιν "Ορνιχος. Utitur Pind. et Alcman. [Phot. "Ορνις· 'Αττικοί· "Ιωνες δὲ ὄρνιξ· καὶ αἱ πλαγίαι ἀκολούθως· καὶ Δωριεῖς ὄρνιξ· παρ' 'Αλκμᾶνι δὲ ἅπαξ ὄρνις· 'Αδεὲς ἦτορ ἔχων ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις. " "Ορνις, Thom. M. 657. 885. Mitsch. H. in Cer. 128. ad Herod. 674. 733. Brunck. El. 61. Gallina et Gallus, Phryn. Ecl. 98. Statyll. Flacc. 2. Marcus Arg. 8. Wakef. S. Cr. 5, 59. Brunck. Aristoph. 2, 140. Casaub. ad Athen. 45. Bernard. ad Theoph. Nonn. 2, 320. Theocr. 22, 72. ad Thom. M. 83 Toup. Opusc. 1, 138. Omen, Brunck. Aristoph. 1, 236. Kuster. p. 3. Eldik. Suspic. 36. Valck. Hipp. p. 257. Ilgen. Hymn. 432. Locus ubi aves veneunt, Græv. Lectt. Hes. 613. De quant., Phryn. Ecl. 70. Brunck. Aristoph. 2, 148. 151. Porson. Hec. p. 15. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 313. 637. 8, 634. Brunck. ad Eur. Bacch. 1353. Musgr. 1362. Debetur interdum librariis, Porson. Hec. p. 15. Ed. 2. "Ορνις Μουσῶν, Cycnus, Dawes. M. Cr. 58. Διός, 57. Aquila, Valck. Adoniaz. p. 402. Μοισᾶν, Valck. Phœn. p. 111. Harles. Ind. Theocr. Κακός, Jacobs. Anim. 168. Αἰγυπτιός, Heyn. Hom. 5, 318. Bast Lettre 81. Musgr. Bacch. 1025. 1362. "Ορνιθος τρόπον φθέγγεσθαι, Huschk. Anal. 75. "Ορνιθος δίκην, Heindorf. ad Plat. Phædr. 261. "Ορνιθα αἴσιον ποιεῖσθαί τι, Valck. Phœn. p. 325. ad Herod. 590. "Ορνεις, Aristoph. Fr. 243. "Ορνις accus. plur., Philippus 51. Brunck. Aristoph. 2, 154. 167. 185. 197. Valck. Anim. ad Ammon. 231. ad Hippol. p. 278. "Ορνιθες μουσικοί, Longus p. 8. Τοὺς ὄρνιθας, Xen. Mem. 1, 1, 3. "Ορνιθας ἀετοὺς λαμβάνειν, Dionys. H. 1, 228. 'Επ' ὄρνισι κάθημαι, καθέζομαι, Thom. M. 361. (Lucian. 2, 779.) ad Herod. 142. Herodian. 465. et n. ubi de similibus. "Ορνιξ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 172. 200. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 111. Dawes. M. Cr. 57. Harles. Ind. Theocr. Koen. ad Greg. Cor. 97." Schæf. Mss.]

'Ορνιθόγαλον, Herbæ nomen ap. Diosc. 2, 174. cui flores esse dicit γαλακτίζοντας. Ornithogale dicitur Plinio, 21, 17. [Ornithogalum nutans Linnæi secundum Sprengel. * 'Ορνιθογενής, i. q. ὀρνιθόγονος, Artemid. 1, 39. ubi Corn. interpr. quasi legeretur ὀρνίθων γένη. * 'Ορνιθογνώμων, Ælian. H. A. 16, 2.] 'Ορνιθόγονος, Ex ave natus: ut ὀρνιθόγονος 'Ελένη, Eur. (Or. 1387.) Nam Jupiter in cycnum transformatus e Leda eam genuit. [Schol. Lycophr. 653. "Toup. Opusc. 2, 254." Schæf. Mss.] 'Ορνιθογονία, Avium generatio s. origo, ita vocatur liber quidam de Generatione s. Origine avium: vide 'Ορνιθόω. [* 'Ορνιθοειδής, Adamant. Phys. 1, 1. p. 323.] 'Ορνιθοθήρας, ὁ, Auceps, Plut. Polit. Præc. "Ωσπερ ὀρνιθοθῆραι μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτούς. Sic in Distichis Gnomicis quæ Catoni ascribuntur, Fistula dulce canit volucrem dum decipit auceps. [Aristoph. "Ορν. 62. " Biogr. Plat. in Bibl. der Alten Liter. T. 5. p. 7." Boiss. Mss.] 'Ορνιθοθήρα, Aucupium, Gaza. [* 'Ορνιθοθηρία, Eutecnii Paraphr. Oppiani p. 2.] 'Ορνιθοθηράω, Aves capio, Aucupor: cujus infin. ὀρνιθοθηρᾷν ap. J. Poll. [e Teleclide. Lobeck. Phryn. 627. * " 'Ορνιθοθηρατής, Liban. 4, 171. Δείλης ὀψίας ὀρνιθοθῆραι καὶ κυνηγέται. Reisk.: 'Ορνιθοθῆραι, sic recte Bav., a nominat. ὀρνιθοθήρης, (leg. ὀρνιθοθήρας.) Nam ὀρνιθοθηρατής dici haud arbitror.' 'Ορνιθοθηραταὶ Morell. et Cod. Par. 3017."

Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] ITEM Ὀρνιθοθηρευτική, Ars aucupii, Scientia capiendarum avium, Plato [Soph. 220.] Ὀρνιθοκάπηλος, Qui aves cauponatur, h. e. Qui aviculas venditat, J. Poll. (7, 197.) Ἐκάλουν δ' οὕτως (sc. πινακοπώλας) οἱ ποιηταὶ τῆς κωμῳδίας οὐ μόνον τοὺς τοὺς πίνακας πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὄρνεις, οὓς προὐτίθεσαν ἐπὶ πινάκων κεραμέων· τούτους δ' ὀρνιθοκαπήλους Κριτίας καλεῖ. [* Ὀρνιθοκόμος, Gl. Gallinarius, Aviarius. * "Ὀρνιθοκομεῖον, Brunck. Aristoph. 1, 70. (A. 1073.)" Schæf. Mss. Cf. Ὀρνιθονομεῖον.] Ὀρνιθοκόος, ὁ, Augur, Augurii peritus, ὁ δι' ὀρνίθων τὰ σημαινόμενα νοῶν, sicut Hes. Θυοσκόος s. θυηκόος exp. ὁ δι' ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοῶν, derivans a κοέω, Ionice pro νοέω. In meo vet. Lex. [et ap. Etym. M.] habetur ETIAM Ὀρνιθοκλόος, quod itidem deducit a κοεῖν, συνιέναι, pleonasmo literæ λ. [Apud Phot. autem * Ὀρνιθοκλόνοι· ὀρνιθοσκόποι. * Ὀρνιθοκρίτης, Gl. Collector: potius Conjector, i. e. Augur, qui conjicit futura ex avibus.] Ὀρνιθολόγος, pro Aucupe videtur accipi in Plut. de Orac. Pyth. (600.) Καὶ ἔχαιρον ᾀδομένοις ἀρόται τε ὀρνιθολόγοι τε, κατὰ Πίνδαρον. [* Ὀρνιθολόχος, Auceps, Plut. 7, 849. Ὀρνιχολόχος, Dorice, Pind. Ἰ. 1, 67.] Ὀρνιθομανής, Qui aves insano amore deperit, avium alendarum insano studio tenetur, [Athen. 464. "Toup. Opusc. 2, 8." Schæf. Mss.] AT Ὀρνιθομανέω, Insano avium alendarum amore captus sum, Aristoph. [Ὄρν. 1284. 1290. 1344.] Ὀρνιθομανία, Insanum studium alendarum avium: ut δοξομανία, γυναικομανία. Dici autem hodie possunt ὀρνιθομανεῖς; Qui accipitrario aucupio addicti sunt. Bud. [* "Ὀρνιθόμαντις, Hesych." Wakef. Mss.] Ὀρνιθονομεῖον, Locus alendis avibus, i. e. Aviarium, τὸ τὰς ὄρνιθας ἔχον οἴκημα, Suid. Synonyma sunt ὀρνιθοτροφεῖον et ὀρνιθών. ["Perperam pro * ὀρνιθοκομεῖον." Schn. Lex. Quod etiam Steph. innuere videtur, cum utrumque vocab. in Indice posuerit.] Ὀρνιθόπαις, Avis pullus, Pipio, [Lycophr. 731. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 224. Lobeck. Phryn. 500.] Ὀρνιθοπέδη, Laqueus qui avibus capiendis tenditur. Cic. Tendiculas appellat. Extat in Epigr. [Anal. 3, 93. * "Ὀρνιθοπρόσωπος, Porph. 250." Wakef. Mss.] Ὀρνιθοπώλης, Qui aves vendit. At J. Poll. (7, 198.) Οὗ δὲ πιπράσκονται οἱ ὄρνεις, ὀρνεῶται, ὀρνιθοπῶλαι. Synonymum est ὀρνιθοκάπηλοι. Ὀρνιθοσκόπος, Auspex, Qui avium volatus pastusque spectans, futura inde auguratur, i. q. οἰωνοσκόπος, Ammon. [" p. 104. Thom. M. 362." Schæf. Mss. * Ὀρνιθοσκοπέω, Schleusn. Lex. V. T. * "Ὀρνιθοσκοπία, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 553." Elberling. Mss. * Ὀρνιθοτρέφος, Diod. S. 1. p. 47, 29. Schol. Aristoph. Eip. 1003. * Ὀρνιθοτροφέω, Geop. 14, 7, 8.] Ὀρνιθοτροφία, ἡ, Avium nutritio, Plut. Pericle (13.) Τὰς Πυριλάμπους ὀρνιθοτροφίας. Ὀρνιθοτροφεῖον, τὸ, Locus ad nutriendas s. alendas aves, Aviarium, ut Colum. appellat 8, 3. ubi quem Aviarium appellat, ὀρνιθοτρόφον Græce reddemus. [" Harpocr. v. Οἰκίσκῳ." Boiss. Mss. " Brunck. Aristoph. 1, 70. Fr. 261." Schæf. Mss.] Ὀρνιθοφάγος, Qui aves devorat, [" Schol. Il. X. 335." Wakef. Mss.] Ὀρνιθοφυής, Ab ave ortus: παῖς, Pullus avis, qui et ὀρνιθόπαις. Sic et ὀρνιθοφυεῖς κόραι dicuntur Columbæ. Athen. (491.) Ἀποδεδειγμένον οὖν τοῦ, ὅτι Πλειάδες ἦσαν ἐντετορνευμέναι τῷ ποτηρίῳ, καθ' ἕκαστον τῶν ὤτων δύο ὑποθετέον, εἴτε βούλεταί τις ὀρνιθοφυεῖς κόρας, εἴτ' αὖ καὶ ἀνθρωποειδεῖς. [* Ὀρνιθοφύλαξ, Chariton 7, 2. p. 588=115. nisi leg. ὀπισθοφ.] Ὀρνιθαγρευτής, ὁ, Auceps, i. q. ὀρνιθοθήρας, Bud. Ἀγριόρνιθες, Feræ gallinæ. Theophilus l. 2. Institut. Juris Civilis.

[* "Ἄορνις, Olear. ad Philostr. p. 58. Tzetz. ad Lycophr. 694." Kall. Mss. " Ad Diod. S. 2, 158. 226. 234." Schæf. Mss.] Δύσορνις, Qui adversa avi fit, Plut. (Marcello 4.) Δυσόρνιθες τῶν ὑπάτων ἀναγορεύσεις, Adversis auspiciis renunciati consules. Item Eur., δύσορνις οἰωνὸς, Infelix auspicium, Triste et infaustum omen, Malum augurium: [cf. Hipp. 759.] CONTR. Εὔορνις, Qui bonis et lætis auspiciis fit: ut εὐόρνιθες ἀναγορεύσεις. [Anal. 2, 30. * "Εὐορνίθειαν, Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν, Phot. Lex. Ms. * Εὐορνιθία κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα, Eust. 1439." Brunck. Lex. Soph. * Πάρορνις, i. q. ἀπαίσιος, Æsch. Eum. 767. πόρος. * Πολύορνις, Schol. Aristoph. Ὄρν. 65. * Πολυόρνιθος, Eur. Iph. T. 434.] Φίλορνις, Avium amans, [Jambl. V. P. 426.] Φιλορνιθία, Avium amor, Aristoph. [Ὄρν. 1300. * Ψεύδορνις, Basil. Schol. Ms. in Greg. Naz. p. 44.]

Ἄορνος, ὁ, ἡ, Avibus carens, Quo aves nullæ accedunt, Qui aves non fert, Plut. (7, 296.) Βάθη ποταμῶν, ἄορνα ὕψη, θηρίων ὑπερφυεῖς ὄψεις: ubi ἄορνα ὕψη vocat, quam Lucian. (1, 744.) ἄορνον ἄκραν, Τῆς ἀόρνου ἐκείνης (ἄκρας,) ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἷλε. Curt. 8. Aornum petram appellat, itidemque Strabo 15. p. 301. Est et Nomen fluvii s. paludis, Athen. (331.) e Philostephano, Ἐν Ἀόρνῳ [Ἀροανίῳ] τῷ ποταμῷ διὰ Φενεοῦ ῥέοντι ἰχθῦς εἶναι φθεγγομένους ὁμοίως κίχλαις. De Averno autem lacu sic Lucr. 6. Principio quod averna vocantur, nomen id ab re Impositum, quia sunt avibus contraria cunctis: E regione ea quod loca cum venere volantes Remigio, oblitæ pennarum vela remittunt, Præcipitesque cadunt molli cervice profusæ In terram, si forte ita fert natura locorum: Aut in aquam, si forte lacus substratus averni. Et Claud. Tunc et pestiferi pacatum limen Averni Innocuæ transistis aves. Itidem Plin. 31, 2. e Varrone tradit, in Averno aves, quæ advolarint, emori: itemque Strabo 5. ubi Ἄορνον κόλπον appellat, Προσεμύθευον δ' οἱ ἐπιχώριοι καὶ τοὺς ὄρνεις τοὺς ὑπερπετεῖς γινομένους, καταπίπτειν εἰς τὸ ὕδωρ, φθειρομένους ἀπὸ τῶν ἀναφερομένων ἀέρων, καθάπερ ἐν τοῖς Πλουτωνίοις. Corrupta autem est Lat. vox Avernus e Græco ἄορνος. [" Ad Lucian. 1, 399. ad Diod. S. 1, 267. 2, 158. 226. 234. Kuster. Aristoph. 68. Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss.] Ἄορνος est et Urbs: cujus ἐθνικὸν EST Ἀορνεύς. Steph. B. [* "Ἀορνῖτις, Bast Lettre 59." Schæf. Mss.]

Ὀρνιθώδης, Ad avium naturam accedens, Avium speciem gerens: κοιλίαι, Ventriculi, quales sunt avium. Aristot. Ὀρνιθωδεστέρας ὑστέρας ἔχει τὰ σελάχη, Habet genus cartilagineum ea specie vulvas qua aves. Ὀρνίθειος, ut κρέας, Avium caro, Athen. et Aristot. Eth. 6, 7. Et ὀρνίθειον στέαρ, Adeps gallinaceus, Diosc. 2, 89. Et ὀρνίθεια ᾠὰ, Ova gallinacea, Colum.: Athen. (58.) ex Heraclide Syracus. Τῶν ᾠῶν πρωτεύειν τὰ τῶν ταῶν, μεθ' ἃ εἶναι τὰ χηναλωπέκεια· τρίτα καταλέγει τὰ ὀρνίθεια. [" Bernard. Reliq. p. 35. Jacobs. Anim. 240. Brunck. Aristoph. 2, 81. Bentl. 322. Fr. 260. ad Lucian. 2, 28." Schæf. Mss. * Ὀρνίθειον, τὸ, Aviarium, Phrynichus Bekkeri p. 54.] Reperitur ETIAM Ὀρνίθιος in ead. signif. Aristoph. N. (339.) κρέατ' ὀρνίθια κιχλᾶν [Br. ὀρνίθεια κιχηλᾶν.] Alitum turdorum carnes. Idem, τοῦ ὀρνιθίου φθέγματος, Avium modulaminis. Pro Gallinaceus etiam usurpatur sicut ὀρνίθειος, ut ὀρνίθιος ζωμὸς, ap. Athen. 8. [" Jacobs. Anth. 8, 402. Brunck. Aristoph. 2, 81. 3, 212. Fr. 260. ad Lucian. 2, 28." Schæf. Mss.] Ὀρνίθεος, i. q. ὀρνίθειος, ut κεφαλὴ, quod Cic. ap. Arat. (274.) vertit Alitis caput. Ὀρνιθιακὸς, Unde plur. Ὀρνιθιακὰ, Avium historia, Libri de avibus. In Vita Dionysii Afri, cujus de Situ Orbis liber extat, Συγγράψαι δὲ καὶ ἄλλα βιβλία λέγεται, Λιθιακά τε καὶ Ὀρνιθιακὰ καὶ Βασσαρικά. [* Ὀρνιθικὸς, Lucian. 707.]

Ὀρνιθίας, ut ὁ χειμὼν, Tempestas quæ aves perimit, Hyems quæ præ frigore aves necat. Aristoph. Ἀ. (877.) ad quendam qui multas aves coëmerat, ὡσπερεὶ χειμὼν ἄρα Ὀρνιθίας εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας, Schol. οὕτως ὁ σφοδρὸς χειμὼν, ἐν ᾧ τὰ ὄρνεα διαφθείρεται. Sed addit Symmachum velle ideo vocari ὀρνιθίαν χειμῶνα, διὰ τὸ χειμῶνος ταῦτα τὰ ὄρνεα, quorum sc. ibi mentio fit, ἐπιφαίνεσθαι, ut ap. Arat. Prior expositio verior est, secundum quam dicitur etiam ὀρνιθίας ἄνεμος, ὃς ὑπὲρ τὴν γῆν τὰ ὄρνεα στορέννυσιν ὑπὸ τῆς τοῦ ψύχους πνοῆς, ut idem Schol. tradit. Meminit ὀρνιθιῶν ventorum Aristot. de Mundo, Οἱ δὲ ὀρνιθίαι καλούμενοι, ἐαρινοί τινες ὄντες ἄνεμοι, βορέαι εἰσὶ τῷ γένει. Plin. vero Favonium aliquando ornithiam dici scribit: item Etesias quosdam tem-

pore ornithias nominari. Sic enim ille 2, 47. Favonium quidam ad VII. calend. Martii χελιδονίαν vocant, ab hirundinis viso: nonnulli vero, ὀρνιθίαν, uno et LXX. die post brumam, ab adventu avium: flantem per dies novem. Aliquanto post de etesiis loquens, Spirant autem et a bruma, cum vocantur ὀρνιθίαι, sed leniores, et paucis diebus. [" Kuster. Aristoph. 125." Schæf. Mss. Colum. 11, 2, 21. Phrynichus Bekkeri p. 55. Liban. in Argum. Demosth. p. 334. Suid.: 'Ορνιθίας χειμὼν παρὰ 'Αριστοφάνει· ὁ σφοδρὸς χειμὼν, ἐν ᾧ καὶ τὰ ὄρνεα διαφθείρεται· καὶ ἄνεμος ὀρνιθίας, ὁ αὐτὸς, ἤτοι ψυχρὸς, ὁ ἐπὶ γῆν τὰ ὄρνεα στρωννὺς ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πνοῆς.]

'Ορνίθιον, ET 'Ορνιθάριον, τὸ, Avicula, Strattis ap. Athen. (373.) Αἱ δ' ἀλεκτρυόνες ἅπασαι Καὶ τὰ χοιρίδια τέθνηκε, Καὶ τὰ μικρὰ ὀρνίθια, accipere etiam queas pro Gallinis juvencis aut Pullis. Sic enim Myrtilus paulo ante l. c., 'Αλλὰ μὴν καὶ ὄρνιθας καὶ ὀρνίθια νῦν μόνως ἡ συνήθεια καλεῖ τοὺς θηλείας,—ἀλεκτρυόνας δὲ καὶ ἀλεκτορίδας, τὰς ἄρρενας. Pro Avicula autem accipit Plut. Artax. (19.) cum de rhyndace ait, Γίνεται δὲ μικρὸν ἐν Πέρσαις ὀρνίθιον. Posteriore autem dimin., nempe ὀρνιθάριον, utitur Nicostratus ap. Athen. (654.) ubi pro Parva gallina aut Pullo gallinaceo accipit, sicut et ὀρνίθιον paulo ante. [" Jacobs. Anth. 6, 432." Schæf. Mss.]

'Ορνιθὼν, ῶνος, ὁ, Aviarium, Gallinarium, i. q. ὀρνιθονομεῖον et ὀρνιθοτροφεῖον. Utitur hoc vocab. ap. Lat. Varro R. R. 3. Villaticæ pastionis genera sunt tria: ornithones, leporaria, piscinæ. Ornithones dico omnium alitum quæ intra parietes villæ pasci solent. Utitur et Colum. 8, 3. Totius autem officinæ, i. e. ornithonis, tres continuæ extruuntur cellæ. Ibid. Gallinaria appellat.

'Ορνιθόω, In avem muto, In alitem converto, Athen. (393.) Βοῖος δ' ἐν 'Ορνιθογονίᾳ φησὶν ὑπὸ ῎Αρεως τὸν Κύκνον ὀρνιθωθῆναι, i. e. εἰς ὄρνιν μεταμορφωθῆναι. 'Απορνιθόω, idem, [Schol. Aristoph. ῎Ορν. 100. 655. " Fischer. Ind. Palæph. v. 'Απολιθοῦσθαι." Schæf. Mss.] 'Απορνίθωσις, ἡ, Mutatio s. Conversio s. Transformatio in avem. Pro ἀπορνιθόω autem dicitur et ἀπορνεόω, ab ὄρνεον. Strabo 6. (p. 435.) de Diomede, Τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ ἀπορνιθωθῆναι.

'Ορνιθεύω, Aucupor, Aves capio, i. q. ὀρνιθοθηράω, Xen. 'Ελλ. 4, (1, 8.) ῏Ην δὲ καὶ τὰ πτηνὰ ἄφθονα τοῖς ὀρνιθεῦσαι δυναμένοις. At ὀρνιθεύομαι, Auguror; nam Suid. ὀρνιθευομένου exp. μαντευομένου δι' ὄρνιθος. [" Toup. Opusc. 2, 266. Dionys. H. 2, 669." Schæf. Mss.] 'Ορνιθευτὴς, Auceps, i. q. ὀρνιθοθήρας, J. Poll. Hes. Suid.: Athen. 6. Χιλίους συνεπήγετο οἰκέτας, ἁλιεῖς καὶ ὀρνιθευτὰς καὶ μαγείρους. Utitur et l. 12. [Aristoph. ῎Ορν. 526. " Ammon. 104. ad Herod. 497." Schæf. Mss.] 'Ορνιθεία, Augurium, Auspicium, ἡ οἰωνομαντεία, Suid. Futurorum prædictio ex avium volatu aut garritu. In VV. LL. exp. etiam Genus Ludi, in quo pueri verberabantur: cujus expositionis occasionem dedit eis h. l. Plutarchi Lycurgo (18.) Πολλοὺς ἐφήβους ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ὀρνιθείας ἑωράκαμεν ἀποθνήσκοντας ταῖς πληγαῖς, In ara augurum, Lapus. Sed pro ὀρνιθείας reponendum esse ὀρθίας, supra docui tum e Plut., tum e Xen. [Polyb. 6, 26, 4.]

[* 'Ορνύφιον, τὸ, i. q. ὀρνίθιον, Ælian. H. A. 9, 37. * 'Ορνίφιον, 4, 41. 7, 47. sed male. Vide Bast Epitre p. 159. " Valck. Adoniaz. p. 401. Thom. M. 33." Schæf. Mss. 'Ορνύφιον, Gl. Noctua.]

[* ῎Ορνιος, i. q. ὀρνίθειος, Palladæ Epigr. 21.]

¶ ῎Ορνεον, τὸ, Avis, Ales, i. q. ὄρνις, Il. N. (64.) de accipitre, 'Ορμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο, Plut. Τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων πτερὰ, de aquila loquens. Idem, Χαίρουσι τῶν ὀρνέων τοῖς ᾄδουσι. Athen. (392.) Τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ἀπὸ τῆς φωνῆς ἔχει τὴν ὀνομασίαν. Synes. Ep. 4. ῎Ορνεον ἐκτόπως ἡδὺ, de otide. [" ῎Ορνεα, Locus ubi aves veneunt, Brunck. Aristoph. 2, 136." Schæf. Mss.] 'Ορνεοθηρευτικὴ, ἡ, Ars capiendi aves, Aucupium, i. q. ὀρνιθοθηρευτικὴ, Athen. (25.) 'Εγυμνάζοντο δὲ πρὸς ὀρνεοθηρευτικήν. [* " 'Ορνεοθυσία, Jo. Malal. 1, 258." Elberling. Mss. * " 'Ορνεοκράτης, Const. Manass. Chron. p. 157. sic leg. pro * 'Ορνεοκράτις. * 'Ορνεοκράτωρ, p. 4. ἀετός." Boiss. Mss. * 'Ορνεομιγὴς, Schol. Lycophr.

A 721. * 'Ορνεόμικτος, 692. * 'Ορνεόμορφος, Procl. Paraphr. Ptolem. 4, 9. p. 281. * " 'Ορνεοπάρακτος. Ab avibus laceratus, Chrys. 8, 83(=7, 219.)" Bast. in Ind. Scap. Oxon.] 'Ορνεοπώλης, Qui aves vendit, ὀρνιθοπώλης, [Schol. Aristoph. ῎Ορν. 13. 14.] 'Ορνεοπωλεῖον, Locus ubi aves venduntur, [Schol. Aristoph. ῎Ορν. 213. * " 'Ορνεοπώλιον, Brunck. Aristoph. 2, 136." Schæf. Mss.] 'Ορνεοσκόπος, Auspex, i. q. ὀρνιθοσκόπος, [Gl. Auguralis, Auspicalis, Aruspex, Augur, " Schol. Il. A. 69. Etym. M. Hes." Wakef. Mss.] 'Ορνεοσκοπέω, Augurium ago, Avium volatus et garritus observo, futura ex iis augurans, [Gl. Auspicor, Auguror, " Herodian. 465. Thom. M. 361." Schæf. Mss. * 'Ορνεοσκοπητικὸς, Nonn. Hist. Synag. 1, 72." Boiss. Mss. Eudocia p. 41. * 'Ορνεοσκοπία, Gl. Augurium, " Cyrill. Catech. 4. p. 38." Boiss. Mss. * 'Ορνεοσκοπικὸς, Anon. ap. Boiss. ad Eunap. 446. * " 'Ορνοσκόπος, (sic,) i. q. ὀρνιθοσκόπος, Jo. Malal. 1, 254—5." Elberling. Mss. * " 'Ορνεοσόφιον, Fabric. B. Gr. 1, 155. Ed. vet." Schæf. Mss. * 'Ορ-
B νεοτρόφος, Gl. Altiliarius. * 'Ορνεόφοιτος, Anal. 3, 184.]

[* 'Ορνεώδης, Volucrium naturam et indolem habens, Plut. 6, 160. * " 'Ορνεακὸς, Avibus proprius, Tzetz. ad Lycophr. 598." Kall. Mss.]

'Ορνεώτης, Auceps, Qui aves vendit: habes in 'Ορνιθοπώλης.

'Ορνεόω, In avem muto, In alitem transformo, i. q. ὀρνιθόω. 'Απορνεόω, pro eod.: sicut ἀπορνιθόω pro ὀρνιθόω. Ead. forma ἀπολιθόω, In lapidem converto, In saxeam naturam verto. [Schol. Lycophr. 228. 309. Schol. Aristoph. ῎Ορν. 251. * 'Απορνέωσις, 212. * " 'Εξορνεόω, Nicet. Eugen. 2, 328." Boiss. Mss.]

[* 'Ορνεάζομαι, Hes. Vide Schn. Lex.]

'Ορναπέτιον, Avis, Avicula, Vocab. Doricum, aut Bœoticum, ut patet ex Aristoph. 'Α. (913.) ubi Bœotus ait, τί δαὶ κακὸν παθὼν, 'Ορναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν; i. e. ὀρνέοις, Schol. Ex eod. Comico in VV. LL. citatur ETIAM 'Ορνεοπέτια, itidem pro Avicula. AT VERO 'Ορνεαὶ SIVE 'Ορνειαὶ, quorum
C illud usitatius est, hoc vero dicitur ut Αὐγειαὶ, Vicus est Argivi soli. Sed et inter Corinthum et Sicyonem ejus nominis urbs sita est, ut e Steph. B. tradit Eust. Nominari autem 'Ορνεὰς scribit idem Gramm. ἀπὸ 'Ορνέως, filio Erechthei, vel ab Ornea nympha: vel ab Ornea fluvio præterlabente. Utriusque l. meminit Strabo 8. p. 164. 166. UNDE 'Ορνεάτης, Qui ex ea urbe est, Strabo 6. p. 166. de Orneis, 'Ιερὸν ἔχουσαι Πριάπου τιμώμενον, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τὰ πριάπεια ποιήσας Εὐφρόνιος, 'Ορνεάτην καλεῖ τὸν θεόν.

" ῎ΟΡΟΒΟΣ, ὁ, Ervum, Legumen, de quo Diosc. " 2, 131. et Theophr. H. Pl. 2, 5. At cur Tralliani " τὸν ὄροβον vocent καθαρτῆρα, eoque utantur maxi- " me πρὸς τὰς καθοσιώσεις καὶ τοὺς καθαρμοὺς, docet " Plut. Græc. Quæst." [Schneid. Ind. Scriptt. R. R. " Ad Diod. S. 1, 169." Schæf. Mss. * 'Οροβοειδὴς, * Gal. in Hippocr. Contracte * 'Οροβώδης, Theophr. H. Pl. 8, 2, 3. 5. cf. not. p. 651. Ed. Schn. * 'Οροβοφάγος, unde * 'Οροβοφαγέω, Hippocr. 1037.] " 'Ορο-
D " βάγχη dicitur Cauliculus quidam, quoniam ervo " adnascens ipsum πνίγει, περιπλεκόμενος καὶ περι- " λαμβάνων, Diosc. 3, 172. et Theophr. de C. Pl. 5, " 22. Inde Plin. 18, 17. Est herba quæ cicer enecat " et ervum, circumligando se, vocatur Orobanche. " Nicandro ὀρόβαγχος [et * 'Ορόβακχος,] dicitur, Θ. " 869. Σὺν καὶ ἀκανθοβόλος χαίτη νεαλεῖς τ' ὀρόβαγ- " χοι, ubi Schol. annotat ὀροβάγχους signif. etiam " τοὺς σκυτίνους ἀσκοὺς, Utres coriaceos." ['Οροβάγχη, * 'Οροβάκχη, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 286—7. Vide var. lectt. ad Theophr. C. Pl. 5, 15, 5. Sprengel. Hist. Rei Herb. 83. Schn. Lex.] " Ab ὄροβος " deriv. ETIAM 'Ορόβινος, Confectus ex ervo: ut " ἄλευρον, ap. Diosc. 2, 131." [Alex. Trall. 7. p. 104.] " ET 'Οροβίας AC 'Οροβίτης, Ervo similis, " Ervi speciem imitans: ut ἐρέβινθος ap. Gal. Simpl. " Med. 6. Et ὀροβίας λιβανωτὸς, de quo T. 3. c. 1392. " ET 'Οροβῖτις χρυσοκόλλα, Lutea et in globulos for- " mari solita: de qua Plin. 33, 5." [" 'Οροβίτης, Diod. S. 1, 183." Schæf. Mss.] " ITEM 'Οροβιαῖος,

" Qui ervi magnitudine est, Ervi magnitudinem æ- " quans: ut ὀροβιαῖα καταπότια, ap. Diosc. 4, 155. " de elaterio." [Theophr. H. Pl. 8, 5, 1. ἐρέβινθος.] " ET Ὀρόβιον, τὸ, Parvum ervum, Ervi granulum." [Hippocr. 58, 19. " Ad Diod. S. 1, 169." Schæf. Mss. * Ὀροβίζω, Hes. * " Ὀροβὰξ, Pæonia, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss.]

" ΟΡΟΔΑΜΝΟΣ, Surculus, Ramusculus, παρα- " φυὰς, κλάδος, ὄρπηξ, Hes. Dicitur ETIAM Ὀρο- " δαμνὶς pro eod. Theocr. 7, (138.) Τοὶ δὲ ποτὶ σκιε- " ραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλαγεῦντες " ἔχον πόνον: qui ap. Hom. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα " λειριόεσσαν ἱεῖσι. Ὀρόδαμνος, Hesychio est etiam " ποταμός." [" Toup. in Schol. Theocr. 216. Valck. Callim. p. 10." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 602. Theophr. H. Pl. 9, 16, 3.]

" Ὄραμνος, Frons, Ramulus, κλάδος, Schol. Ni- " candr. Θ. 92. Ἐσθλοῦ ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας " ὀράμνους. Itidem ap. Suid. ex Epigr. Ἐνθάδε μὲν " χλοάουσα τεθηλότι βῶλος ὀράμνῳ Φυλλάδος εὐκάρπου " πᾶσαν ἔδειξε χάριν."

" ΟΡΟΝΤΙΟΝ, Orontium, Herbæ nomen ap. Gal. " τῶν κατὰ Τόπους 9, (1.) quæ ictericis in balneo luri- " dum colorem detrahit, ut origanum Dioscoridis."

ΟΡΟΣ, Mons, Od. T. (431.) αἰπὺ ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ: ut Hesiod. Θ. (484.) ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι. Od. N. (152.) μέγα ὄρος, sicut et ap. Xen. Cyneg. τὰ μεγάλα ὄρη. Rursum Od. N. (183.) περίμηκες ὄρος. Et ὑψηλὸν ὄρος, K. (104.) Ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην. Il. N. (754.) ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 14.) Ὄρη δύσβατα: contra Idem dicit, 4, (6, 9.) Εὐβατώτερον γὰρ ἦν τοῦτο τὸ ὄρος καὶ ὁπλίταις καὶ ἵπποις. Paus. Att. (33, 5.) de Atlante, Ὄρος ἄβατον ὑπὸ ὕδατος καὶ δένδρων. Et ap. Hom. ὄρεος βῆσσαι, Valles montis. Et κράσπεδα τῶν ὀρῶν, Profunda montium, Tac.: nisi malis id esse, quod Hom. appellat κνημοὺς, i. e. Eas montium partes quæ pedi incumbunt, s. λαγόνες ὄρους, Latera montis. Xen. Ἑλλ. 4, (6, 8.) Ὑποκαταβαίνοντες ἐς τὰ κράσπεδα τῶν ὀρῶν. Contra κορυφαὶ montium dicuntur Juga, Vertices, Capita montium; nam et ita Lat. loquuntur. Od. B. (147.) Ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος. Ead. montis pars ἀκρώρεια quoque dicitur, i. e. Cacumen: contra παρώρεια, Descendentia montium latera, quæ Xen. vocat κράσπεδα. Ima autem pars et radix s. pes, τέρμα appellatur. Ab hoc Ὄρος est dat. POET. Ὄρεσφι pro ὄρεσι, Montibus: ut κεφαλῆφι pro κεφαλῆς. || In domo autem ὄρος dici potest Pars quæ capiti imminet, Tectum. Sic enim J. Poll. 1, c. 8. Καλοῖτο δ' ἂν τὸ μὲν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἔδαφος· τὸ δ' ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ὄρος, στέγη, καὶ ὀροφή. || In pede etiam humano ὄρος est Pars pedis superior, quæ et πεδίον. Sic enim J. Poll. 2. Μέρη δὲ ποδὸς τὰ μὲν ἄνω πρὸ τῶν δακτύλων, πεδίον ἢ ὄρος, ἢ πολυόστεον. || Ὄρος vocatur etiam τὸ ξύλον, ἐν ᾧ τοὔλαιον πιέζεται, ut idem Poll. tradit l. 7. quod nonnulli interpr. Lignum in prelo, quo oleum exprimitur. Alibi vero ὄρος scribitur, ut infra docebo. [" Diod. S. 2, 640. Wakef. S. Cr. 2, 42. ad Callim. 1. p. 5. Conf. c. ὥρα, Valck. et Wessel. ad Herod. 70. 97. Thom. M. 521. Boeckh. in Plat. Min. 112. Boiss. Philostr. 400. De gen. plur., Thom. M. 658. ad Charit. 329. De compp. ex h. v., Porson. Hec. p. 15. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 243. Ὄρος Ἴδης, Huschk. Anal. 35. Ἴδαια ὄρη, Heyn. Hom. 6, 275. Ὄρεος, ὄρευς, 4, 452. Ὄρεσφι, 639. 703. 6, 37. 206." Schæf. Mss.]

Ὀροβάδες, Quæ montes pererrant, Ferarum epith. Hes. tamen specialius ὀροβάδων exp. νεβρῶν, Hinnulorum. Apud Eund. legitur ETIAM Ὀρυβάδες, quod exp. αἱ αἶγες, pro quo debet REPONI Ὀροιβάδες, ut ex ordine literario manifestum est.' Huic autem ὀροιβάδες simile est Ὀροιτύπος. || Ὀροβάδες in VV. LL. dicuntur esse etiam Nymphæ montanæ, quæ et ὀρειάδες ac ὀρεστιάδες. [" Ὀροβὰς, Koen. ad Greg. Cor. 121." Schæf. Mss.] Ὀροδεμνιάδες, Quæ strata s. cubilia sua in montibus habent. Sic dicuntur

A νύμφαι et αἱ μέλιτται, Hes. [* Ὀροειδὴς, contr. * Ὀρώδης, Montanus, Phavor. " Etym. M. 208, 4. * Ὀρομαλὶς, Toup. Add. in Theocr. 392. Harles. p. 96. Koen. ad Greg. Cor. 120." Schæf. Mss.] Ὀροπεδίον, Colliculus, Tumulus, Strabo [11. p. 793. 800., 12. p. 852., 15. p. 1032. Scribitur etiam * Ὀρπέδιον, 2. p. 269., 6. p. 418. Lobeck. Phryn. 686. * Ὀροτύπος, Photio ὑλοτόμος: Ὀροτύπους· τοὺς γίγαντας, ὅτι ταῖς τῶν ὀρῶν κορυφαῖς ἔβαλλον. Vide Blomf. ad Æsch. Pers. 85. ubi vulgo legitur * Ὀροκτύπος, et cf. Ὀροιτύπος. * Ὀροφοίτης, * Ὀρεφοίτης, Etym. M.] " Ὀρο- " φοιτῶν, Montes obiens s. pererrans, Hes." [4 Macc. 14, 15. ubi vertitur Nidulor. Ὀροφοιτῶντα, Photio εἰς ὄρη περιερχόμενα. " Koen. ad Greg. Cor. 121." Schæf. Mss. Ὀροφοιτάω, * Ὀροφοιτέω, Lobeck. Phryn. 629. * Ὀρεμπότης, Plut. de Pyth. Orac. p. 601.] Ὄρογκοι, Montium tumuli, s. Cacumina et vertices, Juga s. Capita, Editiores montium partes, Dionys. P. (286.) de Germanis, quos λεύκα φῦλα appellat, Ἑρκυνίου δρυμοῖο παραθρώσκοντες ὀρόγκους, ubi annotat Eust. esse λέξιν ἰδιάζουσαν, sicut multæ aliæ

B a Poëtis ἐπιτηδεύονται, διὰ τὸ καινότροπον: significare vero τὴν τοῦ ὄρους * ἐξόγκωσιν καὶ ἀνάτασιν. Usus est ead. voce Nicand. quoque Ἀ. (41.) ἐν δ' ἀκοναίοις Θηλείην, ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ὀρόγκοις, Schol. μετεώροις τόποις, eo quod loca montana ὄγκους habeant: vel τοῖς τόποις τοῖς ἐξοχὰς ἔχουσιν. Apud Hes. vero HABETUR Ὀρώγκη, itidem τῶν ὀρῶν τὰ ὀγκώδη, quæ et ὀρόχθους vocant, vel ὀρῶν λόφους. Quidam autem τὰ ἐργάσιμα ξύλα exp., ut Idem addit. Pro quo tamen scr. Ὀρόγκη, ut alphabeticus ordo ostendit. Ὄροχθος Jugum s. Tumulus montis, i. q. ὄρογκος: Hes. ὄροχθον, ὄρειον ὄχθον. [" Musgr. Or. 328." Schæf. Mss.]

[* Ὀρεοπόλος, Gl. Montivagus.] Ὀρεοπολέω, In montibus versor, erro, Lucian. (1, 258.) in Judicio Dearum, Οὐ γὰρ ἐπιτήδειαι ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὖσαι καλαί, i. e. ἐν τοῖς ὄρεσιν ἀναστρέφεσθαι. [Lobeck. Phryn. 678. 697. Cf. Ὀρεωπολέω. " Wakef. S. Cr. 2, 42." Schæf. Mss.] Ὀρεοσέλινον, Apium montanum, Oreoselinon, ut Plin. etiam appellat 19, 8. apii

C quatuor genera recensens: sc. sativum, oreoselinon, eleoselinon, et hipposelinon. Itidem 20, 11. Nomen autem inde sortitum est, quod nascatur ἐν τόποις πετρώδεσι καὶ ὀρεινοῖς, Diosc. 3, 76. In VV. LL. habetur ETIAM Ὀροσέλινον pro ὀρεοσέλινον. Ὀρεοτύπος, ὁ, Rusticus montanus, vel quod materiam in montibus cædat, vel montes pedibus suis pulset, cum sc. eos percurrit. Gaza simpliciter vertit Rusticus: Bud. vero Rusticus montanus; qui etiam dubitat an Mulionem significet, sed tunc scr. potius foret ὀρεωτύπος, sicut ὀρεωκόμος et ὀρεωπώλης, ab ὀρεύς. Utitur autem illo vocab. Theophr. H. Pl. 3, 6. Καὶ ἐν ἀμφοῖν οὕτως ἐνίοτε πυκνὴν εἶναι τὴν ἔκφυσιν, ὥστε τοὺς ὀρεοτύπους μὴ δύνασθαι διϊέναι, μὴ ὁδοποιησαμένους: 3, (12.) Ἔφη δὲ Σάτυρος καὶ κομίσαι τοὺς ὀρεοτύπους αὐτῷ ἀνανθεῖς ἄμφω, de junipero. Rursus 4, (14.) Τὰ μὲν οὖν ἄγρια οὐδεμίαν ἔχειν, ὡς ἂν εἴποιεν οἱ ὀρεοτύποι, διαφορὰν, ἀλλὰ πάντα εἶναι μακρόβια: in quibus ll. ὀρεοτύπους videtur dicere Rusticos qui herbarum notitiam aliquam habent, montesque pererrando

D eas quærunt et eruunt. Apud Eund. vero C. Pl. 5, 15. perperam SCRIBITUR Ὀρθότυποι pro Ὀρεοτύποι, Lignatores. Dicitur et Ὀροιτύπος. [* Ὀρεοφύλαξ, Gl. Saltuarius.]

[* " Ὀρεάλωτος, Thom. M. 655." Schæf. Mss.] Ὀρείαυλος, In montibus stabulans, Monticola, ὁ ἐν ὄρει διατρίβων, Eust., dicens per ει diphthongum scribi, et sic ab ὄρος derivatum ut ἐγχείμαργος ab ἔγχος. Opp. K. 3, (18.) Θηρσὶν ὀρειαύλοις, Feris quæ in lustris montium stabulantur: [2, 75. ξύλοχοι, Ἀ. 4, 309. " Lobeck. Aj. p. 243. * Ὀρειβὰς, Ruhnk. Ep. Cr. 134." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 608.] Ὀρειβάτης, Qui montes scandit s. pererrat, ὁ διὰ τῶν ὀρέων βαίνων, Schol. Soph., dicens in Œd. C. (1054.) p. 306. pro ἐγρεμάχαν Θησέα, scribi etiam ὀρειβάταν. Apud Suid. θῆρ' ὀρειβάτην Τόξοις ἐναίρων, i. e. τὸν ἐν ὄρεσι βαίνοντα: [vide Soph. Ph. 955. Eurip. Tro. 436. " Jacobs. Anth. 9, 356. Brunck. Aristoph. 2, 148. Porson. Hec. p. 15. Ed. 2. Ruhnk.

Ep. Cr. 134." Schæf. Mss.] Ὀρειβατέω, Montes scando, Plut. Fabio, Τῶν ὀρειβατεῖν δεινῶν Ἰβήρων ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις: [Camillo 26. Diod. S. 5, 38. * Ὀρειβασία, Cursus per montes, Ælian. H. A. 3, 2. AT * Ὀρειβάσια, τὰ, Festivitas qua per montes vagantur, Strabo 10. p. 726., 12. p. 845. Lobeck. Phryn. 686. Osann. Philem. p. xxxiv. * " Ὀρειβατικὸς, Clem. Alex. 240." Wakef. Mss.] Ὀρειβρεμέτης, E monte tonans: ὁ βροντῶν ἀπὸ ὄρους, Suid. [Affert etiam Steph. Ὀριβρεμέτης in Indice, quasi in ipso opere extaret.] Ὀρείγανον, SIVE Ὀρίγανον, quorum illud Poëtis usitatum est, hoc prosæ Scriptoribus; atque adeo Eust. posterioris tantum scripturæ mentionem facit, similia ei compp. adjungens, ὀριβρεμέτης, ὀρίδρομος, ὀρίτροφος, ὑψίκομος, et alia. Herbæ nomen, ita denominatæ διὰ τὸ χαίρειν ὄρεσιν, Eust. 460. Sed notandum dici non solum neutro genere ὀρείγανον, s. ὀρίγανον, sed ETIAM Ὀρείγανος SIVE Ὀρίγανος masc. pariter et feminino. Nicand. Θ. (626.) πανάκτειόν τε κονίλην, Ἥν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρείγανον ἀμφενέπουσι. Diocles quoque ap. Schol. Nicandri tradit, τὴν κονίλην ὑφ' ὧν μὲν ἡράκλειον καλεῖσθαι καὶ ὀρείγανον, ὑφ' ὧν δὲ ἀγρίαν ὀρείγανον καὶ πανακίδα: sicut et Diosc. 3, 56. Καλοῦσι δέ τινες πάνακες καὶ τὴν ἀγρίαν ὀρίγανον, οἱ δὲ κονίλην. Ubi observa etiam scripturam per diphthongum, quæ ap. Eund. etiam paulo post retinetur, cum ait, Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἡράκλειον καὶ ὀρείγανον. Diosc. 3, 32. fem. genere et ipse utitur, ὀρίγανος ἡρακλεωτική· οἱ δὲ κονίλην φασί. Ubi per ι scribitur: cujus tantum scripturæ mentionem fieri ab Eust. paulo ante dixi. Idem porro Eust. utriusque etiam generis, masc. sc. et feminini hæc affert exempla, p. 1148. Ὀρίγανον, ὃς δὴ Σεμνύνει τὸ τάριχος ὁμοῦ μιχθεὶς κοριαίῳ. Et ἐξ Ἀρκαδίας οὕτω δριμυτάτην ὀρίγανον. Fem. genere utitur et Clearchus ap. Athen. (116.) Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ. Masculino autem Ion ap. Eund. (68.) τὸν ὀρίγανον ἐν χερὶ κεύθει, ubi habentur etiam duo illi ll. quos ex Eust. citavi: prior, Anaxandridis, posterior Platonis. Neutro autem genere uti Epicharmum et Amipsiam, ibid. annotat. Quo et Latini: ut Plin. 20, 17. Origanon, quod in sapore cunilæ æmulatur. Ibid. dicit, Origanum Creticum, Smyrnæum, Heracleoticum: et tragoriganum. Aristoph. autem dicit ὀρίγανον βλέπειν, Origanum tueri, pro δριμὺ βλέπειν, quod et σίνηπι, et νάπυ, et κάρδαμα, item et ὀπὸν, βλέπειν. Sunt enim hæc δριμέα, ut tum alii testantur, tum Plato in l. quodam paulo ante ex Eust. c., ubi Arcadicam ὀρίγανον esse dicit δριμυτάτην. Verba Aristoph. hæc sunt (B. 603.) Ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω Μαντὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα, Καὶ βλέποντ' ὀρίγανον: i. e., inquit Schol., δριμύ· τοιοῦτον γὰρ τὸ φυτόν. In meo vet. Lex. ὀρίγανον derivatur non solum ab ὄρος et γάνος, significante χαρὰν, quoniam τῷ ὄρει χαίρει: secundum quam etymologiam per diphthongum potius scr. esse dicit, verum etiam παρὰ τὸ ὁρᾷν καὶ γανοῦν, τὸ λαμπρύνειν, quia visus claritati conducit: vel per antiphrasin παρὰ τὸ ῥιγῶ, pleonasmo literæ ο, cum sit herba θερμαντική. Ὀρίγανον dictum etiam τὸ γεράνιον a quibusdam Diosc. auctor est. [" Lobeck. Aj. p. 243. Kuster. Aristoph. 215. Athen. 28. Casaub. 121. Koen. ad Greg. Cor. 16." Schæf. Mss.] Ὀριγανίτης οἶνος, Vinum ex origano confectum, Diosc. 5, 61. Ὀριγανίτης δι' ὀριγάνου ἡρακλεωτικῆς σκευάζεται ὁμοίως τῷ θυμίτῃ, Plin. 14, 16. Ex his quæ in hortis gignuntur, fit vinum e radice, asparago, cunila, origano. [* Ὀριγανόεις, Nicander Θ. 65. * " Ὀριγανὶς, Diosc. Notha 454." Boiss. Mss.] Ὀριγανίζω, Origanum refero, resipio. Ὀρειγενὴς, In monte natus, Montigena, ut dicitur Terrigena, ὁ ἐν τῷ ὄρει γεγηθεὶς, [" Brunck. ad Æsch. Pr. 446." Schæf. Mss. " Stob. Phys. 18. Nicander Θ. 875." Wakef. Mss.] AT Ὠριγένης, per ι et paroxytonws, Nom. proprium est: sic in Lex. meo vet. [* Ὀρειγύναιξ, affertur in Lexx. Gr., expositum In montibus cum mulieribus versans, sed perperam pro Ὀρσιγύναιξ, quod vide.] Ὀρειδρόμος, Qui montes percurrit, Montivagus, Eur. [Iph. A. 1593. * Ὀρειδρομία, Anal. 2, 28.] Scribitur ET Ὀριδρόμος,

A [et Ὀριδρομία. * " Ὀρεικοίτης, * Ὀρείκτιτος, Valck. Phœn. p. 689. * Ὀρειλεχὴς, Idem Diatr. 171." Schæf. Mss. Empedocles Æliani H. A. 12, 7. al. * Ὀρειμελής. Vide Κύμβη.] Ὀρειμαλίδες, Mala montana, Poma montana, [" Koen. ad Greg. Cor. 120." Schæf. Mss.] Scribitur ET ὀριμαλίδες. [* Ὀρειμανὴς, Tryphiod. 370. " Musgr. El. 1054." Schæf. Mss.] Ὀρεινόμος, Qui in montibus pascitur, pro quo et ὀρεσσινόμος dicitur: ut ὀρεινόμος αἴξ. [Eur. Herc. F. 364. Anaxilus Athenæi 374. " Philippus 8. * Ὀρεινόμος, Wessel. Probab. 261." Schæf. Mss.] Ὀρεινομέω, In montibus pascor s. dego, τὸ ἐν ὄρεσι διαιτῶμαι, Suid. Ὀρείοικος, In montibus habitans, Monticola. Vide in Ὀρικτίτης. [" Schol. Eur. Phœn. 694." Kall. Mss.] Ὀρειπελαργὸς, Ciconia montana, Aquilæ genus ap. Aristot. H. A. 9, 32. Ἔστι δὲ ἕτερον γένος περκνόπτερος, λευκὴ κεφαλὴ, μεγέθει δὲ μέγιστος, πτερὰ δὲ βραχύτατα, καὶ ὀῤῥοπύγιον πρόμηκες· γυπὶ ὅμοιος· ὀρειπελαργὸς καλεῖται καὶ γυπαιετός: Plin. 10, 3. Quarti generis est Percnopterus: ead. B Oripelargus: vulturina specie, alis minima, reliqua magnitudine antecellens. [* Ὀρείπλαγκτος, Aristoph. Θ. 326. Νύμφαι. * " Ὀρειπλανὴς, Tryphiod. 221. Nonn. Jo. 6, 176. D. 5, 408. * Ὀρείπλανος, 16, 184." Wakef. Mss.] Ὀρειπολέω, In montibus versor, pro quo supra ὀρεοπολῶ, Suid. Ὀρειπτελέα, Ulmus montana, Genus Ulmi ap. Theophr. H. Pl. 3, 8. Ἔστι δὲ καὶ τῆς πτελέας δύο γένη· καὶ τὸ μὲν, ὀρειπτελέα καλεῖται, τὸ δὲ πτελέα· διαφέρει δὲ τῷ θαμνωδεστέραν εἶναι τὴν πτελέαν, εὐαυξέστερον δὲ τὴν ὀρειπτελέαν: Plin. 16, 17. de ulmo, Græci duo ejus genera novere: montosam, quæ sit amplior; campestrem, quæ fruticosa. [* Ὀρειτρεφὴς, Lucian. 2, 254. * Ὀρείτροφος, Schol. Lycophr. 675.] Ὀρειτύπος, Qui ligna in montibus cædit, Lignator, [" Jacobs. Anth. 8, 14." Schæf. Mss.] pro quo et ὀρεοτύπος et ὀροιτύπος, [et ὀροτύπος.] AT Ὀρειτυπίη, ex Hippocr. (1175.) affertur pro Labor ille quem in montibus subeunt. Ὀρειφοίτης, Qui montes pererrat, i. q. ὀρειβάτης, ὁ ἐν ὄρει φοιτῶν, Suid. [Plut. 8, 668. " Jacobs. Anth. C 7, 225. Lobeck. Aj. p. 244. Ruhnk. Ep. Cr. 300." Schæf. Mss. * " Ὀρείφοιτος, Phornut. 86. Schol. Opp. Ἀ. 3, 386." Wakef. Mss. * Ὀρειφοιτέω, Eust. ad Od. K. p. 407.] Ὀρείχαλκος, Æs montanum, Orichalcum, Aurichalcum, [Gallice Archal, Fil d'archal;] utuntur enim Lat. neutro genere, ut in Ὠρόχαλκος dicetur. Materia quædam, quam χυμεύσει ex ære fieri nonnulli scribunt: ex ære inquam, quod suapte natura est πυῤῥόν: ὀρείχαλκος vero est χαλκὸς λευκὸς, ut tum Tzetz. testatur, tum Suid., ὀρείχαλκος exponens ὁ διαυγὴς χαλκός. Hesiod. Ἀ. (122.) Ὣς εἰπὼν, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν. Sic ap. Horat. A. P. Tibia non ut nunc orichalco vincta. In eum vero Hesiodi locum Schol. quidam hæc annotat, Ὀρείχαλκος, τὸ λευκὸν χάλκωμα· ἐν ὄρεσι γὰρ εὑρίσκεται· ἄλλοι δέ φασιν ὀρείχαλκον εἶναι ὕλην τινὰ μεταλλικὴν χαλκοῦ τιμιωτέραν. Apud Suid. in Epigr. quodam, ὀρειχάλκον λάλα κύμβαλα. Plato Critia, Τὸν ἐκ γῆς ὀρυττόμενον ὀρείχαλκον. Et paulo post, Ὀρειχάλκῳ D μαρμαρυγὰς ἔχοντι πυρώδεις. Et mox, Ὀροφὴν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ ὀρειχάλκῳ πεποικιλμένην. || Ὀρείχαλκος adjective quoque accipitur pro Confectus ex orichalco: ut στήλη ap. Suid. Apud Eund. habetur et hoc exemplum, Φιτρὸν ἐλάτης κοιλάναντες, ἐναρμόζουσιν εἰς αὐτὸ κώδωνας ὀρειχάλκους. Notandum porro, cum Horat. secundam syllabam corripiat, scribi ETIAM Ὀρίχαλκος, sicut ὀρίδρομος. Apud Hes. certe ὀρείχαλκος ante Ὀριχᾶται post Ὀριστὴς ponitur, ut suspicer scribere etiam voluisse ὀρίχαλκος. Habet tamen Idem et priorem scripturam per ει, suo loco. [Beckmann. ad Aristot. Mirab. 132. 133. " Heyn. Hom. 7, 570. Wakef. Georg. p. 30. Boiss. Philostr. 602. Merrick. Tryph. Angl. p. 23. Jacobs. Anth. 9, 353. Fac. ad Paus. 1, 321. Toup. Opusc. 1, 291." Schæf. Mss. * " Ὀρειχάλκινος, Liban. Or. in Julian. Consul. 1, 369." Boiss. Mss.]

Ὀριαχὲς, Hes. EXP. Ὀρίκοιτον, In montibus cubans, cubile suum habens, ut Nymphæ ὀροδεμνιάδες. [* Ὀρίβακχος, Bacchus montanus, Opp. K. 1, 24.

" Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss. * Ὀριβάτης, Aristoph. "Ορν. 270. " Lobeck. l. c. Porson. Hec. p. 15. Ed. 2. Ὀριβρεμέτης, Lobeck. l. c." Schæf. Mss. Vide Ὀρειβ.] Ὀρίγανος, s. Ὀρίγανον, habes in Ὀρείγανον. [* " Ὀριγνώμων, Epiphan. 1, 920." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Ὀρίδρομος, Montes percurrens, Decurrens per montes, ὁ ἐν ὄρει τρέχων, Suid. [" Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss. " Nonn. D. 5, 229. et alibi." Wakef. Mss.] Ὀριδρομία, Cursus per montes, Epigr. [Anal. 2, 28. ubi hodie Ὀρειδρ.] Ὀρικτίτης, In montibus habitans, Monticola: unde ap. Pind. (Fr. Inc. 159.) συὸς ὀρικτίτου, quod Schol. Eur. exp. ὀρειοίκου: ab ea signif. τοῦ κτίζειν derivans, qua κτίται ab ipso Eur. Or. (1621.) dicuntur οἰκήτορες, et ἐΰκτιτον ἄστυ ab Hom. τὸ * εὐκατοίκητον, seu, ut ipse Hom. loquitur, τὸ εὖ ναιόμενον. [" Lobeck. Aj. p. 243. Burm. ad Phædr. 103. Mit., Valck. Phœn. p. 689. * Ὀρίκτιτος, Heyn. Hom. 4, 84. Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 684. * Ὀρίκτυπος, 683. " Nonn. D. 14, 29. et alibi." Wakef. Mss.] Ὀριμαλίδες, Poma montana, Mala montana, sylvestria, ἄγρια μῆλα, s. ἀγριόμηλα, Theocr. 5, (95.) Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες [sc. σύμβλητοί εἰσι·] αἱ μὲν ἔχοντι Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ, μελιχραί: i. e. τὰ ἄγρια μῆλα, s. τὰ ἐν τῷ ὄρει μῆλα. [" Toup. Add. in Theocr. p. 392. Harles. p. 96." Schæf. Mss.] Asclepiades vero per ω SCRIBIT Ὠριμαλίδες, ut sint τὰ συνακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα, Schol. Sed metrum eam scripturam non fert. Ὀριπλανής, Montivagus, Montes pererrans, Nonn. [Jo. 83, 4. " D. 9, 290." Wakef. Mss.] Ὀρίπλαγκτος, i. q. ὀριπλανής, Opp. K. 3, (224.) Οὐ σκύμνον πανάθεσμον ὀριπλάγκτοιο λεαίνης, Montivagæ leænæ, [" Nonn. D. 21, 177." Wakef. Mss.] Ὀριτρεφής, ET Ὀρίτροφος, In monte nutritus et educatus, ὁ ἐν ὄρει τεθραμμένος, pro quo et ὀρεσίτροφος, Apoll. Rh. 2, (34.) ὀριτρεφέος κοτίνοιο, Montani s. Sylvatici. [Ὀρίτροφος, Schol. Æsch. S. c. Th. 538. " Lobeck. Aj. p. 243. Wolf. Proleg. 215." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 1, 12. Nonn. D. 5, 223." Wakef. Mss.] " Ὀριτρόφος, Nutriens s. Alens in " montibus."

Ὀρέσβιος, Qui in montibus degit, Monticola, Opp. K. 3, (345.) ὀρέσβιον οἷα λέαιναν, Tanquam leænam monticolam. Ὀρεσβάτης, Qui per montes graditur, montes pererrat, Montivagus: pro quo et ὀρειβάτης, sicut ὀρείαυλος et ὀρέσσαυλος. [A Schneidero non agnoscitur.] Ὀρέσκιος βάκχος, Epigr. [Anal. 2, 517.] Umbris montium gaudens, vel quod colles obumbrent vites, VV. LL. Nisi forte ὀρέσκιος sit e κίω, et idem significet cum ὀρειφοίτης: nam et ὄρειος idem Bacchus dicitur. [" Hymnus in Bacchum, Lobeck. ad Aj. p. 244." Schæf. Mss.] Ὀρεσκῷος, In montibus quietem capiens, dormiens, degens, ἐν ὄρεσι διατρίβων καὶ διαιτώμενος, ut exp. in Lex. meo vet.; derivaturque a κῶ s. κείω, signif. κοιμῶμαι, hoc modo: E κῶ fit κείω: INDE ὀρεσίκοιος, e quo ὀρεσκῷος, facta sync., mutatoque οι in ῳ. Utitur autem hac voce Hom. Il. A. (268.) ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, Od. I. (155.) Ὦρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, Αἶγας ὀρεσκῴους. [Item * Ὀρέσκοος, Eur. Cycl. 246. Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. Th. 528.:—" Ὀρέσκοος, Monticola. Strabo dicit ἀπὸ τῶν κώων—κοιλωμάτων, 8. p. 367. citans Il. A. 268. Φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν: ubi vid. Schol. Ven. unde profecit Etym. 630, 11. qui ducit a κείω, Cubo. Varia tradit Eust.: Hes. Κόοι· τὰ χάσματα τῆς γῆς, (Eust. Κῶοι,) unde h. v. compositam esse putat Monk. ad Eur. Hipp. 1271. ubi occurrit; et in Cycl. 246. Vide Albert. ad Hes. in v., Valck. ad Schol. Eur. Phœn. p. 80." " Ὀρέσκοος, Ὀρεσκῷος, Heyn. Hom. 4, 83. 329. Lobeck. Aj. p. 244. Ruhnk. Ep. Cr. 218. Brunck. ad Hipp. 1281. Valck. Phœn. p. 689." Schæf. Mss. Ὀρεσκοῖος Ὀρεσκῷος, Barker. ad Etym. M. 1089. * " Ὀρεσκώεις, Herodian. Epimer. 210." Boiss. Mss.] Ὀρεσκεύω, In montibus dego, " Versor in montibus," ἐν ὄρεσι διατρίβω καὶ διαιτῶμαι, ut in meo Lex. vet. exp.

[* " Ὀρεσίβιος, Valck. Diatr. 104." Schæf. Mss. * Ὀρεσιδρόμος, Nonn. D. 2, 440. 32, 134. * Ὀρεσικοίτης, Schol. Soph. Œd. T. 1091. " Valck. Phœn. p. 689." Schæf. Mss.] Ὀρεσίκοιτος, In montibus

A cubile suum habens. Ὀρεσκῴοισιν, inquit Hes., ὀρεσιοίκοις ἢ ὀρεσικοίτοις. Κεῖαι γὰρ, τὸ κοιμηθῆναι. Ὀρεσίοικος, In montibus habitans. Vide præcedens, [" Valck. Phœn. p. 689." Schæf. Mss.] Ὀρεσίτροφος, In montibus nutritus, i. q. ὀρίτροφος et ὀριτρεφής, Il. M. (299.) ὥστε λέων ὀρεσίτροφος. Est et Nomen canis Actæonis ap. Ovid. Met. 3. [Manetho 5, 281. " Jacobs. Anth. 10, 410. Valck. Diatr. 202." Schæf. Mss. * Ὀρεσίφοιτος, Phurn. de Nat. Deor. c. 34. p. 230.]

[* Ὀρεσσιβάτης, Soph. Œd. T. 1100. Antig. 350. * " Ὀρεσσιδρόμος, Pierson. Veris. 11." Schæf. Mss. Orph. Arg. 21. * Ὀρεσσίκομος, Nonn. D. 37. p. 890.] Ὀρεσσίνομος, Qui in montibus pascitur, i. q. ὀρείνομος, Hesiod. Ἀ. (407.) Αἰγὸς ὀρεσσινόμου. Hom. vero αἶγας ὀρεσκῴους vocat. Et ap. Nonn. (Jo. 43, 11.) ὀρεσσίνομα, Quæ in montibus pascuntur. In VV. LL. scribitur ETIAM Ὀρεσίνομος, quod metrum heroicum non fert. [" Ὀρεσινόμος, Const. Manass. Chron. 172." Kall. Mss. * " Ὀρεσινομία, Schol. Ven.
B B. ad Il. Θ. 93." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Ὀρεσσιπάτος, Nonn. D. 14, 250. ὀρεσσιπάτοις ἅμα βάκχαις, ubi Græfe reposuit * ὀρεσσιβάτοις: * Ὀρεσσιπόλος, 13, 137. * Ὀρεσσίχυτος, 20, 337.] Ὀρέσσαυλος, In montibus stabulans, Monticola, pro quo et ὀρείαυλος. Nonn. vero (Jo. 1, 64.) ὀρεσσαύλοιο μελάθρον dixit pro Domus in montibus sitæ. " Ὀρεσαύλοιο μελά- " θρον, e Nonno affertur pro Domus in montibus " sitæ; sed metrum pro eo requirit vel ὀρεσσαύλοιο " vel ὀρειαύλοιο." [" Ad Lucian. 1, 272. Theætet. 3." Schæf. Mss.]

Ὀροιτύπος, Qui ligna in montibus cædit, pro quo Theophr. dicit ὀρεοτύπος. Ab Hes. et Suida exp. ὑλοτόμος Qui materiam cædit, ligna in sylvis cædit. Utitur autem Nicand. Θ. init. σὲ δ' ἂν πολυεργὸς ἀροτρεὺς Βουκαῖός τ' ἀλέγοι καὶ ὀροιτύπος, εὖτε καθ' ὕλην Ἢ καὶ ἀροτρεύοντι βάλῃ ἐπὶ λοιγὸν ὀδόντα, ubi Schol. itidem exp. ὑλοτόμος, Lignator. Idem Nicander pro Ὀροιτύπος dicit ETIAM Ὀροίτυπτος, quod a præs. formatur, sicut præcedens ab aor. 2., Θ.
C (377.) ὀροιτύπτοιο βατῆρα, ubi cum Schol. βατῆρα exp. ποιμενικὴν ῥάβδον, videtur ὀροίτυπτον accipere pro Pastore: ut ὀροίτυπτος inde dicatur Pastor, quod montes, quos pererrat cum grege suo, pedibus verberet et pulset: [Schn. ὀροιτύποι, οἷα βατῆρα.] Ceterum hoc comp. diversum est a præcedentibus quod ad scripturam attinet, videturque metri causa factum ex ὀροτύπος: nonnulli tamen scr. putant ὀρειτύπος: sed cum non solum ap. Hes. et Suid. ordine alphabetico ὀροιτύπος legatur, verum etiam ap. Nicandrum simul et ejus Schol. temere ea scriptura rejicienda non erit. In Lex. meo vet. proparoxytonws scribitur ὀροίτυπος, annotaturque ι adjici, sicut in χορoίτυπος, et ὁδοιδόκος, ac ὁδοιπόρος. [" Valck. Adoniaz. p. 254. Jacobs. Anth. 8, 14. Heyn. Hom. 6, 515. 643." Schæf. Mss.]

Ἀκρώρεια, ἡ, Summitas montis, τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους, Cacumen, Vertex, Culmen, Caput, ἡ κορυφή. Vertuntur autem duo ο in ω in hoc vocabulo, sicut et in synonymo ἀκρωνυχία, quod tamen potius ita scribi-
D tur ad differentiam nominis ἀκρονυχία, et ἀκρωμία et ἀκρωλένιον, similibusque aliis. Philo V. M. 3. Ὥστε μέχρι τῆς ἀκρωρείας τὴν περιήχησιν ἐλθεῖν, Ut usque e montis jugo significationes exaudirentur. [Orph. H. 31, 4. " Schrader. Præf. ad Emendd. p. vii. ad Diod. S. 1, 653. Brunck. Apoll. Rh. p. 19." Schæf. Mss. Polyb. 3, 47, 4. 24, 6, 5. * Ἀκρωρειάζω, 4, 43, 2. al. Ἀκρωτηριάζω.] Κλεισώρεια, ἡ, Claustrum montis, Claustra montium, Virg. angusti claustra Pelori. Tale quid signif. etiam κλεισοῦραι. [Suidas e Theophyl. Simoc. Hist. 7, 14.] Κρημνώρεια, ἡ, Præcipitium montis, Prærupta montis pars. Ponit hæc duo compp. Lex. meum vet. in Ὑπώρεια. Παρώρεια, ἡ, Latus montium secundum locum aliquem porrectorum, vel potius παρῆκον ὄρος, ut Polyb. vocat p. 92. Idem Polyb. 2, (14, 6.) p. 25. sic appellat Cinctum Alpium Italiam ambientium a Massilia usque ad Adriaticum sinum. Hæc Bud. Verba Polybii sunt, Ἡ τῶν Ἄλπεων παρώρεια, λαμβάνουσα τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ Μασσαλίας καὶ τῶν ὑπὲρ τὸ Σαρδῷον πέλαγος τόπων, παρήκουσα δὲ συνεχῶς μέχρι πρὸς τὸν τοῦ

παντὸς Ἀδρίου μυχὸν, πλὴν βραχέος. Et 3, (60, 8.) p. 50. Οἳ τυγχάνουσι πρὸς τῇ παρωρείᾳ κατοικοῦντες, Ad latera montium. [" Wessel. Probab. 260. Toup. Opusc. 1, 286. ad Lucian. 1, 289. ad Diod. S. 1, 127. 704. * Παρωρία, ibid." Schæf. Mss. Legitur etiam * Παρορία, ap. Strab. 2. p. 122., 3. p. 244.] Παρωρείτης Πὰν, Epigr. Latera montis incolens, Ad montem positus, [Anal. 2, 134.] Ὑπώρεια, ἡ, Ima montis pars, Pes s. Radix montis, Il. Υ. (218.) ὑπωρείας ᾤκουν πολυπίδακος Ἴδης, Incolebant pedem montis Idæ. Ubi nota etiam gen., qui et ab Herod. additur, (4, 23.) Ὑπώρειαν [—ρεαν] οὐρέων οἰκέουσι, Habitant montium radices: [cf. 1, 110.] Plut. vero in Fabio dixit etiam, Κρημνῶν ὑπώρειαι περιερράγησαν. Suid. ὑπώρεια exp. ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιὰς, Planities et campi subjacentes monti, sive οἱ πόδες τοῦ ὄρους: nam in tres partes dividi τὸ ὄρος scribit, in ἀκρώρειαν, ὑπώρειαν, et τέρμα: et ἀκρώρειαν quidem esse τὴν κορυφὴν, Verticem s. Caput: ὑπώρειαν vero, τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, Latera montis: τέρμα autem τὰ τελευταῖα s. τοὺς πόδας. Paulo ante tamen ὑπώρεια aliter exp. nimirum οἱ πόδες τοῦ ὄρους, sicut et Dem. Phaler. Τὴν ὑπώρειαν τῆς Ἴδης, πόδα ἐξῆν εἰπεῖν τὸν ποιητὴν, respiciens ad Hom. l. c. Herodian. 3, (2, 11.) Περὶ τὰς ὑ. τῆς Ἀρμενίας. [" Bast Lettre 25. ad Diod. S. 2, 338. Gesner. Ind. Orph.: ad Herod. 700. 718. 723." Schæf. Mss. * " Ὑπωρία, Epiphan. Panar. p. 39." Kall. Mss. * Φιλώρεια, unde * Φιλωρείτης, Anal. 2, 295. " Jacobs. Anth. 9, 351. Ilgen. Hymn. 404." Schæf. Mss.]

[* Ἐνόρειος, Montanus, Anonymus Peripl. P. Eux. Cf. Bast. Ep. Cr. 22.] Παρόρειος, Ad latera montis situs, Prope montem situs, Monti adjacens et vicinus: παρόρειον enim Suid. exp. τὸ πλησίον τοῦ ὄρους, ut campus planitiesque montem contingens. [Lobeck. Phryn. 712.] In VV. LL. scribitur ETIAM Παρόριος, sed perperam. [Affertur etiam * Παρώρειος, sed ἀμαρτύρως.] Ὑπόρειος, In ima parte montis situs, Monti subjectus, [Callistr. 906.] vel τὸ ὑπόρειον subst. Ima pars montis. Suidæ, Ὑπόρειον, τὸ ὑπὸ τοῦ ὄρους. Et aliquanto post, Ὑπόρειον, τὸ ὑποκάτω τοῦ ὄρους. Paulo ante tamen ὑπόρειος exp. ἡ ἐξοχὴ τοῦ ὄρους: quæ exp. non video quomodo vera sit. [" Ὑπόρεια, τὰ, Montis radices, Wessel. Probab. 213." Schæf. Mss.] AT Ὑπόριον Eid. est τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον, Parvum promontorium. Item ap. Hes. Ὑπώρια, τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη, Montibus subjacentia.

Ὀρεινὸς, Montanus, Montosus, Xen. K. Π. 4. Ἡ χώρα αὐτοῖς ὀρεινὴ, Montosam regionem incolunt, Plut. (6, 660.) de Persis, Βουλομένους ἀντὶ τῆς ἑαυτῶν, οὔσης ὀρεινῆς καὶ τραχείας, πεδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν. Alicubi vero absolute ἡ ὀρεινὴ ponitur pro ὀρεινὴ χώρα, Regio montana s. montosa: Philo V. M. 1. Sic Aristot. H. A. 5. Ἐν τῇ ὀρεινῇ, In locis montanis. Lucian. (1, 144.) Ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον, Aristot. Polit. 7. Ὀρεινοὶ τόποι. Sic Plut. Symp. 3. Οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι. Rursum Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἡ ὀρεινὰς ἢ πεδινὰς ὁδούς. Et Plut. Artax. Ὁδοὺς ὀρεινὰς καὶ προσάντεις. Herbæ quoque dicuntur ὀρειναὶ, Montanæ, h. e. In montibus crescentes: s. Sylvaticæ et Agrestes: quibus opp. αἱ ἥμεροι. [Joseph. B. J. 3, 3, 4. ὀπώρα ὀ., cui opp. ἥμερος.] Ὀρεινὸς est etiam αἰγιθαλοῦ Avis species, Aristot. H. A. 8, 3. Ὁ μὲν σπιζίτης, μέγιστος· ἔστι γὰρ ὅσον σπίζα· ἕτερος, ὀρεινὸς, διὰ τὸ διατρίβειν ἐν τοῖς ὄρεσιν: i. e. Monticola, Gaza. [* Ὀρινὸς pro ὀρεινὸς, LXX. Jerem. 17, 3. Num. 13, 30. Jos. 2, 22. 10, 6. Ὀρινὴ, Gl. Montana, Montuosa.] " Ὀρινίαι, Hesychio ἀναδενδράδες, " Vites arbustivæ."

Ὄρειος, ὁ, ἡ, [et α, ον,] Montanus, Montosus, i. q. ὀρεινός: χώρα, Aristid. Regio montana s. montosa, sicut supra ὀρεινὴ χώρα. Interdum etiam ἡ ὄρειος absolute ponitur pro ἡ ὄρειος χώρα, ut ἡ ὀρεινὴ pro ἡ ὀρεινὴ χώρα. Sæpius capitur pro Montanus. Lucian. (2, 375.) τροφαὶ ὄρειοι. Et ὄρεια δῶρα, Phot. ap. Suid. Ὄρειά σου τὰ δῶρα, κάστανα καὶ ἀμανῖται, Idem ex Epigr. ὄρεια ἐνδυτὰ, et ὄρεια μῆλα. Plut. de Or. Pyth. Ἐκρήξεις πυρὸς ὀρείου. Et ὄρειος ὁμίχλη ap. Suid. Et ὄρειος ἄγρα, Plut. de Solert. Anim. Et ὄρειοι λαγωοὶ, Montani lepores, ap. Xen. K. (5, 17.)
A Ποδωκέστατοι μὲν οὖν εἰσὶν οἱ ὄρειοι, οἱ πεδινοὶ δὲ ἧττον· βραδύτατοι δὲ οἱ ἕλειοι. Soph. (Ph. 937.) ξυνουσίαι Θηρῶν ὀρείων. Et ὄρειοι Arabes ap. Plin. 6, 9. Apud Suid. ὄρειον πρέμνον. Item ὄρειον, Polygoni species, Plin. 27, 12. Tertium genus Oreon vocatur, in montibus nascens. Ὄρειος dicitur etiam Liber pater et Ὀρειάδες νύμφαι, quod in montibus frequenter apparent, Fest. Nec non βλέμμα ὄρειον, quale est hominis monticolæ, Lucian. (1, 843.) Τὸ βλέμμα καί τοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι καὶ ἀνήμερον, Montanum s. Agreste. At ὀρεία κώμη, Athen. (31.) ex Alciphr. Mæandrio, Περὶ τὴν Ἐφεσίαν εἶναι ὀρείαν κώμην τὴν πρότερον μὲν καλουμένην Λητοῦς, νῦν δὲ Λατωρείαν, Vicum s. Pagum montanum, ubi nota fem. ὀρεία, quo et Aristoph. usus est, (Ὀρν. 740.) Νάπαισί τ' —ὀρείαις—Ἱζόμενος, pro ὀρειναῖς. Suid. ap. quem et, ἡ δὲ ὁδὸς ὀρεία τις ἦν καὶ στενή. Apud Eund. ὀρεία θεὰ, i. e. ἡ ἐν ὄρεσιν ἀναστρεφομένη. Improprie vero ὀρείοις ποσὶν pro κώπαις dicit quidam ap. Hes., quoniam ἡ ἐλάτη est ὄρειος arbor. Idem Hes. ὄρειον
B exp. ἱμάτιον ἄγναφον. [" Wakef. Alc. 453. Jacobs. Anth. 6, 78. Musgr. Hel. 1317. Bast Lettre 113. Diod. S. 2, 523. Toup. in Schol. Theocr. 216. Epist. de Syrac. 339. Fischer. ad Palæph. 113. Eichst. Quæst. p. 8. Wakef. S. Cr. 2, 42. De Nymphis, ad Charit. 205. De vestitu, ad Mœr. 32. Dianæ cognomen, Koen. ad Greg. Cor. 142. Μητρὸς ὀρείης, Jacobs. Anth. 7, 248. Antistius 1. Kuster. Aristoph. 193. Πέτρα ὀρεία, Eur. Hec. 1096. Ὄρεια, Feræ, Toup. Opusc. 2, 234." Schæf. Mss. De ὄρειος et compp., Lobeck. Phryn. 712.] AT Ὀρείη, Nom. proprium montis, Athen. (297.) e Nicandri Ætolicis, Θηρῶντα περὶ τὴν Ὀρείην [Ὀρέην] ὄρος δὲ τοῦθ' ὑπάρχειν ὑψηλὸν ἐν Αἰτωλίᾳ.

[* Ὀρειοβάτης, Orac. Sibyll. 5. p. 549. * Ὀρειομανὴς, Orph. H. 30, 5.] Ὀρειονόμος, Qui in montanis s. montosis locis pascitur, Suid. ex Epigr. θηρῶν ἄρκυν ὀρειονόμων, i. e. τῶν ἐν ὄρεσι διαιτωμένων. Ex Epigr. afferunt VV. LL. ὀρειονόμαν ταῦρον, pro Taurum montivagum in pascendo. Quod si mendosum non est,
C erit a nomin. Dorico ὀρειονόμας pro ὀρειονόμης. Sed fortasse scr. potius ὀρειονόμον, sicut ὀρειονόμος dicitur, non ὀρειονόμης. [" Antip. Sid. 15. Philipp. 47. Ruhnk. Ep. Cr. 236. Burm. ad Phædr. 103. Mit., Musgr. Bacch. 983." Schæf. Mss.] Ὀρειοχαρὴς, Montanis s. Montosis locis gaudens, Epigr. [Anal. 3, 198.]

[* Ὀρειώτης, i. q. ὄρειος, Erycius 5. ap. Anal. 2, 296. * Ὀρειώδης, Eust. 1246, 28.]

Ὀρειὰς, άδος, ἡ, Montana, Montosa, ἡ ὄρειος s. ἡ ὀρεία, vel ὀρεινή: ut ἡ ὀρειὰς χώρα, Montana s. Montosa regio: quæ Xen. ὀρεινή. Et ὀρειὰς πέτρη, Epigr. [Anal. 2, 13.] Petra s. Rupes montana. In Iisd. ὀρειάδες Μοῦσαι, Musæ montanæ, quæ in montibus degunt. Virg. quoque Oreadas nominat Nymphas, Æn. 1. de Diana, quam mille secutæ Hinc atque hinc glomerantur Oreades: Nymphæ montanæ s. monticolæ, agrestes. Vide Ὄρειος. [" Musgr. Bacch. 664." Schæf. Mss.]

Ὀρείτης, ὁ, Monticola. VV. LL. [Etym. M. Orph.
D A. 11, 113. " Tzetz. in Il. 147. coll. 149. * Ὀρειτὶς, Koen. ad Greg. Cor. 141." Schæf. Mss.] Ὀρείτωρ, idem: ὀρείτορες, οἱ ἄγριοι, Hes.

Ὀρέστης, Monticola, Qui in montibus versatur, e Schol. Hom. Est etiam Nom. propr. Unde Ὀρέστειος, Oresteus. [* Ὀρεστεία, Osann. Philem. p. xxxiv. " Brunck. Aristoph. 1, 204. * Ὀρέστειον, ad Herod. 696. Musgr. Or. 1647. * Ὀρεστιὰς, (Carmen de Oreste,) Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9. Munck. ad Anton. Lib. 207. Verh." Schæf. Mss.]

Ὀρέστερος, Monticola, Agrestis, ab ὄρος sicut ἀγρότερος ab ἀγρὸς, Od. K. (212.) Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες, Il. X. (93.) δράκων ὀρέστερος, Schol. ἐν ὄρει διατρίβων, ὄρειος atque ideo ἄγριος. Eust. quoque exp. ἄγριος: quoniam sc. ejusmodi sunt τὰ ἐν ὄρεσι διαιτώμενα. [" Heyn. Hom. 8, 256. ad Charit. 557. Wakef. Phil. 392. Heringa Obs. 87. Eur. Hec. 1045. Or. 1460. ad Herod. 429. ad Diod. S. 1, 381. Musgr. Bacch. 1173. Valck. Adoniaz. p. 254." Schæf. Mss.]

Ὀρεστιὰς, άδος, ἡ, Montana, Monticola: Νύμφαι

ὀρεστιάδες, Montanæ s. Agrestes Nymphæ, quæ Virg. Oreades. Hesiodo (Θ. 130.) Νύμφαι αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα, i. e. αἱ ἐν ὄρεσι διατρίβουσαι. Eust. vero allegorice eo nomine intelligi scribit τὰς φυσικὰς δυνάμεις, τὰς διοικούσας τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἰς αὔξην προκαλουμένας καὶ ἀδρυνούσας δι' ὑγρότητος καὶ θερμότητος τὰ ἐν ὄρεσι καὶ ἄγρια. Il. Z. (420.) περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν Νύμφαι ὀρεστιάδες. [" Boiss. Philostr. 369. * Ὀρεστίας, (ου, ὁ,) Callim. 1, 427. (Fr. 35. "Ἄνεμοι ἐκνεφίαι, ἀπόγειοι, ἐνυδρίαι, κολπίαι, * ὀρίαι, ὀρεστίαι.)" Schæf. Mss.] At Ὀρέστιον ab aliquibus dicitur Herba, quæ et Nectarion, Diosc. 5, 58. [* " Ὀρέστειον, Diosc. Notha 442." Boiss. Mss.]

" Ὀρὰς, Montana. Hes. annotat ὀράδα quosdam " interpr. τὴν ὄρειον : alios τὴν γαλακτώδη, deri" vantes παρὰ τὸν ὀρὸν s. ὀῤῥόν. Eidem ὀράδες sunt " ὑλώδεις τόποι, Loca sylvosa."

[* Ὄριον, Gl. Monticulus.]

¶ Οὖρος Ionice dicitur pro ὄρος, Il. Γ. (34.) Οὔρεος ἐν βήσσαις, A. (157.) Οὔρεά τε σκιόεντα, Hesiod. Θ. (129.) οὔρεα μακρά. Frequens etiam ap. Herod. [" Wessel. Diss. Herod. 95." Schæf. Mss.] Οὐρεοφοιτὰς, Montivaga, Quæ per montes graditur, Quæ montes pererrat, Lucill. Epigr. Πανὶ * φιλοσπήλυγγι καὶ οὐρεοφοιτάσι Νύμφαις : quæ et ὀρεστιάδες et ὀρειάδες. [" Jacobs. Anth. 9, 437. Wakef. S. Cr. 2, 100. * Οὐρεοφοῖτις, ibid." Schæf. Mss. * Οὐρειβάτης, Eur. El. 170. * " Οὐρειδρόμος, * Οὐριδρόμος, * Οὐρειοδρόμος, Musgr. Bacch. 983." Schæf. Mss.] Οὐρίθρεπτος, In monte nutritus : pro quo supra ὀριτρεφὴς et ὀρίτροφος : item ὀρεσίτροφος. [Eur. Hec. 204. " Porson. p. 15. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 243. Οὐρείθρεπτος, Porson. l. c. * Οὐρεσιδρόμος, Musgr. Iph. A. 1592. Musgr. Bacch. 983. Wakef. S. Cr. 2, 20." Schæf. Mss.] Οὐρεσίοικος, In montibus habitans : pro quo supra ὀρεσίοικος. [" Archias 9. * Οὐρεσιτέκτων, Heyn. Hom. 6, 445. 7, 225." Schæf. Mss.] Οὐρεσιφοίτης, Montivagus, Qui per montes graditur, montes pererrat, in montibus versatur, Monticola : supra Ὀρειφοίτης. [" Jacobs. Anth. 9, 437. * Οὐρεσιφοῖτις, ibid. (Ind. Orph.) * Οὐρεσίφοιτος, 6, 105. Christod. Ecphr. 306." Schæf. Mss.] Οὔρειος, Montanus, pro ὄρειος : ut οὐρείη δαίμων, Apoll. Rh. (1, 1119.) quales sunt ὀρειάδες s. ὀρεστιάδες Nymphæ. Itidem οὐρείη χελώνη ap. Nicand. Ἀ. (572.) ἡ ὀρεινὴ, s. χερσαία. Ibid. (617.) οὐρείη ὑπέρεικος. Et Eur. Phœn. (819.) οὔρειον τέρας, Monstrum montanum s. ἄγριον, de sphinge. At οὐρείῳ πνεύματι in VV. LL. perperam pro οὐρίῳ. [" Jacobs. Anth. 11, 361. Eur. Iph. T. 127. Hipp. 143. Valck. Phœn. p. 302." Schæf. Mss.] " Ὕπουρα, Quæ montibus subjacent, s. subjecta " sunt. Hes. tamen exp. ὑπὸ τὰ ὄρη, non τὰ ὑπὸ τὰ " ὄρη."

¶ Ὦρος, τὸ, Dorica dialecto ex Ionico οὖρος, sicut Μῶσα e Μοῦσα. Theocr. (1, 123.) ὤρεα μακρὰ Λυκαίω. Ὠρόχαλκος, ex Arriano, pro ὀρείχαλκος. Lat. Aurichalcum et Orichalcum neutro genere dicunt. Festus, Aurichalcum vel Orichalcum quidam putant compositum ex ære et auro : sive quod colorem habeat aureum. Orichalcum sane dicitur, quod in montuosis locis invenitur : mons etenim Græcè ὄρος appellatur. Hæc ille. Et alibi, Cadmea terra, quæ in æs conjicitur, ut fiat orichalcum. Plin. quoque neutro genere usurpat, 34, 2. de ære, Fit et ex alio lapide, quem Chalciten vocant in Cypro, ubi prima fuit æris inventio : mox vilitas præcipua, reperto in aliis terris præstantiore, maxime orichalco, quod præcipuam bonitatem admirationemque diu obtinuit, nec reperitur, longo jam tempore effœta tellure. Plautus vero Aurichalcum dixit pro Numo ex aurichalco, Cedo tres mihi homines contra aurichalco emtos : ut Aurichalcus ibi dicatur sicut Æreus, subaudiendo Numus. Adjective vero accipi ὀρείχαλκος, supra docui. Ceterum Hes. quoque scribit Ὀρείχαλκος, χαλκὸς χρυσῷ ἐοικός. Ὠρεσίλοιπος, Montes relinquens, qui reliquit, [" Jacobs. Anth. 10, 410. * Ὠρεσίκοιτος, ibid. et 413." Schæf. Mss.] Ὠρεσίτροφος Βάκχος, In montibus nutritus Bacchus. Idem et ὄρειος dicitur. [" Jacobs. Anth. 10, 410. * Ὠρείτροφος, ibid. (Anal. 2, 517.) * Ὤρειος, Toup. in Schol. Theocr. 216. Epist. de Syrac. 339. Valck. Adoniaz. p. 29. Eichst. Epist. c. 1. Pierson. Veris. 131. Wakef. S. Cr. 2, 42." Schæf. Mss.]

Ὠρείθυια, Nomen proprium filiæ Erechthei, quam ex Attica abreptam Boreas in Thraciam abduxit, ibique ex ea suscepit Zeten et Calain : ita dicta παρὰ τὸ ἐν ὄρεσι θύειν, i. e. ὁρμᾷν, ut traditur in Lex. meo vet. : Apoll. Rh. 1, (212.) Οὕς ποτ' Ἐρεχθηὶς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια. Lat. quoque Poëtis Orithya non ignota est. Sed ap. Apoll. et Schol. ejus sine diphthongo SCRIBITUR Ὠρίθυια. [" Ad Timæi Lex. 268." Schæf. Mss.]

" Ἴωρος, Hesychio est τὸ ὀρεινὸν χωρίον καὶ τὸ ὄρος, " Locus montanus et Mons : item οἶκος καὶ ὁ τούτου " φύλαξ, Domus et Custos ejus. A Suida quoque " exp. θυρωρὸς, φύλαξ, qui Proverbialiter dici ait Οὐδ' " ἐντὸς ἰώρου : et legem quandam Athenis jussisse " ἐκτὸς ἰώρου εἶναι τοὺς ἀνδροφόνους : Poëtam ἐπὶ " τῶν ἀπειλούντων καὶ σοβαρευομένων Proverbio isto " usum." [" Alberti Peric. Cr. 89." Schæf. Mss.]

ὈΡΕΥΣ, έως, ὁ, Mulus, Mula, quod animal hoc præ ceteris ad opera montana sit idoneum, παρὰ τὸ ἐν ὄρεσι μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων δύνασθαι ἐργάζεσθαι, ut in meo vet. Lex. traditur, nisi malis ex Homero ἡμίονος ἀγρότερος. Aristot. Rhet. 3. de Simonide, Ὅτε μὲν ἐδίδου μισθὸν ὀλίγον αὐτῷ ὁ νικήσας τοῖς ὀρεῦσιν, οὐκ ἤθελε ποιεῖν, ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμιόνους ποιεῖν : ubi vero victor ille mercedem satis amplam dedit, cecinit, Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων : de mulabus. Alibi vero discriminis causa addit ὁ θῆλυς et ὁ ἄῤῥην : ut H. A. 6. Καὶ ὁ θῆλυς δὲ ὀρεὺς ἤδη ἐπληρώθη. Item, Γηράσκει δὲ βραδύτερον ὁ θῆλυς ὀρεὺς τοῦ ἄῤῥενος. [" Musgr. El. 816. ad Mœr. 273. Koen. ad Greg. Cor. 175. Casaub. Athen. 1. p. 56." Schæf. Mss. * Ὀρεωζεύκτης, * Ὀρεοζεύκτης, J. Poll. 7, 183.] Ὀρεωκόμος, ὁ, Qui curat et adornat mulas, Mulio, Juven. Martial. : Xen. Ἑλλ. 5, (4, 42.) Ὀρεωκόμοι δὲ ἀποῤῥιπτοῦντες ὃν εἰλήφεσαν καρπὸν, Plut. Τῶν τὰ ἱερὰ προσαγαγόντων ὀρεωκόμων. Utitur Idem in l. περὶ Ἀοργησίας. In VV. LL. autem scribitur ETIAM Ὀρεοκόμος, citaturque e Diod. S. Apud Hes. VERO Ὀρειοκόμος, ὁ τὰς ἡμιόνους θεραπεύων ; idque ordine literario : suo tamen loco ap. Eund. habetur præcedens Ὀρεοκόμος, itidem ὁ τὰς ἡμιόνους τρέφων : nimirum post Ὄρεξον, ante Ὀρέοντο. Suid. tamen discrimen facit inter ὀρεοκόμος et ὀρεωκόμος, sicut inter ὀρεοπολῶ et ὀρεωπολῶ. Sic enim ait, Ὀρεοκόμος, ὁ τοῦ ὄρους ἐπιμελούμενος· ὀρεωκόμος δὲ, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἡμιόνων. [" Ὀρεωκόμος, Aristoph. Fr. 289. Lucian. 3, 429. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 16(=208.) ad Diod. S. 2, 153. Herodian. Philet. 449. et n., Koen. ad Greg. Cor. 175. Soph. Œd. C. Argum., ad Mœr. 19. Ὀρεοκόμος, ad Herodian. Philet. 449. ad Diod. S. l. c. Heindorf. l. c." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 696. Ὀρεωκόμος, Aristoph. Θ. 493. ubi Lobeck. mavult Ὀρεακόμος, collatis πολιανόμος, κρεανόμος, ἀμφορεαφόρος etc. Vide Schn. Lex. Suppl. ubi afferuntur * Ὀρεωκομέω, * Ὀρεωκομία, sed ἀμαρτύρως. * Ὀρεωπόλος, unde] Ὀρεωπολέω, Circa mulos versor, Mulos curo vel alo. At Ὀρεοπολῶ, In montibus versor. Sic enim Suid. Ὀρεοπολῶ, περὶ τὰ ὄρη ἀναστρέφομαι· Ὀρεωπολῶ δὲ, τὸ περὶ τοὺς ὄνους ἀναστρέφομαι. [Vide Schn. Lex. Suppl. Lobeck. Phryn. 696—7.] Ὀρεωπώλης, Mulorum venditor, ὁ τοὺς ἡμιόνους πωλῶν, Suid. Ὀρεικὸς, Mularis, ἡμιόνειος, ut Hom. loquitur, Synes. Ep. 3. Ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασαμένη τὸ ὀρεικὸν, Conscenso vehiculo mulari. Hom. dicit ζυγὸν ἡμιόνειον. Sed ibi vulg. Edd. HABENT Ὀρικὸν, sicut et ap. Suid. Ὀρεὺς ὁ ἡμίονος· καὶ ὀρικῷ ζεύγει, ἀντὶ τοῦ ἡμιόνων : itidemque ap. Æschin. (64.) Ἐμισθώσατο αὐτοῖς τρία ζεύγη ὀρικά. Apud eund. tamen Suid. suo loco, h. e. literario, ὀρεικὸν ζεῦγος, τὸ τῶν ἡμιόνων : nimirum post Ὀρείαις, ante Ὀρεινή : quæ scriptura magis rationi consentanea est. [" Thom. M. 655. ad Mœr. 273. ad Herod. 89. ad Diod. S. 1, 125. 126." Schæf. Mss.] Οὐρεὺς Ionice dicitur pro ὀρεὺς, sicut οὖρος pro ὄρος, Hesiod. (Ἡμ. 32.) καὶ οὐρῆας ταλαεργούς : sicut Hom. supra ἡμιόνους ταλαεργοὺς s. ἐντεσιουργούς. Idem Hom. Il. A. (50.) de peste, Οὐρῆας μὲν πρῶτον

ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς. Ubi οὐρῆας aliter etiam accipi potest, ut Aristot. quoque de Poët. tradit, Τὰ δὲ πρὸς τὴν λέξιν ὁρῶντα δεῖ διαλύειν· οἷον γλώττῃ, Οὐρῆας μὲν πρῶτον· ἴσως γὰρ οὐ τοὺς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τοὺς φύλακας. Hes. quoque οὐρήων exp. τῶν φυλάκων: et Eust. οὐρεὺς ὁμωνύμως τῷ οὐρεῖ, ἤγουν τῷ ἡμιόνῳ, est ὁ φύλαξ. [" Ad Mœr. 274. Wassenb. ad Hom. 25. Clark. ad Il. l. c. Tyrwh. ad Aristot. 202." Schæf. Mss.]

"ΟΡΟΣ, ὁ, Terminus, Limes, Fines: ut dicuntur regionis vel agri alicujus. Ab J. Poll. dicitur esse στήλη ἐνεστηκυῖα, Stele et cippus alicubi erectus ad fines indicandos. Et ab Hes. στήλη ἡ καταπεπηγυῖα ἐπὶ χωρίῳ ἢ οἰκίᾳ. Dem. (1040.) Οὐδεὶς ὅρος ἐπέστη τῇ ἐσχατιᾷ, Nullus finitor erat in eo fundo erectus. De regione in seqq. ll. dicitur. Thuc. 6, (13.) p. 202. Σικελιώτας οἷσπερ νῦν χρωμένους ὅροις πρὸς ὑμᾶς οὐ μεμπτοῖς, Plut. Probl. Rom. "Ορους ἔθηκε τῆς χώρας, Lucian. (3, 217.) Οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι, Herodian. (2, 2, 19.) Τοὺς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένους, Ad Romani imperii terminos defensandos. Rursum Plut. Apophth. Ἐπὶ τῶν ὅρων τὴν ἔχθραν ἀπολίπωμεν, In finibus: Amat. Narr. Ἐκτὸς ὅρων ἔρριψαν, Extra fines projicere. Dem. (634.) Πέρα ὅρων [ὅρου] ἐλαύνειν, Ultra fines Atticos persequi. Metaph. etiam capitur, sicut Fines, Terminus, Limes, Dem. (324.) Ἃ τοῖς προτέροις Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες, Fines bonorum, Quibus rebus bona et felicitatem circumscribebant. Epicurus, "Ορος τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν, Voluptatis terminus. Vide in Ὑπεξαίρεσις. Plato de LL. "Ορους τῶν ὠνίων τίθεσθαι, Suis veluti limitibus describere res venales, quos excedere nefas sit: pro Pretia certa rebus venalibus imponere. At ὅρος τῶν γάμων ex Eod. pro Tempus nuptiarum. Longin. (35, 3.) Τοὺς τοῦ περιέχοντος πολλάκις ὅρους ἐκβαίνουσιν αἱ ἐπίνοιαι, Limites transiliunt. Sic Plut. Symp. 8. de marino anim. genere in propria signif. Ὥσπερ ἑτέρῳ κόσμῳ περιεχόμενον, καὶ χρώμενον ὅροις ἰδίοις, οὓς ὑπερβαίνουσιν αὐτοῖς ἐπίκειται δίκη ὁ θάνατος. Idem in Præc. San. (466.) dicit, Παράβασιν ὅρων ἐπικαλεῖν τινί. Lucian. de Salt. Μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, Manens intra terminos saltationis. Cum eod. verbo Herodian. 6, (2, 9.) in propria signif. Μένειν ἐν τοῖς τῶν ἰδίων ὅροις, καὶ μὴ καινοτομεῖν, Suis finibus contentum nihil rerum novarum moliri. || Aliquando pro Meta, Scopus in aliqua re propositus, Dem. (548.) "Ενα ὅρον θέμενος, παντὶ τρόπῳ μ' ἀνελεῖν, Aristot. Polit. 4. Ἀριστοκρατίας μὲν γὰρ ὅρος, ἀρετή· ὀλιγαρχίας δὲ, πλοῦτος: 7. Πρὸς τὸν ὑποκείμενον αὐτοῖς ὅρον. Sic Cic. Ad aliquem finem referre. Item, Officium et finis oratoris: i. e. σκοπὸς καὶ τέλος τῶν πράξεων: quæ alio nomine ὑπόθεσις dicitur. Vide et Bud. 711. Sed et in genere ὅρος dicitur Omne extremum ambiens, ut cœlum quoque; est enim ἔσχατον, nec ultra id progressus est motui. Aristot. de Gen. Anim. 2. Πῦρ μὲν καὶ ἀὴρ τοῦ πρὸς τὸν ὅρον φερομένου τόπου. Sed et Plato Tim. ὅρον et ἄκρον pro eod. ponit, quod Cic. Extremum vertit. Bud. || "Ορος accipitur etiam pro Modo et regula, et quasi præscripto quo actiones temperantur, Gal. Method. 12. et 14. Aristid. "Ορον εἶναι σωφροσύνης πᾶσιν ἀνθρώποις, Regulam. Hæc VV. LL. || Finis, ea signif. qua Quintil. dicit 2, 16. Hic igitur frequentissimus finis, rhetoricem esse vim persuadendi: i. e. Finitio s. Definitio, ὁρισμός. Aristot. Top. 1. "Ορος δέ ἐστι λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων: q. l. Alex. Aphr. sic exp. ὅρος, λόγος ἐστὶν ὁ τὸ τί ἐστι τὸ εἶναι σημαίνων τοῦ ὁριστοῦ: dicit autem metaph. esse ἀπὸ τῶν ὅρων τῶν ἐπὶ τῶν χωρίων, οἷς περιγράφουσιν αὐτὰ καὶ τῶν ἄλλων χωρίζουσι. Vide plura ap. Bud. 711. Vide et Suid., qui etiam discrimen annotat inter ὅρον et ὑπογραφὴν et ἀπόδειξιν. Itidem ap. Hermog. ὅρος βίαιος, Definitio violenta. Apud Eund. ὅρος et ἀνθορισμὸς, Definitio et Contraria definitio. Rursum Aristot. Rhet. 1. Δεῖ δὲ νομίζειν ἱκανοὺς εἶναι τοὺς ὅρους, ἐὰν ὦσι περὶ ἑκάστου μήτε ἀσαφεῖς μήτε ἀκριβεῖς. Synes. Ep. 31. Τοὺς γεωμετρικοὺς ὅρους ἀληθεστάτους ἡγοῦ, Geometrarum definitiones et regulas verissimas existimato. || "Ορος σύντομος, Compendium, Justin. Mart. de libris Aristot. ad Alex. Σύντομόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενον ὅρον, τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀναιρεῖ δόξαν. Suæ philosophiæ compendium faciens, Ad compendium conferens et brevi tractatu complectens. || "Ορος dicitur etiam Index rei obnoxiæ: unde ὁρίζεσθαι et προορίζεσθαι et ἀφορίζεσθαι, item ὅρους τιθέναι et καταντιθέναι: et ἀφωρισμένη οὐσία, Pignori opposita. Hæc Bud. initio p. 711. Quo pertinent quæ p. 90. annotat, Diximus superius super hujusmodi rebus prædibus τοὺς λεγομένους ὅρους apponi solitos esse, ut in l. a nobis c., Καὶ τελευτῶν διέθετο ὅρους ἐπιστῆσαι χιλίων δραχμῶν ἐμοὶ τῆς προικὸς ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Q. l. cum in Lex. suo citasset, subjungit, Expressius p. 105. pro Signo rei oppigneratæ, ut prædii: et 165. τοὺς ὅρους ἀνέσπακε, ut nimirum fraudarentur creditores. Et contra Onet. p. 43. "Ορον ἐπιτιθέναι ἐπὶ τὸ χωρίον, ταλάντου: vocarunt autem ita Attici τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρὶς γράμματος δηλοῦντα ὅτι
B ὑπόκεινται δανειστῇ, Harpocr. || "Ορος, Hesychio θεσμὸς, νόμος. || Rusticum instrumentum, quod Funiculum appellant, VV. LL. || "Ορος Polluci 10, c. 29. est etiam τὸ τρίβον τοὔλαιον ξύλον: [cf. 7, 150.] itemque Harpocr. ὅρον esse dicit σκεῦός τι γεωργικὸν ap. Isæum, significareque ξύλον τι, ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσι. [Vide Phot., Anecd. Bekkeri 287. 308.] Alibi autem ap. J. Poll. scribitur ὅρος tenui spiritu: ap. Suid. etiam tenui spiritu, sed neutro GENERE "Ορον. " At Ὀρὸν, τὸ, Prelum, Vas " agricolarum, VV. LL." [" "Ορος, Thom. M. 658. Musgr. Suppl. 420. ad Charit. 784. Jacobs. Anim. 223. 246. Nicarchus 18. ad Lucian. 1, 857. Athlet. Stat. 44. Dionys. H. 5, 119. 139. Plato Lys. p. 18. et Heind., Diod. S. 1, 369. Toup. ad Longin. 338. Act. Traj. 2, 316. Valck. Phœn. p. 427. Eur. Hec. 953. Modus, Regula, Aristoph. Fr. 264. Plut. Alex. 126. extr. Schm. Qui "Ορους, Definitiones, scripserint, Valck. ad Ammon. 110. Conf. c. ὀρ., ad Diod. S. 1, 526. 600. 2, 346. Brunck. Aristoph. 3,
C 61. Wessel. ad Dion. Cass. p. 1500.: cum ὥρα, Boeckh. in Plat. Min. 113. "Ορος φιλίας, Casaub. ad Athen. 92.: εὐπραξίας, ad Lucian. 1, 360. Ὡς ὅρῳ λαβεῖν, Coray Theophr. 106." Schæf. Mss.]

Ὁροθέτης, Finitor, Qui terminos et limites regionis alicujus vel agri statuit. Idem et Ὁριστὴς dicitur. [Gl. Terminator. * Ὁροθετέω, Terminos pono, Inc. Exod. 19, 12. Athan. 2, 388. Epiphan. 1, 223. " Dionys. Areop. Epist. 9, 2." Kall. Mss. Ὁροθεσία, Designatio terminorum, ἡ τῶν ὅρων θέσις, [Gl. Terminalia, Pagus, Limites.] AT Ὁροθέσια dicuntur Ipsi termini et limites alicubi constituti, τὰ χωρίζοντα τὴν γῆν, Hes. [Etym. M. Lex. de Spirit. 234. " Herodian. Epimer. 102." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 8, 194." Schæf. Mss. Ὁροθέσιον, Gl. Terminus, Limes, Terminatio. * Ὁρονύχιον, Photio ὅρος νυκτερινὸς, τουτέστι φυλακή.]

" Ἀμορία, Confinium, Junctos habere terminos, " τὸ ὁμορεῖν s. ἀμορεῖν: nam ὅμοροι, et ἄμοροι, di- " cuntur Contermini, Confines." [* " "Ανθορος, ὁ,
D Koen. ad Greg. Cor. 215. 266." Schæf. Mss. Legitur "Αντορος in Tab. Heracl. 1, 55.] Δίορος ab Hes. exp. διαστάτης, Diremtor, Disterminator. Apud J. Poll. in ludo, qui ἐφεδρισμὸς dicitur, δίορος vocatur Lapis quidam, Ὁ δὲ ἐφεδρισμὸς, λίθον καταστησάμενοι πόρρωθεν αὐτοῦ στοχάζονται σφαίραις ἢ λίθοις· ὁ δ' οὐκ ἀνατρέψας τὸν ἀνατρέψαντα φέρει, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπειλημμένος ὑπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθοι ἐπὶ τὸν λίθον, ὃς καλεῖται δίορος. [" Ad Phryn. Ecl. 10." Schæf. Mss.] AT Διορία ab Hes. et Suida exp. προθεσμία. Possit etiam signif. Duo termini, quibus loca aliqua disterminantur et a se invicem dirimuntur. Exp. quoque Discrimen. [Lobeck. Phryn. 26. " Thom. M. 740." Schæf. Mss.] " Δίωρον, Hesychio est ἀσύμφωνον: " aliis διάφωνον, ἀνόμοιον, Dissonum, Dissimile." [" Ad Phryn. Ecl. 10." Schæf. Mss.] " Διωρία, " Suidæ est ἀνακωχὴ, Dilatio, h. in l., Δόξαν δ' ἐπα- " νεῖναι τὴν πολιορκίαν, καὶ διωρίαν βουλῆς τοῖς στα- " σιασταῖς παρασχεῖν:" [cf. Joseph. B. J. 5, 9. p. 343.] " Alii interpr. Spatium, Intervallum." [Gl. Intercapedo, Spatium. " Toup. Opusc. 1, 91. Phryn.

Ecl. 10. Thom. M. 740. * Μέσορος, Koen. ad Greg. Cor. 266." Schæf. Mss.] Ὅμορος, Conterminus, Confinis, Finitimus, πρόσοικος, Aristot. Polit. 7. Τὴν πρὸς τοὺς ὁμόρους ἔχθραν, Isocr. Τῶν ὁμόρων ἐπάρχειν, Finitimis imperare, Herodian. 3, (2, 12.) Ἐπὶ τὴν Βιθυνίαν ὅμορον οὖσαν, Ad Bithyniam finitimam regionem. Sic Demosth. (18.) Χώραν ὅμορον καὶ δύναμίν τινα κεκτημένους. Isocr. ad Phil. Ἐπιστάμενον ὅτι τὴν μὲν χώραν Θετταλοὶ, τὴν δὲ δύναμιν ἡμεῖς ὅμορόν σοι τυγχάνομεν ἔχοντες. Alicubi vero etiam ἡ ὅμορος absolute ponitur pro ἡ ὅμορος χώρα; ut ap. Dem. Idem dixit etiam ὅμορος πόλεμος, (24.) Ἐπειδὰν δὲ ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ, In finitima regione: cui opp. ὑπερόριος. Et ὅμορος πόλις, J. Poll. Dicitur quoque ὅμορος Is qui vicinus nobis est, cujus ager nostro est ὁμοτέρμων, Confinis s. Conterminus, Epigr. ἐτάφη μισθῷ πρός τινα τῶν ὁμόρων, Juxta prædium vicini sui: τὸ ὅμορον neutraliter et substantive pro confinia. Thuc. 6, (88.) p. 226. Τοῖς δὲ Συρακουσίοις ἀεὶ κατὰ τὸ ὅμορον διάφοροι: solent enim finitimi litigare inter se de finibus. [" Thom. M. 649. Boiss. Philostr. 554. Abresch. Lectt. Aristæn. 302. Longus p. 5. Vill. Conf. c. ὅμοιος, Tzsch. ad Strab. 6. p. 246." Schæf. Mss.] Ὁμορέω, Confinis s. Conterminus sum, Plut. Popl. Ὁμοροῦν χωρίον ἐκείνῳ, Illi finitimum prædium, Herodian. 6, (7, 5.) Τὰ Ἰλλυρικὰ ἔθνη, ὁμοροῦντα καὶ γειτνιῶντα Ἰταλίᾳ, Nationes conterminas vicinasque Italiæ. [" Valck. Callim. 93. ad Herod. 510. 744." Schæf. Mss. * " Προσόμορος, Ionice Προσόμουρος, Confinis, Herod. 4, 173." Schw. Mss.] Προσομορέω, i. q. ὁμορέω, [Schneidero dubiæ fidei videtur.] " Συνόμορος, i. q. ὅμορος, Conterminus, " Contiguus," [Gl. Confinis.] " Unde Συνομορέω, " Conterminus sum," [Act. 18, 7. * Ὁμόριος, Epith. Jovis, Polyb. 2, 39, 6.] Πρόσορος, Conterminus, Affinis, i. q. ὅμορος s. πρόσοικος: τόπος, J. Poll. (6, 113.) 9, (8.) Et πρόσοροι, Contermini, Finitimi. Vide Ἐφόριος. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 553. (6, 1, 12.)" Schæf. Mss. * Προσορέω, Finitimus sum, Polyb. 10, 41, 4. 22, 5, 14. 27, 9.] Σύνορος, i. q. ὅμορος et πρόσορος: vide Ἐφόριος. Aristot. Σύνοροι γάρ εἰσιν αὗται, Conterminæ, Confines, Affines. Συνορέω, Conterminus sum: συνοροῦσαι δυνάμεις, Conterminæ potestates, ut Isocr. ὅμορον δύναμιν dicit. [" Συνοροῦσα χώρα, Polyb. 1, 8, 1. (5, 55, 1.) Cf. Συνορίζω." Schw. Mss.] Συνορία, ἡ, Confinium: τὸ ὅμορον, ut Thuc. loquitur. Suidæ ἡ * πλησιότης.

Ὁρικὸς, Finitivus, Definitivus: στάσις, Status, in quo veluti confligitur cum adversario definitione atque descriptione aut informatione verbi. Sic enim Cic. Partit. Orat. Finitivum statum Quintil. appellat. Et τὰ ὁρικὰ, Definitioni attributa, Ad definitionem pertinentia, Finitiva, Alex. Τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτον πρόβλημα, πότερον ὁ χρόνος κίνησίς ἐστιν οὐρανοῦ, ἢ οὔ, ὁρικόν· ζητεῖται γὰρ εἰ ὅρος τοῦ χρόνου ὁ ἀποδιδόμενος λόγος. Utitur et Aristot. sæpe in Top. [" Verbi gr. L. 1. c. 5." Schw. Mss. " Ad Dionys. H. 3, 1607." Schæf. Mss. * " Ὁρικῶς, Diogenes ap. Diog. L. 9, 71." Boiss. Mss.]

Ὅριος, Terminalis: θεὸς, Plut. Numa (16.) p. 129. meæ Ed. loquens de Termino, cui ἀναίμακτον sacrificium fieri dicit, Ὡς χρὴ τὸν Ὅριον θεὸν εἰρήνης φύλακα καὶ δικαιοσύνης μάρτυν ὄντα φόνου καθαρὸν εἶναι. Et Ὅριος Ζεὺς, quem Latini quidam Terminalem e Græco converterunt, alii Terminorum præsidem, alii Conterminum deum. Is religiose ab antiquis colebatur in terminis ipsis conservandis, adeo ut Plato de LL. 8. Διὸς Ὁρίου, Jovis Terminorum præsidis, legem tulerit. Dionys. H. item 2., ubi de Termino agit, dicit Numam Jovi Terminali terminos sacrasse. Verba Plat. sunt, Διὸς Ὁρίου μὲν πρῶτος ὅδε νόμος εἰρήσθω, Μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδεὶς, μήτε οἰκείου πολίτου γείτονος, μήτε ὁμοτέρμονος. E Demosth. [Halon. p. 86. Reisk.] affertur ETIAM Ὀρείου Διὸς, itidem pro Jovis Terminalis, Termini; sed pro eo reponendum Ὁρίου, ut nonnullos quoque Codd. habere annotatur. [" Ad Dionys. H. 1, 396. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss. Ὅριος θεὸς, Gl. Terminus: * Ὁριαῖος λίθος· Terminalis lapis.]

Ὅριον, τὸ, Terminus, Limes, i. q. ὅρος. Hes. vero exp. τείχισμα, φραγμόν: ut οὔριον. Frequens est PLUR. Ὅρια, Termini, Fines, Limites, Xen. (K. Π. 1, 4, 18.) Ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια, Ad fines, s. confinia, Thuc. 2. Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένετο, Postquam ad fines Atticæ venit, Plato de LL. 8. Μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδεὶς, Agrorum terminos s. limites. Integrum locum habes in Ὅριος. Et ὅρια ἀνασπάσαι, J. Poll. 9. Apud Suid. ὅρια ἐθνῶν, et ὅρια πατέρων. Apud Mathematicos ὅρια dicuntur Fines stellarum, ac proprie Partes signorum quæ stellis singulis dividuntur. [" Thom. M. 658. ad Charit. 729. 748. 757. Ὅρια, Gesner. Ind. Orph. Ὁ., τὰ ὅ., Boiss. Philostr. 651. Ὅρια ἀνασπάσαι, Musgr. ad Hec. 16." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. T. * Ὁριοθετέω, Terminum pono, Aqu. Deut. 19, 41. Zach. 9, 2.]

" Ἀφόριος, θρασὺς, ἄπιστος, Hes. Audax, Infidus." Ἐνόριος, Qui intra terminos nostros est: χῶρος, J. Poll. 9, c. 1. [Bast. Ep. Cr. 22.] " Ἐνορία, dicitur " ut ἐξορία, Justinian. in Novell. 306. Ἐν τῇ βασιλί- " δι πόλει ἤτοι τῇ ταύτης ἐνορίᾳ τυγχάνοντος. Sic p. " 310. Alibi dicit τῇ ταύτης περιοικίδι." [" Theodosius Hon. Epist. 241. Combef." Boiss. Mss.] Ἐξόριος, SIVE Ἔξορος, Qui extra s. ultra terminos nostros est, J. Poll. 6, c. 48. quod περὶ ἐξόρων Πόλεων inscribitur, Ἐξόρους δὲ ἐρεῖς ἐξορίους, ὑπερορίους. Aliquando vero ἔξοροι sive ἐξόριοι dicuntur Qui exterminati sunt e regione aut urbe aliqua, Exules, Extorres. [" Musgr. Bacch. 61." Schæf. Mss. * Ἐξορέω, Schleusn. Lex. V. T.] Ἐξορία, Exilium. [" Ad Diod. S. 1, 247." Schæf. Mss.] Ἐφόριος ET Ἔφορος, Qui in finibus est, Finitimus, J. Poll. 6, c. 21. quod περὶ Γειτόνων inscribitur, Καὶ ἐφεστίους, ἐφορίους, συνημμένους, * παρακατοικοῦντας, συνόρους καὶ προσόρους: paulo ante, ὁμόρους, προσχώρους, πλησιοχώρους, προσοίκους synonyma his posuerat. Appian. ἐφόρους quoque dixit Conterminos, Finitimos, Confines, B. C. 5, (9.) de Palmyra urbe, Ἐπικαλῶν αὐτοῖς ὅτι Ῥωμαίων καὶ Παρθυαίων ὄντες ἔφοροι, ἐς ἑκατέρους ἐπιδεξίως εἶχον: reddere etiam queas, Cum habitarent in confinio imperii Romani et Parthici. Rursum ἐφόρια numerantur ab J. Poll. inter ea quæ sunt extra Urbem, i. e. Finitima et contermina Urbi. Apud Eund. 9, c. 1. στήλη ἐφόρια, Columna terminalis, Stele quæ in finibus regionis aut agri alicujus ponitur ad eam disterminandam, i. e. Terminus, Limes, ὅρος, seu ἡ ἐνεστηκυῖα στήλη, ut alibi Idem appellat. [" Musgr. ad Hec. 16." Schæf. Mss.] Ἐφορία, ἡ, Confinium, Fines: cujus supra etiam mentionem feci post Ἔφορος et Ἐφοράω, ubi Dem. locum citavi in quo exp. quid sit ἐφορία in hac Lege, Ἐὰν δέ τις τὸν ἀνδροφόνον κτείνῃ, ἢ αἴτιος ᾖ φόνου, ἀπεχόμενον ἀγορᾶς, ἐφορίας, καὶ ἄθλων, καὶ ἱερῶν Ἀμφικτυονικῶν. Sed notandum, quædam exempl. non habere distinctionem illam inter ἀγορᾶς et ἐφορίας, imo ap. Dem. 265(=631.) ubi ea Lex habetur, et ab eo exponitur, in ipsa illa exp. tolli, sicque legi, Ἀπεχόμενόν φησιν ἀγορᾶς ἐφορίας· τί τοῦτο λέγων; τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἐνταῦθα γὰρ, ὥς γε μοι δοκεῖ, τἀρχαῖα συνῄεσαν οἱ πρόσχωροι παρά τε ἡμῶν καὶ τῶν ἀστυγειτόνων. Et in seqq. verbis, Ὅθεν ὠνόμακεν ἀγορὰν καὶ ἐφορίαν, vetus liber non habet illud καὶ, conjunctim legens ἀγορὰν ἐφορίαν: sicut et mox sequitur, Τὴν ἐφορίαν ἀγορὰν ὅρον προσγράψας: ut ἐφορίαν ἀγορὰν dicat Forum in finibus regionis alicujus, quo finitimi populi ad commercia confluunt. Huc pertinent illa Poll. 9, c. 1. Καὶ τὰ μέρη τὰ μὲν ἔξω πόλεως, ὅροι, ἐφόρια, ἀγορὰ, δῆμοι, κῶμαι, ἀγροὶ, προάστεια, ἐσχατιαί: ubi aliquis leg. suspicetur ὅροι, ἐφορία, sicut ap. Dem. vel ἐφορία ἀγορὰ, sicut ap. eund. Dem. vett. libros habere annotavi. [" Ad Charit. 406." Schæf. Mss.] Μεθόριος, Conterminus, Confinis, i. q. ἐφόριος s. ἔφορος, πρόσορος, σύνορος: ut ποταμὸς μεθόριος, J. Poll. 9. Qui vel post terminos nostros est, vel cum eis conjunctus, Fines nostros contingens, i. e. Finitimus. Et μεθόριος s. μεθορία χώρα, Contermina s. Confinis regio, Thuc. 2, (27.) Ἡ δὲ Θυρεᾶτις γῆ μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς, Est in confinio Argolicæ et Laconicæ, Argolicæ et Laconicæ terminos contingit. Itidemque 4, (56.) p. 139. de ead. Thyrea, Ἣ ἐστι μὲν τῆς Κυνουρίας γῆς καλουμένης, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ

Λακωνικῆς. Philo V. M. 3. Τὴν μ. χώραν ἀπένειμε τοῖς πέντε, Illis quinque regionem confinii tribuit. A
Interdum vero subaudiendum relinquitur χώρα vel γῆ, ut ap. Philon. de Mundo, Ἡ μεθόριος ἐπεκλύσθη καὶ ἀνεῤῥάγη, Confinis angustia terræ interrupta est. Eod. l. Ἡ δὲ ἡνωμένη γῆ τῷ μ. πορθμῷ διεζεύχθη, Contini freto disjuncta est. Herodian. 7, (12, 18.) Θύσας ἐπὶ τῶν μ. βωμῶν, Sacrificato ad aras quæ in finibus Italiæ sunt. Rursum Philo de Mundo, Ἀὴρ τὸν μ. ὕδατος καὶ πυρὸς κληρωσάμενος τόπον, Sortitus confinem aquæ ignique locum. Notandum vero, cum res aliqua dicitur μεθόριος, reddi etiam posse Qua veluti termino dirimuntur: ut μ. ποταμὸς, Fluvius quo duæ regiones disterminantur. Philo V. M. 1. de nube ὁδηγῷ Israëlitarum, Ταχθεῖσα μ. τῶν τε διωκόντων καὶ τῶν διωκομένων, Tanquam discrimen interjecta: ut sc. dirimeret et disterminaret eos qui persequebantur ab iis quos persequebantur. Et 3. Ἀνατομὴ τῆς μεγαλουργηθείσης ὁδοῦ, ἢ τῶν κρυσταλλωθέντων μεθόριος ἦν ὁδοιπορία, Limes inter aquas quæ conglaciarant. [" Toup. Opusc. 2, 203. Casaub. ad Athen. 208." Schæf. Mss. * Μεθορία, (sc. γῆ,) Gl. Interfines.] Μεθόριον, τὸ, Confinium, Plut. de Def. Orac. Ὥσπερ ἐν μεθορίῳ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Tanquam in confinio hominum et deorum interpositas, Herodian. (5, 4, 10.) Φοινίκης τε καὶ Συρίας ἐν μεθορίοις, In Phœniciæ Syriæque finibus, confinio, Thuc. Ἐς τὰ μ., Ad confinia. Μεθόριον est etiam Interstitium quo res quælibet distermiuantur a se invicem, Discrimen: proprie τὸ μεταξὺ τῶν ὁρίων, τὸ διαχωρίζον τοὺς δύο τινῶν ὅρους, ut Hes. exp. Philo V. M. 3. Ἐν δὲ τῷ μ. τῶν τεττάρων καὶ πέντε κιόνων, Quatuor et quinque columnarum discrimine. Sic accipi potest ap. Philon. de Mundo, Τοῦ θείου νόμου μεθόριον τάττοντος αὐτὸν, ad disterminandum sc. ignem et aquam. Bud. vero vertit, Utique lege divina pro confinio aëre collocato: quem supra quoque dicit μεθόριον ὕδατος καὶ πυρὸς κληρώσασθαι τόπον. [Xen. K. Π. 1, 4, 16. 17. 5, 4, 21. * Παρόριος, Gl. Elimes. * Τριορία· Trifinium.]
Ὑπερόριος, Qui ultra s. extra fines est, Greg. Οὐχ ἡ περίχωρος μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἡ ὑπερόριος, sub. χώρα. Et ὑπερόριος πόλεμος, Dem. et Aristot. Bellum quod extra fines geritur. Et ὑ. ἀσχολία, qua detinemur extra fines, Thuc. 8, (72.) p. 285. Διὰ τὰς στρατείας καὶ τὴν ὑ. ἀσχολίαν. Sic ap. Suid. ὑ. στρατιά. Philo V. M. 1. Τὰ ὑ. πλήθη, Aristot. Polit. 3. Καὶ τὰ κατὰ πόλιν, καὶ τὰ ἔνδημα, καὶ τὰ ὑ. Xen. (Σ. 4, 31.) Τῶν ὑ. στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι. Apud Suid. Ἀποδημεῖν τε καὶ ὑπερόρια αἱρεσθαι. Homo etiam aliquis ὑπερόριος dicitur Qui extra fines urbis aut regionis alicujus est, pro ἔκδημος, Synes. Ep. 80. Νικᾷν ὑπερόριον ἐν ἀγρῷ διαιτώμενον, Vincere extra fines provinciæ: Ep. 62. Ἐπεὶ δὲ τυγχάνω ὢν ὑ., Quandoquidem sum extra provinciæ fines. Ὑ. ῥίψαι, Projicere extra fines. Apud Suid. Ἀναπείθει τοὺς Ἀθηναίους ὑ. τὸ σῶμα τοῦ ῥήτορος Ὑπερίδου ῥίψαι, i. e. ἔξω τῶν ὅρων, s. μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, Suid. || Exterus, Qui est e regione ultra fines nostros sita, Synes. Ep. 4. Οἷστισι συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἄνθρωπον ὑπερόριον, Cum homine extero. || Peregrinus, Inusitatus, ut ξένος: Suid. exp. παρηλλαγμένον καὶ πάντῃ ἀλλότριον, in h. l. Τὸ τῶν ἀέρων ἄηθες καὶ ὑ. λυπήσειν ἔμελλε τὴν στρατιάν. Pro Immensus, Immodicus, Inusitatus, ex Aristide etiam affert Bud., sed addit, Nisi sit menda. || Qui extra fines expulsus est, Exul, Externus, Profugus extra fines. [" Thom. M. 604. Wakef. S. Cr. 3, 109. 5, 125. Diod. S. 1, 285. 2, 552. Dionys. H. 1, 260. ad Xen. Mem. 2, 8, 1." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM Ὑπέρορος, Qui ultra fines est, ut ὑπερόριος: sic ἔφορος et ἐφόριος, ἔξορος et ἐξόριος dicitur. Et τὸ ὑ. substantive pro ἡ ὑπερορία. [Schol. Aristoph. N. 1132., sed ibi leg. videtur ὑπέρωρος.] Est AUTEM Ὑπερορία, Id quod ultra fines nostros est, Locus extra fines, Terra ultra fines nostros sita, ita ut subaudiatur γῆ vel χώρα, sicut in περίχωρος et περιοικίς. Greg. Ἀποδημῶν εἰς τὴν ὑ., Plato, Εἰς τὴν ὑ. ἐκπεμπόντων, Exterminent, In exilium relegent. Sic Chrys. Τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑ. κατάστασιν; Quid loquor de exilio?

Idem, Πρὸς τὴν ὑ. μεταστῆναι. Et, Πρὸς τὴν ὑ. μετοικισθῆναι, Exterminari, Patriis finibus expelli, Exilio mulctari, Plut. (8, 22.) Βουλόμενος ἐκ τῆς ὑ. ἀνακαλεῖσθαι τὸν θυγατριδοῦν, Ab exilio revocare nepotem, sc. τὸν ἐκ διαβολῆς τινὸς ἐν φυγῇ ὄντα, ut præcedit paulo ante. [Demosth. 1086. "Thom. M. 516. ad Xen. Mem. 2, 8, 1. Fischer. ad Palæph. p. 15. Bergler. Alciphr. 42." Schæf. Mss.]
Ὁρίζω, Termino, Finio, Definio, Cic. de Div. 2. Illi orbes qui cœlum quasi medium dividunt, et aspectum nostrum definiunt, qui a Græcis ὁρίζοντες nominantur, a nobis Finientes recte nominari possunt. Extremum etiam et finis magnitudinem ὁρίζειν dicuntur, h. e. τὸ πέρας αὐτῆς ποιεῖν. Aristot. Probl. sect. 15. de cylindro qui volvitur, Εἰς εὐθὺ τε φέρεται καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις: de cono autem dicit, γράφει κύκλον τῷ ὁρίζοντι, Finitore et circumscriptore ductu. Pass. ὁρίζεσθαι dicuntur aliqua, ubi eorum terminus est, Epic. Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ὥρισται, Ipsa natura divitias terminatas habet: cui opp. εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, Nullus eis modus B nec finis inveniri potest: ut reddit Cic. Thuc. 1, (71.) Μέχρι μὲν οὖν τοῦδε ὡρίσθω ὑμῶν ἡ βραδύτης, Hactenus modum sibi statuat, Hic veluti terminetur. Item χώραν ὁρίζειν, Dem. pro Suis terminis describere s. metari: a qua signif. dicuntur ὁρισταί. At ὡρισμένον χωρίον, Polluci τὸ ὑπόχρεων: de qua hujus verbi signif. in Ὅρος. Itidem Dem. (877.) Δισχιλίων μὲν ὡρισμένος τὴν οἰκίαν, ταλάντου δὲ τὸ χωρίον, Oppignerata domo, Pignori opposita. || Metaph. autem pro Definio et suis veluti limitibus includo, Finio, Definitionem rei do. Est enim definitio, rei circumscriptio, Cic. Top. In qua signif. frequens est pass. ὁρίζομαι, act. tamen signif. cujus exemplum habes ap. Bud. 702. e Themist. Sic Aristot. Eth. 3, 6. Τὸν φόβον ὁρίζονται προσδοκίαν κακοῦ. || Definio, i. e. Æstimo, Censeo, Metior: Cic. Hic tu modum vitæ tuæ non salute reip., sed æquitate animi definies? Item, Qui imperium populi Rom. orbis terrarum terminis definisset. Aristot. Eth. 2, (3.) Διὸ καὶ C ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, Censent et æstimant, Polit. 5. Κακῶς ὁρίζονται τὸ ἐλεύθερον, Perperam libertatem statuunt et æstimant: Δύο γάρ ἐστιν οἷς δημοκρατία δοκεῖ ὡρίσθαι, Duo enim sunt quibus democratia censetur, circumscribitur et definitur. Sic Plato Gorg. Ἡδονῇ τε καὶ ἀγαθῷ ὁριζόμενος τὸ καλόν. Hæc inter alia Bud. 704., ubi etiam pass. signif. hoc exemplum affert ex Aristot. Polit. 6. Ἐπειδὴ ὀλιγαρχία καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ὁρίζεται, Censetur et æstimatur a genere et censu. || Definio, h. e. Statuo, Constituo: Cæsar, Definire diem. Pass. ὡρισμένη ἡμέρα, Definita et præstituta s. Stata dies: sicut pro his Aristot. Ὧραι τῆς ὀχείας εἰσὶν ὡρισμέναι ἑκάστοις τῶν ζώων, Plin. habet, Animalibus stati per tempora concubitus. Et, Ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον, Statuens s. Præstituens, ut Bud. interpr. p. 704. e Dinarcho, ubi et alium ex Eod. l. affert. || Rursum pro Statuo, in ea signif. qua dicitur ὁρίζεσθαι δίκαιον, Jus statuere. Dem. Οὐδ' οἷς αὐτὸς ὡρίσατο δικαίοις ἐμμένων, Ne eo quidem D jure stans, quod in me ipse statuit: unde ὁριστής, Constitutor juris et arbiter conditionum. Hæc Bud. 704. ubi etiam ex eod. Dem. addit, Κἂν ταύταις οὐχὶ ταυτὰ δίκαια ἀμφοτέροις ὥρισται, Non æquæ conditiones utrimque additæ sunt. || Statuo, Existimo, Censeo, Xen. Ἑλλ. 7, (3, 8.) Οἱ πλεῖστοι ὁρίζονται τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι, Dem. Philipp. 3. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεῖλε Φωκέας, ἀπὸ ταύτης ἔγωγ' αὐτὸν πολεμεῖν ὑμῖν ὁρίζομαι. Item Finem statuo, Ut finem constituo, Finis loco duco, Plato de Rep. 8. Ὃ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθὸν, Quod democratia statuit finem et bonum. Hæc et alia Bud. 704. || Distermino, Dirimo, Aristot. de Part. Anim. 3. Ὁρίζουσι δ' ἑκατέρους οἱ κυνόδοντες, de dentibus primoribus et molaribus, Herod. Ὁρίζων τὴν Ἀσίαν τῇ Λιβύῃ, Disterminans Asiam ab Africa. Itidem Ὁρίζων Proclo in l. de Sphæra esse dicitur κύκλος ὁ διορίζων ἡμῖν τό, τε φανερὸν καὶ τὸ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου. [" Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. 4. p. 4. 23." Kall. Mss.] De quo circulo

vide et quæ e Cic. attuli initio præcedentis tmematis. A || Ὀρίζειν i. q. συμφύειν et συγκρίνειν: et ὁριζόμενα, τὰ συμφυόμενα, i. e. Conglutinata, Concreta, Consistentia, h. e. συνεστηκότα, τελειούμενα. Hæc Bud. 707., ubi exemplum ex Aristot. affert, et quædam alia addit. [" Markl. Iph. p. 348. Musgr. Iph. T. 969. Ion. 1480. Wakef. Trach. 237. 754. Phil. 636. Brunck. Aristoph. 2, 14. ad Eur. Med. 436. Jacobs. Anim. 222. 234. Anth. 8, 399. 11, 104. Hermann. ad. Aristot. Poët. 124. Bibl. Crit. 1, 2. p. 126. Valck. Diatr. 144. Callim. 217. Phœn. p. 207. Act. Traj. 2, 316. Koen. ad Greg. Cor. 4. ad Diod. S. 1, 358. P. Abresch. Paraphr. 260. Jubeo, Kuster. Aristoph. 114. I. q. πειράω, Musgr. ad Med. p. 241. Med., Kuster. V. M. 143. Dionys. H. 5, 219. Plato Phædr. 306. 312. Charm. 84. 109. Gorg. 23. Theæt. 302. Heind. Ὀρίζων, οντος, ὁ, Heyn. Hom. 5, 5. Ὁ τῆς γῆς ὁρίζων, Lobeck. Aj. p. 277. Ὁ ὁρίζων ἀὴρ, Etym. M. 271, 14. * Ὀρίττω, Valck. ad Röver. p. 69." Schæf. Mss. * Ὁριστέον, Aristot. Top. 6, 3, 4. 6. "Tzetz. Chil. 11, 143." Elberling. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. 482. * Ὡρισμένως, Definite, Athan. 1, 562." Kall. Mss. Sext. Emp. adv. Math. 5, 67. 7, 336. " Schol. Aristoph. N. 504." Boiss. Mss.]

Ὅρισμα, τὸ, Terminus: τὰ ὁροθέσια. Eur. Hec. (16.) Ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα, Πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονὸς, Dum erecti adhuc manebant terræ Trojanæ limites; dejici enim solent a victoribus. Schol. tamen ὁρίσματα ibi poni scribit pro πύργοι, quod sequitur: quoniam οἱ πύργοι sint περιορισμὸς τῆς ἐν τῇ πόλει γῆς. Dicitur ὅρισμα etiam Id quod ap. nos statuimus. Joseph. Μετὰ τοιούτου ὁρίσματος, Tali deliberatione et proposito. [" Markl. Suppl. 665. Musgr. Iph. A. 952. Herc. F. 254. Kuster. Aristoph. 218. Steinbr. Mus. Tur. 1, 158. Plut. Mor. 1, 482. Χωρὶς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὁ., Wessel. Obss. p. 34." Schæf. Mss. Ὁρίσματα, Gl. Instituta.] Ὁρισμὸς, ὁ, Finitio, Definitio: plus quam ὑπογραφή, i. e. Descriptio: ut Gell. etiam docet 1, 25. Alex. Aphr. in 1 Top. Ὅρος, λόγος ἐστὶν ὁ τί ἐστι τὸ εἶναι σημαίνων τοῦ ὁριστοῦ. C Unde autem translatum sit τοῦ ὁρισμοῦ vocabulum, supra in Ὅρος huic synonymo ex Eod. docui. Vide et Bud. 711. item 702. ubi triplicem definitionem facit: item Quintil. 7, 4. ubi Finitionem appellat. Vide Cic. quoque in l. Rhet. Est et vocab. Rhetorum. Rutilius Lupus, Ὁρισμὸς, hoc schema fit, cum definimus aliquam rem nostræ causæ ad utilitatem, neque tamen contra communem opinionem. Id est hujusmodi, Nam virtutis labor vera voluptatis exercitatio est. Significatur hac voce etiam ipsa actio statuendi aliquid et veluti definiendi. Aristot. Eth. 8. Ἀκριβὴς μὲν οὖν ἐν τούτοις οὐκ ἔστιν ὁρισμὸς ἕως τίνος οἱ φίλοι, Exacte igitur statuere quousque amicitia tenorem suum servet, nemo potest. [" Wakef. Herc. F. 979. Plut. Tib. Graccho 14. Grammatice, Heyn. Hom. 4, 548." Schæf. Mss. * " Ὁρισμῶ, i. q. ὁρίζω, sic Tzetz. Ch. 8, 741. sed susp." Elberling. Mss.]

Ὁριστὴς, ὁ, Finitor: ut sunt Agrorum mensores, qui limites confiniaque determinant, quos Cic. Finitores appellat. J. Poll. 9. Ὁ δ' ὁρίζων, ὁριστής. Itidemque ὁριστὰς Hes. exp. ὁρίζοντας. Ὁριστὴς, Constitutor juris et arbiter conditionum, Dem. (199.) Τῶν δ' Ἑλληνικῶν δικαίων οἱ κρατοῦντες ὁρισταὶ τοῖς ἥττοσι γίνονται. Bud. 704. Mentio hujus et in Ὀρίζω facta est. [Κριτὴς καὶ ὁ., Inscr. ap. Walpole p. 460.] Ὁριστικὸς, Finitivus, Definitivus, i. q. ὁρικός: λόγος, ap. Aristot. pro Ipsa definitione. Grammaticis autem Græcis ὁριστικὰ dicuntur, quæ Lat. Indicativa. [Gl. Finitivus, Indicativus. * " Ὁριστικῶς, Definite, Clem. Alex. 316." Kall. Mss. Schæf. Hom. 38. Phryn. Ecl. 158. Pauw. " Schol. Eur. Hec. 88." Boiss. Mss. Alcin. Introd. 93.]

[* " Ὁριστὸς, T. H. ad Plutum p. 33." Schæf. Mss.] Ἀόριστος, ὁ, ἡ, Non finitus, Infinitus, Interminatus, Non finitus certis limitibus, circumscriptus certis finibus: γῆ, Thuc. (1, 139.) Æsch. c. Ctes. Οὐ γὰρ ἀόριστόν ἐστι τὸ δίκαιον, ἀλλ' ὡρισμένον τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις. Item ἀόριστον, Non distincte dictum, s. scriptum, sed velut indefinite, Æschin. (67.) Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι, ὅταν τι ψεύδωνται, ἀόριστα καὶ ἀσαφῆ πειρῶνται λέγειν, Dem. (59.) Οὐδὲν ἀνεξέταστον, οὐδ' ἀόριστον ἐν τούτοις ἠμέληται. Ibid. Ἄτακτα, ἀόριστα, ἀδιόρθωτα ἅπαντα. || Apud Gramm. ἀ. χρόνος, Indefinitum tempus, quo sc. aliquid præteriisse declaratur, sed ita ut spatium temporis non finitum sit, nec circumscriptum; ac intelligi non possit an pridem, an modo id præterierit, ut per ἔλεξα significo Dixi: sed modo ne an dudum dixerim, id vero non denoto: verum alius erit, ut spero, plura de hac re dicendi locus. [" Conf. c. ἄριστος, ad Diod. S. 2, 317. Jacobs. Anth. 12, 122." Schæf. Mss.] Ἀορίστως, Non finite, Infinite, Interminate. Item pro Non circumscripto certo temporis spatio. [Plato de LL. 11. p. 916. Schol. Il. A. 2. Schol. Thuc. 1, 76.] Ἀοριστία, q. d. Interminatio, Nullus certus terminus, Nulli certi fines circa rem quampiam. Opp. ἀοριστία τῷ ὁρισμῷ etiam, i. e. Definitioni: τὸ κακὸν secundum Dionys. Areop. Ἀναίτιόν ἐστι καὶ ἐν ἀοριστίᾳ μένει, Inter indefinita B censetur, h. e. Finitionis expertia, Bud. [" Eust. 49, 14." Seager. Mss. Aristot. Meteorol. 2, 5. " Gal. 1, 6. 43. Incertitudo, Suid. v. Ἀδηλία." Wakef. Mss.] Ἀοριστέω, vel Ἀοριστέομαι, Indefinitus sum, Rem indefinitam denoto, Indefinite capior: ut ap. Gramm. dicuntur vocabula quædam ἀοριστοῦντα, vel ἀοριστούμενα. Gaza verba in tertia persona dicit esse ἀοριστοῦντα, quia prima persona et secunda ad primitiva pronomina referuntur: tertia autem non item de certo aliquo dicitur, nisi in illis verbis βροντᾷ, ἀστράπτει, ὕει, Tonat, Fulgurat, Pluit. Est enim hic tertia persona subaudienda Deus. Idem Gaza, Τὰ δὲ ἐρωτηματικὰ, ἀοριστούμενα ἐγκλίνεται· πόθεν ἔρχῃ; ἐλθὼν δέ ποθεν: i. e. Vocabula quæ alioqui sunt interrogativa, cum indefinite ponuntur. Apud Apoll. Gramm. ἀοριστούμενος λόγος, Indefinita oratio. [Aristot. Probl. 26, 14. " Incertus sum, Synes. 141. Porph. Abst. 92. Etym. M. 68, 14." Wakef. Mss.] Ἀοριστάινω, Incertus sum, Hæsito, ἀορίστως intelligo, Philop. in Poster. quod et εἰς ἀοριστίαν ἀποφέρομαι dixit, Bud. [Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 185. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 304." Schæf. Mss. Eust. Od. A. p. 6, 30.] Ἀοριστικὸς, Indefinitivus: ut ὁ ἂν appellatur ἀοριστικὸς σύνδεσμος, a Gaza, i. e. Qui indefinite capitur. ETIAM Ἀοριστολογικὸς idem valet ap. Eund., ut ὁ ἂν ἀοριστολογικὸς ὢν, ὅσα ἂν λέγῃς. [* Ἀοριστώδης, Apoll. Dysc. de Pron. 266. 267. Bekker. Syntax. p. 68. * " Ἀοριστωδῶς, Heyn. Hom. 5, 727." Schæf. Mss.] Δυσόριστος, Qui definiri vix potest et terminari. CONTR. Εὐόριστος, Quem definire et suis veluti terminis describere facile est. At in h. l. Aristot. Τὸ δὲ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν παθητικόν· τὸ γὰρ εὐόριστον καὶ δυσόριστον τῷ πάσχειν τι λέγεται τὴν φύσιν αὐτῶν, Budæo videtur τὸ εὐόριστον appellari τὸ ῥᾳδίως συγκρινόμενον, et δυσόριστον, τὸ χαλεπῶς: cum res definiri non possint nisi per genera et formas quas a natura acceperunt. Hujus signif. in Ὁρίζω quoque mentio facta est ex eod. Bud. 707. [Schneider. ad Eclog. Phys. D 153. * Φιλόριστος, unde * Φιλοριστία, Nimia et inanis subtilitas in definiendo, Gal.]

Ἀνθορίζω, Contrariam definitionem facio, Bud. 702. s. Contrario modo definio, Definitionem contrariam affero, [Gl. Restipulo.] Ἀνθορισμὸς, Definitio definitioni opposita: κεφάλαιον ap. Rhet., de quo Bud. 702. ex Hermog. Quæ conflictio fit ἐν ὁρικῇ στάσει, ut e Cic. annotavi. Hæc contraria definitio s. ἀνθορισμὸς exp. a Græcis ὅρος ἀντιθέμενος τῷ ὅρῳ. [Gl. Restipulatio.]

Ἀφορίζω, Finio, Termino, Polyb. (5, 105, 10.) Τὴν βίβλον ταύτην ἀφοριοῦμεν, Hunc librum terminabimus. Item, Suis limitibus circumscriptum discerno et dirimo a ceteris. Exod. (19, 12.) Ἀφοριεῖς τὸν λαὸν τοῦτον, ubi exp., Constitues terminos populo per circuitum. Addi potest huic loco, Πόλις καὶ τὰ ἀφωρισμένα πρὸς αὐτὴν, Urbs et quæ terminis ejus descripta continentur. Alii tamen sic, Urbs et ejus suburbana. || Pro Termino, s. Suis limitibus descriptum distinguo et discerno, accipitur et in alio

loquendi genere, Alex. in 1 Top. Τῶν ἐπιστημῶν γὰρ ἑκάστη περί τι γένος ἀφωρισμένον οὖσα, τὰ οἰκεῖα ἐκείνῳ τῷ γένει καὶ καθ' αὑτὸ ὑπάρχοντα δείκνυσί τε καὶ λαμβάνει. Sic Cic. de Orat. 1. Est autem poëta in aliis finitimus, in ornandi generibus socius ac pene par. In hoc certe prope par, nullis ut terminis circumscribat ac definiat jus suum: 2. Bene dicendi autem ars non habet definitam aliquam regionem, cujus terminis septa teneatur. Theophr. C. Pl. 1, (10.) Ἀλλ' ἐκεῖνο φανερὸν, ὡς οὐ μεγέθει καὶ σμικρότητι τὸ πρωϊβλαστὲς ἀφοριστέον. Hæc Bud. 706., ubi eand. signif. tribuit τῷ διορίζειν. Sic Hes. ἀφωρισμένος exp. διακεκριμένος: item ἐκλελεγμένος. Rursum Bud. 706. ἀφορίζειν interpr. Separare, in Aristot. Eth. 8, Ἔστι δὲ ἀδελφοῖς μὲν καὶ ἑταίροις πάντα κοινὰ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀφωρισμένα: quod dicitur etiam ἀποκεκριμένα. Item ἀφορίσασθαι pro ἀφορίσαι. Isocr. (π. Ἀντιδ. p. 322.) Ἀφορισάμενος δὲ τὸν λόγον τὸν περὶ τῶν τοιούτων εὐεργεσιῶν, Distinguens ab alia serie orationis et secernens. Gal. in 9 Meth. de Hippocr. loquens, Οὔτε τὴν ἀξίαν ἑκάστου τῶν σκοπῶν ἀκριβῶς ἀφωρίσατο, Exacte non definivit et distinxit atque discriminavit. Plato Sophista, Τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἥν τις ἀθλητὴς τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος, Qui explicuit. Hactenus Bud. || Idem Bud. 706. ἀφορίζω interpr. Constituo et definio et designate dico, Aristot. Eth. 3. Περὶ ποίας οὖν τῶν ἡδονῶν (sc. ἐστὶν ἡ σωφροσύνη) νῦν ἀφορίσωμεν, Præcidamus: ut Cic. Præcide, statue quidlibet: ἀφόρισον, διόρισον: tracta a fabris metaph., qui quæ abscissuri sunt, prius creta designant et præstituunt. Idem Eth. 7. Πότερον τὸν ἀκρατῆ θετέον περὶ πᾶσαν ἡδονὴν, ἢ περί τινας ἀφωρισμένας, Certas et designatas. Itidemque initio p. 706. ἀφορισμένος interpr. Designatus, Certus, Delectus et selectus, in Aristot. Polit. 4. Ἂν δ' ἔκ τινων ἀφωρισμένων (sc. αἱρῶνται τὰς ἀρχὰς,) δοκεῖ τοῦτ' εἶναι μᾶλλον ἀριστοκρατικόν. Ibid. Ἢ ἐκ πάντων ἢ ἔκ τινων ἀφωρισμένων. A quibus non multum absunt οἱ πρόκριτοι. Quibus subjungit e Theodor. H. E. 2. Τὴν δὲ Νικαίαν αὐτὸς Εὐδόξιος ἀφορίσαι τῷ συνεδρίῳ τοὺς τὰ βασίλεια πεπιστευμένους οἰκονομεῖν, ἔπεισε, Designare et deligere ad locum concilii cogendi. || Designo, Assigno, Attribuo, Dionys. ad Dem. Ἐπεὶ καὶ ἀγγέλοις δίκαιον ἀπονέμεσθαι τὰ κατ' ἀξίαν καὶ ἀφορίζεσθαι. Idem, Ἐπιθυμίᾳ καὶ θυμῷ καὶ λόγῳ τὰ κατ' ἀξίαν ἀφώριζε. Hæc et alia Bud. 708. 709. || Definio, Definitionem cuique rei suam assigno, Plut. de Fato, Οὕτως ἀφώρισται ἡ τύχη. Vide Bud. 706. 707. ubi alia exempla e Themistio profert passivæ vocis in act. signif., sicut ὁρίζεσθαι quoque usurpari docuimus. || Ἀφορίζω accipitur etiam pro ἀφορισμοὺς λέγω, Synes. Ep. 115. de Hippocrate loquens, Ὁ ἀφορίζων, τὴν ἔνδειαν ἔφη ὑγείας εἶναι μητέρα, Aphorismum edens et pronuntians, In aphorismis suis. || Ἀφορίζειν s. Ἀφορίζεσθαι, sicut et ὁρίζεσθαι, Oppignerare, Pignori opponere: cujus signif. in Ὅρος quoque mentio facta est. Unde autem ea originem traxerit, vide ap. Bud. 82. in Ὅρος e Dem.: ubi et hunc l. addit, Ὅσοις αὐτοῦ ἡ οὐσία ἀφωρισμένη ἦν, Quibus ejus bona oppignerata erant. || Ἀφορίζω, Finibus adimo, A finibus alienis aufero, Isocr. Ἦν μάλιστα μὲν πειραθῇς ὅλην τὴν βασιλείαν ἑλεῖν· εἰ δὲ μὴ, χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίσασθαι, καὶ διαλαβεῖν τὴν Ἀσίαν: paulo post ἀποτεμέσθαι dicit Bud. 709. || Extermino, Excommunico, Repudio, VV. LL. [" Heyn. Hom. 8, 348. Heindorf. ad Plat. Charm. p. 111." Schæf. Mss. Eur. Hec. 931. Alc. 32. Strabo 10. p. 222. * Ἀφοριστέον, Aristot. Eth. 1, 7.] " Ἀφωρισμένως, Determinate, Separate, Seorsum," [Aristot. H. A. 3, 17. Marinus Proclo c. 36.] Ἀφόρισμα, τὸ, Quod suis terminis descriptum et ab aliis separatum est; exp. Separatio, VV. LL. [LXX. Exod. 29, 24. 26. Levit. 14, 24. Num. 35, 3.] Ἀφορισμὸς, ὁ, Determinatio. Ἀφορισμὸς et διορισμὸς, inquit Bud. 706., Distinctio, Distincta rerum explicatio, quam Cic. Determinationem vocat: de Fin. 5. Exposita igitur, determinatione rerum expetendarum, cur ita se res habeat, deinceps demonstrandum est. Quo verbo διορισμὸν exprimere voluit, i. e. Definitionem quandam et circumscriptionem; h. e., Distinctionem, certisque finibus notationem factam. Theophr. C. Pl. 3, (19.) Ὑπὲρ δὲ τῆς ἀμπελουργίας καὶ πειρῶνται διαιρεῖν, τοῖς γένεσι ποιούμενοι καὶ ταῖς χώραις τὸν ἀφορισμόν: i. e., διαίρεσιν. Hæc Bud. Hippocrati autem ἀφορισμοὶ sunt Sententiæ quæ omnes rei proprietates brevissimis verbis complectuntur: seu, ut Gal. tradit, Genus doctrinæ quod διὰ βραχυτάτων ἅπαντα τὰ τοῦ πράγματος ἴδια περιορίζει. Item Eustathio ἀφορισμὸς γνωμικὸς, Dictum sententiosum. Hermog. περὶ Ἰδεῶν T. 1., περὶ σεμνότητος loquens, Κῶλα γεμὴν σεμνὰ, ἅπερ καὶ καθαρὰ, λέγω τὰ βραχύτερα, ὥσπερ γὰρ ἀφορισμοὺς εἶναι δεῖ αὐτά· οἷον, ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. Plura Bud. 707. [* Ἀφόρισις, Gl. Destinatio. " Etym. M. 296. Ἀφοριστικὸς, Schol. Lucian. Catapl. 1." Boiss. Mss. Justin. in Exposit. Fidei, Phot. Cod. 5. 44. * " Ἀφοριστικῶς, Secernendi vim habens, Dionys. Areop. 149. Excommunicandi et constituendi vim habens, 228." Kall. Mss. Dionys. H. 2, 169, 5. vide Lysiæ Fr. p. 656. Taylor. * Προσαφορίζω, Anon. in Chron. ap. Alemann. ad Procop. p. 111. Eust. Ism. 201. " Pallad. V. Chrys. 201." Boiss. Mss. * Συναφορίζω, Una separo, Plut. 7, 676. " Συναφορίζομαι, Una segregor, Dionys. Areop. 208." Kall. Mss.]

Διορίζω, Distermino: Plin. Pyrenæi montes Gallias Hispaniasque disterminant. Themist. in 4 Phys. de νῦν loquens, Ὃ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, Quod disterminat et dirimit a se invicem tempus præteritum et futurum. Pro quo Philo dicit μεθόριόν ἐστι. Bud. interpr. etiam Confinis sum, Confinium obtineo; quæ enim loca regiones aliquas disterminant, utrisque sunt confinia s. contermina. Generaliter autem pro Distinguo, Discrimino, Divido, Themist. de Anima 1. Διορίζοντες καὶ τοῖς τόποις τὰ μέρη, Dirimentes, Diducentes, Distinguentes. Hæc Bud. 704., ubi alia affert exempla, et unum e Platone in quo διωρίσθαι et ἀφωρίσθαι pro eodem ponuntur. Et voce pass., significatione activa, Plato Polit. Πάμπολλα διοριζόμενοι μάτην, i. e. διαιρούμενοι, Artes multipliciter partientes. Hæc Bud. 705. ubi et e Philebo exemplum subjungit. Pro Distinguo et Discerno s. Discrimino, accipitur et in h. l. Gal. ad Gl. Θυμοῦ μὲν καὶ πάνυ σαφῶς αὐτὰ διοριεῖς, Facile ea separabis et distingues ab excandescentia. Item l. 1. Μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρὴ, i. e. διακρίνειν. At in h. l. Plat. Polit. Ἡ τῶν καπηλικῶν τέχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισται τέχνης, Suis veluti terminis sejuncta et separata est: ἀφώρισται. Porro ex Aristot. Polit. Διορίζειν οὐδενὶ τὸν δοῦλον, pro Nullo metiri servum: sicut et ὁρίζεσθαι capitur. || Διοριζομένη ἀρὰ, Imprecatio certis verbis concepta, ex Æschine (70.) || Explico, Plato Gorgia, Τοῦτό μοι σαφῶς διορίσον, Explana, Explica. Cui l. similis hic Ejusd. de Rep. 1. Διόρισαι ποτέρως λέγεις, Utro modo dicas expone diserte. Aristot. Metaphys. 8. Ἐπεὶ δὲ περὶ τῆς κατὰ κίνησιν λεγομένης δυνάμεως εἴρηται, περὶ ἐνεργείας διορίσωμεν. Aliud ex Ejusd. Polit. 2. exemplum habes ap. Bud. 705. ubi διορίζειν interpr. Explicite et distincte scribere. || Ibid. διορίζω interpr. Statuo, Constituo, i. e. Decerno et disputando concludo: Themist. de Anima 2. Πειραθῶμεν διορίσαι τί ἐστι ψυχή. Alibi, Περὶ τροφῆς ἀναγκαῖον διορίσασθαι πρῶτον, Disceptare, Disserere et explicate discernere. Alibi, Διωρισμένων δὲ τούτων, His constitutis et disceptatis, Explicatis. Aliquanto post interpr. Dissero, Discepto, Enucleate disputo, cum præp. junctum. Isocr. Διορίζεσθαι περὶ τούτων. Aristot. de Gener. 1. Περὶ ὧν οὐδὲν διώρισται πρότερον. Gal. autem cum accus. voce media in activa signif. usus est in 1 ad Gl. Εἰ διορίσαιτό τις τὴν κατὰ ἡλικίας διαφοράν. Et p. seq. e Themist. in Poster. Ἐκεῖνο μέντοι γε ἀναγκαῖον διορίσασθαι, ὡς οὐκ ἐφ' ἁπάντων τοῦτο συμβαίνει, Determinate dicendum. Et ex Aristot. Polit. 4. Οὐκ ἂν καλῶς δόξειεν διωρίσθαι περὶ τῶν πολιτειῶν, Explicatum esse. Rursum p. 705. Διορίζομαι interpr. Affirmo, sicut Hes. διωρίζετο exp. διεβεβαιοῦτο, διϊσχυρίζετο, et Constituo, i. e. Pono, ἀποφαίνομαι, δογματίζω: ap. Plat. Parm. Ὁρᾷς ὅση ἡ ἀπορία, ἐάν τις ὡς εἴδη ὄντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ διορίζηται, Vides quam æstuare necesse sit si

quis formas statuerit per se ipsas existere. Alibi *ὁρίζεσθαι* dicit, *εἰ ὁριεῖταί τις αὐτό τι ἕκαστον εἶδος*, Si quis statuerit ideas esse sui cujusque generis rerum. His subjungit e Dionys. Hal. de Aphareo adoptivo Isocratis filio, *Διορίζεται μηδεμίαν ὑπὸ τοῦ πάτρος ὑπόθεσιν εἰς δικαστήριον γεγράφθαι*, Aperte affirmat et certis verbis testatur, et, ut vulgo dicunt, expresse dicit. Sic Basil. *Ὁ μὲν, οὐκ εἶναι τοπαράπαν λέγων*, sc. *τὸν θεόν· ὁ δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι διοριζόμενος*. Et paulo post e Platone, *Μέχρι περ ἂν ζῶμεν, τοῦτο διορίζομαι*, quod quidem a me dictum sit quatenus in vita sumus. Quibus subjungit, Est autem *διωρισμένον* i. q. *ἀφωρισμένον*, Constitutum, Statum. Aristot. Polit. 4. *Ὅταν κτήσωνται τὸ τίμημα διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων*, Cum sensum legitimum et legibus constitutum possederint. || Extermino. Sic enim Hes. *Διορίσαι, ὃ καὶ ἐξορίσαι λέγουσι, τὸ φυγαδεῦσαι*. [" Thom. M. 247. Barnes. Hel. 401. Musgr. 834. Ion. 46. Diod. S. 1, 287. 355. 2, 469. Dionys. H. 1, 166. Plato Gorg. 141. Valck. Phœn. p. 204. Zeun. ad Xen. K. Π. 132. Reiz. ad Aristot. Excerpta p. 9. 10. Brunck. Œd. T. 1083. Diversum a *διαιρῶ*, Matth. Anecd. 1. p. 22. Med., Kuster. V. M. 143. Plut. Alex. 60. Schm., Lobeck. Aj. p. 403. Plato Charm. p. 84. Heind. ad Gorg. p. 37." Schæf. Mss. Vide et Meletem. Cr. in Dionys. H. p. *95. Antiphanes Athenæi 40. Plut. Thes. 25. *τὶ πρός τινα*. * " *Διοριστέον*, Definiendum est, Diod. Ptol. de Jud. Sac. p. 27." Kall. Mss. Draco 124. Plato de LL. 3. p. 29., 9. p. 874.] " *Διωρισμένως*, De- " finite, Seorsim, Particulatim," [" Schol. Æschin. 252. Bekk." Boiss. Mss. " Chrys. in 2 Cor. Serm. 3. T. 3. p. 560, 24." Seager. Mss. * " *Διόρισμα*, Definitio, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] *Διορισμὸς, ὁ*, Distinctio, Distincta rerum explicatio, quam Cic. Determinationem vocat, ut paulo ante in *Ἀφορισμὸς* synonymo e Bud. annotavi. Aristot. Polit. 3. *Πρώτη δ' ἀπορία πρὸς τὸν διορισμόν ἐστι*, Prima autem addubitatio est et quæstio circa harum specierum explicationem: paulo post subdit, *Ὥστε ἂν τοῦτο συμβαίνῃ, οὐκ ἂν καλῶς δόξειεν διωρίσθαι περὶ τῶν πολιτειῶν*, Explicatum esse. Bud. 706. Hes. exp. *χωρισμὸς, μερισμός*. Exp. etiam Discrimen: quo modo accipi potest h. l., qui affertur e Gal. ad Gl. 1. *Ὅσα δὲ ἐν τῇ ποιότητι τὸν διορισμὸν ἔχει, ταῦτα γράψομεν*. || Definitio, Diffinitio, Pars *ἀποδείξεως*, ut *κατασκευή*, Procl. in Eucl. 56. Bud. [Dionys. H. de C. VV. 318. 322. * *Διοριστὸς*, unde] *Ἀδιόριστος*, Qui distinctus et explanatus non est; at *ἀ. λόγος* exp. Indefinita oratio. Suidæ *ἀδιόριστον* est *ἀδιαχώριστον*, Hesychio *ἀχώριστον, ἀναμίξ*. [Aristot. Eth. Nicom. 3, 3. 10, 5. * *Ἀδιορίστως*, Schol. Aristoph. Σφ. 91. Chrys. in Matth. 2. p. 371, 33. Aristot. Nat. Ausc. 1, 1. "Eust. 47, 37." Seager. Mss. * *Ἀδιοριστία*, Phot. Bibl. 238. * *Δυσδιόριστος*, Sext. Emp. adv. Math. 5, 74. 7, 416. * *Εὐδιόριστος*, Aristot. de Anima 2, 9. * *Διοριστικὸς*, Sext. Emp. adv. Math. 7, 64. Iren. p. 16. " *Διοριστικῶς*, Distincte, Andr. Cr. 324." Kall. Mss. * *Ἀντιδιορίζω*, Gal. 12, 81.] " *Ἀποδιορίζω*, Suis limitibus " finitum separo et segrego," [Schleusn. Lex. N. T. " Hermes Pœmand. p. 17. Theod. Rhaïteus. de Incarn. 228. Balfor." Boiss. Mss. * " *Ἐπιδιορίζω*, Gal. π. Κρίσεων p. 116. Ald." Dindorf. Mss. * " *Προδιορίζω*, Abresch. Lectt. Aristæn. 131. (Ep. 1, 21, 4.)" Schæf. Mss. " Diod. S. 1. p. 3, 40. 4, 18., 12. p. 292, 6. " *Προδιορίζομαι*, Dionys. Areop. 154. 177. Andr. Cr. 145." Kall. Mss. * " *Προδιορισμὸς*, Theoph. Bulg. in Latinos p. 268. Ming." Boiss. Mss.] *Προσδιορίζω*, et *Προσδιορίζομαι*, Conditionem addo, verbisque attempero et definio quod dictum est, et quasi addefinio quod simpliciter enuntiatum erat. [" Ad Charit. 532." Schæf. Mss. Plut. Nicia 7. * *Προσδιοριστέον*, Aristot. Topic. 6, 3, 14.] *Προσδιορισμὸς*, Hujusmodi circumscriptio verborumque præcisio, quam supra Determinationem diximus. Hæc Bud. 709., afferens exempla ex Alex. Aphr. et Aristot., addensque *προσδιορισμὸν* a Cic. Præscriptionem vocari, i. e. Modificationem: *τῷ προσδιορίσασθαι* autem synonymum esse *τὸ προσδιαστέλλεσθαι*. Hermogenes tractans controversiam scripti et voluntatis, *Οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, ἀλλ' ἁπλῶς εἶπε τὸν ξένον μὴ ἀνιέναι εἰς τὸ τεῖχος*: verba sunt scriptum defendentis, et sententiæ interpretationem repudiantis. Lex, inquit, non distinxit. Et ap. Dialecticos *προσδιωρισμέναι προτάσεις*, quibus oppositæ SUNT *αἱ Ἀπροσδιόριστοι*. Propositionum enim quædam sunt *ὡρισμέναι*, ut *ἄνθρωπος λευκός*: quædam *ἀόριστοι*, ut *οὐκ ἄνθρωπος λευκός*. Rursum *τῶν ὡρισμένων* aliæ sunt *ἀπροσδιόριστοι*, ut eæ quæ *προσδιορισμὸν* non habent: aliæ *προσδιωρισμέναι*, ut, *πᾶς ἄνθρωπος λευκὸς*, vel *τὶς ἄνθρωπος λευκός*: nam *αἱ προσδιωρισμέναι* habent *προσδιορισμὸν* vel *καθόλου* vel *μερικὸν*, Magent. ap. Aristot. *περὶ Ἑρμηνείας*. Est autem *προσδιορισμὸς*, Pars propositionis præcipua, significans quonam modo insit prædicatum in subjecto: quam partem *αἱ προτάσεις* non habentes, *ἀπροσδιόριστοι* dicuntur, s. Additamentum definiens prædicati modum, et prædicamenti circumscriptio, Bud. 709. ubi addit ab Aristot. *διορισμὸν* vocari *τὸν προσδιορισμόν*. Subjungit et h. l. Aristot. *Προσδιωρίσθω δ' ἡμῖν καὶ ταῦτα τῇ προτάσει τὰ εἰωθότα*, Ne autem cavillis sophisticis hæc propositio exposita sit, circumscribamus eam solitis additamentis: h. e., *κατὰ τὸ αὐτὸ*, et alia. Vulgo Addere circumstantias dicunt. [" Gramm. Anon. ap. Creuzer. ad Plotin. Præpar. p. xv." Boiss. Mss. * *Προσδιοριστὸς*, unde *Ἀπροσδιόριστος*, et] " *Ἀπροσδιορίστως*, Hesychio *ἀο-* " *ρίστως, μὴ πρός τι διωρισμένως*," [" ad Corn. Nep. p. 76. Stav." Schæf. Mss. " Gramm. Anon. ap. Creuzer. ad Plotin. Præpar. p. xv. Tzetz. Prolog. in Lycophr. non semel." Boiss. Mss. " Eust. 48, 32." Seager. Mss. Hesych. Presb. ap. Coteler. Monum. Eccl. 3, 3. Schol. Thuc. 2, 15. p. 108, 94. * *Συνδιορίζω*, Strabo 2. p. 153.]

[* *Ἐνορίζω*, unde * " *Ἐνοριστέον*, Clem. Alex. Pæd. 2, 3. p. 189. Synes. de R. p. 21." Kall. Mss.]

Ἐξορίζω, Extermino, Exilio mulcto, Aristot. Eth. 10, 9. *Ἀπειθοῦσι δὲ καὶ ἀφυεστέροις οὖσι κολάσεις τε καὶ τιμωρίας ἐπιτιθέναι, τοὺς δ' ἀνιάτους ὅλως ἐξορίζειν*. Vide et *Ἀνορύσσω*. [" Brunck. ad Eur. Med. 436. Aristoph. 1, 4. Fr. 243. Toup. ad Longin. 322. Opusc. 2, 156. ad Lucian. 1, 399. ad Mœr. 93. Musgr. Heracl. 16. Wakef. Ion. 516. (1480.) ad Diod. S. 1, 633." Schæf. Mss. * " *Ἐξοριστέος*, Exterminandus, Clem. Alex. 160." Kall. Mss.] *Ἐξορισμὸς*, Exterminatio, Expulsio extra terminos; Interdictio finium, Liv. [Gl. *Ἐξορία ἐν νήσῳ*, Deportatio, Exilium, Relegatio. * " *Ἐξόρισις*, Athan. 2, 34." Kall. Mss. * " *Ἐξορισιμαῖος*, Hes. v. *Δηπορτάτος*, Lobeck. Phryn. 559.] *Ἐξόριστος*, Qui exterminatus est, Exul, Cui finibus interdictum est, Dem. 229(=548.) *Τοῦτον ἐξόριστον ἀνῃρῆσθαι, καὶ μηδαμῇ παρεθῆναι*. Et ap. J. Poll. 9, c. 1. *Ἐξόριστον γενέσθαι*. [* " *Ἐξοριστία*, Exilium, Athan. 1, 126. 563. 564. 567. 573. 592. 595. 642. 644." Kall. Mss. * *Ἐξοριστικὸς*, Diog. L. 668, 1. * " *Συνεξορίζω*, Auctor Vitæ Theodori Grapti p. 196. Combef." Boiss. Mss.]

Καθορίζω, Definio: *καθορίζει, ὁρίζει*, Hes. [* " *Καθωρισμένως*, Definite, Clem. Alex. 728(=851. * *Καθοριστὴς*, unde) * *Καθοριστικὸς*, Definitivus, ibid." Kall. Mss.]

Μεθορίζω, Confinis sum: Hes. *μεθορίζει, μετέχει*, Particeps est: tracta metaph. *ἀπὸ τῶν μεθορίων*, quæ regiones quidem disterminant, ab utraque tamen partem capiunt.

Παρορίζω, Fines meos egredior alienum agrum usurpando; simpliciter, Fines et limites meos transilio, *τοὺς ὅρους παραβαίνω*: præcipue vero in metandis agris. In limitibus describendis decipio. Epigr. *Κἂν μέχρις Ἡρακλέους στηλῶν ἔλθῃς παρορίζων, Γῆς μέρος ἀνθρώποις πᾶσιν ἴσον σε μένει*. [" Jacobs. Anth. 10, 141. Toup. ad Longin. 356. (2, 2. 10, 6.)" Schæf. Mss. Plut. 7, 393. * *Παροριστέος*, Longin. 38, 1. * *Παρορισμὸς*, Egressio extra fines suos et alieni agri usurpatio.] *Παροριστὴς, ὁ*, Qui fines suos egrediens alienum agrum usurpat, Qui fines suos transilit, Qui in finibus describendis alios decipit. L. 2. Epigr. titulus est *εἰς Παροριστάς*. [" Jacobs. Anth. 10, 141. Brunck. ad Eur. Med. 436." Schæf. Mss.]

Περιορίζω, Suis finibus limitibusque circumscribo, Termino, Definio, Lucian. (2, 290.) Χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγύπτιαν· τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, Hic veluti terminus statuatur. Περιορίζω, inquit Bud., Limito, in Pandect. i. e. Præfinio, Definio, Circumscribo. || Exp. etiam Extermino, Relego, Exilii locum præscribo et præfinio: qua signif. citatur e Plut. Apophth. item ex Aristot. Pol. 6, 4. Τιμοφάνους γὰρ τῶν εὐπόρων τινὸς, καταλιπόντος δύο θυγατέρας, ὁ περιορισθεὶς καὶ οὐ λαβὼν τοῖς υἱάσιν αὐτοῦ Δόξανδρος, ἦρξε τῆς στάσεως. Hes. quoque περιοριζόμενοι exp. ἐξολισθαίνοντες: Περιορισθῆναι, ἐξορισθῆναι. Itidemque Bud. Περιορίσαι interpr. Relegare, Deportare et quasi In loco circumscribere. In Pandectis tamen gravior pœna est τοῦ ἐξορισμοῦ, ut in Περιορισμὸς videbimus. || Περιορίσαι Suid. exp. etiam περινοῆσαι: itidemque περιορισθῆναι non solum ὑπὸ ὅρον γενέσθαι, sed etiam γνωρισθῆναι. Similiter et Hes., qui περιοριζόμενοι etiam exp. non solum περιεχόμενοι, sed et γινωσκόμενοι: ut sit περιορίσαι, Animo et mente quasi circumscribendo cognoscere et percipere. [" Heyn. Hom. 6, 528. Ammon. 34. ad Diod. S. 1, 289." Schæf. Mss. * " Περιοριστέον, Exterminandum, cum gen., Clem. Alex. 160." Kall. Mss. * Περιόρισμα, Suid. v. Οὐρεὺς, ad Greg. Cor. 929. " Heyn. Hom. 8, 731." Schæf. Mss. " Schol. Pind. 'Ο. 13, 62." Wakef. Mss.] Περιορισμὸς, ὁ, Circumscriptio: proprie vero cum aliquid limitibus terminisque suis circumscribitur et definitur. Περιορισμοὶ ἀγρῶν dicuntur etiam Ipsi agrorum limites, quibus circumscripti sunt et definiti, Plut. Numa (16.) p. 129. meæ Ed., loquens de Termino, Καὶ θύουσιν αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τῶν ἀγρῶν περιορισμοὺς, In agrorum limitibus. || Exilium, ἐξορισμός: unde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, Exilio damnari, Can. 7. Concil. Sardicensis. In Pand. autem περιορισμὸς, Deportatio, inter capitales pœnas numeratur, non autem ἐξορία, inquit Bud., subjiciens hæc verba, 'Εὰν ὁ ἐξορισθεὶς μὴ πειθαρχεῖ τῇ ἐξορίᾳ, ἀντὶ τῆς ἐξορίας διηνεκοῦς τὸν π. ὑφίσταται. [Gl. Terminatio, Definitio. * " Περιόρισις, Circumscriptio, Profinitio, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Περιοριστὸς, Limitibus et terminis suis circumscriptus ac definitus: περιοριστὸν, περιγραπτὸν, Hes. " 'Απεριόριστος, Qui circumfinitus non est, " Non terminatus nec definitus. Varin. tamen ἀπε- " ριόριστος nescio unde affert pro ὁ μὴ καθαρῶς ἐπι- " φωνῶν: subjungens, περιορίζειν γὰρ τὸ περικαθαί- " ρειν." [" Bekk. Anecd. 422. Hermes Pœmand. p. 1, 103. Ed. 1554. Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. 4, 346." Boiss. Mss. " Chrys. Serm. 90. T. 6. p. 785, 18. Longin. 44." Seager. Mss. * 'Απεριορίστως, Dionys. Areop. 164. 223. * Εὐπεριόριστος, Strabo 2. p. 137. * " Περιοριστικὸς, Circumscribendi vim habens, Cyrill. Hier. 174." Kall. Mss. * Προσπεριορίζομαι, Simul includo, Longin. 28, 3. Aristot. Meteor. 3, 5. * Συμπεριορίζω, Basil. 3, 432.]

Προορίζω, Præfinio, Prius definio, Prius constituo, Act. 4, (28.) Ποιῆσαι ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι, Prius definierat facienda. At Rom. 8, (29.) προορίζειν vet. Interpres vertit Prædestinare, Bud. Destinare: Ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Nam quos præscivit, eosd. et prædestinavit ut conformes fiant imagini Filii sui. Bud. sic, Quia quos præscivit, etiam destinavit conformes imaginis; ad verbum, Præfinivit. Et mox, Οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε: præscientiæ enim attexitur prædestinatio, qua certis gradibus suos illos destinat ad se vocare. Ita προώρισε est πρὸ καταβολῆς τοῦ κόσμου ὥρισε, Ante mundi fundamenta destinavit s. constituit; nam ὁρίζειν pro Constituere etiam et statuere capitur. Bud. 710. hos præfinitos s. προωρισμένους, qui in album providentiæ relati sunt, et Prædestinati vulgo vocantur, scribit Latine dici etiam posse Selectos Dei et designatos, h. e. ἀπολέκτους, ἀφωρισμένους, E turba mortalium delectos et segregatos in coloniam Dei. Quibus subjungit e Cic. de Divin. 1. Sunt enim benefici dii, generique hominum amici: neque

A ignorant ea quæ ab ipsis constituta et designata sunt: Græce reddens, ἀποδεδειγμένα, προωρισμένα, ἀποτεταγμένα, ἀφωρισμένα. Et in 2. Sequitur porro, nihil deos ignorare, quod omnia sint ab iis constituta. Et Ephes. 1, (5.) Προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν, Qui prædestinavit nos, quos adoptaret in filios. Nonnulli etiam sic, Qui adoptionis nostræ tempus præfinivit. || Προορίσασθαι signif. etiam i. q. τὴν οὐσίαν ἢ τὴν οἰκίαν ἀφορίσασθαι, Oppignerationis et hypothecæ notam apponere, Dem. (877.) Δισχιλίων προορίσω [προσωρίσω] τὴν οἰκίαν. Hæc inter alia Bud. 710. Sic et ὁρίζεσθαι supra. [" Ad Diod. S. 1, 702." Schæf. Mss. * Προωρισμένως, Clem. Alex. p. 277, 15. * " Προόρισμα, Erigena p. 47. f." Schæf. Mss. " Hes. v. Οὔρους." Wakef. Mss.] Προορισμὸς, Præfinitio, Prædestinatio. [* " Προόρισις, Iren. Fragm. 7." Kall. Mss.]

Προσορίζω, Addo finibus imperii, Bud. ap. Plut. Cicerone, Οἷς ἐφεῖτο πάσης μὲν Συρίας καὶ νεωστὶ ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου προσώριστο, κυρίους εἶναι. Idem Bud.

B προσοριζόμενος, ut προσκείμενος, reddit Attributus, Contributus, ap. Strab. 'Εξῆς δὲ περὶ τῶν 'Ακουϊτανῶν λεκτέον, καὶ τῶν προσωρισμένων αὐτοῖς ἐθνῶν. Item, Οὗτοι δὲ προσωρίζοντό ποτε 'Αρουερνοῖς, νῦν δὲ τάττονται καθ' ἑαυτούς. In VV. LL. autem e Plut. Lycurgo affertur, Προσορίζω χρόνον, Præfinio tempus. [" Ad Diod. S. 1, 162. 702. 2, 114. 118. 258. 287. 358. 522. 539. 622. ad Strab. 3. p. 542." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 1151.]

Συνορίζω, opp. τῷ διορίζω, Confinio jungo, Confinia facio, Diremta copulo, et quasi Iisd. limitibus concludo. Aristot. de Cœlo 3. loquens de igne, Δοκεῖ γὰρ μᾶλλον συγκρίνειν καὶ συνορίζειν ἢ διακρίνειν. Et mox, Τὸ γὰρ συνορίζειν καὶ ἑνοῦν, τοῦ πυρός. Bud. 710. [" Usurpatur vero etiam neutraliter pro Συνορέω, σύνορός εἰμι. Sic Diod. S. 1, 30. Τὰ συνορίζοντα τούτοις." Schw. Mss. " Ad Diod. S. 1, 677. 2, 162. 219. 258. 259. 261. 287. 297. Valck. ad Herod. 111. ad Charit. 288." Schæf. Mss.]

C Ὑπερορίζω, Extermino, Limitibus et finibus meis expello, Ultra terminos regionis meæ ejicio, Extorrem facio. Greg. ὑπερωρίσθη, pro ὑπερόριος ἐγένετο, Extorris factus est. Et Æschin. (89.) Εἰ δὲ μία μόνον (ψῆφος) μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἂν ἢ ἀπέθανεν. Sic ap. J. Poll. quoque 9, c. 1. Ὑπερορίσαι ἄνδρα: quod et ἐξορίσαι dicitur, unde ibid. ἐξόριστον γενέσθαι. [Barker. ad Etym. M. 1115. " Abresch. Æsch. 2, 107." Schæf. Mss. * Ὑπερορισμὸς, J. Poll. 9, 158.]

¶ Οὖρος, ὁ, Terminus: Ionice pro ὅρος, mutato aspero in tenuem, sicut et in οὐδὸς pro ὁδός. Eust. 23. cum dixisset νοῦσος habere Ionicam ἐπένθεσιν τοῦ υ, subjungit et alia in quibus ab Ionibus μηκύνεται τὸ ο, προσλήψει τοῦ υ, inter quæ ὁδὸς, οὐδός· καὶ ὅρος, οὖρος, ὁ περιορισμός. Idem p. 488. Οὕτω καὶ οὖρος μὲν λέγεται ὁ ὅρος, 'Ιαστὶ, οὐ μήν ποτε καὶ τὸ ὄρος τὸ οὐδέτερον. Apud Hes. οὖρον ἀρούρης, i. e. ὅρον τῆς χώρας: ex Il. Φ. (405.) de lapide, Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. Itidem Suid., Οὖρος, ὁ τῆς γῆς ὅρος· καὶ παρ' Ἡροδότῳ οὖροι, οἱ ὅροι, τὰ ὁροθέσια: Termini, Fines, Limites: quo nominativo utitur et Par-

D rhasius ap. Athen. (543.) in quodam Epigrammate operibus suis inscripto, φημὶ γὰρ ἤδη Τέχνης εὑρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ Χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης· ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν Οὖρος· ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς: Statutus est et fixus manibus nostris terminus, quem nemo transiliet. Sed notandum, dici non solum οὖροι, plurali num., sed ETIAM Οὖρα, ut manifestum fit e seqq. Eust. 1871. de ὅρος loquens, e quo Iones οὖρος faciunt, Τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ ἐν τῷ Οὖρος, ὁ περιορισμός· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, 'Αμφ' οὔροισι· καὶ, δίσκου οὖρα πέλονται. Loci sunt Homeri: alter Il. Ψ. (431.) Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατ' ὠμαδίοιο πέλονται: alter M. (421.) ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον. Citatur ex Apollonio quoque. Necnon ex Herod. affertur 3. ἐν οὔρεσι, In finibus, Valla. || Οὖρα, Hes. exp. ὁρμήματα: quod ad ὀρούω pertinet, unde ὀρούματα, ut et οὖρος significans Ventum secundum. Sed Idem agnoscit etiam Οὖρα, ὅρια. [" Οὖρος, Terminus, Probl. Arithm. 42. et Jacobs. Heyn. Hom. 6, 346. 8, 194. ad Herod. 15. 35. 48. 81. (ubi et de spiritu,)

97. 101. 244. 525. 677. Οὖροι, Fines, ad 255. (ubi de conf. cum οὖρος, Mons,) 305." Schæf. Mss.]

"Απουρος, Qui abest a terminis, Soph. Œd. T. (194.) p. 159. Παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι Πάτρας ἄπουρον, i. e. ἀπὸ ὅρων τῆς πάτρας. Sed Schol. legit etiam ἐπ' οὖρον, i. e. εἰς ἄνεμον: mox dicit ἀπόξενος ὅρμος. Πρόσουρος, Conterminus, Confinis, Terminos adjunctos et affines habens, Ionice pro πρόσορος, Herod. (3, 97.) Οἱ πρόσουροι Αἰγύπτῳ: [102. 5, 49. * Σύνουρος, i. q. σύνορος, Æsch. Ag. 504. Πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις.] Τηλουρὸς, Cujus termini procul sunt, Longinquus: Hes. τηλουρὸν, πόῤῥω ἀφωρισμένην. Sed ap. eum scribitur τήλουρον, pro quo reponendum potius τηλοῦρον: nam dicit, Τινὲς μὲν ὡς πανοῦργον, τινὲς δὲ ὡς κηπουρὸν, τῷ τόνῳ: innuens a nonnullis προπερισπᾶσθαι, a nonnullis ὀξύνεσθαι: τήλουρος certe proparoxytonum magis accederet ad πρόσουρος. Apoll. Rh. 2, (542.) οὐδέ τις αἶα Τηλουρὸς, Longinqua tellus. Et τηλουρὰ πεδία, Eur. (Andr. 890.) Campi longe dissiti. Sic Æsch. Pr. (1.) εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον, ubi Schol. ἀφ' οὗ πόῤῥω τὶς ὁρᾷν δύναται: quod etymum minus verisimile est. Eur. cum gen. etiam junxit, Or. (1325.) Τηλουρὸς οὖσα δωμάτων κλύω βοὴν, Procul ab ædibus remota, πόῤῥω οὖσα, s. τῆλε τῶν ὁρίων τῆς οἰκίας. [" Musgr. El. 251. Pierson. Veris. 239." Schæf. Mss.]

Οὔρια, Ion. pro ὅρια, Termini, Limites, Fines.

Μεσούριον, Terminus s. Limes inter duas regiones medius, Qui inter duas regiones interjectus eas disterminat: quod et μεθόριον dicitur, Citatur e Dionys. P. (17.) Est vero Ionicum pro Μεσόριον, [" ad Dionys. H. 1, 557." Schæf. Mss.]

Ὁμούριος et Ὅμουρος, Conterminus, Confinis, Ionice pro ὅμορος, [" Callim. 1, 510. Wolf. ad Hesiod. p. 100. Ruhnk. Ep. Cr. 254. ad Herod. 510." Schæf. Mss.] Ὁμουρέω Ionice pro Ὁμορέω, Conterminus s. Confinis sum. Unde ὁμουροῦσι ap. Hes. γειτνιῶσιν ἐν τοῖς ὅροις. [" Luzac. Exerc. 77. ad Herod. 510." Schæf. Mss. I. q. πλησιάζω τινὶ, Rem habeo cum aliquo, Stob. Serm. 173. 178. * Ὁμούρησις, Epicurus Diogenis L. 10, 64.]

Οὐρίζω Ion. pro ὁρίζω, Finio, Termino, Conterminus sum: Οὐρίζει πρὸς τὴν Ἀσίην Εὐρώπη, [Herod. 2, 16. 3, 142. 4, 42. Vide Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. p. 95. " Οὐρίζω, (sic,) ad Herod. 81. 111." Schæf. Mss.] Οὔρισμα, Terminus, Limes, Ion. pro ὅρισμα, [Herod. 2, 17. 4, 45.] Διουρίζω, Distermino, Distinguo, Ion. pro διορίζω, [Herod. 4, 42. Cf. Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 95.]

Ἀποῦραι, Ionice pro Ἀφορίσαι. Eust. 1774. cum οὖρος pro ὅρος Ionice dici tradidisset, Ἡ δ' αὐτὴ διάλεκτος καὶ τὸ ἀφορίσαι Ἀποῦραι εἶπε. " Sunt qui ἀποῦραι et ἀπούρας dictum velint κατὰ τροπὴν pro ἀπαύρας: alii per sync. pro ἀπουρίσας Ionice posito pro ἀφουρίσας: quorum opinio non rejicienda est, cum ἀπουρίζω quoque reperiamus ead. signif. usurpatum, qua ἀπούρω. Ut enim Hes. ἀπούρας exp. ἀφαιρήσας, ita ἀπουρίσσουσι affert pro ἀφαιρήσονται, Auferent, Adiment, vel potius A suis veluti limitibus et terminis avulsas adiment et auferent, Alienabunt: ut cum Achilles Il. A. (356.) Agamemnoni objicit, quod Briseidem bello a se captam ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Itidemque Od. N. (270.) dicit quidam, λάθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας, Clam ei ademi animam s. vitam, i. e. Clam eum peremi; cæde enim s. morte anima et vita e corpore exterminantur. Media vox ἀπουράμενος pass. habet signif., ut cum Hesiod. dicit, (Ἀ. 173.) Δοιοὶ ἀπουράμενοι ψυχὰς, Duo quibus ademtæ animæ, Duo privati orbatique animabus." " Ἀπουρίζω, vide paulo ante in Ἀποῦραι. Utitur autem eo Homerus Il. X. (489.) ubi Andromache Hectorem de Astyanacte filio alloquens ait, Αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω Ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας, Alii enim arva ei adiment suis ea adjungentes terminis et a nostris avellentes: ut Eust. quoque ἀπουρίσαι ἀρούρας ibi exp. ἀφορίσαι καὶ ἀφελέσθαι, hocque ἀπουρίσαι esse prototypon ait τοῦ ἀποῦραι. Inde derivatum" [* Ἀπουριστικὸς, unde]. " Ἀπουρικτικῶς, quod Hes.

A " exp. * ἀφελομένως, Adimendo s. Auferendo." ["Ἀπουρίζω, Abresch. Æsch. 2, 15. Ἀπούρα, Jacobs. Anth. 7, 215. Heyn. Hom. 4, 98. 5, 460. 6, 196. 7, 77." Schæf. Mss.]

At vero Ὀρὸς, ὁ, Serum lactis, Eust. 906. recensens quædam quæ pro accentu significationem mutant, Καὶ ὀρὸς μὲν ὀξυτόνως, δι' ἑνὸς ρ, ἡ τοῦ γάλακτος ὑποστάθμη καθ' Ὅμηρον· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος γράφει· ὅρος δὲ, γῆς ὑψηλὸν ἀνάστημα. Utitur autem Hom. Od. I. (222.) νᾶον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε, P. (225.) Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, Serum potans. In præcedenti autem l. Eust. ὀρὸς exp. e quibusdam, ἡ ὑδατώδης τοῦ γάλακτος ὑπόστασις: ex aliis, τὸ διεφθορὸς γάλα: rursum ex aliis ἡ γάλακτος ὑποστάθμη: quæ exp. eadem est cum prima, et melior. Derivat autem a ῥέω, facto inde ῥόος, et transpositis literis accentuque mutato ὀρὸς, ut ὀρὸς sit τὸ τοῦ γάλακτος ῥοῶδες, τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρὸν, ἀλλ' * ἀποῤῥυϊσκόμενον. Ead. scriptura ap. Theophr. habetur H. Pl. 9, 2. de pice
B quæ ex Idæa picea manat, Ἑψηθεῖσαν δὲ, ἐλάττω ἐκβαίνειν· πλείω γὰρ ἔχει τὸν ὀρόν. Unde Plin. 16, 12. Decoctam autem minus picis reddere, quoniam in serum abeat. Ubi etiam nota, non lacti solum ὀρὸν tribui, sed aliis quoque rebus e quibus assatis coctisve sereus humor profluit, qualis et ἰχώρ. [Plut. 10, 84. Οἱ δὲ ἑπόμενοι ταῖς θηλείαις, καταῤῥέουσι μικρὸν τὸν ὀρὸν, Exiguum seminis.] Ὀῤῥὸς etiam scribitur gemino ρ, ut in Lex. meo vet. ὀῤῥὸς, ἡ ὑποστάθμη τοῦ γάλακτος. Sic ap. Hes. Ὀῤῥὸς, τὸ ὑδατῶδες καὶ ὑφιστάμενον τοῦ γάλακτος: ἀπὸ τοῦ ὀρούειν ἀπ' αὐτοῦ. Et ὀῤῥὸς γάλακτος, γάλακτος τὸ * ἀφύλισμα. Sciendum tamen, ap. Hes. hæc non haberi suo loco, h. e. non posita esse ordine literario, verum post Ὅρος: ut et in Lex. meo vet. post Ὅρος. Sed Eust. hujus scripturæ mentionem facit in Ὅρος infra, eademque passim occurrit, ut ap. Aristot. H. A. 3, 20. Πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀῤῥὸς· καὶ σωματῶδες, ὃ καλεῖται τυρὸς, ubi nota ὀῤῥὸν vocari ἰχῶρα ὑδατώδη: sicut Plato vicissim in Tim.
C Ἰχὼρ, ὁ αἵματος ὀῤῥός. Gal. autem ad Gl. 2. dicit ὀῤῥὸς γάλακτος: unde colligimus ad alia quoque extendi, ut ad sanguinem, in præcedenti l. Platonis: ad picem, ut ap. Theophr. in Ὀρὸς, et ad alia similia: cum differentiæ causa dicat γάλακτος. [" Ad Mœr. 370." Schæf. Mss.] Ὀῤῥόπισσα, Serum picis, Sereus humor qui e pice profluit dum coquitur, ὁ ὀρὸς τῆς πίσσης, ut Theophr. paulo ante in Ὀρὸς appellat. Ὀῤῥόπισσα, inquit Gorr., est Picis liquidæ serosum recrementum: quod aliqui cum πισσελαίῳ idem esse putant. Erot. autem annotat ὀῤῥὸν πίσσης ab Hippocr. dici τὸ ὑγρότατον τῆς πίσσης. Aët. 6, 69. Θεῖον ἄπυρον καὶ σταφίδα ἀγρίαν λεάνας, καὶ πίσσης ὀῤῥῷ μίξας, ἐπίχριε. Affertur et e Gal. πίσσης ὑγρᾶς ὀῤῥός. [* Ὀῤῥοποτέω, Hippocr. 486. 540. * Ὀῤῥοποτίη, ibid. * Ἔξοῤῥος, Exiccatus, Theophr. H. Pl. 1, 11, 3. ex emend. Schneideri; olim erat ἔξορθος. Idem etiam ap. Aristot. Part. Anim. 4, 12. ubi legitur, Τὸ γεῶδες ἐν τῷ σώματι καὶ ἔξορμον, reponit ἔξοῤῥον.] Ὀῤῥώδης, Serosus, Sereus: γάλα, Theophr.
D Idem C. Pl. 5, (9, 7.) τὸ ὀῤῥῶδες appellat Succum serosum. || Ὀῤῥωδέων Gal. Lex. Hippocr. exp. τῶν ἄχρι τοῦ ὄῤῥου ἐκτεινομένων: quod ab ὄῤῥος derivatur. [Ὀρώδης, Serosus, Eust. 1650, 40.] Ὀῤῥόω, seu Ὀρόω, In serum converto, In serosam qualitatem muto. Unde pass. ὀροῦσθαι ap. Aristot. Serescere, In serum abire, Plin. [" Ad Herod. 315." Schæf. Mss. " Ὀῤῥοῦμαι, Seresco, Clem. Alex. 128." Wakef. Mss.] Διοῤῥόω, sive Διορόω, idem. Unde pass. Διοῤῥοῦσθαι s. Διοροῦσθαι, Serescere, In serum abire; utroque enim modo Plin. loquitur. Aristot. Ἰχὼρ δ' ἐστὶν ἄπεπτον αἷμα, ἢ τῷ μήπω πεπέφθαι, ἢ τῷ διωρῶσθαι. Ex eod. Bud. affert etiam διοῤῥοῦνται τὸ γάλα. Sed et Διορίζεσθαι ejusd. esse originis existimat Bud. Sic enim ille p. 822. enumerans quædam ab ὀρὸς s. ὀῤῥὸς composita et derivata, ut ὀῤῥοῦσθαι et διοῤῥοῦσθαι:—A Diosc. διορίζεσθαι dicitur, h. e. ἀφίστασθαι: nam ὀρὸς, est ἡ ἀπόστασις τοῦ γάλακτος. Itidemque in Lex. suo ex Eod. affert, Διο-

ῥίζεται τὸ γάλα. Videndum tamen ne ibi διορίζεται (A) significet potius διακρίνεται et διαχωρίζεται: tunc autem non ad ὀρὸς, sed ad ὅρος pertinet. A Διοροῦσθαι autem EST Διόρωσις, [s. Διόῤῥωσις,] Conversio in serum; nam διορώσιος Gal. ap. Hipp. exp. τῆς εἰς τὸ ὀῤῥῶδες καὶ ὑδατῶδες μεταβολῆς. [* " Ἐξοῤῥόω, Serescere facio, Clem. Alex. 107. Ἐξοῤῥόομαι, Seresco, ibid." Schæf. Mss.] Ἐξοῤῥίζω, Serum exprimo, cum sc. fit caseus. Hes. ἐξοῤῥίζειν, ὀῤῥὸν ἐκπιέζειν τυροῦ. Notandum vero, hoc ἐξοῤῥίζειν non poni suo loco, sed post Ἐξ ὀπὸς, ante Ἐξ ορίου: ut videatur SCRIPSISSE Ἐξορίζειν uno ρ, sicut et ὀρὸς, et διορίζειν. [Anonymus ap. Etym. M.]

Porro sicut οὖρος dicitur Ionice pro ὅρος et ὄρος, sic ETIAM Οὐρὸς pro Οὖρος. Et quemadmodum ὀρὸς non de Lacte solum dici annotatum est, sed etiam de Sanguine, ita etiam hoc οὐρός. Nicand. Θ. (708.) de sanguine loquens, βλοσυρὸν δ' ἐξ αἷμα χέασθαι, — ἐκ δὲ πελιδνὸν Οὐρὸν ἀπηθῆσαι: ubi et Schol. annotat, οὐρὸν proprie esse τὴν ὑποστάθμην, s. τὸ ὑδατῶδες τοῦ πεπηγότος γάλακτος: hoc vero loco dici ἐπὶ αἵματος. (B) " Πρόουρον, Hesychio est τὸ ἀπόσταγμα τῆς " σταφυλῆς πρὶν πατηθῇ: quod et πρόδρομος οἶνος s. " πρότροπος, Lat. Vinum lixivum."

Ὄῤῥος vero παροξύτονον longe diversæ est signif.; est enim pars corporis. J. Poll. 2. Τὸ δὲ ῥαφῇ μὲν ἐοικὸς, ὑπὸ δὲ τὸν καυλὸν διὰ τοῦ ὀσχέου μέσου, ὑπὸ τὸν ὀνομαζόμενον ταῦρον, εἰς τὸν δακτύλιον καταλῆγον, περίναιον ὀνομάζεται, καὶ τράμις, καὶ ὄῤῥος: quasi discrimen quoddam, quod ad ταῦρον transit per medium scrotum subter colem. Itidem et Ruf. Eph. (31.) Τῶν δὲ αἰδοίων τοῦ μὲν ἄῤῥενος, ἡ μὲν ἐκκρεμὴς φύσις, καυλὸς καὶ στῆμα· τὸ δὲ μὴ ἐκκρεμὲς, ὑπόστημα καὶ κύστεως τράχηλος· καὶ ἡ διὰ μέσου γραμμὴ, τράμις· οἱ δὲ ὄῤῥον ὀνομάζουσι. Dicitur igitur ὄῤῥος s. τράμις illa veluti Linea quæ scrotum medium intersecans per ταῦρον usque ad anum tendit: quod innuit et Lexiphanes ap. Lucian. (2, 322.) Ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην ἐδάρην τὸν ὄῤῥον. Solet enim ea pars interteri et excoriari inter equitandum: præsertim iis qui macilentis equis sine sella invehuntur. Aristoph. (C) B. (221.) Ἐγὼ δέ γ' ἀλγεῖν ἄρχομαι Τὸν ὄῤῥον, ubi Schol. exp. τὸν καλούμενον ταῦρον, licet J. Poll. diversa hæc duo faciat, dicens partem quandam esse τῆς πυγῆς, s. τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων: Callistratum vero exponere τὴν ὀσφὺν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν: Didymum τράμιν, non, secundum quosdam, τὸ ἰσχίον. Non multum dissentit a Callistrato Gal. Lex. Hippocr., qui ὄῤῥον esse dicit τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὸ πέρας, idque et ὀῤῥοπύγιον nominari. Hes. τὸ ὀστοῦν τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν: rursum Schol. Aristoph. Πλ., τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὀστοῦν, ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται. Ceterum non solum ὄῤῥος scribitur, sed ETIAM Ὄρος, sicut ὀῤῥὸς et ὀρός. Testatur id Eust. 906., ubi recenset quædam quæ pro diverso accentu diversam habent signif. Ὄρος δὲ, inquit, cum paulo ante de Ὀρὸς locutus esset, οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν συνήθως ἐπανάστημα, Tumulus, Collis, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὅν τινες ταῦρόν φασιν, ὡς Ἐρέννιος Φίλων ἐν τῷ περὶ Διαφόρων σημαινομένων. Et paulo post, nimirum post ea verba quæ in Ὀῤῥοπύγιον s. Οὐροπύγιον citabo, Ὅτι δὲ τὸ τοιοῦτον ὀρωδεῖν οἱ ὕστερον (D) διὰ δύο ρ γράφουσι, καθὰ καὶ τὸν πρωτότυπον αὐτοῦ ὅρον, δῆλόν ἐστι, καθὰ καὶ ὅτι τοῦ Ὁμηρικοῦ ὀροῦ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἐδίπλωσαν τὸ ἀμετάβολον ποιοῦντες τὰ σφίσιν ἀρεστά. Sed Idem et alteram scripturam agnoscit, 1871. Οὕτω δὲ οὐδὲ ὁ παρὰ Ἀττικοῖς ζωϊκὸς ὅρος, (Ionice assumit υ, sicut οὖρος,) ὁ καὶ αὐτὸς ψιλούμενος· αὐτὸν δὲ διέστειλε τοῦ ὄρους ἡ διπλόη τοῦ ρ· εὕρηται γὰρ ὄῤῥος ἐν ἁπλότητι παρὰ τῷ Κωμικῷ, τόπος ὢν περὶ τοὺς γλουτοὺς, ὁ καὶ ταῦρος· ἐν μέντοι συνθέσει προσλαμβάνει παρά τισι τὸ υ, nimirum in οὐροπύγιον. Rursum p. 1626. Ὁ τοῦ γάλακτος ὀρὸς τῇ * ὀξυτονήσει * ἑτεροφωνεῖται πρὸς τὸ ὑλαῖον ὄρος· ὁ μέντοι ἐπὶ ζώων ὄῤῥος, ἐξ οὗ τὸ ὀῤῥωδεῖν, διπλασιάσας τὸ ρ, ἐκπέφευγε τὴν κατὰ τὸ ὄρος φωνήν. [" Ὄῤῥος, ad Mœr. 251. 284. Ammon. 25. Valck. Anim. 38." Schæf. Mss. Athen. 566.]

Ὀῤῥοπύγιον, τὸ, i. q. ὄῤῥος, ut testatur Galen. paulo ante in Ὄῤῥος: s. Ultima pars spinæ, qua vertebræ desinunt. Proprie autem avibus tribuitur, in quibus et manifestior est quam in homine, significans partem illam quæ est inter ὄῤῥον et πυγήν. Est autem ὄῤῥος τὸ τοῦ ἱεροῦ ὀστέου πέρας, s. τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχιν ὀστοῦν, Lumbis vicinum: e quo orrhopygio cauda enascitur. Aristot. H. A. 2. de avibus loquens, Οὐρὰν μὲν οὐκ ἔχουσιν, ὀῤῥοπύγιον δέ. Et 9, (35.) Κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον ἐκτέμνονται οἱ ὄρνιθες. Plin. 10, 21. Desinunt canere castrati: quod duobus fit modis, lumbis adustis candente ferro, aut imis cruribus. Aristoph. N. (158.) τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐῤῥοπύγιον. UBI Τοὐῤῥοπύγιον Attice dicitur pro τὸ ὀῤῥοπύγιον, ut θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. Utitur hac voce Martialis quoque, quia Lat. non habent qua Græcam reddant: Anatis habens orrhopygium macræ. Tribuitur et piscibus. [" Thom. M. 741. Mœr. 282. et n., Ammon. 25." Schæf. Mss.] Ὀῤῥοπυγόστικτος, Puncta s. Notas in orrhopygio habens, Athen. (313.) Ὀῤῥοπυγόστικτος δὲ τῶν ἰχθύων μελάνουρος καὶ σάργος. Μικροῤῥοπύγιος, Parvum orrhopygium habens, Aristot. H. A. 2, 12. de avibus. Sed perperam ibi Ald. Ed. habet Μικροουῤῥοπύγιοι: nam aut Μικροῤῥοπύγιοι scr., AUT Μικροουροπύγιοι, ab Οὐροπύγιον. [* Μικρουροπύγως, Schn. Lex. v. Ὀῤῥοπύγιον.] Priori autem simile EST Ἀνοῤῥοπύγιος, Qui orrhopygium non habet: πτῆσις, Aristot. (H. A. 4, 7.) Volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur, ut in insectis. Sunt qui scribant ETIAM Ὀρθοπύγιον, quod tamen Ammonius [et Phot.] improbat, ALII Οὐροπύγιον. Signif. autem Ὀρθοπύγιον proprie Erecti clunes, Pars illa supra clunes elata, i. e. ὄῤῥος. [Eratosth. Cataster. 25. 41. " Pierson. Præf. ad Mœr. 36. Mœr. 282. et n., Ammon. 25." Schæf. Mss. Affertur etiam * Ὀρθόπυγος, Qui clunibus erectis est, sed suspectum habet Schn. Lex.] Ὀρθοπυγιᾷν, Surrigere clunes. Hesychio AUTEM Ὀρθοπηγιᾷν est, ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρῃ πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι: sed videtur scribendum ὀρθοπυγιᾷν; [Voss. rescripsit * Ὀρθοπληγιᾷν.] Solent autem ii, qui corpus surrigunt, circa ὄῤῥον id surrigere: contra qui incurvi incedunt, eis ὁ ὄῤῥος et ἡ πυγὴ aliquantum prominent. Ὀῤῥοπύγιον porro et ὀρθοπύγιον idem esse ex Eodem discimus, quippe qui illud per hoc, veluti usitatus et magis notum, explicet. AD Οὐροπύγιον vero quod attinet, reperitur illud ap. Aristot. quoque. Sed agnoscit et Eust. 1871. de ὄρος loquens, quod Ionice υ assumere negat, sicut ὄρος, Mons: Ὀῤῥωδεῖν μὲν γὰρ καὶ ὀροπύγιον, ὀρνέων, οὐ μὴν κατά τινας ὀρθοπύγιον, ἀνάλογον καὶ κοινότερον. Ἰωνικὸν δέ που τὸ οὐροπύγιον, ὄρος ὂν, φασὶ, πυγῆς. Item p. 906. ex Erennio Philone, de Ὄρος itidem loquens, Ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος, φησὶν οὗτος, οὐροπύγιον καλεῖται, ὡς ὄρος ὢν τῆς πυγῆς καὶ οἷον ὀροπύγιον· ὅπερ ὑποστέλλουσι τὰ ἄλογα ζῶα ἐν τῷ εὐλαβεῖσθαι· ὅθεν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ὀρωδεῖν τὸ φοβεῖσθαι καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπεὶ καὶ αὐτῶν οἱ εὐλαβούμενοι περί τι, ἀνασπᾷν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον. Scribitur ergo ET Ὀῤῥοπύγιον ET Ὀροπύγιον ET Οὐροπύγιον: quod Aristot. sepiis etiam tribuit, sicut Athen. sargo et melanuro piscibus.

Ὀῤῥώδης, Ad caudam usque protensus. Vide supra Ὀῤῥώδης post Ὀῤῥός.

" Ὀῤῥιδιᾷν, τὸ ἐπὶ τὰ ἰσχία καὶ τοὺς γλουτοὺς πε-" σεῖν, Hes.: pro quo nonnulli ὀῤῥοδιᾷν scribunt, ab " ὄῤῥος."

Ὀῤῥωδέω, Circa ὄῤῥον sudo: quod quia iis accidere solet, qui metu percelluntur, inde factum est ut accipiatur pro Metuo: Ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι· παρὰ τὸ τὸν ὄῤῥον ἱδροῦν· ὄῤῥος δέ ἐστι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν· συμβαίνει δέ πως τοῖς φοβουμένοις ἱδρῶτα γίνεσθαι κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Sic in Lex. meo vet. Itidem Hes. ὀῤῥωδεῖν exp. φοβεῖσθαι, ἀπορεῖν: quoniam οἱ δεδοικότες ἱδοῦσι τὸν ὀῤῥὸν, ὅ ἐστιν ἱδροῦσι. Idem etiam inter alia tradit Schol. Aristoph. Πλ. (122.) ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ, i. e. φοβοῦμαι: Ἱππ. (126.) Τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀῤῥωδῶν, exp. φοβούμενος, εὐλαβούμενος· ἀπὸ τοῦ τὸν ὄῤῥον τὸν δειλὸν ἰδίειν. Eust. quoque hoc etymon sequitur, 1871. de Ὄῤῥος loquens, Ἀφ' οὗ καὶ ὀῤῥωδεῖν, τὸ εὐλαβεῖσθαι· οἱ γὰρ εὐλαβούμενοι, φασὶ, κατά τι, ἀνασπῶσι τὰ κατ' αὐτόν· καὶ τὰ

ἄλογα δὲ ὑποστέλλει τὴν οὐρὰν ὅτε εὐλαβεῖται· ἐκ τοῦ A παρακολουθοῦντος οὖν, Ὀῤῥωδεῖν, τὸ τὸν τοιοῦτον ὄῤῥον ἰδίειν, ὃν οὐρὰν οἱ ἰδιῶται φασίν. Vide et quæ in Οὐροπύγιον ex Eod. citavi, ubi dicit sumtam metaph. ab animantibus, quæ in metu caudam subter femora contrahunt. Utitur vero et Thuc. partim cum accus. ut ap. Aristoph., partim cum περὶ, 6, (14.) p. 202. Εἰ ὀῤῥωδεῖς τὸ ἀναψηφίσαι: (9.) Περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ὀῤῥωδῶ, Meo ipsius corpori metuo. Cum accus. utitur et Dem. (127.) Τοὺς εἰς τοῦθ' ὑπάγοντας ὑμᾶς ὁρῶν οὐκ ὀῤῥωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι: (152.) Χρὴ μήτε ὀῤῥωδεῖν ὑμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀγεννῶς ἀντιταχθῆναι πρὸς αὐτόν. Eur. (Andr. Fr. 21.) cum infin. etiam construxit, Perseum sic loquentem introducens, Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραχότων Οὐ πώποθ' ὕβρισ', αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν, Metuens ne idem mihi accideret. Erot. ap. Hippocr. ὀῤῥωδέειν exp. ἀγωνιᾷν, φυβεῖσθαι. SED ET Ὀρωδέω scribi, unico ρ, sicut ὅρος, supra in Ὄρος ex Eust. docui: quam scripturam Hes. quoque agnovisse videtur, qui hoc verbum non solum post Ὀρούω ponit, sed etiam B post Ὄρχος: ibi tamen ejus exempl. duplici ρ scriptum habent. Idem Hes. ὀῤῥωδοῦν exp. ἐκφοβοῦν: active et transitive. [" Jacobs. Anim. 249. Steph. Dial. Att. p. 11. T. H. ad Plutum p. 42. Valck. Præf. ad Ammon. p. xv. xxv. Ammon. p. 25. Valck. Anim. p. 36. Eran. Philo 158. Toup. Emendd. 1, 378. ad Herod. 17. Zeun. ad Xen. K. Π. 223. Mœr. 286. et n." Schæf. Mss.] Ὀῤῥωδία SIVE Ὀρωδία, Metus, Timor, φόβος, ἀπορία, Hes. Apud Suid. Ἅμα μὲν ὀῤῥωδία ἦν μὴ ἄρα φθάσαιεν ὀπίσω ἀναφυγόντες, i. e. φόβος: Metuebatur. Et e Thuc. (2, 89.) ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχω, Horreo, Expavesco. Utitur et Eur. Phœn. (1403.) Πλέων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρὼς Ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀῤῥωδίαν, Eo quod amicis metuerent. [" Valck. Anim. ad Ammon. 37. Diatr. 246. ad Herod. 17." Schæf. Mss.] " Ὀροδίος, φόβος, Hes.: qui et ὀῤῥωδία." Ὀῤῥωδέως, Non sine metu, Meticulose, * ἐμφόβως, Hes. [* " Διοῤῥωδέω, Dio Chrys. 1, 124." Wakef. Mss.] Καταῤῥωδέω, Metuo, Trepido, i. q. C ὀῤῥωδέω, [" ad Herod. 17." Schæf. Mss. Polyb. 10, 3, 5. 14, 1, 5. 22, 1, 7. 17, 13. * Ὑπεροῤῥωδέω, Eur. Suppl. 344.] Ὑποῤῥωδέω, Aliquatenus metuo et horreo, Eupolis ap. Plut. Pericle (24.) καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνὴρ Εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑποῤῥώδει κακόν.

Ἀῤῥωδεῖν, vero Non metuere, Non expavescere; nam ei στέρησιν inesse volunt τοῦ ὀῤῥωδεῖσθαι: ac Ammon. quidem ὀῤῥωδεῖν exp. εὐλαβεῖσθαι: ἀῤῥωδεῖν autem, μὴ εὐλαβεῖσθαι· ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαῤῥηκέναι. Sic et Eust. 907. Ὁμοίως δῆλον καὶ ὅτι τὸ Ὀῤῥωδεῖν καὶ Ἀῤῥωδεῖν ἔγραψαν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ Ἀσταφὶς, Ὀσταφίς· ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἐρέννιος ἄλλο τι λέγων, φησὶν ὅτι ἀῤῥωδεῖν κατὰ στέρησιν λέγεται, τὸ μὴ ὀῤῥωδεῖν ἤτοι εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαῤῥηκέναι. Quæ ex eod. Erennio Philone repetit etiam p. 1871. In Lex. autem meo vet. dicitur itidem στέρησις inesse huic verbo; sed derivatur non ab ὀῤῥωδέω, verum a ῥῶ τὸ ὑγιαίνω: in quo et h. l. Herodoti affertur, Καὶ ἀπεμάχετο τὴν ψυχὴν ἀῤῥωδέων: quod interpretari queas Anxius animi, ἀπορῶν, D Hes.: ὀῤῥωδῶν s. ἀγωνιῶν, ut Erot. itidem ὀῤῥωδῶν exp. Atque ita non fuerit verum discrimen illud, quod Amm. et Erennius inter ὀῤῥωδέω et ἀῤῥωδέω statuunt; nam et Eustathio idem prorsus significare, sicut ἀσταφὶς et ὀσταφὶς, videntur; atque adeo ex Herod. (1, 111.) affertur Ἀῤῥωδέων τοῦ τόκου: nisi deest περὶ, Partui metuens, Sollicitus de partu. [" Steph. Dial. Att. p. 11. ad Herod. 17. Valck. Præf. ad Ammon. xv. xxv. Ammon. p. 25. Valck. Anim. 36. Eran. Philo 158." Schæf. Mss.] Ἀῤῥωδία, Metus, Pavor, i. q. ὀῤῥωδία, Herod. (4, 140.) Ἐς ἀῤῥωδίαν ἀπίκοντο, Expavescebant, et animis anxii erant, seu, ut alii, Animo concidebant veriti. Ex Eod. (7, 173.) Suidas etiam affert, Ἀῤῥωδία ἦν τὸ πεῖθον, exponens itidem φόβος. [" Valck. Anim. ad Ammon. 37." Schæf. Mss.] " Καταῤῥωδέω, Extimesco, " Metu consternor, Formidine percellor: unde præt. " plusquamp. καταῤῥωδήκεε: particip. καταῤῥωδηκὼς, " necnon aor. particip. καταῤῥωδήσας, Herod." [1, 80. 169. 3, 137. 145. 6, 9. 7, 38. 139. 178. 182. 207. 218. 8, 4. 63. 70. 9, 45. 46. 58.] Ὑπεραῤῥωδέω, Metuo super, etiam Supra modum metuo, Vehementer metuo, Herod. (8, 72.) Ὑπεραῤῥωδέω τῇ Ἑλλάδι, Metuo Græciæ.

" ὌΡΠΗΞ, Hesychio est Ramus s. Surculus e " radice arboris enatus, qualis Lat. Stolo, Il. Φ. (38.) " ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες ὦσι, ubi intelligit Virgas e caprifico " excisas ad conficiendam currus fornicem. Ὄρπηκες nominantur etiam Quæ fiunt e ramis s. virgis " arborum teretibus et rectis. Hesiod. enim ὄρπηκα " appellat Virgam aculeatam qua boves incitant: " Ἔργ. (2, 86.) Χειρὶ λαβὼν ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι. " Eur. vero ὄρπηκα, s. ὄρπακα Dorice, Jaculum ex ejus" modi ramo tereti et recto: Hipp. (221.) Πρὸς θεῶν, " ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι, Καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι " Θεσσαλὸν ὅρπακ' ἐπίλογχον ἔχουσ' Ἐν χειρὶ βέλος: " addito Θεσσαλὸν, forsan quod in Thessalia conficerentur præstantia jacula missilia. Verum et Alii rami " ὄρπηκες nominantur, etiam in summa arbore aut " media: Theocr. (7, 146.) Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε. Nicand. dicit etiam μαράθου " ὄρπηξ, Θ." [33. " Ad Charit. 423. Jacobs. Anth. 7, 156. Heyn. Hom. 8, 121. Valck. ad Hippol. p. 186. Musgr. ad v. 221. Juvenis, T. H. ad Plutum p. 471. Filius, Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. ad H. in Cer. 23." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1425.] " Ὄρπαξ, θρασὺς " ἄνεμος, Hes. Ventus audax; Dorice pro ὄρπηξ." [* Εὐόρπηξ, Nonn. D. 21, 294. * " Πορφυρόρπηξ, Const. Manass. Chron. p. 114." Boiss. Mss.]

" ὈΡΤΑΛΙΣ, Pullastra, Gallina, ὄρνις, Nicand. Ἀ. " 295. ὠοῖσιν ἀλίγκια τοῖά τε βοσκὰς Ὀρταλὶς αἰχμητῇσιν ὑπευνηθεῖσα νεοσσοῖς Ἔκβαλεν: loquens " de gallina juvenca, quæ jam iniri a pullastris solet " et ova parere." [" Valck. Callim. p. 61. * Ὄρταλος, ibid." Schæf. Mss.] " MASC. Ὀρτάλιχος, s. Ὀρταλιχεὺς, dicitur et de Pullo adhuc implumi, et de " Pullastro grandiore, et de Gallinaceo maturæ ætatis. Primo modo, Theocr. 13, (12.) Οὐδ' ὁπόκ' " ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν Σεισαμένας " πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ. Secundo, " Nicand. (Ἀ. 228.) βοσκαδίης χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα, " Pullum juvencum. Tertio, Aristoph. Ἀ. (870.) " πρίασο—Τῶν ὀρταλίχων. Ibi enim Schol. annotat " Bœotica dialecto τοὺς ἀλεκτρυόνας vocari ὀρταλίχους: quemadmodum ap. Athen. quoque (622.) " Strattis Thebanos dicit καινουργεῖν κατὰ τὰς φωνὰς, " τὸν ἀλεκτρυόνα nominantes ὀρτάλιχον, σακτὰν, τὸν " ἰατρὸν, βλέφυραν, τὴν γέφυραν, et similia alia. Nicand. Pullastram etiam s. Gallinam appellavit ὀρτάλιχον, Ἀ. (165.) ὀρταλίχων ἀπαλὴν ὠδῖνα κενώσας: " appellans ὀρταλίχων ὠδῖνα, Gallinarum partum, τὸ " ὠὸν, Ovum. Hesychio vero ὀρτάλιχοι sunt non " solum οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοὶ, et οἱ ἀλεκτρυόνες, " sed etiam κρεμάστραι." [" Ὀρτάλιχος, Jacobs. Anth. 11, 68. Agathias 73. Archias 26. Brunck. Aristoph. 3, 53. Soph. 3, 533. Valck. Adoniaz. p. 401. Harles. ad Theocr. 201. Valck. Callim.] " Ab " Ὀρταλὶς, quatenus pro Pullo s. Pullastra accipitur, " est VERB. Ὀρταλίζω, dici solitum ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτερύσσεσθαι ὀρνίθων, de pullis qui incipiunt alas quatere et volatum tentare, Schol. Aristoph., qui paulo post subjungit, ὀρταλίζειν significare τὸ ἀναῤῥιπτεῖν τὰ νήπια τῶν παιδίων, quasi ὀρούειν ποιεῖν εἰς τὸ ὕψος: sc. a th. ὄρω derivans ὄρτος," [" Ὀρτὸς, * Ὄρταλος, Valck. Callim. p. 61." Schæf. Mss.] " et verbum ὀρτῶ, inde ὀρτίζω et pleonasmo " τ οὖλ ὀρταλίζω:" [cui consentit Schn. Lex.] " Sed " hoc parum est consentaneum, prior exp. vero prior: sc. ὀρταλίζειν et ἀνορταλίζειν esse Incipere " explicare ad volatum alas more implumium avium, " et metaph. Incipere μετεωρίζεσθαι καὶ μέγα φρονεῖν: Aristoph. Ἱππ. (1344.) Τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις, Ἀνωρτάλιζες κἀκερούτιας:" [vide Brunck. " Kuster. Aristoph. 116. Valck. l. c." Schæf. Mss.] " Ἀνορταλίζω, proprie est Avium alas jactantium, cum primum jam volare gestiunt: ut cum

" pueros in sublime tollimus, ut procul et altius dissita " conspiciant. Inde pro Altum subtiliterque sapere, " et credere, antequam compertum habeamus, acci- " pitur. Hæc e VV. LL., quæ cf. cum iis quæ a " Schol. Aristoph. et a Suida pariter scribuntur in " Ἱππ. (1344.) Τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις, " Ἀνωρτάλιζες κἀκερουντίας. Extat ap. Eosd. et sim- " plex Ὀρταλίζω, itidem de avibus volatum tentanti- " bus. Sed ap. Schol. Aristoph. tribuitur præterea " alia signif. huic verbo, sc. τοῦ ἀναρρίπτεῖν τὰ νήπια " τῶν παιδίων. Quod vero ex Ὄρω deducit, ut inde sit " nomen verbale Ὄρτος, e quo verbum Ὀρτῶ, unde " Ὀρτίζω et Ὀρταλίζω, per pleonasmum syllabæ " αλ: id mihi parum placet; potius enim sequendo " illam priorem exp. quæ avibus proprie convenire " tradit, ab ὀρταλὶς deducendum putarim. Quinetiam " derivari fortasse posset ab Ὀρτάλιχοι, ut ὀρταλίζειν " esset dictum quasi ὀρταλιχίζειν."

" ὌΡΤΥΞ, υγος, ὁ, Coturnix, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 4.) " Οἵ τε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας " φωνὴν φερόμενοι. Præterea ὄρτυξ a quibusdam no- " minatur ὁ στελεφοῦρος, Herba σταχυώδης, Theophr. " H. Pl. 7, 10. Plin. 21, 17." [" Jacobs. Anth. 7, 74. 10, 13. Toup. Opusc. 1, 15. Wessel. ad Diod. S. 1, 80. De quant., Heyn. Hom. 7, 340." Schæf. Mss. * Ὀρτυγοθήρας, Plato Euthyd. 290.] " Ὀρτυ- " γοκοπεῖν ET Ὀρτυγοκοπία, ἡ, dicitur Ludus qui- " dam, in quo τὸν ὄρτυγα ἔκοπτον τῷ δακτύλῳ, ut fu- " sius docet J. Poll. 9, (107.) Ad eum ludum allusit " Eupolis, cum in Ταξιάρχοις dixit, κόψομαι τὴν μά- " ζαν ὥσπερ ὄρτυγα." [Phot.] " Qui ludebant istum " ludum, dicebantur Ὀρτυγοκόποι et στυμφοκόποι, " teste eod. J. Poll. ibid., ubi et Ὀρτυγοκοπικὰ ὀνό- " ματα, Vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας, ut sunt " ἀνακλαδάλλειν, ἐρεθίζειν, παροξύνειν, sc. τὸν ὄρτυ- " γα." [Ὀρτυγοκόπος, Athen. 506. Schol. Aristoph. Ὄρν. 1297. " Toup. Opusc. 2, 266. Ὀρτυγοκοπέω, ibid." Schæf. Mss. Suid. 2, 718. Plut. 6, 123. Perperam Ὀρτυγοσκοπέω ap. Phot. Porsoni. Ὀρτυγό- κομπος, Schol. Aristoph. l. c. Vide Στυφόκομπος.] " Ὀρτυγομανία, ἡ, Insanus coturnicum amor, Athen. " (464.) ET Ὀρτυγομήτρα, Coturnicum matrix, ὄρτυξ " ὑπερμεγέθης, Hes.: Plin. 10, 23. de coturnicibus " migrantibus, Aura vehi volunt propter pondus cor- " porum viresque parvas; aquilone ergo maxime " volant ortygometra duce. Vide et Aristot. H. " A. 8, 12." [Aristoph. Ὄρν. 871. Athen. 392.] " NECNON Ὀρτυγοπώλης, Coturnicum venditor, J. " Poll." [7, 136. * Ὀρτυγοτρόφος, Plato Euthyd. 290. * Ὀρτυγοτροφέω, M. Anton. 1, 6. * Φιλορτυγο- τρόφος, unde * Φιλορτυγοτροφέω, Artemid. 3, 5.] " Ὀρτυγοτροφεῖον," [* Ὀρτυγοτρόφιον,] " Ubi cotur- " nices aluntur, s. cohors sit s. cavea, Aristot. " Probl." [2, 724.] " ET Ὀρτυγοφόρος ap. J. Poll. " Qui coturnicem s. coturnices gestat." [A Schnei- dero non agnoscitur. * Φιλόρτυξ, Plato Lys. 212. * Ὀρτύγιον, Athen. 392. * " Ὀρτυγία, Anna C. 144. ubi vertitur Aucupium coturnicum." Elberling. Mss.]

ὈΡΥΣΣΩ, SIVE Ὀρύττω, Fodio, Il. H. (341.) Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον, Aristot. de cervo rabie libidinis sæviente, βόθρους ὀρύττει: quod Plinius, Fodiunt scrobes. Et ὀρύγματα ὀρύττειν infra in Ὄρυγμα. Xen. K. Π. 7, (3, 1.) Ὀρύττειν ἐπὶ λόφου τινὸς θήκην τῷ τελευτήσαντι, Thuc. 2, (76.) Ὑπόνομον ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες, Cuniculo acto ab urbe. Fodere puteum dicit Plaut. et Cæsar: Fodere arva, Ovid. At Liv. Fodere argentum, pro Effodere: ὀρύττειν ὕδωρ, Aquam fodere, Liv. Argentum fodere: unde pass. ὀρυττόμενον ὕδωρ. Herodian. 2, (10, 10.) Καὶ πίνειν ὀρυττόμενον ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ εἰθισμένοι, Potare effossos latices, non haustos: 1, (6, 4.) Πηγνύμενόν τε καὶ ὀρυττόμενον πίνων ὕδωρ, Concretam gelu atque effossam aquam potans. Item Defodio, Facta fossa demitto: Xen. Œc. (9, 2.) ὀρύττειν τὰ φυτά. Et cum gen. γαίας, sub. κατὰ, Soph. Aj. (659.) Γαίας ὀρύξας, In terram defodiens, Terra obruens: Κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν ἔχθιστον βελῶν Γαίας ὀρύξας ἔνθα μήτις ὄψεται. Videtur tamen hic gen. et cum ἔνθα posse jungi. Item Perfodio, Pertundo. Apud Athen. 2. Τὴν λοπάδ' ὀρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον. Item Circumfodio. Theophr. de laserpitio, Φασὶ δὲ καὶ δεῖν ὀρύττειν ἐπέτειον: unde Plin. Hoc et circumfodi solitum prodidere. Lat. dicunt etiam Guttur cultro fodere, Fodere ora hastis, Latus alicujus fodere, Fodere stimulis. Quo referri potest ὀρύχατο, quod exp. Cædebantur: est autem Ionicum. Præt. Atticum Ὀρώρυχα, ut ὄλωλα: unde pass. part. Ὀρωρυγμένος, Fossus. [Plusquamp. Ὠρωρύχειν, Xen. K. Ἀ. 6, 8, 4. " De fut. pass., Dawes. M. Cr. 287. Ὀρυχθήσομαι, ὀρυγήσομαι, Brunck. Aristoph. 2, 153. Ὀρώρυκται, Wessel. ad Herod. 226. Phryn. Ecl. 12." Schæf. Mss.] " Ὀρυκτέον, Fodiendum." [Ὀρύσσω, * Ὀρύχω, * Ὀρύγω, Lobeck. Phryn. 318. Arat. D. 354. Μηδὲ λίην ὀρύχοιεν.] Ὄρυγμα, τὸ, Fossa, Fossatum: quorum utroque utitur Plin.: posterius tamen vineis et hortis magis peculiare. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Δουλοῦν ὗς ἀγρίας πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι, K. (11, 4.) Οἷς καὶ ὀρύγματα ποιοῦσι, περιφερῆ μεγάλα, Thuc. 1, (106.) Ἐσέπεσεν ἐς χωρίον ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος, Herodian. 4, (9, 14.) Ὤρυττον ὀρύγματα μεγάλα, Ingentes fossas s. foveas: obruendis sc. mortuis: (7, 6.) de Antonino Caracalla, Εἴ τε ὄρυγμά τι ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων πρῶτος, Si quid fodiendum foret, primus fodiens. Et ὀρύγματα ὑπόγαια, Cuniculi, ὑπόνομοι. Peculiariter autem ὄρυγμα dicebatur Athenis, ἐφ' οὗ οἱ κακοῦργοι ἐκολάζοντο, Harpocr. citans e Lycurgo c. Aristogit. Fovea in quam sontes conjiciebantur: ut ap. Siculos et in latumias. Unde ap. J. Poll., Ὁ πρὸς τῷ ὀρύγματι, i. e. δήμιος. [" Phryn. Ecl. 216. Thom. M. 356. Brunck. Aristoph. 1, 178." Schæf. Mss. * Ὀρυγμάτιον, Gl. Fossula. * " Ὀρυγμία, Fossa, Fovea, Lacuna, Aret. (328.) Βρωμώδεες, ὡς ἐξ ἁλὸς ὀρυγμίῃ." Lexx. Hederic. 1766. 1790. Posteriores Edd. habent * Ὀρυγματία, q. v. recepit etiam Schn. Lex., sed non sine suspicione.] Ὄρυξις, Fossio, Fossura, Suid. v. Διορυγή. Ὄρυξ, [et * Ὄρυγξ, Hes.] q. d. Fossor. Vitruv. 10, 21. Quæ autem testudines ad fodiendum comparantur, ὄρυγες Græce dicuntur. || Hesychio autem est * λαοξοϊκὸν σκεῦος, fortasse quo utebantur ad effodiendos aut perfodiendos lapides, vel σκαφίον εἶδος: item Piscis quidam, et animal quadrupes quod dorcadem colore refert. Cujus animalis meminit Aristot. et Ælian.: item Opp. K. 3, (3.) Καὶ δόρκους ὄρυγάς τε καὶ αἰγλήεντας ἰόρκους. Meminit Herod. quoque et Plut. Latinis etiam Oryx notus est. Juven. Et Getulus oryx. Item Plinius aliquot in locis. [Cf. Lat. Orca, et Schn. ad Eclog. Phys. p. 38. Lobeck. Phryn. 231. " Jacobs. Anth. 8, 165. Wessel. Diss. Herod. 55. ad p. 365. 546. ad Diod. S. 1, 194. Toup. Opusc. 2, 241. * Ὄρυς, ad Herod. 365." Schæf. Mss. Pallad. H. L. 112. Λαβὼν τὸν ὄρυγα καὶ κατενεγκὼν τρίτην πληγήν. Schleusn. Lex. V. T. * Ὀρύκτης, Gl. Fossor, Babrii Fab. 16. Strabo 15. p. 1014. Nicet. Annal. 5, 3. 10, 1. De h. v. et ejus compp., Lobeck. Phryn. 231. * " Ταφρορύκτης, Theodos. Diac. Acroas. 1, 248." Boiss. Mss. * " Ὀρύκτις χελώνη, Anna C. 380." Elberling. Mss.] Ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, Fossor, Philo de Mundo, (2, 510.) Ὑπεργάζεσθαι τὴν σκληρόγεων καὶ λιθωδεστάτην, ὀρυκτήρων οὐκ ἔλαττον, Præduram ac glareosam more fossorum subigere. [* " Ὀρυκτρὶς, Tzetz. Chil. 11, 381. v. 611." Schæf. Mss. * Ὀρύκτωρ, Greg. Naz. 2, 203.] Ὀρυκτὸς, Fossus: ut τάφρος ὀρυκτὴ, Il. I. (67.) K. (198.) et (Υ. 49.) i. e. σκαπτὴ, Fossa fodiendo facta. Sic Plut. (9, 87.) Ἔχων κατ' ἀγρὸν ἀποθήκας χρημάτων ὀρυκτὰς ὑπογείους. Item, Qui fodi s. effodi solet, Fossitius, Fossilis: ut Fossitia arena Plinio et Palladio, quam Idem et Fossilem appellat: Sal fossilis, Varroni et Plinio: Ebur fossile Plinio. Sic Diosc. 5, 126. Τῶν δὲ ἁλῶν ἐνεργέστερον μέν ἐστι τὸ ὀρυκτὸν, Sal fossile. Et ὀρυκτοὶ ἰχθῦς ap. Athen. (331.): (326.) ex Archestrato, Ἐν δ' Αἴνῳ καὶ τῷ Πόντῳ τὴν ὗν ἀγόραζε, Ἣν καλέουσι τινὲς θνητῶν ψαμμῖτιν ὀρυκτήν: quam Numenius videtur ψαμαθίδα nominasse, ut Athen. annotat. Est autem Piscis nomen. [* Ὀρυκτὴ, ἡ, Fodina, Ælian. V. H. 13, 16. falsa lectio, cujus in vicem

Corai. ad Aristot. Θαυμασ. c. 139. reposuit ἄσφαλτος ὀρυκτή. * " Ἀνόρυκτος, Wakef. S. Cr. 4, 137." Schæf. Mss. * " Νεώρυκτος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 233. Schol. Nicandri Θ. 940." Boiss. Mss. * " Ὀρυκτικὸς, Jacobs. Anth. 8, 165." Schæf. Mss.] Ὀρυχὴ, ἡ, Fossio, Fossura, Plut. Symp. 4, 5. de suibus, Αἱ δὲ χρησάμεναι πάτῳ καὶ ὀρυχῇ, ταχὺ τὴν γῆν ἔστρεψαν ἐκ βάθους. Paulo ante, itidem de sue, Πρώτη γὰρ σχίσασα τῷ προὔχοντι τῆς ὀρυχῆς (ὥς φασι) τὴν γῆν, ἴχνος ἀρόσεως ἔθηκε, καὶ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον. In quo posteriori l. ὀρυχὴν dixit Rostrum suis quo fodit et vertit terram. In altero autem l., quem prius citavi, vetus liber habet ὀρυγῇ, a NOM. Ὀρυγή: quod exp. etiam Ululatus: qua signif. ὠρυγὴ quoque dicitur. [" Ὀρυχὴ, Appian. 1, 624." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 165. Toup. Opusc. 2, 241. Ὀρυγὴ, ad Xen. Eph. 230." Schæf. Mss. Man. Phil. 4, 202. p. 114. " Const. Manass. Chron. 1668." Kall. Mss. Ὀρυγὴ, Ὀρυχὴ, Lobeck. Phryn. 231. * " Ὀρύγιον, Fossula, Hes. v. Σκαπάνη." Wakef. Mss. " Gloss. ad Aristæn. 1, 10. p. 371." Boiss. Mss. Lobeck. l. c. * Ὄρυχος, Apollon. Lex. 511. * " Ἀνώρυχος leg. pro ἀνόχυρος ap. Diod. S. 13, 108." Schn. Lex. Suppl. * Μουνορύχης, Epigr. Phaniæ 4. " Jacobs. Anth. 8, 165. * Μουνόρυχος, Toup. Opusc. 2, 241." Schæf. Mss.] Νεωρυχὴς, Recens fossus, Nicander [Θ. 940.] Γεωρύχος autem, Ῥιζωρύχος, Τοιχωρύχος, Τυμβωρύχος, et si qua alia similia sunt, una cum suis derivatis apposita suis substantivis reperies.

Ἀνορύσσω, SIVE Ἀνορύττω, Attice, Effodio quod defossum erat, Refodio, Eruo e terra, Antipho, Τοῦ προδότου τὰ ὀστᾶ ἀνορύξαντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐξώρισαν, Plut. Solone, Τῶν δ' ἀποθανόντων τοὺς νεκροὺς ἀνορύξαντες ἐξέρριψαν ὑπὲρ τοὺς ὅρους. Ubi et hoc obiter notandum est, ἐκρίπτειν ὑπὲρ τοὺς ὅρους dicere Plut., quod Antipho uno verbo dixerat ἐξορίζειν, de re simili loquens. Plut. Agesilao (20.) Συνεβούλευσε μὴ τὸν νεκρὸν ἀνορύττειν, ἀλλὰ τὸν λόγον μᾶλλον αὐτῷ συγκατορύττειν. Pass. Ἀνορύσσομαι, s. Ἀνορύττομαι, Effodior, Refodior. || Citatur tamen e Luciano locus, in quo ἀνορύττεσθαι dicitur positum pro Defodi, i. e. κατορύττεσθαι, (3, 261.) Ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον: quod, sequendo præcedentium ll. expositionem, significaret, Effodiatur s. Eruatur thesaurus sub lapideo Mercurio defossus. [Arrian. 3, 28, 11. " Ad Charit. 442. Longus 104. 105. 107. Vill. De præt. pass., ad Mœr. 240." Schæf. Mss.]

Ἀντορύσσω s. Ἀντορύττω, Contra fodio, E contrario fodio, s. Hostium cuniculos transversis cuniculis excipio. Ita enim Bud. e Livio exprimendum putavit, quod nostrates dicunt Contreminer. [" Paus. 1, 393." Schæf. Mss. * Ἀντόρυξις, Mathem. Vett. 100.]

Ἀπορύσσω, vel Ἀπορύττω, cujus exemplum defuit, [Gl. Refodio,] videtur id esse unde DERIVATUM EST Ἀπόρυξ, quod Hes. exp. σχίσμα. Ἀπώρυξ, Canalis sub terra fossus ad ducendam aquam; nam ἀπώρυγας Idem exp. ὑδρηγούς. Sed ἀπώρυξ dicitur etiam Propago in vite, h. e. Palmes vitis vetulus qui in terram defoditur, ultima tantum sui parte extante; ut nova inde vitis pullulet. Ezech. 17, (6.) de vite parva et infirma adhuc, Καὶ ἐγένετο εἰς ἄμπελον, καὶ ἐποίησεν ἀπώρυγας, καὶ ἐξέτεινεν τὴν ἀναδενδράδα αὐτῆς. Significabit igitur Ἀπορύττω, Defodio. [" Phryn. Ecl. 100. Thom. M. 245." Schæf Mss. * Ἀπορυσμὸς, Gl. Propagatio: f. leg. * Ἀπορυγμὸς, cf. Κατώρυξ.]

Διορύττω, Perfodio, Fodiendo penetro, Aristoph. (Πλ. 565.) τοὺς τοίχους διορύττειν, Parietes perfodere: quod uno verbo Idem dicit τοιχωρυχεῖν. Plaut. dixit Profodere parietes et compilare vicinos. At διορύττειν τάφρους simpliciter pro ὀρύττειν, Ducere fossas; nam et Hes. διορύττει exp. σκάπτει. Thuc. quoque, ut Aristoph., dicit διορύττειν τοίχους, Perfodere et perforare parietes; ita sc. ut transitus per eos sit, nec opus sit per ostia in viam publicam exire: 2, (3.) Διορύσσοντες τοὺς κοινοὺς τοίχους παρ' ἀλλήλους, ὅπως μὴ διὰ τῶν ὁδῶν φανεροὶ ὦσιν ἰόντες, Perforatis et perfossis parietibus. At metaph. Demosth. (118.) Οὕτω δὲ κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις, ὥστ' ἄχρι τῆς τήμερον ἡμέρας οὐδὲν οὔτε τῶν συμφερόντων οὔτε τῶν δεόντων πρᾶξαι δυνάμεθα, Ita perfossi sumus: metaphora sumta a navibus aut thoracibus perfossis; vel a militibus quibus pectus et totum corpus perfossum est, ideoque debilitatum; aut etiam a perfossis et compilatis ædibus. [" Ad Diod. S. 1, 287." Schæf. Mss. Demosth. 1111. Διορύξαι πράγματα καὶ κακουργῆσαι, Aristides Leptinea p. 62. Περὶ τὰ καίρια διορύξαι τὰ πράγματα, Plut. de Util. ex Inim. 271. Τὰ βουλευόμενα διορύττων καὶ διερευνώμενος.] Διόρυγμα, Fossa per aliquem locum ducta, [Schleusn. Lex. V. T. " Phryn. Ecl. 100. * Διώρυγμα, ad Diod. S. 1, 61. (20, 94.) ad Herod. 521." Schæf. Mss. * Διορυγμὸς, Gl. Perfossio, Iteratio.] Διορυγή, Fossa, i. q. ὄρυγμα, Plut. Fabio, init., Τινὲς δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους τούτου, πρώτους τῇ δι' ὀρυγμάτων χρησαμένους ἄγρᾳ, Φοδίους ἱστοροῦσιν ὀνομάζεσθαι τοπαλαιόν· οὕτω γὰρ ἄχρι νῦν αἱ δ. φόσσαι· καὶ φόδερε τὸ σκάψαι καλεῖται. Sed notandum est, vett. libros ibi scriptum etiam habere διόρυγες, a NOM. Διόρυξ: quæ scriptura mihi magis placet; nam διορυγὴ, sicut ὀρυγὴ, signif. potius Ipsam fodiendi actionem. Unde et Suidæ διορυγὴ est ὄρυξις: de quo vide et in seq. [" Διορυγὴ, Διωρυγὴ, Phryn. Ecl. 100. Thom. M. 245. ad Xen. Eph. 230. (3, 9.) * Διορυχὴ, Phryn. l. c. Thom. M. l. c. et Add. Diod. S. 2, 490." Schæf. Mss. Διόρυξ, γος, Lobeck. Phryn. 231.] Διωρυχὴ, ἡ, Perfossio: proprie vero parietum, quæ et τοιχωρυχία. Sic enim Suid., Διωρυχὴ, * διάνοιξις τοίχων ἢ χρημάτων· διορυγὴ δὲ, ἡ ὄρυξις. [Lobeck. Phryn. 231. " Ad Xen. Eph. 230. Phryn. Ecl. 100. Thom. M. 245. et Add." Schæf. Mss.] Διώρυξ, Fossa, i. q. διόρυγμα: sicut ab Hes. quoque exp. τάφρος. Item Canalis, ut ἀπώρυξ, quod et ὑπόνομος. Theophr. H. Pl. 4, (8.) Καταλείπονται γάρ τινες διώρυχες, δι' ὧν διαπλέουσι, Strabo 5. p. 107. Ὑπὸ δὲ ἀόρνου διώρυγος ὑπονόμου τμηθείσης μέχρι Κύμης, ἅπαντ' ἐκεῖνα ἐφάνη μῦθος, ubi διώρυξ, sicut et κατώρυξ infra, adjective etiam accipi queat pro διορωρυγμένος, ut Suid. in Διορυγὴ innuere videtur. Apud eund. Strab. διώρυξ κρυπτὴ pro Cuniculo, et pro Meatu aquarum, s. Aquæductu cæco, vel Fossa cæca; utroque enim modo interpr. Bud., l. 5. Διώρυξι κρυπταῖς διατέτρηται πανταχόθεν. [Διώρυξ, γος, χος, Lobeck. Phryn. 230—2. " Ad Diod. S. 1, 61. 66. 2, 614. ad Xen. Eph. 76. 230. ad Herod. 37. 165. 171. 521. 556. 558. Toup. Opusc. 1, 479. Thom. M. 245. Heyn. Hom. 7, 150." Schæf. Mss.] || Apud Xen. vero K. (2, 6.) p. 569. meæ Ed. ubi hæc leguntur, de cassibus et retibus, Τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἐνόδια, διώρυγα, τετρώρυγα, πεντώρυγα· τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα. Philelphus, inquit Bud. in suo Lex., interpr. Duorum vallorum et quaternorum vallorum, quasi a fossa deductum sit. Hæc ille. Quam interpr. sequendo NOMEN Διώρυγος, non jam a Διορύττω derivatum, sed compositum e Δὶς et ὀρύττομαι, significabit Qui duorum vallorum s. fossarum est: ET Τετρώρυγος, Qui quatuor: ET Πεντώρυγος, Qui quinque: ET Δεκώρυγος, Qui decem: ET Εἰκοσώρυγος, Qui viginti: ET Τριακοντώρυγος, Qui triginta vallorum est. Vallorum autem cum dicitur, non intellige χάρακας, sed τάφρους. Veruntamen notandum, vet. librum eo in l. pro Δεκώρυγα, habere SCRIPTUM Δεκόργυια, Qui decem ulnarum est: e q. l. Omnibonus Leonicus occasionem sumsisse videtur cetera quoque eod. modo interpretandi; sic enim ille verba Xenophontis reddidit, Ceterum longitudo cassium ad ulnas, Græci a brachiorum extensione ὀργυιὰς vocant, accedat binas, quaternas, aut quinas. Retia denique filis constent senis denis: longa vero sint ulnas denas, vigenas, trigenas. Quæ interpretatio et lectio videtur magis consentanea. [* Διόρυξις, Schol. Theocr. 1, 67.] Διορυκτὴς, ὁ, Qui parietes perfodit, τοιχωρύχος. [* Διορυκτὶς, * Διορυκτρὶς, Lobeck. Phryn. 231. Agnoscitur etiam Διωρυκτὴς in Schn. Lex. sed sine exemplo. * " Διόρυκτος, ad Dionys. H. 1, 126." Schæf. Mss. * Ἐκδιορύσσω, Tzetz. Ch. 3, 798. * " Προδιορύττω, Ante perfodio, Chrys. in Jo. Hom. 29. T. 2. p. 669, 8." Seager. Mss.]

[*'Ενορύσσω, Philostr. V. Apoll. c. 27, p. 79.]

'Εξορύττω, Effodio: ἐξορύττειν ὀφθαλμὸν cum synonymis vide in 'Οφθαλμὸς, c. 1407. [" Boiss. Philostr. 319." Schæf. Mss. Herod. 2, 150.: Ep. ad Gal. 4, 15. Dionys. H. 9, 55.] 'Εξόρυξις, Effossio, [Gl.] " 'Εξορυγμία, ἡ ὀρυγή: ὀξυρευγμία vero dicitur, ὅταν " ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ. Ita ap. Suid. in Ms. etiam Cod. " legimus. Sed hoc exemplo aliquo vel auctoritate " mihi probari velim, ἐξορευγμίαν significare ὀρυγὴν, " Fossionem; potius enim dicendum foret ἐξορυγὴ," [s. 'Εξόρυγμα,] " ab ἐξορύσσω. Deinde scr. potius " ὀξηρευγμία pro ὀξυρευγμία." [* " Συνεξορύττω, Simul effodio, Novell. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[*'Επορύσσω, Achill. Tat. p. 173.]

Κατορύττω, Defodio: cui opp. ἀνορύττω. Xen. ('Απ. 1, 2, 55.) Οὐ τὸν πατέρα ζῶντα κατορύττειν διδάσκων. Utitur et K. Π. 4, (2, 14.) et 8, (2, 11.) ac alibi. Plut. Probl. Rom. Δύο μὲν ἄνδρας δύο δὲ γυναῖκας ζῶντας κατώρυξεν. Aliquanto post de virginibus Vestalibus, quæ stuprum admiserunt, Ζώσας κατορύττουσιν. Itidem in Numa, p. 222. meæ Ed. 'Η δὲ τὴν παρθενίαν καταισχύνασα, ζῶσα κατορύττεται: quo modo autem id fiat, pluribus ibi docet. Aristoph. Πλ. (238.) dixit etiam, Εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω, de avaro in terram defodiente divitias. Sic Hermog., κατορύττειν χρυσίον, Defodere et terra obruere aurum: quod qui effodiunt et eruunt, ἀνορύττειν id dicuntur. Pro loco reddi etiam potest Humare s. Inhumare, Sepelire: sicut Hes. κατορυγῶσιν exp. ταφῶσιν. Archestr. ap. Athen. (101.) κατορωρύχθαι σταδίους ἀναρίθμους. [" Villois. ad Long. 218. De perf. pass., Thom. M. 35. 519. Mœr. 240. et n." Schæf. Mss. * Κατόρυξις, Gl. Defossio.] Κατορυχὴ, ἡ, Defossus, Defossio. Dicitur κατορυχὴ etiam Id ipsum quod defossum est, ut thesauri; nam κατορυχὰς, Hes. exp. θησαυρούς: [Cf. Κατώρυξ.] Κατορυκτὸς, Defossus. Apud Suid. vero ita, κατορυκτὸς τόπος. Κατώρυξ, Defossus, In terram defossus. Unde κατώρυχες, Hes. κατωρυγμένοι, qua signif. ab Æsch. usurpatur, [Pr. 451. Κατώρυχες δ' ἔναιον, In defossis specubus, Virg. Cf. Dionys. P. 964. Οἳ βίον ἐν πέτρῃσι κατωρυχέεσσιν ἔθεντο.] ET Κατωρυχέες λίθοι ap. Hom., Lapides in terram defossi, ut ii sunt supra quos domus aut alia structura fundata est. Od. Ζ. (267.) de foro Phæacum, 'Ρυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα, ubi Eust. Κατωρυχέες δὲ, inquit, οἱ κατορωρυγμένοι, ὅ ἐστιν· εὖ τεθεμελιωμένοι: vel, ὧν τὸ μὲν κατορώρυκται· τὸ δὲ ὑπερφαίνεται. Et I. (185.) περὶ δ' αὐλὴ 'Υψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι. Ubi rursus Eust. exp. μεγάλοις, ὧν μέρος τι κατορώρυκται. Iidem ab J. Poll. vocantur κατώρυχες: 7, c. 27. Οἱ κατώρυχες δὲ λίθοι, οὓς 'Ομηρος κατωρυχίας λέγει, οἱ τοῖς θεμελίοις ἐντιθέμενοι: qui et θεμέλιοι λίθοι nominantur. Unde apparet eum in priori l. legisse κατωρυχίησ', in posteriori κατωρυχίῃσι. Nisi potius ap. eum scr. aliquis existimet κατωρυχέας. Sin mendo caret κατωρυχίαι, est a NOM. Κατωρυχίας, i. significante q. κατώρυξ, Defossus. ["Κατώρυξ, Phryn. Ecl. 100(=708.) Thom. M. 245. ubi de Κατωρυχής. * Κατώρυξ, ἡ, subst., Eur. Hec. 992. (χρυσοῦ παλαιαὶ κατώρυχες.)" Schæf. Mss. Gl. Propago, nempe Stirpes et virgulta humo defossa ad plantandum. Mergus, Straboni 15. p. 1017.] Κατώρυχος, ὁ, ἡ, In terram defossus, s. simpliciter, Defossus: ut ὑποκατώρυχος. [Arat. 510. * Κατωρύχιος, Philostorg. H. E. 3, 10. * " 'Εγκατορύττω, cum dat., Clem. Alex. 150. 755." Kall. Mss. Dionys. H. 2, 73, 46.] Παρακατορύττω, Juxta defodio, [Hippocr. 813. * " Προκατορύττω, Planud. Ovid. Met. 13, 60." Boiss. Mss.] Συγκατορύττω, Una defodio, Lucian. (2, 928.) Καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, Una defoderunt, inhumarunt. Aliud exemplum habes in 'Ανορύττω. 'Υποκατορύττω, Defodio sub terra, [Athen. 480.] 'Υποκατώρυχος, ὁ, ἡ, Defossus sub terra, Theophr. C. Pl. 5, 12. Τὰ κλήματα ἐπιβαλλόμενα καὶ ὑποκατώρυχα καθιέμενα.

Παρορύσσω, Fodio juxta; at παρορύσσω τάφρον exp. simpliciter Duco fossam. [Παρορύσσεσθαι ἐν τῷ ἀγῶνι, Arrian. Epict. 3, 15. ubi Epict. 29. παρέρ-

A χεσθαι εἰς τὸν ἀγῶνα habet. Diog. L. 6, 27. Παρορύττειν καὶ λακτίζειν.]

Περιορύσσω, Circumfodio: quo utitur Plin. supra in 'Ορύττω. Theophr. C. Pl. 5, 6. Τοῦ δὲ σελίνου περιορύξαντες κάτω μέχρι τῶν ῥιζῶν: quod et Ablaqueare Lat. dicunt. Cui opp. περισάττειν τὴν γῆν, Accumulare terram.

Προορύττω, Fodio ante, Prius fodio, Præfodio, Plin.

'Υπορύττω, Subtus fodio, Suffodio, Cuniculos ago, Lucian. (3, 151.) 'Υπορυττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Item Subruo et everto, more eorum qui montes aut domum aliquam suffodiunt, et eorum qui cuniculos agunt. Chrys. in quendam locum Pauli, 'Υπορύττει τῶν 'Ιουδαίων τὴν δόξαν τοῦτο λέγων. Simile est, quod affertur ex Ejusd. Comm. in Ep. ad Rom. Πάλιν τὴν ἀπόνοιαν ὑπορύττει, καὶ τὸ φύσημα καὶ τὴν φλεγμονὴν καταστέλλει. [" Ad Diod. S. 1, 588. ad Thom. M. 35. ad Herod. 369." Schæf. Mss. Appian. 2, 675. * 'Υπωρυχία,

B ibid. * " 'Υπορυγὴ, Cuniculus, Maximianus in Act. Ephes. 222." Kall. Mss. * 'Ανθυπορύττω, Polyæn. 6, 17.]

""ΟΡΦΝΗ, ἡ, et "Ορφνα Dorice, Tenebræ, Obscuritas, σκοτία, Aristoph. B. (1331.) 'Ω νυκτὸς κελαινοφαὴς "Ορφνα:" [vide Brunck. " Wakef. Trach. 203. Herc. F. 46. Brunck. Œd. C. 1662. Valck. Diatr. 97." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 151. Theognis 1075. Xen. A. 5, 7. * 'Ορφνῆθεν, adv. E tenebris, Ex obscuro, Schn. Lex.] " 'Ορφναῖος, ET " 'Ορφνήεις, ET "Ορφνιος, ET 'Ορφνώδης, Tenebrosus, " Obscurus, Niger, Ater, Il. K. (83.) Od. I. (143.) " Νύκτα δι' ὀρφναίην. Fem. 'Ορφναία, s. 'Ορφναίη, " accipitur etiam substantive pro ὄρφνη, ut σεληναία " pro σελήνη. Eur. Suppl. (994.) ἱππεύουσι δι' ὀρ- " φναίας, Per tenebras, Per tenebras nocturnas, Per " noctem. Sic Apoll. Rh. 2, (690.) 'Ορφναίη πέλεται." [" Huschk. Anal. 107. Jacobs. Anim. 64. Heyn. Hom. 6, 22. 30. Toup. Emendd. 1, 408. Valck.

C Diatr. 39." Schæf. Mss.] " Secundum 'Ορφνήεις ap. " Hes. legitur, afferentem ὀρφνῆεν pro μέλαν, σκο- " τεινὸν, necnon ὀρφανὸν," [sed leg. ὀρφνόν. " Jacobs. Anth. 12, 425." Schæf. Mss. " Manetho 4, 57. Quint. Sm. 3, 655." Wakef. Mss.] " Quartum ὀρ- " φνώδης, ap. Hippocr. Progn. 'Ορφνῶδές τι πρὸ τῶν " ὀφθαλμῶν φαίνεσθαι: quod Gal. exp. μέλαν, Ni- " grum, Erot. σκοτεινὸν, Tenebricosum. ITEM ET " 'Ορφνὸς affertur pro Tenebrosus, Obscurus, Niger, " Ater," [Furvus. " Mitsch. H. in Cer. 108. "Ορφνος, Heyn. Hom. 6, 135." Schæf. Mss. Cf. Nicander Θ. 656.] " Sed tertium ὄρφνιος, UT ET "Ορφνινος, de " colore plerumque dicitur, pro Ater, Pullus. Plato " Tim. (68.) ὄρφνινον χρῶμα fieri dicit, ὅταν λευκῷ " καὶ ἐρυθρῷ καὶ μέλανι, e quibus fit χρῶμα ἁλουργὲς, " μεμιγμένοις καυθεῖσί τε, μᾶλλον συγκραθῇ μέλαν. " Et J. Poll. (7, 69.) τὰ μέλανα ἱμάτια dicta fuisse " ὄρφνινα tradit." [Xen. K. Π. 8, 3, 2. Πορφυρίδων, ὀρφνίνων, φοινικίδων, Orph. Arg. 968. "Ορφνινά θ' ἑσσάμενος φάρη, Athen. 535. "Ορφιον φέγγος τῆς

D χρόας. " "Ορφνιος, Plut. de S. N. V. 94. "Ορφνινος, Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] " At paroxyto- " non 'Ορφνίον ET 'Ορφνὶς, Hesychio est μέλαν ἱμά- " τιον, Pulla s. Atra vestis: quæ et ὄρφνινον s. ὄρ- " φνιον ἱμάτιον." [* Δυσόρφναιος, Eur. Phœn. 329. Barker. ad Etym. M. 1127. "Δυσόρφναιος, * Δυσόρφνεος, Valck. Phœn. p. 113." Schæf. Mss. Δυσόρφνης, unde] " Δυσόρφνεα, μέλανα, ἀφανῆ, Hes. Nigra, Obs- " cura; Tenebricosa, Caliginosa, ὀρφνώδη." [* " Πανεπόρφνιος, Per totam noctem, ad Charit. 217. Jacobs. Anth. 7, 58." Schæf. Mss. * Κατορφνάομαι, Hes. * " 'Ορφνίτης, Pierson. ad Herod. 464. Toup. Opusc. 1, 417. Jacobs. Anth. 7, 68. 12, 425." Schæf. Mss. Anal. 1, 222. τάλαρος, signif. incerta; Jacobs. exp. Vacuus; forte est pro ὀροφίτης, ab ὄροφος: sic] " 'Ορφίνη, Hesychio est καλάμη μελίνης, Culmus " panici," [forte pro ὀροφίνη. Vide Schn. Lex.]

" "Ορνη, barytonws, ἡ νὺξ, Nox; at ὀρνὴ νὺξ oxy- " tonws, adjective dicitur pro σκοτεινὴ, Tenebrosa. " Varin. Sed videndum ne scr. sit ὄρφνη."

" Μορφνὸς, Suidæ σκοτεινὸς, Obscurus, Tenebrosus, Hesychio ξανθὸς, Flavus, Fulvus. Hoc nomine dicitur et Aquilæ species quædam: Aristot. H. A. 9, 32. aliud aquilarum genus esse dicit, quod πλάγκος vocatur, magnitudine et robore secundum, inhabitans valles et paludes: id cognominari νηττοφόνον et μορφνόν. Inde Plin. 10, 3. de aquilis, Tertii generis Morphnos, quam Hom. et Percnon vocat, aliqui et Plancum et Anatariam: secunda magnitudine et vi: huicque vita circa lacus. Homeri l., quem respicit, est Il. Ω. (316.) ubi Jupiter Priamo ad Apollinem proficiscenti αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν Μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. Nota igitur μορφνὸν et περκνὸν dici a colore vel nigro vel vario: unde et Gaza scribit eam a macula pennæ quasi næviam dici posse. Meminit ejus et Hesiod. 'A. (134.) canens, Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι." [" Heyn. Hom. 8, 161. 162. 660." Schæf. Mss.]

" ΌΡΦΟΣ, s. Ὀρφὼς Attice, Orphus, Piscis est ap. Aristot. H. A. 5, 10. et 8, 12. et Athen. 7. (p. 315.) ubi ex Dorione tradit τὸν νέον ὀρφὼν a nonnullis VOCARI ὀρφακίνην. Ibid. Archestr. dicit, Γλαύκους ἢ ὀρφῶν ἔναλον γένος:" [item Numenius p. 305.] " Et Aristoph. Σφ. (493.) Ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφὼς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ. Plin. Orphum rubentem ex Ovidii Halieut. memorat." [" Jacobs. Anth. 7, 328. Athen. 1. p. 10." Schæf. Mss. * Ὀρφέες, οἱ, i. q. ὀρφοὶ, Marc. Sid. 33. * Ὀρφίον, dimin., Alex. Trall. 7. p. 362. * Ὀρφίσκος, Athen. 305.]

ΌΡΧΕΟΜΑΙ, Salto, Tripudio, Od. Ξ. (465.) Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, Aristoph. Πλ. (761.) Ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε. Sic Herodian. 5, (7, 8.) Ὀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν, Saltare et choreas agitare. Athen. 6. Ὀρχούμενος καὶ κωμάζων, Lucian. de Salt. (30.) Πάλαι μὲν οἱ αὐτοὶ καὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἆσθμα τὴν ᾠδὴν ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν. Xen. (K. Π. 1, 3, 9.) ὀρχεῖσθαι ἐν ῥυθμῷ, Ad numeros saltare, Σ. (7, 5.) Εἰ ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλόν. Sic Athen. (155.) Ἐν τῷ δείπνῳ πρὸς ὅπλα ὠρχοῦντο, In armis saltabant: unde ἐνόπλιοι ὀρχήσεις. Attici quoque ἐν τοῖς συμποσίοις solebant ὀρχεῖσθαι ὑποπιόντες, inquit Athen. (134.) citans h. Alexidis l. Ἅπαντες ὀρχοῦντ' εὐθέως, ἂν οἶνον μόνον Ὀσμὴν ἴδωσι. Ii etiam, qui præ lætitia saltitant s. exultant, ὀρχεῖσθαι dicuntur, Aristoph. Σφ. (1477.) περιχαρὴς τῷ πράγματι Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύσεται, Non desinet saltare tota nocte. Item εὖ ὀρχεῖσθαι, Athen. 14. ut Epigr. Καλὸν Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο. Contra Athen. 4. Κακῶς ὀρχούμενος: (p. 628.) Φορτικῶς ὀρχησάμενος, de Hippoclide proco, qui eam ob rem dicebatur ἀπορχήσασθαι τὸν γάμον. Interdum cum accus. construitur, Xen. Σ. (7, 5.) ὀρχεῖσθαι σχήματα: K. Π. 8, (4, 6.) Ὀρχεῖσθαι τὸ Περσικόν. Sic Athen. (434.) Ἐν μόνῃ τῶν ἑορτῶν τῶν ἀγομένων ὑπὸ Περσῶν τῷ Μίθρῃ, βασιλεὺς μεθύσκεται, καὶ τὸ Περσικὸν ὀρχεῖται. Plut. Symp. 9. Ὠρχήσατο πιθανῶς τὴν πυρρίχην, Lucian. de Saltat. (11.) Τὸν ὅρμον ὀρχούμενοι: (34.) Γέρανον ὀρχεῖσθαι: quæ saltationum nomina sunt, sicut et πυρρίχη. At Theophyl. Ep. 32. de fluvio qui agrum inundarat, Κακὸν ἡμῖν ὠρχήσατο σκίρτημα. Porro et histriones fabulam aliquam ὀρχεῖσθαι dicebantur: Ovid. dicit Carmina saltantur theatro: et poëmata saltata populo: cum et saltabant et gestibus corporis fabulam exprimebant, pro δράματος partibus mutantes suas personas, ut indicat h. Luciani l. de Salt. (66.) ubi de barbaro quodam sermo est: Ἰδὼν πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα, τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν, ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι, καὶ ὑποκρινούμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα. Cui respondetur ὅτι αὐτὸς ὑποκρινεῖται καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάντα. Epigr. εἰς Ὀρχηστὰς, Lucill. Τὴν μὲν γὰρ Νιόβην ὀρχούμενος ὡς λίθος ἔστης· Καὶ πάλιν ὢν Καπανεὺς ἐξαπίνης ἔπεσες, Saltans et repræsentans Nioben. Lucian. de Saltat. ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα. Ibid. (83.) Ὀρχούμενος τὸν Αἴαντα: (63.) Ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος

A μοιχείαν: (80.) Τὰς Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν: (14.) Εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν, Qui non repræsentavit histrionum more, sed depugnavit; erat enim in pretio ap. ipsos saltatio: unde ὀρχεῖσθαι μάχαν dicebant pro Strenue et cum laude depugnare. Antiphanes dixit etiam ὀρχεῖσθαι ταῖς χερσὶ ap. Athen. (134.) οὐχ ὁρᾷς ὀρχούμενον Ταῖς χερσὶ τὸν βάκηλον: improprie, sicut vicissim Herod. (6, 129.) de Hippoclide illo, Ἐχειρονόμησε τοῖς σκέλεσι: itidem dicitur, Εἶχεν ἐπὶ χειρὸς πέδην: unde χειροπέδη. || Ὀρχεῖσθαι ponebatur etiam ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι, Athen., qui (21.) hujus signif. duo affert exempla, alterum ex Anacreonte, Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς Ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς: alterum ex Ione, Ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὤρχησε φρένας: quæ et Eust. citans p. 1942., annotansque et ipse ὀρχεῖσθαι a vett. pro κινεῖσθαι usurpatum fuisse, dicit videri ὀρχέομαι derivari ab ὀρέγω, facta syncope: quoniam id verbum infinitis in ll. signif. κίνησιν quandam manuum et pedum: alii ἀπὸ τῶν ὄρχων, i. e. a vinearum

B ordinibus, in quibus inter vindemiam primitias Baccho offerentes choreas agebant. IGITUR Ὀρχέω accipitur pro κινέω, Moveo, Athen. Eust. At Plato pro Saltare facio, Elevo, In altum tollo a terra, accepisse videtur. Nam Palladis etymon investigans, et existimans fortasse ita dictam ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις ὀρχήσεως, subjungit, Τὸ γάρ που ἢ αὐτὸν ἤ τι ἄλλο μετεωρίζειν ἢ ἀπὸ τῆς γῆς, ἢ ἐν ταῖς χερσὶ, πάλλειν τε καὶ πάλλεσθαι, καὶ ὀρχεῖν καὶ ὀρχεῖσθαι καλοῦμεν. Hes. ὀρχεῖται exp. διασείεται. [" Ὀρχέω, Athen. 21. Casaub. 53. Ruhnk. Ep. Cr. 153. Pierson. ad Mœr. 79. Ὀρχέομαι, Kuster. Aristoph. 13. Commoveor, Ruhnk. Ep. Cr. 156. ad Callim. 1. p. 173. (H. in Del. 139.) Cum accus., Jacobs. Anth. 9, 492. Dioscorid. 20. et Jacobs., Boëth. Epigr. 22. Valck. Adoniaz. p. 390. Bast. Specim. 26. Pass., Boeckh. de Metr. Pind. 270. Ὀρχεῖσθαι καὶ χορεύειν, Brunck. Soph. 3, 431. Ὀρχεῖσθαι ποσὶ, Valck. Opusc. 2, 70.: χερσὶ, ad Herod. 498." Schæf. Mss. Καρδία ὀρχεῖται, pro πηδᾷ, Antiphanes Athenæi 688.: φόβῳ,

C Æsch. Choëph. 164.] " Ὠρχεῦντο, Ionice pro ὠρχοῦντο."

Ὄρχημα ET Ὀρχησμὸς, Saltatio, VV. LL. Quod posterius ap. Lucian. legitur de Saltat. (23.) Ὠιδὴ γλυκερὰ καὶ ὀρχησμὸς ἀμύμων. Sed pro eo reponendum esse ὀρχηθμὸς, e seqq. patebit. [" Ὄρχημα, Lucian. de Salt. 70. Xen. Σ. 2, 23. * " Ὀρχηματικὸς, Eust. 137, 38(=103, 52.)" Seager. Mss. * " Ὀρχησμα, Nicet. Eugen. 7, 315." Boiss. Mss. Ὀρχησμὸς, Æsch. Eum. 373. Panyasis Athenæi 37. " Abresch. Æsch. 2, 52. Jacobs. Anth. 7, 351. 9, 220. ad Lucian. 2, 281. Bergler. Alciphr. 88." Schæf. Mss. * Εὐορχησμὸς, Lyd. π. Μηνῶν, ap. Heeren. Stob. 7. p. 32.] Ab ὄρχημα autem derivari POTEST Φιλορχήμων, Saltationum amans, Qui saltare amat, libenter saltat, [Arrian. Exp. Alex. 6, 3, 10.] Ὀρχηθμὸς, Saltatio, i. q. ὄρχησις, Od. Θ. (263.) δαήμονες ὀρχηθμοῖο, Ψ. (134.) de citharœdo, Ἡγείσθω ἡμῖν φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο, Il. N. (637.) κόρος ἐστὶ Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο, Od. Ψ. (298.) Παῦ-

D σαν ἄρ ὀρχηθμοῖο πόδας. Utitur et Hesiod. ('A. 282.) hoc vocabulo, παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. [" Abresch. Æsch. 2, 52. Jacobs. Anth. 7, 351. 9, 220. 11, 197. ad Paus. 331. Casaub. Athen. 1, 53. Ilgen. Hymn. 237." Schæf. Mss.]

Ὄρχησις, ἡ, Saltatio, i. q. Poët. ὀρχηθμὸς, Herodian. 4, (6, 4.) Ὑποκριταί τε πάσης μούσης καὶ ὀρχήσεως, ubi μούσης et ὀρχήσεως copulat, sicut Hom. μολπῆς et ὀρχηθμοῖο, Hesiod. ὀρχηθμῷ et ἀοιδῇ: (11, 5.) Χαίρουσι γὰρ τοιαύτην τινὰ ὄρχησιν κινούμενοι, Hujusmodi tripudiis delectantur. Plut. Præc. San. Τῷ κινοῦντι δι' ὀρχήσεως ἑαυτόν: Symp. 7. Μέλος δὲ, καὶ ῥυθμὸς, καὶ ὄρχησις, καὶ ᾠδὴ, παραμειψάμεναι τὴν αἴσθησιν ἐν τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς, ἀπερείδονται τὸ εὐτερπὲς καὶ γαργαλίζον: Symp. 9. Probl. ult. tres partes ὀρχήσεως recenset, φορὰν, σχῆμα, δεῖξιν: nam ἡ ὄρχησις ἔκ τε κινήσεων καὶ σχέσεων συνέστηκεν. Appellant autem φορὰς, τὰς κινήσεις: σχήματα vero, τὰς σχέσεις καὶ διαθέσεις, εἰς ἃς φερόμεναι τελευτῶσιν αἱ κινήσεις: tertium, sc. ἡ δεῖξις, est δηλωτικὸν τῶν

ὑποκειμένων, ut pluribus ibi docet et exemplis confirmat. Varias autem ὀρχήσεων species enumerat Athen. 1. et 14. et J. Poll. 4, c. 14. At Homero duo solummodo genera fuisse cognita, sc. τὴν κυβιστητήρων et τὴν διὰ τῆς σφαίρας, prodidere Athen. 1. (p. 14.) et Suid. Idem Athen. 14. (p. 630.) quædam etiam σχήματα ὀρχήσεως recenset. Ibid. σκηνικῇ ποιήσει tres ascribit ὀρχήσεις, τραγικὴν, κωμικὴν, σατυρικήν. Ibid. μανιώδεις ὀρχήσεις: item ἐθνικαὶ, quæ a gente aliqua nomen acceperunt, ut Ἰταλικαὶ, Λακεδαιμονικαὶ, Τροιζηνικαὶ, Ἐπιζεφύρειοι, Κρητικαὶ, Ἰωνικαί: necnon Μαντινειακαὶ, quas Aristoxenus ceteris præfert διὰ τὴν τῶν χειρῶν κίνησιν. Sunt et ἐνόπλιοι et ἐναγώνιοι ὀρχήσεις ap. J. Poll. et Lucian. (de Salt. 32.) Et πάντιμος ὄρχησις, Cæsaris Augusti inventum, Suid. Περὶ Ὀρχήσεως scripserunt Aristoxenus et Lucian.

Ὀρχηστὴς, ὁ, Saltator, Il. Ω. (261.) ὀρχησταί τε χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, Athen. (14.) Ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς. Lucian. de Salt. (67.) dicit ὀρχηστὰς ab Italis vocari παντομίμους: nam ἡ ὄρχησις in imitatione posita est. [Gl. Saltator, Pantomimus.] Et Aristot. de Poët. Τοὺς τῶν ὀρχηστῶν διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμεῖσθαι καὶ ἤθη καὶ πάθη καὶ πράξεις: imitari autem ipso tantummodo rhythmo s. harmonia. Rursum Lucian. de Salt. (69.) dicit ὀρχηστὰς a Lesbonacte vocari χειρισόφους: solebant enim quædam ὀρχήσεις cum manuum motu et gesticulatione fieri, ut patet ex iis quæ in Ὄρχησις et Ὀρχέομαι dicta sunt. Item εὐκίνητος, ut exp. in Lex. meo vet. hic versus Il. Π. (617.) ad Merionem, καί ὀρχηστήν περ ἐόντα, i. e. εὐκίνητον κατὰ πόλεμον. Solebant enim ditiores in Creta πυῤῥιχίζειν, πρὸς ἄσκησιν τῶν πολεμικῶν: πυῤῥίχη autem, ἐνόπλιος ὄρχησις est. [Lobeck. Phryn. 254. " Jacobs. Anth. 6, 299. 7, 337. 11, 197. Dioscorid. 28. Heyn. Hom. 5, 349. 7, 242. Toup. Opusc. 1, 291. Bast. Specim. 13." Schæf. Mss. Plato Euthyd. 15.] Ὀρχηστοδιδάσκαλος, Saltator qui saltatoriam artem docet, ὀρχηστὴς ὁ τὴν ὀρχηστικὴν διδάσκων, Xen. Symp. aliquoties, Athen. (21.) Τελέστης ὁ ὀρχηστοδιδάσκαλος πολλὰ ἐξεύρηκε σχήματα, ἄκρως ταῖς χερσὶ τὰ λεγόμενα δεικνυούσαις: quem Telesten Aristocles ibid. dicit fuisse Æschyli ὀρχηστὴν τεχνίτην. Igitur ὀρχηστοδιδάσκαλος is dicitur, qui ἐν ὀρχηστικῇ absolutus est, et alios eam docere potest. Ibid. Chamæleon dicit Æsch. σχηματίσαι τοὺς χοροὺς, ὀρχηστοδιδασκάλοις μὴ χρησάμενον. [Ælian. H. A. 2, 11. * Ὀρχηστομανὴς, unde * Ὀρχηστομανέω, Lucian. de Salt. 85. p. 315. " Toup. Emendd. 2, 416." Schæf. Mss. * Ὀρχηστοπόλος, Julius Firmicus 8, 14. Salmas. Exerc. 693. * " Ὀρχηστοφιλοπαίγμων, Const. Manass. Chron. p. 26. Meurs." Schæf. Mss. * " Φιλορχήστης, Aristid. Quint. 73. Adamant. 443. Dio Chrys. 1, 682." Wakef. Mss.]

Ὀρχηστικὸς, Saltatorius, Lucian. de Salt., Ὀρχηστικὰ πρόσωπα, Plut. (6, 248.) ὀρχηστικὴ ὑγρότης, Manuum agilitas talis qualis in saltatoribus conspicitur, Saltatoria manuum flexibilitas, Athen. (21.) Ὀρχηστικὰ σχήματα: (520.) Ἐνέδοσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος: quod ἱππόθορον vocant: de quo et Plut. Et ἡ ὀρχηστικὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars saltatoria, Lucian. de Saltat., Τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις. Eod. l. (71.) Τὴν σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ στροφὰς αὐτῆς καὶ περιαγωγὰς, καὶ πηδήματα καὶ ὑπτιασμούς: (65.) Ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς, ἡ ὑπόκρισίς ἐστι. Homo etiam aliquis ὀρχηστικὸς dicitur, pro Saltator, Plut. Item ap. Athen. l. 1. ὀρχηστικοὶ ποιηταὶ vocantur, Thespis, Pratinas, Cratinus, Phrynichus, non solum διὰ τὸ τὰ ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὄρχησιν τοῦ χοροῦ, sed etiam quod extra poësin profiterentur et docerent τὴν ὀρχηστικήν. Idem 12. Παιδίσκαι ὀρχηστικαί. [" Jacobs. Anth. 7, 384." Schæf. Mss. * Ὀρχηστικῶς, Strabo 10. p. 725. Ælian. H. A. 2, 11.] Ὀρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, Saltator, i. q. ὀρχηστὴς, Il. Σ. (494.) Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. [Lucian. de Salt. 13. Opp. K. 1, 61.] Ὀρχηστρὶς, ίδος, ἡ, Saltatrix, ut Cic. appellat, i. e., Femina ὀρχηστικὴ, Plut. (9, 20.) Αὐλητρίδες Σάμιαι καὶ ὀρχηστρίδες, Xen. Σ. (2, 1.) Αὐλητρίδα ἀγαθὴν καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ

A θαύματα δυναμένων ποιεῖν. Utitur in eod. l. identidem, itemque Athen. (130.) Et Dem. Phal. ἔνοπλος ὀρχηστρίς: erant enim quædam ἐνόπλιοι ὀρχήσεις. [Lobeck. Phryn. 256. " Thom. M. 658. T. H. ad Plutum p. 338. Valck. ad Il. 22. p. 62. ad Mœr. 263. 279. Pantomima, Bast. Specim. 25." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM Ὀρχήστρια, ut ποιήτρια, et alia similia; sed hoc ὀρχήστρια Th. Mag. rejicit: [" 658. T. H. l. c. Valck. l. c. ad Mœr. ll. cc." Schæf. Mss.]

Ὀρχήστρα, ἡ, Pars theatri in qua chorus saltabat; scribit enim J. Poll. τὴν σκηνὴν propriam esse τῶν ὑποκριτῶν, Histrionum: ὀρχήστραν vero chori, in qua erat ἡ θυμέλη. Suid. autem in Σκηνὴ, dicit ὀρχήστραν esse τόπον ἐκ σανίδων ἔχοντα τὸ ἔδαφος, ἀφ' οὗ θεατρίζουσιν οἱ μῖμοι. Isocr. Symm. (29.) Ἐψηφίσαντο τὸ περιγιγνόμενον ἐκ τῶν φόρων ἀργύριον, διελόντες κατὰ τάλαντον, εἰς τὴν ὀρχήστραν τοῖς Διονυσίοις εἰσφέρειν. Utitur et Æschin. Plato, Athen. et alii passim. Epaminondas autem ap. Plut. Apophth. πολέμου ὀρχή- B στραν vocat Bœotorum χώραν ὑπτίαν οὖσαν καὶ ἀναπεπταμένην. Utuntur Lat. quoque hoc vocab., ipseque Cicero. Vitruv. 5, 6. In orchestra autem senatorum sunt sedibus loca designata: et ejus pulpiti altitudo ne sit plus pedum quinque, uti qui in orchestra sederint, spectare possint omnium agentium gestus. Suet. Deinde in orchestram senatumque descendit. Juven. autem pro Senatorum et primatum consessu usurpare existimatur, cum ait, similemque videbis Orchestram et populum. [" Phryn. Ecl. 64. Thom. M. 658. Plut. Mor. 1, 769. Musgr. Hipp. 577. Timæi Lex. 196. et n." Schæf. Mss.] || Ὀρχήστρα, Suidæ est ἡ παλαίστρα: ap. quem legitur ETIAM Ὀρχήστριον, sed sine exp.: dubiumque est an pro Parva orchestra, an vero pro Saltatricula accipiat: præsertim cum copulet ὀρχήστριον καὶ ὀρχηστρίς. [* " Ὀρχηστρομανέω, (ab * Ὀρχηστρομανὴς,) Toup. Emendd. 2, 416." Schæf. Mss. * Ὀρχηστρομανία, Insanum saltationis studium, Orig. c. Cels. 3, 485=145. * Ὀρχηστρικὸς, Athen. 531.]

C Ὀρχηστὺς, ἡ, Saltandi ars, ἡ ὀρχηστικὴ, ut κιθαριστὺς dicitur ἡ κιθαριστικὴ, Ipsa etiam saltatio, ὄρχησις s. ὀρχηθμὸς, Od. A. (421.) Σ. (303.) Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν Τρεψάμενοι τέρποντο, A. (152.) τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει, Μολπή τ' ὀρχηστύς τε: supra quoque μολπὴν et ὀρχηθμὸν copulat, sicut Hesiod. ὀρχηθμὸν et ἀοιδὴν, ut et in Ὄρχησις annotavi. Utitur hoc vocab. Lucian. quoque (1, 171.) Μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς. [" Cattier. Gazoph. 29. ad Lucian. 1, 354. 2, 282. Heringa Obs. 211. Ilgen. Hymn. 237. Brunck. Phil. 43." Schæf. Mss.]

Ἀνορχέομαι, In altum salto, Exulto, simpliciter Salto, [Eur. Suppl. 719.]

Ἀντορχέομαι, Vicissim salto, Contra salto, [Athen. 391. " Thom. M. 935. Kuster. Aristoph. 108." Schæf. Mss.]

Ἀπορχέομαι, ad verbum Desalto: ut Ἐπορχοῦμαι est ad verbum Insulto, i. e. Salto super. Ἀπορχεῖ- D σθαι, inquit Bud., est Per imperitiam saltandi perdere quod affectatur et poscitur: ut si procus male saltaret et per hoc a puellæ exposcitæ nuptiis rejectus fuerit, atque repudiatus ab ipsa. Herod. 6, (129.) Ὦ παῖ Τισάνδρου, ἀπωρχήσαο γε μὴν τὸν γάμον, i. e. τῇ ἀσχημοσύνῃ τῆς ὀρχήσεως ἀπέβαλες, quasi Desaltasti nuptias, i. e. Saltando excidisti a nuptiis: ad Hippoclidem procum, qui cum Laconica quædam σχημάτια supra mensam desaltasset, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, τοῖσι σκέλεσιν ἐχειρονόμησε. Athen. (628.) eum dicit φορτικῶς ὀρχήσασθαι, ut supra dixi eamque ob rem ἀπορχήσασθαι τὸν γάμον: quæ ex illo Herod. loco sumsit. Hoc Latine Desaltare dici potest, inquit idem Bud., ut Laurentius in eo l. vertit. Quo verbo Suet. Caligula usus est pro Saltationem peragere. [" Cattier. Gazoph. 62. ad Herod. 499." Schæf. Mss.]

Διορχέομαι, Persalto, Usque ad finem salto, Desalto: Suet. Desaltato cantico abiit. Aristoph. Σφ. (1480.) Καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους

Τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον, Aliquanto A post desaltaturus: de Philocleone, qui mox dicit, Φέρε νῦν, ἀνείπω, κἀνταγωνιστὰς καλῶ. Εἴ τις τραγῳδός φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς, Ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω. Ubi διορχεῖσθαί τινι est Saltandi peritia cum aliquo decertare, Contra aliquem saltare.

[* Ἐνορχέομαι, Alciphr. 3, 68. "p. 438. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 9." Schæf. Mss.]

Ἐξορχέομαι, Exulto, Illudo. Hes. enim ἐξορχήσομαι exp. χλευάσω, ὑβρίσω. Sic Nonius: Exultare, est gestu vel dicto injuriam facere. Lucill. 30. Debelles me atque deuras, exultes, sollicites. Virg. 5. exultantiaque haurit Corda pavor pulsans. Hæc Non. Exultare paulo ante exponens Sævire, in h. l. Cic. Quæ in omni crudelitate sic exultat, ut vix hominum acerbis funeribus satietur. || Ἐξορχησάμενος, cum accus. constructum, a Dem. c. Androt. poni pro φυγὼν καὶ ἀποδρὰς testatur Suid. || Plut. dixit et ἐξορχήσασθαι τὴν ἀλήθειαν, (9, 441.) Δοκεῖ μοι, καθάπερ Ἱπποκλείδης ὁ τοῖς σκέλεσι χειρονομῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰπεῖν ἂν ἐξορχούμενος τὴν ἀλήθειαν, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, Videtur mihi, velut Hippoclides cruribus manuum vice in mensa gesticulans, postquam a veri- B tate desultavit, dicturus esse, Non est curæ Hippoclidæ, Erasm. Idem Plut. πρὸς Κολώτην dicit etiam Ἐξορχούμενος πολιτείαν, de Metrodoro. Virg. dicit Exultare vada, pro Salire extra, Saltu egredi. Quod vero Herodian. 5, (5, 4.) Εὐθέως ἐξεβακχεύσατο, τήν τε ἱερωσύνην τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ, ᾗ ἐντέθραπτο, περιεργότερον ἐξωρχήσατο, ita Polit. vertit, Cultum patrii numinis, cui dicatus fuerat, celebravit supervacuis saltationibus. || Ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόῤῥητα, vel ἐξορχοῦμαι τὰ μυστήρια, Enuntio tacenda et prodo mysteria, Lucian. de Salt. (15.) cum dixisset ab Orpheo et Musæo institutum fuisse ut ii, qui initiantur, initiarentur σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει, subjungit, Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί: quasi Extra saltare, Arcanas saltationes et in sacris ritibus solum usitatas foras efferre. Idem in Piscatore (33.) Τινὰ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤ- C ῥητα καὶ ἐξορχούμενον. Synes. Ep. 137. Πρὸς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα, Cui ego prodidi ea quæ prius erant inaudita. Dionys. Areop. Cœl. Hier. Ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, Bud. 787. [" Normann. Aristid. 143. Canter. ad 2, 391. Jebb., Casaub. ad Pers. p. 31. ad Lucian. 1, 601. 2, 276. ad Tacit. 1, 609. Harl., Toup. Opusc. 1, 258. ad Herod. 499. Alciphr. 448." Schæf. Mss. * " Κατεξορχέομαι, Theod. Hyrt. Ep. 22. in Notit. Mss. (5, 738.) 740. (6, 13. 38.)" Boiss. Mss. * " Συνεξορχέομαι, Simul explodo, Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 153." Kall. Mss.]

Ἐπορχέομαι, Insulto, Appian. (1, 388.) de forma triumphi Romani loquens, Ὡς ἐπορχούμενους τοῖς πολεμίοις, i. e. ἐπισκιρτῶν, ἐπεμβαίνων, Bud. 787. [" Jacobs. Anth. 6, 376. Lobeck. Aj. p. 412." Schæf. Mss.]

Κατορχέομαι, Saltationibus demulceo, ut καταυλέω, Tibiarum cantu permulceo, oblecto, Lucian. de Salt. (22.) Ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος, Τυῤῥηνοὺς καὶ D Λυδοὺς καὶ Ἰνδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο, Saltationibus demulsit, et ita demitigavit, ut parere ei non recusarent. Greg. cum gen., Κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν παντοίοις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασι, Spectatores multiplicibus atque effeminatis flexibus inter saltandum oblectare et afficere. Idem in pass. signif. usus est de Juliani funere loquens, Τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἴσχεσιν ἐπομπεύετο, καταυλούμενός τε καὶ κατορχούμενος, Per tibiarum cantus saltatorumque spectacula elatus. Hæc Bud. 1079., ubi et καθυποκρίνομαι itidem pro Histrionica actione capio et demulceo. Posteriori loco similis est hic Strab. 14. Πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πληθύει τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων ἀναίδην, Quibus tibia canitur et saltatur impudenter; Cum tibiis saltantium impudenter, Bayf.: tamen κατορχεῖσθαι ibi pass. habeat signif. || Κατορχοῦμαί τινος, In contemtum et contumeliam alicujus salto, Greg. De tyrannis hostibus Ecclesiæ, Ἐκκλησίαις ἐπιστρατεύοντες καὶ θυσιαστηρίων κατορχούμενοι, In contumeliam altarium saltantes, ad sugillandam religionem orthodoxam, Bud. l. c. [" Musgr. Herc. F. 1304. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 71. Mor. 1, 216. ad Charit. 295. Alciphr. 2, 227." Schæf. Mss.]

Παρορχέομαι. E Luciano affertur παρορχεῖσθαι fabulam, pro Præter argumentum repræsentare: [Saltatione aberro, de Salt. 80.]

Περιορχέομαι, Circumsalto, [Callim. H. in Dian. 240.]

Προορχέομαι, Præsulto, Liv. Præsultat hostium signis. Προορχηστήρ, ῆρος, ὁ, Præsultor, ut Cic. loquitur. Thessali autem προορχηστῆρας vocabant Duces exercitus s. Propugnatores in bello, sumta metaph. a duce saltantium in choreis. Lucian. de Salt. (14.) Ἐν μέν γε Θεσσαλίᾳ τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν προορχηστῆρας ἐκάλουν: quod declarari ait inscriptionibus statuarum quæ τοῖς ἀριστεύσασιν erectæ fuerunt, ut, Προὔκρινε γὰρ προορχηστῆρα ἁ πόλις. Item, Εἰλατίωνι τὰς εἰκόνας ὁ δᾶμος, εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν.

Προσορχέομαι, Salto ad, Plut. (6, 168.) Ἐτερέτιζεν καὶ προσωρχοῦ τοῖς λόγοις. [* Συνορχέομαι, Una salto, tripudio, Plut. 6, 190. 8, 418. "Philostr. c. 21. p. 159." Kall. Mss.]

Ὑπορχέομαι, Saltationem choro canenti accommodo: ut ὑπᾴδω, Præcentori succino. Ὑπορχήματα, Cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, τὰ ᾄσματα τοῖς ὑπορχουμένοις προσᾳδόμενα, Bud. 787. Lucian. de Saltat. (16.) loquens de sacrificiis in Delo quæ σὺν ὀρχήσει καὶ μετὰ μουσικῆς fieri dicit, Παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Cum vero Lucian. dicat chorum χορεῦσαι, et ceteros ὑπορχήσασθαι, videtur ὑπορχοῦμαι potius significare Choro choreas ducenti quasi subsulto, ut ὑπᾴδω, Præcentori succino: et ὑπορχήματα, Cantilenæ ad quas ejusmodi chori saltabant. Sic et ad πρύλιν, Saltationem armatam, qualis est curetum et saliorum, ὑπορχήματα, quæ et κρητικὰ carmina dicta, composuit Thales. Bud. synonyma facit ὑπορχεῖσθαι et προσχηματοποιεῖσθαι: interpretatur autem σχηματοποιεῖσθαι, Gesticulationi servire, Schemata saltationis cujusque imitari. Athen. (628.) de saltationibus priscis loquens, Ἐξ ἀρχῆς συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων, τηροῦντες ἀεὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνδρῶδες ἐπ' αὐτῶν· ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τὰ τοιαῦτα προσηγόρευον· εἰ δέ τις ἀμέτρως διαθείη τὴν σχηματοποιΐαν, καὶ ταῖς ᾠδαῖς ἐπιτυγχάνων, μηδὲν λέγοι κατὰ τὴν ὄρχησιν, οὗτος δ' ἦν ἀδόκιμος: unde Aristophanes aut Plato, ἐν ταῖς Σκηναῖς, ut refert Chamæleon, ait, Ὥστ' εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐδὲν, Ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται: q. l. cum Bud. citasset p. 786. in Σχηματοποιΐα, pag. sequenti, nonnullis interjectis, subjungit: Ὑπορχήματα autem ideo, ut opinor, vocabantur, quod ipsi illi gestus velut comites erant et asseclæ saltationum, sine quibus saltationes non placebant. Plut. dicit etiam ὑπορχεῖσθαι ὄρχησιν, in Numa (13.) p. 125. meæ Edit. de etymo saliorum sacerdotum, Ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως αὐτῆς, ἀλτικῆς οὔσης, ἣν ὑπορχοῦνται διαπορευόμενοι τὴν πόλιν: de quibus saliis Liv. Per urbem ire canentes carmina cum tripudiis solemnique saltatu jussit. Virg. exultantes salios, nudosque lupercos. Iidem salii a Catullo (17, 5.) nominantur Salisubsuli: bonus pons,—In quo vel salisubsuli sacra suscipiunto. Rursum Lucian. Ὑποκρίνεσθαι καὶ ὑπορχεῖσθαι πάντα τὰ τοῦ δράματος προσωπεῖα: quod reddere queas Agere et desaltare omnes fabulæ personas. Alii sic, Omnes personas repræsentare, et saltationem omnem exequi. Locum habes in Ὀρχέομαι: ubi sicut πρόσωπα et προσωπεῖα posuit συνωνύμως, sic etiam ὀρχεῖσθαι et ὑπορχεῖσθαι pro eod. usurpasse videtur, h. e. pro Desaltare, Suet. Desaltato carmine abiit. Ab ὑπόρχημα autem EST Ὑπορχηματικὸς, ut ὑπορχηματικὸν, Saltationis genus quo saltant ad car-

men aliquod, ἐν ᾧ πρὸς ᾠδήν τινα ὀρχοῦνται, ut in Homerica ὁπλοποιΐα: ibi enim, inquit Eust., κιθαρίζοντος παιδὸς χαίρουσιν ἄλλοι μολπῇ καὶ ὀρχηθμῷ· ἐν οἷς ὑποσημαίνεται, φασί, τὸ ὑπορχηματικὸν εἶδος, ἀνθῆσαν ἐπὶ Ξενοδήμου καὶ Πινδάρου· ἔστι δέ, φασίν, ἡ τοιαύτη ὄρχησις, μίμησις τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευομένων πραγμάτων, ἣν παρίστησι Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει, ὀρχήσεις ἱστορῶν σὺν ὅπλοις, καὶ ἅλματα ὑψηλὰ καὶ κοῦφα καὶ μετὰ μαχαιρῶν, ἐναρμόνια δηλαδή. Satis igitur e Luciano et Eust. perspicuum quid ὑπορχεῖσθαι sit, et quid ὑπορχήματα, sc. Carmina, quæ saltantur, Saltationes ad carmen aliquod. Apud Athen. (630.) ὑπορχηματικὴ est etiam Una e lyricæ poëseως saltationibus: Ὁμοίως δὲ καὶ λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς ὀρχήσεις, πυῤῥίχη, γυμνοπαιδική, ὑπορχηματική: de qua mox, Ἡ δ' ὑπορχηματικὴ τῇ κωμικῇ οἰκειοῦται, ἥτις καλεῖται κόρδαξ· παιγνιώδεις δ' εἰσὶν ἀμφότεραι. Idem Athen. (181.) tradit ὑπορχήματα vocata fuisse κρητικά, quoniam Cretensibus ἡ ὄρχησις et τὸ κυβιστᾶν erant familiaria, quamobrem et ap. Hom. quidam ad Merionem, qui Cretensis erat, dicit, Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε: quibus subjungit Athen. Ὅθεν καὶ κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα, Κρῆταν μιν καλέουσι τρόπον, Τὸ δ' ὄργανον μολοσσόν. [" Ὑπορχέομαι, ad Lucian. 2, 276. 304. Ὑπόρχημα, 277. Brunck. ad Eur. Hipp. 1309. Bast. Specim. p. 25. 30. Fabric. B. Gr. 2, 81. Harles., Athen. 20. Casaub. 41. Ὑπορχηματικός, Jacobs. Anth. 8, 124. Toup. Opusc. 2, 139. Athen. p. 15. Casaub. 41. Valck. Phœn. p. 729." Schæf. Mss. * Ὑπόρχησις, Schol. Aristoph. B. 924. " Canticum ad saltandum accommodatum, Clem. Alex. 308." Kall. Mss.]

ΟΡΧΙΣ, εως, ὁ, Testiculus, Testis: quo utitur Cels. supra in Ὄσχεον. Aristot. H. A. 1, c. ult. Τούτου δ' ἐξήρτηνται οἱ ὄρχεις τοῖς ἄῤῥεσι, Ex eo suspensi sunt testes: de Gen. An. 1, 12. Οἱ δὲ ὄρχεις τοῖς μὲν ἐκτός, οἱ δὲ ἐντός. Et mox, Ὅσοις ἐν φανερῷ εἰσὶν οἱ ὄρχεις, ἔχουσιν σκέπην δερματικήν, καλουμένην ὀσχέαν, Quorum testes extant et foris conspiciuntur, cute integuntur, quæ Scrotum vocatur. Aliquanto post, Δελφῖνες καὶ ὅσα τῶν κητωδῶν ὄρχεις ἔχουσιν, ἐντὸς ἔχουσι, καὶ τὰ ᾠοτόκα καὶ τετράποδα τῶν φολιδωτῶν. Ibid. ὀρνίθων ὄρχεις: alibi τῶν ᾠοτόκων καὶ τῶν ζωοτόκων οἱ ὄρχεις. Xen. Ἱππ. (1, 15.) Ὄρχεις δὲ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν, Athen. 7. Ἧπάρ τε κάπρου, κριοῦ τ' ὄρχεις: in cibo, sicut et l. 9. (p. 384.) ex Aristomene, Ὄρχεις ἤσθιον, οὓς καὶ νεφροὺς ἐκάλουν. Et Gal. febricitanti dandos esse ait ἀλεκτρυόνων ὄρχεις, Testiculos gallinaceorum, Aristoph. N. (713.) τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν, Καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν, Testiculos extrahunt, et anum perfodiunt: Πλ. (312.) τῶν ὄρχεων κρεμῶ, E testiculis suspendam. Item, ὄρχεων κεφαλή, Caput testium, h. e. Summa pars, J. Poll. 2. Ὄρχεων δὲ τὸ μὲν ἄνω, κεφαλή· τὸ δὲ κάτω, πυθμήν. || Ὄρχις SIVE Κυνὸς ὄρχις, Herbæ nomen, Diosc. 3, 141. Ὄρχις, οἱ δὲ κυνὸς ὄρχιν καλοῦσι. Et c. seq. Ὄρχις ἕτερος, ὃν σεραπιάδα ἕτεροι καλοῦσι. Et mox, Ῥίζα δὲ ὕπεστιν ὀρχιδίοις ὁμοία: priorem vero ὄρχιν dicit habere ῥίζαν βολβοειδῆ, ἐπιμήκη, διπλῆν, στενὴν ὡς ἐλαίας, τὴν μὲν ἄνω, τὴν δὲ κατωτέρω. Plin. 26, 9. Sed inter pauca mirabilis est Orchis herba, s. Serapias, foliis porri, caule palmeo, flore purpureo, gemina radice, testiculis simili: ita ut major, sive, ut aliqui dicunt, durior, ex aqua pota excitet libidinem: minor, sive mollior, e lacte caprino inhibeat. Ibid. cum satyrii quoque speciem unam dixisset esse radice gemina ad formam hominis testium, alternis annis intumescente ac residente, subjungit, Alterum satyrion, Orchis cognominatur, et femina esse creditur. Ὄρχεως hujus meminit et Theophr. H. Pl. 9, [18, 3. Vide Schn. Ind. Theophr.] || Ὄρχις, Genus quoddam olivæ, magnitudine instar testiculorum, Colum. 5, 8. Orchis quoque et radius melius ad escam quam in liquorem stringitur. Cujus plur. Orchites frequentissimum ap. rei rusticæ Scriptores. Cato c. 7. Item alia genera quamplurima serito aut inserito: oleas orchites, pausias: eæ optime conduntur vel virides vel in muria, vel in lentisco con-
A tusæ. Unde Varro 1, 60. Oleas esui optime condi scribit Cato, orchites, et pausias, aridas vel virides in muria, vel in lentisco contusas. Ibid., sicut et Cato l. c., dicit Orchites nigræ. Colum. 12, 47. Albam pausiam vel orchitem, vel radiolum vel regiam dum contundes, primum quamque, ne decoloretur, in frigidam muriam demergere. Virg. G. 2, (86.) Nec pingues unam in faciem nascuntur olivæ, Orchites, et radii, et amara pausia bacca. Ubi Serv. Orchites a Græca etymologia, sed obscœna, a testiculis, qui ὄρχεις dicuntur. Plin. 15, 1. de oleis, Genera earum tria dixit Virg. orchites et radios et pausias. Et c. 3. Prima ergo ab autumno colligitur pausia, cui plurimum carnis: mox orchites, cui olei: post radius. Ubi cum dicat Orchites sequente Cui, fortasse Orchitis aliquis malit, in qua declinatione extat ap. Nonium, ubi et illud etymon habes. Apud Colum. vero legitur etiam Orchita, 12, 47. Oliva pausia, vel orchita, cum primum ex albo decoloratur, fitque luteola, sereno cœlo manu distringitur, et in vannis uno die
B sub umbra expanditur. Variant ergo Lat. in declinatione hujus ὄρχις. Inclinant enim Græci ὄρχις, ὄρχεως, et plur. ὄρχιες s. ὄρχεις: at Lat. Orchis orchitis, sicut χάρις, χάριτος; unde accus. sing. Orchitem, in loco quodam Columellæ paulo ante citato, itidemque ap. Varr. 11, 24.: et plur. Orchites ap. Catonem, Varr. Colum. Virg. Plin. Quod vero attinet AD Ὀρχῖτις, si mendosum non est, ita ab ὄρχις derivatum erit ut μελιτῖτις a μέλι, juxta formam derivatorum quæ in ίτης terminantur, et fem. faciunt ῖτις, ut πλακῖτις, βοτρυῖτις, a πλὰξ et βότρυς: * μηλῖτις a μῆλον, ὀνῖτις ab ὄνος, et ejusmodi alia. Orchita autem prorsus Latinam inclinationem habet. || Ὄρχις dicitur etiam Piscis esse, e Plin. 32, 11. Durissimum esse piscium constat, qui Orchis vocetur; rotundus est et sine squamis, totusque capite constat. Sed ibi quidam libri habent Orbis, non Orchis: [" Brunck. Soph. 3, 452. Lucian. 2, 88. Toup. in Schol. Theocr. 209. Opusc. 1, 65. Heringa Obs. 57. ad Herod. 329." Schæf. Mss.]

Ὀρχιπέδη, Vinculum testium, Epigr. (Anal. 2,
C 204.) τοιαύτη σ' ἐκδέχετ' ὀρχιπέδη, Tale testium vinculum, Talis hernia: de senili ætate. AT Ὀρχίπεδα exp. etiam Testes s. Testiculi, οἱ ὄρχεις, Aristoph. Πλ. (955.) ἕλξει θύραζ' αὐτόν, λαβὼν Τῶν ὀρχιπέδων, Testiculis arripiens: Ὄρν. (442.) Μήτ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν, μήτ' ὀρύττειν. Similem l. ex Eod. in Ὄρχις attuli. [Lobeck. Phryn. 679. * Ὀρχιπεδάω, Aristoph. Ὄρν. 142. ὠρχιπέδησας, Suidæ τῶν ὄρχεων ἥψω αἰσχρῶς: ap. Hes. ὠρχιπέδισας ab * Ὀρχιπεδίζω, quod habet Phav. Lex. 760.] " Ὀρχιπαιδίζειν, Hesychio est τὸ * κακοσχολεύεσθαι παρὰ τοῖς παιδίοις, ut pædicones," [" Huschk. Anal. 260." Schæf. Mss. At ap. Phot. est * Ὀρχιπεδεῖν· τὸ περὶ τὰ παιδία * κακοσχολεῖσθαι. * Ὀρχοτόμος, unde] Ὀρτομέω, Testes excido, Castro, seu, ut Varro loquitur, Eviro. Apsyrtus in Hippiatria, Ὀρχοτομοῦμαι. Alex. Aphr. Probl. Ὠρχοτομήθησαν ἢ ἐθλάσθησαν, Sunt castrati aut collisi. [Ὀρχιτομέω, Lobeck. Phryn. 679.] Ὀρχοτομία, Testium amputatio, Castratio,
D Colum. Castratura, Plin.; Apuleius dicit etiam Detestatio.

[* Ἄνορχος, Hippocr. 358, 23. Vide Ἐνόρχης. * Ἀόρχης, Dio Cass. 857. Lobeck. Phryn. 186.] Ἔνορχις, Cui testiculi insunt, Testiculos habens, Bud. e Luciano (1, 209.) Καὶ θυομέν γε τῷ Πανὶ ἔνορχιν τράγον. Est et Gemmæ nomen, Plin. 37, 10. Enorchis candida est, divisaque fragmentis testium effigiem repræsentat. [" Herod. 6, 32. ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας, ubi olim ἀντὶ ἐνόρχων. Rursus 8, 105. τῶν ἐνορχίων, ubi alii ἐνορχέων, tanquam a sing. ὁ ἐνόρχης." Schw. Mss.] Ἐνόρχης SIVE Ἔνορχος, pro eod. Il. Ψ. (147.) Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν, Arietes, Herod. 5. Παῖδάς τε τοὺς εὐειδεστάτους ἐκλεγόμενοι, ἐξέταμνον, καὶ ἐποίευν ἀντὶ ἐνόρχων, εἶναι εὐνούχους. Ubi vet. liber sic habet, Καὶ ἐποίευν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχας, εὐνούχους. Q. l. habemus exempla utriusque, et τοῦ ἐνόρχης, unde est ἐνόρχας: et τοῦ ἔνορχος, unde ἐνόρχων: [cf. Ἔνορχις.] Synes. Ep. 148. Ἔπαινος ἐνόρχου κριοῦ, καὶ ὁ

μείουρος κύων ἐγκωμίου τυγχάνει, Laudatur aries, coleatus, s. non eviratus. Theocr. (3, 4.) Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τυ κορύξῃ: q. l. citans Gell. 9, 9. inter quosdam alios a Virg. e Theocr. translatos, ait, Cetera vertit non infestiviter, nisi quod Caprum dixit quem Theocr. ἐνόρχαν appellavit. Auctore enim M. Varrone is demum Latine Caper dicitur, qui excastratus est. Virgilii verba sunt, Et potum pastas age, Tityre, et inter agendum Occursare capro, cornu ferit ille, caveto. Utroque Aristoph. usus est dicens Ἱππ. (1385.) παῖδα ἐνόρχην: Ὄρν. (569.) σέρφον ἔνορχον σφαγιάζειν: nam Aristot. ὄρχεις tribuit τοῖς ᾠοτόκοις: quo nomine et οἱ σέρφοι continentur: [Vide Brunck.] At πλακοῦς ἐνόρχης dicitur Placenta* in qua testiculi insunt; habentur enim testiculi in deliciis. Plato Com. ap. Athen. (441.) Πλακοῦς ἐνόρχης, ἄμυλος ἐγκύμων, κίκλαι Ἐκκαίδεχ' ὁλόκληροι. Item φοίνικες ἔνορχοι. Athen. (652.) ex Aristot. de Plantis, Φοινίκων ἐνόρχων, οὓς τινες εὐνούχους καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυρήνους. Quæ verba Eust. quoque citat p. 1735. Mirum tamen est quomodo ἔνορχοι φοίνικες et εὐνοῦχοι pro eod. ponantur, cum Herod. paulo ante ea inter se opponat; potius ENIM ἄνορχοι essent appellandi, sicut ἀπύρηνοι: nam sunt eis οἱ πυρῆνες loco ὄρχεων: [ἀνόρχων restituit Schw. Ἔνορχος, Ἐνόρχης, Lobeck. Phryn. 186. Aristoph. A. 661. ὅστις γ' ἐνόρχης ἔστ' ἀνήρ. "Huschk. Anal. 262. Valck. Phœn. p. 645. Toup. Opusc. 1, 37. ad Herod. 451. 668." Schæf. Mss. * "Ἐνόρχης, Insultor, Epith. Bacchi, Lycophr. 212. ibique Tzetz. (quasi ab ἐνορχέομαι.)" Kall. Mss.] AT Ἐνόρχης, Qui unicum habet testiculum, Cyrill. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 69." Schæf. Mss.] " Μονόρχεις ἵπποι, in " Hippiatr. Equi qui unicum tantum habent testi- " culum, Altero testiculo mutili." [Μονόρχις, Gl. Unitestis, Unicoleus. Plut. 9, 631. σῦς, LXX. Lev. 21, 20. ubi nonnulli Codd. * Μονόρχης et * Μονόρχιος.] Τρίορχος SIVE Τριόρχης, ap. Aristot. est Species quædam accipitris: H. A. 9, 36. Τῶν δ' ἱεράκων κράτιστος μὲν ὁ τριόρχης, δεύτερος δ' ὁ αἰσάλων, τρίτος ὁ κίρκος: [cf. 8, 3. 9, 1.] Plin. 10, 8. de accipitrum generibus, Triorchem a numero testium, cui principatum in auguriis Phemonoë dedit: Buteonem hunc appellant Romani. Hujus τριόρχου accipitris meminit idem Aristot. eod. l. cap. 1. et Plin. 10, 74. [Lycophr. 148. τριόρχας αἰετούς.] Est Τριόρχης Herbæ etiam nomen. Plin. 25, 7. Tertia est centauris, cognomine Triorches. Theophr. defendi eam, impugnarique colligentes tradidit a triorche, accipitrum genere, a quo nomen accepit: H. Pl. 9, (9.) Φυλάσσεσθαι δὲ καὶ τὴν κενταυρίδα τέμνοντα, τριόρχην, ὅπως ἂν ἄτρωτος ἀπέλθῃ. Dicitur ET Τρίορχος, ut ἔνορχος, de eod. accipitre. Simonides ap. Athen. (299.) Ἐρωδιὸς γὰρ ἔγχελυν Μαιανδρίην Τρίορχον εὑρὼν ἐσθίοντ' ἀφείλετο, Ardea incidens in triorchem devorantem anguillam Mæandriam, eripuit. [" Τριόρχης, Toup. Add. in Theocr. 409. Τρίορχος, Brunck. Aristoph. 2, 184. (Ὄρν. 1206.)" Schæf. Mss. " Τριόρχης dicitur Agathocles, i. e. Incontinens et libidini maxime deditus, Suid. v. Ἀγαθοκλῆς, et ibi Kuster." Schæf. Mss. Timæus Polybii 12, 15, 2.] A Τριόρχης autem compositum EST Ὑποτριόρχης, itidem Accipitrum genus, Aristot. 9, 36. Οἱ δὲ πλατύτεροι ἱέρακες, ὑποτριόρχαι καλοῦνται, ἄλλοι δὲ πέρκοι καὶ σπίζαι, Subbuteo, Gazæ.

Ὀρχείδιον, SIVE Ὀρχίδιον, Testiculus, dimin. ab ὄρχις. Legitur autem ὀρχείδιον ap. Suid. in Ὄρχις: at ὀρχίδιον in l. quodam Diosc. habes supra in Ὄρχις Herbam significante, ubi Plin. interpr. Testiculi.

Ὄρχεα i. q. ὄσχεος, Gal. Lex. Hippocr. " ubi " γράφεται et Ὄρχεος." Aristot. ὀσχέαν vocat supra in Ὄρχις, Lat. Scrotum: i. e. ἡ τῶν ὄρχεων σκέπη δερματίνη, ut idem Aristot. appellat.

[* " Ὀρχιεύς, dicitur Apollo, Lycophr. 562." Kall. Mss.]

" Ὀρχηδὸν, Hesychio ἠβηδόν: itidemque Lex. " Hippocr. Apud Suid. Ὀρχηδόνως, sed perperam, " scriptum est." [" Ὀρχηδὸν, adv. Herodoteum. Vulg. Lexica per ει diphth., ὀρχειδὸν, et ὀρχειδόνως scribunt, et ἡβηδὸν, i. e. Viritim, interpretantur, ac Herodoto vocab. hoc tribuunt: sed nec liber, nec locus, nec exemplum ullum notatur. Suidas, ὀρχηδόνως, ἡβηδόν. Ἡρόδοτος. Hinc nihil certi potest colligi. Sed ap. Suid. leg. ὀρχηδὸν, ὡς ἡβηδὸν, i. e., Dicitur ὀρχηδὸν ad similitudinem τοῦ ἡβηδόν. Ceteri θησαυρογράφοι tacent. Ἔμελλον λάξεσθαι ὀρχηδὸν ἕκαστος δέκα δραχμάς, 7, 144. Valla:—Eaque (pecunia) esset æque dividenda viritim denis in singulos puberes drachmis. Æ. P. Singuli viritim decem drachmas erant accepturi. Quod autem alias κατ' ἄνδρα, et κατὰ κεφαλὴν dicitur, i. e. Viritim, et In singula capita, nunc συνωνύμως ὀρχηδὸν ab Herod. dicitur, quasi dicas κατ' ὄρχεις, qui mares, virosque suo testimonio demonstrant. Idcirco vulgatam Lexicorum lectionem per ει non damno. Sed ap. Herod. ἡ δίφθογγος ει in η vertetur, ut et Æolice et Dorice non raro factum videmus. Locutionem κατὰ κεφαλὴν usurpat Dionys. Hal. A. R. 4. p. 220, 33. 245, 46. et 5. p. 296, 33. e Wechel. typis." Lex. Herod.]

" ὈΡΧΙΛΟΣ, Orchilus, Avis, quæ et σαλπιγκτὴς " dicitur, Hes. Noctuæ inimicam esse tradit Aristot. " H. A. 9, 1. Schol. Aristoph. (Ὄρν. 569.) dicit " esse Parvam avem et libidinosam, dictam παρὰ " τοὺς ὄρχεις: id quod et Comicus ipse innuit." [" Munck. ad Anton. Lib. 100. Verh." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 1513. Arat. 1025.]

[ὌΡΧΟΣ, vide p. 3806. " Jacobs. Anth. 9, 378. 399. Brunck. Aristoph. 3, 104. Heyn. Hom. 6, 544. Græv. Lectt. Hes. 611. ad Herod. 569." Schæf. Mss.] " Μετόρχιον, Interstitium quod est inter ar- " borum s. plantarum ordines, qui ὄρχοι nominantur. " Scribit enim J. Poll. μετόρχιον nominari τὸ μεταξὺ " τῶν πεφυτευμένων, ut quorum ὁ στίχος vocetur " ὄρχος. Colum. Interordinia appellat. De spatiis, " inquit l. 5. c. 5., ordinum eatenus præcipiendum " habemus, ut intelligant agricolæ, sive aratro vineas " culturi sint, laxiora interordinia relinquenda. Et " sic alibi. Utitur vero Græca voce Aristoph. Εἰρ. " (568.) Ἧ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον. " Ubi Schol. quoque μετόρχιον esse dicit τὸ μεταξὺ " τῶν συμφύτων πεδίον, ἐν ᾧ ἢ σῖτος ἢ ἄλλο τι ἔσπαρ- " ται: qualia spatia etiamnum in Italia visuntur inter " vitium ordines, consita tritico aliove semine. Apud " Schol. Theocr. (1, 48.) scriptum Μετόρχμιον, qui " et ipse id esse ait τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν, sed ea scri- " ptura minus recta est." [Aristoph. Γεωργ. Fr. 17.]

ὌΡΩ, ρῶ, vel ρσω, e quo ὄρω manasse suspicor verbum Lat. Orior, Excito, Concito, Il. A. (10.) Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, Excitavit: Ψ. (14.) μετὰ δέ σφι Θέτις γόον ἵμερον ὦρσε, Excitavit s. Movit cupidinem fletus. Et Od. Δ. (113.) Ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Il. Δ. (16.) φύλοπιν αἰνὴν Ὄρσομεν, Phocyl. (95.) χόλον ὄρσῃς, Iram et indignationem concites, Apoll. Rh. 2, (1068.) πελώριον ὄρσατε δοῦπον, Excitate. Et ap. Hes. ὄρσαι, i. e. ὁρμῆσαι, ἐγεῖραι, ἐρεθίσαι. Præt. MED. Ὄρωρα, sicut ὄλωλα, ὄπωπα, ὀρώρυχα, SIVE Ὤρορα, facta transpositione, [Il. N. 77. Od. Θ. 539.] quod ὄρωρα et in activa et passiva signif. usurpatur. Activa, ut Il. B. (146.) τὰ μέν τ' εὖρός τε νότος τε Ὤρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων, Quos fluctus concitavit s. commovit eurus notusque e nubibus Jovialibus erumpens. Frequentius in pass. signif. occurrit: Il. Γ. (87.) τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν, Cujus causa bellum excitatum est. Itidem Ω. (107.) Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν, Dissidium inter deos excitatum fuit per novem dies. Rursum B. (797.) πόλεμος ἀλίαστος ὄρωρε, i. e. διήγερται: (810.) πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, Excitabatur, διηγείρετο, διήγερτο: Ω. (512.) τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει. Ex Apoll. Rh. autem 2, (473.) ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει Κύντερον, pro Dies diei succedebat gravior. Pass. quoque vox in usu frequenti est. Il. X. (102.) Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι Νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοὴν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεὺς, Cum excitabatur ad certamen, Surgebat: Θ. (474.) Πρὶν ὦρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα. Hesiod. Ἔργ. (2, 186.) de grue, Τὸν δὲ μέτ' ὀρθρογόη

Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν Ἐς φάος, In lucem prosiliit, prodiit: de avibus prænuntiis æstivi temporis. Et cum infin. idem Hesiod. (Ἀ. 40.) Ὦρτ' ἰέναι, Surrexit itum, Ire cœpit. Apoll. Rh. 1, (708.) εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι, Domum se contulit. Non minus usitatus est IMPER. Ὄρσεο ET Ὄρσο. Il. Γ. (250.) Ὄρσεο, Λαομεδοντιάδη, i. e. διεγείρου, ἀνίστασο, Surge, Od. Z. (255.) Ὄρσεο νῦν δὴ ξεῖνε πόλινδ' ἴμεν, Surge et in urbem te confer, Il. T. (139.) Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς, Et tute ipse ad certamen ineundum surge et alios itidem excita, Ω. (88.) Ὄρσο, Θέτι· καλέει Ζεύς: Δ. (204.) Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων. PRO Ὤροντο SIVE Ὄροντο, præt. imperfecto, dicitur ETIAM Ὀρέοντο, Concitabantur, s. Gressu citato ibant, Properabant, et ire maturabant: Il. B. (398.) Ἀνστάντες δ' ὀρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆας: quod tamen quidam AB Ὀρέω derivare malunt, idem significante cum ὄρω. "Ὄρσω, Æolice pro ὀρῶ dicitur, a th. ὄρω. " Hes. vero et præsentis temporis thema facit, affe- " rens ὀρσομένη pro διεγειρομένη, præterea ὄρσω pro " τολμῶ, Audeo." " Ὠρώρει, Excitabatur, pro ὀρώ- " ρει," [Il. Σ. 498. Apoll. Rh. 4, 1698. Ὄρωρε pro ἐστὶ, 1, 713. 2, 312. 3, 59. 203. 314. 487. Ὀρώρει pro ἦν, 457. "Ὄρω, Wakef. Eum. 164. Jacobs. Anth. 6, 88. Heyn. Hom. 4, 372. 6, 149. 322. 551. 7, 118. 538. 8, 30. 37. 177. Valck. Phœn. p. 89. 529. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Toup. Opusc. 1, 23. ad Il. B. 810. Koen. ad Greg. Cor. 271. Wakef. S. Cr. 1, 78. 2, 43. Musgr. Bacch. 1167. Ὄρσω, Heyn. Hom. 8, 611. Ὄρσεο, 6, 33. Valck. Phœn. p. 701. Ὦρσεν, Hymn. in Cer. 314. Ὤρετο, Heyn. Hom. 6, 602. Ὤροpα, ibid. Ὄρωρε, 5, 372. Antip. Sid. 61. Ὀρώρει, Heyn. Hom. 4, 405. 6, 203. 211. Ὀρεῖται, Mnasalc. 15. Paus. 3, 121. Ὀρέω, Heyn. Hom. 4, 270." Schæf. Mss.]

Ὄρμενος partic. pass. Factum ex Ὀρόμενος, quod ab Hes. exp. ὁρμώμενος, per sync., ut Eust. testatur: Concitatus, Qui citato impetu fertur. Il. Λ. (326.) de Diomede et Ulysse, Ὡς ὄλεκον Τρῶας πάλιν ὀρμένω: i. e. ὁρμήσαντες ὀπίσω καὶ ἀντὶ νώτων τὰ στέρνα δείξαντες: ubi et ὑφ' ἓν scribi παλινορμένω, infra docebo: (571.) de jaculis, Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν ὄρμενα πρόσσω, Ante se concitata: Φ. (14.) φλέγει ἀκάματον πῦρ Ὄρμενον ἐξαίφνης. Apud Soph. quoque (Œd. T. 177.) Ὄρμενος exp. κινούμενος. [" Heyn. Hom. 6, 219. 8, 117. Musgr. Iph. T. 1144." Schæf. Mss.] ‖ Est etiam Nomen proprium, [Il. Θ. 274. M. 187.] UNDE Ὀρμενίδης, Ormenides, Filius Ormeni, Hom. [Il. I. 448. K. 266. Od. O. 413. " Ὀρμενίδης, Ὀρμ., Heyn. Hom. 6, 56." Schæf. Mss.] ET Ὀρμένιον, Urbs Thessaliæ, quæ ab Ormeno condita creditur, Eust. 762. [Il. B. 734.] ‖ Ὄρμενος, Caulis brassicæ, 899. Ἐλέγετο δὲ, φασὶν, Ὄρμενος καὶ ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος παρὰ Ἀττικοῖς, διὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκώς. Itidem Athen. 2. Ἀττικοὶ δ' εἰσὶν οἱ λέγοντες ὄρμενον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκότα. Alii autem Lexicographi latius extendunt. Sic enim Hes., Ὄρμενος, οἱ μὲν τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύημα, οἱ δὲ τὸ ἄγριον ἀσπάραγον, Lat. Corrudam appellant, ἄλλοι πᾶν τὸ ἐκκεκαυλημένον. " Plin. 20, 10. Syl- " vestrem asparagum aliqui Corrudam, aliqui Liby- " cum vocant, Attici Ormenum. Ita enim reponen- " dum pro Orminium." Itidem Suid., Ὄρμενον, τὰ τῶν λαχάνων πάντων ἐκκεκαυληκότα· οἱ δὲ, τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύημα· οἱ δὲ, τὸ ἄγριον ἀσπάραγον. J. Poll. 1. Ὄρμενος δὲ ὁ ἥμερος, ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης καλούμενος. [" Brunck. Soph. 3, 524. Casaub. Athen. 129." Schæf. Mss.] E Phrynico (42. 44.) affertur ETIAM Ὄρμενα, τῶν λαχάνων αἱ ἄνθαι, Plantarum germina nondum in folia explicata. [Lobeck. Phryn. 112. Ὄρμενον, Gl. Cyma.] Ἐξορμενίζω, Defloreo, Caulem amitto, J. Poll. 6, (54.) Ἀσφάραγγος ὁ ἀκανθίας, ὄρμενος ἥμερος, ἀσφάραγος· καὶ πᾶν δὲ τὸ * ὑπερεξηνθηκὸς, ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν, ὄρμενον ὠνόμαζον· καὶ τὸ ὑπέρωρόν τι γενέσθαι, ἐξορμενίσαι. Soph., Κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται Βλάστη, i. e., inquit Eust. 999., οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ἐξορμᾷ εἰς αὔξην, κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. Q. l.

A citatur ab Athen. quoque l. 2. (p. 63.) ubi ὄρμενον et ipse derivat παρὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν. Itaque ὄρμενα dicuntur Quælibet quæ caulem emiserunt et jam defloruerunt: et ἐξορμενίσαι, Post florem emittere caulem. [Phrynichus Bekkeri p. 24. 38. " Casaub. ad Athen. 129. Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss.] Ὀρμενόεις, Qui caulem jam emittit post florem amissum, Nicand. Θ. (840.) καὶ ὀρμενόεντα λύκαψον, Schol. οἱονεὶ βεβηκότα καὶ κατὰ γῆς ἐρριμμένον, vel τὸν ὁρμητικὸν πρὸς ὕψος: est enim εὐαυξής. Notandum vero scribi hoc ὄρμενος, et quæ ab eo derivantur, in aliquibus libris cum spiritu aspero, ut ap. Hes. Suid. et Nicandrum: alicubi cum tenui, ut ap. Athen. Eust. et J. Poll. Quam scripturam magis probo; nec enim dubium est, quin ab ὄρω sit derivatum.

Ὀρσιγύναικα, tanquam AB Ὀρσιγύναιξ, Bacchum Poëta quidam dixit, pro Concitatorem mulierum, ap. Plut. (8, 668.) Εὔιον ὀρσιγύναικα μαινομέναις ἀνθέοντα τιμαῖσι, [Lobeck. Phryn. 659. " Valck. ad Röv. p. 79." Schæf. Mss. Cf. Ὀρειγύναιξ.] Ὀρσικτύπος,
B Strepitum excitans, Pind. (Ὀ. 10, 97.) pro Ciens tonitrua. Ὀρσιπέτης, Concitatis alis volans, Citato impetu volans. Exp. etiam Altivolus: ut i. q. ὑψιπέτης, s. ὑψοῦ πετόμενος. Hes. * Ὀρσίπους, Pedes concitans: βοή, Clamor accelerare gradum jubens, quo aliqui ad cursum concitantur, [" Simmias Ovo." Schæf. Mss. " Forte leg. * Ἀρσίπους." Schn. Lex.]

Ὀρσοδάκνη, [ὀρσὸς, δάκνω, Schn. Lex.] Bestiola quædam, quam Gaza Mordellam nominari posse scribit, quasi ad mordendum concitata, Aristot. H. A. 5, 19. Αἱ δὲ ὀρσοδάκναι ἐκ τῶν σκωλήκων μεταβαλλόντων (sc. generantur,) τὰ δὲ σκωλήκια ταῦτα γίνεται ἐν τοῖς καυλοῖς τῆς κράμβης. Habent tamen ibi vulgatæ Edd. ὀρσαδάκναι a NOM. Ὀρσαδάκνη: sed mendosam esse eam scripturam, ex Hes. discimus, Ὀρσοδάκνη, ζωΰφιόν τι ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον. Ὀρσοθύρα, Janua magna et alta, δι' ἧς ἐστὶν ὀροῦσαι καταβαίνοντα, Hes.: alii, ut Idem annotat, sic, πᾶσα θύρα μὴ ἔχουσα τὸν βαθμὸν πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ' ἀπέχουσα τοῦ ἐδάφους, ut sunt fenestræ, θυρίδες: vel θύρα εἰς
C ὑπερῷον ἀνάγουσα, Janua quæ ad superiorem domus partem ducit. Hactenus Hes.: J. Poll. vero scribit Homerum ὀρσοθύρην nominasse τὴν ἀμφίθυρον, quæ vulgo πλαγία θύρα. Utitur autem ea voce Hom. Od. X. (126.) Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ, ubi Eust. exp. θύρα τις ἐπίσημος ὑψηλοτέραν πρόσβασιν ἔχουσα, ad quam ascendere non possumus nisi gradibus aut alio aliquo modo ἀνορούσαντες καὶ ἀναθορόντες εἰς αὐτήν: vel, Janua in quam aliquis ὄρνυται, prospicere inde cupiens. Alii exp. * ἐκτομάδα θύραν, δι' ἧς εἰς ὑπερῷον ἀναβαίνουσιν ὀρούοντες ἐπ' αὐτῆς: qualis fortasse est ἡ καταρράσσουσα κλιμάκων ἄνω, eamque ob rem καταράκτης appellata. Hactenus Eust. Est igitur ὀρσοθύρα Fenestra in pariete alta et patula, ad quam gradus nulli ducunt, sed in eam e terra assultandum est ut inde prospicias. Sunt qui scribant ὀρθοθύρα, ut supra docui. [" Heyn. ad Apollod. 1156." Schæf. Mss.] " Ὀρσόλοπος, in Lex. meo vet. " et ap. Etym. sine expos. At Ὀρσολοπεῖται Hes. ex " Æsch. (Pers. 10.) affert pro διαπολεμεῖται, ταράσσε-
D " ται, Bellis infestatur, Turbatur:" [* " Ὀρσοπολεῖται Ald. Rob. Turn. Mss. haud pauci. Alterum præferunt Steph., Canterus. Hesych. Ὀρσολοπεῖται· διαπολεμεῖται, ταράσσεται. Αἰσχύλος. Sic Phot. et Etym., quam scripturam tuentur Dorvill. Crit. Vann. 480. Ruhnk. Ep. Cr. 1. p. 41. Arnald. Anim. 147. Ὀρσολοποῦμαι, Vexor, Agitor, Hom. H. in Merc. 308. Ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος * ὀρσολοπεύεις; Poëta Alexandrinus περὶ Καταρχῶν, 107. a Ruhnk. laudatus, αἰεί κε πανήμερον ὀρσολοπεύοι Μύθῳ ὀνειδείῳ, ἢ καὶ πληγῇσιν ἰάπτοι. Mars vocatur Ὀρσολόπος Anacreonti ap. Hephæst. p. 90(=51.) Phot. Ὀρσολοπεῖν· λοιδορεῖν, πολεμεῖν." Blomf. " Voss Myth. Br. 1, 106. Ilgen. Hymn. 436. * Ὀρσοπολεύω, ad Charit. 765." Schæf. Mss. * Ὀρσοτριαίνης, epith. Neptuni, Pind. Ὀ. 8, 64. Π. 2, 23. N. 4, 141.]

Ὄρσιππος, Qui equos concitat, Nomen proprium: UT Ὀρσίλοχος, Qui τοὺς λόχους in bello concitat: itidem Nomen proprium, [ap. Hom. sæpius. * " Ὀρ-

σιλοχία, Bast Lettre 130." Schæf. Mss.] 'Ορσύδρα, Foramen unde aqua concitato cursu desilit, ut in salientibus qui κρουνοὶ nominantur, Eust. ὀπὴ δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὑψοῦ, [ad Od. K. 126. " Heyn. ad Apollod. 1157." Schæf. Mss.] ITIDEM 'Ορσορόκα, a quibusdam dicitur, teste Apollodoro in Lex. meo vet., δι' ἧς τὸ ὕδωρ ὄρνυται, Fistula s. Foramen unde aqua salit. Nisi forte pro eo scr. 'Ορσορόα. A

Παλινόρμενος, ET Παλίνορσος, ITEM Παλίνορος, Qui retro gressu concitatus redit, citato gradu retrocedit, Il. Λ. (324.) ὡς ὅτε κάπρω 'Εν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον, "Ως ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω. Sic enim ibi Aristarchum legere, sc. ὑφ' ἕν, annotatur in Hom. exemplari Ms. quod ap. me est: sicut παλίνορσος, εὐρυκρείων. In contextu autem Homeri scribitur πάλιν ὀρμένω, sicut et ap. Eust.: exponiturque ὑποστρέψαντες. Alterius vero παλίνορσος hoc exemplum extat Il. Γ. (33.) 'Ως δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη, i. e., παλινόρμητος ὑπεχώρησεν. Pro Redux citatur ex Apoll. Rh. (2, 576.): pro Pristinus e Nonno, sicut Pacatus, Ultra B omnes retro principes: de tempore præterito. Παλίνορος ex Aristoph. ('Α. 1179.) affertur etiam pro Motus loco suo, Luxatus. [" Παλινόρμενος, Wolf. Prolegg. 245. Heyn. Hom. 4, 31. 6, 175. Παλίνορσος, Jacobs. Anim. 132. Anth. 9, 16. 11, 33. ad Charit. 301. Παλίνορος, Jacobs. Anth. 9, 39. Kuster. Aristoph. 127. Toup. Opusc. 1, 23. 197." Schæf. Mss. Παλίνορσον, adv., Retro, Apoll. Rh. 1, 416. * Παλίνωρον ἐξεκόκκισεν habet Hes. ex Aristoph. l. c., exponens εἰς τοὐπίσω ἐξέκλασεν καὶ ἐξέβαλεν. Apud Arat. autem 452. Schol. παλίνωρα exp. πάλιν κατὰ τὰς ὥρας ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα, sed cf. v. 54. et Schn. Lex.] " 'Αμπαλίνωρον, Hes. esse dicit " τὸ ἀνακάμψαι πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδόν: sed forsan scr. " ἀμπαλίνορον, ἐκ τοῦ ἀνάπαλιν ὀρούειν, vel ἀμπαλί- " νορσον, ut dicitur et παλίνορος et παλίνορσος. Legi- " tur tamen hoc ἀμπαλίνωρος ap. Suid. quoque, af- " ferentem ex Epistolis Amatoriis, Οὐ πρὸς γυναικὸς " ὁ κόρος· οἴκαδ', ὦ κόρη, "Απιθι ἀμπαλίνωρος. Quæ " verba e Comico quopiam" [Philetæro] " desumta C " videntur."

"Αψορρος, i. q. παλίνορσος s. παλίνορος, ejusdemque originis, Eust. 377. Τὸ δὲ παλίνορσος ταυτόν ἐστι τῷ "Αψορρος· ὀρούω μὲν γὰρ τὸ ὁρμῶ, πάλιν δὲ καὶ ἄψ, τὸ ὀπίσω. Annotat autem hæc in Il. Γ. (35.) ubi Hom. cum dixisset, 'Ως δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν, παλίνορσος ἀπέστη, versu uno interjecto subjungit, "Αψ τ' ἀνεχώρησε: indicans παλίνορσον ἀφίστασθαι et ἂψ ἀναχωρεῖν idem significare. Itidem Hes. * ἄψορρον exp. * παλινόρμητον, ὀπισθόρμητον, sicut et παλίνορσος. Utitur autem hoc ἄψορρος Hom. Il. Φ. (456.) Νῶϊ δέ τ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ: Γ. (313.) ἄψορροι ποτὶ "Ιλιον ἀπονέοντο, Iter revolventes, Retro citato gradu redeuntes, εἰς τοὐπίσω ὁρμήσαντες. Soph. Aj. (369.) Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; Non referes pedem? Schol. ὀπισθόρμητον. "Αψορρον autem adverbialiter capitur pro Retro, Retrorsum, Pone, ἐξ ὑποστροφῆς, Od. Λ. (63.) οὐκ ἐνόησα "Αψορρον καταβῆναι ἰὼν εἰς κλίμακα μακρὴν, 'Αλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον. Capitur et pro Rursus, Iterum, D I. (282.) 'Αλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι, i. e., προσεφώνησα ἔμπαλιν ὧν φθάσας ἐλάλησε. Prorsus autem simile est hoc ἄψορρος præcedenti παλίνορος, nisi quod ρ geminum habet. [" Heyn. Hom. 4, 516. 586 5, 378." Schæf. Mss.] " "Αποῤῥον, " Hesychio est πάλιν."

" Νέορτος, Recens excitatus s. exsuscitatus, Soph. " Œd. C. (1507.) Τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ Λαΐου, νέορτον αὖ; " Quid novi excitatum est? Schol. exp. νέον." [Trach. " 896.]

[* 'Αμφιόρω, Pind. Π. 8, 122. ἀμφὶ γέλως Γλυκὺς ὦρσεν χάριν, Risus diffundit lætitiam.] 'Ανόρω, Excito. UNDE 'Ανῶρτο ap. Apoll. Rh. (1, 698.) Excitatus est, Exurrexit. [Il. Ψ. 812. Od. Θ. 3. " Toup. Emendd. 4, 465. Opusc. 1, 332. Valck. Phœn. p. 529." Schæf. Mss.] 'Ενόρω, Excito in. UNDE 'Ενῶρσα, Excitavi in. Il. O. (366.) πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν Σύγχεας 'Αργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας, In eis excitasti. Alii autem, Eis injecisti s. immisisti. Hes. ἐνῶρσεν exp. διήγειρεν, quod habetur Il. Z. (499.) PASS. 'Ενῶρτο, Excitabatur in, inter, A. (599.) "Ασβεστος δ' ἄρ ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι, i. e. διηγείρετο s. διεγήγερτο, Hes.: cui ἐνῶρτο est etiam ἐνώρμησε, Irruit s. Impetum dedit in. [" Heyn. Hom. 8, 30." Schæf. Mss.] 'Εξόρω, Excito. UNDE 'Εξῶρτο νέεσθαι ap. Apoll. Rh. (1, 306.) Excitatus est ad eundum, Ire cœpit. 'Επόρω, Concito adversus. UNDE 'Επῶρσα, quod accusativo adjunctum dativum habet aliquando, interdum soli accus. copulatur. Hesiod. ('Α. 69.) Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην 'Ηρακληείην, Adversus eum concitavit, In eum immisit. Et alibi, Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε, In eum incitavit. Sic Od. H. (271.) ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ Πολλῇ, ἥν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων, Adversus me concitavit, Mihi immisit: qui eidem etiam ἐφώρμησεν ἀνέμους, et ὦρινε θάλασσαν, ut ibi sequitur. Alibi, ἔπορσον αὐτῷ pro ἐφορμῆσαι ποίησον, Incita. Idem Il. H. (42.) Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν "Εκτορι δίῳ, i. e. ἐφορμήσειαν, Incitent ad pugnandum cum Hectore. Paulo ante dicit, "Εκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος. Excitemus Hectorem: cui postea Græci ἐπῶρσαν alium ἀνταγωνιστήν. Rursum ex Hesiodo (Θ. 523.) Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε, pro Ad eum misit, ubi tmesis est pro ἐπῶρσε. Pass. 'Επῶρτο, Concitabatur s. Concitatus est contra, Irruit, Il. Φ. (324.) de Scamandro, 'Η, καὶ ἐπῶρτ' 'Αχιλῆϊ, κυκώμενος, ὑψόσε θύων. [" Heyn. Hom. 8, 30. 380. 389. 700. Kuster. Bibl. Chois. 87. ad Il. Ψ. 108. Brunck. El. 1264." Schæf. Mss. * Συνόρω, unde Συνόρμενος, Simul excitatus, Æsch. Ag. 440. * 'Υπόρω, Il. Ψ. 108. 153. ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, Excitavit, sed al. ἐφ' ἵμ.]

¶ 'Ορώρω, i. q. ὄρω, factum e præt. med. "Ορωρα, sicut multa alia e præt. imperf. Od. T. (377.) ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς Κήδεσιν, Concitatur, ὀρίνεται. (524.) "Ως καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, ἔνθα καὶ ἔνθα. In duas partes concitus fertur, Dubitatione æstuat. Inde θυμὸς aliquo dicitur ὄρνυσθαι, cum capitur desiderio eundi aliquo. Ex aoristo autem ὦρσα, factum EST 'Ορσάσκω, itidem significationis ejusd. cum ὄρω, Il. P. (423.) "Ως ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὤρσασκεν ἑκάστου, ubi ὤρσασκε dicit quod alibi ὤτρυνε: [est autem Ionice pro ὦρσε.]

'ΟΡΙΝΩ, Concito, Commoveo, i. q. ὄρω, unde derivatum est, Od. Θ. (178.) "Ωρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι, Animum mihi in pectore concitasti, Commovisti, Perturbasti. Eust. enim exp. ἐτάραξας, sicut et Scholiorum brevium Auctor. Et Od. Ξ. (361.) ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας, Animum mihi commovisti, sc. ad misericordiam: verba sunt Eumæi subulci ad Ulyssem mendicum. Sic Il. Ω. (466.) ad Priamum, Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο Λίσσεο καὶ τέκεος, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς, Animum ei concites et commoveas, sc. ad misericordiam et reddendum cadaver Hectoris: quod tamen est a Συνορίνω per tmesin. Cum primo autem exemplo magis convenit hoc Od. P. (46.) Μῆτερ ἐμή, μή μοι γόον ὄρνυθι, μηδέ μοι ἦτορ 'Εν στήθεσσιν ὄρινε, Ne cor mihi commoveas et perturbes tuis lamentis. Pro loco autem signif. Ad iram commoveo, concito, sicut in præcedentibus; simpliciter, Concito et commoveo, vel pro Concito et commoveo ad misericordiam. Il. Ω. (760.) Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὄρινε, Ne animum commoveas, sc. ad iram. Dicitur etiam 'Ορίνειν, qui ita commovet adhortando, ut persuadeat, Il. P. (123.) de Menelao, "Ως ἔφατ', Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε, Commovit, Commovendo persuasit, ut secum properaret. Sic dicit Il. O. (493.) Patroclus, Σπεύσομαι εἰς 'Αχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν. Τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω, Παρειπών, Quis scit an adhortatus commovero eum, ut ad certamen cum Trojanis ineundum descendat? Mare quoque ὀρίνειν dicitur, qui illud concitat, commovet, turbat, ut æstuet et fluctuet, Od. H. (273.) de Neptuno, "Ος μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κελεύθους, "Ωρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον: paulo ante ei πολλὴν ὀϊζὺν ἐπῶρσε, ubi nota ἐπῶρσε, ἐφορμήσας, ὤρινεν, vicinæ signif. et originis ejusdem verba. Pass. 'Ορίνομαι, Concitor, Commoveor, Il. Σ. (223.) Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, Omnibus commotus et perturbatus est

animus: sc. audita voce Achillis. Od. Σ. (74.) Ὣς ἄρ ἔφαν, Ἴρῳ δὲ κακὸς ὠρίνετο θυμὸς, Commovebatur, sc. tristitia et metu, h. e. Perturbabatur, adeo ut famuli illum cogerentur ad certamen accingere jam δειδιότα et περιτρομέοντα: at diverso sensu paulo ante ad Ulyssem dicitur, εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Τοῦτον ἀλέξασθαι: cum alias ὀτρύνειν et ὀρίνειν vicinas habeant signif. Dicitur ἦτορ ὀρίνεσθαι ei etiam, cui animus ad iram commovetur, Il. Ω. (585.) Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ, Καί ἑ κατακτείνειε. Ὀρίνεσθαι accipitur etiam pro Concitari in fugam, Fuga concitari, ut dixit Val. Flacc. Fuga se in aliquem locum concitare, Il. Ξ. (14.) τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς, Τοὺς μὲν ὀρινομένους, (Græcos sc.) τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν, Τρῶας ὑπερθύμους. Sic Λ. (525.) οἱ δὲ δὴ ἄλλοι Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοὶ, Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος, ubi observa κλονέειν dici τὸν διώκοντα, ὀρίνεσθαι autem τὸν φεύγοντα. [" Heyn. Hom. 4, 221. 534. 597. 5, 192. 526. 583. Lobeck. Aj. p. 351. ad Charit. 750." Schæf. Mss. * Ὀρινοβάτης, Genus machinæ, Bito ap. Mechan. Vett. p. 113. Vide Schn. Lex. v. Γαστραφέτης. * Ἐξορίνω, Æsch. Ag. 1640.] Ἐπορίνω, Concito, Nicand. Θ. (671.) Κνυζηθμὸν κυνὸς οὖλον ἐπώρινε θυμολέοντος, Schol. διήγειρε, annotans ibi legi etiam ἐφώρασε: [Schn. legit ἐπήϊσε. " Manetho 6, 597." Kall. Mss.] Συνορίνω, Concito, Commoveo: paulo ante in Ὀρίνω ex Il. Ω. (467.) ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς. Vide ibi locum. Apoll. Rh. 3, (56.) νῶϊν δὲ κέαρ συνορίνεται ἄτῃ pro ταράσσεται, θορυβεῖται, Conturbatur. [" Cattier. Gazoph. p. 90." Schæf. Mss.]

ὌΡΝΥΜΙ, Excito, ut ὄρω, unde derivatum est, Il. Τ. (139.) Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς, Et tu ipse surge, et alios excita. Item γόον ὄρνυθι, Lacrymas concitato et excitato, Od. Ρ. (46.) Μῆτερ ἐμὴ, μή μοι γόον ὄρνυθι, μηδέ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε, Κ. (457.) Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε. Pass. ὄρνυσθαι, Excitari, Il. Ψ. (131.) οἱ δ' ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον, Excitabantur, Surgebant. Sic Eust. ὄρνυσθαι et ὀρθοῦσθαι idem significare scribit: ponitur autem ὀρθοῦσθαι pro Surgere, Erigere se; atque adeo Hom. Od. Θ. (111.) cum dixisset, ἀν δ' ἵσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ, subjicit, Ὦρτο μὲν Ἀκρόνεώς τε καὶ Ὠκύαλος: pro eod. sc. accipiens ἀνίστασθαι et ὄρεσθαι s. ὄρνυσθαι. Et Il. Γ. (267.) Ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἄναξ. || Aliquando Ὄρνυμι commodius redditur Concito, etiam Incito, Ζ. (363.) Ἀλλὰ σύγ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, Concita, Incita, Instiga, etiam ἔπειγε, ut idem sint ἐπείγειν et ὀρνύναι, sicut ὄρνυσθαι pro ἐπείγεσθαι ponitur, ut in seqq. dicetur. Eust. exp. διέγειρε. Et ὀρνύναι ἀνέμους, Concitare ventos, etiam Excitare. Od. Κ. (22.) de Æolo, Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, Ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κε θέλῃσι, Ut concitet et sedet quos vult. At μάχην ὀρνύμεν reddideris potius Ciere pugnam, vel Excitare. Il. Ι. (353.) Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ. Pass. ὄρνυσθαι, Concitari, Concitum ferri, Lucr.: Od. Α. (347.) τί τ' ἄρ αὖ φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν Τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται, Quo animus ipsum concitus fert. Ὄρνυσθαι, ut et ὀρίνεσθαι, Concitato gressu ferri, ut qui ἐπείγονται, h. e. Properant, vel etiam Fugiunt. Il. Υ. (158.) κέρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν Ὀρνυμένων ἄμυδις. Eust. exp. τρεχόντων σπουδαίως. Hes. quoque ὀρνυμένου exp. non solum διεγειρομένου, sed etiam ὁρμῶντος. " Ὀρνύω " pro ὄρνυμι dicitur," [" Heyn. Hom. 6, 298. ad Il. M. 440." Schæf. Mss. Orph. Λ. 2, 32. * Ὀρνύνω, unde Ὀρνῦναι ap. Hes. in Οἴκων μέσσα.] Ἀνόρνυμι, Excito. Pass. Ἀνόρνυμαι, Exurgo, Consurgo: unde ἀνώρνυτο, Apoll. Rh. [" Heyn. Hom. 4, 506." Schæf. Mss.] Ἀπόρνυμι, Excio s. Concito alicunde. Pass. Ἀπόρνυμαι, Concitus alicunde feror, Erumpo ex aliquo loco, Prodeo cum impetu. Hesiod. (Θ. 9.) Ἔνθεν ἀπορνύμεναι. Sic et Apoll. Rh. (1, 800.) ἀπορνύμενοι pro ἀφορμώμενοι. Hesych. tamen ἀπορνύμενοι exp. per simplex ὁρμῶντες. [" Ἀπόρνυμαι, Jacobs. Anim. 137." Schæf. Mss.] Διόρνυμι, Concito per. Et Διόρνυμαι, Concitus feror per. At Nonnus (Jo. 196, 12.) διορνύμενον γενετῆρος πνεῦμα, pro Prodiens a Patre Spiritus: quod Theologi dicunt ἐκπορευόμενος. [* Ἐπόρνυμι, Orph. Fr. 31, 2. Æsch. Suppl. 202. Hom. Batrach. 220. * Ἐπορνύω, Il. Ο. 613. οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ, Excitabat illi mortem. * Παραόρνυμι, Apoll. Rh. 3, 486. μύθοις παραόρνυθι, Excita.]

ὈΡΟΘΥΝΩ ejusd. cum superioribus esse originis testatur Eust.: alicubi ex ὀρίνω et θύω, alicubi ex ὄρω et θύνω compositum esse dicens. Sicut vero ὄρνυμι inter alia significat Concito, Incito, sic et ὀροθύνω. Il. Ο. (572.) Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖθις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν, Instigabat, ut sc. ἐξάλμενος aliquem e Trojanis βάλοι. Itidem aliquanto post, de Jove, Ὅς σφίσιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα· θέλγε δὲ θυμὸν Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνε: Illos autem incitabat et instigabat, Trojanos sc. Nisi malis, Animum addebat, Animos suscitabat. Hes. enim ὀροθύνειν exp. non solum ἐρεθίζειν, sed etiam θαῤῥύνειν. Od. Σ. (406.) θεῶν νύ τις ὔμμ' ὀροθύνει, Vos concitat s. agit, Malus aliquis genius vos agit. Et Il. Φ. (312.) ad Scamandrum, ἐμπίπληθι ῥέεθρα Ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους, Torrentes omnes concita. Item Concito, h. e. Turbo, Perturbo, ut ὀρίνω: ὀροθύνειν, Hes. ταράσσειν. [" Heyn. Hom. 8, 172. ad Lucian. 1, 498." Schæf. Mss.] Ἐξοροθύνω, Concito, Incito: ἐξοροθύνει, Hes. παρορμᾷ. [" Wakef. S. Cr. 4, 99." Schæf. Mss.]

ὈΡΟΥΩ quoque ejusd. cum superioribus est originis, eo tamen differens, quod illa activa sunt, hoc autem neutrum; signif. enim Impetum do, Irruo, ὁρμῶ, ut Hes. exp.: quod et ipsum una cum ὁρμῇ ab ὄρω derivatum est. Hesiod. (Ἀ. 436.) ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, In se mutuo irruerunt: ubi etiam tmesis esse queat pro ἀλλήλοις ἐπόρουσαν. Utitur et Hom. cum alibi passim, tum Il. Β. (310.) cum præp. πρὸς pro Gradu concito feror ad, Impetu curro ad: de dracone, Βωμοῦ ὑπαΐξας πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν. Sed et Plut. id usurpat, licet Poëticum magis quam prosæ Scriptoribus familiare, in Coriol., p. 395. meæ Ed., Λέγεται κρατῶν ἁπάντων, πρὸς οὓς ὀρούσειε, τοὺς μὲν ἐξῶσαι πρὸς τὰ ἔσχατα μέρη. Apud Hes. ὀροῦσαι etiam pro ὁρμῶσαι: nisi forte scr. ὁρμῆσαι: alioquin ὀροῦσαι positum esset pro ὀρούουσαι. Eust. verbo ὀρούω activam quoque tribuit signif. in Οὖρος paulo infra. [" Heyn. Hom. 8, 82. Abresch. Æsch. 2, 12. Active, Brunck. Œd. T. 877." Schæf. Mss. Democr. ap. Stob. 16. Οἱ ὀρχησταὶ οἱ ἐς τὰς μαχαίρας ὀρούοντες, i. q. κυβιστῶντες: Opp. Κ. 2, 525. ἐκ κεφαλῆς κέρας ἰθὺς ὀρούει.] Ὄρουμα, Impetus, Saltus: Hes. ὀρούματα, ὁρμήματα, πηδήματα. [* Ὄρουσις, Philo 4. p. 388. Stob. Ecl. Eth. 162. " Clem. Alex. 193." Kall. Mss. * Ὀρουστὴς, unde * " Ὀρουστικὸς, Schol. Pind. N. 2, 16. p. 679." Boiss. Mss.] Ἀνορούω i. q. ἀνόρνυμαι et ἀνορμῶ: unde et Hes. ἀνόρουσεν exp. ἀνώρμησεν. Verum est magis Poët. ἀνορούω quam ἀνορμῶ: sic tamen ut et in prosa nonnunquam locum inveniat, sicut et ὀρούω. Od. Χ. (23.) Ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα, Prosilientes s. Exilientes, Exurgentes. Et Il. Α. (248.) τοῖσι δὲ Νέστωρ Ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, Inter hos surrexit. Et Od. Ξ. (518.) Ὣς εἰπὼν ἀνόρουσε. Xen. usurpavit pro Assilio, Citato gradu ascendo: Ἱππ. (3, 7.) loquens de ipsis equis, Τάφρους διαπηδᾷν, τειχία ὑπερβαίνειν, ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Ubi quod ἀνορούειν dicit, alibi ἀνάλλεσθαι; unde et ei καθάλλεσθαι opponit tum eo in loco, tum aliquanto post in eod. libro. In VV. LL. exp. etiam Excito, activa significatione: sed hujus exemplum desidero. Eust. ὀρούω transitive usurpat, ut videre est in Οὖρος paulo post. [" Toup. Opusc. 1, 332." Schæf. Mss. * Εἰσανορούω, Quint. Sm. 2, 657. 14, 2.] Ἀπορούω, Cum impetu alicunde excieor, Erumpo, Exilio, Prosilio, Desilio, i. q. ἀπόρνυμαι, Il. Ε. (20.) Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπὼν περικαλλέα δίφρον, Φ. (251.) Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή. His adde et sequentia, in quibus tmesis est: Il. Φ. (593.) πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε, Cum impetu resiliit ab eo qui petebatur, nec transfixit, s. penetravit, Μ. (83.) Ἀλλ' ἀπὸ πάντες [ἀποβάντες] ὄρουσαν ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα δῖον, Desilierunt ex equis, quoniam ipse Hector ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χα-

μάζε. Itidem Hes. ἀπόρουσεν exp. ἀφήλατο. [" Porson. Hec. p. 49. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 56." Schæf. Mss. * Εἰσορούω, Pind. 'Ο. 8, 52. " Heyn. Hom. 8, 118.] Ἐνορούω, Irruo, Insilio, [" Heyn. Hom. 7, 186. Conf. c. ἐπ., 6, 251." Schæf. Mss.] Ἐξορούω, Exilio, Prosilio, Il. Γ. (325.) Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, i. e. ἐξεπήδησεν: ubi tmesis est. Alicubi significat etiam Impetu s. Concitato gressu feror ex aliquo loco, Erumpo, Prorumpo: ut ἐξορμῶ. [* Συνεξορούω, Athen. 332.] Ἐπορούω, Impetu s Gradu concitato feror in, Concitus feror adversus, Hostiliter assilio, insilio, Irruo, Il. O. (579.) Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ Βλημένῳ ἀΐξῃ, Π. (784.) Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, Σμερδαλέα ἰάχων. Rursum O. (520.) Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε: (Δ. 472.) ἐπόρουσαν ἀλλήλοις, pro eo quod Hesiod. ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. [" Heyn. Hom. 5, 148. 8, 118. conf. cum ἀπ., 101." Schæf. Mss. * Προορούω, Themist. 1, 7.] Συνορούω, Gressu citato s. Cum impetu concurro, Apoll. Rh. 2, (88.) αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι, pro ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Ὀρούβω SIVE Ὀρουβῶ, Pamphyliorum lingua usurpat pro ὀρούω, Eust. 1654. Ἐν ἑτέρῳ δὲ τόπῳ λέγει ὁ αὐτὸς Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλως χρῆσθαι τῷ β, προτιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος· τὸ γοῦν φάος φάβος φασὶ, καὶ τὸ ἀέλιος, βαβέλιος· οὕτω δὲ καὶ τὸ ὀρούω, ὀρούβω λέγουσι, καὶ περισπωμένως δὲ Ὀρουβῶ. In VV. LL. habetur ETIAM Ὀρουείνω, itidem pro Irruo. At PRO Οὐρούω, quod in iisdem VV. LL. e Plut. affertur, reponendum Ὀρούω.

" Ἐρρωός, ὁ, Callimacho esse dicitur Aper, κάπρος, " σύαγρος: Lycophroni (1316.) Aries: παρὰ τὸ ὀρού-" ειν." [Legitur autem Ἔρραος in Callim. Fr. 335. p. 552. Ed. Ern.] " Ἐρρὰς, Hesychio κριὸς, Aries."

ΟΡΜΗ quoque ET Ὁρμάω ab ὄρω originem traxere, derivata a præt. perf. pass. ὦρμαι: quod autem ad spiritus diversitatem attinet, sciendum est scribi itidem ὅρμενος in Mss. etiam libris, quod tamen pro ὀρόμενος usurpatur. Ejusd. certe signif. sunt ἀνόρω, ἀνόρνυμι, ἀνορμάω, (active sc. sumtum, alias neutraliter usurpatum synonymum habet ἀνορούω,) itidem ἐπόρω et ἐφορμάω, quod si neutram signif. habeat, idem valet cum ἐπορούω, sicut in Ὀρίνω annotavi. Supra tamen seorsim hæc duo cum suis derivatis habes.

Ab Ὄρω vel Ὀρούω Eust. DERIVAT Οὖρος, significans Ventus secundus, 1500. Τὸ δὲ νεῶν πομπῆες, ἔοικεν ἑρμηνεία εἶναι τοῦ οὖροι πνείοντες· οὖρος γὰρ παρὰ τὸ ὀρούειν, ὅ ἐστι παρορμᾷν καὶ προπέμπειν: unde et ἵκμενος οὖρος. P. 1452. οὖρον dictum scribit, quia δι' αὐτοῦ ὀρούει, i. e. ὁρμᾷ, ἡ ναῦς: qui et φορός. Sic p. 1873. οὔρῳ exp. φορῷ ἀνέμῳ καὶ * ὁρμητίᾳ. Od. O. (293.) Τοῖσιν δ' ἵκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ: qui versus habentur et Od. B. (420.) et M. (149.) Ejusdem Od. Δ. (360.) οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἵ ῥά τε νηῶν Πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, (357.) Τόσσον ἄνευθ' ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς Ἤνυσεν, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν, Γ. (176.) Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὦκα Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον: O. (296.) Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ: E. (175.) τὸ δ' οὐκ ἐπὶ νῆες ἐΐσαι Ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. Quibus in Il. Διὸς οὖρον vocat Ventum secundum, quem Jupiter immittit nautis: ut tum primus quem citavi locus ostendit, tum hi sequentes: Il. H. (5.) Ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν Οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστῃσ' ἐλάτῃσι. Et Od. O. (474.) ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλεν. Item Od. E. (268.) Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε, M. (149.) Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον, O. (34.) πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν. Idem igitur sunt, ἵκμενον οὖρον ἵει, et ἔδωκεν οὖρον, et οὖρον προέηκεν, item ἐπὶ οὖρον ἴαλλεν et ἔπεμψεν οὖρον, Immisit ventum secundum. Potest deus etiam dici ἐπείγων οὔρῳ, ut navis ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. Hic οὖρος cessans σβέννυσθαι dicitur, ut Od. Γ. (183.) Πύλονδ' ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη Οὖρος, pro In Pylum usque secundo utebar vento: qui Od. Λ. (639.) κάλλιμος οὖρος dicitur. Pro eo vero, quod

A ap. Apoll. Rh. 2, (900.) legitur, ζεφύρου μέγας οὖρος ἄητο, malim ζέφυρος, ut Ms. habet, accipiendo sc. παρενθετικῶς illa duo verba μέγας οὖρος. Sed et in prosa locum invenit hæc vox: Xen. Ἑλλ. 2, (3, 17.) Ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσι, Quoad prosperum ventum nacti sint. Dicitur enim navis εἰς οὖρον καταστῆναι, cum ventum secundum nacta est; cui synonyma sunt κατ' οὖρον φέρεσθαι, ἐξ οὐρίας πλεῖν, οὐριοδρομεῖν, et εὐροεῖν, quo Phalaris in Epist. usus est. Homerus pro eo dicit οὔρῳ ἐπείγεσθαι. Synes. Ep. 148. Εἵλκετο ναῦς καὶ ἀνήγετο πρὸς οὖρον αὕτη, κώπαις ἐκείνη, Provehebatur in altum ad ventum secundum. Pro οὖρος dicunt et ἐπίφορος ἄνεμος et φορὸς, de quo Virg. Prosequitur surgens a puppi ventus euntes. Metaph. ap. Suid. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ῥείτω κατ' οὖρον. Itidem Soph. Tr. (817.) Ἐᾶτ' ἀφέρπειν· οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν Αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλὸς, pro Aspiret ei discedenti aura secunda, ne unquam ipsam videam, ut Schol. exp.: qui quod idem Poëta Phil. (855.) dicit, Οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος,

B exp. ἐπιτήδειος καιρός: sumta metaph. ἀπὸ τοῦ οὔρου, qui spirans navigandi tempus opportunum indicat. " Οὐρέων ex Herod. l. c. affertur pro Ventorum. " Ionicum igitur erit pro οὔρων, ut τουτέων pro τού-" των." [" Jacobs. Anth. 11, 409. Valck. Diatr. 234. Bergler. Alciphr. 256. Lennep. ad Phal. 87. ad Herod. 354." Schæf. Mss. " Corai. ad Heliod. 345. ducit h. v. ab αὔρα, ut οὖς, αὖς." Schn. Lex.] Ἔπουρος, i. e. ὁ οὔρῳ ἐπείγων, ἐπουρίζων, συνεπουρίζων, Soph. Tr. (956.) Εἴθ' ἀνεμόεσσά τις Γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὔρα, Schol. οὔριος. || Hesychio εἶδος ἰχθύος. [" Brunck. Œd. T. 194. Wakef. Phil. 691." Schæf. Mss.]

Οὔριος, Qui a vento secundo proficiscitur, Qui vento secundo fit: ut πλόος, quod Plin. Paneg. et Seneca, Vento ferente placidus. Lucian. (1, 872.) Οὔριος πλοῦς, καὶ λειοκύμων θάλασσα, i. e. ὁ κατ' ἄνεμον, Vento secundo ferens: Soph. (Aj. 889.) δρόμος, Cursus secundo vento: οὐρία πτῆσις, Volatus secundo vento, Bud. ap. Theophr. C. Pl. 2, 12. ubi tamen

C vulg. Edd. habent πτῶσις, non πτῆσις, Διὸ καὶ παραφυτεύουσι ταῖς συκαῖς ἐρινοὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων, ὅπως κατ' ἄνεμον ἡ πτῶσις οὐρία γίνηται· ταῖς μὲν πρωΐαις, πρωΐους· ταῖς δ' ὀψίαις, ὀψίους· ταῖς δὲ μέσαις, μέσους. Sed recte Bud. legit πτῆσις, ut e Plin. patet 15, 19.; ubi hæc Theophrasti verba sic interpr., Ideoque ficetis caprificus permittitur ad rationem venti, ut flatus evolantes in ficus ferat. Et οὐρία ῥιπὶς, Flabellum flatus evolantes in prunas ferens, secundo flatu prunis aspirans, Aristoph. ('A. 669.) ἐξ ἀνθράκων πρινίνων Φέψαλος ἀνήλατ' ἐρε-θιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι, Excitatus flabello flatus in prunas ferente, Schol. τῇ τοῦ ἀνέμου φορᾷ. Nec non οὐρία πνοὴ, Flatus qui secundus spirat, Aura aspirans: Virg. Ferte viam facilem vento, et spirate secundi; Aspirant auræ in noctem. Frequentius AUTEM Οὐρία ponitur absolute pro οὐρία πνοή: Plato Protag. 398. Μήτ' αὖ τὸν Πρωταγόραν χρὴ πάντα κάλων ἐκτείναντα, οὐρίᾳ ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων, ἀποκρύψαντα γῆν. [Gl. Οὐρία, ἐπὶ πλοῦ, Prosperitas venti. " Thom. M. 405.

D Jacobs. Anth. 9, 302. Leich Diatr. in Phot. 33. Valck. Diatr. 233. Lennep. ad Phal. 88. ad Herod. 580." Schæf. Mss.] UNDE Ἐξ οὐρίας ET Ἐξ οὐρίων, pro ἐξ οὐρίας πνοῆς, et ἐξ οὐρίων πνοῶν, nisi in ἐξ οὐρίων malis subaudire ἀνέμων, dicitur enim et οὔριος ἄνεμος, ut paulo post dicetur. Aristot. Mechan. 5. Διὰ τί, ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν, μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος στέλλονται, ubi etiam observa οὔριον πνεῦμα pro οὐρία, s. οὐρία πνοὴ, ut Paus. Bœot. Φανέντος ἐξαίφνης σφίσιν οὐρίου, sc. πνεύματος: paulo ante Πνεῦμα τοῖς Ἕλλησιν οὐκ ἐγίνετο ἐπίφορον. Lucian. (1, 769.) Ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὔριον τὸ πνεῦμα. Greg. Orat. in S. Baptisma, Ἕως ἐξ οὐρίας πλεῖς, φοβήθητι τὸ ναυάγιον: metaph. ut ap. Synes. Ep. 89. Σὺ δὲ ἐὰν ἐξ οὐρίας πλέῃς, καὶ ζῇς ἡδέως, οὐ πάντα ὁ δαίμων λυπεῖ, Si secundo vento naviges, ventus tibi spiret secundus, aura aspiret secunda naviganti, h. e. Si prospera utaris fortuna. Aj. (1083.) Ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται πάρα, Ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν

χρόνῳ ποτὲ Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν, εἰς βυθὸν πεσεῖν: q. l. citans Stob., pro πάρα habet παρῇ, et pro οὐρίων, οὐρίας: quæ lectionum diversitas nihil in sensu mutat; eod. enim tendunt utraque. Eust. 1452. de οὖρος loquens, Ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐξ οὐρίας πλοῦς, ἤγουν ὁ ἐκ πνοῆς εὐδιεινῆς· ὃ καὶ πληθυντικῶς λέγεται ἐξ οὐρίων, ἤγουν ἐξ εὐδιεινῶν πνευμάτων. Apud. Chrys. quoque ex οὐρίων πλεῖν et ἐξ οὐρίων φέρεσθαι. Dicitur et οὔριος ἄνεμος sicut οὔριον πνεῦμα, pro οὖρος. Thuc. (7, 53.) Ἦν γὰρ ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους ὁ ἄνεμος οὔριος, Erat enim ventus in Athenienses secundus. Aliud exemplum habes in Κατουρόω. Quo pertinet ἐν οὐρίῳ πλεῖν, subaudiendo ἀνέμῳ vel πνεύματι. Lucian. Lexiph. (15.) Ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἔκτοράς τινας ἀμφιστόμους καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, φθόνῳ τῆς εὐηνεμίας. Dicitur et οὐρία πλάτη, quod reddere possumus Quæ secundo vento utitur: pro οὔριος πλοῦς, quod supra habuimus. Soph. Phil. (355.) Κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ Κατηγόμην, B i. e. εὐδίῳ πλῷ, Schol. Ubi nota etiam οὐρίῳ cum fem. copulatum. Οὔρια θεῖν, Cursu prospero ferri et habere ventos secundos, ex Aristoph. Λ. (550.) ἔτι νῦν γὰρ οὔρια θεῖτε. Apud Suid. autem HABETUR Οὐριαθεῖτε, quod exp. ὀρχεῖσθε. || Οὐρίη, Hesychio teste, significat et ἡ ὀπισθία: [ab οὐρὰ, Cauda. " Οὔριος, Jacobs. Anim. 141. Anth. 6, 97. 8, 81. 11, 419. Antip. Sid. 53. et Jacobs. Brunck. Soph. 3, 402. ad Diod. S. 2, 486. ad Lucian. 2, 73. 337. Valck. Phœn. p. 79. Diatr. 233. Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. ad Charit. 262. Wassenb. ad Hom. 52. 152. Xen. Eph. 19. Bergler. ad Alciphr. 256. Lennep. ad Phal. 87. Οὔριος, ἡ, Brunck. et Porson. ad Hec. 890. cf. Steinbr. Mus. Tur. 1, 308. Jupiter Οὔριος, Toup. Opusc. 1, 432. Bergler. ad Alciphr. 255. (Æsch. Suppl. 594.) Ἐξ οὐρίων, Lobeck. Aj. p. 389." Schæf. Mss. Οὐρία πρᾶξις, Æsch. Choëph. 805.]

Οὔριον ᾠὸν quoque SIVE Οὔρινον huc pertinet, ut docet Eust. 42. in etymo nominis οὐρεὺς significantis Mulus: quod cum Ionice dictum esse tradidisset pro C ὀρεὺς, subjungit, Ἡ παρὰ τὸν οὖρον, ὃ δηλοῖ τὸν ἄνεμον· τοῦτο δὲ διὰ τὸ ἄγονον τῶν τοιούτων ζώων, καὶ τὸ τοῦ σπερματικοῦ πνεύματος ἄκαρπον καὶ ὥσπερ ἀνεμιαῖον· διὸ καὶ τὰ ἐν τοῖς ᾠοῖς ἄκαρπα, διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν οὔρια ἡ κοινὴ λέγει συνήθεια. Itidem Plin. 10, 58. de palumbibus, Et quamvis tria (ova) pepererint, nunquam plus duobus (fœtibus) educunt: tertium, quod irritum est, Urinum vocant. Et mox in fine capitis, Et ipsæ autem inter se (si mas non sit) feminæ æque saliunt, pariuntque ova irrita, e quibus nihil gignitur: quæ ὑπηνέμια Græci vocant. Rursum c. 60. Irrita ova, quæ Hypenemia diximus, aut mutua feminæ inter se libidinis imaginatione concipiunt, aut pulvere: nec columbæ tantum, sed et gallinæ, perdices, pavones, anseres, chenalopeces. Sunt autem sterilia et minora ac minus jucundi saporis, et magis humida. Quidam et vento putant ea generari: qua de causa etiam Zephyria appellantur. Hæc autem vere tantum. Urina fiunt incubatione derelicta, quæ alii Cynosura dixere. Quæ posteriora verba ex D Aristot. transtulit, cujus verba in Κυνόσουρα ᾠὰ citavi. Primus autem, quem e Plinio attuli, locus, est ex H. A. 6, 4. Τὸ δὲ ὑπολειπόμενον τῶν ᾠῶν ἀεὶ οὔρινόν ἐστι. Tertium, inquit, quod irritum est, Urinum vocant. Alex. Aphr. Ὠὰ ἐξουρίσαντα vocat. Igitur οὔρινα s. κυνόσουρα ᾠὰ, et ᾠὰ ζεφύρια, s. ὑπηνέμια, sunt Ova irrita, e quibus nihil gignitur. Hoc tamen discriminis constituit Aristot., quod οὔρινα s. κυνόσουρα, æstate potius pariuntur, ζεφύρια vero s. ὑπηνέμια tempore verno, δεχομένων τῶν ὀρνίθων τὰ πνεύματα, Gallinis e vento spirante concipientibus: unde et οὔρια, ζεφύρια et ὑπηνέμια, nominantur. Prioris οὔριον ᾠὸν hæc exempla ap. Aristot. de Gen. Anim. 3, (2.) Διαφθείρεται δὲ τὰ ᾠὰ, καὶ γίνεται τὰ καλούμενα οὔρια μᾶλλον κατὰ τὴν θερμὴν ὥραν: in quibus dicit διαφθορὰν fieri μιγνυμένης τῆς λεκίθου, sicut in vinis ἀναθόλωσιν μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Et mox, Τοῖς δὲ γαμψώνυξιν ὀλιγοτόκοις οὖσιν, οὐδὲν ἧττον συμβαίνει τοῦτο· πολλάκις μὲν γὰρ τοῖν δυοῖν θάτερον οὔριον γίνεται, τὸ δὲ τρίτον ὡς εἰπεῖν ἀεί. Aliquanto post, de luteo ovi loquens, Πυρούμενον δὲ καὶ ὀπτώμενον, οὐ γίνεται σκληρὸν, διὰ τὸ εἶναι τὴν φύσιν γεῶδες οὕτως ὥσπερ κηρός· καὶ διὰ τοῦτο θερμαινόμενον μᾶλλον, ἐὰν ᾖ μὴ ἐξ ὑγροῦ περιττώματος, διουρεῖται καὶ γίνεται οὔρια. [" Οὔριον ᾠὸν, Heyn. Hom. 4, 254." Schæf. Mss. Schn. Lex.]

Nec vero πνοὴ tantum, sed et Avis quædam DICITUR Οὐρία, de qua Athen. (395.) de anatibus, Ἡ δὲ λεγομένη οὐρία οὐ πολὺ λείπεται νήττης, τῷ χρώματι δὲ ῥυποκέραμός ἐστι· τὸ δὲ ῥύγχος μακρόν τε καὶ στενὸν ἔχει: quæ et Eust. habet p. 1452. pro * ῥυπαροκέραμος legens * ὑποκέραμος. Οὐρίας, Hesych. exp. φωτισμοὺς θεοῦ.

In VV. LL. habetur ETIAM Ὅριος, Prosper, pro οὔριος: sed sine Auctore et exemplo.

Οὐριοδρόμος, Vento secundo currens: ναῦς, Quæ secundo vento fertur, cui aura secunda aspirat. [" Wakef. S. Cr. 2, 20. Musgr. Bacch. 983." Schæf. Mss.] Οὐριοδρομέω, Secundo vento curro: unde οὐριοδρομεῖν ναῦς dicitur, Cui ventus secundus spirat, pro ἐν οὐρίῳ πλεῖν, ἐξ οὐρίας πλεῖν s. διαδραμεῖν, ἐξ οὐρίων δραμεῖν, εἰς οὖρον καταστῆναι, κατ' οὖρον φέρεσθαι, οὔρῳ ἐπείγεσθαι, συνεπουρίζοντος ἀνέμου πλεῦσαι: item εὐροεῖν, φοροῦ ἀνέμου τυγχάνειν: tot enim fere modis Græci id exprimunt. Bud. interpr. Vento ferente s. perferente uti, hunc locum subjungens, sine Auctoris nomine, Ὁ δὲ κατὰ τὸν αἰγιαλὸν περιπατῶν, καὶ ἰδὼν ναῦν οὐριοδρομοῦσαν, εἶπεν ὡς μετ' οὐ πολὺ καταδύσεται. Quæ sic Diog. L. Pherecyde, Καὶ ναῦν οὐριοδρομοῦσαν ἰδὼν, εἶπεν ὡς οὐ μετὰ πολὺ καταδύσεται. [" Toup. Opusc. 1, 319. Valck. Diatr. 234. Musgr. Med. 278. 524." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 286. * Οὐριοδραμέω, Lobeck. Phryn. 617.]

" Ἀπουρία, Suidæ ἡ ἐξ ἀνίσων γάμων σπορὰ, ἀπὸ " δούλης ἢ δούλου γενομένη, Proles ex imparibus pa-" rentibus, veluti servo aut serva."

[* Μεσουρία, sc. κάλως, Funis nauticus, quo vela demittuntur, Schol. Apoll. Rh. 1, 566.] " Πανού-" ριος, πάντα οὔριος, Omnino secundus, Hes." Προσούριος, i. q. οὔριος: unde προσουρίου ap. Suid. et Hes., quod exp. ἐπιτηδείου, sicut Hes. ipsum Οὔριος, ἐπιτήδειος, δεξιός. [* Ὑπερούριος, Theocr. 24, 93. Alii autem accipiunt pro ὑπερόριος. Vide nott.]

" Νεουρεῖν, Secundo vento uti: ut quidam interpr. " in hoc dicto Diogenis ad quendam sibi convitium " dicentem ἐπὶ τῷ παραχαράξαι τὸ νόμισμα: Καὶ γὰρ " ἐνεούρουν θᾶττον, νῦν δ' οὔ. Interpr. et Erasm. " vertunt, Tunc mingebam citius; ac si esset παρὰ " τὸ οὐρεῖν. Locus est p. 219.; sed mendo non " carere videtur." [" Perperam pro νεουργεῖν." Schn. Lex.]

Οὐρόω, i. esse videtur q. οὐρίζω, cujus nulla reperi exempla, sed compositum inde EST " Ἀπουρόω, " Destituor vento secundo, qui οὖρος nominatur, Po-" lyb. ap. Suid. (16, 15, 4.) Τότε μὲν εἰς τὴν Μυνδίαν " ἀπουρώσαντας καθορμισθῆναι, i. e. μὴ χρωμένους οὐ-" ρίῳ πνεύματι: omnino enim puto hæc verba Suidæ " esse, adjecta ad exponendum τὸ ἀπουρώσαντας: " quanquam in Ms. etiam exemplari sine ulla distin-" ctione verbis Polybii annectantur." [Contrarium est * Ἐπουρόω, Secundo vento utor, Polyb. 2, 10, 6. " Ad Hesych. 1, 1407, 9." Dahler. Mss. * Ἐπούρωσις, Aristot. Rhet. 3, 13. al. Ἐπίῤῥωσις, * Ἐπόρουσις. ITEM] Κατουρόω, Vento secundo expando, Explico ut ventus secundus inspiret. Polyb. 1, (44, 3.) Λαβὼν δ' οὔριον καὶ λαμπρὸν ἄνεμον ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις καὶ κατουρώσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν: Idem, (61, 7.) Ἑβδομήκοντα δὲ ναῦς ἑάλωσαν αὔτανδροι, τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἐπαράμενον τοὺς ἱστοὺς καὶ κατουρώσαν, αὖθις ἀπεχώρει, i. e., inquit Bud., Vela ad ventum secundum componens. Suid. minus recte exp. neutraliter οὐρίῳ ἀνέμῳ χρησάμενον. [Affertur etiam * Οὐριόω, Secundo vento utor, ex Anal. 2, 225. οὐρίωκεν ἐθείρας εἰς δρόμον.]

Οὐρίζω, Vento secundo proveho, Secundo. Eust. de derivatis a nomine οὖρος loquens, 1452. Ἐκεῖθεν καὶ οὐρίσαι, τὸ ἀποκαταστῆσαι εἰς οὔριον, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ κατουρίζειν ῥῆμα τραγικῶς: [cf. 6611. 1282.] Utitur hoc οὐρίσαι Soph. Œd. T. (696.)

p. 181. meæ Ed. ad Œdipum, "Οσ τ' ἐμὰν γᾶν φίλαν Ἐν πόνοις ἀλύουσαν Κατ' ὀρθὸν οὔρισας· Τανῦν τε πομπὸς, εἰ δύναιο, γίγνου. Ubi omnes Edd. habent οὔρησας, a VERBO Οὐρέω, sed leg. esse οὔρισας, ipsa strophe paginæ præcedentis ostendit. Adhæc Οὐρῆσαι neutrum est, hic autem activum verbum requiritur. [Vide quæ Brunck. notavit.] || Οὐρίσαι Hes. exp. ὁρίσαι, quod est ab Ionico οὐρίζω pro ὁρίζω, de quo et supra, item παρασκευάσαι. Fut. 2. EST Οὐριῶ, UNDE Οὐριεῖν ap. Æsch. (Pers. 604.) Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης. Exp. tamen Οὐριεῖν in VV. LL. neutraliter et per præsens, Prospero s. Secundo vento uti. [Blomf. mavult legere τύχας. Cf. Choëph. 313. " Abresch. Æsch. 2, 16. Brunck. Aristoph. 1, 153. (B. 94.) Soph. 3, 524. Lobeck. Aj. p. 371. 390. Lennep. ad Phal. 86." Schæf. Mss. * Οὐριστὸς, unde] Δυσούριστος, Infelix, Qui secundo vento non provehitur, VV. LL. [Soph. Œd. T. 1316.] Ἐπουρίζω, Vento secundo impello, quod Hom. diceret οὔρῳ ἐπείγω. UNDE Συνεπουρίζω, Una impello s. propello, ventum secundum immittens. Sed et ipse ventus συνεπουρίζειν dicitur, cum comitatur euntes, et spirat secundus: Virg. Prosequitur surgens a puppi ventus euntes. Aristot. H. A. 8, (13.) "Αν μὲν οὖν νότιος ὁ χειμὼν ᾖ, βραδύτερον ἐκπλέουσιν· ἂν δὲ βόρειος, θᾶττον, διὰ τὸ πνεῦμα συνεπουρίζειν, Eo quod ipse ventus flatu suo a puppi surgens euntes prosequatur, Eo quod ventus spiret secundus. Idem de Cœlo 3., loquens de motu secundum naturam et præter naturam, Καὶ τὴν κατὰ φύσιν δὲ ἑκάστου κίνησιν συνεπουρίζει τὸν αὐτὸν τρόπον, Et vero motus ipse violentus motum naturalem impulsu suo adurget, quasi ventus secundus et pone impellens. || Ἐπουρίζειν Eur. metaph. quoque usurpavit, Andr. (611.) Ἀλλ' οὔτε ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπούρισας, Sed neque hac ratione animi tui cogitata secundasti et perfecisti, veluti prospera aura promovens: sc. copiis adversus Trojam eductis. Ψυχὰς δὲ πολλὰς κἀγαθὰς ἀπώλεσας, Schol.: item, ἐφώρμησας, ἔστησας, ἔστιξας, ut sit ἀπὸ τῶν ὅρων. Hes. ἐπούρισεν exp. ἐπ' εὐθείας ἤγαγεν: item ἀπέπεμψεν et ὥρμησεν: et Ἐπουρίσας, ἐφορμήσας. [" Wakef. Eum. 137. Abresch. Æsch. 2, 16. Lennep. ad Phal. 87." Schæf. Mss.] SED ET Ἐπουριάζω ead. signif. reperitur qua ἐπουρίζω, Lucian. (3, 197.) Ἐπουριάζων τὴν ὀθόνην, Velum flatu secundo implens et pone impellens: metaph. (2, 57.) Δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινὸς ἀνέμου, ἐπουριάσαντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ἐπ' ἄκρων κυμάτων τὴν ναῦν, Vento perlaturo. Κατουρίζω, i. q. κατουρόω vel ἐπουρίζω. Verbum esse Tragicum docet Eust. supra in Οὐρίζω. [Soph. Tr. 829.] Ἐξουρίζω autem neutraliter accipitur et alia signif. quam præcedentia; dicuntur enim ἐξουρίσαντα ᾠὰ ab Alex. Aphr. Probl. 2, (76.) quæ Aristot. οὔρια et οὔρινα appellat, Irrita ova, Ova ventosa et spiritu repleta. Plin. Urina nominat, ut supra etiam docui. [* Ἐξουρισμὸς, Diosc. Parab. 2, 109. * Προσουρίζω, Impello, Illido, Eur. Iph. A. 1151. sed leg. προσουδίζω.]

Οὐρέω ab οὖρος derivatum non reperi: [cf. Οὐρίζω:] habet tamen quædam sua compp.: ipsum autem significaret Prospero vento utor, Secundo flatu agor. [" Ab οὖρος, Secundus ventus, nec οὐρεω derivatur, nec προσουρέω, nec ullum aliud compositum." Brunck. ad Soph. Œd. T. 696.] Compositum INDE Προσουρέω, Secundo vento utor, Feliciter ago: unde προσουρήσας, quod Schol. Aristoph. (B. 95.) exponit, εὐθυδρομήσας, εὐδοκιμήσας. [" Satis mirari nequeo H. Stephano, viro doctissimo, fraudi fuisse ineptam Græculi in Scholiis interpr.: προσουρήσαντα, * εὐθυδρομήσαντα, εὐδοκιμήσαντα, ἐν τραγῳδίας δράματι ἐπαινεθέντα. Melioris notæ sunt, quæ tradit Scholion ineditum Cod. Regii C. Οὐρίζω, τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου τοῦ ἀνέμου· οὐρῶ, τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου, τοῦ ἐκκρινομένου ὑγροῦ· προσουρήσαντα οὖν, τὸ βραχύν τινα χρόνον διατρίψαντα, καὶ τῶν αὐτῶν λήρων ἐκχέαντα τῇ τραγῳδίᾳ." Brunck. ad l. c., ap. quem vide plura.] AT Διουρεῖσθαι de ovis urinis dicitur, Aristot. de Gener. Anim., Διουρεῖται καὶ γίνεται οὔρια, quod interpr., Saniosa urinaque fiunt. Sed et e Plinio διουροῦμαι redditur Saniosus fio. Aristotelis

A vero locum citavi in Οὔριον ᾠόν. [Vide Schn. Lex. v. Οὔρινος.]

Οὐρὸς autem oxytonum significat Alveus, Fossa per quam deducitur navis in mare, Eust., ὁ τόπος ὅθεν ἡ ναῦς ὀρούει, i. e. ὁρμᾷ, καθελκομένη εἰς θάλασσαν. Il. A. (153.) de Græcis discedere parantibus navesque in altum deducentibus, Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν Οἴκαδε ἱεμένων· ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Hes. οὐροὺς exp. τὰ νεώρια, τὰ περιτειχίσματα, ἢ τὰ * περιορίσματα τῶν πλοίων, s. τὰ ὁρμητήρια δι' ὧν καθέλκονται. Similiter et Suid. οὐροὺς esse dicit τὰ νεώρια et τὰ * περιορίσματα τῶν νεῶν, i. e. τὰ * ταφροειδῆ ὀρύγματα δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν. [" Jacobs. Anth. 11, 251. Heyn. Hom. 4, 224. Toup. Add. in Theocr. 397. Οὐρὸς, οὖρος, Reiz. de Acc. 112. 115. Ammon. 107. (ubi et de οὖρος.)" Schæf. Mss.]

RURSUM Οὖρος significat Custos, Inspector: qua in signif. usus est Hom. Il. Θ. (80.) Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν, Λ. (839.) "Ον Νέστωρ
B ἐπέτελλε γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν, i. e. φύλαξ, ἔφορος, vel, ut alibi vocat, ἐπίουρος. Necnon Od. O. (88.) Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὄπισθεν Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι: Nec enim post me reliqui custodem et inspectorem meis fortunis, φύλακα: sicut paulo ante Eumæum subulcum vocat ὑῶν ἐπίουρον. Hes. οὖρος exp. non solum φύλαξ, sed etiam σωτὴρ et βασιλεύς. Ceterum hoc οὖρος significans φύλαξ Eust. 700. scribit derivatum esse vel ab ὁρᾶν, i. e. βλέπειν: quia προορῶνται τὰ ἐπιόντα οἱ φύλακες: vel παρὰ τὸν ὅρον τὸν ἐν τοῖς γηδίοις? quia sc. ὁρίζειν πως καὶ ὁ φύλαξ τέτακται τὰ φυλασσόμενα καὶ ἀποδιϊστᾶν τῶν ἐπιόντων βλαβερῶν: sed prius etymon et verius et simplicius est: sc. derivatum esse ab Ὁράω: unde ETIAM Ὄρομαι ET Ἐπιόρομαι, pro Ὁρῶμαι, Inspicio, Custodio: Od. Ξ. (104.) Ἔνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἕνδεκα πάντα Ἐσχατιῇ βόσκοντ', ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται, pro ἐφορῶνται, Inspectores et custodes sunt, Schol. ὁρῶσι, φυλάττουσι: Hes. ἐφορῶσιν, ἐπακολουθοῦσι: cujus tamen exempla-
C ria vulg. non ἐφορῶσιν habent, sed ἐφορμῶσιν, nec ὄρονται, sed Ὁρῶνται, AB Ὁράομαι. [" Οὖρος, Jacobs. Anth. 7, 222. Heyn. Hom. 5, 430. 6, 22. 456. ad Apollod. 224. Ruhnk. Ep. Cr. 225. Timæi Lex. 157. et n., Valck. Diatr. 132. 133. Ruhnk. ad H. in Cer. 88. Wassenb. ad Hom. 52." Schæf. Mss.]

Ἐπίουρος, Inspector, Custos, ἔφορος, φύλαξ, Od. O. (39.) πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι, Ὅς θ' [Ὅς τοι] ὑῶν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν: Υ. (236.) βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, pro ὁ ἐπὶ βουσὶ τεταγμένος, ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν, ὡς ἐπιστατῶν αὐταῖς: sicut ἐπίουρος dicitur ὁ ἐπὶ φυλακῇ τεταγμένος, Eust.: qui etiam addit, præp. ἐπὶ in his duobus esse superfluam, sicut et in ἐπιβώτωρ. Ἐπίουρος Eustathio est non solum φύλαξ, sed etiam βασιλεὺς, in Il. N. (450.) Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον, Qui primus Minoëm genuit Cretæ inspectorem ac regem. Itidem Hes. οὐρὸς inter alia exp. βασιλεὺς, ut supra docui. Annotat porro idem Hes. quosdam περισπωμένως scribere ἐπι-
D οῦρος, et tunc præp. esse περισσὴν, eo quod οὖρος per se significet φύλαξ: quosdam προπαροξυτόνως in ead. signif. || Idem porro ἐπίουροι exp. non solum ἐπίσκοποι, sed etiam ἧλοι ξύλινοι. [" Ruhnk. Ep. Cr. 225. ad Od. Υ. 235. Heyn. Hom. 6, 456. 8, 197. Salmas. Solin. 775. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 58. Cattier. Gazoph. 79." Schæf. Mss.] AT Ἐπίουρα, quod Il. K. (351.) legitur, Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται Ἡμιόνων, diversam signif. habet; intelligit enim vel, Quantum præcedunt mulæ boves aratrum trahentes, vel, Quantum interstitium est inter boves et mulas arantes. Sunt enim mulæ βοῶν προφερέστεραι Ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον. Eust. eo loco ANNOTAT, Οὖρα, vel proparoxytonως Ἐπίουρα, dici τὰ ὁρμήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρούειν, vel τὰ μεταξὺ διαστήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὅρος ὁ περιορισμὸς, sc. κατὰ γένους μεταπλασμὸν, sicut δάκτυλα, ταρσὰ, λύχνα, πεσσὰ, et similia, enallage generis proferuntur. [" Heyn. Hom. 4, 452. 6, 73." Schæf. Mss.] Apud Hes. habetur ETIAM Ἐπιούρια, quod

exp. οὔρια: significat autem οὔρια i. q. ὅρια, Limites, Termini, Fines, Ionice.

Δύσουρος, Custoditu difficilis; Hes. enim δύσουρον exp. δυσφύλακτον.

Οὔριον, Custodia. Apud Hes. HABETUR Ὅριον, φυλακή, σημεῖον: sed pro eo reponendum esse οὔριον, literarius ordo ostendit; quippe quod post Οὖρος ponatur. Ac, quod ad primam exp. attinet, sc. φυλακή, pertinet ea ad οὖρος, i. e. φύλαξ: quod vero ad alteram, sc. σημεῖον, referenda ad οὖρος Ionicum pro ὅρος, Terminus, Limes. Sunt enim οὔρια s. ὅρια, aut ὅροι, Certa signa quibus agrorum regionumque fines indicantur.

Οὐρεὺς, έως, ὁ, i. q. οὖρος, i. e. Custos. Unde ap. Hes., Οὐρεῖς, φύλακες, et Οὐρήων, φυλάκων: cujus signif. mentio facta est supra quoque in Οὐρεὺς, Mulus. [" Heyn. Hom. 4, 27. 6, 22. Il. K. 84." Schæf. Mss.] Addendum vero ei EST Ὀρεύω, Custodio: unde Ὀρεύειν ap. Hes. φυλάσσειν. [" Heyn. Hom. 6, 22. * Οὐρεύω, * Οὐρέω, ibid." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 336. Schæf.]

Sunt porro et alia compp. ad hoc οὐρὸς pertinentia, UT Κηπουρὸς, Hortorum custos s. inspector, i. e. Hortulanus: ET Πυλουρὸς, Herod. (3, 72. 118.) Januæ custos: pro quibus et κηπωρὸς et πυλωρὸς, ut alibi quoque docui: quæ ad Ὠρέω referenda sunt.

Φρουρὸς quoque ab οὖρος derivatum dici potest: vel a προορᾷν, ut ex Eust. in Οὖρος docui: facta sc. crasi, et π in φ mutato, ut in φροῦδος et φροίμιον, pro πρόοδος et προοίμιον. Est autem Φρουρὸς, Custos, Præsidiarius miles; milites enim præsidiarii loco alicui imponuntur, ut eum custodiant, et ἐπίουροι ejus sint. Thuc. 2, (6.) Σῖτόν τε ἐσήγαγον καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον. Utitur et 3, (94.) et Xen. multis in ll., ut K. Π. 7, (5, 12.) Φρουράρχας τε καὶ φρουροὺς εἰς ταύτας ἀνέπεμπε: 8, (6, 2.) Εἰσὶν ἡμῖν ἐν ταῖς κατεστραμμέναις πόλεσι φρουροὶ καὶ φρούραρχοι: (11.) Εἰ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπεστησάμην, sc. thesauris. Paulo ante dicit, Φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόρους: sc. synonymως accipiens φρουροὺς et φύλακας: ubi etiam nota φρουροὺς aliis rebus præfici solere quam munitionibus et arcibus: sicut et cum Brutus ap. Plut. περὶ Δυσωπίας ipsam δυσωπίαν esse dicit κακὴν παιδικῆς φρουρὸν ἡλικίας. Herodian. 4, (7, 3.) Τοῦ σώματος ἑαυτοῦ φρουροὺς ποιήσασθαι, Custodes sui corporis: (13, 13.) Οἷς ὁ Ἀντωνῖνος ἔχαιρε, φρουροῖς τε τοῦ σώματος ἐχρῆτο: 2, (5, 10.) Φρουροὺς βασιλέως καὶ τοὺς ἔξωθεν κινδύνους ἀπείργοντας, Principis curæ custodiæque adhibitos. Sed peculiariter, ut ante etiam dictum est, φρουροὶ vocantur Præsidiarii, h. e. Qui præsidiis custodiendis tutandisque imponuntur: et in exercitu τάξις ἐκ διαδοχῆς ἱσταμένη πρὸ τοῦ στρατοπέδου μετὰ τῶν ὅπλων: in quos ὑποχωροῦντας gravissimæ ap. Romanos constitutæ erant pœnæ, Suid. [" Brunck. Aristoph. 2, 144." Schæf. Mss.] Ἀντίφρουρος, Qui est loco custodis, Vicem præstans custodis, Contrariam custodiam habens. At Hes. ἀντίφρουροι exp. τὴν ἴσην ἔχοντες φρουρὰν, Æqualem habentes custodiam.

Φρουρὶς, ίδος, ἡ, i. q. φρουρὸς feminino: ut φρουρίδες νῆες, Naves præsidiariæ: sicut Liv. dicit Præsidiarii milites: h. e. Quæ alicui loco imponuntur ad eum custodiendum et tutandum. Thuc. 4, (13.) p. 125. Προσεβοήθησαν γὰρ τῶν τε φρουρίδων τινὲς αὐτοῖς τῶν ἐκ Ναυπάκτου, καὶ Χῖαι τέσσαρες, Xen. Ἑλλ. 1, (3, 11.) Ναῦς συλλέξων, αἳ ἦσαν ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ ἄλλαι καταλελειμμέναι φρουρίδες.

Φρουρὰ, ἡ, Præsidium, Custodia. Interdum pro Ipsis militibus præsidiariis et custodibus. Thuc. 1, (115.) Φρουρὰν ἐγκαταλιπόντες ἀνεχώρησαν, Relicto ibi præsidio. Supra Idem dicit φρουροὺς ἐγκατέλιπεν. Sic Herodian. 3, (2, 21.) Φρουρὰν καταλιπὼν τοῦ ἐρύματος αὐτάρκη. Plut. Alcib. Φρουρὰν ἐγκαταστῆσαι. Rursum Herodian. (2, 5, 15.) Φρουρὰς ἐπὶ τῶν πύργων καταστήσαντες, Cum præsidia turribus imposuissent. Plut. Amat. Narr. Τὰς πόλεις φρουραῖς κατειλήφεσαν, Præsidiis firmarant, Dem. (238.) Φρουρὰς εἰσαγηοχότες: (119.) Φρουραῖς καὶ ξένοις τοὺς τόπους τούτους κατέχει. Rursum Plut. Apoph. Ἐδέξαντο φρουρὰν, de Atheniensibus ab Antipatro victis. Idem

A de Deo Socr. Τὴν Σπαρτιατῶν φρουρὰν ἀπώσασθαι. Xen. Ἑλλ. 5, (2, 3.) Ἐξήγαγε τὴν φρουράν. Philostr. Ep. 51. Τὴν φρουρὰν λαθὼν ἔνδον εἶ. At φρουρὰν φαίνειν, quod frequens est ap. Xen., Budæo interpretandum videtur Exercitum decernere et delectum habere. Alii e Cic. reddunt, Præsidia parare et contrahere. Exempla ex eod. Auctore profert Bud. 211. ubi inter alia, Φρουρὰν φαίνουσιν ἐπ' αὐτούς. Quibus hæc adde ex Ἑλλ. 6, (4, 17.) Φρουρὰν ἔφαινον οἱ Ἔφοροι ταῖν ὑπολοίποιν μοίραιν μέχρι τῶν τετταράκοντα ἀφ' ἥβης: 6, 4, (11.) Ἔτρεφον μὲν γὰρ τοὺς ἵππους οἱ πλουσιώτατοι· ἐπεὶ δὲ φρουρὰ φανθείη, τότε ἧκεν ὁ συντεταγμένος· λαβὼν δ' ἂν τὸν ἵππον καὶ ὅπλα ὁποῖα δοίη, ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἂν ἐστρατεύετο. Et ap. Dem. μία φρουρὰ, pro Una præsidiariorum militum cohors. Sicut vero φρουροὶ dicuntur etiam Corporis custodes, ut Stipatores, Satellites, δορυφόροι: sic etiam φρουρά. Herodian. 3, (5, 11.) Φρουρᾷ μείζονι ἔφραττεν ἑαυτὸν, Majore se custodia circummuniebat. Sic 1, (11, 15.) Πλείονί τε περὶ αὐτὸν ἐχρῆτο φρουρᾷ, Majore se custodia muniebat.

B Itidem Appian. B. C. 3. Φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, Custodiam corpori circumdare. Et φρουρὰ νυκτερινὴ, Excubiæ, Excubitores. Herodian. 3, (11, 12.) Ἅτε τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος, Ut cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrentes cessissent, Bud.: Redeunte vice nocturnæ custodiæ, Polit. || Custodia, Præsidium, de ipso loco, aut statione, Plut. de Fort. Rom. Λαθόντες οὐ μόνον τοὺς φύλακας, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνεργοὺς καὶ τοὺς προκοίτους τῆς φρουρᾶς κύνας ὕπνῳ κρατηθέντας. Philostr. Ep. 60. Τί δὲ τὴν φρουρὰν ἐξελίπετε; Cur stationem et custodiam deseruistis? || Custodia, h. e. Carcer, Herodian. 3, (2, 7.) Συλλαβὼν εἶχεν ἐν φρουρᾷ, In custodia habebat: alibi, Διὰ φρουρᾶς ἔσχε, In custodia habuit, Custodiendos dedit. Et metaph. Plato, Ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν. Quæ sic Cic. Nec tamen illa vincula carceris ruperit, leges enim vetant, sed tanquam a magistratu aut ab aliqua potestate legitima, sic a Deo evocatus

C atque emissus exierit. [" Thom. M. 873. Brunck. Andr. 1096. Carcer, Heindorf. ad Plat. Gorg. 269. Ἐπὶ φρουρᾶς, Xen. Polit. 68. 73. Schneid." Schæf. Mss.] Φρουράρχης, SIVE Φρούραρχος, ὁ, Qui præsidiariis militibus præest, Præsidiariæ cohortis præfectus. Quibus qui subsunt, φρουροὶ dicuntur, vel φρουρά. Utriusque exemplum e Xen. habes in Φρουρὸς supra. Alii interpr. Præsidiariorum s. Custodum princeps, alii etiam Castelli præfectus. A Plut. dicitur ἄρχων φρουρίου. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 682. Φρούραρχος et φύλαρχος conf., ad Dionys. H. 4, 2361." Schæf. Mss.] Φρουραρχέω, Præsidiariis militibus præsum, præfectus sum, Custodum et præsidiariorum princeps sum, [Plut. Dione 11. * Φρουραρχία, Præfectura præsidiorum, Xen. Ἀπ. 4, 4, 17.]

" Ἀείφρουρος, i. q. ἀειφρούρητος, Soph. Antig. " (891.) p. 250. κατασκαφὴς Οἴκησις αἰείφρουρος, de " carcere subterraneo: sc. διὰ τὸ μὴ πρὸς καιρὸν " εἶναι τὴν φρουρὰν, ἀλλὰ διόλου, Schol. Nam ibi " moritura erat Antigone. Ab Hes. et Etym. exp.

D " ἀεὶ διαμένων, Semper permanens; additque Etym. " τίθεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ διηνεκοῦς, Poni pro perpetuo " etiam. Sed ap. Hes. properispωmenως scriptum " Ἀειφροῦρος." [Opp. Ἁ. 4, 189.] Ἄφρουρος, Cui præsidia imposita non sunt, Nullis præsidiis munitus, ut ἀφρούρητος. Dicitur Is etiam qui immunis est ab excubiis, non cogitur φρουρεῖν, Aristot. Polit. 2, (7.) Ἔστι γὰρ αὐτοῖς νόμος, τὸν μὲν γεννήσαντα τρεῖς υἱοὺς, ἄφρουρον εἶναι· τὸν δὲ τέτταρας, ἀτελῆ πάντων. [Ælian. H. A. 6, 6. * Ἀφρουρέω, Strabo 15. p. 110.] Ἔμφρουρος, Cui præsidia imposita sunt, Præsidiis munitus, Demosth. (289.) Ἑλληνίδας πόλεις ἃς μὲν ἐμφρούρους ποιεῖ, καὶ τὰς πολιτείας καταλύει, τινὰς δὲ καὶ ἐξανδραποδιζόμενος κατασκάπτει. Dicuntur etiam aliqui esse ἔμφρουροι τινῶν, pro Præsidiis aliquorum muniti vel occupati esse. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 9.) p. 260. Οὐ βουλομένων δὲ τῶν Μηθυμναίων προσχωρεῖν, ἀλλ' ἐμφρούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων. Nisi forte malis, Cum præsidia ab Atheniensibus eis imposita essent, τῶν Ἀθηναίων φρουρὰς ἐγκαταστησάντων αὐτοῖς.

Nam ἔμφρουροι dicuntur etiam Qui in præsidio sunt, Brod. ap. Xen. Λ. (5, 7.) p. 396. Οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανοῦ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἔξεστι πορεύεσθαι, ubi Interpres, Qui adhuc intra præsidium sit: alii Qui adhuc custodit. || In custodiam conditus s. inclusus, Qui custodia asservatur, Phalar. Ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ, Tauro veluti custodiæ inclusi, In taurum conjecti. [" Lennep. 28. 165. Musgr. Dan. 23. Diod. S. 2, 503. Toup. ad Longin. 379. et Ind. Fem. * ἐμφρούρα, Reiz. Acc. 31." Schæf. Mss.] Ἐμφρουρέω, Inter custodias ago, VV. LL. [" Lennep. ll. cc." Schæf. Mss. * Ἐπίφρουρος, Eur. Or. 1591. * Εὔφρουρος, Danaë 23. * Μονόφρουρος, Æsch. Ag. 265.]

[* " Φρούριος, Const. Manass. Chron. p. 136. Meurs." Schæf. Mss. * Φρουρία, Custodia, Schleusn. Lex. V. T.] Φρούριον, τὸ, Præsidium, i. q. φρουρὰ, Locus ipse aut Munitio cui præsidia imponuntur, ut Arx, Castellum. Suid. interpr. Castrum: Schol. Soph. ἔρυμα, πολίχνιον. Thuc. 7, (28.) p. 241. Καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρούριον κατέστη: 8, (62.) p. 282. Καθίσταρο φρούριον καὶ φυλακὴν τοῦ παντὸς Ἑλλησπόντου: 2, (18.) Ἐτετείχιστο, καὶ αὐτῷ φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο ὁπότε πόλεμος καταλάβοι, Eo utebantur propugnaculo et præsidio, cum bellum oriebatur: 3, (51.) Ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρεῖς, φρουρίῳ, 1, (142.) Φρούριον εἰ ποιήσονται. Dem. (379.) Τὰ φρούρια ἐπισκευάζειν, Præsidia s. Castella munire, Plut. Alex. Ἄρχοντα φρουρίου καταστήσας, Epigr. metaph. ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον, Arx summa animi. [Æsch. Pr. 800. Eum. 922. 952. " Ad Charit. 317." Schæf. Mss.]

[* Φρουρικὸς, Gl. Præsidiarius, Dio Cass. 840, 10.] Φρουρέω, In præsidio sum, Præsidio meo tutor, Custodio, Thuc. 2, (80.) Αἱ ἐφρούρουν ἐν [περὶ] Ναυπάκτῳ [—ον,] Quæ in præsidio erant ap. Naupactum, ubi neutrum est. Alibi potius activum, ac interdum cum accus. construitur, interdum absolute ponitur. Herodian. 3, (6, 23.) Φρουρήσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς, Qui aditus Italiæ obsiderent et præsidio suo tenerent: 7, (12, 3.) Ὡς τὴν πόλιν φρουροῖέν τε καὶ προασπίζοιεν αὐτῆς, Ad urbis custodiam tutelamque relicti: 7, (11, 12.) Ἐφρούρουν τὸ τεῖχος τοῦ στρατοπέδου, Castrorum mœnia defensabant: 7, (3, 14.) Τοὺς νεὼς φρουρεῖν, Templa tueri: 6, (1, 11.) Πανταχόθεν ἐφρούρει τὴν αὐλὴν, Undique servabat aulam. Metaph. autem Synes. Ep. 122. Τῶν στρατιωτῶν καταδεδυκότων ἐν χηραμοῖς ὀρῶν, καὶ ἀξιούντων τὸ αἷμα φρουρεῖν, pro Vitam conservare. Pass. Φρουρεῖσθαι, Præsidiis muniri, Thuc. 1, (107.) de Geranea promontorio, Ἐφρουρεῖτο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων, Perpetuis præsidiis Athenienses tuebantur, Herodian. 8, (5, 11.) Ἵν' αἰγιαλοί τε πάντες καὶ λιμένες φρουρῶνται: 8, (3, 1.) Φρουρουμένη καὶ κεκλεισμένη γενναίως ἡ πόλις, Præsidiis probe munita. [Æsch. Pr. 31. Eum. 218. 1027. " Musgr. Hel. 747. Ion. 603. Wakef. Herc. F. 51. Alc. 35. Trach. 915. Phil. 151. 1453. Abresch. Æsch. 2, 33. Lennep. ad Phal. 29. ad Xen. Eph. 217. Conf. c. τηρῶ, ad Diod. S. 2, 371. Cum infin., Wakef. Ion. 98. Φρουρήσομαι, pass., Kuster. V. M. 145." Schæf. Mss.] Φρούρημα, τὸ, Præsidium, Custodia, Id ipsum quod custoditur, Soph. Aj. (54.) Καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω ξύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα, ubi β. φρ. accipere possumus vel pro Pastoribus ipsis qui ἐφρούρουν τὰ βουκόλια, i. e. Custodibus gregis, vel potius pro Ipso grege qui ἐφρουρεῖτο, h. e. a pastoribus custodiebatur. [Æsch. S. c. Th. 455. Eum. 709. Eur. Ion. 511. El. 798.] Φρούρησις, ἡ, Custodia, Excubiæ, [Schleusn. Lex. V. T. * Φρουρητὴρ, Manetho 4, 47. * " Φρουρήτωρ, Huschk. Anal. 281. * Φρουρητὸς, Jacobs. Anth. 6, 123. 9, 216. Toup. Opusc. 2, 14." Schæf. Mss.] " Ἀειφρούρητος, Semper præsidiis et " custodiis instructus, Semper custoditus: οἶκος, " Nonn. de Carcere." Ἀφρούρητος, Nulla custodia nec præsidio munitus, Præsidiis destitutus, Philo V. M. 1. Ἐν ἀτειχίστοις καὶ ἀ. προκαταληφθέντες, Sine munitione præsidioque deprehensi, Plut. (7, 344.) Ποίαν πόλιν ἀ. αὐτῷ παρέδωκας; [* Αὐτοφρούρητος, Justin. Mart. 194. * Ἑτεροφρούρητος, ibid. * " Φρουρητικὸς, Custodiens, Custos, Dionys. Areop. 56. 59. 63. Cum gen., 193. 247. 310. Cyrill. Hieros. 50." Kall. Mss. * Διαφρουρέω, Æsch. Phrygibus διαπεφρούρηται βίος, al. * διαπεφρούδηται, i. e. φρουδός ἐστιν, Hes. * Παραφρουρέω, Strabo 3. p. 253.] " Περιφρουρέω, Custodia cingo, simpl. Cingo, tan" quam sc. custodia aut præsidio, Thuc. 3. Τὸ τεῖ" χος ᾧ περιεφρουροῦντο οἱ Πλαταιῆς. Sic Philo V. M. " 3. Τόπος ὠχυρωμένος καὶ περιπεφρουρημένος ἕρκει δι" πλῷ, quod Duplici septus vallo, Turn." [* Περιφρουρεύω, Opp. Ἁ. 4, 233.]

ὍΣ, ἄρθρον ὑποτακτικὸν, Articulus postpositivus, Qui, Od. Λ. (441.) Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν ὅν κ' εὖ εἰδῇς: (448.) Νήπιος ὅσπου νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ. Sic in plur., οἵ, vel οἵ που, aut οἳ δὴ, aut οἵ ῥα: (381.) Κήδε' ἡμῶν ἑτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο: (413.) Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο. Et fem. ἥ, Quæ: Φ. (29.) οὐδὲ τράπεζαν Τὴν ἥν οἱ παρέθηκεν. Utuntur et prosæ Scriptt., et quidem interdum in casu antecedentis verbi, nullam sequentis rationem habentes: ut χρῶμαι οἷς ἔχω, pro ἐκείνοις ἃ ἔχω. Sic Isocr. ad Nic. (7.) Φιλονείκει μὴ περὶ ἁπάντων, ἀλλὰ περὶ ὧν ἂν κρατήσαντί σοι μέλλῃ συνοίσειν, pro περὶ ἐκείνων, ἃ ἂν μέλλῃ. Item ὧν pro ὑπὲρ ὧν: Lys., Νῦν δ' οὕτως ἡ πόλις διάκειται, ὥστε οὐκέτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε. Bud. 989. Item ὧν pro ἀνθ' ὧν p. 959. ubi habes et de hoc ipso Ἀνθ' ὧν, item de Ὑπὲρ ὧν, et Δι' ὧν. In præcedentibus autem paginis de Ἀφ' ὧν et Ἐξ ὧν, necnon Ἐν οἷς et Ἐφ' οἷς, item Ἐφ' ᾧ. " Ἀφ' οὗ, E quo, " Postquam, subaud. gen. χρόνου, Soph. παλαιὸς " ἀφ' οὗ χρόνος, Antiquum tempus est e quo, i. e. " Diu est e quo, Dem. Ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι, " E quo tempore extiterunt homines, h. e. Post ho" minum memoriam, homines natos: Cic. Homini " post homines natos turpissimo, Res post homines " natos pulcerrima. Item Quandoquidem s. Quando, " Philo de Mundo, Ἀρκτέον γε τῆς ἀντιῤῥήσεως, ἀφ' " οὗ καὶ τῆς ἀπάτης οἱ σοφισταὶ, Ordiendum a refuta" tione, quando captionis artifices ab impostura " auspicantur. Itidem ἐπεὶ et ἐπειδὴ, Postquam, " accipitur interdum pro Quoniam." " Ὧν, Quo" rum. Ponitur interdum pro ἀνθ' ὧν, s. ἕνεκα τούτων " ἃ, necnon pro ὑπὲρ ὧν. Aphthonius, Ὥστε θαυμά" σαι μᾶλλόν ἐστι τὸν γάμον, ὧν ἔχει καλῶν ἢ κατηγο" ρῆσαι δεινῶν, ὧν παρέσχεν ἡ τύχη. Lysias, Ὧν " οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθαι. Idem, Ὧν ἔπαθεν ὀρ" γὴν ἔχει. Sic Thuc. Πρόσχημα γὰρ ἦν ἀμύνεσθαι " ὧν ἔπαθον." " Οἷς, Quibus. Accipitur etiam pro " ἐφ' οἷς, Ob quæ, Propter quæ, Aphthon. Ἀτυχοῦ" σιν ἄνθρωποι πλέοντες, καὶ τὰς ναῦς διαφθείρουσιν " ἐπιόντος χειμῶνος· οὐ μὴν ἐνθένδε τὸ πλεῖν καταλύ" ουσιν οἷς ἐν μέρει πεπόνθασι. Item pro Quatenus, " ut ᾗ, s. Eo quod, δι' ὧν. Idem in Lege de Mœchis, " Οὔτε ἐπὶ παντὶ τὸ γραφὲν αἰτιάσομαι· οἷς μὲν γὰρ " ἀναιρεῖ μοιχὸν, ἐπαινῶ τὸ τιθέμενον· δι' ὧν δὲ δικα" στῶν οὐκ ἀνέμεινε ψῆφον, αἰτιῶμαι τὴν αἵρεσιν." " Ὅου Ionice pro οὗ dicitur, Cujus, Il. B. (325.) ὅου " κλέος οὔποτ' ὀλεῖται." [Od. A. 70. cf. Buttm. A. Gr. 1, 305.] Ceterum quidam Ὃς e præcedente Ὁ factum esse putant, alii ex inus. Τὸς, de quo antea dictum fuit.

De Ὃς copulato cum aliqua conjunctione, s. conjunctiva particula, aut loquendo generalius, cum aliqua particula indeclinabili.

Ὃς jungitur interdum s. copulatur cum δὴ, vel γε, vel που, aut περ, aut τε, aut κε, s. κεν. Ac primum ILLUD Ὃς δὴ utplurimum accipitur simpliciter pro ὃς, i. e. Qui: sic tamen ut nonnunquam commode reddi possit Qui quidem. Sic NEUTR. Ὃ δὴ, Quod, vel Quod quidem: Greg. Μηδὲ πυρφόρον, ὃ δή φασιν, ὑπολειφθῆναι, Quod ajunt, dici solet. Quod quidem dici solet. Hunc autem usum habet interdum ὃ δὴ λέγεται. Sed et Ὃ δή φησιν ὁ ψαλμὸς, ap. eund. Greg. [* " Ὁσδηποτοῦν, Phryn. Ecl. 162. Thom. M. 663. Matth. Anecd. 1, 46. Diod. S. 1, 178. 199." Schæf. Mss.] ITIDEM Ὅς γε, ET Ὅς που, pro simplici ὃς, Qui. Invenitur autem ὃς et cum duplici particula, ut ὃς δή γε. [" Ὅς γε, Simmias Ovo, et Jacobs. Porson. Or. 79. Hec. p. xlvii. et 35. Ed. 2. Brunck. Apoll. Rh. 148. Toup. ad Longin. 345. ad Herod. 535." Schæf. Mss.] Quibus

est USITATIUS Ὅσπερ, et quidem ita scriptum conjunctim, simpliciter pro Qui. GEN. Οὗπερ, Cujus, et sic deinceps. FEM. Ἥπερ, Quæ. GEN. Ἧσπερ, Cujus, et sic deinceps. NEUTR. Ὅπερ, Quod: UNDE Ἅπερ, Quæ. Frequentia exempla passim occurrunt tam in prosa, quam in Poëtarum scriptis. Sicut vero ὅστις annexam aliquando habet particulam οὖν, ita et ὅσπερ: ac DICITUR Ὁσπεροῦν, sicut Ὁστισοῦν ead. signif., de qua dicetur infra, ubi de illo agetur. "Ἡντιναοῦν διάθεσιν, Quamcunque." Sed invenitur ὅπερ οὖν, disjunctim sc. scriptum, simpliciter etiam positum pro ὅπερ, ut ap. Plat. Ὅπερ οὖν καὶ ἔπαθεν. [" Ad Charit. 728. ad Lucian. 1, 391. Τοῦτο ὅπερ, id quod, Phryn. Ecl. 80. Ὅπερ ἐὰν, Quod si, Latinismus, Phalar. p. 8. Ἅπερ, Xen. Mem. 1, 2, 8. Τὰ ἄν περ, ad Herod. 202." Schæf. Mss.] At vero POETICE Ὅπερ masculino etiam genere usurpatur pro ὅσπερ, ab Hesiodo (Θ. 864.) ἠὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστι. AT de ᾧπερ adverbio dicetur infra. SED Ὅστε, annexa sc. particula τε huic voculæ ὃς, pro Qui, poëticum est: Od. Θ. (523.) Ὡς δὲ γυνὴ κλαίησι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Ὅστε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν. At in prosa Ὅστε, vel POTIUS Ὅς τε, significat Et qui. Sic GEN. Οὗτε pro οὗ, Cujus; itidemque in ceteris casibus. Sed DATIVUS ᾧτε non solum significat Cui, sed accipitur etiam adverbialiter pro Quomodo, Quemadmodum, καθάπερ s. καθὰ, sicut et ᾧπερ, ut in h. l. ap. Eust. p. 117. ᾧτε χερνᾶτις γυνά. Et FEM. Ἥτε, Quæ, ἥτις, Od. Ξ. (223.) Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα, Quæ alit. E neutro autem ὅτε et præp. εἰς, compositum EST Εἰσότε, sicut Εἰσόκε, pro Εἰς ὅ, τε et Εἰς ὅ κε, Donec, Usquedum, Od. Τ. (145.) εἰσόκε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο. [" Ad Callim. 1, 149. Lentul. Gætul. 9. Apoll. Rh. 2, 857. et Brunck., Heyn. Hom. 6, 363." Schæf. Mss.] Interdum vero pro Ὅτε DICITUR Τό, τε, Quod: interjecta etiam notula tanquam hypodiastoles, ut distinguatur a τότε abverbio, ET Τάτε, pro Ἅτε s. Ἅπερ, Quæ. Od. Ξ. (80.) Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τάτε δμώεσσι πάρεστι. Nisi quis utrobique præp. articuli usum vel potius abusum esse malit. Ceterum particula τε non solum τῷ Ὅς jungitur, sed et τῷ Ὅσπερ, ac DICITUR Ὅσπερ τε. SIC Ὅπερ τε, ut Od. Ξ. (466.) Καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον. Sic autem et cum ὅστις jungitur. [" Ὅστε, Jacobs. Anth. 7, 229. 323. 8, 160. Callim. 1, 462. Heyn. Hom. 6, 459. 460. 478. Lobeck. Aj. p. 328. Markl. Iph. p. 114. 366. Wakef. Ion. 381. Phil. 600. Musgr. Ion. 882. Reiz. Acc. p. 29. ad Il. M. 423. N. 484. 625. Valck. ad Moschum 345. ad Herod. 535.: Theocr. 22, 54. Χαῖρε, ξεῖν', ὅστ' ἐσσὶ, Salve, quicunque es. Ὅστε pro ὅστις ap. Tragicos non occurrit, Toup. Emendd. 4, 462. sed v. Porson. ad Hec. 449. I. q. ὃς, Musgr. ad Hec. 445. Med. 215. Il. B. 233. Wolf." Schæf. Mss.] ITIDEM Ὅς κε SEU Ὅς κεν, Poët. est, pro Qui, Quisquis; sed propter particulam κε jungi solet conjunctivo modo: Il. Τ. (228.) Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι, Od. Κ. (22.) Ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κε θέλῃσι vel κ' ἐθελῇσι. Et NEUTR. Ὅ κεν, Quod, Quicquid. UNDE Εἰσόκε SIVE Εἰσόκεν, pro Εἰς ὅκε s. Εἰς ὅκεν, Usque dum, Donec: Il. I. (48.) εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν. Et Od. Τ. (143.) εἰσόκε φᾶρος Ἐκτελέσω. Et cum indicativo ap. Apoll. Rh. (1, 820.) Εἰσόκε τὶς θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος. [" Valck. ad Mosch. 374. Wakef. ad 4, 116. Ruhnk. ad H. in Cer. 126. Ep. Cr. 222. 295. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 18. Jacobs. Anth. 7, 311. 9, 236. 11, 114. Epigr. adesp. 349. Brunck. Apoll. Rh. 85. Heyn. Hom. 4, 259. 537. 669. 5, 93. 671. 6, 158. 300. 535. Hymn. Hom. p. 177. Herm., Il. O. 70. et Heyn., ad Charit. 772. Luzac. Exerc. 144." Schæf. Mss.] " Ἰσόκεν, Hesychio ἕως ἂν, Donec. Id tamen potius εἰσόκεν dicitur." " Ὄῤῥα, geminatione poëtica metri causa dicitur pro ὅ ῥα, Quod. Apoll. Rh. 2, (718.) ἱερὸν, ὄῤῥ' ἐκάμοντο."

[" Ὅς, Heyn. Hom. 7, 265. 270. 320. 8, 59. 86. 290. Eur. Iph. A. 180. Markl. p. 69. 232. Porson. Hec. p. lii. Ed. 2. Heindorf. ad Plat. Charm. 99. Jacobs. Anim. 173. Anth. 7, 340. 9, 200. 492. Luzac. Exerc. 151. Philet. 9. Crinagor. 16. Diodor. Sard. 6. Hermann. ad Hecub. p. 139. cf. Priscian. Perieg. 692. Huschk. Anal. 19. Theocr. Id. 21, 33. De sede, Markl. Suppl. 272. Ὃς pro οἷος, Heind. ad Plat. Phædr. 240. Lys. 29. Gorg. 149. ad Xen. Mem. 4, 4, 2. Οἵ pro οἷοι, Markl. Suppl. 867. Wolf verm. Schrift. p. 118. Ὃς pro ὥστε, Bibl. Crit. 3, 2. p. 63. Eur. Andr. 170. Hel. 509. Alc. 193. 196. ad Diod. S. 1, 185. Herod. 305. init. Morus ad Hellen. 163. (male interpungit.) Lucian. 3, 660. Aristoph. Ἀ. 737. Soph. Antig. 220. Ὃς ad sequentia referendum, ad Charit. 617. Relativum ad remotius nomen relatum, Heyn. Hom. 6, 477. Cum conj. s. optat., 333. 346. 383. 396. 472. 7, 186. 312. 326. 393. 459. 479. 8, 182. 667. Aristoph. Fr. 269. Ὃς ἂν, de constr., Heind. ad Plat. Theæt. 309. 319. Gorg. 199. 208. 239. 270. Apol. p. xxvi. xxvii. xxviii. Boeckh. ad Sim. p. xviii. Brunck. Aristoph. 3, 213. Heyn. Hom. 6, 315. Schneid. ad Xen. Hier. 252. Valck. ad Xen. Mem. 247. Ὃς ἂν—, et in fine gen., Heind. ad Plat. Phædr. 253. Ὃς, ὅστις, cum optat. sine ἂν, aut cum ἂν, Brunck. Aristoph. 1, 130. Heyn. Hom. 6, 541. (Il. Φ. 103. Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγῃ, al. φύγοι.) An ὃς interrogative accipiatur, Clark. ad Il. A. 6. Ὅς ποτε, Musgr. Hel. 1241. Ὃς καὶ ὃς, Herod. 4, 68. Ὃς μὲν, ὃς δὲ, Lucian. 3, 554. Ὃς δὲ, i. q. ὁ δὲ, Ammian. Ep. 16. Ὃς δὲ—τέττιξ, Marianus 2. pro ὁ δὲ—τ., vide Jacobs. Καὶ ὃς, Bibl. Crit. 2, 1. p. 97.: Phocyl. p. 91. οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ. Ἐξ οὗ, ἀφ' οὗ, Thom. M. 273. ad Herod. 490. Ἐξ οὗ, ἐξ ὧν, ad Diod. S. 2, 426. Ἐξ οὗ, ad Anton. Lib. 220. Verh., Clark. ad Il. A. 6. Fisch. Ind. Palæph. v. Ἐξότε. Δι' οὗ τῆς χειρὸς, Herod. 24. Παρ' οὗ, Unde? Alciphr. 44. Ἐς ὅ, cum gen., Herod. 534. Ὃ pro ὃς, Brunck. Apoll. Rh. 193. Heyn. Hom. 7, 55. Reiz. Acc. Incl. p. 5. 6. 24. 32. ad Od. A. 101. Ξ. 3. Il. A. 73. Wolf. Ilgen. Hymn. 633. Ernest. ad Batrach. p. 417. Dioscorid. 7. Valck. Adoniaz. p. 378. Phœn. p. 488. Hipp. p. 224. Pro ὅτι, Wakef. ad Bion. 10, 7. Georgic. 57. Buhl. ad Arat. p. 383. Antagor. 2. Heyn. Hom. 4, 52. 5, 89. 419. 478. 660. 7, 161. 457. 638. ad Il. E. 433. Θ. 32. 140. 362. I. 493. Quapropter, Porson. Phœn. 270. cf. 156. Ὧι, ὃ, pro διὸ, Valck. Phœn. p. 52. Musgr. p. 190. Apoll. Rh. 1, 205. Ἃ μὲν, ἃ δὲ, Thom. M. p. 1. et n., Xen. Eph. 94. Ἃ 'ν pro ἃ ἂν, Valck. Phœn. p. 553. Ἐφ' ὧν μὲν — ἐφ' ὧν δὲ —, Partim — partim —, Eur. Phœn. p. xxii. Valck. Ἐν οἷς, Quo in discrimine ad Xen. Eph. 178. Δίδωσι οἷς ἔδωκε, Wakef. Ion. 1583. Alc. 552. Phil. 581. Eum. 682. S. Cr. 4, 104. Abresch. Æsch. 2, 98. Markl. Iph. p. 91. Ἐν οἷς pro ἐν δὲ τούτοις, Orell. Suppl. ad Nic. p. 37. Οὓς μὲν — τινας δὲ —, Diod. S. 1, 293. et var. l. et not.: Il. I. 165. κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἵ κε — ἔλθωσι, Heyn. Hom. 8, 353. Thuc. T. 2. p. 200. Baver.: Lucian. 3, 393. Τοῖς ἐπιτιμίοις, ἃ κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὥρισται, v. Lobeck. Aj. p. 382.: Porson. Phœn. 1613.: — 'Suspectum istud ὃν propter μ' in versu seq. Occurrit quidem ἣν — τήνδε bis Androm. 651. 710. sed uterque l. mendosus videtur.' Eur. Hec. 945. ἂν μήτε πέλαγος — ἀπαγάγοι —, μήτε — ἵκοιτ' — Heind. ad Plat. Phædr. 344. Ὃς — καί οἱ — pro καὶ ᾧ —, Heyn. Hom. 6, 315. Il. M. 300. Ξ. 92. cf. Soph. Aj. 457.: Plato Phædro 222. Ἐκπρεπὴς ᾗ ἂν τύχῃ γενομένη, i. e. ᾗ ἂν ἐκπρ. τ. γ. De ὃς postposito, Heind. ad Plat. Phædr. 253. * Ὅσδε, Reiz. Acc. p. 29." Schæf. Mss.]

De Ὃς habente τις annexum.

Ὅστις, Quis, i. q. ὅς. FEM. Ἥτις, Quæ: pro quo DORICE Ἅτις. NEUTR. Ὅ, τι, Quod. Aristoph. Σφ. (517.) παῦε δουλείαν λέγων Ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων. Ubi et subaudiendus est dat. μοι: Ne mihi servitutem memores, qui impero omnibus; Præsertim cum imperem omnibus. Thuc. 4, (18.) Σωφρόνων δὲ ἀνδρῶν, οἵτινες τἀγαθὰ ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθεντο. Synes. Ep. 57. Φύσει μέν εἰσιν οἵτινες εἰσὶν, Natura sunt qui sunt, Tales natura sunt, quales sunt: de ministris s. famulis. Apud Herod. ὅ, τι cum gen., Ὅ, τι προσχοῖτο πηλοῦ τῷ κοντῷ, Lutum quod adhærescebat conto: interjicitur autem illa notula inter ὅ et τι, ut distinguatur ab ὅτι conjunctione. Aliquando vero inseritur aliquid inter ὃς et τις, Thuc.

4, (14.) p. 126. Καὶ ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι ἐδόκει ἕκαστος ᾧ μή τινι καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν, pro ᾧτινι μή.

Ὅστις, Quis, Quisnam, Od. Θ. (28.) Ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ, Nescio quis, Plut. Lyc. Ἐρώτημα προὔβαλεν, ὅστις ἄριστος ἐν τοῖς ἀνδράσι, Quis sit optimus, Quisnam. Gen. EST Οὗτινος, Cujus, Cujusquam. DAT. Ὧιτινι, Cui, Cuinam. ACCUS. Ὅντινα, Quem, Quemnam: Plato de Rep. 1. Περὶ τοῦ, ὅντινα τρόπον ζῆν χρὴ, Quomodo vivere oporteat. Plur. NUM. Οἵτινες, Qui, Quinam. GEN. Ὧντινων, Quorum, Quorumnam. DAT. Οἷστισι, Quibus, Quibusnam. ACCUS. Οὕστινας, Quos, Quosnam. Fem. GEN. Ἥτις, Quæ, Quænam. GEN. Ἧστινος, Cujus, Cujusnam. DAT. ᾗτινι, Cui, Cuinam. ACCUS. Ἥντινα, Quam, Quamnam. Thuc. 8. Ἠρώτα ἕνα ἕκαστον, ἥντινα ἐλπίδα ἔχει σωτηρίας, Quamnam. PLUR. Αἵτινες, Quæ, Quænam, et sic deinceps. Neutr. GEN. Ὅ,τι, Quid, Quidnam, aut etiam Quodnam. Sequitur autem declinationem præcedentium. Plato Apol. Socr. (10.) Ἐρωτᾷ τις ὅ,τι ποιῶν καὶ ὅ,τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει, Quidnam faciens et quid docens corrumpat adolescentes. Isocr. ad Mityl. Περὶ ὧν οὐκ οἶδα ὅ,τι δεῖ πλείω λέγειν, ubi ὅ,τι accipitur pro διότι. Quanam de causa, Quamobrem. Quinetiam in directa interrogatione, Il. K. (142.) ὅ,τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει: pro τί δή ποτε χρεία τοσοῦτον κατέλαβε; Eustathio. Sed poëtice DICITUR Ὅ,ττι interdum: Od. Δ. (392.) Ὅ,ττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται, Ξ. (54.) Ὅ,ττι μάλιστ' ἐθέλεις δοίη Ζεύς. Item ὅ,ττι pro διὰ τί, ut exp. Eust. Od. (T. 463.) καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα, Οὐλὴν ὅ,ττι πάθοι.

Ὅστις, interdum signif. Quisquis. Aristoph. Σφ. (1406.) προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, Heus tu quisquis es, in jus te voco. Qua tamen signif. dicitur frequentius ὅστις ποτὲ, ut in seqq. docebitur. Idem N. (883.) ὅστις ἐστὶ, Quisquis est. Sic Athen. 2. Ὅστις οὖν ὁ ποιήσας, λέγει οὕτως, Quisquis igitur auctor illius libri sit, Quicunque igitur est qui librum illum conscripsit. Et ὅ,τι ἔτυχεν, Quidvis, Quodcunde. || Interdum reddere possumus non solum Quisquis, sed etiam Siquis: Nicand. Θ. (763.) Ἣ καὶ ἀπὸ σπληδοῖο φαείνεται, ὅστις ἐπαύρῃ, Siquis attrectet: ἥν τις αὐτῶν ἅψηται, Schol.

Ὅστις nonnunquam annectitur particulæ δὴ, vel κεν, vel οὖν, vel ποτὲ, vel περ, vel τε. Atque ut primo loco dicam de eo cui secundum tribui locum, REPERITUR Ὅ,ττι κεν simpliciter usurpatum pro ὅ,τι: ut Od. T. (404.) ὄνομ' εὕρεο ὅ,ττι κε θείης Παιδὸς παιδὶ φίλῳ, Quod imponas nepoti. Et mox, τίθεσθ' ὄνομ', ὅ,ττι κεν εἴπω, Quod dixero. Interdum etiam pro Quodcunque, Quicquid, usurpatur: sicut in prosa ὅ,τι ἂν, habente hic eum usum particula ἂν, quam habet illic κεν: itidemque cum conjunctivo, ut ὅ,τι ἂν πράξῃς. Nec solum genere NEUTRO Ὅ,τι ἂν, sed itidem MASC. Ὅστις ἂν, Quicunque, Quisquis: FEM. Ἥτις ἂν, Quæcunque. ITIDEM Ὅστις δὴ, pro Quicunque, Thuc. 8, (87.) p. 290. Ἐς δ' οὖν τὴν Ἄσπενδον ἥτινι δὴ γνώμῃ ὁ Τισσαφέρνης ἀφικνεῖται, Quocunque tandem consilio, Quodcunque tandem secutus consilium: SIC Ὅστις οὖν, vel POTIUS Ὁστισοῦν conjunctim, Quisquis, Quicunque. Gen. Οὑτινοσοῦν, Cujuscunque. Dat. ᾡτινιοῦν, Cuicunque: et ᾡτινιοῦν τρόπῳ, Quocunque modo. Accus. Ὁντιναοῦν, vel Ὁντινοῦν, Quemcunque: et sic deinceps. FEM. Ἡτισοῦν, Quæcunque: ut ἡστινοσοῦν κηδείας, Qualiscunque sepulturæ, Cujusvis, "Cujuscunque, Cujuslibet." Accus. Ἡντιναοῦν vel Ἡντινοῦν, Quamcunque. Et neutro gen. plur. num. Ἁτινοῦν s. Ἁτιναοῦν, Quæcunque. || Aliquando ὁτισοῦν redditur Quivis, Quilibet, Unusquisque: ut, Ἡστινοσοῦν ἐπῳδῆς μᾶλλον, Quavis incantatione magis. Et Xen. K. Π. 8, (3, 16.) Οὐκ οἶσθα ὅτι ἐσθίω μὲν καὶ πίνω καὶ καθεύδω οὐδ' ὁτιοῦν νῦν ἥδιον ἢ τότε ὅτε πένης ἦν; Quidvis, etiam Quodcunque tandem illud sit. Et ὁτιοῦν ἄλλο, Quidvis aliud. Cum vero dicitur μηδ' ὁτιοῦν, reddes, Nihil quicquam, Ne tantillum quidem. Xen. (3, 1, 11.) Μηδ' ὁτιοῦν φρονοῦντας, Prorsus nullius sensus atque mentis. Aristoph. Πλ. διαφέρειν οὐδ' ὁτιοῦν, Ne tantillum quidem differre, Nihil prorsus. "Ὁτιοῦν, Quidvis, Quidlibet, "Quodvis, Quodlibet, Quodcunque, ab ὁστισοῦν: "μηδ' ὁτιοῦν, et οὐδ' ὁτιοῦν," [Aristoph. N. 343.] "Nihil prorsus, Ne tantillum quidem." "Οὐδοτιοῦν, Nihil quicquam, Diosc. Ἐξαίρετον ἔχει οὐδοτιοῦν. E Dem. vero affertur, Πρὸς ἓν οὐδοτιοῦν, pro "Ad nullum. Adverbialiter etiam οὐδοτιοῦν exp. "Nequaquam, Nullo modo." Πᾶς ὁστισοῦν, Quivis, Quilibet, Gaza Gramm. 4. [* "Οὐδοστισανοῦν, Aristid. c. Lept. 2, 6." Boiss. Mss.] Ἐὰν ὁστισοῦν, Si quis, Plato de LL. ITIDEM Ὅστις ποτὲ, Quicunque, Quicunque tandem, Quisquis, Lucian. Herm. Καὶ τῇ μητρὶ, ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο, Quocunque tandem nomine vocata fuit. Sic, Ὅστις ποτ' ἦν ὁ παράδεισος, Qualiscunque tandem fuerit, h. e. εἴτε νοητὸς, εἴτε αἰσθητός. Ex Herod. affertur etiam, Ὅστις ποτέ ἐστι, Undecunque is sit. || Aliquando pro Quisnam, Isocr., Θαυμάζειν ὑμᾶς οἶμαι ἥντινά ποτε γνώμην ἔχω. [* Ὁστισδηποτοῦν, Lobeck. Phryn. 373.] SIC Ὅστις περ ex Aristoph., Quicunque. AT Ὅστις τε pro ὅστις, signif. Qui: ut ὅστις περ pro ὥσπερ.

[* Ὅστις, Wakef. Ion. 452. Herc. F. 1261. Phil. 696. Xen. Mem. 1, 1, 8. Quisquis, Quicunque, Phalar. 344. Markl. Suppl. 159. Nescio quis, Kuhn. ad Paus. 133. Pro τίς, Heyn. Hom. 6, 30. Munck. ad Anton. Lib. 33. Verh. Pro εἴ τις, Brunck. Aristoph. 3, 50. Pro ὅς, Soph. Aj. 1055. 1300. Herm. ad Hymn. p. 98. Herod. 3, 120. Musgr. ad Hipp. 816. Bacch. 115. Alc. 241. Pro ὁπότερος, Sylb. ad Paus. 137. Pro ὁστισοῦν, Anton. Lib. p. 32. Verh., ubi errat Munck. pro τίς accipiens: Phalar. p. 16. ad Callim. 1. p. 71. Hom. H. in Ven. 92. Soph. Aj. 179. El. 1123. Bast Lettre 79. 164. (Sic ὅστε, Eur. Bacch. 216. 243. 758.) Pro ὥστε, Bibl. Crit. 3, 2. p. 63. Lucian. 1, 539. Eur. Herracl. 415. Herc. F. 1220. Ὅστις pro οἵτινες, Heyn. Hom. 4, 512. Eur. Hec. 364. Conf. c. εἴ τις, Brunck. Aristoph. 1, 92. 111. 117. 122. 162. T. H. ad Plutum p. 124. Heyn. Hom. 5, 261. Boiss. Philostr. 527. Dawes. Misc. Cr. 275. 498. Zeun. ad Xen. K. Π. 287. 290. 359. 527. Ilgen. Hymn. 327. ad Herod. 673. 750. Brunck. Antig. 182. Markl. Suppl. 864. an sic leg. Eur. Alc. 1092? De sede, Wakef. Ion. 775. Heind. ad Plat. Phædr. 332. Valck. Diatr. 273. An interrog., Brunck. Aristoph. 1, 254. Cum conj., 3, 131. Porson. Med. p. 22. Schneid. ad Xen. Hier. 250. Postponitur, Epigr. adesp. 721. Dionys. H. 1, 580. Ὅστις ἂν, Valck. ad Xen. Mem. 247. Seq. optat., conj., Palæph. p. 38. 100. ubi v. Fischer. Ὅστις ἄν ποτε, Xen. Eph. 105. Ὅς ἄν τις, Demosth. 45, 27. Plato de LL. 347. Ast., Schneid. ad Xen. K. Π. 258. Ὅστις, ὅστις ποτὲ, Thom. M. 659. Eur. Hel. 353. Jacobs. Anth. 6, 208. Ὅστις ποτὲ, Markl. Iph. p. 269. Ὅστις δή ποτε, Plato Phædro 337. ad Diod. S. 1, 27. Ὅστις δὴ, Jacobs. Anth. 6, 243. Boiss. Philostr. 299. Xen. K. Ἀ. 4, 7, 25. 5, 2, 24. Valck. Hipp. p. 192. Herod. 684. Pausan. 222. et Sylb. Ὅστις γε, v. omnino Porson. Hec. p. xlvii. Ed. 2. Ὅστις οὖν, Athen. 1. p. 29. Ὁστισοῦν, Phryn. Ecl. 162. Thom. M. 663. 694. Οὐδ' ὁστισοῦν, 661. Matth. Anecd. 1, 34. 39. Demosth. 2, 846. Ὁντινοῦν, Ammon. 60. Ὅ,τι οὖν, 72. Xen. Mem. 1, 1, 14. Ὅστις εἶ, Plut. Alex. p. 166. Schm. Heind. ad Plat. Phædr. 337. Ὅστις εἶ, ὤν, Barnes. et Musgr. ad Eur. Hel. 77. 313. Ion. 247. 335. 576. Apoll. Rh. 2, 1124. Soph. Œd. T. 139. Ὅστις ἐστὶν, Aristoph. N. 113. Brunck. 3, 106. Ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος, Porson. Or. 1645. Ζεὺς δ', ὅστις ὁ Ζεὺς, Eur. Herc. F. 1266. Apoll. Rh. 3, 266. Ὅστις ὅδε κρατέει, Heyn. Hom. 5, 34. Οὐκ ἔστιν ὅστις, Matth. Anecd. 1, 39. Ὅστις ἦν ἄρα, Eur. Hec. 1109. Pors. Οὐδεὶς ὅστις, Bast Lettre 79. Οὐ κεν εἴη, ὅστις —, Heyn. Hom. 6, 541. Τίς; ὅστις; Heind. ad Plat. Hipp. 153. Ὅ,τι, Quamobrem, ad Xen. Eph. 251. Post ὅ,τι pluralis, ad Xen. Mem. 2, 8, 6. Ὅ,τι καὶ πλέον, Abresch. Æsch. 2, 29. Ὅ,τι ἄν, ὅ,τι γ' ἄν, Brunck. Aristoph. 1, 256. Ὅ,τι προστάττοι, ὅ,τι ἂν πρ., de discrimine harum formularum, Fischer. ad Palæph. 179. Xen. K. Π. 43. Μὴ ἔχειν ὅ,τι, seq. conj., Segaar. in Daniel. p. 92. Ὅ,τι περ κακὸν κίναδος, Toup. Opusc. 1, 227. Ὅ, τι πύ-

ματον, Soph. Œd. T. 663. "Ο, τι pro τί, ad Lucian. 1, 515. "Ο, ττι, Greg. Cor. 218. Οἵ τέ τινες, Plato de LL. 323. Ast. Τοίτινες, Koen. ad Greg. Cor. 97. Τήντινα, Herod. 1, 90. Κατὰ αἰτίαν ἥντινα, pro καθ' ἥντ. αἰτ., Paus. 3, 269.: Dionys. 1, 506. ἐν ἄλλοις τισὶ, an ἐν ἄλλοις οἷστισι?" Schæf. Mss.]

SED ET "Οτις a Poëtis usurpatur pro "Οστις, Quis, Qui, Il. Γ. (279.) ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, Qui pejerarit, Quisquis pejerarit, Od. Ο. (447.) Οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅτις ὑποχείριος ἔλθῃ, Aurum quod in manus meas venerit, Quicquid auri cepero. Sic alibi non semel: ut et M. (40.) de Sirenibus, αἵ ῥά τε πάντας Ἀνθρώπους θέλγουσιν ὅτις σφέας εἰσαφίκηται, Omnes homines qui ad eas pervenerint. Ubi etiam observa πάντας ὅτις pro πάντας οἵτινες, vel πάντας ὅσοι, aut πᾶς ὅστις, de quo infra in Πᾶς. Accus. "Οτινα pro "Οντινα: et plur. "Οτινας pro Οὕστινας, Od. Θ. (205.) Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει, Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω, Experiatur quem animus ipsum jusserit, Quemcunque. Accus. ὅτινα, quo utitur et Apoll. Rh. 1, (875.) Τῶν ὅτινα πρύμνης ἐπιβήσομεν, οὔ τις ἰάψει Ναυτιλίην, pro ὅντινα. Neutro autem plur. ὅτινα pro ἅτινα, Il. Χ. (450.) Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται. Prorsus autem poëtica hæc sunt. [* Ὁτιναοῦν, Dem. 1015.] In hoc ὅτις pleonasmum esse τοῦ ὁ tradit Eust.

Commode huic possumus SUBJUNGERE "Οτου: pro quo Ionice DICITUR "Οτεο, ET "Οττεο, metri causa. RURSUM "Οτευ Ionice pro ὅτου: ut ὅτου χάριν, Cujus rei gratia, οὗ ἕνεκα. Herod. (2, 63.) Ionice "Οτευ δὲ ἕνεκα, Cujus rei gratia: (1, 119.) "Οτευ θηρίου, Cujus feræ. Idem, παρ' ὅτευ, A quo. Sic dicitur et ἀφ' ὅτου, A quo. Et ἐξ ὅτου, SIVE Ἐξότου, E quo, sub. tempore. Aristoph. N. [528. "Ammon. 53. Eran. Philo 168. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐξότε, Steph. ad Thuc. p. 23. HSt." Schæf. Mss.] Pro quo dicitur etiam ἐξότουπερ ab eod. Aristoph. (Πλ. 85.) et Xen. (Κ. Π. 8, 2, 9.) Item ἕως ὅτου, item μέχρι ὅτου, Usquequo, Donec, Matth. 5, (25.) "Εως ὅτου εἶ ἐν ὁδῷ, Dum es in via, Lucæ 13, (8.) "Εως ὅτου σκάψω, Donec fodero, Herod. Μέχρι ὅτου πληθούσης τῆς ἀγορᾶς, Usque dum refertum est forum. Item e Dem. ἐξ ὅτου τρόπου, pro ὅπως. Poëtico autem genitivo ὅττεο utitur Hom. Od. Χ. (377.) "Οφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅττεό με χρή. DAT. "Οτῳ, Cui, ᾧτινι. ET "Οτεῳ Ionice. "Οτῳ μὴ ἀχθομένῳ εἴη, Si quis non gravaretur: quod loquendi genus Atticum est, ut in Βούλομαι videre licet. Paus. Καὶ ὅτῳ πιστὰ πατρὸς ὢν Ποσειδῶνος, Si quis credere sustinet. Utitur et Thuc. 6. Ὡν καθ' ἕκαστον, ἐν ὅτῳ γίγνοιτο, ἔπρασσεν, In quocunque versaretur, Cuicunque se applicaret. Et Herod. (1, 95. 108.) Ὁτέῳ τρόπῳ, Quacunque ratione. Num. plurali, casu GEN. "Οτων, Quorum, Quorumcunque. Aristot. "Οτων εἴη. DAT. "Οτοις, ET Ὁτέοισι Ionice, Quibus, Quibuscunque, Il. Ο. (491.) Ἠ μὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ. Et Herod. παρ' ὁτέοισι, Apud quos. Sed et fem. gen. ἐν ὁτέῃσι, In quibus. Sicut vero supra docui ὅστις interdum annexum habere δὴ, οὖν, ποτὲ, ita et huic eadem annecti sciendum est. Nam DICITUR Ὁτουδὴ, Cujusvis, Cujuslibet. Sic Ὁτῳδὴ, Cuivis. SIC Ὁτουδήποτε ἕνεκα, Cujuscunque rei gratia. Et Æschin. Ὁτῳδήποτε συνῴκισε τὴν ἑτέραν, Cuicunque elocarit alteram, Quisquis ille sit cui alteram elocavit. SIC Ὁτουοῦν, ut οὑτινοσοῦν, Cujuscunque. Plato de Rep. 1. Καὶ ἵππου καὶ ὁτουοῦν ἔργον, Alius cujuscunque. Eod. l. Εἴτε πόλει τινὶ, εἴτε γένει, εἴτε στρατοπέδῳ, εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν, Sive alii cuicunque. Item ὁτοοῦν, Quodcunque, VV. LL. ET "Οτῳ ποτὲ, Cuicunque, Interdum, Quonam pacto. [" "Οτις, Huschk. Anal. 281. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 221. ad Paus. 343. Boiss. Philostr. 464. Athen. 28. Reiz. Acc. Incl. 5. "Οτις γε μὲν, Timon Phlias. 25. "Οτου et οὗ conf., Schneid. Anab. 107. "Οτου pro εἴ τινος, Soph. Trach. 905. cf. 908. Ἐξ ὅτου, ad Anton. Lib. 220. Verh. "Οτου δή τινος, Dionys. H. 2, 876. "Οτευ, Reiz. Præf. ad Herod. p. 16. "Οτου, ὅτῳ, Xen. Mem. 1, 1, 15. Ὁτουοῦν, Thom. M. 876. Ὁτουδηποτοῦν, Add. ad p. 251. "Οτῳ, Markl. Iph. p. 287. Musgr. Rhes. 465. Med. 240. Heyn. Hom. 6, 346. 7, 81. Munck. ad Anton. Lib. 74. Verh., Zeun. ad Xen. K. Π. 364. ad Lucian. 1, 326. ad Herod. 673. "Οτῳ δή τινι, Dionys. H. 3, 1633. Θεῶν ὁτεῳδὴ, ad Herod. 43. (1, 86.) "Οτινα, ὅτινας, Heyn. Hom. 8, 340. "Ατ', i. q. ἅτινα, Brunck. ad Æsch. Prom. 1079. "Οτων, Koen. ad Greg. Cor. 245. Wakef. Trach. 443. Wolf. Anecd. Gr. 3, 267." Schæf. Mss.] " Αὐθόρου, Fortasse, si vulgatis Lexx. " credimus."

AT VERO "Αττα existimatur quidem dictum pro ἅτινα, est tamen potius Atticum PRO "Ασσα: quod quidam ex ἃ, ET σα Megarensium lingua significante τινὰ, compositum prodidere: Il. Α. (554.) φράζεαι ἅσσ' ἐθέλῃσθα. Cum vero tenui spiritu SCRIBITUR "Ασσα VEL "Αττα, significat τινὰ, Aliqua, Quædam, Od. Τ. (218.) Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, ubi tamen supervacuum est: siquidem ὁποῖα ἄσσα nihil aliud signif. quam Qualia. "Αττα vero Dem. quoque et alii qui lingua Attica scripsere, usurpant. Alias "Αττα est etiam Vocab. quo juniores compellant

B senes quasi Pater: ut Achilles Il. Ι. (603.) Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ: de quo et infra in "Αππα cum Πάππας. [" "Αττα, Brunck. Aristoph. 1, 36. 156. 3, 137. Schol. Plat. 35. ad Herod. 117. "Αττα, Wakef. Phil. 457. Abresch. Æsch. 2, 22. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 82. Jacobs. Anth. 7, 385. 9, 496. Lucillius 87. Schol. Plat. 35. Brunck. Aristoph. 1, 156. 194. 2, 202. Kuster. 71. Callim. 1, 443. Dionys. H. 2, 1006. Abresch. Lectt. Aristæn. 199. Toup. Opusc. 1, 354. Koen. ad Greg. Cor. p. 3. "Αττα, ἅττα, Ammon. 26. Thom. M. 122. Porson. Hec. p. 72. Ed. 2. Zeun. ad Xen. K. Π. 181. ad Lucian. 1, 19. 2, 326. 337. 346. 3, 17. 21. 580. Dawes. Misc. Cr. 296. 478. Lennep. ad Phal. 89. "Ασσα, Phryn. Ecl. 158. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 97. 2, 219. Heyn. Hom. 4, 146. 682. 5, 602. 6, 84. A. L. Z. 1803. N. 125. p. 262.: 'Homer setzt allezeit für ἅτινα im Plural ἅσσα.' Act. Traj. 1, 219. Eldik. Suspic. p. 2. (cf. Brunck. Med. 519.) ad Herod. 117. Wyttenb. ad Plut. 1, 66. "Αττα

C absolute, Heind. ad Plat. Gorg. 144. 169. Theæt. 294. 338. De sede, Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 419. "Αττ' ἂν, Brunck. Aristoph. 3, 77. 137. Fr. 246. ad Herod. 647. Πηνίκ' ἄττα, Brunck. Aristoph. 2, 193. Kuster. 196. Fr. 278. Toup. Opusc. 1, 354. Dawes. Misc. Cr. 295. 479. Πόσ' ἄττα, Brunck. Aristoph. 3, 139. * Ποσάττα, Beck. Var. Lectt. Aristot. p. 17. Μυρί' ἄττα, Koen. ad Greg. Cor. 44. * Ἑτεράττα, Thom. M. 596. * Πολλάττα, de Ulix. Error. p. 50." Schæf. Mss.]

Adverbia ab ὃς derivata et per compositionem facta.

In horum adverbiorum numero poni debent Εἰσότε et Εἰσόκε, de quibus dictum supra fuit. Item Διὸ, Διόπερ, Διότι, et Καθὸ, Καθότι, pro δι' ὃ, δι' ὅτι, et καθ' ὃ, ac καθ' ὅ, τι. Necnon e plurali facta, Καθὰ et Καθάπερ. Jam vero et e dativo singulari facta, aut, si mavis, dativi singulares in adverbia transeuntes, ᾗτε et ᾗπερ.

Διὸ pro δι' ὃ, Quamobrem, Quocirca, Proinde.

D ITEM Διὸ καὶ et Διὸ δὴ ead. signif. Διόπερ, itidem pro Quamobrem, Quare, Proinde, Bud. e Demosth. [" Diod. S. 1, 466. Conf. c. διότι, ad 2, 285. Quoniam, Xen. Mem. 4, 8, 7." Schæf. Mss.] Διότι, Quamobrem, Qua de causa: Διότι ἐκλείπει ἡ σελήνη, Quæ causa sit cur luna deficit, pro διὰ τί. Sic Xen. K. Π. 8, (4, 7.) Ἠ καὶ ἔχοις ἂν εἰπεῖν διότι; cui respondet Gobryas, ἔγωγε. || Quoniam, Quia, Eo quod, Propterea quod. || Quod, Dem. (284.) Ep. Philippi ad Thebanos, Πυνθάνομαι μέντοι διότι πᾶσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέρονται φιλοτιμίαν, βουλόμενοι ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλουμένοις, Audio quod Athenienses. " Διότι, pro " δι' ὅτι, Propter quid, διὰ τί, ap. Aristot. sæpe, teste " Bud.: Xen. quoque pro Propter quid usurpa- " vit, sed citra interrogationem, pro Quare, Qua de " causa, Quamobrem, Cur. Itidemque ap. Proclum " et alios Philosophos τὸ διότι, Causa cur: τὸ αἴτιον: " ut et Diog. L. Τὸ ὅτι καὶ τὸ διότι. Alioqui signif. " etiam Quoniam, Quia, Propterea quod: veluti

A "cum Aristot. Probl. proposita quæstione quapiam, "respondet per διότι. Itidemque Xen. et Lucian. "usi esse comperiuntur, necnon Dem., teste Bud.: "qui et pro Propterea usurpari nonnunquam tradit "ex Argyropylo et Bessarione, Lucian. etiam au- "ctorem citans. Interdum et pro simplici ὅτι poni- "tur, significante Quod, Dem. pro Cor. (284.) Πυν- "θάνομαι μέντοι διότι πᾶσαν ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσφέ- "ρονται φιλοτιμίαν. Sic Crito Comicus ap. Athen. "4, (173.) Πάντων ἀκούων διότι παρασίτῳ τόπος Οὗτος "τρία μόνον ἀγαθὰ κεκτῆσθαι δοκεῖ. Et Xen. Λέγω "διότι ἀφανίζουσιν, Dico quod obruunt, i. e. ὡς s. "ὅτι:" ['Αθ. 3, 3. "Ad Diod. S. 1, 63. 566. 616. 689. 2, 375. ad Dionys. H. 1, 272. ad Epist. Socrat. p. 211. Orell., ad Xen. Mem. 1, 2, 53. 4, 1, 1. ad Charit. 231. Pro ὅτι, Herod. 128, 74. 477. Lucian. 1, 113. Dial. p, 30. Plut. Mor. 1, 775. 885. Diod. S. 1, 31. 45. 81. 220. 233. 256. 269. 287. 288. 360. 466. Athen. 1. p. 12. et Casaub. p. 30. Histoire de l'Acad. d'Inscr. 12, 185. ad Epist. Socr. l. c. Ὅτι et διότι, Ammon. 105. Eran. Philo 172. Valck. ad
B Xen. Mem. 249. Cum inf., ad Diod. S. 1, 272. 319. 656. ad Epist. Socr. l. c. Post τοῦτο, Ut, Lucian. 1, 454. Δ. δή, Toup. Opusc. 1, 337." Schæf. Mss. Διότι περ, Herod. 4, 186.]

Καθὸ multis modis dicitur: uno quidem, denotans τὸ εἶδος καὶ τὴν οὐσίαν cujusque rei, ut καθὸ ἀγαθὸς, αὐτοαγαθόν: altero, ἐν ᾧ πρώτῳ πέφυκε γίνεσθαι, ut color: quod indicat ὡς ἡ ὕλη ἑκάστου καὶ ὑποκείμενον ἑκάστῳ πρῶτον. Significat etiam τὸ αἴτιον: ut τὸ ἐλήλυθε, vel οὗ ἕνεκα ἐλήλυθε: item κατὰ τί παραλε- λόγισται, et ὅ,τι τὸ αἴτιον τοῦ συλλογισμοῦ ἢ παραλο- γισμοῦ. Præterea καθὸ dicitur τὸ κατὰ θέσιν, ut καθὸ ἕστηκεν, ἢ καθὸ βαδίζει. Signif. enim hæc θέσιν et τόπον, Aristot. Metaphys. 4. Exp. etiam In quantum, Quatenus, Quomodo, Quemadmodum, Sicut. [" Phryn. Ecl. 188. Thom. M. 488. 816. 893. Wakef. Ion. 1466. Jacobs. Anim. 221. Anth. 6, 394. 7, 18. Lucian. 1, 843. Diod. S. 2, 582. Brunck. Aristoph. 2, 56. ad Paus. 68. Ammon. 65. 110. 129. 147. Phalar. 32. * Καθόπερ, Qua parte, Lucian. 1, 312."
C Schæf. Mss.] Καθότι, q. d. Secundum quod; est enim καθότι pro καθ' ὅ,τι, ut paulo ante dixi, Quatenus. Item Quomodo, Qua ratione, Quo pacto. Thuc. 8, (67.) p. 283. Γνώμην ἐσενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται, Quonam modo: 6, (8.) p. 200. Ἐκκλησία αὖθις ἐγίνετο, καθότι χρὴ τὴν παρασκευὴν ταῖς ναυσὶ τάχιστα γίγνεσθαι. Sic et 4, (34.) p. 133. et, 5, (76.) p. 190. ubi καθότι et ὡς pro eod. ponit. || Καθότι, Quomodo, h. e. Sicut, Quemadmodum, ut, Χρὴ περὶ παντὸς πρόνοιαν πεποιῆσθαι, καθότι καὶ Ἱπποκράτης παραινεῖ. || Καθότι χωρήσει, Quoniam est evasurus, e Thuc. (1, 82.) || Καθότι τοῦ ᾠοῦ ἐκοίληνε, Qua parte; sed malim καθ' ὅτι. || Καθότι τίθησθε, Quantum vobis cordi fuerit, e Thuc. [" Thom. M. 488. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 205. 3, 304. Longus p. 60. Vill., Lucian. 1, 799. 2, 334. Diod. S. 2, 329. 349. Marcell. de V. Thuc. 5. 7. Dionys. H. 1, 139. Mœr. 212. et n. Qua parte, Herod. 138. Quapropter, 440." Schæf. Mss.] "Κατότι, Cur, Ionice pro καθότι, ap. Herod." [Καθ'
D ὅ,τι, Dionys. H. de C. VV. 150. Schæf.] . Καθὰ, Quemadmodum, Sicut: Καθὰ προείρηται, Eust. Quemadmodum dictum fuit. Interdum vero Καθὰ pro Qua parte, ut a Bud. exp. in isto Gal. loco, de cancro loquentis, Πάσης μὲν οὖν χειρουργίας ἐκκοπτούσης ὄγκον παρὰ φύσιν ὁ σκοπός ἐστιν, ἐν κύκλῳ πάντα τὸν ὄγκον περικόψαι, καθὰ τῷ κατὰ φύσιν ἔχοντι πλησιάζει. [" Thom. M. 488. Phryn. Ecl. 188. Verh. ad Anton. Lib. 53. LB., Ammon. 65. Morus ad Hellen. 49. Iones pro eo Κατὰ, Wessel. ad Herod. 156. Καθά που, Kuster. Aristoph. 115." Schæf. Mss.] Sed pro Quemadmodum, multo melioris notæ EST Καθάπερ: quod aliquando aptius redditur Veluti, Tanquam, Quasi: ut in h. Aristot. Probl. l., Ἔτι συγκαταβὰς ἀὴρ τῷ ἐνεχθέντι κάτω ἀναφερόμενος καὶ ὠθῶν ἄνω τὴν θάλατταν, καθάπερ πομφολυγοῖ αὐτήν. [" Steph. Dial. 60. ad Charit. 387. Verbi causa, Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 141. Schneid. ad Epicur. 89. (paulo ante eod. sensu ὥσπερ.)" Schæf. Mss.]

"Κατάπερ, Ion. pro καθάπερ, Ut, Quemadmodum, etiam Prout. Herod." [1, 131. 144. 145. 148. 151. 170. 182. 193.] Pro Quemadmodum autem s. Sicut, invenitur ETIAM Καθάπερ δή, ITEM Καθαπερεί; [" Wakef. Ion. 172. Bast Lettre 60." Schæf. Mss.] et quidem cum ap. alios, tum ap. Plat. Epist.: SED ET Καθαπερανεὶ ex Aristot. affertur. [" Athen. 1. p. 39." Schæf. Mss. " Etym. M. 69." Boiss. Mss.] Jam vero et SIMPLEX Ἅπερ Attice pro καθάπερ ab Aristoph. dici existimatur per ἔλλειψιν præpositionis κατά: B. (834.) Ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον ἅπερ ἑκάστοτε Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο. [" Æsch. Eum. 663. Abresch. Æsch. 2, 96. Aristoph. A. 84. Brunck. 1, 78. Dionys. H. 5, 240. Heyn. Hom. 6, 623." Schæf. Mss. " Item * Ἁπερεὶ pro Καθαπερεὶ, Soph. El. 189. ἁπερεί τις ἔποικος." Schw. Mss.]

Quod vero ad adverbia ᾗτε et ᾗπερ attinet, significantia Quemadmodum, Sicut, de ᾗτε quidem dixi supra in Ὥστε, ex Eust. 117.: de ᾗπερ vero ex Eod., et quidem in illo ipso l., trado, Poëticum itidem esse adverbium, κατὰ τοὺς τεχνικούς.

De adverbiis ab Ὅς derivatis, citra compositionem: ac primum de Ὅθεν, Πόθεν, et Τόθεν.

Ὅθεν, Unde, ab ὅς, ut οἴκοθεν ab οἶκος, Il. B. (852.) Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος, Od. Λ. (365.) Ψεύδεά τ' ἀρτυνόντας ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, Thuc. Ὅθεν ἀΐδιον μισθοφορὰν ὑπάρχειν, Unde perpetuum suppetere stipendium, Dem. (36.) Πόθεν ἄλλοθεν ἰσχυρὸς γέγονεν, Aristot. Ἀρχὴ ἡ μὲν λέγεται ὅθεν ἄν τις τοῦ πράγματος κινηθείη πρῶτον. || Accipitur etiam pro Quamobrem, Quocirca, Quare, sicut et Unde ap. Latinos hoc significat. Porro sicut ὅστις et ὅσπερ annexum habent δή, οὖν et περ, sic etiam ὅθεν: nam DICITUR Ὁθενδὴ pro Undecunque, Undelibet: Sapient. 15, (12.) Ὁθενδὴ, κἂν ἐκ κακοῦ, πορίζειν δεῖ, Oportet undecunque, etiam e malo, acquirere. At disjunctim Ὅθεν δὴ simpliciter E quo: necnon Itaque. Et Ὁθενδήποθε, Undecunque. [" Ὁθενδήποθεν, Jo. Cautacuz. Hist. 1. c. 1. p. 12. c. 4. p. 18." Boiss. Mss.] Sic ET Ὁθενοῦν, Undecunque. Sed ap. Hermog. de Statibus, Εἴτε ἀπὸ τοῦ στασιάζειν τοὺς ἀγωνιζομένους, εἴτε ὁθενοῦν, exp. Aliunde alicunde. NECNON Ὅθενπερ itidem pro Undecunque. ET Δήποθεν in VV. LL. itidem Undecunque. [" Ὅθεν, Wakef. Alc. 92. Trach. 701. Eum. 925. S. Cr. 4, 251. Valck. Phœn. p. 22. ad Herod. 476. Quamobrem, Quare, Porson. Or. 584. Kuster. Aristoph. 108. Boiss. Philostr. 322. 452. 507. Heind. ad Plat. Phædr. 267. Xen. Mem. 1, 1, 2. Ubi, Heyn. Hom. 4, 430. A quo tempore, Valck. Phœn. p. 113. Per quem, Toup. Opusc. 1, 46. Quod cum ita sit, Idem ad Longin. 376. Conf. c. ὁπόθεν, Schneid. Anab. 110. Cum gen., ad Memnon. 228. Ὅθεν δή, Heind. ad Plat. Phædr. 320. Ὅθεν οἷ, Demosth. 673, 10. * Ὅθε, Hermann. ad Tzetz. p. 36. Tzetz. p. 63, 20. 79, 21. 83, 1. 12. 87, 11. 90, 7. 98. 14. 100, 25. 114, 6. 121, 8." Schæf. Mss. * Ἐξόθεν, i. q. ἐξότε, Nicander Θ. 317.]

Interrogative autem DICITUR Πόθεν, Unde, Undenam, Plato initio Protag. Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει; Quid tu? unde tandem appares, o Socrates? ut Priscianus vertisse Cic. testatur. Et ante Plat. Homerus Od. O. (264.) πόθεν εἰς ἀνδρῶν; AT Ποθὲν, translato accentu in ultimam, Alicunde, Chrys. de Sacerd. Οὐδὲ ἄλλοθέν ποθεν, Nec aliunde alicunde, Aristot. Eth. 10, 4. Εἰ γάρ ἐστιν ἡ φορὰ κίνησις ποθὲν ποῖ, καὶ ταύτης διαφοραὶ κατ' εἶδος, Motus alicunde aliquo. At Πόθεν ποῖ Suid. ex Aristot. tradit ἐπὶ πάσης μεταβολῆς accipiendum. Vide Ποῖ. || Πόθεν exp. etiam Qui, Quomodo. [" Scilicet in illa formula, Πόθεν γάρ; Qui hoc fieret? proprie Unde hoc fieret? i. e. Neutiquam, Nullo pacto. Cf. T. H. ad Lucian. Tim. c. 3." Schw. Mss. " Πόθεν, Musgr. Rhes. 612. 695. El. 657. Wakef. Alc. 92. 793. Trach. 707. Bianor 9. Πόθεν; Boiss. Philostr. 274. 659. Dionys. H. 2, 1215. Heind. ad Plat. Gorg. 85. Cur, Boiss. Philostr. 276. Undecunque, Plut. Alex. 166. Schm. Ubi? Wakef. Trach. 1010. Brunck. 1012. Eur. Bacch. 1164. Qui, Quomodo, ad Xen. Eph. 279. Servit negationi fortiori, Huschk. Anal.

218. Brunck. Aristoph. 1, 223. 236. 2, 21. 52. 245. Kuster. 215. ad Dionys. H. 2, 828. 868. 3, 1427. Jacobs. Anim. 183. Epigr. adesp. 247. Heindorf. ad Plat. Lys. 22. Eur. Andr. 82. cf. Alc. 784. Bergler. Alciphr. 92. Valck. Phœn. p. 543. Koen. ad Greg. Cor. 60. ad Lucian. 1, 353. Plut. Mor. 1, 244. 424. Dawes. Misc. Cr. 510. ad Timæi Lex. 282. Beck. ad Eur. Hec. 613. ad Xen. Eph. 280. Cum gen., Markl. Suppl. 842. Ion. 268. Wakef. 1475. Plato Hipp. 128. De πόθεν et ὅθεν, Bentl. ad Menandr. p. 66. Πόθεν δέ; Heind. ad Plat. Phædr. 213. Τίς; πόθεν; Valck. Phœn. p. 57. Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. Πόθεν ἐμοὶ τὸ καὶ τό; Abresch. Lectt. Aristæn. 133. Strato 54. τοῦτ' ἔμαθες δὲ πόθεν; * Πόθε, Ilgen. ad Hymn. 408. Ποθὲν esse genitivum docet Apoll. Rh. 2, 824. coll. Schol. p. 448. item 3, 262. et Schol. Ποθεν, (encliticum,) Villoison. ad Long. 29. ad Mœr. 51. Toup. ad Longin. 276. ad Xen. Eph. 75. 231. 232. ad Lucian. 1, 353. Εἴ ποθεν, Soph. Phil. 1204. Ἐκ δρυός ποθεν, Heind. ad Plat. Phædr. 342. Ἀπὸ ἐχυροῦ ποθὲν, Thuc. T. 1. p. 160. Baver." Schæf. Mss.]

"Ὁπόθεν, Unde, ap. Xen. et alios. Poëtæ metri "gratia dicunt Ὁππόθεν, ut Hom. Od. Ξ." [47. T. 162. Γ. 80. A. 406.] "At ὁπόθεν δήποθεν, Unde- "cunque, Undelibet." [" Brunck. Med. 325. Pro πόθεν, Synesius Scholast. Epigr. Ὁππόθεν, Koen. ad Greg. Cor. 88. 136." Schæf. Mss. * Ὁποθενοῦν, Gl. Undeunde, Aristot. de Cœlo 1, 4.] "Ὀκόθεν, Unde, "Ionice pro ὁπόθεν."

TERT. Τόθεν, Inde, E loco illo, quod alioqui derivatum putatur ab articulo præpositivo. Sed ap. Apoll. Rh. 2, (531.) Ἐκ δὲ τόθεν, Schol. exp. μετὰ ταῦτα δέ: ubi præp. ἐκ supervacanea est. [" Ad Mœr. 65. ad Callim. 1, 115." Schæf. Mss.]

De Ὅθι, Πόθι, et Τόθι.

Ὅθι, Ubi, infinite, Od. Ξ. (397.) Δουλίχιόν δ' ἰέναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ: (73.) Βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεούς, ὅθι τ' ἔρχατο ἔθνεα χοίρων, Ubi conclusus erat porcorum grex: (532.) Βῆ δ' ἴμεναι κείων ὅθι περ σύες εὗδον. [" Markl. Iph. p. 232. Wakef. Trach. 701. 750. Jacobs. Anth. 7, 320. Valck. Hipp. p. 180. ad Il. Φ. 11. ad Callim. 2. p. 12. Conf. c. ὅτι, Luzac. Exerc. 74. Ὅθ', Wakef. Trach. 750. Brunck. Apoll. Rh. 182. Heyn. Hom. 5, 335." Schæf. Mss.]

Interrogativum EST Πόθι, Ubi, Ubinam, Od. Ξ. (187.) πόθι τοι πόλις; Ubi tibi civitas est? i. e. Cujas es? Supra dicit, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Ex Apoll. Rh. (2, 1138.) affertur etiam ὡς πόθι, pro Ubinam. At ex Epigr. πόθι νείσσομαι, Quo tendo? [" Musgr. Rhes. 612. Apoll. Rh. 1, 242. Macedon. 41. Cum gen., Steph. Dial. 64." Schæf. Mss.] Sicut vero ποθὲν dicitur, ita ETIAM Ποθὶ, Alicubi, Aliquando. Od. Ξ. (118.) Εἰπέ μοι αἴ κε ποθὶ γνώω, Sicubi forte agnoscam, εἴ ποτε. Et Il. A. (128.) ἀποτίσομεν, αἴ κε ποθὶ (al. αἴ κέ ποθι) Ζεὺς Δῶσι πόλιν. Sicubi forte Jupiter urbem nobis tradat, vel Siquando nobis tradiderit. Soph. εἰ ποθί. [" Il. Z. 526. Heyn. Hom. 6, 479. 602. * Ποθι, (encliticum,) Ruhnk. Ep. Cr. 127. ad Callim. 1. p. 17. Brunck. ad Anal. 100." Schæf. Mss. * Ἔκποθι, Quint. Sm. 2, 418.] Οὔποθι, Nusquam, Nullibi. [* " Ὁπόθι, ad Charit. 737. Jacobs. Anth. Prolegg. 54. 56. 58. Leontius 6." Schæf. Mss.]

AT Τόθι, Ibi, Illo in loco, Od. O. (239.) τόθι γάρ οἱ αἴσιμον ἦεν Ναιέμεναι. || Apud Apoll. Rh. (1, 210.) videtur significare Tunc, VV. LL. [" Jacobs. Anim. 115. Anth. 7, 150. 194. Wakef. S. Cr. 4, 25. Antiphil. 29. Brunck. Apoll. Rh. 74. Ruhnk. Ep. Cr. 16. ad Velleium p. 17. Valck. Hipp. p. 180. 237. Ubi, Harles. ad Theocr. 366. Wakef. Phil. 226." Schæf. Mss.]

De Οἷ et Ποῖ.

Οἷ, Quo, indefinite, Thuc. Οἷ κατασχήσουσι, Quo applicabunt, Plato de LL. Οἷ βλέπειν, Quo respicere, Dem. Οἷ ἀσελγείας προελήλυθε, Quo lasciviæ: οἷ γῆς, Quo terrarum: οἷ κακῶν με ἤγαγες, In quæ pericula me induxisti. || Ubi, Psalm. Οἷ οὐκ ἦν φόβος. [" Thom. M. 748. Musgr. Herc. F. 726. Wakef. Alc. 554. Porson. Or. 1127. 1694. Bast Lettre 172. ad

A Charit. 271. 340. Ubi, ad Eur. Iph. T. 359. Musgr. Hel. 744. ad Od. Ψ. 319. Ibi, Fac. ad Paus. 1, 281. Quo, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 3. Act. Traj. 1, 241. cf. ad Xen. Eph. 100. 141. Musgr. Alc. 546. Οἷ, οἷα, οἷον conf., Bast Lettre 171." Schæf. Mss.] UNDE Οἷπερ itidem Quo, Aristoph. [Πλ. 550. N. 1320. B. 200.] At οἷπερ, Qui. [" Οἷπερ, Porson. Hec. p. 65. Ed. 2. Οἷπερ et οὗπερ, Heindorf. ad Plat. Hipp. 128." Schæf. Mss.]

Interrogativum EST Ποῖ, Quo, Quonam? Æschin. (83.) Ποῖ καταφύγω; Quo confugiam. Sic Aristoph. Πλ. (439.) ποῖ τις φύγῃ; Soph. (Aj. 1290.) ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; Quo spectans et dicis? Et cum gen. ποῖ γῆς, Aristoph. (B. 85.) Quo terrarum? Dicimus et ποῖ δὴ καὶ πόθεν, cum rogamus quo quis tendat et unde veniat. Plato in principio sui Phædri, sicut et in Protagoræ initio supra in Πόθεν, Ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; O amice Phædre, quo tandem et unde is? Sic Horat. Serm. 2, 4. Unde et quo Catius? || Ubi, Aristoph. Πλ. (1055.) Βούλει διὰ B χρόνου πρός με παῖσαι; Vis mecum tandem ludere? ποῖ τάλαν; Ubi? Resp. Αὐτοῦ, Ibi. Et ποῖ κῆχος; Ubi terrarum. || Quousque, μέχρι τίνος, Quamdiu, Soph. (El. 958.) ποῖ μενεῖς; i. e. εἰς τίνα χρόνον; AT Ποῖ, sine accentu ἀόριστον est pro Aliquo, Aristoph. Πλ. (446.) εἰ τὸν θεὸν Ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα, Siquo nos proripiamus. Exp. etiam Alicubi. || Quodam modo, e Plat. de LL. Interdum vacare annotat Schol. Aristoph. [" Ποῖ, Phryn. Ecl. 14. Thom. M. 652. 748. 858. Add. ad 280. ad Charit. 665. Dawes. M. Cr. 287. 477. Markl. Iph. p. 357. Jacobs. Anth. 6, 72. 78. Eur. Herc. F. 74. 1160. Monthly Review April 1799. p. 439. Brunck. Aristoph. 1, 122. * Kuster. 65. Porson. Or. 504. Phœn. 157. 991. 994. Hec. p. 65. Ed. 2. Brunck. Apoll. Rh. 86. Aj. 1237. 1308. Phil. 833. Œd. C. 23. 335. Antig. 42. ad Xen. Eph. 175. ad Callim. 1. p. 168. Toup. Opusc. 1, 389. Ammon. 112. 118. 121. ad Xen. Eph. 141. ad Mœr. 317. Act. Traj. 1, 247. Valck. Phœn. p. 359. 577. Quo? Bentl. Ep. ad C Hemst. p. 91. Cum gen., Eur. Hec. 419. 1051. Ποῖ, πῇ, ποῦ conf., Brunck. Aristoph. 2, 136. Ποῖ, πῇ, Porson. Med. p. 88. Ποῖ ἐμοὶ, seq. infin., Philipp. 44. Ποῖ δὴ, Ammian. Ep. 22. Heind. ad Plat. Phædr. 187. Lys. 3. ad Timæi Lex. 282. Ποι, Porson. Hec. p. 77. Ed. 2. Villoison. ad Long. 67. Xen. K. Π. 79. An pro που, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 341. Oxon., ad Lucian. 1, 242." Schæf. Mss.]

"Ὅποι, Ubi. Annexo ἂν, vel ποτὲ, signif. non "solum Ubi, Ubinam, sed etiam Ubicunque. Illa "signif. ap. Suid. Ἀπαγγέλλειν ὅποι ποτὲ τῆς γῆς "Χοσρόην ἀπολιπὼν εἴη. Hoc, in Axiocho (365.) "Ἀειδὴς τε καὶ ἄπυστος ὅποι ποτὲ κείσομαι. || Signif. "etiam Quo, Aristoph. ὅποι κεχώρηκεν οὐκ εἰδὼς, Quo "ierit ignorans: N. (891.) Ἴθ' ὅποι χρήζεις, Vade "quo velis. Plut. Ῥίψατε τὸν νεκρὸν ὅποι βούλεσθε. "Et cum ἂν, Soph. (Aj. 810.) εἶμι κἀγὼ κεῖσ', ὅποι "περ ἂν σθένω, Quo possum. Signif. alioqui Quo- "cunque, annexo ἂν, Herod. Ὅποι ἂν ἐλαύνοι, Quo- "cunque proficiscitur, Xen. K. Π. 5, (5, 14.) Ὅποι D "γὰρ ἂν πορευώμεθα, κρατοῦμεν τῆς χώρας: 7, (3, 4.) "Ἀποκομιεῖ σε ὅποι ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. Dicitur etiam "ὅποι τύχῃ pro Quocunque, Quocunque sors tulerit, "8, (4, 2.) Οὐχ ὅποι ἔτυχεν ἕκαστον ἐκάθισεν. Quin "et ὅποι simpliciter ponitur pro Quocunque, Siquo, "Dem. pro Cor. Καὶ παρ' ὑμῖν ἀεὶ, καὶ ὅποι πεμ- "φθείην, Et ap. vos semper et siquo mitterer, Quo- "cunque mitterer. At ὅποι προσωτάτω, Quamlon- "gissime, ap. Eur." [" Porson. Or. 424. 627. Hec. p. 65. Ed. 2. ad Phalar. 270. Thom. M. 652. 748. 858. Dawes. M. Cr. 287. 476. et Ind., Eur. Iph. T. 119. Markl. p. 240. Musgr. Rhes. 689. Wakef. Alc. 115. Phil. 481. Brunck. Aristoph. 2, 102. 3, 205. Boiss. Philostr. 431. Zeun. ad Xen. K. Π. 9. 265. 644. 656. 665. Fischer. ad Palæph. 141. ad Mœr. 317. ad Callim. 1. p. 168. Brunck. Œd. C. 23. Trach. 40. Aj. 1237. Phil. 482. ad Charit. 22. 271. 346. ad Lucian. 1, 242. Valck. ad Hipp. p. 298. Musgr. Bacch. 506. Ὅποι et ὅσοι conf., ad Diod. S. 2, 282. Ὅποι, ὅπῃ, Brunck. Aristoph. 3, 66. Heind. ad Plat.

Apol. xxiii. Ὅποι ποτὲ, ὅποι περ, ad Charit. 255. A * Ὁποιοῦν, Thom. M. 655." Schæf. Mss. Pro ὅπου, Lobeck. Phryn. 43.]

De οὗ et ποῦ.

Οὗ, Ubi, Aristoph. N. (302.) Οὗ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, Ubi cultus arcanorum sacrorum, Thuc. Οὗ γῆς εἴη, Ubi terrarum esset. Cum vero et annectitur μὲν et δὲ, reddes Alicubi, Alibi, Est ubi: Aristot. Œc. 2. Δευτέρα δὲ πρόσοδος ἀπὸ τῶν ἰδίων γινομένη, οὗ μὲν χρυσίον, οὗ δὲ ἀργύριον, οὗ δὲ χαλκὸς, οὗ δὲ ὁπόσα δύναται γίνεσθαι. || Signif. interdum motum ad locum, ut οἷ, Eur. (Iph. A. 1582.) οὗ γῆς εἰσέδυ, In quam terræ partem penetravit, In quas latebras se abdidit, Lucian. (2, 524.) οὗ κακῶν, Quo malorum. [" Ad Diod. S. 2, 207. 525. Valck. Hipp. p. 180. ad Theocr. x. Id. p. 7. 28. Pierson. Veris. p. 9. Thom. M. 791. Markl. Iph. p. 271. Soph. Phil. 1049. Musgr. ad Hec. 1029. ad Xen. Eph. 141. ad Charit. 271. 530. ad Plut. Mor. 1, 873. Quo, J. Gronov. ad Cebet. 114. Casaub. ad Athen. 122. Bergler. Alciphr. 165. De tempore, Eur. Iph. T. B 320. Cum gen., 31. Markl. p. 214. Musgr. Hel. 744. 1260. ad Herod. 167. Callim. 244. ad Charit. 340.: Philostr. p. 12. Boiss. Ἐπειδὰν ἱζήσωμεν οὗ ἄγεις: 66. Φεύγοντες οὗ ἐποίμαινον. Οὗ ποτε, ad Diod. S. 1, 663." Schæf. Mss.] Οὗπερ, itidem Ubi, Aristoph. Πλ. (1192.) Τὸν Πλοῦτον οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος, Ἱδρυσόμεθα. Aliud exemplum e Soph. habes in Ποῦ, ubi et pro Quo accipitur, sicut ποῦ pro Quo interrogative. [" Eur. Heracl. 68. Wakef. Ion. 17. 967. Timon Phlias. 43. Porson. Hec. p. 65. Ed. 2. Toup. Opusc. 1, 290. De talibus, εἴσ' οὗπέρ εἰσι, Markl. Iph. p. 92." Schæf. Mss.]

Interrogativum EST Ποῦ; Ubi? Ubinam? Quod, sicut et οὗ, sæpe cum gen. construitur, ut ποῦ ἀγρῶν (Od. Δ. 640.) Soph., ποῦ μοι γῆς κυρεῖς; Latini quoque dicunt Ubi terrarum, gentium, locorum. Idem dixit etiam, Ποῦ τύχης ἕστηκε; Quo in statu est? Quo loco res sunt? Necnon ποῦ κῆχος; Ubinam? Ubinam terrarum? ITEM Ποῦ 'στι, ap. Aristoph. (Πλ. 1171.) pro Ποῦ ἐστὶ, Ubi est? || Significat interdum C motum ad locum, sicut et οὗ: ut in hoc Sophoclis versu, ubi et in præcedenti signif. capitur, (Aj. 1237.) Ποῦ [Ποῖ] βάντος, ἢ ποῦ στάντος οὗπερ οὐκ ἐγώ; || Μέχρι ποῦ, Quousque, Quamdiu, Greg. [" Phryn. Ecl. 14. Thom. M. 282. 652. 732. ad Charit. 130. (271.), Dawes. Misc. Cr. 287. 477. Musgr. Ion. 1608. Phil. 451. Monthly Review April 1799. p. 439. Kuster. Aristoph. 65. Porson. Or. 792. Phœn. 157. 991. Hec. p. 65. Ed. 2. Brunck. Apoll. Rh. 86. Phil. 833. Œd. T. 335. Antig. 42. Aj. 1290. 1308. ad Il. B. 339. Mœr. 317. et n., Valck. Phœn. p. 563. ad Ammon. 122. Hipp. p. 257. Quo? Duris, Probl. Arithm. 11. Heyn. Hom. 6, 409. 644. Motum signif., J. Gronov. ad Cebet. 114. Xen. Eph. 58. Cum gen., Markl. Iph. p. 358. El. 233. Wakef. Alc. 1070. Eurip. 3, 284. Ποῦ et οὐ conf., Porson. Hec. p. 86. Ed. 2. Ποῦ et ὅπου, T. H. ad Plutum p. 458. Ποῦ 'στὶ, de acc., Steph. Dial. 62. Ποῦ δὴ —γε, Thuc. 8, 27. Ποῦ νύ τοι—, Heyn. Hom. 7, 74. Ποῦ μὲν, — ποῦ δὲ —, Schol. Eurip. p. 183. D Matth." Schæf. Mss.] AT Που encliticum signif. alicubi, Uspiam. Et μέχρι που, Aliquousque, Aliquandiu. Sæpe est διστακτικὸν, s. στοχαστικὸν, accipiturque pro ἴσως, ut docet Eust. multis in Il.: inter quos hic Il. B. (116.) Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι. Hoc idem που usurpatum διστακτικῶς sententiæ alicui si addatur, θεραπεύει τὸ τῆς ὑπερβολῆς ἀδύνατον: nam ὁ ἐνδοιασμὸς non sinit τὴν ὑπερβολὴν esse id quod est. Ejus usus exemplum affert Eust. ex Il. Ρ. (446.) Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει, ut sit Nihil fere est. Posset tamen et in propria signif. accipi pro Nihil uspiam est miserius homine. Lucian. vero hoc ποῦ διστακτικὸν cum alia particula διστακτικῇ copulavit, Καί που τάχα, simpliciter pro Fortasse. Signif. etiam Circiter, sicut Fere in præcedente loco Homeri: ut δέκα που, Circiter decem. Exp. quoque Partim. Alicubi vero vacat. Sed notandum hoc που encliticum alicubi ὀξύνεσθαι, sc. ἐν συνεγκλίσει: Il. A. (178.) θεός πού σοι τόδ' ἔδωκεν, Deus fortasse id tibi dedit, Eust. [" Thom. M. 732. 835. Wyttenb. ad Plut. 1, 341. Wakef. Ion. 261. Phil. 308. 553. Jacobs. Anth. 6, 137. 8, 108. 9, 261. 496. Meleager 128. Archiloch. 30. Brunck. Apoll. Rh. 135. 234. Philostr. p. 18. Boiss., Heyn. Hom. 6, 416. Heind. ad Plat. Phædr. 288. Villoison. ad Long. 67. ad Lucian. 1, 242. Græv. Lectt. Hes. 520. ad Herod. 738. ad Callim. 1. p. 17. Ποῦ, ni fallor, v. ad Xen. Mem. 3, 3, 2. ad Od. T. 358. Fortasse, ad Xen. Eph. 277. Circiter, Paus. 1, 423. Herod. 598. Cum gen., Diod. S. 2, 640. Eurip. Hec. 1271. ad Od. I. 280. A Librariis additum, Boiss. Philostr. 368. Που et ποι, Coray Theophr. 66. Porson. Hec. p. 77. Ed. 2. Πού ποτε, Huschk. Anal. 126. Πάντως που, Lucian. 1, 753. Που εἰς —, Xen. Hier. 2, 9. Ἄν που ἀπίῃ, 3, 2. Μέν που, Heyn. Hom. 4, 516. Πού τις, τίς που, Schneid. Anab. 224. Gorenz. ad Cic. Fin. p. 65. Περί που —, Schol. Apoll. Rh. p. 10. Palæph. p. lxix. Fischer. Καί που, Brunck. Œd. T. 355. Εἴ που, ἐάν που, Trach. 584. Ὡς δυνατὸν μάλιστά που, Longus p. 101. Vill." Schæf. Mss.] INDE Δήπου, VEL Δή που disjunctim, Utique, Nimirum, Certe: Πολὺ δήπου σεμνότερον: Atqui multo pulcrius. Et οὐδεὶς δήπου, Dem. Et δήπουγε, Utique, Idem. Aliquando est ἀπορητικὸν, significans Nunquid. ET Οὐ δήπου, nisi malis SCRIBERE Οὐδήπου, Non utique, Neutiquam, Plato de Rep. 1. Οὐ δήπου ἄλλου του μέλλει τῇ ποιμενικῇ, Arti pastorali nihil utique aliud curæ est. In interrogatione vero reddes Nunquid, Annon. Pro Nunquid Xen. (Ἀπ. 2, 3, 1.) Οὐ δήπου καὶ σὺ εἶ τῶν τοιούτων, οἳ χρησιμώτερον νομίζουσι χρήματα ἢ ἀδελφόν; [" Non tam Nunquid ibi reddam οὐ δήπου, quam tali quodam modo: Tu quidem nimirum, Tu quidem certe, non es e numero eorum etc. Spero, opinor, te quidem certe non esse." Schw. Mss.] Pro Annon, Aristoph. B. (526.) οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ Ἃ δέδωκας αὐτός; ubi ἡ ἄρνησις denotat συγκατάθεσιν, i. e. ὄντως. [" Δήπου, Boiss. Philostr. 527. Diod. Sard. 8. ad Mœr. 130. Fischer. Ind. Palæph. Conf. c. δῆτα, Brunck. Aristoph. 2, 144. Οὐ δ., μὴ δ., Phryn. Ecl. 162. Δήπου 'στὶν, Bast Lettre 61. Οὐδήπου, * Οὐδέπου, ad Charit. 274." Schæf. Mss.] ITIDEM Οὔτιπου, Neutiquam, Nequaquam. Nisi quis alicubi malit Non quidem. Plato de Rep. 5. Ὃ δὴ ἐγὼ δρῶ, φοβερόν τε καὶ σφαλερὸν οὔτιπου γέλωτα ὄφλειν, Hoc facienti mihi periculum est non quidem ne ridear. Item Num forte, An forte, Bud. ap. Plat. Theæt. Οὔτιπου ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι, προθυμούμενος ὑμᾶς ποιῆσαι διαλέγεσθαι; [" Markl. Iph. p. 94. Eur. Hel. 94. 482. 548. Wakef. Ion. 1132. Herc. F. 968. Phil. 1233." Schæf. Mss. Aristoph. B. 522.] " Ἐνίπου affertur pro Alicubi: sed sine exemplo." ET Δήπουθεν, Utique. Nimirum, Certe: ut in Gnomis Philemonis, Ἄνθρωπος εἶ δήπουθεν. Vtitur et Dem. aliique Attici. [" Brunck. Aristoph. 1, 241. Lucian. 3, 21. Plut. de S. N. V. p. 31. Mœr. 130. et n., Timæi Lex. 79. et n., Toup. Opusc. 2, 196. Zeun. ad Xen. K. Π. 374. Athen. 1. p. 10." Schæf. Mss.] Ionice vero DICITUR Κοῦ pro ποῦ, Ubi. ET Κοῦ δῆτα, Ubinam, pro ποῦ δῆτα.

" Ὅπου, Ubi, indefinite; respondet enim τῷ ποῦ
" interrogativo: ut ap. Aristoph. interroganti, Ἀλλ'
" ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν; respondetur per interro-
" gationem itidem, ὅπου ἐστιν; αὑτηΐ, Ubi sit ro-
" gas? hic est. Xen. K. Π. 2, (4, 18.) Ἢν δ' ἐρωτᾷ
" ὅπου εἰμὶ, λέγε τἀληθῆ ὅτι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις, Si inter-
" roget ubi sim. Sic Od. Γ. (16.) ὄφρα πύθηαι Πα-
" τρὸς ὅπου κύθε γαῖα. Annectuntur ei et particulæ,
" ut ἂν, et tunc signif. Ubicunque, Quocunque in
" loco, Quacunque in parte. Aristot. dicit etiam
" Ὅπου ἂν τύχῃ τοῦ σώματος, Quacunque corporis in
" parte, Qualibet corporis parte: ut dicitur etiam
" ὅπου γῆς, Ubicunque terrarum, addito gen. Synes.
" Ὅπου ποτὲ γῆς εἴης. Dicitur etiam Ὁπουδὴ, et
" Ὁπουδήποτε, et Ὅπουπερ ἂν, necnon ὅπου οὖν, s.
" ὁπουοῦν, pro Ubicunque, Ubilibet, Ubivis. Xen.
" (Ἀπ. 4, 1, 1.) Ὁπουοῦν καὶ ἐν ὁτῳοῦν πράγματι.

A " Sic, Εἰ ὅπου δὴ παντὸς ὄντα τυγχάνει, Sicubicunque " sunt in toto orbe, Sicubi. Dicitur etiam ὅπου μὲν, " ὅπου δὲ, non solum pro Alicubi, Alibi, sed etiam " pro Quandoque, Interdum, Plut. de Def. Orac. " Λιμνῶν τε γὰρ γεγόνασι καὶ ποταμῶν, ἔτι δὲ πλεί-" ονες ναμάτων θερμῶν, ὅπου μὲν ἐκλείψεις καὶ φθοραὶ " παντάπασιν, ὅπου δ' οἷον ἀποδράσεις καὶ καταδύσεις. " Camillo, Ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἐκφερομένην ὅπου " μὲν εἰς εὐδαιμονίαν, ὅπου δὲ εἰς ὀλιγωρίαν. Præterea " sicut Lat. Ubi ponitur interdum pro Quandoqui-" dem, Cum, ita etiam ὅπου, Plut. Rom. (25.) Ὅλως " ἄπιστον τοῦτο, ὅπου καὶ Μεσσήνιοι κόμπῳ χρήσασθαι " δοκοῦσι. Et annexo γε, Lucian. (1, 201.) Ὅπουγε, " εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς " τὴν γῆν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν. In hac ead. signif. " ponitur etiam in principio periodi sequente δὲ vel " γὰρ, et in redditione ἧπου. Isocr. π. Ἀντιδ., " Ὅπου γὰρ ἀκηκοὼς μηδὲν πώποτε φλαῦρον, εἰς ἀγῶνά " με τηλικοῦτον κατέστησεν, ἧπου σφόδρ' ἂν οἱ κακῶς " πεπονθότες ἐπειρῶντ' ἂν δίκην παρ' ἐμοῦ λαμβάνειν. " Et Dem. Ὅπου δὲ καὶ τοῦ λόγου τιμωρίαν ἠξίουν B " λαμβάνειν, ἧπου τὸν ἔργῳ παραδόντα τὴν πόλιν ὑπο-" χείριον τοῖς πολεμίοις, οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλα-" σαν; || Ὅπου signif. etiam Quo, ut ὅποι, Aristot. " de Mundo, Πάντα κινεῖ ὅπου βούλεται, Omnia mo-" vet quo vult, Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Ἀπελαύνετε " ὅπου ὑμῖν θυμός. Sequente ἂν pro Quocunque po-" nitur. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 6.) Βαδίζοντα ὅπου ἂν " βούλωμαι, Euntem quocunque velim." [" Ad Phalar. 271. Thom. M. 653. Dawes. Misc. Cr. 287. 476. Eur. El. 972. Diod. S. 1, 199. Cattier. Gazoph. 59. Porson. Hec. p. 65. Ed. 2. Brunck. Trach. 40. Aj. 1237. Œd. C. 923. Musgr. Bacch. 506. Zeun. ad Xen. K. Π. 265. Herod. 666. Dorv. ad Charit. 271. 309. 346. Reisk. ad p. 22. Alciphr. 186. ad Lucian. 1, 242. Valck. Hipp. p. 298. Diatr. 175. Quandoquidem, Phryn. Ecl. 156. 186. Plut. Mor. 1, 375. 396. 4, 892. Jacobs. Anth. 8, 406. Lucian. Dial. 76. ad 1, 515. Herod. 33. 91. 366. 557. 579. Paus. 1, 200. 384. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 139. Quo, Diod. S. 1, 661. 2, 546. Quo tempore, C Plut. Alex. 165. Schm., Müller. ad Lycophr. p. 206. De motu, Dionys. H. 4, 2238. Cum gen., Markl. Iph. p. 214. Musgr. Heracl. 46. El. 238. Wakef. Eum. 301. ad Herod. 167. Cum infin., Paus. 3, 104. Cum conj., Porson. Or. p. 17. Lobeck. Aj. p. 389. Cum optat., Herod. 674. Ὅπου, ὅποι, ὅπῃ conf., Brunck. Aristoph. 2, 138. Porson. Med. p. 73. Boiss. Philostr. 431. Ὅ. et ποῦ, Zeun. ad Xen. K. Π. 363. Ὅπου περ, 384. Ὅπου περ ἂν, ad Diod. S. 1, 621. Ὅπου δή ποτε, Dionys. H. 2, 824. Ὅπου γε, Porson. Or. 538. T. H. ad Plutum p. 211. Καὶ τί δεῖ —; ὅπου γε —, Toup. ad Longin. 285. Ὅπου μὲν — ὅπου δὲ —, T. H. ad Plutum. p. 320. Ἔστι ὅπου ᾿στὶ, Eur. Heracl. 946. Οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου, Brunck. Œd. T. 448." Schæf. Mss. " Ὅπου, pro ἐν οἷς, Aristoph. Ὄρν. 1301. Ἦιδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη, Ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη, Ἢ πηνέλοψ, ἢ χήν τις, ἢ περιστερά." Seager. Mss. Ὁπουδὴ, Lobeck. Phryn. 374. Ὁπουδήποτε, Symm. 1 Sam. 23, 13.] " Ὅκου, Ionice pro ὅπου, Ubi, Post-" quam," [" Callim. 1, 458." Schæf. Mss.]

De ᾧ, πῶ, et τῷ.

Ὧι, Quatenus, Quomodo, Quemadmodum: ἀορίστως. || Quamobrem, Quare, Quapropter, Quocirca. Cum vero ei præpositio aut nomen aliquod adjungitur dativi casus, pronomen est ab ὅς. Itidem Ὥσπερ, et Ὧτε accipi pro καθὰ, s. ὡς, καθὼς, supra docui. [" Ὧπερ, Heyn. Hom. 6, 348." Schæf. Mss.] At Ὧδε, ad præpositivum pertinet articulum, sc. ὁ: unde et inter derivata ab eo supra reposui.

Interrogativum est Πῶ, Quatenus, Quomodo? Dorice autem accipitur pro ποῦ et πόθεν, Ubi, Unde, Hes. Sic Ammon. quoque in Πῦς annotat πῶ lingua Dorica significare κίνησιν ἐκ τόπου, Motum e loco. [" Phryn. Ecl. 15. Heyn. Hom. 4, 515. Valck. Adoniaz. p. 326. ad Ammon. 118. 121. ad Lucian. 1, 353. Koen. ad Greg. Cor. 60. 161." Schæf. Mss.] " Παταπῶ, Hes. πάλαι ποτέ." Interdum vero enclitice scribitur Πω, et signif. Aliquatenus, Quodammodo. Dorice autem Alicunde, sequendo signiff. τῷ πῶ interrogativo datas. Quod si encliticum aliud præcedat, acuitur, sequentis sc. accentum sibi assumens. Diversis porro modis hoc πω usurpatur; interdum pro Quaquam: Il. Γ. (302.) post verba jurisjurandi, quo se Græci Trojanique pariter obstrinxerant, Ὣς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων, Sed haud quaquam, Λ. (504.) Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοὶ, Et nequaquam retulissent pedem. Sic Od. Π. (161.) Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς, Haud enim quaquam omnibus apparent. Et Il. X. (9.) Apollo ad Achillem se persequentem, οὐδέ νύ πώ με Ἔγνως ὡς θεός εἰμι, ut sit sensus, Et haudquaquam agnoscis me deum esse. Nisi malis, Nec dum agnoscis: de qua signif. aliquanto post. Sic Plato de LL. Οὐδέν πω ἄλλο, Haudquaquam ullum aliud animal, pro Nullum aliud animal. Interdum redditur per Adhuc, Dum, Il. P. (401.) οὐδ' ἄρα πώ τι Ἤιδεε Πάτροκλον τεθνηκότα, Nondum vero sciebat Patroclum mortuum. Et ex Aristoph. N. (1188.) οὐδέν πω, Nihildum, Nihil adhuc: Πλ. (399.) Οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ, Nondum res eo loco sunt. Itidem e Thuc. Οὐδενός πω, Nulliusdum, Nullius adhuc. Interdum παρέλκει, Il. Δ. (234.) Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. Sic Eust. Potest tamen ibi μήπω exponi etiam Haudquaquam, Nequaquam, ut πω non sit περιττὸν et παραπληρωματικόν. [" Ad Phalar. 368. ad Charit. 559. Heyn. Hom. 4, 53. 7, 73. Valck. Callim. p. 24. Negativis vocibus juncta est Adhuc, Wolf. ad Dem. c. Lept. 313. Πω et που conf., Boiss. Philostr. 439. Οὐδείς πω, Heind. ad Plat. Gorg. p. 7." Schæf. Mss.] Ceterum huic πω annectuntur quædam particulæ, ut μάλα et ποτέ. Nam dicitur Πώμαλα, pro Haudquaquam, Nequaquam, Nullo modo, οὐδαμῶς: quo Aristoph. Πλ. (66.) utitur, ubi Pluto dicenti, Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, respondet Chremylus πώμαλα. Nequaquam, Minime. Sed et Dem. alicubi seipsum interrogans, subjicit πώμαλα, Minime, Nullatenus. Bud. [" Thom. M. 768. Steph. Dial. 53. Brunck. C Aristoph. 1, 236. Fr. 253. ad Lucian. 1, 353. Toup. Opusc. 1, 370. Koen. ad Greg. Cor. 60." Schæf. Mss.] Et Πώποτε, Unquam, Aliquando, Plato de LL. 1. Οὓς φαμεν ἐρρωμένως πώποτέ τι μετ' ἀλλήλων κοινῇ πρᾶξαι. Et ex Aristoph: (Σφ. 1188.) πώποτ' οὐδαμοῦ, Nusquam. [" Xen. Mem. 1, 1, 11. 1, 2, 8. Πώποτε, πώ ποτε, Heyn. Hom. 4, 60. Οὐδεὶς π., Heind. ad Plat. Gorg. p. 7. Πώποτ' οὐδὲν, Æsopus p. 144. v. 105. Schneid. Οὐδέν με πώποτε, Xen. Œc. 3, 7. οὐδὲν pertinet ad τοιοῦτον." Schæf. Mss.] Μηδεπώποτε et Οὐδεπώποτε, Nunquam: quod soli præterito jungi Th. Mag. et Gaza tradunt: οὐδέ ποτε vero tribus temporibus. Unde et pro Nunquam antea, citatur e Dem. οὐδεπώποτε. [" Μηδεπώποτε, ad Lucian. 1, 771. 772. ad Charit. 234. De hoc et μηδέποτε, Zeun. ad Xen. K. Π. 431. ad Lucian. 2, 115. 206. Οὐδεπώποτε, Brunck. Aristoph. 1, 158. 2, 25. Phryn. Ecl. 204. Thom. M. 662. Duker. Præf. Thuc. p. 9. ad Diod. S. 2, 48. Xen. Mem. 1, 2, 3. ubi v. lectt. var. Cum fut., Wyttenb. ad Plut. de S. D N. V. p. 8. De hoc et οὐδέποτε, Wolf. ad Dem. c. Lept. 313. Herod. 460. et n., Levesque in Thuc. 4. p. 285. ad Il. Ξ. 504. Dawes. Misc. Cr. 199." Schæf. Mss. Cum fut., Lobeck. Phryn. 458.] Interdum vero πω aliis particulis adjungitur, ut Μηδέπω et Οὐδέπω dicitur pro Necdum, Nondum. Bud. vero οὐδέπω καὶ τήμερον, pro Ne hactenus quidem. [" Μηδέπω, Xen. K. Π. 38. M. μηδεὶς, Brunck. Aristoph. 2, 135. Μηδὲ — πω, Plato Phædro 332. Οὐδέπω, Wakef. Ion. 750. ad Charit. 274. Hemst. ad Lucian. Dial. p. 5. Brunck. ad Anacr. p. 103. * Οὐδήπω, ad Charit. 274." Schæf. Mss.] Sic Οὔτε πω, Necdum, Xen. (Ἀπ. 3, 4, 1.) Τὸν οὔτε πω ὁπλίτην στρατευσάμενον: [al. οὔτε πώποτε.] Sed et Οὐδέννπω et Οὐδέτιπω afferuntur pro Necdum, Nondum, ut οὐδέπω: quorum illud pro Nondum, Apoll. Rh. At vero Οὐδέτιπω, vel potius οὐδέ τι πω, pro Necdum ullum, Il. A. (108.) Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, Necdum ullum verbum bonum dixisti. Nonnulli accipiunt simpliciter pro οὐδὲ, Neque, (124.) Οὐδέ τι πω ἴδμεν ξυνήϊα κεί-

μενα πολλά: sed rectius exp. Nondum, Necdum. AT Οὐδέ τί πως Hes. exp. μηδαμῶς, Nequaquam, Nullo modo. ITIDEM Οὐδέν πω, Nihildum, pro quo potius οὐδέπω. PRÆTEREA Μήπω ET Οὔπω, ejusd. signif. cum μηδέπω; et οὐδέπω, Nondum, Necdum. Aristoph. μήπωγε etiam dixit pro μήπω, (N. 196.) Μήπωγε μήπωγ', ἀλλ' ἐπιμεινάντων, Nondum, sed expectent. Posteriori autem utitur Eur. (Hipp. 908.) Οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο, Nondum diu est e quo videbat. || Accipitur etiam pro Nunquam, Il. Γ. (306.) Οὔπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. [" Sed omnes meæ Edd. habent οὔπως. Et ut maxime οὔπω scripserit Hom., illud ipsum οὔπω non Nunquam, sed Nequaquam reddi posset, et deberet." Hoogeveen. de Partic. p. 1102.] Sic e Thuc. (3, 13.) Οὔπω πρότερον, Nunquam alias. || Ex Aristoph. Πλ. (574.) οὔπω δύνασαι simpliciter pro Non potes. [" Μήπω, ad Charit. 565. Porson. Or. 285. Hec. p. 77. Ed. 2. Brunck. Aristoph. 3, 65. Pro οὔπω, Soph. Antig. 1094. Philostr. 142. Boiss. Μήπω γε, Plato Phædro 235. * Μηπώποτε, Brunck. Aristoph. 2, 25. Οὔπω, 1, 83. 2, 39. 241. Thom. M. 662. 664. Heyn. Hom. 7, 537. 8, 449. Musgr. El. 324. ad Charit. 565. Markl. Iph. p. 95. Eur. Tro. 1001. Non omnino, Boiss. Philostr. 502. 604. Pro οὐ, Herod. 622, 77. Od. Π. 161. Heyn. Hom. 6, 549. Conf. c. οὔπως, 4, 319. 516. 6, 286. Duker. Præf. Thuc. p. 10.: cum ἦπου, Musgr. Hel. 134.: cum οὐδέπω, Boiss. Philostr. 412.: cum οὔτω, 407. 538. ad Diod. S. 2, 276. Heind. ad Plat. Gorg. 55. Herm. ad Suppl. 92.: cum οὔποτε, Porson. Præf. ad Hec. p. xiii. Οὔπω οἶδα, Boiss. Philostr. 637. Ὡς οὔπω, Musgr. Iph. T. 144. Οὔπω τι, Soph. Aj. 663. Οὔπω δή, Xen. K. 'A. 1, 9, 25. Οὔπω μέσαι νύκτες ἦσαν, καὶ —, Dionys. H. 2, 941. Ἔτ' οὔπω, Parmenio 14. Οὔπω, οὔ πω, ad Xen. Mem. 3, 14, 2. Οὐ — πω, Ruhnk. ad Rutil. 155. Plato Gorg. 204. Οὐ γὰρ — που, οὐ γὰρ — πω, Heind. ad Lys. 17. Πω — οὐκ, Paus. 288. * Οὐπώποτε, Heyn. Hom. 4, 60. Pierson. ad Herod. 461. Levesque in Thuc. 4, 285. Conf. c. οὐδεπ., Jacobs. Anth. 12, 166." Schæf. Mss. Οὔκω, Ionice, Herod. 1, 32.] AT VERO Οὔτι πω quidam interpr. An, de quâ interpr. dicam in Οὔτι που, ap. Plat. de Rep. 2. Οὔτι πω οἴει ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου; An putas satis dictum esse? || Alias et ipsum pro Nondum usurpatur a Soph. (Aj. 106.) θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔτιπω θέλω. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 91." Schæf. Mss. Κω, Ionice pro πω, Herod. 4, 97.]

Tertium, respondens superioribus duobus ᾧ et πῶ, EST Τῷ. Significat autem τῷ, Eo quod, Propterea quod, de qua signif. et in articulo Τῷ, c. 1152. || Quamobrem, Quare, Quapropter, διότι, vel potius Eamobrem, Eapropter, Od. Ξ. (369.) Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί. Alii minus recte exp. Sic. Verum interrogative quoque ponitur pro Quare? Qua ratione? Unde? ut Aristoph., τῷ τοῦτο τεκμαίρει; Unde hoc conjectas? ubi et articuli vicem gerere potest. (N. 385.) Φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν; Unde istud credendum est? Lucian. Τῷ ποτὲ χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς; Unde fides adhibenda superioribus est? || Τῷ μέν, τῷ δέ, Uno quidem in loco, in altero autem, Hic quidem, illic vero: de quo supra in articulo præpos. Τῷ, c. 1152. ex Hesiodo. [" Jacobs. Anth. 8, 171. Heyn. Hom. 7, 15. 128. Τῷ ῥα, Epigr. adesp. 687. Bentl. Opusc. 115. Τῷγε, Mitsch. H. in Cer. 183." Schæf. Mss.] Porro huic τῷ annectuntur δε et κε et τι. Nam DICITUR Τῷδε, Sic, ut et ipsum τῷ pro Sic accipere quosdam, paulo ante annotavi. [" Valck. ad Röv. xxxii. Harles. ad Theocr. 194. Jacobs. Anth. 6, 137." Schæf. Mss.] Τῷκε, Hoc modo, ap. Hom.: pro quo rectius τῷ κεν, divisim: exponiturque οὕτως ἄν. AT Τῷτι, Eamobrem, Eapropter, Itaque, Proinde, ut et ᾧ, Philo de Mundo, Τῷτι καὶ τὸ πῶμα ἀνεγερθὲν πρὸς οὐρανὸν τὰς ὄψεις ἀνέτεινε. "Sed rectius scribitur τῷτοι, s. τῷ τοι."

De Ἧι, Πῇ, et Τῇ.

Ἧι, Qua ratione, Quo pacto, Bud. 863. e Plat.; Quomodo, Quatenus, Plato, Σκέψασθε δὲ ᾗ μοι φαίνεται ταῦτα λέγειν, Quomodo videatur hæc dicere. Idem de Rep. 2. Ἧι σοι δοκεῖ διεξιών, Disserens sicut tibi visum fuerit. Sic Thuc. (8, 71.) Ἧι βούλονται, A Ut volunt, Pro suo arbitratu. At ἔστιν ᾗ, Est quomodo, i. e. Quodammodo. || Qua, aut etiam Qua via, Qua parte, Hesiod. Ἔργ. (1, 206.) Τῇ δ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω, Hac is qua te duco. Alii tamen ibi maluerunt interpretari Quo, sicut et e Thuc. affertur ᾗ πεσεῖται, Quo cadet. Et ταύτῃ ᾗ, Ea qua, Eatenus quatenus, Bud. 963. || Alias pro Quo accipitur et in alio sensu, ut cum comparativis jungitur: ᾗ ἔλαττον, Quo minus, Quanto minus: ᾗ καὶ μᾶλλον, Quo et magis, Quo et libentius, et ᾗ δὴ μᾶλλον, Quo etiam magis. Bud. Et, Ἧι καὶ ἧττον τοῦτο ἀγασαίμεθα ἄν, Quo minus fiet ut id miremur. Et Plut. Themist. Ἧι ῥᾷον συνέπεισε, Quo factum est ut facilius persuaserit. Item ταύτῃ ᾗ, Eo quo. Sic pro his Ciceronis de Senect. Quo vitæ restat minus, eo plus viatici quærere, Gaza Græce, Ταύτῃ πλείω ζητεῖν ἐφόδια, ᾗ ἐλάσσων ὁδὸς καταλείπεται. || Cum vero superlativis jungitur, redditur Quam: ut ᾗ μάλιστα δυνατόν, Quammaxime possumus. Sic Herod. Ἧι δύναιτο ἄριστα, Quam optime possit. At Thuc. Ἧι ἂν B ἄριστα διαγιγνώσκωσι, Quod optimum esse censerent, pro ὡς ἄν. Sic Plut. Solone, Ἧι μὲν ἄριστον ἦν, Ut factu optimum erat. || Rursum ᾗ signif. In quo, Quo respectu, Quatenus, Bud. 963. ex Aristot. || Quo in loco, Ubi, Il. Υ. (275.) Ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. Sic Plato de Rep. 2. Γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμε, Ubi pascebat. || E quo, Unde, Quapropter, Aristot. Ἧι καὶ δῆλον, Unde et manifestum est, Quapropter planum fit, Bud. 963. || Exp. etiam Si quidem: ut ᾗ θέμις ἐστί, Si quidem fas est. [" Xen. Mem. 1, 1, 15. Thom. M. 748. ad Diod. S. 1, 452. 2, 330. 525. ad Charit. 605. Eur. Tro. 324. Musgr. Hel. 1173. 1495. Ion. 1063. Wakef. 1559. Herc. F. 1145. Musgr. ibid. Soph. Trach. 553. Wakef. 573. 924. Eum. 402. S. Cr. 4, 68. 159. Rhian. 4. Jacobs. Anth. 11, 313. Lucian. 3, 502. ad Dionys. H. 5, 353. Monthly Review April 1799. p. 440. Porson. Or. 1127. 1694. Philostr. 258. Boiss. Heyn. Hom. 6, 474. Heind. ad Plat. Phædr. 222. Ibi, Thuc. Epigr. Quatenus, Bast Lettre 167. C Fischer. ad Anacr. p. 15. ad Charit. 213. Amst. Ubi, Valck. Phœn. p. 581. Toup. Opusc. 1, 262. 2, 212. Valck. ad Callim. p. 4. ad Herod. 589. Quare, Schweigh. Emendd. in Suid. 9. Abresch. Lectt. Aristæn. 159. Plut. Mor. 1, 15. 395. 654. Quamobrem, p. 4. Oxon. Uti, Toup. Opusc. 2, 212. Quonam modo, ad Xen. Eph. 135. Pro ὡς, Boiss. Philostr. 652. Valck. Hipp. p. 193. ad Theocr. x. Id. p. 128. Phœn. (419.) p. 198. 334. 346. ad Herod. 603. 649. Bibl. Crit. 2, 2. p. 100. Conf. c. ἧ, Musgr. Suppl. 281. Brunck. Apoll. Rh. 140. Porson. Phœn. 427.: cum οἷ, ad Lucian. 2, 103.: cum εἰ, Brunck. Apoll. Rh. 130. 140. 179. Heyn. Hom. 4, 206. 6, 286. Bast Lettre Δ' ᾗ et δή conf., Heyn. Hom. 6, 347. Ἧι cum superl., Markl. Iph. p. 191. ad Xen. Mem. 2, 1, 9. In interrog., ad Xen. Œc. 3, 14. Ἧι τε, Ubi, Eur. Iph. A. 573. Callim. 1, 431. Ἧι μόνῃ, Qua solum, Plut. 2, 178. Cor. Ἧι ἄν, seq. conj., Lennep. ad Phal. 58. Alciphr. 248. Ἧι μέν, ᾗ δέ, ad Charit. 709. Epigr. adesp. 10. Ἧι καὶ δῆλον, Aristot. D H. A. 272. Schn. Ἧι ἧ, Heyn. Hom. 4, 206." Schæf. Mss.] Ἧι annexum habet interdum περ, interdum χι. Nam DICITUR Ἧιπερ, Quomodo, Prout: ead. signif. cum ᾗ. Aristoph. 'A. (364.) 'Αλλ' ᾗπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω, Θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον. || Qua parte, Qua re, Quo. Plato de Rep. Ἧιπερ ἰσχύομεν, Quo genere antecellimus. || Ubi. [" Brunck. Aristoph. 1, 162. 2, 30. Ἧιπερ et ὥσπερ, Schneid. ad Xen. Œc. p. 18.: Thuc. 2, 13. τὸ ναυτικόν, ᾗπερ ἰσχύουσιν." Schæf. Mss.] Porro pro ᾗπερ, DORICE ᾇπερ usurpatur, Aristoph. 'A. (759.) Παρ' ἁμὲ πολυτίματος ᾇπερ τοὶ θεοί, i. e. ὥσπερ, Quemadmodum, Sicut. [" Brunck. Aristoph. 1, 66. 78." Schæf. Mss.] ITEM Ἧιχι, Qua parte, Quo loco, Ubi, sicut ipsum ᾗ usurpari supra docui. Extat ap. Hom. tum alibi tum Il. Γ. (326.) ᾗχι ἑκάστῳ Ἵπποι. Dionys. vero de Situ Orbis dixit ETIAM Ἧιχί περ, itidem pro Ubi, Quo in loco. [" Ἧιχι, Heyn. Hom. 4, 165. ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 7, 107. 326. Mitsch. H. in Cer. 114." Schæf. Mss.]

Interrogativum EST Πῇ; quod Eust. ait ὑπὸ τεχνι-

κων scribi σὺν τῷ ι, Quomodo? Qua ratione? Quo pacto? Qua? imitando illum qui dixit, Qua facere id possis, nostram nunc accipe mentem, pro Quomodo, ᾗπερ. Plato de Rep. 2. Κόμψον γε φαίνεται· πῇ δή; cui respondetur, ᾗ. Quo pacto? Qua ratione? Alia exempla vide ap. Bud. 963. Ubi etiam unum est, in quo καὶ κατὰ τίνα λόγον cum πῇ copulatur. || Qua, necnon Quo, ut ποῖ, Pythag. (42.) Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη; Od. Ο. (508.) Πῇ γὰρ ἴω; Quo me conferam? Itidem Eur. Hec., Πᾷ βῶ; πᾷ στῶ; Dorice Πᾷ usurpans pro Πῇ. Ubi posterius πᾷ accipi etiam queat pro ποῦ, Ubi: sicut in simili l. Soph. citato in ποῦ, prius ποῦ accipitur pro Quo, posterius pro Ubi. Πῇ cum μὲν et δὲ, partim, Bud. ap. Theophr. H. Pl. 8. Ταύτῃ μὲν οὖν πῇ διαφέρει, τῇ δὲ ὁμοίως ἔχει: quod etiam τῇ μὲν et τῇ δὲ dicitur. Ubi non amplius interrogativum est: sicut etiam cum accipitur pro Aliquatenus, Aliqua e parte: ap. Aristot. Παρὰ τό πῃ καὶ ἁπλῶς ὁ παραλογισμὸς οὗτος. Accipitur etiam pro Aliquo modo, Quodammodo. Item pro Alicubi, Aliquibus in locis, Aristot. de Mundo, Πῇ μὲν κατὰ στενοπόρους αὐχένας ἀνεστομωμένος, πῇ δὲ πάλιν πλατυνόμενος. Sed alicubi scriptum ἐγκλιτικῶς sine accentu reperitur, atque ita scr. censerem in nonnullis e ll. præcedentibus, ut εἰπεῖν, ἄν πῃ δυνώμεθα, πειρατέον, Si quo forte modo queamus, vel Si qua ratione. Plato Polit. Ἀλλ' οὐ μὴν ἐνύπνιον ἰδὼν, εἶπον ταύτῃ πῃ φανήσεσθαι τοὺς διαφερόντως ἀμφισβητοῦντας τῆς πολιτικῆς, i. e. οὕτω πως, Tali quodam modo. Ἀλλά πῃ ἴσω, Aristot. Eth. 7, 8. ubi quidam interpr. Aliqua e parte. Alii, Aliqua ratione. || Alicubi, ut εἴ πῃ, Sicubi, Thuc. Sic Plato de Rep. 1. Ἐάν ἄρα πῃ σφαλῇ, Sicubi lapsus sit: Epist. 7. Εἶναί πῃ ταύτῃ κινδυνεύει, Hic alicubi esse videtur. Aliquando παρέλκειν tradit Schol. Aristoph. || Accipitur etiam pro Aliquo, ut πῃ ἄλλῃ, Apoll. Rh. Aliquo alio. At Δή πῃ e Plat. de LL. pro Utique, Igitur. Inde Οὐδέπῃ, Nullo modo, Nullatenus, Haudquaquam. Hom. [" Musgr. ad Eurip. 213. Toup. Emendd. 1, 121. Πῇ, Πῆ, Phryn. Ecl. 15. Thom. M. 652. 748. 858. Add. ad 280. Jacobs. Anth. 6, 72. 78. 10, 377. Porson. Hec. p. 65. Ed. 2. Phœn. 994. Or. 504. Brunck. Apoll. Rh. 86. Schol. Aristoph. Πλ. 447. Brunck. 3, 205. Antig. 42. Alc. 866. Lucian. 3, 171. Heyn. Hom. 4, 261. 5, 94. 268. 6, 425. ad Eur. Heracl. 595. Monthly Review April 1799. p. 439. Valck. ad Ammon. 48. Hipp. p. 211. Diatr. 26. Adoniaz. p. 382. Phœn. p. 359. ad Xen. Eph. 175. Il. Γ. 400. Wolf., item Clark. ad h. l. ad Callim. 1. p. 168. Toup. Epist. de Syrac. 337. Ernest. ad Il. B. 339. ad Mœr. 317. Ammon. 112. 118. Ilgen. Præf. ad Hymn. p. 30.: ad Herod. 649. Qua? Bentl. Ep. ad Hemst. 91. Quo? Valck. Hipp. 257. 287. 298. Pro ποῦ poni negat Wakef. Diatr. 34. ubi omnino de his particulis. Πῇ et τῇ conf., Schneid. ad Aristot. H. A. 209. Πῇ μὲν, πῇ δὲ, Lennep. ad Phal. 22. Greg. Cor. 10. Thom. M. 709. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 187. 2, 325. Porson. Or. 350. Musgr. 356. Brunck. p. 217. Ἀλλὰ πῇ δή; Plato Phædr. 326. Πῇ — καὶ ὅπῃ —, 339. Πῇ μὲν — ἔστι δ' ὅτε, Plut 2, 6. Cor. Πᾶ, Eur. Hec. 1044. 1058. 1062. 1066. Πῃ, Musgr. Rhes. 578. 689. Brunck. Apoll. Rh. 187. Aristoph. 2, 218. Ruhnk. Ep. Cr. 299. Wyttenb. ad Plut. 1, 341. Zeun. ad Xen. K. Π. 441. Græv. Lectt. Hes. 520. Cum gen., Heyn. Hom. 4, 536. De iota subscr., ibid. 458. 6, 80. Κῃ, ad Herod. 533. Ταυτά κῃ, Hæc fere, 50." Schæf. Mss. " Pro πῇ et πῃ Ionice dicitur Κῇ et κῃ. Herod. 8, 67. Ἐκαραδόκεον τὸν πόλεμον, κῇ ἀποβήσεται, Expectabant quo modo, vel quorsum exiturum esset bellum: 5, 22. Οὕτω κῃ, Tali quodam modo, Ita fere." Schw. Mss. * " Οὔπῃ, ad Il. Ψ. 463. Heyn. Hom. 7, 383. 8, 449." Schæf. Mss. Οὔπα, Dorice, Aristoph. Λ. 1159. * Ἔμπη, Epigr. Phalæci 1.] Addi huic possunt πῦς et πεῖ: quorum illud, NIMIRUM Πῦς, signif. motum ad locum, lingua Dorica, teste Ammonio: sicut ποῖ et πῇ itidem motum ad locum denotant, i. e. Quo? ut πῦς πορεύῃ; Et Sophron, Πῦς ἐς μυχὸν καταδύῃ: pro εἰς τίνα μυχὸν, ut ipse Ammon. exp. [" p. 121. Valck. ad 118." Schæf. Mss.] Hoc vero, VIDELICET Πεῖ, habet τὴν ἐν τόπῳ σημα-

A σίαν, Ubi. Sophron ap. Ammon. Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος * εἰλισκοπεῖται, i. e. ποῦ. Itidem et πῇ significare etiam Ubi dictum est. [" Valck. ad Ammon. 118. 121. Adoniaz. p. 382. ad Röv. xxxi. Koen. ad Greg. Cor. 160. 167." Schæf. Mss.] " Παῖ " pro πῇ, VV. LL."

" Ὅπῃ, Ubi: interdum cum ἂν, interdum cum " ποτέ. Plato de Rep. 2. Τάχ' ἂν κατίδοιμεν ὅπῃ " ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται, Ubi, Ubinam. Sequente ποτὲ signif. etiam Ubicunque: et conjun- " ctim scribitur ὁπήποτε. Plut. Pericle, Πάντας τοὺς " Ἕλληνας τοὺς ὁπήποτε κατοικοῦντας Εὐρώπης ἢ Ἀ- " σίας. Dicunt etiam ἔσθ' ὅπῃ, Est ubi, non solum " pro Alicubi, sed etiam pro Aliquando. Herodian. " 6, (6, 10.) Οὐ γὰρ ἀνάνδρως Ῥωμαῖοι ἡττήθησαν, " ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔσθ' ὅπῃ κακώσαντες: " (5, 7.) Πᾶν τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, ἔσθ' ὅπῃ καὶ " γυναικῶν, ἐπὰν κελεύσῃ βασιλεὺς, ἀθροίζεται. In " quo posteriore l. Polit. etiam vertit Nonnunquam. " || Signif. etiam Quo, Od. Ξ. (517.) Πέμψει δ', ὅππῃ
B " σε κραδίη θυμός τε κελεύει, Quo ire jubet: Poëtice " ibi geminato π propter metrum. Sequente ἂν ponitur interdum pro Quocunque, Quencunque in " locum, Plato Apol. Socr. (27.) Ὅπῃ ἂν ἔλθω, λέ- " γοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι, Quocunque venero, " iero. || Signif. etiam Qua, Qua via, Xen. K. Π. " 7, (2, 1.) Πάντες δὴ ἔφευγον, οἱ Λυδοὶ ἀπὸ τῶν τει- " χῶν ὅπῃ ἠδύναντο ἕκαστος. Item sequente ποτὲ, " Quanam, Quanam via, Plato, Ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ " διαδύσεται, Incertus quanam potissimum effugeret. " Sequente ἂν redditur etiam Quacunque, Quacun- " que via, Plato de Rep. 2. Ἀλλ' ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσ- " περ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. || Signif. etiam Qua " ratione, Quomodo, Prout, idque vel sequente ἂν " vel omisso, Thuc. 6, (93.) p. 229. Ποιεῖν ὅπῃ ἐκ " τῶν παρόντων μάλιστα καὶ τάχιστά τις ὠφέλεια ἥξει " τοῖς ἐκεῖ, Plato Apol. Socr. (24.) Ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ " τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ ὅπῃ μέλλῃ ἐμοί τε ἄριστα " εἶναι καὶ ὑμῖν, Prout mihi et vobis utile futurum " est. Cum ἂν, Thuc. 5, (18.) p. 171. Ταύτῃ μετα-
C " θεῖναι ὅπῃ ἂν δοκῇ ἀμφοτέροις: 8, (67.) p. 283. " Ἄρχειν ὅπῃ ἂν ἄριστα γιγνώσκωσιν. Accipitur " etiam pro Quomodocunque, Proutcunque: ut cum " dicitur ὅπῃ τύχῃ pro Quomodocunque sors tulerit, " i. e. Fortuito. Plato Tim. Κινεῖσθαι ζῶον, ἀτάκτως " μὴν ὅπου τύχῃ προϊέναι. Sed in hac signif. ple- " rumque ei annecti solet ἂν, δήποτε, πότε, οὖν. Plato " Epist. 7. Ὅπῃ ποτὲ γέγονε, Quomodocunque fa- " ctum est: de Rep. 2. Δοκεῖ ἄν τίς σοι ἑκὼν ἑαυτὸν " χείρω ποιεῖν ὅπῃ οὖν; Quoquo pacto se deteriorem " facere. Reperitur etiam ὁπῃτιοῦν positum pro " Aliquid, Aliquid quæcunque tandem ratio ineatur, " Plato Apol. Socr. (23.) Ταῦτα γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθη- " ναῖοι, οὐ χρὴ ποιεῖν ὑμᾶς τοὺς δοκοῦντας ὁπῃτιοῦν εἶ- " ναι, Qui alicujus auctoritatis esse videmini, Ficin. " Dicunt etiam ἔσθ' ὅπῃ pro Aliqua ratione, Aliquo " modo, Aliquatenus, Quodammodo, Quadantenus, " Herodian. 6, (1, 18.) Ἰδίᾳ ἐθησαύριζε καὶ διέβαλεν " ἔσθ' ὅπῃ τοῦτο τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. Ὅπα, Dorice pro " ὅπῃ, Ubi, Epigr. Signif. etiam Quomodo, Prout:
D " Thuc. (5, 77.) Ὅπα δοκῇ, Quomodo videatur. At " ὅπα, Vocem, accus. est a nom. ὄψ." [" Ad Phalar. 270. Thom. M. 652. 732. 748. 858. Musgr. Rhes. 689. Hel. 146. Wakef. Herc. F. 151. 1248. Trach. 716. Phil. 481. 1048. Jacobs. Anth. 6, 218. 8, 59. 11, 151. Aristoph. Α. 118. Brunck. 2, 102. 3, 205. El. 1384. Porson. Or. 424. 627. (Musgr. 430. 634. 721.) Hec. p. 66. Ed. 2. Epigr. adesp. 488. Boiss. Philostr. 431. 604. Plato Phædr. 339. Theocr. 4, 24. Harles. p. 343. Fischer. ad Palæph. 134. 141. Zeun. ad Xen. K. Π. 36. 238. 656. 665. Hesiod. Θ. 387. Alciphr. 126. ad Charit. 271. Valck. Hipp. p. 229. Diatr. 175. ad Callim. 1. p. 168. ad Herod. 589. 739. An i. q. ὅποι? Heind. ad Plat. Gorg. 33. De constr., Heyn. Hom. 6, 282. Cum gen., Eur. Heracl. 19. 46. et Musgr. Ἔσθ' ὅπῃ, Phryn. Ecl. 116. Ὅπῃ καὶ ὅπως, Boiss. Philostr. 604. Ὅπῃ ποτὲ, ad Mœr. 51. Alciphr. 212. Ὅπῃ — ταύτῃ —, Plato Phædro 249. Ὁπῃδὴ, Heind. ad p. 243. 320. Ὁπῃδήποτε, Toup. Opusc. 1, 488. Ὁπῃοῦν, Thom. M. 655. Heind. ad Plat. Apol. p.

xxi. Ὀπῄτιοῦν, ibid. Plato 1, 2. p. 127. Bekk., Thom. M. 655." Schæf. Mss.]

Tertium respondens præcedentibus duobus, ᾗ et πῇ, EST Τῇ, Eo modo, Ea ratione, Eatenus, Hoc modo, Hac ratione. Item Ea parte, Eo loco, Ibi, Il. Ξ. (404.) Τῇ ῥα δύω Τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, Ibi, etiam Ubi; nam Eust. τῇ ῥα eo loco exp. ἔνθα δή. Item Hac: ut τῇ καὶ τῇ, Hac et illac, Ab utraque parte: pro quibus et ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Hesiod. 'Α. (210.) de portu loquens, πολλοὶ δέ γε ἄμμεσον αὐτοῦ Τῇ καὶ τῇ δελφῖνες ἐθύνεον ἰχθυάοντες, Hac illac, nisi malis Huc illuc, ut nonnulli interpr. Ἔργ. (1, 206.) Τῇ δ' εἰς ᾗ σ' ἂν ἄγω, Eo vadis quo te duco: alii autem sic, Ea vadis qua te duco: quarum expositionum utraque ferri potest. Supra quoque in articulo præposit. fem. gen. hujus adverbii facta mentio fuit. [" Jacobs. Anth. 11, 313. Weisk. ad Longin. p. cxliii. Ubi, Hom. H. in Cer. 17. Valck. Callim. 298. Ibi, Hymn. in Cer. 430. (ut Codex habet.) Τῇ μὲν, τῇ δὲ, Wakef. Trach. 223. Diod. S. 1, 54. 2, 442. 467. Rhian. 4. Strabo 3. p. 12. Porson. Or. 350. Musgr. 356. Brunck. p. 217. Heyn. ad Hesiod. 153. Wolf. ad Reiz. Acc. 31. cf. Herod. 106. Fac. ad Paus. 1, 126. Τῇ μὲν, non seq. τῇ δὲ, Xen. K. 'A. p. 219. Weisk. Τῇ μὲν — παρὰ δὲ τὸ —, Thuc. T. 2. p. 98. Baver. Τῇ καὶ τῇ, Cyrus Epigr. 6. Athlet. Stat. 58. Paul. Sil. 71. ad Charit. 269. Herod. 171. Τῇ τε, Heyn. Hom. 6, 283. Τῇ — ᾗ —, 381." Schæf. Mss.]

De Ὅτε, Πότε, et Τότε.

Ὅτε, Quando, Cum, Il. B. (351.) Ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον, Cum citas naves conscendebant, Æschin. Ὅτε ἦν, Quando ipse erat. Et cum conjunctivo, Od. Ξ. (60.) Αἰεὶ δειδιότων ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες Οἱ νέοι. || Ἔσθ' ὅτε, Est quando, i. e. Quandoque, Aliquando, Plut. Pericle, Ἦν ὅτε καὶ ἐχειροῦτο, Quandoque etiam subigebat, Soph. Aj. (56.) p. 4. κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε Δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων, Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, Aliquando Atridas ambos. || Ὅτε μὴ, Quando non, Si non, Nisi, Il. Π. (227.) Οὔτε τέῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ, Od. Π. (196.) Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο Ὧι αὐτοῦ τε νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθών: i. e. εἰ μή. Itidem Plut. in Lyc. 15. Ὅτε μὴ στρατευόμενοι τύχοιεν, χοροὶ πάντα χρόνον ἐπεχωρίαζον, Nisi cum militiæ vacarent, chori semper agebantur. || Ὅτε οὖν, Quandoquidem. SIN Ὁτεοῦν scribatur, significabit Quandocunque. || Ὅτε περ et Ὅτε τε ap. Hom. simpliciter pro ὅτε, Quando, Cum: ut ὅσπερ et ὅστε pro ὅς. || Ὅτε accipitur etiam pro Aliquando, Interdum, Quandoque: qua signif. scribitur ETIAM Ὁτὲ oxytonως, ac certe magis recepta est vulgo hæc scriptura, et in plerisque etiam exemplis reperitur, præsertim ubi habetur ὁτὲ μὲν et ὁτὲ δέ: sed utriusque scripturæ meminit Eust., dicens in antiquis etiam exempll. ὅτε scriptum reperiri παροξυτόνως, cum ποτὲ significat: Il. Σ. (599.) Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν: et versu abinde tertio, Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι, ubi ὅτε μὲν et ἄλλοτε δὲ pro Aliquando quidem, Aliquando vero: Nunc quidem, Nunc vero. Sic Λ. (64.) Ὡς Ἕκτωρ ὅτε μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι κελεύων. Solum autem ponitur P. (177.) in redditione periodi, subaudito tamen in ἄρσει: de Jove, Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι, Interdum ad pugnam incitat. Utraque scriptura habetur in Ms. exemplari Iliadis quod ap. me est, sc. τὲ in l. postremo: ὅτε vero in primo: at in eo, quem citavi ex Il. Λ., pro ὅτε habet τότε. Sed ambiguitatis vitandæ causa malim ὁτὲ accentu in ultima. Utitur et Aristot., ut ὁτὲ μὲν τοῦτο, ὁτὲ δ' ἐκεῖνο, Aliquando quidem hoc, aliquando vero illud, Nunc quidem hoc, nunc vero illud. Ὅτε SIVE Ὅ,τε, Quoniam, Il. Π. (53.) Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, Καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅτε κράτεϊ προβεβήκει, i. e. ἐπειδὴ πολλῶν κρατεῖν ὑπερέχει: ut ὅτε non sit ἐπίῤῥημα χρονικὸν, sed δύο μέρη λόγου: τὸ μὲν ὅ, ἀντὶ τοῦ διότι, τὸ δὲ ἐφεξῆς, παραπλήρωσις. Hæc Eust. 1045. quæ ad verbum habentur etiam in

A margine mei Ms. Homeri: ubi et sic exp., ὑπόταν τῷ κρατεῖν προέχῃ: in propria sc. signif. Alias Dem. quoque pro Quoniam, Cum, usus est, Ol. 1. Ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν, Quæ cum ita sint. Itidem ap. Aristoph. initio Nubium non tam χρόνον quam αἰτίαν signif. Ἀπόλοιο δῆτ' ὦ πόλεμε πολλῶν οὕνεκα, Ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας, Quando vel Quandoquidem mihi non licet, Cum mihi non liceat. || Ὅ,τε et pro Ὅστις, Qui, Od. Ξ. (220.) Ἀλλὰ πολὺ πρώτιστος ἐπάλμενος ἔγχει, ἔλεσκον ἀνδρῶν δυσμενέων ὅ,τε μοι εἴξειε πόδεσσι, Quem præverterem. Metri vero causa pro ὅτε Poëtæ DICUNT Ὅττε, sicut et Ὅττι pro Ὅτι: (367.) ὅττε μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν. Sic enim quædam habent exempl.: Eustathii tamen contextus ὅττι, quæ scriptura melior; nam pro Quod s. Quia usurpatur. [" Ὅτε, Heyn. Hom. 4, 676. 7, 318. Valck. Callim. 207. Quandoquidem, Moschus 4, 71. I. q. ἐπειδὴ, Phryn. Ecl. 185. Philodem. 12. Brunck.

B Aristoph. 2, 116. Heyn. Hom. 6, 63. I. q. εἰ, 430. Pro ὅτι, post μέμνημαι, Wyttenb. Select. 369. Thymocles Epigr., Porson. Hec. p. 10. Ed. 2. De loco, Diod. S. 2, 330. Conf. c. ὅτι, Bernard. Reliq. 38. ad Lucian. 1, 201.: cum τότε, ad Dionys. H. 4, 2030. De constr., Markl. Iph. p. 414. Brunck. Apoll. Rh. 9. 19. 95. 135. 198. 215. 225. Eratosth. 3. Schweigh. ad Polyb. 7. p. 708. Porson. Or. 372. Paul. Sil. 18. et Jacobs., Heyn. Hom. 4, 269. 282. 398. 578. (ad 130.) 686. 5, 18. 99. 474. 696. 6, 362. 578. 619. 7, 199. 204. 205. Fischer. ad Palæph. 148. ad Od. Θ. 70. Cum inf., Diod. S. 2, 470. Cum optat., Epigr. adesp. 175. Heyn. Hom. 7, 513. 679. 8, 191. Cum conj., Bergler. Præf. Il. p. 7. Heyn. Hom. 7, 330. 679. 8, 175. Ὅτε κεν, 6, 362. De constr., 8, 84. Ὅτε μὴ, 6, 430. Apoll. Rh. 4, 587. De constr., Brunck. p. 201. Ὅτε περ, ad Charit. 685. Heyn. Hom. 6, 362. Il. Ξ. 319. 323. ad Lucian. 1, 391. Ὅτε που, ad Diod. S. 1, 688. Ὅτε καὶ, Plato Phædro 345. Abresch. Lectt. Aristæn. 43.

C 214. Ὁτεδὴ, Heyn. Hom. 4, 134. Ὅτε τε, ὅτε γε, Harles. ad Theocr. 349. ad Il. Ξ. 203. 522. O. 18. Ὅτε γε, Wessel. ad Herod. 234. Ὅτε δ' ἂν, Luzac. Exerc. 143. Ἔστιν ὅτε, Bernard. ad Theoph. 1. p. 98. Bergler. Præf. Il. p. 6. Phryn. Ecl. 116. Matth. Anecd. 1, 41. Ἔσθ' ὅτε καὶ, Abresch. Lectt. Aristæn. 43. Οὐκ ἔστιν ὅτε, Nunquam, Matth. Anecd. 1, 4. Ὅτ' ἦν, Lobeck. Aj. p. 418. Ὡς ὅτε, Heyn. Hom. 5, 696. Ὅ,τε pro οὗτος, 6, 369. Ὅτε, ὁτὲ, Bergler. Præf. Il. p. 6. ad Il. p. 735. Cant.: Porson. ad Hec. 112.:—' Omnes Mss. et Edd. vett. magno consensu ὅτε. Primus ὅτι conjecit Canter., quod probavit Musgr., in textum intulerunt Brunck., Ammonius, et Beck. Parum recte; plus enim est, si quis simul et rem ipsam et rei tempus, quam si rem solam memorat. Οἶσθα hic i. est q. μέμνησαι. Infra Hecubæ roganti, Οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἴλιον κατάσκοπος; Ulysses primo respondet, Οἶδα, deinde Μεμνήμεθα. Aristoph. Ὄρν. 1054. Μέμνησ' ὅτε τῆς στήλης κατέτιλας ἑσπέρας; Σφ. 354. Μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέ-

D ψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους, Ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω; Οἶδ', ἀλλὰ τί τοῦτ'; Sophocles junxit Οὐ μνημονεύεις ἡνίκα — χὤτ' αὖθις — Aj. 1273—1283. Et ne quis putet in loco e Vespis ὅτ' pro ὅτι poni, discat vocalem in ὅτι nunquam a Comicis elidi.' A Tragicis eliditur, v. ad οὕνεκα, Eur. Suppl. 764. Iph. T. 574.: Wakef. ad Hec. 112. Diatr. p. 13.:—' Rectissime τὸ ὅτε præposuit V. D. τῷ aliorum ὅτι: sed rationes suas minus accurate videtur exposuisse. Sic expositas oportuit: Plus est si quis tempus rei, quam rem ipsam, memoret; quia in tempore comprehenditur necessario res ipsa, sed in re non ita vicissim tempus.' Cf. Œd. T. 1134. Il. Ξ. 72. coll. Wolf. Prolegg. 243. Aristoph. A. 1138. 1150. 1251. Sic ἡνίκα, Paus. 149. Ὁτὲ, Brunck. Apoll. Rh. 129. Heyn. Hom. 4, 134. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 271. ad Charit. 431. 773. Ὁτὲ μὲν — ὁτὲ δὲ —, Ammon. 105. Brunck. Anal. 103, * Ἀφότε, * Ἀφότου, ad Diod. S. 1, 592." Schæf. Mss.]

* Ὄκκα, Dor. pro ὅτε, ut πόκα pro πότε, Theocr. [1,

87. *"Οτα, Æolice, ut * πότα pro πότε, Apollon. de Adv. 606. * "'Οτὰ, Koen. ad Greg. Cor. p. 80." Schæf. Mss.] " "Οταν, s. ὅτ' ἂν, Quando, Cum: " construitur cum indic., optat., et subj. Ponitur et " pro Quandoquidem, Quoniam, ut etiam Quando " et Cum ap. Latinos. Aristot. de Mundo, Καὶ μά- " λιστα ὅταν τὸ τάχιστον τῶν ὄντων ᾖ τὸ πυρῶδες, " Præsertim cum ignita natura omnium naturarum " sit celerrima. Sic et Thuc. 1." ["Οταν, Wakef. Ion. 758. Steph. Dial. 61. Xen. Mem. 1, 1, 15. Dionys. H. 2, 650. leg. puto ὅτε. Quandocunque, Eur. Heracl. 321. "Οτ' ἂν, Heyn. Hom. 4, 138. 589. 5, 280. 364. 480. 542. 6, 6. 7. 22. Porson. Med. p. 99. Duker. Præf. Thuc. 9. "Οταν, ὅτ' ἂν, Reiz. Acc. 99. Wolf. Præf. ad Odyss. p. 33. Ed. 2. Ilgen. Præf. ad Hymn. p. 30. De constr., Villoison. ad Long. 141. Brunck. Apoll. Rh. 9. Aristoph. 2, 128. Fr. 223. Λ. 560. Diod. S. 1, 249. 2, 620. Thom. M. 267. 269. 473. 628. Markl. Suppl. 1145. Herc. F. 77. (leg. ὅτ' ἂν—) Jacobs. Anth. 9, 227. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 2, 256. Heyn. Hom. 6, 167. 362. 7, 688. ad Herod. 513. Casaub. ad Athen. 395. ad Xen. Mem. 1, 4, 14. 2, 6, 33. 9, 7. 3, 13, 3. ad Lucian. 1, 267. Cum indic., Heyn. Hom. 6, 281. Jacobs. Anth. 10, 173. Brunck. Aristoph. 2, 249. 3, 128. Callim. 1, 579. Paul. Sil. 64. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 74. Conf. c. ὁπόταν, ad Lucian. 2, 63.: cum ἅττ' ἂν, Kuster. Aristoph. 70. "Οταν οὖν, Quandocunque, Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 162. "Οταν περ, Soph. Phil. 767. "Εσται ὅταν εἴπῃ, Heyn. Hom. 4, 589. 5, 480. (Il. Θ. 475.) Γιγνόμεθα ὅταν γιγνώμεθα, Heind. ad Plat. Phædr. 283." Schæf. Mss.] " 'Εξότε, E quo tempore, ἐξ οὗ, " Epigr. 'Εξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος " ἔσχε. Respondet huic τὸ ἐκτότε." [" Jacobs. Anth. 7, 382. 11, 109. Brunck. Aristoph. 2, 151. Fischer. Ind. Palæph. ad Anton. Lib. 220. Verb., Ruhnk. Ep. Cr. 214. ad Callim. 1, 51. Santen. ad Callim. Ep. 48." Schæf. Mss.]

Interrogativum EST Πότε, Quando? Dem. Ol. 3. Πότε ἃ δεῖ πράξετε, εἰ μὴ νῦν; Apud alios quoque Scriptt. passim obvium. [" Musgr. Hel. 547. Herodian. Philet. 438. et n. De constr., Wakef. S. Cr. 5, 67. De sede, Eur. Or. 295. Porson. Πότε νυν; Lucian. 3, 555." Schæf. Mss.] AT Ποτὲ, Aliquando. Et ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, sicut ὁτὲ μὲν et ὁτὲ δὲ, pro Interdum quidem, interdum vero: Aliquando quidem, Aliquando vero: Nunc quidem, nunc vero: Alias quidem, alias vero. Et ποτὲ δὴ καὶ, in principio alicujus sententiæ, pro Interdum vero. || Aliquando vacat, ut annotat et Aristoph. Schol. veluti cum dicitur ἀεὶ ποτὲ pro ἀεὶ simpliciter, h. e. Semper. Annectitur etiam particulis δὴ, μὴ, οὐ, μηδὲ, οὐδέ. Nam DICITUR Δήποτε pro Aliquando, Unquam: Xen. K. Π. 3, (2, 12.) Δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκεν. Et εἰ δή ποτε ap. Hom. pro εἴ ποτε. Accipitur etiam pro Tandem, ut τί δήποτε, Quid tandem. Sic οἷος δή ποτ' οὖν, VEL δηποτοῦν, Qualiscunque tandem. Diosc. 5, 20. 'Αμέτοχον οἵας δηποτοῦν ποιότητος, Cujuscunque qualitatis expers. Οὐ δηποτοῦν vero dicere vetat Phrynich. [" Ποτὲ, Huschk. Anal. 242. Brunck. Aristoph. 1, 159. Diod. S. 2, 334. Tandem, Lucian. 2, 319. Phalar. 250. Unquam, Xen. Mem. 1, 1, 14. 20. Pro χθὲς, Heyn. Hom. 5, 435. 6, 531. Interrogantis, Zeun. et Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 1. 12. Conf. c. τότε, ad Diod. S. 1, 276. Πόδ' conf. c. ποτ', Musgr. Hel. 986. Abundat, Markl. Iph. p. 314. In h. v. accentus non cadit, Dawes. Misc. Cr. 296. Ποτ' ἤδη, Polystrat. 1. Dionys. H. 2, 723. 1205. Plato Phædro 277. Εἴ ποτ' αὖθις, Eur. Tro. 756. sed v. Musgr. Μόλις ποτὲ, Eur. Hel. 902. Οὕτω ποτὲ, Heind. ad Plat. Lys. 35. Ποῖός τίς ποτε, ad Gorg. 139. Τίνα καί ποτ', sic leg. in Phædro 320. cf. 324. Νῦν π., Eur. Iph. A. 872. Νῦν γε π., Phalar. 216. Πάλαι π., ἤδη π., ἀεί π., ἔναγχός π., Zeun. ad Xen. K. Π. 224. Δή ποτε, Eur. Tro. 506. 1277. Heracl. 739. Hel. 861. Herc. F. 443. El. 263. Huschk. Anal. 149. Wakef. S. Cr. 5, 149. Δήποτε, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 1. Toup. ad Longin. 281. Valck. Diatr. 230. Markl. Suppl. 195. ad Charit. 767. Anyte 23. Δήποτ' οὖν, post ὅστις, Coray in Mus. Oxon. Consp. p. 11." Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Οὔποτε, Haud unquam, Nunquam: pro quo frequentius USURPANTUR Οὐδέποτε ET Μηδέποτε: quæ cum omnibus temporibus copulantur. Xen. 'Ως οὐδέποτε, Ut nunquam antea, Hesiod. "Εργ. (2, 258.) "Ασκρῃ χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ, Nunquam bona. Diog. L. vero cum fut. junxit. [" Οὔποτε, Brunck. Aristoph. 1, 83. 2, 176. Heyn. Hom. 4, 60. Pierson. ad Herodian. 461. Levesque in Thuc. 4. p. 286. Οὔποτε μὴ, de constr., Dawes. Misc. Cr. 221. Ποτ' οὐ, Eur. Alc. 196. Οὐδέποτε, Phryn. Ecl. 204. Thom. M. 662. Brunck. Aristoph. 1, 25. 158. 2, 25. 175. 240. 3, 63. ad Diod. S. 2, 48. Heyn. Hom. 4, 60. ad Charit. 274. Οὐδέποτε μὴ, Plut. Mor. 1, 352. Οὐδέ ποτε, οὔτε ποτὲ, Heyn. Hom. 7, 70. Οὐδὲ ——ποτε, Brunck. Œd. C. 1351. De tempore præterito, Porson. Med. p. 20. (Vide Οὐδεπώποτε, Μηδεπώποτε.)" Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 458.] ET Μηδεπώποτε AC Οὐδεπώποτε, Nunquam, Haudquaquam ullo tempore. [Vide supra.] Reperitur ETIAM Μήποτε, pro Nunquam, Haud unquam. Xen. K. Π. 8, (1, 15.) 'Επεμελεῖτο δὲ ὅπως μήποτε ἄσιτοι μήτε ἄποτοί ποτε ἔσοιντο, Ut ne unquam, ubi divisim etiam scribi queat μή ποτε. Apud Scholl. autem, aut alios qui locum alicujus Auctoris exponunt, sæpe occurrit μήποτε δὲ, pro Videndum vero ne forte: subaudiendo ὅρα. Sed et ap. alios μήποτε est Addubitantis et addubitanter decernentis, Bud. p. 909. ubi interpr. cum aliis modis, tum adverbio Fortasse. [" Wakef. Ion. 438. Jacobs. Anth. 6, 116. Huschk. Anal. 60. Brunck. Aristoph. 2, 25. Forte, Fortasse, Phryn. Ecl. 34. 86. Wolf. Prolegg. 225. Meleager 53. Jacobs. Anth. 6, 397. 9, 253. 305. Kuster. V. M. 126. Schleusn. Cur. Nov. c. 194. Eclog. de Thuc. p. 15. Heyn. Hom. 5, 135. Casaub. ad Athen. p. 32. Sturz. Hellan. p. xii. Valck. Callim. p. 113. Auger Discours 1, 235. Wolf. Proleg. ad Hom. T. 1. p. ccxxv. Valck. Adoniaz. p. 294. Ammon. 37. 147. Plut. Mor. 1, 422. 426. 429. ad Lucian. 1, 371. Athen. 1, 19. Toup. Ind. ad Longin. v. Κίνδυνος. Conf. c. μήπω, Boiss. Philostr. 523.: cum οὔποτε, Heyn. Hom. 6, 387. Οὐ μ., Plato Phædro 303. Heind. M. οὖν, Dionys. H. 5, 147. Οὐδεμήποτε, de constr., T. H. ad Lucian. Dial. p. 12." Schæf. Mss.] " Πάμποτε, Semper." Porro pro Πότε DORICE Πόκα dicitur, Quando, [" Koen. ad Greg. Cor. 80." Schæf. Mss.] Δήποκα, ut δήποτε, itidem Aliquando, Jam olim, Tandem. ET Οὔποκα, Nunquam, οὔποτε, Callim. initio Hymni εἰς Λ. Π. conscripti, Οὔποκ' 'Αθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις Πρὶν κ. τ. λ., Haud unquam Minerva ingentes lacertos abluit priusquam.

" 'Οπότε, Quando, indefinite; interrogativum enim " est πότε. Plato de Rep. 1. cum indic. construxit, " et Xen. 'Ελλ. 6, (5, 38.) p. 357. Sic Il. A. (399.) " 'Οππότε μιν ξυνδῆσαι 'Ολύμπιοι ἤθελον ἄλλοι. Cum " optativo, Plato Apol. Socr. (32.) 'Οπότε ἐντύχοιμι " Παλαμήδῃ: sequente δὴ, in Tim. 'Οπότε δὴ σώμα- " σιν ἐμφυτευθεῖεν, Cum autem corporibus insita " essent, Cic. p. 32. mei Lex. Cic. Annectitur ei et " ἂν, Lucian. (1, 151.) Τί γὰρ ἂν πάθῃ τις ὁπότ' ἂν " οἱ θεοὶ βιάζοιντο; Cum dii cogant. Divisim enim " quidam Codd. habent: alii conjunctim ὁπόταν, " quod frequentius est. Notandum vero, ὁπότε et " ὁπόταν reddi non solum Quando, Cum, sed etiam " interdum Ubi, Quandoquidem, Quoniam," [Xen. K. 'A. 7, 6, 9.] " quam signif. et Quando habet ap. " Latinos. At ὁποτεοῦν, Quandocunque." [" 'Οπότε, Wakef. Phil. 267. Heyn. Hom. 4, 105. Quandoquidem, Phryn. Ecl. 128. Wakef. Ion. 452. Apoll. Rh. 1, 83. Huschk. Anal. 221. Fischer. ad Palæph. 110. Herod. 164. Wyttenb. Select. 108. Conf. c. ὅτε, Boiss. Philostr. 463.: cum ᾧ ποτε, Jacobs. Anth. 12, 116. Pro ποτὲ, Heyn. Hom. 5, 458. ad Il. Θ. 230. De constr., Jacobs. Anth. 9, 62. Wakef. S. Cr. 5, 68. Steph. Dial. 59. Apoll. Rh. 2, 1079. Brunck. p. 136. Aristoph. 1, 287. Πλ. 1140. 1145. 'Ιππ. 1340. 1343. Heyn. Hom. 5, 570. 6, 283. 363. Il. I. 646. Dawes. Misc. Cr. 216. Cum conj., Heyn. Hom.

7, 307. Cum optat., Palæph. 113. 156. 159. Xen. K. Π. 42. 51. 64. Zeun. De usu Homerico particulæ ὁπότε, Heyn. Hom. 5, 705. 'Oπ. κεν, 8, 319. 'Oπ. μὴ, de constr., Brunck. Apoll. Rh. 200. 'Oπότ' ἄρ', ὁπότ' ἂν, Heyn. Hom. 5, 378. 706. 725. Εἰς ὁπ., Æschines 490. Reisk. 'Ὡς ὁπ., Heyn. Hom. 5, 706. Ἦν ὁπ., Toup. Opusc. 1, 296. 'Oπόταν, Steph. Dial. 61. 'Oπότ' ἂν, Jacobs. Anth. 11, 6. 329. Fischer. ad Xen. K. Π. 447. Heyn. Hom. 5, 705. 8, 178. 'Oπόταν, ὁπότ' ἂν, Wolf. Præf. ad Odyss. p. 33. Ed. 2. Ilgen. Præf. ad Hymn. p. xxx. De constr., Brunck. Aristoph. 1, 73. Kuster. 112. Apoll. Rh. 209. Jacobs. Anth. 11, 6. Heroic. adesp. 10. Fischer. ad Palæph. 99. qui videtur errare, Xen. K. Π. 42. Hermann. Obs. Cr. 22. 'Oπόταν δὴ, Heyn. Hom. 7, 149." Schæf. Mss.] " 'Oππότε, Poëtice geminato π " metri causa pro ὁπότε dicitur, i. e. Quando, Cum, " Quandoquidem, Apoll. Rh. vero (1, 1349.) ὁππότε " μὴ, Quando non, pro Si non." [" Markl. Suppl. p. 185." Schæf. Mss.] " 'Oκότε, Ionice pro ὁπότε, " Quando." ['Oππόκα, Dorice, Theocr. 5, 98. 24, 128.] B

Tertium EST Τότε, Tunc, Dem. pro Cor. Καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεί. Aliquanto post, Εἶπον τότ' εὐθὺς ἐν τῷ δήμῳ, ὅτε πρῶτον εἶδον. Aliquando pro Tum demum, ut Dem. Philip. 1. Εἰ δὲ μὴ, τότ' ἂν αὐτὸς ἐπειρώμην ἃ γινώσκω, λέγειν. Eod. sensu Idem pro Cor. Τὴν δὲ πονηρίαν εἰδὼς, τότε δὴ τότε καὶ μισεῖ καὶ ἀπιστεῖ. Aliquanto post, Ταῦτά μοι δεῖξον, καὶ τότ' ἤδη κατηγόρει μου, Et tunc demum accusa me. Item, τότε δὴ τέλος, pro Tum demum, ut τότε δὴ τότε in loco præcedenti Demosthenis, et hoc, qui a Suida citatur, Τότε δὴ τότε ἡ Φραγγικὴ δύναμις τοῖς 'Ρωμαίοις ξυρραγεῖσα ἐξωθεῖ, Tunc demum, etiam ad verbum, emphatice, Tunc sane tunc. At ipse Suid. exp. παραυτίκα. Item ἀπὸ τότε, Ab eo tempore, itidemque 'Eκ τότε, Ex eo tempore, de quo supra in præp. 'Eκ. " 'Eκτότε, vel potius ἐκ τότε, E tunc, i. e. Ex eo tem- " pore: quod Apoll. Rh. dicit 'Eκτόθεν, 'Eκ τόθεν, " Hom. ἐκ τοῖο, alii ἐξ ἐκείνου, sub. subst. χρόνου. " Aristot. H. A. l. 3. 'Eκ τότε ἀποθνήσκει. Phry- " nichus tamen nullo modo ἐκ τότε dicendum tradit, C " sed ἐξ ἐκείνου. Dicitur alioqui pro eod. et ἀπὸ τότε. " Bud. scribit Ἔκτοτε conjunctim et proparoxy- " tonως, afferens ex Athen. Καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον " καλούμενοι Διονυσοκόλακες, 'Aλεξανδροκόλακες ἐκλή- " θησαν." [Clem. Alex. 827. " Τότε, Brunck. Aristoph. 1, 67. ad Lucian. 1, 238. 568. ad Herod. 81. Ante, Prius, Heind. ad Plat. Theæt. 332. Olim, Brunck. El. 278. Aristoph. 1, 82. 286. 3, 21. Markl. Suppl. 551. Iph. p. 9. Eur. Herc. F. 1019. El. 975. (errat Musgr.) 1203. Alc. 936. ad Paus. 83. Heyn. Hom. 5, 553. I. q. νῦν, Herod. 1. p. 162. Lips. Conf. c. τόδε, Musgr. Ion. 1347. Wakef. Alc. 537. Trach. 1186. Abundat, Jacobs. Anth. 12, 372. Post particip., Heind. ad Plat. Phædr. 210. Cum gen., Thuc. 7, 31. Τῷ τότε, Tzetz. ad Lycophr. p. 820. v. Müller. Addend. p. 306. 'Eν τῷ τ., Diod. S. 2, 40. ad Paus. 208. 'Eν τῷ τ. εἶναι, Toup. Emendd. 1, 323. Εἰς τότε, Wakef. Alc. 537. Jacobs. Anth. 10, 32. Lucian. 3, 572. 'Eς τὸ τ., ad Herod. 570. 'Aπὸ τ., Phryn. Ecl. 206. Thom. M. 322. 'Aπὸ τ., ἔκτοτε, D Herodian. 469. et n. Καὶ τ., Ilgen. Hymn. 246. 361. Καὶ τ. δὴ, Brunck. Apoll. Rh. 58. 242. T. δὴ τ., Jacobs. Anth. 11, 7. ad Charit. 322. Lucian. 1, 537. Eur. Or. 1499. Δὴ τ. γε, Il. N. 441. T. δὴ, Heind. ad Plat. Phædr. 279. Νῦν δ' ὁπότε—, τότε, Epigr. adesp. 435. T. ἤδη, ad Charit. 434. Heind. ad Plat. Phædr. 279. Ἢ τ., ἢ τ., Eur. Andr. 834=846. T. μὲν, τ. δὲ δὴ, ad Herod. 646. Οἱ τ. ἄνθρωποι, Fischer. ad Palæph. 102. 172. Νῦν τε καὶ τ., Soph. El. 676. et Musgr. Τότε, τό,τε, Markl. Suppl. 737. Τότε, τοτὲ, ad Paus. 78." Schæf. Mss.] AT Τοτὲ Aliquando ejusd. signif. cum ὁτὲ et ποτὲ, Il. Λ. (62.) Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖθις ἔδυ νέφεα σκιόεντα, Interdum vero subter nubes se condit. In redditione comparationis dicit ὁτὲ μὲν, et ἄλλοτε δὲ, ut supra in 'Oτὲ videre est, ubi locum citavi. At ut supra ὁτὲ μὲν, ὁτὲ δὲ, et ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ: sic etiam τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ, pro Aliquando quidem, aliquando vero: Interdum quidem, interdum vero: Nunc quidem, nunc vero:

A Alias quidem, alias vero. [" Ad Phalar. 330. Brunck. Aristoph. 1, 159. Kuster. 109. ad Apoll. Rh. 129. ad Dionys. H. 1, 151. 2, 639. ad Charit. 226. Τοτὲ μὲν—ὀλίγον δ' ὕστερον—, Heind. ad Plat. Gorg. 150. 246." Schæf. Mss.] " Τόκα, Dor. pro τότε."

Ὅτι, Quod, Æschin. Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τῶν νόμων ἀκούσατε, Quod autem vera dicam. Vel Latinius, Vera autem me dicere. Xen. K. Π. 3, (3, 12.) Δῆλοι ὦμεν ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα, Manifestum fiat nos pugnam non detrectare: 'Eλλ. 7. Εἶπεν ὅτι βούλεται, Dixit se velle. Et (Od. Ξ. 366.) εὖ οἶδ' —ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, Probe scio invisum fuisse diis omnibus. Ubi etiam nota apostrophum admitti et ab hac particula. Et cum optativo, ex Isocr. Ὅτι δύναιτο, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. Sic Thuc. 5, (61.) p. 185. Ἔλεγον οἱ 'Aθηναῖοι ταῦτα, ὅτι οὐκ ὀρθῶς αἱ σπονδαὶ ἄνευ τῶν ἄλλων ξυμμάχων γένοιντο, καὶ νῦν ἅπτεσθαι χρῆναι τοῦ πολέμου: ubi etiam observa infinitivum, non itidem referri ad particulam ὅτι, sed eum per se idem valere, quod ὅτι alii cuipiam modo junctum. At ὅτι συμφέρει ἄδηλον, Incertum an conferat: nisi malis ὅ,τι, Quid conferat. Apud Logicos autem ζητεῖν τὸ ὅτι. Aristot. Anal. 2, 1. Ζητοῦμεν δὲ τέτταρα, τὸ ὅτι, τὸ διότι, εἰ ἔστι, τί ἐστι: ut cum quærimus, Πότερον ἐκλείπει ὁ ἥλιος ἢ οὔ, τὸ ὅτι ζητοῦμεν. Οὐχ ὅτι, Non quod: ut οὐχ ὅτι κἂν τούτοις ἔλαττόν τινος ἠνέγκατο, Non quod hac in parte alii cesserit cuipiam. Et οὐχ ὅτι μὴ, Non quin, Lucian. Οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι, Non quin honestum esse censeam. Aliter autem Greg. Τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλοις ἐννοεῖν, μὴ ὅτι γέ σοι συγχωρήσομεν, Nedum tibi. Præterea οὐχ ὅτι, ut et μὴ ὅτι, pro Non solum, et, Non solum non, Theophr. Οὐχ ὅτι ἀνέφυ ἂν, ἀλλὰ καὶ ἐναυξεστέρας καὶ καλλίους ἐποίησε, i. e. Non solum. Athen. Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινα προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους, Non solum non, i. e. οὐχ ὅπως: quod etiam ipsum utrumque significat, Bud. 911. 912. Aliquanto post, alia exempla subjungit hujus μὴ ὅτι, significantis Non solum. Aristid. Μὴ ὅτι τῶν ἰδίᾳ μεταστάντων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν κοινῇ: cui ap. Plat. respondet ἀλλὰ, pro Sed etiam: Μὴ ὅτι ἰδιώτην τινὰ, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα. Et μὴ γὰρ ὅτι ap. Gal. pro Non solum enim. Item τί ὅτι, Quid est quod? ut Terentius, Quid est quod lætus sis? Et Cic., Quid est quod tu alios accuses? Qua signif. frequens etiam est Quid est cur? Quid est quamobrem? utrumque ap. Cic.: Act. 5, (9.) Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν, Quid est quod conspiraritis? Quid est cur conspiraritis? Sic Marc. 9, (28.) Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν, τί ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Quid causæ est cur non potuerimus ipsum ejicere? Sic enim quædam exempl. habent pro simplici ὅτι, quod in vulgatis Edd. legitur: alia vero habent διὰ τί. Hom. et ipse ὅτι pro Cur s. Quamobrem usurpavit, sed sine interrogatione, Od. T. (463.) ἐξερέεινον ἕκαστα, Οὐλὴν ὅττι πάθοι, i. e. διὰ τί, ut Eust. exponere, supra quoque admonui: cum alioqui explicetur, Unde cicatrix illa ei accidisset. Nec multum absimili modo Lucian. Asino, Τοῦτον δέσποτα τὸν ὄνον οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, Nescio quid alimus, cur alamus: idem enim cum διότι significat. Itidem Aristoph. Πλ. (966.) ὅτι μάλισθ' ἐλήλυθας λέγειν σ' ἐχρῆν, Dicere quam præcipue ob rem huc veneris, Quid huc veneris. || Ὅτι ap. Gramm. quoque et Scholl., initio tractatus alicujus aut annotationis ponitur, ut frequenter ap. Eust.: item ap. Phot.: necnon in Epit. Strabonis, et Plut. de Fluv., cum sc. aliquid annotant, aut ejus, de quo agitur, singula capita recensent. Adeo ut alicubi σημείωσαι, quod est Gramm. verbum, alicubi aliud sub. existimem. || Interdum vacat, ut cum verba alicujus citantur, Thuc. 5, (30.) p. 175. Εἰρῆσθαι δ' ὅτι, Ἦν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ. Sic Plut. Apophth. Alex. Τῶν δὲ παίδων λεγόντων ὅτι, Ταῦτά σοι κτᾶται. Itidem Xen. K. Π. (7, 3, 1.) Τῶν οὖν ὑπηρετῶν τις ἀπεκρίνατο ὅτι, Ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανεν. Hujus ὅτι παρέλκοντος Bud. quoque Comm. 1049. exempla affert e Demosth. Infinita exempla ejusd. Græci idiomatis passim occurrunt in N. T., quod ignorasse videtur vet. Interpres, quippe qui ὅτι verterit Quod, Quia, cum Lat. sermo

in ejusmodi loquendi generibus ea non admittat: ut A 'Αποκ. 3, (17.) pro hic, "Ὅτι λέγεις ὅτι, Πλούσιός εἰμι καὶ πεπλούτηκα, ille sic, Quia dicis quod dives sum et locupletatus: quasi de Deo peccator, non de seipso loquatur. Sic igitur reddendum: sine Quod, aut Quia, Quia dicis, Dives sum et locupletatus. Hæc Bud. 1050. ubi etiam particulæ ὡς similem usum ostendit. Itidem παρέλκει in εὖ οἶδ' ὅτι: Plato Apol. Ἀντὶ τούτων ἕλομαί τι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, Aliquid horum quæ certo scio mala esse. || Ὅτι, Quam cum superl., Thuc. (3, 46.) Ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, Quam brevissimo tempore. Idem, Ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον, pro Quamminimo. Idem ὅτι πλεῖστος, Quamplurimus. Et cum adverbio ὅτι πορρωτάτω, Quamlongissime: ὅτι μάλιστα, Quammaxime. Plato Epist. 7. Ὅτι μάλιστα πολλούς, Quamplurimos. Aristoph. (N. 811.) ὅτι πλεῖστον δύνασαι, Quammaxime potes. Cui similem usum habet ᾗ, ut supra ostendi. Sic ὡς ὅτι πλεῖστον, Quamplurimum. His adde, ὅτι τάχος, pro ὅτι τάχιστα, Quamcelerrime, Thuc. 7, (42.) p. 247. Ἐβούλετο ὅτι τάχος ἀποχρήσασθαι τῇ B παρούσῃ τοῦ στρατεύματος ἐκπλήξει. Itidem Plato Epist. 7. Ἄγγελον ἐλθεῖν ὅτι τάχος, Nuntium venire quamcitissime. Sed notandum, quosdam scribere ὁτιμάλιστα, ὁτιπλεῖστον, ὁτιτάχιστα, ὁτιτάχος, sicut ap. Lat. Quammaxime, Quamplurimum, Quamcelerrime. || Ὅτι, diversas aliquando particulas annexas habens, diversis modis exp.: ut, Ὅτι ἀλλὰ, At vero. Ὅτι γὰρ μὴ, Nisi enim: sicut ὅτιμὴ, pro Nisi accipi, paulo post dicetur. Utitur autem Aristides.

Ὅτι δὴ τί, Quamobrem? Plato de Rep. 1. Ὅτι δὴ τί μάλιστα; Cur istud tandem? Sic paulo infra ὅτι τί δή. Ὅτι ἐπειδὴ, Quin. Ὅτι μὴ, Nisi, sicut et ὅτε μή. Philo de Mundo, Ἐκτὸς τοῦ κόσμου οὐδέν ἐστιν, ὅτι μὴ τάχα που κενὸν, Extra mundum nihil est, nisi forte vacuum, Nihil extraquam, Nihil præterquam, etiam Nihil quod non sit; sed tunc autem ὅ,τι pronomen esset. Sic Thuc. 4, (26.) p. 130. Οὐ γὰρ ἦν κρήνη ὅτι μὴ μία ἐν αὐτῇ τῇ ἀκροπόλει, i. e. εἰ μὴ μία, Non nisi una. Et Greg. Or. 2. in Jul. Τοὺς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, ὅτι μὴ καὶ μᾶλλον τούτοις C ἑαυτὸν ὑποθεὶς ἠγνόησεν, Nisi quod non intellexerat hoc facto se diffidentiam suam prodere, Bud. 912.: ubi et hæc ex Aristide, Οὐδὲν ἦν ὅτι μὴ Ἀθῆναι: et e Plat. Ὥστε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι ὅτι μὴ ἀνάγκῃ, Nisi ad violenta vulnera et alia, quæ extrinsecus illata necesse est a medico curari. Sic ὅτι γὰρ μὴ paulo ante ex Aristide, pro Nisi enim. Alias ὅτι μὴ in propria etiam signif. usurpavit Greg. de mysteriis Græcorum loquens, Δέον, εἰ μὲν ἀληθῆ, μὴ μύθους ὀνομάζεσθαι, ἀλλ' ὅτι μὴ αἰσχρὰ δείκνυσθαι, Non appellare fabulas, sed turpia non esse ostendere. Idem, Ὅτι μὴ ὑπὲρ τῶν δικαίων μόνον, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν σφαγιάζεται, Quod non pro justis solum, verum pro peccatoribus jugulatur. Ὅτι τί δὴ, Quamobrem, ut ὅτι δὴ τί paulo ante. Apud Aristoph. (Πλ. 136.) Chremylo dicenti, Παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ' ἄν, Plutus respondet, ὅτι τί δή; Quare, Quamobrem? Ὅτι τοίνυν, Quod vero, Itaque quod. Aliquando simpliciter pro Vero, Plato Phædro, Μηδαμῶς ὅτι τοίνυν εἴπῃς, Tu vero cave dicas, Tu vero ne dixeris, VV. LL. || Ὅτι, Quod, Eo D quod, Propterea quod, Quoniam, Quia. Frequens tum ap. Poëtas, tum ap. prosæ Scriptt. Unicum huc Demosth. proferam exemplum, (156.) Τί ποτ' οὖν ἐκεῖνος ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλείω κατώρθωσεν ἡμῶν; ὅτι ὁ μὲν αὐτὸς στρατεύεται καὶ ταλαιπωρεῖ. Et ὅτιτοι, Quoniam, Plato de Rep. 1. Ejusd. signif. EST Ὁτιὴ: ut ap. Aristoph. (N. 755.) Socr. interroganti, τιητί δή, Quid ita? Quamobrem? Strepsiades respondet, Ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται. In hoc autem l. qui ex Eod. citatur (331.) Οὐ γὰρ, μὰ Δί', οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστὰς, accipitur sine interrogatione, pro Nescis quid, cur, sicut et ap. Luc. supra οὐκ οἶδ' ὅτι, Nescio quid, quamobrem. ITEM Ὁτιητί; itidem ut ὁτιὴ, pro Quamobrem, Qua de causa? Idem Aristoph. (784.) Ὁτιητί; ναὶ πρὸς τῶν θεῶν. || Poëtice autem DICITUR Ὅττι pro ὅτι, metri causa, ut ὅττι μάλιστα ap. Hom. Et Od. Ξ. (367.) ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι Πάγχυ μάλ', ὅττι μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν, Quod eum non una cum Trojanis orco demisere. [" Ὅτι, Cur, Plut. Mor. 1, 865. 868. Herod. 336. Quoniam, 560, 44. Diod. S. 1, 461. Abundat, ad Charit. 587=326. Wakef. S. Cr. 4, 53. ad Diod. S. 2, 48. De constr., Herodian. Philet. 433. et n., Herod. 651. 675. Cum inf., ad Diod. S. 1, 251. 272. 280. 375. 615. 656. 2, 506. Kuster. Bibl. Chois. 106. Orell. ad Epist. Socr. p. 211. Zeun. ad Xen. K. Π. 116. 227. ad Œc. 7, 29. Heyn. ad Apollod. 363. Valck. Oratt. 390. Phœn. p. 602. Cum optat., Herod. 635. 648. ad 662. 669. Xen. K. Π. 58. ad Xen. Eph. 241. Cum superl., Kuster. Bibl. Chois. 106. 236. Heyn. Hom. 8, 369. Athen. 1. p. 11. Jacobs. Specim. p. 6. Valck. Hipp. p. 264. ad Il. Ψ. 71. ad Lucian. 1, 400. Plut. de S. N. V. 4. Cum compar., Zeun. ad Xen. K. Π. 34. Conf. c. ὅτε, Jacobs. Anth. 6, 339. Coray Theophr. 267. ad Diod. S. 2, 529. Boiss. Philostr. 401. 619. 621.: cum ὅ,τι, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 224. T. H. ad Plutum p. 131. Brunck. Aristoph. 2, 202. 3, 62. ad Lucian. 1, 201. 359. 497. 515. Repetitum, Coray Theophr. 215. Supplendum, Valck. Anim. 174. Orditur excerpta, Koen. ad Greg. Cor. 21. Casaub. Athen. 1, 35. Valck. ad Il. 22. p. 119. cf. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 89. Bos. Ellips. 459. Interdum ab initio absolute ponitur, ad Xen. Œc. 5, 18. Act. Traj. 2, 318. De ι elisa, Brunck. Aristoph. 1, 192. 216. 241. 274. T. H. ad Plutum p. 43. Lobeck. Aj. p. 339. Ὅτι et διότι, Ammon. 105. Eran. Philo 177. Ὅτι pro διότι, ad Xen. Mem. 1, 6, 5. 3, 12, 5. Œc. 6, 15. Alberti Peric. Crit. 23. Ὅτι δέοι, ubi expectes δεῖν, Heind. ad Plat. Phædr. 334. Ὅτι τί δή; Aristoph. Πλ. 136. et Brunck. Ὅτι τί, ὅτι τί δή; ad Xen. Œc. 1, 7. Ὅτι μὴ, Paus. 291. 358. Matth. Anecd. 1, 17. 33. 39. 48. Longus 67. 72. 96. Vill., Gronov. ad Arrian. p. 3. ad Il. Π. 227. Fischer. ad Phædon. 278. Ὅτι μὴ, ὅτι γὰρ μὴ, Fac. ad Paus. 1, 66. 181. Fischer. ad Palæph. 140. Herod. 128, 76. Ὅτιπερ, ad Lucian. 1, 391. Ὅτι — ὡς —, ὡς — ὅτι —, Heind. ad Plat. Hipp. 122. Ὁτιὴ, Aristoph. A. 11. Brunck. 1, 74. 123. 192. 259. 2, 99. 117. 222. Fr. 225. Steph. Dial. Att. 14. Heringa Obs. 276. Ὅττι, Dawes. Misc. Cr. 275. Heyn. Hom. 4, 145." Schæf. Mss.]

Ἅτε, Quippe, Utpote, Nimirum, Quando, Quia, ut Cic. ap. Plat. Tim. Ἅτε οὐκ ἀπολεῖπον ἑαυτὸ, Quia nunquam deseritur a se. Possis etiam reddere, Utpote quod, Quippe quod, Nimirum quod. Item Plato de Rep. 1. Ὡμολόγησε ταῦτα μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος, Quippe cum æstas esset, Utpote æstate. Item ἅτε ἔχουσαι, Quippe quæ habeant, Cum habeant. Item ἀλλ' ἅτε, Quippe. Et ἅτε γὰρ, Quippe, Siquidem. Sic ἅτε δὴ, Quippe, Utpote. Plut. Lyc. (9.) Οὐδὲ ἐπέβαινε τῆς Λακωνικῆς οὐ σοφιστὴς λόγων, οὐ μάντις ἀγυρτικός· ἅτε δὴ νομίσματος οὐκ ὄντος: Quippe quod nullum ibi esset numisma, quod sc. in exteras regiones perferri posset. Sic, Ἅτε δὴ τὴν δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν καὶ τῆς βασιλείας ἠγαπηκὼς, Quippe qui gloriam vitæ ac imperio præferret, Utpote qui, Nimirum quia præferebat gloriam vitæ aut imperio. Aliquando commodius exp. Veluti, Tanquam: ut ἅτε μανικὸς, Insanienti similis. Et ἅτε ἔνορκος ὢν, Non aliter quam si jurejurando foret adactus. Hes. quoque exp. καθάπερ, et Suid. ὡς ἄν. || Ἅτε, Quanquam, ut VV. LL. interpr. ap. Nonn. Οὐδέ μιν εἴρετο Πέτρος, ἅτε θρασὺς, οὐδέ τις αὐτὸν Τολμήσας ἐρέεινε, Etsi audax. Hactenus de particulis ab ὅς, pro Qui, derivatis: quod tamen de omnibus non affirmo. Sed et de earum signiff. multa e VV. LL. sumta, mihi suspecta sunt. [" Ad Charit. 549. Wakef. Herc. F. 116. 1059. Eum. 869. 925. Cattier. Gazoph. 100. Brunck. Aristoph. 1, 78. Orest. 207. Jacobs. Anth. 8, 398. Fischer. Ind. Palæph. Zeun. ad Xen. K. Π. 309. 492. ad Charit. 221. Ἅτε δὴ, Brunck. Aristoph. 1, 107. Plut. Alex. 173. Schm. Ἅτε, ἅτε δὲ, ἅτε δὴ, Valck. ad Herod. 115.: Eur. Hec. 79. Pors. ὃς μόνος οἴκων ἄγκυρα ἅτ' ἐμῶν, ubi Porson.:— ' Vulgo ἄγκυρά τ' copula ineleganter inserta. Reiskio auctore, aliter distinxi. De hac emend. Wakef. Diatr. p. 11.:— ' Tentamen plaudo; sed enim reputes tecum moneo,

an quid sensus denique, præter hoc nimio festivum, aut aliud festivius, hinc suboriatur: Qui solus, ut est meæ domus ancora, sic, ut ancora, tenet Thraciam!' Ipse corrigit: ὃς, μένος οἴκων ἄγκυρά τ' ἐμῶν." Schæf. Mss.]

¶ Ὃς, nonnunquam pro τίς, Quis, Thuc. Ὃς ἐστι δηλοῖ, Quis sit indicat, Plato de Rep. 2. Ἐνδείξομαί σοι ὃν τρόπον βούλομαί σου ἀκούειν, Epist. 7. Τὰς ἐκείνου βουλήσεις πειρᾶσθαι ἀποτελεῖν· αἳ δὲ ἦσαν, ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ σαφῶς, pro τίνες δὲ ἦσαν. At Justin. Martyr magis nove usus est, in interrogatione directa, ut ita loquar, dicens, δι' ἣν αἰτίαν pro διὰ τίνα αἰτίαν, Apol. ad Gent. Δι' ἣν αἰτίαν, ὦ Ἀριστότελες, τὰς μὲν Πλάτωνος ἀναιρεῖν ἐθέλων δόξας, ὡς ἀληθεύοντι προσέχεις Ὁμήρῳ, ἡμῶν δὲ τὴν ἐναντίαν ἀποφηνάμενος δόξαν, οὐκ ἀληθεύειν Ὅμηρον οἴει; || Item pro τις enclitico, i. e. Aliquis; sed in plurali potius, ut ap. Dem. ἃς μὲν, τινὰς δὲ, pro τινὰς μὲν, τινὰς δὲ, pro Cor. Ἃς μὲν κατείληφε πόλεις τῶν ἀστυγειτόνων, τινὰς δὲ πορθεῖ. Sed et in distributione ὃ pro Aliquod, Aliud, Matth. 13, 8. Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν· καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. At Marc. (4, 8.) Καὶ ἔφερεν ἓν τριάκοντα, καὶ ἓν ἑξήκοντα, καὶ ἓν ἑκατόν. Est autem observandus ille articuli postpositivi usus, cum alioqui frequens sit præpositivus in hac signif.; atque ut dicitur in masc. genere, ὁ μὲν, ὁ δὲ, ita in neutro dici soleat potius τὸ μὲν, τὸ δέ. [" Histoire de l'Acad. d'Inscr. 12, 185. Heind. ad Plat. Gorg. 190." Schæf. Mss.]

¶ Ὃς pro οὗτος, vel ἐκεῖνος, Hic, Ille. Qui particulæ usus frequentissimus est in dialogicis scriptis, qualia sunt Platonis, et quædam Xenophontis: quæ tamen sic dialogica sunt, ut aliquando interjiciant quæ cujus sint verba: quod alioqui prima cujusque nominis litera significari alibi videmus, aut certe primis duabus literis. Xen. Καὶ ὃς, λέξον ἡμῖν, ἔφη, Plato de Rep. 3. init., Μὰ Δία, ἦδ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. At Idem initio libri 1 ejusd. operis, Ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων. Sed e Gaza annotatur, ὃς esse hic pronomen primitivum tertiæ personæ. In VV. LL. ex Herod. ὃς καὶ ὃς, pro Hic vel ille. [" Sic Herod. 4, 68. ead. notione, qua alias ὁ δεῖνα dicitur." Schw. Mss. " Markl. Suppl. p. 250. Jacobs. Anth. 9, 315. 10, 105. Lucillius 64. Heyn. Hom. 6, 291. 292. Pro οὗτος, vel τὶς, ad Thom. M. p. 1. Græv. Lectt. Hes. 510." Schæf. Mss.] " Sic ἣ pro " Hæc s. Ista, Il. P. (228.) ἣ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς, " Hæc enim cum bello consuetudo est, Tale est " commercium belli."

ὍΣΙΟΣ, Sanctus, Justus, Nullo scelere contaminatus. Ὅσιος, inquit Bud. 281., etiam dicitur καθαρὸς, Innocens et nullo scelere contaminatus. Et ὅσιος τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, Qui nulla religione violata se obstrinxit, Nullo piaculo mentem conscelerAvit. Virg. Sancta ad vos anima atque istius nescia culpæ Descendam. Iidem porro ὅσιοι dicuntur et ἁγνοὶ et εὐαγεῖς: contra ἀνόσιον cum dicebant, et οὐχ ὅσιον, significabant Impium et nefarium, Scelestum. Antiphon (748.) Ἱεροῖς τε παραστάντες πολλοὶ ἤδη καταφανεῖς ἐγένοντο οὐχ ὅσιοι ὄντες, καὶ διακωλύοντες τὰ ἱερὰ μὴ γίνεσθαι τὰ νομιζόμενα. Præterea ὅσιοι et καθαροὶ s. εὐαγεῖς dicebantur etiam Ii, qui ob cædem perpetratam contaminatas manus habere non censebantur, ut verba Legis a Solone latæ declarant ap. Antiph. Ὁ δὲ ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα, ὅσιος ἔστω καὶ εὐαγής: quæ verba Orator interpretans, ait, Καθαρὸς ἔστω τὰς χεῖρας, ut infra in Ὁσίως. Hæc e Bud., partim p. 281. partim p. 207. Priori loco magis convenit hic Thuc., ubi sibi opp. ὅσιοι et οἱ οὐ δίκαιοι: 5, (104.) p. 195. Ὅτι ὅσιοι πρὸς οὐ δικαίους ἱστάμεθα. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 29.) Εὔορκοι καὶ ὅσιοί ἐστε. Plato de Rep. 2. Ἄφθονα ἔχουσι λέγειν ἀγαθὰ τοῖς ὁσίοις, ἅ φασι θεοὺς διδόναι, Viris sanctis. Sed et res aliquæ dicuntur esse ὅσιαι, Sanctæ, Ab omni scelere alienæ. Plato Epist. 8. ὅσιος τρόπος, Sancti et honesti mores, Dem. (587.) ὁσία ψῆφος, Sancta sententia. Epigr. κέρδη ὅσια, Quæstus liciti et minime

A nefarii, Quæstus cum nullo scelere conjuncti; sunt enim ἀνόσια κέρδη, Rapinis ditescere aut latrociniis: plus signif. quam αἰσχρὰ κέρδη. At τελετὴ ὁσία, pro Die festo e Nonno (Jo. 88, 6.) Ὅσιον, neutro genere, τὸ καθαρὸν καὶ ὀφειλόμενον, ut Chrys. exp. infra in Ὁσία. Isocr. Panath. Οὐδὲν οὔθ' ὅσιον οὔτε καλόν ἐστι τὸ μὴ μετὰ δικαιοσύνης καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον. Et ὅσιόν ἐστι, Sanctum est, Fas est, Justum est: sequente infin., aut subaudito. Plato de Rep. 2. Δέδοικα γὰρ μὴ οὐδ' ὅσιον ᾖ παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ ἀπαγορεύειν, Vereor ne impium aut nefas sit. Ibid. Οὐδ' ἐστὶ τοῦτο ὅσιον. Sæpenumero ὅσιον absolute dicitur pro ὅσιόν ἐστι. Soph. (El. 432.) οὐ θέμις Οὐδ' ὅσιον. Phocyl. (124.) Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἄτιτον, Nefas s. Nefandum s. Scelus est. Antipho, Τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι, μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα, ἃ ἐπικαλεῖται, Reum enim scelus est damnari, nisi manifesto convictum eorum criminum quibus postulatus est. Plut. Demetrio, Τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιον καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιον, Thuc. 3. Τὸν ἐπιόντα πόλεμον ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι, Fas esse, δίκαιον εἶναι, inquit Schol. B Item ὅσιον ἡγοῦμαι, Fas esse duco: et οὐχ ὅσιον, Nefas, Dem. (1490.) Ἧς μὰ τοὺς θεοὺς τῷ μετασχόντι μὴ οὐχὶ ἀψευδεῖν καὶ πρὸς ἅπαντας ἀγαθῷ εἶναι, οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι, Cujusmodi doctrinæ cui participem esse contigit, illi utique non et veritatem colere ac neminem fallere nefas esse censeo. Plato Ep. 7. Πατέρα δὲ ἢ μητέρα οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι προσβιάζεσθαι, Nefas puto parentibus vim afferre. Et plur. num. ὅσια, Quæ sancta sunt et minime nefaria, Dem. pro Cor. Πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, Qui fieri potest, ut non ipse indigno facto se alliget, atque adeo nefario? Plut. (6, 386.) Καὶ διαφερόντως τά τε πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ γονεῖς καὶ φίλους ὅσια καὶ δίκαια διαφυλάξαντος, Jura et officia, Jus fasque. Idem in Numa, Τὰ περὶ τοὺς θνήσκοντας ὅσια, Justa quæ mortuis solvuntur. Ὅσιον accipitur aliquando pro Concessum atque permissum, ut ap. Damasc. exp. Οὐχ ὅσιόν ἐστι τὰ μεγάλα σοφὸν γίνεσθαι τὸν τὰ μικρὰ μὴ δυνάμενον. Et ap. Plat. sæpe ὅσιον ac ἀνόσιον, pro Licitum, Illicitum; Fas, Nefas. Sic ὅσιόν ἐστι, Licet, C Fas est, interpr. Bud. ap. Isocr. Τοῖς Ἕλλησιν οὐχ ὅσιόν ἐστιν οὐδὲ τοὺς πονηροτάτους τῶν οἰκετῶν ἀκρίτως μιαιφονεῖν. || Ὅσιος pro Justus, habuisti in præcedentibus etiam; sed magis proprie Eur. Hec. (788.) εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ, i. e., δίκαια: de q. l. vide et quæ e Schol. affert Bud. 281. At ὅσια Justa, i. e. Parentalia, Exequiæ, quæ Plut. supra τὰ περὶ τοὺς θνήσκοντας ὅσια. Qua signif. et fem. ὁσία ap. Theologos usurpatur. || Ὅσιον aliquando opp. τῷ ἱερὸν, ut Macrob. etiam ait, Sanctum est interdum quod nec sacrum nec religiosum est, ut Trebat. libro Religionum refert. Sic ὅσιον χωρίον dicitur τὸ βέβηλον καὶ μὴ ἱερὸν, εἰς ὃ ἔξεστιν εἰσιέναι, inquit Suid., subjungens h. l. Aristoph. Λ. (743.) Ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου Ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω [μόλω 'γὼ] χωρίον, Dum perveniat in locum aliquem profanum et publicum. Hyperides in Orat. quam πρὸς Ἀριστογείτονα habuit, Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. Isocr. Areop. (27.) Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. Quibus D in ll. ὅσια pro δημόσια capitur: ὅσια autem vocari τὰ δημόσια, constat e Dem. c. Timocr. (738.) ubi cum dixisset, Καὶ τὰ μὲν ἱερὰ, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ, καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότας, mox addit, Τὰ δὲ ὅσια, ἃ ἐγένετο ὑμέτερα, κεκλοφότες. Hactenus e Suida et Harpocr. Sic ibid. (p. 703.) Ὥστε τίθησι τοῦτον τὸν νόμον δι' οὗ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ: q. l. citans Ammon. ita distinguit inter ἱερὰ et ὅσια, ut ὅσια sint τὰ ἰδιωτικὰ, ὧν ἐφίεται καὶ ἔξεστι προσάψασθαι: at ἱερὰ, τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι: in Neær. (1380.) Μετεῖναι αὐτοῖς πάντων καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων, Omnia jura civitatis habere, et sacra et profana, s. publica. Rursus Idem c. Timocr. in Psephismate Aristophontis, Εἰ δέ τις εἶδέ τινα ἢ τῶν ἱερῶν ἢ τῶν ὁσίων χρημάτων ἔχοντά τι πόλεως, μηνύειν πρὸς τούτους, Ut quisque quempiam noverit quippiam residuæ habere pecuniæ, aut sacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tempore debeat. Alibi (730.) Τὴν διοίκησιν

ἀναιρεῖ τήν θ' ἱερὰν καὶ τὴν ὁσίαν, Administrationem sacrarum publicarumque rerum. In seqq. ll. ὅσιος accipitur potius pro Profanus, ut paulo ante etiam admonui. Thuc. 2, (52.) Ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως, νόμοι τε πάντες συνεταράχθησαν, Negligere cœperunt sacra pariter et profana: alii tamen sic, Negligebant jus fasque. Antiphon boni viri officium esse ait, Ἀμῦναι ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, Suppetias ferre sacris et profanis, Lat. dicunt Pro aris et focis dimicare, quod perinde esse videtur ac si dicas Pro templis deorum et laribus familiarum. Plato de LL. 10. Θεραπευτὴν ὁσίων τε καὶ ἱερῶν, Curatorem sacrorum juxta profanorumque familiæ. Cic. ad Att. Non est in parietibus resp., at est in aris et focis: h. e. in sacris et profanis. Idem in Philipp. 2. Repetebant præterea deos penates, patrios, aras, focos, larem familiarem. Hæc e Bud. Comm. 280. 281. Didymus ap. Harpocr. dicit veteres διχῶς accepisse τὸ ὅσιον, sc. τό,τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν. || Alias pro ἱερὸν quoque usurpatur ὅσιον, ut in Axiocho (371.) Ἐνταῦθα τοῖς μεμυημένοις ἐστί τις προεδρία, καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κἀκεῖσε συντελοῦσι, Et illic etiam rem divinam obeunt, Sacra faciunt. Inde et ἀφοσιοῦν pro Consecrare et dedicare: qua signif. et καθοσιοῦν usurpatur, ut suo loco dicemus. [" Markl. Suppl. 39. item Beck. Markl. Iph. p. 356. 375. Musgr. Tro. 328. Wakef. Ion. 150. S. Cr. 5, 143. Jacobs. Anth. 11, 382. ad Anton. Lib. 288, Verh., Ammon. p. 1. 104. Valck. Anim. p. 2. 184. Beck. in Bibl. Philol. 1, 73. Ilgen. Hymn. 400. Musgr. Med. 850. Wyttenb. Ep. Cr. 25. ad Charit. 267. 370. Toup. Emendd. 1, 30. Jacobs. Exerc. 2, 201. Valck. Hipp. p. 280. Publicus, Profanus, Kuster. Aristoph. 239. Schol. Plat. 147. Timæi Lex. 196. et n., Act. Soc. Traj. 1, 83. Wyttenb. Select. 103. ad Herod. 442. Ὅσιος et ἱερὸς, Dionys. H. 2, 792. Ὁ. cum infin., pro ὅσιον seq. accus. et inf., Boiss. Philostr. 570. 643. Ὅσιος fem., Boeckh. ad Sim. p. xl. Ὅσιον cum inf., Lucian. 2, 26. Ὅσιος καὶ δίκαιος, ad Diod. S. 2, 610. Dionys. H. 2, 697. Φθέγμα ὅσιον, Musgr. Herc. F. 927. Τέχνη οὐχ ὁσίη, Jacobs. Anth. Proleg. 55. Οὐχ ὁσίη, Heyn. Hom. 4, 480. Οὔτε ὅσιον οὔτε θέμις, Dionys. H. 1, 257. Οὐκ ἔστιν ὅσιον, Herod. 142, 29. 186. (187.) ad Od. X. 412. Ὅσιαι, Mœr. p. 4. Thom. M. 20. et n. Ὅσια εἶναι τὰ πρὸς θεοὺς, Dionys. H. 4, 2104. et n." Schæf. Mss. * Ὁσιουργὸς, Cyrill. in Isai. 56. p. 776. * Ὁσιουργέω, Hesychio * ἀποκαρδιουργέω.]

Ὁσίως, Sancte. Et ὁσίως διακεῖσθαι, pro Sceleris purum esse, Nullo scelere contaminatum esse, sed sanctum. Antiphon (748.) Πολλοὶ ἤδη ἄνθρωποι μὴ καθαροὶ χεῖρας, ἢ ἄλλο τι μίασμα ἔχοντες, συνεισβάντες εἰς τὸ πλοῖον, συναπώλεσαν μετὰ τῆς αὐτῶν ψυχῆς τοὺς ὁ. διακειμένους τὰ πρὸς τοὺς θεούς. Sic supra in Ὅσιος. Plato de Rep. 1. Ὁ. ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ; Xen. K. Π. 8, (5, 12.) Ὁ. ἂν ὑμῖν ἔχοι, τοῦτον θύειν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὑμῶν, Fas esse judicaretis. At ὁ. θῦσαι pro Rite sacra facere, Bud. affert ex Æschine (69.) annotans alibi itidem ab eo usurpari. || Juste: UNDE Ὁσιώτερον, Justius, Thuc. 3. Ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰδῆτε δικαίως αὐτὸν καταγνωσόμενοι, ἡμεῖς δὲ ἔτι ὁσιώτερον τετιμωρημένοι. [" Markl. Suppl. 63. et Musgr." Schæf. Mss.]

Ὁσιότης, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia, τὸ πρὸς θεὸν ἐξ ἀνθρώπων γινόμενον δίκαιον, Schol. Eur., ut sit Pietas et religio erga Deum, Cum sceleris pura mens est manusque. Ad Ephes. 4, (24.) Ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας, Qui secundum Deum conditus est ad justitiam et sanctimoniam veram. Philo V. M. 1. Ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ ὁσιότητος, De pietate et sanctimonia: de Mundo, Δεῖ καὶ θεραπευτὰς ὁσιότητος γενέσθαι, Religionis cultores esse. [Xen. K. 1, 11. K. Π. 6, 1, 47. " Quomodo ab εὐσέβεια differat, Diod. S. 2, 546." Schæf. Mss. Plato Alcib. 34. Πρὸς θεῶν ὁσιότητα καὶ πρὸς ἀνθρώπων δόξαν, Ad Deorum religionem.]

Ἀνόσιος, ὁ, ἡ, Impius, Nefarius, Sceleratus, Scelestus, Nefandus. Tam de persona quam de re dicitur. Ælian. Ὁ δὲ τἆλλα ὢν ἀνόσιος, τοῦτο γοῦν πείθεται τῷ θεῷ, Xen. K. Π. 8, (8, 13.) Ἀνοσιωτέρους περὶ συγγενεῖς: (Ἀπολ. 19.) Γεγενημένον ἐξ εὐσεβοῦς ἀνόσιον. Ubi observa ἀνόσιον dici ἀσεβῆ, utpote oppositum habens εὐσεβῆ. Apud Eund. tamen seorsim utrumque ponitur, K. Π. 8, (7, 3.) Μήτε ἀσεβὲς μηδὲν, μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε. Apud Eund. (Ἀπ. 1, 4, 19.) Ἀπέχεσθαι τῶν ἀνοσίων τε καὶ ἀδίκων καὶ αἰσχρῶν. Invenitur et ἀνόσια κατηγορηθεὶς, pro De rebus nefandis accusatus. Exp. ἀνόσιον etiam, Piaculum, Nefas: et, Ἀνόσιόν ἐστι ποιεῖν ταῦτα, Nefas est hæc facere. Apud Lucian. quidam exp. Religio est. Apud Plat. autem in Minoë, ἀνόσιόν ἐστι et νόμος ἐστὶ opp. || Dicebatur item ἀνόσιος, Coram quo non fiebant τὰ ὅσια, ut ex Antiphonte docet Bud. Vide Ὅσιος. [Æsch. S. c. Th. 557. 571. Suppl. 769. " Musgr. El. 1261. Wakef. S. Cr. 5, 143. Ind. Xen. Mem. De fem., Lobeck. Aj. p. 244." Schæf. Mss. I. q. ἄταφος, Hortus Adon. p. 216. Eust. p. 22, 41. Ἀνοσιώτατος, 2 Macc. 8, 32. Ælian. V. H. 13, 2. init.] Ἀνοσιουργὸς, Impia vel Nefanda s. Scelesta perpetrans, Impie s. Scelerate agens, Plato Epist. (8. p. 352.) ubi a Bud. exp. Scelestus. [Philo J. 789.] Ἀνοσιουργέω, Impia s. Nefaria perpetro, Impie ago. Apud Plat. (de LL. 10. p. 905.) ἀνοσιουργήσαντες exp. Nefariorum facinorum auctores. [J. Poll. 1, 22. * " Ἀνοσιούργημα, Philo V. M. in Dahlii Chrestom. Philon. 166. Liban. Declam. pro Socr. 258. Mor., Planud. Ovid. Met. 10, 515. 15, 469." Boiss. Mss. " Schol. Il. Δ. 409." Wakef. Mss.] Ἀνοσιουργία, ἡ, Impium factum vel Sceleratum, Actio scelerata, Opus sceleratum, [Plut. Arato 54. Plato 11, 116.] Ἀνοσίως, Impie, Nefarie, Scelerate. Apud Antiphontem, Ἀνοσίως ἀποκτεῖναι. [Soph. Ph. 257. Eur. El. 677. Plato de LL. 10. p. 907. " Ἀνοσιώτατα, adv., Eur. Phœn. 496. Orig. c. Cels. 191." Kall. Mss.] Ἀνοσιότης, ἡ, Impietas. Ut ab Impius dicitur Impietas, sic a Nefarius fingendum est dici Nefarietas, ad exprimendum hoc substantivum. Isocr. Panath. Τί γὰρ οὐχ εὕροιμεν τῶν ὑπερβαλλόντων ἀνοσιότητι καὶ δεινότητι τῶν πεπραγμένων; Ubi observandum ἀνοσιότητι cum δεινότητι ab eo esse copulatum: Demosthenem vero dixisse pro Cor., Πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια; [* Καθόσιος, unde * Καθοσιότης, Gl. Defunctio. * " Πανόσιος, Coteler. Patr. Apost. 1, 812. 815." Kall. Mss. * " Jo. Climac. p. 48." Boiss. Mss.]

" Ἐφώσια, Hesychio τὰ νομιζόμενα, Justa, Sole- " mnia." Περιώσιος, Sanctissimus, ut Lascaris interpr. Epigr. 4. Λερναίων ἀδύτων περιώσιος ἀργεοφάντης, Sanctissimus pontifex. || Alias pro Eximius, Modum superans, Epigr. Ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον, Eximium, Apoll. Rh. vero 2, (394.) περιώσια φῦλα Βεχείρων dixit, διὰ τὸ εἰς πολλὴν χώραν διεσπάρθαι αὐτοὺς, ut significet Numerosam gentem, Quorum numerus maximus est, et modum superat. Περιώσιον neutraliter et adverbialiter pro Supra modum, Nimium, etiam Magnopere: Il. Δ. (359.) Οὔτε σε νεικείω περιώσιον. Ubi Schol. exp. περισσῶς, παρὰ τὸ προσῆκον, Od. Π. (203.) Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι, Nimium. Annotat Eust. Περιώσιον derivatum esse e περιαύω significante φωνῶ, facto sc. περιώσιον e περιαύω, sicut θαυμάσιον e θαυμάζω, et abjecto deinde υ, περιώσιον: ut περιώσιον sit τὸ ἐξάκουστον τῇ ἐκφωνήσει, s. τὸ περιβόητον. Parum certe verisimile est ex ὅσιος compositum esse. Cum vero Περιώσιον adverbiale genitivum adjunctum habet, significat Supra: ut Apollonio Rh. (1, 466.) περιώσιον ἄλλων, Supra ceteros. Alii, Præter ceteros. Sic περιώσια πάντων dixit Planudes, pro Supra omnia, In primis. [" Simmias 5. Porson. Med. p. 30. Brunck. Soph. 3, 457. Heyn. Hom. 4, 622. Valck. Adoniaz. p. 206. H. in Cer. 362. Mitsch. 197. Ilgen. Hymn. 548. Wakef. S. Cr. 3, 29. Gesner. ad Orph. p. 412." Schæf. Mss.] " Περώσιον, Hesychio est " μέγα, Magnum: quod et περιώσιον." Ejusd. cum Περιώσιος significationis EST Ὑπερώσιος. Suid. ὑπερώσιον exp. τὸ ὑπὲρ μοῖραν. [" Ὑπερόσιος, Hermes Pœmand. 1112. Ed. 1554." Boiss. Mss.]

Ὁσία, ἡ, pro quo IONICE Ὁσίη, Fas, Dem. (556.) Ὁ θεὸς καὶ τὸ τῆς ὁσίας, ὅ,τι δήποτ' ἐστὶ, τὸ σεμνὸν καὶ τὸ δαιμόνιον συνηδίκηται, Deus simulque fas ipsum, ejusque majestas et numen, quodcunque est illud

tandem, injuria affecta sunt. Idem alibi, Οὔτε θεοὺς οὐθ' ὁσίας, pro Nec deos, nec fas. Et ὅσια ἐστὶ, vel simpliciter et absolute Ὁσία, subaudiendo ἐστὶ, Fas est. Herod. 2, (45.) Τοῖσι ὁσίη θύειν ἐστὶ, Quibus fas est immolare. Idem, Πλὴν ὅσον αὐτῆς ὁσίη ἐστὶ λέγειν, Nisi quatenus fas est de illa dicere: alii, Quatenus sanctum est. Hom. sine ἐστὶ, Od. Π. (423.) οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν, Nec fas est inter se dolos struere. Itidem ap. Plat. de Rep. 3. legi potest, Οὐδὲ ὁσία τὴν ἐκείνου κτῆσιν τῇ τοῦ θνητοῦ κτήσει συμμιγνύντας, μιαίνειν, Nec fas est: ubi tamen vulg. Edd. HABENT Ὅσια, quod Bud. scribit Attice usurpatum esse plur. numero pro ὅσιον, sicut a Thuc. παριτητέα et πολεμητέα εἶναι, pro παριτητέον et πολεμητέον εἶναι: Aristoph. Πλ. (682.) Κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος Ἐπὶ τὴν χύτραν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι, Ibi ego assurgo, cum omnino licere et fas esse censerem, ubi et Schol. annotat, ὅσια τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους dici ὧν ἔξεστι θίγειν: et sic exponit locum, δόξας ὅσιον εἶναι τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ τῶν ἐν ἱερῷ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἱερεὺς ἐλάμβανεν. || Justa funebria: quæ Plut. Numa vocat τὰ περὶ τοὺς θνήσκοντας ὅσια, Justa quæ mortuis solvuntur. Chrys. Ep. ad Ephes. 4. Ὅσιον λέγεται τὸ καθαρὸν, τὸ ὀφειλόμενον, διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν τῶν ἀπελθόντων φαμέν. Ubi, inquit Bud. 283., deesse puto hæc verba, τῷ θεῷ, ut sit τὸ ὀφειλόμενον τῷ θεῷ, Dicitur igitur ὁσία τῶν ἀπελθόντων, quia mortuis justa exequiarum et parentalia debentur: quæ ob id fortasse Justa dicta sunt. Cicero, Plato justa funerum rejicit. Livius, Ut justa funebria, placandosque manes doceret. Est autem ὁσία, ἡ τῶν τεθνηκότων κηδεία καὶ τιμή. Greg. in Epit. Sororis, Φέρε δὴ προσβῶμεν ἤδη τοῖς ἐγκωμίοις, τὴν ὀφειλομένην ὁσίαν, ὡς ἄλλο τι χρέος τῶν ἀναγκαιοτάτων, ἀποπληροῦντες: sic appellans Parentalem orationem mortuæque laudationem. || Expiatio s. Piatio, καθαρμὸς καὶ ἀφοσίωσις, Expiatio quæ fit ad animum religione absolvendum. Unde ὁσίας ἕνεκα s. ὁσίας χάριν, i. e. ἀφοσιώσεως ἕνεκα: Quod Lat. Dicis causa, Dicis ergo. Modestinus Juris. l. 2. D. Qui pet. tut. Καὶ οὐ μόνον ἐὰν μὴ αἰτήσῃ, ἀλλὰ καὶ ὃν ἂν αἰτήσῃ, ὁσίας χάριν αἰτήσῃ, Et non solum si non petierit, sed et si quem petierit, dicis causa petierit. Varro L. L. 6. Nihil intererat cui imperaret: et dicis causa fiebant quædam. Plin. 28, 2. Si pontifici accidat dicis causa epulanti, in mensa utique id reponi adolerique ad larem, piatio est. Arnob. Disputationum adversus Gentes l. 4. An ita ut assolet, dicis causa ex eo quod optamus et volumus bona ista nobis contingere, superorum retuleritis in censum. Dion 37. Καὶ ἔτι καὶ νῦν ὁσίας ἕνεκα ποιοῦνται, Hoc etiamnum faciunt dicis ergo, h. e. Animum religione exolvendi gratia; ubi exp. morem illum habendi exercitus in Janiculo dum comitia haberentur, de quo et Gell. 15, 27. Ὁσίας ἕνεκα ποιεῖν τι Bud. signif. putat ἕνεκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ ἀνεπιλήπτου ποιεῖν, Hactenus ut qui fecerit reprehensione careat: quod qui faciunt, perfunctorie et defunctorie agere dicuntur: ut idem sit cum ἀφοσιοῦσθαι. [" Jacobs. Anth. 8, 261. Wakef. S. Cr. 4, 190. Brunck. Aristoph. 1, 263. Thom. M. 20. et n., ad Charit. 308. Ilgen. Hymn. 399. Mitsch. H. in Cer. 171. Honos sacer, Ruhnk. ad 211. Ritus, Consuetudo, Act. Soc. Traj. 1, 83. Ilgen. l. c. 290. Herod. 187. ad Od. X. 412. Ὁσίας τυχεῖν, de sepultura, ad Il. X. 283. Ὁσίας ἕνεκα, Ruhnk. ad H. in Cer. 211. Mitsch. 171. Wyttenb. Select. 355. ad Lucian. 1, 337. ad Herod. 349. Ὁσίας ἕκατι, χάριν, ἕνεκα, Markl. Iph. p. 414. ad Dionys. H. 1, 248. 397. 2, 818." Schæf. Mss.]

Ὁσιόω, Sanctum et purum sceleris reddo, Pio, Expio, Eur. Or. (514.) de homicidis loquens, Εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν, Οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ· Φυγαῖσι δ' ὡσίουν, Sed exiliis olim homicidia expiabant. || Ὁσιῶ σε τῇ γῇ, Philostr. Her. (156.) Justa tibi persolvo aggesta terra, Terra te pie tego. || Exp. etiam Consecro. || Profano. Sic ap. Suid. Ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσιν ἐπὶ θανάτου τινὸς, οἷον μὴ ἱερὰς, ἀλλὰ ὁσίας νομισθῆναι. [" Lucian. 2, 335. Brunck. ad Bacch. 114." Schæf. Mss. In Lini Fragm. ap. Stob. ex-

A tat, Οὗτος γάρ σε καθαρμὸς δικαίως * ὁσιεύσει, ubi Brunck. Gnom. p. 128. ὁσιώσει cum Valck. rescripsit. * Ὁσίωσις, Dionys. H. 1, 72, 48.] Ὁσιωτὴρ, ὁ, Qui hostiam immolabat ap. Delphos, VV. LL. Apud Plut. vero in Hell. fere initio, ita, Ὁσιωτῆρα μὲν καλοῦσι (sc. Delphi) τὸ θυόμενον ἱερεῖον, ὅταν ὅσιος ἀποδειχθῇ: mendose, ut videtur, pro τὸν θυόμενον, accipiendo sc. θυόμενον active pro θύοντα: quibus subjungit, Πέντε δέ εἰσιν ὅσιοι διὰ βίου, καὶ τὰ πολλὰ μετὰ τῶν προφητῶν δρῶσι.

Ἀφοσιόω, s. Ἀφοσιοῦμαι, Facio aliquid animi religione solvendi causa. Animos enim obstrictos religione habere se dicebant, cum aut legitima stataque sacra suo die non peracta fuerant, aut non rite peracta: aut cum piaculum quovis modo admissum augures aruspicesve nuntiabant. Plato de LL. 9. Ἀφοσιούμενος ὑπὲρ αὑτοῦ τε καὶ ὑπὲρ τῆς συγγενείας ὅλης, Ut se hujus accusationis cædis religione, τοῦ τιμωρεῖν τῷ φονευθέντι, et totam cognationem liberet. Hæc Bud. 284. Exp. non solum Religione libero, B sed etiam Expio, Procuro tristem aliquam expectationem ob numen violatum, aut alias infensum et minabundum. Æschin. Πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, Civitatem expio et religione obstrictam absolvo, Plato, Εἰ μὴ ἀφοσιώσεις σεαυτόν τε καὶ ἐκεῖνον, Plut. Cæs. Ἀφοσιουμένους τὸ παρασπόνδημα, Ut expiarent fœdus violatum, Camillo, Κελεύοντες τῶν πεπραγμένων ἄγος τὴν σύγκλητον εἰς ἕνα τὸν αἴτιον τρέψασαν, ὑπὲρ ἄλλων ἀφοσιώσασθαι, Jubentes piaculum in unum qui auctor fuisset, convertere senatum, et pro aliis expiare. Greg. Ὅσα διὰ χοῶν τε καὶ ἀπαργμάτων ἢ στεμμάτων καὶ ἀνθέων νεοδρέπτων ἀφοσιοῦνται τοὺς ἀπελθόντας ἀνθρώπους, Expiant mortuos. Pass. signif. usus et Plato Phædro, Ἥ με οὐκ ἐᾷ ἀπιέναι πρὶν ἂν ἀφοσιώσωμαι, Antequam expier. Bud. 285. 286. || Justa facio, Justa persolvo, Herodian. 4, (14, 11.) Τιμήσαντας ὡς χρὴ τὴν μνήμην τοῦ τετελευτηκότος, ἀφοσιωσαμένους τε τὰ πρὸς ἐκεῖνον, Honore habito illius memoriæ, justisque omnibus persolutis, Cum justa funeri persolverimus. Non C quod ἀφοσιοῦσθαι, inquit Bud. 288., privatim significet Justa facere, licet quidam τὰ ὅσια et τὴν ὁσίαν pro Justis funerum intelligant, sed quod ἀφοσιοῦσθαι in universum significet τὰ δίκαια καὶ ὅσια ποιεῖσθαι πρός τινα, h. e. Officia non negare, cultum debitum ita exhibere, ne reprehendi possit negligentia. || Igitur Ἀφοσιοῦμαι, Defungor: unde qui defunctus alicujus imperio est, dicit ἀφωσιωσάμην, ut et Chrys. docet Comm. in Ep. ad Ephes. 4. ubi post verba in Ὁσία citata, dicit, Τουτέστιν, οὐδὲν ὀφείλω αὐτοῖς λοιπὸν, οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος· οὕτως ἔθος ἡμῖν λέγειν καὶ τὸ Ἀφωσιωσάμην, καὶ ὅσα τοιαῦτα, τουτέστι τὸ μηδὲν ὀφείλω, Officio defunctus sum, Nihil debeo, ut qui justa funeris fecit mortuis, jam dicere possit, οὐκέτι ὑπεύθυνος λοιπόν εἰμι αὐτοῖς. Herod. 4, (154.) Ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν, Defungi jurisjurandi religione volens, Bud. 286. ubi in simili loquendi genere e Livio affert, Defuncti regis imperio: Græce reddens, ἀφοσιωσάμενοι τὸ τοῦ βασιλέως παράγγελμα: Ubi etiam NOTA Ἀποσιεύμενος Ionice usurpatum D pro Ἀφοσιούμενος. At Herodian. 2, (9, 6.) Μετὰ τὸ τὸν ὑπὲρ τῆς Περτίνακος βασιλείας ὅρκον ἀφοσιώσασθαι, Juratus fidem principi, interpr. Polit., at Bud. p. 288. sic, Cum in verba ipse Augusti adactus milites etiam jurejurando adegisset, h. e. Cum recte atque ordine in ea parte reip. officio functus esset. Bud. ea pagina, cum e Basil. Epist. attulisset, Ἀλλ' οὕτως ἀφοσιωσάμενος τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπῆλθε, interpretatusque esset, Sese existimans defunctum officio mei conveniendi, quod semel tantum domum meam venerat: addit, Et Ἀφοσιώσασθαι est Defunctorie agere et strictim quidpiam tractare, non plane nec exacte. Plato de LL. 6. Ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, ἣν νῦν κατοικίζετε. Item p. 283. Verumenimvero ἀπὸ τῆς ὁσίας derivatum est Ἀφοσιοῦσθαι, quod ὁσίας ἕνεκα ποιεῖν τι signif., h. e. ἕνεκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ ἀνεπιλήπτου, Hactenus ut reprehensione careat qui fecerit: quod qui faciunt, perfunctorie agere et defunctorie dicuntur; est enim ἀφοσιοῦσθαι, Non animi intentione, non ex animi promtitudine et cum intentione

agere, sed quovis modo, et quasi prævaricari, *καὶ τυχόντως ποιεῖν*, ea tantum gratia ne incusemur ob rem neglectam. Greg. *εἰς Βασίλειον*, de laudatione ejus loquens, *Ἐμοί τε γὰρ ἔσται τοῦτο χρέος ἱκανῶς ἀφωσιωμένον*, Mihi enim hoc debitum hactenus erit persolutum ut quidem eo defunctus esse videar. In ead. Orat., *Οὕτως ἀφοσιοῦται τὴν ἕνωσιν*, Quodammodo ut unum se fecit e populo, licet aperte planeque et bona fide Christianum non egerit. Idem, *Ἵνα τε τὸν ἡμέτερον ἀφοσιώμεθα πόθον, καὶ τῇ πανηγύρει τὸ εἰκὸς ἐκπληρώσωμεν*, Ut et desiderio nostro aliquantum satisfaciamus, et multitudinis frequenter circumfusæ expectationi respondeamus. Isæus, *Οὐδ' ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος*, Nec prævaricabunde nec perfunctorie aut quolibet modo, sed quam fieri potest optime omni apparatu instructus. Quicquid igitur non enixe, non bona fide et strenue, sed perfunctoria fit opera, *ἀφωσιωμένον* dicitur. Hæc Bud. p. 283. 284. 286. Et p. 284. e Plut. Pericle, *Πρὸς τὴν κατηγορίαν ἅπαξ ἀναστῆναι μόνον, ὥσπερ ἀφοσιούμενον*, Quasi prævaricantem. Et p. 288. e Plat. Phædone, *Πρὶν ἀφωσιῶσθαι ποιήσαντα ποιήματα*, Utcunque finxisse poëmata et carmina: ubi *ἀφοσιοῦσθαι* interpr. Leviter aliquid agere et defungendi gratia. Et paulo ante e Synes. *Τοσοῦτον ὁμιλήσας φροντίσιν ὅσον ἀφοσιώσασθαι τῷ μετὰ σώματος βίῳ*, Hactenus in curis versatus, ut curare utcunque corpus quirem ad vitam tolerandam. || *Ἀφοσιωσαμένη τῇ θεῷ*, ex Herod. pro Solvens primitias deæ et honores exhibens. || *Ἀφοσιοῦσθαι*, inquit Bud. p. 287., Abominari aversarique, et velut atrum infaustumque detestari, Plut. Cæsare, *Πάντως ἔφη ἀφοσιώσασθαι τὴν ἡμέραν*, Hoc die tanquam infausto nefastoque nihil agere, et *ἀποφράδα τὴν ἡμέραν ἡγεῖσθαι*. Et de Mithridatis defuncto ad Pompeium allato, (Pomp. 42.) *Οὐ γὰρ αὐτὸς ἰδεῖν ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ νεμεσητὸν, εἰς Σινώπην ἀπέπεμψε*, Invidiam facinoris detestatus et *ἀποδιοπομπούμενος*. Et Popl. *Ἀφοσιούμενοι τὸν Ταρκύνιον*, Detestantes Tarquinium, Abhorrentes a Tarquinio. Et Numa, *Ὥσπερ ἀφοσιουμένων τὸ μὴ λιμῷ διαφθείρειν*, Ceu piaculum esse ducant. Inde fit, ut pro Recusare et repudiare munus oblatum ponatur: ut ap. eund. Plut. Antonio, *Ἀφοσιουμένου δ' αὐτοῦ καὶ δεδοικότος λαβεῖν*. Idem in Numa, *Τοιούτοις λόγοις ἀφοσιοῦται τὴν βασιλείαν*, Hujusmodi verbis regnum abnuit: Pericle (10.) *Ἀφοσιούμενος ἀπεχώρησε*, Repudiata accusatione discessit. Cui signif. vicina est ea qua pro Deprecari ponitur, Plut. de Def. Orac., *Ἃ δρῶσιν ἄνθρωποι, μηνίματα δαιμόνων ἀφοσιούμενοι καὶ πραΰνοντες*, Quæ agere solent homines dæmonum illorum iracundiam deprecantes atque placantes. Idem Symp. 4. *Τὸν δ' ἀφοσιωσάμενον, καὶ κελεύσαντα καθ' ἑαυτὸν ὁρᾷν καὶ προσεύχεσθαι τοῖς θεοῖς*, Rem deprecatum et aversatum. || *Ἀφοσιοῦμαί σοι τὸ χρέος*, e Constant. Lascar. Gramm. pro Remitto tibi debitum. || *Ἀφοσιόω*, Consecro, Dico, Athen. 12. *Καὶ πάντων ἁπλῶς τῷ ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων*, Quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostitutæque consecrare: quod Strabo dicit *ἀνατιθέναι*. Locum citat Bud. 287. || *Ἀφοσιούμεθα*, Hesychio *ὅσιον ποιούμεθα*. Idem, *Ἀφοσιώσεται, ἀπάρξεται ὁσίαν χάριν*. Item, *Ἀφοσιούμενος, ποιήσας τὴν θυσίαν*. Et, *Ἀφοσιούμενοι, ἐν ὑποκρίσει θωπεύοντες, τιμῶντες*. Item e Thyeste secundo Sophoclis, *Ἀφωσιωμέναι, ἀνόσιαι, ἄπωθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι*. [" Markl. Iph. p. 414. Abresch. Æsch. 2, 68. Canter. Aristid. 2, 631. Jebb., Brunck. Soph. 3, 504. Dionys. H. 2, 825. Plut. de S. N. V. p. 10. vide Wyttenb. p. 22.: Bergler, ad Alciphr. 59. Wessel. ad Diss. Herod. 142. ad Charit. 264. 308. Toup. Opusc. 1, 60. Valck. Hipp. p. 195. Diatr. 282. ad Herod. 50. 95. 349. 370. Wyttenb. Select. 354. Fabricii Vita p. 290. Wolf. Prolegg. 106. Sacro, Devoveo, Schol. Aristoph. Πλ. 149." Schæf. Mss. * " *Ἀφοσιωτέον*, Sacra faciendum, Origen. c. Cels. 431." Kall. Mss. * " *Ἀφωσιωμένως*, Dicis causa, Perfunctorie, Chrys. Hom. 83. T. 5. p. 517, 13." Seager. Mss. " Basil. Hom. Mor. 197." Boiss. Mss.] *Ἀφοσίωμα*, Piaculum. *Ἀφοσιώματα, καθάρματα, καθάρσια*, Hes. *Ἀφοσίωσις*, Expiatio, Expiatio quæ fit animum exolvendi religione gratia, Plut. *Ἀφοσιώσεως χάριν τὰ τῶν βασιλέων παραλαβόντες ὀνόματα*, Ut solvant animum religione, Ne infestentur conscientia admissi piaculi, Bud. p. 285. 286. Idem Plut. *Χρῶνται δὲ μάλιστα αὐτῷ ἐπὶ τὰς ἀφοσιώσεις καὶ τοὺς καθαρμούς*: (Eumene 12.) *Ἀφοσιώσεως ἕνεκα*, pro quo supra, *ὁσίας χάριν, ἕνεκα*, Dicis causa. A Bud. exp. Ut me religione absolverem. || Exp. etiam Parva s. Defunctoria libatio. Et *πρὸς ἀφοσίωσιν*, Defunctorie, Languide, Remisse. [" Ad Lucian. 1, 337. ad Charit. 238." Schæf. Mss. * *Προσαφοσιόω*, Eust. 6, 194. " Pallad. V. Chrys. 194." Boiss. Mss.]

Ἐξοσιόω, Sanctum reddo: Hes. *ἐξοσιοῦν, δικαιοῦν*: *ἐξοσιούσθω, ὅσιος γενέσθω*. || Expio: unde *οἱ ἐξοσιούμενοι*, Expiati. At *ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα*, Plut. redditur Expiare divina: intelligit autem is, ut opinor, Procurare et expiare ea quæ a diis significantur, (8, 319.) *Οὐ κράτιστον ἐπισχεῖν χρόνον οὐχὶ πολὺν, ἀλλ' ὅσον ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα*. || *Ἐξωσιωμένον*, Dicatum, Consecratum, Gaza, *Τὰ ἐξωσιωμένα τοῖς κυριωτάτοις καὶ ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν ὄντα*. || *Ἐξοσιῶσαι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ*, e Plut. Camillo (20.) Ignem sacrum habere ac perpetua vigilia servare. [" Ad Diod. S. 2, 10. Med., Plut. 6, 347. Hutt." Schæf. Mss.]

Καθοσιόω, Sanctum scelerisque purum reddo: quod Theologi Sanctifico. Suid. *Ὁ ἑαυτὸν διὰ πίστεως καὶ ἔργων ἀγαθῶν καθωσιώσας καὶ τῷ θεῷ ἀφιερώσας*, quem esse *ὅσιον* dicit. Et *καθωσιωμένος*, Sceleris purus, e Can. 18. Concil. Sardicensis. || Expio, Plut. Solone, *Καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς*, Qui urbem expiationibus ad religionem instituit. || Exp. etiam Sacrifico, Aristoph. Πλ. (660.) *πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη*: nisi malis Consecrata et dicata sunt. || Nam *Καθοσιόω* accipitur etiam pro Consecro, Dico, ut *καθιερόω*, Synes. Ep. 67. *Καθοσιώσαντα τῷ θεῷ τόπον ἀλλότριον*. Unde *τὸ καθοσιωθὲν* et *καθωσιωμένον*, Consecratum et dedicatum, s. Dicatum, Plut. de Deo Socr. *Ἱερὸν ὄντα καὶ τοῖς θεοῖς καθωσιωμένον*. Homo etiam aliquis alicui *καθωσιωμένος* dicitur, cui devotus et addictus est, Herodian. 7, (9, 7.) *Τῷ τε Μαξιμίνῳ καθοσιούμενος, ὑφ' οὗ καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἐπεπίστευτο*, Principi suo devotus: (6, 10.) *Φίλτατόν τε ὄντα καὶ καθωσιωμένον τῷ Μαξιμίνῳ*, Carissimum devotissimumque Maximino. [" Markl. Iph. p. 396." Schæf. Mss.] *Καθοσίωσις, ἡ*, Sanctificatio: *ἡ πρὸς θεὸν καθοσίωσις* Suid. dicit, exponens quid sit *ὁσιότης*, Sanctitas, Sanctimonia. || Ab Eod. *καθοσίωσις* exp. *δικαίωσις, κατάκρισις, παρὰ τὸ κατὰ τοῦ ὁσίου γίνεσθαι*, i. e. *κατὰ τοῦ βασιλέως*: cujus signif. hoc exemplum affert, de Symmacho, *Δεδιὼς τὸ τῆς καθοσιώσεως ἔγκλημα, τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν σηκοῖς * προσκαταφεύγει*. Et de Christo, *Τοῖς γὰρ νόμοις αὐτὸν παρεδώκαμεν καὶ εἰς καθοσίωσιν οὐχ ἡμάρτομεν*. [* *Καθοσιωτὸς*, unde] " *Ἀκαθοσίωτον*, Hesychio *ἄκοσμον*, In" compositum: Suidæ præterea *ἄνομον*, Iniquum, et " *ἀπόβλητον*, Rejiculum, Vile. Sonaret tamen potius " Non consecratum, *παρὰ τὸ οὐ καθωσιῶσθαι*." [Anecd. Bekkeri 1, 357. " Epiphan. Hær. 42. p. 343. ubi v. Petav." Routh. Mss. * *Εὐκαθοσίωτος*, ibid. * *Προκαθοσιόω*, Heliod. p. 514, 13. Joseph. A. J. 16, 11, 7. * *Συγκαθοσιόω*, 16, 2, 4.]

[* *Καθόσιμος*, Philo de Colend. Par. p. 26. *Τὰ κ. παρακόπτειν*, i. q. *ὅσια*, si lectio est sana.]

" ΟΣΠΡΙΟΝ, *τὸ*, Legumen, Gal. de Alim. Fac. " 1. *ὄσπρια* vocari scribit *ἐκεῖνα τῶν Δημητρίων σπερμάτων, ἐξ ὧν ἄρτος οὐ γίνεται*, ut *κυάμους, πισοὺς, ἐρεβίνθους, φακοὺς, θέρμους, ὄρυζαν, ὀρόβους, λαθύρους, ἀράκους, ὤχρους, φασήλους, φακῆν*. Eadem et " *χεδροπὰ* nominantur, Theophr. H. Pl. 8, 1. *Τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος, πισὸς, καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα*." [" Jacobs. Anth. 8, 202. De spiritu, ad Lucian. 2, 322." Schæf. Mss. * *Ὀσπριοθήκη*, Gl. Granarium: * *Ὀσπριοπώλης* Leguminarius. * *Ὀσπριόπωλις*, Schol. Aristoph. Πλ. 427. * *Ὀσπριοφάγος*, unde * *Ὀσπριοφαγέω*, Hippocr. 1037.] " *Ὀσπριώνης*, Leguminum emtor, Cui com" missum est munus comparandorum leguminum: " quod munus DICITUR *Ὀσπριωνία*, JCtis Latinis

" Ospratura. Arcad. l. ult. de Mun. et Hon. Elæem- " poria et ospratura ap. Alexandrinos patrimonii " munus existimatur. Ὀσπριώδης, ut χεδροπώδης, " Legumini assimilis, Qui e leguminum est genere. " Athen. 9." [" Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss. Aqu. Levit. 2, 14.] " Πανόσπρια, ἡ ἐκ τῶν ὀσπρίων " μίξις, Omnis generis legumina mixta, Suid. σύνοδος, " συμμιγὴς πληθὺς, Hes. quæ signif. metaphorica " erit. Apud utrumque proparoxytonως scriptum " est: quidam censent παροξυντέον." [* Ὄσπρεον, Etym. M. * Ὄσπρος, * Ὄσπρον, Hes.] " Hinc Ὀσ- " προλέων dicitur Herba quæ legumina leonis in " modum suffocat, Orobanche, Sotion ap. Geop. 2, " (42, 1.) Ὀσπρολέων, ὃν τινες ὀροβάγχην καλοῦσι."

ὈΣΤΕΟΝ, ET Ὀστοῦν, Os, ossis, Od. I. (293.) Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα, Σ. (95.) ὀστέα δ' εἴσω Ἔθλασεν, Il. Π. (310.) Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος, Ψ. (673.) Ἄντικρυ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω, Π. (347.) κέασσε δ' ἄρ ὀστέα λευκὰ, Od. Γ. (455.) et alibi, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς, Il. Δ. (174.) σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα, Od. A. (161.) οὐ δήπου λεῦκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ, Il. Ψ. (239.) Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν, Colligamus ossa Patrocli. Sic Ω. (793.) Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι, Ψ. (91.) Ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Usurpant prosæ quoque Scriptt. tam ὀστέον et ὀστέα, quam ὀστοῦν et ὀστᾶ. Plut. Probl. Rom. Καέντος ὀστέον, Athen. 10. Τελευτήσαντος δ' αὐτοῦ καὶ κατακαυθέντος οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστέα, 9. Σὰρξ ἐπιπολῆς ὀστέοις ὑπάρχουσα, 6. Τὸ πρὸς ὀστοῦν κρέας. Paus. Att. Τὰ ἐπὶ τοῖς γόνασιν ὀστᾶ, Plut. Symp. 2. Τὰ σκληρότατα τῶν ὀστῶν, Plato Phædro, Ὅταν ὀστέοις ὀστᾶ προσγένωνται. Et ap. Medicos ὀστοῦν ἱερὸν, Os sacrum: quod duobus modis a Gal. usurpatur: uno quidem, latius, ut coccygem etiam comprehendat: ut l. 12. de Usu Part. cum scribit os sacrum constare ossibus quatuor, tribus sc. propriis et coccyge, altero autem, specialius, eam tantum partem significans quæ revera sacra est, i. e. magna et lata, quantum nimirum hujus cum osse ilium per synarthrosin jungitur; hac enim sola parte revera ἱερὸν est, i. e. magnum atque latum: tuncque ejus reliquum gracilescens semper ac tenuatum, donec in tres cartilagines acutissimas desinat, Coccygem appellat. Plura vide in Ἱερὸς, T. 1. c. 1644. Genit. poët. EST Ὀστεόφιν, ut κεφαλῆφιν, Od. Ξ. (134.) Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν, M. (45.) πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς Ἀνδρῶν πυθομένων, pro ἀμφ' ὀστοῖς. || Dithyrambica vero audacia quidam γῆς ὀστέα vocat τοὺς λίθους, Lapides, Saxa, γῆς ὀστέοισιν ἐγχριμφθεὶς πόδα, h. e. λίθοις προσκόψας. || Ὀστᾶ teste Suida dicuntur etiam οἱ λογισμοί: quoniam ipsa ὀστᾶ φύσιν ἔχουσι στεγανωτέραν καὶ φέρει τὸ ζῶον. [" Heyn. Hom. 8, 161. 755. Mœr. 284. et n., ad Diod. S. 1, 306. Jacobs. Anth. 7, 390. Thom. M. 659. Ruhnk. Ep. Cr. 172. T. H. ad Lucian. Dial. p. 14. Nucleus, Add. ad Diod. S. 1, 213. Heusing. Ind. Æsop. De spinis piscium, Jacobs. Anth. 11, 153. Ὀστᾶ γῆς, Lapides, 9, 335. D. R. ad Longin. 244. ad Muret. 2, 225. Κυσὶν ὀστέον μηνύειν, Jacobs. Anth. 6, 339. 7, 409. Ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν, 254. Ὀστεῦν, Leon. Tar. 68. Dioscorid. 24. Antip. Sid. 83. * Ὀστὰ, pro ὀστέα, Opp. K. 1, 268." Schæf. Mss. * Ὀστεουλκὸς, Hippocr. 618. * " Ὄστον, Diog. L. 1, 63." Wakef. Mss. * Ὀστοειδὴς, Hippocr. 410.] Ὀστοθήκη, ἡ, Ossium theca, Loculus ubi mortuorum ossa conduntur, [Lycophr. 367. Chandler. Inscr. 73. Murator. Inscr. p. 1003. no. 5.] Ὀστοκόπος, Ossa tundens: ὀδύνη, Ossium dolor quo veluti tunduntur, Species lassitudinis inflammatoriæ, cum non solum musculi, sed tendones etiam et nervi per exercitationem nimiam excalfacti, attraxere quippiam e circumfusis sibi excrementis. Dicitur autem ὀστοκόπος, eo quod tendones ipsis ossibus adhærentes infestans hæc affectio, videatur in imo ac circa ipsa ossa consistere. Latini dicunt Ossifragus. [Vide Ὀστοκατεάκτης.] Pro eod. ex Hippocr. (396.) AFFERTUR Ὀστεοκόπος. [Theophr. Fr. 7, 2. * " Ὀστοκοπώδης, Pallad. de Febr. 76." Kall. Mss.] Ὀστολόγος, Qui ossa legit s. colligit, ὁ ὀστᾶ λέγων;

A ut qui crematorum cadaverum ossa inter cineres colligit. [Gl. Ossilegus.] Ὀστολόγοι, Nomen Tragœdiæ Æschyli ap. Athen. [667.] Ὀστολογέω, Ossa lego, colligo. Suidæ ὀστολογεῖν est ἐξετάζειν, ἐξερευνᾶν, Perquirere, Indagare: sumta metaph. ab iis qui in crematorum corporum cineribus ossa perquirebant et cum diligentia aliqua colligebant. [Isæus 78. Οὔτ' ἀποθανόντα ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, οὔτ' ὠστολόγησεν. * Ὀστολογία, Gl. Ossilegium, " ad Diod. S. 1, 283." Schæf. Mss.] AT Ὀστεολογία ap. Gal. Medico, pro Liber de Ossibus, Sermo s. Tractatus de Ossibus. [* Ὀστολόγιον, Gl. Ossilegium.] Ὀστομαχία, VEL Ὀστομάχιον, Cum ossiculis certatur ludendo, Ossiculorum certamen, ludus, Auson. Ep. ad Paul. (503. Ed. Toll.) Simile ut dicas ludicro, quod Græci ὀστομαχίαν vocare: ossicula ea sane ad summam quatuor figuras geometricas habent; sunt enim æquilatera vel triquetra, extentis lineis, aut rectis angulis vel obliquis: ἰσοσκελῆ ipsi vel ἰσόπλευρα vocant, ὀρθογώνια quoque et σκαληνά. Harum verticularum
B variis coagmentis simulantur species mille formarum, elephantus bellua, aut aper bestia, anser volans, et mirmillo in armis subsidens, venator et latrans canis: quin et turris et cantharus, et alia hujusmodi innumerabilium figurarum, quæ alius alio scientius variegant. Sed peritorum concinnatio miraculum est, imperitorum junctura ridiculum. Suet. Ossiculis ludere dicit in Augusto c. 83. Modo talis aut ossiculis nucibusque ludebat cum pueris minutis, quos facie et garrulitate amabiles undique conquirebat. Sic enim Brod. ibi legit: Turnebus vero Ocellatis leg. putat. Beroaldus in quodam Cod. vet. scribi ait Castellatis; de quo ludo Jul. Capitolinus in Galieno, Qui castella e pomis strueret; in alius Codicis sincerioris margine Oscillatis. [Vide Schn. Lex. et Gesner. Thes. L. L. v. Ossiculum. * " Ὀστοφάγος, Const. Manass. Chron. p. 131." Boiss. Mss. * Ὀστοφαγέω, Alex. Trall. 4. p. 67. Strabo 16. p. 1121. * Ὀστοφανὴς, unde] Ὀστοφανέω, Ossa ostendo, conspicienda præbeo, Hippiatria de hydriasi, Αἵ τε κιθάραι παρ'
C ἑκάτερα τοῦ νώτου ὀστοφανοῦσι, Ossa habent eminentia præ macie, Bud.; nam macilenti ossa sua veluti ostendunt. [* Ὀστοφυὴς, Batrach. 287. Schol. Aristoph. A. 963.]

Ὀστάγρα, Forceps, Volsella qua ossa eximuntur, λαβὶς qua ossa extrahuntur. Gorr. dicit esse Instrumentum chirurgicum quo ossa vel attolluntur vel deprimuntur, vel omnino loco moventur. Gal. Therap. 6. Ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ὀ. ἀνατείναντες ἢ ἀνακλάσαντες ἔνια τῶν ἰσχυρῶς συντετριμμένων ὀστῶν. Non male interpretabimur Volsella s. Forfex qua ossa eximuntur; Cels. 7, 12. de dentibus, Protinus autem ubi plus sanguinis profluit, scire licet aliquid ex osse fractum esse. Ergo specillo conquirenda est testa quæ recessit, et volsella protrahenda est. Et aliquanto post, Quotiescunque dente exemto radix relicta est, protinus ea quoque ad id facta forfice, quam ῥιζάγραν Græci vocant, eximenda est. [Theophr. Fr. 7, 2. Τοὺς ὀστεοκόπους ὀστάγρας καλοῦσι.]

Ἀνόστεος, Exos, Lucr. Plaut., i. e. Ossa non ha-
D bens, ut μαλάκια et quædam reptilia. Vide Ὀστρακόνωτος. Hesychio ἀνόστεος est ὁ θαλάσσιος πολύπους, σκώληξ. Sic Hesiod. (Ἔργ. 2, 142.) ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει. De quo vide Erasm. Prov. Exos suum rodit pedem. Διόστεος, Gemino osse constans, [Aristot. H. A. 1, 772.] Μονόστεος ET Μόνοστος, Unico et solo osse constans, cui opp. πολυόστεος, Aristot. de Part. Anim. 4. Οἱ δὲ λύκοι καὶ λέοντες μόνοστον τὸν αὐχένα ἔχουσι, Collum perpetuo osse rigens. Ὁλόστεος, Qui totus osseus est, E solido osse constans, [Toup. ad Longin. 206.] AT Ὁλόστεον, Herba per antiphrasin sic nominata, Plin. 27, 10. Holosteon sine duritia est herba, ex adverso appellata a Græcis, sicut fel dulce; tenuis usque in capillamenti speciem; longitudine quatuor digitorum, ceu gramen, foliis angustis, astringens gustu. [Plantago albicans Linnæi.] Apud Diosc. autem 4, 11., unde Plin. hæc desumsit, in vulg. Ed. SCRIPTUM Ὁλέστιον. Περιόστεος, Ossibus circumdatus, Ossa circumdans, ambiens: ὑμένες, Gal. Membranæ,

quæ ossa cingunt, regunt. Πολυόστεος, Multiplici constans osse, Multa habens ossa; oppositum τῷ μόνοστος s. μονόστεος. Πολυόστεον dicitur etiam Superior pedis pars prope digitos: alio nomine πεδίον et ὄρος vocata: sunt enim revera multa ibi ossa. Vide Ὄρος. [Aristot. H. A. 1, 773. J. Poll. 2, 197.]

Ὀστώδης, Osseus, Osse abundans, Ossi similis: γλῶττα, Lingua ossea, duritie ossea, Athen. (310.) ex Aristot. de labracibus, Μονήρεις εἰσὶ καὶ σαρκοφάγοι· γλῶσσαν δ' ἔχουσιν ὀστώδη καὶ προσπεφυκυῖαν. Et l. 6. ὀστῶδες κρέας, Caro cui multa ossa insunt. [" Kuster. Aristoph. 120. * Ὀστεώδης, Diod. S. 1, 338." Schæf. Mss. Plut. 9, 626.]

Ὀστέϊνος, Osseus, h. e. Ex osse factus, [" Herod. 4, 2. Φυσητῆρες ὀστέϊνοι, Fistulæ osseæ." Schw. Mss. " Kuster. Aristoph. 125." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ὄστινος, pro eod. VV. LL. [Lobeck. Phryn. 262. " Kuster. Aristoph. 125. (Ά. 863.) Jacobs. Anth. 6, 392. 8, 49." Schæf. Mss. * Ὀστοΐνος, Aqu. Exod. 1, 9. Deut. 7, 1. Vocab. vix sanum. Extat ap. Schleusn. Lex. V. T. A Schneidero non agnoscitur.]

Ὀστίτης μυελὸς, Medulla quæ in ossibus est, Ossium medulla, Ruf. Eph. Ὁ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστέοις μυελὸς, ὀστίτης, ἐάν τε ἐν μεγάλοις ᾖ κοιλώμασιν, ὥσπερ ἐν μηρῷ καὶ βραχίονι· ἐάν τε ἐν σήραγξιν, ὥσπερ ἐν πλευραῖς καὶ κλεισίν.

Ὀστάριον, τὸ, Ossiculum, Epigr. ὡς. ἐμὲ κίχλαι Αἱ νέκυες ξηροῖς ἤκαχον ὀσταρίοις, Siccis ossiculis, [Erot.]

[* Ὀστεΐζω, unde] Ἐξοστεΐζω, Exosso, ut Plaut. hic me ut murænam exossare cogitat. Utitur Colum. quoque et alii pro Ossa eximo. Unde ἐξωστεϊσμένος, Exossatus, Cui ossa exemta sunt. Vel ἐξηρθρωμένος, Luxatus. [In Rufi Fr. 252. legitur Ἐλαιῶν κολυμβάδων ἐξωστισμένων.] AT Ἐξόστωσις, Ossis eminentia et extuberatio, quacunque corporis parte præter naturam contigerit. Peculiari tamen nomine ossium tubera, quæ in genis contingunt, σατυρισμοὶ nominantur. Gorr.

[* Ὀστεόω, unde * Ὀστέωσις, Schleusn. Lex. V. T.]

" Ὀσταθεὶς, ἐξαγκωνισθεὶς, Hes."

" ΟΣΤΛΙΓΞ, ιγγος, ἡ, Scintilla, Flamma crispa,
" λαμπηδὼν, Apoll. Rh. 1, (1297.) τὼ δέ οἱ ὄσσε Ὀ-
" στλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο. Alias signif.
" βόστρυχος, Cirrus, Cincinnus. Callim. ἀπ' ὀστλίγ-
" γων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Ita Schol. Apoll. Rh., Etym.
" Loliginum etiam et sepiarum βόστρυχοι, botrorum-
" que ἕλικες, nominantur ὄστλιγγες, Cirri, Nicand.
" A. (470.) Ὃς δή τοι ῥυπόεις μὲν ὑπ' ὀστλίγγεσσιν
" ἀραιαῖς Τευθίδος ἐμφέρεται:" [Eutecnio πλεκτάναις.
" Ibi Ælius Promotus Ms. in Bibl. Vat. descriptus a Weigelio habet hæc ex Epæneto transcripta: Οἱ μὲν λαγωοὶ εὑρίσκονται εἰς τὰς τρίχας τῶν τευθίδων." Schn. Ind. Theophr.] " Theophr. H. Pl. 3. cap. ult.,
" de rhu coriariorum, Ἄνθος λευκὸν βοτρυῶδες· τῷ
" σχήματι δ' ὁλοσχερὲς, ὄστλιγγας ἔχον ὥσπερ καὶ ὁ βό-
" τρυς," [Flos racematim enascens, Gaza.] " Ita
" enim reponendum pro ὄστυγγας in vulg. Edit.
" Apud Hes. habetur ὀστάλιγξ, expositum itidem
" πλόκαμος, βόστρυχος, ἕλιξ: et τὸ ἐν τοῖς βότρυσι
" γινόμενον." [" Ruhnk. Ep. Cr. 178. Valck. Callim. 205. Koppiers. Obs. 149," Schæf. Mss. Salmas. Homonym. p. 75, * Ὀστρύγγιον, Gl. ἡ ἐπιφυλλὶς, Racemus, Du-Cang. corrigit * Ὀστλίγγιον. Dicitur etiam * Ἄστλιγξ, ut σταφὶς, ἀσταφὶς, ὀσταφίς: ἀστακὸς, ὀστακός. Perperam in Etym. M. * Ἀστίαγγας, τὰς * ὑποφυλλίδας τῶν βοτρύων, οἱ δὲ ἀκτῖνας, αὐγάς· ἔνιοι * ἄστριγγας, καὶ * ἄστριγας ἄλλοι. Item ap. Hes. * Ἄστιγγας, αἶγας (f. αὐγὰς) ἢ ἄστριγγας. Vide Schn. Lex.]

ΟΣΤΡΑΚΟΝ, τὸ, Testa. Dicitur vel de Testa quæ e figulina terra conficitur, vel de ea qua pisces quidam intecti sunt. De figulina hæc addam exempla. Herodian. 7, (12, 11.) Ἀναπηδῶντες εἰς τὰ δώματα, τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες αὐτοὺς καὶ λίθων βολαῖς τῶν τε ἄλλων ὀστράκων, ἐλυμήναντο αὐ-

A τοὺς, Tegularum testarumque jactibus, Plut. (8, 218.) Τοὺς Ἀδώνιδος κήπους ἐπ' ὀστράκοις τισὶ τιθηνούμεναι καὶ θεραπεύουσαι. Et Hippocr. περὶ Γυν. Φύσ., in fomento sicco, s. ἐν τῇ ξηρᾷ πυρίᾳ, adhibet ὄστρακα θερμὰ καὶ διάπυρα, Testas calentes et ignitas. Alex. Aphr. Probl. 2. Ὀρέγονται ὀστράκων, Testas appetunt. Item ὄστρακα καλάϊνα Galeno, Testæ e calai lapide. Aliud exemplum cum Plinii interpr. habes Ὀστρακίτης. Porro et de Piscium testa dicitur, ut supra monui. Aristot. de platea ave conchas devorante, Εἶθ' οὕτως τὰ κρέα μὲν ἐσθίει, τῶν δ' ὀστράκων μὴ ἅπτεται: pro quibus Plin. Atque ita ex iis esculenta legit, testas excernens. Rursum Aristot. de purpuris, Τὰς μὲν οὖν μικρὰς μετὰ τῶν ὀστράκων κόπτουσι, τῶν δὲ μειζόνων περιελόντες τὸ ὄστρακον, ἀφαιροῦσι τὸ ἄνθος: pro quibus iterum Plin. Et majoribus quidem purpuris, detracta concha auferunt: minores trapetis frangunt, atque ita demum rorem eum excipientes Tyrii. Ubi nota eum ὄστρακον interpretari Concha. Plut. de Exilio, Οἱ κοχλίαι τοῖς

B ὀστράκοις συμφυεῖς ὄντες, Aristoph. B. (1305.) ἡ τοῖς ὀστράκοις κροτοῦσα μοῦσ' Εὐριπίδου: e q. l. Didymus ap. Athen. (636.) colligit, Εἰωθέναι τινὰς ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας εὔρυθμον [ἐνρ. Schw.] ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. Ὀστράκου περιστροφὴ, Genus ludi qui alio nomine dicitur ὀστρακίνδα, ut J. Poll. scribit 9. p. 494.: citans Plat. Phædro, Φυγὰς δὴ γίγνεται ἐκ τούτων, καὶ ἀπεστερηκὼς ὑπ' ἀνάγκης, ὁ πρὶν ἐραστὴς, ὀστράκου μεταπεσόντος ἵεται φυγῇ μεταβαλών· ὁ δὲ ἀναγκάζεται διώκειν ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθειάζων. Metaphorice vero de subita rerum mutatione dicitur et conversione repentina, qualis est eorum qui ludunt ὀστρακίνδα. Eunap. Ὥσπερ ὀστράκου μεταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε Ῥωμαίοις, Veluti ostraco converso res Romanæ in melius cessere. Plura vide apud Erasm. in Prov. Testulæ transmutatio: item in Ὀστρακίνδα et Ἐποστρακισμός. Porro de ipso ludo hæc Platonis Comici verba citat Eust. 1160. Εἴξασι τοῖς παιδαρίοις τούτοις, οἳ ἑκάστοτε γραμμὴν ἐν ταῖσιν

C ὁδοῖς διαγράψαντες, διανειμάμενοι δίχ' ἑαυτοὺς, ἑστᾶσιν αὐτῶν, οἱ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' αὖ ἐκεῖθεν· εἷς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον αὐτοῖς ἀνίησιν εἰς μέσον ἑστώς· κἂν μὲν πίπτῃσι τὰ λευκὰ ἐπάνω, φεύγειν ταχὺ τοὺς ἑτέρους δεῖ, τοὺς δὲ διώκειν· ὁ δὲ ἀναῤῥίπτων τὸ ὄστρακον, ἐπιλέγει, νὺξ ἢ ἡμέρα: ubi τὸ λευκὸν et ἡμέρα vocatur τὸ ἀπίσσωτον, Ea ostraci pars quæ pice oblita non est, νὺξ autem, τὸ πισσηρὸν s. πεπισσωμένον, et μέλαν, imitatione Homeri, qui dicit νέφος μέλαν ἠΰτε πίσσα. Erat etiam ὄστρακον quoddam, cui in comitiis nomina eorum inscribebat populus, quos ob potentiam et gloriam ferre non poterat. De quo sic Plut. Aristide, non ita procul ab initio, Ὄστρακον λαβὼν ἕκαστος, καὶ γράψας ὃν ἐβούλετο μεταστῆσαι τῶν πολιτῶν, ἔφερον εἰς ἕνα τόπον τῆς ἀγορᾶς περιπεφραγμένον ἐν κύκλῳ δρυφάκτοις· οἱ δ' ἄρχοντες πρῶτον μὲν διηρίθμουν τὸ σύμπαν ἐν ταυτῷ τῶν ὀστράκων πλῆθος· εἰ γὰρ ἑξακισχιλίων ἐλάττονες οἱ φέροντες εἶεν, ἀτελὴς ἦν ὁ ἐξοστρακισμός· ἔπειτα τῶν ὀνομάτων ἕκαστον ἰδίᾳ τιθέντες, τὸν ὑπὸ τῶν πλείστων γε-

D γραμμένον ἐξεκήρυττον εἰς ἔτη δέκα, καρπούμενον τὰ αὑτοῦ. Idem docet Plin. 8. p. 425. Meminit et in Alcib. 358. meæ Ed., ubi dicit τὸ ὄστρακον ἐπιφέρειν, Ostracum contra aliquem mittere, Concha s. Testa in urnam missa damnare et exterminandum judicare; utebantur enim iis testulis loco ψήφων, h. e. Calculorum: ut et Erasmus docet in Prov. Testulæ transmutatio. Idem Plut. Fabio 347. meæ Ed., de Pericle loquens, Εἰς φυγὴν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοὔστρακον ἐκπεσόντας, ubi τοὔστρακον dicit pro ἐξοστρακισμόν. [Cf. Idem Pericle 14.] Moris autem fuisse ut nomina eorum inscriberentur, quos relegatos volebat populus, ostendit ille ap. Plut. rusticus illiteratus, qui ὄστρακον ἔχων προσῆλθε τῷ Ἀριστείδῃ, (ignorans tamen esse Aristidem, cui ὄστρακον dabat,) κελεύων ἐγγράψαι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστείδου. Lat. quoque testulis utebantur in sortibus et suffragiis, ut e Liv. 5. Belli Punici manifestum est, Testulis datis tribuni populum summoverunt: sitellaque allata est, ut sortirentur, ubi Latini suffragium ferrent. Dubium est

autem, cujusmodi hæc ὄστρακα fuerint, figulinane an ostreorum. || Sed et ea testa, qua ova integuntur, ὄστρακον dicitur, unde ὀστρακόδερμα vocantur Ipsa ova, alio nomine κέλυφος, Putamen: ut, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων, Recens excusum e testa: q. l. ex Epigr. citatur. Sed et ap. Hes. habetur, Mutilus. Ὄστρακον, ut et ὄστρεον, Eust. scribit derivari ab Ὀστέον, ac in eo pleonasmum esse τοῦ ρ, sicut in σκῆπτρον. [" Jacobs. Anth. 9, 48. Kuster. Aristoph. 73. 74. ad Lucian. 1, 281. Vas, Kuster. Aristoph. 215. Ὀστράκου μεταπεσόντος, ad Lucian. 1, 705. Heindorf. ad Plat. Phædr. 232. Ὀ. πεσόντος, Act. Traj. 2, 323." Schæf. Mss.]

Ὀστρακόδερμος, Cui testa loco cutis est, Qui testa integitur ut cetera cute. Plur. ὀστρακόδερμα, Testis conclusa duris: ut Plin. in Μαλάκια interpr.: Genus piscium: de quo Aristot. Τὰ ἄλλα γένη πάντων τῶν ζώων πλὴν τῶν ὀστρακοδέρμων καὶ εἴ τι ἄλλο ἀτελὲς, ἔχει ὀφθαλμούς. Quæ sic Plin. interpr. Non omnibus animalium oculi, ostreis nulli. Athen. 8. Κήρυκες καὶ πάντα τὰ ὀστρακόδερμα, Buccina et cuncta testis conclusa duris. Et ὀστρακόδερμοι ἰχθύες Suidæ, ut ὄστρεα, πορφύραι, κήρυκες, στρόμβοι, ἐχῖνοι: in quibus sexus discrimen non esse scribit. Ὀστρακόδερμοι ἰχθύες vero et ὀστρακόδερμα in præcedentibus ll. idem significant. Plin. 11, 37. pro ὀστρακόδερμα dicit, Quibus testacea operimenta: 9, 11. Quæ integuntur silicum duritia, ut ostrea, conchæ: quo in loco varia aquatilium integumenta enumerat. Horat. Testas etiam vocat, i. e. ὄστρακα, Græci ὄστρεα potius appellarent, Sat. 2, 4. Sed non omne mare est generosæ fertile testæ: Murice Baiano melior Lucrina Peloris; Ostrea Circæis; Miseno oriuntur echini. Et ὀστρακόδερμον νῶτον, Dorsum testa intectum, Athen. (317.) ex Aristot. de nautilo, Ἔχει δὲ τὸ νῶτον ὀστρακόδερμον: [et p. 88.] Ova quoque dicuntur ὀστρακόδερμα, quia putamine continentur testaceo: sic in Ὄστρακον supra pullus jam excusus dicitur γυμνὸς ὀστράκων. [Batrach. 286. " Bernard. Rel. 19. 77." Schæf. Mss. * " Ὀστρακοκονία, (Pavimentum testaceum,) Geop. 2, 27." Kall. Mss.] Ὀστρακόνωτος, Tergum habens testaceum, Cujus tergum testa opertum et intectum est. Pro quo Aristot. paulo ante dicit ὀστρακόδερμον νῶτον ἔχων. Athen. (455.) e Teucri Ὀρισμοῖς, de cochlea, Ζῶον ἄπουν, ἀνάκανθον, ἀνόστεον, ὀστρακόνωτον. [Ælian. H. A. 9, 6. * Ὀστρακοποιὸς, Gl. Fictiliarius, " ad Diod. S. 1, 320." Schæf. Mss. * Ὀστρακόρινος, i. q. ὀστρακόδερμος, Opp. Ἁ. 1, 313. 5, 589. " Brunck. Apoll. Rh. 86." Schæf. Mss. * Ὀστρακοφόρος, unde * Ὀστρακοφορέω, Lobeck. Phryn. 626.] Ὀστρακοφορία, Ostraci latio, Cum suffragia ostraceo in urnam immisso feruntur: quo Plut. supra vocat ὄστρακον ἐπιφέρειν. Plut. Alcib. (13.) Τῷ Ὑπερβόλῳ κάτω τὴν ὀστρακοφορίαν ἔτρεψεν. Hyperbolus enim iste populum concitabat, ut Alcibiadem ἐξοστρακίζοι. [* " Ὀστρακόχροος, Jacobs. Anth. 9, 216. Statyll. Fl. 5." Schæf. Mss.]

[* Ἀπόστρακος, Hippocr. 910.] Λειόστρακος, Lævi testa intectus: λειόστρακα autem substantive exp. Læves testæ. [Aristot. ap. Athen. 88.] Μαλακόστρακος, Molli testa intectus, opertus; vel, ut Plin. supra in Μαλάκια interpr., Contectus crustis tenuibus. Idem Plin. 11, 37. dicit, Crusta fragili inclusa, Quibus fragilia operimenta. Idem hæc Aristotelis verba, Οὔτε δὲ τῶν μαλακίων οὐδὲν οὔτε φθέγγεται οὔτε ψοφεῖ οὐδένα φυσικὸν ψόφον, οὐδὲ τῶν μαλακοστράκων, sic interpr. Mollia et crusta intecta nec vocem nec sonum ullum habent. [Ælian.] Σκληρόστρακος, Testa dura intectus.

Ὀστρακώδης, Testaceus, Qui testam imitatur, vide Ὀστρακῖτις. [Theophr. H. Pl. 1, 11, 3.]

Ὀστράκινος, Testaceus, h. e. E figulina terra factus, ut testæ, Lucill. Epigr. ἡ δ' ἔφερεν τήγανον ὀστράκινον, Sartaginem testaceam, fictilem. Et ὀστράκινα σκεύη, 2 ad Cor. 4, (7.) Vasa testacea s. fictilia, i. e. Testæ, ut Horat. Quo semel est imbuta recens servabit odorem Testa diu. Alex. Aphr. ὀστράκινα ἀγγεῖα, itidem Testacea s. Figlina vasa. Lexiphanes vero Lucianicus dicit ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα pro ὀστρακόδερμα. [" Jacobs. Anth. 7, 229. 8, 416. Lucian. 2, 330. Thom. M. 526. Mœr. 226. et n. * Ὀστρακόεις, Bentl. Opusc. 74. Jacobs. Anth. 9, 54. 340. * Ὀστράκειος, ad Lucian. 2, 332. * Ὀστρακεοῦς, ad 2, 319." Schæf. Mss. * Ὀστράκεος, Nicander Fr. 6. Orph. Arg. 320. * Ὀστρακηρὸς, Aristot. H. A. 1, 820.]

Ὀστρακεὺς, Qui testas conficit, Figulus, Epigr. [Nicæneti 2.]

Ὀστράκιον, Fictile, Gaza. Signif. etiam Parva tecta, Conchula, forma diminutiva, ut infra in Ἐποστρακισμός. Nominari item ὀστράκια possunt τὰ ὀστράκινα τὸ δέρμα s. ὀστρακόδερμα, ut μαλάκια. Plin. certe scribit quosdam Ostracium vocare, quod aliqui Onychen appellant, ut in Ὄνυξ supra docui.

Ὀστρακὶς, ίδος, ἡ, dicitur Nux pinea, Ipseque ejus nucleus eod. nomine appellatur, a testacea duritie. Mnesitheus enim Atheniensis Medicus in l. de Edulibus, ὀστρακίδας vocat τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, ἔτι δὲ κώνους, Athen. (57.) || Hesychio ὀστρακὶς est ἀγαλμάτιόν τι Ἀφροδίτης. [" Casaub. ad Athen. 116." Schæf. Mss.]

Ὀστρακίτης, ὁ, Testaceus, Testam referens: λίθος, Diosc. 5, 165. Λίθος ὀστρακίτης ὅμοιός ἐστιν ὀστράκῳ πλακώδης καὶ εὔσχιστος, ᾧ χρῶνται ἀντὶ κισσήρεως πρὸς τριχῶν ἄρσιν αἱ γυναῖκες. Quæ verba Plin. sic interpr. 36, 19. Ostracitæ similitudinem testæ habent: usus eorum pro pumice, ad levigandam cutem. Ab eod. Plin. ostracites SIVE Ὀστρακίας inter gemmas etiam numeratur: 37, 10. Ostracias s. Ostracites est testacea: durior altera, Achatæ similis, nisi quod Achates politura pinguescit. Duriori tanta inest vis, ut aliæ gemmæ scalpantur fragmentis ejus. Ostraciti ostrea nomen et similitudinem dedere. Georg. Agricola in Germania inveniri scribit, ostreorum testis similem, coloris rubei. [Placentæ genus, Athen. 647.] Fem. ab Ὀστρακίτης EST Ὀστρακῖτις. Diosc. 5, 84. Καλεῖται δέ τις καὶ ὀστρακῖτις, ἰσχνὴ καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ μέλαινα· γεώδης δὲ καὶ ὀστρακώδει κεχρημένη ἐπιφανείᾳ· φαύλη δὲ ἡ λευκή. Plin. 34, 10. Ostracitis, tota nigra, et ceterarum sordidissima: 37, 10. Cadmitis ead. esset, quam Ostracitin vocant, nisi quod hanc cæruleæ interdum cingunt bullæ.

Ὀστρακίνδα, Ostracorum lusus, Erasm. Prov. Testulæ transmutatio, de eo hæc ex J. Poll. tradens, Pueri, ducta in medio linea, duas in partes se distribuebant: quarum altera intra ostracum, altera extra dicebatur: deinde mittente quopiam ad lineam testam, utrius partis superior extitisset aliquis, hunc insequebantur, qui illi adhærebant, reliquis in fugam conversis. Ceterum e fugientibus, qui comprehensus esset, is considebat, Asinus dictus, testaque projecta dicebat, Nox, dies; nam interior testæ pars pice sublita erat, quæ nocti respondebat. Sed Pollucis sensum Erasmus non satis clare expressit, ut tum ex ejus verbis intelligitur, l. 9. p. 494., tum ex Eust. 1160. ubi cum mentionem fecisset Proverbii Ὀστράκου περιστροφὴ, subjungit, Ἐλέχθη δὲ καὶ αὐτὴ ἐκ παιδιᾶς τοιαύτης· παῖδες δύο γραμμῇ τινι μεσολαβούσῃ διεστηκότες ἀλλήλων, ὄστρακον ἀνεῤῥίπτουν, οὗ θάτερον μὲν μέρος πεπισσωμένον ἦν, τὸ ἐντὸς δηλαδὴ· τὸ δὲ ἐκτὸς, ἀπίσσωτον· διώριστο δὲ τοῖς συμπαίζουσι, τίνων μὲν ἦν τὸ τὴν πίσσαν ἔχον, τίνων δὲ τὸ λοιπόν· καὶ ὅτε, φασὶν, ἀναβληθὲν τὸ ὄστρακον πέσοι, ὧν μὲν ἦν τὸ κάτω τοῦ ὀστράκου, ἔφευγον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐδίωκον· καὶ ἐλέγετο τοῦτο περιστροφὴ ὀστράκου, καὶ ἡ παιδιὰ, ὀστρακίνδα ἐκαλεῖτο. Vide et Platonis Comici locum supra in Ὄστρακον super hac re citatum ex eod. Eust. Vide item Ἐποστρακισμός. [" Kuster. Aristoph. 113. Heind. ad Plat. Phædr. 232." Schæf. Mss.]

Ὀστρακόω, In testam s. testaceam duritiem verto, Testacea s. Silicea duritia obduco, Aristot. Probl. p. 12. Τὸ δὲ πῦρ ἐκ πρώτης πολὺ ξηρὰν λαμβάνων τὴν ἐπιπολῆς σάρκα, καὶ δέρμα καίει καὶ ὀστρακοῖ. Pass. Ὀστρακοῦμαι, In testam mutor, testaceam naturam abeo, testæ modum induresco. E Lycophr. vero (88.) ὠστρακωμένη, pro Putamine ovi contecta. Paulo aliter Æsch. ap. Athen. (17.) περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ Πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη, Naufragium passa est et in testas contrita, sc. matula in caput impacta. Pro

quo Soph. locum illum in suam Fabulam transferens A dixit, περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ Καράγνυται τὸ τεῦχος: vide Οὐράνη. [" Ad Lucian. 1, 281. Athen. 1. p. 28." Schæf. Mss.] Ἀποστρακόω, In testam muto, verto, Induro in testæ modum. Ἀποστρακόομαι, Pass. In testam mutor, vertor, Induror in testæ modum, Testaceam quandam duritiem assumo. Sic Hippiatria, Οἴδημα γίνεται περὶ τὸν τόπον μέγα, καὶ ἰχῶρα ἔχον, καὶ ἀποστρακούμενον. Et Diosc. Ἐᾶν δὲ δεῖ ἀποστρακοῦσθαι τὸ φάρμακον. [" Hippocr. 910. Foës. ὀστέον ἀποξηρανθὲν καὶ ἀποστρακὸς, Cod. Med. ἀπεστροκὸς, Scal. legit ἀπεστακὸς, ego malim ἀπεσκληκός." Schn. Lex.]

Ὀστρακίζω, Testulis in urnam conjectis damno, Relego: de qua consuetudine supra in Ὄστρακον. Aristot. Polit. 3. Οὔτε γὰρ κτείνειν ἢ φυγαδεύειν οὐδ' ὀστρακίζειν δήπου τὸν τοιοῦτον πρέπον ἐστίν. Ibid. Τοὺς δοκοῦντας ὑπερέχειν δυνάμει διὰ πλοῦτον ἢ πολυφιλίαν, ἤ τινα ἄλλην πολιτικὴν ἰσχὺν, ὠστράκιζον καὶ μεθίστασαν ἐκ τῆς πόλεως χρόνους ὡρισμένους. Et pass. ap. Thuc. 1, (135.) Ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμένος: B 8, (73.) p. 285. Τινὰ τῶν Ἀθηναίων μοχθηρὸν ἄνθρωπον ὠστρακισμένον. Utitur et Andocid. p. 27. [" Thom. M. 660." Schæf. Mss.] Ὀστρακισμὸς, Relegatio illa, cum populus testulis in urnam missis aliquem relegat, Aristot. Polit. 3. Στασιαστικῶς ἐχρῶντο τοῖς ὀστρακισμοῖς: quibus ibid. dicit κολούεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας καὶ φυγαδεύεσθαι. [" Thom. M. 660. ad Diod. S. 1, 445. 470. T. H. ad Plutum p. 207. ad Cornel. Nep. 98. 158. Stav., ad Lucian. 1, 100. ad Herod. 423." Schæf. Mss.] Ἀποστρακίζω, Relego, etc., ut dictum est in Ὀστρακίζω. Exp. ἐξορίζω. Pass. Ἀποστρακίζομαι, Relegor, In exilium mittor, ἐξορίζομαι: quia relegationes olim ὀστράκοις inscribebantur, Suid.: et dabantur iis qui relegabantur, ut addit Hes. Citat idem Suid. verbi ἀποστρακισθῆναι pro ἐξορισθῆναι, exemplum hoc, Ἀποστρακισθῆναί φασι Κίμωνα τῇ ἀδελφῇ Ἐλπινίκῃ συγκοιμηθέντα ὑπὸ Ἀθηναίων. Ἐξοστρακίζω, i. q. ἀποστρακίζω, et simplici ὀστρακίζω. Quidam interpr. Testarum suffragio in exilium mitto. Plut. (2, 169.) Ἐξοστρακιζόμενοι C καὶ ἀποχειροτονούμενοι καὶ καταδικαζόμενοι πολλάκις. Idem, Φοβούμενος ἐξοστρακισθῆναι. Item, Ἐξωστρακισμένος ὑπὸ τοῦ δήμου. [" Thom. M. 660. ad Timæi Lex. 114." Schæf. Mss. Ἐξοστρακίζει, Gl. Elimat: Ἐξοστρακισθεὶς· Elimatus, Abterminatus: * Ἐξοστρακιστέος· Elimandus.] Ἐξοστρακισμὸς, i. q. ὀστρακισμὸς, Relegatio, Cum populus testulis in urnam missis aliquem relegat, cujus nomen in iis ipsis ostraciis inscriptum est, Plut. Themist. Τὸν ἐξοστρακισμὸν ἐποιοῦντο κατ' αὐτοῦ. [" Cornut. 17. Τὰ δὲ ὄρη (γέγονε) κατὰ ἐξοστρακισμὸν τῆς γῆς." Corai. Mss. " Ad Diod. S. 2, 317. Timæi Lex. 114. et n." Schæf. Mss. * " Ἐξοστρακιστόν τινα καταδικάζω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 118. Combef." Boiss. Mss. * " Συνεξοστρακίζω, Una in exilium pello, Abrogo e legibus auctoratus, Exulare facio, in Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * " Ἐξοστρακέω, Tzetz. Chil. 2, 924. sed f. leg. Τὴν νόσον ἐξωστράκισε." Elberling. Mss.] Ἐποστρακίζω, Concham mitto per superficiem aquæ, Suid. UNDE Ἐποστρακισμὸς, ὁ, D Ludus quo conchæ per superficiem aquæ mittuntur, et saltus ipsi concharum projectarum numerantur, priusquam mergantur, ex ipsoque saltuum numero victor pronuntiatur: ut J. Poll. pluribus docet 9, (119.) ubi ETIAM Ὑποστρακισμὸς uno in loco scribitur, sed male; nam ἐποστρακίζειν agnoscit Suid. et ἐποστρακισμὸν Eust., scribens esse εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν ὀστράκια πλατέα, ἐκτετριμμένα ὑπὸ θαλάσσης, προΐενται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑγροῦ· καὶ ἐπιτρέχοντα ἐνίοτε πολλάκις, ἕως ἀτονήσαντα δύωσι κατὰ θαλάσσης, ἡδίστην ποιοῦνται πρόσοψιν: unde dicit manasse illud ἐπὶ τῶν ὅποι τύχῃ μεταβαλλομένων, Prov. Ὀστράκου περιστροφὴ, s. Ὀστράκου περιστραφέντος vel μεταπεσόντος: i. e., τῶν πραγμάτων ἐξαλλαγέντων ὡς ἔτυχεν, Rebus forte fortuna immutatis. Exemplum ex Eunapio citavi in Ὄστρακον. Sed idem Eust. ibid. dicit etiam ab eis, qui ὀστρακίνδα ludunt, Proverbium hoc ortum fuisse.

ὌΣΤΡΕΟΝ, ejusd. cum ὄστρακον originis esse, h. e. ambo derivari ex ὀστέον, pleonasmo literæ ρ, docet Eust., ut supra quoque admonui. Dicuntur autem Ὄστρεα SIVE Ὄστρεια, Ipsi pisces qui ὀστράκοις integuntur, τὰ ὀστρακόδερμα: sicut et Plin. supra in quodam loco Aristotelis ὀστρακόδερμα vertit Ostrea. Latius tamen aliquando patet ὀστρακόδερμα quam ὄστρεα, ut e Gal. discimus: qui Simpl. 2. ait, Τὰ τῶν ἄλλων ὀστρακοδέρμων ὄστρακα καυθέντα, μάλιστα δὲ τῶν ὀστρέων, εἶτα τῶν κηρύκων τε καὶ πορφυρῶν. Matron ap. Athen. 4. (p. 135.) describens cœnam Xenoclis, Βολβοὺς, ἀσπάραγόν τε καὶ ὄστρεα μυελόεντα. Idem Athen. 3. Τῇ σαρκὶ τοῦ ὀστρέου. Et ap. Plut. cum aliis in ll., tum in l. de Solert. Anim. Ὀστρέου μεμυκότος ἀνάπτυξιν. Utitur et Lucian. (1, 567.): Gal. Simpl. 2. Ὀστρέων τὸ ὄστρακον καυθὲν ὁμοίας ἐστὶ δυνάμεως τῷ τῶν κηρύκων ὀστράκῳ. Alterius autem scripturæ per diphthongum ει, hæc sunt exempla: Athen. 1. Οὐ μόνον δὲ ἰχθύσιν, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις ἐχρῶντο. Sic et ap. Eust. scribitur; itidemque ap. Athen. rursus l. 3. Ἂν ἑψηθῇ τι τῶν ὀστρείων: ubi tamen frequentius sine diphthongo, ut ὄστρεα θαλάσσια, et ὄστρεα ἐαρινά: item τὰ ὀπτὰ τῶν ὀστρέων, Ostrea quæ torrentur. Ibid. Αἱ σάρκες τῶν ἑψημένων ὀστρέων ψόφους ποιοῦσι. Ibid. (p. 92.) e Mnesitheo, Ὄστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες. Sed et ipsi Poëtæ utuntur alii sine diphthongo, alii contra: ut Nicander Georg. Ἠὲ καὶ ὄστρεα τόσσα βυθοὺς ἅ, τε βόσκεται ἅλμης, Νηρῖται, στρόμβοι τε, πελωριάδες τε, μύες τε. Cum diphthongo vero Archestr. ap. Athen. (ibid.) Τοὺς μῦς Αἶνος ἔχει μεγάλους, ὄστρεια δ' Ἄβυδος. Cratinus, πίννῃσι καὶ ὀστρείοισιν ὁμοίη. Epicharmus, Ὄστρεια συμπεφυκότα. Annotat Athen. l. c. solos vett. usurpasse ὄστρειον, recentiores vero ὄστρεον sicut ὄρνεον: cujus exempla e Plat. affert. Gal. autem Simpl. 2. tradit ὄστρεια a quibusdam vocari Omnia ea quæ Aristot. ὀστρακόδερμα nominavit: ὄστρεον, ut vulgo sine ι in secunda syllaba vocitant, ab eis sub ὄστρειον veluti sub genere collocari: sub quo contineri etiam κήρυκας, πορφύρας, χήμας, πίννας, et quæ his similia sunt. Id tamen, non usquequaque verum esse, e præcedentibus patet: quibus qui contentus non est, Athen. consulat l. 3. Lat. dicunt non solum Ostreum, sed etiam Ostrea, singulari num., quo et Cic. utitur. || Porro ὄστρειον s. ὄστρεον appellant etiam Ostrum, i. e. Colorem qui e concharum sanie conficitur, s. ostrinum colorem, ut Propertius vocat. Vitruv. 7, 13. Ea conchylia cum sunt lecta, ferramentis circa scinduntur: e quibus plagis purpurea sanies, uti lacryma, profluens, excussa in mortariis, terendo comparatur: et, quod e concharum marinarum testis eximitur, ideo Ostrum est vocitatum. Plato Cratylo, (35.) Ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄστρεον μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὁτιοῦν ἄλλο φαρμάκων. Et cum diphthongo ap. Athen. 5. Τὰ δὲ σώματα οἱ μὲν ἐκέχριντο ὀστρείῳ, τινὲς δὲ μίλτῳ καὶ χρώμασιν ἑτέροις. Eod. modo accepisse videtur Hes., qui cum ὄστρεα exposuisset κογχύλια, subjungit, Λάκωνες ἄνθος: innuens sc. ὄστρεον Lacones vocare Conchyliorum florem, ut Aristot., πορφυρῶν ἄνθος, Plinius Purpurarum florem, i. e. Purpuream saniem quæ e purpuris excipitur: vide Ὄστρακον. [" Ὄστρεον, Thom. M. 660. Jacobs. Anth. 9, 54. Heindorf. ad Plat. Phædr. 262. Phryn. Ecl. 171. Casaub. ad Athen. 128. Mœr. 285. et n., Ammon. 87. Valck. Anim. 125. Ὄστρειον, Heindorf. l. c. ad Mœr. 285. Casaub. Athen. 1, 21. Ὄστρεια, Thom. M. l. c. * Ὀστρίον, ibid. Mœr. l. c." Schæf. Mss. * Ὄστριον, Clem. Alex. 206. 359." Kall. Mss.] Ὀστρειογραφὴς, Ostro pictus, Mamercus ap. Plut. Timol. (31.) Τάσδ' ὀστρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντηλέκτρους Ἀσπίδας ἀσπιδίοις εἵλομεν εὐτελέσι. Virg. autem dicit, Superbo ostro laboratæ vestes, et Vestes perfusæ ostro: Propert. Tunica ostrina. [" Jacobs. Anth. 12, 202." Schæf. Mss.] Λειόστρεια, Ostreæ læves, Ostrea quæ scabra non sunt. Ὀστρεώδης SIVE Ὀστρειώδης, Ostrea referens, Qui ostrea imitatur, vel Qui ostrum: τὰ ὀστρεώδη s. ὀστρειώδη, Quæ ex ostreorum genere sunt. [" Aristid. Quint. 105." Wakef. Mss. * Ὀστρέϊνος, Plato Philebo, σώ-

ματα ὁ.] *Ὄστρειος, Purpureus, VV. LL. sine exemplo. A In Iisd. ἀμαρτύρως PONITUR Ὄστρεος etiam pro Pisce simul et Colore. SED ET Ὄστρον, quod in Iisd. Græce scribitur, ego potius Lat. solis usitatum existimo.

“ Ὀστρίτης λίθος, Lapis ostrites, ap. Orph. (Λ. 339.) “ forsan idem qui Plinio et aliis ὀστρακίτης.”

“ Ὄστριμον, Hesychio τόπος ἐν ᾧ αἱ θεριναὶ μοναί, “ Æstivæ mansiones: aliis est ἔπαυλις,” [ut Lycophroni 94.: Phot. Ὄστριμα· περίβολοι κτηνῶν καὶ οἷον ἐπαύλεις· Ἀντίμαχος Θηβαΐδι· — βοῦς ὀστρίμου ἐξήλασσεν. Hes. v. Ἐρικὰς habet *Ὠστρίμας. Vide Schn. Lex., qui deducit ab Ὄστρον.]

“ ΟΣΤΡΥΣ, υος, ἡ, Ostrys, Arbor, quæ et ὀστρύα “ dicitur a nonnullis, auctore Theophr. H. Pl. 3, 10, “ (3.) ubi prolixe eam describit:” [3, 3, 1. C. Pl. 5, 12, 9.] “ Inde Plin. 13, 21. Gignit arborem Ostryn, “ quam et Ostryan vocant, solitariam circa saxa “ aquosa, similem fraxino cortice et ramis, folio piri, “ paulo tamen longioribus crassioribusque, ac rugo- B “ sis incisuris, quæ per tota discurrunt: semine “ hordeo simili et colore: materia dura atque firma: “ qua in domum illata difficiles partus fieri produnt, “ mortesque miseras.” [* Ὀστρυΐς, Theophr. H. Pl. 1, 8, 2. Vide Belon. Obs. 1, 42. Ostryam vulgarem Sprengel, Carpinum betulum Stackh. interpr. Carpinus Ostrys Linn.]

[* ΟΣΥΡΙΣ, ἡ, Herba, Diosc. 4, 143. Plin. 27, 12. Gal. Simpl. 8. Chenopodium scoparia, s. Osyris alba Linnæi. Schn. Lex.]

“ ΟΣΦΥΣ, ύος, ἡ, Dorsi ea pars qua cingimur, to- “ tius spinæ partium crassissimis maximisque verte- “ bris compacta: quæ quinque numero sunt, inter “ dorsum et os sacrum mediæ: iisque adjacent mu- “ sculi qui ψόαι dicuntur s. ψύαι. Apollodorus, teste “ Suida, dictam vult quasi ὀσοφυῆ, quod ea pars os- “ sea sit et excarnis: Aristot. vero inde nomen ha- “ bere scribit, quod sit τῶν ὄπισθεν διάζωμα. Lat. C “ hujus nominis penuria laborare feruntur, et lumbo- “ rum appellationem usurpare in ea parte designanda:” [Gl. Lumbus, Coxa.] “ Hes. vero ὀσφὺν esse vult τὸν “ παρὰ πλευρὸν διάκενον τόπον, Partem illam prope “ latera inanem, quam Latini Ilia appellant, Græci “ κενεῶνα et λαγόνας.” [“ Jacobs. Anth. 10, 101. Exerc. 2, 88. Heyn. ad Apollod. 1157. Bergler. Alciphr. 188. Wakef. S. Cr. 2, 60. Conf. c. ὀφρὺς, Schneid. ad Aristot. H. A. p. 124. 2. p. 322.” Schæf. Mss. Herod. 2, 40. Xen. Ἱππ. 1, 12. Æsch. Pr. 496. Arcad. p. 92. scribit Ὀσφῦς, ut et ὀφρῦς. * Ὀσφύα, Strato Epigr. 55. cf. Ὀφρύα. * Ὀσφυηξ, (ἄγω,) ὁ κεκλασμένος καὶ ἀσθενὴς τὴν ὀσφὺν, Valck. Lex. de Spirit. 234.]

“ ΟΤΟΒΟΣ, Strepitus, Tumultus, θόρυβος, Hes.: “ aliis πάταγος, ἦχος. Hesiod. (Θ. 709.) ὄτοβος δ' ἄ- “ πλητος ὀρώρει: ut ap. Hom. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώ- “ ρει.” [“ Wolf. ad Hesiod. p. 121. Græv. Lectt. 632. ad Lucian. 2, 30.” Schæf. Mss.] “ Ὀτοβέω, D “ Strepito, Tumultuor: θορυβῶ, Hes.” [“ Porson. Or. 1386.” Schæf. Mss.] “ Aliquando geminato τ “ hæc efferuntur. Reperitur enim et ὄττοβος, itidem “ pro Strepitus, Sonus, Soph. Aj. (1202.) p. 67. “ Οὔτε βαθεῖαν κυλίκων — τέρψιν, Οὔτε γλυκὺν αὐ- “ λῶν ὄττοβον. Et ap. Lucian. (2, 30.) Ὄττοβος ἦν “ καὶ κόναβος.” [“ Boiss. Philostr. 366. “ De tonitru, Soph. Œd. C. 1479.” Seager. Mss. Æsch. S. c. Th. 153. ἁρμάτων.] “ Sic Ὀττοβέω pro ὀτοβέω, Stre- “ pito, Persono, Æsch. Pr. (576.) p. 37. ὑπὸ δὲ κηρό- “ πλαστος ὀττοβεῖ δόναξ Ἀχέτας * ὑπνοδόταν νόμον: “ Idem ap. Athen. (479.) ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτ- “ τόβει: appellans χαλκοδέτους κοτύλας, τὰ κύμβαλα.” [“ Jacobs. Anth. 7, 196. Porson. Or. 1386.” Schæf. Mss. * Ὄτταβος, Etym. M. 615, 57. Παρὰ τὸν ὄτταβον, ὃ σημαίνει τὸν τάραχον· οὕτω δὲ λέγουσιν Ἴωνες. Cf. Koen. ad Greg. Cor. 446(=209.) Παρὰ τὸν ὄτταβον· οὕτως γὰρ λέγουσιν οἱ Ἴωνες ὄτταβος καὶ οὐ κότταβος. Vide Schn. Lex. v. Κότταβος.]

[ΟΤΟΤΟΙ, seu] “ Ὀττοτοῖ, Hesychio θρηνῶδες “ ἐπίφθεγμα, ut Hei, Heu, Ah. Legitur ap. Æschyl. “ et Lucian.” [1, 513. 3, 384. “ Porson. Or. 1386. Phœn. 1052. (1527.) Valck. p. 375. Wakef. Trach. 1009.” Schæf. Mss. Eur. Andr. 1198. 1201. Æsch. Ag. 1266. Ὀτοτοτοῖ, Pers. 921. Cho. 869. Suppl. 896. Ὀτοτοτοτοῖ, 905. Pers. 1048. 1056. 1081. 1085. Ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ, Cho. 156. Ὀττοττοτοῖ, Pers. 268. 274. Soph. El. 1245.] “ Ὀτοτύζειν, Hesychio λέγειν, θρηνεῖν, Dicere, Flere,” [Aristoph. Λ. 520. Θ. 1082. Εἰρ. 1011. “ Wakef. Trach. 1009. Porson. Or. 1386. Phœn. 1052. Brunck. 1048. Musgr. ad Eurip. p. 217.” Schæf. Mss. * Ὀτοτύξιος, Aristoph. Ὀρν. 1043. * Ἀνοτοτύζω, Eur. Hel. 376. Æsch. Ag. 1082. * Ἐποτοτύζω, Eum. 137. Eur. Phœn. 1045. Strabo 3. p. 210.]

ΟΤΡΥΝΩ, Incito, Instigo, Adhortor, Adhortando impello, Urgeo, Il. M. (468.) τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο: cui similem locum afferam in comp. Ἐποτρύνω: Π. (167.) Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας, (Θ. 293.) τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις; Quid mihi currenti calcaria subdis? equo enim sua sponte citato calcaria addenda non sunt. Od. H. (341.) Ὤτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν, Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε. Aliquando cum infin. jungitur, Il. Ξ. (369.) εἴκεν οἱ ἄλλοι Ἥμεις ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν, ubi nota vocem passivam. Activa vero Δ. (294.) Οὓς ἑτάρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι, Κ. (220.) Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατόν: (319.) Ἕκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν: Od. Ξ. (261.) ὤτρυνα νέεσθαι. Itidem ex Eur. (Alc. 758.) ὀτρύνω φέρειν. At Il. Θ. (398.) cum partic. loco infinitivi, Ἶριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν, pro ἀγγελέειν, Ut hæc nuntiatum iret. Nonnunquam cum præp. aliqua, et tunc subaudiri etiam potest infin. ἰέναι s. ἔρχεσθαι. Od. P. (75.) Τηλέμαχ' αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας, Instiga mulieres ut domum meam redeant, A. (85.) Ἑρμείαν Νῆσον ἐς ὠγυγίην ὀτρύνομεν, Il. T. (349.) Νήστιας ὤτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν Τρωσσὶ μαχεσσαμένους, Od. O. (40.) τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω. At (37.) Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἑταίρους, Urgere ut in urbem eant. Sed et iter ac profectionem aliquam ὀτρύνειν dicitur, qui illam urget, festinans sc. et maturans. Od. Θ. (30.) Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι. Utitur et Aristot. hoc verbo in l. de Mundo, Ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων γίνεται τὰ οἰκεῖα, Cum ab una vi impultrice cieantur omnia. Fut. EST Ὀτρυνέω, Od. (O. 3.) Νόστου ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι, Instigatura et incitatura ut proficiscar. Alias Ὀτρυνέω in præsenti quoque usurpatur pro ὀτρύνω: Od. B. (253.) Τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἠδ' Ἁλιθέρσης, Eum incitat ad iter suscipiendum, Ψ. (264.) τί τ' ἄρ οὖν με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις Εἰπέμεν, Quid me urges et jubes ut dicam? “ Ἀτρύνων, Hesychio ἐγείρων, Excitans: sed scribitur potius ὀτρ.” [“ Ὀτρύνω, Musgr. Rhes. 25. Heyn. Hom. 5, 379. 467. 6, 354. Ruhnk. Ep. Cr. 130. Cum inf., Heyn. Hom. 5, 98. (ad 496.) 6, 158. * Ὀτρυντής, 7, 650. 658.” Schæf. Mss.] Ὀτρυντήρ, ὁ, Incitator, Qui instigat et urget, ἐπείκτης: Hes. exp. κελευστής, κήρυξ, * σαλπιγκτήρ: omnes enim hi instigant, hortantur et urgent. Ὀτρυντύς, ύος, ἡ, Hortatio, Instigatio, προτροπή, παρακέλευσις, Hes. ὁ ἐκ τοῦ παροτρύνειν γινόμενος ἐρεθισμὸς, Eust.: Il. T. (234.) μηδέ τις ἄλλην Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω. AT Ὀτρυντεὺς, Nomen proprium ex ὀτρύνω fictum, Il. Y. (384.) Ὃν νύμφη τέκε νηῒς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ. [* Ὀτρυντικὸς, Eust. Il. A. p. 764, 18.]

Ἐξοτρύνω, Exhortor, Extimulo, Eur. (Suppl. 24.) Thuc. [1, 90.] Ἐποτρύνω, Instigo et hortor ad aliquid, simpliciter Incito, Instigo, Urgeo, ut ὀτρύνω: sed amplius aliquid significans quam ἐγείρω: unde Il. P. (553.) Pallas ἔγειρε quidem ἄνδρα ἕκαστον, sed in primis Menelaum ἐποτρύνουσα προσηύδα. Il. Z. (439.) θυμὸν ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, (Od. B. 422.) Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν Ὅπλων ἅπτε-

σθαι· οἱ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν: ubi nota simplex ὀτρύνω, et comp. ἐποτρύνω eadem signif. usurpari. Repetitur idem distichon Od. O. bis, non tamen iisdem omnino verbis. Porro sicut ὀτρύνω cum infin. copulatur, ita et ἐποτρύνω, Il. Υ. (171.) ἓε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι, Ad pugnam se instigat et invitat. Sic N. (767.) Θαρσύνον θ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. Item cum præp., ut et ὀτρύνω, Od. E. (139.) Ἐῤῥέτω εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον. Usus hujus verbi et in prosa, Herod. Ἐποτρύνοντός σφι θεοῦ, Deo ipsos instigante et incitante, Dei instinctu, Thuc. 7, (25.) p. 240. cum infin. Καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνωσι γίγνεσθαι, i. e. ἐπισπεύσωσι, Urgeant. Idem rursus 6, (69.) p. 220. cum accus. rei, Καὶ σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις, Tubicines armatos suo clangore invitabant, ut congrederentur, παρόρμων πρὸς τὸ συμμίξαι, Schol. [" Ad Herod. 584. Brunck. El. 1264. Cum infin. fut., Heyn. Hom. 8, 43." Schæf. Mss. * Συνεποτρύνω, Soph. El. 302.] Παροτρύνω, Invito, Instigo, Inhortor, παρορμῶ: Hes. παροτρύνει, διεγείρει, Excitat, Incitat. [" Pind. 'O. 3, 40. ubi v. Boeckh." Boiss. Mss. " Wakef. S. Cr. 1, 108." Schæf. Mss. * Παροτρυντικὸς, Eust. Il. T. 36. * Συμπαροτρύνω, Schol. Soph. El. 301. * " Περιοτρύνω, Theod. Prodr. Galeom. 364." Boiss. Mss.]

[* " Ὀτραλέος, Euseb. V. C. 5. ap. Maittair. Misc. 142." Kall. Mss. Opp. 'A. 2, 273.] Ὀτραλέως, Celeriter, et more eorum qui, ab aliis instigati aut suapte sponte incitati, aliquid maturant, ὀξέως, * δραστικῶς, ἐνεργῶς, Hes. Utitur Hom. Il. Γ. (260.) ἐκέλευσε δ' ἑταίρους Ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο. Od. T. (100.) de Eurynome, quæ sellam afferre jussa fuerat, ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα, Il. T. (317.) δεῖπνον ἔθηκας Αἶψα καὶ ὀτραλέως. [" Heyn. Hom. 4, 505. 7, 675. ad Herod. 754." Schæf. Mss.]

Ὀτρηρὸς, Celer, Citatus, ὀξὺς, Od. Δ. (23.) Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου, i. e. ταχὺς, σπουδαῖος, δραστικὸς, Aristoph. Ὄρν. (912.) πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι Μουσάων θεράποντες ὀτρηροὶ, κατὰ τὸν Ὅμηρον: quem ludens Pisthetærus dicit, Οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸν καὶ λῃδάριον ἔχεις, Quoniam vestis erat τετρημένη. [" Wakef. Alc. 2. Heyn. Hom. 4, 94. 5, 268." Schæf. Mss. * " Ὀτρηρὴς, Impiger, Lycophr. 997." Kall. Mss.]

ΟΥ̓, ET Οὐκ, SIVE Οὐχ, AUT Οὐχὶ, Non, Od. Ψ. (40.) Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα, Θ. (28.) Ξεῖνος ὅδ' οὐκ οἶδ' ὅστις ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ. Et cum nominibus, E. (155.) παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ. Sic οὐκ ἄκοντε non semel ap. hunc Poëtam. Thuc. 3, (37.) p. 94. Οὐκ ἐπικινδύνως ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι· οὐ σκοποῦντες ὅτι κ. τ. λ. Et statim post, Οἳ οὐκ ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε βλαπτόμενοι αὐτοὶ ἀκροῶνται ὑμῶν: (82.) p. 110. Καὶ τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο, ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι, paulo post, Ἔργων φυλακῇ, εἰ προὔχοιεν, καὶ οὐ γενναιότητι. Sed hujus vulgaris usus exempla cum alibi passim, tum in hoc Plut. habes loco, in suo περὶ Εὐθυμίας libello, Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, τοῦτ' οὐ πείσομαι· ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, τοῦτο οὐ ποιήσω, οὐ ψεύσομαι, οὐ ῥᾳδιουργήσω. Invenitur interdum positum priore quidem loco cum verbo habente sequentem particulam μὲν, posteriore autem, cum verbo cui subjungitur particula δέ. Ut ap. Dem. 119(=288.) Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδὲ ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον, καὶ κ. τ. λ. Quem hujus particulæ usum imitans Synes. dixit, in prolixa illa adv. Andron. Epistola, Καὶ οὐκ εἶπε μὲν οὕτως, οὐκ ἐποίησε δὲ, ἀλλὰ Βαβυλώνιος βασιλεὺς κ. τ. λ. Ad verbum, Et non dixit quidem ita, non fecit autem. Pro, Atque ut dixit, ita et fecit. Jungitur in prosa quoque cum nominibus, ut οὐ θαυμαστὸν, et οὐ καλὸν, et οὐκ ὀρθόν. Item cum adverbiis, ut οὐκ ὀρθῶς, et οὐ καλῶς. Nonnullis vero et annectitur: UT Οὐκέτι ET Οὐχήκιστα: quæ tamen et disjunctim scribuntur,

A præsertim vero hoc posterius, potius quam conjunctim.

Οὐ et μὴ interdum eundem habere locum possunt: sic tamen ut μὴ pro οὐ ponatur, at non contra, Bud. 910. scribens, Licet enim κυρίως τὸ Μὴ ἀπαγορευτικὸν sit, et τὸ Οὐ ἀρνητικὸν, tamen τὸ Μὴ πολλάκις ἀντὶ τοῦ Οὐ λαμβάνεται, non item contra. Quæ reprehendens nescio quis in VV. LL.: et Budæum errare dicens, turpissime errat ipsemet, falsoque illum accusans, suam interim inscitiam prodit; quippe qui οὐκ esse ἀπαγορευτικὸν velit in Isocr. ad Nic. Καὶ νόμιζε τελέως εὐδαιμονήσειν, οὐκ ἐὰν ἁπάντων ἀνθρώπων μετὰ φόβων ἄρχῃς, ἀλλ' ἐὰν τοιοῦτος ὢν οἷον χρὴ, καὶ πράττων ὥσπερ ἐν τῷ παρόντι, μετρίων ἐπιθυμῇς καὶ μηδενὸς τούτων ἀπορῇς. Nisi forte ἀπαγορευτικὸν quidvis potius quam quod significat, ille significare existimavit.

Οὐ cum quibusdam verbis, suo, ut ita dicam, loco movetur, ita ut in interpr. Latina postponenda sit verbo Lat. particula Non, huic respondens, quæ
B contra præponitur, Paus. Corinth. Εἰσιέναι δὲ ἐς αὐτὸ οὐ νομίζουσι, pro νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι, Quo ingredi non licet instituto patrio. Sic Dem. Οὐκ οἴει δεῖν οὐδὲ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι: pro οἴει δεῖν οὐκ ἀποδοῦναι τόκους οὐδὲ τοὺς γιγνομένους, Ne usuras quidem civiles censes te reddere oportere. Huc pertinet usitatissimum illud Οὔ φημι, Non dico, pro Dico non, h. e. Nego. De quibus vide Bud. 954. 955., qui addit et οὐκ ἀξιῶ pro Indignum censeo, e Thuc. (2, 89.) Sed et PARTICULÆ Μὴ hic usus ostenditur ibid., in μὴ φάσκω et μὴ λέγω pro Nego: ac μὴ προσποιοῦμαι pro Simulo non, h. e. Dissimulo. Necnon in μὴ ἀξιῶ posito, sicut et illud οὐκ ἀξιῶ, pro Indignum censeo.

Οὐ geminatur interdum, elegantiæ et ornatus gratia, Dem. c. Mid. Οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνειν αὐτὸν, Synes. Καὶ τοῦτο πιστεύων, οὐ μὰ τὸν ὁμόγνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, οὐ μετενόουν ἐφ' οἷς εὖ πεποιήκειν τὸν ἄνθρωπον. Itidem sequente VOCULA Οὐδέν: Dem. Προῖκα δὲ προσθεὶς ἐκδώσω, καὶ οὐ περιόψομαι
C παθούσας οὐδὲν ἀνάξιον οὔθ' ἡμῶν, οὔτε τοῦ πατρὸς, ubi οὐδὲν ἀνάξιον pro ἀνάξιόν τι posuit. Alioqui absque οὐ dicendum fuisset, Καὶ οὐδὲν ἀνάξιον παθούσας περιόψομαι. His etiam verbis quæ sunt per se negantia, i. e. ἀποφατικὰ, et iis quæ ἀπαγορευτικὰ, Attici negationem addunt: ut τῷ Ἀπαγορεύω, et τῷ Ἀρνοῦμαι, et τῷ Κωλύω, et τῷ Ἐπέχω, ac similibus. Subjungit autem Bud. exempla nonnulla in quibus habetur PARTICULA Μὴ, nonnulla etiam in quibus LEGITUR Μὴ οὐ, sequente ex illis verbis quopiam. Affert enim e Dem. (570.) Τοιούτους θεὶς νόμους, οὓς πάλιν αὐτὸς ἔξαρνος ἦν μὴ τεθεικέναι: (1040.) Κωλῦσαι τοὺς ὀνηλάτας μὴ ἐξάγειν τὴν ὕλην ἐκ τῆς ἐσχατιᾶς, Vetare quominus exportent. Ex Æschine autem, Οὔτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι μὴ οὐ γεγονέναι ἐρωτικὸς, Neque eo inficias me in amorem proclivem fuisse. Alia et cum aliis etiam verbis exempla hujus usus istarum particularum, vide ap. eund. Bud. 936.: inter quæ habes istud e Xen., in quo articulus τὸ præfigitur hisce particulis, Σ. (3, 3.) Ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀν-
D τιλέγει τὸ μὴ οὐ λέξειν ὅ, τι ἕκαστος ἡγεῖται πλεῖστου ἄξιον ἐπίστασθαι, At nullus tibi contradicit, quominus unusquisque dicturus sit quod se nosse putet maxime prædicandum atque commendabile. Ibid. vero et de μὴ οὐχὶ pro Nisi, et pro Quin. Idem p. 934. Duæ negationes geminatæ, inquit, affirmant interdum, ut ap. Latinos. Aristoph. (Πλ. 870.) οὐμενουν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενός· Κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα: N. (801.) ἢν δὲ μὴ θέλῃ, Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας, Quod si discere nolit, nullo pacto fiet ut eum non abdicem, Nullo modo non ejiciam domo. I. e. Omnino ejiciam et abdicabo. Greg. Οὐκ ἔστιν ὅτου μὴ μέρους τοῦ σώματος μιγνυμένης τῇ αἰκίᾳ τῆς ὕβρεως, Nulla non in parte corporis. His igitur in exemplis geminationis negationum plane diversum considerare usum oportet, cum in his posterioribus minime dici possit altera πλεονάζειν, Abundare, sicut in illis. Sed hoc addendum est, hunc πλεονασμὸν et alibi inveniri: sc., ubi tres negationes pro duabus ponuntur: ut Isocr. Paneg. Οὐδὲν γὰρ

A ὅ, τι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ πάσχειν, εἴπερ μηδὲν τῶν ἄλλων διαφέρων, οὕτω μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι, Nulla est enim hujuscemodi nota qua non ego dignus sim mulctari atque affici, si, cum ego ceteris non præstem in dicendo, usqueadeo ingentia polliceri sustinuerim. Sed et alia proferuntur exempla, in quibus abundare videmus non e tribus aut duabus unam, sed illam quæ alioqui sola posita est: Isocr. Areop. Μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Sic et in isto Herod. loco, ubi οὐ particulam ἢ sequitur, Ἀποδεικνύντες τε τῷ λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεὸν τῆς Ἰλιάδος χώρης ἢ οὐ καὶ σφίσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοι Ἑλλήνων συνεπρήξαντο Μενελάῳ τὰς Ἑλένης ἁρπαγάς. Cui loco adjungam duos Thucydidis plane similes quod ad negativæ particulæ usum attinet: 3, (36.) p. 93. meæ Ed. Ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους: 2, (62.) p. 67. Οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ οὐ κήπιον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας, ὀλιγωρῆσαι. Nec tamen ignoro Schol. in illo quidem priore l. pro B me facere, scribentem sc. esse ἀπόφασιν περιττήν: at in posteriore non item, quippe qui scribat ambas hasce particulas ἢ οὐ esse positas pro ἀλλά. Verum neque hoc prætereundum est circa πλεονασμὸν hujus particulæ: eam interdum non solam πλεονάζειν, sed et aliam non ejusd. generis particulam secum habere, πλεονάζουσαν itidem, ut Aristoph. B. (58.) οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, pro ἔχω γὰρ κακῶς, vacante non solum οὐ, sed et ἀλλά. Sic et ap. Plat. Euthydemo, Οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω. At de pleonasmo hujus negationis ante μὰ dicam in Οὐ μά: non multo post. AT Οὔ oxytonum quibus adhibeatur locis, docebo infra, ubi agam de Οὔμενουν.

"At ὄυκ, s. οὐκ, Attica synaliphe dicitur pro ὁ ἐκ, " Soph. Aj. (1289.) ὄυκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς. " Οὐκ ἄμπω pro οὐκ ἄν πω, Nequaquam. Οὐκ ἂν δὴ " οὐδαμῶς ἄν, Nequaquam. Οὐκ ἄν τι, itidem pro " Minime. Οὐκ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ, Non est in quo, pro " In nullo, Dem. Οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτῳ τῶν πεπραγμένων C " μόνος ἐγὼ ἠδίκημαι. Οὐκ ἔσθ' ὅπου, Non est ubi, " pro Nullibi, Nuspiam. Οὐκ ἔσθ' ὅπως, s. οὐκ ἔστιν " ὅπως, Non est quomodo, pro Nullo modo, Nequa" quam. At οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ, Non est quin, Fieri non " potest quin. Οὐκ ἔστιν ὅστις, Non est qui, Nullus, " Nemo: itidemque οὐκ ἔσθ' ὅ,τι, Non est quod, Ni" hil. Οὐκ ἔσθ' ὅτε, Non est quando, Nunquam. Οὐκ " ἔφησε ποιήσειν, pro Dixit se non facturum, Negavit " se facturum, Attice. Οὐκ ἔχω ὅπως, Non ha" beo quomodo, Nescio quo modo: Plato, Οὐκ ἔχω " ὅπως βοηθῶ. Οὐκ ἥκιστα, Ionice pro οὐχ ἥκιστα, " Non in postremis, In primis, Præcipue, Herod. (2, " 10.) Καὶ ἄλλων καὶ οὐκ ἥκιστα Ἀχελώου, Cum alio" rum, tum vero maxime Acheloi. Xen. Οὐκ ἦν βου" λομένῳ μοι ταῦτα, Attice pro οὐκ ἐβουλόμην, Nole" bam, Conditio non placebat. Id imitatus Tac. dixit " in Vita Agricolæ, Ut bellum quibusque invitis aut " volentibus erat. Sic idem Xen. Ἑλλ. 5, (3, 13.) " Ἦν δὲ οὐ τῷ Ἀγησιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα, Agesilaus " hæc non gravabatur: 4, (5, 10.) Ὅτῳ ὑμῶν μὴ D " ἀχθομένῳ εἴη ἐξιέναι, Si quis vestrum ire non gra" varetur. Οὐκ οἶμαι præcedente negatione pro sim" plici οἶμαι ponitur, Thuc. 6. Καὶ εἰ μή τι αὐτῶν " ἀληθές ἐστιν, ὥσπερ οὐκ οἶμαι, Quod si nihil istorum " verum sit, ut ego suspicor, Ut existimo verum " non esse."

" Οὐχ ἧσσον, Nihilominus, Thuc. (7, 11.) Οὐχ οἷον " Non modo non, Non solum non, Phalar. Οὐχ οἷον " ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην τὴν τυραννίδος ἐξουσίαν κατα" θέσθαι, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι. Sic Polyb. " Οὐχ' οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ " αὑτὴν σώζειν. Οὐχ ὅσον, Nedum, in fine senten" tiæ, Aristid. Panath. Μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν " ἐστι τοῦ προέχειν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν, " Nedum eam obscuro nomine fuisse. || Non solum, " Non modo, Aristot. Polit. 8. Οὐχ ὅσον ἐπὶ πλέον, " ἀλλὰ καὶ δι' ἡδονήν, Thuc. (4, 62.) Οὐχ ὅσον οὐκ " ἠμύναντο, Non solum non propulsarunt. Οὐχ ὅτι, " itidem Non solum, Non modo, sequente ἀλλὰ καί,

" Theophr. Οὐχ ὅτι ἀνέφυ ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐναυξεστέρας " ἐποίησε, Xen. (Ἀπ. 2, 9, 8.) Οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων " ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ, Non modo " solus Crito, sed etiam amici ejus, Aristot. Polit. 7, " 12. Οὐχ ὅτι τείχη μόνον περιβλητέον, ἀλλὰ καὶ τού" των ἐπιμελητέον. Quibus in ll. nota etiam addita " esse μόνος et μόνον post οὐχ ὅτι. Interdum οὐχ ὅτι, " ut οὐχ οἷον, ponitur pro Non modo non, Non tan" tum non. Aristot. Magn. Mor. 2. Οὐχ ὅτι χείρω " ποιήσει εἰς μέγεθος ἡ ἀρετὴ ἰοῦσα, ἀλλὰ βελτίω, Non " solum non deteriorem reddet, sed etiam meliorem, " Athen. Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινα προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ " ἀλλήλους. Alioqui οὐχ ὅτι in propria signif. sonat " Non quod, Non quia. Οὐχ ὡς significat proprie " Non ut, Dem. Οὐχ ὡς ἔδει, Non ut oportebat. " Alias et pro Nedum usurpatur, ut οὐχ ὅσον, in fine " sententiæ, Athen. (505.) Παρμενίδῃ μὲν γὰρ καὶ " ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην μόλις " ἡ ἡλικία συγχωρεῖ, οὐχ ὡς καὶ τοιούτους εἰπεῖν ἢ " ἀκοῦσαι λόγους." " Κοὐχίον Hes. pro καὶ οὐχὶ dici " scribit, quod tamen potius κοὐχί."

De particula οὐ aliis particulis juncta: in quibus recensendis alphabeticus servatur ordo.

Οὐ γὰρ, Non enim. Geminantur autem interdum hæ particulæ οὐ γὰρ, vel potius ἐπαλλήλως ponuntur, Herod. 1, (199.) Οὐ γὰρ μὴ ἀπώσηται· οὐ γάρ οἱ θέμις ἐστὶ, Plato Apol. (6.) Τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δή που ψεύδεται· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ: Symp. Χαιρέτω δή· οὐ γὰρ ἔτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον· οὐ γὰρ ἂν δυναίμην. Alia præterea exempla Bud. affert p. 940. quæ ex Æschine depromta sunt. Sed οὐ γὰρ dicunt etiam interrogative pro Nonne: de quo harum vocularum usu disseram infra, cum venero ad Οὐ habentem per se etiam hanc signif.

ITEM Οὐ γὰρ ἀλλὰ, Enimvero, At vero. Interdum vero pro Enim simpliciter: Aristoph. N. (232.) οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος, ubi Schol. annotat accipi Attice has particulas οὐ γὰρ ἀλλὰ pro καὶ γάρ. Et affert e Callim. ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω, pro καὶ γὰρ ἥκω. Dicitur ETIAM Οὐ γάρ τοι ἀλλὰ a Plat., ut omnes dicunt οὐ μὴν ἀλλὰ, inquit Bud.: afferens hunc ejus locum, Οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τοῦτόν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω, ubi reddit Etenim. Ceterum οὐ γὰρ et οὐ γάρ τοι ἀλλὰ, sive reddat Enimvero, aut At vero, sive simpliciter Enim, vel Etenim, erit πλεονασμὸς negativæ particulæ, qui a me paulo ante ostensus fuit cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc ipso, cujus aliud ex Aristoph. exemplum protuli.

AT Οὐ γὰρ ἄν, Alioqui non, Alioqui Nequaquam, Aristoph. Πλ. (426.) Οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με; Χρ. Πανδοκεύτριαν, Ἢ λεκιθόπωλιν· οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη: Alioqui nequaquam nos ita inclamasses. Dicitur ETIAM Οὐ γὰρ ἄν ποτε, Plato Polit. 5. Καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες· οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα τέμνειν. Cui simile est istud Herodoti (1, 124.) usurpantis IONICE Κοτὲ pro ποτὲ, Ὦ παῖ Καμβύσεω, σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορῶσι· οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, Nam ni ita esset, nunquam ad tantum fastigium evasisses. AT VERO Οὐ γὰρ ἄν που ET Οὐ γὰρ δὴ pro Absit ut existimem, habes Bud. Comm. 914. hoc e Xen., illud e Plat. At de Οὐ γάρ που et Οὐ γὰρ δήπου dicam paulo post. De Οὐ γὰρ δὴ autem interrogative sumto, dicam infra in Οὐ significante Nonne.

Οὐ γὰρ ὅπως, Non modo enim, Neque enim tantummodo. Et οὐ γὰρ ὅπως μή, Etenim non modo non. Dem. c. Mid. Οὐ γὰρ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί τινος ἐν ταύταις ἡμέραις ᾤεσθε χρῆναι· ἀλλὰ καὶ τὰ δίκη καὶ ψήφῳ τῶν ἑλόντων γιγνόμενα, τῶν ἑαλωκότων καὶ κεκτημένων ἐξ ἀρχῆς, τῇ γοῦν ἑορτῇ ἀπεδώκατε εἶναι, Etenim his diebus alicujus corpus affici contumelia oportere, non modo non putabatis, sed etiam etc. Sic Cic. Non modo non, sequente Sed etiam.

Οὐ γὰρ οὖν, Non equidem, Non certe. Οὐ γὰρ οὖν, inquit Bud., est respondentis abnegative, ut οὐκ οἶμαι. Xen. Ἆρ' οὖν ὁ εἰδὼς τοὺς θεοὺς τιμᾶν, οὐκ

ἄλλως οἴεται δεῖν τοῦτο ποιεῖν, ἢ ὡς οἶδεν; Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Ἄλλως δέ τις θεοὺς τιμᾷ, ἢ ὡς οἴεται δεῖν; Οὐκ οἶμαι, ἔφη. Alibi, Οὐκ ἔγωγε, ἔφη, ubi præcedit οἴει οὖν, etc. A

Οὐ γάρ που, Nec enim sane. Aut simpliciter Nec enim. Plato Phædro, Ἴσως δὲ καὶ οἱ τῶν μουσῶν προφῆται οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοὶ ἐπιπεπνευκότες ἂν ἡμῖν εἶεν τοῦτο τὸ γέρας· οὐ γάρ που ἔγωγε τέχνης τινὸς τοῦ λέγειν μέτοχος. Sic Οὐ γὰρ δήπου ap. Xen. (K. Π. 5, 5, 6.) Nec enim sane. Sic et Plato Apol. (6.) Τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται, οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. At de Οὐ γὰρ ἄν που dictum modo fuit.

Οὐ δῆτα, negantis est, sicut μὴ δῆτα, vetantis: ap. Aristoph. (Πλ. 373.) interroganti, οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκάς γ' οὐδένα, respondetur, Οὐ δῆτ' ἔγωγε, Minime ego quidem. Alibi pro eod. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ. Plato, Δοκεῖς ἢ πόλιν ἢ στρατόπεδον ἢ λῃστὰς πρᾶξαι ἄν τι δύνασθαι εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; Ubi respondetur itidem οὐ δῆτα. Sic ap. Eund. in Apol. (13.) ad hæc verba, Ἔσθ' ὅστις βούλεται βλάπτεσθαι, B respondetur οὐ δῆτα.

Οὐ θὴν, Non equidem, Haud sane, Non sane. Aut simpliciter Non: ut vocula hæc POETICA Θὴν censeatur duntaxat expletiva. Il. B. (277.) Οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. Ubi exp. οὐδαμῶς. Et Οὐ θήν τοι ap. Apoll. Rh. pro eod. Alioqui particula Θὴν exp. etiam Quidem, ut Il. I. (394.) Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός. Apud Theocr. Schol. vult esse pro δὴ vel ἐπιπολύ.

Οὐ μὰ, in jurejurando: οὐ μὰ Δία, Non per Jovem: vacante adverbio οὐ, cum alioqui μὰ per se id significet. Il. A. (86.) Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, sequente et alia negatione, Οὔ τις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Σοὶ κοίλῃς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει Συμπάντων Δαναῶν. Utuntur et solutæ orationis Scriptt. eod. modo, Dem. (297.) Ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, — οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι παρακινδυνεύσαντας. Est enim, inquit Bud., negationis repetitio: nec similis loquendi ratio in Ναὶ μά. C Nam μὰ per se negat: Aristoph. (Πλ. 869.) Ἦ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων; Ad quæ respondetur, μὰ Δία, Minime vero, Nequaquam. Ad verbum, Non per Jovem. Ceterum dicitur et οὐ μὰ Δία, οὐ μὰ τὸν Δία, quo utitur Xen. (K. Π. 6, 1, 3.) Sed hoc præterea sciendum est, interdum particulam aliquam s. aliquas particulas inter οὐ et μὰ interjici: Plato Apol. (14.), Ἀλλ' ὦ πρὸς Διὸς, οὑτωσί σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν θεὸν εἶναι; Οὐ μέντοι μὰ Δία, οὐδ' ὁπωστιοῦν.

Οὐ μὲν δὴ, in negatione itidem, s. responsione negativa. Et quemadmodum protuli modo e Plat. μὰ Δία, præcedente οὐ μέντοι, ita vicissim μὲν δὴ ap. Xen. habetur præcedente μὰ Δία, K. Π. 6, (3, 5.) Οὐ μὰ Δία, εἶπον ἐκεῖνοι, οὐ μὲν δὴ ἔχαιρον, ἀλλὰ καὶ μάλα ἠνιῶντο. Sic 5, (5, 7.) Ἐν τούτῳ κατενόησάς με πόνου τινὸς ἀποστάντα, ἢ κινδύνου τινὸς φεισάμενον; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη· οὐ μὲν δή. Itidem Σ. (4, 3.) Ἦ καί σοι, ἔφη, ἀποδιδόασιν, ὅ,τι ἂν λάβωσι; Μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐ μὲν δή. D

At Οὔμενουν, proparoxytone prolatum, cum negatione implicitam aliam conjunctionem habet, inquit Bud., ornatus non significationis causa, ut οὔκουν. Accipitur autem pro Atqui, Non certe, Non profecto, Non equidem, etiam Non quidem. Dem. pro Cor. de Æsch. loquens, Ἆρ' οὖν οὐδὲ ἔλεγεν, ὥσπερ οὐδὲ ἔγραφεν, ἡνίκα ἐργάσασθαί τι δέοι κακὸν ὑμᾶς; οὔμενουν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ: Atqui tum nulli alii dicendi locus vacuus erat, Nulli certe tum dicendi locum iste non præripiebat. Lucian. (1, 169.) Οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος: Non equidem alius, Profecto ipse est, non alius. Rursum Dem. (330.) Διὰ τὰς τῶν προτέρων εὐεργεσίας οὔσας ὑπερμεγέθεις, οὔμενουν εἴποι τὶς ἂν ἡλίκας, τὰς ἐπὶ τὸν παρόντα βίον κ. τ. λ. Tales quidem illas, quales nemo dicendo assequi possit. In hoc autem Basilii loco, Ὃς ἐφ' οὕτω μεγάλαις καὶ λαμπραῖς εὐεργεσίαις, οὔμενουν ἐχούσαις ὑπερβολὴν, πολλαπλασίονα ἡμῖν εἰς ὕστερον ἐπαγγέλλεται, interpretor οὔμενουν ἐχούσαις, Non habentibus quidem certe, dissentiens a Bud., qui hic non plus quam οὐ significare ait. At vero in hoc Ejusd., ubi adhibetur responsioni, Τί οὖν ἐπὶ τούτοις; ἆρα ἐδελεάσθη τῷ πλούτῳ; ἢ τὸν ἐκ τῶν δικαστῶν ἐπηρτημένον κίνδυνον ἐξεπλάγη; οὔμενουν· ἀλλ' ἐῤῥέτω, φησὶν, ὁ βίος, cum eo interpretor Minime vero, s. Nequaquam; atque hic certe potius non plus quam οὐ significare dico. || Affert autem οὔμενουν et pro Neque enim, e Greg. εἰς Ἀθαν., Πολλῶν γὰρ ὄντων ἡμῖν καὶ μεγάλων, οὔμενουν εἴποι τὶς ἂν ἡλίκων καὶ ὅσων, ὧν ἐκ θεοῦ ἔχομέν τε καὶ ἐξόμεν, τοῦτο μέγιστον, ubi non dubium est quin Greg. priorem illum Dem. l. imitari voluerit: ideoque non video cur Bud. isti adverbio aliam hic quam illic interpretationem dare debuerit. Affert autem et Basilii ac Gregorii Nysseni locos, in quibus similem usum habet in parenthesi positum. || E Paus. autem Οὔμενουν et pro Veruntamen non: qua significatione dici solet potius οὐ μέντοι, vel οὐ μὴν, (Att. 20, 1.) Ἐσδραμὼν οὖν οἰκέτης ἔφασκεν οἴχεσθαι Πραξιτέλει τὸ πολὺ τῶν ἔργων, πυρὸς εἰσπεσόντος εἰς τὸ οἴκημα· οὔμενουν πάντα γε ἀφανισθῆναι. Sed et particulam γε jungit Bud. cum οὔμενουν, tanquam trajectam sc.; Nam Οὔμενούν γε dixisse ait Paus. pro οὐ μέντοι γε.

Est poet. Οὐμένπως, quo utitur Hom. pro οὐδαμῶς, Nequaquam.

Illud autem Οὐ μέντοι, de quo dixi modo, vel Οὐ μέντοι γε sonat Non tamen, Veruntamen non, Dem. Οὐ μέντοι πάντας γε· οὐ γὰρ ἠδύνατο: Non tamen omnes, Sed non omnes. Idem, Οὐ μέντοι πάντα γε ἐδυνήθη. || At Οὐ μέντοι, sequente ἀλλὰ, vel ἀλλά γε, pro οὐ μὴν ἀλλὰ, Veruntamen, Plato Phædone, (6.) Καὶ γὰρ ἂν δόξειεν, ἔφη ὁ Σωκράτης, οὕτω γ' εἶναι ἄλογον, οὐ μέντοι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχειν τινὰ λόγον, Veruntamen habere aliquid rationis: de Rep. 1. Οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους: Symp. Οὐ μέντοι ἀλλὰ τά γε ἀληθῆ, εἰ βούλεσθε, ἐθέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτόν. Ubique autem γε addidit, inquit Bud., quæ particula cum omnibus fere jungitur conjunctionibus: sed τμητικῶς fere. Sic Dem. Ἀλλὰ μὴν ὑπέρ γε τοῦ προῖκα ἢ μὴ κ. τ. λ., pro ἀλλὰ μήν γε ὑπὲρ τοῦ κ. τ. λ. verum interdum ἀλλὰ præponitur: Plato de Rep. 1. Ἀλλ' οὐ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον, ἕως ἂν κ. τ. λ. || Sed οὐ μέντοι habet et aliam signif. a Bud. prætermissam; adhibetur enim responsioni pro Minime vero: ut videre est in eo quem e Plat. protuli loco in Οὐ μά.

Οὐ μὴ, vacante altera negatione, ut antea dictum est, pro Non, Nequaquam. Sæpe quidem cum subjunctivo. Xen. K. Π. 8, (1, 1.) Τοῦτο γὰρ εὖ εἰδέναι χρὴ, ὅ τι οὐ μὴ δύνηται Κῦρος εὑρεῖν, Nequaquam invenire possit Cyrus, pro οὐ μὴ εὕρῃ: ut Greg. οὔτε μὴ εὕρῃ dixit, Θεὸν, ὅ,τι ποτέ ἐστι τὴν φύσιν καὶ τὴν οὐσίαν, οὔτε τις εὗρεν ἀνθρώπων, οὔτε μὴ εὕρῃ, Nec posthac invenerit. Plato de Rep. 1. Ἀλλ' οὐ μὴ οἷός τ' ᾖς, itidem pro Nequaquam possis: 2. Φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται, Nequaquam fuerit, esse possit, erit, Non erit. Herod. Οὐ μή τι κακὸν ἀναβλάστῃ. Sic οὐ μὴ μόλω, Eur. Non veniam. Interdum vero ponitur et tertia negatio: ut cum præcedit οὐδὲν, sicut in hoc Luciani loco, (1, 589.) Θάῤῥει, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης, Haudquaquam fieri possit, potest. Imo vero et quarta adhibetur negatio nonnunquam, quam observationem Bud. prætermisit, ut in Dem. Philipp. 1. Οὐδέποτ' οὐδὲν ἡμῖν οὐ μὴ γένηται τῶν δεόντων. Jungitur tamen οὐ μὴ et indicativo: ut οὐ μὴ περιόψομαι, Aristoph. (B. 509.) Sic Οὐ μὴ παύσομαι φιλοσοφῶν, Plato Apol. (17.) Dicitur itidem Οὐ μή ποτε pro Haud unquam, etiam Nequaquam, Plato de Rep. 4. Ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὦ Γλαύκων, ἀκριβῶς μὲν τοῦτο ἐκ τοιούτων μεθόδων, οἵαις νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, οὐ μή ποτε λάβωμεν: Phædro, Ὅτι ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν, καὶ ξυμπεφυρμένη ᾖ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ τοιούτου κακοῦ, οὐ μή ποτε κτησώμεθα ἱκανῶς οὗ ἐπιθυμοῦμεν, Quoad animus corpore solutus fuerit, nunquam id, quod quærimus, assequemur. Invenitur autem οὐ μή ποτε et cum indicativo ap. Æschin. (79.) Τοὺς μὲν γὰρ πονη-

A ροὺς οὐ μή ποτε βελτίους ποιήσετε, τοὺς δὲ χρηστοὺς εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐμβαλεῖτε. Et cum optativo ap. Synes. Οὐ γὰρ μή ποτε κατισχύσειε τοῦ πεφυκότος, οὐδ' οὐ μὴ σβέσειε τὸν σπινθῆρα τοῦ θείου φωτός. || Sed οὐ μὴ affertur et pro Ne, positum sc. ἀπαγορευτικῶς: ut, Οὐ μὴ σκώψεις, ex Aristoph. N. (295.) Ne irrideas, Noli irridere. Et (367.) οὐ μὴ ληρήσεις.

Οὐ μὴν, VEL Οὐ μήν γε, sed particula γε per tmesin a μὴν disjungi potius solet, Non tamen, Veruntamen non, Nec tamen, Dem. (547.) Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἕστηκε τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἀπορήσειν μοι δοκῶ τῶν μετὰ ταῦτα· τοσαύτην ἀφθονίαν οὗτος πεποίηκε κατηγοριῶν: Nec tamen hic res insistit, sed porro progreditur, Bud., sed afferens tamen et aliam interpr., reddendo sc. οὐ μὴν, Nec vero. Idem, Οὐ μὴν κωλύει γε οὐδὲν κἀμὲ διὰ βραχέων ἐπιμνησθῆναι, Tametsi nihil me vetat. Plut. Lycurgo, Οὐ μὴν τοῦτό γε τῷ Λυκούργῳ κεφάλαιον ἦν, Numa, Οὐ μὴν ἐπῄρθη. Interdum vero præcedente particula μὲν, subjungitur οὐ μήν: ut ap. Aristot. Eth. 4, (3. init.) Ὁ δὲ χαῦνος πρὸς ἑαυτὸν μὲν ὑπερβάλλει, οὐ μὴν τόν γε μεγαλόψυχον. B Sic in l. de Mundo, Τῇ μὲν θείᾳ δυνάμει πρέποντα λόγον, οὐ μὴν τῇ γε οὐσίᾳ καταβάλλεσθαι. Ubi quidam interpr. At non item. Sed pro Οὐ μὴν dicitur POETICE Οὐ μάν: usurpando sc. Doricam dialectum. Exp. autem, Non tamen, Nec tamen. Alicubi etiam Nec vero. Οὐ μὰν ap. Hom. pro οὐ μὴν, Bud.: Il. O. (16.) Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Verum haud scio: quod quasi affirmantis est, ut Latine Cic. uti solet et clari Auctores alii.

ET Οὐ μὴν ἀλλὰ, VEL Οὐ μὴν ἀλλά γε, Enimvero, At vero. Nam cum negationis speciem præferat, tamen affirmationis vim habet, Bud., afferens e Dem. π. Παραπρ., Οὐ μὴν ἀλλ' ἔγωγε οἶμαί μοι προσήκειν ἀμφότερα ὑμῖν ἐπιδεῖξαι, Enimvero existimo, At vero existimo: (908.) Οὐ μὴν ἀλλ' ἐλπίζω δείξειν εἰσαγώγιμον τὴν δίκην οὖσαν. Polyb. Οὐ μὴν ἀλλ' ἔστω τόπους εὑρῆσθαι τοιούτους, Verum esto, Sed sit sane. Interdum et per tmesin profertur οὐ μὴν ἀλλὰ, ut ap. Plat. Parmenide, C Οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκοέναι τοῦ Ζήνωνος, pro οὐ μὴν ἀλλὰ αὐτός γε. Ita Bud.: qui etiam docens οὐ μὴν ἀλλά γε dici sicut οὐ μὴν ἀλλὰ, exemplum affert e Dionys. H., qui de Isocrate ita scribit, Ἐν δὲ τῇ συνθέσει τῶν ὀνομάτων τὸ λεῖον ἐκεῖνο καὶ εὐπρεπὲς ἔχων ἔλαττον μὲν ἢ ἐν ἄλλοις λόγοις, οὐ μὴν ἀλλ' ἔχων γε. Sed hoc addo, quod Bud. silentio præteriit, subjungi in plerisque ll. οὐ μὴν ἀλλὰ particulæ μέν: sicut in Dionysii loco vides, οὐ μὴν ἀλλά γε, præcedente μέν. Dem. Philipp. 1. Ἀληθῆ μέν ἐστι τὰ πολλὰ, ὡς οὐκ ἔδει, οὐ μὴν ἀλλ' ἴσως οὐχ ἡδέα ἀκούειν: Philipp. 4. Περὶ οὗ πάνυ μὲν φοβοῦμαι λέγειν, οὐ μὴν ἀλλ' ἐρῶ. ET Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, pro Tum vel maxime: ut quidem Gaza vertit, cum hunc Aristot. locum H. A. 2. Καὶ συνάγει διαφερόντως τὰ περὶ τὰ πλευρὰ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, ita interpr. Et cum omnes corporis partes contrahit, tum vel maxime costas cogere atque adducere potest. In VV. LL. affertur et οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον, item οὐ μὴν ἀλλ' οὐ: D sed animadvertendum est μᾶλλον minime cum οὐ μὴν cohærere. Quod et de οὐ dicendum est sequente particulam ἀλλά.

Οὐ μὴν οὐδὲ, VEL Οὐ μὴν οὔτε, Sed nec, Nec tamen, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 5.) Οὐ μὴν οὐδ' ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει, Aristot. Polit. 3. Οὐ μὴν οὐδὲ ἂν κατασχεῖν μοι δοκεῖ, Theophr. C. Pl. 4. Οὐ μὴν οὐδὲ θάτερον ἀδύνατον, Thuc. Οὐ μὴν οὐδὲ ἐς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν, Plut. Numa, Οὐ μὴν οὐδὲ ἦν δαψιλὴς χώρα τῇ πόλει. Vult autem Bud. οὐ μὴν οὐδὲ i. valere q. οὐδὲ μὴν, i. e. οὐ μέν τοι, Neque vero, Nec vero, tamen. Idem in Aristot. Metaph. 1. Ἐμπεδοκλῆς δὲ ἐπὶ πλέων μὲν τούτου χρῆται τοῖς αἰτίοις, οὐ μὴν οὔτε ἱκανῶς οὔτ' ἐν τούτοις εὑρίσκει τὸ ὁμολογούμενον, vertit Veruntamen non. Sed quod e Gal. Idem affert exemplum, hoc sc. e l. ad Gl. 1. Ἐσθίειν δὲ τοὺς μὲν ἐπὶ τοῖς κόποις πυρέξαντας ἐνδέχεται πολλάκις, οὐ μὴν οὔτε τοὺς στεγνωθέντας, οὔτε τοὺς ἐπὶ βουβῶσι πυρέξαντας, ἀλλὰ τούτοις ἀμφοτέροις ἡ λεπτὴ δίαιτα χρηστή, nihil commune habet, meo quidem judicio, cum superioribus: cum οὔτε non jungatur cum οὐ μὴν, sed potius utrobique cum sequente participio: cum dicat οὔτε τοὺς στεγνωθέντας, οὔτε τοὺς πυρέξαντας. Idem dico et de isto exemplo, quod in VV. LL. affertur ex Aristot. Pol. 3, 6. Οὐ μὴν οὐδ' ὑπαρχόντων τούτων ἁπάντων, ἤδη πόλις: hic enim οὐδὲ potius cum partic. ὑπαρχόντων jungi existimo, perinde ac si dictum esset, οὐ μὴν πόλις ἐστὶν, οὐδ' ἐὰν ὑπάρχῃ ἅπαντα ταῦτα, Ne si quidem adsint hæc omnia, Ne tum quidem cum adfuerint hæc omnia. Affert autem Bud. ET Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδέ: quod videtur velle i. valere q. οὐ μὴν οὐδὲ, sed nullum exemplum afferens.

ET Οὐ μήν πω, Haud dum tamen, Nondum tamen, Dem. Οὐ μήν πω τοῦτο βούλεσθαι λέγειν.

¶ Οὐ, ET Οὐκ, VEL Οὐχ, SEU Οὐχὶ, interrogative interdum, ut Lat. Non, pro Nunquid, Nonne, Xen. Καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεών τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων, οὐ τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυρότατον ἥκιστα ἀλλοιοῦται, ubi οὐ dicit pro eo quod in altera periodi parte dixerat οὐκοῦν. Lucian. (1, 159.) Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀνδρὸς ἀγαθοῦ οἱ θεοί; Dem. pro Ctes. Τί ἂν οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς τούτουσι; οὐχ ὡς ἐξεδόθησαν; οὐχ ὡς ἀπηλάθησαν; Idem, Τί δὲ δίκαιον ἦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένοις θέσθαι τὸν Κτησιφῶντα ὄνομα; οὐχ ὃ τὸν δῆμον ἑώρα τιθέμενον; οὐχ ὃ τοὺς ὀμωμοκότας δικαστάς; Nonne quod etc. vel Annon quod etc. Quare perinde valet ac si ἆρ' οὐκ dixisset. Frequenter autem οὐκ interrogativum jungitur futuro, idque in certo quodam genere loquendi, quod Gallica servavit lingua: veluti cum ei, cui imperavimus, ut aliquo iret, dicimus, N'irez-vous point vîtement où je vous ai dit? Ita enim ap. Plat. Symp. Οὐ σκέψει, ἔφη, παῖ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ εἰσάξεις Σωκράτη;

ETIAM Οὐκ ἂν interrogativum est, Od. Z. (57.) Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὔκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι; Lucian. (1, 247.) Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; Ad quæ respondetur, σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἄπολλον; Thuc. 5. Οὐκ ἂν δέξοισθε;

ITIDEM Οὐ γὰρ interrogationi adhibetur, significatque Nonne? Annon? Plato de Rep. 6. Οὐ γὰρ ταῦτ', ἔφη, μέγιστα; ἀλλ' ἔτι τι μεῖζον; Annon hæc maxima sunt? an est potius aliud adhuc majus? Xen. (Ἀπ. 1, 4, 14.) Οὐ γὰρ πάνυ σοι κατάδηλον ὅτι παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοὶ, ἄνθρωποι βιοτεύουσι; Bud. vult esse indignantis, quasi Quid malum? in hoc Luciani loco, (1, 347.) Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ἄνδρα καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Ex Eod. affert, Οὐ γὰρ Ἄρης φοβερώτερος ἦν; SED ET Οὐ γὰρ δὴ esse ait interrogativum cum increpatione, Od. E. (23.) Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ, Ὡς ἤτοι κ. τ. λ. NECNON Οὐ δήπου interrogationi adhibetur: quod ille interpr. Nunquid, in Plut. Cicerone, Οὐ δήπου καὶ Βατίνιος δειπνῆσαι παρ' ἐμοὶ βούλεται; Simul autem et ἀπορητικὸν esse tradit in isto ejusd. Plut. loco, de Phocione scribentis, Ἐπεὶ δὲ λέγων ποτὲ γνώμην πρὸς τὸν δῆμον εὐδοκίμει, καὶ πάντας ὁμαλῶς ἑώρα τὸν λόγον ἀποδεχομένους, ἐπιστραφεὶς πρὸς τοὺς φίλους, εἶπεν, οὐ δήπου κακόν τι λέγων ἐμαυτὸν λέληθα; Quibus ADDE Ἀλλ' οὐκ, Dem. Ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτ' εὐθέως εἴποιεν; Imo vero nonne statim dicerent? ITEM Ἦ οὐ, Plato de Rep. 2. Ἦ οὐ δοκεῖ σοι; ἔμοιγε: Parmenide, Ἦ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον προστάττεις; Nonne? Annon? Et in Gorgia, Καὶ ἐν τοῖς πρώτοις λόγοις ἐλέγετο ὅτι ἡ ῥητορικὴ περὶ λόγον εἴη τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου· ἢ οὔ; ναί. Sed in hoc, quem Bud. addit, loco, Ἐῤῥήθη ταῦτα, ἢ οὔ; dixerim ἢ οὔ, esse potius Necne. Quod autem videmus hic OXYT. Οὔ, sciendum est ὀξυτονεῖσθαι extra etiam interrogationem in fine clausulæ positum. Aristoph. Πλ. (444.) Στῆθ', ἀντιβολῶ σε στῆθι. Ad quæ respondetur, μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ. Aristot. Rhet. 3. Ἐὰν γὰρ οὕτως ἀποκρίνηται, ὅτι ἔστι μὲν, ἔστι δ' οὔ· ἢ τὰ μὲν, τὰ δ' οὔ· ἢ πῇ μὲν, πῇ δ' οὔ· θορυβοῦσιν ὡς ἀποροῦντες. Bud. annotat hanc particulam in clausulis acui, et in repetitione: Dem. de Male obita Leg. Ὁ δὴ τοὺς χρόνους τούτους ἀναιρῶν τῆς οἷα παρ' ἡμῖν ἐστι πολιτείας, οὐ χρόνους ἀνῃρη-

κεν οὗτος, οὔ· ἀλλὰ τὰ πράγματα ἁπλῶς ἀφῄρηται. Sed observavi et alios usus hujus οὔ oxytoni præter hosce duos quorum Bud. meminit: ut cum legimus ap. Xen., Ἐδέξαντο μὲν οὔ, χρήματα δ' ἔδοσαν. Denique et cum per ἀναστροφὴν postponitur, ut ap. Soph. Aj. (546.) ταρβήσει γὰρ οὔ, Νεοσφαγῆ που τόνδε προσλεύσσων φόνον. Scribi AUTEM Οὔκ itidem sciendum est, in responsione: Lucian. (1, 495.) Ἦ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγενεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας; Ad quæ respondetur, Οὔκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα κ. τ. λ. Sic Thuc. (5, 101.) p. 194. Οὔκ, ἤν γε σωφρόνως βουλεύησθε: ubi tamen responsio non est, sed cum οὐκ relinquuntur quædam subaudienda. Sed et in illo Xen. l. itidem scriptum fuisset ἐδέξαντο μὲν οὔκ, sequente vocali. Et hæc quidem obiter hic attigi, utpote de quibus agendi alia se non obtulisset occasio. Quibus addo, ITIDEM Οὐχὶ in prosa postponi interdum: Synes. Σὺ δὲ ἡμῶν ἐπιλήσμων ἐγένου χρόνου συχνοῦ, χρὴ δὲ οὐχί: Id quod minime decet. Et rursus, Εἰ μὲν οὖν οὐ λανθάνουσιν, ἀδικεῖς· εἰ δὲ λανθάνουσιν, ἀμελεῖς· χρῆν δὲ οὐχὶ τὸν ἄνδρα τὸν ἡγεμονικώτατον. Adhibetur alioqui et iis ll. in quibus οὐ diximus acui. Ceterum ex hoc Οὐχὶ quidam volentes esse factum Οὐχ, ei notam apostrophi addidere, SCRIBENTES Οὐχ', ut Οὐχ' ἅλις, Οὐχ' οὕτως, itidemque in aliis ll. Quam scripturam olim etiam quosdam probasse, ex Eust. discimus. A quibus tamen ipse prorsus dissentio, ex οὐχ ortum esse οὐκ existimans, mutata tenui in aspiratam, ut in aliis vocibus passim fieri videmus. Porro pro illo Οὐχὶ, HOMERUS Οὐκὶ dicere solet: Od. Λ. (492.) Ἦ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἠὲ καὶ οὐκί, Il. (B. 300.) ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί: (137.) Μάρψεν δ' ἑξείης, ὅσ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί.

"Οὔτε τι, ex Hom. pro οὐδαμῶς."

* [" Οὐ, ad Charit. 639. Corai. ad Theophr. 266. Jacobs. Anth. 11, 245. 295. Epigr. adesp. 14. 311. Wakef. Trach. 1057. Lucian. 3, 559. Dionys. H. 1, 430. Plato Euthyphr. p. 42. Fischer., Schneid. Anab. 58. Οὐκ, ad Charit. 142. 565. 637. 706. Οὐκ, οὐχ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 220. 257. ad Xen. Eph. 157. 263. Οὐχ', H. Steph. de Orthogr. Soph. ad fin. Οὐ, οὐ. Reiz. Acc. 46. 54. Cf. Tyrwh. ad Aristot. 206. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. Brunck. Aristoph. 3, 211. De quant., ad Charit. 486. De sede, Wakef. Alc. 92. Οὐ seq. vocali, ad Charit. 644. Reisk. ad p. 125, 13. Conf. c. οὖν, Jacobs. Anim. 159.: cum μή, ad Lucian. 2, 202. Boiss. Philostr. 438. ad Diod. S. 1, 663. Porson. Or. 1172. De discrimine inter οὐ et μή, Valck. Phœn. p. 559. Lesbon. 187. Οὐ modo omissum, modo intrusum ob antecedens ος̄, Orell. Suppl. p. 41. Οὐ inter articulum et subst., Schneid. Anab. 449. Dionys. H. 2, 684. 710. Οὐ, οὐκ, οὐχ redundans, Scheller. Præf. ad Ælian. p. 26. Toup. ad Longin. 333. Οὐ seq. accus., Valck. ad Röv. p. xxviii. Extra versum, Musgr. ad Eurip. p. 216. Cum conjunct., Lesbon. 187. Cum nominibus, e. gr. ὁ οὐ καιρὸς, Valck. Phœn. p. 559. Hipp. p. 184. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 226. Musgr. ad Hippol. 196. Toup. Emendd. 4, 427. Koen. ad Greg. Cor. 41. et Add., Wyttenb. Select. 365. Soph. Œd. T. 1256. Jacobs. Anim. 164. Steph. Dial. 30. Pro μή, Heyn. Hom. 7, 779. Pro οὔτε, ad Xen. Eph. 226. Οὐ, i. e. οὐ μὰ, Porson. Phœn. 1020. Οὐ quidem interdum ab jurantibus adhibetur quarto casui junctum, velut aliquoties ap. Soph., Theocr., alios; sed in Euripideis dubitem an alibi quam in Ionis v. 870. Ἀλλ' οὐ τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος, Valck. Phœn. p. 366. Οὐκ in fine versus scrib., seq. versu a vocali incipiente, Brunck. Aristoph. 1, 57. 211. 224. 2, 155. 3, 4. 74. Οὐ finale, Bast Lettre 197. De talibus, βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου, Brunck. Œd. C. 397. Musgr. Cycl. 210. Or. 137. Brunck. 544. Wakef. Trach. 474. (Liv. 1. p. 139. Injustum esse neque jus persolvere.) Arrian. Epict. 557. Upt. Οὐ, ἀλλ' —. Heind. ad Plat. Phædr. 217. Οὐκ, ἀλλὰ —. Οὐ σύ γε, ad Phalar. 366. Ἔρωτας οὐκ ἔρωτας, Wakef. Trach. 1051. Οὔ οἱ, Heyn. Hom. 4, 49. Οὐ — δίηται, 5, 343. De λιτότητι, οὐκ ἀφανὴς, Koen. ad Greg. Cor. 41. ad
A Herod. 324. Steph. Dial. 29. Τὰ φωνήεντα οὔ, Consonantes, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 148. Ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς, Tymnes 6. Huschk. Anal. 228. Οὐδαμῶν—τῶν οὐ μέζω, ad Herod. 571. Οὐ — οὐ —, Neo —nec —, Locella ad Xen. Eph. 129. Οὐ — οὐδὲ —. Οὐ—οὔτε —, 277. Μὲν οὔ, — δὲ, ad Herod. 602. 646. Xen. Hell. 8. Schn., Zeun. ad Anab. 247. Markl. Suppl. 63. Musgr. ibid. Eur. Heracl. 195. Hel. 42. Ion. 1556. Belleroph. Fr. xvii. Soph. Phil. 545. Jacobs. Anim. 31. Anth. 6, 136. (Herod. 414.) ad Xen. Eph. 226.:—μὲν, — δ' οὔ, Heind. ad Plat. Phædr. 124. Οὐ γὰρ, elliptice, Muret. Opp. 1, 398. Οὐ γάρ; ad Xen. Mem. 3, 4, 1. 7, 7. Zeun. ad K. Π. 109. T. H. ad Lucian. 1, 215. Οὐ γὰρ ἂν, οὐ γὰρ ἄν ποτε, οὐ γὰρ ἄν που, ad 1, 349. Οὐ δὴ, οὐ δή που, Brunck. Phil. 900. Οὐ δή ποτε, Soph. El. 1108. 1202. Οὐμενοῦν, Diod. S. 1, 567. Aristoph. B. 556. Πλ. 870. Plut. Mor. 1, 933. 935. Οὔπερ, Heyn. Hom. 6, 605. Οὐ μή, Brunck. Aristoph. 2, 38. 55. 218. A. 363. 492. 'A. 166. Εἰρ. 1037. Schneid. ad Xen.
B Hell. 49. Wolf. 116. Phryn. Ecl. 118. Thom. M. 612. Musgr. Suppl. 1066. 1069. Bacch. 792. Cycl. 662. Wakef. Del. 1, 390. Heath. Eurip. p. 50. Eur. Phœn. 1584. Iph. A. 1465. 1504. T. 18. Tro. 693. Heracl. 385. Herc. F. 720. El. 383. 982. Bacch. 339. Soph. Trach. 621. 978. 1190. Phil. 103. 381. 418. 611. 1273. Œd. C. 176. 395. 408. 450. 649. 849. 1024. Aj. 75. (ubi diversa confundit Brunck.,) 83. 421. 560. Œd. T. 638. 771. El. 42. 1029. 1052. Brunck. Med. 1062. 1151. Andr. 757. ad Herod. 227. et var. lect., 535. 643. Theocr. 1. fin. Lesbon. 187. Toup. Opusc. 2, 252. 268. Brunck. ad Bacch. 840.:—' Οὐ μὴ θελήσει. Perperam vulgo θελήσῃ. Ad linguæ normam futurum indicativi reponi debuit. Vide Dawes. Misc. Cr. 222.' Cf. Valck. Hipp. p. 186. 230. 280. De constr. particularum οὐ μή, Dawes. Misc. Cr. 221. 227. 459. Brunck. Œd. T. 328. 1075. Aristoph. 1, 49. 68. 141. 158. 160. 171. 175. 2, 77. 82. Grot. Exc. p. 51. Steph. de Dial. Att. Dedicat., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 339.
C Jacobs. Anth. 10, 128. Boiss. Philostr. 373. Heyn. Hom. 5, 704. Erfurdt. ad Œd. T. p. 392. Schneid. Anab. 97. Hier. 263. Dawes. M. Cr. 331.:—' Vocula οὐ cum verbo subjunctivæ formæ conjuncta alteram itidem μὴ comitem postulat.' An μὴ οὐ i. q. οὐ μή, Musgr. Andr. 253. Brunck. Or. 773. Οὐ μὴ cum prima persona, Aristoph. B. 508. Οὐ μὲν, Valck. Phœn. p. 356. Οὐ μὴν οὐδ'—γε, Xen. Mem. 1, 2, 5. Οὐ πάνυ, Xen. Œc. 7, 1. Οὔ που. Markl. Iph. p. 94. Οὔ τι, Soph. Phil. 1299. Eur. Or. 1619. Œd. T. 363. 410. 433. Valck. Callim. p. 10. Οὔ τι, οὐδέ τι, Bergler. Præf. Il. p. 4. Οὔ τι που, Soph. Phil. 1233. Eur. Or. 1532. Οὔ τι μὴν, Soph. El. 817. Οὔ τι μὴ, Phil. 1273. Eum. 225. Οὔ τι μὴ φύγητε, Eur. Hec. 1026, ubi v. Musgr. et Porson. Οὔ τοι, οὔ τι, Brunck. ad Phœn. 462. ad Xen. Eph. 227. Οὔ ῥά τ', Il. M. 304. Ἦ οὐ pro ἦ, Wyttenb. Select. 367. Herod. 333. 425. 518. Steph. Dial. 31. 43. Reisk. ad Dionys. H. 2. p. 1304. Steph. de Dionys. Imitat. Thuc. Οὐχ ὅτι, ad Xen. Mem. 3, 9, 8. Phalar. 32.
D Οὐκὶ, Heyn. Hom. 4, 242. 253. 262. 452. 6, 68. 90. 7, 123. Ursin. Gramm. Gr. p. 9. Οὐχὶ, ibid. Zeun. ad Xen. K. Π. 371. Markl. Iph. p. 60. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 220. Heyn. Hom. 6, 68. 7, 123. Fischer. ad Palæph. 80. 103. ad Thom. M. p. 4. Brunck. ad Poët. Gnom. 345. Œd. T. 993. C. 1199. ad Xen. Eph. 226. ad Herod. 692. Conf. c. οὖ, Brunck. Aristoph. 3, 132. Heind. ad Plat. Gorg. 194.: cum οὐχ, Schneid. ad Xen. Hier. 262.: cum οὐχ οἱ, Simon Dial. p. 15. Boeckh. in Plat. Min. 59. Οὐχ, οὐχ', Fischer. ad Euthyphr. 44. 48. Heyn. Hom. 6, 68. 8, 273. Οὐχὶ οὖν, Ammon. 105. Οὐκὶ et οὔ κη conf., ad Herod. 349. 377." Schæf. Mss. Οὐ pro οὔτε μὴ, Lobeck. Phryn. 722. Pro οὐδὲ, 723.]

ΟΥΚΟΥΝ, interrogative, sicut et οὐκ in ea signif. de qua modo egi, pro Nonne, Οὐκοῦν χρήσιμά γε ἄλφιτα; Lucian. (1, 517.) Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν; Sæpe etiam, inquit Bud., interrogative accipitur οὐκοῦν, et signif. Nempe, Scilicet. Plato

de Rep. 2. *Οὐκοῦν ἀγαθὸς ὅγε θεὸς τῷ ὄντι τε καὶ λεκτέον οὕτω; Τί μήν; Ἀλλὰ μὴν οὐδέν γε τῶν ἀγαθῶν βλαβερόν. Ἦ γάρ; Οὔ μοι δοκεῖ*: Nempe deus revera bonus est, sicque nobis fatendum est? Quidni? At nullum eorum, quæ bona sunt, noxium est? Nonne? ut mihi videtur, nullum. Vide ap. Bud. 906. 907. plura de hac signif., quæ et alioqui Scriptt. Græcos evolventibus obvia est, sed is p. 903. scribit, *οὐκοῦν*, sicut *ἀλλὰ μὴν*, percunctationi servire: et affert e Plat. Gorgia, ubi utroque utitur: *Ἀλλὰ μὴν ἡ ῥητορικὴ λέγειν γε ποιεῖ δυνατούς; Ναί. Οὐκοῦν περὶ ὧνπερ λέγειν, καὶ φρονεῖν;* || *Οὐκοῦν*, Atqui, Profecto, Enimvero, Dem. *Οὐκοῦν οὐδ' οὗτοι*, Atqui ne hi quidem, Lucian. (1, 219.) *Οὐκοῦν ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ᾅδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς συμπεριενεχθήσεται. Οὐκοῦν*, inquit Bud., non negat, licet connexam negationem habeat, sed signif. Atqui. Plato Timæo, *Οὐκοῦν σὸν τῶνδέ τε ἔργον ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος ἀναπληροῦν μέρος.* Aristoph. (Πλ. 549.) *Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν*, Atqui dicimus: ut idem Ille exp.: addens aliquanto post, *δήπου* hoc in l. esse *παραπληρωματικὸν*, at vero *οὐκοῦν* affirmativum cum quadam consecutione sermonis, non ratiocinativum. Idem, postquam dixit *οὐκοῦν* significare Profecto et Enimvero, affert e Dem., non Xen., ut tamen vox Idem ibi indicat, *Οὐκοῦν δεινὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ κ. τ. λ.* Sic autem et a Luciano in principio sententiæ poni testatur pro Enimvero. Accipitur alioqui *οὐκοῦν* pro Itaque, Igitur: ut ap. Lucian. *Οὐκοῦν οὕτω ποιῶμεν.* Atque ita nonnulli interpr. in Soph. Aj. (79.) p. 6. meæ Ed., *Οὐκοῦν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾷν*: sed malim et hic Profecto, Enimvero. Porro invenitur ETIAM *Οὐκοῦν ἀλλὰ*, quod Bud. vertit itidem Enimvero, et At vero, et Ceterum: citans hæc Luciani verba, *Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.* AT VERO *Οὔκουν*, Non igitur, Non itaque; Proinde non, Bud. in Greg. *Οὔκουν διάστασις ἵνα μὴ λύσις.* Affert vero et e Gal. ad Gl. *Καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐπισκοπούμεθά τινας ἀῤῥώστους πολλάκις οἷς ἔμπροσθεν ὑγιαίνουσιν οὐκ ἐνετύχομεν· οὔκουν οὐδ' ὅπως εἶχον χροιᾶς ἢ σχέσεως ἢ τῆς κατὰ φύσιν θερμασίας γιγνώσκοντες*: interpr. Proinde nosse non possumus. Et, Ita nequaquam novimus. Idem in Comm. 907. *Οὔκουν* autem, inquit, cum accentu in priore syllaba negationibus servit. Greg. *εἰς Βασίλ. Ἅπαντα δὲ οὐδεὶς ἐπῆλθε πρὸς τὸ ἀκρότατον, οὔκουν τῶν νῦν ἡμῖν γινωσκομένων· ἀλλ' οὗτος ἄριστος ἡμῖν, ὃς τὰ πλείω τυγχάνει κατωρθωκὼς*, Nemo inquam eorum quos hodie novimus, Certe nullus eorum. At ego malim, Nemo quidem certe: sicut in quodam Platonis, quem subjungit, loco, *Οὔκουν λέγεταί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὁμηριδῶν*, vertit, Minime quidem certe id dicitur ab ipsis Homeridis. [" *Οὐκοῦν*, Profecto, Valck. Phœn. p. 565. *Οὔκουν*, Huschk. Anal. 115. Brunck. ad Orest. p. 205. Porson. 1236. Hec. 1244. p. 75. Ed. 2. Lobeck. Aj. p. 411. Eur. Iph. A. 9. 1431. Hec. 251. 311. 592. (ubi v. Brunck.) 1240. Steinbr. Mus. Tur. 1, 199. Toup. Opusc. 1, 98. Valck. Diatr. 201. *Οὔκουν, οὐκοῦν*, T. H. ad Plutum p. 147. 167. 315. 342. Bentl. p. 319. Heindorf. ad Plat. Gorg. 242. Apol. p. xxi. Boeckh. ad Sim. p. xxviii. 75. *Οὔκουν, οὐκοῦν, οὐκ οὖν*, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 10. 2, 5, 4. K. Π. 337. ad Œc. 1, 9. 2, 11. Brunck. Ind. Aristoph. Eldik. Suspic. 18. Levesque in Thuc. 3. p. 264. omnino Valck. ad Phœn. p. 535. Ammon. 105. ad Lucian. 1, 228. 236. *Οὐκοῦν* explic. *λοιπὸν*, T. H. ad Plutum p. 424. 455. *Οὔκουν οὐκ — οὐδ' —*, Plut. Alex. 63. Schm. *Οὔκουν — γε*, Boeckh. in Min. 59." Schæf. Mss. Ionice *Οὔκων*, Herod. 1, 11. 24. 2, 139. Pro *οὐκ*, 2, 20. *Ἐτησίαι μὲν οὔκων ἔπνευσαν*, Etesiæ non spirarunt.]

ΟΥΔΕ, ET *Οὔτε*, Neque, Nec. Sed illud disjunctim etiam scriptum invenitur *οὐ δὲ*, at hoc non item. Dici autem itidem *Μηδὲ*, s. *Μήτε*, antea docui, sc. T. 2. c. 911. Dem. *μήτε* et *οὔτε* et *οὐδὲ* in una eademque periodo usurpavit: (285.) *Ὁ γὰρ μὴ ταῦτ' εἰδὼς, μήτ' ἐξητακὼς πόῤῥωθεν ἐπιμελῶς, οὔτ' εἰ εὔνους ἦν, οὔτ' εἰ πλούσιος, οὐδὲν μᾶλλον ἔμελλεν ὅ,τι χρὴ ποιεῖν εἴσεσθαι, οὐδ' ὑμῖν ἕξειν συμβουλεύειν*; ubi animadverte etiam repetitionem hujus particulæ *οὔτε*: (276.) *Οὔτε γὰρ ἐξήγετο τῶν ἐκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδὲν, οὔτ' εἰσήγετο ὧν ἐδεῖτο αὐτῷ*: quibus subjungit *οὔτε* et *μήτε*, utrumque itidem repetitum; scribit enim, *Ἦν δὲ οὔτε ἐν τῇ θαλάττῃ κρείττων τότε ὑμῶν, οὔτε εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν δυνατὸς, μήτε Θετταλῶν ἀκολουθούντων, μήτε Θηβαίων διϊέντων.* Interdum posteriore loco dicitur *οὔτ' οὖν*: ut ap. Lucian. (1, 183.) *Οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾷν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρά.* Ceterum quemadmodum in *Μὴ* docui, post *μὴ* subjungi *μηδὲ*, non *οὐδὲ*, quod et in priore illo Dem. l. fieri vides, ita vicissim *οὐδὲ*, non *μηδὲ*, quod sciam, particulæ *οὐ* subjungi dico: (269.) *Οὐκ ἂν αὐτὸν οἶμαι τοιαῦτ' εἰπεῖν, οὐδ' ἂν οὕτως ἐπαχθεῖς λόγους πορίσασθαι.* Sic præcedente *οὐδεμίαν* habes hanc particulam ibid. *Οὐδεμίαν δίκην τῶν Λοκρῶν ἐπαγόντων ἡμῖν, οὐδ' ἃ νῦν οὗτος λέγων προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ*: nec tamen ignoro ap. Od. I. (406.) legi, *Ἦ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ οὐδὲ βίηφι*: sed emendatiora exempl. habent ibi *ἠὲ*, non *οὐδέ*. Ceterum pro *οὔτ'*, SCRIBITUR *Οὔθ'*, ubi sequitur vocalis aspirata: Dem. *Καὶ οὐ περιόψομαι παθούσας οὐδὲν ἀνάξιον οὔθ' ἡμῶν, οὔτε τοῦ πατρός.* Verum exempla usus hujus particulæ, quæ passim occurrunt, omittens, ad ea, quæ non perinde sunt obvia, venio.

Admonitus igitur esto lector, sicut negativa particula *οὐ* vacat interdum, itidemque *μὴ*, ita et *οὐδὲ* supervacaneam esse nonnunquam. Et affert quidem Bud. hujus pleonasmi exemplum p. 937. sed minime idoneum, meo quidem judicio: ut etiam docebo ibi aliquando fortasse. Pag. autem 935. tradens ab Atticis geminari negationem, elegantiæ et ornatus gratia, affert e Synesio, *Διδοὺς μὲν οὐδὲν, οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὅμοιος ἦν ἔχοντι, δείξας δέ.* Sed cum hic particula *οὐδὲ* posteriore loco posita, significationem habere videatur, de qua dicam infra, diversam ab ea quam in priore habet, aliud potius exemplum afferre debuit. Extant autem ap. ipsum quoque Hom. aliquot: Od. K. (328.) *Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη, Ὅς κε πίῃ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων*, Θ. (32.) *Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ὅτις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται.* Il. M. (213.) *ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ*, ubi annotat Eust. *διπλῇ ἀποφάσει* indicari *ἀποτροπὴν τελείαν τοῦ χρῆναι τὸν δημότην ἀντιλέγειν τῷ κρατοῦντι.* Miror autem quomodo hic Gramm. istam geminationem non distinguat ab ea quæ extat ap. Eund. Il. E. (22.) *Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν*: (Z. 130.) *Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός*: cum in utroque horum locorum particula *οὐδὲ* posterior non eund. usum habeat quem prior, sicut et de illo Synesii l. modo dicebam, et hoc agnoscens ipsemet, scripserit, *Ἔστι δὲ τῶν δύο ἀρνήσεων ἡ μὲν μία, τοῦ ῥηματικοῦ πράγματος· ἡ ἑτέρα δὲ, τοῦ προσώπου*: ut dicat, inquit, *ὅτι οὐδὲ ὑπεξέφυγεν ἂν, οὐδὲ αὐτός.*

Οὐδὲ γὰρ geminatum vel potius repetitum, eo modo quo *οὐ γὰρ* supra e Plat. Phædone affert Bud. 941.

Οὐδὲ δὴ, Nec vero, ut tradit Idem p. 921. postquam locutus est *περὶ τοῦ Δὲ δὴ μεταβατικοῦ.* Similem enim huic *οὐδὲ δὴ* subesse signif. ait.

Οὐδὲ μὴν, ET *Οὔτε μὴν*, i. q. *οὐ μέντοι*, Neque vero, Nec vero, Nec tamen, 923.

Altera autem signif. PARTICULÆ *Οὐδὲ*, est ea quam et in vulgatissimo illo Prov. habet, *Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο*, Ne Hercules quidem adversus duos. Item in illo Proverbiali loquendi genere, *Οὐδ' ὄναρ*, Ne per somnium quidem: et illo, *οὐδὲ γρῦ*, Ne gry quidem. Quibus addere possimus hunc Antiphanis versum, habentem itidem Proverbiale genus loquendi, cum hac particula *οὐδὲ*, ap. Athen. (99.) *Ταυτὶ δ' ὅ,τι ἐστὶν, οὐδ' ἂν Ὡπόλλων μάθοι*, Ne Apollo quidem intelligat, intellexerit, intelligere queat, quid hæc sibi velint. Similis autem vel potius idem usus particulæ *Μηδὲ* in ead. re exprimenda, ap. eund. Athen. (98.) *Τί δὲ ἡ ἐπιστολὴ δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον διαγνῶναι.* Talem porro usum habere particulam istam in quibusdam Hom. Il. in quibus

geminatur, admonui supra: necnon in l. Synesii. A Sed et in aliis aliorum Auctorum ll. frequens est hic voculæ istius usus. Quem certe habere existimo et in iis loquendi generibus, quibus DICITUR Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένηται, ET Οὐδ' εἰ τι γένοιτο: ut sc. significet ad verbum, Ne si quidem fiat quidlibet, s. accidat. Exp. alioqui a Bud. Quicquid evenerit. Et, Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένοιτο, Quicquid accidisset. Possit autem iis, quæ ibi affert, exemplis addi istud e Dem. (284.) Καὶ τὴν Ἐλάτειαν κατέλαβεν, ὡς, οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο, ἔτι συμπνευσόντων ἂν ὑμῶν καὶ τῶν Θηβαίων. Affert vero ex Eod. οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ πάλιν, (343.) Ὃν καιρὸν ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ, πάλιν οἷός τ' ἔσται σῶσαι, i. e., inquit, Quicquid postea fecerit, servare denuo non poterit, Nullo pacto servare denuo poterit.

" Οὐδ' ἂν εἷς, pro οὐδεὶς ἂν, ut μηδ' ἂν εἷς pro μηδεὶς ἄν, Ne unus quidem, Nullus: ap. Aristoph. " cum optativo. Οὐδ' ἀρχὴν, Nequaquam, Neutiquam: voce ἀρχὴν adverbialiter posita pro ὅλως, " παντελῶς, Plane, Prorsus. Paus. Bœot. Οἱ μὲν οὐδ' B " ἀρχὴν ἀνῃροῦντο νεκροὺς, Plane non tollebant mortuos: nisi malis Ne incepere quidem tollere mortuos. Et Herod. 6. Εἴ γε ἀρχὴν μὴ ἔλαβον, Siquidem omnino non accepi. Οὐδὲ εἷς, Ne unus quidem, " Nullus, pro οὐδείς. Οὐδὲ μὴ, pro simplici οὐδὲ s. οὐ " μέντοι, Soph. Aj. (83.) Ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' " ἤδη πέλας, Sed ne nunc quidem te præsentem videbit. Οὐδὲ μή ποτε, Neque unquam, Plato Epist. 7. " Οὐκ οὖν ἐμόν γε περὶ αὐτῶν ἐστὶ σύγγραμμα, οὐδὲ μή " ποτε γένηται, Neque unquam erit. Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, " pro πολλοῦ δεῖ, Longe s. Multum abest, Dem. de Male " Obita Legat. Οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ' ἐκείνων γέγονεν, " οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Multum abest ut ita res habeat. " Alia similia exempla vide ap. Bud. 939. Nonnunquam reperitur in medio periodi παρενθετικῶς positum. Dem. c. Lept. Σκεψώμεθα δὴ τί τοῦτ' ἔσται τῇ " πόλει ἐὰν ἅπαντες οὗτοι λειτουργῶσι· φανήσεται γὰρ " οὐδὲ πολλοῦ δεῖ τῆς γενησομένης ἄξιον αἰσχύνης: pro " φανήσεται γὰρ οὐκ ἄξιον τῆς μελλούσης αἰσχύνης, " Longe enim abfuturum est ut dignum videatur, C " quamobrem tanta ignominia ingrati animi suscipiatur a vobis. Οὐδ' ὀλίγου δεῖ, pro πολλοῦ δεῖ, " Multum s. Longe abest: ut sit Ne parvo quidem " intervallo abest, pro Maximo. Dem. de Male Obita Legat. (399.) Οὐδέ γε τοὺς χρόνους ἴσον ἐστ' ἀδίκημα ἢ τυράννου παρελέσθαι καὶ ὑμῶν· οὐδ' ὀλίγου " δεῖ. Pro eod. dicitur οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. Bud. 940. " Οὐδ' ὅσιον, pro οὐχ ὅσιον, s. ἀνόσιον, Impium, Nefarium, Dem. Πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ μᾶλλον δ' οὐδ' " ὅσια; Οὐδ' ὅσον, ὅσσον, Ne tantillum quidem, " Apoll. Rh. et Epigr. Οὐδ' ὁ,τιοῦν, Nihil quicquam, " Dem. Οὐδ' οὐ μὴ, pro simplici οὐδὲ, Matth. 24,(21.) " Οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' " οὐ μὴ γένηται, Neque erit, unquam erit; vehementior enim hic est triplicata negatio. Sic Synes. Οὐ " γὰρ μήποτε κατισχύσειε τοῦ πεφυκότος· οὐδ' οὐ μὴ " σβέσειε τὸν σπινθῆρα τοῦ θείου φωτός. Οὐδ' ὑφ' ἑνὸς, " pro ὑπ' οὐδενὸς, A nullo."

[" Οὐδὲ, Bergler. Alciphr. 132. ad Xen. Eph. 193. Dawes. Misc. Cr. 108. Ne quidem, Xen. Mem. D 1, 1, 14. De sede, Wakef. Ion. 1408. Conf. c. οὐχ, ibid. Phil. 671.: cum οὔ τι, 1055.: cum οὐδὲν, ad Xen. Mem. 1, 4, 9. ad Xen. Eph. 142. Οὐδέ τε et οὐδέ τι conf., Heyn. Hom. 8, 459. Οὐδὲ subaud., seq. altero οὐδὲ, Jacobs. Anth. 7, 197. Palladas 108. ad Lucian. 2, 91. 127. 3, 386. Ænigma 14. Theocr. p. 296. Sic μήτε, Pythag. 26. cf. Herod. 293, 22. 419, 88. Eur. Hec. 377. et Porson. Brunck. Œd. T. 332. Œd. C. 1526. Phil. 771. Wakef. ibid. Markl. Iph. p. 50. 402. Aristoph. Ὀρν. 694. Musgr. Tro. 477. ad Herod. 129. Sic Nec subaud., Virg. Æn. 1, 544. Οὐδὲ nonnunquam simpliciter ponitur, sic ut aliquid sit subaudiendum, Bibl. Crit. 3, 2. p. 70. Οὐδὲ, ubi μηδὲ expectes, Apoll. Rh. 3, 1041. Sæpissime post οὔτε sequitur οὐδὲ, Brunck. ad Eur. Or. p. 178. ad Æsch. S. c. Th. 835. ad Soph. Œd. T. 1422. Locella ad Xen. Eph. 87. 129. Οὔτε et οὐδὲ copulata, ad Xen. Mem. 2, 2, 5. Fischer. ad Palæph. 128. Οὐδὲ—οὔτε—, Markl. Suppl. 871. ad Charit. 721. Brunck. Aristoph. 1, 68. Phalar. 262. Jacobs. Anth. 6, 196. Porson. Med. p. 39. Heyn. Hom. 6, 409. Οὐδὲ γὰρ, οὔτε γὰρ, Heind. ad Plat. Apol. p. xxiii. Οὐδὲ, οὔτε, Brunck. Aristoph. 2, 214. ad Diod. S. 2, 58. Boiss. Philostr. 513. Schneid. Anab. 135. Fischer. ad Palæph. 61. 73. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 670. ad Soph. El. 1197. ad Theogn. 696. Valck. Hipp. p. 172. Locella ad Xen. Eph. 129. Od. Ω. 125. Οὐδὲ, οὐδὲ, Locella l. c. Οὐδέ τι, Luzac. Exerc. 145. I. q. οὐδὲ, ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 8, 194. Heyn. Hom. 6, 25. Οὐ δὲ, Wakef. Alc. 125. Il. Λ. 437. Ω. 418. Οὐ—δὲ pro οὐ δὲ, Lucian. D. D. p. 41. Letron. Οὐδὲ—δὲ, Wakef. Trach. 831. Abresch. Æsch. 2, 59. Οὐδὲ—τε—, Eur. Phœn. 905. Pors. Οὐδέ τε, Heyn. Hom. 6, 507. 522. Hesiod. Θ. 423. Μηδὲ et οὐδὲ cumulata, Jacobs. Anth. 11, 291. Οὐδέ γε, T. H. ad Plut. p. 236. Οὐδὲ γὰρ, Neque enim, Xen. Mem. 1, 1, 11. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, Jacobs. Anim. 227. Antip. Sid. 50. Steph. Dial. 32. Heyn. Hom. 6, 526. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ — οὐδὲ μὲν οὐδὲ —, ad Lucian. 1, 236. ad Il. K. 299. T. 295. ad Herod. 288. Xen. K. Π. 651. Οὐ γὰρ οὐδὲ —, Valck. Hipp. p. 316. Οὐδὲ μὲν, Apoll. Rh. 1, 45. Alcæus Mess. 6. sed v. Jacobs. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ, Jacobs. Anth. 6, 56. Wakef. Phil. 562. Meleager 128. Apoll. Rh. 1, 122. Brunck. p. 164. Huschk. Anal. 36. Steph. Dial. 32. Il. M. 212. Ἐπεὶ οὐδ' ἦν, Diod. S. 2, 529. et var. l.: Xen. K. Ἀ. 1, 8, 20. Οὐδὲ ἄλλος δὲ—. Οὔτε, Wakef. Herc. F. 63. Musgr. ibid. ad Xen. Mem. 2, 6, 19. Valck. Phœn. p. 123. Abresch. Add. ad Aristæn. 123. Conf. c. οὔτι, Porson. Phœn. 354. De sede, ad Charit. 486. Xen. Hier. 7, 11. Passow. ad Long. p. lxiii. Οὔ τε, absolute, Locella ad Xen. Eph. 176. 179. Οὔτε, οὔτε, ad 129. Οὔ τε, οὔ τε, Boiss. Philostr. 516. Οὔτε—οὔτε—, post compar. redundans, Scheller. Præf. ad Ælian. p. xxv. Οὔτε — καὶ —, Markl. Suppl. 535. ad Xen. Eph. 176. 255. Οὔτε— καὶ οὐ—, Jacobs. Anth. 10, 385. (sic et scr. in Epigr. 49. cf. Jacobs.) Οὔτε—τε—, Wakef. Phil. 1321. Boeckh. ad Sim. p. xv. Wakef. Herc. F. 1285. Itaque male Idem Alc. 71. Trach. 1151. 1153. Fischero, nescio cur, displicet, ad Palæph. 48. Οὔτε—τε—οὐδὲ —, Eur. Herc. F. 1106. et Wakef. Οὐκ—οὔτε—, ad Charit. 558. Οὔτε τι, Meleager 115. sic leg. Marcell. 36. 44. Οὔτε—οὐδὲ—, Brunck. Apoll. Rh. 51. ad Lucian. 1, 638. Boiss. Philostr. 513. Phædro 280. Heind. ad Gorg. 213. Οὔτε γὰρ, non seq. altero οὔτε, Diod. S. 2, 354. (an οὐδὲ γ.?) Lucian. 3, 283. ad Xen. Eph. 176. Dionys. H. 5, 112. Zeun. ad Xen. K. Π. 183. Boeckh. in Min. 193. Οὔτε δὲ, Aristot. H. A. 165. Schn., Boeckh. de Metr. Pind. 238. Οὔτε—δὲ —Heind. ad Plat. Apol. p. xix. Οὔτε—μήτε—Soph. Antig. 686. Οὔτε μὴν, Dionys. H. 2, 903. Οὔτε, ἀλλὰ καὶ, Locella ad Xen. Eph. 176. ubi et de modo scribendi οὔτε. Οὐ—τε, Theocr. 15, 142. Τ' οὐ pro οὔτε, Eur. Hipp. 305.: Plut. Mor. 1, 930. Οὔτε ἐστὶν, οὔτε μή ποτε γένηται. In Dionys. H. 1. p. 9. pro οὔτε leg. οὐδέ. Sic in Æsch. Eum. 891. Οὔτ', Wakef. Ion. 349. Trach. 322." Schæf. Mss.]

ΟΥΔΑΜΟΣ, comp. ex οὐδὲ et ἀμὸς, de quo supra: UT Μηδαμὸς, e μηδὲ et ἀμὸς pro οὐδ' ἀμὸς, Ne unus quidem, i. e. Nullus. Ἀμὸς, inquit Eust., dicitur ὁ εἷς vel ὁ τὶς, Unus, Aliquis, Ionice, Dorice. Unde ἀμόθεν pro ποθέν: et ἀπό τινος ἑνός: at οὐδαμόθεν, pro οὐδέποθεν. Est autem ex eo et NOMEN Οὐδαμὸς i. significans q. οὐδέ τις: a quo ap. Herod. nominativus plur. οὐδαμοὶ, pro οὐδέ τινες. Et fem. οὐδαμάς. Item gen. οὐδαμῶν, ut οὐδαμῶν ἀνθρώπων. Unde et μεσότητος ADV. Οὐδαμῶς, pro κατ' οὐδένα τρόπον. A quo EST Οὐδαμῇ. Idem porro VALENT Μηδαμῶς ET Μηδαμῇ. Hæc ille. Affert autem Bud. istum Herod. l. in quo et Οὐδαμοὶ ET Μηδαμοὶ usurpat: (1, 143.) Ἐβουλεύσαντο δὲ αὐτοῦ μεταδοῦναι μηδαμοῖσι ἄλλοισι Ἰώνων, οὐδ' ἐδεήθησαν δὲ οὐδαμοὶ μετασχεῖν. Item e Lesbonacte, Οὔτε γὰρ ἐξηλάθητε ὑπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν ὑπὸ οὐδαμῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐξελάσαντες ἑτέρους αὐτοὶ οἰκεῖτε. [Eust. Od. I. p. 10. " Οὐδαμὸς, Thom. M. 662. ad Herod. 331. Οὐδαμοὶ et οὐδ' ἄλλοι conf., ad Dionys. H. 1, 77. Μηδαμὸς, Thom. M. l. c. Valck. ad Herod. 33." Schæf. Mss.]

Οὐδαμοῦ, ET Μηδαμοῦ, Nusquam, Nullo in loco. A Apud Lucian. interroganti ποῦ δὲ ἑστᾶσιν, respondetur οὐδαμοῦ. Synes. Ἀλλ' ἦν οὐδὲν οὐδαμοῦ. Cum gen. Οὐδαμοῦ γῆς, Aristid.: sicut Οὐδαμόθι γῆς s. τῆς γῆς, Lucian. Sed et pro Nullum in locum, Nullam in partem, affertur e Xen., quæ alioqui signif. motus ad locum proprie convenit τῷ Μηδαμόσε. [" Οὐδαμοῦ, Markl. Iph. p. 135. Eur. Herc. F. 843. T. H, ad Plutum p. 126. Valck. Phœn. p. 495. ad Diod. S. 1, 134. Cum gen., Valck. Hipp. p. 272. Eurip. 3, 284. Οὐδὲν οὐδ., Ruhnk. ad Xen. Mem. 221. Wytteub. Select. 425. Οὐδὲν οὐδ. εἶναι, ad Xen. Mem. 1, 2, 52. Οὐδὲν οὐδ. κρίνειν, Jacobs. Anim. 150. Οὐδ. φαίνεσθαι, Heind. ad Plat. Gorg. 34. 113. Οὐδ. τιθέναι, Abresch. Æsch. 2, 92. Μηδαμοῦ, Wakef. Phil. 256. Cum gen., Valck. l. c. ad Herod. 553. Μηδεὶς μ., Wakef. S. Cr. 4, 149. Μηδὲν μ., Ruhnk. ad Xen. Mem. 221. (1, 2, 52.) M. εἶναι, ibid. M. τιθέναι, Abresch. Æsch. 2, 92. Wakef. S. Cr. 5, 122. Heind. ad Plat. Gorg. 34." Schæf. Mss.]

Οὐδαμόσε ET Μηδαμόσε, Nusquam, i. e. Nullum B in locum, Nullam in partem: μηδαμόσε tamen in VV. LL. exp. Nullatenus. [Οὐδαμόσε, Dem. 1076. Μηδαμόσε, Plato de Rep. 6, 12.]

Οὐδαμόθι, ET Μηδαμόθι, Nusquam, i. e. Nullo in loco. Cum gen. ap. Lucian. Οὐδαμόθι τῆς γῆς, ut Latine dicitur Nusquam terrarum, gentium. [" Οὐδαμόθι, cum gen., ad Herod. 553. Dionys. H. 3, 1317. Μηδαμόθι, ad Diod. S. 1, 364." Schæf. Mss.]

Οὐδαμόθεν ET Μηδαμόθεν, Nullo e loco, Nulla e parte: Οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Dem. Ex alio nullo loco. Xen. Οὐδαμόθεν δανείζεσθαί ἐστιν ἀργύριον, ubi reddi potest, Nullo e loco, etiam E nemine, A nemine. Basil. Πλὴν οὐδαμόθεν αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα ἀνέγκλητον, Veruntamen excusari nullo modo eorum factum potest, Bud. [" Οὐδαμόθεν, ad Timæi Lex. 29, ad Thom. M. 41. Μηδαμόθεν, ad Lucian. 1, 453." Schæf. Mss.]

Οὐδαμῇ ET Μηδαμῇ, interdum accipitur itidem pro Nusquam, Nulla in parte: qua in signif. extat ap. Dionys. Areop. Hinc οὐδαμῇ ἄλλῃ, pro Nusquam C alibi. Sed frequentius accipietur pro Nullatenus, Nullo modo, pacto. Plato de Rep. 1. Τοῦτο μὲν οὐδαμῇ συγχωρῶ. Et οὐδαμῇ οὐδαμῶς, quod vide in Οὐδαμῶς. Sed pro Οὐδαμῇ et Μηδαμῇ dicitur DORICE Οὐδαμᾷ ET Μηδαμᾷ. Apud Lucian. tamen extat quidam locus sine Auctoris nomine, ubi οὐδαμᾷ et οὐδαμῇ copulantur, sicut οὐδαμῇ οὐδαμῶς copulata sæpe legimus. [" Οὐδαμῇ, Heind. ad Plat. Charm. 76. Jacobs. Anim. 267. Valck. Phœn. p. 495, Hipp. p. 320. Toup. Opusc. 1, 348. 549. Wyttenb. Select. 425. Cum gen., Valck. Hipp. p. 272. Οὐδαμῇ οὐδαμῶς, Jacobs. Anim. 174. Artemid. 372. Lucian. 3, 178. 248. Οὐδαμᾷ, ad Herod. 26. 391. 564. 680. Μηδαμῇ et μηδαμᾷ, Brunck. Aristoph. 1, 141. ad Herod. 54. Μηδαμᾷ, Brunck. ad Æsch. Pers. 429. ad Œd. C. 1698. Nuspiam, Valck. ad Herod. 33. * Οὐδαμὰ, ad Charit. 629. Simonid. 40. Jacobs. Anth. 7, 251. Brunck. ad Æsch. Pers. 429. ad Timæi Lex. 30. Anacr. p. 64. ad Callim. 2. p. 5. Herod. 564. Toup. Opusc. 2, 235. * Μηδαμὰ, ibid. D Leon. Tar. 75. Gesner. Ind. Orph. Brunck. ad Æsch. Pr. 526. Pers. 429. Mitsch. H. in Cer. 181." Schæf. Mss.]

Οὐδαμῶς ET Μηδαμῶς, Nullatenus, Nullo modo, κατ' οὐδένα τρόπον, ut ex Eust. modo exposui, Xen. (Œc. 16, 13.) Οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἡ μὲν ὕλη ἐπιπολάζοι. Sæpe autem copulatur οὐδαμῶς cum οὐδαμῇ, sicut μηδαμῶς cum μηδαμῇ: et tunc vehementia significationi additur; ideoque Bud. vertit Nullo prorsus pacto, in Philone de Mundo, Αἰσθήσει μὲν οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανόμενα, Nullo prorsus pacto percepta. Sed addit, Ac si dicas, Nusquam nulloque modo sensu comprehensa. Cic. tamen οὐδαμῇ οὐδαμῶς vertit simpliciter, Nullo modo, cum hæc Plat. verba in Epist. ad Dionis Propinquos, Ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων, Ἰταλιωτικῶν τε καὶ Συρακουσίων τραπεζῶν πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε, sic interpr., Quo cum venissem, vita illa beata, quæ ferebatur, plena Italicarum Syracusanarumque mensarum, nullo modo mihi placuit. Et μηδαμῇ μηδαμῶς pro eod.: ut ap. Philoponum, Aristotelis Interpretem, ubi inter ὑποθέσεις hanc ponit, Ἐκ τοῦ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος μηδὲν γίνεσθαι. Sed μηδαμῇ μηδαμῶς potest esse etiam ἀπαγορευτικὸν, cum οὐδαμῇ οὐδαμῶς sit tantummodo ἀρνητικόν. Quod Οὐδαμῶς accipitur et pro Nequaquam, Minime; et quidem in responsione etiam. || Οὐδαμῶς cum gen. quoque, pro Nusquam, e Luciano affertur; ubi quis fortasse suspicetur reponendum οὐδαμοῦ. [" Οὐδαμῶς, T. H. ad Plutum p. 126. ad Timæi Lex. 29. Thom. M. 41. ad Herod. 391. Μηδαμῶς, Heind. ad Plat. Phædr. 211, Gorg. 172. Buttm. 524. Eur. Hipp. 611. De constr., Porson. Or. 1614. Brunck. Aristoph. 2, 142." Schæf. Mss.]

AT VERO Οὐδαμινὸς dicitur Qui nullius est pretii, Contemtus. Quod si vim verbi exprimere velimus, existimo reddi commode posse Qui nullo habetur loco. Is enim, qui nullo habetur loco, videri quodammodo potest οὐδαμοῦ εἶναι, Nusquam esse, atque adeo hanc vocis istius esse originem arbitror. Dicitur tamen aliquid etiam esse οὐδαμινόν: Chrys. Ὁ θεὸς ἀντὶ μικρῶν καὶ οὐδαμινῶν βασιλείαν χαρίζεται, Pro exiguis nihilique rebus regnum largitur. Et compar. Οὐδαμινέστερον ap. Eund., Πολὺ οὐδαμινέστερον, Multo minus et contemtius. [" Thom. M. 889. Toup. Opusc. 1, 293. ad Eran. Phil. 174. ad Herod. 719." Schæf. Mss.] " Μηδαμινὸς, Qui nihili " est, Nullius pretii, ἄτιμος, Hes." [" Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 529. * Οὐδαμινότης, Eust. Il. B. ap. L. Bos. Obs. Crit. 76." Boiss. Mss.]

ΟΥΤΙΣ, τος, ὁ, ἡ, Poëtice, Nullus, Nemo, Il. A. (89.) οὔτις χεῖρας ἐποίσει. Apud (Od. I. 366.) Ulysses ficto nomine se vocat Οὖτιν: ita enim προπερισπᾶται. UNDE Οὔτιδες, Chrysippi Παραλογισμοὶ, Captiosæ quædam argumentationes. AT VERO Οὔτι pro οὐ, Non, poëtice: UT Οὐδέτι pro οὐδὲ, Neque. Pro quo potius DICITUR Οὔτοι in prosa. ET Οὔτοι γε: de quibus lege Bud. 911. AT Οὔτιπου cum ἦ, An forte, Num forte, ibid. e Plat. Theæt., sic autem exp. et οὔτιπω in alio Plat. loco, cum potius existimem significare An nondum. " Οὔτι γε affertur pro " Nedum. Οὔτι μὲν δὴ, Neutiquam tamen. Ita enim " Cic. ap. Plat. Tim. Οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ " τεύξεσθε θανάτου μοίρας, vertit, Neutiquam tamen " dissolvemini, neque vos ulla mortis fata perimentẹ." [" Οὖτις, Epigr. adesp. 727. Thom. M. 662. Wakef. Herc. F. 111. ad Xen. Eph. 130. Ulyssis nomen, Pierson. Veris. 153. Οὖτις, Villois. ad Long. 109. Οὔτι, Markl. Suppl. 535. Iph. p. 74. 241. ad Charit. 555. Wakef. Ion. 1393. Alc. 881. Antiphil. 15. Brunck. Apoll. Rh. 38. 127. Julian. Æg. 49. (sed v. paulo ante ad οὔτε,) Jacobs. Anth. 11, 304. Valck. Oratt. 342. Hesiod. Θ. 182. Heyn. Hom. 7, 493. 800. ad Xen. Eph. 270. Ilgen. Hymn. 616. Herod. 345. 545. 697. et n. Οὔ τι; Æsch. Eum. 624. 630. Meleager 95. Jacobs. Anth. 6, 297. 7, 40. 310. Simmias Alis, Callim. Ep. 52. Bianor 10. Apoll. Rh. 1, 400. Οὔτι, i. q. οὐ, ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 6, 81. Eur. Heracl. 615. Wakef. Trach. 843. 1093. Phil. 410. 1299. Οὔτι, οὔτοι, Ilgen. Hymn. 532. Valck. Phœn. p. 166. ad Herod. 310. 363. 615. ad Eur. Alc. 721. ad Lucian. 1, 353. Heyn. Hom. 6, 399. 7, 243. 244. Οὔτι γε, Plut. Mor. 1, 800. Οὔτι — γε, Boeckh. in Plat. Min. 59. Οὔτι που, Markl. Iph. p. 94. Eur. Hel. 94. 482. 548. Wakef. Ion. 1132. Herc. F. 968. Phil. 1233. Paus. 369. Brunck. Aristoph. 2, 43. 118. ad Anacr. p. 117. (104.) Οὔ τι που, Aristoph. A. 354. Brunck. 1, 174. Eur. Or. 1524. Οὔτι τοι, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 89. Οὔτι et οὔτοι conf., Porson. Phœn. 462. Med. p. 69. Brunck. Aristoph. 2, 189. Heyn. Hom. 4, 90. 5, 101. 261. 313. 7, 318. Οὔ νύ τι, Brunck. Apoll. 115. Οὐ γάρ τι, Jacobs. Anth. 9, 312. Paus. 383. Porson. Med. p. 43. Brunck. Soph. 3, 391. Eur. Rhes. 399. Heracl. 194. Hel. 1188. Herc. F. 1125. Alc. 643. Æsch. Eum. 628. Plato Charm. 64. Οὔ τι μὴ, Soph. Trach. 621. Brunck. Aristoph. 2, 43. Οὐ μέν τι, Heyn. Hom. 7, 126. Τιν' οὐ pro οὔ τινα, Il. A. 289. Οὔ τί πω, Brunck. Œd. C. 972. 1370. Οὔτι κω, οὔκω τι, ad Herod. 490.: Markl.

Iph. p. 165.: ' Οὔτ' hic est οὔτι, non οὔτε.' Οὔτοι, A Thom. M. 506. Eur. Iph. A. 517. Markl. p. 241. Heracl. 439. Hel. 585. Ion. 943. 1311. Herc. F. 315. El. 363. 760. et n., Jacobs. Anim. 139. Huschk. Anal. 264. Porson. Med. p. 16. Heind. ad Plat. Lys. 13. Valck. Diatr. 179. 186. 203. 230. Valck. Callim. 239. Οὔτοι et οὔ τοι (tibi) conf., Mitsch. H. in Cer. 139. Ilgen. Hymn. 523. 548. Heyn. Hom. 5, 88. 532. 538. Οὔτοι et οὔποι, Heind. ad Plat. Phædr. 295. Οὔτοι, οὔτι, 238. Οὔτ', i. e. οὔτοι, Brunck. Œd. C. 1351. Sæpius vocula οὐ aliis interjectis a τοι divellitur, Koppiers. Obs. 44. Οὔτοι που, Brunck. Aristoph. 1, 174. Οὔτοι ἂν, Xen. K. Π. 6, 3, 20. Οὐ πάνυ τοι, Boeckh. ad Sim. p. xvii.: Il. I. 39. leg. οὔ τοι, v. ibi Heyn., item Od. P. 400. cf. Σ. 16." Schæf. Mss.] Ab hoc οὔτις est et POETICUM Οὐτιδανὸς, per pleonasmum syllabæ δα, q. d. Qui nihil est, i. e. Homo nihili, et nullius pretii. Gallice ad verbum, Homme de néant. Il. A. (293.) δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην. [" Heyn. Hom. 6, 537. 7, 676. Jacobs. Anth. 12, 88. ad Charit. 300." Schæf. Mss. B * " Ἀπουτιδανὸς, Murat. Inscr. 1889, 7." Kall. Mss.]

" ΟΥΘΑΡ, ατος, τὸ, Uber, Mamma; sed in belluis proprie. Herod. 4, (2.) Τὰς φλέβας τε πίμπλασθαι φυσεωμένας τῆς ἵππου, καὶ τὸ οὖθαρ κατίεσθαι, Et uber demitti. Sic (Od. I. 440.) Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, Ubera intumescebant lacte. Apud Teleclidem vero Comicum, Ὡς οὖσα θῆλυς εἰκότως οὖθαρ φέρω. In cibis autem τὸ οὖθαρ habebatur excellens et delicatum, Plut. (6, 474.) Πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον οὔθατος ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν, ἢ Σαμίου πλακοῦντος, ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ. Latini id non Uber solum, sed Sumen etiam appellant. Metaph. vero οὖθαρ ἀρούρης dicitur pro Ubertas et feracitas soli, Il. I. (141.) Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης. Id imitatus Virg. dixit, Terra antiqua, potens armis atque ubere glebæ. Et Cæsar Vopiscus ap. Varron. R. R. 1, 7. campos roseæ Italiæ dicit esse Sumen, in quo relicta pertica postridie C non appareat propter herbam." [" Thom. M. 357. Musgr. Iph. T. 1242. Jacobs. Exerc. 2, 180. Anth. 6, 313. 8, 249. 399. 9, 103. 11, 233. T. H. ad Plutum p. 261. Aristoph. Fr. 226. Heyn. Hom. 5, 555. ad Virg. 2, 93. Ruhnk. ad H. in Cer. 450. Valck. Ep. ad Röv. p. x. Diatr. 286. Bergler. Alciphr. 74. ad Herod. 281. Plut. Mor. 1, 491. Sumen, Chardon Magaz. Encycl. T. V. an. 2. p. 496. 504. Οὔθατα, ad Timæi Lex. 244. * Οὐθάτιος, Huschk. Anal. 234. Crinagor. 22. * Ὑπουθάτιος, Huschk. Anal. 233." Schæf. Mss. Bianor Anth. Vat. 2. p. 310. μόσχον, Codd. * ὑπουθατίας, s. * ὑπουθαδίας, ου, ὁ. Vide Schn. Lex. * Οὐθατόεις, Orph. Arg. 191. 696. Opp. K. 2, 148.]

ΟΥΡΑ, ἡ, Cauda, Il. Υ. (170.) de leone irritato, Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, Cauda verberat latera et coxas, Od. K. (215.) de canibus, Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν. Sic P. (302.) Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν D ἄμφω: unde σαίνουρος, Qui blanditur cauda, ut Ovidianæ leænæ et lupæ, blandas movere per aëra caudas, Nostraque adulantes comitant vestigia. Xen. K. (6, 15.) Ταχὺ ταῖς οὐραῖς διασείουσαι καὶ ἐπικλίνουσαι τὰ ὦτα. Plut. de Solert. Anim. Ἵσταντας τὰς οὐρὰς κινοῦντες: Probl. Rom. Οὐρὰν ἀποκόψας, Caudam amputans. Piscibus etiam tribuitur: unde μελάνουρος, non item avibus, quibus ὀῤῥοπύγιον peculiare est. Lat. vero Cauda et quadrupedibus et reptilibus et piscibus et avibus convenit. || Homini quoque οὐρὰ tribuitur, ut et κέρκος, sed jocose pro Penis: sic Horat. caudamque salacem Demeteret ferro: unde νώθουρος et μύζουρις. || In exercitu vero Extremum agmen: contra στόμα dicitur Acies et anterior pars. Qua metaphora lingua vernacula dicit Queue, quod est Cauda. Eust. 1185. Οὐρὰ στρατοῦ, τὸ ὄπισθεν: 469. cum dixisset Merionen, qui πυμάτας ὄτρυνε φάλαγγας, fuisse οὐραγὸν, addit, Οὐρὰ γὰρ καὶ κατὰ Ξενοφῶντα, τὸ ὀπίσω τῆς φάλαγγος, ὥσπερ στόμα καθ' Ὅμηρον ὁ τόπος τῶν προμάχων. Bud. interpr. Extremum agmen, e Xen. afferens, (Ἱππαρχ. 8, 18.) Οὗτος δὲ ἕποιτο κατ' οὐρὰν τῆς μετὰ τοῦ φυλάρχου τάξεως. Alias κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι exp. etiam A tergo sequi, κατόπιν, Athen. (281.) ex Apollodoro, de piscibus quibusdam, qui ἀλφησταὶ nominantur, Ἁλίσκεσθαι σύνδυο, καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον. E Xen. quoque (K. Π. 5, 3, 16.) affertur ὁ κατ' οὐρὰν, Qui est a tergo. Huc pertinet ἡ ἐπ' οὐρὰν μεταβολὴ, pro ἡ ἀπὸ τῶν πολεμίων: contra, ἡ ἀπ' οὐρᾶς pro ἡ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ut docetur in libello de Vocab. Milit. || Navi quoque οὐρὰ tribuitur pro πρύμνα, Puppis. Ionice pro Οὐρὰ DICITUR Οὐρή. [" Coray Theophr. 320. Euhodus 2. Ammon. 25. Valck. Anim. 38. Penis, Jacobs. Anth. 10, 60. Brunck. Soph. 3, 525. Bergler. Alciphr. 117. Ilgen. Hymn. 606. ad Herod. 757. Ἐπ' οὐρὰν, Coray Theophr. 317. 319." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 33. Εἰς οὐρὰν ἐπανάγειν τὴν βάδισιν.] Οὐροτομέω, Caudam amputo, τὴν οὐρὰν ἀποκόπτω, ut Plut. loquitur. Apud Suid. Οὐροτομήσαντες πεντήκοντα ἵππους.

Οὐραγὸς in exercitu dicitur Is qui extremum agmen ductat, quod οὐρὰ nominatur cum ab aliis tum a Xen. ut supra docui, s. Extremi agminis dux, Xen. (K. Π. 2, 3, 10.) Ἐξάγει μὲν ὁ οὐραγὸς τοῦ τελευταίου λόχου τὸν λόχον, Polyb. (6, 35, 8.) Δεῖ γὰρ τὸν πρῶτον ἰλάρχην καθ' ἕκαστον στρατόπεδον ἑνὶ τῶν οὐραγῶν τῶν αὐτοῦ παραγγεῖλαι πρωΐ. In l. de Vocab. Milit. οὐραγὸς esse dicitur ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου: cui opp. λοχαγὸς, πρωτοστάτης et ἡγεμών. In eod. Libello annotatur quosdam οὐραγὸν et ἐπιστάτην pro eod. accipere: qui erat unus τῶν ἐκτάκτων, ut ibid. in Ἔκτακτοι docetur. || Apud Diosc. vero 4, 179. de epithymo, Ἔχει δὲ κεφάλια λεπτὰ, κοῦφα, οὐραγοὺς ἔχοντα ὡς τρίχας, Marc. vertit Caudas capillorum modo. Aliter autem Ruell. eum locum interpr., sic sc., Capitula tenuia et levia, in quibus fibræ ut capillamenta: secutus diversam lectionem. Mihi certe id vocabulum suspectum est. [Scaliger ad Propert. legere voluit οὐριάχους. Lobeck. Phryn. 430. " Ad Diod. S. 1, 704." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 6, 43.] Ab Οὐραγὸς porro EST Οὐραγία, ἡ, Extremum agmen, ἡ οὐρὰ τῆς φάλαγγος, s. ἡ ὄπισθεν ἀκολουθοῦσα στρατιὰ, ut Suid. et Hes. exp.: Polyb. 16. Συνῆψαν τοῖς ἐπὶ τῆς οὐραγίας Μακεδόσι, Conflixere cum Macedonibus qui in extremo agmine erant. Et Plut. Antonio (42.) Πολλοῖς ἀκοντισταῖς καὶ σφενδονήταις οὐ μόνον τὴν οὐραγίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς πλευρὰς στομώσας: de exercitu iter faciente. [" Ad Diod. S. 1, 704. 2, 497. Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh." Schæf. Mss.] Apud Hes. habetur ETIAM Οὐράγιον, quod exp. τελευταῖον, Ultimum: quod idem erit cum οὐραῖον s. ὀπίσθιον. [* " Οὐράγιος, Jacobs. Anth. 7, 25." Schæf. Mss. Anal. 1, 212. Οὔπω τοξοφόρων οὐράγιος, perperàm pro τοξ. οὐδ' ἄριος, i. e. ἄρειος.] Οὐραγέω, Extremum agmen duco. Unde ap. Suid. Οὐραγεῖ, τὸ τέλος ἄγει τοῦ στρατοῦ. Hes. vero οὐραγεῖ exp. ὑστερίζει, Postremus est vel venit. [Polyb. 4, 11, 6. " Ad Diod. S. 1, 704. 2, 336." Schæf. Mss.] Ἀπουραγέω, quod Bud. e Polyb. citat, sed non interpr. Οὐραγεῖν, inquit, et ἀπουραγεῖν. Polyb. 189. et 48. cui opp. προάγειν, πρωτοπορεῖν, 189. Quibus subjungit hæc verba ex Eod. (3, 53, 1.) Τὰ μὲν σκευοφόρα καὶ τοὺς ἱππεῖς εἶχον ἐν τῇ πρωτοπορείᾳ, τοὺς δ' ὁπλίτας ἐπὶ τῆς οὐραγίας. Idem certe est ἀπουραγέω cum οὐραγέω, Extremum agmen duco, A tergo agmen duco: quo utitur Polyb. 5, (7, 11.) Ἀπουραγούντων μὲν αὐτῷ τῶν Κρητῶν, δεξιῶν δὲ παρὰ πλάγια τῶν Θρᾳκῶν. [* Ἐξουραγέω, unde * Ἐξουραγία, Diod. S. 14. p. 439, 5.]

" Ἔξουρα, Hippocr. vocat τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα, quæ et μύωπα," [et μύουρα,] "inquit Gal. Lex. Hippocr. Utitur porro Hippocr. Γυναικ. (649, 45.) Ποιέειν δὲ μῆκος μὲν, δακτύλων ἕξ· πλῆθος δὲ, πέντε ἢ ἕξ· εἶδος δὲ, ἔξουρα." Κόθουρος, ὁ, Caudam abscondens, Epith. fuci, qui est ἄκεντρος et νωθρὸς, ut testatur Aristot. H. A. 9, 40.: itemque Plin. 11, 11. docet fucos esse sine aculeo velut imperfectas apes. Hesiod. Ἔργ. (1, 301.) ὅς κεν ἀεργὸς ζώῃ κηφήνεσσι

κοθούροις εἴκελος ὁρμὴν, i. e. κεύθουσι τὴν οὐρὰν s. κέντρον, Moschop. τὸ κέντρον κεκρυμμένον ἔχουσι, Procl.: sicut et Tzetz. τοῖς κεύθουσι τὸ ἐν τῇ οὐρᾷ κέντρον. Hesychio autem κόθουρος est ἄκεντρος et ἀργός. ["Timæi Lex. 157. et n., Græv. Lectt. Hes. 541." Schæf. Mss.] "Κούθουροι, dicuntur οἱ κηφῆνες, "Fuci, παρὰ τὸ κεύθειν τὴν οὐράν: sive quoniam "ἄκεντροι sunt. Ita Suid. Sed scr. potius κόθουροι." AT Κοθοῦρις, Vulpes. Hes. enim κοθοῦριν exp. ἀλώπεκα. Sic κόλουρις. Κολοβοῦρος, Cauda truncus, truncatus, Cui amputata cauda est, Hesychio σιτοκοῦρος, ἀχρεῖος, κακοῦργος, ἀλώπηξ: ut κόλουρις. Κόλουρος, idem cum præcedenti, h. e. Cauda truncus, Cui cauda truncata et amputata est, qua signif. dicitur etiam κολοβόκερκος, Levit. 22, (23.) unde ap. Suid. Κόλουρα, τὰ κολοβὴν ἔχοντα οὐρὰν, vel τὰ μὴ ἔχοντα κέρκον. Hes. κόλουρον exp. generaliter κολοβὸν, μάστιγα. [Plut. Flam. 21.] In sphæra autem cœlesti κόλουροι appellati sunt Circuli per polos ducti, et ambitu suo ipsos mundi polos recipientes: inde nominati, quod partes quædam eorum sint ἀθεώρητοι, Procl. in sua Sphæra [p. 43. Διὰ τὸ μέρη τινὰ ἀθεώρητα αὐτῶν γίνεσθαι· ὁ διὰ τῶν πόλων, ὄντινες μεσημβρινὸν, οἱ δὲ κόλουρόν φασι. Theolog. Arithm. p. 55. Vide Schn. Lex. *Δικόλουρος, *Τρικόλουρος, Nicom. Arithm. 2. p. 126. Ast. *Κολουροειδής, unde *Κολουροειδῶς, Man. Philes 8, 82. p. 262. Vide Schn. Lex. Suppl.] Κολούριος, Cauda truncus. Κολούρια enim Suidæ, τὰ κολοβὰς ἔχοντα οὐράς: qui etiam addit, dici ἐπὶ ἄρτων et ἐπὶ ἰατρικῶν φαρμάκων, de Collyriis, quæ et κολλούρια s. κολλύρια. ["Koen. ad Greg. Cor. 259." Schæf. Mss.] AT Κολουρία, Caudæ truncatio. Hesych. κολουρίᾳ, τῇ ἀποτομίᾳ. "Κολουραίη, κολοβὴ, γεωτάτη, Hes. At "Suid. κολουραῖα πέτρα e Callim. affert pro κοίλη, "κεκαμμένη, Cava, Inflexa: vel στρογγύλη, Rotun"dus, Teres." [Schol. Lycophr. 494. *Κολουρόω, unde *Κολούρωσις, i. q. κόλουσις, Jambl. Protr. 368. K.] Κόλουρις, Vulpes, ut κοθοῦρις, Timocr. ap. Plut. Themist. (21.) οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις, Ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες. [At *Κόλλουρος, ὁ, ap. Marc. Sidet. 22. est Piscis quidam. *Λείπουρος, Schol. Aristoph. Ὄρν. 873.] Μείουρος, Cui cauda diminuta est, Cui truncata est cauda, i. q. κολόβουρος et κόλουρος, Apsyrt. Hippiatr. Ἐὰν φθορὰ γένηται τριχῶν ἐν τῷ μ. τῆς κέρκου, In mutilata parte caudæ. Alias μείουρα dicuntur etiam Ea, quorum extrema sunt mutilata et decurtata: sic μείουροι versus, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τὴν χωλότητα ἔχοντες, Athen. (632.) h. e. Qui in fine claudicant: sicut ἀκέφαλοι, qui initio; λαγαροὶ, qui in medio: hoc μειούρου exemplum affert ex Hom. idem Athen. Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. At ap. Rhett. μείουροι περίοδοι, quarum θέσις brevior est quam ἄρσις. Aristot. Rhet. 3. Δεῖ δὲ καὶ τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους μήτε μειούρους εἶναι μήτε μακράς. Item Μείουρος ET Μειουρίζων, SIVE Μύουρος et Μυουρίζων σφυγμὸς, Decurtatus aut Mutilus s. Decrescens pulsus, Pulsus systematicus decrescens: vide Μύουρος. [Μύουρος, Μυουρία, Μείουρος, Μειουρία, Barker. ad Etym. M. 973-4.] A Μείουρος autem derivatum EST Μειουρία, ἡ, Caudæ brevitas: vel Cum extremitas brevior est: ut μειουρία in versu dicitur, cum μείουρος est, h. e. cum in fine claudicat, ut paulo ante dictum est. Μειουρίζω, Sum cauda breviori, Cauda mihi imminuta et decurtata est. Μειουρίζειν exp. etiam Minoribus terminis finire: quasi ab Ionico οὖρος pro ὅρος. [*Ἀπομειουρίζω, Nicomachi Arithm. 2. p. 125. Ὡς ἡ μονὰς ἀπομειουρίσῃ τὴν τελείωσιν τῆς πυραμίδος.] Μελάνουρος, Nigram caudam habens. Item Nomen piscis nigras in cauda maculas habentis, ap. Aristot. quem Plin. itidem Melanurum appellat, 32, 11. ejusd. mentio supra in Ὀῤῥοπυγόστικτος. Huc referunt et Pythagoricum præceptum, Μὴ γεύεσθαι τῶν μελανούρων. || Dipsades quoque serpentes μελάνουροι a nonnullis vocantur, quarum caudæ lineis duabus nigris distinguuntur, reliquo corpore albicante, Cæl. Rhodig. 25. c. ult. [Jambl. Protr. 312. Kiessl. "Jacobs. Anth. 8, 172. Plut. Mor. 1, 43." Schæf. Mss.] Μελανουρίδες ex Epigr. pro iisd. Piscibus, quos μελανούρους nominari dictum est, ["Jacobs. Anth. 8, 172. Toup. Opusc. 2, 15." Schæf. Mss.]

"Μοθούρας, Hes. τὰς λαβὰς τῶν κωπῶν, Remorum manubria. At μόθουρα, eadem quæ λόφουρα. Bud. ex "Aristot. Physiogn. (4.) Τῶν μὲν οὖν λοφούρων ἢ μοθούρων κοινόν ἐστιν ὕβρις. Ita enim reponit pro λοθούρων, "quod est in Ald. Cod." [Cf. Κολόφουρα.] Νώθουρος, Ignavam caudam habens, ὁ νωθὴν ἔχων τὴν οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι: per οὐρὰν accipiendo τὸ κατ' ἄνδρας αἰδοῖον, qui et ἄστυτος vocabatur: est autem vocab. a Comicis fictum. Eust. Huic opp. Salacem caudam habens, ap. Horat. ["Jacobs. Anth. 10, 60." Schæf. Mss.] Σαίνουρος, Blandam caudam movens, Qui caudam movens adblanditur, ὁ τὴν οὐρὰν σαίνων, ut Hom. loquitur. [Schol. Æsch. S. c. Th. 710.] Σαινουρὶς, Quæ caudam movens adblanditur: σαίνουροι καὶ σαινουρίδες, inquit Hes., οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι ἢ κύνες. ET Σήνουρος pro eod.; Hes. enim σηνοῦροι exp. ταῖς οὐραῖς σαίνοντες, ubi animadverte scribi προπερισπωμένως: ut κολοβοῦρος. Σεισοῦρα, Caudam movens, Nomen aviculæ, quæ Græce ἴϋγξ et κίγκλος etiam nominatur, a quibusdam Motacilla: et synonyma VOCE Σεισοπυγίς. Suid. Κίγκλος, ὄρνεον πολλὰ τὴν ὀσφὺν κινοῦν, ὅ τινες σεισοπυγίδα καλοῦσι. Nominatur et κίναιδος. [Schol. Theocr. 2, 17. "Huschk. Anal. 16. Bast Lettre 30. Toup. in Schol. Theocr. p. 211. 214. Munck. ad Anton. Lib. 62. Verh." Schæf. Mss.] "Σμίνθουρος, Caudam movens, "Adblandiens, VV. LL. Sed vereor ne σμίνθουρος "ap. Hes. e σαίνουρος male detortum sit." [*"Σπανόουρος ἵππος, ad Hesych. 2, 1242, 16." Dahler. Mss." *Τράχουρος, s. Τραχοῦρος, Trachurus, Piscis quidam, Oppian. J. Poll. 593. *Φαιουρὸς, Lycophr. 334. μαίρας φαιουρὸν δομὴν, i. e. κύνα φαιουρὸν, i. q. λάμπουρον.]

Μύζουρις, Quæ caudam, i. e. penem, sugit, Fellatrix, Eust. 1821. loquens de οὐρὰ significante Penem, Ὅθεν καὶ γυνὴ Μύζουρις, ἡ αἰσχροποιὸς, παρὰ τὸ μυζᾶν οὐρὰν, ὅ ἐστι θηλάζειν. Ἀπομύζουρις itidem Fellatrix, Eust. 862. Ἡ δὲ εἰρημένη οὐρὰ καὶ ἀπομύζουριν παρήγαγε γυναῖκα, τὴν αἰσχροποιὸν, παρὰ τὸ μυζᾶν ἤγουν θηλάζειν οὐράν. [*Ὑπουρὶς, Gl. Postilena.]

Οὐραῖος, Ad caudam pertinens, Apoll. Rh. 2, (571.) ἄκρα δ' ἔκοψαν Οὐραῖα πτερὰ ταί γε πελειάδος, Pennas caudæ, τὰ τῆς οὐρᾶς πτερά. Et οὐραῖα μέρη τῶν ἰχθύων, ap. Proclum, Eæ piscium partes quæ ad caudam pertinent: i. e. posteriores, ὀπίσθιαι. Intellige autem de piscibus qui inter duodecim signa numerantur, de quibus et Aratus in sua Sphæra, Ἀμφοτέρων δὲ σφέων ἀποτείνεται ἠΰτε δεσμά: et alibi, Δεσμοὶ δ' οὐραῖοι τοῖς ἰχθύες ἄκροι ἔχονται: quod Cic. interpr. Vincla caudarum. Frequenter enim οὐραῖα dicuntur ipsæ οὐραὶ, ut Athen. 7. Σαίνουσιν οὐραίοισιν. Eod. l. κυνὸς οὐραῖον, Cauda canis, piscis. Sic Archestr. eod. l. (p. 303.) Καὶ θύννης οὐραῖον ἔχειν, ἣν θυννίδα φωνῶ. Sed et in multitudine aliqua hominum τὰ οὐραῖα, sicut τὰ ὀπίσθια, dicitur Pars posterior s. extrema: Terga, οὐρά. Philo V. M. 1. Ἀνακάμπτει πρὸς τὰ οὐραῖα τοῦ πλήθους, Retro in terga concessit. Neutro GEN. Οὐραῖον ap. Hipp. περὶ Διαίτης ὀξ. Παθ. dicitur τὸ πέρας τοῦ ὀστέου, Extrema pars ossis: quo loco ETIAM Οὐρώδεες τένοντες vocantur qui usque ad οὐραῖον, h. e. ossis extremum, protenduntur, Gal. Comm. 4. Hæc Gorr. Supra ex ejusd. Gal. Lex. Hippocr. habuimus Ὀῤῥωδέων. At FEMIN. Οὐραία dicitur κατὰ παραγωγὴν pro οὐρὰ, ut Ἀθηναία pro Ἀθήνη, et σεληναία pro σελήνη. Eust. ["Οὐραῖον, Fischer. ad Palæph. 20. Valck. Phœn. p. 421. Jacobs. Exerc. 2, 75. Brunck. Soph. 3, 473. Boiss. Philostr. 301. Sapient. Indor. p. 16. Wakef. Ion. 1173. Musgr. 1154. Porson. Orest. 909. Genus salsamenti, Casaub. ad Athen. p. 14." Schæf. Mss. Arat. 145. γούνασιν, 352. πόσσιν.] Ἐπουραῖος, Qui in cauda est: ἐπουραίῳ δήγματι, Morsu caudæ, Epigr. [adesp. 418. *Ὑπουραῖος, Qui sub cauda est, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Οὔριος, i. q. οὐραῖος, UNDE Ὄριος, exemto υ: ὄριαι πελειάδες, Pind. (N. 2, 17.) Ὀρίαν, (ἢ ὀρεῖαν,) πελειάδων Μὴ τηλόθι Ὠαρίωνα νεῖσθαι νεῖσθαι (ἢ κεῖσθαι): quo l. citato, et explicato etymo nominis proprii Ὠρίων, subjungit Eust. Ἐπεὶ δὲ τὰς πελειάδας ἤγουν τὰς πελειάδας ὀρίας ἔφη ὁ Πίνδαρος, ἰστέον ὡς οὐκ ἄλλο-

θέν ποθεν αὐτὸ ἐποίησεν, ἀλλὰ παρωνύμως τῇ οὐρᾷ, κατὰ παράλειψιν τοῦ υ σύνεγγυς γὰρ ὁ Ὠρίων τῆς ἀστροθεσίας τῶν Πλειάδων, ὥς φησιν Ἀθήναιος· ἵνα ᾖ, φασὶ, τὸ ὀρίας ἐν ἴσῳ τῷ οὐρίας.

[* Οὐράδιος, Geop. 20, 27. * Οὐράδιον, Draco 13. cf. Du Cang. Gloss. 1065. Lobeck. Phryn. 74.]

[* Οὐρακὸς, ὁ, Media pars remi, J. Poll. 1, 90.]

" Οὐρίαχος, i. q. σαυρωτὴρ, Ferrum quo ima hastilis pars præfixa est, quasi οὐρὰ τοῦ δόρατος, " Il. N. (443.) οὐρίαχον πελεμίζων Ἔγχεος:" [Π. 612. P. 528. " Antip. Sid. 19. Heyn. Hom. 6, 31. 453." Schæf. Mss.]

" Ὄτρα, Hesychio ἡ τοῦ ἀλέκτορος οὐρὰ, Gallinacei " cauda."

" ΑΙΛΟΥΡΟΣ, ὁ, Catus, Felis, Aristot. H. A. 5, 2. " Οἱ δὲ αἴλουροι, οὐκ ὄπισθεν συνιόντες, sc. ὀχεύουσιν, " ἀλλ' ὁ μὲν ὀρθὸς, ἡ δὲ θήλεια ὑποτιθεῖσα ἑαυτήν. " Unde Plin. 10, 63. Feles coëunt mare stante, fe- " mina subjacente. Æsopicarum Fabularum Inter- " pres" [et Tzetz. Chil. 5, 420.] " αἴλουρον perpe- " ram interpr. Ictida; nam manifestum est discrimen " inter hæc duo animantia ap. Aristot. H. A. 9, 6." [" Anonymus Augustanus Ms. c. 36. περὶ Αἰλούρου, Evagrius 6, 24." Schn. Lex.] " Cur autem ab Æ- " gyptiis coli soliti sint αἴλουροι, vide ap. Herod. 2. " Denominatum porro αἴλουρον tradunt παρὰ τὸ αἰόλ- " λειν καὶ κινεῖν τὴν οὐράν. || Αἴλουρος numeratur " etiam inter Pisces ap. Dioscor. 2, 29. Ubi cum " Interpretes vertant Silurus, scriptura ea mutanda " videtur in σίλουρος." [" Ad Callim. 1, 253. ad Diod. S. 1, 94. 97. (coll. 96.) ad Charit. 275. ad Anton. Lib. 186. 192. Verh., Valck. Adoniaz. p. 327. Toup. Opusc. 1, 284. Dawes. Misc. Cr. 257. ad Herod. 135. Loesner. Ind. Callim., Mœr. 36. et n., T. H. ad Plutum p. 230. Jacobs. Anth. 11, 114. Bast Lettre 130. Musgr. El. 251. Huschk. Anal. 266." Schæf. Mss.] " Αἰλουρόμορφος, Habens " formam cati s. felis." " Αἰέλουρος, pro αἴλουρος dici, " non κατὰ πλεονασμὸν, sed ἀντίθεσιν, utpote παρὰ " τὸ αἰόλον καὶ τὴν οὐρὰν, tradit Etym. ex Herodiano " περὶ Παθῶν: est certe felium cauda utplurimum " varia. Sunt qui Bœoticum esse dicant ap. Ari- " stoph." [Ἀ. 879. ubi v. Brunck. " Ad Mœr. 36. ad Herod. 135. * Αἰόλουρος, ad Mœr. 37. Toup. Opusc. 1, 285. Dawes. Misc. Cr. 257. Musgr. El. 251." Schæf. Mss. Cf. Αἰγίλουρος.] " Αἰλούριος, " Radix quædam ita vocata, ut tradit Lex. meum " vet. : Hes. habet Αἰλοκριὸς, perperam, ut alphabe- " tica etiam series declarat. Forsan autem sic no- " minatur quod cati ea utantur."

ΟΥΡΑΝΟΣ, ὁ, Cœlum, τοῦ κόσμου τὸ ἄνω, θεοῦ οἰκητήριον, Aristot. de Mundo, Od. M. (404.) Ξ. (302.) οὐδέ τις ἄλλη Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, (1, 527.) Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα: Virg. tendoque supinas Ad cœlum cum voce manus; pro quo alibi, Palmas ad cœlum tendit. Itidem Sallust. Cæsar et Livius dicunt Manus supplices ad cœlum tendere. Il. T. (257. Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν: ut Cassandra ap. Virg. Ad cœlum tendens ardentia lumina frustra. Itidem Ω. (306.) λεῖβε δὲ οἶνον Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, Θ. (509.) Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ. Frequentius sine εἰς: Β. (458.) Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε, Ρ. (425.) σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο, Virg. It clamor cœlo, Θ, (192.) τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει, Virg. fama super æthera notus, Od. M. (74.) de scopulo prædalto, οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Ὀξείῃ κορυφῇ: unde οὐρανομήκεις σκόπελοι. Il. T. (351.) Οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος. Passim in prosa quoque occurrit. Plut. Fabio, Οὐρανοῦ ῥαγῆναι δόξαντος. Idem in eodem aliquanto post, Εἰς τὸν οὐρανὸν ἄρας. Paus. Att. Πεσεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Athen. 10. Ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Ab Hippocr. οὐρανὸς more vulgi dicitur Aër qui supra nos est, usque ad nubium regionem, Gorr. e Gal. Comm. 2 in l. 1. τῶν Ἐπιδημιῶν. Derivant nonnulli ab ὁρᾷν, alii ab ὅρος. Aristot. de Mundo, Οὐρανὸν ἐτύμως καλοῦμεν, ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω, Philo de Mundo, Τῶν ἐντὸς ὅρον τε καὶ φυ-

A λακτήριον τιθεὶς τὸν αἰθέριον ἐν κύκλῳ τόπον, ἀφ' οὗ καὶ οὐρανὸς ὠνομάσθαι δοκεῖ, Basil. παρὰ τὸ ὁρᾶσθαι. Itidem Ambrosius in Hexaëm. ab ὁράω, quasi ὁρανὸς, quod sit visui pervium et minime densum, ut aqua et terra. || Οὐρανὸς ap. Hesiod. Pater Saturni: quod nonnulli malunt interpretari Cœlius: alii etiam Cœlus. Sed ap. vett. Scriptt. nulla horum mentio, quod quidem ego sciam; ideoque nihil vetat retinere commune vocabulum Cœlum, ut dicuntur Terræ filii ap. Latinos.' || Οὐρανὸς pro κόσμος affertur e Plat. Tim. || Οὐρανοὶ a Persis dicebantur Regia tabernacula, ab orbiculari rotunditate. Hes. Οὐρανὸς, ὁ κατηστερισμένος τόπος. Πέρσαι δὲ τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αὐλὰς, ὧν τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ, οὐρανούς. Sic οὐρανίσκος pro Orbiculari umbella accipitur. Quo dicimus modo vernacula lingua, Un ciel de lit. || Οὐρανὸς, sicut et οὐρανισκὸς, vocatur Palatum quoque, quod Templum a Lucr. nominatur. Ruf. Ephes. Οὐρανὸς δὲ καὶ ὑπερῴα, τὸ περιφερὲς τῆς ἄνω γνάθου, Aristot. de Part. Anim. 2, 17. Ὑπὸ δὲ τὸν οὐρανὸν ἐν

B τῷ στόματι ἡ γλῶσσα τοῖς ζώοις ἐστὶ, Lingua palato subjacet. [" Cic. de N. D. 2, 18. fin." Wakef. Mss.] Dorice autem DICITUR Ὠρανὸς in Epigr. pro οὐρανὸς, ut μῶσαι pro μοῦσαι, et ὦρος pro οὖρος. [" In ambiguitate vocabuli οὐρανὸς lepide luditur ap. Athen. 344. Ut autem Palatum a fornicata forma, quam cum cœlo communem habet, Οὐρανὸς nominatum est, (vide Casaub. ad Athen. 48.) sic Quilibet fornix itidem Οὐρανὸς dici potuit: unde Matro Parodus ap. Eund. 134. οὐρανὸν ὀπτανιάων Fornicem culinæ intelligens, hac ambiguitate vocabuli non minus festive usus est, cum coquorum officium dignitatemque his verbis declaravit, Οἷς ἐπιτετράφαται μέγας οὐρανὸς ὀπτανιάων κ. τ. λ." Schw. Mss. " Ad Charit. 666. 759. Jacobs. Anth. 9, 286. 411. 10, 25. Heyn. Hom. 7, 9. 39. 8, 612. Valck. Diatr. 49. ad Callim. 83. Gierig. ad Ovid. 1. p. 5. Palatum, Schol. Il. 22, 325. p. 38. Valck. ad Dionys. H. 5, 76. Οὐρ. et ἄνθρωπος conf., Liebel. Archiloch. p. 73. Touttie ad Cyrill. p. 128. Jacobs. Specim. p. 12. Bernard. ad Anon.

C Introd. Strat. 134. Οὐρ. χάλκεος, Heyn. Hom. 4, 189. Ὕδωρ ἐξ οὐρ., Markl. Suppl. 205. Οὐρανοῦ ἅπτεσθαι, Wakef. Herc. F. 1243. Οὐρανὸν ἵκειν, ad Od. O. 328. Ὑπὸ τὸν οὐρ., Valck. Callim. 136. Οὐρανῷ λέγειν, 208. Brunck. El. 424. Πρὸς οὐρανὸν βιβάζειν, Œd. C. 380." Schæf. Mss.]

Οὐρανοβάμων, Qui cœlum scandit, Qui per cœlum graditur: Suid. οὐρανοβάμονος, οὐρανοφοίτου. [" Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss. * Οὐρανοβάτης, Suicer. Thes. v. Εὐνόμιος. * Οὐρανοβατέω, Isidorus Pelus. p. 197. Chrys. 5, 528.] Οὐρανογνώμων, Cœli, i. e. Cœlestium rerum, peritus, [Lucian. 2, 756. * Οὐρανογράφος, unde * " Οὐρανογραφία, Diog. L. 9, 47." Wakef. Mss.] Οὐρανόδρομος, Cursu in cœlum tendens: Greg. de cruce dixit οὐρανόδρομον ξύλον. [" Cœlo decurrens, Pisid. 3." Wakef. Mss. * Οὐρανοδρομέω, Clem. Alex. Pæd. 289=246. * Οὐρανοειδὴς, Hes. v. Κυανὸν, Casaub. ad Athen. 2, 9. extr. " Heyn. Hom. 6, 119." Schæf. Mss. * Οὐρανοθέτης, unde * Οὐρανοθεσία, Schol. Arat. 33. * Οὐρα-

D νοκάτοικος, Gl. Cœlicola.] Οὐρανολέσχης, Qui de cœlo vel rebus cœlestibus nugatur s. fabulatur, ut οἱ ἀμβατὸν θέσθαι τὸν οὐρανὸν μυθευόμενοι, Eust. [* Οὐρανομέτρης, Epiphan. 1, 829.] Οὐρανομήκης, Cœlum sua proceritate tangens, οὗ μῆκος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, ut supra de scopulo præcelso Hom. loquitur, Plut. (7, 787.) Ἄθω οὐρανομήκη, Qui caput inter nubila condere videtur. Sic Virg. æquataque machina cœlo. At Aristoph. N. (357.) Οὐρανομήκη ῥήξατε κᾀμοὶ φωνὴν, Clamorem tollite, qui sidera feriat, ut Virg. ferit aurea sidera clamor, It clamor cœlo. Simile loquendi genus vide in Οὐρανός. Item οὐρανόμηκες κλέος, voce composita ex Hom. illo hemistichio, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. Aristoph. N. (459.) κλέος οὐρανόμηκες Ἐν βροτοῖσιν ἕξεις. Sic ap. Athen. (19.) in quodam Epigrammate, καί οἱ κλέος οὐρανόμηκες. Sæpe autem qui ira perciti sunt, dicunt κακὸν οὐρανόμηκες aut πελώριον, Aristot. Rhet. 3. [Æsch. Ag. 92. " Anal. 1, 3." Schæf. Mss. * Οὐρανόπαις, Orph. H. 26, 13. 78, 1. Barker. Ep. Cr. ad Boiss.

234.] Οὐρανοπετὴς, Cœlo delapsus, Qui e cœlo cecidit, ἐξ οὐρανοῦ πεσὼν, ut Paus. loquitur, Plut. ex Emped. οὐρανοπετεῖς δαίμονες, (9, 302.) Πλάζονται καθάπερ οἱ θεήλατοι καὶ οὐρανοπετεῖς ἐκεῖνοι τοῦ Ἐμπεδοκλέους δαίμονες: (452.) Ὁ δὲ κέλης οὗτος ἦν, ὡς ἔοικεν, οὐρανοπετής. [" Ad Herod. 663." Schæf. Mss.] Οὐρανόπλαγκτος, Cœlum pererrans, Qui sub cœlo vagatur, Epith. nubium ap. Orph. H. (20, 1.) Ἀέριοι νεφέλαι, * καρποτρόφοι, οὐρανόπλαγκτοι, [Manetho 4, 623. * Οὐρανοποιὸς, unde * Οὐρανοποιΐα, Cœli creatio, Diog. L. 3, 77.] Οὐρανόπολις, Cœlestis civitas, Athen. (20.) Ἐξαριθμούμενον τὰς ἐν τῇ Ῥωμαίων οὐρανοπόλει Ῥώμῃ ἀριθμουμένας πόλεις: quam Romani Philippides ibid. appellat ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης et οἰκουμένης δῆμον. Alias Οὐρανόπολις est etiam Nomen proprium urbis conditæ ab Alexarcho quodam, in quam διαλέκτους ἰδίας εἰσήνεγκεν, Athen. [98. " Const. Manass. Chr. p. 111." Boiss. Mss. * Οὐρανοπολίτης, Œcumen. ad Hebr. 9. p. 843. Ammonius in Catena ad Joann. 413. * " Οὐρανοπολῖτις, Civis cœli, de muliere, Chrys. Hom. 123. T. 6. p. 978, 25. (* Οὐρανοπόλος, unde) * Οὐρανοπολέω, Circa cœlum versor, De cœlo, mentem occupatam habeo, in Ps. 120. T. 1. p. 786, 28." Seager. Mss. * Οὐρανοκράτης, Pisid. Opif. 402.] Οὐρανοσκόπος, Qui cœlum contemplatur; Piscis nomen, Athen. 7. Οὐρανοσκόπος δὲ καὶ ὁ ἁγνὸς καλούμενος, ἢ καὶ καλλιώνυμος, βαρεῖς, ubi potius reponendum δὲ, ὁ καὶ ἁγνὸς, ut dicat οὐρανοσκόπον et καλλιώνυμον eund. esse; sicut Plin. 32, 7. de callionymo, Idem piscis et Uranoscopus vocatur, ab oculo quem in capite habet. Ejusd. libri c. ult. scribit, Cantharus, callionymus s. uranoscopus, cinædi, soli piscium lutei. [* Οὐρανοστεγὴς, Æschylus Athenæi 491. * " Οὐρανοφανὴς, Hermes Pœmand. 112." Boiss. Mss.] Οὐρανοφάντωρ, Ad cœlum usque resplendens, Cujus splendor ad cœlum usque pertingit, οὗ ἡ λαμπρότης εἰς ὕψος φαίνεται, Suid. Οὐρανοφοιτάω, Per cœlum gradior, In cœlo versor. Unde οὐρανοφοιτᾷν ap. Hes., ἐν οὐρανῷ διατρίβειν. [Lobeck. Phryn. 629.] Οὐρανοφοίτης, Qui per cœlum graditur, habes in Οὐρανοβάμων. [* Οὐρανόφοιτος, Lydus de Mens. 34. Euseb. Pr. E. 4, 23. p. 175. | * Οὐρανοφόρος, Gl. Cœlifer, " Casaub. ad Athen. p. 99." Schæf. Mss.] Οὐρανόφρων, Qui cœlestia sapit, Pius, Religiosus, Bud. e Cyrillo. [* Οὐρανόφυτος, unde * Οὐρανοφυτεύω, et] Οὐρανοφύτευτος, Cœlo satus, E cœlo natus, Cui e cœlo origo est: sic Plato ap. Plut. hominem vocat φυτὸν οὐράνιον. Οὐρανοχρώματος, Cœli colorem habens, Cujus color idem est cum cœli colore, i. e. Cæruleus, κυανόχρως. [" Eliminandum e Lexx. Gr. est istud vocab., quod nusquam reperitur nisi in Ed. Ven. et Bas. Athenæi 3. p. 90. ubi perperam καὶ οὐρανοχρώματος legebatur, pro quo veram scripturam καὶ μονοχρώματοι e Mss. Codd. restituit Cas." Schw. Mss.]

[* Οὐρανοδεύω, * Οὐρανωδέω, Eust. 17, 35. * Οὐρανόπτης, Cœli spectator, Schneidero susp.] Οὐρανόροφος, Cujus tectum s. contignatio in modum cœli et θόλον orbicularis est: σκηνὴ, Athen. (49.) Nisi malis, Quæ habet οὐρανὸν s. οὐρανίσκον, Lacunar, Instar cœli orbiculare. [* Οὐρανοῦχος, Æsch. Choëph. 957.]

[* " Ἀπουράνιος, Orac. Sibyll. 208. Ops." Kall. Mss.] Ἐνουράνιος, Qui in cœlo est, Cœlestis, pro simpl. οὐράνιος, Anthol. Ἐπουράνιος, Qui in cœlo est, Cœlestis, Od. P. (484.) ἐπουράνιος θεὸς, Plato Apol. Socr. (3.) Περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια: quod etiam interpretari queas Quæ supra cœlos sunt, ut ἐπιχθόνια, quæ super terram. Aliquanto ante vocat τὰ μετέωρα. [* Μεσούρανος, unde] Μεσουράνιος, Qui in medio s. umbilico cœli est. At τὸ μ., Umbilicus cœli, Gaza. [* " Συμμεσουράνιος, Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. 4. p. 421." Kall. Mss. " Simul in medio cœli comparens; de stellis adhibuit Ptol., de apparitionibus stellarum non errantium, initio." Jo. H. Maius Obs. SS. 4, 177.] Μεσουρανέω, In medio s. umbilico cœli sum: ut, Μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, Cœli medium permeante sole: Gaza vertit, Meridiante sole. Aristot. Meteor. 3.

A Οἷον ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα ἀνίσχοντα καὶ δύνοντα μείζω φαίνεται ἢ μεσουρανοῦντα. De sole meridiante s. μεσουρανοῦντι dixit Hom. (Il. Θ. 68.) Ἦδη δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. [" Ad Charit. 720. 746. 763. 787." Schæf. Mss. Plut. 7, 147. 467.] Μεσουράνημα, τὸ, ET Μεσουράνησις, ἡ, Cum sidus aliquod medium cœli tenet, Basil. Hexaëm. de solis magnitudine loquens, Οὔτε μὴν ἐν τῷ μ. γενόμενος, τῆς ἐφ' ἑκάτερα ὄψεως διαλλάττει. Et ap. Strab. Ἔξαρμα τοῦ ἡλίου κατὰ τὰς μ., Solis elevatio meridiana. Annotatur e Comm. Joan. Grammatici in l. 2. Hesiodi, μεσουράνημα dici cum astrum 90 partibus, i. e. tribus signis, solem ortu præcurrit: Μεσουράνημα δέ ἐστιν, ὅταν ἐννενήκοντα μοίρας πρὸ ἡλίου ἀστὴρ ἀνατείλῃ· τουτέστιν, ὅταν τρία ὅλα ζώδια προδράμῃ τὸν ἥλιον: quibus subjungit, Ἀεὶ γὰρ καθ' ἕκαστον νυχθήμερον ἓξ εἰσι ζώδια περὶ τὸ κάτω καὶ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον· τὰ δὲ ἕτερα ἓξ, περὶ τὸ ἄνω καὶ ὑπὲρ γῆν· τότε οὖν ὁ Ὠρίων τρία ὅλα ζώδια προανατέλλων τοῦ ἡλίου, μεσουρανεῖ σὺν τῷ ταύρῳ ἀναφερόμενος. [" Μεσουράνημα, Ma-
B netho p. 40. Matth. Anecd. 1, 23. Alberti Peric. Cr. 40." Schæf. Mss. " Μεσουράνησις, Schol. Il. Θ. 68." Wakef. Mss.] Ἀντιμεσουρανέω, In opposito cœli umbilico sum. Habent enim ἀντίποδες s. ἀντίχθονες suum quoque μεσουράνιον. Bud. ἀντιμεσουρανοῦν interpr. Media nox, ap. Plut. Probl. Rom. 508. meæ Ed. (7, 147.) Ἐπεὶ τοίνυν ἐν ταῖς ἀνατολαῖς καὶ δύσεσι τοῦ ἡλίου δύσληπτός ἐστιν ἡ ἀρχὴ διὰ τὰς εἰρημένας ἀλογίας, ἀπολείπεται τὸ μεσουρανοῦν ἢ τὸ ἀντιμεσουρανοῦν αὐτοῦ λαμβάνειν ἀρχήν. [* Ἀντιμεσουράνημα, Sext. Emp. Math. 5, 12. Salmas. Exerc. Plin. 1238. " Orig. Philoc. 23. p. 75." Seager. Mss. * Συμμεσουρανέω, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 8. p. 116. * Συμμεσουράνησις, Strabo 1. p. 24.] Ὑπερουράνιος, Qui supra cœlos est. Exp. etiam Supercœlestis. Pro Cœlestis affert Bud. e Greg. [" Toup. Opusc. 1, 387." Schæf. Mss.] Ὑπουράνιος, Qui sub cœlo est, oppositum τῷ ὑπερουράνιος, Od. I. (264.) Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστὶ, Cujus gloria nunc sub cœlo maxima est. At vero Il. Θ. (192.) dicit, τῆς νῦν κλέος
C οὐρανὸν ἵκει.

Οὐράνιος, Cœlestis: ὕδωρ, Cœlestis aqua, Liv. Horat.: Theophr. Γίνεται δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ ὕδωρ οὐράνιον. Pro quibus Plin. Rigatur gelidis fontibus, et imbres accipit: οὐράνιον φυτὸν, Stirps s. Planta cœlestis, ut Ovid. cœlesti stirpe creatus. Plut. de Orac. Pyth. Πλάτων καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐράνιον ὠνόμασε φυτὸν, ὥσπερ ἐκ ῥίζης ἄνω τῆς κεφαλῆς ὀρθούμενον. Et οὐράνιος κόσμος, Mundus cœlestis. Theoph. Ep. 31. de penna pavonis, Κυκλικὸν ἀπεργάζεται σχῆμα, καὶ τὸν οὐράνιον εἰκονίζεται κόσμον: nam κατηστέρισται ut ipsum cœlum. Et οὐράνιος Ζεὺς, Aristot. de Mundo, Jupiter cœlestis: Hom. dicit ἐπουράνιος θεός. Et οὐράνιος πανοπλία, Cœlestis armatura, Chrys. περὶ Προσευχῆς. Ubi nota etiam fem. οὐράνιος: pro quo Soph. οὐρανία dicit, Aj. (196.) p. 13. meæ Ed., Ἄταν οὐρανίαν φλέγων, pro ζωπυρῶν ἄταν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν, s. μετέωρον et μεγάλην. Idem dicit etiam οὐρανίᾳ ἀστραπῇ. Lucr. Multa videmus enim cœlestibus incita flammis Fulgere.
D Idem, cœlestis fulminis ignis. At de οὐρανίη αἲξ vide Hes. et Suid., ap. quem etiam οὐρανία ἄχνη pro δρόσος [e Soph. Œd. C. 681.] Alias feminino GEN. Οὐρανία substantive dicitur Una e novem Musis: Lat. quoque Uraniam appellant: de qua Plato Cratylo, Ἡ δ' αὖ ἐς τὸ ἄνω ὄψις, καλῶς ἔχει τοῦτο τὸ ὄνομα καλεῖσθαι οὐρανία, ὁρῶσα τὰ ἄνω. Est et Venus quædam οὐρανία, sicut ἔρως οὐράνιος ap. Plut. (9, 62.) Ὡς Αἰγύπτιοι δύο μὲν Ἕλλησι παραπλησίους ἔρωτας, τόν τε πάνδημον καὶ τὸν οὐράνιον, ἴσασι. Rursum οὐρανία Ludi genus, quo pilam in altum jactabant et exilientes, antequam in terram deferrentur, manibus eam excipiebant. Hes. et J. Poll. 9, p. 292. necnon Eust. Pulcre exprimit Hom. Od. Θ. (376.) de sphæras. pila loquens, Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς Ῥηϊδίως μεθέλεσκε πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι: e q. l. colligo ap. J. Poll. pro ἀλωμένοις reponi debere ἀλλομένοις. UNDE Οὐρανιάζειν, i. e. τὴν οὐρανίαν ludere, Ludere ludum illum qui οὐρανία vocatur, Hes. || Aristoph. Σφ.

(1530.) Ῥίπτε σκέλος οὐράνιον, pro εἰς οὐρανὸν, In A cœlum jacta: (1492.) Σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων. || Interdum absolute ponitur, ut cum οὐράνιοι dicuntur Dii, pro οἱ οὐράνιοι θεοί, s. ἐπουράνιοι Hesychio οὐράνιοι sunt οἱ τὸν οὐρανὸν κατοικοῦντες, Cœlicolæ, Itidem Lat. Cœlestes pro Dii. Virg. Invisus cœlestibus. Ovid. Mater cœlestum. Cic. Voluntas cœlestium: qui etiam dicit Colere cœlestes. A Poëtis vocantur οὐρανίωνες quoque, et οὐρανίδαι. ITIDEM Οὐράνια dicuntur Imbres, pro οὐράνια ὕδατα, Theophr. H. Pl. 4, 16. Γίνονται δὲ νόσοι καὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐὰν μὴ κατὰ καιρὸν τὰ πνεύματα καὶ τὰ οὐράνια γένηται. || Οὐράνιόν γ' ὅσον, pro θαυμάσιον ὅσον: ut ap. Aristoph. B. (781.) interroganti Xanthiæ, Ὁ τῶν πανούργων; respondet Æacus, νὴ Δί' οὐράνιόν γ' ὅσον: (1131.) Εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιόν γ' ὅσον: quod interpretari etiam queas, Toto cœlo aberravit. In eadem Fabula, οὐράνιόν γ' ὅσον ἀνεβόα, Vix credas quam altum exclamarit: [cf. 781.] Quintil. quoque Cœlestis usurpavit pro Admirandus, nisi malis Divinus, cum Ciceronem vocat Cœlestem in dicendo virum. B AT Οὐρανίαφι, Paragoge poëtica pro οὐρανία. [" Οὐράνιος, ad Charit. 752. Musgr. Ion. 714. Wakef. Georg. p. 49. S. Cr. 2, 50. 52. Herc. F. 1243. Alc. 230. Jacobs. Anim. 32. 135. Anth. 8, 278. 9, 286. 411. 11, 323. Coray Theophr. 317. Brunck. Soph. 3, 524. ad Lucian. 1, 254. Sublimis, Valck. Phœn. p. 118. Conf. c. αἰώνιος, Dawes. M. Cr. 354. Πῦρ οὐρ., Diotim. 10. Οὐράνιον ὅσον, Pierson. ad Mœr. p. 3. Toup. Opusc. 2, 175. Τὰ οὐρ., Xen. Mem. 1, 1, 11. Οὐρανία, ad Anton. Lib. 48. Verh., Toup. Opusc. 1, 296. ad Lucian. 1. p. xxxiv. Venus, Jacobs. Anth. 7, 376." Schæf. Mss. Οὐράνια ἄχη, Æsch. Pers. 512. Soph. Antig. 418. * Οὐράνιον, τὸ κολλούριον, Alex. Trall. 2. p. 46. * " Οὐρανίως, Divinitus, Dionys. Areop. 129." Kall. Mss.]

Οὐρανίδης, Cœlestis, οὐράνιος: peculiariter de deo aliquo s. cœlicola. Hesiod. Θ. (502.) Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσι, Cœligenas, Cœli filios. Utitur et Apoll. Rh. 2, (342.) Οὐρανίδην Hes. exp. ἀπὸ τοῦ C οὐρανοῦ, patronymicῶς, Cui cœlestis origo, Cœlesti semine natum. Vide et Οὐράνιος. [" Wolf. ad Hesiod. p. 106. 109. Valck. Diatr. 43. ad Charit. 752." Schæf. Mss.]

Οὐρανίων, idem, Il. A. (570.) Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. Et sine θεοί, E. (898.) Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων, ubi οὐρανιώνων accipitur pro τιτάνων, qui οὐρανοῦ filii erant, s. οὐρανίδαι. Vide et Οὐράνιοι. [" Οὐρανίωνες, Heyn. Hom. 4, 150. 5, 169. Wolf. ad Hesiod. 105. Οὐρανιῶναι, Marcellus 5. Οὐρανίωνες, Οὐρανιῶναι, Brunck. Anal. 2, 302. Visconti Iscr. Triop. 79." Schæf. Mss. " Inscr. ap. Maittair. Misc. 177." Kall. Mss.]

Οὐρανίσκος, Tentorium orbiculari rotunditate, ut cœlum: sicut οὐρανοὶ supra, Plut. Phocione (33.) p. 247.: Alexandro (37.) Καθίσαντος αὐτοῦ τοπρῶτον ὑπὸ τὸν χρυσοῦν οὐρανίσκον ἐν τῷ βασιλικῷ θρόνῳ. Potest etiam accipi pro Lacunari tabernaculi, quod orbiculare sit in formam θόλου, s. pro Parte orbiculari in summo tentorio. Athen. (196.) posuit pro Lacunari D augustalis, quod Ptolemæus ad pompam et ὑποδοχὴν præpararat, inquit Bud., Αὕτη δὲ (ἡ τοῦ συμποσίου στέγη) ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ περιλεύκῳ: (539.) e Phylarcho de tentorio s. tabernaculo, h. e. σκηνῇ, Alexandri, Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι διάχρυσοι ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι πολυτελέσιν ἐσκέπαζον τὸν ἄνω τόπον. || Οὐρανίσκος, sicut et οὐρανὸς, Palatum, quod Lucr. Templum vocavit, sicut Cœlum quoque vocari Templum Donatus auctor est, l. 4. Suaviter attingunt, et suaviter omnia tractant Humida linguai circumsudantia templa. Paulo ante dixerat, Inde quod exprimimus, per caulas omne palati Diditur, et raræ perplexa foramina linguæ. Damasc. 46. Ὄργανα τῆς γεύσεως ἡ γλῶσσα καὶ ὑπερῴα, ἣν καλοῦσί τινες οὐρανίσκον. [" Sic ap. Athen. 315. Αἱ γνάθοι καὶ οὐρ." Schw. Mss.] || Οὐρανίσκος ap. Proclum, Cœleste sidus, quod Corona australis vocatur, Schol. Arat. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ὁμοίως ἀφανέστεροι ἐν κύκλου περιγραφῇ, οὓς τῶν νεωτέρων τινὲς οὐρανίσκον καλοῦσιν, οἱ δὲ νότιον στέφανον. [" Casaub. ad Athen. 100. Musgr. Or. 147." Schæf. Mss.]

Οὐρανόεις, unde οὐρανόεσσα ὑπήνη a Nicandro dicitur vel τὸ ἐπάνω τοῦ χείλους τρίχωμα, vel ἡ ὑπερῴα, s. οὐρανὸς, s. οὐρανίσκος, Palatum: ut Schol. exp. Ἀ. (16.) Τοῖο δὲ πάντα χαλινὰ καὶ οὐρανόεσσαν ὑπήνην Οὐλά θ' ὑποστύφει χολόεν ποτόν.

Οὐρανόθεν, Cœlitus, E cœlo, Od. E. (294.) et I. (69.) ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ, Z. (281.) θεὸς ἦλθεν Οὐρανόθεν καταβὰς, Hesiod. Θ. (761.) Οὐρανὸν εἰσανιὼν, οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων, [Lobeck. Phryn. 94. " Heyn. Hom. 7, 333. Markl. Suppl. 205. Ἀπ' οὐρ., Eratosth. 2. Ἐξ οὐρ., Bast Lettre 153." Schæf. Mss. Κατ' οὐρ., Orph. A. 595. * Ἀπουρανόθεν, Eust. Od. O. p. 583, 27. * " Κατουρανόθεν, ad Timæi Lex. 122." Schæf. Mss.] Οὐρανόθι πρὸ, Ante cœlum, i. e. In aëre, Il. Γ. init. Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό. Alioqui οὐρανόθι per se significaret In cœlo. [" Heyn. Hom. 4, 449. 6, 128." Schæf. Mss.] Οὐρανόσε, In cœlum.

Οὐρανίζομαι, Cœlum peto: unde οὐρανίζετο ap. Hes. quod exp. πρὸς τὸν οὐρανὸν διϊκνεῖτο. [Phot. Οὐρανιζέτω· πρὸς τὸν οὐρανὸν διϊκνείσθω· Αἰσχύλος.]

[* " Οὐρανόω, Cœlum facio, Andr. Cr. 19. 129. 136. * Οὐρανόομαι, Cœlestis fio, 82." Kall. Mss. Eust. Il. A. p. 13, 49. * Οὐράνωσις, 61, 40=82, 3.]

ΟΥΡΟΝ, τὸ, Urina, Geop. Οὔρῳ βοὸς θερμῷ κλύζειν, pro his Columellæ, Calida bubula urina eluitur, Athen. 11. οὖρον δριμὺ, 10. Οὖρον δὲ προΐετο καθάπερ πάντες ἄνθρωποι, de quodam qui potu non indigebat. Et ex Aristot. de Gen. Anim. 1. Ἐπὶ τὸ οὖρον συντήκονται, Tabescunt per urinæ profluvium. Item plur. num. ex Alex. Aphr. Probl. 2, 2. τῶν οὔρων, Urinarum. [Nicander Θ. 303. 433, Ἀ. 340. 479.] Alias signif. etiam Terminus pro οὖρος s. ὅρος, ut suo etiam loco docui, vel ὅρμημα, ut (Od. Θ. 124.) Ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιϊν, Τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ'· οἱ δ' ἐλίποντο: Quanto intervallo mulæ arantes in novali prævertunt boves, tanto intervallo ille præcurrens perveniebat ad multitudinem: cui similem locum habes in Ἐπίουρα. Brevium Scholiorum auctor οὖρον ibi exp. ὅρμημα, διάστημα. Sed cum ὅρμημα dicunt, ad ὄρω s. ὀρούω, referunt ejus originem: cum διάστημα, ad ὅρος: e quo Ionice οὖρος, et metaplasmo generis οὖρον: unde οὖρα supra in Οὖρος. [" Apoll. Rh. 2, 795. Heyn. Hom. 6, 73. 8, 445. Οὖρα, τὰ, ibid." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM Οὖρος, τὸ, itidem pro Urina, Lotium; sed sine exemplo. Οὐροδόχος, Qui urinam recipit: κύστις, Alex. Aphr. Vesica quæ urinam recipit, Urinarius folliculus. Reperio ETIAM Οὐρηδόχος pro eod. ap. Eund., ut Probl. 1, 108. Διὰ τί τοῖς ὀρνέοις οὐρηδόχον κύστιν καὶ νεφροὺς ἡ φύσις οὐκ ἐδωρήσατο. Et Probl. seq., Διὰ τί τὰ μὲν παιδία ἐν τῇ οὐρηδόχῳ κύστει τοὺς λίθους τίκτει, οἱ δὲ γέροντες ἐν τοῖς νεφροῖς; Ibid. Ἀπὸ τῶν σωληνοειδῶν ἀγγείων ἐπὶ τὴν οὐρηδόχον κύστιν. Dicitur autem οὐρηδόχος pro οὐροδόχος, sicut γραμματηφόρος pro γραμματοφόρος, et alia multa. [Lobeck. Phryn. 654.] Ab Οὐροδόχος, porro EST Οὐροδόχη, Urinæ receptaculum, Vas ad excipiendam urinam, i. e. Matula s. Matella, Vas urinarium: cui synonymum οὐράνη. Hes. quoque οὐροδόχην exp. ἀμίδα. [" Clem. Alex. 191." Wakef. Mss. * " Οὐροδόκη, ad Mœr. 271." Schæf. Mss. Phot.: Οὐροδόκην· τὴν ἀμίδα· Ξενοφῶν· * οὔρειον δὲ βῖκον Ἀντισθένης. * Οὐροδοχεῖον, Gl. Urinal: * Οὐροδόχιον· Lacunar. * " Οὐροειδής, Agathem. p. 2. Tennul." Boiss. Mss.] Οὐραγὸς, SIVE Οὐραχὸς, Meatus urinarius in medio umbilici situs, a fundo vesicæ exoriens et in allantoidis cavitatem insertus: continetur medius inter duas venas, duasque arterias umbilicum constituentes. Est autem allantoidis tunicæ initium, perforaturque satis lento et evidenti meatu ad fundum vesicæ ipsius fœtus, sic ut allantoides cum vesica τῷ οὐραχῷ, qui inter utrasque medius est, conjungatur. Per eum urina fœtus defertur in allantoidis cavitatem longam, angustam, rotundam, quæ in ipsius fines magis effunditur, ne amnion, chorion, uterum, ipsumque fœtum premat.

Neque enim urinam retineri intra vesicam expediebat, neque per vesicæ cervicem reddi, ne fœtui circumfusa ejus cutem exulceraret. Hæc Gorr. Apud Hippocr. vero περὶ Καρδίης, ubi sic legitur, Οὐδὲ τῆς καρδίης νέμεται τὴν ἐσχατιὴν, ἀλλ' ἐγκαταλείπει τὸν οὔραχον καὶ στερεόν ἐστι, videtur nonnullis reponendum οὐρίαχον, pro Mucrone cordis sumi dicentibus.

" Ἄνουροι, Hesychio ἄβρεκτοι, item ὑψηλοί."

[* Δύσουρος, ὁ, ἡ, unde] Δυσουρία, ἡ, Difficultas urinæ, ut Plin. et alii appellant: de quo vitio intelligit Cato cum ait, Quibus ægre lotium it. Δυσουρία, inquit Gorr., est Urinæ difficilis et cum dolore excretio. Sæpe quidem ambo hæc symptomata in δυσουρίᾳ concurrunt, ut sc. urina et difficulter et cum dolore reddatur: nec tamen in δυσουρίᾳ semper conjuncta esse oportet, sed si alterum modo adsit, δυσουρία recte vocatur: ea namque manifesto distinxit Gal. Comm. Aphor. 48. l. 7. duas δυσουρίας species constituens: unam, τὴν μετ' ὀδύνης, alteram, τὴν μετὰ δυσχερείας, ὡς μόγις ἐνεργεῖν τὴν κύστιν. Igitur in δυσουρίᾳ, cum meiere æger cupit, non statim urinæ excretio sequitur, sed magno cum conatu atque etiam aliquando dolore. Iis autem duobus exceptis symptomatis urina naturalem excretionis modum servat, neque intercise fluens, neque guttatim, neque maturius quam naturæ conveniat; hæc enim symptomata aliis nominibus appellantur. De causis vero δυσουρίας vide ap. Eund. Δυσουρία Celsus interpr. non solum Difficultas vrinæ, sed etiam, Cum urina supprimitur. Hæc enim Hippocratis, Τοῖσι δὲ πρεσβύτῃσι δύσπνοιαι, δυσουρίαι, ἄρθρων πόνοι, νεφρίτιδες, ἀποπληξίαι, καχεξίαι, ἀγρυπνίαι, βαρυηκοΐαι, ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν ὑγρότητες, ipse sic reddidit, In senectute spiritus et urinæ difficultas, gravedo articulorum, et renum dolores, nervorum resolutiones, malus corporis habitus, nocturnæ vigiliæ, vitia longiora aurium, oculorum, etiam narium. Idem hæc Hippocratis, Ἢν βόρειον ᾖ, φάρυγγες, κοιλίαι σκληραὶ, δυσουρίαι, sic Latine expressit, Aquilo fauces exasperat, ventrem astringit, urinam supprimit. Porro δυσουρίαν a στραγγουρία ita discriminat Gal., ut δυσουρία sit δυσχέρεια τοῦ οὐρεῖν: στραγγουρία autem, ἡ κατὰ στράγγα οὔρησις. Δυσουρικὸς, si de homine dicatur, Urinæ difficultati obnoxius. At δ. πάθη, vel absolute δ., sub. πάθη, pro δυσουρίαι. Cic. Ep. ad Fam. 7. Epicurum tuum Stoici male accipiunt, quia dicat δ. καὶ δυσεντερικὰ πάθη, sibi molesta esse: quorum alterum, morbum edacitatis esse putant, alterum, etiam turpioris intemperantiæ. Δυσουριάω, Urinæ difficultate laboro, Ægre lotium reddo, Difficulter meio, Diosc. 1, 39. de oleo amygdalino, Ὠφελεῖ δὲ καὶ νεφριτικοὺς καὶ δυσουριῶντας, καὶ λιθιῶντας. Et in Hippiatria, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ τῷ δυσουριῶντι ἵππῳ γίνεται. [* " Δυσουρίασις, Suid. 3, 451." Wakef. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM Δυσουρέω ejusd. cum δυσουριάω significationis, sed sine Auctore et exemplo.

[* Ἐμπρόσθουρος, * Ἐμπροσθουρέω, * Ἐμπροσθούρησις, unde] " Ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα, Animalia quæ " ex anteriore parte urinam emittunt, ut homo et " mascula quadrupeda. Quibus opponuntur ὀπισθουρητικά." [* Ὀπίσθουρος, * Ὀπισθουρέω, * Ὀπισθούρησις, unde] Ὀπισθουρητικὸς, Qui retro s. retrorsum mingit, in aversum meiit, retro urinam mittit. Apud Aristot. H. A. (1, 793.) ὀπισθουρητικὰ Gaza vertit, Ex adversa mingentia.

[* Ἴσχουρος, unde * Ἰσχουρέω, Aret. p. 55. Ἡ κύστις ἰσχουρέει.] Ἰσχουρία, ἡ, q. d. Urinæ retentio, suppressio: etiam Urinæ in vesica suppressio, Morbus vesicæ proprius, ut annotatur a Gorr., qui etiam addit, esse geminam hujus morbi causam, unam, imbecillitatem vesicæ non potentis urinam per contractionem foras excernere: alteram vero, angustiam et conniventiam meatus urinarii, collique vesicæ, vel obstructi a grumo, pure crasso, lapide, topho, tuberculo meatui innato, vel clausi ob tumorem præter naturam, ut phlegmonen, scirrhum aut alium aliquem mole sua meatum opprimentem, vel multam siccitatem a febribus ardentissimis siccissimisque contractam. Quæ quanquam proprie ἰσχουρία dicatur, vulgus tamen Medicorum non secus ἰσχουρίαν illud quoque symptoma appellare ait, cum urina in vesicam omnino non venit renum vitio. Notandum tamen esse amborum affectuum differentiam: eo quod ἰσχουρία vesicæ morbus sit urina plenæ; hic autem affectus sit renum aut ureterum, vesica nihil prorsus urinæ in se continente. Gal. Defin. Ἰσχουρία, ἐστὶ παντελὴς τοῦ οὔρου ἐπίσχεσις, κίνδυνον ἐπιφέρουσα· ἐπέχεται δὲ τὸ οὖρον κατὰ τρόπους ὀκτώ· διὰ φλεγμονὴν, διὰ σκίῤῥον, δι' αἵματος θρόμβωσιν, διὰ παράλυσιν, διὰ πρόπτωσιν τοῦ λίθου, διὰ νευρικὴν συμπάθειαν, δι' ἕλκωσιν, διὰ λιθίασιν.

[* Στράγγουρος, unde * Σταγγουρέω, Poëta vet. ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 636. v. 38. 123.] Στραγγουρία, ἡ, Urinæ stillicidium, ἡ κατὰ στράγγα τῶν οὔρων ἀπόκρισις, Gal. Aphor. Hippocr. Comm. 7. sect. 48. Idem in Aphor. Comment. 5. sect. 28. Ὅταν τις ὀλίγον ἀποκρίνῃ οὖρον συνεχῶς στραγγουρία τὸ πάθος καλεῖται: at δυσουρία Cum ægre redditur. Utrumque morbum expressit Cato R. R. c. 156. cum ait, Nunc de iis quibus ægre lotium it, quibusque substillum est. Plato Epist. Νῦν δὲ Σωκράτης μέν ἐστι περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στρ. Aristoph. Σφ. (810.) de matula loquens, Σοφόν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον Ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας. Gorr. Στραγγουρία, Urinæ stillicidium, s. Depravata urinæ excretio cum stillicidio: symptoma excretionis in vesica depravatæ: cum nimirum urina non pro consuetudine redditur, sed paulatim et guttatim distillat, assiduaque est ad meiendum proritatio. Plin. quoque Stranguriam appellat. [" Valck. Anim. ad Ammon. 130." Schæf. Mss.] Στραγγουριάω, Urinæ stillicidio laboro, Non nisi stillatim meio, Aristoph. [Θ. 616. et] Schol. in expositione loci paulo ante citati, Συμβαίνει τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὖρα στραγγουριᾷν. [* Στραγγουρικὸς, Hippocr. 190. 513. * Σταγγουριώδης, 943.]

Οὐρηρὸς, Urinarius: ἀγγεῖον, sicut μελιτηρὸν, sive μυρηρὸν aut οἰνηρὸν ἀγγεῖον, et ἰχθυηροὶ πίνακες, Vas urinarium, h. e. οὐροδόχη, Vas ad excipiendam urinam. Schol. Aristoph. Σφ. (803.) exponens ἀμὶς in loco illo quem in Οὐρητιάω afferam, Ἀμὶς οὐρητρὶς, οὐρηρὸν ἀγγεῖον: pro quo οὐρηρὸν perperam ap. Suid. HABETUR Οὐρηΐνὸν, ap. quem sic legitur, Οὐρητρίδα, οὐρηΐνὸν ἀγγεῖον. [Suid. v. Ἀμίς.]

Οὐρέω, Urinam reddo, Meio, Hesiod. Ἔργ. (2, 376.) Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν: (347.) Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. Athen. 2. Οὐρῶν οὐ προσῆγε χεῖρα τῷ αἰδοίῳ. Interdum cum accus. construitur, ut ap. Hippocr. Ἂν αἷμα ἢ πῦον οὐρέῃ, τῶν νεφρῶν ἢ τῆς κύστεως ἕλκωσιν σημαίνει. Quæ ita Celsus Latine, Si sanguis aut pus in urina est, vel vesica vel renes exulcerati sunt. Pass. Οὐρέομαι, Cum urina excernor, Mingor, Athen. (32.) de vino Lesbio, Στύψιν μικροτέραν ἔχει καὶ μᾶλλον οὐρεῖται: aliquanto post, Ὁ μὲν οὖν αὐστηρὸς εὔστομός ἐστι καὶ τρόφιμος καὶ μᾶλλον οὐρεῖται. Sed et οὐρησόμενος ex Aristoph. (Εἰρ. 1266.) affertur pro Urinam redditurus. [" Abresch. Æsch. 2, 16. Bast Lettre 166. Verh. ad Anton. Lib. 302. Toup. Opusc. 1, 565. Brunck. Œd. T. 696." Schæf. Mss. De οὐρῆν pro οὐρεῖν, vide Buttm. A. Gr. 1, 524.] Οὔρημα, τὸ, Id quod meiitur, h. e. Urina, οὖρον, Hippocr. in fine l. de Nat. Hom. Ὁκόσοισι δὲ αἱματώδεα μὲν τὰ οὐρήματα, τουτέοισιν αἱ φλέβες πεπονήκασι. Utitur ibid. aliquoties tam hoc verbali οὔρημα quam primitivo οὖρον synonymως. Gal. tamen negat vocem hanc unquam ab Hippocr. aut Polyb. usurpatam fuisse. Gorr. Οὔρησις, ἡ, Ipse in mingendi actus, Diosc. 1. Οὔρησιν κινεῖ, Urinam ciet. Mnesitheus Medicus ap. Athen. 3. (p. 121.) Οἱ ἀλυκοὶ καὶ γλυκεῖς χυμοὶ πάντες ὑπάγουσι τὰς κοιλίας, οἱ δ' ὀξεῖς καὶ δριμεῖς λύουσι τὴν οὔρησιν· οἱ δὲ πικροὶ, μᾶλλον μέν εἰσιν οὐρητικοὶ, λύουσι δ' αὐτῶν ἔνιοι καὶ τὰς κοιλίας. Apud eund. Athen. 11. Ὁ διὰ τῆς οὐρήσεως πόρος. [* Οὐρησείω, Gl. Micturio, " Pierson. Add. ad Mœr. p. 14." Schæf. Mss.] Οὐρητικὸς, Urinam ciens, movens, Athen. (54.) e Diphilo Siphnio, Τὰ δὲ ἀμύγδαλά ἐστι λεπτυντικὰ καὶ οὐρητικὰ καὶ καθαρτικά: (371.) ex Eod. Τὸ δὲ μέλαν σεύτλιον οὐρητικώτερον. Ibid. ex Eod., de staphylino, Οὐρητικὸς, ἱκανῶς διεγερτικὸς

πρὸς ἀφροδίσια. Sic Gal. quoque utitur et alii. Vide etiam in Οὔρησις. || At Οὐρητικὸς πόρος, idem qui οὐρήθρα, Meatus urinarius. Vide Οὐρήθρα. Et οὐρητικὸς λίαν ap. Aristot. de Part. Anim. 3. Qui supra modum meiit. Οὐρητὴρ, ὁ, sub. πόρος, Meatus urinarius. Οὐρητῆρες, inquit Gorr., sunt Meatus duo, per quos urina a renibus in vesicam stillat. Vide plura ap. Eund. Celsus 4, 1. A renibus singulæ venæ colore albæ ad vesicam feruntur: οὐρητῆρας Græci vocant, quod per eas inde descendentem urinam in vesicam destillare concipiunt. In Hippiatr. Τὸν γὰρ ἀπὸ τῆς φύσεως πόρον ἐπὶ τὸν οὐρητῆρα συμβαίνει φλεγμαίνειν. Gaza interpr. Cervix vesicæ, qui et καυλὸς dicitur, Bud. Vide et Οὐρήθρα, necnon οὐράνη. AT Οὐρητρὶς, ίδος, ἡ, Matula, Vas urinarium, [Gl. Matella,] vide Οὐρηρός. Οὐρήθρα, ἡ, Meatus urinarius, quo a vesica per caulem urina defertur, Meatus urinarius a cervice vesicæ ad extremam usque glandem porrectus; vel, ut Bud. ab Aristot. usurpari dicit, Foramen qua semen et urina exeunt. Quibuscum consentiunt hæc verba Rufi Ephesii, Καὶ τὸ κοίλωμα, δι' οὗ τὸ σπέρμα καὶ τὸ οὖρον ἀποκρίνεται, οὐρήθρα καὶ πόρος οὐρητικός· οὐρητῆρα δὲ οὐ χρὴ καλεῖν· εἰσὶ γὰρ οὐρητῆρες ἄλλοι, δι' ὧν τὸ οὖρον ἀπὸ νεφρῶν εἰς κύστιν ῥεῖ. In Hippiatr. Τὴν οὐρήθραν δὲ ἀνατεταμένην ἔχει, Fistulam urinariam. Οὐρητιάω, Micturio, Meiere cupio, Aristoph. Σφ. (807.) Ἀμὶς μὲν, ἢν οὐρητιάσῃς, αὑτηῒ Παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου, i. e., οὐρήσαι βουλήσῃ, vel στραγγουρίας περιπέσῃς νοσήματι, Schol. Pro Micturio s. Mingere cupio, accipitur et in Hippiatr. Καὶ ὡς οὐρητιῶν * προχαλᾷ τὸ αἰδοῖον. Aristot. in Probl. Διὰ τί οὐρητιῶντες οὐ δύνανται ἀφροδισιάζειν.

Ἀπουρέω, In urina dejicio, i. q. ἐξουρέω. Pass. Ἀπουροῦμαι, In urina ejicior. Alex. Aphr. Probl. 1, 101. Καὶ λοιπὸν οὕτως εὐχερῶς ἀπουρεῖσθαι τοὺς μικροὺς λίθους μετὰ τῶν ψαμμίων: quod Diosc. dicit ἐξουρεῖσθαι. [Gl. Ἀφουρέω· Demeio. * "Ἀπούρησις, Schneid. ad Æsop. p. 199." Schæf. Mss. Aret. 53.] Διουρέω, Permingo, cujus tamen nulla exempla afferuntur: [vide p. 1498.] sed derivatum inde est VERBALE Διουρητικὸς, [quod derivandum est e * Διούρησις,] idem significans cum οὐρητικὸς, Urinam ciendi vim habens, Cui vis inest urinam movendi: φάρμακα Aristot., Medicamenta quæ urinam cient, Cels. Quæ urinæ movendæ sunt. Sic Gal. ad Gl. de quartana loquens, Ἐφεξῆς δὲ τοῖς δ. καλουμένοις χρῆσθαι φαρμάκοις. Itidem δ. δυνάμεις, Medicamenta urinam cientia, Diosc. 3, 76. Cæl. Aurel. Urinalia medicamenta vocat Chron. 1, 4. [* Ἐπιδιουρέω, Hippocr. 88.] Ἐνουρέω, Mingo in, Immingo: Diosc. vero ἐνουρεῖν accipit vel. pro Immingere strato, Immeiere lecto, vel pro Urinam non continere: 3, 52. de ruta, Καὶ φρίξας δὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ, δὸς πίνειν ἐπὶ ἡμέρας ς, τῷ ἐνουροῦντι, καὶ παύσεται. Super qua re Plin. 20, 13. itidem de ruta, Si urinam movet, ut Hippocrati videtur, mirum est quosdam dare velut inhibentem potui, contra incontinentiam urinæ. [Herod. 2, 172. "Casaub. ad Athen. 68. Fischer. ad Palæph. 39. Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 3, 34.] Ἐνουρήθρα, ἡ, Id cui immingitur, Vas urinarium, οὐρηρὸν ἀγγεῖον, οὐρητρὶς, οὐροδόχη, ἀμὶς, J. Poll. 10, c. 9. Καὶ ἀμὶς, ἣν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ ἐνουρήθραν καλεῖ, καὶ Αἰσχύλος οὐράνην: sic enim ibi leg., NON Οὐρηνὴν ut vulg. Edd. habent. ["Ἐνουρήθρα, * Ἐνούρηθρον, Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss.] Ἐξουρέω, Cum urina ejicio, In urina excerno, Aristot. de asinis, Ἐξουρεῖ δὲ ὅταν ὀχευθῇ τὴν γονὴν, ἐὰν μὴ κωλύηται, Genituram emingit s. excernit, Semen ejicit per οὐρήθραν. Et pass. ap. Diosc. 2, 58. de ossifrago, Τούτου ἡ κοιλία κατ' ὀλίγον ποτιζομένη λίθους ἐξουρεῖσθαι ποιεῖν ἱστορεῖται. Plin. quoque 30, 8. inter ea quæ calculos pellunt, numerat ossifragi ventrem arefactum. Alex. Aphr. dicit ἀπουρεῖσθαι. [* Ἐξούρησις, Phot. Bibl. 295. Διεξουρέω, Hippocr. 539.] "Συνεξουρέω, Simul emitto meiendo. In VV. "LL. Una reddo urinam, ex Alex. Aphr." ["Hippocr. Aph. 4, 76." Boiss. Mss.] Ἐπουρέω, Mingo super, simpliciter Meio, Urinam reddo, [Aristot. de Part. Anim. 4, 5.] Κατουρέω, Meio contra, Permingo, Aristoph. (Ἐκκλ. 832.) cum gen. AT Κατουρόω derivatum ab οὖρος, et signif. Vento secundo impello, Lucian. Lexiph. (15.) Τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην. Vide et post Οὖρος. [* Προουρέω, Hippocr. 1133. * "Προσουρέω, Commingo, Dem. 1257, 18." Seager. Mss. Gal. Exh. ad Artes.]

Παλίνουρος, Qui iterum meiit; Qui rursum mingit. Item Nomen proprium gubernatoris Æneæ, qui dormiens una cum gubernaculo in mare decidit, ut pluribus narrat Virg. Æn. 5. Pro Iterum meiens usus est Martialis, alludens tamen et ad illum Virgilianum Palinurum, l. 3. Minxisti currente semel Pauline carina: Meiere vis iterum, jam palinurus eris. ["Παλίνουρος, * Παλινουρόφορος, Jacobs. Anth. 9, 39. Toup. Opusc. 1, 197." Schæf. Mss.]

Οὐράνη, ἡ, Meatus urinarius, per quem e renibus in vesicam urina defertur, sicut οὐρητήρ: at οὐρήθρα, Is per quem e vesica exit. J. Poll. 1. Οἱ δὲ παραπέμποντες ἐξ ἑκατέρων τῶν νευρῶν τὸ οὖρον τόποι, οὐράναι τε καὶ οὐρητῆρες καλοῦνται. || Tragici autem οὐράνην vocant Matulam, Vas urinarium, quod et οὐροδόχη et οὐρητρὶς et ἐνουρήθρα, ut J. Poll. quoque testatur: subjungens verbis jam citatis, Καὶ ἡ τραγῳδία τὴν ἀμίδα οὐράνην ἐκάλεσε. Utuntur vero hoc vocabulo Tragicorum Poëtarum principes, Æsch. et Soph., ap. Athen. (17.) ubi ipse Athen. cum dixisset Æschylum inducere Græcos ἀπρεπῶς μεθύοντας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνῦναι, hos ex eo versus profert, ὅδ' ἐστὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος Γελωτοποιὸν, τὴν κάκοσμον οὐράνην, Ἔῤῥιψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ, Πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη, Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί. Q. I. Sophocles in suum Ἀχαιῶν Σύνδειπνον transferens sic contraxit, Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην Ἔῤῥιψεν, οὐδ' ἥμαρτε, περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ Κατάγνυται τὸ τεῦχος, οὐ μύρου πνέον. ["Brunck. Soph. 3, 401. 510. Athen. 1. p. 28. Casaub. 55." Schæf. Mss.]

ΟΥΣ, Auris. GEN. Ὠτὸς, tanquam AB Ὦς, quod Doricum esset sicut ὦν pro οὖν, Plut. Symp. 2. (p. 499.) Καὶ μὴν τετρυπημένον ἔχεις τὸ οὖς: Apophthegma Ciceronis ad Octavium quendam Afrum, qui dicebat se λέγοντος αὐτοῦ μὴ ἀκούειν: accipiens sc. ἀκούειν non jam pro Audire, sed pro Intelligere. Idem Plut. de Solert. Anim. Ἡσυχῇ γὰρ ὑπάγουσα παραβάλλει τὸ οὖς, Advertit aurem: ut ἐπιβάλλειν τὰ ὦτα, J. Poll. Soph. (El. 27.) ὀρθὸν οὖς ἵστησι, de equo arrigente aures, ubi primum equam sensit. Sic Lucian. (1, 136.) Ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς. Et, Εἰς οὖς λέγειν, In aurem dicere, Erasm. Adag. Item, οὖτα Δουρὶ κατ' οὖς, Il. Υ. (473.) Juxta aurem. Ceterorum casuum frequentia sunt passim exempla. Diosc. 3, 30. Αἱ περὶ τὰ ὦτα ἐμπνευματώσεις, Inflationes aurium. Et ὤτων κρατεῖν, Auribus tenere, ut in Prov. illo ap. Plut. Τὸν λύκον ὤτων κρατεῖν, Lupum auribus tenere. Et ὤτων ἀνηρτῆσθαι, Lucian. Suspensum auribus teneri: [cf. 2, 755.] Et ἀνατείνειν τοῦ ὠτὸς, Vellere aurem, Plut. Catone (20.) Οὐκ ἠξίου τὸν υἱὸν ὑπὸ δοῦλον κακῶς ἀκούειν, ἢ ἀνατείνεσθαι τοῦ ὠτὸς, Nolebat filium a servo increpari, aut illius aurem velli. Plut. de Exil. Τὰ ὦτα καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτετμημένον. Sequentia autem exempla pertinent ad Οὖς, quo ipsa ἀκοὴ denotatur: ut ἡδονὴ δι' ὤτων κατακηλοῦσα, Voluptas suavitate auditus animum deliniens, Cic. Tusc. 4. e Stoicis. Soph. Antig. (1187.) φθόγγος οἰκείου κακοῦ Βάλλει δι' ὤτων, ferit, Theocr. 14, (27.) Χ' ἁμὶν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντο. Et rursum Soph. Aj. (148.) εἰς ὦτα φέρειν λόγους, Ad aures perfert, Auribus inculcat. Lucian. (2, 349.) Ἐρεθήπεσαν ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα, Perculsas habentes aures: (3, 152.) Οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτεροῖς κνωμένους. Item ὦτα ἐπανεστηκότα, Aures arrectæ, sc. ad audiendum: ut Lat. quoque Aurem arrige pro Ausculta. Sic ὦτα τετρυπημένα, Quæ sonos admittunt, et audiunt. In eum sensum Lucian. (2, 319.) Εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἐπιβύστρα ἡ κυψελίς: unde κυψελόβυστα ὦτα paulo post. Plut. Οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύουσι παραδιδόντες: Lucian. (3, 79.) παρέχειν τὰ ὦτα, quod Lat. quoque Præbere aures dicunt; item

Patefacere alicui aures. In eund. sensum Lucian. (2, 8.) Ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα, Patefacias omnibus. Et pass. Aristoph. Ἱππ. (1347.) ὦτά σου ἐξεπετάννυτο, Aures tuæ patebant quasi expansæ. Rursumque Lucian. (2, 316.) Ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. Contra (3, 136.) Ἀποφράττειν τὰ ὦτα, (Lat. Obstruere, Præcludere,) καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταννύειν: (1, 826.) Ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, Cum aures obstruxisset, unde Lexiph. ap. Eund. (2, 318.) Κυψελόβυστα ἔοικας ἔχειν τὰ ὦτα, i. e. ἡ κυψελὶς videtur aures tuas ἐπιβύσασθαι: pro quo (1, 104.) dicit τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παρηβηκότες. Apud Plut. de Loquac. Τὰ ὦτα μετάγειν καὶ ἀποστρέφειν, Avertere aures, ut Lat. loquuntur: cui opposita paulo ante, παραδοῦναι, παρέχειν, et ap. Plut. παραβάλλειν. Sed προκαταλαμβάνειν τὰ ὦτα dicitur is, qui prior alloquens, velut præoccupat aures alicujus, et aliis præcludit. Lucian. (3, 135.) Προκαταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβατα κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα. || Regum vero et principum ὦτα dicebantur Delatores s. Corycæi, qui subauscultabant quid quisque loqueretur, et ad reges s. principes deferebant: alio nomine ὠτακουσταί. Vide Ὀφθαλμὸς, c. 1408. ubi exempla e Xen. et Aristot. attuli. Itidem Schol. Aristoph. Ἀ. (92.) Ψευδαρτάβαν Τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν, annotat βασιλέως ὀφθαλμοὺς vocari τοὺς σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ: sicut βασιλέως ὦτα, τοὺς ὠτακουστὰς, δι' ὧν ἀκούει τὰ πραττόμενα ἑκάστῳ πανταχοῦ. [Plut. 8, 74.] || Cordis quoque ventriculus uterque suum οὖς habet, i. e. suam aurem, nervosam, cavam, ad ora vasorum materiam in cor immittentium affixam: in quibus, veluti in penu quodam, sanguis et aër recondita sunt: ὠτοειδὴς etiam ὑμὴν nominatur. Ruf. Eph. Τὰ δὲ ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς ὥσπερ πτερύγια, κοῖλα καὶ μαλακὰ καὶ κινητὰ, ἐν ᾧ πᾶσα σφύζει ἡ καρδία, ὦτα καρδίας. Itidem J. Poll. 2. Ἡ μὲν δὴ βάσις τῆς καρδίας, καλεῖται κεφαλή· τὸ δὲ προῦχον ὀξὺ, πυθμήν· τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοῖλα, ὦτα, Sinus et cavitates, quæ utrimque sunt. || Vasis quoque ὦτα tribuuntur, i. e. λαβαὶ, Ansæ, Plut. Ἀπείκαζε τοὺς τοιούτους ἀμφορεῦσιν, ὑπὸ τῶν ὤτων ῥᾳδίως μεταφερομένοις, ubi ὦτα et de Hominis et de Vasis auribus intelliguntur. Athen. (474.) Ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὦτα ἔχων μέχρι πυθμένος καθήκοντα. Aliquanto post, Κύλικα οὐκ εἶναι· οὐ γὰρ ἔχειν ὦτα, ubi etiam nota calices fuisse ὠτώεντας, Auritos. Galli quoque suum Aureille aliquibus vasis tribuunt. [Jambl. Pyth. §. 84.] || Οὖς Ἀφροδίτης, Auris Veneris, Ostrei genus, Athen. (88.) Ἀντίγονος δ' ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ Λέξεως, τὸ ὄστρεον τοῦτο (sc. τὰ ὠτάρια) ὑπὸ Αἰολέων καλεῖσθαι οὖς Ἀφροδίτης.

Poëtice autem pro Οὖς DICITUR Οὖας, e quo Eust. συγκεκόφθαι scribit præcedens οὖς: alibi tamen id ab ἀΐω derivans. Hesiod. Θ. (701.) Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' οὔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι, Od. (M. 177.) ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα, i. e. ἐπεβυσάμην, ἀπέφραξα, Obstruxi et obturavi, Il. Π. (339.) ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε, Od. X. (476.) Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ Τάμνον, Il. Φ. (455.) Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ, Se amputaturum aures. Et Il. X. (454.) Αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος. || Tripodi quoque οὔατα tribuuntur ut aliis vasis supra docui ὦτα tribui, Il. Σ. (378.) de Vulcano, οὔατα δ' οὔπω Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε. Ex οὖας Dorica dialecto factum EST Ὦας: unde ap. Hes. ὤασιν, ὠσίν: et ὤατα, ὠτία, ὦτα. [" Οὖς, Phryn. Ecl. 90. Thom, M. 664. 856. ad Charit. 562. Jacobs. Anim. 253. Præf. ad Exerc. 1. p. xiv. Anth. 10, 395. Heyn. Hom. 6, 229. ad Apollod. 1157. Wakef. S. Cr. 1, 26. Mœris 288. et n., Act. Traj. 1, 251. Abresch. Lectt. Aristæn. 147. De accus. et gen., Bast Lettre 135. Sine artic., Philostr. 244. 651. Boiss. Ὤτων et ὄντων conf., Thom. M. 328. Οὖς ὀρθὸν, ad Herod. 337. Εἰς οὖς, Plut. Mor. 1, 370. Eur. Andr. 1088. Dan. 55. Valck. Phœn. p. 714. Hipp. p. 264. ad Callim. 1. p. 63. Dawes. Misc. Cr. 107. Batrach. 5. 146. Wakef. Ion. 708. 929. 1543. Jacobs. Anim. 253. Οὖς ἀνέχειν, Toup.

A Emendd. 1, 61. Ὦτα, Ansæ, ad Herod. 624. Ἐπ' ἀμφότερα ὦτα καθεύδειν, ad Charit. 429. Ὦτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα, ad Lucian. 2, 38. Ὦτα κατεαγότα, Boiss. Philostr. 488. 572. Heindorf. ad Plat. Gorg. 238. Θέσθαι εἰς τὰ ὦτα, Valck. Callim. 246. Τὰ ὦτα χαλᾷν, καταβάλλειν, Boiss. Philostr. 302. Τὰ ὦτα ἱστάναι, 442. 651. Οὖας, Wakef. Alc. 767. Eum. 570. Jacobs. Anth. 9, 377. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 67. Heyn. Hom. 6, 230. Heyn. ad Apollod. 1157. Ἀπ' οὔατος, Callim. 1. p. 543. Valck. 299. Heyn. Hom. 7, 471. 8, 341. Toup. Opusc. 2, 36. Οὔατα, Heringa Obs. 253. Valck. Callim. 245. Abund., Lobeck. Aj. p. 268. Οὔατα ὀρθὰ, ὄρθια, Ruhnk. Ep. Cr. 159. Ἐπ' ἀμφότερα οὔατα καθεύδειν, ad Charit. 660=273. Ἐς οὔατα, Jacobs. Anth. 11, 316. Dawes. Misc. Cr. 107. Valck. Hipp. p. 264. Ὦς, Valck. Callim. 247." Schæf. Mss. * " Αὖς, αὐτὸς, pro οὖς, ap. Lacedæmonios et Cretenses, unde etiam αὐτίον, Auris, ap. Græcos hodiernos, Corai. ad Heliod. 345. et Hesych." Schn. Lex. Ὤτοις, Lo-
B beck. Phryn. 211.]

Ὠτογλυφὶς, ίδος, ἡ, Auriscalpium: quo utitur Plato Comicus ap. J. Poll. 2. Σὺν ἐλαίῳ ὠτογλυφίδα λαβοῦσα ἀνασκάλλεται. [" Geop. 1, 282. Etym. M." Wakef. Mss. * Ὠτόγλυφον, Gl. Auriscalpium.] Ὠτοειδὴς, Auris speciem gerens, Auri similis. UNDE Ὠτοειδῶς, Ad similitudinem aurium, In modum aurium, Ruf. Eph. (59.) de eo cordis ventriculo loquens, qui κοιλία πνευματικὴ nominatur, Ἣ καὶ κινεῖται κατὰ παράθεσιν τοῦ πνεύματος, ὑμέσι παρ' ἑκάτερα πλατέσι κεχρημένη ὠτοειδέσι, διὰ τὸ περὶ αὐτὴν ὠτοειδῶς ἐσχηματίσθαι. Ὠτοθλαδίας, ὁ, Cui aures contusæ sunt, ut in palæstra aliquando accidit, Suid. ex Antigono Carystio, Ὠτοθλαδίας τε καὶ * ἐμποινὴς ὤν. Cam. ὠτοθλαδίας in probro dici scribit Eum, cui aures fractæ sint. Vide et Ὠτοκάταξις. [Diog. L. 5, 67. " Cattier. Gazoph. 27. cf. Jacobs. Anth. 8, 153. 9, 447." Schæf. Mss.] Ὠτοκάταξις, εως, ἡ, Aurium fractio. Certaminum autem ictibus, inquit Cam. in utriusque Linguæ Comm., aures dicuntur
C κατεαγέναι, quod fractas esse significat: et res, ὠτοκάταξις. Quæ ex J. Poll. 2. desumsit, Ἐπὶ δὲ τῶν ἐν γυμνασίοις πληγῶν, τὰ ὦτα κατεαγέναι, καὶ ὠτοκάταξις, Aurium fractio. Ὠτοκάταξις, inquiunt VV. LL., Aurium contusio ex ictu et plaga. Aliis est aurium morbus, quando finduntur et veluti rimas agunt, vento geluve diductæ: de qua re haud scio an κατεαγέναι dici queat. || Ὠτοκάταξις, ιδος, ὁ, dicitur Is, cui aures fractæ sunt, ut ὠτοθλαδίας. Hes. Ὠτοκάταξις, τὰ ὦτα τεθλασμένος: quod et ap. Suid. habetur, post Τεθλασμένος, addentem etiam ἐν παλαίστρᾳ. Itidem Eust. 1324. Ὀφθαλμῶν ἐστοχάζοντο πάντως οἱ πῦκται, καθὰ καὶ ὤτων· ὅθεν ὠτοκάταξις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὠτοθλαδίας, τὰ ὦτα τεθλασμένος ἐν παλαίστρᾳ. Vide et Ὠτιοφόρος. [Lobeck. Phryn. 628. " Heringa Obs. 297. Cattier. Gazoph. 27. * Ὠτοκάταξις, ὁ, (i. q. ὠτοθλαδίας,) ad Lucian. 2, 334. (Cf. Ὠτιαφόρος.) * Ὠτοκαταξίας, ὁ, Cattier. l. c." Schæf. Mss. J. Poll. 4, 144. * Ὠτοκόπος, unde] Ὠτοκοπέω, Aures obtundo, ut loquaces dicuntur Aures alicui obtundere sua
D garrulitate: unde ap. Hes. Ὠτοκοπεῖ, ἐνοχλεῖ λαλῶν. Sed addit κεφαλαργεῖ, pro quo nescio an reponendum κεφαλαλγεῖ, E capite dolet; significare enim potius voluit Capiti dolorem affert, a parte accipiendo totum. [* Ὠτόκωφος, unde * Ὠτοκωφέω, Schol. Soph. El. 30. * " Ὠτόλικνοι, Gens quædam Indica fabulosa, Scylax ap. Tzetz. Chil. 7, 633. 636." Elberling. Mss. * Ὠτοπάροχος, Gl. Auritus. * Ὠτόῤῥυτος, Hippocr. Epid. 6. p. 1164. ubi perperam in impressis * Ὠτόῤῥυπος.] Ὠτότμητος, Qui auriculam scissam habet, Aure scissus, ut exp. Levit. 22, (23.) Μόσχον ἢ πρόβατον ὠτότμητον ἢ κολοβόκερκον σφάγια ποιήσεις αὐτὰ ἑαυτῷ. Malim, Cui auris amputata est, Cui aures amputatæ. Aure vel Auribus truncus, ut Plut. supra τὰ ὦτα ἐκτετμημένος.

Ὠτάκινος, Herbæ nomen, ἀπὸ τῶν ὤτων. Cam. Ὠτάγρα, ἡ, Instrumentum, quo aures torquentur; Auricularia forceps, ut quidam interpr. Synes. Ep. 58. recensens quædam κολαστηρίων γένη καὶ σχήματα, ab Andronico inventa, Δακτυλήθραν καὶ ποδοστρά-

βην, καὶ πιεστήριον, καὶ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν καὶ χειλοστρόφιον. [* Ὠτακίδες, αἱ, Herba marina, Oppian. Ixeut. 2, 7.] Ὠτακουστὴς, ὁ, Delator s. Corycæus principis alicujus, Qui quæ passim audit, notat et ad dominum suum defert: quod hominum genus ὦτα etiam βασιλέων dici, supra in Οὖς docui. Plut. (8, 74.) Ὠτακουστὰς μὲν οὖν πρῶτος ἔσχεν ὁ νέος Δαρεῖος, ἀπιστῶν ἑαυτῷ καὶ πάντας ὑφορώμενος. Aristot. Polit. 5. Τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων ὅπου τὶς εἴη συνουσία καὶ σύλλογος. [" Aristæn. 1, 6." Boiss. Mss. "Thom. M. 935. ad Diod. S. 1, 455. Zeun. ad Xen. K. Π. 488. Wessel. ad Herod. 51." Schæf. Mss.] Ὠτακουστέω, Intentis auribus sermones hominum sublego, ut ad dominum meum deferam: sicut delatores et exploratores regum, qui ὠτακουσταὶ et ὦτα βασιλέων nominantur, ut suo loco docui. Vide in Ὀφθαλμὸς locum quendam Xen., c. 1408. Herod. (8, 130.) Ἅμα δὲ ὠτακουστέον ὅκῃ πεσέεται τὰ Μαρδονίου πρήγματα, Simul etiam rumores captabant de eventu conatuum Mardonii. Xen. K. Π. 5, (3, 21.) Ὡς ὠτακουστοῦντες καὶ εἴ πως ἄλλως δύνανται αἰσθάνεσθαί τι, σημαίνοιεν τῷ Χρυσάντᾳ ὅ,τι καιρὸς δοκοίη εἶναι, Ut subauscultantes, et si quid alia ratione persentiscere posset, significarent Chrysantæ quid fieri oporteret, Cam. Item Athen. (255.) de quodam adulatorum genere, quo utebantur reges Cyprii, Συναναμιγνύμενοι τοῖς κατὰ τὴν πόλιν, ἔν τε τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ ταῖς ἀγοραῖς ὠτακουστοῦσι, κατασκόπων ἔχοντες τάξιν, ubi clare exprimit ejusmodi hominum officium. Plut. (Cæs. 49.) Οὐδὲν ἐῶν ἀνεξέταστον, ἀλλ' ὠτακουστῶν καὶ πολυπραγμονῶν συνῆκεν ἐπιβουλὴν, Auribus rumores omnes captans, Bud. Simplicius Philo V. M. 1. Ὡς ἐξεληλυθότας τῶν σκηνῶν περιβλέπεσθαι καὶ ὠτακουστεῖν, ἀκροβατοῦντας, Ut omnia circumspectarent et auribus captarent. [" Thom. M. 935. Lobeck. Aj. p. 363. Zeun. ad Xen. K. Π. 488. Matth. ad Gloss. Min. 50. Steph. B. 449. Berk." Schæf. Mss.] Ὠταλγία, ἡ, Aurium dolor, Diosc. 2, 210. Ὠταλγίας καὶ πυοῤῥοοῦντα ὦτα ἰᾶται. [" Geop. 1, 534." Wakef. Mss.] Ὠταλγικὸς, Aurium dolori obnoxius. Sin de re aliqua dicatur, signif. Dolorem aurium inferens, sicut κεφαλαλγικὸς quoque οἶνος dicitur Qui capitis dolorem infert. Ὠταλγέω, Doleo ex auribus, Aurium dolore crucior, Aures mihi dolent, Diosc. 3, 35. de papavere sativo, Ποιεῖ δὲ καὶ κεφαλαλγοῦσι, σὺν ῥοδίνῳ ἐμβρεχόμενος· ὠταλγοῦσι δὲ, σὺν ἀμυγδαλίνῳ καὶ κρόκῳ καὶ σμύρνῃ ἐγχεόμενος. Ὠταλγιάω, pro eod. Diosc. 2, 199. de hastulæ regiæ s. asphodeli oleo, Ὠταλγιῶσι βοηθεῖ ἐγχεόμενον εἰς τὸ οὖς. Sic enim malo quam ὠταλγιώσει, ut vulg. Edd. habent. Sed ibi γράφεται etiam κωφώσει, quam lectionem Ruell. sequitur, ita interpretans eum locum, Surditati auxiliatur instillatum in aurem. Ὠτεγχύτης, ὁ, Instrumentum chirurgicum, quo aliquid in aurem infunditur; Aurifusorium specillum dici potest. Celsus alias Strigilem, alias Auricularem clysterem appellat. Gorr. [Gal. κ. Τόπ. 3. * Ὠτοχλέω, Aures obturbo loquendo, Schneidero susp.]

" Ὠτοθήσομαι, Dores pro ἀκούσομαι dicunt, ut " est ap. Suid. Apud Hes. legitur Ὠάσω, θήσω, " ἀκούσομαι."

Ἄμφωτος, ὁ, ἡ, VEL Ἀμφώης, Utrimque auritus, Binas aures habens. || Metaph. Utrimque ansatum, Binas aures habens; nam Aures pro Ansis accipiuntur in poculis. Od. X. (10.) ἄλεισον ἄμφωτον, Poculum utrimque ansatum. Apud Theocr. 1, (27.) κισσύβιον ἀμφῶες, in ead. signif. Sed fit ἄμφωτον ab ὦς ὠτός: at ἀμφῶες ab οὔας. Etym. ἀμφώτας χιτών τις λέγεται, καὶ ἀμφίνωτις. Ubi ἀμφώτας est pro ἄμφωτος, ut habet Hes. Ex ἀμφίνωτις autem videtur posse colligi ἄμφωτον tunicam dici quasi ἀμφίνωτον. Ἄμφωτος, Tunicæ genus, Hes. [" Ἄμφωτος, Valck. ad Röv. p. xxvi. Ἀμφώης, xxv. Idem ad Theocr. l. c. Toup. Epist. de Syrac. 340. Jacobs. Anth. 11, 329." Schæf. Mss.] " Καραμφωτοὶ, dicuntur αὐλοί " τινες, Hes." Ἄμφωτις, vel Ἀμφῶτις, ἀμφώτιδος, aut Ἀμφωτὶς, ίδος, reperiuntur enim omnes hæ scripturæ, Poculi genus, habentis binas aures, i. e. ansas. Ligneum poculum, inquit Eust., commodum mulgentibus, dictum ita, quod esset ἄμφωτον. Cam. interpr. Fidelia cum duabus ansis. Ἀμφωτὶς, Tegmen auris, Munimentum auris, σκεπαστήριον ὠτὸς, Etym. Apud Hes. habetur σκεπαστήριον duntaxat, omisso, ut opinor, gen. ὠτός. Idem habet, Ἀμφώτιδες, quas habent athletæ circa aures: quæ sunt Pausaniæ verba, ut testatur Eust. 1324. Ἀμφωτίδες κατὰ Παυσανίαν, ἃς οἱ παλαισταὶ παρὰ τοῖς ὠσὶν εἶχον. Etym. autem, Ἀμφωτίδες, χαλκᾶ ἅπερ οἱ παλαισταὶ τοῖς ὠσὶ περιετίθεσαν· περιωτίδες οὖν εἰσὶ καὶ ἀμφωτίδες. Plut. (6, 137.) Διὸ καὶ Ξενοκράτης τοῖς παισὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀθληταῖς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφώτιδας, ὡς ἐκείνων μὲν ταῖς πληγαῖς τὰ ὦτα, τούτων δὲ τὰ ἤθη τοῖς λόγοις διαστρεφομένων: Ideo Xenocrates pueris potius quam athletis jubebat alligare ἀμφώτιδας: quippe cum horum aures plagis, illorum autem mores sermonibus distorti reddantur. [Salmas. ad Tertull. de Pallio 306.] || In VV. LL. exp. etiam Inauris, Aurium ornamentum: cujus signif. exemplum desidero. || Auris, secundum Suid. sed intellige de Vase; nam ait esse Prov. Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων, de valde plenis, i. significans q. μέχρι τῶν ὤτων, i. e. Usque ad aures. || Videtur et pro adjectivo accipere hoc nomen, cum ἀμφωτίδων exp., Earum, quæ duas aures habent. " Ἄμφωξις, Hesychio est ὑδρεῖον " ξύλινον ἀγροικικὸν, Sitella lignea, s. Lignea hydria, " qua in agris utuntur, quibus addit, εἰς ὃ καὶ ἀμέλ- " γουσι: solent enim rustici situlis interdum uti loco " mulctrarum. Eust. vero ἄμφωτις habet, et quidem " rectius; scribit enim p. 1624. ἄμφωτιν, paronymon " τοῦ ἀμφώτου, esse ξύλινον ποτήριον, ᾧ χρῶνται οἱ " ἀμέλγοντες εἰς αὐτὸ καὶ οὕτω πίνοντες." [" Valck. Epist. ad Röver. p. xix. ad Mœr. 147. Jacobs. Anth. 9, 447. Boiss. Philostr. 488." Schæf. Mss. I. q. ἐπωτὶς, J. Poll. 2, 83.] " Ἄωτος, Auribus carens, " ὁ ὦτα μὴ ἔχων: ut Eust. 1429. ἄωτον ποτήριον ex " Athen. affert pro οὗ οὖς οὐκ ἔχον, Non habens auricu- " lam s. ansam. Ibid. tradit ἄωτον quosdam dixisse " παρὰ στέρησιν τοῦ ὠτὸς veluti τὸ μὴ ἀκουόμενον δι' " ἀπαλότητα ἐν τῷ πίπτειν: quod novum quidem vi- " deri, ratione tamen non carere; nam in Lex. quo- " dam vet., ordine alphabetico digesta vocab. ha- " bente, reperiri Ἄωτοι expositum οἱ νεκροί: quod " sumtum esse ex Hom. illo, κωφὴν δὴ γαῖαν ἀεικί- " ζεις." [Plut. 10, 16.] " Βραχύωτος, Breves ha- " bens auriculas, ut κώθων, Athen." [483.] Δίωτος, Duas aures s. ansas habens, Athen. (473.) ex Anticlide, Καδίσκον καινὸν δίωτον: (483.) ubi de Κύπελλον sermo est, Σιμάριστος δὲ τὸ δίωτον ποτήριον Κυπρίους, (sc. nominare Κύπελλον tradit,) τὸ δὲ δίωτον καὶ τετράωτον Κρῆτας. [Lobeck. Phryn. 659.] Διώτη, Genus vasis a duabus auribus, h. e. ansis, appellatum, VV. LL. [" Δίωτος, * Διωτὶς, * Διώτης, Διώτη, Bentl. ad Horat. Carm. 1, 9, 7. item Not. in Ed. Zeun., Mœr. 44. Valck. ad Röv. p. xxvi." Schæf. Mss. * Δύσωτος, Schol. Od. Π. 296.] Μόνωτος, Unam habens aurem, ansam, [" Jacobs. Anth. 11, 329. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 11. ad Röv. p. xxv. Diatr. 279." Schæf. Mss.] " Πολύωτος, Multas habens " aures, Multis auribus præditus," [Lucian. 3, 588.] Τετράωτος, Cui quatuor aures s. ansæ, vide Δίωτος.

[* " Ἀντωτὶς, ίδος, ἡ, Aurium munimentum, Clem. Alex., 168." Kall. Mss.]

Ἐνώτη, ἡ, Inauris: unde ἐνώταις Hes. e Soph. Captivis, quod exp. ἐνωτίοις: [sed vide Ἐνόπαις.] Nam ET Ἐνώτιον signif. Inauris, Ornamentum auris, ut margaritæ et cylindri, aliæve gemmæ, quæ ex auribus suspenduntur. J. Poll. 2. Ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσὶν, ἃ καὶ ἐλλόβια καὶ ἑλικτῆρες. Itidem Eust. 976. Λοβοὶ δὲ, τὰ τοῦ ὠτὸς ἄκρα, ἔνθα ἐνείρεται τὸ ἐνώτιον· διὸ καὶ ἐλλόβια λέγονται ἀπὸ τοῦ λοβοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ὠτὸς ἐνώτια. Apud Suid. Ἐνωτίοις ἐκ μαργάρων κεκοσμημένοις δωρεῖται αὐτόν. Athen. 8. Ἐνώτια ἔχουσας χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ: (345.) ex Hedyli Epigr. ἢ ζώνην ἢ ἐνώτιον ἢ τι τοιοῦτο Σύσσημον. [" Jacobs. Anth. 9, 291. Lobeck. Aj. p. 444. Mœr. 146. et n., ad Diod. S. 1, 367. * Ἐνώτιος, ad Mœr. l. c. * Ἐνώδιον, ibid. Pierson. Pr. p. 35." Schæf. Mss. Suidas, Ἐνώδιον· τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐνώδιον δὲ, τὸ ἐνώτιον, παρὰ τὸ ᾠδεῖν τὰ ὦτα. Ἐνωδίω χρυσῶ, dual.,

Inscr. Chandleri P. 2. no. 4.] Ἐνωτοκοῖται, Populus, A quibus aures in tantum magnitudinis crescunt, ut totum corpus iis contegatur, VV. LL. [Strabo 2. p. 895. * "Ἐνωτάριον, ad Hesych. 1, 745. 2. (v. Βοτροίδια.)" Dahler. Mss.]

Ἐπωτίδες, Ligna, quæ ex utraque proræ parte velut aures prominent, τὰ ἑκατέρωθεν πρώρας ἐξέχοντα ξύλα, Schol. Thuc., Suid.: Thuc. 7, (34.) p. 244. Ἀναῤῥαγεῖσαι τὰς παρεξειρεσίας ὑπὸ τῶν Κορινθίων νεῶν, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο παχυτέρας τὰς ἐπωτίδας ἐχουσῶν. Idem, Τὰς ἐπωτίδας ἐπέθεσαν ταῖς πρώραις παχείας. Et ap. Suid. Ἐκ φορτίδων πολεμιστηρίας τὰς νέας κατεσκεύασε ταῖς ἐπωτίσι καὶ ταῖς στερίφοις ἀποφῆναι εὐρώστους. Gaza ap. Theophr. H. Pl. 5, 18. interpr. Auriculas navis. Utitur et Eur. Iph. T. (1350.) οἱ δ' ἐπωτίδων Ἀγκύραν ἐξανῆπτον. [Diod. S. 17, 115. Basilius Patricius 140. Vide ad Vitruv. 3, 5, 12. "Cocchii Chirurg. 28." Kall. Mss. * "Ἐπουρὶς, Koen. ad Greg. Cor. 106." Schæf. Mss.]

"Κατωτίδες, ἅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤτων φοροῦσι "δέρματα, Hes. ut sunt Cuculli pellicei, quibus ca- B "put adversus pluvias, ventos, frigusve muniunt."

Παρώτιον, Ornamentum aurium, VV. LL. Item Alter oculi angulus, qui aures spectat, oppositus τῷ ῥαντῆρι, Schol. Nicandri Θ. (673.) Τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνα μέρος, ῥαντὴρ λέγεται, ὅτι ῥαίνεται τοῖς δάκρυσι· τὸ δὲ ἕτερον, παρώτιον. Sed malim SCRIBERE Παρώπιον, VEL Παρωπίας: J. Poll. Οἱ μὲν πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοὶ, ῥαντῆρες καὶ πηγαί· οἱ δὲ ὑπὸ τοὺς κροτάφους, παρωπίαι. Sic Gorr. quoque παρωπίας dici scribit Minores oculorum angulos, qui ad tempora spectant. AT Παρώπια vocantur Coria, quæ equorum formidolosorum oculis apponuntur, alio nomine ἀνθήλια s. ἀντήλια nominata: eo quod a sole oculos tueantur. J. Poll. 2. Παρώπια δὲ, τὰ παρὰ τοὺς ὦπας τῶν ἵππων προβλήματα, ἃ τινὲς ἀνθήλια καλοῦσι. Itidem Hes. Suid.

Παρωτὶς, ἴδος, ἡ, Tumor glandularum sub auribus. Gal. κ. Τόπ. 3. parotidem de genere inflammationum esse dixit. Paulus non Inflammationem, sed Affectionem tantum, ut tumor omnis, s. scirrhosus s. C etiam œdematodes; non sola inflammatio, Parotis nominetur. Sed cujuscunque generis tumor sit parotis, glandulas sub auribus sitas occupat, materia in eas vel a capite decumbente, et ibi postea impacta, vel a toto corpore, id, quod aliquando per crises contingit, confluente. Hæc Gorr. Celsus 6, 16. Sub ipsis vero auribus oriri παρωτίδες solent, modo in secunda valetudine ibi inflammatione orta, modo post longas febres illuc impetu morbi converso. Id abscessus genus est. Apud Eund. 4, 1. In dextra sinistraque circa guttur venæ grandes, quæ et σφαγίτιδες nominantur, itemque arteriæ, quas παρωτίδας vocant, sursum procedentes ultra aures feruntur: nonnulli pro παρωτίδες reponunt καρωτίδες, quod eæ venæ et ἀποπληκτικαὶ et ληθαργικαὶ nominentur. [" Ad Lucian. 1, 285." Schæf. Mss. Παρωτὶς, Gl. Gingla: Παρωτίδες· Strumæ. Lycophr. 1402. καλλυνεῖ παρωτίδας. Parotides, Vitruv. 4, 6, 4. et n.]

Περιωτὶς, Tegumentum et munimentum, quod auri circumdatur, i. q. ἀμφωτὶς, supra, quod vide. D

Ἐνωτίζω, Auribus percipio, Audio, ἀκούω, Suid. dicens cum accus. construi. Pass. Ἐνωτίζομαι pro eod.: unde ἐνώτισαι, quod idem Suid. exp. ἄκουσον, et εἴσω τῶν ὤτων γενέσθαι ποίησον. Itidem Hes. ἐνωτίζου, ἐν τοῖς ὠτίοις δέχου. || At ἐνώτισε Idem exp. τὰ νῶτα περιεσκέπασεν, itidemque Suidas: ap. quem tamen perperam ὦτα legitur pro νῶτα, a VERBO Νωτίζω. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 349. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀποτέμνειν, Valck. Callim. 246." Schæf. Mss. * "Ἐνώτισις, Animadversio, Suid. 2, 32." Wakef. Mss. * "Ἀπενωτίζω, ad Hesych. 1, 437, 10." Dahler. Mss.]

Ὠτώεις, Auritus, Aures habens vel ansas, Il. Ψ. 264. Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα: sua enim ὦτα habere tripodas, patet ex Hom. in Οὖας citato. Itidem Hesiod. Ἔργ. (2, 275.) ἔνθα μέ φημι Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα. In VV. LL. habetur ETIAM Ὠτόεις, sed mendose; id enim metrum heroicum non admittit. Sic tamen et ap. Suid. scriptum extat. [" Ὠτώεις, Heyn. Hom. 8, 407." Schæf. Mss.] Ὠτικὸς, Auricularis, Auricularius, Ad aures pertinens. Ὠτικὸν, inquit Gorr., Quod ad aures pertinet: κλυστὴρ, Auricularis clyster. [P. Ægin. 6, 59.] Cujus Gal. κ. Τόπ. 3. aliquoties facit mentionem. Et ὠτικὸν φάρμακον, Auriculare medicamentum. [* Ὠταρὸς, Gl. Auriculosus.]

Ὠτίτης δάκτυλος, Auricularis digitus, minimo proximus, Gorr. Aliter Bud. Ὠτίτης, Digitus minimus, quem præcedit δακτυλιώτης.

Ὠτάριον, τὸ, Auricula, Epigr. Οὗτος ὁ νῦν βέλτιστος Ὀλυμπικὸς εἶχε τὸ πρόσθεν Ῥῖνα, γένειον, ὄφρυν, ὠτάρια, βλέφαρα· Εἶτ' ἀπογραψάμενος πύκτης ἀπώλεσε πάντα: unde ὠτοθλαδίας et ὠτοκάταξις, Cui contusæ ac fractæ aures in palæstra fuerunt: ut ὠτότμητος, Cui amputatæ fuerunt ferro. || Ὠτάρια dicuntur etiam Ostreæ quædam, Athen. (87.) Τὰ δὲ ὠτάρια, γίνεται δὲ ταῦτα κἂν τῇ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν λεγομένῃ Φάρῳ νήσῳ, τροφιμώτερα τῶν προειρημένων ἁπάντων, οὐκ εὐέκκριτα δέ. Ubi subjungit ex Antigono Carystio, ostreum hoc Æolica lingua vocari οὖς Ἀφροδίτης. [" Apoll. Dysc. 75. Lucillius 17." Schæf. Mss.]

Ὠτίον, Auricula, i. q. ὠτάριον, Lucian. Epigr. εἰς ἀγωνιστὴν quendam, Ἔσχον δ' ἐν Πίσσῃ μὲν, ἓν ὠτίον· ἐν δὲ Πλαταιαῖς, Ἓν βλέφαρον. [Lobeck. Phryn. 211. " Mœr. 288." et n., Heringa Obs. 253. Brunck. Aristoph. 2, 227. Phryn. Ecl. 90. Thom. M. 664. Lucill. 13. Heyn. Hom. 6, 560." Schæf. Mss.] Ὠτιοφόρος, ὁ, Qui auriculas contusas habet, ut palæstritæ, [Etym. M.] AT Ὠτιαφόρος, Qui otidas gerit, ut habetur in Lex. meo vet. Ὠτιαφόροι, οἱ τὰς ὠτίδας φέροντες ἐργάται· ὠτὶς γὰρ εἶδος ὀρνέου. Ὠτιοφόροι δὲ, οἱ τὰ ὦτα συντεθλασμένοι, οἷον ὠτοκατάξιδες· ἦσαν δ' οὗτοι ἀπὸ παλαίστρας. Fortasse ὠτιοφόροι ex eo dicti sunt hi, quod appositiam gerent auriculam loco ejus, quam in palæstra amiserant. [Cf. Anecd. Bekkeri 287. Lobeck. Phryn. 656.]

Ὠτὸς SIVE Ὦτος, Otus, Avis nycticoraci similis, alii Ipsum nycticoraca esse dicunt, inde nominata quod παρὰ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει, ut habetur in Lex. meo vet., ubi προπερισπωμένως scribitur: ap. Hes. vero oxytonως, ita: Ὠτὸς, ὄρνεον ὅμοιον γλαυκί· οἱ δὲ νυκτικόρακα λέγουσι. Cum his consentiunt verba Aristotelis H. A. 8, 12. Ὁ δὲ ὠτὸς, ὅμοιος ταῖς γλαυξὶ, καὶ περὶ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων· ἔνιοι δὲ αὐτὸν νυκτικόρακα καλοῦσιν· ἔστι δὲ κόβαλος, sic enim reponendum pro κολοβὸς, καὶ μιμητής· καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν, καθάπερ γλαύξ. Unde Plin. 10, 23. Otus bubone minor est, noctuis major, auribus plumeis eminentibus: unde et nomen illi. Quidam Latine Asionem vocant. Imitatrix alias avis, ac parasita, et quodam genere saltatrix. Capitur haud difficulter ut noctuæ, intenta in aliquo, circumeunte alio. Idem 29, 6. Felle recentis asionis. Noctuarum est id genus maximum, quibus pluma aurium modo micat. Sed perperam ap. eum Otis scribitur pro Otus: licet Athen. quoque (390.) ὠτίδα et ὦτον pro ead. ave accipere videatur, cum alii diversas esse tradant. Multa de oto Athen. l. c., tum de magnitudine et forma, tum de fatuitate, per quam capitur omnia imitans, quæ aucupes facere viderit: ex Alex. Myndio annotans, λαγωδίαν alio nomine vocari. || Ab hujus avis natura ὦτοι dicuntur Homines fatui et deceptu faciles, Eust. 561. ex Ælio Dionysio, Ὦτος, ὄρνεον, ὃ περὶ τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια· τοῦτο ἐπαινούμενον καὶ ἀντορχούμενον, ὥσπερ νυκτικόραξ, ἁλίσκεται· διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους ὤτους ἐκάλουν. Idem Eust. 1522. cum λάρους et κέπφους vocari tradidisset τοὺς εὐήθεις, subjungit, Καὶ ὦτοι δέ οἱ αὐτοὶ, ἀπὸ ὀρνέου μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου· διὸ καὶ ἡ κωμῳδία σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους, Ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων, ἔφη· λοιδοροῦσα ἐκείνους ὡς ῥᾷον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσι. Itidem p. 1687. ὤτους vocari προσφυέστερον posse scribit τοὺς ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπεριέργως καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντας, quorum aures fascinantur: generaliter vero τοὺς ῥᾷον ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἐξαπατωμένους. Athen. quoque l. c. ὤτους a Comicis nominari scribit τοὺς ἐξαπατωμένους ῥᾳδίως ἐκ τοῦ τυχόντος, sicut otus, qui omnia, quæ

facere homines viderit, imitatur. ' ||Ὦτος, Nomen gigantis, Il. E. (385.) Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης. [" Heyn. ad Apollod. 437. Munck. ad Anton. Lib. 109. 163. Verh., Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 198. Oxon., Thom. M. 935." Schæf. Mss.]

Ὠτὶς, ίδος, ἡ, Avis tarda, quam Aristot. H. A. 6. inter magnas aves numerat: de qua et 9, 33. Plin. 10, 22. de tetraonibus, Proximæ eis sunt, quas Hispania Aves tardas appellat, Græcia Otidas, damnatas in cibis; emissa enim ossibus medulla, odoris tædium extemplo sequitur. Alii tamen in cibis commendant, ut Athen. (390.) citans hæc verba e Xen. K. 'A. 1, (5, 3.) p. 151. et 152. Τὰς δὲ ὠτίδας ἄν τις ταχὺ ἀνίστῃ, ἐστὶ λαμβάνειν· πέτονταί τε γὰρ βραχὺ, ὥσπερ οἱ πέρδικες, καὶ ταχὺ ἀπαγορεύουσι· τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἥδιστα ἦν: quod et e Plut. confirmat. Itidem Synes. Ep. 4. Ἤδη δέ τις καὶ ὠτίδα ἔδωκεν, ὄρνεον ἐκτόπως ἡδὺ· ἰδὼν ἂν ἀγροῖκος ἐπείποι ταών. [" Thom. M. 935. ad Anton. Lib. 163. 165. Fac. ad Paus. 3, 280. Villoison. ad Long. 109." Schæf. Mss.] Scribitur ETIAM 'Ωτὶς ET Οὐτὶς, Gal. Lex. Hippocr. annotans ab Aristot. per ω vocari ὠτίδα, a Xen. vero K. 'A. 1. per ο scribi ὀτίς. At οὐτὶς legitur ap. ipsum Gal. de Alim. 3. Μεταξὺ δέ πως τῆς τῶν γεράνων τε καὶ τῶν χηνῶν ἡ σὰρξ τῶν καλουμένων οὐτίδων ἢ ὠτίδων ἐστίν: nisi potius pro οὐτίδων, scr. ὀτίδων simpliciter per ο. Attamen et Hesychio οὐτὶς est εἶδος ὀρνέου.

" Ὠκίδες, ἐνώτια, Inaures, Hes."

Ab Οὖας autem poëtico EST [* Ἐρεούας, i. q. μόνωτος, Eust. Il. A. p. 817. 870. Vide Lobeck. Phryn. 658. Apud Hes. autem * Ἐρεουΐδα, τρυβλίον καινόν. * Ἀνούατος, Non auritus, Theocr. Epigr. 4, 3. * " Μονούατος, Jacobs. Anth. 11, 329." Schæf. Mss. ITEM] Οὐατόεις, Auritus, ὠτώεις, Epigr. θηρὶ οὐατόεντι, [" Heyn. Hom. 8, 528. Jacobs. Anth. 6, 132. 10, 268. Valck. Callim. 1, 548. Ruhnk. Ep. Cr. 188. Burm. ad Phædr. 35. Mit. Toup. Opusc. 2, 242." Schæf. Mss.] AT Οὐάτιος exp. Extremus, Imus, ex Orpheo (Arg. 219.) ταρσοῖσιν ὑπ' οὐατίοις, Sub imis plantis: [hodie legitur * Ὑπονάτιος: Visconti maluit * Ἐπονάτιος. * Παρονάτιος, Pendulis auribus, Callim. H. in Dian. 91.] Ab Ὦας autem EST Ὠάζω, Audio, ἐνωτίζω: unde ὠάσω, Hesychio, ἀκούσω, sed et θήσω. [Vide Ὠατοθήσομαι.]

ΟΥΤΑΩ, Vulnero, Vulnus infligo, Ictum manu infero, nam Ammon. οὐτᾶσθαι esse dicit τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι, at βεβλῆσθαι, τὸ ἐκ βολῆς, Ico. Il. O. (746.) αὐτοσχεδὸν οὖτα, pro οὔταε, P. (43.) Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα, Od. T. (452.) Τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. Pass. Οὐτάομαι. Unde partic. οὐτηθεὶς, quod Hes. exp. τρωθεὶς, Il. Θ. (537.) Κείσεται οὐτηθεὶς, Jacebit vulneratus, Vulnere confossus, Vulneribus confectus. Imper. activæ vocis est Οὔταε: quo usus est Hom. Od. X. (356.) Ἴσχεο, μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῷ. [" Brunck. Apoll. Rh. 220. 235. Ammon. 29. ad Il. Δ. 469. 525. 540. P. 86. Heyn. Hom. 6, 165. 197. 404. 545. 598. Percutio, non Vulnero, 8, 194. Οὐτᾷν et βάλλειν, 4, 520. 527. 5, 63. 469. 6, 234. 235. 504. 606. 7, 141. 221." Schæf. Mss.] Οὔτησις, Vulneratio, Ictus. [* Οὐτητὴρ, unde] Οὐτήτειρα, Vulneratrix, Quæ vulnera et ictus infert, Quæ icit, Epigr. οὐτήτειρα διψὰς ἔχιδνα, [" Toup. Opusc. 2, 128. 198." Schæf. Mss. * Καρουτάω, Quint. Sm. 14, 318. * Συνουτάω, Nonn. D. 29, 148.]

Οὐτάζω, i. q. οὐτάω, Il. N. (438.) στῆθος μέσον οὔτασε δουρί: (552.) Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλον Οὔταζον σάκος εὐρὺ, pro κατὰ σάκος οὔταζον: Φ. (576.) Εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσι. Inde et ap. Hes., Οὐτάσαι, ἐκ χειρὸς νύξαι, τρῶσαι. Pass. Οὐτάζομαι: unde ap. eund. Hes., Οὐτάζοντο, ἐτιτρώσκοντο. Inde et Οὔτασται, quo Hom. utitur Il. Π. (26.) Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης, Οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς, Jaculo percussus est Tydides, ictus autem Ulysses. Et partic. οὐτασμένος, pro quo supra οὐτηθεὶς, Vulneratus, Vulnere confossus, Ictus, Od. Λ. (535.) οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ, Οὔτ' αὐτο-
A σχεδίην οὐτασμένος. Ceterum pro Οὔτασε per apoc. DICI Οὖτα, tradit Eust. cujus οὖτα frequentissimus est usus. Il. Y. (472.) οὖτα παραστὰς Δουρὶ κατ' οὖς, Π. (311.) οὖτα Θόαντα Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, Z. (64.) Οὖτα κατὰ λαπάρην. Et E. (376.) Οὖτά με Τυδέος υἱὸς ὑπέρθυμος Διομήδης: verba Veneris a Diomede vulneratæ. Ab Eod. DICI Οὐτάμεναι videmus Od. T. (449.) Ἔσσυτ' ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ, Οὐτάμεναι μεμαὼς, Vulnerare s. Icere cupiens: quem infin. Etym. derivat AB Οὔτημι, e quo Οὐτάναι. Alioqui PARTIC. Οὐτάμενος videri posset dici facta syncope, pro οὐτασμένος, exemto σ, et translato accentu, sicut ἐληλάμενος pro ἐληλασμένος. Il. Ξ. (128.) Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, Etiamsi vulnerati s. icti simus: (379.) Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ, Od. Λ. (40.) οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι, Il. N. (764.) Οἱ δ' ἐν τεύχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε, P. (86.) ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν, Per vulnus inflictum. [" Οὐτάζω, Heyn. Hom. 6, 165. 7, 292. 305. 607.
B 787. 790. 8, 221. Brunck. Apoll. Rh. 220. 235. ad Il. Δ. 469. 525. 540. Cum duplici accus., Dawes. Misc. Cr. 152. Οὖτα, Heyn. Hom. 4, 355. 616. 5, 73. 194. 6, 404. 469. 609. 614. 618. 7, 129. Οὐταμένος, οὐτασμένος, Thom. M. 294. Heyn. l. c. 6, 235. Οὔτασται, ibid. Ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν—, Il. E. 361. Οὔταμαι, ad Il. Δ. 525. Φ. 68." Schæf. Mss. Eur. Hipp. 678. οὐτάσας πυρί: Opp. K. 2, 478. οὐτάζετο πέτραις.]

Οὐτάσκω, i. q. οὐτάω et οὐτάζω, factum ex οὐτάω, sicut τελέσκω e τελέω, aliaque similia. Il. O. (745.) Τοὺς δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὀξέϊ χαλκῷ. Nisi malis Ionica dialecto usurpatum pro οὖτα, sicut τύπτεσκε pro ἔτυπτε. AT Οὐτισάσκω, quod in VV. LL. habetur et exp. οὐτάσκω, mendosum est.

Ἀνούτατος, Qui ictus s. vulneratus non est, Il. Δ. (540.) Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ. Citat et Hes. ex Æschyli Lycurgo exponens ἄτρωτος ἐκ χειρός. [Lobeck. Phryn. 731. " Heyn. Hom. 4, 653. 7, 543. * Ἀνούτητος, Casaub. Athen. 1, 78."
C Schæf. Mss. Nonn. D. 27, 27. Nicander Θ. 719.] Ἀνουτητὶ, Sine vulnere aut ictu, Il. X. (371.) οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη, Nec ei quisquam astitit, qui ab eo non vulneraretur: ut ἀνουτητὶ i. sit q. χωρὶς τοῦ τιτρώσκεσθαι. [Lobeck. Phryn. 731. " Quint. Sm. 3, 444." Wakef. Mss. " Heyn. Hom. 4, 653. * Ἀουτητὶ, 8, 320." Schæf. Mss.] Pro Ἀνούτατος dicitur ETIAM Ἄουτος, itidem Qui ictus s. vulneratus non est, Il. Σ. (536.) ἐν δ' ὀλοὴ κὴρ, Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον: quæ et in Aspide Hesiodea (157.) leguntur. [Lobeck. Phryn. 731. " Heyn. Hom. 4, 653. 7, 543. 8, 320." Schæf. Mss.] Νεούτατος, Recens vulneratus s. ictus, vide Ἄουτος.

ὨΤΕΙΛΗ, ἡ, Vulnus, quod οὐτάσας aliquis inflixit, unde ex οὐτάω derivatum creditur, innuente et Homero Il. P. (86.) ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν, Per vulnus inflictum, Δ. (140.) Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς. Sic ap. Athen. (41.) Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. Il. Π. (862.) δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἴρυσε λὰξ προσβὰς, Od. Ω.
D (188.) ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων, Il. Σ. (351.) Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος, Od. T. (456.) Ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος — Δῆσαν ἐπισταμένως, Vulnus Ulyssis obligarunt, Il. T. (25.) Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς, In vulnera ferro inflicta. Utitur hoc vocabulo Plut. quoque, licet magis poëtico, in Probl. Rom. Τοὺς ἀξίους ἄρχειν τραύμασι καὶ ὠτειλαῖς ἔκρινον: sed ibi propter præcedens τραύμασι, interpretari ὠτειλαῖς debemus Cicatricibus, sicut Hes. ὠτειλὰς exp., non solum τὰς ἐκ χειρὸς τρώσεις, τραύματα, sed etiam οὐλάς: quamvis Ammon. ὠτειλὴν esse tantum velit τὸ πρόσφατον τραῦμα: οὐλὴν vero τὴν ὑγιασμένην σάρκα ἐκ τραύματος παλαιοῦ: quo modo ab Hom. usurpari, ex ante citatis exemplis patet. Gal. ap. Hippocr. ὠτειλὰς exp. non solum οὐλὰς, sed etiam ἕλκη. Ammon. tamen inter ὠτειλὴν et ἕλκος discrimen statuit. [" Heyn. Hom. 4, 583. 585. 6, 165. 618. 7, 305. 484. 8, 681. Thom. M. 296. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 86. Macedon. 6. Toup. Opusc. 1, 299. Ammon. 48. 107. 150. (* Ὠτει-

λέω, unde) Ὠρειλῆθεν, Toup. Emendd. 1, 456." Schæf. Mss. * Περιωρειλέω, Hippocr. 496, 4. 510, 4.]

ΟΥΤΟΣ, Hic, Pronomen δεικτικὸν, demonstrativum. GEN. Τούτου, Hujus: DAT. Τούτῳ, Huic. ACCUS. Τοῦτον, Hunc, et sic deinceps. Il. K. (477.) Οὗτός τοι Διόμηδες ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι, Οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, Hic tibi vir, et hi equi sunt illi, quos Dolon dicebat. Et, οὗτός ἐστι ὁ Δημοσθένης, Hic est ille Demosthenes. Sic Lucian. (1, 16.) Τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας· δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος, λέγων: Hic ille est. Sic Pers. At pulcrum est digito monstrari, et dicier, Hic est. Plato, Οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, Hic est ille moderatus, p. 7. mei Lex. Cic. Itidem Synes. Οὗτος ἐκεῖνος ὁ πολὺς ἐν τοῖς λόγοις ἡμῶν Ἀθανάσιος. Plut. Symp. 3. Ἀφίημι τούτῳ· δείξας ἐμέ. Et οὗτος αὐτὸς, Hic ipse ap. Xen. (K. Ἀ. 7, 3, 2.) ἐμφατικῶς. FEM. Αὕτη, Hæc, Xen. Œc. (8, 2.) Αὕτη πενία, Plato de LL. Χρήσομαι τῇ τοῦ λόγου τάξει ταύτῃ. Et αὕτη αὐτὴ, Hæc ipsa, Xen. (Ἀπ. 4, 2, 17.) Ταύτην αὐτὴν ἀπάτην, Hanc ipsam fraudem. NEUTR. Τοῦτο, Hoc, Aristot. Rhet. Δυοῖ τούτοις βιβλίοις, Duobus hisce libris, Od. Ξ. (362.) Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες, Singula hæc, quæ tibi acciderunt: ubi tamen potius reddemus Singula ea, illa: ut mox dicetur. In Epist. Philippi ap. Dem. Ἃ μὲν οὖν ἐγκαλῶ, ταῦτ' ἔστι, Hæc sunt, Plut. Apophth. Πεπράχθαι μὲν ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα, Plato, Τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου, Hoc ipsum est, quod Hom. dicit. Et διὰ ταῦτα, Ob has causas, p. 17. mei Lex. Cic. qui τούτων ἕνεκα itidem vertit, Has ob causas. Adde præterea ex Aristoph. (Πλ. 8.) Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, pro καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, Atque hæc quidem ita se habent. || Οὗτός τις, ap. Dem. pro οὑτοσὶ, Hic. || Οὗτος interdum reddere potius debemus Is, Ille. Sic accipitur in Hesiodeo illo (Ἔργ. 1, 291.) Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει· Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται. Unde Minutius ap. Liv. 22. Sæpe ego audivi eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum, eum, qui bene monenti obediat. Sic reddi potest in Hom. l. c., necnon in Epitaphio Sardanapali ap. Plut. Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔπαθον καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος Τέρπν' ἔπαθον: licet Cic. vertat Tusc. Quæst. l. 5. Hæc habeo quæ edi, quæque exaturata libido Hausit. Apud Athen. (336.) ubi idem Epitaphium citatur, scribitur Κεῖν' pro Ταῦτ': ut satis manifestum sit, ταῦτα ibi accipi pro ἐκεῖνα. Sic Xen. Τούτων τῶν ἀνδρῶν ἐφ' οἷς, Ex eo numero hominum qui, p. 49. mei Lex. Cic. Et Thuc. 4, (65.) Ξυνεστῶτες ναυτικῷ ἀγῶνι, καὶ τούτῳ πρὸς Ἀθηναίους, Eoque, vel, Et eo quidem. Itidem Bud. annotat οὗτος pro ἐκεῖνος accipi in his ll. Demosthenis, (928.) Ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατεῖς ἐγένοντο τοῦ ἀργυρίου, τοῦτο μὲν διενείμαντο, καὶ ἐχρῶντο ὅ,τι ἐδόκει τούτοις: paulo post, Τοῖς χρήμασιν ἐχρῶντο ὅσον ἐδόκει τούτοις, Ut ipsis videbatur, Pro suo arbitrio et libito. Huc refer καὶ ταῦτα, Idque, Præsertim. Et διὰ ταῦτα, Propterea, Eamobrem. Et μετὰ ταῦτα, Postea, Post id tempus, sicut et μετὰ τοῦτο. Et κατὰ ταῦτα, Sic, p. 39. mei Lex. Cic. || Οὗτος cum verbo primæ personæ Attico more accipitur pro ἐγὼ, ut quidem VV. LL. annotant e Schol. Aristoph. Ead. afferunt e Luciano, νοῶ οὗτος, pro Ipse intelligo. Sic cum secunda persona copulatum significat Tu: interdum conjunctam habens particulam ὦ, interdum sine illa positum. Aristoph. Σφ. (1364.) Ὦ οὗτος, οὗτος, σιυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ, Heus tu, Soph. Aj. (89.) Ὦ οὗτος Αἴαν, δεύτερον σε προσκαλῶ, Heus tu, Ajax, Lucian. (2, 933.) Μέχρι μὲν τίνος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; Quousque, heus tu, vel Quæso, flemus? Et in Fab. Æsopi, ὦ αὕτη, Heus tu. Et ὦ αὗται, Heus vos. Sine ὦ etiam ponitur, uti dixi, Soph. Aj. (71.) Οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλώτιδας χέρας Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ, Heus tu: (1047.) Οὗτος, σὲ φωνῶ, Heus tu, te appello, Aristoph. N. (732.) Οὗτος, καθεύδεις; Heus tu, dormis? (723.) Οὗτος, τί ποιεῖς; Heus tu, quid facis? Sic Πλ. (439.) Οὗτος, τί δρᾷς; Itidem Plato Symp. Οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμενεῖς; Heus tu Apollodore, annon expectabis? Item cum imperativo, Aristoph. Σφ. (839.) Ἐπίσχες οὗτος, ὡς ὀλίγου μ' ἀπώ-

A λεσας, Heus tu, quiesce, nam pene me perdidisti: (N. 220.) Ἴθ', οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα, Heus tu s. Age tu, inclama mihi cum magna voce. "Τούτας" pro ταύτας, Dorice, VV. LL."

Ταύτῃ, absolute et adverbialiter pro Hac, Ea, Eatenus, Ea ratione, Eo modo, Aristot., Ἧπερ ἡ τοῦ ὑγροῦ, ταύτῃ καὶ ἡ τῆς γονῆς γίνεται ἀπόκρισις, Quo modo, eo modo, Plato de Rep. Ὥσπερ οἱ ποιηταὶ τὰ αὑτῶν ποιήματα ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ καὶ οἱ χρηματισάμενοι περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὡς ἔργον ἑαυτῶν, Itidem qui pecunias sibi pararunt, earum studio ut proprii operis tenentur, Eodem modo. Idem in Tim. Ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγετο, Hæc etiam sic dicta sunt, Bud. 964. ubi et alia habet exempla. Idem, Ἔστω ταύτῃ ὅπῃ τις ὑπολαμβάνει, Ita ut, de LL. 2. Ταῦτα μὲν οὖν δὴ ταύτῃ. || Ταύτῃ, Ex ea parte, Plato, Ταύτῃ ἔτι εἶχεν ἀνομοίως, Ex ea parte deficiebat ad propositum exemplar imaginis similitudo, p. 28. mei Lex. Cic. || Ταύτῃ, Itaque, Ea de causa, Eam ob rem, Ideo, pro διὰ τοῦτο, Herodian. 3, (5, 11.) Ταύτῃ ὁ Ἀλβῖνος B καὶ φρουρᾷ μείζονι ἔφραττεν ἑαυτὸν, i. e. τοιγαροῦν, Bud. 964. Ubi etiam ταύτῃ τοι affert e Greg. pro ἕνεκα τούτου, διὰ τοῦτο, Itaque. || Ταύτῃ ᾗ, E quo, Bud. 963.: exemplum attuli supra in Ἧι. Et ταύτῃ βέλτιον, Eo melius: ταύτῃ πλείω, Tanto plura. || Ταύτῃ Hic, Hoc loco; Ibi, Eo in loco. Plato Ep. 7. Ὁ δὲ εἶναί πῃ ταύτῃ κινδυνεύει, Hic alicubi esse videtur, Thuc. 2. Τῶν ταύτῃ πῃ χωρίων: [cf. c. 80.] || Ταύτῃ μὲν, ταύτῃ δὲ, Partim quidem, partim vero. [" Ad Charit. 524. Wakef. Trach. 268. S. Cr. 4, 27. 52. Hutchinson. Anab. 567. T. H. ad Plutum p. 121. ad Paus. 391. Brunck. Soph. 3, 448. Lucian. 1, 716. Diod. S. 1, 326. 2, 437. Heind. ad Plat. Phædr. 222. Heyn. Hom. 7, 65. Valck. Hipp. p. 168. Toup. Opusc. 2, 228. Ammon. 37. ubi male Valck., Fischer. ad Anacr. p. 15. Zeun. ad Xen. K. Π. 238. ad Herod. 314. 589. 603. Hactenus, Homer. 1. p. 3. Ern. Ταύτῃ, relatum ad ὅπου, Plato Phædr. 325. solicitante Heindorfio. T. μὲν, τ. δὲ, Soph. Phil. 1331. Οἱ τ., Jacobs. Anth. 7, 360. 8, 123. T. καλεῖν, Bast Lettre C 30. Οὕτω τε καὶ τ., Plato de LL. 94. 143. 461. Ast. * Ταυτεὶ, Valck. ad Röv. p. xxxi. Koen. ad Greg. Cor. 160." Schæf. Mss.]

Τοῦτο quoque et ejus obliqui casus interdum per se, interdum cum adv. aut præp. diversos usus habent: ut τούτου ἕνεκα et τούτου χάριν: et plur. τούτων ἕνεκα, Has ob causas, Cic. Itidem διὰ τοῦτο, et plur. διὰ ταῦτα, Has ob causas, ut Idem interpr. Item, ἐκ τούτου, Ex eo tempore, Plut. Rom. quod et ἐκ τότε dicitur. Itidem ἐν τούτῳ, Eo tempore, Tunc temporis. Et εἰς τοῦτο, Eousque, In id usque tempus, Thuc. Ἐς τοῦτο συνέμενεν ἡ ἀρχὴ, Magistratus in id temporis permansit, Eousque, Hucusque, μέχρι δεῦρο. Itidem, Ἐς τοῦτο δὲ ἐγένετο, ἐς ὃ, Id eousque factum est dum. Et μετὰ τοῦτο ac μετὰ ταῦτα, Postea, Post id tempus: pro quo dicitur etiam τὸ μετὰ τοῦτο ac τὸ μετὰ ταῦτα, Deinde, Postea. Plato Ep. Τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ὕστερον ἐνιαυτῷ τριήρης ἀφίκετο: pro quo ibid., τὸ μετ' ἐκεῖνα. Et, Ἐν τούτῳ τύχης μεμένηκε, In eo statu permansit, vel In hoc statu. Et εἰς τοῦτο, D Eo: cui interdum gen. additur. Isocr. Εἰς τοῦτο ἀνοίας ἦλθον ὥστε, Eo devenerunt amentiæ, ut. Idem, Εἰς τοῦτο ἐπιθυμίας ἥκομεν. Dem. Εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν, Eo devenit insolentiæ. Item ἐπὶ τοῦτο, Huc, Aristoph., vel Eo, Eum in locum. Κατὰ τοῦτο, et κατὰ ταῦτα, Ita, Sic, p. 39. mei Lex. Cic. s. Ad hunc modum. At κατὰ τοῦτο δὴ καιροῦ. Plut. Camillo. Per id temporis. Sine adjectione autem positum τούτου affertur, ut e Thuc. Τούτου μὲν ἐπέσχε, pro τούτου χάριν, Hujus rei gratia subsedit. Verum hoc exemplum suspectum est. SED ET Ταῦτα alicubi absolute positum legitur pro διὰ ταῦτα, Itaque, Has ob causas: qua signif. citatur tum ex Hermog., tum e Plat. de LL. Itidem (Il. A. 693.) Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο: pro διὰ τοῦτο, διόπερ, Hac de causa. Sic ταῦτά τοι a Gal. usurpatur. Itidemque ταῦτ' ἄρα tum a Synes., tum ab Aristoph. N. (395.) Ταῦτ' ἄρα καὶ τὼ 'νόματ' ἀλλήλοιν βροντὴ καὶ πορδὴ ὁμοίω. Aliud exemplum ex Eod. habes ap. Bud. 964. ubi etiam e Gaza affert, Ταῦτ' ἄρα καὶ συμβαίνει ὅπερ

αὐτὸς πάλαι ἀπεφηνάμην, pro his Ciceronis, E quo illud efficitur. Itidem ταὐτά τοι, ut Hermog. Ταὐτά τοι καὶ λεπτότερός ἐστι, Eapropter, Quapropter. Sic dicitur et ταῦτα δὲ, ut Aristot. Probl. s. 20. Ταῦτα δὲ καὶ οἱ πολὺν χρόνον καθεύδοντες, ἀχρούστεροί εἰσι τῶν μέτριον χρόνον καθευδόντων. Nec non ταῦτα δὴ ita usurpatur, Plato Sympos. Ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω, Bud. 964. At καὶ ταῦτα, Idque, Atque id, Præsertim, cujus ante quoque mentio facta est.

Τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, Partim quidem, partim vero, Simul, simul, Tum, tum, Dem. Τοῦτο μὲν Θασίους ἀδικήσετε, τοῦτο δὲ Ἀρχέβιον, Simul enim Thasios, simul Archebium injuria afficietis. Sic τὸ μὲν, τὸ δὲ, et τὸ μέν τι, τὸ δέ τι.

[" Οὗτος, Valck. ad Herod. 219. Dawes. M. Cr. 231. Reiz. Acc. 7. 76. ad Lucian. 1, 402. A librariis omissum, ad Charit. 449. Ad sequentia referendum, 610. 617. (216.) Quo referatur, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 329. Pro ἐγὼ, Coray Theophr. 196. Brunck. Aristoph. 3, 62. Kuster. 118. Abresch. Lectt. Aristæn. 173. Pro αὐτὸς, ad Dionys. H. 3, 1638. 1640. Zeun. ad Xen. K. Π. 396. Ille, Bene notus, Heind. ad Plat. Hipp. 125. Bœckh. in Min. 55. Ut Iste, in contemtu, Zeun. ad Xen. K. Π. 41. 414. Conf. c. οὕτως, ad Lucian. 1, 855. 2, 2. 3. ad Diod. S. 2, 167. 177. 183. 324. Porson. Hec. p. 33. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 22. Conf. c. αὐτὸς, Brunck. Aristoph. 2, 85. 3, 56. ad Diod. S. 2, 289. 361. 407. 441. 536. ad Lucian. 1, 186. 263. 2, 213. Heind. ad Plat. Gorg. 187. (In Eur. Hec. 499. Pors. malim αὐτὴ, opponitur enim πόλις:) ad Xen. Mem. 2, 2, 8. ad Herod. 355. 445. 562. Jacobs. Anth. 7, 141. Conf. c. ὅδε, Brunck. Œd. T. 893. Antig. 504. Phil. 1304. I. q. ἐκεῖνος, opp. ὅδε, Soph. Trach. 344. coll. 342. Οὗτος et ἐκεῖνος, Boeckh. ad Sim. p. xxii. Reiz. Acc. 72. Wolf. ibid. 76. Οὗτος abund., ad Dionys. H. 5, 48. Heind. ad Plat. Hipp. 140. ad Charit. 288. ad Lucian. 1, 296. Longe remotum a suo subst., Dionys. H. 3, 1512. Repetitum, Heind. ad Plat. Gorg. 275. Δεικτικῶς, Brunck. Phil. 1330. Οὗτος, Heus tu! ad Lucian. 1, 647. Porson. Med. p. 69. Heind. ad Plat. Charm. 117. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 58. Dawes. M. Cr. 261. Valck. Phœn. p. 131. ad Timæi Lex. 279. Ecce! Jacobs. Anth. 11, 230. ad Lucian. 1, 263. 2, 154. Heyn. Hom. 5, 466. Musgr. ad Hippol. 294. Hic, Lucian. 3, 366. A. L. Z. 1803. p. 334. Schneid. Anab. 186. Soph. Phil. 38. Οὗτος respectu articuli, Brunck. Aristoph. 1, 67. 73. 2, 23. 3, 106. 184. Diod. S. 2, 26. coll. Reisk., ad 2, 358. 450. ad Dionys. H. 5, 376. Οὗτος ὁ, Thom. M. 864. Villoison. ad Long. 282. 298. 299. ad Lucian. 2, 70. ad Dionys. H. 1, 426. 4, 2328. 5, 199. Schneid. Anab. 443. Bast Lettre 23. H. Steph. ad Dionys. Legat. 44. Heindorf. ad Plat. Apol. xvi. Theæt. 318. Bernard. ad Nonnum 1. p. 116. Wolf. ad Leptin. 263. omnino Dawes. M. Cr. 79. Toup. Opusc. 1, 564. Lennep. ad Phal. p. 4. Bergler. Alciphr. 386. ad Diod. S. 1, 469. De ordine verborum in οὗτος ὁ, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 8. Palæph. 35. 156. Fischer. 169. Toup. Opusc. 1, 480. Ὁ οὗτος soloecum, Porson. in Toup. 4, 505. Dawes. M. Cr. 260. :—' Neque enim nisi cothurnato licebat ἄνθρωπος οὗτος absque articulo usurpare :' v. ibid. p. 301. Valck. ad Herod. 156. cf. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 322. ad Plat. Phileb. Addend. Οὗτος—ὁ, Fischer. Præf. ad Anacr. p. xv. Plut. de S. N. V. p. 9. Οὗτος ὁ πρεσβύτης, Alciphr. 404. Οὗτος ἐγὼ, Jacobs. Anth. 7, 383. Heyn. Hom. 7, 638. Οὗτος σὺ, Porson. Hec. p. 77. Ed. 2. Οὗτος σοὶ, Villois. ad Longum 266. Οὗτός γε, Heyn. Hom. 5, 503. 6, 46. 165. Οὗτός τοι, οὗτός τις, 71. Οὗτός τις, Plato Phædro 311. Heind. Οὗτος μὲν, οὗτος δὲ, ad Thom. M. p. 2. Reiz. Acc. 58. Οὗτος vocantis, Markl. Iph. p. 118. Musgr. Hel. 553. 1202. 1643. Ὦ οὗτος, Timæi Lex. 279. et n., Musgr. Cycl. 555. Med. 922., Koen. ad Greg. Cor. 47. Valck. Callim. 104. Soph. Œd. T. 1121. et Brunck. Τίς οὗτος, Plut. Alex. 76. Schm. Τίς δ' οὗτος, de secunda persona, Porson. Hec. p. 33. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 21. Αὐτὸς οὗτος, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 29. Καὶ οὗτος, ad Lucian. 2, 1. 220. Καὶ οὗτος, καὶ αὕτη, καὶ αὐτὴ etc. Sylb. ad Paus. 105.: Marcell. de V. Thuc. 2. Ἔστι γὰρ οὗτος τούτου συγγενὴς, Gronov. Diatr. Stat. 526. Lips. Τοῦτο, cum gen., Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 356. Wakef. Ion. 566. Eur. Herc. F. 1297. Duker. Præf. Thuc. 6. 13. Diod. S. 2, 355. Plut. Alex. 40. Schm. Sensu obscœno, Brunck. Aristoph. 1, 57. Jacobs. Anth. 9, 130. 279. Τοῦτο, i. e. τοῦτο μόνον, 57. Conf. c. ταῦτα, Brunck. Aristoph. 2, 156. ad Bacch. 471. ad Diod. S. 2, 487.: Cum τοῦ, Boiss. Philostr. 379. Valck. Diatr. 120.: cum τούτῳ, Brunck. Aristoph. 1, 105. Τοῦτο, ubi aliud genus expectes, Heind. ad Plat. Phædr. 221. Xen. K. 'A. 2, 3, 16. (etiam §. 15. τοῦτο subaudi :) Plato Lys. p. 28. 44. Per pleonasmum omnia præcedentia complectens, ad Charit. 568. Ad sequentia referendum, Bast Lettre 114. Τοῦτο, ταῦτα, Idcirco, 75. Boiss. Philostr. 456. Τοῦτο, Propterea, Koen. ad Greg. Cor. 11. Τοῦτό γε et τοῦτον conf., Valck. Phœn. p. 555. Τοῦτο ἢ τοῦτο, T. H. ad Plutum p. 128. Εἰς τοῦτο ἀνάγκης, Heind. ad Plat. Theæt. 378. Εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος, Valck. Callim. 209. Herod. 511. Eur. Med. 55. Τοῦτο ὁ—, Heind. ad Plat. Gorg. 49. ad Theæt. 385. Τοῦθ' ὅ, ad Apol. p. xxiv. Τοῦτο κίνδυνος, Schneid. Anab. 451. Heind. ad Plat. Phædr. 259. Aliter Dionys. H. 4, 2159. (Herod. 4, 65.) Xen. Mem. 4, 6, 15. coll. Apol. §. 3. Τοῦτο μὲν γὰρ ἡ φύσις, Xen. Cyneg. 1, 3. et Schneid. Τοῦτο καλεῖν, Bast Lettre 30. Boiss. Philostr. 307. 599. Ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 19. Τοῦτο μὲν—τοῦτο δὲ—, Valck. ad Herod. 14. 148. 254. 315. ad Lucian. 1, 270. Reiz. Acc. 12. Τί τοῦτο; Valck. Hipp. p. 260. ad Lucian. 1, 375. Τοῦτ' ἔστι, ad Phalar. 209. (cum infin.) Τοῦτο ἐκεῖνο· αὐτὸ τοῦτο, ad Charit. 309. Casaub. Athen. 1. p. 61. Αὐτὸ τοῦτο καὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 364. Τούτου pleonastice, cum comparativo, sequente ἢ, Toup. ad Longin. 1, 321. Διὰ τούτου, Hoc modo, ad Xen. Eph. 198. Πρὸ τούτου, Duker. Præf. Thuc. 9. Ἐκ τούτου, Deinde, Ideo, 256. Ἐν τούτῳ, ἐκ τούτου, ad Anton. Lib. 220. Verh. Ἐν τούτῳ, Soph. Phil. 1078. Villoison. ad Long. 137. Ἐν τούτῳ καιροῦ, Plut. Nicia 19. Ἐν τούτῳ, Interim, Alberti Peric. Cr. 26. ad Xen. Eph. 146. (ubi et de ἐν τούτοις,) Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐν, Zeun. ad Xen. K. Π. 403. 664. Sic, ad Xen. Eph. 255. Τίνι τούτῳ, Heind. ad Plat. Phædr. 298.: Herod. 231. Ὅτεῳ τούτῳ συνοικέει. Ταύταν χάριν, Pind. 'O. 8, 75. : Herod. 1, 74. ἐνιαυτὸν τοῦτον, Dionys. H. 5. p. 167. προηγούμενον κῶλον τουτί. Τούτω, fem., Zeun. ad Xen. K. Π. 23. Ταῦτα, de homine, Wakef. Trach. 1237. Pro τοῦτο, Heind. ad Plat. Phædr. 271. 315. Valck. Phœn. p. 158. Xen. K. 'A, p. 5. Schn. 2, 4, 24. 2, 5, 3. 10. Plato Gorg. p. 11. Crusius ad Xen. Ages. 110. Hutchins. 32. ad Diod. S. 2, 433. (Sic τὰ αὐτὰ pro τὸ αὐτὸ, Xen K. 'A. 138.) Idcirco, Toup. ad Longin. 390. Koen. ad Greg. Cor. 11. Καὶ ταῦτα, ad Charit. 470. Wakef. Eum. 112. Brunck. Aristoph. 1, 39. ad Lucian. 1, 419. ad Diod. S. 1, 325. Scheller. Præf. ad Ælian. xvii. Aliis interjectum, Lucian. 3, 415. 525. Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα, Wakef. Herc. F. 450. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, de talibus, Abresch. Lectt. Aristæn. 178. Καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ, Wyttenb. Select. 423. Ταῦτα ὁμολογήματα, Plato Theæt. 326. Ἦν ταῦτα, affirmantis formula, Valck. Phœn. p. 155. Αὐτὰ ταῦτα, Plato Gorg. 7. coll. 6. init. Ταῦτα ταῦτα, Toup. Emendd. 4, 486. Il. Δ. 362. Ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ'—. Ταυτάδε, Brunck. Aristoph. 3, 157. Ταυταγὶ, 22. Εἰρ. 1057. Toup. Opusc. 2, 254. Τουτογὶ, τουτοδὶ, Brunck. Aristoph. 3, 127. Porson. Hec. p. 74. Ed. 2. :—' Verum est τουτογὶ, quod nunc in τουτόγε, nunc in τουτό τι corruptum, his turbis ortum dedit.' Τούτων pro τούτου, Demosth. 1252. Plato Gorg. p. 4. Πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν, Ante hos dies, Act. Apost. 21, 38. Dionys. H. 2, 722. 823. Πρὸ τούτων τεττάρων ἐτῶν, Ante hos quatuor annos, Alciphr. p. 60.: Diod. S. 2, 363. Τῶν καιρῶν τούτων, al. τούτ. τ. κ., ad 382. 390. 431. Zeun. ad Xen. K. Π. 235. Schneid. p. 3. 5. Τουτέοισι et τριουτέοισι conf. Coray. Mus. Oxon. 2, 2. Ἐπὶ τούτοις, ad Charit. 288. 298. Ἐν τούτοις εἰμὶ, Staver. ad Cornel. Nep. 52. Zeun. ad

Xen. K. Π. 311. Τούτας, Dorice, Koen. ad Greg. Cor. 167. Ταύτας τὰς ἂν αὐτὸς ἔληται, Herod. 734. Idem 1, 43. 45. 59. fin. 80. 84. 85. 98. 167. extr. 4, 33. (Cicero 1, 320. Schutz.) Οὗτος, οὑτοσί, Ammon. 106. Eran. Philo 171. Τουτονδί, Brunck. Aristoph. 1, 43." Schæf. Mss.] A

Τουτέστι, Id est, Hoc est, cum aliquid declaramus, Plut. de Discern. Amic. et Adul. Οὐ δύναταί μοι καὶ φίλῳ χρῆσθαι καὶ κόλακι· τουτέστι καὶ φίλῳ καὶ μὴ φίλῳ. Alicubi autem distinctum τοῦτ' ἔστι.

Τουτάκι, Adv. ab οὗτος, vel potius a τούτου, sicut ὀλιγάκις ab ὀλίγος. Etym. in Αὐτίκα citat e Pind. τουτάκι πεξαμένης, non tamen exp.; sed videtur accipi pro Hic vel Ibi. Apud Suid. ita habetur, Τουτάκι, ἐν ὅσῳ δέ. AT Τουτάκις, Hes. exp., Τοσαυτάκις, Toties. [Pind. Π. 9, 25. " Aristoph. Εἰρ. 1079. Theogn. 822. * Τουτεί, Valck. ad Theocr. X. Id. p. 29. Eichst. Quæst. p. 42. Koen. ad Greg. Cor. 167. * Τουτᾶ, ibid. Τούτῳ, i. q. ἐντεῦθεν, 60. 161. Valck. Adoniaz. p. 367. * Τουτῶθεν, Theocr. 4, 48. Valck. p. 95. 135. Koen. ad Greg. Cor. 161. * Τουτόθε, 60. B Theocr. 4, 10. Valck. p. 95." Schæf. Mss.]

Οὕτως SIVE Οὕτω: utrumque enim in usu est, hoc, cum sequens vox a consonante incipit, illud, cum a vocali: Sic, Ita, Ad hunc modum. Od. Θ. (167.) Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσι, Il. Ω. (373.) Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις, Ita est ut dicis, Od. Θ. (543.) ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω, sub. ἐστί. Sic Thuc. 1. Ἦν οὕτως, Ita erat, Ita res se habebat. Isocr. Panath. Τότε μὲν ἐκείνως, νῦν δ' οὕτως διαλεχθέντα περὶ αὐτῶν, Plato, Νὺξ μὲν οὖν ἡμέρα τε γέγονεν οὕτω, Nox igitur et dies ad hunc modum generata, p. 27. Lex. Cic. Interdum οὕτως præcedenti respondet ὡς vel ὅπως, Isocr. Paneg. Τοὺς οὕτως ἐπισταμένους εἰπεῖν ὡς οὐδεὶς ἂν ἄλλος δύναιτο, Xen. K. Π. 1. Νῦν δ' αὖ οὕτως ἔχομεν, ὡς σὺν σοὶ μὲν θαῤῥοῦμεν: 1, (6, 11.) Οὕτως ἔχε τὴν γνώμην ὡς ἐμοῦ μηδέποτε ἀμελήσοντος: quo genere loquendi utitur et Thuc. 7, (15.) p. 237. Lucian. (1, 337.) Οὕτως γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου μου. Itidem in Scytha, Οὕτω τοίνυν γίγνωσκε ὡς εὐδαιμονέστατος ὤν. Cum C ὅπως autem, Xen. K. Π. 5. Οὕτω ποίει ὅπως ἂν αὐτοὶ ὅ,τι ἂν λέγῃ, εἰδῆτε. Versa vice οὕτως in similitudinis redditione ponitur, præcedente ὥσπερ vel καθάπερ: cujus exempla passim occurrunt. Alicubi vero omissum subaudiendum relinquunt: Aristot. Καὶ ὥσπερ οὐδὲ γράμματα πᾶσι τὰ αὐτὰ, οὐδὲ φωναὶ αἱ αὐταὶ, pro οὕτως οὐδέ. Οὕτω nonnunquam ponitur pro Ita demum, Æschin. (81.) Ἐφικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας, οὕτω τὰς χάριτας τὸν δῆμον ἀπαιτεῖ, Thuc. 1. Δεῖ μνησθέντας πρῶτον καὶ ἡμᾶς περὶ ἀμφοτέρων, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον ἰέναι, Ita demum ad reliquam orationem accedere. Itidem Bud. h. Xen. l. (Ἱππ. 2, 2.) Χρὴ μέντοι ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ, συγγραψάμενον ἃ δεήσει, ἐπιστάμενον ἀποδοῦναι, οὕτως ἐκδιδόναι, interpr. Ut autem qui puerum locat artem quandam edocendum, stipulari solet et a conductore magistro cavere, quid oporteat eum ediscere, ac tum demum locare. Sic ap. Thuc. 2, (19.) accipitur, ubi respondet τῷ, ἐπειδὴ μέντοι p. 55. Οὕτω δὴ ὁρμήσαντες ἀπ' αὐτῆς, Ita demum. Quo loco D nota etiam δή. Adde e Plat. de Rep. 2. Ἕρμαιον ἐφάνη, οἶμαι, ἐκεῖνα πρῶτον ἐπιγνόντας, οὕτως ἐπισκοπεῖν τὰ ἐλάττω, ubi etiam possis accipere pro Deinde, Tum demum, sicut nonnulli in h. l. Xen. K. Π. 2, (1, 1.) Προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσιν, ἵλεως καὶ εὐμενεῖς πέμπειν σφᾶς, οὕτω διέβαινον τὰ ὅρια. Cum vero cum adjectivo nomini aut adverbio copulatur, reddes non solum, Ita, Adeo, verumetiam Usqueadeo, Tam, Isocr. Paneg. Οὕτω μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι, Usque adeo ingentia polliceri sustinuerim. Itidem Hom. usus est ante Isocr., sc. Od. N. (239.) οὐδέ τι λίην Οὕτω νώνυμός ἐστι, Nec adeo ignobilis est. Rursum Isocr. Paneg. Τίς οὕτω ῥάθυμός ἐστιν ὅστις οὐ βουλήσεται; Quis usqueadeo ignavus est ut nolit? pro ὥστε οὐ βούλεσθαι. Plato Apol. (init.) Οὕτω πιθανῶς ἔλεγον, Adeo probabilia erant, quæ dicebant: in fine periodi. In Epigr. cum superlativo etiam jungitur, quod a Lat. sermonis consuetudine alienum est, Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος, ὥστ' ἐκολύμβα τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον, Usque adeo levis erat. Simile exemplum habes in Ὀρίγανον. Liban. dixit etiam, Οὕτω δὴ κάλλους ἔχων, Adeo pulcer. Plato ἐκ παραλλήλου in sua Apol. (26.) usurpavit, Οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. || Οὕτως ὄναιο, Bene precantis est, ut ap. Lat. Macte puer virtute. || Est etiam Jurantis et fidem facientis, veluti cum dicitur, Ita me dii ament. Et Horat. Sic te diva potens Cypri, Sic fratres Helenæ, lucida sidera, Ventorumque regat pater. Apud Aristoph. optantis est, N. (520.) Οὕτω νικήσαιμί γ' ἐγὼ, — Ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος — δεξιοὺς, — Πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς. || Est etiam Respondentis cum affirmationis, ut ap. Lat. Sic, Ita, Xen. Œc. (1, 9.) Σὺ ἄρα τὰ μὲν ὠφελοῦντα, χρήματα ἡγῇ, τὰ δὲ βλάπτοντα, οὐ χρήματα; respondet alter, Οὕτως, Ita. [" Οὕτω, οὕτως, Thom. M. 664. Markl. Suppl. 159. Iph. p. 21. Wakef. S. Cr. 1, 50. Ion. 909. Trach. 165. Weisk. ad Longin. 348. Schneid. ad Xen. Œc. 37. 44. Heind. ad Plat. Gorg. 13. 267. Boeckh. in Min. 91. Verh. ad Anton. Lib. 295. Fischer. ad Palæph. 15. 20. 23. 28. 52. 60. 106. 111. ad Herod. 3. 5. 6. 34. 585. Zeun. ad Xen. K. Π. 278. 390. ad Diod. S. 1, 326. 356. ad Lucian. 1, 402. Heyn. Hom. 8, 347. 352. Οὕτω, οὕτως confusa, Thom. M. 167. Coray Theophr. 52. Jacobs. Anth. 9, 334. 431. 455. 491. ad Diod. S. 1, 557. 2, 81. Duker. Præf. Thuc. p. 10. fin. Bentl. ad Callim. 272. ad Lucian. 1, 766. Οὕτως et ὡς conf., ad Phot. c. 341. Cum infin., ad Charit. 534. Cum gen., Porson. Phœn. 372. ad Diod. S. 2, 83. Cum adj., de sede, Boiss. Philostr. 517. Cum compar., Abresch. Lectt. Aristæn. 283. Cum superlativo, ad Lucian. 2, 153. Kiessl. ad Jambl. V. P. 171. Usus Homericus τοῦ οὕτως, Dawes. M. Cr. 476. Post particip., Wakef. Ion. 750. Abresch. Æsch. 2, 4. Subaud., Wakef. Georg. 21. T. H. ad Plutum p. 15. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 108. Vocis οὕτω vis sæpe magis sentiri potest quam verbis exprimi, Heind. ad Plat. Gorg. 196. 206. Theæt. 283. Οὕτως, seq. conson., ad Xen. Mem. 2, 6, 38. 3, 10, 2. 11, 7. Οὕτω abundat, Bibl. Crit. 1, 3. p. 47. Orditur narrationes fabularum, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 89. Οὕτως omissum, seq. ὥστε, ὃς, ὅστις, ὃς οὐ, ὅστις οὐ, Bibl. Crit. 3, 2. p. 63. Post οὕτως sequitur ὃς, ὅστις, pro ὥστε, ibid. ubi quem laudat D. W. Libanii locum (Orat. 12. p. 203.) vitii manifestus est, scribendumque — ἀνόητος, ὃς οὐκ —: (sicque scripsit Reisk. 3, 239.) Cf. Xen. K. Ἀ. 7, 1, 28. Soph. Antig. 220. Eur. Heracl. 415. Οὕτω, in sententiæ consecutione, ad Herod. 94. Οὕτως, Impune, Wakef. Alc. 691. Temere, Lucian. 2, 118. Dionys. H. 5, 221. ad Petron. 687. Burm. pr. Proin, Abresch. Æsch. 2, 68. (sic capiam in Themist. ap. Jacobs. 10, 399.) Οὕτω, Sic ut nunc sum, Heind. ad Plat. Phædr. 212. 334. Ita, Ita demum, Taylor. ad Dem. c. Mid. 299. ad Herod. 578. Raphel. ad Arrian. p. 3. ad Phalar. 215. Οὕτω σοι, Bene precandi formulam ordiens, Jacobs. Anth. 9, 455. Brunck. Aristoph. 2, 51. Οὕτω pro λίαν, Heyn. Hom. 6, 639. Οὕτω λεγόμενος, Quem dicunt, ad Dionys. H. 5, 247. 259. bis, Bast Lettre 30. Philostr. 152. Boiss., Schol. Theocr. 7, 40. in Ed. Warton. p. 171. Καὶ οὕτω, Et tum, Fischer. ad Palæph. 106. Οὐχ οὕτω, i. q. οὐ χαίρων, Eur. Alc. 683. Οὕτω δή, Plut. Alex. 129. Schm., Heyn. Hom. 6, 538. 7, 93. Wakef. Phil. 1071. Wyttenb. ad Plut. Mor. 3, 165. Tum vero, ad Herod. 587. 614. Οὕτω καλεῖν, Boiss. Philostr. 307. 327. Οὕτως ὡς, Bast Lettre 180. Οὕτω — ἔχειν, οὕτως ἔχειν, Boiss. Philostr. 310. Οὕτως ἔχειν, cum gen., Heind. ad Plat. Lys. 40. Valck. Phœn. p. 130. Zeun. ad Xen. K. Π. 692. Οὕτω τοι, οὕτω δὴ, οὕτω δήτοι, Boiss. Philostr. 428. 575. 600. 601. 617. Ἦν οὕτω δή, Heind. ad Plat. Phædr. 220. Καὶ οὕτω δή, Boeckh. in Min. 119. Οὕτω δή τι, ad Herod. 304. 317. 665. Οὐχ οὕτω, ἀλλά, Suid. 3, 32. Xen. K. Ἀ. 7, 8, 16. p. 465. Schn. Οὐχ οὕτω, τὸ δὲ πλεῖον —, Polyb. 3, 197. 535. Ἐφεξῆς οὕτως, Xen. Œc. 12, 10. Οὕτω ποιεῖν, πράττειν, Heind. ad Plat. Phædr. 271. Πολλὰ οὕτως, Xen. K. Ἀ. 2, 4, 7. Κατὰ μικρὸν οὕτω, Heind. ad Plat. Theæt. 327. Ὡς — οὕτω —, in uno membro,

ad Arnob. T. 1. p. 289. Οὐχ οὕτω, ὡς —, ad Herod. 219. Οὐδ' οὕτως, ad Paus. 200. Οὕτως ἀγαθόν τί μοι γένοιτο, Bergler. Alciphr. 161. Οὕτως, ὥστε, ὡς, Koppiers. Obs. 106.: Plato Phædro 342. Εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως ἔχει, Bene an secus habeat. Οὕτω, i. e. οὕτως, ad Phot. c. 173." Schæf. Mss.]

Οὑτοσὶ, Attico προσχηματισμῷ dicitur pro οὗτος: eo tamen ab οὗτος differens, quod οὗτος interdum est ἀναφορικὸν, ut supra docui: οὑτοσὶ autem duntaxat est δεικτικὸν, teste etiam Ammonio. Aristoph. B. (549.) ὁ πανοῦργος οὑτοσί: N. (141.) ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ Ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον. Ubi etiam nota cum primæ personæ pronomine copulari. GEN. Τουτουὶ, ut τουτουὶ τοῦ ἀγῶνος. DAT. Τουτῳὶ, Huic. Aristoph. Πλ. (44.) Καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ; respondet alter, τουτῳὶ, Huic. ACCUS. Τουτονὶ, Hunc. Et plur. GEN. Τουτωνὶ, Horum. Plato, Ὑπὸ τουτωνί. DAT. Τουτοισὶ, His, Hisce. ACCUS. Τουτουσὶ, Hos, Hosce. Itidem FEM. Αὑτηΐ, Hæc, Aristoph. (N. 201.) Ἀστρονομία μὲν αὑτηΐ. GEN. Ταυτησὶ, Hujus, Hujusce, et sic deinceps. NEUTR. Τουτὶ, Hoc. Et PLUR. Ταυτὶ, Hæc; Aristoph. N. (201.) τουτὶ δὲ τί; Hoc vero quid est? Idem, οὐδὲ τουτὶ, Ne hoc quidem, Ne tantillum quidem. [" Οὑτοσὶ, Steph. Dial. Att. p. 14. Οὑτοσὶ ἀνὴρ, Plato Gorg. 143. Αὑτηΐ, * αὑτηγὶ, Brunck. Aristoph. 3, 91. Τουτοΐ, * τουτογὶ, 1, 131. 2, 41. 173. Τουτὶ, 184. Villoison. ad Long. 259. Zeun. ad Xen. K. Π. 163. Palæph. 127. Τουτουΐ, Valck. Anim. ad Ammon. 56. Τουτῳΐ, Aristoph. Ἀ. 1065. Εἰρ. 1218. Kuster. p. 118. Ταυτηΐ, * ταυτηνὶ, Wyttenb. Select. 426. Τουτωΐ, Brunck. Aristoph. 3, 22. An τουτωΐ græcum? Valck. Diatr. 77. * Οὑτοΐ, Thom. M. 665. Ταυτὶ, Thom. M. 883. Add. ad 511. Musgr. Med. 156. Xen. Eph. 89. Alciphr. 190. * Ταυταΐ, * ταυταγὶ, Koen. ad Greg. Cor. 55. ubi et de * τουτοΐ, * τουτογὶ, * τουτοδί. Τουτωνὶ, Alciphr. 398." Schæf. Mss.]

Ταυτῃὶ, adverbialiter sicut ταύτῃ, Hac. Aristoph. [Ἱππ. 271. 918. Εἰρ. 1193.]

Οὑτωσὶ, Sic, Ita, Ad hunc modum: Attice pro οὕτως. Plato Symp. Ἐὰν εἴπω οὑτωσί. Frequens ap. Aristoph. quoque et Lucian. qui etiam p. 13(=1, 114.) τῷ οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, subjungit in redditione, ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. Item cum adj. et cum adv. sicut etiam οὕτως, Dem. (140.) Ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὑτωσὶ ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομένου λῃστοῦ τῶν Ἑλλήνων, Tam prope. Cui opp. οὕτω πόῤῥω ap. Isocr. [" Thom. M. 665. Mœr. 427. et n., Boiss. Philostr. 626. Οὑτωσὶ, * Οὑτωσὶν, Heind. ad Plat. Gorg. 196. 215. Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, opp. ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ad Lucian. 1, 351. Ὥς γε οὑτωσὶ δόξαι, Heind. ad Plat. Gorg. 215." Schæf. Mss.]

ΟΦΕΙΛΩ, ήσω, ab inusitato Ὀφειλέω, Debeo. Construitur cum accus. rei et dat. personæ. Plato de Rep. 1. Ὀφείλοντα ἢ θεῷ θυσίας τινὰς, ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα, Xen. K. Π. 7, (2, 8.) Ὥστε τῷ Ἀπόλλωνι ἄλλα μοι δοκῶ χαριστήρια ὀφειλήσειν: 4, (5, 12.) Ἀμφοτέροις ὑμῖν χάριν ὀφείλειν, Utrique vestrum debere gratiam: Ἀπολ. (17.) Ἐμοὶ πολλοὺς ὁμολογεῖν χάριτας ὀφείλειν, Ut multi confiterentur se gratiam mihi debere; nam et Cic. dicit Debere alicui gratiam. Plato de LL. Ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ τοσοῦτον ἕτερον, Tantundem debeat, sed alii, Persolvat. Interdum cum alterutro tantum casu junctum reperitur, ita tamen ut alter subaudiatur. Cum accus. tantum, Aristoph. N. (117.) Ἃ νῦν ὀφείλω διά σε τούτων τῶν χρεῶν. Sic Plut. Camillo, Τῶν ὀφειλόντων χρέα, Ære alieno obstrictorum: Dem. Τὰ ἴσα ὀφείλει, Tantumdem debet; Æqua mulcta plectitur: sicut Isocr. (κ. Λοχ. 4.) Ὃς κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀποῤῥήτων, πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλειν, Quingentis drachmis mulctari, pro ὀφλεῖν. Rursum Dem. Οὐ μέντοι γε ὀφειλούσας εἰς φορὰς, Sed quæ nullam collationem deberent. Synes. Ep. 28. Ἀφιέναι φησὶ δεῖν ὁ θεὸς τὰ ὀφειλήματα· ὀφείλει δὲ ὁ μέν τις δάνεισμα χρυσίου, ὁ δὲ τὸ δοῦναι δίκην: Debet autem alius mutuum aurum, alius mulctam. Item cum dat. solo, uti dixi ap. Lucian. ὀφείλειν μηδενὶ, Nemini debere: unum e votis Philemonis. Dem. Ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ.

A Erant vero ignominiosi et ἄτιμοι ii, qui τῷ δημοσίῳ ὤφειλον, donec persolvissent, ut ærarii ap. Rom. quod ex Isocr. Panath. cognoscimus, ubi ait, Ὧν οἱ μὴ τυχόντες, ἀτιμότεροι γίνονται τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ, Iis, qui mulctam ærario debent; subauditur enim accus. ζημίαν, ut ap. Plut. Cam. τὴν ζημίαν ὀφείλειν. Nonnunquam etiam ὀφείλω solum ponitur sine ullo casu, Plut. (9, 297.) Τὸ ψεύδεσθαι δεύτερον ἡγοῦνται τῶν ἁμαρτημάτων, πρῶτον δὲ τὸ ὀφείλειν: de Persis. Unde οἱ ὀφείλοντες, Debitores, (306.) Οἱ δὲ ὀφείλοντες ἀπαιτούμενοι, δασμολογούμενοι, δουλεύοντες, ἀνέχονται, καρτεροῦσι. Idem, Ὁ χρόνος, ὥσπερ ὀφείλων, ἀπέδωκεν. Itidem Aristot. Eth. 9, 7. Οἱ μὲν ὀφείλοντες βούλονται μὴ εἶναι οἷς ὀφείλουσιν· οἱ δὲ δανείσαντες, καὶ ἐπιμέλονται τῆς τῶν ὀφειλόντων σωτηρίας. Pass. Ὀφείλομαι, Debeor, Thuc. 1, (137.) Καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται, Beneficium mihi debetur. Cic. Debere alicui beneficium maximum. Plut. Symp. Οὐκ ὀφειλόμενόν μοι ἀποδίδως ἔρανον, Synes. Ep. 95. Ὡς ἀπέχομέν γε τὴν χάριν, εἰ δή τις ὀφείλεται καὶ νεω-
B τέρῳ παρ' ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου, Si qua debetur juniori a fratre seniore: 44. Ἀλλ' ἐκείνως μὲν ἄν σοι μῖσος ὀφείλετο δίκαιον, οὕτω δὲ καὶ ἔλεος, Verum illo modo odium merito tibi deberetur: hoc vero, misericordia. Et τὸ ὀφειλόμενον, Id, quod debetur, Debitum, Athen. 13. Ἀπαιτήσοντες τὰ ὀφειλόμενα. Plato generaliter ὀφειλόμενον exp. τὸ προσῆκον ἑκάστῳ, de Rep. 1. Διενοεῖτο μὲν γὰρ ὅτι τοῦτ' εἴη δίκαιον, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι· τοῦτο δὲ ὠνόμασεν ὀφειλόμενον. || Ὀφείλω aliquando exp. Mulctor, Mulcta mihi imponitur; aliquando Persolvo: quarum signiff. in præcedentibus quoque obiter mentio facta est: illius, in loco quodam Dem. et Isocr.; hujus, in quodam Platonis. Alicubi redditur etiam Mulctandus venio, Obnoxius sum, Eur. (Andr. 360.) ὀφείλω σοι βλάβην, Sum tibi obnoxius injuriæ: ad verbum, Debeo tibi injuriam, illam sc. qua te affeci. Itidem, Ὀφείλεις μοι κακὸν, pro Oportet ut quo me affecisti malo, eo te vicissim afficiam; nam secundum Plat. de Rep. 1. Ὀφείλεται παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ κα-
C κόν τι. Itidem, Μῖσος ὀφείλεταί τινι, in l. quodam Synesii supra citato. Mors quoque ὀφείλεται iis omnibus, qui nati sunt, h. e. Omnes ei obnoxii sunt, ea mulctantur, etiam Omnibus debetur: ut in Μονοστίχοις Γνώμαις Menandri, Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται, ubi κατθανεῖν usurpatur pro τὸ κατθανεῖν, h. e. ὁ θάνατος. Diversa autem constr. trimetrum hoc ap. Philon. de Mundo ita legitur, Τό τοι γενόμενον κατθανεῖν ὀφείλεται: itidem κατθανεῖν accipiendo pro τὸ κατθανεῖν in accus. qua constr., ex Epigr. ὀφειλόμενος τὰς εἰκόνας, Cui debentur imagines. Ex Eur. vero (Alc. 421.) ὀφείλεται κατθανεῖν, pro Oportet mori. || Ὀφείλομαι, exp. etiam Devinctus et obnoxius sum. || Ὀφείλω cum infin. quoque construitur, significans et tunc Debeo, Oportet me etc. Necesse est ut; nam et hoc modo interdum exp. Thuc. 4, (19.) p. 128. Ὀφείλων γὰρ ἤδη ὁ ἐναντίος μὴ ἀνταμύνεσθαι ὡς βιασθεὶς, ἀλλ' ἀνταποδοῦναι ἀρετὴν, Cum enim deberet, Cum enim eum oporteret etc. Dem. (20.) Οὕτως ὀφείλει διὰ τῶν αὐ-
D τῶν τούτων καὶ καθαιρεθῆναι πάλιν. Idem, Ὀφείλω δίκην δοῦναι, Pœna mihi luenda venit: quod etiam sine δοῦναι dicitur ὀφείλω δίκην. Aristot. Eth. 2, 2. Τύπῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς ὀφείλει λέγεσθαι. Plut. de Herod. Ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω. Sic (1) ad Cor. (7, 36.) Ὀφείλει γενέσθαι, Oportet fieri. Et in aor. 2. e Musæo, ὤφελεν ἄγειν, Ducere debuit; itidemque ex Herod. (1, 111.) Ὄφελον ἰδεῖν, Debui videre, Ionice sine augmento. Itidem ex Hom. affertur, (Il. K. 117.) Νῦν ὄφελεν — πονέεσθαι pro Debebat, ἔπρεπε. A qua signif. τοῦ ὀφείλειν est ADV. Ὀφειλόντως, quod Hes. exp. δεόντως, πρεπόντως, Ita ut fieri debet, Ita ut decet. || Interdum huic verbo cum infin. juncto optativa particula εἴθε vel αἴθε aut ὡς præponitur: sc. in IMPERF. Ὤφειλον SIVE Ὄφειλον, et AOR. 2. Ὤφελον, SIVE Ὄφελον, pro quo etiam Ὤφελλον, Ionice, ut tradit Eust.: nonnunquam etiam omittuntur illæ particulæ, ut ordine docebo. Od. (N. 204.) Αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσι, q. d. Utinam debuissem manere, Utinam oportuisset me manere, pro Utinam

mansissem: quæ exp. et ad sequentia pertinet exempla. Il. Γ. (428.) Ἤλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι, Ξ. (84.) Οὐλόμεν', αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου Σημαίνειν, Ω. (764.) Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ' ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι, Utinam prius perire debuissem, periissem; est enim primæ personæ PRO Ὤφελλα, quem aor. Eust. quoque agnoscit. At Il. H. (390.) ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι, est tertiæ personæ pro ὤφελλε. Utinam prius perire debuissent pecuniæ illæ et opes. Itidem ap. ceteros Poëtas, Eur. ὥς γε μή ποτ' ὤφελεν λαβεῖν Μενέλαον, Aristoph. (B. 955.) Ὡς ὤφελες διαῤῥαγῆναι, (Εἰρ. 1069.) εἴθ' ὤφελεν εἶναι, Utinam esset: (N. 41.) Εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς. Est ejus usus in prosa quoque; sed frequenter sine infin. ponitur in fine sententiæ, ita tamen ut e præcedentibus subaudiatur. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Ὁ μὲν ἄρχων οὗτος ἀκοντίσας ἥμαρτεν· ὡς μήποτ' ὤφελεν: Utinam nunquam debuisset, sc. ἁμαρτεῖν. Dem. (539.) Καὶ τοῦτον οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδὼς, μηδὲ γιγνώσκων· ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον; Atque utinam ne nunc quidem cognovissem. Interdum εὐκτικαὶ illæ particulæ omittuntur: Od. Δ. (97.) Ὧν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν Ναίειν, pro ὡς ὄφελον, αἴθ' ὄφελον. Itidem, Il. T. (59.) Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ, Quam utinam in navibus occidisset Diana suis sagittis. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 172.) Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι Ἀνδράσι. Soph. (El. 1131.) ὤφελον ἐκλιπεῖν βίον. Eur. μήποτ' ὤφειλε τὸν βουκόλον οἰκῆσαι, Utinam nunquam bubulcus habitasset. Itidem in prosa et quidem interdum veluti παρενθετικῶς, Dem. (322.) Οὗτος καὶ παθόντων ἃ μή ποτ' ὤφελον τῆς ὑπὲρ ἁπάντων λύπης πλεῖστον μετεῖχε. Aliquanto post, Ἐπειδὴ δὲ ἃ μή ποτ' ὤφελε συνέβη, Postquam vero ea contigere, quæ utinam nunquam contigissent. E Basil. quoque ὤφειλε pro Utinam, Bud. || SED ET Ὄφελον cum optativo junctum accipitur pro Utinam; adverbialiter tamen et sine discrimine personæ: quale in præc. ὤφειλον, ὤφειλες, ὤφειλε. Cujus usus hæc exempla affert Bud. e Grammatico quodam: Ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Et cum præterito, Ὄφελον ἐγένετο τόδε: quo modo Gaza, Ἡ ὄφελον ἦν ἀξία τῆς ὑμῶν ὑπολήψεως, pro his Ciceronis, Quæ utinam digna esset. Item in fine sententiæ ut supra ὤφελον et ὤφελε usurpari docui. Greg. Stel. 1. Κατήει μὲν εἴς τι τῶν ἀδύτων τοῖς πολλοῖς ἀβάτων· ὡς ὄφελόν γε καὶ τὴν εἰς ᾅδου φέρουσαν: Utinam vero et in viam ad inferos ferentem. Ubi etiam nota partic. ὡς. ITIDEM Ὄφελος usurpari docet Suid. his verbis, Ὄφελος καὶ Ὄφελον, Εἴθε, Μακάρι, εὐκτικῶς· τὸ δὲ Μακάρι, τῶν ἀπαιδεύτων εὐκτικὸν ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ εἴθε καὶ αἴθε. Ubi etiam OBSERVA Μακάρι. [" Ὀφείλω, Phryn. Ecl. 209. Thom. M. 667. Wakef. Ion. 519. Alc. 426. Phil. 1421. Jacobs. Anth. 6, 263. Heyn. Hom. 6, 240. 241. 7, 489. Ruhnk. Ep. Cr. 299. ad Mœr. 148. ad Herodian. 471. Ammon. 107. Phalar. p. 28. ad Od. Γ. 367. ad Callim. 1, 226. Valck. p. 14. ad Charit. 350. Cum infin., Thom. M. 161. Ὀ. δίκην, Mœr. 426. et n. Ὀφείλειν — πεσέειν ἂν, Herod. 600, 7. Ὄφελον, Thom. M. 665. Lucian. 3, 554. Heyn. Hom. 4, 112. Mœr. 285. et n. ubi et de ὤφελον, Reiz. de Tempor. p. 13. Ilgen. ad Scol. 231. Μὴ ὄφελες, Heyn. Hom. 5, 689. Αἴθ' ὄφελες, Toup. Opusc. 2, 244. Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, Il. Γ. 173. Ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι, 428. Ὤφελές γε, Brunck. Aristoph. 3, 79. Ὤφελε, Lucian. 3, 472. Jacobs. Anth. 12, 399. Ὠφέλετε, Heyn. Hom. 8, 643. (Il. Ω. 254.) Pass., Jacobs. Anth. 7, 227. 311. 8, 403. 9, 25. 10, 370. 12, 262. 292. Callim. Ep. 56. Antip. Sid. 74. Agathias 43. 76. Ruhnk. Hist. Cr. Orat. Gr. 42. Dionys. H. 2, 1058. Ὄφελον, partic. absol., ad Lucian. 1, 340. Ὀφειλέω, Jacobs. Anim. 297." Schæf. Mss. * Ὀφειλομένως, Epiphan. 1, 972. " Athan. 1, 482." Kall. Mss.]

Ὀφείλημα, τὸ, Debitum, τὸ ὀφειλόμενον, s. χρέος, vide Ὀφείλω, Ἀντοφείλω. Citat Bud. e Dem. quoque et Libanio. [Lobeck. Phryn. 465. " Herodian. 471. et n., Ammon, 107." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.]

A Ὀφειλὴ, ἡ, idem, Matth. 18, (32.) Πᾶσαν τὴν ὀ. ἐκείνην ἀφῆκά σοι, Totum illud debitum, ad Rom. 13, (7.) Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀ., Reddite igitur cuique quod ei debetis, τὰ ὀφειλόμενα. Hesychio est non solum χρέος, δάνειον, sed etiam ἀνάγκη. [Lobeck. Phryn. 90. " Cattier. Gazoph. 20. Cort. ad Plin. 239. T. H. ad Plutum p. 477. ad Thom. M. 127." Schæf. Mss.]

Ὀφειλέτης, ὁ, Debitor, χρεώστης. In Or. dominica, Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀ. ἡμῶν, Debitoribus nostris, Matth. 18, (24.) Προσηνέχθη αὐτῷ εἷς ὀ. μυρίων ταλάντων, Debitor talentorum decies mille: Horat. debitor æris; Ovid. Debitor est vitæ qui tibi Sexte suæ. Item cum dat. pers. ad Rom. 8, (12.) Ὀφειλέται ἐσμὲν οὐ τῇ σαρκί. Et cum infin. in Ep. ad Gal. 5, (3.) Ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι, Debet, Tenetur. Itidem Soph. (Aj. 590.) οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι, Nihil amplius præstare teneor, Nihil amplius debeo: pro quo dicitur uno verbo ἀφωσιωσάμην. Hæ B autem duæ posteriores constrr. conveniunt cum constrr. verbi ὀφείλω. [" Wakef. Herc. F. 1246." Schæf. Mss.] FEM. Ὀφειλέτις, ιδος, ἡ, Debitrix. Pro Obnoxia, Devincta beneficio, affertur ex Eur. [Rhes. 965.] Ὀφειλέσιον, Debitum, Eust. [1751. Lobeck. Phryn. 516.]

Ἀντοφείλω, Vicissim debeo, debitor sum alicui, sc. ob acceptum ab eo beneficium. Ἀντοφείλειν, inquit Bud., ap. Thuc. dicitur, Qui debet beneficii gratiam, ut qui beneficium accepit. Thuc. 2, (40.) Βεβαιότερος δὲ ὁ δράσας τὴν χάριν, ὥστ' ὀφειλομένην δι' εὐνοίας ᾧ δέδωκε σώζειν· ὁ δ' ἀντοφείλων, ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, Qui gratiam debet.

" Ἐνοφείλεσθαι ἀργύριον alicui in agro vel iis bonis " dicitur quæ ei oppignerata sunt, s. quæ contracta " hypotheca ei concredita sunt, i. e. Deberi in, Dem. C " (1249.) Οὐδένα ἐῴη οὔτε ὠνεῖσθαι οὔτε τίθεσθαι, ὡς " ἐνοφειλομένου αὐτῷ ἀργυρίου, Intercederet quominus " aut emeret aliquis id prædium, aut in eo pignus " contraheret, sc. quod certa pecunia obnoxium jam " haberet. Ita Bud. p. 187. 188. ubi et aliud ex " Eod. exemplum affert:" [1197. " Inscr. ap. Boeckh. in Indice Lectt. Acad. Berolin. 1821. τιμὴ ἐνοφειλομένη." Boiss. Mss.] Ἐποφείλω, Insuper debeo, Præterea debeo, simpliciter Debeo, Thuc. 8, (5.) p. 266. Ὑπὸ βασιλέως γὰρ νεωστὶ ἐτύγχανε πεπραγμένος τοὺς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς φόρους, οὓς δι' Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οὐ δυνάμενος πράσσεσθαι, ἐπωφείλησε, i. e., quos cum non posset ipse ἐκπράξασθαι, τῷ βασιλεῖ ὀφειλέτης ἐγένετο, Schol. " Κατοφείλειν, Debere, Bud. e Dem." Προοφείλω, Prior debeo, Ante debeo, sæpe pro simplici ὀφείλω, Aristoph. Σφ. (3.) Κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὔφειλες μέγα, Magnum aliquod malum debebas lateribus, ὤφειλες, ἐχρεώστεις, Schol. Ex Eur. (Iph. T. 523.) affertur etiam Προὔφείλει, præsenti tempore D pro Ante debet, a VERBO Προὔφείλω: licet ea crasis imperfecto potius conveniat. Pass. Προοφείλομαι simpliciter pro Debeor, ὀφείλομαι, Dem. (539.) Οὐδένα ἂν ἀνθρώπων οὕτως ἀσελγῶς καὶ βιαίως οὐδενὶ τῶν πολιτῶν ἂν χρήσασθαι, μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος, ὃ αὐτῷ προωφείλετο. At e Thuc. Προοφειλομένης εὐεργεσίας, pro Intercedente beneficio: quomodo et προοφειλομένης φιλίας exp. Intercedente amicitia. [" Ad Phalar. 356. ad Herod. 412." Schæf. Mss.] Προσοφείλω, Insuper debeo, Præterea debeo, Xen. K. Π. 3, (2, 7.) Προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας, Dem. (37.) Τὸ πάντων ἀνανδρότατον, τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλετε. Ex Eod. (825.) Budæus p. 230. suorum Comm. affert, Αὐτὰ δὲ τἀρχαῖα πάντα ἀναλωκέναι φασὶ, Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε, cum hac interpr. Quin et Demophon insuper expensum mihi pecuniæ nonnihil tulit. Ibid. Προσοφείλειν interpr. etiam Debere reliqua, quæ προσοφειλόμενα dicuntur: ap. Polyb. 1, (66, 5.) Τὰ μὲν, οὐκ εὐπορούμενοι χρημάτων, τὰ δὲ, καὶ πεπεισμένοι παραιτήσεσθαι τοὺς μισθοφόρους μέρος τι τῶν προσοφειλομένων ὀψωνίων. || Æs alienum s. Debitum contrahere præter quæstus proprios, Xen. (Œc. 20, 1.) Οἳ οὐδὲ

ἀναγκαῖα δύνανται πορίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσι, Qui inde tolerare vitam nequeunt, ita ut eis æs alienum quoque contrahere necesse sit. || Præterea mulctari, sicut ὀφείλειν pro Mulctari poni, suo loco docui: Προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, Hoc amplius etiam mulctam pendere jussi. Hæc Bud. 230. post Προσόφλω. [" Ad Phalar. 356." Schæf. Mss. * Προσοφειλέτης, Orig. 2, 503.]

"Ὄφλω, ήσω, tanquam AB Ὀφλέω, i. q. ὀφείλω, in ea signif. qua ponitur pro Mulctor, etiam Damnor: ὀφείλω ἐκ καταδίκης, Hes. Κατάδικος, inquit Bud. Comm. 126., dicitur Obnoxius e re judicata, h. e. ἐκ τῆς καταδίκης, ὁ μὴ ἐκτετικὼς τὴν καταδίκην: qui et ὑπόδικος dicitur, et ὄφλων, et κατάκριτος et κατεγνωσμένος, ut Dem. Ὠφληκὼς τὴν δίκην δικαίως, Merito damnatus. Idem, Τάλαντα δέκα ὠφληκέναι, Damnari decem talentis. Ibid. exempla affert τοῦ ὠφείλω et τοῦ ὑπόδικός εἰμι. Idem p. 89. Οἱ ὠφληκότες et οἱ ὄφλοντες dicuntur Damnati. Dem. Καὶ δίκην ἐξούλης ὠφληκὼς ταύτην, οὐκ αὐτὸς ὠφληκέναι φησὶν, ἀλλ' ἐμὲ, Atque in hac controversia de vi damnatus, non se damnatum, sed me esse contendit: (459.) Καὶ ταῦτα οὐ μικρὰν ζημίαν ὀφλήσειν μέλλουσαν, Et præsertim mulctæ non contemnendæ damnandam, i. e., ignominia atque infamia notandam. Hæc Bud. ibi, qui hunc ejusd. Dem. locum (862.) Ἐπὶ τὸν κληρωτὸν δὲ διαιτητὴν ἐλθὼν, καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων, ὦφλε τὴν δίαιταν, p. 151. itidem interpr. Damnatus est ab arbitro. Idem ὄφλω δίκην vertit, Debitor sum ob rem judicatam; hunc enim Dem. locum (528.) Τί γὰρ δήποτε ἄν τις ὄφλων δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν τὴν ἐξούλης (δίκην) ἰδίαν; ita vertit, Quanam enim de causa, si quis debitor est ob rem judicatam, et non solverit, lex judicium de vi non privatum esse voluit? Sic δίκην μέλλων ὀφλήσειν, Futurus rei judicatæ debitor. Dicitur etiam δίκην θανάτου ὄφλειν, pro Capitis damnari, sicut δίκην ἐξούλης ὄφλειν, pro Damnari in controversia de vi. Diog. L. in Phaler. Δίκην θανάτου οὐ παρὼν ὦφλεν, Absens capitis damnatus est. Itidem Plato Apol. (29.) Ἐγὼ μὲν ἄπειμι ὑφ' ὑμῶν θανάτου δίκην ὄφλων, οὗτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκότες μοχθηρίαν. Et ὄφλειν τὴν δίκην ἐρήμην, Damnari absentem, ob vadimonium desertum, Plut. Camillo, Μεταστὰς ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην, τίμημα μυρίων καὶ πεντακισχιλίων ἀσσαρίων ἔχουσαν, Absens damnatus est quindecim millibus assium. Rursum Plut. dixit etiam δίκην ἀργίας ὠφληκὼς, pro Otii mulctæ obnoxius. Isocr. Ὀφλήσει τὴν ἐπωβελίαν. Et εὐθύνας ὄφλειν, vel potius, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὄφλειν, Damnari repetundarum, Æschin. (55.) Ἔξεστιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκώς. Aliquando accus. e præcedentibus subauditur: Thuc. 3, (70.) p. 107. Ὀφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας, ubi subauditur ζημίαν: dixerat enim ζημία δὲ καθ' ἑκάστην χάρακα ἐπέκειτο στατήρ. Et ap. Plat. de LL. 6. Ἐὰν δ' ὁ φεύγων ὄφλῃ, (sc. τὴν δίκην vel ζημίαν,) τῶν κοινῶν χρημάτων μὴ μετεχέτω, γεγράφθω δ' ὠφληκὼς ἕως ἂν ζῇ: ubi etiam nota τοὺς ὄφλοντας fuisse ἀτίμους, sicut supra ex Isocr. quodam loco patet τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ s. καταδίκους, Ignominiosos fuisse quoad judicatum fecissent, ut ærarii ap. Romanos, qua de re pluribus Bud. disserit in Pandect. His adde e Plut. in Cam. Ἀδίκως ἐπ' αἰτίαις πονηραῖς ὄφλοντα, sc. δίκην, Inique damnatum. Porro sicut ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ dicitur, ita et ὄφλειν τῷ δημοσίῳ, Dem. (998.) Ἐὰν ὄφλῃ τῷ δημοσίῳ, τί μᾶλλον οὗτος ἐγγεγραμμένος ἔσται μου; ὅτι νὴ Δία εἴσονται πάντες πότερός ποτε ὦφλεν· καλῶς: q. l. Bud. 588. sic interpr. Quod si iste damnetur, et publice mulctetur, quid magis mulctæ judicatus erit quam ego? Scient omnes, credo, uter reip. debitor fuerit: Probe. E Dem. vero affertur, Ὄφλω σοι τὴν γνῶσιν, pro, Judicio sum tibi adstrictus. || Hactenus de ὄφλω, quatenus est verbum judiciale. Cum vero ad alia transfertur, exp. non solum Damnor, sed etiam In crimen incurro, Crimini obnoxius sum, aut alio modo, Dem. c. Timocr. Ἡλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε εἴ τι τοιοῦτο ἐτυγχάνετε ἐψηφισμένοι, Quantæ insaniæ ab hominibus damnaremini, Quam desipere vos judicarent homines. Phalar. Athen. Κινδυνεύετε πανδημεὶ πικροτάτην ὀφλῆσαι ὠμότητα, Crudelissimi existimari. Athen. (511.) de Marte, Ὦφλεν αἰσχύνην καὶ ζημίαν, ἐκδοὺς ἑαυτὸν ἔρωσιν ἀλογίστοις, Dedecore damnoque, hominum opinione atque judicio, affectus est. Hæc e Bud. 90. E Dem. vero (18.) ὦφληκα αἰσχύνην, affertur pro Debet me pudere. Item ὄφλειν γέλωτα, Ridendum se propinare, Derideri, seu, ut Eust. exp., κατὰ δίκης λόγον πάσχειν γέλωτα. Aristoph. N. (1035.) καὶ μὴ γέλωθ' ὀφλήσεις. Ex Eur. (Andr. 187.) ὄφλω βλάβην, pro Sum obnoxius injuriæ: e Quo supra ὀφείλω σοι βλάβην, pro Sum tuæ injuriæ obnoxius. [" Phryn. Ecl. 209. Thom. M. 667. ad Charit. 456. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 114.: ad Dionys. H. 3, 1818. ad Herodian. 471. Toup. Opusc. 2, 268. Ammon. 107. Phalar. p. 26. Wyttenb. Select. 334. Conf. c. ὀφείλω, ad Dionys. H. 1, 596. Damnor, ad Mœr. 426. Timæi Lex. 202. et n. Ὄφλω μέμψιν, Hes. Ep. ad Eulog.: δίκην, Brunck. Soph. 3, 441. Ἐρήμως ὄφλω, Phryn. Ecl. 186." Schæf. Mss. Δειλίην ὦφλεε πρὸς βασιλῆος, Herod. 8, 26.]

"Ὄφλημα, τὸ, Mulcta judicata, judicio imposita, Dem. Ἐκτίσας τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, Cum judicatum publico dissolvissem: (998.) Ἐὰν δὲ χρόνος διέλθῃ, καὶ μὴ ἐκτισθῇ τὸ ὄ., Si longum temporis intervallum intercesserit, necdum depensa mulctatitia illa pecunia fuerit. Idem, Ὁμολογεῖται τοῦτ' εἶναι τὸ ὄ., Mulctam quæ debebatur ex judicato. Idem, Καθ' οὓς (νόμους) τὰ μὲν δεκαπλᾶ, τὰ δὲ διπλᾶ γίγνεται τῶν ὀ., Quibus legibus nomina publica decupla interdum, interdum dupla fiunt, Secundum quas leges damnatio interdum in decuplum, interdum in duplum fit. Hæc Bud. diversis in locis. || Debitum, SICUT Ὄφλω dixi reddi etiam Debitor sum, Debeo. Et Hes. ὦφλε exp. non solum κατεδικάζετο et ἐπὶ τῇ δίκῃ ὤφλησε, sed etiam ὤφειλεν: itidemque Suid. ὤφλησα, ἐχρεώστησα. Herodian. 5, (1, 13.) Ὥσπερ ὄφλημα κληρονομίας εἰληφότες, ἀποχρῶνταί τε καὶ ἐνυβρίζουσιν ὡς ἄνωθεν ἰδίῳ κτήματι, Quasi ipsis debitam hæreditatem adepti. Theophyl. Ep. 16. Δανειζόμενος γὰρ παρ' ἄλλων, ἄλλοις ἀποδίδως τὸ ὄ. Itidem Lucian. (1, 824.) Ἀπαιτῶν γὰρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀ. Et ὄ. βαρὺ, Æs alienum grande, χρέος: quod tamen per ω in VV. LL. scriptum EST Ὤφλημα. [Lobeck. Phryn. 465. " Thom. M. 666. Herodian. 471. et n., Ammon. 107." Schæf. Mss.]

"Ὄφλησις, ἡ, Debitio, * χρεώστησις, Hes. || Debitum, i. q. ὄφλημα et ὀφείλημα. A Suida exp. χρέος, ὀφειλή. || * Ὀφλητής, Gl. Debitor.]

[* " Ἀποφλέω, Tzetz. Ch. 13, 614." Elberling. Mss. * " Ἐπόφλω, Debitor sum, Debeo, Edict. Just." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Προσόφλω, i. q. προσοφείλω, sicut ὄφλω idem cum ὀφείλω significare dixi, i. e. Insuper debeo, Etiam debeo, Aristot. Eth. 4, (3.) Εὐεργετούμενος δ' αἰσχύνεται καὶ ἀντευεργετικός ἐστι πλειόνων· οὕτω γὰρ προσοφλήσει ὁ ὑπάρξας: Sic enim fit, ut qui beneficientia provocavit, etiam repenso beneficio debitor sit. || Insuper mulctor, Ultra mulctor, Dem. (1327.) Ταύτας τὰς πεντακοσίας δραχμὰς Θεοκρίνης οὑτοσὶ ὀφείλει, οὐκ ἐκτετικότος τοῦ πατρὸς, ἃς προσῶφλεν ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδώρου θεράπαιναν εἰς ἐλευθερίαν, Cum hoc, quod Cephisodorus absolutus est, insuper ipse quingentis drachmis mulctatus est, s. Quibus insuper mulctatus est ob id, quod non jure asseruisse ancillam in libertatem judicatum est. Itidem Diog. L. Theophrasto, Τοσοῦτον δ' ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε Ἀγωνίδης τολμήσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσῶφλεν, Ut parum abfuerit quin ultra mulctaretur. Sic alibi, Προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, Hoc amplius etiam mulctam pendere jussi. Hæc Bud. 69. 229. 230. [" Προσόφλω γέλωτα, Alciphr. 334." Schæf. Mss.]

Ὀφλίσκω ET Ὀφλισκάνω, ead. cum ὄφλω: unde et derivata sunt. Unde ap. Suid. Ὀφλίσκουσι et Ὄφλουσι, χρεωστοῦσι. Eur. (Med. 581.) ὀφλισκάνω τὴν ζημίαν, Damnor, Mulctor. Item ὀφλισκάνω γέλω-

τα, Ridendus omnibus judicor, κατὰ δίκης λόγον γέλωτα πάσχω. Chrys. Τοσούτῳ πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, Tanto majore risu a nobis digni existimantur. [Ælian. H. A. 12, 5.] Itidem ὀφλισκάνειν ἄνοιαν, In amentiæ crimen incurrere, Dementem omnium judicio haberi, et velut dementiæ condemnari. Dem. (16.) "Α νῦν ἄνοιαν ὀφλισκάνων, ὅμως ἐκλαλεῖ. [" Eur. Phœn. 770. Phryn. Ecl. 209. Thom. M. 667." Schæf. Mss. * Ἐποφλισκάνω, Themist. p. 83. * Προσεποφλισκάνω, Dio Cass. 184. * Προσοφλισκάνω, 18. Dem. 36. Plut. 6, 157. 9, 399. Themistocle 5.]

Ὀφλάνω, i. q. ὄφλω et ὀφλισκάνω: ita ex ὄφλω derivatum ut ὀφλισκάνω ex ὀφλίσκω. Unde ap. Hes. Ὀφλάνειν, ὀφλισκάνειν, ὀφείλειν. Apud Eund. legitur ETIAM Ὀφλοί, ὀφειλέται, ὀφειλαί, Debitores, Debita. [* "Ὄφλος, Jo. Geom. Parad. 2." Boiss. Mss.]

ὈΦΕΛΛΩ, alicubi usurpatur ead. signif. qua ὀφείλω, de quo paulo ante dictum a me fuit, Od. Φ. (17.) Ἦλθε μετὰ χρεῖος τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, Debebat, Θ. (462.) Μνήσῃ ἐμεῖο ὅτι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις, Debes, ὀφείλεις, χρεωστεῖς. Itidem pass. ὀφέλλομαι, Debeor: Γ. (367.) μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους Εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, i. e. ὀφείλεται, ut quidam ἁπλούστερον accipiunt, alii autem αὔξεται exp. de usura intelligentes; nam τὸ χρέος ὀφελλόμενον ἐγκυμονεῖ ὥσπερ τὸν ἐς ὕστερον τόκον: de qua signif. τοῦ ὀφέλλειν mox pluribus dicetur. Item cum infin., ut supra Ὀφείλω, Il. T. (200.) ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, Debetis hæc facere, ὀφείλετε δρᾷν, ut ubi exp. Il. A. (353.) Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι Ζεύς, Debebat, ὤφειλεν, ut ibi exp. Atque ut ὤφειλον et ὤφελον dixi supra jungi interdum cum optativis particulis εἴθε; αἴθε, ὡς: sic ETIAM Ὤφελλον SIVE Ὄφελλον, Ionice sine augmento, Il. Ξ. (84.) αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου Σημαίνειν, H. (390.) ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι: quæ exempla supra quoque attuli in tertio tmemate verbi Ὀφείλω, quod Ionica esse Eust. diceret pro ὤφειλε s. ὤφελε. Et sine illis particulis optativis, ut supra quoque in Ὀφείλω admonui, ap. Hes., Ὄφελλον, ὤφειλον, εἴθε, Utinam, s. Utinam| deberem. Quo referri etiam posset Ὄφελον, quod| adverbialiter usurpari, ibid. docui. || Alias Ὀφέλλω signif. etiam Augeo, Adaugeo, Amplifico, Il. Y. (242.) Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Ὅππως κεν ἐθέλῃσι, ubi observa ὀφέλλει τε μινύθει τε opposita sibi: ut in illo Hesiodeo (Ἔργ. 1, 6.) Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει, opposita sunt μινύθει et ἀέξει. (Od. Π. 174.) δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην, Minerva Ulyssi corpus amplius s. majus affingebat et juventutem: Schol. ηὔξησε: Il. A. (510.) Υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ, Filium meum cumularint honore, Γ. (62.) de securi acuta, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν, i. e. αὔξει τὴν ἀνδρὸς δύναμιν. Et μῦθον ὀφέλλειν, Multa verba facere, πολυλογεῖν, ληρεῖν: ut Π. (631.) τῷ οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι, Non ingeminanda et multiplicanda verba sunt, Non pluribus verbis opus est. Pass. Ὀφέλλομαι, Augeor, adaugeor, Amplificor, (Od. Ξ. 233.) οἶκος ὀφέλλετο, Amplificabatur, et adaugebatur, Il. Ψ. (524.) Ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἵππου: Adaugebatur et invalescebat: quo modo acceperunt quidam Homericum illud, de quo supra, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, ut sit, Usura crescit: sed simplicius et rectius pro Debetur; ut in præcedente l. Ἦλθε μετὰ χρεῖος τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, Debebat, ὠφείλει, ἐχρεώστει. Interdum vero Ὀφέλλω redditur non solum Adaugeo, verum etiam Adjuvo, Foveo, Il. Δ. (445.) ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν, Adaugens et adjuvans, sc. ἡ ἔρις: quæ et ap. Hesiod. Ἔργ. 1, (14.) πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει: (211.) μηδ' ὕβριν ὄφελλε, pro Auge, Fove, ἐπίτεινε. At Il. Π. (651.) Ἦ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν, Auxerit, Majorem attulerit, αὐξήσειε. Hes. quoque Ὀφέλλει exp. non solum αὔξει, sed etiam ὠφελεῖ. Sic pro Prodesse, Juvare s. Bene mereri accipitur ap. Apoll. Rh. 2, (801.) εὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄνδρες ὀφέλλειν, Schol. εὐεργετεῖν, || Hes. Ὀφέλλουσα exp. etiam θρασύνουσα,

A σώζουσα, παρασκευάζουσα. [" Heyn. Hom. 4, 136. 272. 638. 681. 6, 240. 241. 250. 7, 248. 650. 8, 347. Dawes. M. Cr. 61. 364. Leontius 23. Hemsterh. ad Callim. Fragm. 492. ad l. p. 76. Toup. Opusc. 2, 87. Græv. Lectt. Hes. 507. Debeo, Valck. Callim. p. 14. (286.)" Schæf. Mss. Dionys. P. 133. Arat. D. 349.]

Ἐξοφέλλω, Adaugeo, Amplifico, Accumulo, Od. (O. 18.) ἐξώφελλεν ἔεδνα. Ἐποφέλλω, idem.

Ὄφελμα, τό, Augmentum, αὔξημα, Hes. || Sordes verrendo collectæ, ipsæque adeo Scopæ, κάλλυμμα, κάλλυντρον, Hes.: qui ὀφέλμασιν itidem exp. σαρώμασι. Dici autem et de Scopis, tum ex Hes. patet, qui esse dicit κάλλυντρον, tum ex Eust., qui, cum Od. Y. (149.) p. 1887. κορήσατε exposuisset σαρώσατε, καλλύνατε, indeque derivari dixisset Κόρημα, τὸ σάρον, δι' οὗ φιλοκαλεῖται ἡ γῆ, subjungit, Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν σάρον, ἤτοι σάρωτρον, καὶ ὄφελμα ἐκαλεῖτο κατὰ τοὺς παλαιούς· ἐν ἀντιφράσει, οὐ γὰρ ὀφέλλονται ἤτοι αὐξάνονται τὰ σαρούμενα· διὸ καὶ τὸ σάρον παραι-
B ρεῖ καὶ μειοῖ. Sed malim ὄφελμα significans Purgamenta, quæ conversa sunt et Scopas, derivare ab ea signif. τοῦ ὀφέλλειν, qua interdum exp. Accumulo, ut proprie sit Purgamina quæ verrendo accumulantur s. coacervantur, et Scopæ quibus purgamenta pavimenti coacervantur. Itidem vero Κόρημα et Purgamenta et Scopas ipsas quibus purgamenta converruntur, signif. [" Brunck. Soph. 3, 525. Toup. Opusc. 2, 87." Schæf. Mss. Hipponax ap. Schol. Lycophr. 1165. Τὴν στέγην ὀφέλλοντα, (οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα,) πυθμένι στοίβης.]

Ὀφέλσιμος SIVE Ὀφέλλιμος, Utilis. Ὀφέλσιμος ap. Orph. (Arg. 471.) legitur. Legitur hoc nomen et ap. Opp. (A. 3, 429.) teste Eust. qui ὀφέλσιμος scribi dicit Αἰολικώτερον. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 179. ad Callim. 1. p. 61." Schæf. Mss.]

Ὄφελτρον, Scopæ, quibus sc. purgamenta converruntur et accumulantur, κάλλυντρον, Hes. Ὀφελτρεύω, Orno, Mundo, Converro, pro κοσμῶ, affertur e Lycophr. [579. 1165.] Ὀφελτρεύουσι, κοσμοῦσι,
C καλλύνουσι, Suid. [" Wakef. Ion. 105." Schæf. Mss. * Ὄφελλα, Scopæ, Tzetz. ad Lycophr. ll. cc.]

Ὄφελος, Utilitas, Emolumentum, Usus, Il. P. (152.) Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ Ζωὸς ἐών, Qui magno usui fuit, Magnam utilitatem attulit: πολλὰ ὤφελλεν, s. ὠφέλησε. Aristoph. Πλ. (1152.) Τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὤν. In prosa quoque usitatum, Demosth. Phil. 3. Τί τούτων ὄφελος αὐτοῖς, Quam utilitatem et emolumentum inde capiunt? Quid eis prosunt? Quid eos juvant? Plato Apol. (16.) Ἀνὴρ ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστι. Ibid. (26.) Μήτε ὑμῖν μήτε ἐμαυτῷ ἔμελλον μηδὲν ὄφελος εἶναι. Et Lucian. (3, 103.) Οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος. Hesychio ὄφελος est non solum ὄνησις, * ἐπικούρημα, κέρδος, sed etiam αὔξησις. || VV. LL. exp. etiam Fastigium et Culmen, sine Auctore tamen et exemplo. [" At Ὄφελος Græcis dici Quidquid in quoque genere præstantissimum est et excellit, pluribus exemplis ostendit T. H. ad Lucian. Tim. 55." Schw. Mss. " Jacobs. Anim. 183. 242. Villoison.
D ad Longum 121. Kuster. Aristoph. 210. ad Lucian. 1, 422. 435. 735. 837. T. H. ad Dial. p. 112. Heyn. Hom. 6, 411. Fischer. ad Palæph. 176. ad Mœr. 49. Toup. ad Longin. 292. ad Charit. 272. ad Herod. 650. Subaud., ad Xen. Eph. 199. Boiss. Philostr. 608. Ὅτι περ ὄφελος, Kuster. Aristoph. 210. Lucian. 2, 336. 3, 34." Schæf. Mss. Remedium, Nicander Θ. 518.: Arrian. Ep. 4, 1, 167. Ὄφελος ἔσομαι πολλοῖς σωθείς.]

¶ Ὠφελέω, Juvo, Prosum, ὄνημι s. ὀνίνημι, i. q. ὀφέλλω, a quo et originem traxisse creditur: significatione prorsus idem; scriptura tantum et constructione differens interdum: nam non cum accus. tantum ut ὀφέλλω, sed cum dat. etiam constructum reperitur. Cum accus., ut Thuc. 4, (75.) p. 146. Τοὺς Πελοποννησίους ὠφέλουν εἰς τὰ ναυτικά. Plato Ep. 6. Ἀλλήλους εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν, Mutuo pro viribus prodesse, Xen. K. Π. 1, (4, 25.) Φίλους ὠφελεῖν ἐχθροὺς ἀνιᾷν: Ἀπ. 1, (2, 61.) Τὰ μέγιστα πάντας τοὺς βουλομένους ὠφέλει. Optime me-

rebatur de omnibus, Plurimum juvabat, ubi nota etiam accus. rei: qua constr. Lucian. quoque utitur (2, 896.) Ἐκείνην ἔσῃ τὰ μέγιστα ὠφεληκὼς, Optime de illa meritus fueris, Maximum in ea beneficium contuleris, Plurimum ei profueris. Sic Aristot. Rhet. 1. Τούτοις γὰρ ἄν τις ὠφελήσειε τὰ μέγιστα χρώμενος δικαίως, καὶ βλάψειεν ἀδίκως, ubi nota τούτοις dat. instrumenti, nisi malis ad χρώμενος referre, nota etiam ei opponi Βλάπτειν, sicut ap. Plut. Ead. dicitur forma, Ὠφέλησα προθύμως τὰ δυνατὰ, Juvi pro viribus. Xen. Οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodest, juvat. Sic Thuc. 2, (87.) Τέχνη ἄνευ ἀλκῆς οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodest, οὐδὲν ὀνίνησι, οὐδὲν αὐτῆς ὄφελος. Cum dat. quoque construitur interdum, uti dixi, Aristot. Item Diosc. Ὠφελεῖ ἐπιληπτικοῖς, Prodest epilepticis, Facit comitialibus: ap. quem ea constr. passim occurrit. Pass. Ὠφελέομαι, Juvor, Fructum et utilitatem capio, Mihi prodest, ὀνίναμαι, Thuc. 3. Καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, Quoad commodo aliquo juvantur, Xen. (Ἀπ. 2, 4, 1.) Ἐξ ὧν ἔμοιγε ἐδόκει μάλιστ' ἄν τις ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτῆσιν, Quæ maxima conducere videbantur ad conciliandos et comparandos amicos. Ubi nota etiam ὀφελεῖσθαι πρὸς, sicut et K. Π. 2, (1, 12.) Ἐν δὲ τῷ ὁμοσκηνοῦν ἐδόκουν μὲν αὐτῷ ὠφελεῖσθαι πρὸς τὸν μέλλοντα ἀγῶνα. Idem dicit etiam ὠφελοῦμαι εἰς ἀρετὴν, ut Thuc. Ὠφέλουν ἐς τὰ ναυτικά. Et ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν, Ex ipsis fructum et utilitatem capere. Atque ut dicitur, μεγάλα ὠφελεῖν, sic etiam ὠφελεῖσθαι μεγάλα. Plut. Solone, Ὠφελεῖσθαι τοὺς ἐκτίνοντας μεγάλα, Plurimum profuisse, Magnam utilitatem attulisse persolventibus. Quo referri potest, quod ex Aristot. Eth. 8. citatur, Ὠφελοῦμαι τὰ χρήματα, pro E pecuniis utilitatem capio. [" Dionys. H. 4, 2042. 2044., Wakef. Phil. 1383. Brunck. Aristoph. 3, 8. Thom. M. 935. Koen. ad Greg. Cor. 181. ad Herod. 261. 522. De præda, Plut. Alex. p. 58. Schm., Schol. Apoll. Rh. p. 32. De constr., Schol. Soph. Antig. 558. Erf., T. H. ad Lucian. 1, 210. Conf. c. ὀφείλω, Schleusner. ad Jerem. p. 369. Ὠφελεῖν πλείω, μεγάλα, Heind. ad Plat. Hipp. 122. Pass., cum infin., Kuster. Aristoph. 105. Ὠφελεῖσθαί τε παρά τινος, Brunck. Aristoph. 2, 66. Fabric. B. Gr. 2. p. 493.: ἀπό τινος, Plato Euthyphr. 51. Fisch., Xen. Œc. 5, 6.: ὑπό τινος, K. Π. p. 4. Ὠφελήσομαι, pass., ad Dionys. H. 1, 475. Ὠφέλησο, Mœr. 424. et n." Schæf. Mss. Plut. Marc. 2. Ὠφελεῖσθαι δι' ἁρπαγῆς. Cum dat., Æsch. Pr. 839. Aristoph. "Ορν. 420. Eur. Herc. F. 499. cf. Thuc. 5, 23. var. lect.: Soph. Œd. C. 436. Οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν, i. q. ἀπολαῦσαι ποιῶν.]

Ὠφέλημα, Adjumentum, Emolumentum, Cic. de Fin. 3, (21.) Emolumenta et detrimenta, quæ ὠφελήματα et βλάμματα appellant. Aliquanto ante, Illud etiam quod prodesset: ὠφέλημα enim sic appellemus. [Æsch. Pr. 251. 500. 614. Soph. Œd. C. 259. Xen. Ἀγ. 7, 2. Ἱερ. 10, 3. "Casaub. Athen. 1, 39." Schæf. Mss.] Ὠφέλησις, ἡ, Utilitas, Emolimentum, ὄνησις. Citatur e Soph. [Œd. C. 401. Phil. 1406. El. 1031.] Ὠφελήσιμος, ὁ, ἡ, Utilis, quo juvari possumus, χρήσιμος, ὀνήσιμος, Soph. Aj. (1022.) παῦρα δ' ὠφελήσιμα. [Aristoph. "Ορν. 316. "Toup. Opusc. 1, 366." Schæf. Mss.]

Ὠφελητέος, Juvandus, Commodo afficiendus, Xen. (Ἀπ. 3, 6, 3.) Et Ὠφελητέον, Juvare oportet, [2, 1, 28.]

[* Ὠφελητὸς, unde] Ἀνωφέλητος, e Soph. (Ant. 645. El. 1144.) pro ὁ μὴ ὠφελημένος, Non adjutus, Nullo commodo affectus. Item pro Ἀνωφελὴς, Inutilis, E quo nil commodi percipitur, Xen. K. Π. 1, (6, 11.) Ἔφη τὴν γῆν ἀργοῦσαν ἀνωφέλητον εἶναι. [* Ὠφελητικὸς, Phot. Bibl. 572. " Aristid. Quint. 80." Wakef. Mss.]

Ὠφελὴς, Utilis. VV. LL. sine exemplo. UNDE Ὠφέλεια, Utilitas, Cic. p. 39. mei Lex. Cic. Emolumentum, i. q. ὄφελος, Plato de Rep. 1. Ὠφέλειαν ἑκάστη τούτων ἰδίαν τινὰ ἡμῖν παρέχεται. Idem in Tim. de sensu oculorum, Αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας γέγονεν ἡμῖν, Rerum optimarum cognitiones nobis attulit, Cic. Idem, τὰς ὠφελείας λαμβάνειν, Utilitatem A capere, Xen. (Ἀπ. 2, 3, 6.) Ἐμοὶ ὠφέλειά ἐστι, Mihi est utilitati. Ὠφέλειαι dicuntur interdum Res utiles, s. quæ nobis usui sunt, Bona: ut ab ὀνίνημι vocantur ὀνείατα etiam χρήματα: ut in hoc loco Suid. Μηδὲ πρὸς τὰς ὠφελείας ὁρμᾷν μέχρις ἂν ἀποδοθῇ τὸ σύνθημα, ubi Suid. ὠφελείας exp. non solum χρείας, sed etiam τὴν διαρπαγὴν τῶν λαφύρων. Latine reddemus, Ad bonorum direptionem. || Adjumentum, Auxilium, Subsidium, βοήθεια, Thuc. ὠφέλειαν πέμπειν, Auxilia mittere, 1. Ἡμῖν πέμπειν καθότι ἂν πεισθῆτε ὠφέλειαν, Nobis mittere auxilium quocunque modo vobis visum fuerit. Et ὠφέλειαν προσλαμβάνεσθαι, Accipere auxilia, 1. Εἴ ποθέν τινα ὠφέλειαν ἤλπιζον ἑκάτεροι, Si quod alicunde auxilium sperarent se consecuturos. Alii in præcedente signif. interpr. Si quam utilitatem. Idem, Ὠφέλειαν εὑρίσκεσθαι, Auxilium impetrare. Idem, ὠφέλεια γίνεται, Auxilium mittitur, fertur. Et ὠφελείας δεῖσθαι, Auxilio indigere. Idem Thuc. (6, 13.) p. 202. Οἷς κακῶς μὲν πράξασιν ἀμυνοῦμεν, ὠφελείας δ' αὐτοὶ δεηθέντες οὐ τευξόB μεθα. Aristot. de Mundo, Τὴν ἐκ θεοῦ ὠφέλειαν, Dei auxilium et præsidium. [" Thom. M. 587. ad Corn. Nep. 25. Stav., Toup. ad Longin. 273. Opusc. 1, 301. Koen. ad Greg. Cor. 182. De manubiis, ad Diod. S. 1, 65. 419. 467. 471. 508. Dionys. H. 1, 297. 298. 527. Adjumentum, Memnon p. 28. Orell. Ab ὠφέλημα differt, Goerenz. ad Cic. Fin. 353. Δι' ὠφελείας τίθεσθαί τι, Dionys. H. 3, 1394." Schæf. Mss.] Poëtice autem metri causa DICITUR Ὠφελίη, s. Ὠφελία. In Epigr. ὧδε νέμοις εἴαρος ὠφελίην, Commoda quæ vernum tempus affert. [" Alpheus 2. Jacobs. Anth. 9, 218. Duker. Præf. ad Thuc. p. 1. Toup. Opusc. 1, 301. 2, 13. Herod. 426. 427. et var. lect., 566. 578. Thom. M. 935." Schæf. Mss.] Ἀνωφελὴς, Inutilis, Cujus usus nullus est, Plato Cratylo, Ἀσύμφορον καὶ ἀνωφελὲς, καὶ ἀλυσιτελὲς, καὶ ἀκερδές: quibus mox subjicitur, ἀλλὰ βλαβερόν τε καὶ ζημιῶδες. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 54.) Ἀχρεῖον καὶ ἀνωφελές. Et ἀνωφελὲς ἦν, Frustra erat. [" Ad Eur. Or. 1616. ad Phalar. 208. Markl. Suppl. 239." Schæf. Mss.] C Ἀνωφελῶς, Inutiliter, Nullo commodo, Nullo cum emolumento, [Aristot. Mor. 1, 1. Plut. 6, 243. * Ἀνωφέλεια, Inutilitas, Aqu. Jerem. 4, 14. Cyrill. Hieros. 6, 13.] Ἐπωφελὴς, Utilis, [" Valck. Diatr. 70." Schæf. Mss. * Ἐπωφελῶς, Gl. Utiliter, Commode, Themist. 232.] Ἐπωφέλεια, Utilitas, Basil. Ep. [" Jacobs. Anim. 277. * Ἐπωφελία, Anth. 9, 218." Schæf. Mss. Vide Meletem. Cr. in Dionys. H. de C. VV. 70.] Ἐπωφέλιμος, Utilis, Commodus, Emolumentum et adjumentum afferens, i. q. ὠφέλιμος, sicut ἐπωφελέω idem cum simplici ὠφελέω. Pythag. (6.) Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι. Κατωφελὴς, Utilis, Commodus, [Theophr. C. Pl. 4, 11, 4. vide not. * " Μεγαλωφελὴς, Suid. v. Ἐριούνιος." Boiss. Mss. Clem. Alex. Pæd. 1. p. 148, 32.] Πολυωφελὴς, Plurimam utilitatem afferens, Valde utilis, [Jambl. V. P. 246. * Πολυωφελῶς, Aristoph. Θ. 304.]

Ὠφέλιμος, Utilis, Commodus, i. q. ὠφελήσιμος, Adjumentum et emolumentum afferens, Xen. (Ἀπ. D 2, 7, 12.) Αὐτὰς ὡς ὠφελίμους ἠγάπα, Eas ut sibi commodas diligebat: (1, 2, 57.) Ὠφέλιμόν τε ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθόν. Aristot. Rhet. 2. Ὠφέλιμον ἢ αὐτῷ ἢ φίλοις. Plato de Rep. 1. Τὸ αὐτῇ ὠφέλιμον παρασκευάζει. Plut. Εἴ τι χρήσιμον ἔχεις ἢ ὠφέλιμον. Idem, Συνδιαφθείρειν τὰ ὠφέλιμα τοῖς βλαβεροῖς: in Themist. Πρᾶξις ὠφέλιμος, Res utilis. Greg. Naz. Ὠφέλιμος παραίνεσις, Utilis admonitio. Rursum Aristot. Rhet. 3. Ὅταν ὠφελιμώταται ὦσι καὶ πλεονεκτικώταται αἱ καταλλαγαί. [" Thom. M. 935. Act. Traj. 1, 244. De fem., Heind. ad Plat. Charm. 113." Schæf. Mss.] Ὠφελίμως, Utiliter, Ita ut juvet et prosit, Cum commodo aliquo et emolumento, Diosc. Στροφουμένοις ἐν ποτῷ ὠ. δίδοται, μετὰ πηγάνου ἑψηθὲν, κυάθων ἓξ πλῆθος, Plin. Tormina oleum calidum potum cyathis sex, magisque ruta simul decocta, pellit. [Xen. Ἀπ. 4, 4, 1. Ἱππ. 6, 1. Plato Lyside p. 221. cf. J. Poll. 5, 135.]

Ἀντωφελέω, Vicissim adjuvo, Mutuum adjumentum præbeo. Pass. Ἀντωφελέομαι, Vicissim adju-

vor: ut ὠφελοῦντα ἀντωφελεῖσθαι, Xen. ['Απ. 2, 8, 3. 10, 3. K. Π. 1, 6, 11. * "'Απωφελέω, Adjuvo, Max. Tyr. 14, 8." Wakef. Mss.] 'Επωφελέω, -Insuper juvo, prosum, Aristoph. N. (1442.) δίδαξον γὰρ, τί δή μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις; Quid utilitatis afferes? [Xen. Œc. 11, 9. 13. * 'Επωφέλημα, Soph. Phil. 280.] Προσωφελέω, Insuper prosum et commodo, Adjuvo, Auxilium affero, [" Eur. Heracl. 520." Schæf. Mss. Dionys. H. Ant. 8, 74. Herod. 9, 103. Arrian. Anab. 1, 8. * Προσωφελητέον, Juvandum, Xen. 'Αγ. 11, 8. * Προσωφέλημα, Eur. Med. 611. * Προσωφέλησις, Soph. Phil. 1406. Brunck. autem edidit πρὸς ὠφ.] Συνωφελέω, Una prosum s. adjuvo, Commodo, Confero, Xen. Œc. [2, 14. 4, 1. K. 'A. 3, 2, 17. 'Απ. 3, 5, 16.]

ΟΦΙΣ, ὁ, (ἡ,) Serpens, Anguis; utroque enim modo reddi posse manifestum est e Cic. et Festo Avieno: quorum ille ap. Arat. vertit Anguis, hic vero Serpens, cum ait, reliquum serpentis et artus Anguitenentis, i. e. τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ ὀφιούχου. Hesiod. δράκοντα quoque et ὄφιν pro eod. ponit: nam Θ. (321.) de tribus Chimeræ capitibus ait, μία μὲν χαροποῖο λέοντος, Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος, κρατεροῖο δράκοντος; mox subjungens, Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Itidem draco aurea mala custodiens, Hes. teste, ὄφις dicitur. Dem. (313.) Τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, Aristoph. Πλ. (690.) Ὀδὰξ ἐλαβόμην ὡς παρείας ὢν ὄφις: quo serpentum genere in bacchanalibus utebantur, ut ibi Schol. testatur. Athen. 5. Ἐστεφανωμέναι ὄφεσι: 11. Ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις, χειὴ, ἡ καταδεχομένη τὸ ζῶον, Serpentis s. Anguis latibulum, quo se recipit, Lucian. (1, 823.) Τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ. Et ὄφις θαλάττιος, Serpens marinus. Sed de universo ὄφεων genere, v. Aristot. Ælian. || Sideris nomen, Cic. Anguem, Avienus Serpentem interpr. ap. Aratum, ut initio dixi. || Hesychio Piscis quidam; nescio an is, quem ab angue Lat. Anguillam denominarunt, ἔγχελυν a Græcis dictam. || Morbus capitis, dictus a similitudine serpentis, VV. LL. pro ὀφίασις. || Etiam τὸ χρυσοῦν περιβραχιόνιον: unde ἐπικάρπιοι ὄφεις supra in 'Επικάρπιος post Καρπός. [" Jacobs. Anim. 110. ad Justin. Mart. 45. Heyn. Hom. 6, 312. Valck. ad Il. 22. p. 67. Clark. ad Il. A. 342. Fischer. Ind. Palæph. v. Δράκων, Wakef. S. Cr. 3, 159. Sagitta, Idem ad Eum. 181. Abresch. Æsch. 2, 20. Armillæ, a figura, Wakef. Ion. 25. Toup. Opusc. 1, 227. Mœr. 288. et n. Ὄφις, Minervæ signis appositus, Heyn. ad Apollod. 834. Ὄφεις e spinæ medulla nati, Jacobs. Anth. 8, 180. Ὄφις, ὁ, Anton. Lib. 278. Verh. Ὦ. ψυχρὸς, Toup. Add. in Theocr. 398. Ὄφιν θάλπεις, Jacobs. Anth. 6, 75. Ὄφεις πτερωτοὶ, ad Herod. 138. Ὄφφιν, Heyn. Hom. 6, 638. De quant., 8, 682. Δράκων ὄφις, v. Δρ." Schæf. Mss.]

Ὀφιοβόρος, Anguivorus, Qui serpentes devorat. Ὀφιοβόρους a Pythia dictos fuisse Spartiatas testatur Plut. [7, 601.] Ὀφιογενὴς, Serpentigena, Anguigena, Qui genus et originem a serpentibus ducit. Ὀφιογενεῖς, Populi quidam, qui ob familiaritatem quandam cum serpentibus, eorum ictibus medebantur, ut tum Strabo docet, tum Plin. 7, 2. Crates Pergamenus in Hellesponto circa Parium, genus hominum fuisse tradit, quos Ophiogenes vocat, serpentum ictus contactu levare solitos, et manu imposita venena extrahere corpori. Varro etiam nunc esse paucos ibi, quorum salivæ contra ictus serpentum medeatur. Idem 28, 3. Quorum e genere sunt Psylli Marsique, et qui Ophiogenes vocantur in insula Cypro: e qua familia legatus Exagon nomine, a consulibus Romæ in serpentium dolium conjectus experimenti causa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. [" Ad Lucian. 1, 390." Schæf. Mss.] Ὀφιγενὴς, Serpentigena, VV. LL. Ὀφιόδηκτος, A serpente morsus, Ab angue ictus, ὁ ὑπὸ ὄφεως δηχθεὶς, ead. forma qua ἐχιόδηκτος, Diosc. [LXX. Sirac. 12, 17. " Schol. Il. B. 721." Wakef. Mss. " Tzetz. Chil. 8. tit. 170." Elberling. Mss., * " Ὀφιοδήκτης, Athan. 2, 364." Kall. Mss.] Ὀφιοειδὴς, Angui s. Serpenti similis,

A Anguinus, [" Fischer. ad Palæph. 87." Schæf. Mss. Cyr. Hieros. 117. * Ὀφιοειδῶς, Eust. ad Dionys. P. p. 6.] Ὀφιοκτένη, ἡ, Ophioctene, Scolopendræ genus, ab enecandis anguibus dictæ, inquit Marc. Virg. ap. Diosc. 7, 6. ubi ait, Τοῖς δὲ ὑπὸ τῆς καλουμένης σκολοπένδρας ἢ ὀ. δεδηγμένοις, ὁ μὲν ἐν κύκλῳ τόπος τοῦ δήγματος πελιοῦται καὶ περισήπεται: [leg. * Ὀφιοκτόνη, ab * Ὀφιοκτόνος, Schol. Aristoph. Θ. 1745. * " Ὀφιοκτόνον, Diosc. Notha 455." Boiss. Mss.] Ὀφιομάχος, Qui serpentes oppugnat, cum anguibus dimicat, ἰχνεύμων, ἀκρίδων γένος μὴ ἔχον πτερὰ, Hes. Pro quo ap. Suid. HABETUR Ὀφιομάχης, εἶδος ἀκρίδος μὴ ἔχον πτερά. Mentio hujus animantis, Levit. 11, (22.) Καὶ τὸν ἀττάκην καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὸν ὀφιομάχην καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὴν ἀκρίδα καὶ τὰ ὅμοια αὐτῇ. [" Pierson. Add. ad Mœr. 260." Schæf. Mss. Vide Schleusn. Lex. V. T. * Ὀφιόμορφος, Epiph. 1, 271. 422. * " Ὀφιοπλόκαμος, Wakef. Eum. 48." Schæf. Mss. Orph. H. 48, 16. 69, 10. * Ὀφεωπλόκαμος, Eust. ad Hom. 716. " Phornut. 16. var. lect." Wakef. Mss.] Ὀφιόπους, Anguipes, Serpentis modo
B incedens, i. e. Repens; nam serpentes sunt ἄποδες. Unde ap. Suid. Ὀφιόπους γυνὴ, ἕρπουσα. [Lucian. * Ὀφιοπρόσωπος, Asper ad Virgil. p. 52. Maii. * Ὀφιοσκόροδον, contracte] Ὀφιόσκορδον, Allium anguinum s. sylvestre, Diosc. 2, 182. cum de sativo atque hortensi allio locutus fuisset, Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἄγριον, ὀφιόσκορδον καλούμενον. Plin. 19, 6. sylvestre allium scribit vocari Ursinum: ubi etiam Alum nominari tradit allium quoddam in arvis sponte nascens. Ibid., postquam vires allii sativi commemoravit, Τὰ αὐτὰ δὲ ποιεῖ καὶ τὸ ὀ. βιβρωσκόμενον, ὃ καὶ ἐλαφόσκορδον λέγεται. Signif. AUTEM Ἐλαφόσκορδον, Allium cervinum. Idem Diosc. scribit cappari a quibusdam vocari ὀφιόσκορδον, Plin. a quibusdam Opheostaphylen. [" T. H. ad Plutum p. 240. 241." Schæf. Mss. * Ὀφιόσπαρτος, s. * Ὀφιόσπρατος, transpositis literis, Etym. M.] Ὀφεωσταφύλη, Uva anguina, quo nomine quidam appellant cappari, Plin. 13, 23. ubi de cappari loquens, ait, Quidam id Cynosbaton vocant, alii Opheostaphylen. AT Ὀφιοστάφυλον vocant
C nonnulli Vitem albam, Diosc. 4, 184. Ἄμπελος λευκή· οἱ δὲ βρυωνίαν, οἱ δὲ ὀ., οἱ δὲ χελιδόνιον, ἢ μήλωθρον ἢ ψίλωθρον, ἢ ἀρχέζωστιν ἢ ἄγρωστιν ἢ κέδρωστιν καλοῦσι. Itidem Plin. 23, 1. Vitis alba est, quam Græci Ampeloleucen, alii Ophiostaphylon, alii Melothron, alii Psilothron, alii Archezostin, alii Cedrostin, alii Madon appellant: [cf. 13, 23.] Ratio forte nominis est, inquit Gorr., 'quod in sepibus nascatur, in quibus et angues plerumque latent, vel quod anguium modo serpat, claviculis suis vicinos frutices comprehendens: quam ob causam etiam vulgo Colubrina dicitur. [* " Ὀφιότροφος, Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss.] Ὀφιοφάγος, Qui serpentibus vescitur. Ophiophagi, populi sunt, de quibus Plin. 6, 29. Introrsus Candei, quos Ophiophagos vocant, serpentibus vesci assueti: neque alia regio fertilior earum.

[* Ὀφιείκελος, Epiphan. 1, 388.] Ὀφίουρος, Serpentis caudam habens. Est hoc nomine Avis quædam in Æthiopia, Hes. Ὀφιοῦχος, Anguitenens, Sideris no-
D men ap. Arat. (75. 83. 665.) et ceteros Astronomos, quem Latinorum quoque nonnulli Ophiuchum appellant. De hoc Cic. in suis Phænomenis, propter caput anguitenentis, Quem claro perhibent ὀφιοῦχον nomine Graii, Hic pressu duplici palmarum continet anguem: [de N. D. 2, 42.] Colum. 11, 2. XI calend. Julii anguifer, qui a Græcis dicitur ὀφιοῦχος, mane occidit. [Empedocles Sphæra 6. Fabric. B. Gr. 3, 478. Manetho 2, 77.] Ὀφιούχης, Anguitenens, Anguem tenens, a quo plur. ὀφιούχεα adjective ap. Arat. (521.) ἐν τῷ δ' ὀφιούχεα γοῦνα φορεῖται: pro quibus Cic., simul anguitenentis Sunt genua: [488. ὦμοι.]

Ὀφιώδης, Anguinus, Serpentem referens, Anguibus abundans, Anguifer, Strabo 16. p. 336. Ἡ ὀφιώδης καλουμένη νῆσος ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἣν ἠλευθέρωσε τῶν ἑρπετῶν ὁ βασιλεύς. [Aristot. de Incessu Anim. c. 7. " Ad Charit. 768. Wakef. Herc. F. 1277. Jacobs. Anth. 7, 234. Fischer. ad Palæph. 87." Schæf. Mss. * Ὀφεώδης, i. q. ὀφιώδης, Eust. ad Dionys. P. 392. Cod. Vratisl. Tzetz. ad Lyc. 1030.

p. 913. Müller.] 'Οφιόεις, i. q. ὀφιώδης, FEM. 'Οφιόεσσα, e quo EST 'Οφιοῦσσα per contractionem, Insulæ nomen ap. Strab. 6. qui etiam l. 14. scribit Rhodum prius ὀφιοῦσσαν vocatam fuisse. Plin. quoque 4, 12. Ophiussæ insulæ meminit. Eod. c. de Teno, Quam propter aquarum abundantiam Aristot. Hydrussam appellatam ait, aliqui Ophiussam. Meminit et alibi. Idem 3, 5. Ebusi terra serpentes fugat, Colubrariæ parit. Ideo infesta omnibus, nisi Ebusitanam terram inferentibus. Græci Ophiussam dixere. Ubi nota etiam, 'Οφιοῦσσα Latine reddi Colubraria: UT "Οφις interpr. possimus etiam Coluber. ITEM Herbæ nomen. Plin. 24, 17. Ophiussam in Elephantine ejusd. Æthiopiæ, lividam difficilemque aspectu: qua pota terrorem minasque serpentium obversari, ita ut mortem sibi eo metu consciscant: ob id cogi sacrilegos illam bibere. [" Schol. Aristoph. Πλ. 718. ad Diod. S. 1, 377." Schæf. Mss.] 'Οφιόνεος, Anguineus, Opp. K. 3, (436.) loquens de ichneumone, Οὐρὴ οἱ δολιχὴ γὰρ ὀφιονέη τε τέτυκται, Cauda longa et anguinea. Seneca, Anguifera cauda cerberi: [2, 237.] 'Οφιακὸς, Ad anguem s. angues pertinens. Et 'Οφιακὰ, Libri de Serpentibus conscripti. Sic 'Ορνιθιακὰ, 'Αλιευτικὰ, 'Ιξευτικὰ, Λιθιακά. [Etym. M.]

[* " 'Οφιότης, Natura serpentis, Athan. 2, 365." * 'Οφιόω, Clem. Hom. 2, 33." Kall. Mss.]

'Οφίασις, ἡ, Affectus capitis, quo capilli primum extenuati, postea decidunt certis spatiis in serpentis similitudinem. Species est areæ Celso, sic dicta quod serpentis speciem præ se ferat. Incipit enim ab occipitio capillus defluere duorum digitorum spatio: vitiumque ad aures duobus capitibus serpit, quibusdam etiam ad frontem, donec se duo capita in priorem partem committant. Infantibus fere accidit, et per se sæpe sine curatione finitur. Idem revera cum alopecia malum est, solaque figura ab eo differt. Interdum et mento contingit. Hæc Gorr. Verba Celsi sunt 6, 4. de areis, Id vero, quod a serpentis similitudine ὀφίασις appellatur, incipit ab occipitio: duorum digitorum latitudinem non excedit, ad aures duobus capitibus serpit: quibusdam etiam ad frontem, donec se duo capita in priorem partem committant.

'Οφίτης λίθος, Lapis ophites, maculosus in modum serpentis, Diosc. 5, 162. Λίθος ὀφίτης, ὁ μέν τίς ἐστι βαρὺς καὶ μέλας· ὁ δὲ, σποδοειδὴς τὴν χρόαν καὶ κατεστιγμένος· ὁ δέ τις, γραμμὰς ἔχων λευκάς. Ophites a Plinio in marmore censetur, 36, 7. de Augusto et Tiberio marmore, Differentiaque eorum est ab ophite, cum sit illud serpentium maculis simile; unde et nomen accepit. Et c. 22. Ex alabastrite Ægyptio vel ex ophite albo. Est enim hoc genus ophitis, e quo vasa et etiam cados faciunt. [Orph. Λ. 457. * 'Οφείτης, 356. sed perperam pro ὀρείτης.] Ex Orph. affertur ETIAM 'Οφιῆτις, itidem Nomen lapidis: [Λ. 335. ὀφιήτιδα πέτρην: Dionys. P. 1012.]

'Οφείδιον, SIVE 'Οφίδιον, Anguiculus, Parvus serpens: sicut ὀρχείδιον et ὀρχίδιον dicitur. Legitur autem ὀρχείδιον cum diphthongo ap. Suid. Ophidion, Piscis nomen ap. Plin. 32. c. ult. Sicut Hesychio ὄφις.

" 'Οφίους, Herod. vocat διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄφεων, " Hes."

[* 'Οφίων, ὁ, Nomen feræ, Plin. 28, 9.]

[* " 'Οφιανοὶ, Hæretici, Clem. Alex. 765. Orig. c. Cels. 303. * 'Οφιονεὺς, ap. Pherecyd. ibid. 314." Kall. Mss.]

""ΟΦΡΑ, Hesychio ἵνα, ὅπως, Ut, Quo, Od. X. " (392.) κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν, "Οφρα ἔπος εἴποιμι " τό μοι καταθύμιόν ἐστι. Et mox Telemachus ad " Eurycleam, "Ερχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρα " τι εἴπῃ: Ξ. (328.) ὄφρ' ἐπακούσῃ "Οππως νοστήσῃ, " Ut audiat quomodo sit rediturus. Sic alibi, "Οφρα " ἴδῃς, Ut videas. Item cum indicativo, ex Apoll. " Rh. ὄφρα ταρχύσαο, Ut sepelires. || Signif. etiam " Donec, Quoad, Quoadusque, Usque dum, ἕως, " μέχρι, Od. Ξ. (290.) "Ος μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι " φρεσὶν ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκην, Quoad Phœniciam " venimus: H. (277.) Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ 'Ημετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. Necnon ὄφρα ποτὶ reperitur pro Usque ad, Apoll. Rh. 2, (805.) ὄφρ' αὐτοῖο ποτὶ στόμα " Θερμώδοντος. Item Interea dum, Hom. Il. B. (769.) " 'Ανδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας " "Οφρ' 'Αχιλεὺς μήνιεν., Et I. (353.) ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' " 'Αχαιοῖσι πολέμιζον, Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν' "Εκτωρ. Ubi et in præced. signif. " accipi potest. || Hesychio exp. præterea ἐὰν, Si. " Respondet ei τόφρα: Poëticum utrumque." ["'"Οφρα, ad Charit. 523. Heyn. Hom. 4, 596. 665. 5, 480. 7, 435. Jacobs. Anim. 270. Anth. 6, 193. Matthiæ Hymn. 210. Brunck. Apoll. Rh. 193. El. 225. Valck. Diatr. 290. Dawes. Misc. Cr. 148. De constr., Il. P. 452. Σ. 63. ad Od. Θ. 12. ad Charit. 726. Dawes. M. Cr. 471. Jacobs. Anth. 6, 265. 7, 227. 284. (coll. Callim. Ep.) 9, 37. 12, 20. 324. Brunck. Apoll. Rh. 5. 12. 17. 44. 132. 146. 153. (ad v. 400.) 165. 172. 211. 215. (1, 446.) Timon Phlias. 21. Heyn. Hom. 4, 557. 665. 704. 5, 708. 7, 436. 437. 450. 491. 509. 8, 299. 310. Ilgen. Hymn. 358. Huschk. Anal. 166. Theodor. 2. et Jacobs., Timon Phlias. 21. Donec, Brunck. Apoll. Rh. 137. Il. E. 588. X. 488. Heyn. Hom. 6, 108. 7, 139. Ut, de constr., 4, 175. 5, 673. 7, 157. Aliquamdiu, 7, 92. Quamdiu, cum conj., 6, 203. Soph. El. 225. Il. Δ. 346. E. 524. Post verba jubendi, Herm. ad Orphica p. 814. Heyn. Hom. 4, 55. Cum indic., Valck. Phœn. p. 35. Cum optat., Epigr. adesp. 716. "Οφρ' ἂν, Toup. ad Longin. 355. Heyn. Hom. 5, 202. 6, 68. 396. "Οφρα πρὸς, Apoll. Rh. 2, 805. 'Εθέλω, ὄφρα, Heyn. Hom. 4, 668. 674. "Οφρα ἱερεύσομεν, 5, 257. Il. I. 172. Μέν' ὄφρα κε, Il. Z. 258.: Apoll. Rh. 4, 181. πέρι γὰρ δίεν, ὄφρα ἑ μή τις—. Τόφρα, Dawes. M. Cr. 412. Jacobs. Anth. 7, 185. Apoll. Rh. 3, 275. Brunck. p. 193. 199. Callim. 1, 517. Heyn. Hom. 7, 47. Valck. Anim. ad Ammon. 125. Il. K. 498. 507. Λ. 412. M. 12. N. 83. O. 343. ad Callim. 1. p. 62. Interea, Toup. Opusc. 1, 481. Ut, Antiphil. 41. Herodes 6. Brunck. Apoll. Rh. 123. Τόφρα κε, Ut, Brunck. Anal. 2, 300. Τόφρα δὲ, Heyn. Hom. 4, 598. 599. 5, 656. 6, 192. 274. 7, 61. 91. Il. X. 507." Schæf. Mss.]

'ΟΦΡΥΣ, ύος, ἡ, Supercilium; Ea frontis pars quæ pilos habet. Est autem supercilium utrimque unum: inter ea, quod medium est, DICITUR Μεσόφρυον [Anacr. 28, 13.] ET Μετώπιον: utrumque a situ denominatum. Martian. Capella lepide Glabellam vocavit, quod ea pars glabra sit et depilis. Pars autem ea, quæ naribus proxima est, ὀφρύων κεφαλή: quæ ad tempora accedit, ὀφρύων οὐρὰ dicitur: ipsi vero pili a plerisque appellantur τύλοι. At quod in superciliis prominet velut imbricamentum quoddam, VOCATUR Γεῖσσον ET Γείσσωμα, Grunda, Gaza ap. Aristot.: Il. Π. (740.) 'Αμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, (lapis τῷ μετωπίῳ impactus,) οὐδέ οἱ ἔσχεν 'Οστέον: O. (102.) ἐγέλασσε Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν 'Ιάνθη: N. (88.) ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον: quod hemistichium et alibi passim occurrit. Itidemque passim ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε: ut Plin. 11, 37. Superciliis negamus, annuimus. Sic Od. I. (468.) ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ Κλαίειν, M. (194.) λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους, 'Οφρύσι νευστάζων. Il. O. (608.) τὼ δέ οἱ ὄσσε Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι. Sicut Hesiod. Θ. (827.) ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε. Item τὰς ὀφρῦς σύναγειν, Contrahere s. Constringere supercilia, ut Quint. loquitur. Aristoph. N. (582.) τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν Κἀποιοῦμεν δεινά. Sic ap. Athen. 1. σκληροὶ οἶνοι dicuntur συνάγειν τὰς ὀφρῦς: quod et συννεφοῦν ὄμματα dicitur, sicut νεφέλη ὀφρύων in l. quodam Sophoclis supra in Νεφέλη c.; in quam sententiam Horat. Deme supercilio nubem. Item αἴρειν s. ἐπαίρειν τὰς ὀφρῦς, Allevare supercilia, Quintil.: Lucian. (1, 367.) 'Ο σεμνὸς οὗτος καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκώς. Itidem ap. Dem. Phal. Τὰς γνάθους φυσῶν, τὰς ὀφρῦς ἐπηρκώς. Rursum Lucian. (1, 170.) Τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας καὶ βρενθυόμενος, Supercilia attollens et superbiens. Fastum enim in-

dicant supercilia, ibique sedem habet superbia, Plin. 11, 37. Itidem ἀνασπᾶν τὰς ὀφρῦς, Allevare supercilia, Tollere supercilia depressa; a Cic. enim opponuntur Supercilia depressa et sublata. Plut. (6, 251.) Ὀφρὺν ἀνασπῶντα, καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, Philo V. M. 3. Οἱ μέγα πνέοντες ἐπὶ ταῖς εὐπραγίαις, οἱ τὸν αὐχένα πλέον τῆς φύσεως ἐπαίροντες, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Qui supercilia tollitis. Sic rursum Plut. Ἄναγε τὰς ὀφρῦς, καὶ διέγειρε σεαυτόν. || Aliquando pro Fastu et superbia ipsa ponitur, quæ sedem ibi habet, ut e Plin. docui, s. pro Gravitate cum fastu et superbia conjuncta: qua signif. usurpatur tum ab aliis, tum ab Epict., item a Philostr. Ep. 13. de Gorgia, Κριτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦνται τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρῦν παρ' αὐτοῦ κεκτημένοι. Itidem ap. Aristoph. (B. 925.) ῥήματα—Ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, i. e. ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα. Sic Juv. Grande supercilium; Cic., Campano supercilio ac regio strepitu; Martial. Terrarum dominum pone supercilium. || Accipitur etiam pro Tumulo, Il. Υ. (151.) ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης, i. e. ἐξοχαῖς s. ἐπανεστηκόσι λόφοις, Herod. 4, (185.) Τῶν ἐν τῇ ὀφρύϊ [ὀφρύῃ] κατοικημένων, Plut. Numa, Ὀφρὺς γεώδης παρατείνουσα πόῤῥω, Luc. 4, (29.) Ἤγαγον αὐτὸν ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους, Usque ad supercilium montis. Sic Liv. Supercilium arduum promontorii, Virg. supercilio clivosi tramitis undam Elicit. In litore quoque aut ripa ὀφρὺς dicitur τὸ ἔπαρμα, s. Labrum. Apoll. Rh. 1, (178.) ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο, In superciliis litoris. [" Heyn. Hom. 4, 140. 8, 39. 332. Jacobs. Anth. 6, 56. 392. 7, 140. 367. 409. 8, 20. 305. 335. 9, 115. 10, 51. 11, 95. 150. ad Charit. 530. Wakef. Eum. 635. Monthly Review Aug. 1799. p. 443. Boiss. Philostr. 375. Longus p. 5. Vill., Valck. Hipp. p. 183. Toup. Emendd. 2, 46. Gravitas, ad Marc. de V. Thuc. p. 6. Fastus, Superbia, Brunck. Apoll. Rh. 158. Vertex, Tumulus, Supercilium montis, Ruhnk. Ep. Cr. 146. 225. Toup. Opusc. 1, 431. 2, 217. Wessel. ad Diod. S. 1, 38. 2, 499. Epigr. adesp. 418. ad Charit. 360. Metaph., Rittersh. ad Oppian. 169. Ὀφρύα, Jacobs. Anth. 8, 214. 10, 75. 101. Ὑπ' ὀφρύσι, Heyn. Hom. 6, 386. 576. Ὑπ' ὀφρύσι μειδεῖν, Ruhnk. Ep. Cr. 287. Μειδιᾶν ὀφρύσιν, Heyn. Hom. 6, 386. Ὀφρῦς ἀνασπᾶν, Toup. Opusc. 2, 282.: συνάγειν, ἀναγεῖν, ἀνασπᾶν, ad Charit. 214. 228.; συνάγειν, ἀνατείνειν, ad Lucian. 1, 625. T. H. ad Plutum p. 255.; κατασπᾶν, Alciphr. 278. De talibus, Bergler. p. 105. 139. 152. Wyttenb. ad Plut. 1, 239. ad Lucian. 1, 373. Athen. 224. Καταβάλλειν τὰς ὀ., Musgr. Cycl. 166. Καὶ στυγνὴν ὀφρύων λύσεις τάσιν, Toup. ad Longin. 386." Schæf. Mss. Accus. ὀφρύα, Opp. K. 4, 405. Strato Sard. 28. cf. ἰγνὺς ἰγνύα, Theocr. 26, 17. ἰχθὺς ἰχθύα, Bianor 2, 2. νηδὺς νηδύα, Quint. Sm. 1, 610. ὀϊζὺς ὀϊζύα, 2, 88. ὀσφὺς ὀσφύα, Strato 55. Matthiæ Gr. Gr. 144. Ὀφρῦς, Arcad. 92. cf. Ὀσφῦς. * " Ὀσφρῦς, ἡ, (sic,) Supercilium, Andr. Cret. 102. Κατασπᾷ τὴν ὀσφρῦν τῶν δαιμόνων." Kall. Mss.]

Ὀφρυόσκιος, Quem supercilia obumbrant, Aristot. Top. 6, (2.) Εἰ μὴ κειμένοις ὀνόμασι χρῆται· οἷον Πλάτων ὀφρυόσκιον τὸν ὀφθαλμὸν, sc. εἶπε.

Ὀφρύκνηστος, Cui supercilia pruriunt, Qui supercilia scabit, Qui erubescit; sic enim Hes. Ὀφρύκνηστον, ἐρυθριῶντα· οἱ γὰρ ἐρυθριῶντες κνῶνται τὰς ὀφρῦς. [Schn. Lex.]

Ὀφρυανασπασίδης, Qui supercilia tollit s. allevat, ὁ ἀνασπῶν καὶ ἐπαίρων τὰς ὀφρῦς, Superbus, Superciliosus, Hegesander ap. Athen. (162.) in philosophos, Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι.

"Ἄντοφρυς, ὁ, ἡ, Hesychio Herbæ species." [* Ἔξοφρυς, Gl. Silo.] Εὔοφρυς, Pulcra habens supercilia, Qui est pulcris superciliis, [" Rufin. 19." Wakef. Mss. * " Κατόφρυς, Jo. Malal. 1, 133." Elberling. Mss. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 314." Boiss. Mss.] Λασίοφρυς, Qui hirsutis est superciliis, Virg. Hirsutumque supercilium, promissaque barba. [Hesych. 628. Phav. 495.] Λεύκοφρυς, Candida habens supercilia, ex Herod. 3, (57.) λεύκοφρυς ἀγορὴ, pro Cana fori facies: in quodam Oraculo, Ἀλλ' ὅταν ἐν Σίφνῳ πρυτανήϊα λευκὰ γένηται, Λεύκοφρύς τ' ἀγο-

A ρὴ, i. e. ὅταν ἡ ἀγορὴ καὶ τὸ πρυτανήϊον Παρίῳ λίθῳ ἀσκηθῇ, Ut postea contigit. Μελάνοφρυς, Qui nigra habet supercilia, κυάνοφρυς, [Hes. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 74." Schæf. Mss.] Μίξοφρυς, ET Σύνοφρυς, Cui supercilia coëunt, Qui μεσόφρυον non habet, Superciliorum interstitium, i. e. τὸ μετώπιον s. μεσόφρυον, confusum habens. Utrumque habet J. Poll. 2. p. 92. et prius illud μίξοφρυς e Cratino affert. At Σύνοφρυς habes ap. Anacr. Ode cujus initium, Ἄγε ζωγράφων ἄριστε. [* " Νῶφρυς, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss. * " Ξάνθοφρυς, Jo. Malal. 1, 131." Elberling. Mss.] Ὑπέροφρυς, Superciliosus, Qui elato supercilio est, Superbus, ὑπέροπτος, Hes. [" Const. Manass. Chron. p. 75. 132. Schol. Epict. Enchir. 22." Boiss. Mss. Greg. Naz. Carm. 9, 7. * Ὑπερόφρυον, Eutecnius in Opp. K. 1, 181.]

Ὀφρυώδης, Supercilia imitans: ἐξοχαὶ, Gal. de Ossibus, cap. περὶ Ἀστραγάλου. [Eust. 1072, 3. Gal. Lex. Hippocr. v. Ἄμβην, Erot. v. Ἄμβην. " Heyn. Hom. 8, 332." Schæf. Mss.] Ὀφρυόεις, Superciliosus, Epigr. ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ, de Æschylo. B Utitur enim ille verbis ὀφρῦς ἔχουσι καὶ λόφους. || Clivosus, Multa habens supercilia et tumulos: ab eo ὀφρὺς, quod τὰ κρημνώδη τῶν ὀρῶν denotat, s. τὰς ἐξοχὰς τῶν ὀρῶν. Vel, In superciliis montium situs, Altus, Excelsus. Il. (X. 411.) Ἴλιος ὀφρυόεσσα, Ilium altum, pro quo dicit Ψ. (64.) Ἴλιον ἠνεμόεσσαν: nam urbes excelso s. edito loco sitæ, præ ceteris sunt ἠνεμόεσσαι. Et in Oraculo ap. Herod. 5, (92, 2.) οἱ περὶ καλὴν Πειρήνην οἰκεῖτε καὶ ὀφρυόεντα Κόρινθον, Clivosam Corinthum: in qua ET Ἀκροκόρινθος dicebatur arx, quod in editiore loco et τῷ ἄκρῳ τῆς Κορίνθου condita esset, sicut ἀκρώρεια et ἀκρωνυχία de Supercilio quoque montis dicuntur. Vide et Ὀφρυάω. Utramque signif. hujus Ὀφρυόεις agnoscit Suid., qui ὀφρυόεντες exp. ὑπερήφανοι, et Ὀφρυόεσσα, ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημνος. [" Heyn. Hom. 8, 39. 332. Huschk. Anal. 303. Jacobs. Anth. 8, 335. 10, 51. 11, 276. ad Herod. 420. ad Charit. 360." Schæf. Mss.]

Ὀφρύη ψάμμος exp. Supercilium sabulosum, ap. C Herod. 4, (181.) Ὑπὲρ δὲ τῆς θηριώδεος (Λιβύης) ὀφρύη ψάμμος καθήκει, παρατείνουσα ἀπὸ Θηβέων τῶν Αἰγυπτιέων ἐπὶ Ἡρακλήϊας στήλας. Ubi sunt qui pro ψάμμος reponant ψάμμου, UT Ὀφρύη SIVE Ὀφρύα idem cum ὀφρὺς significet, i. e. Supercilium et clivus: sicut ibid. sequitur, Ἐν δὲ τῇ ὀφρύῃ ταύτῃ μάλιστα διὰ δέκα ἡμερέων ὁδοῦ, ἁλός ἐστι τρύφεα κατὰ χόνδρους μεγάλους ἐν κολωνοῖσι, ubi etiam κορυφὰς κολωνῶν dicit pro ὀφρῦς. Ead. scriptura Cam. affert ex 4, (185.) Τῶν ἐν τῇ ὀφρύῃ κατοικημένων, de Clivo Atlantis montis. [" Musgr. Heracl. 395. ad Charit. 531. ad Herod. 360." Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur ETIAM Ὄφρυα, exponiturque τὰ ὑψηλὰ καὶ ὑπερκείμενα χωρία, Loca in superciliis montium et editioribus tumulis sita, item αἱμασιαὶ secundum quosdam, i. e. Sepes.

Ὀφρυάζω, Superciliis nuto: unde Ὀφρυάζει ap. Hes. ταῖς ὀφρύσι νεύει. Itidem J. Poll. 2. p. 92. Παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς τὸ νεύειν, Ὀφρυάζειν εἴρηται· ὅπερ Ὅμηρος ὀφρύσι νευστάζειν λέγει. Item Grandi D supercilio tumeo. Apud Suid. Ὁ δὲ πέμπει τινὰ ἕτερον ὀφρυάζοντά τε καὶ ἀλαζονείᾳ τινὶ ἀμυθήτῳ ἐχόμενον, i. e. ὀφρυόεντα, ὀφρῦς ἐπηρκότα καὶ βρενθυόμενον. [Procop. B. Goth. 4, 11. Phrynichus Bekkeri p. 53. * Ἀνοφρυάζω, 25. Ἀνωφρυασμένος ἄνθρωπος.]

Ὀφρυάω, Sum ὀφρυόεις. Ὀφρυᾶν dicitur urbs aut regio clivosa, quæ supercilia crebra habet, Quæ in loco plano et campestri sita non est, sed multis superciliis et tumulis assurgit. Apud Strab. Κόρινθος ὀφρυᾷ τε καὶ κοιλαίνεται, quod regio esset minime campestris, sed salebrosa et inæquabilis. Sunt enim ὀφρῦς et editiora loca atque tumuli: unde eadem in Oraculo quodam paulo ante citato vocatur ὀφρυόεσσα. Hæc e Cam. In Strab. vero vulg. Edd. non ὀφρυᾷ τε legitur, ut metrum requirit, sed Ὀφρύεται, 8. p. 166(=586.) Χώραν δ' ἔσχον οὐκ εὔγεων σφόδρα, ἀλλὰ σκολιάν τε καὶ τραχεῖαν, ἀφ' οὗ πάντες ὀφρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι· καὶ παροιμιάζονται, Κόρινθος ὀφρύεται καὶ κοιλαίνεται: pag. vero præcedente vide quæ de ἀκροκορίνθῳ scribat. [" Valck. Anim. ad Am-

mon. 226." Schæf. Mss.] Κατοφρυᾶσθαι, vide Κατοφροῦσθαι.

Ὀφρυόομαι, i. q. ὀφρυάζω, Grande supercilium ostento, Sum ὀφρυόεις, s. τὰς ὀφρῦς ἐπαίρω. UNDE Ὠφρυωμένος, Hesychio ἐπηρμένος, Elatus, Qui est supercilio sublato, [" Timon Phlias. 13. Matth. ad Gloss. Min. p. 50." Schæf. Mss. Ælian. Epilog. H. A. Παιδαγωγῷ βαρεῖ καὶ ὠφρυωμένῳ, Alciphr. 3, 4. * " Ὀφρύωμα, τὸ, Tumor, Andr. Cr. 173. 245. τῶν ἐχθρῶν." Kall. Mss. * Ὀφρύωσις, P. Ægin. 6. p. 224. * Ἀντοφρυόω, Pisid. 431. (de V. V. 27.) * " Ἀποφρυόω, Greg. Naz. p. 74. Toll." Boiss. Mss.] Ἐξοφρυόομαι, Supercilium tollo, s. allevo, τὰς ὀφρῦς ἀνατείνω. Unde ἐξωφρυωμένοι ap. Suid. Ἐξηρμένοι, ὑπερηφανευόμενοι. Κατοφρυόομαι, idem: unde κατωφρυωμένος, Qui elato supercilio est, Qui superciliis est sublatis præ superbia. Diog. L. Aristotele, Θεασάμενος νεανίσκον κατωφρυωμένον. Lucian. appellat etiam κατωφρυωμένους λόγους, Elatos et superbos, ductisque et arrectis superciliis prolatos, ut Aristoph. dicit ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, (2, 455.) Τοὺς ἄγαν κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον ἐπὶ σεμνότητι, Tumidos, In gravitatem et severitatem tumidam compositos, Bud. [Philostr. V. A. 3, 8. Κατωφρύωνται μᾶλλον.] ITIDEM Κατοφρυάομαι, Supercilia tollo et me effero, Supercilio animoque elato sum: unde ap. Hes. Κατοφρυώμενος, μεγαλοφρονῶν. At κατοφρυᾶσθαί τινος, inquit Bud. p. 803., est Supercilium adversus eum tollere, Superbe ipsum et cum fastu alloqui. Greg. εἰς Βασίλ., Ἔστι. λεπροὺς μὲν ἀσπάζεσθαι καὶ μέχρι τούτου ταπεινοῦσθαι, τῶν δὲ ὑγιαινόντων κατοφρυᾶσθαι, Superciliose alloqui, et τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶντα. At Suid. HABET Κατοφρυῶ voce activa, quod tamen non exp., sed tantum cum gen. construi annotat. Συνοφρυόομαι, Supercilia corrugo s. contraho, τὰς ὀφρῦς συνάγω. Unde συνωφρυωμένος, Qui est fronte obducta s. adducta, Vultuosus, Bud. Et J. Poll. 1. Καὶ παρὰ τοῖς Τραγῳδοῖς τὸ συνωφρυῶσθαι, ἐπὶ τῶν λυπουμένων: sicut Hesychio quoque Συνωφρυωμένος est λυπούμενος. In mœrore enim tristitiaque aut curis et contemplationibus animi solent συνάγεσθαι αἱ ὀφρῦς. Sic Horat. Deme supercilio nubem, i. e., Aufer e vultu tristitiam atque immoderatam severitatem, quæ contracto ac sublato supercilio significatur quemadmodum et Eur. Iph. A. (648.) Μέθες νῦν ὀφρῦν, ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον: quod et καταβάλλειν ὀφρῦς dicitur ab Eod. in Cycl. (166.) Ἅπαξ μεθυσθεὶς, καταβαλὼν τε τὰς ὀφρῦς: solent enim in lætitia demitti s. remitti supercilia, ut et χαλᾶσθαι τὸ μέτωπον dicit Aristoph., contra in mœrore corrugari s. συνάγεσθαι. Adducere autem supercilia, s. tollere, ἀνασπᾶν τὰς ὀφρῦς et αἴρειν s. ἐπαίρειν et ἀνατείνειν dicitur, ut supra etiam docui. Atque hoc fastus et superbiæ proprium est: interdum etiam tristitiæ, ut in h. l. Diphili ap. Athen. (35.) Τὸν τὰς ὀφρῦς αἴροντα συμπείθεις γελᾶν. Dicit igitur πρόσωπον συνωφρυωμένον Eur. Alc. (780.) Vultum superciliosum s. supercilio obductum: cui vultui νεφέλη ὀφρύων etiam tribuitur a Soph., cujus verba supra in Νεφέλη citavi, et στυγνὸν ὀφρύων νέφος. Itidemque συννεφοῦν ὄμματα Eur. (El. 1078.) dicit pro συνοφρυοῦσθαι: cui Pind. Π. 9, (67.) opponit, ἀγανῷ χλιαρὸν γελᾶν ὀφρύϊ. [" Wakef. Trach. 869. Valck. ad Hippol. p. 176. 183." Schæf. Mss.] Qui vero ita supercilia corrugat s. συνάγει DICITUR Σύνοφρυς, i. e. Habens συνωφρυωμένον πρόσωπον, Tristis, συννεφής, Frontem nubecula obductam habens. Alias Σύνοφρυς dicitur etiam Qui supercilia attollit, ὁ ἐπηρκὼς καὶ ἀνεσπακὼς τὰς ὀφρῦς, e quo intelligitur Superbus, i. e. μεγαλόφρων, μεγάλαυχος, Hes. Porro a Συνοφρυοῦμαι derivatum est VERBALE Συνοφρύωμα, τὸ, Pars ea frontis in qua supercilia concurrunt s. coëunt. Ubi corrugantur et contrahuntur supercilia, Ubi frons corrugatur: quo vocabulo utitur Schol. Homeri, cum Ἐπισκύνιον esse dicit τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἤτοι δέρμα, τὸ σ. τοῦ μετώπου: unde et σύνοφρυες s. μιξόφρυες dicuntur Quorum supercilia coëunt, quæ alioqui solent τῷ μεσοφρύῳ discriminari. Ὑπεροφρυόομαι, Supercilia allevo, adduco et tollo, τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶ s. ἐπαίρω, ut in gravi s. severo

A vultu, Theophyl. (Epist. 60.) Ἄνδρα πρεσβύτην, πολιὰν αἰδέσιμον, ὑπερωφρυωμένον ἐπὶ σεμνότητι, Supercilio adducto s. allevato et sublato præ severitate et gravitate; seu, ut Seneca loquitur, Subductis superciliis: quo modo et Propert. Tunc volo subducto gravior procedere vultu.

ὈΧΕΤΟΣ, ὁ, Canalis, Aquæductus, σωλὴν ἀγωγὸς, ὑδραγωγεῖον, Hes. In Geop. Τροφὴν δ' εἰς ὀχετὸν ὕδατος ἐμβλητέον, pro his Varronis, In canalem et cibus ponitur iis, et immittitur aqua. Alicubi exponi potest non solum Aquæductus, sed etiam Rivus; nam et ῥύαξ ab Hes. et Suida exp.: Plut. Ἀποκόπτοντες ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέφοντες. [Eur. Or. 806. παρ' ὀχετοῖς Σιμουντίοις.] At ὀχετοὺς τέμνειν dicitur ὀχετηγὸς cum in prato, agro, aut horto sulcos quosdam ligone facit ad rivulos ducendos, ut videbis in Διοχετεύω. Athen. 2. (p. 42.) de aquis, Τὰ δὲ ἐπίῤῥυτα καὶ ἐξ ὀχετοῦ, ὡς ἐπίπαν βελτίω τῶν στασίμων. Eod. l. Εἶναι δὲ τὴν γῆν ὑδρηλὴν κρήνῃσι καὶ ὀχετοῖσι,
B Fontibus et rivis, s. Aquæductibus. Herodian. vero ὀχετοὺς Romæ vocat, quas Lat. Scriptt. Cloacas: 7, (7, 6.) Συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐῤῥιπτοῦντο, 5, (8, 18.) Ἅπερ ἐπὶ πολὺ διὰ πάσης τῆς πόλεως συρέντα τε καὶ λωβηθέντα, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἀπεῤῥίφθη τοὺς εἰς τὸν Θύβριν ῥέοντας. Tale est ap. Æl. Lampr. in Heliog. Tractus deinde per publicum; additaque injuria corpori est, ut id in cloaculam milites mitterent. Et mox, Solusque omnium principum tractus est, et in cloacam missus et in Tiberim præcipitatus. [" Heyn. Hom. 8, 162. Musgr. Herc. F. 664. Jacobs. Anth. 11, 391. Markl. Suppl. 1111. Abresch. Lectt. Aristæn. 13. ad Thom. M. 11. Ruhnk. ad Xen. Mem. 225." Schæf. Mss. I. q. βόρβορας Athenis, Helladii Chrestom. p. 22. * Ὀχετογνώμονες, Euseb. Pr. E. 9, 41.] Ὀχετόκρανον, τὸ, Tubi s. Canalis caput, ubi aqua effunditur. Apud Suid. perperam Ὀχετάκρανον. [Phot. Ὀχετόκρανα· τὰς λεγομένας ἐκχύσεις τῶν μηχανημάτων· εἰσὶ δὲ αὗται ξύλιναι ἢ κεράτιναι· οἱ δέ φασι τοὺς ὑπονόμους καὶ
C τοὺς ὑπὸ γῆν ὀχετούς: Anecd. Bekkeri p. 287. * Ὀχετοκράνιον, Etym. M.] Ὀχετηγὸς, ὁ, Qui rivos ducit, Il. Φ. (257.) Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. Nonn. generalius etiam usurpavit fem. gen. pro Ductrix, ut ἔρχεται ὥρη Εὐσεβίης ὀχετηγός. [" Synes. 3, 168." Kall. Mss. " Abresch. Lectt. Aristæn. 13. Jacobs. Anth. 10, 416. Agathias 6. et Jacobs., Macedon. 10. Heroic. adesp. 21." Schæf. Mss.] Ὀχετηγέω, Rivos s. Aquas duco, Irrigo per rivos, [Eust. Procem. in Od. p. 4, 7.] Ὀχετηγία, ἡ, Rivorum s. Aquarum ductus, Irrigatio.

Ὀχέτιον, τὸ, Rivulus, Bud. e Diog. L. [" Cloaca p. 375." Wakef. Mss.]

Ὀχετεύω, Rivos s. Aquas duco, Derivo. Metaph. vero Athen. 10. Τοὺς παῖδας μέχρις ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα τοπαράπαν οἴνου μὴ γεύσασθαι· οὐ γὰρ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν. Hes. ὀχετεύει exp. μεταφέρει, σαλεύει, ἐπιχέει: itidem et Suid. [" Epigr. adesp. 387. ad
D Dionys. H. 1, 581." Schæf. Mss. " Herod. 2, 99. Τὸν ποταμὸν ὀχετεῦσαι." Schw. Mss.] Ὀχέτευμα, τὸ, Rivus qui ducitur; Aquæductus, Canalis. Gaza vertit Meatus, ap. Aristot. (H. A. 1, 770.) qui nares nasi vocat ὀχετεύματα. Ὀχετεία, ἡ, Rivi s. Aquæ deductio, Rivorum a fonte deductio, Ductus s. Derivatio aquarum, i. q. ὀχετηγία, Theophr. C. Pl. 5, 6. Φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐοδοῦν· οἷον γὰρ ὀχετεία τίς ἐστι, Est enim veluti quædam rivuli deductio, s. derivatio. Idem dicit etiam ὀχετεία τροφῆς, Derivatio cibi, Deductio alimenti veluti per canalem, 3, 9. Ἔοικε γὰρ ὥσπερ ὀχετεία τις εἶναι τῆς τροφῆς τῶν δένδρων ὅπως ἂν ἄγῃ τις. [" Max. Tyr. 27, 6." Wakef. Mss.] Ἀποχετεύω, Deduco per canalem, Derivo, [M. Anton. 12, 2. Plut. 7, 894. * " Ἀποχέτευσις, Philo de Cr. M. p. 28." Kall. Mss.] Διοχετεύω, Aquam per canalem duco, Derivo per canalem et tubum, Plato Tim. (403.) Τροφὴν τῷ σώματι ἡμῶν διωχέτευσαν, τέμνοντες οἷον ἐν κήποις ὀχετοὺς, ἵν' ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος ἀρ-

δοιτο. Paulo supra dicit, Τὰς ἀρτηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ A τὸν πνεύμονα ἔτεμον. Per hos autem ὀχετοὺς τῆς τροφῆς τὰ νάματα ἐπίῤῥυτα γίνονται, ut ibid. loquitur. [Strabo 5. p. 325. "Diod. S. 2, 411." Schæf. Mss. * Διοχετεία, Strabo 10. p. 704. * Εἰσοχετεύω, Heliod. 9, 3.] Ἐξοχετεύω, Derivo ex. Hes. vero Ἐξοχετευόμενα exp. ἐκρέοντα, vel ἐκτὸς ἔχοντα τοὺς ὑδρηγούς. [Schol. Apoll. Rh. 2, 1252. Hippocr. 279, 17. 280, 15. 291, 25. * Ἐξοχέτευσις, P. Ægin. 6, 79. * Ἐξοχετεία, Strabo 4. p. 314.] Ἐποχετεύω, Per canalem deduco ad, Derivo ad, simpliciter Derivo. Et pass. Ἐποχετεύομαι, Derivor. Ἐποχετεῦσαι Suid. exp. ποτίσαι, Irrigare, item neutraliter ἐπιῤῥεῦσαι, Influere. [Schæf. ad Longum 394. "Clem. Alex. Pæd. 2. p. 178. Potter." Boiss. Mss. "Ad Diod. S. 1, 39. Achill. Tat. 25. Musgr. Herc. F. 664. Wakef. S. Cr. 5, 125. Jacobs. Anth. 10, 274." Schæf. Mss. * Ἐποχέτευσις, Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 2.] Ἐποχετεία, Derivatio, Irrigatio. Μετοχετεύω, Alio derivo et per canalem deduco. Metaph. accipitur pro Traduco, Transfero, Herodian. (1, 3, 4.) Ῥᾷστα γὰρ αἱ τῶν B νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσαι, ἀπὸ τῶν παιδείας καλῶν μετοχετεύονται. ["Tzetz. Ch. 1, 824." Elberling. Mss. * "Μετοχέτευσις, ad Hesych. 2, 588, 26." Dahler. Mss.] Παροχετεύω, Per alios canales derivo præter eos per quos deduci solebat, i. fere quod μετοχετεύω, Perperam derivo, Perversis et mutatis canalibus duco, Plut. Themist. Ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας, i. e. ἀποκόψας ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέψας, ut supra in Ὀχετὸς Idem loquitur, Subductam aquam alio derivans. Exp. etiam Derivo, Conductum duco quo volo, e Bud. Item παροχετευσάμενος active interpr. Deducens. ["Markl. Suppl. 1111. Musgr. Bacch. 479." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 5, 17, 4. Suid. 3, 55.] Παροχέτευσις, ἡ, Derivatio. Apud Medicos signif. Vacuationem humoris per vicinam partem. Est autem Curationis genus, ut Gorr. tradit e Gal. Comm. 2 in l. 6. Epidem., ad humores pertinens, cum sc. humor, qui vacuari debet, non per eam fertur partem per quam eum ferri oportet, nec tamen valde procul a convenienti, neque ad re- C motissimam, sed per propinquam: ut cum id, quod per palatum vacuatur, per nares trahitur: contra revulsio per loca plurimum distantia fit. Præterea fit derivatio a dextris ad sinistra, ab anterioribus ad posteriora, et contra, sed brevissima via: alioqui ad revulsionis naturam magis accedit: estque humoris tum fluentis, tum jam impacti et in ægra parte consistentis: in quo etiam videtur a revulsione differre, quæ fluenti tantum humori adhibetur. Dicit eo loco Gal. Hippocratem [p. 47, 13. Foës.] παροχέτευσιν nominare, cum χυμός τις δεόμενος κενώσεως, μὴ καθ' ὃ δεῖ χωρίον ὁρμήσῃ φέρεσθαί, καὶ μέντοι μηδὲ πόῤῥω πάνυ τοῦ προσήκοντος, μηδ' εἰς τὸν ἐναντιώτατον τόπον.

ΟΧΕΥΩ, Admissarium admitto, cum de femineo sexu dicitur, Aristot. H. A. 6, 20. Ὀχεύει δὲ κύων ἡ Λακωνικὴ μὲν ὀκτάμηνος καὶ ὀχεύεται. Cum vero de mare dicitur, significat Coëo, Ineo, Inscendo. Salio, μίγνυμαι, ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω. Aristot. H. A. 6, 21. Ὀχεύει δὲ τὰ ἄῤῥενα, καὶ ὀχεύεται τὰ θήλεα ἐνιαύσια ὄντα πρῶτον, 23. Ὄνος δὲ ὀχεύει μὲν καὶ ὀχεύεται D τριακοντάμηνος, 24. Ὁ δὲ ὀρεὺς ἀναβαίνει μὲν καὶ ὀχεύει μετὰ τὸν πρῶτον βόλον, 18. de elephantis, Ἐξαγριαίνονται περὶ τὴν ὀχείαν· διόπερ φασὶν οὐκ ἐᾷν αὐτοὺς ὀχεύειν τὰς θηλείας τοὺς θρέψαντας. Unde Plin. 8, 9. Circa coitus maxime efferantur: quapropter arcent eos coitu, feminarumque pecuaria separant. Alibi ap. Eund. cum dativo legitur, si locus mendo caret, Οἱ κριοὶ ταῖς πρεσβυτάταις ὀχεύουσι. De piscibus etiam dicitur, Athen. (353.) Δελφῖνα δὲ καί τινας τῶν ἰχθύων παρακατακλινομένους ὀχεύειν: l. 7. Ὀχεύει δὲ συμπλεκόμενος. Idem de insectis, (353.) Οὐκ ὦφθαι οὔτε μέλισσαν οὔτε κηφῆνα ὀχεύοντας. Sed et de homine ap. Suid. Ἔσθιε, πῖν', ὄχευε· ὡς τά γε ἄλλα οὐδενός ἐστιν ἄξια. Sed ap. Athen. pro hoc ὄχευε legitur παῖζε, ut videre est supra in Ἐπικροτέω. Pass. Ὀχεύομαι, Ineor, Inscendor, Salior; de femina marem admittente. Aristot. de canibus, ἑξάμηνοι ὀχεύονται: unde Plin. de canibus Laconicis locutus, Ceteræ canes et semestres coitum patiuntur. Geop. Πρότερον δὲ οὐ χρὴ ὀχεύεσθαι, sc. quam ad bimatum perveniant: ut Varro, Neque oportet pati minores oves quam bimas saliri. Passim obvium est ap. Aristot. H. A. 6, 18. 19. et sequentibus. Et ὀχεύεσθαι ὑπὸ, Iniri ab, 23. Ὁ δὲ ἵππος τὸ τοῦ ὄνου ὄχευμα οὐ διαφθείρει, ὅταν ᾖ ὀχευομένη ἡ ἵππος ὑπὸ τοῦ ὄνου. Item de serpentibus, Aristot. de Gener. Anim. 1. Ὀχεύονται περιπλεκόμενοι ἀλλήλοις, ubi nota masculino genere dici ὀχεύονται περιπλεκόμενοι, sicut ap. Athen. l. 9. Ὀχευομένους δὲ τοὺς κάπρους καὶ τὰς ἀλεκτρυόνας θεωροῦσιν ἄσμενοι. Et de anguillis, Athen. (298.) Ὀχεύονται συμπλεκόμεναι. ["Jacobs. Anth. 10, 114. Dionys. H. 1, 581. Heyn. ad Apollod. 1081. Toup. in Schol. Theocr. 210. ad Mœr. 416." Schæf. Mss. Ὀχέωνται pro ὀχεύωνται, Arat. 1070.] Ὄχευμα, τὸ, Semen s. Genitura qua ὁ ὀχεύων implevit τὴν ὀχευομένην, Aristot. H. A. 6, 23. de asina ab equo jam inita, Ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναβὰς διαφθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχευμα. Unde Plin. 8, 44. Conceptum ex equo secutus asini coitus abortu perimit. Quod vero ibi ὄχευμα vocat, paulo post πλῆσμα nominat, Μάλιστα δέχεται τὸ πλῆσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβασθεῖσα. Exp. etiam Coitus. [* "Ὄχευσις, Admissura, Joseph. 162, 18.] Ὀχευτὴς, ὁ, Admissarius, Qui feminam init, s. salit. Dicitur et de homine mare, sed in vitio, pro Libidinosus, Ad coitum proclivis, ἀφροδισιαστικός. Epigr. καὶ γὰρ ὀχευτὴς Καὶ μωρὸς, μαλακός τ' ἐστὶ καὶ ὀψοφάγος, Salax. ["Wessel. ad Herod. 91. ad Lucian. 1, 272. Jacobs. Anth. 8, 237." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 8, 49. * Ὀχεύτρια, Hes." Wakef. Mss.] Ὀχευτὸς, ὁ, vel potius Ὀχευτὴ, ἡ, Quæ marem admisit, Venerem s. Coitum passa, Quam mas inivit, Diosc. 2, 97. de sanguine, Τὸ δὲ τῶν ὀχευτῶν ἵππων σηπτικοῖς μίγνυται. At Plin. 28, 9. de equis, Quin et sanguis eorum septicam vim habet: item equarum, præterquam virginum, erodit, emarginat ulcera. Ruellius vertit, Quæ admissuram expertæ sunt; Marc. Equarum matricum. Dicuntur autem a Colum. et Palladio matrices equæ vel boves, quæ sobolis procreandæ causa aluntur. "Ἀνόχευτος, ὁ, ἡ, Non ini- " tus, Coitum non passus. At in VV. LL. ἀνοχευ- " τος exp. non solum Expers coitus, sed etiam Qui " non coit." [Absque coitu, Athen. 352.] Ὀχευτικὸς, Qui coire solet, Ad coitum s. venerem propensus, Salax, Aristot. de Gener. Anim. 3, 1. Τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ὀρνέων ὀχευτικὰ τὴν φύσιν ἐστίν. [Athen. 391. * "Ὀχευτικῶς, Hes." Wakef. Mss.] Ὀχεία, ἡ, Coitus, Aristot. de Gener. Anim. 1. 14. Τῆς ὀχείας πόρος, Meatus quo coitus perficitur, c. 5. περὶ τὴν ὀχείαν, vel περὶ τὰς ὀχείας, Circa coitus, ut Plin. supra in Ὀχεύω interpr., vel Coitus tempore, περὶ τὴν τοῦ συνδυασμοῦ ὥραν, Admissuræ s. Admissionis tempore. Idem H. A. 6, 20. Κυΐσκεται δὲ κύων ἐκ μιᾶς ὀχείας. Quæ sic Plin. interpr. Canes implentur uno coitu. Geop. Τὰς βοῦς πρὸ ἡμερῶν τριάκοντα τῆς ὀ. οὐκ ἐατέον πληροῦσθαι τροφῆς: pro his Columellæ, Pabulum circa tempus admissuræ subtrahitur feminis.' In eod. l. Ἡλικία πρὸς ὀχείαν χρησιμωτάτη ἐστὶν ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, pro his itidem Columellæ de arietibus, Ejus quadrupedis ætas ad progenerandum optima est trima. Rursum in eod. l. Ὥρα δὲ πρὸς ὀχείαν τετραπόδων, ἡ ἀπὸ δελφῖνος ἀνατολῆς ἕως ἡμερῶν μ', pro his Varronis de vaccis, Maxime idoneum tempus ad concipiendum a delphini exortu usque ad dies XL. Ubi notandum, πρὸς ὀχείαν, non idem prorsus esse cum Ad progenerandum, et Ad concipiendum; sed esse consequentia pro antecedentibus posita. [Athen. 389. Plut. 6, 522. "Valck. Adoniaz. p. 367. Toup. Opusc. 1, 271." Schæf. Mss. Ποντία ὀχεία, pro ἄγκυρα, Hesych.]

Ὀχεῖον, τὸ, in Lex. meo vet. exp. ὄχημα, i. e. Vehiculum, vel τόπος εἰς ὀχείαν ἐπιτήδειος. AT Ὀχεῖα, τὰ, dicuntur Admissarii vel equi, vel boves, vel asini, vel arietes; interdum vero et alii animantes mares. Aristot. de Gener. Anim. 1, (21.) Ὀχεῖα τὰ πρῶτα μεταβάλλει, Primos admissarios mutat: H. A. 6, 18. Τὰ ὀχεῖα ἐκ τῶν θηλειῶν οὐκ ἐξαίρουσι, Equos admissarios a feminis non summovent.' Itidem Plut. Lycurgo, Ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων κύνας ἢ ἵππους

βιβάζουσι. Singulari numero ὀχεῖον pro τὸ εἰς ὀχεῖον ἀποδεδειγμένον, usus est Dinarchus in 'Απολ. πρὸς 'Αντιφάνην περὶ τοῦ Ἵππου, cum dixit, Ὠνοῦνταί μου τὸν ἵππον ὀχεῖον, Emunt s. Conducunt equum meum ad admissuram. Itidem Lycurg. Ἐν τῷ περὶ διοικήσεως dicit γείτονας τοῦ ὀχείου. Quos duos locos cum citasset Harpocr., subjungit, Μήποτε δὲ ἐπὶ τόπου τινὸς, ἐν ᾧ αἱ ὀχεῖαι γίνονται τῶν κτηνῶν ἢ ὀχήματα μισθοῦνται. [Eadem habet Phot.] Dixerat vero paulo ante Dinarchum in eadem Oratione ὀχεῖον posuisse pro ὄχημα, i. e. Vehiculum, sicut Suid. itidem exp. ἅρμα, δίφρος, ἅμαξα. Sed et ab Hes. exp. ἅρμα: qui tamen et alterius signif. meminit, dicens ab Atticis usurpari pro τὸ εἰς ὀχεία ἀνειμένον. [Æschylus ap. Plut. 6, 371. Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονάς. "Ad Lucian. 1, 272." Schæf. Mss.] At 'Οχεῖος, Admissarius, Qui ad admissuram educatur, habetur quidem in VV. LL., sed sine exemplo.

[* 'Αντιοχεύρμαι, pro ἀντιοχέομαι, Anal. 2, 418.] 'Εποχεύω, Iterum ineo, Secundo inscendo, Post primum coitum gallo: qua signif. dicitur 'Επαναβαίνω supra in Ὀχευμα. Aristot. de Gener. Anim. 2. Τὰ γὰρ ὑπηνέμια γίνεται γόνιμα, ἐὰν ἔν τινι καινῷ τὸ ἄρρεν ἐποχεύσῃ: ea enim ova feminæ concipiunt mutua inter se libidinis imaginatione: ut supra in Οὔριος s. Οὔρινος videre est. At perficiuntur et γόνιμα fiunt, cum gallinaceus post irritum illum et inanem coitum eas salierit. Exp. etiam simpliciter Ineo, Coeo. [Empedocles Macrobii 7, 5. * Κατοχεύω, LXX. Levit. 19, 19.: Hes. Κατοχεύει· πηδᾷ, ἐπικάθηται. Vide Schn. Lex.] Παροχεύω, Ineo præter. Dicitur de mare adultero, qui alterius feminam init præter suam. Et pass. Παροχεύομαι, Ab alio præter meum maritum ineor, Alium marem admitto, Furtivam venerem patior. Aristot. H. A. 9, 7. de columbis, Παροχεύονται δέ ποτε καὶ τῶν τοὺς ἄρρενας ἐχουσῶν τινές. Scribit tamen Plin. 10, 34. eas conjugii fidem non violare, neutrique nota esse adulteria. Admittit autem παρὰ et aliam interpr. in hoc comp. Προοχεύω, Prior ineo, salio, opp. τῷ ἐποχεύω. Pass. Προοχεύομαι, Prius ineor, Ante salior. At πρωοχευμένος, Ante conceptus, VV. LL.

"Κωχεύω, Sustollo: vel Veho. Hesychius κωχεύει "exp. μετεωρίζει, κουφίζει, φέρει: addens, idem dici "et κωφεύει. Itidem κωχεύουσιν e Soph. affert pro "μετεωρίζουσιν, ὀχοῦσι."

ΟΧΛΟΣ, ὁ, Turba, Multitudo hominum; interdum etiam simpliciter, Multitudo. Xen. K. Π. 7, (5, 15.) Ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει. Arsinoë ap. Athen. (276.) Συνοικιά γε ταῦτα ῥυπαρά· ἀνάγκη γὰρ τὴν σύνοδον γίνεσθαι παμμιγοῦς ὄχλου, θοίνην ἑωλον. Aristot. Polit. 3. Κρίνει ἄμεινον ὄχλος πολλὰ ἢ εἷς ὁστισοῦν, Hominum multitudo; etiam Multi simul. Gorgias, Ἐν ὄχλῳ οὔσης τῆς κρίσεως, Cum a multitudine causa cognoscitur, vel A vulgo, A populo: Xen. 'Ελλ. (1, 7, 8.) 'Επεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος, Cum ante dixisset δῆμος, πλῆθος. Et in Axiocho, Φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, Apud populum s. vulgus. Itidem Aristot. Rhet. 2. Φασὶν οἱ ποιηταὶ τοὺς ἀπαιδεύτους παρ' ὄχλῳ μουσικωτέρως λέγειν. Itidem dicitur plurali numero, οἱ ὄχλοι pro ὁ ὄχλος, Multitudo, h. e. Populus, Vulgus, Aristot. Τὰ μὲν αὐτῶν παριέντων, τὰ δὲ τῶν ὄχλων παραιρουμένων, Cum partim ipsi sua munera neglectim transmitterent, partim populus ipsis adimeret. Sic Herodian. 7, (3, 11.) Τὰ τῶν πλουσίων πταίσματα πρὸς τῶν ὄχλων ἀμελεῖται, A plebe negliguntur: (12, 11.) Οἱ ὄχλοι ταῖς σὺσταδὸν μάχαις ἡττώμενοι, Plebs statario certamine a militibus victa: de seditione intestina in urbe. Itidem Athen. 14. Παρ' ὄχλοις εὐδοκιμεῖν. || Est ubi per contemtum potius dicitur de Confusanea hominum multitudine, ut et Lat. vocabulum. Herodian. 6, (7, 2.) de exercitu barbarico, Ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατὸς, Turba potius quam exercitus: 7, (9, 8.) Οἰόμενοι ἐν πλήθει ὄχλου, οὐκ ἐν εὐταξίᾳ στρατοῦ τὸ εὔελπι τῆς νίκης εἶναι, In turba potius quam in exercitu aliquo ordine collocata victoriæ spe. Et plur. num. Thuc. 4, (126.) p. 162. Οἱ τοιοῦτοι ὄχλοι, de Militum barbarorum multitudine. Interdum gen. adjunctum habet, nec de hominibus tantum, sed quibusvis rebus dicitur, ut et Turba, Multitudo. Xen. K. Π. 7, (5, 15.) Τῶν φίλων διωσάμενος τὸν ὄχλον, Circumfusam amicorum multitudinem, Thuc. 1, (49.) Ὑπό τε τοῦ πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν, Præ multitudine et turba navium. Synes. Ep. 11. 'Εμαυτὸν ἐπιδοὺς ὄχλῳ πραγμάτων, Turbæ negotiorum. ["Athenag. 19. Isocr. 2, 558." Wakef. Mss.] || Ὄχλος, Molestia: quam signif. propriam esse tradit Ammonius. Eur. (Med. 338.) Ὄχλον παρέξεις, Molestiam exhibebis. Itidem Synes. Ep. 29. Τοῦ παρ' ἡμῶν ὄχλου καὶ τῶν πραγμάτων αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ, Molestias et negotia a nobis exhibita tibi. Itidem Dionys. H. de Idiom. Thuc., dicit eum uti masculino ὄχλος pro feminino ὄχλησις, sicut τάραχος pro ταραχή. Sic accipitur ap. eum δι' ὄχλου εἶναι, Molestum esse, 1, (73.) p. 24. Τὰ δὲ Μηδικὰ καὶ ὅσα αὐτοῖς ξύνιστε, εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ἔσται ἀεὶ προβαλλομένοις, ἀνάγκη λέγειν, Etsi molesta vobis erunt, quod ea subinde allegemus. Alii minus recte, Etsi propter vulgus magis assidue sint prædicanda: quemadmodum et Petr. Victor Comm. in l. 3. Rhet. Aristotelis annotat, bonos auctores δι' ὄχλον aliquid esse dixisse, cum est pervagatum jam et in ore vulgi. Itidem et δι' ὄχλον γίνεσθαι. Joseph. A. J. Ἃ παραλείπω ἐκδιηγεῖσθαι, μὴ δι' ὄχλου γένηται τοῖς ἐντυγχάνουσι, Ne lectoribus molestiam et tædium afferant. Pro quo alibi dicit, Ἃ λέγειν οὐκ ἀναγκαῖον ἡγησάμην, ἵνα μὴ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὀχληρὸς δοκῶ. Itidem Dion, Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ὀνόματα οὐδὲν δέομαι καταλέγειν, ἵνα μὴ δι' ὄχλου γένωμαι, Ne fastidium ingeram et molestiam exhibeam. Idem dixit etiam δι' ὄχλου ποιεῖσθαι pro Fastidire et aspernari, Τοὺς ἐν χερσὶν ἤδη ὄντας οὐδὲ εἰδέναι δοκῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὄχλου ποιούμενος. || Suid. ὄχλος exp. non solum ταραχή, sed etiam ἀγανάκτησις, in h. l., Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐπείθετο τῷ πατρὶ, καὶ ἦν πρὸς τοὺς πυνθανομένους καὶ ὄχλον κινοῦντας εὖ μάλα ἐγκρατής. Q. in. l. ὄχλον κινεῖν est quod Lat. dicunt Concire s. Excitare turbas. Sed id potius ad ὄχλος illud pertinet, cui primum locum tribui. ["Thom. M. 667. Markl. Suppl. 411. 659. 681. Iph. p. 28. Wakef. Ion. 647. Herc. F. 111. 528. S. Cr. 3, 64. Jacobs. Specim. 58. Anim. 159. 278. Coray Theophr. 200. Brunck. Aristoph. 1, 20. Huschk. Anal. 107. Porson. Phœn. 893. Villoison. ad Long. 265. 295. Dionys. H. 5, 1027. Boiss. Philostr. 414. ad Charit. 245. Toup. Opusc. 1, 24. 167. ad Longin. 374. Emendd. 1, 33. 2, 61. ad Herod. 239. Ruhnk. ad H. in Cer. 239. Wyttenb. Ep. Cr. 14. Valck. Phœn. p. 67. ad Röver. 47. Diatr. 39. ad Mœr. 289. Ammon. 114. Molestia, Valck. Phœn. p. 329. Nihili homo, 520. Ruhnk. Ind. ad Timæum. Sic explicem in loco Eur. tentato a Valck. Anim. ad Ammon. 15. Ἐν ὄχλῳ, Xen. Mem. 1, 1, 14. Οἱ ὄχλοι, Diod. S. 1, 69. 76. 84. 93. 94. 2, 569. 572. Heindorf. ad Plat. Gorg. 27. 28. Attici poëtæ non utuntur ὄχλοι in plurali pro Plebe, sed ὄχλος, Markl. Iph. p. 84. 'Οχλὸς, Kuster. Bibl. Chois. 97." Schæf. Mss. Æolice Ὄλχος, unde Lat. Volgus, Vulgus, Angl. Folk. "Item * Πόλχος, in moneta Cretensi, ap. Chishull et Pellerin Collection 3. p. 66." Schn. Lex.]

'Οχλοκόπος, Qui populum s. turbam concitat, i. q. δημοκόπος, ut supra post Δῆμος docui. Apud Suid. Ἦν δὲ ὀχλοκόπος ὁ Φλαμίνιος καὶ δημαγωγὸς τέλειος: [cf. Polyb. 3, 80, 3. "Tzetz. Chil. 6, 26. et alibi." Wakef. Mss.] 'Οχλοκοπέω, Turbam popularem concito, Plebis solicitator sum, i. q. δημοκοπῶ, Plut. (9, 180.) Ὡς ἀνοήτους, οὐδ' ὅταν στρατηγῶσιν, ἢ γραμματεύωσιν, ἢ δημηγορῶσιν, πολιτευομένους, ἀλλ' ὀχλοκοποῦντας, ἢ πανηγυρίζοντας ἢ στασιάζοντας. 'Οχλοκοπία, ἡ, Turbæ popularis concitatio, Plebis solicitatio.

[* 'Οχλοκοπική, sc. τέχνη, Sext. Emp. (1, 18.) 299.] 'Οχλοκρατοῦμαι, A turba populari s. plebe regor, Turbæ popularis arbitrio administror et gubernor. [* 'Οχλοκρατία, ἡ, Vitiosa democratia, nempe Immoderata et effrenis populi licentia omnia pro lubitu agentis, Plut. 9, 287. Polyb. 6, 4, 6. 57, 9. 'Οχλοκρατία, * 'Οχλοκρασία, Lobeck. Phryn. 525. "'Οχλοκρασία, Clem. Alex. 852. Suid. Etym. M. * 'Οχλολόγος, Hes." Wakef. Mss. * 'Οχλομανής, unde] 'Οχλομανέω, Insano turbarum amore teneor, Insano turbæ popu-

laris amore ducor, [Plut. 8, 381. * Ὀχλοποιὸς, unde] Ὀχλοποιέω, exp. Turbam congrego. Nisi potius significet Turbas concio, excito, Turbas populares excito, [Act. Apost. 17, 5. * " Ὀχλοποίησις, Hes." Wakef. Mss.] Ὀχλοτερπὴς, Turbam delectans. [* Ὀχλοχαρὴς, Popularis, M. Anton. 1, 16. Manetho 4, 277.]

Ὀχλαγωγὸς, ὁ, Qui popularem turbam concitat vel congregat, ut faciunt adulatores populi vel circulatores, Joseph. c. App. l. 2. Ὑπ' ἀνθρώπου καὶ παρὰ τὸν βίον ὀχλαγωγοῦ γεγονότος. [" Ad Charit. 197. Toup. Opusc. 2, 11. ad Lucian. 1, 230." Schæf. Mss.] Ὀχλαγωγέω, Populum s. Popularem turbam concito, ut plebis adulatores et circulatores faciunt; illi, verbis et pollicitationibus, hi miraculis et præstigiis. Strabo l. 4. de tabula Protogenis, in qua perdix erat picta, Ἐξέπληττον δ' ἔτι μᾶλλον οἱ * περδικοτρόφοι, κομίζοντες τοὺς τιθασσοὺς, τιθέντες καταντικρὺ, ἐφθέγγοντο γὰρ πρὸς τὴν γραφὴν οἱ πέρδικες καὶ ὠχλαγώγουν, Et plebem circulatoris more detinebant et oblectabant. Ita Bud., qui Ὀχλαγωγῶ vertit etiam, Plebem ad res novas solicito, Factiosæ turbæ ducem me præbeo, ut δημαγωγῶ. Hesychio vero ὀχλαγωγῆσαι, συναγαγεῖν ὄχλον ἢ ταράξαι. [Polyb. 25, 8, 2. Strabo 14. p. 596. * Ὀχλαγωγία, Gl. Convitium, Conventus, Plut. Pyrrho 29.] At Ὀχλαγώγιον, Cum turba popularis concitata in unum locum confluit. In Pand. dicitur esse, Πολλῶν τινων σύνοδος, ὅταν πολλῶν φωναὶ παρὰ τοὺς ἀγαθοὺς τῆς πόλεως τρόπους εἰς ταυτὸ συντρέχουσιν εἰς φθόνον καὶ ἀτιμίαν τινός. Sed et, Τῷ ἀπόντι γίνεται ὀχλαγώγιον, ὅτε τις ἐπέλθῃ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἢ τῷ ἐργαστηρίῳ. Et, Ὀχλαγώγιον ποιεῖ οὐ μόνον ὁ κράζων, ἀλλὰ καὶ ὁ συγκαλεσάμενος ἄλλους ἢ ὑποβαλὼν ἐπὶ τῷ κράξαι. In iisd. Pandectis titulus est, περὶ τῶν Στασιωτῶν, ἤτοι Στάσεις καὶ Θορύβους ἢ Ὀχλαγώγια ποιούντων. [* Ὀχλαγωγεὺς, Gl. Circulator.]

Ἄνοχλος, Turba s. Turbis carens. Exp. etiam Inoffensus, Nulla molestia affectus. [Aristot. de Part. Anim. 3, 2.] Εὐρύοχλος, Latus s. Amplus turba et multitudine, Numerosus, [Schneidero susp.] Πολύοχλος, Turba s. Hominum multitudine abundans, [Polyb. 3, 49, 5. " Valck. Phœn. p. 201." Schæf. Mss.] Unde Πολυοχλοῦσα πόλις, In qua magna hominum turba et multitudo est. [Πολυοχλοῦσα, Gl. Celeberrima, Populosa. Πολυοχλοῦσαι δυνάμεις, Dionys. Antiq. 6, 64. " Musgr. Rhes. 166. Diod. S. 1, 721. Valck. Adoniaz. p. 197." Schæf. Mss. " Dionys. H. 1, 1187. Strabo 581. Pass., Diod. S. 1, 715. (πόλις πολυοχλουμένη.)" Wakef. Mss. " Chrys. in Jo. Hom. 29. T. 2. p. 669, 8. τοὺς πολυοχλοῦντας τόπους." Seager. Mss.] " Πολυοχλία, Turbæ multi-" tudo, Multa turba, hominum sc. Job. 31, (34.) Οὐ " γὰρ διετράπην πολυοχλίαν πλήθους τοῦ μὴ ἐξαγορεῦ-" σαι ἐνώπιον αὐτῶν :" [39, 7. Brunck. 4, 24. Polyb. 10, 14, 15. σύμμικτος π. Gl. Celebritas, Populositas. * Φίλοχλος, Diog. L. 4, 6, 17.]

Ὀχλικὸς, Popularis, ab ὄχλος, Turba popularis. Plut. Numa, Ὀ. καὶ θεραπευτικὴ τοῦ πλήθους διάταξις, Popularis et grata multitudini ordinatio : (8, 869.) Τὴν ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν, ὡς δημοκρατικὴν καὶ ὀ. οὖσαν, ἐξέβαλεν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. Exp. etiam Turbulentus, Molestus. [Athen. 540. " Thom. M. 302. Toup. Emendd. 3, 184." Schæf. Mss.]

Ὀχλώδης, Turbulentus, ταραχώδης, Suid. Qua signif. e Polyb. citatur. Item Difficilis, Morosus, δύσκολος, Cui omnia sunt molesta. Et τὸ ὀ., Difficultas et fastidium, δυσκολία. Apud Suid. Οὔτε ἐξετάσαι τὸν ἄνθρωπον οἷόντε ἦν ἀκριβῶς, ἀσθενείᾳ σώματος ὀχλούμενον, οὔτε ἐρωτᾷν, εὐλαβείᾳ τοῦ ὀχλώδους. Nisi forte significet, Metu turbarum ; etiam, Ne majore molestia afficeretur, qui a morbo jam satis vexabatur. [Plut. 8, 767.]

Ὀχληρὸς, Turbulentus, i. q. ὀχλώδης, s. ταραχώδης, ut Suid. utrumque exp. || Molestus, Molestiam afferens, ὁ δι' ὄχλον γινόμενος : cujus signif. exemplum habes in Ὄχλος ex Josepho. Sed et ap. alios frequens est, Isocr. Panath. Ἔσται δ' ὁ λόγος ἐμοῦ διεξιόντος οὔτ' ὀχληρὸς οὔτ' ἄκαιρος, ad Phil. Τὸν δὲ λόγον τὸν ἐμὸν ἥκιστα ἂν ὀχληρὸν γενέσθαι τοῖς ἀκούουσι. Itidem homo aliquis alteri ὀχληρὸς esse dicitur, cum ei mole-

A stus est et negotium facessit, Herodian. 3, (5, 3.) Ὀ. καὶ περιττὸς αὐτῷ ὁ Ἀλβῖνος ἐνομίζετο : (15, 3.) Ἐπαχθὴς αὐτῷ καὶ ὀ. ἐφαίνετο. Et τὸ ὀ. sicut τὸ ὀχλῶδες, Molestia, ὄχλος. [Ὀχληρότατος, Alex. Trall. 12. p. 240. * * Ὀχληρῶς, Gl. Moleste. * Ὀχληροτέρως, Hippocr. 1, 667. Lind. * " Ὀχληρία, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 47." Boiss. Mss. Ecclesiastes 7, 26.] Ὀχληρώδης, Molestus. VV. LL. [Gell. 18, 8.] [* " Ὀχληδὸν συναχθεὶς ὁ λαὸς, Philo Carpas. in Cant. Cantic. 160." Boiss. Mss.]

Ὀχλέω, Turbo, Commoveo. Et pass. Ὀχλοῦμαι s. Ὀχλεῦμαι Ionice, Turbor, Commoveor. Il. Φ. (261.) de rivo, Τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι Ὀχλεῦνται, i. e. κινοῦνται, s. κυλινδοῦνται, Suid. et Hes. : Hes. ὀχλεῖ, κωλύει μετὰ ὄχλου. || Ὀχλουμένη ὁδὸς, Turbæ plena et multitudinis, Bud. ap. Cebetem, Ὁδὸς οὐ πολὺ ὀχλεῖται, Via non frequentatur a multa turba. || Molestia afficio, Molestiam affero s. exhibeo. [" Τοὺς ὀχλοῦντας ἀποσείεσθαι, Herodian. 6, 3. ubi quidem τοὺς ἐνοχλοῦντας

B habet Cod. Vindob., sed id e Scholio fortasse, quoniam frequentius usurpatur comp. verbum. Simplex verbum habet Herodotus 5, 41. Ὤχλεον αὐτὴν, Molestabant illam." Schw. Mss.] Pass. Ὀχλοῦμαι, Molestia afficior, Molestia mihi exhibetur. Paulo ante in Ὀχλώδης habes, Ἀσθενείᾳ σώματος ὀχλούμενον. || At ὀχλεῖται ἐφ' ἵππου, quod in VV. LL. exp. Vehitur equo, mendosum est, et pro eo reponendum ὀχεῖται. Hes. ὤχλησεν exp. non solum active, ἐκίνησεν, ἐμόχλευσεν, ὤθησεν, sed etiam neutraliter ἐμόχθησεν, ἐνόσησεν. [Æsch. Pr. 1000. Plut. 8, 79. " Valck. Phœn. p. 330. Brunck. Œd. T. 445. ad Charit. 357. Jacobs. Anth. 10, 93. Thom. M. 668. Musgr. Tro. 850. Heyn. Hom. 8, 117. Cum accus., T. H. ad Plutum p. 109." Schæf. Mss. * Ὄχλημα, Sext. Emp. adv. Math. 11, 158. Vide Ὄχετλον.] Ὄχλησις, ἡ, Molestia, i. q. ὄχλος, Perturbatio, ταραχὴ, Suid.: Plut. adv. Col., de Epicuro, Διακελεύεται μὴ νόμοις καὶ δόξαις δουλεύοντα ζῆν, ἐφ' ὅσον ἂν μὴ τὴν διὰ τοῦ πέλας ἐκ πληγῆς ὄχλησιν παρασκευάζουσιν : quæ paulo

C post explanans, dicit, Τῶν νόμων παρακελευόμενοι περιφρονεῖν, ἐὰν μὴ προσῇ φόβος πληγῆς καὶ κολάσεως : [9, 607. " Thom. M. 667. T. H. ad Plutum p. 18. Brunck. Aristoph. 2, 116. Boiss. Philostr. 574. Mœr. 289. et n., Valck. Phœn. p. 329. Ammon. 114." Schæf. Mss. * Ὀχλητὸς, unde * " Ἀνόχλητος, ad Phalar. 333." Schæf. Mss. * Ἀνοχλήτως, Basil. de Virg. 3. p. 589. " Clem. Alex. Str. 2, 21." Kall. Mss. * Ἀνοχλησία, Diog. L. 1, 221. Lobeck. Phryn. 730. " Ad Phalar. 333. * Ἀόχλητος, ibid. Dionys. H. 1, 24. Bergler. Alciphr. 411. (3, 55. p. 169.)" Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Clem. Alex. 181. * Ἀοχλήτως, 415." Kall. Mss.] Ἀοχλησία, Vacuitas a turbis et molestiis, [Eust. Od. Δ. 56. Lobeck. l. c. " Bergler. l. c." Schæf. Mss. * Ὀχλητικὸς, Procl. Paraphr. 3, 18. p. 218. Πράγματα ὀ. καὶ πολιτικά.]

[* " Ἀνοχλέω, Emoveo, Submoveo, Suid. v. Ἀνοχλήσας." Kall. Mss. Sext. Emp. 647. (* Ἀνόχλησις, * Ἀνοχλητικὸς, unde) * Ἀνοχλητικῶς, ibid.] Διοχλέω,

D Turbo : Hes. διοχλεῖ, exp. ἐκταράττει. || Molestiam exhibeo, Molestus sum, Dem. Σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος, διοχλῶ πάλαι ὑμᾶς εἰδότας, Molestus sum repetitione rei notæ, δι' ὄχλου γίνομαι. Pass. Διοχλοῦμαι, Molestia afficior, Molestia mihi exhibetur. [Longus 3, 20. 4, 1. p. 381. Schæf., cf. Abresch. ad Xen. Eph. 256. * " Διόχλησις, Obturbatio, Interpellatio, Andr. Cr. p. 51." Kall. Mss.] Ἐνοχλέω, Molestus sum, i. q. διοχλέω, Dinarch. c. Dem. Οὐ γὰρ ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς, δὶς περὶ τῶν αὐτῶν ἐροῦμεν, Plut. de Primo Frig. Νῦν μὲν ἐνοχλοῦσα, νῦν δὲ τέρπουσα τὴν αἴσθησιν, Interdum sensum offendens, interdum suavitate perfundens, Gal. ad Gl. 1. Εἰ ἄλγημα σύντονον ἐνοχλοίη τὸν νοσοῦντα, Isocr. ad Phil. Ἠνώχλουν τὰς πόλεις τὰς ἐν Πελοποννήσῳ, Molestiam exhibebant, vexabant. Idem cum dat., in Paneg. Ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσι : qua constr. et in Panath. Utitur ead. Dem. quoque in Orat. pro Cor., ubi etiam sibi opponit, πρὸς ἡδονήν ἐστιν et ἐνοχλεῖ. Itidem in Epigr. Ἂν δὲ δὶς ἐγχρίσῃ με, πονῶν πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω ὀφθαλμοὺς αὐτῷ, Molestus ei iterum non ero.

Creditores quoque ἐνοχλεῖν dicuntur, cum quotidie in repetendo debito molesti sunt. Appian., Διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας ὡς ἐδύνατο : quæ verba sic Bud. interpr. Manum injicientibus creditoribus ut potuit satisfaciens. Sed et ventris onus ἐνοχλεῖ, cum tamdiu negotium facessit, donec deponatur, Herodian. 4, (13, 9.) Ἀνεχώρει σὺν ἑνὶ ὑπηρέτῃ ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Pass. Ἐνοχλοῦμαι, Molestia mihi exhibetur, Interpellor, 3, (11, 1.) Συνεχῶς ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον. Et ap. Synes. Ep. 62. Ἐν γράμμασιν αὐτῷ τὴν μαρτυρίαν κατατιθέμεθα, οὐκ ἐνοχληθέντες, ἀλλ' ἐνοχλήσαντες, exp. Non interpellati, sed interpellantes. [" Plut. de S. N. V. p. 5. Valck. Phœn. p. 330. Hippol. p. 184. Villoison. ad Long. 193. ad Phalar. 265. Thom. M. 668. Albert. Gloss. 182. ad Charit. 717. Wakef. S. Cr. 5, 65. Conciones habeo, Publice dico, Schneid. ad Xen. Mem. 165. Ed. 3. De constr., Crus. ad Plut. Agesil. p. 75. Porson. Adv. 234. ad Xen. Eph. 256. Lesbon. 187. Valck. Diatr. 287. Lucian. 1, 103. ad Diod. S. 1, 268. ad Charit. 67. De augm., Schneid. ad Demetr. Phal. 176. ad Mœr. 122. 176. ad Diod. S. 1, 710. ad Æschin. 434. Reisk." Schæf. Mss. Ἠνώχλει, ἠνόχλει, Lobeck. Phryn. 154. * " Ἐνοχλητέον τὰς τρίχας, Vexandi sunt pili, Clem. Alex. 247. 290." Kall. Mss.] Ἐνόχλησις, ἡ, Molestiæ exhibitio, Interpellatio, Interturbatio, Plaut. [Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 333. " Wakef. S. Cr. 5, 113." Schæf. Mss. Theophyl. 3, 694. " Geop. 4, 1. Aqu. Symm. Theod. (Es. 1, 14.)" Kall. Mss. Symm. Ps. 54, 4. * Ἐνοχλητὸς, unde] Ἀνενόχλητος, ὁ, ἡ, Cui nulla exhibetur molestia, Vacuus ab omni molestia. At τὸ ἀ., Vacuitas molestiarum. [Schol. Apoll. Rh. 4, 647. Herodian. 5, 17. Heliod. 10. p. 323. Julian. de Medicis 398. sed cf. var. lect. * " Ἀνενοχλήτως, Schol. Eur. Or. 629. Ep. ad Theoph. de Imag. 122. Combef." Boiss. Mss.] " AT Ἀνενοχλησία, a Bud. " exp. ἀπραγμοσύνη, cum potius sit τὸ οὐκ ἐνοχλεῖ-" σθαι." [* Διενοχλέω, Philo 2, 590. Themist. 169. " Aristæn. 1, 5. Jo. Chrys. Ecl. 2. p. 26. Matth." Boiss. Mss. " Demosth. 446, 24." Seager. Mss. " Athan. 1, 115. 2, 286. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 199." Kall. Mss.] Παρενοχλέω, Obturbo, Obstrepo, Molestiam exhibeo. Idem cum præcedenti et ejusd. constr. Plut. Romulo (21.) Παρενοχλοῦν τοὺς Λουπέρκους, de canibus qui Lupercis per urbem discurrentibus molestiam exhibebant, Act. 15, (19.) Μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεὸν, Non obturbare. Pass. Παρενοχλοῦμαι, Obturbor, Molestia mihi exhibetur. E Pand. autem Παρενοχλοῦμαι affertur pro Controversiam patior. Porro SICUT Ἠνώχλουν pro ἐνώχλουν supra in Ἐνοχλέω habuimus, sic ETIAM Παρηνώχλησάς με, Inquietasti me, legitur 1 Reg. 27. quod augmenti genus Atticum est. [Dem. 242. Arrian. Diss. Epictet. 1, 9. " Aristæn. 2, 16." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 2, 335. 547. Wakef. S. Cr. 1, 108. Casaub. Athen. 1, 25.: Athen. 1, 52. De vino, Casaub. p. 63. Παρενώχλησα, Koppiers. Obs. 10." Schæf. Mss. Hippocr. 1276, 31. Polyb. 1, 8, 1. 3, 53, 6. Schleusn. Lex. V. T. " Athan. 1, 390." Kall. Mss. * Παρενόχλημα, Theophyl. 3, 637. " Philo V. M. in Dahlii Chrestom. 133." Boiss. Mss.] Παρενόχλησις, Interturbatio, Plaut. [* Παρενόχλητος, unde] Ἀπαρενόχλητος, ὁ, ἡ, Qui non obturbatur, Cui nulla exhibetur molestia: Ἀ. ταῖς λύπαις, Cui nulli dolores molestiam exhibent, Qui nullis mœroribus perturbatus est, [Plut. 6, 448. * Προσενοχλέω, Hippocr. 19, 41.] Παροχλέω, Obturbo, Molestiam exhibeo, Vexo, Infesto, i. q. παρενοχλῶ. [" Ad Mœr. 290." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 3, 10, 5. * Προσοχλέω, Athen. 180. * " Ὑποχλέω, Heyn. Hom. 8, 163." Schæf. Mss.]

[* Ὀχλάζω, i. q. ὀχλέω, Aq. Ps. 58, 7, 15. 82, 3. Prov. 7, 11. Jer. 4, 9. * Ἐνοχλάζω, Philostr. Icon. 867.]

" Ὀλαεῖ et Ὀλαθεῖ Hes. affert pro ἐνοχλεῖ."

ὈΧΛΕΥΩ, i. q. ὀχλέω, Moveo, κινέω: unde ὀχλεύονται, Hes. exp. κινοῦνται, sicut ὀχλεῦνται s. ὀχλοῦνται. [" Kuster. Bibl. Chois. 97. * Ἀνοχλεύω, ibid." Schæf. Mss. * " Ὑποχλεύω, Il. Φ. 260. (ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι Ὀχλεῦνται.)" Wakef. Mss.] QUO

A REFER Ὀχλεὺς, έως, ὁ, Vectis quo aliquid κινεῖται s. ὠθεῖται: Hesychio μοχλὸς, item στρόφιγξ, Cardo, δεσμὸς, Vinculum, Ligamen, nec non ἅρμα et πομπή. Ἐποχλεὺς, Vectis quo trajecto rotæ in locis declivibus impediuntur, ne uno impetu decurrant, s. Retinaculum rotæ decurrentis, ne velocius decurrat; quod Sufflamen ab Juvenale dicitur Sat. 8. Ipse rotam stringit multo sufflamine consul. Eust. 1944. Φασὶ δὲ ἐποχλέα τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, ὅτε κατάντεις τόπους ἔρχοιντο, καὶ κωλύων αὐτοὺς ἐκτρέχειν κατὰ πρανοῦς, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ζεύγους. Athen. (99.) affert hoc vocab. e Simaristi Synonymis, addens ab Herode Rhetore vocari τροχοπέδην. [" Pierson. ad Herodian. 467." Schæf. Mss.]

Ὀχλίζω, Moveo, Vecte impello et protrudo. Unde ap. Suid. Ὀχλίζειν, μοχλεύειν, κινεῖν: quod et ap. Hes. habetur, ap. quem etiam ὀχλίσειαν, κινήσειαν: qui aoristus ap. Hom. legitur Od. I. (242.) de saxo quo Polyphemus speluncam suam obstruxerat, οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι Ἐσθλαὶ, τετράκυκλοι,
B ἀπ' οὔδεος ὀχλίσειαν. Et Orph. Argon. 236. Ἄργος ἐφημοσύνῃσι νόου· πόρσυνεν ὀχλίζειν, Δουρατέῃσι φάλαγξι καὶ εὐστρέπτοισι κάλωσι Πρυμνόθεν ἀρτήσας, Movere et in mare deducere. Pass. Ὀχλίζομαι, Moveor, μετακινοῦμαι, Eust.: Hes. vero Ὀχλιζομένων exp. συναγομένων, quod ad ὄχλος pertinet, quo Turba s. Multitudo hominum in eund. locum congregatorum denotatur, ap. quem legitur ETIAM Ὀχλοισίαν, ἐκκλησίαν, ἱκεσίαν. [" Kuster. Bibl. Chois. 97. Heyn. Hom. 6, 351. Ruhnk. Ep. Cr. 150. ad Charit. 357. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] Ἀνοχλίζω, Vecte submoveo, elevo: Hes. ἀνοχλίζων, ἀναμοχλεύων, Eust. autem ἀνακινῶν. Utitur hoc verbo Apoll. Rh. 1, (1167.) Δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς Μεσσόθεν ἆξεν ἐρετμὸν, Schol. ἀνακινῶν ἐν τῷ κωπηλατεῖν καὶ ἀνακόπτων τὰ κύματα. [" Kuster. l. c. Brunck. Apoll. Rh. 136. 202. Jacobs. Anth. 12, 424. Ruhnk. Ep. Cr. 151. 269." Schæf. Mss. * " Ἀποχλίζω, Pallad. H. L. ap. Salmas. ad Inscr. de Herod. Att. p. 65." Kall. Mss.] Διοχλίζω, Dimoveo:
C Hes. Διοχλίζει, ἀνακινεῖ. At διοχλίζειν στόμα, Nicand. dicit pro Diducere os, Ἀ. (226.) διὰ δὲ στόμα βρυκὸν ὀχλίζοις Ὄφρ' ἂν ὑπεξερύγῃσι δαμαζόμενος χερὶ λώβην: q. l. Schol. sic exp. τῇ σῇ χειρὶ ἄνοιγε τὸ μεμυκὸς αὐτοῦ στόμα, ἕως οὗ ἐμέσῃ. Ubi etiam NOTA Βρυκὸν ab eo exponi μεμυκός. [* " Ἐνοχλίζω, Theod. Prodr. 354." Elberling. Mss. * " Ἐποχλίζω, Heyn. Hom. 6, 335." Schæf. Mss.] Μετοχλίζω, Vecte transmoveo, simpliciter Transmoveo, Transfero, Od. Ψ. (188.) Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν Ῥεῖα μετοχλίσσειε: verba sunt Ulyssis, cui aliquis Ἄλλοσε θῆκε λέχος, s. ἔθηκ' ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ, ut ibid. loquitur. [" Jacobs. Anth. 8, 407." Schæf. Mss.] Παροχλίζω, idem; Suid. enim παροχλίζουσι exp. μετακινοῦσι, Transmovent. Alioqui videri posset proprie significare, Juxta movent, A latere movent, etiam Aliquantum movent. [" Agathias 77." Schæf. Mss.]

ΜΟΧΛΟΣ, ὁ, Vectis, i. q. ὀχλεὺς, ejusdemque originis, ut et Eustathio videtur: sc. ab ὀχλέω, s.
D ὀχλεύω, aut ὀχλίζω: quoniam sc. eo aliquid κινεῖν καὶ ὠθεῖν solemus. Nisi potius e μοχλὸς hæc facta sunt, ademta prima vocabuli litera; nam et verbum ὀχλεύω ab ὄχλος non libenter derivo. Od. E. (261.) Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν, Vectibus s. Phalangis: Cæsar, Phalangis subjectis ad turrim hostium admovent. Sunt autem hæ phalangæ, fustes teretes quibus moli alicui subjectis eam μετώχλιζον s. μετεκίνουν. Palangæ etiam vocantur. Nonius, Palangæ dicuntur fustes teretes qui navibus subjiciuntur, cum attrahuntur ad pelagus, vel cum ad litora subducuntur: unde etiam nunc Palangarios dicunt, qui aliquid oneris fustibus transvehunt. Orpheus has palangas navibus subjici solitas, δουρατέας φάλαγγας appellat paulo ante in Ὀχλίζω, adeo ut idem sint interdum Μοχλὸς ET Φάλαγξ. At Od. I. (382.) μοχλὸς dicitur Fustis ille quo Ulysses præusto et præacuto oculum Polyphemo eruit. Telum Virg. appellat, Æn. 3. et telo lumen terebramus acuto, quod ibid. Ulysses dicit sec ἐκ τοῦ ῥοπάλου Polyphemi, quod magnitudine sua æquabat ἱστὸν

εἰκοσόρου φορνίδος, præcidisse, unius ὀργυῖας s. ulnæ A
longitudine :—Οἱ μὲν μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν. || Μοχλὸς dicitur prætera Vectis quo fores obfirmantur, Eust., qui p. 1944. ait, Μοχλὸς, οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχεὺς, ὁ καὶ ἐπιβλής: qua signif. ipsum Lat. vocabulum ap. Ovid. me legere memini. Pessulus etiam dicitur. Plautus, Occlude fores ambobus pessulis. Et, Foribus obdit pessulum. Lucian. (1, 122.) Κατακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισὶ καὶ σημείων ἐπιβολαῖς. Plut. p. 1031. meæ Ed. (=8, 358.) Κελευσθεὶς ἀνοῖξαι, τὸν μοχλὸν ἀφεῖλε, καὶ μικρὸν ἐνέδωκε τὴν θύραν: quod iisd. fere verbis in Pelopida, p. 517. meæ Ed., refert, eand. historiam commemorans. Thuc. 4, (111.) p. 157. Αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι τοῦ μ. διακοπέντος ἀνεῴγοντο. Aliud ex Eod. attuli exemplum supra in Βάλανος. Aristoph. Σφ. (112.) dixit etiam, τοῦτον οὖν φυλάττομεν Μοχλοῖσιν ἐγκλείσαντες ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ, pro Claustris: sicut Hesychio quoque μοχλοὶ sunt κλεῖθρα. Soph. vero quodam in l. τὸν φύλακα appel- B
lavit μοχλὸν, teste Athen. 3., ubi verba ejus subjungit, Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός. [" Phryn. Ecl. 134. ad Charit. 255=472. Brunck. Aristoph. 1, 35. Soph. 3, 473. Bentl. Aristoph. 319. ad Mœr. 113. Obex, Repagulum, Valck. Adoniaz. p. 335. Lucian. 1, 83. M. φόβου, Porson. Phœn. 1094. Brunck. Soph. 3, 473. Τὰ μοχλὰ, Bast Lettre 80." Schæf. Mss. Passow de Ratione condend. Lexx. 71. 73. * " Μοχλόλιθος, Schol. Od. I. 240." Wakef. Mss.]

Μοχλίον, τὸ, ET Μοχλίσκος, ὁ, Parvus vectis, Parva phalanga: [" Μοχλίον, Lucian. 1, 13. ad Charit. 255. Μοχλίσκος, Aristoph. Fr. 266. Bentl. 319." Schæf. Mss. Hippocr. 868.] Ὑπομόχλιον, τὸ, Quod vecti subjicitur, Cui vectis innititur, Lat. Pressio, Vitruv. 10, 8. Quemadmodum etiam ferreus vectis, cum est admotus ad onus quod manuum multitudo non potest movere, supposita uti centro cito porrecta pressione, quod Græci ὑπομόχλιον appellant, et vectis lingua sub onus subdita, caput ejus, unius C
hominis viribus pressum, id onus extollit. Utitur hoc vocab. Aristot. Mechan. Quæst. 4. ubi quærit Διὰ τί κινοῦσι μεγάλα βάρη μικραὶ δυνάμεις τῷ μοχλῷ.

[* " Μοχλικὸς, Ad vectem pertinens: τὸ Μοχλικὸν, (sc. βιβλίον,) (Hippocratis) Liber de Molitione et Repositione Luxatorum." Ern. Lex. Hederic.]

Μοχλεύω, Vecte moveo, s. promoveo, Cæsar: unde ap. Hes. Μοχλεύει, κινεῖ, sicut et ὀχλεύει ab eo exp. [Plut. Demetrio 40.] || Vectibus s. Pessulis obfirmo. Metaph. vero Chrys. de Officio Episc. Ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὡς μεμοχλευμένη βασιλεία. Qua in signif. ETIAM Μοχλόω dicitur ut βαλανόω quoque. Aristoph., μόχλωσον τὴν θύραν, Pessulum obde ostio, ut Plaut. loquitur; Occlude fores pessulo, ut Idem; s. Vecte obfirma. || Μοχλεύσασθαι, Moliri, Machinari, ducta metaph. a vectiariis s. palangariis: Cic. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt? Joseph. A. J. Ὄμνυσιν ἕξειν τε φίλους καὶ συμμάχους, καὶ μηδὲν μο- D
χλεύσεσθαι κατ' αὐτῶν ἄδικον. Ead. signif. infra μοχλευτής. [" Μοχλεύω, Wyttenb. ad Plut. 1, 420. Heyn. Hom. 6, 319. * Μοχλέω, ibid. (Il. M. 259.) Μοχλόω, Aristoph. Fr. 255." Schæf. Mss. * Μόχλευσις, Foës. in Œcon. Hippocr.] Μοχλευτὴς, Motor, Qui vectibus et phalangis aliquid promovet, Vectiarius, Palangarius: quorum illo Vitruv. utitur, hoc Nonius supra in Μοχλός. Aristoph. καινῶν μοχλευτὴν vocat Rerum novarum molitorem s. machinatorem, νεωτεριστήν: N. (1397.) Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν [ἐπῶν] κινητὰ καὶ μοχλευτὰ, Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια. Pro Motor, ut Martialis loquitur, accipitur (568.) Γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς Θαλάσσης ἄγριον μοχλευτὴν, de Neptuno, qui et σεισίχθων et ἐλελίχθων, necnon ἐννοσίγαιος synonymus ab aliis Poëtis nominatur, a movenda s. concutienda terra. [" Porson. Med. p. 91. (v. 1314.)" Schæf. Mss.] Μοχλεία, ἡ, Motio, Obfirmatio, quæ vecte fit. Pro Motione quæ vecte fit, accipitur ap. Medicos, quibus μοχλεία est μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν, Ossis aut Ossium a loco qui, præter naturam sit, ad naturalem perductio: inde μοχλεία dicta, quod organorum quorundam vectibus circumactorum ope perficeretur, ut discimus e libro Oribasii de Machinamentis. Sed perperam plerumque scriptum LEGITUR Μοχλία, cum scr. sit μοχλεία a μοχλεύω, ut λατρεία a λατρεύω, δουλεία a δουλεύω, et similia.

Ἀναμοχλεύω, Vectibus submoveo vel emoveo, Vectibus amolior: unde ἀναμοχλεύειν πύλας, Eur. (Med. 1317.) Vectibus subjectis amoliri et perfringere fores: quod tamen alii aliter interpr., eod. quidem sensu; sed non retenta verbi constr., Vectes portarum emovere, Portarum claustra et repagula submovere, Pessulis submotis portas patefacere. Itidem ap. Suid. Βιαζομένων δὲ αὐτῶν καὶ τὰς θύρας ἀναμοχλευόντων, δράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτοὺς, ubi Suid. exp. ἀνακινούντων. [" Koen. ad Greg. Cor. 89. Porson. Med. p. 90. Bast Lettre 147." Schæf. Mss. " Eruo, Renovo, Heliod. 1. p. 15. Τί ταῦτα κινεῖς καὶ ἀναμοχλεύεις;" Kall. Mss. * Ἀπομοχλεύω, Hippocr. 833=498. * " Διαμοχλεύω, Dimoveo, Subverto, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 102." Kall. Mss.] Ἐκμοχλεύω, Vectibus emoveo vel excutio, [Aristoph. Λ. 430. Hippocr. 298, 14. * Ἐκμοχλευτὸς * Δυσεκμόχλευτος, Antyllus Oribasii p. 329. * " Ἐκμοχλέω, Wyttenb. ad Plut. 1, 420." Schæf. Mss. * Ἐπιμοχλόω, Pessulum obdo, Schol. Aristoph. Θ. 422. * Ὑπομοχλεύω, Hippocr. 865.]

ὌΧΟΣ, ὁ, τὸ, Currus, Vehiculum, Soph. El. (708.) p. 113. meæ Ed. Βοιωτὸς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον, Decimum currum, s. ἅρμα, δίφρον, ut ibid. appellat. Ubi et, Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις. Neutro autem usus est Hom. Il. O. (452.) Ἤριπεν ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι, Κείν' ὄχεα κροτέοντες, Vacuos currus cum strepitu trahentes. Et dat. Poët. Ὀχέεσσι ap. Eund.: pro quo et ὄχεσφι, paragoge Poëtica, ut κεφαλῆφι pro κεφαλῇ. Ex Eur. (Hipp. 1166.) affertur etiam ὄχος ἁρμάτων, ut infra ex Epigr. ἁρμάτων ὀχήματα, necnon, ὄχος ἱππότης pro Equitatus curulis, "Ὄχεσφι, pro ὄχεσι, Curribus, Vehiculis, Il. Δ. (297.) E. (28. 107. 219. 794.) Θ. (41.)" Ὄχος Ἀκέσταις, Hes. in Proverbium abiisse dicit, quoniam αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι σπουδαῖοι: ab Ἄκεσνος, Urbe Siciliæ. || Suid. exp. etiam τοῦ ὕδατος ἡ ὁρμὴ, unde DERIVAT Ὀχετός. || De ὄχος autem s. ὀχὸς, quod activum est et signif. Capax, supra dictum est post Ἔχω, c. 1368. [" Ὄχος, Markl. Suppl. 659. 681. ad Charit. 729. Eur. Iph. A. 146. Musgr. Rhes. 302. El. 1135. Wakef. Eum. 408. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. T. H. ad Plutum p. 368. Brunck. Soph. 3, 525. Toup. Opusc. 1, 96. Staver. ad Corn. Nep. 320. Herod. 677. Conf. c. ὄχλος, Markl. Iph. p. 84. Musgr. Rhes. 166. Ἁρμάτων ὄχοι, Eur. Phœn. 1197. Valck. Hipp. p. 287. Staver. l. c. Ὀχέεσφι, Heyn. Hom. 5, 129. 434. Ὄχη, 6, 152." Schæf. Mss.]

Ὀχέω, Veho, Porto: non de curru solum, sed etiam de equo ap. Plut.; item de homine ap. Aristoph. (B. 23.) Αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ. Item Od. Φ. (302.) Ἤιεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ. Sic H. (211.) Οὕστινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας ὀϊζὺν, i. e. φέροντας, βαστάζοντας, perferre et sustinere calamitates: metaph. sumta ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων. At νηπιάας ὀχέειν, quod Od. A. (297.) habetur, οὐδέ τί σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί. Eust. exp. non solum φέρειν s. βαστάζειν νηπιάας, verumetiam ἐπὶ νηπιότητος ὀχεῖσθαι: sicut Od. X. (424.) dicitur, ἀναιδείης ἐπέβησαν, et Il. (B. 234.) κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Et Eur. (Hipp. 214.) ἔποχος μανίας λόγος: ut ὀχέειν ibi non amplius activum sit, sed neutrum. Prioribus exemplis simile est hoc Od. Λ. (618.) κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, Ὅνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, i. e. ἔφερον, ἐβάσταζον, ὑπέμενον, ut ibi exp. Accipitur etiam pro Sustineo in alia signif., ut apud Alex. Aphr. Διαστρέφει τὰ ὀχοῦντα μόρια, Partes quæ sustinent distorquet. || Hes. ὀχέοντες, ἐν αὐτοῖς ἔχοντες et ἀναδεχόμενοι: quæ et ipsa conveniunt iis qui aliquem

vehunt; prius enim suscipiunt, deinde sustinent et vehunt. || Neutraliter etiam accipitur pro Vehenti insideo, Equito: Xen. (Ἱππαρχ. 4, 1.) Μέτριον μὲν ὀχοῦντα, μέτριον δὲ πεζοποροῦντα. Bud. || Ὀχῶν ab Hes. et Suid. exp. etiam * ὀχευτικῶς ἔχων, Qui inire s. inscendere aut salire cupit, Quam expositionem sequendo, ab hoc ὀχέω DERIVABIMUS Ὀχεύω, de quo seorsim paulo supra. || PASS. Ὀχέομαι, Vehor, Portor; proprie Curru vehor; deinde etiam navi aut equo. Xen. K. II. 7, (3, 1.) Εἰς τὴν ἁρμάμαξαν ἐν ᾗπερ αὐτὴ ὠχεῖτο, In currum quo vehebatur ipsa, Aristoph. Πλ. (1013.) ὀχουμένην ἐπὶ τῆς ἁμάξης, Il. Ω. (731.) νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι. Rursum Xen. (K. Π. 4, 5, 19.) ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, Equis vehi vel invehi. At ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς Athenis dicebatur, quod Romæ Transvehi, h. e. Equitare per forum probationis causa. Liv. Ab eod. Fabio institutum dicitur, ut equites idibus Quintilibus transveherentur. Sic Val. Max. c. 2. de Institutis antiquis, Trabeatos vero equites idibus Julii Quintus Fabius transvehi instituit. Suet. Augusto, Equitum turmas frequenter recognovit, post longam intercapedinem reducto more transvectionis. Dem. (570.) Ἐχειροτονήσατε τοῦτον ἵππαρχον, ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς οὐ δυνάμενον, Hunc, equitum præfectum creavistis, qui ne in transvectione quidem, quæ per forum fieri solet, equo vehi potest, Bud. in Pand. Metaphorice autem Plato dixit ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδι, Spe evehi attollique, Bud. Sic Aristoph. ap. Athen. 12. Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθ' ἄρα. Item Sustineor, sicut ὀχέω signif. Sustineo, Greg. Ἐπὶ τίνος ὀχουμένη ἡ γῆ; q. d. Super quo sustinetur, Quis eam bajulat et suis humeris sustinet, Cui innititur? || Ὀχέομαι, Equitor, sicut ὀχέω pro Equito poni dictum est, Il. P. (76.) de equis, οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι ἄλλῳ ἢ Ἀχιλῆϊ, i. e. ἱππηλατεῖσθαι, s. ἱππάζεσθαι, vel ἡνιοχεῖσθαι, Eust. [" Ὀχέω, ad Charit. 444. Musgr. Tro. 884. Hel. 284. Jacobs. Anth. 6, 180. 8, 406. Anim. 285. Brunck. Aristoph. 1, 150. Diod. S. 2, 424. et v. l. Heyn. Hom. 6, 83. 335. 640. ad Xen. Mem. 3, 14, 7. Valck. p. 248. Diatr. 31. Staver. ad Corn. Nep. 320. Koen. ad Greg. Cor. 72. 173. ad Od. Φ. 302. Græv. Lectt. Hes. 597. Xen. K. Π. p. 38. Heringa Obs. 105. Pierson. ad Mœr. 57. Brunck. ad Æsch. Pr. 1021. Med., Apollinarius 1. Porson. Or. 68. Ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδος, Bibl. Crit. 2, 2. p. 102. T. H. ad Lucian. 1, 216. Valck. Diatr. 240. Aristoph. Fr. 231. (Ἱππ. 1241.) Ὀχεῖσθαι ἐπὶ ζεύγους ὄνων, Toup. Opusc. 1, 863. Ὀχησάμενος, Jacobs. Anth. 9, 172." Schæf. Mss.]

Ὄχημα, τὸ, Vehiculum, Currus, i. q. ὄχος, Soph. El. (740.) p. 114. meæ Ed. Κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων, ubi et synonymis utitur, ὄχος, ἅρμα, δίφρος, Plato Tim. Ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα τὴν τοῦ παντὸς φύσιν, Atque ita quasi in currum universitatis imposuit, Cic.: Xen. K. Π. 4, (2, 14.) Τὰς γυναῖκας ἀνεβίβαζον ἐπὶ τὰ ὀχήματα, Plut. Galba, Ἐν ταῖς ὀχημάτων ἀμοιβαῖς, In vehiculorum vicissitudinibus, Quæst. Rom. Ὀ. ζευκτοῖς μὴ χρῆσθαι: Symp. 6. Erasistratus ὄχημα τῆς τροφῆς vocat τὸ ὑγρὸν, Vehiculum cibi. Sic Symp. 7, 1. Συμπλεκομένων ἡμῶν ἅμα καὶ συμπαραπεμπόντων τὸ σιτίον οἷον ὀχήματι τῷ ὑγρῷ χρώμενον. Ex Epigr. affertur etiam ἁρμάτων ὀχήματα, pro Vectabula currum, sicut supra ex Eur., ὄχος ἁρμάτων. Idem ex Aristoph. (Εἰρ. 865.), εἰς ὄχημα κανθάρου βὰς, pro Invectus s. Vectus scarabeo. [" Ad Charit. 443. Markl. Suppl. 659. Musgr. Rhes. 302. Tro. 884. Herc. F. 881. Hel. 1326. El. 466. Ion. 1151. Wakef. 1170./Alc. 67. Casaub. ad Athen. 94. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 97. 122. T. H. ad Lucian. 1, 216. Valck. Diatr. 50, 106. Staver. ad Corn. Nep. 320. Lennep. Phal. 183. Navis, ad Corn. Nep. 23. 320. Boeckh. in Plat. Min. 162." Schæf. Mss. * Ὀχημάτιον, Gl. Rheda: * Ὀχηματικός· Vectorius: Ὀχηματικόν· Vehiculare.]

Ὄχησις, ἡ, Vectio, Vectura, φόρησις, ἱππασία, Hes. Significat autem ἱππασία, Equitatio, Equitatus. [Plut. 6, 615. Ὀ. ποιεῖται, i. q. ὀχεῖται, Strabo 1. p. 149.]

A Διοχής, ὁ, ἡ, Quo duo vehi possunt, J. Poll. 7, (116.) Δίφρος δὲ διοχὴς, ὁ δύο φέρειν δυνάμενος: [10, 47. ubi tamen hodie legitur διωχής. " Eust. ad Il. Λ. affert e Paus. διόχην pro δίφρον s. δίεδρον." Schn. Lex.]

[* " Ἀνοχέω, Sursum veho, Olympiod. ad Aristot. Meteor. — * Ἀνοχεὺς, ὁ, (ἀνοχέω,) ὑμὴν ἐντέρων, Aret." Schn. Lex. Est autem h. v. ab ἀνέχω, cf. Ἀντοχεύς. " Ἀνοχεὺς, ἀνοχικὸς, cf. Zoroastr. Orac. Mag. 80. Psell. Schol. 96." Schn. Lex. Suppl.]

Ἐποχέω, Inveho, h. e. Veho in. Pass. Ἐποχέομαι, Invehor, Vehor in, Herodian. 2, (9, 6.) Φέρων ἐποχούμενον τὸν Περτίνακα, Insidentem sibi vehens, de equo: 4, (15, 9.) Ἐποχοῦνται ἵπποις ἢ καμήλοις, Equis aut camelis invehuntur. Philo V. M. 1. Τὸ ὑποζύγιον, ᾧ συνέβαινεν αὐτὸν ἐποχεῖσθαι. Epigr. Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη. Et metaph. Philo de Mundo, Οὐ γὰρ ἐποχηθήσεταί ποτε ἔτι ὕδατι πᾶσα ἡ γῆ, Invehetur aquæ, Bud. Nisi malis Innitetur, ut supra ὀχεῖσθαι. Philostr. Ep. 28. Τὰ ῥόδα ὥσπερ πτεροῖς τοῖς φύλλοις ἐποχούμενα, Lucian. (2,
B 284.) Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, Innixus: ut Musa innixa cothurnis, Ovid., Idem, Ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλά. [" Ad Paus. 391. Heyn. Hom. 6, 335. Zeun. ad Xen. K. Π. 38. Lucian. 1, 24. 216. Palæph. p. lxviii. Fischer." Schæf. Mss.]

Ἔποχος, ὁ, Qui vehitur curru vel equo, Vector, Eques; Qui firmiter equo insidet, nec excuti se sinit. Synes. Οὐκ ἔποχος ὢν ἵππῳ, Non insidens equo, Nondum conscenso equo. Idem, Διὰ πάντων τῶν χωρίων ἔποχος ἦν, καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, Usque invehebatur equo, Sedebat in equo, et nusquam ex ephippio devolvebatur. Xen. Ἱππ. (8, 10.) p. 552. meæ Edit. Ἐν παντοίοις τε χωρίοις τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα, ἔποχον εἶναι, Diversa per loca incitato cursu ruentem hærere firmiter in equo, nec devolvi. Cam. interpr., Incitato cursu ruentem continere equum. Euripidi vero (Hipp. 214.) ἔποχος μανίας λόγος, Sermo qui insaniæ velut invehitur: quo cum confer Homericum illud, Νηπιάας ὀχέειν, quod in Ὀχέω citavi. Hesychio ἔποιχοι sunt οἱ ἐπὶ τῶν ὀχη-
C μάτων διαβαίνοντες. Apud Eund. habetur COMPAR. Ἐποχωτέρα, exponiturque ἐπιμονωτέρα: malim ἑδραιοτέρα, Stabilior, Quæ firmior est, et magis perseverat, in modum vectoris qui se e curru aut equo concitato non sinit excuti, sed firmiter in eo hæret. [" Jacobs. Anth. 7, 51. Argum. Eur. Med. Valck. Hipp. p. 186. Brunck. Œd. C. 188. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 46. ἅρμασιν, 55. ναῶν, Xen. Mem. 1, 6, 7. 18. Plut. Mario 34. 15. Ποταμὸς ναυσὶ μεγάλαις ἔποχος, 34. Σῶμα ἔποχον ἱππασίαις.] Ἔποχον, τὸ, Id cui vector s. eques insidet, Instratum equi, Ephippium, Xen. Ἱππ. (12, 9.) p. 556. Χρὴ δὲ καὶ τὸ ἔποχον τοιοῦτον ἐρράφθαι, ὡς ἀσφαλέστερόν τε τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι, Instratum equi, ἐφίππειον, ut paulo ante appellat, Bud. At Cam. ea verba cum præcedentibus his, Δυνατὸν δὲ σὺν τῷ ἐφιππείῳ αὐτὸν σκεπάσαι, conjungens, sic interpr. Poterunt autem cum ephippio muniri, quod ea parte sui, qua equo insternitur, ita consutum esse debebit, ut et firmius
D eques resideat, nec ipsius equi veluti sedile vitietur.

[* Κατοχέω, unde * Ἐγκατοχέω, Chandler. Inscr. p. 95. Ἐγκατοχήσας τῷ κυρίῳ Σαράπιδι.]

Παροχέω, Præterveho, Transveho, Juxta alterum veho, A latere alterius veho. Pass. Παροχέομαι, Vehor a latere, Ad latus in vehiculo s. curru sedeo, Lucian. (1, 327.) Ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχουμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς. Dicitur etiam παροχεῖσθαι pro πάροχον esse, ut testatur J. Poll. 3. Ὅταν δὲ Παροχήσομαι εἴπωσι, πάροχος ἔσομαι, λέγουσι. [" Ad Dionys. H. 3, 1492. 1499." Schæf. Mss.] Πάροχος, ὁ, Qui a latere alterius vehitur, ὁ παροχούμενός τινι: sicut ἔποχος dicitur ὁ ἐποχούμενος. Vel Qui in vehiculo s. curru assidet alicui. Peculiariter vero πάροχος dici solebat Qui sponso sponsam domum deducenti in curru assidebat: alio nomine παρανυμφίος, et παράνυμφος etiam a quibusdam dictus, quod tamen feminini potius generis est, item νυμφευτής: diversus a νυμφαγωγὸς et νυμφοστόλος, ut supra in Νύμφη, cum

A de singulis illis agerem, pluribus docui e veterum auctoritate. Alii dicunt a sponsæ latere sedisse in curru, ad quam sententiam accedit vox Παράνυμφος, de femina tamen potius dicta. Sic Paus. tradit in Græcia moris fuisse, ut in nuptiali curru tres duntaxat sederent: media quidem sponsa, a lateribus autem sponsus et quem vocabant πάροχον, qui sanguine vel amicitia junctus erat, et cui deferebant plurimum. Exemplum hujus signif. e Luciano habes supra in Νυμφαγωγός. Utitur et Aristoph., sed cum gen. γάμων: qui facit ut πάροχος tum interpretandum sit Conciliator, vel Auspex: quo vocabulo Lucanus utitur supra in Νυμφοστόλος: Ὄρν. (1740.) ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως χρυσόπτερος ἡνίας εὔθυνε παλιντόνους, Ζηνὸς πάροχος γάμων, τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας, Schol. Παράνυμφος ἦν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· πάροχοι γὰρ λέγονται οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις· ἐπ' ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἄγουσι; cujus rei plurima habes testimonia supra in Νύμφη, quibus adde et hoc Luciani in Symp. s. Lapithis, de sponso qui vulneratus domum reducebatur, Ἐπὶ B τοῦ ζεύγους ἀνατεθεὶς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλον. Cum vero ap. Schol. Aristoph. audimus sphingem vocari πάροχον θανάτου, dubitet quis forsan derivetne a παροχοῦμαι, ut signif. Quæ morti assidet in curru e quo lethalia in homines tela mittit, Quæ nuptiarum inter homines et mortem conciliatrix est, nam ὁ ᾅδης dicitur νυμφεύειν eos quos perimit, ut in Νυμφεύω videre est, an vero, quod malo, a παρέχω, ut mortem hominibus præbere dicatur loco ξενίων, quæ peregrinis a parochis suppeditabantur: τὴν ἐπὶ κακῷ χρόνῳ φανεῖσαν Θηβαίοις πάροχον θανάτου; inquit ille exponens hæc verba ap. Aristoph. B. (1287.) Σφίγγα δυσαμερίαν πρύτανιν. [“ Lucian. 1, 835.” Schæf. Mss.]

Περιοχέω, Circumveho. Pass. Περιοχέομαι, Circumvehor. At περιοχεῖσθαι ζώοις dicitur terra pedibus animantium passim eam pererrantium; velut enim ei inequitant et invehuntur. Aristot. de Mundo, Ἡ τε γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, νάμασί τε περιβλύζουσα καὶ περιοχουμένη ζώοις, In qua vehuntur C animalia, Vestigiis animalium calcata, Bud. Περίοχος, sequendo signif. præcedentium Ἔποχος et Πάροχος, significaret, Qui circumvehitur; exp. tamen Munitus: quod ad Περιέχω pertinet, ut Περίοχος sit Qui vallo et munimento continetur et concluditur.

Συνοχέω, Una veho; Pass. Συνοχέομαι, Una vehor: ut, πάροχος, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι καὶ συνοχεῖσθαι τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ, quod eodem vehiculo vehatur cum sponso et sponsa. [“Ad Il. B. 218.” Schæf. Mss.]

“ Ὀχᾶσθαι, ut ὀχεῖσθαι, exp. Vehi, Hes.”

Ὀχεῖον, τὸ, Vehiculum, Currus, i. q. ὄχος et ὄχημα, qua in signif. usus est Dinarchus, ut supra in Ὀχεῖον post Ὀχεύω annotavi.

Ὄχετλον, τὸ, i. q. ὀχεῖον. Seu, ut in VV. LL. exp., Plaustrum, Obex. Apud Hes. vero ita legitur, Ὄχετλα, τὰ ὀχλήματα· οἱ δὲ τὰ συντεθρανσμένα· ubi pro ὀχλήματα reponendum videtur ὀχήματα, [ut habet Phot.]

“ Ὀχρὸς, ὀχούμενος, φερόμενος, Hes. Vector. At D “ Ὀχρύνει, Idem exp. βαίνει.”

Ὄκχος, pro ὄχος s. ὄχημα, Vehiculum, Currus, e Pind. (O. 6, 40.) ἐν καθαρῷ βάσομεν ὄκχον. AT Ὀκχὴ, ἡ, Sustentaculum, Cui innitimur, βάσταγμα, στήριγμα, ut Suid. exp. hoc in loco, Γέντο δ' εἰρήνης σκηπάνιον· ὃ δὴ πέλε γήραος ὀκχή. Itidem ὀχέω signif. βαστάζω, Sustineo, Sustento: et ὀχέομαι, Sustentor, Innitor. Hes. quoque ὀκχὴ exp. ἔρεισμα, βακτηρία, σκῆπτρον, Scipio. [“Callim. 1, 439. Ruhnk. Ep. Cr. 126.” Schæf. Mss.] Ὀκχέομαι, Sustineor ab aliquo vel ei insideo, sicut et ὀχοῦμαι: unde ὀκχήσασθαι, quod Suid. exp. ἐπικαθεσθῆναι. Activa autem VOX Ὀκχέω, pro Subeo, Sustineo, Veho; item pro Exhaurio, Exantlo, e Pind. ['O. 2, 122. “Ruhnk. l. c. * Ὄγχος, (Currus,) Musgr. Heracl. 162.” Schæf. Mss. “ Tzetz. ad Lycophr. 1108. * Ὀγχέω μόρον, Mortem obeo, Lycophr. 64.: κόνιν, Aggero, 1049.” Kall. Mss. * “ Ὀγχὴ pro ὀκχὴ, Ὀγχέω pro ὀκχέω, Erot.” Wakef. Mss.]

ὈΨ, ὀπὸς, ἡ, Vox, φωνή: cujus signif. supra quoque memini in Ὄψ quod exp. ὄψις. Cic. interpr., non solum Vox, sed etiam Cantus. Hæc enim Homeri Od. M. (185.) Νῆα κατάστησον ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς — Πρίν γ' ἡμῶν μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι, ipse sic vertit, Auribus ut nostros possis agnoscere cantus: et, Quin prius astiterit vocum dulcedine captus. Il. A. (604.) Μουσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, Alternantes voce concinna, Γ. (152.) de cicadis, Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Sed et simpliciter de voce qua utimur loquentes: B. (182.) ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης, Deæ locutæ vocem. Od. Ξ. (492.) Φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπεν, Il. Γ. (221.) ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει. [“ Phryn. Ecl. 206. ad Charit. 577. Wakef. Ion. 1110. Huschk. Anal. 258. Heyn. Hom. 4, 135. ad Mœr. 279. Bergler. Alciphr. 222. Tyrwh. ad Aristot. 178. Valck. Hipp. p. 229. Ὀπὸς et ἔπος conf., Heyn. Hom. 7, 152.” Schæf. Mss.] “ Ὀπιμαντεῖον, Voce datum responsum, VV. LL.” [Cf. Ἐπιμαντεῖον.]

Ἔλλοψ, οπος, ὁ, Cui vox in gutture præclusa s. obstructa est, Qui vocem edere nequit, Mutus, Epith. piscium ap. Poëtas, ut et ap. Horat. O mutis quoque piscibus Donatura cycni, si libeat, sonum. Unde et Prov. Magis mutus quam piscis. Ceterorum enim animantium alia hinniunt, alia latrant, alia garriunt, alia alium sonum edunt, pisces vero prorsus nullum. Etymi hujus meminit et Plut. Symp. 8, 8. Ἔλεγε δὲ τῆς ἐχεμυθίας τοῦτο γέρας εἶναι, τοὺς ἰχθῦς καλεῖν ἔλλοπας, οἷον ἐλλομένην τὴν ὄπα καὶ κατειργομένην ἔχοντας. Hesiod. Ἀ. (212.) Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς. || Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur Accipenser, ut Appion Grammat. tradit ἐν τῷ περὶ Ἀπικίου τρυφῆς, teste Athen. (294.) Itidem Plin. 9, 17. Apud antiquos piscium nobilissimus habitus accipenser, unus omnium squamis ad os versis, contra aquam nando meat. Nullo nunc in honore est: quod quidem miror, quum sit rarus inventu. Quidam eum Ellopem vocant. Alii vero ἔλλοπα vocant τὸν ἱερὸν ἰχθῦν, Athen. (282.) ubi de eo, qui ἀνθίας et ἱερὸς ἰχθῦς vocatur, loquens, ait, Τὸν δ' ἀνθίαν τινὲς καὶ κάλλιχθυν καλοῦσιν, ἔτι δὲ καλλιώνυμον καὶ ἔλλοπα. Plin. 32. c. ult. ex Ovidii Halieuticis, Ellopem quoque dicit esse nostris incognitum oris: e quo apparet falli eos qui eundem accipenserem existimarunt. Ellopi palmam saporis inter pisces multi dedere. Sed perperam ap. eum modo Helops, modo Elops scribitur. Ceterum Myrtilus quidam ap. Athen. (308.) affert et aliud etymum, ἔλλοπες sc. dici QUASI Ἄλοπες, διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοὶ, Squamati, Squamigeri. Sed prius est verisimilius et magis consentaneum, cujus et Myrtilus ibi meminit: qui ab Ulpiano interrogatus, cur pisces a Poëtis vocentur ἔλλοπες, respondet, Διὰ τὸ ἄφωνοι εἶναι· βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἴλλοπές τινες εἶναι, διὰ τὸ εἴργεσθαι φωνῆς· ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἴλλεσθαι, εἴργεσθαι· ἡ δὲ ὄψ, φωνή· καὶ γὰρ τοῦτ' ἀγνοεῖς ἔλλοψ τὶς ὤν. || Ἔλλοψ, Piscis, [Nicander Ἀ. 481.] UNDE Ἐλλοπεύω, Piscor. Sic enim in Lex. meo vet., Ἔλλοψ, ὁ ἰχθύς· καὶ Ἐλλοπεύειν, τὸ ἁλιεύειν· εἴρηται δὲ πᾶς ἰχθὺς οὕτως, ἀπό τινος ἰχθύος ἰδικῶς καλλιωνύμου: ubi etiam annotatur a Cretensibus ἔλλοπας dici τοὺς ἀφώνους: pisces autem ἔλλοπας vocari ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τὴν ὄπα: eo quod sint ἄφωνοι. Itidem Hesychio ἔλλοπες sunt οἱ ἐλλείποντες τῆς ὀπὸς, i. e. ἄφθογγοι, ἄφωνοι. Exp. tamen etiam, δασεῖς, τραχεῖς, ποικίλοι. Apud Eund. legitur ETIAM Ἐλλοπιεῖς, ἄφωνοι, item λεπιδωτοί: quarum expositionum utraque tribuitur etiam præcedenti ἔλλοπες. Porro sicut Ἔλλοπις et Ἐλλοπιεῖς dicitur synonymως, sic ETIAM Ἐλλοπιεύω et ἐλλοπεύω, sc. pro Piscor, ἰχθυάω s. ἰχθῦς ἀγρεύω: quo utitur Theocr. 1, (42.) Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν, i. e. ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, Schol., qui ἔλλοπας derivat non solum παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπὸς καὶ φωνῆς, sed etiam παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι. Quibus verbis suspicor pro illo ἄλοπες ap. Athen. scr. esse ἔλλοπες, a λέπω: unde λοπός. “ Perperam in VV. LL. Ἐλ-

" λωψ, οπος, Mutus, pro "Ελλοψ." " Ἰλλοπὴς affer-" tur pro Mutus, ἄφωνος, ex Athen. 7. Is tamen eo " ut factitio utitur." [Locus est supra citatus. Sed pro Ἰλλοπὴς, leg. est * Ἴλλοψ. " Ἔλλοψ, Brunck. Soph. 3, 521. Lobeck. Aj. p. 409. Heyn. Hom. 7, 211. * Ἔλλοπος, Lobeck. l. c. (Empedoclis Fr. p. 553.) Ἐλλοπιεύω, Valck. Anim. ad Ammon. 140." Schæf. Mss. Cf. Ἐλλός.] "Ἔλοψ, alicubi reperitur " pro Ἔλλοψ," [ap. Matronem Athenæi p. 136.]

Μέροψ, UNDE Μέροπες, Hominum epith., διὰ τὸ μεμερισμένην ἔχειν τὴν ὄπα, i. e. φωνὴν, Hes. vel quod articulata lingua loquantur, cum ceterorum animalium voces sint ἄναρθροι: vel quod diversis loquantur linguis. Il. A. (250.) γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων, ubi et Schol. itidem ut Hes. exp. μεμερισμένην τὴν φωνὴν ἐχόντων, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ζώων· τουτέστι, μεριζομένην εἰς συλλαβὰς καὶ ἔναρθρον ἐχόντων τὴν ὄπα. Legitur et Il. Γ. (402.) φίλος μερόπων ἀνθρώπων. Alicubi vero absolute μέροπες pro μέροπες ἄνθρωποι, vel simpliciter ἄνθρωποι: sicut et Hes. μερόπων exp. ἀνθρώπων: ut in Epigr. ἀρχεγόνων μερόπων, Priscorum hominum. Ibid., ἐν μέροψι, Inter homines. [" Μέροψ, Homo, in sing., Manetho 4, 577." Wakef. Mss.] || Μέροπες dicuntur etiam Coi, i. e. Qui in insula Co habitant, quæ INDE Μεροπηῒς nominatur, Eust. 97. Εὕρηνται δὲ καὶ οἱ Κῶοι, τουτέστιν οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι, μέροπες ἰδίως καλούμενοι, ὀνόματι ἐθνικῷ, καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπηῒς. Apud Steph. B. vero non Μεροπηῒς scribitur, SED Μεροπίς: qui etiam addit, a Merope quodam Coos id nomen sortitos. Μέροψ, inquit, Τριόπα παῖς, ἀφ' οὗ Μέροπες οἱ Κῶοι, καὶ νῆσος Μεροπίς. ETIAM Μερόπη ead. insula dicitur, teste Plin. 5, 31. Nobilissima autem in eo sinu Cos, Merope vocata: Cos, ut Staphylus: Meropis, ut Dionysius. At Meropia et Acis quondam appellata Siphnus fuit, ut ex Eod. discimus 12, 4. Rursum Μερόπη, Una est e septem Pleiadibus, ut præter alios Eust. meminit. || Μέροψ, Avis quoque nomen est, de qua Plin. 10, 33. Merops vocatur, genitores suos reconditos pascens, pallido intus colore pennarum, superne cyaneo, primori subrutilo. Quæ desumsit ex Aristot. H. A. 9, 13. Vocatur a nonnullis Apiaria, quod inimica apibus sit: a Gaza Apiaster, ab aliis Riparia. [" Μέροψ, Jacobs. Anth. 7, 219. 221. Hymn. in Cer. 310. cf. Voss. Vers., Il. B. 285. Valck. Diatr. 130. 267. Munck. ad Anton. Lib. 102. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 85. Pierson. Veris. 154. ad Anacr. p. 13. Fisch., ad Hymn. in Apoll. Del. 42. Quomodo Hom. usurpet, Bergler. Præf. Od. p. 14. Μέροπες, ad Charit. 762. Wakef. S. Cr. 4, 252. Nom. propr., Musgr. Hel. 388. ad Diod. S. 1, 573. Boiss. Philostr. 362. Μέροπες ap. Stratonem [Strattin] Comicum, Koppiers. Obs. 24. Μερόπων πόλις, ad Charit. 512. Meleager 126. * Μεροπηῒς, Humana, ad Charit. 769." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 23." Wakef. Mss. " Μερόπειος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 185. κῦδος γενέθλης μεροπείης." Elberling. Mss. UNDE Ion. et poët.] Μεροπήϊος, Humanus: Epigr. πήματα. [" Manetho 4, 215. Opp. K. 2, 364." Wakef. Mss.]

Ἄοπος, Qui vocem nullam edit, Mutus, i. q. ἔλλοψ. Ab Hes. exp. non solum ἄφωνος, sed etiam ἀόρατος, Invisibilis: tunc autem ad ὄπτομαι pertinet. " Δύ-" σοπον, Hes. exp. δύσφημον, δυσόρητον: afferens et " Δυσοπαίοντα, si tamen non potius scripsit δυσοπέον-" τα, pro δυστυχοῦντα, κακῶς ἔχοντα." [" Δυσθπέομαι, Ælian. 2, 8." Ind. Scap. Oxon.]

[* Βαρυόπης, Gravisonus, Pind. Π. 6, 24. Κρονίδαν.] Εὐρυόπης, Cujus vox late diffunditur et spargitur, Late sonans, ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα, Jovis epith., qui et ἐριβρεμέτης, et ἐρίκτυπος, et ἐρίγδουπος, et ἐρισμάραγος dicitur, quia βροντητικός est: Lat. Altitonans, quod potius respondet τῷ ὑψιβρεμέτης. Æolice vero pro Εὐρυόπης DICITUR Εὐρυόπα, ut ἱππότα, νεφεληγερέτα, μητιέτα, pro ἱππότης, νεφεληγερέτης, μητιέτης. Od. Ξ. (235.) στυγερὴν ὁδὸν εὐρυόπα Ζεὺς Ἐφράσατο. Usurpatur et NOMIN. Εὐρύοψ, unde accus. casu εὐρύοπα Jovem Hom. appellat, Il. A. (498.) Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων. Sed notandum, Grammaticos εὐρύοπα non μεγαλόφωνον solum exponere, derivando ab ὄψ i. e. φωνή, verumetiam μεγαλόφθαλμον, διὰ τὸ προνοητικὸν, vel εὐρὺ βλεπόμενον διὰ τοῦ ἀέρος, derivando ab ὄπτομαι: quod posterius etymon minus consentaneum est, cum in comp. ab ὄπτομαι sive ὤψ retineatur ω.

Καλλιόπη, ἡ, Pulcram s. Elegantem vocem habens, Nomen unius e novem Musis, quæ præ ceteris canat ὀπὶ καλῇ, ut Hom. loquitur: unde et Hesiod. Θ. (79.) Καλλιόπη θ', ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων, cum Musarum nomina recensuisset. Vocatur ead. ETIAM Καλλιόπεια, ut Πηνελόπεια: quo Ovid. utitur, Prima sui cœpit Calliopea chori. At κραυγὴ Καλλιόπης a Dionysio Chalceo in suis Elegiis vocata ἡ ποίησις, teste Aristot. Rhet. 3. [" Καλλιόπη, Toup. Opusc. 1, 296. 304. Musæus 3, 73. Jacobs. Anth. Proleg. 57. Dionysius 1. Lobeck. Aj. p. 283. Echo, Valck. Phœn. p. 550." Schæf. Mss.]

Ὄψ, Eust. ex Ælio Dionysio exp. etiam κληδών: UNDE Ὀπεύεσθαι, κληδονίζεσθαι. Aristoph. Λ. (597.) ὀπευομένη κάθηται, [ὀττευομένη Brunck.]

ὈΨΕ, Sero, Longo tandem post tempore, Post tempus, Od. I. (534.) Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους. Pro quo Λ. (113.) Ὀψὲ κακῶς νεῖαι ὀλέσας κ. τ. λ. Sero et post longos errores: E. (272.) Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι, καὶ ὀψὲ δύοντα βοώτην: Cic. Tardus in occasum sequitur sua plaustra bootes: quod epitheton Ovid. quoque et Seneca ei tribuunt. At Juv., circumagunt pigri sarraca bootæ. Plut. in Apophth. Themist. Ὀψὲ μὲν ἀμφότεροι, ἀλλὰ νοῦν ἐσχήκαμεν. In Vita vero Themist. 220. meæ Edit. ita, Ὀψὲ μὲν, ἀμφότεροι δ' ἅμα, vel ὁμοῦ, ut in vet. quodam Cod., νοῦν ἐσχήκαμεν. Sic Cic. Sero, verum aliquando tamen concedamus. Cum vero additur δὴ vel ποτὲ, redditur Sero tandem, Tandem aliquando, Longo tandem post tempore, Od. Δ. (706.) Ὀψὲ δὲ δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπε: nam Δήν—μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε, Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Sic Il. H. (94.) et Od. Υ. (321.) utitur eodem, Ὀψὲ δὲ δή. At ὀψέ ποτε exp. etiam μόλις ποτε, Vix tandem: quo modo et præcedentia reddi possunt. Sed et ὀψὲ seorsim ita accipitur in Epigr. ὀψὲ δ' ἐπιγνοὺς Τὴν ῥῖν' Ἀντιμάχου, Vix tandem agnoscens. Item Sero, Post tempus, Tardius: Prov. ap. Suid. Ὀψ' ἦλθες, ἀλλ' ἐς κολωνὸν ἴεσο, sc. ἐπὶ τοῖς καθυστερίζουσι τῶν καιρῶν, ut Lat. Post festum. Interdum gen. itidem pro Longo tempore post: ut e Philostr. Ὀψὲ τῶν Τρωϊκῶν, Longe post Trojani belli initium. Plut. Numa, Ὀψὲ τῶν βασιλέως χρόνων, Longe post regis tempora. At τῆς ὥρας ἐγίνετο ὀψὲ, Ad serum horæ statæ ventum erat, Bud. ap. Dem. 226(=541.) Τελευτῶν δ' ὡς οὔτ' ἐγὼ συνεχώρουν, οὔθ' οὗτος ἀπήντα, τῆς δ' ὥρας ἐγίγνετο ὀψὲ, κατεδιῄτησεν, Cum ego diutius rem prolatari non permitterem, nec iste ad judicium se sisteret, et jam ad serum horæ statæ ventum esset, arbitrium contra hunc pronuntiavit. Quibus verbis ap. Dem. hæc subjunguntur, Ἤδη δὲ ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους ἔρχεται Μειδίας. Igitur ὀψὲ τῆς ὥρας est Post horam statam, cum jam ἡ δικάσιμος ὥρα τῶν διαιτητῶν παρεληλύθει, ut Ulp. exp. || Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, Ætate vergente s. inclinante in senectam, Ovid. seris venit usus ab annis: verba anus grandævæ. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας, quod et περὶ δείλην ὀψίαν, Inclinante die in noctem, Sero, Vesperi, Sero vespere: Virg. Denique quid serus vesper vehat, Cic. Eo die venit sero. Xen. Ἑλλ. 2, (1, 14.) p. 267. Τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν: K. (6, 25.) p. 576. Ἐπειδὰν δὲ μεταθέουσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὦσι, καὶ ᾖ ὀψὲ ἤδη τῆς ἡμέρας, Cum in noctem vergit dies, Cum vesper appropinquat. Thuc. vero sine gen. ἡμέρας in hac signif. usurpat: 4, (106.) p. 155. Ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ὀψὲ κατέπλεον ἐς τὴν ἠϊόνα, Eo die sero, s. μετὰ δυσμὰς ἡλίου, Schol. Post occasum solis, Sub noctem. Et 3, (108.) p. 119. Ἡ μάχη ἐτελεύτα ἕως ὀψὲ, vel ἐς ὀψὲ, ut quidam Codd. habent. Quibus in II. Schol. subaudit gen. ἡμέρας, atque adeo observandum esse dicit ibi ὀψὲ absolute poni ἐπὶ ἑσπέρας. Itidem Marc. 13, (35.) Ὀψὲ ἢ μεσονυκτίου, ἢ ἀλεκτοροφωνίας, ἢ πρωΐ, 11, (19.) Καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο, ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως, Cum advesperasceret. At

Matth. 28, (1.) Ὀψὲ δὲ σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, pro Extremo autem sabbato, cum lucesceret in primum diem hebdomadis. SED Ὀψὶ non nisi in compositione usurpatur. [" Schneider. ad Xen. Œc. 31. (5, 6.) Thom. M. 668. 762. Jacobs. Anth. 7, 102. ad Mœr. 299. ad Timæi Lex. 226. Ammon. 60. 108. Plut. Mor. 1, 50. Eran. Philo 172. et n. Cum gen., Boiss. Philostr. 503. 573. Cum gen. temporis, Valck. Anim. ad Ammon. 78. ad Charit. 287. Ὀψὲ τοῦ καιροῦ, Alciphr. 16. cf. Bergler. 449. Ὀψὲ μόλις, Jacobs. Anth. 11, 29. Diod. S. 2, 538. Ὀψέ ποτε, Lucian. 1, 818. Ἐς ὀψὲ, Thuc. T. 2. p. 342. Baver. Ὀψὲ δύων, Heyn. Hom. 8, 155. (Lobeck. Phryn. 560.) Ὀψὶ, Steph. Dial. Att. p. 14. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 74." Schæf. Mss. Ὄψι pro ὀψὲ, Æolice, Apollon. de Adv. 573. * Ἀποψὲ, Lobeck. Phryn. 47. * Ἐποψὲ, Arat. 585. al. ἐπ' ὀψέ. * Κατοψὲ, Alex. Trall. 2. p. 147.]

Ὀψιανθὴς, Sero s. Tarde florens. Exemplum e Theophr. habes in opposito Πρωϊανθής. [* Ὀψιανθέω, Theophr. H. Pl. 6, 2, 6.] Ὀψιβλαστὴς, SIVE Ὀψίβλαστος, Sero s. Tarde s. Novissime germinans; tot enim modis Plin. Græcam vocem exprimit, qui etiam quod Theophr. dicit de tribulo aculeato, Ὀψιβλαστὴς δὲ μᾶλλον ὁ φυλλάκανθος, vertit Serius floret. [Ὀψιβλαστὴς, Theophr. H. Pl. 1, 4, 3. 6, 6, 10. C. Pl. 1, 10, 5. Ὀψίβλαστος, H. Pl. 1, 14, 3. Ὀψιβλαστότερα, C. Pl. 1, 10, 7.] ET Ὀψιβλαστέω, Sero s. Tarde germino, Novissime germino, Theophr. de moro, Ὀψιβλαστεῖ μὲν, οὐδὲν δὲ ὑστερεῖ τῶν ἄλλων, sc. ἐν τῷ φυλλοβολεῖν: unde Plin. Novissime germinat, et cum primis folia dimittit: cui opponit ibi, πρωϊβλαστάνει, Maturius germinant, Primæ germinant, ut interpr. idem Plin. [Theophr. H. Pl. 1, 9, 6. 6, 2, 6. 7, 10, 3.] Ὀψίγαμος, ὁ, ἡ, Qui sero uxorem ducit, Quæ sero nubit. De ὀψιγάμιον vero supra post Κακογάμιον, quorum δίκη fuit ut et τοῦ ἀγαμίου. Ὀψιγενὴς, Sero genitus, Tarde natus, [Hes.] Qua signif. ETIAM Ὀψίγονος, de quo supra. Empedocl. dicit etiam ὀψίγονοι σίδαι, quoniam, ut et Plin. testatur in Ὄψιμος, τοῦ φθινοπώρου λήγοντος maturantur, ut Plut. docet (8, 721.) ap. quem (6, 351.) legitur, τηλύγετός τις καὶ ὀψίγονος ἔστω, magis propria signif. || Ὀψίγονοι, Posteri: unde ap. Suid. et Hes. Ὀψιγόνων, τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον γεγεννημένων, vel ἐσομένων. Rursum Hes. ὀψίγονοι, οἱ ὕστερον γενόμενοι, μεταγενέστεροι. AT τὸ Ὀψίγονον ET Ὀψιγόνιον, Posteritas, vel, ut Ovid. loquitur, Sera posteritas. Ὀψίμορος, ὁ, ἡ, Sero moriens, et Lente, Nonn. [Jo. 139, 6. Opp. 'A. 1, 142.] Ὀψίνοος, Sero sapiens, ὁ ὀψὲ φρονῶν εὖ, ut Eur. loquitur. Nonn. (Jo. 35, 14.) ὀψίνοος μετάνοια. [Pind. Π. 5,36. " Ad Lucian. 1, 227. * Ὀψιπέδων, ad Mœr. 331." Schæf. Mss. Phot. ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς· σύνηθες Μενάνδρῳ τὸ ὄνομα. Item * Ὀψεπέδων, Eid. οὐχὶ ὀψὲ πεπεδημένος, ἀλλὰ ὀψὲ λελυμένος.] Ὀψίπλουτος, Qui sero dives factus est, Basil. [* " Ὀψίπορος, Nonn. D. 3." Routh. Mss. * Ὀψίτεκνος, Lycophr. 1272. * Ὀψιτόκος, unde * Ὀψιτοκία, Theod. Prodr. Ep. p. 28. * Ὀψίτυχος, Manetho 5, 71. πίστις.] " Ὀψιφανὴς, " Sero apparens," [" Nonn. Jo. 7, 48." Wakef. Mss. * Ὀψιφόρος, Theophr. C. Pl. 1, 17, 9. * Ὀψίφυγος, Arcad. 90.]

Ὀψαρότης, ὁ, Qui sero arat, Serus arator, Qui tardius arat et post tempus, Hesiod. Ἔργ. (2, 108.) Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζοι.

Ὄψιμος, ὁ, ἡ, Serus, Serotinus, Il. B. (325.) Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται, i. e., Cic. interpr. Sera et tarda nimis, sed fama et laude perenni. Theophr. (H. Pl. 1, 9, 7.) Ἔνια δὲ καὶ πρὸ τοῦ πεπάναι τὸν καρπὸν, ἀποβάλλει τὰ φύλλα, καθάπερ αἱ ὄψιμοι συκαῖ καὶ ἀχράδες: unde Plin. In serotina ficu et hyberna piro et malo granato est pomum tantum aspici in matre. In Ep. Jacobi 5, (7.) Ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον, Pluviam matutinam et serotinam, s. seram, vespertinam. [Lobeck. Phryn. 51. " Ad Herod. 681. Thom. M. 668." Schæf. Mss. * Ὀψίμως, Gl. Sero.]

Ὄψιος, idem, Theophr. (H. Pl. 6, 5, 3.) de tribulis, Τὸ δὲ σπέρμα τοῦ μὲν πρωΐου, σησαμῶδες· τοῦ δὲ ὀψίου στρογγύλον, ἐπίμελαν ἐν λοβῷ. Unde Plin. Semen ei, sc. qui serius floret, ut paulo ante interpr. quod Theophr. dicit ὀψιβλαστὴς, rotundius, nigrum, in siliqua: alteri, sc. cui folia aculeata, ut interpr. φυλλάκανθος, arenaceum. COMPAR. Ὀψιέστερος, ET Ὀψιαίτερος, Serior: Ovid. Venisset letho serior hora meo. Theophr. (C. Pl. 4, 8, 2.) Πυροὶ δὲ κριθῶν ὀψιέστεροι. Ab Ὀψιαίτερος vero est adv. Ὀψιαίτερον, Tardius, Serius. SUPERL. Ὀψιαίτατα, Tardissime, Admodum sero, Serissime, Plin. [Theophr. H. Pl. 5, 1, 2.] || Serus, i. e. Vespertinus: Ovid. Sera crepuscula, Virg. Illic sera rubens accendit lumina vesper. In qua signif. Phrynich. (p. 51. Lob.) quoque approbat hoc ὄψιος, non AUTEM Ὀψινός: quod simile est τῷ ὀρθρινὸς, sicut ὄψιος τῷ ὄρθριος. Legitur tamen ap. Suid. Ὀψινὸν, quod exp. πρὸς τὸ ὀψέ. [Ὀψινὸς, Gl. Serotinus: Ὀψινὴ ὥρα, ἡ μετὰ ἡλίου δυσμὰς, Crepusculum.] HINC Ὀψία, ἡ, sub. ὥρα, Serum, Tempus vespertinum, Io. 6, (16.) Ὡς δὲ ὀψία ἐγένετο, κατέβησαν: 20, (19.) Οὔσης οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, Cum serum jam esset: Marc. 1, (32.) Ὀψίας δὲ γενομένης, ὅτε ἔδυ ὁ ἥλιος. At 11, (11.) ἐντελῶς dicit, Ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας. Dicitur etiam ὀψία δείλη pro ὥρα ὀψία, Tempus vespertinum, Serum, Vespera, Thuc. 8, (26.) p. 271. Περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Synes. Ep. 51. Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἑώας, δείλης ὀψίας τῷ κατ' ἐρυθρὰν κόλπῳ προσέχομεν: ubi nota δείλης ὀψίας gen. pro Vesperi, ut τῆς νυκτὸς Noctu, τοῦ θέρους, Æstate. In hac quoque signif. usurpatur COMPAR. Ὀψιαίτερος, et SUPERL. Ὀψιαίτατος, Serior, Serissimus; Magis in noctem inclinans, Maxime in noctem inclinans. Xen. Ἑλλ. 5, (4, 3.) p. 331. Ἡμερεύσαντες ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ, πρὸς τὰς πύλας ἦλθον, ὡς δὴ ἐξ ἀγροῦ ἀπιόντες, ἡνίκα περ οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων ὀψιαίτατοι, Qui serissimo vespere ab opere redeunt. Et adv. ὀψιαίτατα, Serissime, h. e. Serissimo vespere, 4, (5, 18.) p. 311. Ὡς μὲν ἐδύνατο, ὀψιαίτατα κατήγετο ἐς τὰς πόλεις, ὡς δ' ἐδύνατο πρωϊαίτατα ἐξωρμᾶτο: K. Π. 8, (8, 5.) Οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι, de iis qui in multam noctem compotant. [" Ὄψιος, Wakef. S. Cr. 3, 153. Ὀψινὸς, Ὄψιος, Phryn. Ecl. 16. Thom. M. 656. 668. 763. Ὀψία, 762. Toup. Opusc. 1, 408. Heyn. Hom. 7, 268. Ὀψίας, Mœr. 299. et n. Ὀψιαίτερος, * Ὀψαίτερος, Thom. M. 668." Schæf. Mss. * " Ὀψίτερος, * Ὀψίτατος, J. Poll. 1, 69." Wakef. Mss. * Ὀψίτερον, Serius, Plut. 6, 453.]

Ὀψιότης, Tarditas, Longa prorogatio, [Theophr. C. Pl. 1, 16, 1. 4, 11, 9.]

Ὀψέω, Tardo, Tardus sum, VV. LL. In Iisd. habetur ETIAM Ὀψεία, Vesper, Tarditas, βραδεῖα: pro quo reponendum ὀψία, et expungendum Tarditas; nam etsi ὀψία signif. Vesper, Serum, in quo subauditur ὥρα, non tamen itidem Tarditas, sed Tarda, Sera: unde et a Suida exp. βραδεῖα.

Ὀψίζω, Serus aliquid facio, h. e. Sero, Sub vesperam: περὶ τὴν δείλην τὴν ὀψίαν, s. τῆς ὀψίας: cui opp. ὀρθρίζω, Matutinus aliquid facio vel ago. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 21.) Ἦγε τὴν ταχίστην εἰς τὴν Εὔγαιαν, καίπερ μάλα ὀψίζων, Licet admodum serus, Licet sero vespere, seu, ut Bud. interpr., Licet sero et sub vesperam illud faceret. Ut 1 Reg. 17, (16.) Προσῄει ὀρθρίζων καὶ ὀψίζων, Matutinus et vespertinus, Mane et vesperi. Rursum Xen. K. 'A. 4, (5, 5.) Καὶ πῦρ καίοντες οὐ προσίεσαν ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, Qui venirent serius. Dicitur etiam Ὀψίζομαι eadem signif. sicut ὀρθρεύω, et ὀρθρεύομαι: quo Greg. usus est etiam pro Sub vesperam venio, de vinitoribus domini loquens, Τί δ' ἂν καὶ αὐτοῖς ὀψισθεῖσιν ἐγένετο, καταμάθωμεν. Apud Suid. Ἀπέκτεινε δ' αὐτὸν ὁ πανδοκεὺς ὁ ὑποδεξάμενος ὀψισθέντα: ubi ipse exp. ὀψὲ τῆς ὥρας ἐλθόντα, Sero. Item Sero aliquid facio, h. e. Post tempus, Non tempestive, Bud. ap. Xen. K. (6, 4.) Ἐξιέναι δὲ πρωῒ, ἵνα τῆς ἰχνεύσεως μὴ ἀποστερῶνται, ὡς οἱ ὀψιζόμενοι ἀφαιροῦνται τὰς μὲν κύνας τοῦ εὑρεῖν τὸν λαγὼ, αὐτοὺς δὲ τῆς ὠφελείας, Qui serius et post tempus venatum exeunt. [" Matth. ad Gloss. Min. 50. ad Herod. 681." Schæf. Mss. Lysias ap. Anecd. Bekkeri p. 110. Quomodo constr., Lobeck. Phryn. 231.]

Ὀψισμὸς, ὁ, Cum sero aliquid facimus, Tarditas, [" Dionys. H. 1, 756(=238.)" Wakef. Mss.]

Ὀψιχὰ, lingua Byzantiorum pro ὀψὲ, Hes. [Lobeck. Phryn. 51. " Koen. ad Greg. Cor. 135." Schæf. Mss.]

ὌΨΟΝ, τὸ, Opsonium, [Gl. Pulpamentum,] Omne id quo præter panem vescimur, s. quod una cum pane comedimus, πᾶν τὸ σύναμα σιτίοις ἐσθιόμενον, vel βρώσεως ἥδυσμα, Cibi condimentum, ut et ap. Il. Λ. (629.) ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον, Schol. exp. ποτικὸν ὄψον, προσφάγιον δίψους παρασκευαστικόν: addens, πᾶν γὰρ τὸ μετὰ ἄρτου ἐσθιόμενον, ὄψον καλεῖται: quod et e Plat. de Rep. 2. manifestum fit, Ἐπελαθόμην ὅτι καὶ ὄψον ἕξουσιν, ἅλας τε δηλονότι καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα: ibid. dicit ἄνευ ὄψου ἐστιωμένους. Plut. περὶ Τύχης, loquens de iis quæ pueri docentur, Τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τοῦ ὄψου, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον. Idem, de Fort. Alex. Τρεῖς πόλεις ὑποφόρους ἔλαβε· τὴν μὲν, εἰς σῖτον, τὴν δ', εἰς οἶνον, τὴν δ', εἰς ὄψον. Lucian. (1, 173.) Μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον, θύμον ἢ κάρδαμον, ἤ, εἴ ποτε τρυφῴην, ὀλίγον τῶν ἁλῶν: nam, ut testatur et Plut. Symp. 4. (p. 657.) τῶν ἄλλων ὄψων οἱ ἅλες ἥδιον ὄψον εἰσί: quos Symp. 5, 10. scribit itidem videri, τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἥδυσμα. Apud Athen. 14. (p. 649.) ὄψων nomine censentur, Ἔτνος, φακῆ, τάριχος, ἰχθὺς, γογγυλὶς, Σκόροδον, κρέας, θύννειον, ἅλμη, κρόμμυον, Σκόλυμος, ἐλαία, κάππαρις, βολβὸς, μύκης: jambi e Clearcho Solensi, qui seorsim etiam ibi recenset τραγήματα, Mensas secundas s. Quæ mensis secundis apponi solent: sicut et Plut. S. N. V. Ἀφελὼν ὄψα καὶ πέμματα. Quanquam Xen. opus pistorium quoque, quod pane sit delicatius, ὄψον appellare videtur; quippe qui K. Π. 8, (2, 5.) dicat, Τράπεζαν κοσμεῖ, μάττει ὄψα. Ceterum ὄψα vocari etiam Ea quæ cocta sunt, tum e præcedentium ll. quibusdam colligimus, tum e seqq. manifestius apparet. Alexis ap. Athen. (642.) τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις Ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἀηδόμ', ὦ θεοί: ubi nota eum distinguere inter ὄψα et ζωμοὺς, licet Plut. ipsos quoque ζωμοὺς nomine ὄψων complectatur: in Lycurgo (12.) de Spartanis, Τῶν δὲ ὄψων εὐδοκίμει μάλιστα παρ' αὐτοῖς ὁ μέλας ζωμός. Eupolis ap. Athen. 2. (p. 68.) Ὄψῳ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ, Plut. Symp. 7, Ὄψα οἱ μάγειροι σκευάζουσιν ἐκ χυμῶν διαφόρων, αὐστηρὰ καὶ λιπαρὰ, καὶ γλυκέα καὶ δριμέα συγκεραννύντες. At Symp. 2, (10.) Πέμματα καὶ κανδύλους καὶ καρυκείας, ἄλλας τε παντοδαπὰς ὑποτριμμάτων καὶ ὄψων παραθέσεις. Porro licet ὄψον, secundum Myrtilum ap. Athen. l. 7. init. proprie vocetur πᾶν τὸ κατασκευαζόμενον εἰς ἐδωδὴν, unde et ab ἕψω vel ὀπτάω derivatum videtur, nihilominus πάντων τῶν προσοψημάτων ἐξενίκησεν ὁ ἰχθὺς διὰ τὴν ἐξαίρετον ἐδωδὴν μόνος οὕτως καλεῖσθαι: quod iisd. propemodum verbis Symmachus ap. Plut. Symp. 4, 4. Πολλῶν ὄντων ὄψων ἐκνενίκηκεν ὁ ἰχθὺς μόνον ἢ μάλιστά γε ὄψον καλεῖσθαι, διὰ τὸ πολὺ πάντων ἀρετῇ κρατεῖν: unde et φίλοψοι ac ὀψοφάγοι dicti sunt Qui piscibus præ ceteris opsoniis delectantur: quos pisces Plut. eo loco vocat θαλάττης ὄψα, et τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα, necnon θαλάττια ὄψα, πάντων τιμιώτατα. Sed et Amphis hujus ὄψου excellentiam ostendens ap. Athen. loco paulo ante c. ait, Ὅστις ἀγοράζων ὄψον, ἐξὸν ἀπολαύειν ἰχθύων Ἀληθινῶν, ῥαφανίδας ἐπιθυμεῖ πρίασθαι, μαίνεται. Alioqui sæpe et ὀψάρια de piscibus dicitur, ut suo loco docebo. Metaph. quoque usurpatur: Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Οἱ γὰρ πόνοι, ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς: quemadmodum et Plut. Apophth. dicit Alexandrum τὴν νυκτιπορίαν vocasse suam ὀψοποιόν. Rursum ap. eund. Xen. K. Π. 4, (5, 2.) Cyrus τὸν λιμὸν vocat ὄψον, ut et Socr. ap. Athen. 4. * διαπεριπατῶν ἑσπέρας βαθείας πρὸ τῆς οἰκίας, dicebat se ὄψον συνάγειν πρὸς τὸ δεῖπνον, de fame intelligens: cui Xen. Ἀπ. 1, (3, 5.) dicit ὄψον fuisse τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου, ποτὸν δὲ πᾶν ἡδὺ γεγονέναι αὐτῷ, διὰ τὸ μὴ πίνειν εἰ μὴ διψῴη. Unde Cic. de Fin. 2, (28.) Socratem audio dicentem, cibi condimentum esse fa-

A mem, potionis, sitim. De etymo hujus vocabuli mentio facta est in præcedentibus, sc. παρὰ τὸ ὀπτᾶσθαι, vel παρὰ τὸ ἕψειν, quasi ἕψον, quod Eust. minime probat, propter spiritus diversitatem: veteres derivasse tradens παρὰ τὸ ὀψὲ, quoniam sc. οὐχ ἕωθεν, ἀλλ' ὀψὲ τοιαύτας τροφὰς προσεφέροντο: vel potius quoniam ὀψὲ καιροῦ εἰς χρῆσιν ἦλθεν ἀνθρώποις ἡδονῆς χάριν τὸ ὄψον, cum ante ea viverent ἁπλοϊκῶς. Attica porro crasi pro τὸ ὄψον DICITUR Τοὔψον, ut τοὔλαιον pro τὸ ἔλαιον, et id genus alia. Plut. de Ira Cohib., Προσέπαυσε τοὔψον, ἢ κατέβαλε τὴν τράπεζαν. ||Ὄψον Athenis dicebatur etiam Locus ipse ubi opsonia coëmebantur, sicut ἔλαιον et ἰχθύες, ubi oleum et pisces: quo sensu J. Poll. 6, c. 7. Ὄψον καὶ τόπος Ἀθήνησιν, ἀφ' οὗ φασὶν, ἀπῆλθον εἰς τοὔψον. [" Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 668. Markl. Suppl. 565. Jacobs. Anth. 8, 237. 12, 190. Heyn. Hom. 5, 638. 6, 228. Zeun. ad Xen. K. Π. 19. 23. 24. Alciphr. p. 6. Mœr. 274. Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. Valck. 240. De loco, ubi venit, Aristoph. Fr. 272. Bentl.

B Ep. ad T. H. 110. ad Mœr. 351. 403. Kuster. ad Suid. 1, 529. Wolf. ad Reiz. Acc. 76. Græv. Lectt. Hes. 613. Τοὔψον, ad Mœr. 329." Schæf. Mss. Schol. Eur. Med. 67. Anecd. Bekkeri 307. Schleusn. Lex. V. T.] " Ὠψὰ, Hesychio τὰ * ὀπτητήρια." Ὀψόβαφον, τὸ, Vasculum in quo opsonia apponuntur: i. q. ὀξύβαφον: nam et ipsum recensetur ab J. Poll. inter ἀγγεῖα ἡδυσμάτων ἢ βρωμάτων, sicut et τρύβλιον et ἐμβάφιον. Quemadmodum vero ὀξύβαφα dicuntur proprie Vascula in quibus acetum apponitur ad intingendum panem aut carnem, ita ὀψόβαφα, Vasa in quibus liquida opsonia apponuntur, itidem ad intingendum panem: quod genus erant ψωμοὶ, καρυκαὶ, ὑποτρίμματα, συγκομμάτια, περικόμματα, λάχανα κνιστὰ, et muria cum salsamentis. Apud Suid. in Ἁρμονία habentur hæc verba, Ἄλλως γὰρ χαλκὸς ἠχεῖ, καὶ ἄλλως σίδηρος, καὶ ἄλλως μόλυβδος καὶ ξύλον· διὸ καὶ τὰ ὀψόβαφα εἰώθασιν ἐκ διαφόρου κατασκευάζειν ὕλης, ἵνα τῇ διαφορᾷ τῶν ἀπηχήσεων τὴν ἁρμονίαν ἀποτελέσωσιν, ubi mireris, in his vasculis ἀπηχήσεων

C ἁρμονίαν requiri: [in Schn. Lex. statuitur esse depravatum ab Ὀξύβαφον. * " Ὀψοβάφιον, Phryn. Ecl. 74. Zeun. ad Xen. K. Π. 34." Schæf. Mss.] Ὀψοδαίδαλος, ὁ, Opsoniorum apparandorum peritus artifex, Epith. Archestrati ap. Athen. (101.): quod esse potest et cujuslibet periti coqui: [105. 278. 285. 390.] Ὀψοδεία, ας, ἡ, Opsoniorum penuria, ut cum ἄνευ ὄψου cœnatur. Suidæ ἡ ἔνδεια τῶν ὄψων. [* Ὀψοθήκη, Suidæ γυλιός.] Ὀψολόγος, Qui de opsoniis tractat s. disserit, ut Apicius, et Archestratus qui Γαστρονομίαν edidit. Ὀψολογία, ἡ, Sermo de opsoniis, Scriptum de deliciis popinalibus. Utroque vocabulo usus est Athen., sed ὀψολόγον accipiens pro Eo qui de piscibus tractat, vel potius de piscibus delicatioribus, et qui in opsoniis magis laudantur: et ὀψολογίαν, Sermonem de ejusmodi piscibus, (337.) Πόθεν δ' ἡμῖν ἐπῆλθε καὶ ὁ ὀψολόγος Δωρίων, ὡς καὶ συγγραφεύς τις γενόμενος, ὃν ἐγὼ κρουματοποιὸν οἶδα ὀνομαζόμενον καὶ φίλιχθυν, συγγραφέα δὲ οὔ: qui Dorion ὀψοφάγος quoque ibid. vocatur: de quo

D vocab. paulo infra. Idem Athen. (282.) Δωρίων ἐν τῷ περὶ Ἰχθύων. Altero autem vocabulo, sc. ὀψολογία, pro Sermone de piscibus, s. piscibus delicatis, et qui in opsoniis commendantur, utitur (284.) ubi de ἱερὸς ἰχθὺς verba facit. Ὀψομανής, Qui insano opsoniorum et in primis delicatorum piscium ducitur, Qui opsoniis et præcipue piscibus delicatis usque ad insaniam delectatur, Athen. 11. Καὶ γὰρ ὁ φίλοψος καὶ ὀψοφάγος, οἷον ὀψομανής ἐστιν, καὶ ὁ φίλοινος, οἰνομανής. [Similia compp. ibi Γυναικομανής et Ὀρνιθομανής. [" Toup. Opusc. 2, 8." Schæf. Mss. * Ὀψομανία, Eust. ad Dionys. P. 373.] Ὀψονόμος, unde plur. Ὀψονόμοι, Magistratus Athenis, dicti ab administratione eorum quæ ad opsonia pertinebant, qui immodicum luxum opsonatorum coërcebant, ut γυναικονόμοι, qui improbiores ac petulantiores mulieres mulctabant, et modestiæ matronalis curam gerebant, Eust. 867. Καὶ τὸ ὀψοφαγεῖν, ὅπερ ἐστὶ παρὰ τὸ δέον ὄψοις χρῆσθαι οὗ ἕνεκεν ἤρεσεν ὀψονόμους Ἀθήνησιν αἱρεῖσθαι ὑπὸ τῆς βουλῆς δύο ἢ τρεῖς. [Athen. 228.]

AT Ὀψονομεῖν pro ὀψωνεῖν, Opsonari, usurpavit Critias, teste J. Polluce 6, (36.) c. 7. * "Ὀψοπλύνιον, ad Hesych. (v. Σκάφαι.) 2, 1203, 15." Dahler. Mss. "Ad Lucian. 2, 55." Schæf. Mss.] Ὀψοποιὸς, Qui opsonia apparat, Conditor, ut Cic. ὄψον interpr. Condimentum, Plato de Rep. 2. Δεήσει ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων. Sic Cic. dicit, Conditores instructoresque convivii. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 30.) Καὶ ἵνα μὲν ἡδέως φάγῃς, ὀψοποιοὺς μηχανωμένη: Ἑλλ. 7, (1, 26.) in regio ministerio numerat ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους, sicut et K. Π. 8, (8, 10.) Lucian. (1, 552.) Πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Plut. (8, 433.) Τοῖς μὲν ὀψοποιοῖς καὶ τραπεζοκόμοις σφόδρα μέλειν τί πρῶτον, ἢ τί δεύτερον ἢ μέσον ἢ τελευταῖον ἐπάξουσι. Alium ex Eod. locum vide in Ἥδυσμα. Vide et alium in Μάγειρος, ubi coquus quidam dicit τοὺς ὀψοποιοὺς esse viliores quam sint μάγειροι. Athen. vero dicit etiam ὀψοποιοὶ κρεοσκευασίας, ut in Κρεοσκευασία videbis. ["Ad Herod. 729." Schæf. Mss.] Ὀψοποιΐα, ἡ, Opsoniorum apparatio, Popinalium deliciarum apparatio, Plato Gorgia, Ὀψοποιΐα Σικελική. Itidem Athen. (112.) Μίθαικος ὁ τὴν ὀψοποιΐαν συγκαταγεγραφὼς τὴν Σικελικήν. Philostr. Ep. 16. Ὀψοποιΐα λαμπρά. Rursum Xen. (Ἀπ. 3, 14, 5.) ὀψοποιΐα πολυτελὴς, infra in Ὀψοποιοῦμαι. ["Thom. M. 668." Schæf. Mss.] Ὀψοποιϊκὸς, Pertinens ad eum qui opsonia apparat, Popinalis, Coquinarius, ut Plin. Coquinaria vasa, Xen. (Œc. 9, 7.) Ὀψοποιϊκὰ ὄργανα. Et, ὀψοποιϊκὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars s. Scientia apparandi opsonia, Artificium coquorum: quæ et ὀψοποιητικὴ, Aristoteli Polit. 1, 4. et Eth. 7, 11. Necnon Platoni Gorg. Καὶ ἡ ὀψοποιϊκὴ δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη. ["Heind. ad Plat. Gorg. 54. 64. 184. Thom. M. 668. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 49." Schæf. Mss.] Ὀψοποιέω, Opsonia apparo, Popinales delicias apparo, Coquo, Plut. (7, 147.) Διὰ τί τὰς γυναῖκας οὔτε ἀλεῖν εἴων οὔτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν; (6, 201.) dicit κόλακος officium esse παιδιὰν ἢ πρᾶξιν ἢ λόγον ἐφ' ἡδονῇ καὶ πρὸς ἡδονὴν ὀψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν. Pass. Ὀψοποιοῦμαι ejusd. cum activo signif., Xen. Ἑλλ. 7, (2, 22.) Τοὺς δὲ ὀψοποιουμένους, τοὺς δὲ φύροντας, τοὺς δὲ, στιβάδας ποιουμένους. Idem dicit etiam ὀψοποιεῖσθαι ὀψοποιΐαν, Ἀπ. 3, (14, 5.) Ἆρα γένοιτ' ἂν πολυτελεστέρα ὀψοποιΐα ἢ μᾶλλον τὰ ὄψα λυμαινομένη, ἢ ἣν ὀψοποιεῖται ὁ ἅμα πολλὰ ἐσθίων καὶ ἅμα παντοδαπὰ ἡδύσματα εἰς τὸ στόμα λαμβάνων; verba Socratis, cum vidisset quendam e convivis ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γενόμενον. [* Ὀψοποίημα, Obsonium, Cibarium, Judith. 12, 1.] Ὀψοποιητικὸς, i. q. ὀψοποιϊκὸς, quod paulo ante habuimus. Dicitur etiam Opsoniorum apparandorum peritus, Opsoniorum artifex, Aristot. Metaphys. 5. Καὶ ὀψοποιητικὸς, ἡδονῆς στοχαζόμενος, Opsoniorum artifex propositum habet, ut omnia sua artificia voluptati serviant. Et ἡ ὀψοποιητικὴ, quæ et ὀψοποιϊκὴ paulo ante, Ars τῶν ὀψοποιῶν s. ὀψοποιητικῶν, Coquorum artificium, ut Quintil. interpr. supra in Κομμωτικός. ["Heind. ad Plat. Gorg. 54. 64. 184. Thom. M. 668. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 49." Schæf. Mss. * "Ὀψοποιεῖον, ad Hesych. 2, 1084, 27. (v. Πύρδαλον.)" Dahler. Mss. "Thom. M. 592." Schæf. Mss.] Ὀψοπόνος, i. q. ὀψοποιὸς, Opsoniorum apparator, Coquus, ὁ τὰ ὄψα πενόμενος, Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 258. Toup. Opusc. 1, 463." Schæf. Mss.] "Ὠψοπόνος, ap. Suid. ὁ περὶ τὰ ὄψα ἀσχολούμενος, ὁ μάγειρος: ex Epigr. Ὠψοπόνος Σπινθὴρ Ἑρμῇ τάδε σύμβολα τέχνης Θήκατο. Sed perperam pro ὀψοπόνος. Itidem pro Ὠψῶνες, quod in VV. LL. affertur pro Penuariæ cellæ, reponendum Ὀψῶνες." Ὀψοπώλης, Opsoniorum venditor, Qui popinales delicias vendit, Cupedinarius. FEM. Ὀψόπωλις, ιδος, ἡ, ut λεκιθόπωλις, Opsoniorum venditrix, ["Plut. Timol. 14., ubi vide Corai." Boiss. Mss.] AT [* Ὀψοπωλεῖον, Gl. Popina, ET] Ὀψοπώλιον, ["Crates Epist. Ms." Boiss. Mss.] ET Ὀψοπωλία, Locus in quo veneunt opsonia, Popina, Forum coquinum Plauto, et Forum cupedinis teste Festo. Apud Suid. in Αὔγουστος, de regionum præfectis, Τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἐχόρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ οἷον ἐν ὀψοπωλίῳ εἰς τιμὴν Τιβερίου. At Ὀψοπωλία dicitur ut ἰχθυοπωλία, et ὀψοπώλιον ut ἰχθυοπώλιον. Athen. 1. (p. 6.) Εὑρὼν τὴν ὀψοπωλίαν κενὴν, quoniam πᾶν εἰς γάμον συνηγόραστο: [rectius ap. Suid. ὀψόπωλιν, sc. ἀγοράν.] Ὀψοφάγος, Qui opsoniis inhiat, Cupes, Popinalium deliciarum avidus devorator, Athen. (21.) de Theophrasti docentis gestibus et motibus quibusdam corporis, Καί ποτε ὀψοφάγον μιμούμενον, ἐξείραντα τὴν γλῶσσαν περιλείχειν τὰ χείλη, ut facere sc. solent οἱ λίχνοι et catillones. Apollinis Ὀψοφάγου, qui ab Eleis coleretur, meminit Athen. (346.) cum paulo ante ὀψοφάγων κατάλογον protulisset partim e Comicis, partim aliis scriptoribus. Sed peculiariter Ille dicebatur, qui pisces avidius devorabat, eos præsertim qui delicatiores erant et inter ὄψα præ ceteris laudantur, sicut præ ceteris opsoniis τὰ θαλάττια nomen τῶν ὄψων meruere, ut supra docui. Testatur id Plut. Symp. 4, 4. post verba illa quæ in Ὄψον allegavi, Καὶ γὰρ ὀψοφάγους καὶ φιλόψους λέγομεν οὐχὶ τοὺς βοείοις χαίροντας, ut Hercules, qui eam ob rem Βουθύτης et Βουθοίνης appellatus fuit, οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οὐδὲ τὸν φιλόβοτρυν, ἀλλὰ τοὺς περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀναδιδόντας ἑκάστοτε, καὶ τοῦ κώδωνος ὀξέως ἀκούοντας: quæ iisdem propemodum verbis refert Myrtilus ap. Athen. (276.) SUPERL. Ὀψοφαγίστατος, Avidissimus opsoniorum devorator. Xen. Ἀπ. 3, (13, 4.) de malo servo, Ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστιν: quæ verba citantur ap. Athen. (277.) Dicitur ea forma, qua λαλίστατος, λαγνίστος, κλεπτίστατος. [Cf. Eust. ad Il. Λ. p. 867. Piscis, Opp. Ἁ. 1, 140. "Ὀψοφαγίστατος, Casaub. ad Athen. 1, 4. Valck. Adoniaz. p. 235." Schæf. Mss.] Ὀψοφαγία, ἡ, Obsoniorum devoratio, Cupedia; in primis vero Piscium delicatorum avida devoratio. Athen. (338.) Ἐπὶ ὀψοφαγίᾳ διαβόητος, de Dorione quodam ὀψοφάγῳ et ὀψολόγῳ, ut ibid. vocatur. Ubi et, ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῇ ὀψοφαγίᾳ. Et mox, Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προδοτικοῦ χρυσίου πόρνας καὶ ἰχθῦς ἠγόραζεν, εἰς ἀσέλγειαν καὶ ὀψοφαγίαν λοιδορεῖ, Demosthenes sc. Philocratem. [Plut. 8, 653. 655.] Ὀψοφαγέω, Opsonia devoro, Opsoniis inhio, Popinalibus deliciis et præsertim piscibus devorandis supra modum delector, Athen. (345.) ex Aristoph. Nubibus δευτέραις, οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν: quæ verba et Plut. citat (7, 729.) Ubi etiam legitur, Παιδὸς ὀψοφαγοῦντος ὁ Διογένης τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον ἔδωκεν, Puero avidius devorante opsonia, pugnum pædagogo impegit. Athen. 8. Πρὸς τῷ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτόν φησι, Non cupediæ solum, sed aleæ etiam deditum fuisse ait, Non opsonatorem modo fuisse, verumetiam aleatorem. Κατοψοφαγία, ἡ, ET Κατοψοφαγέω, idem cum ὀψοφαγία et ὀψοφαγέω significant, præpositione vim tantum augente. Ambo habentur ap. J. Poll. l. 6, c. 7. Bud. κατοψοφαγεῖν interpr. Voraciter pulmentaria edere, et pane abstinere: ut qui τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ, s. ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρῆται, ut Athen. loquitur (186.) ubi etiam ait, ἔτυχε δ' ὁ κατοψοφαγῶν, Τήλεφος καλούμενος. Nisi forte significet Qui bona sua in cupedia et popinales delicias consumit; nam transitive aliquando hoc verbum accipitur pro Insumo in obsonia, ut ap. Æschin. (13.) Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα μὲν ἀπολώλει καὶ κατακεκύβευτο καὶ κατωψοφάγητο, — ἐνταῦθα ἤδη ἐτράπετο ἐπὶ τὸ καταφαγεῖν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. [* Συνοψοφαγέω, Una cum alio obsonia comedo, Plut. 6, 472.] Ὀψοφόρος, ὁ, ἡ, Qui opsonia fert, ut minister aliquis. Cum vero de re aliqua dicitur, significat Opsoniis ferendis factus: ut κίστη ὀψοφόρος ap. J. Poll. 10, c. 23. ubi et ὀψοφόρα σκεύη, et κανοῦν ἀρτοφόρον, ut sunt disci, canistra, et similia. Utitur hoc vocab. Matron quoque ap. Athen. (135.) Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα κατὰ στέγας ἦλθ' ὁ μάγειρος, Σείων ὀψοφόρους πίνακας κατὰ δεξιὸν ὦμον. ["Aristoph. Fr. 268." Schæf. Mss.]

Ὀψαρτυτὴς, Opsoniorum conditor vel instructor, ὁ τὰ ὄψα ἀρτύνων, J. Poll. 6, c. 7. ex Hyperide. Itidem Athen. (662.) Ἀοιδίμων δ' ὀψαρτυτῶν ὀνόματα καταλέγει Βάτων ἐν Εὐεργέταις. Ab Hes. et Suida exp. μάγειρος, Coquus, sicut ὀψοποιὸς quoque a Quintil. redditur. ["Villoison. ad Long. 269." Schæf. Mss.] Ὀψαρτυτικὸς, Pertinens ad eum qui opsonia condit, vel instruit, Popinalis, Culinarius: idem cum ὀψοποιϊ-

κός: ut *ὀψαρτυτικαὶ γλῶσσαι*, Vocabula quibus *ὀψαρτυταὶ* peculiariter utuntur. Athen. (387.) *Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἀριστοφάνειος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Ὀψαρτυτικαῖς Γλώσσαις.* Suid. quoque hunc dicit *συναγαγεῖν Ὀψαρτυτικὰς Λέξεις.* Et *ὀ. βιβλίον*, Liber de condiendis instruendisve opsoniis, de re coquinaria s. popinali, de deliciis popinalibus, [Athen. 164.] Sed frequentius sine *βιβλίον*, dicitur *ὀψαρτυτικὸν*, et *ὀψαρτυτικὰ* num. plur., itidem sine *βιβλία*, Athen. (105.) *Ἡρακλείδης ἐν Ὀψαρτυτικῷ*: (516.) de caryca loquens, *Περὶ ἧς τῆς σκευασίας οἱ τὰ ὀψαρτυτικὰ συνθέντες εἰρήκασι*: quorum nomina cum recitasset, subjungit, *Τοσούτους γὰρ οἶδα γράψαντας ὀψαρτυτικά.* Ipsa autem ars coquinaria s. coquorum artificium, *ὀψαρτυτικὴ* dicitur, necnon *ὀψοποιητικὴ*, s. *ὀψοποϊκὴ*, ut supra docui. A Suida exp. *μαγειρική.* [" Athen. 25." Schæf. Mss.] AT *Ὀψαρτυσία*, *ἡ*, Conditio et instructio opsoniorum, vel etiam Ars condiendi et apparandi opsonia: sicut *ὀψοποιΐα* quoque synonymum pro utroque accipitur. [Longus 4, 16. p. 409. Schæf. " p. 112. Vill., Athen. 1. p. 9." Schæf. Mss.] Sed et VERB. *Ὀψαρτύω*, unde derivata sunt superiora, legitur ap. Suid. in *Δαιτρὸς*, ubi ait, *Τίμαιός φησι τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις· λέγων ἐκ τοῦ δαιτρεύειν τὸν ποιητὴν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμφαίνειν· τὸν δὲ Ἀριστοτέλην ὀψαρτύοντα, ὀψοφάγον εἶναι καὶ λίχνον.* [" Thom. M. 189." Schæf. Mss. Athen. 18. " *Ὀψαρτύω*, Tzetz. Ch. 10, 820." Elberling. Mss. * *Ὀψάρτυμα*, Nicet. Annal. 5, 6.]

Ὀψώνης, Qui opsonia coëmit, vel potius Opsoniis coëmendis deditus, ut ap. Horat. Omnia conductis coëmens obsonia numis. Opsonator Latine dicitur, cujus vocabuli et Athen. meminit (171.) *Ἐκάλουν δὲ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, νῦν δὲ ὀψωνάτορα*: at structorem ibid. appellat *τραπεζοκόμον* s. *τραπεζοποιόν*. Citat vero hoc vocab. Athen. ibid. ex Aristoph. *Ταγηνισταῖς*, *Ὡς οὐκ ὀψώνης διατρίβειν ἡμῶν τὸ ἄριστον ἔοικε.* ["Phryn. Ecl. 88. 185. Thom. M. 654. Aristoph. Fr. 267. Alciphr. p. 6. Athen. 1, 259. Lips." Schæf. Mss.] *Ὀψωνέω*, Opsonia coëmo, Opsono, Opsonor: Plaut. Tene marsupium, abi atque opsona, et, Postquam opsonavit herus et conduxit coquos, Terent. Vix drachmis opsonatus est decem. Plut. (8, 83.) *Οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους λέγων, ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίους*: verba Stratonici Rhodiorum *πολυτέλειαν* taxantis. Eubulus ap. Athen. (108.) *Ὀψοφάγος, ὀψωνῶν δὲ μέχρι τριωβόλου*, de opsonatore avaro et tamen popinalibus deliciis dedito. Utitur et Aristoph., sed cum accus. cum enim *Σφ.* (1506.) Philocleon dixisset, *νὴ Δί' ὀψώνηκ' ἄρα*, subjicit Bdelycleon, *Μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο πλήν γε καρκίνους.* Itidem in Prov. ap. Plut. Symp. 7, 5. *Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας.* Eadem constr. Plaut. Ibo, atque opsonabo opsonium. [" Ad Mœr. 157. Athen. 224. Phryn. Ecl. 184. Jacobs. Anth. 9, 430." Schæf. Mss. * *Ὀψωνητὴς*, Tzetz. Chil. 5, 534. p. 88.] *Ὀψωνητικὸς*, Opsonator, i. q. *ὀψώνης*. Item Opsoniorum coëmendorum peritus: unde *ὀψωνητικὴ τέχνη*, Ars opsonandi, coëmendi opsonia, Athen. (288.) *Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιος καὶ τέχνην ὀψωνητικὴν συνέγραψε*: (313.) *Λυγκεὺς ὁ Σάμιος ἐν τῇ Ὀψωνητικῇ Τέχνῃ.* [*Ὀψωνάτωρ*, Gl. Stipendiarius. " Athen. 171. init. (*Ἐκάλουν δὲ καὶ Ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, νῦν δ' ὀψωνάτορα.*) Opsonator, ad Charit. 207." Schæf. Mss.] *Παροψωνέω*, Clam opsonia coëmo, *παραγοράζω*, Aristoph. *Ἐκκλ.* (226.) *Αὗται παροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ προτοῦ*, i. e. *λάθρα ὀψωνοῦσι*, Schol.: de gulosis mulieribus. Itidem Suid. exp. in hoc Pisidis loco, *Εἰ μὴ κακουργεῖς καὶ παροψωνεῖν ἐθέλεις.* Utitur et Cratinus ap. Athen. [171. * *Παροψώνημα*, Opsonium clandestinum, Æsch. Ag. 1458. * " *Προσοψωνέω*, cum dat. pers. et accus. rei ap. Athen. 331. 346. est Præter s. Post alios etiam aliquid obsonii in commune confero." Schw. Mss. * *Ὑπεροψωνέω*, Phrynichus Bekkeri p. 67.] AT *Ὑποψωνέω*, In opsoniis emendis decipio, Aristoph. *Ἀ.* (842.) *Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται*, ubi v. Schol. Pertinet huc ETIAM *Ὀψωνία*, *ἡ*, Opsonii coëmtio, Opsonatus, Plaut. Dedi equidem hodie quinque argenti deferri minas, præterea unam in opsonatum, i. e. ad coëmenda opsonia. Plut. Lycurgo (12.) de iis loquens quæ in *φειδίτια*, s. *συσσίτια*, conferebantur a Spartanis, *Πρὸς δὲ τούτοις εἰς ὀψωνίαν μικρόν τι κομιδῇ νομίσματος*, In opsonatum. De eadem re Athen. 4. *Ἔτι δὲ εἰς ὀψωνίαν περὶ δέκα τινὰς Αἰγιναίους ὀβολούς.* Coquus quidam Alexidis ap. Athen. 4. *Ὅμως λογίσασθαι πρὸς ἐμαυτὸν βούλομαι Καθεζόμενος ἐνταῦθα τὴν ὀψωνίαν*, Opsonatum, Pecunias in opsonatum impensas computare. Diog. L. in Aristippo, *Πρὸς τὸν ὀνειδίσαντα αὐτῷ πολυτελῆ ὀψωνίαν*: erat enim *ὀψοφάγος* hic philosophus, Athen. [343. "Phryn. Ecl. 184." Schæf. Mss.] AT VERO *Ὀψώνιον*, *τὸ*, Id ipsum quod ab opsonatore emitur, i. e. ipsum *ὄψον*, Obsonium Latine quoque. Sed accipitur frequentius pro Annona quæ militibus in singulos menses dabatur, quemadmodum et a Suida exp. *ἡ ἀφωρισμένη τροφή.* Itidem Greg. in Jul. *Ὀψώνιον, τὸ βασιλικὸν σιτηρέσιον καὶ αἱ ὑπάρχουσαι ἐκ νόμου τοῖς ἀξιώμασι δωρεαὶ*, Stipendia, Salaria, Auctoramenta, Merita militiæ, ut Martian. JCtus appellat. Polyb. *Τὰ δὲ πλοῖα παρεχέτωσαν Καρχηδόνιοι καὶ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἰς τὴν ἔφοδον, ἐὰν χρείαν ἔχωσι· τὰ δὲ ὀψώνια, τοῖς αὐτῶν ἑκάτεροι*: Annonam et commeatus. Idem (5, 30, 5.) *Οἱ δὲ στρατιῶται, τῶν ὀψωνίων παρελκομένων καὶ καθυστερούντων, παραπλήσιον ἐποίουν ἐπὶ τὰς βοηθείας*, Cum annonæ militares et frumentum ad diem non præberentur, sed differrentur. Et 1 ad Cor. 9, (7.) *Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ*; Quis unquam militat suis stipendiis? Luc. 3. (14.) *Ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν*, Contenti estote stipendiis vestris: verba Joannis Baptistæ ad milites. Metaph. autem ad Rom. 6, (23.) *Ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος*, Auctoramenta stipendiaque peccati mors est: Cic. Auctoramenta servitutis. Porro quæ hic *ὀψώνια* appellantur, ab aliis nominantur *σιτία*, ut supra in *Ὑπόλογος*. Quanquam non annona solum et cibaria hoc nomine *ὀψώνια* denotantur, verumetiam ipsa pecunia, ut ostendunt hæc verba Polybii 6, (39, 12.) *Ὀψώνιον δ' οἱ μὲν πεζοὶ λαμβάνουσι τῆς ἡμέρας δύο ὀβολοὺς, οἱ δὲ ταξίαρχοι διπλοῦν, οἱ δ' ἱππεῖς δραχμήν. Σιτομετροῦνται δ' οἱ μὲν πεζοὶ, πυρῶν Ἀττικοῦ μεδίμνου δύο μέρη μάλιστά πως· οἱ δ' ἱππεῖς, κριθῶν μὲν ἑπτὰ μεδίμνους εἰς τὸν μῆνα, πυρῶν δὲ δύο.* Citat et J. Poll. e Thuc. *Εἰς ὀψώνιον ᾔτησε τριώβολον.* [Lobeck. Phryn. 420. " Dionys. H. 3, 1843. 1907. Wakef. Eum. 938. Diod. S. 2, 582. 588. * *Ὀψωνιοδόκος*, Aristoph. Fr. 218." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 92. * *Ὀψωνιοπώλης*, Gl. Macellarius.] *Ὀψωνιάζω*, Stipendia s. Annonam præbeo. Pass. *Ὀψωνιάζομαι*, Annonam capio. At e Dionys. H. 9. *Ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζομένους χρημάτων*, pro Qui ex alienis aluntur pecuniis. Itidemque *ὀψωνιάζω* interpr. Alo. [Polyb. 23, 8, 4. " Ad Diod. S. 2, 98. 598. 622." Schæf. Mss.] *Ὀψωνιασμὸς*, i. q. *ὀψώνιον*, i. e. Annona, Stipendium. Polyb. 5, (64, 2.) p. 96. *Λύσαντες τὰ συστήματα καὶ τὰς ἐκ τῶν προτέρων ὀψωνιασμῶν καταγραφάς*: 1, (66, 7.) p. 16. *Πρὸς τοὺς ὀ. ἀγωνιῶντες*, Commeatus s. Annonam. [Lobeck. Phryn. 420. * " *Ὀψωνίζω*, Timarion ap. Notit. Mss. 9, 205." Elberling. Mss.] AT *Ὀψωνισμὸς*, J. Poll. e Menandro quidem citat, sed non exp., dicens tantummodo, esse vocab. *παμπόνηρον.* [" Phryn. Ecl. 184." Schæf. Mss.]

Ἄνοψος, Opsonio carens: *δίαιτα*, Cum ἄνευ ὄψου solo pane vivitur. Plut. (6, 468.) *Ὅπως ἐν τῷ νοσεῖν μὴ δυσχεραίνωμεν ὡς φάρμακα τὰ σιτία, μηδὲ ἀσχάλλωμεν ἁπλοῦν τι καὶ ἄνοψον καὶ ἄκνισσον λαμβάνοντες.* *Ἀνοψία*, *ἡ*, Opsonii penuria, i. q. *ὀψοδεΐα*, Plut. (6, 884.) *Ἀποφέρειν τὴν ἀ.*, Antiphanes ap. Athen. (342.) *Ἔφερόν τε δεινῶς τὴν ἀ. πάνυ*, Ægre ferebant opsonii et piscium penuriam. *Εὔοψος*, *ὁ*, *ἡ*, Opsoniis probe instructus, Opsoniis abundans. Apud Plut. Symp. 4, 4. quæritur *εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα.* In ipso autem textu quæritur *πότερον τὰ ἐκ γῆς ἢ τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα ἐπιτηδειότερα*: ut eo loco, *Εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα*, significet, Utrum meliora opsonia mare præbeat an terra. [" Strabo 6. p. 551." Schæf. Mss. * *Εὐοψέω*, 4. p. 280., 14. p. 972. Archestr. Athenæi 972.] *Εὐοψία*, *ἡ*, Opsoniorum abundantia, etiam Bona opsonia, *ἡ τῶν ὄψων εὐπορία*,

Eust. Citat J. Poll. ex Alex. [" Bergler. Alciphr. p. 7. 278." Schæf. Mss.] Πολύοψος, Abundans opsoniis. Πολυοψία, Opsoniorum abundantia, Multa opsonia, Xen. 'Απ. 3, (14, 3.) Καὶ ὅταν γε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἂν οὗτος, sc. ὁ ὀψοφάγος, πολυοψίαν εὔχοιτο. Φίλοψος, Opsoniorum amans, i. q. 'Οψοφάγος, Qui solet τὸ ὄψον αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐσθίειν, Qui amat ἄνευ τοῦ σίτου τὸ ὄψον αὐτοῦ ἐσθίειν, Qui amat μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον ἐπεσθίειν: is enim Socrati ap. Xen. 'Απ. 3, (14, 5.) ὀψοφάγος nominandus videtur. Idem vero est ὀψοφάγος qui et φίλοψος, ut in 'Οψομανὴς quoque videre est. [Plut. 8, 642. 652. 655.] Unde 'Οψοφιλία, Opsoniorum amor, Cupedia; [manifestus est error pro Φιλοψία, Clem. Alex. 193. 219. 25. Plut. 8, 81. 912. 9, 7.]

[* " 'Εποψίδιος, Jacobs. Anth. 7, 113. (Anal. 1, 234.) Toup. Opusc. 555." Schæf. Mss.]

'Οψὼν, ῶνος, ὁ, Locus reponendis opsoniis, Penus s. Penum, etiam Sportula ferendis opsoniis, κανοῦν ὀψοφόρον. Hes. ὀψῶνα exp. τὴν πρὸς τὸ ὀψωνεῖν σπορίδα, Sportulam coëmendis opsoniis, Sportulam opsonatoriam.

'Οψάριον, τὸ, q. d. Opsoniolum; forma dimin. pro ὄψον, Aristophanes Anagyro, Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε, i. e. προσοψήμασι: ut Athen. exp. (385.) Ibid. ex Alexide, θερμοτέροις χαίρεις ἀεὶ Τοῖς ὀψαρίοις. Peculiariter vero, ut et ὄψον, dicitur ἐπὶ τοῦ ἰχθύος, teste Athen. l. c., ubi præter alia hoc exemplum affert e Menandri Ephesio, ἐπ' ἀρίστῳ λαβὼν ὀψάριον: quibus subjungit τῶν ἰχθυοπωλῶν quidam, τεττάρων δραχμῶν ἐπώλει κωβίους. Et Anaxilas, Σκεύαζε παῖ τοὐψάριον ἡμῖν, ubi etiam nota Τοὐψάριον Attica crasi usurpatum pro τὸ ὀψάριον, sicut τοὖψον pro τὸ ὄψον. Itidem Jo. 6, (9.) Πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια, Et duos pisciculos: Lucas 9, (16.) dicit, Πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες. Sed et a Terentio Adelph. Pisces vocantur opsonium. Dicitur autem ὀψάριον de Pisce κατ' ἐξοχὴν, sicut et τέμαχος, teste Eust., ἐπὶ μόνων τμημάτων ἰχθυηρῶν ἰδιάζεται. [" Toup. Opusc. 1, 571." Schæf. Mss. * 'Οψαρίδιον, Geop. 20, 46. Etym. M. 218. 548.]

'Οψάομαι, Vescor cum pane, Opsonium comedo, [Lobeck. Phryn. 734. Plut. 8, 654.] "Οψημα, τὸ, Id quo cum pane vescimur, i. q. ὄψον, προσφάγιον, Plut. Symp. 4, 1. de Platone, Τοῖς καλοῖς καὶ γενναίοις ἐκείνοις πολίταις παρατιθεὶς βολβοὺς, ἐλαίας, λάχανα, τυρὸν, ὀψήματα παντοδαπά. Apud Plat. vero de Rep. 2., quo respicit Plut., post verba illa quæ in "Οψον citavi, non ὀψήματα legitur, sed ἑψήματα. Sic enim ibi, Οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἑψήματα ἑψήσονται: itidem ap. Athen. 4., ubi eadem verba citantur. Potest tamen ferri ὀψήματα, et præterea etiam legi ὀψήσονται: idque meo judicio non incommode; nam ἐλάαι et τυρὸς potius ὀψήματα sunt quam ἑψήματα: si tamen et alibi hujus usus verbi ὀψήσασθαι exempla extent. [Longus 3, 5. Schæf., ad Greg. Cor. 606. * 'Οψητὴρ, Athen. 229. nisi leg. ἑψητήρ.]

'Εποψάομαι, i. q. ὀψάομαι, Una cum pane vescor, Opsonii loco comedo, s. ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθίω, ἐπὶ τῷ ψωμῷ γεύομαι τοῦ ὄψου, ut Xen. loquitur. Apud Plut. (6, 881.) Τοῦτον δεῖ τὸν ζωμὸν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς, ἔν τε τῷ Εὐρώτᾳ λελουμένον, ἐποψᾶσθαι. Verba coqui Laconici ad Dionysium, qui ἀπέπτυσε τὸν μέλανα ζωμὸν μάλιστα τῶν ὄψων εὐδοκιμοῦντα παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ut Idem refert in Lycurgo. [" Clem. Alex. 190." Wakef. Mss.] 'Επόψημα, τὸ, et 'Επόψησις, ἡ, i. q. ὄψημα s. προσφάγιον, s. τὸ ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθιόμενον, Id quo vescimur una cum pane, Athen. (186.) Σωκράτης δ' ἰδών τινα ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρώμενον, Ὦ παρόντες, ἔφη, τίς ὑμῶν τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ; Cf. cum iis quæ Xen. refert 'Απ. 3, (14, 2.) ubi pro ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρώμενον dicit Xen. Σίτου μὲν πεπαυμένον, τὸ δὲ ὄψον αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐσθίοντα, et ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον.

Παροψάομαι, i. q. Præter panem vescor, ἐποψάομαι. [" Ad Lucian. 1, 683." Schæf. Mss. " Clem.

A Alex. 824." Wakef. Mss.] Παρόψημα, τὸ, Id quo præter panem vescimur, Opsonium, i. q. ὄψον s. ὄψημα, [Athen. 367.] Basil. Epist. Παροψήματα ἐκ σπερμάτων, Opsonia e seminibus: ut sunt pulmenta e leguminibus confecta: sicut et φακῇ inter ὄψα supra numeratur. Philostr. Παροψήματα τῶν ἀμπέλων, Opsonia et panis condimenta quæ a vitibus suppeditantur, i. e. uvæ: quæ tamen potius τραγήμασιν accensentur. [" Boiss. Philostr. 305." Schæf. Mss.] Unde forma dimin. Παροψημάτιον, quod vide in Παροψίδιον. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 34." Schæf. Mss.]

Παροψὶς, ίδος, ἡ, i. q. παρόψημα, ut testatur Athen. (367.) diversa diversis e Comicis ejus rei proferens exempla, in quibus ἐπὶ ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου s. παροψήματος accipitur. Inter alia, e Plat. Phaone, Τὰ δ' ἀλλότρι' ἔσθ' ὅμοια ταῖς παροψίσι. Βραχὺ γάρ σε τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ. Aliquanto post affert etiam exemplum in quo ἐπὶ ἡδύσματος usurpatur, licet Didymus ibi pro Vase accipi existimet, hoc sc., νὴ τὸν Δί' ὥσπερ αἱ παροψίδες Τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυ-

B σμάτων, ubi et pro παρόψημα capi possit. J. Poll. quoque (10, 87.) usitatius esse scribit ἐπὶ μάζης ἢ ζωμοῦ τινος, ἢ ἐπὶ ἐδέσματος εὐτελοῦς, ὅ ἐστι παροψήσασθαι. || Παροψὶς, ut Eust. docet præter alios, non solum signif. ποικίλον τι ὄψον, verum etiam σκεῦός τι s. τρύβλιον: vel potius Vas in quo opsonia apponuntur, quod et ὀψόβαφον: cujus signif., [quæ quidem priori loco videtur reponenda fuisse,] exempla citantur a Leonide ap. Athen. l. c.: e quibus hoc unum profero, Antiph. Bœotio, παρατίθησιν ἐν παροψίδι. Xen. autem. K. Π. 1, (3, 4.) inquit idem ille, ἀμφιβόλως hoc vocabulum usurpat, ubi ait, Προσῆγεν αὐτῷ παροψίδας, καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. Sed putarim potius de opsoniis eo loco dici, quam de ipso vase: sicut et ap. Athen. 10. Κατ' ἐπεισόδιον μεταβαλῶ τὸν λόγον, ὡς ἂν κοιναῖς παροψίσι καὶ πολλαῖς εὐωχήσω τὸ θέατρον, Bud. interpr. Quasi novis ferculis aliunde accersitis. Pro Vase capitur et Matth. 23, (25.) Τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος. Itidem a Suida et Hes. exp. ὀξυβάφιον, ἐμβά-

C φιον, quæ synonyma sunt τῷ ὀψοβαφίῳ: licet Phrynich. τὸ ὄψον solum παροψίδα nominari debere scribat, non item τὸ ἀγγεῖον, i. e. τὸ τρύβλιον. Lat. quoque hoc vocabulo usi sunt, pro Vase sc., quod fuisse putatur patina concava in qua opsonia apponuntur. Juv. quam multa magnaque paropside cœnat? Martial. Cui portat gaudens ancilla paropside rubra Alecem. Suet. Galba, Ordinario dispensatori paropsidem leguminis pro sedulitate ac diligentia porrexisse. [Lobeck. Phryn. 176. " Thom. M. 694. Zeun. ad Xen. K. Π. 34. Hutchinson. 11. Fischer. ad Palæph. 74. Mœr. 297. et n." Schæf. Mss. * Παρόψιον, Lobeck. l. c.] Παροψίδιον, τὸ, Vile opsonium quod in mensa apponitur una cum pane comedendum, i. q. ὀψάριον, J. Poll. 6. c. 9. Ζωμοῦ καρύκην, καρυκεύματα, παροψίδια: his subjungit, Ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ζωμοῦ εἶδός τι, ἢ, ὥς τινες, μάζης· ἤ τις παρενθήκη ὄψου, ὃ οἱ νῦν ἂν εἴποιεν παροψημάτιον.

Προσοψάομαι, i. q. ἐποψάομαι, παροψάομαι. Προσόψημα, τὸ, i. q. παρόψημα, ἐπόψημα, Diosc. 1, 12.

D de ulmo, Λαχανεύεται δὲ τὰ πρόσφατα τῶν φύλλων ἑψόμενα εἰς προσοψήματα, Olerum more ad opsonia usurpantur: 147. de gallæ speciebus, quas dysenteriæ conferre scribit, Τοῖς τε προσοψήμασι μιγνύμεναι, ἢ προαφεψόμεναι ὅλαι ἐν τῷ ὕδατι, Opsoniis additæ: 2, 81. de butyro, Μίγνυται δὲ καὶ προσοψήμασιν ἀντὶ ἐλαίου τὸ νεαρὸν, καὶ ἐν τοῖς πέμμασιν ἀντὶ στέατος, Opsoniis additum olei vicem pensat, Opsonia eo condiuntur loco olei. Utitur hoc vocab. Athen. quoque et Eust. synonymum ei faciens προσφάγιον. Athen. inquam, qui ap. Aristoph. in loco quodam supra c., ὀψαρίοις exp. προσοψήμασι. Utitur Idem et in "Οψον. [" Thom. M. 249. Heyn. Hom. 5, 639." Schæf. Mss. " Schol. Pind. N. 8, 36. Epulæ, Clem. Alex. 171. 377." Wakef. Mss.]

"'ΟΨΟΣ, Hesychio" [et Photio] " μοχθηρὸς, Malus, Improbus."

Π.

" Π, Nota decimæsextæ ap. Græcos literæ, quam " vocant *πῖ*. Affinis ea est *τῷ φ*, in eamque mutatur " sæpenumero, ut cum *ἐφ' ᾧ* dicitur pro *ἐπὶ ᾧ*, et " *ἐφοράω* pro *ἐπιοράω*. Est etiam Numeralis nota, " significans Octoginta, hoc modo, *π'*. Acuti vero " accentus apice præfixum *π*, denotat Octoginta " millia, hoc modo, *,π*. Majusculum etiam Π nume- " ralis nota est, eum numerum, cujus initialis litera " est, notans, *πέντε*, Quinque. Et reperiuntur inter- " dum etiam aliæ numerales literæ ejus ventri in- " clusæ, quas quinquies efferendas indicat: ut B " significat *πεντάκις δέκα*, i. e. *πεντήκοντα*, Quinqua- " ginta: [Π with Η], *πεντάκις ἑκατὸν*, i. e. *πεντακόσια*, Quin- " genta: [Π with Χ] *πεντακισχίλια*, Quinque millia: [Π with Μ], " *πεντάκις μύρια*, Quinquaginta millia: quemadmo- " dum fusius docui in Appendice de Numeris." [" Porson. Phœn. 1277.:—' Perpetuò confunduntur, aut a se invicem perduntur, IT, Π, TI.' ibid. 1638. Bentl. in Callim. 1, 420. 459. Π. et TT conf., Aristoph. Fr. 273. Π loco digammatis præfixum, Græv. Lectt. Hes. 572. Sæpe verbis adhæsit ab initio, Jacobs. Anim. 240." Schæf. Mss. Vide R. P. Knight's Analytical Essay on the Gr. Alphabet p. 6.]

" ΠΑΙΑΝ, *ᾶνος, ὁ*, Hymnus in laudem Apollinis, " necnon Dianæ, secundum alios, qui canebatur ad " amoliendum et propulsandum aliquod malum, sive " morbi, ac præsertim pestis, sive belli. Sed et " parta victoria, aut in prælii congressu, canebatur: " a v. *παύω*, quasi *παυάν*. Thuc. Schol. (1, 50.) C " annotat, ante bellum quidem, Marti, post bel- " lum autem Apollini pæana cani solitum. At- " que illum pæana quidam *ἐνάλιον* appellatum per- " hibent. Xen. Ἑλλ. 7, (4, 36.) *Ἐδειπνοποιοῦντό* " *τε καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας, ὡς* " *εἰρήνης γεγενημένης, ἐποιοῦντο*: 2, (4, 10.) *Ἐξάρ-* " *ξομαι παιᾶνα*. Plut. Romulo (16.) *Ἐπινικίου παιᾶ-* " *νος ἐξάρχων*: Lycurgo, (22.) *Ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου* " *παιᾶνος*: de Pæane qui ante congressum canitur. " Generalius autem *παιὰν* de Hymno qui canebatur " et alii cuilibet deo, adeo ut diis quoque inferis tri- " bueretur. Xen. Ἑλλ 4, (7, 4.) *Ὕμνησαν τὸν περὶ* " *τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα*. Quinetiam plur. numero *Παιᾶ-* " *νες* generaliter Cantilenæ, et Hymni deorum, necnon " *εὐφημίαι*, et *κῶμοι*, Hes. Apud Eund. *Παιάναι* sunt " *οἱ τοὺς παιᾶνας ᾄδοντες*. || Ipse Apollo, ut testa- " tur inter alios Macrob. Interdum vero Quicunque " medetur, remedium affert. Eur. (Hipp. 1373.) *Καί* " *μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι*. || Metricus pes, qui est " duplex; nam aut a longa oritur, quam tres breves D " consequuntur, aut a brevibus deinceps tribus, " extrema producta atque longa: ut scribit Cic. ex " Aristot. Vide meum Lex. Cic." [" Valck. Phœn. p. 65. 730. Hipp. p. 313. Timæi Lex. 202. et n., Toup. Opusc. 1, 329. Jacobs. Exerc. 2, 53. Anth. 8, 94. 9, 186. 10, 131. 11, 111. Bergler. Alciphr. 209. Zeun. ad Xen. K. Π. 319. Wakef. S. Cr. 1, 90. Phil. 1348. Ilgen. Hymn. 300. ad Phalar. 280. Thom. M. 670. Markl. Suppl. 975. Iph. p. 202. Musgr. Hel. 178. ad Diod. S. 1, 553. Heyn. Hom. 4, 130. Ipse Apollo, ibid. Deus medicus, Ilgen. Hymn. 229. Pes metricus, ad Dionys. H. 5, 204." Schæf. Mss. Cf. Serv. ad Æn. 10, 738. Schn. Lex. Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 632. Schol. Il. A. 473. Schol. Aristoph. Πλ. 636. Strabo 9. p. 645. Athen. 696. Dionys. H. 2, 54. 55. * *Παιανικὸς*, Eust. Il. A. p. 104. Athen. 696. Schol. Aristoph. Ὄρν. 1761.] " ILLINC EST " *Παιανίζω*, Pæanem s. Pæanas cano, Xen. (Σ. 2, 1.) " *Ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, καὶ ἐσπείσαντο καὶ* " *ἐπαιάνισαν*." [" Timæi Lex. 202. et n., Valck. Phœn. p. 730. ad Herod. 373. Zeun. ad Xen. K. Π. 319. Thom. M. 670. ad Diod. S. 1, 553. 554. ad Lucian. 1, 849." Schæf. Mss. " Fischer. Ind. Æschin." Boiss. Mss. Eust. Il. A. p. 104. Schol. Aristoph. Λ. 1293. Lex. Xen.] " *Παιανισμὸς*, Pæanis s. " Pæanum cantatio," [Gl. Vociferatio. Strabo 9. p. 647. Dionys. H. 1, 104. * " *Παιανισταὶ*, Pæanum cantatores, Inscr. Gruteri 314, 2." Kall. Mss.] " *Ἀμπαιανίσαι*, Hesychio *ἀνιερῶσαι*, Consecrare: " per sync. pro *ἀναπαιανίσαι*." * " *Ἀντιπαιανίζω* s. * *Ἀντιπαιωνίζω*, Max. Tyr. 32. p. 119." Boiss. Mss. * " *Ἐμπαιανίζω*, Herodian. 8, 2. i. q. *παιανίζω ἐν τῷ στρατοπέδῳ*." Schn. Lex. Sed ibi simplex tantum verbum legitur, et quidem sine varietate, *Καταβαίνοντες εἰς τὸ στρατόπεδον, ἤδη ἀνεθάῤῥησάν τε καὶ ἐπαιάνισαν*.] " *Ἐπιπαιανίζω*, Pæanis cantu prosequor, " celebro, decoro." [" Ad Diod. S. 1, 352." Schæf. Mss. Cum dat., Heliod. 408. Cor. Cf. Philostr. 835. * *Ἐπιπαιανισμὸς*, Strabo 9. p. 516. Sieb.: vulgo perperam * *Ἐπιπαιωνισμός*.] " *Πιανεῖ στυγνῷ*, Hes. *θρηνητικῷ ὕμνῳ*: ac si esset *παιᾶνι*."

" *Παιών, ῶνος, ὁ*, et *Παιήων*, i. q. *παιὰν*, de quo " dictum fuit supra, Plato Epist. 7. *Ἐφέροντο εὐθὺς* " *πρὸς τὰ τείχη, παιῶνά τινα ἀναβοήσαντες βάρβαρον* " *καὶ πολεμικόν*. Est etiam Apollinis epith., sicut " *παιὰν*, Paus. (Att. 34, 2.) *Ὁ δὲ βωμὸς, Ἡρακλέους,* " *καὶ Διὸς, καὶ Ἀπόλλωνός ἐστι παίωνος*. Interdum " et de Medico dicitur. Aristoph. Πλ. (636.) *Ἀσκλη-* " *πιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών*." [Cf. Blomf. ad Æsch. Ag. 98.] " Est quoque Metrici pedis nomen, de " quo in *Παιὰν* dictum fuit." [Herm. de Metris p. 354.] " At in VV. LL. dicitur esse Metri genus, " perperam, et scribitur *Παίων* paroxytone: quam " scripturam constat huic nomini convenire, cum " significat Pannonem, i. e., eum qui est e Pannonia. " Illud autem *Παιήων* est potius Poëticum, quo Me- " dicus etiam significatur. Unde et *παιήονι μύθῳ* " adjective ap. Nonn. (27, 18.) Salutari, Salutifero. " In Epigr." [Magni] " *παιηονίη χεὶρ*, Medica manus. " In Iisd. *παιήονα βουλὴν* legimus. Hinc *Παιηοσύνη*, " Ars medica, Medicina, Medicatio, *ἰατρεία*." [" Pierson. Præf. ad Mœr. xxi." Schæf. Mss.] " Invenitur " etiam *Παιηονὶς σοφίη* ex Epigr. pro *παιήων*. Cete- " rum hoc *Παιήων* est etiam Nomen proprium ejus " qui medicus deorum est, alius ab Apolline, secun- " dum Hesiod. Vide Eust." [" *Παιὼν*, Fac. ad Paus. 1, 132. ad Timæi Lex. 203. Valck. Phœn. p. 730. Hipp. p. 313. Ilgen. Hymn. 300. Wagner. Alciphr. 2, 228. ad Phalar. 310. Thom. M. 670. Brunck. Aristoph. 3, 18. ad Diod. S. 2, 299. *Παιήων*, Valck. Oratt. 330. Ilgen. l. c. 299. ad Lucian. 1, 237. Wolf. Proll. 215. Wakef. S. Cr. 4, 66. Jacobs. Anth. 10, 278. 11, 378. 12, 170. 183. Heyn. Hom. 4, 129. 681. 5, 81. 169. 710. 7, 51. * *Παιάων*, Valck. Phœn. p. 65." Schæf. Mss. Hymn. Hom. 1, 518. *Οἷοί τε Κρητῶν παιήονες*, i. q. *ἀοιδοί*. * " *Παιηονὶς*, Jacobs. Anth. 11, 96." Schæf. Mss.] " *Παιωνία*, herba Pæonia: quam et *γλυκυσίδην* vocat " Theophr. H. Pl. 9, 9. ut ann. VV. LL., in quibus " additur esse et Festum Apollini sacrum; sed non " sine errore. Potius enim *παιώνια* hac in signif. " scr. fuerit, accentu in antepen. *Παιωνία* est etiam " Antidoti nomen, necnon Catapotii: de quibus lege " Gorr., sed scribentem et hic in herbæ nomine " *παιονία* per *ο*: cum tamen hæc scriptura potius " conveniat illi significationi, qua dicitur de Panno- " nia. Meminit et *Ἀθηνᾶς Παιωνίας* Paus. (1, 34, 2.) " *Τετάρτη δὲ τοῦ βωμοῦ μοῖρα, Ἀφροδίτης καὶ Πανα-* " *κείας καὶ Ἰασοῦς, καὶ Ἀθηνᾶς ἐστὶ Παιωνίας*. || Est " item *Παιωνία* fem. a *Παιώνιος*: quod vide. || *Παι-* " *ώνιος, ὁ, ἡ*, Ad medicinam valens, Ad medendum

“ idoneus, Medicatorius, Medicator, Epigr. χρυσὸς “ ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος, Aurum ad medendum amori “ valet, Aurum est amoris remedium. Item παιωνία “ χεὶρ, Medicatoria manus s. Medicatrix. Sic παι- “ ωνίαις χερσὶν, Aristoph. (᾽Α. 1223.) Apud Hes. “ legimus Παιώνια, φάρμακα ἰατρικὰ, ἢ θεραπεῖαι: “ item Παιώνιον, ἴασιν, θεραπείαν: necnon Παιώνιος, “ Διόνυσος.” [“ Παιώνιος ἰατρὸς ἀνθρωπίνων ἀρρωστημάτων dicitur Jesus, Clem. Alex. 81.: φάρμακον dicitur Baptismus, 95. Orig. c. Cels. 112.” Kall. Mss. Soph. Œd. T. 1210. “Bibl. Cr. 1, 3. p. 48. Toup. Opusc. 1, 285. Valck. Hipp. p. 313. ad Herod. 588. 668. ad Charit. 747. Antip. Sid. 5. Jacobs. Anth. 9, 149. Παιώνια, (Festum Apollini sacrum,) Aristoph. ᾽Α. 1213. Παιώνειος, Bibl. Crit. l. c.” Schæf. Mss. Marinus Proclo 31. p. 25. Boiss. Salutaris, Philostr. V. A. 2, 551. * Παιωνεῖον, i. q. ἰατρεῖον, Schol. Aristoph. ᾽Α. 1211. item Photio ἰατρεῖον, θεραπευτήριον, ἢ σωτήριον φάρμακον. * Παιωνιὰς, Anal. 3, 58. * Παιωνὶς, Orph. H. 50, 14. * Παιωνικὸς, Schol. Aristoph. ᾽Ιππ. 303. Demetr. Phal. c. 41. “ Παιωνικὸν, Metri genus, Hephæst. Enchir. ad Aristoph. Schol. Aristoph. Πλ. 637.” Kall. Mss.] “ Παιώ- “ νειος male in VV. LL. pro παιώνειος, quod vide. “ Sic παιονία herba et Παιονικὸς, pro Παιωνία, et “ Παιωνικός. At Παιονία per ο est Pannonia; sicut “ Παίονες, Pannonii, habens nom. sing. Παίων.” [* “ Παιόνιος, Ænigma 5. ad Mœr. 278. * Παιονὶς, Jacobs. Anim. 191. Anth. 9, 228. 230. Heringa Obs. 193. ad Charit. 248. ad Lucian. 1, 395.” Schæf. Mss. Παιονικὸς, Schol. Aristoph. Α. 1293. Strabo 14. p. 942. * ᾽Απαίων, i. q. ἀπαιώνιστος, Soph. Stobæi Phys. p. 1008. ἀκτῇ.] “ Παιωνίζω, i. q. παιανίζω, “ Thuc. 2, (91.) ᾽Επαιώνιζόν τε ἅμα πλέοντες ὡς νενι- “ κηκότες.” [Herod. 5, 1. ᾽Επαιώνιζον κεχαρηκότες. “ Ad Timæi Lex. 203. Valck. Phœn. p. 730. Zeun. ad Xen. K. Π. 319. ad Herod. 373. Athen. 1, 25. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 64. ad Diod. S. 1, 554. Brunck. Aristoph. 1, 217. Kuster. 108. ad Lucian. 1, 849. Schneid. Anab. 66. Thom. M. 670. Wakef. Alc. 431.” Schæf. Mss.] “ Παιωνισμὸς, i. q. παια- “ νισμὸς,” [Thuc. 7, 44. “ Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 64.” Schæf. Mss. * ᾽Απαιώνιστος, δύσφημος, Euripides Hesychii.] “ Συμπαιωνίζω, Simul pæanem “ cito, Polyb. (2, 29, 6.) Τοῦ παντὸς στρατοπέδου “ συμπαιωνίζοντος, Simul clamorem tollente, lætum “ pæana canendo: ut fiebat in victoria. Vide Παιω- “ νίζω et Παιανίζω.” [In Polybii l. c. hodie legitur * Συμπαιανίζω. “ Συμπαιωνίζω, Liban. 2, 49.” Boiss. Mss. “ Demosth. 380.” Seager. Mss.]

“ ΠΑΙΑΝΙΕΥΣ, Qui est e tribu Pæaniensi: ut “ Demosthenes Παιανιεύς. Vide Suid.” [Phot. Παια- “ νιεῖς καὶ * Παιονίδαι· δῆμοι διττοί εἰσι Παιανιέων, τῆς Πανδιονίδος φυλῆς· οὓς Διόδωρος καλεῖσθαί φησι * Παιανίαν καθύπερθεν καὶ Παιανίαν ὑπένερθεν· τὸν δὲ δημότην ἑκατέρου δήμου καλεῖσθαι ὁμοίως Παιανιέα· διαφέρουσι δὲ οὗτοι τῶν Παιονιδῶν· δῆμος δέ ἐστι καὶ οὗτος τῆς Λεοντίδος.]

ΠΑΙΣ, δὸς, ET Πάϊς, ϊδος, ὁ, ἡ, ap. Poëtas per dialysin, Puer, Puella, Od. Σ. (215.) Παῖς ἔτ᾽ ἐὼν, καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε᾽ ἐνώμας, Dum puer adhuc esses, magis etiam prudentia consilia in mente versabas, Il. H. (235.) Μήτι μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε, ᾽Ηὲ γυναικός. Atque ut hic παῖδα et γυναῖκα conjungit, sic et alibi: Λ. (389.) Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι, ἢ πάϊς ἄφρων. Accus. autem est πάϊν. Sæpe vero ap. Hom. legitur νήπιος, interdum et νηπίαχος additum huic nomini παῖς s. πάϊς. Quinetiam, Παῖδα νέον γεγαῶτα, dixit Od. T. (400.) i. e. Puerulum recens natum: qui uno verbo βρέφος appellatur; nam βρέφος proprie esse τὸ ἄρτι γεγονὸς, docebo ex Aristoph. Gramm. v. Παιδάριον. In soluta quoque oratione frequentissimus est hujus usus pro Puer; adeoque in plerisque Proverbialibus dictis hanc signif. habet: Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, Bis pueri senes; et pro eod., Πάλιν παῖδες οἱ γέροντες, Rursum pueri senes: unde lingua hæc, ut est in nominum compositione felix, finxit etiam παλίμπαιδες: appellans παλίμπαιδας γέροντας, Repuerescentes. Et,

A Μὴ παιδὶ μάχαιραν, Ne puero gladium: subaudiendo Tradas, Committas. Et, Καὶ παιδὶ δῆλον, Vel puero perspicuum est, Proverbiale dictum, quod Plut. Dionysio Tyranno ascribit, (7, 307.) Διονύσιος δὲ ὁ τύραννος ἐκέλευε τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις, τοὺς δὲ ἄνδρας ὅρκοις ἐξαπατᾷν, Dionysius autem tyrannus jubebat pueros quidem talis, at viros jurejurando fallere. Huc vero pertinet atque adeo ad dicti hujus expositionem facit, quod ap. Max. Tyr. legitur p. 118. meæ Ed., Παῖδες περὶ ἀστραγάλους σπουδάζοντες: 130. Πῶς οὖν οὐκ ἂν ἦν καταγέλαστος γέρων ἀνὴρ καὶ φιλόσοφος, συναστραγαλίζων τοῖς παισίν; Ceterum in quodam Platonis l. Cicero παῖδα Pusionem maluit quam Puerum interpretari, p. 129. mei Lex. Cic. Ut porro Lat. dicunt, A puero, pueris, pro Ab ætate puerili, ita et Græci ἐκ παιδὸς, παίδων. Affertur vero et ἐκ νέων παίδων, e Plat. Invenitur certe et ἐκ μικρῶν παίδων, ap. Aristot. Pol. 6: quo Lat. modo dixerunt, A puero parvo, s. potius Parvulo, aut etiam brevius A parvulo. Dixe-
B runt pro eod. et A puero pusillo. Utroque est usus Plaut. Herodian. vero dixit etiam ἐν παιδὶ, ad verbum, In puero, pro In puerili ætate, In pueritia: 6, (8, 2.) Πρότερον μὲν ἐν παιδὶ ποιμαίνων, ἐν ἀκμῇ δὲ ἡλικίας γενόμενος κ. τ. λ. Apud Xen. autem legitur etiam ἐκ παίδων ἐξελθεῖν, item ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὁρμᾶσθαι: ᾽Απ. 2, (1, 21.) de Hercule Prodici, ᾽Επεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, Cic. Cum primum pubesceret. Apud Eund. habemus ῾Ελλ. 5, (4, 25.) ῾Ηλικίαν ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων: K. (2, 2.) Τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. Apud Plut. autem, ᾽Εκ παίδων γεγονότας ἔτος δεύτερον. Ceterum excipi ἡλικίαν, Ætatem, παιδὸς ab ætate μειρακίου constat cum ex aliis ll., tum ex his: Xen. Σ. (4, 17.) ᾽Επεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης, Plut. Alcib. (1.) Καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συνανθήσαν τῇ ἡλικίᾳ. In alio autem Xen. loco παίδων ætati proxima est ἡ τῶν νεανίσκων: K. Π. 8, (7, 3.) ᾽Εγὼ γὰρ παῖς τε ὢν τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι, ἐπεί
C τε ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις· τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι. Ubi observa obiter et hoc, tribui ἥβην iis qui inter παῖδας censeri desinunt, sicut in quodam, quem ex eo protuli paulo ante, loco. Quos ideo te considerare jubeo, ut non mireris ap. Eund. alicubi παίδων ἡλικίαν excipi ab ætate τῶν ἐφήβων: K. Π. 1, (2, 4.) ῍Εν μὲν παισὶν, ἓν δὲ ἐφήβοις, ἄλλο τελείοις ἀνδράσιν, ἄλλο τοῖς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι. At de Puella dictum παῖς, Xen. ῾Ελλ. 4, (1, 8.) p. 298. meæ Ed. Κελεύσας ἀπαγαγεῖν τὴν παῖδα: paulo ante τὴν παῖδα πεζῇ ἀγαγεῖν, ubi animadverte παῖδα vocari Eam quæ nubit. Sic enim et Lat. Puella plures interdum nata est annos quam is qui vocatur Puer. In VV. LL. ex Æschin. Epist. affertur παῖς ὑπέρωρος, pro Puella jam grandi atque Exoleta virgine, Plaut., sed pro Filia ibi sumitur fortasse. In Iisd. e Dem. (540.) παῖς κόρη. Dicam autem de hoc nomine et in ῎Αππα post Πάππας.

Παῖς, Puer, i. e. Servus s. Servulus, Pedisequus, Aristoph. (N. 18.) ἅπτε, παῖ, λύχνον. Plato Char-
D mide, Καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἀκόλουθον, παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην. Sic Propert. 3, 22. I, puer, et citus hæc aliqua propone columna, Et dominum Exquiliis scribi habitare tuum. Et ap. Horat. Demetri, (puer hic non læve jussa Philippi Accipiebat,) abi, quære et refer etc. Cui similis omnino est usus nominis παῖς ap. Athen. 10., ubi dicitur, τρέχε δὴ, παῖ. Dem. ᾽Εξῄτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Rursus ap. Athen. quidam, Πᾶσι δὲ λαμπτηροφόρους παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε, Asseclas, Bud.: pro qua interpr. facit locus Plat., quem modo protuli, ubi qui dictus fuerat ἀκόλουθος, vocatur παῖς. Et Aristot. Polit. 6. dicit inopes cogi uti uxoribus et παισὶ tanquam ἀκολούθοις, ibi accipiens παισὶ pro Liberis qui obeant ministeria convenientia παισὶν, i. e. ἀκολούθοις. Possit tamen aliquantum impropria hoc quidem loco videri asseclarum appellatio, i. e. ἀκολούθων, cum eos, qui λαμπτηροφόροι essent, i. e. face prælucerent, ut Idem vertit, præire, non sequi oporteret, i. e. προηγεῖσθαι, non ἀκολουθεῖν. Hanc autem

nominis παῖς signif. habet Gall. vocab., primas Græci literas retinens, Paie ; sed in eo litera i est consonans, ideoque vulgus scribit etiam Page. Hoc præterea sciendum est, magis strictam habere signif. nostrum hoc sive Paie s. Page, quam παῖς : quod dicatur quidem de puero qui famulatur cuipiam, sed peculiariter, proprie quidem certe, de iis qui et nobili genere sunt orti, et iis qui e nobiliorum numero sunt, famulantur : adeo quidem ut et regi famulantes pueri nomine isto vocentur ; dicimus enim Les paies du roi, quos Bud. Latine appellavit Prætextatos regis asseclas. At ego malim cum Liv., et brevius et nomine magis respondente Græco pariter et Gallico, appellare Pueros regios. Ceterum non dubito quin παῖς a Græcis itidemque a Lat. dictum sit pro Servo s. Famulo, respiciendo ad ætatem aptam obeundis illis ministeriis quæ requiri solent ab hujusmodi famulis. Et uno quidem in l. mihi assentitur Eust., scribens, Ὅθεν καὶ παῖδες οἱ δοῦλοι, καὶ παιδίσκαι, διὰ τὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑπηρετητικόν : at in alio scribit παῖδας et παιδίσκας appellari τὰ τῶν ἀνδραπόδων χρηστότερα, quod heri paterno quodam amore illos prosequantur. Locus hic est, p. 1907. quem e multis verbis in pauca contraho, ille autem p. 438. Quod si illum, non hunc, sequi voluissem, huic nominis παῖς significationi tertium locum dedissem, sc. post παῖς significans Filium.

Παῖς, Puer, i. e. Filius. Retineo autem pro hac quoque signif. nomen Puer, quod hunc ejus usum ap. Poëtas observasse me meminerim ; et nominatim ap. Ovid. in hoc versu Elegiæ qua mortem Tibulli deflet, Ecce, puer Veneris fert eversamque pharetram, etc. ὁ τῆς Ἀφροδίτης παῖς. Sed proprie, ut opinor, παῖς, Filius qui adhuc puer est, perinde ac si Gallice dicas Son petit fils, i. e. Filius parvus : ut Tibullus dixit Filia parva, Sa petite fille ; itidemque Puer Latinis. Sic tamen ut et generaliter παῖς pro Filio cujusvis ætatis, et παῖδες pro Filiis s. Liberis accipiatur. Il. Ψ. (222.) Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων Νυμφίου, Od. A. (308.) Ὥστε πατὴρ ᾧ παιδὶ, aliisque locis quamplurimis : e quibus est hic Il. Υ. (308.) Καὶ παῖδες παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται : quem ita reddidit Virg. Et nati natorum, et qui nascentur ab illis : quæ verba mutuatus Plato scripsit de Rep. 2. Παῖδας γὰρ παίδων φασὶ καὶ γένος κατόπισθεν λείπεσθαι τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου. Sed et ap. alios παῖδες παίδων generalius pro Posteris. Lucian. de Cal. Ὡσανεὶ οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον. Plut. de Frat. Car. Οὐ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας, ἀλλὰ τοὺς τῶν ἀδελφῶν. Thuc. 1, (81.) Δέδοικα δὲ μᾶλλον μὴ καὶ τοῖς παισὶν αὐτῶν ὑπολείπωμεν, ubi παισὶ non solum pro Liberis, sed et Posteris reddi fortasse potest, ut sit pro παισὶ παίδων, sicut in Il. paulo ante cc. Accipitur vero παῖς et pro Filia, Nata, Gnata : ut cum hunc Arati versum (653.) Ἡ δὲ καὶ αὐτὴ παιδὸς ἐπείγεται εἰδώλοιο Δειλὴ Κασσιέπεια, ita Cic. reddit, Labitur illa simul gnatam lacrymosa requirens Cassiepea. Sappho in quadam Ode ad Venerem, παῖ Διὸς δολοπλόκε. Paus. Καὶ τῶν παίδων ἀρεσκόμενος τῇ Ὑρνηθοῖ μάλιστα. Et ap. Diog. L. ex Aristotele τῇ παιδὶ et τὴν παῖδα. Ut autem Liberi ap. Lat. tam de filiis, quam de filiabus dicitur, sic et παῖδες ap. Græcos : qui παῖδας ἄρρενας ideo dicebant, cum distinguere sexum volebant, ut Plut. (6, 667.) Σκίλουρος ὀγδοήκοντα παῖδας ἄρρενας ἀπολιπών : unde et παῖδας ποιεῖσθαι ap. Plat. de Rep. 2. et voce comp. παιδοποιεῖσθαι, Liberos procreare. At παῖδα ποιεῖσθαι sicut et παῖδα θέσθαι, est Adoptare : cujus generis loquendi auctor est Hom. Il. I. 490. ἀλλά σε παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Ποιεύμην, i. e. ἐτιθέμην, inquit Eust. Hinc autem ποιητὸς, vel potius εἰσποίητος, et pro eod. θετὸς, Adoptatus, et ἐκποίητος, In adoptionem datus : de quibus suo loco. Et παῖδες γνήσιοι, Liberi legitimi justique, s. natura, s. adoptione, Bud., ap. quem vide et hoc genus loquendi κατὰ παίδων ὀμνύναι, In capita liberorum jurare, Comm. 115.

Utuntur Græci nomine παῖδες et in quodam loquendi genere periphrastico, quod ab Hebræis usurpatum jam fuerat ; ut mox docebo ; cum sc. παῖδες ἰατρῶν s. παῖδες Ἀσκληπιαδῶν dicunt pro ἰατροὶ, perinde ac si dicas Filii medicorum, pro Medici ; itidemque παῖδες φιλοσόφων pro φιλόσοφοι, Philosophi ; et παῖδες ῥητόρων, pro ῥήτορες, etc. Athen., vel potius Ulpianus ap. Athen., Ὅσα εἰρήκασι περὶ ἄρτων ἢ πεμμάτων ἔτι τε ἀλφίτων Ἀσκληπιαδῶν παῖδες. Sic φιλοσόφων παῖδες ap. Lucian., necnon ap. Jul., ubi scribit, Jul. imp. de medicina loquens, Διὸ καὶ ταύτην ἐξ οὐρανοῦ πεφοιτηκέναι, δικαίως φιλοσόφων παῖδες κηρύττουσι. Itidem vero ποιητῶν παῖδες pro Poëtis ap. Synes. Καθείρξας εἰς ἀνεπιχείρητον φρούριον ἐν οἵῳ τοὺς Τιτᾶνας δεδέσθαι ποιητῶν παῖδες φαντάζονται. Sed et γραφέων παῖδες pro Pictoribus, ap. Lucian. (2, 453.) nisi quis malit φιλοσόφων παῖδες, quod ad verbum sonat Philosophorum filii, reddere Philosophorum natio, itidemque ῥητόρων παῖδες, Rhetorum s. Oratorum natio : et γραφέων παῖδες, Pictorum natio. Sed et nominum ἐθνικῶν genitivi junguntur nomini παῖδες : ut cum dicit Athen. Ῥωμαίων παῖδες, scribens p. 275. Ἐν αἷς Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶ ἑστιᾷν τοὺς οἰκέτας, Sic παῖδες Ἰνδῶν, ap. Theophyl. Epist. Dixerat autem ante hos ipse Hom. ead. forma, et quidem plurimis in Il., υἷες Ἀχαιῶν, Filii Achivorum, pro Achivi. NAM Υἷες i. est q. παῖδες. Sed et παῖδες δυστήνων pro δύστηνοι ap. eum legitur, Il. Φ. (151.) ubi dicit Achilles, Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι. Fuisse autem hoc loquendi genus et ab Hebræis olim usurpatum, pene innumeri Bibliorum testantur ll. : in quibus בני אדם, Filii hominis, dicitur pro hominibus : itidemque בני הנביאים, Filii prophetarum, pro Prophetis. Est autem illud Filii hominis pro Hominibus, in N. etiam T. frequens : ubi tamen Filius hominis peculiariter de Christo dicitur, nec inveniri alia in signif. existimatur, præterquam in Apocalypsi.

[" Παῖς, Pierson. ad Mœr. 189. ad Timæi Lex. 150. Toup. Opusc. 1, 329. Emendd. 2, 35. Ammon. 35. 109. 110. 111. ubi v. omnino Valck. item Anim. p. 51. Diatr. 11. Eran. Philo 165. Plut. Mor. 1, 267. Thom. M. 673. Musgr. Suppl. 452. Wakef. Trach. 116. 1018. Eum. 69. Jacobs. Anth. 9, 392. 11, 351. ad Herod. 478. Puella, Mœris 310. Filia, Eur. Phœn. 296. Valck. p. 25. ad Phalar. 279. Jacobs. Anth. 8, 297. De muliere, ad Charit. p. 11. De maritata, 257. Servus cujuslibet ætatis, Dawes. Misc. Cr. 280. Mœr. 297. et n., ad Diod. S. 2, 291. 321. 339. 340. Thom. M. 440. Wakef. S. Cr. 5, 30. Heind. ad Plat. Theæt. 285. Famula, Ilgen. Hymn. 433. Filius, Græv. Lectt. Hes. 517. ad Phalar. 344. Callim. Ep. 21. Insciens, Rudis, Plut. 2, 322. Cor. Metaphorice, Jacobs. Anth. 6, 312. 7, 195. 393. 12, 364. Huschk. Anal. 217. Abund., Lobeck. Aj. p. 381. De vocc. cum παῖς composs., Tzetz. ad Lyc. p. 760. Müll. Παῖ et καὶ conf., Wakef. Ion. 1383. Jacobs. Anth. 6, 245. Porson. Or. p. 50. Lobeck. Aj. p. 416. Παῖ et παγ—, Porson. Or. 301. Παισὶν et πᾶσιν, Markl. Suppl. 1171. Musgr. Rhes. 44. Heracl. 713. Wakef. Alc. 512. Jacobs. Anth. 7, 201. 205. 242. 298. 349. 9, 140. 325. Wolf. Cur. Philol. 5. p. 674. Porson. Phœn. 1583. Villoison. ad Long. 282. Bentl. ad Callim. 322. ad Lucian. 4, 796. De certaminibus puerorum, Jacobs. Anth. 7, 304. 11, 361. Παῖς κόρος, ἄῤῥην, κόρη, Munck. ad Anton. Lib. 114. Verh. Παῖς κόρη, Lobeck. Aj. p. 400. Π. πατρὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 299. Γαστρὸς π., Jacobs. Anth. 11, 347. Ἐκ παιδὸς, Thom. M. 284. Jacobs. Anth. 12, 276. Boiss. Philostr. 348. Ἐν παιδὶ, Gataker. ad M. Anton. (1, 6.) p. 7. b. Ed. 1. Ἐκ παιδὸς, ἐν παιδὶ, ἐκ παίδων, ἐν παισὶ, ad Lucian. 1, 458. Καὶ παιδὶ δῆλον, Abresch. Lectt. Aristæn. 69. Παῖ, Bibl. Crit. 1, 1. p. 69. An παῖσδα pro παῖδα? Valck. Adoniaz. p. 348. Anim. ad Ammon. 180. Koen. ad Greg. Cor. 150. Παῖδες, οἱ, Pausan. 1, 223. Anton. Lib. 22. Verh., Zeun. ad Xen. K. Π. 247. Plut. Mor. 1, 277. Posteri, Heyn. Hom. 8, 146. I. q. τέκνα, 7, 83. Markl. Suppl. 1088. De colonis, Herod. 7, 9. Παίδων παῖδες, Nepotes, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 16. Wakef. Herc. F. 7. Heyn. Hom. 8, 80. Παῖδες ἰατρῶν, ad Mœr. 46. ad Lucian. 1, 385. Villois. ad Apollon. Lex. 216. Ἀγήνορος παῖδες ἐκ παίδων, Eur. Phœn. 288. Παῖδες Θεσσαλοὶ, Musæ, Markl. Iph. p.

149. Ἑλλήνων παῖδες, periphr., Jacobs. Anth. 7, 214. Schol. Aristoph. Πλ. 913. Hemst. p. 310. Ἐκ παίδων, Xen. K. Π. 87. Athen. 1. p. 3. Diod. S. 2, 561. 568. Jacobs. Anth. 12, 85. Ὁ Διὸς ἐκ παίδων, Musgr. Ion. 1099. Ἀνὴρ ἐκ παίδων, Boiss. Philostr. 408. Ἐκ νέων π., Plato de LL. 378. Ast. Πλέον ἢ παίδων, Heind. ad Plat. Phædr. 355. Παισὶ, ἐν παίδων ἀγῶνι, ἐν τοῖς π., ad Charit. 235. 310. Ἐν παισὶ, Boiss. Philostr. 348. Ἐν παισὶ γέρων, Lennep. ad Phal. 130. Τοῖς παισὶν, Filiabus, Paus. 3, 41. an ταῖς π.? cf. Plut. Alex. 105. Schm. Παῖδας ποιεῖν, Dionys. H. 3, 1802. Παῖδας ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 45. Diod. S. 2, 634. Πάϊς, Ruhnk. Ep. Cr. 221. 300. Koen. ad Greg. Cor. 273. Baxter. Præf. ad Anacr. p. lii. Toup. Opusc. 2, 243. Hesiod. Θ. 178. Heyn. Hom. 4, 379. 409. 648. 5, 488. 6, 352. 7, 25. 8, 675. Musgr. Herc. F. 696. Archiloch. 11. Accus. πάϊν, Valck. Adoniaz. p. 334. Belin. ad Oppian. 330. Πάϊν, παῖν, Jacobs. Exerc. 2, 173." Schæf. Mss. Πάϊν, Inscr. Mitylen. in Paciaudi Monum. Peloponnes. T. 1. p. 87.]

[* Παιδοβάτιον, Phav. 566. Hes. 720. * Παιδοβόρος, Æsch. Cho. 1068. μόχθοι Θυέστου, ex emend. Valck. ad Phœn. p. 534.; olim Παιδόμοροι: Nonn. D. 21. p. 562. 44. p. 1154.] Παιδοβοσκὸς, q. d. Puerorum altor, Lucian. (Lexiph. 13.) ea forma, qua dicitur πορνοβοσκός. [* Παιδόβρωτος, unde * Παιδοβρωσία, Damasc. ap. Galei Opusc. Myth. 148., ubi perperam —βροσία.] Παιδογόνος, Liberorum procreator, Liberos procreans, Ad liberorum procreationem faciens. Exp. et Prolificus non satis Latine. In VV. LL. affertur pro Genitalis ex Eur. et Phocyl. Bud. autem vertit Fœcundus in hoc Theophr. loco, (H. Pl. 9, 18, 10.) Ἐνιαχοῦ μὲν γὰρ τὸ ὕδωρ παιδογόνον φασὶν εἶναι γυναιξὶν, ὥσπερ ἐν Θεσπιαῖς: [Athen. p. 41. Eur. Suppl. 628. Schol. Lycophr. 212. " Casaub. ad Athen. p. 85. Toup. Opusc. 2, 78. Valck. Hipp. p. 221. Jacobs. Anth. 7, 194. 407." Schæf. Mss. " Phocylides 175." Seager. Mss.] Παιδογονία, ἡ, Liberorum procreatio, e Plat. de LL. [" Const. Manass. Chron. 95. (352.)" Kall. Mss. Plato 2, 502. 779. 3, 208. Heliod. 10, 39. * " Παιδογόνα, τὰ, Genitalia, Ptol. Heph. 307. * Παιδογόνια, Diod. S. 2, 595." Wakef. Mss. * Παιδοθέτης, unde * " Παιδοθετέω, Const. Manass. Chron. p. 124." Boiss. Mss.] Παιδοκόμος, Puerorum curam gerens s. Liberorum, Qui curam puerorum suscepit, et illis prospicit. [" Nonn. D. 5, 378. Hes." Wakef. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 129." Boiss. Mss.] Παιδοκομέω, in Epigr. Puerorum curam gero, et illis prospicio, [" Jacobs. Anth. 9, 300." Schæf. Mss. * " Παιδοκομία, * Παιδοκράτωρ, Hes. (v. Κουράτωρ.)" Wakef. Mss. * Παιδοκτίζω, i. q. παιδοποιέω, Erotiani Gloss. in Οὐ παιδοκτίσει ap. Hippocr.] Παιδοκτόνος, q. d. Puericida, ut dicitur Patricida et Matricida, Puerorum interfector, interfectrix, ut Medea παιδοκτόνος, Liberorum interfector, [Soph. Ant. 1305. Eur. Herc. F. 835. 1381. " Ad Herod. 594. Jacobs. Anth. 12, 49." Schæf. Mss. * Παιδοκτονέω, Eur. Herc. F. 1280. Cyrill. Homil. Pasch. 5. p. 54.] Παιδοκτονία, q. d. Puericidium, ut dixit Tertull. Infanticidium, Puerorum cædes s. Liberorum, q. d. Puericidium. [" Ad Timæi Lex. 107." Schæf. Mss.] Παιδολογία, ἡ, Puerorum delectus, ut ἀνδρολογία, Virorum delectus, VV. LL. eo sensu sc. quo dicitur haberi delectus ad bellum. [Schneidero dubiæ videtur fidei. * Παιδολύμης, Æsch. Ch. 603. " Lobeck. Aj. p. 443." Schæf. Mss.] Παιδομαθὴς, Qui a puero didicit. Exp. ὁ ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων τινὰ τέχνην, ut Plato dixit de Rep. 2. Μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργῳ χρώμενος, sed malim ὁ ἐκ παιδὸς μαθών τι. Jungitur interdum genitivo, diciturque παιδομαθὴς τούτου, sicut ἀμαθὴς τούτου. Longin. (44, 3.) Οἱ δὲ νῦν ἐοίκαμεν, ἔφη, παιδομαθεῖς εἶναι δουλείας δικαίας. Huic παιδομαθὴς opp. ὀψιμαθής. Vocatur παιδομαθὴς et Qui in sua quidque arte optime facit: quia sc. major esse solet eorum peritia, qui a pueritia artem aliquam didicerunt. Fabius 1, 20. (1, 12, 9.) Magis scias si quem jam robustum instituere literis cœperis, non sine causa dici παιδομαθεῖς Eos qui in sua quidque arte optime faciant. [Poyb. 3, 71, 6. 89, 5,

A Athen. 240. " Toup. ad Longin. 378." Schæf. Mss. * Παιδομαθία, Hippocr. de Arte p. 2.] Παιδομανὴς, Qui puerorum amore insanit, [Plut. 6, 330. " Jacobs. Anth. 6, 65. 7, 244. Anim. 312." Schæf. Mss.] Παιδομανία, Plut. (9, 81.) Insanus puerorum amor, quo quis tenetur. [* Παιδόμορος, vide Παιδοβόρος. * " Παιδομουσεῖον, Jacobs. Anth. 10, 226. Coray Theophr. 289." Schæf. Mss. Apud Theophr. Char. 22. vulgo legitur * Παιδιμούσια, τὰ, dubia signif.] Παιδονόμος, ὁ, q. d. Puerorum rector, i. e. Præfectus disciplinæ s. educationi puerorum, quæ sc. erat sub certa lege et ratione victus, Bud. In VV. LL. παιδονόμοι, Qui educandis instituendisque pueris operam impendunt, ut artes et civiles et bellicas edoceantur. Aristot. Pol. 7. de nutricatione infantium loquens, Καὶ περὶ λόγων δὲ καὶ μύθων, ποίους τινὰς ἀκούειν δεῖ τοὺς τηλικούτους, ἐπιμελές ἐστι τοῖς ἄρχουσιν, οὓς καλοῦσι παιδονόμους. Meminit et Xen. Λ. (2, 2. 11.) Hesychio quoque παιδονόμος est Magistratus quidam Laced. [" Zeun. ad Xen. K. Π. B 26." Schæf. Mss. * Παιδονομέω, Artemid. 2, 30.] Παιδονομία, q. d. Actio ipsa regendi pueros sub certa institutione, disciplina, educatione. Bud. autem vertit Puerorum educatio sub certa lege et ratione victus; et affert ex Aristot. Polit. 7. Ποίων δέ τινων τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων, μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς γεννωμένοις, ἐπιστήσασι μὲν μᾶλλον λεκτέον ἐν τοῖς περὶ τῆς π. Παιδοποιὸς, Liberos procreans, Liberorum procreator, procreatrix, [Plut. Æmilio 5. Ælian. H. A. 17, 42. Eur. Phœn. 339. Andr. 4. Rhes. 980. Herod. 6, 68.] Παιδοποιΐα, Liberorum procreatio, Plut. de Educ. Puer., Τοὺς ἕνεκα παιδοποιΐας πλησιάζοντας ταῖς γυναιξὶν, Ut liberis operam dent, [Æschin. 3, 78. Polyb. 6, 6, 2. " Toup. Emendd. 1, 461." Schæf. Mss.] Παιδοποιοῦμαι, Liberos procreo, Liberis operam do, simpl. Gigno, Genero, Xen. (Ἀπ. 2, 2, 4.) Οὐ τῶν γε ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις, Lucian. (2, 928.) Οὐ γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος. Sic in Stoicorum dogmatibus hæc duo conjunguntur Καὶ γαμήσειν καὶ παιδοποιήσασθαι. Ubi Cic. hoc verbum itidem interpr. Liberos procreare. C Sed dicitur ETIAM Παιδοποιέω, act. voce, Lucian. (1, 269.) Τὴν σεαυτοῦ υἱὸν ἐπονείδιστον ἀποφαίνῃ, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς καὶ παιδοποιεῖς. Et vicissim πεπαιδοποίηται ap. Dem. (794.) passiva ut voce, ita etiam signif., pro Susceptus est, Generatus est: cum tamen alioqui et ipse active alibi usurpet. [" Παιδοποιέω, Heyn. Hom. 5, 555. De augm., Diod. S. 2, 86. Παιδοποιέω, παιδοποιέομαι, ποιεῖν παῖδας, Erfurdt. ad Soph. Trach. p. xv. Παιδοποιοῦμαι, Bibl. Crit. 3, 1. p. 5. 29. (non significat Adopto.)" Schæf. Mss. Eur. Heracl. 524. * " Παιδοποιητέον, Clem. Alex. 70. Arrian. Epict. 3, 7. p. 384." Kall. Mss. * Παιδοποίησις, J. Poll. 3, 14. Plato de LL. 9. p. 189. * Παιδοποιήσιμος, Schol. Soph. Ant. 1575.] Παιδοποιητὴς, ὁ, Liberorum procreator, VV. LL. Παιδοποιητικὴ, VV. LL.: παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι, e Bud. Epist., Operam dare liberis procreandis. Παιδοπόρος, q. d. Liberis transitum præbens: γένεσις, Epigr. [Anal. 2, 221.] Vulva, quia per eam transiens fœtus in lucem prodit. Exp. et Genitale arvum, D e Virg. [* Παιδοσπόρος, Phot. Bibl. 567. 573. " Aristoph. Fr. 255." Schæf. Mss.] Παιδοσπορέω, Liberos procreo, gigno; ad verbum, Liberos semino. Affert autem h. l. Bud., non citans Auctoris nomen, [Plat. Phædro 250.] Ἀλλ' ἡδονῇ παραδοὺς τετράποδος νόμῳ, βαίνειν ἐπιχειρεῖ καὶ παιδοσπορεῖν. J. Poll. ait hoc verbum esse κοινὸν ἐπὶ πάντων ζώων: et ita sumetur generaliter pro Gigno, Genero. [" Ælian. H. A. 469." Wakef. Mss.] " Παιδοτέκνωσις, Liberorum " procreatio, VV. LL. Παιδοτόκος, ἡ, Puerpera, Quæ " peperit: βίος, Vita pueros pariens s. producens, " conjugalis s. conjugialis, quæ liberorum est pro- " creatrix. VV. LL." [" Nonn. Jo. 2, 3." Wakef. Mss.] Παιδοτρίβης, ου, ὁ, ET Παιδότριψ, βος, ὁ, Qui pueros exercet, Præfectus pueris exercendis, (corporis exercitationibus,) Gymnasii magister, Cam.: scribens τριβὴν inter alia signif. usum et peritiam. Sed ab ipso v. τρίβω, non a nomine τριβὴ, hoc comp. aliaque similia deduco. A Polit. redditur Palæstræ magister ap. Plut. (9, 97.) Alex. Aphr. Probl. 1, dicit

athletas, antequam luctatum veniant, oleo præmolliri A παρὰ τῶν παιδοτριβῶν. Hinc παιδοτρίβης exp. ἀλείπτης, ut mox docebo, rursumque in Παιδοτριβικῶς. Basil. Παιδοτρίβαι καὶ γυμνασταὶ ὅταν τοὺς ἀθλοῦντας πρὸς τοὺς ἐν τοῖς σταδίοις ἀγῶνας προάγωσιν. Vide ap. Bud. 961. παιδοτρίβου officium e Plat., ubi etiam docet παιδοτρίβην ab Antiphonte vocatum Qui pueros ad jaculum exercebat. Mirum est autem παιδοτρίβαι a Suida pariter et Hes. exponi non solum ἀλεῖπται, sed et γυμνασταὶ, cum alioqui ab Auctoribus hæc duo distinguantur: sicut et γυμναστικὴν ac παιδοτριβικὴν ab Aristot. distingui videmus. || Παιδοτρίβης, Præceptor, Doctor, Ludimagister, διδάσκαλος. Bud. ibid. e Luciano. Theodorit. autem H. E. 4. dixit de quodam, Παιδοτρίβης δὲ ἄριστος ἐγένετο τῶν ἀσκητικῶν συνταγμάτων. [" Lucian. Dial. p. 84. ad 1, 367. ad Xen. Mem. 3, 5, 18. Jacobs. Anth. 9, 127." Schæf. Mss. " Gymnasii magister, Manetho 4, 179." Wakef. Mss.] Παιδότριψ pro eod. Plato Axiocho (366.) aut quicunque hujus Dialogi est Auctor, Καὶ γυμνασταὶ καὶ παιδότριβες [—βαι,] B Lucian. (1, 124.) Ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος ἢ παιδότριψ ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει. [" Ad Lucian. 1, 367." Schæf. Mss.] Παιδοτριβικὸς, Ad pædotribam s. pædotribas pertinens. Et Παιδοτριβικὴ, sub. τέχνη, cujus officium erat pulcros et validos homines facere, Bud. 961. ubi affert locum Aristot. in quo ostendit quid παιδοτριβικὴ, item quid γυμναστικὴ præstet. [Isocr. περὶ Ἀντιδ. p. 91. Orell., Perizonius ad Ælian. V. H. 1, 6. Quintil. 12, 2, 12.] Παιδοτριβικῶς, More pædotribarum, Ut decet pædotribas s. pædotribam. Apud Aristoph. Ἱππ. (492.) cum dixisset Chorus, Ἔχε νῦν ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτῳὶ, Ἵν' ἐξολισθαίνειν δύνῃ τὰς διαβολὰς, respondet ὁ ἀλλαντοπώλης, Ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς τουταγὶ, Schol. * ἀλειπτικῶς: addens παιδοτρίβας dictos τοὺς ἀλείπτας καὶ κηρωματιστάς. AT Παιδοτριβία ap. J. Poll. ex Archippo Comico videtur quidem esse i. q. παιδοτριβικὴ, sed non perinde usitatum. Παιδοτριβεῖον, Locus in quo pueri exercentur. At in VV. LL. C male Παιδότριβον. Παιδοτριβέω, Pueros exerceo, ut qui pædotribæ appellantur. Sed accipitur etiam metaph. pro Instituo, Formo, et generaliter pro Exerceo, Bud. 961., ubi exp. etiam Educare et Promovere, in quodam Plut. l. Observandum est autem Basil. dixisse ἀλείφειν καὶ παιδοτριβεῖν πρὸς τοὺς ἀγῶνας, quod Greg. dixerit, Παιδοτριβεῖν καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα θαῤῥύνειν: nam Basil. Or. π. Νηστείας, de ipsius Christi jejunio loquens, scribit, Ἡμᾶς παιδεύων νηστείαις ἀλείφειν καὶ παιδοτριβεῖν ἑαυτοὺς πρὸς τοὺς ἐν τοῖς πειρασμοῖς ἀγῶνας. Greg. autem Or. εἰς Κυπρ., ita, Καὶ περιορᾷν τοὺς ἄλλους τῷ καιρῷ κινδυνεύοντας, οὐκ ὄντος τοῦ παιδοτριβοῦντος καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα θαῤῥύνοντος. Bud. tamen vult hic quoque παιδοτριβεῖν esse Excitare, Animare, Animum addere. [Doceo, Erudio, Dem. 771. Sensu obscœno, Strato Ep. 64. " Wyttenb. Select. 335. Jacobs. Anth. 9, 127. 10, 105." Schæf. Mss. " Plut. 4, 850. (Ἐγκαλῶν ὡς μείζονα καὶ βαρυτέραν πεπαιδοτριβηκότι τυραννίδα τῆς ὑπ' αὐτῶν καταλυθείσης.)" Wakef. Mss. * Παιδοτριβητὸς, unde] D " Ἀπαιδοτρίβητος, Qui sub magistro exercitatus non " fuit, simpl. Inexercitatus, ἀγύμναστος, Hes." [* Ἐμπαιδοτριβέω, Joseph. B. J. 2, 8, 12. Dio C. p. 879. " Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss.] Παιδοτρόφος, ὁ, ἡ, Puerorum educator, altor, [Soph. Œd. C. 701. Eur. Herc. F. 901. " Ad Charit. 330. Simonid. xv." Schæf. Mss. Cf. Aristot. H. A. 5, 8.] Παιδοτροφέω, Pueros educo, Hippocr. Sed et pro Servos alo, quos a Latinis Pueros itidem appellari interdum, dictum antea fuit. [Aristoph. Λ. 955.] Παιδοτροφία, Puerorum educatio. Plato plur. numero etiam est usus, Ἀπορίας τε καὶ ἀλγηδόνας ὅσας ἐν παιδοτροφίαις καὶ σχηματισμοῖς διὰ τροφὴν οἰκετῶν ἀναγκαίαν ἴσχουσι, [Plut. 1, 305. 10, 283. Dem. 613. 753. Schol. Aristoph. N. 1419. Xen. Œc. 7, 21. Plato de Rep. 465. 662. 806. " Opp. K. 2, 349. Ælian. H. A. 143. Etym. M. Dio Chrys." Wakef. Mss. * Παιδότρωτος, Æsch. Eum. 499. * " Παιδοφάγος, Heyn. Hom. 8, 149." Schæf. Mss. Pindari Fr. Inc. 139. Heyn. * " Παιδοφαγία, Infantium devoratio, Chrys. in Matth. Hom. 76. T. 2. p. 474, 42." Seager. Mss.] Παιδοφθόρος, Puerorum corruptor: si tamen Corruptor pro Stuprator dici potest. Exp. et uno verbo Pædico, Cinædus. || Puerorum perditor i. e. occisor. [Suid. 3, 67.] Παιδοφθορέω, Pueros stupro, occido, [" Clem. Alex. 84. Const. Apost. 363." Wakef. Mss.] Παιδοφθορία, Puerorum stupratio. || Puerorum occisio, cædes [Athan. 1, 11. 14. 22. Suid. 3, 67.] Παιδόφιλος VEL Παιδοφίλης, quod ap. J. Poll. (3. c. 70.) habetur, Puerorum amator. Pro Pædicone ponitur, sicut et φιλόπαις, necnon παιδεραστὴς, item παιδέρως, quod tamen infrequentius est. [Παιδοφίλης, Theognis 1357. Bekk. Παιδόφιλος, Suid. v. Γέλλους. * Παιδοφίλη, Orph. H. 39, 13.] Παιδοφιλέω, Puerorum amator sum, Pædico sum. Usus est autem pass. voce παιδοφιλεῖσθαι Plato Comicus, de puero qui amatur, et quidem a pædicone fortasse. [Plut. 9, 10. Athen. 697. Meleager 30. " Valck. Callim. 217. An sic Meleager 72, 4.? cf. Huschk. Anal. 74." Schæf. Mss.] Παιδοφόνος, Puerorum occisor, interfector, etiam Liberorum, [Eur. Med. 1407. Herc. F. 1199=1204. " Herod. 7, 190. Συμφορὴ παιδοφόνος, Calamitas qua quis imprudens filium suum interfecit." Schw. Mss. * Παιδοφονέω, Pueros occido.] Παιδοφονία, Puerorum occisio: Ἡρώδου, Greg. Naz. Interdum vero Liberorum occisio. [Plut. 8, 902. 9, 430. Popl. 7. * Παιδοφονεὺς, Quint. Sm. 2, 322. Apollin. Metaphr. 285. * " Παιδοφόντης, Philo J. 1026." Wakef. Mss. * Παιδοφόρος, Puerum gestans. * Παιδοφορέω, Meleager 7.]

Composita in quorum singulis *ο*, quod est in præcedentibus, amittitur, ob sequentem vocalem.

Παιδαγωγὸς, ὁ, Pædagogus, Pueri institutor, Qui educationis pueri curam gerit, et est ejus quasi Educator: intellige autem et de iis qui magis sunt adulti, nam ἀγωγὸς in hoc comp. sequitur signif. nominis ἀγωγὴ, quam habet cum alibi, tum ap. Plut. inscribentem quendam suum libellum Περὶ Παίδων Ἀγωγῆς. Male igitur nonnulli παιδαγωγὸν interpretati sunt Ductorem pueri s. puerorum; et in VV. LL. παιδαγωγῶ, Sequor pueros: at contra recte quidam Pueri morum formator. Nec tamen inficior solitos esse eos, qui pædagogi dicebantur, sequi s. comitari pueros, unde ap. Virg. Æn. 5. per custodem comitemque impubis Iuli intelligere possumus παιδαγωγὸν, sed hoc fiebat ut in ipsa etiam via morum formandorum curam gererent: quod apparet cum ex aliis plerisque ll., tum vero e quodam Plut. l. quem in Παιδαγωγία proferam, et ex hoc Ejusd. (7, 730.) Καὶ αὐτοὶ διδάσκουσιν οἱ παιδαγωγοὶ κεκυφότας ἐν ταῖς ὁδοῖς περιπατεῖν. Aristoph. autem N. (964.) de iisdem loquens, Εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαριστοῦ. Ibid. vero Plut. subjungit multa ad eam quam vulgo appellamus Civilitatem morum pertinentia, quæ itidem a pædagogis tradebantur. Addit enim, Ἑνὶ δακτύλῳ τὸ τάριχον ἅψασθαι, nisi potius pro ἅψασθαι aliud scripsisse putandus est, δυσὶ τὸν ἰχθὺν, σῖτον, κρέας· οὕτω κνᾶσθαι, τὸ ἱμάτιον οὕτως ἀναλαβεῖν. Ceterum possumus nomen hoc παιδαγωγὸς uno verbo Lat. et quidem Terentiano reddere, Magister: nam a Terentio ita restringi alicubi hujus nominis significationem, e Donato discimus. Plut. de Virt. Mor. Ὥστε μὴ κακῶς εἰπεῖν τὸν Λάκωνα παιδαγωγὸν, ὅτι ποιήσει τὸν παῖδα τοῖς καλοῖς ἥδεσθαι καὶ ἄχθεσθαι τοῖς αἰσχροῖς. Quod dictum alibi (7, 730.) commemorans idem Plut. utitur verbo παιδαγωγεῖν, scribens, Καὶ ὁ Λάκων ἐρωτηθεὶς τί παρέχει παιδαγωγῶν, Τὰ καλὰ, ἔφη, τοῖς παισὶν ἡδέα ποιῶν. Apud Lucian. Vit. Auct. (15.) cum dixisset Socrates, παιδεραστής εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, respondet emtor, Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. Apud Eund. Hermotimo, Εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ. A Plut. (7, 728.) narratur Diogenes inflixisse colaphum παιδαγωγῷ cujusdam pueri ὀψοφαγοῦντος: et merito, utpote οὐ τοῦ μὴ μανθάνοντος, ἀλλὰ τοῦ μὴ διδάξαντος τὸ ἁμάρτημα ποιήσας. Interdum conjunguntur παιδαγωγοὶ et διδάσκαλοι cum

ab aliis, tum ab eod. Plut. Sic ap. Xen. A. (3, 2.) Ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι, ἡνικαῦτα οἱ μὲν ἄλλοι παύουσι μὲν ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων· ἄρχουσι δὲ οὐδένες ἔτι αὐτῶν, ἀλλ' αὐτονόμους ἀφιᾶσι: q. l. integrum attuli, ut obiter etiam animadverteretur in eo, ad quam ætatem usque pædagogi darentur: [cf. 3, 2.] Aliquando autem adduntur et τροφεῖς, et ita quidem ut præcedant, veluti a Plut. Alex. (5.) Πολλοὶ μὲν οὖν περὶ τὴν ἐπιμέλειαν, ὡς εἰκὸς, ἦσαν αὐτοῦ, τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Invenitur et additus gen. παίδων ap. Athen. Ut autem παιδαγωγὸς παίδων, vel παιδὸς, sic et παιδαγωγία παιδὸς et παιδαγωγεῖν παῖδα invenitur, et tum verbum comp. pro simplici accipitur. || Παιδαγωγὸς metaphorice interdum, ut cum Fabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur, Plutarcho etiam teste, in ipsius Fabii Vita [5. Dionys. H. 7. p. 409. Ælian. V. H. 14, 20. Servus, Fischer. Ind. Æschin. Herod. 8, 75. Eur. Phœn. 94. Gl. Pædagogus, Pedisequus. " Wakef. S. Cr. 3, 90." Schæf. Mss.] Παιδαγωγία, ἡ, Institutio puerilis, quæ ap. Fabium 1, 1. proficiscitur a pædagogo. Ipsa actio instituendi pueros, aut magis etiam adultos, et mores eorum formandi. Plut. (6, 51.) Εὖ μάλα παραφυλάττωμεν αὐτοὺς ὡς ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι μᾶλλον ἢ ταῖς ὁδοῖς παιδαγωγίας δεομένους: Alex. (5.) Φεύγων τὸ παιδαγωγίας ὄνομα, καλὸν ἔργον ἐχούσης καὶ λαμπρὸν, ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων, διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν οἰκειότητα, τροφεὺς Ἀλεξάνδρου καὶ καθηγητὴς καλούμενος. Et generalius etiam Institutio: unde παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, idem Plut. Numa. Idem certe ad plantas etiam transtulit hoc nomen, sicut παιδείαν ad eas transtulisse Theophr., suo dicetur loco, p. 3. meæ Ed. (=6, 6.) Ποῖα δὲ δένδρα οὐκ, ὀλιγωρηθέντα μὲν, στρεβλὰ φύεται καὶ ἄκαρπα καθίσταται, τυχόντα δὲ ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνονται καὶ τελεσφόρα; [" Wakef. S. Cr. 3, 89. ad Eur. Or. 881. cf. Jacobs. Anth. 8, 161. Arborum, Plut. Mor. 1, 7. Oxon." Schæf. Mss.] Παιδαγωγικὸς, Ad pædagogum s. pædagogiam pertinens: λόγος, Oratio qualis esse solet pædagogorum. Plut. (6, 473.) Ταῦτα ἡμῖν ὁ Γλαῦκος ἐν γέλωτι προὔφερεν ὡς παιδαγωγικά. [Plato de Rep. 3. p. 301=406.] Παιδαγωγικῶς, Pædagogorum more, Greg. Naz. In VV. LL. exp. etiam Imperiose. [Plut. 6, 270.] Παιδαγωγεῖον, τὸ, q. d. Locus in quo pædagogus puerum instituit. Sed ap. Dem. (313.) pro Ludo literario. Apud Plin. autem in Epist. (7, 27, 13.) legimus, Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat. [Plut. Pompeio 6. Ingenuorum pædagogia, Suet. Nerone 28.] Παιδαγωγέω, Instituo pueros, tanquam pueros, Plut. (7, 730.) Καὶ ὁ Λάκων ἐρωτηθεὶς τί παρέχει παιδαγωγῶν, Τὰ καλὰ, ἔφη, τοῖς παισὶν ἡδέα ποιῶν, Eur. Bacch. (193.) Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ. Ubi allusisse videtur ad Prov. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. Quidam interpr. Erudire, in hoc Luciani loco, ubi metaphorice μακέλλῃ tribuitur, (1, 121.) Πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν. A Bud. 809. pro Moderor et Rego affertur e Greg. Item pro Freno: quam interpr. adjuvare videtur hic Luciani locus 127(=1, 827.) Φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα παιδαγωγεῖ αὐτόν. Proxime enim præcesserant ista, Ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς. || Idem affert e Plat. pro E vestigio sequi sectarique, de Rep. 10, (p. 294.) Ἦ, εἰ μὴ ἔπειθον παρὰ σφίσιν οἴκοι εἶναι, αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν ὅπῃ ᾖεσαν, ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν: [Alcib. 1. fin. Παιδαγωγήσω σε ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας.] Sed non esse accipiendum simpliciter pro E vestigio sequor, sector, apparet ex iis quæ in Παιδαγωγὸς dixi. Παιδαγωγέομαι, Ego puer instituor, Instituor ut puer: item generalius pro Instituor, Erudior ad rem aliquam. Apud Plut. cum infin. Antonio (10.) Πεπαιδαγωγημένος ἀπ' ἀρχῆς ἀκροᾶσθαι γυναικῶν. In hoc autem Gal. loco, Ὅταν ἡ τῆς ἐμφράξεως διάθεσις καλῶς παιδαγωγηθῇ, Bud. exp. διαιτηθῇ. [" Wakef. S. Cr. 3, 89. Brunck. Soph. 3, 460." Schæf. Mss. * " Παιδαγώγημα, Clem. Alex. 145. * Παιδαγώγησις, 198." Wakef. Mss. " Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 238, 22." Seager. Mss. * Παιδαγωγητὸς, unde] Ἀπαιδαγώγητος, ὁ, ἡ, Qui institutus non fuit in pueritia, Qui caruit institutione pædagogi. Bud. tamen interpr., Qui regi nequit, Qui rectorem et moderatorem non habet, in isto Aristot. l., Eth. 4, 1. Ὁ μὲν οὖν ἄσωτος, ἀπαιδαγώγητος γενόμενος, εἰς ταῦτα μεταβαίνει· τυχὼν δ' ἐπιμελείας, εἰς τὸ μέσον καὶ τὸ δέον ἀφίκοιτ' ἄν. Sed hic certe meam illam interpr. sequi malim, quod τυχὼν ἐπιμελείας videam illi ἀπαιδαγώγητος opponi: perinde ac si diceret, ἐὰν δ' ἐπιμελῶς παιδαγωγηθῇ. [" Clem. Alex. 167." Wakef. Mss.] Ἀπαιδάγωγος, in VV. LL. affertur ex eod. Aristot. Polit. 8, (3.) Ἀπαιδάγωγοι τῶν ἀναγκαίων, pro Quibus ad res necessarias non est pædagogus et ductor. Sed vereor ne potius et hic ἀπαιδαγώγητοι itidem scr. sit. [* Ἀποπαιδαγωγέω, Jambl. Protr. 308.] Διαπαιδαγωγέω, i. q. παιδαγωγῶ, præsertim vero in metaph. signif.: Διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρὸν, Plut. Sertorio (16.) Moderari occasionibus, Dirigere opportunitates, Cam.; at Bud. p. 810. Accommodare se tempori, Servire tempori. Idem Plut. dixit in Numa (3.) Διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν, et in Pericle, Διαπαιδαγωγῶν οὐκ ἀμούσοις ἡδοναῖς τὴν πόλιν, ubi quidam exp. Deliniens voluptatibus: alii, Demulcens, eod. sensu. At ego crediderim potius esse Continens sub sua disciplina, suppeditando voluptates quasdam etc. Quo utimur modo Gallice verbo Entretenir, quod e Tenir, sicut illud Continere, e Tenere, compositum est. [" Plut. Pelop. 10." Kall. Mss.] " Μεταπαιδαγωγέω, i. q. μεταπαιδεύω, Lucian. Ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι καὶ μεταπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσιν." Παραπαιδαγωγέω, In diversum instituo, Bud. ap. Lucian. (1, 51.) Μεθαρμόττουσι καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσι. Utitur et Plut. [7, 273. ubi signif. Insuper instituo. * Συμπαιδαγωγέω, Themist. Or. 18, p. 225.]

Παιδεραστὴς, Amator puerorum. Sed fere accipitur in malam partem pro Pædicone, cujus turpis est amor. Apud Lucian. (1, 555.) cum dixisset Socrates mercatori, se esse παιδεραστὴν et σοφὸν τὰ ἐρωτικὰ, ad quæ ille respondisset, Πῶς οὖν ἐγώ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι, addit se οὐ τῶν σωμάτων esse ἐραστὴν, sed τὴν ψυχὴν ἡγεῖσθαι καλήν. Apud Athen. vero quidam etiam delphin vocatur παιδεραστής. [" Ad Phalar. 210. Markl. Suppl. 1088. Lobeck. Aj. p. 274. Aliud παίδων ἐραστὴς, Valck. Diatr. 275. ad Phalar. l. c. * Παιδεράστρια, Lobeck. l. c." Schæf. Mss.: Gl. Puerarius, Pullarius. " Nempe antiqui puerum, quem quis amabat, Pullum ejus dicebant." Ernesti.] Παιδεραστέω, Sum puerorum amator more pædiconum, Athen. (602.) Τοῦ παιδεραστεῖν παρὰ πρώτων Κρητῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας παρελθόντος. Sed ap. Lucian. (1, 233.) Rhea παιδεραστοῦσα pro Amore pueri capta. Atque ut παιδεραστὴν delphinem habemus ap. Athen., sic anserem παιδεραστοῦντα ap. Plut. [10, 51. Athen. 310. Plato Phædro 249. "Ad Phalar. 210." Schæf. Mss.] Παιδεραστία, ἡ, Amor in pueros. Et peculiariter Amor qualis est pædiconum. Plato Symp. [184. " De re, v. ad Xen. Mem. 2, 1, 24. Valck. Callim. 215. 218." Schæf. Mss. * Παιδεραστικὸς, Lucian. 3, 192. * Καταπαιδεραστέω, Obscœnis puerorum amoribus rem perdo, Isæus 267, 16. " Ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss.]

Παιδέρως, i. q. proxime præcedens παιδεραστὴς, de pædicone: ut παιδέρως Ζεὺς, quod J. Poll. (3, 7.) πεπαῖχθαι dicit ap. Teleclidem. || Παιδέρως a quibusdam dicitur ἡ ἄκανθα, s. ὁ ἄκανθος, ut Diosc. (3, 19. 4, 74.) et Plin. (22, 34.) testantur. Paus. (2, 10.) tamen scribit Genus herbæ Sicyone in uno, tantum Veneris septo nasci, quod παιδέρωτα vocent: folium fundens fagino minus, omnino quernis simile: altera parte candidum, altera subatrum, velut albæ populi: eamque ibi tantum spectari. [Nicandri Fr. 2, 55.] Genus etiam unguenti παιδέρωτα vett. nominarunt, quo mulieres nimium cutis candorem occulebant, et vernaculum faciei colorem mentiebantur. Alexis poëta feminas albore nimio decolores uti pæderote solitas, in Comœdia significavit. Dicitur et Ægyptium unguentum. Hæc Gorr. Versus autem

Alexidis, cujus meminit, est hic ap. Athen. (568.) ubi agitur περὶ τῶν σοφισμάτων quibus uti solebant meretriculæ, Λευκόχρως λίαν τὶς ἐστί; παιδέρωτ' ἐντρίβεται: [542. Παιδέρωτι τὸ πρόσωπον ὑπαλειφόμενος.] Quidam tradunt παιδέρωτα esse quæ in officinis vocetur Branca ursina. [Ælian. V. H. 9, 9. "Fac. ad Paus. 1, 216. Toup. Opusc. 1, 412. Bergler. Alciphr. 137. Toup. Emendd. 2, 156. ad Xen. Œc. 10, 2." Schæf. Mss. De h. v. consule omnino Barkeri Ep. Cr. ad Boiss. 205—9. * Παιδερώτινος, * Ὀξυπαιδερώτινος, 209. Vopiscus in Aurel. 46.]

Παιδολέτωρ, ορος, ὁ, Liberorum perditor s. Puerorum, i. e. interfector, i. q. παιδοκτόνος, [Æsch. S. c. Th. 732. Eur. Rhes. 549. Med. 1393. * Παιδολετήρ, Suid. 3, 67.] Fem. Παιδολέτειρα, Liberorum perditrix, i. e. interfectrix: Medea παιδολέτειρα, Epigr. Signif. etiam Puerorum interfectrix. [Eur. Med. 849. "Jacobs. Anth. 12, 49." Schæf. Mss.] Παιδολέτρια pro eod., Hes. [* Παιδολέτης, fem. * "Παιδολέτις, Jacobs. Exerc. 1, 218. 2, 155." Schæf. Mss. "Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 623." Boiss. Mss.]

"Παιδοπίπης, ου, ὁ, ea forma dictum qua παρθε-" "νοπίπης," [ab ὀπιπεύω,] "Puerorum deceptor, Pæ-" "dico, Alexis ap. Athen. (563.) Παιδοπῖπαι ὄντες," "καὶ τοῦτο μόνον ἐζηλωκότες τὸν ἀρχηγὸν ὑμῶν τῆς" "σοφίας Ζήνωνα τὸν Φοίνικα· ὃς οὐδέποτε γυναικὶ" "ἐχρήσατο, παιδικοῖς δ' ἀεί. Vide Hes." ["Ruhnk. Ep. Cr. 94. Jacobs. Anth. 6, 65. Brunck. Aristoph. 1, 102." Schæf. Mss.]

"Παιδουργία, ἡ, Liberorum procreatio, VV. LL. "Plato de LL. [6. p. 623=775. "Musgr. Iph. T. 394. Timæi Lex. 203. et n., Soph. Œd. T. 1246. Brunck. Phil. 927. Musgr. Iph. T. 394." Schæf. Mss.] "Præcedere autem debet Παιδουργὸς, Libe-" "rorum procreator." ["Brunck. l. c. Musgr. l. c." Schæf. Mss. "Const. Manass. Amat. 8, 5." Boiss. Mss. Item * Παιδουργέω, Eur. Ion. 175. * "Παιδώναξ, Hes." Wakef. Mss.]

Alia compp., ea sc. in quibus nomen παῖς postponitur.

Ἀγλαόπαις, Pulcros s. Egregios liberos habens, aut Pulcros pueros: vide supra inter compp. ab Ἀγλαὸς post Αἴγλη, T. I. c. 143. Fortasse autem verti etiam potest Splendidus liberis, Cui splendorem afferunt liberi s. pueri. Simile Epith. habes in ἀγλαόκουρος. [* Ἀείπαις, Cæsar. Dial. 1, 20. "Basil. Seleuc. V. Thecl. 232. 273. Ed. Par. 1622." Boiss. Mss. "Clem. Alex. 303. 355." Kall. Mss.] "Ἄμπαιδες, Laconibus sunt οἱ τῶν παίδων ἐπιμελού-" "μενοι, teste Hes., i. e. Liberorum curatores et edu-" "catores, Pædagogi: quia sc. ἀνὰ παῖδας πολοῦνται." [* Ἀνακτόπαις, Man. Philes 8, 5. p. 254. Wernsd.] Ἀνδρόπαις, q. d. Viripuer, i. e. Puer aliquid virile præ se ferens. Vide et alia de hujus vocis signif. supra, inter compp. ab Ἀνὴρ, T. I. c. 434. Ἀντίπαις, Puer jam adultus, Puer qui pubertati est proximus, Plut. Philopœmone (init.) Ἤδη τοῦ Φιλοποίμενος ἀντίπαιδος ὄντος. A quibusdam exp., ὁ ἐκβεβηκὼς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, Egressus puerilem ætatem, Lucian. (1, 21.) Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν ἀντίπαις ἔτι ὤν. A Bud. ἀντίπαις exp. Adolescens s. Puber, in h. Plut. l., Ἦν δὲ Βέῤῥη ἀντίπαις υἱὸς, οὐκ ἐλευθερίως δοκῶν προΐστασθαι τῆς ὥρας: [cf. Idem 7, 63.] Sed quid valeat præp. ἀντὶ in hoc nomine Grammat. non declarant. ["In v. Ἀντίπαις præp. ἀντὶ eand. habet vim quam in v. ἀντίθεος, quam Grammatici vett. semper interpr. nomine ἰσόθεος. Ἀντίπαις, secundum etymologiam vocis, est i. q. παιδὶ ἴσος, adeoque stricte denotare videtur Eum qui tantum non puer est. Sed in sensu valde diverso ap. Græcos Scriptt. occurrit pro Eo qui tantum pueritiam egressus est. Ἀντίπαις, i. e. παῖς, Qui pubertati jam proximus est, οὔπω πρόσηβος, Cujus genas prima lanugo nondum vestivit: per facilem transitum pervenimus ad illum sensum quem hæc vox, teste Hes. v. Παιδὸς, ap. Atticos Scriptt. fert, a quibus pro Puero προσήβῳ, s. Cujus genas prima lanugo jam vestivit, ponitur." Barker. Ep. Cr. ad Boiss. p. 215., ubi vide plura. "Wakef. Eum. 38. Cattier. Gazoph. 67. Jacobs. Anth. 8, 189. Brunck. Soph. 3, 401. Diod.

A S. 2, 111. 148. et n., 568. Dionys. H. 2, 638. ad 3, 1316. Thom. M. 673. Musgr. Suppl. 44. Brunck. Androm. 326. et Musgr., Anton. Lib. 96. Verh., ad Lucian. 1, 167. Ammon. 35. 109. Valck. Anim. 52. 53." Schæf. Mss.] Ἀντιπαιδία, Ætas ejus qui pubertati est proximus. Exp. et Pubertas. [Schneidero susp.] Ἀρτίπαις, Puer adultus. Quam signif. sequendo, fuerit ἀρτίπαις i. q. ἀντίπαις. Sed in VV. LL. habetur illa signif. non nominato ejus Auctore et sine ullo exemplo. ["Thom. M. 673. Valck. ad Ammon. 109. Græv. Lectt. Hes. 626." Schæf. Mss.]

Ἄπαις, Liberis carens, pro quo Tertull. dicere ausus est Illiberis, Cui nulla est proles: βίος, Epigr., Vita ejus qui liberis caret. Interdum autem additur gen. huic nomini: Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Ἀ. δέ εἰμι ἀῤῥένων παίδων, Nulli mihi sunt liberi masculi, Careo prole mascula. Sic Isocr. (Panath. 48.) Κέκροπος ἄπαιδος ὄντος ἀῤῥένων παίδων. Pro qua signif. affertur e Plat., ἄπαις τῶν ἄνδρων: ex Herod. autem ἄπαις ἔρσενος γόνου: qui dixit (3, 66.) Ἄπαιδα τὸ

B παράπαν ἐόντα ἔρσενος καὶ θήλεος γόνου. Animadvertendum est autem, cum adduntur hi genitivi, tunc ἄπαιδα significare simpliciter Carentem s. Expertem. ["Markl. Suppl. 12. Iph. p. 314. ad Charit. 733. Wakef. Eum. 69. 1036. Soph. Trach. 911. Jacobs. Anth. 8, 89. ad Lucian. 1, 698. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄτεκνος, Zeun. ad Xen. K. Π. 82. Brunck. ad Hec. 495. Ἄπαις τέκνων, Valck. Phœn. p. 115. Jacobs. Spec. 61. ad Charit. 315. ad Diod. S. 1, 279. Dionys. H. 1, 110. 184." Schæf. Mss.] Ἀπαιδία, Carere liberis, et q. d. Carentia liberorum: ut ἄπαις dicitur Qui caret liberis. [Soph. Œd. T. 1024. "Brunck. ad Eur. Hec. 495." Schæf. Mss.] "Ἀῤῥενόπαις, in malam partem accipitur ut ἀῤῥενὼψ" "s. ἀῤῥενώπας infra. Eust. enim p. 1490., cum attu-" "lisset hoc hemistichium, γυναικάνδρεσσι ποθεινὸν," "idemque valere indicasset γυναικάνδρεσσι quod" "ἀνδρογύνοις, subjungit, οἳ καὶ ἀῤῥενόπαιδες λέγον-" "ται." Ἀρσενόπαις, Cui est mas filius. In VV. LL. affertur e Nonno. ["Ad Charit. 718. Meleager 117.

C Sosipat. 1. Epigr. adesp. 707. Toup. Opusc. 2, 78." Schæf. Mss.] Αὐτόπαις, Qui est ipse quodammodo puer. Quæ expositio habetur ad verbum ap. Hes. Αὐτόπαιδα, αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδ' ὄντα. Sed ad hoc significandum non video cur necesse foret pronomen ipsi nomini per compositionem annectere: ac suspicor esse potius αὐτόπαις, In quo ipsissima pueritia cernitur s. In cujus moribus. Q. d. Qui tam puerilibus est moribus, ut in iis ipsissima pueritia conspiciatur. ["Abresch. Misc. Obs. T. 5. p. 110." Boiss. Mss. "Wakef. Trach. 826. Brunck. Soph. 3, 504. Valck. Phœn. p. 180." Schæf. Mss.]

Βούπαις, q. d. Grandis puer, particula βου habente vim intendendi; Qui jam grandi est pueritia. Reddi potest, Puer jam adultus, adultæ pueritiæ. Exp. etiam Adolescentulus, necnon Adolescens. Aristoph. Gramm. ap. Eust. πάλλακα et ἀντίπαιδα, item μελλέφηβον pro eod. poni tradit. Schol. Aristoph. in Σφ. (1206.) Ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον ὢν βούπαις ἔτι εἷλον διώκων λοιδορίας ψήφοιν δυοῖν, scribit βούπαις significare, νέος, ἐφῆλιξ, μέγας παῖς, οὔπω

D τέλειος ἀνήρ. Legimus vero et ap. Theophyl. Epist. Ἄλλοι τῆς ἀκμῆς ἐπιβαίνουσι, καὶ τὸ βούπαιδες εἶναι κεκλήρωνται. Βούπαις, Bovis filius, Bove natus, vide supra inter compp. e nomine Βοῦς. T. 1. c. 776. [* "Βραδύπαις, Hes. v. * Ὀψίπαις, ex emend. Is. Vossii." Kall. Mss. * Δίπαις, Æsch. Suppl. 303. Eust. Od. M. p. 465, 43. * "Δύσπαις, Schol. Soph. Œd. T. 1243." Boiss. Mss.] Δυωδεκάπαις, Duodecim filios habens, Epigr. ["Jacobs. Anth. 8, 124." Schæf. Mss. Vide Δωδεκάπαις.]

Ἐλευθερόπαις, Cui filii sunt liberi. E quo intelligitur Liber: ut ἐ. δῆμος. Affertur vero et hoc ex Epigr. ["Jacobs. Anth. 11, 37." Schæf. Mss.] Ἔμπαις, Quæ infantem utero gestat, Gravida, Prægnans, ἐγκύμων, Hes. ["Musgr. Tro. 520. Toup. Opusc. 1, 332." Schæf. Mss.] Εὔπαις, Bonos habens liberos, Bonæ indolis, Cui probus est filius, aut proba filia. Apud Eur. autem (Iph. T. 1234.) εὔπαις γόνος pro Bona prole s. Bono filio. Datur vero

et tertia signif. huic nomini a Schol. Aristoph. de Eo sc. qui probi patris est filius. Nam exponens h. Aristoph. l. Πλ. (639.) Ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ Μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιὸν, scribit εὔπαιδα esse vel καλοὺς ἔχοντα παῖδας, vel τὸν καλὸν παῖδα: quibus addit, (ἐπαμφοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χρήσεως ἐπί τε τοῦ καλοῦ παιδὸς, καὶ τοῦ καλοὺς παῖδας ἔχοντος,) ἢ τοῦ καλοῦ πατρὸς παῖδα. [" Musgr. Hel. 1259. Wakef. Herc. F. 690. Æschin. Epigr. Markl. Iph. p. 386. coll. Musgr. ad h. l. Antip. S. 42. Jacobs. Anth. 9, 194. Schol. Aristoph. Πλ. 369. Kuster. p. 12. Valck. Hipp. p. 170." Schæf. Mss.] Εὐπαιδία, Habere bonos liberos, Felicitas quæ est in habendo bonos liberos, quam afferunt boni liberi, Isocr. (Busir. 17.) Εἰ τῆς μὲν ἡμετέρας εὐπαιδίας τὴν αἰτίαν εἰς τοὺς θεοὺς ἀναφέρομεν: Evag. (28.) Σπανιώτατον εὐπαιδίας ἅμα καὶ τὸ πολυπαιδίας τυχεῖν. [Eur. Suppl. 490. Ion. 678. Lucian. 1, 271. " Markl. Suppl. 490." Schæf. Mss.] *

[* Ἰσόπαις, Puero æqualis, Æsch. Ag. 74. ἰσχύς.]

Καλλίπαις, Cui pulcri sunt liberi, Basil. [" Musgr. Or. 962. Herc. F. 7. Wakef. 840. Heind. ad Plat. Phædr. 299. Valck. Hipp. p. 170. Mitsch. H. in Cer. 120." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 771. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 224.] Καλλιπαιδία, Habere pulcros liberos. [* Κατάπαις, Gl. Pueralis, Pueralius.] " Κλυ" τόπαις, Inclytus filiis, Clarus liberis," [Anal. 2, 230. * Λιπόπαις, Manetho 4, 585. " Ad Charit. 753." Schæf. Mss.] " Μελλόπαις, Hesychio ὁ ἀπὸ " δέκα ἐτῶν προκόπτων παῖς τῇ ἡλικίᾳ, ut sit Proximus " adolescentiæ," [" Valck. Anim. ad Ammon. 53. Wakef. S. Cr. 4, 45." Schæf. Mss.] " Μονόπαις κόρος, " Filius unicus s. unigenitus, Eur." ["Musgr. Or. 962. Alc. 906=927. (comma pono post ᾤχετ'.)" Schæf. Mss.]

Ὀλιγόπαις, Cui pauci sunt liberi, Plato de LL. [930. * Ὀλιγοπαιδία, Paucitas liberorum, Cyrill. in Is. 49. p. 674.] " Ὁμόπαιδας, et Ὁμογόνους, s. " Ὁμογνίους, J. Poll. dictos fuisse scribit τοὺς διδύ" μους, utpote Pueros uno eodemque partu editos. " Sic Hes. scribit ὁμόπαιδα κάσιν Κασάνδρας dici vel " ὁμοῦ παιδευθέντα, vel ὁμοῦ τεκνωθέντα: quoniam " sunt δίδυμοι."

Παλίμπαις pro πάλιν παῖς, Iterum puer, i. e. Repuerascens senex, Lucian. (3, 392.) Οὔπω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἥ φησι παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι. Præbuit autem occasionem compositioni hujus vocab. Prov. Πάλιν παῖδες οἱ γέροντες, Iterum pueri senes. Pro quibus usitatius est Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, Bis pueri senes. " Παμ" παιδὶ, Cum omnibus liberis, e Dione " [269. * Πεντηκοντόπαις, Æsch. Pr. 852. Schol. Lyc. 481. Eust. Il. A. p. 28, 30=37, 32.] Πολύπαις, Cui multi sunt liberi, [" Jacobs. Anth. 6, 137. Wakef. S. Cr. 4, 171." Schæf. Mss. " Eust. 37, 21." Seager. Mss.] Πολυπαιδία, Multitudo liberorum. Vide in altero e ll. Isocr. citato in Εὐπαιδία. [* Πολυπαίδης, Nom. propr., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 288. Hermann. ad Orph. p. 728.] " Πρόπαις, Puerorum " productor: ὁ προαγωγὸς, μαστροπὸς, Hes." [Gloss. Herod. p. 177. * Πυρίπαις, Epith. Bacchi, Opp. K. 4, 287. Nonn. D. 9, 19.]

Συκόπαις, Qui puerorum instar ficis gaudet. Vide Erasm. voce Sycophanta, quam inter Proverbiales posuit. Scribitur ETIAM Συκώπαις, sed magis probatur altera scriptura. [" Cattier. Gazoph. 100. Schol. Aristoph. Πλ. 874. p. 298. Hemst." Schæf. Mss. * Ταρταρόπαις, Orph. Arg. 975. Ταρταρόπαι Ἑκάτη.] Τρίπαις, Cui tres sunt liberi: τρίπαιδες τιμαὶ, Plut. Numa (10.) pro αἱ τῶν τριπαίδων τιμαὶ, Quas consequuntur οἱ τρίπαιδες, quod Lat. Jus trium liberorum. Φιλόπαις, Qui pueros amat: τὴν φιλόπαιδα χέλυν, Epigr. Quæ amat puerorum cœtum, ideoque lubenter sonat inter illos, ut quidam interpr. || Puerorum amator, Puerorum amori deditus, in malam partem, sicut et παιδόφιλος s. παιδοφίλης, necnon παιδεραστής, quod usitatius est. Athen. (603.) Φιλόπαις δὲ ἦν ἐκμανῶς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεύς. [" Valck. Phœn. p. 759. Hipp. p. 201. ad Callim. 82. Toup. Opusc. 2, 79. Anal. 1, 8. ad Mœr. 97. Abresch. Lectt. Aristæn. 101. Jacobs. Anim. 309. Anth. 6, 234. 7, 390. Callim. Ep. 14. Leon. Alex. 1. Philipp. 31. Strato 94. Theæt. 2." Schæf. Mss. * Εὐφιλόπαις, Pueris amicissimus, Æsch. Ag. 730.]

Παίδειος, Puerilis: μάθημα, Plato de LL. 5. fin. Apud Eund. in Epist. Παιδείων οἰκοδομημάτων. Sed in quodam l. Ejusd. παιδείων τιμῶν Ficinus vertit Honorum qui disciplina præditis dantur, VV. LL. Vide Suid. [" Toup. Opusc. 1, 330. 364. 2, 135. Emendd. 2, 36. Brunck. Antig. 981. ad Charit. 555. Musgr. Iph. T. 206. Leon. Tar. 73. Euphorion 1. Jacobs. Anth. 8, 161. 9, 209." Schæf. Mss.] Παιδήϊος, Poëtice [et Ionice] per dialysin, itidem pro Puerilis.

Παιδία, Pueritia, Puerilis ætas. De h. tamen v. dubitat Bud., quippe qui ita scribit, Παιδία pro Ætate puerili Plato posuisse videtur, de LL. 9. [" Brunck. Soph. 3, 437. Reperitur sic exaratum pro παιδεία, ad Charit. 405." Schæf. Mss. Hippocr. Prorrhet. 2. Ἐν τῇ παιδίῃ τε καὶ νεότητι.]

Παιδικὸς, Puerilis, Ad pueros s. pueritiam pertinens, Pueris s. Pueritiæ conveniens: παιδικὸν ἱμάτιον, Indumentum puerile, quo pueri utuntur: παιδικὴ ἡλικία, Puerilis ætas, Pueritia, ap. Plut. π. Δυσωπίας, ubi refert dictum Bruti, dicentis Τὴν κακὴν φρουρὸν ἡλικίας. Apud Eund. π. ἔρως, Amor puerorum, passive. Et π. ἀσχολίαι, Aristot. Pol. 8. Pueriles et ludicræ exercitationes. Item π. ἄθλημα ap. Plat. Plut. de Fort. Alex. Οὐδὲν ἠρώτα π., οἷον ἄλλοι, Nihil puerile, puerilem simplicitatem præ se ferens. Item π. φάρμακον, Nomen quoddam cataplasmatis ap. Gal. κ. Τόπ. 4., quod et φαιὸν a quibusdam nominatur, ad omnem oculorum fluxum et lippitudinem. Gorr. || Παιδικὸν, sicut Latine Puerile, Ineptum, Absurdum, Quod puerilem quandam stultitiam præ se fert. Interdum autem ἠλίθιον καὶ π. copulantur, sicut ab Aristot. Eth. 10. Sic a Plut. εὔηθες et π. Et ADV. Παιδικῶς, Pueriliter, Puerorum more, Ut decet pueros. Plato opposuit etiam τῷ σπουδαίως. [Polyb. 3, 11, 7. 9, 21, 9. Plut. Theseo 8.] AT Παιδικὰ, τὰ, Puer qui amatur ab eo qui παιδεραστὴς appellatur, Amasius, Catamitus puer. Et generalius etiam de Eo qui amatur, licet puerilem ætatem aut juvenilem etiam excesserit. Thuc. 1, (132.) Παιδικά ποτε ὢν αὐτοῦ. Aristoph. Σφ. (1025.) οὐδ', εἴ τις ἐραστὴς, Κωμῳδεῖσθαι παῖδιχ' ἑαυτοῦ μισῶν, Suum amasium. Possis autem reddere etiam Suos amores. At Polit. ap. Plut. Amat. Narr. Ὃς ἐγεγόνει αὐτοῦ παιδικὰ, vertit Cujus florem ætatis decerpserat. Xen. Ἀπ. 2, (1, 24.) Σκοπούμενος τίσι παιδικοῖς ὁμιλῶν μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης. Vocari autem παιδικὰ etiam Amasiam, s. Eam quæ amatur, testatur Schol. Aristoph. Σφ., ubi et alia de ejus usu scribit. || Vox hæc παιδικὰ ab amoribus puerorum ad amorem honestum et voluptatem inculpatam translata fuit: ita ut aliquis hominem quemvis aut rem quamlibet vocet sua παιδικὰ, significans Quem vel Quam habet in deliciis, s. Delicias suas, vel Sibi carissimam. Schol. Aristoph. de hac voce loquens, Οὐχὶ δὲ μόνον, inquit, οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνων. De hoc autem nominis istius usu, simulque de ejus constr., quæ sæpe ad significatum et sensum, non ad vocem refertur, lege Bud. 177. [Lobeck. Phryn. 420. " Παιδικὸς, ad Xen. Œc. 2, 7. Toup. Opusc. 2, 251. Thom. M. 672. Lucian. Ep. 1. Brunck. Soph. 3, 480. Π. πάθος, 437. Π. λόγος, Xen. K. Π. 77. (1, 4, 27.) an Narratio jocularis? aliter explicat Zeun. in Ind. Παιδικὰ, τὰ, ad Xen. Mem. 2, 1, 24. Œc. 2, 7. Schneid. ad Mem. in Add., ad Corn. Nep. 135. Stav. Toup. Opusc. 2, 83. Lennep. ad Phal. 7. Bergler. Alciphr. 202. Valck. Callim. 218. Phryn. Ecl. 186. Brunck. Soph. 3, 405. Plato Phædro 216. 225. 227. 229. Heind. Differt ab amasio, ad Anton. Lib. 235. Verh. De feminis, Boiss. Philostr. 410. Socrates philosophiam dixit sua παιδικὰ, Heind. ad Plat. Gorg. 117." Schæf. Mss. Hinc Lat. Pædico, Pædicator.]

Παιδόθεν, A puero, A pueritia, Lucian. (3, 605.) sicut παιδιόθεν formatur a παιδίον. Sed frequentius dicitur ἐκ παιδὸς, s. παίδων. [" Jacobs. Anth. 7, 107.

'Ἐκ π., Ast. ad Plat. de LL. 170." Schæf. Mss.' Lobeck. Phryn. 46. 93. * "'Ἐκπαιδόθεν, Basil. Ep. T. 3. p. 123." Bast. in Ind. Scap. Oxon. "Ab juventa inde, Jo. Malal. 1, 40. 306. 2, 156." Elberling. Mss.]

[* Παιδοσύνη, Manetho 4, 378. "Ad Charit. 279." Schæf. Mss.]

DIMIN. Παιδίον, τὸ, Puerulus, Infans. Παιδίον Aristophani, ὃ ἡ τηθὴ τρέφει, Quod alitur a nutrice. Cujus Grammatici locum de harum appellationum gradibus proferam in Παιδάριον. Plut. de Cohib. Irac. "Ὅπερ οὖν αἱ τίτθαι πρὸς τὰ παιδία λέγουσι. Itidem vero ap. Aristot. Rhet. 3. Αἱ τίτθαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. Et ἐκ παιδίου, q. d. A puerulo. Pro quo dicitur potius A puero parvulo, A pusillo puero. Xen. K. Π. 1, (6, 17.) Εὐθὺς τοῦτο ἐκ παιδίου ἐπαίδευες. Et παιδίων πάθος Hippocr. de Aëre, Locis, et Aquis: i. e., Puerulorum morbus, dictus putatur qui Lat. Comitialis, quod a pueritia maxime incipiens, fere semper consenescat. || Puerulus, i. e., Servulus, Aristoph. || Filiolus, Filiola, ut παῖς Filius, Filia, Dem. c. Mid. Παιδία γὰρ παραστήσεται, καὶ κλαιήσει, Parvos liberos. [" Valck. Adoniaz. p. 349. Pierson. ad Mœr. 189. Ammon. 35. Valck. Anim. 51. Eran. Philo 165. Thom. M. 672. Longus p. 3. Vill. paulo post βρέφος, ibid. p. 4. παιδίον ἄῤῥεν, p. 6. Θῆλυ ἦν τοῦτο τὸ π., vide p. 7. De ramis, Alberti Peric. Cr. 75. An Tragicis usurpatum, Comm. Soc. Lips. 3. p. 95. Conf. o. παῖς, ad Diod. S. 2, 170. 435. ad Dionys. H. 2, 656. 3, 1610. Π et παῖς quomodo differant, Boiss. Philostr. 392. Τοῦ πατρὸς τὸ π., Valck. Emendd. 90. Ἐκ παιδίου, Thom. M. 284. Τὸ ἐκ τοῦ βατράχου π., Schol. Plat. p. 21. Heind. ad Theæt. 348. Αὐτός τε καὶ τὰ π., Ast. ad Plat. de LL. 364." Schæf. Mss. * Παιδιογέρων, Pallad. Hist. p. 38. * Παιδιοτρόφος, unde * Παιδιοτροφέω, M. Anton. 119.] Παιδιώδης, Puerilis, Ad puerulum s. puerulos pertinens, Puerulos decens. Sed est παιδιώδης a παιδιὰ etiam. [Xen. Σ. 2, 26. var. lect., Plut. 6, 250. " Tzetz. Exeg. in Il. 125, 21. Huschk. Anal. 21. Toup. Opusc. 2, 91. Valck. ad Herod. 88. Callim. 15. 262." Schæf. Mss.] Παιδιόθεν adv., i. q. ἐκ παιδίου, de quo dictum modo fuit. Marc. autem 9, 21. Παιδιόθεν, Ab infante, infantia. [* Παιδιότης, Gl. Pueritia, Aq. Ps. 109. 3. Epiphan. 1, 610.] AT Παιδάριον aliud dimin. Puellulus; aut etiam Puerulus, sicut παιδίον. Aristoph. Gramm. ap. Eust. hanc seriem istorum nominum facit, et quidem a βρέφος usque repetens: ut Βρέφος sit τὸ ἄρτι γεγονὸς, Qui modo natus est: Παιδίον dicatur, ὃ ἡ τηθὴ τρέφει, Quem nutrix alit: Παιδάριον appelletur, τὸ περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξεως ἀντιποιούμενον, Qui ambulat et loquendi facultatem jam acquirit; nisi malis, Qui loquendi facultatem jam sibi vindicat: Παιδίσκος nominetur, ὁ τῆς ἐχομένης ἡλικίας, Qui ætatis est illi proximæ: Παῖς denique nuncupetur ὁ δι' ἐγκυκλίων ἤδη μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι, Qui jam per disciplinas ἐγκυκλίους peragere cursum potest, At qui est ea ætate quæ παιδὸς ætatem excipit, is dicatur ESSE Πάλλαξ, " s. Πάλληξ," ET Βούπαις, ET Ἀντίπαις, ET Μελλέφηβος. Aristoph. Comicus in Nub. dicit παιδάρια vocare βρῦν, τὸ πιεῖν, et μαμμᾶν, τὸν ἄρτον, et κακκᾶν, τὸ χέζειν. Plut. autem Puerum qui jam quadriennis esset, παιδάριον appellavit, in Polit. Præc. Ibid. παιδάρια dicit de Iis qui jam loqui possent, atque adeo apte ad interrogata respondere: si tamen locus mendo caret. Apud Eund. περὶ Εὐθυμίας legimus τὰ μικρὰ cum παιδάρια. || Puella, Puellula; Bud. enim παιδάριον et παιδισκάριον pro eod. poni existimat in Diog. L. loco quem proferam in Παιδισκάριον. [" In loco Diog. L. a Steph. citato, παιδάριον Puerum signif., παιδισκάριον Puellam: nam leg. videtur, Παιδαρίοις τε ἐχρῆτο σπανίως· ΚΑΙ ἅπαξ ἢ δίς που παιδισκαρίῳ τινι, ἵνα μὴ δοκοίη μισογύνης εἶναι. Opposita sunt supra: Ἐρωτηθεὶς εἰ παιδισκάριον ἢ παιδάριον ἔχοι, ἔφη, Οὔ: p. 217, 22. HSt." Seager. Mss. " Mœr. 321. et n., Ammon. 35. Valck. Anim. 51. Eran. Philo 165. Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 440. 454. 672. Jacobs. Anth. 7, 45. Ἐκ μικροῦ παιδαρίου, Dem. 1252." Schæf. Mss. Lobeck.

A Phryn. 239.] Παιδαριώδης, Puerilis, Puerulum aut etiam Puerum decens, Simplicitati puerili s. stultitiæ conveniens, Herodian. 3, (10, 5.) Ὑπὸ παιδαριώδους φιλονεικίας: 5, (4, 3.) Ὁ δὲ Μακρῖνος καταφρονῶν τοῦ πράγματος ὡς παιδαριώδους. [Polyb. 12, 3, 1. " Jacobs. Anth. 9, 326." Schæf. Mss. * Παιδαριωδῶς, Polyb. 27, 2, 10. * Παιδαριεύομαι, Stob. Serm. 141. * Παιδαρίδιον, Gl. Puerculus. * Παιδαρίσκος, Heliod. 5. p. 224. " Const. Manass. Chron. p. 483. * Παιδαρύλλιον, Acta Synodi Ephes. ap. Casaub. ad Suet. Tib. 61." Boiss. Mss.] Παιδίσκος, aliud dimin., quod itidem signif. Puerulus, Puellus; afferturque e Xen. (Ἑλλ. 5, 4, 32.) rarum alioqui. [Lucian. 1, 687. Polyb. 31, 4, 9. " Eran. Philo 165. Zeun. ad Xen. K. Π. 51. Ammon. 35. 109. Valck. Anim. 51." Schæf. Mss.] Cujus FEM. Παιδίσκη usitatius est; sed eo significatur non solum Puella, sed etiam Ancillula, Ancilla, Famula. At Suida exp. θεράπαινα, Ancilla: J. Poll. autem scribit Lysiam παιδίσκην vocasse τὴν θεραπαινίδα, Ancillulam; sed addit, ambiguum esse ad ætatemne au ad servilem conditio-
B nem referatur hoc nomen: cum ille ita scribat (21.) Καὶ ἐξελθοῦσα ἡ παιδίσκη τὴν θύραν ἀνοίγνυσι. Sed παιδισκάριον, quod hinc derivatum est, Hes. ait ab Atticis ad ætatem referri. Pro Ancilla manifeste positum fuit ab LXX. Interprr., e quibus affert Paul. ad Galat. 4, (30.) Ἔκβαλλε τὴν παιδίσκην. At vero Athen. δημοσίας παιδίσκας, ad verbum Publicas puellas, vocat Puellas publice prostantes, et corpus suum vulgantes, ut videbis in Παιδισκεῖον. [" Ad Mœr. 310. 319. Ammon. 109. 110. 111. Valck. ad Herod. 48. Thom. M. 548. 671. Phryn. Ecl. 102. (Lobeck. 239.)" Schæf. Mss.] NAM Παιδισκεῖον, est Locus in quo sunt παιδίσκαι, Puellæ: ap. Athen. autem videtur significare Lupanar, Bud. locum tamen non afferens; sed hunc esse puto, (437.) Ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον εἰς ὃ τῇ προτεραίᾳ παρεληλυθὼς ὤφειλε χαλκοῦς, ἔχων τότε κατὰ τύχην, ἐκτείνας τὴν χεῖρα πάντων ὁρώντων ἀπεδίδου. Sed quod affirmare non ausus est Bud., ut affirmare possimus, fa-
C ciunt hæc quæ præcedunt verba, de eodem de quo et illa, sc. de Dionysio Heracleota, Ἦν δὲ ὁ Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου, ὥς φησι Νικίας ὁ Νικαεὺς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανὴς, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσῄει παιδίσκας ἀδιαφόρως: quibus subjungit, Καί ποτε πορευόμενος μετά τινων γνωρίμων, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκεῖον κ. τ. λ. [" Lupanar, Valck. ad Herod. 48." Schæf. Mss.] AT VERO Παιδισκάριον e παιδίσκη per dimin. factum est, et signif. Puellula. Diog. L. in Zenone (7, 13.) p. 317. Παιδαρίοις τε ἐχρῆτο σπανίως, ἅπαξ ἢ δίς που παιδισκαρίῳ τινὶ, ἵνα μὴ δοκοίη μισογύνης εἶναι. [Vide Παιδάριον.] Hes. quoque testatur Atticos ad ἡλικίαν nomen hoc retulisse, ita vocantes κοράσιον. || Sed addit, esse et Nomen lapidis, quo uterentur textores. [Plut. 8, 69. Lucian. 1, 442. 2, 570. " Ad Lucian. 1, 443. Bergler. Alciphr. 271. 335. Ammon. 111. Phryn. Ecl. 103. (Lobeck. 239.) Thom. M. 440. 672. Monthly Review Aug. 1799. p. 442." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Pæd. 1, 5. Θαυμάζεις ἀκούων τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐν ἔθνεσι, παῖ-
D δας παρὰ κυρίῳ; οὔ μοι δοκεῖς Ἀττικῆς ἐπαΐειν φωνῆς, παρ' ἧς ἐστὶν ἐκμαθεῖν τὰς καλὰς καὶ ὡραίας, ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρας νεάνιδας, παιδίσκας καλουμένας, παιδισκάρια δὲ τὰς δούλας: Str. 1, 2. (p. 167.) e Comico, Παιδισκάριόν με εὐτελὲς καταδεδούλωκεν." Gataker. Mss.]

" Παιδάκιον, τὸ, in VV. LL. redditur Puellulus, " sicut et παιδάριον. At Hes. non παιδάκια, sed παι- " δάκιμα exp. μειράκια, quod παιδάκιμα magis etiam " suspectum est."

" Παιδοῦσα, Prægnans, VV. LL. e Callim. Suidas " vult scribi vel παίδουσα, vel παιδοῦσα." [Schol. Soph. Trach. 308. Ἄνανδρος ἢ τεκοῦσα· γράφεται τεκνοῦσα, ἤτοι τέκνα ἔχουσα, ὅπερ Καλλίμαχός φησι παιδοῦσα. Brunck. ad l.: 'Minus bene Aldus τεκνοῦσα. Membr. in textu habent τεκοῦσα, et in margine: γρ. τεκνοῦσα, ἤτοι τέκνα ἔχουσα. In Scholiis scripturam emendavi, τεκνοῦσσα — παιδοῦσσα. Non enim sunt ista participia, sed nomina adjectiva formæ contractæ e * τεκνόεσσα et * παιδόεσσα, qualia sunt πτεροῦσσα in Eur. H pp. 738. αἰθαλοῦσσα in

Æsch. Pr. 1000. οἰνοῦντα, μελιττοῦντα ap. Comicum. Eodem, quo hic Tragicus, nomine usus est Theophr. ab Athen. laudatus p. 31. itidem emendandus: Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ Φυτῶν Ἱστορίᾳ φησὶν, ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας γίγνεσθαι οἶνον, ὃς τοὺς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι· τὰς δὲ γυναῖκας τεκνούσας ποιεῖ.' ‖ Παιδόεσσα, παιδοῦσσα, Toup. Opusc. 1, 331. Porson. Emendd. 4, 467. * Παιδόω, Toup. l. c. Append. in Theocr. p. 8. et Ind., Valck. Diatr. 184." Schæf. Mss. Tzetz. ad Lycophr. 843. Phavorin." Kall. Mss. Dionys. H. p. 103. Ἐπαιδώθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. * Παίδωσις, Joseph. A. J. 17, 2, 3. γνησίων τέκνων. Apud Hippocr. 584. legitur * παιδίουσα γίνεται, quod videtur depravatum e παιδοῦσα s. παιδοῦσσα.]

[* " Παιδῶν, Pierson. ad Mœr. 63." Schæf. Mss. Hesych. Παιδῶνας· τοὺς μισθοῦ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομίζοντάς τι.]

[* Παιδεῶτις, Hes. 719. Phav. 565.]

¶ Παιδνός, Puer, παῖς, Od. Φ. (21.) Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθ' Ὀδυσσεὺς Παιδνὸς ἐών. Ubi ab Eust. παιδνὸς dicitur esse a παίζω, et poni pro παῖς. At vero ab Hes. dicitur esse Qui excessit e pueris, ut dicit Terentius Excessit ex ephebis, et qui ab Atticis vocatur ἀντίπαις. Ideoque exp. et Adolescens. Accipi ait et pro ἄφρων, νήπιος, Insipiens, Stultus. ‖ Παιδνός, adj. Puerilis, unde παιδνὰς χεῖρας legimus in Epigr. [" Diodor. Sard. 15. Markl. Iph. p. 391. Musgr. Iph. T. 1270. ad Callim. 1. p. 24. Παιδνή, ad Charit. 410. Jacobs. Anth. 6, 183. Christod. Ecphr. 410." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 476. * Παῖλλος, i. q. παιδνός, Etym. M., Hes.]

ΠΑΙΔΕΥΩ, Instituo, Doceo. Proprie Instituo ut puerum, Doceo, Trado convenientem puerili ætati doctrinam. Sed ad quemvis Instituendi s. Docendi modum extenditur. Dicitur autem παιδεύω σε, σε τοῦτο, παιδεύω τοῦτο, πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, etiam περὶ τοῦτο, σε τούτῳ, ἐν τούτῳ, ἐπὶ τούτῳ: sæpe vero et cum infin. Quarum omnium constrr. exempla eod. ordine subjungam. Igitur Παιδεύω σε, ut ap. Aristot. Eth. 10. (init.) Διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους, οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ. Herodian. 3, (10, 3.) Τούς τε υἱεῖς παιδεύων καὶ σωφρονίζων, Æsch. c. Ctes. Παιδεύων τὰ πλήθη καὶ συμβουλεύων ταῖς πόλεσι. Παιδεύω σε τοῦτο: ut ap. eund. Æschin. (p. 74.) Ἀείμνηστον παιδείαν αὐτοὺς ἐπαίδευσε. Et παιδεύω τοῦτο, sine accus. personæ: Aristot. Polit. 8. Ἔστι δὲ τέτταρα σχεδὸν ἃ παιδεύειν εἰώθασι. At παιδεύω πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, περὶ τοῦτο: ut in seqq. ll. Isocr. Areop. Ἐπαιδεύθησαν οἱ πολῖται πρὸς ἀρετήν: nec enim dubium est, quin itidem dicatur παιδεύειν πρὸς ἀρετήν. Et παιδεύειν εἰς τέχνην, ut Xen. (Ἀπ. 2, 1, 17.) Οἱ εἰς τὴν βασιλικὴν τέχνην παιδευόμενοι. Sic παιδεύειν εἰς τὸ ἄρχειν, quod et παιδεύειν ἄρχειν. Apud eund. Xen. (Ἀπολ. 29.) Τὸν υἱὸν περὶ βύρσας παιδεύειν. Exempla autem constructionis cum dat., vel solo, vel interjecta præp. aliqua, sunt hæc: Isocr. Paneg. Καὶ τοὺς νεωτέρους τοιούτοις ἤθεσι παιδεύοντες. Plut. Apophth. Lac. Καὶ τοῖς ταύτης νόμοις, ἔτι δὲ δικαιοσύνῃ καὶ καλοκαγαθίᾳ ἐπαιδεύσατε. Rursum Isocr. Panath. Οἱ παιδεύσαντες τοὺς νέους ἐν ἀρετῇ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ πολλῇ σωφροσύνῃ. Sic Xen. K. Π. 1, (2, 2.) Ἐπαιδεύθη γε μὴν ἐν Περσῶν νόμοις. Sed et Plato ita locutus est, itemque Aristot. At exemplum constructionis cum ἐπὶ nullum in præsentia mihi occurrit. Nam in iis quidem Xen. Edd., quæ meam præcesserunt, scio legi K. Π. 8, (8, 7.) παιδεύεσθαι ἐπὶ ταῖς θήραις: quam sequens lectionem Philelphus verterit, Institutio ad venandum; sed reponendum esse ἐπὶ ταῖς θύραις, ut habet mea Ed. e vett. Codd. auctoritate, alii ejusd. Xen. ostendunt loci. Legendo autem θύραις, non significatur res quæ docetur, sicut in præcedentibus exemplis, sed locus ubi illi docentur, s. instituuntur. Superest constructio cum infin., cujus exempla extant cum ap. alios, tum ap. Xen. K. Π. 1, (6, 12.) παιδεύω σε στρατηγεῖν: et παιδεύω ἄρχειν, Ἀπ. 2, (1, 3.) Sic, Πεπαίδευται καρτερεῖν πρὸς τὸ ῥῖγος, K. Π. 2, (3, 5.) ‖ Παιδεύω alicubi exp. etiam Castigo, et quidem apte: Luc. 23, 22. Παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω. Sic ad Hebr. 12, (7.) Τίς γάρ ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ; Sic et alibi: At Herodian. dixit Τοὺς υἱεῖς παιδεύων καὶ σωφρονίζων, in l. paulo ante c. ‖ Παιδεύομαι, itidem pro Instituor, Doceor; sequiturque constructiones activæ vocis, quarum et exempla nonnulla cum exemplis illius habes. Aristot. Polit. 3. Ὥσπερ οἱ βασιλέων υἱεῖς ἱππικὴν καὶ πολιτικὴν παιδευόμενοι, i. e. διδασκόμενοι. Basil. de Solomone, Ἐκ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα πεπαιδευμένος. Sic παιδεύομαι πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο, ἐν τούτῳ, etc.: frequentior tamen est illa prima constr. ‖ Sed hoc præterea sciendum est, πεπαιδευμένος dici sæpe et sine adjectione pro Institutus, s. potius pro Bene Institutus: ut ap. Xen. redditur K. Π. 5, (2, 8.) p. 72. meæ Ed. Idem vero (3, 3, 30.) p. 51. dicit, Πεπαιδευμένους ὡς δεῖ: vel Doctus, Eruditus, Literis excultus: ut cum Lucian. (3, 190.) ἰδιώταις opp. τοὺς πεπαιδευμένους. Bud. πεπαιδευμένοις vertit Doctis, in hoc Aristot. l. Polit. 3. Ἀποδίδομεν τὸ κρίνειν οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, Judicium tribuimus non minus doctis quam ipsis opificibus. [" Villoison. ad Long, 69. Xen. Mem. 1, 3, 5. ad Phalar. 272. Thom. M. 729. Jacobs. Anth. 6, 424. Lucill. Ep. 9. Brunck. Soph. 3, 437. Boiss. Philostr. 321. 521. Conf. c. διδάσκω, 321. Plut. Alex. p. 16. Schm. Præs. et perf. pass. conf., Schneid. ad Xen. Œc. 37. Seq. infin., Zeun. ad Xen. K. Π. 20. Longus p. 85. Vill. Π. τινά τι, Xen. Œc. 7, 7. Longus p. 8. Vill. Π. εἴς τι, Boeckh. in Plat. Min. 115. Π. σώφρονα, Erudiendo reddo, Koppiers. Obs. 81. cf. Abresch. Lectt. Aristæn. 102. Brunck. Œd. C. 919. Andr. 601. Οἱ παιδεύοντες, Steph. Dial. 53. Παιδεύομαι, Erudiendum curo, ad Timæi Lex. 84. ad Herodian. Philet. 468. Valck. Anim. ad Ammon. 70. Πεπαιδευμένος cum gen., Thom. M. 184. Cum acc., Longus p. 114. Vill. Πεπαιδευμένος πρός τι, Xen. Mem. 1, 2, 1. Πεπαιδευμένοι, T. H. ad Plutum p. 383." Schæf. Mss.] " Παιδευτέον, Docere oportet " s. Instituere." [* Πεπαιδευμένως, Ælian. V. H. 2, 16. " Suid. v. Ἡγμένως." Boiss. Mss.]

Παιδεία, ἡ, Institutio, Instituendi ratio, Doctrina, Disciplina. Extant Xenophontis Libri octo inscripti Κύρου Παιδείας, Institutionis Cyri, Disciplinæ Cyri, vel Institutionis ac disciplinæ: ut Cic. ista duo alicubi conjunxit. Philelphus tamen, miror quo consilio, librum illum vertens vocem Gr. retinuit, inflexionemque Lat. ei dans, et libros de Pædia Cyri vocans. In Lat. autem Dictionariis perperam annotatur Pædiam hic vocari a Xen. Pueritiam; nam ut omittam Κύρου Παιδείας scribi, non Παιδίας, quod Pueritiam quidem signif., sed rarum tamen est, Xenophon ipse vocem illam in aliquot Libri locis retinet de institutione loquens et disciplina ad quam eruditus fuerat Cyrus: ut (K. Π. 1, 1, 5.) p. 2. in fine præf. Καὶ ποίαν τινὰ φύσιν ἔχων καὶ ποίᾳ τινὶ π. παιδευθεὶς: (5, 1.) p. 13. Ἐπεὶ δὲ διελθὼν τὴν π. ταύτην ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. Itidem vero et de aliis, ut (8, 3, 15.) p. 129. Ἐμὲ γάρ τοι ὁ πατὴρ τὴν μὲν τῶν παίδων π. γλίσχρως αὐτὸς ἐργαζόμενος καὶ τρέφων ἐπαίδευεν, Puerilem disciplinam. Ubi observa παιδείαν παιδεύειν: pro quo etiam dicitur παιδείᾳ παιδεύειν, sicut in pass. ποίᾳ τινὶ π. παιδευθεὶς, in l. quem paulo ante protuli. Thuc. 2, (39.) p. 60. Καὶ ἐν ταῖς π., οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει, εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται· ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι, οὐδὲν ἧσσον ἐπὶ τοὺς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν: ubi καὶ ἐν ταῖς π. perinde esse puto ac si dixisset, Jam vero quod ad institutionum differentiam attinet. Aristot. de Part. Anim. init. 1. dicit omnem θεωρίαν et μέθοδον habere τὴν ἐπιστήμην τοῦ πράγματος, et τὴν οἷον π. τινὰ, ubi plura vide. Plato de Rep. 2. dicit esse παιδείαν, τὴν μὲν ἐπὶ σώματι γυμναστικήν· τὴν δ' ἐπὶ ψυχῇ, μουσικήν. ‖ Peculiari signif. Institutio in bonas artes, Eruditio, Doctrina, Gell. 13, 15. Qui verba Latina fecerunt, quique iis probe usi sunt, humanitatem non id solum esse voluerunt, quod vulgus existimat, quodque a Græcis φιλανθρωπία dicitur, et signif. Dexteritatem quandam benevolentiamque erga omnes homines promiscuam; sed humanitatem appellarunt id propemodum, quod Græci παιδείαν vocant, nos Eruditionem institutionemque in bonas

artes dicimus: quas qui sinceriter cupiunt appetuntque, ii sunt vel maxime humanissimi. Plato Gorgia, Οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης, Ignoro quanta sit ejus doctrina et quanta justitia: vel, ut Cic. vertit, Quam sit doctus. Aristot. Pol. 8, Νῦν δὲ τῆς ἡδονῆς χάριν οἱ πλεῖστοι μετέχουσι τῆς μουσικῆς· οἱ δ' ἐξ ἀρχῆς ἔταξαν ἐν παιδείᾳ, i. e., Bud. interpr., In doctrinarum numerum redegerunt. Idem Aristot. de ead. re, Διὸ τὴν μουσικὴν οἱ πρότερον εἰς παιδείαν ἔταξαν. Quod convenit cum loco quem paulo ante e Platone protuli, de Rep. 2. Polit. ap. Herodian. vertit etiam Literas, quo modo et ipsi Græci γράμματα dicunt, ut 5, (7, 9.) Παιδείαν τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐπαίδευε, Græcisque eum pariter et Lat. literis instituens. Apud Eund. 5, (5, 1.) Διδασκάλους τε πάσης π. λάθρα μετεπέμπετο, reddit πάσης π., Omnium disciplinarum. Ceterum ut in illo priore l. dicit Herodian. παιδείαν Ἑλλήνων, sic Lucian. παιδείαν Ἑλληνικὴν, in Scytha: ubi fortasse Græcas artes non male quis interpretetur. Animadvertendum est autem παιδείαν non tam late accipi in hujusmodi ll., quam cum sine adjectione ponitur. At cum dicitur ἡ ἔξωθεν παιδεία a Greg. et Basilio ceterisque Theologis, sicut et ὁ ἔξωθεν λόγοι, intelliguntur Literæ disciplinæque omnes nihil ad scripta Evangelica pertinentes. || Metaph. de plantis, quæ et ἀναγωγὴ, Exactior cultus conformatioque plantarum, ap. Theophr. (C. Pl. 3, 7, 4.) cujus verba citat Bud. 372. in Ἀναγωγή. Gaza vertit Eruditio plantarum. Alii malunt Institutio, sicut Suet. de Claris Gramm. dixit Vitem manu ejus institutam. Vide in Παιδαγωγία eand. metaphoram.

Παιδεία, Castigatio, ad Hebr. 12, (7.) Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεὸς, Si castigationem sustinetis, patimini; potius quam Disciplinam, ut Bud. vertit: cum præcedat itemque sequatur παιδεύειν aperte positum pro Castigare. Sic παιδευταὶ ibid. vocantur Castigatores. [" Xen. K. Π. 31. Phryn. Ecl. p. 2. Bibl. Crit. 3, 1. p. 50. Lucian. 1. p. 3. Valck. ad Phalar. p. xvi. Lennep. p. 6. Ammon. 110. Thom. M. 671. ad Dionys. H. 1, 20. Reisk. ad 1, 601. Liber, Mahne de Arist. p. 15. Lips. Conf. c. παιδιὰ, ad Charit. 405. ad Lucian. 2, 281. Buttmann. ad Plat. Gorg. 518. Π. εἴς τι, Boeckh. in Min. 115. Οἱ ἀπὸ παιδείας Casaub. Athen. 1, 45. Παιδείας χάριν, Plato Gorg. 129. Heindorf. ad 139. Ἐπὶ παιδείᾳ, Boeckh. ad Sim. p. xxiv." Schæf. Mss. Xen. Mem. 4, 2, 1. Eur. Tro. 128. Theognis 1305. 1348. Παιδεία, Docti, Lobeck. Phryn. 469.]

Παίδευμα, τὸ, Quod docetur, Id in quo aliquis instituitur. At nomine Documentum non satis apte redditur. Dem. (1393.) Ἐν πᾶσι τοῖς π. ἦσαν ἐπιφανεῖς, τὰ πρέποντα καθ' ἡλικίαν ἀσκοῦντες ἑκάστην. [Xen. K. Π. 1, 5, 7. Œc. 7, 6. K. 2, 2. Conf. cum ἐπιτήδευμα, Isocr. 2, 210. Cor. " Brunck. Soph. 3, 490. Eur. El. 887. I. q. παιδευθεὶς, Valck. Phœn. p. 506. cf. Diatr. 147. 240. Toup. Emendd. 4, 502. Plut. Mor. 1, 386. Π. βοῶν, Longus p. 27. v. Villois. p. 69. Παιδεύματα, (i. q. παῖδες,) Eur. Hipp. 11." Schæf. Mss.] Παίδευσις, ἡ, Institutio, Disciplina, Ipsa actio instituendi s. docendi, Xen. Ἀπ. 2, (1, 34.) p. 431. Οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν, i. e. διηγεῖται πῶς ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλῆς ἐπαιδεύθη, Isocr. Περὶ τὴν π. τῆς τοιαύτης ἀρετῆς, Plut. de Puer. Instit. Πατήρ τις λεγόμενος πλείω λόγον τῆς τῶν δεομένων ποιεῖται χάριτος, ἢ τῆς τῶν τέκνων π.; Apud Thuc. autem 2, (41.) p. 61. Τήν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος π. εἶναι, quidam interpr. Magisterium, alii Disciplinam: sicut et ap. Plut. Lycurgo, παίδευσις Ἑλληνικὴ, Disciplina Græca. Hoc certe constat ut παιδεία pro παίδευσις ponitur, ita vicissim παίδευσις pro παιδεία poni. [" Thom. M. 671. Cattier. Gazoph. 26. Quæ docet, Musgr. Phœn. p. 216. ad Lucian. 1, 246. Ammon. 110." Schæf. Mss.] Comp. Ἀπαιδευσία ET Εὐπαιδευσία. Dicitur autem ἀπαιδευσία de eo qui eruditus non est s. doctus: q. d. Ineruditio, aut Carentia eruditionis, s. doctrinæ. Redditur etiam Inscitia, Imperitia. Æschin. (88.) Ἄξιον δ' ἐστὶ καὶ τὴν ἀ. αὐτῶν θεωρῆσαι.

A Isocr. opposuit τῇ παιδείᾳ, ad Demon. At Εὐπαιδευσία dicitur contra de eo qui est eruditus, bene institutus: quo usum esse Eur. testatur J. Pollux [9, 161. Ἀπαιδευσία, Illiberalis institutio, Xen. Ἀθ. 1, 5. Lucian. 1, 76. 3, 112. 124. Thuc. 3, 84. " Εὐπαιδευσία, Valck. Hipp. p. 275." Schæf. Mss. Aret. 3, 6. Schol. Apoll. Rh. 1, 741. Philostr. 510.]

Παιδευτὴς, Qui instituit, Doctor, Præceptor, Magister, Plut. de Puer. Educ. Ἀνθρώπους τοὺς μηδενὸς τιμίους αἱροῦνται τοῖς τέκνοις παιδευτάς. Sic etiam paulo ante, Τὴν ἐνίων τῶν π. ἀπειρίαν ἅμα καὶ μοχθηρίαν: ita enim in vet. Cod. legitur et hic, non παιδευόντων. || Παιδευτὴς, Castigator, ad Hebr. 12, [9. Plut. Lycurgo 12. * Παιδευτὴρ, unde] Παιδευτήριον, τὸ, Locus in quo pueri instituuntur, Ludus literarius, [" Monum. Byz. 28." Schæf. Mss. Strabo 4. p. 273. Diod. S. 13. p. 344, 23. Longus 2, 38.] Παιδευτικὸς, ut παιδευτικὴ τέχνη, q. d. Ars institutoria, Ars instituendi, J. Poll.: a quo et βίος παιδευτικὸς idem esse traditur, qui λογικὸς, sicut πολιτικὸς idem qui
B πρακτικός. [Plut. Lycurgo 4.] Παιδευτικῶς ap. J. Poll., q. d. Institutorie, More eorum qui instituunt, s. docent. Pro eod. et διδασκαλικῶς, ap. Eund. [" Clem. Alex. Philo J." Wakef. Mss.]

Παιδευτὸς, Doctus, Eruditus, VV. LL. sed sine exemplo, quod etiam vix posse reperiri existimo. At comp. Ἀπαίδευτος ET Εὐπαίδευτος, exemplis passim non carent, pro Ineruditus, et Eruditus, vel Valde eruditus, s. magis ad verbum Bene eruditus. Auctor Axiochi (369.) Δῆμος γὰρ ἀχάριστον, ἀψίκορον, ὠμὸν, βάσκανον, ἀ. Comicus quidam (Alexis) ap. Athen. (39.) Ὁ γὰρ διμάτωρ βρόμιος οὐ χαίρει συνὼν Ἀνδράσι πονηροῖς οὐδ' ἀπαιδεύτῳ βίῳ. Dicitur etiam ἀπαίδευτος alicujus rei: ut a Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Τοὺς δ' ἀ. παντάπασιν ἀρετῆς. Lat. autem Eruditus et interdum etiam Institutus ablat. etiam jungunt. Idem 1, (5, 7.) usus est et alio modo dicens, Ἀ. ὡς δεῖ χρῆσθαι. [" Casaub. ad Athen. 54. T. H. ad Plutum p. 382." Schæf. Mss.] Ἀπαιδεύτως, Inerudite, Indocte, etiam Imperite, [" Wakef. Ion. 257."
C Schæf. Mss. * Ὑπαπαίδευτος, Phrynich. Bekk. 69.] At Εὐπαίδευτος potius sine adj. Eruditus, Doctus, Valde eruditus, doctus. [" Compar., Athen. 177. (T. 2. p. 208. Schw.)" Wakef. Mss.] Εὐπαιδεύτως, Erudite, Docte et perite, Isocr. Panath. Οὐκ ἀ., ἀλλὰ νουνεχόντως. At vero Ἀπαιδευσία et Εὐπαιδευσία, vide in Παίδευσις. [* " Συνευπαίδευτος, Simul recte institutus, Aret. ἀνείληπσις." Lex. Hederici. Schneidero valde susp.] " Ἡμιπαίδευτος, Semidoctus, " ἀπαίδευτος, Indoctus, Suid."

[* " Ἀναπαιδεύω, Rursus erudio, Soph. ap. Clem. Alex. 625(=748.)" Kall. Mss. Cf. Schol. Aristoph. N. 1421.: Ἱππ. 1099. Philostr. V. A. 523. 528. " Toup. Opusc. 2, 191. Kuster. Aristoph. 63. 115. Cattier. Gazoph. 65. * Ἀναπαιδευτότροπος, ad Diod. S. 2, 600." Schæf. Mss. Perperam pro * Ἀπαιδευτότροπος.] Διαπαιδεύω, ET Ἐκπαιδεύω, Instituo, Erudio, Doceo, i. q. simplex παιδεύω, nisi quod præp. vehementiam aliquam significationi addere videri potest: ut cum dicis Edoceo pro Doceo. [Διαπαιδεύω, Xen.
D K. Π. 1, 2, 15.] Invenitur autem ἐκπαιδεύω, de equis etiam dictum. [Eur. Inus Fr. ap. Stob. tit. lxxxix. " Luzac. Exerc. 22. Jacobs. Anth. 12, 413. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. L. Valck. Diatr. 175. Eur. Cycl. 275." Schæf. Mss. Cf. Æsch. Pers. 820. * Ἐκπαίδευμα, i. q. παῖς, Eur. Cycl. 597. * Ἐμπαιδεύω, Philostr. Soph. 516. Tzetz. Ch. 6. p. 104. * Καταπαιδεύω, Symm. Thren. 1, 13. Vide Schleusn. Lex. V. T.] " Μεταπαιδεύω, Aliter erudio et instituo, Multo insti- " tutionis genere erudio, Lucian. (2, 346.) Παραλα- " βὼν αὐτὸν μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν." Προπαιδεύω, q. d. Præinstituo, Ante instituo, doceo, ut cum docemus aliqua minora antequam ad majora veniamus. Et pass. Προπαιδεύομαι, Prius instituor, doceor. Sed et ars aliqua dicitur προπαιδεύεσθαι, Plato de Rep. 7. Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετρίας, καὶ πάσης τῆς παιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὖσι χρὴ προβάλλειν. Utitur et Aristot. Polit. 8. init. [" Longus p. 2.: Villois. p. 8." Schæf. Mss.] Προπαιδεύματα ET Προπαιδεία,

Quæ docebantur ante philosophiam et ante theologiam, Bud. 627. [" Προπαιδεύματα, Hes. Philo J. Προπαιδεία, Clem. Alex. Julian. 235." Wakef. Mss.: Gl. Rudimentum.] Συμπαιδεύω, Condoceo, Condocefacio, Xen. Œc. (5, 14.) Συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία, Polyb. Ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, Condocefactus in violentia et iræ furore, pro Educatus in violentia etc., perinde ac si dixisset βίᾳ καὶ θυμῷ σύντροφος. Potest etiam exponi, Jam inde a pueritia assuefactus violentiæ: ut sc. assuefieri solemus iis quæ in ipsa pueritia docemur.

ΠΑΙΔΙΑ, ἡ, [Atticis Παιδία, penacute, vide Athen. 323. et quæ notavit Schw.] Ludus, Lusus, Relaxatio animi, s. Quicquid fit relaxandi animi gratia. Et quidem proprie Ludus puerilis; sed generalius de aliorum etiam lusu. Herodian. 1, (10, 12.) Ἀνετός τε πᾶσι δέδοται ἐξουσία παντοδαπῆς παιδιᾶς. Plut. de Frat. Car. Ἐκ πόνου τινὸς ἢ π. ἢ παλαίστρας. Interdum copulant hoc nomen cum γέλως: Xen. K. Π. 2, (3, 7.) p. 32. Παίοντες σὺν πολλῷ γέλωτι καὶ π. Aristot. Rhet. 2. Ἐν παιδιᾷ, ἐν γέλωτι, ἐν ἑορτῇ, ἐν εὐημερίᾳ: at ποιεῖσθαί τι γέλωτα καὶ παιδιὰν, vide in Παιδιὰ, Jocus. Passim autem opp. σπουδῇ: extatque ap. Athen. (519.) Liber Athenodori inscriptus περὶ Σπουδῆς καὶ Παιδιᾶς. Plut. Symp. 1. Οὕτω παραβάλλει τῇ σπουδῇ τὴν παιδιάν. Xen. initio Symposii scribit facta hominum virtute præditorum non solum τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, verumetiam τὰ ἐν ταῖς π. Plut. autem dixit eleganter σπουδὴν εἰς τὴν π. καταναλίσκοντες. Aristot. Eth. 10. scribit stultum esse σπουδάζειν καὶ πονεῖν παιδιᾶς χάριν. Plut. opposuit etiam ἐῤῥωμένον ἀγῶνα huic nomini παιδιὰ, de Prud. Anim. Οὐ παιδιὰ τὸ χρῆμα τοῦ λόγου γέγονεν, ἀλλ' ἐῤῥωμένος ἀγών. Nonnunquam jungitur hoc nomen verbo παίζειν, diciturque παίζειν παιδιὰν, quo utitur Athen., sicut Ludere ludum. Item ut dicitur Ludus tesserarum, talorum, calculorum, ita παιδιὰ ψήφων, a Plut. itidemque alia ab aliis. Apud Aristot. autem Rhet. 1. Παιδιαὶ μαχητικαὶ et αὐλητικαὶ et ἐριστικαί. || Jocus, Plut. Alex. Ῥῆμα καὶ παιδιά τις ἔμφασιν ἤθους ἔχουσα. Unde μετὰ παιδιᾶς, Joco, Per jocum. Plut. Præc. de San. Ὅπερ γάρ φασιν εἰπεῖν τὸν Ἐπαμινώνδαν μετὰ παιδιᾶς. Et sæpe cum σκῶμμα, ut ap. Eund. De non Irasc. Ἀλλὰ καὶ σκῶμμα καὶ παιδιά. Et in Lyc. Αἱ δὲ μετὰ π. καὶ σκωμμάτων δήξεις. || At vero παιδιὰν ποιεῖσθαί τι, vel τινὰ, ut Lat. Ludos facere aliquem, Illudere, Irridere. Apud Plut. vero, Ταῦτα γέλωτα καὶ π. ἐποιοῦντο, exp. Hæc risu ac joco prosecuti sunt. Dicitur etiam ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τίθεσθαι. Παιδιὰ cur prius esse putem quam παίζω, docebo in Παίζω. [" Ad Phalar. 313. Valck. p. xvi. T. H. ad Plutum p. 390. Kuster. Aristoph. 117. De rebus quas contemnimus, Casaub. ad Athen. 76. Furtum, Valck. Adoniaz. p. 359. Conf. c. παιδεία, Ruhnk. ad Tim. 2. Wyttenb. Ep. Cr. 13. Segaar. Ep. ad Valck. p. 24. Fischer. ad Phædr. 283. Bast. Specim. 34. ad Diod. S. 1, 154. Παιδιὰ et παιδία, ad Xen. Mem. 1, 2, 61. Bast. Specim. 34. ad Lucian. 1, 257. Koen. ad Greg. Cor. 37. Zeun. ad Xen. K. Π. 208. Opp. σπουδὴ, Ruhnk. ad Tim. 2. Wyttenb. l. c. ad Plut. de S. N. V. 9. ad Herod. 621. Athen. 1, 16. Boiss. Philostr. 525. Παιδιὰν θέσθαι, Athen. 223." Schæf. Mss.] Παιδιώδης, Qui ludo s. lusui est deditus, ludo valde gaudet, etiam Jocis deditus, valde gaudens, etiam Qui lusibus simul et jocis valde est deditus, Aristot. Eth. 7, 7. Δοκεῖ δὲ καὶ ὁ π., ἀκόλαστος εἶναι· ἔστι δὲ μαλακός· ἡ γὰρ παιδιὰ ἄνεσίς ἐστι. [" Sic Ion Poëta Sophoclem ait fuisse παιδιώδη παρ' οἶνον, ap. Athen. 603. Cf. Valck. ad Herod. 2, 173." Schw. Mss.]

Παίζω, ξω, σω, de quo fut. dicam mox, Ludo, et quidem proprie Ludo pueriliter, s. puerorum more, Od. H. (291.) Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς Παιζούσας, Lucian. (1, 554.) Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος. Interdum vero additur dat. nominis significantis Ludum quo luditur; Od. Z. (100.) Σφαίρῃ ταί τ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι. Sic παίζειν ἀστραγάλοις, Plut. Alcib. At cum accus. παιδιὰν Attico more, ap. Aristoph. Plat. Affertur vero et παίζω παλαιστὴν, ex Epicteto pro Ago palæstritam, Ludo palæstra. Ceterum παίσω Eust. vult esse fut. Atticum, qua de re dicam in Συμπαίζω, ut παίξω Doricum: a quo est παῖξαι ap. Herodian. (1, 10, 12.) Sciendum est autem inveniri et παιξοῦνται ap. Xen. Σ. (9, 2.) || Παίζω, Jocor, ἐν πενθοῦσι παίζειν κατὰ τὴν παροιμίαν, Demetr. Phal., Plut. ad Col. (603.) Ὧν δὲ παίζων καὶ χρώμενος πρὸς τοὺς σοφιστὰς λογαρίων προὔβαλε γέλωτα αὐτοῖς. Et εὐμούσως παίζειν, ibid. Apud Aristot. autem legimus ἐμμελῶς παίζειν, Eth. 4, (8.) ubi eos τοὺς παίζοντας ἐμμελῶς ait vocari εὐτραπέλους. Sed Plut. dixit etiam παίζειν διὰ σκωμμάτων, in Camillo, Παίζουσι διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀπαντῶντας, quod videtur reddi posse Lat. non incommode, Dicaciter jocantur. Animadverte autem et constr. in loco illo, παίζειν εἴς τινα. Dicitur autem et παίζειν εἴς τι, pro Jocari de re aliqua. Apud Plut. legitur et παίζειν πρός τινα, quod exp. etiam Illudere alicui. Greg. Naz. autem dixit παίζειν καθ' ἑαυτοῦ, Sibi illudere. Accus. autem duobus modis habet; dicitur enim παίζω σε, pro Illudo tibi, ut τύχη, Fortuna, dicitur παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, ap. Lucian. (1, 58.) et quidam a Greg. dicuntur παίζειν τὴν ἀλήθειαν. At παίζω τοῦτο, est Hoc ludo, i. e. Hoc ludens dico, s. illudens, aut jocans: Herodian. 4, (9, 6.) Τοιαῦτά τινα παίζειν αὐτῶν δοκούντων. Παίζω sæpe opp. τῷ σπουδάζω, ut παιδιὰ τῇ σπουδῇ, Isocr. in Hel. Enc. Ὅσῳ περ τὸ σεμνύνεσθαι τοῦ σκώπτειν, καὶ τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστι. Plato Gorgia, Σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης ἢ παίζει; Serione an joco dicit? Vel Serione dicit, an jocatur? Xen. autem τῷ παίζειν opposuit σπουδῇ λέγειν. Plut. dixit etiam, Οὐ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς. Apud Xen. vero etiam παίζειν σπουδῇ, Uti jocis habentibus aliquid serii, K. Π. (6, 1, 4.) Οἱ μὲν δὴ τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους. || Παίζεσθαι autem dicitur παιδιὰ, sicut παιδιὰ διαπεπαισμένη ap. Plat., i. e. Ludus ludi. Sed usitatius est pro Dici joco: unde τοῦτο δὴ τὸ παιζόμενον, Juxta id quod joco dici solet. Hinc πεπαίσθω ap. Plat. Phædro (352.) Οὐκοῦν ἤδη πεπαίσθω μετρίως τὰ περὶ λόγων. Et in Euthydemo, Ταῦτα μὲν οὖν πεπαίσθω ὑμῖν, ubi observa hæc esse a fut. παίσω, quod Atticum esse putatur: unde et ap. Aristoph. παῖσαι. || Παίζεσθαι est etiam Illudi, Irrideri, Ludibrio haberi: unde παιζόμενος νόμος. || Παίζω e παιδιὰ factum esse puto, παιδιὰ autem e παῖς, ut sc. e dat. παιδὶ derivatum sit nomen παιδιὰ, deinde a παιδιὰ pro παιδιάζω dictum sit παίζω per sync.: at contra quidam vett. Gramm. παίζω a παῖς pro παιδίζω dictum existimarunt: quod si verum esset, παίζω ante παιδιὰ poni deberet. [" Toup. Emendd. 2, 89. Koen. ad Greg. Cor. 37. Bibl. Crit. 1, 3. p. 47. Heyn. ad Virgil. 2, 164. ad Charit. 683. Jacobs. Anth. 8, 229. 417. 9, 483. 10, 264. 11, 108. 191. 238. Asclepiad. 8. Brunck. Aristoph. 1, 127. Kuster. 67. 223. Schol. ad Plutum p. 215. T. H. ad p. 340. Agathias 65. Boiss. Philostr. 476. Furor, Valck. Adoniaz. p. 359. Phœn. p. 196. ad Horat. 25. Zeun. Fingo, Toup. ad Longin. 311. Wessel. Diss. Herod. 71. ad Herod. 316. Salto, Græv. Lectt. Hes. 608. ad Od. Ψ. 147. Kuster. Aristoph. 192. 240. Sensu nequam, Jacobs. Anth. 9, 141. 10, 113. Cum dat., Valck. Adoniaz. p. 392. Cum acc., ad Lucian. 1, 257. Παίξω, παίσω, Zeun. ad Xen. K. Π. 44. ad Mœr. 148. 293. Timæi Lex. 222. et n., ad Lucian. 1, 313. Fischer. Præf. Anim. ad Weller. 1. p. xxi. Verh. ad Anton. Lib. 137. Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 673. Brunck. Aristoph. 1, 144. Kuster. 223. T. H. ad Plutum p. 390. Παίσδω, ἔπαιξε, παῖξαι, Valck. Adoniaz. p. 349. Παῖξαι et πρᾶξαι conf., Wyttenb. ad Plut. 1, 559. Παίζω χρυσῷ, Toup. Epist. de Syrac. 339. Valck. Adoniaz. p. 392. Π. σφαῖραν, Plut. Alex. 177. Schm. Παίζω πρὸς —, Alludo ad —, Casaub. Athen. 1, 39. Jacobs. Anim. 186. ad Lucian. 1, 757. Π. παρά τι, Brunck. Aristoph. 3, 156. Πίνειν, παίζειν, Toup. Opusc. 2, 93. Παίζω, σπουδάζω, Boiss. Philostr. 525. Ἵνα τι καὶ παίσω, Toup. Opusc. 1, 530. Παίσας, Epigr. adesp. 749." Schæf. Mss. Παίσδω, παίσδωάν, Laconice

pro παίζω, παιζουσῶν, Brunck. ad Aristoph. Λ. 1313. * "Παιστέον, Ludendum, Plut. * Παικτέον, Hes." Wakef. Mss.

Παιστικὸς, Lusorius, ut π. βόλος. Fit autem a fut. παίσω. [" Jacobs. Anim. 186. ad Mœr. 110." Schæf. Mss.]

AT Παίγνιον a fut. παίξω, Eust., intelligens, ut opinor, a πέπαιγμαι, quod in formatione sequitur analogiam futuri in ξ, sc. παίξω: ut nimirum dicatur Παίγνιον quasi Παίγμιον. Est autem Παίγνιον, Ludus s. Lusus, et quidem proprie puerilis, Oblectamentum puerile. Sed generalius interdum, Ludus s. Lusus, Ludicrum, ἄθυρμα. Plut. (7, 836.) Ἀλλ' ὥσπερ τὰ μικρὰ παιδάρια, ἀπὸ πολλῶν παιγνίων ἂν ἕν τις ἀφέληταί τι, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα προσρίψαντα κλαίει καὶ βοᾷ. Vide Plat. Pol. 174. || Apud Theophyl. Epist. παίγνιον ποιεῖσθαι, pro Ludibrio habere. || Παίγνια plur. Deliciæ, Plut. Interprete in Antonio (59.) Ὁ δὲ Σάρμεντος ἦν τῶν Καίσαρος παιγνίων παιδάριον, ἃ Ῥωμαῖοι δελίκια καλοῦσιν. Sic puer Alexis a Virg. vocatur, Deliciæ domini. At vero Plaut. secus est usus genitivo cum hoc nomine, dicens sc. Delicias pueri pro Delicato puero. Utitur autem et hac voce Græca παίγνιον Idem, sed tanquam nomine proprio; ita enim in Persa, Pægnion, deliciæ pueri, salve. Sic Delicias hominum pro Delicatis hominibus dixit Juv. Παίγνια vocata fuerunt et Poëmata aut Alia scripta ludicra. [" Ad Anton. Lib. 213. Verh., Valck. Adoniaz. p. 392. Ruhnk. Ep. Cr. 214. Sallier. ad Mœr. 5. Thom. M. 17. et n., Toup. Emendd. 2, 18. Zeun. ad Xen. K. Π. 208. Jacobs. Anth. 6, 352. 7, 284. 387. 9, 411. 10, 47. 256. 11, 109. 117. 130. 12, 235. 291. Boiss. Philostr. 476. Poëma ludicrum, Jacobs. Anth. 6, 388. 10, 128. Furtum, Valck. Adoniaz. p. 359. Π. ποιεῖσθαι, Bast Lettre 114. Ἄνθρωπος θεοῦ π., Boeckh. in Min. 117. * Παίγνιος, Ludicrus, Jocosus, Strato Epigr. 54. (Anal. 2, 372.) * Παιγνίδιον, * Παιγνιόω, Sallier. l. c." Schæf. Mss.] Παιγνία, ἡ, i. q. παίγνιον, sed rarum. Utitur tamen Xen. (K. Π. 2, 3, 7.) ap. Suid.: item Plut. (6, 108.) Affertur autem ex Herod. (1, 94. 2, 173.) itidem Παιγνίη. Sed παιγνία exp. et ἑορτὴ a Suida: [Aristoph. Λ. 700. Ὥστε κἀχθὲς τῇ 'κάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγώ. " Ruhnk. Ep. Cr. 214." Schæf. Mss. Schn. Lex. habet παιγνιά.] Παιγνιώδης, Ludicer, Ludicrus. Et τὸ π., Quod est ludicrum, Res ludicra, s. Jocularis. Utitur autem hoc nomine et Xen. [Ἑλλ. 2, 3, 24. Σ. 2, 26. Plut. Ages. 2. " Schneid. ad Xen. Hell. 103. ad Thom. M. 18. Valck. ad Herod. 188. (2, 173.)" Schæf. Mss.] Παιγνιωδῶς, Ludicre, Ludibunde, Joculariter, Joco, Per jocum: cui opp. ἐσπουδασμένως. Bud. [Eust. Od. A. p. 30, 23. Schol. Aristoph. Πλ. 592.] AT VERO Παιγνιήμων, SEU Παιγνίμων, AUT Παιγνήμων, nam hæ tres scripturæ inveniuntur, Jocosus, Qui jocosis s. jocularibus dictis gaudet, ap. Athen. [" 261. ex Herod. 2, 173. ubi παιγνιήμων memoratur fuisse Amasis rex Ægypti." Schw. Mss.], ita enim ap. eum scriptum est, exp. τοῖς παιγνίοις ἐπιστήμων. [" Recte nunc ap. Suid. legitur, Παιγνιημονέστατος, τῶν παιγνίων ἐπιστήμων." Schw. Mss. Παιγνιήμων, Euseb. 14, 6. " Ad Lucian. 2, 327. Παιγνήμων, Παιγνίμων, ad 2, 134. 327." Schæf. Mss. " Eust. in Dionys. P. 373. * Παιγνημόνως, Eust. Il. 680, 45." Wakef. Mss. * " Παιγνιώτης, Coteler. Const. Apost. 8, 32." Kall. Mss. * " Παιγνικὸς, Ludicrus, Greg. Naz. Carm. p. 14." Kall. Mss.]

Παῖγμα, Lusus, VV. LL. quod ἀναλογώτερον formatur quam παίγνιον: quippe quod dicatur quasi παίγμιον, ut docui paulo ante. Nullum autem ibi exemplum affertur usus nominis illius: [" Jacobs. Anth. 12, 107. Valck. Adoniaz. p. 392." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 160. * Λυσιπαίγμων, vide Λυσιπήμων. * " Φιλοπαίγμων, Anacr. Od. 42. Lex. περὶ Πνευμ. 220. Schol. Plat. 161." Boiss. Mss. " Toup. Opusc. 1, 358. 406. Lennep. ad Phal. p. 7. ad Charit. 709. Jacobs. Anth. 9, 332." Schæf. Mss. Aristoph. B. 336. Orph. H. 10, 6. Od. Ψ. 134. Plato de Rep. 452. * Φιλοπαιγμόνως, * Φιλοπαιγμοσύνη, * Φιλοπαίσμων, J. Poll. 5, 161. * Παιγμὸς, i. q. παι-

A διὰ, Schol. Ven. Il. Φ. 575. * Παιγμοσύνη, Stesichorus ap. Plut. 7, 549.] AT Παίκτης pro Lusor, quod a πέπαικται formatur, sicut παῖγμα a πέπαιγμαι, ex Epigr. citatur, [" Verh. ad Anton. Lib. 137. ad Charit. 684. Jacobs. Anth. 6, 137." Schæf. Mss. * " Σκληροπαῖκται, controversa quidem scriptura, memorantur ab Athen. 129. Difficilium ludorum artifices." Schw. Mss. * Τροχοπαίκτης, unde * " Τροχοπαικτέω, Artemid. 1, 68." Boiss. Mss. * Φιλοπαίκτης, J. Poll. 5, 161. * Φιλοπαίστης, ibid. Ælian. H. A. 4, 34. 5, 39. * " Χοροπαίκτης, ad Hesych. 1, 1740, 28." Dahler. Mss. * " Παίκτωρ, Verh. ad Anton. Lib. 137. LB." Schæf. Mss. * Ὁμοπαίκτωρ, Schol. Theocr. 6, 18. ubi v. Toup. * Πονοπαίκτωρ, ad Greg. Cor. 255. Manetho 4, 276. Fem. * Παίκτειρα, Orph. H. 2, 9. Item * " Παίστρια, Const. Manass. Chron. p. 79. Meurs. (=42.)" Schæf. Mss. * " Παικτὸς, Jacobs. Anth. 11, 59." Schæf. Mss. * Παικτικὸς, Jocularis, Illusorius, unde * Παικτικῶς, Eust. Od. A. p. 53. " Heindorf. ad Plat. Phædr. 287." Schæf.

B Mss.]

[* " Ἀμφιπαίζω, Const. Manass. Amat. 3, 56." Boiss. Mss.] " Ἀντιπαίζω, Obludo, Ludo contra " ludentem, etiam Vicissim ludo, idque interdum " verbis, q. e. Vicissim jocor." [Xen. K. 5, 4. cf. J. Poll. 5, 67. " Greg. Naz. 42. Mont., Nicet. Eugen. 5, 44." Boiss. Mss.] Ἀποπαίζω, Ludo, Lusito, Basil. [* Ἀνταποπαίζω, Phrynich. Bekk. p. 25.] Διαπαίζω, Illudo, Ludificor, Irrideo. Plato autem de LL. 6. dixit παιδιὰ διαπεπαισμένη, pro πεπαισμένη, ea forma qua dicitur παίζειν παιδιὰν, Ludere ludum. [" Diog. L. Diogene 224." Seager. Mss. " Thom. M. 218. 363. ad Charit. 684. Wakef. Alc. 791. ad Lucian. 2, 90. 111. 134. Valck. Adoniaz. p. 282. Mœr. 158. et n., Casaub. ad Athen. 1, 61." Schæf. Mss. * Διαπαιγμὸς, Gl. Perlusio. * Ἐκπαίζω, Eur. Herc. F. 460. Schleusn. Lex. V. T. * " Ὑπερεκπαίζω, Ludificando transmitto, Clem. Alex. 204. τὴν ὀνομασίαν." Kall. Mss.] Ἐμπαίζω, itidem pro Illudo, Ludificor. Cum dat. personæ, frequens ap.

C Evangelistas. Et ab ejus pass., Ἐμπαίζομαι, est ἐνεπαίχθη ap. Matth. 2, 16. de Herode, Ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, Cum vidisset se illusum esse a magis. [" Kuster. Aristoph. 223. Jacobs. Anth. 10, 201. Lucian. 2, 328." Schæf. Mss. Musgr. ad Eur. Bacch. 805. Schleusn. Lex. V. T.] Ἔμπαιγμα, τὸ, q. d. Ludificamentum, Id quo aliquem ludificamur, alicui illudimus, Schleusn. Lex. V. T.] AT Ἐμπαιγμὸς sonat potius q. d. Ludificatio, Illusio, Derisus, [Ep. ad Hebr. 11, 36. Theod. Exod. 1, 13. Inc. Lev. 25, 43. 46. 53. Pœna cum ludibrio et ignominia conjuncta, 2 Macc. 7, 7. " Ad Diod. S. 2, 525." Schæf. Mss.] ET Ἐμπαιγνὴ, pro eod., VV. LL. * Ἐμπαιγμονὴ, 2 Petr. 3, 3. Ed. Griesb., Cyrill. Alex. 5, 21.] " Ἐμπαίκτης, Illusor, " Irrisor, Derisor," [2 Petr. 3, 3. Jud. 5, 18. * " Λουδεμπαίκτης, Hippol. Tradit. Apost. 22. p. 355. Fabr., sed habet * Λυδεμπίστης Const. Apost. 8, 32." Routh. Mss. * Ἀντεμπαίζω, Schol. Aristoph. Eip. 1112. * Παρεμπαίζω, Tzetz. Chil. 2, 32.] " Ἐπιπαί-

D " ζω, Deludo." [* Ἐμπαίστης, unde Alexis Athenæi 516. * Ἐπιπαιστικὸς, Illusorius, Athen. 448. πρόβλημα.] Καταπαίζω, q. d. Ludo adversus aliquem. In VV. LL. Illudo, sed sine exemplo. [" Thom. M. 218. Aristoph. Fr. 233. Heyn. Hom. 4, 540. ad Mœr. 160. ad Lucian. 1, 402." Schæf. Mss. " Eumath. 309. 313." Boiss. Mss. * Καταπαιγμὸς, Apollon. Lex. Hom. 467. 562. Lobeck. Phryn. 241. * Ἐγκαταπαίζω, ibid. " Euseb. H. E. 57. Cyrill. Hier. 72." Kall. Mss. " Chrys. in Ps. 103. T. 1. p. 950, 22." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συγκαταπαίζω, Eust. 1653. * Παραπαίζω, Gl. Deludo, Etym. M. 463, 44. " Schol. Aristoph. Πλ. 811. Deformis futuri, ad Mœr. 148." Schæf. Mss.] " Προ" παίζω, Proludo," [Schol. Aristoph. Θ. 1188. " Bast Lettre 98. (Ep. Cr. 135.)" Schæf. Mss.] " Προσπαί" ζω σοι, Jocor tecum, Plato de LL. Sic Synes. Ep. " 44. Μηδὲ προσπαίζειν με νομίσῃς σαυτῷ, Nec me " putes tecum jocari; etiam Tibi illudere: ap. Plut. " de Deo Socratis (288.) Oraculum dicitur προσπαί-

" ζειν τοῖς Ἕλλησιν, ὀλιγωροῦσι παιδείας, οἷον ἐφυ- A " βρίζον τὴν ἀμαθίαν αὐτῶν. Faciebat enim eos, " responsi de ara in Delo duplicanda sensum non " capientes, περὶ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν γελοῖα " πάσχειν. Idem utitur ADV. thetico Προσπαιστέον, " Symp. 7, 7. de tibiarum cantu et aliis instrumentis " musicis loquens, Εἰ γὰρ ἄλλοτε, μάλιστα δήπου " παρὰ πότον προσπαιστέον ἐστὶ τούτοις, καὶ δοτέον εἰς " ταῦτα τῷ θεῷ τὴν ψυχήν." [Dio Chrys. 1, 164. Julian. 2, 61. Plato Epinom. p. 700. Ruhnk. ad Tim. 222. " Cum accus., Plato Menex. 3. p. 20. Gottl." Boiss. Mss. Xen. Mem. 3, 1, 4. Jambl. V. P. 124. Lobeck. Phryn. 463. " Fischer. Præf. Anim. ad Weller. 1. p. xxi. Huschk. Epist. in Propert. 24. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 94. Hipp. p. 201. Bast. Specim. 43. Bergler. Alciphr. 439. Phryn. Ecl. 208. Thom. M. 746. ad Charit. 684. Jacobs. Anth. 10, 165. 181. Schol. Aristoph. Πλ. 817. Heind. ad Plat. Phædr. 311." Schæf. Mss.] Συμπαίζω, Colludo, Simul ludo, Una ludo, [" Phryn. Ecl. 103." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1129. B Theocr. 11, 77. * Συμπαίγμων, Nicet. Ann. 9, 1.] Συμπαιστής, ET Συμπαίστωρ, necnon FEM. Συμπαίστρια, Collusor, Qui colludit, s. colludere solet, et Quæ colludit. Affertur autem e Plat. συμπαιστής. At συμπαίστωρ ex Epigr. Πανὶ μὲν ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαίστορα ματρὸς, Collusorem matris, i. e. Cum matre ludere solitum. Sed exp. etiam Simul nutritus, e consequente. At fem. συμπαίστρια extat ap. Aristoph. B. [411. " Συμπαίστης, Ruhnk. ad Tim. p. 3. Phryn. Ecl. 102. Cattier. Gazoph. 48. Simon. Dial. p. 19. Συμπαίστωρ, Bibl. Crit. 1, 4. p. 21. Phryn. Ecl. 103. Jacobs. Anth. 6, 125. 7, 90. ad Anton. Lib. 136. 213. Zeun. ad Xen. K. Π. 44. Συμπαίστρια, ibid., ad Anton. Lib. ll. cc. Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss.] Ceterum dicitur etiam [* Συμπαίκτης, Meleager. 97. " Phot. Bibl. de Phryn., Valck. ad Il. 22. p. 62." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. ITEM] Συμπαίκτωρ pro Collusor, inveniturque et ap. ipsum Xen. K. Π. 1, (3, 12.) p. 7. Καὶ παῖδας δέ σοι ἐγὼ συμπαίκτορας παρέξω: quod ideo est observandum, quia Eust. fut. παίσω Atticum esse tradit, a quo sit συμπαίστωρ, et συμπαίστρια: at παίξω, Doricum, a quo παίγνιον atque ἐμπαιγμός. Cum enim itidem συμπαίκτωρ e fut. παίξω originem habeat, et tamen ab Attico scriptore Xen. usurpetur, posse et παίξω ap. Atticos reperiri verisimile est; atque adeo παιξοῦνται ex eod. Xen. attuli supra. [" Συμπαίκτωρ, Heringa Obs. 87. ad Anton. Lib. ll. cc. Zeun. l. c. Bibl. Crit. l. c. Phryn. l. c. Jacobs. Anim. 119. Anth. 6, 125. 300. 7, 58. 90. (* Συμπαικτήρ, unde) * Συμπαίκτειρα, 12, 404. Heringa l. c. * Συμπαίκτρια, Brunck. Aristoph. 1, 144. (B. 411.) Valck. ad Il. 22. p. 62. ad Anton. Lib. ll. cc. Zeun. l. c. Bibl. Crit. l. c." Schæf. Mss.] Συμπαιγνία, Collusio: metaph. ἀπάτη, in Pand. Bud. [* " Ὑποπαίζω, Thom. M. 673." Schæf. Mss. " Eumath. 169." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. 'A. 331. Eust. Od. A. p. 64, 45. Ælian. H. A. 12, 21.]

ΠΑΙΩ, αίσω, αικα, Percutio, Ferio, Pulso, Xen. K. Π. 1, (3, 14.) Ἐν δὲ τούτῳ με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος, Percussit me magister. Et cum dat. instrumenti, Aristoph. Ὄρν. (497.) παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον. Idem vero dixit N. (549.) Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα. Sed et, Παίων κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας, dixit Plut. Theseo (11.), at Herodian. 7, (7, 8.) Ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου. Xen. aor. medio utitur K. Π. (7, 3, 2.) Ἐπαίσατο τὸν μηρὸν, pro ἔπαισε. || Παίειν ἀπ' οἰκίας, pro Abigere percutiendo, ex Aristoph. || Affertur autem παίειν ex Eod. pro Expedite aliquid facere, quia Schol. in 'A. (685.) Ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν, Ἐς τάχος παίει, annotat, Παίειν dicunt, (de Atticis intelligens, ut opinor,) τὸ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως ποιεῖν. || Παίειν pro Subagitare, ex [Eίρ. 874.] || Pro Comedere, ex Eod. in 'A. (835.) Παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάδδαν. Sed malim Raptim comedere. || Παιήσομαι tanquam a th. circumfl. ap. Aristoph. N. (1125.) τοιαύταις σφενδόναις παιήσομαι. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 17. Mœr. 373. et n., ad Charit. 379=637. Casaub. Athen. 1, 85. Fischer. Præf. ad Weller. 1. p. xxi. Thom. M. 674. 860. Musgr. Tro. 224. Wakef. Trach. 1086. Eum. 335. Kuster. Aristoph. 67. 192. 223. Brunck. 3, 94. Comedo, ibid. et 120. De undis, Musgr. ad Hec. 118. Mitsch. H. in Cer. 129. Conf. c. παίζω, Bergler. Alciphr. 441.: cum πίπτω, T. H. ad Plutum p. 271. Παιήσω, ad Mœr. 373. Παίσαντες καὶ παισθέντες, Lucian. 2, 274. Παισθεὶς, ad 1, 363. Πεπαιμένα, πεπαισμένα, T. H. ad 1, 178." Schæf. Mss. " Neutraliter, Xen. K. 'A. 4, 2, 2. Τηνικαῦτα ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι — λίθους, οἳ φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονῶντο." Seager. Mss. I. q. πταίω, Illidor, Æsch. Pr. 891. Hinc Lat. Pavio, Pavimentum, Depavio, Obpavio, secundum Fest.] " Παῖσμα, Ingressus, VV. LL. e Schol. Hom., qui " exp. ποδῶν βάσιν. Postquam enim ἐπαίσσοντα " esse dixit ἐφορμῶντα, addit, παῖσμα γὰρ ἡ τῶν πο- " δῶν βάσις: si modo ipse ita scripsit." [A Schneidero non agnoscitur. * " Παίστωρ, Musgr. Bacch. 1155." Schæf. Mss.]

Ἀναπαίω, Repercutio, Referio, ἀντικρούω: παισὸς, inquit Eust., dicitur ex eo, quod ibi navis Argo a ventis adversis ἀνεπαίσθη ἢ τοι ἀντεκρούσθη. Sic et ἀνάπαιστον ajunt vocari παρὰ τὸ ἀναπαίειν, ὅ ἐστιν ἀντικρούειν πρὸς τὸν δάκτυλον: ut mox dicetur. [Philostr. 601. Ῥυθμοὶ ἔμμετροι καὶ ἀναπαίοντες.] Ἀναπαιστρίδες, αἱ, Mallei fabrorum, [Hes.] Ἀνάπαιστος, Pes carminis, qui alio nomine Antidactylus appellatur, ut adversans dactylo: et ex eo, quod illi sit oppositus, volunt quidam Gramm. dictum ἀνάπαιστον, quasi παρὰ τὸ ἀναπαίειν τὸν δάκτυλον, A repercutiendo dactylo: quæ repercussio fit sono contrario quem habet: nam dactylus primam longam habet, sequentes duas breves; at anapæstus primam et secundam breves, tertiam longam. Non solum autem pes dicebatur ἀνάπαιστος, sed et versus anapæstici, i. e. pede anapæsto constantes, nominabantur ἀνάπαιστοι. Athen. 4. Ἐν ῥυθμῷ μὲν ἀναπαίστῳ. Sed C Ἀναπαίστους vocabant et Comicam παράβασιν, quod versibus anapæsticis ea scribi soleret. Vide Suid. et Hes. Inveniuntur autem et ἀνάπαιστα neutro genere vocati Versus anapæstici, Plut. Pericle. [" Ἀνάπαιστος, Wakef. Herc. F. 3. 612. 631. Trach. 715. Phil. 491. 614. Brunck. ibid. El. 345. Musgr. ad Eur. El. 23. Abresch. Æsch. 2, 87. 101. Jacobs. Anim. 83. Lucian. 1, 24. T. H. p. 216. Toup. Opusc. 1, 15. 75. 102. 134. 563. 578. 2, 176. 261. Emendd. 1, 115. 2, 176. Wakef. S. Cr. I. in Add., Georg. p. 7. Dionys. H. 1, 68. Pierson. Veris. 23. 61. 63. Eichst. de Dram. 153. Valck. Phœn. p. 286. Diatr. 144. 246. Pierson. ad Mœr. 270. Eldik. Suspic. 41. Beck. Bibl. Philol. 1, 92. ad Il. B. 426. 811. Δ. 242. Porson. in Toup. 4, 487. Dawes. Misc. Cr. 302. 311. Struchtm. Anim. Crit. 130. Markl. Suppl. 158. 261. 263. 321. 426. 441. Iph. p. 315. Anapæstus evitatus Tragicis in locis paribus senarii, Valck. Phœn. p. 100. 206. cf. Porson. Præf. ad Hec. p. v. Brunck. ad Orest. 229. 251. 380. 507. 696. Hec. 1180. Œd. C. 371. Prom. D 265. Poët. Gnom. p. 312. Versus anapæsticus, Cic. de Fin. 144. Gör., Gell. N. A. 1, 7. Bip., D. R. ad Longin. 259. Ἀνάπαιστον, Bergler. Alciphr. 369." Schæf. Mss. " J. Poll. 4, 52. Lucian. 3, 432. Æschin. 22. * Ἀναπαιστικὸς, Genus carminis, Hephæst. p. 43. 91. Schol. Eur. Hec. 59. Dicitur etiam Λακωνικὸν μέτρον, ibid." Kall. Mss. " Dionys. H. de C. VV. 387." Schæf. " Schol. Soph. Aj. 1389. El. 86. 120." Boiss. Mss.] " Ἀμπαιστὸν pro ἀναπαιστὸν, Hes."

Ἀντιπαίω, Contra s. Vicissim percutio, Repercutio. In VV. LL. Referio, et Renitor. [" Aristot. Probl. sect. 11." Seager. Mss. Jambl. V. P. 70. Kiessl.]

Εἰσπαίω, Insilio, Irrumpo, Impetum facio. Exp. etiam simpliciter Ingredior; sed tria illa malo, quod sumtam esse putem metaph. ab iis qui ingrediuntur cum impetu et manibus sublatis ad percutiendos obvios. Quo dicimus modo in sermone vernaculo Donner dedans. [Soph. Œd. T. 1252. " Irrumpo, Xenarch. ap. Athen. 64. ἀλάστωρ εἰσπέπαικε, sc. εἰς τὸν

δόμον." Schw. Mss. " Musgr. Rhes. 560. T. H. ad Plutum p. 271. Thom. M. 674. Bergler. Alciphr. 408." Schæf. Mss.] Sed usitatius est BICOMP. Ἐπεισπαίω. Aristoph. Πλ. (804.) Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν, οὐδὲν ἠδικηκόσι, Irrupit, et quasi impressionem fecit in ædes nostras: sequendo eos qui a bello metaph. esse putant. Apud Eundem, ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. [" Athen. p. 7. Bergler. Alciphr. 408. Thom. M. 674. Jacobs. Anth. 6, 148. Huschk. Anal. 176. Boiss. Philostr. 543. Kuster. Aristoph. 14. T. H. ad Plutum p. 271. * Προεισπαίω, ibid." Schæf. Mss.]

Ἐκπαίω, pro Egredior, *VV. LL. sine exemplo; sed malo* Cum impetu egredior. [" Ad Charit. 437. *Wakef. Herc. F. 460. Musgr. ibid. ad Plut. 6, 281. Hutt., Thom. M. 674. Pierson. Veris. 235.* Koen. ad Greg. Cor. 188." Schæf. Mss.] Διεκπαίω, in Iisd., Proruo, Prorumpo. Ita enim exp. in verbo Ἐπεισπαίω, cui dicitur opponi, cum suo in loco, i. e. ubi habetur collocatum ordine alphabetico, reddatur Intercido; sed perperam, ut opinor. [Plut. Sertorio 21. " Cum accus., Perrumpo, Appian. B. C. 5, 34. Διεκπαίσων αὐτοὺς, Per hostes perrupturus, Posidippus Comicus ap. Athen. 100. Τὴν στοὰν διεξέπαιεν." Schw. Mss. " Ad Diod. S. 1, 516. 2, 180. Kuster. Aristoph. 14. Boiss. Philostr. 543. 601. Pierson. Veris. 234. ad Herod. 318." Schæf. Mss. * Ὑπερεκπαίω, Clem. Alex. 239, 17.]

" Ἐμπαίω, Imprimo s. Incudo, h. e. Percussu imprimo: ut cum Eust. dicit ἄλεισον dici poculum οὐ λεῖον, quodque ζωωτοῖς δαιδάλμασιν ἐμπέπαισται. " Et alibi, ἄλεισον dici quasi οὐ λεῖον ὄν, ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστόν. Et rursum, τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι. Ubi ἐμπαίσματα vocat Imagines Picturasve incusas s. impressas. Et ἐμπαιστὸν, Cui ejusmodi δαιδάλματα incusa sunt et impressa. Sic ἐμπαιστικὴν τέχνην dicit quidam ap. Athen. (488.) cum poculum, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, secundum Hom., exponens, ait ἔξωθεν ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὸν ἐμπαιστικῆς τέχνης, sub. τρόπον." [" Ἐμπαίω, Incudo, Percussu imprimo, Σκίπων χρυσαῖς ἕλικας ἐμπεπαισμένος, Baculus aureis gyris incrustatus, Athen. 543. Idem verbum ad animum translatum Percellere signif., Soph. El. 902. ἐμπαίει τί μοι Ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα." Schw. Mss. " Lobeck. Aj. p. 357. H. Steph. Thes. v. Ἀρνίον, Wyttenb. ad Plut. 1, 199. Ἐμπαιστικὴ, Lobeck. l. c." Schæf. Mss. "Ἔμπαισμα exp. ἔμβλημα, Salmas. Exerc. 1047. Ἐμπαίω, i. q. ἐμπίπτω, Lycophr. 105.] " Ἔμπαιος, Suidæ ἔμπειρος, Peritus, Expertus, (Od. Φ. 400.) κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης. Hes. ἔμπαιον exp. ἔμπειρον, μέτοχον, item ἐπίστορ. De etymo vide Etym." [" Ad Od. Υ. 379." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 180. ἐμπαίοις τύχαισι. " Ἔμπαιος, Qui incutitur: ταῖς ἐμπεσούσαις, Schol.: Hes. Ἔμπαιον· ἔμπειρον, μέτοχον, ἢ ἐπίστορ. Spectat ad Od. Φ. 400. κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης, ubi signif. videtur Is qui παίεται ὑπὸ κακῶν. Hujus Fabulæ 338. εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά. Sed, ut verum fatear, Homericam vocem profluxisse puto ex ἔμπα vetere substantivo, unde ἐμπάζομαι, Curam gero, et forte ἔμπας, Sedulo, Omnino. Æsch. vero a παίω duxit. Apud Hes. pro ἐπίστορ Abresch. corrigit ἐπίσσυτον." Blomf. Gloss.]

Ἐπιπαίω, Impingo, Offendo: UNDE Ἐπίπαισμα, Offendiculum, Offensio, πρόσπταισμα, πρόσκομμα, [Hes.]

Καταπαίω, Percutio. Videtur autem proprie esse παίω καταφέρων τὰς πληγὰς, Percutio deorsum, ut qui percutit e superiore loco. In VV. LL. exp. etiam Flagello. [Hesychio est μαστίζω, τιμωρέομαι.]

Παραπαίω, Deliro, Desipio, Aristoph. Πλ. (508.) δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Itidem de sene ap. Lucian. (1, 444.) παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύει: (2, 929.) Ταῦτα παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. Plato μαίνομαι et παραπαίω copulavit in Symp. Hanc autem signif. habet et v. παρακόπτω, cujus alioqui simplex affinem habet simplici παίω signif. [Erro, cum genit., Polyb. 3, 21, 9. 10, 2, 3. 17, 14, 11. " Toup. Opusc. 1, 321. ad Lucian. 1, 373. 457. 2, 314. ad Diod. S. 1, 614. Jacobs. Anim. 188. Thom. M. 674." Schæf. Mss. " Παραπαιόντως, Desipienter, Delire, Hes." " Παραίπαιμα, Hesychio παρακοπή, Deliratio s. Delirium: Ionice s. poëtice pro παράπαισμα." " Παραπαιστὸς, Hesychio παραπλὴξ, Desipiens, Delirus, a παραπαίω. Item παρειμένος."

[* " Προσπαίω, Porson. Hec. 118. Brunck. Antig. 855. Æsch. Pr. 858." Schæf. Mss. " Anna C. 197." Elberling. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Προσπαίομαι, Complodor; χεῖρες προσπαιόμεναι erat lugentium gestus, Andr. Cret. 238." Kall. Mss.] " Πρόσπαιος, i. q. πρόσφατος ac ποταίνιος, Recens, Nicander Θ. (690.) Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀγρεύσεις πρόσπαιον. Dicunt etiam ἐκ προσπαίου, ut ἐξ ὑπογυίου, pro Recens, Subito, Repente: opponentes ipsi τὸ ἐκ πολλοῦ, E longo jam tempore. " Aristot. Ethic. 9, 5. Ἡ μὲν φίλησις, μετὰ συνηθείας· ἡ δ' εὔνοια, καὶ ἐκ προσπαίου: mox pro hoc ἐκ προσπαίου utitur ADV. Προσπαίως, dicens nimirum, Προσπαίως εὖνοι γίνονται καὶ ἐπιπολαίως στέργουσι, Subito, Repentino quodam animi motu." [Æsch. Ag. 338. εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά." " Πρόσπαιος, Recens: πρόσπαια κακὰ, Mala quæ insuper feriunt, Heath. Imo potius Mala quæ contra feriunt, illam enim vim in compositione non habet præp. πρὸς, quam putat Heath.: Schol. πρόσπαια, πρόσφατα· νῦν, προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς. Vide 180. Hes.: Πρόσπαιον· πρόσφατον, νέον, ubi citantur Nicander Θ. 689. Lycophr. 211. Ὦ θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν. Aristot. Nicom. 9, 5. Ἡ μὲν φίλησις, μετὰ συνηθείας· ἡ δ' εὔνοια, καὶ ἐκ προσπαίου: unde vis vera hujus vocis ostenditur, nempe Qui ex improviso occurrit." Blomf. Gloss. Polyb. 6, 43, 3. Ἐκ προσπαίου τινὸς τύχης, E subito fortunæ casu.]

[* Συμπαίω, Soph. El. 727. I. q. συμπίπτω, Eur. Hec. 114. " Bibl. Crit. 1, 4. p. 21. Thom. M. 674. Musgr. Heracl. 379." Schæf. Mss.]

Ὑπερπαίω, Supergredior, Supero, Excedo, Dem. (1217.) Τοσοῦτον ὑπερπέπαικας πλούτῳ τοὺς ἄλλους, ubi observa constr. Apud Lucian. autem (1, 649.) cum solo accus. rei, Ὑπερπεπαικότα πᾶσαν ὕβριν, Excedentia, Bud. Tale est omnino ap. Athen. (538.) Εἷς τῶν ὀπισθοφυλάκων πᾶσαν ὑπερπεπαικὼς κολακείαν. [Aristoph. Ἐκκλ. 1118. " Valck. ad Chrys. 26. Toup. Emendd. 2, 310. Opusc. 1, 521. ad Xen. Eph. 124. ad Diod. S. 1, 96. ad Herod. 663. ad Lucian. 1, 649. 2, 172. Thom. M. 674. 841." Schæf. Mss.]

" ΠΑΛΑΘΗ, ἡ, Massa ficorum et pinguium caricarum," [aliorumve fructuum, velut nucum, Herod. 4, 23.] " Quas in morem laterum figurantes, ut diu illæsæ permaneant, calcant atque compingunt: Hieron. in c. 1 Oseæ. Meminit et in c. 6 Ezech. Apud Lucian. παλάθη ἰσχάδων, necnon παλάθη καρυκῶν legitur: (1, 609.) Καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται: (559.) Ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρυκῶν. Apud Esaiam παλάθη σύκων. Gaza παλάθας vertit Offas, ubi Theophr. e prunis nucleo demto contusis fieri παλάθας scribit: H. Pl. 4, 3. Et quod Plin. dicit, Purgatum enim tundunt, servantque ejus offas, Theophr. παλάθας vocarat. Apud Diosc. de bdellio, Ἀδρόβωλον παλαθῶδες, Plin. explicat Et in offas convolutum hadrobolon: ut ann. VV. LL." [" Παλάθη, ad Herod. 291. Lex. Herod. 175. Alciphr. 392. Bergler. ad 320. Casaub. Athen. 396. ad Lucian. 1, 559. ad Diod. S. 2, 212. 218. Brunck. Aristoph. 3, 135. (Εἰρ. 574.) * Παλάθιον, ibid. Bergler. l. c. ad Diod. S. 2, 212. (Athen. 478.) * Πάλαθον, Bergler. l. c. * Παλάσιον, Brunck. l. c." Schæf. Mss. Phot. Παλάσια· τὰ συγκεκομμένα σῦκα· παλάθην λέγουσι καὶ παλαθίδα· εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. Παλάθη, * Πάλαθος, Schleusn. Lex. V. T.] " Παλαθὶς, ίδος, ἡ, i. q. παλάθη, Strabo, Ἐξοικειοῦσθαι τοὺς ἀνθρώπους μεταδόσει παλαθίδων." [" Bernard. Rel. 111. Brunck. l. c." Schæf. Mss.]

ΠΑΛΑΙ, Olim, Quondam, Il. I. (105.) ἠμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, Ψ. (331.) Ἤ τεν σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος, Dem. ad Phil. Epist. Τῷ μὲν ἔργῳ, πάλαι

πολεμεῖ πρὸς τὴν πόλιν, τῷ δὲ λόγῳ, νῦν ὁμολογεῖ: pro Cor. Καὶ πάλαι γεγοννίας, καὶ νῦν ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν. Lucian. (1, 544.) Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι. Dicitur et πάλαι ποτὲ, vacante ποτὲ, ut in Prov. Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι: quod habetur cum alibi, tum ap. Aristoph. Πλ. (1002.) Item cum articulo, τὸ πάλαι, s. τοπάλαι, utitur autem Thuc. (1, 5.) Affertur et κατὰ τὸ πάλαι pro Olim, Jam inde a priscis temporibus. Apud Lucian. autem (2, 434.) Τῶν πάλαι [παλαιῶν] ῥιζῶν αὖα κοιλώματα, Bud. τῶν πάλαι esse ait pro τῶν παλαιῶν, dictum ea forma qua αἱ ἄγαν σπουδαί.

Πάλαι, Pridem, Jampridem, Jamdudum, Dem. pro Cor. Ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, Aristoph. Πλ. (642.) τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι Ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί. Sic Lucian. Πάλαι περιμένει. Et οὐ πάλαι, Non pridem. Æschin. (4.) Οὑτοσὶ δὲ οὐ πάλαι, ἀλλὰ πρώην γυμνὸς ἐπαγκρατίαζεν. Sed πάλαι dicitur aliquando de Eo quod paulo ante factum fuit, et valde brevi tempore, pro ἄρτι, inquit Bud. afferens e Xen. (Œc. 17, 19.) Ἀλλ' B ἐγώ σοι πάλαι ἔλεγον ὅτι γεωργία κ. τ. λ. At ego vix ausim cum Bud. πάλαι exponere ἄρτι, quod opponantur a Plat. Crit. p. 72. Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; Cui interrogationi respondetur, ἐπιεικῶς πάλαι. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 87. ad Lucian. 1, 491. Markl. Suppl. 551. Wolf. ad Herodian. p. xvi. Brunck. Apoll. Rh. 20. Jacobs. Anth. 9, 297. Dionys. H. 1, 212. Nuper, Jacobs. Anth. 10, 40. Vies des Orateurs Grecs 2, 85. Ante, Valck. Hipp. p. 281. Brunck. El. 676. T. H. ad Plutum p. 380. Plut. Ages. c. 32. Dudum, Plato Phædro 285. Heind. Conf. c. πόλιν, Musgr. Rhes. 329.: cum πάλιν, Tro. 239. ad Lycophr. 51. ad Diod. S. 1, 551. 2, 8. 128. 420. Abresch. Æsch. 2, 4. Luzac. Exerc. 53. Jacobs. Anth. 7, 16. 9, 297. Brunck. Aristoph. 2, 52.: cum παλαιὸς, ad Diod. S. 2, 342. ad Dionys. H. 1, 12. An πάλ' dicatur, Brunck. Aristoph. 2, 110. Bentl. 323. Τὸ π., Valck. ad Ammon. 111. ad Diod. S. 1, 398. ad Herod. 542. 561. 688. 703. Duker. Præf. Thuc. 10. Π. ποτὲ, Toup. Append. in Theocr. 23. C Diod. S. 1, 344. 2, 571. Bergler. Alciphr. 233. Huschk. Anal. 242. Lucillius 40. Aristoph. Fr. 264. Dionys. H. 1, 235. Π. τι, π. τοι, Heind. ad Plat. Gorg. 178. Καὶ π., Herod. 1, 45. Ἔτι π., ad Dionys. H. 4, 2235. 2270. Casaub. p. 36. fol. Plut. 2, 93. Cor. Ὁ π. γονεὺς, Valck. Phœn. p. 122. ubi et de ὁ π." Schæf. Mss. Diu, Lucian. 2, 539.] "Παλαιάγχη, "Jamdudum, VV. LL. ἁμαρτύρως." "Παλαιγόϊος, "Antiquus, Grandis natu. E VV. LL. sunt hæc, "erroris suspicione non carentia." [Depravatum videtur e παλαιγόνιος. * "Παλαιένδοξος, Olim nobilis, Philo J. 2, 437." Wakef. Mss. Lege divisim πάλαι ἔν. * Παλαιετὴς, Vetus, Hes. Item * Παλαιδέτης, eod. sensu, ap. Eund. Vide Casaub. ad Athen. 635. * Παλαιθέτης, Ion ap. Athen. l. c., παλαιθετῶν Ὕμνων ἀοιδοὶ, ubi Schw. et Schn. Lex. παλαιθέτων malunt, a] "Παλαίθετος, A longo tempore "asservatus et reconditus, ὁ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀποτεθεὶς," ["Callim. 1. p. 580." Schæf. Mss.] "Παλαίφατος, Jam olim dictus ceu celebratus: D "unde redditur Priscus, s. Antiquus: παλαίφατα θέσφατα, Antiqua oracula, Od. N. (172.) "Legimus et δρυὸς παλαιφάτου, in Epigr." [et in Od. T. 163., ubi al. * Παλαίφαγος, et ap. Hesych. * Παλαίφυτος. Vide not. in Ed. Ernest. "Παλαίφατος, Fischer. Palæph. p. lii. Brunck. Trach. 825. Wakef. 823. Valck. ad Il. 22. p. 68. Jacobs. Anth. 9, 493. Παλαίφαγος, Valck. l. c. * Παλαίφοιβος, * Παλαίφοιτος, Wakef. l. c." Schæf. Mss. * Παλαιφάμενος, Etym. M. v. Μύρσος. Παλαίφατος, Æsch. S. c. Th. 772. Ag. 759. Suppl. 541.] "Παλαίφατος est et Nomen "viri proprium, qui multa volumina τῶν Ἀπίστων "scripsisse fertur. Extant vero et Παλαιφάτου sive "hujus sive alius quædam de Fabulis poëticis." "Παλαίχθων, ονος, ὁ, ἡ, Antiquam terram habens: "ut παλαίχθων δῆμος ab Æschylo vocatur Atheniensis populus, quod ex omni hominum memoria "ejusdem terræ s. regionis esset incola; utpote qui "alio nomine dictus sit αὐτόχθων. Fortassis autem "παλαίχθων reddi etiam possit Antiquus terræ possessor, s. priscus." [Epith. Martis, Æsch. S. c. Th. 106. Nom. propr., Suppl. 258. 352. "Musgr. ad Eurip. p. 192." Schæf. Mss.]

[* Ἀπόπαλαι, Lobeck. Phryn. 45. "Thom. M. 285. 323. 897." Schæf. Mss.] Πρόπαλαι, Jam olim, Jam dudum, pridem. Ita enim augere putatur hic præp. πρὸ, ut auget particula Jam in illis. A Bud. exp. etiam Jamdiu. [Aristoph. Ἱππ. 1153. "Koen. ad Greg. Cor. 69. Phryn. Ecl. 15. Thom. M. 285. 322." Schæf. Mss.] Invenitur ET Ἔκπαλαι, in quo ἐκ itidem vim intendendi habet; sed Phrynich. adulterinum esse censet. ["Phryn. Ecl. 15. 48. Thom. M. 13. 285. 323. Plut. de S. N. V. p. 3." Schæf. Mss. Phot. v. Παλαιφάτου.] Τρίπαλαι, q. d. Ter olim, pro Valde olim, i. e. Jam inde a valde priscis temporibus, Primo et omnium antiquissimo seculo, [Aristoph. Ἱππ. 1154.] Qua forma DICITUR et Τετράπαλαι, q. d. Quater olim. Sed accipiuntur et hæc pro Valde pridem. Extat autem istud in quodam Epigr. Callimachi, si bene memini. ["Diog. L. Heraclito 348." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 301." Schæf. Mss.] Apud Aristoph. autem (Ἱππ. 1154.) legitur ETIAM Δεκάπαλαι, q. d. Decies olim. [* Δωδεκάπαλαι, ibid.] ITEM Χιλιόπαλαι, q. d. Millies olim, [1155. * Τρισμυριόπαλαι, ibid.] Sed hæc pro compp. a ludente Comico fictis habenda existimo.

¶ Παλαιὸς, q. d. Qui fuit πάλαι, Olim, Antiquus, Vetus, Priscus: οἱ παλαιοὶ, Prisci, Homines qui olim fuerunt, Prisci temporis homines, s. Prisci seculi. Quo utuntur modo cum alii, tum Aristot. Et παλαιὰ s. τὰ π., Res priscæ, olim gestæ, Quæ olim contigerunt, Res antiquæ memoriæ, ut quidam interpr. Isocr. ad Phil. Καὶ τί δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους; Et quidam Poëta ap. Athen. οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά· καινὰ γὰρ κρείσσω. Sic Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) παλαιαὶ πράξεις. Ibid. dicitur παλαιὸς χρόνος, Tempus quod jam olim fuit, Tempus longinquæ antiquitatis, Longinqua antiquitas, vetustas. Plut. de Rom. Fort. Ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν ὥσπερ εἰς τόπον ἀμαυρὸν, τὸν π. χρόνον, ἐκ τῶν λαμπρῶν καὶ ἐναργῶν τεκμηρίων φεύγειν καὶ ὑποχωρεῖν. Soph. (Aj. 600.) Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος — μίμνω. Sæpe autem subauditur χρόνος cum hoc nomine: ἐκ παλαιοῦ, pro Olim, Jam olim, Synes., Ἑταῖροι ἐκ παλαιοῦ γεγονότες. Sic in superlat. ἀγαπῶντες ἐκ παλαιοτάτου, Paus. in Cor. Ab omni vetustate. Vide Παλαίτατος paulo post. Thuc. jungit etiam cum ἀπὸ, dicens (1, 2.) Ἀπὸ παλαιοῦ. || Dicebant vero et τὸ π. pro Olim: quo utitur Plut. post Isocr. Atque ut π. χρόνος, sic π. ἡμέρα ap. Eur.: ut (Rhes. 389.) παλαιᾷ σ' ἡμέρᾳ προσεννέπω: quod exp. Post longum tempus. Dicitur etiam res quælibet παλαιὰ, Antiqua: ut παλαιὸς μῦθος, Antiqua fabula s. Prisca. Et π. λόγος, Plut. Et π. χάρις, Soph. (Aj. 808.) παλαιὰ ὕβρις, Athen. Apud Hom. autem aliquoties legitur, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. Sed et de rebus quas sensibus corporis usurpamus, et corporeæ sunt, ut ita dicam: velut παλαιαὶ naves ap. Hom., quibus opponuntur νέαι ab Eod. Affert autem hoc exemplum Suid., postquam dixit παλαιὸν significare τὸ διεῤῥηκός. Sic τὰ π. τῶν ἀγαλμάτων, Plut. Quæst. Rom. Sed et π. οἰκία ex eod. Plut. affertur pro Vetus domus. Citatur alioqui et pro Antiqua familia. Tale est π. ἱμάτιον. E Soph. autem et pro σαθρὸς, Putris, Rancidus. Sed et οἶνος π., Vinum vetus, cum ap. alios, tum ap. Pind. Quinetiam π. γέρων ap. Hom., quod imitari voluisse puto Tibullum cum dixit, Veteres senes, Eleg. 1, 8. In veteres esto dura puella senes. Ibid. Vetus caput, de sene: paucis ante versibus, Cum vetus infecit cana senecta caput. At Prisci senes ap. Ovid. Metam. 10. non est quod dicit Tibullus, Veteres senes, et diceretur ex Hom. παλαιοὶ γέροντες, sed Prisci temporis senes. Alioqui παλαιοὶ sæpe dicitur in prosa sine adjectione pro γέροντες, et παλαιὸς pro γέρων, Senex: Isocr. Paneg. (50.) Τίς γὰρ οὕτως ἢ νέος ἢ παλαιὸς ῥάθυμός ἐστιν ὅστις κ. τ. λ. Sic usurpatur et in festivis hisce Alexidis senariis, Ἄτοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν ἀεὶ Παρὰ ταῖς ἑταίραις τὸν παλαιὸν, ἄνδρα δὲ Μὴ τὸν παλαιὸν, ἀλλὰ

τὸν νεώτερον. Apud Hom. autem Il. Ξ. (136.) A παλαιὸς φὼς a vett. Gramm. expositum fuit non simpliciter γέρων, sed λίαν γέρων. Hesychio autem est etiam ἄφρων: quem vide. || Παλαιὰ sine adjectione ap. Eccles. Scriptt., pro π. διαθήκη, Vetus Testamentum. Quod cum ap. alios, tum Chrys. legitur. Sic et Œcum. Νόμον δὲ λέγει πᾶσαν τὴν παλαιάν. Quod certe ignorans Greg. Naz. Interpres ὁ παλαιᾶς καὶ νέας μεσίτης vertit, Veterum et novorum mediator. Opp. autem huic et καινή. || Pristinus: παλαιὰ χάρις, e Soph., Pristina gratia. Sic autem ἀρχαῖος pro Pristinus usurpari docui suo loco. || Παλαιὸν quidam significare etiam putant i. q. τὸ ἀρχαῖον. Vide Suid. [" Παλαιὸς, Græv. Lectt. Hes. 572. Brunck. Œd. T. 290. Œd. C. 111. Act. Traj. 1, 244. Valck. Anim. ad Ammon. 17. Diatr. 293. Musgr. Hel. 1180. Wakef. Ion. 749. Trach. 555. Eum. 69. Abresch. Æsch. 2, 86. 102. Brunck. Aristoph. 1, 65. Jacobs. Anth. 9, 412. Diod. S. 2, 382. Heyn. Hom. 6, 542. 547. Stultus, Toup. Opusc. 1, 92. Kuster. Aristoph. 239. Παλαιὸς et ἀρ- B χαῖος conjuncta, Ruhnk. ad Vell. p. 64. Π. et πρέσβυς, Plut. 3, 279. Cor. Παλαιὸς αἶνος, Jacobs. Exerc. 1, 10.: λόγος, Erfurdt. ad Valck. Opusc. 2, 172. λέξις, Hemst. ad Hes. Ep. ad Eulog. not. 36. Χρόνον παλαιὸν, Valck. Hipp. p. 260. Παλαιᾷ ἡμέρᾳ, E longo tandem tempore, Eur. Rhes. 389. Παλαιὸν, Simon. Dial. p. 22. Οὔ τι π., i. q. οὐ πάλαι, Ruhnk. Ep. Cr. 158. Valck. Hipp. p. 260. Τὸ π., Mœr. 107. ad Diod. S. 1, 103. 399. 2, 226. ad Herod. 561. 588. 703. Ἐκ παλαιοῦ, ad Phryn. Ecl. 15. 48. Thom. M. 285. 323. 897. Luzac. Exerc. 74. Diod. S. 1, 710. 2, 539. Duker. Præf. Thuc. 10. Jacobs. Anth. 11, 402. ad Jambl. V. P. 334. Kiessl. Δηὼ παλαιὰ, Jacobs. Anth. 9, 387. Οἱ π. et οἱ Ἀχαιοὶ conf., Boiss. Philostr. 566. Οἱ π., Antiqui Hom. Interpretes, Callim. 1, 465. Αἱ παλαιαὶ, Heyn. Hom. 5, 719. Τὰ π., Stanl. Eum. init., Pausan. 387. Duker. Præf. Thuc. 10. Τί δεῖ τὰ π. λέγειν; Bibl. Crit. 3, 1. p. 46. Ἐκ παλαιῶν, ad Diod. S. 1, 393. Ἐκ π. χρόνων, 2, 370.: Soph. Phil. 493. Ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου C δέδοικ' ἐγὼ Μή μοι βεβήκοι." Schæf. Mss. " Lysias κατὰ Ἀνδοκίδ. 253, Καὶ φοινίκιδας ἀνέσεισαν κατὰ τὸ νόμιμον τὸ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον. " ' Ego equidem παλαιὸν haud moverim: potest aliquid παλαιὸν esse, quod ἀρχαῖον ideo non item sit; et rursus ἀρχαῖον, quod non sit παλαιόν. Est autem παλαιὸν Antiquum, et solummodo rationem habet temporis: ἀρχαῖον autem est, Quod ab initio rerum, aut reipublicæ cujusdam, semper ita fuit actitatum, ut semel antiquo ritu fuit institutum. Jam si respublica quædam est non admodum vetusta, potest institutum aliquod esse quidem ἀρχαῖον, quod non ideo statim est παλαιόν. In republica contra pervetusta potest aliquid esse παλαιὸν quidem, at non idem ἀρχαῖον, si sc. alia instituta præcesserunt antiquiora, per hoc abrogata. Conjungit quoque duo hæc vocab. Liban. Or. 2. p. 17, 12. Ed. Bongiov. Philostratus 246. Euseb. H. E. p. 16, 22. Themist. 232. Ita quoque Plin. Paneg., Vident ducem Romanorum unum ex ulterioribus illis et priscis.' Reisk." Seager. Mss. D " Παλαιὸς ἄνθρωπος, sensu Christiano, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 54." Boiss. Mss. Παλαιαὶ δραχμαὶ, i. e. ἐκ δανείσματος ὀφειλόμεναι, Lysias Photii.] " Παλαίωρ, Stultus: μωρὸς, Hes." [* Παλαιὸρ, Laconice, Aristoph. Λ. 988. Παλαιόρ γα, ναὶ τὸν Κάστορα, ὤνθρωπος.] " Ἀλαιὸς, pro παλαιὸς, ἄφρων, Vetus, Demens, Hes. ex Æschylo." " Πληγεῖον, Eid. παλαιὸν, Antiquum, Vetus." [*" Παληὸς pro παλαιὸς, Bœotice, Etym. M. 32, 8." Wakef. Mss.]

Παλαίτερος pro παλαιότερος, Antiquior, Vetustior. ET Παλαίτατος pro παλαιότατος, Antiquissimus, Vetustissimus. Thuc. 1, (4.) Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Sic ἐκ παλαιτάτου ap. Eund., Jam olim. Sed παλαίτερον Bud. affert etiam pro Prius, e Synesio. Scio autem mirum videri posse cuipiam quod παλαίτερος esse dicatur pro παλαιότερος, itidemque παλαίτατος pro παλαιότατος, cum a πάλαι possit esse regularis formatio: sed μεσαίτερος et μεσαίτατος, itidemque ἰδιαίτερος et ἰδιαίτατος, aliaque multa hujusmodi, mirum illud videri non sinent. [" Παλαίτερος, Jacobs. Anth. 7, 282. Matth. Anecd. 1, 18. ad Charit. 251. ad Diod. S. 1, 372. Conf. c. παλαίτατος, Porson. Med. p. 11. Παλαίτερος pro posit., ad Mœr. 352. ad Eur. Med. 68. Παλαίτερον, ad Dionys. H. 3, 1535. Olim, Bentl. ad Callim. 278. Dionys. H. 1, 101. 229. 335. 569. 2, 797. Παλαίτερον ἔτι, Jam inde, 4, 2120. 2248. Ἐκ παλαιτέρου, Herod. 28. Παλαίτατα, Toup. Opusc. 1, 387." Schæf. Mss.]

[* " Παλαιόδουλος, Ab antiquo servus, Philo J. 2, 468." Wakef. Mss. " Παλαιοθέτης, ab Hes. exp. * παλαιοπράγμων, et δραστήριος." [Eadem habet Phot.]

Παμπάλαιος, Omnino vetustus, Vetustissimus, Bud. ap. Aristot. Athen. [" Ad Herod. 400. Jacobs. Anth. 9, 451." Schæf. Mss. * Προπάλαιος, Pervetustus, Synes. p. 134. Lobeck. Phryn. 47. " Προπαλαιότερος, Tzetz. Ch. 2, 173. 175." Elberling. Mss. * Προπαλαίτερος s. * Προπαλαίστερος τὸ γένειον, J. Poll. 4, 138.]

Παλαιότης, Vetustas, Antiquitas, [" Crassum aliquid et veteris ævi simplicitatem sapiens, Musgr. Hel. 1062." Schæf. Mss.]

Παλαιοῦμαι, Veterasco, Vetus fio. Unde οἶνος παλαιούμενος ap. Gal. et οἶνος πεπαλαιωμένος ap. Athen., Vinum quod ad vetustatem pervenit; quidam vero vertere ausi sunt, Vinum vetustate affectum, Vinum vetus. [" Athen. 27. Οἶνος παλαιωθεὶς πολὺ χρησιμώτερος." Schw. Mss.] Alicubi πεπαλαιωμένον exp. etiam Inveteratum. Celsus dixit et Veterarunt, pro Veteres factæ sunt. Cam. e Plat. Symp. affert τὸ ἀπιὸν καὶ παλαιούμενον, Quod abit et veterascit, antiquatur. [" De vino, Casaub. ad Athen. 61. De vestibus, Valck. Phœn. p. 114." Schæf. Mss. * Παλαίωμα, Antiquitas, Vetustas, LXX. Job. 36, 28. 37, 18. 21.] " Ἀπαλαιώθη, Antiquatum est, VV. LL. perperam pro ἐπ." Παλαίωσις, Inveteratio, Plut. (8, 806.) Οἴνῳ μὲν γὰρ ὠφέλιμον, ἐλαίῳ ἀσύμφορον παλαίωσις ἦν: [604. 807. Schleusn. Lex. V. T. " Athen. 33. Οἶνος χαριέστατος εἰς παλαίωσιν." Schw. Mss. * Παλαιωτὸς, unde * " Ἀπαλαίωτος, Agapet. Sched. 60." Boiss. Mss. * Ἀναπαλαιόω, unde * " Ἐπαναπαλαιόω, Ancyr. Conc. Can. 1." Routh. Mss.] Ἀποπαλαιόω, Antiquo, Abrogo. Apud Hes. autem habentur ista non sine mendo, Ἀποπαλώσει, ἀποπαλαιώσει καὶ ἀποκρούσεται. [* Καταπαλαιοῦμαι, Gal. 12, 208. * Προπαλαιόω, i. q. ἑωλίζω, Rufi Fr. 176.]

" ΠΑΛΑΙΣΤΗ, ἡ, Mensura quatuor digitorum, s. quaternum digitorum. Vocatam παλαιστὴν Etym. tradit quasi πελαστὴν, nimirum παρὰ τὸ πέλας συνάγειν τὰ ὀστᾶ, i. e. πλησίον ποιεῖν τοὺς δακτύλους. Fuit vero DICTA Παλαιστὴς quoque, si Polluci et post eum Eustathio credimus. Sed ap. illum habemus tantum Παλαιστὶς, per ι, et hoc παλαιστής. Ita enim legitur, Τὸ δ' αὐτὸ (idem sc. quod δοχμὴ, s. δακτυλοδόχμη: quibus significari ait συγκλεισθέντας τοὺς τέσσαρας δακτύλους) καὶ παλαιστὶς θηλυκῶς, καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς. Sed suspicor eum reliquisse scriptum, καὶ παλαιστὴ ἢ παλαιστὶς θηλυκῶς κ. τ. λ. Eust. certe" [ad Il. Ψ. p. 1401, 23.] " contra hujus παλαιστὶς mentionem nullam facit, sed ceterorum duorum duntaxat: scribens δῶρον esse tertiam partem σπιθαμῆς, quæ tertia pars vocetur etiam παλαιστὴ fem. genere, et παλαιστὴς masculino: his enim significari διάστημα τετραδάκτυλον. Quibus consentanea sunt quæ alibi tradit, σπιθαμὴν esse διάστημα δωδεκαδάκτυλον: afferens etiam vocabuli hujus etymum, παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους, i. e. ἐκτείνεσθαι. Ceterum ut ad παλαιστὴ revertar, sciendum est, pro eo quod legimus ap. Plin., Quaternum digitorum magnitudine, habere Geop. παλαιστιαῖα μεγέθη, subjungentem τουτέστι τετραδακτυλιαίους τὰς ῥίζας. Uno verbo redditur Palmus: siquidem Hieronymus παλαιστὴν, Palmum, ut σπιθαμὴν, Palmam, appellari tradit. Annotant tamen quidam, Plin. hanc VOCEM Σπιθαμὴ vertisse Dodrantem, i. e. Quantum est spatii inter expassos summum pollicem et extremum minimum digitum. Sed et 21,

" 7., inquiunt, palmum alto caule ait quod Diosc. A
" dicit καυλὸν σπιθαμιαῖον, Dodrantalem: et de an-
" thyllide 21, 29. Addunt denique, Græcos unum
" pro altero usurpare. Aëtius enim, cum 13, 21.
" dicit viperam esse magnitudine cubiti, longissimam
" autem παλαιστῶν τριῶν, loco σπιθαμῆς posuit πα-
" λαιστήν: alioqui minus scripsisset. Nam cubitus
" valet sesquipedem, i. e. palmos sex. Rursum
" Diosc. 3, 94. chamædryn θαμνίσκον σπιθαμιαῖον
" vocat: Hermolaus Barbarus vertit fruticem qua-
" tuor digitorum altitudine: non male: quoniam
" eorum quæ plurimum usu veniunt, rationem ha-
" buit. Reliqui Interprr. Plinium sequuntur, qui
" σπιθαμὴν Dodrantem reddidit. L. enim 21, c. 17.
" ornithogalum, et 27, 13. thlaspi dicit esse caule
" semipedali: quem διασπιθαμιαῖον Diosc. dixerat.
" Et 25, 8. radicem longæ aristolochiæ dixit esse lon-
" gam quatuor digitorum longitudine, quam Diosc.
" σπιθαμιαίαν. Alioqui ramulos σπιθαμιαίους in ti-
" thymalo helioscopio, 26, 8. et in elatine, 27, 9.
" vertit, Semipedali altitudine, et Semipedales. De- B
" nique et hoc ab Iisd. annotatur, Plinium, cum pal-
" mum dicit, fere dodrantem intelligere: ut 20, 11.:
" in oreoselino, 21, 8.: in chrysocome, 24, 15. et in
" aliis pluribus ll. Esse alioqui duplicem palmum:
" minorem, digitorum quatuor, qui non solum πα-
" λαιστὴ s. παλαιστὶς, sed etiam δῶρον et δοχμὴ, et
" δακτυλοδόχμη dicatur, et majorem, duodecim digi-
" torum, a Græcis σπιθαμὴν vocatum. Hæc sunt
" quæ ab illis annotantur. Quæ cum ita sint, sunt
" qui σπιθαμὴν esse velint Palmum magnum. Esse
" autem σπιθαμὴν appellatam hanc mensuram, παρὰ
" τὰ ἀποσπᾶσθαι τοὺς δακτύλους, Quod diducantur
" digiti. Sed quamvis hæc ab iis dicantur, scien-
" dum est Plin. pro σπιθαμὴ non Palmum magnum,
" sed simpliciter Palmum dixisse, cum alibi, tum ubi
" de anthemide scribit, Genera anthemidis tria tan-
" tum flore distant, palmum non excedentia: ex h.
" Diosc. l. Ταύτης εἴδη τρία, ἄνθεσι μόνον διαφέροντα,
" σπιθαμιαῖα. Alicubi vero σπιθαμιαῖον una voce
" Palmeum interpr.: veluti cum scribit, Orchis her- C
" ba, s. Serapias, foliis porri, caule palmeo: e Diosc.
" Ὄρχις, ὃν σεραπιάδα ἕτεροι καλοῦσι, φύλλα ἔχει
" ἐοικότα πράσῳ, καυλία σπιθαμιαῖα. In VV. LL. σπι-
" θαμιαῖος redditur Qui palmæ aut semipedis habet
" longitudinem, Palmaris, Unius palmi, magni aut
" parvi, altitudine: item Dodrantalis. Vide et Marc.
" in Diosc. Ceterum non SOLUM Παλαιστιαῖος, sed
" ETIAM Παλαισταῖος in VV. LL. legi sciendum est;
" sed e librarii alicujus errore ortum mihi videri."
[" Παλαιστὴ, ad Mœr. 131. ad Herod. 23. 177. Herodian. Philet. 450. et n., Phryn. Ecl. 130. (Lobeck. 295.) Thom. M. 674. Jacobs. Anth. 7, 82. Παλαισταῖς πέντε πενιχρότερος, 9, 280. Παλαιστὴς, Herodian. l. c. Phryn. l. c. Thom. M. l. c. Παλαιστὶς, Phryn. l. c. Παλαιστιαῖος, ibid. ad Herod. 23. * Παλαιστέω, Metior, ibid. ad Od. A. 252. Lucian. 3, 585." Schæf. Mss. Hesych. Παλαιστή· παλάμη, τὸ τεττάρων δακτύλων μέτρον, καὶ ἡ σπιθάμη. Παλαιστιαῖος, Aqu. Symm. Jud. 3, 16. Herod. 1, 50. De παλαιστὴ et παλαιστὴς, vide Schleusn. Lex. V. T.] " Παλαιστὸν, D
" in VV. LL. affertur, tanquam i. significans q. πα-
" λαιστὴ s. παλαιστίς. Additurque in exemplum h. l.
" ex Exodo 25, (25.) Ποιήσεις στεφάνην παλαιστοῦ
" κύκλῳ, Facies coronam quatuor digitis per circui-
" tum. Sed cum nominativi παλαιστὸν in superiori-
" bus, ubi de παλαιστὴ dictum fuit, nulla mentio
" facta fuerit, contra vero παλαιστὴς ex Hes. et Eust.
" habueris, cur non inde potius gen. παλαιστοῦ de-
" duces? Nisi forte ap. Eosd. LXX. παλαιστὸν in-
" veniatur." " Διπάλαιστος, Qui duorum palmorum
" est, Bipalmis," [Xen. K. 2, 5. * Διπαλαιστιαῖος, Geop. 9, 10, 2. * Ἰσοπάλαιστος, Æquans palmi magnitudinem, Antip. Sid. 23. * Τετραπάλαιστος, Athen. 199. Herod. 2, 149. Geop. 5, 44, 2. * Τετραπάλαιστον, Gl. Laterculus. * Τετραπαλαιστιαῖος, Geop. l. c. * Τριπάλαιστος, Herod. 1, 50. * Τριπαλαιστιαῖος, Lobeck, Phryn. 548. * Παλαίστωμα, Palmus, Aqu. 1 Reg. 7, 9. A Schneidero non agnoscitur.]

" Παλαστὴ, a Schol. Hom., i. e. ab Auctore brevium
" Scholiorum, exp. ὁ ἀγκὼν τῆς χειρός. Siquidem in
" Od. A. (252.) Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλ-
" λὰς Ἀθήνη, annotat, si legatur παλαστήσασα, signi-
" ficaturum, τῷ παλαστῇ, ὅ ἐστι τῷ ἀγκῶνι τῆς χειρὸς,
" νύξασα. At Eust. scribit παλαιστῇ, cum αι. In
" VV. LL. traditur poni et pro παλαιστὴ, quod Pal-
" mum declarat." [" Παλαστὴ, Phryn. Ecl. 130. Thom. M. 674. ad Herod. 23. Παλαστέω, ibid. * Παλαστιαῖος, Thom. M. 674." Schæf. Mss. Cod. Medic. Herod. 1, 50. ubi etiam ἐξαπάλαστα, * τριπάλαστα.]

" ΠΑΛΑΜΙΣ, ἴδος, ἡ, Amaria, piscis, VV. LL. e
" Gaza ap. Aristot." [Alex. Trall. 11. p. 652. Ἀσφάλακος (ἀσπάλακος) τοῦ ζώου, ὅ τινες παλαμίδα καλοῦσι.]

ΠΑΛΗ, ἡ, Lucta, Od. Θ. (206.) Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω, ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην, Ἢ πὺξ, ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσὶν, Plut. Symp. 2, (4.) Τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην οὖσαν, ἅμα καὶ πρεσβύτατον εἶναι. Ibid. vocatur πρεσβύτατον τῶν ἀγωνισμάτων. Dicitur καταστῆναι εἰς πάλην, sicut καταστῆναι εἰς μάχην. Paus. Att. (39, 3.) Λέγεται δὲ ὁ Κερκύων τοὺς καταστάντας εἰς πάλην διαφθεῖραι, πλὴν Θησέως. Item νικῆσαι πάλην, Lucian. (1, 163.) Νενίκηκε δὲ πὺξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας. Chrys. autem dixit metaph. Ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσασθαι τὰς ἥττας. Usus est numero plurali Paus. in Att. Πρότερον δὲ ἐχρῶντο μεγέθει μόνον καὶ ῥώμῃ πρὸς τὰς πάλας. Usus est et Herodian., et quidem pueris etiam tribuens πάλας, 3, (10, 5.) ubi Polit. πάλας παίδων vertit Colluctationes puerorum. Quod autem ad derivationem attinet, sunt qui a πάλλω deducant, quia sc. ibi corpus πάλλεται, i. e. agitatur, s. quatitur. Afferuntur autem aliæ deductiones a Plut. Symp., quibus non assentior. [" Wakef. S. Cr. 1, 114. ad Charit. 479. Markl. Suppl. 474. Aristoph. Fr. 273. A quo exculta, Jacobs. Anth. 7, 162." Schæf. Mss. Aristot. Rhet. 1, 5. Æsch. Choëph. 856. Plato de LL. 7. p. 336. Heliod. Æth. 10. p. 506. Schn. Lex.]

" Ἀναπάλη, ἡ, Genus tripudii et saltationis, Athen.
" (631.) Ἔοικε δὲ ἡ γυμνοπαιδικὴ τῇ καλουμένῃ ἀνα-
" πάλῃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς: siquidem nudi pueri con-
" cinne saltabant ad numeros, et manibus pedibus-
" que jocularia carmina molliter gesticulabantur,
" palæstræ et quinquertii formam repræsentantes
" spectatoribus. VV. LL." [Cf. Sidon. Apoll. Carm. 23, 30.]

Ἀντίπαλος, ὁ, ἡ, Obluctator, Adversarius s. Concertator in lucta, Adversarius alicujus in luctæ certamine, aut generaliter in athletico certamine, et qui cum eo committitur. Eust. tamen, quod miror potius quam probo, ἀντίπαλος deducit a πάλος significante κλῆρος, ut sit ὁ κατὰ πάλον ἐναντίος. || Hostis, πολέμιος, ap. Xen. et Dem.: ut (203.) Ὡς ἀνταλλάξασθαι βουλοίμεθα ἀντιπάλους. Interdum adjungitur ei casus, sc. dat., vel gen., et exp. Adversarius, Inimicus, Æmulus. Plut. Ἀγησιλάου τοὺς Θηβαίους ἀντιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις κατασκευάσαντος: de quo dicam paulo post. In Epigr. 1. ὕδωρ ἰδίοις ῥεύμασιν ἀντίπαλον. Philo de Mundo, Ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ λήθη, Adversaria. Cum gen. autem, πόλις ἀντίπαλος τῆς Ῥώμης, ap. Plut.: et ap. Greg. Ἀντίπαλος τοῦ μίσους ἡ ἀγάπη, Contraria odio dilectio. || Æquas vires habens, Par viribus, pro ἰσοπαλής, i. e. ἀξιόμαχος, ap. Xen.: ut accipitur a quibusdam accusativus ἀντιπάλους in Plut. l. c. Τοὺς Θηβαίους ἀντιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις. Interdum additur dat. rei: Lucian. (2, 79.) Τότε μὲν οὖν νικήσαντες, οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ, ἀνεχωρήσαμεν. Accipit autem hoc e Thuc., ap. quem non semel legitur ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ καὶ δυνάμει. || Idem Thuc. (2, 61.) Ὅμως δὲ πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους, Ejus magnitudini respondentibus, Bud. || Ἀντίπαλον etiam dicunt interdum absolute, pro Virium s. Potentiæ æqualitate. Invenitur τὰ ἀντίπαλα, pro τὸ ἀντίπαλον ap. Thuc. (7, 13.) Ἐς τὰ ἀντίπαλα καθεστήκαμεν, Ad æquum mar-

tem devenimus. || Legitur etiam ἀντίπαλα adverbialiter positum pro ἀντιπάλως, Æquo marte: 'Αντίπαλα ναυμαχήσαντα. [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 215. " Zeun. ad Xen. K. Π. 557. Brunck. ad Bacch. 274. Musgr. ad Eurip. p. 209. Thom. M. 76. ad Lucian. 1, 293. Marcell. de V. Thuc. 9. Boiss. Philostr. 400. ad Diod. S. 1, 466. ad Charit. 120. 611. 619. 626. 647. Musgr. Iph. T. 445. Herc. F. 1208. Wakef. ibid. Jacobs. Anth. 8, 58. 352. 9, 16. 17. Kuster. Aristoph. 67. Par, Wyttenb. Select. 109. ad Herod. 625. Τὸ ἀντίπ., Steph. de Dionys. Imitat. Thuc. Εἰς ἀντίπαλα χωρεῖν, Dionys. H. 2, 951. 1061." Schæf. Mss.] 'Αντιπάλως, adv. pro ἰσοπάλως, Æquis viribus in lucta. Generaliter pro Æquis viribus, Æquo marte. Thuc. 8, (87.) Οἵ γε καὶ ἐν τῷ παρόντι ἀντιπάλως μᾶλλον ἢ ὑποδεεστέρως τῷ ναυτικῷ ἀνθώρμουν. " Ἄπαλον, τὸ, Hesychio ἀνοχὴ ἀπὸ τοῦ " παλαίειν, q. d. Induciæ palæstricæ: cum sc. pa" læstra aliquantum differtur, ut respirent athletæ." [Sic leg. conjicit Schw. ap. Athen. 631. b.] " Δια" πάλη, Lucta s. Colluctatio: 'Εν διαπάλαις γενό" μενοι, Cum jam colluctari cœpissent. Dicitur ut " διαμάχη." [Plut. 6, 185.] Δυσπαλὴς, ὁ, ἡ, Difficilem luctam præbens, afferens, Non facile eluctabilis, expugnabilis; nam exp. δυσκαταγώνιστος. Sed Eust. ap. Pind. (Π. 4, 487.) haberi δυσπαλὲς ait quod sit a πάλλω. " Δυσπαλὲς, Hesychio δυσχερὲς, σκλη" ρὸν, δύσαντες: Suidæ δυσχερὲς, δυσκαταγώνιστον, " Quocum luctari difficile est." [" Wakef. Eum. 562. Abresch. Æsch. 2, 84. Ruhnk. Ep. Cr. 222." Schæf. Mss. * Δυσπαλέω, Æsch. Eum. 563. μέσᾳ δυσπαλεῖται δίνᾳ.] Εὐπαλὴς, ut ἄεθλοι εὐπαλέες, Apoll. Rh. (2, 618.) Certamina luctam facilem habentia, [" Ruhnk. Ep. Cr. 222. * Εὐπαλέως, ibid." Schæf. Mss. Facile, Apoll. Rh. 4, 193.] 'Ισοπαλὴς, VEL 'Ισόπαλος, Æquas vires habens in lucta, Æqualis in lucta s. Par. Interdum pro Par in pugna. Et generaliter etiam pro Par viribus. Thuc. 2, (39.) dixit etiam ἰσοπαλεῖς κινδύνους, pro Paribus certaminum periculis: [4, 94. Herod. 5, 49. " Heyn. Hom. 6, 347. Menses Roman., Jacobs. Anth. 12, 457. Theocr. p. 86. Harles." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1017.] 'Ισοπαλῶς, AT 'Ισοπάλως ab 'Ισόπαλος, Æqualibus viribus in lucta, pugna: ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι, Bud. ap. Paus. vertit Ancipiti marte pugnare. [* 'Ισοπαλέω, Anonym. post Andronic. de Pass. 760. In Parmenidis Fr. 5, 98. μεσσόθεν ἰσοπαλὲς πάντη, Buttmann. legit ἰσοπαλεῖ. * " 'Ισοπαλὶς, Epith. fornacis, 4 Macc. 13, 9. ἰσοπαλίδος καμίνου. Int. Lat. Parem tormentis istis fornacem. Sed lectio ipsa mihi admodum suspecta est." Schleusn. Lex. V. T. Cf. Βουπαλίς. Μουνοπάλης, unde] " Μουνοπάλαι, Hesychio οἱ μόνῃ τῇ " πάλῃ νικῶντες," [Anal. 3, 284. Paus. 6, 4. * Πρωτόπαλος, Dio C. 72, 22.]

Παλαίω, Luctor, Il. Ψ. (621.) οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις, Οὐδέτ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι Θεύσεαι, Lucian. (1, 782.) Πῶς κληροῦσιν ὅν τινα ᾧ τινι χρὴ παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν. Sic autem et alibi hæc duo conjungit. Metaphorice interdum ponitur: ut cum dicit Hesiod. 'Εργ. (2, 31.) Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει, Luctatur cum damnis, Certat cum damnis, i. e. Multum laborat in damnis a se prohibendis s. arcendis, Damna varia illum velut oppugnant, a quibus vix se potest defendere. Sic et ap. Xen. (Œc. 17, 2.) metaph. παλαίσαντες ζημίαις, ubi redditur Mulctati damnis. Apud Chrys. item πενίᾳ παλαίειν ἐσχάτῃ, Cum extrema paupertate luctari, Summa inopia conflictari.

Τὰ παλαιόμενα tanquam a pass. Παλαίομαι pro Luctæ conatus et labores, Bud. 1074. affert e Greg. [" Παλαίω, Valck. Callim. 96. ad Herod. 628. Musgr. Cycl. 624. Boiss. Philostr. 332. ad Charit. 479. Quint. Mæc. 1." Schæf. Mss. " Eur. Rhes. 509. Eur. Fr. Autolyci ap. Athen. 10, 2. Pass., Eur. Cycl. 674. Δεινὸς γὰρ οἶνος, καὶ παλαίεσθαι βαρὺ, El. 686. 'Ως, εἰ παλαισθεὶς πτῶμα θανάσιμον πεσῇ." Seager. Mss. Pind. N. 8, 47. φόνῳ πάλαισεν, Succubuit leto. Cum inf., Achill. Tat. 107. Bip. 'Επαλαίομεν τὴν ναῦν εἰς τὸ ἀντίρροπον καθελεῖν.] Πάλαισμα, τὸ, q. d. Luctamentum. Apud Xen. Λ. (9, 4.) pro Luctatio, Lucta. || Artificium luctationis ad supplantandum adversarium, luctandi s. eluctandi, Artificiosa luctatio; his enim modis exp. Bud. in Æschin. p. 78(=83.) Μηδ' ἀγνοεῖθ' ὅτι πάλαισμα τοῦτ' ἔστι δικαστηρίου, ubi videmus metaphorice poni. Quidam interpr. Astuta luctatio fori. Sic et ap. alios Scriptt. pro Artificio, pro Callido consilio, s. Techna. A Suida exp. στρατήγημα, in Aristoph. (B. 689.) Φρυνίχου παλαίσμασιν, ab Hes. * κακοτεχνία. Xen. 'Απ. 2, (1, 14.) Τοῦτο μέν τοι ἤδη λέγεις δεινὸν πάλαισμα. Et Soph. Œd. T. (879.) Τὸ καλῶς ἔχον πόλει πάλαισμα, ubi si dicamus in bonam partem accipi, nimis angustam esse judicabimus Hes. exp. [Æsch. Ag. 63. Eum. 592. 779. Suppl. 303. et not. " Valck. Phœn. p. 23. Hipp. p. 252. Bibl. Crit. 3, 2. p. 61. Plut. Mor. 1, 931. Brunck. Œd. T. 879. Casaub. Athen. 1, 39. ad Eur. Suppl. 550. Abresch. Æsch. 2, 88. Stanl. Eum. 592. Jacobs. Anth. 11, 130. Dionys. H. 5, 307. Παλαίσματα τρία, Heindorf. ad Plat. Phædr. 281." Schæf. Mss. * " Παλαισμὸς, Greg. Naz. Od. 2, 45. p. 107." Boiss. Mss.] Παλαισμοσύνη, Lucta, πάλη, Od. Θ. (126.) Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο: sicut ibid. πειρηθήτω cum dat. πάλῃ, ut dictum est in Πάλη. [Il. Ψ. 701. " Troilus Epigr. Jacobs. Anim. 308." Schæf. Mss.] Παλαιστὴς, ὁ, Luctator, Adversarius in lucta, Od. Θ. (246.) Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰ μὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταὶ, Plut. de Tranq. Animi, Οὐδὲ γὰρ οἱ δρομεῖς ὅτι μὴ τοὺς τῶν παλαιστῶν φέρονται στεφάνους ἀθυμοῦσιν. [Æsch. Pr. 919. Ag. 1215. Soph. Ph. 431. " Valck. Hipp. p. 262." Schæf. Mss.] Παλαιστικὸς, Ad luctatorem s. luctatores pertinens, s. Ad luctationem aut palæstram, Palæstricus. Et π. τέχνη, Paus. Atticis, Ars luctatorum, palæstrica, Palæstra. || Artis luctatorum peritus; brevius, Luctæ: item Studiosus luctæ. Utitur Aristot. Vide Παλαιστρικός. [Plut. 6, 493. Lucian. 1, 264. " Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 576. 675." Schæf. Mss. * Παλαιστὸς, unde * 'Απάλαιστος, ὁ, ἡ, Pind. N. 4, 153. Vide Schn. Lex. Suppl.] Δυσπάλαιστος, Vix eluctabilis, superabilis, Superatu difficilis. Ex Eur. affertur etiam pro Ineluctabilis, δυσπάλαιστος τύχη. At ex Æsch. (Suppl. 477.) δυσπάλαιστον πρᾶγμα, pro Opus arduum atque difficile: [Ch. 690. Toup. ad Longin. s. 34. * Εὐπάλαιστος, Qui facile vincitur, Epicharmus ap. Diog. L. 3, 17.] " Παλαιστόριον, Locus ubi pa" læstra exercetur, VV. LL."

Παλαίστρα, ἡ, Palæstra, Lucta, Luctæ locus, Theocr. 2, (50.) Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περᾶσαι Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας, ubi plane dicitur λιπαρὰ παλαίστρα sicut ab Ovidio Uncta palæstra. Xen. Α. (2, 1.) Εὐθὺς δὲ πέμπουσιν εἰς διδασκάλων μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ, Herodian. 5, (7, 9.) Παλαίστραις τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις εἴθιζε. Itidem vero Plut. hæc copulavit in Quæst. Rom. Idem Symp. 2, 4. de hujus nominis signif. ita scribit, Τὸν οὖν τόπον, ἐν ᾧ γυμνάζονται πάντες οἱ ἀθληταὶ, παλαίστραν καλοῦσι, τῆς πάλης τοὔνομα κτησαμένης τοπρῶτον, εἶτα καὶ τοῖς αὖθις ἐφευρεθεῖσιν ἐμπαρασχούσης: sic enim leg. puto, non ἐμπαραχεῖν. Ita igitur παλαίστρα generalius etiam usurpatur pro Loco in quo certant ii qui athletæ vocantur. || Decentia illa, qua status motus flexusque corporis ac omnes omnino habitus venustatem quandam leporemque præ se ferunt: quam qui non didicerunt, ii ἀπάλαιστροι ab antiquis dicti sunt. Hæc Bud. Ann. post. in Pand. afferens e Cic. Or., Ut enim athletas, nec multo secus gladiatores videmus nihil nec vitando facere caute, nec petendo, vehementer, in quo non motus hic habeat palæstram quandam: ut quicquid in his rebus fiat viriliter ap. pugnam, idem ad aspectum etiam sit venustum: sic oratio nec plagam gravem facit, nisi petitio fuit apta: nec satis recte declinat impetum, nisi etiam in cedendo quid deceat intelligit. Alioqui certe Palæstra ap. Latinos quoque vel pro Lucta, i. e. Luctatorum certamine, ut exp. Bud. in h. Ejusd. Oratoris l. in Bruto, scribentis de Phalereo, Sed non tam armis institutus quam palæstra, vel pro Loco certaminis ponitur. || Παλαί-

στρα Mulieris nom. proprium, Lucian. [2, 576. A " Horat. p. 25. et not. Zeun., Jacobs. Anth. 11, 130. Π. 'Ερμοῦ, ad Diod. S. 1, 391." Schæf. Mss. * Παλαιστροφύλαξ, Hippocr. 1201.] Παλαιστρίτης, idem qui et παλαιστὴς supra, Palæstrita, Plut. (7, 111.) Ὑφ' ὧν ἔλαθον ἐκρυέντες τῶν ὅπλων, καὶ ἀγαπήσαντες, ἀνθ' ὁπλιτῶν καὶ ἱππέων ἀγαθῶν, εὐτράπελοι καὶ παλαιστρῖται καὶ καλοὶ λέγεσθαι : nisi forte leg. καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, ut certe suspicor. Observandum autem hic obiter ὁπλίτας opponi παλαιστρίταις, aut certe ab illis distingui, sicut in l. Cic., quem modo protuli in Παλαίστρα, Armis et Palæstra. Quinetiam illud ἐκρυέντες τῶν ὅπλων itidem ap. Plut. dicitur propter γυμνάσια et παλαίστρας, ut ibi videbis. Ceterum si antiquum non esse παλαιστρικὸς, sed pro eo in usu fuisse παλαιστικὸς, vere a Phrynicho scribitur, idem et de παλαιστρίτης judicandum esse crediderim. [" Valck. Callim. p. 96=512. Musgr. Bacch. 455. Jacobs. Anim. 108." Schæf. Mss. Strato Ep. 34.] Παλαιστρικὸς, i. q. παλαιστικὸς, de quo supra : παλαιστρικὴ ἄσκησις, quod Plaut. Palæstricum exercitium : B ἐπιστήμη, Aristot. quæ Palæstrica ars Fabio. Interdum vero Palæstræ peritus, sicut et παλαιστικὸς, Plut. Symp. 2, 5. in fine, cum dixisset, Δεύτερον δὲ συμπεσόντας ἤδη καὶ γενομένους ἐν χερσὶν, ὠθισμοῖς τε χρῆσθαι καὶ περιτροπαῖς ἀλλήλων, subjungit, Ὧι δὴ μάλιστά φασιν ἐν Λεύκτροις τοὺς Σπαρτιάτας ὑπὸ τῶν ἡμετέρων παλαιστρικῶν ὄντων καταβιβασθῆναι. || Palæstricus ap. Fabium Palæstræ magister: ut Bud. in hoc ejus l. exp., 2, 8. Sic discernet hæc dicendi magister, quomodo palæstricus cursorem faciet, aut pugilem, aut luctatorem, aliudve quid ex iis quæ sunt sacrorum certaminum. Sed ego nequaquam assentior Budæo, exponenti Palæstræ magister, existimoque potius accipi generaliter pro Palæstræ peritus. Imo vero id affirmari etiam potest e præcedentibus hisce Fabii verbis, Ut si quis palæstræ peritus, cum in aliquod plenum pueris gymnasium venerit, expertus eorum omni modo corpus animumque discernat cui quisque certamini præparandus sit : ita præceptorem eloquentiæ etc. Quem igitur vocat hic Palæstræ peri- C tum, non dubium est quin idem sit cum eo quem paulo post Palæstricum appellat; præsertim cum in quibusdam exempl. legatur Palæstricus ille. Scribit alioqui idem Fab. 2, 11. Ne illos quidem reprehendendos putem, qui paulum etiam palæstricis vacarint. Non de his loquor, quibus pars vitæ in oleo, pars in vino consumitur, qui corporis cura mentem obruerunt, hos enim abesse ab eo quem instituimus quamlongissime velim, sed nomen est idem iis a quibus gestus motusque formantur: ut recta sint brachia, nec indoctæ rusticæve manus, ne status indecorus, ne qua in proferendis pedibus inscitia, ne caput oculique ab alia corporis inclinatione dissideant. [" Mœris p. 90. Phryn. Ecl. 102. Thom. M. 576. 675. ad Lucian. 1, 264." Schæf. Mss. * Παλαιστρικῶς, Schol. Aristoph. Σφ. 1206.] Ἀπάλαιστρος, Palæstræ imperitus, ut cum Palæstritam Apalæstro Quintil. (9, 4.) opponit. Sed peculiariter dici solet de Imperito palæstræ, dando huic nomini eam signif., qua dicitur de illa decentia status, motusque, flexusque corporis, D de qua supra. Cic. Or., Itaque qualis eorum motus, quos Apalæstros Græci vocant, talis eorum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias. [" Jacobs. Anth. 10, 106. Meleager 97. et Jacobs. Spalding. ad Quintil. 3, 565. Ruhnk. Ep. Cr. 66. Valck. Callim. 94." Schæf. Mss.] " Ἐκπάλαιστρος, Hesychio ἄνανδρος, Imbellis, ut sit Qui facile se in lucta expugnari sinit. Idem tamen mox ἐκπάλαιστα exp. δεινὰ, ὑπερήφανα, Gravia, Superba." [* Εὐπάλαιστρος, Palæstræ peritus, Longin. 34, 2. et not.: cf. Horat. Carm. 1, 10, 3. " Φιλοπάλαιστρος, Toup. Opusc. 1, 542." Schæf. Mss.]

Ἀναπαλαίω, Luctam redintegro, Luctæ certamen reparo. Sed metaph. pro Pugnam redintegro, Prælium reparo. Item τὴν ἧτταν ἀναπαλαίειν. Theodor. ap. Bud. 403., ubi et sine accus. [" Ad Xen. Eph. 214." Schæf. Mss.] Ἀντιπαλαίω, Reluctor, Obluctor, Resisto, a παλαίω, sicut ἀντίπαλος a πάλη, [Schol. Aristoph. 'Α. 570. Schol. Thuc. 2, 89. * Ἀντιπάλαισις, Lobeck. Phryn. 352. * Ἀντιπαλαιστὴς, Ælian. V. H. 4, 15.] " Διαπαλαίω σοι, Tecum luctor, Lucta tecum certo, Philostr. Her." [" Kuster. V. M. 67. ad Herod. 379. ad Xen. Eph. 214." Schæf. Mss.] " Ἐκπαλαίειν, exp. Eluctari, [Gl.] item Præter gymnasticas leges agere." [" Cattier. Gazoph. 73." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 1, 6. p. 772. * Ἐπιπαλαίω, vide Ἐπιπαλάσσω.] Καταπαλαίω, Eluctor, Lucta vinco. A cujus pass. Καταπαλαίομαι est partic. καταπαλαισθεὶς ap. Paus. pro Victus lucta. || Interdum generaliter pro Vinco, Supero, Plato de Rep. 2. Καί τοι ἐμέ γε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαῖσαι. [" Huschk. Anal. 155. Boiss. Philostr. 566. ad Mœr. 91." Schæf. Mss. * Καταπαλαιστὸς, unde] Ἀκαταπάλαιστος, Ineluctabilis, Lucta insuperabilis. Et generaliter pro Insuperabilis, Inexpugnabilis. [Schol. Pind. N. 4, 153. Gl. Ineluctabilis, Inextricabilis : * Δυσκαταπάλαιστος· Ineluctabilis. * " Προπαλαίω, Ante luctor, Heliod. 70. ἔρωτι." Wakef. Mss.] Προσπαλαίω, Colluctor, Obluctor. Jungitur dativo; dicitur enim προσπαλαίειν τινὶ, sicut et παλαίειν τινί. [Pind. Π. 4, 514. " Boiss. Philostr. 401." Schæf. Mss.] " Συμπαλαίω, Colluctor. Vide Παλαίω." [Plut. 6, 190. Συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος. " Villoison. ad Long. 80. 82. Wakef. Georg. 74." Schæf. Mss. " Plut. Alcib. 4." Boiss. Mss. * Ὑποπαλαίω, Lucian. 3, 641.]

" ΠΑΛΑΙΜΩΝ, ὁ, Palæmon, Deus marinus, Filius Leucotheæ : prius Melicerta, a Latinis Portumnus dictus." [" Eur. Iph. T. 270. Sic dicitur Hercules, Lycophr. 663. (Forte a luctando.)" Kall. Mss. Cf. Cic. Tusc. 1, 12. Gl. Portunus : * Παλαιμόνια· Portunalia.] " At VERO Παλαιμονεῖν e Pind. Π. (2, 112.) affertur pro Contendere : Χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ."

" ΠΑΛΕΥΕΙΝ, Allicere, Alliciendo fallere. Bud. vertit, Allicere, Fallere per allectores: ducta sc. metaph. a columba illice, quæ παλεύτρια vocatur ; hæc enim excæcata, deinde reti imposita, subsultans ceteras allicit. Gaza ap. Aristot. παλευτρίας vertit Allectrices, Allectatrices, ut quædam Edd. habent. Legimus autem H. A. 9, 7. Αἱ περιστεραὶ ζῶσιν ὀκτὼ ἔτη αἱ τετυφλωμέναι ὑπὸ τῶν παλευτρίας τρεφόντων αὐτάς. Idem, Τεκμαιρόμενοι ἐκ τῶν κατ' οἰκίαν τρεφομένων παλευτριῶν. Hinc παλεύειν redditur etiam Pertrahere in retia, In laqueum allicere. Vide Erasm. Prov. Sedens columba, ἡμένη πελειάς ; pro quo ἡμένη tamen non male suspicari videtur debere reponi ἡμμένη. Aristoph. Ὀρν. (1083.) Κἀπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ, Plut. Sulla (28.) metaphorice utitur, simulque metaphoricæ signif. rationem ostendit, cum scribit, Σύλλας δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις, ὥσπερ ἠθάσιν ὄρνισι, τεσσαράκοντα τὰς τῶν πολεμίων παλεύσας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας. At vero Παλευτὴς ex Hes. exp. Qui tendit retia, ut aves allectas illis irretiat. Redditur et uno verbo Illex." [Phot. Παλεῦσαι· ἐξαπατῆσαι, ὑπαγαγέσθαι· ἀπὸ τῆς πάλης ἢ τοῦ παλαίειν· οὕτως δὲ ἔλεγον τὸν ἐνεξαπάτητον. " Plut. Mor. 1, 198. Lobeck. Aj. p. 400. Wakef. Trach. 1051. Jacobs. Anth. 7, 352." Schæf. Mss. Lycophr. 405. * Πάλευμα, Bast. ad Greg. Cor. 1017. παλεύμασιν ἐθέλχθης. Παλεύτρια, Eubulus Athenæi 568. * Παλευτρὶς, Phot. v. * Παλευτά· τὰ λίνα οἷς τὰ θηρία ἁλίσκεται· ὡς καὶ παλευτρίδες, αἱ περιστεραί. Inde Wyttenb. ad Plut. 6, 438. ducit Lat. Palumbes.] " Πατευτικὸν, Hesychio θηρευτικόν : quod et παλ."

[* ΠΑΛΗ, Pollen, Flos farinæ, Foës. Œcon. Hippocr. " Ad Mœr. 330." Schæf. Mss. Pherecrates, Ἀνέπλησα τὠφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ. Vide Schn. Lex. Oxytonως scribitur * Παλὴ ap. Schol. Ven. Il. K. 7. p. 242. * Πάλημα, idem, Nicander 'Α. 551. " Lobeck. Aj. p. 280." Schæf. Mss.] " Παλημάτιον, Pulticula, Pulmentarium, J. Poll. (6, 62. 7, 21.) VV. LL. ex Aristoph. cum hac exp. Græca, ῥόφημα ἐκ παιπάλης. Hes. exp. τὸ λεπτὸν ἄλευρον." [* Παλαία, Hesychio * ἀλφιτισμὸς, οἱ δὲ πόσιν σίτου. * Παλίνη, i. q. πάλη, Etym. M. v. Παλύνω.]

" Παιπάλη, ἡ, Farina tenuissima, Quod in farina est

" tenuissimum, Flos farinæ. Redditur et Flos po- A " lentæ, Pollen. Affertur et παιπάλη ἀλφίτων, e Gal. " κ. Τόπ. 2. Et μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, e Diosc., ubi " quidam interpr. Cum polenta, Plinium secuti; sed " magis probatur, Cum tenuissimo farinæ polline, " sequendo Marcellum. || Nix minutatim cadens. " || Metaph. pro Valde astuto, versuto, vafro, ap. " Aristoph. et q. d. eo cujus subtilis est astutia, s. " versutia : N. (260.) Λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, " παιπάλη." [" Ad Mœr. 330. ad Timæi Lex. 211. ad Od. O. 418. Heyn. Hom. 6, 303. Lobeck. Aj. p. 280. Brunck. Aristoph. 2, 76. 3, 200." Schæf. Mss. Polyæn. 4, 3, 32.] " Παιπάλημα, τὸ, i. q. παιπάλη, " Farina tenuissima etc. Ac sicut παιπάλη metaph. " ponitur, sic quoque παιπάλημα pro Versutissimo " et astutissimo, et qui præ versutia novas subinde " vias elabendi excogitat. Demosth. Æschinem vo- " cavit παιπάλημα, veluti Hominem acrimonia et " subtilitate ingenii quotidie multa meditantem mala, " quibus aliis noceret, sibi prodesset, VV. LL. In " quibus Lucian. (3, 189.) de perditissimo et spur- B " cissimo homine usus esse traditur, Ὦ παιπάλημα " καὶ κίναιδος. Vide Suid. Meminit hujus vocis et " Bud. in Comm. Erasmus item in Prov. Cercopum " cœtus. VV. LL. annot. esse etiam Inæqualitatem " summorum montium, teste Etym., sed hunc ipse- " met consule. In Iisd. est Παιπάλημος, Asper, Ru- " dis. Vide Παιπαλόεις." [" Παιπάλημα, Jacobs. Anth. 6, 386. Wakef. S. Cr. 4, 138. Lobeck. Aj. p. 280. Valck. Adoniaz. p. 416. ad Mœr. 330. Valck. Hipp. p. 208. Brunck. Phil. 927." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 430. Σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον.]

" Παιπαλόεις, Præruptus, Salebrosus, Asper. Σά- " μοιο παιπαλοέσσης, Od. Δ. (671.) ubi exp. τραχείας. " Sic παιπαλόεντος ap. Eund. Hes. exp. τραχέος. Sed " παιπαλόεσσα ὁδὸς exp. etiam Pulverulenta, et velut " παιπάλην ἀποτελοῦσα. Vide Eust. Sciendum est " porro Auctorem brevium Scholiorum in Od. K. (97.) " Ἔστην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν, anno- " tare, παιπαλόεσσαν esse τραχεῖαν. Unde, inquit, C " ἐν τῇ συνηθείᾳ appellamus παιπάλιμον eum qui est " τραχὺς, non autem ἁπλοῦς. Ubi observa scribi " παιπάλιμον cum ι, non cum η, ut VV. LL. habent : " afferentia alioqui et illam scripturam. Illud porro " παιπαλόεσσαν quosdam et σκολιὰν exponere testatur " Hes." [" Heyn. Hom. 6, 303. 372. Lobeck. Aj. p. 281." Schæf. Mss. Apud Suid. v. Κίρκη, legitur παιπαλώσας γυναῖκας, pro quo ap. Etym. * Παιπαλώδεις, Veneficæ.]

" Παίπαλα, Loca prærupta, salebrosa, δύσβατα, " Schol. Aristoph. N. Vide Παιπαλόεις." [" Heyn. Hom. 6, 303." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 1, 39. 141. Callim. 3, 194. Vide Hermann. ad H. in Apoll. 39. deducentem a πάλλω, Crispo, Torqueo.] " Δυσπαίπα- " λον, Hes. affert pro δύσβατον, σκολιὸν, * δυσανά- " βατον, Tortuosum, Inambulatu s. Ascensu difficile : " ut Suidæ quoque δυσπαίπαλος est τραχεῖα, Aspera." [" Nicander Θ. 145. Archilochus Hephæstionis p. 50.] " Πολυπαίπαλος, Multum versutus, Admodum vafer, " Magnus veterator ; nam παιπάλη et τρίμμα dicun- D " tur ἐπὶ τοῦ πανούργου. Od. O. (418.) Φοίνικες πολυ- " παίπαλοι, ἠπεροπευταί."

" Παιπανεία, Inanis gloria, VV. LL. sine ullo te- " stimonio." [Suidæ ἡ κενοδοξία : forte παιπαλεία.]

" Πασπάλη, τὸ τυχὸν, Res vulgaris et minima. Ad- " dit, quosdam exponere κέγχρον, Milium : necnon " ἄλευρα κρίθινα, Farinam hordeaceam. Primæ expo- " sitionis meminit Schol. Aristoph. Σφ. (91.) Ὕπνου " δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην : exponens sc. βρα- " χύ τι, ἐλάχιστόν τι. Alterius Suid. meminit, expo- " nens τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, ἀλευρότησις, Tenuis- " simæ farinæ particulæ, quæ supra παιπάλη. Rursum " Schol. Aristoph. addit, esse qui πασπάλην vocari " dicant τὴν Μαγνῆτιν πέτρον : quæ exp. isti loco " nequaquam convenit, nisi pro Minutissima ejus " particula accipiatur, convenientior Suidæ interpr. " est, reddens, Tenuissimæ farinæ particulæ ; et illa " quæ exp. κέγχρος, Milii granulum : mox enim dicit " ἣν καταμύσῃ κἂν ἄχνην : quod et ipsum a frugibus " translatum est, signif. sc. τὸ λεπτομερὲς τοῦ στάχυος." [" Montf. Palæogr. p. 6." Kall. Mss. " Lobeck. Aj. p. 281. ad Mœr. 330. * Πασπαληφάγος, ibid." Schæf. Mss.] " Apud Gal. Lex. Hippocr. legitur ETIAM " Πάσπαλος, expositum κέγχρος, Milium : UNDE Πα- " σπαλέτης ap. Hippocr. esse dicit κεγχραλέτης, Milii " molitor, Qui milii grana mola frangit."

" Παλύνω, Aspergo, Conspergo, Od. Ξ. (429.) Καὶ " τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Sed " et ἄλφιτα παλύνειν ap. eund. Poëtam signif. quod- " dam ἐπίπασμα. Redditur etiam Misceo, Humecto, " Albefacio, λευκαίνω : quæ signif. et huic Oppiani " loco (K. 3, 171.) quadrare potest, χιὼν δ' ὅτε πάντα " παλύνει : sed reddi etiam potest Nix omnia con- " spergit. Vide Eust. et Etym. necnon Hes." [Gl. Candido. " Valck. ad Il. 22. p. 60. Phœn. p. 401. Heringa Obs. p. 12. Act. Traj. 1, 209. Toup. Opusc. 1, 198. 318. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. xxxv. Anth. 8, 351. Koen. ad Greg. Cor. 262. Wakef. Trach. 572. Heyn. Hom. 6, 623." Schæf. Mss. I. q. παλάσσω, Apoll. Rh. 3, 1256. Dionys. P. 1049. Theocr. 4, 28. Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, Schol. λεπτύνεται ὑπὸ εὐρῶτος· * πάλυν γὰρ ἔλεγον τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, f. leg. πάλην. * Παλυντὴ, Polenta, Lexx. Gr. sine Auctore. * Ἀμφιπαλύνω, Apoll. Rh. 3, 1246. * Διαπαλύνω, Eur. Phœn. 1170. κρᾶτα διεπάλυνε, i. q. εἰς λεπτὰ διέχεε.] " Ἐπαλύνων, Galeno " ap. Hippocr. est ἐπιπάσσων, Inspergens. Dicitur " frequentius παλύνων." [Leg. * Ἐμπαλύνων. * " Ἐπιπαλύνω, Koen. ad Greg. Cor. 262." Schæf. Mss. * " Καταπαλύνω, Schol. Nicandri Θ. 241." Wakef. Mss. * Ὑπερπαλύνω, Anal. 3, 184.]

ΠΑΛΙΝ, Iterum, Rursus, Denuo. In qua signif. Hom. jungit aliquando adverbio αὖτις, ponens sc. ista duo ἐκ παραλλήλου : Il. B. (276.) Οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν κ. τ. λ. Sic Od. Ξ. (356.) τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον Νηὸς ἐπὶ γλαφυρῆς, cum antea dixisset de iisdem, αὐτοὶ δ' ἀποβάντες. Sed utitur adverbio πάλιν et cum verbo simplici, circumloquens, ut ita dicam, ejus compositum : ut cum πάλιν ἐλθεῖν, ἰέναι, Iterum ire, ponit pro ἐπανελθεῖν s. ἐπανιέναι, Redire. Quo dixit modo et δόμεναι πάλιν, Rursus dare, pro Reddere. Ad quos ego locos Tibullum respexisse existimo, eosque imitari voluisse, cum dixit, Atque iterum erronem sub tua signa voca. Nec enim dubium cuiquam esse potest, quin hic Iterum voca sit pro Revoca. Sed quamvis πάλιν ἐλθεῖν, sicut πάλιν ἰέναι, poni soleat pro Redire, ut modo dixi, est tamen et ubi πάλιν ἐλθεῖν accipiatur pro ἀνάπαλιν ἐλθεῖν : Od. T. (533.) Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο : de quo dicam et infra, in Πάλιν sumto pro ἀνάπαλιν. Est autem usitatum pariter solutæ orationis Scriptoribus adv. πάλιν, et quemadmodum dicitur πάλιν αὖτις ab Hom. ceterisque Poëtis ἐκ παραλλήλου, sic et ab illis, scribentibus tamen potius αὖθις cum θ, necnon πάλιν αὖ : ut a Dem. pro Cor. Σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. Apud Eund., Εἰ μή τις τέχνη πάλιν αὖ γενήσεται. Item sicut πάλιν cum verbo ἐλθεῖν aut simili ap. Poëtas pro Redire legitur, sic et ap. illos, ac nominatim ap. Thuc. et Xen. Nam ap. Thuc. habetur πάλιν ἔρχεσθαι pro ἐπανέρχεσθαι, et πάλιν ἀφίκετο pro ἐπανῆλθεν, ut et ipse Schol. testatur. Sed et πάλιν ἀπῆλθεν dixit itidem Isocr. Invenitur et πάλιν κομίζεσθαι ap. Dem. pro Recuperare, et πάλιν ἀποπέμπων ap. Plut. pro Remittens. Jungitur porro et verbis cum ἀνὰ compositis, ut πάλιν ἀναλαμβάνειν, Dem. (p. 42.) et πάλιν ἀναβλέπειν ap. Aristoph. (Πλ. 95.) item πάλιν ἐπάνειμι, Xen. (Ἑλλ. 6, 1, 7.) || Πάλιν, Versa vice, E diverso, E contrario, ἀνάπαλιν, Dem. Ἀλλ' οἱ δόντες μὲν, πάλιν δ' ὕστερον ἀφαιρούμενοι. Idem, Ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἷς οὐδὲν ὢν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν. Quibus in ll. πάλιν non iteratum, sed contrarium actum significare annotat Bud. existimans et Lat. Rursus, locum hic habere. Accipit vero πάλιν signif. contrarietatis et in alio genere loquendi ap. Hom., ubi dicit οὐδὲ πάλιν ἐρέει : nam hic πάλιν ἐρέει exp. Contradicet, Repugnabit. Ubi non

satis apte πάλιν reddi possit ἀνάπαλιν. At in versu A illo Od. T., quem protuli supra, Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο, pro ἀνάπαλιν ἐλθεῖν, inquit Eust., quibus subjungit, ὅ ἐστιν, ἔξω τοῦ μεγάρου ὅθεν ἦλθον. Certe πάλιν ἐλθεῖν hic nihil aliud est quam ἐξελθεῖν, ut et Schol. exp. || Accipitur autem πάλιν, interdum et pro ὀπίσω, Retro, Retrorsum: ut in πάλιν ἐρύειν. Et ὄσσε πάλιν κλίνασα, Il. Γ. (427.) Retrorsum flectens oculos. Sic Il. N. (3.) de Jove, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ, Νόσφιν, ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, ubi tamen Eust. exp. ἀλλαχόσε, Alio. Itidem vero πάλιν et πρόσω Eur. inter se opp. pro πρόσσω καὶ ὀπίσσω, ut loquitur Hom., i. e. Antrorsum ac retrorsum: (Hec. 958.) Φύρουσι ταῦτα θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω, verum idem sonare hic ac si dixisset ἄνω κάτω, Sursum deorsum, scribit Erasm., cui subscribo. Sed et in πάλιν ἐλθεῖν pro ἐπανελθεῖν dixerit forsitan aliquis πάλιν esse retro: quoniam ejus qui revertitur, velut retrogradum est iter; sed non idem δόμεναι πάλιν dici queat. ["Toup. Emendd. 1, 308. Valck. Diatr. 60. Phœn. B 1053. Soph. El. 1046. Musgr. Andr. 293. Or. 808. Phryn. Ecl. 124. Thom. M. 685. ad Charit. 502. 639. Wakef. Herc. F. 748. Phil. 935. Eum. 262. Abresch. Æsch. 2, 4. Jacobs. Anth. 7, 407. ad Diod. S. 1, 561. Heyn. Hom. 4, 31. 250. 622. 5, 155. 227. 6, 61. 175. 234. 365. 8, 203. 691. Contra, 5, 534. Toup. Opusc. 1, 316. Diod. S. 1, 260. 355. ad Thom. M. 124. Heusing. ad Mall. 145. 160. Brunck. Œd. T. 849. Wakef. S. Cr. 4, 12. Lucill. 121. Agathias 70. Retro, Valck. Phœn. p. 476. Ammon. 86. Brunck. Phil. 935. Item, Porro, Abresch. Lectt. Aristæn. 293. Item, Pariter, Jacobs. Anth. 10, 41. Posthac, Deinde, ibid. Eur. Phœn. 1061. Conf. c. πόλιν, Valck. Phœn. p. 419. 275. 476. P. Abresch. Paraphr. (v. Antonin. Lib., Markl. Suppl. 460. 557. 1112. Musgr. 460. 1112. Markl. Iph. A. p. 107. Musgr. 774. Iph. T. 1421. Rhes. 115. Herc. F. 946. Abresch. Æsch. 2, 4. Jacobs. Anth. 7, 399. Porson. Phœn. 1245. Bast Lettre 151.; cum παρῆν, Schweigh. Emendd. in Suid. C 28.; cum πρὶν, Jacobs. Anth. 7, 407.; cum πάλαι, ad Lucian. 1, 282. 491.; cum πᾶσιν, ad Charit. 555.; cum πόσις, Musgr. Hel. 1303. Πάλιν τῶν et πάντων conf., ad Dionys. H. 1, 528. Π. abundat, P. Abresch. Paraphr. 397. In compositione quid? Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 7. ad Timæi Lex. 205. In comp. i. q. εὖ, μάλα, Wakef. Phil. 448. (Jacobs. Anth. 7, 16.) Cattier. Gazoph. 95. T. H. ad Plutum p. 446.: de continuatione, 445. Cum gen., Il. Φ. 593. Τὸ π., Musgr. Herc. F. 777. Γε π., τὸ π., Valck. Hipp. p. 183. Π. καὶ π., Strabo 6. p. 478. Π. αὖ, T. H. ad Plutum p. 203. Bentl. 320. ad Lucian. 2, 170. Heyn. Hom. 5, 47. Π. γὰρ αὖθις, Soph. Fr. Pelei. Π. ἥκειν, Valck. Phœn. p. 275. 'Η π. τροφὴ, Alberti Peric. Cr. 45. Π. ἐξοπίσω, Hesiod. Θ. 181. Π. ἰέναι, Brunck. Phil. 975. Π. κλίνειν, Heyn. Hom. 4, 543.: Porson. Hec. p. 80. Ed. 2.: 'Non raro accidit, ut hæc ipsa vox (πάλιν) vel perderetur, vel corrumperetur.' Vide ibi omnino et p. seq." Schæf. Mss.] "Πάλι, pro πάλιν, ap. Poëtas, Rur- D "sum," ["Ruhnk. Ep. Cr. 85. Valck. ad Röver. p. xiii. Toup. Opusc. 1, 28. Phryn. Ecl. 124. ad Charit. 780. Jacobs. Anth. 6, 78. 7, 118. Huschk. Anal. 164. Epigr. adesp. 389. Πάλ', Bentl. Aristoph. 323." Schæf. Mss. Phocyl. 80.]

"Παλιμπαγηδὸν, Tergiversando, VV. LL.: at Hes. "τὸ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζειν." [Leg. * Παλιμπυγηδόν. Cf. Aristot. Part. Anim. 2, 16.]

'Ανάπαλιν, E contrario, E diverso, Versa vice, ἐκ τοῦ ἐναντίου, πάλιν, Hes.: Hermog. 'Ανάπαλίν σοι ἔχω, i. e. ἐναντίως. Eust. Εἰσὶ δὲ ἐπικεκλιμέναι, αἱ συγκεκλεισμέναι, αἷς ἀνάπαλιν ἔχουσιν αἱ ἀναπεπταμέναι. Et cum gen. Οὗπερ ἀνάπαλιν οἱ Θηβαῖοι ποιοῦσι, Cui contrarie faciunt, i. e. Cui contrario modo. Invenitur et εἰς τὸ ἀνάπαλιν, pro In contrariam partem, Contrario modo. ["Valck. Adoniaz. p. 363. Fischer. ad Palæph. 110. Brunck. Aristoph. 2, 231. Lucian. 1, 807. Diod. S. 2, 552. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 99. 187. Plato Phædro 307. Heind. Τὸ ἀνάπ., Valck. Callim. p. 42. * 'Αναπαλίνορος, Toup. Opusc. 1, 24." Schæf. Mss.] ""Εκπαλιν κοτεῖν, Hes. teste est ἐναντιολογεῖν." "Εμπαλιν, itidem pro E contrario, Contra, E diverso, Versa vice, Lucian. "Εμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα, E contrario res evenit, In contrarium res cedit, Versa vice evenit. Quibus modis vertit Bud. afferens ex (1, 677.) Τὸ δὲ ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας γίγνεται, E contrario evenit quam tu sperasti, Contra quam tu sperasti. Item e Xen. ('Ιερ. 4, 5.) Τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται, pro In contrarium evenit. Ex Herod. cum dat. ἔμπαλιν ἄλλοις, Contra quam alii. Exp. vero et Aliter s. Secus quam alii. Dicitur ETIAM Τὸ ἔμπαλιν, pro quo sæpius per crasin LEGITUR Τοὔμπαλιν: Eur. (Hipp. 390.) τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν. Item ἐκ τοὔμπαλιν, Thuc. (3, 22.) Καὶ ἅμα οἱ ὑπολελειμμένοι ἐξελθόντες προσέβαλλον τῷ τείχει τῶν Πελοποννησίων, ἐκ τοὔμπαλιν ἢ οἱ ἄνδρες αὐτῶν ὑπερέβαινον, Diversa quam qua sui conscenderant parte, Bud. "'Εκτοὔμπαλιν, Hes. exp. "ἐκ τοῦ ἐναντίου, E contrario; itidemque Suidas, "ap. quem Ms. Codex habet ἐκτοὔμπαλιν: vulgatæ "Edd. divisim ἐκ τοὔμπαλιν." Quinetiam τὰ ἔμπαλιν ex Herod. affertur, de Nilo, Τὰ ἔμπαλιν πεφυκέναι τῶν ἄλλων ποταμῶν. || Retro, Retrorsum: ut quidam exp. in hoc versu Hesiodi ('A. 145.) "Εμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς: alii autem interpr. Contra. Apud Herodian. cum gen. 5, (6, 17.) Πᾶσάν τε τὴν ὁδὸν ἤνυε τρέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ: quod Bud. exp. ἀναποδίζων ἑαυτὸν εἰς τοὐπίσω. Polit. vertit Retrorsum currens. ["Valck. Adoniaz. p. 364. Hipp. p. 206. Lucian. 1, 23. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Lesbon. 188. Diod. S. 1, 323. Wakef. Trach. 223. Georg. 67. Posidipp. 16. Alpheus 2. Onestes 6. Schol. Aristoph. Πλ. p. 180. Hemst. p. 184. Elog. de Thuc. 13. Heyn. Hom. 5, 534. Retro, Eur. Hec. 343. Cum gen., Dionys. H. 1, 99. Τὸ δ' ἔμπ., Julian. Æg. Epigr. 2. Jacobs. Anth. 12, 246. Τὸ ἔμπ., Anim. 230. Musgr. Hel. 959. Τὰ ἔμπ., Jacobs. Anth. 12, 372. Dionys. H. 1, 74. Αὖ ἔμπ., Lucian. 2, 32. 'Ες τὸ ἔμπ. ἢ, 1, 803. 830. Εἰς ἔμπ. τρέπειν, Jacobs. Anth. 9, 341. "Εμπ. εἰς, Musgr. Ion. 1154. Τοὔμπαλιν, Reiz. Acc. 93. Ammon. 126. Valck. Diatr. 7. Porson. ad Hec. 347. Wakef. S. Cr. 2, 114. 4, 64. Ilgen. Hymn. 376. 420. Herod. 98. 537. Aristoph. A. 1045. Jacobs. Anth. 8, 257. 9, 288. 12, 371. Antiochus 2. Meleager 33, 2. ad q. l. vide Jacobs. Seq. gen., Xen. K. Π. 8, 4, 32. Τἄμπαλιν, Musgr. Hel. 317. Antip. Sid. 9. Jacobs. Anth. 9, 288. 12, 372. 376. Τοὔμπ., τἄμπ., ad Herod. 703. 718. "Εμπαλι, Antip. Thess. 63. Philipp. 34. Epigr. adesp. 389. ad Charit. 430. 773. Wakef. S. Cr. 4, 33. Meleager 128. Archias 31." Schæf. Mss. "Ενπαλι, Manetho 2, 253.] 'Εξέμπαλιν, aliud Adv. et quidem bicomp., ubi fortasse vacat ἐξ, ac pro ἔμπαλιν accipi potest. Sed Hes. exp. ἐπαριστερῶς. [* Τραπέμπαλιν, Phot. ἐπ' ἀριστερᾷ· ὑπεναντίως· οὕτως Φερεκράτης. * "Πάμπαλιν, ad Athen. T. 2. p. 526. Schw." Dindorf. Mss.]

[* Παλία, ἡ, i. q. ἐπίβδα, Hes. v. Γάμοι.]

ΠΑΛΛΩ, αλῶ, Vibro, Quatio, Agito, Il. Γ. (19.) αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ Πάλλων, Vibrans: pro quo et Crispans dici posset Poëtice, ac fortassis etiam Coruscans. Item Π. (142.) περὶ ἔγχους loquens, τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος 'Αχαιῶν Πάλλειν· ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι 'Αχιλλεύς. Dicitur vero et de leviori s. minus vehementi agitatione, Il. Z. (474.) de Hectore, Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσί. Ubi quidam interpr. Libravit, quod expositio Græca sit ὑψώσαντα διακινεῖν. Apud eund. Poëtam frequens est πάλλειν κλήρους, Movere s. Quatere sortes. At Bud. solum etiam πάλλειν putat accipi pro Sortes movere, Sortiri, in Il. Γ. (324.) Ὣς ἄρ ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ Ἂψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν: sed ego a Bud. dissentiens, subaudiri dico accusativum κλήρους, e præcedentibus, ubi legitur, αὐτὰρ ἔπειτα Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες, 'Οππότερος δὴ

πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος. Sic autem et Il. H. (181.) et in aliis hujusmodi Il. subaudiendum hunc accus. esse puto. At vero ap. Soph. idem ille αὐτοὺς κλήρους ἔπηλαν interpr., Sortibus collocarunt: (El. 709.) Στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβεῖς Κλήροις ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους. "Πῆλαι, Vi-"brare, Concutere, κραδάναι, σεῖσαι." ‖ Πάλλω in soluta etiam oratione legitur. Affert enim Idem e Philostr. p. 23. Πάλλειν ἀφροδισίοις τινὰ, pro Commovere. Et e Themist. de Anima 3. πάλλειν neutraliter positum pro Palpitare formidine: ubi de homine territo et pavente dicit, Ἀλλὰ πάλλει μὲν ἡ καρδία, καὶ φρίττουσιν αἱ τρίχες. At vero ap. Soph. cum dat. φόβῳ, Πάλλων φόβῳ, ubi exp. παλλόμενος, [cf. Œd. T. 153.] Quod pass. partic. Bud. exp. itidem Contremiscens in Plut. de Cic. Καὶ μόλις ἐπαύετο παλλόμενος καὶ τρέμων ἐπὶ πολλῶν ἀγώνων. ‖ Sed et pro Sortiri ab Herod. (3, 128.) accipi hanc passivam vocem testatur: idem Hes. certe παλλόμενον exp. κληρούμενον. ‖ AT Πάλτο, quod est sine incremento pro ἔπαλτο, Eust. exp. προσέκρουσε et προσέπταισε in B Il. O. (645.) Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο. [" Πάλλω, Mitsch. H. in Cer. 187. Musgr. Bacch. 585. Or. 322. Heracl. 16. Hel. 1167. El. 435. ad Charit. 400. Thom. M. 553. ad Charit. 694. Wakef. Ion. 213. 1170. Herc. F. 123. Trach. 512. Phil. 1125. 1135. 1149. Eum. 562. Jacobs. Anim. 201. Anth. 6, 110. 9, 230. Kuster. Aristoph. 74. Heyn. Hom. 7, 39. 165. De sortibus, ad Anton. Lib. 68. Verh., Musgr. Phœn. p. 223. Valck. ad Herod. 262. Anim. ad Ammon. 52. Ruhnk. Ep. Cr. 205. Toup. Opusc. 1, 317. 2, 124. I. q. βάλλω, Valck. Oratt. 366. cf. Il. E. 304. Neutraliter, Brunck. Aristoph. 3, 180. Porson. Or. 316. Conf. c. βάλλω, Jacobs. Anim. 201. Heyn. Hom. 4, 516. (cf. Valck. Oratt. 366.) Müll. ad Lycophr. p. 556. Musgr. ad Phœn. p. 223. Πάλτο, Heyn. Hom. 7, 107. Πέπαλται, Brunck. El. 480. Πεπαλὼν, Greg. Cor. 216." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 520. Æschines Dial. 3, 12. Callim. H. 1, 65.]

" Ἀειπαλὴς, Qui semper vibratur, perpetuo motu C "agitatur et vibratur, i. fere q. ἀεικίνητος. Cordis "epitheton est." " Μεσοπαλὲς, Hesychio κραδαινό-"μενον ἐκ μέσου." " Μεσσοπαλὲς, Eid. τὸ ἐκ τοῦ "μέσου κραδαινόμενον:" [var. lect. Il. Φ. 172.]

Σακέσπαλος, vel, ut alii, Σακεσπάλος, Scutum vibrans s. quatiens, aut Clypeum, pro Bellicosus: quasi ὁ τὸ σάκος πάλλων: unde abundare σ in hoc vocab. tradit Eust., sicut et in σακεσφόρος. Habet autem unicum λ comp. hoc σακέσπαλος, sc. tanquam ab aoristo formatum. [Cf. Ἐγχέσπαλος. " Heyn. Hom. 5, 24. ad Apollod. 1148. Christod. Ecphr. 144." Schæf. Mss.] AT VERO Πάλλα pro σφαῖρα ap. Eust. 1554. tanquam a præs. Πάλλομαι: [ad Od. Z. 115. p. 251. Hesychio est σφαῖρα ἐκ ποικίλων νημάτων πεποιημένη. Cf. Gal. Comm. in Cocchii Chirurg. 138. Vide Schn. Lex.] " Παλίζεσθαι, Pila ludere, Hes. " σφαιρίζειν." ITIDEMQUE Παλλὰς tanquam a præs. Πάλλω: dicitur enim παλλὰς quasi Vibratrix dea: et quidem Hastæ vibratrix, utpote bellicosa. Alii tamen aliunde deducunt, ut te docebit Eust. atque alii Scholl. Dicitur autem sæpe quidem Παλλὰς D Ἀθήνη, et tum epith. est Παλλάς: interdum vero et Παλλὰς sine adjectione, ut et Lat. utuntur, ac tum proprii nominis vice fungitur. Eadem est ratio ET IN Φοῖβος Ἀπόλλων ac Φοῖβος: itidemque Latine Phœbus Apollo, et Phœbus. [" Παλλὰς Ἀθηναίη, Ruhnk. Ep. Cr. 51. Mitsch. H. in Cer. 271. Bergler. Præf. Od. p. 15.: Versu 262. Batrach. Παλλὰς sine additamento posuit; ego non memini ap. Hom. a Παλλὰς unquam abesse Ἀθήνη s. Ἀθηναίη. Παλλάδες in Ægypto, Wessel. ad Diod. S. 1, 56." Schæf. Mss. Strabo 17. p. 601.] Est autem a nomine Παλλὰς FORMATUM Παλλάδιον, Simulacrum Palladis. Quod fuit etiam Nomen δικαστηρίου Athenis. Vide plura ap. Plut. Theseo, item Herodian. et Suid., necnon Schol. Aristoph. et Etym. [" Lucret. 4, 1155. ad Timæi Lex. 127. Valck. Oratt. 366. Fabric. B. Gr. 1, 326. Luzac. Exerc. 172. 180. Stanl. Eum. 412. Aristoph. Fr. 289. ad Diod. S. 2, 640.

A Ἐπὶ Παλλαδίῳ, ad 1, 80." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 31. Tzetz. ad Lyc. 355." Kall. Mss. Plur. Herod. 4, 189. Philistius ap.] Eust. (Il. p. 63.) habet ETIAM Πάλλας paroxytone, quod accipi ait pro νέος: in qua signif. DICI Πάλλαξ quoque, unde sint Παλλακὴ et παλλάκια. Est autem Πάλλας, αντος, et Nomen proprium, et quidem non uni tributum. Ab uno autem eorum dicti sunt Παλλαντίδαι, qui a Theseo ejecti fuisse dicuntur. [" Πάλλας, Jacobs. Anth. 6, 289." Schæf. Mss.] " Παλλαντιὰς, pro " Epith. Palladis, VV. LL. ex Epigr." [" Jacobs. Anth. 9, 162." Schæf. Mss. * Παλλαντικὸς, Paus. 8. p. 691.]

Παλμὸς, ὁ, ITEM Πάλμα, Vibratio, Agitatio. Exp. autem πάλμα et nomine πήδημα a Schol. Soph., at παλμὸς frequens est ap. Medicos et quidem pro Palpitatione: ut παλμὸς καρδίας ap. Ægin. In VV. LL. annotatur e Greg. Naz. παλμὸς dictum de Radio solis in aqua reflexo: item e Gal. de Pulsibus, παλμὸν dici etiam de arteriarum motu. Gorr. autem de hac voce ita, Παλμὸς, Palpitatio. Est diastole præter naturam in aliqua parte facta. Fit in omnibus corporis partibus quæ distendi dilatarique possunt, h. e. naturaliter mollibus, ut extendi et rursus in se sidere possint, ut cute et subjectis musculis, sed præsertim ventriculo, vesica, utero, intestinis, jecinore, liene, et septo transverso: adhæc in arteriis etiam et corde, in quibus palpitationem diversum multum a pulsu motum esse, manifesto apparet. Palpitatio namque non iis modo partibus, sed aliis etiam omnibus quibus incidere potest, solius morbi opus est, neque ad ejus generationem quicquam natura confert. Sed neque passio est voluntariæ virtutis propria, aut instrumentorum ad eam spectantium, sed, ceu modo dictum est, omnibus corporis partibus quæ dilatari possunt, incidit, eas exaltans inflansque ad eum modum quo arteriæ dilatantur. Incidit autem etiam una cum palpitatione partis quodammodo huc atque illuc concussio, eod. quidem modo quo etiam in tremore, sed majoribus intervallis. Palpitans namque musculus, si magnus est, dum dilatatur, totum membrum sæpenumero secum attollit: dum vero contrahitur, deorsum ferri ceu rei cuidam inanimatæ permittit, ita ut totus motus præter naturam sit, non autem, sicut in tremore, mistus quodammodo et compositus. Ejus causa est etc. [" Παλμὸς, Toup. Opusc. 1, 553. Alciphr. 192. Thom. M. 179. 657. Heyn. Hom. 6, 528." Schæf. Mss. " I. q. ῥιπὴ, de vento, Nonn. Jo. 3, 41. de fulgure, D. 2, 193. de luce, 21, 329." Wakef. Mss. Nicander Θ. 744.] " Βαλμὸς, Hesychio στῆθος, Pectus: itidem-" que Suidæ." " Παλμοσκόπος, Qui παλμὸν contem-" platur, et ex eo divinat. SIC παλμικὸν οἰώνισμα, " Augurium quod inde captatur. Vide Suid." [* Παλμοσκοπία, Divinatio quæ fit e palpitatione. * " Παλμώδης, ad Diod. S. 1, 219." Schæf. Mss.] " Παλμικὸς, vide Παλμοσκόπος," [Suid. v. Οἰωνιστική. A πάλμα profluit * Παλματίας, ὁ, σεισμὸς, Genus terræ motus, Tremor Senecæ, Aristot. de Mundo c. 4. * Παλματικὸς, Eudocia p. 41. ET * Παλμαστικὸς, Nonnus ad Greg. Naz. Stelit. p. 151. (Hist. Syn. 1, 70.) Τὸ π. ἐστὶ διὰ τῆς πάλσεως τοῦ σώματος γνωριζόμενον, οἷον ἐπάλθη ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς, τόδε σημαίνει. Cf. Theocr. 3, 38. Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιὸς, Plaut. Pseud. 1, 1, 105. Ita supercilium salit. Vide Schn. Lex. * Πάλσις, Nonn. l. c. Suid. v. Οἰωνιστικήν. " Etym. 394." Schæf. Mss.]

Παλτὸς, Vibratus, q. d. Vibratilis, ut παλτὸν πῦρ, ap. Soph. (Ant. 131.) pro Fulmine; παλτὸν πῦρ, τὸ κεραύνιον, Eust.: tanquam sc. ἄνωθεν παλλόμενον, ut habet Schol. Soph. Item παλτὸν pro κληρωτὴν, Hes., ut πάλλεσθαι pro κληροῦσθαι. [" Valck. Phœn. p. 61." Schæf. Mss.] AT Παλτὸν substantive Jaculi s. Teli quoddam genus. Quidam interpr. Tragula: quidam et Pilum. Hesychio est ἀκόντιον. Xen. Ἱππ. (12, 13.) Ἀκόντισμά γε μὴν τὸ μακρότατον ἐπαινοῦμεν· καὶ γὰρ ἀποστρέψαι καὶ μεταλαβεῖν παλτὸν οὕτω μᾶλλον ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ. Ubi tamen Cam. vertit, Telum, ita hunc locum interpretans, Jaculum autem ejici longissimo spatio optimum putamus; ita enim cum

avertere, tum mutare telum, tempus magis permittet. Præcedit autem ibid. Ἀντί γε μὴν δόρατος καμακίνου, ἐπειδὴ καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, τὰ κρανέϊνα εὔπαλτα [al. δύο παλτὰ] μᾶλλον ἐπαινοῦμεν: quæ Idem ille ita vertit, Camacinarum hastarum loco, h. e. hastatarum perticarum, quæ et fragiles et graves, probatur nobis, si gestentur corneæ, quæ vibratiles magis sunt. Existimavit enim Cam. εὔπαλτα esse a nomine ADJ. Εὔπαλτος, quod significet Vibratilis, i. e. Vibratu facilis, Qui facile vibrari potest. Ac certe non video quæ alia lectionis hujus interpr. afferri possit; sed eam ego suspectam habeo, et pro εὔπαλτα reponi debere παλτὰ existimo, tum quod sequatur alter ille περὶ παλτοῦ locus, tum quod inveniam itidem Ἑλλ. 3, (4, 14.) κρανέϊνα παλτὰ, p. 292. meæ Ed., Ὡς δ' ἐς χεῖρας ἦλθον, ὅσοι μὲν τῶν Ἑλλήνων ἔπαισάν τινας, πάντες ξυνέτριψαν τὰ δόρατα· οἱ δὲ Πέρσαι κρανέϊνα παλτὰ ἔχοντες, ταχὺ δώδεκα μὲν ἱππῆς, δύο δ' ἵππους ἀπέκτειναν. De κρανέϊνα autem quod hic vides, quin reponendum sit pro κρανάϊνα in illo Opusculi περὶ Ἱππικῆς loco, minime dubitandum esse putans, ita scripsi: quamvis mea quoque Ed. ceteras sequens κρανάϊνα habeat. Idem K. Π. 6, (2, 7.) παλτὸν esse aptum iis qui volunt τὴν μάχην ποιεῖσθαι ἐκ χειρὸς, ostendit ita scribens, Παλτὸν δὲ ἓν ἰσχυρότερον ἕκαστος λαβὼν, προσελαύνειν διανενόηται, ὡς ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ποιησόμενος: 8, (8, 11.) Καὶ ἓν παλτὸν ἑκάστῳ δοὺς εἰς χεῖρα, ὁμόθεν τὴν μάχην ἐποιεῖτο. Sed Idem alibi (1, 2, 9.) non hunc solum, sed et alterum usum παλτοῖς tribuit, scribens de Persis, Καὶ ἐν κολεῷ κοπίδα, ἢ σάγαριν· ἔτι δὲ γέῤῥον, ἢ παλτὰ δύο· ὥστε τὸ μὲν ἀφεῖναι, τῷ δ', ἂν δέῃ, ἐκ χειρὸς χρῆσθαι. [" Zeun. Ind. Xen. K. Π. Ammon. 109. Heyn. Hom. 7, 165. Thom. M. 676. ad Charit. 690. Lobeck. Aj. p. 286. Schneid. ad Xen. K. 'A. 47." Schæf. Mss.]

" Πάλθος, Arcus, Funda, Hes. quod et παλτόν."

Δίπαλτος, ὁ, ἡ, Qui utrimque vibratur, vibrari potest. Generalius vero δίπαλτα ξίφη ap. Eur. (Iph. T. 323.) quidam interpr. Enses ancipites. At vero ap. Soph. Aj. (408.) p. 24. Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με Χειρὶ φονεύοι, Utrimque telum vibrans, Bud. Vide Schol., qui inter alia habet, λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια. Eust. quoque vult a substantivo παλτὸν esse hoc δίπαλτος: scribit enim, Καὶ παλτὸν εἰδός τι ὅπλον ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς. [" Wakef. S. Cr. 4, 200. Lobeck. Aj. p. 286. ad Eur. Tro. 1102. Musgr. El. 774." Schæf. Mss.] Διπάλτως, Utrimque telum vibrando, Utrimque movendo, Ambabus manibus, Totis viribus, VV. LL. sed sine Auctore. Εὔπαλτος, vide Παλτόν. [* Τρίπαλτος, Æsch. S. c. Th. 993. * " Παλτάζω, ad Hesych. 1, 1310, 20." Dahler. Mss.]

" Ἐπάλλων, Hesychio δοῦλος, λάτρις, Servus, Famulus: qui alibi πάλμων." [" Πάλμων, Clitarchus in Glossis ap. Athen. 267., ubi vide Animadv." Schw. Mss. " Forte ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι, a saliendo, a cita et expedita corporis agitatione, ut Latini servos Tibios a tibia appellabant, quod agiles in tibiis, h. e. cruribus, essent, aut esse certe deberent." Ern.: Valck. autem in Animadv. ad Ammon. 100. restituit * Ἐπάμων, i. q. ὀπάων.]

Πάλος, ὁ, Vibratio, Concussio, Agitatio, Eur. (Iph. A. 1151.) Βρέφος τε τοὐμὸν σῷ προσούδισας πάλῳ, Infantem meum vibrando illisisti solo, s. vibratum. || Sortitio, Sors, Apoll. Rh. 1, (395.) Κληῖδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο. Et πάλῳ λαχὼν ex Herod. (4, 153.) pro Sorte delectus. [" Ad Anton. Lib. 68. Verh., Toup. Opusc. 1, 317. 2, 113. ad Herod. 240. 262. Musgr. Iph. A. 1151. Heyn. Hom. 4, 517. Lobeck. Aj. p. 365. Vocabulum Græciæ inferioris, T. H. ad Plutum p. 93." Schæf. Mss.] " Ἄμπαλος, ὁ, Eustathio ὁ ἐκ δευτέρου πάλος, s. " κλῆρος, per sync. pro ἀνάπαλος, i. e. ἀναδασμὸς," [Pind. 'O. 7, 110. Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν: in Schn. Lex. statuitur esse falsa lectio pro ἂμ πάλον θέμεν, i. e. ἀναθέμεν πάλον.] " Ἐκπάλιον, Hes. exp. ἀκλήρωτον: nam πάλος est κλῆρος." Hinc VERBUM Παλάσσω pro κληροῦμαι et λαγχάνω. Sciendum est, inquit Eust. 674., Παλάσσειν significare non solum μολύνειν, i. e. Inquinare, Fœdare,

A Contaminare, sed etiam κληροῦσθαι et λαγχάνειν, ut apparet e κλήρῳ πεπάλαχθε. Sed addit derivari a Πάλλω, e quo esse et Πάλος pro κλῆρος. At ego dixerim potius atque adeo dicere malui Παλάσσω, hanc signif. habens esse a Πάλος. Habentur autem Il. H. (171.) illa verba κλήρῳ πεπάλαχθε, Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσι, ubi tamen alii hunc IMPER. Πεπάλαχθε a Πάλλομαι formare maluerunt. Sic autem et πεπαλάχθαι, Od. I. (331.) Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον. || At Παλάσσω in altera illa signif., quæcunque in ea sit origo hujus verbi, [ab ead. est origine, qua παλύνω,] non est infrequens; præsertim vero passiva vox: Il. E. (100.) παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ. Et Λ. (169.) λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους, Od. X. (402.) Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον. Alibi (Il. Λ. 97.) ἐγκέφαλος πεπάλακτο. Utitur et Hesiod. Ἔργ. (2, 351.) Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. [" Valck. ad Il. 22. p. 58. ad Callim. 1, 161. 210. ad Herod. 545. ad Charit. 749. Markl. Iph. p. 336. Jacobs. Anth. 8, B 58. 11, 58. Heyn. Hom. 5, 20. 249. 339. 6, 140. 628. 8, 93. 109. Illino, Apoll. Rh. 3, 1046. Πεπάλαχθε, Heyn. Hom. 5, 338." Schæf. Mss. Callim. L. P. 7. Quint. Sm. 12, 402. * Πάλαγμα, ad Æsch. Suppl. 303. * " Παλαγμὸς, Porson. Or. 909." Schæf. Mss. Æschylus Eustathii Il. B. p. 254.] " Παλαχῇ, Sors. Alia significata vide ap. Hes., qui habet " etiam Παλαχῆθεν, quod exp. ἐκ γενεᾶς, et ἐκ παλαιοῦ." [Nicander Θ. 449. ἐκ παλαχῆς ἐπαέξεται, Schol. ἐξ ἀρχῆς. * Ἐκπαλάσσω, Æsch. S. c. Th. 462. Tzetz. " Educ. Fil. 264." Elberling. Mss.] " Ἐμπαλασσόμενοι " κατέῤῥεον, sc. ἐς τὸν ποταμὸν, Schol. Thuc. 7, " (84.) p. 263. exp. συμπλεκόμενοι κατέπιπτον, Mutuo " sibi implexi: de Atheniensium agmine properan- " ter transire fluvium compulso. Suid. paulo aliter " distinctum habet eum locum, Οἱ δὲ ἐμπαλασσόμε- " νοι κατέῤῥεον ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ· περι- " στάντες δὲ οἱ Συρακούσιοι ἔβαλλον τοὺς Ἀθηναίους: " sed minus recte exp. ἐμπίπτοντες." [Herod. 7, 85. Οἱ δὲ ἐν ἕρκεσι ἐμπαλασσόμενοι διαφθείρονται, Laqueo C implicati. Conf. c. ἐμπλάσσω, Ælian. H. A. 10, 47. 15, 1. 16, 25.] " Apud Hesych. legitur etiam Ἐμπαλέξαι, ἐμπλέξαι: et Ἐμπαλούγματα, αἱ ἐμπλοκαί. " Sed suspectam ea scripturam habent:" [leg. ἐμπαλάξαι, * ἐμπαλάγματα: cf. Æsch. Suppl. 303. Καὶ κρυπτὰ γ' Ἥρας ταῦτα τῶν παλλαγμάτων, ubi παλλάγματα Scholiastæ sunt αἱ περιπλοκαί. Schn. Lex. ducit a πάλλαξ s. παλλακή: alii legunt παλλακίσματα, alii παλαίσματα. Pauw. leg. censet uno λ, * παλάγματα. * Ἐπιπαλάσσω, Eur. Iph. T. 880. Πρὶν ἐπὶ ξίφος αἵματι σῷ Παλάξαι, al. παλαῖσαι.]

[* Ἀμφιπάλλω, unde * Ἀμφίπαλτος, Anal. 1, 208.] Ἀναπάλλω, Vibro, Quatio, Concutio, vel Evibro. In oratione soluta frequentius usurpatur quam simplex πάλλω. Hinc est PARTIC. Ἀμπεπαλὼν, Il. Γ. (355.) Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος: pro ἀναπαλὼν, in aor. 2. Item Od. Ω. (521.) Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος: ubi annotat Eust. significare, sicut et in altero illo loco, ἀνακινήσας: formari autem ab ἔπαλον aor. 2., cujus partic. D παλὼν, et Ionica reduplicatione πεπαλών: et cum præp., factaque syncope, ἀμπεπαλών. Ἀναπῆλαι aor. 1. Bud. ap. Plut. exp. Vibrare, dicens pro eod. poni ab eo κραδαίνειν. Ab Eod. citatur et hic Aristot. locus in l. de Mundo, (4, 29.) ubi de terræ motu loquens, ait, Οἱ δὲ ἀναπάλλοντες, καὶ ταῖς εἰς ἑκάτερον ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπάλσεσι διορθοῦντες ἀεὶ τὸ σειόμενον, παλματίαι λέγονται. A Suida ἀναπάλλω exp. etiam ἀναπηδῶ et ἀνασείω. Idem ἀναπῆλας, ἀνακινήσας explicat, afferens hujus signif. exemplum. Ἀναπάλλομαι, Pass. Vibror, Quatior, item ἀναπηδῶ: videtur enim vox pass. potius hanc signif. habere quam Suidas activæ tribuit. Il. Υ. (424.) αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο. Strabo, Ἀναπαλεὶς πήγασος ἐκ τοῦ τραχήλου κατὰ τὴν * γοργοτομίαν. Eust. ἀναπάλλεσθαι ait de equo dictum se in pedes erigente, ob pavorem. [Aristoph. B. 1358. " Ad Anton. Lib. 68. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 205. Wakef. ad Mosch. 2, 109. ad Herod. 173. Eur. Bacch. 1179. Jacobs. Anth. 6, 429. Kuster. Aristoph. 74.

Heyn. Hom. 4, 523. 5, 430. 8, 495. 496. De cordis A subsaltatione s. præcordiorum tremore, Toup. ad Longin. 303. et Ind. v. 'Αναβ. 'Αμπάλλω neutral., Brunck. Aristoph. 3, 180. Porson. Or. 316. Heyn. Hom. 5, 431." Schæf. Mss. Aristoph. B. 1400. Λ. 1131.] 'Ανάπαλσις, ἡ, Vibratio, Evibratio, Concussio, Bud. ex Aristot. Habetur in Aristot. l. proxime c. [* 'Αντιπάλλομαι, Cassii Probl. 26. Μένει καὶ οὐκ ἀντιπάλλεται.] 'Αποπάλλω, Evibro, Ejaculor, cum accus.: Suid. tamen dicit genitivo jungi. 'Αποπάλλομαι passiva vox, Evibror: Diog. L., Τοὺς δὲ διάττοντας, οἷον σπινθῆρας ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀποπάλλεσθαι. Basil. Hexaëm., Κατὰ τὴν ἀνάκλασιν τοῦ φωτὸς μαρμαρυγῶν πανταχόθεν ἀποπαλλομένων τοῦ ὕδατος. [" Aristot. Probl. 9, 14." Seager. Mss. " Wakef. ad Moschum 2, 109." Schæf. Mss. * 'Αποπαλμὸς, Diog. L. (4, 44.) Epicuro 672. Kraus. " Stob. Ecl. Phys. 346." Kall. Mss. * " 'Απόπαλσις, Evibratio, Ejaculatio, Epicurus in Epist. ad Pythoclem, ap. Diog. L. Epicuro." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Gal. ap. Hippocr. exponens 'Αποπάλησις. B * 'Αποπαλτικὸς, unde * 'Αποπαλτικῶς, Sext. Emp. 670. " Schneid. ad Epicur. 57." Schæf. Mss.] 'Αποπαλέω, [s. 'Αποπαλλέω,] Circumflexum pro ἀποπάλλω: unde ἀποπαλήσει ap. Hippocr., quod Erot. exp. σαλεύσει καὶ σφόδρα κινήσει. [" Ad Herod. 628." Schæf. Mss. 'Αποπάλησις, s. 'Αποπάλλησις, Gal. Gloss. Hippocr. " 'Αποπαλλήσιος, Heringa Obs. 104." Schæf. Mss. * 'Ανταποπάλλω, Niceph. Blemm. 144. * 'Ανταπόπαλσις, Cassii Probl. 26.] " Διαπάλλω, Quasso, Concutio, διακραδαίνω," [Oppian. 'A. 2, 620. Ἄλλοτ' ἐπ' ἀλλοίων ὀρέων διαπάλλεται ἄκρας.]

" 'Εκπαλὲς, est ἔξαρθρον, forsan Emotum e com-" page sua," [Hippocr. 491, 22.] " παρὰ τὸ ἐκπάλ-" λεσθαι, quod sit ἐκκινεῖσθαι: a quo esse videtur et " ἐκπάλη, quod Idem exp. ἐχωρίσθη, ἀπέστη, ἐξέπε-" σεν. Apud Eund. est ἐκπαλήσαντες, expositum " ἐκπεσόντες." ['Εκπάλλω, Il. Υ. 483. μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἔκπαλθ', Exiliit. " Eust. Dionys. P. 521. * Ἔκπαλος, i. q. ἐκπαλὴς, Erot. 'Εκπαλέω, Hippocr." C Wakef. Mss. " Ad Herod. 728." Schæf. Mss. Schn. Lex. citat Plut. Lys. 12. 'Ρίψις καὶ πτῶσις οὐρανίων σωμάτων, οἷον ἐνδόσει τινὶ τόνου καὶ περιτρόπου κινήσεως ἐκπαλῶν, φερομένων οὐκ ἀεὶ πρὸς κ. τ. λ., ubi vulgo legitur παρατρόπου κινήσεως, ἐκ παλμῶν φερ. κ. τ. λ. * 'Εκπάλησις, i. q. ἐξάρθρωσις, Hippocr. 470=777.]

" 'Εμπάλλω, exp. Vibro, κινῶ: sed sine exemplo." [Poëtice 'Ενιπάλλομαι, Apoll. Rh. 3, 756. * 'Επιπάλλω, Æsch. Choëph. 160. " Ad Hesych. 1, 1327, 6." Dahler. Mss. * " Καταπάλλω, Musgr. Hel. 1167. An hinc καταπάλμενον ὕδωρ? Leon. Tar. 58. Heringa Obs. 272." Schæf. Mss. Eumath. 69. " Καταπάλλομαι, Desilio, Tryph. 476. Nonn. D. 18, 13. (ἑοῦ κατεπήλατο δίφρου.)" Wakef. Mss. * 'Εγκαταπάλλομαι, Opp. 'A. 4, 661. Πόντῳ δ' ἐγκατέπαλτο, nisi sit ab * 'Εγκατεφάλλομαι. * " Καταπάλτης, ad Charit. 691=294." Schæf. Mss.] " Καταπάλτις, Hesychio " teste dicitur et τὸ ἀφιέμενον βέλος, et Instrumen-" tum quod telum ejaculatur: forsan quod κατὰ τοῦ D " ἐχθροῦ πάλλει τὸ βέλος. Idem et καταπέλτης: La-" tine Catapulta." [* Μεταπάλλομαι, Sortior cum aliquo, Il. Ω. 400. Τῶν μεταπαλλόμενος, sed leg. τῶν μέτα π., secundum Schn. Lex. * " Παραπάλλομαι, Juxta salio, Eur. Iph. A. 225." Kall. Mss. * Περιπάλλω, Quint. Sm. 10, 371. 14, 44.]

[* Προπάλλω, unde * Προπαλὴς, i. q. προπετὴς, J. Poll. 6, 120. γλῶττα: Adamant. Physiogn. 2, 1. ὀφθαλμοί. Cf. 'Εκπαλὴς, Προαλής. * Προπάλεια, i. q. δαψίλεια, Sext. Emp. adv. Math. 8, 219.] " Προπα-" λῶς, Hesychio δαψιλῶς."

[* Προσπάλλω, Schol. Apoll. Rh. 2, 45. * " Προσπάλτιοι, Fabula Eupolidis, Priscian. 18, 24, 190. 18, 25, 225." Elberling. Mss. " T. H. ad Plutum p. 470. ad Timæi Lex. 180." Schæf. Mss.]

" Παιπάλλω, Concutio. In VV. LL. additur etiam " Exploro, Indago; sed signiff. duorum verborum, " sc. Παιπάλλειν et Παιπαλᾶν, perperam in unam " commiscent: ut ex Hes. cognosces." " Πιπάλ-" λων, Hes. teste pro πάλλων dicitur, i. e. κραδαί-" νων."

[* Παλέω, s. * Παλλέω, unde ap. Hes. Παλήσειε· διαφθείρειε: 'Επάλλησεν· ἐφθάρη: Πεπαληκέναι· ἐκπεσεῖν: Πεπαλημέναι· βεβλαμμέναι. Apud Phot. Πεπαλμένος· βεβαμμένος· καὶ πεπαλκέναι λέγεται, τὸ ἐκπίπτειν τὰ πλοῖα. Herod. 1, 25. Εἰ παλήσειε ὁ ναυτικὸς στόλος, i. q. ἐκπίπτοι: Cod. autem Ms. habet παλαίσειε. Cf. 'Αποπαλέω, 'Εκπαλέω, et vide Schn. Lex. v. Παλαίω.]

ΠΑΛΑΜΗ, ἡ, Palma, Manus, secundum quosdam. Unde et hoc ipsum Lat. vocab. Palma ortum esse putatur, ut dicta sit Palma quasi Palama. Sed in exemplis quæ afferuntur, hoc nomine signif. generaliter manus: nec aliam esse ejus signif. quidam censent. Est autem Poëticum et quidem cum ap. alios Poëtas, tum ap. Hom. frequens. Od. A. (104.) παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, Il. Γ. (338.) Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, Schol. τῇ χειρὶ, addens esse λέξιν παράγωγον Αἰολικῶς. Affertur vero et pro ἐκ τῆς χειρός. Utitur autem sæpius in plur., ut Il. A. (238.) 'Εν παλάμῃς φορέουσι, O. (411.) Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Item παλαμάων aliquot locis. Subjungo autem Παλάμη verbo Πάλλω, quod Etym. ab hoc verbo deductum esse velit illud nomen: cui tamen alioqui hac in re vix assentiri possum. || Παλάμη, metaph. Ars s. Via aut Ratio qua aliquid efficimus. Pro Commento et astutia excogitata atque machina Bud. ab Aristoph. accipi ait, afferens Σφ. (644.) Δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν Εἰς ἀπόφευξιν παλάμας. Ubi παλάμας reddere possis et Fabricas. Apud Theogn. quoque παλάμαι exp. Rationes excogitatæ, s. Adminicula et subsidia inventa, (624.) Παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι. A Cam. autem Rationes et artes. [" Sic Suidas citans Herod. 8, 19. τὴν παλάμην commode interpr. τέχνην, nempe Rationem atque viam efficiendi aliquid." Schw. Mss.] Idem ap. Pind. 'O. 10, (25.) θεοῦ σὺν παλάμᾳ interpr. Ope divina. [Soph. Phil. 177. 1206. " Thom. M. 450. Wakef. Eum. 111. S. Cr. 4, 63. Jacobs. Anim. 106. Anth. 6, 294. 11, 203. Artificium, Ruhnk. Ep. Cr. 101. Bergler. Alciphr. 278. Fischer. ad Anacr. p. 16." Schæf. Mss.] 'Απάλαμος, vide 'Απάλαμνος. [* Βαρυπάλαμος, Pind. Π. 11, 37.] " Δυσπάλαμον, Hesychio δυσχερὲς, κακό-" τεχνον, Difficile et Malis instructum artibus," [Tzetz. ap. Kust. ad Suid. in Λυκόφρων. " Potter. ad Lyc. in Comm. Præf." Boiss. Mss. Æsch. Eum. 849. 882. * Δυσπαλάμως, Suppl. 874.] Εὐπάλαμος, ὁ, ἡ, Manu industria s. perita structus, Cui perita manus adhibita est, i. e. artificium. Et uno verbo Artificiosus, in Epigr. τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. [" Wakef. Herc. F. 151. Jacobs. Anth. 7, 257. 341. 8, 74. Toup. Epist. de Syrac. 335. Opusc. 1, 559." Schæf. Mss.]

Παλαμάομαι, Struo, Molior, Machinor, Aristoph. N. (176.) τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο; ('A. 659.) Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω, Καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω. Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ: q. l. habet et Cic. in quadam ad Att. Epist.: Philostr. autem dixit, Μηχανάς τε παλαμήσασθαι καὶ τοῦ χωρίου ἀποπειρᾶσθαι. Hinc et COMP. 'Επιπαλαμάομαι, quo utitur Lucian. (2, 524.) Καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπιπαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν, i. e., ut vertit Bud., Aliquid admachinaturi s. contechnaturi, Deintegro in dolium incubituri. At Cam. vertit, Concurrebant assentatores correpturi fraudibus s. artibus suis Diniam, quem adhuc cernerent arrodi posse. Sunt autem et qui vertant hic Astute applausuri. Sed in isto Luciani loco veram lectionem esse arbitror ἐπικαλαμησόμενοι, quam et ipse Bud. alibi sequitur, loquitur enim de quodam qui repente ditatus fuerat, statimque a meretrice irretitus et spoliatus: q. d. Demessuri opes quas meretrix reliquas fecerat. Sed hanc lectionem exposui et supra inter derivata a nomine Καλάμη, T. 2. c. 16. || Παλαμᾶσθαι extra metaph. etiam ponitur interdum pro Administro, Efficio, Gero, quibus verbis redditur a Bud. afferente e Xen. K. Π. 4, (3, 4.) de Centauris, Ὥστε προβουλεύεσθαι μὲν ἀνθρώπου φρονήσει, ταῖς δὲ χερσὶ

τὸ δέον παλαμᾶσθαι, ἵππου δὲ τάχος ἔχειν καὶ ἰσχύν. A [" Ruhnk. Ep. Cr. p. 43. ad Mœr. 319. Toup. Opusc. 1, 316. Thom. M. 450. Wakef. Phil. 177. 1206. Trach. 1207. S. Cr. 4, 64. Kuster. Aristoph. 123. * Παλάμημα, Ruhnk. l. c. Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 1, 32. * Παλαμητὸς, unde * " Ἀπαλάμητος, Ruhnk. ad Tim. p. 8." Schæf. Mss. * Ἀντιπαλαμάω, Schol. Æsch. S. c. Th. 443. " Theoph. Bulg. Ep. 42. Const. Manass. Chron. p. 32. Amat. 9, 48." Boiss. Mss. * Συμπαλαμάομαι, Synes. 21. 150.]

AT VERO Ἀπάλαμνος ET Παλαμναῖος habent ν ascititium. Et Ἀπάλαμνος quidem Poëticum est duntaxat, dictum quasi ἀπάλαμος, de Eo cujus manibus nulla industria inest, s. ars aut sedulitas; Cui manus sunt minime industriæ: Il. E. (597.) Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο, Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι, Schol. ἄπειρον, καὶ μὴ ἔχοντα τεχνάσασθαί τι, ὡς οἷον ἄχυρα, καὶ μὴ ἔχοντα παλαίειν ἢ παλαμᾶσθαί τι. Idem vero alibi affert νέος οὐκ ἀπάλαμνος pro νέος οὐκ ἄναλκις, ubi fuerit ἀπάλαμνος, B cujus παλάμαις, i. e. Manibus, nil roboris inest. At Hesiod. Ἔργ. (1, 20.) ἀπάλαμνον appellavit Inertem: ut sc. dicatur ἀπάλαμνος quasi Cui manus sunt minime laboriosæ: Ἥ τε καὶ ἀπάλαμνόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει: [Pind. Ὀ. 2, 105. ἀπάλαμνοι φρένες exp. Indomitæ, Insolentia efferatæ, ὑβριστικαί. "Hesiod. Γνωμ. Ἐλεγ. 281. Theogn. 481. Solon ap. Clem. Alex. Str. l. 6." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 5, 112. Ruhnk. ad Tim. p. 8. Brunck. ad Poët. Gnom. p. 284. 327. Musgr. Cycl. 593. ad Charit. 328. * Ἀπαλαμνὴς, ibid. "Theod. Prodr. 5, 213." Kall. Mss.] Invenitur ETIAM Ἀπάλαμος, sed alia signif., ap. Pind. Ὀ. (1, 95.); exp. enim Cui nulla arte s. ope obsisti potest, Ineluctabilis, Insuperabilis, Ἔχει δὲ ἀπάλαμον βίον Τοῦτον ἐμπεδόμοχθον. [" Brunck. ad Poët. Gnom. 327. Wakef. Phil. 177. S. Cr. 4, 63." Schæf. Mss. * Εὐπάλαμνος, Æsch. Ag. 1539. " Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss.]

Παλαμναῖος vero, Cujus manus cæde contaminata C est, Cæde contaminatus, Sicarius, Soph. El. (587.) Ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ Πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας, Plut. Pompeio, Τὸν μὲν προσφέροντα τὴν κεφαλὴν ὡς παλαμναῖον ἀπεστράφη. || Synes. autem dixit, τὸν παλαμναῖον τῆς χώρας Ἀνδρόνικον, pro Pestem et perniciem regionis. Sed et παλαμναία γνώμη καὶ γλῶττα ap. Eund. Dira et conscelerata mens et lingua. || Παλαμναιοτάται ἀραὶ, Diræ ultimique exempli imprecationes, Synes. Vide Bud. 207. 208. 214. || Παλαμναῖος Jupiter, Qui est vindex et ultor eorum qui manus cæde contaminarunt. Apud Aristot. redditur Sanguinarius a Bud., cujus et Comm. 721. vide; necnon Eust. et Etym. Item παλαμναῖαι ἱκεσίαι, Supplicationes ob cædem commissam, in VV. LL. || Παλαμναία dicebatur etiam ἀσπίς τις κατὰ θηρίων, Eust. Vide et Etym. [Xen. K. Π. 8, 7, 3. " Kuhn. ad Paus. 252. Casaub. ad Inscr. Her. p. 355. Cren., Fischer. Palæph. p. lxx. Toup. Opusc. 2, 201. Valck. Hipp. p. 265. ad Charit. 327. Thom. M. 527. 675. Wakef. D Trach. 1207. Eum. 236. 451. Luzac. Exerc. 75. Brunck. Apoll. Rh. 164." Schæf. Mss. * " Παλαμναῖον, τὸ, Contagium cædis, Eur. Iph. T. 1218." Kall. Mss. " Παλαμναιότατος, Anna C. 377." Elberling. Mss.]

" Παλαμναίομαι, pro παλαμάομαι, Compono frau-" des, VV. LL.; sed significatio τοῦ παλαμναῖος dis-" sentit."

[* " ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ, (Nom. propr.) Bergler. Al-" ciphr. 283. * Παλαμήδειος, 279. 283. Athen. 1, " 28. Brunck. Aristoph. 2, 54." Schæf. Mss. " Πα-" λαμήδειον μηχάνημα, Anna C. 7.: σκέμμα, 47." Elberling. Mss.]

" ΠΑΛΛΑΚΗ, ἡ, vel Παλλακὶς, ίδος, ἡ, Pallace, s. " Pallaca, Concubina. At Pellex differre existima-" tur. Od. Ξ. (202.) ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλα-" κίς. Aristoph. (Σφ. 1353.) ἕξω σε παλλακήν. Apud " Plut. et Παλλακὴ et Παλλακίς. Prima signif. Puel-" lam s. Juvenculam declarare existimatur, et e πάλ-" λαξ fieri." [Πάλληξ, Gl. Pupa, Pupula, Catulaster. " Postremum hoc Græcæ vocis originem patefacit; sicut enim a Catuliendo, Catulaster, ita ἀπὸ τοῦ πάλλειν, primum * πάλλος, mox forma intensiva, πάλλαξ." Valck. ad Ammon. p. 52. Vide Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 225. " Ad Mœr. 97. Valck. ad Callim. p. 111. Πάλλαξ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 58. Παλλακὴ, Valck. Anim. ad Ammon. p. 52. Plut. Mor. 1, 1. Oxon., ad Charit. 238. 280. ad Diod. S. 1, 124. Παλλακὶς, ibid. Jacobs. Exerc. 2, 152. Valck. Anim. l. c." Schæf. Mss.] " Παλλακεύομαι, Sum " pallaca, concubina, Synes. Ep. 3. Καὶ αὐτὴ πάλαι " μὲν ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότῃ. Sic Plut. Τῷ " Φαβίῳ παλλακεύεται: [cf. Brut. 13.] Ab Herod. (4, " 155.) poni pro In concubinatum accipere, quidam " annot." [" Schneid. Anab. 78." Schæf. Mss.] " Verbale Παλλακεία, Concubinatus, Dem. (1386.) " Τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν, τὰς δὲ παλλα-" κὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας:" [τῆς καθ' ἡμ. θεραπείας τοῦ σώματος, Reisk.] " Ubi complectitur " domestica ministeria quibus παλλακαὶ funguntur." [* Παλλακία, Gl. Pellicatus, Concubinatus. * " Παλλακίζω, Tanquam pellicem punio, Tzetz. ad Lyc. 1113." Kall. Mss. * Παλλάκισμα, ad Æsch. Suppl. 303.] " Ἐκπαλλακίδιοι, Hesychio οἱ νόθοι, Nothi, " Spurii; Nati sc. ἐκ παλλακίδος." " Παλλακὸς, Eid. " est ἐρώμενος, Amasius." " Παλλάκιον, τὸ, e πάλ-" λαξ, per dimin.: unde et Hes. exp. μειράκιον, Ado-" lescentulus. At VV. LL. interpr. etiam Scortil-" lum." [Gl. Concubinatus. * Παλλακίδιον Plut. 9, 153. * Παλλακῖνος, vide Lex. VV. Peregr.]

" ΠΗΛΗΞ, ηκος, ἡ, Galea, Cassis, Od. A. (256.) " Στεῖ ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. Idem " dicit πήληκα φαεινὴν, Il. N. (527.): et Ἱππόκομον " πήληκα, Π. (797.) Apud Hes. per ι in poste-" riore syllaba scriptum πήλιξ, exponentem itidem " περικεφαλαία, et derivantem παρὰ τὸ πῆλαι, quod " est κραδᾶναι, σεῖσαι: ad quod etymon Hom. quo-" que alludere videtur, ut qui dicat Il. O. (608.) " ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο " μαρναμένοιο Ἕκτορος." [" Heyn. Hom. 4, 528. 7, 100." Schæf. Mss.] " Εὐπήληξ, Pulcra ornatus galea, Epigr." [" Wakef. S. Cr. 3, 139. Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss.] " Πέλλιξ, Hesychio κράνος, Ga-" lea, Cassis: quæ et πήληξ."

" Πήλυξ, Hesychio ῥαγὰς, Fissura, pro quo ap. " Suid. Πήλαξ, ῥάγας. Apud J. Poll. vero πήλυξ " non solum ὁ τῆς περικεφαλαίας λόφος, Galeæ crista " s. conus: verum etiam ὀργανόν τι ψαλτήριον: pro " quorum priore est ap. Hom. πήληξ, utrobique per " η: et non pro Cono galeæ, sed pro Ipsa galea, ut " quam ponat περὶ κροτάφοισι, tribuens ei et ἱππόκο-" μον epitheton."

" ΠΕΛΕΜΙΖΩ, Moveo, Commoveo, Quasso, Con-" cutio, Il. N. (443.) καὶ οὐρίαχον πελέμιξεν Ἔγχεος, " P. (528.) ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη Ἔγχεος, Hesiod. " Θ. (458.) Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα " χθών: (842.) Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· " ἀμφὶ δὲ γαῖα Σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρὺς " ὕπερθεν· Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' " Ὄλυμπος Ὀρνυμένοιο ἄνακτος. COMPOSITO Κατα-" πελεμίζω Apoll. Rh. 2, (92.) usus est pro κατα-" φέρω, Incutio: καδδὲ βαρεῖαν Χεῖρ' ἐπί οἱ πελέμιξε: " Schol. enim ibi exp. κατήνεγκε." [" Πελεμίζω, Wakef. S. Cr. 1, 79. ad Il. Π. 612. Brunck. Apoll. Rh. 135. Jacobs. Anth. 11, 173. 209. Heyn. Hom. 4, 652. 6, 219. 399. 452. 7, 159. Πελεμίχθη, Valck. ad Röver. 63." Schæf. Mss.]

" ΠΕΛΤΗ, ἡ, Pelta, Scutum brevius, Plut. Artax. " (24.) Τήν τε φαρέτραν ἐνημμένος καὶ τὴν πέλτην φέρων, " de Fort. Alex. Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, " sc. τοῦ Ἀλεξάνδρου, Pelta protexit et tutatus est " Alexandrum, Athen. (16.) e Xenoph. Τὸ Περσικὸν " ὠρχεῖτο, καὶ κροτῶν τὰς πέλτας ὤκλαζε καὶ ἐξανί-" στατο, καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν " ἐποίει, Collisione peltarum plausum excitans. Hes. " et Suid. dicunt esse ἀσπίδα quæ non habeat ἴτυν, " Eminentem in circumferentia veluti limbum, Um-" bonem: Suid. rursum ἀσπίδιον τετράγωνον: Liv. " peltam cetræ haud dissimilem esse. Amazonum

" peltas hederæ folio similes fuisse, auctor Xen.: A
" Plin. Indicæ ficus foliorum latitudinem peltæ effi-
" giem Amazonicæ habuisse: Virg. autem narrat
" Amazonidum lunatis agmina peltis: innuens lunæ
" semipleuæ formam habuisse. Ab Hes. exp. etiam
" δόρυ et ἀκόντιον: ut a Suida quoque λόγχη et κατα-
" πέλτης: sed parum recte, meo quidem judicio.
" Rursum ap. Hes. reperio πέλτης: quod esse dicit
" θωράκιον ὅπλον, et εἶδος ταρίχου. Pro eo Suid. ha-
" bet Πέλτον, terminatione neutra, iisdem verbis ex-
" ponens." ["Πέλτη, Timæi Lex. 211. et n., Toup. Opusc. 1, 334. Ammon. 109. Ind. Corn. Nep. s. v., item p. 294. Lennep. ad Phal. 184. ad Herod. 546. Eur. Alc. 501. Rhes. 311. et Musgr., Thom. M. 676. ad Charit. 690. Wakef. Alc. 509. Jacobs. Anth. 6, 398. ad Diod. S. 2, 36. Jaculum, Musgr. Rhes. 410. Schneid. Anab. 83." Schæf. Mss. Herod. 7, 89. Aristoph. A. 563. πέλτην σείων κἀκόντιον: Eur. Bacch. 772. Πέλταις θ' ὅσοι πάλλουσι. Vide Schn. Lex., qui ducit h. v. a Πάλλω. * " Πελτὸς, Thom. M. 676." Schæf. Mss.] "Πελτάριον, Parvula pelta s. cetra," [" Athen. 200." Schw. Mss. "Thom. M. 676. ad Lucian. 1, 395. B
* Πελτίδιον, ibid. Πελτοφόρος, Lennep. Phal. 184. Aristot. Pepl. 16." Schæf. Mss. Polyb. 3, 43, 2. 75, 7. Xen. K. Π. 7, 1, 12. * Πελτάζω, Peltam gesto, Vect. 4, 52. K. 'A. 5, 8, 3. Max. Tyr. Diss. 7. p. 74. Ed. Cant. " Appian. 2, 272." Wakef. Mss.] " Πελταστὴς,
" ὁ, i. significans q. COMP. Πελτοφόρος, Qui peltam
" ad pugnam gestat, Peltatus, Peltasta, Cetratus: Liv.
" (31, 36.) Nocte cetratos, quos πελταστὰς vocant,
" loco opportuno inter bina castra in insidiis abdide-
" rat. Utroque utitur Xen. 'Ελλ.: priore, 4, (3,
" 8.) posteriore, 2, (4, 8.): opponens τοὺς πελταστὰς
" τοῖς ὁπλίταις, utpote ferentarios et leviter armatos.
" Sic ap. Plat. Περιθέουσι πελτασταί." [" Lennep. Phal. 184. Ind. in Corn. Nep. s. v., item p. 294. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Toup. Opusc. 1, 334. ad Diod. S. 2, 36. Thom. M. 676. Musgr. Rhes. 311." Schæf. Mss. Lex. Xen.] " Πελταστικὸς, Ad pelta-
" stam pertinens. Apud Plat. de LL. πελταστικὴ,
" sc. ἐπιστήμη, Peltastica scientia, h. e. dextre sese
" protegendi pelta in conflictu cum adversario: ut C
" πελταστικὸς etiam dicitur Qui pelta sese tueri in
" pugna probe novit: unde adv. πελταστικώτατα,
" Xen. Œc. (21, 7.) More peritissimorum peltasta-
" rum." [" Lucian. 1, 846." Schæf. Mss.]

" Καταπέλτης, ὁ, Catapulta, Machina et telum
" bellicum, de quo multa Vitruv. 10, 15. et 18.
" Athen. (538.) de Alexandro, "Οταν 'Αθήνας πολιορ-
" κῇ μυρίαις πανοπλίαις καὶ τοῖς ἴσοις καταπέλταις καὶ
" πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν πόλεμον ἱκανοῖς.
" Aristot. Eth. 3, 1. 'Ως ὁ τὸν καταπέλτην βουλόμενος
" ἀφεῖναι. Itidem Polyb. Catapultas et Balistas vo-
" cat καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα. Illis enim
" ad jacula et sagittas, his ad lapides jaculandos ute-
" bantur. || Hesychio καταπέλτης est εἶδος βασανι-
" στηρίου ὡς ὅπλον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη
" οἱ δήμιοι. Suid. quoque esse εἶδος κολαστηρίου tra-
" dit, in exemplum afferens hæc verba, Δεσμοῖς χει-
" ρῶν, καταπέλταις ποδῶν. Sic Greg. in Macc. Enc.
" "Ην οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδὲν ἐμαλάκισεν, οὐκ ἀρθρέμ-
" βολα προτεινόμενα, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι, οὐ D
" τροχαντῆρες, οὐ καταπέλται. Plaut. dicit, Te nervo
" torquebo itidem ut catapultæ solent." [" Ad Charit. 691=294. ad Diod. S. 1, 675. 2, 140. 194." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Vide Καταπάλτης.] " Καταπελτάφέτης, ὁ, Qui catapultam s. telum
" e catapulta mittit, Suid. Καταπελτικὸς, Catapul-
" tarius: Plaut. Ex te hodie faciam pilum catapul-
" tarium. Plut. (6, 724.) Καταπελτικὸν ἰδὼν βέλος
" τότε πρῶτον ἐκ Σικελίας κομισθὲν; (710.) Καταπελ-
" τικὸν βέλος ἐγγὺς ἔπεσε. Idem in Alex. (70.) de
" Philippo obsidente Perinthum, 'Εμπεσόντος αὐτῷ
" καταπελτικοῦ βέλους εἰς τὸν ὀφθαλμόν." [" Ad Diod. S. 1, 675. Schweigh. Emendd. in Suid. 72." Schæf. Mss.] " Est inde et VERB. Καταπελτάζειν,
" Catapultis infestare s. oppugnare, Aristoph. 'A.
" (160.) Τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ, Κα-
" ταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην. Ubi Schol. quo-
" que exp. κατακοντίσουσι, quod καταπέλτη sit εἶδος
" μηχανῆς, ἀφ' ἧς ἀκόντια καὶ ἄλλα τινὰ πέμπουσιν.
" Subjungens tamen et aliam etym. et exp., κατα-
" δραμοῦνται, Incursabunt, Incursionibus infestabunt,
" sc. more peltatorum militum: est autem πέλτη,
" Genus scuti parvum, lorum non habens, quo sagit-
" tarii et levioris armaturæ milites uti solebant. Quo
" modo Hes. quoque καταπελτάσονται exp. καταδρα-
" μοῦνται, subjungens, ἀπὸ τῶν πελταστῶν. Et sic
" καταπελτάσασθαι esset Peltam ferre contra, Pelta-
" tum incursare."

" ΠΑΝ, ανὸς, ὁ, Pan, Pastorum numen. Fingitur
" fuisse semicaper s. capripes, et hirci modo libidi-
" nosus. Unde πᾶνας dixere τοὺς σπουδάζοντας σφο-
" δρῶς περὶ τὰς συνουσίας, Hes. Iracundus etiam
" atque ὀξύχολος: ut Theocr. testatur 1, (17.) de eo
" canens, ἔντι γε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ
" ῥινὶ κάθηται: quamobrem caprarius ibi dicit non
" licere pastoribus τὸ μεσαμβρινὸν συρίσδεν Panis
" metu, quia ἀπ' ἄγρας Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται.
" Si forte irritetur, terrores hominibus immittit subi-
" tos et quorum causa ignoratur, tumultusque re-
" pentinos, qui πανικοὶ ab ipso denominantur. Ita
" igitur Herod. 7. dicit πανικὸν φόβον exercitum
" Xerxis invasisse. Et Diod. S. Πανικῷ θορύβῳ συ-
" νεχομένων. Et Joseph. 'Ως πανικῷ δείματι κατα-
" σχεθέντες. Et ap. Plut. Epaminonda duce, Οὐδέ-
" ποτε πανικὸς θόρυβος ἐνέπεσεν εἰς τὸ στρατόπεδον.
" Item Cic. ad Att. De Ventidio πανικὸν puto. Et
" alibi, Πανικὸν certe: scripsisses enim. Liv. id
" Lymphaticum pavorem vocare videtur, 10. Victo-
" rem equitatum velut lymphaticus pavor dissipat.
" Item a Πὰν DERIV. Πάνιος. Æsch. enim Καλλιστοῖ
" dixit Πανίας βήσσας, ἀπὸ Πανὸς, Hes. teste, ut
" qui amat βήσσας et montes. Idem Hes. affert
" Πανίῳ δαίμονι pro μανιώδει δαίμονι, Ob panicos et
" lymphaticos furores. Derivatum inde et DIMIN.
" Πανίσκος, ὁ, Parvulus Pan. Panisci, dæmones
" sylvestres et montani, ut Fauni, Cic. Si nymphæ
" deæ sunt, ergo et panisci et satyri. Sunt qui πα-
" νίσκους interpr. Asseclas Panis: et præterea Pani-
" cos, personas theatricas a Pane dictas. Quin et
" Πανίον s. Πηνίον Eust. derivatum vult παρὰ τὸν
" Πάνα, ut qui perhibeatur κατάρξαι τῆς ὑφαντικῆς."
[Πὰν, Gl. ὁ δαίμων, Incubus, θεὸς ὑλαῖος, Silvanus, Faunus. " Toup. in Schol. Theocr. p. 213. Bergler. Alciphr. 109. 302. ad Lucian. 1, 270. ad Diod. S. 1, 227. Musgr. Hel. 188. Ion. 492. Ejus mater Penelope, Jacobs. Anth. 7, 220. Πὰν ὁ 'Ερμοῦ, Heind. ad Plat. Phædr. 306. Ejus antrum in acropoli Athen., Brunck. Aristoph. 1, 53. Πᾶνες, Jacobs. Anth. 8, 280. Brunck. Soph. 3, 399. Πᾶσιν et παισὶν conf., ad Diod. S. 1, 351." Schæf. Mss. Nomen feræ, Philostorg. H. E. 3, 11.] " Πανεῖα, τὰ, affertur
" pro Lupercalia. At Πανεία, Hesychio κεχορτα-
" σμένη: de quo vide et in Πανός." [Salmas. in Solin. 436. * Πανίον, Gl. Lupercal. * Πανεῖα, τὰ, sc. δείματα, Æneas Tact. 27. * " Πάνειον, Fabric. B. Gr. 1, 326. * Πανεύω, Toup. in Schol. Theocr. p. 213. Πανικὸς, ad Charit. 581. Musgr. Rhes. 36. ad Diod. S. 1, 667. 2, 227. 455. 456. Koppiers. Obs. 121. ad Herod. 370. 531." Schæf. Mss. * Ψευδοπανικὰ, τὰ, Polyæn. 3, 9, 32. * Πανισμὸς ἔνθεος, Divinus Panis dei afflatus, Plut. 10, 724. * Πανὸς, Photio σκοπὸς, μανιώδης· ἐπεὶ τῶν φανταστῶν (φαντασμάτων ?) αἴτιος ὁ Πάν· παρὰ τὸ φαίνειν λεγεμένος.]

" ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΣ, Improbus, Veteratorius, a
" Pandeleto quodam Psephismatum scriptore δια-
" βοήτῳ ἐπὶ πανουργίᾳ, ut qui e pauperum dece-
" ptione ditesceret, Aristoph. N. (921.) Καίτοι πρό-
" τερόν γ' ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,
" 'Εκ πηριδίου Γνώμας τρώγων πανδελετείους: allu-
" dens ad Eur. Telephum, qui ab eo fingitur πήραν
" ἔχων καὶ προσαιτῶν."

" ΠΑΞ, Hesychio ὑπόδημα * εὐυπόδητον." [Plauto Baxea, Menæchm. 2, 3, 40. Est etiam interjectio silentium imponentis, ut Lat. Pax! St! Hem! Diphilus ap. Athen. 67.: Scal. ad Plaut. Glorios. 3,

1, 213. Priscian. l. 15. "Bentl. Terent. Heaut. 2, 3, 50. Jacobs. Anth. 7, 45. Casaub. ad Athen. p. 141." Schæf. Mss.]

"ΠΑΠΠΑΞ, ap. Aristoph. Vox est imitans cre- "pitantem alvum, N. (389.) Χὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμί- "διον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν, Ἀτρέμας πρῶτον "παππὰξ, κἄπειτ' ἐπάγει παπαπάππαξ. Quibus sub- "jungit, cum χέζει, κομιδῇ βροντᾷ παπαπάππαξ." [Dawes. Misc. Cr. 172. h. l. ita emendat: Ἀτρέμας πρῶτον πὰξ, κᾆτα παπὰξ ἐπάγει, κἄπειτα παπαππάξ. Χὤταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππὰξ, ὥσπερ ἐκεῖναι. Vide etiam Brunck.]

ΠΑΠΠΑΣ, ὁ, Pater, Vox puerorum ad patrem, qui eum patris nomine compellare volunt. Sed solius vocativi Πάππα exempla invenio. [Accus. πάππαν extat ap. Aristoph. Ἐκκλ. 645. Εἰρ. 120.] Apud Hom. Od. Ζ. (57.) dicit Nausicaa patri, Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὔκυκλον κ. τ. λ., ubi animadverte vocativo πάππα compellari patrem a puella etiam, quæ jam ea erat ætate ut matura viro esse putaretur. Philemon Comicus ap. Athen. (340.) Ἀργύριος δὲ, παρατεθέντος καράβου, Ὡς εἶδεν αὐτὸν, χαῖρε πάππα φίλτατε, Εἶπας. Sunt qui scribant nomin. hunc πάππα esse Vocem liberorum ad patres reverentiæ causa, vel illis blandientium; at ego dixerim potius, balbutientium, non aliud. Eust. e vett. auctoritate, πάππας e vocula infantium Πᾶς factum esse tradit, per reduplicationem NOMEN Πάπας, ita enim scribit unico π, SICUT Μαμμία e MONOSYLLABO Μᾶ, addit, secundum quosdam, Syracusanam vocem esse Πάπας, e qua per ἀναδιπλασιασμὸν, Reduplicationem, factum sit Πάππας. Sed plane mendosum esse videtur prius illud Πάπας, cum ex eo Πάππας cum ulla reduplicatione factum dici non possit. Videndum igitur, num potius reponi debeat πᾶς, quod ap. eund. Eust. legitur pro voce infantium. Loquens enim de παππάζειν, dicit esse * βρεφικῶς προσφθέγγεσθαι τὸν πατέρα: unde esse πάππος, necnon πάππας, significans Patrem: pro quo πάππας, DICI Πᾶς monosyllabe κατὰ βρέφους προσφώνησιν. Testatur etiam scripsisse quosdam ex antiquioribus, Πάπας Romana lingua significare Patrem; et in hac quidem barytone, at in Græca circumflexe proferri. Invenitur certe Pappas ap. Juv. Sat. 6. Mordeat ante aliquis quicquid porrexerit illa Quæ peperit; timidus prægustet pocula pappas: sed hic non dubium est quin pro Nutritio accipiatur, qui etiam patris quodammodo locum obtinet, unde nostrates nutricis quoque maritum vocant Père nourricier. Fuerunt tamen qui Custodem pueri s. Pædagogum significare dixerint. Quod autem ad hunc usum nominis πάππας attinet, pro Nutritio sc., sciendum est legi ap. Eust. e Rhet. Lex., τὸν δὲ τροφέα, πάππαν οὐδεὶς Ἕλλην καλεῖ. [" Πάππας, Valck. Adoniaz. p. 382. * Πᾶς, Pater, ibid. ad Herod. 307. (4, 59.)" Schæf. Mss. " Πάπας, Papa, Euseb. H. E. 253. Archiepiscopus, Athan. 1, 452. 602." Kall. Mss.]

Παππάζω, Pappa dico, Compello patrem hac voce, Adblandior patri vocando pappam, Il. Ε. (408.) Οὐδέ τι μὴν [μιν] παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσι Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο, ubi Eust. ait esse τὸ * βρεφικῶς προσφθέγγεσθαι τὸν πατέρα. Alludens autem ad ista verba Callim. (H. in Dian. 6.) ποτὶ γούνασι παππάζουσι, dixit, πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι Παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα, Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν. Legimus Pappare et ap. Pers. Sat. 3., ubi quidam hanc τοῦ παππάζειν signif. ei tribuunt; alii, quibus potius assentior, infinitivum pro nomine positum existimantes, ut in aliquot aliis hujus Poëtæ ll., exp. Cibum; cum e Plauto Pappare afferatur itidem pro Cibum sumere, edere: et extent hæc Varronis verba, e l. de Liberis Educandis, Cum cibum ac potionem, Buas ac Papas vocent, et matrem Mammam, patrem Tatam: vel potius, ut alii legunt, Cum cibum ac potionem Papas atque Buas vocent, et matrem etc. Mirum autem videri nobis non debet, quod dicat puerulos cibum appellasse

A Papas, cum id alioqui non Cibum, sed Patrem significarit non solum Gr. puerulis olim, sed significet hodieque Gallis, compellantibus patrem voce ista Papa, sicut matrem, Maman; nec solum Gallis, sed et aliis nonnullis, si bene memini, nihilo sc. magis quam quod ap. Aristoph. videmus VOCEM Μαμμᾶν puerulo non Matrem, sed Cibum, et quidem nominatim Panem significare: N. (1382.) Εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον· Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον· Κακᾶν [Κακκᾶν] δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε Ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε. In hujus itaque vocis Μαμμᾶν signif. non convenit Gallis puerulis cum Græcis, sed cum Romanis: ut vicissim in signif. vocabuli Pappa consentiunt illi non cum Romanis, sed cum Græcis. Atque ut Gr. puerili vocabulo Matrem significante abusi sunt ad significandum Panem, sic Romanos appellatione patris ad significandum vel Panem, vel Alium quemlibet cibum abusos esse, nequaquam mirum nobis videri debet. [Phot. Μαμμᾶν· B Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν· οὕτω Καλλίας.] Quod autem ad ILLUD Κακᾶν attinet, retinuerunt et hanc vocem nostrates pueruli, sed abjecta ultima litera, dicentes Caca: ap. Rom. autem atque adeo Latinos viri quoque utebantur verbo Cacare, ut nemini non notum esse potest. Sed libet et de prima illa VOCULA Βρῦν quid sentiam dicere. In ea certe non parum miror literam ρ, balbutientibus pueris minime convenientem, vel potius a qua prorsus balba illorum lingua abhorret. Quidni vero abhorreat? cum Demosthenis non amplius pueri, sed jam viri linguam vix tandem illius literæ pronuntiationi assuefieri potuisse sciamus? Sed et memini me Parisiis jam grandiusculum puerum aliis itidem jam grandiusculis colludere, qui literam hanc pronuntiare nullo modo poterant, cum alioqui ceteras omnes et quævis etiam vocabula apta pronuntiatione exprimerent. Hæc certe faciunt ut credam, s. potius suspicer non βρῦν, sed βῦν scr. esse sine ρ. Tunc autem aliqua e parte conveniet Gr. puerulis cum Romanis, illis βῦν, his C Buas ad unam eandemque rem significandam dicentibus. Aliqua e parte conveniet, inquam, cum υ in v mutari solitum a Latinis, notissimum sit. At vero Gallis longe aliam signif. habet vocula Briu. Ab illo autem παππάζω est VERBALE Παππασμὸς, Compellatio patris, vocando illum πάππα: ut παππάζοιεν Suid. exp. πάππα καλοῖεν. Eid. παππασμὸς est προσφώνησις παρὰ παιδὸς εἰς πατέρα γινομένη. || Παππάζουσιν et Anseres, J. Poll. At Latine Gratitant: [Gl. Glocido, leg. Glocito, s. Glocio, qua voce utitur Colum. de gallinis: Anglice To cluck. Item Παππάζειν, Gl. Papare. " Valck. Adoniaz. p. 382. Heyn. Hom. 5, 84." Schæf. Mss. Quint. Sm. 3, 474.]

Παππίας ET Παππίδιον, forma dimin. utrumque, pro Paterculus. Sunt autem blandientis hæc diminutiva, ap. Aristoph. Σφ. (297. 655.) Sed unico π ea scribi sciendum est in vulg. Edd.: cum Eust. e Rhet. Lex. afferat παππίας, in quo ait scribi, Atticos hoc nomine ὑποκορίζεσθαι τὸν πατέρα. [Παπίας, vocat. παπία, Athen. 358. Παππίας, 583.] Παππίζω, D Paterculum appello, Patri blandior, vocando eum Paterculum. Habet tamen Eust. ex eod. illo Lexico, παππίζειν esse etiam vocare πάππαν, quod non probo. Nisi forte hæc verba, παππίζειν, τὸ πάππαν καλεῖν καὶ παππίαν, ita debent accipi, πάππαν vocare etiam παππίαν, i. e. pro πάππα dicere etiam παππία, compellando patrem.

Παππυλιάζω pro ποππυλιάζω: unde ap. Theocr. (5, 89.) pro ποππυλιάσδει scribi etiam παππυλιάσδει testatur Eust., de qua scriptura dicendum erit in Ποππύζω.

Dicitur ETIAM Ἄππα, abjecto primo π, pro πάππα, Callim. H. in D. (6.) inducit eam his verbis utentem ap. patrem Jovem, Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίην: præcedentia autem habes supra in Παππάζω: ubi tamen quædam exempl. habent ἄττα, non ἄππα. Apud Eust. Aristoph. Gramm. tradens esse varias compellationes παιγνιωδεστέρας et ὑποκοριστικὰς, nam ap. Eust. pro ὑποκαριστα) repono ὑποκοριστικαὶ, pro exemplis affert

A primum ἄππα, ei subjungens πάππα. Quibus addit HÆC, Μάμμα, ET Μάμμη, ET Μαμμαία. ITEM Τέττα, ET Ἄττα. Sic autem, inquit, et πατέρας appellant ætate provectos: itidemque μητέρας mulieres quæ sunt ætatis provectæ: quamvis nulla sint vel his vel illis consanguinitate juncti. Quæ autem provectiore etiam sunt senectute, ab illis DICUNTUR Μαῖαι ET Τῆθαι. Vicissimque juvenes a senibus VOCANTUR Παῖδες ET Τέκνα. Huc certe pertinet quod quidam annot. de v. παῖδες ap. Soph., nimirum esse Nomen benevolentiæ. Quibus additur ex eod. Aristoph. Gramm., Hom. quoque his προσφωνήσεσιν ἀποθεραπεύειν τὴν ἡλικίαν: quippe qui Anum vocet μαῖαν, Vetulum autem, πατέρα. Hæc autem verba referuntur in Il. P. (561.) Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς κ. τ. λ. Sic autem in quodam Callim. Epigr. (37.) ἄττα cum γέρον jungitur, Ἄττα γέρον, δοιώς με καλεῖ γάμος. Legitur porro hæc ead. vox Od. Π. aliquoties. Ibi enim dicit Telemach. Eumæo (31.) Ἔσσεται οὕτως ἄττα, item (57.) Ἄττα πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἵκετο, ut vicissim Telem. ab Eumæo vocatur τέκος et B τέκνον. Cum tamen Eust. in altero illo l. Il. P. annotet ἄττα esse compellationem ἀπὸ νεωτέρου εἰς γέροντα: hic magis peculiarem usum voci illi tribuens, dicit esse προσφώνησιν ἀδελφοῦ νέου πρὸς πρεσβύτερον. Alibi idem Gramm. vult vocabulo ἄττα compellari τὸν τροφέα, sicut VOCABULO Τέττα compellari τὸν φίλον. Ut autem et vocis hujus τέττα usum explicem, sciendum est, in Il. Δ. (412.) Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, esse προσφώνησιν * φιλεταιρικὴν νέου πρὸς μείζονα, ut annotat Eust., s. προσφώνησιν τιμητικὴν νεωτέρου φίλου πρὸς παλαιότερον. Sed Eust. addit, quosdam putasse ut βάπτω, βαπτίζω, βάπτης, sic dici τέττω, τεττίζω, τέττης, unde vocat. τέττα. Fuisse vero et qui crediderint τέττα esse σχετλιαστικὸν, Indignationis significativum, per apocopen factum e τέτλαθι. Sunt qui exp. O amice: sed cum Gramm. non dicant hac voce signif. φίλε, sed compellari eum qui sit φίλος, existimarim potius eam vim habere, quam habet particula Mi vocativo proprii nominis juncta: quæ alicubi non solum blandimenti C vim habere, sed simul et τιμητικὴ esse, nonnullis videtur. [" Ἄππα, Ἄττα, Τέττα, ad Callim. 1. p. 68. ad Herod. 307. Ἄττα, Mitsch. H. in Cer. 132. Heyn. Hom. 4, 631. 5, 671. Τέττα, 4, 631. Μᾶ, Mater, Valck. Adoniaz. p. 306. 382. ad Herod. 307. 648. Phryn. Ecl. 54. Μάμμα, ad Herod. 307. Μάμμη, ad Mœr. 258. Valck. ad Ammon. 135. 138. Eran. Philo 173. Phryn. Ecl. 52. 132. Thom. M. 847. Coray Theophr. 279. Brunck. Aristoph. 1, 57. (Λ. 878.) Jacobs. Anth. 8, 283." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 193. " Μάμμη, Μαμμάω, Schol. Plat. Alcib. 1. p. 73." Boiss. Mss.] " Μαμμόθρεπτος, A nutrice s. po-" tius avia educatus; et ideo Educatus mollius: " qualis ap. Latinos Nepos." [" Ad Mœr. 259. * Μαμμωνυμικὸς, Bongiov. ad Schol. Hom. p. 12. (Schol. Ven. Il. A. 43.) * Μαμμωνυμικῶς, Wassenb. ad Hom. p. 151." Schæf. Mss.] " Προμάμμη, Pro-" avia," [" Schol. Soph. Œd. T. 1053. Schol. Pind. Π. 9, 104." Schæf. Mss.] " Μαμμία, exp. Avia et " Mater, ut μάμμη. Suid. scribit Atticos τὴν μητέρα D " vocare μαμμίαν, ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾷν τὸ φαγεῖν " λέγειν." [" Mœr. 258. et n., Phryn. Ecl. 53. 55. Thom. M. 847. Brunck. Aristoph. 1, 57. (Λ. 878.) Μαμμαία, ad Mœr. 259." Schæf. Mss.] " Μαμ-" μίον, diminutive et blandientium more dicitur ἡ " μάμμη, s. ἡ τήθη," [" Phryn. Ecl. 52. Thom. M. 847." Schæf. Mss. * Μαμμάριον, Matercula, auctoritate caret. Hoc autem sensu legitur * Μαννάριον, Lucian. 3, 292. 298. * Μαμμίδιον, Plut. 9, 406.] " Μάμμος, Hesychio οἰκέτης, Famulus, Servus."

ΠΑΠΠΟΣ, ὁ, Avus; et quidem sive paternus, sive maternus. Sed ad discernendum, vocatur πάππος ὁ πρὸς πατρὸς, Avus paternus: ut πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, Avus maternus. Æsch. c. Ctes. Τὰ δ' ἀπὸ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πάππου τοῦ πρὸς μητρός. At J. Poll. habet πάππος ἐκ πατρὸς καὶ μητρός: addens dici etiam, πάππος ἀπ' ἀνδρῶν, et πάππος ἐκ γυναικῶν. In eo autem quod subjungit, sc. hinc esse VERB. Παππάζειν ap. Poëtas, eum hallucinari liquet ex iis quæ dixi supra de h. v. post nomen Πάππας. Dicitur tamen et sine adjectione πάππος, ac tum censetur de Avo paterno potius dictum, ut ap. Menandr. Τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς; ita enim leg. esse, non autem τιτθὴ, admonui in libello quem edidi habente Græcorum Comicorum Γνώμας: est autem τήθη, Avia: at τιτθὴ, Nutrix. Athen. (658.) Κάδμος ὁ τοῦ Διονύσου πάππος, μάγειρος ἦν. Sed in illo Menandri l. nihil vetat quominus πάππος de utroque intelligamus. Ὁ πάππου πατὴρ, Plato de LL. Avi pater: qui et una voce πρόπαππος, sicut Lat. Proavus. Ex Aristot. autem δύο πάπποι, ἢ τρεῖς, ad verbum, Duo avi aut tres: pro Avus, Proavus, Abavus. Ceterum pro πάππος Hom. dixit etiam πατρὸς πατὴρ, ut videbis in Πρόπαππος. Est autem a Πάππος deductum ADJ. Παππῷος, sicut Πατρῷος a πατὴρ, signif. Avitus: ut παππῷα ἀγαθὰ, Avita bona. Et Παππῷα δόξα ap. Dem. Avita gloria: (150.) Ἀλλὰ νὴ Δία παππῷα καὶ πατρῷα δόξα σοὶ ὑπάρχει, ἣν αἰσχρόν ἐστιν ἐν σοὶ καταλῦσαι. [" Toup. Opusc. 1, 258. Heind. ad Plat. Theæt. 310. Kuster. Aristoph. 238." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1087.] Aliud ADJ. Παππικὸς, Ad avum pertinens, Avum resipiens: ut a πρόπαππος J. Poll. affert προπαππικός. || Sed Πάππος, Nomen quoque erat personæ Comicæ, necnon Satyricæ, quæ ETIAM Παπποσείληνος: eratque efferatior specie. Plura autem vide ap. J. Poll., qui et tradit fuisse in Comœdia πρῶτον πάππον, et τὸν ἕτερον πάππον. Sunt porro et alia nominis πάππος significata, de quibus dicam post compp. ex hoc nomine habente primam suam signif. [" Πάππος, Valck. Adoniaz. p. 382. Diatr. 150. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xv. Thom. M. 847. Kuster. Aristoph. 192. Plato Theæt. 394. Improprie usurpatum, Casaub. ad Athen. p. 3. Τρίτος π., Dionys. H. 2, 759." Schæf. Mss. * Παπποκτόνος, Lycophr. 1034. * " Παππόπατρος, Const. Manass. Chron. p. 120. * Παπποπατρόθεν, 92. * Παπποπατρικὸς, 102. * Παπποπατρῷος, 113." Boiss. Mss. * Παπποφόνος, Avi interfector, s. interfectrix, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Παππεπίπαππος, Avi pater. Sed vocab. illud J. Poll. improbat ut δεινῶς ἰδιωτικόν: licet Philonides Comicus eo sit usus. [" Ad Mœr. 200. Jacobs. Anth. 10, 31." Schæf. Mss.] Παππωνυμικὸν nomen, ead. forma qua πατρωνυμικὸν, Abavi nomine deductum: ut Alcides est nomen παππωνυμικόν. Unde etiam dicitur a quibusdam Gramm. παππωνυμικῶς vocari Alcides. Ubi observa ADV. Παππωνυμικῶς, Nomine deducto ab avo, et q. d. Denominaliter ab avo. [" Suid. v. Ἀλκείδης." Kall. Mss.]

[* Ἄπαππος, Æsch. Ag. 321.] Ἀπόπαππος, Abavus. VV. LL. [Gl. Atavus, Abavus.] Δίσπαππος, Atavus, VV. LL. Qua forma et Gallice dicitur Bisaïeul, cum avus vocetur Aïeul. Ἐπίπαππος, Proavus, ut ἐπιτήθη, Proavia. Sed J. Poll. Ἡ δὲ πάππου ἢ τήθης μήτηρ, inquit, προτήθη· καὶ οἱ τούτων γονεῖς, ἐπίπαππός τε καὶ ἐπιτήθη. Atque ita ἐπίπαππος fuerit Atavus, et ἐπιτήθη, Atavia. Vide Πρόπαππος. [" Thom. M. 847." Schæf. Mss.] Πρόπαππος, ὁ, Proavus, Ὁ δὲ πάππου ἢ τήθης πατὴρ, inquit J. Poll., πρόπαππος· τάχα δὲ τοῦτον εἴποις τριτοπάτορα, ὡς Ἀριστοτέλης. Eust. autem ἐπίπαππον hunc vocari dicit, non πρόπαππον, de alius tamen cujusdam sententia. In ista enim Hom. verba, Il. Ξ. (118.) Πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ, annotat, esse dictum hoc per periphrasin, ad vitandam ambiguitatem: et significare τὸν πρὸς πατρὸς πάππον: qui et LACONICE Γεροντίας appellabatur. Et addit οὕπερ ὁ ἐπάνω τῷ χρόνῳ, ἐπίπαππος, οὐχὶ πρόπαππος λέγεται, quemadmodum φησί τις ἀποσημειωσάμενος ὀνόματα συγγενικά. Sic autem ex Ejusd. auctoritate tradit τήθην quidem esse τὴν μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μητέρα, at ἐπιτήθην, τὴν ὑπὲρ αὐτήν. [" Ad Herod. 626. Thom. M. 849." Schæf. Mss.] Προπαππικὸς, q. d. Proavialis, Ad proavum pertinens, ut ἀβελτηρία προπαππικὴ, quod J. Poll. e quodam Phædone affert. Existimo autem accipi pro Insipientia valde senili, s. qualis esse solet valde decrepitorum. [* " Πρωτόπαππος, Const. Manass. Chron. p. 120." Boiss. Mss.] Τρίπαππος, Tritavus, VV. LL. [et Gl.]

[* Παππόθεν, Theod. Prodr. Ep. p. 38.]

[* "Παππαῖος, Deus Scytharum, Orig. c. Cels. 266. 270." Kall. Mss.]

¶ Πάππος, Lanugo carduorum, Flos qui lanuginosus est, Lanugo helxines herbæ. Πάππος, ἀκάνθης λευκὸν ἐξάνθημα, Eust. qui et aliis verbis exp. τὸ ἀκανθινὸν ἐν ξηρότητι * πολίωμα: quod postremum vocab. originem metaphoræ indicare videtur, sicut et Hesychii verba. Dicit vero et Arat. (921.) Ἤδη καὶ πάπποι, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης, ubi vide Schol. Et Nicand. (Ἀ. 126.) Οἷά τε δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα πάππου, ubi itidem Schol. consule. Pappi Latine quoque carduorum flores, ut scribit Festus, afferens e Lucretio, Vestem, nec plumas avium, papposque volantes. Sed et de helxine scribens Plin. (19, 7.) Semen ei lanuginis, inquit, quem Pappum vocant. Idem de herba quæ Græcis ἠριγέρων, Latinis Senecio, Caput ejus numerosa dividitur lanugine, qualis est spinæ, inter divisuras exeunte. Quare eam Callim. ἀκανθίδα appellat, alii πάππον. [" Valck. Adoniaz. p. 316. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xv. Anth. 12, 348." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 6, 2, 12. Diosc. Alexiph. 33. Οἱ νεαροὶ πάπποι· ἄνθη δέ ἐστιν ἀκάνθης τῆς καλουμένης κάκτου.] HINC Παπποσπέρματα, VEL Παππώδη σπέρματα, Lanuginosa semina. In illo autem Plinii loco habes Semen lanuginis, vel Quæ pappo lanugine semen habent obductum. VV. LL. e Theophr. [H. Pl. 6, 4, 11. 7, 3, 2. Cf. Athen. 70. * Παππόω, unde] " Ἀποπαππόω, In " pappos verto. Unde pass. ἀποπαπποῦσθαι, Verti s. " Abire in pappos, ap. Theophr. H. Pl. 7, 11." Ἐκπαπποῦσθαι, In pappos solvi, s. abire, e Diosc. 3, 133. [Theophr. H. Pl. 3, 16, 6. 6, 4, 8. C. Pl. 1, 9, 1.] Πάππος dicitur et de Lanugine barbæ quæ sc. inferiori labro adnascitur, ut μύσταξ vel μάσταξ de ea quæ superiori. J. Poll. Hes. Suid. Eust.

[* " Πάππος, Avis, Callim. 1, 469." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 3, 30.]

" Παπταίνω, Circumspicio, Oculis lustro vel ve- " stigo, περιβλέπω, περισκοπῶ, Hes.: Od. P. (330.) ὁ " δὲ παπτήνας ἕλε δίφρον, Il. X. (463.) Ἔστη παπτή- " νασ' ἐπὶ τείχεϊ, P. (603.) Τρέσσε δὲ παπτήνας. Item " sequente ὅπῃ φύγοι, Π. (283.) Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος " ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. Præmittit ei interdum " πάντῃ, interdum πάντοσε: Ψ. (464.) πάντῃ δέ μοι " ὄσσε Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι, Od. " M. (233.) ἔκαμον δέ μοι ὄσσε Πάντῃ παπταίνοντι " πρὸς ἠεροειδέα πέτρην. Cum πάντοσε, Il. P. (674.) " Πάντοσε παπταίνων ὥστ' αἰετὸς, N. (649.) Πάντοσε " παπταίνων μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ. Præmittit " ei et ἀμφὶ ἑ: Il. Δ. (497.) et O. (574.) ἀκόντισε " δουρὶ φαεινῷ Ἀμφὶ ἑ παπτήνας. Item Oculis vesti- " go, Circumspectans quæro: Δ. (200.) Παπταίνων " ἥρωα Μαχάονα, P. (115.) Παπταίνων Αἴαντα μέγαν. " Interdum simpliciter ponitur pro Specto, Respecto, " Oculos converto, Intueor, sequente præp. μετὰ, " εἰς, πρὸς, Hesiod. Ἔργ. (2, 62.) Μηκέτι παπταίνων " μεθ' ὁμήλικας, Respectans æquales, Oculos conver- " tens ad æquales, Plut. Themist. Παπταίνω πρὸς τὸν " Ἰσθμὸν, Ad Isthmum specto. Lucian. (3, 605.) " Παπτήνας ἐς ἅπαντας, Omnes intuitus." [" Valck. Adoniaz. p. 364. Phœn. p. 204. Pierson. Veris. 50. Valck. Anim. ad Ammon. 146. Jacobs. Anim. 208. Brunck. Apoll. Rh. 103. 116. Heyn. Hom. 4, 597. 646. 6, 214. 540. 7, 310. 8, 450. Lobeck. Aj. p. 280." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 334. 1042.] "Ἀ- " ποπαπτανεύουσιν, Hes. affert pro * περιβλέπουσιν " ὅπως φύγωσι, Circumspiciunt ut fugiant. Posset et " ἀποπαπταίνουσι dici:" [Fut. ἀποπαπτανέουσι, Il. Ξ. 101. " Heyn. Hom. 6, 539. Bentley upon Phalaris p. 442." Schæf. Mss.] " Διαπαπταίνω, Circumspe- " cto per, e Plut. Fab. (11.) Αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ " θράσος κατεκέκλαστο, καὶ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν " ἡγεμόνων διεπάπταινεν, οὐδενὸς ἐν χώρᾳ μένειν τολ- " μῶντος, pro Oculis lustrabat: malim ego Circum- " spectans oculos convertebat, Respectabat." " Πε- " ριπαπταίνω, Circumspecto, Oculis lustro, περισκοπῶ, " Arat. (295.) Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταί-

A " νοντες," [" Moschus 4, 109." Wakef. Mss.]

[* Παπταλάω, Lycophr. 1162.] " Παιπαλᾷν, Cir- " cumspicere, Scrutari, περισκοπεῖν, ἐρευνᾷν, Hes." [Cf. Παμφαλάω.]

ΠΑΡΑ, Præp., quæ vel gen., vel dat., vel accusativo jungitur. CUM GEN. A, Ab, Ex. Sunt qui velint Hom. καταχρηστικῶς dixisse παρὰ νηῶν pro ἀπὸ νηῶν, cum παρὰ significet proprie κίνησιν ἀπὸ ἐμψύχων, Eust. Plato de LL. 4. Παρὰ δὲ μιαροῦ δῶρα οὔτ' ἄνδρ' ἀγαθὸν, οὔτε θεὸν ἐστί ποτε τόγε ὀρθὸν δέχεσθαι. Sic Xen. K. Π. 7, (4, 3.) p. 111. in princ. Διδόναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων. Dicitur item aliquis ἔρχεσθαι παρά τινος s. παραγίνεσθαι aut πορεύεσθαι, Venire ab aliquo, Thuc. 4, (50.) Ἀρταφέρνην ἄνδρα Πέρσην παρὰ βασιλέως πορευόμενον ἐς Λακεδαίμονα. Item ἄγειν τὶ παρά τινος, ut ἄγειν δῶρα. Xen. autem addidit articulum, cum dixit in Œc. Ὅτε ἦλθεν ἄγων αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων δῶρα: sed in-

B terpr. Cic. ac si nullus esset articulus, Eique dona a sociis attulisset. Dicitur etiam ἀγγέλλειν παρά τινος, s. ἐξαγγέλλειν, a Xen. (K. Π. 7, 5, 18.) Necnon, λέγειν ταῦτα παρ' ἐμοῦ, ab Eod. Item, Πρόσειπε παρ' ἐμοῦ, Eum a me salutato, i. e. Meis verbis salutem illi dicito. Lucian. autem dixit παρ' ἐμοῦ ἐκτίσαι, ut Cic. A me solvere. De quibus loquendi generibus lege Bud. 1038. Et Isæus (224.) Παρ' ἐμαυτοῦ ἀναλώσα, Meis sumtibus, Pecunia privata. Affertur vero et, Παρ' αὐτῶν τὸν ἄρχοντα γενέσθαι, e Plut. Numa, pro Ex eorum corpore creari. At vero ap. Marcum 3, 21. Οἱ παρ' αὐτοῦ, quod sonat ad verbum Qui (erant) ab eo, redditur Qui eum sanguine attingebant, Propinqui ejus: vet. Interpr. Sui: Erasm. Qui ad eum attinebant. Affertur etiam τὰ παρ' αὐτοῦ e Chrys., pro Quæ ad eum attinent.

Παρὰ, præcedente articulo, non video quomodo Latine reddi commode possit nisi addito partic., non quidem in ll. qui similes sunt illi Xenophontis quem modo protuli, ibi enim potius vacat artic.:

C unde et Cic. nullam ejus rationem in sua interpr. habuit, sed in aliis, quos subjungam: et quidem incipiens ab iis in quibus partic. præteritum aut præsens, a v. πέμπομαι aut ἀποστέλλομαι, i. e. Mittor, commodius quam aliud subaudiri potest. Thuc. 7. Ἥκοντες ἐς τὰς Ἀθήνας οἱ παρὰ τοῦ Νικίου, Xen. K. Π. 3, (2, 14.) p. 45. Ταῦτα μὲν ὁ παρ' ἐμοῦ λέξει, τοῖς δὲ παρ' ὑμῶν ὑμεῖς αὖ ἐπιστέλλετε ὅ,τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι. Ut enim in illo Thuc. l. cum οἱ παρὰ τοῦ Νικίου, apte subauditur πεμφθέντες, vel ἀπεσταλμένοι, sic in isto Xen. subaudiri commode potest πεμφθεὶς aut etiam πεμπόμενος, vel ἀπεσταλμένος s. ἀποστελλόμενος, cum ὁ παρ' ἐμοῦ, dixerat enim, Εἴ τινα ἐγὼ τῶν ἐμῶν ἀποστέλλοιμι πρὸς τὸν Ἰνδὸν, συμπέμψαιτ' ἄν μοι κ. τ. λ., itidemque πεμφθεῖσι, πεμπομένοις, ἀπεσταλμένοις, ἀποστελλομένοις, cum τοῖς παρ' ὑμῶν: sed præsens hic malim, quia dicit ἐπιστέλλετε, non ἐπεστείλατε. Possit autem ὁ παρ' ἐμοῦ exponi etiam Nuntius meus; itidemque τοῖς παρ' ὑμῶν Nuntiis vestris. At Philelphus in sua interpr. non animad-

D vertens hunc articuli usum, junxit παρ' ἐμοῦ cum λέξει, tanquam sc. uteretur Xen. eo loquendi genere, quod ex eo paulo ante protuli; vertit enim Et hæc sane verbis meis exponet. Illis autem exemplis addere et hoc potes, e Synes. Ὁμοῦ γὰρ ἐγώ τε τὰ παρὰ σοῦ γράμματα ἀνεγίνωσκον, καὶ ἕτερός τις τὰ παρ' αὐτοῦ, i. e. Literas a te missas, et Literas ab illo missas: subaudiendo sc. πεμφθέντα utrobique. Sed in Parisina Ed. non habetur artic. τὰ ante παρὰ, quem alioqui habet Aldina, et quo esse opus, vel is, qui sequitur, satis ostendit. At vero in isto ejusd. Synesii l., Τῶν οὖν παρ' ἐκείνου πολλῶν καὶ ἡδίστων εἰς Ἀμμώνιον τὸν ἀνεψιὸν τὴν χάριν ἀπομνημονεύσωμεν, aliud subaudiendum est partic.; significat enim Multorum ab illo profectorum, i. e. Multorum ejus officiorum. Sed et alia alibi pro loco subaudienda sunt.

Παρὰ junctum genitivo omittitur interdum in interpretatione: Isocr. Αἱ παρ' ἐκείνων δεήσεις, Illorum preces. Sic, Αἱ παρὰ θεῶν τιμωρίαι, ap. Eund. ubi tamen potest etiam addi aliquod verbum subauditum,

sicut in ll. quos in præcedente tmemate protuli. Sic ἡ παρὰ τούτων εὔνοια, ap. Xen. Horum benevolentia.

Παρὰ CUM DAT., Apud, Od. E. (155.) Ἀλλ' ἤτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ Ἐν σπέεσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ: etiam παρὰ νηυσὶ, Θ. (5.) Φαιήκων ἀγορήνδ' ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο. Dem. (252.) Πρέσβεις δεῦρ' ἀφικνούμενοι, παρὰ σοὶ κατέλυον, Αἰσχίνη. Tale est, παρ' ἐμοὶ διατρίβει. Et ap. Theoph. Ep. Οὐ γὰρ σὸς, ἀλλὰ παρὰ σοὶ ὁ πλοῦτος εἶναι πεπίστευται. Exp. vero παρ' ἑαυτῷ, Apud se, Intra se: ut παρ' ἑαυτῷ ἔχειν. Et, Ἕκαστον εἰδότα καὶ γινώσκοντα παρ' αὐτῷ, ap. Dem. Philipp. 4. Item pro Apud, in ea signif. qua dicitur aliquis ap. se esse: unde παρ' ἑαυτῷ γενέσθαι Bud. e Plut. pro Resipiscere. Idem dixit in Or. pro Cor. (p. 318.) Εἰ δ' οὖν ἔστι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία τοιαύτη, ubi dicere poterat ἐν ἐμοί. Sed et cum alio genere dativi pro ἐν e Plut. Othone, Παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκειν.

· Παρὰ affertur et pro ἐγγὺς, Prope, Juxta, ex Hom. Sunt tamen qui potius ejus posteris hunc usum tribuant cum ista constr., at Hom. cum accus. Vide Eust.

Παρὰ CUM ACCUS., de motu ad locum, sicut cum gen. de motu a loco, unde redditur præpositione Ad. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 6.) Ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. Sic παρά σε ἔρχομαι, ap. Eund. (Ἱππ. 10, 4.) Itidem ap. Plat. de Rep. Παρά σε ἤμεν. Item, Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα.

Παρὰ ap. Hom. pro ἐγγὺς, Prope, Propter, Juxta: ut apud Hom. παρ' ὄχθας. Sic παρ' αὐτὸν, Od. Ξ. (524.) οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Ἄνδρες κοιμήσαντο. Vide Eust. Sic πὰρ κεφαλὴν Cic. ap. Arat. vertit Propter caput. Apud Plut. tale quid significabit, si sequamur eos qui in ejus Romulo (21.) οἱ παρ' [περὶ al.] Εὔανδρον Ἀρκάδες exp., Arcades Evandri comites. Sed et ap. Act. 4, (35.) Καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, et in fine cap. Καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων redditur Ad pedes, quod nihil aliud est quam Juxta pedes. At vet. Interpres vertit utrobique Ante pedes.

Παρὰ, pro Ab, sed in certo quodam loquendi genere, quo utuntur Gramm., veluti cum tradunt Δημοσθένης esse dictum παρὰ τὸ σθένος: sic Μενέσθης dici παρὰ τὸ μένος: et Ὀδυσσεὺς παρὰ τὸ ὀδύσσασθαι. Bud. παραγωγὴν denotare tradit.

Παρὰ pro Per, ea signif. qua dicitur Per eos dies, id tempus, Dem. Παρὰ πάντα τὸν χρόνον, Per omne id tempus. Ita enim reddendum puto, non Circa, ut habent VV. LL. Sic παρ' ὅλον τὸν βίον, Per totam vitam. Ibid. e Xen. (Ἀπ. 2, 1, 2.) Π. τὴν ἐκείνου ἀρχὴν, Interim dum ille præest. Et παρὰ τὴν μῆνιν, e Philostr. Her., Dum iratus esset. Alicubi potest etiam reddi et præp. Inter: ut παρὰ τὸ δεῖπνον, Inter cœnam, Cœnæ tempore. Sic παρὰ τὸν πόλεμον, Belli tempore, Militiæ. Unde illa locutio, παρ' αὐτὰ τἀδικήματα, Protinus admissis delictis, Bud. 242. ubi et παρ' αὐτὸ τὸ τόλμημα, e Thuc. pro In ipso facinore. Idem vero p. 247. παρὰ τὸν πλοῦν exp. Inter navigandum, et παρὰ τὸ συμπόσιον Inter et super convivium. Unde etiam παρὰ τὸν καιρὸν, et παρὰ τὰς χρείας, p. 242. Sed et παρ' ἑκάστην ἡμέραν, Xen. (Ἑλλ. 1, 4, 6.) pro Quotidie, Κινδυνεύων ἀεὶ παρ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπολέσθαι. Sæpe etiam commode redditur præp. In: Παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, In via: Παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ, Aphth. In senectute: Παρὰ τοὺς κινδύνους ὑπὸ τῶν ἔργων διδαχθέντες, In periculis, ipsis periculis. Tale est, Παρὰ τὰ δεινὰ καὶ τοὺς πολέμους, pro ἐν τοῖς δεινοῖς καὶ τοῖς πολέμοις. Alicubi autem possumus vel præpositione In, vel præp. Per uti. Sed habet et alium usum præpositionis Per hæc præp. παρά: ut παρ' ἅπαν τὸ στράτευμα ap. Thuc. Per totum exercitum. Et παρὰ τὰς ἐπάλξεις ἑστῶτες, ap. Plut. Item παρὰ βάσιν ἑκάστην, ap. Aristot. Probl. 5. Per singulos gradus. || Παρὰ ut in nonnullis eorum quos paulo ante protuli ll., aliisque ejusmodi, redditur et præp. Inter, et Intra, sic etiam alicubi habet et aliam signif. particulæ Intra: ut in h. Xenoph. l. Œc. (20, 18.) Ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις παρὰ στάδια διακόσια, ἔστιν ὅτε

A τοῖς ἑκατὸν σταδίοις διήνεγκαν ἀλλήλων ἄνθρωποι τῷ τάχει ἀμφότεροι καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιάζοντες. Ita enim Bud. reddit h. l. Quemadmodum in itineribus faciundis nonnunquam intra stadia ducenta alter alteri centum stadiis antevertit, cum æquales sint amboque valentes.

Παρὰ, Præter, Contra, Plut. Solone (20.) Γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, Ut nuptias præter naturæ præscripta coagmentaret, Bud. Et Thuc. 4, (19.) Καὶ ἀρετῇ αὐτὸς νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο, Præter expectationem: sic cum dicitur παρὰ προσδοκίαν, et παρ' ὑπόνοιαν, item παρὰ γνώμην, et παρὰ τὸ πρέπον. Xen. (Ἑλλ. 1, 5, 3.) Οὐ δυνατὸν δὲ εἶναι, παρ' ἃ ὁ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν. Idem (Œc. 7, 31.) Εἰ δέ τις παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, ποιεῖ, ἴσως τι καὶ ἀτακτῶν οὐ θεοὺς λήθει, Contra quam, ut Bud. utrobique reddit, qui alibi et Extra quam. Potest tamen commode verti Præter, in illo priore loco; at in hoc posteriore, Παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, Contra quam natura fert. Sic παρ' ὃ πέφυκε, Contra quam natura compa-
B ratum est. Item παρὰ φύσιν a Cic. quoque redditur Contra naturam. Plut. περὶ Σαρκοφ. 1. fin. Ἀλλὰ μᾶλλον, ὡς ἔοικε, τῶν παρὰ συνήθειαν ἢ τῶν παρὰ φύσιν αἰσθανόμεθα. Itidem vero παρὰ νόμον legitur passim pro Contra legem. Hanc autem signif. habet et cum nomine μέλος, atque aliis. Cum utroque nomine, sc. cum φύσιν et cum νόμον, legitur in isto Plut. l. (8, 116.) Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς πρὸς τὸν Σιμωνίδην, ἀξιοῦντά τι τῶν μὴ δικαίων, Οὔτ' ἂν σὺ ποιητὴς ἀγαθὸς εἴης, ἔφη, παρὰ μέλος ᾄδων, οὔτ' ἂν ἐγὼ χρηστὸς ἄρχων, παρὰ νόμον κρίνων. Invenitur autem παρὰ μέλος alicubi redditum et adverbio Inepte; itidemque aliis nonnullis nominibus juncta præp. παρὰ in hac signif., redditur adverbio, una cum nomine cui jungitur, ut παρ' ὥραν, Intempestive: παρ' ἀξίαν, indigne. || Παρὰ alicubi pro Præter, i. e. Ultra: ut παρ' ὀλίγους, Dem. Præter paucos, Paucis exceptis. Theophr. C. Pl. 6, 1. Εἴ τις ἄλλος τρόπος ἐστὶ παρὰ τούτους. Alicubi vel Ultra, vel Supra: ut παρὰ δύναμιν, Thuc. 1. Supra vires. Et παρ' ὃ δεῖ, Supra modum.
C Plut. Θαυμασταὶ παρ' ὃ δεῖ λόγων, ἢ ἀνθρώπων, ἢ καταφρονηταί. Sunt vero qui παρὰ significare velint Supra in isto etiam Xen. l., ubi jungitur verbo διαφέρειν, Œc. (20, 16.) Ῥᾳδίως γὰρ ἀνὴρ εἷς παρὰ τοὺς δέκα διαφέρει τῷ ἐν ὥρᾳ ἐργάζεσθαι. Bud. quoque i. valere ait q. ὑπέρ. Contra autem sunt qui velint παρὰ significare Infra in h. l., qui in Ep. ad Hebr. 2, (7.) affertur e Davide, (Ps. 8, 6.) Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους. || Accipitur vero et pro Ultra significante Trans. Pro cujus signif. exemplis affertur ex Hom., παρ' Ἦλιδα: e Plut. Camillo, Παρὰ τὸν ποταμὸν φυγῇ, ἐποιοῦντο τὴν ἀναχώρησιν. Et Popl. παρὰ τὸν Ἀνίηνα ποταμὸν χώραν ἀπένειμε.

Παρὰ, Propter, Ob, Antipho, Οὐ μανία δήπου τοῦτο λέγειν, ὡς οὐδὲν ἂν γένηται παρὰ τοῦτον. Idem παρ' ἕνα ἄνθρωπον, Propter unum hominem. Et ap. Dem. παρὰ τί, Quamobrem. Unde et in eadem periodo, Παρὰ τοὺς συμβούλους καὶ τοὺς ἡγεμόνας, A consulibus s. senatus principibus manare causam mali. Et Isocr. in Arch. Παρὰ τοῦτον γενέσθαι τὴν σωτηρίαν,
D Ab hoc manare salutem, vel Per hunc et propter hunc esse salutem. Quæ exempla proferuntur latius a Bud. 241., ubi et οὐ παρὰ ταῦτ' ἐστὶν ex Isocr. pro Non in his positum est rerum momentum, Non hæc ad rem magnopere pertinent. Et e Dem. Πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὁρᾷς, γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγὼ, ubi παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα vertes, In eo positæ sunt fortunæ Græciæ, sequendo Cic., p. 138. mei Cic. Lex. Ego certe hic παρὰ τοῦτο existimo id posse sonare, quod Gall. dicimus A cela près: perinde sc. ac si quis nostras ita loqueretur, Mais pensez que voire, que les affaires de la Grèce se portent bien, à cela près: vel, Les affaires vont bien, à cela près. Dicam autem de hac signif. et infra. Ceterum idem Bud. inter exempla significati hujus præp. παρὰ, quo sc. ponitur pro Propter, affert et quendam Theophrasti l.: quem tamen aliter potius interpretandum puto, ut docebo in Παρὰ, Pro et Prout. In VV. LL. e Dem. Παρ' οὐδὲν οὕτως ὡς τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἀπολώλασιν, pro Non tam ulla alia

de causa quam etc. Nunc autem superioribus exemplis addam et alia, Thuc. 1, (141.) Καὶ ἕκαστος οὐ παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν οἴεται βλάψειν, Propter suam negligentiam. Et in Axiocho, qui vulgo Platoni ascribitur (p. 365.) Συνάπτεις γὰρ, ὦ Ἀξίοχε, παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν ἀνεπιλογίστως τῇ ἀναισθησίᾳ αἴσθησιν. Aristot. Eth. 3, 6. in fine περὶ τῶν θαλαττίων loquens, Οἱ δὲ εὐέλπιδες εἰσὶ παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. Sic παρὰ τὰ χωρία, ap. Synes. Propter loca: Ὅτι καὶ παρὰ τὰ χωρία τὶ γίνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ θεοῦ. Hinc EST Παρ' ὃ pro Propter quod, Quoniam, Quocirca. Pro quo scribitur ETIAM Παρό. Aristot. de Mir. Aud. Οἱ δὲ τὸν χαλκὸν ὀρύττοντες, ὀξυδερκέστατοι γίνονται· παρὸ καὶ οἱ ἰατροὶ τῷ ἄνθει τοῦ χαλκοῦ καὶ τῇ τέφρᾳ τῇ Φρυγίᾳ χρῶνται πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Et cum infin. Synes. Ἐκεῖ γὰρ εἰς συμμαχίαν παρακεκλῆσθαι· παρὸ καὶ σεσῶσθαι τοὺς παρακαλεσαμένους, Quare et servatos esse. Poni autem παρ' ὃ et pro Contraquam s. Extraquam, docui paulo ante: docet vero et Bud. 246., Sed animadvertendum est, quod attinet ad hæc quæ addidi exempla significationis hujus præp. παρὰ, qua sc. ponitur pro Propter, Ob, in iis posse hanc præp. et aliter reddi, eod. alioqui manente sensu. Ac primum quidem in illo Thuc. loco pro παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀμέλειαν possis dicere per ablativum, Sua negligentia, perinde ac si esset τῇ ἑαυτοῦ ἀμελείᾳ. In illo autem Platonis, si modo Platonis est Axiochus, παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν, reddi etiam potest Per imprudentiam, ignorantiam: necnon Ex ignorantia: itidemque παρ' ὃ in Synesii l., E quo. Sed et ap. Diosc. l. 1. præf. Ἔνια παρὰ τὴν ἑαυτῶν ἰδιότητα ἐν χειμῶνι ἄνθη τε καὶ φύλλα φέρει, non reddideris Propter suam proprietatem, sed E sua proprietate, E vi quadam sibi propria et peculiari: nisi quis malit Vi quadam etc. sine præpositione. At in Aristotelico illo παρὰ videtur posse sumi et pro Præ, cujus signif. exempla videbis infra. Denique in eo quem e Synes. protuli, παρὰ τὰ χωρία crediderim posse reddi vel E locorum differentia s. diversitate, de quo usu præp. παρὰ dicam paulo post, vel E vi locorum: sicut Bud. ap. Philon. de Mundo, παρ' οὓς vertit Eorum vi. Sunt autem et alii ll. in quibus cum παρὰ possit accipi pro Propter, alia tamen orationis forma in interpr. uti possumus: ut quod Plato dicit, Ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τε τῇ πόλει, καὶ τοὐναντίον, apte redditur, Omnium maxime in hoc civitatis salutem aut contra damnum verti puto. Vel, Hinc maxime civitatis s. salus s. contra damnum pendet. Hunc autem Herodiani l. 6, (6, 10.) Παρὰ τοῦτο δὲ ἀπολόμενοι παρ' ὅσον πλήθει ἐλάττους εὑρέθησαν, Polit. vertit, Nullaque adeo re magis perierunt, quam quoniam pauciores deprehensi.

Παρὰ, Præ: quo utuntur modo et præp. πρὸς, Aristot. Metaph. 1. Οἷον νήφων ἐφάνη παρ' εἰκῇ λέγοντας τοὺς πρότερον, Is sobrius et prudens fuisse videtur præ illis antiquioribus. Sic ap. Plat. de LL. 7., ubi loquens de Sauromatis scribit, Παρὰ γυναῖκας δὲ αὐτὰς ἄνδρες ἂν αἱ ἐκείνων γυναῖκες φανεῖεν, Præ aliarum gentium mulieribus Sarmatarum mulieres viri videri possent: quæ Budæi interpr. mihi longe probatur magis quam eorum qui reddunt Apud ipsas mulieres, Inter ipsas mulieres. Dionys. H. Archæol. 6. Ἀνὴρ παρ' ὀντιναοῦν ἐπιτήδειος ταύτης τυχεῖν τῆς τιμῆς, Vir præ quovis alio idoneus, ad Rom. 14, (5.) Ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Æstimat diem præ die: de q. l. dicam et paulo post. Reddit autem Bud. et Præut, ap. Aristot., ut videbis p. 246. In isto quoque Plat. l. in Apol. (16.) et aliis similibus, Τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι, ὥστε κ. τ. λ. videri possit παρὰ aliquam hujus præp. Præ signif. habere; sed quam tamen ut huic loco accommodes, mutanda quodammodo fuerit orationis forma: ut si, verbi gratia, ita dicas, Leve existimavit esse periculum præ turpitudine quam perferre oportuisset. At hæc interpr., Adeo periculum contemsit, ne turpe quippiam in se admitteret, nullo modo vim præpositionis παρὰ exprimit: quam ego contra illo interpretatus modo, declarare mihi videor. Sic tamen ut fatear magis

A placere mihi reddere hic παρὰ Potius quam: quam signif. alioqui novam visum iri scio, sed nullam certe præsenti loco aptiorem inventum iri existimo, siquidem is ad verbum interpretandus sit. || Quod autem ad illum Plat. locum attinet, Παρὰ γυναῖκας δὲ αὐτὰς κ. τ. λ. addit Idem, Παρὰ γυναῖκας ἂν φανεῖεν ἄνδρες, posse exponi παρ' ἀλλήλας ἐξεταζόμεναι: ut ap. Eund. Ἐπιδείξαντες τοῖς ἄρχουσι τὰς ὑμετέρας παρὰ τὰς ἡμετέρας ᾠδὰς, pro Vestra cantica cum nostris contendenda componendaque. Ut autem ibi dicit παρ' ἀλλήλας ἐξεταζόμεναι, sic ap. Synes. legitur ἐξετάζειν παρὰ, sequente itidem infin.: Ep. 104. Καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξήταζον σύριγγας, ubi παρὰ cogimur reddere Cum; nec enim aliud est ἐξήταζον παρὰ τὰς Αἰγυπτίας, quam Comparabant cum Ægyptiacis. Sic et ap. Plat. in simili loquendi genere, de Rep. 1. Λόγον παρὰ λόγον ἀντικατατείνειν. His omnino similem usum habet παρὰ in isto Prov. Πορφύρα παρὰ πορφύραν κριτέα: sonant enim hæc verba, Purpura dijudicari debet comparata cum pur-
B pura. I. e. Ad dijudicandam purpuram, comparanda est cum alia. Erasm. tamen vertit, eod. alioqui sensu, Purpura juxta purpuram dijudicanda, s. ad purpuram. Idem in Annot. in Epist. ad Rom. c. 14. dicens παρὰ nonnunquam relationem habere, hæc Proverbialia verba profert. Sic autem et ap. Paul. παρὰ exp. Juxta, (ad Rom. 14, 5.) Ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, addens hunc esse sensum, Hic quidem existimat aliquid interesse inter diem et diem. Sed longe magis mihi probatur altera illa interpr., cujus supra memini, Æstimat diem præ die. Quo sensu et Hieron., Judicat diem plusquam diem. Sed comparationis signif. tribuitur alicubi huic præp. per se etiam positæ, i. e. nullum verbum adjunctum habenti, ut ap. Aristid. Ἐπιδεδωκυῖα αὐτὴ παρ' αὐτὴν, Augescens ipsa sibimet comparata.

Παρὰ, Pro, Prout. Nam et hanc posteriorem particulam alicubi aptissimam esse existimo ad exprimendam vim præpositionis παρά. At priore illa redditur in hoc Philonis loco, de Mundo, Παρὰ δὲ τὰ
C μεγέθη τῶν ἀποῤῥηγνυμένων θραυμάτων οἵ τε ὄγκοι μείζους αἵ τε καταφοραὶ γίγνονται βιαιότεραι, Pro fragmentorum magnitudine. Item in hoc Aristotelis, qui est itidem in l. de Mundo, Παρὰ τὰ τῶν διαστημάτων μήκη. Possis autem, ut opinor, in illo Philonis loco παρὰ τὰ μεγέθη, reddere, Pro differentia magnitudinis, s. diversitate, si ita loqui licet, vel Prout major minorve est magnitudo. Sic ap. Theophr. H. Pl. 6. de rosis, Τὸ δὲ ὅλον, ὥσπερ ἐλέχθη, ἡ εὐοσμία καὶ ἡ εὐχροια παρὰ τοὺς τόπους ἐστὶ, Pro locorum differentia, discrimine, Prout talis vel talis est locus, ita etc. Hic enim dissentio a Budæi interpr., quam habes p. 241. Itidem vero in illo Synesii l. quem paulo ante protuli, παρὰ τὰ χωρία dixi mihi videri posse verti, E locorum differentia, diversitate: Ὅτι καὶ παρὰ τὰ χωρία τὶ γίγνεται τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς θεοῦ. Nec vero mihi refragari videtur Bud., cum illa verba ita reddit, Neque in hoc illoque loco perinde mortalibus evenit, ut Deo aut præsente aut adverso utantur.
D Idem hunc ejusd. Synesii l., ubi similis vel potius idem est hujus præp. usus, Ἀλλ' ἐστιν εὐτυχία παρὰ τὸν καιρὸν εὐτυχεστέρα, interpr. Refert autem quo quidque in loco feliciter cedat. Item, At vero locus ipse refert ad felicitatis cumulum. Hunc etiam Dioscoridis, Πρὸ πάντων δὲ φροντίζειν τῆς ἀποθέσεως καὶ συλλογῆς ἑκάστου κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς προσήκει· παρὰ γὰρ δὴ τούτους ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα, interpr. Adeo enim in colligendis et reponendis tempus interest, ut inde vel strenuam vim vel inertem accipiant. Ubi existimo reddi etiam posse apte, Ex horum enim differentia pendet vel efficacia etc. Nec alium esse hujus præp. usum existimo in illo Diogenis Apophthegmate, quo dixit homines μαίνεσθαι, Insanire, παρὰ δάκτυλον: adeo ut nullo modo Erasmi interpr. probare possim, reddentis Præter digitum.

Παρὰ interdum adhibetur ad significandum interjectum temporis spatium, s. ad significandam temporis intermissionem, Bud. afferens ex Aristot. παρὰ μῆνα τρίτον, pro Tertio quoque mense. Sic παρὰ

τετάρτην ἡμέραν ap. Polyb. Quarto quoque die. Sed et alia forma, sc. παρ' ἡμέρας πέντε, et παρ' ἡμέρας ἑπτὰ, Quinto vel Septimo quoque die. Idem ἡμέραν παρ' ἡμέραν reddit Alternis diebus, in isto Dem. loco, (1360.) Τὴν μὲν ἄνθρωπον ἐλευθέραν εἶναι, — συνεῖναι δ' ἑκατέρῳ ἡμέραν παρ' ἡμέραν: vultque sic accipi et ap. Paul. ad Rom. 14., cum tamen aliter potius exponi debere docuerim antea, ubi de ejus signif. disserui qua ponitur pro Præ. Dicitur vero et παρ' ἡμέραν, s. παρὰ μίαν ἡμέραν, aut etiam παρὰ μίαν, subaudiendo ἡμέραν, pro Alternis diebus. Sic παρ' ἐνιαυτὸν, Alternis annis. Neque de tempore tantum, inquit, hoc modo loquendi utuntur, sed etiam aliis de rebus interjectis: πληγὴν παρὰ πληγὴν, Aristoph. (B. 643.) pro Alternas plagas incutiens. Et ap. Lucian. (2, 275.) Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, Adolescentium virginumque serie constat, per manus reste ducta alternantium. Sed hæc VERBA Παρ' ἕνα docet accipi aliquando et pro Uno minus, Uno demto, et quidem cum a Luciano, tum a Plut.: sic παρὰ γράμμα affertur ex Epigr. pro Demta litera. Antiphonti vero παρ' ἕνα ἄνθρωπον significare etiam Propter unum hominem. Vide plura p. 239. 240. 241. Item p. 242. ubi habes e Plut., Ἓν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν, pro Diem vicissim atque noctem faciens.

Παρὰ alios præterea usus habet, sed qui proponi soleant in ipsis loquendi generibus considerandi, non indicando quam in his, quam in illis signif. habeat: ut certe vix indicari seorsum potest. Sunt tamen ex illis nonnulla in quibus significationem hujus præp. παρὰ ad aliquam e præcedentibus reduci posse existimo. Verbi gratia, cum DICITUR Παρ' ὀλίγον, ITEM Παρὰ πολὺ, quod illi est oppositum: quorum utroque simul utitur Plato Apol. Socr. (25.) Ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαυμάζω ἑκατέρων τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμόν· οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ· νῦν δὲ, ὡς ἔοικεν, εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεπεφεύγειν ἄν. Q. l. ita Bud. vertit, Multo vero ego magis sententiarum numerum in utramque partem miror. Neque enim existimabam parum abfore quo minus damnantium atque absolventium calculi adæquarent, sed multum vel plusculum abfuturum quin ego absolverer. Nunc vero, ut video, si tres tantum sententiæ in contrarium mutatæ fuissent, ego absolutus essem. Quibus subjungit, posse ita intelligi παρὰ πολὺ et in isto Greg. l. Εἰ μὲν τῆς ἀξίας ἐγγὺς, σὴ τοῦτο χάρις· σοὶ γὰρ θαῤῥῶν τὸν περὶ σοῦ λόγον ἐνεστησάμην· εἰ δὲ πόῤῥω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, τί χρὴ παθεῖν, καὶ γήρᾳ καὶ νόσῳ καὶ τῷ σῷ πόθῳ τετρυχωμένους; ut sit, inquit, Et tantulum ab eo, quod speravimus, abfuimus: quam tamen interpr. loci Gregorii nullo probare modo possum, ut mox docebo. Dixerat vero antea, de hac præp. agens, Est autem hujus præp. usus multiplex ap. præcipuos Scriptt., et interdum pene contrarius, ut in παρὰ πολὺ, quod κατὰ πολὺ significat ap. Paus. et Thuc. et Plut.: Παρὰ πολὺ μὲν τῶν Θηβαίων χειρόνων, παρὰ πολὺ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων ἀμεινόνων φανέντων. Greg. Παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττουμένης, Valde immutato ordine. Interdum e contrario τὸ ἐπ' ἔλαττον signif. Τῆς παρὰ ἐλάττωσιν δηλούσης, h. e. ἐκτὸς πολλοῦ, quasi minuscule: ut ap. Eund. Εἰδὲ πόῤῥω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος κ. τ. λ., i. e. Sin longe a meritis tuis dicendo abfuimus, et minus quam pro spe nostra successit oratio. Hæc ille: cui in eo non assentior, quod dicit παρὰ πολὺ significare non solum κατὰ πολὺ, sed etiam τὸ ἐπ' ἔλαττον, Minuscule, Tantulum, ut in illo Greg. l. interpr., cum secundo mentionem ejus facit. Existimo enim contra, Tantulum respondere non τῷ παρὰ πολὺ, sed τῷ παρ' ὀλίγον. Imo etiam non esset consentanea ceteris Gregorii verbis hæc interpr.; quomodo enim, ut cetera omittam, cum πόῤῥω hoc Tantulum convenire posset? Denique de παρὰ πολὺ ita sentio, minime duas contrarias signiff. habere, ut ille putavit, sed unicum significationis genus; at contrariam ei signif. habere παρ' ὀλίγον, quod sc. πολὺ et ὀλίγον soleant et alias opponi: παρὰ autem utrobique eand. vim obtinere, et quidem quæ sit ejusd. generis

A cum una ex illis de quibus supra disserui; exceptionem enim significare: sic tamen ut fatear, in omnibus exemplis non æque evidentem hanc signif. esse, atque adeo in nonnullis duriusculam videri posse: nisi παρὰ πολὺ et παρ' ὀλίγον in alia verba resolvantur. Exempli gratia, si ita loquar, παρ' ὀλίγον ἠτιμώθη, significabit, Parum abfuit quin ignominia notatus sit, ubi exceptionis signif. obscura est: at si ita loquar, παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώθη, ut dixit Dem. (743.) Παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώσατε, evidens vel potius evidentissima est: ita sc. interpretando, Paucis suffragiis exceptis infamia notatus est. Et q. d. Omnibus suffragiis præterquam paucis infamia notatus est. Denique si verbo Abesse uti libet, permittamus nobis, sicut παρ' ὀλίγον ἠτιμώθη reddimus Parum abfuit quin ignominia notatus sit, ita παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώθη, reddere Paucis suffragiis abfuit ab eo, ut ignominia notaretur: ut dicitur Paucorum mensium spatio abesse. Non dubium est autem, quin et ita loqui possit aliquis, οὐ παρ' ὀλίγας ψήφους B ἠτιμώθη, ἀλλὰ παρὰ πολλὰς, vel κατεδικάσθη, Non paucis, sed multis suffragiis a damnatione abfuit: quod idem fuerit cum οὐ παρ' ὀλίγον, ἀλλὰ παρὰ πολὺ κατεδικάσθη. Sed durius tamen merito censeatur hic παρὰ πολὺ quam παρ' ὀλίγον. Sicut etiam minime novum videri potest παρ' ὀλίγον ἦλθε καταδικασθῆναι, quod de παρὰ πολὺ ἦλθε καταδικασθῆναι, haud itidem dici potest. At in illo Plat. l. eadem est τοῦ παρ' ὀλίγον, quæ τοῦ παρὰ πολὺ ratio, eodemque modo resolvi utrumque potest: ut sc. censeamus, Οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι (τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων,) ἀλλὰ παρὰ πολὺ, perinde esse ac si dixisset, οὐ γὰρ ᾤμην ἑκατέρας τὰς ψήφους ἰσαρίθμους ἔσεσθαι παρ' ὀλίγας, ἀλλὰ παρὰ πολλάς. Hæc in præsentia habui, quæ dicerem de vi præp. παρὰ cum ὀλίγον et cum πολύ: e quibus etiam manifestum lectori fore puto non injuria me a Budæi interpr. in loco illo discessisse. Perpendat autem lector et quæ in Παρὰ τοσοῦτο ac Παρὰ μικρὸν de vi hujus præp. dixi, ac videat num malit quæ illic est, eandem et hic esse.

C Jungitur porro παρ' ὀλίγον interdum verbo ἐλθεῖν, cujus generis loquendi mentionem paulo ante feci, diciturque παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀποθανεῖν, pro Parum abfuit quin moreretur, Parum a morte abfuit. Sic, Παρ' ὀλίγον ἐλθὼν ἐκπεσεῖν ap. Plat. Epist. Cujus omnino formæ est ETIAM Παρ' ἐλάχιστον ἐλθεῖν: Plut. Pericle (28.) Παρ' ἐλάχιστον ἦλθε Σαμίων ἡ πόλις ἀφελέσθαι τῆς θαλάττης τὸ κράτος Ἀθηναίους, ubi videri possit ad h. Thuc. l. respexisse, non solum illud loquendi genus, sed et cetera habentem verba, 8, (76.) p. 286. Πόλιν τε γὰρ σφίσιν ὑπάρχειν Σάμον οὐκ ἀσθενῆ, ἀλλ' ἢ παρ' ἐλάχιστον ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης, ὅτε ἐπολέμησεν, ἀφελέσθαι, Quæ parum abfuit quin eriperet, Quæ propemodum eripuit. Nam utroque modo interpretari possumus eod. sensu. Interdum sequente infin. pass., ut ap. Lucian. (2, 136.) Παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. Nihil autem est aliud παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι quam παρ' ὀλίγον κατενεχθεῖσα, sicut παρ' ὀλίγον ἦλθεν ἀποθανεῖν, nihil aliud quam παρ' ὀλίγον ἀπέ- D θανεν. || Sed est ubi παρ' ὀλίγον neutram harum interprr. admittit, siquidem sequentia ad verbum interpretari velis, non autem orationis formam mutare: ut cum dicit Eur., παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον: nam si reddas, Propemodum evitasti interitum, Parum abfuit quin vitaris interitum, sensus plane fuerit contrarius: cum παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον, nihil aliud sit quam παρ' ὀλίγον ἦλθες ὀλέσθαι, Propemodum interiisti, Parum abfuit quin interires. Sic autem et Thuc. junxit verbo διαφεύγειν, quod idem valet: 8, (71.) p. 258. Ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον· ἀεὶ γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον, ἢ ἀπώλλυντο, Assidue namque exiguum intra spatium aut fugiebant, aut trucidabantur, Valla. Quæ ego ita reddi ut antea non probavi, cum illam ejus interpr. edidi, ita nec in præsentia probare queo, imo aperte mendosam esse dico. Sic tamen ut non omnino stem iis quæ in margine annotavi e regione illius loci, repetens sc. παρ' ὀλίγον cum ἀπώλλυντο: sed plane existimem παρ' ὀλίγον trajectum esse, atque ad διέφευγον pertinere, perinde

ac si dictum fuisset, ἀεὶ γὰρ ἢ διέφευγον παρ' ὀλίγον, ἢ ἀπώλλυντο: nihilque aliud significare διαφεύγειν παρ' ὀλίγον, quam quod dicit Eur. παρ' ὀλίγον ἀποφεύγειν ὄλεθρον. Est igitur hic sensus, Aut parum aberant a morte, extremum adeuntes vitæ periculum, aut etiam moriebantur. Quod Gallice dixeris, Ou ils demeuroient en la place, ou ils l'échappoient belle. At vero is qui Gallice reddidit, quem Lascaris juvisse fertur, ita vertit, Pour bien petite occasion se sauvoient, ou étoient défaits. Sed παρ' ὀλίγον accipiendo pro Levi occasione, id enim sonat Pour bien petite occasion, nec sensum idoneum haberemus, nec signif. daremus illis verbis, quam ullo posse confirmari exemplo putem. Sed quid tandem significabit hic παρ' ὀλίγον διέφευγον, si ad verbum interpretari oporteat? aut saltem si verbi διέφευγον signif. exprimenda sit? Crediderim ita posse reddi, Evadebant cum alioqui parum a morte abfuissent. Et hæc quidem hactenus, quæ fortassis improbanda non fuerint, dum alius meliora excogitarit. Ceterum invenitur etiam SCRIPTUM Παρολίγον, una voce. Quod et de altero intelligendum est, quod huic oppositum esse dixi: nam alicubi LEGITUR Παραπολὺ conjunctim. Habetur certe utraque scriptura et in VV. LL. Ibi enim affertur παραπολὺ χείρων, pro Multo deterior, s. Longe deterior; sed et disjunctim παρὰ πολὺ e Diosc., cum comparativo itidem, Παρὰ πολὺ ἐλάττων. Et παραπολὺ δεινότατον, ex Aristoph. Πλ. (445.) δεινότατον ἔργον παραπολὺ Ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθα. Item cum gen. e Philostr. Her. pro Longe, i. e. Procul, Οὐ παραπολὺ τῆς ἀληθείας ταῦτά φησιν εἰρῆσθαι, Non procul a veritate.

Ut vero dicitur παρὰ πολὺ s. παραπολὺ conjunctim pro Multo, ITIDEM Παρὰ τοσοῦτον SIVE παρατοσοῦτον pro Tanto, Usqueadeo. Greg. Οὐκ αἰσχυνόμεθα, βασιλεῦ, παρὰ τοσοῦτον ἡττώμενοι τῶν Χριστιανῶν; Non pudet nos tanto Christianis esse inferiores? Usqueadeo esse inferiores. Plut. in Cic. Παρὰ τοσοῦτον τῷ λόγῳ κρατηθέντας ὑπ' αὐτοῦ, Usqueadeo dicendo ab eo victos se intelligebant. || Sed aliam etiam habet signif. παρὰ τοσοῦτον, obtinente sc. præp. παρὰ eund. usum quem et in Παρὰ μικρόν: quod quidem Παρὰ μικρὸν persuasum habeo respondere ad verbum nostro A peu près, significanti itidem Propemodum. Eadem autem ratione παρὰ τοσοῦτον significabit A cela près. Sic et supra παρὰ τοῦτο ap. Dem. dixi mihi videri sonare, A cela près. Cum enim loquimur Ils étoient les plus forts à cela près, significamus Il ne s'en falloit que cela qu'ils ne fussent les plus forts. Adjungitur autem et hic verbum ἐλθεῖν, Thuc. 3, (49.) Παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, Tantulum abfuit quin Mitylene everteretur, Bud. Ego vero ut Gallice ad verbum reddi posse existimo, Elle vint à cela près du danger, vel à tant près du danger, aut alia constr., Elle vint en danger à cela près, sic Latine ita potius verterim, Tam prope a periculo abfuit Mitylene. Est autem eodem usus loquendi genere Thuc. 7. Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου. Ideo autem hanc vim præpositioni παρὰ inesse hic adducor ut credam, non solum quod παρὰ nonnunquam ἐγγύτητα declaret, sed et quod ADV. Ἐγγὺς, Prope, sic usurpari videam: ut et tibi manifestum fiet exemplis quæ suo loco protuli, sc. T. 1. c. 886.: quibus exemplis addere et hoc potes e Synesio, Ἡ δὲ ναῦς ἐγγὺς ἦλθεν ἐπὶ πρύμναν ἀνατετράφθαι. Non ignoro interim, fore aliquos qui unum idemque valere παρὰ non solum in his ac nonnullis sequentibus formulis, sed et in superioribus illis παρ' ὀλίγον et παρὰ πολὺ, existimaturi sint: quibus ego non valde repugnabo, sic tamen ut facilius illa, quam hic tribuo præpositioni παρὰ, signif. accommodari posse videatur superioribus exemplis, quam superior illa istis. Sed hac de re non vacat pluribus disserere; ac certe ad sternendam aliis viam hæc possunt esse satis. Usum igitur horum loquendi generum exemplis declarare contentus, pergam primum de παρὰ τοσοῦτον agere. Affertur et hoc exemplum ejusd. constr. e Greg. Naz. Μὴ παρὰ τοσοῦτον ἔλθωμεν τῆς ἰσότητος θείας, pro Ne tantum absit quin accedamus ad æqualitatem divinam, Ne minus

A accedamus ad æqualitatem divinam. Alia autem forma dicitur ab Herodiano, Παρὰ τοσοῦτον μὲν δὴ Μακρῖνος οὐκ ἔφυγε τοὺς διώκοντας: quod Polit. vertit, Tantum igitur abfuit Macrinus, quo minus persecutores effugeret. Bud. autem, Tantulum modo abfuit, quin evaderet eos qui eum petebant. H. e. Pene evasit. Observa autem addi hic negationem, cum Lucian. dixerit absque negatione, Παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, pro Tantum abfuit ut effugerit, παρατοσοῦτον: nam et hoc modo scribitur. E Thuc. autem citatur, Παρατοσοῦτον αὐτῷ μὴ περιπεσεῖν τοῖς Ἀθηναίοις, pro Parum abfuit quin incideret in Athenienses. Nisi potius reddi debet, Tantum abfuit, Tantulum modo abfuit, ut in illo Herodiani l. HUIC RESPONDET Παρ' ὅσον SEU Παρόσον: Greg. Naz. Παρὰ τοσοῦτον ἑκάτερος οὐκ ἔχων τὰ πρῶτα τῶν ἐπὶ γῆς, παρ' ὅσον ὑπ' ἀλλήλων εἰς τὸ πρωτεῖον ἐκωλύοντο, Cum interim uterque a prima sorte terrenæ beatitatis tantum abesset, quantum uterque utrique obstabat quominus primas partes ferret. Et in alio Ejusd. l. B Καὶ ὄμβροις καὶ ταραχαῖς ἀνέμων ταλαιπωρούμενοι, παρὰ τοσοῦτον καὶ συμπατεύμενοι παρ' ὅσον καὶ ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα, Nihilque propius fit quam ut a nobis pedibus conculcentur, nisi quatenus eorum contagionem formidamus, Bud. At vero ap. Aristidem Παρὰ τοσοῦτον οὐ πάσας ναῦς λαμβάνουσι παρ' ὅσας διέφθειραν redditur, ut antea docui, Omnes naves accipiunt præterquam quas destruxerunt. Apud Herodian. autem legitur παρ' ὅσον præcedente παρὰ τοῦτο, ut ostendi supra, cum agerem de παρὰ, Propter. Ceterum ut in posteriore illo Greg. l. παρ' ὅσον redditur a Bud. Quatenus, ita et alibi reddi sciendum est, ubi illud παρὰ τοσοῦτον minime præcedit, ut ap. Lucian. (1, 558.) Ἐν δὲ πλέον οἶδεν, παρ' ὅσον ἀσεβέστερος τυγχάνει. Sic et ap. Plut. Quinetiam pro Quoniam et Propterea quod: sicut et Quatenus ap. Lat.: qua de re consule Bud. 245.

Legitur ETIAM Παρ' οὐδὲν ἦλθεν, ut παρ' ὀλίγον ἦλθεν, et παρὰ τοσοῦτον ἦλθεν: sed signif. eadem quam habet illud, non hoc: nisi quod παρ' οὐδὲν C ἦλθεν aliquid amplius significat quam παρ' ὀλίγον ἦλθεν: ideoque redditur Nihil propius factum est quam ut. Vide Bud. 244. ex Æschine et Plut. Habet autem et alium usum παρ' οὐδὲν, de quo dixi in Παρὰ, Propter. Antequam autem ad tertium usum hujus παρ' οὐδὲν veniam, dicam ET DE Παρὰ μικρὸν, SIVE Παραμικρὸν, quod et ipsum eidem verbo jungitur, ac potius synonymum est τῷ παρ' ὀλίγον, quam præcedens illud παρ' οὐδέν. Isocr. Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, Parum abfuit quin interierim; sed scribitur et παραμικρὸν conjunctim. Sic Chrys. de Sacerd. Παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, εἰ μὴ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ προστασία ἔλυσε τοῦ θεοῦ τὴν ὀργήν. Et cum infin. pass. ap. Isocr. Areop. rursum, Παρὰ μικρὸν ἤλθομεν ἐξανδραποδισθῆναι. Jungit vero et verbo ἐδέησα, quod observandum est, ut, Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος: quod nihil aliud est quam παρὰ μικρὸν ἦλθον. Sed ut dicitur, Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, vel ἐδέησα, sic etiam παρὰ μικρὸν ἀπέθανον, brevius: alioqui ead. signif., cum hic παρὰ D μικρὸν, s. παραμικρὸν sit illud cujus et antea mentionem feci, docens significare Propemodum, ac plane videri respondere Gallico A peu près. Lucian. Καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, Et me propemodum totum detinebat, vel Ferme totum. Ubi fortasse non æque aptum locum habere possit illa per verbum ἐλθεῖν periphrasis. Signif. vero παρὰ μικρὸν et Paulo: sicut παρὰ τοσοῦτον Tanto, ut ap. Lucian. (1, 712.) Οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, Haud paulo absurdius. Alii tamen, Haud paulo minus absurdum. Et ex Aristide, Οὐ παρὰ μικρὸν ἐνίκων, pro Haud paulo superiores erant, Multo superiores erant. At Bud. παρὰ μικρὸν exp. Perpaulo, in Plut. Demetrio, Ὧν ἐκεῖνος οὐ παρὰ μικρὸν ἐνόμιζεν ἑαυτὸν εἶναι βελτίονα, Non perpaulo meliorem, sed plane meliorem. In quodam vero Isocr. l. (Paneg. 15.) Οὐ παρὰ μικρὸν ἐποίησαν, reddit, Non perparum profecerunt, dicens παρὰ μικρὸν, esse minus quam μικρόν. Vide p. 245. Sciendum est porro in multis hujusmodi ll. inveniri conjunctim scriptum: quæ scriptura mihi non displicet, at vero cum addi-

tur ἦλθον, s. ἐδέησα, tum malim disjunctim scribere. A Alius est autem præp. παρὰ usus, cum dicunt παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel παρ' οὐδὲν τίθεσθαι s. ποιεῖσθαι, etc., itidemque παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι, et παρὰ φαῦλον: quæ significant Pro nihilo ducere, Nihili æstimare, Floccipendere, Parum esse ducere. Quæ postrema Bud. interpr. pro me facit, existimante παρὰ in hujusmodi ll. otiosum esse; nam Parum esse ducere, non est aliud quam μικρὸν ἡγεῖσθαι. Scribit alioqui Bud. παρὰ μικρὸν esse minus quam μικρὸν, etc. perinde ac si dicamus πάνυ μικρόν. Ut autem ad exempla veniam, PRIMUM EST Παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, VEL Παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, SEU Παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι. ITEM Παρ' οὐδὲν εἶναι, Dem. Παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας. At pro παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, dicitur et παρ' οὐδὲν τιθέναι, quod affertur ex Eur.: Plut. παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι dixit. Soph. autem Παρ' οὐδέν ἐστι ταῦτα, pro Floccipenduntur hæc, Bud. 244. Dixit autem Soph. παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθαι, pro οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθαι, manifeste vacante præp., Nullam vitæ rationem habere. SECUNDUM, Παρὰ B μικρὸν ἡγεῖσθαι etc. Isocr. Χρὴ δὲ οὐ παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι. TERTIUM, Παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι, vel ποιεῖσθαι, etc. Synes. Theophilo, Ἦν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐποιεῖτο πεισθῆναι, i. e., inquit Bud., Quam hoc credere et persuaderi, non leviter cupiebat, et magnopere conducere rebus suis existimabat, Magno emtum voluisset. Sed dixerim, ut ille παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι vertit Parum esse ducere, ita hic παρὰ φαῦλον ποιεῖσθαι, cum ποιεῖσθαι et ἡγεῖσθαι in his loquendi generibus idem valeant, posse reddi, Vile esse ducere. Legitur autem ET Παραφαῦλον in VV. LL., quod non placet, in hujusmodi præsertim loco.

" Πὰρ, Poët. apocope pro παρὰ dicitur, ac, ut " ipsum, construitur vel cum gen. vel cum dat., vel " cum accus. Il. B. (787.) Πὰρ Διὸς, Ab Jove, Ex " Jove. Et alibi, πὰρ δέ οἱ, Apud ipsum vero. Et " Od. (N. 414.) πὰρ Μενέλαον Ὤιχετο, Ad Menelaum " abiit, Il. B. (522.) Πὰρ ποταμὸν, Ad fluvium."

" Παραὶ, Poët. ectasi pro παρὰ dicitur, (Il. O. 280.) " παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός: B. (711.) παραὶ Βοιβηΐδα C " λίμνην, Juxta Bœbeidem paludem s. Ad."

[" Παρὰ, Ammon. 20. ad Lucian. 1, 283. Zeun. ad Xen. K. Π. 150. Oudend. Præf. ad Thom. M. p. ix. Musgr. ad Eurip. p. 231. Thom. M. 678. (De Thomæ regula, Hemst. ad Plut. p. 252. Heyn. Hom. 4, 124.) ad Charit. 501. 565. Cattier. Gazoph. 85. Wakef. Herc. F. 1037. Abresch. Æsch. 2, 4. Jacobs. Anim. 159. Cattier. Gazoph. 61. Eratosth. 3. Steph. Dial. 60. Porson. Med. p. 39. Aristoph. 'A. 1091. (sic legerim in B. 1484.) Epigr. adesp. 250. Heyn. Hom. 5, 584. Lobeck. Aj. p. 329. Conf. c. περὶ, Valck. Hipp. p. 228. Casaub. ad Athen. 25. 26. 49. 72. Toup. in Schol. Theocr. 212. 220. Act. Traj. 1, 96. Wassenb. ad Hom. 73. ad Herod. 381. ad Lucian. 1, 403. 482. 644. 782. 2, 32. Thom. M. 679. ad Charit. 699. 700. Dawes. Misc. Cr. 356. Wakef. Herc. F. 1037. Alc. 600. Abresch. Æsch. 2, 25. Boiss. Philostr. 369. 404. 538. 601. Brunck. Aristoph. 1, 201. 3, 30. ad Apoll. Rh. p. 96. ad Diod. S. 1, 690. 2, 259. Heyn. Hom. 6, 365. Villoison. ad D Apoll. 103. Conf. c. ἐπὶ, Kuhn. ad Paus. 54. Boiss. Philostr. 531. Heyn. Hom. 6, 17.: cum γὰρ, Musgr. El. 636.: cum κατὰ, Heyn. Hom. 6, 338.: cum πρὸς, Brunck. Aristoph. 2, 138. Porson. Hec. p. liv. Ed. 2.: cum ὑπὸ, ad Diod. S. 2, 524. Bast Lettre 117. 194. Pro διὰ, Abresch. Lectt. Aristæn. 75. Pro ὑπὸ, cum passivis, Bast Lettre 117. Cum gen., ad Diod. S. 1, 555. 683. Paus. 317. Dawes. Misc. Cr. 293. Abresch. Æsch. 2, 117. Pro ὑπὸ, Munck. ad Anton. Lib. 159. 257. Verh. Pro ἀπὸ, ἐκ, Heyn. Hom. 4, 569. 6, 294. 524. Cum gen. pro dat., Cattier. Gazoph. 85. ad Diod. S. 2, 295. cf. Boiss. Philostr. 383. De rebus inanimatis, Heyn. Hom. 4, 569. Παρ' ἡμῶν λέγεσθαι, παρ' ἡμῖν λέγεσθαι, Toup. Opusc. 1, 404. Οἱ παρά τινος, ad Herod. 381. 587. Valck. Oratt. 352. Toup. Opusc. 1, 370. Zeun. ad Xen. K. Π. 392. 419. 469. 664. Παρ' αὐτοῦ, A se, Per se ipsum, ad Paus. 325. Παρ' ἀμφοτέρων, Utrimque, ad Diod. S. 2, 87. 290. 349. et v. l. 350. 359. 378. Παρ' ἑαυτοῦ, pro παρ' ἑαυτῷ, 584. 631. Παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, Heyn. Hom. 4, 642. Εἴρηται παρὰ τοῦ —, Ruhnk. ad Vell. p. 15. Cum dat., ad Xen. Eph. 254. Munck. ad Anton. Lib. 257. Verh., Markl. Iph. p. 91. Musgr. El. 1015. Pro ἐν, Heyn. Hom. 5, 8. De motu, Il. M. 411. 418. Schneid. Anab. 125. Παρ' οἴνῳ, Damaget. 12. Apoll. Rh. 1, 458. Valck. ad Röv. p. 60. Παρ' ἐμοίγε κριτῇ, παρ' ἐμοίγε, Valck. Hipp. p. 199. Soph. Trach. 589. Eur. Bacch. 395. Med. 764. Cum dat. s. accus., Heyn. Hom. 6, 632. Cum accus., Coray in Thuc. par Levesque 2, 299. cf. Plut. Mor. 1, 32. ad Welleri Gramm. 255. Eur. Ion. 1535. Herc. F. 1166. Jacobs. Anth. 6, 202. Herod. 132. 140. Juxta, Valck. Hipp. p. 228. Zeun. ad Xen. K. Π. 68. Præter, Plut. Mor. 1, 39. Herod. 9, 25. bis, Paus. 3, 130. Dionys. H. 1, 175. Contra, Xen. Mem. 1, 1, 18. bis, Gell. N. A. 1, 3. Propter, Toup. ad Longin. 367. et Ind., Koen. ad Greg. Cor. 65. ad Xen. Mem. 2, 1, 2. Brunck. Phœn. 893. Jacobs. Anth. 10, 89. Matth. Anecd. 1, 19. Præ, B ad Timæi Lex. 173. Hom. 1. p. 3. Ern., Munck. ad Anton. Lib. 127. 260. Verh., Valck. ad Röv. p. 59. Brunck. Aristoph. 1, 106. Similitudinem indicat, Idem Soph. 3, 446. 488. Phryn. Ecl. 173. Casaub. ad Athen. 49. Cum accus., absque motus signif., Brunck. ad Æsch. Pr. 348. Apoll. Rh. 76. 223. Aristoph. 1, 201. Cum accus. personæ, Ad, Musgr. Tro. 147. cf. Heracl. 949. Musgr. Hel. 1590. ad Paus. 334. Fac. ad 1, 540. 547. Brunck. Aristoph. 2, 138. Cum accus. temporis, ad Lucian. 1, 644. Grammatici παρὰ cum accus. construunt in etymis notandis, Heyn. ad Apollod. 1155. Sylb. ad Paus. p. 3. Casaub. ad Athen. 107. Wakef. Eum. 213. Matth. Anecd. 1, 19. Boiss. Philostr. 315. Simile est παρά τι συγκεῖσθαι, Thom. M. 205. Herodian. 454. Piers., Clark. ad Il. B. 1. Errat igitur Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 296. cf. Brunck. Soph. 3, 410. Παρὰ μικρὸν, ad Mœr. 86. Π. μικρὸν ἡγεῖσθαι, Bergler. Alciphr. 122. Παρά τι, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρὸν, synonyma, Valck. Oratt. 346. Παρά C σε pro π. σοι, Aristoph. Fr. 291. Π. τὸ Ὁμηρικὸν, Toup. Opusc. 2, 290. Μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν, ad Lucian. 1, 328. Κινδύνου παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν, Longus p. 17. Interpr. Eo discriminis adductus. Ἄλλος παρά τινα, Diversus ab, Valck. Hipp. p. 169. Schol. Nicandri 'A. 268. Ed. Ald., Aristot. Poët. p. 36. Herm. Παρ' οὐδὲν εἶναι, Toup. Opusc. 1. 399. Εἰ παρὰ γράμμα, Numenius, Si (differentia) una literula constat, Bos. Ellips. 386. Ed. meæ. Παρ' αὐτόν ἐστι, In ejus salute vertitur, ad Diod. S. 1, 621. Παρὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, Ob eandem causam, 611. Παρὰ ἔτος, Paus. 367. Παρ' οἶνον, Hedyl. 1. 2. Crinagor. 14. Jacobs. Anth. Proleg. 72. 9, 458. (sic leg. Diod. S. 2, 526.) Alcæus Mess. 14. Huschk. Anal. 6, 21. Diod. S. 1, 351. Παρὰ τὴν πόσιν, Herod. 161. Leon. Tar. 85. et Jacobs., Anth. 7, 244. 357. Monthly Review Aug. 1799. p. 433. Steph. Dial. 56. Παρὰ τὰ ἀδικήματα, Herodian. xvi. Wolf. Τρὶς πὰρ ἕκαστα, Jacobs. Anth. 9, 496. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, Tantillum aberat quin effugisset, Lucian. 1, 625. Σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων, Tua vero mihi uno minus adducis, ibid. Πὰρ, Valck. Adoniaz. p. 284. ad Charit. 252. Koen. ad Greg. Cor. 93. Reiz. Acc. 40. Æsch. Eum. 229. Heyn. Hom. 4, 268. Παραὶ, Brunck. ad Apoll. Rh. 14. 101. 114. 159. ad Charit. 724. Musgr. Iph. T. 454. 1144. Jacobs. Anth. 10, 405. Heyn. Hom. 4, 203. 396. 525. 5, 155. 351. 6, 161. 202. 474. 7, 36. 54. 167. Nomina propria cum παραὶ compp., ad Herod. 393." Schæf. Mss. " Παρ' ἐμὲ, Mea causa, Aristoph. Ὄρν. 846. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, Fieri aliter non potest, N. 697. Propter, Demosth. 110. 1002. 1087. Παρ' ἐνιαυτὸν, Alternis annis, Plut. Arato p. 1898. Ed. HSt." Seager. Mss.]

" ΠΑΡΔΑΚΟΣ, Humidus, Humectus, Uvidus, " δίυγρος, Aristoph. Εἰρ. (1148.) Οὐδὲ τυντλάζειν, " (sc. οἷόν τ' ἐστὶ τήμερον,) ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον, " Quoniam agellus uvidus est, hodie glebas frangere " non licet. Archiloch. etiam et Simonides ita hoc

" vocab. usurparunt, Schol. Aristoph. (l. c.) Apud " Hes. paroxytonως παρδάκων scriptum est, a propa- " roxytono πάρδακος, expositum itidem διύγρων." [Schn. Lex. ducit.ab ἄρδω. "Toup. Opusc. 1, 323." Schæf. Mss.] "Πορδακὸν, Humectum, Udum, διά- " βροχον. Strabo 13. (p. 436. Sieb.) e Simonide." [Vide Palmer. ad Aristoph. l. c. Cf. Lex. VV. Peregr. v. Πάρταζον.]

"ΠΑΡΔΟΣ, ὁ, Pardus; Fera, quæ et πάνθηρ," [" T. H. ad Plutum p. 232." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 1, 31.] " Femina DICITUR Πάρδαλις, εως, " Pardalis, Panthera." [Gl. Panthera, Varia, Leopardus.] "Plin. 8, 17. Quidam pantheras a par- " dis, qui mares sunt, candore solo discernunt. Ibid. " Panthera, inquit, et tigris macularum varietate " prope solæ bestiarum spectantur. Ferunt odore " ejus mire solicitari quadrupedes cunctas, sed ca- " pitis torvitate terreri: quamobrem occultato eo " reliqua dulcedine invitatas corripit. Pernicissima " est et animositate leonem fere æquans: Hom. Il. " P. (20.) Οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέον- " τος. Plura vide ap. Aristot. H. A. 9, 6.: Ælian. et " Opp. K. 4.: necnon Theophr. C. Pl. 6, 5. Porro " πάρδον et πάνθηρα sunt qui diversa faciant ani- " malia, vel saltem πάρδαλιν et πάνθηρα: Xen. K. " (11, 1.) Λέοντες, παρδάλεις, λύγκες, πάνθηρες, ἄρκτοι. " Et Aristot. τοὺς πάνθηρας dicit parere, quod pardis " non convenit: H. A. 6, 35. Ὁ πάνθηρ δὲ τίκτει " τυφλὰ, ὥσπερ λύκος. Unde et Gaza non interpr. " vel Pardalin, vel Pantheram, sed Lupum cana- " rium. Vicissim constat Latinum Panthera esse " e Gr. πάνθηρ, πάρδαλιν vero a Plinio reddi Pan- " theram, necnon Variam, ob macularum varietatem, " 8, 17." [" Villoison. ad Long. 52. Bibl. Crit. 1, 2. p. 126. Bentl. Opusc. 74. ad Il. N. 103. Φ. 573. Heyn. Hom. 4, 453. 6, 14. 388. 7, 292. 8, 220. ad Charit. 231. Jacobs. Specim. 37. Anth. 11, 117. Toup. Opusc. 1, 207. 323. T. H. ad Plutum p. 232. I. q. παρδαλῆ, Villoison. ad Long. 185. Toup. Anim. in Schol. Theocr. 209. Emendd. 2, 548." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 9, 49. 11, 24. 16, 18. Παρδάλεις, Καμηλοπαρδάλεις, Forster. ad Strab. p. 1309.] " Παρδαλιαγχὲς, Pantheras suffocans s. " strangulans, Aconiti genus, Plin. 18, 27. Panthe- " ras perfricata carne aconito, venenum id est, bar- " bari venantur. Occupat illico fauces earum an- " gor: quare Pardalianches id venenum appellavere " quidam. At fera contra hæc excrementis hominis " sibi medetur. Et 27, 2. Tangunt carnes aconito, " necantque gustatu earum pantheras: ob id quidam " Pardalianches appellavere. At illas statim liberari " morte, excrementorum hominis gustu, demonstra- " tum. Sic Aristot. H. A. 9, 6. Ἡ δὲ πάρδαλις, ὅταν " φάγῃ τὸ φάρμακον τὸ παρδαλιαγχὲς, ζητεῖ τὴν τοῦ " ἀνθρώπου κόπρον· βοηθεῖ γὰρ αὐτῇ. Meminit et Di- " osc. 4, 77. Derivatum inde ET Παρδάλειος, SIVE " Παρδάλεος," [" Schol. Pind. Π. 5, 109." Wakef. Mss.] "Pantherinus: ut παρδαλέη δορὰ, Pantherina " pellis: quæ et simpliciter παρδαλέη s. παρδαλῆ " dicitur, subaudito subst. δορά: ut fit et in λεοντέη, " ἀρκτέη, ὀνέη, et similibus. Il. K. (29.) Παρδαλέῃ " μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψε Ποικίλῃ, Γ. (17.) " Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων, Pantherinam pellem, Pan- " theræ spolium. Et παρδάλειος λίθος, Lapis pan- " therinam pellem imitans macularum varietate. Plin. " 37, 11. Sunt et a leonis pelle et pantheræ nomi- " natæ, leontios, pardalios. At 13, 15. quasdam " mensas citreas scribit Pantherinas vocari, utpote in " vertice varias. Apud Aristot. περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. " est et παρδάλειον φάρμακον, quod in Armenia nasci " scribit, et pantheræ, si forte conspiciatur, lanæ " illitum objici: eam vero, si tetigerit, quærere ex- " crementa hominis. Idem igitur est atque τὸ παρ- " δαλιαγχὲς ἀκόνιτον, de quo paulo ante hoc ipsum " docui." [" Παρδαλέη, Παρδαλῆ, Brunck. Soph. 3, 400. Heyn. Hom. 4, 453. 6, 14. Boiss. Philostr. 579. Herodian. Philet. 445. ad Timæi Lex. 256. Villois. ad Long. 52. * Παρδαληφόρος, Brunck. Soph. 3, 385." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ὀρν. 934.] " NECNON Παρδαλώδης deriv. a πάρδαλις, Panthe- " rinus, Ad pantherinam naturam accedens, Pan- " theræ naturam imitans, Athen. 2. (p. 38.) in ser- " mone de vini meracioris potu, Διὰ δὲ τὸ μάχιμον, " καὶ θηριώδεις ἔνιοι γίνονται, ὅθεν καὶ τὸ π. Ita paulo " ante dixerat, Ἀπὸ τοῦ κατὰ μέθην καταστήματος τὸν " Διόνυσον παρεικάζεσθαι ταύρῳ καὶ παρδάλει, διὰ τὸ " πρὸς βίαν τρέπεσθαι τοὺς ἐξοινωθέντας, taurorum " sc. ritu et pantherarum. Affertur ET Παρδαλωτὸς, " pro Referens colorem pardalis, Pantheræ in mo- " dum varius et maculosus." [Lucian. 2, 801. * Παρδαλιδεὺς, Eust. Od. A. p. 1625, 46. * Παρδάλια, τὰ, Aristot. H. A. 2, 11.] " A πάρδος autem putantur " DENOMINATI Παρδίαι κεστρεῖς, quod ipsi quoque " sint pardorum in modum maculosi, s. variis di- " stincti maculis. Meminit autem eorum Plut. (10, " 25.) scribens eos ἀπὸ τῆς μύξης τρέφεσθαι τῆς ἑαυ- " τῶν. Apud Aristot. vero H. A. 5, 11. et Athen. " 7. (p. 321.) σάργοι numerantur in genere τῶν κε- " στρέων, non παρδίαι: unde forsitan aliquis scriptu- " ram istam suspectam habere queat." [" Leg. est παρεῖαι." Schn. Lex.] " Ceterum ad πάρδαλις ut " redeam, vocatur ea ETIAM Πόρδαλις, mutato α in ο, " Il. Φ. (573.) Ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο " Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, N. (103.) Θώων πορδα- " λίων τε λύκων τ'. Et Opp. K. 4, (327.) πορδαλίων " γένος ἄγριον: 3, (63.) Πορδάλιες δ' ὀλοαὶ δίδυμον " γένος. Idem πορδαλὶς quoque dicit, (336.) πορ- " δαλίδεσσι δαφοιναῖς Εἰς εὐνὴν ἐπέλασσαν: de lu- " pis. Unde etiam patet, verum non esse discrimen, " quod Hes. facit inter πόρδαλιν et πάρδαλιν, sc. " πόρδαλιν dici τὸν ἄῤῥενα, Marem: πάρδαλιν autem, " τὴν θήλειαν: illum, ἀπὸ τοῦ προάλλεσθαι, hunc, ἀπὸ " τοῦ παράλλεσθαι." [" Sylb. ad Paus. 58. Toup. Opusc. 1, 323. Voss Myth. Br. 1, 185. Aristoph. Λ. 1015. Fr. 265. Heyn. Hom. 4, 453. 6, 14. 388. 7, 292. 311. 8, 220. ad Charit. 442. T. H. ad Plutum p. 232. Jacobs. Anth. 11, 117." Schæf. Mss.] " Unde Πορδαλιαγχὲς nominatur Aconitum, quoniam " gustatum suffocat τὰς πορδάλεις, Nicander Ἀ. (38.) " Οἵ δέ τε πορδαλιαγχὲς, (sub. appellant aconitum) " ἐπεὶ θήρεσσι πελώροις Πότμον βουπελάται τε καὶ αἰ- " γονομῆες ἔθεντο. Plura de hoc supra in Πάρδαλις." [* Πορδαλέος, Opp. K. 3, 467. ῥινοῖσι. * " Πορδαλιδεὺς, Brunck. ad Theocr. 77. * Πορδάλιον, ad Lucian. 1, 707." Schæf. Mss.]

" Πάρδαλος, ὁ, Pardalus, Avis cinerei coloris, de " qua Aristot. H. A. 9, 23." [Var. lect. ad Ælian. H. A. 1, 31. " Valck. Anim. ad Ammon. 129." Schæf. Mss.] " Est et Nom. propr. viri."

" Πάρδιον, Pardium, Aristot. H. A. 2, 1. Ed. Ald. " Τὸ θηρίον τὸ πάρδιον ὀνομαζόμενον. Pro quo Gaza " habet Hippardium, reddens, Fera, quæ ab equo " Hippardium nominata est: nec male forsitan: " nam, ut equus, dicitur ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὴν " ἀκρωμίαν habere λεπτὴν ἑκάτερον χαίτην."

" ΠΑΡΕΙΑ, ἡ, Mala, Maxilla, Gena, γνάθος, Od. " Θ. (530.) Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαὶ, " Il. Γ. (35.) ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς, Od. Θ. (522.) " Τήκετο, δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειὰς, Π. " (190.) καδδὲ παρειῶν Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε. Sic ap. " Xen. K. Π. 6, (4, 2.) Ἐλείβετο δ' αὐτῇ τὰ δάκρυα " κατὰ τῶν παρειῶν. Rursum Od. A. (334.) Ἄντα " παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα: ut et Plut. " Hellen. Τὴν ἑτέραν παρακαλύπτεσθαι παρειάν. Rur- " sum Od. B. (153.) Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς. " Et Il. A. (393.) Τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί " εἰσι παρειαί. Ubi ut sunt ἀμφιδρυφοὶ παρειαὶ, ita " ap. Lucian. (2, 927.) Φοινισσόμεναι παρειαὶ, Cruen- " tatæ malæ. Poëtæ παρειὰς tribuunt proris etiam " navium, ita sc. appellantes αὐτῶν τὰ ἑκατέρωθεν, " J. Poll.: unde μιλτοπάρῃοι νῆες ap. Hom. Item " κατάχρησιν esse dicit Eust., cum παρειαὶ nominan- " tur αἱ τῶν ἀλόγων ζώων γνάθοι." [" Reiz. Acc. 113. Ammon. 108. Valck. Anim. 185. Phœn. p. 504. Abresch. Lectt. Aristæn. 153. Ilgen. Hymn. 213. Jacobs. Anth. 6, 410. Heyn. Hom. 4, 348. 8, 351. Παρειὸν, ibid." Schæf. Mss. Hermann. ad Hom. Hymn. 31, 11.] " Εὐπάρειος, Pulcras habens genas." [" Εὐπάρειος, Εὐπάρῃος, Const. Manass. Chron. p. 15. 24." Boiss. Mss. Pind. Π. 12, 28.] " Καλλι-

" πάρῃος, Bœotice pro καλλιπάρειος, Pulcras habens A " genas, καλὰς παρειὰς ἔχουσα: et, e parte accipiendo " totum, Pulcer, Venustus, Od. O. (123.) 'Ελένη " δὲ πάρίσταγο καλλιπάρῃος." [" Ruhnk. Ep. Cr. 101. Antip. Thess. 46." Schæf. Mss. * Μεγαλοπάρῃος, Apollon. Lex. 367.] " Affertur ET Παρειὰς, άδος, ἡ, " pro Mala, Maxilla, Gena, σιαγών: sed sine exem- " plo." [" Brunck. Apoll. Rh. 145." Schæf. Mss.] " At Παρείας, ὁ, dicitur Serpens quidam, παρὰ τὸ " ἐπῆρθαι τὰς παρειὰς, s. παρὰ τὸ πεφυσιωμένας καὶ " μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Fertur is vel non mordere, " vel si mordeat, morsu non enecare, sed demorsam " partem solum inflammare, nonnunquam et nihil af- " ferre doloris. Vide Aët. Tetrab. l. 4. serm. 1. c. " 31. Dem. (313.) de Æschine, Τοὺς ὄφεις τοὺς πα- " ρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν " εὐοῖ, σαβοῖ, Aristoph. Πλ. (690.) 'Οδὰξ ἐλαβόμην " ὡς παρείας ὢν ὄφις." [" Heyn. ad Apollod. 1170. T. H. ad Plutum p. 230. Kuster. Aristoph. 13. Coray Theophr. 253." Schæf. Mss. Hyperides ap. Phot. Theophr. Char. c. 16.] " Ionice pro παρειὰ B " DICITUR Παρῃὴ, teste Etymol. UNDE Παρήϊον " ET Παρῃὶς, forma dimin., significantia itidem, Mala, " Maxilla, Gena, γνάθος. Apoll. Rh. 2, (82.) τοῖσι " παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν Καὶ γένυες κτύπεον. Et in " Epigr. παρήϊα λευκὰ, de Venere. Rursum Apoll. " Rh. 2, (59.) ἀνδρῶν τε παρηΐδας αἵματι φύρσαι. " Priore et Hom. utitur in eadem signif. Od. X. " (404.) παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματόεντα πέλει, Il. " Π. (159.) ἔλαφον Δάπτουσιν, πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵ- " ματι φοινόν. Posteriore, Phrynichus ap. Athen. " (564.) Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυραῖς παρῆσι φῶς ἔρωτος. " Eur. παρηΐδας pro Ore usurpasse fertur. Παρήϊον " vero adjective etiam accipitur pro Maxillare: nec- " non ita dicitur ὁ ἐπὶ τῶν ἵππου γνάθων κόσμος, Or- " namenta in maxillis equorum, ut sunt bullæ æreæ " vel aureæ: quod idem παραγναθίδιον, et vulgi " sermone χαλινάριον τὸ παρὰ τὰς γνάθους. Il. Δ. " (142.) ἐλέφαντα φοίνικι μιήνῃ παρήϊον ἔμμεναι ἵπ- " πων." [" Παρήϊον, Theocr. 22, 128. Jacobs. Anth. 6, 428. Il. Δ. 142. Heyn. Hom. 4, 695. De equis, C Toup. Opusc. 2, 295. Παρῃὶς, Valck. Phœn. p. 50. 504. Toup. Opusc. 2, 91. Ruhnk. Ep. Cr. 163. 238. ad Mœr. 301. Jacobs. Anth. 6, 410. 428. 8, 357. Markl. Iph. p. 28. 358. Suppl. 76. Brunck. Apoll. Rh. 145. Π. χροὸς, Markl. Iph. p. 207. Παρηΐδος ψαύειν, Musgr. Bacch. 1115. Παρῃᾶσιν ap. Stanl. Eum. 45. De hac forma v. Brunck. Apoll. Rh. l. c. Παρῃιὰς, ibid. Diodor. Zon. 6. et Jacobs., Anth. 8, 302. 357." Schæf. Mss.]

" ΠΑΡΘΕΝΟΣ, ἡ, Virgo, Il. X. (127.) ἅτε παρθέ- " νος ἠΐθεός τε, Hesiod. Ἔργ. (1, 71.) Παρθένῳ αἰ- " δοίῃ ἴκελον, Xen. K. Π. 4, (6, 4.) Ἔστι μοι θυγάτηρ " παρθένος, γάμου ἤδη ὡραία. Ubi nota adjective " positum: sicut etiam ap. Plut. (8, 582.) Αἱ παρ- " θένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον. Et Lucian. (1, " 825.) 'Εχεκράτους τὴν θυγατέρα ἁρπάσας, παρθένον " οὖσαν, διέφθειρε: ponitur enim hic παρθένος et pro " νεᾶνις et pro ἄφθαρτος, pro Juvenca et incorrupta. D " Sic Philo V. M. Μιμούμενοι τὰς παρθένους χάριτας, " Virgines gratias imitantes. Metaph. vero Theo- " phyl. Ep. 17. 'Η παρθένος δίκη διέφθαρται, καὶ χρυ- " σὸς τοῖς ἀνθρώποις ταλαντεύεται. Metaphorice item " ap. Aristoph. (Ἱππ. 1302.) παρθένοι τριήρεις pro " πρωτόπλοοι, μήπω πλεύσασαι, Eust. Triremes inta- " ctæ adhuc a mari; ab eo enim tactæ vitiantur et " corrumpuntur." [" 'Η παρθένος etiam sigillatim intelligitur Diana s. Proserpina, cum ap. alios, tum ap. Herod. 4, 103." Schw. Mss. " Ammon. 110. ad Charit. 205. 325. Sylb. ad Paus. 247. ad Timæi Lex. 133. Koppiers. Obs. 103. Alberti Peric. Cr. 8. Toup. Opusc. 2, 165. ad Paus. 403. Kuster. Aristoph. 116. 125. Minerva, Kuhn. ad Paus. 57. Filia, Musgr. Hel. 1358. Damaget. 2. Diod. S. 2, 125. Femina, Bast Lettre 134. Faehse ad Æschyl. p. 41. De aqua pura, Ruhnk. ad H. in Cer. 99. De arbore, Fac. ad Paus. 2, 420. Jacobs. ad Meleagr. p. 6. De viris, Munck. ad Anton. Lib. 83. Verh., Valck. Phœn. p. 349. Toup. Opusc. 1, 324. 326. ad Diod. S. 1, 147. Biel. Thesaur. s. v. Adj., Steinbr. Mus. Tur. 1, 310. Valck. Hipp. p. 271. Markl. Suppl. 875. ad Charit. 504. Wakef. Ion. 280. Musgr. 270. Jacobs. Anim. 276. Anth. 12, 11. 262. Spanhem. ad Joseph. 2, 417. Π. γυνὴ, Lobeck. Aj. p. 400. Π. κόρη, Eur. Phœn. 1721. Π. τέκος, ἀδελφὴ, Musgr. p. 227. 'Η ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς π., D. R. ad Longin. 247. Toup. 285. 'Η Πτολεμαίου π., Valck. Hipp. p. 318. cf. Diatr. 137. Παρθένοι, αἱ, κατ' ἐξοχὴν, Heyn. ad Apollod. 865. 886. Παρθένι, dat., quasi a * Παρθὴν, Valck. ad Theocr. p. 278." Schæf. Mss. Παρθένος πηγὴ, Æsch. Pers. 615. Aristoph. Ἱππ. 1299. Schleusn. Lex. N. T. * Παρθενοκόμος, unde] " Παρ- " θενοκομία, ἡ, Virginum curatio, Greg. Naz. ET " Παρθενοκτόνος, ὁ, (ἡ,) Virginis occisor." [Lycophr. 22.] " Unde SUBST. Παρθενοκτονία, ἡ, Virginis occi- " sio, immolatio: Virg. Sanguine placabant ventos " et virgine cæsa." [Plut. 7, 247. * " Παρθενόλυτος, Isid. Pelus. 2. Ep. 92." Boiss. Mss.] " Παρθενοπίπης, " ὁ, Virginum nimis avidus inspectator s. observator, " ὁ ὀπιπτεύων καὶ περιβλέπων τὰς παρθένους: ut qui " earum aspectu pascit oculos, eisque insidiatur. " Il. Λ. (385.) κέρα ἀγλαὲ παρθενοπῖπα." [" Heyn. Hom. 6, 188. Brunck. Aristoph. 1, 102. ad Anton. Lib. 235. Verh." Schæf. Mss. * " Παρθενοποιὸς τῶν ψυχῶν, Cyrill. Hieros. 119." Elberling. Mss. * Παρθενόσφαγος, Æsch. Ag. 217. * Παρθενοτρόφος, unde] " Παρθενοτροφεῖν, Virgines alere educareque, Theano, " 'Εν τούτοις παρθενοτροφεῖσθαι δεῖ τὴν νέαν ψυχὴν, " pro, His innutriri oportet animam, cum adolescens " adhuc et virgo est. Nisi malis, In virginitate edu- " cari." [* Παρθενοτροφία, Clem. Alex. Str. 3. p. 546, 16. * " Παρθενοφθόρος, Lex. Ms. ap. Coteler. ad Const. Apost. 8, 32. * Παρθενόφυτος, Andr. Cr. 264." Kall. Mss. * Παρθενόχρως, Meleager 1, 12. κρόκος 'Ηρίννης. * " Παρθενωπὸς, Eur. El. 948. Dionys. H. 2, 46. " Valck. Diatr. 96." Schæf. Mss.] " 'Αειπάρ- " θενος, Semper virgo. Dion Vestales virgines ἑστιά- " δας ἀειπαρθένους vocat. Et Xiphilinus in Epit. Ejusd. " dicit μετὰ τῶν ἀειπαρθένων, pro Cum virginibus " Vestalibus. Soph. Erinnyas quoque s. Furias ἀει- " παρθένους appellavit, Aj. (835.) p. 50." [* " 'Αειπαρ- θενία, Cyrill. Hieros. 186." Kall. Mss.] " 'Απάρθενος, " Non amplius virgo, Devirginata, Nonn." [" Eumath. 414." Boiss. Mss. Eur. Hec. 610. * " Αὐτοπάρθενος, Virgo Deo devota, Euseb. H. E. 326. Vide Vales. p. 177." Kall. Mss. " Ad Hesych. 1, 628, 13." Dahler. Mss.] " Δυσπάρθενος, Virgo misera, Epigr." [Anal. 2, 463. * Εὐπάρθενος, Eur. Bacch. 520. * Κακοπάρθενος, Anal. 1, 36. Meleager 123, 7. Schol. Eur. Hec. 612. * Καλλιπάρθενος, Eur. Iph. A. 1574. Hel. 1. Aristoph. Θ. 862. " Herodian. Epimer. 186." Boiss. Mss. * Πολυπάρθενος, Orph. H. 51, 12. * Συμπάρθενος, Virgo æqualis, ejusd. ætatis, Ælian. V. H. 12, 1. p. 657. " Theod. Prodr. p. 134. Nicet. Eugen. 8, 157. 9, 216." Boiss. Mss. * Ταυροπάρθενος, Lycophr. 1292. * Τριπάρθενος, Eur. Erecth. Fr. 15. ζεῦγος. * 'Υποπάρθενος, Aristoph. Athenæi 133.] " Φιλο- " πάρθενος, Amator virginum, Virginitatis amatrix s. " studiosa," [" Villoison. ad Long. 151." Schæf. Mss.] " Derivata inde ETIAM Παρθένειος, SIVE " Παρθένιος, ET Παρθενικὸς, Virgineus, Virginalis, " Virginarius, h. e. Qui s. Qualis virginum est, Vir- " ginum proprius: παρθένειος ἡδονὴ, Eur. (Hipp. " 1302.) παρθένειον λέχος, ap. Suid. Et παρθένιοι " αὐλοὶ ap. Athen. 4. et 14.: ubi et παιδικοὶ, et ἀν- " δρεῖοι s. τέλειοι. Apud Eund. l. 14. (p. 631.) παρ- " θένιοι ὀρχήσεως τρόποι, in censu τῶν βελτίστων. Et " l. 14. Παρθενικὰ χλανίδια τρυφερὰ καὶ μαλακά. A- " pud Eund. Anacr. dicit παρθένιον βλέπειν, pro " Virgineo ore esse: 13. (p. 564.) 'Ω παῖ, παρθένιον " βλέπων, Δίζημαί σε; Dicitur etiam παρθένιος ἀνὴρ, " pro Vir qui uxorem juvenculam et virginem duxit: " Plut. Pomp. (74.) p. 1203. Εὐτυχὴς ἂν ἤμην γυνὴ " πρὸ τοῦ Πόπλιον ἐν Πάρθοις ἀκοῦσαι τὸν παρθένιον " ἄνδρα κείμενον, ἀποθανοῦσα, Publium, qui me vir- " ginem adhuc duxit. Item παρθενικὴ κόρη, Virginea " puella, pro παρθένος, Virgo: ap. Athen. 2. (p. 61.) " Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους.

" Sed frequentius omisso substantivo κόρη absolute A
" DICITUR Παρθενική pro παρθένος, Virgo. Od. Λ.
" (39.) Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχου-
" σαι. Sic Hesiod. Ἔργ. (2, 317.) Παρθενικὴν δὲ
" γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς : (137.) Καὶ διὰ
" παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησι : de borea. Neutr.
" Παρθένιον, s. Παρθένιον λέπας, Promontorium Ly-
" diæ est ap. Nicandr. Apud Eund. παρθένιον Her-
" bæ nomen est, Θ. (863.) παρθενίοιο νεοδρέπτους
" ὀροδάμνους. Ea alio nomine dicitur ἐλξίνη et περ-
" δίκιον, ejus Schol. Vide Diosc. 3, 155. et 4, 191.
" de mercuriali s. linozosti : Theophr. H. Pl. 7, 7. :
" Plin. 22, 17. 25, 5. Idem Plin. 25, 7. scribit
" artemisiam ab Artemisia Mausoli uxore denomina-
" tam esse herbam, quæ antea Parthenis vocabatur.
" At παρθενία γῆ ap. Nicandr. exp. Samia terra, 'A.
" (149.) ubi jubet accipere quatuor drachmas γαίης
" παρθενίης. Plur. num. παρθένια vocantur Signa
" virginitatis, ab LXX. : ut Deut. 22, (15.) de pa-
" rentibus sponsæ repudiatæ, Ἐξοίσουσι τὰ παρθένια
" τῆς παιδὸς πρὸς τὴν γερουσίαν : aliquanto post, Ἐὰν B
" δὲ μὴ εὑρεθῇ παρθένια τῇ νεάνιδι." [Gl. Virginalia.
" Wakef. Ion. 1510." Schæf. Mss.] " AT Παρθε-
" νεῖα, τὰ, Status virginitatis, Virginitas : ap. Eosd.
" libro Judicum 11, (37.) de filia Jephthæ mox im-
" molanda, Καταβήσομαι ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ κλαύσομαι
" ἐπὶ τὰ παρθενεῖά μου, ἐγὼ καὶ αἱ συνεταιρίδες μου.
" Et mox, Ἔκλαυσαν ἐπὶ τὰ παρθενεῖα αὐτῆς. Eur.
" ista παρθενεῖα vocat παρθένεια κορεύματα, Alc.
" (175.) Ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύ-
" ματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός. Aristoph. vero Schol. (Ὄρν.
" 919.) παρθενεῖα esse dicit τὰ εἰς παρθένους ᾀδόμενα
" μέλη, Carmina quæ in virgines cantantur, forsan
" nuptas et virginitatis vincula depondituras. Item,
" *Α αἱ παρθένοι ᾖδον, Cantilenas virgineas, i. e. a
" virginibus cantari solitas." [" Jacobs. Anth. 7,
154. Παρθένειος, ad Xen. Eph. 238. Valck. Hipp. p.
304. 318. Παρθένιος, Idem ad Mosch. 347. Alberti
Peric. Cr. p. 8. Toup. Opusc. 1, 246. 529. Emendd.
1, 444. ad Xen. Eph. 238. Apollon. Soph. 533.
Mitsch. H. in Cer. 145. Jacobs. ad Meleagr. p. 5. C
Anth. 6, 409. 7, 60. 8, 34. 9, 297. 12, 11. Anim.
131. Heyn. Hom. 5, 187. 7, 173. ad Charit. 503.
Musgr. Ion. 270. 1489. Philodem. 15. Π. ἀνὴρ, π.,
Munck. ad Anton. Lib. 81. Verh. Παρθένιον φρέαρ,
Ruhnk. ad H. in Cer. 99. Mitsch. 145. Ilgen. ad
eund. l. Παρθένιος, fluvius, ibid. Mitsch. 146. Παρ-
θένιον, Toup. Opusc. 1, 525. Planta, Casaub. ad
Athen. 146. Παρθενικὸς, Valck. ad Mosch. 347.
Παρθενική, Koen. ad Greg. Cor. 45. Græv. Lectt.
Hes. 517. Eurip. Epigr. Callicter 1. Steph. Dial. 35.
Orac. Sibyll. 622. Heyn. Hom. 5, 504." Schæf. Mss.
* Παρθενικῶς, Eumath. 161. * " Ἀντιπαρθένειος, cf.
Creuzeri Meletem. 1, 70." Boiss. Mss. * Παρθενώ-
δης, Steph. Byz. 627.] " Præterea a παρθένος est
" SUBST. Παρθενία, ἡ, Virginitas, Status in quo vir-
" gines sunt, ἡ κορεία, Apoll. Rh. 2, (502.) Παρθενίη
" καὶ λέκτρον ἀκήρατον, Herodian. 4, (6, 9.) Τάς τε
" Ἑστίας ἱερείας ζώσας κατώρυττεν ὡς μὴ φυλαττούσας
" τὴν παρθενίαν, Ut quæ virginitatem non custodis-
" sent." [" Gesner. Ind. Orph. Munck. ad Anton. D
Lib. 81. Verh., Ammon. 110. ad Charit. 323=503.
Phalar. 362. Huschk. Anal. 17. Paul. Sil. 73. Virgo,
Callim. H. in Dian. 110. Puella, Toup. Opusc. 2,
277. Eichst. Quæst. 73. Λύειν τὴν π., Bast Lettre
40. Παρθενίη, Brunck. Apoll. Rh. 13. Jacobs. Anth.
9, 77." Schæf. Mss.] " Dicitur ETIAM Παρθενεία
" cum diphthongo, Eur. Rheso (927.) συγγόνους αἰ-
" δουμένη Καὶ παρθενείαν." [" Jacobs. Anth. 8, 12."
Schæf. Mss.] " Sed est hoc παρθενεία verbale VER-
" BI Παρθενεύω s. Παρθενεύομαι, significantis ἐν παρ-
" θενίᾳ διάγω, In virginitate dego, Maneo virgo et in-
" corrupta, Virgineam vitam duco : Polyæn. 8. Νόμος
" ταῖς ἑστιάσιν ἀεὶ παρθενεύεσθαι. Et Herodian. 5, (6,
" 3.) itidem de Vestali sacerdote, Ἁγνεύειν τε πρὸς
" τῶν ἱερῶν νόμων κελευομένης, καὶ μέχρι τέλους τοῦ
" βίου παρθενεύεσθαι : pro quo παρθενεύεσθαι eod.
" l. dicit φυλάττειν τὴν παρθενίαν. Activo παρθενεύω
" Lucian. transitive usus est pro Virginem manere
" cogo, In virginitate custodio : (1, 127.) Μήτε αὐτὸς

" προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτ' ἄλλῳ
" προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατα-
" κλείσας παρθενεύοι." [" Bergler. Alciphr. 56. Eur.
Phœn. 1631. (Hel. 290.) ad Lucian. 1, 319. 365.
373. Dial. p. 95. * Παρθένευμα, Eur. Phœn. 1271.
Wakef. Ion. 1446. 1510." Schæf. Mss.] " Παρθέ-
" νευσις dicitur Ipsa actio τοῦ παρθενεύειν, cum ali-
" qua custoditur virgo, aut aliquis sub habitu virgi-
" neo : ut cum Lucian. de Salt. (44.) dicit bonum
" saltatorem debere in primis scire desaltare τὴν Δα-
" νάης παρθένευσιν, necnon τὴν Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ
" παρθένευσιν : notum enim est quomodo Acrisius Da-
" naën in turri ahenea ἐπαρθένευσεν, et Thetis Achil-
" lem in Scyro, virginali eum habitu occulens inter
" filias Lycomedis, ut inter alios Philostr. docet."
[" Ad Lucian. 1, 365. 2, 294. 295. Heyn. ad Apol-
lod. 802." Schæf. Mss. * Παρθενευτὸς, unde] " Α-
" παρθένευτος, Non devirginata, Pura et Intacta,
" ἀκέραιος, καθαρὰ, Hes. e Soph. Hippono. Idem
" ex ejusd. Soph. Iphig. Aulid. ἀπαρθένευτα affert
" pro οὐ πρέποντα παρθένους, Non decentia virgines,
" decora virginibus. Sic Schol. Eur. Phœn. (1729.)
" ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα exp. * κακοπαρθενεύτως πλα-
" νωμένη. Ἀπαρθενεύω autem, pro Non congruo
" virginibus, nescio unde afferant VV. LL." [* Πο-
λυπαρθένευτος, Schol. Eur. l. c. * Ἀναπαρθενεύω,
unde * " Ἀναπαρθένευσις, Virginitatis recuperatio,
Schol. Æsch. Choëph. 69. * Ἀντιπαρθενεύω, Vicis-
sim colo virginitatem, Eust. Ism. 333." Wakef. Mss.]
" Ἀποπαρθενεύω, SEU Ἀποπαρθενόω, Devirgino, Vir-
" ginitate privo," [Hippocr. 291.] " Διαπαρθενεύω,
" i. q. διακορεύω s. διακορέω, Devirgino, Virginitate
" privo, Stupro, Athen. (556.) de Hercule, Ἐν ἑπτὰ
" μέν τοί γε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου
" κόρας. Inde pass. Διαπαρθενευθεῖσα, Stuprata."
[" Herod. 4, 168, 12. J. Poll. 3, 42." Schw. Mss.
Alciphr. 2, 2. " Bekk. Anecd. 352. * Διαπαρθένευσις,
Herodian. Epimer. p. 20." Boiss. Mss. " Ad Lucian.
1, 365. 2, 294." Schæf. Mss. * Διαπαρθενευτὴς, Gl.
Devirginator.] " ITEM Διαπαρθένια δῶρα Argias
" Comicus vocavit τὰ ὑπὲρ τοῦ τὴν παρθενίαν ἀφελέ-
" σθαι διδόμενα, J. Poll. 3, (36.) i. e. Dona quæ pro
" virginitate ademta dantur, Munera quæ dantur
" τῇ διαπαρθενευθείσῃ, Devirginatæ s. Stupratæ."
[* Ἐκπαρθενεύω, Lucian. 1, 305.] " Ut vero redeam
" ad nomina a Παρθένος derivata, superioribus ADDE
" Παρθενίας, ὁ, significans Eum quem quis ἐκ τῆς
" δοκούσης εἶναι παρθένου, νόμῳ συνοικήσας ἐποιήσατο,
" J. Poll., h. e. Filius legitimo concubitu natus ex
" ea quæ, cum duceretur, virgo putabatur, sed non
" erat : minus infamis quam ὁ σκότιος, Filius e furtivo
" cum virgine coitu natus : quem Eubulus Comicus
" per jocum appellat παρθένου ἀνάσυρμα. Legitur
" porro vocabulum τοῦ παρθενίου ap. Aristot. Polit.
" 5, 7. Ibi enim dicit, in aristocratiis seditiones
" oriri nonnunquam ὅταν ᾖ τὸ πλῆθος τῶν πεφρονημα-
" τισμένων, ὡς ὅμοιον κατ' ἀρετήν : quomodo Lacedæ-
" mone τοὺς λεγομένους παρθενίας, ὡς ὁμοίους ὄντας,
" conspirasse in ceteros : sed insidiarum compertos
" amandatos fuisse ad condendum Tarentum. Hes.
" hosce παρθενίας vocat παρθενίους : scribens, παρ-
" θενίους nominatos fuisse τοὺς κατὰ τὸν Μεσσηνιακὸν
" πόλεμον αὐτοῖς γενομένους ἐκ τῶν θεραπαινῶν, Filios
" Messeniaco bello ab ipsis ex ancillis susceptos. Ita
" appellari etiam τοὺς ἐξ ἀνεκδότων λάθρα γενομένους
" παῖδας, Pueros ex innuptis clam susceptos : nimirum
" ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἔτι παρθένους εἶναι τὰς γεννησαμένας
" αὐτούς : quomodo et Suidæ παρθένιοι sunt οἱ γενόμε-
" νοι παρθένῳ πρὸ τοῦ γήμασθαι. Idem tamen paulo
" ante παρθένιον esse dixerat τὸν ἐκ παρθένου γεννη-
" θέντα, Natum e virgine : παρθένειον vero τὸν ἐκ
" παρθένου ἔτι δοκούσης εἶναι γεννηθέντα, Natum ex ea
" quæ virgo adhuc videbatur." [" Παρθενίας, Ja-
cobs. Anth. 12, 54. Steph. Dial. Att. p. 11. ad Diod.
S. 2, 55." Schæf. Mss.] " Adde et DIMIN." [* Παρ-
θενίδιον, Osann. Anal. p. 53. ET] " Παρθενισκάριον,
" Virguncula," [Gl.] " Item περιεκτικὸν NOMEN
" Παρθενὼν, ῶνος, ὁ, Conclave virginum, Locus in
" quo asservantur virgines. Plut. Alex. (21.) Οὐκ
" ἐν στρατοπέδῳ πολεμίων, ἀλλ' ἐν ἱεροῖς καὶ ἁγίοις φυ-

" λαττομένας παρθενῶσιν, ἀπόῤῥητον ἔχειν καὶ ἀόρατον A " ἑτέροις δίαιταν : de Darii uxore et filiabus ab Alex- " andro captis. Athenis vero παρθενὼν ἑκατόμπεδος " erat Palladis templum : nominabatur autem παρ- " θενὼν, quoniam ædes erat Palladis Ἀειπαρθένου. " Meminit Plut. Pericle (13.) et Paus. Attic. (24, 5.) " Suidas affert παρθενῶνος et pro τοῦ τῶν παρθένων " χοροῦ." [" Sylb. ad Paus. 247. Musgr. Ion. 1138. Markl. Iph. p. 233. Templum Minervæ, Kuhn. ad Paus. 57." Schæf. Mss. " Eur. Iph. T. 826. Iph. A. 738. 1175. Phœn. 89. 202. 1281. Dan. 22. 59." Seager. Mss.] " Ionice DICITUR Παρθενεὼν pro " παρθενὼν, præsertim a Poëtis metri causa, ut in " Epigr." [" Jacobs. Anth. 8, 42. Musgr. Ion. 206. Wakef. Trach. 831." Schæf. Mss. Musæus 263.] " In iisd. Epigr. LEGITUR Πάρθενος, metri itidem " gratia συγκεκομμένον ἐκ τοῦ παρθένος." [" Musgr. Or. 347. Toup. Opusc. 2, 74. Emendd. 2, 512. Jacobs. Anth. 11, 306." Schæf. Mss.] " Quin ET " Πάρθη reperitur usurpatum pro παρθένος : ut ap. " Suid. ex Epigr." [Anal. 3, 86.] "Ἦν γὰρ ἀγὼν B " φόρμιγγος· ὁ δ', ἀντίος ἵστατο πάρθης : cum ea sc. " choream agitaturus : cujusmodi ὄρχησις ap. Lu- " cian. est ἐφήβων καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων :" [" perperam pro * Πάρθις." Schn. Lex.]

" ΠΑΡΝΟΠΕΣ, Genus locustarum, ut ἀττέλαβοι, " Aristoph. (Ἀ. 150.) "Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προ- " σέρχεται, Paus. ponit in numero volatilium malefi- " corum quæ segetes exedunt : ut Aristoph. rursum " Ὀρν. (588.) αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ κατέ- " δονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κερχνῄ- " δων ἐπιτρίψει. Sunt qui e Culicum genere, τῶν κω- " νώπων, esse velint τοὺς πάρνοπας." [Ælian. H. A. 6, 19. " Fac. ad Paus. 1, 92. Kuhn. et Sylb. 58. Mœr. 316. et n., Timæi Lex. 208. et n., Koen. ad Greg. Cor. 215(=455.) * Παρνόπιος, Kuhn. et Sylb. l. c." Schæf. Mss. Cf. Κόρνωψ.]

" ΠΑΡΟΣ, Poët. adverbium est, i. significans q. " in prosa πρὸ et ἔμπροσθεν. Ac, sicut illa, modo C " loci significationem habet : Eur. (Hec. 1049.) " στεῖχε δωμάτων πάρος, Prodi ante ædes, s. foras ex " ædibus. Sæpius temporis signif. habet ; et quem- " admodum dicitur Ante alium facere aliquid, pro " Prius quam alius, ita etiam πάρος τινός. Il. Θ. (253.) " Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων, Εὔ- " ξατο Τυδεΐδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους, Ante Ty- " didem inhibere celeres Troum equos irruentes in " classem Græcorum. Absolute etiam ponitur et " sine casu, Il. Ψ. (474.) Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύ- " εαι ; ubi videtur esse positum pro Ante alios, " tempus. Alias significat Antea, Prius, Ante hoc " vel illud tempus, Od. Ζ. (325.) Νῦν δή πέρ μευ " ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας, Il. Σ. (386.) " Τίπτε—ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ ;—πάρος γε μὲν οὔτι θα- " μίζεις, Od. Π. (191.) πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεί. " Item præmisso articulo τὸ, Od. (Β. 305.) ὡς τὸ πά- " ρος περ, Ut antea, Il. Ψ. (480.) αἱ τὸ πάρος περ Εὐ- " μήλου, Quæ ante Eumeli erant, ubi etiam nota ad- " ditum περ. Alioqui τὰ πάρος dicuntur Anteacta, D " Præterita, Soph. (Aj. 35.) πάντα γὰρ τά τ' οὖν πά- " ρος Τά τ' εἰς ἔπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί. Sic τὰ πρὸ " τούτων, τὰ πρότερον. Aliquando cum infin. con- " struitur, et signif. Priusquam, Antequam, πρὶν, πρὸ " τοῦ, πρότερον ἤ, Od. Ψ. (309.) οὐδέ οἱ ὕπνος Πίπτεν " ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα, Il. Σ. (245.) " Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι. Sic " Od. Α. (21.) πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι. Et Il. Ζ. " (348.) πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι." [" Valck. Phœn. p. 107. Porson. 310. Musgr. p. 190. 206. Alc. 223. Heracl. 201. (537.) Ion. 340. 460. 497. Brunck. Or. 1615. Ilgen. Hymn. 212. 428. Markl. Iph. p. 67. 172. 248. Heyn. Hom. 4, 146. 7, 494. 8, 34. 302. 452. Conf. c. πατρὸς, Musgr. Herc. F. 930. Cum præsenti, Heyn. Hom. 4, 607. 6, 338. 339. 410. 7, 141. Τὸ π., 6, 410. Il. Χ. 233. Π. περ, π. γε, Heyn. Hom. 6, 459. Π. κρίνειν τί τινος, Wakef. Trach. 724. Τοπάρος, Jacobs. Anth. 12, 65. * Ἐπίπαρος, Musgr. Or. 345." Schæf. Mss.] " Pro eod. DICITUR Πά- " ροιθε, s. Πάροιθεν : hoc, sequente vocali aut di- " phthongo, illud, sequente consonante. Ac primum " in loci signif. cum gen. Ante, ἔμπροσθεν, Il. Α. (360.) " Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, Apoll. Rh. 2, (52.) " Θῆκε πάροιθε ποδῶν, Posuit ante pedes. Od. Ρ. " (294.) Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο " Δίσκοισι τέρποντο, Ante domum Ulyssis. Deinde " absolute et sine casu. Il. Ψ. (497.) τότε δὲ γνώσε- " σθε ἕκαστος Ἵππους τ' Ἀργείων, οἳ δεύτεροι οἵ τε πά- " ροιθε, Qui secundi sint et qui ante eos, h. e. Qui " eos anteeant. Et Il. Γ. (162.) Δεῦρο πάροιθ' ἐλ- " θοῦσα φίλον τέκος, Ante conclave egressa, Foras " egressa ; ita enim Schol. recipit : sed potest et ad " sequentia referri, sc. ἵζευ ἐμεῖο, ut sit, Sede ante s. " coram me. Item in signif. temporis, Il. Ψ. (20.) " Πάντα γὰρ ἤδη σοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, " Omnia enim nunc tibi præstabo, quæ antea promi- " si. In hac signif. præmittitur ei interdum articu- " lus τὸ, ut in Epigr. Sic τὸ πάρος." [" Valck. Phœn. p. 314. Hipp. p. 253. Diatr. 124. Musgr. ad Eurip. p. 230. Jacobs. Exerc. 1, 182. Eur. Iph. T. 551. Heracl. 57. 583. 863. Markl. Iph. p. 120. Monthly Review July 1799. p. 319. Porson. Med. p. 98. Heyn. Hom. 8, 100. Cum infin., Theocr. 17, 48. Τὸ π., Jacobs. Anth. 7, 323. Epigr. adesp. 185. Julian. Æg. 60. et Jacobs." Schæf. Mss.] " Προ- " πάροιθε, s. Προπάροιθεν, i. q. simplex πάροιθε s. " πάροιθεν, Ante, Od. Ρ. (277.) Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμει- " νον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, Ego eo præ, Ego eo ante, " s. Ego anteeo, præeo, Hesiod. (Θ. 769.) προπάροιθε " φυλάσσει, Ante custodit, Ab anteriore parte, in " fronte. Construitur et cum gen. Il. Ν. (205.) Ἕκτορι " δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι, Υ. (441.) Αὐ- " τὸς δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν, Γ. (22.) Ἐρχόμενον " προπάροιθεν ὁμίλου, Hesiod. Ἔργ. (1, 287.) Τῆς δ' " ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Comparationi " etiam servit, ut Præ ap. Latinos. Od. Λ. (482.) σεῖο " δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ " ὀπίσσω, Præ te nemo beatior, s. Ante te. Ponitur " etiam pro Ante oculos, In conspectu, Od. Δ. (225.) " Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν Χαλκῷ " δηϊόῳεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο." [" Valck. Phœn. p. 314. Porson. 848. 1525. Antip. Sid. 78. Thess. 36. Heyn. Hom. 6, 95. 250. 8, 280." Schæf. Mss. " Il. Κ. 476. Τόν ῥ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομή- δεϊ δεῖξεν, Schol. πρότερος ἰδών." Seager. Mss.] " Di- " citur ET Πρόπαρ, per apoc., ut volunt Gramm. : " Hesiod. (Θ. 518.) πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων, " Ante Hesperidas, In conspectu Hesperidum." [" Callim. 1. p. 580. Eur. Phœn. (121. 834.) p. 42. Valck. exp. ibi ἔμπροσθεν, ibid. p. 312. cf. Musgr. ad Eur. p. 230. Heyn. ad Hesiod. p. 93." Schæf. Mss.] " Notandum vero, hoc πάροιθε assumsisse ι, " ut etiam COMPAR. Παροίτερος, et SUPERL. Πα- " ροίτατος, quibus significatur Prior et Primus, Apoll. " Rh. 2. ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος, 1, (910.) Ἦ, καὶ " ἔβαιν' ἐπὶ νῆα παροίτατος, Primus. Affertur παροί- " τερος et pro Vetustior, Antiquior, et παροίτατος pro " Vetustissimus, Antiquissimus. Usurpantur et in " loci signif. 4, (982.) Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη " Ἰονίοιο Νῆσος, Sita ante. Sic in cursu aliquis est " παροίτερος, Ψ. (459.) Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι " ἔμμεναι ἵπποι, ubi Schol. quoque exp. μᾶλλον " ἔμπροσθεν, Cursu anteeuntes." [" Παροίτερος, Toup. Opusc. 2, 40. Ilgen. Hymn. 212. Heyn. Hom. 8, 448. 455. Παροίτατος, ibid. ad Od. Φ. 145." Schæf. Mss.] " Itemque ADV. Παροιτέρω, Longius progre- " diendo, Ulterius, Apoll. Rh. 2, (425.) Καὶ δέ με " μηκέτι τῶνδε παροιτέρω ἐξερέεσθε, Ulterius hæc, " Progrediendo ultra hæc. Sed pro eo quidam Codd., " Mss. etiam, habent περαιτέρω." [" Brunck. Apoll. Rh. 74. 119. 232." Schæf. Mss.]

" ΠΑΡΩΝ, ῶνος, ὁ, Navigii genus, ap. Suid. Ὁ δὲ, " ἔπλει, * παρόπλους ποιησάμενος τοὺς Σιδητῶν παρῶνας· " ἧκον γὰρ Ῥοδίοις εἰς συμμαχίαν." [Polyb. Fr. Hist. 65.] " Suidas thema facit παρῶναι, perperam ; dicendum " enim οἱ παρῶνες, ostendit illud τοὺς παρῶνας, necnon " Lat. Parones, una cum comp. μυοπάρωνες."

"ΠΑΡΩΟΣ, Species quædam Coloris πυῤῥοῦ in " equis, Hes., ap. quem aliquanto ante oxytonως " παρωαὶ dici feruntur ἵπποι τινὲς τὸ χρῶμα πυῤῥοί. " Meminit Aristot. H. A. 9, (45.) Inde enim affertur, " Αἱ παρῶαι λεγόμεναι ἵπποι: additurque, esse eas " coloris medii inter cinereum et rufum." [Phot. Παρῶαι· ἵπποι μεταξὺ τεφροῦ καὶ πυῤῥοῦ χρώματος. Schneid. Eclog. Phys. p. 22.]

ΠΑΣ, αντὸς, ὁ, Fem. Πᾶσα, Neutrum, Πᾶν, Omnis. Theognis (177.) Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν Οὔτ' ἔρξαι δύναται, Omnis enim homo paupertate domitus, pressus, Quicunque paupertate premitur, Aristoph. (B. 1125.) σιώπα πᾶς ἀνήρ: ('A. 237.) Σίγα πᾶς, (B. 372.) χώρει πᾶς, Lucian. (1, 551.) "Αγε δὴ πρόσεχε πᾶς, ubi ponitur pro προσέχετε πάντες: quod et de illis Aristoph. ll. intelligendum est. In VV. LL. e Plat. affertur πᾶς ἀνὴρ pro ἕκαστος, Quisque, Unusquisque: cum alioqui et ἕκαστος interdum addi annotet Bud.: pro illa signif., sc. pro Unusquisque. In plurali, πάντες et πᾶσαι, ap. Hom. in uno eodemque loco, atque adeo versu, Il. Θ. (5.) Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι. Dem. autem, exordiens suam περὶ Στεφάνου Orationem, cum dixisset tantum θεοῖς et quidem cum articulo masculino τοῖς, subjunxit πᾶσι καὶ πάσαις. || Bud. παντός ἐστι ab Aristot. Eth. 6. poni tradit pro τοῦ τυχόντος ἐστί. Cujus loco addi potest hic Dem. (15.) Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾷν φήσαι τις ἂν ῥάδιον καὶ παντὸς εἶναι, Esse cujuslibet, cujusvis. Sic et Aristot. rursus in alio loco, Eth. 2. Τὸ μὲν ὀργισθῆναι παντὸς καὶ ῥᾴδιον. Invenitur tamen ap. eund. Aristot. παντὶ sequente etiam τῷ τυχόντι, de Mundo, Οὐδὲ ἀνθρώπων ἡγεμόσιν ἁρμόττει παντὶ καὶ τῷ τυχόντι ἐφίστασθαι ἔργῳ. Ceterum πάντα s. πάντας in aliis etiam loquendi generibus reddemus apte Quemvis, Quosvis: Dem. pro Cor. Ὧν πάντας μᾶλλον αἰτίους εὑρήσεις ἢ ἐμὲ, Quosvis potius quam me, Aut etiam per sing. num. Quemvis potius quam me. Idem in Mid., Πάντα μᾶλλον ἢ ταῦτα λεκτέον, Omnia potius quam hæc, pro Quidvis potius quam hoc. Sic Plato de Rep. 1. Καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσῃς ἢ ἀποκρίνοιο. At vero in hoc Ejusd. l. in Cratylo, Τοῦτο τοίνυν παντὸς μᾶλλον λέγει, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, significat παντὸς μᾶλλον, Potius quam quidvis, i. e. Potius quam aliud quicquam. Bud. autem ait παντὸς μᾶλλον a Plat. accipi pro Ante omnia, Nihil magis, de LL. 4. p. 138. Eund. παντὸς μᾶλλον pro Omnino sæpe dicere testatur; et affert ex eo, "Εστι γὰρ, ἔφη, ὦ Κέβης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω. Sic autem et in Phædro p. 266. eum uti scribit. Addit et e Luciano (1, 179.) Παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον. In VV. LL. ex eo pro Omnium maxime, Ut nihil supra. || Τοῦ παντὸς τιμήσασθαι idem Bud. accipi tradit pro Magnifacere, Plurimi æstimare: Synes. "Απερ ἂν εἰρῆσθαι καὶ παρ' ἐμοῦ, τοῦ παντὸς ἐτιμησάμην. Observa autem hic obiter, articulum præfixum: qui et in quibusdam aliis loquendi generibus adhibetur: Τῷ παντὶ κρεῖττόν μοι δοκεῖ, Xen. 'Ελλ. 6, (1, 4.) Adhibetur vero et aliis, ut infra docebo. Et περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, itidem pro Maximi facere, ap. Thuc. 2. Rursum vero Synes. dixit etiam ἀντὶ παντὸς σπουδαστέον, ita scribens, Ταύτῃ τε οὖν τιμητέον ὑμῖν τὸ ἕρμαιον, καὶ ἀντὶ παντὸς σπουδαστέον, In primis colendus est tibi et ante omnia ille amicus a me vobis conciliatus, Bud. Forsitan autem ἀντὶ παντὸς aliquis reddere malit Omnium loco. Dicunt præterea ἄξιος τοῦ παντὸς, quod posse reddi existimo Quantivis pretii, Lucian. Q. H. Scr. 'Επεὶ πολλοῦ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον. Et μέχρι παντὸς, e Plut., ut Gall. Jusques à tout. 'Εκ παντὸς autem, sub. τρόπου, et Διὰ παντὸς, sc. χρόνου, vide in Τρόπος et Χρόνος. At vero de ὅλος καὶ πᾶς εἰμὶ πρὸς τοῦτο, s. τούτῳ, dicam in Πᾶς, Totus. || Ut autem alia loquendi genera omittam, quibus singularis numerus hujus nominis adhibetur, et ad pluralem veniam, sciendum est dici πάντα ποιεῖν s. πράττειν, Omnia facere pro Omnia experiri, tentare, Nil intentatum relinquere. || Bud. autem exp. etiam Maxime contendere, sed hoc minus significanter dici videtur. Dem. 215. "Ὥστε πάντα ποιοῦντος τούτου καὶ τινων ἄλλων ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐκ ἐπείσθη ὁ δῆμος. Sic Xen. πάντα ποιεῖν, et quidem sequente vel ὅπως, vel ὥστε: 'Ελλ. 7, (4, 21.) Πάντα ἐποίει ὅπως εἰ δύναιτο ἐπαγάγοι τοὺς πολιορκοῦντας. At 6, (1, 4.) Πάντα ποιήσαιεν ἂν ὥστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι. Pind. autem πᾶν ἔρδειν hac signif. dixit, ('I. 4, 82.) χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν, perinde ac si dixisset πᾶν ἔρδειν ὥστε ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν. In hoc autem ejusd. Xen. l. K. Π. 7, (4, 7.) Καὶ πάντα πειρωμένοις ποιεῖν, ὅ,τι ᾤοντο αὐτῷ χαριεῖσθαι, simpliciter accipitur πάντα et in signif. propria, ubi animadvertendum etiam est plurali πάντα subjungi singularem ὅ,τι: quod tamen et in aliis ejusd. Scriptoris ll. observare me memini. Sed nec τὰ πάντα πράττειν ap. Thuc. adjecto articulo, simile est illi superiori πάντα ποιεῖν s. πράττειν, 1. "Ος τὰ πάντα ἔπραξε περὶ τῆς Αἰγύπτου: hic enim τὰ πάντα ἔπραξε signif. Auctor fuerat omnium quæ gesta erant. || Dicunt præterea Græci, et quidem ille ipse Thuc., quempiam πάντα εἶναι ap. aliquos, pro Tantam esse ejus existimationem ap. eos, tantumque illum auctoritate valere, ac tantum posse, ut cetera omnia præ illo nihili faciant, nulloque in pretio habeant: aut etiam, ut in eo spem omnem collocent. Sic usus et Dem. pro Cor. necnon c. Aristocr. 276(=660.) 'Εβοηθεῖτε δὲ αὐτῷ, καὶ πάντα ἦν 'Αλέξανδρος, ubi tamen Bud. Omnium voce celebrabatur Alexander; sed ab eo in hac interpr. prorsus dissentio. Affertur certe e Varrone ap. Non. pro πάντα ἦν dictum ad verbum Omnia erat: sed mihi sensum dissimilem Latina hæc vocabula habere videntur eo in l. At Gallice dicimus ea signif. C'étoit leur tout. Polyb. singulari num. dixit τὸ πᾶν, idem exprimere volens, sed præfigens ὅλον. Legitur enim ap. eum 5. Αἵ τε κατὰ τὴν 'Ελλάδα πόλεις ἐν τοῖς ψηφίσμασι καὶ τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἐπὶ βραχὺ μὲν ἐμνημόνευον τοῦ βασιλέως, τὸ δ' ὅλον αὐτοῖς ἦν καὶ τὸ πᾶν 'Απελλῆς. Sed hoc sciendum est, paulo aliter dixisse Thuc. 8, (95.) Εὔβοια γὰρ αὐτοῖς, ἀποκεκλεισμένης τῆς 'Αττικῆς, πάντα ἦν, sc. pro Omne eorum subsidium in Eubœa positum erat, Omne eorum præsidium erat Eubœa, Suum omne præsidium ab Eubœa sperabant, Omnes eorum spes in Eubœa repositæ erant. Eoque differt a superioribus illis hic locus, quod hic πάντα ad existimationem quoque et auctoritatem minime referatur. At hic Isocr. l. in Ep. ad Phil. 'Ηγοῦμαι δὲ δεῖν πρὸς μὲν τοὺς πικρῶς τῆς πόλεως κατηγοροῦντας ἐκείνους ἀντιτάττειν τοὺς πάντα γε ταύτης εἶναι λέγοντας, quamvis in VV. LL. afferatur velut cum superioribus illis conveniens, nihil commune cum illis habere videtur: cum plane aliud sit dicere πάντα ἐστὶ ταύτης, quam πάντα ἐστὶν αὕτη. || Utuntur porro et hoc nomine πάντα adverbialiter pro πάντως, Omnino, ut quidem censet Bud. afferens ex Athen. 139(=361.) 'Υπὸ τοῦ πάντ' ἀρίστου καὶ μουσικωτάτου βασιλέως 'Αδριανοῦ. Et e Greg. 'Η θεία ψυχὴ καὶ πάντ' ἐμοὶ σεβασμία. Quibus addo ex Juliano, in quadam ad Maximum Epist. Εὐχαριστήσαντες τοῖς πάντ' ἀγαθοῖς θεοῖς. Cum autem his e ll. cognoscamus πάντα jungi non positivo solum, sed et superlativo, non possum assentiri iis qui positivum cum hoc nomine πάντα junctum, resolvunt in superlativum; verbi gratia illud πάντα σεβασμία exponentes σεβασμιωτάτη, et πάντ' ἀγαθοῖς, itidem ἀγαθωτάτοις, quamvis alioqui non me lateat ipsum quoque Bud. πάντ' ἀγαθοῖς reddidisse Optimis. Si enim hic nihil aliud valere πάντα dicamus, quid de eo censendum nobis erit, ubi superlativo jungitur: ut in illo πάντ' ἄριστον βασιλέως 'Αδριανοῦ ap. Athen., et πάντ' ἄριστον βασιλέως Μάρκου ap. Eund. (p. 2.)? Hinc fit ut πάντα exponere malim Modis omnibus. Ceterum πάντα plerisque in ll. occurrit, ubi minime necesse fuerit dicere adverbialiter poni, sed potius regi a præp. κατὰ subaudita, sicut et cum aliis pluribus accuss. subaudiri eam solere, satis notum est. Od. (N. 209.) οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι "Ησαν Φαιήκων ἡγήτορες. Sic ap. Herodian. (4, 2, 3.) Πλασάμενοι εἰκόνα πάντα ὁμοίαν τῷ τετελευτηκότι. Et ap. Synes. Οὐ πάντα ἡμᾶς ὁ δαίμων λυπεῖ, pro οὐ κατὰ πάντα λυπεῖ, Non per omnia nobis molesta est fortuna, Non in omnibus; etiam, Non omni e parte.

Possis autem fortassis et illud Modis omnibus hic usurpare. Vicissim autem quod de his ll. dicitur, idem et de superioribus illis pronuntiari posse videtur, sc. in illis quoque subaudiendam esse præp. *κατὰ*, atque ita non fuerit *πάντα* pro *πάντως* positum. Ipsam autem præp. *κατὰ* cum *πάντα* habes in isto Plat. l. in Timæo, *Τῷ γὰρ τῶν νοουμένων καλλιστῳ καὶ κατὰ πάντα τελέῳ*, Cic. Quod enim pulcerrimum in rerum natura intelligi potest, et quod ex omni parte absolutissimum est. || At vero in isto Plat. l., Apol. Socr. (20.) *Ἐμοὶ μὲν θανάτου μέλει οὐδ' ὁτιοῦν, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει*, necesse est, meo quidem judicio, ut *τὸ πᾶν* pro *πάντως* s. *παντάπασι* accipiamus. In hoc itidem Xen. l. VV. LL. *τὸ πᾶν* exp. Omnino, Prorsus, K. Π. 1, (6, 12.) *Τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας*. Sed et *κατὰ πᾶν* pro Omnino e Gal. ad Gl. 1. *Ἥ τε γὰρ τῶν ἀρτηριῶν κίνησις ἐν τῷδε κατὰ πᾶν ἐξομοιοῦται τῇ τῶν ὑγιαινόντων*. Necnon *ἐπὶ παντὶ* ex Aphth. pro Omnino, Penitus. Præterea *ἐν παντὶ* sequente gen. resolvitur ibid. in illud adverbium, sc. *Ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν*, ap. Thuc. (7, 55.) Prorsus exanimati erant. Additur vero et *Εἰς πᾶν μοχθηρίας*, e Dem. In plur. quoque *εἰς πάντα* pro Omnino, e Plat. de LL. *Εἰς πάντα ἄκοντες*, pro Omnino nolentes. Ibid. et *ἐπὶ τὸ πᾶν*, pro In universum; sed hoc genus loquendi ad alteram nominis *πᾶς* signif. referri debet, qua sc. ponitur pro Totus, Universus, sicut et præcedentia malit forsitan aliquis eo referre. Habet certe *τὸ πᾶν* et alias signiff., quas illuc rejicio. Sed hic addendum est *τὸ πᾶν*, quod ibid. e Luciano (1, 531.) affertur pro Perpetuo, *Καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα*, de Vulcano.

Πάντες s. *Πάντα* frequenter subjungitur nominibus numeralibus, et quidem ab ipso etiam Hom., ut Od. X. (424.) *Τάων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν*, T. (578.) *πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων*, Ω. (60.) *Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ*, Il. H. (161.) *Ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν*. Quibus in ll. abundare nomen illud dicere possumus: sicut Eust. in Il. Σ. (373.) *τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν*, annotat, *Ἰστέον ὅτι καὶ ἐν τῷ ἐείκοσι πάντας, πλεονάζει συνήθως τῷ ποιητῇ τὸ πάντας*. Videri alioqui posset hoc nomen aliquibus in ll. non vacare: verbi gratia interpretando hic *Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι*, Toutes les neuf Muses. In ceteris autem accipiendo nomen illud ea in signif. qua dicimus En tout: cum ita loquimur, Il y en a huit en tout, Neuf en tout, Dix en tout, etc. Sed hoc de istis potius locis Thucydidis dicere possumus: a quo articulum addi observandum etiam est: 2, (101.) *Καὶ μείνας τριάκοντα τὰς πάσας ἡμέρας*. Et 1. *Πέμπουσιν ἑξακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὁπλίτας*: 8. *Διακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτεινε*. Quæ tamen signif. hoc in loco est evidentior, 3. *Ὥστε αἱ πᾶσαι ἅμα ἐγίγνοντο ἐν ἑνὶ θέρει διακόσιαι καὶ πεντήκοντα*. Libro autem 2, (7.) alio genere loquendi dixit, *Ὡς ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων*. Alicubi vero interjicit particulam *ἐς*, Ad, i. e. Circiter: 1. *Καὶ διέφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας*. At vero in h. Plat. l. Epist. 6. *Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ*, suspicor, *πάντας τρεῖς ὄντας*, id sonare, quod vulgo dicimus Tous trois. Ita enim hic loqueremur, Il faut que vous lisiez cette épître tous trois.

Πᾶς aliquam vocem interdum annexam habet, ut cum dicitur *πᾶς τις*, s. *πᾶς ὅστις*, et *παντί τῳ*: item *πᾶν ὅσον*, necnon *πᾶς ἕκαστος*. Sonat AUTEM *Πᾶς τις*, Unusquisque, Quilibet, Thuc. (7, 84.) *Ἐσπίπτουσιν οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι, ἀλλὰ πᾶς τέ τις διαβῆναι πρῶτος βουλόμενος*, 6. *Ἃ εἰκὸς ἦν πάντα τινὰ παρασκευάσασθαι ἐφόδιον*, 2, (41.) *Καὶ τῶν λειπομένων πάντα τινὰ εἰκὸς ἐθέλειν κ. τ. λ.* Herod. (3, 79.) *Καὶ ἅμα ἔκτεινον πάντα τινὰ τῶν μάγων τὸν ἐν ποσὶ γενόμενον*, Unumquemque obvium magorum interemerunt. Sed ap. Thuc. habes *πᾶς τις* sequente etiam *αὐτὸς ἕκαστος*, 7. *Πᾶς τέ τις ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος, ἠπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι*. Aristot. Polit. 7. *Δῆλον γὰρ ὅτι τὴν αὐταρκεστάτην χώραν πᾶς τις ἂν ἐπαινέσειε*. Sed cum *πᾶς* per se etiam significare possit

A Unusquisque, non dubium est quin *τις* hic abundet. || At *Πᾶς ὅστις* est Quivis, Quicunque, cum verbo junctum, Bud. afferens NEUTRUM *Πᾶν ὅτι* e Greg. *Ὕβριζε, ἀπείλει, ποίει πᾶν ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι*, Fac quid libet, Facito quodcunque libuerit. Et cum particula *περ*, ap. Plat., *Πᾶν ὅ,τι περ ἂν μέλλῃ ἀνόσιον εἶναι*. Sed alicubi verbum non sequitur: Greg. *Παρέστω μοι πατὴρ, ἀδελφοὶ, γυνὴ, τέκνα, πᾶν ὅ,τι μοι τίμιον*. Item, *Καὶ δωροφορεῖ παρ' ἑαυτῆς πᾶν ὅ,τι κάλλιστον*. Possumus tamen dicere sequi verbum, sed subauditum, sc. *ἐστί*. Sic autem dicitur *πᾶς ὅστις*, ut *οὐδεὶς ὅστις*: in plur. autem pro *πάντες οἵτινες* potius *πάντες ὅσοι* dicunt, cujus exemplum habebis paulo post. In VV. LL. *πᾶν ὁτιοῦν* pro Quidvis. Item *πᾶν ὅ,τι ἄλλο*, pro Quicquid aliud. Sed et *πᾶν εἴ τι* ex Aphth. *Πᾶν εἴ τι κρατεῖ*, pro Quicquid excellit. In dativo autem DICUNT *παντί τῳ* pro *παντί τινι*, Unicuique, Cuilibet, Cuivis: ut ap. Philon. legitur *Ἔτι τοίνυν παντί τῳ δῆλον ὅτι κ. τ. λ.* Pro quo Herod., 7, (210.) dixit IONICE *Παντίτεῳ, Δῆλον*
B *δὲ ἐποίευν παντίτεῳ ὅτι κ. τ. λ.* "*Παντίτῳ*, et Ionice "*Παντίτεῳ*, Hesychio et Suidæ, *παντί τινι*, Cuivis, "Omnibus, Philo de Mundo, *παντίτῳ δῆλον*, Herod. "*Δῆλον δὲ ἐποίευν παντίτεῳ*. Scribitur divisim etiam "*παντί τῳ* et *παντί τεῳ*." || *Πᾶν ὅσον*, Quodcunque, Quicquid, et *πάντα ὅσα*, Quæcunque. Plato Timæo, *Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβὼν*, Cic. Quicquid erat, quod in cernendi sensum caderet, id sibi assumsit. Dem. (499.) *Πάντα μὲν ὅσα ἐστὶ τὰ ὀνείδη φευκτέον, μάλιστα δὲ τοῦτο*, ubi observa articulum addi. Et *πάντες ὅσοι*, Quicunque, Unusquisque, Bud. afferens ex Aristot. Metaph. 2. *Οἱ μὲν οὖν περὶ Ἡσίοδον, καὶ πάντες ὅσοι θεολόγοι, τοῦ μόνου ἐφρόντισαν πιθανοῦ τοῦ πρὸς αὐτοὺς, ἡμῶν δ' ὠλιγώρησαν*. Pro Omnes quotquot sunt theologi, inquit, vel simpliciter Quotquot sunt. Aut, Unusquisque theologorum. Et addit dici pro *πάντες οἵτινες*, quod in usu non sit, licet usitatum sit *πᾶς ὅστις*. || *Πᾶς ἕκαστος* itidem pro Unusquisque, inquit Idem, afferens e Gal. Therap. 9. *Διοικοῦσι δὲ τὸ ζῶον δυνάμεις τρεῖς ἀλλήλων ἑτερο-*
C *γενεῖς· ὥσπερ ἐκ πηγῆς τινος ἰδίας ἑκάστῳ παντὶ τῷ σώματι διανεμόμεναι*: sed hic *ἑκάστῳ* vix crediderim cum *παντὶ* jungi, præsertim cum sequatur articulus post *παντί*. Item, *Καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον*, e Basilio: et, *Πάνθ' ἕκαστα μανθάνειν περὶ σοῦ*, ex Eod.

Πᾶν habet et alteram signif. nominis Omnis, sc. in qua ponitur pro Totus, Universus, Il. O. (537.) *πᾶς δὲ (ὁ λόφος) χαμᾶζε Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός*. Sic B. (809.) *Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι* exp. *ὅλαι*, Totæ. Soph. Aj. (275.) *λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ*, Thuc. 6. *Παντὶ ἤδη τῷ στρατεύματι*. Ibid. *Ἔχεται καὶ ἡ πᾶσα Σικελία*, ubi animadverte non postpositum, sed præpositum esse articulum: sicut alibi, sc. l. 2., *τὸν πάντα ἀριθμὸν* dicit. Greg. *Πόθεν ἥλιος πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φρυκτωρεῖ*, Lucian. (1, 315.) *Πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς*. At in h. l. (1, 29.) *Καίτοι πᾶσα (ἡ κάμηλος) ἁλουργίδι ἐπέστρωτο*, Bud. *πᾶσα ἐπέστρωτο ἁλουργίδι*, vertit, Prorsus instrata erat purpura. Usurpatur præterea *πᾶν* cum *τοὐναντίον*, diciturque *πᾶν τοὐναν-*
D *τίον*, quod Latine quidem ad verbum reddi nequeat Totum contrarium, at Gallice aptissime, Tout le contraire, au contraire: nam *πᾶν τοὐναντίον*, s. *τοὐναντίον πᾶν*, cum utraque vox nominis locum obtinet, sonat, Tout le contraire, cujus exemplum habes e Plat. in *Ἐναντίον*, T. 1. c. 464.: at *τοὐναντίον πᾶν* adverbialiter dictum, respondet ei quod dicimus Tout au contraire. Atque ut Latine dicitur aliquis, Totus esse aliqua in re, pro Totam animi contentionem adhibere ad rem aliquam, Omni studio in rem aliquam incumbere, sic a Polyb. dicitur aliquis *πᾶς εἶναι πρός τι* vel *πρός τινι*, sed præfigendo nomen *ὅλος*: ita enim ille (3, 94, 10.) *Πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν*. Item, (5, 58, 1.) *Πρὸς δὲ ταῖς ἐπὶ τὸν Πτολεμαῖον παρασκευαῖς ὅλος καὶ πᾶς ἦν*. Suid. quoque in *Ὅλος καὶ πᾶς*, affert hæc exempla, tacens Auctoris nomen, *Ἦν δὲ ὅλος καὶ πᾶς πρὸς τὸ πολεμεῖν*. Item, *Πρὸς τὸ παραβάλλεσθαι καὶ διακινδυνεύειν ὅλος καὶ πᾶς ἦν*. Sed affert et aliud exemplum, in quo additur dat. *διανοίᾳ*, et ponitur

præp. περί. Ita enim ibi legitur, Ὅλος καὶ πᾶς ἦν τῇ διανοίᾳ περὶ τοὺς ἐνεστῶτας κινδύνους: cui l. non satis aptam, meo quidem judicio, exp. subjungit, sc. πάσῃ δυνάμει. || Neutrum autem πᾶν, s. potius τὸ πᾶν, q. d. Gallice Le total, La totalité, Latine Summam rerum: Thuc. 1, (72.) p. 24. Δηλῶσαι δὲ περὶ τοῦ παντὸς ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον εἴη, ἀλλ' ἐν πλέονι σκεπτέον. Quomodo loquitur et alibi. Apud Herod. legitur quoque τὸ πᾶν τοῦ πολέμου, quod exp. Totum belli momentum. At vero ap. Aristot. de Mundo, Ὡς δὲ τὸ πᾶν εἰπεῖν, Ut autem in universum dicam, Ut semel omnia complectar. || A Philosophis autem τὸ πᾶν vocatur, quam Cic. Latine dicit Universitatem; nam hæc Platonis in Timæo verba, Τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, interpr. Atque illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire difficile, et cum jam inveneris, indicare in vulgus nefas. Idem alibi τὸ πᾶν non solum Universitatem, sed et Universam naturam, item Totum et Omnia, necnon Mundum vertit. Nam hæc ejusd. Plat. in eod. l. verba, Ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν, διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις κ. τ. λ., vertit, Toto igitur omni, vel potius omnino, constituto sideribus parem numerum distribuit animorum etc. Statim post autem ad priorem illam interpr. redit, utens Universitatis nomine; nam pro his verbis, Καὶ ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἔδειξε, ibi legitur, Atque ita quasi in currum universitatis imposuit. Ubi tamen reponendum puto Universitatem, nisi diversam a nostra lectionem secutus est ap. Plat. Cicero. Dixerat autem paulo ante, Temperationem superiorem, in qua omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat, pro his verbis, Ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε. Existimet alioqui quispiam fortasse magis convenire hanc interpr. iis ll. in quibus Plato dicit non τὸ πᾶν, sed τὴν τοῦ παντὸς φύσιν: quorum unus est is, quem hinc proxime sequitur. Præcedente autem pagina hæc verba, Λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ τόδε τὸ πᾶν γεννήσας, vertit, Tum ad eos is Deus, qui omnia genuit, fatur hæc. Plinium autem τὸ πᾶν esse et singulari Omne interpretatum, docebo paulo post. Denique Mundum pro τὸ πᾶν dicit, cum hæc verba, Ὅθεν ἐκ πυρὸς καὶ γῆς τὸ τοῦ παντὸς ἀρχόμενος συνιστάναι σῶμα ὁ θεὸς ἐποίει, ita reddit, Quamobrem mundum efficere moliens Deus, terram primum ignemque jungebat. Ipse autem Ciceronis Liber, in quo hæc Platonis interpretatur, inscriptus est de Universitate, vel, ut quidam nunc scribere malunt, de Universo. Extat et Ocelli Lucani Libellus inscriptus περὶ τοῦ Παντός: is tamen in ejus principio dicit περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, non περὶ τοῦ παντός: hæc enim sunt ejus verba, Τάδε συνέγραψεν Ὤκελλος ὁ Λευκανὸς περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως. Et paulo post, Δοκεῖ γάρ μοι τὸ πᾶν ἀνώλεθρον εἶναι καὶ ἀγέννητον. Plut. adv. Col. Καὶ γὰρ Ἐπίκουρος ὅταν λέγῃ τὸ πᾶν, ἄπειρον εἶναι, καὶ ἀγέννητον, καὶ ἄφθαρτον, καὶ μήτε αὐξόμενον, μήτε μειούμενον. Antea autem dixerat, Ὥσπερ ἀμέλει καὶ κενοῦ φύσιν, αὐτὸ τὸ κενὸν, καὶ νὴ Δία τὸ πᾶν, ita enim scr., non πάντα, παντὸς φύσιν ὀνομάζειν εἴωθεν. Ibid. τῶν ὄντων φύσις. Et ap. Suid. Τὸ πᾶν ἐστιν ὅ,τε κόσμος, καὶ καθ' ἕτερον τρόπον, τὸ ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἔξωθεν κενοῦ συστήματος, ut Cic. interpretari Omnia, docui paulo ante, etc., quæ ibi vide. Plin. τὸ πᾶν dixit Omne, l. 2. Quibus in rebus quid possit aliud causæ afferre mortalium quispiam, quam diffusæ per omne naturæ subinde aliter atque aliter numen erumpens? At in VV. LL. affertur, Ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ παντὸς, et pro Cœlitus, sed ἀμαρτύρως.

" Πᾶν, Omne, Quidvis: a πᾶς. Soph. (Aj. 86.) Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου. Aphthon. Πᾶν εἴ τι κρατεῖ, Omne quod excellit, Quidquid excellit. Et πᾶν ὅ,τι ἄλλο, Quidquid aliud, Omne aliud. Et πᾶν ὁτιοῦν, Omne quodcunque sit, Quodvis, Quodlibet, Quidvis, Quidlibet. Et παντὸς μᾶλλον, Quovis magis, Omnium maxime, ap. Lucian. (1, 179.) Necnon præmisso articulo, Τοῦ παντὸς ἄξιος, dicitur pro Quavis re dignus: cui opp. οὐδενὸς

A ἄξιος. Nonnunquam ei gen. substantivi alicujus additur, Dem. (1261.) Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας, In omne improbitatis genus, Thuc. (7, 55.) Ἐν παντὶ τῆς ἀθυμίας ἦσαν, Omni tristitiæ genere exanimati erant, i. e. Prorsus exanimati erant, In totum exanimati erant. Præpositionibus etiam jungitur. Dicitur enim κατὰ πᾶν, et κατὰ πάντα, pro Per omnia, Omnino, Gal. ad Gl. 1. Ἧ τε γὰρ τῶν ἀρτηριῶν κίνησις ἐν τῷδε κατὰ πᾶν ἐξομοιοῦται τῇ τῶν ὑγιαινόντων, Plato Tim. Κατὰ πάντα τέλεος, Ex omni parte absolutissimus. Itidem διὰ παντὸς dicitur pro Per omnia, In totum, Per totum, Omni e parte. Ex Aphthon. affertur ἐπὶ παντὶ, pro Penitus, Prorsus, Omnino, qua signif. et εἰς πάντα dicitur: Plato de LL. Εἰς πάντα ἄκοντες, Omnino nolentes. Affertur et ἀπὸ παντὸς, pro E toto: et μέχρι παντὸς, e Plut. Numa pro Ad summum: τὸ πᾶν, adverbialiter nonnunquam positum reperitur pro κατὰ τὸ πᾶν, Per omnia, Omni e parte, In totum, Omnino, Penitus: quod et διὰ παντὸς dicitur,
B et εἰς πάντα, necnon παντὶ καὶ ὅλῳ. Xen. K. Π. 1, (6, 12.) Τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας, Omnino in omni negotio alacritas animi dejectioni præstat. Cui adde hoc Thuc. (1, 70.) Ὡς πᾶν διαφέρων, Prorsus adversarius. Item pro Perpetuo, Semper, Lucian. (1, 531.) de Vulcano, Καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, Perpetuo in fumo viventem. Alioqui τὸ πᾶν substantive ponitur pro Summa rerum, s. Universa rerum summa; Universum, Universitas, Universitas rerum: quas signiff. exposui T. 3. c. 49. || Πᾶν, signif. etiam Totum, Integrum: ut πᾶς, Apoll. Rh. (1, 1057.) τρία ἤματα πάντα."

"Διαπαντὸς, Per omnia, Usquequaque, In totum. Affertur et Διάπαντος, e Xen. (K. Ἀ. 7, 8, 6.) pro Semper, Perpetua serie. Sed hæc et divisim scribuntur διὰ παντὸς, et δι' ἅπαντος."

"Ἐκπαντὸς, Suid. exp. διόλου, In totum, Omnino, Prorsus. Sed scribitur et divisim ἐκ παντός."

"Πᾶα pro πᾶσα, Herodian. Gramm. ap. Etym.
C Meminit et Eust." [Laconice, Aristoph. Λ. 994.]

[" Πᾶς, Toup. Emendd. 2, 68. ad Diod. S. 1, 10. Musgr. Bacch. 1129. Markl. Suppl. 456. ad Lucian. 1, 796. Heyn. Hom. 7, 71. 8, 536. 638. Quivis, Longus p. 29. Omnis, Diod. S. 2, 573. Totus, Universus, Heind. ad Plat. Phædr. 248. Scaligerana 1, 117. Heyn. Hom. 4, 405. 5, 425. 6, 134. 324. 334. 404. 446. 468. 7, 195. 270. 513. 8, 91. 151. 180. 299. 315. 385. Villoison. ad Long. 55. Summus, Maximus, ad Diod. S. 2, 534. Omnigenus, ad Xen. Eph. 208. Conf. c. ἕκαστος, ad Diod. S. 2, 23. Articulus nunc deest, nunc adest, Xen. Mem. 1, 2, 1. 8. ad Diod. S. 1, 248. 390. 699. 2, 349. ad Herod. 551. Markl. Iph. p. 381. 383. Fischer. ad Euthyphr. p. 34. 36. 37. 39. ad Dionys. H. 2, 905. 957. Boiss. Philostr. 585. Schneid. ad Xen. Hier. 262. ad Simon. Dial. 83. coll. Præf. p. xxxiii. De sing. et plur., Boiss. Philostr. 587. Πᾶς cum numeralibus, Jacobs. Anth. 7, 199. 9, 82. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 331. ad Paus. 313. 323. Diod. S. 1, 463. 2, 168.
D 421. 626. Heyn. Hom. 4, 35. 5, 338. 6, 107. Bast Lettre 187. In compp., Cattier. Gazoph. 100. Quando terminatione masc. aut neutr. de feminis dicatur, ad Charit. 571. (sic πᾶσι pro πάσαις:) ad Diod. S. 2, 179. Aristoph. Fr. 226. ad Lucian. 2, 132. 137. An πᾶς pro πάντες, Jacobs. Anim. 77. Πᾶς τις, Jacobs. Anth. 8, 147. 9, 286. Antiphil. 9. Cum plur., ad Herod. 552. cf. Eur. Iph. A. 428. Wakef. S. Cr. 4, 176. Πᾶς εἰμὶ πρός τινι, ad Diod. S. 2, 153. Ὁ πᾶς ῥυτὶς, Antip. Sid. 13. Πᾶς Ἑλλήνων, Soph. Œd. C. 597. Ὁ ἀριθμὸς πᾶς, Tota numerorum series, Heind. ad Plat. Theæt. 301. Πᾶσα πόλις, Omnes civitates, Reitem. ad Zosim. p. 165. Herod. 132, 9. Dionys. H. 3, 1511. Aliud πᾶσα πόλις, aliud πᾶσα ἡ π., ad 4, 2329. Πᾶσα πόλις, ἄστεα πάντα, Moschus 3, 87. Manson. Πᾶσα κοσμιότης, Casaub. Athen. 1, 69. Πᾶσα μάχη, Heyn. Hom. 6, 207. Πᾶσα ἀπορία σωτηρίας, Plato de LL. 120. Ast. Ἡ πᾶσα ἀλογιστία, Mera dementia, Polyb. 3, 317. Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, Paus. 361. Singulis diebus, Herod. 120. 166. Κατὰ

πᾶσαν νύκτα, Paus. 311. Διὰ πάσης, Tota, 211. 381. Fac. ad 3, 38. 170. Thuc. 1, 14. Musgr. Ion. 739. Πᾶσαν ἱέναι γλῶσσαν, Markl. Iph. p. 272. Πᾶσαν τὴν πόλιν, Xen. Hier. 11, 2. mox τῆς πόλεως ὅλης. Romanorum Quodlibet Attice dicitur πᾶν, non τὸ πᾶν, Dawes. Misc. Cr. 256. Πᾶν, τὸ πᾶν, ad Herod. 625. Τὸ πᾶν, Huschk. Anal. 34. ad Xen. Mem. 1, 4, 17. ad Lucian. 1, 232. ad Phalar. 281. 283. Meleager 33. Mundus, Wolf. ad Theophil. 307. Τὸ πᾶν λίθος, v. ad "Απας, Brunck. Phil. 927. El. 301. Τὸ πᾶν βιοῦν ἐν καπνῷ, Lucian. 1, 531. Ἐς τὸ πᾶν, Æsch. Eum. 83. 404. 541. 894. 1047. Εἰς τὸ πᾶν χρόνον, 673. Εἰς πᾶν ἀπορίας καὶ δέους ἐλθεῖν, Plut. Alex. p. 88. Schm. Εἰς πᾶν ἀφικέσθαι, πάντα ποιεῖν, Valck. Hipp. p. 194. Dawes. Misc. Cr. 256. Lennep. ad Phal. 88. 162. ad Lucian. 1, 462. Wyttenb. Select. 386. Zeun. ad Xen. K. Π. 503. Ὡς ἐπὶ πᾶν, ad Diod. S. 1, 36. Ἐς πᾶν κακὸν, ἐς πᾶν κακοῦ, κινδύνου, ἐς πᾶν ἐλθεῖν, ad Herod. 557. Πᾶν ποιεῖν, Musgr. Iph. A. 449. Bast Lettre 128. Philostr. 232. Boiss. Πᾶν ἦμαρ, Per totum diem, 638. Κατὰ πᾶν, Epigr. adesp. 11. Πᾶν ὅσον, Bast Lettre 148. Πᾶν τὸ ἄλλο μέρος, Omnes ceteras partes, Dionys. H. 3, 1458. Διὰ παντὸς, ad Herod. 697. ad Charit. 458. Jacobs. Anth. 6, 65. 11, 299. 12, 117. Æsch. Eum. 978. Callim. Ep. 7. Diod. S. 1, 129. 2, 225. 343. 543. 568. 569. 570. Διὰ παντὸς καὶ πρὸς ἅπαντας, Plato Phædr. 231. Διὰ παντὸς ἔτους, Casaub. Athen. 1, 67. Περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, Xen. K. Π. 49. Ἐκ παντὸς, ad Lucian. 1, 461. Dionys. H. 1, 199. 435. 2, 652. 3, 1452. 1696. ad 1747. Julian. p. 16. A. Brunck. Soph. 3, 525. Πρὸ παντὸς, Heind. ad Plat. Phædr. 229. Ἐν παντὶ εἶναι, ad Herod. 260. Bibl. Crit. 1, 1. p. 49. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 127. Boiss. Philostr. 608. ad Dionys. H. 2, 1214. Penzel. ad Dion. 1, 426. Παντὸς cum superl., Soph. Acris. viii. Τοῦ π. ἄξιος, Ruhnk. ad Xen. Mem. 229. Παντὸς μᾶλλον, μάλιστα, Abresch. Lectt. Aristæn. 5, 326. Lucian. 1, 179. Amst. et nott. Τοῦ π. αἰῶνος, Dionys. H. 4, 2064. Μέχρι παντὸς, ad Charit. 458. Jacobs. Anim. 238. Τοῦ π. ἁμαρτάνειν, Dionys. H. 1, 63. Ἐν παντὶ ἀθυμίας εἶναι, Steph. de Dionys. Imitat. Thuc., ad Dionys. H. 2, 1214. Τῷ π., Zeun. ad Xen. K. Π. p. 2. Phalar. 358. 378. Longin. 76. Weisk., Xen. Ἑλλ. 2, 3, 22. 3, 5, 14. p. 335. 464. Schn. Μακρῷ καὶ τῷ π., Dionys. H. 2, 1160. Παντὶ τῷ βλέμματι, Bast Lettre 222. Περὶ παντὶ τιταίνων, Monum. Byz. 15. Παντὶ περὶ πᾶν, Plato Phædro 230. An πάντες ἀνθρώπων, pro π. ἄνθρωποι, ad Diod. S. 1, 3. cf. ad προέχω, Scheller. Lat. Gr. 395. (an ἐκείνων ἕκαστα? Herod. 531. cf. Xen. Mem. 1, 1, 14. ad Charit. 574.) Πάντες ἄνθρωποι, ad Herod. 537. Π. οἱ ἄνθρωποι, π. ἄνθρωποι, Fischer. ad Palæph. 31. 111. Præf. ad Anacr. 48. ad Weller. Gr. Gr. 1, 322. Zeun. ad Xen. K. Π. 576. Valck. Diatr. 96. Markl. ad Æschin. 1, 633. ad Herod. 67. 214. 251. Reiz. Acc. 12. ad Diod. S. 1, 21. 59. Add. ad 1, 31. 66. Πάντες οἱ —, non οἱ — πάντες, Fischer. ad Palæph. 30. cf. Herod. 262. Πάντες cum gen., ad Diod. S. 2, 532. Trendel. Grammat. 210. Xen. de Rep. Ath. 3, 3. cf. Matth. Gr. Gr. 477. Dionys. H. 2, 1208. ubi v. Sylb. et Reisk., 4, 2034. et n., Heyn. Hom. 7, 330. Kœn. ad Greg. Cor. 148. Πάντες, Plerique omnes, ad Xen. Eph. 208. 265. cf. Dawes. Misc. Cr. 492. Omnes reliqui, Valck. Phœn. p. 765. ad Xen. Eph. 208. Pro πολλοὶ, Heyn. Hom. 4, 114. An de duobus? 8, 527. Οἱ π., ad Charit. 76. Jacobs. Anth. 7, 206. Fac. ad Paus. 1, 574. Diod. S. 2, 172. Soph. Aj. 721. Lob. Πάντες ἐν πᾶσι, Abresch. Lectt. Aristæn. 317. Πάντες καὶ πᾶσαι, Herod. 667. Bouhier Diss. s. Herod. 116. extr. Πλείονες π., Muret. Opusc. 2, 663. Πάντες πάντα, Schneid. ad Xen. Hieron. 229. Πάντα, Prorsus, i. q. κατὰ π. πάντως, ad Xen. Eph. 129. 178. 235. Brunck. ad Orest. 201. 1112. Trach. 338. Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 130. Wolf. ad Il. Præf. p. xxxiii. Jacobs. Spec. 105. Anim. 30. ad Herod. 129. Heyn. Hom. 8, 204. Πάντα, τὰ π., Jacobs. Anth. 6, 159. Schneid. Anab. 85. Τὰ π., 79. Paus. 318. Πάντα pro καὶ π., Heind. ad Plat. Gorg. 244. Τὰ π. i. q. ἡ φύσις, Valck. Diatr. 41. Τὰ π. dicitur Is alicui esse, qui ab eo maxime amatur, ad
A Diod. S. 2, 58. Εἰς πάντα, ad Charit. 559. Abresch. Æsch. 2, 131. Diod. S. 2, 527. Κατὰ πάντα, 328. 559. Πάνθ' ὅσα, π. ὁπόσα, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 40. Πάντα — τὰ πλεῖστα, Xen. K. Π. 6, 2, 28. Οὐκ ἄπιστα πάντα, i. e. οὐδὲν ἄπιστον, Jacobs. Anth. 6, 161. Æsop. 134. fin. Πάντ' ἀγαθὸς, Lobeck. Aj. p. 471. Ἐσθλὰ πάντα, ἀγαθὰ π., Bentl. ad Callim. 322. Brunck. Aristoph. 3, 105. Fr. 217. Gifan. Obs. 317. Boiss. Philostr. 519. Πάντα γίνεσθαι, T. H. ad Lucian. Dial. p. 75. Πάντα ἐστί μοι τοῦτο, Valck. ad Chrys. p. 14. ad Herod. 61. 278. 576. Bergler. Alciphr. 236. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 405. Ἐν τούτῳ ἐστί μοι πάντα, οὗτός ἐστί μοι πάντα, Valck. Phœn. p. 425. ad Xen. Eph. 209. Πάντα λέγειν καὶ πράττειν, ad Lucian. 1, 463. Ἤματα πάντα δυώδεκα, Dies ipsos duodecim, ad Il. H. 161. Σ. 373. 470. T. 247. Rittersh. ad Oppian. 344. De talibus, Valck. ad Mosch. 339. ad Callim. 1, 113. Theocr. 299. Wessel. Diss. Herod. 82. Herod. 23, 49. Larcher. ad
B 1, 246. Πάντα δέκα διδόναι τινὶ, Herod. 729. cf. 23. Larcher. l. c. vide Μύριοι. Πάντα, adv.; ad Xen. Eph. 254. Πάντων conf. c. τούτων, ad Diod. S. 2, 451. Πάντων, τῶν π. cum superl., Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 16. Πάντων neutr., Herod. 1, 27. An fem.? ad Charit. 571. Οὐδὲ πάντων, Nullorum, Wakef. S. Cr. 2, 9. Πάντων ἕνεκα, T. H. in Raphel. Annot. 77. Διὰ πάντων, Ruhnk. ad Muret. 1, 28. Jacobs. Anth. 7, 311. Præ omnibus, ad Herod. 405. Reisk. Animadv. ad Dion. Chrys. 1, 153. Μέγιστον κακὸν πάντων, ad Herod. 669. Τί τῶν π., Lucian. 2, 177. Δὶς διὰ πασῶν, ad 1, 719. Πᾶσι conf. c. παισὶ, Wessel. Diss. Herod. 82. ad Herod. 322. Valck. Phœn. p. 528. ad Bion. 307. ad Mosch. 339. Fawkes's Theocritus, Epigr. 17. Beck. ad Eur. Hec. 12. ad Charit. 236. Brunck. ad Poët. Gnom. 319. Wolf. Prolegg. Hom. 35. Casaub. Athen. 1, 36. Πᾶσι neutr., Thuc. T. 4. p. 37. 40. Bip. (5, 28. 7, 50.) Diod. S. 2, 504. Lucian. 2, 221. 3, 230. Epigr. adesp. 711. Strabo p. 917. Alm., Musgr. ad Œd.
C C. 647. Both., Heyn. Hom. 6, 577. Ἐπὶ πᾶσι, Wakef. S. Cr. 3, 107. Ἡ ἐπὶ πᾶσι μάχη τρίτη, S. Croix Examen p. 779. (an ἡ τρίτη? v. Diod. S. 2, 616, 58.) ad Arnob. 2, 210. fin. Orell., Anon. de Vita Pythag. 60. Kust. In talibus πᾶσι est neutr. Cf. μετὰ ταῦτα, Polyb. 3, 421. ubi item ἐπὶ πᾶσι sequitur: ibid. 523. Ἡ — ἐπὶ πᾶσι γενομένη μάχη. Πάντεσι, Jacobs. Anth. 11, 277. Πάντας πολλοὺς, Od. X. 383. vide Scheller. Præf. ad Ælian. 27." Schæf. Mss. " Εἰς πᾶν ἐλθὼν, sc. κακοῦ, Dem. 29. Πάντ' ἔχεις, Recte rem tenes, Aristoph. Ὄρν. 1460." Seager. Mss. * Διαπασῶν, i. e. διὰ πασῶν χορδῶν, Dionys. H. 2, 18. Vide Schn. Lex.]

Πᾶν per compositionem interdum jungitur præpositioni ἐπὶ, necnon παρὰ, et εἰς: AC DICITUR Ἐπίπαν, ATQUE Παράπαν, ITEM Εἰς ἅπαν: sed disjunctim etiam scriptum annotatur ἐπὶ πᾶν: ego certe in disjunctione dici potius ἐπὶ τὸ πᾶν crediderim, reliqua non item. Sonat autem Ἐπίπαν, In totum, In universum, Omnino. Apud Theophr. C. Pl. 2. Διὸ καὶ ὡς ἐπίπαν εἰπεῖν, βελτίω τὰ βόρεια τῶν νοτίων,
D Omnino autem. Vel, Ut in Universum autem dicam, Bud., addens tamen id videri esse, quod Cic. dicit Toto genere. Addit autem dici ibid., ὡς δὲ τὸ σύνολον εἰπεῖν. || A Polyb. pro Plerumque poni testatur idem Bud., exponens etiam Utplurimum, et Fere. Affert et ex Aristot. Τὸ δὲ ἐπίπαν, ἐξ ἧ ἑπτὰ μεδίμνους, pro In usu autem frequenti, e Gazæ interpr. In VV. LL. habetur et ἐπίπαν μάλιστα, pro Perquam frequenter. [" Thom. M. 365. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 270. Ὡς ἐπίπαν, Brunck. Aristoph. 3, 95. Koen. ad Greg. Cor. 218. Τοεπίπαν, Herod. 458. Ὡς τοεπ., 534. 578. 645." Schæf. Mss. Ὡς ἐπίπαν, Polyb. 3, 107, 12. 17, 15, 8. Lex. Xen.] Alterum ILLUD Παράπαν vel Τὸ παράπαν est itidem In universum, vel, ut Cic. loquitur, Genere toto, ap. Plat. itidentidem, Bud. Affert vero e Thuc. et pro In summa. Exp. præterea Omnino, Prorsus, Penitus: ut accipitur cum ab aliis, tum ab Aristoph. Πλ. (17.) Καὶ ταῦτ', ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ. Exp.

vero et Ullo modo, in hoc Polybii loco, Γνόντες ὡς οὐχ οἷόν τε κατὰ τὴν Λυκούργου νομοθεσίαν, οὐχ ὅτι τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας, ἀλλ' οὐδὲ πραγμάτων ἀντιποιεῖσθαι τὸ παράπαν, Sed ne rerum quidem ullo modo potiri. Verum scribitur ETIAM Τοπαράπαν. [" Παράπαν, ad Diod. S. 1, 387. Π., τὸ π., Fischer. ad Palæph. p. 5. Diod. S. 1, 86. 2, 326. 356. 524. Kiessl. ad Jambl. Pr. 273. Καὶ τὸ π., Dionys. H. 3, 1385. Τὸ π. ἅπαντα, Demosth. 1279, 22." Schæf. Mss.] Tertium vero ILLUD Εἰσάπαν, pro Omnino, Prorsus, e Philone affertur. Sonat autem ad verbum In totum, si hoc Latinitas pateretur. [" Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Charit. 559. ad Herod. 471. Τὸ ἐς ἅπαν, Paus. 83." Schæf. Mss.]

Πᾶν geminatur etiam per compositionem, cum sc. DICITUR Πάμπαν, ubi mutatur ν in μ, ob sequentem literam π. Itidem certe geminatur Gall. vocabulum Tout, i. e. πᾶν, cum dicitur Du tout en tout. Signif. autem Πάμπαν, Omnino, estque ap. Poëtas potius in usu. Il. A. (422.) πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν, Φ. (338.) μηδέ σε πάμπαν Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ, Od. B. (49.) βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει, Ξ. (149.) πάμπαν ἀναίνεαι. Usus est autem et Herodian. (3, 3, 2.) Annotat porro Eust. in illum Od. B. l., minime mirum esse, si πάμπαν posteriorem correptam habeat, cum et ἅπαν corripiatur ab hoc Poëta, Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον. Verum id Ionico more fieri, cum alioqui Attici, teste Ælio Dionysio, producant posteriorem hujus nominis syllabam. [" Hom. H. in Cer. 310. cf. Voss. vers. Xen. K. Π. p. 2. Valck. Diatr. 80. Brunck. ad Poët. Gnom. 309. Jacobs. Anim. 286. ad Eur. Rhes. 855. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 74. De sede h. v., Schneid. ad Aristot. H. A. 319. Τὸ π., 317. Π. οὐ, 175. Wyttenb. ad Plat. Phædr. 149. Οὐ π., Lucian. 3, 472. Od. A. 527. Il. N. 7. Heyn. Hom. 6, 435. 491. Apollon. Dysc. 570. Sturz., Volger. ad Sapph. p. 130. Εἰς π., ad Charit. 559. Lucian. 3, 477. 488." Schæf. Mss. Κατὰ π., Carm. Sibyll. p. 444. Περὶ π., Opp. K. 2, 348.]

Ceterum plurima sunt nomina quibus itidem præfixum est παμ, per comp., ut Παμβασιλεὺς, Παμμέγας, Παμμήκης, Παμμίαρος, Παμπόνηρος etc. nonnullis autem et παν, ut Πάντολμος: sed ea hujus loci non sunt: sicut nec alterius formæ compp., sc. Παντοκράτωρ, Παντολάβος, Παντολέτωρ, Παντόπτης, etc. AT COMP. Παντελὴς locum habere hic potest, quod signif. Universus, s. potius Universalis: quod Auctor Rhetorices ad Herenn. cum Absolutus copulat: atque hoc usus est Cic. ad interpretationem illius vocabuli, p. 16. mei Lex. Cic. Alicubi vero exp. et Integer, item Plenus, necnon Perfectus, sicut Absolutus. Plut. Amat. Narr. Συνέβη δὲ Λακεδαιμονίων ἧτταν παντελῆ γενέσθαι, Polit. sensum recte exprimens vertit, Fusi igitur cæsique ad unum Lacedæmonii omnes. Philo de Mundo, Παντελής γε μὲν εὐήθεια, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι. Ubi Bud. παντελὴς vertit Summa, hunc locum ita reddens, Porro autem illa summa est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare. Aristides παντελὲς cum μέγα copulavit, Μέγα καὶ παντελὲς εἰς ἀρετῆς εἶναι λόγον. Interdum vero dicitur εἰς τὸ παντελὲς pro παντελῶς, Omnino, Prorsus: Luc. 13, 11. Καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές. Sic ad Hebr. 7, 25. Ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ θεῷ, ubi itidem redditur Prorsus. A quibusdam autem Ad plenum, pro Plene, at vero a vet. Interpr. In perpetuum. [" Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 118. Œd. T. 930. ad Herodian. Philet. 440. ad Diod. S. 2, 16. Π. δάμαρ, Heyn. Hom. 4, 375. Κατὰ τὸ π., ad Diod. S. 1, 424. Εἰς παντελὲς, Brunck. Soph. 3, 531." Schæf. Mss. Ἐς τὸ π., In universum, Ælian. H. A. 17, 27.] Ipsum autem ADV. Παντελῶς exp. Omnino, Prorsus, et Plene, Absolute. Accipitur certe pro Omnino cum ap. alios, tum ap. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Ἃ δὲ αἰσχρὰ ἡγεῖται εἶναι, παντελῶς τούτων ἀπεχόμενος. Est præterea παντελῶς Platoni et assentientis adverbium, sicut πάντως et παντάπασι, ac similia, Bud. [" Ad Diod. S. 1, 383. 2, 16. Add. ad p. 560." Schæf. Mss. Aristot. Eth. 1, 10.] At POETICE (et Ionice) Παντελέως, [" Herod. 670. (4, 95.)" Schæf. Mss.] Ex illo autem Παντελὴς DEDUCTUM Παντέλειος, quod itidem exp. Integer, et Perfectus. Suid. παντέλειον exp. ὁλόκληρον. [" Valck. Hipp. p. 318. Phryn. Ecl. 117. Phot. c. 276." Schæf. Mss. Τοῖς παντελείοις τῶν Θεσμοφορίων, Præcipuo die Thesmophoriorum, Athen. 476. Δεκάδι τῇ παντελείᾳ, Philo 2, 183. Mang. Theolog. Arithm. 63. * Παντελείως, Erotian. Gloss.] Παντέλεια, Perfectio, Perfectionis summa, ap. Philon. [Polyb. 1, 48, 9. Plut. 10, 382. Q. S. 4, 5.]

AT VERO Παντόσυνος compositum non est: significans i. q. παντοῖος, Omnigenus, Varius; nam ex Eur. (Iph. A. 761.) affertur παντόσυνοι θεοῦ ἀνάγκαι, pro Sortes dei variæ, omnis generis.

Πᾶν per comp. jungitur etiam superlativis: ut cum DICITUR Πανύστατος, q. d. Omnino ultimus, Omnino postremus. Gallice ad verbum plane, Tout le dernier. Exp. tamen simpliciter Ultimus, Postremus. [" Brunck. ad Hec. 409. Valck. Hipp. p. 239. Wakef. Trach. 874. Jacobs. Anth. 7, 8." Schæf. Mss.] Πανύστατον, Postremum, Soph. (Aj. 857.) ἥλιον προσεννέπω Πανύστατον, [" Porson. ad Hec. 415. Or. 1008. Lucillius 56. * Πανυστάτιος, Epigr. adesp. 716." Schæf. Mss.] ITIDEM Πανυπέρτατος, q. d. Omnino supremus, summus, altissimus. Talem autem Aristot. de Mundo dicit esse οὐρανὸν, scribens, Καὶ μὴν μεγέθει μὲν ὁ αὐτὸς πανυπέρτατος, κινήσει δὲ ὀξύτατος, Ac magnitudine quidem ambitum longe summum complexus, motu pernicissimo circumagitur, Bud. Sic Jovis dicuntur a Poëta quodam πανυπέρτατα δώματα, quæ et ὑπέρτατα, sed et ipse vocatur πανυπέρτατος. [Od. I. 25. " Koen. ad Greg. Cor. 160. Jacobs. Anth. 9, 347." Schæf. Mss.] ITIDEM Πανάριστος, q. d. Omnino optimus, præstantissimus. Pro quo dicitur potius Longe optimus, præstantissimus, Quamoptimus. Hesiod. (Ἔργ. 1, 291.) Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ. Sunt autem et alia multa hujusmodi compp., quæ suis vide locis. [" Jacobs. Anth. 9, 484. Heyn. Hom. 4, 242." Schæf. Mss.]

" Πανείπας, Hesychio est ἀναιδὴς, Impudens."
" Πανήρης, Omnibus placens. Hes. enim πανήρεα
" exp. πᾶσιν ἀρέσκοντα. Eid. πανῆρες est non solum
" πᾶσιν ἀρέσκον, sed etiam παμμήχανον, ποικίλον."
" Παντάδουσα, ap. Theophr. H. Pl. 6, 4. legitur in
" numero eorum, quæ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἔχουσι φύλ-
" λον, ut sunt ὄνωνις et τρίβολος, ac similia. Gaza
" omisit, procul dubio quod suspectum judicaret, ut
" sane suspectum est."

Πάντῃ, Ex omni parte, Quoquoversum, Hesiod. Ἔργ. (1, 124.) Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, Quoquoversum. Bud. autem pro illarum duarum signiff. exemplis affert ex Aristot. l. 1. de Cœlo, Τριχῇ δ' ὂν διαιρετὸν, πάντῃ διαιρετόν ἐστι. Item, Οὐχ οἷόν τε γὰρ τὸ τέλειον ἐλλείπειν· πάντῃ γάρ ἐστι. Ex Eod. de Gener. addit, Διαιρετῶν δ' ὄντων πάντῃ τῶν σωμάτων, πόρους ποιεῖν γελοῖον. Ex eod. Arist. de Mundo affertur in VV. LL. πάντῃ πεπερατωμένον, Omnem in partem finitum. Et e Luciano (1, 533.) Πάντῃ περιβλέπουσι, pro Undique circumspiciunt. Sed πάντῃ malim et hic Quoquoversus, Circumquaque interpretari. Ibid. et πάντῃ κύκλῳ pro Circumcirca, Quavis parte. Cum πάντως autem junctum πάντῃ Bud. exp. Quoquoversus ap. Polyb. (6, 23, 14.) Πάντῃ πάντως σπιθαμιαῖον. Et Usquequaque, ac Plane, in hoc Aristot. l., Eth. 1, (10.) Καὶ τὰς τύχας οἴσει μάλιστα καὶ πάντῃ πάντως ἐμμελῶς, Usquequaque concinne et decenter perferet, Plane concinne. Atque his πάντῃ πάντως opp. μηδαμῇ μηδαμῶς. Sed exponi πάντῃ πάντως, et Prorsus, docebo infra. Profertur præterea et genitivo junctum, e Gal. ad Gl. Πάντῃ τοῦ σώματος ἀντισπᾷν, pro Retrahere et revellere in universum corpus. Πάντῃ redditur etiam Passim, ut in hoc Prov. Οὔτε πάντα, οὔτε πάντῃ, οὔτε παρὰ πάντων: de quo Erasm. consule in his Proverbialibus verbis, Nec omnia, nec passim, nec ab omnibus. Scribitur autem DORICE Παντᾶ pro πάντῃ. Πάντῃ, Omnino, Prorsus, Penitus, Aristot. l. de Gener. et Corruptione, Πέφυκε δ' οὐ τῇ μὲν, τῇ δ' οὐ πάσχειν, ἀλλὰ πάντῃ, καθ' ὅσον ἐστὶ τοιοῦτον. Memini autem, in duobus duorum Auctorum locis quædam exempl.

habere πάντῃ, cum in aliis sit πάνυ. Unus est in Plat. Philebo 229., Ἀδύνατον μὴ ὁμολογεῖν ταῦτα, ὦ Σώκρατες, εἰ καί τις φιλονεικοῖ πάντῃ πρὸς τἀναντία: nam in vet. Cod. pro πάντῃ legitur πάνυ. Alter est ap. Xen. initio Pædiæ, Πολλοὺς δ' ἐδοκοῦμεν καταμεμαθηκέναι, καὶ ἐν ἰδίοις οἴκοις, τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλείονας οἰκέτας, τοὺς δὲ καὶ πάνυ ὀλίγους, καὶ ὅμως οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις πάντῃ δυναμένους χρῆσθαι: hic enim pro πάντῃ legi in quibusdam vett. Codd. πάνυ τι admonet Ed. meæ margo. Sciendum est porro πάντῃ junctum cum illo πάντως hanc quoque interpr. admittere: atque ita exp. a Bud. in hoc Aristot. l. de Gener. Πάντῃ πάντως ἀδιάφορον. Sed huic interpr. valde vicinæ sunt eæ quibus utitur in illo Aristot. l. Eth. 1. [" Beck. Variet. Lect. Aristoph. 15. Toup. Opusc. 1, 228. 2, 77. 85. Valck. Anim. ad Ammon. 146. Hesiod. Θ. 178. 366. ad Xen. Eph. 129. Bernard. Rel. 102. Bergler. Alciphr. 252. ad Il. Π. 496. Herod. 140. ad Diod. S. 1, 202. 204. 2, 434. et v. l. 492. Phryn. Ecl. 154. Thom. M. 830. Wolf. Prolegg. 212. Wakef. Trach. 648. Eum. 255. 970. Abresch. Æsch. 2, 130. Jacobs. Anth. 6, 84. 159. Leon. Tar. 76. Lucian. 1, 842. 2, 80. 95. 126. Heyn. Hom. 6, 347. 8, 108. Conf. c. παντὶ, Bast Lettre 222. Πάντῃ, Toup. Opusc. 1, 233. ad Longin. 356. Il. A. 384. Wolf. Πάντῃ, πάντῃ, Koen. ad Greg. Cor. 96. Πάντῃ πάντως, Demetr. Phal. §. 3. Plato Phædro 247. Polyb. T. 2. p. 101. Hand. ad Gronov. Diatr. 289. Schneid. ad Epicur. 72. Π. καὶ πάντως, 105. Toup. Opusc. 1, 391. ad Charit. 268. Plut. Mor. 1, 891. Artemid. 327. 330. 395. Lips. Vita Sophoclis p. vi. Ed. Br. 3. Matthæi Præf. ad N. T. I. p. xli. Π. καὶ πανταχοῦ, Alberti Peric. Crit. 25. Π. πάντα, Xen. K. 'A. 120. ubi v. Schneid. Πανττᾷ, Beck. l. c. Koen. ad Greg. Cor. 95. Musgr. Ion. 205. Wakef. Trach. 648. Eum. 255. Abresch. Æsch. 2, 130. Jacobs. Anth. 6, 406. Brunck. Aristoph. (Λ. 169.) 1, 17. 18. 2, 157. Παντᾷ, Theocr. 15, 6. Πάντᾳ, Brunck. ad Eur. Or. p. 210." Schæf. Mss.]

Πάντως, Omnino, Omnibus modis, Prorsus, Plato Charmide, Πάντως γάρ που τηλικοῦτος ὢν ἤδη ἐθέλει διαλέγεσθαι. A Plut. non semel refertur hoc Agesilai elegantissimum Epistolium, Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἡμῖν ἄφες· πάντως δὲ ἄφες: ubi πάντως redditur itidem Omnino. Esse autem videtur quod Gallice diceretur, Quoi qu'il en soit. Philo de Mundo, Ἃ τὴν ἑτέραν οἴεται ὑπομένειν, δεκτικὰ καὶ τῆς ἑτέρας ἐστὶ πάντως, Quæcunque unam earum ferre possunt, ea alteram etiam admittere prorsus apta sunt, Bud., qui itidem interpr. Omnino in isto Aristot. l., simul addens, i. valere q. ἁπλῶς: Metaphys. 6. Οὐ γὰρ πάντως τοῦ ἀνθρώπου μέρος ἡ χεὶρ, ἀλλ' ἡ δυναμένη τὸ ἔργον ἀποτελεῖν. In h. autem Gal. l. ad Gl. 1. Καὶ μὲν δὴ καὶ τὰ οὖρα τῶν τοιούτων, ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν, ἢ πάντως γε τῇ τετάρτῃ, φέρει τι σημεῖον πέψεως, ait significare Ad summum: addens, eum alibi dixisse τὸ πλεῖστον pro eod. Ab Aristot. poni tradit et pro Continuo: intellige autem de ea adverbii Continuo signif., qua dicit Cic. Non continuo si me in gregem sicariorum contuli, sum sicarius. Probl. sect. 10. Ὅσα μὲν ἥμερα τῶν ζώων, ἔστι πάντως καὶ ἄγρια· ὅσα δὲ ἄγρια, οὐ πάντως ἥμερα. Possunt autem huic Aristotelis loco addi et alii, ubi eand. signif. habet πάντως. Affert insuper e Greg. Εἰ μὲν γὰρ τὴν σὴν γινώσκεις γέννησιν, οὐ πάντως καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ. Ex Eod., Οὔκουν θελήσεως τὸ θεληθέν· οὐδὲ γὰρ ἕπεται πάντως. Item, Εἰ δὲ πέπαυται, πάντως καὶ ἤρξατο. Sed hoc sciendum est, οὐ πάντως quidem reddi posse apte et loquendi genere valde usitato, Non continuo; at πάντως sine negatione, non item Continuo, nisi interrogativa sit oratio. De qua voce et hoc dicam obiter, non assentiri me iis qui Non continuo in hujusmodi ll. exp. Non ideo; existimo enim potius Continuo hic significatum suum retinere, et sonare quod Gallice dicimus S'ensuit-il incontinent que etc. Quare si quis illud ut minus usitatum refugit, auctor ei fuerim ut illic vertat ἔστι πάντως, Omnino necesse est ut sint: itidemque in ceteris ll.: deinde Οὐκ ἔστι πάντως, Non itidem omnino necesse est ut sint. At in VV. LL. nullum hujus signif., qua ponitur pro Continuo, exemplum affertur; sed in hoc Luciani loco, (1, 400.) Ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας, exp. πάντως Velis nolis: quæ expositio nimium remota mihi videtur; ac malim certe et hic adverbio πάντως eam cujus modo memini interpr. tribuere: ut sc. sit πάντως ἀποθνήσκειν, Omnino esse necesse ut moriantur, q. d. Placuit naturæ moriendi necessitatem hominibus imponere. Eadem annot. πάντως esse adverbium confirmandi, Lucæ 4, (23.) Π. ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην: et tamen reddunt, Omnino dicetis mihi; cum vetus Interpres verterit, Utique dicetis mihi. Ego certe reddere non dubitarim Nimirum: existimans alioqui, πάντως ἐρεῖτέ μοι, id esse quod Gallice diceremus, Il n'y aura point de faute que vous me direz: perinde ac si dicas Latine, Omnino certum est vos mihi dicturos. Bud. annot. a Plat. in responsione affirmativa usurpari, sicut et παντάπασι, quod alioqui itidem sonat Omnino. In iisd. ET Παντῶς, Dorice. [" Longi Pastor. p. 2. Villois. p. 8. ad Xen. Mem. 2, 6, 19. Brunck. ad Eur. Hec. 821. Valck. Phœn. p. 615. Diatr. 271. Abresch. Lectt. Aristæn. 5. Toup. Opusc. 1, 320. Koen. ad Greg. Cor. 96. Zeun. ad Xen. K. Π. 627. ad Lucian. 1, 294. 2, 178. 181. Heind. ad Plat. Phædr. 192. Gorg. 88. Boeckh. in Min. 141. Lobeck. Aj. p. 387. Π. γε, Brunck. Aristoph. 2, 233. Π. που, Boiss. Philostr. 319. Πάντως fere i. q. ἄλλως τε καὶ, Heind. ad Plat. Theæt. 284. (sic primo loco poni videtur.) Οὐδέν τι π., οὐδὲν π., ad Herod. 403." Schæf. Mss.]

Παντάπασι, SEU Παντάπασιν, Omnino, Prorsus, Plato de LL. 1. Παντάπασιν ἄγαμαι, Prorsus miror. Ibid. Σκύθαι δὲ καὶ Θρᾷκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι, ubi tamen quidam παντάπασι cum χρώμενοι jungendo interpr. Fusissime, et Largissime. Apud Eund. in Charmide παντάπασιν illam habere videtur necessitatis signif., quam et adverbio πάντως subesse docui: Ἐπῳδὴ δέ τις ἐπὶ τῷ φαρμάκῳ εἴη, ἣν εἰ μέν τις ἐπᾴδοι ἅμα καὶ χρῷτο αὐτῷ, παντάπασιν ὑγιᾶ ποιεῖ τὸ φάρμακον, q. d. Necesse est ut ille incolumis evadat. Potest tamen et pro Omnino accipi, jungendo cum ὑγιᾶ. Ceterum pro Omnino, superlativo etiam junctum adverbium παντάπασι, affertur e Plat. de LL. Τινὰ τρόπον παντάπασι χαλεπωτάτην.

Παντάπασι in responsionem affirmativa pro Etiam, Ita, Maxime etc. sicut πάνυ et μάλα, et σφόδρα, et κομιδῇ. E Plat. Epist. 7. Κἀγὼ, παντάπασιν, ἔφην. Sed multo frequentius addunt particulam γε, aut particulas μὲν οὖν: ut idem Plato Sophiste, Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον, οὐδὲ δίκαιον, εἰκός γε ὂν, εἰκόνα καλεῖν; Παντάπασί γε. Et in Phædro, Δῆλον ἄρα ὅτι ὁ Θρασύμαχος—Παντάπασι μὲν οὖν. Sed et quod de πάνυ μὲν οὖν infra dicam, idem et de παντάπασι μὲν οὖν hic dico, sc. interdum non per se positas in responsione has voculas inveniri, sed aliis conjunctas verbis: ut in Phædro circa finem, Παντάπασι μὲν οὖν τοῦτό γε οὕτω πως ἐφάνη. Et non multo post, Παντάπασι μὲν οὖν ἔγωγε βούλομαί τε καὶ εὔχομαι ἃ λέγεις. [" Bast Lettre 127. Τὸ π., Thuc. 3, 87." Schæf. Mss. " Method. 286." Kall. Mss.]

Πάντοσε, Quoquoversum, In omnem partem, Il. M. (266.) Πάντοσε φοιτήτην. Idem dicit ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην, s. πάντοσε ἴσην, ut in quibusdam exempl. scriptum est. Exp. autem Undique æqualem, Undiquaque, ob rotunditatem sc. Hes. quoque πάντοσ' ἐΐσης exp. πανταχόσε στρογγύλης, cui alioqui πάντοσε est εἰς πάντα τόπον, et πανταχοῦ. Bud. πάντοσε exp. etiam Quoquo gentium. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 25. ad Il. Π. 515. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 62. Theocr. Epigr. 4. Jacobs. Anth. 9, 261. 10, 400. Heyn. Hom. 7, 230. 801." Schæf. Mss.]

Πάντοθεν, Undique, Undiquaque, Od. Ξ. (270.) περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη. Apud Epicurum, Π. εἰσπληροῦσθαι τῶν ἡδονῶν, Cic. vertit Undique compleri voluptatibus, p. 55. mei Cic. Lex. [" Ad Lucian. 1, 186. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 62. ad Diod. S. 2, 280. Thom. M. 678. Marianus 3. Πάν-

τοθε, Jacobs. Anth. 9, 449." Schæf. Mss. " Theocr. 17, 97. Πάντοθεν, cum gen., Arat. 453." Wakef. Mss.] AT Πάντοθι, Ubique, [" Arat. D. 11." Wakef. Mss.]

Πάντοτε Temporis adverbium, Omni tempore, Semper: sicut et διαπαντὸς eam signif. interdum habere videmus. Phrynichus tamen hoc vocabulo nos uti vetat, usum alioqui τοῦ διαπαντὸς, sicut et τοῦ ἑκάστοτε, permittens. Sæpe occurrit in N. T. [Lobeck. Phryn. 113. " Vox Gramm., Pierson. ad Mœr. 319." Routh. Mss. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 62. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 25. Mœr. 319. et n., Phryn. Ecl. 38. Thom. M. 278. 678. Lucillius 71. 114. Fischer. ad Plat. Cratyl. V. p. 19. 'Αεὶ π., Brunck. ad Poët. Gnom. p. 340." Schæf. Mss.]

Πανταχῇ, Ubique. Opp. τῷ μηδαμῇ, Bud., qui accipi etiam ait pro Quoquomodo, i. e. πάντα τρόπον. E Plat. affertur pro Quoquoversus. Apud quem Cic. vertit etiam Undique, p. 20. mei Cic. Lex.: quæ tamen est potius τοῦ πανταχόθεν signif. [" Valck. Phœn. p. 96. Hipp. p. 211. ad Diod. S. 1, 238. 345. Brunck. Aj. 1369. Musgr. Andr. 240. Brunck. 897. ad Æsch. Pers. 223. Valck. Diatr. 27. Thom. M. 278. Eur. Ion. 1126. Abresch. Æsch. 2, 70. Jacobs. Anth. 6, 159. Brunck. Aristoph. 1, 74. 2, 143. 3, 27. Porson. Phœn. 272. Med. p. 36. Plato Lys. p. 7. Lobeck. Aj. p. 415. Cum iota subscr., Porson. Med. p. 100. Cum gen., Valck. Hipp. p. 272. ad Herod. 553. Π. πάντα, Xen. K. A. 120. 132. Schn." Schæf. Mss. Photius: Πανταχῇ· πάντα τρόπον· καὶ πανταχοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ· καὶ * πανταχόθι· πανταχοῖ δὲ καὶ πανταχόσε, εἰς πάντα τόπον.] Πανταχοῦ, itidem pro Ubique; et ut opposita reperiuntur πανταχῇ et μηδαμῇ, sic πανταχοῦ et μηδαμοῦ ap. Athen. Magis est autem usitatum. Dem. c. Phil. 4. Πάντων πανταχοῦ κρατοῦμεν. Jungitur et genitivo, ut πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, et πανταχοῦ γῆς, Chrys. Sic Latine Ubique terrarum, et Ubique gentium. Sed et pro Quovis accipitur, significans sc. motum ad locum: ut in hoc ejusdem Dem. loco c. Phil. 1. Πρὸς Ἀρτάβαζον καὶ πανταχοῦ μᾶλλον οἴχεται πλέοντα. [" Valck. Phœn. p. 96. Hipp. p. 211. ad Diod. S. 1, 238. 345. 721. Brunck. Aj. 1369. Aristoph. 1, 74. 2, 143. 241. Musgr. Andr. 240. Markl. Iph. p. 157. Porson. Phœn. 272. Med. p. 36. Lobeck. Aj. p. 415. Thom. M. 278. Xen. Eph. 98. Cum articulo, Paus. 3, 85. Cum gen., Abresch. Æsch. 2, 3. Alciphr. p. 4. Conf. c. πανταχόθεν, ad Diod. S. 2, 468." Schæf. Mss.] Πανταχόσε ET Πανταχοῖ, In omnes partes, Quovis, Quoquoversus. Cum gen. ap. Alex. Aphr. præf. l. 1. Probl. Ἑαυτὴν ἀποκαθαίρει πανταχόσε τοῦ σώματος. Vide Ἀπανταχόσε. [" Πανταχόσε, Thom. M. 278. Brunck. Aristoph. 1, 74. Ubique, ad Dionys. H. 3, 1522. Πανταχοῖ, Brunck. l. c. 2, 143. 241." Schæf. Mss. Demosth. 109.] Πανταχόθεν, Undique, Herodian. 1, (15, 9.) Τά τε πανταχόθεν ζῶα ἠθροίζετο αὐτῷ: (12, 1.) Ἅτε πολυανθρώπῳ τε οὔσῃ καὶ τοὺς πανταχόθεν ὑποδεχομένῃ. [" Thom. M. 278. 678. ad Diod. S. 1, 721. 2, 173. 280. * Πανταχόθι, Brunck. Aristoph. 1, 74. * Πανταχῶς, ibid." Schæf. Mss. " Quovis modo, Dionys. Areop. 227." Kall. Mss.]

Παντοῖος, Omnigenus, Omnifarius, Omnimodus, quibus utor, quod ab Omnis sint derivata; sed hæc composita sunt, cum παντοῖος sit quidem itidem a πᾶν significante Omne, sed compositione careat. Vel Varius, Multiplex. Il. Γ. (202.) Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά. Usus ejus est et in prosa, ut παντοῖα σιτία, Cibaria omnis generis. Greg. autem dixit aliquem esse παντοῖον ταῖς ἐπινοίαις, 113. Ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἑαυτὸν ἀποκρύψει, οὐδ' ἂν πολλὰ στραφῇ, καὶ παντοῖος γένηται ταῖς ἐπινοίαις, Ne si quidem sese in omnes verterit facies, Bud. Quæ exp. fortasse convenire possit isti Herodoti loco, (8, 10.) Παντοῖοι ἐγένοντο δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον: [cf. 3, 124. 9, 109.] Lucian. item sæpe dicit παντοῖον γίγνεσθαι, item παντοῖον εἶναι: (1, 42.) Αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην. Usurpatur equidem hoc genus loquendi ad exprimendam ἀπορίαν: ut apparet e quodam Ejusd. l., in quo dicit παντοῖος ὑπ' ἀπορίας: (1, 725.)

A Ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθὺς ἴδιόν τε καὶ ἠρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας. [Barker. ad Etym. M. 1089. " Bibl. Crit. 3, 1. p. 37. Toup. Opusc. 1, 320. Valck. ad Ammon. 141. T. H. ad Lucian. Dial. p. 75. 2, 358. ad Herod. 260. 741. Phryn. Ecl. 98. Heind. ad Plat. Hipp. 126. Heyn. Hom. 8, 296. 418. Seq. accus. cum inf., Herod. 3, 124." Schæf. Mss. * Παντοιότροπος, unde * " Παντοιοτρόπως, Saracenica Sylb. p. 34." Boiss. Mss.] Παντοίως, Omnifarie, Omnibus modis, Herodian. 4, (8, 2.) Καὶ τήν τε μνήμην αὐτοῦ π. ἀνενεώσατο, Omnibus modis, Polit. [" Toup. Opusc. 1, 91. et Ind. v. Λόγιος, ad Herod. 701." Schæf. Mss.]

[* " Παντότης, Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3. p. 196." Kall. Mss.]

" Πάμφι, Hes. affert pro παντάπασι, Omnino."

" Ἀνάπας, Omnis, Universus, ut σύμπας," [Anal. 3, 298. σοφίης ἀναπάσης.]

Ἅπας, αντος, ὁ, Universus, Totus. Fem. ἅπασα, Neutr. ἅπαν. Factum e πᾶς, præfixo ᾶ, quod voca-
B tur ἀθροιστικὸν, Coacervativum, h. e. Coacervationem denotans: quod et vehementiam quandam addit significationi hujus nominis. Sic et componendo πᾶς cum præp. σὺν, dicitur σύμπας. Æschin. (90.) Ἐξεκήρυξαν δ' ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἐξ ἁπάσης, ἧς Ἀθηναῖοι ἄρχουσιν, Ex universa regione. Sic ἅπαντα τὸν αἰῶνα dicunt Totam vitam, Totum vitæ tempus. Citatur itidem ἅπας ἐνιαυτὸς ex Hom., pro Universus s. Totus s. Integer annus. Ejusd. Poëtæ est (Il. Υ. 156.) Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, Universus campus. E quo loco probat Eust., Homerum, sicut et Iones, posteriorem hujus vocis ἅπαν corripere, cum Attici contra producant, secundum Ælium Dionys. || Ἅπας, Omnis: ἅπαντες, Omnes, Cuncti, in enumeratione: ut τὸν ἄριστον ἁπάντων, Od. Ξ. (19.) ἁπάντων ἀναισχυντότατοι, ap. Isocr., pro πάντων. Sic et ἅπας τις dicitur pro πᾶς τις, Quilibet, Quivis. Dicitur etiam ἐξ ἅπαντος, subaudito gen. τρόπου, pro Omnibus modis. Sic et ἐν ἅπασι dicunt subaudito substantivo πράγμασι, pro In omnibus rebus, In omni re.
C Ἅπας, Summus, Extremus, ἔσχατος, Plato Epist. Εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν, In summas adduci angustias, In extremas angustias redigi. Sic fere dicitur ut, Ἐλθεῖν εἰς ἅπαν τοῦ κινδύνου: quo etiam usurpatur modo simplex πᾶν. [" Ad Phalar. 278. 344. 375. Soph. Trach. 769. Jacobs. Anth. 6, 426. 10, 71. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 233. Brunck. Aristoph. 2, 60. ad Lucian. 1, 796. ad Diod. S. 2, 195. 213. 214. 464. Heind. ad Plat. Theæt. 301. Toup. Emendd. 2, 68. 3, 34. Omnigenus, ad Xen. Eph. 208. Ἅπας et πᾶς, Boiss. Philostr. 602. Buttm. ad Plat. Gorg. 513. Greg. Cor. 214. ad Herod. 254. 480. Lennep. ad Phal. 192. ad Xen. Mem. 1, 1, 11. ad Charit. 219. Brunck. ad Æsch. Pers. 760. Zeun. ad Xen. K. Π. 137. ad Herod. 200. ad Diod. S. 1, 387. Ἅπας et ἅμα πᾶς conf., ad Dionys. H. 1, 265. Tzsch. ad Strab. 4, 294. Schneid. ad Aristot. H. A. 283. An ὁ ἅπας ἀνὴρ dicatur, ad Herod. 575. An ἅπας i. q. ἅπαντες? ad Diod. S. 1, 628. Ἅπας cum artic., ad Diod. S. 2, 446. ad Dionys. H. 1, 294.
D 562. 2, 811. 1053. 5, 2. Ἅπας εἰμὶ παρά τινι, ad Charit. 374. Ἡ ἅπασα συμφορὰ, Summa totaque calamitas, ad Herod. 228. Ἅπαν, cum gen., ad Diod. S. 1, 590. Paus. 3, 38. 39. Ἅπαν ῥύπος, ὄξος, Valck. Adoniaz. p. 312. 416. ad Callim. p. 28. Wessel. ad Herod. 16. Εἰς ἅπαν, Wakef. Phil. 457. Ἐξ ἅπαντος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 357. Hermann. Gramm. 1, 190. Lucian. 1, 701. 3, 137. Paus. 225. Ἐξ ἁπάσης πόλεως, Ex omnibus civitatibus, Dionys. H. 1, 510. 550. (562.) 2, 949. 3, 1522. Τῆς ἁπάσης ἀκριβείας, Plato Hipp. 160. Demosth. 1290, 11. Ἅπαντες et ἀποστάντες conf., ad Diod. S. 2, 285. 260. Ἁπασῶν et ἀπὸ πασῶν conf., ad 2, 339. Ἅπαντες, Dionys. H. 3, 1451. Plerique omnes, Reliqui omnes, ad Xen. Eph. 208. Ἅπαντα, Abresch. Æsch. 2, 131. Ἅπαντα ποιεῖν, Musgr. Iph. A. 449. Ἅπαντα ἄφθονα, Lucian. 3, 341. 374. Εἰς ἅπαντα, Soph. Trach. 489." Schæf. Mss.] Ἁπανταχῇ, VEL, Ἁπανταχοῦ, Ubique, Quaquaversum, Passim: Ἁπανταχοῦ δὲ βωμοὺς καὶ θυσίας, Ubique aras et sacrificia, Omni in

loco. Sic etiam πανταχῇ et πανταχοῦ in usu sunt. A [" Ἀπανταχῇ, Valck. Hipp. p. 211. Brunck. Or. 757. Ἀπανταχοῦ, ibid. Valck. l. c. Diatr. 267. Wakef. S. Cr. 4, 179." Schæf. Mss.] Ἀπανταχόθι, potius quam πανταχόθι, Ubique, Ubivis, Passim. AT Ἀπανταχόθεν, Undique, Undiquaque, Undevis, Omni e parte. Lucian. (1, 195.) Οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται. Cum gen. γῆς sæpe ponitur, ut ap. Lat. Ubique, et Ubi, cum gen. terrarum, gentium. Est autem ἀπανταχόθι γῆς, In quavis parte terræ, In omni terræ parte. At πανταχόθεν γῆς, E quavis terræ parte, Ex omni terræ parte. [" Ἀπανταχόθεν, Thom. M. 278. Diod. S. 2, 448." Schæf. Mss.] Ἀπανταχόσε, sicut πανταχόσε, In omnem partem, Quoquoversum. Cum gen., ut et proxime præcedentia ἀπανταχόθι et ἀπανταχόθεν, ap. Plut. Camillo, 'Α. τοῦ πεδίου,' Per campum quoquoversum, In omnem campi partem, In omnes partes. Observandum ἀπανταχοῦ exponi Quaquaversum, ἀπανταχόσε Quoquoversum. Ἀπαντῇ, Adv. Poët. Undique, Undiquaque, [Od. Θ. 278. * " Ἀπάντη, synonyme de πάντη, est dans Platon B LL. 6. p. 752. Dans la même forme on trouve * Ἀπαντάπασι dans Athénée p. 431. : dont la véritable forme étoit peut-être Ἀπανθάπασι." Corai. Mss. * Ἀπάντοτε, Lobeck. Phryn. 103. * Ἐξάπας, Lucian. 2, 497.] " Συνάπας, i. q. σύμπας, quod vide." [" Ad Herod. 441. 498. 592. 706. (2, 99. 112.)" Schæf. Mss. " Plato Alcib. 1, 10." Boiss. Mss.]

[* " Ἐπίπας, Inscr. Cretica p. 505. Gruter. Εὐνοήσω τοῖς ἐπίπασι Ἱεραπυτνίοις — οἱ ἐπίπαντες Ἱεραπύτνιοι. In Marm. Oxon. p. 120. extat Οἱ * συνεπιπαντὶ καινεῶνι κόσμοι, s. * συνενιπαντί. Vide Chishull. A. A. p. 133." Schn. Lex.]

*Πρόπας, poëticum, Universus, Cunctus: ut πρόπας στόλος, Soph. (Œd. T. 169.) Item πρόπαντες, Omnes: Il. B. (493.) Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας. [Æsch. Pers. 440. " Eur. Phœn. 627. 1509. Markl. Iph. p. 314. Abresch. Æsch. 2, 121. Cattier. Gazoph. 88. Heyn. Hom. 4, 6. 286. 7, 784. 8, 588. Πρόπαν ἦμαρ, Ruhnk. ad H. in Cer. 434." Schæf. Mss.]

Σύμπας, Universus, Totus. Sonat autem q. d. Simul totus. Thuc. 2, (60.) Ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι πόλιν C πλέω ξύμπασαν ὀρθουμένην ὠφελεῖν τοὺς ἰδιώτας ἢ καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην. Apud Eund. non uno in loco τὸ ξύμπαν pro In summa, Ad summam. Et alicubi, Τὸ δὲ ξύμπαν εἰπεῖν, Ut in universum dicam, Ut uno verbo dicam. In VV. LL. ex Isocrate, Ζήτει νόμους τὸ μὲν σύμπαν δικαίους, ubi redditur itidem In universum. Affertur ibi τὸ σύμπαν et pro Universitate rerum, ex Aristot., quam τὸ πᾶν a Philosophis dici docui antea. In plur. σύμπαντες, Omnes, Omnes simul, Bud. ap. Dem. exp.: qui et citat hæc Aristotelis, Οὐχ ὡς ἕκαστον, ἀλλ' ὡς σύμπαντας. [" Ad Charit. 219. ad Herod. 441. 706. Reiz. Acc. 108. Musgr. Rhes. 141. Cattier. Gazoph. 90. Heyn. Hom. 7, 185. 8, 130. Σύμπαν, Toup. Opusc. 1, 453. Τὸ σ., Thom. M. 255. Ἡ σύμπασα πονηρία, Heind. ad Plat. Gorg. 182. Οἱ ξύμπαντες, Huschk. Anal. 284. Σύμπασι neutr., Dionys. H. 1, 59. Τὰ πολλὰ ξύμπαντα, Plato de LL. 29. Ast. Cf. Schneid. ad Xen. K. Π. 8, 4, 7. ad D Herod. 404. Τρόπον συμπάντων — ἐπιφανέσταταν, al. τρόπων, ad Dionys. H. 1, 301." Schæf. Mss.]

" Ἀπόπαξ, nisi forte scripsit ἀπόπαν, Hesychio est " ξύμπαν s. σύμπαν," [Asclepiades Epigr. 27. τῶν ῥοδίνων δ' ἀπόπαξ, exp. Simul; sed Cod. Vat. exhibet τε τόπαξ. " Jacobs. Anth. 7, 45." Schæf. Mss.] " Διάμπαξ, Hesychio et Suidæ διόλου, καθόλου, δια" παντὸς, In totum. Exp. etiam Utrimque. Lucian. " (1, 440.) Διελαύνεται δ. ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. Idem " διαμπερὲς et διαμπερέως." [" Brunck. ad Eur. Bacch. 982. Musgr. 992. Wakef. S. Cr. 2, 64. Bergler. Alciphr. 352." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 65. Suppl. 559. 952.] " Ἐπίπαξ, Ut semel dicam, In " summa, Summatim:" [Hesychio ἐπιπὰξ exp. ἐπ' ἀριστερά. Cf. Ἐπιτάξ.]

ΠΑΝΥ, adv. Omnino, Prorsus. Ideo autem primam huic adverbio istam signif. tribuo, quod sicut Omnino ab Omnis, sic πάνυ a πᾶν deductum, et ex eo factum existimem. Non enim debere cuiquam scrupulum afferre syllabam παν hic correptam, satis liquet ex iis quæ de eadem in Πάμπαν docui. Hanc autem adverbii πάνυ signif. cum in aliis ll., tum in hoc Aristoph. manifestam esse puto: N. (733.) ΣΩ. Ἔχεις τί; ΣΤΡ. Μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔγω γ'. ΣΩ. Οὐδὲν πάνυ; Hic enim οὐδὲν πάνυ non video quomodo aptius reddi possit quam Nihilne omnino? vel, Nihilne prorsus? Nec dubium est quin eand. signif. habeat et in (901.) οὐδὲ γὰρ εἶναι Πάνυ φημὶ δίκην, Omnino nego. Sic autem et ap. Thuc. et Herodian. observavi positum. In VV. LL. ex Aristoph. affertur et πάνυ μανθάνω, pro Prorsus intelligo. Ibid. πάνυ junctum cum σφόδρα eodem exp. modo: Plato Apol. (14.) Π. σφόδρα ταῦτα λέγω. Hæc omnino dico. Sciendum est autem, sicut πάνυ cum σφόδρα hic jungitur, sic Omnino et Prorsus copulata inveniri, in paulum diverso tamen loquendi genere. Possis autem πάνυ ita interpretari et ubi concedentis est cum affirmatione: qui frequens est ejus usus. Aristoph. Πλ. (393.) ΒΛ. Παρά σοι. ΧΡ. Πάνυ. Sed additam utplurimum habet particulam γε, aut particulas μὲν et οὖν: dicitur enim πάνυγε, vel πάνυ μὲν οὖν, ab eo qui respondet, concedens aliquid cum affirmatione. Plato Alcib. (1. §. 5.) Καὶ τότε ὁπότε βέλτιον; Πάνυγε. Paulo post, Οὐκοῦν καὶ τότε ὅτε βέλτιον; Πάννυγε. Ibid. ναὶ eadem signif. dicit. Idem in Euthyphr. Ἆρ' οὐχ οὕτω; Πάννυγε. Sed et καὶ πάνυ γε ap. eum legitur, ubi observa eund. usum PARTICULÆ Καὶ, quem habet ante μάλα, cum dicitur καὶ μάλα, ut in Charmide, Τί οὖν, ἔφην, οὐκ ἀπεδύσαμεν αὐτοῦ αὐτὸ τοῦτο κ. τ. λ. Καὶ πάνυ γε, ἔφη ὁ Κριτίας. Item πάνυ μὲν οὖν ap. Eund. cum in aliis plerisque ll., tum hoc, Ὑπηρετητικὴ μὲν ἂν, ὡς ἔοικεν, εἴη θεοῖς. Πάνυ μὲν οὖν. Hoc Cicero, inquit Bud., in 2 Tusc. et in Partt. Sane quidem dixit, et Prorsus. Sæpe autem hæc ap. Xen. quoque sunt obvia. Sed hoc addo iis quæ ille de πάνυ μὲν οὖν scribit, inveniri interdum has voculas non per se positas in responsione, sed aliis verbis conjunctas, ut ap. eund. Plat. Phædro, cum dixisset Socrates, Ἀτὰρ, ὦ φίλε Φαῖδρε, δοκῶ τί σοι ὥσπερ ἐμαυτῷ θεῖον πάθος πεπονθέναι; addo autem θεῖον e vet. Cod., respondet Phædrus, πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά τις σὲ εἴληφε. Sic πάνυ μὲν ap. Lucian. (1, 187.) ubi dicenti Socrati, Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ: respondet Chærephon, Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως. Ubi etiam observa πάνυ μὲν responderi, quamvis præcedens sermo interrogativus non sit. His porro locis aptius fuerit Omnino s. Prorsus, quam Admodum: quo alioqui possumus in illis prioribus ll. uti, et quidem alteram hujus adverbii signif. exprimendo: cum enim πάνυ significet etiam Admodum, et Valde, quemadmodum Lat. suum illud adv. Admodum responsioni concedentis simul et affirmantis adhibent, ita dicere possumus Græcos in ll. illis hanc suo πάνυ signif. dare. Quod si dicamus, pro nobis faciet μάλα, necnon σφόδρα, quæ cum proprie Valde s. Admodum significent, illum itidem usum habent; legimus enim sæpe cum ap. alios, tum ap. Plat., in responsione concedentis cum affirmatione, Καὶ μάλα, et Καὶ σφόδρα γε, et Κομιδῇ μὲν οὖν. Sin vero πάνυ in ll. illis sonare Omnino et Prorsus, malimus, id particulis παντάπασι et πάντως, necnon παντελῶς confirmabimus, quæ eund. illum usum habent, cum alioqui proprie sonent Omnino, Prorsus. Ceterum quantum attinet ad πάνυ, quod est concedentis cum affirmatione, sciendum est annotari etiam contra, πάνυ junctum cum ADV. Καλῶς, esse renuentis, ap. Aristoph. Sed in hoc loquendi genere rationem adverbii καλῶς duntaxat habendam existimo, ut πάνυ duntaxat augeat, et πάνυ καλῶς perinde sit ac si diceretur κάλλιστα: idque ironice, eod. plane modo quo vulgus nostrate dicit, Et de belles. Sed VV. LL. in Πάνυ magno errore scriptum habent πάνυ κακῶς, pro πάνυ καλῶς.

Πάνυ sonat etiam, ut modo dixi, Valde, Admodum, Magnopere: ut πάνυ χαίρω, Valde gaudeo: et πάνυ ἄχθομαι, Valde mœstus sum. Sæpe vero cum πολὺς, et πολλάκις: et cum μακρός: itidemque

cum μικρὸς, et ὀλίγος, ac similibus: ut, Π. πολλῆς τοῦτο δεῖται δαπάνης. Xen. autem usus est et cum πολὺ posito adverbialiter cum compar., K. Π. 2, (4, 17.) Ἐὰν μὴ πάνυ πολὺ ἐλάσσων ἡ ὁδὸς ᾖ. Invenitur alioqui πάνυ cum compar., etiam non interjecta particula: ut ap. Aristot. οὐ πάνυ πιστότερα ἐρεῖ. Plato Phædro, Π. μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα: Aristoph. Πλ. (377.) ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ Ἐθέλω διαπρᾶξαι. Xen. in principio Pædiæ, Καὶ πάνυ ὀλίγους. Et cum adv.: ut πάνυ πολλάκις, Plut. περὶ Δυσωπίας. Et ταχὺ πάνυ in eadem illa Aristoph. Comœdia (57.) λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ. Thuc. 8, (38.) Καὶ ἄλλως ἐν σφίσιν αὐτοῖς οὐ πάνυ εὖ διακείμενοι. Observa autem in duobus illis ll. Arist. postponi: itidemque ap. Plat. Apol. (6.) Ἔπειτα μόλις πάνυ ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ ἐτραπόμην. Sic autem et ap. alios frequenter. Invenitur vero et procul sejunctum a suo adverbio; ut in hoc Aristoph. versu in eadem illa Comœdia (198.) Εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ, pro εὖ πάνυ. Sæpe autem jungitur negativæ particulæ οὐ, interdum et μή: Οὐ πάνυ προσίεμαι, Xen. Interdum vero οὐ πάνυ et οὐ πάνυ τι sic dicitur ut a Cic. Non magnopere, illic vacante propemodum particula πάνυ, sicut hic particula Magnopere. Tale est autem ADV. Ὀλίγον, et quidem conveniens cum Lat. Parum pro Non: Ovid. Quodque parum novit, nemo docere potest. Sic cum dico ὀλίγον μοι μέλει, perinde est ac si dicerem οὐ πάνυ μέλει μοι, pro οὐ μέλει μοι: et Lat. Parum curo, perinde ac si dicerem Non magnopere curo, pro Non curo. Xen. K. Π. 1, (6, 18.) p. 19. meæ Ed., Οὔτε ζημίαις πάνυ τι θέλουσιν εἴκειν, οὔτε δώροις ἐπαίρεσθαι: ita enim scr. ibi existimo potius quam πάνυ τοι: sicut dixi in principio Annotationum quas editioni illi subjunxi: afferens ex Eod. ETIAM Μηδέν τι πάνυ: Ἑλλ. 5, (4, 45.) Ἔφυγον μηδέν τι πάνυ διωκόμενοι, ubi quin τὶ scriptum ab Auctore fuerit, μηδέν τι πάνυ dicente pro οὐ πάνυ τι, dubitare fas non est. SED Οὐδέν τι πάνυ quædam exempl. habere, ibid. admonui: nihil autem esse inter hanc et illam lectionem discriminis satis constat. Dem. Οὐ πάνυ τι ἠνώχλουν αὐτῷ: scribitur et CONJUNCTIM Πάνυτι, SICUT Πάνυτοι. Herodian. 5, (2, 11.) Ἅπερ ὁρῶντες οἱ στρατιῶται οὐ πάνυ τι ἀπεδέχοντο. || Sed οὐ πάνυ τι a Bud. exp. etiam Non ferme, in Dem. (1347.) Ἡ μὲν γὰρ οὐσία οὐδὲ τριῶν ταλάντων πάνυ τι ἦν. Observavi certe et ap. Aristot. pro Non ferme, Haud ferme, ea sc. signif. qua dixit Cic., Sapientis cogitatio non ferme ad investigandum adhibet advocatos. Apud Terent. autem, Fidelem haud ferme mulieri invenias virum, Ferme a Donato exp. Facile.

Πάνυ articulo jungitur interdum, eadem forma qua jungi videmus ἄγαν: et dicitur ὁ πάνυ, significando emphasin et celebritatem nominis, Bud. afferens e Xen. Ἀπ. 3, (5, 1.) Περικλεῖ δέ ποτε τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους υἱῷ διαλεγόμενος. Exp. certe ὁ πάνυ, Celebris, Illustris, Nobilis; sed malim, Celebris vel Illustris ille etc. Lucian. (1, 563.) Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος. Greg. de Joanne, Ἰωάννην τὸν πάνυ, Athen. 222(=537.) Περὶ δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ πάνυ τρυφῆς, ubi τοῦ πάνυ Bud. aliud non esse dicit quam τοῦ μεγάλου. Eodemque modo Greg. dixisse non solum Ἀλέξανδρον τὸν πάνυ, sed et Κωνσταντῖνον τὸν πάνυ, scribentem, Ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ πάνυ, pro Tempore magni Constantini. Apud Lucian. autem redditur Summus, in Icaromenippo, Ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ Διὸς ἥκω τήμερον. Sed quamvis in VV. LL. et alibi afferantur exempla harum vocum ὁ πάνυ junctarum cum nomine proprio, sciendum est tamen et aliis junctas inveniri, et quidem non solum nominibus appellativis personarum, i. e. nominibus quæ personis tribuuntur, sive illarum artem, aut aliquam scientiam, sive munus et functionem declarantia, sed et nominibus rerum. Athen. 132. Φιλόσοφος δὲ ἦν τῶν πάνυ Αἰσχύλος. Sic ap. Thuc. legimus, Τῶν πάνυ στρατηγῶν, 8, (89.) Ibid. Τοῖς πάνυ τῶν στρατιωτῶν, initio libri, ubi existimo τοὺς πάνυ στρατιώτας vocari Primarios, Præcipuos, Præcipui nominis. || Bud. certe ἐν τοῖς πάνυ, sicut ἐν τοῖς μάλιστα, pro In primis poni tradit, in Vita Isocratis. Exemplum autem tertii usus habes ap. Athen. 215. Οἱ καὶ τῶν Ὀλυμπίων τὸν πάνυ ἀγῶνα ἀμαυρῶσαι ἐθελήσαντες, ubi reddere potes Celebrem illum, vel Nobilem illum. [" Valck. ad Phalar. p. xvii. Porson. Hec. p. 53. Ed. 2. Lucian. 2, 194. Cum superl., Athen. 22. Abresch. Lectt. Aristæn. 283. Markl. Suppl. 246. Heyn. Hom. 4, 256. Boeckh. de Metr. Pind. 237. Conf. c. πάντη, ad Lucian. 2, 228.: cum τανῦν, Schneid. ad Xen. Mem. 187. Ed. 3. Πάνυ trajectum, Heind. ad Plat. Hipp. 126. 360. Apol. 175. Xen. Œc. 7, 3. Polyb. 2, 131. Ὁ πάνυ, ad Xen. Mem. 3, 5, 1. Οὐ π., Alciphr. 122. Wakef. S. Cr. 4, 67. Ind. ad Plat. 4 Diall. Biest. v. Οὐ, Lucian. 3, 234. Dionys. H. 1, 585. Plato Phædro 193. Heind., Xen. Œc. 7, 1. Schneid. p. 41. Simon. Dial. 59. Οὐ π. τοι, Heind. ad Plat. Lys. p. 6. Οὐ π. τι, 7. Fischer. ad Euthyphr. p. 8. ad Weller. Gr. Gr. 2, 133. Artemid. 358. 383. Reiff., Dionys. H. 5, 261. Οὐ γὰρ πάνυ, ἔφη, τὶ—, Plato 1. p. 111. Bekk. Π. οὐ, Heind. ad Plat. Theæt. 328. Μὴ π., Callim. 1, 429. Μὴ π. τι, Heind. ad Plat. Phædr. 310. Μὴ π. τοι, Schol. Apoll. Rh. p. 293. Π. τι, 261. Zeun. ad Xen. K. Π. 122. ad Lucian. 1, 476. 477. 506. 812. Π. που, Boiss. Philostr. 319. Π. πολὺ, Plato Charm. 69. Π. πλέον, Hipp. 126. ubi falli videtur Heind. cf. p. 360. Π. μὲν οὖν, ibid. 124. Π. σπουδῇ, Wolf. ad Demosth. c. Lept. 321. Valck. ad Phalar. p. xvii. Π. σφόδρα, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 7. Musgr. ad Hec. 489. Lennep. ad Phal. p. 7. T. H. ad Plutum p. 253. Ἐν τοῖς π., Dionys. H. 1, 49. 167. Πολλοῖς π., Dionys. H. 2, 1174. * Παννήλιξ, Jacobs. Anth. 12, 425. ad Charit. 217. * Πάμπανυ, Crus. ad Suet. 370." Schæf. Mss. Dio Cass. 590.]

" Πάγχυ, adv. poët. Omnino, Penitus, Il. T. (343.) " Ἦ νύτοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλ-" λεύς: Od. O. (326.) πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι." [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 100. Koppiers. Obs. 145. Jacobs. Anim. 305. Anth. 7, 238. Exerc. 2, 167. Οὐκέτι π., Il. N. 747. Οὔπω μάλα π., Ξ. 143. Heyn. Hom. 6, 652. * Πάγχι, Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss. * Πάγχῃ, Alex. Æt. Fr. 4. ap. Anal. 1, 419. ubi tamen Brunck. rescripsit πάγχυ.] " Ἐπιπάγχυ, " Omnino, Penitus, i. q. πάγχυ: nisi dicamus præp. " ἐπὶ esse epitaticam: ut ἐπιπάγχυ valeat i. q. μάλα " πάγχυ." [Lobeck. Phryn. 48. " Const. Manass. Chron. p. 104." Boiss. Mss. Ad Hesiod. Ἔργ. 262.]

ΠΑΣΣΩ, VEL Πάττω, Inspergo, Conspergo: ut cum aliquid sale vel alia re conspergimus. Unde Ἁλίπαστος, Sale conspersus. Dicitur tamen per gen. ab Hom. Il. I. (214.) Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, ubi quamvis reddatur Sale conspergebat, malim Salem inspergebat; nec enim dubium est quin πάσσειν ἁλὸς, ea dicatur forma qua πίνειν οἴνου, et φαγεῖν ἄρτου, multque alia hujusmodi: nam et Auctor brevium Scholl. πάσσε δ' ἁλὸς resolvit in accus. cum dat. dicens, ἔπασσε τὰ κρέα ἁλσί. Itidemque cum dat. ap. LXX. Interprr., τῷ χοΐ πάσσων, malim verbo Conspergere reddere, dicens Pulvere conspergens, aspergens, non Pulverem spargens. Quod tamen verbum habent VV. LL., in quibus τῷ χοΐ πάσσων redditur Terram spargens. Sic igitur sentio, cum dicitur πάσσειν τὰ κρέα ἁλσὶ, esse Conspergere carnes sale, itidemque πάσσειν χοΐ esse Conspergere pulvere, s. potius Aspergere pulvere, eodemque cum aliis datt. modo: ut πάττειν χρυσῷ et πάττειν ῥόδοις, Aristoph. Πλ. (912.) Χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις: et (1330.) πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις. At πάσσειν ἁλὸς s. ἁλῶν τοῖς κρέασι, Inspergere carnibus salem, (proprie autem q. d. aliquid salis.) Non ignoro interim, afferri e Gal. Προσπάττειν λουτρὰ ἁλῶν, cum potius dicendum esset προσπάττειν λουτρὰ ἁλσὶ, vel προσπάττειν ἁλῶν λουτροῖς. Quo fit ut locum illum vel mendosum esse suspicer, vel constructione quadam huic loquendi generi peculiari, et ex illo Hom. loco tracta, ut quasdam alias ab eo manasse constat, positum esse gen. pro dat. In VV. LL. e Luciano (2, 927.) Κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, pro Pulvis per caput spargitur. Et πάττεται ἐπὶ τὸ δῆγμα, Morsui inspergitur. Exp.

autem πάσσω et verbo ἐπιβάλλω, Superjicio: de qua A exp. dicam in Ἐπιπάσσω. [3 Macc. 1, 18. Σποδῷ καὶ κόνει τὰς κόμας πασάμεναι, Cinerem et pulverem in comas suas spargentes.] || Πάσσειν non solum est ἐπιτιθέναι ἅλας πρὸς ταριχείαν, sed et ποικίλλειν, unde παστὰς, Eust. 1399. Idem p. 393. in istud hemistichium Homeri, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, scribit ex hoc ἐνέπασσεν factam esse nuptialem παστάδα. Addens, E tali autem πάσσειν, nam hic simplici utitur, dictus est ὁ τοῖς ἄνθεσι κατάπαστος νικητής. Videtur autem, inquit, dictum esse hoc πάσσειν ad similitudinem alterius πάσσειν: ut, πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο: unde et ἁλίπαστον. Dicam autem de illa signif. et in comp. Ἐμπάσσω. [" Ad Herod. 141. 170. ad Diod. S. 1, 101. ad Charit. 551. T. H. ad Plutum p. 97. Jacobs. Anth. 11, 212. 12, 126. Heyn. Hom. 4, 599. 5, 169. 575. 8, 339. De fut., ad Il. P. 564. Variego, Ruhnk. Ep. Cr. 197. Bibl. Crit. 2, 4. p. 24. Χρυσῷ πάττειν, Kuster. Aristoph. 60." Schæf. Mss. Πέπαστο, Hesychio ἐπεπλήρωτο. Longi Pastor. 1. p. 12. Χώματος καὶ πηλοῦ πέπαστο B καὶ τὰς κόμας καὶ τὸ ἄλλο σῶμα, Apoll. Rh. 1, 729. δαίδαλα πόλλ' ἐπέπαστο.] " Παστέα, Spar-" genda: item Spargendum, Aristoph." [Εἰρ. 1074.] Πάσμα, vide Διάπασμα. [" Alex. Trall. p. 190. Suid. 2, 392. " Heyn. Hom. 4, 599." Schæf. Mss.] Παστὸς, Conspersus. Sed in compositione potius, ut ἁλίπαστος, Sale conspersus. A Schol. Aristoph. Φάρμακον παστὸν exp. τὸ πασσόμενον: ut certe videmus Hom. dixisse ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν. Eudemus ap. Athen. (371.) tria esse τεύτλων genera scribit, παστὸν, καυλωτὸν, λευκὸν, πάνδημον. Ælius Dionysius ap. Eust. παστὰ esse ait ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον, et ἐπίπαστα dici αὐτὰ τὰ ἄλφιτα. Apud Hes. scriptum est paroxytone πάστα, qui aliam quoque signif. affert, quam ap. eum vide. " Πάστα, Hesy-" chio Edulium e caseo non salso, similagine et se-" samo confectum. Alii esse volunt Pulmentum e " leguminibus, mixtum farina, teste Eod. Forsan " παρὰ το πάσσεσθαι, Quod farina conspergeretur. " Vide Πάστη." || Παστὸς autem, quod est ab altera C verbi πάσσω signif., vide cum Παστὰς, quod proxime sequitur. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 132. Schol. Aristoph. Πλ. 717. Heyn. Hom. 4, 599. 8, 339." Schæf. Mss. Παστὸν, Gl. Salsum. Mathem. Vett. p. 89. Μιχθεῖσα τρίτῳ μέρει παστοῦ, τροφὴν ἰσχυρὰν παρέχεται.] " Πάστη, Jusculum farina mixtum s. con-" spersum, J. Poll. (6, 56.) plurali πάσται pro ζωμὸς " ἀλφίτων affert, ex Aristoph. φύσκαι, πάσται, ζωμοὶ, " χόλικες. Simile quid πάστα Hesychio." [" Thom. M. 607. Aristoph. Fr. 281." Schæf. Mss.]

Παστὰς, άδος, ἡ, Thalamus, ut etiam apparet e verbis Eustathii, quæ protuli in Πάσσειν, τὸ ποικίλλειν. Et in plur. παστάδες, Thalami, Bud. e Chrys. Idem Plutarcho ait significare Porticum, in h. l. qui habetur in Vita Galbæ, Τοῦ δ' Ἰλλυρικοῦ τάγματος ἐν τῇ καλουμένῃ παστάδι Βαψανίᾳ στρατοπεδεύοντος. Extant certe et alii plerique Plutarchi ll. in quibus eand. signif. huic verbo dare videtur. Sed in VV. LL. ex Ejusd. Lycurgo (6.) affertur pro Atrio ubi habebantur conciones. Tradunt præterea esse Cœ- D naculum, et Convivii locum, deducendo a πάσασθαι: sed huic derivationi refragantur Eustathii verba supra: denique Quamvis domum ad aliquem excipiendum aptam, e Moschop. " Hesychio παστάδες " sunt παστοὶ στοαὶ, et γεγραμμένοι οἶκοι, a πάσαι, " ποικίλαι, Variegare: item τόποι ἔνθα ἐδείπνουν, a " πάσασθαι, Edere: præterea τῶν ἀμπέλων αἱ συστά-" δες." [" Ind. Xen. Mem. et ad 3, 8, 9. ad Mœr. 88. Valck. Phœn. p. 155. Toup. Opusc. 1, 243. 276. 2, 188. Jacobs. Exerc. 1, 71. Anth. 6, 436. 8, 11. 94. 191. 9, 126. 429. 11, 74. 319. 12, 286. 400. Herod. 186. (2, 169.) Wyttenb. Select. 356. ad Eur. Or. 1367. Larcher Herod. 2, 501. Brunck. Apoll. Rh. 36. (1, 789.) Epigr. adesp. 11. 611. ad Charit. 718. Wakef. Trach. 920. Leon. Tar. 5. Dionys. H. 1, 470. ad 580. Heyn. Hom. 5, 634. 635. 8, 8. Schneid. ad Xen. Hier. 261. (12, 2.)" Schæf. Mss. Cf. Παραστάς. " Soph. Antig. 1207. de Sepulcro vivæ Antigones." Seager. Mss. Plut. Bruto 55. J. Poll. 7, 122. Theocr. 24, 40. Schn. Lex. * Προπαστὰς, Porticus, Schol. Apoll. Rh. 1, 789. " Porphyr. Schol. Hom. in Valck. Diss. de Schol. Hom. 101." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 5, 635." Schæf. Mss.] Ceterum pro Παστὰς significante Thalamum dicitur ETIAM Παστός: ut in Luciano (1, 428.) Κέλευσον τὸν Ἑρμῆν τοῦτον νεανίαν εὐθὺς ἀπεργάσασθαι, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ: vide et in Ἐμπάσσω quædam de hac voce. [" Ad Diod. S. 1, 34. Meleager 125. Brunck. Apoll. Rh. 239. Jacobs. Anth. 11, 319. 12, 286. Torus nuptialis, 8, 94. 235. 9, 126. 186." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 1, 775. Orph. Arg. 1334. Affertur etiam * Παστὸν, τὸ, Velum variegatum, quod foribus thalami appendi solebat, e nullo tamen Auctore. Cf. Ἐμπάσσω. * " Παστοπηγία, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 158. (γαμήλιος π.) * Παστοπήγιον, Const. Manass. Chron. p. 131. Nicet. Eugen. 6, 512." Boiss. Mss. " Theod. Prodr. Rhod. 301. Νυμφικῶν ἔννοια παστοπηγίων." Elberling. Mss.] Παστοφόρος, ET Παστοφορεῖον. Sonat autem παστοφόρος q. d. Thalamifer, i. e. Thalamum ferens. Sic Veneris epith. est παστοφόρος, Thalamifera. [" Ad Diod. S. 1, 34. Jacobs. Anth. 10, 197." Schæf. Mss. " Ferens pallium, Clem. Alex. (Pæd. 3, 2.) 93. 269. licet in Ind. afferatur πλαστοφόρος. Cf. Lex. Basil. Curion., ubi est etiam Veneris epith." Kall. Mss.] AT Παστοφορεῖον SEU Παστοφόριον est Thalamus, si Hieronymo credimus, in caput 22 Esaiæ, dicenti usurpatum in Græca Bibl. Interpretatione pro Thalamo in quo habitat præpositus templi. [Schleusn. Lex. V. T. Vide Ῥαμνοῦς.] " Αὐτόπαστα, Hesychio sunt " πύλαι παστάδας ἔχουσαι, ποικίλαι." " Πρόπαστος, " i. q. προκοιτὼν, Vestibulum cubilis, Locus ante " thalamum." [* Προπάστιον, Vestibulum thalami, Hes. * Παστόω, Thalamum pono, Aqu. Deut. 33, 12.]

[* Ἀναπάσσω, Pind. Ὀ. 10, 114. " Heyn. Hom. 4, 473." Schæf. Mss. * Ἀποπάττω, Codin. 13, 3. et not. p. 254.]

Διαπάσσω, VEL Διαπάττω, Conspergo, Gal. ad Gl. Διαπάττειν ἁλί τε καὶ νίτρῳ καὶ νάπυϊ. Sed dicitur διαπάττειν et pro Inspergere, Spargere: Herod. Διαπάσας ἐς τὰς τρίχας τοῦ ψήγματος, Cum inspersisset crinibus, Cum sparsisset per crines. Et διαπαττομένη γῆ, Terra quæ inspergitur. || Dicitur vero et διαπεπασμένος μέλανι, pro Nigris maculis conspersus, respersus, sparsus. Virg. autem dixit, sparsis pellibus albo: i. e., Nigris maculis sparsis s. dispersis variegatus. [" Casaub. ad Athen. 138. Meurs. ad Apoll. Dysc. 80. Valck. ad Herod. 66. 496." Schæf. Mss.] Διάπασμα, Quod (corpori) inspergitur, Quo (corpus) aspergitur, q. d. Aspergo. Sonat tamen potius q. d. Aspergimen, Aspergimentum. Bud. autem Inspergimen etiam reddit. Diosc. de nardo, Καθύγροις σώμασι διάπασμα. Idem, Διάπασμα ὅλον τοῦ σώματος. Plin. Siccis odoribus constant, quæ διαπάσματα vocantur. Dicit autem siccos odores, quoniam erant et liquidi odores: quibus verbis ab Horatio appellantur Unguenta. Idem loquens de rosa, Διαπάσματα inde fiunt ad sudores coërcendos, ita ut a balneis inarescant corporibus, deinde frigida abluantur. Porro non solum διαπάσματα vocantur, ut habent VV. LL., sed etiam κατάπαστα, ap. Gal. κ. Τόπ. et πάσματα, et καταπάσματα. At Hes. aliam signif. habet πάσμα, quam ap. eum vide, cujus tamen verba mendo carere non videntur. Apud Eust. autem legimus ἀλφίτων πάσμα, 1668. Διαπάσματα, inquit Gorr., dicuntur Aspergines medicamenti alicujus sicci et in pulverem triti. Fiunt autem ad varios usus: Plin. quædam ad coërcendos sudores, e rosis parari scribit, etc. ex his Dioscoridis, Χρῶνται δὲ καὶ πλείους ἐν διαπάσμασι καὶ συγχρίσμασι μετὰ τὸ λουτρὸν, καὶ μετὰ τὸ ξηρανθῆναι ἀπεκλούονται ψυχρῷ. De his et Martial. 1, (88.) Quid quod olet gravius mistum diapasmate virus? Diapasma enim dixit siccos odores qui in pastillos inspergebantur. Veruntamen non eum modo usum præstabant, nec e medicamentis unius generis componebantur. Siquidem totis corporibus vel eorum partibus fovendis, siccandis, laxandis, astringendis, molliendis, durandis et odorandis aliquando inspergebantur. Id quod satis evidenter docet P. Ægin. 7, 13.

καταπάσματα appellans, quæ omnino ead. sunt atque διαπάσματα. Dicitur autem διάπασμα non id modo, quod corpori siccum inspergitur, verumetiam quod in potum inditur, et inspersum potui bibitur. Nam et hujus exempla quædam habentur ap. Gal., ut κ. Τόπ. 9. Anchusam tenuissime tritam cum aqua potabili bibendam dato. Et, Struthii cochlearium cum melle dato. Nam ipse medicamenta hæc, κατάπαστα, sive, quod idem est, διαπάσματα appellat. Refert tamen Oribasius ex Antyllo, ἐμπάσματα, καταπάσματα, et διαπάσματα differre: quod ἐμπάσματα compescendis sudoribus aut alia corporis per halitum digestione adhibeantur, aut ad summam cutim scarificandam, aut commovendum pruritum; καταπάσματα vero ulceribus superponantur; at διαπάσματα ad odoris gratiam apparentur, et alis atque feminibus, ad summovendam graveolentiam, illinantur. [" Reuss. Diss. de Diapasmate." Schæf. Mss. Plut. Q. S. 1, 6.]

Ἐμπάσσω, SEU Ἐμπάττω, Inspergo. Sed Gal. dixit ad Gl. 2. Ἐμπάττω τὶ μέλιτι τῶν εἰρημένων φαρμάκων, quod exp., Aliquod e dictis medicamentis melli inspergo: non autem ἐμπάττω μέλι τινὶ τῶν εἰρημένων φαρμάκων, Inspergo mel alicui e dictis medicamentis. Possit tamen videri ἐμπάττω μέλιτι potius vertendum Aspergo melle. E Nicandro Ἀ. (79.) Ἀφρὸς ἐπιστύφων ἐμπάσσεται. [Schn. ἐμπλ.] || Ἐμπάσσω, metaphorice pro Intexo, quia quæ intexuntur, velut insperguntur, Il. Γ. (126.) de Helena, ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε Δίπλακα μαρμαρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους: X. (441.) Ἀλλ' ἥ γ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο Δίπλακα μαρμαρέην· ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε, ubi Eust. ἐμπάσσειν vult esse ἐμποικίλλειν: quem et supra πάσσειν exponere ποικίλλειν docui, agentem alioqui de hoc ipso loco; scribit enim, Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ Ἑλένης μὲν ὥρισέ τι ἐνεποίκιλλε τῇ δίπλακι, ἐνταῦθα δὲ οὐχ ὥρισται ὁ * ποικιλμός. Habet quoque et brevium Scholl. Auctor in loco illo, ἐνέπασσεν, ἐνεποίκιλλεν: unde παστοὶ vocantur τὰ ποικίλα παραπετάσματα. Videtur autem HOC Ἐμποικίλλειν in ista exp. esse Varie intertexere, Intertexere variegando. [" Heyn. Hom. 4, 473. 8, 339. ad Herod. 170. Intexo, Ruhnk. Ep. Cr. 197. ad Il. Π. 306." Schæf. Mss. * " Ἔμπασμα, ad Hesych. 1, 1228, 19." Dahler. Mss. Ἐμπαστήρ, vide Lex. VV. Peregr.] " Ἐμπαστήρια, Hesychio sunt μελίκηκτα." [* Ἔμπαστος; unde * Χρυσέμπαστος, Chrys. 7, 633. * Ἐπεμπάσσω, Alex. Trall. 8. p. 421. 501.] " Παρεμπάσσω, Præter alia inspergo, Diosc. Οἱ δὲ ψιμμύθιον παρεμπάσσουσιν ἀντὶ τοῦ θείου," [" Geop. 2, 34. 3, 9." Kall. Mss.] Προσεμπάσσω, " s. Προσεμπάττω, Insuper," Præterea inspergo. At in VV. LL. προσεμπάσας, Qui aspersit. " Συνεμπάσσω, Simul " inspergo."

Ἐπιπάσσω, SEU Ἐπιπάττω, q. d. Superspargo. Redditur tamen commode et verbo Inspergo. Unde pass. Ἐπιπάσσομαι, Inspergor, Herodian. 1, (7, 9.) Ὡς τοὺς μὲν οἴεσθαι ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι, Ei scobem auream inspergi, vel, Eum scobe aurea conspergi, ut Polit. vertit. Et φάρμακα πάσσειν, ex Hom., vide Παστός. In VV. LL. affertur e Theophr. hoc verbum sequente etiam præp. ἐπὶ, sc. ἐπιπάττω ἐπ' ὄξος: quod ibi exp. Aceto aspergo. Ibid. ἐπιπάσσοντες γάλα exp. etiam Lacte macerantes. Et ἐπιπασθεῖσα ῥίζα e Diosc., Radix in pastillos conformata. [" Kuster. Aristoph. 61. Heyn. Hom. 4, 599. 5, 81. 6, 624. Wyttenb. Ep. Cr. p. 8. ad Herod. 66. 357. Wakef. S. Cr. 1, 70. De medicamentis topicis, Villois. ad Long. 47." Schæf. Mss. * Ἐπίπασμα, Alex. Trall. 12. p. 215. * " Ἐπίπαμμα, Schol. Theocr. 15, 116." Boiss. Mss.] Ἐπίπαστος, ὁ, ἡ, Qui inspergitur, inspergendo adhibetur; at interpretando Inspersilis, scr. potius esset Ἐπιπαστός. Sed ἐπίπαστα peculiariter dicta putantur τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλφιτα, ut ex Hes. et Eust. discimus, necnon Schol. Aristoph. in Ἱππ. (103.) Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος. Sed addit ille cum alia, tum hæc, Ἔθος δὲ εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπάσσειν τινὰ καρυκεύματα ἁλμυρά· καὶ διὰ τοῦτο ἔφη ἐπίπαστα. Idem in hunc ejusd. Comœdiæ locum (1089.) λείχων ἐπίπαστα, annotat itidem, Πλακοῦσι γὰρ ἐπέπασσον ἁλμυρὰ, καὶ ἐκ τούτου ἠναγ-

A κάζοντο πίνειν πολλά. Item medicamenta ἐπίπαστα, quibus utimur ea inspergentes corpori, s. corpus iis conspergentes. Theocr. 11, 1. Οὐδὲν πὸτ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ,) οὔτ' ἐπίπαστον. At vero ap. Schol. Aristoph. habetur simplex παστὸν in hac signif. [" T. H. ad Plutum p. 240. Heyn. Hom. 4, 598. 599. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 132." Schæf. Mss. * " Ἐπίπαστρον, Etym. G." Dahler. Mss. * Προεπιπάσσω, Alex. Trall. p. 777=241.] " Ἐπιπίσσω, Inspergo. " Ab Hes. enim exp. ἐπιπάσσω."

Καταπάσσω, SIVE Καταπάττω, Conspergo; Alex. Aphr. Probl. Τὴν δρῦν θείῳ καταπάσσειν, Quercum sulphure conspergere. Et cum præp. κατὰ ap. Aristoph. N. (177.) Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, Per mensam spargens: [cf. Brunck. ad Ἱππ. 99. " Ad Diod. S. 1, 83. 101. ad Herod. 141. 315." Schæf. Mss.] Κατάπασμα, Id quo corpus conspergitur, vide Διάπασμα. Sciendum est autem cum alibi, tum ap. P. Ægin. 7, 13. perperam legi καταB πλάσματα pro καταπάσματα. Κατάπαστος, ὁ, ἡ, ut κατάπαστα medicamenta quibus utimur ea inspergentes; nam Inspersilia responderent potius τῷ καταπαστὰ, sicut et τῷ ἐπιπαστὰ, ut modo dixi, de quibus vide in Διάπασμα. Et per metaph. ap. Aristoph. Ἱππ. (502.) Ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος, Schol. * κατάμεστος et πλήρης πεποικιλμένος: (cf. 968.) Sic Eust. in Il. Γ. (126.) πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους: ex hoc autem πάσσειν, inquit, est ὁ τοῖς ἄνθεσι κατάπαστος νικητής.

Παραπάσσω, Inspergo, Plut. (9, 756.) Οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσι.

" Περιπάττω, Circumquaque spargo, Conspergo, " Perspergo," [" Wakef. S. Cr. 5, 6." Schæf. Mss. * Περίπαστος, Conspersus, Athen. 293.] Προσπάσσω, Inspergo, vide Πάσσω. [Brunck. ad Aristoph. Ἱππ. 100. " Schol. Nicandri Ἀ. 564. * Προσπαστὸς, unde * Προσπαστικὸς, Aristot. H. A. 10, 3.]

Συμπάσσω, Conspergo, [Plut. 6, 333.] UNDE ΣυμC πάσματα, Ea quibus corpus conspergitur, ut de διαπάσματα dictum fuit. In VV. LL. συμπάσματα exp. Corpori conspersi, rectius inspersi, pulvisculi. Item Aspersiones, s. Aspergines, quæ ob corporis pruritum adinventæ sunt, e Cæl. Aurel. Chron. 3, 5. 7. " Ὑποπάσσω, Subinspergo," [" Valck. ad Herod. 66." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 6, 3, 12. Ὑποπάσας ἄργιλον.] " Unde ὑπόπαστον, Subinspersum. E Plut. " affertur pro alia etiam signif., verum e loco qui " suspectus est."

ΠΑΣΧΩ, Patior: aor. 2. ἔπαθον, tanquam a Πήθω, Fut. πήσομαι, tanquam a Πήθομαι, deinde mutando η in ει, πείσομαι: de qua scriptura dicam plura, ubi signiff. hujus verbi explicaro. Præt. med. πέπονθα, Attice pro πέπηθα: ut λέλογχα pro λέληχα. Quidam vero a πονῶ deduxerunt, dicentes ex hujus præt. act. πεπόνηκα fieri med. πέπονα, e quo πέπονθα per pleonasmum τοῦ θ. Invenitur autem ET Πέποσθε ap. Poëtas pro πεπόνθατε, quod factum putatur vel e πεD πόθατε, per sync., deinde pleonasmum τοῦ σ: vel e πεπόνηθε. Il. Υ. (297.) Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων; E. (894.) Τῷ σ' οἴω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν. Et in proxime sequente versu habetur nomen illud ἄλγεα: subjungitur enim, Ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα. Itidem cum accus. κήδεα, Od. P. (555.) καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ, de quo participio dicam infra, et cum accus. κακὰ, Il. Γ. (99.) ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε. At Od. K. (465.) cum μάλα πολλὰ, non adjecto substantivo illo, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε. Item cum accus. ἀέθλους, Il. Γ. (128.) Οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων. At Od. T. (464.) Οὐλὴν ὅττι πάθοι, Il. P. (242.) Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Aliquando verbo ἔπαθον subjungit ἐμόγησα: Od. E. (223.) Ἤδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα Κύμασι καὶ πολέμῳ. In soluta oratione legitur verbum πάσχειν cum his aut aliis hujus generis accuss. Dem. (241.) Εἶτ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων; Idem alibi, Ὥστε πάντων ἂν δεινότατα πάθοιμεν, εἰ τῇ

ὕστερον κ. τ. λ. Sic in Prov. *Δεινότερα Σαμβίκου παθεῖν*, cujus meminit Plut. (7, 206.) Et, *Πάντα τὰ ἔσχατα πάσχειν*, ap. Xen. Talem autem habet usum verbum Pati ap. Virg., ubi dicit Digna indigna pati. Ex Herod. affertur *παθόντες ταῦτα πρὸς Αἰγινητέων*, pro Hac clade accepta ab Æginetis. Item *ἕτοιμος ὁτιοῦν πάσχειν*, ap. Isocr. et Dem. Isæus quoque dixit, *Διϊσχυριζόμεθα ἐναντίον τῶν δικαστῶν, ἐθέλοντες ὁτιοῦν πάσχειν*: quod Bud. vertit, Quamvis mulctam pati non recusantes. Greg. *Καὶ τί γὰρ οὐ πάσχων, τί δ' οὐκ ἀκούων, οἷς οἱ τοιοῦτοι νεανιεύονται*; i. e., ut Idem reddit, Nihil non contumeliarum perpessus, quas isti petulanter conjicere soliti sunt. Isocr. Panegyr. *Οὐδὲν γὰρ ὅ,τι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ πάσχειν.* Non esse autem necesse verbo Pati aut aliis synonymis semper hoc verbum interpretari in hujusmodi ll., apparet ex his Bud. verbis, quibus locum illum Isocratis interpretatur, Nulla est enim hujuscemodi nota, qua non ego dignus sim mulctari atque affici. Idem ap. Xen. Œc. (11, 25.) *Καὶ διειλημμένως πολλάκις ἐκρίθην ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι*, vertit Præcisa etiam illa judicii formula, ut aut capitis pœnam aut pecuniæ penderem. Lucian. (1, 196.) *Δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν*, Meritas pœnas vobis dedero.

Sed particulæ *τὶ*, habenti præfixam *εἰ*, junctum hoc verbum in optativo s. conjunctivo, peculiarem habet Patiendi signif., sc. Patiendi mortem. Dem. (1242.) *Εἰ ἐβούλετο δωρεὰν δοῦναι αὐτῷ ὁ Λύκων, εἴ τι πάθοι, τὸ ἀργύριον*, Si quidem volebat donationem hujus pecuniæ in eum conferre, si quid sibi accidisset, h. e. Si donare volebat causa mortis. Et ap. Eund., *Εἰ παθεῖν τι μοὶ συνέβη*, Si quid mihi humanitus accidisset, Cic. Dicitur etiam, *Εἴ τι πάθοι ἀνήκεστον.* De inanimatis quoque legimus *παθεῖν τι, τι ἀνήκεστον*, Bud. 85. Alium vero usum hujus generis loquendi *παθεῖν τι*, vide infra, ubi agam de ea *τοῦ πάσχειν* significatione qua ponitur pro Affici. || Jungitur verbum *πάσχω* adverbio etiam, Aristoph. Πλ. (900.) *οἴμ', ὡς ἄχθομαι· Ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς*, cum dixisset in præcedente parte versus, *Τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'.* Thuc. *Κακῶς πεπονθὼς ὑπ' αὐτῶν*, ubi animadverte et præp. Quibus in ll. Græcum adverbium Latino reddere non possumus, sed aut accusativo reddere debemus, aut alio genere loquendi uti: interpretando sc. *κακῶς πάσχω*, Mala patior, Injurias s. Contumelias patior, Injuriis s. Contumeliis afficior. Usus est certe et Hom. isto verbo cum illo adv. Od. Π. (275.) *σὸν δὲ φίλον κῆρ Τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο*: deinde profert aliqua eorum quæ intelligit per *κακῶς πάσχοντος*, subjungens, *Ἤνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε, Ἢ βέλεσιν βάλλωσι.* Invenitur autem *παθεῖν* et sine adjectione pro *κακόν τι πάσχειν*, Aliquid mali pati, Damno aliquo affici, Hesiod. Ἔργ. (1, 216.) *παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω*: quod Proverbiale est, sicut et *ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.* Unde Plato Symp. *Καὶ μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὥσπερ νήπιον, παθόντα γνῶναι.* Sic et quidam Achilles Statius, sive Tatius, in sua oppidoquam lepida Historia, quæ nondum in lucem prodiit, *Οἱ δὲ οὐ λαβόντες σχολὴν ἀμύνασθαι· ἅμα γὰρ ἐμάνθανον, καὶ ἔπασχον.* Huc pertinet et *τῷ πάθει μαθὼν*, quod afferam ex Æschylo in Πάθος. Sed invenitur *ὁ πάσχων* ap. Hippocr. et pro Ægroto, pro quo itidem dicimus interdum sermone vernaculo Le patient: quod sonat ad verbum, Patiens. Interdum vero cum aliqua adjectione dicitur Le poure patient. Sed usurpamus Le patient, et Le poure patient, de eo quoque qui a carnifice supplicio mortis afficitur: quem etiam usum an habeat *πάσχων*, nondum mihi compertum est. Est præterea frequens *πάσχειν* cum correlativo *ποιεῖν*, s. *δρᾷν*, ap. Poëtas autem cum et *ἔρδειν*: ut in hoc versu, *Αἴ κε πάθῃ τά κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο*, et quidem non solum cum accus., sed nonnunquam et absque illo. Thuc. 7, (71.) *Παραπλήσιά τε ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ ἐν Πύλῳ*, Xen. K. Π. 7, (1, 19.) *Καὶ ἐποίουν μὲν οὐδὲν ἔτι, ἔπασχον δὲ πολλὰ καὶ δεινὰ*, Plut. Pericle, *Πολλὰ μὲν δρῶντες κακὰ τοὺς Ἀθηναίους, πολλὰ δὲ πάσχοντες.* Rursus Xen. Ἑλλ. 2, (2, 2.) *Πείσεσθαι νομίζοντες οἷα ἐποίησαν.* Herodian. 1, (12, 17.) *Οἱ δὲ ἔπασχον ἅπερ δεδράκεσαν.* Interdum vero *πάσχειν* habet et præp. *πρὸς* s. *ὑπὸ* cum suo gen., *δρᾷν* autem habet et suum accus. personæ: (2, 1, 19.) *Καὶ ἅπερ ἡμᾶς αὐτὸς δρᾶσαι διενοεῖτο, ταῦτα πρὸς ἡμῶν παθών.* Interdum diversos accuss. habent: Plut. Solone 150. meæ Ed. *Οὐδὲν ἔπαθον δεινὸν, οὐδ' ἐποίησαν αἰσχρόν.* Sine casu autem, ut in isto Thuc. l., 3, (38.) *Ὁ γὰρ παθὼν τῷ δράσαντι, ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται*, ubi et *ἀμύνεσθαι* opp. *τῷ παθεῖν.* || Sed Dem. *ποιεῖν* et *πάσχειν* in obscœna etiam signif. dixit, quam Lat. in nomine Pathicus secuti sunt: (270.) *Ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν δηλονότι.* Apud Æschin. quoque (76.) legimus, *Ὤικησε πολὺν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ· ὅ,τι δὲ πράττων ἢ πάσχων, ἀμφίβολος ἡ αἰτία, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδαμῶς εὔσχημον ἐμοὶ λέγειν.* Sunt qui tradant Lat. eadem etiam in signif. dixisse Quidvis facere et pati. Dixerunt certe quidam ex illis Muliebria pati pro *πάσχειν.* Atque itidem *πεπονθὼς ὑπὸ Κλέωνος* Bud. ap. Diog. positum testatur pro Muliebria passus.

Ut autem *πάσχειν κακὸν*, sic et *πάσχειν ἀγαθὸν* dicitur: item *πάσχειν εὖ*, sicut *πάσχειν κακῶς*: ubi verbum Pati retinere non possumus; sed uti licet aut verbo Afficior, quod et in interpretatione *τοῦ πάσχειν κακὸν*, s. *κακῶς*, habet locum; nam ut *ἀγαθὸν* vel *εὖ πάσχειν* est Commodo affici, sic *κακὸν πάσχειν* est Incommodo affici, aut verbo Percipere; dicitur enim interdum Commodum percipere, s. Utilitatem. At cum nomini *κακὸν* aut alii hujusmodi jungitur *πάσχειν*, tunc redditur potius Accipere. Dicitur enim Accipere incommodum, detrimentum, injuriam, mœrorem. Sed nec Accipere commodum, utilitatem, nullo confirmari exemplo potest. At cum nomine Beneficium frequentissimum est verbum Accipere: potest autem his omnibus modis reddi *ἀγαθὸν πάσχειν.* Lysias, *Τίς οὖν ἐλπὶς ὑπὸ τούτου τὶ ἀγαθὸν πείσεσθαι*; Eur. Hec. (252.) *Ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες οἷα φῄς παθεῖν, Δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύνῃ*: quod perinde est ac si dictum esset, *ἔπαθες ἀγαθὰ οἷα φῄς παθεῖν*, Iis affectus es beneficiis, Accepisti ea beneficia. Sic *εὖ πάσχειν* pro Commodo affici s. Beneficio, Accipere beneficium. At Bud. *πάσχειν* sine adjectione etiam, interpr. et Affici commodo; sed hujus usus verbi *πάσχειν* exemplum desidero. Nec raro cum *εὖ πάσχειν* ponitur et *εὖ ποιεῖν*, s. *εὖ δρᾷν*, quæ sunt velut correlativa, ita enim appellare malo quam opposita, cum Bud., ut Accipere et Dare beneficium. Dem. *Ὅταν μὲν οὖν εὖ πάσχειν δέῃ, τὸν βουλόμενον εὖ ποιεῖν ἡμᾶς ἐάσομεν.* Aristot. Ethic. *Ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν εὖ τοῦ ποιήσαντος*, ubi animadverte omitti *εὖ*, quod sc. repeti debeat *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ.* Et cum *ὑπὸ*, ap. Plut. de Socr. Dæm. *Εἰ γὰρ εὖ ποιεῖν φίλους καλὸν, οὐκ αἰσχρὸν εὖ πάσχειν ὑπὸ φίλων.* At *εὖ πάσχειν* et *εὖ δρᾷν*, Thuc. 2, (40.) *Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους*, ubi itidem omittitur *εὖ* cum *δρῶντες.* || Interdum *πάσχω* redditur potius Afficior, alio etiam sensu: *Τοῦτο παθὼν πρὸς ἐκείνην*, ap. Plut. Sic erga illam affectus. Et *ὁμοίως πάσχω πρός τινα*, Itidem afficior: Plato Gorgia, *Καὶ ἔγωγε ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας.* Affertur etiam et *τοιοῦτον πάθος πεπονθότες* e Plat. Apol. Socr. (7.) pro Similiter affecti. Idem usus verbi hujus est in *παθεῖν τι* ap. Dem. (402.) *Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον κρότον καὶ ἔπαινον καὶ θόρυβον παρὰ πάντων γενέσθαι, ὥστε τὸν Φίλιππον παθεῖν τι καὶ δοῦναι*, Affectum esse misericordia, puellasque captivas Satyro condonasse, Bud. Crediderim autem significare itidem Affici, vel tale quid in isto Synesii loco, *Τί γὰρ καὶ πάθω, τὰς φιλτάτας κύνας ἀθήρους ὁρῶν, καὶ τὰ τόξα θριπηδέστατα*; ita enim hunc locum reddi posse arbitror, Quomodo enim animo affectus esse queam? Aut certe, Quid enim mihi animi esse possit? ut ap. Ovid. aliquoties, Quid mihi tunc animi etc. Aliquando tamen aliter etiam exponi hoc loquendi genus, docebo in Πάσχω, quod redditur verbo Facio, Ago.

Πάσχω τοῦτο, Hoc mihi accidit, usuvenit, Plato de Rep. 1. Εἰ γὰρ ἦν τοῦτο αἴτιον, κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν: quæ Cic. ita vertit, Nam si id culpa senectutis accideret, eadem mihi usuvenirent. Plato Symp. Καί τι ἔφη αὐτόθι γελοῖον παθεῖν. Sic Plut. de Socr. Dæmon. Καὶ περὶ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν γελοῖα πάσχοντες. Symp. sept. Sap. (557.) Πρὸς δὲ τὴν μετάθεσιν τὸ τοῦ νεανίσκου πέπονθα. Thuc. 1, (80.) Ὥστε μήτε ἀπειρίᾳ ἐπιθυμῆσαί τινα τοῦ ἔργου, ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, μήτε ἀγαθὸν κ. τ. λ. Atque ut hic dixit Thuc. ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, sic ap. Isocr. legimus, ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί, pro Quod hominum vulgo usuvenit, accidit, (ad Dæmon. 4.) Μηδὲ τὰς χάριτας, inquit, ἀχαρίστως χαρίζεσθαι· ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί, ποιοῦντες μὲν εὖ, ἀηδῶς δὲ τοῖς φίλοις ὑπουργοῦντες: ubi tamen Bud. vult posse exponi non solum Quod hominum vulgo accidit, sed etiam Quod multi faciunt: quæ exp. nullo mihi modo placet. Subjungit autem et h. Aristot. l., de Mundo, Τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ ἀθέατοι τῶν κρειττόνων εἶναι. Hæc Ejusd. in eod. l. verba, Ὅπερ γὰρ αἱ παρ' ἡμῖν νῆσοι πρὸς ταῦτα τὰ πελάγη πεπόνθασι, τοῦτο ἥδε ἡ οἰκουμένη πρὸς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, sic interpr. Nam quod insulis nostris accidit, undique ut nostra maria eas alluant, idem orbi quoque huic contigit, rationem insulæ ut obtineat Atlantico mari cinctæ. Itidem vero e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 30.) affertur ὑϊκόν τι δοκεῖ πάσχειν, pro Tale quid illi quale suibus accidere videtur, ubi tamen et verbo Pati redditur. Plato Epist. Πάσχω πάθος κυβερνήτου ἀγαθοῦ, Idem mihi quod bono gubernatori usuvenit: nisi quis malit Perinde afficior, s. potius Perinde animo afficior, ut in alio Ejusd. l. quem attuli supra, huic verbo cum eod. nomine tribuitur ista signif. Affertur vero et τί πάσχεις, item τί χρῆμα πάσχεις, ex Aristoph. (N. 816.) quæ itidem exponuntur Quid tibi accidit? Sed et aliter exponi τί πάσχεις, docebo paulo post. ‖ Cum autem dicunt τί παθών, sequente verbo, tunc quoque nonnulli verbum Accidere in interpr. hujus generis loquendi habere locum putant: Lucian. (1, 416.) Τί παθὼν σαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; Quid tibi accidit ut te in crateres Ætnæos conjiceres? Sed quod ad hanc sermonis formulam attinet, ejus interpretationi accommodari fortasse potest alicubi verbum illud, sed aliis puto modis vim ejus melius exprimi posse. Hoc autem exemplis manifestum faciam, incipiens ab Hom.: in cujus Il. Λ. (313.) legitur hic versus, Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς; Hic certe perinde esse puto ac si dixisset, Tydides, quomodo nunc affecti animo sumus, ut præter morem nostrum, ignave nos gerere velimus? Vel, Quomodo mutata nunc mente ignave nos gerimus? Ideoque non dubitarim uti hac formula usitatissima Latinis, Quid nobis in mentem venit, ut ignave nos gerere velimus? Vel, magis ad verbum, Ut pristinæ fortitudinis immemores esse velimus? Ac fortassis ita resolvendo, locum aliquem habebit et verbum Accidit, dicendo sc., Quid nobis accidit ut velimus etc. Sed illæ meæ interprr. magis mihi placent: quibus addo hanc, Quid nobis in mentem incidit, ut velimus etc. Sic autem ap. Plut. de Def. Orac. Διὸ καὶ Χρύσιππόν ἐστι θαυμάζειν, μᾶλλον δὲ ὅλως διαπορεῖν, ὅ,τι δὴ παθὼν τὸν κοσμὸν ἐν μέσῳ φησὶν ἱδρύσθαι, Quid ei in mentem venerit, ut diceret etc. vel, Quid ei in mentem inciderit. Legimus ap. Eund. de Herod. circa fin. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι τί παθόντες, εὐθὺς τότε πρὸς μὲν ἀλλήλους ὀλίγον ἐδέησαν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν περὶ τοῦ τροπαίου τῆς ἀναστάσεως. Idem Plut. c. Col. (632.) de Epaminonda, Καὶ πυνθανόμενοι τί παθὼν ἐβάδιζε διὰ τῆς Πελοποννήσου μέσης, καὶ οὐ πιλίδιον ἔχων κ. τ. λ. Non ignoro alioqui doctissimum virum Adr. Turnebum h. Philonis l. Τί παθοῦσαι μεθίετε, δέον ἄγειν εὐθύς; ita vertisse, Quid, malum, quem huc statim adductum oportuit, missum fecistis? Necnon illum Homeri, quem attuli supra, fuisse ita expositum, Quæ malum ratio nos fugere suadet, oblitos nostræ virtutis? Hæc inquam non ignoro; sed præterquam quod hoc vocab. nullo modo vim Gr. verborum exprimit,

A convenire iis tantum locis potest, ubi sunt alicujus stomachantis s. indignantis verba, cum sit interpositæ indignationis adverbium, Donat. Præterea vero, sequendo meam illam interpr., similem habebit signif. hoc verbum in his ll., ei quem habet in quibusdam præcedentibus, ubi pro Affici s. Affici animo, poni docui. Non dubito autem quin et Quid factum est quod, i. sonet q. τί παθών, in quodam Petronii Arbitri Epigr., cujus initium est, Quid factum est quod tu projectis Jupiter armis, Inter cœlicolas fabula muta taces? Habet certe Gallicum vulgus lepidum quoddam loquendi genus pro illo τί παθών, Quelle mouche vous a piqué? Dicitur autem alioqui eadem signif. Quelle fantaisie vous a pris? vel, Vous est montée en la tête? Sed hæc illis verbis Latinis, Quid tibi in mentem venit, viciniora sunt.

Πάσχω, pro Facio, Ago. Bud. postquam dixit πάσχειν accipi pro Facere, affert e Dem.; perperam enim in vulg. Edit. scribitur Idem, tanquam referendo ad Xen., cujus nomen ibi proxime præcedit:
B Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς τι μὴ δοῦναι, γνώμη χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστί· τὸ δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων· τοῦτο δὲ οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι. Inde illa locutio, Ἀλλὰ τί ἂν πάθοις; Gal. Therap. 10. Τί ἂν οὖν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπους μήτε ἔργῳ μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους; Terent. Heaut. Quid cum illis agas, qui neque jus, neque bonum atque æquum sciunt? Cic. pro Cecinna, Quid huic tu homini facias? nonne concedas interdum etc. Cum vero dicitur Quid hoc homine facias, id Græce est, τί ἂν τοῦτον ποιήσαις, δρῴης, ἐργάσαιο; Cic. pro Cluentio, Quid hoc homine factum est? Et in Verr. Quid te futurum est? quo confugies? Hæc Bud., qui paulo ante dixerat πάσχειν reddi etiam posse Admittere, atque adeo hunc Dem. locum, (449.) Μηδαμῶς μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθητε, reddiderat, Videte ne sic stulte statuatis; item, Ne quid stulte admittatis. Quinetiam ὁμοίως πάσχω πρός τινα dixerat signif. Itidem afficior, Eod. modo facio. Hactenus ille. At ego existimo πάθητε in h. Dem. l., et
C multo etiam magis πεπονθέναι in illo superiore Ejusd., secus etiam exponi posse; cum enim dixerit Dem. Τὸ δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων, deinde subjungat, Τοῦτο δὲ οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι, apte redditum iri puto verba hæc Græca Latinis istis, At videri vos ita fuisse animo affectos non decet, Eo animo fuisse. Sed et ad alterum l. quod attinet, Μηδαμῶς μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθητε, malim ita reddere, Absit ut hoc animo præditi sitis, hac mente sitis; certe hoc modo, Videte ne vobis accidat ut tam stulte vos geratis; vel, Ne vobis accidat ut hoc stulte admittatis. At πάσχω cum ὁμοίως exposuerim quidem, Itidem afficior, animo afficior, Eod. sum animo: nequaquam autem Eod. modo facio. Nunc venio ad illud loquendi genus, in quo potius videtur παθεῖν reddi posse verbo Facere; ac primum dico id ab Hom. videri manasse, ap. quem legimus Od. E. (465.) Ὤ μοι, ἐγὼ τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται; Sed quamvis ab Hom. originem habuerit, non dubium est quin παθεῖν aliam
D etiam interpr. videatur admittere, quam in illo Gal. l., et in iis in quibus non sequitur itidem præp. πρός, sed partic., aut adv. ὅτε s. ὁπότε, vel alia quæpiam particula. Verbi gratia, Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁρῶν ἑαυτὸν ὑφ' ἁπάντων τῶν φίλων καταλειπόμενον; Et ap. Lucian. 1, (458.) * Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; (491.) * Ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, (ita enim hic scribitur, non πάθοι,) ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; Nam hic τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, vel, quod malo, πάθῃ τις, nec ipse dubitarim reddere, Quid enim faciat aliquis, vel, per secundam personam, quam Lat. lubenter hujusmodi locis adhibent, Quid enim facias? Aut etiam, Quid agas? At in Hom. illo versu, Ὤ μοι, ἐγὼ τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται, puto τί πάθω i. prorsus esse q. τί μοι γένηται: atque hoc confirmari videtur isto ejusd. Poëtæ versu (299.) ubi altero duntaxat horum loquendi generum, in re alioqui eadem, utitur, Ὤ μοι, ἐγὼ δειλός, τί νύ μοι μήκιστα γένηται; Ex his autem conse-

quitur τί πάθω esse potius, Quid me fiet, (quam Quid faciam,) aut etiam Quid mihi fiet: quod omnino respondet verbis illis τί μοι γένηται, et usurpatum fuit ab optimo Latinitatis auctore Tibullo, initio cujusdam Elegiæ, Castra Macer sequitur: tenero quid fiet Amori? Reddendo autem τί πάθω, Quid me s. mihi fiet, nequaquam accipietur παθεῖν pro Facere, sed suam Patiendi signif. inclusam habebit. Fortasse vero et in superioribus illis ll. τί ἂν πάθῃ τις possit παθεῖν et aliter reddi quam verbo Facere; atque adeo admittat talem interpr., qualem in Synesii l. quem antea protuli, cum agerem de παθεῖν, Affectum esse; nam ut dicit ille, Τί γὰρ καὶ πάθω, τὰς φιλτάτας κύνας ἀθήρους ὁρῶν κ.τ.λ. pro Quomodo esse animo affectus queam, Quid mihi animi tunc esse possit? ita τί ἂν πάθῃ τις ap. Lucian. forsitan interpretari fas est, Quomodo esse affectus animo possit quisquam, Quem affectum induere possit, Quo animo esse queat. Ut sc. perinde sit ac si diceretur, Itane affectus animo esse queat, Eone animo s. Eane mente esse possit, ut recusare audeat? Itidem vero et in aliis ll. subaudiendum fuerit, quod cuique aptum esse putabimus, si παθεῖν hanc signif. habere statuatur; de qua ipse certe pronuntiare non audeo; præsertim cum et hunc ejusd. Luciani l., qui duobus illis, quos superius protuli, plane similis est, Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο, ita vertat Bud. Nam quid ageres cum divinitus cogerere? cum inquam ita vertat et sensus exprimi videatur. Sed hoc quoque lectori considerandum est, esse quædam loquendi genera in diversis linguis, quæ quamvis sibi signif. respondeant, non tamen singula singulis verba respondent.

Ceterum πάσχειν redditur Facere, et cum dicitur τί πάσχεις, τί χρῆμα πάσχεις ap. Aristoph.; sed docui supra reddi etiam, Quid tibi accidit? Fortassis autem addere possim et tertiam interpr.: istam sc., Quomodo tecum agitur? Quæ interpr. suam Patiendi signif. verbo πάσχειν relinquit, et perinde sonat ac si diceretur, Quo in statu sunt res tuæ?

Venio ad fut. πείσομαι, de quo hic verba me facturum sum pollicitus. Dico igitur, quamvis tradant quidam Gramm. scribi πείσομαι, NON πήσομαι, inveniri tamen et hoc πήσομαι cum η: ut ap. Plut. περὶ τῶν Κοινῶν Ἐννοιῶν, p. 1971. meæ Ed., necnon p. 1984. ideo enim Ald. scripturam retinui, quod et in quibusdam aliorum scriptorum ll. eam me vidisse recordarer. Affert certe et Bud. πήσομαι ex Isocr. Et VV. LL., non quidem in Πάσχω, sed in serie vocum alphabetica, πησόμενος ex Herod. [9, 37.]

"Πεπαθὼς, Ionice pro πεπαθηκὼς, Passus."

"Πέπονθα, præt. med. a πάσχω, Passus sum, Factum est mihi: unde εὖ πεπονθὼς, Cui bene factum est, Qui beneficium accepit. Sic Plut. Othone, Οὐδὲν χρηστὸν πεπονθὼς ὑπὸ τοῦ τεθνηκότος. Et Aristoph. πέπονθα δεινὰ, Gravis mihi facta est injuria, Atroci injuria affectus sum. Dicitur etiam πέπονθα pro Affectus sum animo. Philostr. Πέπονθά τι πρός σε, Quodam in te animi affectu moveor. Item aliquid πεπονθέναι πρός τι dicitur pro Eod. modo affectum esse s. affici, Idem ei accidere, quod alicui: necnon Simile esse et convenire aliquo modo: Aristot. H. A. 1, 1. Πέπονθεν ὀστοῦν πρὸς ἄκανθαν, καὶ ὄνυξ πρὸς ὁπλὴν, καὶ χεὶρ πρὸς χηλήν: similitudinem enim et convenientiam quandam habent inter se ossa hominum et quadrupedum cum spinis piscium, ungues hominum et avium et aliorum animantium cum ungulis quorundam quadrupedum, manus hominis cum forcipibus cancri et similium. Præterea aliquis πέπονθέ τι, cui aliquid accidit. Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) Πεπονθέναι ὅμοιον δοκεῖ, Simile quid ei accidere videtur. Sic dicitur πεπόνθασι τοῦτο οἱ ὄρνιθες. Quibus in ll. præt. πεπονθέναι ponitur pro præs. πάσχειν."

["Πάσχω, Ammon. 110. Wakef. S. Cr. 3, 84. ad Charit. 362, Valck. Phœn. p. 334. ad Xen. Eph. 285. ad Phalar. 346. Thom. M. 332. 733. Abresch. Æsch. 2, 110. Jacobs. Anim. 215. 270. ad Lucian. 2, 73. 195. Attici qualemcunque rei alicujus pro-

A prietatem vel naturam per verbum π. exprimere solent, Kuster. Aristoph. 11. I. q. πράσσω, 12. 55. Brunck. 1, 162. 2, 95. An pro ποιῶ; Gesner. ad Horat. p. 11. ad Charit. 308. Grammatice, Heyn. Hom. 7, 44. Πάσχειν et παρέχειν conf., Schneid. ad Xen. K. Π. 494. Ed. alt., ad Mem. 219. Ed. 3. Πάσχειν et παρασχεῖν, Schleusn. Cur. Nov. c. 170. Π. et πυνθάνομαι conf., ad Diod. S. 2, 323. Πάσχειν ταὐτὸ, Ead. natura esse, Kuster. Aristoph. 55. Πάσχειν τι, Markl. Suppl. 288. ad Herod. 55. Zeun. ad Xen. K. Π. 404. cf. Santen. ad Catull. p. 21. Morior, Glycon. ad Diod. S. 1, 621. Brunck. Aristoph. 2, 59. Heyn. Hom. 5, 108. Π. τι πρός τινα, Valck. ad Chrys. p. 21. Boiss. Philostr. 432. 461. 567. 605. Dionys. H. 2, 1080. 1171. 3, 1437. 1455. Heindorf. ad Plat. Lys. 25. 35. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 241. Π. πάθος, Toup. Opusc. 1, 177. Emendd. 1, 267. Ἐάν τι πάσχω, Dawes. Misc. Cr. 423. Τί πάσχων; Musgr. Ion. 436. 1405. Τί πάσχεις; Brunck. Aristoph. 2, 183. Πάσχω, ἃ πεποίηκα,
B Wakef. ad Moschum 6, 6. Πείσομαι, Wessel. Diss. Herod. 135. ad p. 333. 710. Lennep. ad Phal. 172. Wakef. Trach. 1180. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 86. Kuster. Aristoph. 120. Heyn. Hom. 4, 695. Πεισόμενε, Valck. Callim. 284. Πεπονθὼς, conf. c. πεποιθὼς, ad Lucian. 1, 210. Ἐπεπόνθη, ad Mœr. 173. Πέποσθε, Heyn. Hom. 4, 469. 695. Παθεῖν, i. q. γενέσθαι, Wakef. Phil. 1421. Παθὼν et παρὼν conf., Trach. 143. De formula solemni ὅ τι δεῖ s. χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, ad Xen. Mem. 2, 9, 5. Πρᾶξαι καὶ παθεῖν, Boiss. Philostr. 298. Τί παθὼν, Wolf. ad Dem. Or. c. Lept. 348. Jacobs. Exerc. 2, 132. Anth. 10, 121. Villoison. ad Long. 85. Brunck. Aristoph. 1, 42. Kuster. 15. ad Lucian. 2, 260. Boeckh. in Min. 194. Heyn. Hom. 8, 288. Τί πάθω, ad Charit. 266. Wakef. Trach. 973. Jacobs. Anth. 8, 275. 9, 475. 10, 240. Antiphil. Byz. 2. Kuster. Aristoph. p. 12. Τί γὰρ πάθω; Valck. Phœn. p. 335. Musgr. ad Hec. 614. Markl. Suppl. 257. Brunck. Aristoph. 1, 57. 162. Jacobs. Anth. 8, 275. Ἤν τι
C πάθω, ad Herod. 628. 667. Ἄν τι πάθω, ad Charit. 217. Τί ἂν πάθοιμι, ad Lucian. 1, 226. 491. Οὐκ ἔλαττον ἔδρασε, ἤπερ ἔπαθε, Jacobs. Anth. 1, 19. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ad Lucian. 1, 458. Εὖ πάθωμεν, T. H. ad Lucian. Dial. p. 58. Πήθω, ad Plutum p. 23. * Παθέω, ad Herod. 628. * Πάω, fut. πήσω, 710. Wessel. Diss. 135." Schæf. Mss.] "Πεπονθότως, Bono animo, Cum affectu, Hermog., VV. LL. Sed in priore signif. scr. πεποιθότως."

Πάθημα, τὸ, significat, sicut et de πάθος magis usitato dicetur, Quod quis passus est, s. patitur, Quod cuipiam accidit, Casus, etc. Redditur et Passio. Thuc. 4, (48.) p. 137. meæ Edit. Ἐπεγένετο γὰρ νὺξ τῷ π., 1, (23.) p. 8. Παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι οἷα οὐχ ἕτερα, ἐν ἴσῳ χρόνῳ. Deinde παθήματα illa esse dicit πόλεις ληφθείσας καὶ ἐρημωθείσας, et φυγὰς ἀνθρώπων, item φόνον, necnon σεισμοὺς, etc. Plut. (8, 118.) Δεινὸν γὰρ ἂν ἀληθῶς φανείη τούτους μὲν ἐν νοσήμασι καὶ π. ἀκάμπτους διαμένειν καὶ ἐχυροὺς, καὶ δυσμεταθέτους. Apud
D Paul. Apost. autem παθημάτων appellatione plerisque in ll. intelliguntur Quæcunque fideles pietatis causa perpetiuntur: ubi παθήματα redditur Afflictiones, Ærumnæ. || Morbus. Nam quamvis Plut. in l. quem modo protuli παθήματα distinguat ἀπὸ τῶν νοσημάτων, interdum tamen et νοσήματα, Morbos corporis, vocari παθήματα constat, et quidem ex ipso etiam Gal. Sed et Animi morbi s. ægritudines ita vocantur ab Auctore Axiochi. Ac generalius etiam, Omnes illi animi morbi qui Perturbationes dicti sunt, παθήματα interdum, sicut et πάθη, dicuntur. Possumus vero παθήματα interpretari Motus, Tullium sequendo; is enim hæc Plat. Timæo verba, Πρῶτον μὲν αἴσθησιν ἀναγκαῖον εἴη μίαν πᾶσιν ἐκεῖ βιαίων παθημάτων ξύμφυτον γίγνεσθαι· δεύτερον δὲ, ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένον ἔρωτα· πρὸς δὲ τούτοις, φόβον καὶ θυμὸν, ὅσα τε ἑπόμενα αὐτοῖς καὶ ὁπόσα ἐναντίως πέφυκε διεστῶτα, sic vertit, Necesse erat sensum existere unum communemque omnium, vehementiore motu excitatum, conjunctumque naturæ: de-

inde voluptate et molestia mixtum amorem: post, iram et metum, et reliquos motus animi, comites superiorum, et his etiam contrario dissidentes. In qua interpr. animadverte priore quidem loco dici simpliciter Motum, at posteriore Motus animi: quod itidem respondet nomini *παθήματα*: nam hoc ap. Plat. cum *ὅσα* et sequentibus subaudiendum est. Paulus quoque *παθήματα ἁμαρτιῶν* vocavit Motus qui nos velut rapiunt transversos, ita ut ad peccandum solicitent, atque adeo impellant. Sed et sine gen. illo *παθήματα* dicit eadem signif., ubi redditur Affectus, et Affectiones, ad Gal. 5, (24.) *Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις.* Ubi vet. Interpr. *παθήμασι* reddidit Vitiis, alii Affectibus; ego vero lubenter e duabus hisce interprr. unam faciens, verterem Vitiosis affectibus: licet alioqui non ignorem Perturbationes potius vocari, sequendo Cic., aut Morbos animi. Ceterum *παθημάτων* nomen quomodo ap. Paul. latius pateat quam ap. Philosophos, docent scriptæ in illis [sic] Annotationes. Xen. (Ἱερ. 1, 36.) *Τὸ δὲ φιλοῦντα μισεῖσθαι καὶ ἅπτεσθαι ἀχθομένου, πῶς οὐχὶ τοῦτο δυσχερὲς πάθημα καὶ οἰκτρόν*; ubi Bud. vertit Affectus. Affertque ex eod. Xen. (K. Π. 3, 1, 10.) *Πάθημα ἄρα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, ὥσπερ λύπην, οὐ μάθημα.* At in VV. LL. *παθήματα τῆς ψυχῆς*, Perceptiones et notiones rerum. Item *παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ*, Sensa animi. Ibid. *Δηλοῦν τὰ παθήματα τῇ φωνῇ ἢ τῷ λόγῳ*, pro Exprimere sensa dicendo. Sed hæc ibi *ἀμαρτύρως* traduntur. || *Πάθημα*, sicut *πάθος* et *πάθη*, pro Cæde, ap. Plat. de LL. 9. Bud. || Dat. *Παθημάτοις* pro *παθήμασι*, Æolice: de quo lege Eust. [" *Πάθημα*, Jacobs. Anth. 9, 256." Schæf. Mss. *Τὰ παθήματα παιδεύματα*, Dionys. H. 3, 1579. * " *Παθηματικὸς*, Julian. 199." Wakef. Mss. * " *Παθηματικῶς*, Sext. Emp. P. 2, 10. (p. 68.) * *Πάθησις*, Eumath. 137." Kall. Mss. Aristot. H. A. 3, 1, 14.]

Παθητὸς, Patibilis, Qui pati potest, Passioni obnoxius s. potius Patiendi necessitati. Affertur *παθητὸς* ex Aristot. Præd. Utitur et Plut. cum alibi, tum (9, 65. 501.) Cic. de N. D. 3, (12.) Cumque omne animal patibilem naturam habeat, nullum est eorum quod effugiat accipiendi aliquid extrinsecus, idque ferendi et patiendi necessitatem. Ubi Patibilem naturam vocat, quam Græci dicerent *παθητὴν φύσιν*. Legitur autem hoc verbum et Act. 26, (23.) *Εἰ παθητὸς ὁ Χριστὸς*, ubi vide Annot. [" Morell. ad Æsch. Pr. p. 212. Wakef. S. Cr. 5, 139." Schæf. Mss. Menander, *Παθητός ἐστι πᾶς τις εὐπροσήγορος.* * *Παθητολάτρης*, Phot. Bibl. 181.] Contr. *Ἀπάθητος*, q. d. Impatibilis, Patiendi necessitati minime obnoxius, ut Deus dicitur *ἀπάθητος*. At vero *Εὐπάθητος* dicitur contra Qui facile pati potest, patiendi necessitati valde expositus est. At in VV. LL. perperam *Εὐαπάθητοι* pro *Εὐπάθητοι*, Propensi ad patiendum.

Παθητικὸς, itidem Patibilis, Qui pati s. affici potest. *Παθητικὸν*, inquit Bud., Quod afficitur et affici potest, opponiturque *τῷ ἀπαθεῖ* et *τῷ ποιητικῷ*, in l. qui de Gener. et Corrupt. inscribitur, *Διὸ, καθάπερ εἴρηται, τὰ μὲν τῶν ποιητικῶν, ἀπαθῆ, τὰ δὲ, παθητικὰ, ὥσπερ ἐπὶ κινήσεως.* Idem, *Ἡ δὲ ὕλη, ᾗ ὕλη, παθητικόν.* Synes. *παθητικὸν* vocavit Partem animi patibilem, s. perturbationibus obnoxiam: qui et *νοῦν* alicubi opposuit huic *παθητικῷ*. At simplicius ap. Plut. *Καὶ γὰρ ἄλλως τῶν αἰσθητηρίων ἡ ἀκοὴ παθητικώτατόν ἐστι*, Maxime afficitur. || *Παθητικὸς λόγος*, s. *παθητικὴ λέξις* ap. Rhett., atque adeo ap. ipsum Aristot., cui insunt *πάθη*, Affectus illi de quibus dictum est in ea nominis *πάθος* signif. quæ Rhetoribus est usitata. Sunt qui *παθητικὸς λόγος* exp., Oratio in qua fervet affectus, ad inducendum auditorem in affectus accommodata, in qua commoventur affectus. At ego non dicerem simpliciter Affectus, sed adderem Concitati, cum Fabio, aut certe aliquid hujusmodi, sequendo ea quæ supra dixi, de *πάθος* et *ἦθος* agens. Cic. Or. ad Brut. Duo sunt etiam quæ bene tractata ab oratore, admirabilem eloquentiam faciunt: quorum alterum est quod Græci *ἠθικὸν* vocant, ad naturam et ad mores et ad omnem vitæ consuetudinem accommodatum; alterum quod iidem *παθητικὸν* nominant, quo perturbantur animi et concitantur: de Orat. 2. Illa autem, quæ aut conciliationis causa leniter, aut permotionis, vehementer aguntur, contrariis commotionibus inferenda sunt, ut odio benevolentia, ut misericordia invidia tollatur. Hinc *Παθητικῶς λέγειν* ap. Aristot. Uti oratione perturbante animos et concitante: sequendo eum quem modo e Cic. protuli locum. || *Παθητικὸν ῥῆμα* ap. Gramm., Passivum verbum, ut *τύπτομαι*: sicut *ἐνεργητικὸν*, activum, ut *τύπτω*. Item *Παθητικῶς*, Passive, pro Per passivum verbum, Passivo verbo, Passiva voce: ut cum dicit Eust. *παθητικῶς εἶπε βάλλεο, οὐχὶ βάλλε.* [" *Παθητικὸς*, Luzac. Exerc. 35. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 292. Casaub. ad Athen. 1, 67. Conf. c. *πληθυντικὸς*, Bast Lettre 81. *Παθητικὸν*, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 104. 123. Valck. Adoniaz. p. 329. *Τὰ π.*, ad Mœr. 36." Schæf. Mss. Schol. Lycophr. 161. 177. 673. *Παθητικῶς*, Eust. Il. A. p. 61. Dionys. H. 2, 123, 31. Schol. Soph. El. 352. Schol. Aristoph. Θ. 450.]

Πάθος, τὸ, q. d. Passio, Quod quis passus est, patitur, Quod cuipiam accidit, Casus, Æsch. Ag. (185.) p. 182. meæ Ed. *τῷ πάθει μαθὼν*, alludens ad Hesiodi dictum, *παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.* Soph. Aj. (313.) *πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος ἂν ἴσως οὐ θαυμαστὸν εἰ πάθοι*, [verba *ἂν* — *πάθοι* ibi non reperiuntur,] Plato Phædro, *Ἀτὰρ, ὦ φίλε Φαῖδρε, δοκῶ τι σοὶ ὥσπερ ἐμαυτῷ θεῖον πάθος πεπονθέναι*; addo autem *θεῖον* e vet. Cod. Apud Herod. itidem cum suo verbo (3, 147.) *Πάθος πεπονθότες*, pro Qui cladem accepere. Ab Eur. *πάθος* et *ξυμφορὰ* copulantur, præcedente et nomine *δεινὸν*, initio Orestis, *Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν, ὧδ' εἰπεῖν ἔπος, Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος*, ubi Schol. ait *δεινὸν* esse Nomen generale, quod dividitur in *πάθος* et *συμφοράν*: ac *πάθος* quidem vocari *τὰ νοσήματα· συμφορὰν* autem *τὰς δυστυχίας* et *περιπετείας*. Dem. pro Ctes. *Οὗτός ἐστιν ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος νῦν πάθη, καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά.* Ut autem hic *πάθη οἰκτρὰ*, sic *πάθη ἐλεεινὰ* legitur ap. Aristot.: Plut. autem dixit *πάθη δεινὰ*, subjungens et *συμφορὰς ἀνηκέστους*, in Solone p. 172. meæ Ed. *Αἱ μεταβολαὶ δέ μοι αὐτῆς εἰς πάθη δεινὰ καὶ συμφορὰς ἀνηκέστους ἔργῳ τελευτῶσι*, Popl. (1.) p. 177. *τὸ Λουκρητίας πάθος.* Apud Eund. habemus *ἀπάθειαν* et *πάθος* in eadem periodo ibid. (7.) p. 181. *Ἢ γὰρ ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχὴν, ἢ πάθους μέγεθος εἰς ἀναλγησίαν.* Idem *πάθος ἀνθρώπινον* appellavit non Humanæ vitæ fragilitatem, ut quidam interpr., sed Quod humanæ fragilitati accidit, s. potius, Quod accidit homini utpote fragili. Apud Eund. in Romulo sunt qui *πάθος δαιμόνιον* de divino furore exp. Ut autem dicimur *πάσχειν ὑπό τινος*, ita invenitur dictum et *πάθος ὑπό τινος*: Plato de Rep. 2. *Τὰ δὲ τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος.* Apud Aristot. de Mundo, *Ἀπειργάσατο πάθος τοῦτο, ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμὸν*, Bud. vertit, Naturæ facinus: sunt vero qui Eventum reddere malint. Idem, *πάθος*, sicut *πάθημα* ac *πάθην*, a Plat. de LL. 9. pro Cæde poni testatur. || *Πάθος*, Morbus, Affectio corporis, ut dicitur Affectum corpus, ejus qui ægrotat, vel, Infirma corporis affectio: ut vicissim Firmam corporis affectionem dicit Cic. de eo qui valet. Celsus Affectus quoque dixit pro Morbis. Si tamen verbum verbo exprimendum sit, potius *διάθεσις* respondet Latinæ voci Affectio, quod non liceat Dispositionem usurpare eo modo quo Gallice dicimus La disposition du corps, et Mal disposé, Bien disposé, at *πάθος*, Passio: *δυσεντερικὰ πάθη* Cic. in Epicuri Epist. vertit Viscerum morbi; ista enim illius verba, *Στραγγουρία τέ τις παρηκολούθει καὶ δυσεντερικὰ πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα*, ita interpr. Tanti autem morbi aderant vesicæ et viscerum, ut nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. Sunt vero qui *πάθη* verterint etiam Cruciatus, ut *κωλικὰ πάθη* ap. Gal., itidemque *δυσεντερικά.* E Pand. Gr. affertur hæc inter *πάθος* et *νόσον* distinctio: ut *πάθος* sit Longum et continuum corporis impedimentum, at *νόσος* Infirmitas corporis temporaria. Inter *πάθος* autem et *σίνος* ac *βλάβος* sunt

qui hoc discrimen statuerint, ut *βλάβος* quidem et *σίνος* sit Exterior alicujus in corpore partis læsio; at Interior totius corporis læsio, *πάθος*. At vero de *πάθους* ac *διαθέσεως* differentia, itemque de aliis ad explicationem vocis hujus *πάθος* pertinentibus, ita Gorr. e Gal. et aliis:—Prisci, Motus omnes, etiam qui naturaliter se habent, nisi activi sint, *πάθη* nominant: sicuti ipsos etiam activos motus, Actiones. Eo pacto et Plato Sensuum alterationes *πάθη* et *παθήματα* appellavit, in visu quidem eas quæ ab albo, nigro, flavo, et ceteris coloribus fiunt; in tactu, quæ a calido, frigido: humido, sicco: molli, duro, ceterisque id genus: atque ad eund. modum in singulis reliquorum sensuum. Sed et voluptatem passionem vocat. Et paulo post, Quamdiu enim aliquid movetur, patitur: cum desiit moveri, non amplius pati, sed affectum esse dicitur. Differt enim *πάθος ἀπὸ τῆς διαθέσεως*, h. e. Passio ab affectione s. dispositione, solo motu. Quippe cessante eo quod alterabat, alteratio quæ in passo jam remanet, *διάθεσις*, h. e. Affectio, ejus est. Jam ergo non in ipso fieri, ut *πάθος*, sed in eo quod manet, et in subjecto corpore post motum reservatur, *διάθεσις* constat. Hæc cum a vett. ita distincta fuerint, nunc tamen per abusum, etiam ipsæ *διαθέσεις* quæ e passione jam provenere, nec amplius in motu sunt, *πάθη* appellantur. Cum autem omnem, etiam qui naturaliter se habet, motum, *πάθος* vett. dixerint, postea tamen quidam id nomen ad eos tantum motus contraxerunt, qui præter naturam accidunt. Alii vero ne de iis quidem omnibus dici voluerunt. Eas enim præter naturam affectiones quæ morbum præcedunt causæque rationem obtinent, causas tantum dicimus, non *πάθη*: quæ vero illum sequuntur, si actionum offensæ sunt, et *συμπτώματα* et *πάθη* vocamus, sicut et immodicas vel inanitiones, vel retentiones. Si vero affectiones sint, h. e., si in corporum affectu consistant, veluti vitiosus color, supra *πάθους* et *συμπτώματος* appellationem, etiam *διαθέσεις*, h. e. Affectus s. Affectiones, vocamus, ita sc. ut sunt. Itaque proprie *πάθη*, et morbi et eorum symptomata a Medicis appellantur, h. e. omnis *διάθεσις* contraria naturali corporis nostri constitutioni, non tantum ubi aliquid alicui parti præter naturam accidit, sed ubi etiam deest quod secundum naturam influere consuevit etc.

Πάθος, Morbus, sed Morbus animi. Cic. tamen *πάθος* de animo dictum, mavult interpretari Perturbationem: pro quo dicit etiam Turbatum Motum animi, et Turbidum in animo motum, et Motum concitati animi: item Motum animi rationi non obtemperantem. Sed et Permotiones animi vocat *πάθη*, in Acad. scribens, Atque illi quidem etiam utiliter a natura dicebant permotiones istas animis nostris datas: metum, cavendi causa: misericordiam, ægritudinemque, clementiæ: ipsam iracundiam, fortitudinis quasi cotem esse dicebant. Atque ut hic metum inter permotiones animi numerat, sic Permoveri metu interdum dicit. Aliquando porro et Permotio sine adjectione ab eo ponitur pro *πάθος*: cujus usus exemplum proferam in *Μετριοπάθεια*. Existimat tamen *πάθος* in hac signif. sonare ad verbum i. q. Morbus. Ita enim scribit Tusc. 3. Num reliquæ quoque perturbationes animi, formidines, libidines, iracundiæ? hæc enim fere sunt ejusmodi quæ Græci *πάθη* appellant. Ego poteram morbos, et id, verbum esset e verbo; sed in consuetudinem nostram non caderet. Nam misereri, invidere, gestire, lætari, hæc omnia Morbos Græci appellant, motus animi rationi non obtemperantes: nos autem hos eosd. motus concitati animi recte, ut opinor, Perturbationes dixerimus, Morbos autem non satis usitate. Cum autem dicit, Hæc omnia Morbos Græci appellant, intellige vocari ab illis *πάθη*, quod ad verbum sonet Morbos. Idem de Fin. 3. Nec vero perturbationes animorum, quæ vitam insipientium miseram acerbamque reddunt, quas Græci *πάθη* appellant: poteram ego, verbum ipsum interpretans, Morbos appellare, sed non conveniret ad omnia; quis enim misericordiam, aut ipsam iracundiam Morbum solet dicere? at illi dicunt *πάθος*. Sit igitur perturbatio, quæ nomine ipso declarari vitiosa videtur, nec hæ igitur perturbationes vi aliqua naturali moventur; omnesque hæ sunt genere quatuor, partibus plures: ægritudo, formido, libido, quamque Stoici communi nomine corporis et animi *ἡδονὴν* appellant. Idem Tusc. 4. Quoniam quæ Græci *πάθη* vocant, nobis Perturbationes appellari magis placet quam Morbos. Paulo post, Est igitur Zenonis hæc definitio, ut perturbatio sit quod *πάθος* ille dicit, aversa a recta ratione, contra naturam, animi commotio. Quibus verbis hæc Zenonis interpretatur, *Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις*. Subjungit autem, Quidam brevius, perturbationem esse appetitum vehementiorem dicunt: ubi appetitum vehementiorem vocat, quod Græci dixerunt *ὁρμὴν πλεονάζουσαν*. Sed vehementiorem eum volunt esse, qui longius discesserit a naturæ constantia. Earum autem perturbationum nomina esse dicit hic quoque libidinem et lætitiam, metum et ægritudinem: et esse illas e duobus opinatis bonis, sicut has e duobus opinatis malis. Idem tamen Tusc. *πάθος* interpr. Morbum, sed ita ut statim expositionem subjungat quæ interpr. illam veluti molliat. Dixerat autem verbis proxime præcedentibus, Ægritudinem id esse propemodum verbum, quo Græci Omnem animi perturbationem appellent. Sed totum locum proferre præstat, utpote in quo censeat Latinos Ægritudinis nomine recte usos esse, ab Ægris corporibus id sumentes; at non tamen de omni perturbatione itidem dici posse. His igitur verbis, Itaque præclare nostri, ut alia multa, molestiam, solicitudinem, angorem, propter similitudinem corporum ægrorum Ægritudinem nominarunt: his inquam subjungit, Hoc propemodum verbo Græci Omnem animi perturbationem appellant: vocant enim *πάθος*, i. e. Morbum, quicunque est motus in animo turbidus. Nos melius; ægris enim corporibus simillima est animi ægritudo: at non similis ægrotationis est libido, non immoderata lætitia, quæ est voluptas animi elata et gestiens. Ipse etiam metus, non est morbi admodum similis, quanquam ægritudini est finitimus. Sed proprie, ut ægrotatio in corpore, sic ægritudo in animo nomen habet non sejunctum a dolore. Et paulo post, Est igitur causa omnis in opinione; nec vero ægritudinis solum, sed etiam reliquarum omnium perturbationum. Libuit autem totos hosce locos afferre, ut sub unum aspectum, ut ita dicam, eos lector habens, inter se conferre posset. Ad me quod attinet, a Cic. hic omnino dissentio, in eo quod *πάθη* Morbos quidem significare, nec tamen ita licere interpretari dicit: præsertim vero cum eam quam Ægritudinem Lat. vocant, quæ vox nihil aliud sonat quam Morbum, inter preturbationes numeret. Quid enim obstat quominus ceteræ ut communem cum illa appellationem perturbationum habent, sic et communem morborum habeant? At ægritudo, inquit, in animo nomen habet non sejunctum a dolore. Hoc certe si spectemus, metui saltem tribui Morbi appellatio poterit; quis enim metum doloris expertem fingere sibi possit? Ut autem alia omittam, quibus Cic. refelli posse videtur, ipsemet Tusc. 3. hæc scribit, Quia nomen Insaniæ significat mentis ægrotationem et morbum, i. e. insanitatem, et ægritudinem animi, quam appellarunt Insaniam. Omnes autem perturbationes, Animi morbos Philosophi appellant; negantque stultum quenquam his morbis vacare. Qui autem in morbo sunt, sani non sunt; et omnium insipientium animi in morbo sunt; omnes insipientes igitur insaniunt. Sanitatem enim animorum, positam in tranquillitate quadam constantiaque censebant. His rebus mentem vacuam appellarunt Insaniam: propterea quod in perturbato animo, sicut in corpore, sanitas esse non possit, Et paulo post, Qui enim animus est in aliquo morbo, Morbos autem, hos perturbatos motus, ut modo dixi, Philosophi appellant, non magis est sanus quam id corpus quod in morbo est. Et paucis interjectis, Eos enim sanos intelligi necesse est, quorum mens motu, quasi morbo, perturbata nullo sit. Hæc si vera sunt, Cicero, merito dixerit quispiam, cur Perturbationes appellare Morbos non audes? Cur tantopere Latina ista

Insaniæ appellatio tibi placet, Græca autem τῶν παθῶν non item? cum utraque de perturbato animo dicatur? Præterea si hoc verum est, animum qui est in aliquo morbo, i. e. perturbato motu, non magis esse sanum quam id corpus quod in morbo est, cur libidinem, immoderatam lætitiam, similem ægrotationis esse negas? Sed de his tamen, quæ a me properante de istius nominis interpretatione disceptantur, alii per otium judicent. Idem Cic. certe primo libro de Inv. Affectionem appellavit, quod Græci πάθος, Affectio, est animi aut corporis e tempore aliqua de causa commutatio: ut lætitia, cupiditas, metus, molestia, morbus, debilitas, et alia quæ in eod. genere reperiuntur. Sed et Gellius l. 1. verbis hisce claudit, Nam ut aliorum omnium quos Lat. Philosophi Affectus, vel Affectiones, Græci πάθη appellant, ita hujus quoque motus animi, qui cum est ulciscendi causa sævior, ira dicitur: non privationem esse utilem censuit, quam Græci στέρησιν dicunt, sed mediocritatem, quam μετριότητα illi appellant. Hæc ille: cujus alium locum huc pertinentem proferam infra in Ἀπαθής. Mihi certe in quodam Pauli l., ubi παθήματα, quod nibil aliud est quam πάθη, cum ἐπιθυμίας copulat, magis placere, reddere Vitiosos affectus quam simpliciter Affectus, aut Vitia, cum vet. Interpr., docui supra.

Πάθος, Morbus; sed in ea signif. qua dixit Horat. Od. 1, 37. Contaminato cum grege turpium Morbo virorum. Paul. ad Coloss. 3, 5. Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν κ. τ. λ. Nam de h. l. plane Erasmo assentior, et cum eo existimo πάθος hoc esse e quo Pathici dicti sint, ac reddi debere Mollitiem: posse vero et Morbum Latine dici, ex isto Horatii l. Non ignoro tamen exponi hic et de Morbo animi, sicut et in isto ejusd. Horatii loco, Sat. 1, 6. Ut si qui ægrotet quo morbo Barrus: ubi tamen fortasse itidem notatus videri possit Barrus tanquam pathicus, hac morbi appellatione. Esse alioqui multos ap. hunc etiam Poëtam locos, ubi Morbus de Animi morbo intelligatur, in ejus lectione versatis ignotum esse non potest.

Πάθος habet et eam Affectus signif. quæ Rhetoribus frequens est, Fab. 6, 2., simul nominis Πάθος et NOMINIS Ἦθος significationem declarans. Horum autem (affectuum), sicut antiquitus traditum accepimus, duæ sunt species; alteram Græci πάθος vocant, quam nos recte vertentes ac proprie, Affectum dicimus: alteram ἦθος, cujus nomine, ut ego quidem sentio, caret sermo Romanus, Mores appellantur: atque etc. Paulo post, Affectus igitur hos concitatos, πάθος: illos mites atque compositos, ἦθος esse dixerunt. In altero vehementer commotos, in altero lenes; denique hos imperare, illos persuadere; hos ad perturbationem, illos ad benevolentiam prævalere. Aliquanto post, Quin illud adhuc adjicio, πάθος atque ἦθος esse interim ex ead. natura: ita ut illud majus sit, hoc minus: ut amor, πάθος: caritas, ἦθος. Interdum diversa inter se, sicut in epilogis: namque πάθος concitat, ἦθος solet mitigare. Idem Fab. 5, 12. His quidam probationes adjiciunt, quas παθητικὰς vocant, ductas ex affectibus. Hæc ille. Hinc autem dicitur et παθητικὸς λόγος, Oratio in qua commoventur affectus: quod Aristot. vocavit πάθος ποιεῖν, Rhet. 3. Καὶ ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα. Vide autem et Cic. locos quos protuli in Παθητικός. Ideo autem hæc a præcedentibus sejunxi, in quibus πάθη e Gell. et aliis dicebant itidem esse Affectus s. Affectiones, quod ibi agatur περὶ τῶν παθῶν non Rhetorum, sed Philosophorum, ap. quos Morbi potius signif. retinere videri potest hæc vox; ut ibi docui.

Πάθη præterea vocare consuevit Aristot. Quæcunque alicui rei adesse dicuntur extra tamen ipsius essentiam. Sic dixit Rhet. 1. Καὶ γεωμετρία περὶ τὰ συμβεβηκότα πάθη τοῖς μεγέθεσι. Ita VV. LL., ubi annotatur etiam πάθη in hac signif. recte dici posse Passiones, cum Macrobio et Seneca, scribente Quæst. Nat. 2, 48. Quæ inspicienda sunt in fulgure, passim et vage dicunt: et sic passiones eorum debere dividi, A quemadmodum ab Attalo Philosopho, qui se huic disciplinæ dederat, divisæ sunt: ut inspiciatur ubi factum sit, quando, cui, in qua re, quale, quantum. Vide et Bud. 162.

[" Πάθος, Valck. Phœn. p. 649. ad Herod. 201. Jacobs. Emendd. 54. Anth. 10, 27. 228. ad Lucian. 1, 280. Brunck. Phil. 854. ad Charit. 390. 480. ad Phalar. 286. Diod. S. 2, 437. Wakef. Herc. F. 1208. Luzac. Exerc. 35. Porson. Or. 3. Heyn. Hom. 6, 191. Culpa, Valck. Anim. ad Ammon. 4. Morbus, Phalar. 302. Thom. M. 820. De amore, ad Charit. 211. 289. Apud Grammat., Koen. Præf. ad Greg. Cor. 22. 28. Ammon. 4. Steph. Dial. 59. Conf. c. ἔπος, ad Herod. 569.: cum πένθος, 201. Valck. Phœn. p. 649. T. H. ad Plutum p. 23. Schmied. ad Plut. Alex. 126. Π. ἐρωτικὸν, Villoison. ad Long. p. 5. Τὸ ἐμαυτοῦ π., Quod mihi accidit, Philostr. 26. Boiss. Τῷ π. μανθάνειν, Jacobs. Anth. 6, 61. Τὸ περὶ τὰ ὄμματα καὶ ὦτα πάθος, Valck. Phœn. p. 481. Πάθη, τὰ, Valck. Adoniaz. p. 329." Schæf. Mss. "Πάθος B συμπεπαρμένον, Olympiod. in Plat. Gorg. Ms. πρ. 38." Routh. Mss. Herod. 1, 137. Ἀνήκεστον π. ἔρδειν. * " Αὐτοπάθος, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss.]

Dicitur ETIAM Πάθη, fem. gen. sicut et alia quædam neutro pariter et fem. genere efferuntur. Sed e signiff. nominis πάθος, itemque nominis πάθημα, retinuit eam potissimum, qua ponitur pro eo quod cuipiam accidit, Casus, Calamitas, Clades. Herod. 1, (122.) Κατ' ὁδὸν δὲ πυθέσθαι πᾶσαν τὴν ἑωϋτοῦ πάθην. Suid. e Soph. citat pro συμφοραὶ, Calamitates: ap. Eund. Aj. (295.) Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας, ubi exp. Quæ illic acciderint. Greg. inter ea quæ jambico versu scripsit, Ἐγὼ γὰρ ἃς μὲν ἔσχον ἐν ξένῃ πόλει Πάθας. Item πάθη pro κάκωσις, Bud. e Plat. Philebo, Ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη. Ab Eodem pro Cæde poni tradit de LL. 9. sicut πάθος ac πάθημα. Aliquot autem exempla usus nominis hujus habes et ap. Suid. [" Villoison. ad Long. p. 5. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 48. Toup. C Opusc. 1, 316. Emendd. 4, 463. Koen. ad Greg. Cor. 199. ad Herod. 216. Jacobs. Anth. 9, 94. Brunck. Soph. 3, 525. Dionys. H. 5, 365." Schæf. Mss. "Cruciatus, Euseb. H. E. 306. 330." Kall. Mss. "Plato Epinom. Τὸ μὲν αἴτιον ἁπάντων, τὸ δὲ ἀναίτιον πάσης πάθης, Ullius affectionis: de LL. 5. p. 728. Τοῦτο οὖν δὴ τὸ πάθος δίκη μὲν οὐκ ἔστι, τιμωρία δὲ, ἀδικίας ἀκόλουθος πάθη, pro quo Plut. de S. N. V. 982. τῷ πάθει." Gataker. Mss.]

" Παθογνωμικὸν, vocatur Quod proprie affectionis " speciem signif. Proprie quidem de signo dicitur, " improprie de symptomate, et quatenus tantum " morbi naturam indicare potest. Hæc Gorr. inter " alia. In VV. LL. παθογνωμικὸν σημεῖον, Signum " quod una cum morbo invadit, nec ab eo separari " potest: ut in pleuritide difficultas anhelitus et fe- " bris: e Gal. de Diff. Morb." [Leg. * Παθογνωμονικός. * Παθοκρατέομαι, Imperium habeo in perturbationes animi, 4 Macc. 7, 20. * Παθοκρατεία, Imperium in passiones, 13, 5. al. * Παθοκρατορία. * Παθοκτόνος, Eust. Il. Z. p. 492, 16. * Παθολόγος, unde D * Παθολογέω, M. Anton. 8, 13. * Παθοποιὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 1, 5. p. 28. "Clem. Hom. 9, 21." Kall. Mss. Phot. Bibl. 479. " Παθοποιΐα, Affectuum " commotio, Schema quo vel odium vel iracundiam " vel misericordiam commovemus, inquit Jul. Rufini- " anus" [Fig. 36.]

" Ἀειπαθὴς, Semper patiens, Sempiternæ et per- " petuæ passioni obnoxius, vide Ἀεικίνητος." [Stob. Serm. 1. p. 25.] " Ἀειπάθεια, Passio perpetua. " Aliis, Nunquam deficiens affectio." [* Αἰσχροπαθὴς, unde * Αἰσχροπάθεια, Theophyl. 3, 475.] " Ἀ- " λυσπαθείῃ, Hes. affert pro κακοπαθείᾳ, Ærumna, " Molestia." [* Ἀλλοπαθὴς, Schn. Lex. Suppl. v. Αὐτοπαθής. * Ἀλλοπαθῶς, Eust. Il. N. 57. * Ἀλλοπάθεια, Aliorum passio, Diod. S. Ecl. 1, 26.]

Ἀντιπαθὴς, Contrariam affectionem habens, Obsistendi vim habens, per contrariam sc. affectionem. At in Anthol. Epigr. ἀντιπαθὴς φήμη, simpliciter Contraria fama exp. || Ἀντιπαθὲς positum pro sub-

stantivo, Remedium adversus aliquid. A Bud. vertitur Obsistens, et Remedium, ἀντιφάρμακον. Citat autem l. h. Plut. Antonio, Τέλος δὲ χολὴν ἐμοῦντες ἔθνησκον, ἐπεὶ καὶ τὸ ἀντιπαθὲς ὁ οἶνος ἐξέλειπεν. Citatur et e Diosc. 4, 223. ἀντιπαθές ἐστι τοῖς φαρμάκοις, pro Adversatur veneficiis. [" Ἀντιπαθὴς, Wakef. Eum. 785. Ruhnk. ad H. in Cer. 229. ad Charit. 217. Ἀντιπαθὲς, Wakef. Alc. 993." Schæf. Mss. Plut. 10, 793. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, Ἀντιπαθὴς καλούμενος, ὃς κάλλιστα ποιεῖ πρὸς ἀλφοὺς καὶ λέπρας δι' οἴνου τριβόμενος, καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Κνίδιος ἐν β' περὶ Ὀρῶν. * Ἀντιπαθῶς, Geop. 5, 11, 4. 12, 17, 17. Alex. Trall. 8. p. 152.] Ἀντιπάθεια, ἡ, Repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem, ut inter ignem et aquam, Plut. de Primo Frig. Μυρίαι δήπουθέν εἰσιν ἀντιτάξεις καὶ ἀντιπάθειαι πρὸς τὸν ἀέρα τῆς γῆς, Sexcentæ profecto sunt aëris et terræ repugnantiæ et dissensiones, Turn. Est etiam ἀντιπάθεια, Vis obsistendi s. auxiliandi quam res aliqua habet, per contrariam affectionem. Alex. Aphr. Probl. ult. l. 1. Φυσικὴν ἀντιπάθειαν ἔχουσαι πρὸς ἕκαστον ἰοβόλον θηρίον, Quæ vi suæ naturæ contra venenata omnia genera omnemque illatam injuriam auxiliantur, Gaza. Polit. autem sic, Quæ naturalem quendam mutuum affectum habent, quam ἀντιπάθειαν dicunt, adversus quodvis venenosum animal. Plin. 34, 15. Ferrum a rubigine vindicatur cerusa et gypso et liquida pice: hæc est temperatura a Græcis Antipathia dicta. Sed h. l. aliter a multis legitur. In VV. LL. ex Aristoph. pro ἄκος, Remedium. [Æschinis Dial. 3, 16. κακῶν.] Ἀντιπαθέω, Contrariam affectionem habeo, Habeo naturalem ἀντιπάθειαν, Natura dissideo per ἀντιπάθειαν, Resisto, Obsisto s. Obsto per ἀντιπάθειαν, s. vi ἀντιπαθείας. Ἀντιπαθεῖν et ἀντιπάσχειν, inquit Bud., Contrario modo affici, et in diversum tendere, Abhorrere, Dissidere, Obsistereque. Alex. Aphr. Probl. Τρίγλη τε κρατουμένη ἀντιπαθεῖ τῇ νάρκῃ, ubi idem Bud. vertit, Resistit, Contra afficit. Gaza vim Græci verbi non exprimit, Trigla obtenta vitium a torredine accitum tollit. [" Dawes. Misc. Cr. 65. Toup. Opusc. 2, 124. 172." Schæf. Mss. * " Ἀντιπαθητικὸς, Ælian. H. A. 41. Ἀντιπάθιον, Antidotum, Hes." Wakef. Mss.]

Ἀπαθὴς, q. d. Impassibilis, usurpando pro Carens πάθεσι, i. e. Passionibus ad verbum, Lat. Affectibus s. Affectionibus, Non obnoxius affectionibus animi. Cum Cic., Carens omni perturbatione. Gellius ἀπαθῆ describens, ait 19, 12. Quod nullus usquam homo, qui secundum naturam sentiret et saperet, affectionibus istis animi quas πάθη appellabat, ægritudinis, cupiditatis, timoris, iræ, voluptatis, carere et vacare totus posset. Perinde est enim ac si Gell. dixisset, Quod nullus usquam homo, qui secundum naturam sentiret et saperet, ἀπαθὴς esse posset. Plut. (6, 90.) Ἀλλ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς, ὅταν εἰς ἀνθρωπίνας ἐμπέσωσι πράξεις, ἀπαθέσι χρῶνται καὶ ἀναμαρτήτοις. Idem in Alcib. paulo aliter utitur, (13.) Ἄτρεπτος δὲ πρὸς τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ἀπαθὴς ὢν ὀλιγωρίᾳ δόξης: i. e., Qui nihil commoveretur, vel Qui nullo tangeretur dolore ob infamiam. || Ἀπαθεῖς a Xen. dicuntur etiam Qui nullis corporis malis sunt obnoxii, In quos non cadit aliquod malum pati. Est et ap. Diod. S. quoddam ἀπαθὲς ἔθνος. Sunt etiam ἀπαθεῖς, cum ad corpus refertur, Illæsi, Intacti, pro ἀπαθεῖς κακῶν. Fortasse ἀπαθὴς Impatibilis reddi possit, sicut Cic. Naturam patibilem vocat τὴν παθητὴν primusque dari huic signif. locus. Sed frequentius cum gen., Dem. (1399.) Νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, καὶ λυπῶν ἄπειροι τὰς ψυχὰς, Non habentes obnoxia morbis corpora. Sic dicitur ἀπαθὴς κακῶν, Non obnoxius malis, Expers s. Immunis malorum. Hermog. de Inv. 2. Ἀπαθῆ κακῶν ἐσομένην. Citatur etiam in bonam partem acceptum, ut ἀπαθέες καλῶν, pro Immunes bonorum, Commodorum expertes, ex Herod. (1, 207.) Dicitur etiam ἀπαθὴς ὑπό τινος, ut ap. Aristot. Probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ ὁμοίου, quod exp., Qui a simili affici nequit. E Plut. autem in Romulo (7.) citatur ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων, pro Præsentibus malis non commotus. [" Wessel. Diss. Herod. 93. ad p. 17. Abresch. Lectt. Aristæn. 277. Toup. Emendd. 2, 29. ad Charit. 655. Brunck. Apoll. Rh. p. 8. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 391. Boiss. Philostr. 522." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 2, 6. C. Pl. 6, 10, 2.] Ἀπαθῶς, Impassibiliter, si Lat. lingua admitteret; Absque ullis passionibus, i. e. affectionibus. Cum Cic., Absque ullis perturbationibus. [" Steph. Dial. 32." Schæf. Mss.] Ἀπάθεια, ἡ, Status mentis hominis ἀπαθοῦς, Impassibilitas, si Latine dici posset, Affectionum vacuitas. A quibusdam exp. Indolentia, sed non satis generali vocabulo fortasse; nam indolentia est ἀναλγησία. Plut. quandam ἀπάθειαν probat, et quandam improbat; scribit enim in Cons. ad Apoll. (p. 388.) Οὐ γὰρ ἔγωγε συμφέρομαι τοῖς τὴν ἄγριον ὑμνοῦσι καὶ σκληρὰν ἀ., ἔξω καὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος οὖσαν. Idem Fabio, Ἀ. μὲν οὖσαν τὴν δοκοῦσαν εὐπραγίαν. At in l. Πῶς ἄν τις Αἴσθ. Ἑαυτοῦ προκ. scribit, Ὅτι τοιαύτην ἀ. * παρασκευαστέον ἐκ λόγου καὶ φιλοσοφίας τὸν ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων ταράττεσθαι μὴ βουλόμενον. Cic. in Lucullo, Zenoni summum bonum est, in his rebus neutram in partem moveri: quæ ἀδιαφορία ab ipso dicitur: Pyrrho autem ea ne sentire quidem sapientem: quæ ἀπάθεια nominatur. Existimo autem eum et in alio ejusd. Luculli l. ἀπάθειαν intellexisse, ubi sc. scripsit, Sed quæro quando ista fuerint ab Academia vetere decreta, ut animum sapientis commoveri et conturbari negarent. Crediderim tamen non solum hanc vocem ἀπάθεια, sed et alteram ei affinem, sc. ἀταραξία, exprimere voluisse. || Dicitur etiam ἀπάθεια πρός τινα, τι: ut ap. eund. Plut. ἀ. πρὸς τὸ θεῖον, de Superst. Καὶ ὅλως ἡ μὲν ἀθεότης ἀπάθεια πρὸς τὸ θεῖόν ἐστι, μὴ νοοῦσα τὸ ἀγαθόν. Ubi ἀ. πρὸς τὸ θεῖον videtur vocare Statum mentis eorum hominum, qui nullo metus deorum sensu tanguntur s. commoventur. [Theophr. H. Pl. 9, 15, 1. κακῶν. * Ἀπαθέω, Marin. Proclo 21. Lobeck. Phryn. 620.]

Ἀπειροπαθὴς, Qui immense perturbationibus s. affectionibus obnoxius est, vel perturbationum immensitati; ita enim malo quam Infinitati, sicut illic Immense, quam Infinite. Ἀπειροπάθεια, Immensitas perturbationum, Synes., vide Μετριοπάθεια. Αὐτοπαθὴς, E se patiens, Intrinsecus patiens, Reciprocus, ut ἀντωνυμία, Bud., qui ETIAM Ἰδιοπαθὴς hunc usum habere tradit. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 228." Schæf. Mss. Schol. Il. A. 427. Schol. Aristoph. Eip. 290. Apollon. Syntax. 175. Bekk.] Αὐτοπάθεια, q. d. Intrinseca passio, Innata passio; Reciprocatio, quando eadem persona agit et patitur, VV. LL. e Gaza Gramm. 4. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 243." Schæf. Mss. Polyb. 3, 108, 2. 12, 28, 6.] Αὐτοπαθῶς, q. d. Cum passione intrinseca, Patiendo intrinsece. || Sed a Polyb. usurpatur pro E sententia animi, et Non simulate, Ingenue; his enim modis vertit Bud., remittens ad eos Polybii ll. qui a Suida proferuntur, exponente οἴκοθεν et ἐξ ἰδίας προαιρέσεως. Crediderim autem sonare ad verbum q. d. E proprio affectu. [Polyb. 3, 12, 1. 8, 19, 7. 15, 17, 1. Diog. L. Epicuro 10. p. 137. Eust. Il. Γ. p. 302. * Αὐτοπαθικὸς, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 199." Schæf. Mss. * Αὐτοπαθέω, * Αὐτοπάθητος, unde] " Αὐτοπαθητικὸν, Per se et sua natura passivum, Vox Grammaticorum."

[* Βαρυπαθὴς, Euseb. H. E. p. 306. 373. Lobeck. Phryn. 620. * Βαρυπαθέω, Plut. 6, 641.]

Δεινοπαθὴς, Indigna s. Gravia passus, Gravi affectus injuria. Ejusd. est formæ cujus et Αἰνοπαθὴς, quod habes in Αἰνός. Sed nullum hujus adjectivi exemplum affertur in VV. LL., ubi exp. Graviter ferens, sicut nec SUBSTANTIVI Δεινοπάθεια, quod exp. Querela. Ego autem malim Indignatio ejus qui se gravia passum dicit. At VERBUM Δεινοπαθέω, quod Bud. exp. Graviter afficior, Ingemo, Ægre fero, et Lamentabili voce queror, invenio cum alibi, tum in l. Plut. quem protuli T. 1. c. 925. Addo autem iis quæ ibi dicta sunt de h. v., et istud e Bud., Ciceronem videri ad verbum expressisse, Indigne pati. Sed et hoc adjicio, sc. δεινοπαθῶ videri sonare q. d. δεινὰ παθεῖν με λέγω, Gravia me passum esse dico, Indigna me passum esse dico, s. potius queror. Quæ

et verbi Indignor propria significatio esse videtur. A Magis tamen proprie respondet VERBO Ἀναξιοπαθῶ, cujus Bud. talem usum agnoscit, qualem tribuo illi Δεινοπαθῶ. Exp. enim non solum Ægre fero, sed etiam Indignum esse dico, Indignum facinus clamo. Accepisse autem eum hanc postremam interpr. arbitror ex isto Terentii loco, in Andria, Venit Chremes postridie ad me clamitans Indignum facinus, comperisse Pamphilum Pro uxore habere hanc peregrinam ; et affert e Plut. (7, 231.) Ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κριτόλαος ἀνεῖλεν αὐτήν. Alibi autem pro Stomachari ab eo poni tradit, [10, 739. 779. Catone Min. 59.]

Δυσπαθὴς, Qui non facile patitur, afficitur. E quo intelligitur Firmus, Bud. afferens e Luciano (2, 906.) Δυσπαθέστερα γὰρ καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς, διαπονούμενα. Itidem vero a Diosc. δ. σῶμα vocari τὸ στερεὸν tradit. Sed et a Gal. ad Gl. δ. dici scribit Qui non facile afficitur, [de Opt. Sect. 30.] At in VV. LL. δυσπαθὴς exp. etiam Qui durus est contra medicamenta. || Qui gravi ægritudine afficitur, s. mœrore, et supra modum eo angitur. A Bud. exp. Qui B præter modum afficitur: dicente opponi a Plut. (6, 389.) τῷ ἀπαθεῖ, sicut et τὸν δυσπενθῆ. [" Musgr. Iph. T. 478." Schæf. Mss.] Δυσπάθεια, sequendo signif. quam dedi priorem nomini δυσπαθὴς, Firmitudo qua fit ut quis non facile quicquam mali patiatur, s. damni, injuriæ. Firmitas et Robur exp. Bud. in Plut. Demetrio (21.) de thoracibus Demetrii, Δυσπάθειαν δὲ αὐτῶν καὶ ῥώμην ἐπιδεικνύμενος ὁ τεχνίτης ἐκέλευσεν ἀφεῖναι καταπελτικὸν βέλος. In VV. LL. affertur ex Alex. Aphr. Probl. 1. Μέγα δὲ πέφυκεν ὅπλον πρὸς δυσπάθειαν ἡ συνήθεια: quæ verba ita redduntur, Juvat autem plurimum ad resistendum consuetudo. Item, Nos multum adversus affectus et injurias juvat consuetudo. || Δυσπάθεια, sequendo posteriorem τοῦ δυσπαθὴς signif., Gravis ægritudo qua quis afficitur, Gravis mœror. Item Infelicitas, ut dicetur in Εὐπάθεια. ["Plut. Mor. 1, 514." Schæf. Mss.] Δυσπαθέω, Non facile patior, afficior, ob firmitatem. Apud Greg. δυσπαθεῖν pro Ægre affici dolore et labore, καρτερεῖν, Bud., qui ut hic δυσπαθεῖν exp. C καρτερεῖν, ita in Luciani l. c. δυσπαθέστερα cum καρτερώτερα copulari vides. || Δυσπαθέω, Gravi ægritudine afficior s. Vehementi mœrore, Plut. Pericle 309. meæ Ed. δυσπαθοῦντες πρὸς τὰ γινόμενα. In VV. LL. Δυσπαθῶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς, Calamitates ægre fero. Bud. quoque exp. simpliciter Ægre fero, in h. Ejusdem l. Μεμφόμενοι καὶ δυσπαθοῦντες εἰ μὴ πέπεισται. Affert vero et h. Greg. l. de martyribus, Καινοτομοῦντες τὸ δυσπαθεῖν διὰ τὴν Χριστοῦ μίμησιν. Addit autem accipi a Plut. et pro Conflictari, ut ægrotus in lecto irrequietus. [" Schæf. ad Argum. Soph. Antig." Boiss. Mss. Mosch. 4, 84. " Ruhnk. Ep. Cr. 153. Wyttenb. Select. 316. Plut. Mor. 1, 297. Wakef. Ion. 733. Const. Manass. Chron. p. 42. Meurs." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 223. Plut. Cicerone 37.]

Ἐκπαθὴς, Qui nihil passus est, Illæsus, Incolumis, quasi ἐκτὸς πάθους, Suid. || Immodice affectus, Alciphr. (244.) Μὰ τὴν Καλλιγένειαν κατέχαιρον Μένανδρε, ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γενομένη, Vix præ lætitia D mei compos eram, Bud. Item, Ἐκπαθῆ πρὸς τὰς ἀκρατοποσίας, Suid. ex Æliano. [Plut. Pyrrho 34. Anton. 10. Bruto 15. " Toup. Opusc. 1, 219. Emendd. 1, 331. ad Phalar. 205. ad Charit. 480." Schæf. Mss.] Ἐκπαθῶς, Cum immodico affectu, [Athen. 443. *Ἐκπάθεια, Stob. Serm. 1. p. 27. Schow. I. q. πάθος, Longin. 38, 2. " Elog. de Thuc. p. 15." Schæf. Mss.]

Ἐμπαθὴς, Cui insunt affectus, perturbationes, Affectibus s. Perturbationibus obnoxius, Plut. Τὸ μέν τι τῆς ψυχῆς, νοερὸν καὶ λογικόν· τὸ δὲ, ἄλογον καὶ ἐμπαθές. A Bud. autem exp. Affectu percitus, commotus : quæ signif. huic potius ejusd. Plut. conveniet loco in l. adv. Col. Ἐμπαθεῖς πρὸς τὰ θεῖα δι' ἐλπίδων ἅμα καὶ φόβων καταστήσαντες. [" Casaub. ad Athen. 49. Toup. ad Longin. 329. 332. Valck. Hipp. p. 191. Alciphr. 260. ad Herod. 167. Valck. Callim. 116. ad Phalar. 205. Plut. Alex. 51. Schm." Schæf. Mss. " Ἐμπαθέστερος, Theod. Prodr. 54." Elberling. Mss.] Ἐμπαθῶς, Cum affectu, affectibus, Non sine perturbationibus, Non carendo perturbationibus, Plut. Coriolano p. 423. meæ Ed. Τοῖς ὑπ' εὐνοίας καὶ φιλίας πρὸς τὸν θεὸν ἄγαν ἐμπαθῶς ἔχουσι. In VV. LL. ex Herm. ἐμπαθῶς ἔχειν, pro Affectibus moveri, Affici. Apud Plut. Symp. 4. ἐμπαθέστατα, Maximo cum affectu. [" Schneid. ad Xen. Œc. 39." Schæf. Mss.] " Ἐμπάθεια, Affectus s. Affectio, Commotio," [Moschop. ad Hesiod. p. 78. * " Ἔμπαθος, Dionys. Areop. Cœl. Hier. 2, 4." Kall. Mss.]

[* Ἑτεροπαθὴς, unde] Ἑτεροπάθεια, Alterius partis vexatio, ut exp. a Marc. Virg. in Diosc. 2. ubi de sinapi hæc scribit, Ἁρμόζει πρὸς ἰσχιάδας καὶ σπλῆνας, καὶ καθόλου εἰς πᾶν χρόνιον ἄλγημα, ὅπου μετάγειν τι ἐκ τοῦ βάθους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν βουλόμεθα τῷ τῆς ἑτεροπαθείας λόγῳ. Ita enim vertit Marc. Virg. Cum ex alto in summam cutem, ut fit per alterius partis vexationem, trahere aliquid voluerimus. Ruell. autem sic, Cum permutandæ valetudinis causa ex alto vitia extrahenda sunt. Quidam ἑτεροπάθειαν liberius interpr. Illud curandi genus, quo dolor ex una parte in alteram evocatur.

Εὐπαθὴς, Qui facile patitur, afficitur: σῶμα, Corpus quod facile et e re levi injuriam patitur, Corpus injuriis expositum ; cui opponi δυσπαθὲς vidisti supra. Et εὐπαθὴς ἄνθρωπος Galeno ad Gl. dicitur, inquit Bud., Qui corpore tenero est, et facile affici potest. Cui opp. δυσπαθής. Dicitur vero de Eo qui facile afficitur, et in alia signif., ut ap. Plut. Solone, εὐπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, Cujus animus facile afficitur amore concordiæ, Propensus ad concordiam. Idem alicubi junxit genitivo ; alicubi autem dat. : quæ constr. rationi magis videtur consentanea, ut de Primo Frig. Ψύχεται γὰρ, ἂν προθερμανθῇ μᾶλλον, εὐπαθέστερον τῷ ἀέρι γενόμενον, Aëri magis obnoxia, Turn. [" Toup. Opusc. 1, 219. Thom. M. 297." Schæf. Mss. Geop. 5, 45. 6, 6. * " Εὐπαθῶς ἥδεσθαι, Suaviter delectari, Dionys. Areop. 112." Kall. Mss.] Εὐπάθεια, VEL Εὐπαθία, Natura quæ facile affici potest, Illa corporis constitutio qua fit ut injuriis obnoxium sit, sequendo eam interpr. quæ adjectivo εὐπαθὴς data fuit, ut ap. Alex. Aphr. Probl. 2. Οἱ παῖδες πολλὴν ἔχουσιν εὐπάθειαν καὶ τροπὴν τῆς φύσεως. Sed in aliis signiff. frequentius accipitur, quæ manant ab altera adverbii εὖ signif. Interdum enim accipitur pro Felicitate : ut ap. Greg. περὶ Φιλοπτωχ. p. 67. oppositum τῇ δυσπαθείᾳ. Interdum pro Beneficio, intellige autem quatenus quis eo afficitur, ut ap. Aristot. Eth. Interdum pro Bona corporis habitudine, quæ et εὐεξία vocatur, quam tamen signif. sine exemplo Bud. affert. Sed multis exemplis confirmari potest ea quæ huic valde vicina est, sc. ea qua ponitur pro voluptaria vita, Philo, Ἀλλ' οἷς ὁ βίος ἐν εὐπαθείᾳ πολλῇ καὶ τρυφῇ. Sed et in plurali: Herod. (1, 22.) Ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι, pro Indulgere genio, Curare cuticulam. Xen. autem in Apol. (18.) dixit etiam εὐπαθείας e foro sibi comparare, i. e. Delicias. Vide Ἡδυπάθεια. [" Toup. Opusc. 1, 220. Plut. Mor. 1, 519. Dionys. H. 1, 229. ad Herod. 665." Schæf. Mss. Herod. 8, 99. Ἐν θυσίῃσί τε καὶ εὐπαθίῃσι, Festis atque epulis.] Εὐπαθέω, Facile patior, afficior, Obnoxius sum injuriæ, s. potius, Expositus sum injuriæ, Expositum injuriæ corpus habeo ; Felicitate fruor ; Afficior beneficio ; Fruor voluptate, Genio indulgeo : sequor autem hic ordinem significationum quæ nomini εὐπάθεια datæ fuerunt. Plato de Rep. 1. Καὶ τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν, οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες, οὐδ' ὡς εὐπαθήσοντες ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον. Ubi εὐπαθεῖν est quod vulgo dicimus, Se donner du bon temps. Vide Ἡδυπαθῶ paulo post. *[" Toup. Opusc. 1, 219. ad Herod. 665. ad Charit. 457. * Εὐπάθημα, Toup. Opusc. 1, 220. (ad Suid. 1, 332. Lond.)" Schæf. Mss. " Wolf. Anecd. Gr. 1, 250." Kall. Mss. * Εὐπάθησις, Bonus ac felix rerum status, Theod. Jer. 30, 10. * Ἐνευπαθέω, Nicet. Annal. 2, 6. 5, 6. 94. Liban. 1, 158. " Const. Manass. Chron. p. 13. 20. 103." Boiss. Mss. * Κατευπαθέω, Phrynichus Bekkeri 47. * Προσευπαθέω, Lobeck. Phryn. 620.]

Ἡδυπαθὴς, Voluptarius, Voluptati deditus, φιλήδονος, Hes.: Athen. (545.) Ἐν οἷς εἶναι καὶ Πολύαρ-

χὸν τὸν ἡ. ἐπικαλουμένον. Ἡδυπάθεια, sicut et εὐπάθεια in una ex iis signiff. quas ei dedi, Voluptas, Voluptaria vita, Vita mollis, Mollities, Luxus, Deliciæ. Xen. K. Π. 7, (5, 16.) Οἳ νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον· τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν. Item in plur., ap. Athen., Οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡ., Sic eruditi et docti erant in luxu et rebus voluptariis, Bud. [" Toup. Opusc. 2, 70. Thom. M. 180." Schæf. Mss.] Ἡδυπαθέω, sicut εὐπαθῶ, Voluptate fruor, Genio indulgeo, Molliter me curo, Delicate et molliter vivo, Xen. K. Π. (1, 5, 1.) Καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ἐν Μήδοις εἴη, Philo, Εἰ μὴ πρὸς τὸ πονεῖν καὶ ἡδυπαθεῖν, ἀλλὰ πρὸς φιλίαν καὶ ἀγάπησιν ἀλλήλων προτρέπεται. At vero bicomp. Ἐνηδυπαθῶ et Καθηδυπαθῶ vide post Ἡδυπαθῶ, in Ἡδὺς, c. 1432. [* Ἡμιπαθὴς, Partim affectus s. vitiatus, Aret. 34. μέρεα. Ἰδιοπαθὴς, vide Αὐτοπαθὴς, " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 228." Schæf. Mss. * Ἰδιοπαθῶς, Priscian. 18, 335. Basil. 3, 173.] " Ἰδιοπάθεια, Propria " et privata affectio: Communis autem, συμπάθεια " dicitur. Alex. Aphr." [Gal. 7, 454. Βεβαίως ἔγνων, B ὡς οὐκ ἰδιοπάθειαν, ἀλλὰ συμπάθειαν εἶναι. * Ἰδιοπαθέω, Gl. Intercipio, Lobeck. Phryn. 620.]

[* Κακοπαθὴς, Philo Mechan. 56.] " Κακοπάθεια, " Malorum perpessio, Calamitas, Vexatio, ταλαιπωρία et Ærumnæ, Ceb. Theb., Thuc. 7, (77.) p. 260. " dicit, Μήτε ταῖς ξυμφοραῖς μήτε ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν " νῦν κακοπαθείαις. Sic Isocr. Archid. Ὑπομεῖναι " κακοπάθειαν." [" Ad Phalar. p. 6. ad Diod. S. 1, 63." Schæf. Mss.] " Adv. Κακοπαθῶς, Ærumnose, " Multa mala perpetiendo, In multis vexationibus et " molestiis: κακοπαθῶς ζῆν, Aristot. Polit. 2. quod " exp. Aspere tractari." [* " Κακόπαθος, Laboriosus, Ærumnosus, Posidonius ap. Athen. 233. Βαθεῖαι καὶ κακόπαθοι μεταλλεῖαι, Profundæ et laboriosæ subfossiones terræ." Schw. Mss. Symm. Gen. 3, 17. " Dionys. H. 1, 1711." Wakef. Mss. Musonius Philomath. 1, 166. Γυναῖκα αὐτουργικὴν καὶ κακόπαθον.] " Verb. Κακοπαθέω, Mala patior, Malis vexor et " afflictor, Herodian. 8, (7, 14.) Βιώσεσθέ τε καὶ κατὰ C " γνώμην ἐν τοῖς οἰκείοις, οὐκ ἐν ἀλλοδαπῇ κακοπαθοῦντες, In exteris nationibus conflictantes malis. Isocr. " Areop. Ἐν τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι κακοπαθεῖν " μᾶλλον ἢ μετὰ πολιτείας ἀκριβεστέρας ἄμεινον τὸν " βίον διάγειν. Interdum additur dat. ejus partis " qua mala patimur, Isocr. ad Nic. (13.) Βούλοιντο " δ' ἂν τῷ σώματι κακοπαθῆσαι μᾶλλον ἢ τῇ ψυχῇ πονῆσαι καὶ σκέψασθαι περί τινος τῶν ἀναγκαίων. Non" nunquam cum dat. rei quæ mala et molestias no" bis affert, Thuc. 4, (29.) Κακοπαθοῦντες τοῦ χωρίου " τῇ ἀπορίᾳ, Loci inopia eos afflictante divexanteque. " Idem cum gen., intercedente ὑπό: 2, (41.) Ὑφ' " οἵων κακοπαθεῖ, A cujusmodi hominibus afficitur " malis et detrimenta patitur. Et 1, (122.) Καὶ πόλεις τοσάσδε ὑπὸ [ἀπὸ] μιᾶς κακοπαθεῖν, Tot urbes " ab una incommodis affici. At κακοπαθοῦντα μόρια, " ap. Gal. sunt Partes affectæ et ægræ." [" Ad Diod. S. 1, 586." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. et N. T. Antigonus Caryst. c. 57. * " Κακοπάθημα, Hes. (* Ἀκακοπαθὴς, unde) * Ἀκακοπαθέω, Etym. D M." Wakef. Mss. * Κακοπαθητὸς, unde * Ἀκακοπάθητος, e quo * Ἀκακοπαθήτως, Apollonii Hist. Mirab. 35. p. 110. * " Κακοπαθητικὸς, Aristot. Eudem. 2, 3. p. 95. Sylb." Dindorf. Mss.] " Προσκακοπαθῆσαι τῷ " δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ βαπτισθέντι, In contempla" tione et commemoratione humanitatis a Christo " susceptæ dolore affici et macerari, Bud. e Greg. " Orat. in Epiphania." " Συγκακοπαθέω, Simul mala " patior, Simul malis afficior, Simul affligor. Vide " Κακοπαθέω." [" Greg. Naz. Or. 23. extr." Boiss. Mss. " Georg. Alexandr. V. Chr. 246, 30. Ἀγαλλιώμενοι σφόδρα, ὅτι τοιούτῳ ἀνδρὶ μεμελημένῳ παρὰ τοῦ Θεοῦ συνεκακοπάθησαν." Seager. Mss.]

[* " Καταπαθὴς, Anna C. 163." Elberling. Mss. " Vox nihili. Schol. Ven. Il. Δ. 412. Τέττα — οἱ δὲ καταπαθὲς ἀπὸ τοῦ τέτλαθι εἶναί φασιν, Cod. καταπα, i. e. κατὰ πάθος. Wernsdorf. ad Philæ Carm. Lips. 1768. p. 54. * Inscrip. Carminis Ph. Cod. καταπαθῆ, A quod æque bonum vocab. ac περιπαθής.' Comment. Soc. Phil. Lips. T. 1. P. 2. p. 182." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Κενοπαθὴς, unde * Κενοπάθεια, Sext. Emp. 492.] " Κενοπαθεῖν, Inaniter affici, Vanis " duci affectibus, Basil." [* Κενοπάθημα, Sext. Emp. 526.]

Μετριοπαθὴς, Cui sunt mediocres perturbationes, Qui modum tenet in perturbationibus, affectibus. In VV. LL. μετριοπαθὴς exp. Qui modice perturbatur, et additur ex Aristot., sapientem esse μετριοπαθῆ quidem, at non ἀπαθῆ. A Bud. autem exp. Modice affectus, i. e., inquit, qui modum in ira non excedit. Exp. etiam Moderatus et Clemens. [" Diog. L. p. 176." Seager. Mss. * " Μετριοπαθῶς, Pallad. V. Chr. p. 51." Boiss. Mss.] Μετριοπάθεια, Mediocritas perturbationum, affectuum, Modicæ perturbationes, Plut. (10, 603.) Οὐδὲ ὅσον ἦν φρόνημα τῇ ψυχῇ μετὰ πραότητος καὶ μ., Synes. Ep. 140. Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ἕξεις εἰς μ. ἵστανται, τὴν ἀπειροπάθειαν καὶ τὸ * εὐταπείνωτον τοῦ χώρας τάξωμεν; Cic. hanc ipsam vocem exprimere voluit, ut opinor, cum dixit, In omni permotione naturalem quendam modum: ita scribens in Lucullo, Sed quæro quando ista fuerint ab Academia vetere decreta, ut animum sapientis commoveri et conturbari negarent. Mediocritates illi probabant, et in omni permotione naturalem volebant esse quendam modum. Ubi obiter observa etiam vocari πάθος Permotionem. [Jambl. V. P. 278. Keissl., Archytas p. 697. Gal.] Μετριοπαθέω, In quadam perturbationum s. affectuum mediocritate versor, Sunt mihi mediocres s. modicæ perturbationes, modici affectus: Modice afficior, Bud. Sed ap. Auctorem Epistolæ ad Hebr. 5, 2. Μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν, a vet. quidem Interpr. redditur, μετριοπαθεῖν δυνάμενος, Qui condolere possit; ab Erasmo, Qui placabilis esse possit; a Beza, Qui quantum satis est miserari possit vicem. Illa certe Erasmica interpr. nimis remota esse mihi videtur; qui plane existimo μετριοπαθεῖν hic nove ab Apostolo usurpatum fuisse, et nova etiam constr., pro eo quod in fine præcedentis Epist. dixerat συμπαθῆσαι, eadem de re loquens, (Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν,) vel potius pro συμπαθῆσαι μετὰ μετριοπαθείας. [" P. Abresch. Paraphr. 310." Schæf. Mss.]

[* " Μισόπαθος, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. * Μονοπαθὴς, unde] " Μονοπάθεια, Affectus et morbus " unius tantum: μονοπάθεια τῶν ὀφθαλμῶν, Cum unus " tantum oculus dolet, Alex. Aphr. Prob." [1, 143. * Νεοπαθὴς, Æsch. Eum. 505. " Abresch. Æsch. 2, 79." Schæf. Mss. * Νηπαθὴς, Opp. K. 2, 417. Lobeck. Phryn. 710.]

Ὁμοιοπαθὴς, vel Ὁμοπαθὴς, Cui similes sunt affectus, eædem aut similes perturbationes, Iisdem affectibus obnoxius, s. perturbationibus, Aristot. Eth. 8, (11.) περὶ τῶν ἡλικιωτῶν loquens, Οἱ τοιοῦτοι δὲ ὁμοήθεις καὶ ὁμοιοπαθεῖς [ὁμοπαθεῖς] ὡς ἐπιτοπολύ. Usus est Lucas Act. 14, (15.) In VV. LL. e Theophr. ὁμοιοπαθῆ τοῖς καρποῖς, Quæ simili fructuum ratione afficiuntur. Fortasse reddi possit, Quibus accidunt similia iis quæ et fructibus. Vel eadem quæ etc. [cf. H. Pl. 5, 7, 2. " Ὁμοιοπαθὴς, Markl. Suppl. 259. Musgr. 974." Schæf. Mss. Ὁμοπαθὴς, Plato de Rep. 5, 12.] Ὁμοιοπαθῶς, vel Ὁμοπαθῶς, Cum similitudine affectuum, Iisd. affectibus. Ὁμοιοπάθεια, Affectuum similitudo, Similes affectus, s. Iidem, Eædem perturbationes. Item Figura, vel Virtus oratoria, a similitudine affectuum ducta: ut, Fuit et tibi quondam Anchises genitor. Bud. e Macrobio. [" Bergler. Alciphr. 214." Schæf. Mss. Strabo 1. p. 11. Diod. S. 13. p. 343, 23.] Ὁμοιοπαθέω, vel Ὁμοπαθέω, Similes sunt mihi affectus s. Iidem, Similes perturbationes, Similiter afficior. Bud. vertit ὁμοιοπαθεῖν, Similiter affici, in isto Aristot. l. Eth. 1, (5.) Διὰ τὸ πολλοὺς τῶν ἐν ταῖς ἐξουσίαις ὁμοιοπαθεῖν Σαρδαναπάλῳ. At ὁμοπαθεῖν vertit Consentire, Assentiri, Obtemperare. Plut. Galba. [" Wyttenb. ad Plut. 1, 273." Schæf. Mss.] Dicitur etiam Συνομοιοπαθέω eadem illa significatione ab Aristot. [Rhet. 3, 7.

* Συνομοπαθέω, Plut. Alcib. 23. et 6, 364.]

[* Παμπαθής, Manetho 4, 311. * Παντοπαθής, 5, 282. Anal. 2, 262. "Clem. Hom. 4, 15. et alibi." Kall. Mss.]

Περιπαθής, Vehementer affectus, ut exp. Bud. ap. Athen. [" p. 6. Π. ὢν τοῖς ὄψοις, Studiosissimus obsoniorum, Obsoniorum cupediis deditissimus." Schw. Mss.] Exp. etiam Affectibus obnoxius, afferens e Greg. Οἱ περιπαθέστεροι καὶ σωματικώτεροι. Suid. affert e Polyb. (8, 20, 8.) Μήθ' ἑαυτὸν ῥίψαι κατὰ τοῦ κρημνοῦ περιπαθὴς γενόμενος, ubi π. γενόμενος esse puto Dolore intolerabili affectus, Dolore impatienter affectus, vel Mœrore. [" Eur. Phœn. p. xxii. Valck." Schæf. Mss. Plut. 6, 494. Cimone 8. Περιπαθῆ γενόμενον καὶ βαρέως ἐνεγκόντα, Magno dolore percitum.] Περιπαθῶς, Cum magna vi affectuum, Lucian. (1, 160.) Μάλα π. ᾄδων ἐλεγεῖα. Et περιπαθῶς ἔχω, i. q. περιπαθῶ, [Plut. Bruto 23. "Alciphr. 440. * Περιπάθεια, Timæi Lex. 252. et n., Const. Manass. Chron. p. 130. Meurs." Schæf. Mss.] Est AUTEM Περιπαθέω non solum Vehementi affectu moveor, s. commoveor, sed etiam Æstuo dubitatione, s. anxietate: ut Bud. exp. in hoc Plutarchi loco in Antonio, Τοὺς δὲ τραυματίας ἐπεσκόπει περιϊὼν Ἀντώνιος, δεδακρυμένος καὶ περιπαθῶν. In hoc Ejusd. Cæsare, Ἀπορούμενος δὲ καὶ περιπαθῶν, δεινὸν ἐβούλευσε βούλευμα, exp. Anxius et æstuans impatientia. Bayf. autem, In anxietate constitutus rerumque difficultate. Sed illa Bud. verba significantiora sunt, et verbi vim melius exprimentia, meo quidem judicio. Apud eund. Plut. Othone Περιπαθοῦντες καὶ λοιδοροῦντες ἑαυτούς. Quinetiam sequente particula εἰ usus est in Apoph. Lacon. Καὶ τῶν στρατιωτῶν συνδραμόντων, καὶ περιπαθούντων εἰ περιμένει δύναμιν ἄλλην ὡς ἀπιστῶν αὐτοῖς: ubi περιπαθοῦντες dici mihi videntur Qui valde indignantur aut etiam Qui stomachantur. Apud Philon. cum eadem particula, præcedente etiam præp. ἐπὶ cum suo dat., V. M. 3. Ἐφ' οἷς Μωϋσῆς περιπαθήσας ἦν, εἰ πρῶτον μὲν πᾶς ὁ λαὸς ἐξαίφνης γεγένηται τυφλὸς κ. τ. λ. [Plut. Pyrrho 30. et 6, 643. * "Περιπάθησις, Vehemens affectus, Philo J. 1, 158. 2, 26." Wakef. Mss. * Ἐμπεριπαθής, unde] Ἐμπεριπαθέω, ut ἐμπεριπαθῶ τούτοις, q. d. Instomachor his, ea forma qua dicitur, Indoluit facto, et Indoluisse malis, ab Ovidio, pro Stomachor in his. At in VV. LL. exp. simpliciter Stomachor. Sed et ὑπερπαθήσας a THEM. Ὑπερπαθέω, in VV. LL. Valde affectus, Commotus, [" Eust. 160, 39." Seager. Mss. Et verbum ὑπερπαθέω derivandum est ex * Ὑπερπαθής.]

Πολυπαθής, Multis casibus jactatus s. Multis malis. Sic autem participio Jactatus utens Fabius dicit Variis casibus jactatus. Videtur accipi posse et pro Eo qui multis s. variis perturbationibus agitatur. [" Wakef. S. Cr. 4, 10. Jacobs. Anth. 9, 273." Schæf. Mss. * Πολυπάθεια, Plut. 6, 640. 8, 927. Joseph. A. J. 15, 6, 4. " Dionys. Areop. 305." Kall. Mss. * Πρωτοπαθής, Eust. Il. A. p. 31, 20. * Πρωτοπαθῶς, ibid. 28. 33.] " Πρωτοπάθεια, Affectus " quo aliquid primum afficitur non per consensum " alterius, quæ συμπάθεια dicitur. Frequens usus h. " v. ap. Gal. cum alibi, tum l. 2 τῶν κατὰ Τόπ." [" Theoph. Bulg. in Lat. 281. * Πρωτοπαθέω, Greg. Thess. Homil. p. 63. Matth., Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss. Heliod. Chirurg. 86. Alex. Trall. 1. p. 8. Clem. Alex. Strom. 498, 22. 808, 29. 868, 37.]

Συμπαθής, Cui est idem affectus, sunt iidem affectus, Affectu s. Affectibus cum alio consentiens, s. cum alio conveniens; brevius, Itidem affectus. Plut. de Def. Orac. Ταῦτα γὰρ αὐτῇ μᾶλλον προσήκει, καὶ τούτοις συμπαθής ἐστι: quæ ita ibi redduntur, Quippe cum hæc magis ei affinia sint, et ab his cognatione quadam et consensu afficiatur. Bud. autem simpliciter vertit Consentiens: ex Aristot. afferens, Τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ θερμὸν συμπαθέστατόν ἐστι, καὶ ταχεῖαν ποιεῖται τὴν αἴσθησιν, μεταβάλλοντος καὶ πάσχοντος τοῦ περὶ ἐγκέφαλον αἵματος. Sic ap. Synes. Τοῦ παντὸς τούτου συμπαθοῦς τε καὶ σύμπνου τὰ μέρη προσήκειν ἀλλήλοις: ubi observa etiam προσήκειν una cum hoc nomine, sicut in eo Plut. l. quem modo protuli. || Συμπαθής, Qui simul cum alio afficitur et tangitur ejus malo, Quem tangunt aliena mala tanquam sua, Qui condolescit alicui, miserans ejus vicem, 1 Ep. Petri 3, (8.) Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, ubi vet. Interpres vertit Compatientes: Erasm. Similiter affecti, Beza, vi verbi melius expressa, Mutuo molestiarum sensu affecti. Cum dat. ap. Synes. Τὴν ἐκκλησίαν ἔγνω γινομένην αὐτῷ συμπαθῆ, Ecclesiam vicem ejus miserari, Misericordia ejus duci. In VV. LL. τὸ συμπαθές σου e Phalar. affertur etiam pro Humanitas tua. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 204. ad Charit. 480. 519. Dionys. H. 1, 332." Schæf. Mss.] Συμπαθῶς, Cum consensu affectus s. affectuum, Consentiente affectu; Cum convenientia et conjunctione naturæ, etc. sequendo interpr. quam dat Cic. nomini συμπάθεια. || Συμπαθῶς, Cum commiseratione et quasi condolescentia. Proprie de commiseratione ejus, qui malis alicujus afficitur tanquam suis, et velut una cum eo illis afficitur. Plut. de Alex. Fort. Ἀποθανοῦσαν δὲ (Darii uxorem) οὕτω βασιλικῶς ἐκόσμησε καὶ σ. ἐδάκρυσεν (Alexander,) ὥστε ἄπιστον αὐτοῦ τὸ σῶφρον ἐν τῷ φιλανθρώπῳ γενέσθαι, καὶ λαβεῖν ἀδικίας ἔγκλημα τὴν χρηστότητα; Defunctæ vero regie usque adeo justa fecit, misericorditerque flevit, ut fidem ejus integritas non faceret præ tanta humanitate, summaque probitas injuriæ arcesseretur, Bud. Idem Plut. de Educ. Lib. postquam dixit ipsasmet matres debere suis liberis esse nutrices, hanc rationem reddit, Συμπαθέστερόν τε γὰρ θρέψουσι καὶ διὰ πλείονος ἐπιμελείας, ubi συμπαθέστερον accipitur simplicius pro Majore cum affectu; ita enim malo quam Majore cum caritate, ut quidam interpr. [Plut. 7, 227. 10, 714. 4 Macc. 13, 22. 15, 4. * " Συμπαθεστέρως, Timario in Notit. Mss. 9, 212." Elberling. Mss.]

Συμπάθεια, Consensus in affectu s. affectibus, Convenientia affectuum. A Cic. redditur Convenientia et conjunctio naturæ, Cognatio naturæ et quasi concentus atque consensus, ut videbis in meo Cic. Lex. 174. 175. 176. Plin. Consensum membrorum vertit, Consortium autem Cels., teste Bud. Quidam vero et Collegium naturæ ex eod. Plin. afferunt pro interpr. hujus nominis, opponente ei Repugnantiam naturæ. Cum autem reddit Consensum membrorum, significationem ejus restringit. Alex. Aphr. Probl. ult. libri 1. i. e., quod in vulg. Edd. postremum est, Ἡ ἀντίδοτος ἐκ πλείστων βοτανῶν σύγκειται ἐχουσῶν τινα συμπάθειαν πρὸς ἓν ἕκαστον μόριον, Quæ plurimis ex herbis componitur, quæ consensum aliquem cum singulis corporis partibus habeant, Polit. Rectius, meo quidem judicio, quam Gaza, qui ita reddit, Quæ singula membris principalibus subveniunt singulis. Apud Basil. in quadam ad Greg. Epist. redditur Contagiosus consensus, ubi scribit, Τῆς πρὸς τὸ σῶμα σ. τὴν ψυχὴν ἀπορρῆξαι. De συμπαθείας signif., quam ap. Philosophos habet, necnon de ea quam ap. Medicos, ita Gorr. scribit, Συμπάθεια, est Duorum naturalis quædam conjunctio et concordia. Eam similitudo vel generis vel naturæ, vel temperamenti, vel morum, vel rerum aliarum, conciliat. In plurimis vero causa ignoratur, eamque Philosophi et Medici etiam sapientissimi ad substantiæ totius familiaritatem atque occultam quandam vim et proprietatem retulerunt. Quam si quis sit, qui se nosse profiteatur, non caret arrogantiæ impudentiæque nota. Hujusmodi συμπαθείας exempla permulta a Philosophis referuntur, ut magnetis cum ferro, purgantium medicamentorum cum humoribus, elephanti cum homine, hominis cum plerisque animalibus, herbis et fructibus quibus salubriter vescitur. Huic sympathiæ contraria est ἀντιπάθεια, quæ non est aliud quam Cæca rerum inter se discordia. Paulo aliter τῆς συμπαθείας nomen Medici usurpant, cum eam distinguunt ἀπὸ τῆς ἰδιοπαθείας. Tunc enim signif. Partis alicujus affectionem non proprie quidem et primario vel per se laborantis, sed per societatem et consensum alterius. Id autem duobus modis posse fieri Gal. de LL. Affectis demonstravit: siquidem vel absolute, vel per privationem ejusmodi sympathia contingit: absolute quidem an positive dicas,

nihil refert. Fit autem id sympathiæ genus, quando a parte primario affecta aliquid in aliam velut umbra per viam transit, quod causam morbo præbeat. Id autem tum vapor, tum humor esse potest. Et paulo post, Vide autem ne in distinguenda Idiopathia et Sympathia hallucineris, nec existimes partem omnem per sympathiam affici, quæcunque ab alia afficitur. Destillatio sæpe pleuritidem excitavit, angina versa est in peripneumoniam, dysenteria in lienteriam, febris in abscessum, nec tamen eo casu pleura, nec pulmo, nec ventriculus nec pars abscessu tentata per sympathiam laborant, sed cum et causa affectus et ipsa affectio in iis ipsis partibus hæreant et constiterint, primario et κατ' ἰδιοπάθειαν laborare dicentur. Siquidem sanatis etiam iis partibus a quibus primum affectio profecta est, ipsa nihilominus perseverat, constansque et stabilis est, atque propriam curationem desiderat: quorum neutrum affectui per consensum facto proprium est. Hic enim ita dependet ab alio, ut umbra a corpore. Aliud sympathiæ genus est, quod per privationem fit, tum facultatis in partem aliquam influere solitæ, tum materiæ ad edendam actionem necessariæ. Cum enim affecta parte aliqua, pars alia eo privatur, quod ei naturaliter adesse consuevit, tunc per consensum affecta esse dicitur. Sic digiti per paralysin affecti sunt, quod sentiendi vel movendi facultas ad eos jam non descendit: nullo tamen vitio in digitis per idiopathiam existente, sed quia eo privantur, quod ipsis sanis aderat ad obeundam actionem. Sic et vox s. larynx per sympathiam læditur, si efflatione, vocis materia, privatus sit thorax, quoniam perfossus ipse sit, aut quia intercostales musculi resoluti sint, aut quia spina metaphreni vel cervicis tota affecta sit: cum tamen per eam aphoniam nullum vitium nullaque affectio propria sit vocalium instrumentorum, sed tantum quod laryngi materia vocis desit. Quoties enim parti alicui deest id quod secundum naturam ad actionem ei aderat, jure optimo eam affici dicendum est. Quippe ex ipso verbo συμπάσχειν partem non penitus ab affectu esse liberam, sed ipsam cum alia affici declaratur. Et revera illius actio, vel omnino perit, vel depravatur, vel imminuitur. Nec tamen ideo pars ea ægrotare proprie dicetur, nec talis ejus affectio proprie morbus vocabitur. Siquidem ei parti nec morbus ipse nec morbi causa insidet, nec est necesse partem omnem cujus actio læsa sit, statim etiam morbo teneri. || Commiseratio ejus qui simul cum alio afficitur ejus malo, et q. d. Condolescentia. A Bud. exp. Affici alienis incommodis, afferente e Chrys. Ὁ μὲν μοναχὸς καὶ τῆς συμπαθείας προσδεῖται. Galli plane ad verbum dicunt Compassion, quod sonat Compassio. [" Ad Dionys. H. 1, 293. * Συμπαθία, Antip. Thess. 31." Schæf. Mss.] Συμπαθέω, Una cum alio afficior, Eod. sum affectu, Affectu s. Affectibus cum alio consentio, aut etiam Natura: sequendo interpr. quam Cic. nomini συμπάθεια tribuit. Aristot. in Physiogn. Δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις· καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἕξις ἀλλοιουμένη ἀλλοιοῖ τὴν τοῦ σώματος μορφήν. Plut. de Invidia, Ταῦτα δὲ, ὥσπερ νοσήματα, συμπαθεῖ ταῖς ἀλλήλων φλεγμοναῖς. || Simul cum alio afficior ejus malis velut meis, Tangunt me alicujus mala tanquam mea. Redditur etiam uno verbo Condolesco, et Commiseror. Plut. in Tim. p. 441. meæ Edit. Οἵ τε πρὸς τὴν μεταβολὴν τρεπόμενοι καὶ συμπαθοῦντες. Utplurimum tamen jungitur dativo, ac tum minime addendum est nomen ei verbo quo ad interpr. hujus utimur. Isocr. Ὥστε καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις ἕκαστος ἡμῶν πολλοὺς εἶχε συμπαθήσοντας, ad Hebr. (4, 15.) Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν. Ubi redditur, Qui non possit affici sensu infirmitatum nostrarum; cum paulo post, i. e. initio cap. sequentis, scribat, Μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι κ. τ. λ., de q. l. in Μετριοπαθεῖν a me dictum est. Idem 10, (34.) scribit, Καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε, ubi quidam τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε interpr. De vinculis meis doluistis: pro quo etiam dici possit Indoluistis vinculis. Sed libentius uterer periphrasi hac Erasmica, aliave simili,

A Afflictionum, quæ e vinculis meis contigerunt, participes fuistis. Dixerat enim paulo ante, Πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων. [" Ad Diod. S. 1, 257. Dionys. H. 4, 1997. 2127." Schæf. Mss. * Συμπάθησις, Hippocr. * Συμπαθητὴς, unde * Συμπαθητιάω, Nicet. Ann. 11, 9. * " Συμπαθητικὸς, Misericors, Andr. Cret. 224. Τὸ σ., Athan. 2, 311." Kall. Mss. " Euthal. Edit. Act. Apost. 429. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 140. Combef." Boiss. Mss. " Chrys. in Gen. Or. 44. T. 1. p. 359, 43. * Συμπαθητικῶς, Misericorditer, in Paul. T. 8. p. 40, 23." Seager. Mss.] Ἀσυμπαθὴς, Cui nullus est affectus s. affectuum consensus cum alio, vel nullus consensus naturæ, aut convenientia, Affectu s. Natura discrepans, Consensu affectus carens, s. Naturæ. Aut simpliciter etiam, Consensu carens. Synes. de Ins. Ἐπαΐει γὰρ τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ψυχικῆς διαθέσεως, καὶ οὐκ ἀ. ἐστὶ πρὸς αὐτό. || Qui cum alio non afficitur ejus malis, Qui commiseratione non tangitur etc., sequendo signiff. nominis συμπαθὴς, cui hoc contrarium B est. Plut. Coriolano (21.) p. 407. meæ Ed. Πλὴν αὐτὸς ὁ Μάρκιος, ἀνέκπληκτος καὶ ἀταπείνωτος καὶ σχήματι καὶ βαδίσματι, καὶ προσώπῳ καθεστηκὼς, ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἐφαίνετο πεπονθόσιν, ἀ. ἑαυτῷ μόνος: quibus subjungit eum fuisse ἐμπαθῆ ὑπὸ ὀργῆς, κ. τ. λ. Videtur autem πεπονθόσι ponere pro συμπαθοῦσι. [" Wakef. S. Cr. 3, 196." Schæf. Mss. * Ἀσυμπαθῶς, Diod. S. 12. p. 364. 392. " Const. Manass. Chron. p. 40. 43. Planud. Ovid. Met. 9, 295. * Ἀσυμπάθεια, (Gl. Inclementia,) Nectar. Hom. p. 10. Ed. Par. 1554. * Φιλοσυμπαθὴς, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 245." Boiss. Mss.]

[* " Ταυτοπαθὴς, Const. Manass. Chron. p. 60. Amat. 5, 18. Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 17. Nicet. Eugen. 2, 66. et n. * Ταυτοπάθεια, ibid. 54. Const. Manass. Chron. p. 74." Boiss. Mss. Etym. M. c. 67, 44. Can. 4. Concil. Nicæni 2. Balsamon ad l. * " Τριπαθὴς, Nicet. Eugen. 6, 171. * Ὑπερπαθὴς, Tzetz. Chil. 1, 784." Boiss. Mss. " Qui perturbationibus dominatur, ad Clem. Alex. p. 40." Kall. Mss. C * Ὑστεροπαθὴς, unde * Ὑστεροπαθέω, Gal. * " Φιλοπαθὴς, Qui passionibus suis sponte deditus est, Euseb. H. E. 384." Kall. Mss. "Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.]

[* Παθικὸς, Gl. Morbosus, " Jacobs. Anth. 10, 27. ad Anton. Lib. 267. Verh. * Παθικεύομαι, Nicarchus 4. (Anal. 2, 350.)" Schæf. Mss. * Παθεινὸς, * Παθηνὸς, Schleusn. Lex. V. T.]

" Παθαίνομαι, Afficior vehementer et concitor, et " ita quidem, ut etiam affectus, qui πάθη dicuntur, " commoveam, Lucian. Σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πά- " γῳ περὶ φόνου καὶ φαρμάκων ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς " ἐπαθήνατο, Mirum in modum affectus est et exarsit " inter disceptandum, et ita ut πάθος concitaret. In " VV. LL. redditur Affectus commoveo, Indignor, " Afficior. Hes. exp. δεινοπαθῶ." [" Plut. Op. Mor. 2, 828. Ed. Wyttenb." Seager. Mss.] || " Afficior " morbis animi, Bud. ap. Synes. Ἀλλ' ἔστι περιουσία " δυνάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείρωσι, μένειν ἐπὶ τῆς φύ- " σεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι." [Lucian. 2, D 429. " Jacobs. Anth. 9, 129. ad Diod. S. 1, 586. Dionys. H. 1, 597." Schæf. Mss. * " Ἐκπαθαίνομαι, Immodicis affectibus indulgeo, Clem. Alex. 41. 197." Kall. Mss.]

[* " Πανθάνω, vocab. Græco-barbarum habet Schol. Eur. Hec. 1131." Kall. Mss.]

Alia compp., in quibus sc. ipsum th. Πάσχω præfixas præpp. habet.

Ἀντιπάσχω, i. q. ἀντιπαθῶ, quod habuisti supra post Ἀντιπαθὴς, Diosc. 6. Ἀντιπάσχουσι δὲ πολλάκις αἱ ἰδιοσυγκρίσεις σωμάτων καὶ αἱ προδιαθέσεις. Exp. aliquando Adversor; sed intelligendum Adversor per antipathiam. Diosc. 3, 70. Ἀντιπάσχειν ταῖς δυσουρίαις. || Capitur etiam pro Vicissim beneficio afficior, Gratia mihi rependitur: Δίκαιόν ἐστι τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀντιπεπονθέναι. Affertur præterea ex Aristot. Pol. 2. Ἀντιπεπονθὸς τὸ ἴσον σώζει τὰς πόλεις: et exp. Æquale repensum, Æqualitas vicissitudinis. Bud. autem tradit hoc jus Latinis vocari Talionem, et hujus juris assertores fuisse Pythagoreos,

jusque Rhadamanti appellare solitos. [" Pseudo-Diog. Ep. 16. in Notit. Mss. §. 9." Boiss. Mss. " Ad Charit. 217. ad Diod. S. 1, 48. Kuster. V. M. 105. Aristoph. 53." Schæf. Mss.] Ἀντιπεπονθότως, Opposite: ἀ. ἀποφάσκειν ap. Areop. Dionys., est i. q. ἀντιπαθῶς, inquit Bud., h. e. ἀντικειμένως, ἐναντίως: ut lucem tenebras vocare. [" Archimed. p. 5." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 119. * Ἀντιπεπόνθησις, 295. " Villois. Anecd. Gr. 2, 196." Wakef. Mss. Eust. Od. B. p. 1430.]

[* Ἀποπάσχω, Arrian. Epict. 1, 28, 3. Πάθε ἢ ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἀρτίους εἶναι τοὺς ἀστέρας, Lobeck. Phryn. 620.]

[* Ἐπιπάσχω, unde * Συνεπιπάσχω, Una afficior super aliqua re, Plut. 10, 291.]

Προπάσχω, " fut. προπείσομαι," Ante patior, Prius patior, Prior patior, " Damnum accipio," Plato de Rep. 2. Οὐδὲν δὴ κακὸν προπεπονθὼς, Nihil mali ante passus, i. e. Nulla injuria ante affectus, Nulla injuria lacessitus. Sed dicitur et sine adjectione nominis κακόν: Thuc. 3, (67.) Παρηνόμησάν τε οὐ προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν: (82.) Ἀντιτιμωρήσασθαί τέ τινα περὶ πλείονος ἦν ἢ αὐτὸν μὴ προπαθεῖν, ubi tamen potuit et simplici παθεῖν uti, ead. manente sententia. Quod et de altero illo dici loco potest. Ceterum ut οὐδὲν κακὸν προπεπονθὼς, ap. Plat., sic et Οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθυῖα ap. Xen. (Ἀπ. 2, 2, 5.) legitur, pro Nullo beneficio affecta, Quæ nullum accepit beneficium. [" Euseb. H. E. 161." Kall. Mss.] " Εὐπροπαθὼν, " Qui prior beneficio est affectus." [* Προπαθὴς, unde] Προπάθεια, q. d. Antepassio. In VV. LL. Morbi præludium s. adventatio. E Plut. autem affertur pro Antecepta perturbatione. [Symp. 4, 2. Ταῖς προπ. ἀναλίσκονται, ubi male Turn. προσπ. " Cf. Gataker. ad M. Anton. 421." Kall. Mss. * Προπαθέω, unde * Προπάθημα, Hes. v. Προπαιδεύματα.]

Προσπάσχω, q. d. Adpatior, Adafficior, Addictus sum alicui, et ei adhæreo veluti per quandam sympathiam. At Bud. p. 73. προσπάσχειν exp. Magno affectu hærere, afferens e Dionys. Areop. Ὅσιοι γὰρ οὐκ ὀφείλουσι τοῖς γηΐνοις προσπάσχειν, Hærere, inquit, et immodice affici. Plut. (Sertor. 26.) Τὸ δὲ μειράκιον ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον ἦν προσπεπονθὸς, Propensior et deditior. Idem Bud. alibi, sc. in suo Lex., scribit, προσπάσχειν videri i. esse q. ἐμπαθῶς ἔχειν πρός τι. Possumus autem huic, quem e Plut. ille affert loco, addere hunc Ejusd. (9, 7.) Οὐδ' ἐρᾶν ὑμᾶς ἔγωγέ φημι τοὺς γυναιξὶ προσπεπονθότας, ἢ παρθένοις. At vero de eo quod Cic. dixit ad Att. 2, (19.) Nimium τῷ καλῷ προσπέπονθα, Bud. in eadem illa pag. consule. [" Lucian. 3, 520. Markl. Suppl. 288. Plut. 4, 26. Cor." Schæf. Mss. * Προσπαθὴς, Qui affectu in rem aliquem fertur. * " Προσπαθῶς, Clem. Alex. 467. 486." Kall. Mss. Eust. Il. A. p. 14, 39. Chrys. in Gen. 1. p. 312, 17.] Προσπάθεια, Affectio qua rei alicujus sumus omnino addicti, eique adhæremus, Theophyl. Ep. 26. cum dixisset magnetem amore prosequi ferrum, subjungit, Τοιαῦται πρ. Δεξίκρατες καὶ τοῖς ἀψύχοις ἐγγίνονται, Synes. de Ins., Οὐδὲ γὰρ, οὐδὲ ἀπαθῶς διακείμεθα περὶ τὰ θεάματα, ἀλλ' ἰσχυραὶ μὲν συγκαταθέσεις τε καὶ πρ. [" Wakef. S. Cr. iv. tit. item p. 69." Schæf. Mss. " Eust. 135, 27." Seager. Mss. " Andr. Cr. 40. 54. M. Anton. 12, 3. Dionys. Areop. 245. Clem. Alex. 530." Kall. Mss. * Προσπαθέω, M. Anton. 5, 1. Arrian. Epict. 3, 24. * " Ἀπροσπαθὴς, A perturbatione, propensione liber, Dionys. Areop. 82. Clem. Alex. 171. 504. 736. * Ἀπροσπαθῶς, 481. 591. 807." Kall. Mss. " Jo. Climac. p. 24. * Ἀπροσπάθεια, 392." Boiss. Mss.]

Συμπάσχω, q. d. Compatior, Coafficior, Simul patior, afficior etc., quæ habes supra in Συμπαθέω post Συμπαθής. Bud. postquam συμπάσχειν ad verbum exposuit Coaffici, Consentire, affert hæc, quæ in Vita Thucyd. scripta esse dicit, Μικροῦ γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὅ, τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα. Item e Greg., loquente de ostentis quæ pro Christianis apparuerunt, Ταῦτα μὲν ἐκ τῶν οὐρανίων καὶ τῶν ἄνω, συμπασχόντων τοῖς ἡμετέροις, κατὰ τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν τε καὶ οἰκείωσιν. In VV. LL. e Theophr. Συμπάσχει ταῖς μεταβολαῖς, pro Mutationes sentit. Sed et diverso usu, cum rei accus. sc., ex Eod. Συμπάσχει τοῦτο καὶ φύλλα: si locus mendo caret. [" Heyn. ad Apollod. 547. Koppiers. Obs. 22. Ammon. 110. ad Xen. Eph. 285. ad Herod. 455. Jacobs. Anth. 12, 332. Transitive, Brunck. Aj. 869." Schæf. Mss.] Συμπαθὴς, et Συμπαθῶς, et Συμπάθεια, et Συμπαθῶ, vide supra.

[* Ὑπερπάσχω, Eust. 6. p. 230. " Cyrill. Hieros. 129." Kall. Mss. * " Ὑποπάσχω, Hesych." Wakef. Mss.]

At vero in Εὐπάσχω alia particula quam præp. ipsi Πάσχω præfigitur, sc. adverbium. At in bicomp. Ἀντευπάσχω, habes præp. ἀντὶ ante εὖ. Est autem Εὐπάσχω, Beneficio afficior, In me confertur beneficium: q. d. Bonum patior, s. Bona. Et εὐπαθὼν, Beneficio affectus. [" Cattier. Gazoph. 18. Diod. S. 1, 722. 2, 124." Schæf. Mss.] Hinc bicomp. Ἀντευπάσχω, Vicissim afficior beneficio, Mutuo afficior beneficio, s. Mutuis beneficiis, Plato, Ὥστε καλὸν δοκεῖ σημεῖον εἶναι εἰ εὐποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν, ἀντευπείσεται. Sic autem duo ista verba sibi respondent ap. eum qui dixit, Δίκαιόν ἐστι τοὺς εὐποιήσαντας ἀντευπεπονθέναι. [" Cattier. Gazoph. 18. Heind. ad Plat. Gorg. 225." Schæf. Mss. item Meletem. Cr. in Dionys. H. de C. VV. 68. Vide Εὐπορίζω. " Liban. Argum. Or. Dem. c. Lept." Boiss. Mss.] At in illo Plat. l. scribitur etiam disjunctim ἀντ' εὖ πείσεται: quæ scriptura non video quomodo defendi possit, et quod exemplum particulæ ἀντὶ ita positæ afferri. Non ignoro alioqui εὖ πάσχω et εὖ παθὼν frequentius inveniri disjunctim scripta: sicut et εὖ ποιῶ, unde etiam εὖ ποιήσας in iis quos modo protuli locis quædam exempl. habent. [* Συνευπάσχω, Dem. 105, 23. 26. 149, 7. 10. Lobeck. Phryn. 619. 620. Schn. Lex. Suppl.

[* " Πασχικὸς, Hes. v. Ἐπιληπτικός." Wakef. Mss.]

[* Πασχητὴς, Hes. v. Φίλοιφος.] " Πασχητιᾶν, verbum est ἐφεκτικὸν, Cupere πάσχειν, h. e. Cupere marem pati, Cupere muliebria pati, Muliebria appetere: de impurissimis illis pathicis et cinædis qui adversæ veneris libidine pruriunt. Legitur id verbum ap. Aristoph. et Athen. Sic ap. " Xiphil. in Heliogabalo, de ipso Heliogabalo et " drauco ipsius, Συλλουσάμενός τε αὐτῷ, καὶ ἐπὶ πλεῖον " ἐκ τῆς γυμνώσεως, ἅτε καὶ ἰσόῤῥοπον τῇ φήμῃ εὑρὼν " αὐτὸν ὄντα, πασχητιάσας. Verbo autem πάσχειν " in obscœna item signif. Dem. utitur pro Cor. (270.) " dicens τὴν ἔμπουσαν vocatam esse ἐκ τοῦ πάντα " ποιεῖν καὶ πάσχειν: non minus libidinosam quam " sunt αἱ λαμίαι. Eo respexit Seneca Declam. 10: " Ille Passieno, prima ejus syllaba in Græcum mutata, obscœnum nomen imposuit: Paschienum sc. " appellans." [Πασχητιῶν, Gl. Pathicus. Lucian. 2, 426. " Aristoph. Fr. 232. Lobeck. Aj. p. 225. Phryn. Ecl. 35. Thom. M. 179. 376." Schæf. Mss.] " Porro a verbo πασχητιᾶν est VERBALE Πασχητιασμὸς, Ipsa appetitio coitus illius nefandi, Lucian. " (2, 750.) Ὁρῶ νὴ Δία καταπυγοσύνην τινὰ καὶ π."

ΠΑΤΕΩ, Calco, Conculco, Herodian. 8, (5, 24.) Ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν, εἴασαν, κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν. Et pass. Πατοῦμαι 7, (8, 13.) Ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι. Sic 5, (6, 22.) Ἐν δὲ ταῖς ἁρπαγαῖς πολλοὶ διεφθείροντο, ὑπό τε ἀλλήλων πατούμενοι, καὶ τοῖς δόρασι τῶν στρατῶν, vel potius στρατιωτῶν, περιπίπτοντες. Itidem dixit Plut. ὑπ' ἀλλήλων πατεῖσθαι, de Herod. Dicunt etiam πατεῖν τὰς σταφυλὰς, ut Lat. Calcare uvas, et πατεῖν τὸν οἶνον, item πατεῖν sine adjectione: ut videbis ap. Eust. 1574. Alioqui πατηθεῖσαν σταφυλὴν alia etiam signif. dici in Πατητὸς videbis. Πατεῖν metaphorice quoque, sicut Lat. Conculcare, et simplex etiam Calcare, ut cum dicit Ovid. Trist. l. 5. Imposito calcas quod mea fata pede. Proterere quoque usurpant eod. modo, et quidem cum Conculcare copulantes interdum. Gallice Fouler aux pieds: pro Contemtui habere, atque adeo Afficere contumelia, aut etiam Opprimere. Soph. Aj. (1335.) τὴν δίκην πατεῖν. Cui simile ap. Apoll.

Rh. 2, (17.) πατέοιτε θέμιστας, Violetis jura. Sic et ap. Aristoph. Σφ. (377.) ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν Τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα. Arrian. Ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε. Apud Plut. (7, 363.) Πατῆσαι τὸ φρόνημα, pro Dejicere et prosternere, Abjectum reddere et contemtum. Apud Eund. pro Insultare. Lucian. (1, 73.) dixit etiam, Παντόθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν. Sed et λὰξ πατεῖν ap. Eund. (2, 336.) metaph. positum legitur. Ceterum quod attinet ad illud δίκην πατεῖν, ac similia, sciendum est hanc metaph. ab Hom. manasse, ap. quem Eust. quomodo πατῆσαι exponat, docebo in Καταπατῶ: usus enim est hoc composito Homerus, licet ille de simplici loquatur. Ejusd. generis metaphora Plut. ὑπὸ πόδας τίθεσθαι dixit, (10, 514.) Τὰς μὲν Θεμιστοκλέους καὶ Μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένου καὶ * κατευτελίζοντος. Galli hanc quoque in usu habent, Mettre sous les pieds: cum alioqui illud Fouler aux pieds, vehementiam majorem habeat, et τῷ πατεῖν potius respondeat. Ut autem πατεῖν interdum metaph. verbi Conculco s. Protero signif. accipit, sic et verbi Tero: eam sc., qua dicimus Terere aliquem scriptorem, Manibus terere, pro Versare, ut Horat. dixit Exemplaria Græca versare. Aristoph. Ὄρν. (471.) Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας. Plato Phædro, Ἀλλὰ μὴν τόν γε Τισίαν αὐτὸν πεπάτηκας ἀκριβῶς. || Interdum pro comp. περιπατῶ, Ambulo, Incedo: Athen. 12. Ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν, οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο. Affertur et cum ἐκεῖσε pro Ire, μηκέτι ἐκεῖσε πατῆσαι. At vero in πατεῖν τὴν αὐλήν, ex Esaia 1, (12.) quod exp. In atrio ambulare, possumus πατεῖν illo verbo Calcare interpretari; dicimur enim Calcare locum in quo ambulamus. Item pass. πατεῖσθαι pro Percurri: Diog. L. Archelao, Ἐγένετο δὲ καὶ ἄλλος, ὁ χωρογράφος τῆς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου πατηθείσης γῆς, i. e., ut Bud. vertit, Terræ percursæ et exercitu ambitæ ac lustratæ. " Diversas huic v. signiff. tribuit Hes. afferens sc. " πατέουσι pro καταπατοῦσι, καταφρονοῦσι, Calcant, " Conculcant et proculcant pedibus ut rem vilem et " rejiculam: et πατεῖν pro πορεύεσθαι: præterea " πατέοντο pro ἐγένοντο: nisi forte scr. ἐγεύοντο: " de qua signif. dictum est in Πατέονται." [" Bentl. Opusc. 76. Valck. Phœn. p. 566. Callim. 298. Wakef. S. Cr. 1, 102. Trach. 500. Phil. 1060. Eum. 215. Abresch. Æsch. 2, 103. Jacobs. Anth. 6, 57. 308. 8, 276. 9, 223. 252. Huschk. Anal. 263. Villoison. ad Long. 245. Lobeck. Aj. p. 397. Thom. M. 696. Tero, ut librum, Heind. ad Plat. Phædr. 335. Eo, Vado, T. H. ad Plutum p. 350." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1309. Athen. 550. Theocr. 18, 20. Spolio, Corai. ad Heliod. 166. " Contemtui habeo, sc. dolores, Euseb. H. E. 297. De rebus inanimatis, Opp. K. 3, 488. Πεπατημένος, Vulgaris, de stilo, Phot. 156." Wakef. Mss.] " Πατώσας, Hesychio " διατριβούσας, a th. πατάω," [unde Πατάσσω.] Πάτημα, τὸ, Quod calcatur, s. potius calcatum est, q. d. Calcamentum, Conculcamentum. Metaph. ap. Basil. de homine conculcabili, inquit Bud., Καὶ δέδοται π. τῷ πεπατημένῳ. [LXX. Esai. 63, 2. Ezech. 34, 19. " Casaub. Athen. 1, 39." Schæf. Mss. Aret. 4, 12. * Πατησμὸς, Conculcatio, Æsch. Ag. 936. " Hanc formam genuinam esse, non * πατισμὸς, docuit Bergler. Alciphr. 1, 22. p. 88.: ἀγαπησμὸς habet Menander in Συναριστώσαις ap. Lex. Seguier. p. 324." Blomf. Gloss. " Ad Charit. 264." Schæf. Mss. * Πατητὴς, Gl. Calcator, Schleusner. Lex. V. T. * Πατητὴρ, unde * Πατητήριον, Gl. Torcular, Inscr. Pocock. p. 16, 6. ubi perperam extat πατ.]

Πατητὸς, Calcabilis, Conculcabilis, Qui calcari potest s. conculcari. Et pro Calcatus, ut cum dicitur per compositionem λακπάτητος s. λαξπάτητος. || Π. φοίνιξ, Palmæ genus tertium, ut scribit Plin. 13, 4., sed nimio liquore redundans, cujus pomum etiam in sua matre dehiscit et rumpitur, calcatoque simile apparet: inde nomen inditum. Sunt autem qui eo nomine palmulas passas, et a sole in ipsa arbore ustas et corrugatas intelligendas censeant: quo etiam modo πατηθείσας σταφυλὰς interpr.; e quibus Aët.
A 9, 24. vinum scybelites stillare scripsit. Quanquam eo loco revera calcatas intelligere possumus, e quibus vinum sponte fluere dicitur, si rationem habeamus ejus quod prelo expressis uvis manat. Ceterum palmularum prædictum genus non de iis modo dicitur, quæ jam diutius in arbore solem passæ fuerint et prope exiccatæ, sed de iis etiam quæ ante maturitatem succo gravidæ et turgentes rumpi solent. Hæc Gorr. Affertur autem e Gal. ista φοινίκων appellatio, Methodi l. 10. Καὶ μὲν δὴ καὶ τὸ διὰ τῶν φοινίκων ἐπίθεμα τῶν λιπαρῶν, ὀνομάζουσι δ' αὐτοὺς πατητοὺς, ἀγαθὸν φάρμακον. Quod autem ad πατηθείσας σταφυλὰς attinet, vide et in Θειλοπεδευθεῖσα σταφυλή, T. 1. c. 1180. Ἀπάτητος, q. d. Incalcabilis, Qui calcari non potest, Epigr. " Ἀπατητὸν quoque " Hes. e Democrito affert pro ἀνωμάλως συγκείμενον. " Sed pro eo puto scr. ἀπάτητον proparoxytonws, et " intelligendum de Eo quod calcando complanatum " et pavitum non est." [* Δυσπάτητος, Lucian. Tragop. 226.] Εὐπάτητος, Qui facile calcari potest.
B [* " Νεοπάτητος, Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. * Πολυπάτητος, Plut. 8, 44. Schol. Callim. H. in J. 26.]

Πάτος, ὁ, Calcata s. Trita via, ἡ πεπατημένη ὁδός. Exp. et Via publica, ἡ λεωφόρος ὁδός. Il. Υ. (137.) Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. Et Od. I. (119.) ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν Ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει: ubi Eust. πάτος ait exponi ἀναστροφὴ, ἤτοι ὁδὸς, item esse Prov. Ἐκ πάτου pro ἐκ ποδῶν. Itidem vero πάτον ἀνθρώπων dixit, Il. Ζ. (202.) de Bellerophonte, Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. Quos versus Cic. ita reddidit, Qui miser in campis mœrens errabat Aleis, Ipse suum cor edens, hominum vestigia vitans. Lucian. pulcra metaph. dixit ἔξω πάτου ὀνόματα, (2, 57.) Μήτε ἀποῤῥήτοις καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις καὶ καπηλικοῖς. || Pulvis qui luctaturis post olei illitionem conspergebatur et affricabatur, κονίσαλος ab Atticis vocatus, densandi
C atque roborandi corporis gratia. Sunt tamen qui non hunc modo Pulverem, sed Sudorem ipsum pulveri mistum πάτον vocent, ut Aët. 2, 107. scriptum reliquit. Gorr. Quoniam autem πάτος dicebatur etiam de hoc pulvere qui corpori jam adhæserat ac sudori mistus erat, eratque jam velut strigmentum et sordes corporis, Gal. ne signiff. has confunderet, pulverem illum, ψιλὸν πάτον alicubi appellavit. || Πάτος, si quis prius esse velit quam verbum πατῶ, atque adeo hoc ex illo factum esse, ei non magnopere refragabor: licet alioqui in utramque partem rationes afferri posse videantur. Ceterum si πατῶ e πάτος esse dixerimus, itidem ἀποπατῶ ex ἀπόπατος fieri dicendum erit. [" Heyn. Hom. 5, 231. 8, 37. Jacobs. Exerc. 2, 150. Anth. 9, 362. T. H. ad Plutum p. 463. Thom. M. 696. Ἐκτὸς πάτου, Musgr. Iph. T. 1307." Schæf. Mss. Πάτῳ καὶ ὀρυχῇ, Plut. 8, 663. Excrementum, Nicander Θ. 933. Ἀ. 535. * Πατοσκόπος, unde " Πατοσκοπία, Greg. Nyss. Ep. de Pythonyssa." Kall. Mss.]

D Ἀναπατέω, Sursum versus gradior: Hippiatria, Δεῖ εἰς ποταμὸν ἢ εἰς ῥεῖθρον εἰσάγειν καὶ ἀναπατεῖν ἐκεῖσε ποιεῖν, Bud. interpr. Adverso flumine progredi. || Secundum Eust. autem ἀναπατεῖν est etiam ἄνω που οἰκήματος ἀργοῦντα κεῖσθαι. [Anecd. Bekkeri 1, 397.] Ἀντιπατέω, Vicissim calco, conculco, Eum conculco a quo sum conculcatus. At in VV. LL. perperam exp. Obstrepo, confundendo cum ἀντιπαταγέω. [" T. H. ad Plutum p. 350." Schæf. Mss. Schol. Soph. El. 577.]

Ἀποπατέω, A via recedo, deflecto, digredior. Intellige autem proprie a via trita s. calcata, quam propriam esse nominis πάτος signif. dictum est. Quoniam autem ad exonerandum ventrem solemus a via recedere, et aliquem secessum quærere, hinc fit ut ἀποπατῶ ponatur pro Exonero ventrem, Caco. Eand. certe signif. eadem de causa dederunt verbo ἀφοδεύειν. Suidas ut ἀπόπατον exp. κένωσιν τῆς γαστρὸς ap. Aristoph., sic ἀποπατησόμενοι exp. τὴν κόπρον κενώσοντες, in Πλ. (1182.) νῦν δ' οὐδὲ εἷς Θύει

τοπαράπαν οὐδὲν, οὐδ' εἰσέρχεται, Πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι: ubi notandum est futurum mediæ vocis. Interdum vero adjunctum casum habet, accus. sc.; ac tum redditur potius Excerno: ut ap. Gal. Εἰ ἀποπατήσειεν ὑγρότερα καὶ δυσωδέστερα. [" Epicteti Manuale c. 63. Cum accus., Aristoph. Ἐκκλ. 251." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 565. 2, 225. Koen. ad Greg. Cor. 247. T. H. ad Aristoph. Πλ. 463. Kuster. Aristoph. 211. Schneid. Anab. p. 40. * Ἀποπατητέον, Aristoph. Ἐκκλ. 326." Schæf. Mss.] Ἀποπάτημα, τὸ, Excrementum, Quod excretum est, Merda, Stercus. [" Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss.] " Ἀπόπημα, Stercus, VV. LL. perperam pro " ἀποπάτημα." [* Ἀποπάτησις, Theophil. Protosp. 824. * Ἀποπατητὸς, Schleusn. Lex. V. T.] Ἀπόπατος, ὁ, Secessus quem petimus ad exonerandum ventrem, Locus ubi venter exoneratur, Aristoph. Ἀ. (81.) Ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο, στρατιὰν λαβὼν, Κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὄρων. Non ignoro tamen Suid. exp. τὴν κένωσιν τῆς γαστρὸς, Evacuationem ventris, et exonerationem, eodemque modo a Schol. B accipi; sed huic loco aptiorem esse puto signif. illam, qua ponitur pro Secessu in quo ventris onus deponimus. Hanc autem agnoscit alioqui et ipse Suid., ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν. Fateor alioqui posse dici ᾤχετο εἰς ἀπόπατον, pro Ad exonerationem ventris profectus est, i. e. Ivit exoneratum ventrem: sicut ᾤχετο εἰς περίπατον, Profectus est ad deambulationem, Ivit deambulatum. Ceterum quæ de πάτος et πατεῖν dixi, quod ad ordinem attinet quo collocari debent, eadem et de his compp. ἀπόπατος atque ἀποπατεῖν dicta existimari debent. [" Diog. L. 221. Excrementa alvi, 371." Seager. Mss. " Ad Mœr. 311. Koen. ad Greg. Cor. 247. T. H. ad Plutum p. 463." Schæf. Mss. " Ἀπόπατος, ἡ, Greg. Cor. Dial. Ion. §. 119." Boiss. Mss. * Ἀπόπατον, Gl. Culina assatoria. * Ἐναποπατέω, Aristoph. Εἰρ. 1227. * Ἐξαποπατέω, Hippocr. de Morbis 4.]

[* Διαπατέω, Conculco, Polyb. 3, 55, 2. " Obambulo, Clem. Alex. 251." Kall. Mss.] Ἐκπατέω, q. d. ἔξω πάτου πορεύομαι, Extra viam tritam gradior, Evagor, Spatior, Inambulo, Bud. ap. Diog. L. Epimenide, C Εἰσὶ δ' οἳ μὴ κοιμηθῆναι αὐτὸν λέγουσιν, ἀλλὰ χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν. [Hesych. Miles. p. 35. Meurs. Ἐκπατεῖν καὶ ἐρημάζειν.] " Ἐκπάτιον, Hesychio τὸν ἔξω πάτου, Devium," [Æsch. Ag. 48. ἄλγος. Erotian. Ἐκπατίῃ· ἐκτρόπως. " Ἐκπάτιος, * Ἐκπατίως, Koen. ad Greg. Cor. 267." Schæf. Mss.] " Διεκπατέω, E via s. semita digre- " dior: Suid. διεκπατῆσαι, τοῦ πάτου παρεξελθεῖν, in " h. l. Λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι, " ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν. Quæ verba e Diog. " L. desumta sunt, p. 43. meæ Ed. Ubi tamen " simpl. habetur ἐκπατῆσαι, et τινὰ rectius pro ἕνα." [* " Ἐμπατέω, Nicet. Eugen. 9, 243." Boiss. Mss. J. Poll. 7, 151.: μέλαθρον, Ingredior domum, Æsch. Ag. 1443.]

Καταπατέω, Conculco, s. potius Proculco: si quidem velimus in hoc Lat. verbo præp. esse ἐπιτατικὴν: cum alioqui alium esse ejus usum quidam tradant; addit enim vehementiam significationi præp. κατά. D Thuc. 7, (84.) Ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις καὶ κατεπάτουν. Et metaph., sicut de simplici πατεῖν dictum est, Il. Δ. (157.) Ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν, ubi Eust. Quod antea, inquit, πημῆναι ὅρκια et δηλήσασθαι dixerat, hic dicit ὅρκια πατῆσαι: quod est δριμύτερον quam illa. Et addit, hoc verbum indicare magnum contemtum: i. valens q. ῥίψαι quasi εἰς πάτον, i. e. τρίβον, et ἐπεμβῆναι ὑβριστικῶς. Sed miror Eust. non animadvertisse, Hom. hic non simplici πατεῖν, sed comp. καταπατεῖν uti. Licet alioqui non me lateat idem de hoc quoque dici posse; præsertim cum Arrian. eadem metaph. ipsum usurparit cum eod. vocab., saltem cum ὅρκους, quod nihil aliud est quam ὅρκια: Καὶ ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε. Lucian. quoque μεταφορικῶς usus est hoc verbo, (2, 348.) Τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. [" Jacobs. Anth. 8, 277. Villoison. ad Longum 245." Schæf. Mss. * " Καταπατητέος, Geop. 6, 13." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

A Καταπάτημα, τὸ, Quod conculcatur. Sonat enim q. d. Conculcamentum, sicut et πάτημα. AT Καταπάτησις, Conculcatio, i. e. Ipsa conculcandi actio. Exp. tamen καταπάτημα in VV. LL. nomine hoc Conculcatio. [Exempla utriusque nominis quærenda sunt in Schleusneri Lex. V. T. * Συγκαταπατέω, Diod. S. 17. p. 580, 7. " Cyrill. V. S. in Monum. Eccl. Gr. 3, 225." Boiss. Mss.]

Περιπατέω, Ambulo, Deambulo, Obambulo, Spatior, Herodian. 4, (7, 11.) Τὰ πλεῖστά τε αὐτοῖς συνώδευε περιπατῶν, σπανίως ἅρματος ἢ ἵππου ἐπιβαίνων. Ex Aristoph. autem affertur Λ. (709.) περιπατεῖν ἄνω κάτω, pro Cursitare sursum deorsum. || At vero cum dicitur a Paulo (Eph. 4, 1.) περιπατεῖν ἀξίως τῆς κλήσεως, et (2 Thess. 3, 6.) περιπατεῖν ἀτάκτως, item περιπατεῖν ἐν ἁμαρτίαις: itidemque cum dicit Lucas περιπατεῖν τοῖς ἔθεσι, et Marc. (7, 5.) περιπατεῖν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, his omnibus in ll., atque aliis hujusmodi, verbum περιπατεῖν, sicut et πορεύεσθαι in nonnullis, quod magis ad verbum est B Incedere, metaph. habet non Græcam, sed Hebr., i. e. ex Hebraico loquendi genere petitam; ita enim Hebræi suo הלך, quod proprie significat Ambulare, utuntur pro Vitam instituere. Quæ tamen metaph. non valde ab usu Gr. nec Lat. linguæ abhorret, cum illa βίον ὁδὸν et τρίβον, hæc autem Viam, quod ei significatione respondet, dicat pro Vitæ instituto s. Vitæ genere quod aliquis tanquam viam sequitur. Posidippus in Epigr. Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; Sed et ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τρέπεσθαι legimus ap. Xen. Ἀπ. 2, (1, 21.) Ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε τὴν διὰ κακίας, quæ Cic. ita interpr. Quod tempus a natura ad deligendum quam quisque vivendi viam sit ingressurus, datum est. Vitæ viam autem dixerunt cum alii, tum Horat. Epist. 1, 17. Contra, quem duplici panno patientia velat, Mirabor vitæ via si conversa decebit. I. e. Nova vitæ ratio. [" Thom. M. 696. Περιπατοῦν μουσεῖον, Bibl. Crit. 1, 1. p. 123." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 1, 17. 7, C 22. Diog. L. 7, 109. * Περιπάτημα, Schleusn. Lex. V. T. " Hes. v. Διαβήματα." Wakef. Mss. * Περιπάτησις, Diog. L. 7, 98. * Περιπατητὴς, Gl. Ambulator.] Περίπατος, ὁ, Ambulatio, Deambulatio, Plut. Symp. 1. Ἀκούω οὖν πολλῶν λεγόντων ὅτι πλοῦς μὲν ὁ παρὰ γῆν, περίπατος δὲ ὁ παρὰ θάλατταν ἥδιστός ἐστιν. Lucian. (3, 255.) Ἐπιτείνωμεν τὸν περίπατον, Acceleremus deambulationem, i. e. Magis celeri s. citato gressu ambulemus. Et ap. Xen. Σ. (9, 1.) Ἐξανίσταται εἰς περίπατον, Surrexit ad deambulationem, s. deambulandum. Sic ap. Auctorem Dialogi qui Axiochus inscribitur (fin.) Κἀγὼ δὲ ἐπάνειμι ἐς Κυνόσαργες, ἐς περίπατον, ὅπόθεν δεῦρο μετεκλήθην. Et Philosophorum περίπατοι, de quibus dicam paulo post. || Sed hoc sciendum est, περίπατον appellari Locum etiam ipsum in quo ambulamus, sicut et Lat. nomini Ambulatio hanc quoque signif. tribuunt, Ambulationem dicentes pro Ambulacro. Habes autem hunc vocis περίπατος usum cum ap. alios, tum vero ap. Plut. et Athen.; ita enim quidam ap. hunc D l. 5. Κατὰ δὲ τὴν ἀνωτάτω πάροδον γυμνάσιον ἦν καὶ περίπατοι σύμμετρον ἔχοντες τὴν κατασκευὴν τῷ τοῦ πλοίου μεγέθει, Summa pars navigii gymnasium habebat ambulationesque laxas pro portione magnitudinis suæ, Bud. || Disputatio philosophica, Disceptatio, Dissertatio, etiam Sermocinatio, quæ sc. fit ἐν τῷ περιπατεῖν, Inter deambulandum. Aut brevius, Disputatio ambulatoria. Qui erant cum Aristotele, inquit Cic., περιπατητικοὶ dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo. Illi autem qui Platonis instituto in Academia, quod est alterum gymnasium, cœtus erant et sermones habere soliti, e loci vocabulo nomen habuerunt. Gell. 20, 4. de Aristotele loquens, Huic disciplinæ quam dixi ἀκροαματικὴν, tempus exercendæ dabat in Lyceo matutinum. Nec ad eam quenquam temere admittebat, nisi quorum ante ingenium et eruditionis elementa, atque in discendo studium laboremque explorasset. Illas vero ἐξωτερικὰς eod. in loco vesperi faciebat, easque vulgo juvenibus sine delectu dabat; atque eam, δειλινὸν

περίπατον appellabat : illam alteram supra, ἑωθινόν: A utroque enim tempore ambulans disserebat. Hæc ille. Posumus autem, ut opinor, περίπατον hac in signif. Scholam etiam interpretari e Fabio ; quippe qui ita scribat 3, 1. Pomeridianis scholis Aristoteles præcipere artem oratoriam cœpit. Solitos autem fuisse et ceteros Philosophos disputare in suis deambulationibus, e multis multorum scriptorum ll. discimus. Quas deambulationes, i. e. quos περιπάτους, festivissime irridet Baton Comicus in his senariis, [ap. Athen. 163.] Τῶν φιλοσόφων τοὺς σώφρονας ἐνταυθοῖ καλῶ, Τοὺς ἀγαθὸν αὑτοῖς οὐ διδόντας οὐδὲ ἕν· Τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις Καὶ ταῖς διατριβαῖς, ὥσπερ ἀποδεδρακότα. [Cf. Eund. 103. et ibi Animadv. Schweigh.] Ubi inter alia animadverte copulari περιπάτοις cum διατριβαῖς : quod certe nobis comprobare potest expositionem Scholiastæ Aristoph. B. (953.) Οὐ σοί γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου : hic enim περίπατος exp. διατριβή. Dicitur autem περίπατον ποιεῖσθαι, item περίπατον ἔχειν. Plato Phædro, Κατὰ τὰς B ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους, Plut. de Alex. Fort. Ὅτι δηλαδὴ περὶ συλλογισμῶν οὐδὲν, οὐδὲ περὶ ἀξιωμάτων ἔγραφεν, οὐδ' ἐν Λυκείῳ περίπατον ἔσχεν. Pro quo facere loco mihi videtur is quem supra e Cic. protuli, in quo dicit, In Academia cœtus erant et sermones habere soliti. Nec enim dubitem his verbis ad interpr. horum Græcorum uti. Sed ad exprimendam vim nominis περίπατος, adderem participium Ambulans, atque ita verterem, Nec in Lyceo ambulans cœtus et sermones habuit. Nam certe, a Bud. dissentio, ita h. l. reddente, Nec in Lyceo peripateticorum more ambularit. Dissentio, inquam quod nimium dilutam, ut ita dicam, hanc interpr. esse censeam. || Porro ut dixi περίπατον significatione generali accipi et pro Ambulatione, significante Locum in quo ambulamus s. deambulamus; ita etiam peculiariter Ambulationem philosophicam, i. e. Locum in quo Philosophi deambulantes disputabant, declarari interdum hoc vocabulo sciendum est: Xen. ('Απ. 1, 1, 10.) Πρωῒ γὰρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ C γυμνάσια ᾔει. Sic ap. Athen. (354.) Εἶτα ἀναπεπταμένον τοῦ Πλάτωνος περιπάτου. Quo dicitur modo Latine Scholam aperire, item Ludum: a Cic. autem et Explicare scholam. Sed cum ap. Scriptt. Gr. legimus περίπατον sine adjectione dictum pro Schola, intelligendum est de illa Aristotelis schola, s. Aristotelea secta, cujus facta fuit supra mentio. Plut. Symp. 8. Ὁ δὲ Φαβωρῖνος αὐτὸς τὰ μὲν ἄλλα δαιμονιώτατος Ἀριστοτέλους ἐραστής ἐστι, καὶ τῷ περιπάτῳ νέμει μερίδα τοῦ πιθανοῦ πλείστην. Hinc etiam οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, pro Peripateticis. [" Thom. M. 696. Heind. ad Plat. Theæt. 291. Οἱ ἐκ τοῦ π., Act. Traj. 1, 236. Bergler. Alciphr. 405. Τοῖς ἐκ τῶν π., Strabo 5, 386. 431. v. Tzsch. ad 6, 490. Ἐν π. εἶναι, Xen. K.'A. 113. Schn. Πρὸς, εἰς π., Heind. ad Plat. Phædr. 187. Περίπατος, ἡ, Timæi Lex. 89." Schæf. Mss.] Sed et uno verbo fuerunt APPELLATI Περιπατητικοὶ, Qui sectam Aristotelis sequebantur, s. sectatores erant Aristotelis. Sic tamen ut et ipse Aristot. hac appellatione comprehendatur. Plut. c. D Col. Ὅτι τούτοις τοῖς δόγμασι Πλάτωνος ἐπηκολουθήκασιν Ἀριστοτέλης καὶ Ξενοκράτης καὶ Θεόφραστος, καὶ πάντες οἱ περιπατητικοί. Pro quo περιπατητικοὶ elegantissima periphrasi dicere possis, οἱ τὸν Ἀριστοτέλους περίπατον ἐπιγραφόμενοι, vel τὸν Ἀριστοτέλην: ut cum περιπατητικοὶ habes οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι in isto Luciani l. (1, 753.) Μάλα πολλοὶ περιπατητικοὶ καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι: (755.) Οἱ περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι καὶ ἐριστικοί τινες. Sic et in sing. DICITUR Περιπατητικὸς, Peripateticus philosophus. Sed et adjective pro Ad peripateticos s. Ad peripateticorum sectam, disciplinam, philosophiam pertinens. Item π. φιλοσοφία, Peripatetica philosophia. Sed et π. αἵρεσις, Peripatetica secta. Aut etiam π. σχολὴ vel διατριβή: Plut. de Exil. (386.) Ibi enim cum dixisset; Ἐπὶ τοὺς σοφοὺς ἐλθὲ καὶ τὰς σοφὰς Ἀθήνησι σχολὰς καὶ διατριβὰς, ἀναπέμπασαι τὰς ἐν Λυκείῳ, τὰς ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὴν στοὰν, τὸ Παλλάδιον, τὸ ᾠδεῖον, subjungit, Εἰ τὴν περιπατητικὴν ἀσπάζῃ μάλιστα καὶ τεθαύμακας, Ἀριστοτέλης ἦν ἐκ Σταγείρων, Θεόφραστος ἐξ Ἐρέσου, κ. τ. λ. Unde etiam discimus, π. σχολὴν s. διατριβὴν posse dici alio nomine τὴν ἐν Λυκείῳ, respiciendo tamen ad ejus auctorem et primos ejus sectatores, qui in eod. illo loco disputantes et suos docentes περιεπάτουν. [Cic. Acad. Q. 1, 4.] Sed et ADV. Περιπατητικῶς, Peripateticorum more. Bud. tamen περιπατητικῶς dixit etiam pro Deambulando, cum sonet proprie q. d. Deambulatorie. [" Notandum vero, jam ante Aristotelis ætatem in usu fuisse vocab. ab isto Περίπατος, quatenus Scholam significat, proxime derivatum, * Περιπατικὸς, Qui scholam habet, Scholæ magister, Scholasticus, Literarum et eloquentiæ professor, quo vocab. usus est Cebes Socraticus in Tabula Vitæ humanæ ; (quem quidem egregium prorsus libellum præter rationem negant docti quidem viri Socraticum Cebetem Thebanum habere auctorem ;) ubi c. 13. Περιπατικοὶ, quorum in locum a sequioribus librariis temere Περιπατητικοὶ positi erant, e probatissimo Cod. Meibomiano restituti sunt a Schw. in Cebetis Tab. cum Epicteti Manuali Lipsiæ anno 1798. edita, p. 306. eandemque scripturam firmat duorum Codd. Parisiensium, in his unius præstantissimi, auctoritas, de quorum Codd. consensu idem Schw. in Præf. eid. Editioni præmissa p. cxix. et cxxii. monuit. Cf. Ejusd. Animadv. in Athen. 103." Schw. Mss. * Εὐπερίπατος, Qui bene ambulare sinit, Lucian. 3, 663. * Διαπεριπατέω, Athen. 157. 539.] Ἐμπεριπατέω, Inambulo. Et metaph. ap. Schol. Aristoph. ἐμπεριπατῆσαι περί τινος, pro Disceptare de re quapiam, more Philosophorum qui disceptabant deambulantes. [Plut. 6, 209. 242. 8, 104. * Παραπεριπατέω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Συμπεριπατέω, Una deambulo, Athen. 545. Plut. 6, 695. Plato Protag. p. 314. Lucian. 2, 831. Justin. Mart. Dial. cum Tryphone init. " Menander Diogenis L. 6, 93." Boiss. Mss.]

[* " Προπατέω, Athan. 2, 353." Kall. Mss.] Συμπατέω, Conculco. Et pass. Συμπατέομαι, Conculcor : unde συμπατούμενοι ap. Greg. [" Diog. L. 4, 36." Wakef. Mss. Lucian. 1, 848. 3, 75. * Συμπατητικῶς, vox susp., Hesych. 754.] " Ὑποπατέω, Ventrem exonero. Datur enim illi signif. τοῦ ἀποπατῶ." [Schneidero susp.]

" Μονοπάτιον iter, in Pand. differt τῆς πλατείας ὁδοῦ, inquit Bud. Significare videtur Quod unus tantum calcare queat." [* " Ψευδόπατον, pro Fictitia æra, Nov. Const." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

" Πατηνὸν, Hesychio πεπατημένον, κοινὸν, Proculcatum, s. Conculcatum pedibus, Vulgare, Triviale."

" Πατίαι, Hesychio χῶραι."

ΠΑΤΑΣΣΩ, Cum strepitu palpito, Vehementer palpito : πατάσσει μοι ἡ καρδιὰ, Strepitat mihi cor palpitando. Cur autem ita hoc verbum interpretandum censeam priore in signif., docebo mox. Il. N. (282.) Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει Κῆρας ὀϊομένῳ, πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων. Et H. (216.) Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν. Nec tantum πατάσσει μοι ἡ καρδία, sed et πατάσσει μου ἡ καρδία, ex hoc Poëta dicere possumus : Ψ. (370.) πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου Νίκης ἱεμένων. Ceterum in illum l. Il. H. annotat, verbo πατάσσειν significari τὴν καρδίαν ἀποτελεῖν ποιὸν ἦχον, ἐν τῷ κραδαίνεσθαι: et Poëtam alibi declarare volentem hanc cordis agitationem dixisse, κραδίη δέ οἱ ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, sc. πατάσσουσα. Quibus addit, usurpari hoc verbum et pro πλήσσειν: ut ἐπάταξε μαχαίρᾳ: perinde ac si quis dicat, ἐθορύβησε, ἐπατάγησε, κτύπον ἐποίησε πλήξας. Quibus e verbis in eam sum adductus sententiam, ut putarem verbi πατάσσω priorem esse quam ei tribuo priore loco significationem: præsertim cum alterius nullum ex eod. Poëta exemplum afferatur. Idem porro Gramm. alibi hoc verbum eadem de re dictum exp. βαμβαίνειν, alicubi etiam scribit significare ἐναγώνιον παλμὸν καὶ τὸν ποιὸν ἦχον τῶν ἐντός. Quinetiam e πάτος derivatum esse, duobus in ll. testatur, et quidem in altero addens, ὀνομα-

τοποιίας λόγῳ. Ceterum iis, quæ ille de ista hujus verbi signif. tradit, addo, mihi videri dixisse Hom. πατάσσειν de corde, quod ejus posteri, et præsertim solutæ orationis Scriptt., πηδᾷν. Quod si verbo Lat. illud interpretari libeat alio quam Palpito, non puto aptius ullum reperiri posse quam Mico: quod tamen in carmine potius quam in prosa est usitatum. Dicitur autem cor micare, interdum quidem sine adjectione, interdum Micare timore, metu. Quod autem cum illo Palpito, addidi Cum strepitu; itidemque dixi Strepitat mihi cor palpitando, in eo non tam Lat. linguæ consuetudinem secutus sum, quam etymon interpretatione mea exprimere studui. Ceterum ad priorem hanc signif. pertinet πατάσσειν τὼ χεῖρε ap. Synes. pro Complodere manus. || Percutio, Pulso, Ferio: unde est Gallicum, sed ἰδιωτικὸν vocabulum, Patarrasse pro Ictu, male enim pronuntiatur a nonnullis Petarrasse. Propriè autem, sequendo ea quæ modo dixi de hac posteriori signif., diceretur de eo qui ita pulsat ut ictus sonitum aliquem s. strepitum edat; sed generalius de eo qui quovis modo pulsat, usurpari videmus. Plut. Apophth. Ἐπαραμένου δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, Πάταξον μὲν οὖν, εἶπεν, ἄκουσον δέ. Idem in Alcib. (25.) Τὸν Φρύνιχον πατάξαντος ἐγχειριδίῳ, καὶ διαφθείραντος. Sic in pass. voce cum dat. instrumenti, Παταχθησόμενος τῷ ξύλῳ, ap. Lucian. Et cum accus. πληγὰς, ap. Plat. Subauditur autem aliquando hic accus., ut ὅσας ἂν πατάξῃ, pro ὅσας πληγάς. Dem. dixit etiam πατάσσειν ἐπὶ κόῤῥης, (562.) Gallice ad verbum, Frapper sur la joue, i. e. Infligere colaphum, s. Incutere. Sed et pro Vulnerare poni πατάσσειν, annotat Bud. || Et ut Latine Pulsare januam, itidem Græce πατάσσειν τὴν θύραν: quo utitur Aristoph. (B. 38.) E Plut. autem (Romulo 28.) affertur πατάξας κίονα τῇ χειρὶ, ubi πατάσσειν esse dicitur Quatere. Sed et metaphorice ap. Aristoph. (B. 54.) πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε. || At vero πατάσσειν τὼ χεῖρε pertinet potius ad priorem signif., ut ibi docui. || Sed et obscœnam signif. dat huic verbo Schol. Aristoph. (Ὀρν. 1258.) ad quam allusisse vult Poëtam in ficto a se ADVERBIO Πατάξ. [" Πατάσσω, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 10. Brunck. ad Anacr. p. 111. Ed. 1. ad Charit. 296. ad Herod. 436. Heyn. Hom. 5, 345. 6, 418. 8, 434. Med., Buttm. ad Plat. 530." Schæf. Mss. Antiphanes Athenæi 446. Parthenius p. 13. Polyb. 8, 31, 8. " Pungo, de ape, Achill. Tat. 77." Wakef. Mss. * Πολυπάταξ, Strepitu pleuus, Athen. 617. * " Πατακτικὸς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 561." Elberling. Mss.]

[* Ἀμφιπατάσσω, Anthol. 4. p. 510.] Ἀναπατάσσω, q. d. Repulso, pro Iterum pulso. Hesych. ἀναπατάξασθαι τὸ ᾆσμα esse ait i. q. ἀνακρούσασθαι, cujus verbi signif. pertinentem ad musicam, vide supra. [* Ἀντιπατάσσω, Gl. Repercutio.] Ἐκπατάσσω, Strepitu aures alicujus percello, et attonitas reddo, Attonitum reddo. Unde pass. Ἐκπατάσσομαι, a quo PARTIC. Ἐκπεπαταγμένος, Od. Σ. (326.) Ξεῖνε τάλαν, σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσὶ, q. d. Attonitus mentem. I. e. Qui mente non constat, sed eam velut attonitam habet: ὁ ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος, ut inquit Eust., ὁποῖοι πολλοὶ ἀπὸ πατάγων, ὅ ἐστι κτύπων, γίνονται. [" Wakef. Herc. F. 889. Jacobs. Anth. 8, 103. Musgr. Cycl. 152. Ἐκπεπαταγμένος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 143. ad Herod. 276. Heringa Obss. 214." Schæf. Mss. * Ἐπιπατάσσω, Schol. Aristoph. Θ. 1013. * Συμπατάσσω, Eur. Suppl. 699. " Planud. Ovid. Met. 12, 468." Boiss. Mss.]

¶ Πάταγος, ὁ, Strepitus, Fragor, Crepitus. Alicubi etiam Fremitus. Il. Φ. (9.) Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα. Ubi annotat Eust., Poëtam data opera τραχῦναι ταῖς λέξεσι τὴν τοῦ λόγου προφορὰν, ἀναλόγως τῷ ἤχῳ τῆς εἰς τὸν ποταμὸν πτώσεως τῶν φευγόντων. Idem Poëta alibi usus est hoc vocab. de arboribus quæ violento venti impetu franguntur. Ubi quin aptissime reddi possit voce Fragor, minime dubium esse debet: cum eam a rebus quæ franguntur esse sumtam constet. Locus autem is habetur Il. Π. (769.) Φηγόν τε, μελίην τε,

A τανύφλοιόν τε κράνειαν, Αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους, Ἠχῇ θεσπεσίῃ· πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων. Sic autem et de fragore tonitrui ap. Aristoph. et Aristot. Sed pro Crepitu usus est idem Hom. appellans πάταγον ὀδόντων, Crepitum dentium. Pro Fremitu autem ap. Philon. [" Ad Lucian. 1, 324. ad Herod. 604. 720. Thom. M. 694. Jacobs. Anth. 6, 78. 7, 167. 249. 8, 95. 11, 172. Boiss. Philostr. 366." Schæf. Mss. Il. N. 283. ὀδόντων, Callim. L. P. 44. ἵππων καὶ σακέων. Patagus, Genus morbi, Fest.] Invenitur et FEMIN. Παταγή, cum alibi, tum ap. Dionys. P. (574.) qui utitur hac voce, de quibusdam mulieribus orgia bacchica celebrantibus loquens, p. 93. Ed. patris mei, παταγῆς δὲ λιγύθροος ὄρνυται ἠχή. Ubi annotat Eust. hoc vocab. κοινότερον quidem ὀξύνεσθαι, sicut ἀλαλαγή: at Herodianum βαρύνειν, dicentem fieri non a πατάσσω, alioqui debere ὀξύνεσθαι, ut ἀλαλαγή, sed a πάταγος, cujus fem. πατάγη. Sunt autem qui ibi interpr. voce Plausus; sed hæc mollior esse mihi videtur, quam ut Græcæ
B vel hoc loco respondeat: at certe si eligendum sit unum ex iis quibus πάταγος sum interpretatus, malim Fremitus. [Longus 1. p. 20. χειρός.] Παταγοδρόμος, ὁ, ἡ, Fragorem edens in cursu, inter currendum: Orph. αὐδὴ, Vox fragorem habens in cursu, stridens in cursu; si tamen voci Stridens satis inesset vehementiæ. Locus Orphei est in Hymno Διὸς Ἀστραπαίου, p. 106. meæ Ed. Ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμῳ αὐδῇ: quæ pulcra est tonitrui periphrasis. " Ἀπαταγὶ, Suidæ ἄνευ ψόφου, Sine " strepitu s. crepitu, qui πάταγος dicitur." [* Εὐπάταγος, Opp. K. 4, 131. * " Πολυπάταγος, Etym. M." Wakef. Mss. * " Παταγώδης, Suid. v. Βησᾶς." Boiss. Mss. " Prov. Vat. 1, 26." Wakef. Mss. " Huschk. Anal. 14." Schæf. Mss.]

Παταγέω, Strepo, Strepito, Fragorem edo, Crepito, Aristoph. N. (378.) loquens de ipsis nubibus, εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν. Et, Πνεῦμα σφόδρα παταγοῦν, ap. Suid.; Soph. autem dixit (Aj. 168.) Παταγοῦσιν, ἅτε πτη-
C νῶν ἀγέλαι. Cum quo loco convenit παταγεῖν, de merula dictum, pro Strepito, ut quidem annotat Bud. Ceterum in VV. LL. habetur et Παττανέω, cum duplici ττ, itidemque παττάγημα, et πάτταγος. Sed quin mendosa sit hæc scriptura, minime mihi dubium est, cum primam nominis πάταγος syllabam passim corripi videamus, itidemque verbi παταγέω ab eo derivati: cujus verbale est πατάγημα. Atque adeo cum πάταγος a πατάσσω esse constet, quod itidem primam corripere, vel ex iis quos protuli Homeri locis satis superque notum esse possit. Adde etiam, si altius repetenda est origo, cum πάτος et πατέω, unde ipsum πατάσσω derivatum existimatur, brevem itidem habeat primam. Quinetiam cum παττάγει ap. Hes. videmus, eo minus fidem huic scripturæ nos adhibere par est, quod ibid. sequatur πάταγος, unico τ scriptum. [" Ruhnk. Ep. Cr. 302. Pierson. Veris. 174. Toup. Opusc. 1, 328. ad Lucian. 1, 324. Jacobs. Anth. 6, 78. 7, 248." Schæf. Mss. Theocr. 22, 15. Aristot. H. A. 9, 49. de me-
D rula, Θέρους μὲν ᾄδει, χειμῶνος δὲ παταγεῖ καὶ θορυβῶδες φθέγγεται, cf. Ælian. H. A. 12, 28. Active, Hephæst. p. 400. Αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα. Phot. Καλὰ δὴ παταγεῖς· ἀντὶ τοῦ λέγεις. Cf. Plat. Euthyd. p. 293. Heind. p. 373. et Schn. Lex.] Πατάγημα, τὸ, Strepitus, etc., ut dictum est in Πάταγος. Sed dicitur et de Homine garrulo, ac veteratore. Πατάγημα, inquit Suid., ἀντὶ τοῦ λάλος καὶ πανοῦργος. Cui expositioni subjungit hoc exemplum e Menandro, οἷον πατάγημα ἥκεις. [" Jacobs. Anth. 7, 248." Schæf. Mss. * " Παταγητικὸς, Strepitans, Clem. Alex. 188(=221.)" Kall. Mss.]

Ἀντιπαταγέω, Contra strepo, Vicissim strepo, fragorem edo, Plut. (10, 162.) ἀντιπαταγεῖν cum ἀντηχεῖν copulavit. [" Cattier. Gazoph. 67. T. H. ad Plutum p. 350. * Ἐκπαταγέω, Abresch. Lectt. Aristæn. 147." Schæf. Mss. Themist. Or. 21. p. 253. I. q. ἐκφωνέω, Hes. * Ἐμπαταγέω ταῖς μάστιξιν, Increpo scuticis, Themist. Or. 4. p. 50. Abresch. 583.] Ἐπιπαταγέω, q. d. Superstrepo. Fortasse autem et

Obstrepo reddi alicubi potest. [" Toup. Opusc. 1, 328. * Καταπαταγέω, Jacobs. Anth. 8, 95." Schæf. Mss. Eust. Ism. 378.] Συμπαταγέω, q. d. Constrepo, Simul strepo, fragorem edo s. crepitum aut etiam fremitum: sequendo signiff. datas nomini πάταγος. Exp. etiam Collido, Palma aut Vola aperta quatio, quod Hes. συμπατάγησαν exp. verbo συνεκρότησαν: addens etiam, συνέκρουσαν τὰς χεῖρας πλατείας ποιήσαντες. [" Ad Il. Ψ. 102. Συμπαταγέω, * Συμπλαταγέω, Heyn. Hom. 8, 378." Schæf. Mss.] " Ὑποπαταγέω, Substrepo," [" Boiss. Philostr. 366." Schæf. Mss.]

[* Παταγεῖον, Lat. Patagium, idem erat matronis, quod Clavus viris: Festus, Patagium est quod ad summam tunicam assui solet. Apul. Crines sinuato patagio desinentes. Tunica patagiata, Plaut. Epid. 2, 2, 47.]

ΠΑΤΗΡ, Pater. Gen. πατέρος, et per contractionem πατρὸς, itidemque in dat. Sed contractis duntaxat utuntur prosæ Scriptt., utrisque autem Poëtæ, sicut et in aliis nominibus. Od. Θ. (550.) Εἴπ' ὄνομ' ὅ,ττι σε κεῖθε κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε. Apud Eund. plerisque in Il. habetur istud hemistichium, πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Et πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ, ap. Eund., Patris mei pater. Pro quo πατρὸς πατὴρ dictum postea fuit comp. voce πατροπάτωρ. Apud Eund. πατρὸς ἐξ ἀγαθοῦ γένος εἶναι: ut Gallice dicitur Etre fils d'un bon père. Il. Ξ. (113.) Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι, Τυδέος. Ab Eod. dicitur Ζεῦ πάτερ, Jupiter pater: H. (179.) Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱόν. Sic πατρὸς Διὸς, Ξ. (414.) Alicubi vero addit gen. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, non addens Ζεύς: ut Il. O. (47.) Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Qua appellatione et ab Hesiodo insignitur, 'A. (28.) πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσίν. Itidem Virg. dixit Hominum sator atque deorum: et quidem uno in l. cum vocab. Subridens: Æn. 1. Olli subridens hominum sator atque deorum: ut in l. quem modo protuli, cum illo πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, habes μείδησεν. Alioqui ab eo Divum quidem pater, at Hominum rex vocatur: Æn. 1. namque tibi divum pater atque hominum rex Et mulcere dedit fluctus, etc. Et in 2. e quo me divum pater, atque hominum rex Fulminis afflavit ventis, et contigit igni. Revocat autem mihi in memoriam nomen istud Rex, quæ scribit Aristot. de ratione propter quam Jupiter ab Hom. vocatus est πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε: scribit, inquam, duobus in ll., sc. et in Eth. et in Politicis. Nam Eth. 8, 10. scribit, Ἡ μὲν γὰρ πατρὸς πρὸς υἱεῖς κοινωνία, βασιλείας ἔχει σχῆμα· τῶν τέκνων γὰρ τῷ πατρὶ μέλει· ἐντεῦθεν δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Δία πατέρα προσαγορεύει· πατρικὴ γὰρ ἀρχὴ βούλεται ἡ βασιλεία εἶναι: Patris enim cum liberis societas quandam regni speciem præ se fert; liberorum enim curam gerit pater. Quam ob causam et Hom. Jovem patrem appellat; vult enim regnum esse paternum quoddam imperium. Polit. autem 1, 8. hæc ab eo scribuntur, Ἡ δὲ τῶν τέκνων ἀρχὴ, βασιλική· τὸ γὰρ γεννῆσαν, καὶ κατὰ φιλίαν ἄρχον καὶ κατὰ πρεσβείαν ἐστίν· ὅπερ ἐστὶ βασιλικῆς εἶδος ἀρχῆς· διὸ καλῶς Ὅμηρος τὸν Δία προσηγόρευσεν, εἰπὼν, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὸν βασιλέα τούτων ἁπάντων· φύσει γὰρ τὸν βασιλέα διαφέρειν μὲν δεῖ, τῷ γένει δ' εἶναι τὸν αὐτόν· ὅπερ πέπονθε τὸ πρεσβύτερον πρὸς τὸ νεώτερον, καὶ ὁ γεννήσας πρὸς τὸ τέκνον. I. e. Imperium autem in liberos, regium est. Quod enim procreavit, id et amicitiæ ergo et prærogativæ ætatis, imperium obtinet: quod regii species est imperii. Quare aptum nomen Jovi tribuit Hom., cum dixit, Hominum pater atque deorum, de eo loquens, qui universitatis rerum est rex. Natura enim regem differre oportet, at genere eund. esse: quod usuvenit seniori erga juniorem, et procreatori erga suam prolem. Hactenus Aristot.; sed quæ hujus appellationis ab eo affertur ratio de Jove, ubi itidem aliis minoribus diis tribuitur, ut certe illis quoque Lat. Poëtas eam tribuere docebo, locum fortasse habere, haud itidem habere posse videatur. Ut autem prius ad Virg. locum redeam, nullo modo assentior iis, qui Rex seorsum accipientes, jungunt nomen Pater cum utroque gen.: ut conveniat hæc appellatio cum Homerica πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, sed adjunctam habeat vocem Rex. Minime inquam iis assentior, cum aliis de causis, tum quod alibi idem Virg. Jovem vocet Patrem deum s. divum, omisso prorsus altero illo gen.: Æn. 10. Sic pater ille deum faciat, sic altus Apollo. Et 9. Aut tu, magne pater divum, miserere. Quinetiam vocat Magnum patrem, non adjecto gen., sed referendo ad Mercurium, Æn. 4. ille patris magni parere parabat Imperio. Alicubi dicit et Summum patrem. Ut autem interdum nominat Patrem divum, non addens alterum gen. Hominum: ita vicissim a Flacco Jupiter dicitur simpliciter Humanæ gentis pater, addendo Atque custos. Sed ap. Hom. legimus etiam Διὶ πατρὶ, sine adjectione genitivi: Il. Π. 227. Οὔτε τέῳ σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διὶ πατρί: 254. Ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ, ubi annotat Eust. πατέρα vocari ἀπολύτως, tanquam archetypum, quia τοὺς ἐν ἀνθρώποις πατέρας, ἀφιδρύματα τοῦ τοιούτου πατρὸς Διὸς veteres esse dicunt. Virg. autem etiam Pater solum de Jove dixit, i. e. non habens adjunctum illud nomen; sed ejus loco usus est emphatico pronomine Ipse: ut Georg. 1. Ipse pater, media nimborum in nocte, corusca Fulmina molitur dextra. Et non multo post, Ipse pater statuit quid menstrua luna moneret. Et Æn. 2. Ipse pater Danais animos etc. Alicubi vero pronomen hoc postposuit, sc. Georg. 1. pater ipse colendi Haud facilem esse viam voluit. Imo vero alicubi usus est nomine Pater de Jove, ne hoc quidem pronomen addens: sc. Georg. 1. Ter sunt conati imponere Pelio Ossam Scilicet, atque Ossæ frondosum involvere Olympum: Ter pater extructos disjecit fulmine montes. Horat. quoque ita est usus, etiam in sententiæ atque adeo Odes principio, 1, 2. Jam satis terris nivis atque diræ Grandinis misit pater, etc. Verum Lat. Poëtæ appellationem Patris non soli Jovi, sed et minoribus diis tribuunt. Legitur enim ap. Virg., ut exempla petere ex eo pergam, Gradivumque patrem, Geticis qui præsidet arvis: sed et Rex Gradive, in hoc versu, Lecta refert humeris, tibi, rex Gradive, trophæum. Legimus et Saturnius pater, item Pater Portunus, et Pater Lemnius et Ipse pater Pluton: et in vocandi casu, Pater Neptune, et Pater o Lenæe. Sed quod ad hunc deum attinet, sciendum est ei magis peculiarem quam ceteris esse Patris appellationem: unde Serv. in Georg. 2. Huc, pater o Lenæe, veni, nudataque musto Tinge etc. annotat, Pater, licet generale sit omnium deorum, tamen proprie Libero semper cohæret; nam Liber pater vocatur. Sed hactenus de isto nominis πατὴρ ap. Græcos Poëtas, itidemque nominis Pater ap. Latinos usu.

Venio ad alium usum quem nomen πατὴρ aliquoties habere videmus ap. eund. Poëtam, Homerum inquam: sc. ubi senex aliquis honoris causa compellatur πατρὸς nomine ab eo qui alioqui nulla est illi consanguinitate junctus. Sic Od. P. 553. Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια. Itidem Θ. 408. Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε. Sed et Od. H. (28.) Τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον ὅν με κελεύεις, Δείξω. Proxime autem sequentia verba sunt, quibus sc. posterior versus absolvitur, ἐπεί μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει: adeo ut habeamus in uno eodemque membro, ab una eademque persona usurpatam hanc vocem πατὴρ utroque modo: sc. priore quidem loco honoraria, ut ita loquar, appellatione positum; posteriore autem, in propria signif. Sed, quod hic observandum est, is qui nomine πατρὸς compellatur, illam quæ hoc nomine eum compellat, ipse paulo ante itidem τέκους appellatione dignatus erat: dicens, Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου. Ubi tamen non itidem honoris, sed potius amoris s. benevolentiæ demonstrationem habet hæc compellatio. Huc autem pertinent ea quæ supra ex Aristoph. Gramm. attuli, πατέρας solitos appellari Ætate provectos: itidemque μητέρας, Mulieres quæ

sint ætatis provectæ: quamvis nulla his vel illis affinitate sint juncti. Quæ autem provectiore etiam sunt senectute, ab illis dici μαίας et τήθας. Vicissimque juvenes a senibus vocari παῖδας et τέκνα. Itidem certe nostrates, ut de aliis linguis taceam, Mon père et Ma mère, i. e. πάτερ et μῆτερ, vicissimque Mon fils et Ma fille, i. e. παῖ et θύγατερ, usurpare consueverunt.

Hic autem omittendum non est, ap. Lat. quoque Poëtas, interdum hoc nomen Patris aliquibus tribui non ab iis qui filii sint, aut ullo modo iis genere propinqui, sed ab iis qui appellatione honorifica et testante eam, qua illos prosequuntur, reverentiam, uti volunt. Nam, ut omittam locos in quibus appellatio hæc datur heroibus, veluti Anchisæ, pariterque Æneæ a Virg., adeo quidem ut hunc sine adjectione etiam Patrem sæpe vocet: ut omittam et eos in quibus Augustus, aliusve e Cæsaribus, aut alius princeps, dicitur Patriæ pater, Parens, Populi pater, Urbis pater, etiam sine gen., Pater optimus, ut ap. Ovid.; quibus simile est, quod legimus in hoc Ionis Chii versu, Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε; ut, inquam, hæc omittam, audimus Horat. dicentem Mæcenati, rexque, paterque Audisti coram. Audimus eund. dicentem Trebatio, Pater optime, in quo tamen l. aliquid mox præterea considerandum proponam. Sed et de hoc nominis istius usu satis. Superest ut de hoc genere loquendi πατέρες συγγεγραμμένοι, quod ap. Plut. reperitur, verba faciam. Sciendum est igitur, πατέρες cum hac adjectione, aut alia hujusmodi, non tam e Gr. quam Lat. linguæ consuetudine usurpari. Nam πατέρες συγγεγραμμένοι positum est pro eo quod passim ap. Lat. legimus Patres conscripti, de senatoribus. Qui et Patres verendi ab Ovidio vocantur hoc versu, Curia, cum patribus fuerit stipata verendis. Sed et Patres sine adjectione plerumque nominantur: Horat. Carm. 4, 14. Qua cura patrum, quæve Quiritium: significare volens Senatum populumque Romanum. Et alibi, Donec labantes consilio patres firmaret. Sed et Epist. 1. Qui consulta patrum, qui leges juraque servat. Hujus autem appellationis rationem reddit Sallust. B. C., Delecti, inquit, quibus corpus annis infirmum, ingenium sapientia validum erat, reip. consulebant. Hinc vel ætate, vel curæ similitudine, Patres appellabantur. Nec me fallit tamen inter Patres conscriptos, et eos qui sine adjectione Patres vocabantur, i. e. inter τοὺς συγγεγραμμένους πατέρας et τοὺς ἁπλῶς πατέρας, ut loquitur Plut., differentiam cum ab aliis, tum ab illo ipso statui. Sed cum minime postulet hic locus, ut de isto discrimine disseramus, missum id faciens, hoc tantum obiter addam: illos Horatii locos in quibus dicit Consulta patrum, et Labantes consilio patres, facere ut suspicer eum, cum vocavit Trebatium, qui jurisconsultus erat, Patrem optimum, ad hanc potius patrum appellationem respexisse. Totum porro hunc sermonem libet quodam Plutarchi loco claudere, quo declaratur quam sit honorifica patris appellatio. Is est in Vita Fabii Maximi, ubi Minutius inducitur his ap. ipsum Fabium verbis utens, Πατέρα δή σε χρηστὸν προσαγορεύω, τιμιωτέραν οὐκ ἔχων προσηγορίαν· ἐπεὶ τῆς γε τοῦ τεκόντος μείζων ἡ παρὰ σοῦ χάρις αὕτη· ἐγεννήθην μὲν γὰρ ὑπ' ἐκείνου μόνος, σώζομαι δὲ ὑπὸ σοῦ μετὰ τοσούτων.

Πατὴρ in soluta oratione passim itidem usitatum pro Pater. Atque ut Hom. dixit πατρὸς ἐμοῖο πατήρ, Patris mei pater, pro Avus: sic et Xen. πατρὸς πατήρ, Ἑλλ. 6, (3, 4.) ubi Calliam inducit ita loquentem, Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παρεδίδου τῷ γένει. Ubi πάππος quidem dicere poterat, sed addendo πρὸς πατρὸς, vel ἐκ πατρός: dicendoque πάππος ὁ πρὸς πατρὸς, s. πάππος ὁ ἐκ πατρός: de quibus loquendi generibus dixi in Πάππος. Sed hoc πρὸς πατρὸς ac πρὸς μητρὸς usurpatur etiam pro eo quod Lat. dicunt Genere paterno, materno, etiam A patre, matre: quæ ad verbum Græcis illis respondent. Extant autem cum alibi, tum in isto Æschinis l. Πρῶτον μὲν ἐλεύθερον αὐτὸν εἶναι καὶ πρὸς πατρὸς καὶ μητρός. Præterea ut habes in quodam l.

A quem ex eod. attuli Poëta, γένος ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς, vacante præp. ἐξ, sic in soluta etiam oratione dici solet παῖς πατρὸς ἀγαθοῦ, vel υἱός: eademque forma, παῖς καλοῦ πατρός. J. Poll. in Epist. ad Commodum quam primo sui Onomastici præfixit libro, Ὦ παῖ πατρὸς ἀγαθοῦ, πατρῷόν ἐστί σοι κτῆμα κατ' ἴσον βασιλεία τε καὶ σοφία. Et in plur. πατέρες ἀγαθοὶ ap. Plut. Pol. Præc. Ὑπομνηστέον δὲ καὶ πατέρων ἀγαθῶν ἐνίους, ὅταν ἐξαμαρτάνωσιν. At vero παῖς καλοῦ πατρὸς, υἱὸς, s. potius καλὸς υἱὸς καλοῦ πατρός: ut ap. Lucian. initio Alcyonis. Cui simile est, sed relinquendo subaudiendum παῖ s. υἱὲ, βέλτιστε βελτίστου πατρὸς, ap. Plat. Symp. Τὸν οὖν Ἀλκιβιάδην εἰπεῖν, ὦ Ἐρυξίμαχε βέλτιστε βελτίστου πατρὸς καὶ σωφρονεστάτου, χαῖρε. Apud Plut. autem (9, 102.) Γήμας δὲ Δαμοκρίταν, πατὴρ θυγατέρων γίνεται, a Polit. redditur, Ducta Damocrita uxore, binos ex ea feminei sexus liberos suscepit. || Metaph. etiam ponitur πατὴρ, quemadmodum ap. Lat. Pater, Parens. Plato Timæo, Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ
B δημιουργὸς πατήρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γενόμενα, ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος: quæ Cic. ita vertit, Quorum operum ego parens effectorque sum, quæ per me facta, hæc sunt indissoluta nutu meo: quanquam omne colligatum solvi potest. Et τῆς βίβλου πατὴρ, Libri pater, pro Auctor. Hoc enim est initium libri primi Dipnosoph. Athenæi, aut, si mavis, eorum quæ e l. 1. excerpta sunt, Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατήρ· ποιεῖται δὲ τὸν λόγον πρὸς Τιμοκράτη. Jam vero et Proverbiali genere loquendi πόλεμος vocatur ἁπάντων πατὴρ, q. d. Bellum omnium parens. Quod Prov. inde ortum existimatur, quod bellum miras rerum mutationes afferat, atque ita plerumque res omnes novet, ut ex eo nata quodammodo universa videri possint. Lucian. (2, 4.) Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅστις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι καὶ Ἡρόδοτοι καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴγε
C καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ. Quæ Micyllus ita vertit, Sed e quo obvia illa et velut ante pedes posita, semel moveri cœpere, puta bellum istud adversus barbaros, et vulnus in Armenia acceptum, continuæque victoriæ illæ, ne unus quidem jam est, qui non historiam scribere velit: imo vero Thucydides et Herodoti et Xenophontes, cuncti nobis facti sunt: et, ut apparet, verum illud tandem fuit, quod dicit, Bellum omnium pater est. In qua interpr., ut omittam alia graviora, maluissem dicere Parens, quam Pater: non quod aliud sonet illud quam hoc, sed quoniam mollius jungi videtur Parens cum nomine neutro Bellum, quam Pater. Cujus rei lectorem monendum existimavi, propter alios ll., si qui hujusmodi illi occurrant interpretandi. Ceterum quod attinet ad Lat. hanc vocem Parens, Pater, eam quoque metaph. usurpari constat, ut cum ab Horatio Mercurius Cyræ parens vocatur.

Πατέρες in plur., interdum quidem pro Patres in propria signif.: ut in l. Plut. quem initio hujus col.,
D πατέρων ἀγαθῶν: et Od. O. (196.) ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος: interdum vero accipitur pro πρόγονοι, Majores: quam signif. Patres itidem habet ap. Lat., ut in hoc ejusd. Poëtæ l. Od. Θ. (244.) Ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν: nam Eust. ἐξέτι πατρῶν exp. ἐκ προγόνων ἀνέκαθεν: quod ait subjunxisse ipsum Poëtam ad exponendum adv. διαμπερές. Non ignoro autem posse videri eand. esse et in illo proxime præcedenti signif. genitivi πατέρων: sed idem Gramm. quamvis et ibi fateatur his verbis ἐκ πατέρων exponi διαμπερὲς, non tamen itidem πατέρων pro προγόνων intellexisse videtur: quippe qui postquam scripsit, Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐκ πατέρων, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ διαμπερὲς, addat, Καὶ ὅτι ταυτὸν ξένους ἐκ πατέρων φιλότητος εἰπεῖν, καὶ ξένους πατρῴους: quales, inquit, in Iliade Glaucus et Diomedes. Est certe in soluta oratione frequentissima hæc πατέρων signif. Thuc. 2, (11.) Μήτε τῶν πατέρων χείρους φαίνεσθαι, μήτε ἡμῶν αὐτῶν τῆς δόξης ἐνδεεστέρους: 4, (95.) Ἀξίως τῆς τε πόλεως καὶ τῶν πατέρων,

Rursum 2, (71.) Οὐ δίκαια ποιεῖτε, οὐδ' ἄξια οὔθ' ὑμῶν οὔτε πατέρων, ὧν ἐστὲ, ἐς γῆν τῶν Πλαταιέων στρατεύοντες. Lucian. Halc. (8.) Κλέος δὲ μύθων οἷον παρέδοσαν πατέρες. Idem in Macrob. Ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν ἑαυτοῦ.

Πατὴρ, si et hujus vocabuli etymologiam fas est inquirere, Gramm. quidam tradiderunt dictum quasi σπατὴρ, a verbo σπείρω. Aut παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων. Aut etiam παρὰ τὸν ἦχον τὸν γινόμενον ἐν τῷ καταφιλεῖν τὰ παιδία. Sed ea etymologia quæ hominis est non tam aperte nugantis, et Oro ascribitur, vult πατὴρ esse dictum παρὰ τὸ παῖδας τηρεῖν. Hanc autem et Eust. sequitur; sic tamen ut et aliam afferat: scribit enim ille, Πατὴρ, cum de homine quidem dicitur, ita vocatur quasi παῖδας τηρῶν: at cum de deo, sic appellatur quasi πᾶν τηρῶν. At ego totam hanc in scrutandis talium nominum etymis ματαιοπονίαν irrideo: multo vero magis hoc consilium dandi duplicem uni eidemque vocabulo, simplici, ac præsertim quale hoc est, etymologiam.

[" Πατὴρ, Luzac. Exerc. 78. Stanl. Eum. 608. Simonid. 60. Jacobs. Anth. 11, 259. Cattier. Gazoph. 97. Improprie usurpatum, Wakef. S. Cr. 2, 58. 5, 39. ad Herod. 244. 629. Casaub. ad Athen. p. 3. Heyn. ad Virg. 2, 151. Jacobs. Anim. 88. ad Diod. S. 2, 530. Heindorf. ad Plat. Phædr. 284. 299. 343. Jupiter, Harles. ad Theocr. 283. Jacobs. Anth. 9, 391. De Avo, ad Charit. 216. ad Herod. 461. Subaud., ad Anton. Lib. 214. Verb. Repetitum, Lobeck. Aj. p. 388. Sine artic., Porson. Hec. p. xxxvii. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 461. Conf. c. παλαιὸς, Boiss. Philostr. 398.: cum πνεῦμα, Ruhnk. Epist. ad Ern. p. 131. Combef. ad Clem. p. 112. Π. i. q. πατήρ μου, Clark. ad Il. A. 396. Ὁ π. τε καὶ φυτουργὸς, Philostr. 258. Boiss. Βασιλῆος π., Jacobs. Anth. 12, 84. Πατέρος, per sync. πατρὸς, Markl. Suppl. p. 251. Πατρὸς ὕπνος, Bergler. Alciphr. 176. Πατέρι, Valck. Hipp. p. 237. Πατέρα μῦθον —, Koen. ad Greg. Cor. 45. Πάτερ, in fine senarii, Valck. Diatr. 226. ad Herod. 223. Πατέρες, Theocr. 22, 164. Parentes, Diod. S. 2, 561. ad Charit. 204. Xen. Eph. 19. 57. 99. Dionys. H. 1, 291. ad Livium, 1, 161. Alciphr. 428. Majores, Philostr. 38. Boiss. Qui coloniam deduxerunt, ad Herod. 534. 629. Ἐκ πατέρων, Dioscorid. 36. Jacobs. Anth. 9, 102." Schæf. Mss. " Possessor opum, Stob. 431, 36. Auctor, Dionys. H. 2, 226. libri, Athen. p. 1. (Ἀθηναῖος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατήρ.) Dat. plur. poët. πατέρεσσι, Quint. Sm. 10, 40." Wakef. Mss.]

[* " Πατρόδοτος, Euseb. V. C. 5. ap. Maittair. Misc. 142." Kall. Mss.] Πατροκασίγνητος, ὁ, Patris frater, Patruus, Hesiod. (Θ. 501.) Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους. [* Πατροκασιγνήτη, Quint. Sm. 10, 58.] SIC Μητροκασίγνητος, Matris frater, Avunculus. ET Μητροκασιγνήτη, Matris soror, Matertera. [* Πατροκόμος, Nonn. D. 26. p. 682.] Πατροκτόνος, Parricida, Patris interfector, Plut. Apophth. Ὁμολογοῦμεν, ἔφη, καὶ παρ' ἡμῖν πατροκτόνον γενέσθαι, καὶ παρ' Ἀργείοις μητροκτόνον. Item Πατροκτόνος χεὶρ, Manus interfectrix patris, parricidæ, parricidio contaminata. At ex Eur. (Iph. T. 1083.) affertur, μ' ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερὸς, pro Servasti me e manu patris interficere me volentis. [Æsch. S. c. Th. 758. Choëph. 974. 1015. Soph. Œd. T. 1288. C. 601. 944. " Ad Charit. 237. Brunck. Soph. 3, 525." Schæf. Mss.] Ut autem πατροκτόνος capitur active pro Patris interfector, ita vicissim DICITUR Πατρόκτονος signif. passiva, pro A patre interfectus. [* Πατροκτονέω, Æsch. Ch. 909. Lucian. 2, 142. " Schol. Pind. 'Ο. 2, 71. Pallad. H. L. 5." Boiss. Mss.] " Πατροκτονία, Patris occisio, Parricidium." [" Euseb. V. C. p. 406." Boiss. Mss.] Πατρομήτωρ, vide Πατροπάτωρ. [* Πατρομίμητος, unde * Πατρομιμήτως, Anon. Poët. de S. Theod. 142. p. 32. Wernsd. " Toll. Insign. p. 186." Schæf. Mss. * Πατρομύστης, Pater mystarum Bacchi. At in Muratorii Inscr. p. 313. extat * Πατρομύστις. * " Πατρονόη, Nom. propr., Valck. Anim. ad Ammon. 167." Schæf. Mss.] Πατρονόμος, Paterna administratione utens, Paternam in sua administratione

A curam adhibens, Qui tanquam pater res administrat, s. paterna quadam cura, Plut. in libello quo quæritur an Seni gerenda sit Resp., de Lacedæmoniis loquens, Ἀλλ' ὅτι τρόπον τινὰ πάντες οἱ τηλικοῦτοι τάξιν ἀρχόντων ἢ τινων πατρονόμων ἢ παιδαγωγῶν ἔχοντες, οὐ τὰ κοινὰ μόνον ἐπισκοποῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν νέων ἕκαστα ἀεὶ περί τε τὰ γυμνάσια καὶ παιδείας καὶ διαίτας καταμανθάνουσιν, οὐ παρέργως, φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ποθεινοί. Q. l. ita vertit Gibertus Longolius, Verum quia nemo quisquam istic ætatis maturæ sit, qui munere aliquo publico non fungatur. Nam aut magistratum gerunt, aut paterna curatione rebus provident, aut in pueris educandis recteque instituendis occupati sunt: ita non modo remp., sed et juventutem universam regunt et gubernant. Hinc in exercitationibus, hinc in literis, hinc in victu recte instituendo, adolescentibus veluti discipulis, non sane leviter, non oscitanter præcipiunt. Hac de causa fit, ut iis qui peccant, aut minus recte officium faciunt, formidolosi sint; venerandi vero et desiderabiles iis qui a B probitate non discedunt. Q. l. ideo attuli totum, quod ex eo colligi possit, quæ horum πατρονόμων partes fuerint. Nam πατρονόμους appellatos fuisse quosdam Lacedæmoniorum magistratus, e Paus. manifestissimum est, Cor. (c. 9.) (is autem, de quo loquitur, est Cleomenes ὁ Λεωνίδου τοῦ Κλεωνύμου,) Καὶ τὸ κράτος τῆς γερουσίας καταλύσας, πατρονόμους τῷ λόγῳ κατέστησεν ἀντ' αὐτῶν· ἐπιθυμῶν δὲ πραγμάτων μειζόνων καὶ ἀρχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐπέθετο κ. τ. λ. Existimo igitur πατρονόμους fuisse dictos Quibus rerum quarundam cura incumbebat, quæ paterna quodammodo esse videbatur. [Corsini Diss. 5. post Not. Græc. p. 95. " Ad Timæi Lex. 210." Schæf. Mss.] Πατρονομία, q. d. Paterna administratio, Munus eorum qui πατρονόμοι vocabantur. At in VV. LL. e Luciano (in Dem. 12.) affertur πατρονομία pro Paternum imperium. [" Ad Timæi Lex. 210." Schæf. Mss.] Πατρονομικὴ ibid. e Plat. pro Paterna gubernatio. Πατρονομοῦμαι ex Eod., quod exp. Pa- C tris voluntate pro lege utor. At Bud. affert e Plut. πατρονομούμενοι, quod ait ea forma dictum qua ἀριστοκρατούμενοι, et (Dione 10.) πατρονομούμενα, pro Iis quæ imperio paterno reguntur, ut quæ a patre patriæ administrantur. [Plato de LL. 3. p. 114. πατρονομούμενοι, i. q. πατρικοῖς νόμοις ἑπόμενοι καὶ ζῶντες. Cf. M. Anton. 1, 9. Ruhnk. ad Tim. 209. Euseb. H. E. 3, 1.] Πατροπαράδοτος, A patre traditus. Et e consequente, A patre acceptus: ἡγεμονία, A patre acceptum imperium. Bud. e Diod. in historia Alexandri. Accipitur alioqui frequentius πατροπαράδοτος, pro A Patribus traditus, i. e. a majoribus. Potest item exponi, A majoribus quasi per manus traditus; etiam brevius, Per manus traditus: Liv., Etiamsi nobis cum urbe simul positæ traditæque per manus religiones nullæ essent, Disciplina militaris tradita per manus jam inde ab initiis urbis. Sic πατροπαράδοτος διδαχὴ ap. Euseb. At vero ap. 1 Petr. 1, (18.) πατροπαραδότου redditur Accepta e patrum traditione. [Thuc. 1, 85. Diod. S. 17, 4. D Dionys. H. 5, 48. p. 314. " Ad Diod. S. 1, 254. Eran. Philo 174." Schæf. Mss.] Πατροπάτωρ, vide infra una cum ceteris compp. in ωρ terminatis. [* Πατροποιέομαι, Patrem mihi adopto, vide Ἀδελφοποιέομαι.] Πατροραίστης, i. q. πατροκτόνος: sed omnino Poëticum est illud comp., sicut et ῥαίω, e quo factum est, a Poëtis duntaxat usurpatur. [Πατροῤῥαίστης, Suid. * Πατροστερὴς, Æsch. Ch. 251.] Πατροτύπτης, Patris percussor, pulsator, verberator, Qui patrem verberibus afficit. J. Poll. scribit Isæum πατροτύπτας appellasse, quos ceteri πατραλοίας vocarint. Sic a Suida πατραλοίας exp. nomine hoc πατροτύπτης. [" Valck. Diatr. 189. Thom. M. 695." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 135." Wakef. Mss. * Πατροτυψία, Sext. Emp. adv. Math. 2, 46. * Πατροφάγος, Gl. Polio. * Πατροφαὴς, Greg. Naz. 2, 131. * Πατροφεγγὴς, Pisid. Opif. 428. * " Πατροφίλη, Toup. Opusc. 2, 146." Schæf. Mss. " Theoph. ad Autol. 2, 8." Kall. Mss.] Πατροφόνος, i. q. πατροκτόνος, Parricida, Patris interfector. Usurpatur et fem. genere pro Inter-

fectrix patris: Eust. (Od. 'Α. p. 58.) Ἵνα μὴ καὶ Τηλέμαχος * προσερεθισθῇ καὶ κατὰ τῆς μητρὸς, ὡς Ὀρέστης κατὰ τῆς π. [Æsch. S. c. Th. 789. Eur. Or. 193. Plato de LL. 869. 960. "Markl. Iph. p. 362." Schæf. Mss.] Idem Homero Πατροφονεύς: nam ab hoc nominativo est accus. πατροφονῆα, quo utitur Od. A. 300. ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα, ubi annot. Eust. nomine isto πατροφονεὺς significari non Eum solum qui patrem suum interfecerit, sed et Eum qui alius patrem; ideoque Homerum postquam Ægisthum πατροφονῆα vocavit, cum alioqui Ægisthus non suum, sed Orestis patrem interemerit, exponendi gratia subjunxisse, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα, significantem Ὀρέστου πατέρα. Πατροφόντης, i. q. πατροφόνος, πατροφονεὺς, Parricida, Patris interfector. Sed interdum usurpatur et fem. genere, pro Interfectrix patris: quo dixit modo Eur. Or. (193.) τῆς πατροφόντου μητρός. [Soph. Œd. T. 1441. Tr. 1127. "Brunck. Soph. 3, 525. Lobeck. Aj. p. 275. Monthly Review July 1799. p. 333." Schæf. Mss. * Πατρόφωτος, Cyrill. Hierosol. ap. Bibl. Patrum 13, 852.] A dat. autem πατρὶ formatum nomen COMP., est Πατριάρχης, Primus patrum. Sed non eod. semper initio. Abraham enim dicitur patriarcha populi, cum ad Abraham usque genus populi deducitur. Itidem Israël, cum ab eo populus Israël denominatur. Sic et duodecim filii Jacobi dicti πατριάρχαι, quod singulæ tribus ab iis, tanquam auctoribus generis, nomen acceperint. At David non tam generis quam præstantiæ ratione Patriarcha vocatus putatur: necnon quoniam sanhedrin, i. e. Summus senatus, erat e familia David: scimus autem senatores patrum quodammodo haberi loco: adeo quidem ut a Romanis hoc etiam appellati nomine fuerint. [Schleusn. Lex. V. et N. T.] || Postea vero in ecclesia, tanquam spirituali familia, episcopi quidem, πάππαι, i. e. πατέρες, Patres: archiepiscopi vero, πατριάρχαι, Inter patres primi s. principes, appellati fuerunt. Sed horum crescente ambitione, præcipue archiepiscoporum, quos vocabant primæ sedis episcopos, hoc nomen ad se rapuerunt: donec quatuor primum nomen hoc præ ceteris obtinuerunt: sc. Romanus, Hierosolymitanus, Antiochenus, Alexandrinus. Quibus accessit postea Constantinopolitanus, e quinto propter novæ Romæ dignitatem factus secundus. Tandem vero tribus illis abolitis factus est πάππας universalis Romanus: ea excepta prædæ portiuncula, quam ad hunc usque diem retinet Constantinopolitanus patriarcha. Πατριαρχικὸς, Ad patriarchas pertinens. Πατριαρχεῖον, Decret. distinctione 23. Patriarchæ domus. AT Πατριαρχία ap. Dionys. Areop., Paternitatis principium, Bud. [* Πατρίληκτος, Photio ἡ οὐσία ἡ πατρικὴ καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰλημμένη κλήρῳ. Anecd. Bekkeri 294.]

Compp., in quibus amittitur ο, item ι dativi πατρί: contra quam in præced. genitivi πατρός.

Πατραγαθία, ἡ, Paterna strenuitas, Patris strenuitas, aut Patrum. Vel, Paterna fortitudo. Apud Plut. (6, 696.) Antigonus secundus juveni cuidam, qui strenuo quidem patre natus erat, sed ipse non item strenuus miles esse videbatur, sibique tamen pensionem paternam poscebat, respondet, Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ μειράκιον, ἀνδραγαθίας, οὐ πατραγαθίας μισθοὺς καὶ δωρεὰς δίδωμι. ["Ad Herod. 382." Schæf. Mss.] Πατράδελφος, ὁ, Patris frater, Patruus; etiam Patruelis, VV. LL. ex Hieron. in c. 6. Es. At Bud. hoc nomine Patruelis interpr. ἀνεψιὸς ἐκ πατραδέλφων in hoc Es. loco, Κατὰ γὰρ αὐτὸ τὸ γένος ἂν ἠμφισβήτει, ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῖς ἐκ πατραδέλφων. Itidemque in hoc, Καὶ γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων, Fratres patrueles. Observa autem obiter his in ll. et usum NOMINIS Ἀνεψιός. Idem in Dem. (1084.) Ὥστε γίγνεται Ἀρχιάδης, ὑπὲρ οὗ τοῦ κλήρου τὴν ἐπιδικασίαν ποιούμεθα νυνὶ, θεῖος τῇ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς μητρὶ ἐκ πατραδέλφων, πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν ταύτην, καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν, interpretatur θεῖος ἐκ πατραδέλφων, Patruus. Hes. πατράδελφος exp. θεῖος πρὸς πατρός. Poëtæ pro hoc dicunt πατροκασίγνητος. [* Πατραλίτωρ, i. q. πατραλοίας, Tzetz. Ch. 6, 443. p. 107.] Πατραλοίας, ["Bekk. Anecd. 384." Boiss. Mss.] ET Πατραλῴας, Patris percussor, etc. vide supra, T. 1. c. 327. "Πατρέμβαται, Hesychio ὑψηλοί, "Alti, Celsi." [* "Πατρολέτωρ, Antiphanis Epigr., ubi Παντολέτορ in impressis." Schn. Lex.] Πατροῦχος, ὁ, ἡ, Patris bona habens, s. possidens: παρθένος ἐπίκληρος, ap. Herod. (6, 57.) Virgo quæ sola bonorum patris est hæres, s. Cui tota patris obvenit hæreditas, q. d. ἡ τὰ τοῦ πατρὸς ἔχουσα. Exp. ἐπίκληρος, de qua v. suo dictum loco fuit. [Cf. Schol. Aristoph. Σφ. 581. Ruhnk. ad Tim. p. 208. * "Πατρώνυμος, Patris nomen habens, Ignat. 36." Kall. Mss. Blomf. ad Æsch. Pers. 151., ubi vulgo * Πατρωνύμιος. * Πατρωνυμέω, Eust. Il. A. p. 11, 8=13, 41.] Πατρωνυμικὸς, q. d. A patre denominativus. Apud Gramm. nomina πατρωνυμικὰ, Quæ e patris nomine facta sunt, ut Πριαμίδης patronymicum est, a nomine Πρίαμος factum; ac sonat Πριαμίδης i. q. Πριάμου υἱὸς, Priami filius. Itidem Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς; et Πηλείδης a Πηλεύς. Interdum tamen πατρωνυμικὰ habent non patris, sed avi nomen, ut cum Achilles vocatur Æacides, ab Æaco, qui non pater, sed avus fuit. Sed hujusmodi nomina καταχρηστικῶς appellantur πατρωνυμικὰ, dicenda potius παππωνυμικά. [Schol. Il. A. 69. "Schol. Apoll. Rh. 1, 51." Boiss. Mss. * Πατρωνυμικῶς, Schol. Pind. N. 6, 30. Schol. Il. A. 392. Od. Δ. 755. Schol. Theocr. 7, 40. Eust. Il. A. p. 58, 25. "Iren. 14. 18." Kall. Mss.] Ceterum extat et subst. NOMEN Πατρωνυμία ap. Eust. (10, 25.) Λέγουσι γὰρ (οἱ παλαιοὶ) τὸν Ὅμηρον μὴ σχηματίζειν ἀπὸ πάππου πατρωνυμίαν, εἰ μὴ ὁ πάππος εὐθὺς εἴη Διὸς υἱός: paulo post, (11, 16.) Ἐνταῦθα δὲ ὁ τοῦ Ὀρέστου πάππος Ἀτρεὺς, οὐκ εὐθὺς ἐκ Διός· διὸ οὐδὲ ἐξ αὐτοῦ τῷ Ὀρέστῃ ἔσται πατρωνυμία. Est igitur πατρωνυμία, Denominatio a patre, Nomen e patris nomine factum, etiam Denominatio tanquam a patre, seu, tanquam a patris nomine. ["Brunck. Apoll. Rh. p. 8. (* Πατρεπώνυμος, unde) * Πατρεπωνυμία, Const. Manass. Chron. p. 240. Meurs." Schæf. Mss.]

Compp. in ωρ desinentia.

Πατροπάτωρ, ορος, ὁ, Patris pater, i. e. Avus paternus, qui ab Hom. dicitur πατρὸς πατὴρ, itidemque a Xen., ut antea docui: cum alioqui usitatius sit ὁ πρὸς πατρὸς πάππος. ["Ad Anton. Lib. 248. Verh., Koen. ad Greg. Cor. 197." Schæf. Mss.] ITIDEM Μητροπάτωρ, Matris pater, Avus maternus, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. Esse autem hæc vocabb. ποιητικώτερα τὴν σύνθεσιν tradit J. Poll., quibus tamen uti nobis liceat, sicut et τῷ προπάτωρ: Ἔξεστι δὲ κεχρῆσθαι καὶ τῷ μητροπάτωρ, καὶ προπάτωρ τε, καὶ πατροπάτωρ, κἂν ᾖ ποιητικωτέρα τὴν σύνθεσιν ἡ λέξις: quod tamen de tertio tantum, sc. de πατροπάτωρ, dictum quis putet: licet alioqui, quod ad σύνθεσιν, eadem esse videatur horum trium ratio. ["Lucian. 1, 8. Koen. l. c. Quid ap. Orphicos? Wessel. Obs. 178." Schæf. Mss.] Ceterum affertur ETIAM Πατρομήτωρ, ead. signif. qua μητροπάτωρ, Matris pater, Avus maternus; sed inusitatius illud fuisse puto quam hoc, præsertim cum nullam illius mentionem J. Poll. faciat. [Lycophr. 502. "Lucian. 2, 262." Schæf. Mss.]

"Ἀμφιπάτωρ, ὁ, ἡ, Qui ex alio patre est, sed ex "ead. matre. Vide Ἀμφιμήτωρ." [Eust. Il. A. p. 85, 10.] Ἀπάτωρ, Carens patre. SICUT Ἀμήτωρ, Carens matre. Qui matrem non habet, inquit J. Poll., ἀμήτωρ, quemadmodum Minerva: et ἀπάτωρ, Qui patrem non habet, ut Vulcanus. Quorum utrumque a Theologis de Christo dictum fuit, sed diverso respectu: nam divinæ naturæ respectu ἀμήτορα, humanæ autem respectu, ἀπάτορα vocarunt: fuit enim factus homo non e patris semine, sed e mulieris substantia. At vero Melchisedec ab Auctore Epistolæ ad Hebr. 7, (3.) alio sensu dicitur ἀπάτωρ atque ἀμήτωρ, sc. habita ratione descriptionis Mosis, qui perinde nobis eum proponit ac si repente e cœlis delapsus esset, et mox eo se recepisset, nulla ipsius majorum nec mortis mentione facta, ut ibi doctissimus Interpres annotavit: non assentiens iis qui reddunt Ignoti patris. || Qui patre est orbus, Orpha-

nus; nam J. Poll. iis quæ modo ex eo protuli de A hujus nominis, item de nominis ἀμήτωρ significatione, addit, Καλοῖντο δ' ἂν οὕτω καὶ οἱ ἀποβεβληκότες πατέρας ἢ μητέρας, οὓς λέγομεν ὀρφανούς. || Spurius: quod spurium esse perinde sit quodammodo ac patre carere. Plut. Probl. Rom. Διὰ τί τοὺς ἀπάτορας, σποríους υἱοὺς καλοῦσιν. [" Eur. Iph. T. 863. Wakef. Ion. 109. Herc. F. 114. Jacobs. Anth. 7, 220. Cattier. Gazoph. 96. ad Mœr. 83. Wessel. Obs. 177. Valck. Diatr. 134." Schæf. Mss. " Gen. Ἄπατρος, quasi ab * Ἀπάτηρ, Andr. Cr. p. 5. nisi leg. ἀπάτορος." Kall. Mss. Cf. Blomf. ad Æsch. Pers. 90.] Αὐτοπάτωρ, Qui sibi est pater, per se est pater, VV. LL. [" Clement. Recognit. 3. §. 3. 4. 11." Kall. Mss. " Wessel. Obs. 178. Valck. Diatr. 41." Schæf. Mss.] Εὐπάτωρ, Qui bono patre est natus, i. e. patre bonæ famæ, s. claro, Qui paterno genere est clarus s. nobilis. Sed utplurimum est Nomen proprium. [" Ad Charit. 746." Schæf. Mss.] Εὐπάτηρ, unde esse ap. Hom. FEMIN. Εὐπατέρεια, [pro Εὐπάτειρα,] scribit duobus in ll. Eust.: nam in hunc versum Il. Z. B 292. Τὴν ὁδὸν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν, postquam dixit εὐπατέρειαν significare τὴν εὐγενῆ, addit deductum esse ab Εὐπάτηρ εὐπάτερος: at nominis εὐπάτωρ usum esse posterorum Homeri. Itidem in Od. Λ. (234.,) ubi Homerus Τυρὼ appellat εὐπατέρειαν, ait hujus nominis πρωτότυπον esse εὐπάτηρ, pro quo posteri Homeri dixerint εὐπάτωρ. Habent tamen VV. LL. MASC. Εὐπατέρειος, quod exp. Bono patre natus, Magnis natalibus ortus. Sed exempla feminini duntaxat afferunt, sc. εὐπατέρεια Ἄρτεμις ex Apoll. (1, 570.): et εὐπατέρεια αὐλὰ, ex Eur. (Hipp. 68.) Boni patris aula, intelligendo de cœlo. [" Εὐπατέρειος, ad Charit. 592. Macedon. 38. Εὐπατέρεια, Valck. Hipp. p. 170. Musgr. ad l. c." Schæf. Mss.] " Εὐπατόριον, τὸ, Eupatorium, Herba, " de qua Diosc. 4, 41." [" Nothis 457." Boiss. Mss.] " rejiciens eos qui hanc eandem cum Artemisia esse " existimant, s. cum Argemone, ut quidam legunt. " Nomen invenit a Mithridate cognominato Eupa-" tore: unde et Plin. 25, 6. de herbis a Mithridate C " inventis loquens, Eupatoria quoque, inquit, regiam " auctoritatem habet. Affertur et ἀντιδότου τῆς Εὐ-" πατορίου λεγομένης, pro Antidoti quod Eupatorium " dicitur." [* " Θεοπάτωρ dicitur David, Andr. Cr. 13. Dionys. Areop. 289. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 186. 2, 42. * Ἱεροπάτωρ, Sanctus pater, Andr. Cr. 195." Kall. Mss. * Λειποπάτωρ, Qui patrem deserit, Eur. Or. 1305. * " Ἀλειποπάτωρ, Theod. Prodr. 402." Elberling. Mss. * " Μουσοπάτωρ, Anacr. Od. 151. v. 1281." Kall. Mss.] Ὁμοπάτωρ, Eod. patre genitus, Frater qui non est uterinus. Is enim vocatur ὁμομήτωρ, Eadem matre genitus. Habes autem supra in h. v. Ὁμομήτωρ, verba Pollucis. Ὁμοπάτριος, pro eod. Solet vero dici aliquis esse ὁμοπάτριος ἀδελφὸς, vel ὁμομήτριος: interdum vero utrumque, ut etiam affertur e Ctesia, Ἀδελφὸς ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος. [" Ad Corn. Nep. p. 6. 7. 146. 148. Stav., ad Lucian. 1, 383. Diod. S. 1, 316. 2, 357. Markl. Iph. p. 419. Marcell. de V. Thuc. p. 2." Schæf. Mss. Ὁμοπατρία ἀδελφὴ, LXX. Levit. 18, 11.] D SED ET Ὁμοπατρίας, VV. LL. [* Ὀπάτωρ, pro ὁμοπάτωρ, Simm. Rhod. Ara 7. * Ὀπάτριος, Lycophr. 452. Affertur etiam * Ὁμοιοπάτριος in Schn. Lex., sed ἀμαρτύρως.] Προπάτωρ, Avus, q. d. Antepater, i. e. Antecessor patris, Qui patrem tempore antecedit, qua in signif. affertur ex Herod. (2, 169.) ap. quem tamen Valla vertit Proavus. Alioqui προπάτωρ dicitur etiam Progenitor, qui alio nomine πρόγονος: quo Plato utitur itidemque illo, in ead. re significanda. Dixit tamen Soph. (Aj. 387.) Ὦ Ζεῦ προγόνων προπάτωρ. Et προπάτορες, Progenitores, Majores, πρόγονοι: qui vocati fuerunt etiam οἱ ἄνω πατέρες, et γενάρχαι, item ἀρχηγοὶ γένους, et ἀρχηγέται, necnon ῥίζαι τοῦ γένους et πηγαὶ τοῦ γένους, J. Poll.; sed hæc duo postrema θρασύτερον dici admonens. Latine vocari possunt et Generis auctores, imitando Virg. [" Procl. H. in Hec. 3, 15." Boiss. Mss. " Wakef. S. Cr. 2, 59. 4, 251. Anton. Lib. 248. Verh., Toup. Opusc. 2, 75. Herod. 183. 186. Diosc. 13. et Jacobs., ad Charit. 478. 510. ad Lucian. 2, 162. 249. Jacobs. Anth. 12, 296." Schæf. Mss.]. Προπατορικὸς, Ad avum s. avos pertinens, Ad majores s. progenitores pertinens, Qui est aut fuit majorum, A majoribus proveniens, s. progenitoribus. A Bud. autem redditur Originalis. [* Πρωτοπάτωρ, Primus pater, Generis humani auctor, Schneidero susp. * " Ταυτοπάτωρ, Const. Manass. Chron. p. 129." Boiss. Mss. * Τριπάτωρ, Anecd. Bekkeri 307. Τριτοπάτωρ, Tertius pater, ut Virg. dixit Æn. 10. Pilumnusque illi quartus pater, Proavus. Vide Πρόπαππος. Item Τριτοπάτορες ET Τριτοπάτρεις, Qui primi nati sunt: quod pro tertiis parentibus habebentur, utpote præcedentibus aliis parentibus, sole et luna: ut discimus ex iis quæ e Philochoro tradit Etym., ap. quem vide plura de h. v. [" Ad Lucian. 1, 282. Musgr. Ion. 1130." Schæf. Mss. * Υἱοπάτωρ, Cyrill. Alex. 4, 243. Greg. Nyss. 2, 733. " Athan. 1, 682. * Υἱοπατὴρ, 395. * Υἱοπατορία, vox Theol., Coalitio indivisibilis patris et filii, Cyrill. Hier. 26. 99. 100. 162." Kall. Mss.] Φιλοπάτωρ, Amans patris, Plut. (6, 456.) Sed et Nomen s. potius Cognomen fuit unius e regibus Ægypti qui dicti fuerunt Ptolemæi. Antilochum quoque vocatum fuisse Φιλοπάτορα testatur Xen. (K. 1, 14.) Ceterum quamvis φιλοπάτωρ proprie sonet duntaxat Patris amans, intelligendum est tamen non simpliciter de Eo qui patrem amat, sed de Eo qui insigni quodam amore eum prosequitur. [* Φιλοπατορία, Pietas in patrem, Cæsarius Dial. 3. Interr. 171. * Χρυσοπάτωρ, Aurigena, Epith. Persei, Nonn. D. 47, p. 1230. * Χρυσόπατρος, de Eod., Lycophr. 838. * Ψευδοπάτωρ, Callim. H. in Cer. 99.]

Compp. e πατὴρ, in τρις et τρος desinentia.

Εὔπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, Qui bono patre est natus, i. e. patre qui bonæ est famæ, boni nominis, etiam patre claro, Qui paterno genere est clarus, claris est natalibus, Clarus natalibus, utrumque enim horum Lat. habet lingua, Nobilis. At in VV. LL. habetur duntaxat εὐπατρὶς, ίδος, ἡ, expositum Generosa. Cui opp. κακόπατρις, ejusd. formæ, de quo infra. [" Lobeck. Aj. p. 368. Musgr. Hipp. 1139." Schæf. Mss.] Est alioqui usitatius NOMEN Εὐπατρίδης. Utuntur certe vocab. isto cum alii, tum Xen.; ac testatur Plut. hoc nomine vocatos a Theseo ipso fuisse eos ex Atheniensibus qui nobilitate ceteris præstabant. Is enim in ipsius Thesei Vita (25.) postquam dixit primum totam populi multitudinem in tres ordines divisisse, in εὐπατρίδας et γεωμόρους, et δημιουργοὺς, subjungit, Εὐπατρίδαις μὲν, γινώσκειν τὰ θεῖα, καὶ παρέχειν ἄρχοντας ἀποδοὺς, καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι, καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητάς· τοῖς ἄλλοις δὲ πολίταις ὥσπερ εἰς ἴσον κατέστησε, δόξῃ μὲν, εὐπατριδῶν, χρείᾳ δὲ, γεωμόρων, πλήθει δὲ τῶν δημιουργῶν ὑπερέχειν δοκούντων. Idem Plut. et Herodian., aliique qui Romanam historiam scriptis persecuti sunt, peculiariter εὐπατρίδας vocarunt quos Romani Patricios appellabant. Extat autem et ap. Xen. vox ista εὐπατρίδης, Σ. (8, 40.) Τὰ μέγιστα γάρ σοι ὑπάρχει· εὐπατρίδης εἶ, ἱερεὺς θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως. [Soph. El. 859. " Ad Charit. 592. Musgr. Ion. 1577. Scolion 6. Lobeck. Aj. p. 368. Thom. M. 392. ad Diod. S. 1, 84. 468. Theocr. 18, 53. Ind. Xen. Œcon. Mœr. 141. et n." Schæf. Mss. Procop. Hist. Arc. c. 16. p. 47. Dio Cass. 482. " Eur. Iph. A. 177. Ion. 1073. Hipp. 1283. Alc. 923." Seager. Mss. " Clem. Alex. 221." Kall. Mss.] " Εὐπατρίδας, Dorice pro εὐπατρίδης di-" citur." Κακόπατρις, oppositum præcedenti εὔπατρις, uti dixi, eandemque compositionis formam habens. Sonat igitur q. d. Qui malo est patre natus, i. e. malæ famæ, s. mali nominis, Qui est obscuris natalibus, Ignobilis. Ponitur autem et in fem. genere pro Ea quæ malo patre est nata etc. Theognis (193.) Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν, Εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος, Ἔνδοξος κακόδοξον. At in VV. LL. κακόπατρις exp. Quæ patriam vexat, cum alioqui, etiamsi a πατρὶς deducere quis velit, sonet potius Cui mala est patria.

AT VERO in τρος desinentia compp. sunt [* Ἀντίπατρος, Qui adversatur patri, Theocr. Syr. 2. Sic dictus Jupiter, quod Saturnum patrem e regno ex-

pulerit. Salmasius autem scripsit *'Αντίπετρος, quod lapis pro Jove datus est Saturno devorandus.] 'Ομβριμόπατρος s. 'Οβριμόπατρος, et 'Ομόπατρος. Dicitur AUTEM 'Ομβριμόπατρος, Cui pater est validus, vel robustus, s. magno robore præditus, aut fortis, Natus patre prævalido, s. præpotente. Unde FEM. 'Ομβριμοπάτρη, SIVE 'Οβριμοπάτρη, itidem Nata patre prævalido: quo epitheto Minerva insignitur ab Hom. Od. Γ. 135. Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης. At masculini 'Οβριμόπατρος exemplum nullum affertur, sed ejus signif. ap. Hes. habet NOMEN 'Οβριμοπάτηρ: exp. enim ab eo ἰσχυρὸν πατέρα ἔχων, Validum patrem habens, s. Robustum aut Fortem. Sed et alius formæ COMP. 'Οβριμόπατρις ap. eum legitur, et aliam itidem exp. habens. Si enim ei credimus, ὀβριμόπατρις dicitur ὁ ἰσχυρὸς πατήρ, Validus pater s. Robustus aut Fortis. ALTERUM COMP. 'Ομόπατρος sonat, sicut ὁμοπάτωρ et ὁμοπάτριος, Cui idem est pater, Eod. patre natus. [" Heyn. Hom. 6, 165." Schæf. Mss.] Sed potius DICITUR "Οπατρος facta syncope, et mutato spiritu aspero in tenuem. Il. Λ. 257. "Ητοι ὁ 'Ιφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον "Ελκε ποδὸς μεμαώς. Ubi ann. Eust. κασίγνητος quidem generale vocab. esse, ὄπατρος autem speciale et ἀντιδιαιρεῖσθαι τῷ ὁμομητρίῳ: ac posse particulam καὶ pro supervacanea haberi. Quod vero ad scripturam attinet, licet ὄπατρος sit pro ὁμόπατρος, ideoque aspirari debeat, tenuari tamen, quoniam ο præfixum literæ π, tenuem spiritum habere solet: exceptis nominibus quæ ἀναφορικὰ sunt, item ὁπλὴ et ὅπλον et iis quæ hinc sunt derivata. Invenitur tamen aspiratum nomen illud ap. Orph. Argon. (1023.,) in quibusdam exempl., Μαστευέιν δ' ἄρα παῖδα κασιγνήτην καὶ ὅπατρον. [" Toup. Append. in Theocr. p. 10. Gesner. Ind. Orph. Dawes. Misc. Cr. 177. Heyn. Hom. 4, 394. 6, 165. 340." Schæf. Mss. * Τρίπατρος, Lycophr. 328.]

Πατρότης, ητος, ἡ, q. d. Paternitas, VV. LL. [Eust.]

Πατρόθεν, adv. A patre, A parte patris, Plut. (6, 1.) Τοῖς γὰρ μητρόθεν ἢ πατρόθεν οὐκ εὖ γεγονόσι. Sæpe autem accipitur pro Denominative a patre: si ita liceat loqui, ut adverbium reddatur adverbio, et quidem cum periphrasi, cum alioqui πατρόθεν sonet q. d. Paternitus: pro quo dicendum potius De nomine patris. Usus est autem hac in signif. Thuc. (7, 69.) Π. ἐπονομάζων. Et Xen. (Œc. 7, 3.). 'Ισχόμαχόν με πατρόθεν προσκαλοῦνται, h. e. 'Ισχόμαχον τὸν τοῦ 'Ισχομάχου, Bud. Et Plut. dicens πατρόθεν ὀνομάζειν, καλεῖν. Ante eos autem Hom. Il. K. 68. Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, Πάντας κυδαίνων, ubi annotat Eust. πατρόθεν compellari eum cui dicitur Λαερτιάδη: at vero ἐκ γενεῆς, i. e. ἐκ προγόνων, cum additur διογενές: quia vox Γενεὴ Jovem ἀρχηγὸν τοῦ γένους indicat. Dem. autem dixit, (999.) 'Ηναγκαζόμην κατὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐμαυτοῦ πατρόθεν δέχεσθαι τὴν λῆξιν. Alioqui πατρόθεν aliis etiam verbis aut nominibus jungitur: ut ap. Aristid. p. 115. de Heraclidis, 'Αλλὰ καὶ ὡς πατρόθεν εὐεργέτας τῶν ἀνθρώπων ἐτίμησε, Tanquam hoc a patre habentes ut essent benefici. Sed ita reddere malim, Ut quibus patria et avita esset beneficentia. [Æsch. S. c. Th. 847. Ag. 1516. " Heyn. Hom. 6, 20. 7, 626. Paus. 1, 388. Plut. Mor. 1, 2. Oxon., Eran. Philo 163. ad Lucian. 1, 49. ad Herod. 82. 445. 611. 661. Soph. Aj. 547. Plato Lys. p. 7. Schneid. ad Xen. Œc. p. 41. ad Viger. 167. Adjecto nomine patris, Memnon p. 98. Orell., Herod. 6, 14." Schæf. Mss.]

Πατρώϊος, ὁ, ἡ, Paternus, Patrius, Od. M. (136.) Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς. Apud Eund. aliquot locis πατρώϊος ξεῖνος et πατρώϊος ἑταῖρος, Is cum quo intercedit paternum hospitium, s. jus hospitii jam inde a patre. Et πατρωΐη γῆ ap. Eund. Paterna s. potius Patria terra, ut Ovid. dixit Humo patria contumulari, pro πατρὶς, ut Latine una itidem voce Patria. Sed accipitur et pro Avitus; atque ita exp. ap. Apoll. Rh. πατρώϊος 'Απόλλων, de quo epitheto dicam in Πατρῷος, item πατρώϊος A ἐμπορία ap. Dionysium Afrum. [" Valck. ad Röv. 69. ad Mœr. 295. Koen. ad Greg. Cor. 72. 207. ad Charit. 725. Musgr. Hel. 224. Wakef. S. Cr. 4, 111. * Πατροῖος, Koen. ad Greg. Cor. 75." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1086-7.] || At in soluta oratione DICITUR Πατρῷος, eadem illa signif.: δόξα, Xen. ('Ελλ. 7, 5, 16.) Apud Dem. autem et παππῷα et πατρῷα, (150.) Παππῷα καὶ πατρῷα δόξα σοι ὑπάρχει. Plut. de Frat. Car. Καὶ τὸ χρῆσθαι κοινῶς τοῖς πατρῴοις χρήμασι, καὶ φίλοις, καὶ δούλοις. Et πατρῴα οὐσία, Paterna substantia, bona, i. e. A patre relicta, Alexis ap. Athen. (165.) Διόδωρος οὑπίτριπτος ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν π. οὐσίαν· Οὕτως ἰταμῶς ἅπαντα κατεμασήσατο. Alius Comicus ap. Eund. μειράκιον ἐρωμένην "Εχων, πατρῴαν οὐσίαν κατεσθίει. Menander vero dixit etiam γῆν πατρῴαν καταφαγεῖν, Agros paternos devorare, i. e. A patre relictos. Sæpe autem τὰ πατρῷα dicunt sine adjectione pro illo πατρῴα οὐσία, s. illo πατρῷα χρήματα: Κατέφθαρε τὰ πατρῷα, ap. Athen. Et Τὰ πατρῷα καταγελάστως προ- B έμενος, Æsch. c. Ctes. (78.) Sic cum verbo νείμασθαι: dicitur enim νείμασθαι τὰ πατρῷα: itidemque νομὴ τῶν πατρῴων ap. Aristot. Polit. 5. Δύο ἀδελφῶν περὶ τῆς τῶν πατρῴων νομῆς διενεχθέντων. Quibus in ll. τὰ πατρῷα nihil aliud est quam Patrimonium, Paterna hæreditas: quem nominis hujus usum aperte ostendit et is Luciani l. (3, 561.) in quo scribit Socratem τὸν ἀπὸ Μόψου, cuipiam qui ajebat, ἱκανὰ ἔχω τὰ π., dixisse, πῶς φῄς; τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου; Possumus autem τὰ πατρῷα reddere etiam Fortunæ patriæ, e Cic. Item πατρῷον ἢ μητρῷον νόσημα, Plut.: ubi πατρῷον possis etiam reddere A patre proveniens, ut μητρῷον, Proveniens a matre. Et πατρῷοι καὶ μητρῷοι θεοὶ Xenophonti, (K. 1, 15.) Itidemque ap. Aristoph. πατρῷοι θεοὶ, Σφ. (388.) Ubi quidam Penates deos interpr. Plut. πατρῴους θεοὺς cum μειλιχίους junxit. Possumus certe πατρῴους θεοὺς reddere Patrios deos, e Virg. Dii patrii servate domum, servate nepotem. Item, Dii patrii, quorum semper sub numine Troja est. Fortasse autem addere licet et C Indigetes, ut Virg. G. 1. fine.. Alioqui πατρώϊος dictus est peculiariter Apollo, cognomento, ut e Paus. (Att. 3, 3.) discimus. Coli autem ab Atheniensibus τὸν Πατρῷον 'Απόλλωνα scribit Schol. Aristoph., quoniam "Ιων ὁ πολέμαρχος 'Αθηναίων ἐξ 'Απόλλωνος καὶ Κρεούσης τῆς Ξούθου ἐγένετο. Legitur et ap. Plut. (Alcib. 2.) 'Ημῖν 'Αθηναίοις 'Αρχηγέτις 'Αθηνᾶ καὶ Πατρῷος 'Απόλλων ἐστί. Ceterum exp. 'Απόλλων Πατρώϊος, quod Poëtice dicitur pro Πατρῷος, ut satis ex iis quæ antea protuli exemplis liquet, apud Apoll. Rh. (1, 410.) Apollo avitus. Apud Dem. autem Πατρῷος 'Απόλλων Bud. interpr. Patrius, Quem majores coluerunt, ubi etiam additur dat. τῇ πόλει, qui observandus est, et dicitur Apollo ille esse ὁ Πύθιος: (274.) Καλῶ δὲ ἐναντίον ὑμῶν, ὦ ἄνδρες 'Αθηναῖοι, τοὺς θεοὺς ἅπαντας καὶ πάσας, ὅσοι τὴν χώραν ἔχουσι τὴν 'Αττικὴν, καὶ τὸν 'Απόλλω τὸν Πύθιον, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει. Apud Plat. et Xen. legitur itidem Ζεὺς Πατρῷος: atque adeo et 'Εστία Πατρῴα ap. hunc (K. Π. 1, 6, 1.) Κῦρος δὲ οἴκαδε ἐλθὼν, καὶ προσευξά- D μενος 'Εστίᾳ Πατρῴᾳ καὶ Διὶ Πατρῴῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. Sed in VV. LL. Ζεὺς Πατρῷος ap. Plat. de LL. exp. Jupiter Tutelaris, In cujus tutela est civitas. Tradit porro Bud. πατρῷος in multis aliorum etiam Scriptorum ll., et nominatim Herodoti, accipi pro Traditus a majoribus, Avitus. [" Zeun. ad Xen. K. Π. p. 6. Sylb. ad Paus. 217. ad Thom. M. 9. 695. Valck. ad Röv. 69. ad Lucian. 1, 384. ad Diod. S. 1, 241. 2, 127. ad Herod. 464. Brunck. Œd. T. 1394. Phil. 398. Musgr. Alc. 250. Cycl. 342. Heracl. 877. El. 671. Wyttenb. Ep. Cr. 21. ad Mœr. 295. Ammon. 111. Lennep. ad Phal. 20. Koen. ad Greg. Cor. 75. T. H. ad Lucian. Dial. p. 46. Plut. Mor. 1, 815. Markl. Suppl. 264. 1156=1147. ad Charit. 477. 725. Wakef. Alc. 694. Jacobs. Anth. 8, 27. Longus p. 107. Vill., Duker. Præf. Thuc. p. 8. Conf. c. πάτριος, ad Dionys. H. 4, 2139.; cum πατρικὸς, 2180.; cum πρῷος, Fähse ad Plat. 380. Π. Ζεὺς, Brunck. Aristoph. 2, 128. 3, 210. Porson. Med. p. 91.: 'Απόλλων, Brunck. Ari-

stoph. 2, 194. Πατρῷοι θεοὶ, 217. Fac. ad Paus. 1, 288. Kuhn. ibid. Wessel. Obs. 21. Bergler. Alciphr. 264. Τὰ π., Lucillius 12." Schæf. Mss.] Libet autem huic nomini subjungere VERBUM Πατρώζω, quod in eo habeamus itidem ω. Redditur certe πατρώζω, Patrisso, e Plauto et Terentio. Herodian. 1, (7, 2.) Πατρώζειν τὸ μειράκιον ἡγούμενοι: quæ vertit Polit. Credentibusque universis paternis eum vestigiis perrecturum. Hes. et Suidæ πατρώζειν est τὰ τοῦ πατρὸς φρονεῖν. [Phrynich. Bekkeri p. 59. " Bergler. Alciphr. 308. (3, 14.) Πατρωΐζω, Πατρῴζω, Valck. ad Röv. p. 69." Schæf. Mss.] Vicinam autem vel eand. etiam habet signif. verbum Πατριάζω, atque adeo exp. itidem Patrisso: J. Poll. tamen πατριάζειν ad actum potius refert, ut apparet e verbis ejus quæ in Πατριάζω protuli, cum, sequendo illam duorum Lexicographorum exp., πατρώζειν dici possit aliquis etiam, qui οὐδὲν πατριάζει.

Πατρικὸς, Qui est patris, Paternus, Patrius: λόγοι, Paterna verba, Patris verba. Aristot. Eth. 10, 9. Ὥσπερ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐνισχύει τὰ νόμιμα καὶ τὰ ἤθη, οὕτω καὶ ἐν οἰκίαις οἱ π. λόγοι καὶ τὰ ἤθη. Et π. ἀρεταὶ, Thuc. Virtutes paternæ, patris, s. potius patrum, i. e. quibus patres præditi fuerunt; sed Patres hic aptius pro Progenitoribus s. Majoribus acceperis. Vicissimque π. κακία ap. Theophyl. Et ut habes πατρῷοι φίλοι supra e Plut., sic πατρικὸς φίλος ap. Eund. legitur, quinetiam ap. Xen. et Æschin.: itidemque φιλία π. ap. Isocr. Τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. Ac vicissim ἔχθρα πατρικὴ, ap. Dem. (410.) ut Paternæ inimicitiæ ap. Cic. Thucydidi 1, (13.) π. βασιλεῖαι, sunt Regna patria, avita, hæreditaria. Atque ut τὰ πατρῷα docui sine adjectione dici pro Hæreditate paterna, sic τὰ πατρικὰ quoque, minus tamen usitate, ut a Lucillio, Epigr. (17.) Εἶτ' ἀπογραψάμενος πύκτης ἀπολώλεκε πάντα, Ὥστ' ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος. || Paternus, i. e. Qualis est patris: ἀρχὴ, Paternum imperium, pro Imperium quale est patris in liberos, ut cum Aristot. scribit Eth. 8, (10.) Πατρικὴ γὰρ ἀρχὴ βούλεται ἡ βασιλεία εἶναι· ἐν Πέρσαις δὲ ἡ τοῦ πατρὸς, τυραννική· χρῶνται γὰρ ὡς δούλοις τοῖς υἱέσι. Sic π. παῤῥησία καὶ πρόνοια, ap. Plut. Polit. Præc. Ἀλλὰ ἤθους ἁπλάστου καὶ φρονήματος ἀληθινοῦ καὶ παῤῥησίας π. καὶ προνοίας καὶ συνέσεως κηδομένης ὁ λόγος ἔστω μεστός. Itidem π. εὔνοια, Paterna benevolentia, i. e. qualis esse solet patris in liberos. At vero cum dicitur εὔνοια καθάπερ π., tunc π. capitur simpliciter pro πατρός. [" Dionys. H. 4, 2326. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 6. ad Mœr. 77. Brunck. ad Eur. Med. 434. Phil. 398. Valck. Phœn. p. 627. Ammon. 111. Toup. Emendd. 2, 158. ad Diod. S. 1, 98. 241. 2, 136. 298. 552. Eur. Ion. 1323. Jacobs. Anim. 226." Schæf. Mss.] Πατρικῶς, Paterne, More patris, Affectu paterno, s. patrio, qualis est patris erga liberos, Amore paterno, Paterna quadam benevolentia, etiam Paterna quadam cura, qualis esse solet patris, Athen. 7. Τοῖς ἑταίροις π. πως συμβουλεύων φησίν. Sic Aristot. Polit. 5. Τὰς μὲν κολάσεις π. φαίνεσθαι ποιούμενον. [* Πατρικότης, Gl. Paternitas.]

Πάτριος, ὁ, ἡ, Patrius, A patre traditus, vel A patribus, i. e. A majoribus: ἀρχὴ, ap. Xen. et Aristot. Patrium imperium, s. A majoribus traditum, Hæreditarium, Bud. Qui et πάτριος λόγος ap. eund. Aristot. de Mundo, reddit, Sermo a majoribus proditus, cum hæc ejus verba, ἀρχαῖος λόγος καὶ πάτριός ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις, vertit, Vetus sermo est a majoribusque proditus inter omnes homines. Sic π. νόμιμα, et π. νόμοι, Patria instituta, Patriæ leges, Leges a majoribus traditæ, Leges majorum. Aristot. certe Polit. 2. cum πατρίους νόμους dixisset, paulo post ἀρχαίους νόμους dixit: Ἀποροῦσι γάρ τινες πότερον βλαβερὸν ἢ συμφέρον ταῖς πόλεσι τὸ κινεῖν τοὺς πατρίους νόμους, ἂν ᾖ τις ἄλλος βελτίων. Et paulo post, Τοὺς γὰρ ἀρχαίους νόμους λίαν ἁπλοῦς εἶναι καὶ βαρβαρικούς. Nec multo post, Ζητοῦσι δ' ὅλως οὐ τὸ πάτριον, ἀλλὰ τἀγαθὸν πάντες. Itidem ἱερωσύναι πάτριοι, e Plat affertur pro Sacerdotiis quæ a majoribus quasi per manus sunt tradita. Apud Plut. autem τὴν πάτριον θυσίαν ἐπιτελεῖν exp. Sacra patrio ritu peragere. Ut autem θεοὺς πατρῴους vocari dictum est, quos Virg. Deos patrios appellat, sic et πατρίους dici sciendum est, a Plut. Οὐ θύσοντες οὗτοι συνεληλύθασι πατρίοις θεοῖς. At de Πάτριος Ζεὺς, quod existimatur dictum quasi φράτριος, verba faciam in Φράτριος post Φρατρία. Sed minime dubito quin πάτριος alicubi apte reddere possimus et Avitus, ad vitandam ambiguitatem: aut etiam Patrius et avitus, ut Cic. Patrium et avitum aliquot in ll. copulavit. Sed cum dicitur κατὰ τὰ πάτρια, quidam interpr. non solum More s. Ritu aut Instituto patrio, et More majorum, sed et More patriæ: secundum quam exp. esset πάτρια a nomine πατρίς. Xen. K. Π. 8, (7, 1.) Ὁ δὲ Κῦρος ἔθυσε τὰ νομιζόμενα ἱερεῖα, καὶ τοῦ χοροῦ ἡγήσατο Πέρσαις κατὰ τὰ πάτρια, ubi reddiderim More institutoque majorum; ita enim Cic. copulare hæc solet. Plato, Δωριστὶ ζῆν κατὰ τὰ π. Et cum gen. ap. Thuc. 2. Εἴ τις βούλεται κατὰ τὰ π. τῶν πάντων Βοιωτῶν ξυμμαχεῖν: nam subauditur ἔθη, vel νόμιμα, aut tale quid. Ceterum dixeris quidem hic quoque More institutoque, sed pro illo gen. Majorum, addes eum quem in ipso textu habes: hoc modo, More institutoque Bœotorum. Sic et absque illa præp. affertur e Plut. Καὶ γὰρ τοῦτο τῶν Νουμᾶ πατρίων ἓν εἶναι λέγουσιν, pro E Numæ institutis. Dicitur etiam πάτριόν ἐστι, sequente infin. Plut. Camillo (29.) Πάτριόν ἐστι τοῖς Ῥωμαίοις σιδήρῳ τὴν πατρίδα σώζειν, pro Patrium est, Mos est patrius. Bud. tamen vertit simpliciter, Solemne est, Consuetum est, in hoc Æsch. l. (56.) Οὐκ ἄρα στεφανωθήσεται ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου· οὐ γὰρ πάτριον αὐτοῖς: subaudito inf. στεφανοῦσθαι. Sed et Thuc. ante illos sic locutus est, 1, (123.) Πάτριον γὰρ ἡμῖν ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι. Potest autem hæc oratio in aliam resolvi, in qua pro πάτριόν ἐστι, usurpes illud κατὰ τὰ πάτρια: si pro illis Thucydidis verbis utaris istis, ἡμεῖς γὰρ ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτώμεθα κατὰ τὰ π. Dicunt etiam aliquid εἶναι πάτριον cuipiam, aut in plur. aliqua esse πάτρια cuipiam, s. quempiam ἔχειν πάτριον aliquid: ubi itidem possis fortasse illud Avitum cum Patrium conjungere, ut hæc duo a Cic. alicubi copulari docui. Dem. (295.) Οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα. Herodian. 7, (1, 4.) de Maximino, Τό, τε φονικὸν πάτριον ἔχων καὶ ἐπιχώριον. Q. in l. non minus quam in quoquam alio cujus meminerim, πάτριον posse intelligi tanquam a πατρὶς derivatum existimo. [" Valck. Diatr. 38. Anim. ad Ammon. 7. Brunck. Œd. T. 1394. Phil. 398. Ammon. 111. Bergler. Alciphr. 264. ad Lucian. 1, 384. 3, 561. T. H. ad Dial. p. 46. ad Diod. S. 1, 98. 531. Musgr. Alc. 250. Hel. 224. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 6. Thom. M. 793. Markl. Suppl. 264. Duker. Præf. Thuc. p. 8. ad Dionys. H. 1, 261. 508. Conf. c. πατρῷος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 256. Porson. Med. p. 39. Brunck. ad Eur. Med. 434. Porson. ad Hec. 81. Add.:— ' πατρίου. Sic edidi, licet omnia exempl. πατρῴου habent. Cum enim Attici πάτριος et πατρῷος promiscue usurpent, cur ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocemus? Vide ad v. 1098.' De femin., ad Diod. S. 2, 373. Κατὰ πάτρια, Græv. Lectt. Hes. 627. Τὰ π., Thom. M. 695. Jacobs. Anth. 12, 198. Bast Lettre 38." Schæf. Mss. * Πατρίως, Joseph. B. J. 5, 2, 1.] Ἐκπάτριος, Non patrius. At Hes. ἐκπάτριον exp. ἀνόμοιον, " Dissimi- " lem:" sed fortasse mendose ap. eum illud ἐκπάτριον scriptum est. At VERBUM Πατριάζω Atticis est Facio aliquid more paterno, s. tanquam pater, Morem paternum, vel, mores paternos in aliqua re agenda refero. Scribit enim J. Poll., Καὶ Πατριάζειν δέ τι ἔλεγον Ἀθηναῖοι, τὸ πράττειν τὶ ἐκ τῶν πατρίων ἐθῶν. Ubi animadverte etiam non πατριάζειν absolute, sed πατριάζειν τὶ, ab eo dici. Vide Πατρώζω. [" Bergler. Alciphr. 309. * Πατρίζω, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 170." Schæf. Mss. " Patrisso, Priscian. 1, 6, 31." Elberling. Mss.]

Πατρίδιον, τὸ, Paterculus. Utitur Aristoph. (Σφ. 986.) atque adeo Eust. annotat hoc vocabulum φανερῶς ὑποκορίζειν κωμικώτερον, p. 886(=839.) ubi et vide exemplum. [Athen. 340. 569.] " Πατέριον, Pa- " terculus."

[* " Πατρότης, Paternitas, Dionys. Areop. 275. 278." Kall. Mss.]

" Πατερίζω, Patrem nomino, Patrem voco s. ap-" pello, πατέρα καλῶ, quod et παππάζω, Aristoph. " Σφ. (652.) παῦσαι καὶ μὴ πατέριζε, Desine, nec pa-" tris nomen ingemina, ad eum qui dicebat, ὦ πάτερ " ἡμέτερε Κρονίδη." [Gl. Parento : * Πατερίσματα· Parentalia.]

[* " Πατερικὸς, Niceph. Callist. in Fabr. B. Gr. 10, 441." Boiss. Mss. * " Πατερικὸν, Liber dicta Patrum continens s. Paradisus, Montf. Palæogr. p. 53." Kall. Mss.]

ΠΑΤΡΙΣ, ίδος, ἡ, Patria, Od. Δ. 586. τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν, Od. O. 227. Δὴ τότε γ' ἄλλον δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων. Incipio autem ab his exemplis, licet rarioribus, quod in iis sit idem usus nominis πατρὶς cum eo qui in soluta oratione extat. Habet alioqui multo crebriora exempla alterius usus, ejus sc. quo jungitur hoc nomen, tanquam adjectivum, cum γαῖα, αἶα, ἄρουρα : ut infra docebo. Isocr. Paneg. Μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει, Dem. (296.) Ἡγεῖτο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος οὐχὶ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ μόνον γεγενῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι. Extat autem cum his verbis conveniens sententia, ut id obiter annotetur, in Plat. Epist. ad Archytam, utentis quidem voce πατρὶς itidem, sed pro πατὴρ et μήτηρ dicentis οἱ γεννήσαντες : q. l., una cum Cic. interpretatione, vide p. 42. mei Cic. Lex. Eodem respiciens Plut. et ulterius tamen progrediens, dixit in l. An Seni capess. Resp. Ἡ δὲ πατρὶς καὶ μητρὶς, ὡς Κρῆτες καλοῦσι, πρεσβύτερα καὶ μείζονα δίκαια γονέων ἔχουσα : ubi observa etiam μητρὶς, de quo paulo post. Est item Proverbiale dictum, senario comprehensum ab Aristoph. Πλ. (1151.) Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ', ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ. Pro quibus habet idem Cic. Patria est, ubicunque est bene. Sed hæc verba e Tragœdia quapiam sumens Teucro ascribit. Dicebant porro στερεῖν τῆς πατρίδος, Privare patria, pro Mittere in exilium. Xen. Ἑλλ. 1, (4, 6.) Ἀπόντα αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς π. Sed et στέρεσθαι τῆς π., simpliciter dictum pro Privari patria : Plut. in Cor. Ἀνάγκη γὰρ ἢ τῆς π. ἢ σοῦ στέρεσθαι γυναικὶ σῇ καὶ τέκνοις. Idem in Alex. (69.) dixit, Ἀποξενοῦν τῆς π. ἑαυτόν. Ceterum πατρὶς vocatur Patria de nomine πατρὸς, ut μητρὶς de nomine μητρὸς eadem a Cretens. vocata fuit, ut testatur Plut., quem modo protuli, itidemque Synesii l. qui in Μητρὶς citatus fuit. Sed quamvis μητρὶς peculiariter etiam accipiatur pro Matris patria, haud vicissim πατρὶς restringitur ad peculiarem signif. Patriæ patris, quod quidem sciam. Sed quemadmodum μητρόπολις dicitur pro μητρὶς habente peculiarem illam signif., i. e. significante Matris patriam, SIC Πατρόπολις Patris patriam signif., meo quidem judicio : licet Hes. exponat, ἡ πατρῴα οἰκία. [" At non esse Græcum vocab. Πατρόπολις indicare videtur Antiphanes ap. Athen. 100. Μητρόπολίς ἐστιν, οὐχὶ πατρόπολις." Schw. Mss.] Quod vero ad exp. attinet nominis πατρὶς, quam affert Eust., dicens esse πόλιν τινὰ περὶ ἣν ἐτράφη τὶς γεννηθεὶς, ea certe duobus modis falsa mihi videtur. Primum enim cur potius dicemus πόλιν τινὰ quam κώμην τινὰ, aut etiam κωμύδριόν τι ? Deinde quidni patria dicetur locus ille in quo nati fuerimus, etiamsi in eo non educemur, sed statim alio transportemur ? ut omittam, novum auribus meis esse περὶ ἣν pro ἐν ᾗ, in hoc quidem loquendi genere. Quid igitur proprie πατρὶς sonare dicendum est ? Existimo certe, ut Lat. Patria a Patris nomine, sic Græcis πατρὶς ab appellatione πατρὸς significare Locum in quo pater nobis ortum dedit, sive sit urbs, s. pagus. Quod si in aliqua domo quis natus sit, aut casula etiam, ab omni urbe atque adeo pago remota, tunc patria ejus esse dicetur ager ille, aut etiam regio, ubi domus illa sita est. Quod animadversione dignum lectori existimavi, vel propter Od. Δ. (521.) Ἤτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης, Καὶ κύνει ἀπτόμενος ἣν πατρίδα : nam et hic latius extenditur signif. nominis πατρὶς ad totam regionem in qua erant Mycenæ, quæ proprie erat πατρίς. || Adjective autem

A positi nominis πατρὶς exempla solos habere Poëtas existimo : i. e. juncti alicui ex illis substantivis quorum supra memini, aut alii hujusmodi. Cum substantivo γαῖα : Od. Ω. (321.) Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν. Sic Ψ. (102.) Alicubi vero additur pronomen possessivum : Il. Ω. (556.) σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. Sic Od. E. (42.) ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Cum subst. αἶα : Od. K. (236.) πατρίδος αἴης. Itidem T. (301.) Protuli vero et in proxime præcedente tmemate locum, in quo et πατρίδος αἴης dicit, et statim post ἣν πατρίδα. Denique cum substantivo ἄρουρα, Od. Y. (193.) || Πατρὶς ponitur et pro φυλὴ, i. e. Tribus, teste Hes. item Suida in Πάτρης. Sic autem et Πάτρη exp. ab Hes. φυλή. [" Ad Charit. 213=710. Eichst. de Dram. 136. Ammon. 115. ad Phalar. 271. Markl. Iph. p. 291. Wakef. S. Cr. 4, 27. 5, 105. Anacr. Epigr. 14. Aristot. Pepl. 27. Porson. Phœn. 1644 =1623. Jacobs. Anth. 11, 278. Heyn. Hom. 4, 277. Conf. c. Περσὶς, ad Diod. S. 2, 331. Adj., Ammon.

B 115. Π. ἐμὴ, Heyn. Hom. 5, 618. Π. ἀρχαία, Freinsh. Ind. in Curt. v. Patria." Schæf. Mss. * Λειπόπατρις, Exul, Fugitivus, Eust. in Dionys. P. 1022. p. 176. Etym. M. 518. Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 190. " Nicet. Eugen. 5, 107." Boiss. Mss. * Λιπόπατρις, Nonn. D. 1, 131. 3, 301. Jacobs. Anth. 13, 737. * " Πολύπατρις, Eust. 4, 20." Seager. Mss.] " Φιλοπατρία, Amor patriæ, Aristoph. Σφ. " (1465.) διὰ τὴν Φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν, ubi Schol. " vult esse διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἠγωνίσθαι, vel " ὑπὲρ τοῦ πατρός. Prius autem esse videtur ADJ. " Φιλόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, Patriæ amans, Patriæ amator. " Item τὸ φιλόπατρι pro ἡ φιλοπατρία." [" Schol. Aristoph. Πλ. 902. Schol. Eur. Phœn. 1320. * Ψευδόπατρις, Quæ patriam mentitur, Sibyll. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 25." Kall. Mss.]

Πατριώτης, ὁ, Qui ejusd. est patriæ, Conterraneus, Popularis, Plato de LL. 6. Μήτε πατριώτας ἀλλήλοις εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾷον δουλεύσειν. Et τὸν π. θεὸν, ap. Plut. (8, 668.) J. Poll. vult barbarorum esse mu-

C tuo sese appellare non πολίτας, sed πατριώτας : pro quo Archippum dixisse συμπατριώτας. Platonem tamen de LL. πατριώτας de Græcis quoque dixisse. Intelligit autem, ut opinor, illum ipsum Plat. l. qui modo prolatus a me fuit. At Hes. ita scribit, Πατριώτης παρὰ Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος· καὶ ὁ πολίτης. Videndum est autem an huc referendum sit quod a Luciano (3, 562.) narratur de Socr. illo, quem vocat τὸν ἀπὸ Μόψου : eum sc. cuipiam, qui ita locutus erat, Συμπατριώτης ἐστί μοι, dixisse, ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς βάρβαρος ὤν. At vero Bud. annot. Πατριώτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δοῦλος δούλῳ : quorum verborum auctorem non nominat : esse autem suspicor Scholiastem quempiam. Ceterum videri possit pro hac exp. facere hic Niconis Comici l. ap. Athen. (487.) Καὶ πάνυ τις εὐκαίρως προπίνων, φησὶ, σοὶ, Πατριῶτα· μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν, ἁδρόν : videntur enim esse alicujus verba qui μάνην, quod erat Poculi genus, ita compellarit tanquam conservum ; nam μάνης unum fuisse e nominibus quod plerumque

D imponebatur servis, docui antea, c. 771. Sed πατριώτης generalius usurpari pro Eo qui est ejusd. patriæ, ostendit Xen. locus, in quo et equos appellat πατριώτας : (K. Π. 2, 2, 15.) Ἀλλ' ὥσπερ ἵππους οἳ ἂν ἄριστοι ὦσι, οὐχ οἳ ἂν πατριῶται, τούτους ζητεῖτε. Ostendit vero et Lucian. dicens, Πατριῶτις στολή : sed ibi redditur Patria stola. [" Ammon. 115. Thom. M. 793." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1091. Jambl. Pyth. §. 21. Πατριῶτις, Eur. Heracl. 755. " Dio Cass. 209." Wakef. Mss.] Πατριωτικὸς, Pertinens ad eos qui sunt ejusdem patriæ, s. conterranei. [Steph. B. v. Πάτρα.] At COMP. Συμπατριώτης pro πατριώτης, vide in ll. quos modo protuli ex J. Poll. et Luciano. [Bekk. Anecd. 113.]

ΠΑΤΡΑ, et IONICE Πάτρη, simul autem et Poëtice, i. q. πατρὶς, Patria, Il. M. (243.) Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, Il. Ω. (500.) Τὸν σὺ πρώην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης Ἕκτορα, P. (157.) οἳ περὶ πάτρης Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο. Existimat porro Eust. factum esse

πάτρα e πατέρα accusativo nominis πατὴρ, per sync., in quo illi assentior: at vero in eo quod addit, πατρὶς esse παρώνυμον τοῦ πάτρα, prorsus ab eo dissentio; cur enim πατρὶς potius quam πάτριος e πάτρα factum esse dicemus? aut cur, unde formatur πάτριος, etiam πατρὶς formari non putemus?

Πάτρην Hom. vocasse existimatur a Schol. Aristoph. τὴν φατρίαν, in hoc versu, Ἢ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη. De qua exp. dicam et in Φατρία. || Πάτρην, Hes. non solum exp. πατρίδα, sed et πόλιν, item ἐπαρχίαν, ap. eum tamen scriptum est ἐπαρχίας: quæ scriptura si mendo caret, existimo cum πόλιν debere jungi: cum alioqui ibi post hunc accusativum sit interpunctio, necnon φυλήν. [Boeck. ad Pind. p. 523.] Sed præterea VOCEM Πάτρης postquam dixit significare πατρίδος, addit significare etiam τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσιν, Ortum ex eodem patre: intellige autem Ortum a substantivo Ortus, non a partic. At Suid. habet, Πάτρης, ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς γέννησις. Quibus subjungit, Καὶ Πάτρης, τῆς πατρίδος, ποιητικῶς, ap. Hom. Πατρὶς δὲ, ἡ φυλή. At in meo vet. exempl. illa de altera signif. nominis πάτρης non habentur, cetera eodem scripta sunt et ibi modo. Ego tamen, ut taceam de exp. illa, qua dicitur πάτρης esse γέννησις, non video quomodo admitti terminatio hæc possit pro nominativo. Rursum vero si tanquam gen. exponere voluisset Suid., dicturus erat γεννήσεως. At Hesychii verba nobis hoc in ambiguo relinquunt. [" Πάτρα, Valck. Phœn. p. 229. ad Charit. 432. 710. 733. Wakef. S. Cr. 4, 27. Meleager 123. Heyn. Hom. 6, 436. Πάτρη, Valck. l. c. Hipp. p. 276. ad Eur. Fragm. p. 478. Lips." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. *Πάτραρχος, Schleusn. Lex. V. T. *Ἀθλιόπατρα, Lycophr. 903.] Πάτρηθεν, adv., E patria, Dionys. P. (657.) Apud Apoll. Rh. 2, (541.) πάτρηθεν ἀλώμενος exp. A patria procul errans.

ΠΑΤΡΙΑ, ἡ, Familia, Cœtus eorum qui communem patremfamilias habent, [Herod. 1, 200.] Paulus ad Eph. 3, (15.) Ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, ubi tamen non Familia, sed Paternitas a vet. Interpr. redditur, ab Erasmo Cognatio a communi patre, ab Hieronymo Parentela: qui alioqui annotat πατριὰν dici, cum ex una radice, multa generis turba diffunditur. Sed rectius Familia eo loco redditur. Sic autem et e Græcis Bibl. Interprr. ὁ ἐπὶ τῆς πατριᾶς affertur, pro Præfectus familiæ. Verum ex iisd. et pro Tribus: veluti cum dicunt, ἄρχοντες τῶν πατριῶν. Sic autem πατριαὶ ab Hes. exp. φυλαί: [quemadmodum et ap. Herod. l. c. intelligi potest:] a Suida vero non solum φυλαὶ, verumetiam χῶραι et τοπαρχίαι. [" Alibi vero rectius exp. Genus, Generis origo, Herod. 3, 75. Ἐγενεηλόγησε τὴν πατριὴν τὴν Κύρου: 2, 143. Ἀναδήσαντι τὴν πατριὴν ἐς ἑκκαιδέκατον θεόν." Schw. Mss. "Heyn. Hom. 6, 436." Schæf. Mss.] Accedit autem prior ista πατριᾶς signif. proxime ad signif. NOMINUM Φατρία ET Φρατρία. Atque adeo hæc subjungo nomini πατριὰ, quod existimem dictam esse φατρίαν primum quasi πατριὰν, deinde φρατρίαν per epenthesin literæ ρ. At certe pro me facit, quod a Schol. Aristoph. (Ἱππ. 255.) scribitur, sc., Εἰσὶ δὲ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας μετέχοντες, οἷον πατριᾶς τινός. Unde etiam Hom., inquit, vocat eam πάτρην. Addit Idem et Πάτριος Ζεὺς, quod dictum sit pro Φάτριος. Quinetiam Oro ap. Etym. φατρία dicitur οἷον πατρία: quibus addit, Ὅταν ἀφ' ἑνὸς καὶ εὐγενοῦς ἀνδρὸς ὡς πατρὸς κατὰ διαδοχὰς ἐπέκτασιν λάβῃ τὰ γένη, τό,τε ἐπί τινα ἀναφέρεσθαι: ut Heraclidæ, inquit, et Achæmenidæ, apud Persas. Aristot. Polit. Τοῦ μὲν οὖν μὴ κλέπτεσθαι τὰ κοινὰ ἡ παράδοσις γινέσθω παρόντων πάντων τῶν πολιτῶν, καὶ ἀντίγραφα κατὰ φρατρίας καὶ Φυλὰς τιθέσθωσαν. Ubi φρατρίαι vocantur, teste Bud., Conventus quidam hominum, aut etiam Conventicula, quasi Pagi, propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium. Hæc ille, afferens quidem certe aliud etymum, ut docebo infra. At in VV. LL. φρατρία exp. non solum Conventiculum, et Contubernium, sed et Sodalitium. Verum nomine Curia rectius interpretabimur, e Dionys. H. Rom. Archæol.; itidemque φράτωρ, Curialis. Hoc certe constat, φατρίαν s. φρατρίαν quocunque nomine Latino reddatur, fuisse dicta In Athen. populo tertiam tribus partem: constat, inquam, cum ex aliis multis, tum ex J. Poll.: qui tamen dicit impositum fuisse hoc nomen tertiæ parti tribus, tunc cum in quatuor duntaxat tribus divisus erat, postea autem in duodecim distributus fuit. Ejus verba sunt, l. 8. Ὅτε μέντοι, nam pro ὅτι repono ὅτε, τέσσαρες ἦσαν αἱ φυλαὶ, εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῄρητο, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία. At vero populus Romanus cum in tres φυλὰς distributus fuisset a Romulo, unaquæque φυλὴ habebat decem φατρίας, ubi φατρίαι vocantur quæ a Latinis, de ead. re agentibus, Curiæ. Ceterum licet hic φατρίας legamus, in aliis ejus ll. φρατρίας legimus. Denique et ap. ceteros Scriptt. utraque scriptura extat. Reperitur certe φατρία et ap. Æschin. (47.) Εἶναι δ' ἐκ φατρίας τὸ γένος ἢ τῶν αὐτῶν βωμῶν Ἐτεοβουτάδαις μετέχει. Sic et Isocr. Symm. (29.) Τὰς δὲ φατρίας καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ ληξιαρχικά. Et Lucian. (1, 762.) Καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσεσθαι, καὶ φατρίας μεταδώσειν. At vero Aristot. φρατρία potius dicit; ac profecto si de illa derivatione constaret, quæ a Bud. affertur, sc. ἀπὸ τοῦ φρέατος, A puteo, quod sc. qui erant ejusd. φρατρίας, communi puteo uterentur, hanc scripturam priorem esse, et in φατρία prius ρ abjectum fuisse, merito quis affirmaret. Sed contra et ipsum Eust. de scriptura hac ambigere videmus: quippe qui scribat quosdam φρήτρη, quo Hom. usus est pro φρατρία, derivare a φατρία, per pleonasmum literæ ρ, et per sync.: alios autem censere φρατρίαν prius esse, et ab eo fieri φατρίαν abjectione prioris ρ: atque adeo a φρατρία vocatos esse φράτορας. At vero paulo post ex Ælio Dionysio affert, φατρίαν ab Ionibus vocari πατριάν. Ceterum a voce φρατρία merito censebimus manasse Gallicam Confrérie, s. Confrairie, ut alii pronuntiant. [Vide omnino Schn. Lex. v. Πάτρα. Φατρία, Gl. Decuria: Φρατρία Contubernium. "Φατρία, Timæi Lex. 66. ad Herod. 63. Kuster. Aristoph. 106. Reisk. ad Liban. 1, 507. Heyn. Hom. 4, 265. *Φάτρα, *Φατριακὸς, ad Herod. l. c. Φρατρία, ad Lucian. 1, 349. 762. Heyn. Hom. 6, 436. Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss. Φατρία, Photio σύνταγμα. Φρατρία, i. q. συσσίτιον, Joseph. A. J. 3, 10, 5. Τελοῦμεν τὴν θυσίαν κατὰ φρατρίας, B. J. 6, 9, 3. Ὥσπερ δὲ φρατρία περὶ ἑκάστην γίνεται θυσίαν. *Φρατρεία, Athen. 141. Cf. Ignarra de Phratriis p. 61. Φρατρία Conspirationem signif. ap. Canon. 18. Concilii Chalced. cf. Balsam. et Zonar. ad l.] Φρατρίαρχος, Præfectus curiæ, s. sodalitii, quod φρατρία vocabatur, Dem. (1305.) Εἵλοντό με φρατρίαρχον. Φράτριος, Curialis, i. e. Ad curiam pertinens: αἶξ, J. Poll., (3, 52.) Capra quæ immolabatur ab iis qui ejusd. curiæ erant. Sed et Φράτριος Ζεὺς a Bud. affertur e Dem. pro Curialis Jupiter. Habet autem Schol. Aristoph. Φάτριος Ζεὺς, quod vult esse dictum quasi πάτριος, ut supra docui. [Plato Euthyd. "Kuhn. ad Paus. 165. Wessel. Obs. 21." Schæf. Mss.] At neutrum SUBST. Φράτριον, τὸ, SIVE Φάτριον, Locus in quem conveniunt curiales, τόπος ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας συνήγοντο, Eust. 239. quod et 735. ab eo repetitur, addito particip. ὡρισμένος post τόπος: utrobique autem φάτριον. At J. Poll. φράτριον habet, et quidem dicens non simpliciter τόπος, sed ἱερὸν, Templum. Legitur enim ap. eum, Τὸ δὲ ἱερὸν, εἰς ὃ συνῄεσαν, φράτριον ἐκαλεῖτο. Φρατριακὸς, Curialis, Ad curiam pertinens. [* " Φρατρικὸς, Dionys. H. 2, 686. (ἐκκλησίαν φρατρικὴν, Comitia curiata.)" Schæf. Mss.] AT Φρατριεῖς, Curiones, VV. LL. [" Dionys. H. 1, 371." Schæf. Mss.] Est et VERB. Φρατριάζω, SIVE Φρατρίζω, pro Sum in consortio curiæ, Sum unus e curialibus, vel, Sum Particeps curiæ, reddendo ad verbum exp. Suidæ, qui φρατρίζειν esse dicit τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχειν. At Eust., s. potius Ælius Dionys. ap. Eust., φρατρίζειν esse dicit τὸ εἰς φρατρίαν συνιέναι. Idem vero, Eust. inquam, alibi, postquam dixit, Ἦν δὲ κατὰ τὴν ἱστορίαν φράτριον τόπος ὡρισμένος, ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας συνήγοντο, subjungit, Καὶ φατριάζειν εὐφωνότερον ἐλέγετο παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ εἰς ταυτὸ συνιέναι. Affertur alioqui pro

exemplo prioris illius signif. e Dem. 111(=1054.) Μεθ' ὧν καὶ ὁ Θεόπομπος, ἕως ἔζη, ἐφρατρίαζε. [Φατρίζω, Suid. Harpocr. et Phot. in Ναυτοδίκαι. Affertur etiam * Φατρίζω e Lysia ap. Anecd. Bekkeri p. 115.] Φρατριαστὴς, Curialis, Qui est in ejusd. curiæ consortio, [Dionys. H. 1, 236. * Φρατριαστικὸς s. * Φρατριατικὸς, Dio Cass. 39, 11. 19. 45, 5.] Ceterum addit Eust. illis quæ modo protuli ex eo verbis, Dicebatur autem ET Φράτηρ per η, ET Φράτωρ per ω, Qui erat ex eadem phratria, i. e. Curia. Itidemque alibi ex Ælio Dionysio affert, Φράτορες, Qui sunt ejusd. phratriæ. Sed prisci DICUNT Φράτερες per ε, a Φράτηρ. Tribui autem Atticis in alio quopiam Lex. nomen hoc Φράτηρ, ibid. testatur. [" Φράτερες, Titulus est Fabulæ ap. Athen. 343. Λεύων ἐν Φράτερσι." Schw. Mss.] At J. Poll. habet ETIAM Φράτηρ ὄϊς, cui videtur eand. dare signif. quam habere Φράτριος cum αἴξ, supra ex eo docui. Multo certe est USITATIUS Φράτωρ pro Curialis, Qui est in ejusd. curiæ consortio, Qui habet ejusd. curiæ consortium. Redditur autem et generalius nomine Tribulis, Contribulis: licet alioqui φρατρίαν non i. esse q. φυλὴν, antea dictum sit. Dem. Κάλει δὲ τὰς μαρτυρίας τὰς τῶν φρατόρων, ὡς εἵλοντό με φρατρίαρχον: [cf. 1305.] Aristot. Polit. 2. Φράτορα ἢ φυλέτην. Dicebant autem εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας de iis qui liberos profitebantur. Dem. (1053.) Καὶ εἰσήγαγον τὸν παῖδα τουτονὶ εἰς τοὺς τοῦ Ἁγνίου καὶ Εὐβουλίδου φράτορας, μεθ' ὧν καὶ Θεόπομπος ὁ τουτουῒ πατὴρ Μακαρτάτου ἐφρατρίαζε. Itidemque dicitur εἰσάγεσθαι εἰς τοὺς φράτορας. Bud. cum dixisset φρατρίας esse fortasse a quibus vocabulum Confratrias lingua vernacula mutuata sit, subjungit, Et εἰς τοὺς φράτορας εἰσάγεσθαι, est In eam sodalitatem adoptari: ἀπὸ τῶν φρεάτων, i. e. A puteis, nomen ductum, qui communes erant inter φράτορας. Alibi autem affert illud genus loquendi ex Eodem, ita scribente, Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς ἄῤῥην αὐτῷ οὐδὲ εἷς, μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ καὶ εἰς τοὺς φράτορας εἰσαχθῇ, Studio contendit ut e filia natus puer sibi in adoptionem daretur, qui in ejus familiam transiret, nomenque daret phratriæ, ut ille ipse vertit. Qui alibi ex Eod. (1313.) affert, Μάρτυρας παρεχόμενος ὡς εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας, ὡς ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας, ὡς ὑπ' αὐτῶν τούτων προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ, Quod in phratriam ad profitendum admissus sum, quod inter populares conscriptus sum: quod ab ipsis inter nobilissimos selectus sum ad sortitionem sacerdotii. Quemadmodum autem habes in isto Dem. l. ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας post hæc verba, εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας, sic etiam ἀπογράφεσθαι εἰς τοὺς φράτορας dictum fuisse sciendum est, et activa signif., ἀπογράψασθαι εἰς τοὺς φράτορας. Plut. Pericle, Συνεχώρησαν ἀπογράψασθαι τὸν νόθον εἰς τοὺς φράτορας. Legimus vero et ap. Suid. Τὸ δὲ γράφεσθαι εἰς τοὺς φράτορας, σύμβολον εἶχον τῆς συγγενείας. Item, de eo qui φρατρίαρχος vocabatur, Ἐγράφετο δὲ πατρόθεν εἰς τοὺς φράτορας τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ. Apud Eust. vero aliud præterea legimus, quod alioqui huc pertinet: sc. τοὺς φράτορας fuisse Athenis σύστημα quoddam τοὺς τικτομένους ἀπογραφόμενον, ὥστε φανεροὺς εἶναι ὅτι πολῖταί εἰσι. Sed nec ea exp. omittenda est, quam Idem tribuit isti nomini φράτορες, dicens esse τοὺς συμφυλέτας: eadem enim ratione Tribules s. Contribules Latine reddere possumus, uti dixi, licet φυλὴν ἀπὸ φρατρίας distingui perspicuum sit ex iis, quæ supra de hujus vocab. significatione dicta fuerunt. Idem vero exp. et τοὺς συγγενεῖς, sicut φρήτρας ap. Hom., τμήματά τινα φυλετικὰ καὶ συγγενικὰ, quam expositionem habes itidem ap. Suid., et Hes.: sed hic habet præterea φράτορσιν explicatum ἑταίροις et συμμάχοις. Suspicor autem illud συγγενεῖς ab ea γένους signif. esse, quam habet ap. J. Poll., ubi postquam dixit, unamquamque tribum dividi in tres partes, et unamquamque harum vocari φρατρίαν et τριττὺν et ἔθνος, subjungit, Ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες· καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γένους, γεννῆται, καὶ ὁμογάλακτες. Sed

A et ipse his addit, Γένει μὲν οὐ προσήκοντες, ἐκ δὲ τῆς συνόδου οὕτω προσαγορευόμενοι. [" Φρατὴρ, Toup. Opusc. 1, 252. Φράτωρ, ibid. Koen. Præf. ad Greg. Cor. 18. ad Timæi Lex. 66. Heyn. Hom. 6, 436. Luzac. Exerc. 194. Brunck. Aristoph. 1, 167. Conf. c. πατὴρ, 3, 64." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 8, 14.] Est autem ab illa φρατόρων appellatione, ETIAM Φρατορία ap. Suid., i. significans q. Φρατρία. Legimus enim ap. eum, Φασὶ δὲ τὸ αὐτὸ ἔθνος εἶναι τριττὺν, ἤτοι τὴν φρατρίαν, ἢ φρατορίαν. Ubi tamen reponendum censeo φασὶ δὲ τὸ αὐτὸ εἶναι, ἔθνος, τριττὺν, etc. ut sc. τὸ αὐτὸ minime jungatur cum ἔθνος, sed dicat idem valere hæc quatuor, ἔθνος, τριττὺν, φρατρίαν, φρατορίαν. Atque ita convenient hæc cum iis quæ J. Poll. habet, scribens unamquamque φυλὴν, Tribum, in tres partes dividi: unamquamque autem vocari τριττὺν, ἔθνος, φρατρίαν. Stare certe nullo modo potest altera illa lectio; nam τὸ αὐτὸ ἔθνος qui dici possit, cum nulla ἔθνους mentio præcedat? [* Φρατορικὸς, Dem. 1092. * Φρατόριος, Athen. B 460.]

Est autem IONICUM Φρήτρη, pro hoc φρατρία, Curia, etc. quo φρήτρη usus est Hom. Il. B. (363.) Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις, ubi Eust. φρήτρας exp. τμήματά τινα φυλετικὰ καὶ συγγενικά. Perinde certe esse puto, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις, ac si quis diceret, Ut curiales curialibus, populares popularibus opem ferant. Hoc autem φρήτρη tradit Eust. quosdam a φατρία deducere, dicentes in eo abundare prius ρ, et factam esse sync.: alios velle prius esse φρατρία, ut antea quoque docui. Paulo post vero addit e quodam Lex., Atticorum esse φράτηρ, at Iones id efferre per ω: Eosd. vero et φρήτρην dicere. [" Wessel. ad Herod. 63. (1, 125.) Heyn. Hom. 4, 265." Schæf. Mss.] Hinc autem est COMP. Ἀφρήτωρ, Qui in nullius curiæ consortio est, s. sodalitio, Il. I. (63.) Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος. Ab Eust. exp. ὁ μὴ ἔχων φρήτρην et μεμονω- C μένος συγγενείας, item ἄπολις. Ego certe existimo ἀφρήτορα hic vocari non simpliciter Qui in nullius curiæ consortio est, s. tribus, nam ex illo possumus hoc intelligere, sed qui ab eo prorsus abhorret. Eandemque interpretationis formam nomini ἀνέστιος dandam censeo: adeo ut hisce duobus significetur Qui ab omni communitate et societate cum hominibus abhorret: tertium autem illud ἀθέμιστος dicatur de eo, qui divina omnia jura contemnit. [* " Φρήταρχος, Inscr. Gruteri p. 125. Ignarra de Phratriis p. 133. ubi etiam extat θεῶν * φρητρίων." Schn. Lex.]

ΠΑΤΡΩΣ, ὁ, Gen. πάτρω, vel πάτρωος, Patronus. Suspicatur autem Eust. [ad Il. B. p. 239, 24.] Ionicæ linguæ hoc vocab. esse potius quam communis; ita enim intelligo, quod dicit de πάτρως et μήτρως, ea esse Ἰακὰ μᾶλλον: addit porro significare θείους ἐκ πατρὸς καὶ μητρός. Id certe Herod., quem lingua ea uti scimus, aliquot usurpat locis, e quibus duos proferam: quorum unus est hic, 2. Ἀντιμεμφόμενον ὅτι ὁ μὲν αὐτοῦ πατὴρ καὶ πάτρως κ. τ. λ. Alter autem est D hic, 4, (76.) Εἶναι δ' αὐτὸν Ἰδανθύρσου τοῦ Σκυθέων βασιλέως πάτρων. Affertur vero et dat. πάτρῳ ex Eod. (6, 103.) || Sed πάτρως signif. etiam Progenitorem a paterno genere, τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον, Eust.: is enim postquam dixit quosdam vocare πάτρωας et μήτρωας, quos alii appellant πατραδέλφους et μητραδέλφους, addit, Stesichorum πάτρωα dixisse τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον: idque probat exemplo, quod ibi vide, p. 316. [Barker. ad Etym. M. 1087. " Ad Herod. 167. 316. 486. Thom. M. 846. 848." Schæf. Mss.] AT VERO Πατρωὸς, ὁ, Vitricus: sicut μητρυιὰ, Noverca, cujus signif. exemplum Bud. e Pand. affert. [" Ad Mœr. 255. ad Charit. 297. Thom. M. 640." Schæf. Mss. Plut. Arato 38. Cleomene 11.] J. Poll. tamen l. 3. non valde nomen hoc probat: ei anteponens NOMEN Ἐπιπάτωρ, ορος, ὁ, quod est itidem Vitricus. [" Ad Mœr. l. c. Thom. M. 849." Schæf. Mss.] Sonat vero ἐπιπάτωρ, q. d. Superpater. I. e. Qui superadditur patri, ut ita dicam. Sed mendose ap. eum scriptum esse πατρῴου pro πατρωοῦ,

a nominativo πατρωὸς, admonitus esto lector. Invenitur autem ETIAM Πατρυιὸς ap. Eust.: quæ per υι scriptura conveniet cum scriptura nominis μητρυιὰ, necnon NOM. Μητρυιὸς, quod itidem Vitricum significare docet. Atque adeo cum ita scripserit Eust. Ἰστέον δὲ ὅτι τε καὶ μητρυιὸν οἱ παλαιοί φασι τὸν πατρωὸν, * ἀῤῥενωνυμοῦντες τὴν μητρυιὰν, καὶ λέγει οὕτω Θεόπομπος κ. τ. λ., et cum subjunxerit aliquanto post, de scriptura vocabuli μητρυιὰ disserens, Τὸ δ' αὐτὸ λογιστέον καὶ ἐπὶ τοῦ πατρυιός: cum, inquam, hæc ita sint, non immerito fortasse suspicetur quispiam, non πατρυιὸς, sed μὴτρυιὸς hic ab eo scriptum fuisse; nam πατρωὸς quidem certe locum hic non habet, cum ea, quæ de scriptura dicuntur, nullo pacto ei conveniant. Alioqui enim cur in illo priore l., ubi πατρωὸν habemus, non itidem πατρυιὸν scripsisset? Porro ex iis quæ illum de nominis μητρυιὰ scriptura disserere dixi, addit autem, hoc idem nobis in πατρυιὸς considerandum esse, colligo eum in ea fuisse sententia, id enim aperte non indicat, ut putaret in NOMINE Μητρυιὰ esse duas illas syllabas e compositione cum υἱός: dicit enim τέθριππος quidem ἀναλόγως vertisse tenuem in aspiratam, quod aspiretur ἵππος: at in μητρυιὰ idem factum non fuisse, sed μητρυιὰ scribere placuisse: quæ scriptura ex Ionicæ aut Æolicæ linguæ consuetudine manarit. Quibus verbis innuit, s. potius aperte indicat, scr. fuisse μηθρυιὰ, quod itidem de μηθρυιὸς ac παθρυιὸς judicandum est, sicut τέθριππος, per θ. Verum ad me quod attinet, prorsus ab Eust. de illa terminatione in υια dissentio, eam non e comp. cum υἱὸς, sed simpliciter ἐκ παραγωγῆς esse, s. κατὰ παραγωγὴν ita efferri existimans. [“ Ad Mœr. 255.” Schæf. Mss.]

Vox autem LATINA est Πάτρων, mea quidem judicio, sicut ET Πατρίκιος, i. e. e Latina Patronus facta. [“ Cf. Fabretti Inscr. Domest. 756.” Boiss. Mss.] Nec me quisquam de hac sententia deducet, nisi qui aliquem usum hujus nominis πάτρων ap. quempiam perantiquum Scriptorem Gr., antiquiorem quidem certe quam ut e Romano sermone mutuatus id videri queat, mihi ostenderit. Nihil enim me movet quod scribit J. Poll., sc. τοὺς ἀρχηγοὺς γένους, s. ἀρχηγέτας, qui etiam γενάρχαι ac προπάτορες appellantur, Latine generis auctores, e Virg., dici etiam πάτρωνας. Hoc inquam minime me movet, quod nequaquam ap. ullum e vetustioribus Scriptt. invenisse eum hanc vocem existimem. Multo vero minus his Schol. Eur. verbis moveor, Ἀπελεύθερος δὲ, ὁ ἀργυρώνητος μὲν πρῶτον, εἶτα ἐλευθερωθείς· ὁ δὲ ἐλευθερώσας αὐτὸν, πάτρων, καὶ κλίνεται πάτρωνος. Est enim hic usus nominis πάτρων, non, ut ille quem affert J. Poll., remotus aliquantum ab eo quem habet ap. Latinos Patronus: sed cum eo prorsus conveniens, quem ap. illos interdum habuisse, e Plut. etiam discimus. Is enim in Fabio Maximo, postquam scripsit, Οἱ δὲ στρατιῶται τοὺς στρατιώτας πάτρωνας ἠσπάζοντο, addit, Τοῦτο δ' ἐστὶ τοῖς ἀπελευθέροις προσφώνημα πρὸς τοὺς ἀπελευθερώσαντας. Alioqui πάτρωνα sonare i. q. προστάτην, et relationem habere ad κλίεντα, Clientem, quod sonat πελάτην, ex eo discimus in Vita Romuli (13.) p. 44. meæ Ed. Ubi docet etiam a Patrone quodam nomen hoc ortum habuisse. [“ Thom. M. 849. ad Charit. 415. ad Diod. S. 2, 576.” Schæf. Mss. “ Schol. Eur. Hec. 420.” Kall. Mss. * Πατρώνισσα, Gl. Patrona: * Πατρωνεύω· Patrocinor.] Ibid. EST ET Πατρωνεία, quod perinde est ac si dicas Patronatus; magis enim respondere huic nomini existimo, quam nomini Patrocinium, et ab eo exp. itidem προστασία. [“ Dionys. H. 1, 258.” Schæf. Mss. * Πατρωνικὸς, Suid. 3, 60.] Alterum quoque nomen LAT. Πατρίκιος, unica quidem certe litera a Lat. Patricius differens, in eod. Plut. l. habetur: ita ut eadem opera de utroque doceri ab eo possis. Sed vide ut e duabus derivationibus eam sequaris, qua nomen hoc a patris appellatione deducit, non autem eam, qua ἀπὸ τῆς πατρωνείας: cum vel terminatio huic derivationi aperte refragetur. Ceterum quanto manifestius est πατρίκιος mere Latinum esse pro Patricius, tanto magis miror Bud. duobus in ll. aurem Suidæ magis præbuisse, scribentis, Πατρίκιος, πατὴρ τοῦ κοινοῦ: quasi sc. Patricius dicatur ex eo, quod sit velut Communis pater reip. Nam quæ magis violenta esse etymologia potest si literas species? contra vero terminationem illam nominis Patricius Latinam esse, alia quamplurima eod. modo terminata vocabula testantur. [Dionys. H. 1, 81. 82. 108. 191. 276.]

“ ΠΑΥΡΟΣ, Poëticum adjectivum est, i. significans q. ὀλίγος in prosa, Paucus, Non multus, Il. B. (675.) παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαὸς, Γ. (214.) ἐπιτροχάδην ἀγόρευε Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως: erant enim Lacones sua natura βραχυλόγοι, Breviloqui et pauciloqui: unde etiam subjungit, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος. Utitur etiam comparativo παυρότεροι, Pauciores: Il. O. (407.) οὐδὲ δύναντο Παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν: N. (739.) μάχονται Παυρότεροι πλεόνεσσι, Δ. (407.) Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον, Pauciorem populum, Minorem populi numerum. Interdum ponitur pro Parvus, Brevis, Nicand. Θ. (224.) ἄλλοτε μῆκος Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος.” [“ Heyn. Hom. 7, 70. Voss Myth. Br. 1, 125. Toup. Opusc. 1, 366. Valck. Callim. 267. Brunck. Aj. 1022. Parvus, Jacobs. Anth. 6, 207. Simonid. 13. et Jacobs., Apoll. Rh. 1, 573. Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα, Wakef. Herc. F. fin. Παῦροι, Nemo, Heyn. Hom. 5, 149.” Schæf. Mss.] “ Neutrum plurale παῦρα adverbialiter ponitur interdum pro Paucies, Raro, Non sæpe, Non multum, Hesiod. Θ. (780.) Παῦρα δὲ πωλεῖται. Alioqui DICITUR Παυράκις e signif., ut ὀλιγάκις. Hes.” [Theognis 859.] “ Pro παῦρος dicitur ETIAM Παυρίδιος, forma dimin., Pauculus, Pauxillus, Hesiod. Ἔργ. (1, 132.) Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, Ad pauxillum tempus. Ex eod. παῦρος COMP. Παυροεπὴς, Pauciloquus: Erinnæ epith. in Epigr.” [“ Jacobs. Anth. 8, 48.” Schæf. Mss. * Παυρὰς, i. q. παυρὰ, Nicander Θ. 210.] “ Παῦνον, Hesychio μικρὸν, Parvum, Paucum, ut παῦρον. Sed addit quosdam exp. μέγα, ἀγαθόν.”

ΠΑΥΩ, Finem impono, Finio, Cessare facio s. Desistere, Xen. K. Π. 8, (6, 4.) p. 136. meæ Ed. Τότε μὲν ἔπαυσε τὸν λόγον, Tunc finem imposuit suæ orationi, Tunc finiit orationem suam, quod Finio ponitur et pro Cessare facio. Sic cum jungitur participio, commode reddi potest Finem impono: Isocr. Πόλιν δυστυχοῦσαν παῦσαι, Urbis calamitatibus finem imponere: quod perinde est ac si diceretur πόλιν δυστυχιῶν παῦσαι. Eadem constr. dixit in Paneg. Ἀλλ' ἵνα αὐτοὺς ἐκείνους παύσω, καθ' ὅσον ὁ λόγος δύναται, τοιαύτην γνώμην ἔχοντας, Ut finem imponam huic eorum opinioni, Ut desistere faciam ab hac opinione. Ad verbum, Ut desistere faciam hanc opinionem habentes, pro Desistere ab hac, quam habent, opinione. Itidem, Στρατηγοῦντα δ' αὐτὸν ἐπαύσατε, ap. Dem. (1187.) Et παύειν ἄρχοντα ap. Lys., nisi quis ἄρχοντα loco nominis habere malit, q. d. Facere desistere a magistratu. Sed redditur potius Abrogare alicui magistratum, imperium magistratui. Παύω cum aliquibus accuss., commodius redditur Reprimo, Coërceo: ut cum dicitur πάυυ τὴν ὕβριν a Dem. Reprimo insolentiam, Coërceo, etiam Compesco: quæ multo significantius dicuntur quam Finem impono insolentiæ, Cessare facio insolentiam. Sic ap. Hom. παύειν ἐὸν ῥόον, et aliquoties παύειν χόλον, ac μένος, Reprimere iram s. Cohibere. Nisi malis Sedare iram. Sed hoc observandum est, cum dicitur, παύω τὸν σὸν χόλον, τὸν χόλον σου, τὸ σὸν μένος aut τεὸν, tunc, si aliquo istorum verborum uti non velimus, sed potius magis ad verbum reddere, esse dicendum, Facio ut cesses aut desistas ab ira, Impono finem iræ tuæ: at cum dicitur, παύω ἐμὸν χόλον, s. ἐμὸν μένος, reddi Cesso vel Desisto ab ira: nec solum Impono finem iræ meæ, sed etiam Finem facio iræ. Sic Il. A. 283. Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος, Desiste ab ira, Finem fac iræ tuæ etc. Utrique autem loco convenit verbum Sedo, cum dici possit παύω τεὸν μένος, Sedo iram tuam: itidemque παύω ἐμὸν μένος, vel simpliciter παύω μένος, aut παύω χόλον, Il. T. (67.) Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, Sedo iram meam. Cui

simile est, παῦε τεὸν μένος, Tuam sedato iram. Uti vero licet et verbis illis, Reprimo, Cohibeo, aliisve hujusmodi. Sed eod. illo verbo Sedo aptissime reddemus ap. Eund. hoc παύειν, junctum accus. ὀδύνας, Il. Π. (528.) Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, Sedavit dolores. Legitur autem et παύειν ὀδυνάων ap. eum: de qua constr. dicam infra. Item cum accus. ἄνεμον, Od. K. (22.) ubi verbo ὀρνύμεν opp. Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, Ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι: hic enim cum ὅν κ' ἐθέλῃσι oportet ἄνεμον repetere ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Sunt porro et accuss., cum quibus reddi potest Aboleo: παύω τὴν τυραννίδα, Aboleo tyrannidem. In alia autem constr. reddi et verbo Abrogo, sicut in l. quem protuli supra, disces e sequentibus. || Παύω habet et alias constr., quarum una est, et ea quidem frequentissima, nisi me fallit memoria, παύω σε τούτου: pro quo interdum et παύω σε ἐκ τούτου: altera, παύω σε ποιεῖν τοῦτο, μηκέτι ποιεῖν. Sed et cum pass. infin., præcedente particula μή. Quod ad priorem attinet, sc. παύω σε τούτου, sciendum est, quemadmodum docui dixisse Dem. παύω τὴν ὕβριν, quod fuerit exemplum τοῦ παύω τοῦτο, ita dixisse Isocr. παύω σε ὕβρεως, quod fuerit exemplum τοῦ παύω σε τούτου, Paneg. Κἀκεῖνον τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν. Est autem παύω σε τῆς ὕβρεως, Facio ut desistas ab insolentia, Impono finem tuæ insolentiæ. Aut, utendo quopiam significantiore verbo, Reprimo tuam insolentiam, Coërceo, Compesco, si quidem structuræ orationis non habeatur, sed sensus duntaxat ratio: alioqui dicendum esset, Reprimo ab insolescentia, Coërceo, Compesco. Sed Latinitas patietur potius, ut opinor, Refræno te ab insolentia: cum et Cic. constructionem hanc isti verbo dederit. Quod si quis hoc non libenter utatur, quod ei plus vehementiæ inesse putet, idem autem fortasse et de tribus illis proxime præcedentibus judicabitur, quam verbo παύω: aut dicat, Deduco te ab insolescentia, aut Depello: aliudve hujusmodi verbum, sed aptius tamen, quærat. Dicerem autem Prohibeo, quo hoc ipsum verbum exp. ap. Thuc. 3. Βουλόμενοι τῆς μὲν ἔξω ξυμμαχίας ὑμᾶς παῦσαι, ἐς δὲ τὰ κοινὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια καταστῆσαι, sed prohibere dicimur quempiam non tam ab ea re a qua desistere eum volumus, quæ inest verbo παύω significatio, quam ab ea quam facere s. aggredi parat. At vero cum dicitur παύω σε τῶν ἐπιθυμιῶν, locum fortasse habere potest illud Deduco, ut dicamus sc. Deduco te a cupiditatibus: sed non minus aptum judicabunt alii fortasse vel Libero, vel Vindico. Est autem eo loquendi genere usus Xen. Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν τοὺς συνόντας ἔπαυε. Ejusd. generis est, παύειν τῶν πονηριῶν ap. Isocr., cui opp. προτρέπειν ἐπὶ τὰς πονηρίας, Archid. Δύο τρόποι τυγχάνουσιν ὄντες οἱ καὶ προτρέποντες ἐπὶ τὰς ἀδικίας, καὶ παύοντες τῶν πονηριῶν. Plato autem dixit etiam παύειν τινὰ τῆς λυγγὸς, Symp. Ὦ Ἐρυξίμαχε, δίκαιος εἶ ἢ παῦσαί με τῆς λυγγὸς, ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι, ubi non minus apte verbo Liberare uti possumus. Observa autem uno eodemque in l. usum τοῦ παῦσαι et τοῦ παύσασθαι. Hanc autem constr. sæpe habet et in Abrogandi signif.; ut enim dicitur παύειν ἄρχοντα, στρατηγοῦντα, de quibus supra, sic etiam παύειν τινὰ τῆς ἀρχῆς, στρατηγίας. His simile est παύειν τῆς βασιλείας, pro quo τῆς βασιληΐης Ionice ap. Herod., item τινὰ τῆς ναυαρχίας ap. Thuc., quibus in ll. παύειν non incommode redditur verbo Privare. Xen. Ἑλλ. 6, (2, 8.) Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται, Cum privassent illum imperio, vel, mutando constr., Cum abrogassent illi imperium. Sic παύειν τινὰ τῆς βασιλείας, Privare regno. Ubi tamen et illo verbo Deducere uti possis, si cum Hirtio dicere velis Deducere e regno. Quidam certe interpr. Adimere alicui regnum. Sciendum est autem, Hom. quoque sæpe dixisse non solum παύω τούτου, sed et παύω σε τούτου, utplurimum tamen hunc personæ accus. subaudiendum nobis relinquendo, ut cum dicit παῦσε δὲ χάρμης, et παῦσε δὲ θούριδος ἀλκῆς, subaudiens αὐτόν. Et Il. Δ. (191.) Φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων. At Od. Ψ. (298.) junxit accusativo rei pro accus. personæ, Παῦσαν ἄρ ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας. Soph. interjecta præp. ἐκ dixit (El. 987.) παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ. Quod autem attinet ad illam verbi παύω cum infin. constr., qua sc. dicitur παύω σε τοῦτο ποιεῖν, legitur ap. Thuc. 2, (67.) p. 69. meæ Ed., Βουλόμενοι πεῖσαί τε αὐτὸν, εἰ δύναιντο, μεταστάντα τῆς Ἀθηναίων ξυμμαχίας, στρατεῦσαι ἐπὶ τὴν Ποτίδαιαν, οὗ ἦν στράτευμα τῶν Ἀθηναίων πολιορκοῦν, καὶ παῦσαι βοηθεῖν τε αὐτοῖς, καὶ ᾗπερ ὥρμηντο, δι' ἐκείνου πορευθῆναι κ. τ. λ., ubi παῦσαι non cum πεῖσαι jungitur, alioqui enim esset παῦσαι pro παύσασθαι, et tres infinitivi simul, sed immediate cum βουλόμενοι, ut sit, Volentes efficere ut desisteret a ferendis suppetiis; vel Ut desisteret ferre suppetias. Proferam autem minime controversum hujus constr. exemplum, non quidem in hoc simplici παύω, nullum enim mihi in præsentia suppetit, sed in comp. ἀποπαύω: cum utriusque quod ad hanc constr. attinet, eadem sit ratio. Ita igitur ille Od. Σ. (113.) Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας Ἐν δήμῳ. Et quoniam docui παύειν aliquibus in ll. reddi posse verbo Compescere, sicut et Reprimere, aliisque hujusmodi, hoc addo, inveniri hoc ipsum Compesco infinitivo itidem junctum ap. Plaut. Bacch. Cave malum, et compesce in illum injuste dicere. Ubi si mendum non est, merito quis miretur factum ex activo verbo neutrum, quod verbo παύω itidem usuvenire interdum mox docebo. Verum additur interdum huic verbo et negatio μὴ, vel μηκέτι, ut ap. Lucian. (1, 860.) Ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτοὺς, pro ἔπαυσε λοιμοῦ αὐτοὺς, Illis finem pestis imposuit, Finem pestis attulit, Eos a peste liberavit. Apud Aristoph. cum μὴ sequente etiam pass. infin. παύω σε μὴ ἐξαπατᾶσθαι.

Παύω neutraliter pro Finem facio, Cesso, Desisto, Desino: pro qua signif. ex Hom. affertur cum gen. παῦσαν ἀέθλων, pro Finem certandi fecerunt. Observavi alioqui hunc verbi istius usum in imperativo potius: Hesiod. Ἀ. (449.) Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο. Sic Aristoph. B. (580.) παῦε, παῦε τοῦ λόγου. Et cum partic. παῦε ὀρχούμενος. Invenitur autem παῦε et sine adjectione, et quidem pro Tace, ap. Aristoph. (Ὀρν. 1504.): quæ signif. datur itidem imperativo Desine a Lat. Comicis. Sed libet hoc lectori nostræ linguæ studioso expendendum proponere, annon verisimile sit nos, cum aliquem tacere jubentes, dicimus Pai pai, potius e Græcis παῦε παῦε, nam et ita geminatum hoc verbum extat ap. Aristoph., quam e Lat. Pax pax mutuari. Mihi quidem certe non fit verisimile nos jubentes aliquem tacere, uti nomine quod Pacem significet, licet alioqui Pacem appellemus Paix, ac non potius eo cui ipsa Tacendi insit signif., i. e. τῷ παῦε. Neque vero movere quemquam debet hæc diphthongi αυ in nostram ai mutatio, cum et in aliis quibusdam vocabulis e sermone Græco sumtis ea utamur.

At vox PASS. Παύομαι in signif. neutra, Finem facio, Cesso, Desisto, Desino. Jungitur interdum genitivo, interdum participio, idque ap. utrosque Scriptt. Sed hæc constr., nisi me fallit memoria, solutæ orationi, illa carmini usitatior, s. potius utraque in soluta oratione frequens, at in carmine rara est altera, sc. cum participio. Primum igitur genitivo junctum παύομαι, in carmine quidem, Il. H. (376.) Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, Σ. (125.) πολέμοιο πέπαυμαι. Rursum H. (290.) παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος. Legitur vero et, Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε, Od. Φ. (228.) In soluta autem oratione, ut παύομαι τῆς ὀργῆς, Desisto ab ira, Iræ finem facio, Desino irasci, ap. Lys. Item Herodian. 7, (10, 16.) Τῆς τε ὀργῆς ὁ δῆμος ἐπαύσατο. Sic et ap. Dem. παύεσθαι τῆς ὕβρεως, (564.) Οὐθ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ ἢ ὅσον καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως, ubi tamen Bud. παύεσθαι non verbo neutro, sed passivo est interpretatus, sic reddens h. l., Ita huic litem non minoris a vobis æstimandam esse censeo, quam quanta pœna depensa, ab injuria postea inferenda coërceatur. Et cum gen. βοηθείας, pro Desisto a ferendo subsidio. Item cum gen. ἔργων, necnon πλησμονῆς ap. Xen. (Ἀπ. 3, 11, 14.) E Plat. autem cum gen. κακῶν: sed παύσασθαι κακῶν ap. eum exp. perinde ac si esset pro παῦσαι positum: sc. Finem

imponere calamitatibus. Ad quam interpr. nisi quid nos confugere cogat, cum hunc vocis παύσασθαι usum nullo alio exemplo confirmari videam, malim exponere, Finem malorum habere, invenire. Hoc alioqui fateor, quemadmodum dixi, παύω in quibusdam ll. posse reddi Finem facio, Cesso, Desisto, quæ sunt propria vocis passivæ παύομαι: ita vicissim esse ubi παύομαι reddi possit Finem impono, Finio, quæ alioqui proprie activæ voci παύω conveniunt: ut sc. cum dicitur παύομαι τοῦ δρόμου: hoc enim reddere potes non solum, Finem facio currendi, Desisto a cursu, sed etiam, resolvendo orationem in aliam structuram, Finem impono cursui, Finio cursum, aut etiam Sisto cursum; nam qui dicit παύομαι τοῦ δρόμου, i. e. Finem facio currendi, Desisto a cursu, Desino currere, non aliud dicit quam παύω τὸν ἐμὸν δρόμον: ut vicissim qui ita loquitur, παύω τὴν ἐμὴν ὀργὴν, Finem impono iræ meæ, perinde est ac si diceret Finem facio irascendi, Desino irasci. At vero in παύσασθαι κακῶν idem non spectatur, cum is, qui dicit παύομαι τῶν κακῶν, Finem habeo malorum, non continuo dicere possit παύω τὰ κακὰ, Finem impono malis: nihilo certe magis quam is, qui dicit Convalesco ab hoc morbo, vel Sanatus sum ab hoc morbo, dicere potest itidem, Sanavi me ab hoc morbo. Ceterum affert Bud. e Synes. παύομαι cum gen. τῆς ἀρχῆς, expositum activo itidem verbo, sc. Abdico, cum accus. Me: nam παύομαι τῆς ἀρχῆς redditur Abdico me magistratu. Simul tamen vertit hoc verbum et neutro Abeo: interpretans, Abeo magistratu. Ut porro παύω genitivo junxit Soph., juncta præp. ἐκ, sic παύομαι Aristoph. (B. 1531.) ubi dicit παύομαι ἐκ μεγάλων ἀχέων: quod παύομαι redditur rursum passivo verbo Recreor.

Παύομαι in altera constr., sc. cum participio, prosæ potius quam carmini usitatum, Xen. K. Π. 7, (2, 3.) Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Χαλδαῖοι ἔδεισάν τε καὶ ἱκέτευον παύσασθαι ὀργιζόμενον, ubi observa παύσασθαι ὀργιζόμενον eadem signif. qua habuisti supra παύσασθαι τῆς ὀργῆς. Tale est παύομαι διψῶν, (K. Π. 1, 3, 10.) Et παύομαι φονεύων, Thuc. Plato quoque dixit de Rep. 1. Ἐπειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι. Jungitur vero et participio passivo, ut παύομαι βασανιζόμενος, Desino torqueri, ap. Antiphontem. Pro quo et παύομαι στρεβλούμενος ap. Eund., Ἠπίστατο γὰρ ὅτι παύσαιτο στρεβλούμενος ὁπότε εἴποι τὰ τούτοις δοκοῦντα. Sic Παύσασθαι ὀδυνώμενον, Plato de Rep. 9. Et, Παύομαι ταραττόμενος, Plut. Solone, Desino turbari.

Παύομαι sine adjectione etiam ponitur, relinquendo, ut opinor, subaudiendum participium, aut certe gen. Aliquos tamen excipio locos, cujusmodi est hic Gregorii, Ταῦτα πέπαυται, pro Hæc desita sunt haberi, desierunt. Sed et in hoc Gellii loco, Disciplina tibiis canendi desita est, sicut Desita est sine adjectione ponitur, non dubium est quin de πέπαυται idem dici hic possit. Alioqui ponitur pro Quiescere, s. Requiescere: in qua signif. frequentius est ἀναπαύεσθαι. Sed et pro Quiescere in ea signif., qua dixit Virg. Flammam quievisse, Æn. 6. Postquam collapsi cineres, et flamma quievit. Nec enim dubium est quin tale sit istud Homericum, παύσατο δὲ φλὸξ, atque adeo Virg. id exprimere voluerit: Il. Ψ. (228.) Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ. Quod si παύεσθαι reperiatur et pro Tacere, sicut de παῦε dictum fuit supra, tunc quoque verbum Quiescere ejus interpretationi adhibere poterimus, cum Terentio; si tamen eos sequamur, qui in quibusdam ejus ll. accipi simpliciter putant pro Tacere, a quibus ego dissentio. At vero Desinere ita sumi ab hoc ipso Comico, minime controversum est. Sed in VV. LL. e Theophr. affertur παύεσθαι oppositum etiam τῷ ἵστασθαι, significanti Reniti et obsistere: H. Pl. 5, 8. Εὔπριστα δὲ καὶ εὔσχιστα τὰ ἐνικμότερα τῶν πάμπαν ξηρῶν· τὰ μὲν γὰρ παύονται, τὰ δὲ ἵστανται. Afferturque ad hujus interpr. confirmationem, e Plin. 16, 43. Arida latius quam viridia serris cedere. Sed quibusdam suspectum est παύονται in illo Theophr. l., cum alioqui constet Plinium quæ ibi dicit, ex ipso Theophr. mutuari.

A Monosyll. Παῦ per apoc. pro παῦσαι dictum fuisse, testatur ap. Eust. [Od. A. p. 43, 45.] Ælius Dionys. sed ambiguum est intelligatne pro παῦσαι infinitivo activo, an pro παῦσαι imperativo medio. Ego certe de hoc potius quam de illo intelligendum putarim.

[" Παύω, ad Xen. Mem. 3, 14, 1. Heringa Obs. 145. ad Charit. 254=686. ad Il. N. 424. ad Herod. 335. ad Xen. Eph. 239. Valck. Hipp. p. 237. Markl. Suppl. 310. Il. O. 459. coll. Wolf. Proll. 225. Heyn. Hom. 6, 208. 7, 77. Brunck. Aristoph. 1, 34. 3, 37. De constr., ad Xen. Mem. 4, 2, 17. Phalar. p. 28. ad Herod. 536. 613. Brunck. Œd. C. 1751. Παύω τινά τινος, Ind. Xen. Mem. Τὸν νοσοῦντα παύειν, Simon. Dial. 100. Παῦε, Brunck. Aristoph. 3, 42. Epigr. adesp. 661. Heyn. Hom. 5, 586. 6, 31. Heind. ad Plat. Phædr. 193. Vox celeustæ, ad Lucian. 1, 240. Παῦσαι, Lobeck. Aj. p. 413. Παύσῃ —; Lennep. ad Phal. 45. Act. pro med., Ruhnk. ad H. in Cer. 351. ad Il. I. 260. Brunck. Phil. 1275. De act.

B et med., Jacobs. Anth. 6, 402. Brunck. Aristoph. 1, 159. Kuster. 71. Thom. M. 230. 696. Diod. S. 1, 429. Eur. Herc. F. 675. Leon. Tar. 4. De constr., Zeun. ad Xen. K. Π. 89. Toup. Opusc. 2, 133. Valck. Diatr. 87. Dawes. Misc. Cr. 324. Plut. Mor. 1, 861. 863. Porson. Med. p. 28. Aristoph. 'A. 634. Boiss. Philostr. 569. Cum participio, Schol. ad Lucian. 1, 3. Valck. Phœn. p. 575. Brunck. Apoll. Rh. 169. Cum infin., Longus p. 41. Pass. An accus. regat, Heind. ad Plat. Apol. p. xiii. Ἐπαύθην, ἐπαύσθην, Wessel. Add. ad Herod. 65. (Buttm. A. Gr. 1, 448.) Παυθῆναι, ad Dionys. H. 1, 193. 2, 728. 3, 1342. Πεπαύσομαι, Wakef. Trach. 587. Πεπαύσομαι, παύσομαι, Mœr. 293. et n. Plusquamperf. pass., Thom. M. 54." Schæf. Mss.]

Παυσίβακτροι, οἱ, q. d. Ad sedandum utentes baculis, in VV. LL. Baculis robustis utentes, ut qui fustibus lites sedant et dirimunt. At Hes. habet duntaxat, Παυσιβάκτρων, ἰσχυρῶν βακτηρίων χρωμένων: quæ scriptura mendosa esse videtur; ac certe, se-

C quendo illam exp. quam habent VV. LL., reponendum esset ἰσχυραῖς βακτηρίαις χρωμένων. Alioqui possit etiam suspicari quispiam, eum scripsisse ἰσχυρῶν seorsum, et addidisse, βακτηρίαις χρωμένων: Sed et illa ipsa vox παυσίβακτροι non immerito suspecta cuipiam fuerit. [A Schneidero non agnoscitur. * Παυσίκακος, ὁ, ἡ, Greg. Naz. 2, 292. " Schol. Pind. 'O. 2. 1." Boiss. Mss.] Παυσίλυπος, Mœrori finem imponens, afferens, Mœrorem cessare faciens. Sedans mœrorem, ut παυσίλυπος ἄμπελος vocatur a quodam Poëta ap. Athen. (40.) Mœroris sedatrix vitis, quod vini potu exhilarentur homines. Sic et poculum illud, quod in conviviis tertium Jovi Servatori dicatum erat, παυσίλυπον vocabatur, ut habent VV. LL. Ibid., Jovis esse dicitur epithetum ap. Soph. (Nauplio Fr. 1.) Sed et quendam lapidem vocatum fuisse παυσίλυπον, quod si quis dum in luctu versatur, eum nactus fuerit, continuo mala ejus finiantur, ex Jasone Byzantio discimus, Ἐν Στρυμόνι ποταμῷ γεννᾶται λίθος παυσίλυπος καλούμενος, ὃν ἐὰν εὕρῃ τις

D πενθῶν, παραχρῆμα παύεται τῆς κατεχούσης αὐτὸν συμφορᾶς. Quinetiam villa quædam Campaniæ Pausilypum dicta fuit, ut testantur cum alii, tum Plin. Hoc autem nomen ab amœnitate obtinuit. [Eur. Bacch. 771. " Heyn. Hom. 8, 255. ad Charit. 358. Brunck. Soph. 3, 429. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 22." Schæf. Mss. " Vitiosum Παυσόλυπος, Nicet. Eugen. 4, 217. 6, 241." Boiss. Mss.] Παυσινύσταλον, Quod dormitationem reprimit, vigilare facit, Eust. Od. Δ. p. 1491. Ἔοικε δὲ μᾶλλον τῷ τῆς Ἑλένης κρατῆρι, τὸ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον γρηγόρσιον· ἐπειδὴ καὶ νηφάλιοι θυσίαι ἦσαν, ἐν αἷς οἶνος οὐκ ἐσπένδετο, φασὶν, ἀλλ' ὕδωρ μελίκρατον. Quibus addit, Homerico illi κρατῆρι similius etiam esse, quod ab Ælio Dionysio commemoratur παυσινύσταλον, et ab eo esse dicitur vel βρῶμα, vel aliquid hujusmodi. Esse autem παυσινύσταλον ajunt, inquit, simile ei quod DICITUR Ἐγρηγόρσιον: quo significatur, τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι, καὶ ὡς εἰπεῖν νηφάλιον. Observa autem obiter, hic quidem Ἐγρηγόρσιον, illic autem SCRIBI Γρηγόρσιον. Est alio-

qui in usu potius, sicut ἐγρήγορσις, ita etiam ἐγρηγόρσιος, et quidem significans ποιῶν ἐγρηγορέναι, sequendo ejus exp., i. e. Faciens vigilare, s. Vigilias afferens. Quod autem ad compositionem nominis hujus πανσινύσταλον attinet, existimo in eo νύσταλον substantivi fungi vice, cum tamen extra compositionem non inveniatur, quod quidem sciam: sed tantum NOMEN Νυσταλέος adjectivum, significans non Dormitationem, sed Dormitatorem, aut etiam Dormitabundum. Neque enim hac voce, ad exemplum aliarum complurium a me ficta, uti dubitarim. Πανσίπονος, ὁ, ἡ, Labori finem imponens, A labore recreans, Eur. [Iph. T. 451. Aristoph. B. 1356. Orph. H. 49, 6.] At vero COMP. Πανσάνεμος, amittit ι, quod in præcedentibus compp. habes. Vocavit autem πανσάνεμον θυσίαν Æsch. (Ag. 222.) Sacrificium sedans ventos, s. placans, ut locutus est Virg., i. e. quo impetramus sedationem ventorum. [* " Πανσανίας, Jacobs. Anth. 6, 318. Brunck. Soph. 3, 488." Schæf. Mss.]

Παῦσις, Cessatio, Requies, vel Sedatio, [Gl. Interdictum. " Matthæi ad Epist. ad Corinth. p. 231." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 104. LXX. Jerem. 48, 2.] Pro quo dicit HOM. Πανσωλή, aliique Poëtæ, ut Il. B. (386.) Οὐ γὰρ πανσωλή γε μετέσσεται οὐδ' ἠβαιόν. Item πανσωλὴ πολέμοιο, in alio ejus loco. [" Koen. ad Greg. Cor. 269." Schæf. Mss.]

Παυστέον, Adv. positionis, ut vulgo appellant, Cessandum est, Finem facere oportet, παύεσθαι δεῖ. Sed interdum et activa signif. pro παύειν δεῖ, Facere oportet ut quis cesset. Plato, Παυστέον προειδότας αὐτοὺς τὸν θάνατον, Operam dare oportet ut desinat mortem prævidere, q. d. Faciendi sunt cessare a, etc. [Παυστέα, Gl. Compescenda.]

Παυστήρ, ῆρος, ὁ, ITEM Παυστήριος, Sedator, Sedativus. Sonat autem παυστήρ quidem, Sedator: at παυστήριος, q. d. Sedativus, Sedatorius. Vel Qui finem imponit, cessare facit. Alexis ap. Athen. (449.) vocat somnum παυστῆρα βροτείων πόνων, Qui finem imponit humanis laboribus, requiem affert a laboribus mortalium: Ὕπνος βροτείων, ὦ κόρη, παυστὴρ πόνων. At παυστήριος sub nomine Sophoclis habetur in VV. LL. [Vide Œd. T. 150.] Ubi παυστήρια sunt etiam Obices, Septa: quod Hes. exponat προβλήματα, ἢ φράγματα. Qui et παυστήρια ὄρη appellatos tradit Achaiæ montes in quibus mortuus est Orion. [Παυστήρ, Soph. El. 304. " Valck. Hipp. p. 313. Wakef. Phil. 1438. Jacobs. Anth. 12, 347. Παυστήριον, Argum. Soph. Œd. T." Schæf. Mss. * Παύστης, unde] Παυστικός, Vim sedandi habens, VV. LL.

[* Παυστός, unde] Ἄπαυστος, ὁ, ἡ, Indesinens, Non cessans, Irrequietus, Fine carens, Perpetuus, Sempiternus: ut Cic. ἄπαυστος βίος ap. Plat., p. 23. mei Lex. Cic., vertit Sempiterna vita. Apud Thuc. autem (2, 49.) ἄ. δίψα reddi etiam potest passive, Insedabilis sitis, Sitis quæ sedari non potest. Itidem ἄ. γλῶττα signif. passiva, q. d. Incoërcibilis lingua, Lingua quæ coërceri non potest. [Dionys. H. 455, 1. Aret. 59, 7. " Markl. Suppl. 79. Jacobs. Anim. 46. Valck. Callim. 258." Schæf. Mss. Soph. Aj. 1209. Plato Timæo p. 36. Polyb. 1, 57, 7. 7, 15, 1.] Ἀπαύστως, et Ἀπαυστί, Indesinenter, Incessanter, Irrequiete, Sine quiete, Aristot. de Mundo, Συναναχορεύει πᾶσι τούτοις ἀπαύστως. [" Ἀπαύστως, Heyn. Hom. 8, 656." Schæf. Mss. Proclus p. 41. Ed. Bas. 1540. Eust. ad Dionys. P. p. 167. Ἀπαυστί, Dio Cass. 37, 50. * Δύσπαυστος, Euseb. H. E. p. 133=164. * Νήπαυστος, Indesinens, Lycophr. 972.]

AT VERO Παῦλα peculiarem formam habet: quo vocabulo significatur Cessatio, Intermissio, Requies, Finis. Plato Phædro, Τὸ γὰρ ἀεικίνητον, ἀθάνατον· τὸ δὲ ἄλλο κινοῦν, καὶ ὑπ' ἄλλου κινούμενον, παῦλαν ἔχον κινήσεως, παῦλαν ἔχει ζωῆς: quæ Cic. ita est interpretatus, Quod semper movetur, id æternum est; quod autem motum affert alicui, quodque ipsum agitatur aliunde, quando finem habet motus, vivendi quoque finem habeat necesse est. Plato Epist. 7. Οὐκ ἔστι παῦλα κακῶν τοῖς στασιάσασι. A Bud. exp. non solum Finis, sed et Clausula, in isto l. Aristot. Polit. 7. Καὶ πρὸς τὴν παῦλαν τῆς τεκνοποιΐας ἡ σύζευξις συγκαταβήσεται χρόνοις εὐκαίρως. [" Ad Mœr. 26.

A Thom. M. 59. ad Diod. S. 1, 360. Musgr. El. 161." Schæf. Mss.]

Ἀναπαύω, Requiescere facio, Requiem s. Relaxationem do: ἀπάπαυε σαυτὸν, Da tibi requiem, teipsum requieti, quieti. Sed dicitur interdum ἀναπαύω ἐμαυτὸν vel ἀναπαύω σε, simpliciter: interdum ad accus. personæ additur gen. rei: ut ἀναπαύω σε τοῦ ἔργου. Xen. K. Π. 7, (1, 2.) Πρὶν δὲ ὁρᾷν τοὺς πολεμίους, εἰς τρὶς ἀνέπαυσε τὸ στράτευμα, Matth. 11, (28.) Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς, Vobis requiem a labore tribuam, Il. P. (550.) ὅς ῥά τε ἔργων Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί. Rursus Xen. (Ἱππαρχ. 4, 1.) Ἀναπαύειν τοὺς ἱππέας τοῦ βαδίζειν. || Ἀναπαύομαι, Quiesco, Requiesco, Xen. K. Π. 4, (5, 10.) Σὺ, ὦ ἄγγελε, ἀνάπαυσαι, ἐπεὶ πεπόνηκας, Tu, o nuntie, requiesce, siquidem te fatigasti, ubi absolute ponitur. Sæpe autem genitivo jungitur, ut ἀναπαύεσθαι τῶν πόνων, A laboribus requiescere: Isocr. Ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν, ubi loquitur περὶ τῶν εἰσφορῶν, quasi de labo-
B rioso quopiam onere. Nonnunquam ita constructum exp. Cesso, Desisto, Desino. Interdum additur præp. ἐκ: Lucian. Ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον. || Ἀναπαυόμενον ὕδωρ, ad verbum Requiescens aqua, dicitur Aqua certi cujusdam fontis, s. potius ipse fons ap. Dodonam, quia non perennem habet aquam, Etym. || Ἀναπαύομαι, e Dem. (1046.) citatur pro Donor immunitate: quæ signif. si vera est, ejus ratio hæc fuerit, quod quædam sunt munia, a quibus qui est immunis, velut ab onere gravi videtur requiescere. || Ἀναπαύομαι, Suidas exp. τὸ ἀνακλίνομαι ὡς πρὸς ὕπνον, Cubo ut somnum capturus, Xen. K. Π. 8, (7, 2.) Ἔδοξεν ἀναπαύσασθαι, καὶ κατεκλίθη, 6. Ταύτην μὲν δὴ τὴν ἡμέραν οὕτω διαγαγόντες καὶ δειπνήσαντες ἀνεπαύοντο. || Ἀναπαύεσθαι, Mori. Herodian. (1, 4, 18.) de Marco imperatore loquens, Νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο. Sic usurpatur et a Theodorito. Dicitur et ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου. Itidem suum Quiescere, de morte dicunt Lat.: Ovid. Longa quiescendi tempora fata dabunt.
C [" Thom. M. 230. Jacobs. Anth. 6, 426. 7, 305. 9, 25. 220. Anyte 7. Huschk. Anal. 232. Boiss. Philostr. 331. Wakef. S. Cr. 4, 245. ad Charit. 222. 387. Abresch. Lectt. Aristæn. 12. Mœr. 161. et n., Toup. Opusc. 1, 291. Valck. Hipp. p. 313. ad Plut. Mor. 1, 896. An cum partic., Schneid. Anab. 199. De act. et med., Kuster. V. M. 12. Ἀναπαύομαι, Morior, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 36." Schæf. Mss. " Ἀναπαύεσθαι φίλῳ dixit Epictetus Diss. 2, 13. pro Acquiescere, Fiduciam suam reponere in amico." Schw. Mss.] Ἀνάπαυμα, τὸ, Requies, i. q. sequens ἀνάπαυσις: sed ap. Poëtas illud nomen frequentius, hoc in prosa. [" Anyte 7." Schæf. Mss.] Dicitur ET Ἄμπαυμα per sync., Hesiod. Θ. (55.) Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων. Ἀνάπαυσις, ἡ, Requies, Intermissio a labore, Requies a labore, Xen. K. Π. 7, (5, 17.) Δοκεῖ μοι καὶ ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἀναπαύσεώς τινος ἀξιοῦν τυγχάνειν. Cum gen. Plut. Lycurgo, Τῆς εἰς τὸν πόλεμον ἀσκήσεως ἀνάπαυσιν εἶναι τὸν πόλεμον. In VV. LL. exp. etiam Respiratio, ex Aquila Romano; e Quintili-
D ano, Respiratio et mora. || Accipitur etiam pro Quiete quæ est in dormiendo: ut et Lat. Quietem appellarunt somnum. [Lucian. 2, 70. " Anyte 9. Thom. M. 59. Casaub. ad Athen. 1, 49. Conf. c. ἀνάπαυλα, ad Dionys. H. 3, 1860.; cum ἀνάπνευσις, Heyn. Hom. 7, 458." Schæf. Mss. * Ἀναπαύσιμος, Theophyl. 1, 434. * Ἀναπαυστήρ s. * Ἀναπαυτήρ, unde * " Ἀναπαυτήριος, Jacobs. Anth. 6, 349." Schæf. Mss. " Vide Ind. ad Procop. Hœschel." Kall. Mss. Liban. 1, 284. Aliter, * Ἀναπαυστήριος.] Ἀναπαυτήριον, VEL Ἀναπαυστήριον, τὸ, Locus in quo quies capitur, Locus quietis, Bud. subjungens hunc Xen. l. (Ἀπ. 4, 3, 3.) Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀναπαύσεώς γε δεομένοις οἱ θεοὶ τὴν νύκτα διδόασι, κάλλιστον ἀναπαυτήριον. Magis tamen proprie, meo quidem judicio, nox dicetur Tempus quietis quam Locus quietis: dicitur alioqui ἀναπαυτήριον eadem forma, qua κοιμητήριον. || Ἀναπαυτήριον, τὸ καταζευγνύντων ἐπίφθεγμα, ut ἀνακλητικὸν, Cum receptui canitur, Bud. [" Ind. Xen. Mem. Fischer. ad Anacr. p. 14." Schæf. Mss. * Ἀ-

ναπαύστρα, i. q. ὀκλαδίας, Schol. Lucian. 2, 329. A Reitz.] Ἀνάπαυλα, ἡ, i. q. ἀνάπαυσις, Quies, Requies, Herodian. (7, 5, 5.) Δεδωκὼς τοῖς καμάτοις ἀνάπαυλαν, Thuc. (2, 75.) Διῃρημένοι κατ' ἀναπαύλας, Vicibus quiescentes, Laur., In orbem operi succedentes, Bud. || Locus quietis, Mansio, Deversorium, Plato de LL. 1. Ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδὸν, ὡς εἰκὸς, πνίγους ὄντος τανῦν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν εἰσὶ σκιαραί. [" Valck. Diatr. 43. Act. Traj. 1, 215. Toup. Opusc. 2, 34. Thom. M. 58. ad Diod. S. 1, 193." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 266.] Ἀνάπαυλις ap. Hes., i. q. ἀνάπαυλα: nam Ἀνάπαυλα exp. ab eo ἀνάπαυσις: deinde Ἀνάπαυλις, ἀνάπαυσις, κατάπαυσις. [* Ἀναπαύλησις, Schæf. ad Dionys. H. l. c.:—" Oraculum ap. Phlegont. Trall. c. 2. Οὐδ' ἀναπαύλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἤβαιόν. Bast. Ep. Cr. 46.: — 'On dit ἀνάπαυσις et ἀνάπαυλα; mais je doute qu' ἀναπαύλησις soit un mot Grec. Le manuscrit met l'accent de cette manière, ἀνάπαυλησις.' Hoc me movet, ut scr. suspicer: Οὐδ' ἄρ' ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἤβαιόν. Jam agnoscis B pannum Homericum, Il. B. 379. Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκ ἔτ' ἔπειτα Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἤβαιόν."] Per sync. autem DICITUR Ἀμπαύω pro ἀναπαύω, ET Ἀμπαύομαι pro Ἀναπαύομαι, Theocr. 1, (17.) κεκμακὼς ἀμπαύεται: et ἀμπαύσασθε in Epigr. Requiescite. [Lobeck. Phryn. 340. " Musgr. Hel. 1351. Jacobs. Anth. 7, 192. Toup. Opusc. 2, 13." Schæf. Mss.] Ἄμπαυμα, itidem pro ἀνάπαυμα. Hesiod. (Θ. 55.) ἄμπαυμά τε μερμηράων, Requies curarum, [" Jacobs. Anth. 11, 231. ad Anacr. p. 14. Fisch." Schæf. Mss.] SIC Ἄμπαυσις pro Ἀνάπαυσις, Requies, Epigr. [* Ἀμπαυστήριος, Herod. 1, 181. θῶκοι.] ITEM Ἀμπαυστήριον, pro Ἀναπαυστήριον. [* Ἀνταναπαύομαι, Polyæn. 1, 14. p. 21.] Διαναπαύω, Interquiescere facio, Intermissionem vel Requiem aliquam do, Recreo: διαναπαῦσαι τὸν στρατὸν, Plut. (Marcello 6.) Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε, Tum autem recreare exercitum et quieti reddere non licuit, Bud.: Greg. Naz. C autem dixit, διαναπαύειν τοὺς πόνους, quod redditur, Recreare labores; at ego interpretari malim Requiem aliquam laborum dare, Requiem aliquam dare a laboribus s. Intermissionem. Ideo autem non dico simpliciter Requiem, sed Requiem aliquam: ut eam signif., quam habet præp. Inter, in verbo Interquiesco, aliquo modo exprimam. " Διαναπαύω, Interquiescere jubeo, Interposita quiete refocillo et recreo, Reficio, Plut. (Antonio 38.) Πρὶν διαναπαῦσαι τὸν στρατὸν ὀκτακισχιλίων σταδίων ἀποτετρυχωμένον πορείαις, Greg. Ὥσπερ οἱ μακρὰν ὁδὸν τέμνοντες, καταλύματι τοὺς πόνους διαναπαύουσι, Laboribus defessum corpus reficiunt, Labores cessare faciunt, interposita quiete. Ubi nota de re inanimata etiam dici. Rursum de re animata pro Sedere et tacere jubeo, Bud. e Plut. Διαναπαύσωμεν αὐτόν." || Διαναπαύομαι, Interquiesco, " Quiete interposita cesso," Cebes Theb. Κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι. A Bud. exp. Interquiesco, et Paulum intermitto, afferente ex Appiano, Ὥσπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν οἱ D διαναπαυόμενοι. [Ælian. V. H. 15, 12. " Dionys. H. 5, 69. Bast über Plat. G. p. 126. Abresch. Lectt. Aristæn. 12. ad Lucian. 1, 475." Schæf. Mss. * Διανάπαυσις, Aristot. de Spirit. 8. p. 334.] " Ἐναναπαύομαι, Conquiesco in, Acquiesco, Contentus sum, Greg. Naz. Ἐναναπαύεσθαι ταῖς ἁγίαις δυνάμεσι. Dicitur et τοῖς δεδογμένοις ἐναναπαύεσθαι pro τοῖς κεκριμένοις ἐφησυχάζειν, quod Cic. vocat Acquiescere rebus judicatis." [" Theoph. Bulg. in Lat. 265. Ming." Boiss. Mss.] Ἐπαναπαύομαι, q. d. Superquiesco, Herodian. 2, (1, 3.) Ὧν οἱ μὲν ἀπὸ μέθης ἐκραιπάλων, οἱ δὲ ἐγρηγορότες, κἀκεῖνοι εἰς ὕπνον κατεφέροντο, κατεχούσαις τε ταῖς χερσὶ δοράτια ἐπανεπαύοντο, q. d. Superquiescebant manibus tenentibus hastilia, pro Quiescebant super manibus, i. e. innixi manibus, quæ vicissim hastilibus innixæ erant. Vel, Requiescebant incumbentes manibus, quæ vicissim hastilibus incumbebant. Esse autem aptum verbum istud significandæ huic rei, vel hic Ovidii versus ostendit, Fessus ut incubuit baculo, saxoque resedit. At Polit. pulcram hanc descriptionem hominum qui se a somno vix defendere possunt, in sua interpr. minime expressit; quippe qui ita reddiderit h. l. Partim ebrios dormitantesque, ac manu languida tenentes hastilia. Porro cum dico hic Quiescebant s. Requiescebant, intelligendum est non pro Somnum capiebant, sicut et Quies de Somno sæpe dicitur, sed simpliciter de Illo requiescendi modo, qui est hominum se ad somnum componentium, et qui vix ab eo sibi temperare possunt; dicit enim οἱ δὲ ἐγρηγορότες. Ad hanc autem signif. pertinet illa exp. quam dat Suid. verbo ἀναπαύομαι, ut ante docui, sc. ἀνακλίνομαι ὡς πρὸς ὕπνον. [Ælian. N. A. 5, 56.] || Ἐπαναπαύομαι, metaph. ut Latine Acquiesco. Acquiescere, inquit Bud. Annot. in Epist., interdum est Affectum animi sistere, et oblectari. Cic. in Lælio, Vicissim autem senes in adolescentium caritate acquiescimus. Et pro Dejotaro, In tuo ore, in tuis oculis vultuque acquiesco; te unum intueor; ad te unum omnis mea spectat oratio. Sic Curt. Parum est enim, tot modo liberorum parentem, in unico filio acquiescentem, eo quoque orbari? Ubi Acquiescentem vult esse quod Græce diceretur ἐπαναπαυόμενον, et ἀρεσκόμενον, et ἐνασμενίζοντα, cum dat. Hæc ille. Ego autem existimo ἐπαναπαύεσθαι in hac quoque signif. verti posse Requiescere: sic utendo ut Cic. usus est, Or. pro Cælio, Hoc unico filio nititur, in hujus spe requiescit. [* Προαναπαύω, Basil. 2, 680. " Προαναπαύομαι, Ante morior, Euseb. H. E. 271." Kall. Mss.] Προσαναπαύομαι pro συναναπαύομαι, vide cum proxime sequenti Συναναπαύομαι. [Act. vox Προσαναπαύω, Polyb. 4, 73, 3. 5, 7, 3. " Aster. Hom. p. 40." Boiss. Mss. " Wyttenb. Ep. Cr. p. 19. ad Phalar. 246. Diod. S. 2, 611." Schæf. Mss.] Συναναπαύομαι, Simul quiesco, requiesco, Una cum alio quiesco; et quidem intelligendo vel simpliciter, vel pro Quietem capio, ut loquuntur Poëtæ, i. e. Somnum. Unde dicitur etiam συναναπαύεσθαι γυναικί. At vero Sapient. 8, (16.) itidem dicitur προσαναπαύσομαι αὐτῇ, nove pro συναναπαύσομαι: nisi forte hæc vera est lectio. [Plut. Bruto 13. " Wyttenb. Ep. Cr. p. 19." Schæf. Mss.]

Ἀποπαύω, Cessare facio s. Desistere. Cum accus. et gen.: accus. personæ, gen. rei. Apud Xen. (Œc. 14, 8.) inquit Bud., ἀποπαύω τῆς χρήσεως, Abdico munere: ita dictum ut παύω τῆς ἀρχῆς. Sic ἀποπαύω τὸ παιδίον τοῦ γάλακτος, pro ἀπογαλακτίζω. Apud eund. Xen. Λ. (1, 6.) Ἀποπαύσας τοῦ ὁπότε βούλοιντο ἕκαστοι γυναῖκα ἄγεσθαι, ἔταξεν ἐν ἀκμαῖς τῶν σωμάτων τοὺς γάμους ποιεῖσθαι. || Citatur præterea e Soph. Aj. (1206.) ἀποπαύειν ἐρώτων, pro Privare amoribus. Exp. etiam Compesco, Inhibeo, Il. Σ. (267.) Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα Ἀμβροσίη, T. (119.) Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' εἰλειθυίας, ubi Eust. Τοῦ δὲ ἀπέπαυσε τόκον, διασαφητικόν τι τὸ, σχέθε δ' εἰλειθυίας, ἤγουν ἐπέσχε τὴν γέννησιν πρὸς καιρὸν, καὶ οὕτως ἔπαυσε τὸν τόκον. Idem Eust. paulo ante hæc verba, ἀπέπαυσε τόκον exp. ἐπέσχε τὸν τοκετόν. Notandum est autem, in his duobus ll. Homeri ἀποπαύω unicum habere casum, sc. accus.: et in priore quidem loco, accus. personæ; in posteriore autem rei. || Ἀποπαύομαι, Cesso, Desisto, Desino, Finem facio, Il. A. (422.) πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν, Cessa s. Desiste præliari, aut Desine, Finem fac præliandi. Nisi malis, nomen reddens nomine, dicere Absiste prælio. Sic ἀποπαύεαι μάχης, Π. (121.) Ἕκτορ τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; Hector, cur absistis pugna? Apud Xen. itidem cum gen. K. Π. 7, (5, 22.) Οἵ τε ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι τοῦ μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ οὐδὲν ἧττον γίγνονται, Mordere desinunt. Ponitur etiam absolute ap. Eundem pro Desino: Il. E. (288.) ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' ὀΐω Πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν κ. τ. λ. Item Φ. (372.) ubi pro eod. usurpatur et simplex; scribitur enim, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις· Παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. Apud Theognin initio Γνωμῶν opponuntur ἀρχόμενος, et ἀποπαυόμενος, Exordiens et Finiens, Finem faciens, οὔποτε σεῖο λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος. || Exp. etiam aliquando

Quiesco, Requiesco: absolute sc. tum quoque positum. [" Thom. M. 230. Markl. Suppl. 566. 638. Jacobs. Anth. 9, 276. Theocr. 1, 138. ubi v. Valck." Schæf. Mss. * Ἀποπαυστέον, Clem. Alex. Str. 7, 16. * Ἀπόπαυσις, Aret. p. 13. Suid. 1, 270. " Dionys. Areop. 161." Kall. Mss. * Ἀποπαύστωρ, Orph. Hymn. 38, 3. * Ἀπόπαυστος, unde] Δυσαπόπαυστος, Cui vix finem imponere possumus, Vix sedabilis: [affertur ex Æsopo in Schn. Lex.] At in VV. LL. exp. Strenuus in bello; quæ signif., undecunque sumta sit, non video quomodo huic vocabulo convenire possit. Quod autem ibi additur, δυσαπόπαυστος esse etiam Qui difficulter avellitur, ita enim reponendum pro evellitur, aperte falsum est, et voci δυσαπόσπαστος, non autem huic, convenit. Itidem vero δυσαποπαύστως, quod ibi exp. Firmissime, perperam scriptum est pro δυσαποσπάστως.

Διαπαύω, Interquiescere facio, Intermissionem do: sicut et διαναπαύω expositum supra fuit. Sed affertur pass. Διαπαύομαι pro παύομαι etiam, Quiesco, Cesso, Desisto, Desino, e Plat. de Rep. Et cum partic., ex Eod. in Timæo, Διαπαύεται γινόμενον pro Desinit fieri. [" Thom. M. 230. 696. ad Dionys. H. 5, 69." Schæf. Mss.] Διάπαυμα, ET Διάπαυσις, Intermissio, etiam Cessatio. [Διάπαυμα, Plato de LL. 7. p. 394=824. Intervallum, Inscr. Sicula Gruteri p. 212. Τοῦ ῥοΐσκου τοῦ ἐκ τῶ δ. ῥέοντος. * Διάπαυστος, unde * " Ἀδιάπαυστος, Xen. ap. Bekk. Anecd. 344." Boiss. Mss. Polyb. 4, 39, 10. * Ἀδιαπαύστως, 1, 57, 1. 22, 11, 7.]

" Ἐκπαύομαι, Cesso, Desino, Quiesco." [Ἐκπαύω, Cessare facio, Eur. Ion. 144. " Ad Dionys. H. 1, 193." Schæf. Mss. Inc. Job. 3, 17.] " Ἔκπαυμα, " Hes. exp. ἀνάπαυμα, Quies." [* Ἐπιπαύομαι, Quint. Sm. 9, 33.]

Καταπαύω, Cessare facio s. Desistere, Finem impono, Sedo. Interdum, Compesco, Reprimo, Coërceo. Od. Δ. (583.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων, Sedavi iram, vel Placavi. Hesiod. autem dixit καταπαύειν νεῖκος, Sedare litem, Θ. (87.) Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε. Utitur et cum accus. personæ, pro Compescere, Coërcere: quam signif. habere interdum et simplex παύω, ostendi supra, ut Il. O. (105.) Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες, Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες. Hic enim non dubium est quin καταπαυέμεν, quod est pro καταπαυσέμεν, multo aptius reddatur verbo Compescere, aliove hujusmodi, quam verbo Sedare, ut habet vulgata interpr. Existimo autem posse etiam reddi, hoc quidem in loco, Revocare a consilio, ab instituto, incœpto. Nam quem revoco ab incœpto, facio ut is desistat ab incœpto: quo loquendi genere Virg. uti satis notum est. Idem Od. B. (244.) Ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν: cum eadem signif. et de re ead. loquens usus esset verbo κατερύκειν: in hoc versu, qui est quartus ab illo, Παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἐόντες. Sed hoc non considerantes Interprr., κατερύκειν quidem verterunt, Compescere, Coërcere: at καταπαυέμεν, Quiescere, Desistere. Invenitur denique ap. eund. Poëtam cum accus. personæ, adjunctum habente participium: Il. Π. (618.) Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ: hic enim dico κατέπαυσε jungi cum ὀρχηστήν περ ἐόντα, et esse illam ipsam cum participio constr., cujus exempla in simplici παύω protuli: ut sit, κατέπαυσα ἄν σε ἐόντα ὀρχηστὴν, pro κατέπαυσα ἄν σε τοῦ εἶναι ὀρχηστήν: quod nihil esset aliud quam ἔπαυσα, i. e. Hasta mea fecisset ut saltator esse desineres; liberius, Saltationi tuæ finem imposuisset, s. arti saltandi. Atque ita primam ad signif. pertinebit et h. l. Alioqui non ignoro vulgo κατέπαυσα hic quoque reddi Compescuisset: accipiendo sc. καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα, separatim: hoc modo, Compescuisset te, quamvis saltator sis. Decepit autem Interprr., et constr. illam animadvertere non sivit, primum quidem interpunctio, quæ est post ἐόντα cum in aliis Edd., tum etiam in mea, hoc enim ingenue fateri volo, deinde particula καὶ, quam sequitur περ. Et hactenus quidem de usu verbi καταπαύω, quem ap. Hom. atque Hesiod. habet. In soluta quoque oratione ponitur pro Cessare facio s. Desistere, Finem impono, facio, affero, Finio: τὰ ἔργα καταπαύειν, Plut., τὴν μάχην, ap. Eund. Galenus vero dixit itidem ad Gl. 1. circa fin., Ὥστε κἀγὼ τῇδε καταπαύσω τὸν παρόντα λόγον, Huic libro finem hic imponam; ita enim malo hic λόγον, quam Disceptationem interpretari; vel Hic finiam. Legimus autem et εἰ κατέπαυσεν αὐτοὺς in Ep. ad Hebr. 4, (8.) pro Si requiem eis attulisset. Sed invenitur καταπαύω cum alia etiam constr., sc. cum accus. personæ adjunctum habente gen. rei: Xen. K. Π. 8, (5, 12.) Ἥν τις ἢ ἀρχῆς Κῦρον ἐπιχειρῇ καταπαύειν, pro eo quod Lat. dicerent, utentes ablativo illius gen. loco, Cyrum imperio privare, spoliare. Aut, mutata orationis structura, Cyro imperium abrogare. Qui autem aliquem imperio privat, s. alicui imperium abrogat, is certe illi finem imperii imponit. || Καταπαύειν neutraliter etiam s. intransitive, pro Requiescere, in eod. illo Epist. ad Hebr. cap., et quidem paulo post alterum illum locum, cum ἀπὸ habente suum gen. Καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, Requievit ab operibus suis. Affertur autem et e Polyb. intransitive positum, Δευτεραῖος εἰς τὰς Πάτρας κατέπαυσε, pro Appulit finito suo itinere. [Aristoph. Ἐκκλ. 718. " Valck. ad Chrys. p. 14. ad Herod. 174. 457. ad Od. B. 168. Thom. M. 230. Diod. S. 1, 418. 731. Act. pro med., Monthly Review Febr. 1799. p. 195. Porson. Or. 288." Schæf. Mss. Eur. Alc. 32. Med. 172. 1259. Hec. 918. Herc. F. 685. Hel. 1168. * " Καταπαυστέον, Clem. Alex. 416. 614." Kall. Mss.] Κατάπαυμα, τὸ, Requies, Finis: γόου κατάπαυμα, Il. P. [38. " Jacobs. Anth. 6, 379. Heyn. Hom. 7, 296." Schæf. Mss.] Κατάπαυσις, ἡ, itidem pro Requies, Ep. ad Hebr. (4, 1.) de Requie sabbati, s. Sabbatismo. Suidæ autem est etiam ἡ τῶν οὐρανῶν βασιλεία. [" Thom. M. 59." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] Καταπαύσιμος, adjectivum, pro Requiescere faciens, Requiem afferens: ut dies sabbati dicitur ἡμέρα esse κ. τῶν ἔργων, a Greg. Naz. [* " Καταπαύτης, Valck. Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss. * Καταπαυστὴρ, unde * Καταπαυστήριον, Schol. Par. Apoll. Rh. 2, 483. Paus. 3, 22. Schol. Soph. Tr. 584=575. * Κατάπαυστος, unde] Ἀκατάπαυστος, ὁ, ἡ, Irrequietus, Indesinens, Finem non habens. Aut passive, Qui sedari non potest s. cohiberi. Pro qua signif. habetur junctum genitivo ap. (2) Petr. (2, 14.) Ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας, Qui cohiberi nequeunt a peccato. Nisi malis, Qui peccandi finem facere nequeunt, a peccando cessare. [Heliod. 1, 13. Diod. S. 11, 67. Polyb. 4, 17. Schol. Æsch. Pr. 186. Schol. Apoll. Rh. 4, 923.] Ἀκαταπαύστως, Irrequiete, Indesinenter, Ita ut cohiberi non possit, [Suid. 1, 79.] Δυσκατάπαυστος, Qui vix sedari s. cohiberi potest. Affertur et, pro Irrequietus ex Eur. (Med. 109.) ut sit pro ἀκατάπαυστος, [" Eust. 59, 41." Seager. Mss.] Δυσκαταπαύστως, Ita ut vix sedari possit s. cohiberi. * Καταπαυστικὸς, Eust. Il. A. p. 104, 8. * Προκαταπαύω, Liban. 1, 245. * Συγκαταπαύω, Eust. Od. A. p. 23, 48.]

Μεταπαύομαι, Interquiesco; Alternis quiesco, VV. LL.: Eust. quoque in isto Hom. loco (Il. P. 373.) μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα Πολλὸν ἀφεσταότες, ait esse dictum μεταπαυόμενοι pro ἀμείβοντες ἀλλήλους, ὡς παύεσθαι μὲν τούτους, ἑτέρους δὲ μάχης ἄρχεσθαι, vel pro ἀναπαυόμενοι. [" Heyn. Hom. 7, 347." Schæf. Mss.] HINC EST Μεταπαυσωλὴ ap. eund. Poëtam, ut παυσωλὴ a παύομαι, pro Requies, eorum sc. qui interquiescunt et respirant; nam μεταπαυσωλὴ in Il. T. (201.) Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ [lege μετὰ π.] πολέμοιο γένηται, Eust. ait esse παῦσις, quam alibi vocarit ἀνάπνευσις. [" Heyn. Hom. 7, 640." Schæf. Mss.]

[* Παραπαύω, Schleusn. Lex. V. T. * Περιπαύω, Achill. Tat. 115. Bip. * Προπαύω, Diod. S. 1. p. 25, 30. * Ὑποπαύω, Ælian. N. A. 13, 7. " Ὑποπαύομαι, i. fere q. simpl. παύομαι, Athen. 301. Ὅταν ὁ Νεῖλος ὑποπαύηται τῆς πληρώσεως, Postquam Nilus exundare desiit. Sic quidem Ed. Schw. e Mss. pro eo quod vulgatum erat, ἀποπαύηται." Schw. Mss.]

ΠΑΧΥΣ, Crassus: ut ῥίζαν παχεῖαν Plin. interpr. ap. Theophr. (H. Pl. 6, 3, 1.) Radicem crassam, cum hæc ejus verba, Τὸ δὲ σίλφιον ἔχει ῥίζαν μὲν πολλὴν καὶ παχεῖαν, τὸν δὲ καυλὸν ἡλίκον νάρθηξ, σχεδὸν δὲ καὶ τῷ πάχει παραπλήσιον, ita vertit, In ea laserpicium gigni solitum, radice multa crassaque, caule ferulaceo: haud absimili crassitudine. Sic autem αὐχένα παχὺν legimus in Geop. pro Cervicibus crassis, ut locutus erat Varro. Atque ut togam crassam dixit Horat., sic χλαῖναν παχεῖαν dicunt Græci, ut ex J. Poll. discimus, et generaliter etiam παχέα ἱμάτια: quod ap. Xen. (Œc. 17, 3.) legitur, cum verbo φορεῖν. Hom. autem χεῖρα παχεῖαν vocat Manum crassam: e quo intelligendum putant Schol. Validam, Robustam. Dicitur vero et παχὺς οἶνος a Gal. Crassum vinum: ei opponente λεπτὸς, Tenue. Alicubi redditur et Spissus; estque ita interpretatus idem Plin. ap. Theophr.: sicut et verbum παχύνεσθαι, Spissari, ap. Aristot. Frequens vero pro Crassus significante Obesus, Pinguis: quam signif. habet Epigr. tit. εἰς Παχεῖς, in disticho cujus initium, Τὸν παχὺν εὖ ἔγραψεν ὁ ζωγράφος. Sic et ap. Athen. identidem e variis Scriptt. Lucian. autem interdum cum παχὺς addit et πολύσαρκος, et alicubi πιμελής: (Dial. Mort. 10, 5.) Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; In libro autem de Salt. Παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ. Ubi παχὺς videtur potius esse quod dicimus Gros, cum hoc copulamus cum nomine Gras: ut παχὺς et πολύσαρκος, s. παχὺς et πιμελὴς, sonent, quod dicere solemus Gros et gras: quorum certe utrumque videtur significari nomine Crassus ap. Terent. Respondet alioqui illud Gros potius nomini Corpulentus: qua etiam voce redditur παχὺς ap. Gal. Quod alioqui nihil aliud est aliquando quam πιμελὴς, s. πίων: atque adeo nomen hoc πίων et illud παχὺς eod. in l. eadem omnino in signif. posita invenies infra in Παχύτης. At Corn. Celsus παχυτάτοισι ap. Hippocr. reddidit Plenissimis: ut videbis in l. quem mox proferam, ubi de superlativo gradu agam. || Παχὺς metaphorice ad animum relatum, ut Lat. Crassus interdum ac Pinguis, pro Stupidus, Hebes, Tardus, Aristoph. (N. 842.) Γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς. Unde autem παχὺς hanc signif. acceperit, docet Plut., ap. quem (6, 572.) legitur etiam παχύτατος καὶ ἀμουσότατος, de asino dictum. Ceterum λεπτὸν vicissim de Subtili et acuto dici, translatum itidem ad animum, suo loco docui. || Παχὺς alia metaphora, Opulentus, Dives, Locuples: quam metaph. interdum habet in lingua vernacula itidem Gras, item Engraissé: quæ ad verbum sonant παχὺς et παχυνθεὶς. Usus est autem hac in signif. Herod. (5, 30. 77.): et post eum Aristoph. Σφ. (288.) Καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων Τἀπὶ Θρᾴκης. Ubi Schol. παχὺς δὲ, inquit, ὁ πλούσιος: addens, e contrario λεπτοὺς appellari τοὺς πένητας; Pauperes. Ubi observa obiter et hunc metaphoricum usum NOMINIS Λεπτοί: similem ei, quem habet nomen Tenues ap. Latinos.

Gradus COMPAR. Παχύτερος, Crassior, Spissior, etc. sequendo signiff. datas positivo Παχύς. Et adv. Παχύτερον, Crassius, etc., quod exp. etiam Crassiore Minerva s. Pinguiore. Item Rudius. Sed pro παχύτερος dicitur ETIAM Πάσσων, Od. Θ. 20. Καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, ubi πάσσονα reddiderim Corpulentiorem. Formari autem tradunt Gramm. παχίων, [Arat. D. 53.] a παχύς: e quo παχίων sit hoc πάσσων. Et tale esse βράσσων a βραχὺς, vel βραδύς. Fiunt autem tales comparativi et ab aliis positivis, i. e. aliam terminationem habentibus. SUPERL. Παχύτατος, Crassissimus. A Celso redditur Plenissimus, cum hæc verba Hippocratis, Τοῖσι παχυτάτοισι τῶν παιδίων καὶ τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι τάδε συμβαίνει μάλιστα, vertit, Quæ pericula plenissimi cujusque sunt, et cui maxime venter astrictus est. [" Παχὺς, Heyn. Hom. 8, 496. ad Charit. 223. ad Herod. 525. Athen. 1, 16. Casaub. 1, 94. Jacobs. Anth. 6, 367. 7, 55. 9, 425. Huschk. Anal. 66. Callim. 1, 525. Stupidus, Plut. Mor. 1, 594. ad Herod. 385. ad Lucian. 2, 214. 224.

A Opulentus, ad Herod. 385. 447. Coray Theophr. 314. Kuster. Aristoph. 115. Eip. 639. De meretrice, Toup. Opusc. 2, 68. Jacobs. Anth. 6, 169. 7, 389. De vinculis, Bergler. Alciphr. 331. ad Charit. 323. Π. ποῦς, Græv. Lectt. Hes. 607. Παχέα ἔντερα, ad Mœr. 405. * Πάχιστος, Lucian. 1, 499. Heyn. Hom. 4, 500." Schæf. Mss. Hippocr. de Aëre et Locis §. 125. Ἔς τε τὰς τέχνας παχέες καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδὲ ὀξέες, Heliod. 5. p. 232. Παχύτερον ἔχει τῆς ἀκοῆς, Philostr. 558. Παχὺς τὴν μνήμην, Arat. D. 221. κορώνη παχέα κρώζουσα. "Hæc vox, si de unguentis adhibetur, eorum præstantiam in universum indicare videtur. Hanc in rem locus est Judith. 10, 3. ἐχρίσατο μύρῳ παχεῖ, Inunxit se unguento præstantissimo, maxime odorato. Vulgatus: Myro optimo. Syrus: Unguento electo. Eod. modo Plin. 13, 1. Unguentorum hoc crassissimum est, h. e. Maxime fragrans, odoratum." Schleusn. Lex. V. T.]

[* Παχύαιμος, ὁ, ἡ, Hippocr. 357.] Παχύδερμος, Qui est cute crassa. Affertur autem e Luciano (1, 136.) B pro Fatuo s. Stupido: quam signif. et simplex παχὺς habere, docui paulo ante: Ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος: sed Bud. exp., Rusticus et illotus squalidusque. [" Ad Lucian. 1, 386." Schæf. Mss. * Παχυδερμέω, Gl. Obcalleo.] Παχύκνημος, Cui sunt pingues suræ, Aristoph. Πλ. (560.) γαστρώδεις καὶ π. καὶ πίονες. [" Ad Herod. 538." Schæf. Mss.] AT VERO Κνημοπαχὴς alia signif. habebis e Theophr. post Πάχος. Παχύνοος, Qui crassa est mente, crasso ingenio. [Phot. Παχύνοοι· * παχύνοες, ἀνόητοι. In Lex. Hermanni p. 436. extat * Πάχυνος. * " Παχύπους, Polemo 287. * Παχύρριν, ibid." Wakef. Mss. * " Παχύρρινος, Jo. Malal. 1, 406." Elberling. Mss.] " Παχύρραβδος, Crassas habens " virgas." " Παχύρρυγχος, Qui crasso rostro est, " Crassum habens rostrum, ut π. ὗες, Alex. Aphr." [Probl. 1, 141. * Παχυσκελὴς, Plut. 10, 532. " Musgr. Iph. T. 198." Schæf. Mss. * " Παχύσχοινος, Brunck. Anal. 2, 154. et Nonnus Ms. in Epitaph. Basilii M. Hist. 18." Bast. in Ind. Scap. C Oxon. " Cf. Creuzeri Meletem. 1, 85." Boiss. Mss. * Παχυτράχηλος, Adamant. Phys. 2, 16. Geop. 19, 2, 2. al. * Πλατυτράχηλος.] " Παχύφρων, Qui crassa " mente est et intelligentia non valet, Stupidus, Bar- " dus. Utitur Hes. in Prov. Βοῦθος περιπατεῖ, syno- " nymum ei addens εὐήθης." [" Tzetz. Ch. 5, 716. εἰς ἀνθρώπους, ubi editum est παχυφρένους." Elberling. Mss. * " Παχύφυλλος, Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss.]

[* Ἑτεροπαχὺς, Lobeck. Phryn. 535. Vide Ἄβαρυς. * Ὑπέρπαχυς, Præpinguis, Plut. Cat. Maj. 9. Alex. 55. Hippocr. 290, 13. 385, 15.] " Ὑπόπαχυς, " Crassiusculus, Subpinguis," [Ctesias c. 28. Hippocr. 461. 970.]

[* " Παχέως, Boiss. Philostr. 532." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 246.]

Παχύτης, ἡ, Crassitudo, Crassities, Corpulentia, Obesitas, Pinguitudo, Aristot. H.A. 9, 5. de cervo, Ὅταν γένηται παχὺς, γίνεται δὲ σφόδρα πίων ὀπώρας οὔσης, οὐδαμοῦ ποιεῖ ἑαυτὸν φανερὸν, ἀλλ' ἐκτοπίζει, ὡς διὰ D τὴν παχύτητα εὐάλωτος ὤν. || Interdum metaphorice pro Stupiditate, s. Hebetudine: qua in signif. usus est Greg. [" Callim. 1. p. 575. Π. vini, Casaub. ad Athen. p. 73." Schæf. Mss.]

[* " Πάχεια, Crassitudo, Theod. 4, 465." Wakef. Mss.]

Παχυλὸς, Crassus. A quo derivatum ADV. Παχυλῶς usitatius est, Crasse, i. e. Crasso modo et minime subtili, Crassa Minerva, Aristot. Eth. 1, 3. Ἀγαπητὸν οὖν, περὶ τοιούτων καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας, παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι, ubi παχυλῶς καὶ τύπῳ apte redditur Rudem quandam rei formam adumbrando.

Παχύνω, Crassum reddo. Apud Polyb. pro Crassius et plenius reddo, oppositum τῷ λεπτύνω. Itidem pass. Παχύνομαι, Crassus reddor, fio, Crassesco: ut παχύνεται σῶμα, Gal. Crassescit, Augetur corpulentia. Bud. vertit Plenior et crassior reddor, afferens e Polyb. Τὰ μὲν σκέλη παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται. Potest autem παχύνω verti etiam Spissum

reddo: sicut παχύνεσθαι Plin. ap. Aristot. vertit Spissari. A Apud quem in l. de Mundo πεπαχυμμένος redditur etiam Addensatus, a Bud. Ὄμβρος γίνεται μὲν κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους εὖ μάλα πεπαχυμμένου, Imber fit expressione nubis magnopere addensatæ. Alioqui παχύνεσθαι redditur etiam Concrescere. || Ponitur autem παχύνω pro Obesum reddo, Pinguefacio, ut in Plat. de Rep. 1. Τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν. Itidem παχύνομαι, Obesus reddor, Pinguesco, Pinguefio. [" Wakef. S. Cr. 3, 101. ad Herod. 385. Græv. Lectt. Hes. 607." Schæf. Mss. Dionys. P. 35. Πεπαχυσμένος, Philostr. 514. Schleusn. Lex. V. T. * Πάχυμα, falsa lectio ap. Alex. Trall. 9. p. 536. Οὐ μόνον τὰ δριμέα, ἀλλὰ καὶ παχύματα τῶν ἐδεσμάτων, ubi leg. καὶ τὰ παχύχυμα. * Παχυσμὸς, Hippocr. 1175.] Πάχυνσις, Ipsa actio reddendi crassum, s. efficiendi crassum. Aut etiam Crassescentia, si formare mihi licet verbale hoc a verbo Crassesco. At in VV. LL. affertur vocabulum aliud, sc. Crassatio, e Gaza, Theophr. C. Pl. 6, 15. Οἷς μὲν οὖν μὴ ἔνεστιν ὅλως λιπαρότης, καὶ B πιότης, ἢ αὐτὴ μὴ πολλὴ, μηδὲ σωματώδης, τούτοις οὐ γίνεται τοιαύτη πάχυνσις. Legitur hoc vocabulum et ap. Aristot. Meteorol. 4. Ἡ γὰρ πάχυνσις, ὑγροῦ μὲν ἀπιόντος γίγνεται, τοῦ ξηροῦ δὲ συνισταμένου. Παχυντικὸς, Vim habens reddendi crassum, pro quo alii dicunt Incrassandi. A quo fingere etiam possis Incrassativus. " Ἐκπαχύνω, Crassum facio, Crassefacio," [Theophr. C. Pl. 4, 1, 4. * " Ἐμπαχύνω, Dionys. P. 35." Wakef. Mss. * Ἐπιπαχύνω, Alex. Trall. 12. p. 761=207. * Συμπαχύνω, Demetr. Phal. c. 159. Hippocr. 510, 11. 13.] " Ὑπερπαχύνω, Supra modum pinguefacio, Crassum reddo aut Obesum. Unde Ὑπερπαχύνομαι, Supra modum pinguesco, adipe ingravesco," [Theophr. C. Pl. 5, 11, 3.]

Πάχος, τὸ, Crassities, Crassitudo, Thuc. 3, (20.) Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, 1. Τὸ πάχος τοῦ τείχους. Interdum vero πάχος redditur Crassamentum, quod et Crassamen Columellæ, ut πάχος πυῶδες, ap. Diosc. Crassamentum purulentum, C i. e. Pituita et crassus humor, qui frigore in pectore puris modo albescens concreverit, Marc. Virg. || Πάχος dici etiam de Crasso ingenio, tradunt VV. LL. [" Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 25." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαχὴς, Lobeck. Phryn. 535. * Ἑτεροπαχὴς, Mathem. Vett. 27. * Εὐπαχὴς, Xen. K. 4, 1. 5, 30. J. Poll. 5, 59.] " Ἡμιπαχὴς, Semicrassus, Dimidiata e parte crassus :" [var. lect. Theophr. C. Pl. 3, 4, 3.] Ἰσοπαχὴς, Æque crassus, Æqualem crassitiem habens, s. Parem, [Jambl. V. P. 250. Keissl., Lobeck Phryn. 535. * Ἀνισοπαχὴς, ibid. Gal.] Κνημοπαχὴς, Suræ crassitiem habens, vide post Κνήμη. [Κνημοπαχὺς, Schn. Ind. Theophr. * Σκληροπαχὴς, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. c. 8.]

[* Ἄπαχος, lect. susp. ap. Procl. Paraphr. Ptol. p. 45. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ἔκπαχος, Gl. Præpinguis.]

" Πάχητες, Hesychio παχεῖς, πλούσιοι, Crassi, Opulenti." [Apud Hippocr. de Aëre et Locis §. 84. D Codd. exhibent * ὑπερπάχητες.]

" Πάχετον, ap. Hes. παχύτερον: mendose." [Ita autem exp. Schol. Od. Θ. 187. μείζονα καὶ πάχετον. Hippocr. 638. Στρέψαντα καὶ πάχετον ποιήσαντα ὑπὲρ τῶν ἀγκώνων. At Od. Ψ. 191. πάχετος δ' ἦν, ἠΰτε κίων, Schn. Lex. exp. quasi subst. τὸ πάχος. Cf. Nicand. Θ. 385. 387. 465. Opp. Ἁ. 4, 535.]

ΠΑΩ, πῶ, Possideo. Est πάσασθαι, inquit Eust., τὸ γεύσασθαι: unde ἄπαστος ἐδητύος pro ἄγευστος. Hæc autem antecedit verbum Πῶ, significans κτῶμαι, unde et πῶϋ, item πηὸς, qui est ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενής. Item πολυπάμμων, quod sonat πολυθρέμμων, πολυκτήμων. Hæc ille. Ceterum existimatur esse Doricum illud πῶ, cujus alioqui nullum affertur exemplum. At vero PRÆTERITI Πέπαμαι, a PASS. Πάομαι, aliqua inveniuntur: et quidem positi in signif. præsentis, sicut κέκτημαι, pro Possideo: ut ap. Aristoph. Ὄρν. (943.) ubi ad Pindarica quædam alludit, Ὃς ὕφαντο δίνητον ἔσθος οὐ πέπαται. Sic ap. Solon. χρήματα πεπᾶσθαι, pro χρήματα κεκτῆσθαι, Pecunias possidere: (5, 7.) Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι Οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη. At in VV. LL. affertur πεπάμμεθα ex Epigr. et in signif. præteriti, sc. pro Possedimus. Ibid. exp. et aliis verbis, et quidem tam in præs., quam in præteriti signif.; nam πεπᾶσθαι ibi redditur etiam Parasse, et statim post affertur ex Eur. (Andr. 642.) πεπᾶσθαι γαμβρὸν, pro Acquirere generum. Tradit porro Ammon. πάσασθαι in hac signif. habere ᾱ longum, at in altera, breve. Scribi certe et πάσσασθαι in altera signif. ad producendam syllabam, docebo infra. [Theogn. 146. Tzetz. Lycophr. 355. " Πάω, Valck. Anim. ad Ammon. 188. Ilgen. Hymn. 300. Πάομαι, ad Herod. 95. Zeun. ad Xen. K. Π. 309. Arnaud Var. Conj. 414. Toup. Epist. de Syrac. 337. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 181. 383. Phœn. p. 141. Ernest. ad Callim. p. 24. 255. Brunck. ad Poët. Gnom. p. 278. ad Theogn. 671. Apoll. Rh. 47. Harles. ad Theocr. 173. Ernest. ad Il. A. 464. Ammon. 109. Valck. Anim. 187. Wakef. Eum. 178. Jacobs. Anth. 7, 116. 125. 9, 241. Heyn. Hom. 4, 634. 5, 638. Πέπαμαι, ad Herod. 302. Wakef. Ion. 687. Musgr. 675. Jacobs. Anim. 223. 279. 292. Anth. 6, 382. 8, 202. Brunck. Aristoph. 2, 175. ad Diod. S. 2, 370. Boiss. Philostr. 552. Schneid. Anab. 74. Πέπατο, Toup. Opusc. 1, 255. * Πᾶμα, Jacobs. Anth. 7, 213. Heyn. Hom. 4, 634. Valck. Anim. ad Ammon. 189. Ernest. ad Il. Δ. 433." Schæf. Mss. Theocr. Fistula.] Πάμμα, τὸ, Possessio: ut a κτῶμαι dicitur κτῆμα, hanc ipsam signif. habens, [" Valck. Anim. ad Ammon. 187. 189." Schæf. Mss. Vitiosa scriptura; vera est πᾶμα, quod præcedit. * " Παμοῦχος, ad Timæi Lex. 209. * Πάμωχος, ibid. ubi et de * Παμωχέω, * Παμωχιάω. Item Koen. ad Greg. Cor. 105. 117." Schæf. Mss. Tab. Heracl. * Αὐτοπάμων, i. q. αὐτὴ πᾳομένη, ἐπίκληρος, Hes. " Valck. Anim. ad Ammon. p. 190. ad Timæi Lex. 209. Arnaud Var. Conj. 414. Jacobs. Anth. 7, 124." Schæf. Mss. * Ἐμπάμων, i. q. πατροῦχος, ἐπίκληρος, Hesych. Ruhnk. ad Tim. 209. " Jacobs. Anth. 7, 124. 246. ad Herod. 463. * Ἐπιπάμων, ad Tim. l. c. Jacobs. Anth. 7, 124. * Ἐπιπαμαρίς, ad Tim. l. c. Valck. Anim. ad Ammon. 190." Schæf. Mss. T. H. ad Hes. 1, 1197. Schol. Aristoph. Σφ. 581. * Παμπάμων, Ruhnk. ad Tim. l. c.]

Πολυπάμμων, Cui multæ sunt possessiones, Multa possidens. E quo intelligitur Dives. Il. Δ. (433.) ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Ubi Eust. annotat πολυπάμμονα vocari τὸν πολυκτήμονα: quod πάμματα Dores appellent τὰ κτήματα. Sed mox eo delabitur, ut Æolicam vocem potius esse putet, 495. 496. [" Πολυπάμμων s. * Πολυπάμων, Heyn. Hom. 4, 634. Valck. Anim. ad Ammon. 187. 189. Ernest. ad Il. l. c." Schæf. Mss.] " Πᾶσις, Hesychio κτῆσις, Possessio." [* Πάτωρ, unde Πάτορες, Photio κτήτορες. * " Ἐμπάομαι, Jacobs. Anth. 7, 246. * Ἔμπασις, ibid. ad Herod. 382." Schæf. Mss. " Ad Hesych. 1, 1198, 13." Dahler. Mss.] " Παμπησία, Universalis possessio aut Universa, s. Universorum bonorum possessio, Æsch. S. c. Th. (818.) κτημάτων παμπησίαν dixit. Usus est Aristoph. Ἐκκλ. (868.) αἱρεῖσθε τὴν παμπησίαν." [" Phot. Παμπησίαν· * παγκτησίαν. Eur. Ion. 1305. Formatur ab antiquo v. πάω, Possideo. Inde etiam παμπήδην. Eust. Od. Δ. p. 1502, 48. Ἀπὸ τοῦ πῶ, τὸ κτῶμαι,—παμπήδην ἐπίῤῥημα, καὶ παμπησία ἢ * παγκτησία." Blomf. Gloss. ad Æsch. l. c.] " Παμπήδην, Omnino, Funditus, Nihil faciendo reliquum. In usu est ap. Poëtas cum alios, tum Tragicos, Soph. Aj. (916.) ἀλλά νιν περιπτυχεῖ Φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, Schol. παντελῶς et ὅλον τὸ σῶμα. Apud Nicandr. (Ἀ. 526.) Schol. exp. πανταχοῦ, ἢ καθολικῶς." [Æsch. Pers. 728. " Theogn. 625. Valck. ad Il. 22. p. 52. Lobeck. Aj. p. 373." Schæf. Mss. Schol. Ven. Il. Γ. 213.]

AT VERO Παὸς, quod et ipsum hinc derivatur, remotius est. Dicitur autem παὸς, Affinis, ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενής, Eust. i. e. Propinquus,

quem per affinitatem nobis acquisivimus, s. comparavimus. Is autem possessionum nostrarum pars factus est, ut ita loquar. Nicander Θ. 3. Φίλ' Ἑρμησιάναξ, πολέων κυδίστατε παῶν, ubi Schol. annotat παὸν significare et τὸν φίλον, et τὸν συγγενῆ, et τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας οἰκεῖον. Et paulo post addit, Nicandrum δωρίζειν in nonnullis, ut hic in παῶν: esse enim πηῶν, i. e. συγγενῶν: quibus verbis illum significare puto, πηῶν esse linguæ communis, e quo factum sit παῶν, mutando Dorice η in α. Eust. quoque de derivatis a πῶ disserens, DICIT Πηὸς, non Παὸς, ut videre est in iis quæ paulo ante ex eo protuli. Ego tamen priorem locum illi Παὸς dare minime dubitavi, quod mihi videatur ἀναλογωτέρα esse derivatio ejus quod habet α, quam ejus quod η. Adde quod ap. Hes. extat scriptum ITIDEM Παῶται, nam ita scripsisse eum liquet, non πραῶται, quod Laconum esse dicit, exponitque itidem συγγενεῖς et οἰκεῖοι. Laconum autem nequaquam esse diceret, si tantum mutato η in α dixissent παῶται pro πηῶται, sicut παὸς pro πηὸς dictum non ab illis solum, sed generaliter a Doribus existimatur. Utut sit, ap. Hom. πηοὺς legi, non παοὺς sciendum est: Od. Ψ. (120.) Φεύγει πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν. Et Il. Γ. (163.) Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε φίλους τε. [" Παὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 289. Valck. Phœn. p. 159. Anim. ad Ammon. 188. ad Herod. 392. Πηὸς, ibid. Valck. Phœn. l. c. Anim. l. c. Harles. ad Theocr. 265. ad Od. Θ. 581. Heyn. Hom. 4, 481. Παώτης, Valck. Anim. l. c." Schæf. Mss.] " Πηοσύνη, Affinitas, συγγαμβρία, ex Apoll. Rh." [1, 48. "Brunck. p. 6. Bibl. Crit. 2, 2. p. 33." Schæf. Mss.] Ultimum autem inter hæc derivata locum dandum censui NOMINI Πῶϋ: quo significatur Grex: unde ap. Hom. passim πῶϋ οἰῶν et πώεα οἰῶν: alioqui per se etiam existimatur dici de Grege ovium, s. Ovili. [" Herodian. p. 459. Pierson., Heyn. Hom. 6, 238." Schæf. Mss.]

Ab altera vero signif. VERBI Πῶ est AOR. Πάσασθαι, quod exp. γεύσασθαι, Gustare. Accipitur tamen et generalius pro Vesci. [" Scilicet verbo Πάσασθαι vett. Græci usu sunt pro Gustare, recentiores vero etiam pro Comedere, Pleniorem cibum capere, ut monuit Athen. 23. 24." Schw. Mss.] Jungiturque et gen. et accusativo. Cum gen., ut πάσασθαι ἐδητύος, et πάσασθαι δείπνου ap. Hom.: itidemque πάσασθαι ἰχθύων ap. Herod. (2, 37.) Cum accus. autem, ut σπλάγχν' ἐπάσαντο ap. eund. Hom. non uno in loco: et νέκταρ γ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην, ap. Hesiod. (Θ. 642.) Sed invenitur et πάσσασθαι cum duplici σσ, ad producendam syllabam. Apud Hes. πάσσασθαι, γεύσασθαι: et Πασσάμενος, γευσάμενος, κτησάμενος. Sed et πάσατο ap. Eund., unico σ, ἐγεύσατο, ἐκτήσατο. [" Πάω, Gusto, Heyn. ad Apollod. 226. In act. non occurrit, Valck. Diatr. 142. Πάομαι, πάσασθαι, Brunck. Aristoph. 3, 157." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 310. Ἢν δέ τις ἀφροσύνῃ ταύρου μέλαν αἷμα πάσηται, pro γεύσηται. * Παστὸς, unde] Ἄπαστος, vox plane Poëtica. Est autem Ἄπαστος, Qui non gustavit, cum gen. ap. Od. Ζ. (250.) δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος, Δ. (788.) Κεῖτ' ἄρ ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Sed et absque gen. Il. Τ. (346.) ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. Redditur autem et Jejunus. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 200. Wassenb. ad Hom. 130. Ilgen. Hymn. 411. Athen. 1. p. 38. Heyn. Hom. 7, 681. 807." Schæf. Mss.] Ἀπαστὶ, Jejune, [Hes.] Ἀπαστία, Jejunium: ἀπαστίαν ἄγειν, Aristoph. Ν. [621. * " Ἀπαστὺς, ἡ, Etym. M." Wakef. Mss. * Πανάπαστος, Nicander Ἀ. 605.] " Ἀ- " πόπαστος, Oppian. (Ἀ. 1, 299.) i. q. ἄπαστος, Je- " junus."

" Πάσσομαι, Comedo. Hes. enim πάσσεται exp. " ἐσθίει." [" Ernest. ad Callim. 246. 255. Toup. Append. in Theocr. p. 16. Ruhnk. ad H. in Cer. 49. Mitsch. ad h. l. et 205. ad Od. Δ. 61. Ilgen. Hymn. 516. Heyn. Hom. 4, 124. 681. 5, 638. Brunck. Apoll. Rh. 47." Schæf. Mss.]

" Πατέονται τῶν κρεῶν, ex Herod. 2, (47.) affertur " pro Carnibus vescuntur: qua signif. supra πάσσε- " σθαι et πάσασθαι. Vide et Πατέω." [" Sic rursus idem Herod. 2, 66. Οὐ πατέονται, Non vescuntur: item 4, 186. Idemque verbum eid. Scriptori 2, 37. e Mss. restituit Wess." Schw. Mss. " Ruhnk. ad Callim. Fr. 574. Wessel. Diss. Herod. 97. ad p. 121. 125. 135. 363." Schæf. Mss. Πατέονται ταῦτα, Agathocles Athenæi p. 650. Schol. Ven. Il. Α. 464. Blomf. Gloss. Æsch. Ag. 1380. Lex. Ion.]

[* Παστὴρ, unde] " Παστήρια, Hesychio σπλάγ- " χνα, τὰ ἐντόσθια, κοιλία, Viscera, Intestina s. In- " teranea, Venter: forsan παρὰ τὸ πάσασθαι."

ΠΕΔΟΝ, τὸ, Solum, Terra: ut Athenæ κλεινὸν πέδον Παλλάδος, ap. Aristoph. Apud Hom. πέδονδε adverbialiter pro εἰς πέδον, Od. Λ. 597. Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής, In solum revolvebatur, s. In terram. Sed hoc sciendum est, πέδον sæpe jungi genitivo γῆς, s. χθονὸς, et quidem ap. Tragicos Poëtas præsertim, si bene memini, ac periphrastice dici πέδον χθονὸς, s. πέδον γῆς, pro χθὼν et γῆ. Æsch. Pr. init. Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον, Soph. (Aj. 859.) ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον. Ac suspicor certe Lucretium ceterosque veteres Lat. Poëtas hanc periphrasin imitari voluisse cum dixerunt Solum terræ. Accipitur autem πέδον et pro Domicilio, τάσσεται καὶ ἐπὶ τοῦ οἰκήματος, Etym. [Aristoph. Ὄρν. 1757.] Ceterum præter illud adv., ita enim liceat vocare accusativum illum, qui adjunctam habet particulam δε significantem πρὸς, sunt et alia duo: UNUM, Πεδοῖ, quod sicut πέδονδε, accipitur pro In solum, terram; nam Eust. [Il. Α. p. 153, 34.] ab Æschylo poni testatur pro εἰς γῆν: tradens esse Doricum, sicut ἐνδοῖ pro ἔνδον. Sic autem et Lucian., vel potius ejus Lexiphanes, usus est, dicens, (c. 1.) Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε. Sed et pro πεζῇ, Pedestri itinere, ap. eund. Æsch. (Pr. 272.) ut idem Eust. scribit. Hæc enim existimatur ejus sententia esse, cum scribit, πεδοῖ παρ' Αἰσχύλῳ· τὸ δ' αὐτὸ καὶ πεζῇ. [Antiquus erat dativus, ante inventum ω.] ALTERUM, Πεδόθεν, E solo, terra, Hesiod. (Θ. 680.) πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος, Ab ipso usque solo, et quasi A fundamentis. Exp. ibi et Funditus. Apud Hom. autem Od. Ν. 295. Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶ, accipitur πεδόθεν metaphorice; exp. enim Eust. ἐκ γενετῆς, καὶ ὡς οἷον ἐκ πέδου, τουτέστι γῆς· καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐκ ῥίζης αὐτῆς: additque, eos, quorum est hæc expositio, censere metaph. sumtam esse a plantis. Sed exp. etiam * βρεφόθεν, καὶ ἐξ αὐτοῦ πέδου, εἰς ὃ καὶ πίπτουσι καὶ ἕρπουσιν οἱ ἀρτιγενεῖς: ut perinde sit ac si diceret, συνανετράφης τοῖς ψεύδεσι. Sunt tamen et qui pro παιδόθεν positum esse illud πεδόθεν arbitrentur. [" Πέδον, Jacobs. Exerc. 2, 152. Valck. Hipp. p. 273. Mitsch. H. in Cer. 220. Markl. Suppl. 829. Musgr. Hel. 2. Wakef. Ion. 756. Herc. F. 621. 1307. Porson. Phœn. 850. T. H. ad Plutum p. 260. Lobeck. Aj. p. 291. De mari, Musgr. ad Phœn. p. 189. Π. χθονὸς, Jacobs. Anim. 121. 131. Πεδοῖ, Valck. ad Röv. 49. Koen. ad Greg. Cor. 168. Heyn. Hom. 8, 134. Πεδόθεν, Toup. Opusc. 1, 364. ad Od. Ν. 295. Valck. Callim. 148. * Πεδόσε, Phœn. p. 244. 681. Pierson. Veris. 146." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 137. 590. De πέδον a ποὺς deducendo, collatis δίποδος, τρίποδος, ἑκατόμποδος, Dorice δίπεδος etc. necnon Latino Pes, pedis, vide Schn. Lex. Suppl.]

" Πέδα, Hesychio γῆ, Terra, Solum, ut πέδον. " Dorice nonnunquam pro πέδη etiam usurpatum " reperitur." [" Sed * Πεδὰ Æolice dicebatur pro μετὰ, quod et Hes. annotavit. Sic Pind. Π. 5, 63. πεδὰ μέγαν κάματον: et in Fragm. ap. Athen. 641. πεδ' ἄφθονον βορὰν, Post copiose captum cibum." Schw. Mss.]

[* Πεδοβάμων, Terra incedens, Reptilis, Æsch. Choëph. 587. * Πεδοκοίτης, Humi jacens, Anal. 2, 217. Schol. Aristoph. Ἀ. 519.] Πεδοσκαφὴς, In solo defossus, s. In terra, s. potius per accus. In solum defossus, s. In terram. In VV. LL. In solo suffossus, Depressus, ut πεδοσκαφὴς κενεών. [Nonn. D. 4, 126. 12, 346.] Πεδοστιβὴς, Solum calcans, s. Terram, Per terram gradiens. Exp. et Humi stratus, Pedestris. Et π. ὄχος ex Eur. (Med. 1123.) pro Ve-

biculum per terram tractum: [Rhes. 254. 763. Hel. A 1532. Æsch. Pers. 127. Suppl. 1007. Athen. 422. "Heyn. ad Virg. 2, 160. Jacobs. Anth. 9, 168." Schæf. Mss.] Πεδοτρεφής, In solo nutritus, s. In terra. E Nonno (Jo. 43, 10.) πεδοτρεφὲς ὕδωρ, Aqua quæ nutrita est in terra: [vulg. —τροφὲς, an — τραφὲς?] i. e., E terra scaturiens, quæ ejus velut altrix fuit. [* Πεδοτριβής, i. q. πεδοστιβής, Nonn. D. 10, 361. Greg. Naz. 2, 222.]

Πεδάρσιος, Qui e solo in sublime evehitur, evectus est, Sublimis, Aristoph. Ὄρν. (1197.) Ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου, Lucian. (3, 587.) Ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῇς: [600. 612. Æsch. Pr. 269. 709. Ch. 846.] Item VERB. Πεδαίρω, itidem pro E solo in sublime eveho, ex Eur. affertur, [Herc. F. 819. 872. Phœn. 1034.] SED ET Πεδήορος pro πεδάρσιος, ea forma, qua μετήορος, ap. Nicandr. Θ. (729.) exp. ὑψηλὸς ἐκ τοῦ πέδου, et μετέωρος, item ἐκκρεμής. At Hes. [et Phot.] habet ETIAM Πέδουρος, quod exp. itidem μετέωρος, Sublimis. [" Πεδάρσιος, Sublimis. Æolice pro με- B τάρσιος. Μετάρσια δὲ, τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ γῆς ἐν ἀέρι συνιστάμενα. Schol. Plat. Ed. Ruhnk. p. 249. Vide infra 735. Valck. ad Phœn. 1034. de πεδαίρω locutus, ait:—'Verbum est Æolicum, neque a Soph. potuit vel ab Eur. præterquam in choro collocari, vel in trochaicis. ——— Æschylus in senariis Doricis istiusmodi formis et Æolicis non abstinet, cui pro μετάρσιος adhibetur πεδάρσιος.' Idem ibid. v. 11. de Æschylo:—'Quas in Sicilia didicerat formas verborum Doricas, in Atticam scenam introducere non dubitavit. Athen. 402. Αἰσχύλος, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς.' Sic * Πεδάοροι pro μετέωροι, et * πεδαίχμιοι pro μεταίχμιοι, Choëph. 587. Πεδοίκου χελιδόνος pro μετοίκου in Τροφοῖς ap. Hes. in v." Blomf. Gloss. Æsch. Pr. 277. "Πεδαίρω, Musgr. Bacch. 1218. Rhes. 372. 442. Wakef. Herc. F. 821. Valck. Phœn. p. 373. Πεδαρσιὸς, ibid. Wakef. l. c. Brunck. Aristoph. 2, 184. Kuster. 195. Lucian. 3, 587. Πεδάορος, Valck. l. c. Adoniaz. p. 244. Πεδήορος, ibid. * Πέδαυρος, Valck. C Phœn. l. c. Brunck. ad Anacr. p. 137. Πέδουρος, * Πεδωριστὸς, Jacobs. Anth. 7, 204. * Πεδώρυχος, Huschk. Anal. 233." Schæf. Mss. " Jacobs. Anth. 13, 690." Boiss. Mss. * " Πεδόρτα, ad Timæi Lex. 120." Schæf. Mss.]

Ἀλόπεδον, τὸ, ut ap. Theophr. H. Pl. 7, (15, 2.) Ἐν ἀλοπέδοις τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων, In planis parietinis: [Schn. ἁλιπέδοις.] Ubi de sempervivo loquitur, quæ herba est in fastigiis parietum crescens, VV. LL. e Gaza. Est alioqui suspectum hoc vocab. [* Ἀμφίπεδος, Campis cinctus, Pind. Π. 9, 93.]

Ἄπεδος, ET Ἐπίπεδος, ET Ἰσόπεδος. De his autem simul agere ideo placet, quod Hes. hæc tria itidem conjungat, cum illud PRIMUM, Ἄπεδον, exp. ἰσόπεδον, et ἐπίπεδον: præfigens his ὁμαλὸν, Planum. Sic autem Suid. ἄπεδον esse dicit τὸ ἰσόπεδον, et τὸ ὁμαλόν: subjungitque e Thuc. (7, 78.) Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι, καὶ ἐστρατοπεδεύσαντο, βουλόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον, verum addit, ἀνώμαλον, ἢ ἰσόπεδον, quæ verba paulo D post excutiam. Affertur certe ex Herod. (1, 110.) itidem ἄπεδος χώρη pro Plana regio. [Ælian. H. A. 16, 12. χωρία ἄ.] Atque ut ἄπεδον exp. Hes. ὁμαλὸν, ita VERBUM Ἀπεδίζειν exp. ὁμαλίζειν, Complanare, Planum reddere. Sed et Suid. ἠπέδιζον censuit exponendum, s. potius exposuit, ὡμάλιζον. In eo enim ejus l., ubi legimus, Ἠπέδιζον, ἄπεδα γὰρ τὰ ἰσόπεδα, non dubito quin desit ὡμάλιζον post ἠπέδιζον, sitque illud hujus expositio: cujus rationem reddens subjungat, ἄπεδα γὰρ τὰ ἰσόπεδα. Affert autem et exemplum hujus signif. e Clidemo, Καὶ ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν. Quamvis porro videamus ἠπέδιζον hic esse præt. imperf. ab illo Ἀπεδίζω, hoc autem derivari ab Ἄπεδος, legitur tamen ETIAM Ἠπεδίζειν ap. Hes., expositum itidem ὁμαλίζειν: ac præterea ἐδαφίζειν: quod ἠπεδίζειν merito cuipiam suspectum fuerit. Mihi certe fit verisimile scriptum fuisse ἠπέδιζον, aut ἠπέδιζε, habens in eod. tempore posita expositionis verba: quorum alterutro deinde per errorem in infinitivum mutato, itidem illa expositionis verba in infin. mutata sint. Quod vero ad illud ἀνώμαλον attinet, quo etiam dixi Suid. exponere ἄπεδον, eum sumsisse id ex aliquo arbitror, qui in ἄπεδον literam α esse στερητικὴν, Privativam putarit, cum alioqui videamus significationem nobis ut hoc dicamus nequaquam permittere; sed potius ostendere eum hic esse literæ α usum, qui est in ἄλοχος: ut quemadmodum ἄλοχος sonat ὁμόλεχος, sic ἄπεδος sonet ὁμόπεδος. Erit AUTEM ὁμόπεδος Qui est cum solo, i. e. Qui unam eandemque superficiem habet cum solo, ut ita loquar, unde intelligitur Planus. [Cf. Thom. M. v. Ἄπεδος. " Ἄπεδος, Thom. M. 35. Herod. 702. 738. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 232. Ἄπεδον, Wessel. ad Herod. 309. (4, 62.)" Schæf. Mss. " Ἀπεδίζω, Clidem. ap. Bekk. Anecd. 419." Boiss. Mss. Chirurg. Vett. p. 118.]

SECUNDUM est Ἐπίπεδος, Qui est super solo, i. e. in superficie soli, et ex eo non eminet: unde exp. itidem Planus. Nam Cic. hæc Platonis, Εἰ μὲν οὖν ἐπίπεδον μὲν, βάθος δὲ μηδὲν ἔχον ἔδει γίγνεσθαι τὸ τοῦ παντὸς σῶμα, μία μεσότης ἂν ἐξήρκει τά τε μεθ' αὑτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτὴν, ita interpr. Quod si universitatis corpus planum et æquabile explicaretur etc. Gell. 1, 20. init., Figurarum, quæ σχήματα Geometræ appellant, genera sunt duo, planum et solidum: hæc ipsi vocant ἐπίπεδον καὶ στερεόν. Planum est, quod in duas partes solum lineas habet, qua latum est et qua longum: qualia sunt triquetra et quadrata, quæ in area fiunt sine altitudine. Hæc ille. In VV. LL. τὸ τῆς χώρας ἐπίπεδον e Plat. de LL. pro Superficies regionis. Sic ap. Aristot. Bud. τὸ ἐπίπεδον vertit Superficiem, στερεὸν autem, corpus: Metaphys. 3. Ὥσπερ οἱ ἀριθμοὶ ποιοί τινες, οἷον οἱ σύνθετοι, καὶ μὴ μόνον ἐφ' ἓν ὄντες, ἀλλ' ὧν μίμημα τὸ ἐπίπεδον καὶ τὸ στερεόν· οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ ποσάκις ποσοὶ, ἢ ποσάκις ποσοὶ ποσάκις, Non solum qui lineæ similes sunt, sed etiam qui superficiem efficiunt et corpus, quales sunt qui vel per se vel per alios multiplicantur, ut denarius per seipsum, vel per quinarium. Itidem ex Aristot. Probl. in VV. LL. ἐπίπεδος ἀριθμὸς, ut bis bina. Ex eod. Platone affert, Ἀριθμητικὴ ἥτε ἐπίπεδος, ἥ τε ἐν βάθεσιν, ἥ τε ἐν τάχεσιν οὖσα. Item, Μήκους καὶ ἐπιπέδου καὶ βάθους. Plut. autem (7, 591.) περὶ κατόπτρων loquens, dixit, Ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις, καὶ περιαυγέσι. Philo V. M. 2. vocavit οἰκήματα, ἐπίπεδα καὶ ὑπερῷα, quæ in plano et quæ in edito. At in VV. LL. ex Epigr. ἐπίπεδος οἶκος, Domus ima et in solo posita. Ab Euclide ἐπίπεδος ἐπιφάνεια esse dicitur ἥτις δι' ἴσου ταῖς ἐφ' ἑαυτῆς εὐθείαις κεῖται. Invenitur compar. quoque gradus ap. Aristot. Μέτωπον πρὸς τὰ ὦτα περιφερέστερον ἢ ἐπιπεδώτερον: [et ἐπιπεδέστερος, Xen. Ἑλλ. 7, 4, 13.] Habent autem et aliam positivi terminationem VV. LL. sc. ἐπίπεδαι, quod ἐπίπεδαι interpr. Planæ figuræ, quæ longitudinem modo et latitudinem, nullam vero profunditatem habent. Sed non dubium est quin reponendum sit ἐπίπεδα et addendum substantivum σχήματα. [" Ἐπίπεδος, Dionys. H. 1, 583. Plato Theæt. 302. Julian. Ægypt. 35." Schæf. Mss. Plut. Anton. 79. Ἐπίπεδα, Jambl. Protr. 106. Kiessl. * Ἐπιπέδως, Theol. Arithm. 164. Ast. * " Ἰσοεπίπεδος, Jambl. V. P. 2, 326. Kiessl." Schæf. Mss.]

TERTIUM est Ἰσόπεδος, Planus: χωρίον, Planus locus: q. d. Qui est æqualis solo, vel Soli æqualitatem habens. Frequenter autem substantive ponitur ἰσόπεδον pro Planities: Il. N. (142.) de saxo, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον ὄφρ' ἂν ἵκηται Ἰσόπεδον· τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ. Apud Xen. quoque Planities, s. potius Æquus campus: K. Π. 3, (1, 3.) Ἡ εἰς τὸ ἰσόπεδον καταβὰς ἡμῖν διαμάχεσθαι, 1, (6, 19.) Ἐν τῷ ἰσοπέδῳ μάχην συνάπτειν, 4, (1, 5.) Οἵ τινες δ' ἐν ἐρύματι ὄντες ἐκλιπόντες τοῦτο φεύγουσι, πῶς τούτους οἴεται ἄν τις μεῖναι ἰδόντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἰσοπέδῳ; Sed et 6. (2, 7.) Ὑμᾶς δὲ βάλλοντες κωλύσουσιν ἐν τῷ ἰσοπέδῳ μάχεσθαι. Sic et Ἑλλ. 7, (4, 31.) Dicunt præterea aliquid esse ἰσόπεδον alii, quod ei æquale est, tanquam ei exæquatum s. coæquatum. Plut. Numa, Τόπος τῷ λοιπῷ χώματι ἰσόπεδος. Sic ap. Philon. de Mundo, Εἰ μὴ γενέσεως ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ γῆ, μέρος ἐπανεστὼς

οὐδὲν ἂν ἔτι αὐτῆς ἑωρᾶτο, χθαμαλὰ δ' ἤδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεγένητο, καὶ οἱ γεώλοφοι πάντες ἰσόπεδοι τῇ πεδιάδι: quibus opp. ἀνωμαλίας, et τὰς πρὸς ὕψος ὑπερβολὰς ὀρῶν: q. l. Bud. ita reddit, Nisi terra principium ortus cepisset, nulla pars ejus altius insurgens conspiceretur, complanati vero montes omnes fuissent, collesque ad æquilibrium redacti, cum planitie camporum. [" Ἰσόπεδος, ἰσόπεδον, Mœr. 86. Toup. Opusc. 2, 217. Bergler. Alciphr. 309. Diod. S. 2, 391." Schæf. Mss. Ἰσόπεδα χρώματα, opp. κοῖλα, Alex. Aphr. Probl. * Ἰσοπεδὲς, Gl. Planum.]

Ἔμπεδος, ὁ, ἡ, q. d. ἐν πέδῳ ὤν, In solo stans, fixus: Il. M. (12.) Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν. Item, ἔμπεδον λέχος, (Od. Ψ. 203.) τὸ ἀκατάσειστον, Immotum, καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστώς. Quinetiam ἔμπεδα τίκτειν ap. eum exp. quidam ἰσχυρὰ καὶ δυνάμενα κατὰ τὸ πέδον ἵστασθαι. De quibus lege Eust., ap. quem et alia hujus usus invenies exempla: quo sc. inclusam πέδον signif. habet. Sed frequentius sonat Stabilis, Firmus, ut cum μένος ἔμπεδον dicit, et ἲς ἔμπεδος, item βίη ἔμπεδος. Quinetiam ἔμπεδον ἦτορ, item νοῦς ἔμπεδος, itidemque φρένες ἔμπεδοι apud eum legitur. Sed et is, cui est νοῦς ἔμπεδος, s. cui sunt φρένες ἔμπεδοι, vocatur ἔμπεδος. [" Toup. Opusc. 1, 333. Jacobs. Exerc. 2, 195. Anth. 6, 395. 9, 77. ad Herod. 567. Brunck. Apoll. Rh. 170. ad Lucian. 2, 333. Heyn. Hom. 5, 265. 6, 273. 322. 7, 159. 603. 604." Schæf. Mss. Soph. Aj. 640. Apoll. Rh. 2, 644. 4, 392. 854.] Sæpe autem et adverbialiter PONITUR Ἔμπεδον pro Stabiliter, Firmiter, βεβαίως, ἀσφαλῶς, σταθερῶς, Il. P. (434.) Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος εἱστήκει τεθνειότος, ἠὲ γυναικὸς, Ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες, ubi observa ἔμπεδον et ἀσφαλέως eand. signif. habere. Idem Il. E. (527.) Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον. [" Theogn. 94. Heyn. Hom. 8, 280." Schæf. Mss. Orph. Arg. 613. 713. Apoll. Rh. 4, 1389.] Invenitur ETIAM Ἔμπεδα positum adverbialiter: ut ap. Nicandr. Θ. (4.) Ἔμπεδα φωνήσαιμι, ubi exp. ἀσφαλῶς, ἀκριβῶς. Alioqui dicitur ET Ἐμπέδως forma regulari; eoque est usus Polyb. (2, 19, 1.) Ἐμπέδως μείναντες ἐν ταῖς συνθήκαις. At vero ap. Auctorem Axiochi et pro Certo. Sed utrobique SCRIBI Ἐμπεδῶς sciendum est, quod esset potius tanquam a NOMINE Ἐμπεδής. Apud Suid. certe, ut mox videbis, scriptum est ἐμπέδως. [" Ἐμπέδως, Jacobs. Exerc. 2, 195. Anth. 9, 77." Schæf. Mss. Soph. Trach. 487. Ἐμπεδὴς, Hipponax ap. Hes. Ἐμπεδὴς γάμορος ἔμαρψεν ᾅδης, quod al. χθόνιος, al. ἀσφαλὴς exp. Ἐμπεδέως, Athen. 695. " Scolion 21." Schæf. Mss. * Ἐμπεδόκαρπος, i. q. ἀείκαρπος, Empedocles ap. Theophr. C. Pl. 1, 13, 2.] " Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα, allusione ad " nomen ἔμπεδος dicitur ἐπίμονος ἔχθρα, ap. Suid." " Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, Necessitas stabilis consilii," [Nonn. Jo. 10, 63. * Ἐμπεδοσθενὴς, Pind. N. 7, 144. * Ἐμπεδοτίμη, falsa lectio ap. Hippocr. Epidem. 2, 3. T. 1. p. 698. Lind. Sect. 7. p. 104. Foës. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ἐμπεδόφρων, quo utitur Phalaris (Ep. 15.) licet alioqui Poëticum potius videri possit. Quod ἐμπεδόφρων ei significat, Qui mente firma præditus est. I. e., Qui mente captus non est. Bud. [* Ἐμπέδορκος, unde] et VERBUM Ἐμπεδορκέω, Firmiter jusjurandum servo. Suid. ἐμπεδορκεῖν exp. ἐμπέδως τηρεῖν τὰ ὅρκια. Redditur et Stare pactis; sed addo, Jurejurando firmatis. Herod. 4, (201.) Κατέῤῥηξαν δὲ τοῦδε ἕνεκα τὴν ἐποίησαν γέφυραν, ἵνα ἐμπεδορκέοιεν. Aliud exemplum habes ap. Suid. Affert autem Bud. et Ἐμπεδοτροφεῖσθαι, e Demosth. p. 124(=1087.) Ἐνεργαζόμενοι μὲν καὶ ἐμπεδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ: nam vertit, Negotiantes in ea hæreditate et ea potientes, eamque consumentes suis alimentis, non tenuibus, sed lautis. Verum ego ibi REPONO Ἐμπαιδοτροφούμενοι, et interpretor, Qui jam inde a pueritia aluntur in ea: [sic legit Reisk.] " Ἀέμπεδον, Hesychio βέβαιον, " Stabile, Firmum: ἃ igitur hoc loco fuerit ἐπιτατι" κὸν, ut sit proprie Admodum firmum et stabile." Ἐμπεδόω, Stabilio, Firmo. Sæpe autem ponitur pro Firmiter et constanter servo, observo: Xen. K. Π.

A 4, (2, 4.) Ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν. Sic alibi, (Ἑλλ. 5, 1, 29.) Ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα. Sed et ἐμπεδοῦν τοὺς ὅρκους ap. Eund. (K. Ἀ. 3, 2, 6.) legimus. Affertur in VV. LL. et ex Eur. Iph. T. (790.) Τὸν δ' ὅρκον ὃν κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν, pro Jusjurandum firmum ratumque præstabimus. In Iisd. e Plut. Solone, Νόμους ἐμπεδώσειν, Leges esse habituros ratas. E Greg. autem, Τὰς πρὸς ἀνθρώπους ὁμολογίας ἐμπεδοῖ θεὸς, Pacta cum hominibus confirmat Deus. At Hes. et Suid. ἐμπεδῶ exp. etiam διδάσκω. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 272. Zeun. ad Xen. K. Π. 434. ad Dionys. H. 2, 826. De augm., Schneid. ad Xen. K. Π. 650. Ed. alt." Schæf. Mss. * Ἐμπέδωσις, Dionys. H. 1. p. 274.] Ἐξεμπεδόω, Bud. e Xen. (K. Π. 3, 1, 12.) Constanter observo et sancio. [* Κατεμπεδόω, Nicet. Annal. 5, 4. " Const. Manass. Chron. p. 29." Boiss. Mss.] Προσεμπεδόω, Confirmo, VV. LL. Sed rectius, Insuper confirmo. [Hes.]

[* Εὔπεδος, Liban. 1, 281. Reisk. γῆ. * Κοιλόπεδος, Pind. Π. 5, 50. * " Μελάμπεδος, Cui nigrum so-
B lum est, Eust. Il. 28, 23." Wakef. Mss. * Ὑψίπεδος, Pind. Ἰ. 1, 42. * Φοινικόπεδος, Æschylus Strabonis 1. p. 58. * Χαλκόπεδος, Pind. Ἰ. 7, 62.]

[* Πεδόεις, Solo adhærens, Nicander Θ. 662.] " Πεδανὸς, Humilis, A terra s. solo vix assurgens. " Nicand. utitur pro Parvus, Θ. (226.) dicens πεδανὴ " ἐφολκαίη, et (289.) πεδανὴ οὐρὴ, pro μικρὰ, teste " Schol., qui alias pro ταπεινὸς accipi tradit: Hesy" chio itidem exponente πεδεινὸς et ταπεινός. Idem " Hes. πεδανῷ ὕπνῳ ex Ionis Agamemnone affert pro " κούφῳ, Levi: addens, quosdam exp. βεβαίῳ, Fir" mo: secundum quam signif. e πέδη derivatum dici " posset." " Ἀπεδανὸς, Imbecillis, pro ἠπ." [" Ad Charit. 219." Schæf. Mss.] " Ἠπεδανὸς, dictum " quasi ἀπεδανὸς, i. e. ἄπους, signif. χωλὸς, ἀσθενὴς, " Claudus, Invalidus, Infirmus: item ἀναίσθητος, " ἠλίθιος, Sensibus captus, Stolidus. Legitur ap. " Od. Θ. (311.) Ibi enim Vulcanus de se et Marte lo" quens ait, Venerem sese, utpote χωλὸν ἐόντα, Αἰὲν " ἀτιμάζειν, φιλέειν δ' ἀΐδηλον Ἄρηα, Οὕνεχ', in-
C " quiens, ὁ μὲν καλός τε καὶ ἄρτιπος, αὐτὰρ ἔγωγε " Ἠπεδανὸς γενόμην. Ubi Schol. quoque exp. " ἀσθενής. Et nota ibi ipsum opponi τῷ καλός τε καὶ " ἄρτιπος. Volunt itaque esse τὸν δι' ἀσθενείας οὐ " δυνάμενον ἐν τῷ πεδίῳ, ἤγουν ἐδάφει, στῆναι: ei" que opponi τὸν ἔμπεδον. Et procul dubio quod " Suid. e Fabulis affert, ἐγγύθι δ' ἔστη Ἠπεδανοῖο " λέοντος, intelligendum de leone cujus pedi inhæse" rat spina. Rursum Il. Θ. (104.) ἠπεδανὸς θεράπων." [" Toup. Opusc. 1, 277. ad Charit. 1. c. Heyn. Hom. 5, 434. Jacobs. Anth. 12, 161." Schæf. Mss. " Opp. K. 1, 533." Wakef. Mss.] " Affertur et " VERB. Ἠπεδανόω, pro Debilito, Infirmum et viri" bus defectum reddo." [* Νηπεδανὸς, i. q. ἠπεδανὸς, Opp. K. 3, 409.]

ΠΕΔΙΟΝ, τὸ, Campus, Planities, Hom. Il. Φ. (345.) Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ, Λ. (492.) Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι, (Od. P. 436.) πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, Χαλκοῦ τε στεροπῆς. Apud Eund. κονίοντες πεδίοιο, et διέπρησσον πεδίοιο, non semel. Quinetiam
D πυροφόρον πεδίον ap. eum legimus, et πεδία λωτεῦντα: quibus verbis subjungit, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα, sicut alibi dicit, πιότατον πεδίον. Ex Eod. affertur πεδία ἔχειν pro Campestria incolere. Frequens hujus vocabuli et in prosa est usus. Plato Theæteto, Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ, Σωκράτην εἰς λόγους. Quod Proverbiale dictum usurpans Synes., dixit, Ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο παρακαλῶ, ἵππον εἰς πεδίον, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, προτρέπειν ἡγούμενος. Dicitur etiam, alioqui brevius, Ἐς πεδίον τὸν ἵππον. Proverbialia fuerunt et hæc, Ἄρεως πεδίον, Martis campus: λήθης πεδίον, Oblivionis campus: λιμοῦ πεδίον, Famis campus: ἀνέμου πεδίον, Venti campus: de quibus lege Erasm. Athen. 8. Πεδίον λεπτόγειον καὶ πολλὴν ἄγρωστιν ἔχον πεφυκυῖαν. Et πεδίον χλοερὸν, VV. LL. ex Apoll. Rh. (1, 546.) In Iisd., πεδίον λεῖον. Ex Eur. autem (Alc. 594.) πεδίων δαπέδοις. Item πεδία quædam erant cognomen habentia: ut πεδίον Ἀλήϊον, Hom. et πεδίον τὸ Ἀρήϊον, Paus. Apud Plut. Ἄρειον

πεδίον, qui a Romanis Martius campus appellabatur. AT Καππεδίον poëtica syncope dicitur pro *κατὰ πεδίον*, Per campum, Il. Z. (201.) *Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο*, ubi observandum est Cic. singularem maluisse reddere Latino plurali, ita interpretantem illum versum, Qui miser in campis mœrens errabat Aleis. || Πεδίον, metaph. de pede: ejus sc. pars superior, cui subjacent digiti. In pede est *πεδίον*, idemque *ὄρος* ac *πολυόστεον*, Campus, et Finis, et Terminus de multis ossibus compositus. Hæc enim pars ossibus et nervis constat, ut ait J. Poll. (2, 197.), et desinit in digitos. Hæc Cam.: qui etiam tradit e Gal. *τὸ πεδίον* ab junioribus Medicis appellatum, vocasse quosdam Montem pedis: respondere autem *τῷ μετακαρπίῳ* in manu, sicut *ταρσὸν*, qui ad juncturam pertinet, *τῷ καρπῷ*. Sed malo *ὄρος* ap. J. Poll. legere, i. e. Mons, *Μέρη δὲ ποδὸς, τὰ μὲν ἄνω, πρὸ τῶν δακτύλων, πεδίον, ἢ ὄρος, ἢ πολυόστεον, ἐξ ὀστῶν καὶ νεύρων συγκείμενον*, quam *ὅρος*, Terminus: cum et ap. ipsum Gal. non hæc appellatio, sed illa inveniatur: ut omittam in vulgatis etiam Edd. Pollucis illam haberi. At Gorr. *πεδίον*, inquit, Planta, Ima planta pedis. Pars est pedis quinque ossibus constans, inter tarsum et digitos sita: quæ per synarthrosin quinque pedis digitis inarticulatur. [“ Wakef. Herc. F. 411. Alc. 601. Lobeck. Aj. p. 291. Jacobs. Exerc. 2, 152. Mitsch. H. in Cer. 220. De mari, Valck. Phœn. p. 80. Musgr. p. 189. Conf. c. *παιδ.*, ad Diod. S. 1, 267. *Ἵππον ἐς πεδίον*, Toup. Opusc. 2, 225. Emendd. 3, 100. Π. *πυροφόρα*, Longus p. 3. Vill.” Schæf. Mss. *Πεδία* et *πέδιλα* conf., Barker. ad Etym. M. 788. Metatarsus, Theophil. Protosp. 1, 20.] “ *Ἀμπέδιον*, per sync. “ pro *ἀνὰ πεδίον*, i. e. *κατὰ πεδίον*, s. *διὰ τοῦ π.*, Per “ campum,” [Il. E. 87. 96. Z. 71. * *Πεδιόνδε*, In campum, Il. Λ. 492. * *Πεδιόθεν*, E terra, Schn. Lex. *ἀμαρτύρως*. * *Πεδιονόμος*, Æsch. S. c. Th. 277. * *Πεδιοπλόκτυπος*, 83. * *Πεδιοῦχος*, * *Πεδιώδης*, Schol. Soph. Œd. C. 686. * *Βαθυπέδιος*, Pind. N. 3, 30. in var. lect. * *Βαθύπεδος*. * *Εὐπέδιος*, Quint. Sm. 11, 125. *ἄλσεος εὐπεδίοιο*, nisi leg. * *εὐρυπέδοιο*. Vide Schn. Lex. Suppl. * *Πεδιήρης*, Campestris, Æsch. Pers. 564. *Θρᾴκης ἀμπεδιήρεις* * *Δυσχίμους τε κελεύθους*, pro *ἀνὰ π.*, nisi leg. *ἂμ π.*]

Πεδινὸς, Campestris, Planus. Qua signif. legitur ET Πεδιαῖος: quod a Bud. exp. Campestris, In mediterraneis habitans. A Xen. K. (5, 17.) *πεδινοὶ* vocantur Lepores campestres, i. e. Qui campestria s. campos et planitiem incolunt, ut *ὄρειοι*, Qui montes. [“ * *Πεδινὸν*, Diosc. Notha 455.” Boiss. Mss. * *Περιπέδινος*, Circumcirca campestris, Aqu. Gen. 14, 3. vide Schleusn. Lex. V. T.] Invenitur autem et Πεδεινὸς cum ει ap. Theophr. [H. Pl. 3, 3, 2. 11, 2. Codd. variant *πεδεινὸς*, * *πεδιεινὸς*, *πεδινός*.] “ Πέ- “ διοι, affertur pro Qui in locis planis et campestri- “ bus morantur: qui et *πεδιαῖοι*.” Sed pro *πεδινὸς* s. *πεδιαῖος* dicitur ETIAM Πεδιάσιμος: *πεδιάσιμος σμύρνα*, Diosc., Campestris myrrha, i. e. In campestri solo proveniens. Qui l. facit ut minime suspectus mihi sit h. Basilii l. (2, 40.) sicut eum Bud. mendi suspectum habuit, *Ἡ ὀρεινὴ, ἡ πεδιάσιμος ἡμῶν ἕνεκεν διακεκόσμηται*: subaudiendum autem hic videtur *χώρα*. Ubi observa etiam *τὴν ὀρεινὴν* opponi *τῇ πεδιασίμῳ*, sicut in Xen. loco *ὀρείους*, i. valens q. *ὀρεινοὺς*, *πεδινοῖς*. [“ Villois. ad Apollon. 410. Toll.” Schæf. Mss.] Sed hoc adjectivum Πεδιάσιμος rectius fortasse deducemus a SUBST. Πεδιὰς, άδος, ἡ, quod significat Planitiem: ut videre est in eo Philonis l. quem protuli in Ἰσόπεδος. [Cf. Polyb. 2, 16, 7. “ Wakef. Trach. 1058. (*λόγχη*, i. q. *πεζομάχος*.) Heyn. Hom. 5, 612. ad Timæi Lex. 68. Valck. Hipp. p. 185. Diatr. 131. ad Herod. 436. (2, 208.) ad Diod. S. 1, 349.” Schæf. Mss. Eur. Rhes. 283. * *Εὐπεδιὰς*, Schol. Aristoph. A. 88.] At de Atheniensibus qui fuerunt DICTI Πεδιάσιοι, SIVE Πεδιαῖοι, AUT Πεδιεῖς, lege quæ scripta sunt T. 1. c. 370. in princ. VV. LL. [“ *Πεδιαῖοι*, ad Herod. 447. *Πεδιεὺς*, Kuhn. ad Paus. p. 4. *Πεδιεῖς*, Markl. Suppl. 653.” Schæf. Mss. Plut. Solone 13. Palmer. Exercit. p. 3. “ Rusticus, Diog. L. 1, 58.” Wakef. Mss.] Πεδιακὸς, Campestris, VV. LL. [*Πεδιακὰ*, Atticæ regio campestris, Lysias ap. Harpocr. Apud Phot. autem * *Πεδικά· μοῖρα τῆς Ἀττικῆς· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος· εἶχεν καὶ προβάτων νομάς· ἔστι τὸ ὄνομα παρά τε Λυσίᾳ καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσιν.* * *Πεδικὸς*, Strabo 2. p. 280. Sieb. *Ἐκ τῆς πεδικῆς μετρήσεως*, ex emend. Coraii; olim extabat *παιδικῆς*.]

ΠΕΖΑ, ἡ, Malleolus pedis. Secundum quosdam autem Planta pedis, Ima planta: *τὸ δὲ ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος*, inquit J. Poll., *καλεῖται σφυρὸν καὶ πέζα*. I. e., Pars quæ tibiæ subjacet, vocatur *σφυρὸν* et *πέζα*. Sunt qui Latinis Peda, a quo Repedare, olim idem significasse putent, quod hoc *πέζα*. Sed et Totum pedem quidam hoc nomine *πέζα* declarari censuerunt. Zenodotus certe in libro quem *περὶ Ἐθνικῶν Λέξεων* scripsit, Arcades et Dores *πέζαν* vocare Pedem tradidit: ut refert Gal., qui addit, Hippocr. (662, 45.) ita scribentem, *Οἱ πόδες οἰδίσκοντες, αἱ πέζαι μάλιστα*, intellexisse vel Imam plantam, vel Malleolos pedum. Ceterum quamvis a Πέδον quosdam Gramm. hoc nomen Πέζα derivare non essem nescius, mutatione literæ δ in ζ, Etym. vero in nomine *Περιπέζια* dicere *πέζαν* significare Pedem *παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ ἕζεσθαι*, et terram, *παρὰ τὸ ἕζειν*, locum tamen ei dare hic malui, donec aliqua illius derivationis argumenta aut certe indicia comperire potuero. In eo quidem certe judicium eorum desidero, quod *πεζὸς* a *πέδον* deducant, cum ex hoc *πέζα* factum esse manifestum sit. [“ Heyn. Hom. 4, 144. 6, 227. 8, 649. Toup. Opusc. 1, 243. 333. ad Diod. S. 1, 217. Jacobs. Anth. 7, 81. 10, 65. 401. 11, 225. Lobeck. Aj. p. 356. Antip. Sid. 23. Wakef. Ion. 726. Phil. 393.” Schæf. Mss.] HINC Ἀργυρόπεζος, ET Ἀργυρόπεζα Thetis ap. Hom., et *ἀργυρόπεζα* Venus ap. Pind. (Π. 9, 16.) Argenteos habens pedes, vel Argenteas pedum plantas: i. e. Argentei coloris: sc. Candidas. Possumus exponere etiam Argenteum quendam nitorem habentes. Perinde est autem ac si diceret Formosa; et simile huic epithetum extat ap. eund. Poëtam *καλλίσφυρος*, et *εὔσφυρος*. Sed et aliam exp. *τοῦ ἀργυρόπεζα* habebis, ubi agam et de aliis signiff. *τοῦ Πέζα*. Dicitur porro eadem forma ET Κυανόπεζα *τράπεζα*, Il. Λ. (628.) Quæ nigris est pedibus s. nigrantibus, uti nterpr. Cam. Latius autem expositum habes hoc epith. supra, T. 2. c. 477. [ITEM * *Φοινικόπεζα*, Pind. Ὀ. 6, 159. ET * *Χιονόπεζα*, Nonn. D. 22, 136.]

Sed et hoc ipsum NOMEN Τράπεζα, pro Mensa, ab eod. *πέζα* ortum est; diciturque *τράπεζα* quasi *τετράπεζα*, [s. *τρίπεζα*, Bœotice, secundum Hes.] quod sc. mensæ initio quatuor haberent pedes. Od. K. (354.) *τράπεζαι ἀργύρεαι*, Athen. 5. *Τράπεζα ὁλάργυρος, δωδεκάπηχυς*, 12. *Τράπεζαι χρυσαῖ*, 2. *Τράπεζαι ἐλεφαντόποδες*. Ibid. e Cratino, *Τράπεζαι τρισκελεῖς, σφενδάμνιναι*. Itidem Horat. Tripes mensa, Ovid. Acerna mensa. Et 4. *Ἐπὶ τραπεζῶν ξυλίνων, μικρὸν ἀπὸ γῆς αἰρομένων*. Et *τράπεζαι κυκλοτερεῖς*, ap. Athen. et Eust. quæ etiam *κύκλοι*. Et cum verbis, ut Aristoph. Σφ. (1216.) *τραπέζας εἰσφέρειν*: itidem Philoxenus in suo *Δείπνῳ* ap. Athen. 4. *Εἰς δ' ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν*. Et Synes. Ep. 67. *Τράπεζαν εἰσφορήσας*. Od. E. (93.) *παρέθηκε τράπεζαν Ἀμβροσίης πλήσασα*, Υ. (259.) *Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν*. Pro quo *μετατεθέντων τῶν ὀνομάτων*, Aristot. Poët. dicit, *Δίφρον μοχθηρὸν παραθεὶς, μικράν τε τράπεζαν*. Ipsa autem passive dicitur *παρακεῖσθαι* pro *παρατίθεσθαι*, Il. Ω. (476.) *νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς, Ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα*, Adhuc apposita erat, i. e. Nondum sublata, Od. (K. 355.) *προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας Ἀργυρέας*, Xen. K. Π. 8, (2, 5.) *Τράπεζαν κοσμεῖ, μάττει ὄψα*, Athen. 14. *Θύοντας Διὶ Πέλωρι, τραπέζας λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθέναι*. Et pass. Xen. K. Π. 8, (6, 6.) *Ἱκανῶς κεκοσμημένη τράπεζα*, Plut. Symp. 7, 4. *Οὐκ εἴα κενὴν ἀπαίρειν τὴν τράπεζαν*: quo problemate quæritur, *Διὰ τί τοῖς πάλαι Ῥωμαίοις ἔθος ἦν μὴ τράπεζαν αἰρομένην περιορᾶν κενήν*. Itidem et in Probl. Rom. 498. quærit, *Διὰ τί τὴν τράπεζαν οὐκ εἴων ἀναιρεῖσθαι κενὴν*,

ἀλλὰ πάντως τινὸς ἐνόντος, ubi etiam nota κενὴ τράπεζα, ut πλήρης τράπεζα, sc. βρωμάτων. At Plut. Alcib. Ἀργυρῶν ἐκπωμάτων καὶ χρυσῶν πλήρεις τὰς τραπέζας. Plato Comicus ap. Athen. (p. 665.) Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; At pass. Athen. 5. Ἀπαλλαγέντων δὲ τῶν δειπνούντων, αἱ τράπεζαι ἐβαστάζοντο, Auferebantur, Asportabantur. Itidem Xen. Σ. (2, 1.) ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι: Virg. Postquam exemta fames epulis, mensæque remotæ. Plut. (809.) de Xanthippe Socratis, Ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν. Itidem ap. Eund. περὶ Εὐθυμίας (842.) uxor Pittaci, qui hospitio quosdam exceperat, Μετ' ὀργῆς ἀνέτρεψε τράπεζαν. Rursum περὶ Ἀοργησίας Idem, Κατέβαλε τὴν τράπεζαν. Od. Υ. (151.) σπόγγοισι τραπέζας Πάσας ἀμφιμάσασθε, Athen. 8. Τράπεζαν ἀπονίψασθαι. Legimus ap. eund. Athen. 14, (640.) Ἐπὶ τῶν τραπεζῶν κεῖσθαι τὴν ἑκάστου μοῖραν, eodem l. Παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν λαγωοῦ, Plut. Art. Ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐκάλει τράπεζαν, fratres sc., ubi etiam dicit, Τραπέζης τῆς αὐτοῦ μηδενὸς μετέχοντος, Xen. K. Π. 8, (2, 3.) Τούτοις ἔπεμπεν ἀπὸ τραπέζης. Ibid. Οἷς ἂν ὁρῶσι πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης. Cic. quoque dicit De mensa mittere. Plut. Symp. p. 2. fine e Pindaro, αἰδοίαν ἐμίγνυντο ἀμφὶ τράπεζαν. Idem περὶ Ἀοργησίας dicit, Τοὺς περὶ τράπεζαν ὑπηρέτας: qui infra τραπεζοκόμοι et τραπεζοποιοί. Philostr. Ep. 17. Κόλακα καὶ παράσιτον καὶ μάγειρον, καὶ τοὺς ἐκ τῆς τραπέζης. At Herodian. 1, (6, 2.) Ὅσοι τε κόλακες τραπέζης, Mensarii adulatores. Cic. Omnium mensarum assecla. In his certe posterioribus ll. τράπεζα accipitur potius pro κεκοσμημένη τράπεζα, ut Xen. paulo ante loquitur, i. e. pro Mensa instructa s. extructa epulis: quemadmodum et ap. Athen. videmus l. 2. cum Cynicus quidam τράπεζαν vocaret τρίποδα, Ulpianus ægre id audit, quippe quod ab omnibus τράπεζαι vocari soleant αἱ παραθέσεις: sicut J. Poll. quoque τραπέζας vocari scribit τὰ σιτία τὰ ἐπ' αὐτῶν τῶν τραπεζῶν τιθέμενα, [" Cibi s. Fercula mensæ imposita. Sic Herod. 1, 162. Ἅρπαγον Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε." Schw. Mss.] Quæ τράπεζαι ænigmatice a Timocle ap. Athen. 10. (p. 455.) dicuntur Βίου τιθήνη, πολεμία λιμοῦ, φύλαξ Φιλίας, ἰατρὸς ἐκλύτου [ἐκκλ.] βουλιμίας. Itidem accipitur in seqq. ll. Clearchus in sua Δειπνολογίᾳ s. Ὀψοποιΐᾳ, ap. Athen. (p. 4.) Πρὸς δὲ μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἀβρόδαιτι τραπέζῃ. Sicut et Plut. περὶ Φιλαδελφίας, Μιᾷ τε χρωμένους οἰκίᾳ καὶ τραπέζῃ. Quo refer et Plaut. Communicabo te semper mensa mea. Plut. de Discern. Amico ab Adulat. Τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν ἐγκυκλουμένους τράπεζαν, Athen. 4. Τράπεζαι πολυτελεῖς παρασκευάζονται. Rursum Plut. de Deo Socr. (312.) Ὅταν τὰς ὀρέξεις ἐπιστῆτε λαμπραῖς τραπέζαις καὶ ποικίλοις ἐδέσμασι, Splendidis mensis. Colum. autem dicit Mensa pretiosis dapibus opulentata. Lucian. Nigrino, Φίλος περιέργων τραπεζῶν: Cic. Mensa conquisitissimis cibis exstructa. Et Philox. λιπαρῶπα τράπεζαν paulo ante dicit ut Catull. Pingues linquere mensas. Item a regionum lautitia. Lucian. (1, 360.) Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ, Thuc. 1, (130.) Τράπεζαν Περσικὴν παρετίθετο, Mensam Persico more instructam. Itidem Athen. 2. Τὰς Σικελικὰς καὶ Συβαριτικὰς καὶ Ἰταλικὰς τραπέζας, ἤδη δὲ καὶ Χίας. Contra Herodian. 4, (7, 8.) Τράπεζαν εὐτελῆ παρετίθετο. Et ap. Plut. Symp. 8, 9. Αἱ ψυχραὶ καλούμεναι τράπεζαι. Sed et δημόσιαι erant τράπεζαι et ξένιαι s. ξενικαί. Æschin. (31.) Τοὺς τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν, Legationis societatem, et sodalitium publicum, quale est eorum qui legationem simul obeunt, Bud. Idem (85.) Ἔφησθα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Itidem ap. Athen. 4. Κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον πρῶται μὲν κεῖνται δύο τράπεζαι, ξενικαὶ καλούμεναι, αἷς προσκαθίζουσι τῶν ξένων οἱ παρόντες, Mensæ hospitales. Od. (P. 155.) ξενίη τράπεζα. || Item δεύτεραι τράπεζαι, ut Lat. Secundæ mensæ, quæ et ἐπιδόρπιαι, cum apponuntur fructus et τραγήματα. Plut. Symp. 5. Εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπὶ τοὺς λόγους ὥσπερ δευτέρας τραπέζας φερόμενοι, Athen. 14. Περιηνέχθησαν ἡμῖν καὶ αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι,

A (p. 130.) Τελευταῖαι ἐπεισῆλθον ἐπιδόρπιαι τράπεζαι. De his mensis secundis multa idem Athen. (640.) || Ἱερὰ τράπεζα, Greg. Naz. Sacra mensa, i. e. Altare. || Mensa argentariorum, numulariorum: Cic. Stipendium militibus mensis palam propositis esse numeratum. Menander, Ἀλλ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρειν τὴν προῖχ' ἵνα Εἰ τἀργύριον καλόν ἐστι δοκιμαστὴς ἴδῃ: quos versus sic reddidi, Mensæque dotem imponere quidem sedulo, Ut numuli explorentur an sient probi. Dem. Ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν ἑπτὰ μνᾶς, Plato Apolog. Socr. (1.) Ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, In foro et ap. mensarios, Plut. de quodam qui pecuniam mutuam dabat amicis, Δι' ἀγορᾶς καὶ τραπέζης ἐποιεῖτο τὸ συμβόλαιον. Et οἱ ἐπὶ τραπέζαις, Mensarii, οἱ τραπεζῖται, Isocr. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνευ μαρτύρων γίνεται. Hæc τράπεζα ab J. Poll. vocatur et τράπεζα λογιστηρία. || Est etiam Architectonicum vocabulum. Ctesibius de catapulta, Καλεῖται δὲ τὸ πῆγμα τὸ συγκείμενον ἔκ τε τῶν κανόνων καὶ τῶν * διαπηγμάτων B καὶ τῆς σανίδος, τράπεζα, Mensa interior est et media inter duas hinc et inde scapulas, constatque regulis et diapegmatis et tabula inter regulas et diapegmata collocata, estque in summo et imo capitulo, ut et περίτρητα. Turn. Advers. 2, 5. Τράπεζα ap. Aristoph. Pulpitum aut Locus editior, in quo vernæ et mancipia venum exponebantur omnium oculis: circus vero fori, in quo extructa erat hæc τράπεζα, DICEBATUR Κύκλος: J. Poll. 7. Ἐφ' ὃ δὲ ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πιπράσκονται, τοῦτο τράπεζαν ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ. Ab aliis vocari μονοπωλίαν dicit, ab Hyperide Μονοπώλιον. || Τράπεζαι dicuntur etiam Scapularum partes latiores circa dorsum, τῶν ὠμοπλατῶν τὰ περὶ νῶτα πλατυνόμενα, J. Poll. || Hepatis quoque ea pars, quæ latior est instar mensulæ, τράπεζα nominatur, Nicand. (Θ. 560.) Ἥπατος ἀκρότατον κέρσας λοβὸν, ὅστε τραπέζης Ἐκφύεται, νεύει δὲ χολῆς σχεδὸν ἠδὲ πυλάων: in q. l. quæ annotat Schol., vide in Ὄνυξ. || Τράπεζα vocatur etiam τὸ λεαῖνον τὰ σιτία, J. Poll. 2. c. περὶ ὀδόντων. [" Casaub. ad C Athen. 100. Jacobs. Anim. in Eur. p. 11. Anth. 9, 115. ad Charit. 580. 706. Aristoph. Fr. 271. 277. Mensa argentaria, Plut. Alex. 170. Schm. Quid in navi, Valck. Anim. ad Ammon. 115. Proprie τετράπεζα, Valck. Adoniaz. p. 315. Τρ. molæ, Mœr. 262. Trapezitarum mensa, ad Charit. 293. ad Lucian. 1, 253. Τρ. ἡλίου, ad Herod. 203. Τρ. δευτέρα, Musgr. Ion. 1171. 1174. Δεύτεραι τρ., Plut. Mor. 1, 524. Κοινὴ τρ., Jacobs. Anth. 7, 241. Ἐπὶ τῆς τρ., Plut. Alex. p. 56. Schm. Τράπεζαν ἔχειν, Longus p. 70. Vill. cf. 72. bis. Μόνης τρ. ἐρᾷν, Toup. Emendd. 2, 24. Ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τρ., Heind. ad Plat. Apol. p. v." Schæf. Mss. Demosth. 946. Isæus ap. Dionys. H. 5. p. 593. Aristot. Œcon. 2. Paus. 8, 31. Plut. Vita Isocratis p. 241. Polyæn. 4, 29.]

[* Τραπεζοειδής, Mensæ formam habens, Plut. 9, 546. Strabo 14. p. 1001. " Agathem. p. 2. Tenul. (Contracte *) Τραπεζώδης, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 6, 407." Boiss. Mss. Strabo 17. p. 1165. Diod. S. 3. p. 125. * "Τραπεζοκόλαξ, Thom. M. 689." D Schæf. Mss.] Τραπεζοκόρος, Mensæ assecla, Parasitus, fortasse παρὰ τὸ κείρειν τὰς τραπέζας, i. e. τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν παρατιθέμενα σιτία: ut Gall. Un tondeur de nappes. Nisi malis, Qui satiatur s. expletur mensis appositis. Phocyl. (85.) Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους. Τραπεζολοιχὸς, Qui mensas lambit, s. lingit, i. e. Mensarum assecla, Parasitus: i. q. τραπεζόκορος. Dicitur ut ματιολοιχός. Suid. ["Toup. Opusc. 1, 322. Bast Lettre 143." Schæf. Mss.] Τραπεζοποιὸς, idem cum Τραπεζοκόμος, i. e. ὁ κοσμῶν s. παρασκευάζων τὴν τράπεζαν, Qui mensam instruit, Lat. Structor, Athen. (170.) Ζητητέον δ' εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ. Ἰόβας γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς Ὁμοιότησι τὸν αὐτόν εἶναί φησι τὸν τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον Στρούκτωρα: subjungens paulo post, Ἐκάλουν δὲ τραπεζοποιὸν, τῶν τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας. Hesychio quoque Τραπεζοποιὸς est οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος. Et Polluci itidem, ὁ πάντων τῶν περὶ

τὴν ἑστίασιν ἐπιμελούμενος, καὶ ὁ φροντίζων τῆς ὑπηρεσίας ἁπάσης: qui a Plut. supra vocatur ὁ περὶ τὴν τράπεζαν ὑπηρέτης. Quales et ap. Cic. pueri eximia forma delecti, qui ad mensam jubentur consistere. Philemon ap. Athen. l. c., Τραπεζοποιός ἐστ' ἐπὶ τοῦ διακονεῖν, Antiphanes ibid. προσέλαβον ἐλθὼν τουτονὶ Τραπεζοποιὸν, ὃς πλυνεῖ σκεύη, λύχνους θ' Ἑτοιμάσει, σπονδὰς ποιήσει, τἄλλ' ὅσα Τούτῳ προσήκει, ubi etiam dicit hosce τραπεζοποιοὺς fuisse διαφόρους τῶν μαγείρων: qui sc. ὀψώνια in coquina parabant, at οἱ τραπεζοποιοὶ intro ferebant in συμπόσια, cum mensam prius instruxissent suo apparatu, astabantque epulantibus, donec mensæ auferrentur: quod idem erat τῶν τραπεζοκόμων quoque officium. Quo vocab. utitur Plut. (8, 550.) Ὀργαὶ κατὰ τῶν τραπεζοκόμων. Et mox, Τὰ δεῖπνα, δαῖτας ἐκάλουν, καὶ τοὺς ἑστιωμένους, δαιτυμόνας· δαιτροὺς δὲ, τοὺς τραπεζοκόμους; ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν καὶ διανέμειν. Idem in Artax. Τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς τραπεζοκόμους τῆς μητρός. Vide alium ex Eod. locum supra in Ὀψοποιός. [Τραπεζοκόμος, Theopompus Longini p. 154. Oxon., Plut. 8, 433. Τραπεζοποιὸς, conjunctum cum μάγειρος, Themist. 54. " Mensæ structor, Clem. Alex. 229." Elberling. Mss. " Wessel. Diss. Herod. 32. Valck. Anim. ad Ammon. 74." Schæf. Mss. * Τραπεζοποιέω, Mensam struo, Diphilus Athenæi 291. * Τραπεζοποιΐα, Strabo 4. p. 310.] Τραπεζορήτωρ, ορος, Mensarius disputator, Qui in mensa disserit, Athen. [22. " Casaub. p. 4." Schæf. Mss.] Τραπεζοφόρος, Qui mensam fert, ὁ τὴν τράπεζαν φέρων, ut J. Poll. (10, 69.) exp.: qui etiam τραπεζοφόρον dici posse scribit mensam, ἐφ' ᾗ τὰ ἐκπώματα κατάκειται: [Gl. Caliculare.] Apud Cic. ad Fam. 7, 23. Signum τραπεζοφόρον. At ἡ τρ. est Nomen ἱερωσύνης ap. Lycurgum ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας, ut scribit Harpocr., quæ cum ea, quæ DICITUR Κοσμὼ, διέπει πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα, ut ex eod. Oratore patet, et ex Istri l. 16 τῶν Ἀττικῶν Συναγωγῶν. [Anecd. Bekkeri 307. Artemid. 1, 76. " Aristoph. Fr. 227. * Τραπεζοχάρων, Bergler. Alciphr. 401." Schæf. Mss.]

[* Ἀτράπεζος, Manetho 4, 564. * " Αὐτοτράπεζος, Emped. ap. Euseb. Pr. E. 13. sed cf. Potter. ad Clem. Alex. 722." Kall. Mss. * Δυστράπεζος, Eur. Herc. F. 384.] " Ἐκτράπεζος, Extra mensam constitutus, Qui mensæ non infertur, Lucian. de Pythagora, (2, 708.) Ἥδιστόν μοι γοῦν ὄψον, ἐκτράπεζον ἀποφαίνων, τοὺς κυάμους, Interdicens mihi fabæ esu, quæ mihi inter cetera opsonia est gratissima." Εὐτράπεζος, ut βίος, Vita quæ degitur ad mensam bene instructam, Athen. (641.) Ὄντως γὰρ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ἀποβλέψαντά ἐστιν εἰς τὰ παρακείμενα, εἰπεῖν, Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. Homines vero εὐτράπεζοι dicuntur, Qui bene instructa mensa utuntur, οἱ οὐκ εὐτελῆ τράπεζαν παρατιθέμενοι. Eriphus ap. Athen. (137.) Οὐδ' εὐτραπέζων Θετταλῶν ξένων τροφαί: qui solebant καθ' ἓν ἕκαστον παρατιθέναι μεγαλείως, ut Alexis ibid. loquitur, qui Atticas cœnas taxans, dicit δειπνίζειν Ἀττικηρῶς καὶ ἀπηκριβωμένως. [* Ἰσοτράπεζος, Athen. 147. 169. * " Καλλιτράπεζος, Qui lauta mensa utitur, Amipsias ap. Eund. 271. (524.)" Schw. Mss.] Μικροτράπεζος, Qui exiguam s. tenuem mensam apponit, ὁ εὐτελῆ τράπεζαν παρατιθέμενος: oppositum præcedenti. Antiph. ap. Athen. (130.) Τί δ' ἂν Ἕλληνες μικροτράπεζοι φιλοτρῶγες [φυλλο—] Δράσειαν; ὅπου τέτταρα λήψηκρέα μικρ' ὀβολοῦ· Παρὰ δ' ἡμετέροις προγόνοισιν ὅλους βοῦς ὀπτῶσιν, Ἐλάφους, ἄρνας. [* Μονοτράπεζος, Eur. Iph. T. 949.] Ὁμοτράπεζος ET Συντράπεζος, Qui eadem mensa utitur, ὁ τῇ αὐτῇ τραπέζῃ χρώμενος: qui et συγκλίτης et σύγκλινος dicitur: item παρακλίτης, ὁμόδειπνος, ὁμόσιτος· et σύσσιτος, ut J. Poll. docet l. 6, initio. Citatur autem ὁμοτράπεζος ex Eur. [" et Herod. 3, 132. 9, 16." Schw. Mss. " Συντράπεζος, Themist. p. 46. Ed. Maii." Boiss. Mss. " Ad Charit. 594." Schæf. Mss. * " Φιλοτράπεζος, Mensæ amicus, Epularum amans, Athen. 113." Schw. Mss.]

Ἐντραπεζίτης, ὁ, Mensæ assecla. FEM. Ἐντραπεζῖτις, ιδος, Quæ in mensa nostra alitur; nam ἐντραπεζίτιδος Suid. exp. παρασίτου.

A Ἐπιτραπέζιος, Qui super mensa est, super mensa fit. Priori signif. ἐ. ὕδωρ dicitur Aqua quæ super mensa est. Lucian. Hermotimo Τῷ ἐ. ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὅ,τι ἂν μέρος ἑλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. Solet enim aqua in mensis, quæ nec dependent, nec propendent, si digitum admoveas, eum sequi. Posteriori signif. ἐπιτραπέζια διηγήματα, Narrationes quæ super mensa, s. in mensa, fiunt, quæ et ἐπιδόρπια dici possunt. [Hercules epitrapezius, Stat. Sylv. 4, 6.] AT Ἐπιτραπεζίδιος, Hesychio ὁ παράσιτος, Mensarum assecla: Cic. Omnium mensarum assecla. Quo modo et ἐπιτραπέζιος ab eo sumitur in Τραπεζεὺς infra.

[* Τραπεζότης, Abstractum a τράπεζα, Diog. L. 341.]

[* Τραπεζήεις, Nicander Θ. 526. Opp. K. 1, 472.]

Τραπεζὼν, ῶνος, Hesychio est ἱέρειά τις Ἀθήνησιν, vide Τραπεζοφόρος. [* " Τραπεζὼ, Wernsd. ad Plut. Quæst. p. 45." Schæf. Mss.]

B Τραπεζεὺς, έως, ὁ, Mensæ assecla, i. q. ἐπιτραπεζίδιος s. ἐντραπεζίτης. Hesychio παράσιτος ἄκλητος, Qui invocatus ad mensam venit: Plaut. Quod invocatus soleo esse in convivio. Exemplum e Plut. habes in Αὐτολήκυθος, quod et ab Erasmo affertur in Chiliadibus, ubi explicat Prov. Ollæ amicitia. Apud Hom. est Epith. Canis, Il. Ψ. (173.) Ἐννέα τῷγε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν: X. (62.) itidem de canibus, Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωρούς. Hesychio τραπεζῆες κύνες sunt οἱ πρὸς ταῖς τραπέζαις λιχνεύοντες, s. οἱ ἐπιτραπέζιοι καὶ οἰκουροί. Eustathio, τραπεζολοιχοί. [" Toup. Opusc. 2, 52." Schæf. Mss. Aristion Athenæi 686. Plut. 6, 183. Dio Cass. 624, 12. Opp. K. 1, 473. τραπεζήεσσι κύνεσσι.] UNDE Τραπεζείτης, quod ejusd. cum τραπεζεὺς significationis est, Eust. 1256. Τραπεζῆες δὲ κύνες, οἱ καὶ τραπεζεῖται, οὓς ἀγλαΐας ἕνεκεν κομόωσιν ἄνακτες. Et mox e Lex. Rhet. Τραπεζῆες, παράσιτοι, οἰκοτραφεῖς, οὗ περίφρασις τὸ, Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι. Ibid. annotat hoc τραπεζείτης diphthongo scribi, C quoniam e τραπεζεὺς derivatur; at τραπεζίτης, pro Mensario, simplici ι, a τράπεζα. Itidem Suidæ τραπεζείτης κύων, est ὁ ὑποκάτω τῆς τραπέζης, τραπεζίτης δὲ διὰ τοῦ ῑ, * καταλλάκτης.

Τραπεζία, ἡ, Mensarum confectio, Theophr. H. Pl. 3, 10. de arbore quæ ὀξύη dicitur, Χρήσιμον ἔχει τὸ ξύλον πρὸς πολλά· καὶ γὰρ πρὸς ἁμαξουργίαν καὶ πρὸς κλινοπηγίαν καὶ εἰς διφρουργίαν καὶ εἰς τραπεζίαν καὶ εἰς ναυπηγίαν. Sed credo id vocab. mendosum esse: [retinuit tamen Schn.] Apud Hes. certe PRO Τραπεζίας, quod exp. περὶ τῇ τραπέζῃ τρεφομένους, non dubito quin scr. sit τραπεζῆας, et intelligendum de l. Hom. in Τραπεζεὺς citato.

Τραπεζίτης, Mensarius, Numularius, ὁ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, ut Isocr. vocat. J. Poll. 3, c. 9. Τραπεζίτης, ἀργυρογνώμων, ἀργυραμοιβὸς, δοκιμαστὴς, ἐπικαθήμενος τραπέζῃ. Hesychio, κολλυβιστὴς, κερματιστὴς, δανειστής: Suidæ καταλλάκτης, paulo ante in Τραπεζείτης. Utitur hoc vocab. Antiphanes ap. Athen. (226.) dicens, ἰχθυοπωλῶν et τραπεζιτῶν nullum esse D ἔθνος ἐξωλέστερον. Et Plut. (6, 441.) Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐάνπερ εὐγνωμονῶσι. Utitur et Lucian. Vit. Auct., necnon Plaut. ap. Latinos. Hes. vero τραπεζίτην Πάριν exp. τὸν παραβάντα τὴν τράπεζαν καὶ ἀτιμάσαντα τὴν Μενελάου. [" Ad Charit. 294=734. ad Thom. M. 110. ad Lucian. 1, 253." Schæf. Mss. Demosth. 1186. Matth. Evang. 25, 27.] Τραπεζιτικὸς, Ad mensarium pertinens. Apud Dem. τρ. γράμματα, Rationes mensariorum. [Sic inscribitur Oratio Isocratis.] Τραπεζιτεύω, Mensarius sum, J. Poll. [Demosth. 953. 1111.]

Τραπέζιον, τὸ, Mensula, Abaculus, Plaut. Appone mensulam. Apud Geometras τραπέζιον dici scribit Hes. σχῆμα τὸ τὰς μὲν δύο πλευρὰς ἀπεναντίας πρὸς ἀλλήλας ἔχον ἀνίσους, τὰς δὲ ταύτας ἐπιζευγνυούσας, ἴσας. Quod vero Strabo l. 14. Tralles urbem conditam esse dicit ἐπὶ τραπεζίου, redditur, In vertice quodam plano. [Lysias ap. J. Poll. 10, 105. Reisk. Ind. Græc. Lysiacæ. " Valck. Anim. ad Ammon.

73. Heyn. Hom. 5, 576." Schæf. Mss.]

Τραπεζόω, Mensæ impono, Super mensa s. In mensa pono, Soph. Triptolemo, ap. J. Poll. 10, c. 22. Ἀπινδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, i. e., ut Demetr. Phal. (114.) exp. * ἀπύθμενος ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται. [Julian. Or. 5. p. 176. τοῖς θεοῖς. " Brunck. Soph. 3, 501." Schæf. Mss.] Τραπέζωμα, τὸ, Quod in mensa statuitur, Quod supra mensa ponitur, ut vasa, Eust. 1402. Χαίρουσι σκεύεσι ξυλίνοις, ἃ καὶ κάνεα λέγεται καὶ τραπεζώματα. Ἐπιτραπεζώματα, Quæ in mensa s. super mensa apponuntur, τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα: ut non solum Hes., sed etiam Athen. (641.) exp. Sed peculiariter sic vocantur αἱ δεύτεραι s. ἐπιδόρπιαι τράπεζαι, quæ et ἐπιφορήματα, quoniam ἐπιφέρονται μετὰ τὸ δειπνῆσαι, alio nomine ἐπιδορπίδες vocatæ. Generalius pro τὰ ἐπιτιθέμενα τῇ τραπέζῃ βρώματα, usus est Plato Comicus Menelao, εἰπέ μοι Ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων. Ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν. Athen. 14. item 4. [p. 170. *Τραπέζωσις, Plutarchus Procli ad Hesiod. p. 161. Dionys. Areop. 799. Maximus ad l.]

Ab eod. Πέζα est ETIAM Ἰουλόπεζος. Fuerunt autem naves longæ ἰουλόπεζοι appellatæ a Lycophr., remorum copiam, quæ in illis est, comparante cum ea pedum copia, quam habent vermes, qui nominantur ἴουλοι. Quidam vero ἰουλόπεζοι κόραι non ἰουλόπεζοι νῆες, de his alioqui dictum, ex eod. Lycophr. afferunt. SED ET Κρουπέζια traxit hinc originem: quo significantur Lignea calceamenta. Habent autem hanc scripturam J. Poll. (7, 87.) et Hes.: at PAUSANIAS Κρουπέζαι, ap. Eust., et quidem dicens non simpliciter Calceamenta lignea, sed addens Bœotia. Exp. etiam Soleæ ligneæ, item Gallicæ: et dictum putatur κρουπέζια quasi κρουοπέζια. Pollucis exp. (10, 153.) referam paulo post. Hes. autem [et Phot.] non solum lignea σανδάλια esse dicit, sed et lignea ὑποδήματα, quibus calcabant oleas. Ibid. EST Κρουπεζούμενοι, quod significare dicit τοὺς τραχεῖς πόδας ἔχοντας. Quidam tamen interpr. Qui sunt induratis pedibus. Apud J. Poll. autem LEGITUR Κρουπεζοφόροι, de Bœotis dictum. Is enim postquam scripsit, τὰ κρουπέζια esse ξύλινον ὑπόδημα πεποιημένον εἰς ἐνδόσιμον χορὸν, sicut alibi esse dicit τὰ τῶν αὐλητῶν ὑποδήματα, addit, κρουπεζοφόρους autem esse Bœotos. Conveniunt vero hæc postrema verba cum illa exp., quam dat Pausanias vocabulo Κρουπέζαι a me paulo ante commemorata. [" Porson. Hec. p. lvii. Ed. 2. Huschk. Anal. 291." Schæf. Mss.]

[*Ἄπεζος, Pedibus carens, Lycophr. 629.] " Διάπεζον φόρημα, Eust. e πέζα compositum esse dicit, " sed non exp., afferens tantum hæc verba, Ἄγαλμα " Διονύσου ἱμάτιον ἔχον πορφυροῦν διάπεζον, καὶ ἐπ' " αὐτῷ κροκωτόν : forsan Ad pedes usque defluens:" [sunt ista verba e Callixeno Rhodio ducta ap. Athen. 198. * Εὔπεζος, J. Poll. 2, 192.] " Νηλίπεζοι, ET " Νήλιποι, Discalceati, Nudis incedentes pedibus, " ἀνυπόδετοι, Hes. Dicitur ET Νηλίπους itidem pro " ἀνυπόδετος, Discalceatus: ut ap. Suid. κατ' ἀγρίαν " Ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη:" [e Soph. Œd. C. 349., ubi v. Brunck. Νήλιπος, Apoll. Rh. 3, 646. Lycophr. 635. " Valck. ad Röv. xlii. Toup. Opusc. 1, 420. Jacobs. Exerc. 2, 128. Anth. 11, 348. Wakef. S. Cr. 1, 153. Νηλίπους, Valck. l. c. Brunck. Soph. 3, 522." Schæf. Mss.] *" Ἀνήλιπος, Suidæ ὁ " ἀνυπόδητος, Discalceatus, Non habens calceos: " ἤλιψ enim Calceus dicitur, ut testatur Schol. " Theocr. (4, 56.) qui Dorice ἀνάλιπος dicit." " Ἀνάλιπος, Discalceatus: ἀνυπόδητος: Dorice pro " ἀνήλιπος, AB ἤλιψ significante ὑπόδημα, Schol. " Theocr. (l. c.) Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος " ἔρχεο, Βάττε." " Ἀναίλιπος, Hesychio ἀνυπόδυτος, " Qui subiri nequit: nisi potius scripsit ἀνυπόδητος, " Discalceatus." " Ἀνελλίπους, ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἤτοι χωλὸς, Hes. Qui pedibus non saltat, h. " e. Claudus. Rectius ap. Schol. Theocr. scriptum " ἀνέλιπος, rectius etiam expositum ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν " πόδα, Non torquens s. trahens pedem, i. e. Non " incedens: quoniam ἐν τῇ πορείᾳ ἑλίσσονται οἱ πόδες. " Dicitur autem ἀνέλιπος ut ἀέλλοπος: ἀνελίπους, ut

A " ἀελλόπους:" [cf. Schol. Theocr. l. c.] " Νηδύπους, " Hesychio ἀνυπόδετος, Discalceatus."

[* Πορφυρόπεζος, Tryphiod. 65. * Τετράπεζος, Orph. Λ. 741. * Χαλκεόπεζος, Anal. 2, 447.]

Πέζα, ITEM Πεζὶς, in vestimento, Fimbria, Limbus: quæ alio nomine ὤα. Apoll. Rh. 4, (46.) Ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀερτάζουσα χιτῶνος. Hes. postquam dixit esse τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥυμοῦ διὰ τὸ πρὸς τῷ πέδῳ, subjungit, Ὅθεν καὶ πέζα ἱματίου λέγεται ἡ ὤα, ἡ πρὸς τῷ πέδῳ, τὰ κατώτατα μέρη. At vero J. Poll. πέζας non dicit appellari τὰς ὤας, sed παρυφὰς, quæ sunt παρὰ τὰς ὤας: Αἱ δὲ παρὰ τὰς ὤας παρυφαὶ, καλοῦνται Πέζαι καὶ Πεζίδες: et quæ ita sunt παρυφασμένα, inquit, Περίπεζα. AT Πεζοφόροι χιτῶνες, vel οἱ ποδήρεις, vel οἱ πέζας ἔχοντες. Eust. vero exponens epith. ILLUD Ἀργυρόπεζα quod Hom. dat Thetidi Il. A. (538.) scribit fuisse et qui πέζαν esse putarint κόσμον τινὰ πρὸς τῷ τοῦ ἱματίου ὄντα κάτω τέρματι: ut ἀργυρόπεζα vocetur ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα. [* Πεζίδιον
B βασιλικὸν, Gl. Diadema; Πεζίδιον γυναικὸς, sine interpr.] Quod autem attinet ad præcedentia illa adjj., quæ itidem ab hoc πέζα, i. e., habente hanc signif., derivantur, unum quidem EST Περίπεζος, quod exponemus παρυφασμένος, sicut J. Poll. περίπεζα exp. παρυφασμένα. Sed fortasse non male Latine Circumdatus limbo, aut etiam Fimbriatus. AT Περιπέζια Etym. vult dici Quæ terræ sunt propinqua. LL. autem VV. exp. Περιπέζια, sicut ET Περιπεζίδες, Ornamenta pedum, sine Auctore. Mutatam vero sedem accentus habens NOM. Περιπεζία, explicatur ab Hes. ταπείνωσις. [Simpl. ad Epict. Τοῦ περιπεζίου τῆς ψυχῆς μέρους, i. e. Humilis. Περιπέζιος Suidæ est πορευτός. * Περιπεζίως, Humiliter, Eust. Il. M. p. 858. " Περιπέζιος, Dionys. Areop. 25. Περιπεζία ὕφεσις, Terrena humilitas. * Ὑποπέζιος, Idem 35. 58. ὕφεσις." Kall. Mss.] Alterum comp. EST Πεζοφόρος, quod sonat q. d. Limbifer, i. e. Limbum ferens, gestans. Potest autem exponi itidem Limbo circumdatus, Fimbriatus. At sequendo
C alteram exp. Pollucis, sc. ποδήρης, sonat Talaris: verum Idem in alio l. non hanc, sed illam exp. sequitur, Τὸ δὲ ζῶμα, ἔστι μὲν ἐπιτήδειον ἐνδύναι, πέζας δὲ ἔχει, ὡς Αἰσχύλος δηλοῖ, πεζοφόρα τὰ σώματα ἀποκαλῶν. [" Porson. Hec. p. lvii. Ed. 2." Schæf. Mss. * Πεζοφορέω, unde ap. Phot. Πεζοφοροῦσιν· ἤτοι πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων· ἢ τοῖς ποδήρεσιν.] SED πέζα generalius etiam pro Extremitate: unde redditur et Margo, Crepido, Ripa, [" Ruhnk. Ep. Cr. 151." Schæf. Mss.] πέζαι tamen maris exp. non ὁ αἰγιαλὸς, sed τὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ μέρη. Præterea πέζα dicitur et ὁ ἔξω κύκλος τῆς τραπέζης. Item πέζα πρώτη τοῦ ῥυμοῦ, est τὸ ἄκρον, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός: de quibus signiff. consule Eust. E Dionysio P. autem affertur in VV. LL. Καὶ Χίος ἠλιβάτοιο Πεληναίου ὑπὸ πέζαν, pro Sub radicibus Pelenæi montis, et q. d. Sub planta: atque ita pertinebit h. l. ad primam signif. hujus nominis, sed e propria factam metaphoricam. Eust. certe exponens hæc ejusd. Dionysii verba, ὅστ' ἐπὶ τρισσὴν Ἐκτέταται κρηπῖδα πρὸς
D ἠῶ, scribit, Κρηπὶς γὰρ κυρίως μὲν, ἐπὶ ὑποδήματος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ βάσις, ἐπί τε θεμελίου καὶ ἑτέρων τινῶν: quibus subjungit, Προϊὼν δὲ καὶ πέζαν ἐρεῖ τὴν τοῦ τριγώνου πλευρὰν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ibid. affertur pro Regione s. Plaga, e Nonno, οὐρανίην πέζαν vocante Cœlestem plagam: Οὐρανίην ἐπὶ πέζαν ὑπηνέμιος νέκυς ἦλθε. [Πέζα, Rete piscatorium, Opp. Ἁ., 83.] Denique πέζαι, si credimus Oro ap. Etym., dictæ fuerunt meretrices quæ absque instrumentis musicis ad convivia ventitabant. Sed suspicor scribi potius debere πεζαὶ, a FEM. Πεζή: cujus masc. πεζός. [Cf. Athen. 532. Περιήγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας, καὶ ψαλτρίας, καὶ πεζὰς ἑταίρας, ubi Schw. :—' Πεζαὶ ἑταῖραι, veteribus dicebantur Vilissimæ, Abjectissimæ meretrices, pura puta prostibula, quæ ne in speciem quidem aliud profitebantur, (veluti musicam, ut αὐλητρίδες et ψάλτριαι,) sed plane nonnisi corpore quæstum facere noverant.']

ΠΕΖΟΣ, ὁ, Pedes, Qui pedibus viam facit, Od. Π. (224.) Οὐ μὲν γάρ τι σὲ πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέ-

σθαι, Il. Ω. (438.) Ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων, Xen. (K. Π. 4, 3, 5.) Πεζὸς ἰὼν, Athen. 12. Προήει μηδέποτε πεζός. Crediderim autem et πεζὴν ὁδὸν posse dici, Pedestrem viam, Pedestre iter: Terrestre iter distinguendo ab eo quod fit mari, cum legamus ap. Plut. Polit. Præc. πεζοτέραν ὁδὸν, ubi tamen metaphorice loquitur; hæc enim sunt illius loci verba, Εἰσβολαὶ δὲ καὶ ὁδοὶ δύο τῆς πολιτείας εἰσὶν, ἡ μὲν, ταχεῖα καὶ λαμπρὰ πρὸς δόξαν, οὐ μὴν ἀκίνδυνος· ἡ δὲ πεζοτέρα καὶ βραδυτέρα, τὸ δὲ ἀσφαλὲς ἔχουσα μᾶλλον: ubi animadverte voce hac πεζοτέρα quandam simul humilitatis significationem includi, cum opponatur πεζοτέρα ὁδὸς τῇ λαμπρᾷ πρὸς δόξαν: de quo metaphorico usu dicam infra, in fine secundi de signif. nominis Πεζὸς tmematis. ‖ Sed et in bello dicitur πεζὸς ad differentiam τοῦ ἱππέως, sicut Lat. Pedes ad differentiam Equitis. Hom. Πεζοί θ' ἱππῆές τε, Il. Θ. (59.) et alibi: Λ. (150.) Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ, Ἱππεῖς δ' ἱππῆας. Alicubi vero et ἵππους opponit πεζοῖς, Od. P. (436.) πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. Apud Eund. legimus μάρνασθαι, Pugnare, ἀφ' ἵππων et πεζὸν ἐόντα: Od. (I. 50.) ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων Ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα. Cui simile est, quod habetur Il. E. (13.) Τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός. Itidem et in soluta oratione passim dicuntur πεζοί, Pedites, ut ἱππεῖς, Equites. Lucian. (1, 848.) Πεζοὶ περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων. Aliquando autem, sed raro, si bene memini, additur στρατιῶται: ut ab Herodiano 1, (12, 19.) Ἐπεβοήθουν τῷ δήμῳ καὶ οἱ τῆς πόλεως πεζοὶ στρατιῶται μίσει τῶν ἱππέων. Interdum vero πεζοὶ opponuntur τοῖς ναυβάταις, ut ap. Thuc. (8, 44.) s. τοῖς ναυμαχοῦσι, ut ap. Demosth. Apud quem tamen legitur et adv. πεζῇ cum ναυμαχοῦντες, (35.) Πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι. Et πεζὸς στρατὸς, s. πεζὴ στρατιὰ, aut πεζὴ δύναμις, cum ap. alios, tum ap. Thuc. et Xen., q. d. Pedes exercitus, pro Pedester exercitus, Pedestres copiæ, Peditatus. Aut etiam Terrestres copiæ, ad differentiam navalium, sicut πεζὴ δύναμις ad differentiam τῆς ναυτικῆς. Isocr. autem et πεζοὺς κινδύνους opposuit ναυτικοῖς. Item πεζὴ μάχη, Pedestris pugna: cui ναυμαχίαν opponit Dem., sicut et τῇ πεζῇ στρατείᾳ eandem opponit. Plerumque autem dicunt sine adjectione ὁ πεζὸς, itidemque τοῦ πεζοῦ, etc. subaudientes στρατὸς et στρατοῦ, itidemque in ceteris casibus. Thuc. 1, (47.) Ἐπὶ δὲ τῇ Λευκίμνῃ αὐτοῖς τῷ ἀκρωτηρίῳ ὁ πεζὸς ἦν. Idem l. 3. dixit, ναυσί τε καὶ πεζῷ κρατεῖν. Ubi tamen τῷ πεζῷ κρατεῖν quidam interpr. Pedestri pugna victores esse. Sed et neutro genere τὸ πεζὸν pro Peditatu invenitur, sicut τὸ ἱππικόν: subaudiendo στράτευμα, ut opinor, unde et plur. τὰ πεζὰ κράτιστοι, Pedestribus copiis potentissimi. Ζῶα autem, Animalia, vocantur πεζὰ ad differentiam volatilium et aquatilium, ubi πεζὰ vertit Gaza Pedestria, Gressilia, quæ interpretatio et Politiano tribuitur, alii minus ad verbum Terrestria; atque ita Bud. in h. Aristot. l. de Mundo, Οὗτος ἐναλίων ζώων καὶ πεζῶν καὶ ἀερίων φύσεις ἐχώρησε: ita enim vertit h. l. Hic omnium animantium naturas tum aquatilium, tum pedestrium, tum etiam in elemento spirabili victitantium segregat: legens ἐχώρισε, non ἐχώρησε: ubi πεζὰ ζῶα sunt quæ et χερσαῖα vocare possumus, ex eod. Aristot. in eod. l. Ἡ εἴ τις ὁμοῦ ζῶον ἔνυδρόν τε καὶ χερσαῖον καὶ πτηνὸν ἐν τοῖς κόλποις ἔχων ἐκβάλοι. Ceterum πεζὸς a πέδον derivare quosdam Gramm., non ignoro: sicut et ante admonui in Πέζα, quæ derivatio eorum si mihi placuisset, post Πέδον posuissem nomen hoc Πεζός: sed non video quo quis argumento probare, aut etiam unde conjicere possit, antiquius esse Πέδον quam Πέζα: e quo quam commode deduci Πεζὸς queat, nemo non videt. At illi et πέζα et πεζὸς a πέδον derivant: cum alioqui etiamsi constaret πέζα ortum esse e πέδον, tamen πεζὸς vicissim ex illo πέζα originem habere fatendum foret, et quidem ad utriusque signif. respiciendo. ‖ Πεζὸς λόγος metaphorice, Pedestris oratio: quæ et Soluta, s. Prosa oratio, secundum quosdam.

A Dicitur autem πεζὸς, Pedestris, quod elata non sit, sed velut humilis ac depressa si cum poëtica compararetur: quæ vicissim ἔποχος quodammodo esse videtur. Ὠδὴ, inquit Eust., ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει, ἤγουν ὕψος, ὄγκον, μέγεθος· καί πως διὰ τὸ ὑπερηρμένον, ἔποχος ὁ τοιοῦτος λόγος εἶναι δοκεῖ. Quibus subjungit, Διόπερ ὁ μὴ τοιοῦτος, πεζὸς λέγεται διὰ τὸ ταπεινὸν, καὶ τὸ ὡς ἀπὸ ὕψους τινὸς καὶ ὀχήματος, καταβῆναι εἰς τοὔδαφος. His addit e Strab. Nam Pherecydes et Hecatæus metricos quidem numeros dissolventes, sed reliqua servantes, poëtica scripserunt, (intellige autem per ποιητικὰ Poëticum quendam stylum habentia); at horum posteri detrahentes semper aliquid eorum quæ hujusmodi erant, tandem orationem ad eam quam nunc habet formam, tanquam ex alto, dejecerunt ac depresserunt. Quintil. 10, 1. de Platone loquens, πεζὸν λόγον interpr. Orationem pedestrem: de illo hæc scribens, Multum enim supra prosam orationem et quam Pedestrem Græci vocant, surgit: ut mihi non hominis ingenio,
B sed quodam Delphico videatur oraculo instinctus. Sed et Horat. Sermonem pedestrem dixit, item Musam pedestrem, necnon Historias pedestres, quæ oratione soluta sunt conscriptæ: Carm. 2, 12. tuque pedestribus Dices historiis prælia Cæsaris, Mæcenas, melius. At Sermonem pedestrem vocat non tam solutam orationem, quam eum, qui ita est humilis, ut ad solutam orationem proxime accedat, in Arte poëtica, Interdum tamen et vocem Comœdia tollit, Iratusque Chremes tumido delitigat ore: Et tragicus plerumque dolet sermone pedestri. Itidem vero Musam pedestrem appellat suarum Satyrarum et Epistolarum versus, quod vix quicquam a soluta oratione differant: Sat. 2, 6. Ergo ubi me in montes et in arcem ex urbe removi, Quid prius illustrem satyris, musaque pedestri? Ut autem dicit hic Flaccus Musam pedestrem, sic Lucian. ποιητικὴν πεζὴν, Poëticam pedestrem: (2, 10.) Ἡ ἱστορία δὲ, ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο ἢ πεζή τις ποιη-
C τικὴ γίγνεται; quam autem vocet Poëticam pedestrem, sequentia hæc verba declarant, Τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐμφαίνουσα. Ceterum non solum πεζὸς adjective ponitur cum λόγος, pro Soluta oratione, et πεζὰ opponuntur τοῖς μέτροις, ut in isto Luciani loco (2, 350.) Τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδα βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα: sed et ipsi solutæ orationis Scriptt. vocantur interdum πεζοὶ, cum ab aliis, tum ab Hermog. Quoniam autem πεζὸς λόγος humilis est, uti dixi, si cum poëtico conferatur, inde factum est ut πεζὸς significet interdum non solum Pedestri sermone scriptus, sed Eo humili etiam et propemodum plebeio; ut cum dicit Lucian. (2, 24.) Ἄλλος δέ τις αὐτῶν ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις * συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. Jam vero πεζὸς generalius etiam pro Humilis, et quasi Humi, vel Per humum,
D repens: quemadmodum Horat. dixit Sermones repentes per humum, ut πεζὴ φιλοσοφία καὶ κάτω μένουσα ap. Greg. Naz. Usus vero est Plut. et comparativo πεζοτέρα, cum substantivo ὁδὸς, inclusam habente Humilitatis signif., ut docui supra, agens de πεζῇ ὁδός. Habetur certe in VV. LL. et MASC. Πεζότερος expositum Humilior, sed absque Auctore et exemplo. [" Πεζὸς, Freinsh. Ind. in Curt. v. Pedes, Zeun. ad Xen. K. Π. 231. Jacobs. Anth. 6, 231. 8, 405. ad Diod. S. 1, 416. 481. 2, 489. Thom. M. 697. 814. ad Charit. 598. Markl. Iph. p. 402. Wakef. S. Cr. 4, 14. Τὸ π., ad Herod. 370. 543. 549. 558. Π. λόγος, Ammon. 131. Πεζότερος, Heyn. Hom. 4, 243. 5, 687." Schæf. Mss. Πεζαὶ ἑταῖραι, vide Πεζή. Phot. Πεζὰς μόσχους· ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἐλέγοντο γάρ τινες οὕτως ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ· τὰς χωρὶς ὀργάνων· Κάνθαρος Συμμαχίᾳ· αὐλητρίδα πεζήν· καὶ Εὔπολις Κόλαξι. Πεζῷ γόῳ· ἄνευ αὐλοῦ ἢ λύρας· ὡς καὶ πεζαὶ ἑταῖραι, αἱ χωρὶς ὀργάνων μισθαρνοῦσαι. Sophocles ap. Schol. Eur. Alc. 448. Μέλη πεζὰ καὶ

φορμικτά. "Πεζότερος, Villois. Anecd. Gr. 2, 86. Superl. Πεζότατος, Imus, Suid. 3, 711." Wakef. Mss.]

ADVERBIA sunt Πεζῇ ET Πεζῶς: sed Πεζῇ signif. Pedestri s. Terrestri itinere. Et interdum quidem πεζῇ et σὺν ἵππῳ opponuntur, Xen. (Œc. 5, 5.) interdum autem πεζῇ et κατὰ θάλασσαν, ubi πεζῇ aptius redditur Terrestri itinere, etiam Terra: reddendo πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν, Terra marique. Sed Dem. dixit etiam πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες, (35.) Πολλὰ δὲ καὶ καλὰ καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔστησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι. Ubi πεζῇ reddi potest etiam Terrestri prælio. Apud Thuc. certe alicubi sonat potius Terrestri exercitu, Terrestribus copiis. Alioqui πεζῇ πορεύομαι, quod ap. eund. Xen. (K. 'A. 5, 6, 1.) legitur, reddi etiam potest Pedes s. Pedibus proficiscor. Sic πεζῇ βαδίζω, in Proverbiali senario, Πεζῇ βαδίζω· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι. [" Valck. Phœn. p. 66. ad Herod. 432. 445. 554. ad Diod. S. 1, 357. 481. 628. 698. 2, 369. 375. 490. 496. Thom. M. 699. ad Charit. 598. Wakef. S. Cr. 4, 20. Opp. κατὰ θάλασσαν, ad Mœr. 54." Schæf. Mss. Phot. Πεζῇ· τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῇ φράσαι, τὸ ἄνευ μελῶν· Παῦσαι μελῳδοῦσ', ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον, ὁ Κωμικός. * " Πεζί, Pedestri itinere, Athan. 2, 36." Kall. Mss.] AT VERO Πεζῶς signif. πεζῷ λόγῳ, Pedestri s. Soluta oratione, s. Prosa: quod declaratur et adverbio καταλογάδην.

[* Πεζοβάτης, unde * " Πεζοβατέω, Huschk. Anal. 119. Jacobs. Anth. 9, 71." Schæf. Mss.] Πεζογράφος, ap. Diog. L., Pedestris orationis scriptor, i. e. Solutæ, Qui aliquid soluta oratione scribit, [" Æsch. ap. Schol. Pind. Π. 1, 181." Boiss. Mss.] Πεζογραφέω, Pedestri oratione scribo, Solutam orationem scribo s. Prosam, [" Diog. L. 4, 15." Wakef. Mss. * " Πεζογραφία, Eust. ad Od. Ξ. 105. * Πεζόδρομος, ad Il. Ε. 140. Const. Manass. Chron. 407. (p. 18. Meurs.)" Kall. Mss. * Πεζοθηρία, Plato Soph. 223. * Πεζοθηρικὸς, 220. * " Πεζολέκτης, Valck. Phœn. p. 183." Schæf. Mss. Eust. Il. p. 569. * Πεζολεκτέω, Od. p. 65.] Πεζολόγος, i. q. πεζογράφος. Quidam tamen συγγραφεὺς, quo Suid. exp. πεζολόγος, interpr. Historicus. [Eust. Il. Π. p. 1088, 11. Od. Z. p. 261, 45. " Valck. Anim. ad Ammon. 184." Schæf. Mss. * " Πεζολογέω, Nicet. Eugen. Epist. T. 2. p. 9." Boiss. Mss. " Eust. p. 4, 28." Seager. Mss. * " Πεζολογία, Valck. ad Herod. p. 76." Schæf. Mss. * Πεζολογικὸς, unde * Πεζολογικῶς, Eust. Od. E. 252. p. 1533, 30. " Valck. ad Il. 22. p. 114." Schæf. Mss. * Πεζομάχος, Lucian. 3, 220. " Const. Manass. Chron. p. 96." Boiss. Mss. * Πεζομάχης, Dor. Πεζομάχας, Pind. Π. 2, 119.] Πεζομαχέω, Pedestri prælio certo, s. Terrestri, Pugnam pedestrem committo, Sum pedes, Antiphon, 'Επ' Εὐρυμέδοντι δὲ καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες ἐνίκησαν, Thuc. 1, (112.) cum dat., Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν ἅμα καὶ ἐπεζομάχησαν. SIC Πεζομαχία, Pugna pedestris, terrestris, ap. eund. Thuc. frequens: [1, 23. 49. 100. Polyb. 1, 23, 6. 5, 69, 7. Diod. S. 13. p. 336, 20. 358, 12. Appian. Rom. Præf. p. 8. " Herod. 626. Jacobs. Anth. 6, 231." Schæf. Mss. * Πεζονόμος, Terrestris, Æsch. Pers. 75.] Πεζονομικὸς, Pascendorum πεζῶν animalium peritus, Ad artem pascendorum πεζῶν pertinens. Et πεζονομικὴ, sub. ἐπιστήμη, τέχνη. Quod vocabulum habes in Plat. Politico [264. 265. 267.] cum plerisque aliis ejusd. generis ab eo itidem fictis. Ceterum quæ vocentur πεζὰ animalia, docui supra. [* Πεζοπόρος, Meleager 73. 80. " Jacobs. Anth. 9, 71. Schneid. ad Demetr. Phal. 126." Schæf. Mss.] Πεζοπορέω, Pedibus incedo, iter facio, i. e. οὐκ ἔποχος, Bud. e Xen. ('Ιππαρχ. 4, 1.) et Polyb. [3, 68, 14. Lucian. 2, 258. " Const. Manass. Chron. p. 18. Meurs." Schæf. Mss. * " Πεζοπορία, Herodian. Epim. 105." Boiss. Mss. * " Πεζοφανὴς, Schol. Plat. p. 71. Ruhnk." Boiss. Mss. Creuzeri Init. Philosoph. ac Theol. 1, 292. ad Greg. Cor. 813. 932. Schol. Hermogenis ap. Bast. Palæogr. 813.]

Πεζακοντιστὴς, q. d. Pedes jaculator, Bud. e Polyb. (3, 72, 2.) 'Εξῆς δὲ τούτοις ἐξέπεμπε τοὺς πεζακοντιστάς. Πέζαρχος, Peditum præfectus, Xen. (K. Π. 5, 3, 16.) ut ἵππαρχος, Equitum præfectus. [* Πε-

A ζέμπορος, Strabo 16. p. 1110.]

Πεζίτης, Pedes. A Suida exp. πεζός: cum autem πεζὸς non solum significet Pedes, sed et Pedester, ego in hac exp. illam potius quam hanc signif. dandam ei existimo: mihi repugnantibus alioqui VV. LL., in quorum nonnullis mendose etiam scriptum est πεζήτης cum η in utraque syllaba.

Πεζικὸς, Pedestris, sicut et πεζός. Unde π. δύναμις, Xen. (K. Π. 2, 4, 13.) quæ et πεζὴ, Peditatus, Pedestris exercitus, Pedestres copiæ. Aut etiam, Terrestres copiæ, ad differentiam navalium. Æsch. c. Ctesiph. 'Εβοηθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυσὶ καὶ πεζικῇ δυνάμει. Sic Thuc., Στρατιᾷ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ. Dicitur vero et τὸ π. a Xen. pro Peditatus, sicut et τὸ πεζὸν hac signif. dici, annotatum fuit. Verum affertur et alia lectio, in illo Thuc. loco, sc. πεζῇ, quæ in VV. LL. melior esse putatur, ideo sc. quia πεζικὸς Poëticum esse volunt. Sed id falsum esse alii quamplurimi Auctorum loci declarant; quamvis alioqui in eorum nonnullis eadem hæc lectionis diversitas

B inveniatur: ut in isto Plut. Aristide (11.) p. 596. meæ Ed., 'Ηγεν ἐπὶ τὸν τόπον εὐφυέστατον ὄντα παρατάξαι φάλαγγα πεζικὴν, ibi enim quædam exempl. πεζὴν habent pro πεζικήν. Vocatur autem hic πεζικὴ φάλαγξ, Pedestris phalanx, i. e. Quæ constat e peditibus. Apud Plat. legimus πεζικὰ ὅπλα, Arma quibus utuntur pedites, apta peditibus, q. d. Arma pedestria. Legitur præterea ap. Xen. (K. Π. 1, 3, 13.) τὰ πεζικὰ ἀγαθὸς, ubi τὰ πεζικὰ vocantur Quæ ad artem pedestris pugnæ pertinent. [" Thom. M. 699. ad Diod. S. 1, 416. 2, 407. 505. ad Charit. 598. Zeun. ad Xen. K. Π. 231. Conf. c. πεζὸς, ad Diod. S. 2, 5. Boiss. Philostr. 452. Τὸ π., Exercitus terrestris, Xen. Mem. 3, 6, 9. Diod. S. 1, 78." Schæf. Mss.]

Πεζεύω, Pedibus iter facio, Pedes sum, Terrestri itinere eo, proficiscor; etiam uno verbo, Gradior. Act. 20, (13.) Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν, Pedibus iter facturus. Vetus autem Interpres, Per terram iter facturus. Et hic quidem absolute. At vero ap. De-

C metr. Phal. (§. 22.) dicit quidam, Πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης, Per mare iter faciens pedibus, Per mare ambulans. Sic ap. Philon. V. M. 3. Τοῦ ἔθνους ἀκινδύνως πεζεύοντος διὰ θαλάσσης ὡς ἐπὶ ξηρᾶς ἀτραποῦ καὶ λιθώδους ἐδάφους. Nec tantum dicitur πεζεύειν διὰ θαλάσσης, sed etiam πεζεύειν θάλασσαν: quo dixit modo Greg. πεζεύων τὸ πέλαγος, de Christo. At vero Eur. (Alc. 872.) πεζεύειν πόδα, Pedem movere, ut quidem exp. VV. LL. Ubi affertur et ex Aristot. Πεζεύει περὶ τὴν τροφὴν, pro A terra victum quærit. Item πεζεύοντες ibid., pro Terreni. Pass. Πεζεύομαι ap. Lucian. (3, 20.) Καὶ πεζευέσθω ὁ 'Ελλήσποντος, καὶ ὁ Ἄθως πλείσθω: qui l. ei similis est, quem e Demetrio Phal. protuli. Apud Strab. (6. p. 431.) πεζευομένη ὁδὸς, Iter terrestre: et πεζεύεσθαι, Terrestri itinere advehi, ap. Eund., ut Bud. exp. afferens e l. 4. (p. 268.) 'Επεὶ δ' ἐστὶ δυσανάπλους ὁ 'Ροδανὸς, τινὰ τῶν ἐντεῦθεν φορτίων πεζεύεται ταῖς ἁρμαμάξαις. [" Ad Il. E. 227. Jacobs. Anth. 11, 25." Schæf. Mss. " Verbum

D πεζεύω, non solum valet Pedibus eo, sed et omnino Terrestri itinere proficiscor, (quod ipsum Latine nonnunquam Pedestre iter dici solet,) licet equo veharis aut in carpento sedens iter conficias. Vide Lex. Polyb. vv. Πεζὸς, Πεζομαχία, Πεζικὸς, Πεζεύω." Schw. ad Athen. * Πέζευμα, Gl. Peditatus. * Πεζευτὴς, unde] Πεζευτικὸς, Qui pedibus iter facere potest, Qui gradi potest: ζῶα, Animalia quibus gradiendi facultatem natura dedit. Quæ vocantur et πεζά. Gressilia quidam interpr. [* 'Αποπεζεύω, Phav. 109. * Διαπεζεύω, Epiph. 1. p. 1079. * Καταπεζεύω, Basil. 2, 62. " Eust. Il. 812." Wakef. Mss.]

¶ Πεζέταιροι, VEL Πεζέτεροι, Milites quidam ap. Macedonum reges, qui fortitudinis ergo præcipuo in honore erant, Dem. (23.) de Philippo loquens, Οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πεζέτεροι [πεζέταιροι Reisk.] δόξαν μὲν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου· ὡς δ' ἐγὼ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεγενημένων τινὸς ἤκουον, ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἵου τε ψεύδεσθαι, οὐδένων εἰσὶ βελτίους. Ex Eod. affert

Etym. Καὶ τῶν Μακεδόνων τοὺς πεζεταίρους μὲν καλουμένους, ὄντας δὲ ἀπολέκτους, ἔχων, ἐνέβαλεν εἰς τὴν Ἰλλυρίδα. Apud Plut. (6, 745.) dicit Titus Quintius de copiis Antiochi quas in Græciam ducebat, Μὴ τοίνυν μηδὲ ὑμεῖς θαυμάζετε τὴν βασιλικὴν δύναμιν, λογχοφόρους καὶ καταφράκτους καὶ πεζετέρους καὶ ἀμφιπποτοξότας ἀκούοντες· πάντες γάρ εἰσιν οὗτοι Σύροι, ὁπλαρίοις ἀλλήλων διαφέροντες. J. Poll. Macedonica esse ait hæc tria, πεζέτεροι, ἀργυράσπιδες, et χρυσάσπιδες. Sed origo hujus vocabuli πεζέτεροι controversa est, sicut scriptura: cum alii voluerint πεζαιτέρους dici, tanquam ἐν πεζοῖς ἑταίρους ὄντας τῷ ἄρχοντι, sc. διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρείαν: alii πεζετέρους, quod unam πέζαν armatam haberent, at τὴν ἑτέραν, Alteram, nudam: intellige autem Pedem nomine hoc πέζα. Est vero et tertia SCRIPTURA Πεζαίτεροι. Vide Harpocr. Suid. Hes. Etym. Eust. [" Ad Diod. S. 2, 179." Schæf. Mss. Nicet. Annal. 21, 3. Phot. Πεζέταιροι· Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· Ἀναξιμένης δὲ ἐν α' Φιλιππικῶν περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησίν· ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνεθίσας, ἑταίρους προσηγόρευσεν· τοὺς δὲ πλείστους καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς λόχους καὶ δεκάδας καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν, πεζεταίρους ὠνόμασεν· ὅπως ἑκάτεροι μετέχοντες τῆς βασιλικῆς ἑταιρείας, προθυμότατοι διατελῶσιν ὄντες.]

" Πεζίτια στέμματα, in hominibus sunt στεφάνη, " ζώνη: in lignis, τὰ κυμάτια, Suid." [* " Πεζέτιον, Etym. M. 749, 37." Wakef. Mss.]

[* Πέζιξ s. * Πέζις, Fungi species, Athen. 62. Theophr. H. Pl. 1, 6, 5.]

ΠΕΙΘΩ, σω, κα, Persuadeo, Oratione flecto, vel Flecto, sine adjectione ablativi, s. Impello ad rem aliquam faciendam, Od. Ξ. (392.) Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον· οὐδέ σε πείθω. Et in aliquot locis, οὐδέ με πείσεις. Item πείθειν θυμὸν et πείθειν φρένας τινὸς, ap. Eund. Sed et πείθειν φρένας τινί: Il. Π. (842.) σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε. Aristoph. Πλ. (600.) Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς. Quoniam autem ap. Hom. est hic potius verbi istius usus sine infin., (exempla certe constructionis cum infin., si qua ap. eum extant, mihi nunc in promtu non sunt,) incipiam ab hoc eod. usu quem in soluta oratione habet: sine infin. inquam. Sciendum est igitur, ibi πείθειν interdum quidem apte reddi Persuadeo, Oratione flecto, etc., ut cum ap. Plut. (7, 907.) Euclides fratri, qui iracunde dixerat, ἀπολοίμην εἰ μή σε τιμωρησαίμην, respondet magna contra cum moderatione animi et lenitate, ἀπολοίμην εἰ μή σε πείσαιμι. Item cum dicit Isocr., περὶ δυνάμεως καὶ πλούτου loquens, Ἃ μόνα τῶν ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πέφυκεν. Item cum certis quibusdam dativis instrumenti, non permittentibus iis quidem, verbo Flecto, aut alii, ablativum illum Oratione, aliumve ullum addere: Plut. Χάριτι καὶ φιλίᾳ πείσας. Et Xen. K. Π. 5, (3, 15.) Ποίοις λόγοις ἄλλους πείθοιμεν ἄν. Necnon cum rei accusativus personæ accusativo adjungitur: Plato Apol. (27.) Ἀλλ' ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω. Aut etiam cum solus accus. rei additur: ut τἀναντία πείθειν ap. Aristot., relinquendo subaudiendum accus. personæ. Interdum autem alio quopiam verbo commodius vertitur: ut ab Æschine dicuntur nonnulli fecisse quiddam οὐ πείσαντες τὸν δῆμον: quod redditur, Non impetrata venia a populo, cum alioqui utendo verbo Persuadeo, reddi debeat, Cum non persuasissent populo, Non persuaso populo. Et ap. Plat. Μὴ πείσας λαμβάνω, redditur Vi capio. Apud Eund. in Epist. ad Dionys. Μὴ πείθων σε ταῦτ' οὐ ποιήσω, Bud. vertit, Nisi te permittente, non sum hæc facturus. Jam vero et cum dat. μισθῷ, aut χρήμασι, aliove hujusmodi, (ideoque supra dixi, Cum certis quibusdam dativis, non autem Cum quolibet,) aliud potius verbum quam Persuadeo aut Flecto, ad ejus interpretationem afferre decet. Quem usum ap. Thuc. potissimum observare me memini: 2. Καὶ τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν, οἱ δὲ, ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν, 1, (31.) Καὶ παρεσκευάζοντο τακράτιστα νεῶν στόλον, ἔκ τε αὐτῆς Πελοποννήσου ἀγείροντες καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐρέτας, μισθῷ πείθοντες. Ibid. Καὶ τῶν ἄλλων Πελο-

A ποννησίων (πέμπουσιν οἱ Κορίνθιοι) μισθῷ πείσαντες ἑξακοσίους. His certe in ll. πείθειν nemo non videt incommode minimeque e Lat. linguæ consuetudine reddi posse Persuadere; nam si dicam, Cogo milites, persuadens mercede, quis me ita loquentem ferat? Sed nec iis assentior, qui πείθειν verbo Solicitare in hujusmodi ll. interpr. Qui enim quempiam solicitavit mercede, s. pretio, ut Cic. loquitur, non continuo dicetur eum, quem solicitavit, pellexisse; multos enim solicitamus quidem et spe et pretio, et aliis etiam modis, quos tamen pellicere non possumus, et in nostram sententiam atque adeo voluntatem adducere: quod nihil aliud est quam Persuadere ut faciant quod ab illis petimus. Hinc fit ut verbo Pellicere utendum potius existimem; sic tamen ut fatear aliis quibusdam ll. aptius videri posse, (etiam qui dativum huic verbo adjunctum non habent,) quam istis Thucydidis: ut cum ita scribit Xen. K. Π. 6, (1, 19.) Βιάζεσθαι μὲν μὴ τοιαύτην γυναῖκα, πείθειν δὲ, εἰ δύναιτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Nam hic πεί-

B θειν aptius reddi non posse existimo quam Pellicere, aut etiam Ad se pellicere: cum Cicero de muliere itidem sit ita locutus. At cum de militibus agitur, quos mercede conducimus, non dubium est quin simplicius sit πείθειν quam pellicere. Ideoque existimo posse nos etiam ablativo Mercede contentos esse, e Lat. linguæ consuetudine, qua dicitur Accerso milites mercede, aut etiam sine accus. illo, ubi Thuc. non contentus dativo μισθῷ, adderet πείσας. Itidemque dicuntur aliqui militare mercede, i. e. μισθῷ πεισθέντες. Denique non dubito quin ubi dicit Thuc. μισθῷ ἔπειθεν, dicturus fuisset Lat. Scriptor simpliciter, Mercede conducebat; et pro illo, Πέμπουσι μισθῷ πείσαντες ἑξακοσίους, Sexcentos mittunt mercede conductos: aut etiam uno verbo, Mercenarios. Alioqui si non tam utriusque linguæ consuetudinem spectare, quam singulorum verborum signif. exprimere velimus, dicendum potius Mercede adductos. Verum hoc quoque loquendi genus an locum habere

C hic possit ignoro: quamvis passim dicatur aliquis Mercede adductus facere quidpiam. Quod si quis act. Gr. activo Latine reddere velit, et pro μισθῷ πείσαντες dicere, Cum eos mercede adduxissent, multo etiam longius a Lat. consuetudine recessurum illum existimo. Sed de his hactenus. At vero accusativo ἐμαυτὸν junctum πείθω, peculiarem quandam interpr. poscit, si quidem Bud. sequamur: qui πείθω ἐμαυτὸν vertit Arbitror. Sed ego non video quid vetet quo minus ad verbum interpretemur, cum Cic. locis aliquot dicat, Ita mihi persuadeo, ad Fam. 3. Sed mihi ita persuadeo, (potest fieri ut fallar,) eam rem laudi tibi potius quam vituperationi fore. Et alibi, Tibi ita persuadeas. Item, Quo modo mihi persuadeo. Alioqui reddi etiam queat Persuasus sum, Persuasum mihi est: quorum utroque et Cic. utitur; sed hoc posteriori frequentius, si bene memini. At in VV. LL. e Dem. affertur Ἐμαυτὸν πεπεικὼς, pro A meipso adductus. || Infinitivo autem junctum Πείθω, cujus constr. exempla

D ex Hom. nulla suppetere mihi dixi, optime convenit cum verbo Persuadeo, juncto particulæ Ut, cum optativo vel subjunctivo: Πείθω σε ἀδυνάτοις ἐπιχειρεῖν πράγμασι, Isocr. Persuadeo ut aggrediaris. Herodian. 1, (17, 24.) Νεανίαν τινὰ πείθουσιν εἰσελθόντα, τὸν Κόμμοδον ἀποπνῖξαι, Persuaserunt adolescenti ut ingressus Commodum strangularet. Invenitur autem et particulæ ὡς junctum ap. Plat., item particulæ ὥστε ap. Thuc. Latinum autem Persuadeo, aut eam habet, quam dixi, constr., aut etiam infinitivo jungitur, sicut πείθω, sed in his loquendi generibus, aut aliis hujusmodi, Persuadet mihi ita esse, hoc fieri posse, neminem me cariorem sibi esse. Verum legitur πείθω negationem quoque habens ante infin.: Aristoph. B. (68.) Κ' οὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ Ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον. In cujus loci interpr. datur Latino Persuadeo constructio cujus exemplum desidero: ita enim redditur, Nemo mihi persuaserit quominus ad illum eam. Alioqui eadem signif. dici posset, Adduci non possim quin eam. Nam et act.

Adduco pro Persuadeo ponitur: ut, Adducis me ut tibi assentiar. "Πιθὼν, Qui persuasit, πείσας, Aristoph." [Πλ. 949. B. 1168.]

Πείθω, Suadeo, Persuadere conor, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 16.) Καὶ ἦσαν μέν τινες, οἳ τὸν Ἀγησίλαον ἔπειθον χωρὶς τούτοις ἐπιθέσθαι. Sic Isocr. Πείθουσιν ἡμᾶς πράττειν. Sed et ap. Dem. c. Mid., ubi loquuntur testes. Sunt autem qui et Lat. Persuadeo pro Suadeo inveniri tradant, afferentes e Terentii Andria, Et is mihi persuadet, nuptias quantum queam, ut maturem; sed in aliis exempl., quibus merito plus fidei habebimus, legitur, Et is mihi suadet. At vero πείθω in Suadendi signif. cum accus. personæ junctum, ap. Paulum habetur, ad Gal. 1, (10.) Ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν Θεόν; pro Nunc enim utrum homines an Deum suadeo? Quo autem id sensu ab eo dicatur, fuse docet doctissimus Interpres.

Pass. Πείθομαι, Persuadeor, Oratione flector, (de quo ap. Hom. usu dicam in seq. tmemate,) ut cum Isocr. πεπεισμένον opp. τῷ βεβιασμένῳ: sicut πείθειν et βιάζεσθαι opponi vides supra. Aristoph. Σφ. (115.) Καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος Ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον, Μηδ' ἐξιέναι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο. Ubi observa οὐκ ἐπείθετο, sc. τῷ ἀναπείθοντι, Non persuadebatur, Persuaderi non poterat, vel Adduci, ut id faceret. Alicubi autem videtur commode redditum iri In animum induco. Interdum certe additur dat. λόγῳ, λόγοις, cum hoc verbo πείθεσθαι, sicut et cum ἀναπείθεσθαι, estque ita usus Xen.: Plut. autem dixit etiam διὰ λόγου πείθεσθαι. Quinetiam πεπεισμένος ἐκ λογίων ex Eod. affertur in Romulo. ‖ Πείθομαι, Adducor ut credam, Credo: Plato Cratylo, Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ὅπως χρὴ πρὸς ἃ λέγεις ἐναντιοῦσθαι· ἴσως μὲν οὖν οὐ ῥᾴδιόν ἐστιν οὕτως ἐξαίφνης πεισθῆναι: de Rep. 1. Ἤκουσα, ἀλλ' οὐ πείθομαι. Itidem vero πέποιθα pro Credo, Certo credo, Confido, ut docebo infra. Dicitur etiam πείθομαι τοῦτο, Persuadeor hanc rem, Mihi res hæc persuadetur, Dem. Εἰ τοίνυν τις ἐκεῖνο πέπεισται, Si quis illud persuasus est, persuasum habet, illud credit. Plut. Numa, Ἔργον τοῦτο πεισθῆναι, Hoc difficile est creditu. Et quidem interdum cum dativo personæ. Quale est, quod affertur e Plat. Ταῦτα ἐγώ σοι οὐ πείθομαι, pro De his tibi non credo. Sed malim, eand. constr. tribuens verbo Credo, quam habet πείθομαι, interpretari, Hæc ego tibi non credo: cum et Terentius hanc ei constr. dederit. Bud. tamen et ipse pro dat. personæ usus est genitivo, cum hæc ejusd. Plat. de LL. 4. Σκοπεῖν δὴ δεῖ τοῦτον τὸν λόγον πότερον πεισόμεθα αὐτῷ, vertit, An credemus hoc ejus dictum. Intellexit enim esse itidem pro εἰ πεισόμεθα αὐτῷ τοῦτον τὸν λόγον: cum alioqui αὐτῷ possit etiam referre τῷ λόγῳ. At vero cum dat. rei, vel solo, vel habente et accus., est potius quod dicimus Latine Adduci: Χρήμασι πεισθέντας, Thuc. Pecuniis adductos. Itidemque δώροις πεισθέντες, ap. Eund.: qualem usum esse et activi cum dat., supra docui. Quinetiam adjunctum habet accus. rei ap. Eund. (2, 21.) Πεισθῆναι χρήμασι τὴν ἀναχώρησιν δόξας, ad verbum Persuasus esse pecunia recessum, pro Recessisse pecunia persuasus, s. potius adductus. Sed interdum pro dat. ponitur præp. ὑπὸ cum suo gen.: Plato, Πεισθεὶς ὑπὸ δωρεᾶς, pro πεισθεὶς δωρεᾷ, ut Thuc. dixit, Δώροις πεισθέντες, qui Plato dixit etiam, Πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς σῆς ἀρχῆς. Jungitur et accusativo quem sequitur præp. περὶ cum suo gen.: ad Hebr. 6, (9.) Πεπείσμεθα περὶ ὑμῶν τὰ κρείττονα, Persuasi sumus de vobis meliora. Aut etiam, Sed de vobis meliora nobis persuasimus. Sed et cum infin., sicut Latine Persuasus sum, Dem. pro Cor. Ἀλλ' οὕτως ἐπεπείσμην μέγαν εἶναι τὸν κατειληφότα κίνδυνον τὴν πόλιν. Idem, Πεπεισμένος εἰμὶ συνοίσειν. ‖ At vero sine ulla adjectione positum participium πεπεισμένοι ap. Dionys. Areop., de illis peculiariter dicitur, qui in Christum credunt, s. qui fide Christum amplectuntur: qui sæpe οἱ πιστεύοντες, sæpius etiam οἱ πιστοὶ a Paulo vocati sunt; et postea Lat. Fideles itidem dicti ad verbum.

Πείθομαι, Pareo, Obedio, Obtempero, Hom. Il. A. (79.) ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί, B. (360.) Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ. Et πείθεσθαι μύθῳ, μύθοις, ἔπεσι. Sed Il. A. (289.) legitur, ἅτιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω, (cum præcessisset, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν,) ubi Schol. putat ἅτινα i. valere q. πρὸς ἅτινα, sicut πείσεσθαι i. q. πεισθήσεσθαι. Sed non video quid necesse sit πείσεσθαι hic pro πεισθήσεσθαι exponere, cum minime similis sit hic usus istius infin. ei quem habet Il. Υ. (466.) Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλε: hic enim πείσεσθαι est potius a πείθομαι, Persuadeor, Oratione flector, quam a πείθομαι, Pareo. Scio tamen esse et qui act. signif. tribuant h. in l. isti infin., ut sit pro Persuasurus esse: quam sequendo interpr. minime exponi debebit πείσεσθαι per πεισθήσεσθαι, sed potius per πείσειν: itidem tamen πείθομαι pro πείθω positi nullum affertur exemplum. Possumus autem hic cum accus. rei subaudire dat. personæ: quam constr. in alio ejusd. Poëtæ versu mox videbimus. Frequens est hujus verbi usus in prosa quoque, in B hac itidem signif.: ut πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι, Xen. (K. Π. 1, 2, 8.) Sic πείθεσθαι τῷ δεσπότῃ, Plut. Et πείθεσθαι τῷ θεῷ, Plato Apol. (17.) Πείσομαι δὲ τῷ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν. Idem dixit in Epitaphio, Μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ, Cic. Parebit et obediet præcepto illi veteri, p. 7. mei Cic. Lex. Rursum Xen. dixit etiam πειθομένους ἔχειν τινὰς, necnon πειθομένους παρέχεσθαι. Ab Eod. αἱ ἀγέλαι dicuntur πείθεσθαι τοῖς νομεῦσι, item equi πείθεσθαι τοῖς χαλινοῖς. Sed invenitur interdum et πείθομαί σοι τοῦτο, pro Hoc tibi pareo, i. e. hac in re. Qua constr. et Hom. usus est, Od. P. 21. Ὧσ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι. Sed πείθομαί σοι τοῦτο alicubi reddi potest, atque adeo debet, Pareo tuo consilio hac in re. Plato in quadam Ep. Σὲ πάντα ἐμοὶ πείθεσθαι, Te in omnibus consilio meo parere, vel, Obsequi. Quidam vero interpr. Te omnia meo consilio facere. "Πιθοῦ, Pare: Πιθοῦμαι, Parebo: aor. 2. et fut. "2. med."

AT Πέποιθα, Præt. med. Fretus sum, Fiduciam C repono, Fido, Confido, Spero, Il. P. (329.) Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε, Πλήθεΐ τε σφετέρῳ. Alibi χερσὶ, κτεάτεσσι, ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς, νηυσὶ πεποιθότες. Sed et aper ἀλκὶ πεποιθὼς ab eo dicitur. Sic Aristoph. (Πλ. 449.) Ποίοισιν ὅπλοις ἢ δυνάμει πεποιθότες; Quibus armis aut qua potentia freti? Itidem in prosa, Plato Epitaph. Διὰ τὸ αὑτῷ πεποιθέναι, Cic. Quod in seipso omnem spem reponat sui. Sic Ἡρώδῃ πεποιθὼς, Plut. qui sæpe utitur. Et in præterito plusquam perfecto, ut Greg. Καθαιρεθέντος τοῦ τείχους ἐφ' ᾧ ἐπεποίθεις, (ubi videtur alludere ad quendam Homeri versum, qui a me proferetur infra,) Cui confidebas. Alia constr., Matth. 27, (43.) Πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν. Hom. autem DIXIT Πεποίθεα Ionice pro ἐπεποίθειν. Apud Eund. habetur πεποίθῃς in conjunctivo, Il. A. (524.) Εἰ δ' ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς. Ex Aristoph. (Ἀ. 938.) affertur et optativus πεποιθοίη pro θαρροίη. Sed jungitur πέποιθα infinitivo etiam, Soph. (Aj. 769.) πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Et Eur. πέποιθα ἐμD βαλεῖν. Itidemque præt. plusquamperf. ἐπεποίθειν, Il. Π. (171.) Πέντε δ' ἄρ ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει, Σημαίνειν, ubi Eust. exp. οἷς ἐπίστευε σημαίνειν, et οἳ πιστοὶ ἦσαν αὐτῷ ἄρχειν, s. οὓς εἶχε πιστούς. Ego tamen, quod Eustathii pace dictum sit, non video quid necesse sit jungere ἐπεποίθει cum σημαίνειν: ac potius cum σημαίνειν subaudiri existimo particulam ὥστε: ut sit, ἐποιήσατο πέντε ἡγεμόνας, ὥστε σημαίνειν; sed οἷς ἐπεποίθει. Alioqui πέποιθα pro πιστεύω, accipitur et alio modo, ea sc. signif. qua ponitur pro Credere verbis alicujus. Atque ita quidam interpr. πεποίθῃς in illo Hom. versu quem modo protuli ex Il. A. ὄφρα πεποίθῃς, Ut mihi credas, i. e. meis verbis, Ut fidem verbis meis adhibeas. At vero in illo Hesiodi versu, (Ἔργ. 1, 373.) Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι, non simpliciter pro Qui credit mulieri, i. e. verbis mulieris, sed generalius, Qui ulla in re fidem mulieri habet. Ceterum statuitur ab Eust. et THEMA Πεποίθω, e πέποιθα factum, Syracusano more, (ut Πεπλήγω e πέ-

πληγα, et Πεφύκω e πέφυκα,) unde sit πεποίθομεν in Od. K. (335.) ὄφρα μιγέντε Εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποίθομεν ἀλλήλοισιν. Sonat autem πεποίθομεν itidem Fidem habeamus. In quo animadvertendum etiam est positum esse ο pro ω.

Apud eund. Hom. LEGITUR Ἐπέπιθμεν: quod Eust. exp. ἐπεποίθειμεν, et ἐπιστεύομεν, Il. Ξ. (55.) Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι. Alibi autem exp. ἐπείσθημεν, Δ. (159.) καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν. Cum alioqui Il. B. (341.) ubi eadem sunt verba, manifestum sit eum voluisse ἐπεπίθμεν habere signif. activam, et dici pro ἐπίθομεν ἑαυτούς. Postquam enim dixit ἐπέπιθμεν esse pro ἐπεπίθομεν, per reduplicationem Ionicam, et sync. Æolicam, subjungit, Ἵνα λέγῃ ἐν πυρὶ γενέσθαι τὰς δεξιὰς, αἷς οἱ Ἀχαιοὶ ἔπιθον ἑαυτοὺς, ἤγουν ἔπεισαν. Contra vero brevium Scholl. Auctor in hujus verbi expositione sibi constat, exponens in tribus hisce Il. uno eodemque modo, sc. ἐπεπιστεύκειμεν: item ἐπεποίθειμεν, in illo Il. Ξ. loco: et ita fuerit pro Credideramus, Confisi fueramus, potius quam pro Credidimus, Confisi fuimus. Observandum est autem præterea in illo Il. Ξ. loco sequi etiam infin.

ITEM Πιθήσας pro πεποιθὼς, Fretus, Confisus, a THEM. Πιθέω, Hesiod. Ἔργ. (1, 357.) ἀναιδείηφι πιθήσας: (2, 289.) ἀνέμοισι πιθήσας. Sed et pro Obsecutus, ex Il. I. (119.) φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας, Δ. (398.) θεῶν τεράεσσι πιθήσας. Talia sunt ἀπίθησε et ἀπιθήσω, circa finem hujus col.

[" Πείθω, ad Xen. Eph. 217. Valck. Hipp. p. 278. ad Callim. 1, 27. ad Charit. 226. 347(=403. 768.) Act. Traj. 1, 88. T. H. in Raphel. Ann. p. 78. ad Phalar. 327. ad Diod. S. 1, 449. 2, 122. Markl. Iph. p. 141. Musgr. 1017. Wakef. Phil. 1394. S. Cr. 4, 41. Jacobs. Anth. 9, 103. 10, 17. Heyn. Hom. 4, 88. Hortor, Conor persuadere, Anton. Lib. 106. 284. Verb., ad Xen. Eph. 177. (sic μεταπείθω:) Wunderl. ad Demosth. p. xxxvi. Xen. Mem. 1, 3, 4. Dionys. H. 2, 711. 3, 1381. 1382. 1520. Plut. Numa 12. Pyrrho 20. ad Diod. S. 1, 544. 686. 727. 2, 371. Jacobs. Anth. 10, 98. Villoison. ad Long. 144. 149. Plato Phædro 220. Heind., Corai. ad Plut. 1, 357. Conf. c. πάσχω, Zeun. ad Xen. K. Π. 636. Mitscherl. ad Xen. Eph. 324. 329. Sensu obscœno, Jacobs. Anth. 10, 111. Plut. Alex. 102. Schm. De constr., Xen. Mem. init. item 1, 1, 20. 1, 2, 1. Wakef. Herc. F. 469. Cum infin., Thom. M. 163.: τινὶ, Herod. p. 11, 38.: τινὰ εἴς τι, Eclog. e Gr. Scriptt. in Glossar. s. v. Πείθω λέγων, Valck. ad Herod. 254. Ὡς ἐμαυτὸν πείθω, Heind. ad Plat. Gorg. 23. Πεῖσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν, Lucian. 3, 318. Πιθέτω, Plato Jun. Ep. 2. Πεπιθὼν, Heyn. Hom. 8, 364. Πεπίθοιμεν, 4, 673. 5, 545. 6, 567. Πείθομαι, Ammon. 121. Alciphr. 122. ad Xen. Eph. 210. Valck. Hipp. p. 303. Herod. 657. ad Phalar. 373. Eur. Suppl. 1068. Heyn. Hom. 4, 118. 8, 482. Pareo, Obedio, τινὶ, Xen. Mem. 1, 1, 4. Longus p. 8. Credo, Xen. Mem. 1, 1, 20. 1, 2, 1. Sylb. ad Paus. 199.; de constr., Fischer. ad Palæph. p. 12. Πείθομαί τινος, Obtempero, Credo, Wyttenb. Select. 353. cf. Markl. Iph. p. 100. Reisk. ad Soph. Trach. 940. Erf. Πείθεσθαι, Retineri, Heyn. Hom. 6, 281. Πείθομαι et πυνθάνομαι conf., Fischer. ad Palæph. 27. ad Paus. 199. ad Il. K. 57. ad Herod. 29. 237. 443. 504. 612. Zeun. ad Xen. K. Π. 765. Brunck. Trach. 570. ad Charit. 593. ad Diod. S. 1, 439. 657. 2, 308. 501. T. H. ad Plutum p. 21. Heyn. Hom. 6, 18. De constr., ad Herod. 63. 222. 385. 387. 444. ad Od. A. 414. Cum gen., Jacobs. Anim. 67. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 346. Heyn. Hom. 6, 18. Πείθεσθαι δαιτὶ, 8, 365. Πείθομαί τινι, seq. infin., Heind. ad Plat. Phædr. 331. Πείθεσθαί τι, ad Hipp. 130. Ὡς ἐγὼ πείθομαι, Dionys. H. 5, 14. Ὁ καὶ μᾶλλον πείθομαι, 122. Ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ, Heind. ad Plat. Phædr. 332. Πείσομαι, Xen. K. Π. 394. ad Herod. 689. Wakef. Trach. 1180. Pass., Kuster. V. M. 145. Ἐπιθόμην, Valck. Phœn. p. 552. Ἐπιθόμην, ἐπειθ. conf., Brunck. Aristoph. 2, 43. 70. 100. 111. 177. 233. 242. 3, 207. Kuster. 61. Bentl. 322.

A 323. Πιθοῦ, Lobeck. Aj. p. 283. Πεῖθου, πιθοῦ, Brunck. El. 1015. 1207. Aristoph. 1, 35. Ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, Valck. Diatr. 87. Πιθοῦ τι, Brunck. ad Andr. 388. Πίθεσθε, πιθέσθε, Heyn. Hom. 7, 799. Αἴ κε πίθηαι, 8, 171. De πίθηται, ad Xen. Mem. 3, 9, 12. Πιθόμενος, Musgr. Ion. 560. Πεπίθοντο, Gesner. Ind. Orph. Πέποιθα, Heyn. Hom. 8, 413. Abresch. Æsch. 2, 89. Musgr. Med. 318. Andr. 267. Πέποιθα, ἐπεποίθειν, Thom. M. 264. 717. Πέποιθα ἐπὶ, seq. accus., P. Abresch. Paraphr. 116. Πεποίθειν, 3 pers., ad Mœr. 174. Πεποιθέναι, Thom. M. 717. Mœr. 296. et n., ubi et de πεποιθὸς, cf. ad Il. N. 96. Πεποιθὼς, ad Charit. 390. Heyn. Hom. 4, 331. 401. 5, 581. 8, 267. Πέπεισμαι, ad Xen. Mem. 2, 6, 31. Œc. 6, 11. Epigr. adesp. 488. Ἐπέπιθμεν, Heyn. Hom. 4, 261. 588. 673. 6, 532. Πιθέω, 4, 628. 5, 581. * Πεπιθέω, Jacobs. Anth. 9, 158. * Πεπείθω, ad Od. B. 103." Schæf. Mss. * Πειθέω, unde πειθήσασα, Æsch. Choëph. 616. Πεπείθαται, Ionice pro πεπεισμένοι εἰσὶ, Etym. M. Apud Xen. Mem. 1, 3,
B 6. τὰ πείθοντα s. ἀναπείθοντα nominantur Quæ invitant ad edendum, vel edendi cupiditatem excitant. Xenocr. de Aquat. 49. Τῶν δὲ βραχέων ἐνίους προσφορὰ πείθει μετ' ὀξυμέλιτος. * Πεπεισμένως, Jambl. V. P. 368. Kiessl., Strabo 15. p. 1019. " Timon ap. Diog. L. 9, 71." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 351. Iren. 510." Kall. Mss.] " Πειστέον, Obsequendum, " Obediendum, Credendum, Plato de Rep. 2. Οἷς " ἀμφότερα πειστέον, Quibus de utroque credendum:" [" 3. p. 174. Steph. B. v. Ἡραία." Boiss. Mss. * " Πιστέον, (quasi a * Πίθω,) Clem. Alex. 368. 443." Kall. Mss. " Schneid. Anal. 132." Schæf. Mss. " Πεποίθω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 7. Harles. ad p. 86. Koen. ad Greg. Cor. 82." Schæf. Mss.]

" Πεποιθήσεις, Hes. πιστεύσεις, θαῤῥήσεις, ἐλπίσεις, " a th. πεποιθεῖν facto e præt. med. πέποιθα." [" Argum. Aristoph. 'A." Schæf. Mss.] " Πεποίθησις, ἡ, Persuasio cum animi confisione, Confiden- " tia, Fiducia, ad Ephes. 3, (12.) Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν " παῤῥησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει, Liber-
C " tatem et aditum cum fiducia. Phrynichus negat " hoc vocab. esse Atticum; pro eo enim ab ipsis " dici πιστεύειν, πεποιθέναι." [" Joseph. A. J. 1, 3, 1. 3, 2, 2. 10, 1, 4. " Planud. Ovid. Met. 1, 356. 3, 270." Boiss. Mss. " Phryn. Ecl. 130. Thom. M. 717. Schol. Soph. Trach. 728. Erf., Mœr. 296. et n." Schæf. Mss.] " Πεποιθία, i. q. πεποίθησις, Fiducia. " Hes. πεποιθίαν exp. ἐλπίδα, προσδοκίαν." " Πε- " ποιθόρατος, affertur pro Confidentissimus, Cui " maxime fidimus; sed sine ullo testimonio." " Πε- " ποιθότως, Confidenter, Cum fiducia, Hermog. Ad- " verb. est e participio πεποιθὼς, Confisus, Fretus: " ut Il. Δ. (303.) ἱπποσύνῃ τε πεποιθώς. Aristoph. (Πλ. " 449.) Ποίοις ὅπλοις ἢ δυνάμει πεποιθότες; Quibus " armis aut quibus copiis fidentes? ut ap. Virg. Astur " equo fidens et versicoloribus armis." [Schleusn. Lex. V. T. " Dio Chrys. 1, 383." Wakef. Mss.]

Ἀπειθὴς, ὁ, ἡ, Immoriger, Inobediens, Inobsequens, Contumax, Refractarius. Quod nomen etiam equo tribuitur a Xen. (Ἱππ. 3, 6.) Ἄχρηστον μὲν γὰρ
D δήπου καὶ οἰκέτης καὶ στράτευμα ἀπειθές· ἵππος δ' ἀπειθὴς, οὐ μόνον ἄχρηστος, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ὅσα περ προδότης διαπράττεται. || Capitur etiam pro Incredulo, Eo qui diffidit, sicut ἀπειθεῖν pro Diffidere. Hes. ap. Soph. exp. etiam ἄπιστος. Pono autem nomen ἀπειθὴς ante verbum Ἀπειθῶ, non tantum Eust. sequens, qui ut ἀφειδῶ ex ἀφειδὴς, sic ἀπειθῶ deducit ex ἀπειθής: sed et ad cetera respiciens ejusd. formæ compp., quæ non itidem verbum habent. [" Ruhnk. Ep. Cr. 285. Ammon. 45. Wakef. Ion. 569. Jacobs. Anth. 7, 349. 8, 105. Brunck. Soph. 3, 500. Cum gen., Valck. Phœn. p. 349." Schæf. Mss. " Ἀπειθέα χῶρον, Intractabilem regionem, Hermesianax Athenæi 597." Strong. Mss.] " Ἀπιθὴς, Suidæ ὁ δυσχερὴς καὶ * δυσανάβατος τοῖς βαίνειν ἐθέλουσι, Arduus, " et Ascensu difficilis: afferenti h. l. sine Auctoris " nomine, de Alalcomenis urbe, Ἀκούω αὐτὴν μὴτ' " ἐφ' ὑψηλοῦ κεῖσθαι καὶ ἀπιθοῦς λόφου. Sed notan- " dum, in Ms. Cod. utrobique scribi cum diphth., " ἀπειθὴς et ἀπειθοῦς, licet non sua serie." [Ἀπιθὴς,

i. q. ἀπειθής, Anal. 2, 395. * Παναπειθής, Parmenidis Fr. 42. Procl. ap. Fabric. ad Sext. p. 394. * Ἀπειθῶς, Plato de Rep. 3. p. 391. Ælian. H. A. 2, 11.] Ἀπείθεια, ἡ, ita enim scr., non ἀπειθία, Inobedientia, Contumacia. || Exp. etiam Incredulitas, Diffidentia, ut cum dicit Paulus, υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, Ephes. 5, (7.) Hic enim Bud. interpretatus est Diffidentiæ. Secundum quem Ἀπείθεια exponi etiam potest Contumax assensus retentio, Contumax assensio. [Xen. Ἀπ. 3, 5, 5. * " Ἀπειθία, Coray Mus. Ox. 2, 9." Schæf. Mss.: Gl. Incredulitas, Insolentia: Ἀπειθία τοῦ μὴ λειτουργεῖν τῇ πατρίδι· Detrectatio.] Ἀπειθέω, Non obtempero, obsequor, Sum immoriger, Morem non gero, Imperium detrecto, Xen. K. Π. 1, (2, 2.) Μὴ ἀπειθεῖν ἄρχοντι, (4, 2, 17.) Τῷ δ' ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν. Et 7, (5, 22.) ἀπειθεῖν de tauris dixit. Jungitur autem ἀπειθεῖν non tantum dativo personæ, sed etiam rei, Plato Epist. 7. Τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπειθεῖν. || Ἀπιθήσω autem et ἀπίθησε leguntur ap. Hom. a TH. Ἀπιθῶ per ἰῶτα solum, quod velut a fut. 2. πιθῶ sit formatum, Eust. Il. Ω. (300.) Ὦ γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω, Od. E. (43.) Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης. Sic Πιθήσας paulo ante habuisti. || Ἀπειθεῖν capitur etiam pro Diffidere, Fidem non habere: præsertim in Ecclesiasticis scriptis. [" Ἀπειθέω, Markl. Iph. p. 89. Wakef. Ion. 569. Jacobs. Anth. 7, 349. T. H. ad Plutum p. 481. Coray Mus. Ox. 2, 9. Zeun. ad Xen. K. Π. 24. De constr., Wessel. ad Herod. 63. Ἀπιθέω, Wakef. l. c. Coray l. c. De constr., Ruhnk. ad H. in Cer. 448." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 149.]

Βαρυπειθής, Tardus ad parendum, q. d. Gravis ad parendum, i. e. Minime agilis, e Nonno. " Βραδυπειθής, Qui tarde, ideoque ægre, sibi persuaderi sinit, Tarde ægreque parens. E Nonno et βραδυπειθὴς φωνὴ affertur pro Vox quæ tarde auditur, qua sc. aliquis βραδέως πείθεται et persuadetur," [Jo. p. 59. sed al. * Βραδυπευθής. " Agathias 21. ad Charit. 447." Schæf. Mss.]

Δυσπειθής, Qui difficile paret s. obsequitur, ægre obsequitur, ac non lubenter. Xen. autem (Ἀπ. 4, 1, 3.) usus est de canibus venatoriis male institutis, qui non parent venatori, Bud. Verum si dicas Qui non parent, δυσπειθεῖς iidem fuerint qui et ἀπειθεῖς. In VV. LL. δυσπειθὴς exp. etiam Refractarius, Cui ægre persuaderi potest. Sed magis convenit nomini δύσπειστος hæc interpr., ut infra docebo. [" Ruhnk. Ep. Cr. 285. Ammon. 45." Schæf. Mss. " De re injucunda, Zenob. 1, 13." Wakef. Mss.] Δυσπειθῶς, ut δυσπειθῶς ἔχειν, Difficile obsequi, s. Ægre. At in VV. LL. δυσπειθῶς redditur Incredibiliter. Et affertur e Plut. (Galba 25.) Δ. ἔχει πρὸς τοιαῦτα, pro Ad hæc incredulus est. De qua interpr. dicam in adv. Δυσπείστως. [" Toup. Opusc. 1, 19." Schæf. Mss.] Δυσπείθεια, ut μετὰ δυσπειθείας, Non facile parendo, Ægre parendo, obsequendo, [" Appian. 2, 67." Wakef. Mss.]

Εὐπειθής, Qui facile paret, obsequitur, non ægre obsequitur. Redditur et uno verbo Obsequens, Obsequiosus, quod vocab. Plautinum est. Dicitur autem εὐπειθῆ γίνεσθαί τινι, vel εἶναι, aut ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τινί: Xen. K. Π. 2, (1, 9.) Ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον. Apud Chrys. autem Εὐπειθῆ εἶναι τοῖς ἡγουμένοις. Interdum sequente præp. πρὸς, habente accus. rei: ut εὐπειθὴς πρὸς ἀρετὴν, Plato de LL. Sed et cum præp. εἰς, ut ὕλη εἰς ἅπαν εὐπειθὴς, ap. Gal., ubi metaphorice usurpatur: et redditur, Materia ad quidvis sequax. Ponitur alioqui metaphorice et ubi suum dativum habet: Plut. (8, 659.) Ἀλλὰ καὶ διαφορεῖ τὴν ἄλλην τροφὴν, καὶ παραδίδωσιν εὐπειθῆ καὶ μαλακωτέραν τῇ πέψει. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 166. Wyttenb. Select. 372. Thom. M. 742. ad Charit. 765. * Εὐπιθής, (Gl. Credulus,) Porson. Med. p. 15." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 333. Ag. 991.] Εὐπειθῶς, Obsequenter, Obsequiose, ut εὐπειθὴς e Plauto redditur Obsequiosus. In VV. LL. exp. Facili persuasione, ut sc. i. valeat q. εὐπείστως. [Plut.] Εὐπείθεια, Obsequela, ut quidam interpr. e Plauto. Nam quamvis Obsequiosus dicat, durum nimis esset ex eo deductum subst. Obsequiositas. A quibusdam redditur et Obsequium, Obedientia. [Strabo 7. p. 480., 15. p. 1036. Arrian. Epict. 4, 1. Plut. Lycurgo 4. Agesilao 2. * Εὐπειθία, Lycurgo 7. Ἀλλ' ὕβρει μὲν τῶν βασιλέων, οὐκ εὐπειθίᾳ δὲ τῶν ὄχλων, τὰ καθεστῶτα συνταράξαντες. " Ad Herod. 396." Schæf. Mss.] Εὐπειθέω, Facile pareo, obedio, Non ægre obsequor, Sum obsequens etc., ut in Εὐπειθὴς dictum est. Cic. tamen εὐπειθεῖν vertit simpliciter, Obtemperare obedireque, in quodam Charondæ l., p. 142. mei Cic. Lex. [4 Macc. 8, 5. * Εὐπιθέω, Hippocr. 650.]

[* Λογοπειθής, unde * " Λογοπείθεια, Verbis obsequium præstitum, Athan. 2, 311." Kall. Mss.] Νεοπειθής, Qui recens parere cœpit. In VV. LL. Recens persuasus, e Nonno (Jo. 80, 8.) ut sit pro νεόπειστος. [* Παμπειθής, Omnia persuadens, Pind. Π. 4, 327.] Ταχυπειθής, Qui cito paret. Sed a Theocr. accipitur pro Eo cui cito persuadetur aliquid, et credit: unde redditur Credulus a Virg. ap. Theocr. 7, (37.) Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής: ita enim ille, et me fecere poëtam Pierides; sunt et mihi carmina; me quoque dicunt Vatem pastores: sed non ego credulus illis. Usus autem est nomine ταχυπειθὴς hac in signif. et Nonnus [Jo. 132, 27. " Jacobs. Anth. 11, 65." Schæf. Mss.]

AT VERO " Ἄπειστος," Δύσπειστος ET Εὔπειστος Persuasionis signif. habent, et quidem passive, i. e. Persuasionis qua quis persuadetur, non qua persuadet. Est enim " Ἄπειστος, Qui sese persuaderi non sinit, Nulla persuasione flexibilis, ideoque Pertinax: unde τὸ ἄπειστον, Pertinacia." [" Zeun. ad Xen. K. Π. 24. Wyttenb. ad Plut. 1, 234. Markl. Suppl. 389. Musgr. Iph. T. 1476." Schæf. Mss.] " Ἀπειστέω in VV. LL. idem esse dicitur quod ἀπειθέω, h. e. Non sino me persuaderi, Morem non gero." [" Ad Herod. 488. Fischer. ad Plat. Apol. 113. Wyttenb. Select. 373. Markl. Suppl. 389. 747. Iph. p. 89. Musgr. 634. Heracl. 968. 1024. Wakef. Ion. 569." Schæf. Mss.] Δύσπειστος, Qui difficile persuadetur, persuaderi potest, ægre sibi quicquam persuaderi patitur, Aristot. Eth. 7, 9. Εἰσὶ δέ τινες οἱ ἐμμενετικοὶ τῇ δόξῃ, εἰσὶ δ' οὓς καλοῦσιν ἰσχυρογνώμονας, οἷον δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμετάπειστοι. Et paulo post, Ἐπεὶ εὔπειστος, ὅταν τύχῃ, ἔσται ὁ ἐγκρατής. Si quædam exempl. non habent εἰσὶ δ' ante οὓς καλοῦσιν. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 24. Heringa Obs. 287. ubi et de * Πειστός." Schæf. Mss. Plut. Cat. Min. 1.] Δυσπείστως, ut ἔχω, Vix possum persuaderi, Ægre mihi persuaderi patior, Vix possum adduci ut credam. Isocr. Paneg. non procul a princ. Λακεδαιμόνιοι δὲ νῦν μὲν ἔτι δ. ἔχουσι· παρειλήφασι γὰρ ψευδῆ λόγον, ὡς ἔστιν αὐτοῖς ἡγεῖσθαι πάτριον. Dixerat autem paulo ante, Ἐκείνους τοὺς λόγους ζητεῖν, οἵτινες τὰς πόλεις ταύτας πείσουσιν ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλήλας: adeo ut δυσπείστως ἔχουσι perinde sit ac si dixisset, οὐ ῥᾳδίως τοῦτο δύνανται πεισθῆναι, sc. ἰσομοιρῆσαι etc. Vix hoc persuaderi possunt, adduci possunt ut credant id sibi esse faciundum. Alioqui δυσπείστως ἔχειν alicubi legisse mihi videor pro ἀμεταπείστως ἔχειν, i. e. Nullo modo de sententia deduci posse. [* " Δυσπειστέω, Tzetz. Ch. 7, 39." Elberling. Mss.] CONTR. Εὔπειστος, Qui facile persuaderi potest etc., ut εὔπειστος ἔσται in illo Aristot. l. quem modo protuli. [" Lobeck. Aj. p. 238. Brunck. v. 151. Zeun. ad Xen. K. Π. 166. Wyttenb. Select. 373." Schæf. Mss. Schol. Il. 1. 497.] Εὐπείστως, ut ἔχω, Facile persuadeor, persuaderi possum etc. At in VV. LL. εὔπειστος exp. etiam Moriger: ut sc. accipiatur et pro εὐπειθής, quod εὐπειθὴς vicissim ibi redditur etiam Persuasu facilis, tanquam signif. habens τοῦ εὔπειστος. Itidemque, εὐπειθῶς, Facili persuasione, tanquam i. signif. q. εὐπείστως. Eodemque modo Δυσπειθὴς interpr. Cui ægre persuaderi potest, et δυσπειθῶς, Incredibiliter. Ideo autem hanc quoque interpr. admittunt hæc compp. in θης desinentia, itemque alia quæ paulo ante habuisti, quod πείθομαι non solum Pareo significet, et Moriger sum, sed interdum etiam Persuadeor, et Credo. Quoniam ta-

men hac in signif. frequentius dicitur πέπεισμαι s. ἐπείσθην, non dubium est quin compositis quæ in στος desinunt, magis conveniat Persuasionis signif. At vicissim positi εὔπειστος pro Morigero, exemplum desidero. [* Εὐπειστία, Facilitas cedendi precibus et blanditiis, Obsequiositas, Reisk. ad Æschin. 81.] His SUBJUNGO Πειστὴρ ET Πειστήριος ET Πειστικὸς, quoniam eadem est horum formatio. Signif. autem Πειστὴρ, cujus rarus est usus, Persuasor. A Suida tamen exp. ὁ ὑπήκοος. [I. q. πεῖσμα, Funiculus, ad Theocr. 21, 58. * "Πείστης, Schol. Lucian. Phal. Prior. c. 10." Kall. Mss.] At Πειστήριος est Persuasorius, Vim persuadendi habens, At persuadendum accommodatus: λόγοι, Eur. [Iph. T. 1053.] Quam signif. habet ETIAM Πειστικὸς, quod non ita Poëticum est ut illud, Plato Gorgia, Καὶ τοῦτο, διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πειστικὸν, ὠνόμασε πίθον. Sed et Dionys. H. de oratione Lysiæ utrumque dixit. In VV. LL. Πειστικὸς exp. et Qui facile persuadet, et Obediens: quæ signif. si usquam reperitur, conveniet cum ea quam Suid. dat. nomini πειστὴρ, quæ et ipsa videri nova alioqui possit. [" Hutch. ad Xen. K. Π. 37. (1, 6, 10.) Brunck. Anal. 2, 71. Heind. ad Plat. Gorg. 29. 158. Buttm. 509." Schæf. Mss. Plato Polit. 304. 723. Aristot. Rhet. 1, 2. * "Πειστικῶς, Anonym. Rhet. 198. Gale. Hic Anonymus vocari debet Rufus." Boiss. Mss.] Ceterum sicut a 3 pers. sing. præt. pass. πέπεισται formata sunt ista, sic a prima πέπεισμαι formata sunt subst. NOMINA Πεῖσμα ET Πεισμονή. Significare autem πεῖσμα Philostrato Fiduciam aliquid aggrediendi, auctor est Bud. In VV. LL. exp. Firmamentum, Refugium, Contentio: quæ remota esse videntur. Additur tamen his expp. auctoritas Etymologi: sed ap. eum aliquid duntaxat quod ad tertiam illam signif. pertineat, reperio: ubi sc. scribit, VERBUM Πείθω significare tria, sc. ἐλπίζω: unde esse πίστις. Et φιλονεικῶ: unde esse πεῖσμα. At per η, perperam enim in vulg. Edd. habetur διὰ τοῦ ι, pro διὰ τοῦ η, significare πάσχω. De duabus autem illis prioribus signiff. nihil quicquam ap. eum reperio: nisi quis putet has signiff. esse eas quas ille τῇ συνηθείᾳ tribuit, cum ita scribit, Πεῖσμα, εἴτε ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου, εἴτε ἐπὶ τῶν ἀπογείων σχοινίων, διὰ διφθόγγου γράφεται. Eust. certe πεῖσμα et πεισμονὴν testatur ἐπὶ τῶν ἐνστατικῶν dicta fuisse, sumta metaph. ἀπὸ τῶν πεισμάτων navis. Ab hac autem nominis πεῖσμα signif. est adj. πεισματικὸς, de quo dicam cum de altera, quæ passim usitata est, disseruero. Eam intelligo, qua ponitur pro Fune nautico, quo navis religatur: Virg. Gramineo ripæ religavit ab aggere classem. Et Ovid. Met. 13. Litore Threicio classem religarat Atrides, Fast. 4. Nox aderat, querno religant in stipite funem. Cui versui hunc mox opponit, Lux erat, et querno solvunt a stipite funem. Idem Retinacula vocavit, dicens, Solvunt retinacula: item, Puppis retinacula prærumpere: ut Hom. ἀπέκοψα πείσματα νεὼς, in loco qui mox proferetur. Od. I. (136.) Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι: q. l. imitatus Virg. dixit, hic fessas non vincula naves Ulla tenent, unco non alligat anchora morsu: X. (465.) καὶ πεῖσμα νεὼς κυανοπρώροιο Κίονος ἐξάψας μεγάλης κ. τ. λ. Sed et plur. πείσματα ap. Eund., cum alibi, tum Od. K. (127.) Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὼς κυανοπρώροιο. Eadem autem vocantur ETIAM Πρυμνήσια: Il. A. (476.) Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν, ubi annotat Eust. πρυμνήσια dici τὰ ἀπόγεια σχοινία, Funes quibus navis ἀποδεῖται εἰς γῆν, Ad terram religatur, et quibus velut πείθεται, Paret, unde πείσματα quoque nominari. Suidas itidem, postquam dixit πείσματα esse τὰ * ἀγκύρεια σχοινία, addit ita nominari παρὰ τὸ πείθεσθαι: legitur tamen ap. eum παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν, non autem παρὰ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς τὴν ναῦν: quod alioqui eund. sensum efficit; nam his funibus retinentur naves, et ita per eos navis velut paret gubernatori. Vocari autem et Retinacula, paulo ante admonui. [" Primitiva signif. τοῦ πείθω est Vincio, Astringo loro, et sic Fune religatum, quo

A volo, duco, unde πεῖσμα. Hinc πείθομαι, Patior me veluti constrictum vinculis duci et agi, quo alter vult." Ernesti. " Vide etiam Adr. Henr. Stompwyr Epist. Etymol. Philol. ad Jo. Dan. ab Hoven, Lugd. Bat. 1759." Schn. Lex. v. Πείθω.] Sed hoc sciendum est, πεῖσμα generalius pro Alio etiam fune accipi: Od. K. (167.) Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου. [" Jacobs. Anth. 6, 63. 9, 302. 12, 111. Anim. 311. Leon. Tar. 88. 89. ad Diod. S. 2, 421. Heyn. Hom. 6, 281. Salmas. ad Achill. Tat. 547. Wyttenb. Ep. Cr. 32. Pierson. Veris. 115. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxix. Eur. Hec. 1067. Valck. Hipp. p. 245. Diatr. 273." Schæf. Mss. Appian. 1, 437.] " Σπεῖμα, Funis, σχοινίον, Hes. " Alioqui mirum videri possit hæc mutatio e πεῖσμα " in σπεῖμα." [Πεῖσμα, Fiducia, Plut. 6, 404. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 9, 18. Arrian. Epict. 2, 20. " Clem. Alex. 488." Wakef. Mss. * Πεισμάτιον, dimin. a πεῖσμα, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Πεισμάτιος, α, ον, B Epith. Rheæ, Orph. Arg. 631. Βωμὸν ἐπιστέψαντες ἐπ' ἐσσομένοισι πυθέσθαι Πεισματίῃ, τόθι πείσματ' ἐεργομένης λύθεν Ἀργοῦς. " Ruhnk. Ep. Cr. 249." Schæf. Mss.] Et hactenus quidem de nomine πεῖσμα, significante Funem; at vero ab altera signif. est, uti dixi, ADJ. Πεισματικὸς, quod Eust. (Od. X. p. 785.) accipere videtur pro Pertinaci s. Pervicaci. Legitur vero et πεισματικῇ χώρᾳ ap. Hes., ut docebo in Πεῖσα non multo post. Alterum subst. nomen ab ead. persona formatum, EST Πεισμονὴ, quod Eust. quidem, sicut et πεῖσμα, e quo etiam fortassis aliquis factum illud esse, potius censuerit, ἐπὶ τῶν ἐνστατικῶν dictum fuisse testatur; at Paulus uti existimatur pro Persuasione, ad Gal. 5, 8. Ἡ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς, cum dixisset proxime præcedente versu, Ἐτρέχετε καλῶς· τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι; ubi tamen πείθεσθαι redditur Obsequi, Obedire. Sed quamvis his verbis proxime subjungantur illa in quibus utitur vocabulo πεισμονὴ, et πείθεσθαι hic reddatur Obedire, πεισμονὴ C minime verti queat itidem Obedientia. Quare crediderim potius, τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι, perinde esse ac si dictum foret, Quis ita vos ab eo cursu interpellavit, ut persuasi sitis non esse parendum veritati? Nisi quis ita resolvere malit, Ut persuasi sitis quæ veritati omnino repugnant. Tunc autem apte subjungentur, Hæc persuasio etc. Sed quid si dicamus, πεισμονὴν ibi alteram illam signif. habere, cujus modo memini: ut eos hac voce tanquam ἐνστατικοὺς Apostolus taxet? Est certe vera pervicacia, nolle veritati, quam cognoscas, πείθεσθαι: atque hoc μὴ πείθεσθαι, merito vocetur ἐνίστασθαι. Veruntamen hanc meam interpr. aliorum judicio relinquo. [Eust. Il. A. p. 21. B. p. 637. Vide Schleusn. Lex. N. T. . * Πείσμων, unde * " Φιλοπείσμων, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.] Alia est formatio NOMINUM Πεῖσις ET Πεῖσα, sc. a fut. πείσω, quæ tamen his subjungam, quoniam σ in iis quoque habetur. Est autem ILLUD Πεῖσις i. q. πειθὼ, si Suidæ credimus. D Πεῖσις autem quod est a fut. πείσομαι, Patiar, ex Alex. Aphr. Probl. 1. affertur pro πάθος, Affectus, Læsio: Τοπικὴ γὰρ γίνεται τῶν νεύρων τῆς γλώττης πεῖσις. [" Thom. M. 332. ad Lucian. 1, 496." Schæf. Mss. Nemes. p. 223. Gataker. ad M. Anton. p. 76.] AT Πεῖσα exp. non solum hac voce πειθὼ, sed et aliis, in Od. Υ. (23.) Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα Νωλεμέως: nam Eust. quidem πείσῃ exp. πειθοῖ: at brevium Scholl. Auctor habet κατὰ χώραν: quibus verbis, quæ subjunguntur in vulg. Edd., mendosa sunt: reponendum autem censeo, οὐκέτι ἦν ἐν κινήσει: sequitur enim, ἀλλ' ἐν δεσμοῖς ἔμενεν. Quibus addit, Ἡ, ἐν οἷς ἐπέπειστο καὶ ἐγνώκει. At Hes. πείσῃ exp. πεισματικῇ χώρᾳ: sed hanc exp. mendosam esse suspicor. In meo Lex. vet. exp. etiam ἡσυχίᾳ καὶ ὑπομονῇ: et additur ἐπείσθη pro tribus illis verbis ἐν πείσῃ μένε: quæ exegesis conveniet cum illa Eustathii, dicentis accipi πείσῃ pro πειθοῖ, et volentis, opinor, πειθοῖ non in Persuasionis, sed in Obedientiæ signif. intel-

ligi. Tradit porro Idem vocem istam semel ap. Hom. extare, in illo sc. loco. [“ Ἐν πείσῃ, Ruhnk. Ep. Cr. 300. Jacobs. Anth. 7, 225. Kuster. Aristoph. 8. Heyn. Hom. 8, 7.” Schæf. Mss. Plut. 8, 15. * Πεισιθάνατος, Epiphan. 1, 1089. * Πεισίμβροτος, Hominibus persuadens, Æsch. Choëph. 359. * Πεισιχάλινος, Frenis obediens, Pind. Π. 2, 21. * Πῆσις pro πεῖσις, ut πήσομαι pro πείσομαι, Sext. Emp. adv. Math. 9, 209. Ed. 1. Fabricius autem e duobus Codd. reposuit πεῖσιν. Vide Schn. Lex. Suppl.] His annectere libet NOMEN Πίσυνος, quod signif. Fretus, Fidens, Fiduciam ponens, Il. E. (205.) Τόξοισιν πίσυνος. Sic Α. (9.) ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. Sic Aristoph. N. (949.) πίσυνος λόγοις. Et ap. Thuc. 5, (14.) Τοῖς ἔξω πίσυνοι. [“ Gesner. Ind. Orph. Pierson. Veris. 117. ad Herod. 544. ad Charit. 390. Simonid. 10. Heyn. Hom. 4, 331. 5, 581. Ἡ πίσυνος, Valck. Phœn. p. 77.” Schæf. Mss.] Invenitur ETIAM Πείσυνος ap. Lascarin in Epigr. πείσυνος εὐγενέῃ, Fretus nobilitate. Sed an veteris alicujus Scriptoris exemplo ita scripserit hanc vocem, licet alioqui regularior sit hæc scriptura, si respiciatur derivatio, merito quis dubitarit.

“ Πειθή, Hesychio πεισμονή, πίστις.”

Πειθώ, όος, οῦς, ἡ, Suada, Suadela, Persuadendi vis. Alicubi simpliciter Persuasio. Aristoph. N. (1397.) Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά, Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξῃς λέγειν δίκαια. Apud Plat. de LL. Μετὰ πειθοῦς, Cum persuadendi vi, Cum persuasione, Persuadendo. Ex Eod. affertur, Πειθὼ καὶ βίαν εἰληφώς, pro Suadens et cogens. At Lucian. festive dixit in Hercule, Πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι: quæ Bud. vertit, Flexanima illa Suada, quam vos Pitho dicitis, pleraque eluctari pervincereque solitum. Dicam autem de h. l. et circa finem col. sequentis. Ex eod. Plat. affertur et πειθοῖ χρησάμενος, pro Impulsus, quæ interpr. mihi suspecta est. E Xen. (Ἀπ. 1, 7, 5.) Παρά του πειθοῖ λαβών, pro A quopiam verbis adducto capiens. E Plut. Numa, Πάντα πειθοῖ μεταβαλεῖν, pro Omnia persuadendo mutavisse. Idem dixit in Fabio, Τὸν δὲ λόγον ὄργανον πειθοῦς πρὸς τὸν δῆμον. Et προσάγεσθαι πειθοῖ, Herodian. (1, 3, 12.) Synes. Ep. 57. Ὅτῳ δὲ εἰπεῖν μόνον καθήκει, ἡ πειθὼ δὲ ἕπεται, καὶ ὁ λόγος ἀνυσιμώτατός ἐστι παρὰ τοῖς ἀκούουσι. || Sed Πειθὼ est etiam Nomen illius deæ quæ fingebatur persuasoriæ, ut ita dicam, eloquentiæ præses. Persuadere, inquit Bud. in Annot. prioribus in Pand., Græce καταπείθειν dicitur, ut Suadere πείθειν. Inde Πειθὼ dicta est Dea dicendi præses, quam Ennius Suadam, Quintil. Persuadendi deam, Horat. Suadelam, Cic. Leporem vocat. Hæc et Flexanima dicitur quasi animum flectens, a Gr. ψυχαγωγός, quasi Ductrix et oblectatrix animæ. Hæc Bud.: qui totum illum Luciani subjungit locum, Latinum a se factum, e quo petita sunt quæ paulo ante protuli verba: existimans sc. ibi Deæ nomen esse. Qua in re minime illi assentior: non inficians alioqui parvi referre, utram habeat ibi signif. vox πειθοῖ. Horat. certe cum Suadelam vocavit, quam Græci Πειθὼ, de ipsa dea intellexit, ei adjungens Venerem, Epist. 1, 6. Ac bene numatum decorat Suadela Venusque. De illa autem voce Suada, ita Cic. Bruto, Πειθὼ quam vocant Græci, cujus effector est orator, hanc Suadam appellavit Ennius, quæ deæ ut hic ab Horatio copulantur in mentione rei uxoriæ, sic Plut. Quæst. Rom. inter deas nuptiales, i. e. quæ nuptiis præsunt, hasce duas numerat, sed Venerem priore loco, Suadelam s. Suadam, posteriore, nominans: quibus adjungit Dianam: cum his tribus præfixisset Jovem perfectum, et Junonem perfectam, si ita interpretari debemus Δία τέλειον, et Ἥραν τελείαν. At Herod. (8, 111.) vel potius ap. Herod. Themistocles, Πειθὼ et Ἀνάγκην copulans, sed pro Ἀνάγκην ibi legimus Ἀναγκαίην, quo utitur et Hom., dicit Andriis, Athenienses ab illis pecunias exigere, comitatos duobus diis magnis, vel duabus deabus, si pro μεγάλους leg. dicamus μεγάλας. Suadela et Necessitate. Quibus verbis significabat, ut opinor, in Atheniensium potestate esse, vi ab illis obtinere quod pete-

A bant, si verbis s. dicendi facultate et artificio non possent. Atque ut hic Πειθὼ et Ἀνάγκην, sic πειθὼ et βίαν a Plat. conjungi vides, in l. quem ex eo afferri dixi: sed interpr. sequendo quæ illi datur, non videtur harum tanquam dearum facta ibi esse mentio. In Luciani autem l. quem illi subjunxi, vides βίας nomen non copulari cum πειθοῦς nomine, sed e duabus unam quodammodo fieri, cum dicit πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι: quod verbum Bud. multo melius expressisset, meo quidem judicio, si dixisset Flexanimæ illius Suadæ vi, non simpliciter, Flexanima illa Suada. Nisi quis malit Dicendi vi; nam πειθὼ cum deæ nomen non est, ut ibi non videri mihi esse admonui antea, non solum Persuadendi vim, sed et Dicendi vim reddi posse existimo; sub hac enim et persuadendi vis quodammodo includitur. Ceterum hanc Πειθὼ Eur. Hec. (814.) non Deam, sed Reginam appellat, de ea loquens tanquam de eloquentia, Πειθὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην κ. τ. λ. || Obedientia, Obsequela, Plaut.: at Obse-

B quium latius patere videtur quam πειθώ. Xen. K. Π. 3, (3, 6.) p. 46. meæ Ed., Γιγνώσκοντας ὅτι τὰς μεγάλας ἡδονὰς καὶ τὰ ἀγαθὰ τὰ μεγάλα ἡ πειθὼ καὶ ἡ καρτερία καὶ οἱ ἐν τῷ καιρῷ πόνοι καὶ κίνδυνοι παρέχονται: quod dictum convenit cum hoc Ejusd. Α. (8, 3.) Ἐπείπερ ἔγνωσαν τὸ πείθεσθαι μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι καὶ ἐν πόλει καὶ ἐν στρατιᾷ καὶ ἐν οἴκῳ, et cum aliquot aliis Ejusdem. Herodian. 8, (7, 13.) Κατά τε ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις εἰρήνην, καὶ πρὸς τοὺς ἡγουμένους πειθώ. [“ Ad Lucian. 1, 272. Bibl. Crit. 3, 1. p. 37. ad Charit. 314=555. ad Herod. 672. Brunck. Or. 637. ad Diod. S. 1, 450. 2, 510. Wakef. Eum. 889. Jacobs. Anth. 6, 106. 7, 10. 8, 16. 65. 11, 19. Heind. ad Plat. Phædr. 328. 330. Π. τοῖς χείλεσιν ἐπικαθίζει, ἐπικάθηται, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 9. Bergler. Alciphr. 194. Bast Lettre 218.” Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 104.] “ Πειθὼς quoque dici fertur pro eod.”

[* “ Πειθός, Persuasorius, 1 Cor. 2, 4. Athan. 1, 252. Dionys. Areop. 155. Cyrill. Hieros. 125. 248. * Πιθός, idem, Athan. 1, 838.” Kall. Mss. “ Πειθός,

C Persuasorius, Persuadendi vim habens, i. q. πειθανός, et πιθανός, ἡ, όν, Persuadendo aptus, a πείθω, Persuadeo, vel a πειθώ, όος, contracte οῦς, ἡ, Suada, Suadela. Semel legitur in N. T. 1 Cor. 2, 4. Καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, Non usus sum in docendo et in tradenda religione Christiana oratione, humano more artificiosa et ad persuadendum accommodata. Vocabulum hoc, in nullo antiquæ Græciæ monumento repertum, (nam loca, quæ sunt a Salmasio de Lingua Hellenistica p. 86. et Kypkio in Obs. Sacr. P. 2. p. 193. prolata, aut omnino nihil probant, aut corrupta sunt, saltem incertæ lectionis,) multis conjecturis Criticorum occasionem præbuit. Grot. ad h. l. πιστοῖς pro πειθοῖς legi suasit; aliis, (ut Albertio in Obs. Philol. ad h. l.,) vera lectio videtur esse ἐν πειθοῖ (cf. Irmisch. Excurs. ad Herodian. 1, 3, 12. p. 827. et Wetsten. N. T. 2, 106.) λόγων, ut est ap. Euseb. Pr. E. 1, 3. p. 6. et in Alberti Gloss. Gr. p. 119. Alii legunt πειθοῦς, quæ est Junii, a Wetstenio

D laudati, conjectura. Aliis denique in mentem veniebat, annon compendio scribendi lectio hujus l. depravari potuerit, et ΠΙΘΟΙΣ pro ΠΙΘΑΝΟΙΣ olim scriptum fuerit, quæ fuit ingeniosa conjectura J. C. Kühnii in Comment. Exeget. et Crit. ad locum 1 Cor. 2, 1—15. Lips. 1784. 4. qui docte et eleganter de omni h. l. exposuit.” Schleusn. Lex. N. T. “ Cattier. Gazoph. 22. ad Diod. S. 2, 510.” Schæf. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

Πειθήμων, ονος, ὁ, ἡ, ap. Poëtas, Moriger, Obsequens, Obediens, Epigr. πειθήμονα λύσσῃ. Apud Nonn. autem (Jo. 1, 153.) cum gen., ἑῆς πειθήμονα βουλῆς, Suo obsequentem consilio. Ex Eod. affertur sine casu pro Fideli. [Persuasorius, Tryphiod. 455. φωνῇ. Cum dat., Anal. 2, 456. 465. * Πιθήμων, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Πειθήνιος, ὁ, ἡ, Moriger, Obsequens. Sed Poëtis peculiare non est hoc nomen, sicut præcedens πειθήμων. Plut. de Rom. Fort. Τῆς Ὀψεκουέντης, (pro Lat. Obsequentis,) ἣν οἱ μὲν πειθήνιον, οἱ δὲ μειλίχιον

εἶναι νομίζουσι: Fabio, Ὑπηκόοις χρῶτο καὶ μειλιχίοις A τοῖς πολίταις. Et substantive τὸ πειθήνιον, Obedientia, Herodian. 2, (10, 4.) Ἴστε γάρ μου τὸ πρὸς τοὺς βασιλεύσαντας πειθήνιον. Sic ap. Joseph. de Capt. Τὸ π. τῶν στρατιωτῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας. Ceterum sunt qui πειθήνιος dictum putant quasi ἀπὸ τοῦ πείθεσθαι ἡνίᾳ: secundum quam deductionem πειθήνιος proprie de equo dicetur, eritque πειθήνιος ἵππος, quod et ap. Plut. legitur, Equus qui habenis paret, Ovid. [" Ad Il. Ω. 360. Wakef. S. Cr. 4, 137. Πειθήνιον, Valck. Adoniaz. p. 283." Schæf. Mss.] " Πειθηνίως, Obsequenter, Morigere," [Hes. v. Ἡγμένος. "Clem. Alex. 724." Kall. Mss. Plut. 6, 389. " Chrys. in Matth. Hom. 84. T. 2. p. 521, 17." Seager. Mss.]

Πειθανὸς, VEL Πιθανὸς, quæ scriptura multo magis recepta est, Persuasorius, Persuadendi vim habens, Ad persuadendum accommodatus. Redditur etiam Probabilis, Verisimilis, (Aristoph. Ἱππ. 629.) Illud autem Persuasorius ap. Suet. extat: pro quo quidam afferunt Persuasibilis e Fabio: cum tamen B hoc sonet potius Qui persuaderi potest. Dicitur autem et πιθανὸς λόγος, ut ap. Aristot. Rhet. 2. atque alibi, itidemque ap. Xen. K. Π. 6, (4, 3.) Τὰ γὰρ ἔργα οἶμαί σοι πιθανώτερα παρεσχῆσθαι τῶν νῦν λεχθέντων λόγων, sic ἀποδείξεις πιθανώταται, Philoni; et πιθανὸς ἄνθρωπος. Lucian. (3, 160.) Ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. Apud Thuc. Πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς Schol. exp. δυνάμενος πείθειν τοὺς πολλούς: [cf. 4, 21.] Apud Plat. autem πιθανώτεροι redditur etiam Fide digniores; sed magis ad verbum fuerit, Verisimiliora dicentes. In VV. LL. exp. et Disertus in Plut. Alcib. (13.) Ἐντευκτικὸς ἰδίᾳ καὶ πιθανός. Interdum πιθανὸν pro Blando et illecebroso, atque i. fere q. ἐπαγωγὸν, Bud. afferens alioqui e Luciano locum in quo copulantur: scribente sc., Πολὺ τὸ πιθανὸν καὶ ἐπαγωγόν. || Sed et pro Grato atque Accepto, Eleganti, poni tradit, afferens e quodam Grammatico, Πιθανὸν κάλλος, τὸ ἡδὺ καὶ τὸ τοὺς ὁρῶντας πεῖθον θαυμάζειν. Sic et in VV. LL. ex Aristide, Καλοὶ μὲν C γὰρ οἱ τῶν οἰκοδομούντων οὗτοι κόσμοι, καὶ θαυμαστῶς πιθανοὶ τοῖς πλήθεσι, Hæc ornamenta plebi mirum in modum sunt grata. || Πιθανὸς, Qui facile paret, s. lubenter, Moriger, Xen. K. Π. 2, [2, 3. " Πειθανὸς, Valck. Oratt. 405. Πιθανὸς, Diatr. 258. Ruhnk. Ep. Cr. 299. ad Lucian. 1, 329. ad Eur. Or. 904. Thom. M. 714. Wakef. Phil. 457. Jacobs. Anth. 7, 35. Boiss. Philostr. 536. Plato Gorg. 42. Buttm. 521. ad Charit. 201. * Πιθανολόγος, ad Lucian. 1, 555." Schæf. Mss., item ad Dionys. H. de C. VV. 117. Schol. Aristoph. Εἰρ. 994. Θ. 468.] " Πειθανολογία, " affertur pro Persuasibilis et probabilis oratio," [Gl. Subtilitas verborum, Verborum suavitas.] Πιθανολογία, Persuasoria oratio, s. Persuadendi vim habens, Oratio ad persuadendum accommodata, Probabilitas orationis, s. potius Probabilia dicta. Utitur Paul. ad Coloss. 2, (4.) Bud. reddit etiam Sermo blandus. [" Valck. Adoniaz. p. 356." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] Πιθανολογέω, Oratione persuasoria utor etc. Probabilia dico, Probabilibus D rationibus utor, Aristot. Eth. 1, 3. [Diod. S. 1. p. 25., 13. p. 383. Eust. Od. A. p. 24, 10. [* Πιθανολογικὸς, unde Πιθανολογικὴ, ἡ, Ars probabiliter disputandi, Arrian. Epict. 1, 8. p. 48, 15.] Aliud COMP. Πιθανουργικὸς, Effector eorum quæ sunt persuasoria, persuadendi vim habentia. Unde πιθανουργικὴ τέχνη, ap. Plat. (Soph. 222.) Ars effectrix eorum quæ sunt persuasoria, Ars lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodato. Oppositum autem illi πιθανὸς, EST Ἀπίθανος, Non persuasorius, Persuadendi vim non habens, Non probabilis. In VV. LL. e Plut. Ἀπίθανος πρὸς ὁμιλίαν τοῦ πλήθους, pro Ad alliciendum oratione populum parum aptus. Ibid. e Luciano (1, 102.) Οὐκ ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, pro Non absurde se gerens. Ibid. (169.) ἀπίθανα, Dictu absurda, Non probabiliter dicta. A Plut. ἀπίθανος et λόγος οὐκ ἔχων conjunguntur. [Ἀπιθανώτερος, Theophr. H. Pl. 9, 22. * " Ἀπείθανος, Nicet. ad Oribas. p. 93." Kall. Mss.] Ἀπιθάνως, Non persuasorie, persuasibiliter, quo adverbio utitur Quintil., Non accommodate ad persuadendum. Item Non probabiliter. Redditur et Absurde, Inscite, Illepide. [Schol. Aristoph. Θ. 66. 425. Strabo 1. p. 65. 79. Dionys. H. 2, 139.] Ut contra a πιθανὸς, EST Πιθανῶς, quod contraria significat, [" Alciphr. 200." Schæf. Mss. * " Πειθανῶς, Iren. p. 3. * Ἀπιθανότης, Orig. c. Cels. 300." Kall. Mss. " Æschin. 243." Seager. Mss. Joseph. c. Apion. 1, 34. * Εὐπίθανος, unde * Εὐπιθάνως, Pallad. V. Chr. p. 2. Bigot.] Ab eod. Πιθανὸς est et SUBST. Πιθανότης, Probabilitas, Verisimilitudo: λόγοι πιθανότητος, Greg. Naz. Argumenta quibus probabilitas inest, Argumenta probabilia. Et πιθανότητα ἔχειν dicitur a Plat. Quod habet probabilitatem, aptum est ad persuadendum. [Plut. Marcello 21. " Valck. Diatr. 115." Schæf. Mss. * " Πειθανότης, Iren. 4. * Πιθανεύομαι, Probabiliter loquor, Clem. Alex. 317." Kall. Mss. " Eust. 122, 31." Seager. Mss. " Timæi Lex. v. Κεκόμψευται." Boiss. Mss. Artemid. 2, 33. * Διαπιθανεύομαι, Sext. Emp. 519. * Καταπιθανεύομαι, ibid. * Πιθανόω, Aristot. Rhet. 3, 7.]

Πειθανάγκη, Persuasio cum necessitate conjuncta, i. e., cui vis adhibetur, Cic. ad Att. [9, 13. Polyb. 22, 25, 8. Eunap. 190. Zosim. 1, 21. Suid. 2, 454. Euseb. Pr. E. 5, 8. p. 193. " Bibl. Crit. 3, 2. p. 40. Valck. Phœn. p. 448. Hipp. p. 262. ad Herod. 672. Jacobs. Anth. 6, 284." Schæf. Mss. * Πείθαρχος, Æsch. Pers. 374.] Πειθαρχέω, Pareo, Obedio: Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις, Act. (5, 29.) Proprie tamen esse videtur Parere præfecto, s. principi, aut magistratui. [Plut. 6, 24. 9, 252. Theophyl. Epist. 3. Cratinus Hephæstionis p. 26. Herod. 5, 91. Aristoph. Ἐκκλ. 757. Polyb. 1, 45, 4. 6. 3, 4, 3. 6, 21, 2. Soph. Trach. 1194. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 25. Ammon. 121. ad Diod. S. 1, 488. Πειθαρχικῶς, ad 2, 304." Schæf. Mss.] " Πιθαρχεῖν affertur pro " Parere imperio: quod potius πειθ." [* Πειθάρχησις, Euseb. H. E. 319. Eustratius ad Nicomachea 1. p. 31.] Πειθαρχία, Obedientia, Philo, [Plut. 6, 105. Æsch. S. c. Th. 230. Soph. Antig. 687. Xen. Ages. 1, 27. * Ἀπείθαρχος, unde * Ἀπειθαρχία, Antiphon Bekkeri Anecd. 1, 532. Dio C. 23, 80.] Πειθαρχικὸς, Qui facile paret, promtus est ad parendum, Aristot. (Eth. 1, 13.) Plut. [6, 829. 9, 252.]

Ἀναπείθω, Persuadeo, Persuadeo alicui hoc vel illud ita esse, alicui ut hoc vel illud faciat, Induco in animum alicujus ut faciat, Impello ad faciendum. Dicitur autem ἀναπείθω σε, σε τοῦτο. Aristoph. N. (867.) ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονὶ, Ἄκοντ' ἀναπείσας: Πλ. (573.) Ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείθειν ἡμᾶς, Hoc nobis persuadere studes. Plut. Romulo (27.) Ἀβέλτερα τὸν δῆμον ἀναπείθει. Cum infin., ἀναπείθεις ἐργάζεσθαι, Persuades facere, Te impulsore illi faciunt, A te persuasi faciunt, Tu inducis illis in animum facere, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 52.) Ἀναπείθοντα τοὺς νέους αὐτὸν ὡς αὐτὸς εἴη σοφώτατος, Juvenibus persuadentem se esse sapientissimum, Juvenes adducentem ut crederent. Sed pass. Adducor usitatior est. Ἀναπείθομαι, Persuadeor, Adducor ut credam, Adducor et impellor ad faciendum, Xen. K. Π. 1, (5, 3.) Καὶ δώροις καὶ χρήμασιν ἀναπειθόμενοι, Synes. Ἀναπείθεται παρ' ἑαυτοῦ πρὸς τῇ καθέδρᾳ γενέσθαι, A seipso persuadetur. Dicitur autem aliquis facere hoc vel illud a seipso persuasus, cum ultro aggreditur facere, nemine impellente, aut consilium dante. Ἀναπείθομαι exp. πείθομαι Thuc. Schol. ap. eum. [" Wakef. S. Cr. 4, 41. Xen. K. Π. 85. Zeun. 189. ad Mem. 1, 3, 6. Fischer. Ind. Palæph. Ἀναπεισθῶ, Porson. Hec. p. xlvii. Ed. 2." Schæf. Mss. * Ἀναπίθω, Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀνάπεισις, Bekk. Anecd. 389." Boiss. Mss. " Suid. v. Ἀνάγνωσις." Kall. Mss.] Ἀνάπεισμα, i. q. πεῖσμα, Funis quo aliquid religatur, et præsertim naves in litore; nam J. Poll. in VV. LL. ἀναπείσματα accipere putatur pro Scenicis rudentibus, quibus per tractoria organa in imo latentes personæ sustollebantur in scenam: ut ἀναπείσματα sint Funes quibus aliquid in altum tollitur, Τὰ δὲ ἀναπείσματα, inquit l. 4, (127.) τὸ μέν ἐστιν ἐν τῇ σκηνῇ, ὡς ποταμὸν ἀνελθεῖν ἤ τι τοιοῦτον πρόσωπον· τὸ δὲ,

περὶ τοὺς ἀναβαθμοὺς, ἀφ' ὧν ἀνέβαινον ἐριννύες: [al. ἀναπιέσματα. * Ἀναπειστὴρ, unde] Ἀναπειστήριος, ὁ, ἡ, Persuasorius, Persuasivus, Aptus ad persuadendum, Aristoph. N. (874.) Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης, Ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν; Plaut. Probri perlecebras et persuastrices. [" Porson. Hec. p. 74. Ed. 2." Schæf. Mss.] Ἀνάπειστος, Palam factus, VV. LL. " Δυσανάπειστος, Qui vix " dissuaderi potest et ab opinione deduci, Bud. e " Plat. Parmenide (7.) Καὶ ταῦτα λέγοντα ἀνάγκη δο" κεῖν τέ τι λέγειν καὶ θαυμαστῶς ὡς δυσανάπειστον " εἶναι, Necesse est judicare eum qui ideas neget " per se substantes, scitum quippiam dicere, vix" que ab opinione illa dissuaderi ac deduci posse." [* Ἐξαναπείθω, Athen. 597. * Προσαναπείθω, Dio C. 257. 353.] " Συναναπείθω, Simul suadeo, hortor," [" Josephi Vita 76." Boiss. Mss. Thuc. 6, 88. 7, 21. Isocr. Paneg. p. 117. Ed. Cant., Plut. 6, 474. 763. 10, 148.]

Ἀντιπείθω, Contra persuadeo, Contrarium persuadeo. [A Schneidero non agnoscitur, ut neque] Ἀντιπειστικὸς, Vim habens contrarium persuadendi, e contrario ad persuadendum.

[* Ἀποπείθω, Gl. Desuadeo.]

[* Ἐκπείθω, Gl. Alligo, Plut. Flamin. 10. Soph. Œd. T. 1044. Eur. Phœn. 423. Hel. 1584. Herc. F. 469. " Wakef. ibid. Markl. Suppl. 747. Brunck. ad Bacch. 458. Valck. Phœn. p. 448." Schæf. Mss.]

[* " Ἐμπείθω, Persuadeo, Orph. Arg. 1203. (ἐν δ' ἄρ' ἔπειχεν Μή τι κατ' ἰθὺ περᾷν.)" Wakef. Mss.]

Ἐπιπείθω, Persuadeo et adduco ad aliquid faciendum. Pass. Ἐπιπείθομαι, Persuadeor et adducor ad aliquid faciendum. Item Credo, sicut et πείθομαι. Il. P. (154.) Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν Οἴκαδ' ἴμεν, B. (341.) δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν, Quibus credidimus. Ubi etiam NOTA Ἐπέπιθμεν per sync. pro ἐπεπίθομεν, vel etiam ἐπεπίθειμεν, quod potius est a πείθω quam ab hoc comp. ἐπεπείθω. Vide supra, col. 130. Habere etiam putatur alterum usum verbi Credo, significantis sc. simpliciter Existimo, Arbitror, Puto, Censeo. || Usurpatur etiam pro Obedio, Pareo, Morem gero, Il. A. (565.) Ἀλλ' ἀέκουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, Pareto meis verbis, Fac quod jubeo: I. (656.) Αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσε, Ψ. (609.) Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, Morem geram petitioni tuæ: Cic. Gestus est mos voluntati tuæ. Rursum A. (218.) Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, Qui diis paruerit et morem gesserit, diis obedierit, dicto audiens fuerit. Utitur et Soph. (El. 1472.) in hac signif. [" Jacobs. Anth. 9, 381. Heyn. Hom. 7, 33. ad Od. B. 113." Schæf. Mss.] Ἐπιπειθὴς, Obediens, Parens, Morem gerens, Obsequens, Aristot. Eth. 1, 7. Ἐπιπειθὲς λόγῳ, Obsequens rationi, [" Timon Phlias. 11." Schæf. Mss. * " Ἐπιπειθῶς, Greg. Nyss. Antioch. adv. Apoll. §. 7. p. 139. * Ἐπιπείθεια, Fiducia, Simonides Fr. 4, 6. Ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει. " Brunck. ad Poët. Gnom. p. 314." Schæf. Mss.]

Καταπείθω, Persuadeo et adduco. Pass. Καταπείθομαι, Obedio, Morem gero, Pareo, ut πείθομαι et ἐπιπείθομαι. " Καταπέποιθα, Confisus sum, Καταπεθάῤῥηκα, Hes." [" Brunck. Aristoph. 2, 69. * Καταπείθησις, Schol. Eurip. p. 185. Matth." Schæf. Mss. * " Κατάπεισις, Herodian. Epimer. 110." Boiss. Mss.] Καταπειθὴς, Obsequens, Parens, Morem gerens: i. q. ἐπιπειθὴς, πειθήνιος, ut Suid. exp. in hoc loco, Ἄλλως τε ἀτάσθαλον εἶναι καὶ οὐδαμῇ καταπειθὲς τοῖς ἐξηγουμένοις. In ead. signif. utitur Philo V. M. 1. Καταπειθεῖς ἐγένοντο τοῖς λογίοις, Oraculis paruere. [" Plut. Mor. 1, 16." Schæf. Mss.]

Μεταπείθω, Traduco in aliam persuasionem, A persuasa sententia dimoveo, Animum alicujus in diversam sententiam adduco, exemta ea quam prius induerat, Dem. (303.) Μεταπείθειν ὑμᾶς ἐζήτει, Plut. Pericle, Νικᾷ καὶ μεταπείθει τοὺς ὁρῶντας. Utitur et Isocr. Symm. Passivum Μεταπείθομαι, In diversam persuasionem s. sententiam traducor, deposita ea quam indueram, A persuasa sententia in contrariam traducor. Male alicubi etiam simpliciter reddunt Persuadeor. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 4.) Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι μετεπείσθησαν, Isocr. ad Nicocl. Οἱ μὲν γὰρ τύχῃ καὶ μὴ γνώμῃ σωφρονοῦντες, τυχὸν ἂν καὶ μεταπεισθεῖεν. Utitur et Aristoph. (Ἀ. 626.) Τὸ μεταπειθόμενον, Mutatio sententiæ. [" Diod. S. 1, 307. Thom. M. 680." Schæf. Mss.] Μετάπειστος, Cui aliud persuasum est, In aliam sententiam et persuasionem adductus. Cujus tamen usus nullum exemplum affertur. AT Μεταπειστὸς fuerit, Qui potest a sententia dimoveri, Cui aliud persuaderi potest, [Plato Timæo p. 51.] Ἀμετάπειστος, Qui de sententia deduci nequit, Cui aliud persuaderi non potest, persuasio, quam semel induit, eximi non potest. At ἀ. ἀνάγκη ap. Aristot. interpretari etiam queas Inexorabililis, Indeprecabilis, Gell. Τὸ ἀ., Nulla persuasione flexibile. Item substantive, Nulla persuasione a semel concepta sententia dimoveri posse. [Plut. Theseo 17. Cat. Min. 19. Tiberio Graccho 12. * " Ἀμετάπιστος, Qui dissuaderi nequit, Dionys. Areop. 239." Kall. Mss. " Ad Diod. S. 2, 612." Schæf. Mss.] Ἀμεταπείστως, Ita ut a sententia non dimovearis, More eorum quibus persuasio semel induta eximi nequit, Plut. ad Colot. Μηδὲν ἀ. πεπεῖσθαι μηδένα πλὴν τὸν σοφόν: quod unum esse dicit ex Epicuri dogmatis. Et ἀμεταπείστως ἔχειν, Nullo modo de sententia deduci posse. Δυσμετάπειστος, Qui de sententia dimoveri ægre potest. Cui OPPOS. Εὐμετάπειστος, quod habes in Δύσπειστος.

Παραπείθω, Persuadeo, Persuadendo flecto et permoveo, Il. N. (788.) Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως. At Il. Ψ. (37.) Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταῖρον χωόμενον κῆρ, Schol. exp. μόλις καὶ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας πείσαντες, ubi etiam NOTA Παρπεπιθόντες Ionica anadiplosi usurpatum pro παραπιθόντες, sicut κεκαμὼν pro καμών. Apud Aristot. vero Eth. 4, 3. Οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παραπείσαντι, ubi Argyropylus παραπείσας interpr. Pericula aggressus; Aretinus, Lacessens; vet. Interpres, Commovens; Victorius legit παρασείσαντι, et subaudit χεῖρας. Quam lectionem secutus Lambinus, istum locum sic interpr. Neque porro magnanimo conveniat dimissis manibus fugere: ut Plaut. Imo si audias meas pugnas, fugias dimissis manibus domum. Græco autem verbo παρασείειν utitur idem Aristot. de Ingressu Anim. Οἱ θέοντες, θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας. Utitur et in Probl. περὶ Κόπου. || Παραπείθω exp. etiam Falsum persuadeo, Falsa persuasione decipio, Od. Ξ. (290.) Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσὶ, dictum existimatur pro παραλογισάμενος. [" Heyn. Hom. 4, 147. 5, 193. 331. 6, 566. 8, 364. Markl. Suppl. 60. Valck. Adoniaz. p. 356." Schæf. Mss. Paus. 4, 4. * Παραπειστέον, Sext. Emp. 290. * Παράπεισις, Schol. Pind. N. 8, 54. " Heyn. Hom. 6, 570. (Παράπειστος, unde) * Ἀπαράπειστος, Wakef. Ion. 569. Brunck. Soph. 3, 500." Schæf. Mss. Dionys. H. 529=1650, 10. J. Poll. 6, 124. 8, 10. * Δυσπαράπειστος, Aristot. 1, 717. * Εὐπαράπειστος, Xen. Ἀγ. 11, 12. J. Poll. 7, 12. * Παραπειστικὸς, 4, 21. ubi editum est * παραπιστικός.]

[* Προπείθω, Ante persuadeo, Lucian. p. 481. D.]

Συμπείθω, Una persuadeo; simpl. pro Persuadeo, Adduco, Persuadendo promoveo et flecto. Xen. (Ἀπ. 2, 4, 6.) Τὰ δὲ συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος, Dem. (276.) Εἰ τοὺς Θετταλοὺς ἢ τοὺς Θηβαίους συμπείθοι βαδίζειν ἐφ' ὑμᾶς, Plut. Cicerone, Συνέπεισεν ἐν φορείῳ κομισθέντα πρὸς τὴν ἀγορὰν, ἡσυχάζειν. Pass. Συμπείθομαι, Persuadeor, Adducor, Persuasione flector et permoveor, Plut. Themist. Δῆμος συμπεισθεὶς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων, Ab accusatoribus persuasus. Alii sic, In delatorum sententiam veniens: quemadmodum e Luciano quoque συμπείθονται affertur pro Assentiuntur. Exp. etiam Consentio, Idem sentio. Plut. Pyrrho 704. meæ Edit. [" Toup. Opusc. 1, 434. Valck. Hipp. p. 302. Diatr. 269. ad Diod. S. 1, 449. Dionys. H. 2, 1152." Schæf. Mss.]

[* Ὑπερπείθω, J. Poll. 5, 152. Ὑπερπεποιθὼς, Gl. Præfidens.]

[* Ὑποπείθω, Heliod. 7, 2. p. 255. sed v. Corai. Ὑπέπεισεν, Gl. Solicitavit.]

[* " Πειθέσκω, Orac. Sibyll. 163." Elberling. Mss.]

ΠΙΣΤΙΣ, εως, [" et πίστιος, Emped. in Clem. Alex. 649." Wakef. Mss.] ἡ, Fides. Si tamen derivationis nominis hujus ratio habenda esset, πεῖστις scr. foret cum ει: a πέπεισται enim deduci dico. Assentitur autem mihi de hac derivatione Bud.: nisi quod primam personam, non tertiam ponit, ad exactum formationis modum non respiciens. Theognis (429.) Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα, Fidem habendo, pecunias amisi; at fidem non habendo, salvæ mihi manserunt. Ideo autem dico Fidem habendo, non simpliciter Fide, quod sonat dat. πίστει, ut interpretatio oppositi nominis ἀπιστίῃ, illi respondeat. Alioqui dicendum fuerit Fide pro πίστει, et Diffidentia pro ἀπιστίῃ. At Fiducia, quo utitur Erasm. Fiducia pecunias amisi, mihi non placet. Ceterum duo hæc vocabb. ante Theognidem Hesiod. inter se opposuit, sed plurali utens, ut videbis in Ἀπιστία. Sunt alioqui minus usitata Poëtis quam prosæ orationis Scriptoribus hæc nomina. Dicitur autem non solum πίστις personæ, sed et rei, i. e. et πίστις qua quis credit rem aliquam, et πίστις rei alicujus qua creditur, Lucian. (2, 294.) Οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πίστις, Synes. Χαλεπὸν δὲ εἰς πίστιν τὸ ἄγαν ἀπότροφον, Res peregrinas vix credimus, Bud.: Plut. de Def. Orac. Τὸ ἄγαν τῆς πίστεως ἀφαιρῶμεν, ubi τὸ ἄγαν τῆς πίστεως uno verbo reddere possumus, sc. Credulitatem. Res autem aliqua dicitur πίστιν ἔχειν, Fidem habere, obtinere, impetrare; uno verbo, Credi. Plut. de Prud. Anim. Ἐκ δὲ τούτου καὶ τὰ περὶ Κοίρανον ὄντα μυθώδη πίστιν ἔσχεν. Idem in Symp. septem Sap. (553.) Εἰ νῦν ἐπὶ προσφάτοις οὕτω καὶ νεαροῖς πράγμασι λόγοι ψευδεῖς συντεθέντες ἔχουσι πίστιν, Herodian. 2, (1, 7.) Καὶ γὰρ ἐνδεχομένην πίστιν ἕξειν ᾤοντο τὴν φήμην, Quod facile de illo creditum iri existimabant, Polit. Quinetiam aliquis dicitur πίστιν ἔχειν, cui fides adhibetur, cui creditur: ut cum dicit Apollinarius Epigr. p. 144. κοὐδ' ὀμόσας, οὐκ ἔτι πίστιν ἔχεις, Neque juratus fidem habes, pro Ne jurato quidem tibi fides habetur, Neque jurato tibi quisquam credit. At vero ap. Aristot. Eth. 10, 8. Πίστιν μὲν οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχει τινὰ, redditur, Habent igitur aliquid etiam talia, quod ad faciendam fidem valeat. Sed possumus hic quoque altero interpr. genere uti. Affertur porro πίστιν ἔχειν τινὶ, e Plut. et pro Fidem habere, adhibere. || In sacris Literis autem πίστις dicitur Persuasio certa, quam in nobis efficit Spiritus sanctus, de salute in Christo promissa, quam sibi quisque credendo applicat. Sed hac etiam in signif. nomen Fidei a Lat. Theologis receptum fuit. A qua dicuntur πιστοὶ, qui et πιστεύοντες, ut vulgo Fideles et Credentes. || Πίστις pro Eo etiam quod fidem facit, i. e. pro Probatione s. Argumento, Plut. Symp. septem Sap. Πάντων δὲ πίστιν ἔργον παρασχεῖν, de Def. Orac. Μηδεμίαν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου μηδὲ πίστιν ἐπιφέροντος, Philo, Κἀκείνῳ ἄν τις χρήσαιτο εἰς πίστιν, Idem, Σαφὴς δὲ πίστις. Et, Σαφεστάτη δὲ τούτου πίστις, Cujus rei certissimam fidem hoc fecerit. Possis autem dicere et ad verbum, minus tamen usitate, Cujus rei hæc est certissima fides. Sed et ἀντὶ τῆς ἀποδείξεως ponebatur ab antiquis: cum alioqui hæc duo conjungantur in l., quem e Plut. modo protuli: unde ἄπιστος πρότασις, Bud. 118. Quintil. 5, 10. locutus περὶ ἀποδείξεως, item de epicheremate, subjungit, Utrumque autem quanquam diversi Auctores eod. modo finiunt, ut sit ratio per ea, quæ certa sunt, fidem dubiis afferens: quæ natura est omnium argumentorum; neque enim certa incertis declarantur. Hæc omnia generaliter πίστεις appellant: quod etsi propria interpretatione dicere fidem possumus, apertius tamen Probationes interpretabimur. Πίστεις Isæus vocavit Testimonia et quæstionem de mancipiis habitam, ut testatur Bud. 115. addens, Halicarnasseo in Vita Lysiæ πίστεις ἐντέχνους esse quas Fabius artificiales probationes dixit. || Πίστις habet et alios usus, aliis verbis junctum, sicut Lat. Fides: hi autem e seqq. exemplis patebunt. Πίστιν ἐπιτιθέναι, Fidem dare, Jurare, Bud. 115. e Dem. (1243.) Huc autem pertinet Θεῶν πίστεις ὀμόσαντες, ap. Thuc. (5, 30.) quod Schol. exp., θεῶν ὅρκους ἐπὶ πίστει. At vero, Διὰ πίστιν ἀνθρώπων, ex Eod. affertur pro Habita hominibus fide. Ead. p. et πίστιν διδόναι, et πίστεις, itidemque πιστὰ διδόναι. Sed et πίστεις ποιήσασθαι e Xen. (Ἑλλ. 1, 3, 8.) Καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο, Fidei pignora dederunt, Fiduciam promissorum firmarunt. Et pro Cavere satisdato ex Antiphonte. At vero, Εἰς πίστιν ἑαυτὸν διδόναι, ut Latine In fidem se dedere, Fidei se permittere, e Polyb. (3, 30, 1.) E quo affert etiam, Τοὺς θησομένους τὰς πίστεις ὑπὲρ τῆς τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἀσφαλείας πρὸς τὸν Ἀντίοχον, pro, Fidem regis accepturos de servandis civibus omnibus et militibus. Affert alioqui p. 119. et πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι, pro Fidem dare et accipere, e Gorgia et Isocr. Sed illi πίστιν δέχεσθαι addere possumus et πίστιν λαμβάνειν pro ead. signif. Dicitur alioqui πίστιν λαμβάνειν et is, cui potestas ac imperium creditur, ut a populo magistratibus. At vero cum præp. κατὰ pro eo quod Latine dicitur Bona fide: ut κατὰ πίστιν συντίθεσθαι, συναλλάττειν, Aristot. || Fiducia, θάῤῥος, ut quidem Schol. Thuc. τῇ πίστει exp. τῷ θάῤῥει, 1, (120.) p. 38. meæ Ed. Ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὅμοια τῇ πίστει, καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται. Sic e Plut. affertur πίστιν ἔχειν pro Confidere. || Auctoritas, Dinarchus in Philoclem, Πάντας Ἀθηναίους ἠδικηκὼς, καὶ προδοὺς τὴν πίστιν, ἣν παρ' ὑμῶν οὐκ ἄξιος ὢν ἔλαβε. Q. l. affert Bud. docere volens πίστιν significare interdum Auctoritatem. Sic autem dicit accipi et in l. Æschinis quem antea citarat, hoc sc. p. 16. ex Orat. de Male Obita Legatione, Κἂν εἰ τοὺς ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, ἅπαντα ἂν πραχθῆναι νομίζω: vertit enim, Si nuntios tantum suos auctoritate instructos, h. e. diplomate et documento publico, misisset, omnia confici potuisse existimo. [" Valck. Hipp. p. 277. 306. Zeun. ad Xen. K. Π. 342. Wyttenb. Select. 432. ad Herod. 740. ad Phalar. 221. Thom. M. 717. ad Charit. 423. Markl. Suppl. 627. Obedientia, Zeun. ad Xen. K. Π. 166. Officium, Munus, ad Charit. 234. Administratio, 225. Manuum conjunctio eximie dicitur, Porson. Med. p. 8. Πίστιν ἔχει, Credibile est, Toup. ad Longin. 357. Ἐς πίστιν, Villois. ad Long. 165. Τὴν π. ἀπαιτεῖν, Diod. S. 2, 356. Διδόναι π., τὴν π., ad Dionys. H. 2, 914. Plur., Lucian. 3, 460. Heyn. Hom. 4, 503. Πίστεις λαβεῖν ἐνόρκους, Diod. S. 1, 448. 2, 351. ad Dionys. H. 2, 774. Πίστεις ἐπιθεῖναι δι' ὅρκων, 712. Πίστεσιν, Heyn. Hom. 4, 216." Schæf. Mss. Pind. N. 8, 75. Isocr. Nicocl. p. 34. Plut. Numa 16. Cicerone 41. Ἐν πίστει κληρονόμος, Heres fidecommissarius.]

Ἄπιστος, act. signif. Incredulus, Qui non credit, fidem non adhibet, suspectam alterius fidem habet, Plato Apol. (14.) Ἄπιστος εἶ, καὶ ταῦτα σαυτῷ. Exp. etiam Qui diffidit, qua item in signif. capitur Incredulus, ut ἀπιστότατος ταῖς εὐπραγίαις, Minime fidens prosperæ fortunæ, Summe diffidens, Minime credulus. Et sine casu: Od. Ξ. (150.) θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος. Sic et in istis facetissimis Comici cujusdam versibus ap. Athen. (63.) Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, Οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας, Diffidentior es multo testudinibus, quæ præ diffidentia domos circumferunt. || Ἄπιστος, pass. signif. Incredibilis, Cui fides non adhibetur, adhiberi nequit, Fide major, Fidem superans: λόγος, Æschin. (62.) Εἰ δέ τισιν ὑμῶν ἐξαίφνης ἀκούσασιν ἀπιστότερος προσπέπτωκεν ὁ τοιοῦτος λόγος. Isocr. ad Nic. Ἐν οἷς οὔτε παράδοξον, οὔτε ἄπιστον, οὔτε ἔξω τῶν νομιζομένων οὐδέν ἐστιν εὑρεῖν. || Infidus, Cui diffiditur, Cujus suspecta est fides, Cui fidendum non est: tam de re, quam de persona. Item Perfidus, Plut. Apophth. Εἰπὼν τὸν ἄ. ἐν θριξὶ, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι, ubi notandum opponi ἄ. et ἀξιόπιστον. Soph. (Aj. 682.) τοῖς πολλοῖσι γὰρ Βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρίας λιμήν, Portus infidus, male fidus: Virg. statio male fida carinis. Demosth. (10.) Ἄπιστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς: (15.) Εἶτα τὰ τῶν Θετταλῶν· ταῦτα γὰρ ἄπιστα μὲν ἦν δήπου φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις. Sic Thuc. (1, 120.) ἄπιστον θράσος vocavit Infidam audaciam. Plut. autem in Numa (12.) dixit Ἔκσπονδον καὶ ἄ. [ἄσπειστον Reisk.]

πόλεμον, Bellum quod contra fœdera contraque datam fidem infertur. Ceterum dicitur ἄπιστος non solum cum dativo, ut in posteriore l. Dem. modo c., sed etiam cum πρὸς habente accus.: quod et annotat Priscian. 18. Attici, inquit, dicunt ἄπιστος τούτῳ et πρὸς τοῦτον, quemadmodum et nos Perfidus et Infidus isti, et ad istum. Sic enim leg. ap. eum, non ἄπιστος τούτου. Cur autem Ἄπιστος non posuerim post Πιστὸς, ibi docui. [" Valck. Adoniaz. p. 333. Diatr. 222. Zeun. ad Xen. K. Π. 24. 228. Fischer. Ind. Palæph. ad Plat. Apol. 113. ad Charit. 325. 402. (592. 786.) Wyttenb. ad Plut. 1, 234. Lennep. ad Phal. 112. Wakef. S. Cr. 3, 197. Ion. 569. Phil. 868. ad Herod. 466. Markl. Suppl. 389. ad Iph. T. 641. 1476. et Musgr. Jacobs. Anth. 8, 337. 9, 56. 11, 9. ad Diod. S. 1, 724. Brunck. Soph. 3, 500. Plut. Mor. 1, 909. (an ἄπνυστος?) Qui non paret, ad Herod. 489. Ingratus, Wakef. Ion. 764. Musgr. 751. Signif. act., ad Lucian. 1, 179. Amst., Herod. 736. Conf. c. ἄσπειστος, Wessel. in Dion. Cass. Reim. 2, 1500. Wyttenb. ad Plut. 1, 646.: cum ἄπαυστος, Fac. ad Paus. 3, 194. Πίστις ἄ., Lobeck. Aj. p. 319. Τὰ ἄ., Diod. S. 2, 616." Schæf. Mss. Ἄπιστοι φίλων, Amicis non fidentes, Æsch. S. c. Th. 877. * Ἀπιστόκορος, Orac. Sibyll. p. 117. 121. 178. 719. Vide Schn. Lex. Suppl., ubi item de * Ἀπιστόφυλος, Phleg. Trall. p. 78. * " Δυσάπιστος, Strato Epigr. 21, 3. Ψυχὴ δ' ἡ δυσάπιστος ἀγαλλομένη πεπότηται: ut bene Codex, quem Brunck. sequi debebat. Verte: Minime morigera, Contumacissima. V. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 24. Compares δυσάμμορος, Schol. Ven. Il. X. 428. Δυσάμμορος· δεδιπλασίακε πρὸς τὴν ἐπίτασιν· τὸ γὰρ δυς καὶ ἃ ταὐτὸν δηλοῦσιν." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. p. 89. Cf. Klotz. ad Tyrt. p. 116. * Πανάπιστος, Paul. Sil. Ecphr. 31.] Ἀπίστως, adv. in activa signif., Incredule, Diffidenter, Cum diffidentia. Dicitur ἀπίστως ἔχω, [Xen. K. 3, 7.] et ἀπίστως διάκειμαι: ut ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθώδη, Non credere fabulosa, Fidem non adhibere fabulosis. Isocr. Archid. Ἀ. πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ δυσμενῶς ἔχουσι, Diffidunt sibi invicem. || Ἀπίστως, pass. signif., Incredibiliter, Supra fidem, Contra quam credi possit, Dem. || Exp. etiam Infide, Perfide: ut ἄπιστον et pro Incredibili et pro Infido capi diximus, s. Perfido. [" Fischer. Ind. Palæph. Diod. S. 1, 431. 2, 90. 453. Dionys. H. 2, 1157." Schæf. Mss.] Ἀπιστία, ἡ, Incredulitas, Diffidentia: cui opp. πίστις tam ap. Hesiod. quam Theogn., nam ille (Ἔργ. 1, 370.) Πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας: at hic (829.) Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα. Sed Ἀπιστείῃ etiam scriptum invenitur cum ει, metri causa. Dem. (291.) Εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων. Quo autem modo hic capiendum ἀπιστία, eod. videtur capi debere et in. l. Plat. quem proferam in fine proxime sequentis tmematis. Sed an hic pro Diffidentia debeat sumi, non satis constat. || Incredibilitas, Isocr. (Or. Τραπεζ. 24.) Ἐνθυμηθῆναι δ' ἄξιόν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀ. ὧν ἑκάστοτε Πασίων ἐπιχειρεῖ λέγειν, i. e., ad verbum, Absurditatem et incredibilitatem eorum quæ subinde Pasion dicere aggreditur. H. e. Quam sint absurda et incredibilia, fidem superantia, quæ Pasion etc. Plut. Camillo, Ἀπιστίᾳ τῆς παρούσης ἡδονῆς δακρύοντες. || Citatur etiam pro Perfidia, e Plat. Epist. 7. Στάσεις καὶ ἔχθραι καὶ μίση καὶ ἀ. [Xen. K. Ἀ. 2, 5, 3. " Zeun. ad K. Π. p. 25. Bentl. Emend. in Menandr. p. 132. I. q. ἀπείθεια, Act. Traj. 1, 84. Fischer. ad Plat. Apol. 113. ad Herod. 489. Plur., Aristoph. Ἀ. 770." Schæf. Mss.] Ἀπιστοσύνη, ἡ, i. q. ἀπιστία, ex Eur. (Med. 423.) pro Perfidia. Ἀπιστέω, Non credo, Fidem non habeo, Diffido. Nonnunquam et pro Suspectum habeo. Interdum cum dat., et quidem vel personæ, vel rei: interdum cum infin. Xen. K. Π. 5, (4, 14.) Οἷς ἠπιστήκει διὰ τὴν ἐπιβουλὴν, Isocr. Evag. Ἀπιστῶν τοῖς πεπραγμένοις, Panath. ἀπιστεῖν et πιστεύειν inter se opposuit, Οὔτε γὰρ ἀπιστεῖν βούλεσθαι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις, οὔτε πιστεύειν δύνασθαι παντάπασιν αὐτοῖς. Sic h. l. Ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικα-

A στῶν. Aliquando autem, sed raro, pro dat. ponitur περὶ cum gen., ut in Plut. Lyc. Περὶ μὲν οὖν τούτων καὶ τῶν τοιούτων οὔτε ἀπιστῆσαι ῥᾴδιον, οὔτε πιστεῦσαι. Cum infin. autem, ut ap. Soph. (Aj. 940.) Οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, γύναι. Thuc. Ἀπιστοῦντες μὴ εἶναι τοὺς παραδόντας τοῖς τεθνεῶσιν ὁμοίους, ubi negativam particulam μὴ supervacaneam esse admonet Schol. Sic tamen et alibi (2, 101.) idem Thuc. Ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν. Jungitur infinitivo et pro Diffido, Non audeo propter diffidentiam, Lysias (883.) Ἐκείνη μὲν τούτῳ ἠπίστησεν ἑαυτὴν ἀποθανοῦσαν ἐπιτρέψαι, i. e., ut vertit Bud., Non ausa est credere et committere se isti. || Ἀπιστεῖν, pro Non obtemperare, Morem non gerere, ἀπειθεῖν, ap. Soph. non semel. [Lex. Xen.] || Pass. Ἀπιστέομαι, Non credor, creditur mihi, Fidem non impetro, Fides mihi non habetur, mea suspecta est, Non fiditur mihi, Xen. K. Π. 7, (2, 7.) Ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπειδὰν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας, Plut. Ὅτι δεῖ μὴ τοῖς ἀπιστοῦσι τῶν συμμά-
B χων, ἀλλὰ τοῖς ἀπιστουμένοις τῶν στρατηγῶν ὀργίζεσθαι, Suspectis, Bud.: Plut. dixit τὴν ἀρετὴν ἀπιστεῖσθαι, pro Fidem virtuti detrahi, Virtutem non impetrare fidem. Dicitur et cum περί: ut, Ἀπιστεῖσθαι περὶ μικρῶν, Parvis in rebus fide carere, fidem non impetrare. At ἀπιστούμενος ἐπίτροπος exp. Tutor suspectus. Sic Xen. (Ἱερ. 4, 1.) Ἀπιστούμενος θεράπων, Suspectus servus, Bud. Invenitur etiam, Ἀπιστούμενοι πρὸς τοὺς δεσπότας, Suspecti ap. dominos, Quibus domini diffidunt. [" Ἀπιστέω, Fischer. ad Palæph. p. 22. et Ind., Zeun. ad Xen. K. Π. p. 24. ad Charit. 293. Bergler. Alciphr. 199. Valck. Diatr. 222. Phalar. 290. Markl. Suppl. 389. 747. Iph. p. 89. 240. Musgr. Iph. A. 634. Heracl. 968. 1024. Wakef. Ion. 569. Trach. 1183. 1224. 1229. 1240. Phil. 1350. S. Cr. 3, 197. Diod. S. 1, 443. Brunck. Soph. 3, 500. Boiss. Philostr. 456. Heind. ad Plat. Apol. p. xvi. ad Theæt. 296. Non obedio, Zeun. ad Xen. K. Π. 166. Fischer. ad Plat. Apol. 113. Wyttenb. Select. 373. 385. ad Herod. 488. De
C constr., Wakef. Alc. 1152. Boiss. Philostr. 350. 366. Ἀ. εἰ, Philippus 46. Epigr. adesp. 414. ubi temere Jacobs., Philostr. 26. Boiss. Ἀ. μὴ, Xen. Hier. 4, 2. Plato Charm. 97. Heind. ad Hipp. 141. Ἀπιστησόμενος, Heyn. Hom. 5, 687. * Ἀπιστητέον, Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. " Cyrill. Hier. 223. Orig. c. Cels. 351." Kall. Mss. Diod. S. 1, 27. * Ἀπιστέον, Non parendum, Xen. K. Ἀ. 2, 6, 5. " Schneid. p. 132. Markl. Iph. p. 240." Schæf. Mss.] Ἀπιστούντως, Adverbium factum e partic. activæ vocis, ab aliquo sc. ex obliquis casibus: capitur autem pro ἀπίστως, ut, Τοῖς πράγμασιν ἀπιστούντως ἔχειν, dicit Numenius ap. Euseb. pro ἀπίστως ἔχειν, quod, ut diximus, Fidem non habere vel Diffidere significat. [* " Ἀπιστητικὸς, Qui fidem non adhibet, Suid. in Ἀκενόσπουδον, e M. Anton. 1, 6." Kall. Mss.] Διαπιστέω, Prorsus diffido, simpl. Diffido, Non credo, Fidem non habeo: ut διαπορέω pro ἀπορέω. Dem. (870.) Νομίζω μᾶλλον ὑμᾶς τούτοις διαπιστήσειν. " Δυσαπιστέω, Ægre diffido, h. e. Facile credo,"
D [" Lobeck. Aj. p. 338." Schæf. Mss. * " Προαπιστέομαι, Schol. Eur. Andr. 296." Kall. Mss. * Προσαπιστέω, Aristæn. 2, 14. * " Ἀπιστεύω, Dio Chrys. Or. 5. p. 83." Dindorf. Mss.]

" Αὐτόπιστος, Per se probabilis s. credibilis, Cui " per se fides adhibetur, sine argumentis: ἀξίωμα " αὐτόπιστον καὶ ἀναπόδεικτον, Philopon. Sic αὐτό" πιστος πρότασις, ap. Eund. Propositio quæ per se " fidem meretur." [" Nicet. Eugen. 237." Boiss. Mss. * Αὐτοπιστία, Liban. Or. 11. p. 363.]

[* " Βεβαιόπιστος, In fide constans, Andr. Cr. 103. Clem. Alex. 54. Pearson. ad Ignat. p. 9." Kall. Mss. * " Βραδύπιστος, Philo Carpas. in Cant. Cantic. 204." Boiss. Mss.]

Δύσπιστος, Qui difficulter credit, Incredulus, ὁ δυσκόλως πιστεύων, καὶ ἀβέβαιος καὶ ἄπιστος μένων: δεισιδαίμων, δυσσεβὴς, Hes. || Creditu difficilis, Cui fidem vix adhibeas, ut ἄπιστος pro Incredibilis. [" Fischer. Ind. Palæph., Zeun. ad Xen. K. Π. p. 24. (Lex. Xen.) Heringa Obs. 287. Jacobs. Anth. 7,

284. 10, 69. * Δυσπίστως ἔχω, Simon. Dial. p. 101. (Dionys. H. 2, 316.) * Δυσπιστέω, Alberti Gloss. 99." Schæf. Mss. Plut. 8, 342. " Difficulter credo, Amphil. 222. * Δυσπιστία, Clem. Alex. 371. Euseb. H. E. 56." Kall. Mss. * " Δυσπιστεύω, Diffido, Dubito, Pseudo-Chrys. Serm. 17. T. 7. p. 292, 7. Παντοδύναμος ὁ υἱὸς, ὡς λέγει τῷ δυσπιστεύσαντι ἐν τῷ εὐαγγελίῳ." Seager. Mss.]

Ἔμπιστος, opp. τῷ ἄπιστος, Cui fides inest, vide Πολύπιστος. [* " Ἑτερόπιστος, Heterodoxus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 123. 125." Kall. Mss.]

Εὔπιστος, oppositum τῷ δύσπιστος, Qui facile credit, Credulus. Etiam Fidelis exp. || Habet et pass. signif. ut præcedens, Credibilis, Qui facile creditur. Redditur alioqui et Qui facile fidem facit. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 24. 166. Brunck. Aj. 151. Lobeck. p. 238. Wakef. Ion. 1630. Pro εὐπειθὴς, Act. Traj. 1, 84. Wyttenb. Select. 372. ad Herod. 489. * Εὐπίστως, Musgr. Ion. 790. Toup. Opusc. 1, 410." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 111. * Εὐπιστία, Gl. Credulitas, Æschines 81=48. sed v. Reisk.]

[* Κακόπιστος, * Κακοπιστία, Dion. Alex. in Epist. c. Paul. Samosat. " M. Eremita p. 42. Κακοπιστία, Saracenica Sylb. p. 2. 57." Boiss. Mss. " Fidei defectus, Chrys. in Ep. 2. ad Timoth. Serm. 6. T. 4. p. 356, 20." Seager. Mss. " Epiphan. Ancor. 9." Gataker. Mss. " Prava fides s. religio, Athan. 1, 591. 2, 46." Kall. Mss. Suicer. Thes. * Λαμπρόπιστος, Hesych. 14. Phav. 10. * " Νεόπιστος, Recens fidelibus ascriptus, Euseb. H. E. 180." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 661.]

Ὀλιγόπιστος, Exigua et pauxilla fide præditus, ideoque interdum exp. Incredulus, Qui pusillæ vel modicæ fidei est, Parum fidens s. credens, Matth. 8, (26.) Τί δειλοί ἐστε, ὀλιγόπιστοι; Et 14, (31.) Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας; Et 16, (8.) Τί διαλογίζεσθε ἐν ἑαυτοῖς ὀλιγόπιστοι; Et ap. Greg. Naz. ὀλιγόπιστος μήτηρ. || Exp. etiam pass. significatione, Cui parum fidendum est. [* " Ὀλιγοπιστία, Orig. c. Cels. 39. * Ὁμόπιστος, Eid. religioni addictus, Athan. 1, 660." Kall. Mss. " Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 3. T. 4. p. 448, 25." Seager. Mss. Cyr. Alex. l. 2. in Exod. p. 269. 291. * Ὁμοπιστία, Idem in Isai. 11. p. 205. * Ὁμοιόπιστος, Schneidero susp.]

Πολύπιστος, oppositum proxime præcedenti. Hes. exp. ὁ πολλὴν πίστιν ἔχων, et ἔμπιστος. [* " Φιλόπιστος, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.]

Πιστικὸς, i. q. ἔμπιστος, Ad fidem faciendam aptus, Qui fidem facere potest: λόγοι, Aristot. Rhet. 1. Ibid., de artibus, Ἑκάστη περὶ τὸ αὐτῇ ὑποκείμενόν ἐστι διδασκαλικὴ καὶ πιστική· οἷον ἰατρικὴ περὶ ὑγιεινὸν καὶ νοσερόν: rhetoricam vero paulo ante dicit esse δύναμιν περὶ ἕκαστον τοῦ θεωρῆσαι τὸ ἐνδεχόμενον πιθανόν. || Potabilis, ut πιστὸς, derivatum παρὰ τὸ πιεῖν. Quæ autem potabilia, ea et liquida: unde fit ut pro Liquidus accipiatur, Marc. 14, (3.) Γυνὴ ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου, νάρδου πιστικῆς πολυτελοῦς, Habens alabastrum unguenti nardi liquidæ. Nam liquidis, non crassis, unguentis perfundi in conviviis solebant. Quosdam tamen, inquit Plin., crassitudo maxime delectat, linique jam, non solum perfundi, unguentis gaudent. Dicitur alioqui potius πιστὸς a verbo πιεῖν, de quo πιστὸς infra, ac certe Theophyl. πιστικὴν eo loco exp. ἄδολον, Germanam et minime adulteratam: quidam Probatam interpr. Nardinum enim multipliciter corrumpi solitum fuisse docet Plin. 13, 1. Sed πιστικὸν et a πίστις, in hac signif. usurpatum, valde insolens videtur. Sunt etiam qui πιστικὴν corrupto Lat. vocabulo pro Spicata accipiant, sicut φενόλης a Paulo nominatur Penula. Laudatur enim maxime in unguentis, inquit Plin., ea nardi species quæ in aristas assurgit. Gal. ναρδόσταχυν, Plin. Officinæ Spicam nardi vocant. Hæc fere e doctiss. Interprr. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 25. 107. (1, 6, 10.) Heind. ad Plat. Gorg. 29. 158. Buttm. 509. Potabilis, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 156." Schæf. Mss. Vide Schleusn. Lex. N. T. * " Πιστικῶς, Marc. Heracl. v. 42." Kall. Mss.]

A Πίστιος, Fidius. Jovis cognomentum, qui et Sanctus vocatur, ut videre est ap. Ovid. 6 Fast., ubi ait, Quærebam nonas Sancto Fidione referrem, An tibi semipater: tunc mihi Sanctus ait, Cuicunque ex illis dederis, ego numen habebo. Nomina terna fero: sic voluere Cures. Dionys. H. 9. p. 455. Τὸν νεὼν τοῦ Πιστίου Διὸς Σπόριος Ποστούμιος ὁ συνύπατος αὐτοῦ καθιέρωσε: 4. p. 190. de Fœdere inter Tarquinium regem et Gabios icto, Τούτων ἐστὶ τῶν ὁρκίων μνημεῖον ἐν Ῥώμῃ κείμενον ἐν ἱερῷ Διὸς Πιστίου, ὃν Ῥωμαῖοι Σάγκτον καλοῦσι: 2. p. 84. e Catone, Τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνων ἔθνει τεθῆναί φησιν ἐπὶ Σαβίνου τοῦ Σάγκου, δαίμονος ἐπιχωρίου· τοῦτον δὲ τὸν Σάγκον ὑπό τινων Πίστιον καλεῖσθαι Δία. Itidem Silius Punic. 8. de Sabinis loquens, et læti pars Sanctum voce canebant Auctorem gentis. Sed magna scripturæ diversitas in illo vocab. reperitur; alicubi enim Sancus legitur, alicubi Sangus, alicubi Xanthus; alicubi etiam Sabus. Apud Dionys. vero in eo l. quem postremum citavi, Σάμος legitur, quod B omnino mendosum est: et aut Σάγκος pro eo reponendum existimo, aut Σάβος: in vett. enim libris β refert μ, pede tantum illo, qui ad sinistram est, sublato, hac forma u. Vide et Greg. Gyrald. Hist. Deor.

Πιστεύω, Fidem habeo, Credo, Plut. Pol. Præc. Τῆς ψυχῆς τὸ μέρος, ᾧ πιστεύομεν, ἁλώσιμόν ἐστι, Quo credimus. Item cum dat. personæ ac rei, Aristot. Rhet. 2. Οὔτε πᾶσι πιστεύοντες, οὔτε πᾶσιν ἀπιστοῦντες, Isocr. Panath. Οὔτε γὰρ ἀπιστεῖν βούλεσθαι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις οὔτε πιστεύειν δύνασθαι παντάπασιν αὐτοῖς. Itidem Xen. Ἑλλ. 5. Ὡς οὐκ ἂν πιστεύσειε λόγοις, Thuc. 3. Τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐποιησάμεθα, Credentes vobis, Fidem habentes verbis vestris. Nisi malis Fidentes vobis. Alii, Fidem vestram secuti. Herodian. 2, (1, 23.) Ἐπεὶ λέγουσιν ὑμῖν οὐ πεπίστευκας, Quando nobis fidem non habes. Construitur etiam cum accus. rei, 8, (3, 22.) Τὸ δὲ παράδοξον τῆς ἀποβάσεως ποιεῖ πάντα πιστεῦσαι, Facit ut credantur, Facit credibilia. Adde C ex Aristot. Prior. 2. Πιστεύομεν γὰρ ἅπαντα ἢ διὰ συλλογισμοῦ ἢ δι' ἐπαγωγῆς. Ubi tamen quidam πιστεύειν accipiunt pro Fidem facere et probare: cujus usus exemplum desidero. Interdum vero dicitur πιστεύειν περί τινος vel ὑπέρ τινος, Plut. Lyc. Περὶ μὲν οὖν τούτων καὶ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν οὔτε ἀπιστῆσαι ῥᾴδιον οὔτε πιστεῦσαι, Dem. pro Cor. Μηδ' ὑπὲρ τῶν ἄλλων πιστεύετε· δῆλον γὰρ ὡς ὁμοίως ἅπαντ' ἐπλάττετο: in quibus ll. subaudiri posset τοῖς λεγομένοις. Pass. Πιστεύομαι, Credor, Fides mihi habetur, Thuc. 2. Εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι, Fidem ei haberi, Isocr. Ἀμφότεροι πιστευθέντες τοὺς πιστεύοντας ἀδικοῦσι, Si ipsis credatur, Herodian. (2, 10, 8.) Πρός τε τῶν ἐκεῖ στρατιωτῶν, οὓς ἐψεύσατο, οὐκέτι πιστεύεται, Non amplius fides ei habetur a prætorianis militibus, ut quos deceperit. Rursum Isocr. ad Nic. Ὡς οὐκ ἂν πιστευθεὶς ἐκ τῶν λεγομένων. Aristot. Eth. 10, 2. Πιστεύονται οἱ λόγοι, Fides verbis adhibetur, Plut. Symp. Πολλά γε πιστεύονται ψευδῶς, Falso creduntur, Phalar. Πεπιστευμένη δόξα. D Itidem πεπιστευμένος λόγος. At suspectum, quod affertur e Diosc. Ἣν ὁ λόγος πεπίστευται, pro Quam ratio confirmavit. Et cum infin. Plut. Popl. Πιστεύομαι πάντα πράττειν ἕνεκα τῆς πατρίδος, Credor omnia patriæ causa facere, Solone, Πιστεύεται κόσμιος ἀνὴρ, sc. εἶναι, creditur esse. Πιστεύεσθαι homo aliquis dicitur etiam pro Magnæ auctoritatis et existimationis esse; nam qui tales sunt, eis præ ceteris fides adhibetur: quo sensu et lingua vernacula dicit Etre en crédit. Xen. K. Π. 4, (2, 4.) Ἰδεῖν ἐστιν Ὑρκανίους καὶ πιστευομένους καὶ ἀρχὰς ἔχοντας, Demosth. (1336.) Πιστεύονται μᾶλλον παρ' ὑμῖν, Auctoritate præ ceteris ap. vos pollent, Æschin. c. Ctes. Ἀνὴρ ἐν Θήβαις πιστευθεὶς ὡς οὐδεὶς ἕτερος, Summæ ap. Thebanos auctoritatis. Quomodo et ap. Isocr. Evag. Πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, interpr. Apud regem auctoritate valens et existimatione. Aristot. Polit. Πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου: quod et in præced. signif. reddunt, Cui fides a populo præstatur. || Πιστεύω cum infin. junctum redditur modo Credo, modo

Confido, vel etiam Spero, Puto, Existimo, Censeo, A aut alio verbo his synonymo, Thuc. 2, (22.) Πιστεύων τε ὀρθῶς γιγνώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι, Censens se optime sentire, Credens. Πιστεύω εὖ ποιήσειν, Credo me bene facturum esse, Xen. πιστεύω πείσειν, Spero me persuasurum esse, Plato de LL. Πιστεύω ἀποφευξεῖσθαι, Spero me evasurum, Dem. Εἰ μὴ πιστεύει τις αὐτῷ δείξειν ἐν ὑμῖν τὰ γεγενημένα, Nisi quis est qui confidat se palam facturum vobis, ea esse perpetrata. Herodian. vero infin. omisit; nam (7, 7, 4.) Ἡ τε σύγκλητος συνελθοῦσα, πρὶν τὸ ἀκριβὲς εἰδέναι περὶ τοῦ Μαξιμίνου, ἐκ τῆς παρούσης τύχης τὰ μέλλοντα πιστεύσαντες, τὸν Γορδιανὸν σεβαστὸν ἀναγορεύουσι, pro πιστεύσαντες συμβήσειν. Polit. sic vertit, E præsenti fortuna rem conjectans. Possis etiam ita, Sperans s. Confidens futurorum eund. fore eventum, qui erat præsentium. || Credo, Fido, Fidum judico, ad quam signif. præcedentium quoque locorum nonnulli referri possunt, Xen. Ἑλλ. 6. Τίσιν ἂν μᾶλλον πιστεύσητε ἢ Λακεδαιμονίοις; Sic accipi potest πιστεύοντες ὑμῖν, quod e Thuc. supra attuli. Et referri huc B etiam posset πιστεύεσθαι, Auctoritate atque existimatione multum posse. || Fido, Confido, Nitor, Fretus sum, Fiduciam et spem colloco, i. q. θαρρῶ, Thuc. 3. Ὑμῖν δὲ πιστεύσαντες προήλθομεν, Vobis freti, fidentes, Virg. Astur equo fidens et versicoloribus armis: 5, (112.) p. 196. Τῇ μέχρι τοῦδε σωζούσῃ τύχῃ πιστεύοντες: 2. Πιστεύοντες ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς ἀπάταις. Et 3. Τῷ λέγειν πιστεύσας, Fretus eloquentia. Dem. (1081.) Ἡμεῖς μὲν γὰρ ταῖς ἀληθείαις πιστεύοντες εἰσεληλύθαμεν, οὗτοι δὲ τῇ παρασκευῇ καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἰσχυριζόμενοι, Nos quidem juris fiducia, ubi etiam nota synonymos poni πιστεύειν et ἰσχυρίζεσθαι. Et Æschin. Ἐγὼ δὲ πεπιστευκὼς ἥκω πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς, δεύτερον δὲ τοῖς νόμοις. Rursum Dem., Philipp. 2. Οἱ θαῤῥοῦντες καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ, ubi etiam nota copulari θαῤῥεῖν et πιστεύειν. Aristoph. N. (544.) αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσι πιστεύουσ' ἐλήλυθεν. Et Xen. Ἑλλ. 1. Μὴ ἄλλοις μᾶλλον πιστεύοντες ἢ ἡμῖν αὐτοῖς. Sicut et Thuc. rursum (3, 5.) Πιστεύοντες σφίσιν αὐτοῖς, Suis viribus freti. Idem Thuc. 1, (49.) Μᾶλλόν C τι πιστεύοντες τοῖς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, Plus fiduciæ collocarant in militibus iis qui super tabulatis stabant. Quo sensu affertur e Dem. quoque, Τὰ λοιπὰ πιστεύουσιν αὐτοί, In reliquis confidunt, ubi subaudiri videtur κατά. || At vero Πιστεύειν εἰς τὸν Θεὸν et εἰς τὸν Χριστὸν, Christianis Theologis Græcis peculiare est, ut Lat. Credere in Deum, et in Christum. Dicitur autem et cum dat., et quidem interdum præfixa præp. ἐπί. Possit autem et hic aliqua etiam Fiduciæ signif. inclusa videri. || Credo, Concredo, Committo: cum dat. pers. et accus. rei. Apud Athen. (341.) Ἐγὼ οὖν τῇ μητρὶ ὀρνίθειον ζωμὸν πιστεύσω; verba Antagoræ ad Philocydem, dicentem, ὅτι ἡ μήτηρ τηρήσει μήποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι. Plut. de Curios. Οἰκέταις γοῦν καὶ ξένοις πιστεύομεν μᾶλλον ἐπιστολὰς καὶ γράμματα καὶ σφραγῖδας, ἢ φίλοις καὶ οἰκείοις πολυπράγμοσι: Fabio, Πιστεύειν ἀνδρὸς ἑνὸς τύχῃ τηλικαῦτα πράγματα, Concredere et committere. Pass. Πιστεύομαι, Creditur s. Concreditur mihi, Dem. (259.) Μηδὲν ὧν ἠδίκησθε, D ἐν οἷς ἐπιστεύθητε ὑπολογισάμενοι, In iis rebus quæ fidei vestræ commissæ et concreditæ sunt. Ubi nota brachylogia Attica dici ἐν οἷς pro ἐν τούτοις ἅ. Synes. Epist. 79. Ὁ τοιαῦτα πιστευθεὶς, Cui ista commissa sunt et concredita: de Insomn. Ἀγαθός ἐστι φύλαξ, ὅταν κατὰ θεόν τι πιστεύηται, Cum deo volente aliquid ejus fidei committitur. Herodian. 7, (9, 7.) Ὑφ' οὗ τὴν ἡγεμονίαν πεπίστευτο, 6, (8, 3.) Ὡς στρατοπέδων τε ἐπιμέλειαν τῶν ἐθνῶν τε ἀρχὰς πιστευθῆναι. Itidem 7, (3, 8.) Πλείστους τῶν ἔθνη καὶ στρατόπεδα πεπιστευμένων. Quod vero Idem dicit, (5, 1, 3.) Ὅπου γε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκάρχουσι τῶν στρατοπέδων πεπίστευται, Polit. commodius activo quam passivo verbo ita expressit, Siquidem ipse quoque imperator fidei se præfecti cohortis credit. Sunt qui hoc πιστεύομαι reddant non solum Concreditur mihi, Fidei meæ committitur, sed etiam Præsum, Præfectus sum, sicut et ἐπιτρέπομαι redditur interdum: Greg. Naz. Πιστευόμενος τὰ μέγιστα, Præfectus rebus maximis, Lucian. Πιστεύομαι τὴν στρατιὰν, Præsum exercitui. Itidem πιστευθεὶς μέταλλα, Metallifodinis præfectus, Cujus fidei credita sunt metalla. Basil. Πεπιστευμένος τὸ δικαστήριον. Athen. (593.) Ὑπὸ τῆς Λαοδίκης πιστευομένη τὰ πάντα, Cui omnia credita erant a Laodice. || Alias hoc πιστεύω cum accus. rei, et dat. personæ in præcedenti quoque signif. accipitur pro Fido, Herodian. 8, (2, 10.) Πιστευσάντων αὐτοὺς τῷ τε μεγέθει τῆς πόλεως καὶ τῷ προβεβλημένῳ τείχει, Fidebant urbis magnitudini, Polit. Eadem constr. 7, (5, 11.) Πιστεῦσαι σεαυτὸν ἐλπίδι κρείττονι, ᾗ πάντες πεπιστεύκαμεν, Spem meliorem, qua omnes freti sumus, amplecti, Polit. || Rursum πιστεύω pro Credo, Concredo, alia quoque constr. usurpatum legitur, Isocr. Ὥστε μὴ μόνον περὶ χρημάτων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων τούτῳ μάλιστα πιστεύειν, Ut non pecunias solum, verumetiam alia huic in primis concredat, Hujus fidei committat. Apud Plut. autem, ubi Alcibiades ei, qui in patriam eum revocans, rogabat, Οὐ πιστεύεις τῇ πατρίδι; respondet, τὰ μὲν ἄλλα πάντα· περὶ δὲ τῆς ψυχῆς τῆς ἐμῆς οὐδὲ τῇ μητρί: non signif. Committere fidei, sed Fidere; neque enim dubium est quin cum τὰ ἄλλα subaudiatur κατά. [" Πιστεύω, Fidem facio, Probo, Thuc. 1, (20.) Τὰ μὲν οὖν παλαιὰ, τοιαῦτα εὗρον, χαλεπὰ ὄντα παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι, Res igitur vetustas tales esse comperi, quorum difficile est fidem facere, seu, quorum seriem singulis argumentis astruere difficile est. H. l. vulgato Interpreti parum mihi videtur intellectus." Brunck. Mss. " Thom. M. 717. ad Diod. S. 1, 648. Obedio, Soph. Trach. 1228. 1251. Phil. 1374. et Wakef. I. q. πιστόω, βεβαιόω, Coray in Thuc. par Levesque 1. p. 315. cf. Wyttenb. Select. 362. Credo, τινί τι, Alicui in aliqua re, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 5. 4, 4, 17. Π. τινὶ, seq. infin., Heind. ad Plat. Phædr. 331. De constr., Fischer. ad Palæph. p. 12. Toup. Opusc. 1, 69. Pass., Diod. S. 2, 183.; cum accus., Phalar. 314. ad Charit. 140. ad Diod. S. 2, 364.; cum infin., ad Charit. 124. Πιστεύεσθαι περί τινος, ad Diod. S. 2, 364. 386. Conf. c. πυνθάνομαι, ad Charit. 634." Schæf. Mss. * Πεπιστευμένως, Orig. Exhort. ad Mart. 208. Wetst., Schleusn. Lex. V. T. * " Πιστευτέος, Clem. Alex. 697. Πιστευτέον, 372. Cyrill. Hier. 92. Orig. c. Cels. 130." Kall. Mss. " Lucian. 2, 282. Dionys. H. 5, 319." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1027. * Πίστευμα, Fidei pigneratio, Æsch. Ag. 886. * Πίστευσις, Joseph. A. J. 17, 3, 3.] Πιστευτικὸς, Qui facile credit, Credulus, Aristot. Rhet. 1. Τοὺς μὴ εὐλαβεῖς μηδὲ φυλακτικοὺς, ἀλλὰ π. [" Plato Gorg. 29. Buttm. 509." Schæf. Mss. * Πιστευτικῶς, Jambl. V. P. p. 116=292.]

Ἀναπιστεύω, Confido, Spero, VV. LL. sed sine exemplo. [* Ἀντιπιστεύω, Chariton p. 216=54. Καὶ σὺ, τέκνον, ὅμως ἄν τι πίστευσον, ubi Dorv. corr. ἀντιπίστευσον.] Ἀποπιστεύω, Fido, Confido, Fidem habeo, Suid. in h. l. Διὰ τὴν ὑποκειμένην ἑορτὴν ἀποπεπιστευκότες τοῖς εἰσιοῦσι, scribit positum ἀποπεπιστευκότες pro θαῤῥήσαντες, vel βεβαιωθέντες. Exposuerat tamen ante εἰς πίστιν ἐλθόντες. [Polyb. 3, 71, 2.] Διαπιστεύω, Credo, Concredo, Fidei alicujus committo, Æschin. (54.) Ἅπαντες οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ὑμῖν, καὶ τὴν πολιτείαν διαπιστεύσαντες. Pass. Διαπιστεύομαι, Creditur mihi, Committitur fidei meæ. Item pro Creditur mihi, h. e. Fides mihi habetur, Fidem invenio, Dem. (145.) Καθ' αὑτὸν μὲν ἅπασιν ἄπιστος ἦν· τοὺς δὲ κρατουμένους τῷ πολέμῳ προσλαμβάνων, ἄχρις οὗ τοῖς ἑτέροις ἐξ ἴσου ποιῆσαι, διεπιστεύετο, Fidem inveniebat: cui nota opponi ἄπιστος ἦν, pro Fides ei non habebatur, Nulla ei fides erat. [" Ad Herod. 318. Reiz. Præf. ad Herod. 18." Schæf. Mss.] Ἐμπιστεύω, Fido, Fiduciam et spem meam colloco in, 2 Paralip. (20, 20.) Ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐμπιστευθήσεσθε. Quæ tamen verba sic exp. vulgo, Credite in domino deo nostro, et securi eritis. Ubi etiam nota posterius ἐμπιστευθήσεσθε. || Alioqui est potius Credo, i. e. Concredo, Fidei committo. At Alex. Aphr. Probl. 2. Ταύτας τὰς δυνάμεις ἡ φύσις ἐνεπίστευσε κατοικεῖν ἐν τοῖς στερεοῖς, pro Concredidit locis solidis,

Collocavit in locis solidis. Pass. Ἐμπιστεύομαι, Creditur s. Concreditur mihi, Fidei meæ committitur, 2 Macc. 10, (13.) Ἐμπιστευθεὶς τὴν Κύπρον, Cujus fidei Cyprus permissa erat. Alii, Creditam sibi Cyprum habens. Gal. Ἕτεροι ἐνεπιστεύοντο τὴν θεραπείαν, Aliis concredebatur et demandabatur curatio. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 294. et Ind. " Boiss. Philostr. 456. * Ἐμπιστευτὸς, Wyttenb. Select. 432." Schæf. Mss. * " Ἐπιπιστεύω, Omnino credo, Schol. Eur. Or. 1422." Kall. Mss. Affertur etiam ex Josepho.] Καταπιστεύω, Concredo, Fidei alicujus committo. Pass. Καταπιστεύομαι, Fidei meæ committitur. At e Phalar. Epist. Καταπεπιστευμένος ταῖς μούσαις, pro Musis eruditus, VV. LL. Καταπιστεύομαι ἐξωμοσίᾳ, Jurejurando obstringor, Bud. e Pand. Ἐγγύας μὴ ἀπαιτεῖσθαι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον ἐξωμοσίᾳ καταπιστεύεσθαι. [Plut. Lysandro 8. Polyb. 2, 3, 3. 3, 70, 7. 3, 80, 3. * Παραπιστεύω, Heliod. 6, 8. ubi Cor. καταπιστεύουσα reposuit. * Προπιστεύω, Xen. Ages. 4, 4. Aristid. 1, 460. Demosth. 3, 47. Tauchn. * " Προσπιστεύω, Aristid. 3, 555. Canter." Boiss. Mss. * Συμπιστεύω, Joseph. B. J. 1, 265. " Athan. 2, 211." Kall. Mss.]

Πιστὸς, Fide dignus, Cui fides habetur, Credibilis, Plut., Rom. Ταῦτα πιστὰ μὲν εἶναι τοῖς Ῥωμαίοις ἐδόκει, Fide digna et credibilia Romanis esse videbantur, Verisimilia, Fidem mereri videbantur. Itidem Isocr. Paneg. Προσήκει μὴ καινὰ μὲν, πιστὰ δὲ δοκεῖν εἶναι τὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν. Et Aristot. Rhet. 2. Πρὸς τὸν λόγον ὁρᾷν, ὅπως ἀποδεικτικὸς ἔσται καὶ πιστός. Idem, Πιστὰ ποιεῖν τὰ ἑαυτοῦ, Sua probare et credibilia facere. Cic. dicit Fidem facere de suis. Et, Ἐμοὶ οὐ πιστὰ, Apud me fide carentia. Adde e Dem. Τῷ τοῦτο ἡμῖν πιστόν; Quonam modo id nobis probari potest? Quonam modo hoc credibile est? Unde id credamus? Isocr. Πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, Facere fidem mutationis, Bud. Sed et homo aliquis πιστὸς dicitur Cui fides adhibetur, Qui fidem meretur, Fide dignus. Plut. initio Libelli, quo disputat Utrum Athenienses bellica Virtute an Literis et Sapientia magis claruerint, loquens de Xenoph., qui Theogeni rerum a se gestarum historiam ascripserat, Ἵνα πιστότερος ᾖ διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον, ἑτέρῳ τὴν τῶν λόγων δόξαν χαριζόμενος. Sic videtur idem Plut. accepisse, quod Thuc. 8, (51.) p. 279. dicit, Δόξας δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης οὐ πιστὸς εἶναι, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων προειδὼς: nam in Alcib. 373. meæ Ed., eand. historiam referens, ipse dicit ἠπίστησαν, Non credidere, Fidem ejus literis non habuere. Valla eum l. sic interpr. Alcibiades hoc non e fide, sed ex odio dicere existimatus. Isocr. Helen. Enc. Μάρτυρα πιστότερον, pro ἀξιοπιστότερον, Fide digniorem. Πιστὸν ἔχειν, Pro certo habere, Certo sperare, Thuc. 1, (141.) p. 46. Πιστὸν ἔχοντες ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι, Certo sperantes e periculis evasura, Pro certo habentes. || Τὸ πιστὸν, Fides, i. q. πίστις, Xen. K. Π. 3, (2, 11.) Ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον πάντες τὰ πιστὰ, Fidem dabant et accipiebant. Itidem Ἑλλ. 6, (1, 6.) Τὰ πιστὰ ἔδοσαν ἀλλήλοις: eod. l. Πιστὰ δοὺς καὶ λαβών: K. Π. 4, (2, 4.) p. 55. Πιστὰ δίδωσιν αὐτοῖς, ἦ μὴν, ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν, ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς. Ibid. dicit πιστὰ ποιεῖν, itidem pro πιστὰ διδόναι, Fidem dare: Μόνον καὶ σὺ ἡμῖν θεῶν τε πιστὰ ποίησον, καὶ δεξιὰν δὸς, ἵνα φέρωμεν καὶ τοῖς ἄλλοις ταῦτα, ἅπερ ἂν αὐτοὶ λάβωμεν παρὰ σοῦ, ubi interpr. Obtestare deos in fidem. Cui πιστὰ ποιεῖν respondet πιστὰ γενέσθαι, Fidem dari, Xen. K. Π. 7, (4, 2.) p. 110. Πιστὰ δ' ἠξίουν γενέσθαι, καὶ τοὺς Κᾶρας ὀμόσαι ἀδόλως δέξασθαι εἰς τὰ τείχη σφᾶς. Ex (4, 2, 7.) τὰ πιστὰ ἔχειν παρά τινος, Fidem datam ab aliquo accepisse. Ex Epigr. πιστὰ φέρειν, pro Fidem servare, ut sit i. q. πιστὰ φυλάττειν et τηρεῖν: ut πίστ' ἐφύλαξε πόσει, Fidem datam marito servavit. Et Herodian. 8, (7, 9.) Τὰ πιστὰ τηροῦντας Ῥωμαίοις, Romanis fidem servantes. Alicubi commodius redditur Fidei pignus. Sic interpr. Bud. ap. Xen. (K. Π. 4, 2, 7.) Οὐκ ἀναμένεις ἕως ἀγάγωμεν ὁμήρους, ἵνα καὶ σὺ ἔχων παρ' ἡμῖν τὰ πιστὰ πορεύῃ, Fidei pignore a nobis accepto abeas. Liv. Fide accepta venerat in castra, Fide accepta a lega-

A tis, quod et ἀσφάλισμα dicitur, et Lat. Certa fides, Bud. Rursum Xen. (l. c.) Ἔχομεν πάντες τὰ πιστὰ ἐν ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς καὶ ταῖς ἡμετέραις χερσὶν, Fidei datæ pignora: 3, (1, 15.) Ἄλλο ὅ,τι ἂν βούλῃ πιστὸν λαμβάνειν. Plut. Alex. Ἤτουν τὰ πιστὰ τὸν Ἀλέξανδρον, Fidei pignora petebant, Fidem petebant, ut Ovid. Met. 3. Fraternamque fidem pacis petiitque deditque, 6. Ut pignus fidei dextras utrasque poposcit, Inter seque datas junxit. Ceterum possis dicere hoc πιστὸν sequi eam signif. nominis πιστὸς, qua ponitur pro Certus, Quo fides rei fit, Quo ceu testimonio et pignore res aliqua confirmatur. Quo referunt quidam quod ap. Hom. aliquoties legitur, ὅρκια πιστά: ut πιστὸν, sicut πίστις, significet etiam Argumentum quo aliquid confirmatur. Xen. K. Π. 4, (2, 4.) p. 54. Ἔχετε οὖν ὧν λέγετε πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύετε; Ubi malim legere διδάσκον, et distinguere post τί. Et, Πιστὸν ὧν λέγετε, Quo fidem faciatis iis quæ a vobis dicuntur. || Τὸ πιστὸν capitur et pro Fiducia, Thuc. 2, (40.) Τῆς ἐλευθερίας τῷ πι-
B στῷ, Libertatis fiducia. || Πιστὸς, Certus, Exploratus, Æschin. Πιστὰ ταῦτα καὶ γνώριμα, i. e., ὁμολογούμενα, Bud. Et ex Eur. (Iph. T. 641.) πιστὴ ἡδονὴ, Certa voluptas. || Πιστὸς act. quoque signif. pro Fretus, Bud. affert e Plat. [de LL. 7. p. 394. Κυσὶ καὶ πλεκταῖς πιστὸς, i. e. πίσυνος. Hom. certe Πιστὰ accipit et ipse pro πιστευτέα s. πιστευτέον, Credendum est, Credere oportet: Od. Λ. (455.) ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξὶ, i. e., οὐκέτι πιστευτέον γυναιξὶ, Eust.: qui et addit accipi posse pro οὐκέτι πιστὰ τὰ τῶν γυναικῶν. || Quo referri etiam potest οἱ πιστοὶ, quod in sacris Literis et ap. Theologos ponitur PRO οἱ Πιστεύοντες, de iis qui credendo applicant sibi salutem in Christo promissam. Lat. Theologi Fideles dicunt. Vide Πίστις. || Fidus, Fidelis, Il. P. (500.) Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιστὸν ἑταῖρον, Thuc. 1. Πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλασσαν, Xen. K. Π. 7, (5, 27.) Πιστοτάτους περὶ τὸ βασίλειον φύλακας, (3, 2.) Ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ, Isocr. Paneg. Φιλίας εὑρεῖν πιστοτάτας, Aristoph. Πλ. (27.) τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν Πιστότατον ἡγοῦμαί
C σε καὶ κλεπτίστατον. Alicubi πιστὸς capitur pro πιστὸς φίλος, Il. Π. (147.) Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 38.) Οἵπερ τούτοις πιστοὶ διαμενοῦσιν ἐν ταῖς συμφοραῖς, 2, (3, 17.) Σπένδονται καὶ πιστοὶ γίνονται, de iis qui antea fuerant πολέμιοι. Ex Eod. paulo supra attuli, Ὡς φίλοις καὶ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς: K. Π. 5, (4, 18.) Τῶν πιστῶν οἷς ἥδετο. Athen. (360.) Ἐνεδρεύσας τοῦ Φαλάνθου πιστόν τινα πορευόμενον ἐφ' ὕδωρ. Ubi etiam nota gen. Thuc. 8, Τοὺς δοκοῦντας πρότερον πιστοὺς εἶναι. Sic Herodian. 5, (8, 5.) Τοῖς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐπιλεχθεῖσι, πιστοτάτοις τε εἶναι δοκοῦσι. Τὸ πιστὸν, Fides, Fidelitas, Thuc. (68.) p. 22. Τὸ πιστὸν ὑμῶν, Fides vestra, initio cujusdam concionis: sicut et ap. Herodian. 2, (10, 3.) initio concionis cujusdam Severi itidem, Τὸ πιστὸν ὑμῶν, καὶ πρὸς θεοὺς σεβάσμιον. Ubi Polit. vertit, Quantum vel fidei vel religionis erga deos exhibeatis. Ὅρκια πιστὰ, Fida, Quibus fidere quis possit, etiam Certa, Stabilia, Il. X. (262.) οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά. Et ap. Thuc., πιστὸν
D ἐς ξυμμαχίαν, Firmum est ad societatem. [" Πιστὰ commode reddideris Fidei pignora, ap. Xen. K. Π. 3, 1. et frequenter alibi." Schw. Mss.] || Πιστὸς, sitne a nomine πίστις, an eandem habeat quam πίστις originem, merito quis dubitarit. Ego certe a πίστις deductum existimans, ultimum tamen locum ei dedi, quod vicissim e se deducta quædam habeat. Ne autem terminationem hujus adjectivi mirer, (cum alioqui in ea essem opinione aliquando ut πιστὸς quasi πίστιος dictum putarem,) faciunt illa compp. in πιστος itidem desinentia, quæ tamen a πίστις derivata esse, controversia caret: sc. Ἀξιόπιστος, Δύσπιστος, Εὔπιστος, etc. Quæ etiam in causa fuerunt cur Ἄπιστος post hoc Πιστὸς ponendum non censuerim, cum eadem esse videatur illius compp., quæ et ceterorum ratio. Adde quod significationum analogia, ut ita dicam, usquequaque non spectetur in Πιστὸς et Ἄπιστος, cum, verbi gratia, Ἄπιστος inter alia significet Eum qui fidem non adhibet, atque adeo Eum quem Lat. Incredulum vocant: unde

etiam 'Ἀπιστία, Incredulitas: et 'Ἀπιστεῖν, Incredulum esse: at Πιστὸς non itidem de Eo dicatur, quod sciam, qui fidem adhibet, aut etiam Qui credulus est: sed nec Πιστία ac Πιστεῖν ex eo itidem formentur. [" Πιστὸς, Brunck. ad Poët. Gn. 284. Valck. Hipp. p. 207. 257. ad Theocr. x. Id. p. 132. ad Herod. 608. ad Charit. 402. ad Phalar. 231. Eur. Hec. 946. Musgr. ad Hipp. 395. Ion. 751. Lennep. ad Phal. 112. Heringa Obs. 287. Markl. Iph. p. 807. Jacobs. Anth. 8, 337. 11, 258. ad Diod. S. 2, 376. Heyn. Hom. 4, 216. Lobeck. Aj. p. 239. 304. Active, Porson. ad Hec. 1125. Brunck. Œd. C. 1031. De satrapis ap. Persas, Bibl. Crit. 1, 4. p. 98. (Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 1.) Τὸ π., Dionys. H. 2. 1196. 1209. Ἔχειν τὸ π., Toup. Opusc. 1, 279. Τὰ π., i. q. ἡ πίστις, Valck. Phœn. p. 190. Πιστὰ φέρειν, Wakef. Trach. 528. Jacobs. Anth. 11, 277., δοῦναι καὶ λαβεῖν, Xen. K. Π. 282. 342. et not. Τὰ π. λαβεῖν περί τινος, Diod. S. 2, 356. 491." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 54. πιστὰ τεκμήρια, Manifesta testimonia, Pers. 680. Ὦ πιστὰ πιστῶν, pro πιστότατα.]

[* " Πιστοβάμων, Musgr. Tro. 275. Jacobs. Anim. 94." Schæf. Mss. * Πιστοποιὸς, Cyrill. ad Is. 55. p. 776. * Πιστοποιέω, Fidem facio, 4 Macc. 7, 9. " Cyrill. Hieros. 149. Persuadeo, Orig. c. Cels. 5. Πιστοποιέομαι, Fidelis efficior, Cyrill. Hier. 21. 90. Persuadeo, 126. Persuadeor, 130. Confirmo, cum accus., 141. (144.)" Kall. Mss. 4 Macc. 18, 7. Theod. Prodr. Amic. Exul. 276. * Πιστοποίησις, Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 743. * Πιστοπορθὴς, Carm. Sibyll. 8. p. 376=719. * Πιστόφρων, Manetho 4, 584. " Ad Charit. 294." Schæf. Mss. * Πιστοφύλαξ, Orph. H. 8, 17.]

Πιστῶς, Fide, Fido animo, Fideliter, Dem. (155.) Π. σοι παραμένω, In fide tua maneo: ut Cic. In amicitia fideque populi Rom. perpetuo manserant. Pro In fide erga populum Rom. Et Thuc. 1. Π. ἀναγγελοῦσι, Fideliter referent: ubi Poëtæ dicerent etiam Fideli ore. Rursum Dem. (35.) Τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς διοικῶν. Priori autem Ejusd. loco similis hic Plut. in Fab. Π. πάνυ καὶ φιλοστόργως διακειμένην πρὸς αὐτόν. Superl. utitur Thuc. 1. Πράσσειν ὡς ἄριστα καὶ πιστότατα, Quamfidelissime.

Πιστότης, Fidelitas, Fides, Plato de LL. [Xen. K. 'A. 1, 8, 20. Ἑλλ. 4, 8, 4. " Boeckh. in Plat. Min. 94." Schæf. Mss.]

Πιστόω, Fidem exigo. Πιστῶσαι, inquit Bud. 120., est Ab aliquo cavere, h. e. Obsides vel Pignora vel Sponsores exigere: sicut ὁρκῶσαι est Cavere ab aliquo jurejurando: quod etiam ὁρκίζειν dicitur. Πιστῶσαί τινα ὅρκοις, Jurisjurandi fidem ab aliquo exigere s. petere, Thuc. 4, (88.) p. 150. Πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις, οὓς τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων ὀμόσαντα αὐτὸν ἐξέπεμψαν, ubi Schol. exp. ὅρκον ἐξ αὐτοῦ λαβόντες, Jurisjurandi fidem ab eo accipientes, Jurisjurandi fide eum obstringentes. Annotat ibid. Schol. cum dicitur πιστῶ σε ὅρκῳ, capi pro ὅρκον ἐκ σοῦ λαμβάνω: at cum πιστοῦμαι σε ὅρκῳ, pro ὅρκον σοι δίδωμι. Pass. itaque ὅρκῳ πιστωθῆναι, Jurisjurandi fidem dare, Jurejurando promittere. Od. O. (435.) εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται Ὅρκῳ πιστωθῆναι ἀπήμονα οἴκαδ' ἀπάξειν, Il. Φ. (286.) Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν, i. e. πίστιν τῆς σωτηρίας ἔδωκαν. Ex (Il. Z. 233.) affertur πιστώσαντο pro Fidem mutuo dederunt: pro quo Xen. dicit, τὰ πιστὰ ἔδοσαν ἀλλήλοις. || Πιστώσασθαι, inquit Bud. 121., Jurejurando affirmare, h. e. ὅρκον διδόναι: et, Fidem rei facere. Herodian. (1, 2, 6.) de Marco Augusto, Φιλοσοφίαν δὲ οὐ λόγοις οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνῷ δ' ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι ἐπιστώσατο, Philosophiam vero non perdiscendis philosophorum decretis, ceterum vitæ temperantia se colere præ se tulit, fidemque fecit; vel Philosophiæ studii fidem fecit: (14, 12.) Τὰ γοῦν ἀκολουθήσαντα ἐκ τῆς ἀποβάσεως τὴν προϋπάρχουσαν φήμην ἐπιστώσατο, Certe quidem quæ deinde secuta sunt, famæ præcedentis fidem fecerunt; vel Famæ præcedenti fidem astruxerunt. Alibi, (2, 9, 18.) Ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, Omnium hominum solertissimus ad simulandam amicitiam et præferendam cum certa fide benevolentiæ. Theodor. H. E. 4. de deo loquens, Ταῖς ἄρτι χορηγουμέναις δωρεαῖς τὰς ἐλπιζομένας πιστούμενος, E temporali mercede futuræ fidem faciens, Præsenti pignore futuri securitatem faciens. Hæc ibi inter alia Bud. Sic rursum Herodian. 4, (14, 18.) Τὴν προτέραν νίκην πιστώσεσθε, Fidem facietis priori victoriæ, nimirum non dolo ullo aut fraude, sed virtute eam a vobis partam esse: 3, (7, 11.) Πιστοῦται δὲ τὴν διαβολὴν ταύτην ἡ ἀπόβασις, Eventus approbavit. Et Opp. K. 3, (355.) τίς ἂν τάδε πιστώσαιτο; Quis hæc probarit et confirmare possit? Rursum Herodian. accusativo dativum instrumentalem addidit: 4, (11, 1.) Δώροις δὲ πολλοῖς καὶ ὅρκοις τὴν πρὸς τὸν γάμον σπουδήν τε καὶ εὔνοιαν πιστουμένου. || Pass. quoque significat dicitur ἐπιστώθη, Fides ei facta est. Sic Greg. Naz. Orat. in sacrum Pascha, Πιστώθητι τοῖς τύποις τῶν ἥλων, Clavorum vestigia tibi fidem faciant. At ex Eccles. 27, (17.) Πιστώθητι μετ' αὐτοῦ, pro Conjungere fide cum eo. Πιστωθεὶς vero exp. etiam, Qui jam rei fidem accepit, Cui fides facta est, Bud. e Greg. qui πιστώσασθαι interpr. etiam Pro comperto prohibere, Affirmare, e Luciano, itemque πιστωθεὶς, Qui compertam rem se habere putat. Vide Comm. 121. || Εἰσόκε τοι βαθὺν ὕπνον ἐπὶ φρεσὶ πιστώσαιτο, Quoad in animo compertum habeat illum soporem, Donec sciat crocodilum alto sopore demersum esse, Opp. K. 3, (417.) || E Nonno afferuntur et hæc, Οὔπω μάρτυρα μῦθον ἐπιστώσασθε μενοινῇ, Testem sermonem fideli animo nondum infixistis. Item εἰς ἐμὲ φίλτρον ἐπιστώσασθε, pro Me dilexistis. Sed malim, Fidem fecistis amoris quo erga me affecti estis. Ex Eod. φωνὴν πιστώσατο, Fidelem et certam vocem edidit. Qui tamen hujus verbi usus minus est usitatus. [" Ad Mœr. 120. Pierson. Veris. 205. Abresch. Lectt. Aristæn. 274. Valck. ad Ammon. 128. Eran. Philo 173. Wyttenb. Select. 361. 362. ad Diod. S. 1, 369. ad Herod. 569. Brunck. Œd. C. 1039. Huschk. Anal. 298. Matth. Anecd. 1, 7. Jacobs. Anth. 11, 187. Heyn. Hom. 5, 238. 8, 170. Med., Paul. Sil. 74, 108." Schæf. Mss. Interprr. ad Thuc. 1, 20. Philostr. V. A. 1, 16. Albert. ad Hes. 2, 966. Schleusn. Lex. V. T. * Πεπιστωμένως, Fideliter, ibid. " Suid. v. 'Ἀμήν." Kall. Mss.]

Πίστωμα, τὸ, Id quo rei alicui fides fit, res aliqua confirmatur, i. q. πίστις et τὸ πιστόν. Aliis Probatio. Aristot. Rhet. 1. Πιστώματα δὲ παρὰ μαρτυρίων, sc. εἰσὶ, Testimoniis fides fit, res probantur et confirmantur. [Æsch. Pers. 171. Ch. 977. Eum. 214. Athen. 426. " Brunck. ad Hipp. p. 388. Pierson. Veris. 205. Valck. Diatr. 148. Wakef. Eum. 213. S. Cr. 4, 217. Abresch. Æsch. 2, 26." Schæf. Mss.]

Πίστωσις, ἡ, Confirmatio et probatio qua rei fides fit, Hermog. πιστώσεις λόγων. [Plato de LL. p. 943. LXX. Levit. 6, 2. * " Πιστωτὴς, Lobeck. Aj. p. 305." Schæf. Mss. " Ad Hesych. 1, 1198, 15." Dahler. Mss. * Πιστωτικὸς, Hermogen. 324, 19.] Πιστωτέος, Cui fides facienda est, Confirmandus, Comprobandus, Lucian. (2, 67.) Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. [* 'Ἐπιπιστόω, unde] " 'Ἐπιπίστωσις, Confirmatio insuper accedens, Confirmatio quæ ad aliam " accedit. In VV. LL. dicitur esse quasi Geminatum " causæ firmamentum, Altera confirmatio: et esse " Pars orationis ap. Rhett." [" Heind. ad Plat. Phædr. 315." Schæf. Mss. Schn. Lex. v. Παρέψογος.] Καταπιστόω, i. q. πιστόω, sicut καταπιστεύω i. q. πιστεύω. Et Καταπιστοῦμαι itidem ut πιστοῦμαι, Fidem rei facio, Confirmo. [Plut. Cleom. 21. ὑπέρ τινος πρός τινα.] Καταπίστωσις, Fiduciæ et securitatis contractus, ut fit inter eos quibus incomperta est utrimque fides alterius, Plut. de Virt. Mul. 226. Αὕτη δὲ μετεπέμπετο πρὸς ἑαυτὴν ἐκεῖνον, ὡς παρὰ τῷ θεῷ τῆς συναινέσεως καὶ κ. γενησομένης, Sponsaliorum cautione et fide, Bud. Idem καταπίστωσις interpr. Cautio et satisdatio. [Plut. Pelop. 18. * Συμπιστόω, Sext. Emp. 274.]

[* " Πιστόσυνος, Etym. M. 673. vox forsan ficta." Boiss. Mss.]

ΠΕΙΚΩ, ξω, Pecto, Carmino, Carpo: unde πείκειν, Suid. Hes. κτενίζειν, ξαίνειν. Od. Σ. (315.) ἢ εἴρια πείκετε χερσὶν, ubi ἀσκεῖν et veluti κτενίζειν, esse ait Eust. Sic Colum. Præparatæ sint et pectitæ lanæ, quo facilius justa lanificio persequi atque exigere possit. Sic ἔρια ξαίνειν supra habuimus. ‖ Tondeo, κείρω, Hesiod. (Ἡμερ. 11.) Ἠμὲν ὄϊς πείκειν, ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. [" Ad Herod. 758. Heyn. Hom. 6, 558." Schæf. Mss.] " Πίκω pro πείκω dicitur: unde ap. Hes. Πίκειν· ξαίνειν: et Πίκεται· κτενίζεται. Sic ἴλη pro εἴλη et similia."

Πεικὸς, Lana carpta s. carminata, etiam carminanda. Hes. exp. ἔριον, * ξάμμα. Apud quem legitur ETIAM Πεικαμμαῖς, ὀξείαις καὶ λεπταῖς, ut sunt dentes eorum instrumentorum quibus lana carpitur s. carminatur.

¶ Πέκω, ξω, i. q. πείκω, Pecto, Carmino, Carpo. Pass. Πέκομαι, Pector, Pecto me: itidem et med. voce πέξασθαι. Il. Ξ. (176.) Τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς, i. e. εὐθετίσασα, κτενίσασα, Eust. Apud Suid. quoque πεξάμενος, κτενίσας, ξάνας, Pectens, Carpens, Carminans. ‖ Πέκειν cum ἐπὶ προβάτων dicitur, signif. κείρειν, Eust.: sicut et πείκω supra. Theocr. 5, (98.) Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, δωρήσομαι, ubi Schol. quoque annotat, πείκειν, proprie esse τὸ ξαίνειν, sed hic τὸ κείρειν. Pass. Πέκομαι, Tondeor, ut πεκόμενον δέρμα. Et ap. Aristoph. N. (1356.) Αισαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη, quæ Eust. 975. citat, ubi etiam reddere queas Pexus s. Pectitus est, cum Schol. ipsius μέλους verba hæc proferat, Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς οὐκ ἀεικέως, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγλαὸν Διὸς τέμενος. [" Casaub. ad Athen. 28. Heyn. ad Apollod. 1147. Hom. 6, 558. Toup. Opusc. 1, 364. 2, 116. 135. ad Herod. 459. Conf. c. πλέκω, Jacobs. Anth. 7, 177. Heyn. Hom. 6, 558. Brunck. Aristoph. 2, 122.; cum παίζω, ibid." Schæf. Mss.] " Ἀποπέκω, Detondeo: unde præt. pass. ἀποπέπεκται, quod Hes. exp. ἀποκέκαρται." [" Depecto, Callim. L. P. 32. Jacobs. Anth. 8, 122." Schæf. Mss.] Πέξις, Tonsura, ψίλωσις, κουρὰ, ξύρησις, Hes. [* " Πέξαι, Brunck. Soph. 3, 385. * Πεξὸς, ibid." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Alc. 446." Kall. Mss.] Πεκτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui tondet s. vellit: πεκτῆρες, οἱ τὸ δέρμα τίλλοντες, Suid. Πεκτὸς, Pexus, Pectitus, Comtus, Epigr. Item Tonsus. UNDE Ἄπεκτος, quod vide in Ἀπέκτητος. ET Ἑπτάπεκτος, Qui septies vel multoties tonderi potest: sicut ἑπτάμυχος a Callim. usurpatur pro πολύμυχος. Apud Suid. habetur non ἑπτάπεκτος, SED Ἐπτεύπεκτος, etiam in Ms. exempl., non tamen ordine alphabetico, sed ante Ἑπταπλάσιον, ita, Ἐπτεύπεκτος, ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι· πέξαι γὰρ, τὸ κεῖραι, ἢ κτενίσαι. Apud Hes. vero SIC, Ἑπταπέκτιος, ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα. " Ἑπτέπεκτος, Quæ septies tonderi possit, Bene comata, ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι, VV. LL. lectionem Varini sequentia. Inde enim ea sumsisse illam credibile est: cum ap. Suid. in Mediolanensi etiam Ed. atque adeo in Cod. scripto ἑπτεύπεκτος legatur. Quod si non per errorem, sed consulto scripturam illam ἑπτεύπεκτος mutavit Varin., aliter potius mutare debuit, sc. in ἑπτάπεκτος. E duabus enim scripturis, sc. ista Suidæ, ἑπτεύπεκτος, et Hes. ἑπταπέκτιος, unam fieri debere crediderim, ἑπτάπεκτος. Equidem si alphabeticæ seriei rationem habere velimus, ita Suid. scripsisse dicemus; habetur enim vocab. istud, de quo nunc agitur, inter Ἑπταβόειον et Ἑπταπλάσιον. Esse autem natum hoc mendum existimo e magna notarum affinitate: cum nota quæ pro diphth. ευ ponitur in Mediolanensi Ed., plane similis sit illi notæ qua interdum alpha majusculum pingitur. Habetur vero eadem et in vet. illo Cod., et quidem affinior etiam huic, quam dico, notæ: adeo ut multi esse potius illud majusculum alpha credituri sint." [" Ἑπτάπεκτος, Toup. Opusc. 2, 116. ubi et de Ἑπταπέκτιος, Ilgen. Hymn. 612." Schæf. Mss.] Εὔπεκτος, Bene pexus. At Hes. εὐπέκτων exp. εὐπόκων, Bene lanatorum, instructorum lana s. vellere. [" Ad Charit. 300. Jacobs. Anth. 11, 137." Schæf. Mss.] Νηπεκτὴς, Impexus; nam idem Hes. νηπεκτέας exp. ἀκτενίστους. [* " Νήπεκτος, Valck. ad Bion. p. 309." Schæf. Mss.]

Πεκτέω, i. q. πέκω, e quo etiam derivatum est, i. e. Pecto, Carmino, Carpo, Vello, Tondeo: unde Πεκτεῖ, Hesychio κτένει, ξαίνει, τίλλει, κείρει. Aristoph. Ὀρν. (714.) Ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινὸν, i. e. ὅτε κουρεύεται τὰ πρόβατα: nam πεκτεῖν significat κείρειν, ποκάζειν. Sed perperam ibi sine τ scribitur πέκειν, quod metrum non fert: rectius ap. Suid. Vicissim ap. J. Poll. 7. p. 408. ubi dicit κομμοῦν καὶ πέκτειν, reponendum πέκειν, ut ostendit l. qui ex Hom. citatur. [Phot. Πέκτειν· κείρειν πρόβατον.] Pass. Πεκτέομαι, Pector, Carminor, Carpor, Vellor, Tondeor, Aristoph. (Λ. 684.) Καὶ ποιήσω Τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον, i. e. τιλλόμενον, ξεόμενον, ut Suid. exp.: Hes. vero, πεκτούμενον exp. non solum τιλλόμενον, sed etiam τίλλοντα: subjungens, πεκτεῖν γὰρ τὸ κείρειν. [" Ad Herod. 459. Bergler. Alciphr. 383. Brunck. Aristoph. 2, 166. Kuster. 192." Schæf. Mss. * Πεκτηρὸς, unde] Ἀπέκτητος, ὁ, ἡ, Qui pexus s. pectitus non est, Impexus, ut Ovid. Impexæ comæ. In Epigr. οὐδὲ κομίζει Χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην, i. e. ἀκτενίστου, Suid. Ejusd. signif. EST Ἄπεκτος, a πέκω derivatum. Sed Hes. ἄπεκτον exp. non solum ἀπέκτητον, verumetiam ἄκαρπον et ἀπόκροτον. [" Ἀπέκτητος, Ἄπεκτος, Jacobs. Anth. 11, 137. Athen. p. 9. ibique Casaub. p. 28. ad Charit. 300." Schæf. Mss.] Ἐκπεκτέω, Pecto, Carpo, Vello. Unde ap. Hes. Ἐκπεκτουμένη, quod exp. non tantum passive κτενιζομένη, sed etiam active τίλλουσα, sicut et πεκτούμενον supra.

[* " Πέκτειον, Nomen herbæ, Schol. Nicandri Θ. 627. (πανάκτειόν τε τὴν ὁμοίαν πεκτείῳ.)" Wakef. Mss. Cf. Πέσκος.]

Πέκος, ET Πέσκος, τὸ, Pellis tondenda, Pilis nudanda, etiam Vellus. Πέκος, inquit Suid., δέρμα, κώδιον, ἐξ οὗ καὶ πεκτῆρες· τὸ δ' αὐτὸ καὶ πέσκος: de quo mox repetitis verbis, Πέσκος, τὸ πέκος, ὡς προεγράφη· δέρμα, κώδιον· καὶ πεκτῆρες, οἱ τὸ δέρμα τίλλοντες. In Lex. meo vet. exp. τὸ δέρμα τοῦ προβάτου. Utitur hoc vocab. πέσκος Nicand. Θ. (548.) sed pro Cortice radicis, quo integitur, ut pecus vellere: γαίης Ῥίζαν ἐρυσσάμενος, τὸ μὲν ἕρκεϊ θρύψεν ὀδόντων Θηλάζων, τὸ δὲ πέσκος ἑῷ τάχα κάββαλεν ἕλκει, i. e. τὸν φλοιὸν τῆς βοτάνης, ἤγουν τὸ λέπος, Schol. Vide de eod. πέσκος etiam in Πόκος. Ab altero vero Πέκος vel etiam ab ipso Πέκω, derivata videtur Lat. vox Pecus, eo quod soleat πέκεσθαι, vel ferre πέκος, i. e. Vellus. " Πέσκον, Hesychio πικρὸν, Amarum: quod et ἐχεπευκὲς, item κώδιον, δέρμα, Pellis, Pellis lanata, Vellus: quod et πέσκος et πέκος."

Πόκος, ὁ, Vellus, i. q. πέκος s. πέσκος: derivatum a πέκω, ut σπόρος a σπείρω. Eust. 975. de πέκω loquens, Ὅθεν καὶ ὁ πόκος καὶ τὸ πέσκος, ὃ δηλοῖ τὸ πεκόμενον δέρμα, Pellem quæ vellitur, tondetur; potius Lanam ipsam vulsam s. tonsam: qua signif. et Lat. Vellus accipitur, teste Varr. R. R. 2, 11. Quam (lanam tondendo s. vellendo) ademtam et conglobatam, alii Vellera, alii Vellumina appellant: e quorum vocabulo animadverti licet, prius lanæ vulsuram quam tonsuram inventam. Silius, niveæ splendentia vellera lanæ. At Virg. Tenuiaque ut foliis depectant vellera Seres: de lana serica. Hesychio quoque πόκος est τὸ ἔριον τοῦ προβάτου. Il. M. (451.) de pastore, ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς, Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει, Theophr. Prognost. (Fr. 6, 1, 13.) Ὅταν νεφέλαι πόκοις ἐρίων ὅμοιαι ὦσιν, ὕδωρ σημαίνει: unde Plin. Si nubes, ut vellera lanæ spargentur multæ ab oriente, aquam in triduum præsagient. Plut. (9, 139.) Εἶτα ὁρώμενος ἐν ἀλφίτων καὶ στεμφύλων διαμετρήσει καὶ πόκοις προβάτων. Alia duo exempla e Theocr. et Aristoph. habes in Πέκω et Πεκτέω, in quibus dicitur de Vellere s. Lana quæ pecori adimitur. DICITUR Πὸξ quoque eadem signif., sc. pro Vellere s. Lana detonsa aut vulsa. Unde Prov. Εἰς ὄνου πόκας, In asini vellera. Charon

ap. Aristoph. B. (186.) Τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον, (navigare mecum vult,) ἢ 's ὄνου πόκας, Ἢ 's Κερβερίους, ἢ 's κόρακας; ubi annotat Schol. hoc dicto εἰς ὄνου πόκας significari τὸ ἀδύνατον τῶν καθ' ᾅδου: nam ἀδύνατον πόκας ἀποκείρασθαι τῶν ὄνων. Itidem alio PROV. Ὄνον κείρεις dicitur ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων; quoniam sc. τὸν ὄνον οὔτε πέξαι τὶς δύναται οὔτε κέρσαι: quo refer Ab asino lanam, et ἀσκὸν τίλλειν, quibus impossibilitas vel opera male collocata notatur; nam αἱ ὄνου πόκες, ut habere concedamus asinum πόκας, οὐ χρησιμεύουσιν. Hæc fere e Schol. Apud Zenod. quoque legitur, Ὄνου πόκας ζητεῖς, ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούντων. Risus igitur gratia fingit hunc ap. inferos locum. Apud Suid. habetur etiam Ὄνου πόκαι, ἐπὶ τῶν ἀνοήτων καὶ μὴ ὄντων. Verum sciendum est variare Gramm. in inveniendo nominativo τοῦ πόκας: cum sc. ap. Schol. Aristoph. legatur αἱ πόκες, a nomin. Πὸξ, ap. Suid. vero Πόκαι a NOMIN. Πόκη, [in v. Ἀνάπαυλαν. "Πόκος, Warton. in Theocr. 2. p. 412. Valck. Phœn. p. 361. Alciphr. 210. Soph. Trach. 675. et Wakef. Kuster. Aristoph. 65. Πόκη, Πὸξ, ibid." Schæf. Mss.] Ποκοειδὴς, Velleri s. Vellumini similis, Longin. (15, 5.) Ἀκατεργάστους καὶ οἱονεὶ ποκοειδεῖς τὰς ἐννοίας, de Æschylo. [* "Ποκοφόρος, Planud. Ovid. Met. 3, 585." Boiss. Mss.]

Ἄποκος, ὁ, ἡ, Vellere s. Vellumine carens. Exp. tamen in VV. LL. Intonsus: qua signif. accipitur potius ἄπεκτος et ἀπέκτητος. [Suidæ * ἀπόκιστος, ἄκουρος.] Ἀμφίποκος, Utrimque vellumen habens, Utrimque lanatus s. villosus. Unde ap. Hes. ἀμφίποκοι τάπητες, ἀμφίμαλλοι: idem enim significant πόκος et μαλλός. ["Ad Ammon. 134." Schæf. Mss.] "Αὐτόκοπον ἱμάτιον, Comicis dicta ea Vestis, quæ "vulgo συρία, J. Poll. 7," [61. mendose pro * Αὐτόποκον ἱμ., Vestis lanea, non tonsa aut tincta colore, adeoque rudis. Vide Hes. et Bekk. Anecd. 467. Cf. Αὐτοπόκιστον.] Ἐπίποκος, Vellere intectus, 4 Reg. 3, (4.) Ἑκατὸν χιλιάδας ἀρνῶν, καὶ ἑκατὸν χιλιάδας κριῶν ἐπιπόκων, [al. divisim,] Arietum cum velleribus suis, Arietum lanatorum. Εὔποκος, Vellere abundans, Bonum vellus habens. Vide Εὔπεκτος paulo supra. ["Wakef. Trach. 675. Valck. Phœn. p. 361. * Νεόποκος, Brunck. Œd. C. 475." Schæf. Mss. * Τρίποκος, Dicæarchus Hudsoni p. 29. * "Ὑπόποκος, Jacobs. Exerc. 2, 78." Schæf. Mss. "Denso vellere, Philo J. 1, 20." Wakef. Mss.]

Ποκάριον, Parvum vellus. In Hippiatr. ποκάριον ἐπιτίθει τῷ στήθει, Lanæ pusillum, Velleris paululum. Bud. ["Vile vellus, Valck. Adoniaz. p. 240. 314." Schæf. Mss.]

Ποκάζω, Vellumen s. Vellus adimo, Vello, Tondeo, i. q. πείκω s. πέκω: Suid. Πεκτεῖν, ποκάζειν ἢ κείρειν τὰ θρέμματα. Item Como, Pecto: sicut πείκω quoque et πέκω. UNDE Ποκὰς, άδος, ἡ, Coma pexa, Crines comti, depexi: ποκάδες enim Suidæ sunt * διεκτενισμέναι τρίχες: Hesychio vero simpliciter τρίχες, ἀπὸ τοῦ πέκεσθαι. Vide et Ἐκποκίζω. ["Musgr. Bacch. 112." Schæf. Mss.]

Ποκίζω, Tondeo, Vellumen adimo, i. q. ποκάζω, κείρω, πόκους ποιῶ, Theocr. 5, (26.) sed voce media, activa sc. signif.: Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο: verba Laconis ad Comatan, qui deposito hœdo volebat opponi ἀμνόν: ubi Schol. exp., τίς γάρ ποτε ἔκειρεν ἀντὶ ἐρίων τρίχας, s. πόκους ἐποιήσατο: nam agni et ovis lana potest ποκίζεσθαι, non item villi s. pili hœdi. ["Casaub. ad Athen. p. 28. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 114. ad Röv. 63." Schæf. Mss.] "Αὐτοπόκιστον ἱμάτιον, Hesychio est τὸ μὴ κεκαρμένον: addenti, alios interpr. εὐτελές." [Cf. Αὐτόποκος.] Ἐκποκίζω, Vellumen adimo. Item Evello, ἐκτίλλω. Unde FUT. Ἐκποκιῶ, Evellam. Aristoph. (Θ, 567.) ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας, i. e., τὰς τρίχας ἐκσπάσω, ut Suid. exp., qui etiam ibi annotat, ποκάδας plerumque de muliebribus crinibus dici, Lycophr. vero simpliciter ita vocare τὰς τρίχας, et παρετυμολογεῖν τὸν πόκον.

[* Ποκόω, Vellere circumdo, Anal. 2, 217. λεπτῇ ἄχνῃ πεποκωμένον μῆλον.

ΠΕΙΝΑ, ἡ, pro quo IONICE Πείνη, Fames, s. potius Esuritio, ut in seq. Βούπεινα docebo. Proprie est Suctionis in ventriculo sensus: cum ventriculus exugi se sentiens, famem sentit, et eam excitat appetentiam quæ Naturalis vocatur: minus quam λιμὸς, ut supra in eo vocab. videre est. Hom. tamen pro λιμὸς quoque usurpavit, Od. O. (406.) Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐπέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη Νοῦσος, ubi etiam nota πεῖναν annumerari ταῖς νόσοις. In propria vero signif. Plut. Symp. 6, 3. Ποιεῖ δὲ τὴν μὲν δίψαν, ἡ τούτων (τῶν ἰσχνοτέρων πόρων) κένωσις· ἡ δὲ ἐκείνων, (τῶν εὐρυτέρων πόρων) τὴν πεῖναν. Sic πείνης ἀπαλλάττειν dicitur id quod edimus, h. e. Famem eximere, Fame liberare. ["Ad Mœr. 184. Jacobs. Anth. 9, 456. Plato Lys. 47. Heind. ad Theæt. 363. * Πίνα, Fames, T. H. ad Plutum p. 460." Schæf. Mss.]

Βούπεινα, ἡ, Magna fames, Fames instar bovis magnitudine, h. e. Immodica et intolerabilis fames: quæ ET Βούλιμος, s. Βουλιμία. Gell. 16, 3. In eodem libro Erasistratus vim quandam famis non tolerabilem, quam Græci βούλιμον καὶ βούπειναν appellant, in diebus frigidissimis multo facilius accidere ait quam cum serenum atque placidum est. Idem Gell. dicit Esuritio, quo potius uterer in reddenda Græce VOCE Πεῖνα, quam altero vocabulo Fames, si æque Latinum esset. Esuritionem, inquit, faciunt inanes patentesque intestinorum fibræ, et cava intus ventris, et stomachi vacua hiantia. Ibid. ex Erasistrato, de Scythis, Ὅταν διά τινα καιρὸν ἀναγκάζωνται ἀσιτεῖν, ζώναις πλατείαις τὴν κοιλίαν διασφίγγειν, ὡς τῆς πείνης αὐτοὺς ἧττον ἐνοχλούσης: quæ verba sic interpr., Cum sit usus ut famem longius tolerent, fasciis ventrem strictissime circumligare: ea ventris compressione esuritionem posse depelli creditum est. ["Græv. Lectt. Hes. 626." Schæf. Mss. Lycophr. 581. Callim. H. in Cer. 24. * "Ἔκπεινος, Esuriens, Macar. Homil. 10. p. 129." Kall. Mss.] Κατάπεινος, ὁ, ἡ, Fame confectus, ut κατάπονος, Defessus, Labore confectus. Ex Aristot. Polit. 8, 1. affertur Καταπεινὴν ψυχὴν, pro Animam jejunam: quod mendosum est: ibi enim, de artibus illiberalibus et quæ βάναυσοι appellantur, sic leg. Ἄσχολον γὰρ ποιοῦσι τὴν διάνοιαν καὶ ταπεινὴν, loco καταπεινὴν, quod in Aldina legitur Ed., satis manifesto errore. Ὀξύπεινος, Qui acuta et vehementi fame excruciatur, Famelicus, Athen. (47.) e Diphilo, Antiphane, Eubulo: (410.) e Demonico, ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Βοιώτιον: nam τὸ Βοιωτῶν ἔθνος εἰς πολυφαγίαν ἐκωμῳδεῖτο, (417.) ubi etiam de iisd. Bœotis Eubulus dicit, Ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας. ["Casaub. ad Athen. p. 94." Schæf. Mss. * Ὀξυπείνης, Philes de Anim. 3, 8.] Πρόσπεινος, Qui esurit, Famelicus, Act. 10, (10.) Ἐγένετο δὲ πρόσπεινος καὶ ἤθελε γεύσασθαι.

Πειναλέος, Famelicus, Qui famem sentit, Qui esurit: ut διψαλέος, Qui sitit, Sitibundus. At Epigr. πειναλέους τοὺς πίνακας προφέρων, Discos famelicos, h. e. nullis oneratos dapibus: unde eam famem vocat ἀργυρέην λιμὸν, et ἀργυροφεγγέα λιμὸν, quia discos apposuerat ὁ ἑστιάτωρ argenteos, sed pene vacuos. Quam rem indigne ferens is qui exceptus fuerat, desiderat χορτασίην ὀστρακίνων πινάκων. Ibid., Ὄργανα τοῦ λιμοῦ πειναλέους πίνακας: alludens ad etymon, quasi πίνακες dicantur παρὰ τὸ πεινῆν. ["Jacobs. Anth. 7, 350. 9, 456." Schæf. Mss. Opp. K. 4, 94.]

Πεινάω, SIVE Πεινέω, Esurio, Fame premor, Il. Σ. (162.) οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι, Γ. (25.) itidem de leone, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα Πεινάων, Xen. K. Π. 1, (2, 11.) Ἡδὺ μάζα καὶ ἄρτος πεινῶντι: quod et ap. Athen. 4. legitur, qui et habet l. 6. (p. 270.) ex Achæo Eretriensi, Πεινῶντι δ' ἀνδρὶ μάζα τιμιωτέρα Χρυσοῦ τε κἀλέφαντος. Plut. (6, 473.) loquens de Socrate, Παρῄνει φυλάττεσθαι τῶν βρωμάτων, ὅσα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν ἀναπείθει, καὶ τῶν πομάτων, ὅσα πίνειν μὴ διψῶντας: quod et in Præc. Sanit. refert. Aristot. Polit. 2. Ὥστε μὴ λωποδυτεῖν διὰ τὸ ῥιγοῦν, ἢ πεινῆν: ubi etiam nota Doricum INFIN. Πεινῆν pro πεινᾷν, sicut σιγῆν, διψῆν, φυσῆν pro σιγᾷν, διψᾷν, φυσᾷν, quo et Lucian. utitur, τὸ μὴ πεινῆν

κάλλιον τοῦ φάγειν. Utitur et Xen. Σ. (4, 37.) Interdum cum gen. construitur ut cetera vocabula quæ Desiderium significant, veluti ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι. Xen. Σ. (4, 36.) de tyrannis, Πεινῶσι χρημάτων. Et K. Π. 8, (3, 16.) Πεινήσας χρημάτων. At 7, (5, 18.) Μάλα πεινῶσι συμμάχων: metaph. pro Desiderant, Indigent. Metaph. item Jason ap. Aristot. Polit. 3. dicit se πεινῆν, ὅτε μὴ τυραννεῖ: nam cum rodunt et exugunt subditos suos tyranni, famem divitiarum explent: ut Virg. dicit Auri sacra fames. Ceterum Poëtis usitatum est etiam VERB. Πείνημι, UNDE Πεινάναι, SEU Πεινήμεναι, Od. Υ. (137.) Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι, Non se esurire amplius cibos s. dapes: h. e., Exemtam sibi esse famem s. esuritionem. AD Πεινέω vero quod attinet, puto et ipsum Poëtis usitatius esse quam prosæ Scriptoribus: idque Ionice sicut ὁρέω Ionum lingua usurpat pro ὁράω: unde ap. Hes. Πεινέων, πεινῶν, et Πεινεῖν, πεινᾶν. Sic etiam Διψέω dicitur. ["Πεινάω, Boiss. Philostr. 322. Conf. c. πινάω, Brunck. Aristoph. (Λ. 279. Πλ. 297.) 1, 23. 250. Kuster. 238. Bentl. 319. Jacobs. Anth. 9, 21. 503.: Athen. 1. p. 7. οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσι γὰρ Δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται. Πεινῆν, πεινᾶν. Phryn. Ecl. 18. Thom. M. 699." Schæf. Mss. Aristoph. N. 441. Σφ. 1270. A. 734. Eur. Fr. Inc. 164. Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ. * Πεινητής, unde] Πεινητικός, Qui esurire s. famem sentire solet. Si vero rei alicui tribueretur, significaret Esuritionem faciens, Esuriem s. Famem excitans: sicut οὐρητικὸς et neutralem et activam habet signif. Διψητικὸς quoque non solum significat Sitibundus, Sitiens, verum etiam Sitim provocans, Siticulosus. [* Πειναττικός, Plut. Pomp. 51. Ἐμετικὸς ἐκ πειναττικοῦ γενόμενος.]

Ἀναπεινάω, Iterum esurio, famem sentio: ut cum ventriculus, absumtis cibis quibus exatiatus expletusque fuerat, esuriem iterum patitur: vel cum delicatiores cibi appositi, etiam jam pleno stomacho appetentiam faciunt et νεαρὰν ὄρεξιν. Sunt enim quædam βρώματα, ἃ καὶ μὴ πεινῶντας ἐσθίειν ἀναπείθει, ut Socrates docet ap. Plut. Athen. (109.) e Lynceo Samio, Καθάπερ ἀνανήφειν πολλάκις γίνεται τὸν μεθύοντα, τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἀναπεινῆν γίνεται τὸν ἐσθίοντα: de pane ἐσχαρίτῃ διαχρίστῳ, qui cum convivæ jam ἀπειρήκασι et expleti sunt, ἥδιονα ἐπεισάγει διατριβήν. Διαπεινάω, Valde esurio. Unde διαπεινῶμεν, quod Suid. exp., ἐσχάτως πεινῶμεν, in h. l. Διαπεινῶμεν πρὸς τὸ πῦρ, i. e. * διαπύρως καὶ ἐκτόπως διαπεινῶμεν. Additque jocose dictum esse διαπεινῶμεν pro διαπίνομεν: et πρὸς τὸ πῦρ, quoniam hyeme ad focum potitare moris erat. Puto vero esse illa ex Aristoph. desumta: [" Kuster. p. 124. Toup. Opusc. 1, 544." Schæf. Mss. * Συμπεινάω, Clem. Hom. 13, 18.] Ὑποπεινάω, q. d. Subesurio, Aliquantum esurio, Paululum esurio, [Aristoph. Πλ. 536.]

ΠΕΙΡΑ, ἡ, Conatus, Inceptum, Soph. initio Ajacis, Ἀεὶ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον, (1057.) p. 60. meæ Ed. Κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν. In illo tamen priore l. πεῖραν exp. Schol. δόλον et τέχνην, addens, id significare ap. Atticos: et inde dictos esse πειρατάς. Exp. et βλάβην, i. e. Damnum: afferens et ex ejus Danaë l. in quo idem significare tradit. Thuc. 3, (3.) Καὶ ἣν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα, Si succederet conatus, res feliciter tentata esset. Ibid. Ἐσηγησαμένων τὴν πεῖραν αὐτοῖς. Synes. Ep. 118. Τὸ γὰρ εὐτυχηθῆναι τὴν πεῖραν τοῖς φθάσασι, πολλοὺς ὁμοίους γενέσθαι προτρέψεται. His autem opp. πείρᾳ τινὸς σφάλλεσθαι, quod ap. Thuc. legitur: nisi quod του habet pro τινὸς, 2, (43.) Καὶ ὁπότε καὶ πείρᾳ του σφαλεῖησαν. Bud. a Soph. poni ait non solum pro Conatus, quam signif. illi esse frequentem, sed et pro Facinus susceptum. Apud Eund. certe reddi potest et Ratio, Via, intellige autem Rationem s. Viam qua conamur ad id quod cupimus pervenire, idque efficere, (Aj. 470.) πεῖρά τις ζητητέα. Sed et ὁδὸν ac πορείαν exp. Schol. in alio l., p. 18. meæ Ed.: de quo dixi in verbo Ἐφορμῶ col. 1452. Tomi 2. || Πεῖραι, Ærumnæ, Synes. de Hercule. || Specimen, Periculum, in ea signif. qua jungitur verbo Facere Experimentum, Experientia, Documentum. Cum verbo διδόναι pro Specimen dare, edere, Documentum dare, Dem. (707.) Πεῖραν αὐτῶν δεδώκασι, Specimen sui dederunt, Isocr. ad Nic. Πεῖραν τῆς ἐμαυτοῦ φύσεως δεδωκώς. At cum verbo λαμβάνειν, et interdum cum ποιεῖσθαι, pro Periculum facere, Tentare. Herodian. 2, (2, 1.) Καὶ πεῖραν τῆς γνώμης τῶν στρατιωτῶν λαβεῖν, Periculum facere animi illorum, vel voluntatis. Vel, Tentare s. Explorare illorum animum, mentem. Idem πεῖραν δοθῆναι dixit pro Periculum fieri. Sæpe autem sequente particula εἰ, ut ap. Xen. Τῶν θεῶν πεῖραν λαμβάνειν εἴ τι σοι ἐθελήσουσι συμβουλεύειν. Æschines, Πεῖραν ὑμῶν λαμβάνω, εἰ δύνασθε. Et Thuc. cum ποιεῖσθαι, sequente itidem hac particula, 2, (20.) Πεῖραν ἐποιεῖτο περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος, εἰ ἐπεξίασιν. Sed et περὶ τὰ τοιαῦτα πεῖραν λαμβάνειν, e Plat. Ep. quod in VV. LL. redditur, De his experientiam sumere. At ego Experimentum capere, potius dixerim. Sed dicitur et

B Πεῖραν ἔχω τούτου a Xen., pro Hujus rei periculum feci, Hanc rem sum expertus. Secus vero ap. Thuc. (1, 140.) p. 46. aliquid dicitur Ἔχειν πεῖραν τῆς γνώμης, pro Habere s. Continere documentum sententiæ s. animi aliquorum, i. e., documento esse quæ sit eorum sententia s. mens. Et pro eod. Εἰς πεῖραν ἦλθον τούτου, ad verbum, Ad experimentum veni. Synes. Ep. 137. Παρασχοῦσαν ἡμῖν εἰς πεῖραν ἐλθεῖν τῶν καὶ διὰ φήμης ἀπιστουμένων. At in VV. LL. e Thucydide, Εἰς πεῖραν ἔρχεται, pro Sentitur experientia. Item, Οἱ διὰ πείρας ἰόντες, in Axiocho, (369.) qui falso Platoni ascribitur, Qui periculum fecerunt, Qui sunt experti. Est alioqui frequens dat. πείρᾳ in aliis loquendi generibus: ut πιστεύειν τῇ πείρᾳ, ap. Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) sequente infin., Fidem habere experientiæ. Et Πείρᾳ μεμαθήκατε, Herodian. (8, 7, 8.) Experientia didicistis, etiam Re ipsa, ut Polit. maluit reddere. Diosc. autem dixit in Præf. Τῇ πείρᾳ τὴν ἐνέργειαν τῶν φαρμάκων κανονίζειν. || Πεῖρα et γρόνθων vocabantur etiam Ea quæ prima discebantur a

C tibicinibus. Suspicor autem πεῖραν hanc quoque signif. ex eo habere, quod tibicines ἐν τοῖς πρώτοις μαθήμασι, In iis quæ prima discebantur, veluti periculum facerent suæ εὐμαθείας. Item, Pars una e quinque τοῦ πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, J. Poll. || Πεῖρα pro πειρασμὸς, Tentatio, in ea signif. qua dicitur Christus tentatus esse a Diabolo, ap. Greg. Χριστὸς ἐνήστευσε πρὸ τῆς πείρας. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 229. 272. 289. Toup. Opusc. 1, 351. Ammon. 49. 112. ad Charit. 326. ad Lucian. 1, 300. Brunck. ad Anacr. p. 130. (116.) Ilgen. ad Hymn. 632. ad Herod. 512. Thom. M. 219. 303. 699. ad Diod. S. 1, 439. 487. 493. Musgr. Ion. 1517. Villoison. ad Long. 189. De stupro, Fischer. Ind. Palæph. v. Βιάσασθαι. De coitu, Jacobs. Anth. 10, 123. Villoison. l. c. Πεῖραν ποιεῖν, Fischer. Præf. ad Anacr. p. xviii.; διδόναι, Diod. S. 2, 483. Διὰ π. πολλῆς ἐληλυθέναι, Valck. Phœn. p. 194." Schæf. Mss. Εἰς πεῖραν ἔρχεσθαί τινος, Heliod. p. 328. Ἐπὶ πείρᾳ, Hesychio ἐπὶ λῃστείᾳ, πειρατικῇ βλάβῃ, Aristoph. "Ορν. 582.]

D Ἄπειρος, ὁ, ἡ, Ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, Qui experientiam non habet, i. e. peritiam ab experientia; Inexpertus. Cum gen. Isocr. ad Dem. (4.) Ἄπειρον εἶναι τῶν φίλων, Non expertum esse amicos, explorasse s. probasse amicos, exploratos habere amicos, fecisse periculum amicorum. Ibid. Μήτε ἄπειρος εἶναι τῶν ἑταίρων θέλε. Xen. (K. Π. 4, 1, 5.) Οἵ τινες ἄπειροι ἡμῶν ὄντες, οὐχ ὑπέμειναν, Nondum tentato certamine, Bud. Exp. etiam Imperitus, Ignarus, Rudis, Thuc. 1, (141.) Ἔπειτα χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι, i. e., ut ait Schol. ἀδίδακτοι: sic ἄπειρος λόγων, Demosth. [" Wakef. S. Cr. 4, 6. Villoison. ad Long. 269. Brunck. Soph. 3, 500. (Lex. Soph.) Toup. ad Longin. 296. 326. Wessel. Diss. Herod. p. 93. ad p. 16., ubi et de confus. cum. ἄπηρος, Abresch. Lectt. Aristæn. 21. 328. Thom. M. 87. Valck. Hipp. p. 245. Lennep. ad Phal. 129. De re venerea, Villoison. ad Long. 189. 269. "Α. γάμον, Valck. Phœn. p. 349." Schæf. Mss. Ἀπειρόρατος, Sap. 13, 18.] Ἀπειρόγαμος, ὁ, ἡ, Nuptias non expertus, Nu-

ptiarum expers, Horat.: ut Virgo Maria dicitur ἀπειρόγαμος ab Aretha, quæ vocari etiam solet ἀειπάρθενος voce comp. [Athen. 300. Schol. Aristoph. Θ. 125. * Ἀπειρόζυγος, Expers jugi, Cyrill. Alex. in Es. 15. p. 250. δάμαλις. "Theod. 4, 371." Wakef. Mss.] Ἀπειροθάλασσος, s. Ἀπειροθάλαττος, Maris experientiam non habens, i. e. Navigandi s. Navigationis imperitus, Basil. Ἀπειρόκακος, Qui mala nunquam est expertus, Malorum experientiam non habens, Malorum expers. [Eur. Alc. 930.] || Ἀπειρόκακος, pro ἄκακος, Malitia carens, Non malitiosus, Minime malus, Simplex, Basil. Componitur tam pro hac quam pro illa signif. ex ἄπειρος et subst. κακόν. [Τὸ ἀ., pro ἀπειροκακία, Simplicitas, Thuc. 5, 105.] Formatur vero ex ἀπειρόκακος hanc signif. habente VERBUM Ἀπειροκακέω, pro Simplicitate utor, Malitiose non ago, Malitia non utor. Ἀπειρόκαλος, Recti et honesti experientiam non habens, Honestatis omnis rudis et imperitus, Decori ignarus, Decorum servare nesciens; Ineptus, uno verbo. Dem. (617.) Ὥστε ἀπειρόκαλος προσέδοξεν εἶναι, Ineptus. Quanquam Cic. negavit Græcos nomen habere, quo Ineptum significarent; sed contra Ciceroni VV. DD. nostri temporis ostenderunt ἀπειρόκαλον plane esse quem Lat. Ineptum vocent. Plut. (6, 161.) Εἴρων γὰρ ἢ κόλαξ ἢ περὶ λόγους ἀπειρόκαλος ἔδοξεν εἶναι, Lucian. (2, 229.) Ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν. Non solum autem de persona dicitur, sed et de re: ut (287.) Ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν ἀπειρόκαλόν τε καὶ ὀψιμαθῆ καὶ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἴομαι εἶναι. [Plut. Dione 4. "Ad Lucian. 1, 93. 217." Schæf. Mss.] Ἀπειροκάλως, Præter decorum, Nulla honesti ratione habita, Inepte, [Lucian. 3, 294. Plato Phædro Schol. Soph. Aj. 1219.] Ἀπειροκαλία, Ignorantia recti et honesti, decori, Ineptia. Bud. interpr. Ineptia h. in l. Dionysii Halicarnassei; ubi de re dicitur, non de persona, Καὶ γὰρ αὕτη ἡ λέξις πέφευγε τῶν ἀπηρχαιωμένων ὀνομάτων ἀπειροκαλίαν, Xen. K. Π. 1, (2, 3.) numero plurali usus est, Ἐντεῦθεν τὰ μὲν ὤνια καὶ οἱ ἀγοραῖοι καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀ. ἀπελήλανται εἰς ἄλλον τόπον, ὡς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ. [" Thom. M. 344." Schæf. Mss.: Gl. Insolentia, Infirmitas.] Ἀπειροκαλεύομαι, Inepte ago, Ineptio, in quadam Æschinis Epist. [10. p. 125.] Ἀπειρολεχής, Expers thori, i. e. Cœlebs: ἀπειρόγαμος pro ἄπειρος λέχους. [Aristoph. Θ. 119. "Valck. Hipp. p. 169." Schæf. Mss.] Ἀπειρονίκης, Ignarus s. Imperitus vincendi, victoriæ, Qui victoriam nondum expertus est: ἀπειρονίκαι athletæ, sunt Dionysio Areop., inquit Bud., Qui vincere certamina nequeunt, Inepti athletæ. Ex ἄπειρος et νίκη compositum, eadem forma qua dicitur ἱερονίκης. [A Schneidero non agnoscitur.] Ἀπειρόπλους, Navigationis inexpertus, imperitus, ap. Lucian. (3, 197.) qui ἀπειροθάλαττος dicitur a Basilio, ut paulo ante dictum fuit, i. e. Maris inexpertus, ad verbum. Ἀπειροπόλεμος, Belli inexpertus, imperitus, Rei militaris imperitus, Belli rudis, Tiro. Opp. τῷ ἐμπειροπόλεμος, quod de veterano dicitur. [" Planud. Ovid. Met. 5, 91." Boiss. Mss. Appian. B. Mithr. 344. B. C. 776. "Ad Dionys. H. 2, 929. 3, 1591. Bibl. Crit. 3, 1. p. 105. Lennep. ad Phal. 129." Schæf. Mss. * Ἀπειροπολέμως, Appian. B. C. 774=170. * Ἀπειρόπονος, Nonn. D. 24. p. 636. * Ἀπειροτέχνης, Euseb. Pr. E. 4, 23. Φοίβη ἀπειροτέχνης, φαεσίμβροτος Εἰλείθυια, Viger. autem reponere vult ἀπειρολεχὴς s. * ἀπειροτέκνης. * Ἀπειρότοκος, Cyrill. Alex. Hom. 5. Pasch. p. 49. "Antip. Sid. 12." Schæf. Mss. * " Ἀπείρανδρος, Planud. Stichero Ms." Boiss. Mss. "Viri nescia, Suid. 2, 569. Hes. Phot." Wakef. Mss.] Ἀπειρωδίν, ὁ, ἡ, Partus dolorem non expertus, [" Nonn. D. 48, 798." Wakef. Mss. * Ἀπειρώδινος, Epiphan. 1, 102. * " Ἀνάπειρος, i. q. ἄπειρος, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. 3, 46. * Ἀναπειρία, Bekk. Anecd. 78." Kall. Mss. * Αὐτοάπειρος, Damascius Photii p. 1051. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 137. * Αὐτοαπειρία, 136. cf. 1, 88.] " Ἐπάπειρα, Hesychio δυσνόητα πολλά." Ἀπείρως, Inexperte, Citra experientiam, Imperite.

Dicitur autem ἀπείρως ἔχω τούτου, et πρὸς τοῦτο. Cum gen., ut ἀ. ἔχειν τοῦ λέγειν, Dicendi imperitum esse. Sic Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Τῶν μεγίστων παιδευμάτων ἀ. ἔχουσι, Præcipuarum disciplinarum sunt rudes. Vel, ut alii, expertes. Cum πρὸς autem, accus. jungitur: Xen. (Ἀν. 2, 6, 29.) Οὐκ ἀ. οἶμαι ἔχειν πρὸς θήραν ἀνθρώπων. [" Thom. M. 87. Wakef. Trach. 964." Schæf. Mss. * Ἀπειροτέρως, Aristot. de Respir. c. 1.] Ἀπειρία, ἡ, Inexperientia, Imperitia, Inscitia. Aliquando cum gen. pro ἄγνοια: ut ἀπειρίᾳ χωρίων, Ignoratione locorum. [Plato Hippia Maj. "Jacobs. Anth. 12, 101." Schæf. Mss.] Ἀπειροσύνη, ἡ, ap. Poëtas i. q. ἀπειρία. Utitur inter ceteros Eur. [Med. 1094. Hipp. 195.]

" Διάπειρος, Ignotus, VV. LL. sed non sine men-
" do: forsan autem scr. Διάπυρος, Ignitus. Nam si
" vel maxime διάπειρος retineamus, sonaret Prorsus
" ἄπειρος: vel etiam Expertus, a διάπειρα. Similiter
" mendosum est Διαπειράω, quod eadem afferunt pro
" Transfigo, Trajicio; nam in hac signif. διαπεράω
" dicitur: in illa, διαπείρω."

[* Δύσπειρος, unde * Δυσπειρία, Difficultas rei per experientiam cognoscendæ, Hippocr. de Hum. 1. p. 47.]

Ἔμπειρος, ὁ ἔχων πεῖραν, Qui habet experientiam, i. e. peritiam ab experientia, Usu peritus. Vel uno verbo, Peritus. Plato de LL. Τῶν μέν, ὡς ἄπειρος ὁ λαχών, τῶν δ' ὡς ἔμπειρος, Horum quidem, quod peritus sit is cujus sors inter nominatos exierit: illorum vero, quod peritus. Aristot. Eth. Νέος δὲ ἔμπειρος οὐκ ἔστι. Possumus autem fortasse ἔμπειρος sine casu positum reddere etiam Experiens, e Cic. et Horat. ac Ovid. Sed frequentius multo gen. habet. Thuc. ἔμπειρος πολέμου, Rerum bellicarum peritus: [cf. 1, 80.] Herodian. (2, 2, 16.) Ἀρετῆς τῆς ἐν ἔργοις ἔμπειρον, Militaris disciplinæ peritum, Polit.: Athen. 1. (p. 3.) Ἔμπειρον εἶναι τῶν ἱερουργιῶν τῶν νομισθεισῶν. At τὸ ἔμπειρον substantive ponitur pro ἡ ἐμπειρία, Herodian. 3, (4, 3.) Τοῦ δὲ ἐμπείρου καὶ γενναίου πολὺ τῶν Ἰλλυρικῶν ἀπολεῖπον, Peritia belli multo inferior Illyrico milite. [" Ammon. 105. Wessel. ad Herod. p. 17. 93. 753. Lennep. ad Phal. 129. Brunck. ad Soph. Œd. T. 44. Plato Gorg. 37." Schæf. Mss.] " Ἔμπρεον Hes. exp. ἔμπειρον: pro quo supra ἔμ-" παιον." Ἐμπειροπόλεμος, Peritus rei militaris, In bello exercitatus, Veteranus, Appian. (1, 447.) Huic opp. ἀπειροπόλεμος, vide Ἄπειρος. [Plut. 3, 323. " Ad Dionys. H. 2, 929. 1071." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 135." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 382. * Ἐμπειροπράγμων, Damascius Suidæ in Νόμος. * Ἐμπειρότοκος, Hippocr. 592.] Ἐμπείρως, Perite, More eorum qui periti sunt, Scite, ἐπισταμένως. Quod vero Ceb. Theb. dicit, χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, exp. Recte et apte. [Thuc. 2, 89. Demosth. 1351. * " Ἐμπειροτέρως, Æschin. c. Tim. 48. Tauchn.(=105. Reisk.)" Boiss. Mss.] Ἐμπειρία, ἡ, Peritia, Thuc. 2, (85.) Τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης ἀντιτιθέντες, Peritiam Atheniensium multo usu confirmatam. Cic. dicit Longi temporis usus et periclitatio, Plut. An Senibus capess. Resp. Οἷς ἡ γελωμένη πολιὰ καὶ ῥυτὶς ἐμπειρίας μάρτυς ἐπιφαίνεται, Herodian. 4, (10, 7.) Τὴν διὰ τόξων εὔστοχον ἐμπειρίαν, Peritiam artis sagittariæ. Item cum gen., Thuc. 3. Μάχης ἐμπειρίᾳ καὶ χωρίων, Dem. (17.) Τὴν τοῦ πολέμου ἐμπειρίαν ἐν τῇ τοῦ Φιλίππου χώρᾳ κτησάμενοι, Æschin. c. Ctes. Τὴν τῶν λόγων ἐμπειρίαν. At Plut. Pericle, ἐμπειρία ναυτική, Peritia rei nauticæ. Exp. quoque non solum Usus rerum, sed etiam Experientia. [" Thom. M. 302. Valck. Phœn. p. 193. Timæi Lex. 99. et n., Abresch. Lectt. Aristæn. 229. Ammon. 49. ad Diod. S. 1, 4. Heind. ad Plat. Gorg. 55. Ἐμπειρίαν ἔχειν περί τι, Diod. S. 2, 310." Schæf. Mss. * " Ἐμπείριος, Const. Manass. Chron. p. 119." Boiss. Mss.] Ἐμπειρικός, ut ἐμπειρικοὶ medici, et eorum secta ἐμπειρική: de quibus Celsus in præf. suorum de Re medica Librorum, Alii sibi experimentorum tantummodo notitiam necessariam esse contendunt; alii, nisi corporum rerumque ratione comperta, non satis potentem usum esse proponunt. Aliquanto post,

Contra ii, qui se ἐμπειρικοὺς ab experientia nominant, evidentes quidem causas ut necessarias amplectuntur; obscurarum vero causarum et naturalium actionum quæstionem ideo supervacuam esse contendunt, quoniam incomprehensibilis natura sit. Plin. 29, 1. Alia factio ab experimentis se cognominans ἐμπειρικὴν, cœpit in Sicilia, Acrone Agrigentino Empedoclis physici auctoritate commendato. Ἐμπειρία et Ἐμπειρικὴ, inquit Gorr., est altera e primis medicinæ sectis. Ejus auctor primus Serapion extitit, qui naturæ cognitionem naturalemque disciplinam nihil ad medicinam pertinere professus, in usu et experimentis eam posuit. Quem Apollodorus, et Glaucias, et aliquanto post Heraclides Tarentinus, et aliqui non mediocres viri secuti, ex ipsa professione se ἐμπειρικοὺς appellarunt. Erant autem τῆς ἐμπειρικῆς tria genera: NIMIRUM Περιπτωτικὸν, ET Αὐτοσχέδιον, ET Μιμητικόν. Primum quidem dicebatur, cum aliquid experirentur in quod forte fortuna, nihil tale cogitantes, incidissent. Secundum, cum ad alicujus rei experientiam dedita opera venirent, sive per somnia, s. aliter admoniti. Tertium vero, cum ea, quæ prosunt vel nocent, sive natura, s. fortuna, s. aliquo consilio in morbis iisd. experirentur, alios, qui eadem prius experti essent, imitantes. Quicquid autem juvat, aut nocet, h. e. causarum omne genus, dicebant vel naturale vel fortuitum esse: vocantes naturale, quod casu fieret, neque haberet manifestam causam; fortuitum vero, quod sine electione quidem nostra fieret, sed evidentem causam haberet. Tribus autem his theorematis utebantur, τηρήσει, ἱστορίᾳ, τῇ τοῦ ὁμοίου μεταβάσει. APPELLABANT Τήρησιν, quicquid aliquando observassent: quorum cum magnam habebant copiam, eam omnem VOCABANT Ἄθροισμα, atque id RURSUS Αὐτοψίαν, quæ est eorum memoria quæ frequenter et eod. modo visa sunt: quæ cum didicissent, NUNCUPABANT ἱστορίαν. Qua in re diligenter considerabant quæcunque simul acciderent συμπτώματα: eorumque omnium observationem NOMINABANT Συνδρομὴν, Concursum et congeriem symptomatum omnium quæ in affecto essent loco. Quod si in morbos nondum visos inciderent, aut eo loci essent ubi inventorum auxiliorum facultas non suppeteret, transibant ad consimile, quod ab eis DICEBATUR Μετάβασις τοῦ ὁμοίου: eamque triplicem statuebant, de affectu in affectum, de loco in locum, de remedio ad remedium. Eam autem observationem, quam per illam τοῦ ὁμοίου μετάβασιν habebant, APPELLABANT Πεῖραν τριβικήν. [Ἐμπειρικὸς, Aristot. H. A. 4, 7. ἁλιεῖς, vulgo autem ἐμπορικοί. * " Ἐμπειρικῶς, Perite, Diod. S. 2, 512." Wakef. Mss.] Ἐμπειρέω, Peritus sum, Calleo, Expertus sum, Polyb. 3, (78, 6.) Πυνθανόμενος τῶν μάλιστα τῆς χώρας δοκούντων ἐμπειρεῖν. Apud Suid. Φήσας γεγονέναι πλείω χρόνον ἐν ταῖς Σάρδεσι, καὶ τῶν τόπων ἐμπειρεῖν, Locorum peritum esse, (πεπειραμένως ἔχειν,) ut Thuc. dicit ἐμπειρία χωρίων. Ἐμπείραμος vero Poëtice pro ἔμπειρος dicitur, Peritus, Expertus. Cujus usus cum alibi, tum in Epigr. [Agathiæ 57.] Item ap. Lycophr. (1196.) fem. et cum gen. ἡ πάλης ἐμπειράμος. [" Manetho 4, 88." Wakef. Mss. " Ad Callim. 1, 266." Schæf. Mss.] Pro quo metri causa interdum USURPATUR Ἐμπέραμος, de quo et infra.

Πολύπειρος, ὁ, ἡ, Multa expertus, Qui multa tentavit, Peritus, Callidus, [" Diog. L. in Demetrio p. 194." Seager. Mss. Aristoph. Λ. 1110. " Ad Charit. 723. * Πολυπείρως, Valck. Adoniaz. p. 356." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 15, 48.] Πολυπειρία, ἡ, Multarum rerum experientia et peritia, Plato de LL. 7. (p. 811.) Π. καὶ πολυμαθίαν, [Thuc. 1, 71. Diod. S. 5. p. 198.]

" Πρωτόπειρος, Primum experiens, Suid. Νέος ὢν " κομιδῇ καὶ πρωτόπειρος τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων, καὶ " νεωστὶ γενόμενος τῆς ἐπὶ πλεῖον προαγωγῆς:" [Polyb. Fr. Gr. 115. Hist. 1, 61, 4.] " Apud Athen. " vero" [p. 568. ex Alexide,] " καινὰς ἑταίρας πρωτο- " πείρους τῆς τέχνης. Vide et Πρωτόποσις." [* Πρωτόπειρα, Gl. Tirocinium; * Πρωτοπειρία· Rudimentum.]

A [* Σύμπειρος, Qui idem cum aliquo experitur, Pind. N. 7, 15.]

* Ἄμπειρος, Peritus, Expertus, i. q. ἔμπειρος, Hes.

Μονοπεῖραι λύκοι, Lupi qui non plures simul homines, sed singulos invadunt, Aristot. H. A. 8, 5. de lupis, Ἀνθρωποφαγοῦσι δὲ οἱ μονοπεῖραι τῶν λύκων μᾶλλον αὐτῶν ἢ τὰ κυνηγέσια, Lupi hominem illi potius petunt, qui inertes et unipetæ quidem sunt quam qui venatores, Gaza. De quibus Plin. intelligere videtur, Inertes hos parvosque Africa et Ægyptus gignunt, asperos trucesque frigidior plaga. Hes. μονοπείρας exp. τοὺς μὴ ἀθρόους, ἀλλὰ καθ' ἕνα πειρατεύοντας: quibus verbis dubium est an significet Prædones qui singuli prædatum exeunt, non confertim. Hoc certe fortassis μονοπεῖραι lupi exponi itidem possit, Qui singuli invadunt, non confertim. Perperam vero in VV. LL. PONITUR Οἱμονοπεῖραι, Inertes, Unipetæ, pro οἱ μονοπεῖραι. [" Ad Lucian. 1, 410." Schæf. Mss.]

Ταλαπείριος, ὁ, Ærumnas expertus, etiam Qui pro-
B cul abiit; nam Eust. ταλαπείριος exponi posse scribit vel ταλαίπωρος vel τῆλε περάσας, h. in l. Od. Z. (193.) Ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα. [" Mancus, Æneas Comm. Poliorcet. c. 10." Seager. Mss.]

Ἀνάπειρα, ἡ, Experimentum s. Tentamentum quod denuo fit. Interdum pro simplici πεῖρα capitur. Unde ἀνάπειραν λαβεῖν, pro πεῖραν λαβεῖν. Polyb. (ap. Suid.) Τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν, Athen. 5. Γενομένης δὲ ἀναπείρας, Cum periculum et experimentum fieret, experimenti causa navis deduceretur. Cui respondet ἀνάπειραν ποιεῖν, Experimentum facere, s. capere, ut Plin., Periculum facere, Terentio. Rursum Polyb. (ap. Suid.) Ταῖς ἀναπείραις καὶ εἰρεσίαις ἐγύμναζον: sunt autem hæc quædam veluti præludia. Ἀνάπειρα Hesychio est ῥυθμὸς αὐλητικός. [Plut. 13. p. 240. H.] Vide Πεῖρα, Ἀναπειράω. [" Ad Diod. S. 1, 548. Toup. Opusc. 1, 32. Emendd. 1, 46. ad Herod. 623." Schæf. Mss. Polyb. 5, 2, 4. 10, 20, 6. 26, 7, 8. * Ἄμπειρα, i. q. ἀνάπειρα, Strabo
C 9. p. 645.] Ἀπόπειρα, ἡ, Experientia, i. q. πεῖρα, ἀνάπειρα. Unde ἀπόπειραν ποιήσασθαι, ap. Herodian. (2, 9, 9.) Experiri, Periculum facere, Periclitari, Tentare: [Herod. 8, 9.] Item ἀπόπειραν λαμβάνειν, Thuc. (7, 21.) Ἀπόπειραν λαμβάνειν τῆς ναυμαχίας. Dicitur pro eod. διάπειραν λαμβάνειν. [" Ad Mœr. 310. Bibl. Crit. 3, 1. p. 105. ad Herod. 623." Schæf. Mss.] Διάπειρα, ἡ, idem cum præcedentibus, Synes. Ep. 132. Ἀλλὰ μή τοι ποτὲ διάπειραν λάβοιμι, Utinam nunquam hoc mihi experiri contingat. Itidem Plut. de Def. Orac. Οἱ μὲν ὡς σοφιστοῦ διάπειραν λαμβάνοντες, Alii ut sophistam tentantes: Fabio, Φαβίῳ δὲ πᾶσαν ἀπάτην καὶ διάπειραν ἐπάγων πολλάκις. Ex Eod. affert Bud. διάπειραν δοῦναι ἑαυτοῦ, Specimen sui dare. [" Thom. M. 219. ad Charit. 717. Coray Theophr. 237. ad Diod. S. 1, 548. ad Herod. 623." Schæf. Mss. Διάπειραν λαμβάνειν, Jambl. V. P. 204. Kiessl.: Herod. 1, 47. 2, 28. 77. * Κατάπειρα, Paul. Æg. 129, 31. Κατὰ τὴν πρώτην τοῦ νοσήματος κ.] Πρόπειρα, ἡ, Prætentamentum,
D Bud. ap. Thuc. 3, (86.) p. 112. Πρόπειραν ποιούμενοι εἰ σφίσι δυνατὰ εἴη τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ πράγματα ὑποχείρια γενέσθαι: ubi Schol. exp. δοκιμασίαν. [Herod. 9, 48. Inscr. Gruteri p. 314. * Ὑπόπειρα, Joseph. A. J. 5, 1, 26.]

Πειράω, άσω, ήσω, Conor, Nitor: quam signif. et Lat. Tento interdum habet. Il. T. (30.) Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας, ubi observa FUT. Πειρήσω per η. Od. Δ. (545.) ἀλλὰ τάχιστα Πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι, ubi nos Eust. jubet observare act. πεῖρα dictum κοινότερον: Atticum autem esse πειρῶ. Itidem vero πειρᾶν pro πειρᾶσθαι eum alibi dixisse. Sed quamvis Atticam esse neget hanc vocem act. in ea signif., est tamen usus Thuc., cum infin.: et post eum Lucian. (2, 924.) Τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν. Sed ille et accusativo junxit, Πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, q. d. Cum omne conatus genus conati essent, pro Cum omni ope conati essent. Multo sane usitatior est hac in signif. vox PASS. Πειρῶμαι, Thuc. Πειρασόμεθα

ἀμύνεσθαι, et, Τάδε πάντα πειράσομαι ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι. Sic Isocr. Ἐπειράθην διελθεῖν. Et Xen. Πειρῶμαι ἐπιμελεῖσθαι ἐμαυτοῦ ὅπως ὑγιαίνω. ‖ Tento, ea signif. qua dicitur Tentare aliquem, alicujus animum, Tentare donis, spe vel metu, Il. I. (345.) Μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει. ‖ Sed et Πειράσαντες τοῦ χωρίου, Thuc. (1, 61.) Cum locum tentassent, pro Cum conati essent capere, subjungit enim, Καὶ οὐχ ἑλόντες. Sic et alibi utitur. ‖ Tento, Interpello de stupro, Aristoph. Πλ. (1067.) Πειρᾷ μὲν ἴσως σε. Idem metaphorice de comodidascalia dixit, tanquam de muliere, (Ἱππ. 517.) Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι, ubi vide Schol.: Plut. Galba, Νέρων ὑφῆκε τὸν Ὄθωνα πειρῶντα τὴν Ποππαίαν, Lucian. (1, 274.) Συγγνωστὸς γὰρ εἰ καλόν σε οὕτως ὄντα ἐπείρα. Utor autem hic quoque verbo Tentare, cum Tibullo, qui cecinit, Illic tentare Junonem Ixionis ausi Versantur celeri noxia membra rota. I. e. πειρᾷν τὴν Ἥραν: ut vides ap. Lucian. (1, 217.) in Dialogo, quo inducitur Juno hunc ipsum Ixionem ap. suum Jovem accusans. Sic et pass. partic. πειραθεὶς pro Interpellatus de stupro, ap. Thuc. (6, 54.) quod et Suid. affert. Alia autem exempla hujus signif. verbi πειρᾷν habes ap. Bud. 343., ubi reddit et Solicitare de stupro, et Appellare. Lat. dicunt etiam Attentare pudicitiam alicujus. ‖ Item pro Solicitare et ad defectionem perlicere, ibid. e Greg.

PASS. Πειράομαι, άσομαι, ήσομαι, præter illam signif. cujus modo memini, ponitur et pro πεῖραν λαμβάνω, Periculum facio et Experior, Tento, Il. A. (302.) Εἰ δ' ἄγε νῦν πείρησαι, Fac periculum, Tenta; B. (193.) Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν, Tentat eos, i. e. eorum animos. Dictum autem fuerat antea (73.) de re eadem, Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ᾗ θέμις ἐστί, Oratione pertentabo et explorabo eorum animos. Auctor brevium Scholl. exp., ἀπόπειραν λήψομαι. Eust. vero in alterum illum versum annotat, διάπειρα ἦν ἡ τοῦ βασιλέως δημηγορία. Alicubi subjungitur ei particula εἰ, ut Il. N. (806.) Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων, Εἴπως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι. Sed et cum gen., sicut de activo πειρῶ dictum fuit, ut Il. Ω. (390.) Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιέ. Et Od. Ψ. 181. Ὣς ἄρ ἔφη πόσιος πειρωμένη, Maritum animum tentans, Mariti animum tentans, explorans, cum dictum fuisset antea de illa πειράζειν, vv. 113. 114. Τηλέμαχ', ἤτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον Πειράζειν ἐμέθεν. Et ita VERB. Πειράζειν aliud non esse videmus quam πειρᾶσθαι. Vicissim ipse maritus dicitur conjugem πειρᾶσθαι, Od. N. (336.) Πρίν γέ τι σῆς ἀλόχου πειρήσεαι: sed paulum diversa tamen signif.: unde Eust. scribit in h. l., πρινὴ πειράσασθαι ὅπως ἔχουσι περὶ αὐτόν. Sed πειρᾶσθαί τινος ab hoc Poëta dicitur etiam pro Experiri aliquem congrediendo cum eo, vel, ut quidem ego reddere malim, Experiri certamen cum aliquo: cum alibi, tum Il. Φ. (580.) Οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος. Fortassis autem aliquis et verbi Lacessere usus esse possit in hujusmodi ll. Jungit et gen. rei, ut πειρήσομ' ἀέθλων, Od. Θ. (184.) sicut Lat. dicunt Experiri certamen. At vero σθένεος πειρήσομαι, Experiar meas vires, Periculum faciam mearum virium. Sic cum gen. χειρῶν, aliisque nonnullis, ap. Eund. Fortasse tamen exponi possit etiam Specimen edere, in hujusmodi ll. Apud Hesiod. autem, πειρηθῆναι Ἔγχεος ἡμετέρου, Ἀ. (359.) Experiri hastam nostram. Et Ἔργ. (2, 278.) πεπείραμαι νηῶν, nisi potius scr. πεπείρημαι, Expertus sum naves. Invenitur et cum dat. ap. Hom.; sed in h. l. Il. Φ. (225.) καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι Ἀντιβίην, est antiptosis, posito dat. pro gen., Eust.: quæ ἀντίπτωσις fortassis et huic loco tribuenda est Od. Θ. (377.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, cum nonnulla exempl. accus. σφαῖραν scriptum habeant perperam; ubi observandum etiam est non poni hunc dat. sine adjectione, ut alibi gen., sed addi, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τόν. At vero πεπείρημαι μύθοις exp. Exercitatus sum in verbis s. sermonibus, Cultus sum in verbis, Od. Γ. (23.) Οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσι. Sed possumus et hic, ut opinor, apte uti verbo Experiri, et quidem cum Poëtica constr., quæ tamen aliquem et in prosa locum habet, dicendo, Nondum expertus sum verborum s. sermonum. Sed de h. l. disseram et paulo post, ubi de πειρῶμαι pass. signif. habente sermo erit. At in soluta oratione πειρῶμαι, præter signif. illam cujus in Πειρῶ mentionem feci, signif. Experior, Periculum facio, cum gen. Usus autem est Plato cum gen. personæ et accus. rei, Πεπειραμένος Ἐράστου πλείονα ἢ σύ. Sed ponitur πειρῶμαι et pro Experior significante Adipiscor, Bud. 343. afferens e Synes. Πάντως δὲ ἐν ἀμείνοσιν ἐστὲ, καὶ καλλίονος πειρᾶσθε τοῦ δαίμονος, Meliorem fortunam experimini. I. e. Felicius egit fortuna vobiscum. Aliud exemplum affert ex Eod., dicente χαλεποῦ πειρᾶσθαι τοῦ δαίμονος: sed hic possis quidem verbo Experiri, at non verbo Adipisci uti. Tale est πειρᾶσθαι κακῶν ap. Dem. (311.) ubi videndum an verbo Experiri uti possimus, ut cum dicunt Lat. Extrema et Ultima experiri. Cum contrario certe gen., sc. ἀγαθῶν, alio potius verbo reddendum videtur, sc. Potiri, aut Frui. Cum quo gen. extat etiam ap. Thuc. At πειρᾶσθαι τοῦ τείχους, ap. Eund. (2, 81.) simile est illi quod ex eo in Πειρῶ protuli, Πειράσαντες τοῦ χωρίου. Ceterum quod ad pass. verbum attinet, i. e. ad verbum hoc passivam ut vocem, ita et signif. habens, sciendum est ap. Hom. Od. M. 37. LEGI πεπείρανται, Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται: ubi quidam πεπείρανται esse putant a πειρῶμαι passive sumto, ut sit sensus, Hæc omnia tibi sunt experientia s. experimento comperta; aut etiam uno verbo, Experta, passive: quem etiam usum interdum ap. Lat. habet. Alii a passivo itidem πειρῶμαι deducentes, reddunt, Hæc omnia sunt tentata. Sed Eust. ait positum pro τετελείωνται, a v. πειραίνω, ut πέφανται a φαίνω: cum tamen antea scripsisset, verba illa, Ταῦτα μὲν, etc. apte dictum iri τῷ μετὰ πεῖραν δεινοῦ τινος, εἶτα καὶ περὶ ἑτέρων δυσχερῶν ἀκούοντι. Hes. præterea HABET Πεπειρῆσθαι, quod exp. γεγυμνάσθαι: secundum quam exp. convenit hic infin. cum præt. πεπείρημαι, quod supra ex Hom. attuli junctum dativo; nam et ipsum passive accipientes quidam, exp. γεγύμνασμαι et ἤσκημαι: addit vero et πεπαρθενεῦσθαι, pro quo reponendum puto διαπεπαρθενεῦσθαι; ut sc. dicatur ea quæ est devirginata, esse Experta a viro, accipiendo et hic Experta passive, pro Quæ virum experta est, ut Lat. Poëtæ loquuntur. De πειραθεὶς autem a πειρῶμαι passive sumto, et quidem pro Interpellor de stupro, dictum supra fuit in Πειρῶ.

" Πειρῴατο, Ionice pro πειρῷντο, Tentarent, Conarentur, Herod." [4, 139. 6, 138.] " Ἐπεπειρέατο, " Experti fuerant, Ionice ap. Herod. (7, 125.) pro " ἐπεπείρηντο," [quod et ipsum est Ion. pro ἐπεπείραντο.] " Est præt. plusquamperf. pass."

[" Πειράω, ad Anton. Lib. 263. Verh., Mœr. 319. et n., Musgr. Hipp. 997. Hel. 1551. Valck. Diatr. 80. Wessel. ad Herod. 38. 338. ad Charit. 324=617. ad Phalar. 350. Thom. M. 700. Brunck. Aristoph. 2, 242. Kuster. 124. ad Diod. S. 2, 452. Jacobs. Anth. 12, 91. Philostr. 208. Boiss. Heyn. Hom. 6, 327. 7, 240. 566. 602. 672. 690. 8, 154. 202. 584. Tento, De stupro appello, Mœr. 310. et n., Timæi Lex. 210. et n., Jacobs. Exerc. 2, 100. Anth. 11, 318. Fischer. ad Anacr. p. 17. ad Herod. 740. Huschk. Anal. 305. ad Paus. 329. T. H. ad Plutum p. 46. Kuster. Aristoph. 109. Boiss. Philostr. 412. Heind. ad Plat. Phædr. 189. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. De constr., Musgr. Tro. 979. Brunck. Apoll. Rh. 113. Cum infin., ad Dionys. H. 5, 276. Thom. M. 163. Act. et med., ad Callim. 1. p. 116. Buttm. ad Plat. Gorg. 513. Πειράομαι, Xen. Mem. 1, 1, 9. Pierson. ad Mœr. 16. Abresch. Lectt. Aristæn. 18. 289. ad Xen. Eph. 174. Jacobs. Exerc. 1, 134. Heyn. Hom. 8, 445. 520. 676. ad Il. O. 359. Σ. 601. Od. Δ. 119. Zeun. ad Xen. K. Π. 568. ad Charit. 326. Cum partic., Herod. 38. 335. 424. 440. 442. et v. l., 459. 566. 572. et n., 586. 703. 717. Musgr. Iph. A. 367. Heyn. Hom. 5, 415. Pass., Heind. ad Plat. Phædr. 189. Πειράσομαι ἀποφαίνειν, Bibl. Crit. 3,

2. p. 26. Ἐπειράθην, ἐπειράσθην, ad Diod. S. 1, 144. ad Charit. 403. Brunck. ad Poët. Gn. 278. ad Xen. Eph. 174. Bast Lettre 162. Schneid. ad Xen. Œc. 36. ad Polit. 264. Πειρασθεὶς, Alciphr. 168. Πεπειραμένος, Phalar. p. 8. Πεπειραμένος, — ασμένος, Bast Lettre 163. Σθένεος πειρώμενος, Heyn. Hom. 7, 64. * Πειράω pro περάω, ad Il. Ω. 8." Schæf. Mss. Pind. Π. 2, 62. Lysias 215. Hom. Hymn. 2, 175. Herod. 6, 82. 7, 139. 148. 172. Apoll. Rh. 1, 1099. 3, 179. 185. 1147. Isocr. ad Demon. p. 7. * Πείραμα, Gl. Tentamentum.] Πείρασις, Tentatio, Solicitatio de stupro, Thuc. [6, 56. " Thom. M. 701." Schæf. Mss. Steph. B. 634. " Πείρωσις, Tentatio, Athan. 1, 843. fors. mendose." Kall. Mss.] Πειρατέον, Tentandum et experiendum est, Nitendum s. Annitendum est, Conandum est, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 34.) Π. ὀρθῶς λέγειν, Conandum est ut recte dicamus. Et Demetr. Phal. Κατὰ τὸ δυνατὸν δὲ ὅμως π. ET Πειρατέα, pro eod. Attice, Plato de LL. [6. p. 770. Strabo 12. p. 860. Aristot. Eth. Nic. 1, 2. Polyb. 4, 30, 3. M. Anton. 5, 26. * Πειρατὸς, unde ἀπείρατος: * πειρητὸς, unde ἀπείρητος.]

Ἀπείρατος, ὁ, ἡ, Intentatus, Cujus periculum factum non est, Quem quis expertus non est, Dem. pro Cor. Οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ἀπείρατον τούτοις ἦν κατ' ἐμοῦ. Activa quoque signif. capitur pro Inexpertus, Qui experientiam non habet vel cepit, i. q. ἄπειρος, Aristides, Οὐ γάρ ἐστι γένος, ὃ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπείρατον, Quod munificentiam hujus urbis expertum non sit. Et ap. Chrys. Ἀπείρατος ὕβρεως, Non expertus injuriam ullam, i. e. Ab omni injuria intactus. Ionice autem DICITUR Ἀπείρητος, Od. B. (170.) Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, Imperitus, Ignarus. At Il. P. (41.) cum gen. Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται Οὐδέ τ' ἀδήριτος οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο: ibi enim Eust. ait esse hyperbaton, pro οὐκ ἀπείρατος ἀλκῆς καὶ φόβου. In parvis autem Scholl. exp. ἀλλ' οὐδαμῶς ἐπὶ πολὺν χρόνον ἄπειροι γενώμεθα τῆς ἀλλήλων δυνάμεως καὶ μάχης. [Arrian. Anab. 5, 27, 15. 6, 28, 5. Pind. Ὀ. 8, 79. 11, 18. N. 1, 33. Ἰ. 4, 50. Pro ἀπέραντος, Ὀ. 6, 90. βατίᾳ ἐν ἀπ. " Ad Diod. S. 2, 53. Brunck. Soph. 3, 500. Abresch. Lectt. Aristæn. 289. Thom. M. 87. ad Herod. 347. Brunck. Œd. T. 1088. * Ἀπειράτως, Paus. 3, 162. * Πολυπείρατος, Manetho 1, 67. nisi leg. * Πολυπείρατα." Schæf. Mss.]

[* Πειρητὴρ, unde] Πειρητηρίη, Ionice PRO Πειρατηρία, ἡ, Tentatio qua alicujus rei periculum et experimentum facimus, aliquid exploramus, i. q. πειρασμός. Ex Herod. Καθεῖναι κάλων κατὰ πειρητηρίην, Mittere funem ad explorandum, Valla. Qui funis dicitur ETIAM Καταπειρητηρίη ab Eod., ET Βολίς: quoniam ad fundum s. aquæ altitudinem explorandam jacitur, s. mittitur. [Cf. Καταπ.] Πειρητήριον, τὸ, Experimentum, Tentamentum, Hippocr. [677, 30. * Πειρατὴρ, unde " Πειρατήριον, Tentamentum, Athan. 1, 97. 102. 103. Andr. Cr. 94. 95. 229." Kall. Mss. Stob. Serm. 117. Γυμνασίαις καὶ πειρατηρίοις, Arrian. Epict. 3, 25. Οἱ πόνοι οἱ τῶν π. ὠφέλιμοι, Heliod. 10. p. 490. Π. ἀψευδὲς τῶν καθαρευόντων, Eur. Iph. T. 967. φόνια π.]

Ἀναπειράω et Ἀναπειράομαι, proprie Iterum experior, Iterum tento. Alioqui pro simplici πειρῶμαι, Experior, Tento. Thuc. 7, (7.) Οἵ τε Συρακούσιοι ναυτικὸν ἐπλήρουν, καὶ ἀνεπειρῶντο, Schol. ἀπεπειρῶντο, ἐμελέτων. Sed notandum est, ut ἀναπειρᾶσθαι ibi a Thuc. de re navali usurpatur, sic ἀνάπειραν usurpari in his ll. a Suida cc., Κατασπᾶν τὰς ναῦς, τὰς ὑπηρεσίας ἐμβιβάζειν, καὶ τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν, παρέλκοντα τὸν χρόνον κ. τ. λ. Item, Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρεσίαις ἐγύμναζον: citat autem posteriorem locum e Polyb. [" Ad Diod. S. 1, 548. ad Herod. 666." Schæf. Mss. * " Ἐπαναπειράω, Planud. Ovid. Met. 14, 382." Boiss. Mss. * Προσαναπειράομαι, J. Poll. 1. p. 83.]

Ἀποπειράω, i. q. ἀπόπειραν ποιοῦμαι, aut λαμβάνω, Experior, Periculum facio, Periclitor, Tento. Jungitur etiam genitivo, non aliter quam cum dicitur ἀπόπειραν ποιοῦμαι vel λαμβάνω. Thuc. 6. Ἔπειτα
A καὶ τῆς Καρχηδονίων ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἀποπειράσοντες, Appian. B. C. 5, (36.) de Perusina fame loquens, Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τοῦ λιμοῦ τέλος ἦν, ἀχθόμενοι τοῖς γενομένοις ὁπλῖται παρεκάλουν τὸν Ἀντώνιον αὖθις ἀποπειράσαι τῶν τειχῶν, ὡς διακόψοντες αὐτά, Themist. de Amicitia, Καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειας ἅπαξ, οὐ μή ποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἀποπειράσειεν. Usurpatur interdum et alia constr.: Thuc. (7, 36.) Ἀποπειράσαι ταῖς ναυσὶν ἐβούλοντο, quod a nonnullis exp., Fortunam navalem experiri volebant. Ab aliis, magis ad verbum, Fortunam navibus experiri, i. e. per naves. Vocis PASS. Ἀποπειράομαι, frequentior est usus: unde et in illo priore Thuc. l. paulo ante c_4 partic. activum ἀποπειράσοντες, Schol. exp. per partic. pass. ἀποπειρασόμενοι. Jungitur autem similiter cum gen. Aristoph. N. (477.) διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ. Quod genus loquendi usurpatur et ab Andocide, Ἥκουσιν ἀποπειρώμενοι τῆς ἡμετέρας γνώμης, Documentum accepturi, Bud.: Xen. Œc. (19, 13.) Ἀποπειρᾷ μου, καὶ τοῦτο, ἔφη, μάλιστα πάν-
B των ἐπιστάμενος, i. e., eod. Bud. interpr., Cum tu optime scias, tu me tentas an ipse sciam. Plato Apol. (15.) Ἀποπειρώμενος ἡμῶν, Isocr. Evag. Ἀποπειρατέον τῶν λόγων. Aliquando genitivo additur dat. instrumentalis: Plut. Themistocle, Ἀποπειρώμενος Ἀριστείδου λόγῳ. Interdum vero particula εἰ genitivo adjungitur: Plato de Rep. 2. Καὶ τοῦτο ἐννοήσαντα, ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δακτυλίου εἰ ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν. Nonnunquam vero post ἀποπειρῶμαι ponitur duntaxat hæc particula εἰ: Xen. K. Π. 2, (3, 3.) Ἀλλ' ἀποπειρώμενον εἴ τις ἄρα ἔσται ἀνὴρ, ὅστις ἐθελήσει ἐπιδεῖξαι ἑαυτὸν ὡς διανοεῖται. Affertur autem et alia constr., sc. cum περί: ut ἀποπειρᾶσθαι περὶ τῶν ἐσχάτων, e Bud. Epist. prioribus. [Herod. 3, 119. " Thom. M. 167. Brunck. Aristoph. 3, 75. ad Anton. Lib. 263. Verh., ad Mœr. 310. 319. Abresch. Lectt. Aristæn. 18. Valck. ad Herod. 122. 623." Schæf. Mss. Ἀποπειραθεὶς τῆς γαστρὸς, Alex. Trall. 1. p. 69. * Προαποπειράομαι, Clem. Alex. 999=806. cf. Ind.]

C Διαπειράω, Tento, Solicito, Plut. (Pomp. 51.) Διαπειρῶν δωροδοκίαις, καὶ συγχορηγῶν ἀγορανόμοις, Bud. Pass. Διαπειρῶμαι, Tento, Experior, Thuc. 6, (91.) p. 228. Μόνου αὐτοῦ νομίζουσι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ οὐ διαπεπειρᾶσθαι, Non tentasse, Periculum non fecisse, πεῖραν οὐ λαβεῖν, Schol. Synes. Ep. 96. Πόῤῥωθεν διαπειρῶμαι τοῦ πράγματος, Experior. Plut. Fabio, Διαπειρώμενος τοῦ παιδὸς, Tentans filium, Periculum faciens filii. [" Περσέων, Persarum periculum facere, Herod. 5, 109. Διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, Animum ejus tentavit, exploravit, 3, 14." Schw. Mss.] || Διαπειρᾶσθαί τινος, Captare aliquem, Captioni alicujus imminere, Bud. e Plat. de LL. 11. p. 340. [" Thom. M. 219. Coray Theophr. 238. ad Diod. S. 2, 624." Schæf. Mss.]

[* Εἰσπειράω, Hippocr. 829.] Ἐκπειράω ET Ἐκπειρῶμαι, Tento, Periculum facio, Experior: Ἐξεπειράθην τέκνων, Expertus sum filios. [Soph. Œd. T. 360. Percontor, Aristoph. Ἱππ. 1234. Plato Epist. 13. p. 176. * Ἐμπειράομαι, Hippocr. 584. Γυναικὸς
D ἐμπειρηθῆναι.] Ἐπιπειράω ET Ἐπιπειρῶμαι, Experior, Tento, Periculum facio, Insuper tento et periculum facio, [" Heyn. Hom. 7, 566." Schæf. Mss. " Ἐπιπειράσαι, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 143." Kall. Mss.]

Καταπειράω, Tento, Attento, 2 Macc. 13, (18.) Κατεπείρασε διὰ μεθόδων τοὺς τόπους: quod interpr., Difficultatem locorum arte tentabat. [Anonymus Suidæ in Προσαναπεπωσάμενος.] Καταπειρατηρία, ἡ, Instrumentum nauticum, quo altitudinem maris explorant; alio nomine βολίς. Herod. 2, (5.) Κατεὶς καταπειρητηρίην: (28.) Μὴ δύνασθαι κατιεμένην καταπειρητηρίην εἰς βυσσὸν ἰέναι. Idem instrumentum dicitur ETIAM Καταπειρητὴρ, [et * Καταπειρατὴς, Isidorus Orig. 19, 4. Catapirates, linea cum massa plumbi, qua maris altitudo tentatur.]

Μεταπειράω ET Μεταπειρῶμαι, Mutata arte tento. Pro Muto, Vario, affertur ex Aristoph. [Ἐκκλ. 217.]

Παραπειράω, ET Παραπειρῶμαι, Adnitor, Tento, Hermog. de Juvent. cum infin. [" Ad Herod. 683."

Schæf. Mss. Pind. 'O. 8, 4. παραπειρῶνται Διὸς μάντιες. * Περιπειράομαι, Quint. Sm. 4, 406.] Προπειράω ET Προπειρῶμαι, Prius tento, quod et una voce Prætento, [Gl.] a Latinis dicitur. Pro eod., πρόπειραν λαμβάνω. [Eust. Il. A. p. 31, 35. Lucian. 1, 793. * " Ὑποπειράω, ad Timæi Lex. 210. Alciphr. 396. (3, 52.)" Schæf. Mss. Ælian. H. A. 14, 5.]

Πειράζω, άσω, Tento, Periculum facio, i. q. πειράω, ut πελάζω i. q. πελάω, Apoll. Rh. (1, 495.) Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς, Periculum faciebat cantus, etiam Aggrediebatur. Schol. Aristoph. (Πλ. 575.) in expositione verbi Πτερυγίζειν, cum accus. junxit, de pullis implumibus, Ἃ πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύνανται. Studium inutile tentare, de ejusmodi conatu inani dicit Ovid. Eadem constr. in 2 ad Cor. 13. Ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστὲ ἐν τῇ πίστει, Vosmetipsos tentate et explorate, Periculum vestri facite. Quod etiam ad sequentem signif. aliquo modo pertinere queat. Et pass. ap. Aristoph. Σφ. (1129.) πεπειράσθω, Periculum fiat, Tentetur. Et ad Hebr. 11, (37.) Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, Fides eorum et fortitudo tentata fuit, Periculum et experimentum ejus factum est. Sed doctiss. Interpr. putat hoc ἐπειράσθησαν e margine irrepsisse; nam et paulo ante præcedit, Ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, Ludibria et flagella sunt experti. || Captiose tento, s. potius Tento, sine adjectione: Cic. Prudentiam alicujus tentare, Cujus cum tentaret scientiam auguratus. Od. I. (281.) Ὣς φάτο πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά: Ψ. (114.) μητέρ' ἔασον Πειράζειν ἐμέθεν, Me tentare. Sed et Matth. 19. Προσῆλθον αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι πειράζοντες αὐτὸν καὶ λέγοντες, εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν; Sic alibi passim. Dicitur et πειράζειν Θεὸν, Tentare Deum. Act. 15, (10.) Τί πειράζετε τὸν Θεόν; Et, 5, (9.) Πειράσαι τὸ πνεῦμα Κυρίου. At Hebr. 3, (9.) ipse Deus dicit, Ἐπείρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν. || Tento, solicitando ad aliquod scelus? quod peculiariter Diabolo tribuitur, unde et ὁ πειράζων nominatur: Matth. 4, (3.) Προσελθὼν αὐτῷ ὁ πειράζων: 1 ad Thess. 3, (5.) Μή πως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων: 1 ad Cor. 7, (5.) Ἵνα μὴ πειράζῃ ὑμᾶς ὁ Σατανᾶς διὰ τὴν ἀκρασίαν ὑμῶν, Ne vos tentet et ad adulteria solicitet. Et signif. pass., in Epist. Jacobi, 1, (13.) Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω ὅτι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πειράζομαι· ὁ γὰρ Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν, πειράζει δ' αὐτὸς οὐδένα: Nemo, cum tentatur, dicat se a Deo tentari; nam Deus tentari malis non potest, nec quenquam tentat: (14.) Ἕκαστος δὲ πειράζεται, ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος, Sed unusquisque tentatur, dum a propria cupiditate abstrahitur et inescatur. Itidem Greg. Naz. Or. de Christo, Ἐπειράσθη, Tentatus est: sc. a Satana, qui vocatur ὁ πειράζων. || Morbo quoque πειράζεσθαι dicimur, cum is nos invasit: ut Tentari, Cic. Animi valentes morbo tentari non possunt, corpora possunt: Lucr. Nec poterat quisquam reperiri quem neque morbus, Nec mors, nec luctus tentaret tempore tali. Alex. Aphr. Ὑποχύσει πειράζεσθαι, Suffusione oculorum tentari, i. e. Corripi, etiam κατέχεσθαι. Cic. quoque in Epist. ad Att. Πειράζεσθαι παραλύσει. || Πειράζω cum infin. Tento, i. e. Conor, Nitor, Epigr. τί πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα; Quid conaris videre corvum album? Quid captas, quod fieri nequit? [" Toup. Opusc. 1, 41. Fischer. ad Anacr. p. 17. Dionys. H. 3, 1339. 4, 2015. In primis de stupro, Mœr. 310. et n., Timæi Lex. 210. et n., Boiss. Philostr. 412." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 10. πειράζε δ' Ἀθηναίην πάρος Ἥρη. Vide Schleusneri Lexx. N. et V. T.] Πειρασμὸς, Tentamentum, ut Ovid. Tentamenta mortalia et artes medentum, Diosc. præf. 1. Τοὺς ἐπὶ τῶν παθῶν π., Facta in morbis pericula et experimenta: de iis quibus sæpenumero tentatis et exploratis, comparatur ἡ ἐμπειρία medica: ad Gal. 4, (14.) Τὸν π. μου τὸν ἐν τῇ σαρκὶ, Experimentum mei quod fiebat in carne, i. e. Vexationes quotidianas quibus Dominus me exploravit et constantiam meam tentavit. 1 Petr. 4, (12.) Πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένη, Ad vestram constantiam tentandam et explorandam. At in malam partem ad Hebr. 3, (8.) Τοῦ πειρασμοῦ μου ἐν ἐρήμῳ, Cum tentatus fui ab Israëlitis in deserto. Dicitur et de tentatione qua Diabolus homines ad vitia et scelera solicitat, Matth. 6, (13.) et Luc. 11, (4.) Μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν: quod fit cum Satanæ arbitrio homines permittit. Lucæ 22, (40.) Προσεύχεσθε μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν: 1 ad Tim. 6, (9.) Ἐμπίπτουσιν εἰς π. At Jacob. 1, (2.) Ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις, Cum in varias tentationes incideritis: in bonam partem, pro Ea tentatione qua fides et constantia exploratur, et quam δοκίμιον τῆς πίστεως appellat: de qua ibid. (12.) Μακάριος ἀνὴρ, ὃς ὑπομένει πειρασμόν. Rursum in malam partem, 1 ad Cor. 10, (13.) Πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν. [Schleusn. Lex. Novi et Vet. Test.] Πειραστὴς, Tentator, Diaboli epith., ut et ὁ πειράζων, quod homines tentet, et ad flagitia solicitet, Greg. Naz. Ἐάν σοι προσβάλλῃ ὁ τοῦ φωτὸς διώκτης καὶ π., Si te intus male afficere tentarit insectator lucis spiritus, et innocentium interpellator, Bud. [" Reiz. Acc. 121. Ammon. 112. Valck. Anim. 193." Schæf. Mss.] Πειραστικὸς, Tentandi peritus, Budæo Qui inani conatu utitur, ap. Aristot. Metaph. 3. Ἔστι δὲ ἡ διαλεκτικὴ π., περὶ ὧν ἡ φιλοσοφία γνωστική. Idem ex Aristot. Elench. tradit πειραστικοὺς λόγους ἐν τῷ διαλέγεσθαι dici τοὺς ἐκ τῶν δοκούντων τῷ ἀποκρινομένῳ συλλογιστικοὺς ἀντιφάσεως, qui ex iis quæ respondenti consentanea videntur, oppositam conclusionem inferunt. Vide Comm. 343. [* Πειραστὸς, unde] Ἀπείραστος, ὁ, ἡ, Qui tentatus non est vel tentari non solet, Qui non tentatur. In Epist. Jacobi, 1, (13.) Ἀπείραστός ἐστι κακῶν, Tentari malis non potest. Vide Πειράζω. [" Const. Manass. Chron. p. 62. Meurs. nisi leg. —άτους, ad Thom. M. 88. Alciphr. 354." Schæf. Mss.]

Ἀποπειράζω, i. q. πειράζω, Tento, Experior, Periculum facio: qua signif. et ἀποπειρῶμαι supra. Aristot. de Mirab. Audit. Ἀποπειράζοντας τῶν ἀγραυλούντων εἰ τοῦτ' ἀληθές ἐστι. [" Ad Anton. Lib. 263. Verh., ad Mœr. 310. 319." Schæf. Mss.] Διαπειράζω, Tento, [3 Macc. 6, 40. Μέχρι τίνος ὡς ἀλόγους ἡμᾶς διαπειράζεις;] Ἐκπειράζω, i. q. διαπειράζω, 1 ad Cor. 10, (9.) Μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστὸν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπείρασαν, καὶ ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο, Nec tentemus Christum, sicut quidam eorum tentarunt: de Israëlitis in deserto degentibus. Tentare autem Christum, est eum velut ad certamen provocare, ut paulo infra Apostolus explicat. [* Ἐμπειράζω, Periculum facio, Polyb. 15, 35, 5. τῶν τῆς Λιβύης.] Καταπειράζω, Tento, Periculum et experimentum facio, seu, ut Bud. interpr., Tento, i. e. Expugnare conor, Polyb. 4, (11, 6.) Ἐξάπτεσθαι τῆς οὐραγίας καὶ καταπειράζειν τῶν πολεμίων: (13, 5.) Καταπειράσαντες τῆς Πελληνέων πόλεως: 1. Συνεπλέκοντο καὶ κατεπείραζον ἀλλήλων, Periculum virium inter se fecere. Qua signif., sed voce pass., 2, (65, 13.) Ἐξ ἐφόδου καταπειράζεσθαι καὶ συμπλέκεσθαι. Lysias cum accus. quoque junxit, p. 173(=867.) Τὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντες εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ δικαστήριον: loquens de deprecatoribus. [" Toup. Opusc. 2, 273. Diod. S. 2, 244." Schæf. Mss.] Καταπειρασμὸς, Tentatio, ut qua periculum et experimentum fit alicujus rei: qua signif. et πειρασμός. Exp. etiam Experientia. [" Diosc. 427. Suid. 3, 666." Wakef. Mss. * Προπειράζω, Gl. Protempto: * Προσπειράζω· Attempto.]

AT Πειρητίζω, Poët. Tento, Experior, Periculum facio, i. q. πειρῶ, unde et derivatum est, Od. Φ. (124.) τόξου πειρήτιζε, Arcus periculum et experimentum faciebat, Arcum explorabat, ut Lucan. 2. de tauro, in adversis explorat cornua truncis. Sed πειρητίζειν dicimur et cum hominis alicujus animum aut robur exploramus: Od. O. (303.) Τοῖς Ὀδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων, Subulcum tentans, Il. H. (235.) Μή τι μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε Ἠὲ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα, (O. 615.) ἔθελε ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων: ubi etiam possis exponere καταπειράζων, Tentans, i. e. Expugnare conans. Et Od. X. (237.) ἀλκῆς πειρήτιζε. Nonnus cum accus. ἐπειρήτιζε γυναῖκα, Tentabat, Animum

ejus explorabat. Formatur vero hoc πειρητίζω a A πειράω forma Ion., ut πειρητηρίη, πειρητήριον, ἀπείρητος. || Πειρητίζειν Hes. exp. non solum πειρᾶσθαι, sed et πεφυσῆσθαι, πεφοβῆσθαι. [" Ruhnk. Ep. Cr. 48." Schæf. Mss.] " Πείχισον, Hesychio δοκίμασον, " Explora, quod et πειρήτισον."

¶ Πειρατὴς, Prædo, s. Prædator marinus, Qui in mari vagabundus prædatur, Pirata Lat. quoque dictus: Cic. Barbarus pirata et nefarius prædo. Lucanus, Omne fretum metuens pelagi pirata reliquit. Epigr. Ἢν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ, Nisi pirata s. prædo in mari te capiat. Qui vero terra prædantur, λῃσταὶ dicuntur. Itidem Hesychio Πειραταὶ, ἐν ὕδασι λῃσταὶ, necnon κακοῦργοι. Suid. quoque πειρατῶν exp. τῶν κατὰ θάλασσαν λῃστῶν, καταποντιστῶν: derivans a NOMINE Πεῖρα, significante δόλος, ἀπάτη, τέχνη: ut πειραταὶ sint, οἱ κατὰ θάλασσαν κακοῦργοι. Alii a περᾷν deducunt, quoniam mare semper pererrant et navigantes invadunt: quam ob causam et περιδίνους nominari. [" Ad Xen. Eph. 170. Villoison. ad Long. 7. 63. Reiz. Acc. 121. ad Corn. B Nep. 72. Stav., Ammon. 112. Valck. Anim. 193, Thom. M. 699. ad Charit. 502. 599. Brunck. Soph. 3, 387. Heyn. Hom. 8, 584." Schæf. Mss.] Ἀρχιπειρατὴς, ut ἀρχικλὼψ, Piratarum princeps, Archipirata:. Cic. Istum clam a piratis ob hunc archipiratam pecuniam accepisse. [Plut. Pomp. 45.] Πειρατικὸς, Ad piratas s. prædones marinos pertinens: νῆες, Plut. (Pomp. 45.) Naves piraticæ, Quintil. Naves prædatoriæ, Liv. Idem dicit π. σώματα, in Camillo, Corpora piratarum, Piratas captos: Pompeio, πειρατικὸς πόλεμος, ut Cic. Bellum piraticum. Τὸ π. vero dicitur Manus piratica, Cohors piratarum, Ipsi piratæ, ut τὸ στρατιωτικὸν, Milites. Sic etiam τὸ λῃστρικὸν, Prædonum manus. Plut. Πομπηΐου τὰ πειρατικὰ καταναυμαχοῦντος. Piraticam vero Lat. dicunt Artem piraticam, Vitæ genus quod piratæ sequuntur. [" Toup. Opusc. 1, 293. ad Charit. 250=502." Schæf. Mss.] Πειρατεύω, Piraticam exerceo, facio, Cic. Egestate et improbitate coactus piraticam fecisset; Pirata sum: ut λῃστεύω, Prædo sum, Prædor. C Genes. (49, 19.) Πειρατεύσει αὐτῷ κατὰ πόδας, ubi exp. Prædabitur, sic, Ipse accinctus prædabitur ante eum. [Strabo 14. p. 980. " Ad Herod. 416." Schæf. Mss. Duris ap. Schol. Eur. Hec. 933. Ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατευομένους.] Πειρατεία, Piratica s. Exercere piraticam, [Hes.]

[* Πειρατὴρ, * Πειρητὴρ, unde] Πειρατήριον, τὸ, Sedes piratarum, Locus quem piratæ tenent, piratis infestus, τόπος λῃστῶν, ut Hes. exp.: Plut. Pomp. (27.) p. 207. Τῶν συνεστώτων ἔτι καὶ πλανωμένων ἔξω πειρατηρίων ἐνίοις δεηθεῖσιν ἐπιεικῶς ἐχρήσατο, Extra Ciliciam et sinus piraticos vagantes, Bud. qui p. sequenti πειρατήριον capi scribit pro Cœtu et conciliabulo piratarum: quo modo τὸ πειρατικὸν usurpari docui paulo ante. Ibid. Τὰ πανταχοῦ λῃστήρια τῆς θαλάσσης ἐξέπεσεν: pro οἱ λῃσταὶ, s. οἱ πειραταί. Quod vero Job. 7. init. legitur, Οὐχὶ πειρατήριόν ἐστιν ὁ βίος ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, vulgo exp. Militia est vita hominis super terram: ut sc. ad verbum ibi significet non Receptaculum piratarum, s. D ὁρμητήριον τῶν πειρατῶν, ut paulo ante, verum Piraticam. Exp. etiam Tentamentum, Experimentum: qua signif. πειρητήριον, Ionice pro πειρατήριον, affertur ex Hippocr. [" Act. Traj. 1, 201. ad Charit. 14. 250. 267. (502.) ad Xen. Eph. 170. ad Dionys. H. 3, 1394. Const. Manass. Chron. p. 104. Meurs." Schæf. Mss. Heliod. 2. p. 65.]

" ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Piræeus: Portus Atticæ, triginta " quinque stadiis distans Athenis. Olim insula fuit, " unde ei et nomen, ἀπὸ τοῦ διαπερᾷν: eique Muny- " chiæ Dianæ fanum inædificavit Munychus, τὰ " ἄκρα αὐτοῦ κατασχὼν, Suid. Genitivum habet Πει- " ραιέως, ap. Aristot. Rhet. 3. Dat. Πειραιεῖ, ap. Xen. " (Ἀθ. 1, 17.) et Æschinem. Accus. Πειραιέα. Attici " vero Πειραιῶς dicunt pro Πειραιέως. Dem. pro " Cor. Τὸν κύκλον τοῦ Πειραιῶς. Et Πειραιᾶ pro " Πειραιέα. Idem Dem. in Mid. Κατέπλευσεν εἰς " Πειραιᾶ, Xen. Hell. 5, (4, 34.) Ἐπύλωσαν τὸν Πει- " ραιᾶ, Aristot. Polit. 5. Οἱ τὸν Πειραιᾶ οἰκοῦντες: " quos esse dicit μᾶλλον δημοτικοὺς τῶν τὸ ἄστυ οἰ- " κούντων. Cic. vero se reprehendit, quod sic pro- " tulisset, ac non potius ut Terent. In Piræeum " convenimus." [" Bergler. Alciphr. 25. 44. Thom. M. 700. ad Diod. S. 1, 629. 641. 709. 2, 306. 308. 404. 439. Jacobs. Anth. 8, 237. Brunck. Aristoph. 3, 39. De gen., Mœr. 314. et n., Morus ad Hellen. 100. Πειραιέως, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 4. Πειραιεῖ, Πειραεῖ, Brunck. Aristoph. 3, 123. Πειραιᾶ, Xen. Mem. 2, 7, 2. * Πειραιάδε, Wakef. S. Cr. 3, 23. * Πειραιοῖ, Valck. Diatr. 14. (de Π. ἀγωνίζεσθαι.) Sic legam in Alciphr. 294." Schæf. Mss.] " Πειραϊ- " καὶ πύλαι, Piraicæ portæ, Portæ quædam Athena- " rum, quibus in Piræeum exibatur, Plut. Theseo" [27. " Jacobs. Anth. 8, 127. ad Diod. S. 1, 629." Schæf. Mss. * Πείραιον, Portus Corinthiacus, Lex. Xen.]

" ΠΕΙΡΙΝΘΟΣ, Hesychio πλέγμα τὸ ἐπὶ τῆς ἁμά- " ξης, τὸ πλινθίον τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ, sc. ἐφ' ᾧ " φέρουσι τὰ φορτία. Sic Didymus ap. Etym. exp. " τὸ ἐκ ῥιπῶν πεπλεγμένον πλινθίον: Apion τὸ ἐπάνω " τῆς ἁμάξης τετράγωνον, εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ κομιζό- " μενα: ut sit Storea e vimine quadrata, Crates " quadrata quæ imponitur currui, et in qua ponun- " tur ea quæ vehuntur, Alveus currus. Hom. in " accus. πείρινθα dicit, Od. O. (131.) Καὶ τὰ μὲν ἐς " πείρινθα τίθει Πεισίστρατος, Il. (Ω. 190.) ἅμαξαν εὔ- " τροχον ἡμιονείην Ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι " ἐπ' αὐτῆς. Etym. vero et Πείρινθα in recto casu: " Πείρινθος, inquiens, ἣ καὶ πείρινθα λέγεται. Xen. " et Plut. κάναθρον s. κάνναθρον appellant." [* " Πεί- ρινς, (unde gen. πείρινθος,) Brunck. Apoll. Rh. 125. (3, 873.)" Schæf. Mss. * Πειρινθία, Apollon. Lex. 540.]

ΠΕΙΡΩ, ἐρῶ, Transadigo, Transfigo, Transfodio, Il. Υ. (479.) τῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν Αἰχμὴ χαλκείη. Sic Virg. sed viribus ensis adactus Transadigit costas. Ubi nota de ipso telo dici activa voce, quod alias et passive dicitur Transfigi: Æn. 11. latos huic hasta per armos Acta tremit, duplicatque viri transfixa dolorem. Dicitur aliquis aliquem πείρειν αἰχμῇ, itidem Transadigere, Transfigere, Transfodere. Sil. jaculo Lucam qui maximus ævi Transadigit, Liv. Stricto gladio transfigit puellam, Ovid. gemino transfodit vulnere pectus. At quod Il. Α. (465.) Od. Ξ. (75.) legitur, ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν, non interpretandum est Transfixit verubus, sed Infixit, Fixit verubus, ut Virg. verubusque trementia figunt. Pass. Πείρομαι, Transfigor, Trajicior, Il. Α. (246.) de sceptro Achillis, Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, Aureis transfixum clavis, Cui aurei clavi infixi erant. Solebant enim sceptris, necnon calceamentis, aurei clavi ἐμπείρεσθαι, Infigi. || Πείρω neutraliter quoque accipitur pro Transeo, Pertranseo: quo modo accipi potest locus supra citatus, ἔπειρεν Αἰχμὴ χαλκείη, ut Stat. longo perlata tenore Transiit hasta duos, i. e. Transadegit, Transfodit, ἐπέρησε, ut alibi Hom. loquitur. Item ea signif. qua Cic. dicit Transire Appenninum, pro Superare, Od. Θ. (183.) πολλὰ γὰρ ἔτλην, Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. Qui versus legitur et N. (91.) necnon Il. Ω. (8.) Et Fut. περῶ, Soph. Aj. (460.) Πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας, Μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ, Transibo. At Apoll. Rh. 2, (775.) Πείρετ' ἐς Αἰήτην τόσσον δρόμον, pro Tanto cursu transitis æquor ad Æetam. Accipitur in his ll. pro περάω s. διαπεράω, διαπλέω, in superioribus pro διατρυπῶ, Perforo, Trajicio, Perfodio. At Πείρομαι, quod in VV. LL. e Plut. affertur pro Tento, mendosum est: itidemque pro πειρόμενος κιθαρίζειν, quod e Luciano citatur, scr. πειρώμενος, a πειράομαι, de quo supra. " Πέρω, " affertur pro Transeo, Penetro, Transfigo; sed per- " peram pro πείρω. At περῶ, interdum est fut. verbi " πείρω, interdum verbi περάω, Attice pro περάσω, ut " ἐλῶ pro ἐλάσω." [" Πείρω, Hymn. in Apoll. Del. 92. Jacobs. Emendd. 23. Anth. 6, 167. 12, [illegible] Wakef. S.

Cr. 3, 151. Herc. F. 935. Heyn. Hom. 6, 230. 7, 210. 8, 584. ad Mœr. 287. Valck. ad Phalar. p. xiv. Bergler. Alciphr. 409. Præternavigo, ad Corn. Nep. 24. Stav." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1067. ἦτορ πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι, vide Brunck. ad 2, 96. et Orph. Λ. 13, 3. I. q. περάω, Idem 1, 326. 398. Od. B. 434. * Πειρὰ, Cuspis, Æsch. Choëph. 860. Πειραὶ κοπάνων, Schol. αἱ ἀκμαὶ τῶν ξιφῶν, παρὰ τὸ πείρειν.]

'Ακρόπορος, ὁ, ἡ, Acutus extrema parte, Extremitatem acutam habens. Proprie, In extremitate transfigens, κατὰ τὸ ἄκρον πείρων. Epith. est ap. Hom. τῶν ὀβελῶν, Veruum: Od. Γ. (463.) Ὤπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

'Αναπείρω, i. q. πείρω, Aristoph. ('A. 1007.) Φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας, Ut transfigam turdos, s. figam. Dicit enim Ovid. Verubus transfixa exta: et Virg. Verubusque trementia figunt. Habetur ap. Suid. quoque, 'Αναπείρατε τὰς κίχλας, quod exp. πήξατε, κεντήσατε. Pass. 'Αναπείρομαι, Transfigor, Perforor: cujus aor. 2. EST 'Ανεπάρην: unde ἀναπαρῶ ap. Athen. 8. Μήποτ' ἐπιβὰς κήρυκι τὸν πόδ' ἀναπαρῶ. Hinc et 'Αναπαρεὶς partic. Transfixus, Perforatus. At in VV. LL. exp. Sublimis, Elatus. [" Ad Il. B. 426. Valck. ad Phalar. p. xiv. ad Ammon. 101. Musgr. Rhes. 514. ad Diod. S. 2, 185. Heyn. Hom. 4, 273." Schæf. Mss. Antyllus Oribasii p. 134. Matth. Ποτὲ μὲν καταπείροντες, ποτὲ δὲ ἀναπείροντες φλεβοτομοῦμεν.] " 'Αμπείρας " Hes. affert pro διχάσας: a th. ἀμπείρω, Æolicam " habente sync. pro ἀναπείρω, Perforo, Perterebro." " 'Αμπερέως, Hes. exp. διαμπὰξ, adv. ab ἀμπείρω, " More eorum quæ ἀναπείρουσι, Perforando, Per " medium penetrando." Διαμπείρω, Penitus transfigo s. perforo. Unde διαμπείρας, quod Hes. exp. διακεντήσας. Dicitur autem Διαμπείρω Poëtice PRO Διαναπείρω: factum EX 'Αμπείρω pro 'Αναπείρω, ut 'Αμπνείω pro 'Αναπνέω. [* Διαμπειρέω, Quint. Sm. 1, 612. ubi διαμπείρῃσι est emendatio Rhodomanni pro διαμμείρησεν, nequaquam autem certa. Vide Schn. Lex. Suppl.] Διαμπερὲς ET Διαμπερέως, Prorsus, In totum: quod malim derivare e διαμπείρω, Pertranseo, ut διαμπερὲς et διαμπερέως significet Ab imo usque ad summum, transeundo per ipsum medium: nisi malis esse metaph. ab iis corporibus quæ διαναπείρονται. Hes. exp. διόλου, διαμπὰξ, τελείως, σαφῶς. Il. Π. (640.) βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς εἰς πόδας ἄκρους: ut et Plut. Philopœm. 657. meæ Edit., Διελαύνεται διαμπερὲς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους. At Od. Ξ. (11.) Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα, annotat Eust. illa duo ἔνθα καὶ ἔνθα esse ἑρμηνευτικὰ τοῦ διαμπερές. Itidemque Od. K. (88.) ὃν περὶ πέτρη Ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, annotat posterius ἀμφοτέρωθεν esse prioris διαμπερὲς ἑρμηνευτικόν. Interdùm est adverbium temporis, significans ἀεὶ, s. δι' ὅλου, ut Idem exp.: i. e. Usque, Perpetuo, In æternum. Od. (O. 196.) ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι Ἐκ πατέρων φιλότητος, Il. Π. (499.) Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές. Itidem Odyss. Δ. 209. [" Ruhnk. Ep. Cr. 120. Heringa Obs. 108. ad Timæi Lex. 80. Hesiod. Θ. 402. ad Lucian. 1, 440. Hymn. in Cer. 162. Bentl. Ep. ad Hemst. 95. Wakef. Phil. 792. Brunck. Apoll. Rh. 84. Heyn. Hom. 5, 21. 6, 23. 7, 81. 243. 549. 8, 88. 472. Il. H. 171. Cum gen., M. 429. * Διαμπερὴς, T. H. ad Plutum p. 376." Schæf. Mss. " Meletius Ms. de Natura Hom., Τὸ μὲν ἄνωθεν τῷ μετώπῳ προσπεφυκὸς ὀστέον ἐστὶ διαμερὲς ἢ διφυές." Schn. Lex. Suppl. Διαπείρω, Transfigo, Trajicio, ut πείρω, et ἀναπείρω, Diosc. 2. διαπείρειν λίνῳ, Filo lineo trajicere. Ead. de re Idem dicit, Τμηθεῖσα καὶ διαιρεθεῖσα λιναρίῳ, seu, ut in alio Cod. legitur, Τμηθεῖσα διαβληθέντος λιναρίου, Trajecto filo lineo. Et Διαπαρεὶς, Transfixus, Perfossus. [" Eur. Phœn. 26. Valck. p. 602. ad Phalar. p. xiv. Toup. Emendd. 2, 356. Bergler. Alciphr. 352. Jacobs. Anth. 6, 167. De constr., Valck. Phœn. p. 386. * Διαπειραίνω, (i. q. διαπείρω,) Hymn. in Merc. 48. Wakef. S. Cr. 2, 63." Schæf. Mss. " Manetho 2, 106." Wakef. Mss. * Διάπαρμα, Gl. Trajectus, Trajectio. * Διάπαρσις, Aret. p. 6. 'Οστέων ἰχθύων διαπάρσεις ἐς τὰ παρίσθμια. * " Συνδιαπείρω, Planud. Ovid. Met. 12, 331." Boiss. Mss.] 'Εμπείρω, Infigo, Il. B. (426.) Σπλάγχνα δ' ἄρ ἐμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, Infigentes sc. verubus. Paulo post sequitur, ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. Virg. verubusque trementia figunt. Vide aliud exemplum in Περιπείρω. Pass. 'Εμπείρομαι, Infigor: cujus exemplum vide in Ἧλος. Item ex Alex. Aphr. Τὰ ἐν τῷ βάθει ἐμπεπαρμένα κενοῦσι, Quæ imis sunt infixa, evellunt. [" Ad Mœr. 287. Valck. ad Ammon. 101. Bergler. Alciphr. 408. Musgr. Rhes. 514. Heyn. Hom. 4, 273. 8, 584. Lobeck. Aj. p. 357." Schæf. Mss. * Προσεμπείρω, Pisid. Opif. 436. * " Συνεμπείρω, Planud. Ovid. Met. 12, 387." Boiss. Mss. * 'Επιπείρω, unde 'Επιπείρει, Hesychio μοιχεύεται ἢ μοιχεύει. Cf. 'Επιπεραίνω.] Καταπείρω, Transfigo, Trajicio, Configo, Phalar. [" Valck. p. xiv." Schæf. Mss. Paul. Æg. 6, 31. Καταπαρθεῖσαι s. Καταπαρεῖσαι τῇ φάρυγγι ἄκανθαι. Vide 'Αναπείρω. * Κατάπαρσις, P. Ægin. 6, 64. * 'Εγκαταπείρω, Cyr. Alex. Hom. 7. p. 76. Demetr. Const. 'Ιερακοσοφ. p. 6. Abresch. ad Cattier. 97. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 147.] Περιπείρω, Circumcirca transfigo: at, Περιπείρας περὶ λόγχην, Plut. Galba, pro Infigens lanceæ, 'Εκφανῆ πᾶσι ποιεῖν τὴν ἀνδραγαθίαν, περιπείραντα περὶ λόγχην, καὶ ἀναπήλαντα πρεσβύτου πρόσωπον. Suet. scribit a lixis calonibusque caput ejus hasta suffixum non sine ludibrio circum castra portatum fuisse. Super eadem re Dion ita scribit, Τὴν κεφαλὴν ἀποκόψαντες περὶ κόντον ἐνέπειραν. Pass. Περιπαρεὶς, Trajectus. [" Valck. ad Phalar. p. xiv. Wakef. S. Cr. 3, 150. 5, 141. ad Lucian. 1, 848. 2, 39. ad Diod. S. 2, 143. 185. 383. Heyn. Hom. 6, 471. Lobeck. Aj. p. 372." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 3, 10. * 'Εμπεριπείρω, Strabo 17. p. 1144.] Συμπείρω, Configo. Pass. Συμπείρομαι, Configor, Confodior. Unde συμπεπάρθαι, Confixum s. Confossum esse, Transfixum s. Transfossum esse. [Opp. 'A. 4, 230. " Quint. Sm. 1, 610." Kall. Mss.]

ΠΕΡΟΝΗ, ἡ, Fibula: qua quædam vestimentorum genera solebant subnecti, prope pectus nimirum, Virg. Aurea purpuream subnectit fibula vestem: dicta a πείρω, quoniam vel infigebatur vesti, vel ora vestimenti ei affigebatur interdum: unde Lat. quoque vocab. a Figo derivatum videri possit. Od. Σ. (292.) de peplo perpulchro, ἐν δ' ἄρ ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι Χρύσειαι, κλήϊσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι, T. (226.) Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος 'Οδυσσεύς, Διπλῆν· αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι, (256.) περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινήν. Item ap. Plut. (8, 768.) Ὅταν τὰς περόνας ἀναλαμβάνῃ καὶ τὰ διηκριβωμένα τέχνῃ ἐλλόβια. Athen. 12. 'Εποίκιλλον τὰ σώματα περόναις. Quo l. declarari videtur, quod ap. Hes. LEGITUR, 'Εμπέρονται, ἐμποικίλλονται: si tamen id mendosum non est. ‖ Sura, Fibula a quibusdam: est alterum os tibiæ, exterius et tenuius; alterum enim quod crassissimum est, interiori in parte situm, κνήμη Græcis, eod. cum tota parte nomine, Lat. Tibia appellatur. Est autem ἡ περόνη supra brevior paulo, ut quæ genu ipsum non contingat, infra vero longior multo quam tibia: habet vero et supra et infra epiphysin, quarum superiore jungitur cum osse tibiæ membranoso ligamento, inferiore vero prominente et gibba, malleolum externum constituit, sicut tibia epiphysi simili internum. Vide Κνήμη. Scribit autem Gal. ἐν ταῖς Γλώσσαις ap. Hippocr. diversa significare τὴν περόνην: aliquando quidem, Os totum membri, aliquando vero Ipsius ossis epiphysin: interdum etiam ejus Protuberantiam, quæ non aliud est quam malleolus. Gorr. Περόναι, Hesychio τὰ ἀντικείμενα τῇ κνήμῃ ὀστᾶ. De iisd. et J. Poll. Παρὰ δὲ τὴν πέζαν ἑκατέρωθεν προὔχουσιν ἀστράγαλοι, εἰς οὓς αἱ περόναι καταλήγουσι. [" Aristot. H. A. 3, 7. 'Απὸ δὲ τῆς ῥάχεως ἥ τε περόνη ἐστὶ, καὶ αἱ κλεῖδες, καὶ αἱ πλευραί." Seager. Mss.] AT Περόνης, ὁ, Metrum quoddam est et Organum musicum, Suid., ap. quem ET Περώνης. [" Περόνη, Valck. Adoniaz. p. 321. Phœn. p. 302. Musgr. ad Hec. p. 151. Steinbr. Mus. Tur. 1, 330. ad Herod. 415. (5, 87.) Thom. M. 638. ad Charit. 545. Jacobs. Anth. 8, 118. Heyn. Hom. 5, 88." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 1, 18. Parthenius

c. 6. Schol. Apoll. Rh. 4, 1647. σύριγξ, ἡ περόνη. Acus, Manetho 6, 434. ἰσχαλέῃς περόνῃσιν Ῥωγαλέους πέπλους ἀσκηθέας ἐκτελέοντας.]

Περονάω, Fibula subnecto, Fibulo. Et Περονάομαι, pro eod. Il. K. (133.) Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, Διπλῆν, ἐκταδίην, ubi Eust. exp. * κομβίοις συνέδησε. Item, Trajicio veluti fibula, Il. H. (145.) et N. (397.) Δουρὶ μέσον περόνησε. [Theocr. 14, 66. " Toup. Opusc. 1, 500. Heyn. Hom. 6, 559. Trajicio, 5, 336. * Περόνημα, Valck. Adoniaz. p. 372. Περόναμα, (Dorice,) Idem ad Theocr. x. Id. p. 179. (15, 79.)" Schæf. Mss.] Περονητρὶς, ίδος, ἡ, pro quo DORICE Περονατρὶς, Vestis quædam quæ fibula solebat subnecti ad pectus, Theocr. 15, (21.) Ἀλλ' ἴθι τὤμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάσδευ, ubi Schol. annotat esse πέπλον καὶ ἔνδυμα, ὅπερ πρῶτον ὑπεζώννυντο: denominari vero ἀπὸ τοῦ περονᾶσθαι, καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι. In vet. autem libro additur esse πέπλος ἐπάνω τῶν ἐνδυμάτων περιβαλλόμενον: vulgo μανδύον vocari: et non cingi, sed διὰ περόνης κατὰ τὸ στῆθος συνδεῖσθαι. [" Περονητρὶς, Valck. Adoniaz. p. 321. (ubi et de * Περονῆτις,) ad Herod. 416. Περονῆτις, Toup. Opusc. 1, 338. Jacobs. Anth. 8, 76." Schæf. Mss. * Ἀποπερονάω, Mathem. Vett. 66. Cf. Hippocr. p. 848. Foës.] Διαπερονάω, Fibula trajicio, τῇ περόνῃ διείρω, Fibulo, Fibula necto. Apud Suid. Καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. [" Ad Dionys. H. 3, 1926. Διαπερονέω, (sic,) Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 207. Valck. Phœn. p. 602." Schæf. Mss.] At PRO Διαμπερονήσει, quod ap. Hes. legitur, et exp. διατρήσει, διατμήσει, διακόψει, scr. fortasse διαμπερονήσει, a διαμπερονάω, metri causa inserto μ, pro διαπερονάω: vel a διαμπερονάω pro διαναπερονάω. [* Ἐκπερονάω, Nicet. Anal. 10, 6.] Ἐμπερονάω, Infibulo, Fibula infigo. Ἐμπερονῆσαι Hes. et Suid. exp. διατρῆσαι, Perforare, Fibula trajicere. [Hermippus Athenæi 668. * Ἐμπερόνημα, Theocr. 15, 34. " Valck. Adoniaz. p. 321. 336. ad Herod. 416." Schæf. Mss.] Ἐμπερονατρὶς, ίδος, Hesychio ἱμάτιον διπλοῦν, Vestis dupla, [Polluci 7, 54. σχιστὸς χιτών. " Jacobs. Anth. 8, 76. Valck. p. 321." Schæf. Mss.] " Καταπερονῶντες, Transfigentes: a th. Καταπερονάω. Signif. " etiam Infibulantes, Veluti fibula defigentes. Polyb. " (3, 55, 5.) Οὐ τὴν * ἔνδεσιν οὕτως ἀσφαλίζονται βεβαίως, πυκναῖς ταῖς λαβίσι καταπερονῶντες, ὥστε " κ. τ. λ." Προπερονάω, Ab anteriore parte fibulo. Προσπερονάω, Fibula annecto s. affigo, Plato (Phædone p. 83.) Ἑκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη, ὥσπερ ἧλον ἔχουσα, προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερονᾷ, Animam quasi affibulat corpori. [Jambl. V. P. 450. Keissl. " Toup. Opusc. 1, 500. Emendd. 2, 280. Thom. M. 903." Schæf. Mss. * Συμπερονάω, Plut. Crasso 25. Mathem. Vett. p. 29.]

[* Περονὶς, ίδος, ἡ, Fibula, Soph. Trach. 927.]

ΠΟΡΠΗ, ἡ, i. q. περόνη, ejusdemque originis, Eust. Il. Σ. (401.) Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλὰ, Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους: sunt verba Vulcani: ad quæ respexisse videtur Plin. cum 33, 7. ait, Fabricam etiam deum, fibulas et alia muliebris cultus. His fibulis longiora vestimenta subnecti solita fuisse, tum l. Virg. in Περόνῃ c. indicat, tum hic Ovidii, Rasilis hinc summam mordebat fibula vestem. || Item ὁ ἀνοχεὺς τῆς ἀσπίδος, εἰς ὃν ὁ πῆχυς ἀνίεται, Hes. Sic πόρπαξ: [" Jacobs. Anth. 8, 119. Heyn. Hom. 7, 499. Thom. M. 638. Longus p. 4. Villois., ad Mœr. 139. Valck. Phœn. p. 302. Musgr. ad Hec. p. 151. Steinbr. Mus. Tur. 1, 330. Toup. Opusc. 1, 369. Ad Lucian. 1, 366. Brunck. ad Œd. T. init." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 54. Schn. Lex. Suppl. * Ἑτερόπορπος, Ex altero humero fibulatus, Callim. ap. Schol. Eur. Hec. 934.] Πορπηδὸν, In modum fibulæ, [Suid.]

Πόρπαξ, ακος, ὁ, Fibula. Item in clypeo s. scuto πόρπαξ dicitur, de quo in Ὀχάνη et Ὄχανον multa. Apud Suid. Ταύτας ἐᾷν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι. Ubi annotat, Πόρπαξ, κατὰ μέν τινας ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος· ὡς δέ τινες, τὸ διῆκον μέσον τῆς ἀσπίδος σιδήριον. Leguntur ea verba, quæ citat, ap. Aristoph. Ἱππ. (849.) ubi etiam de clypeis dicit, (858.) ἔχουσι γὰρ πόρπακας. Quæ vero ipse Suid. de πόρπαξ ibi dicit, habentur ap. Schol. Aristoph. Εἰρ. (662.) ubi exp. Μεσοπορπακιστάτη, de quo vocab. supra. Ostii quoque annulus πόρπαξ nominatur. [Soph. Aj. 576. " Heyn. Hom. 5, 148. 448. 449. 7, 499. Musgr. Hel. 1392. Bacchyl. 9. Eur. Phœn. 1134. Grotius vertit Umbo, v. Hesych. 2, 1008. item Valck. ad h. l. Hipp. p. 296. Diatr. 169. Toup. Opusc. 2, 41. Ὑποβάλλειν τὴν πόρπακα, Heyn. ad Virg. 6. p. 772." Schæf. Mss. Eur. Rhes. 384. * Πορπακοφορέω, Schol. Aristoph. Λ. 105.] Πορπακίζω, Fibulo, Fibula subnecto. Et πορπακίσασθαι dicitur qui fibula s. loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum sibi applicat. Aristoph. Λ. (105.) Ὁ δ' ἐμός γα, κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλθῃ πόκα, Πορπακισάμενος, φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα, i. e. περονησάμενος, Suid. [" Kuster. Aristoph. 237." Schæf. Mss.] " Διαπορπακίσαι, Hesychio est τὸ διὰ " πόρπακος, ἤτοι τῆς λαβῆς, * διενεῖραι."

Πορπάζω, SIVE Πορπάω, i. q. πορπακίζω, Fibulo, Fibula annecto, astringo, Æsch. Pr. (61.) p. 8. meæ Ed. Καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς. Paulo ante dicit, πασσάλευε πρὸς πέτραις, et σφίγγε, μηδαμῇ χάλα: Schol. exp. περόνησον. Ubi nota α in Πόρπασον produci, sicut in πόρπακα ap. Eur. Phœn. (1134.) κυκλούμεναι Πόρπαχ' ὑπ' αὐτόν. || Πορπάζω ap. Plut. Numa exp. Rubiginem contraho, ut annot. VV. LL. [Πορπάω, πορπάσω, πορπήσω, Lobeck. Phryn. 203. " Toup. Opusc. 1, 339." Schæf. Mss.] A Πορπάω autem, quod format fut. in ήσω, EST Πόρπημα, τὸ, Indumentum fibulatum, Eur. (Rhes. 442.) Suid. dicit esse εἶδος ὅπλου, [" Toup. Opusc. 1, 47. Emendd. 1, 71. ad Mœr. 140. Aristoph. Fr. 249. * Πόρπαμα, Toup. Emendd. l. c. 4, 439. (Eur. Herc. F. 959. El. 820.) * Πόρπασμα, Valck. Phœn. p. 93. Toup. Emendd. 4, 439. ad Eur. Rhes. 442." Schæf. Mss.] AT Ἐπιπόρπημα SIVE Ἐπιπόρπωμα dicitur Id quod supra fibulam est. Sic enim Hes. Ἐπιπόρπωμα, τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης: subjungens, Καὶ τῶν ἱππέων ἡ τὰς χλαμύδας συνέχουσα πόρπη, Fibula qua equites chlamydem stringunt. Derivatur autem hoc Ἐπιπόρπωμα a VERBO Πορπόω, idem significante cum πορπάω et πορπάζω: unde ap. Suid. Πορποῦσθαι, φιβλοῦσθαι, Fibulari. Ἐπιπόρπημα autem est a πορπάω, pro quo Dorice DICITUR Ἐπιπόρπαμα, Eust. 905. ubi e vett. Gramm. exp. ἡ τῶν κιθαρῳδῶν ἐφαπτὶς, quæ Fibula esse videtur, qua citharœdi instrumenta suspensa sustinent. Plato Comicus ap. J. Poll. 10, 52. Δότω τις ἔνδον καὶ ἐπιπόρπαμα: ubi et ipse dicit esse κιθαρῳδοῦ σκεῦος. Utitur et Plut. Alex. (32.) p. 224. non pro Citharistica fibula, sed vel pro Fibula vel pro Ornamento quod fibulæ imponitur in veste, Ἐπιπόρπαμα δὲ ἐφόρει, τῇ μὲν ἐργασίᾳ σοβαρώτερον, ubi antiquus liber habet ἐπιπόρπωμα, per ω, non per α. In Lex. meo vet. de hoc vocab. et de πόρπῃ sic, Πόρπη μέν ἐστιν ἡ ἄνωθεν τῆς χλαμύδος σύνθεσις· ἐπιπόρπημα δὲ, τὸ ἐπὶ τῇ πόρπῃ * προκόσμημα λίθινον ἢ χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν. [" Ἐπιπόρπημα, ad Timæi Lex. 188." Schæf. Mss. Appian. Punic. 8, 109. Vide Anecd. Bekkeri p. 254. Affertur autem * Ἐπιπορπάω, e Strab. 7. p. 451. et " Diod. S. 1, 353." Wakef. Mss.] Ejusd. signif. cum ἐπιπόρπημα, EST Ἐπιπορπὶς, quod a πόρπη potius derivatum est quam a πορπάω. Utitur autem eo Callim. H. in Apoll. (32.) Χρύσεα τῷ 'πόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν ἥ τ' ἐπιπορπὶς, ubi Schol. exp. ἡ περόνη, Fibula: Virg. Aurea purpuream subnectit fibula vestem. Ἐκπορπάω, SIVE Ἐκπορπόω, Fibulo, Fibula subnecto: unde Ἐκπεπορπημένος, vel sine augmento ἐκπορπημένος, Fibulatus. Ἐκπορπῆσθαι [—οῦσθαι] Hes. et Suid. exp. * ἐκφιβλοῦσθαι. [* Ἐκπορπίζω, unde * Ἐκπόρπισις, Chirurg. Vett. p. 51.] PRÆTEREA Ἐμπορπάω SIVE Ἐμπορπόω, [s. * Ἐμπορπέω, Gl.] Infibulo, Fibula alligo s. subnecto. Ab ἐμπορπάω est ἐνεπορπέατο Ionice pro ἐνεπόρπηντο, ap. Herod. 7, (77.) Ἐνεπορπέατο εἵματα, Vestes fibulis subnexæ erant. Antipho, Διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένους, de senibus. Plut. Σάγον ἐμπεπορπημένος μέλανα. Ab Ἐμπορπόω vero est ἐμπορποῦσθαι, quod Suid. exp. συμβάλλεσθαι, Hes. φιβλοῦσθαι: ap. quem etiam ἐμπόρπ[illegible] legitur, di-

dixerque esse ἐμπόρπημος εἶδος: sed reponendum puto vel Ἐμπόρπημα vel Ἐμπόρπωμα. [" Ἐμπορπάω, Plut. Mor. 1, 799. Lucian. Dial. p. 34. * Περιπορπάομαι, ad Diod. S. 1, 356." Schæf. Mss. Appian. 1, 151. * " Περιπορπητὸς, Hes. v. Δωριάζω." Boiss. Mss.] Προσπορπάω seu Προσπορπάζω, Fibula annecto, affigo. Προσπορπατὸς, Fibula annexus, affixus; Quasi fibula affixus, sc. cum additur dat. instrumenti. Æsch. Pr. (141.) p. 13. meæ Ed. ἐσίδεσθ' Οἵῳ δεσμῷ προσπορπατός. [* Συμπορπάω, Suid. v. Θώραξ. LXX. Exod. 39, 5. Cf. Schleusn. Lex. V. T. * Συμπορπητὸς, Fibula nexus, Schneidero susp.]

[* " Πορπὶς, ίδος, ἡ, i. q. πόρπη, Hes. v. Ἄλληκα." Wakef. Mss.]

ΠΟΡΟΣ, ὁ, Transitus, Trajectus, a πείρω, Transeo, Trajicio, ita derivatum sicut σπόρος e σπείρω, πόκος e πείκω, s. πέκω. Il. B. (592.) Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, Trajectum Alphei, Ubi Alpheus fluvius transiri et vadari potest, Alphei vadum. Ubi annotat Schol. Alpheum de sententia Homeri esse ποσὶ διαβατὸν, eo quod πόρος significet τὸ διαβατὸν μέρος. Et alibi (Ξ. 433.) Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, Ad vadum ubi transiri potest. Itidem Thuc. 7, (78.) p. 260. Κρατήσαντες τοῦ πόρου, ἐχώρουν ἐς τὸ πρόσθεν, ubi quod πόρον dicit, paulo ante διάβασιν nominat, Ἐπειδή τε ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει τοῦ Ἀνάπου ποταμοῦ. Et (80.) p. seq. Φυλακήν τινα ἀποτειχίζουσαν καὶ ἀποσταυροῦσαν τὸν πόρον: quam βιασάμενοι διέβησαν τὸν ποταμόν. Apud Eund. 6, (48.) p. 213. Ἐν πόρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας, Schol. πόρῳ exp. * περαιώσει, ut sit, Ea parte Siciliæ qua e Græcia in eam transitur. Sed et maris πόροι dicuntur Loca per quæ minori periculo trajici potest, Od. M. (259.) οἴκτιστον Πάντων ὅσσ' ἐμόγησα πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων. Et Hesiod. Θ. (292.) διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο, Emensus iter Oceani, Loca Oceani quæ transiri queunt. At Aristoph. (Eip. 124.) dicit, τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται; pro Qua transibis atque trajicies. Herod. Pontem quoque cujus ope flumen transitur, πόρον appellavit: quippe qui dicit (4, 136.) πόρον λύειν, quod alii γέφυραν λύειν, Pontem solvere, intercidere: [cf. 7, 10.] || Interdum redditur Via: quemadmodum Suid. quoque exp. πόρον non solum * περαίωσιν, sed etiam τρίβον, διέξοδον: et Hes. non modo διάβασιν, sed et ῥόδον: quomodo locus Hesiodi paulo ante e Theog. citatus, διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο, redditur, Emensus iter Oceani. Itidem ex Apoll. Rh. (1, 21.) πόροι ἁλὸς, pro Viæ atque meatus maris. Alias ipsa etiam aqua perfluens per ejusmodi πόρους, h. e. Vias vel Meatus et canales, πόρος vocatur: quomodo et ab Hes. exp. ποταμοῦ ῥεῦμα. Afferturque in hac signif. e Dionys. P. Sed et ap. Soph. πόλοι ἀλίῤῥοθοι a Suida esse dicuntur ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες, qui etiam πόρος exp. ποταμὸς et φύσημα ὕδατος. Locus est in Aj. (412.) p. 26. meæ Ed. πόροι ἁλίῤῥοθοι Πάραλά τ' ἄντρα, Fluvii in mare cum murmure et strepitu influentes. Metaph. quoque pro Via accipitur: Eur. Med. (1418.) Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός. Virg. Fata viam invenient. (260.) Ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ. || Meatus, Canalis, Alveus: cujus signif. paulo ante quoque mentio facta est. Item Fistula redditur a Plinio; quippe qui hæc verba Aristot. de spongiis, Ἄνωθεν δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πόροι συγκεκλεισμένοι, sic interpr., Sunt et aliæ fistulæ, sed superne, concretæ. Rursum quod Aristot. de eo spongiarum genere scribit, quæ ἀπλυσίαι nominantur, διὰ τὸ μὴ δύνασθαί πλύνεσθαι, quia elui non possunt, Τοῦτο δὲ τοὺς μὲν μεγάλους πόρους ἔχει, τὸ δ' ἄλλο πυκνόν ἐστι πᾶν, sic interpr., In quibus magnæ sunt fistulæ, et reliqua densitas spissa. Eod modo reddidit hæc ejusd. Aristot. verba, Ἡ δὲ προσφυσίς ἐστιν οὔτε καθ' ἓν, οὔτε κατὰ πᾶν· μεταξὺ γάρ εἰσι πόροι κενοί: Adhærent spongiæ, nec parte, nec totæ; intersunt enim quædam fistulæ inanes. In corpore quoque humano πόροι sunt. Πόρος, inquit Gorr., Meatus: id dicitur, per quod aliquid influit vel effluit, sive id spiritus sit, s. aër, s. humor, s. excrementum. Proinde Oculorum nervi πόροι vocati sunt ab Herophilo. Similiter in auribus ἀκουστικοὶ πόροι. Ad hæc

A Meatus, tum per quos cibus vel in ventriculum subit vel ab eo exit, tum quibus chylus in jecur effunditur, aut bilis in suam vesiculam ingreditur, vel ex ea effunditur, πόροι appellantur. Præterea et exigua illa foramina per totam dispersa cutem, quæ corporis universi perspirationem moliuntur. Sunt autem in universum duo pororum genera: alii sensibiles, alii insensibiles. Illi, magni et patentes sunt, quales in ventre, jecinore, liene, intestinis, venis, arteriis, et reliquis ejusmodi instrumentis visuntur: hi vero, parvi et visum fugientes, non solam quidem partium superficiem occupantes, sed per totam etiam carnis, ossium, cartilaginum, nervorum, ligamentorum, membranarum, et cutis substantiam disseminati. Iis foraminibus totius corporis perspiratio fit, quæ constat et frigidi aëris intermissione, et fuliginosorum, quæ in singulis partibus colliguntur, excrementorum vacuatione. Hæc inter alia Gorr. Sic πόρων μεστὸς ap. Aristot. Plenus ejusmodi meatuum et foraminum. Itidem Alex. Aphr. Probl. Τὰ γὰρ βρέφη, ὑγρὰ τοῖς

B πόροις τε καὶ τοῖς στερεοῖς σώμασιν ὑπάρχει, Infantes humidi sunt in meatibus et solidis corporis partibus. Plut. Symp. 3, (1. fin.) Θερμῶν μαλακῶς ἀναχαλώντων τοὺς πόρους: 7. Εὔδρομον τὸ σῶμα ποιεῖ καὶ πόρους ῥήγνυσι. Aristot. Τοὺς πόρους ἀνοίγεται, Meatus ejus aperiuntur, Greg. Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων, Aperiuntur enim et dissolvuntur per voluptatem in corpore foramina eorum qui ex jucundo auditu hilaritate diffunduntur. Et διαδρομαὶ τῶν πόρων, ap. Longin. (32, 5.) quos Plato appellat στενωπούς. Herodian. 1, (12, 5.) Τοὺς πόρους τῶν αἰσθήσεων, Meatus sensuum. At Plut. adv. Col. Ἀρμονίαι τῶν περὶ τὰ αἰσθητήρια πόρων. Rursum Aristot. de Gener. Anim. 1, 14. τῆς ὀχείας πόρος, Meatus quo coitus perficitur. Galeno, σπερματικοὶ πόροι, Meatus per quos semen defertur: qui ap. Athen. 7. θορικοὶ πόροι. Itidem, οὐρητικὸς πόρος, Meatus s. Fistula urinaria. || Πόρος dicitur etiam Ora maritima, Thuc. 1, (120.) p. 38. Τοὺς τὴν μεσόγειαν μᾶλλον

C καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, i. e. ἐν τῇ παράλῳ, Schol.: dicens πόρον ibi vocari τὰ ἐμπόρια: nam ex ejusmodi ll. crebro mare transitur, et advehuntur cibaria ac merces: [cf. 6, 48.] In h. autem Æschinis l. (76.) Ἐάν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῷ πόρῳ πλοῖον ἀνατρέψῃ, τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι, accipi videtur potius pro In transitu, In trajectu, ἐν τῇ διαβάσει, Interim dum trajiceret.

Πόρος, Ratio excogitata aliquid efficiendi, Theodorit. H. E. 1. Τοιῷδε πόρῳ τὴν ἀπορίαν διέλυσε, alibi, Ἐν ἀπορίᾳ ὢν, πόρον εὗρε τῆς σωτηρίας. In 4 vero dicit, Πάντα πόρον κινεῖν, quod alibi πάντα λίθον κινεῖν, Omnem movere lapidem. Plato de LL. 6. Εἴδωμεν εἴ τινα πόρον ποριζοίμεν ἂν κατὰ τάδε. Hæc latius Bud. 327. Itidem Philo V. M. 1. Ἐν ἀπόροις πόρων εὐπορεῖν, Θεοῦ ἴδιον, Impedita expedire, Dei munus. Et Synes. Ep. 148. Πόρον ἐν ἀμηχάνοις εὑρεῖν, Exitum et viam rei gerendæ. Similiter a Suida exp. μηχανὴ et τέχνασμα: ab Hes. vero etiam ἀφορμή. Huc pertinet πόρος χρημάτων, Ratio comparandæ

D pecuniæ. Eur. (Suppl. 777.) πόροι χρημάτων εἰσὶ, Non desunt artes comparandæ pecuniæ, s. rem faciendi. Synes. Ep. 43. Ἐξευρέτω τινὰ πόρον αὐτῷ χρημάτων, Rei quærendæ rationem aliquam inveniat. E Dem. vero πόρος χρημάτων affertur etiam pro Pecuniarum suppeditatio. Interdum πόρος sine adjectione dicitur pro πόρος χρημάτων, Pecuniæ parandæ ratio, Via pecuniæ conquirendæ. Aristot. Rhet. 1. Περὶ μὲν πόρων τὸν μέλλοντα συμβουλεύσειν, δέοι ἂν τὰς προσόδους τῆς πόλεως εἰδέναι τίνες καὶ πόσαι, Qui de ratione conficiendæ pecuniæ publice dicturus est, scire oportet reditus civitatis, quot quantique sint Itidem Polit. 1, 7. Ὡς πόρους εὑρίσκοντα τοῖς ἑαυτοῦ πράγμασιν ἀσυμφόρους, Rationem pecuniæ coacervandæ et rei augendæ: sc. τὴν μονοπωλίαν. Et Dem. (15.) Λέγουσιν δὲ καὶ ἄλλους τινὰς ἄλλοι πόρους. Idem Olynth. 3. Πόρους ἑτέρους λέγειν στρατιωτικούς. Idem etiam ἐντελῶς dicit πόρος χρημάτων, pro Cor. Πόρους χρημάτων, ἐμπορίου κατασκευήν. Alibi vocat πολιτικὴν καὶ κοινὴν βοήθειαν χρημάτων. Cic. Vias pecuniæ

appellat, Ep. ad Quintum fratrem, Omnes vias pecuniæ norunt; diverso tamen consilio illi pecuniam quærebant. Alicubi Ipsa pecunia πόρος dicitur: nonnunquam vero pro Quæstu usurpatur, qui filius est τῆς Μήτιδος, ut inquit Plato Symp., quo in loco lepidum fabulamentum commemorat de concubitu πόρου καὶ πενίας, e quo natus est ἔρως. Sic Aristot. Polit. dicit πόρον ποιεῖσθαι, Quæstum facere, Pecuniam comparare. Item Reditus, Proventus, Obventio, Vectigal. Sic accipiunt quidam ap. Aristoph. Σφ. (306.) ἔχεις ἐλ-Πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ Πόρον Ἑλλὰς ἱερόν: interpretantes, Tributum ac vectigal. Schol. exp. πορισμὸν, dicens a Pind. verba illa πόρον ἱερὸν mutuatum esse. || Auxilium, Adjumentum, etiam Utilitas, Emolumentum, Xen. K. Π. 1, (6, 9.) p. 16. Εἰ ἐνορᾷς τινα πόρον καὶ ἀπ' ἐμοῦ ἂν προσγενόμενον: nisi malis, Me quoque aliquid momenti ad rem gerendam afferre. || Πόρος pro Exercitu affertur e Dionys. H. 6. || Πόρος est etiam δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος: cujus δημότης VOCATUR Πόριος, ap. Dem. ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Harpocr. et Suid. VEL Ποριεύς: nam Hesychio Ποριεῖς sunt δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

[“ Πόρος, A. L. Z. 1796. N. 162. p. 464. ad Timæi Lex. 100. Valck. Phœn. p. 360. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. ad Xen. Eph. 175. Jacobs. Exerc. 1, 212. Anth. 9, 299. 322. ad Diod. S. 1, 347. Dawes. Misc. Cr. 220. Ernest. ad Hom. Hymn. p. 26. Musgr. Med. 847. 1359. Herc. F. 80. Markl. Iph. p. 258. 366. 397. Suppl. 775. Wakef. S. Cr. 5, 15. Alc. 115. 211. Eum. 455. Abresch. Æsch. 2, 32. Luzac. Exerc. 117. Brunck. Aristoph. 3, 30. Lobeck. Aj. p. 286. Heyn. Hom. 8, 113. Navigatio, ad Cornel. Nep. p. 23. Staver. Mare, ibid. 24. Vectigal, Jacobs. Anth. 12, 68. Conf. c. πόνος, ad Diod. S. 1, 618. Brunck. Apoll. Rh. 159.; cum φόρος, Kuster. Aristoph. 54.; cum πόντος, ad Lucian. 2, 260. ad Dionys. H. 1, 31. Γυναικεῖοι π., T. H. ad Plutum p. 482.” Schæf. Mss. “ Ordo, Series, Dionys. P. 570.” Wakef. Mss.]

[* Ποροκήλη, P. Ægin. l. 6. * Ποροποιὸς, unde] Ποροποιέω, Transitum facio, Meatum aperio, Viam facio qua aliquid transeat. Apud Medicos vero ποροποιοῦν dicitur Quod meatus et foramina corporis aperit. Diosc. 5, 11. Μετασυγκρίνει γάρ πως, τάς τε αἰσθητὰς ἀνακαθαῖρον ἐκκρίσεις, καὶ ἀδήλως ποροποιοῦν. Quæ verba Ruell. sic vertit, Nam quodam modo ex alto evocat, sensilesque expurgat excretus, et per cæca corporis ducit spiracula. [* Ποροποιΐα, Pororum luxatio, quæ fit per balneum, Clem. Alex. Pæd. 3, 9. p. 240 =281. * Ποροποιητὸς, unde * Ἀποροποίητος, Sext. Emp. 517.] Μεταποροποιέω, Meatuum statum muto: cujus signif. exemplum habes in Μετασύγκρισις. Μεταποροποιΐα, ἡ, Meatuum in corpore mutatio, τῶν πόρων μετασχηματισμὸς, ut Plut. loquitur [8, 739.]

Ἀγχίπορος, ὁ, ἡ, Propinquus; proprie, Cujus meatus et viæ prope sunt, s. in propinquo: ut ἀγχίπορος γαῖα, Nonn. Ex Epigr. affertur etiam ἀγχίποροι κόλακες, sine expositione: dicuntur autem fortasse κόλακες ἀγχίποροι, quoniam semper assectantur eos quibus adulantur: παρὰ τὸ ἄγχι πορεύεσθαι: atque ita sonabit Asseclæ: Hesychio ἀγχίπορος est * εὐδιακόμιστος. [Nonn. Jo. 5, 1. 71, 23. 255, 2. “ Jacobs. Anth. 11, 94.” Schæf. Mss.]

Ἄπορος, ὁ, ἡ, Transitum non habens, ἀδιέξοδος, Per quem transitus nobis minime patet. Est ἄπορος χώρα ap. Suid. quod exp. ἀπόρευτος. Et ἄποροι νάπαι infra in Εὔπορος ei opposito. Itidem ap. Plut. Flaminino (3.) p. 677. meæ Ed. Ἀτραπὸς στενὴ καὶ ἄπορος: cui ibid. opp. εὔπορος ὁδὸς καὶ ῥᾳδία. Sic Idem, p. 701. meæ Ed. in Pyrrho, Ποταμῷ χαλεπῷ μὲν ὀφθῆναι καὶ ἀγρίῳ, πειρωμένοις δὲ διαβῆναι παντάπασιν ἀπορωτάτῳ. At pro ἄπορος γῆ, quod e Dionys. H. 6. affertur po Inseminata et inculta, reponendum ἄπορος γῆ. Dicitur et ἄπορος πόρος, pro δίοδος ἄνοδος, Transitus impervius. Quibus adde ex Herodiano 8, (4, 4.) Ἄπορος οὖν ἦν ἡ διάβασις τοῦ στρατοῦ, Nullo pacto transire exercitus poterat. || Metaphorice vero homo aliquis ἄπορος dicitur, Qui ad ejusmodi angustias et difficultates redactus est, ut

A ex iis se explicare nequeat, Qui rationem nullam invenire potest, qua se e difficultatibus, in quibus constitutus est, expediat: vel, ut Suid. exp., ὁ μηχανήν τινα μὴ δυνάμενος εὑρεῖν: sicut Hes. quoque ἀπόροις exp. ἀμηχάνοις, ab ea signif. vocabuli πόρος, qua pro μηχανὴ usurpatur. Thuc. 3, (53.) Πανταχόθεν δ' ἄποροι καθεστῶτες, In rebus dubiis constituti, e quibus expedire se non poterant, Inopes consilii, ἀμήχανοι. At 2, (59.) dicit, Πανταχόθεν δὲ τῇ γνώμῃ ἄποροι καθεστῶτες, pro Consilii inopes. Cui adde hoc Euripidis, ἄπορος ἐπὶ φρόνημα, pro μωρὸς κατὰ τὴν διάνοιαν, Amens, Stupidus: in qua signif. Aristoph. ἄπορος sine adjectione usurpat, N. (629.) Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα, Οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσμονα, Ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων, Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. Itidem ap. Æschin. Πάντων γ' εἴην ἀπορώτατος, Bud. exp. Hebetissimus essem et nihil excogitare possem, Essem omnium hominum minime ποριστικός. Item res aliqua ἄπορος dicitur, e qua te explicare nequeas: ut
B ἄπορος αἰσχύνη, Extremum dedecus et quod eluere nequeas. Itidem ἄπορον κακὸν, et ἄπορον πρᾶγμα s. ἄπορα πράγματα. Frequentius vero sine πρᾶγμα dicitur simpliciter ἄπορον, et ἄπορα sine πράγματα. Thuc. 1, (136.) Ἀναγκάζεται κατά τι ἄπορον παρὰ Ἄδμητον, ὄντα αὐτῷ οὐ φίλον, καταλῦσαι, Necessitate quadam, In rebus dubiis: (52.) Ὁρῶντες σφίσι πολλὰ τὰ ἄπορα συμβεβηκότα, Sibi multas difficultates obortas esse. Sic dicitur ἐν ἀπόρῳ εἶναι et ἐν ἀπόροις εἶναι, pro In rebus dubiis constitutum esse. Dionys. H. Ἐν ἀπόρῳ γενέσθαι, Xen. K. Π. 1, (6, 3.) p. 15. Ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη. Cui opponit, Ὅτε ἄριστα πράττοι. Itidem ἐν ἀπόροις, Rebus dubiis. Philo V. M. 1. Ἐν ἀπόροις πόρων εὐπορεῖν, ἴδιον Θεοῦ, In rebus dubiis explicare et extricare se posse; Impedita expedire, Dei munus est, Turn. Item ἄπορα ἐρωτᾷν, Ejusmodi de Rebus interrogare, e quibus explicare et extricare te nequeas, Lucian. (1, 332.) Sic ἄποροι ἐρωτήσεις et ζητήσεις, Interrogationes quæstionesque impeditæ et intricatæ, e quibus explicare sese nemo
C potest, (2, 388.) Πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο: (1, 369.) Ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους. Et Plut. Alex. Τῶν ἀπόρων ἐρωτήσεων ἀνάγκη καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἀπόρους εἶναι. Aliquanto ante dicit, Ἐρωτήματα προὔγραφεν αὐτοῖς ἄπορα. Itidem ἄπορος controversia pro Inexplicabilis. Gell. 9, 15. Exponit igitur tentamenti gratia controversiam parum consistentem: quod genus Græci ἄπορον vocant, Latine autem id non nimis incommode Inexplicabile dici potest. “ “Ἄποῤῥος, Inventu difficilis, Dubius, Indigens, Pauper, Impotens, VV. LL.: afferentia etiam “ ἄποῤῥοι λόγοι e Gell. l. 8. cap. penult. pro Inexplicabiles. Sed perperam; scr. enim hæc unico “ ρ.” || Ἄπορος accipitur etiam pro ἀδύνατος, et tam de persona quam de re dicitur: plerumque cum infin.: ut ἄποροι προσμίσγειν, Qui nequeunt congredi, Inhabiles ad dimicandum. Idem Thuc. 4, (65.) p. 142. Τὰ δυνατὰ ἐν ἴσῳ καὶ τὰ ἀπορώτερα, s. ἀπορώτατα, ut quidam Codd. habent, i. e. ἀδύνατα, Schol.
D Et 2, (77.) Νομίσαντες ἄπορον εἶναι ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἑλεῖν τὴν πόλιν, Fieri non posse ut etc. Synes. Ep. 4. Ἄπορον ἦν ὁδῷ χρήσασθαι, μηδενὸς ἀνθρώπων ὁρωμένου, Non licebat uti via, Plut. de Def. Orac. Ἄπορόν ἐστι νοῆσαι, Intellectu assequi non possumus, Inexplicabile intellectu est, Turn. Rursum Thuc. 3, (22.) p. 90. Ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον, Non poterant conjicere. Alibi, (1, 25.) Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν: quod tamen exp., Ambigebant quid de re præsenti agerent. A Synesio opp. ἄπορον et πόριμον, Ep. 139. Θεοῦ δὲ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον, Deo præsente, facile assequimur ea quæ alias assequi non possumus. || Ἄπορος, Difficilis, Thuc. 5, (110.) p. 196. Ἀπορώτερος ἡ λῆψις. || Inops, Indigus, ἐνδεὴς, ut Hes. et Suid. exp.: Thuc. 1, (99.) Ἀπαράσκευοι καὶ ἄποροι ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο, Imparati et inopes ad bellum veniebant. Plut. Τοῖς γὰρ ἀπόροις οὐ δανείζουσι. Aliquanto post dicit, Οὐδεὶς γὰρ δανείζει πένητι: ut satis manifestum sit eum ἄπορον et πένητα synonymως usur-

pare. Et cum gen. ap. Lucian. ἄπορος πάντων, Inops rerum omnium: (1, 182.) Ἄπορος πάντων καὶ ἀμήχανος ἡ ἡλικία. Plato de LL. Ἄπορος δίαιτα, Tenuis victus. || Ἄπορον θῦμα, Rara victima, ut exp. ap. eund. Plat. de Rep. 2. Οὐ χοῖρον, ἀλλὰ μέγα καὶ ἄπορον θῦμα θύσασθαι: ut ἄπορον ibi accipiatur pro δυσπόριστον, quod comparare vix queas, τὸ οὐ ῥᾳδίως πόριμον. [“Ad Charit. 568. Musgr. Iph. A. 41. T. 672. Wakef. Alc. 115. Phil. 1018. Georg. p. 18. Brunck. Aristoph. 2, 93. ad Æsch. Pr. 912. ad Soph. Phil. 854. Duker. Præf. Thuc. p. 6. ad Lucian. 1, 698. ad Diod. S. 2, 145. Boeckh. in Plat. Min. 192. Heind. ad Theæt. 338. Valck. Adoniaz. p. 232. Bergler. Alciphr. 30. Jacobs. Exerc. 2, 109. Abresch. Lectt. Aristæn. 55. ad Xen. Eph. 237. Ruhnk. ad Xen. Mem. 229. ad Herod. 457. 715. Cum gen., ad Diod. S. 1, 70. Τὸ ἄ., Ruhnk. ad Vell. p. 26. Ἐν ἀπόρῳ ἔχεσθαι, Kuster. V. M. 79. ad Dionys. H. 1, 165. ad Lucian. 1, 485. Εἰς δ' ἄπορον ἥκων δορὸς, Eur. Phœn. 1049.” Schæf. Mss.] “Πανήπορος, affertur pro Inops, ἐνδεής. Quod si mendo caret, Ionice s. poëtice pro πανάπορος positum est,” [q. v. legitur in Theophyl. 1, 726.]

Ἀπόρως, Perplexe, Ita ut explicare te nequeas, Polyb. (4, 18, 6.) Ἀ. καὶ δυσχρήστως εἶχον πρὸς τὸ συμβαῖνον. Itidem Plut. Philopœm. (6.) p. 657. meæ Ed. Ἐνσχεθεὶς ὥσπερ δεσμῷ, παντάπασιν ἀ. εἶχεν, de Philopœmene, cui utrumque femur jaculo trajectum erat, Xen. Ἑλλ. 7, (4, 8.) p. 370. Εἰ ἀ. γινώσκετε ἔχοντα τὰ ὑμέτερα: quibus opponit, εἴ τινα ὁρᾶτε σωτηρίαν ὑμῖν, Æsch. c. Ctes. Παντελῶς ἀ. διακείμενοι. || Exp. etiam Tenuiter. [“Ἀ. ἔχω, seq. infin., Dionys. H. 5, 328.” Schæf. Mss. “Ἀ. κείμενος, Pseudo-Herod. V. Hom. 11.” Elberling. Mss.]

Ἀπορία, ἡ, Res dubiæ ac perplexæ, e quibus explicare nos non possumus; interdum etiam Anxietas, Angustia. Isocr. Hel. Enc. Μεγάλου φόβου καὶ μεγάλης ἀπορίας ἀπήλλαξε, Magno metu et anxietate, Evag. Εἰς πολλὴν ἀπορίαν ἂν κατασταίην. Itidem Thuc. 2. Ἐς ἀπορίαν καταστάντων, Ad consilii inopiam redactis. Redditur enim non solum Anxietas, sed etiam Consilii inopia, Hæsitatio, Dubitatio, Æstuatio ejus qui nescit quo se vertat, Herodian. 2, (12, 5.) Πολλῇ καταλαμβανόμενος ἀφασίᾳ τε καὶ ἀπορίᾳ, ὅπως χρήσηται τοῖς πράγμασιν οὐκ εἰδὼς, Hæsitabundus ac inops consilii. Et 4, (14, 1.) Ἐν ἀφασίᾳ τε ἦν καὶ ἀπορίᾳ τοῦ πρακτέου, Incertus erat quid ageret. Et εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν, Ad angustias redigi. Et ἐν ἀπορίᾳ γίνομαι, Thuc. (7, 44.) Hæsito. Et ἀπορίᾳ κεχρημένος, Hæsitans: Ἀπορίῃ εἴχοντο, Incerti erant quidnam agerent, Ἀπορίῃσι ἐνείχοντο, Inopes consilii erant, Herod. [cf. 1, 190.:] Πολλὴν ἀπορίαν μετὰ αἰδοῦς τοῖς κρίνουσι παρεῖχε, Plut. Symp. Et Plato Charm. Ὁρᾷς οὖν ὅση ἡ ἀπορία, Vides quam æstuare necesse sit. Atque ut in præcedentium locorum quibusdam dicitur de Dubitatione et Hæsitatione in respondendo, sic et in sequentibus, Lucian. (1, 725.) Ἴδιόν τε καὶ ἠρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας: (565.) Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν. || Figura quædam orationis: de qua Rut. Lup. 2. Ἀπορία: hoc schema efficitur cum quærimus quid aut quemadmodum pro rei dignitate dicamus, nec reperire nos ostendimus. Exempla quæ e Lysia et Hegesia affert, ap. eum vide. De eadem figura Jul. Rufin. Ἀπορία, ead. est et διαπόρησις, Addubitatio quædam, cum simulamus quærere nos unde incipiendum, quid potissimum dicendum, an omnino dicendum; cumque artificialiter simulamus non res invenire, non paratos venisse. || Accipitur etiam pro Quæstione dubia, sicut Lat. quoque vocab. Dubitatio, Athen. 12. Ἐμπεσούσης δέ ποτε ἀπορίας καὶ σκέψεως περὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, Plut. Symp. (Sept. Sap. 583.) Τοιαύτας ἀλλήλοις ἀπορίας προβάλλειν, Proponere sibi invicem hujusmodi quæstiones, de Def. Orac. Τὴν περὶ τοῦ πλήθους τῶν κόσμων ὑποθεὶς ἀπορίαν, Quæstionem inducens. Adde ex Aristot. Analyt. Prior. ἀπορίαν ἔχει, dubitatur. Item e Luciano (1, 813.) Οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν, Ad principium et quæstionem propositam initio. || Diffi-

A cultas, Plato de LL. 7. Ἀπορία περὶ αὐτὰ νομοθετεῖν, Difficile est de his leges scribere. Pro Difficultas accipitur et in alio loquendi genere, Plut. (7, 677.) Ἐν ταῖς αὐταῖς ἀπορίαις Ἐπικούρῳ γενησόμεθα, κινοῦντι τὰς ἀτόμους ἁπάσας εἰς τοὺς ὑπὸ πόδας τόπους, In easd. difficultates, in quas seipse Epicurus, nos etiam induemus, qui quidem omnia individua corpuscula in regiones pedibus subjectas detrudit, Turn. || Ἀπορία, sequente infin., redditur Periculum, Discrimen, Plato Epist. Εἰς ἀπορίαν ἐλθόντες πόλιν ἀνάστατον γενέσθαι, In discrimen adducti ne civitas vastaretur. || Ἀπορία accipitur etiam pro ἀδυναμία, sicut ἄπορος pro ἀδύνατος. Sic exp. Schol. Thuc. 2, (49.) p. 64. Καὶ ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀγρυπνία ἐπέκειτο διὰ παντὸς, Nunquam posse quiescere, i. e. Inquies. Et δι' ἀπορίαν, Eo quod desit facultas. || Inopia, Egestas, Indigentia, Thuc. Οὐ γὰρ δίκαιον, ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη, τῇ περιουσίᾳ ἀπολέσθαι, Quæ paupertate parta sunt, divitiis opibusque pessum ire. Ubi nota sibi opponi ἀπορίαν et περιουσίαν. Et 4, (29.) p. 132. B Κακοπαθούντων τοῦ χωρίου τῇ ἀπορίᾳ, Ob loci illius inopiam et sterilitatem. Lucian. (1, 549.) Ἀποδύσας τὴν τρυφὴν καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, Cum egestate, Herod. Ἐν ἀπορίῃσι εἴχετο, Rerum necessariarum penuria laborat. Et Herodian. 8, (5, 19.) Παντοδαπῆς οὖν ἀπορίας καὶ δυσθυμίας τὸν στρατὸν κατεχούσης, Cum prorsus inops et mœstus exercitus esset. Item cum gen. rei cujus penuria est, Thuc. 2, (51.) Ἀπώλλυντο ἔρημοι, ἀπορίᾳ τοῦ θεραπεύοντος, 1, (126.) Φλαύρως εἶχον, σίτου καὶ ὕδατος ἀπορίᾳ, Ob penuriam frumenti et aquæ, Herodian. 8, (4, 9.) Ἐπεὶ ξύλων ἦν ἀπορία καὶ νεῶν, Lignorum ac navigiorum penuria. Itidem Plato Apol. (29.) Ἀπορίᾳ μὲν ἑάλωκα, οὐ μέντοι λόγων, ἀλλὰ τόλμης καὶ ἀναισχυντίας. Eadem signif. capi potest, quod Xen. dicit K. Π. 1, (6, 19.) Συνεπικουρεῖν ταῖς ἀπορίαις αὐτῶν, ut sit, Subvenire inopiæ ipsorum: sicut Terent. dicit Subvenire inopi. [“Phryn. Ecl. 122. ad Herod. 670. 672. 736. 4, 83. 134. coll. 46. Fischer. Ind. Palæph. Abresch. Lectt. Aristæn. 271. 293. Wakef. S. Cr. 2, 94. C Wernsd. ad Plut. Quæst. Comm. 1. p. 6. ad Xen. Eph. 221. 282. Inopia, Toup. Opusc. 2, 214. Conf. c. ἀπειρία, Schneid. Anab. 120.; cum εὐπ., ad Diod. S. 2, 322. Seq. infin., Schneid. Anab. 26. Ἀ. καὶ λύσις, Koen. ad Greg. Cor. 178. 204. Ἀπορίᾳ ἔχεσθαι, Boiss. Philostr. 410.” Schæf. Mss.]

Ἀπορέω, Ad angustias, e quibus me explicare nequeo, redactus hæsito, simpliciter Hæsito, Dubius animi sum, Æstuo, Nescio quo me vertam. Isocr. Trapez. (12.) Ἀπορῶν δὲ καὶ οὐδεμίαν ἄλλην εὑρίσκων ἀπαλλαγὴν, Xen. Ἑλλ. 4, (5, 17.) p. 310. Οἱ δὲ ἀποροῦντες ἤδη, ὅτι ἔπασχον μὲν κακῶς καὶ ἀπέθνησκον, ποιεῖν δὲ οὐδὲν ἐδύναντο, Thuc. 2, (102.) Ὁ δ' ἀπορῶν, μόλις κατενόησε τὴν πρόσχωσιν ταύτην. Item cum dat., Isocr. Paneg. Ἀπορήσας τοῖς παροῦσι πράγμασι. Itidem Plut. Amat. Narr. Ἀπορῶν δὲ τῷ πράγματι Θεοφάνης, Incertus quid ageret Theophanes, Nescius quid agendum esset. Cum accus. quoque in eadem signif. construitur, sc. pro Dubius sum quid faciendum sit de, Xen. Ἑλλ. 6, (1, 4.) Ἐάν τέ D τι ἀπορῶ, πρὸς ὑμᾶς ἰέναι, Si qua de re dubitem et nesciam quid sit agendum, Herod. 4, (179.) ἀπορέειν τὴν ἐξαγωγὴν, Hæsitare de egressu, Aristot. H. A. 7. Ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, Dubito quæ causa sit, Rationem cur ita sit, comperire nequeo. Interdum construitur cum particulis istis, τίς, ὅς, ὅστις, πότερον, ποῖ, ὅπῃ, et similibus, itidemque significat Dubito, Ambigo, vel etiam Nescio, Non perspicio, Dem. Olynth. 3. Οὐχ ὅ,τι χρὴ περὶ τῶν παρόντων συμβουλεῦσαι, χαλεπώτατον ἡγοῦμαι, ἀλλ' ἐκεῖνο ἀπορῶ, τίνα χρὴ τρόπον πρὸς ὑμᾶς περὶ αὐτῶν εἰπεῖν, Xen. K. Π. (4, 5, 14.) ἀπορῶ ὅ,τι χρὴ ποιεῖν, Nescio quid agendum sit, Isocr. Panath. Ἀπορεῖν ἔφασκεν ὅ,τι χρήσηται τοῖς παροῦσι. Itidem Pla. Ἀπορῶ ὅ,τι χρήσομαι αὐτῷ, Quid eo facturus sim nescio. Rursum Xen. (K. Π. 1, 6, 2.) Ἀπορεῖς θείοις σημείοις ὅ,τι χρῷο, Nescis quid tibi faciendum esse divina signa indicent, divinis signis portendatur. Dem. pro Cor. Οὐκ ἀπορῶν δ' ὅ,τι χρὴ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν εἰπεῖν, ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ, Nescio cujus primo loco mentionem

faciam, Thuc. 3. Ἀπορῶν ὅτῳ τρόπῳ πολιορκήσεται, A Inops consilii, et dubitans quonam modo etc. Isocr. Panath. Ἠπόρουν πότερον διεξίω, Xen. (K. Π. 2, 4, 8.) Ἀπορῶ πότερόν μοι κρεῖττον, et, Ἀπορεῖ πότερον συμβουλεύοι, (Ἀπ. 1, 4, 6.) Ἀπορεῖς πότερα τύχης ἢ γνώμης ἔργα ἐστὶ, Ambigis fortunæne an consilii opera sint, (K. Π. 3, 1, 2.) Ἀπορεῖ ποῖ τράποιτο, Ambigit quo se vertat, Nescit quo se convertat, Thuc. 1, (63.) p. 20. Ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσει χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου, ἢ εἰς τὴν Ποτίδαιαν, Plato, Ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται, Incertus quanam effugeret. Ἀπορῶ pro Nescio, Ignoro, aliquando cum accus. construitur, Lucian. (1, 183.) Τὰ πλείω δ' ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, Multa ex iis quæ nobis accidunt, non cognoscentes, Nescientes, Ignorantes. Quo modo accipi potest et illud Aristotelis, Ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, Ignoro causam. Alias cum particulis ὅστις, τίς, ὅς, πότερον, πῇ, ὅποι, ut tum in ll. supra citatorum quibusdam, tum in his seqq. Plato de LL. Ἀπορῶ τούτων τίνα εἰπεῖν, Nescio quam ex his esse dicam; ubi etiam nota eum B τίνα εἰπεῖν dixisse pro τίνα εἴπω: si tamen vera est hæc, quam VV. LL. habent, scriptura. Idem in Apol. (6.) Πολὺν μὲν χρόνον ἠπόρουν τί ποτε λέγει, Nesciebam quid diceret. || Ἀπορῶ cum infin. accipitur interdum pro Diffido me posse, Plut. Themist. Ἀπορῶν τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς προσάγεσθαι τὸ πλῆθος, Populum humanis consiliis in suam sententiam traducere se posse diffidens. || Cum infin. junctum capitur etiam pro Nequeo, Non possum, ἀδυνατῶ, sicut ἄπορος accipitur pro ἀδύνατος, et ἀπορία pro ἀδυνατία, Aristoph. (Σφ. 590.) ἀπορῶ κρῖναι μέγα πρᾶγμα, Non possum judicare, Dem. (581.) Ἀπορῶ ποιῆσαι κακῶς, Nequeo. || Ἀπορῶ gen. adjunctum habens significat Egeo, Indigeo, Destitutus sum, Isocr. Symm. Ἀπορεῖν ἀποκρίσεως, Hel. Enc. Οὐδεὶς πώποτε λόγων ἠπόρησεν, alibi, Μηδενὸς τούτων ἀπορῶν, Nullo horum indigens, carens. Xen. Ἀπορῶ ἔργων, Deest mihi quod agam, Plut. Solone, Οὐκ ἀπορῶ τῶν βουλομένων ἐπαρκεῖν, Non mihi desunt qui me velint opibus suis juvare. || Ἀποροῦμαι quoque easdem C signiff. habet, quas ἀπορῶ. Nam significat Ad summas angustias redactus æstuo, et nescio quo me vertam, sicut et ἀπορῶ. Plut. Cæsare, Ἀπορούμενος καὶ περιπαθῶν, In anxietate constitutus, Polyb. 16, (2, 1.) Ἠπορεῖτο καὶ δυσχρήστως διέκειτο περὶ τοῦ μέλλοντος, Animi pendebat, nec satis perspiciebat quid sibi potissimum in posterum faciendum foret, Bayf. Jungitur itidem cum accus. ut ἀπορῶ, Eur. (Iph. A. 537.) ἠπόρημαι τάδε, Hæsito et nescio quid mihi faciendum hac in re. Item pro Dubito, Hæsito, in alio loquendi genere, Aristoph. N. (743.) κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων, Ἀφεὶς ἄπελθε, Si de quopiam conceptu et cogitatione dubites, dimitte. Item Nescio, sicut ἀπορῶ. Plato Epist. Ὑπὲρ οὗ πέπομφας ἀπορούμενος, Nesciens, etiam Ambigens, Dubitans: sicut Xen. K. (8, 3.) Ἀπορούμενος ὅπου κατακλιθῇ, Incertus et addubitans, et firmandi propositi nescius, Bud. || Accipitur etiam pro Egeo, Indigeo, ut ἀπορῶ, Aristot. Œcon. Ἀπορούμενος ἀργυρίου, Plato de LL. Ἀπορουμένη τῶν αὐτόθεν, Penuria laborans incolarum. Annotat D Bud. ἀπορεῖσθαι, in hac signif. plus esse quam ἀπορεῖν, sicut σπανίζεσθαι plus quam σπανίζειν. In h. autem l. Plut. de Clodio in ædem Bonæ deæ noctu ingresso, (Cicer. 28.) Ἠπορεῖτο τῶν διόδων, reddas potius Nesciebat qua exiret, quam Indigebat exitu. || Ἀπορεῖσθαι passiva quoque signif. dicitur Id, de quo dubitatur, quæstio est, Aristot. de Alcyon. Ἀπορεῖται δὲ ἐκ τίνος συντίθησι τὴν νεοττίαν, Non invenitur unde confingantur nidi, Plin. Sic et alibi ἀπορεῖται, impersonaliter pro Ambigitur, Dubitatur, Nescitur, Non invenitur. Unde τὸ ἀπορούμενον ap. Alex. Aphr. Id, de quo dubitatur, Controversum, De quo quæstio est: AB Ἀπορέω significante non solum Dubito, sed etiam Quæro, item Disputo addubitando, Dubitatione allata dissero, Philosophantis more inquiro, Bud. 329., ubi etiam e Themist. affert, Οὐ γὰρ ὅπως ἠπόρησέ τις τῶν προλαβόντων εἰς τὸ ἀληθὲς περὶ τοῦ τόπου, ἀλλ' οὐδὲ ἠπόρησεν ἱκανῶς, sic interpretans, De loco quod satis sit, disseruit addubitando. ["Ἀπορέω, ad Charit. 521. Musgr. Rhes. 686. Jacobs. Anim. 242. Æschin. Epigr. Wakef. Georg. p. 18. Schneid. Anab. 97. Phryn. Ecl. 122. Thom. M. 858. Fischer. Ind. Palæph. v. Αἴνιγμα, ad Herod. 160. 195. Diod. S. 1, 308. 339. Wolf. ad Hesiod. p. 66. Ammon. 114. ad Xen. Eph. 183. Toup. Emendd. 1, 153. De constr., Heyn. ad Apollod. 877. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 25. Zeun. ad K. Π. 386. ubi signif. Careo. Cum infin., Schneid. ad K. Ἀ. 26. Ἀπορεῖν πρός τινα, Auxium esse, quomodo te erga aliquem geras, Bibl. Crit. 2, 2. p. 63. Ἀπορῶ ὅ,τι —, Heind. ad Plat. Gorg. 63. Med., Longus p. 69. Vill., Diod. S. 2, 14. 112. 127. 167. 393. 457. 554. Heyn. Hom. 7, 25. Plato Hipp. 136. Pass., Longus p. 77. Vill. Ἀπορούμεναι λέξεις, Ruhnk. Præf. ad Tim. p. xi." Schæf. Mss. * "Ἀπορητέον, Dubitandum, Clem. Alex. Pæd. 2, 7. p. 171. Sext. Emp. adv. Math. 11, 218." Kall. Mss.]

Ἀπόρημα, τὸ, Quæstio, s. potius Res de qua quæritur, Dubitatio in medium allata de qua disceptatur: sicut ἀπορία quoque usurpatur. Simpliciter etiam pro Quavis dubitatione capitur. [Polyb. 1, 12, 6. Difficultas, 31, 21, 8. "Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 6. Phryn. Ecl. 112." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 9, 19, 4. Fr. 3, 45. 4, 53.] Et INDE Ἀπορηματικὸς σύνδεσμος, Conjunctio dubitativa, Gramm. ["Thom. M. 858." Schæf. Mss. * Ἀπορηματικῶς, Schol. Soph. Œd. T. 471=463. * Ἀπόρησις, Theophr. Fr. 4, 12. Schleusn. Lex. V. T.] "Ἀποῤῥησία, "ap. Suid. ex Eubulo pro εὐπορία. Sed puto scr. "ἀπορησία et ἀπορία: nam ἀποῤῥησία, gemino ρ scri- "ptum, esset potius i. q. ἀπόῤῥησις, h. e. ἀπαγόρευ- "σις, ἀποκήρυξις." [Ἀπορησία, Eubulus ap. Bekk. Anecd. 1, 443. "Ἀπορήσια, Ἀπόρησις, Toup. Opusc. 1, 48." Schæf. Mss.] Ἀπορητικὸς, Qui dubitare solet, Dubitator, Hæsitator: φιλόσοφοι, Qui de omnibus rebus dubitabant, a quibus secta ἀπορητική. Diog. L. Pyrrhone Eliensi p. 480. de sectatoribus Pyrrhonis loquens, Ἀπορητικοὶ δὲ καὶ σκεπτικοὶ καὶ ἔτι ἐφεκτικοὶ καὶ ζητητικοὶ, ἀπὸ τοῦ οἷον δόγματος προσηγορεύοντο. Quibus subjungit ibid. Ζητητικὴ μὲν οὖν φιλοσοφία, ἀπὸ τοῦ πάντοτε ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν· σκεπτικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ σκέπτεσθαι ἀεὶ, καὶ μηδέποτε εὑρίσκειν· ἐφεκτικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ μετὰ ζήτησιν πάθους· λέγω δὲ τὴν ἐποχήν· ἀπορητικὴ δὲ, ἀπὸ τοῦ τοὺς δογματικοὺς ἀπορεῖν. [Plut. Æmil. 14. * "Ἀπορητικῶς, Dubitanter, Chrys. in Joann. Hom. 26. T. 2. p. 659, 23." Seager. Mss. "Brunck. Anal. 2, 27." Schæf. Mss. Sext. Emp. 337.]

[* Ἀνταπορέω, Sext. Emp. 264.]

Διαπορέω, i. q. ἀπορῶ, nisi quod præp. signif. aliquantum intendit. H. e. Animi dubius sum, Hæsito et nescio quid mihi sit faciendum. Synes. Ep. 4. Κᾆτα ἐπειδὰν ἐξόμνυσθαι δέῃ, διαποροίην ἀρνούμενος, Animi sim dubius. Item Dubito, Ambigo, ut ἀπορέω, s. ἀμφιβάλλω, Suid. exp.: Plut. de Def. Orac. Περὶ δὲ πλήθους ὡρισμένου διηπόρησε, Verum de eorum certa definitaque multitudine dubitavit. Act. 5, (24.) Διηπόρουν περὶ αὐτῶν, Ambigebam de illis. Item, Dubitationem affero, Addubitans quæro, ζητῶ, Suid.: Plut. (8, 647.) Περὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν πλεῖστοι τῶν ἄλλων ἐπὶ τὰ γαμικὰ δεῖπνα παραλαμβάνονται, διηπόρησε, Dubitationem movit et quæstionem: (7, 626.) Ὑμῖν προβάλλω διαπορῆσαι πῶς οὐχὶ καὶ τότε ἀπείρηκε, Quæstionem vobis propono: pro quo alibi (6, 583.) dicit ἀπορίαν προβάλλω. Itidem Philo de Mundo, Ἐκεῖνο δ' ἄξιον διαπορῆσαι, Operæ pretium est quærere. Item, Διαποροῦμεν περὶ αὐτῆς, De ea quærimus, In quæstionem venit. Bud. interpr. etiam Disputo, Disputando inquiro. Themist. in princ. 4 de Cœlo, Διαπορήσαντες ὅσα πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην διελεῖν ἀναγκαῖον, Disputantium modo discutientes et disceptantes quæ ad commentationem explicatu necessaria sunt. Alicubi pro Nescio etiam ponitur, ut ipsum ἀπορέω, Herodian. 5, (4, 17.) Διηπόρουν ποῦ ποτε ἄρα εἴη, Ignari ubinam foret. || Pro Egeo s. Indigeo affertur ex Aristot. Œcon. 2. Ὁπότε διαποροίη τὸ στρατόπεδον, cum hac interpretatione, Cum se indigere diceret exercitus. || Διαποροῦμαι quoque eadem signif. usurpatum reperitur, quod ἀπορῶ, sicut

ἀποροῦμαι eadem qua ἀπορῶ. Unde διηπορημένος, Animi dubius, Ad inopiam consilii redactus: ut et διαπορηθεὶς, quod Suid. exp. διαπορῶν. Æschin. (47.) loquens de matre sua, quæ in judicio erat, Ἡ νῦν ἐμοὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεται, φοβουμένη περὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας καὶ διηπορημένη: (32.) Ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηπορήθη, Ad inopiam consilii et mentis redactus est, Deprehensus est, Bud. annotans synonymως ibi dici ἐταράχθη. Quod vero Plato Phædro dicit, Ἵνα μὴ βλέπων πρός σε ὑπ' αἰσχύνης διαπορῶμαι, Idem p. 361. vertit, Prorsus ad insaniam redigar. Aliquando Διαποροῦμαι passivam signif. habet, sc. In quæstionem venio, Quærendo et addubitando de me disputatur. Unde ap. Themist. Ταῦτα μὲν οὖν ἔστω διηπορημένα, quæ Bud. sic interpr., Quærendo disputata, Disceptata et argumentis utrimque agitata. Idem, quod Philo de Mundo dicit, Καὶ δυσωπίας οὖν εἴ τις ἀποδιδράσκειν βούλοιτο τὰς ἐν τοῖς διαπορηθεῖσι, sic vertit, Si cui effugere propositum sit identidem recursantes hujus quæstionis difficultates. [" Ad Diod. S. 1, 132. 590. Plut. Alex. p. 61. Schm., Abresch. Lectt. Aristæn. 245. Toup. Opusc. 2, 296." Schæf. Mss. * Διαπορητέον, Longin. 2, 1. Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο δ. ἐν ἀρχῇ, Quærendum est. * Διαπόρημα, Hippocr. 391.] Διαπόρησις, Dubitatio, Addubitatio, [Consternatio, Anxietas, Polyb. 28, 3, 6. Τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπίστασιν καὶ δ. ἦγον.] Est etiam Figura oratoria, quæ ET Ἀπορία nominatur, ut supra dictum fuit. Aquila Romanus, Διαπόρησις, Addubitatio. Hac utimur, cum propter res aliquas volumus videri dubitare, et quasi ab ipsis judicibus consilium capere quo potissimum genere orationis utamur. Quale est pro Cluentio proœmium, Equidem quo me vertam, judices, nescio. Negem fuisse illam infamiam judicii corrupti? Donatus ap. Terent. Hecyra, Quid agam? quo me vertam? Figura, inquit, διαπόρησις, apta turbatis. Idem in illud Eunuchi, Quid commemorem primum? dicit διαπόρησιν familiarem esse laudantibus, ut cum omnia et magna videntur et paria. [Hermog. 2, 300. * Διαπορητής, Gl. Cunctator.] " Διαπορητικὸς, Dubitans, Dubius," [Plut. 7, 552. Eust. Il. A. p. 47.] Διαπορητικῶς, Dubitanter. [* Προσδιαπορέω, Perplexas quæstiones aliis solvendas propono, Plut. 6, 154. 174. Incertus prætera sum, 8, 661.] Συνδιαπορέω, Una dubito, quæro, " Simul " quæstionem habeo, in quæstionem voco," [" Dionys. H. 4, 2219." Schæf. Mss.] Ἐξαπορέω, Prorsus hæsito, et ad angustias redactus nescio quo me vertam, Ingenti inopia rerum necessariarum s. consilii oppressus sum, 2 ad Cor. 4, (8.) Θλιβόμενοι, ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, Egentes, non etiam egestate afflicti, Non succumbentes egestati. Sic enim dicitur ἐξαπορεῖν ut ἐξασθενεῖν, Valde debilitari, Ad languorem usque debilitari, Viribus defici, Bud. 329. Ibid. 1, (8.) Ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν, Adeo ut prorsus animi penderemus, etiam quod ad vitam, Ut prorsus perplexi et inopes consilii essemus quomodo periculum vitæ evaderemus. Itidem Plut. Alcib. (5.) Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ τελῶναι ἐξηπορήθησαν, Prorsus animi pendebant s. hæsitabant. In quibus etiam ll. nota ἐξαπορεῖσθαι passiva voce dici pro ἐξαπορεῖν, sicut διαπορεῖσθαι et ἀπορεῖσθαι pro διαπορεῖν et ἀπορεῖν. [" Diod. S. 2, 507. Dionys. H. 3, 1354." Schæf. Mss. * Ἐξαπόρησις, Origen. 2, 491.] Ἐπαπορέω, Addubito, Insuper dubito, Aliam insuper dubitationem et quæstionem moveo. Bud. Ἐπαπορεῖν interpr. Addubitare, Quæstionem proponere: [Quærere de aliquo, Polyb. 6, 3, 6. 5, 3. 27, 8, 9. Philo de 7 Mirac. c. 4. Cf. Brunck. ad Soph. Trach. 1245. Schol. ad Aj. 340. Eust. Il. A. p. 71, 37. " Schol. Theocr. 2, 158." Wakef. Mss.] UNDE Ἐπαπόρημα, τὸ, Addubitatio, Quæstio, Dubitatio et quæstio super aliqua re. INDE Ἐπαπορηματικὸς λόγος, qui ET Ἐπαπορητικὸς, Oratio qua addubitantes quærimus, ut Δάος πάρεστι· τί ποτ' ἀγγέλλων ἄρα; idem fere cum ἐρωτηματικῷ. [Ἐπαπορητικὸς, Epiph. 1, 534. * Ἐπαπορητικῶς, Eust. Il. P. 443.] Ἐπαπόρησις, itidem Addubitatio et quæstio super aliqua re: qua signif. dicitur ETIAM Ἐπαπορία. Hes. et Suid. ἐπαπόρησις exp.

A simpliciter ἀπορία. [" Toup. Opusc. 1, 49." Schæf. Mss. Cyrill. Alex. in Jo. 2, 4. p. 180. " Greg. Nyss. 3, 251." Wakef. Mss. * Καταπορέω, Hippocr. 827. Ἢν καταπορηθῇ ἢ ἀμεληθῇ.] Προαπορέω, Prior dubito, quæro, dubitabundus disputo. Bud. 329. cum ἀπορῶ significare dixisset Disputo et philosophantis more inquiro, subjungit ex Aristot. Meteor. Περὶ δ' ἀνέμων καὶ πάντων πνευμάτων λέγωμεν, πρῶτον καὶ περὶ τούτων προαπορήσαντες πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, cum hac interpr., Prius de iis nobiscum ipsi disputantes et addubitabunde disceptantes, antequam quippiam constituamus. AT Προαπορίζω, quod in VV. LL. legitur, mendosum est * Προσαπορέω, Epiph. 1, 535. Orig. c. Cels. 2. p. 397. " Clem. Alex. 617." Kall. Mss. * Συναπορέω, Sext. Emp. adv. Math. 11, 236.]

Ἀραιόπορος, ὁ, ἡ, Meatus s. Foramina rara habens. Alii interpr. Laxus: ut ap. Alex. Aphr. Τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς φαλακροῦται μόνα, διότι μαλακὰ καὶ ἀραιόπορα, Prior capitis pars sola calvescit, quoniam
B mollis et laxa est. Idem, Βρέγμα τῆς κεφαλῆς τὰ παιδία ἔχει δερματῶδες καὶ ἀραιόπορον, Sinciput instar cutis molle et laxum pueri habent. Et ἀραιόπορος τόπος, Laxus rarusque. [* " Αὐτόπορος, Nonn. D. 1, 308. 6, 370. 45, 344." Kall. Mss.]

Βραδύπορος, Tarde s. Lente pertransiens: quod ad πείρω potius pertinet quam ad πόρος. E Gal. Gl. 1. Βραδύπορα ἐδέσματα, Edulia quæ lente digeruntur et distribuuntur: quibus opposita dicuntur ὀξύπορα. [" Const. Manass. Chron. p. 130." Boiss. Mss. " Casaub. Athen. 1, 81." Schæf. Mss. Hippocr. 389, 39. 394, 42. 403, 54. Plut. 8, 476. 9, 711.] AT Βραδυπορέω, Lente incedo, Tardo passu progredior, [Plut. 9, 595.] Βραχύπορος, Breves meatus habens, [Plut. Mario 15. sed al. βραδ.: cf. Plato de Rep. 8. p. 188=546. " Βραχ. ὄρνιθες, Aves volatu minus valentes, Philostr. 134. c. 48." Kall. Mss.]

[* Δίπορος, Duas vias habens, Eur. Tro. 1097. κορυφάν.] Δύσπορος, Transitu difficilis, Lucian. (2, 375.) Ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα: (1,
C 230.) Δύσπορος ὁδὸς, Qua difficulter iri potest. Exp. tamen Inaccessa. Hesychio δύσπορον est δύσβατον, χαλεπόν. [" Valck. Adoniaz. p. 232." Schæf. Mss.] Δυσπορία, Difficultas transitus, Transitus difficilis, Viæ difficultas, Xen. [Ἑλλ. 3, 5, 13. Κ. Ἀ. 4, 3, 6.]

Εὐθύπορος, Cujus meatus in rectum porriguntur, Recto tramite procedens s. progrediens. At Plato de LL. metaph. εὐθύπορον ἦθος pro Recti mores. [Gal. 10, 145.] Εὐθυπορία, ἡ, Meatuum rectitudo, etiam Progressus qui recto tramite fit, Progressio in rectum, Plato de LL. et Synes. Ep. 133. Εἰς εὐθυπορίαν τῆς πτήσεως, Ad rectum cursum volatus. Εὐθυπορέω, Meatus mei in rectum porriguntur, Theophr. C. Pl. 1, (8, 4.) Καί τοι τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχει τισὶ τούτων, Meatuum rectitudinem habere: quibus subjungit, Εὔρουν γὰρ τὴν φορὰν καὶ ἀνεμπόδιστον ἔχουσιν. Et 5, (3, 4.) Εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς, Cum recto meatu descendat nutrimentum, ut Plin. Aliis recto meatu radices descendunt: in Εὐοδέω. Aristot. de Gen. Anim. 5. Οὐ διασπῶνται, ἀλλ' εὐθυποροῦσι: Idem, Πρὸς τὸ
D μὴ εὐθυπορεῖν, Quo minus recte commeet, Bud. Et Εὐθυπορούντων πόρων, Meatibus sese recto tramite porrigentibus. Εὐθυπορεῖν, Rectam viam sequi, Via porrecta iter facere, Bud. ap. Strab. in l. quodam c. supra in Κυκλοπορέω ei opposito: ubi εὐθυποροῦσαι ipsæ ὁδοὶ dicuntur pro In rectum tendentes. [" Wakef. S. Cr. 1, 76." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1014. " Euseb. H. E. 379." Kall. Mss. Pind. Ὀ. 7, 167. Ἰ. 5, 76.]

Εὔπορος, oppositum τῷ ἄπορος, Pervius, Cujus meatus bene aperti sunt, Lucian. (2, 319.) Εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελίς: quibus paulo ante, (318.) opponit κυψελόβυστα ὦτα. Item, Per quem transire s. meare facile est, nulla difficultate commeatur: Εὔπορον μάλα πέλαγος, Quod sine ullo periculo trajicitur. Et ap. Plat. Ὁδὸς ῥᾳδία καὶ εὔπορος, Via facilis et per quam nullo negotio transitur. Itidem Greg. Διὰ λείας τῆς ὁδοῦ φέρων καὶ ἄγαν εὐπόρου: q. l. citans Bud. εὔπορος ὁδὸς interpr. Via bona et facilis ingressu. Sic Xen. (Ἱππαρχ. 4, 4.) Ἢν ἀπόροις νάπαις ἐντυγχάνωσι,

παριόντες ἐπὶ τὰ εὔπορα, δηλώσουσι τοῖς ἱππεῦσιν, ᾗ χρὴ τὴν ἐλασίαν ποιεῖσθαι, de famulis quibusdam qui in δυσχωρίαις præmitti solent ad vias explorandas perviæne et faciles sint, an obstructæ ac impeditæ. Schol. Thuc. 4, (10.) p. 125. Ὑποχωρήσασι δὲ, (τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβατον,) καίπερ χαλεπὸν ὂν, εὔπορον ἔσται, μηδενὸς κωλύοντος, illud εὔπορον exp. * εὐεπίβατον. Activa etiam signif. ap. Eur. (Iph. A. 765.) εὐπόροισι πλάταις, Velociter permeantibus, al. Actuariis navibus. Generaliter etiam accipitur pro Expeditus, Facilis: cui itidem oppositum ἄπορος, Impeditus, Perplexus, Difficilis. Thuc. 1, (93.) Τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆς οὖσαν, Maritimam expeditionem faciliorem expeditioremque esse terrestri, Dem. (33.) Ἑλέσθαι δὲ, ὅταν περὶ πραγμάτων προτεθῇ σκοπεῖν, οὐκέθ' ὁμοίως εὔπορον, i. e. ῥᾴδιον, εὔκολον, Facile. Et Synes. Ep. 152. Εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἐραστοῦ φύσιν, Promtus ad inveniendam, facilis ad dicendam amatoris naturam. Ubi etiam nota cum infin. jungi, sicut ἄπορος supra. Adde e Luciano (1, 179.) Πολλὰ φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα: nisi ibi malis accipere pro εὐπόριστα: sed commodius pro Factu facilia. || Abundans, Cui copia suppetit: τῷ ἄπορος significanti Inops, Egenus. Aristot. Œc. 2. Τῶν καρπῶν εὔπορος, Fructibus abundans, Fructuum dives. E Thuc. εὔπορος πᾶσιν, Omnibus affluens. Gaza vero εὐπορώτερος ἐκ διδασκαλίας dicit pro eo, quod Cic. Doctrina uberior. Et οἱ εὔποροι, Divites, Locupletes, sicut ἄποροι, Pauperes, οἱ πένητες, οἱ κεκτημένοι πολλὴν οὐσίαν, Qui sunt solvendo, Dem. (1045.) Item εὔπορος ἐγγυητὴς, Locuples fidejussor. In Pand. Græcis, Ἐπὶ δὲ παραστάσεως εὔπορος νομίζεται ἐγγυητὴς, οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι. Quæ verba ex Ulpiano translata sunt, Fidejussor in judicio sistendi causa, locuples jubetur dari: non tantum e facultatibus, sed etiam e conveniendi facilitate, Bud. 222. in Παράστασις. [" Thom. M. 721. Markl. Iph. p. 106. Kuster. V. M. 39. Dionys. H. 1, 93. Heind. ad Plat. Theæt. 338. Gell. N. A. 1, 2. Toup. Opusc. 1, 324. Ammon. 113. 114. ad Charit. 225. ad Herod. 715." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 2, 5, 9. Ælian. H. A. 3, 30. Πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπόρων μηχανάς. * Ἀνεύπορος, mendose pro ἂν εὐπ., Xen. K. 'A. 6, 5, 18. * " Πολυεύπορος, Cedrenus 140. Par. Ἦτις Διδὼ ἦν πλουσιωτάτη, ἔχουσα ἄνδρα Συχαῖον, ὃν ἐφόνευσεν ἐν κυνηγεσίῳ ὁ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς ὁ Πυγμαλίων, διαφθονούμενος αὐτῷ ὡς πολυευπόρῳ καὶ δυναστῇ. Idem similiter narrans Jo. Malala 206. Oxon. divise dat: Διαφθονούμενος αὐτῷ ὡς πολὺ εὐπόρῳ καὶ κελεύοντι πάσῃ τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ: quod Chilmeadus, cui Cedrenus ad manus erat, corrigere debebat." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 200.] Εὐπόρως, Facile. UNDE Εὐπορώτερον, Facilius, Expeditius. Plato Symp. Τοῦτ' εὐπορώτερον ἔχω ἀποκρίνεσθαι ὡς εὐδαίμων ἔσται. [" Brunck. Phil. 872. Wakef. ibid. ad Lucian. 2, 320." Schæf. Mss. Εὐπορωτέρως, Gl. Opulentius.] Εὐπορία, ἡ, Progressus non impeditus, Facilis cursus. Thuc. dicit (3, 45.) εὐπορία τῆς τύχης, quod Bud. interpr. Facilis fortunæ processus. Cui l. subjungi potest hic Plut. (10, 28.) Ἵνα μὴ καταλίπωσιν εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσι, de leonibus, qui incedunt συνεστραμμένοις τοῖς ποσὶν, ἐντὸς ἀποκρύπτοντες τοὺς ὄνυχας: quamobrem vestigia ipsorum admodum obscura vestigatores fallunt. || Via, s. Ratio facilis, Facilitas, Facultas, Thuc. 3, (82.) Ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν, Commoditatem et facilitatem, Plut. Alcib. Εὐπορίαν δὲ τῆς ἀνόδου μετὰ ἀσφαλείας μάλιστα τὸν Φαρνάβαζον οἰόμενος παρέξειν, Commodam rationem. Adde e Thuc. 4, (52.) p. 138. Ναῦς τε γὰρ εὐπορία ἦν ποιεῖσθαι αὐτόθεν, Facultas suppetebat. Itidem Philo V. M. 2. Τίς εὐπορία σκαφῶν εἰς περαίωσιν, Unde ad transmittendum navium copia? Accipitur etiam pro Copia qua significatur Abundantia: εὐπορία χρημάτων, Herodian. (2, 6, 9.) Itidem εὐπορία πολλὴ τῶν ξύλων, Abundantia et copia materiæ. Item peculiariter pro Abundantia bonorum, i. e. pro Opulentia: ut Ἐξ εὐπορίας πονηροὶ, Quos opes et copiæ improbiores reddunt. Dem. c. Mid. Τὸ δοκεῖν τινὲς εἶναι δι' εὐπορίαν προσειληφότες,

A Copiosi patrimonii prærogativa sese aliquos esse existimantes. [" Diod. S. 1, 54. 324. Ruhnk. Ep. Cr. 146. Fischer. ad Palæph. 199. et Ind. v. Εἰμὶ, Alciphr. 22. Ammon. 114. ad Charit. 225. Conf. c. ἀγορὰ, ad Diod. S. 2, 484. Ἐξ εὐπορίας, ad 2, 451. Plur., 608. Dionys. H. 1, 49." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 7, 6, 37. cf. 4, 3, 7. Antip. Sid. 95. Agath. 71.] || Εὐπορία est etiam ejus qui assecutus est scientiæ facultatem, i. e. Certa cognitio vel promta, quæ dubitationi opponitur et hæsitationi, Aristot. Metaphys. 2. Ἔστι δὲ τοῖς εὐπορῆσαι βουλομένοις προὔργου, τὸ διαπορῆσαι καλῶς· ἡ γὰρ ὕστερον εὐπορία, λύσις τῶν πρότερον ἀπορουμένων ἐστί. ET Εὐπορεῖν, Jam non dubitare, Certius cognoscere veritatem. Idem in 1. Ὅσα δὲ περὶ αὐτῶν τούτων ἀπορήσειεν ἄν τις, ἐπανέλθωμεν πάλιν· τάχα γὰρ ἐξ αὐτῶν εὐπορήσαιμέν τι πρὸς τὰς ὕστερον ἀπορίας. Hæc Bud. Εὐπορέω, Facilem transitum vel viam nanciscor. Sed hujus signif. desideratur exemplum. At Thuc. (6, 44.) p. 212. Καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν, παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν,
B Schol. exp. ἔτυχον εὐπλοῆσαι. Εὐπορήσεις πρὸς ἑκάτερον ἐκ τῶνδε, Ad utrumque consequendum ex his abunde tibi adjumenta suppetent, Aristot. Rhet. quod pertinet ad Εὐπορέω, Est mihi copia et facultas, Abunde possum, etiam simpliciter Possum; nam oppositum ἀπορέω pro ἀδυνατῶ etiam accipi, supra docui. Plato de LL. Καθ' ὅσον εὐπορεῖ τις, Pro facultate sua, Quantum potest. Synes. Ep. 125. Δυστυχοῦμεν οἷς εὐποροῦμεν, πονηραῖς ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Propterea quod abunde possumus, malis mutuo nuntiis remunerari; etiam Facile possumus, quomodo exp. ap. Plat. de LL. Εὐπορῶ εἰπεῖν, Facile possum dicere: et εὐπορῶ περὶ γνῶσιν, Facile possum cognoscere. Item Copia mihi est, Suppetit mihi, Habeo, Aristot. Œc. 2. Οὐκ εὐπορῶν ἀργυρίου, Cum ei pecunia non suppeteret, Indigens pecunia, Polit. Εὐπορεῖν χρημάτων ὀλίγων, Paucas habere pecunias, Lucian. (2, 930.) Ἀμπεχόνης εὐπορεῖν, Alex. Aphr. 2 Probl. εὐπορεῖν ὀργάνου εὐκράτου, Habere instrumentum bene constitutum. At Gal. Gl. 2.
C Εὐπορήσεις ἰάσεως, pro Facile tibi curatio suppetet. Item Abunde habeo, Abundo, Magna mihi copia est, Plut. Themist. Εὐπορεῖν τῶν ἐφοδίων, Abundare viatico, Lucian. (2, 888.) Εὐπορῆσαι τῶν μύλων, Abunde habere mala. Et εὐπορεῖν τῆς τροφῆς, Abunde pasci, Abundare pabulo. Est ubi commodius exponere possis, Abunde nanciscor, Multum mihi comparo, Magnam mihi copiam congero; simpliciter, Comparo mihi, Acquiro, πορίζω: quo referre potes, quod e Dem. affertur, (1019.) Ἄλλοθέν τε χρήματα εὐπορήσας: et ex Eod. Εὐπορεῖν τὰς εὐπορίας. Interdum pro Ditesco capitur, Xen. ('Απ. 2, 7, 4.) Αἰσχρὸν ἀπὸ τῶν πονηροτέρων εὐπορεῖν, Labore improborum hominum ditescere, Dem. Ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἔμελλεν εὐπορήσαντος, Cum ab isto jam locupletato creditum servaturus foret. || De εὐπορέω autem, quo Philosophi peculiariter utuntur pro Jam non dubitare, Certius cognoscere vetitatem, vide quæ e Bud. in Εὐπορία annotavi. || Εὐπορέομαι, pro εὐπορέω usurpatur, sicut ἀποροῦμαι et διαποροῦμαι pro ἀπορέω
D et διαπορέω, Act. 11, (29.) Καθὼς εὐπορεῖτό τις, Prout cuique suppetebat, Quisque pro sua facultate. Et εὐπορουμένη εὐθυμία, Abunde suppetens quies, Bud. Idem Bud. εὐποροῦμαι interpr. Affluo rerum copia, Opulentus sum, Non deficior nec pecunia, nec alia re. Item cum gen. pro Abundo, Abunde mihi suppetit, habeo, Aristot. Œc. 2. Συνέβαινεν εὐπορεῖσθαι τοὺς στρατιώτας τῶν ἐπιτηδείων. [" Valck. ad Phalar. p. xvi. Ammon. 114. Xen. Eph. 56. ad Diod. S. 1, 145. 324. 442. 717. 726. 2, 127. 532. 582. Schneid. Anab. 326. Longus p. 95. Vill. De augm., Phryn. Ecl. 202. Cum accus., Dionys. H. 3, 1673. Conf. c. εὐποιέω, ad 4, 2057." Schæf. Mss. " Εὐπορέω τινος, Wyttenb. Annott. in Eunap. p. 12." Boiss. Mss. Suppedito, Lobeck. Phryn. 595. Theopompus Athenæi 275. Οἱ μετρίως εὐπορούμενοι. * " Εὐπόρημα, Alcidamas περὶ Σοφ. p. 87, 19." Seager. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 772.] Εὐπόρητος, in VV. LL. exp. Bene administrans vel distribuens: [Hesychio ὁ καλῶς διοικῶν.] " Significaret tamen potius, si mendosum non est, Cujus copia

facile nobis fit, Abunde suppetens. [* Εἰσευπορέω, A Diod. S. 16, 40. χρήματα τῇ πόλει, ubi Pletho προσπορίζω habet. * " Προσεισευπορέω, Contribuere donum gratuitum, Conferre largitionem, Dionys. H. Isæo 309. Ἀνθ' ὧν ἐγὼ σωθεὶς ἐχρώμην αὐτῷ ἔτι μᾶλλον, καὶ κατασκευαζομένῳ τὴν τράπεζαν προσεισευπόρησα ἀργυρίου. ' Corrupte Bodl. προσεισευπόρισαν.' Hudson. ' Dudum ante, quam ab Hudsono de lect. Bodl. certior fierem, suspicatus fueram, aut de προεισευπόρησα, aut προσεισευπόρησα: quorum hoc posterius, ne literula periret, prætuli: εἰσευπορεῖν τινὶ ἀργυρίου, (sub μοῖραν, vel tale quid,) signif. Contribuere alicui summam æris: * προεισευπορεῖν, In antecessum dare, quod postmodum, per otium, pro facultate et opportunitate sua, refundat: προσεισευπορεῖν est Una cum aliis amicis, idem facientibus, contribuere.' Reisk." Seager. Mss. * Συνεισευπορέω, Athen. 367.] Ἐξευπορέω, i. q. εὐπορέω, Comparo, Plato de LL. (11. p. 132.) Ταυτό γε πάντα δύναται, πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν, Comparare, Copiam auxiliarem facere, Bud. 329. Alii interpr. B Suppedito, Suggero. [Plato de LL. 9. p. 18. Περὶ τὴν τούτων ἀπορίαν οὔτ' ἐξευπορήσαντες οὔτε διορισάμενοι, ubi Corn. ἐξευρήσαντες legit. " Ἐξευπορέω, * Συνεξευπορέω, * Συνεξευπορίζω, Schneid. Anab. 326." Schæf. Mss. Lex. Xen. Cf. Εὐπορίζω. * Κατευπορέω, Diod. S. 17, 45. " Wyttenb. Annott. in Eunap. p. 12." Boiss. Mss.] Προσευπορέω, Præterea mihi comparo. Interdum etiam pro Abunde suppetit mihi: qua signif. pass. quoque vox accipitur. Dem. (731.) Τὰ γὰρ εἰς τὰς θυσίας καὶ τὴν βουλὴν καὶ τοὺς ἱππέας καὶ τἆλλα χρήματα ἀναλισκόμενα, οὗτος ἔσθ' ὁ νόμος ὁ ποιῶν προσευπορεῖσθαι, Ut abunde suppetant nobis: [" Correxi * προευπορεῖσθαι, Prius comparari, quam sc. eorum usus sit, e conjectura, quam postmodum ab Augustano confirmatam vidi." Reisk. Cf. p. 962. Lobeck. Phryn. 595.] Συνευπορέω, Una comparo, Adjuvo aliquem in comparando s. acquirendo. Συνευπορεῖν, inquit Bud. 328., dicitur Qui operam accommodat amico ad pecuniam conficiendam et inveniendam: cujus exemplum sub- C jungit ibi e Dem. Item et hoc ex Eod. (894.) Ἐδεῖτό μου τριάκοντα μνᾶς συνευπορῆσαι, Ut conficerem sibi s. curarem, sc. οὐχ οἷός τε ὢν διαλῦσαι τὸ ὀφειλόμενον. Sic Dinarchus, Συνευπορῶν καθ' ὅσον δυνατὸς ἦν τῷ ἐστερημένῳ τῆς πατρίδος. Antipho pro Conferre dixit, Εἴ τις πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἐκ τῶν ἰδίων συνευπόρησε. Bud. ibid. Συνευπορῶ signif. etiam generaliter Operam meam accommodo alicui, suppedito. Plut. Lycurgo (15.) Νύμφης ἐπιτεχνωμένης καὶ συνευπορούσης ὅπως ἂν ἐν καιρῷ καὶ λανθάνοντες ἀλλήλους συμπορεύοιντο, Sponsa moliente et una suam operam accommodante, s. suppeditante, quo tempestive et clam convenirent: quomodo accipi posset etiam l. c. e Dinarcho. || Συνευπορούμαι, eadem signif. usurpatur qua συνευπορῶ, sicut εὐπορούμαι et ἀπορούμαι eadem qua εὐπορῶ et ἀπορῶ, Isocr. Paneg. Κατὰ μικρὸν αὐτοῖς συνευπορήσαντο: sic enim leg. esse tradit Bud. 329. [Lobeck. Phryn. 595. " Schneid. Anab. 326." Schæf. Mss.]

[* " Κυκλόπορος, Schol. Villois. Il. A. 46. Hunc D Schol. locum sumsit, monente Bongiovannio, ex Heraclidis Alleg.; sed ibi est * κυκλοφόρος, in Ed. saltem Schowiana p. 43." Boiss. Mss. * Μακροπόρος, unde * Μακροπορέω, Strabo 8. p. 451. * Μακροπορία, 14. p. 943.] " Μεσόπορον, Hes. μέσην " ὁδεύων, Mediam viam carpens: pro quo puto scr. " μεσοπορῶν: cujus vestigia extant ap. Suid." [Legitur autem Μεσοπόρος in Eur. Ion. 1171. Μ. δι' αἰθέρος. Μεσσοπόρος, Opp. 'A. 5, 46. " Μεσοπορέω, Chrys. Hom. 139. T. 5. p. 878, 10." Seager. Mss. Diod. S. 18, 34. Theophr. Charact. 25. " Coray 304. Phryn. Ecl. 182. 184." Schæf. Mss.] " Με- " σορῶν, ap. Suid. in Ms. etiam Cod., expositum " μέσην ὁδεύων: sed perperam, ut opinor, pro μεσο- " πορῶν." [Μεσσοπορέω, Lobeck. Phryn. 416.]

Ὀξύπορος, Qui cito transit, opp. τῷ βραδύπορος, [" Jacobs. ad Meleagr. p. 6." Schæf. Mss. Tenui foramine, Opp. 'A. 2, 406. " Celer, Dionys. Areop. 57." Kall. Mss.] ut ap. Colum. l. 12. c. ult. Moretum oxyporum, vel, ut alii, oxygarum, quemadmodum componas. Quod ibid. docet in olla nova servatum, cum exegerit usus, aceto et garo dilui. Sic oxypora medicamenta et antidota. Plin. 20, 23. de fœniculo, Condimentis prope omnibus inseritur, oxyporis etiam aptissime. Idem 24, 8. Juniperis miscetur antidotis oxyporis. In priori autem l. Oxyporis sine adjectione dixit, pro Oxyporis medicamentis: sicut et Diosc. 3, 58. de ligustico, Μίγνυται δὲ ἡ ῥίζα καὶ τὸ σπέρμα χρησίμως καὶ τοῖς ὀξυπόροις καὶ ταῖς πεπτικαῖς δυνάμεσι. Itidem Stat. Oxyporum pro Oxyporum condimentum, Sylv. 4. Non sal, oxyporumve, caseusve. A Galeno, iisque qui eum secuti sunt, frequentius USURPATUR Ὀξυπόριον quam Ὀξύπορον. Gorr. Ὀξυπόριον Medicamenti genus est tenuium partium, et facile venas subiens ac permeans: ut nomen ipsum indicat, a cita penetratione inditum. Est autem facultate concoctorium, iis constans quæ cum tenuitate partium calore prædita sunt. Ejusmodi est, Τὸ διὰ τριῶν πεπέρεων, τὸ διὰ καλαμίνθης, τὸ διὰ κυδωνίων, τὸ διοσπολιτικόν: quæ habentur ap. Gal. de San. tuenda, et alia permulta ab Aëtio descripta 3, 90. 91.: et 5, 68. et 6, 10. Exhibetur vel in potu ante cibum tum mane, tum vesperi, vel in condimento, ad ciborum concoctionem digestionemque procurandam. Materia autem hæc fere deligitur, fœniculum, apium, ligusticum, ammi, piper, zingiber, ruta, cuminum, seseli, thymus, calamintha, cinnamomum, et reliqua ejusd. generis, de quibus ap. Aët. 9, 24. ubi de cruditate e Gal. disserit. Quibus etiam aliquid quandoque adjici potest, quod purgandi vim habet: e quo ὀξυπόριον καθαρτικὸν fiet, quemadmodum ap. Aët. 3. continetur. Hæc ille. Utitur hoc vocab. Oxyporium Marcellus quoque Empiricus. [* Οὐρανόπορος, unde * " Οὐρανοπορία, Cœli cursus, Dionys. Areop. 187." Kall. Mss.]

[* " Παλιμπόρος, Qui iter repetit, Nonn. D. 2, 690. 4, 207. Qui e contrario iter facit, Opp. 'A. 4, 529." Wakef. Mss. * Παντοπόρος, Ad omnia callidus, Soph. Antig. 369. " Brunck. ad Æsch. Pr. 912." Schæf. Mss.] Πολύπορος, Multos meatus habens. Exp. etiam Locuples, Dives, εὔπορος. [Multos poros habens, Plut. 8, 578. 628. 644. " Dionys. Areop. p. 51." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 16. Musgr. Heracl. 932." Schæf. Mss. * Πολυπόρος, Gl. Vadosus. * " Πρόσπορος, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 578." Schæf. Mss. * Πρωτοπόρος, Qui primus vadit, transit, Athen. 589. " Jacobs. Anth. 6, 341. 343." Schæf. Mss.]

[* Σκολιοπόρος, Sext. Emp. 33.] Στενόπορος, Meatus angustos s. arctos habens, Angustus, Arctus, Eur. (Andr. 1144.) στενόπορος ἔξοδος, Thuc. (7, 73.) Τὰ στενόπορα τῶν χωρίων, Angusta loca, Aristot. de Mundo, Ἐν δὲ τῷ πρὸς δύσιν στ. στόματι διανεῳγὼς, In angustis autem faucibus, quæ ad occidentem vergunt, apertus, Alex. Aphr. Ὁ στ. αὐλὸς, ὀξυήκοος, Tibia angusta acutum sonum edit. Et στ. ὀφθαλμοὶ, Oculi arctos meatus habentes. [" Ad Diod. S. 2, 162. Markl. Iph. p. 26. 338. Musgr. 167." Schæf. Mss.] Ionice vero et metri plerumque causa a Poëtis USURPATUR Στεινόπορος, ut τόπος, Locus angustos meatus habens, s. Locus angustus, arctus. [" Ad Herod. 610. Markl. Iph. p. 338." Schæf. Mss. * Στενοπορία, Augustiæ viarum, Dio Cass. 557, 54.] Oppositum huic Στενόπορος EST Εὐρύπορος, Latos s. Amplos meatus habens. Exp. etiam Habens lata vada. [" De aëre, Marcell. Sidet. ap. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 17. * Σύμπορος, Anon. ap. Voss. ad Barnab. Epist. c. 7." Kall. Mss.]

[* Ταχυπόρος, Æsch. Ag. 494. Eur. Hel. 1288. El. 451.] Τετράπορος, Quatuor meatus s. foramina habens; Quadriforis, Plin. [" Jacobs. Anth. 11, 262. Huschk. Anal. 279. Monum. Byz. 3." Schæf. Mss.]

Ὑγρόπορος, Qui humida permeat, Per humida gradiens: ut sunt animalia ὑγρόβια, quæ in aquis degunt: item naves et nautæ. [" Const. Manass. Chron. p. 4. 80." Boiss. Mss. Nonn. D. 23, 182. 25, 67. Ὑγροπόρος, Schn. Lex.] Ὑγροπορέω, Humida loca permeo, Per humida gradior, Epigr. καὶ νέες ὑγροπόρουν, Per humida ibant naves. [* " Ὑδρόπορος, Nonn.

p. 66, 29. χαράδρα." Schn. Lex.] Ὑψίπορος, Per ardua loca gradiens, Loca sublimia permeans, Nonn. ἅρματος ὑψιπόροιο, Per cacumina currentis, [Opp. K. 3, 497. * Ψυχρόπορος, Apollin. Metaphr. 261.]

Ὠκύπορος, Cito permeans, Citato gradu locum aliquem pervadens, i. q. ὀξύπορος: quibus oppositum βραδύπορος. Uno verbo exp. Celer, Citus, Velox. Od. Δ. (708.) Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν· αἵθ' ἁλὸς ἵπποι Ἀνδράσι γίγνονται: Ξ. (230.) ὠκυπόροισι νέεσσι, i. e. ταχέως πλεούσαις, ταχείαις, Hes. [" Wakef. Eum. 251." Schæf. Mss. * Ὠκυπορέω, Strabo 8. p. 541.]

[* " Πορέομαι, Navigor, Transeor, Andr. Cr. 205." Kall. Mss.]

Πόριον, τὸ, Navigium trajiciendis militibus comparatum, quo milites trans flumen aliquod vehuntur: sicut ἱππαγωγὰ πλοῖα dicebantur Quibus equi solebant transvehi. Diod. S. 20. Παρασκευασάμενος πόρια πρὸς τὴν παρακομιδὴν τῶν τε στρατιωτῶν καὶ τῆς παρασκευῆς, ἀνήχθη σὺν τῷ στόλῳ. Ibid. Οὐκ ἔχων ἱκανὰ πόρια πρὸς τὴν τῶν στρατιωτῶν διάβασιν. Ex Eod. affert Bayf. τὰ τῶν πειρατῶν πόρια, interpretans Prædonum pontones: qui etiam annotat πόρια videri Cæsarem nominare Pontones, B. C. 3. Plerasque naves in Italiam emittit, ad reliquos milites equitesque transportandos: pontones, quod est genus navium Gallicarum, Lyssi reliquit. Ubi tamen contra manifestum est eum diversos facere Pontones a Navibus quibus equites militesque transportantur. Paulus vero JCtus Pontones pro πορθμία usurpat, ut infra docebo. Vide et Πορεῖον. [" Ad Charit. 250. ad Diod. S. 2, 440. 442. 456. 509. Boeckh. in Min. 160." Schæf. Mss.]

Πόριμος, ὁ, ἡ, Qui transiri s. trajici potest i. fere q. εὔπορος, oppositum habens ἄπορος: vel Penetrabilis: Ovid. corpus nullo penetrabile telo, Stat. pectus nulli penetrabile ferro, et, caput haud penetrabile Nili. Gal. Καὶ τούτῳ ἅπαντα βάσιμα καὶ π., Transmissu facilia, Penetrabilia. Activam quoque signif. habet, dictum de eo qui facile transit s. penetrat. Quem usum habet Lat. quoque vox Penetrabilis. Virg. Aspice num nostrum mage sit penetrabile telum, Mart. Ne madidos intret penetrabile frigus in artus. At e Lucr. affertur Penetrale frigus, Gal. Βραδυπορώτεροι δὲ τούτων τῶν οἴνων οἱ κιῤῥοὶ καὶ παχεῖς, ἀλλ' ὅμως πάντων τῶν αὐστηρῶν ποριμώτατοι, Lente quidem transeunt et penetrant, ex eo vinorum genere quæ fulva sunt et crassa, attamen omnium austerorum maxime penetrabilia existunt. Homo vero aliquis metaph. πόριμος dicitur Qui e quibuslibet difficultatibus se facile expedit, Qui ubique viam invenit: cui opp. ἄπορος, Qui in angustias redactus hæsitat, nec exitum invenit. Item, Qui acumine ingenii facile quævis penetrat, πόρον καὶ μηχανὴν ἐξευρεῖν δεινὸς, ut Eur. loquitur. Πόριμος ἀνὴρ, inquit Bud. 327., dicitur ἐνθυμητικὸς, ἐπινοητικὸς, ποριστικὸς, Acris commentationis ad excogitandum præsidium aut subsidium. Greg. de Juliano Cæsare, Οὐ γὰρ ἐγένετο ποριμωτέρα φύσις ἐκείνης εἰς κακῶν εὕρεσιν. Contra Synes. Ὦ πρὸς τὰ καλὰ πάντων σὺ ποριμώτατε, Omnium acerrime ad res honestas comminiscendas. Sic Antiph. pro Homine posuit ingenioso ad rem impeditam expediendam. Hæc ille. Itidem Eur. ap. Aristoph. B. (1429.) Καὶ πόριμον αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον, Qui in suis rebus agendis ingeniosus est, suis rebus agendis facile viam invenit. Et Plato Symp. περὶ ἔρωτος, i. e. de Cupidine, quem Πόρου et Πενίας filium fingit, (23.) Θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί τινας πλέκων μηχανὰς καὶ φρονήσεως ἐπιθυμητὴς, καὶ πόριμος: nisi malis pro ποριστικὸς accipere, i. e. Solers in acquirendis iis quæ desiderat. Quo pertinet ap. Suid. Ἐγχειρεῖν χρὴ ἔργῳ πορίμῳ, quod exp. ἄνυσιν καὶ ἐπίνοιαν ἔχοντι. Signif. etiam Transitum aperiens, Viam faciens s. sternens, Æsch. Pr. (904.) p. 55. meæ Ed. Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, εἰς ἄπορα Πόριμος, πόρον διδοὺς καὶ εἰς τὰ ἄπορα, s. τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρῶν καὶ πόριμος αὐτοῖς, Schol. Quomodo accipiendum videtur, quod e Thuc. (8, 76.) affertur, Ποριμώτερος ἐς πάντα. Aliter tamen exp., Omnibus magis suppetens atque abundans. Itidem interpretari possumus πόριμος τόλμα ap. Ari-

A stoph. (Εἰρ. 1030.) Audacia viam ad omnia patefaciens. Nisi malis, Promta, Expedita. Alii, Animum suppeditans. || Qui comparari et acquiri potest, Parabilis, i. q. εὐπόριστος: Facile suppeditabilis, Bud. ap. Synes. Ep. 139. Θεοῦ δὲ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον. Possis etiam sic reddere, Deo præsente, quævis vel impeditissima et perplexissima, expedita ac pervia sunt. || Omnium rerum copia affluens, i. q. εὔπορος: quibus itidem opp. ἄπορος. Gorg. Apol. Palam. Τίς γὰρ ἂν ἐποίησε τὸν ἀνθρώπινον βίον πόριμον ἐξ ἀπόρου, Omnibus copiis opibusque affluentem ex inopi omniumque egenti? || Quæstuosus, Lucrosus, ἐπικερδὴς, Suid. in h. l. Ταύτην ἔδοξεν εἶναι ποριμωτάτην ἐπιβολήν: nisi potius significet Expeditissimam. [" Brunck. ad Æsch. Pr. 912." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 777. * Ποριμότης, Eust. in Dionys. P. p. 15.]

[* " Πορώδης, Porosus Geop. 2, 6. p. 37. * Πόρινος, 7, 12." Kall. Mss.]

Πορίζω, Aditum patefacio, Viam aperio, potius B quam Via duco. Metaph. Eur. Med. (879.) οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι Θυμοῦ; τί πάσχω θεῶν ποριζόντων καλῶς; Diis bene omnia vertentibus et probe administrantibus, ut ibi πορίζειν καλῶς sit, quod εὐοδοῦν dicitur et εὐθύνειν, Recto tramite ducere. || Excogito, Comminiscor, Invenio: in qua signif. πορίζομαι usitatius est. Dem. (938.) Καὶ οἰόμενος δεινὸς εἶναι καὶ λόγους πορίεσθαι περὶ ἀδίκων πραγμάτων, οἴεται παράξειν ὑμᾶς ὅποι ἂν βούληται, Et cum sibi ipse videatur homo acutus, verbaque comminisci facilis ad tuendas res iniquas, sperat se posse transversos vos agere quocunque libitum ipsi fuerit, Bud. 326. Itidem Philemon ap. Athen. (659.) οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς Ὥνπερ λέγει, συνίημι· καινὰ ῥήματα Πεπορισμένος γάρ ἐστι: Nova verba invenit, excogitavit. Xen. (K. Π. 4, 3, 5.) Πορίζεσθαι τὸν νόμον, Legem comminisci et excogitare. In ead. signif. πορίζω activa voce usurpatur, Eur. (Iph. A. 745.) πορίζω τέχνας ἐπὶ τοῖς φιλτάτοις, Technas excogito, Plato de LL. Πορίζω μηχανὴν, Viam invenio, Rationem comminiscor: pro quo C ibid. dicit πορίζω πόρον. Potest etiam exponi Quæro, Investigo, ζητῶ: quomodo Eur. quoque locum paulo ante citatum interpretari licebit. Sic Aristoph. (Ἀ. 386.) πορίζειν τριβὰς, Quærere moras. Et pass. signif. Aristot. Rhet. 1. Ἄτεχνα δὲ λέγω ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πεπόρισται, ἀλλὰ προϋπῆρχεν, Quæ excogitata et inventa a nobis non sunt, etiam Parta a nobis. Sic enim Cic. de Orat. 2. loquens de oratoris materia qua sua probat, Earum rerum quæ non excogitantur ab oratore, sed in re positæ, ratione tractantur: ut tabulæ, testimonia, et reliqua, si qua sunt, quæ non ab oratore pariuntur, sed ad oratorem a causa atque a reis deferuntur. || Item Quæso, i. e. Acquiro s. Invenio, Paro, Comparo, Dem. Σὺ οὖν μοι πόρισον τὸ ἐλλεῖπον τοῦ ἀργυρίου, Quære, seu, ut Ciceronem loqui, pluribus docet Bud. 326., Cura, Confice mihi: vel συνευπόρει, ut idem Dem. loquitur supra in Συνευπορέω. Aristoph. Ἐκκλ. (236.) Χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνὴ, ubi Schol. exp. εὑρίσκειν, συνάγειν. Isocr. Paneg. Τοῖς δὲ ἀκολουθήσασιν D αὐτοῖς πλείω τῆς ὑπαρχούσης ἐπόρισαν, Compararunt, Acquisierunt, vel etiam Suppeditarunt. Et πορίζειν ἑαυτῷ, Aristot. Polit. Pass. πεπορισμένον ἀργύριον, Dem. pro Pecunia ad dissolvendum æs alienum confecta, Bud. 326. Herodian. 2, (3, 23.) Φειδὼ σώφρονα τῶν καλῶς πορισθέντων, Eorum quæ honeste parta sunt. Alias πορίζεσθαι act. quoque signif. accipitur pro πορίζειν, Xen. (Œc. 11, 10.) Τὰ αὑτοῖς ἀρκοῦντα πορίζεσθαι ἀγαπῶσι, Contenti sunt si victum sibi quærere possint: (Ἀπ. 2, 8, 1.) Ἀναγκάζομαι τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι, Victum mihi quæritare. Aristot. Polit. 1, 5. Δι' ἄλλα γῆς καὶ καπηλείας πορίζονται τὴν τροφήν. Itidem Æschin. (78.) Τὸν βίον ἐκ τῶν ὑμετέρων κινδύνων πορίζεται: ut Isocr. Symm. (16.) πορίζεσθαι τὸν βίον ἐκ τῆς Ἀσίας, Victum quærere. Idem (84.) Ἐφόδια πεπόρισαι τῇ σαυτοῦ ἀνανδρίᾳ, Comparasti, Quæsivisti. Thuc. (1, 83.) Πορισώμεθα τὴν δαπάνην, Comperemus sumtus, Demus operam ut sumtus suppetat. Quod vero Plato Tim. dicit, Ἐξ ὧν ἐπορισάμεθα φιλοσοφίας γέ-

νος, Cic. sic interpr. Quibus e rebus philosophiam adepti sumus. Πορίζειν et πορίζεσθαι interdum sine casus adjectione ponuntur pro πορίζειν τροφὴν, Victum quærere, Quæstum facere, i. e. πορίζειν χρήματα. Aristot. Polit. 1, 5. Τὰ μὲν συνεκτίκτει τῶν ζώων τοσαύτην τροφὴν, ὡς ἱκανὴν εἶναι αὐτὸ αὑτῷ πορίζειν τὸ γεννηθὲν, Sibi victum quærere, Diog. L. in Tim. Ἀπορῶν μέντοι τροφῶν, ἀπῆρεν εἰς Ἑλλήσποντον· ἐντεῦθέν τε πορισάμενος, ἀπῆρεν εἰς Ἀθήνας. In quibus tamen ll. subaudiri potest τροφὴν s. τροφὰς, ex iis quæ præcedunt. Suid. quoque πορίσονται exp. κερδήσουσι. || Paro, i. e. Apparo, κατασκευάζω, ut Hes. quoque exp.: Thuc. 6, (29.) p. 207. Ἤδη γὰρ καὶ τὰ τῆς παρασκευῆς ἐπεπόριστο, Schol. ἐτετέλεστο ἐκ τοῦ πορισμοῦ. || Πορίζειν dicuntur etiam quæstores, οἱ ποριστὰὶ s. ταμίαι. Et πορίζεσθαι. Paus. Att. (29, 16.) p. 22. Λυκούργῳ δὲ ἐπορίσθη μὲν τάλαντα ἐς τὸ δημόσιον πεντακοσίοις πλείονα καὶ ἑξακισχιλίοις· κατεσκεύασε δὲ πομπεῖα τῇ θεῷ καὶ νίκας χρυσᾶς: quem Plut. quoque in Vitis decem Oratorum (p. 346.) dicit creatum fuisse ταμίαν quatuordecim millium talentorum: aliquanto post subjungens, Πιστευσάμενος δὲ ἐν παρακαταθήκῃ παρὰ τῶν ἰδιωτῶν διακόσια πεντήκοντα τάλαντα ἐφύλαξε, πομπεῖά τε χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ τῇ πόλει κατεσκεύασε καὶ νίκας χρυσᾶς. Vide et Ποριστής. || Πορίζω, Suppedito, Præbeo, Copiam facio, Xen. Τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὧν δέονται, πορίζειν, Aliis ea, quibus egent, suppeditare, Isocr. Panath. Τροφὴν ἐκ τῶν πολεμίων τοῖς στρατιώταις πορίζειν. Nisi ibi malis in præcedenti signif. accipere pro Parare, Comparare, Quærere. Aristoph. Πλ. (1136.) Εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον Δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας. Et pass. signif. e Plat. de LL. 2. Ἐκ θεῶν ποριζομένη δύναμις θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, Vis quæ divinitus suppeditatur sacrificiis et carminibus, Quæ acquiritur et comparatur. Πορίζομαι act. quoque signif. habet, pro Suppedito, Suggero, Subministro. Synes. Ep. 38. Σοῦ πρεπούσας ὑποθέσεις τῇ φύσει πορίζονται, Materiam tuæ convenientem suppeditant naturæ. || Πορίζειν est etiam vocab. Mathematicum, significans προσαποδεικνύειν, h. e. E demonstratis inferre et astruere. Et pass. πορίζεσθαι, Sic inferri et astrui. Procl. in Eucl. Περὶ τὰ ἐξ ἐκείνων ἀποδεικνύμενα καὶ ποριζόμενα. Pro ἀποδεῖξαι quoque Demonstrare, accipitur πορίσασθαι. Procl. ibid., Ἐνίοτε μόνον λέγει τὸ ζητούμενον, ὃ δεῖ γνῶναι ἢ πορίσασθαι. Ibid. dicit προβλήματα vocata fuisse, Ἐν οἷς τὰ μὴ ὄντα πως πορίσασθαι προτίθεται ἡ γεωμετρικὴ, καὶ εἰς ἐμφανὲς προαγαγεῖν καὶ προσμηχανήσασθαι. Unde πόρισμα. [" Valck. Phœn. p. 360. Ammon. 111. ad Diod. S. 1, 442. 569. Wakef. Alc. 222. Brunck. Aristoph. 2, 46. Πορίζω, Valck. ad Röv. p. 63. Act. et med., Mureti Opera 1, 402. Kuster. V. M. 38. 101. ad Diod. S. 2, 116. Med., Bergler. Alciphr. 23. Zeun. ad Xen. K. Π. 718. ad Herod. 654. ad Diod. S. 2, 64. 616. 631. ad Dionys. H. 2, 1219." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 88. * " Ποριστέον τὴν σωτηρίαν, Schol. Eur. Or. 671." Kall. Mss.] Πόρισμα, τὸ, verbum Dialecticorum, Proloquium, vel Problema, quod consecutionem habet necessariam, atque hærentem iis quæ jam probata sunt et comperta, Philop. ap. Aristot. Poster. Analyt. 1. Πόρισμά τι κατὰ τοὺς γεωμέτρας ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγει: quod est Additamentum et quasi corollarium τῆς ἀποδείξεως. Procl. ap. Eucl. 3. annotat, dici πόρισμα interdum etiam ἐπὶ προβλημάτων τινῶν, ut, τὰ Εὐκλείδου γεγραμμένα πορίσματα: proprie vero vocari, ὅταν ἐκ τῶν ἀποδεδειγμένων ἄλλο τι * συναναφανῇ θεώρημα μὴ προθεμένων ἡμῶν: quod etiam eam ob rem πόρισμα nominari, ὥσπερ τι κέρδος ὂν, τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποδείξεως πάρεργον. Hæc e Bud. 327., ubi vide et alia. [" Abresch. Æsch. 2, 31." Schæf. Mss.] Πορισμὸς, Ipsa actio comparandi et acquirendi, Plut. (8, 80.) Ἄνδρα τῷ π. προστετηκότα καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἐπιστένοντα, Quærendis divitiis intabescentem et impensis illacrymantem. Itidem Philo V. M. 3. Τεχνῶν τῶν εἰς πορισμὸν, καὶ πραγματειῶν, ὅσαι κατὰ βίου ζήτησιν. Et aliquanto post, Αἱ περὶ πορισμὸν καὶ βίου ζήτησιν, Quæ in quæstu rebusque ad victum et cultum necessariis occupatæ sunt. Rursum Plut.

A Φησὶ γὰρ δυσὶ μόνοις κεχρῆσθαι πορισμοῖς, γεωργίᾳ καὶ φειδοῖ, Rationibus s. Modis victus quærendi, quæstus faciendi. || Hesychio πορισμὸς est μηχάνημα: sc. a πορίζω s. πορίζομαι, Machinor, Comminiscor, Excogito. || Exp. etiam Suppeditatio, Reditus, πρόσοδος, Vectigal: sed sine exemplis. [" Ad Charit. 684." Schæf. Mss.] Ποριστὴς, Quæstor, h. e. Qui quærit s. acquirit et comparat: seu, ut Turn. interpr. ap. Philon., Industrius conquisitor. Aristot. Rhet. 3, (2, 10.) Καὶ οἱ μὲν λῃσταὶ αὑτοὺς ποριστὰς καλοῦσι νῦν, Prædones se hoc tempore ποριστὰς appellant: h. e. Non se prædari, sed victum quærere dicunt, Rapinas suas non jam λῃστείας, sed πορισμοὺς nominant, Rapinis suis speciosum τοῦ πορισμοῦ nomen prætexunt: nam rem quærere honestum est et laudem meretur. Greg. Ἡ πενία τὸν π., ἡ εὐπορία τὸν οἰκονόμον ζητεῖ, Paupertas quæstorem, divitiæ dispensatorem desiderant: h. e. Egestas desiderat, qui opes acquirat et copias, divitiæ vero, qui dispenset partas opes. Dem. (49.) Τῶν μὲν χρημά-
B των αὐτοὶ ταμίαι καὶ π. γιγνόμενοι, Dispensatores simul quæstoresque: ubi de ærariis in rep. quæstoribus dicitur, sicut et Aristoph. in fine Ran. Καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων καὶ τούτοις τοῖσι ποπισταῖς, Feras tecum hoc, sub. σχοινίον quo se suspendat, et des Cleophonti ac hisce quæstoribus: seu, ut Schol. exp., φορολόγοις, τοῖς περὶ πόρου χρημάτων εἰσηγουμένοις, Qui ad populum verba faciunt de quærendis pecuniis, de pecuniæ conquirendæ rationibus ad populum referunt. Suidæ ποπισταὶ sunt οἱ τοὺς πόρους εἰσηγούμενοι δημαγωγοὶ ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν λυσιτελεῖ. Metaph. vero Thuc. 8, (48.) p. 278. Ποριστὰς ὄντας καὶ ἐσηγητὰς τῶν κακῶν. || Ποριστὴς exp. Suppeditator a Bud. in l. Greg. quem paulo ante citavi. [" Ad Corn. Nep. 25. Stav. Toup. Emendd. 1, 118." Schæf. Mss. Antiphon 791. Παρὰ τῶν π. καὶ τῶν πωλητῶν καὶ τῶν πρακτόρων καὶ τῶν ὑπογραμματέων. Ptol. de Judic. Facult. p. 5. Ἡ δὲ αἴσθησις καὶ ὁ λόγος, διάστημα καὶ μεσότητες, ὥσπερ ποπισταὶ κατὰ τὰς πρὸς τὰ ἄκρα διαδόσεις. Vide Schn. ad Aristot. Polit.
C 1, 4, 8.] Ποριστικὸς, Qui quærere novit, Industrius conquisitor, Aristot. Rhet. 1. Ἀρετὴ δ' ἐστὶ μὲν δύναμις ποριστικὴ ἀγαθῶν καὶ φυλακτικὴ, Quæ parare novit et parta tueri. || At ποριστικὴ πόλις Bud. interpr. Civitas in qua facile est victum invenire. Eid. Ποριστικὸς est Qui artificium novit et rationem comparandi quibus opus est. [Xen. Ἀπ. 3, 1, 6. " Clem. Alex. 247." Wakef. Mss.] Ποριστὸς, Qui acquiri et parari potest, Parabilis, i. q. πόριμος, etiam Partus, Acquisitus. || Exp. et, Qui facile suppeditatur. [Ποριστὸν, Gl. Præstabile.] Δυσπόριστος, ὁ, ἡ, Ægre parabilis, Qui magna cum difficultate et labore acquiritur s. comparatur, Plut. (6, 596.) Οὐ νομίζεις τὸ νέκταρ αὐτὸ δυσπόριστον εἶναι καὶ σπάνιον; Non facile parari, et rarum esse. Et τὸ δ., substantive Difficultas in acquirendo, Penuria. Δυσπόριστος, Paratu difficilis, s. comparatu: vide Εὐπόριστος. Δυσπόριστον, Hes. et Suidæ est δυσεύρετον, Inventu difficile. [* "Δυσπορίστως, Pallad. V. Chrys. p. 3." Boiss. Mss.] Εὐπόριστος, Facile parabilis, Acquisitu et paratu fa-
D cilis: oppositum præcedenti. Epicurus, Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ εὐπόριστός ἐστι, Natura divitias, quibus contenta est, et parabiles et terminatas habet, p. 53. mei Lex. Cic. Idem alibi, Τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν, εὐπόριστόν ἐστι· τὸ δὲ κενὸν, δυσπόριστον: i. e. eod. Cic. interpr., Divitiæ naturæ parabiles sunt, inanium autem cupiditatum genus ad potiendum difficile. Extat et Oribasii Εὐπορίστων liber ad Eunapium, i. e. De Medicamentis facile Parabilibus, De Medicamentis quæ a Quovis Parari facile possunt, h. e. Comparari. [" Toup. Opusc. 2, 206. Emendd. 4, 475. ad Lucian. 1, 262." Schæf. Mss. * Εὐποριστία, Lobeck. Phryn. 509. * Δυσευπόριστος, Alex. Trall. 1, 27.] " Εἰσπορίζω, Suppedito. Item " Paro, in VV. LL. quæ interpr. suspecta est." [" Ad Diod. S. 2, 112." Schæf. Mss. " Εἰσπορίζομαι, Comparo, Andr. Cr. 200." Kall. Mss.] Ἐκπορίζω, Excogito, Adinvenio, Comminiscor, Machinor, Aristoph. Σφ. (365.) καινὴν [καὶ νῦν Br.] ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστα, Novam adinvenias

fabricam quam ocyssime: (859.) Εὖ γ' ἐκπορίζεις A αὐτὰ κἀπιχωρίως, Belle excogitas s. invenis ista instrumenta et lepide more Attico. Suid. quoque ἐκπορίζειν exp. ἐξευρίσκειν. || Quæro, Acquiro, Comparo, Aristoph. Σφ. (1113.) κἀκπορίζομεν βίον, Quærimus s. Comparamus. Ἐκπορίζομαι eadem signif. usurpatur, sicut πορίζομαι quoque, Thuc. 1, (82.) Καὶ τὰ αὐτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα, Et simul domestica subsidia nobis comparemus, Plato Gorg. Καὶ αὐτοὶ ἐκπορίζεσθαι οὐ δυνάμενοι ταῖς ἡδοναῖς πλήρωσιν, Quærere et comparare sibi quibus voluptates expleant. Suid. quoque ἐκπορίζειν exp. συλλέγειν. || Suppedito, Subministro, Suggero, Andocid. Τὰ ὑμέτερα πράγματα διαχειρίζοντες, ἀργύριον ὑμῖν ἐκπορίζουσι, Suppeditant, Plut. (Anton. 68.) Ὅπως ἀσφάλειαν ἐκπορίσῃ, Securitatem præstet, Bud. 326. Sic exp. ap. Plat. de Rep. 1. Ἡ τέχνη ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ἐκπορίζειν πέφυκε, Ars ad hoc comparata est, ut cuique quod utile est quærat et suggerat. Additur ex eodem l. Τά γε αὐτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δήπου ἐκπεπόρισται, pro Nihil ei B deest, quominus sit optima. Itidem Philo V. M. 1. Οὐδὲ τὰς ἀναγκαίας ἐκπορίζων τροφὰς, Ne alimenta quidem necessaria subministrans. || Ἐκπορίσαι Hesychio est ἐξανύσαι, item ἐκβαλεῖν, quæ signif. convenit potius τῷ ἐξορίσαι. [" Ammon. 61. Lennep. ad Phal. 110. ad Herod. 693. Bergler. Alciphr. 23. 429. Bibl. Crit. 2, 2. p. 108. Schneid. Anab. 326. Boeckh. ad Sim. p. xxxiii. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii. Act. et med., Kuster. V. M. 40." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 1030. ἄδικος ἄδικα ἐκπορίζων.] " Συνεκπορίζω, Simul subministro," [Lobeck. Phryn. p. 9. Plut. 6, 272. Cf. Εὐπορίζω.] Præcedentis autem Ἐκπορίζω positi pro Acquiro, signif. sequitur NOM. Ἐκπορία, ἡ, quod in VV. LL. exp. Quæstus, Negotiatio: quod tamen si mendo caret, est potius tanquam ab inus. ἔκπορος, ut εὐπορία ab εὔπορος. [* " Ἐμπορίζω, Georg. Lapitha Poëm. Mor. 685." Boiss. Mss. " Max. Planud. p. 395. Ed. Herm., sed leg. ἐμπυρίζω, ut in Cod. Par. 2562." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. Perperam pro C ἐκπορίζομαι, Xen. Πόρ. 4, 38. HSt. * Καταπορίζει, Gl. Remeat. * " Παραπορίζω, Anna C. 327." Elberling. Mss. * Προπορίζω, Lucian. 515.] Προσπορίζω, Acquiro, Comparo, s. potius Acquiro et comparo præter illud quod partum s. paratum jam est, Dem. (48.) Προσποριεῖ τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ στράτευμα ἀπὸ τοῦ πολέμου. Exp. etiam Insuper suppedito. || Προσπορισθὲν, Suidæ ἐπινοηθὲν, προσοδευθέν. [" Act. et med., Kuster. V. M. 40. Wakef. Georg. p. 46. ad Diod. S. 2, 112." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 6, 5. Assumo, Aristot. Meteor. 3, 5. mox sequitur * Προσπεριπορίζω.] Προσπορισμὸς, Acquisitio ejus quod adhuc deerat. Exp. etiam Quod nobis acquiritur per eos qui in nostra potestate sunt, Peculium. [* Προσποριστὸς, unde] " Ἀπροσπόριστα, τὰ, dicuntur Quæ " patrifamilias per filium non acquiruntur, ut bona " adventitia, Bud. e Pand." [* Δυσπροσπόριστος, Æneas Tact. 8. Δεῖ τὴν χώραν — καὶ * δυστρατοπέδευτον, καὶ δυσπροσπόριστον κατασκευάζειν, Commeatibus colligendis incommodam, Gron.] Συμπορίζω, D Una quæro, acquiro, comparo, Comparo, Conquiro, Thuc. (7, 20.) p. 239. Ἐκ τῶν ἄλλων ξυμμάχων τῶν ὑπηκόων, εἴποθέν τι εἶχον ἐπιτήδειον ἐς τὸν πόλεμον, ξυμπορίσαντες, Conquirentes, Comparantes sibi, Schol. λαβόντες. Itidem συμπορίζομαι accipitur pro συμπορίζω, Dem. Κατὰ μικρὸν αὐτοῖς συνεπορίσαντο, Sibi compararunt. [Plut. Mario 40. " Thom. M. 506." Schæf. Mss.] Συμπορισμὸς, Comparatio, Conquisitio, [" Joseph. 1108, 5." Wakef. Mss.]

[* Εὐπορίζω, Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. Art. Rhet. 229. :—" Τοῦτο. Sic et V. Hoc si, ut arbitror, genuinum est, εὐπορήσεις corrigi oportet. Lenissima mutatio, et quæ nemini non in mentem veniat, εὐπορίσεις, Facile parabis. Tueri eandem videatur locus Luciani 2, 63. Τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι: ubi alii item εὐπορήσει. Sed εὐπορίζειν multum vereor ne hellenismus non agnoscat. Εὐπόριστος quidem, vocem cum aliis frequentatam, tum maxime ἰατρῶν παισὶν, frustra sit qui cum J. C. Suicero in Lex. Gr. Lat. ab εὐπορίζειν derivet, cum derivanda sit ab εὖ et ποριστός. En canonem Jos. Scaligeri Nunnesium, qui contra eum deliquerat, reprehendentis in Not. ad Phryn. 114. : ' Nemo hellenismi paulo peritior concedet εὐαγγέλλω Græcum esse. Nam τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed eum nominibus. Itaque εὐάγγελος recte dicitur: unde v. εὐαγγελέω: non autem εὐαγγέλλω: quod est absurdissimum. Barbara sunt Euripidis δυσθνήσκω pro δυσθανατῶ, item δυσπροσίεσθαι Achillis Tatii: a quibus tanquam a scopulo vitandum.' Eadem docent T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 358. Dorv. ad Charit. 435. 555. Abresch. ad Cattier. Gazoph. Gr. p. 14. Reisk. ad Artemid. 179. Lips., Brunck. ad Apoll. Rh. 1, 356. 2, 1013. Profecto paucissima reperies, quæ huic regulæ repugnare videantur; corrupta illa, ni fallor, quæque auguror olim emendatiora lectum iri. Tale est ἀντευπάσχειν e Plat. (Gorg. 255. Heind.) excitatum ab HSt. Thes. 3, 79. Sed ipse Steph. ' In illo Platonis loco, inquit, scribitur etiam disjunctim ἀντ' εὖ πείσεται.' Hæcque ratio unice tenenda. Steph., qui pro rejicula haberet, oblitus erat Platonici in Phædro: Ξύμ μοι λαβέσθε τοῦ μύθου: de quo obiter Toup. Emendd. in Suid. 1, 162. et Wyttenb. in Villoisoni Animadv. ad Longum p. 186. Quod si e Poëta desumtum dicas, (cf. HSt. Annot. in Plat. 60. b.) alia tmeseos exempla e Scriptoribus prosaicis collecta habent Valck. ad Herod. 576, 66. Reiz. de Accent. Inclin. 38. Wolf., Coray ad Theophr. Char. 236. Tale porro Euripidis δυσθνήσκειν, ab ipso Scal. pro barbaro habitum; de quo judicium Porsoni cupidissime expecto. In transcursu vide, quam miro errore ignorantia aut oblivio illius canonis Wakefieldium implicarit. Æsch. Eum. 555. Ed. Schutz.: Καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐ-Δὲν, ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ. Quid Anglus? Scilicet δυσπαλεῖ pro futuro habens verbi δυσπάλλω, ἐ. μ. δ. τ. δ. perperam vertit: ' Et ægre movebit (i. e. movebitur — vibrabit brachia,) medium inter turbinem.' Vim adjectivi δυσπαλὴς cum aliunde discere poterat, tum e Ruhnk. Ep. Cr. 222. Quæ cum ita sint, scr. puto, in Rhetore nostro ἐκπορίσεις, in Luciano ἐκπορίσει: nam diducta scriptura, εὖ πορίσεις, εὖ πορίσει, quæ malo item mederetur, vereor ut cuiquam, his quidem locis, approbari possit. Sic ut censeam, movent me aliquot ll. Xenophontis: K. 'A. 5, 6, 19. Εἰ μὴ ἐκποριοῦσι τῇ στρατιᾷ μισθόν. Mss. Par., Eton. et marg. HSt. ἐξευπορμοῦσι: διττογραφίᾳ, opinor, id quod passim accidit, confusa in vocem monstruosam. Eadem, ni fallor, commistio διττογραφίας alium locum fœde corrupit ibid. 5, 8, 25. Ἡ ἀποροῦντι συνεξευπόρισά τι. Mitto reliquam varietatem: unus Ms. Par., συνεξεπόρησα legens, ad veram recta ducit. Scr. συνεξεπόρισα. Itaque in Lex. Xen., sane egregio thesauro Græcitatis, sed in quo κρίσιν sæpiuscule requiras, delenda verba βαρβαρικώτατα, * ἐξευπορίζειν et * συνεξευπορίζειν. Tali quidem accessione HSt. Thes., jam satis ille sordium trahens, quod tamen immortali viro condonandum, facile carebit. Ceterum permirum accidat, quid causæ sit, cur barbari illius εὐπορίζειν vestigia subinde occurrant. Num forte posterior Græcitas, delusa falso etymo vocis εὐπόριστος, quam vita communis, maxime sensu medicinali, frequentaret, εὐπορίζειν dicere cœpit, quod antiqui Scriptores ἐκπορίζειν dixerant? Persimili errore Grot. Excerpt. 431. in Euripideis (Fragm. Inc. 155. Musgr.) εὖ θυσαμένους edidit, quod ἐκθυσαμένους scr. erat. Vide Valck. ad Herod. 480. In Eur. Heracl. 181. Barnesiana habet εὐμάθῃ. Al. recte ἐκμάθῃ." Vide Brunck. ad Aristoph. Ἐκκλ. 820. Lobeck. Phryn. 595. " Εὐπορίζω non est vere Græcum. Leg. vel εὖ πορίζειν, vel ἐκπορίζειν. Sic Schæf. in Meletem. Cr. Spec. Prim. p. 6., etsi dicitur εὐπόριστος. Perinde est ac εὐχάριστος, quod probum est, etsi dici nequit εὐχαρίζομαι. Vide Εὐχαρίζεσθαι." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. * Προσεισευπορίζω, vide Προσεισευπορέω. " Ἐξευπορίζω, de quo Schæf. Meletem. Cr. p. 7. (68.) habet Lesbonax T. 8. p. 7. Casaub. ad Athen. 4. p. 170. ' Εὐπορί-

ζειν, quo parum aut nunquam utuntur Græci.' Plura ejusmodi compp. analogiæ repugnantia non omnino evitare videtur recentior Græcitas." Dindorf. Mss. * Συνευπορίζω, Lobeck. Phryn. 595.]

Cum Πορίζω significante Suppedito, Præbeo, eand. signif. habet Poët. VERB. Πόρω, cujus fut. Πόρσω: sicut ἀμείρω, ἀμέρσω et similia, quæ Æolica esse putantur. Alicubi non tam commode redditur Præbeo, quam Do. Il. Π. (185.) πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν, Od. Τ. (413.) ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα. Huc pertinent et quæ ap. Hes. leguntur, Πόρε, παρέσχε, περιεποίησε. Et, πόρεν οἱ ἐπιεικὲς, παρέσχεν αὐτῷ τὸ πρέπον. Et, πορεῖν, δοῦναι. Item, Πόρωσι, δώσωσι, χαρίσωνται. Itidem ap. Hom. Πόρῃ, παράσχῃ, περιποιήσῃ. Et part. Πορὼν, Qui præbuit, Qui dedit. [" Heyn. Hom. 4, 599. 5, 219. 235. 644. Π. υἱὸν, 7, 175. Πορὲ, 6, 63. Δεῦρο πορεῖν, Soph. Œd. C. 1458. Πέπορε, Heyn. Hom. 8, 410." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 590. κελεύθους ἁλὸς πορεῖν, exp. Aperire.] "Πεπορεῖν, Hes. δοῦναι, Dare, poët. anadiplosi pro "πορεῖν," [Pind. Π. 2, 105. ἐλευ-Θέρᾳ φρενὶ πεπορεῖν. "Scripti et editi habent πεπαρεῖν. Diu hæsi, quid sequerer. Vetat religio critica tam antiquam lectionem mutare: est tamen ea haud dubie vitiosa et e calami errore propagata. Habet quidem Hes. πεπαρεῖν, ἐνδεῖξαι, σημῆναι, et * πεπαρεύσιμον, εὔφραστον, σαφές. Ductum illud esse deberet e παίρω, πέπαρα, et πεπαρέω, πεπαρεῖν. At nec extant talia verba, nec analogia succurrit, nec est tamen unde sensum idoneum elicias. Enimvero agitur de munificentia: ea πορεῖ, πορίζει, πέπορε, πεπορεῖ. Sane πεπορεῖν supra ascriptum habebat August., quod et Æm. Portus conjectabat, Schmidiusque non improbabat; est enim ad analogiæ normam formata a πορέω, πέπορα, πεπορεῖν. Hesychii auctoritas nil aliud declarat, quam ipsum aut Grammaticum, quem exscripsit, in corruptum Cod. incidisse. Affert certe et ipse Hes. alio l. πεπορεῖν, δοῦναι. Et Schol. ad nostrum l. πεπαρεῖν, ἢ πορίζειν καὶ παρασκευάζειν· ἢ παρασχεῖν, καὶ πλουσίους ἀποδεῖξαι. Atqui hæc sunt interpretamenta τοῦ πεπορεῖν." Heyn.] At e fut. Πόρσω derivata SUNT Πορσαίνω ET Πορσύνω, sicut Ὀρσάσκω ex aor. Ὄρσα, Ionice pro ὦρσα. Atque ut Ὀρσάσκω ejusd. cum ὄρω signif. est, ita et πορσαίνω s. πορσύνω cum πόρω. Soph. Aj. (1396.) p. 76. meæ Edit. κεἴ τινα στρατοῦ Θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν· Ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ, i. e. παρέξω, Schol.: sed malim in sequenti signif. accipere pro Parabo, Curabo; ut sit, Quod vero reliquum est, ipse effectum dabo, curabo, Administrabo. Itidem Hes. πορσῦναι exp. πορίσαι. ‖ Πορσύνω, s. Πορσαίνω, Paro, Il. Γ. (411.) Κείνου πορσανέουσα λέχος, i. e. μέλλουσα εὐτρεπίσαι, ut in Ms. Hom. exemplari, quod ap. me est, exp. Scribitur ibi etiam Πορσυνέουσα, a v. πορσύνω, sicut πορσανέουσα a πορσαίνω: quorum fut. πορσυνῶ et πορσανῶ, et Poëtica epenthesi πορσυνέω ac πορσανέω. Utramque scripturam agnoscit Eust. 430., ubi etiam dicit utrumque horum verborum esse Poëticum, significareque non solum παρέχειν, sed etiam εὐτρεπίζειν. Itidem ap. Hes. Πορσαίνει, κατασκευάζει, κοσμεῖ: et, Πορσανέουσα, ἑτοιμάσουσα, ἐπιμελησομένη. Idem tamen Πορσανέων in præs. quoque accipit, exponens εὐτρεπίζων: itidemque, Πορσανέουσα, εὐτρεπίζουσα, παρασκευάζουσα, στρωννύουσα: quasi a Πορσανέω. Meminit Idem et alterius: Πορσῦναι, παρασκευάσαι, εὐτρεπίσαι. Πορσύνων, παρασκευάζων, ἑτοιμάζων. Πόρσυνε, παρεσκεύασε: quo utitur Hom. Od. Γ. (403.) Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, Pararat: q. l. annotat Eust. πορσύνειν dictum esse ὑπηρετικώτερον. ‖ Alicubi etiam pro Ago, Perago accipitur, Administro, Efficio, Herod. (9, 7.) Πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ, Sacra peragere, Eur. πορσυνῶ σοι τὸν πόνον, Eam rem tibi conficiam, effectam dabo, Terent. Utitur et Xen. K. Π. 4, (2, 20.) p. 58. Οὓς μὲν ἂν ὁρῶσι πορσύνοντας τὰ ἐπιτήδεια, ἐπαινούντων, οὓς δ' ἀμελοῦντας, κολαζόντων, Sedulo agere s. exequi ea quibus opus est: ubi etiam nota ei opponi ἀμελεῖν. Et pass. signif. 7, (5, 8.) p. 113. Ὡς δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο, Re sic peracta s. confecta. ‖ Colo, Honoro. Unde ap.

A Hes. Πορσαίνει, θεραπεύει, κοσμεῖ, Apoll. Rh. 2, (718.) de fano Concordiæ, ὅ ῥ' ἐκάμοντο Αὐτοὶ, κυδίστην τότε δαίμονα πορσαίνοντες, Schol. τιμῶντες, annotans scribi etiam κικλήσκοντες. Itidemque 3, (1124.) οἱ δέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέουσι, exp. τιμήσουσι, καὶ ὡς θεὸν νομίσουσι σεπτήν: addens, alibi (1129.) ubi Jason dicit, Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι Πορσανέεις, significare προσκτήσῃ et αὐξήσεις: malim ego εὐτρεπίσεις, Parabis, ut ap. Hom. ‖ Significat etiam Incito, Invito. Unde ap. Hes. Πόρσυνε, διήγειρε: Πορσύνεσκον, διήγειρον: Πορσύνων, ἐρεθίζων: Πορσύνουσα, ἐρεθίζουσα. ‖ Πορσύνω, Alo, τρέφω, e Pind. Ὀ. (6, 54.) ‖ Πορσύνεται Hesychio ὁδεύεται, [item Photio, e Soph. " Πορσαίνω, Ruhnk. ad H. in Cer. 156. Ilgen. Hymn. 604. Heyn. Hom. 4, 538. Musgr. Tro. 227. Brunck. Apoll. Rh. 2, 124. 147. 172. (4, 897. 1107.) Πορσύνω, ibid. Soph. 3, 527. Phil. 781. Jacobs. Anim. 43. Heyn. l. c. Musgr. l. c. Wakef. Phil. 781. Eum. 112. Ruhnk. l. c. Pierson. Veris. 62. Valck. Phœn. p. 384. Diatr.

B 110. Zeun. ad Xen. K. Π. 115. et Ind." Schæf. Mss. I. q. θεραπεύω, Eur. Rhes. 878. * Ἐπιπορσαίνω, Nicander Fr. 2, 54. * Ἐπιπορσύνω, Quint. Sm. 7, 712.] Καταπορσύνω, Exhibeo, ut dicitur Exhibere molestiam, vel Molior, Machinor, Xen. K. Π. 1, (6, 14.) p. 18. Μηδέποτε παύεσθαι ἢ τοῖς πολεμίοις καταπορσύνουσαν κακὰ, ἢ ἑαυτῇ ἀγαθὰ, ubi etiam scribitur ἢ τοῖς πολεμίοις κακὰ πορσύνουσαν, ἢ ἑαυτῇ ἀγαθά. [* Συμπορσύνω, Hippocr. 792. Apoll. Rh. 4, 549.]

¶ Πορεύω, Trajicio, Traduco, Transveho, Soph. Tr. (559.) p. 350. meæ Ed. de Nesso, Ὃς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς Μισθοῦ 'πόρευε χερσὶν, οὔτε πομπίμοις Κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς: i. e. διεπέρα, διεπόρθμευε, Schol. Pro Traduco, Transveho, vel etiam simpliciter, Duco, usus est et Eurip. Hec. (447.) Αὔρα, ποντιὰς αὔρα, Ἅτε ποντοπόρους κομίζεις Θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας, Ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις; Quo me duces? ἄξεις, πορευθῆναι ποιήσεις, Schol.: afferens similem hujus verbi usum e Plat. Phædro (57.) Οἷ δεῖ τοὺς συλλεγέντας

C εἰς ᾅδου πορεύεσθαι, μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι. ‖ Mando, Mitto, Ire jubeo, Soph. El. (800.) p. 116. meæ Ed., οὔτ' ἐμοῦ καταξίως Πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου, i. e. πέμψαντος, ἀποστείλαντος, Schol. Itidem Hes. Πορεῦσαι exp. non solum ἀγαγεῖν, sed etiam πέμψαι. [" Gesner. Ind. Orph. v. Ἐπ., Valck. Phœn. (996.) p. 360. Beck. p. 215. Toup. Opusc. 1, 373. Abresch. Æsch. 2, 31. Wakef. Herc. F. 840. Musgr. ibid. Wakef. Alc. 450. Trach. 559. Act., med., Kuster. V. M. 11." Schæf. Mss. Liban. 2, 452. Pro πορεύομαι, Pind. Ὀ. 3, 45.]

Πορεὺς, έως, ὁ, Qui aliquem trajicit, Portitor, πορθμεὺς, Hes.

Πορεῖον, τὸ, Cujus ope trajicimus, Quo in trajectu utimur: ut navis, Vehiculum. Sic enim J. Poll. 3, 14. Καὶ Πορεῖα, τὰ ὀχήματα, ubi tamen perperam scriptum EST Πορία. Rectius 1, 9. Λέγοις δ' ἂν τὰς ναῦς, καὶ πορεῖα θαλάττια, καὶ ὀχήματα θαλάττια καὶ πελάγια, Vehicula marina. Hom. ἁλὸς ἵππους appel-

D lat. Plato πορεῖον pro Vehiculum usus est de LL. 8. (p. 109.) Πορεῖα δὲ ὥστε ἐπ' ἀλλήλους τότε πορεύεσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, Vehicula autem ut tunc inter se commeare possent sive terra s. mari. [Machina, transportandis in sicco navibus inserviens, Polyb. 8, 36, 11. " Valck. Adoniaz. p. 320. Phœn. p. 18. ad Charit. 250. Schweigh. ad Polyb. 6. p. 489. ad Diod. S. 2, 440. 442. 456. Boeckh. in Min. 160." Schæf. Mss. Chishull. H. A. p. 130. in quodam Fœdere exp. Commeatus legatis datus, Legativum.]

Διαπορεύω, Trajicio, i. q. πορεύω, sicut διαπείρω et διαπεράω, i. q. πείρω et περάω, Xen. K. Ἀ. 2, (5, 3.) Εἰσὶ δὲ τῶν ποταμῶν, οὓς οὐδ' ἂν παντάπασι διαβαίητε, εἰ μὴ ἡμεῖς ὑμᾶς διαπορεύοιμεν, [Aristot. Œcon. 2, 2, 38. Ὁπότε διαπορoίη τὸ στρατόπεδον. * " Εἰσπορεύω, Eur. El. 1285. Πυλάδης μὲν οὖν κόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων, Ἀχαιΐδος γῆς οἴκαδ' εἰσπορευέτω. Reisk. emendat ἐκπορευέτω, Ex Achaia deducat in suam patriam. * Ἐκπορεύω, Eur. Phœn. 1075. Ἀνοίγετ',

ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων, Schol. ἐξάγετε. Herc. F. 723." Seager. Mss. "Brunck. El. 405." Schæf. Mss.] Προπορεύω, Prius trajicio, Præmitto, [Ælian. H. A. 10, 22.]

Πορεύομαι, sequendo signif. verbi activi reddendum esset Trajicior, Traducor, Transvehor; item Mandor, Mittor, Ire jubeor: nulla tamen horum usum exempla afferuntur. Pro Eo vero s. Proficiscor, Iter facio, frequentissimum est, Xen. K. Π. 4, (3, 3.) Τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι, Pedibus ire, iter facere, Thuc. πορεύομαι κατὰ γῆν, Terra iter facio: cui opp. Poëticum ὑγροπορῶ. Dem. πορεύομαι δι' ἀγορᾶς, Proficiscor s. Transeo per forum. Plato Tim. Πορευόμενα δι' οὐρανοῦ, Penetrantia per cœlum, Cic. Item cum accus. Isocr. Μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι, Longum conficere iter. Ad verbum, Longam ire viam. Xen. (K. Π. 2, 4, 17.) δύσβατα πορεύεσθαι, Iter facere per loca invia, Aristot. de Mundo, Πορεύεται διττὰς πορείας, Duplex iter facit: de sole. Interdum pro loco redditur Exeo, Abeo; aut aliter etiam. Πορεύομαι εἰς, Adeo, metaph. Plato de LL. Πορεύομαι εἰς πόνους, Labores adeo, aggredior, Dem. (1090.) Πορευομένων ἡμῶν εἰς τὰ κτήματα, Cum hæreditatem nos adiremus: habes totum locum ap. Bud. 104. Πορεύομαι ἐκτὸς τοῦ, Aberro a, Plato de LL. Πορευθῆναι ἄλλοθι, Alio ferri. Cui adde e Greg. Μὴ πορευθῶμεν τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ἡμῶν, Ne feramur lumine ignis nostri. Πορεύεσθαι ἐν, Hebraici idiomatis imitatione usurpatur a V. T. Interprr. et Novi Scriptt. pro Versari in: sicut et βαδίζειν, huic πορεύεσθαι synonymum: 2 Petr. 2, (10.) Ἐν ἐπιθυμίᾳ μιασμοῦ πορευομένους. At Judas (16.) Κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι: sicut Joan. 2 Epist. (6.) Ἵνα περιπατῶμεν κατὰ τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ. || Aliquando signif. Incedo, Ingredior, etiam Gradior. [" Ammon. 140. Wakef. S. Cr. 3, 16. 4, 107. Zeun. ad Xen. K. Π. 718. ad Charit. 393. Jacobs. Anth. 9, 379. Tropice, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 9. Wyttenb. Select. 370. De fut., Valck. Hipp. p. 279. Πεπόρευτο, Epigr. adesp. 382." Schæf. Mss.] Πόρευμα νάϊον ex Eur. (Iph. A. 300.) pro Navalis expeditio, [Æsch. Eum. 239. " Abresch. Æsch. 2, 31. Musgr. Herc. F. 978." Schæf. Mss. " Π. πατρὸς dicitur Spiritus Sanctus, Amphiloch. 140." Kall. Mss. * Πόρευσις, Ambulatio, LXX. Gen. 33, 14. Schol. Lycophr. 11.] Πορεύσιμος, ὁ, ἡ, Meabilis, etiam Permeabilis, Qui transiri potest, Per quem iri potest, Xen. K. Π. 7, (5, 8.) p. 113. Ἐκέλευσε σκέψασθαι εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ. Paulo ante, Ἡ δὲ διὰ τῆς πόλεως τοῦ ποταμοῦ ὁδὸς πορεύσιμος ἀνθρώποις ἐγίγνετο. At Plut. (6, 322.) de mari, s. aqua marina, Πόμπιμόν ἐστι πάντη καὶ πορεύσιμον ὄχημα τοῖς κομιζομένοις, nam per ipsum navibus veluti vehiculis commeatur. [" Cattier. Gazoph. 28." Schæf. Mss. Πορευτέος, Soph. Phil. 993. Xen. K. 'A. 2, 5, 3.] Πορευτέον, Eundum est, Eur. [Iph. A. 1016. Heracl. 730. Xen. K. 'A. 4, 1, 2. 5, 1. Ἱππαρχ. 2, 7. Plato de LL. 968. 992. " Clem. Alex. 760. Euseb. H. E. 231." Kall. Mss.] Πορευτικὸς, Qui incedere potest, Qui ingreditur et ambulat, Ambulatilis, Vitr. Funduli ambulatiles; ζῶα, Aristot. (H. A. 1, 763.) Animalia quibus ingredi datum est; ad differentiam τῶν ἑρπυστικῶν et νηκτικῶν. At π. ὄργανον exp. Instrumentum incessui delegatum. [Polyb. 12, 19; 7. 20, 6.] Πορευτὸς, i. q. πορεύσιμος. Apud Theophr. autem C. Pl. 3, 25. Μέγιστον μὲν καὶ πρῶτον, εἰ τὴν π. χώραν κατείργασται καλῶς, reponitur σπορευτήν: UT Σπορευτὴ χώρα sit Arvum ad sementem excipiendam paratum. [Æsch. Ag. 295. " Ad Charit. 564." Schæf. Mss. Πορευταὶ, Gl. Istonæ, (sic.) Ἀπόρευτος, ὁ, ἡ, Per quem iter haberi nequit: ὁδὸς, Plut. Camillo (26.) quod tamen exp. Via inaccessa: (Mario 39.) Ἀπόρευτα redditur etiam Stabilia: ut sunt aquæ mortuæ. [* Δυσπόρευτος, Xen. K. 'A. 1, 5, 7. Diod. S. 4. p. 195, 11. Dio C. p. 717, 6. Schol. Thuc. 1, 107.] Εὐπόρευτος, Per quem facile iri potest, Pervius, Permeabilis, i. q. εὔπορος: et opposita habens δύσπορος et ἄπορος. [" Facile transiens, Tzetz. ad Lyc. 686." Kall. Mss. * Μακροπόρευτος, Schol. Ven. Il. E. 280. " Valck. ad Ammon. 9." Schæf. Mss. * " Ὁμοπόρευτος, Simul

A iter faciens, Comes, Dionys. Areop. 139. 150. * Παλιμπόρευτος, Retrogradus, Lycophr. 180. 628." Kall. Mss. Schol. Pind. Π. 9, 33. bis. * Πολυπόρευτος, J. Poll. 6. p. 663. Hesych. 777. * Ὑγροπόρευτος, Orph. H. 81, 1.]

Πορεία, ἡ, Profectio, Iter, Plato Epist. 11. Πάντα κινδύνων ἐν ταῖς πορείαις ἐστὶ μεστὰ, 7. Ἡ δὲ δὴ ὑστέρα πορεία τε καὶ πλοῦς εἰκότως γέγονε, Posterior profectio et navigatio non ab re suscepta est. Dicitur enim γίνεσθαι πορεία, ut ποιεῖσθαι πορείαν: quo Lucian. (3, 238.) utitur: necnon Herodian. 3, (4, 1.) Μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, Festinanter iter faciebat, Iter accelerabat. Et Xen. K. Π. 8, (8, 6.) Τὰς πορείας βραχείας ποιοῦνται, Brevia itinera conficiunt: (6, 9.) Θᾶττον τῶν γεράνων τὴν πορείαν ἀνύτειν: (5, 1.) Συνεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν, Parabat profectionem in Persiam, nisi malis Expeditionem: quomodo accipi potest et ap. Athen. 10. Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας, Alexandri profectionis, Expeditionis ab Alexandro in Persas susceB ptæ. Isocr. Τὰς κατὰ γῆν πορείας ὑπομένειν, Terrestria itinera sufferre. At Plato τὴν εἱμαρμένην πορείαν vocat τὸν θάνατον, ut Longin. testatur, hæc inter alia ex eo verba citans, Πορεύονται τὴν εἱμαρμένην πορείαν. Alicubi exp. Progressus: ut πορεία τῶν στρατοπέδων. Polit. Transitum etiam interpr. Hæc enim Herodiani verba 6, (5, 12.) Τοῖς πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν εὐπαγῆ καὶ τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, sic vertit, Peditibus stabilem gressum facilemque transitum præbebat. Redditur etiam Gressus, Bud. ap. Plut. Τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Gressum coërcens et resistens. Cui adde e Plat. de LL. Κατὰ τὴν πορείαν, Inter eundum. || Incessus, Ingressus: ut in libro Aristot. Περὶ Ζώων Πορείας, De Incessu Animalium, sicut Plin. Incessus omnibus animalibus certus et uniusmodi et in suo cuique genere. Plut. Pericle, Πράοτης πορείας καὶ καταστολὴ περιβολῆς. Itidem Athen. 14. Ἐν ὀρχήσει καὶ πορείᾳ καλὸν μὲν εὐσχημοσύνη καὶ κόσμος, αἰσχρὸν δὲ ἀταξία. || Πορεῖαι in SS. Literis dicuntur etiam, ut αἱ ὁδοὶ, pro Vitæ institutum, Facta C ejus, vel recta, vel prava. Lat. Theologi interpr., Viæ: ut in Epist. Jacobi 1, (11.) Ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται, Dives in viis suis marcescet: ut paulo ante, Ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, In omnibus viis suis inconstans. Annotat eo loco Erasmus, commodiore sensu fortasse leg. πορίαις, ut sit In abundantia sua: unde in VV. LL. puto IRREPSISSE Πορία, ἡ, Facultas, Abundantia: quod omnino mendosum est; nec enim ut εὐπορία ab εὔπορος, ἀπορία ab ἄπορος derivatur, ita et πορία a πόρος: sicut nec ὁδία ab ὁδὸς, licet ex εὔοδος, δύσοδος, et ἄνοδος, originem habere sciamus εὐοδία, δυσοδία, ἀνοδία. [" Πορεία, Valck. ad Phalar. p. xvi. Toup. Emendd. 1, 176. ad Lucian. 1, 287. ad Charit. 405. 742. Jacobs. Anth. Prolegg. 58. 8, 162. Wakef. S. Cr. 4, 107. Transvectio, Argum. Soph. Trach. p. xii. Erf. Conf. c. προθυμία, ad Diod. S. 2, 199. Πορία, ad Charit. 405." Schæf. Mss. * Μεσοπορεία, Media via, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Πρωτοπορεία, ἡ, Dignitas præeundi, [Primum agmen, D Polyb. 1, 76, 5. 2, 34, 14. 3, 79, 1.]

Πορεῖον, τὸ, Profectionis s. Itineris auxilium, Cujus auxilio iter facimus: quo sensu πορεῖα Suid. exp. τὰ εἰς πορείαν χρήσιμα: sicut ἐφόδια dicuntur Viæ auxilia, Viatica. Itidem in Lex. meo vet. Πορεῖον, τὸ διδόμενον τοῖς πρεσβευταῖς, ὥσπερ ἐφόδιον, περὶ τοῦ πορευθῆναι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν. Dicitur πορεῖον Navigium quoque, quo trajicimus, necnon Vehiculum, quo ex uno loco in alium transimus et vehimur: cujus signif. supra quoque memini. Pro quo ET Πόριον.

[* Ἀναπορεύομαι, Dio C. 816, 94. * Ἀναπορευτὸς, unde * " Δυσαναπόρευτος, Wakef. S. Cr. 3, 151." Schæf. Mss. Philo 1, 672. Maug., ubi Valck. ad Phal. p. xiv. corrigit * δυσδιαπόρευτος. * Δυσανάπορος, Invius, Plato Critia p. 39. πηλός.]

Ἀντιπορεύομαι, Contra eo, Vado in contrariam partem. Accipitur etiam metaph. signif., ut Intercedo, pro Resisto, Refragor. [" Dionys. H. 2, 994." Schæf. Mss. Xen. Ἑλλ. 7, 3, 5.] Ἀντίπορος, ὁ, ἡ,

Contra gradiens, Adversos gressus ferens, In contrariam partem tendens. Citatur etiam e Nonno pro Oppositus, E regione positus. Et ex Eur. Iph. A. (1493.) Συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον. [Xen. K. 'A. 4, 2, 12. Æsch. Pers. 66. Musæus 215. 283. Nonn. D. 28, 270. " Jacobs. Anth. 11, 128. Schneid. Anab. 203. Lobeck. Aj. p. 356. * Ἀντιπορέω, Athlet. Stat. 7. Ruhnk. Ep. Cr. 236. Gesner. Ind. Orph. v. Ἀντεπ." Schæf. Mss.] Subjunxi vero hoc Ἀντίπορος verbo Ἀντιπορεύομαι, non autem compositis e πόρος annumeravi, quia significatione magis refert verbum πορεύομαι quam nomen πόρος: quemadmodum ET Ἰθυπόρος, Recta procedens, ex Epigr., quod tamen παροξύνεται, sicut ναῦται ποντοπόροι. [" Jacobs. Anth. 9, 158." Schæf. Mss. * Ἰθυπορέω, Recta progredior, Hippocr. 278, 45.] At proparoxytonum Ἰθύπορος significaret Rectos meatus habens, ut εὐθύπορος. Itidem σύνοδος significans Comes ad συνοδεύω potius referendum censeat aliquis quam ad ὁδὸς, si significationem spectet. [Ἀντίπορος, Xen. K. 'A. 4, 2, 12. Æsch. Pers. 66. Musæus 215. 283. Nonn. D. 28, 270.]

Ἀποπορεύομαι, Abeo, Abscedo, Discedo, Aristot. Œc. 2. Πρὸς τοὺς ἐναντίους φασκόντων ἀποπορεύεσθαι, Cum se ad hostes abire dicerent, s. Transire vel Deficere ad hostes. || Redeo, Revertor. [Polyb. 25, 8, 6. Xen. K. 'A. 7, 6, 23. Ἑλλ. 3, 2, 5. 4, 8, 35. 36. 7, 1, 19.] Ἀποπορευτέον, Redeundum s. Revertendum est. Pro quo Attice dicitur Ἀποπορευτέα. Agathias, Ἀποπορευτέα αὐτῷ ἐδόκει τῶν ἐπὶ Φᾶσιν ποταμῶν καὶ τῶν ἐκείνῃ δυσχωριῶν, i. e. ἐπανακτέον, * ὑποστρεπτέον, ut Suid. eum locum citans exp. Revertendum esse et relinquenda loca illa. [* " Ἀπόπόρευσις, Evagr. H. E. 4, 27. bis." Boiss. Mss.] Ἀποπορεία, ἡ, Abitus, Discessus. || Reditus. Apud Suid. Ἐκκελεύσασθαι δὲ τοῖς ἑπομένοις οἰκέταις ἐπιταχῦναι τὴν ἀποπορείαν, i. e. τὴν ἀποστροφὴν, ἐπαναχώρησιν, ἐπάνοδον, ut ipse exp.: itidemque ap. Procop. Ὁ δὲ Χοσρόης οὐκ ἐβουλεύετο τὴν ἀποπορείαν ἧπερ ἐληλύθει ποιήσασθαι, Non redire ea via qua venerat.

Διαπορεύομαι, Eo per, item Iter habeo per, Plut. Numa, Διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, Euntes per urbem, Plato de LL. Διαπορεύομαι τὰς ὁδοὺς, Aristot. Œcon. 2. Διαπορευόμενος διὰ τῆς χώρας, Proficiscens s. Iter faciens per regionem: pro Pertransire citat Bud. ex Isocr. || Item pro simplici Eo, Proficiscor, Plato Epist. Εἰς Συρακούσας διεπορεύθην, Ivi Syracusas, Syracusas me contuli. Nisi malis, Syracusas trajeci; nam e Græcia in Siciliam navi itur. Plato de corporum cœlestium motu dixit in Epinom. p. 370. teste Bud., qui ex Ejusd. l. 10. de LL. affert, Εἴτε ἐν ᾅδου διαπορευθεὶς, εἴτε καὶ τούτων ἔτι ἀγιώτερον διακομισθεὶς τόπον, de metempsychosi loquens. || Intercedo. Vide sequens Διαπορεία. [Polyb. 3, 68, 12. 12, 17, 2. Narrando percurro, 16, 26, 2. " Toup. Opusc. 1, 507. Diod. S. 1, 367. 368. Enarro, 639." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Διαπόρευμα, Transitus, 3 Reg. 7, 30. al. Διατ.] Διαπορεία, ἡ, Itio s. Iter per locum aliquem: a Suida EXP. Διαπόρευσις, quo itidem significatur Itio per aliquem locum: AT Διαπορία, Dubitatio, Hæsitatio. Διαπορεία, inquit, ἡ διαπόρευσις· Διαπορία δὲ, ἡ ἀμφιβολία. De astrorum motu dicitur ap. Plat. Epinom. 370., Bud. || Intercessio, ut Bud. e Bessarione interpr. Itidem in Comm. 108. Ad verbum etiam Διαπορευόμενος Intercessor dicitur, et Διαπορεία, Intercessio. Similiter Annot. in Pand. A Græcis Διαπορεία dicitur. Unde Cedere intercessioni dicebant, ut Cedere provocationi, i. e. non procedere ultra et admittere oppositionem: pro Intercessione citat idem Bud. e Plat. Epinom. 371. [* Διαπορεύσιμος, Schol. Ven. B. ad Il. Θ. 227. " Heyn. Hom. 7, 397. * Διαπορευτὸς, 8, 268." Schæf. Mss. Phavorin. Apollon. Lex. Hom. Niceph. Blemm. 82. " Schol. Xen. K. 'A. ap. Gail. 7, 330." Boiss. Mss. " Hes. v. Ἁμαξιτόν." Wakef. Mss. * Ἀδιαπόρευτος, Niceph. Blemm. l. c. * Δυσδιαπόρευτος, ibid. " Valck. ad Phalar. p. xiv." Schæf. Mss.] " Διαπρύσιος, Penetrabilis, Penetrans: κήρυκες, Greg. Naz., qui et διάτοροι nominantur: quoniam sc. voce sua, utpote alta et clara, penetrant aures. Unde et διαπρύσιον γεγωνεῖν dicitur Qui vocem ita intendit, ut ea aures etiam remotissimorum penetret, Il. Θ. (227.) P. (247.) Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς, i. e. διάτορον et ἐξάκουστον: P. (748.) ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκὼς, pro παρ' ὅλον τὸ πεδίον * παρατεταμένως διήκων, Schol. exp. At δ. πόλεμος exp. potest Vehemens, in quo sc. ferrum et flamma omnia διαπορεύονται:" [Schn. Lex. ducit a διὰ et περάω. " Voss Myth. Br. 1, 104. Ilgen. Hymn. 439. ad Callim. 1, 195. Heyn. Hom. 5, 457. 6, 350. 7, 397. * Διαπρυσίως, Valck. Anim. ad Ammon. 79." Schæf. Mss. " Amphiloch. p. 21. Method. 402. 439. Andr. Cr. 52. 122. Phot. ap. Wolf. Anecd. 1, 24." Kall. Mss.]

Εἰσπορεύομαι, Ingredior, Ceb. Theb. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 104. De coitu, ad Anton. Lib. 280. Verh." Schæf. Mss. * Ἐπεισπορεύομαι, Superingredior, LXX. Levit. 26, 33. * Παρεισπορεύομαι, 2 Macc. 8, 1. * " Προεισπορεύομαι, Schol. Eur. Or. 57." Kall. Mss. Osann. Anal. p. 98.] Συνεισπορεύομαι, Una ingredior, proficiscor in, [Dionys. H. 1, 581.]

Ἐκπορεύομαι, Exeo, Egredior, Polyb. Εἰς δὲ τῶν προχειρισθέντων, ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος, Egressus castris. || At Spiritus Sanctus ἐκπορεύεσθαι παρὰ τοῦ Πατρὸς dicitur pro Proficisci a Patre, vel, ut frequentius Lat. Theologi loquuntur, Procedere a Patre. Jo. 15, (26.) Ἐκπορευόμενον πνεῦμα παρὰ τοῦ Πατρός. [" De constr., Musgr. Herc. F. 109." Schæf. Mss. * " Ἐκπόρευμα, de Spiritu Sancto, Athan. 1, 396." Kall. Mss.] Ἐκπόρευσις, ἡ, Egressus, Processus, Greg. Naz., Τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ πνεύματος, Processum Spiritus a Patre. [* " Ἐκπορευτέον, Theod. Prodr. 382." Elberling. Mss.] Ἐκπορευτὸς, Procedens, etiam Egrediens. UNDE Ἐκπορευτῶς, More eorum quæ egrediuntur s. proficiscuntur alicunde. At Greg. Naz. de Spiritu Sancto dicit, Ἐκπ. προϊὼν ἐκ τοῦ Πατρὸς, pro Procedens e Patre; vel, ut Joan. loquitur, ἐκπορευόμενον παρὰ τοῦ Πατρός. [* " Ἀνεκπόρευτος, Jo. Geom. Parad. 85. in Lemmate." Boiss. Mss. * Δυσεκπόρευτος, Joseph. A. J. 13, 2, 4. * Ἐκπορευτικὸς, unde * " Ἐκπορευτικῶς, Athan. 2, 143." Kall. Mss.] Διεκπορεύομαι, Egredior s. Exeo per, Transeo per. Exp. tamen Progredior in VV. LL. [M. Anton. 7, 19. Dionys. H. 1, 559. " Polyæn. ap. Abresch. ad Aristæn. 2, 13." Boiss. Mss. * Συνεκπορεύομαι, LXX. Judic. 13, 25. * " Συνεκπορευτὸς, Vox Theol., Qui una procedit, Theophr. Chemicus in Fabr. B. Gr. 12. p. 763. Ed. 1." Boiss. Mss.]

Ἐπιπορεύομαι, Proficiscor ad, Eo ad: ut Plut. Apophth. Ἐπιπορεύεσθαι τόπους, dicit pro Conferre se ad loca. || Eo s. Proficiscor per, Plut. Lyc. Ἐπιπορευόμενοι τοῖς ἀγροῖς, Per agros proficiscentes. Idem cum accus. junxit in eodem l. Τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεται, Terrarum orbem peragrat. Idem in T. Flamin. (6.) p. 680. meæ Edit. Τὴν Βοιωτίαν ἀπολέμως ἐπιπορευομένῳ, Peragranti, Obeunti, etiam Proficiscenti et iter habenti per. Cum vero Eust. exponens ἀκρίζειν, dicit τὰ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι, reddideris potius Perambulare, Ire per. [* Ἐπιπορεία, Mathem. Vett. 261. * " Ἐπιπόρευσις, de stellis erronibus, Ptol. ap. Fabr. B. Gr. 4. p. 429." Kall. Mss. " Tzetz. Exeg. in Il. 85, 10." Schæf. Mss. * Παρεπιπορεύομαι, Hesych.]

Καταπορεύομαι, Redeo: peculiariter de exulibus, sicut et κάθοδος. Polyb. Ἦν οὐχ οἷόν τε ἀναλαβεῖν μὴ οὐχὶ καταπορευθέντων τῶν πεφυγαδευμένων, i. e. ἐπανόδου τυχόντων, ut Suid. eum locum citans exp. Alias significaret Eo s. Proficiscor deorsum, Descendo. [Idem Polyb. 4, 17, 8. 29, 8, 4. " Diod. S. 2, 470." Schæf. Mss. * Καταπορεία, Gl. Demeaculum.]

Μεταπορεύομαι, Proficiscor s. Eo post, Persequor; et specialiter Vindicta persequor, Vindico, Ulciscor, sicut μέτειμι et μετέρχομαι. Lys. 174(=870.) Ἐγὼ τὴν κατὰ τουτονὶ Φίλωνος ποιήσομαι κατηγορίαν, οὐ μέντοιγε ἰδίαν ἔχθραν οὐδεμίαν μεταπορευόμενος, Ulciscens, Persequens. Itidem Polyb. (2, 58, 11.) Τοῖς μεταπορευομένοις τὴν ἀσέβειαν αὐτῶν: (8, 10.) Romanis dicit esse moris τὰ κατ' ἰδίαν ἀδικήματα κοινῇ μεταπορεύεσθαι. Itidem ap. Eur. in Argum. Orestis,

Τὸν φόνον τοῦ πατρὸς μεταπορευόμενος, ἀνεῖλεν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν. || Ambio, ut μέτειμι: cujus signif. exemplum vide in Προσπορεύομαι. Alioqui Μεταπορεύομαι videri possit sonare Mutato itinere proficiscor, Iter muto, aut Transeo. [" Vindicta persequor, Argum. Eur. Or. Ambio, Diod. S. 2, 977." Schæf. Mss.] Μεταπορεύδην, Persequendo, μετελθὼν, ἐπελθὼν, Hes.

Παραπορεύομαι, Ad latus incedo, A latere eo, Adambulo, Bud. e Polyb. (6, 40, 7.) Παρὰ τὰ ὑποζύγια πλάγιοι παραπορεύονται, τὴν ἀσφάλειαν τούτοις παρασκευάζοντες. Sic Ælian. quoque. Et Greg. Τῷ στρατῷ παραπορευόμενος, Comitans, Ad latus incedens et deducens: pro quo alibi παραπομπεύων. Marc. 11, (20.) Καὶ πρωῒ παραπορευόμενοι εἶδον τὴν συκῆν ἐξηραμμένην, Adambulantes ficui, Juxta ipsam ficum iter facientes; erat enim in via, ut dicit Matth.: sicque παρὰ i. valebit q. Lat. Ad, i. e. Juxta. Erasm. Prætereuntes. Idem Marc. 9, (30.) dicit, Ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, pro Una iter faciebant, sc. quasi incedentes alter ad alterius latus. Erasm. simpliciter vertit, Iter fecerunt: qui tamen existimat e præp. παρὰ intelligendum eos clam aut celeriter per Galilæam iter fecisse. Sed rectius exp. vel Una iter faciebant, simpliciter Iter faciebant, ut et 2, (23.) Παραπορεύεσθαι αὐτὸν τοῖς σάββασιν διὰ τῶν σπορίμων. Item Prætereo, Iter facio, Transeo, Matth. 27, (39.) Marc. 15, (29.) Οἱ δὲ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτόν. [" Diod. S. 2, 307. Dionys. H. 3, 1332." Schæf. Mss. * Ἀντιπαραπορεύομαι, Polyb. 5, 7, 11.]

Περιπορεύομαι, Circumeo, In orbem obeo et lustro, Aristot. Œcon. 2. Τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, Fana deorum lustrans, [Polyb. 2, 27, 6. 3, 7, 3. 4, 54, 4. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 73. Luzac. Exerc. 114. Diod. S. 2, 631." Schæf. Mss. * Περιπόρευσις, Niceph. Blemm. p. 268. * Ἐκπεριπορεύομαι, LXX. Jos. 15, 3.]

Προπορεύομαι, Præeo, Prægredior, Anteambulo, Anteeo, Eo ante, Gradior ante, Præcedo. Unde Προπορευομένη ab Athen. 6. dicitur ἡ πρόπολος, Ancilla quæ heræ suæ præit: Martial. Anteambulones. Xen. dicit etiam προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν, K. Π. 4, (2, 12.) p. 56. Καὶ ὑμεῖς μὲν ὑμᾶς αὐτοὺς προπετάσαντες ἡμῶν, προπορεύεσθε ἔμπροσθεν, Præite s. Præcedite nos. [" Toup. Opusc. 2, 77." Schæf. Mss. * " Προπόρευμα, Zoroast. Orac. ap. Maitt. Misc. p. 133." Kall. Mss. * Προπορεία, Polyb. 9, 5, 8. * Συμπροπορεύομαι, LXX. Deuter. 31, 8.]

Προσπορεύομαι, Proficiscor ad, Venio ad, Adeo, Accedo, Marc. 10, (35.) Προσπορεύονται αὐτῷ, Eum adeunt, Accedunt ad eum. Supplices etiam dicuntur προσπορεύεσθαι: ap. Suid. (e Polyb. 4, 3, 13.) Προσπορευομένων δ' αὐτῷ τῶν ἠδικημένων, τοὺς μὲν διέσυρε χλευάζων, i. e. προσερχομένων μεθ' ἱκετηρίας, Cum supplices eum adiissent, ad eum venissent. Ii etiam, qui populum in ambitione magistratus alicujus prensant, προσπορεύεσθαι dicuntur, Adire s. Accedere ad populum, Polyb. (10, 4, 2.) Ἔθους δ' ὄντος δύο πατρικίους καθίστασθαι, τότε καὶ πλειόνων προσπορευομένων, οὐκ ἐτόλμα μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ, Cum plures in ea dignitate ambienda populum prensarent, non ausus est fratri eam petere, ubi etiam nota μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν pro Ambire s. Petere magistratum: quo modo et alibi, (10, 4, 9.) Ἠξίου τήβενναν αὐτῷ λαμπρὰν εὐθέως ἑτοιμάσαι· τοῦτο γὰρ ἔθος ἐστὶ τοῖς τὰς ἀρχὰς μεταπορευομένοις, Iis qui magistratum aliquem ambiunt s. petunt: (10, 4, 1.) Τούτου προσπορευομένου πρὸς τὴν ἀγορανομίαν, Hoc in petitione ædilitatis populum adeunte et prensante. || Advento, ut cum dies aliquis adventare s. appropinquare dicitur. Aristot. Œcon. 2. Προσπορευομένης τε τῆς νουμηνίας, καὶ δέον τοῖς στρατιώταις σιταρχίαν δοῦναι. Ibid. Προσπορευομένου δὲ τοῦ μηνὸς ἀναπλεύσας διέδωκε τὴν σιταρχίαν, εἶτα τοῦ εἰσιόντος μηνὸς διέλιπεν ἕως τῆς νουμηνίας.

Συμπορεύομαι, Proficiscor cum, Una iter ingredior, Itineris comes sum. Item simpliciter Una cum aliquo eo, Comitor. Luc. 24, (15.) Ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς, Cum ipsis ibat. Et sine casu, Marc. 10, (1.) Καὶ συμπορεύονται πάλιν οἱ ὄχλοι πρὸς αὐτὸν, Una ipsum adeunt, In unum coëuntes accedebant ab ipsum. [Polyb. 5, 75, 1. 18, 17, 5. 29, 9, 6. " Ad Diod. S. 2, 322." Schæf. Mss.]

[* Ὑποπορεύομαι, Subeo, Plut. 7, 168. Timol. 18. * Ὑποπόρευσις, 10, 34.]

ἜΜΠΟΡΟΣ, ὁ, Vector, Qui mare trajicit, sed aliena navi, ut qui ναυσθλοῦται. Porphyrius initio sui Ὁμηρικῶν Ζητημάτων libri, Τὸ μὲν οὖν ἔμπορος οὐ κατὰ τὴν συνήθειαν τέτακται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς περώντων, οὓς συνήθως ἐπιβάτας νῦν λέγομεν. Aliquanto post dicit hunc Homericum ἔμπορον non a πορίζω derivari, sed a πόρος significante πορεία. Hæc autem exempla affert. Ex Od. Ω. (299.) ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, B. (319.) Εἰμὶ μὲν —Ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Itidem Eust. dicit ἔμπορον esse τὸν ἀλλοτρίας νηὸς ἐπιβάτην. || At vero ap. Posteros Homeri pro ἔμπορος usitatum est ἐπιβάτης, ipsum autem ἔμπορος capitur pro μεταβολεὺς s. πραγματευτὴς, et præsertim qui διὰ θαλάσσης περᾷ, a πόρος, Eust. Igitur ἔμπορος est Mercator, ut Plin. infra in Ἐμπορητικὸς interpr., s. Negotiator, Is præsertim qui mare trajicit et mercimonia inde advehit, aut empta, aut permutata suis quæ exportavit, Plato de Rep. 2. Δεῖ τῇ πόλει καὶ ἄλλων διακόνων που τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα· οὗτοι δέ εἰσιν ἔμποροι. Eod. libro dicit ἐμπόρους esse τοὺς πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις, qui modo in hanc, modo in illam urbem, mercium importandarum exportandarumve causa discurrunt. Isocr. ad Dem. (4.) Τοὺς ἐμπόρους τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾷν, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Ὁ τῶν ἐμπόρων πλείστην ἀγορὰν παρέχων, 4, (5, 14.) Πωλεῖν τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόρους ὅ,τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον, καὶ ταῦτα διαθεμένους ἄλλα ἄγειν, ubi etiam nota diversos esse καπήλους et ἐμπόρους: nam ἔμποροι iidem fere sunt qui αὐτοπῶλαι, inferiores autem iis κάπηλοι, quippe qui ab ipsis merces emant quas revendant. At, Ἔμπορός εἰμι σκηπτόμενος, Proverbium est in eos qui timiditati suæ falsam causam prætexunt, de quo plura ap. Erasm. Metaph. vero Oratores Athenienses in Epist. Philippi ap. Dem. (164.) dicuntur ἔμποροι τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας, ut Apul. de judicibus, Sententias suas pretio nundinantur. Quod porro Eur. Hipp. (964.) dicit, κακὴ ἔμπορος βίου, Schol. exp. * διοικήτρια, item προνοητικὴ, πραγματική. || Ἔμπορος adjective pro ἐμπορικὸς, de quo infra, usurpavit Nonn. (Jo. 23, 22.) ἔμπορος ἕδρη, pro ἐμπορικὴ ἕδρη. || Ἔμπορος, Viator, Soph. Œd. C. (25.) Πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτο γ' ἡμῖν ἐμπόρων, In quoscunque enim incideremus viatores, locum hunc nobis dicebant. Schol. quoque exp. ὁδοιπόρων, addens hoc vocab. κεχιάσθαι. [" Markl. Iph. p. 278. Jacobs. Anth. 7, 128. 199. 9, 169. Theocr. Epigr. 8. Schol. Aristoph. Πλ. 1156. et Hemst., Diod. S. 1, 698. Brunck. Aristoph. 3, 224. ad Œd. T. 456. Heind. ad Plat. Gorg. 244. ad Xen. Mem. 3, 7, 6. Valck. Oratt. 409. Callim. 207. Adj., ad Diod. S. 1, 339. Cum gen., Expertus aliquid, Callim. 1. p. 441.: γυναικῶν, Jacobs. Anth. 12, 337. Σύνοδος ἐμπόρων, ad Herod. 191." Schæf. Mss. I. q. ἔμπειρος, Æsch. Choëph. 206. Pers. 597.] " Ἔμπολος, Mercator, VV. LL. perperam pro ἔμπο-" ρος." [" Ad Herodian. Philet. 445. Aristoph. Fr. 247." Schæf. Mss. * " Καλλιέμπορος, (sic,) Bonus mercator s. Bona mercatrix, Amphiloch. p. 40." Kall. Mss.] Μεγαλέμπορος, Rerum magnarum et pretiosarum negotiator, Mercator qui grandes et splendidas merces vendit, [" Oudend. ad Apul. p. 27." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Ὄρν. 823. * " Ὁμέμπορος, Comes, Nonn. D. 27, 337." Wakef. Mss.] Φιλέμπορος, Mercatorum vel Mercaturæ amans, Negotiatorum vel Negotiationis amans, [" Nonn. D. 9, 88." Wakef. Mss. * " Χοιρέμπορος, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 237." Boiss. Mss.] At vero Συνέμπορος non est Mercaturæ s. Negotiationis socius, sed Comes et Itineris socius, i. q. σύνοδος s. συνοδοιπόρος, Plato Phæd. p. 57. Ταύτην μὲν ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται, καὶ οὔτε ξ., οὔτε ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνεσθαι. Idem, Καθαρῶς τὸν βίον διεξελθοῦσα, καὶ ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τυχοῦσα, Deos-

que comites simul ac duces nacta. Itidem Greg. Naz. Λαβὼν ὁδοῦ κοινωνὸν καὶ σ. Utitur et Plut. Theseo (18.) Proprie vero συνέμπορος dici videtur Qui ead. navi conductitia trajicit, ab ea signif. τοῦ ἔμπορος, qua Hom. utitur: vel derivatum ex ἔμπορος, Viator. [Soph. Tr. 318. Eur. Bacch. 57. Hel. 1554. Aristoph. B. 396. " Jacobs. Anim. 282. Anth. 8, 77. 9, 36. 67. 291. Huschk. Anal. 58. Macedon. 12. et Jacobs., ad Diod. S. 2, 101. Timæi Lex. 242. et n., Toup. Opusc. 1, 388. 2, 37. Brunck. Œd. T. 456. Valck. Callim. 207. Bergler. Alciphr. 378. Eadem expertus, Callim. 1. p. 441." Schæf. Mss.: Gl. Commercator.] " Συναμπορεύω, Congredior, Una " eo, Succurro laboranti, VV. LL. sed absque ullo " testimonio: adeo ut hæc non immerito suspecta " sint; præsertimque cum sequatur Συνάμπορος pro " Coambulone s. Comite, e Nonno: pro quo repo- " nendum esse constat συνέμπορος."

Ἐμπορικὸς, Mercatorius, Negotiatorius: τέλη, Tributa s. Vectigalia quæ negotiatores persolvunt, quæ et ἐλλιμένια, J. Poll. 8. Apud Eund. l. eod., ἐμπορικαὶ δίκαι, αἱ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν περὶ ἐμπορίου, quæ et ἔμμηνοι: Actiones negotiatorum. Itidem Dem. (571.) Ἐμπορικὴν δίκην καταδικασάμενος. Et ἐμπορικὴ τέχνη, Plato Theæt. Mercatura. Plut. autem ἐμπορικὰ χρήματα vocat Ipsas merces; sic enim Turn. interpr. (7, 650.) Ἐπιβῆναι νεὼς ἐμπορικὰ χρήματα καὶ συχνοὺς ἐπιβάτας ἀγούσης, Navigium conscendisse, quod non solum mercium vim, sed vectorum etiam magnam turbam ferret. Idem dicit etiam φόρτος ἐμπορικὸς, itidem pro Mercibus vel Navigiis quæ mercibus onerata sunt: Lycurgo (9.) Οὐδ' εἰσέπλει φόρτος ἐμπορικὸς εἰς τοὺς λιμένας. [" Jacobs. Anim. 251. ad Diod. S. 1, 339." Schæf. Mss. " I. q. ἔμπορος, Nicet. Eugen. 8, 182. ubi cf. Not." Boiss. Mss. * Ἐμπορικῶς, Basil. Epist. 3, 176.]

Ἐμπορία, ἡ, Mercatura, Negotiatio; ea præsertim qua mare trajicitur mercium causa. Hesiod. (Ἔργ. 2, 264.) Θυμὸν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας, Isocr. Areop. Κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμποντες, Trapez. init. Γεμίσας δ' ὁ πατήρ μου δύο ναῦς σίτου, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν. Sic Plut. (7, 613.) Οὐ κατ' ἐμπορίαν, ἀλλ' ἀνὴρ φιλοθεάμων καὶ φιλομαθὴς, Non mercaturis faciendis, sed visendi studio: cui similem locum habes in Ἱστορία. Rursum Isocr. ad Nic. Οὐ δόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι, Non donantes, sed nundinantes. Aristot. Pol. 4, 4. Περὶ τὰς πράσεις καὶ τὰς ὠνὰς καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ καπηλίας διατρίβων, Athen. (576.) Ἐμπορίᾳ χρώμενοι, de Phocæensibus Massiliæ conditoribus. E Plat. affertur etiam ἐμπορίαν ἐμπορεύεσθαι, et ἐμπορίαν στέλλειν. [" Valck. Oratt. 410. Xen. Eph. 33. ad Od. B. 319. Diosc. Epigr. 21. Asclepiad. fin. Nundinæ, Toup. Opusc. 1, 241. Merces ipsæ, Bibl. Crit. 3, 2. p. 14. Plut. Mor. 1, 598." Schæf. Mss. Κατ' ἐμπορίαν, Jambl. V. P. 20. Kiessl., Damochar. 2. Schæf. ad Julian. Or. p. 10. Xen. Vect. 3, 2. Philippi Corona 105. Polyb. 3, 23, 4. Κατ' ἐμπορίαν πλεῖν εἰς Σικελίαν, 3, 42, 2. Ταῖς ἐκ τῆς θαλάττης ἐμπ. χρῆσθαι, vulgo * ἐμπορείαις.]

Ἐμπόριον, τὸ, Forum nundinarium, Plin.: Urbis locus in quo mercaturæ et negotiationes exercentur, præsertim in portu situs. Lat. quoque Emporium appellant: Cic. Cum per emporium Puteolanorum iter facerem, Plaut. Apud emporium atque in macello, in palæstra atque in foro. Herodian. 8, (2, 6.) de Aquileia, Πολυάνθρωπος ἦν καὶ ὥσπερ τι ἐμπόριον Ἰταλίας ἐπὶ θαλάττῃ προκειμένη, Velut quoddam Italiæ emporium ad mare sita, Thuc. 1, (100.) Διενεχθέντας περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ ἐμπορίων, De emporiis Thraciæ ex adverso sitæ, ubi de oppidis etiam nundinariis intelligi posset. Apud Dem. vero (915.) Ὅταν ἀποστέλλωνται ἐκ τῶν ἐμπορίων, Bud. vertit, Cum e portu egrediuntur, Cum e litore solvunt: non idem tamen significare Portum et ἐμπόριον, ostendit h. l. Xen. Ἑλλ. 5, (2, 12.) Χρημάτων πρόσοδοι ἐκ λιμένων καὶ ἐμπορίων. Idem annotat ap. Strab. identidem LEGI Ἐμπορεῖον, non ἐμπόριον: [Dio Cass. 508, 46. Polyb. 5, 59, 7.] Rursum Dem. pro Cor. Ἐμπορίου κατασκευή. J. Poll. τοῦ ἐμπορίου partes facit καπηλεία et πορνεία. || Suid. Ἐμπόριον exp. ἐπιτήδειον εἰς ἐμπορίαν, tanquam adjective accipiens. AT Ἐμπόριος, Hesychio est μέτοικος: ap. quem habetur ETIAM Ἐμπορῖται, itidem pro μέτοικοι, ἐπιβάται. [" Ἐμπόριον, Valck. Diatr. 280. Herod. 739. Ἐμπορίου προστάται, ad p. 191. Ἐμπορεῖον, Timæi Lex. 74." Schæf. Mss. Ἐμπόριος, Arrian. Ind. 41. γῆ.]

Ἐμπορέω, Negotior, Mercaturam facio. Ἐμπορητικὸς, Pertinens ad eos qui mercaturam faciunt. Plinio Emporetica charta dicitur, qua mercatores utuntur ad involvendas merces: 13, 12. Nam emporetica inutilis scribendo, involucris chartarum segestriumque in mercibus usum præbet: ideo a mercatoribus cognominata.

[Ἐμπορεύω, Polyb. 38, 4, 3. Πολλά τινα πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐμπορεύων καὶ μεθοδευόμενος, Multa in hanc partem fraudulenter dicens, velut mercatores solent, qui persuadere hominibus cupiunt ut merces suas emant.] Ἐμπορεύομαι, i. q. ἐμπορῶ, sed usitatius, Thuc. 7, (13.) Εἰσὶ δ' οἳ καὶ αὐτοῦ ἐμπορευόμενοι, ἀνδράποδα Ὑκκαρικὰ ἀντεμβιβάσαι ὑπὲρ σφῶν πείσαντες τοὺς τριηράρχους, Chion Ep. 5. ad Matridem Φιλοσοφήσας πρότερον, εἶτα ἐμπορεύεται, E philosopho mercator s. negotiator factus est, Cum prius philosopharetur, tandem negotiatur, s. mercaturam facit. Synes. Ep. 52. Ἐπὶ μεῖζον ἐμπορεύεσθαι, Majorem esse negotiatorem. Greg. Enc. Macc. Οὐδ' οὕτως ἀθλίως ἐμπορευσόμεθα, Non tam misere negotiabimur. At ἐμπορεύεσθαι Πόντον significat In Pontum proficisci s. trajicere, negotiandi et mercaturæ faciendæ causa, In Pontum enavigare importandarum mercium gratia. Chion Ep. 5. ad Matridem, Ἀρχέπολις ὁ Λήμνιος ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον. Interdum cum accus. construitur, et signif. Mare trajiciens importo, Ut negotiator et mercator importo, Lucian. (1, 38.) Εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος, Revera noctuas Athenas importans. Chion Ep. 11. ad Matridem, Ἡμεῖς δὲ ἀρετὴν ἐμπορευόμεθα: [cf. Athen. 569.] Itidem ἐμπορεύεσθαι τὴν σοφίαν pro Importare aliunde, citat Bud. e Themist. 117. Et Greg. Or. εἰς Βασίλειον, de Saule loquens, qui asinas amissas quærens, regnum invenit, Μεῖζον τοῦ ἔργου τὸ πάρεργον ἐμπορευσάμενος. Plato Ep. ad Dionys. Οὐ μὴ γάρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλῃς, οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσεται καλλίω καὶ λυσιτελεστέραν, Nec tu miseris, nec ille in Siciliam trajiciens importarit. Idem ibid. sine accus. Πέμψεις οὖν αὖθις τὸν Ἀρχέδημον, ὁ δ' ἐμπορευσάμενος ἥξει πάλιν, A me accipiens veluti merces, ad te importabit. Erat autem Archedemus internuntius inter Dionysium et Plat., cum Dionysius percunctabatur a Plat. quædam ad philosophiam pertinentia. Item, Ad negotiationem utor, Ad quæstum faciendum utor. In malam partem, 2 Petr. 2, (3.) Ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, Per avaritiam fictis sermonibus vos negotiabuntur, i. e. Vobis tanquam pecoribus ad nundinationem abutentur: quomodo Plin. 29, 1. dicit imperitos medicos animas negotiari: et Apul. de judicibus, Sententias suas pretio nundinantur. Alicubi exp. etiam Lucror: ut ap. Synes. Ep. 4. Παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, Magnum lucrum consequebatur. Œcum. vero in Acta p. 47. cum dat. Ἐμπορεύομαι τῷδε τῷ πράγματι, Quæstum ex hac re facio, Hac re utor veluti ad negotiationem. || Ἐμπορεύομαι usurpatum pro πορεύομαι, Proficiscor, affertur ex Eur. Ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, Κείνου 'στὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Plut. in Pomp. (78.) Sophocli hos versus tribuit. [cf. Soph. El. 405. Jambl. V. P. 164. Keissl., Polyb. 28, 10, 5. Ἐμπορεύεσθαι διὰ πόλεων, de agmine. " Kuster. Aristoph. 121. Brunck. 3, 224. Soph. 3, 478. El. 405. Dionys. H. 1, 534. 538. 2, 1238. 4, 1983. Lucian. 1, 26. Toup. Emendd. 1, 118. Valck. Hipp. p. 266. Diatr. 270. omnino Oratt. 408. I. q. simplex, ad Phœn. p. 66. Plut. Mor. 1, 124. Brunck. Œd. T. 456." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 449. Hippocr. de Arte c. 1. Justin. Mart. Or. 1. Clem. Alex. Str. 1. p. 82.] Ἐμπόρευμα, τὸ, ab Hes. exp. πραγματεία, ἐμπορία,—Negotiatio, Mercatura: videtur tamen etiam significare

posse Merces quæ a negotiatoribus importantur. A [Xen. Πορ. 3, 4. Ἱερ. 9, 11.] Ἐμπορευτέος, Mercandus, Mercium loco importandus, Aristoph. Ἀ. (480.) Ὦ θῦμ' ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα. [* Ἐμπορευτικὸς, Plato Politico p. 290.] Εἰσεμπορεύομαι, i. q. ἐμπορεύομαι εἰς, ut Chion supra loquitur, h. e. Mercaturæ faciendæ gratia aliquo proficiscor, Importandarum mercium causa me confero aliquo. Hesychio vero εἰσεμπορεύεσθαι est τὸ εἰς πολέμους ἐμπορίας χάριν ἀπιέναι, Mercaturæ causa in militiam proficisci. Παρεμπορεύομαι, Obiter et quasi aliud agens negotior, Præter merces importo. Bud. 650. interpr. Obiter tracto; negotior, in Luciano (2, 13.) Ἡ ἱστορία εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο. Παρεμπόρευμα, τὸ, Lucrum obiter e mercatura factum, Basil. Ἐμπορικὸν βίον μεταχειριζόμενοι, π. ποιοῦνται τὴν ὑμετέραν διαβολὴν, Negotiantes et quæstum in Ecclesiis sectantes, obiter lucrum sese facere censent in obtrectando nobis, Bud. 651., qui paulo ante Παρεμπόρευμα interpr. Quod accessionis vice tractatur, quasi negotiationis destinatæ πάρεργον. His autem addit hunc Luciani l. (3, 507.) Οἶμαί σε ἓν ἐπιδεδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι (τὸν Ὅμηρον,) τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην. Verba sunt ei dicta, qui cum Hom. magnopere laudaret, quasi destinato opere, tamen in mentionem Demosthenis delapsus est, et ex amborum contentione laudes Oratoris attexuit, quasi ἐγκωμίου Ὁμηρικοῦ παράρτημα. [" M. Anton. 3, 12. Clem. Alex. Pæd. 3, 10." Kall. Mss. * Προεμπορεύομαι, Schneidero susp. * Συνεμπορεύομαι Synes. 145. 147.]

ΠΟΡΘΜΟΣ, ὁ, Fretum, Sinus maris in angustias coarctati, qui facile trajici potest, ὁ στενὸς πόρος τῆς θαλάσσης, Eust. στενὸν θαλάσσης, Hes. ἀμφίγειος θάλασσα, s. θάλασσα ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἤπειρον ἐπικειμένην, ut Suid. Ἰσθμὸς autem, Terra angusta utrimque mari circumdata. Od. Δ. (671.) φυλάξω Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, ubi Hes. exp. διαπεράματι, sicut et Schol.: Herodian. 5, (4, 22.) Περαιούμενον εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ τοῦ στενοῦ τῆς Προποντίδος πορθμοῦ, Transgredientem in Europam angusto Propontidis freto, Plut. (9, 264.) Ὁ παραπλεύσας τὴν σύρτιν, εἶτα ἀνατραπεὶς περὶ τὸν πορθμὸν, In freto vel etiam In angustiis maris. || Trajectus, Trajectio, Liv. In trajectu Albulæ amnis submersus, Cic. Trajectio Acherontis, Eur. (Iph. A. 1379.) πορθμὸς ναῶν, Navium trajectus, Trajicientium navium cursus: quomodo et πόρος usurpatur. Derivatur autem πορθμὸς a πείρω, ut σκαρθμὸς a σκαίρω. || Nomen civitatis Eubœæ ap. Dem. pro Ctes., Suid.: pro quo ap. Harpocr. SCRIPTUM Πορθμεὺς, perperam, ut opinor. [" Valck. ad Röv. p. xliii. Fischer. ad Palæph. 187. Bergler. ad Alciphr. 40. Toup. Opusc. 1, 369. 2, 40. Ammon. 76. Eur. Hec. 1092. Eran. Philo 169. Wakef. Trach. 571. ad Diod. S. 1, 511." Schæf. Mss.]

Ἀντίπορθμος, ὁ, ἡ, E regione obversus, interjecto freto, Oppositus ex ulteriore parte freti. Strabo Mauritaniam ἀντίπορθμον dicit τῇ Ἰβηρίᾳ. Est ἀντίπορθμος, inquit Bud., Intermedio freto s. mari objectus, E regione objectus ex altera parte maris, ut Bœotiæ Peloponnesus. Sic Strabo utitur cum alibi, tum h. l. Περιεχόμενος ὑπὸ τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Βοιωτίδος καὶ τῆς ἀντιπόρθμου Κορινθίας τῇ Φωκίδι. Aristot. de Mundo, Πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας νήσους τῇσδε ἀντιπόρθμους ἄποθεν κεῖσθαι. [Eur. Ion. 1585. " Wakef. 1607. Valck. Diatr. 137. Brunck. Aristoph. 1, 208." Schæf. Mss. * " Διάπορθμος, Proclus in Plat. Alcib. 1, 312. * Διαπόρθμιος, p. 69. Cor." Boiss. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 69. 150. * Δύσπορθμος, Tzetz. Ch. 11. p. 203.] Στενόπορθμος, Arcto freto constrictus, Eur. [Iph. A. 167. * " Στενοπορθμὶς, ἡ, Archestr. ap. Athen. 92. Μεσσήνη, Ad angustum fretum sita." Schw. Mss.]

Πορθμίον, τὸ, Navis qua fretum aliquod trajicitur, i. prope q. πόριον, πορεῖον, Eust. 1888. de πορθμεὺς loquens, Ὧν καὶ ὁ μισθὸς, ἤτοι ὁ ναῦλος, ἢ οὐδετέρως τὸ ναῦλον, πορθμεῖον λέγεται· καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον, οὐ ναῦς ἁπλῶς, ἀλλὰ παρωνύμως τῷ τόπῳ, πορθμίον. Igitur secundum Eust. πορθμίον per ι signif. Navem qua πορθμεῖς in trajectu freti utuntur: AT Πορθμεῖον, per diphthongum ει, Naulum quod pro trajectu freti persolvitur, Merces quæ τῷ πορθμεῖ numeratur: hoc a πορθμεὺς aut πορθμεύω derivatum, illud a πορθμός. E quo Πορθμεῖον resolutione Ionica FIT Πορθμήϊον, ut πρεσβήϊον e πρεσβεῖον. Callim. ap. Suid. Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται. Contra tamen ap. eund. Suid. legimus mortuis dari solitum fuisse obolum μισθὸν τῷ πορθμεῖ: verba ejus citavi in Μελιτοῦττα. Confirmat idem et h. l. ap. Lucian. (1, 342.) ubi Charon ait, Ἢν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει παραλογισάμενον τὰ πορθμία. Ubi etiam nota scribi πορθμία per ι, contra quam Eust. scr. docet. Itidemque (1, 640.) Τὰ πορθμία καταβαλεῖν, Naulum pro trajectu numerare. Sed et ap. Suid. prorsus inversa scriptura sic habetur, etiam in Ms. exemplari, Πορθμεῖον, τὸ πλοῖον· πορθμίον δὲ, τὸ ναῦλον: itidemque ap. Hes., Πορθμεῖον, σκαφίδιον διαB περῶν· μισθῷ. Attamen idem Suid. πορθμήϊον ap. Callim. l. c. exp. non jam πλοῖον, sed ὁ μισθὸς τοῦ ναύτου: quod πορθμήϊον e πορθμεῖον factum esse resolutione Ionica docui, non vero e πορθμίον. Atque adeo una Callim. auctoritas facit, ut eam scripturam, quam Eust. sequitur, veriorem esse existimem, licet exemplarium fides iis in ll. quos attuli, illi reclamet, itemque Suidæ et Hes. exempl. Apud unicum Plut. Romulo (5.) p. 36. meæ Edit. reperi scripturam quæ cum Eust. facit. Sic enim ibi, Καλεῖται δὲ νῦν ὁ τόπος Βήλαυρον, (Velabrum Plauto, Ciceroni, Horatio, Propertio,) ὅτι τοῦ ποταμοῦ πολλάκις ὑπερχεομένου διεπεραιοῦντο πορθμίοις κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον εἰς ἀγοράν. Quibus verbis subjicit, τὴν δὲ πορθμίαν, Βηλατούραν καλοῦσι. Ubi etiam NOTA Πορθμία interpretari eum Velatura. Sed pro illo Πορθμία mihi dubium non est quin sit REPONENDUM Πορθμεία, ut sit verbale a Πορθμεύω, sicut Πορεία a πορεύομαι; et significet Trajectus per fretum. Quod et Catonis auctoritate confirmatur; nam is de L.L. 4. in etymo C montis Aventini, cum dixisset videri sibi illum dictum ab advectu, quod cum olim mons ille paludibus esset ab reliquis disclusus, eo ex urbe ratibus adveherentur, quadrantem pro trajectu solventes; et sacellum quod ibi est, Velabrum nominari a vehendo: subjungit, Velaturam facere etiam nunc dicuntur, qui id mercede faciunt. Ubi quod dicit Velaturam facere, h. e. Rate per paludem mercede transvehere, πορθμεύειν Græci appellant: a quo verbale Πορθμεία, significans Ipsam actionem rate per paludem trajiciendi, soluta mercede: ea autem est Velatura. Rursum πορθμεῖον pro Rate ipsa qua fretum trajicitur, ap. eund. Plut. legitur Symp. 5, 5. Οἱ δὲ συνεχέστερον κατὰ τρεῖς ἢ τέτταράς ἀναλαμβάνοντες (sc. convivas) ὥσπερ πορθμεῖα, τὰ συμπόσια κοῦφα ποιοῦσι. Itidem ap. Strab. 17. Ὥστε καὶ ὀστράκινα ἐνίοις εἶναι πορθμεῖα, Ut nonnullis et testacea sint navigia ad transfretandum. Diod. S. πορθμεῖον cum πορεῖον confundere videtur, nisi mendum sit librariorum: Μετ' ὀλίγων ἐμβὰς ἐς τὸ πορθμεῖον, ἔλαθεν ἐκπλεύσας D κατὰ τὴν δύσιν τῆς πλειάδος, Cum paucis conscensa nave, clam profugit sub occasum vergiliarum. Porro quod Plut. in l. eo quem priorem ex eo citavi, πορθμίον appellat, i. e. Navigium ratiarium, s. Ratem ad trajiciendum lacum aut flumen, Paulus JCtus in Tractatu de Servitutibus rusticis, Pontonem appellat, Flumine interveniente via constitui potest, si aut vado transiri potest aut pontem habet; diversum, si pontonibus trajiciatur: i. e. εἰ πορθμείοις διαπεραιοῦται. Verum ut aliquo modo conciliem hanc scripturæ diversitatem, puto πορθμίον significans Ratem ad transfretandum, dici ut Πόριον, Navigium ad equites militesque transportandos; hoc a πόρος, illud a πορθμός: quæ ut accentu differunt, ita et derivata ab ipsis: nec enim pro dimin. habenda sunt, quæ alioqui solent παροξύνεσθαι. At Πορθμεῖον itidem pro Rate ad transfretandum, ita a πορθμεύω derivari, ut πορεῖον, pro Navigio ad trajiciendos milites, a πορεύω deducitur: πορθμεῖον vero pro Mercede quam persolvunt τῷ πορθμεῖ οἱ πορθμευόμενοι,

a πορθμεύομαι: sicut πορεῖον pro Itineris auxilio A quod datur τοῖς πορευομένοις, a πορεύομαι. [" Πορθμίον, Toup. Opusc. 1, 368. ad Charit. 249. Valck. Diatr. 280. T. H. ad Lucian. Dial. p. 17. ad 1. p. 423. ad Herod. 286. Cattier. Gazoph. 52. Πορθμεῖον, ibid. Toup. Opusc. 1, 77. 368. ad Charit. l. c. Valck. l. c. T. H. l. c. ad Herod. l. c. 522. Navis qua fretum trajicitur, ad Charit. 437. Philostr. 138. Boiss. Πορθμήϊον, ad Charit. 250. ad Herod. ll. cc. Valck. Callim. p. 10. Πορθμεία, Πορθμία, ad Charit. 250." Schæf. Mss.]

Πορθμὶς, ίδος, ἡ, dimin. a Πορθμὸς, Parvum fretum, nisi παρώνυμον appellare malis; nam et Eust. ea de re dubitat. Dionys. P. Ἡ ῥά τε Σικελικῆς ἐπὶ πορθμίδος ἐῤῥίζωται. Idem, ἐκ δὲ βορείης Ἄλπιος ἐρχόμενος Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λήγει. || Alias, inquit Eust., πορθμίδα vocant antiqui τὴν ἁλιάδα, h. e. ἁλιευτικὸν πλοιάριον, vel etiam simpliciter μικρὸν πλοῖον, ut ex Eur. patet, qui (Hipp. 753.) Κρησίαν πορθμίδα, dicit πλοῖον Κρητικόν. Signif. igitur, πορθμὶς Lintrem quo transfretamus: i. q. πορθμίον s. πορθμεῖον, et B generaliter Quamvis navem vel naviculam, ut in Epigr. quoque. [" Toup. Opusc. 1, 369. Valck. Hipp. p. 245. ad Herod. 522. ad Charit. 437. Jacobs. Anth. 7, 116. * Πορθμῆΐς, ad Herod. l. c. * Πορθμίδιον, Toup. l. c." Schæf. Mss.]

[* Πορθμὼν, Gl. Naulum.]

Πορθμεὺς, έως, ὁ, Qui lintre s. rate aliquem transportat, ὁ διὰ πορθμοῦ, ὅ ἐστι στενοῦ πόρου θαλάσσης, τοὺς περαιουμένους, ἄγων: diversus ab eo qui διὰ μακρᾶς θαλάσσης στέλλει τινὰ, inquit Eust. in Od. Υ. (187.) p. 1888. Πορθμῆες δ' ἄρα τούσγε διήγερον, οἵτε καὶ ἄλλους Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται, Qui et alios transmittunt, qui ad ipsos venerint. Æschin. (76.) Ἐπὶ τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας νόμον ἔθεσθε: quem νόμον supra in Πόρος habes, in fine primi tmematis. Aristoph. Ἐκκλ. (1086.) Χαλεπαί γ' ἂν ἦτε γενόμεναι πορθμῆς.—Ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε: solent enim οἱ πορθμεῖς lucri causa tantum non cogere τοὺς παριόντας εἰς τὰ ἴδια πλοῖα ἐμβαίνειν. Suid. ibi C exp. περάται. [" Theocr. 1, 57. Valck. vertit Navicularius, Herod. p. 11, 39. ad Diod. S. 1, 103. Valck. Diatr. 281. Wakef. Trach. 560." Schæf. Mss.]

Πορθμεύω, Transfreto, Fretum trajicio, Velaturam facio, ut in Πορθμίον s. Πορθμεῖον admonui. Interdum absolute sine accus. ponitur, et tam περὶ πορθμέως, Qui velaturam facit, quam de Vectore dicitur qui transfretat, ut in l. Æschinis in Πορθμεὺς c. : itidemque in Axiocho (371.) Οὓς χρὴ πορθμεύσαντας [al. —τα.] ἀχθῆναι ἐπὶ Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν: necnon ap. Synes. Ep. 55. Ἐντεῦθεν ἐκεῖσε πορθμεύων. Itidem ap. Eur. Iph. A. (6.) sed improprie, Τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει; Transit et quasi transfretat. Interdum cum accus. fluminis aut freti quod trajicitur, ut Epigr. πορθμεύεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ, Transfretas s. Trajicis. Nonnunquam cum accus. personæ vel ejus rei quæ transfretatur s. transportatur, Synes. de Insomn. Τὰ παρὰ τοῦ θείου πορθμεύει, Species a Deo profectas transmittit. Et πορθμεύειν D γραφὰς, Literas ad aliquem transferre. Improprie Eur. itidem ut in duobus præcedentibus exemplis, (Iph. T. 936.) πορθμεύειν πόδα, et (266.) πορθμεύειν ἴχνος pro Movere e loco in quo eras, in eum ad quem cogitas. Pass. Πορθμεύομαι, Transmittor, Trajicior, Transfreto, Trajicio, s. potius Transmitto s. Trajicio me, Transeo, Eur. Andr. (1230.) Δαίμων ὅδε τις λευκὴν αἰθέρα Πορθμευόμενος. [" Valck. Phœn. p. 490. Toup. Opusc. 1, 375. Markl. Iph. p. 401. Musgr. Tro. 569. Wakef. Herc. F. 151. Alc. 450. Trach. 560. Jacobs. Anth. 11, 62." Schæf. Mss. " Æsch. Choëph. 683. ἐφετμάς. Med., Transeo, Nonn. Jo. 6, 65." Wakef. Mss. * Πόρθμευμα, Æsch. Ag. 1566. ἀχέων, i. e. Fluvius Acheron; Blomf. in Gloss. confert Cic. Tusc. 1, 5. Transvectio Acherontis.] Πορθμευτὴς, ὁ, Qui lintre s. rate aliquem transmittit, i. q. πορθμεὺς, Eust. 1888. [" Synes. 5, 8." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 376. * " Πορθμεύτρια, Const. Manass. Chron. p. 101." Boiss. Mss.] Πορθμευτικὸς, Pertinens ad eum qui transfretat: πορθμευτικὸν δήμου εἶδος, Populi pars in transmittendis vectoribus aut mercibus occupata, τὸ περὶ τὴν πορθμείαν διατρίβον, Velaturam faciens, ut Varro loquitur paulo ante in Πορθμίον, s. Πορθμεῖον. Aristot. Pol. 4, 4. ubi τοῦ δήμου εἴδη recenset, Ἓν μὲν, οἱ γεωργοί· ἕτερον δὲ, τὸ περὶ τέχνας· ἄλλο δὲ, τὸ ἀγοραῖον, τὸ περὶ ὠνὴν καὶ πρᾶσιν διατρίβον· ἄλλο δὲ, τὸ περὶ θάλατταν· καὶ τούτου τὸ μὲν, πολεμικόν· τὸ δὲ, χρηματιστικόν· τὸ δὲ, πορθμευτικόν. AT Πορθμικὸς, quod ex eod. c. citatur pro Portitor, reperire ibi non potui, nec dubito quin mendosum sit: [sic legitur in Ed. Ald. " Πορθμεία, Trajectio, Schol. Eur. Alc. 253." Kall. Mss. Vide Πορθμίον.] Διαπορθμεύω, i. q. πορθμεύω, Transfreto, Trajicio, Transporto, sicut διαπερῶ et περῶ synonyma sunt. Bud. 236. cum e Dionys. Areop. citasset pag. præcedente, Τοῦ ἱεράρχου κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ γινομένας τῶν πατρικῶν δικαιωμάτων ἀποκαλύψεις, * ἐκφαντορικῶς καὶ διαπορθμευτικῶς τοὺς θεοφιλεῖς προσιεμένου, subjungit, Διαπορθμευτικὸν autem cur hoc loco dixisset, mirarer, nisi ap. Plat. Symp. legissem de dæmonio, Ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. Ut enim Plato dæmonem ait esse Internuntium inter deos et homines, et interpretem voluntatum et arcanorum, sic Dionys. πορθμευτὴν pontificem facit, quasi conciliatorem, transmissorem, portitoremque et transportatorem humanarum precum ad Deum, divinarumque rerum ad homines deportatorem, per quem commeatus ultro citroque datur. Vide ibid. locum Philonis Platonico similem. Habes ibid. ex eod. Dionysio, Ταύτην διαπορθμεύοντας, Hanc transmittentes, ut in Πορθμεύω e Synes. || Transfero ab uno sermone ad alium, Interpretor, Areth. Apocal. c. 16. Ἑρμαγεδὼν ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα διαπορθμευομένη, νοεῖν παρέχει τὴν διακοπὴν, Bud. i. e. μεθερμηνευθεῖσα. [Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 70. Mandata perferre, Herod. 9, 4." Schw. Mss. " Wakef. Trach. 560. Boiss. Philostr. 599. Fischer. Ind. Palæph. v. Διακομ." Schæf. Mss. * Διαπόρθμευσις, Epiph. 1, 626. " Dionys. Areop. 65. 197." Kall. Mss. " Tzetz. Ch. 11, 410." Elberling. Mss. * Διαπορθμευτικὸς, Niceph. Blemm. p. 86. " Qui transmittitur, Dionys. Areop. 47. 61. Qui transmittere potest, 64. (de Cœl. Hier. 15, 6.)" Kall. Mss. * Ἐκπορθμεύω, Eur. Hel. 1195. 1535. * " Μεταπορθμεύω, Epiphan. Hær. Manich. c. 25. Zacagnii Monum. p. 13." Kall. Mss.]

[* Πορθμέω, unde * Πορθμητὸς et * Ἀπόρθμητος, Dionys. H. 2, 147. * Ἀντιπορθμέω, Greg. Naz. 2, 281. * Διαπορθμέω, unde * Διαπορθμήτης, Gl. Portitor. ITEM * Πορθμίζω, unde * Διαπορθμίζω, Gl. Transfreto.]

" ΠΕΛΑΓΟΣ, τὸ, Pelagus, Altum, Æquor, τὸ
" πλάτος τῆς θαλάσσης: quasi τήλαγος, utpote τῆλε
" τῆς γῆς ὂν, ut volunt Etymologici: unde Matth.
" 18, (6.) Πέλαγος τῆς θαλάσσης, Medium et pro-
" fundum maris:" [cf. Apoll. Rh. 2, 608. 3, 349.]
" Sic etiam alii Auctores usurpant. Od. Γ. (179.)
" πέλαγος μέγα μετρήσαντες, Isocr. ad Dem. n. (4.)
" Τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾶν. Sic Thuc. Ἐς τὸ
" πέλαγος ἀφῆκαν. Et (8, 80.) Ἀπάρασαι ἐς τὸ πέ-
" λαγος. Et rursum, Ἀποφέρεται ἐς τὸ πέλαγος.
" Itemque Lucian. (1, 46.) Ἐν πελάγει φερόμενος.
" Metaph. vero Menander ap. Athen. (559.) Εἰς πέ-
" λαγος αὐτὸν ἐμβαλεῖς γὰρ πραγμάτων, pro Immen-
" sam multitudinem." [" Hesiod. Θ. 131. 190. (i. q. Πόντος, Mare mediterr.) Hymn. in Apoll. Del. 73. Valck. Hipp. p. 252. Wakef. S. Cr. 2, 39. 4, 123. Markl. Suppl. 824. ad Charit. 687. 697. Jacobs. Anim. 315. Anth. 6, 84. 8, 56. 9, 261. Sensu obscœno, 11, 327. Subaud., 9, 507. Πόντου π., 6, 180. Wakef. S. Cr. 5, 34. Julian. Æg. 26." Schæf. Mss. " Plur., Od. E. 335. Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βρότος αὐδήεσσα, Νῦν γ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς." Seager. Mss. " Π. κάλλους, Themist. 177. Clem. Alex. 86. ἀγαθότητος, Theod. 1, 15." Wakef. Mss. * Πελαγόσδε, Apoll. Rh. 4, 1233. 1270.] "Ἀμ-

“ πέλαγος, per sync. ap. Hesiod. (Θ. 190.) pro ἀνὰ π.”
[* Πελαγολιμὴν, Leo Tact. 20, 190. Polyæn. 3, 9,
38. * “ Πελαγόπλοος, Const. Manass. Chron. p. 83.”
Boiss. Mss. * Πελαγόστροφος, i. q. ἐν πελάγει στρε-
φόμενος, Opp. 'A. 3, 174. al. * Πελαγότροφος. * Με-
σοπέλαγος, Jo. Lydus in Creuzeri Meletem. 1. p. 91.]
“ INDE Πελάγειος, Marinus, intelligendo de alto
“ mari, Aristot. H. A. 8, 19. Ὅσα εἰσὶ φύσει πελά-
“ γεια ἢ αἰγιαλώδη, Quæ sua natura altum amant
“ aut litora. Ubi nota aperte distingui inter πελά-
“ γειος et αἰγιαλώδης. Dicitur ETIAM Πελάγιος,
“ sine diphthongo, et quidem frequentius: ut ap.
“ eund. Aristot. ejusd. Operis l. 1. πελάγια ζῶα,
“ Pelagia s. Pelagica animantia, h. e. In alto de-
“ gentia. Et πελάγιοι ἰχθύες, 6, 17. Pelagii s. Pela-
“ gici pisces, Colum. Pelagici pisces, et Pelagii pi-
“ scium greges. Sic πελάγιον ὕδωρ, Pelagica aqua,
“ Aqua ex alto petita : et ap. Diosc. 5, 15. Θαλάτ-
“ της πελαγίας καὶ ὕδατος ὀμβρίου, Aquæ marinæ ex
“ alto petitæ. Et πελάγιος ἄνεμος, Ventus ex alto
“ spirans. Item aliquis facit aliquid πελάγιος, pro
“ In alto mari: Aristot. H. A. l. 5. Πελάγιαι ἀπο-
“ τίκτουσι, In alto partum edunt. Et ap. J. Poll.
“ πελάγιοι ἐπλέομεν, Altum jam tenebamus, μετέω-
“ ροι ἐπλέομεν. Sic Thuc. 8, (101.) Ἀπαίρουσιν ἐκ
“ τῆς Χίου πελάγιαι: (44.) Ἐφάνησαν πελάγιοι. Qui-
“ bus adde hoc Plut. de Genio Socr. Πελαγίους ἔτι
“ καὶ πρόσω τῆς γῆς φερομένους. Fem. πελαγία ab-
“ solute positum signif. τὴν πελαγίαν ῥίνην, Hes.:
“ Plinio vero auctore, 9, 37. Purpuræ nomine alio
“ Pelagiæ vocantur: qui c. seq. et Pelagium dicit,
“ de Purpuræ quodam genere. At neutr. plur. πελά-
“ για, Hes. exp. κρόταλα, Crepitacula: quæ et πλατα-
“ γαί.” [“ Πελάγιος, Bibl. Crit. 2, 2. p. 50. Toup.
Opusc. 1, 228. Emendd. 1, 379. ad Diod. S. 1, 205.
210. 329. 328. 416. 2, 394. 633. Brunck. Trach.
651. Wakef. 649. S. Cr. 4, 124. ad Charit. 697.
699. Musgr. Rhes. 530. Hel. 1068. Boiss. Philostr.
443.” Schæf. Mss. * Πελαγία, Venus, Artemid. 2,
37. Otto de Tutela Viarum p. 149. * “ Δυσπελά-
γιος, Diod. S. 1, 205. et Add.” Schæf. Mss. * Πε-
λαγαῖος, Epith. Neptuni, Paus. 7, 21, 3. sed perpe-
ram pro πελάγιος. * “ Εὐπελαγὴς, Ruhnk. Ep. Cr.
236. Toup. Emendd. 4, 468.” Schæf. Mss.] “ Dici-
“ tur ETIAM Πελαγικὸς pro πελάγιος s. πελάγειος,
“ ut Lat. quoque Pelagicus pro Pelagius, Plut. (8,
“ 733.) Τοὺς πελαγικοὺς [Πελασγικοὺς] θεοὺς πολυ-
“ τέκνους καὶ πολυγόνους ἀποφαίνουσιν, Pelagicos, Al-
“ tum amantes. Apud Suid. reperio et Πελαγιῶτις,
“ λίμνη: sed id suspectum esse queat.” [* “ Πελαγίτης,
Const. Manass. Chron. p. 91.” Boiss. Mss. * “ Πε-
λαγῖτις, Jacobs. Anth. 6, 95.” Schæf. Mss.] “ Præ-
“ terea inde deriv. VERB. Πελαγίζω, significans i. q.
“ πελάγιος πλέω, Altum teneo: Hesychio et Suidæ
“ τὸ πέλαγος πλέω: affertque Suid. hoc exemplum,
“ Πελαγιζούσαις δὲ ταῖς ναυσὶ συνέβη τὰς πλείους
“ καταδῦναι. Hes. πελαγίζειν exp. etiam ἀλαζονεύ-
“ εσθαι καὶ ψεύδεσθαι μεγάλα: necnon τοὺς ὀδόντας
“ συγκρούειν, ut πελάγια vocari dicit τὰ κρόταλα:
“ forsan διὰ τὸ ἠχῶδες τοῦ πελάγους: unde ap. Lat.
“ Poëtas Sonans pelagus, Sonora pelagi, Gemitus
“ pelagi.” [“ Ad Charit. 697. ad Herod. 361. ad
Diod. S. 1, 349. Inundo, Bibl. Crit. 3, 2. p. 30.”
Schæf. Mss. Xen. Œc. 21, 3. Phryn. Bekkeri p.
111. Herod. 1, 184. 2, 92. Strabo 1. p. 82. 10. p.
703. 11. p. 803. 17. p. 1137. “ Const. Manass.
Chron. p. 87.” Boiss. Mss. * “ Πελάγισμα, Tzetz.
Chil. 9, 990.” Elberling. Mss. * “ Πελαγισμὸς, Al-
ciphr. 256. (2, 4.) * Πελαγόω, Charit. 698. Wakef.
S. Cr. 4, 236.” Schæf. Mss. “ Const. Manass. Chron.
p. 9.” Boiss. Mss. * Ἐμπελαγέω, Achill. Tat. 5, 9.
p. 297. Ὀλίγον δ' ἡμῶν ἐμπελαγησάντων, nisi leg.
—ισάντων, ab * Ἐμπελαγίζω.]

“ ΠΕΛΑΝΟΣ, ὁ, dicitur πέμμα πλακουντῶδες ἐκ
“ παιπάλης εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον, sicut ex Hes. disci-
“ mus: ut sit Libum, quod placentæ in modum e
“ farinæ polline fiebat, et sacrificiis adhibebatur.
“ Aristoph. quoque sacrificiis adhibitum fuisse te-
“ statur, Πλ. (661.) Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύ-

A “ ματα Καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί: in-
“ nuens τὸν πέλανον igni injici solitum, τὰ πόπανα
“ autem et τὰ προθύματα imponi aræ. Itidem ap.
“ Eur. Hipp. (147.) ἀθύτων πελάνων. Eust. πελάνους
“ fuisse dicit genus πεμμάτων πλατέων κυκλοτερῶν,
“ quæ et σεληναῖα nominarentur: forsan a forma
“ lunari. || Πέλανος dicitur etiam τὸ πεπηγὸς καὶ
“ ἐξηραμμένον ὀπῶδες δάκρυον, Succus s. Lacryma
“ plantæ concreta et arendo indurata, ut gummi,
“ thus, et similia, Suid. Spuma etiam concreta πέ-
“ λανος nominatur, ὁ πεπηγὼς ἀφρὸς, teste eod. Suida
“ et Hes.: respicientibus ad Eur. Or. (220.) ἐκ δ'
“ ὀμόρξον ἀθλίου Στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων
“ τ' ἄπο, ubi tamen cum Schol. potius exponemus
“ πεπηγότα ῥύπον, cum subjungat Poëta ὀμμάτων τ'
“ ἄπο: πελάνου nomine accipiens non modo Spu-
“ meas circum os concretas sordes, sed Sordes etiam
“ circum oculos concretas. Additque Schol. esse
“ qui πέλανον dici scribant πᾶν ἐξ ὑγροῦ πεπηγμένον,
“ Quodvis humidum concretum et arendo indura-
B “ tum: παρὰ τὸ παλύνειν, quod est φυρᾶν: ex aquæ
“ enim et farinæ mistura subactioneque massa fit,
“ quæ postea coquendo induratur. Πέλανος signifi-
“ cat etiam Obolum, Nicand. 'A. (488.) κεδρινέης
“ πελάνου βάρος ἔμμορε πίσσης, pro ὀβολοῦ ὁλκὴν,
“ Schol. Sic etiam πέλανος dicitur ὁ τῷ μάντει δι-
“ δόμενος μισθὸς ὀβολὸς, Obolus qui vati mercedis
“ loco datur, Suid. Pro quo ap. Hes. et πεδανός.
“ Apud Eund. et neutro gen. Πέλανα reperio, ex-
“ positum itidem πόπανα, μειλίγματα, et τὰ ἀπὸ τῆς
“ ἅλω δράγματα. Idem tradit Lacones Πέλανορ
“ dicere pro πέλανος, accipientes eo nomine τὸ * τε-
“ τράχαλκον, Quatuor æreos.” [“ Toup. Opusc. 1,
36. Emendd. 1, 52. Timæi Lex. 211. et n., Eur.
Hipp. 147. Or. 220. Valck. Diatr. 42. Wakef. Alc.
863. Eum. 107. 265. Abresch. Æsch. 2, 39. (1,
223.) Jacobs. Anim. 192. Coray Theophr. 220. Por-
son. Or. 214. Brunck. Aristoph. 1, 262. Kuster.
12. T. H. ad Plutum p. 220. Dionys. H. 2, 763.
Musgr. Hel. 1350. Iph. T. 300. Ion. 226. Wakef.
C 233. * Πέλανον, Spuma concreta, Bergler. Alciphr.
p. 4.” Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers.
209. 821. Ag. 95. Eur. Ion. 706. Tro. 1063. Rhes.
430. Fr. Erechthei 16. Inc. 155. Plato de LL. 6.
p. 782=312. Θύματα οὖν ἦν τοῖς θεοῖσι ζῶα, πέλανοι
δὲ καὶ μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἁγνὰ
θύματα, cf. Dionys. H. Ant. 2. p. 134. Paus. 8, 2.
Apoll. Rh. 1, 1077. Eustathio ad Od. Θ. p. 1601.
Rom. πέλανοι s. πελανοὶ sunt αἱ διὰ θυσιῶν μαν-
τεῖαι. Vide Schn. Lex.] “ Ἐμπέλανα, Hesychio πό-
“ πανα.” “ Ἐπιπελανίαι, Liba. Vide Hes.” [* “ Ὑπο-
πελανίζω, Geop. 2, 6. p. 37. n., sed susp.” Kall.
Mss.]

ΠΕΛΑΣ, Prope: cui synonyma sunt, πλησίον,
ἀγχὶ, ἀγχοῦ, et ἐγγύς. Plut. c. Col. Πέλας γὰρ
ἑστὼς ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. Item cum gen., Od.
O. (257.) Ὅς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο. Dicitur
etiam cum articulo ὁ πέλας, pro Vicinus, Proximus,
Thuc. 1, (69.) Ἐπιστάμεθα οἵᾳ ὁδῷ κατ' ὀλίγον
D χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας, Pedetentim grassantur in
proximos. Nisi malis Vicinos, Finitimos: 2, (61.)
Ἡ εἴξαντας εὐθὺς τοῖς πέλας ὑπακοῦσαι, Finitimis
parere. Et 4, (78.) p. 147. Τὴν τῶν πέλας διϊέναι,
Transire per agrum finitimum: 2. Τὴν τῶν πέλας
αὐτοὶ ἐπελθόντες, Regionem finitimarum gentium, vel,
ut alii, Exterorum: 2, (37.) Πολιτείᾳ οὐ ζηλούσῃ
τοὺς τῶν πέλας νόμους. Ubi sunt qui τῶν πέλας non
interpr. amplius Finitimorum, sed generalius Alio-
rum. Atque adeo ὁ πέλας et οἱ πέλας Unusquisque
homo dicitur, alius a nobis, quicunque ille sit, sive
ejusdem urbis, regionis, conditionis, familiæ, sive
diversæ. Thuc. 1, (141.) p. 46. Δικαίωσις ἀπὸ τῶν
ὁμοίων τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη, Aliis injunctum. Et
(84.) p. 28. Νομίζειν δὲ τάς τε διανοίας τῶν πέλας
παραπλησίους εἶναι, καὶ τὰς προσπιπτούσας τύχας οὐ
λόγῳ διαιρετὰς, Aliorum sententias similes et pares
esse nostris. Schol. exp. τῶν ὁμοίων ἀνθρώπων. Itidem
Aristot. Rhet. 2. Καὶ ἐλεητικοὶ, διὰ τὸ πάντας χρη-
στοὺς καὶ βελτίους ὑπολαμβάνειν· τῇ γὰρ αὐτῶν ἀκακίᾳ

τοὺς πέλας μετροῦσι: Liv. Metiens aliorum in se A odium suo in alios odio, Terent. ex aliarum ingeniis nunc me judices. Idem Eth. 4. in fine c. 2. *Διὰ τὸ μήτε βλαβεραὶ τῶν πέλας εἶναι, μήτε λίαν ἀσχήμονες*, Quod aliis minime noxiæ sint hominibus. Similem usum in sacris literis habet *ὁ πλησίον*. [" Ad Charit. 729. Markl. Iph. p. 112. 128. 285. Suppl. 1009. 1021. Musgr. Heracl. 657. De constr., Markl. Suppl. 1058. Cum gen., Eur. Phœn. 162. Hec. 486. Lennep. ad Phal. 52. Wakef. S. Cr. 3, 162. Cum dat., Eur. Phœn. 852. ad Xen. Eph. 216. ubi omnino de h. v. 'Ο π., Ammon. 128. Valck. Diatr. 153. Brunck. Antig. 479. Thom. M. 801. Οἱ π., Musgr. Heracl. 2. Jacobs. Anim. 297. cf. Dionys. H. 2, 1022." Schæf. Mss. Thuc. 1, 32. 37. Cum dat., Boeckh. in Pind. N. 11, 4. 'Ο. 7, 19. Superl., Hippocr. 616, 36. *Τὸν πελαστάτω τόπον*. Inscr. Sicula Gruteri p. 213. *Τὰν πελαστάταν ῥῖνα ποτὶ τὸ * τυῤῥίδιον*.]

Πελάω, ET Πελάζω, άσω, Propinquo, Appropinquo, Venio ad, Accedo, Soph. El. (496.) *ἡμῖν Ἀψεγὲς πελᾷν τέρας*, i. e. *προσπελάζειν*, Schol. Nisi B potius sit scr. *προσπελάσειν*: ut *πελᾷν* pro *πελάσειν* dicatur, sicut *ἐλᾷν* pro *ἐλάσειν*, more Attico. Eur. (Iph. T. 1212.) *πελάζειν εἰς ὄψιν*, In conspectum accedere, Hesiod. Ἔργ. (2, 350.) *πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς*, Muro appropinquans, Prope murum accedens: sc. cum mingere volet. Epigr. *Μή ποτε θαρσήσῃς ἄγχι τινὸς πελάσαι*, Accedere prope aliquem. In eod. l., *Ἵνα σοῖς ἐν μεγάροις πελάσῃ*, Domum tuam veniat. Apoll. Rh. 2, (13.) *ὅς κεν Βέβρυξι πελάσσῃ*, Qui ad Bebrycas pervenerit. In prosa quoque non minus usitatum est pro Appropinquo s. Propinquo, Synes. Ep. 11. *Ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ*, Noctu appropinquare terræ, Xen. K. Π. 1, (4, 7.) *Ἐπυνθάνετο ὁποίοις οὐ χρὴ θηρίοις πελάζειν, καὶ ὁποῖα χρὴ θαῤῥοῦντα διώκειν*, Quibus feris propinquandum non sit, Ad quas bestias prope accedendum non sit, Plut. (8, 232.) *Πρὸς ἀλλήλας ὑπ' εὐμενείας θαμὰ πελάζουσαι*, Altera ad alteram subinde accedens. Idem etiam pro Appropinquo s. Propinquo usurpavit (10, 568.) de atomis, *Ὅταν δὲ* C *πελάσωσιν ἀλλήλαις ἢ συμπέσωσιν ἢ περιπλακῶσι, φαίνεσθαι τῶν ἀθροιζομένων τὸ μὲν, ὕδωρ, τὸ δὲ, πῦρ, τὸ δὲ, φυτόν· τὸ δὲ, ἄνθρωπον*: Cum propinquarint aliæ aliis. [" Πελάζειν τῆς πόλεως, Urbi appropinquare, Polyb. Exc. Leg. 18." Seager. Mss.] Transitive quoque accipitur pro Appropinquare facio, s. Admoveo, Applico, Appello: quemadmodum Hes. quoque *πέλασε* exp. non solum *προσήγγισε*, itidemque *πελάσαιμι, προσεγγίσω*, et Πελάζειν, *ἐγγίζειν, πλησιάζειν*, sed etiam *ἐγγίσαι ἐποίησεν*. Itaque numen dicitur aliquem *πελάσαι* pro *ἐγγὺς ποιῆσαι*, ut Eust. exp., Facere ut prope stet: Il. O. (418.) *Οὐδ' ὃ τὸν ἂψ ὤσασθαι*, (sc. *ἐδύνατο*) *ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων*. Itidem Φ. (93.) Hector ad Achillem, *οὐ γὰρ ὀΐω Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων*. Item *πελάσαι* aliquem dicitur ventus aut deus pro Appellere: Virg. Hinc me digressum vestris deus appulit oris. Od. H. (254.) *Ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί*. Itidem Od. Γ. (291.) Jupiter immissis ventis et fluctibus concitatis D naves *Κρήτῃ ἐπέλασσεν*, Cretæis appulit oris. Et E. (134.) *Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε*, Huc appulit: Ξ. (315.) *Γῇ δέ με Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα*. At *πελάζειν ὀδύνῃσι*, ut Plaut., omnes affectus tuos Ad probrum, damnum, flagitium appellere una et perdere, pro Conjicere in dolores. Item Admoveo, Applico, quoniam qui admovet et applicat, idem et appropinquare facit. Il. A. (434.) *Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν*, Admoverunt malum receptaculo cubilique suo. Et Hesiod. Ἔργ. (2, 48.) *ἐν ἐλύματι πήξας, Γόμφοισιν πελάσας, προσαρήρεται ἱστοβοῆι*, Clavis admovens, adjunxerit temoni. Rursum navibus *πελάσαι* aliquem dicitur, Qui eum quasi appellit eo, Facit ut eo veniat, aut Perducit, Il. N. init., *Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε*. Itidem (442.) *πελάσσετόν με ταῖς νηυσὶ*, pro *ἐπὶ τὰς ναῦς ἀγάγετε*. At *πελάσαι χθονὶ* Apoll. Rh. (1, 994.) pro Humi prosternere, Conjicere in terram: pro quo Hom. habet *οὐδάσδε πελάσαι*, Od. K. (440.) *Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὖδάσδε πελάσσαι* *Μερμήριξα*. Quibus adde quæ ap. Plut. leguntur p. 813. meæ Ed. (=7, 794.) *καὶ βαῖνε λὰξ Ἐπὶ τραχήλον, βαῖνε καὶ πέλα χθονὶ*, ubi tamen dici potius videtur de eo qui jam in terram postratus est. At *πελάσαι* aliquid alicubi dicitur pro *ἀποθέσθαι*, Deponere s. Reponere: Od. K. (404.) *Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε, ὅπλα τε πάντα*. || Πελάζομαι, eand. signif. habet cum neutrali *πελάζω*: nam *πελάσθη* ex Hom. affertur pro *προσήγγισε*. Necnon ex Eur. (Rhes. 776.) *πελάζομαι* pro Appropinquo. E libro autem Judicum, 16, (3.) *Ἐπελάζετο* [—*βετο* vulgo] *τῶν δύο θυρῶν*, pro Apprehendit fores. At aor. med. *πελάσασθαι* pro *πελάσαι*, Il. P. (341.) *Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵδε ἕκηλοι Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα*, Ad naves perducant. [" Πελάω, Brunck. ad Eur. Hec. 880. Phil. 1149. Wakef. ibid. Markl. Iph. p. 129. Πελάζω, Valck. Anim. ad Ammon. p. 5. Diatr. 132. Heringa Obss. 9. ad Herod. 112. 361. 568. 628. Callim. H. in Apoll. 88. ad Charit. 697. Markl. Iph. p. 129. 383. Musgr. Iph. T. 884. 886. Ion. 723. Wakef. Trach. 747. 1093. Phil. 1163. Rh. 45. Agathias 74. ad Diod. S. 2, 310. Heyn. Hom. 6, 365. 403. Active, Eur. Heracl. 44. sed v. Musgr., item ad Hel. 361." Schæf. Mss. Oraculum ap. Herod. 7, 141. *ἀδάμαντι πελάσσας*, Orph. Arg. 891. *νηὸς ἐφ' ἡμετέρης ἐπελάσθη*.]

Πελάτης, a *πελάω*, ut *περάτης* a *περάω*, Qui appropinquat, accedit, Soph. Phil. (677.) p. 408. meæ Ed., *Τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διὸς Ἰξίονα*, Qui ausus est ad thalamum Jovis accedere, *ὡς πειρᾷν ἐπιχειρήσας τὴν ὁμόλεκτρον τοῦ Διὸς Ἥραν*. Πελάτης loci alicujus dicitur pro Vicinus, Incola; nam quod Æsch. Pers. (49.) p. 127. meæ Ed. dicit, *ἱεροῦ Τμώλου πελάται*, Schol. exp. *ἔνοικοι, γείτονες*. Sed posteriori expositioni et hic et alibi potius assentior. Πελάται dicuntur etiam Inferioris conditionis homines qui domum nostram ventitant, et nos colunt, ut ap. Romanos qui dicebantur Clientes. Plut. Romulo (13.) p. 45. meæ Ed. *Ἑτέροις δὲ τοὺς δυνατοὺς ἀπὸ τῶν πολλῶν διῄρει πάτρωνας ὀνομάζων, ὅπερ ἐστὶ προστάτας· ἐκείνους δὲ, κλίεντας, ὅπερ ἐστὶ πελάτας*: de quibus clientibus paulo post, *Ἐκεῖνοι δὲ τούτους ἐθεράπευον, οὐ μόνον τιμῶντες, ἀλλὰ καὶ πενομένοις θυγατέρας συνεκδιδόντες καὶ χρέα συνεκτιννύοντες*. Apud Suid. *Ὑπηρέτην τε καὶ θεράποντα ἢ πελάτην, στρατιώτην τὸν ἐκ τοῦ καταλόγου ἐκώλυσε παρεῖναί τινι*. Item, *Ἑαυτὸν πελάτην ἐκείνου λέγει τε καὶ ᾄδει*, Se clientem illius prædicat. Habetur et hic ap. Eund. locus, *Συναγανακτῶν τοῖς πελάταις κατὰ πλῆθος ἐληλυθόσι*, ubi *πελάτης* ab eo exp. *ὁ ὑπηρετῶν*: quemadmodum Hesychio quoque *πελάται* sunt *οἱ λάτρεις*, item *οἱ μίσθαρνοι, οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες*. Nam et ii, qui famulantur ac ministrant nobis, *πελάζουσι*. [" Ad Mœr. 324. ad Timæi Lex. 211. 213. Act. Traj. 1, 120. Toup. Opusc. 2, 81. Valck. ad Ammon. 98. 111. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 17. Dionys. H. 1, 210. 216. 254. 334. 2, 695. 1145. ad 1181. ad Diod. S. 2, 549. ad Charit. 720. Wakef. Phil. 677. 1163. Ruhnk. ad Schol. Plat. Conf. c. *πολίτης*, ad Dionys. H. 4, 2061." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 50.] FEM. Πελάτις, *ιδος, ὁ*, Cliens, etiam Famula. Pro Cliente accipitur in Vita Catonis (24.) ap. Plut. p. 642. meæ Ed. *Πελάτιν οὖσαν αὐτοῦ καὶ δεομένην τῆς ἐκείνου κηδεμονίας*. [" Toup. Emendd. 2, 522." Schæf. Mss.] Πελατικὸς, Ad clientes pertinens. At *τὸ π.* dicuntur Ipsi clientes, s. Clientum caterva: ut *τὸ στρατιωτικὸν*, Ipsi milites. Πελατεία, *ἡ*, Clientela, [Gl.] quo vocab. utitur Gaza ap. Cic. de Senect. [" Cattier. Gazoph. 50. * Πελατὴρ, * Πελάτειρα, Toup. Opusc. 2, 81." Schæf. Mss.]

[* " Πέλασις, Accessio, Porph. ap. Villois. Anecd. Gr. 2, 198." Wakef. Mss.] Πελαστὴς, a *πελάζω*, i. q. *πελάτης*, Ammon. (111.) inter *πελαστὴν* et *πενέστην* distinguit, quod *πελαστὴς* sit *ὁ πρόσφυξ*: sic enim reponendum PRO *πρόσφυγξ*: *πενέστης* autem ap. Thessalos *ὁ κατὰ πόλεμον δωρηθεὶς*, ut *εἵλωτες* ap. Lacedæmonios. [" Valck. Anim. ad Ammon. 192. Act. Traj. 1, 120. * Πελαστικὸς, Bernard. Rel. p. 34. Heyn. Hom. 8, 287." Schæf. Mss.] " Πέλαιτον, Hesychio *ἐφικτὸν*, (*ἀπὸ τοῦ πελάω*) et *μέγα*."

[Forte leg. * πελαστὸν, sed cf. "Απληγος.] "'Απέλαστος, Cui appropinquare non est, Inaccessus, "ἀπρόσιτος," [Hes. * Δυσπέλαστος, Soph. Fr. Inc. 10. Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν. * Πολυπέλαστος, Schol. Theocr. 2, 14.]

"'Αναπελάσας, Hesychio ἀναῤῥωσθεὶς, Pristinæ "valetudini restitutus: quo sensu et ἀνασφήλας di-"citur." [In Schn. Lex. refertur ad * ἀναπελέω. * 'Αντιπελάζω, Appian. 1, 14. Nicet. Eugen. 6, 224." Boiss. Mss. * Διαπελάζω, Schol. Theocr. 2, 14. Schleusn. Lex. V. T. * 'Εκπελάζω, Democr. ap Sext. Emp. 9, 19.] 'Εμπελάζω, Appropinquo, Pervenio ad, Aristot. de Mundo, 'Επειδὰν ἐμπελάσῃ τῇ ἀκοῇ, cum auribus appropinquarit, Ad aures pervenerit, Auribus appulsum fuerit. Transitivam quoque signif. habet pro Admoveo, Committo, Congredi facio, Hesiod. 'Α. (109.) ὄφρα τάχιστα Δίφρους ἐμπελάσαντες "Αρηός θ' ἡμέτερόν τε, Μαρνώμεσθ'. [Soph. Tr. 17. "Toup. Opusc. 2, 80. 292. Phalar. 356. Wakef. Herc. F. 889. Trach. 747." Schæf. Mss. Dionys. P. 742. * 'Εμπέλασις, Sext. Emp. 625.] 'Εμπελαδὸν, Prope, Appropinquando, Hesiod. "Εργ. (2, 351.) Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου, 'Εστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν. 'Εμπελάδην pro eod. Quod vero Nicand. 'Α. (215.) dicit, Δηθάκι δ' ἀχθόμενος βοάᾳ ἅ τις ἐμπελάδην φὼς, Schol. exp. * ἐμπελαστικῶς καὶ ὁρμητικῶς. [" Heyn. Hom. 6, 92. Lobeck. Aj. p. 386.] 'Εμπελάω quoque dicitur ut πελάω. Unde imper. 'Εμπέλα ap. Hes., quod exp. non solum προσπέλαζε, ἔγγιζε, sed etiam πρόσαγε. Itidem ἐμπελάζω ponitur tam pro Admoveo, Appropinquare facio, quam pro Appropinquo. Ab eod. derivatum est ETIAM [* 'Εμπελατήρ, unde] 'Εμπελάτειρα, ἡ, Meretrix: ex eo dicta, quod corpus corpori admoveat, s. quod suis amatoribus corpus jungat, Ovid. Ignoto meretrix corpus junctura Quiriti. Sed et uxor dicitur Πλάτις itidem ex eo, quod jungat corpus, sed viro suo. [Callim. Fr. 170. " p. 506. Valck. 294. Ruhnk. Ep. Cr. 184. Toup. Opusc. 2, 80. Brunck. Aristoph. 3, 64. * 'Επιπελάζω, Heringa Obs. 150. 216. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 15. (1, 3.)" Schæf. Mss. * " Παραπελάζω, Suid. 1, 676." Wakef. Mss.] Προσπελάω ET Προσπελάζω, Appropinquo, Accedo ad, Herodian. 5, (4, 22.) "Ηδη τε τῷ Βυζαντίῳ προσπελάζοντα, Jamque Byzantio appropinquantem. || Appropinquare facio, Admoveo. [Soph. Œd. T. 1101. " Fischer. ad Palæph. 143. ad Diod. S. 2, 35. Heyn. Hom. 5, 466." Schæf. Mss. " Προσπελάζομαι, Appellor, Deferor, Tzetz. ad Lycophr. 570." Kall. Mss. * Προσπέλασις, Gl. Applicatio.] Προσπελάτης, i. q. πελάτης, sicut προσπελάω idem cum πελάω significat: h. e. Cliens, Assecla, Famulus. Athen. (443.) e Theopompo, 'Αρκαῖοι δὲ κέκτηνται προσπελατῶν, ὥσπερ εἱλώτων, τριάκοντα μυριάδας. [" Ad Timæi Lex. 213. * Προσπελαστὸς, Wakef. Eum. 53." Schæf. Mss. Vide Πλατά.] 'Απροσπέλαστος, ὁ, ἡ, Inaccessus, [" Schol. Pind. Π. 1, 38. 41." Boiss. Mss. " Eust. 113, 43." Seager. Mss. Strabo 1. p. 38. Schol. Soph. Œd. T. 480. C. 125. Trach. 699. Schol. Apoll. Rh. 1, 574.] Δυσπροσπέλαστος, Accessu difficilis, Qui difficulter adiri potest, Plut. Pomp. (28.) Πόλεις καὶ νήσους χαλεπὰς βιασθῆναι καὶ δυσπροσπελάστους. [* Συμπελάζομαί τινι, Congredior cum aliquo, Schol. Eur. Andr. 25.]

[* Πελασείω, Agath. 3. p. 92. " Pierson. ad Mœr. p. 14." Schæf. Mss. Vide 'Αγορασείω.]

Πελάθω, άσω, i. q. πελάζω, Eur. [Rhes. 557. El. 1293.]

Πλάω, ET Πλάθω, SIVE Πλάζω, eadem cum πελάω et πελάζω, s. πελάθω, ex iisque per sync. facta, ut πράω et κράω e περάω et κεράω. Ac sicut πελάω et πελάθω, non solum neutraliter ponuntur pro Appropinquo, Accedo ad, sed etiam transitive pro Accedere s. Appropinquare facio, Admoveo; ita et hæc duo Πλάω ac Πλάθω. Hom. (Batrach. 82.) Οὐρὴν μὲν πρῶτ' ἔπλασ' [πρῶθ' ἤπλωσεν] ἐφ' ὕδασι, Caudam aquis admovit. Pass. 'Επλάσθην, Appropinquavi, Eur. (Rhes. 920.) pro ἐπελάσθην. Ex (Hec. 890.) affertur πλασθεῖσα pro Propinqua facta, Admota, Adjuncta. Quæ sunt a πλάζω, vel πλάθω, non autem a πλάω: quo πλάθω Soph. utitur in Phil.

A (728.) p. 410. sed neutraliter, θεοῖς Πλάθει: itidemque in El. (220.) p. 92. τοῖς δυνατοῖς Οὐκ ἐριστὰ πλάθειν. At Πλαθεῖσα, " Admota," quod ex eod. Eur. (Rhes. 911.) affertur, a πλάω, sicut πελάτης a πελάω. Verum πλάω format et aliud fut., sc. πλήσω: UNDE "Επλητο, i. e. ἐπλησίαζον ut Eust. exp. Il. Δ. (449.) ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι "Επληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, Appropinquabant sibi mutuo: quod ἐφερμηνευτικὸν esse ejus quod præcedit, Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, ibid. annotat Eust. " Πεπλημένος, pro πλησιάζων, " ἐγγίζων, per sync. a πελάω, Od. M." [108. " Πλάω, Brunck. ad Eur. Hec. 880. Steinbr. Mus. Tur. 1, 307. Wakef. Trach. 1093. Πέπλησαι, Jacobs. Anth. 10, 156. Πλαθεὶς, πλασθεὶς, Porson. ad Hec. 884. Πλάθω, Brunck. l. c. Andr. 24. Musgr. ibid. Jacobs. Anim. 31. 266. Anth. 7, 105. 8, 38. 12, 203. Wakef. S. Cr. 4, 219. Eur. Rhes. 777. Wakef. Herc. F. 748. 'Επλάθης, Musgr. Rhes. 347. 911. 920. Brunck. Aristoph. 3, 64. ('Α. 132.) Πλάζω, unde ἐπλάσθης, Musgr. Rhes. ll. cc. Tro. 203. Wakef. Herc. F. l. c.

B Trach. l. c. S. Cr. 4, 219. 222. Kuster. Aristoph. 239." Schæf. Mss. " De consuetudine maritali, Æsch. Pr. 904. Μηδὲ πλαθεί-Ην γαμέτα τινὶ τῶν ἐξ Οὐρανοῦ." Seager. Mss. * Πλατὰ, Photio προσπελαστά.] " "Απλατος, i. q. ἄπλητος, Cui πελᾶν s. " πελάζειν tutum non est: a v. πλάω per sync. facto " e πελάω. Interdum etiam Immensus; exp. enim " non solum ἀπρόσιτος, Inaccessus, sed etiam ἄμε-" τρος, πολύς. Hesiod. Θ. (153.) 'Ισχὺς δ' ἄπλατος, " Robur inaccessum et immensum. Sic ex Epigr. " affertur ἄπλατος βότρυς, pro Racemus sacer et inac-" cessus, h. e., inquiunt, Cæsaries non tangenda; " tactu enim alicui rei πελάζομεν et appropinqua-" mus. Itidem ap. Athen. 3. Archestr. "Εχει γὰρ " τοῦτο χρόνον διὰ μῆκος ἄπλατον, Per longissimum " temporis spatium et quod attingere propemodum " nequeas. Sophocli autem ἄπλατος αἶσα s. μοῖρα, " est μανία μεγάλη: nam et ad ipsam accedere pro-" pius, tutum non est." [" Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 262. Mœr. 24. et n., Pierson. Veris.

C 187. Valck. Hipp. p. 176. Wakef. ad Bion. 7, 8. Trach. 1093. Brunck. ad Poët. Gnom. 328. Græv. Lectt. Hes. 602. Athen. 1, 47. ad Diod. S. 1, 161. 188. 207. 219. 259. 267. 360. ad Charit. 593. Musgr. Rhes. 310. Jacobs. Anth. 8, 356. Antiphil. 29." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 8, 28. Æschin. Dial. 2. Τἄλλα εἰς πλοῦτον ἥκοντα ἄπλατα, ἀνδράποδα καὶ ἵπποι κ. τ. λ.] " Δασπλῆς, a nonnullis exp. μεγάλων " κακῶν ἀναπιμπλάμενος, derivantibus a πλάω s. πιμ-" πλάω: ab aliis " [Schol. Theocr. 2, 14.] " δυσχε-" ρὴς τοῖς προσπελάζουσι, δυσπροσπέλαστος, ideoque " χαλεπὸς vel δεινὸς, a πλάω per sync. posito pro " πελάω. Latine satis bene redditur Difficilis, Gra-" vis, etiam Atrox. Nonn. δασπλῆτι μιῆς ἐνὶ νυκτὸς " ἀνάγκῃ. Sic Epigr. quidam τὸν θάνατον vocat " δασπλῆτα διάστασιν, Gravem disjunctionem s. di-" remptionem, animæ sc. a corpore." [" Jacobs. Anth. 6, 204. 11, 152. Lobeck. Aj. p. 243. Huschk. Anal. 195. Ruhnk. Ep. Cr. 155." Schæf. Mss.] " DICITUR Δασπλῆτις quoque, sed fem. tantum

D " genere. Od. O. (234.) θεὰ δασπλῆτις, ἐριννύς. " Sic δασπλῆτις νόσος ap. Nonn." [" Theocr. 2, 14. Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 156. Wakef. Eum. 69. Huschk. l. c. Lobeck. l. c." Schæf. Mss.] " Δυσπλῆτις, ap. Suid. legitur sine expos., forsan pro " δυσχερὴς πελάσαι: qua signif. et δασπλῆτις." [Lycophr. 1452. νάπας δυσπλήτιδας.] Πλάτης, i. q. πελάτης. Unde FEM. Πλάτις, itidem pro πελάτις. Ab Aristoph. ponitur pro Conjux: παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην: Καὶ τοῖσι παιδίοισι καὶ τῇ πλάτιδι. Vide 'Εμπελάτειρα. Hes. substantive quoque exp. σύνοδος, ἄθροισμα: ut πλάτιν γυναικῶν, pro ἄθροισιν Idem accipit. [" Toup. Opusc. 2, 81. Brunck. ad Hec. 880." Schæf. Mss. * " Πλάτων, Conjux, Tzetz. ad Lycophr. 1294." Kall. Mss. * 'Εμπλάζω, i. q. ἐμπελάζω, Nicander Θ. 779. κακὴ δ' ἐπὶ τοῖσι χάλαζα Εἴδεται ἐμπλάζουσα. " Wakef. S. Cr. 4, 220. * 'Εμπλάθω, Jacobs. Anth. 8, 38." Schæf. Mss.] "Εμπλην, Prope, πλησίον, Il. B. (526.) Βοιωτῶν δ' ἔμπλην, Prope Bœotos. Posset hoc adv. derivari ab ἐμπλάω, ut ἐμπελαδὸν ab ἐμπελάζω. [" Græv.

Lectt. Hes. 614. ad Charit. 781. Heyn. Hom. 4, 308." Schæf. Mss. Hesiod. Ἀ. 372. Lycophr. 1029. I. q. χωρὶς, ap. Archilochum. I. q. πλὴν, Callim. H. in Del. 73. Dubia signif. ap. Nicandr. Θ. 322.] Προσπλάζω sive Προσπλάθω, Appropinquo, i. q. προσπελάζω, Od. Λ. (582.) de Tantalo, Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ, Appropinquabat, Attingebat, προσεπέλαζε. [" Wolf. ad Hesiod. p. 85. Heyn. Hom. 6, 323. 8, 165." Schæf. Mss.] Πρόσπλαστος, ὁ, ἡ, Cui appropinquare aliquis potest. Ad quem accessus et aditus patet, Æsch. (Pr. 715.) οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις, Ad quos hospitibus nullus patet aditus, Qui non patiuntur ad se commeare hospites. Ἀποτίπλαστος, i. q. ἀπροσπέλαστος, Cui appropinquare nemo potest, Ad quem accessus et aditus non patet, [Hes.]

Πλησίος, ὁ, Propinquus, pro quo Lacones dicunt Πλήτιος, teste Suida, a πλάω, cujus fut. πλήσω. Unde Πλήτης quoque, pro πελάτης s. *πλησιαστὴς, ut Hes. exp., Qui accedit ad aliquem, Assectator, Assecla. [" Πλησίος, ad Charit. 325. Conf. c. πλησίον, Heyn. Hom. 5, 242. 244. Lobeck. Aj. p. 398. * Πλησιοθάνατος, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 578. * Πλησιότης, Etym. 651, 32." Schæf. Mss. * " Πλησίων, Propior, Wolf. Anecd. Gr. 3. p. 73." Kall. Mss.] Πλησιαίτερος et Πλησιέστερος, sicut Ὀψιαίτερος et Ὀψιέστερος ab ὄψιος, Propinquior, Propior. Superl. Πλησιαίτατος, et Πλησιέστατος, Propinquissimus, Proximus. Herod. Τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων. [" Ad Xen. Mem. 2, 1, 23." Schæf. Mss.] Παραπλήσιος, metaphoricam habet signif., et ponitur pro Proxime ad aliquid accedens, quo sensu et πλησιάσαι usurpatur, s. Affinis, Similis. Dem. pro Cor., Παραπλήσια τούτοις ἐστὶ, Similia his sunt: pro quo παρακείμενα quoque diceres. Aristot. de Gener. et Corrupt. 1. Μανίᾳ παραπλήσιόν ἐστι, Thuc. 1, (140.) Ὁρῶ δὲ καὶ νῦν ὅμοια καὶ παραπλήσια ξυμβουλευτέα μοι ὄντα, ubi etiam nota copulari ὅμοια et παραπλήσια, sicut paulo post ὁμοίως et παραπλησίως, ap. Dem.: ac παραπλήσια ibi interpretari etiam queas Eadem fere. Item de corporis et formæ similitudine, Diosc. 3, 9. Πόα ὑπερικῷ παραπλήσιος, Herba similis hyperico. Gal. ad Gl. 1. Τὰ πάντα παραπλήσιος, Omni e parte similis, ubi nota πάντα pro κατὰ πάντα: cujus ellipsis exempla habes et in Ὅμοιος. Alicubi reddas Talis fere, Ejusmodi fere, etiam His similis, Idem propemodum cum his: Thuc. 4, (114.) p. 157. Ἔλεξε τοῖς ἐν τῇ Ἀκάνθῳ παραπλήσια, ὅτι οὐ δίκαιον εἴη κ. τ. λ. Interdum τῆς ποσότητος δηλωτικὸν est, cum sc. παραπλήσιοι s. παραπλήσιαι ponitur pro Totidem: sicut pro Tantundem accipitur παραπλήσιον in Thuc. 7, (19.) p. 238. Ἀπέχει δὲ ἡ Δεκέλεια σταδίους μάλιστα τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως εἴκοσι καὶ ἑκατόν· παραπλήσιον δὲ, οὐ πολλῷ πλέον, καὶ ἀπό: sic enim Valla legit, non ἐπὶ, ut vulgatæ habent Edd., τῆς Βοιωτίας. Pro Totidem usurpavit Idem παραπλήσιαι, dicens παραπλήσιαι νῆες, Naves totidem numero. [" Plut. Mor. 1, 14. Eichst. Quæst. 36. ad Diod. S. 1, 341. Ὅμοιος καὶ π., Thuc. T. 1. p. 199. Bip. Τοιοῦτος καὶ π., 206. Ἀλλ' οὐδὲ π., Demosth. 1066, 9. 22. Τὸ π., adv., Diod. S. 2, 351. Παραπλήσιον, subaud. ἐκείνῳ, ὃ κ. τ. λ. Lucian. 3, 550. Παραπλήσιοι, Totidem, Diod. S. 1, 606. 2, 118. Παραπλήσια, ad Dionys. H. 1, 78. Παραπλήσιον, adv. Proxime, ad 2, 1042." Schæf. Mss. " Παραπλησία, ἡ, Orig. c. Cels. 181." Kall. Mss.] Παραπλησίως, Similiter, Eod. prope modo, Dem. (36.) Νυνὶ δὲ πῶς ὑμῖν ὑπὸ τῶν χρηστῶν τῶν νῦν τὰ πράγματα ἔχει; ἆρά γε ὁμοίως καὶ παραπλησίως; Ubi etiam nota copulari ὁμοίως et παραπλησίως, sicut ὅμοια et παραπλήσια in Thuc. l. c. [" Π. ὥσπερ, ad Charit. 631." Schæf. Mss. Herod. 1, 77. Ἀγωνισάμενος οὕτω π., Sic æquo Marte.] Πλησίον, Prope, i. q. πέλας, a quo et originem traxit, Od. Κ. (37.) Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, Intuens alterum sibi adstantem. Item cum gen., sicut πέλας, Od. Ξ. (14.) συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει Πλησίον ἀλλήλων, Alterum prope alterum. Et, Πλησίον ἐστὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Oculis in propinquo est, Gaza. Item, Πλησίον γίνεσθαί τινος, pro Propinquum s. Proximum fieri, Prope accedere, Aristot. de

A Mundo, Πλησίον αὐτῶν γινόμενος, Ipsis jam propinquus factus, Chrys. de Precibus, Οὐ τολμᾷ τοῦ Θεοῦ γενέσθαι πλησίον, Prope ad Deum accedere. Et, Πλησίον τῶν χρόνων γίγνομαι, Ad tempora accedo. Et, Πλησίον γίγνεται τοῦ λύεσθαι, Proximum est ut solvatur, Prope est ut solvatur, Gal. ad Gl. 1. Dicitur etiam ὁ πλησίον, Qui in propinquo est, Proximus: sicut supra, ὁ πέλας. Plato Charm. Ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν καθημένων ξυγχωρῶν τὸν πλησίον ὤθει σπουδῇ, ἵνα παρ' αὐτῷ καθέζοιτο, Proximum quemque trudebat: Apol. (13.) Κακόν τι ἐργάζονται τοὺς μάλιστα πλησίον αὐτῶν, Nocent proximis quibusque, s. Vicinis suis. Et τὸ πλησίον, Quod in propinquo est, proximum est, Lucian. de Calumn. Τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας ὁρῶντες. Interdum οἱ πλησίον dicuntur Qui genere proximi sunt, ut et Lat. Propinqui. Item Domestici, Familiares: qua signif. Latino quoque vocabulo Proximi usus est Suet. Othone, Alii febrem simulasse ajunt, eamque excusationem proximis mandasse, si quæreretur. Alias τὸν πλησίον,
B sicut et τὸν πέλας, Quemvis alium hominem vocamus, Æschin. (78.) Ἤδη γάρ ποτε εἶδον μισηθέντας τοὺς τὰ τῶν πλησίον αἰσχρὰ λίαν σαφῶς λέγοντας. Itidem Aristot. utitur. Sed longe frequentissimum in sacris Literis, ut tum alibi, tum in hoc celebri mandato, Ἀγαπήσεις κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ τὸν πλησίον σου, ὡς σαυτὸν, Et proximum tuum, ut teipsum. [" Eur. Phœn. 163. ubi v. Paraphr., Abresch. Lectt. Aristæn. 59. ad Xen. Eph. 215. ad Charit. 325. Thom. M. 901. Πλ., ὁ πλ., Markl. Suppl. 110. Ὁ πλ., Villois. ad Long. 134. Τὸ, τὰ πλ., Porson. Hec. p. 61. Ed. 2." Schæf. Mss.] Dicitur etiam Πλησία pro πλησίον, Poëtice. [" Brunck. Aristoph. 2, 19." Schæf. Mss.] At Πλατίον pro πλησίον Doricum est. [" Koen. ad Greg. Cor. 123." Schæf. Mss.] Id ipsum tamen Πλατίον interdum dimin. est nominis πλάτη, significans Parvum remum, vel Naviculam: qua signif. in Epigr. usurpatur. Πλησιαίτερον sive Πλησιέστερον, Propius, Xen. (Ἀν. 2, 1, 23.) Ὡς δ' ἐγενέσθην πλησιαίτερον τοῦ Ἡρακλέους, Ubi ad Her-
C culem propius accesserunt, Theophr. Μέγιστον δὲ ἀεὶ τὸ πλησιέστερον τῆς ῥίζης, Quod propius radicem est, [4 Macc. 12, 3. Zonaras 1556. πλησιέστερον, ἐγγύτερον. Adde Etym. M. 309.] Superl. Πλησιαίτατα et Πλησιέστατα, Proxime. [* Πλησιαιτέρω, Herod. 4, 112. * Πλησιάκις, Schleusn. Lex. V. T.]

Πλησιάζω, Propinquo, Appropinquo, Accedo prope, i. q. πελάζω, Plut. Symp. 2. Διὰ τὸ πλησιάζειν μάλιστα, καὶ γίνεσθαι πέλας, Appian. B. C. 4. Πλησιαζόντων δὲ τῶν ἐρευνωμένων, Appropinquantibus iis qui eum persequebantur, Lucian. (2, 777.) Τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ, Plato vero Epist. 7. Πλησιάζειν ἐγγύτατά τινος, pro Proxime ad aliquid accedere, ubi metaph. signif. est pro παραπλήσιον εἶναι. Plin. interpr. Intervenire, in h. l. Aristot. dicentis de camelis, Ἀποχωροῦσι εἰς ἐρημίαν ὅταν ποιῶνται τὴν ὀχείαν, καὶ οὐκ ἔστι πλησιάσαι: nam sic vertit, Solitudines aut secreta certa petunt, neque intervenire datur sine pernicie. || Πλησιάζειν, Accedere familiariter ad aliquem, Congredi familiariter, Familiariter uti ali-
D quo, ὁμιλεῖν, Æschin. (76.) Τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχει, καὶ πλησιάζει ἐκείνῳ, Isocr. (ad Demon. 4.) Γίγνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικός. Πλησιάζειν, Sectari, Lucian. Ὧι πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσι. Athen. Πεπλησιακὼς τοῖς Πυθαγορείοις, Sectator, Auditor, Discipulus: quomodo et Plut. utitur. Quo refer πλησιάζειν τῇ φιλοσοφίᾳ, quod et συνεῖναι et ὁμιλεῖν: Sectari studium philosophiæ, Versari in studio philosophiæ, Plato de Rep. 6. Ὅταν δὲ αὐτοὶ πλησιάζοντες ὁμιλῶσι φιλοσοφίᾳ μὴ κατ' ἀξίαν. Et Isocr. ad Nic. Τοῖς λόγοις πλησιάζειν, In literis versari, Animum ad bonas literas applicare. || Πλησιάζειν, Consuescere, Rem habere, Concumbere: de re venerea. Dem. (1010.) Τῇ δὲ τούτων μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίαζεν ὀντιναδηποτοῦν τρόπον, Consuetudinem habebat, Concumbebat, Plut. Ταῖς δυσὶν ἀδελφαῖς πλησιάζειν τὸν Κλώδιον, i. e. συγγίνεσθαι, ut ibid. loquitur. Idem in Thes. (19.) Πασιφάῃ πλησιάζων, Aristot. de Gen. Anim. 3, 1. Πλησιάζει τῷ ἄρρενι, Isocr. ad Nic. Οὐδενὶ φανήσομαι σώματι πε-

πλησιακῶς πλὴν τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός. Convenit autem hæc verbi πλησιάζειν signif. cum signif. nominis Πλάτις et Ἐμπελάτειρα, de quibus pag. præced. [Soph. Œd. T. 91. "Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 899. Coray Theophr. 311. Bergler. Alciphr. 153. Plut. Mor. 1. p. 3. Ox., Toup. Opusc. 1, 555. Emendd. 4, 480. Diod. S. 1, 327. 666. Transitive, Brunck. Aristoph. 1, 159." Schæf. Mss. Xen. Mem. 4, 4, 25. Isocr. Encom. Hel. 26. Eur. El. 634.] Πλησιασμὸς, Familiaris consuetudo et sectatio. In primis vero de re venerea dicitur, significans Coitus. Quam vocem licet J. Poll. rejiciat et improbet, utitur tamen ea Aristot. H. A. 4. Εἰσὶ γὰρ ἑκάστοις τῶν ζώων ἴδιαι φωναὶ πρὸς τὴν ὁμιλίαν καὶ τὸν πλησιασμόν: pro quo paulo post dicit ὀχείαν. Accipitur et in propria signif. pro Appropinquatio, Accessus. Greg. Περιόδους καὶ πλ. καὶ ὑποχωρήσεις, καταλαμβάνειν, Accessus planetarum et recessus, Bud. [" Toup. Opusc. 1, 555." Schæf. Mss. * Πλησίασμα, Coitus, var. lect. ap. Aristot. H. A. 6, 23. cf. Plin. 8, 44. * Πλησίασις, Coitus, Plut. 10, 576. * Πλησιαστὸς, unde * Ἀπλησίαστος, Schol. Pind. Π. 12, 15. " * Παραπλησιάζω, Propinquus sum, Prope accedo, Chrys. Hom. 117. T. 5. p. 757, 43." Seager. Mss. Aristot. H. A. 10, 3. Æsop. Fab. 270. * " Προσπλησιάζω, Accedo propius, Andr. Cr. 17." Kall. Mss.]

" Πιλνάω, i. q. πελάω, unde et factum est, testibus " Grammaticis:" [cf. σκεδάω, σκιδνάω, σκίδνημι:] " Appropinquare facio, Prope accedere cogo, Admo- " veo. Terræ aliquis aliquid πιλνᾷ, cum facit ut in " eam se inclinet s. cadat, cum id dejicit et proster- " nit: velut ap. Hesiod. Ἔργ. 2, (129.) de Borea, " Πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας Οὔρεος " ἐν βήσσαις πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, Ἐμπίπτων. " Dicitur etiam πίλνημι: unde pass. πίλναμαι, signi- " ficans πελάζομαι, Hesiod. Θ. (703.) γαῖα καὶ οὐρα- " νὸς εὐρὺς ὕπερθεν Πίλνατο, Appropinquabat, Se ad- " movebat, et veluti concurrebat, Il. T. (93.) de " noxa, s. ate, τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔ- " δει Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαί- " νει: Non descendit in terram, Non tangit terram " pedibus; sed super hominum capitibus graditur." [" Πιλνάω, Πίλναμαι, Mitsch. H. in Cer. 150. Ruhnk. 115. Wolf. Præf. ad Il. 31. Valck. ad Il. 22. p. 58. ad Mosch. (2, 109.) p. 349. ad Il. X. 401. Brunck. ad Poët. Gn. 314. ad Charit. 668. Heyn. Hom. 5, 431. 7, 622. 8, 329. 434. * Ἀναπίλναμαι, ibid." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 952. * Ἐπιπίλναμαι, Od. Z. 44. * Περιπίλναμαι, Apolin. Metaphr. 201. 252.] " Προσπίλναμαι, Appellor, Admoveor et propinquus " fio, προσπελάζομαι, Od. N. (95.) Τῆμος δὴ νήσῳ " προσεπίλνατο ποντοπόρος ναῦς." [" Ad Charit. 668." Schæf. Mss.]

" ΠΕΛΕΘΟΣ, Stercus, Merda, i. q. σκὼρ, teste J. " Poll. 5, (91.) c. 14. Utitur eo vocab. Aristoph., " sed oxytonws ap. eum scripto, Ἀ. (1169.) ὁ δ' αὖ, " λίθον βαλεῖν βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι Τῇ χειρὶ " πελεθὸν ἀρτίως κεχεσμένον. Sed videri queat leg. " σπέλεθον," [nisi vetet metrum,] " ut in Concio- " nantibus (591.) Ibi enim, dicente Praxagora, κα- " τεδεῖ σπέλεθον πρότερός μοι: et respondente Ble- " pyro, Μῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν; Schol. σπέλεθον " exponens κόπρον, alibi quoque Comicum usurpasse " ait, subjungens ea ipsa verba, ἐν σκότῳ λάβοι Τῇ " χειρὶ σπέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον, pro superiore " πελεθὸν posito σπέλεθον. Reperitur vero scriptum " et Σπέλθος pro σπέλεθος, ut ap. Athen. 15. (p. 698.) " Ἐς δὲ Θάσον μ' ἐλθόντα μετωρίζοντες ἔβαλλον Πολ- " λοῖσι σπέλθοισι. Sed ea scriptura putatur esse " mendosa:" [Schw. reposuit σπελέθοισι. " Πέλεθος, Σπέλεθος, ad Mœr. 310. Phryn. Ecl. 157. Jacobs. Anim. 111." Schæf. Mss. * Πελλία, Hesychio σπέλεθοι. Cf. * Πελεθόβαψ, quod ap. Arcad. p. 94. scribitur πελεθοβὰψ, ut * πλινθοβάψ.]

" ΠΕΛΕΘΡΟΝ, i. q. πλέθρον, h. e. μέτρον γῆς se- " cundum quosdam continens μυρίους πόδας, secun- " dum alios centum stadia, Hes. Il. Φ. (407.) Ἑπτὰ " δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών." [" Heyn. Hom. 6, 180. 8, 195. Lucian. 3, 587. Musgr. Ion. 1137. Antip.

A Thess. 40." Schæf. Mss.] " Πτέλεθρον affertur pro " Jugerum." [Phot. * Πέλαθρα· πλέθρα· ἔστι δὲ μέτρα γῆς· τὸ δὲ πλέθρον, σταδίου ἕκτον.] " Ἀπέλεθρος, ὁ, " ἡ, Immensus. Hesych. enim ἀπέλεθρον dici scribit " ἀμέτρητον, quia πλέθρον est Mensuræ genus: affe- " rens et ἀπέλεθρον ἶνα pro ἀμέτρητον δύναμιν, Im- " mensum robur, Immensas vires: respiciens sc. ad " Il. E. (245.) Ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας: quia dixerat in " præcedente versu, ἄνδρε κρατερώ. Sic Od. I. (538.) " Ἧκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον. Ab eod. " Hom. aliquis dicitur ἀπέλεθρον τρέχειν, sub. ὁδὸν, " vel tale aliquid, pro Procul currere, Longe, et " usqueadeo, ut immensum pene esse interstitium " videatur. Il. Λ. (354.) Ἕκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον " ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ, ubi Schol. ὃ οὐκ ἔστι πλέ- " θρῳ μετρῆσαι. Sunt qui ἀπέλεθρον PRO πολυπέλε- " θρον accipiant, τῷ ᾱ tribuentes vim epitaticam." [" Heyn. Hom. 5, 45. 6, 180." Schæf. Mss.] " Ἰσο- " πέλεθρον, Quod totidem jugerum est: Hesychio " ἰσόμηκες." [* Πολυπέλεθρος, Poëtice Πουλυπ., Quint.

B " Sm. 3, 396. * Πελεθρίζω, unde] " Πελέθρισμα, " Hesychio δρόμημα, Cursus: forsan Cursus plethri " mensuram æquans."

" Πλέθρον, τὸ, Jugerum, pro quo et πέλεθρον di- " cunt Poëtæ, Plut. Camillo, Ἐκέλευσεν οὗτος μηδένα " πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώραν κεκτῆσθαι: pro " eo quod Liv. Dec. 1, l. 5. Tulit hic legem ne quis " plus quingenta jugera agri possideret. Apud Agri- " mensores Jugerum unum pedes CCXL, et in latitu- " dine pedes CXX, faciunt, terram modiorum IIII. " Suid. vero πλέθρον esse dicit Stadii sextam partem, " hoc est LXVIII cubitorum, s. C pedum." [" Wakef. Ion. 1156. Musgr. 1137. El. 883. ad Diod. S. 1, 61. 72. 654. ad Lucian. 2, 82. Heyn. Hom. 5, 45. 6, 180. 8, 195. Mœr. 311. Timæi Lex. 219. et n., Toup. Opusc. 1, 361. ad Herod. 48. 164. 177." Schæf. Mss. * " Ἀπειρόπλεθρος, Const. Manass. Chron. p. 119." Boiss. Mss.] " Δεκάπλεθρος, Qui decem ple- " throrum s. jugerum est." [* Δίπλεθρος, Lucian. 2, 82. Diod. S. 1, 30. alibi. * Ἑκατοντάπλεθρος, Julian.

C Ep. 24. p. 395. * Ἔκπλεθρον, Lobeck. Phryn. 412.] " Ἔκπλεθρος, Plethri s. Jugeri mensuram excedens. " Ex Eur. pro ὑπερβαῖνον πλέθρον μέτρον et ὑπέρμε- " τρον s. μέγα: ubi sc. dicit ἔκπλεθρον πήδημα." " Ἡμίπλεθρον, Dimidium jugeri," [Xen. K. Ἀ. 4, 7, 4. Herod. 7, 126.] " Πολύπλεθρος, Qui multorum ju- " gerum est, Eur. Alc." [690. γύας. * Τετράπλεθρος, Strabo 17. p. 1165. Polyb. 6, 27, 2. * Τετραπλεθρία, Inscr. Corcyræa Muratorii p. 588. ἀμπέλων, item * Διπλεθρία ἀμπέλων, ibid. * " Πλεθρίζω, Coray Theophr. 294. Schneid. 252." Schæf. Mss. * Πλέθρισμα, Photio δράμημα.] " Ἐκπλεθρίζειν, Ple- " thrum s. Jugerum cursu emetiri. Exercitii genus " est, quod Gal. de San. Tuenda 2, (10.) describit, " Τὸ δ' ἐκπλεθρίζειν ἐστὶν ἐπειδάν τις ἐν πλέθρῳ πρόσω " τε ἅμα καὶ ὀπίσω διαθέων ἐν μέρει πολλάκις ἐφ' ἑκά- " τερα χωρὶς καμπῆς, ἀφαιρῇ τοῦ μήκους ἑκάστοτε βρα- " χὺ, καὶ τελευτῶν εἰς ἓν καταστῇ βῆμα." [" Schneid. ad Theophr. l. c." Schæf. Mss. * " Πλέθριον, dimin. a πλέθρον, item Circus, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

D " Πλεθριαῖος, Plethrum s. Jugerum æquans, Qui ple- " thri magnitudine est: διάστημα, ap. Suid. Eodem " Suida teste Xen. (K. Π. 7, 5, 6.) in agro Babylonio dicit πλεθριαίους φοίνικας φύεσθαι." [Strabo 16. p. 1095.] " Πλῆθρον, Hesychio κλῆθρον: item εἶδος " μέτρου, quod potius πλέθρον."

ΠΕΛΕΚΥΣ, εως, ὁ, Securis, Bipennis, Od. E. (234.) Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, Il. Ψ. (114.) Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες: ut Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Πέλεκυν ἔχοντας ξυλοκόπον. Il. N. (391.) Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, O. (711.) Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Et Xen. Ἑλλ. 3, (3, 7.) p. 289. Πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας, καὶ πολλὰ δρέπανα. Synes. Ep. 108. Πελέκεις ἑτερόστομοι περὶ τὴν ζώνην ἑκάστῳ. Et ἀπὸ πελέκεος, pro Securi, Plut. (6, 718.) de Lycurgo loquens, Ἐκέλευε δὲ τὰς οἰκίας ποιεῖν ἀπὸ πελέκεως καὶ πρίονος μόνον: (7, 149.) de eodem, Ἀπὸ πρίονος καὶ πελέκεως

κελεύσας, τὰ θυρώματα ταῖς οἰκίαις ποιεῖν καὶ τὰς ὀροφάς. Sic et in Vita Lycurgi, Ὅπως οἰκία πᾶσα τὴν μὲν ὀροφὴν ἀπὸ πελέκεως εἰργασμένην ἔχῃ, τὰς δὲ θύρας ἀπὸ πρίονος μόνον. Apud Eund. (7, 143.) leges, cur τῶν στρατηγῶν αἱ ῥάβδοι συνδεδεμέναι προσηρτημένων τῶν πελέκεων φέρονται. Utebantur πελέκεσι in victimis quoque cædendis, necnon decollandis sontibus: quo itidem pertinent hæc, Securim infligere, impingere, Securi percutere, ferire. Apud Athen. 10. Παίεσθαι πελέκει, ubi etiam griphum quendam affert e Simonide, in quo πέλεκυς vocatur Διονύσου βουφόνος θεράπων. Herodian. 8, (6, 18.) Ὥσπερ ἀποσεισάμενοι πέλεκυν τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον, Quasi cervicibus imminentem securim excussissent. Itidem ap. Plut. (9, 242.) Πολλοῖς μὲν ἐπέβη Δεινὸς κολαστὴς πέλεκυς, αὐχένος τομεύς. Cic. Securibus hospitis sui cervices subjicere. Dionys. H. 9. Πελέκει τοὺς αὐχένας ἀπεκόπησαν, Cervices eis securi amputatæ sunt, Securis cervicibus eorum impacta, s. brevius, Securi percussi sunt. Apud Hes. legitur etiam accus. Πελέκεα, pro πέλεκυν. At Simmiæ Rhodii Πέλεκυς, est Poëmation, cujus στίχοι bipennis s. securis ancipitis formam exprimunt. Addi solet Theocriti Poëmatis in fine, una cum Σύριγγι, et Βωμῷ, et Ὠῷ. || Hesychio πέλεκυς est non solum ἀξίνη δίστομος, sed etiam σταθμίον * ἑξαμναῖον, ἀρχαῖον: vel, secundum alios, * δωδεκαμναῖον. Itidem Eust. 1878. Πελέκεων μὲν οὐ μία σημασία· δηλοῖ γὰρ ἡ λέξις ὁμωνυμίας λόγῳ, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ σταθμὸν ἐν Κρήτῃ * ἑξάμνουν ἢ δεκάμνουν. Vide et Ἡμιπέλεκκον. [" Munck. ad Anton. Lib. 79. Verh., Voss Myth. Br. 1, 56. Valck. Diatr. 145. T. H. ad Lucian. Dial. p. 57. 67. Wyttenb. Select. 373. Heyn. Hom. 8, 529. 536. Πέλεκυς, ἡ, Wakef. Trach. 325. De gen., Jacobs. Anth. 8, 165. Gen. πελέκεος, Mœr. 345. ubi in not. de πελέκυος. Dat., Archimel. 2. Πελέκει armata Minerva, Mitsch. H. in Cer. 106." Schæf. Mss. " Figura mathematica, Hero Dasypodii p. 39. τὸ περιεχόμενον σχῆμα ὑπὸ τεσσάρων περιφερειῶν, δύο κοίλων καὶ δύο κυρτῶν." Schn. Lex.] Πελεκυφόρος, Qui securim gestat, [Lictor,] Bipennifer Ovidio. [" Planud. Ovid. Met. 4, 22." Boiss. Mss. " Ad Charit. 567." Schæf. Mss. AT * Πελεκύφορος, Magistratus cui secures præferuntur, ut Consul, Prætor, Polyb. 2, 23, 5. sed vide Schw. Πελεκηφόρος, Eust. ad Dionys. P. 537. p. 215. Schæf. ad Greg. Cor. 1019.] Πελεκοειδὴς, Securis s. Bipennis formam habens: σχῆμα, Procl.

Ἀμφιπελέκη, ἡ, Securis anceps, Bipennis: πελέκιον δίστομον, Hes.: ap. quem tamen perperam HABETUR Ἀμφιπελέη. Aristarchus autem accipit pro ὁ τῆς ἀξίνης στελεὸς, Manubrium s. Capulus bipennis, Lignum quod securis foramini inditur. Pro Bipenne vero usurpant Cyrenæi. Sed scr. fortasse vel Ἀμφιπελέκκη vel Ἀμφιπέλεκκον, de quo infra. [" Ἀμφιπελέκη, * Ἀμφιπέλεκος, Heyn. Hom. 6, 475." Schæf. Mss.]

Ἡμιπέλεκκον, τὸ, Securicula, Dimidiata securis, i. e. Securis unicam tantum pennam habens, quæ bipennis et anceps non est, quæ ἑτερόστομος πέλεκυς a Synes. nominatur. Eust. exp. μονόστομος πέλεκυς, item μικρὸς πέλεκυς, annotans in eo vocab. geminari κ propter metrum. Il. Ψ. (851.) Καδδ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα. Utitur et alibi. Apud Suid. habetur ETIAM Ἡμιπέλεκυς in ead. signif. Apud Hes. vero legitur Ἡμιπέλεκας, πέλεκας μονοστόμους: pro quo fortasse reponendum Ἡμιπελέκεις, aut Ἡμιπέλεκκα, πελέκεις μονοστόμους. Idem RURSUS Ἡμιπέλεκκα adjective exp., τὰ μὴ ἑκατέρωθεν ἐστομωμένα. Adjective itidem Ἡμιπέλεκκον exp. τριμναῖον ἢ τετραμναῖον ἢ πεντάμνουν: eo quod Paphiorum lingua τὸ δεκάμνουν vocetur Πέλεκυς. IGITUR Ἡμιπέλεκκος Hes. significabit Ab una tantum parte acutus in modum πελέκεως μονοστόμου: item Quinque minas pendens. [* " Ἡμιπέλεκον, Heyn. Hom. 6, 475. Ἡμιπέλεκκον, 8, 529. 536." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM Ἡμιπελέκιον, Securicula.

Πελεκάω, pro quo Poëtice et metri causa USURPATUR Πελεκκάω, Securi cædo vel complano, Od. E. (244.) de lignis jam cæsis, πελέκκησεν δ' ἄρα A χαλκῷ, ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Nam securi prius crassiora resecantur, deinde poliuntur ad perpendiculum, s. ξέονται τῷ σκεπάρνῳ, Ascia. Pass. Πελεκάομαι, Securi cædor. Utitur Theophr. H. Pl. 3, 10. Τούτων γὰρ περιαιρεθέντων, καὶ καταλειφθείσης τῆς μήτρας, ἐκ ταύτης πελεκᾶται, His enim detractis, medullæ relictæ securis adigitur, Gaza. [Aristoph. Ὄρν. 1157. " Musgr. Herc. F. 945. Diod. S. 2, 396. et n., Dawes. M. Cr. 294." Schæf. Mss. Suid. 3, 72. Araros ap. Anecd. Bekkeri p. 112. Schol. Lycophr. 349. Mathem. Vett. p. 82. λίθοι πεπελεκημένοι.] Πελέκημα, τὸ, Quod securis inter cædendum aut complanandum abstulit, Segmina quæ bipenni auferuntur e ligno quod cæditur aut complanatur: sicut Ramentum, quod lima aut radula, Scobs, quod serra: quorum illud, ῥίνημα et ξύσμα, hoc, πρίσμα nominatur. Aët. 8, 3. Πελεκήματα κυπαρίσσου καὶ πρίνου ἐλαίῳ ἑψήσας, ἄλειφε τὸ σῶμα, Geop. 9, 11. Τοῦ πρέμνου ἐκκόψαντες πελεκήματα μετὰ τοῦ φλοιοῦ * τετραπάλαιστα. In his tamen B ll. non per η scriptum est πελέκημα, SED Πελέκυμα per υ: quod mendosum est; nec enim πελεκύνω aut πελεκύω dicitur, sed Πελεκάω: unde πελέκημα ut ῥίνημα a ῥινάω. [Gl. Fomes, Assula.] Πελέκησις, Sectio vel Dolatio quæ securi fit, Theophr. H. Pl. 3, 10. Ἅπαν γὰρ τὸ ἄρρεν τῇ π. καὶ βραχύτερον, καὶ ἐπεστραμμένον μᾶλλον, καὶ δυσεργότερον, καὶ τῷ χρώματι μελάντερον· τὸ δὲ θῆλυ, εὐμηκέστερον. Plin., Lignum maribus durum, et in fabrili opere contortum, feminæ mollius, publico discrimine in securibus: H. Pl. 5, (1.) Καθ' ἑτέραν τὴν κηδόνα ποιοῦνται τὴν π. Idem, Τὴν δὲ π. αὐτῶν γίνεσθαι τὴν αὐτήν. Πελεκητὴς, Qui securi dolat, bipenni cædit vel complanat, [Gl. Dolator. * Πελεκήτωρ, Manetho 4, 324.] Πελεκητὸς, Qui securi dolatus est, Bipenni cæsus s. complanatus. Item, Qui securi cædi potest, bipenni dolari complanarique potest; Dolatilis, ut quidam interpr. Π. ξύλα, Quæ securi dolantur et complanantur, Theophr. H. Pl. 5, 7. Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν σχιστὰ, τὰ δὲ π., τὰ δὲ στρογγύλα, Lignorum alia C findi solent, alia securi dolari. Vel, Talia sunt ut findi debeant, etc. Vide et Ἀποπελεκάω. [Schleusn. Lex. V. T.] Ἀπελέκητος, ὁ, ἡ, Qui securi dolatus complanatusque non est, Rudis et inelaboratus. Vel etiam, Qui securi dolari complanarique nequit. [" Valck. Callim. p. 17." Schæf. Mss. Diog. L. 4, 27.] Εὐπελέκητος, Qui bene dolatus complanatusque securi est, Qui facile dolari complanarique securi potest, Securi facilis; vel, ut alii interpr., Dolatu facilis. Theophr. H. Pl. 5, 8. Εὐπελεκητότερα καὶ εὐτορνότερα καὶ εὐξοώτερα τὰ χλωρὰ, Facilius dolantur securibus complananturque. Ἀποπελεκάω, Securi aufero, inter dolandum detraho, Securi dolo, Bipenni complano, Theophr. H. Pl. 5, 7. Πελεκητὰ δὲ ξύλα, ὅσων ἀποπελεκῶσι τὰ ἔξω· στρογγύλα δὲ, δῆλον ὅτι τὰ ἄψαυστα: ubi nota στρογγύλα vocari Ligna securi intacta, quæ talia relinquuntur qualia ex arbore cæsa sunt: πελεκητὰ vero, Quæ securi solent dolari complanarique extrinsecus, et ad figuram quadrangulam redigi: in utrisque autem ἐναπολείπεται ἡ μήτρα, D contra quam in fissilibus. Sed perperam ibi SCRIPTUM Ἀποπλέκουσι. Aliud exemplum ex Aristoph. vide in Πελεκάν. [" Alberti Peric. Cr. 63." Schæf. Mss. * " Ἀποπελέκημα, ad Hesych. 2, 433, 10." Dahler. Mss.] Ἐκπελεκάω, Securi excindo, eximo, aut potius excutio, Bud. e Theophr. H. Pl. 9, (2, 7.) Τοῦτο ὅταν ἐκπελεκήσωσι. [* " Καταπελεκάω, Heyn. Hom. 7, 246." Schæf. Mss.] " Παραπελεκάω, Circumdolo, Dedolo, Greg. Naz."

[* " Πελεκέω, Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxii." Schæf. Mss. " Πελεκέομαι, Securi cædo, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 275, 15. Αὐτὸς γὰρ (ὁ διάβολος) ἠρέθισε παῖδας Ἰουδαίων πελεκεῖσθαι τὸν σταυρόν." Seager. Mss.]

Πελεκίζω, Securi ferio s. percutio, Securim illido, impingo: proprie de animalibus aut hominibus, sicut superius πελεκάω de materie, ut et Suid. testatur, Πελεκῶ, πελεκήσω, ξύλα· πελεκίζω δὲ, τὸ μετὰ σπάθης κόπτω. Itidem Eust. 1531. Πελεκῶ μὲν, ἐπὶ ξύλων· πελεκίζω δὲ, ἐπὶ προβάτων καὶ βοῶν, καὶ ὅλως ζώων.

Eustathio igitur Πελεκίζω, i. q. Athenæo τῷ πελέκει παίειν. Diod. S. 36. Ῥαβδίοας ἐπελέκισε: 19. p. 726. Ῥαβδίοας ἐπελέκισε κατὰ τὸ πάτριον ἔθος, ubi tamen per η scribitur ἐπελέκησε. Et pass. voce ac signif. Apoc. 20, 4. Τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων, Securi percussorum. [Polyb. 1, 7, 12. 11, 30, 2. "Toup. Emendd. 2, 349. ad Diod. S. 2, 396. 530. 615." Schæf. Mss. Strabo 16. p. 331. Sieb.] AT Πελεκύζω, quod in VV. LL. habetur, itidemque exp. Securi cædo, percutio ac decollo, mendosum esse puto. [* "Ἀποπελεκίζω, Bekk. Anecd. 438. in Ἀποτυχίσαι," Kall. Mss.] Διαπελεκίζω, Securi percutio s. ferio, Gaza ap. Cic.

Πέλεκκον, τὸ, Manubrium s. Capulus bipennis, Lignum quod inditur securis foramini, et quo tenetur ipsa securis inter cædendum, Eust. 949. Πέλεκκον δὲ οὐδετέρως, ὁ στειλεὸς, τουτέστιν ἡ λαβὴ τοῦ πελέκεως, ἤτοι τῆς ἀξίνης· διπλασιασθέντος τοῦ κ, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡμιπέλεκκα. Il. N. (612.) ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, Μακρῷ, ἐϋξέστῳ. Ubi annotat Eust. addi μακρῷ, sc. quoniam non est στελεὸς σκεπάρνου, sed ἀξίνης. Apud Hes. vero habetur non πέλεκκον, SED Πελεκκὸς, diverso genere et accentu, cum hac itidem exp. στελεὸς, ὅ ἐστι ξύλον εἰς τὴν ὀπὴν τῶν πελέκεων βαλλόμενον: quod ET Πελεκύστερον appellant: sic enim ap. Eund. Πελεκύστερον, τὸν στελεόν. ["Heyn. Hom. 6, 475." Schæf. Mss.] Ἀμφιπέλεκκος, Capulus securis, Bipennis manubrium, Bud. [Sic quidam legunt in Hom. l. c. et exp. δίστομος.]

Πέλεκρα, Securis, ἀξίνη, Hes.

[* Πελέκιον, Gl. Securicula, ad Greg. Cor. 29. Hes. v. Σάγαρις. "Zeun. Ind. Xen. K. Π. v. Σάγαρις." Schæf. Mss. * "Πελέκυνον, Securicula, Athan. 1, 664." Kall. Mss. * Πελεκύδιον, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Πελεκυνάριον, i. q. πέλεκκον, Theo ad Ptolem. Σύντ. 262.]

Πελεκῖνος, Securidaca, Diosc. 3, 146. Ἡδύσαρον τὸ ὑπὸ τῶν μυρεψῶν καλούμενον πελεκῖνος, θάμνος ἐστὶ φυλλάρια ἔχον ἐρεβίνθῳ ὅμοια, λοβοὺς δὲ κερατίοις ἐοικότας· ἐν οἷς τὸ σπέρμα πυῤῥὸν, ὅμοιον πελέκει ἀμφιστόμῳ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται. Plin. 27, 12. (s. 95.) Pelecinum in segetibus discimus nasci, fruticosam cauliculis, foliis ciceris: semen in siliquis fert, corniculorum modo aduncis, ternis quaternisque. At 18, 17. (s. 44.) de herbis quæ complexu necant, Lentem (enecat circumligando se) herba securidaca, quam Græci a similitudine Pelecinon vocant: quæ desumsit e Theophr. H. Pl. 8, 8. ubi sic, Ἐν δὲ ταῖς ἀφάκαις ὁ πελεκῖνος γίνεται, ὅμοιον τῇ ὄψει τῷ πελέκει. [Hippocr. Morb. Mul. 665, 48. Sprengel. Hist. Rei Herb. 1. p. 183. Πελεκῖνος, ἡ, Geop. 2, 43.] || Avis nomen ap. Aristoph. Ὄρν. (882.) Καὶ πορφυρίωνι καὶ πελεκᾶντι, Καὶ πελεκίνῳ. Sunt qui scribant hanc avem ita dictam a pelecini s. securidacæ corniculo, cujus formam ejus rostrum, sursum recurvum et coracini coloris, imitatur: esseque e genere τῶν στεγανοπόδων, Palmipedum: crura tibiasque habere coloris cærulei, pennis albis nigrisque convestiri: et a quibusdam appellari Avosetam. ["Species juncturæ ap. fabros a forma dictæ, Lat. Securicula, (Anglice A swallow's tail,) Vitruv. 4, 7. (10, 27.) Gesner. Thes. L. L. Hinc πελεκῖνοι τετράγωνοι et κακόνες * πελεκινωτοὶ, Vitruvio l. c. Securiculati et Trabes compactæ securiculis, πελεκινοὶ κρυπταὶ, Mathem. Vett." Schn. Lex. * "Πελεκινοειδὴς, Archim. 135." Wakef. Mss.]

Πελεκὰν, ᾶνος, Lingua communi: ET Πελεκᾶς, ᾶντος, [item Πελέκας, αντος, ὁ, Schol. Aristoph. Ὄρν. 883. Πελεκάντος, —άντι, Suid.] Attice, Dorice autem Πελεκᾶς, ᾶ, Picus martius, παρὰ τὸ πελεκᾷν τὰ ξύλα, ut docet Schol. Aristoph., et confirmat ipse Comicus Ὄρν. (1154.) ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες, Σοφώτατοι πελεκᾶντες· οἳ τοῖς ῥύγχεσιν Ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ' ὁ κτύπος Αὐτῶν πελεκάντων ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ. Ubi non dubito quin pro πελεκάντων reponendum sit πελεκώντων, ut sit partic. a πελεκάω: [sic reposuit Brunck., 'sagacissimo Dawesio' emendationis laudem tribuens.] Aristot. H. A. 8, 12. inter gregales aves, h. e. ἀγελαίους ὄρνιθας, recenset: ubi etiam ait, Οἱ πελεκᾶνες δὲ ἐκτοπίζουσι καὶ πέτον-

A ται ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ἐπὶ τὸν Ἴστρον: 9, 10. Οἱ δὲ πελεκᾶνες οἱ ἐν τοῖς ποταμοῖς γινόμενοι καταπίνουσι τὰς μεγάλας κόγχας καὶ λείας: [cf. Ælian. H. A. 3, 20.] Quæ confer cum iis quæ scribit Plin. 10, 40. ubi πελεκὰν interpr. Platea: quam Cic. de N. D. 2. vocat Platealem. Ab Hieronymo Ps. 101. redditur Pellicanus; hæc enim verba, Ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ, sic interpr. Similis factus sum pellicano solitudinis. Ubi etiam hæc annotat, Duo genera dicuntur esse horum volatilium. Unum in aquis est, et esca ejus pisces sunt; et unum in solitudine, et esca ejus venenata animalia: h. e., serpentes et crocodili et lacertæ. Dicuntur autem ista volatilia Latine Onocrotali. Hactenus ille. Ceterum Levit. ii, interdicitur Judæis harum avium esus, πορφυρίωνος et πελεκᾶνος et κύκνου. Ubi vet. Versio, quæ Hieronymo tribuitur, itidem habet Onocrotali: QUI Ὀνοκρόταλος, oloris similitudinem habet, ut Plin. docet 10, 47. ubi plura de eadem avi. Ceterum Aristoteli Πελεκὰν aliam avem videmus esse, quam Aristophani, itemque Hes.
B et Suidæ; namque Aristoph. pro Pico martio, qui δρυοκολάπτης et δενδροκολάπτης nominatur, accepisse, ipsum etymon, ad quod alludit, indicat: at de Hes. et Suida dubium nullum est: sic enim ille, Πελεκὰν, ὄρνεον τὸ κολάπτον καὶ τρυπῶν τὰ δένδρα: hic vero ita, εἶδος ὀρνέου τρυπῶν τὰ δένδρα, ἀφ' οὗ καὶ δενδροκολάπτης καλεῖται. [Artemid. 2, 20. Horapollo 1, 54. Oppian. Ixeut. 2, 6. "Sylb. ad Paus. 242." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Πελέκανος, Gl. θαλάσσιον ὄρνεον, Fulica.]

"Πελικὰν," ["imo Πελίκα, Dor. pro Πελίκη, cf. Casaub. ad Athen. 425." Schw. Mss.] "Species est poculi lignei, sic nominata διὰ τὸ πεπελεκίσθαι, Quod securi dolata et confecta sit. Alii volunt esse ξυλίνην λεκάνην, Catinum ligneum, Hes. Apud Athen. (l. c.) reperio Πελίκη in Poculorum censu. Ibi enim Callist. πελίκας exp. κύλικας, Calices: Crates vero χόας quosdam nominatos fuisse πελίκας ait: hujusque ἀγγείου τύπον prius quidem similem fuisse τῷ τῶν παναθηναϊκῶν, quando sc.
C πελίκη nominabatur: postea vero ipsum accepisse οἰνοχόης σχῆμα, quales fuisse τοὺς ἐν τῇ ἑορτῇ παρατιθεμένους: talesque fuisse vocatos ὄλπας, et ad infundendum vinum assumi solitos. At Πελίνη, ἡ, dicitur esse Mensura Attica continens heminas octo. Vide et Πέλυξ." ["Πελικὰν, ᾶνος, ὁ, Heyn. ad Apollod. 1158. Πελίκη, ibid." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 78. Phot. Πέλικαν· Βοιωτοὶ τὴν ξυλίνην λεκάνην, διὰ τὸ ἐκπεπελεκῆσθαι· Ἀπολλόδωρος δὲ ποτηρίου εἶδος. Cf. Πελίχνη.]

"Πέλυξ, s. Πέλυς, Pelvis. J. Poll. enim 10, (78. 105.) c. 22. quod est de vasis in quibus abluuntur pedes et pocula, scribit τὴν λεκάνην a Tragicis vocari πέλυν," [hodie legitur πέλλιν:] "Æoles autem πέλυκα vocare maxime τὴν ξυλίνην λεκάνην, Ligneam pelvim, Ligneum catinum: sc. ἀπὸ τοῦ πεπελεκηκέναι. Pro eo Hes. habet Πελικὰν, ut supra docui. Πέλυξ ponitur etiam pro πέλεκυς, Securis. Jerem. 23, (29.) Οἱ λόγοι μου ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν, Sermones s. Verba mea ut securis incidens
D petram:" [Ezech. 9, 2. Aqu. Deut. 19, 5. 20, 19.] "Meminit hujus signif. Eust." [Od. E. 240. p. 210.] "quoque." [cf. Athen. 392.] "Affertur πέλυξ et pro Galea: pro quo apud Hes. πέλλιξ." [Phot. Πέλεκυς· ὁ δὲ πέλυξ βάρβαρον. Cf. Πέλλα.]

"ΠΕΛΜΑ, τὸ, Planta pedis, h. e. Ima pedis pars, qua solum teritur, Lat. Solum dicta: Cic. Tusc. 5. ex Epistola Anacharsidis, Mihi amictus est Scythicum tegmen; calceamentum, solorum callum; cubile, terra. Alex. Aphr. Οἱ γαργαλιζόμενοι τὰ πέλματα, γελῶσι. Tribuitur πέλμα ceteris etiam animantibus: Herodian. 4, (15, 8.) de camelis, Μάλιστα ἔχουσαι ἁπαλὰ τὰ πέλματα, et propterea εὔτρωτοι si calcent murices et tribulos. Rursum Alex. Aphr. πέλματα tribuit digitis, Imam eorum partem sic appellans, quæ ungui subjacet: Τὰ νεῦρα, inquit, καιοῦσα ἐν τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων, ἐκ τῶν οἰκείων περιττωμάτων ποιεῖ τοὺς ὄνυχας. Alii interpr. Extremitates digitorum, τὰ

"ἄκρα τῶν δακτύλων, ut ibid. loquitur. Πέλμα vocatur etiam Solea calceamenti, Polyb. Τοὺς Λοκροὺς εἰς τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβάλλοντας γῆν. Lat. etiam Solum hac signif. dicunt. Plaut. Qui soccis habeat auro suppactum solum, Martial. l. 9. in sutorem, Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solum." [" Toup. Opusc. 1, 539. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 92. Jacobs. Anth. 7, 313. 8, 76. 161. 287. 9, 478." Schæf. Mss. Nicander Fr. 11. * Βαθύπελμος, Anal. 2, 28. * Μονόπελμος, 52. Bekk. Anecd. 425. * Πελματώδης, Gl. Plantaris. * Πελματίζω, Etym. Havn. (ad Etym. M. 1002. Sturz.) πελματίσατε, ξέσατε τὸ ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. * " Πελματόω, Toup. Opusc. 1, 338." Schæf. Mss.] " Ἐκπελματῶσαι, ap. Suid. legitur, sed sine exp. vel exemplo. Putatur signif. Plantas pedis atterere." " Καταπελματόω, Pyctaciis consuo: ut redditur Josue (9, 5.) ibi enim hæc verba, Τὰ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ καταπελματωμένα ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, redditur, Calceamenta eorum perantiqua et ad indicium vetustatis consuta pyctaciis erant: πέλματα tamen dicuntur Soleæ potius, et καταπελματοῦν σανδάλιον, Sandalium soleis novis in detritarum locum repositis resarcire." [" Hypatus de Partibus Corp. hum. 154. * Τέλμα, τὸ ὑποκάτω τοῦ ποδὸς, quod Bernard. confert, ad Ælian. H. A. 4, 3. ubi Cod. Med. pro πέλμα exhibet τέλμα. Sic Melampus περὶ Παλμῶν p. 110. Τέλμα δεξιὸν ἐὰν ἄλληται, ὁδὸν πορευθῆναι δηλοῖ, et Titulus in Polemon. Phys. 92. inscribitur περὶ Τελμάτων. Reisk. autem in Suppl. ad Hypatum πέλμα rescribere voluit." Schn. Lex.]

"ΠΕΛΟΣ, Niger, Fuscus: ut Suid. πελὸν χρῶμα esse dicit τὸ μέλαν. Etym. et Lex. meum vet. paroxytonως habent πέλον, exponentes itidem μέλαν: postquam enim πελαργὸν nominatum dixere ex eo quod nigras et albas habeat pennas, subjungunt, Πέλον γὰρ, τὸ μέλαν· ἀργὸν δὲ, τὸ λευκόν: pro quo πέλον, ap. Suid. iterum oxytonως πελὸν, afferentem id ipsum etymon." [" Ad Mœr. 325. Koen. ad Greg. Cor. 133. Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss.] " Πενὸν, Hesychio * μεμελανωμένον, Denigratum. Supra πελὸν habuimus pro Nigro et fusco." " Περιπελὴς, affertur pro Lividus, a πέλος." [* Περίπελος, Apollon. Lex. 543.] " Inde Πέλειος, Niger, Fuscus: Hes. πέλειαι, μέλαιναι. Dicitur etiam de nigrore isto, qualis est sanguinis subter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Lat. est Lividus. Idem enim Hes. πελιδνὸς, s. πελιτνὸς, quod hanc signif. habere paulo infra docebo, exp. per πέλειος." [" Ruhnk. Ep. Cr. 205." Schæf. Mss. * " Πελειώδης, i. q. πελιδνὸς, Schol. Il. Ψ. 717." Wakef. Mss.] " ITEM Πέλεια ET Πελειὰς a nomine πέλος s. πελὸς, dicitur Columbarum quædam species, propterea quod nigricante est colore, ut Arist. etiam docet. Is enim H. A. 5, 13. cum dixisset τῶν περιστερῶν πλείω esse γένη, sc. φάττας, οἰνάδας, περιστερὰς, πελειάδας, τρυγόνας, subjungit, περιστερὰν et πελειάδα diversas esse; nam τὴν πελειάδα esse ἐλάττονα, item τραχύπουν et ἐρυθρόπουν, necnon μέλαιναν: περιστερὰν autem, majorem, et facilius τιθασσεύεσθαι: eamque ob rem non illam, sed hanc ali solere. Gaza Liviam interpr.: imposito ei isto nomine a colore livido, qui voce πέλειος significatur, ut paulo ante docui. Athen. vero 9. (p. 394.) Dores scribit πελειάδα dicere pro περιστερὰν, ut Sophronem in Γυναικείοις: attamen tutius est exponere Columbam nigram, περιστερὰν μέλαιναν, ut dicuntur ibid. λευκαὶ περιστεραί: et quidem agrestiorem, quod et ex Arist. patet et ex aliis. Unde ap. eund. Athen. 1. Παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελειάσιν ἱστάντες; non enim nisi sylvaticis columbis tendi retia solent. Vocabulo πέλεια Hom. utitur, tam pro Nigra s. Livida columba quam pro Alba, Il. Φ. (493.) ὥστε πέλεια, Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκας κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, Od. Ο. (526.) ἐν δὲ πόδεσσι Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε. Dicit etiam τρήρωνα πέλειαν, quod trepida et pavida sit hæc avis:

A (Υ. 243.) ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν: itemque ap. Athen. 11. (p. 491.) τρήρωσι πελειάσι. Alioqui τρήρων substantive quoque pro Columba positum reperitur: ut ibid. e Mœrone, de Jove, Τὸν μὲν ἄρα τρήρωνες ὑπὸ ζαθέῳ τρέφον ἄντρῳ, Ἀμβροσίην φορέουσαι ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων: pro his Homeri Od. M. (62.) πέλειαι Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διῒ πατρὶ φέρουσι. Πέλειαι et Πελειάδες vocantur etiam αἱ πλειάδες, Pleiades stellæ. Simmias, Αἰθέρος ὠκεῖαι πρόπολοι πίλναντο πέλειαι. Lamprocles dithyrambopœus, αἵ τε ποταναῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι κεῖσθε. Sic Astronomiæ Auctor cum alibi, tum h. l. Χειμέριαι δύνουσι πελειάδες. Athen. 11. Hesychio vero πέλειαι sunt etiam αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις, Vates Dodonææ. Qua de re vide quæ Herod. scribit 2, (55. 57.) p. 70. Vide et Soph. in Tr. p. 337." [" Πέλεια, πελειάς, Pierson. Veris. 6. Toup. Opusc. 1, 333. Ilgen. Hymn. 225. Πελειὰς, Porson. Or. 1001. Herodian. Philet. 446. et n. Πέλεια, tumulis imposita, Huschk. Anal. B 6. Antip. Sid. 92. et Jacobs. Πέλειαι, Πελειάδες, Anus fatidicæ Dodonæ, Valck. Phœn. p. 497. Fabric. Bibl. Gr. 1, 140. ad Herod. 131. Wakef. Trach. 172. Musgr. Hel. 1505. Jacobs. Anth. 6, 437. Heyn. Hom. 6, 231. 7, 288." Schæf. Mss. * Πελιὰς, Hippocr. 638. 667. " Valck. Diatr. 200." Schæf. Mss. " Πεληϊὰς, Opp. K. 1, 350." Wakef. Mss.] " Apud eund. Hes. reperio voce COMP. Πελειοθρέμμονα νῆσον: quod sonat Columbarum altricem s. nutricem insulam." [Æsch. Pers. 308. Schol. Il. B. 502. * Πελειοτρόφος, Opp. K. 3, 153. in marg.] " Ad πέλειος vero ut redeam, sine diphthongo etiam SCRIBITUR Πέλιος, significans et ipsum Niger aut Fuscus. Hes. et Suid. πέλιοι exp. non solum μέλανες, Nigri, sed etiam ὠχροὶ, χλωροὶ, Pallidi: cum potius πέλιον, ut πελιδνὸν, significet τὸ μεταξὺ μελανίας καὶ ὠχρότητος, veluti μολυβδόχρουν, quod plumbeo colore est, medium inter pallidum et nigrum: Lat. Lividum. Et in hac signif. usurpatur fere ab omnibus. Ita igitur dicitur πέλιος τὴν χρόαν, Colore lividus: et πελία C σὰρξ, Alex. Aphr. Livida caro." [Gl. Luridus, Lividus. " Ruhnk. Ep. Cr. 205. Mœr. 325. et n., Koen. ad Greg. Cor. 133. ad Diod. S. 2, 240. Jacobs. Anth. 8, 153. Brunck. Soph. 3, 526. Heyn. Hom. 6, 70." Schæf. Mss. " Demosth. 1157. Ἀμύχας δὲ ἐν τῷ τραχήλῳ εἶχεν, ἀγχομένη, πέλιον δὲ τὸ στῆθος, Lividum, Cruore stagnante subluteum." Seager. Mss.] " Ἐμπέλιος, Intus lividus, s. In quo livor est, Nicand." [Θ. 782. * Ὑποπέλιος, Hippocr. 76. 81. 210. * Πελιότης, Gl. Livor.] " Itemque VERB. Πελιοῦσθαι est Lividum fieri, Livore suggillari s. suffundi, Livescere," [" Apollod. 46. Diosc. 400." Schæf. Mss.] Πελίωμα, τὸ, Livor, s. Id quod livore suffusum est, Pars livida, Diosc. 5, 25. Αἴρει τὰ π. καὶ ὑπώπια σὺν μέλιτι: de aloë, de qua Plin. 27, 4. Insignita ac livida ea sanantur illita cum melle." [" Strabo T. 5. p. 284(=880.)" Boiss. Mss. " Fischer. ad Palæph. 167. Koen. ad Greg. Cor. 133." Schæf. Mss. Fabric. B. Gr. 12. p. 690. Hippocr. 181. 396. * Πελίωσις, 759. * Ἀποπε- D λιόω, 397, 34. * Πελιαίνω, 152. 153. * " Ὑποπελιάζω, Sublividus sum, e Gal. Isag." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] " NECNON Πελία a Doriensibus vocatur ἡ μέλαινα τοῦ σώματος ἐπιφάνεια, ἡνίκα ἂν δι' ἐκδρομὴν αἵματος μελαίνηται, teste Corintho (105.) quod Livorem itidem s. Lividitatem possis interpretari. Affert Etym. ET Πελίας ὄνος, itidem pro Asino subnigro s. fusco: cum alias Πελίας sit Nomen proprium. Apud Hes. reperio ETIAM Πελιανὸν, expositum μολύβδῳ ἐοικὸς κατὰ τὴν χρόαν, Plumbum colore referens, Lividum. Pro quo frequentius DICITUR Πελιδνὸς, SIVE Πελιτνὸς, quorum Idem ille meminit, prius exponens Nigrorem plumbeum habens, et ὕφαιμος, Sanguine suffusus, Suggillatus; posterius, πέλειος, Lividus. Posterius rursum πελιτνὸς scriptum per τ, ap. Thuc. legitur, ut ap. Eust. annotat Æl. Dionysius. Prius vero, hoc usitatius est, atque adeo id ap. Thuc. etiam habent vulg. Edd., 2, (49.) p. 64. ubi peste laborantibus τὸ ἔξωθεν σῶμα fuisse dicit ὑπέρυθρον,

" πελιδνὸν, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός. A " Sic Philostr. Ep. 2. Κατηγορεῖ δὲ καὶ γῆρας τοῦ " προσώπου, ὑφ' οὗ πελιδνὸν μὲν τὸ στόμα, ῥυσσὴ δὲ " ἡ παρειά. Itidemque cum ap. alios Medicos, tum " Gal., necnon ap. Suid., qui cum Schol. Thuc. " πελιδνὸν esse dicit τὸ μετέχον ὠχρότητος καὶ μελα- " νίας οἱονεὶ μολυβδῶδες." [" Πελιδνὸς, Bergler. Alciphr. 76. Mœr. 325. et n., Koen. ad Greg. Cor. 133. Jacobs. Exerc. 2, 174. Brunck. Soph. 3, 454. ad Diod. S. 2, 240. Πελιτνὸς, Mœr. l. c." Schæf. Mss.] " Πηλιδνὸς, Hesychio i. q. πελιδνὸς, Lividus." " Ὑποπέλιδνος, Sublividus," [J. Poll. 8, 79. Hippocr. 452. 557.] " FEMIN. Πελιδνὴ, substantive quoque " usurpatur PRO Πελιδνότης, s. πελίωμα, Lividitas, " Livor, ut Schol. Nicandri annot. in h. l. 'A. (557.) " Σάρκα δ' ἐπιτροχόωσιν ἀοελλέες ἄκρα πελιδναί. Ubi " nota etiam substantivum illud πελιδνότης, ab ad- " jectivo πελιδνὸς derivatum: a quo est et VERB. " Πελιδνόω, Lividum reddo, Livore fœdo, Suggillo: " cujus pass. πελιδνοῦσθαι est Lividum fieri, Livorem " contrahere, Livescere." [" Heyn. Hom. 5, 69." B Schæf. Mss. " Planud. Ovid. Met. 2, 776." Boiss. Mss. Aristot. Probl. 8, 1. sed Codd. πελιοῦται.] " Unde VERBALE Πελίδνωμα, τὸ, i. q. πελίωμα, " Livor, s. Pars livida, Schol. Theocr." [" Suid. v. " Ὑπώπια." Boiss. Mss. * Πελίδνωσις, Aret. 5, 8. * Ἀποπελιδνόω, Schneidero susp. * Πελιδνήεις, Marc. Sid. 47. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 19.] " Pro πελὸς s. " πέλος, reperitur ETIAM Πελλὸς, s. Πέλλος, duplici " λ scriptum, significans itidem Niger, s. Subniger, " Fuscus," [Pullus.] " Hes. oxytonως scriptum " habet πελλὸν, exponens φαιὸν χρῶμα ἐμφερὲς τῷ " πελιδνῷ: afferensque itidem πελλὴν pro φαιὰν τῷ " χρώματι, addens tamen etiam κούφην, Levem. Paro- " xytonως scriptum ap. Gal. Lex. Hippocr., πέλλα " sc. ex Hippocr. afferentem pro πέλια, * ὑπόκιῤῥα, " Livida, Subfulva. Quibus addit, eum pro eod. " dicere πελιδνά: Zenodotum vero ἐν ταῖς ἐθνικαῖς " Λέξεσι annotare Sicyonios πέλλον dicere τὸ κιῤῥὸν, " Fulvum. Itidem Erot. paroxytonως habet πέλλον, " exponens * ὑπόφαιον, Subfuscum: reprehendens- C " que eos qui πέλιον scribunt, utpote ignorantes " Sophoclem quoque hoc vocabulo usum esse in Pa- " storibus, et in Amphiarao, dicentem πέλλης βοός. " Ita enim quædam ejus exempl. habent, alia simpli- " ci λ. Sic Etym. Πέλλαν urbem Macedoniæ nomi- " natam scribit, quod eam βοῦς εὗρε πέλλη τὸ χρῶμα, " quod eam invenerit bos fusco s. livido præditus " colore: a quo bove denominata etiam fuit Βοῦτις " et Βουνόμεια, teste Steph. B. Utitur hoc vocab. " Theocr. quoque, 5, (99.) Τὰν οἶν τὰν πέλλαν: quod " Schol. itidem exp. μέλαιναν, Nigram, Fuscam. " Item ap. Aristot. H. A. 9, 1. τῶν ἐρωδιῶν tria " genera sunt, sc. ὁ πέλλος, ὁ λευκὸς, et ὁ ἀστερίας, " i. e. ὁ πέλλος τὴν χρόαν, Qui colore est subnigro s. " fusco aut livido. Plin. Græcam vocem retinet, 10, " 60." [" Ad Anton. Lib. 53. Verh., Harles. ad Theocr. 97. ad Mœr. 325. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxxii. Koen. ad Greg. Cor. 133. Heyn. Hom. 6, 59. 8, 660." Schæf. Mss.] " Porro ab hoc " πέλλος idem Etym. DICI Πέλλην βοῦν scribit τὸν D " πέλλον χρῶμα ἔχοντα, Qui fusci s. lividi coloris est. " Ab eod. derivatum est NOMEN Πελλαιὸς, Hesy- " chio φαιὸς, Fuscus," [" Jacobs. Anth. 7, 305." Schæf. Mss.] " ap. quem ET Πελλαιχρὸν, s. Πελλαι- " χνὸν, expositum πυῤῥὸν, Rufum:" [" Brunck. ad Poët. Gn. 278." Schæf. Mss.] " Præterea sicut e " πέλιος est verbum πελιοῦσθαι, e πελιδνὸς verbum " πελιδνοῦσθαι, ita e πέλλος verbum Πελλοῦσθαι, " superioribus synonymum, significans sc. Lividum " fieri, Livescere." [" Toup. Opusc. 1, 337." Schæf. Mss.] " Unde VERBALE Πέλλωμα, i. q. πελίωμα s. " πελίδνωμα, Livor, Pars corporis livida. Legitur " ap. Schol. Theocr. 5. Τὴν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, " ἡνίκα δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, vocant " πέλλωμα s. πελίδνωμα. Ita enim repono pro πέλ- " λαμα, quod habent vulg. Edd." [Koen. ad Greg. Cor. 288. Schæf.]

" ΠΕΛΩ, Sum: Poëtice pro εἰμὶ, Il. I. (324.) " κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ, Ipsi autem male est, " Ipsa autem inopiam patitur: de avi quæ pullis " suis dat si quid invenerit. Sic alibi πέλε et πέλεν " pro Erat, ἦν. Exp. etiam Fio, γίνομαι. Utuntur " iidem Poëtæ passivo etiam pro activo: itidem " pro Sum, εἰμί: unde ap. Apoll. Rh. (1, 1320.) " πελέσθω, Sit. Item pro ἐπέλετο dicunt ἔπλετο, per " sync.: Od. Θ. (571.) τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειε, Ἤ " κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, Ut animo " ejus gratum erit. Positum enim imperf., nisi aor. " 2 malis, pro futuro. Accipitur et πέλομαι hoc pro " γίνομαι, Fio; et sequente ἐπὶ ponitur pro Accido, " Ingruo: ad verbum Fio supra: nisi tmesin esse " malis, ET ἐπιπέλομαι dici ut ἐπιγίνομαι. Od. O. " (407.) Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, " N. (60.) ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται." " Πέλεσκε, Io- " nice pro ἔπελε, Erat." [" Eur. Phœn. p. xxiv. Valck., ad Charit. 250=751. Markl. Suppl. 878. Jacobs. Anim. 222. 270. Anth. 11, 94. Heyn. Hom. 6, 190. 274. Gesner. Ind. Orph. Toup. Opusc. 2, 41. Valck. Callim. 147. Diatr. 169. Cum adv., Heyn. Hom. 4, 699. Π. et τελῶ conf., Lobeck. Aj. p. 331. Πέλομαι et πέτομαι conf., Heyn. Hom. 6, 190. Πέλοιτο et γένοιτο conf., 4, 699. Πέλουσι, Epigr. adesp. 518. Πέλον, Fui, Ruhnk. ad Longin. 245. Πέλε, Ep. Cr. 126. 140. Ἔπλεν, Heyn. Hom. 6, 274. 636. Ἔπλεο, Es, 5, 514. 534. Il. Z. 434. ad Charit. 410. Jacobs. Anth. 6, 410. Anyte 5. 16. Antip. Thess. 47. Marc. Arg. 23. Epigr. adesp. 333. Ἔπλετο, Est, Scheller. Præf. ad Ælian. p. 8. Ruhnk. Ep. Cr. 115. Villoison. ad Apoll. 1. p. 400." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 193. * " Πελέσκω, Ruhnk. Ep. Cr. p. vii. * Πέλημι, 91." Schæf. Mss. Infin. πελέναι, Parmenidis Fr. 65. 99. * Πελέω, Schleusn. Lex. V. T. Hesiod. ap. Schol. Apoll. Rh. 1, 156. ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι, Μύρμηξ. * " Πέλλομαι, Simonides περὶ Γυναικῶν 100. Οὐ γάρ ποτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται Ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλλεται, Degit." Seager. Mss.] " Πλόμενον, Hesychio γεννώμενον, φανὲν, δῆλον: " per sync. procul dubio pro πελόμενον." " Ἀνη- " πελίη, Hesychio ἀσθένεια: et sine ᾱ dicitur νη- " πελίη." " Νηπέλει, Gal. Lex. Hippocr. ἀδυνατεῖ:" [leg. νηπελεῖ.] " Εὐηπελεῖς, Hesychio πρᾶοι, εὐή- " νιοι, Mites, Mansueti, Morigeri: ET Εὐηπελία, " Eid. εὐθηνία, εὐεξία, Prosperitas, Bona habitudo." [Callim. H. in Cer. 136. * " Εὐπελὴς, Œnomaus Eusebii 5, 20. Schneidero susp.] " Κακηπελέων, a " Nicandro Θ. (878.) et 'A. (93.) dicitur ὁ κακῶς " ἔχων, Qui male habet, Æger." [" Ad Callim. 1, 257. ad Charit. 775. * Κακηπελία, ibid. ad Callim. l. c. Toup. Opusc. 2, 82. Emendd. 2, 525." Schæf. Mss.] " Ἀμφιπέλομαι, Adsum, Advenio. Hes. enim " ἀμφιπέληται affert pro παραγένηται," [" Plato de Rep. 405. Bas. Φοβούμενος, ὅταν τις λέγῃ, ὡς τὴν ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσιν ἄνθρωποι, Ἥτις ἀειδόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται." Seager. Mss. Desumtus est locus ex Od. A. 351. Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.] " Ἐκπέλω ex Hom. affertur " pro Exto. Ἐκπέλει. Hes. exp. ἔξεστι, Licet," [Soph. Antig. 485. " Ilgen. Hymn. 514. Ἐπιπέλομαι, Ind. Apoll. Rh. (Vide Πέλω.)" Schæf. Mss.] " Ἐπιπλόμενον ἔτος ap. Hom., et ceteros Poëtas, " Vertens annus, Volvens annus: Virg. Volven- " tibus annis. Nam idem esse ἐπιπλόμενον ἔτος, " quod περιπλόμενον, scribit Eust. Od. (H. 261.) " ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε. Hesiod. (Θ. 493.) ἐπιπλο- " μένου δ' ἐνιαυτοῦ, pro quo alioqui et ipse περιπλο- " μένου dicit. At in VV. LL. ἐπιπλόμενος redditur " Accedens, Profectus, Advolutus. Item, Subse- " quens, Superveniens, Insequens." [Soph. Œd. T. 1314.] " In illo tamen Hesiodi l., ἐπιπλομένου ἐνι- " αυτοῦ, redditur, Anno volvente et decurrente." [Apoll. Rh. 3, 25. Hesiod. 'A. 87. ἐπιπλομένῳ ἐνιαυτῷ, Apoll. Rh. 2, 1091. ἐπιπλομένῃ νυκτί.] " Παρα- " πλομένοισι, Hesychio παροῦσι, Præsentibus." " Πε- " ριπέλω, s. Περιπέλομαι, i. q. in prosa περίειμι et " περιγίνομαι, Supero, Superstes sum, maneo. Ac " sicut ἔπλεο pro ἐπέλου dicunt per sync., ita etiam " Apoll. Rh. (3, 130.) περιέπλεο pro περιεπέλου, quod " est περιεγένου, Superasti. Itidem partic. περιπλό-

" μενος ab iisd. Poëtis usurpatur pro περιπελόμενος A " potius quam pro περιπολούμενος, ut quibusdam " placet. In eoque περιπέλεσθαι est ad verbum In " orbem fieri, h. e. In orbem et circum suum redire, " In orbem suum revolvi, s. potius in punctum illud " e quo orbis duci cœpit. Dicunt igitur περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, quod Lat. Vertente anno s. Volvente: " item, Olim volventibus annis, pro περιπλομένων ἐνιαυτῶν. Sic Virg. redit agricolis labor actus in orbem, " Atque in se sua per vestigia volvitur annus. Et " rursum, Interea magnum sol circumvolvitur an- " num. Od. Λ. (247.) Χαῖρε, γύναι, φιλότητι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα: pro quo " alibi περιτελλομένου δ' ἐνιαυτοῦ." [" Jacobs. Anth. 7, 60. 332. 9, 289. Epigr. adesp. 114. Heyn. Hom. 5, 486. cf. Tzetz. ad Lyc. p. 651." Schæf. Mss. * Ὑπερπέλομαι, Apoll. Rh. 4, 1636.]

" ΠΕΛΩΡ, ωρος, τὸ, Monstrum, Monstrum im- " mane ingens, Apoll. Rh. 1, (996.) θεὰ τρέφεν B " αἰνὰ πέλωρα: de gigantibus. Il. B. (321.) δεινὰ " πέλωρα pro δεινὸν πέλωρ, de dracone: unde et " Cic. sing. num. vertit Mirabile monstrum: atque " adeo paulo post pro eo idem Hom. dicit τέρας " μέγα. Idem Il. Σ. (410.) Vulcanum vocat πέλωρ " αἴητον, Magnum monstrum, s. immane: ob por- " tentosam ejus claudilatem deformitatemque. Ad- " jective etiam usurpatur pro Monstrosus, Porten- " tosus. Apoll. Rh. 2, (39.) Γαίης εἶναι ἔï το πέλωρ " τέκος, Monstrosus partus, Portentosa proles. Iti- " dem accipi potest in hoc ap. Eust. hemistichio, " πέλωρ ἀθεμίστια εἰδώς: nam et ipse ibi masculi- " num esse dicit." [" Ad Od. M. 87. Heyn. Hom. 5, 564. 7, 501." Schæf. Mss. Adj., Quint. Sm. 11, 273. Ζῆνα πέλ., i. q. ὕπατον.] " Pro πέλωρ si- " gnificante Monstrosus, Portentosus, Insolens, dici- " tur ETIAM Πέλωρος, ET Πελώριος, Il. M. (220.) " φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον. Sic " Eur. (Iph. T. 1248.) de Pythone serpente πελώ- " ριον τέρας dicit: et quidam in Epigr. πελώριος λέων. C " Sed hisce ll. πελώριος exp. etiam Ingens, Imma- " nis, ob monstrosam non solum naturam aut for- " mam, sed etiam magnitudinem: item Miræ et inso- " litæ magnitudinis aut formæ. Quo exponi modo po- " test etiam, cum Hom. dicit Od. O. (161.) ἀργὴν " χῆνα πελώρον. Et Hesiod. Θ. (159.) στοναχίζετο " γαῖα πελώρη:" [cf. Quint. Sm. 2, 225.] " et rur- " sum (179.) πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην: nam et hic " Ingentem interpr. Interdum πέλωρος et πελώριος " simpliciter redditur θαυμαστὸς, Admirandus, Su- " spiciendus, Mirus. Ea signif. Hom. Il. Γ. 167. " dicit πελώριον ἄνδρα, Virum admirandum: sub- " jungens mox, ἠΰς τε καλός τε, et quo κεφαλῇ qui- " dem alii sunt μείζονες, verum non ita καλοὶ neque " γεραροί. Itidem in Epigr. Μνῆμά τε Μαυσωλοῖο " πελώριον: numeratum enim id fuit inter septem " miracula. Et Il. Σ. (83.) τεύχεα πελώρια θαῦμα " ἰδέσθαι: adeo enim erant καλά. Sic ap. Aristoph. " Ὄρν. (321.) πρᾶγμα πελώριον Schol. interpr. Rem " admirandæ utilitatis, Rem mirum in modum uti- D " lem. Gen. πελώρου substantive etiam usurpatus " reperitur pro Monstri, Portenti, τέρατος: Il. (E. " 741.) Γοργείη κεφαλὴ, δεινοῖο πελώρου, Horrendi " monstri, Mirabilis monstri," [Od. K. 168.] " Ubi " si metaplasmus non est pro πέλωρος, a nom. πέλωρ, " thema statuemus πέλωρον, quod idem significet ac " πέλωρ substantivum." [" Πέλωρος, ad Thom. M. 17. Ilgen. Hymn. 421. Valck. Phœn. p. 717. Πέλωρον, τὸ, Monstrum, Hesiod. Θ. 295. Moschus 4, 26. Heyn. Hom. 5, 12. Πελώριος, 6, 90. 8, 212." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 157. Athen. 84. 640. Apoll. Rh. 4, 1682. Πελωρίη πεύκη. Πελώρης Hesychio εἱμαρμένης. * " Πελωρίως, Orac. Sibyll. 188. Ops. =185. Gall." Elberling. Mss. * Πελωριστὸς, Vox susp. in Theocr. Ep. 17, 5.] " Alias Πέλωρον, Pelorum, " dictum fuit Unum e tribus Siciliæ promontoriis, " quod sc. in Italiam vergit. Strabo Πελωρίδα ἄκραν, " et Πελωριάδα, appellat. Inde quidam nominatas " existimant πελωρίδας" [s. πελωριάδας] " ostreas: " Athen. vero (p. 92.) παρὰ τὸ πελώριον, quod est " monstrosum vel monstrosæ et inusitatæ magni- " tudinis: quoniam sint μεῖζον χήμης καὶ παρηλλαγμένον. Plin. sub finem l. 32. peloridas et chamæ- " peloridas in cancrorum genere ponit. Aristot. eas " ἐν ἄμμῳ γίνεσθαι auctor est. Meminit Etym. quo- " que, et eand. nominis rationem affert, quam Athen.; " postquam enim e Dionys. P. attulit, ἠνεμόεσσα " πελωρὶς, de Siciliæ promontorio, subjungit, πελωρίδα dici etiam Speciem quandam ὀστρέου, παρὰ τὸ " πέλωρον, quod signif. μέγα, quoniam sc. sit μεῖζον " τῆς χήμης καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων ὀστρέων." [" Πελωρὶς, ad Diod. S. 1, 328. 331. 686. Probl. Arithm. 22. Πελωρίδες, Bergler. Alciphr. 11. Πελωριὰς, Jacobs. Anth. 8, 117. Heroic. adesp. 21. ad Diod. S. 1, 686. 2, 501." Schæf. Mss.] " Quod vero attinet " ad etymon τοῦ πέλωρ s. πέλωρος, dictum volunt " quasi πέλας ὄρους ὢν τῷ μεγέθει, quod magnitu- " dine proxime ad montem accedat, h. e. Insolentis " et immanis magnitudinis, Admirandæ magnitudi- " nis: unde Hes. quoque exp. μέγας et ὑπερφυής." " Πελωρεύει, Hes. affert pro φανερῶς ποιεῖ, Palam " facit." [" Forte pro κελωρύω." Schn. Lex.]

ΠΕΜΠΩ, ψω, Mitto, Mando, Il. (Σ. 452.) Πέμπε δέ μιν πολεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε: ut Plut. in Arist. Πέμποντες ἐπὶ τὸν πόλεμον. At Thuc. Πέμπω σοι περὶ τούτου, Nuntium ad te super hac re mitto, De hoc te per literas admoneo: 8, (50.) p. 278. Πέμπει ὡς τὸν Ἀστύοχον, ut Xen. K. Π. 5, (4, 1.) πέμπω πρός σε, Mitto ad te: 1, (5, 4.) Εἰς Πέρσας ἔπεμπε πρός τε τὸ κοινὸν καὶ πρὸς Καμβύσην, In Persiam mandavit ad: (ibid.) Ἔπεμπε πρὸς τὸν Κῦρον, δεόμενος αὐτοῦ πειρᾶσθαι ἄρχοντα ἐλθεῖν τῶν ἀνδρῶν, Misit et rogavit: Ἑλλ. 3, (2, 1.) Πέμπει πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτᾷ πότερον εἰρήνην ἢ πόλεμον ἔχειν βούλεται: 6, (4, 3.) Πέμψας πρὸς τοὺς ἐφόρους ἠρώτα τί χρὴ ποιεῖν. Rursum Thuc. 2. Παρά τε Φορμίωνα ἔπεμπον, κελεύοντες ἀμύνειν. Itidem Plut. de Deo Socr. Ἔπεμψαν ἡμᾶς, κελεύοντες ὡς τάχιστα ἥκειν πρὸς αὐτούς. Idem in Amat. Narr. Πέμψας γὰρ ᾔτει νεανίας χιλίους, Misit qui peterent. Aliquanto post, Πέμπουσι Θηβαῖοι ἐξαιτοῦντες τοὺς Φώκου φονεῖς, Mittunt qui Phoci interfectores sibi dedi postulent. In quibus ll. subaudiendus relinquitur accus. πρέσβεις vel πρέσβυν, sicut et in Epist. Philippi ap. Dem. Πέμψαντος ὑπὲρ αὐτῶν ἐμοῦ πολλάκις: et ap. Xen. K. Π. 6, (2, 5.) Πεπομφέναι δὲ Κροῖσον καὶ εἰς Λακεδαίμονα περὶ συμμαχίας. Item πέμψας κήρυκα, Paus. Att. Et πέμπειν τὰς βοηθείας, Mittere suppetias, Polyb. Jungitur etiam cum infin., ut Xen. Ἑλλ. 3, (1, 5.) Πέμπουσιν οἱ ἔφοροι, ἀπολιπόντα Λάρισσαν, στρατεύεσθαι ἐπὶ Καρίαν, Mandant ut relicta Larissa in Cariam expeditionem faciat, ubi subaudiri potest κελεύοντες, ut paulo ante in l. quodam Plutarchi. || Dimitto, Od. O. (74.) Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, K. (18.) ὁδὸν ᾔτεον, ἠδ' ἐκέλευον Πεμπέμεν· οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν, Il. Ω. (430.) πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσι, Dimitte me. Verba Priami ad Achillem profecturi. || Procul amando, Od. I. (461.) τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε, Eur. (Hec. 99.) ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς Πέμψατε, Procul hoc avertite et depellite a filia mea. || Demitto, Il. Φ. (47.) ὅς μιν ἔμελλε Πέμπειν εἰς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι, Ad orcum s. Orco demittere: Virg. demiserit orco. || Ponitur et pro Immitto. Quo refer πέμπειν φόβους ap. Plat., quod Cic. interpr. Incutere terrorem. Item pro Mitto in, Impono. Quo pertinet quod ex Aristoph. (B. 1037.) affertur, ἔπεμπε τὸ κράνος, Galeam mittebat in caput suum, Sibi imponebat et induebat. || Deduco, Veho, Transveho, Trajicio, Od. Π. (228.) Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἵτε καὶ ἄλλους Ἀνθρώπους πέμπουσιν ὅτις σφέας εἰσαφίκηται. Cui similem locum habes in Πορθμεύς: E. (140.) πέμψω δέ μιν οὔπη ἔγωγε· Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, Οἵ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Qui vehere ipsum possint. Prius autem πέμψω reddere queas Transvehendum ac transmittendum curabo. Ex Eod. affertur πέμπω νέεσθαι pro Deduco, Duces præbeo reditus. || Πομπὴν πέμπειν alii inter-

pr. Ducere pompam, alii Celebrare pompam et ludum: quo utitur tum Dem., tum Plato de Rep. 1. Πομπὴν οἱ Θρᾷκες ἔπεμπον. [Thuc. 6, 56.] || Πέμπομαι pro Accerso, ex Eur. [" Πέμπω, T. H. ad Lucian. 1, 218. Toup. Opusc. 1, 335. ad Herod. 231. 383. Brunck. Phil. 133. ad Charit. 671. Eur. Iph. A. 1463. Wakef. Eum. 12. Alc. 1161. Phil. 133. 913. 1445. 1465. Stanl. Eum. 12. Abresch. Æsch. 2, 4. 23. Deduco, Il. A. 390. Brunck. Phil. 913. Legatos mitto, Staver. ad Corn. Nep. 75. ad Charit. 230. Deduci jubeo, Steinbr. Mus. Tur. 1, 307. De pompa, ad Lucian. 1, 324. Pro ἀποπ., Abresch. Æsch. 2, 74. Stanl. Eum. 484. ad Paus. 308. Pro ἐπιπ., Verh. ad Anton. Lib. 72. T. H. ad Plutum p. 124. Pro μεταπ., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 366. Π. χορὸν, ad Xen. Mem. 3, 3, 12.: ῥήματα, Ruhnk. Ep. Cr. 292.: πόδα, Musgr. Iph. T. 123.: ἄγγελον, ad Diod. S. 1, 616. Π. ἀπὸ, Heyn. Hom. 7, 218.: ἐπὶ, ad Herod. 516. Πέπεμπτ', Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 475. Πεπομφὼς, Phalar. 318. 354. 376. De act. et med., ad Xen. Eph. 233. Brunck. ad Eur. Or. p. 173. Kuster. V. M. 20. Lobeck. Aj. p. 235. Med., Eur. Iph. A. 1356. Wakef. Herc. F. 1425. Musgr. ibid. Πέμπομαι, Arcesso, Eur. Hec. 967. Soph. Œd. C. 602." Schæf. Mss. " Πέμπεσθαι etiam dicitur res quæ in pompa ducitur, portatur, aut exhibetur, Herod. 2. Τὸν φαλλὸν τὸν τῷ Διονύσῳ πεμπόμενον, Qui in Bacchi pompa portatur." Brunck. Mss. Phot. Πεπεμμένην λέγουσιν, οὐ μόνον ἀπεσταλμένην.] Πέμψις, Missio, Thuc. 7. Καὶ τὴν προτέραν πέμψιν τῶν νεῶν ποιήσασθαι, i. e. ἀποστολήν. || At Hes. exp. * ἐγχυρασμός. [* Πεμπτὴρ, unde * " Πεμπτήριος, i. q. πομπευτής, Qui funeream pompam ducit, Greg. Naz. Carm. p. 24." Kall. Mss.] Πεμπτέος, Mittendus. At Πεμπτέον, Mittendum est. [" Lucian. 2, 198." Schæf. Mss.] Πεμπτὸς, Missus, Mandatus, Thuc. 8, (86.) p. 289. Ἄγοντες Ἀθηναίων ἐς Λακεδαίμονα ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτοὺς πρέσβεις Λεσποδίαν καὶ Ἀριστοφῶντα: ubi tamen et πέμπουσι quædam habent exempl. [* Δύσπεμπτος, Æsch. Ag. 1201. * " Παλίμπεμπτος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 147." Elberling. Mss.]

Πομπὴ, ἡ, Missio, Missus, Thuc. 4, (108.) p. 156. Ξύλων ναυπηγησίμων πομπῇ, i. e. διὰ τὸ πέμπειν ξύλα ναυπηγήσιμα, Ob missa s. transmissa ligna fabricandis navibus. Et ap. Demetr. Phal. σίτου πομπὴ, quæ et uno verbo σιτοπομπεία. Ælian. Τὸν δράκοντα τὸν ἐκ τῆς θείας πομπῆς ἥκοντα, Divino missu, Deo mittente, ubi Suid. exp. πέμψεως, ἀποστολῆς, Plato de Rep. 2. fin. Τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι, ubi etiam NOTA, Ὄνειρος, quo Hom. utitur, ab eo exponi ἐνύπνιον. Respicit vero ad Il. B. (8.) Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Item Plut. de Def. Orac. Πλεῦσαι δὲ αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα πομπῆς τοῦ βασιλέως, Sese, cognoscendi visendique causa, imperatore mittente navigasse, s. Missu imperatoris: Tac. Missu principis. Affertur e Plat. de Rep. 2. etiam πομπαὶ σημείων, pro Signorum s. Portentorum missiones, Missa portenta. || Impulsus, Instinctus: quia ii, qui mittunt mandantque aliquem, impellunt et instigant. Eur. (Iph. A. 352.) Οὐρίας πομπῆς σπανίζων, Destitutus vento secundo, qui impelleret: nisi malis Qui transmitteret et transveheret. Quomodo et πομπῇ θεοῦ ap. Herod. exp. Dei instinctu, impulsu: quod possis etiam interpretari Missu instinctuque Dei. Itidem ap. Plut. in Rom. (9.) Πομπῇ θείᾳ φαίνεται, Divino impulsu apparet, Divinitus: de augurio. Aristid. 113. Πέμπουσι δὴ θείᾳ πομπῇ γῆν ἐπὶ πᾶσαν ἀφορμὰς τοῦ βίου, Athenienses mittunt instinctu divino, divino numine: de Triptolemo loquens. Bud. E Nonno autem (Jo. 27, 15.) πομπαὶ θεοῦ, pro Dei auspicia et ductus. || Deductio, qua sc. deducendum aut transmittendum transvehendumque curamus, qui apud nos aliquandiu deversatus est: quod et Reductio a Cic. nominatur. Od. Z. (290.) ὄφρα τάχιστα Πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμεῖο. Quomodo accipiunt et in Od. E. (32.) ὥσκε νέηται Οὔτε θεῶν πομπῇ, Diis deducentibus, Deorum ductu: παρακομιδῇ, προπέμψει. Itidem Plato Epist. Πομπὴν παρασκευάζω σοι, A Paro qui te reducant. Quo refer Plut. Alcib. Φαρνάβαζον πρέσβεσιν Ἀθηναίων πρὸς βασιλέα πομπὴν μετ' ἀσφαλείας παρασχεῖν. Pro Deductione quæ honoris causa fit, et alio nomine προπομπὴ dicitur, Plut. Cicerone, Ἐπὶ τιμῇ καὶ θέᾳ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ πομπῇ τῶν ἀρίστων μάλα σεμνῶς ἀνιόντος. || Pompa: de spectaculo apparatuque solemni in modum triumphi: quo nomine vocantur et funera, Ferales pompæ a Lucano dicta. Herodian. 7, (6, 3.) Εἵπετο δ' αὐτῷ πᾶσα ἡ βασιλικὴ πομπὴ τῶν στρατιωτῶν, Principalis pompa. Synes. Ep. 40. Ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ τροπαίῳ πομπὴ ἐπινίκιος, Pompa triumphalis, Plut. Philopœm. (21.) p. 674. meæ Ed. de funere ejus, Ἐπινίκιον πομπήν τινα ἅμα ταῖς ταφαῖς μίξαντες. Rursum Herodian. 7, (11, 14.) Πρὸς πομπὴν μᾶλλον ἢ μάχην ἐπιτήδεια, de armis quibusdam quæ asservabantur. Et Thuc. 2. Ὅσα ἱερὰ σκεύη περί τε τὰς πομπὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας, Ad pompas et ludos. Et ap. Dem. (570.) Ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς, In pompis solemnibus per forum transvehi. Quod pompæ genus B Transvectio a Latinis dicitur, ut supra in Ὀχέω pluribus docui. A Plat. πομπὴ ἵππων in l. de LL. nominatur. Item cum verbis, Thuc. 6, (56.) p. 216. Τοὺς τὴν πομπὴν πέμψαντας: quos ibid. paulo post πομπέας appellat, ubi etiam dicit, Μετὰ τῶν δορυφόρων διεκόσμει, ὡς ἕκαστα ἐχρῆν τῆς πομπῆς προϊέναι. Eod. loquendi genere utitur Dem. ac Plato. Terent. Heaut. Transeundum nunc est tibi ad Menedemum, et tua pompa eo traducenda est. Dem. (571.) Τὰς πομπὰς ἡγεῖτο, Pompas ducebat, Plaut. Ovid.: Plato de Rep. Πομπὰς ποιεῖσθαι. Et Plut. Apophth. Πομπὴν τελεῖν. Itidem Herodian. 1, (10, 11.) Μητρὶ θεῶν πομπὴν τελοῦσι, Matri deum pompam celebrant. Similiter Epigr. ἦν τελέσῃ δὲ Τὴν πομπήν. Virg. Æn. 5. Annua vota tamen solemnesque ordine pompas Exequerer. Eust. exp. θρίαμβος: dicens, κοινῇ γλώσσῃ vocari πρόελευσιν: cum qua voce convenit et Gall. Procession, a Procedendo. Vide et Πομπεία. In qua signif. metaph. quoque capitur, ut et Lat. Pompa. Herodian. 2, (4, 18.) Οὐδαμοῦ τῦφον καὶ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικὴν, Imperatoriam pompam ostentare. In Axiocho (p. 369.) Εἰς πομπὴν καὶ ῥημάτων * ἀγλαϊσμὸν ἀνύτει, Ad pompam et verborum splendorem. Itidem Cic. Pompæ plena petitio. Item, Adhibere quandam in dicendo speciem atque pompam: [Off. 1, 36, 7.] Et Seneca, Detrahere pompam muneri suo. [Pind. Ὀ. 7, 145. " Toup. Epist. de Syrac. 343. Opusc. 1, 336. Emendd. 1, 30. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 190. ad Charit. 208. Timæi Lex. 220. et n., T. H. ad Lucian. 1, 218. 324. 325. Ammon. 115. ad Herod. 12. 236. 663. Thom. M. 729. Markl. Iph. p. 24. Musgr. 1324. Rhes. 229. Heracl. 780. Jacobs. Anth. 9, 134. 136. Missio, Toup. Opusc. 1, 22. Π. πέμπειν, ad Lucian. 1, 360. Jacobs. Anth. 8, 285. 9, 134." Schæf. Mss.] Πομπαγωγέω, Pompam duco, πομπῆς ἡγοῦμαι. Apud Hes. ETIAM Πομφαγαγεῖ, expositum τὴν πομπὴν ἄγει. " Πομπηγορῶσι, Hesychio προπέμπουσι."

Πομπικὸς, Ad pompas pertinens, Pompas decens, Pompis conveniens. Apud Athen. πομπικὸν σαλπίζειν, D Ita tubam inflare ut in pompis fit. Alii, Buccinis solemnem pompam significare atque accendere: Virg., martemque accendere cantu. Et Πομπικὸν μέλος καὶ προσόδιον, Carmen triumphale, Bud. e Plut. vel Quo in pompis utuntur: [cf. 9, 361. " T. H. ad Lucian. 1, 184. Diod. S. 2, 278." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 125. 126. 127. 151. * Πομπικῶς, Ælian. N. A. 12, 33. Longin. 32. * " Πόμπιος, i. q. πομπικὸς, Diod. S. 12, 40. σκευή." Schn. Lex.]

Πόμπιμος, ὁ, ἡ, Qui mitti s. transmitti potest, Missus, Transmissus, Soph. Tr. (873.) p. 362. meæ Ed. οὐ σμικρῶν κακῶν Ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον, Ad Herculem missum: πεμφθὲν, ut Schol. exp. Et ex Eur. (Hipp. 578.) πομπίμα φάτις, Rumor qui emittitur. || Habet etiam act. signif., pro Qui mittere s. transmittere potest: ut πομπίμους πνοὰς Idem dixit pro Flatus secundos et qui transmittere s. transvehere aliquem possunt. Et πόμπιμος δαίμων, Qui deducit aliquem. Idem in Phœn. (991.) τί δῆτ' ἔρυμά [δῆτα ῥῦμά] μοι γενήσεται; sc. ad iter

ingrediendum. Respondet Creon, Πόμπιμος ὁ δαίμων, quod Schol. exp. ὁδηγήσει σε ἡ τύχη, Deducet te, Dux tibi et comes itineris erit. [Æsch. S. c. Th. 377. 861. " Musgr. ad Eur. Phœn. l. c. 1705. p. 215. Hec. 1276. Med. 848. Porson. p. 65. Valck. Anim. ad Ammon. 93. Jacobs. Specim. 27. Anim. in Eur. 25. Thom. M. 730. Soph. Trach. 872. Cattier. Gazoph. 28. 47. Huschk. Anal. 224. Jacobs. Anth. 9, 152." Schæf. Mss. " Act. sensu, Plut. Opp. Mor. 86." Boiss. Mss.] AT Πομπήμων, quod exp. Dux, Deductor, ap. Apoll. Rh. (2, 673.) καμάτῳ πομπήμονι βαῖνον ἔραζε, Omnino mendosum esse puto, et veram esse eam lectionem, quæ habet πολυπήμονι, a RECTO Πολυπήμων, Multum damnosus, πολυβλαβής.

Πομπαῖος, Mercurii cognomen, quod defunctorum animas ad inferos deducat: ut et Od. Ω. videre est initio. Ajax ap. Soph. (Aj. 832.) suo ense se transfossurus, καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι. Ubi Schol. exp. τὸν ψυχοπομπὸν, Qui animas defunctorum ad inferos transmittit s. deducit: a NOM. Ψυχοπομπός. Idem et omnes generaliter homines iter ingredientes deducere et comitari solet, ut patet ex Il. Ω. (337.) ubi Priamo ad Achillem ab Jove duxque comesque datur, dicente, Βάσκ' ἴθι καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ὣς ἄγαγ'. Eust. ibi πομπὸν et ὁδηγὸν eum vocat: imo ipse Mercurius, ibi ad Priamum dicit, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν. Item τὰ πομπαῖα ἄγειν ap. Eust. 1695. videtur dictum pro Pompas ducere. Vide Πομπόν. [Æsch. Eum. 91. Eur. Med. 759. Iph. A. 1323. " Ruhnk. Ep. Cr. 286. Valck. Hipp. p. 321. Brunck. Phil. 133. Lobeck. Aj. p. 353." Schæf. Mss.]

Πομπὸς, ὁ, Qui aliquem deducit s. transmittit: ὁδηγὸς καὶ συνοδοιπόρος, ut Eust. exp. Il. N. (416.) ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν. Ab Hes. exp. ὁδηγὸς προπέμπων: ut et Suid. Πομπὸν, συνοδοιπόρον καὶ προπέμποντα. In VV. LL. exp. etiam Conventus: perperam erroris occasione sumta e σύνοδος, quod ibi non substantive Conventum Cœtumve significat, sed adjective Comitem, συνοδοιπόρον. E Plut. Pericle affertur etiam Πομποὶ τούτων καὶ κομιστῆρες, pro Exportatores eorum et bajuli. Vide et Πομπαῖος. [" Beck. ad Hec. 222. Brunck. Phil. 913. ad Herod. 69. Wakef. Trach. 617. Phil. 133. Jacobs. Anth. 11, 19. Boiss. Philostr. 440. 577. Thom. M. 730. Heyn. Hom. 7, 254. Π., ἡ, Od. Δ. 826. Heyn. Hom. 8, 515." Schæf. Mss.] AT Πομπὸν dicitur τὸ κηρύκιον, Caduceus. Eust. 1935. exponens quid SIT Διοπομπεῖν, SCRIBIT Δῖον a quibusdam vocari κώδιον ἱερείου τυθέντος Διὶ Μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς φθίνοντος μαιμακτηριῶνος, ὅτε ἦγοντο τὰ πομπαῖα, καὶ καθαρμῶν ἐκβολαὶ εἰς τὰς τριόδους ἐγίνοντο: quibus subjungit, Εἶχον δὲ μετὰ χεῖρας πομπὸν, ὅπερ ἦν, φασὶ, κηρύκιον, σέβας Ἑρμοῦ: e quo πομπὸν et δῖον compositum esse Διοπομπεῖν. " Εὔπομπος affertur " pro Bonus dux, ἀγαθὸς ὁδηγὸς, κυβερνήτης," [Æsch. Eum. 93. " Legebatur olim in Soph. Œd. T. 697., ubi Brunckius τὰ νῦν τε πομπός." Seager. Mss. * " Παντόπομπος, Theodos. Diac. Acr. 1, 34." Boiss. Mss. * Ταχύπομπος, Æsch. Suppl. 1053. * Τηλέπομπος, Ag. 308.]

Πομπίλος, Qui aliquem transmittit vel deducit. Est et Nomen proprium cujusdam viri, qui διαπερῶν κόρην φίλην Ἀπόλλωνος ἁρπαγῆς τρόπῳ, ab Apolline comprehensus, in cognominem piscem transformatus est, navi, qua eam vehebat, in saxum conversa, ut docet Eust. 1737. qui p. 1070. hoc πομπίλος dicit esse παράγωγον præcedentis πομπός: esse autem ζῶον θαλάσσιον, ἐρωτικὸν, ποικίλον, πηλαμίδι ἐοικός. Idem p. 1067. tradit hunc πομπίλον a quibusdam nominari ἱερὸν ἰχθὺν, ut a Timachide, ubi ait, πομπίλοι ἱεροὶ ἰχθῦς: quod hemistichium et ap. Athen. (283.) legitur, ubi multa de hoc pompilo. Ibid. e Thalassiis Pancratis, Πομπίλος, ὃν καλέουσιν ἁλίπλοοι ἱερὸν ἰχθύν. Ceterum de amore hujus piscis erga nautas, ibid. e Nicandro, Πομπίλος ὃς ναύτῃσιν ἀδημονέουσι κελεύθους Μηνύσαι. Et ex Alexandro Ætolo, Πηδαλίῳ ἄκρῳ ἐπὶ πομπίλος ἀντοχεύει. Aliquanto post ex Erinna, Πομπίλε, ναύτῃσιν πέμπων πλόον εὔπλοον

A ἰχθὺς, Πομπεύσαις πρύμναθεν ἐμὰν ἀδεῖαν ἑταίραν. Ibid. ex Apollonio prolixe refert fabulam de Pompilo illo, cujus mentionem feci paulo ante ex Eust.: sed aliter quam Eust. Ibid. e Dionysio Jambo, qui itidem a nautis Πομπίλον vocari ἱερὸν ἰχθὺν tradit, Ἔστι δὲ πελάγιος, καὶ παρὰ τὰς ναῦς πυκνὰ φαίνεται, ἐοικὼς πηλαμίδι, ποικίλος. Aliquanto post e Clitarchi Γλωσσῶν l. 7. Οἱ ναυτικοὶ πομπίλον, ἱερὸν ἰχθὺν προσαγορεύουσι, διὰ τὸ ἐκ πελάγους προπέμπειν τὰς ναῦς ἕως εἰς λιμένα· διὸ καὶ πομπίλον καλεῖσθαι, χρύσοφρυν ὄντα. Plin. 9, 15. de thynnis, Iidem sæpe navigia velis euntia comitantes, mira quadam dulcedine per aliquot horarum spatia et passuum millia a gubernaculis spectantur, ne tridente quidem in eos sæpius jacto territi. Quidam eos, qui hoc e thynnis faciant, Pompilos vocant. Idem sub fin. l. 32. Pompilum, qui semper comitetur navigiorum cursus: 9, 29. ναυτίλον ait a quibusdam vocari πομπίλον. Diversos tamen esse pisces, liquido patet ex iis quæ de utroque narrantur, et quæ in Ναυτίλος attuli. Idem potius cum ναυτίλος ille est, qui VOCATUR Ναύπλιος, B de quo idem Plin. eod. l., c. 30. Navigeram similitudinem et aliam in Propontide visam sibi prodidit Mutianus: concham esse acatii modo carinatam, inflexa puppe, prora rostrata: in hac condi nauplium, animal sepiæ simile, ludendi societate sola: duobus hoc fieri generibus, tranquillo enim vectorem demissis palmulis ferire, ut remis: si vero flatus invitent, easdem in usu gubernaculi porrigi, pandique concharum sinus auræ. Hujus voluptatem esse ut ferat: illius, ut regat: simulque eam descendere in duo sensu carentia: nisi forte tristi, id enim constat, omine navigantium humana calamitas in causa est. Quibuscum cf. quæ in Παρακαθίημι attuli ex eod. Plin., item Aristot. et Athen. Pompilus porro ab Æliano DICITUR Πομφίλος, ut tradunt nonnulli. [" Heyn. Hom. 7, 210." Schæf. Mss. Schol. Ven. Il. Π. 407.]

Πομπεύω, Mitto, Transmitto, Transveho, Deduco: cujus signif. exemplum ex Erinna habes in præcedenti Πομπίλος. C Pro Deduco vel etiam Mitto, accepit Hom. quoque Od. N. (422.) Αὐτή μιν πόμπευον ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο Κεῖσ' ἐλθών: Schol. ibi exp. παρέπεμπον. || Cum pompa incedo, etiam Pompam duco: Ovid. cineri materno ducere pompam; item, pompam Ducit, et adjunctos aureus urget equos. Synes. Ep. 127. Καὶ ἧκε μετάπεμπτος, ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων, ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῶν πόλεων, Vehiculo publico per urbem pompam ducens, Cum pompa incedens per urbes. Sic Greg. Ἔπειτα πομπεύει διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐπὶ τὸ λουτρὸν προαγόμενος, Pompatice incedit, Bud.: qui πομπεύω exp. non solum Pompatice incedo, sed etiam Exulto, Efferor, Mihi placeo, Triumpho: sumta metaph. ab iis qui in pompis se præ ceteris efferunt et ostentant. Quo refer πομπεύει, quod Suid. exp., ὡς γενικηκὼς μεγαληγορεῖ. || Idem exp. etiam λοιδορῶ, in Dem. (268.) Ταῦτα τοίνυν εἰδὼς Αἰσχίνης οὐδὲν ἧττον ἐμοῦ, πομπεύειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο: ut πομπεύειν hic fere sit quod et E plaustro convitiari. Remittit vero D ad Hermog. 248. Sic et Philostr. Her. πομπεύω εἰς σε, In te convitia jacto. Vide Πομπεία. [Suet. Cæs. 49. Inter cetera carmina, qualia currum prosequentes joculariter canunt milites.] || Πομπεύω rursum significat In pompa transvehor, Athen. Ἔφηβοι μὲν γὰρ ἐπόμπευσαν ἐς ὀκτασίους, ut Bud. interpr. Sic Idem, Ἐπόμπευσαν δὲ καὶ θρόνοι πολλοὶ ἐξ ἐλέφαντος κατεσκευασμένοι. Et Lucian. p. 65(=1, 477.) Τὸν Μαιάνδριον τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, Qui in pompa famulorum transvehebatur. || Habet et transitivam signif. pro In triumphum duco, Ostento in pompa et triumpho. Ab Hes. vero περιάγω exp. Unde πομπευθεὶς, In triumphum ductus, Triumphatus. Plut. Πομπευθέντες αἰχμάλωτοι. Sic et in Tito Flamin. 689. meæ Ed. Τὰ λάφυρα πομπευόμενα: paulo post dicit, Ἐν τῷ θριάμβῳ κομισθῆναι, pro πομπεύεσθαι. Item πομπευθὲν, Pompatice transvectum. Idem Plut. Anton. (58.) Κἂν ἐν Ῥώμῃ τὸ σῶμα τελευτήσῃ, δι' ἀγορᾶς πομπευθὲν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς Κλεοπάτραν ἀποσταλῆναι, Pompatice s. Funebri pompa

transvectum, Bud., qui et similem locum affert e Greg. Naz. Stelit. 2. Μῖμοι γελοίων ἦγον αὐτὸν, καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἴσχεσιν ἐπομπεύετο: quæ vide et in Κατορχούμενος supra. || Affert idem Bud. et hæc e Greg., sed sine interpretatione: Ἡ βασίλισσα τῶν ὡρῶν τῇ βασιλίδι τῶν ἡμερῶν πομπεύει καὶ δωροφορεῖ παρ' ἑαυτῇ πᾶν ὅ,τι κάλλιστον. Et in Julian. 101. Πομπεύει ἐλευθερίαν τῷ κηρύγματι. || Πομπεύει, Hes. etiam *καρασχολάζει: ap. quem legitur et Πομπεῖ, πομπεύεται: a VERBO Πομπέω. [" Πομπεύω, Toup. Opusc. 1, 335. Bergler. Alciphr. 229. ad Lucian. 1, 324. ad Herod. 529. ad Charit. 364=459. Theocr. 2, 68. Thom. M. 730. Soph. Trach. 620. Wakef. Phil. 1465. Eum. 12. S. Cr. 4, 154. Matth. Anecd. 1, 42. ad Diod. S. 2, 153. 440. Dionys. H. 1, 380. Insolenter aliquem tracto, Boiss. Philostr. 432." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 3, 24. Heracl. Alleg. 29. In Schn. Lex. affertur πόμπεσκεν ex Antimacho ap. Athen. 469., sed vulgo legitur πέμπεσκεν. Πομπεύεσκον, Theocr. 2, 68. * Πόμπευσις, Plato de LL. 949.] Πομπευτὴς, Qui aliquem deducit, pompam ducit. [" Ad Lucian. 1, 477." Schæf. Mss. * Πομπευτὴρ, unde * " Πομπευτήριος, Ad pompam comparatus, Dionys. H. 2, 1056." Wakef. Mss.] Πομπεὺς, έως, ὁ, Idem. UNDE Πομπῆες, Ionice pro πομπεῖς, quod Hes. exp. προπομποὶ, οἱ προπέμποντες, ὁδηγοὶ, Qui aliquem deducunt, Duces viæ. || Πομπεῖς dicuntur etiam Qui pompam ducunt, οἱ πομπεύοντες, Thuc. 6, (58.) p. 216. Ἐπὶ τοὺς πομπέας τοὺς ὁπλίτας ἐχώρησε, i. e. τῶν πολιτῶν τοὺς ἐν ὅπλοις τὴν πομπὴν πέμποντας, ut paulo ante loquitur. Valla πομπεῖς ibi interpr. Pompatici: alii Ductores pompæ. [" Jacobs. Specim. 27. Anth. 9, 152." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 422.]

Πομπεία, Pompa, Transvectio qualis in pompa esse solet. Πομπεύειν, inquit Bud., et πομπεία quid sit, facile intelligitur ex Athen., τὴν Ἀντιόχου πομπείαν describente 57. 58(=194. 195.) de ludis enim et spectaculis gladiatorum et venationum loquens, quos ille exhibuit, ita scribit, Ἀρχὴν δ' ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως τὴν πομπείαν, οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν· καθηγοῦντό τινες Ῥωμαϊκὸν ἔχοντες καθοπλισμὸν, μεθ' οὓς Μυσοὶ, et quæ sequuntur, prolixe ibi descripta sua serie. Quam pompam ibid. sequitur ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γεγενημένη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου πομπή. || Convitiorum jactatio. Veteres, inquit Erasm. Chil., πομπεύειν dicebant Convitiari: πομπείας, Convitia: hinc natum quod in pompis bacchanalibus quidam e curribus convitia jaciebant in alios, et vicissim ab illis impetebantur. Citantur hi versus e Menandri Perinthia, Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσὶ πομπεῖαί τινες Σφόδρα λοίδοροι, i. e. In curribus nonnulla sunt dicteria Acerba valde. Hæc ille, remittens ad affine Prov. De plaustro loqui. Additur e Dem. (229.) Τῆς δὲ πομπείας τῆς ἀναίδην οὑτωσὶ γεγενημένης: quem usum habet et τὸ πομπεύειν ap. Eund., ut paulo ante e Bud. docui. Ammon. quoque ap. eund. Dem. exp. λοιδορία: at πομπὴν esse ait ἣν τοῖς θεοῖς πέμπουσι. [" Ammon. 115. Wakef. S. Cr. 4, 152. 154. Thom. M. 730. ad Charit. 405. * Πομπία, ibid." Schæf. Mss.]

Πομπεῖον, τὸ, Vas quo in pompis utuntur: et plur. Πομπεῖα, Vasa sacra, Supellex qua in pompis solemnibus utebantur: σκεύη χρήσιμα ἐν δημοσίαις πομπαῖς, s. ἱερὰ σκεύη χρήσιμα ἐν ταῖς πομπαῖς, Eust. Alii Vasa pompalia, quæ ad pompas solemnes et lustrationes pertinent. Dem. (702.) Ἠδικηκότα κοινῇ πᾶσαν τὴν πόλιν καὶ περὶ τὴν εἴσπραξιν τῶν εἰσφορῶν καὶ περὶ τὴν ποίησιν τῶν πομπείων. Ex Eod. (618.) ap. Hermog. περὶ γοργότητος, l. 2., Ἀλλ' Ἀνδροτίων ἡμῖν πομπείων ἐπισκευαστὴς, ubi exp. Pompæ ferculorum s. gestaminum. J. Poll. l. 10. sub fin. ETIAM Παραπόμπεια, inter sacra vasa numerat, quæ ipse APPELLAT et Ποδόπομπα, [al. * Ἐπίπομπα.] || Πομπεῖον Idem existimat esse etiam οἴκημα κοινὸν, cum Dem. (918.) dicat, Ἐν τῷ πομπείῳ διαμετρούμενοι. Sic Diog. L. in Socr. p. 82. Ἦν ἔθεσαν ἐν τῷ πομπείῳ: de statua Socr. Ubi Interpres vertit, In urbis celeberrimo loco. Idem ap. Eund. in Vita Diogenis p. 271. Δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν καὶ πομπεῖον, vertit Palatium. [" Ad

A Mœr. 332. Pausan. 75. ad Diod. S. 1, 504. Thom. M. 729. Duker. Præf. Thuc. 13. Ruhnk. Hist. Orat. 56." Schæf. Mss.]

Διαπομπεύω, In pompa transvehor, Pompatice transeo, Lucian. (1, 478.) Πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα εἰς τέλος διαπομπεῦσαι. [" Jacobs. Anth. 9, 166. 12, 393. De poculis, ad Thom. M. 102." Schæf. Mss. Ministro, Critias Athenæi 600. Ἔστ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι παῖς διαπομπεύῃ.] Ἐκπομπεύω, Pompatice me effero, Pompatice et cum fastu incedo, Lucian. Ἐκπομπεύει τῷ κάλλει, de pavone. || Effero, Evulgo. Alii, Pando secreta: ut ἐξορχοῦμαι. Dionys. Areop. Μέχρις ὅτε τοῖς ἀδύτοις ἐπεισπηδήσας, ἐκπομπευθῆναί σοι τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἠνάγκασας: q. l. Suidas quoque citat, ἐκπομπεύων tamen exponens λοιδορῶν, ἀχρειῶν. [" Ad Charit. 460." Schæf. Mss. * Ἐκπομπευτὸς, unde * " Ἀνεκπόμπευτος, Minime evulgatus, Dionys. Areop. 63. 151. * Ἀνεκπομπεύτως, Sine emissione, 62. 110." Kall.

B Mss.] Ἐμπομπεύω, Pompatice jacto et ostento me aliqua re: ut ἐμπομπεύω τῇ κιθάρᾳ, Cithara pulsanda me pompatice ostento, q. d. Triumpho in cithara. At Dem. Ἐμπομπεύει τοῖς κατορθώμασι, Pompatice illorum præclara facinora memorat. Basil. Πανηγυρικῶς ἐμπομπεύει τοῖς ἐγκωμίοις τῶν μακαρίων, Sese jactat in laudationibus defunctorum. Idem ad Liban. Σοὶ ταῖς μελέταις ἐμπομπεύοντι, Tibi eloquentiæ facultatem in declamationibus ostentanti, Bud.: qui etiam superiorem Dem. l. Ὅταν ἐμπομπεύῃ τοῖς Κόνωνος καὶ Χαβρίου κατορθώμασι, sic interpr. Pompatice immoratur et digressionem facit ostentationis plenam. Similem hujus verbi usum affert e Luciano 105. 332. [Lucian. 1, 712. 3, 109.] Ἐπιπομπεύω, Idem, Plut. Cæsare (56.) Ταῖς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς εἶχεν, de quarto triumpho ipsius, i. e. Pompam ducere et triumphare in patriæ cladibus et calamitatibus. Alicubi exponi potest etiam Insulto. [* Καταπομπεύω, Lucian. 2, 438. * Περιπομπεύω, Schol. Aristoph. Πλ. 1198.] Προπομπεύω,

C In solemni pompa præeo vel præferor: de animatis pariter et inanimis. Athen. Προεπόμπευον δ' αὐτοῦ καὶ ἐφείποντο θεράποντες πολλοὶ, Servi anteambulones et asseclæ ei multi erant, Prævii famuli, Herodian. 5, (6, 20.) Οὔτε ἱππεῖς καὶ στρατὸς πᾶς προεπόμπευον, τοῦ θεοῦ, Pompam ejusmodi comitabantur, Polit.: 1, (8, 8.) Ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου καθῆστο ἐν τοῖς θεάτροις, καὶ τὸ πῦρ προεπόμπευεν αὐτῆς, Ignis ei de more præferebatur: (10, 11.) Καὶ πάντα ὅσα παρ' ἑκάστοις πλούτου σύμβολα, κειμήλιά τε βασιλέων, ὕλης τε ἢ τέχνης θαύματα τῆς θεοῦ προπομπεύει, Præferri ante deam solent in pompa solemni: 2, (13, 4.) Εἰώθασι θύοντος ἢ ἑορτάζοντος βασιλέως προπομπεύειν, In pompam procedere, Polit. At 4, (5, 1.) Εἰς τὴν σύγκλητον κατῆλθε μετὰ παντὸς τοῦ στρατοπέδου, ὡπλισμένον μᾶλλον ἢ ἔθος ἐστὶ βασιλέα προπομπεύειν, Regem prodire in pompa aliqua. Nisi malis προπομπεύειν ibi accipere pro προπέμπειν, in quo similem plane ex eo locum proferam. Προπομπεία, ἡ, Deductio in pompa solemni: quæ

D et προπομπή. [Hermog. 344.] Συμπομπεύω, Una pompam duco. Alii, Ludos concelebro. [" Arrian. Epict. 557. Polyæn. 48. Clem. Alex. 270." Wakef. Mss.]

Ἀναπέμπω, Remitto, Isocr. Ἀναπέμπειν χρήματα. Item Emitto, Plut. Coriol. (6.) loquens περὶ τῆς γαστρὸς, i. e. de ventre, Τὴν τροφὴν ὑπολαμβάνει μὲν εἰς ἑαυτὴν ἅπασαν, ἀναπέμπει δ' αὖθις ἐξ αὐτῆς καὶ διανέμει τοῖς ἄλλοις. || Sursum mitto. || Exhalo, Exhalando mitto sursum, Alex. Aphr., Βόρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυσωδίαν, Fœtorem exhalat. || Ἀναπέμπομαι, Pass. Remittor, Emittor etc. || Interdum act. signif. habet, pro ἀναπέμπω, Xen. K. Ἀ. (1, 1, 5.) Πάντας οὕτω διατιθεὶς ἀνεπέμπετο. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 64. Abresch. Lectt. Aristæn. 71. Diod. S. 1, 287. 326. 2, 295. 542. 615. 630. Athen. 1. p. 28. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 309. De act. et med., Steph. Dial. 65." Schæf. Mss. Ἀμπέμπω, Æsch. Choëph. 379.] " Ἀμπέμψει, Æolica " sync. pro ἀναπέμψει, Hes. exp. ἀποπέμψει." [* " Ἀ-

ναπεμπτέον, Orig. c. Cels. 239." Kall. Mss.] Ἀναπομπὴ, Remissio, i. e. Ipsa actio remittendi. || Sursum missio: ἀναπομπαὶ θησαυρῶν, Lucian. (2, 213.) Effossiones thesaurorum, Bud.; nam qui effodiunt, sursum mittunt terram. [" Ad Lucian. 1, 464." Schæf. Mss. * Ἀνάπομπος, Sursum mittens, Æsch. Pers. 651.] Ἀναπόμπιμος, ὁ, ἡ, Qui remittitur, Lucian. (2, 926.) Ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται, In vitam remittuntur. Hunc autem Luciani locum, ut opinor, respiciens Bud., ita scripsit, ἀναπόμπιμος, Remissus, Sursum versus missus, ut qui ex inferis ad superos redeunt. Citatur in VV. LL. hic locus, sine Auctoris nomine, Ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Suid. ἀναπόμπιμα δῶρα exp. ἀποστρεφόμενα: sed leg. puto ἀναστρεφόμενα. Vide Eust. [" Diod. S. 1, 715. ad Lucian. 2, 359." Schæf. Mss. * " Ἀνταναπέμπω, Planud. Ovid. Met. 12, 124. 496." Boiss. Mss.] " Ἐπαναπέμπω, " Remitto, al. Reveho, Reduco," [Hippocr. 648. * Προσαναπέμπω, Gl. Missito.] " Συναναπέμπω, Si" mul transmitto, ita VV. LL. non sequendo signif. " τοῦ ἀναπέμπω, quod vide," [Plut. Romulo 28. sub fin.]

Ἀντιπέμπω, Remitto, Bud. e Plut. Citatur item ex Alex. Aphr. Probl. 1. Ἀντιπέμπουσι ταῖς φωναῖς ἦχον. [" Herod. 231. Jacobs. Anth. 6, 110. Cattier. Gazoph. 67." Schæf. Mss. Vicissim mitto, Xen. Ἑλλ. 4, 8, 13. 7, 1, 23. * Ἀντίπεμψις, Arrian. 6, 3, 7. * " Ἀντίπομπος, Repercussus, Andr. Cr. 167." Kall. Mss.]

Ἀποπέμπω, Dimitto, Potestatem abeundi facio, Xen. K. Π. 5, (4, 13.) Ταῦτα ἐπιστείλας τῷ κήρυκι ἀπέπεμπεν: 7, (5, 14.) Προσεδέχετο τὸν βουλόμενον λέγειν τι, καὶ ἀποκρινόμενος ἀπέπεμπεν. Sic Od. Ω. (311.) ἦτέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι Δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον, Χαῖρε δ' ἐκεῖνος ἰών. Sic E. (146.) Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε: et paulo post, ἤδη γάρ σε μάλα πρόφασσ' ἀποπέμψω. Nisi forte hic non simpliciter existimemus significare Dimittere, sed Dimittere cum comitatu, instructum iis quæ ad iter conficiendum necessaria sunt: K. (73.) Ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων. Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν Ἄνδρα τὸν ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν. Ubi Eust. annotat, ἀποπέμπειν esse i. q. πέμπειν. Adeo autem esse aptum hoc verbum ut Hom. id passim retineat, vel ab eo derivata: ut ἠδὲ κέλευσον πεμπέμεν: et τεῦχε δὲ πομπήν. Item, ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν. Item, οὐ κομιζέμεν, οὐδ' ἀποπέμπειν. Item, οὐκέτι φαίνετο πομπή. Ceterum in hoc versu, Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε κ. τ. λ., si accipiatur ἀπόπεμπε ut πέμψω ibid. accipi certum est, sexto versu ante, non dubium est quin ἀπόπεμπε sit Dimitte, ei suppeditans ad viam conficiendam necessaria: cum dixisset, πέμψω δέ μιν οὔπῃ ἔγωγε· Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. Præterea vero notandum est ibi esse proxime præcedentia verba hæc, Ἐρρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον: sicut et in l. paulo ante c. ex Od. K. Ἔρρ' ἐκ νήσου—οὐ γάρ μοι θέμις ἐστ' ἀποπέμπειν. Ceterum videndum est annon quod in illis Hom. II., idem sit et in hoc Xen., ἀποπέμπειν, K. Π. 8, (7, 3.) Τούτους εὐποιήσαντες ὁπόσα ἐπ' ἀνδρὶ εὐδαίμονι νομίζεται, ἀποπέμπετε. || Interdum gen. adjungitur huic verbo, ut in eod. l. Od. K., quem modo citavi, post — ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν, sequitur, Ὣς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα. Ubi videtur esse simpliciter, Dimittebat ex ædibus. || Ἀποπέμπω, Amando, Ablego, Æschin. Οὐκ ἀποπέμψε τε τοῦτον; Non in exilium mittetis, et ablegabitis quoquo gentium? Bud. || Ἀποπέμπω, Mitto (aliquid ad quempiam,) Remitto, Xen. K. Π. 8, (6, 3.) Ὅ,τι ἂν ἐν τῇ γῇ ἑκάστῃ καλὸν ἢ ἀγαθὸν ᾖ μεμνήσονται καὶ δεῦρο ἀποπέμπειν, K. Ἀ. 1, (2, 1.) Ἀποπέμψαι πρὸς ἑαυτὸν ὃ εἶχε στράτευμα. Od. P. (76.) Ὣς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἅ τοι Μενέλαος ἔδωκε. Hesiod. Ἔργ. (1, 86.) μή ποτε δῶρον Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν Ἐξοπίσω. Citatur ex Aristoph. (Πλ. 581.) junctum dativo personæ cum accus. rei, ταύτην ἡμῖν ἀποπέμπει: pro ταύτην πρὸς ἡμᾶς ἀποπέμπει: ut Xen. ἀποπέμψαι

A πρὸς ἑαυτὸν dicit in l. quem modo citavi. || Ἀποπέμπειν τἀπόρρητα citatur ex Aristoph. (B. 362.) pro Transmittere secreta s. arcana; vel Emittere, i. e. Evulgare. || Passiva autem voce Ἀποπέμπομαι aliquando capitur pro Dimitto a me, sicut ἀποπέμπω, Xen. K. Π. 1, (4, 27.) Τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι, ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ. || Ἀποπέμπομαι est etiam Rejicio, Repudio, A me summoveo: ut ἀποπέμπομαι τὴν ἁμαρτίαν. Aristot. Eth. 2, (9.) Οὕτω γὰρ τὴν ἡδονὴν ἀποπεμπόμενοι, ἧττον ἁμαρτησόμεθα, Greg. c. Jul. Ὥσπερ τὴν Καῒν θυσίαν ὁ τῶν μαρτύρων θεὸς ἀπεπέμπετο, Basil. Νῦν δὲ νηστείαν ἀποπεμπόμενοι, τὴν τρυφὴν δὲ μεταδιώκοντες. Aliquando Ἀποπέμπεσθαι repudio accommodatur, et dicitur ἀποπέμπεσθαι s. ἀποπέμψασθαι τὴν γυναῖκα, pro Repudiare uxorem, vel Nuntium uxori remittere, ut loquitur Cic. Sic autem usus est Plut. Ead. porro forma et ἀπολύειν τὴν γυναῖκα dicunt, quasi Dimittere uxorem. || Sed ap. Eur. (Hec. 72.) ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν est Non agnosco, Abnuo, Abominor.
B Sic dicitur ἀποπέμπεσθαι τὸ τέρας pro ἀποδιοπομπεῖσθαι et ἀποτρέπεσθαι. [" Jacobs. Anth. 10, 319. ad Charit. 501. 671. Cattier. Gazoph. 69. T. H. ad Plutum p. 351. Thom. M. 100. Heyn. ad Apollod. 230. Xen. K. Π. 48. ibique Zeun., Fischer. Ind. Palæph. Koen. ad Greg. Cor. 14. ad Herod. 273. ad Eran. Phil. 160. ad Lucian. 1, 208. 331. Med., Musgr. Rhes. 900. Kuster. V. M. 71. Act. et med., Steph. Dial. 65. Ἀποπέμπω δυσωδίαν, Koen. ad Greg. Cor. 265. Ἀποπέμπομαι, Abominor, Musgr. ad Hec. 72. De divortio, Kuster. Aristoph. 16. ad Thom. M. 97." Schæf. Mss. * " Ἀππέμπω, pro ἀποπέμπω, Od. O. 83." Schn. Lex.] Ἀπόπεμψις, Dimissio, Missio, || Rejectio, Repudiatio. Et peculiariter etiam Repudium: Dem. (1365.) Ἀπόπεμψις τῆς ἀνθρώπου. [" Valck. ad Eran. Phil. 160. ad Herod. 273." Schæf. Mss. * " Ἀποπεμπτέος, Amandandus, Clem. Alex. 163." Kall. Mss.] Ἀπόπεμπτος, ὁ, ἡ, Dimissus. || Secundum Hes., ἀπόπεμπτοι dicuntur Digni qui rejiciantur propter improbitatem, οἱ ἄξιοι ἀποπεμ-
C φθῆναι διὰ μοχθηρίαν ἤθους. [" Toup. Opusc. 1, 489." Schæf. Mss. * Ἀποπεμπτικὸς, Menand. Rhet. p. 30.] Ἀποπομπὴ, i. q. ἀπόπεμψις, Dimissio, Missio: ut ἀποπομπὴ τοῦ μισθοῦ. || Ablegatio, sicut ἀποπέμπειν est Ablegare, Amandare, Æschin. Et ἀποπομπαὶ πυρετῶν exp. Febrium profligationes, ubi fortasse Amandationes verti posset ad verbum, sicut ἀποπέμπειν νόσον, Amandare morbum et ablegare alio: ut vernaculo sermone dicitur, Envoyer la maladie au loin, pro Profligare. Præterea Rejectio, Repudiatio: item peculiariter Repudium, sicut et ἀπόπεμψις. J. Poll. Καὶ τὸ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα· καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. || Procuratio et depulsio sceleris aut prodigii, Bud.: ἀποτροπὴ exp. Suidæ. Hinc ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι Isocrati ad Phil. (49.) Procurare et depellere, A se ablegare et summovere: quod fiebat certis precationibus. Erant præterea ἀποπομπαὶ, teste Hes., Stati dies, quibus sacrificabatur diis, qui ἀποπομπαῖοι vocabantur. [" Valck. ad Eran. Phil. 160. Thom. M.
D 100. ad Lucian. 1, 208." Schæf. Mss.] Ἀποπομπεῖν verbum fit ab hoc verbali ἀποπομπὴ, et quidem sequitur eam quam postremo loco posuimus ejus signif. Est enim Procurare s. Depellere prodigia, aut quicquid nociturum putatur: ἀποπομπεῖν, inquit Hes., τὸ ἀποπέμψασθαι καὶ ἀποκαθήρασθαι. " Ἀπόμ" πιμοι, Hesychio sunt αἱ ἀποφράδες ἡμέραι, Dies " nefasti; sed alphabetica series innuit SCR. ἀπο" πόμπιμοι." [" Ἀποπόμπιμος, Orig. c. Cels. 311. φωνή." Kall. Mss.] Ἀποπομπαῖος, ad verbum Depulsorius, Ad depellendum aptus. Sed peculiariter vocantur ἀποπομπαῖοι δαίμονες, Malorum depulsores et aversores, defensoresque pestium et calamitatum, Bud. Iidem vero et ἀποτρόπαιοι et ἀλεξίκακοι et λύσιοι dicuntur, teste J. Poll. || Ἀποπομπαῖον hircum a Gr. Interprr. dictum vet. Interpres reddit Hircum emissarium, Levit. 16, (8. 9.) Dictum autem putant emissarium ex eo, quod in desertum emitteretur. Apud Suid. legitur ἀποπομπαῖος, ὁ χίμαρος, ὁ τράγος. [Schleusn. Lex. V. T. " Heyn. ad Apollod. 1045." Schæf. Mss.] " Ἀποπεμπαῖος, ap.

"Hes. ὁ ἀποστραφεὶς ἄπρακτος, καὶ ὁ κεκαθαρμένος: sed
"perperam, ut opinor, pro ἀποκομπαῖος: ut alpha-
"beticus etiam ordo arguit." [* "Ἀποπομπεῖον, ad
Mœr. 333. "Ἀποπομπεῖα, τὰ, Bekk. Anecd. 183."
Kall. Mss.] "Ἀνταποπέμπω, Vicissim dimitto s.
"amando," [" Matth. Anecd. 1, 33." Schæf. Mss.
* Ἐξαποπέμπω, Tzetz. Ch. 3. p. 56.] "Προαποπέμ-
"πω, Ante dimitto: al. Præmitto," [Thuc. 3, 25.
Xen. K. Π. 4, 2, 29. * Προσαποπέμπω, Brunck. ad
Aristoph. Πλ. 999. * Συναποπέμπω, Xen. K. Π. 3,
1, 2.]

Διαπέμπω, Transmitto, Aristoph. Πλ. (398.) Εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους; Thuc. 4, (123.) p. 160. Αὐτοῖς πεντακοσίους ὁπλίτας διέπεμψε. Ex Eod. (1, 129.) διαπέμπω τὴν ἐπιστολὴν, Transmitto epistolam. Et pass. Διαπέμπομαι, act. itidem signif. pro διαπέμπω ponitur, i. e. Transmitto, Thuc. 3, (75.) Διακομίζει εἰς τὴν πρὸ τοῦ Ἡραίου νῆσον, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο, Eo illis transmittebat, Polyb. (6, 58, 2.) Ὁ δὲ Ἀννίβας ζωγρήσας ἅπαντας, συνεχώρησε διαπέμπεσθαι σφίσι πρὸς τοὺς ἐν οἴκῳ περὶ λύτρων, ubi fortasse simile illi Thucydidis διαπέμπω τὴν ἐπιστολήν. Pro Transmitto citat Bud. e Plut. quoque p. 135(=6, 590.) et in Demetr. 290. || Dimitto, h. e. In diversas partes mitto: Cæsar, Nuntios legationesque in omnes partes dimittebat, Liv. Dimittere literas in alias urbes, Cic. Pueros circum amicos dimittit, Virg. equidem per litora certos Dimittam, et Libyæ lustrare extrema jubebo. Thuc. 8, (64.) p. 282. Τοὺς δὲ ἡμίσεις εἰς τἆλλα τὰ ὑπήκοα χωρία ἄλλον ἄλλῃ διέπεμπον: 4, (55.) p. 138. Κατὰ τὴν χώραν φρούρας διέπεμψαν, ὁπλιτῶν πλῆθος, ὡς ἑκασταχόσε ἔδει, Schol. διαμερίσαντες ἔπεμψαν. Sic Herodian. (2, 2, 4.) Διαπέμπουσι δή τινας τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας ὅτι ὁ Κόμμοδος τέθνηκε, Mittunt qui passim rumorem disseminent, Polit. (3, 1, 3.) Διέπεμπέ τε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγουμένους: 2, (9, 17.) Διέπεμψεν εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπ' ἄρκτῳ. Pass. Διαπέμπομαι, Dimittor, 8, (6, 18.) Ἔς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο, Nuntii per omnes provincias laureati dimittebantur. [" Xen. K. Π. p. 83. ubi v. Zeun., Toup. Opusc. 1, 336. ad Xen. Eph. 216. Alciphr. 220. 226. 266. Plut. Mor. 1, 205. ad Diod. S. 2, 419. Scil. ἀγγέλους, ad 1, 616. 2, 288. 420. Act. et med., Steph. Dial. 65. Plut. Alex. 57. Schm. Med., Arcesso, Cattier. Gazoph. 73. ad Dionys. H. 1, 562." Schæf. Mss. * "Διάπεμψις, Transmissio, sc. literarum, Themist. Epist. 2, 10." Kall. Mss.] Διαπομπὴ, ἡ, Transmissio, Dimissio, Appian. de tractatu pacis inter Antonium, Cæsarem, et Sextum Pompeium, post bellum Philipp. Διαπομπαὶ δὲ συχναὶ τῶν φίλων ἐγίγνοντο. Διαπόμπιμος, ὁ, ἡ, Transmissus: ut πόμπιμος supra pro Missus, πεμφθείς. Opp. K. 3, (47.) Κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι, Transmissus oculis imperatoris. [* Ἐπιδιαπέμπω, Dio C. 678. * Προδιαπέμπω, Polyb. 8, 20, 3.]

Εἰσπέμπω, Mitto in vel intro, Plut. Philopœm. 673. meæ Edit. Ἀνοίξας τὸ δεσμωτήριον, εἰσέπεμψε δημόσιον οἰκέτην, Intromisit carnificem. || Exp. etiam Induco, Importo, Accerso. Attice DICITUR Ἐσπέμπω. Unde Ἐσπέμπομαι, quod etiam interpr. Accerso. [" Ad Xen. Eph. 216." Schæf. Mss. Xen. Ἀπ. 1, 4, 6. Ἑλλ. 2, 4, 30. 4, 4, 8.] Εἰσπομπὴ, Intromissio. Apud Suid. ita legitur, Εἰσπομπὴ, εἰσβολή. Eunap. Περιεφέρετο δὲ ὁ Ἀριστεὺς καὶ δόρατα εἰσπομπὴν ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου βραχίονος: pro quo divisim reponendum εἰς πομπήν: itidemque in expositione, εἰς βολήν. Verum censeo ibi πομπὴν non signif. βολήν, sed Pompam. In VV. LL. Εἰσπομπὴ exp. Impetus, Insultus: occasione hujus expositionis sumta ex isto Suidæ loco. [* Ἐπεισπέμπω, Dio C. 768. * Παρεισπέμπω, Joseph. B. J. 5, 3, 1.] "Προεισπέμπω, "Intromitto ante, Accerso ante, Magna pompa et "comitatu induco, Lucian. Προεισπέμπεται δὲ ὁ "Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη καὶ πλοκάμους καθειμένος, "Bud." [Palæph. p. 13. * " Προσεισπέμπω, Insuper immitto, Chrys. Hom. 153. T. 5. p. 928, 21." Seager. Mss. * Συνεισπέμπω, Simul immitto, Ælian. V. H. 12, 43.]

A Ἐκπέμπω, Emitto, Mitto foras, Mitto ex, Il. Φ. (598.) Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ ἠέρι πολλῇ. Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι, E prælio domum misit. Isocr. Archid. Τὸν ὄχλον τὸν ἄλλον ἐκ τῆς πόλεως ἐκπέμψαι, Foras mittere; quippe cujus usus belli tempore nullus sit. Idem in Areop. Τοὺς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμποντες. Dem. (14.) Τοὺς τοῦτο ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν, In expeditionem emittere milites: quod et ap. Thuc. legitur, ap. quem etiam ἐκπέμπειν ναῦς: et ἐκπέμπειν ἄρχοντα. Apud Eund. ἐκπέμπειν πρεσβείαν, et ἐκπέμπειν ἀποικίας, Legationem emittere, Colonias emittere, mittere. Et οἱ ἐκπέμψαντες, Qui colonias miserunt, deduxerunt. Thuc. 6, (6.) p. 199. Καὶ ἅμα ἄποικοι τοῖς ἐκπέμψασι Πελοποννησίοις βοηθήσαντες, Peloponnesiis, a quibus deducti fuerant, Peloponnesiis suis conditoribus, s. οἰκισταῖς. Sicut vero idem Thuc. et Dem. dicunt ἐκπέμπειν στρατιώτας, sic etiam Herodian. 3, (7, 5.) Τὸν δὲ στρατὸν εἰς τὴν μάχην ἐξέπεμψε, Exercitum emisit in pugnam. Pass. Ἐκπέμπομαι, E- B mittor, Xen. K. Π. 4, (1, 11.) Τότε δὴ ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους, προθύμως ἀπήγγειλε τοῖς Μήδοις. || Cum contumelia et ignominia emitto, Ejicio, Relego, Lucian. (2, 124.) Τοὺς πονηροὺς ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι. Et ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα ap. Dem., quod et ἀποπέμπειν et ἐκβάλλειν: Lat. Dimittere et Repudiare dicas. Suet. non solum Dimittere dicit, sed etiam Dimittere e matrimonio. Pro Ejicio, Expello, Thuc. quoque utitur: 4, (49.) p. 137. Ἐκπέμψαντες Κορινθίους αὐτοὶ Ἀκαρνᾶνες οἰκήτορας ἀπὸ πάντων, ἔσχον τὸ χωρίον, i. e. ἐκβαλόντες τοὺς ὄντας ἐκεῖ Κορινθίους, Ejicientes, Expellentes, sc. ex oppido capto: quod vero idem Thuc. 5, (52.) p. 183. dicit, ὡς οὐ καλῶς ἄρχοντα ἐξέπεμψαν, idem Schol. exp. ἐξεδίωξαν: et Latine itidem interpretabimur Ejecere, Expulere, Exterminavere, Relegavere. [" Ad Charit. 501. 534. Eur. Tro. 410. T. H. ad Plutum p. 351. ad Diod. S. 2, 298. Bast Lettre 125. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀφιέναι, Valck. ad Eran. Phil. 160. ad Herod. 273. Med., Brunck. ad Eur. Or. p. 173. C ad Soph. Œd. C. 1347. Ἐκπέμπω δυσωδίαν, Koen. ad Greg. Cor. 265." Schæf. Mss.] Ἔκπεμψις, Emissio, Legatio, Thuc. 4, (85.) p. 149. Ἡ μὲν ἔκπεμψίς μου καὶ τῆς στρατιᾶς ὑπὸ Λακεδαιμονίων, Schol. ἀποστολή. Ἐκπομπὴ, ἡ, itidem Emissio: cui opp. εἰσπομπὴ, sicut εἰσπέμπειν et ἐκπέμπειν sibi ἀντίκειται. Plato de LL. Ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, Emissio vel Deductio coloniarum: ut supra ἐκπέμπειν ἀποικίας pro Mittere s. Deducere colonias. Hes. exp. ἀποστολὴ, ut præcedens ἔκπεμψις a Schol. Thuc. E Thuc. affertur etiam ἐκπομπαὶ λῃστῶν, pro Excursiones latronum: malim Excursiones latronum a suo principe emissorum. Exp. etiam Relegatio, Repudium: sicut interdum pro Repudiare dicitur ἐκπέμπειν. [" Ad Timæi Lex. 220. ad Herod. 273." Schæf. Mss. * Ἀντεκπέμπω, Appian. B. C. 1. p. 634, 11. Xen. Ἑλλ. 4, 7, 25. 34. * " Παρεκπέμπω, Philo de Monarch. 2, 822." Kall. Mss. "Theod. Prodr. Rhod. 2, 314." Boiss. Mss.] Προεκπέμπω, Prius emitto, Plut. Mario 762. meæ Ed. Προεξέπεμπε τοὺς ἱππέας D εἰς τὸ πεδίον: [Alcib. 34. Othone 11. Lucian. 2, 260. * Προσεκπέμπω, Xen. K. Π. 5, 3, 24. " Theod. Prodr. Rhod. 2, 280." Boiss. Mss.] Συνεκπέμπω, Una emitto, Xen. Ἑλλ. 7, (2, 18.) p. 367.: [Œc. 7, 35.] Ὑπερεκπέμπω, Emitto ultra, Ultra scopum ejaculor, [Schneidero susp.] Ὑπεκπέμπω, Clam emitto. Exp. etiam Furtim mitto, Summitto. [Soph. El. 1350.]

[* Ἐμπέμπω, Immitto, LXX. Nehem. 2, 5.]

Ἐπιπέμπω, Insuper mitto, Thuc. 7, (15.) p. 237. Ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάττω ἐπιπέμπειν, Aut hi accersendi sunt et revocandi, aut alius exercitus non minor insuper mittendus. || Mitto ad, simpliciter Mitto, Plato Apol. Socr. Ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψει, Alium deus vobis mittet. || Immitto, Herodian. 3, (3, 5.) Ἐπιπέμπει ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μαυρουσίους ἀκοντιστὰς, Immittit utrisque urbibus Mauros jaculatores, i. e. Hostiliter mittit adversus eos. || Exp. etiam Remitto, Relaxo; sed sine exemplo. [" Ad Diod. S. 2, 283. Aristoph. Fr. 219. Verh. ad Anton. Lib. 72., ad

Timæi Lex. 115. Koppiers. Obs. 119. Zeun. ad Xen. K. Π. 391. ad Lucian. 1, 208. Valck. Callim. 186. Sic lego Diod. S. 1, 256." Schæf. Mss.] Ἐπίπεμψις, Missio in aliquem locum, Thuc. 2, (39.) Διὰ τὴν ἐν τῇ γῇ ἐπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίπεμψιν, Quoniam mittimus terrestres copias nostras in multas terras. [* "Ἐπιπομπή, Dæmonum, morborum, et incantationum immissio, vet. Poëta ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 6. §. 4. v. (22.) 165. 176. Ἐπιπομπαί, Anon. ap. Vossium ad Barnab. Ep. 7." Kall. Mss. Diosc. Notha 478.]

Καταπέμπω, Demitto, Deorsum mitto: vide in Πορθμίον. Redditur simpliciter verbo Mitto. Herodian. 2, (12, 5.) Ἀθροισθῆναι κελεύσας τὴν σύγκλητον καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς Σεβῆρον, Convocato prius senatu literas ad Severum mittit. Et Plut. Flamin. (15.) Στρατηγὸν μὲν ὕπατον τοῦ πολέμου Μάνιον Ἀκύλιον κατέπεμψαν. Exp. etiam Subditis edicta mitto. [" Ad Charit. 280." Schæf. Mss. " Orig. Exeg. p. 30." Routh. Mss. Lucian. 1, 137. 257. 683. 3, 537. * " Καταπομπή, Demissio, Chrys. ad Stagyr. 3. T. 6. p. 132, 37. * Ἀντικαταπέμπω, Vicissim demitto, Chrys. Liturg. T. 6. p. 986." Seager. Mss. Basil. 2, 677. Andr. Cr. 317.]

Μεταπέμπω, Mitto post aliquem, qui aliquem accersant, simpl. Accerso, Accio: cujus signif. exemplum habes in Ἐπιπέμπω. Usitatius μεταπέμπομαι, itidem act. signif. Xen. K. Π. 4, (5, 12.) p. 64. Συμβουλεύω σοι, ὅταν τινὰ βούλῃ πρός σε ταχὺ ἐλθεῖν, μὴ ἀπειλοῦντα μεταπέμπεσθαι, Plato Apol. (20.) Μεταπεμψάμενοί με εἰς τὸν Θόλον, Plut. (8, 360.) Μετεπέμψαντο δεσμώτην οἱ πολέμαρχοι; An miserunt qui eum vinctum accerserent? s. Adducerent. Et pass. signif. ap. Apollon. μετεπέμφθην, Accersitus s. Accitus sum. Alicubi reddi potest non tam Mitto qui accersat, quam Mitto qui petat, Mitto ad aliquem qui afferat aut advehat; etiam simpliciter Peto. Isocr. Archid. Ἐδήλωσε παρ' ὧν ἔδει βοήθειαν μεταπέμπεσθαι, Unde accersenda essent auxilia, petendæ copiæ auxiliares. Xen. K. Π. 6, (2, 1.) Πέμπω σοι χρήματα· κἂν ἄλλων δέῃ, μεταπέμπου, Mitte qui petant, ad te ferant; aut Pete. Aristot. Œcon. 2. Μεταπέμψασθαι ἐκ τῆς Ἑλλάδος κόμην. In eadem signif. Aristoph. activa voce usus est: Σφ. (679.) παρ' Εὐχαρίδου τρεῖς ἀγλῖθας μετέπεμψα, Tria capita alliorum ab Eucharide qui peteret misi. [" Mœr. 326. et n., Abresch. Lectt. Aristæn. 153. Valck. Phœn. p. 446. Bergler. Alciphr. 114. 436. ad Xen. Eph. 233. Eur. Hec. 504. Porson. Hec. p. 33. Ed. 2. Ammon. 98. Wakef. Diatr. 24. ad Herod. 516. Xen. K. Π. 31. Thom. M. 610. ad Charit. 417. Cattier. Gazoph. 81. Kuster. V. M. 21. Boiss. Philostr. 538. Monthly Review Febr. 1799. p. 204." Schæf. Mss.] Μετάπεμψις, ἡ, Missio qua aliquem accersimus. Seu Accersitus: Cic. Cum ipsius rogatu accersituque venissem. Plato Epist. 7. Ἐδεῖτο ἡμῶν τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπειθεῖν, Ut sibi accersenti morem gererem. Alii, Ne nuntium remitterem vocanti, Ne vocationem prætermitterem. [Plut. 8, 349. Alex. 33.] Μεταπεμπτέος, Accersendus. Et Μεταπεμπτέον, Accersendum. [Thuc. 6, 25.] Μετάπεμπτος, Accersitus, Accitus, Thuc. 6, (74.) p. 221. Ὅτ' ἀπῄει ἐκ τῆς ἀρχῆς ἤδη μετάπεμπτος: de Alcibiade, de quo similiter Plut. in Vita ipsius, Μετάπεμπτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τὴν κρίσιν γενόμενος. Sic (7, 652.) Γενέσθαι μετάπεμπτον ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος, A Tiberio Cæsare accersitum fuisse. Et Ἧκε μετάπεμπτος, Venit accersitus: quod e Synesio attuli in Πομπεύω. Rursum Thuc. 6, (29.) p. 207. Βουλόμενοι μετάπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγωνίσασθαι, Accersitum et advectum causam dicere: de Alcibiade. Exp. etiam alicubi Revocatus. [Jambl. V. P. 464. Kiessl. " Diod. S. 2, 549." Schæf. Mss. * Δυσμετάπεμπτος, vide Δυσπέμφελος.] Μεταπομπή, i. q. μετάπεμψις, Plato Epist. 7. Ἀπὸ τῆς προτέρας μεταπομπῆς. Attuli et μετάπεμψις ex ead. Epist. * Προσμεταπέμπω, Thuc. 2, 100. Dio C. 216. Dionys. H. 1, 106. 339. Æschin. 286.]

Παραπέμπω, Prætermitto, Transmitto. Item in metaph. signif. pro Transmitto, ut negligens: qua signif. Dimitto quoque usurpatur; nam Cæsar dicit

A Dimittere occasionem et facultatem rei gerendæ: quod Liv. Occasionem prætermittere. Possumus etiam reddere Missum facio. Dem. (283.) Τοὺς οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ὑμῖν παραπέμψαντες. In qua signif., sc. pro Transmitto, Prætermitto, Dimitto, Missum facio, Negligo, Non admitto, Bud. accipit et h. l. Chrys. in Ep. ad Thess. 5. Οὐκ ἐπικαμπτόμεθα, ἀλλὰ παραπεμπόμεθα τὰς αὐτῶν ἱκετηρίας, ubi nota vocem pass. in activa signif. usurpatam. Et παραπέμψασθαι σιωπῇ ap. Greg. quod Latine dicitur Prætermittere s. Præterire s. Transmittere silentio: quo Tac. utitur. Silius vero dicit Tacitus transmitto, itidem pro Silentio transmitto. At Ἐμοὶ τὴν μάχην παράπεμψον, Prætermitte mecum pugnare, i. e. Ne mecum in certamen descendas, e Chrys. Pro Negligo, Sperno, Non curo, accipitur in libro Esther (3, 13.) Παραπέμποντες τὰ τῶν βασιλέων διατάγματα, Spernentes regum edicta. || Contra παραπέμπειν se alicui rei dicitur aliquis pro Dedere se ei aut Permittere se, Indulgere, Plut. Solone, Παραπέμπων

B ἑαυτὸν πότοις καὶ μουσικῇ, Compotationibus et musicæ indulgens. || Mando, ut dicitur Memoriæ mandare, Hermog. de Invent. Σὺ δὲ παράπεμπε τῷ νῷ τὰς θεωρίας, Animo mentique tuæ manda præcepta. || Παραπέμπεσθαι πόνον, Fallere laborem, Aristoph. Schol. in v. Κάχρυς, Ἄιδουσι δὲ ἀλήθουσαι ὑπὲρ τοῦ παραπέμψασθαι τὸν κάματον. Affinem signif. habet Transmitto ap. Plin. Ep. 183. Omne hoc tempus inter pugillares ac libellos jucundissima quiete transmisi. || Παραπέμπειν ὄμματα, Oculos avertere, e Lascari, ubi παραπέμπειν est quasi Ad latus mittere. || Lateri alicujus adjunctus eum deduco, simpliciter Deduco, Comitor, Prosequor, Plut. Camillo, Τὸν Κάμιλλον οἴκαδε κρότῳ καὶ βοῇ παρέπεμπον, Plausu et clamore domum deducebant: Pericle, Προσέταξέ τινι τῶν οἰκετῶν, φῶς λαβόντι παραπέμψαι καὶ καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον. Et Greg. Naz. de cicadis, Ὅταν καταφωνῶσι τὰ ἄλση καὶ ὁδοιπόρον ταῖς φωναῖς παραπέμπωσι. Herodian. 3, (12, 17.) Ὀλίγων αὐτὸν παραπεμπόντων, Paucis eum deducentibus: 1,

C (10, 16.) Παρέπεμπε τὴν θεὸν χαίρων: 4, (1, 7.) Ἐκείνην παραπέμψαντες καὶ προπομπεύσαντες αὐτῆς, Comitati magna pompa, Polit.: 6, (4, 4.) Οὐδὲ τῶν δημοτῶν ἦν τις ὃς ἀδακρυτὶ παρέπεμπεν αὐτὸν, Nec popularium quisquam erat, qui eum lacrymis non prosequeretur, sine lacrymis eum deduceret, non cum lacrymis eum comitaretur abeuntem. Apud Eund. in pass. signif., eod. in loco, Παραπεμφθεὶς τε ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς καὶ παντὸς τοῦ δήμου, τῆς Ῥώμης ἀπῆρεν, Deducente senatu populoque, Comitatus senatu ac populo. Sic Diog. L. Platone, Ἐτάφη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ παρεπέμφθη πανδημεὶ πρὸς τῶν αὐτόθι. Ubi nota etiam παραπέμπειν τὸν τεθνεῶτα, pro Prosequi et funus ejus deducere: sicut et ap. Athen. (594.) de Harpalo, qui amicam funerabat, Ἐκφέρων τε αὐτὴν ἐπὶ τὰς ταφὰς, τεχνιτῶν τῶν ἐπισημοτάτων χορῷ μεγάλῳ καὶ παντοίοις ὀργάνοις καὶ εὐφημίαις [—φωνίαις] παρέπεμπε τὸ σῶμα, Deducebat, Prosequebatur, Pompatice comitabatur, Bud. Ubi sicut εὐφημίαις παραπέμπειν dicitur, sic Lucian. (1,

D 20.) Ἐπῄνουν καὶ μετ' εὐφημίας παρέπεμπον, Laudibus prosequebantur. || Παραπέμπειν τὴν φήμην in aliquem locum dicitur, qui illam velut eo euntem deducit, aut illam eo perfert: quem qui prævertit, φθάνειν dicitur. Synes. Ep. 94. Κἀγὼ μὲν διενοούμην ᾗ τάχος ἐπὶ τὰ Τεύχειρα παραπέμψαι τὴν φήμην. Sed ἔφθακεν eum alius, qui eam jam pertulerat, ut ibi legitur. || Παραπέμπω, Adveho, Importo, i. q. παρακομίζω, e Dem. (251.) Τὸν σῖτον παραπέμποντα ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον, Frumentum importantem ex Hellesponto in Lemnum. Sic Herodian. 8, (4, 10.) Οἷς ἐχρῶντο πρότερον εἰς τὸ παραπέμπειν τὸν οἶνον ἀσφαλῶς τοῖς δεομένοις, Ad vinum importandum, Polit. Vide Παραπομπή. [" Ad Xen. Eph. 78. 224. 249. Phalar. 160. ad Herod. 319. Lucian. 1, 428. 467. 815. Diod. S. 1, 280. 582. 2, 221. 302. 572. J. Gronov. not. ad Paraphr. Epict. 271. ad Charit. 417. 437. 475. 494. 513. Jacobs. Anth. 6, 349. 8, 191. Matth. Anecd. 1, 12. Aristoph. Fr. 267. Dimitto, Heyn. ad Apollod. 230. Negligo, Xen. Eph. 13. 22.

ad Lucian. 1, 260. Meric. Casaub. ad Anton. 392. Gatak.: Med., Lucian. 3, 311. * Παράπεμψις, Diod. S. 2, 631. * " Παραπεμπτέος, Clem. Alex. Pæd. 2, 3. p. 187. Ἡ δ' οὖν πρὸς ἐργὴν * ἀναπλωτάζουσα (Bodl. * ἐναπλωτάζουσα) τοῦ ἀέρος * ἐφέπειξις, ἡσυχῇ παραπεμπτέα, (ubi Sylb. in Ind., ἐφέπειξις pro ἐπέπειξις s. ἐπίσπερξις.)" Routh. Mss. " Παραπεμπτέον, Prætermittendum, Apoll. Dysc. de Pronom. 298. 306.] Παραπομπή, ἡ, Deductio, Comitatio: qua lateri alicujus adjuncti eum deducimus. Aristot. Œc. 2. Παραπομπὴν διδόναι, Comitatum præbere, Adjungere qui deducant. Bud. interpr. Præsidium deducens aliquem, in Dem. 103(=249.) Τὰ μετ' αὐτοῦ ἀποσταλέντα σκάφη ἐπὶ τὴν π. τοῦ σίτου εἰς Ἑλλήσποντον. Sed addit exponi tamen posse Trajectio, quemadmodum ab Hes. quoque exp. μετακομιδή, Transvectio. Alii vero interpr. Advectio, Importatio, sicut παραπέμπω pro Adveho, Importo, accipi paulo ante docui. Sic ap. Aristot. Polit. 7. Πρὸς τὰς τῶν γιγνομένων καρπῶν π., Fructuum importationes, s. vectationes. Itidem Xen. Ἑλλ. 7, (2, 23.) p. 367. Ἑκάστης ἡμέρας π. ἐγίνοντο, Advehebantur s. Importabantur commeatus: paulo ante, Κηρύξαντες τὰ ζεύγη καὶ τὰ ὑποζύγια πάντα, καὶ σῖτον γεμίσαντες, εἰς τὸν Φλιοῦντα παρήγαγον. Sed παραπομπή, sicut κομιδή, dicuntur etiam Ea ipsa quæ advehuntur s. importantur, Commeatus: ut initio ejusd. pag. Ἤδη δὲ παντάπασιν ἀποροῦντες, Χάρητα διεπράξαντο σφίσι παραπέμψαι τὴν π., Commeatus advehere. Sic accipiendum videtur et in Æschine (50.) Πρώτην δ' ἐξελθὼν στρατείαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην, καὶ συμπαραπέμπων μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν καὶ τῶν Ἀλκιβιάδου ξένων τὴν εἰς Φλιοῦντα π.: ut significet, Una cum aliis deducens commeatus qui in Phliuntem importabantur, Una cum aliis commeatus Phliuntem advehens. Nam de re ead. loqui ibi Æschin. videtur et Xen. l. c., ut patebit iis qui conferre volent. [" Ad Xen. Eph. 104. 224. 225. ad Charit. 513. ad Diod. S. 2, 439. Fischer. Descr. Lectt. 1793—4." Schæf. Mss.] Παραπομπός, ὁ, ἡ, Qui lateri alicujus adjunctus eum deducit, Comes, s. Deductor, ut Cic. dicit, Salutatores, Deductores, Assectatores, i. q. πομπός. Hes. in Πάροχος, ait, Πάροχοι, παραβάται, παραπομποί, καὶ οἱ συμπορεύοντες τῇ νύμφῃ ἐπὶ τοῦ ζεύγους: qui et παράνυμφοι. In ead. signif. fem. gen. usus est Polyb. 1, (52, 5.) Τὸν ἕτερον τῶν ὑπάτων ἐξέπεμπον Λεύκιον Ἰούνιον, τάς τε σιταρχίας παρακομίζοντα τοῖς τὸ Λιλύβαιον πολιορκοῦσι, καὶ τὰς ἄλλας χορηγίας τῷ στρατοπέδῳ· πρὸς δὲ καὶ παραπομποὺς τούτοις ἑξήκοντα ναῦς: Sexaginta naves, quæ eos deducerent: potius quam Quæ eis commeatum adveherent. Ubi etiam obiter NOTA, Παρακομίζω poni synonymws PRO Παραπέμπω, Adveho: ET Σιταρχίαν AC Χορηγίαν nominari QUOD Παραπομπὴν Xen. paulo ante appellat. [" Ruhnk. Ep. Cr. 239." Schæf. Mss. * " Παραπόμπιμος, Qui deducit, Epith. Mercurii, Schol. Eur. Med. 759." Kall. Mss. * Ἀντιπαραπέμπω, Plut. 10, 523.] Συμπαραπέμπω, Una deduco, prosequor, ut in funere, Greg. Naz. Stelit. 2. Ἐπὶ τὸν τάφον συμπαραπέμψαι τοῖς ἄγουσι: qua de re παραπέμπω quoque usurpatum habes paulo ante. Συμπαραπέμπω itidem pro Una deduco, adveho, importo, habes in Παραπομπή ex Æschine.

Περιπέμπω, Dimitto circum. Alii, Ad inquisitionem mitto. [" Ruhnk. ad Vell. 254." Schæf. Mss. * Περίπεμπτος, Qui circumcirca mittitur, Æsch. Ag. 87. * Περιπομπή, Schol. Æsch. Eum. 11.]

Προπέμπω, Prior mitto, Mitto ante, Prius mitto, Thuc. 1, (53.) p. 18. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας, ἄνευ κηρυκίου προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ πεῖραν ποιήσασθαι, Prius ad Athenienses mittere, et periculum facere: 8, (79.) p. 287. Προσεδέχοντο τὸν Στρομβιχίδην ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου σφίσι προσβοηθήσειν· προὐπέμπετο γὰρ αὐτῷ ἄγγελος: nam nuntium ad eum prius ea de re miserant. Activa voce Plut. quoque utitur in Pyrrho 717. meæ Ed. Ἐξῆλθε μετὰ τῆς δυνάμεως, sc. ad prælium, προπέμψας κήρυκα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, Misso prius caduceatore ad Romanos, qui sc. peteret ut se arbitro uterentur. Item pro simplici Mitto, Il. A. (442.) ad Chrysen,

A πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Παῖδά τε σοι ἀγέμεν, Misit me ut filiam ad te perducerem. ‖ Deduco, Prosequor, Comitor, i. q. παραπέμπω: licet quidam illud de iis proprie dici velint, qui in comitatu latus stipant; hoc vero de iis qui præeunt, ut sunt qui anteambulones et πρόμολοι vocantur: quamobrem sic interpretantur, Anteambulonis vice fungor in aliquo deducendo, Honoris causa alicui præeo, et operam togatam præsto: qua signif. et προπορεύομαι usurpatur. Sed promiscue de omnibus dicitur, qui comitantur et deducunt, sive illi præeant, s. latus stipent, s. a tergo prosequantur, ut e seqq. patet. Eur. προπέμψατέ με χθονὸς, Concomitamini me extra solum hoc, Aristoph. B. (1524.) Φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ Λαμπάδας ἱεράς, χἄμα προπέμπετε Τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν Καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες: verba Plutonis Æschylum ex inferis dimittentis. Xen. K. Π. 1, (4, 25.) Ἀπιόντα δὲ τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες, Herodian. 2, (6, 17.) Τὰ δὲ σημεῖα ἄραντες, καὶ τὰς ἐκείνου εἰκόνας ἀποκαταστήσαντες προπέμπειν ἐπειρῶντο, Signis sublatis impositisque illius imaginibus, deducere hominem tendebant, Polit. Aliquanto post, Μηδενὸς τῶν δημοτῶν εὐφημοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν βασιλέας: imperatores enim, simul ac creati erant, deducere milites prætoriani et cetera multitudo faustis acclamationibus prosequi solebat. At Synes. Ep. 55. Τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο, προὔπεμψα, Oculis vos prosecutus sum quousque eis pervenire concedebatur. Mortuorum quoque funera προπέμπομεν, sicut παραπέμπομεν, Deducimus et prosequimur, Lucian. (1, 354.) Μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψῃς πάντας τοὺς κόλακας. Pass. Προπέμπομαι, Deducor honoris causa, Plut. Coriol. Ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος. Sed ap. Greg. Naz. Stelit. 2. Ποῦ δὲ οἱ προπεμπόμενοι, καὶ οἱ προπέμποντες καὶ παραπέμποντες καὶ προπολεμοῦντες καὶ συμπολεμοῦντες θεοί; accipiendum illud προπεμπόμενοι videtur potius Ii qui honoris causa præmittuntur, Anteambulones, οἱ προπορευόμενοι: sicut προπέμπειν quoque accipitur pro Honoris causa præire alicui, ap. Lucian. Τοὺς προπέμποντας καὶ ἑπομένους. Alias Προπέμπομαι active quoque ponitur pro Deduco, Prosequor, ut ipsum προπέμπω. Sic redditur ap. Xen. K. Π. 5, (3, 19.) Τὸν μὲν προσιόντα προὐπέμπετο ἐν τάξει, Deducebat. " Προὔπεμπε, Deducebat, Attica synaliphe pro προέπεμπε. " Sic προὔπεμψαν pro προέπεμψαν, Deduxerunt." [Soph. Phil. 1205. " Valck. Hipp. p. 282. Adoniaz. p. 190. ad Charit. 214. 286. 333. ad Xen. Eph. 40. 216. Jacobs. Exerc. 2, 145. Anim. 305. Ind. Xen. Mem. Heyn. ad Apollod. 285. Heyn. Hom. 4, 6. 5, 479. Wyttenb. ad Plut. 1, 834. Brunck. Aristoph. 1, 260. T. H. ad Plutum p. 195. Villoison. ad Long. 174. 227. Bentl. Aristoph. 320. Diod. S. 2, 374. 548. Antip. Sid. 42. Wakef. Phil. 1465. Coray Theophr. 340. Act. et med., Steph. Dial. 65. Schneid. Anab. 395." Schæf. Mss. * Προπεμπτήρ, unde] Προπεμπτήριος, Quo prosequimur et deducimus aliquem abeuntem, Greg. [Or. 11, 188.] Προπεμπτήριος ἢ ἐπιτάφιος ἔπαινος, Laus qua funus alicujus prosequimur, inhumandum prosequimur in suo funere: quales multæ sunt ejus orationes, qui etiam ἐν τῷ εἰς ἑαυτοῦ ἀδελφὴν ἐπιταφίῳ appellare προπεμπτήρια videtur, inquit Bud., preces et expiationes in morientes effusas: p. 117. Χορὸς περὶ αὐτὴν οἰκείων τε καὶ ξένων χαριζομένων τὰ πρ. [Philostr. 3, 49. * Πρόπεμπτος, unde * Προπεμπτικὸς, Schol. Aristoph. Ἱππ. 496. * Προπεμπτικῶς, Jambl. V. P. 121.] Προπομπή, ἡ, Præmissio, Plut. Galba (8.) Τὰς προπομπὰς τῶν γραμματοφόρων ἐν ταῖς τῶν ὀχημάτων ἀμοιβαῖς ἐπιταχύνουσι, Tabellarios qui præmittuntur. ‖ Deductio et comitatus quo prævia turba in pompis solemnibus anteit ferculis pomparum, Plut. Numa, Ἐν δὲ ταῖς προπομπαῖς καὶ ὅλως τῶν ἱερέων ταῖς πομπαῖς προηγοῦντο κήρυκες ἀνὰ τὴν πόλιν, Thuc. 6, (58.) p. 216. Μετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν. Ead. pagina dicit, Ἐν ὅπλοις τὴν πομπὴν πέμπειν: adeo ut πομπὴν et προπομπὴν pro eod. accipere videatur. [" Valck. Adoniaz. p. 190.] Προπόμπιος, ὁ, ἡ, ut τιμή, Cum honoris gratia alicui præimus et deduci-

mus, Greg. Naz. Stelit. 2. de funere Constantii, cui obviam effusa civitas eum ad tumulum usque deduxit pompatice, Μέρος γίνεται καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ τῆς πρ. τιμῆς. AT Προπομπία, sicut ET Προπομπεία, Ipsam deductionem significat, cum honoris causa alicui præimus. [Lucian. 2, 418.] Suid. annotat compositum Προπομπία scribi per ι, πομπεία vero per diphthongum. Affertur tamen et προπομπεία per diphthongum ex Hermog. (344.) pro ἡγεμονία. RURSUM Προπόμπιος pro πρόπομπος usurpatum legitur ap. Theophyl. Ep. 51. Μειράκιον ἐδᾳδούχει, καὶ προπόμπιος ἡ φιλία, γραῦς ὑπῆρχεν Ἀβρότονον, Præibat, Deducebat. Προπομπὸς, ὁ, ἡ, Anteambulo, Prævius, Deductor, ut παραπομπός: vel etiam Prævius deductor. Sic autem scr. sunt, non πρόπομπος, παράπομπος. Xen. K. Π. 4, (5, 8.) Τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε. Plut. Cat. Maj. 626. meæ Ed. Λαβὼν σπείρας ὁπλιτῶν πέντε καὶ πεντακοσίους ἱππεῖς προπομπούς, A quibus deduceretur: ut Polyb. dicit παραπομπούς. Idem Plut. (8, 508.) Ἤιτησε προπομποὺς καὶ φύλακας. Ὅπως, ἔφη, μὴ ἐπιβουλευθῶ, Anteambulones et custodes sui corporis petebat, ne insidiis opprimeretur. Vel Deductores et stipatores. Cui similem locum habes in Θρόνος. Apud Athen. vero (552.) in h. l. Alexidis, Ἑρμῆ πρόπεμπε, καὶ Φιλιππίδου Κληροῦχε νυκτός τ' ὄμμα τῆς μελαμπέπλου, videri possit reponendum προπομπέ: certe πρόπεμπε imperativus cum gen. junctus sicut προπόμπευε, insolens mihi videtur. [" Ad Thom. M. 11. Bergler. Alciphr. 382. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Wakef. Alc. 445. Eum. 1008." Schæf. Mss. * Παραπροπέμπω, Præmitto, Schneidero dubiæ fidei.] Συμπροπέμπω, Una deduco et comitor, i. q. συμπαραπέμπω, Plut. Cat. Maj. (24.) p. 646. meæ Ed. Σαλωνῖνόν τινα τῶν ὑπογεγραμματευκότων αὐτῷ, παρόντα καὶ συμπροπέμποντα, de Catone prodeunte in forum: [Crasso 16. Pomp. 48.]

Προσπέμπω, Insuper mitto, sicut ἐπιπέμπω: quo modo exp. ap. Aristoph. Πλ. (999.) Ἀμητά τε προσέπεμψεν [προσαπέπεμψεν Br.] ἡμῖν, Placentamque insuper misit ad nos. || Mitto ad, Thuc. 3. Προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κήρυκα, Mittit ad eos caduceatorem. Sic 7, (3.) p. 234. Κήρυκα προσπέμπει [προπ.] αὐτοῖς. [" Ad Charit. 286. 333. ad Herod. 740. Heyn. ad Apollod. 285. ad Xen. Eph. 216. Coray Theophr. 340." Schæf. Mss.]

Συμπέμπω, Simul mitto, [" T. H. ad Plutum p. 261." Schæf. Mss. Lex. Xen. Pind. Ἰ. 5, 81.]

Ὑπερπέμπω, Mitto super, ultra. Unde exp. etiam Ultra scopum jaculor, ὑπερακοντίζω. [" Anna C. 297." Elberling. Mss.]

Ὑποπέμπω, Submitto, Clam mitto, Suborno, Suppono, Synes. Φήμας δὲ ὑπέπεμπε, νῦν μὲν ὡς κατεαγὼς εἴη καὶ διαπρίεται τὸ σκέλος· νῦν δὲ, ὡς ἄσθμα νοσεῖ. Utitur et Plut. Pyrrho 696. meæ Ed. [et Arato 17. Xen. K. Ἀ. 2, 4, 11. " Ad Charit. 9. Eur. Hec. 208. Brunck. Aj. 225." Schæf. Mss. * " Ὑποπεμπτέος, Clem. Alex. 163." Kall. Mss. * Ὑπόπεμπτος, Xen. K. Ἀ. 3, 3, 4. * Ὑποπομπὴ, Æsch. Pers. 58. sed falso pro ὑπὸ π.]

¶ Πέμπελοι dicuntur Senes admodum decrepiti et capulares, utpote jam orco demittendi, et προπεμπτέοι. D Quod Gal. quoque docet de Sanit. Tuenda, 5. Ὀνομάζουσιν τὸν κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην, πέμπελον, ὡς οἱ ταῖς ἐτυμολογίαις χαίροντές φασι, παρὰ τὸ ἐκπέμπεσθαι τὴν εἰς ᾅδου δηλονότι πομπήν. Itidem Suidæ πέμπελος est γέρων, γραῦς, παρὰ τὸ πέμπεσθαι εἰς ᾅδην. Hes. vero πέμπελον exp. non solum λίαν γηραλέον, sed etiam στωμύλον, λάλον: est enim senectus garrula et loquax. [" Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss. Lycophr. 125. Nicet. Annal. 17, 9. * Ἑκατονταπέμπελος, Eust. Ism. 4. p. 146. Touch. * Εὐπέμπελος, Felix, Æsch. Eum. 473. Αὗται δ' ἔχουσαι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον. * " Τριπέμπελος, Const. Manass. Chron. p. 78. 82. 92. Eumath. 410." Boiss. Mss.]

" Πέμφελα, Hesychio δύσκολα, τραχέα: item βαθέα:" [quod potius δυσπέμφελα.] " Δυσπέμφελος, a Poëtis dicitur ὁ πόντος et ἡ θάλασσα, quoniam δι' αὐτῶν δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται: ut sit Trajectu difficilis. Il. (Π, 748.) Νηὸς ἀποθρώσκων, (sub. A εἰς πόντον ἰχθυόεντα,) εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη. Itemque ἡ ναυτιλίη dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in mari δυσπεμφέλῳ. Hesiod. Ἔργ. 2, (236.) Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ: ubi generalius etiam exp. Difficilis. Itidem certe cum homo quispiam δυσπέμφελος vocatur, accipiunt pro χαλεπὸς, δυσάρεστος, μεμψίμοιρος: ut Eust." [Il. p. 1084, 41=1111, 42.] " quoque in hoc Hesiodeo præcepto, Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι, exp. δύσκολος, δυσμετάπεμπτος: ut Schol. etiam σκληρὸς καὶ δυσάγωγος, δυσάρεστος καὶ ἀσυνδύαστος. Sunt enim qui fugitent τοὺς ἐράνους, quos hic πολυξείνου δαιτὸς nomine intelligit: atque ita δυσπέμφελοι sunt οἱ δυσμετάπεμπτοι, Qui difficiles se præbent iis a quibus accersuntur ad collatitias epulas. Proclus tamen et act. ei signif. tribui posse existimavit, exponens δυσπρόσιτον καὶ δύσκολον, intelligensque Eum qui inhospitalis est, atque ita difficilis ac morosus ut neminem epulatum secum accersat." [" Ad Charit. 744. Jacobs. B Anth. 8, 195. Heyn. Hom. 7, 263. 790. Hesiod. Θ. 440. Wakef. S. Cr. 3, 189. Græv. Lectt. Hes. 586. Valck. Phœn. p. 157. Wessel. Probab. 339. Abresch. Æsch. 2, 73. * Δυσπέμπελος, ibid." Schæf. Mss.]

[* " ΠΕΜΦΗΡΙΔΕΣ, Pisciculi nescio qui, memorati Numenio ap. Athen. 309." Schw. Mss.]

ΠΕΜΦΙΞ, ιγος, ἡ, Flatus, πνοή: cujus signif. exempla Gal. ap. Hippocr. Epidem. 6. Comm. 1. artic. 29. (p. 454. Bas.) affert e Sophocle: item ex Æschyli Pr. V. εὐλαβοῦ Βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ Δυσχειμέρῳ πέμφιγι τρέψας ἄφνω. [Bentl. Ep. ad Mill. p. 57.] || De radiis solaribus, ἐπὶ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν, inquit ibid. Gal., videtur usurpasse Soph. in Colchis, κἂν ἐθαύμασα Τῇδε σκοπῶν πέμφιγα χρυσέαν ἰδών. Itidem Æsch. Ἐξ ἀντιαίας οὔτε πέμφιξ ἡλίου Προσδέρκεται. [Phot. Πέμφιξ· πνοή· Αἰσχύλος Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.] || Pro Gutta, ἐπὶ τῆς ῥανίδος, usurpavit idem Æsch. Pr. Ἐξευλαβοῦ δὲ μή C σε προσβάλλῃ στόμα Πέμφιξ: Pentheo, Μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. Prognosticorum vero major pars πέμφιγας accipi scribit ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων. || Ibid. affert exemplum e Soph., ubi ἐπὶ νέφους, Pro Nube, positum videtur. Quibus addit quædam e Callim., Ibyco, et Euphorione: quæ quoniam mendo non carent, aliis ibi videnda reliqui. Hæc igitur e Gal. Itidem Hes. πέμφιξ exp. πνοή, ψυχή, καὶ αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες. || Pustula, Bulla e cute erumpens, Euryphon Medicus ap. Gal. l. c. Οὐρέει ὀλίγον ἑκάστοτε, καὶ κάει, καὶ ἐφίσταται πέμφιξ οἷον ἐλαίου χλωρή, ὥσπερ ἀράχνιον. Verum, inquit Gal., videtur πέμφιγα vocare non totam φλύκταιναν, sed μόνον τὸ περιγράφον αὐτὴν ἔξωθεν ἀραχνίῳ παραπλήσιον. Pro Bulla vero, quæ in aquis et humidis quibuslibet flatu quodam extruditur et supernatat, dicitur a Nicandro Θ. 272. αἱ δὲ πελιδναὶ Φλύκταιναι πέμφιξιν ἐειδόμεναι ὑετοῖο, Δῆγμα πέριξ πλάζονται: ubi Schol. exp., φύσαις, ταῖς ἐν ὕδατι γινομέναις πομφόλυξι. [" Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss. Schn. Lex.] Πεμφιγώδης, Referens πέμφιγα: πυρετοὶ, ap. Hippocr. Epid. 6. artic. 29. (p. 1165.) quod quidam, teste Gal., exp. πνευματώδεις: vel τοὺς μετὰ φλυκταινῶν: ipse vero ait πεμφιγώδεις intelligi posse etiam τοὺς οἷον σπινθήρων ἐξαλλομένων καὶ ἀπαντώντων τῇ χειρὶ φαντασίαν ἀποστέλλοντας: ut qui et πνευματώδεις sunt et πυρώδεις. In qua sententia qui sunt, auferunt verbum ἰδεῖν, quod in quibusdam exempl. legitur. Qui vero id non auferunt, intelligunt vel τοὺς μετὰ φλυκταινῶν, vel τοὺς τῆς ψυχῆς ἁπτομένους. Πεμφιγώδης πυρετὸς, inquit Gorr., Flatulenta s. Inflata febris. Est differentia febris ap. Hippocr. Epidem. 6. Sed quam plerique vario modo interpretati sunt, ut scribit Gal. Alii diariam febrem intelligunt, natam spiritibus incensis, quæ et πνευματώδης, i. e. Spirituosa, a quibusdam propterea dicitur. Vel πεμφιγώδης πυρετὸς dicitur, ut ait Galen. ἐν ταῖς Γλώσσαις, νοτίδος μεστὸς, h. e. Febris madens et humida, ab effluvio quodam aëroso et vaporoso percutem sæpius erumpente. Vel ea febris sic vocatur, quæ

veluti exilientium et manui occurrentium scintillarum A opinionem præbet. Vel ita appellatur pestilens ἡ μετὰ πεμφίγων, Quæ cum pustulis efflorescit. Verum Gal. in eam sententiam inclinat, ut diaria intelligatur, quæ in spiritibus incensis et interdum putrentibus consistit. Quanquam et per πεμφιγώδη possit intelligi σύνοχος non putris, quam ob id Inflativam vulgus practicorum vocat, quod sanguinis calore febrili ferventis copia, venæ omnes plurimum sint inflatæ, et sanguine flatuoso ac bullante plenæ.

Πεμφὶς, ἴδος, ἡ, i. q. πέμφιξ. Hes. Πεμφίδες, πομφόλυγες, πτηνῶν ψυχαί. Itidem πέμφιξ significat πομφόλυγα et ψυχήν. [" Wakef. Herc. F. 123." Schæf. Mss. Lycophr. 686.] Πεμφιδώδης i. q. πεμφιγώδης. Unde ap. Hes. Πεμφιδώδεις πυρετοὶ, φλυκταινώδεις, πνευματίαι. Non dubium vero est quin ad Hippocr. l. c. respiciat, ubi πεμφιγώδεις legit Gal., itidemque exponi scribit τοὺς πνευματώδεις, vel τοὺς μετὰ φλυκταινῶν.

¶ Πομφὸς, ὁ, Eminentia cutis tumida, simulque humore redundans et rubicunda; nam Galeno Lex. B Hippoc. πομφοὶ sunt ἐπαναστάσεις τοῦ δέρματος ὀχθώδεις τε ἅμα καὶ πλαδαραὶ καὶ ἐνερευθεῖς: quale quid et πέμφιξ significat. Utitur autem eo Hippocr. de Morb. 2. Καταπίμπλαται πομφῶν ὡς ὑπὸ κνίδης. [* Πομφολύζω, s. * Πομφολύσσω, Ebullio, Pind. Π. 4, 215. Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν Δάκρυα γηραλέων γλεφάρων.] Πομφόλυξ, υγος, ἡ, Bulla, i. q. πέμφιξ: sed a πομφὸς, quod proxime præcedit, derivatum esse videtur. Lucian. (1, 515.) Ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδασιν ἐθεάσω, ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάττοντι ἀνισταμένας; τὰς φυσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός. Ubi pulcre exprimit quid sit πομφόλυξ. Nicand. Θ. (239.) paulo ante l. in Πέμφιξ huic similem citatum, αἱ δὲ θαμιναὶ [—ειαὶ] Πομφόλυγες τῶς, ἔν γε πυρὶ φλύκταιναι ἀραιαὶ Οἷα πυρικμήτοιο χροὸς πλαδόωσιν ὕπερθεν, ubi Schol. πομφόλυγες exp. αἱ ἀναῤῥήξεις τῶν ὑδάτων. Plut. (8, 231.) Ἔφη τὰς ψυχὰς τῶν τελευτώντων, κάτωθεν ἀνιούσας πομφόλυγα φλογοειδῆ ποιεῖν ἐξισταμένου τοῦ ἀέρος· εἶτα ῥηγνυμένης ἀτρέμα τῆς πομφόλυγος, ἐκβαίνειν τύπον ἔχουσας ἀνθρωποειδῆ. C Itidem Hes. πομφόλυγες exp. αἱ ἐν τῷ ὕδατι γινόμεναι οἰδήσεις, et φυσήματα ὕδατος, et ὕδατος * κοχλάσματα. Sed poni etiam scribit ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσωμένων: quibus verbis significare videtur, πομφόλυγας dici Qui inani tumore inflantur. Πομφόλυξ, vocatur Elevatio in humore facta a spiritu flatuoso, cujusmodi in urinis sæpe visitur, ut inter alia tradit Gorr. || Est et Metallicum quiddam. Plin. 34, 13. Etiamnum in ærariis reperiuntur, quam vocant πομφόλυγα et σποδόν. Differentia, quod pompholyx lotura paratur: spodos, illota est. Aliqui id, quod sit candidum lævissimumque, Pompholygem dixere, et esse æris et cadmiæ favillam: spodon, nigriorem ponderosioremque esse, derasam parietibus fornacum, mistis scintillis, aliquando et carbonibus. Quæ desumsit e Diosc. 5, 85. ubi etiam duo pompholygis genera ponit, unum ἀερίζον et ὑποπίμελον, alterum λευκόν. De conficiendæ vero ejus et lavandæ ratione vide ibi Diosc. et Georg. Agricolam. Πομφόλυξ, inquit Gorr., Medicamentum metallicum, quod in D coctura æris sursum fertur, et in cameris parietibusque fornacum, bullarum modo tumens, colligitur. Nihil enim aliud est quam æris favilla. Effertur autem vel ex ære solo, vel e cadmia sola, vel ex ære et cadmia, quod eam aliquando friatam metallici inspergant æri. Primum autem in bullas, ut aqua, tumet, atque ex eo nomen accepit: mox, majore accedente incremento, lanarum assimilatur peniculis. || Πομφόλυγες, Hesychio τῶν ἀσπίδων αἱ ἐξοχαί: fortasse ii qui ὀμφαλοὶ, Umbones, nominantur; nam Eust. quoque ὀμφαλὸν in clypeo esse dicit Bullam quandam. [" Mœr. 301. et n., Act. Traj. 1, 116. Toup. Opusc. 2, 132. 271. Emendd. 3, 160. Wakef. Georg. 116. Aristoph. Fr. 250. Huschk. Anal. 120." Schæf. Mss. Πομφόλυξ, ὁ, Gal. Comp. Med. sec. Gen. 3, 8. p. 731.] Πομφολυγοπάφλασμα, τὸ, Bulla cum strepitu erumpens, ebulliens, Aristoph. B. (249.) εἰ Ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν Αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα Πομφολυγοπαφλάσμασι, Schol. ἐν φύσαις ῥηγνυμέναις καὶ ἦχόν τινα ἀποτελούσαις: vel etiam, ἐν ταῖς δίναις τῶν ὑδάτων: quoniam πομφόλυγες sunt αἱ φλυκταινώδεις δῖναι. Dixisse autem eum scribit πομφολυγοπαφλάσμασι, quia cum guttæ pluviales in aquam decidunt, et bullæ, h. e. πομφόλυγες s. φύσκαι, oriuntur, eæ intereuntes ἦχον ἀποτελοῦσι. Sed Poëta id vocab. finxit, sicut pleraque alia. Πομφολυγώδης, Bullis turgens, Bullam referens, [Gal.] Πομφολυγηρὸς, idem. Apud P. Ægin. vero 7, 17. πομφολυγηρὸν est Nomen emplastri cujusdam. Πομφολυγόω, In bullas converto vel cogo. Pass. Πομφολυγοῦμαι, In bullas convertor, coëo. Diosc. 5, 75. de cadmia loquens, quæ candidæ pompholygis cocturæ inspergitur, Ἡ γὰρ ἀπὸ ταύτης ἀναφερομένη αἰθάλη, λευκοτάτη οὖσα, πομφολυγοῦται, In pompholygem coit, Ruell. In bullas tumet, Marc. Virg. [* Πομφολυγωτὸς, Mathem. Vet. p. 66. περόναις πομφολυγωταῖς, Fibulis bullatis.] " Ἀπομφολύγωτος, Bullas non excitans, Non erum- " pens in bullas, Diosc. 5, 116. de psorico, Τὸ " ἀπομφολύγωτον καὶ καλῶς ξηρὸν γενέσθαι, Desinere " bullas excitare et perfecte inarescere." Πομφολυγέω, Bullo: ut Plin. Bullantium aquarum sufflatio. Item, Urinæ bullantis et crassæ. At Cels. dicit, Urina quæ bullulas excitat. Diosc. 5, 84. de cadmia, Καυστέον δὲ τὴν προειρημένην καδμείαν ἐγκρύπτοντας εἰς ἄνθρακας, ἕως οὗ διαφανὴς γένηται, καὶ πομφολυγήσῃ ὡς σιδήρου σκωρία, Donec translucida spectetur, et ferrei stercoris modo bullet, Ruell. Alii ibi scribunt πομφολυγίσῃ, a VERBO Πομφολυγίζω, quod potius signif. Bullas refero s. repræsento. Πομφαγεῖται quoque ap. Hes. legitur, exponiturque φυσοῦται: item ἀνακράζει. Pro quo forte leg. ἀναβράζει, Ebullit, Bullas emittit s. excitat. Quod verbum si mendosum non est, videtur derivatum a πόμφαξ idem significante cum πέμφιξ et πομφόλυξ, Bulla.

" ΠΕΜΦΡΗΔΩΝ, όνος, ἡ, Pemphredo, Insectum " σφηκῶδες, e vesparum genere, majus formica, mi- " nus api, aligerum, albo nigroque colore varium: " montes saltusque amat, et e fruticum floribus " melleos succos carpit: inde in cavas quercus de- " volat, ut tradit Schol. Nicandri. Meminit vero " ejus Nicander Ἀ. 183. μέλισσαι, Πεμφρηδὼν, σφῆ- " κές τε καὶ βέμβικες ὄρειαι: Θ. (812.) ὀλοὺς σφῆξ, " Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε. Existimatur hoc insectum " idem esse cum Aristotelis τενθρηδόνι, ut quæ et " ipsa crabronibus non absimilis sit, sed varia, et " latitudine similis apibus." [Cf. Demetr. de Elocut. §. 304. * Πεμφρηδὼ s. * Πεφρηδὼ, s. * Πεφριδὼ est Nom. propr. ap. Apollod. 2, 4, 2. Vide Schn. Lex.]

" ΠΕΝΘΕΡΟΣ, ὁ, Socer, Is cujus filiam aliquis " in matrimonio habet; volunt enim genero πενθε- " ρὸν esse Patrem uxoris, nurui ἑκυρὸν Patrem ma- " riti. Ita igitur Bellerophontem Prœtus jubet τὸν " πτυκτὸν πίνακα δεῖξαι ᾧ πενθερῷ: et ap. Plut. Ro- " mani vetantur παρὰ γαμβροῦ καὶ παρὰ πενθεροῦ λα- " βεῖν δῶρα." [" Brunck. ad Soph. Œd. T. 70. Valck. Phœn. p. 159. Mœr. 227. et n., Herod. 750. Theocr. 22, 162. Thom. M. 531. Musgr. El. 1286. Brunck. Soph. 3, 526. Toup. Opusc. 1, 337. ad Callim. 1, 122. Ruhnk. ad Vell. p. 199. * Πενθεροκτόνος, * Πενθερόκτονος, Thom. M. 141." Schæf. Mss. Tzetz. ad Lycophr. 161. Πενθεροφθόρος, Lycophr. l. c. "Eust. 139, 7." Seager. Mss. * Δυσπένθερος, Nonn. D. 3, 309. * Εὐπένθερος, Theocr. 18, 49. * "Προπένθερος, Schol. Soph. Œd. T. 1480. Συμπένθερος, Codin. Orig. p. 6." Boiss. Mss. " Anna C. 28. 30. 37. 67. alibi." Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 173. * Πενθερίδης, Ehiph. 2, 170. * Πενθερικὸς, Manetho 5, 297. * Πενθέριος, Arat. 252.] " Πενθερὰ, Socrus, Uxoris mater," [Marc. 1, 30. Suid. 3, 74. " Toup. Opusc. 1, 337. ad Callim. 1, 122." Schæf. Mss. * " Συμπενθέρα, Anna C. 54. * Συμπενθερία, 27." Elberling. Mss. " Schol. Eurip. p. 189. Matth." Schæf. Mss. * Συμπενθεριάζω, Lobeck. l. c.]

ΠΕΝΘΟΣ, τὸ, Luctus, Mœror e morte propinquorum, vel amicorum: generaliter vero, pro Quovis mœrore capitur ap. Poëtas. Il. P. (37.) Ἄῤῥητον δὲ

τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, sc. χηρώσας γυναῖκα, A Od. T. (512.) Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων. Item πένθος dicitur ὄρεσθαι et ἵκειν, pro Excitari, Venire, Advenire. Il. Λ. (657.) οὐδέ τι οἶδε Πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατὸν, A. (254.) ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει, Od. Z. (169.) χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει, A. (342.) ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον, Il. Ω. (708.) πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος, A. (362.) τί κλαίεις, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Quibus adde ex Π. (548.) Τρῶας λάβε πένθος Ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν. Item Λ. (249.) κρατερόν ῥά ἑ πένθος Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος. Item aliquis dicitur ἔχειν vel ἀέξειν πένθος, Il. Ω. (105.) Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρένας, [φρεσίν:] ut Hesiod. Θ. (467.) Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον. Od. Λ. (194.) Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει, Σὸν πότμον γοόων. Sic Il. P. (139.) Εἱστήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων, Fovens s. Premens magnum animo mœrorem. Item πένθει βεβλῆσθαι et πένθει τείρεσθαι, et ἐν πένθει εἶναι, Il. I. (3.) Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες, X. (242.) Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ, Σ. (88.) ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη Παιδὸς ἀποιχομένοιο. Adde his, Od. K. (376.) στυγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα. Item ἐν πένθεϊ λείπειν, ut qui viduat conjugem vel amicos sua morte, Il. X. (483.) ἐμὲ στυγερῷ ἐν πένθεϊ λείπεις Χήρην. Superioribus autem, quæ primo loco citavi, πένθος ἔθηκε, et πένθος πόρε, oppositum est, quod Od. Σ. (323.) legitur, σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, Cohibuit et repressit luctum Penelopes. In prosa pro Luctu tantum usurpatum reperio, Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, In luctu consenescens, Herod. 6. Ἀπεκείροντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο, Capita raserunt et ingentem luctum præ se tulerunt: Suet. Uxorum capita rasisse ad indicium maximi luctus. Itidem Plut. Alex. Ἵππους τε κεῖραι πάντας ἐπὶ πένθει καὶ ἡμιόνους ἐκέλευσε: Fabio, Πένθους καὶ τόπον καὶ χρόνον ὥρισε: Probl. Hellen. Μετὰ πένθος, Deposito luctu. Idem plurali numero utitur, in Cons. ad Apoll. (p. 430.) Οὐκ ἐπὶ παντὶ θανάτῳ τὰ πένθη δεῖν οἴονται γενέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀώροις. Aliquanto post, Εἰς ἄπρακτα καὶ βαρβαρικὰ πένθη παρεκτρέπεσθαι. [" Valck. Phœn. p. 649. Hipp. p. 318. ad Herod. 201. 464. ad Xen. Eph. 193. Musgr. Bacch. 1243. Jacobs. Anth. 9, 238. Π. φέρειν, Bast Lettre 73. Π. ποιεῖσθαι, φέρειν, Munck. ad Anton. Lib. 18. Verh." Schæf. Mss. Quidam deducunt a πένομαι, Valck. autem, cum Gatakero in Mss., a πάθος, ut βένθος a βάθος.]

[* Ἀντιπενθὴς, Æsch. Eum. 785. al. ἀντιπαθής.] Ἀξιοπενθὴς, Dignus luctu, Eur. [Hipp. 1465.] Ἀπενθὴς, Luctu carens, Synes. Ep. 57. Ἀπενθὴς τὸ μέχρι πρώην διαγενόμενος, νεκρὸν ἐπεῖδον, Qui sine luctu vixeram, Luctus expers, [Æsch. Pr. 955. " Jacobs. Anim. 167. Anth. 12, 84. Heyn. Hom. 7, 251." Schæf. Mss.] Βαρυπενθὴς, Gravi luctu oppressus, Graviter lugens: de homine aliquo. Sin de re aliqua dictum reperiatur, signif. Gravem luctum et mœrorem afferens, ut νηπενθὲς Luctum et mœrorem animo eximens. [" Ad Charit. 719. Meleager 117. D Jacobs. Anth. 9, 194." Schæf. Mss.] Βαρυπένθεια, ἡ, Gravis luctus, [* Βαρυπενθία, Plut. 6, 448.] Ex Epigr. vero affertur ETIAM Βαρύπενθος, eadem signif. qua βαρυπενθής. [" Jacobs. Anth. 9, 194. * Βαρυπενθέω, Const. Manass. Chron. p. 53. 72. Meurs. (=27. 38.) * Βαρυπενθητὸς, Antip. Thess. 63. Wakef. S. Cr. 2, 114." Schæf. Mss.] Δυσπενθὴς, Graviter lugens, [" Epigr. adesp. 677. Mus. Turic. 1, 216. Toup. Opusc. 2, 40." Schæf. Mss.] Δυσπενθέω, Graviter lugeo, Vehementer lugeo, Plut. [6, 401. * Ἰσοπενθὴς, Schol. Æsch. Eum. 785. * " Μεγαλοπενθὴς, Etym. M." Wakef. Mss. * Μεγαπένθης, Nom. propr., ap. Hom.] Νεοπενθὴς, Qui in recenti luctu est, Qui recens luget, [" Epigr. adesp. 754." Schæf. Mss.] Νηπενθὴς, Luctu et mœrore carens, etiam Tristitia carens. In Epigr. vero cum dicitur νηπενθὴς Ἀπόλλων, exponere possumus Serenus, Lætus: cum enim sol serenus est, minime videtur tristis, sed lætus. Exp. alii Hilaris, et luctu mœroreque privans.

Verum νηπενθὴς in ea signif. usurpatum, videtur dici de rebus potius inanimatis; nam φάρμακον aut λοετρὸν νηπενθὲς dicitur Quo luctus tollitur, Quod omnem tristitiam animo eximit, atque adeo quod exhilarat: non tam significans τὸ ἐστερημένον πένθους, quam τὸ στερίσκον πένθους, i. e. ἄλυπον, inquit Eust. Od. Δ. (221.) de Helena maritum suum et Telemachum hospitem in convivio exhilarare volente, εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, Νηπενθές τ', ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων: quo alludit Lucian. (2, 310.) Ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν νηπενθὲς καὶ ἄχολον πιών. Respicit eodem Julian. Epist. quadam, cujus initium Οὐκ ἀδακρυτὶ, dicens, Ἀνδρὸς εἴπω σοφοῦ μῦθον εἴτε δὴ λόγον ἀληθῆ, ᾧ δὴ καὶ μόνῳ χρησάμενος, ὥσπερ φαρμάκῳ νηπενθεῖ, λύσιν ἂν εὕροις τοῦ πάθους, οὐκ ἐλάττω τῆς κύλικος, ἣν ἡ Λάκαινα τῷ Τηλεμάχῳ πρὸς τὸ ἴσον τῆς χρείας ὀρέξασθαι πιστεύεται. Itidem Theophyl. Ep. 25. Meminit hujus l. Theophr. quoque H. Pl. 9, 15. ubi probat loca quædam esse φαρμακώδη, ut Tyrrheniam, B agrum Latinum, et Ægyptum, in qua multa bona, multa etiam noxia terram producere, Ἐν οἷς δὴ, inquit, καὶ τὸ νηπενθὲς ἐκεῖνό φησιν εἶναι καὶ ἄχολον, ὥστε λήθην ποιεῖν καὶ ἀπάθειαν κακῶν. Unde et Plin. 25, 2. Herbas certe Ægyptias a regis uxore traditas suæ Helenæ plurimas narrat Hom., ac nobile illud nepenthes, oblivionem tristitiæ veniamque afferens, et ab Helena utique omnibus mortalibus propinandum. Itidemque 21, 21. de Helenio, Attribuunt et hilaritatis effectum eidem potæ in vino, eumque quem habuerit nepenthes illud prædicatum ab Hom., quod tristitia omnis aboleatur. Gal. quoque herbam esse tradit, cujus succus vino immistus tristitiam discutit. Sunt qui hanc herbam eandem cum buglossa esse velint; sed probabilior eorum est opinio, qui Helenium esse putant, ipsius Helenæ nomine prædicatum: quod et νεκτάριον appellari scribit Diosc., unde νεκταρίτης οἶνος, Vinum e nectario s. Helenio paratum. At nonnulli per νηπενθὲς illud Helenæ jucundam narrationem malunt intelligere, C qua mœrorem discussit. Apud eund. Hom. νηπενθὲς λοετρὸν, Quod tristitiam et dolorem animo simul ac corpori aufert, ut sunt θερμὰ λουτρὰ, grata corpori. [" Ad Charit. 314. ad Diod. S. 1, 109. Epigr. adesp. 336." Schæf. Mss.] Νηπενθέως, Sine luctu, Plut. (6, 450.) N. ἀνέτλη, Citra luctum sustinuit. [* " Παραπενθὴς, * Παννπενθὴς, Jacobs. Anth. 12, 28." Schæf. Mss.] Πολυπενθὴς, Multum lugens, Quem crebræ calamitates luctu afficiunt, Miser, ὁ πολλὰς λύπας ἐν ἑαυτῷ ἔχων, ut exp. Od. Ξ. (386.) Καί συ, γέρων [—ον] πολυπενθές. Exp. etiam Luctuosus, Luctu plenus, cum de re dicitur. [" Jacobs. Anth. 9, 195." Schæf. Mss. * " Συμπενθὴς, Greg. Naz. Or. 16. init." Boiss. Mss.] Ταλαπενθὴς, Luctum ferens, Luctu affectus, etiam Fortiter luctum et mœrorem perferens, Hom. Od. ταλαπενθέα θυμὸν ἔχουσαν, i. e. ὑπομένοντα τὰ πένθη, s. ὑπομονητικόν. Itidem E. (222.) Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν. [" Panyas. ap. Stob. Tit. 18, 22." Boiss. Mss.] Φιλοπενθὴς, Luctus amans, Qui facile luget, Ad luctum proclivis. Alii, Luctui libenter indulgens. Plut. (6, 429.) Γυναῖκες γὰρ ἀνδρῶν φιλοπενθέστεραί εἰσι: [9, 271. " Gorgias Helen. p. 95. R.=129. HSt." Boiss. Mss.]

[* Πένθεια, i. q. πένθος, Æsch. Ag. 439.] Πενθηρὴς, Luctuosus, Eur. [Phœn. 327. Tr. 141. * Πενθηρὸς, Anaxilas Draconis p. 75. ἱμάτιον. AT * Ἀπενθήριστος, Timon Sexti Hypot. 1, 33. est mendosum pro ἀναμφήριστος.]

Πενθικὸς, Lugubris, potius quam Luctuosus: ἐσθὴς πενθικὴ, Can. 5. Concil. Ancyr., Terent. Vestitam veste lugubri. Itidem Cic. Ornatu lugubri, et Sordes lugubres. Πενθικῶς, Lugubriter: pro quo Plaut. Lugubre dicit: Si hæc non nubat, lugubre Fame familia pereat. Lucian. (3, 132.) Πάνυ π. ἐσκευασμένη, μελανείμων καὶ κατεσπαραγμένη: quæ erat ἡ μετάνοια. Pœnitentia. Xen. K. Π. 5, (2, 3.) p. 71. Π. ἔχουσαν τοῦ ἀδελφοῦ τεθνηκότος.

Πένθιμος, ὁ, ἡ, itidem Lugubris, Luctuosus, ut vertit Turnebus in l. quodam Plutarchi supra in Ὀργιάζω c.: Plut. Cons. ad Uxorem, Κουρὰς πενθίμους καὶ

βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καθίσεις ἀμόρφους, καὶ κατακλίσεις ἐπιπόνους. Aliquanto ante, Οὐδὲ ἱμάτιον ἀνειληφὼς πένθιμον. Sic Athen. 12. Ἐν χρῷ κεκαρμένοι, καὶ στολὴν πένθιμον ἀμπεχόμενοι. Sicut vero Plut. paulo ante dicit πένθιμος κουρὰ, sic et Eur. Alc. (515.) Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις; solebant enim radere capita ad indicium maximi luctus, ut in Πένθος quoque videre est. Item in Epigr. πένθιμος ὑμέναιος, Lugubris s. Luctuosus. Sic et Epigr. Λέξατε Διογένει πένθιμον ἀγγελίην, Nuntium tristem et luctuosum. Affertur et e Plut. Οἱ ἐν τοῖς πενθίμοις, pro Qui in luctuosis et lugubribus versantur. At ex Eur. (Suppl. 1056.) πένθιμος ἀνὴρ, Vir qui lugetur. [" Valck. Hipp. p. 318. Chardon ap. Millin Mag. T. 5. an. 2. p. 487. Markl. Suppl. 1035. 1056. Jacobs. Anim. 145. Huschk. Anal. 211. Diod. S. 1, 624. 2, 624. Phryn. Ecl. 38. * Πενθίμως, Markl. Suppl. 1056. (Theod. Prodr. 21.) * Ἐπιπένθιμος, ad Charit. 652. * Πολυπένθιμος, Jacobs. Anth. 7, 165." Schæf. Mss.]

Πενθαλέος, Luctuosus, Epigr.

Πενθὰς, άδος, ἡ, Luctuosa, Lugubris, Nonn. (Jo. 140, 25.) φωνή: [199, 11. 247, 27. " Ruhnk. Ep. Cr. 131." Schæf. Mss.]

Πενθέω, Lugeo. Pro quo Poëtica epenthesi DICITUR Πενθείω sicut πνείω pro πνέω, πλείω pro πλέω. Il. T. (225.) νέκυν πενθῆσαι, Ψ. (283.) Τὸν τώ γ' ἑστάοτες πενθείετον. Isocr. Ἐπένθουν αὐτὸν ὥσπερ τοὺς οἰκείους νόμος ἐστὶ, Æsch. (84.) Ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο. Aliquanto post dicit, Πενθοῦσαν παραμυθεῖσθαι. Plut. Εἰς οἰκίαν πενθοῦσαν. Priori autem Æschinis loco similis hic Theophyl. Ep. 25. Ἀφροδίτη δὲ οὐδὲ πενθοῦσα ἀπεκείρατο. Et hic Plut. Ἤρξαντο τὴν ἐσθῆτα μεταβάλλειν ἐπ' αὐτῷ καὶ πενθεῖν. At Ἐν πενθοῦσι παίζειν, Prov. est ap. Demetr. Phal. Apud Hom. legitur ETIAM Πενθήμεναι, qui infin. est vel a VERBO Πένθημι, VEL Πενθαίνω, ut Eust. tradit, Od. Σ. (173.) et T. (120.) ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί. [" Toup. Opusc. 1, 438. Thom. M. 702." Schæf. Mss. * Πένθημα, Theocr. 26, 26. " Π. φέρειν, Bast Lettre 73." Schæf. Mss. * Πενθήμων, Æsch. Ag. 429. * Πενθητὴρ, S. c. Th. 1070. Pers. 951.] Πενθητήριος, Lugubris, Qualis eorum est qui lugent, Plut. (6, 430.) ex Ione, βότρυς λιποῦσα πενθητηρίους. Et πενθητήριος πλόκαμος ap. Eust. p. 165. Cæsaries quam in luctu tondebant. Contra θρεπτήριος πλόκαμος, Cæsaries quam alere solebant. In VV. LL. vero perperam SCRIPTUM Πενθήριος. [" Valck. Phœn. p. 113. Jacobs. Anim. 58." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 7. * Πενθητὴς, unde * Πενθητικὸς, Schol. Aristoph. Θ. 1056.] Πενθητικῶς, Lugubriter, More eorum qui lugent, πενθικῶς. [Plut. 6, 431.] Πενθήτρια, ἡ, exp. etiam Præfica. Præficæ autem dicebantur ap. veteres, teste Nonio, quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, ut flerent et fortia facta laudarent. Ex Eur. Hipp. (805.) affertur πενθήτρια κακῶν, ubi simpliciter poni videtur pro Quæ luget. [* Πενθήτωρ, Theod. Prodr. Ep. p. 80. * Πενθητὸς, unde] Ἀπένθητος, ὁ, ἡ, Quem luctu nemo prosecutus est, prosequitur. Potes etiam reddere, Indeploratus, Indefletus: quorum utroque Ovid. utitur ea signif. qua ἀπένθητος usurpatur. Julian. Ep. 38. de Democrito, Εἰ τριῶν ἀπενθήτων ὀνόματα τῷ τάφῳ τῆς γυναικὸς ἐπιγράψειεν, εὐθὺς αὐτὴν ἀναβιώσεσθαι. [Æsch. Ag. 904. Eum. 915. " Wakef. S. Cr. 3, 102. Abresch. Æsch. 2, 124." Schæf. Mss.] Ἀποπενθέω, Lugeo, Elugeo: quo Cic. utitur, et videtur esse aliquanto significantius quam Lugeo, sicut ἀποπένθῶ significantius quam πενθῶ. Plut. Coriol. (39.) Αἰτησαμέναις δὲ ταῖς γυναιξὶν ἐπέτρεψεν ἀποπενθῆσαι δέκα μῆνας, ὥσπερ ἔθος ἦν, ἑκάστῃ πατέρα καὶ παῖδα καὶ ἀδελφόν. Διαπενθέω, Lugeo, sed sonat q. d. Perlugeo, Plut. Popl. (23.) Διεπένθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ πένθος ἔντιμον καὶ ζηλωτὸν, Totum annum luxerunt. Καταπενθέω, Lugeo, Defleo, Deploro, [" Epigr. adesp. 510." Schæf. Mss. * Συμπενθέω, Æsch. Ch. 197. Eur. Herc. F. 1390. Diod. S. 3. p. 102, 34. 17. p. 581, 24. Demosth. 1399. " Const. Manass. Amat. 1, 54." Boiss. Mss. " Ad Herod.

A 455." Schæf. Mss. * Ὑπερπενθέω, Philostr. 556.]

ΠΕΝΤΕ, Quinque: cujus πέντε exempla ubique occurrunt. Plutarcho deductum inde videtur πάντα. Sic enim scribit (7, 690.) Οἶμαι δὲ καὶ τὰ πάντα τῶν πέντε παρώνυμα γεγονέναι κατὰ λόγον, ἅτε δὴ τῆς πεντάδος ἐκ τῶν πρώτων ἀριθμῶν συνεστώσης: i. e., Atque arbitror πάντα, i. e. Omnia, a πέντε, i. e. Quinque, deducta: sed non abs re, cum præsertim πεντὰς e primis numeris integrata sit, Turn. De eod. numero vide et alia ap. Eund. initio Probl. Rom., ubi quærit cur nec plures nec pauciores quam quinque cereos in nuptiis accenderint. [" Πέντε καὶ δύο, Porson. Med. p. 8. Πένθ' ἡμέρας, Diod. S. 2, 346. Quid in composs., Neue Philol. Bibl. 4, 125. Cattier. Gazoph. 95." Schæf. Mss.]

Πεντεκαίδεκα, Quindecim, [" ad Diod. S. 1, 664. De orthographia, Duker. Præf. Thuc. p. 6." Schæf. Mss.] pro quo inversa comp. DICITUR Δεκαπέντε. A Πεντεκαίδεκα autem derivatum EST Πεντεκαιδέ-
B κατος, Decimus quintus, Quintus decimus, [Luc. Evang. 3, 1. Diod. S. 12. p. 327. Dionys. H. 2, 66. De * Πεντεδέκατος, Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 33. * " Πεντεπικαιδέκατος, Agathias 72." Schæf. Mss.] Πεντεκαιδεκαταῖος, Qui decimoquinto die fieri solet, Theophr. C. Pl. 4. Πεντεκαιδεκαταῖον βλαστάνει, Decimoquinto die germinat, [Strabo 10. p. 1055., 16. p. 1127.] Πεντεκαιδεκαέτης, Qui quindecim annorum est, [Plut. 6, 432. 8, 350. Aristot. H. A. 1, 842.] pro quo LEGITUR Πενταδεκαέτης in Hippiatr., Bud. [* Πεντεκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, Quindecim anni. * " Πεντεκαιδεκαετηρικὸς, Anon. ap. Wolf. Anecd. 3, 195." Boiss. Mss. " Euthal. Edit. Epist. Pauli p. 536." Kall. Mss. * Πεντεκαιδεκαναΐα, Quindecim naves, Demosth. 183. * Πεντεκαιδεκάπηχυς, Athen. 197. Diod. S. 17. p. 624. * " Πεντεκαιδεκαπηχυαῖος, Tzetz. Chil. 1, 813." Boiss. Mss. * Πεντεκαιδεκαπλασίων, Quindecuplo major, Athen. 58. * Πεντεκαιδεκατάλαντος, Demosth. 838.] ET Πεντεκαιδεκήρης navis ap. Plut. Demetrio (20. 43.) Quindecim ordinum,
C ut Bayf. interpr. Sic Plin., Instituit naves ad duodecim ordines. I. e. In quibus essent duodecim ordines remorum. [" Ad Diod. S. 2, 442. * Πεντεκαίεικοσι, de orthographia, Duker. Præf. Thuc. p. 6." Schæf. Mss. * " Πεντεκαιεικοσάσημος, Aristid. Quintil. 2, 35." Boiss. Mss. * Πεντεκαιεικοσιοστὸς, Plato Theæt. 175. * " Πεντεκαιεικοστὸς, Heindorf. 395." Schæf. Mss. * Πεντεκαιτεσσαρακονθήμερος, Hippocr. 1. p. 278. Lind.]

Πεντέγραμμος, ὁ, ἡ, Quinque literis constans, Qui quinque literarum est. At π. πεσσὰ Tesseræ quinque notis s. punctis inscriptæ. Ab Erasmo exp. Tesseræ quinque linearum. Invenitur ET Πεντάγραμμος. [* Πεντεδάκτυλος, Hippocr. 783. * " Πεντέκλινος, Pierson. Pr. ad Mœr. 36. Mœr. 321. et n., Phryn. Ecl. 181. Thom. M. 702." Schæf. Mss.] Πεντέκτενος, Quinque pectinibus intextus. Unde Πεντέκτενα Polluci (7, 52.) χιτωνίσκοι παρὰ τὴν ὤαν πορφύραν ἔχοντες πέντε κτένεσιν ἐνυφασμένην. Suid. πεντέκτενοι exp. περιπόρφυροι, διὰ τὸ ἐνυφάνθαι περὶ τὰς
D ὤας πέντε κτένας πορφυροῦς. [Phot. v. Περίνησα, Μένανδρος Βοιωτίᾳ, Πεντεκτένους μὲν καὶ περίνησα πορφυρᾶ.] Apud Hes. vero legitur, Πεντεκτενῆ, ἐνδύματα οἷον πριόνων ὀδοῦσιν ἐμφερῆ, πεποικιλμένα: a NOMIN. Πεντεκτενής. Πεντέλοχοι dicti quidam Argivorum, ap. Thuc. 5, (72.) p. 189. [* " Πεντέπηχυς, ad Mœr. 322. Phryn. Ecl. 182." Schæf. Mss. * Πεντέπους, Plato Theæt. 300=147.] " Πεντετριαζόμενος, Qui quintum vincitur, Quinquies victus: " τριάζειν enim et ἀποτριάζειν est Vincere, et proprie " quidem quinquertio. Epigr. πέντε δ' ἀπ' ἄθλων " Πρῶτος ἐκηρύχθην πεντετριαζόμενος," [" Jacobs. Anth. 9, 446. * Πεντέχους, Aristoph. Fr. 229. * Πεντέχρονον, T. H. ad Plutum p. 178." Schæf. Mss.]

Πένταιχμος, Quinque cuspides s. mucrones habens, In quinque cuspides s. mucrones divisus: Epigr. πενταίχμοισιν αἰχμαῖς, [" Paul. Sil. 47. * Πεντάλφα, ad Lucian. 1, 730." Schæf. Mss.] Πενταρχία, Quinqueviratus, Aristot. Polit. 5, 9. Πεντήρης, Thuc. Quinqueremis, Cic. Liv. At Hircius s. Opius dicit

etiam Pentiremis. De quo plura Bayf. [" Ad Diod. S. 1, 675. 2, 356." Schæf. Mss. Gl. Πεντήρης, * πεντάκωπος, Quinqueremis.] Πεντηρικὸς, itidem Quinqueremis: ut πεντηρικὰ πλοῖα pro πεντήρεις, Quinqueremes naves. [Polyb. 1, 59, 8. 3, 41, 2. 8, 3, 7. " Ad Diod. S. 1, 118. 675. 2, 251. 443. 460." Schæf. Mss.] Πεντόβολος, Qui quinque obolorum est. Scribitur ET Πεντώβολος, sicut πεμπώβολος: quod ap. Aristoph. legitur, (Ἱππ. 798.) cum ait πεντώβολον ἡλιάσασθαι: nam judicibus quinque oboli pro mercede numerabantur. [Athen. 420. ἀλλὰ κυλίκιον Ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου, Vini quinquobolaris. " Toup. Opusc. 1, 498. 2, 269." Schæf. Mss.] Πεντόροβον, Herbæ nomen, Diosc. 3, 157. Παιωνία, ἢ γλυκυσίδη· οἱ δὲ πεντόροβον. Itidem Plin. 25, 4. Vetustissima inventu pæonia est, nomenque auctoris retinet, quam quidam Pentorobon appellant, alii Glycysiden. Eadem repetit 27, 10. [" Thom. M. 207." Schæf. Mss. * Πεντουγκία, * Πενταούγκιον, Gl. Quincunx.]

[* Πεντάβιβλος, Euseb. Chron. p. 70.] Πεντάγωνος, Quinque angulos habens: ut π. λίθος. Ex Aggeno de Limitibus, Cultellatus lapis qui pentagoni recipit rationem. [Athen. 294. * Πενταγωνικὸς, unde * Πενταγωνικῶς, Jambl. Arithm. p. 85. Π. σχηματιζόμενος ἀριθμός.] Πεντάκλινος, Quinque clinis s. lectis instructus: σχολαστήριον, Athen. (207.) quod Bud. interpr. Exhedra quinque lectorum capax: [205. 514. " Pierson. Præf. ad Mœr. 36. Mœr. 321. et n., Phryn. Ecl. 81. Thom. M. 702." Schæf. Mss.] Πεντακόρωνος, Epigr. πεντακόρων' Ἑκάβη, O Hecuba, quæ quinque cornicum ætates vixisti, [" Ruhnk. Ep. Cr. 113. Jacobs. Anth. 8, 284." Schæf. Mss.] Πεντακυμία, Immanis unda s. fluctus. Lat. Decumanos fluctus dicunt. Ad verbum, Quinque fluctus, sc. uno impetu adventantes. [" Lucian. 1, 653. ad Charit. 243. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2. Præf. p. xii." Schæf. Mss.] Πεντάλεκτρος, Quinque lectos habens. A Lycophr. (142.) vero πεντάλεκτρος θυὰς dicitur Helena, quod quinque toros conjugales fuerit experta, ut et Schol. tradit, [851. " Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 500." Schæf. Mss.] Πεντάλιθος, Quinque lapidibus constans. At Πεντάλιθα, Ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus. Πενταλιθίζειν, Ejusmodi ludum ludere. De quo ludo vide J. Poll. 9, [126. " Aristoph. Fr. 254." Schæf. Mss.] Πεντάλιτρος, Qui quinque librarum est, J. Poll. e Cratete. Columellæ Qinquelibralis, qui dicit Quinquelibrale pondus. Πενταμερὴς, Quinquepartitus, Cic. I. e. In quinque partes divisus. [Strabo 3. p. 252.] Πενταμερῶς, Quinquepartito, Plin. Πενταπάλαιστος, Qui quinque παλαιστῶν s. palmorum est. Alii ap. Xen. (K. 10, 3.) πενταπάλαιστον exp. Quod habet quinque pedes: de lancea venabuli: [9, 14.] Πενταπέτηλος, Quinque folia habens, i. q. πεντάφυλλος. ET Πενταπέτηλον herba ap. Nicand. Θ. 839. quæ alio nomine πεντάφυλλον a quinque foliis nominatur, Schol. Vocatur ET Πενταπετὲς, Plin. 25, 9. Quinquefolium nulli ignotum est, cum etiam fraga gignendo commendetur. Græci vocant Pentapetes, s. Chamæzelon, s. Pentaphyllon. [Theophr. H. Pl. 9, 13, 5. " Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.] Πεντάπηχυς, Qui quinque cubitorum est, Athen. [202. 213. " Ad Herod. 556. Toup. Epist. de Syrac. 330. ad Mœr. 322." Schæf. Mss. Herod. 9, 82. Eust. Od. A. p. 56, 24. Diod. S. 17. p. 624. * Πενταπήχης, Philostorg. Hist. Eccl. 10, 11. Strabo 17. p. 1187. * " Πενταπλασιεφήμισυς, * Πενταπλασιεπίτριτος, * Πενταπλασιεπιτέταρτος, * Πενταπλασιεπίπεμπτος, Nicom. Arithm. p. 102. Cf. Πολλαπλασιεπιμόριος," Schn. Lex. Suppl. * Πεντάπλεθρος, Joseph. c. Apion. 1, 22. * Πεντάπλοκος, P. Ægin. 6, 78. λίνον. Cf. Δεκάπλοκος. * Πεντάπολις, Pentapolis, Quinque urbes, LXX. Sap. 10, 6.] Πεντάπορος, Quinque meatus s. alveos aut canales habens. Pro Quinquefluus affertur e Dionys. P. [* Πεντάπους, Arrian. Peripl. p. 2. Ed. Oxon. * Πεντάρραβδος, Athen. 637. * " Πεντάσημος, Aristid. Quint. 2, 35. Schol. Soph. Aj. 684. Pentasemus, Quintil. Inst. 9, 4, 51." Boiss. Mss. * Πεντάσκαλμος, Athen. 347. * Πενταστίθαμος, Strabo 15.

A p. 1037. Xen. K. 2, 5. 8.] Πεντάστιχος, Quinque versibus vel ordinibus constans, [Anthol. 1. p. 35.] Πεντάστομος, Quinque ora s. ostia habens, ut Ister: Herod. [2, 10. 4, 47. Strabo 4. p. 279. Tzetz. Ch. 12. p. 220. * " Πενταστόμως, Idem 2, 933." Elberling. Mss. * Πεντάσχημος, Plut. 10, 811. 812.] Πεντάσχοινος, Qui quinque funium est: Πεντάσχοινον, Hes. στάδιον, forsan quod quinque σχοίνους longum esset. [* " Πεντάτομον, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * Πεντάτονος, in Musica, Schn. Lex. * " Πεντάτροπος, Dionys. Areop. Epist. 7, 2." Kall. Mss. * Πενταφυὴς, Quintuplex, Anal. 2, 230. ὄνυχες.] Πενταχιλιοστὸς, Unus de quinque millibus, Plato de LL. Πεντάχορδος, Quinque chordas s. fides habens. Unde πεντάχορδον, Instrumentum musicum ap. J. Poll. 4. [Athen. 637. * Πεντάχρονος, Dionys. H. 2, 55.]

Πέντε alicubi postponitur: UT Δεκαπέντε, Quindecim: ET Εἰκοσιπέντε, Vigintiquinque: [* Εἰκοσιπενταέτης, fem. * " Εἰκοσιπενταέτις, Epigr. adesp. B 721." Schæf. Mss.] ET Τριακονταπέντε, Trigintaquinque. ITIDEMQUE Τετταρακονταπέντε, Quadragintaquinque, et sic deinceps: Interdum etiam inverso ordine, et interposita copula καὶ, dicitur πέντε καὶ εἴκοσι, et sic deinceps. [* Διάπεντε, τὸ, Dionys. H. 2, 18. * Σύμπεντε, Lobeck. Phryn. 414. " Wolf. ad Reiz. de Acc. 103. Valck. ad Herod. 311." Schæf. Mss.]

Πεντὰς, άδος, ἡ, Quinarius numerus, i. e. Quinque: cujus exemplum habes in ipso Πέντε. Gaza vero dixit ὀρθοὺς εἰς πεντάδα εὐγώνιον στίχους pro his Tullii de Senect. Directos in quincuncem ordines. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 163. Jacobs. Anth. 7, 76." Schæf. Mss.] Πεντάδαρχος SIVE Πενταδάρχης, Qui quinque viris præest. Philelphus vertit Quincurio: quod ea forma dicitur ut Decurio, Centurio. Utitur Xen. K. Π. 2, (1, 9.) illo πεντάδαρχος. Ab eodem DERIVATUM Πεντάδιμνον, quod ex Herod. 5. affertur ab J. Poll. (9, 6.) pro Quinque minæ. Adjective vero acceptum significat Quod quinque minarum est: UT C Εἰκόσιμνος, Qui viginti minarum est, ap. Lysiam, " Τετύχηται δέ μοι καὶ εἰκοσίμνος ἔρανος." Diversa autem forma dicuntur Δεκάμνους, et similia. Πενταδικὸς, Quinarius, Pentade constans. AT Πεντάδιον, i. q. πεντάς. Pro quo in VV. LL. perperam legitur ETIAM Πεντάνιον, Quinternio.

Πεντάκις, Quinquies, [Aristoph. Εἰρ. 242. " Πεντάκι, Ammian. 2. Epigr. adesp. 120. ad Diod. S. 2, 14." Schæf. Mss. " Opp. K. 3, 56." Wakef. Mss.] Πεντακισμύριοι, Quinquaginta millia: ut πεντακισμύριοι Ῥωμαίων. [Herod. 7, 103.] Πεντακισχίλιοι, Quinquies mille, Quinque millia, Plato de LL. Πεντακισχίλιαι οἰκήσεις, [Diod. S. 11. p. 253, 20. 267, 21. Sing. num. ap. Lucian. 3, 303. πεντακισχιλίαν ἀσπίδα. * " Πεντακισχιλιοστὸς, Codin. Orig. p. 8." Boiss. Mss.]

Πενταχῇ ET Πενταχῶς, Quinquefariam, Quinque modis. Legitur ETIAM Πένταχα, Il. M. (87.) Πένταχα κοσμηθέντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. Ubi πένταχα κοσμηθέντες exp. πενταχῶς καὶ εἰς πέντε τάξεις διαD ταχθέντες, In quinque ordines distributi. Sed Πενταχὰ etiam invenitur. [* " Πενταχοῦ, Quinque in locis, Quinque per loca, Herod. 3, 117. Schw. e Cod. Ms., Ποταμὸς διαλελαμμένος πενταχοῦ, Fluvius in quinque alveos divisus, ubi vulgo olim πανταχοῦ." Schw. Mss.]

Πεντακόσιοι, Quingenti. Πεντακόσιοι, ut habent VV. LL., Athenis peculiariter vocabatur Magistratus quidam, secundum ab Areopagitis locum obtinens: cujus officium erat civilia munera actionesque, de quibus quotidie inter populares lis erat, judicare. Lat. Quingentiviri dici possunt, ut Centumviri, Decemviri, Triumviri. [Luc. Evang. 7, 41. Sing. num. ap. Long. 3, 1. πεντακοσία ἵππος.] Πεντακοσιομέδιμνος, Qui quingentorum medimnorum est, J. Poll. Πεντακοσιομέδιμνοι vero Athenis dicebantur, οἱ ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς μέτρα πεντακόσια ποιοῦντες, Plut. Solone 160. meæ Ed. Item Aristot. eorum meminit, Pol. 2, 10. necnon J. Poll. et Harpocr. Quinetiam ap. Thuc. Πεντακοσιομέδιμνοι exp. Qui quingentis

medimnis censi erant. At ap. Synes. de Insomn. *πενταποσιομέδιμνος*, Qui e suis fructibus reficit medimnos quingentos. [Thuc. 3, 16. "Ad Timæi Lex. 151." Schæf. Mss.] Πενταποσιοστὸς, Quingentesimus. ['Η *πενταποσιοστὴ*, Aristoph. 'Εκκλ. 1007. In Schn. Lex. agnoscitur etiam * Πενταποσιαστός. * "Πενταποσιοστὺς, i. q. *πενταποσίαρχος*, Etym. M." Wakef. Mss.]

Πεντήκοντα, Quinquaginta: ultima brevi, Il. B. (509.) Πεντηκοντακάρηνος, Quinquaginta habens capita, Cerberi epith. ap. Hesiod. [Θ. 312. "Ruhnk. Ep. Cr. 259." Schæf. Mss. * Πεντηκοντοκάρηνος, Schn. Lex. * Πεντηκοντάλιτρος, Diod. S. 11, 26. * Πεντηκοντάπαις, Æsch. Pr. 878. "Πεντηκοντάπαις, Rob. Eust. Il. A. p. 37, 32. quod olim in textum recepi; sed pœnitet me facti. Debueram sane meminisse Atticos numerorum terminationes in compp. servasse, de qua re insignis est locus ex Herodiano *περὶ Παθῶν* ab Etymologo asservatus p. 346, 14. 'Εξάκλινον, ἑξάπουν, 'Αττικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἔξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ 'Εξπηχυστί· (eadem habet Philemon Gramm. ap. Brunck. Lex. Soph.) *καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ Κωμικῷ* "Εξπουν· *φυλάττει γὰρ τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ συνθέσει*, Πεντέμηνον *λεγόμενον καὶ* 'Εν *πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ*· (Aristoph. 'Ιππ. 1046.) *ἡμεῖς δὲ* Πεντάμηνον. 'Οκτώπουν· *ἡμεῖς δὲ* 'Οκτάπουν. Et profecto *ὀκτώπηχυς* dixit Philemon, *ὀκτώπους* Philemon, Cratinus, Æschylus, teste Photio Lex. Ms. cf. Hes. in voce. 'Εξμέδιμνον scribitur in Aristoph. Εἰρ. 631. Hesych. "Εξμετρον· ἑξάμετρον: ut putem nihil contra tot Grammaticorum auctoritatem valere Th. Magistri præceptum, 'Εκκαίδεκα, *οὐχ* ἑξκαίδεκα, *διότι τὸ διπλοῦν μετὰ συμφώνου τιθέμενον τραχύτητα ποιεῖ τῆς φωνῆς*. Alioquin facilis esset Aristoph. correctio ἐκμέδιμνον, ut in Suida, *ἐκμήνω· ἒξ μηνῶν*." Blomf. in Nota. "Πεντηκοντόπαις, Tzetz. Exeg. in Il. p. 9, 24." Schæf. Mss. Schol. Lycophr. 481. * "Πεντηκονταπέλεθρος, Nonn. D. 25, 502." Wakef. Mss. * Πεντηκοντάπηχυς, Joseph. B. J. 5, 5, 8. 7, 8, 3. * "Πεντηκοντάωρος, Evagr. de 8 Cogit. p. 352." Kall. Mss. * "Πεντηκοντοφύλαξ, Etym. M. 729, 17." Wakef. Mss.]

[* Πεντηκονταέξ, Joseph. c. Apion. 1, 18. * "Πεντηκονταπέντε, Joannes Hist. Barlaami Cod. Reg. p. 13." Boiss. Mss.] Πεντηκοντατέσσαρες, Quinquagintaquatuor.

Πεντεκόντερος, ἡ, sub. *ναῦς*, Quinquaginta remorum navis, s. Navis actuaria quinquaginta remorum. Citatur ex Herod. 7, (36. 97.) et aliunde. E quo Herod. Bayf. affert non Πεντηκόντερος, SED Πεντηκόντορος, quod ea forma dicitur, qua *τριακόντορος* et *εἰκόσορος*: licet *πεντηκόντερος* magis ad etymon accedat, sc. *ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη*, Navis quæ a quinquaginta remigibus agitur: ut Thuc. Schol. exp. posterius *πεντηκόντορος*. Legitur autem id *πεντηκόντορος* tum ap. Thuc. sæpenumero, tum ap. Diod. S. et alios. [Polyb. 1, 20, 14. 73, 2.] Quod si exempla desideres, ap. Bayf. invenies, qui *πεντηκόντοροι* interpr. Quinquaginta remorum actuariæ, sc. naves. ["Fischer. Ind. Palæph. v. 'Αργώ, Mœr. 308. et n., Wassenb. ad Hom. 150. Markl. Iph. p. 368. (1124.) ad Diod. S. 1, 698. 2, 550. Heyn. Hom. 7, 170." Schæf. Mss. Additur vocab. *ναῦς*, quod alias subaudiri solet, Eur. Hel. 1428. Lex. Xen. * "Πεντηκοντήρης, ad Diod. S. 2, 356." Schæf. Mss. * Πεντηκοντηρικὸς, Polyb. 25, 7, 1. *πλοῖα*. In Lexico autem Polybiano est * Πεντηκοντορικός.]

Πεντηκόνταρχος, Qui quinquaginta militibus præest, ut *πεντάδαρχος*, qui quinque. Quo modo Centuriones vocantur qui centum præsunt militibus, et chiliarchi qui mille: quos nos Tribunos appellamus ab eo, quod præsint tribui: sic in Israëlitico exercitu Quinquagenarii vocabantur, qui in capita erant quinquaginta militum. Hæc e Comment. Hieron. in Es. 4. Πεντηκόνταρχος exp. ap. Thuc., non solum *ὁ πεντήκοντα ἄρχων*, sed etiam *ὁ πεντηκοντόρου ἄρχων*. Idem *πεντηκόνταρχος* dicitur etiam *πεντηκοστήρ*. [J. Poll. 1, 119. Demosth. 1212.] Πεντηκονταρχία, ἡ, Munus et dignitas qua quis militibus

A quinquaginta præest. Alii, Quinquaginta virorum principatus. E libello de Vocabulis Militaribus exp. Præfectura militum sexaginta quatuor. Pro præfectura navis pentecontori affertur e Plat. de LL. [707. J. Poll. 1, 80.] Itidem DICITUR Πενταποσίαρχος, Quingentorum militum præfectus, Plut. Alex. (76.) p. 231. "Idem DICITUR Πενταποσιάρχης. "Ælian. in Tacticis scribit *τὰ δύο συντάγματα* esse "*ἀνδρῶν φιβ', λόχων λβ'*: et *τὸν τούτων ἀφηγούμενον* "dici *πενταποσιάρχην*: at *τὰς δύο πενταποσιαρχίας* "vocari *χιλιαρχίαν, ἀνδρῶν χιλίων κδ', λόχων ξδ'*: "quia UNA *πενταποσιαρχία* facit viros 512, *λόχους* 32."

Πεντηκοντὴρ, ῆρος, ὁ, [et * Πεντηκοστὴρ,] Quinquaginta militum præfectus, Qui quinquaginta militibus præest, i. q. *πεντηκόνταρχος*, Xen. Λ. (11, 4.) de iis loquens, qui sub *πολιτικῇ μόρᾳ* continentur, Πολέμαρχον ἕνα, *λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοστῆρας ὀκτώ*. Affertur idem et e Schol. Thuc. (5, 66.) ex ipso autem Thuc. CITATUR Πεντηκοντaήρ: [leg. * Πεντηκοντατήρ.

B Πεντηκοντὴρ, Xen. K. 'A. 3, 4, 13. Πεντηκοστὴρ, Λ. 13, 4. 'Ελλ. 3, 5, 15. 4, 5, 7. * "Πεντηκοστὴς, ad Mœr. 117." Schæf. Mss.]

[* "Πεντηκοντὰς, Brunck. Soph. 2, 429." Schæf. Mss. "Theodos. Diac. Acr. 1, 177." Boiss. Mss. "Tzetz. Chil. 2, 222." Elberling. Mss.]

Πεντηκοστὸς, Quinquagesimus: *πεντηκοστὸν ἔτος ἄγειν*, Quinquagesimum annum agere, Gal. 2 ad Gl. Πεντηκοστὴ, ἡ, Quinquagesima, sub. *ἡμέρα*, Dies. In sacris Literis *πεντηκοστὴ*, Quinquagesima dies a festo paschatis, Festum quod eo die agitur. Ut Act. 2, (1.) et 20, (16.) *ἡμέρα τῆς πεντηκοστῆς*, Dies pentecostes; nam et Latini Theologi id vocab. retinent. || Quinquagesima pars, simpl. Quinquagesima, ut dicitur Decima. Alii, Tributum quinquagesimæ bonorum partis. Frequens ap. prosæ Scriptt. [Demosth. 568. 1353. "Ad Mœr. 166. Valck. Diatr. 293." Schæf. Mss. * "Μεσοπεντηκοστὴ, (Mesopentecoste, Solemnitas inter Pascha et Pentecosten celebrata,) Andr. Cr. 326. 330." Kall. Mss.] Πεντηκοστεύομαι,

C ut *δεκατεύομαι*, Quinquagesimam solvo, Quinquagesima a me exigitur: *τὴν πεντηκοστὴν πράττομαι*, ut Harpocr. exp. At vero, *οἱ τοῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες*, dicuntur *πεντηκοστολόγοι*, de quo in proxime sequenti ordine. In VV. LL. perperam PONITUR Πεντηκοντεύομαι, cum hac exp. Quinquagesimam partem exigo. [Demosth. 932. *Οὐδ' ὁτιοῦν εὑρίσκομεν πεπεντηκοστευμένον ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτων*: Schol. Aristoph. 'Εκκλ. 999.] Πεντηκοστολόγος, Qui quinquagesimam partem colligit, s. exigit. Alii, Quinquagesimæ partis redemtor. Utitur Dem. 231(=558. "Casaub. ad Athen. 100. ad Mœr. 166." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. l. c.] Πεντηκοστολογέω, Quinquagesimam colligo s. exigo, J. Poll. e Philonide. Legitur ap. Eund. (2, 124.) Πεντηκοστολόγος, ponniturque sub *τελῶναι, ἐκλογεῖς*, veluti sub genere. [* Πεντηκοστολόγιον, Suid. 3, 75. * Πεντηκοστόπαις, Æsch. Suppl. 325. * Πεντηκοστώνης, vide Πεντηκόσταρχος.] Πεντηκοσταῖος, Qui quinquagesima die aliquid facit: *Πεντηκοσταῖον βλαστάνει*, Quinquagesimo die germinat.

D Πεντηκοστὺς, ύος, ἡ, Ordo Militaris qui *συνίσταται ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ*: habens sedecim *πρωτοστάτας*, Schol. Thuc. 5, (68.) p. 187. [Lex. Xen.]

¶ Πέμπε, Æolica dialecto pro *πέντε*, Quinque, Hes. Eust. atque alii. ["Herod. 761. Wakef. Eum. 751." Schæf. Mss.] Πεμπώβολος, Qui quinque obolorum est, Quinque obolis valens, i. q. *πεντόβολος*, s. *πεντώβολος*, Suid. || Πεμπώβολοι SIVE Πεμπώβολα dicuntur etiam Veruta in quinque mucrones fissa. Hes. *πεμπωβόλους* exp. *πέντε ὀβελίσκους ἐκ μιᾶς λαβῆς συνεχομένους* * *τριαινοειδῶς*, ut sunt hastilia quinque cuspidibus s. verubus præfixa. Eust. *πεμπώβολον* dicit esse Cumanum vocab. et instrumentum *ἐκ πέντε ὀβελῶν συνεστηκός*. Utitur autem Hom. Il. A. (463.) et Od. Γ. (460.) *νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν*. ["Ad Eur. Andr. 1134. Herod. 760. (V. Hom. 37.) Heyn. Hom. 4, 123." Schæf. Mss. Figuram hujus instrumenti vide in Porti Lex. Ion.]

Πεμπὰς, άδος, ἡ, i. q. *πεντὰς*, Numerus quinarius, Aristot. Polit. 5. c. ult. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 163.

Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 184." Schæf. Mss. A Jambl. V. P. 278. K. * Πεμπαδάρχης, ET] Πεμπάδαρχος, Qui quinque militibus præest: pro quo supra πεντάδαρχος, a πεντάς. Xen. K. Π. 2, (3, 9.) Οὕτω δὴ οἱ πεμπάδαρχοι αὖ παρῆγον. Apud Eund. legitur ETIAM Πεμπτὰς, haud scio an pro πεμπάς: 'Ελλ. 7, (2, 6.) p. 365. 'Αφ' ἑκάστης δὲ τῆς πεμπτάδος εἷς ἡμεροφύλαξ ἐλείπετο. Dicitur enim πεμπὰς Numerus quinque militum, quibus qui præest, πεμπάδαρχος. [" Zeun. l. c. Fischer. l. c." Schæf. Mss. Schn. Lex. Suppl.]

Πεμπάζω SIVE Πεμπάζομαι, Numero per πεμπάδας: nam Eust. exp. κατὰ πέμπε, ἤγουν πέντε, ἀριθμεῖν. Idem etiam πεμπάζειν simpliciter pro ἀριθμεῖν usurpari tradit. Apoll. Rh. 2, (975.) εἴ τις ἕκαστα Πεμπάζοι, Si quis singula enumeret, sc. fluenta quæ e se Thermodon emittit: ubi Schol. πεμπάζειν ait significare ψηφίζειν et μετρεῖν. Passiva voce, sed in act. signif., utitur Hom. Od. Δ. (412.) Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται, Λέξεται ἐν μέσσῃσι, ubi Schol. quoque exp. κατὰ πέντε ἀριθμήσῃ: B paulo ante pro hoc πεμπάσσεται dixerat ἀριθμήσει. Sunt autem et qui πεμπάζειν esse dicant Per quinos digitos numero. [" Ruhnk. Ep. Cr. 172. ad Timæi Lex. 34. Bergler. Alciphr. 108. ad Thom. M. 59. Wolf. Prol. Hom. 45. Wakef. Eum. 751. Stanl. ibid. Jacobs. Anth. 11, 97." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 350. * Πεμπαστής, Æsch. Pers. 974. vide Blomf. Gloss.] 'Αναπεμπάζω, Iterum numero, Calculum repeto. Bud. 663. ἀναπεμπάζομαι scribit idem significare cum ἀναλογίζομαι, In memoriam redeo, Præterita reputo: quod et ἀναμιμνίσκω et ἀναπολῶ, Animo verso rem præteritam et reminiscor. Lucian. (1, 473.) Ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, i. e. ἀναπολοῦντες, ἀνανεούμενοι: quorum verborum exempla ibid. affert e Plat. et Luciano. " 'Αναπομπαζόμενον, Hes. exp. ἐν * ἀνα- " πολήσει γενόμενον: pro quo ἀναπεμπαζόμενον re- " ctius." [" Ad Timæi Lex. 33. Bergler. ad Alciphr. 230. Thom. M. 59. Jacobs. Anth. 11, 97. Heindorf. ad Plat. Lys. 51. * 'Ανοπέμπασις, Fähse C ad Soph. p. 216." Schæf. Mss.]

AT VERO Πέμπτος, Quintus. Apud Plut. πέμπτος μὴν, Quintilis mensis, quia quintus est ab Januario, a quo annus initium sumit. Vocatur etiam Julius. Apud Eund., nec non ap. alios, passim πέμπτη, pro πέμπτη ἡμέρα: ut πέμπτη ἐπὶ δέκα, Decimaquinta mensis dies. Πέμπτη dicitur etiam Quinta pars: ut τρίτη, Tertia pars; τετάρτη, Quarta: itidemque ἕκτη, et sic deinceps. [" Τὸ π., ad Diod. S. 2, 378." Schæf. Mss. * Πεμπτήμερος, Dor. Πεμπτάμερος, Pind. 'O. 5, 13. ἅμιλλαι. Vocab. suspectum a Struve in Schn. Lex. Suppl.] Πεμπτημόριον, τὸ, Quinta pars, ap. Plat. ut τριτημόριον et τεταρτημόριον. 'Επίπεμπτος, Sesquiquintus, ut ἐπίτριτος, Sesquitertius: ἐπόγδοος, Sesquioctavus. Quare Levit. 27. ἐπίπεμπτον pro Quinto, merito suspectum est. E τὸ ἐπίπεμπτον vero Attica crasi FIT Τοὐπίπεμπτον, sicut τοὔλαιον e τὸ ἔλαιον. Citat Etym. ex Aristoph.: ubi etiam annotat, τοὺς μὴ καταλαβόντας τὰ πέμπτον τῶν ψήφων μέρος, fuisse ἀτίμους. [" Aristoph. Fr. 240. Jacobs. D Anth. 10, 53." Schæf. Mss.] Πρόπεμπτα, Didymo videntur fuisse ἐπιτίμιά τινα τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς: quoniam nonnulli dicunt moris fuisse τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαι: quod et Lysias in Or. c. Apollod. innuit. Nisi forte πρόπεμπτα significet πρὸς ἡμέρας πέντε: propterea quod ταῖς μεγάλαις δίκαις οὐκ ἤρκει μία ἡμέρα πρὸς τὴν κρίσιν. Hæc ex Harpocr. et Suida. [Demosth. 1076. * " Τριακοστόπεμπτος, Tzetz. Ch. 13, 287." Elberling. Mss. * Πεμπτόω, unde] 'Αποπεμπτόω, Quintam partem, i. e. τὴν πέμπτην, persolvo, Genes. 47, (26.) Ἔθετο αὐτοῖς εἰς πρόσταγμα ἐπὶ γῆς Αἰγύπτου τῷ Φαραὼ ἀποπεμπτοῦν, Quintam partem Pharaoni pendere. [* Πεμπταΐζω, * Πεμπτάζω, Schleusn. Lex. V. T.] Πεμπταῖος, Quintanus, quo Plin. utitur ea signif., qua etiam Quartanus, Tertianus, ut πεμπταῖος πυρετὸς ap. Alex. Aphr. Probl. Febris quintana, i. e. Quæ quinto quoque die redit. Aliquid etiam πεμπταῖον fieri dicitur, aut aliquis πεμπταῖος aliquid facere, pro Quinto post die. Od. Ξ. (257.) Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἐϋῤῥείην [— εἴτην] ἱκόμεσθα, Quinto die in Ægyptum venimus. Itidem e Dem. (359.) Πεμπταῖα γενέσθαι, Quinto die fuisse. At Plut. Fab. Πεμπταῖος ἀπὸ τῆς νίκης ἐν Καπιτωλίῳ δειπνήσων, Quinto a victoria die in Capitolio cœnaturus. Ubi nota ἀπὸ, sicut et in h. l. Luciani (1, 181.) Τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα, Infantes quinque decemve dies nati. AT Πενταῖος, quod in VV. LL. habetur, itidemque exp. Quinto die aliquid faciens, cum hoc exemplo, Πενταῖον βλαστάνει, Quinto die germinat, prorsus mendosum est. Nec enim πενταῖος dicitur, sicut nec τριαῖος, τεσσαραῖος, verum πεμπταῖος, ut τεταρταῖος, τριταῖος, [ἑβδομαῖος. " Wakef. S. Cr. 5, 44. Valck. Oratt. 399." Schæf. Mss. Pind. 'O. 6, 89. παῖδα. * " Πεμπτάκις, mendose aut nove pro πεντάκις, Alex. Trall. 8. p. 437." Schn. Lex. Suppl.] Πεμπτὰς, άδος, ἡ, in VV. LL. exp. Quinquennium, sine ulla auctoritate vel exemplo. Pro numero autem quinque militum attuli e Xen. in Πεμπάς.

ΠΕΝΩ, Eust. exp. σπουδαίως ἐνεργῶ, Studiose aliquid efficio s. facio. Cujus tamen nulla affert exempla. [Cf. Schutz. ad Æsch. Ag. 1215.] At PASS. Πένομαι aliquoties ap. Hom. legitur, itidem act. signif. pro Facio. Od. Π. (319.) 'Ανδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι Ὑμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι, Sed posteriore loco ea facere, satagere. Dicitur etiam aliquis prandium aut cœnam πένεσθαι pro Parare, quod alio verbo ἀρτύνεσθαι. Il. Ω. (124.) φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον. At Od. Δ. (624.) cum περὶ, dicit, περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. Ubi possemus etiam dicere esse tmesin, a VERBO Περιπένομαι idem significante cum sequenti 'Αμφιπένομαι. In Lex. meo vet. πένομαι exp. non solum ἐνεργῶ, sed etiam κάμνω: indeque derivatur Πόνος. [" Koppiers. Obs. 20. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xiv. Eur. Hec. 1206. Dawes. Misc. Cr. 336. Valck. ad Herod. 217. ad Od. Υ. 281. Markl. Suppl. 210. 420. Musgr. El. 785. Æsch. Eum. 434. Jacobs. Anth. 7. Errat. fin., Longus p. 90. Vill., Lucian. 2, 180. ad Dionys. H. 1, 255. Cum gen., Schol. Aristoph. Πλ. 271." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 3, 2, 16. 'Αγ. 4, 5. 'O. 2, 2. Σ. 4, 35. Porph. ad Marcell. p. 48. Πάντων ἀεὶ πένονται.] 'Αμφιπένομαι, Circa aliquid vel aliquem satago, Illaboro alicui rei, Operam pono circa aliquid, πονοῦμαι περί τι καὶ ἐνεργῶ, Eust. Il. Π. (28.) Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται Ἕλκε' ἀκειόμενοι, Circa illos medici occupati sunt, curantes eorum ulcera. Vel, Circa eos operam et laborem impendunt. Nonnulli vertunt, Quos circumstantes operantur: quæ interpr. mihi non placet. Item cum accus. pro Occupatus sum circa, Il. (Δ. 220.) ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον. Sic Ψ. (184.) τόνδ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο, Circa eum (sc. discerpendum et lacerandum) canes occupati non erant. [" Heyn. Hom. 4, 347. 8, 152. Valck. Anim. ad Ammon. 144. Brunck. Apoll. Rh. 109." Schæf. Mss.]

¶ Πόνος, ὁ, Labor, Studium et opera rei alicui impensa, Il. K. (164.) ad Nestorem, Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις: Nunquam a labore cessas: A. (467.) ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα, qui versus legitur etiam Od. Π. (478.): Λ. (54.) ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, Quoniam alia nos urgebant negotia. Frequens etiam in prosa, Isocr. ad Dem. Τὸν μὲν ὄκνον, ψόγον· τὸν δὲ πόνον, ἔπαινον ἡγουμένη. Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Οἱ γὰρ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς, 8, (8, 5.) Διὰ πόνων καὶ ἱδρώτων τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Sic Isocr. ad Dem. Τὰ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις αὔξεσθαι πέφυκε. Rursum Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ἡδέως ὑποδύεσθαι: ut Lat. quoque Sufferre laborem. Et ap. Plut. (8, 152.) Τοὺς πίπτοντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους, Non detrecto. Rursum Xen. K. (9, 10.) Τῷ πόνῳ οὐ δύνανται ἀντέχειν, Laborem sustinere et perferre nequeunt: 'Ελλ. 7, (5, 19.) Ὡς πόνων μηδένα ἀποκάμνειν: quod Lat. dicunt Succumbere laboribus. At Dem. Olynth. 2. Ῥᾴδιον

καὶ πόνος οὐδεὶς πρόσεστι τῷ πράγματι. Alicubi exp. Negotium: (Il. Φ. 524.) de fumo urbis incensæ, *Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκε*, Omnibus facessit negotium, properantibus sc. extinguere ignem. Quo refer et hoc Il. P. (158.) *οἳ περὶ πάτρης Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο.* Addi his potest quod Il. Z. (77.) legitur, *πόνος ὔμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐπικέκλιται*, [ἐγκ.] Ubi etiam exponere queas In vos tota res recumbit. || Molestia, conjunctim Labor ac molestia, Labores molesti, Il. K. (88.) *τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές*: N. (2.) *Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν Νωλεμέως*, Φ. (249.) *ἵνα μιν παύσειε πόνοιο Δῖον Ἀχιλλῆα*, Ut liberaret laboribus et molestiis, Od. H. (192.) *ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης Πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ, ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.* Et Thuc. *Ἐν πόνῳ εἶναι*: quod Schol. exp. *ἐν ταλαιπωρίᾳ.* Nec incommode redditur etiam Ærumna; nam Festo Ærumnæ sunt labores onerosi. Philo V. M. 1. *Οὐκ ἔσται πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις*, Nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. || Morbus, Dolor, etiam Vitium, Thuc. 2, (49.) *Ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ*, Dolor. Et ap. Gal. *Πυρετοὶ καὶ πόνοι.* Item cum gen. ejus rei in qua dolor s. vitium est, Hippocr. *ἄρθρων πόνοι*, quod Cels. supra in *Δυσουρία* interpr. Gravedo articulorum. Sic Diosc. de acoro, *Ἁρμόζει καὶ πρὸς θώρακος πόνον*, Pectoris doloribus subvenit, Plin. Itidem Diosc. 1, 78. *Πρὸς βῆχα χρόνιον καὶ ὀρθόπνοιαν, καὶ πλευρᾶς πόνον καὶ θώρακος*, Ad laterum pectorisque dolores. Ex Eod. *πόνος μασχαλῶν*, Alarum tædium, Ruell. Alarum virus, Herm. Alarum fœtor, Marc. At *πόνος σελήνης* dicitur Defectus lunæ. [" Il. B. 291. ad Xen. Eph. 177. Heyn. ad Virg. 2, 82. Hom. 8, 160. 237. Lennep. ad Phal. p. x. 61. ad Herod. 491. 660. 723. Gell. N. A. 1, 2. Fischer. ad Anacr. p. 5. Act. Traj. 1, 246. Porson. ad Hec. 382. Med. p. 77. Valck. Phœn. p. 515. Ruhnk. ad Xen. Mem. 226. Wakef. S. Cr. 1, 152. 5, 83. Ion. 1107. Herc. F. 1282. Trach. 21. Eum. 559. ad Charit. 488. Markl. Suppl. 808. Musgr. Iph. A. 1230. Tro. 270. Ion. 1088. Herc. F. 387. Heindorf. ad Plat. Phædr. 243. Jacobs. Anth. 6, 73. 75. 9, 303. 10, 165. Anim. 324. Res labore parta, Abresch. Lectt. Aristæn. 234. Dolor, Toup. ad Longin. 329. Cruciatus, Wakef. Ion. 1225. Pro *μάχη*, Heyn. Hom. 4, 502. 5, 197. 6, 365. 412. Homericus usus h. v., 4, 125. 251. 5, 122. 6, 34. 365. Conf. c. *μόχθος*, Brunck. Andr. 305.; cum *φθόνος*, Jacobs. Anth. 6, 73. ad Diod. S. 1, 214. *Πόνῳ πονηρὸς*, Lennep. ad Phal. 61. Π. *ἔχειν*, Harles. ad Theocr. 365. Aristoph. Eip. 1216. Villois. ad Long. 52. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 120. (7, 139.) *Πόνος πόνῳ*, Porson. Hec. p. 38. Ed. 2. *Οὐδένι π.*, Philostr. 204. Boiss. *Πόνοι*, ad Dionys. H. 1, 559. Dolores partus, ad Anton. Lib. 190. Verh., Abresch. Lectt. Aristæn. 119." Schæf. Mss.] " *Ἀμπόνον*, Hom. dicit pro *ἀνὰ πόνον*, [Il. N. 239. Π. 726.] *ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν.* Ubi etiam nota *πόνον ἀνδρῶν* dici *τὸν πόλεμον, κατ' ἐξοχήν.*" [* *Πονόψυχος*, unde * *Πονοψυχία*, Gl. Animi dolor.]

[* " *Ἀντίπονος*, Jambl. Pyth. §. 22. (p. 57. K.) *μισθὸν καὶ ἀντίπονον*, nisi leg. *ἀντίποινον.*" Schn. Lex.] *Ἄπονος, ὁ, ἡ*, Labore carens, Facilis, Carens molestia, Molestiam non exhibens, Quem nullus morbus aut dolor vexat, Morbi dolorisque expers, i. q. *ἄνοσος* et *ἀνόσητος*, teste J. Poll. || Rursum *Ἄπονος* ap. Xen. A. (5, 8.) Qui non se exercet laboribus. Apud Eund. Ἑλλ. 3, (4, 19.) Abhorrens a labore, s. Alienus, Qui non est tolerans laboris. || Dolores sedans, ut *ἄλυπος*: unde *ἄπονα* medicamenta, "quæ " dantur ad levandum lassitudinem vel dolorem," quæ et *ἄκοπα*. [Æsch. Pers. 864. " Wakef. Ion. 899. Fac. ad Paus. 1, 518. ad Charit. 213. Conf. c. *ἄγονος*, Boeckh. ad Sim. p. xl. *Ἀπονέστερος*, Heyn. Hom. 5, 210. Wakef. S. Cr. 2, 85." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 2, 3. *Ἀπονώτερος*, Hippocr. 838.] *Ἀπόνως*, Sine labore, Carendo labore, s. laboribus, Nullo negotio, Facile, Xen. K. Π. 7, (5, 26.) *Οἳ νομίζουσι τὸ*

A *μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον· τὸ δὲ ἀ. βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν*: [1, 6, 8. Ἀπ. 2, 1, 24. Libenter, Soph. Œd. C. 300. " Ad Diod. S. 1, 169." Schæf. Mss.] *Ἀπονία, ἡ*, Esse vacuum a labore et molestiis. Vel *πόνων ἀνάπαυσις*, ut Plut. loquitur, i. e. Requies a laboribus. Item, Molestiarum vel Doloris vacuitas. || Exp. etiam Desidia, Inertia, Otium. [Xen. K. Π. 2, 2, 15. * *Αὐτόπονος*, Nicander Θ. 23. * *Βαρύπονος*, Philo 5. p. 50. P.]

Διάπονος, Laboriosus, Laboris patiens, Industrius. Pro Laboris patiens, Ad labores assuefactus, In laboribus exercitatus, accipitur a Plut. Mario (26.) p. 769. meæ Ed., de militibus, *Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ὡς μήτε ἱδροῦντά τινα μήτε ἀσθμαίνοντα ὀφθῆναι*: (Othone 9.) || Cretenses vero *διαπόνους* vocabant Canes quosdam quibus in venando gloria erat plurima; nomine ducto a labore: siquidem noctu etiam laborabant, sæpeque feris assidentes dormiebant, mox exorta luce dimicaturi. J. Poll. 5, [41. " Plut. Mor. 1, 532." Schæf. Mss.]

B *Διαπόνως*, Laboriose, Magno cum labore et difficultate, Plut. Fabio, *Βραδέως καὶ δ. δεχόμενον τὰς μαθήσεις.* " *Δυσπονής*, Laboriosus, Ærumnosus, h. e. " Graves et difficiles afferens labores, *χαλεποὺς πόνους ἐπιφέρων*, Od. E. (493.) *ἵνα μιν παύσειε τάχιστα Δυσπονέος καμάτοιο φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.*" [* *Δύσπονος*, Soph. Ant. 1277. *πόνοι.* Eust. Od. Δ. 429. p. 1548, 10. * " *Δυσπονία*, Manetho 4, 259. ad Charit. 749. *Δυσπονίη*, ad Mœr. 239." Schæf. Mss. * *Δυσπονέως*, Maxim. v. 194.]

Ἔμπονος, Laborum patiens, VV. LL. [Aret. 1, 9. *Δέει τῶν ἐμπόνων*, Schneidero susp. Ezechiel. ap. Euseb. Pr. E. 9. *Ἔμπονοι κόπῳ*, 3 Macc. 1, 28. *Ἔμπονος κραυγή*, Vehemens vociferatio. * " *Ἐμπόνως*, Theodos. Diac. Acr. 2, 13. Jo. Climac. 470. Schol. 213." Boiss. Mss. " Chrys. Serm. 105. T. 6. p. 914, 12." Seager. Mss.] *Ἐπίπονος*, Laboriosus, Operosus, Isocr. Hel. Enc. (6.) *Τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστι*: (9.) *Τοῦ μὲν ἐπίπονον καὶ φιλοκίνδυνον τὸν βίον κατέστησε.* Ubi potius ac-

C tive ponitur pro Laborum tolerantem. Pro Laboriosus, Labores ac molestias afferens, in Defin. Stoic. *Ὀδύνη, λύπη ἐπίπονος*: quod Cic. interpr. Ærumna, ægritudo laboriosa. Quod vero Plato dicit, *Γῆρας μετρίως ἐπίπονον*, idem Cic. supra in *Εὔκολος* vertit Senectus tolerabilis. At *Τὸ ἐπίπονον*, Labor et molestia, Xen. K. (12, 15.) *Οἱ δὲ μὴ θέλοντες διὰ τὸ ἐπίπονον διδάσκεσθαι, ἀλλὰ ἐν ἡδοναῖς ἀκαίροις διάγειν.* || *Αἱ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι*, Plut. Symp. 4. Remedia in rebus tristibus et dolorem afferentibus. || Lassescens, Lassitudinem sentiens, ut exp. ap. Aristot. de Mundo. [" Wakef. Trach. 829. Timocl., Brunck. Aristoph. 2, 142. Boeckh. in Plat. Min. 126. Ruhnk. Ep. Cr. 115. 206. Valck. ad Phalar. p. xvi. Athen. 223. *Ἐπίπονα*, adv., Brunck. Œd. C. 1560. El. 123." Schæf. Mss. *Ἐπιπονώτερος*, Hippocr. 944. Xen. K. Ἀ. 1, 3, 19. *Ἐπιπονώτατος*, K. Π. 8, 1, 10. *Ἐπιπονέστατος*, Schol. Apoll. Rh. 2, 374.] *Ἐπιπόνως*, Magno cum labore, Difficulter, Ægre, Thuc. 1, (22.) *Ἐ. δ' εὑρίσκετο*, Ægre autem in-

D veniebatur. Item *ἐπιπόνως*, Laboriose, In magnis laboribus, Xen. K. Π. 7, (5, 24.) *Κακοβιωτάτους μὲν ὄντας διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα δὲ ζῶντας διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα*, Laboriosissimam durissimamque vitam agentes. Isocr. Panath. *Ὥστ' ἐ. ἐργαζομένους, μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν.* Et Diligenter, Sedulo, Magno cum studio, Archedicus Comicus ap. Athen. (294.) *Οὐδεὶς δὲ διηκόνησεν ἐπιπονώτερον*: verba sunt coqui, i. e. Majore cum labore et diligentia. [" Thom. M. 512. Diod. S. 2, 485." Schæf. Mss. * *Εὔπονος*, unde adv. * " *Εὐπόνως*, Schol. Jo. Climac. 39." Boiss. Mss.]

[* *Κακόπονος*, * *Κακοπονέω*, * *Κακοπόνητος*, unde] " *Κακοπονητικός*, ex Aristot. (Polit. 7, 16.) pro Pes" sime affectus ad labores tolerandum, Ineptus ad la" borandum, Debilis." [* *Καλλίπονος*, Paul. Sil. Ecphr. 138. * *Καρτερόπονος*, Schol. Opp. Ἀ. 1, 35.] *Κατάπονος*, Labore delassatus, defessus, confectus, s. enervatus, Plut. Sulla (29.) *Καθάπερ ἔφεδρος ἀθλητὴς καταπόνῳ προσενεχθείς*, Ut athleta insurgens integer

in labore jam confectum, Bud. Idem Alcib., Ποιεῖ ἀμφοτέρους βασιλεῖ χειροήθεις καὶ καταπόνους ὑπ' ἀλλήλων. Ubi etiam nota construi cum ὑπό.

Λυσίπονος, Laboribus et molestiis liberans, etiam Doloribus eximens: μῦθος, Verba quæ molestiis et doloribus exolvunt, eas sc. mitigando. [" Ruhnk. Ep. Cr. 247. Pierson. Veris. 231. Jacobs. Anth. 1, 47. Anim. 194. Paul. Sil. 31." Schæf. Mss. * Λυσιπόνιον, Unguentum, Alex. Trall. 1. p. 97., 11. p. 627.]

[* " Ματαιοπόνος, Qui operam perdit, inaniter laborat, Chrys. in Matth. Hom. 49. T. 2. p. 317, 43." Seager. Mss.] Ματαιοπονία, ἡ, Inanis labor, Opera frustra impensa. Utitur Lucian. (1, 369.) de philosophis sophistice argutantibus. Item Plut. (6, 454.) Et Chrys. Comment. in Epist. ad Eph. p. 166. necnon Artemid. [" Suidas s. v. Hesychius Milesius, ubi v. in Edit. Hesychii Albert. T. 1." Schæf. Mss.] Ματαιοπονέω, Frustra laboro, Nequicquam in aliqua re vexor et contendo. I. e. Successus non respondet labori, Frustra nitor, et nihil promoveo. Utitur Schol. Aristoph. Item Chrys. l. c., loquens περὶ τῶν εἰς πίθον τετρημένον ἀντλούντων. Bud. [Polyb. 9, 2, 2. 25, 5, 11." Jacobs. Anim. 235. * Ματαιοπόνημα, Jambl. V. P. 58. Kiessl." Schæf. Mss. * " Μεγαλόπονος, Const. Manass. Amat. 6, 62." Boiss. Mss.]

Πολύπονος, Laboriosus, Ærumnosus, Calamitosus, Eur. (160.) Phœn. ὅς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματέρος Πολυπόνῳ μοίρᾳ, Schol. * κακομοιρίᾳ. In h. vero Soph. l. (Aj. 636.) ἐκ πατρῴας Ἥκων γενεᾶς ἄριστος Πολυπόνων Ἀχαιῶν, ambiguum est an accipiatur pro Laboriosorum, h. e. Labores multos strenue perferentium vel adeuntium, an pro Ærumnosorum et calamitosorum: [Œd. C. 205. Phil. 777. Tr. 118. Æsch. Pers. 320. Suppl. 387. " Valck. Phœn. p. 372. Eur. Hel. 200. Wakef. Alc. 992." Schæf. Mss. Πουλύπονος, Soph. El. 508.] Πολυπόνως, Multo cum labore, Multis cum laboribus, Phalar. Epist. (p. 356.) Et Plut. Alex. (63.) Χαλεπῶς καὶ π. [* Πολυπονία, Plato Amat. 133.]

[* Ῥυσίπονος, Anal. 2, 518. * Σεμνόπονος, Athen. 471., ubi Schw. * Σεμνόποτος. * " Σύμπονος, Qui una s. conjunctis viribus laborat, 3 Macc. 2, 25. συμπόνων sec. Ald. et Compl., ubi alii fortasse rectius συμποτῶν habent." Schleusn. Lex. V. T.: Gl. Assessor. Hermann. Lex. Prosod. 462. " Jacobs. Anth. 8, 380. * Συμπόνως, Lucian. 3, 638." Schæf. Mss. Hoc autem adv., Schneidero judice, est depravatum a συντόνως.]

Ὑπέρπονος, Laboribus confectus: i. q. κατάπονος: vel etiam Qui supra modum laboravit, et eam ob rem viribus solutus est ac defectus. Plut. Alex. (61.) p. 228. a tergo, de bucephalo, Διὰ γῆρας ὑπέρπονος γενόμενος· τριάκοντα γὰρ ἐτῶν ἀποθανεῖν αὐτόν.

Φιλόπονος, Laborum amans, Gnavus, Isocr. ad Dem. (4.) Πειρῶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος, Plut. Symp. 1, 5. de amore, Ἐπιμελῆ δὲ καὶ φιλόπονον ποιεῖ τὸν ἀμελῆ καὶ ῥάθυμον. Ubi nota etiam opponi inter se φιλόπονος et ῥάθυμος, Gnavus et Ignavus. At Xen. K. Π. 7, (5, 17.) Ἐπειδὴ ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπέπαυται. Φιλοπόνως, More eorum qui sunt laborum amantes, Gnaviter, Diligenter, Studiose, Dem. (292.) Δικαίως ταῦτα καὶ ἐπιμελῶς ἔπραξα καὶ φ. ὑπὲρ δύναμιν, ubi nota copulari ἐπιμελῶς et φιλοπόνως, sicut Plut. copulat ἐπιμελῆ et φιλόπονον, Xen. Ἑλλ. 6, (1, 4.) p. 339. Καὶ οὓς μὲν ἂν μαλακοὺς τῶν ξένων αἰσθάνηται, ἐκβάλλει· οὓς δ' ἂν ὁρᾷ φ. καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, τιμᾷ. [" Andr. Cr. 57. Φ. ἐπιθυμέω, 89. 251. Euseb. H. E. 197." Kall. Mss.] Φιλοπονία, ἡ, Laborum amor, Studium, Industria, Plato de LL. 7. [Xen. Œc. 20, 25. K. 1, 7. 7, 2. Plut. 6, 336. 343. * Ἀφιλόπονος, Gl. Instudiosus, Sine studio.] Φιλοπονέω, Laborum amans sum, Cum labore efficio, Studiose et gnaviter aliquid facio, cum sc. accus. jungitur, Plato de Rep. 7. Ὅταν τις φιλογυμναστὴς μὲν καὶ φιλόθηρος ᾖ, καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ: cui opponit ibid. ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ. Bud. interpr. Diligenter persequor et stylo prosequor, subjungens Greg. Or. in sacrum Pascha, Ἄξιον δὲ μηδὲ τὸν τῆς βρώσεως τρόπον παραδραμεῖν, ὅτι μηδὲ ὁ νόμος, ἄχρι καὶ τούτου τὴν θεωρίαν φιλοπονῶν ἐν τῷ γράμματι, Quoniam lex quoque diligenter executa est vescendi modum. Ex eod. Greg. affertur, Μόνον ἀεὶ φιλοπονεῖ τὴν κάθαρσιν, pro Tantum assidue operatur purgationem. At Bud. vertit, Magno labore assequitur. Exp. etiam Elaboro et elucubro: Φιλοπονῶ τοῦτο τὸ σύγγραμμα. Itidem Bud. interpr. in h. l. quem e Pandectis affert, Φιλοπονῶ ταύτην τὴν διάταξιν, Elucubro. Idem ex Ecclesiastico (in Prol.) Πεφιλοπονημένον, Elaboratum, Cum labore peractum. Φιλοπονοῦμαι etiam dicitur pro φιλοπονῶ, Aristot. Rhet. 3. Δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τῶν μεταφορῶν. Bud. 856. [Schæf. ad Greg. Cor. 1040.] Φιλοπόνημα, τὸ, Opus elaboratum, [Phot. Bibl. 169. 175. 479. * " Ἐμφιλοπονέω, Studiose et gnaviter occupor in, Anonym. Vit. Chrys. 307, 13. Ταῖς προσευχαῖς ἐσχόλαζε, καὶ ταῖς ἁγίαις γνησίως ἐνεφιλοπόνει γραφαῖς." Seager. Mss.] Ἐπιφιλοπονέω, Gnaviter alicui rei operam do. Pass. Ἐπιφιλοπονοῦμαι pro eod. Xen. Œc. (5, 5.) Θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπαίρει τῇ γῇ, Animos etiam facit ad venationem ab aratione exercendam laboriose, s. Ut laboriose etiam venemur, Bud. Προσφιλοπονέω, idem, s. φιλοπόνως καὶ σπουδαίως προστίθεμαι, VV. LL. [* Συμφιλοπονέω, Orig. c. Cels. 1, 332.]

Πονέω, Laboro, Plut. Alex. (40.) Δουλικώτατον μέν ἐστι τὸ τρυφᾷν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν, Xen. πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, Laborem atque operam recte ponere, Operæ pretium facere, Isocr. ad Nic. Τῇ ψυχῇ πονῆσαι, quod Cæsar dicit itidem Animo laborare. Rursum Xen. οὐδὲν πονεῖν, Nequicquam laborare, i. e. ματαίως πονεῖν, ματαιοπονεῖν. Pass. Πονοῦμαι eadem signif. qua πονῶ, in Axiocho (p. 368.) Τοὺς χειρωναξικοὺς ἐπέλθωμεν καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, Laborem exercentes a nocte in noctem, Laborantes. Hom. vero passim πονεῖσθαι de iis dicit, qui dimicant, sicut Xen. πονεῖν de iis qui currunt. Il. Δ. (374.) de Diomede, Ὣς φάσαν οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον, H. (442.) Ὣς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Simile ex Eod. exemplum attuli in Ὄκνος. At O. (447.) πεπόνητο καθ' ἵππους, Occupatus erat circa equos, ἀμφεπένετο. Quod loquendi genus infra quoque habes in Πονῶ εἰς s. περί. Adde e Greg. Ὁ γεωργοῦσι πηγαὶ μηδὲν πονουμένοις, Nil laborantibus, Sine eorum labore. || Interdum πονῶ accus. adjunctum habet, Aristot. Œc. 1, 8. Ἃ πονήσωσιν εἰς ἀδυνάτους, Quos labores impenderint. Et pass. τὸ πονηθὲν, Labor impensus alicui rei, Greg. in Jul. Ἡ γῆ δὲ τὸ πονηθὲν ἀπεσείετο, Terræmotu excutiebatur ejus labor. Itidem Plut. Theseo, Ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτῷ πονηθέντα, Labores quos pro Græcia suscepit et exantlavit. Rursum Aristot. πεπονημένος dicit pro Laboribus exercitatus, Polit. 7. Πεπονημένην μὲν οὖν ἔχειν δεῖ τὴν ἕξιν, πεπονημένην δὲ πόνοις μὴ βιαίοις. Πολλὰ πονήσας, Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Multos labores passus, Qui multos labores exantlavit. Sic Plut. Camillo, Πολλὰ πεπονηκώς. Item πόνους πονῆσαι, Labores exantlare, Aristoph. N. (1049.) Sed et pass. πόνος ipse dicitur πονεῖσθαι, Exantlari s. Exhauriri, Lucian. (1, 75.) Ὑπέφαινε γοῦν, τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς ἕνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον. Gorgias, Τοὺς οὖν τῷ παροιχομένῳ βίῳ πόνους ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένους ἀποῤῥίψας, Labores exhaustos. Cum accus. significat etiam Elaboro. Unde pass. πονούμενα, Quæ elaborantur. Greg. de Basilio, Καὶ τὰ πάρεργα τοῦ ἀνδρὸς τῶν πονουμένων ἑτέροις πολὺ τιμιώτερα, Opera ejus illaborata, et obiter aliudque agendo facta, aliorum elaboratis erant præstantiora. Cum eod. accus. constructum significat etiam Facio, ut πένομαι. Soph. (Aj. 1366.) Ἦ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ, Facit quæ sibi utilia sint. In ead. signif. Hom. utitur passivo πονεῖσθαι, Od. X. (377.) Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅττεό με χρή: (I. 310.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσαι [σπεῦσε] πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, Sua negotia executus. At A. (9.) Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆας Ἥμεθα, ubi πονησάμενοι exp. ἐργασάμενοι. || Πονῶ εἰς, Rei alicui operam do, Incumbo in, Laborem pono in, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 19.) Πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα. Quod loquendi genus Cic. imitatus est Verr. 7. [5, 72.] Si nullam

ad rem nisi ad officium et veritatem omnes meæ curæ, vigiliæ, cogitationesque laborarunt. Itidem dicitur πονεῖσθαι περὶ, Exerceri in, Laborem impendere, ponere in, Occupari in: quod Hom. ἀμφιπένεσθαι dicit. Habes ejus usus duo exempla ap. Bud. 749., alterum ex Aristot., alterum e Basil. Sic πονεῖσθαι κατὰ, paulo supra ex Hom. || Exp. etiam Tolero, Labores exantlo, Plato Epist. 7. Ἀναγκαῖον ἴσως ἐνιαυτόν γ' ἔτι πονεῖν, Per annum adhuc sufferre. || Viribus frangor, Labore frangor s. conficior, Laboribus succumbo, οὐκ ἀντέχω, τῷ πόνῳ οὐκ ἀντέχω, ut Xen. loquitur, Plato Phædro, Δοὺς δὲ οὕτω φύσει ἰσχυρὸν εἶναι ὥστε πολλάκις γιγνομένην ψυχὴν ἀντέχειν, μηκέτι ἐκεῖνο συγχωρεῖ, μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι: q. f. citans Bud. p. 749. πονῶ interpr. Frangor et fatisco, Non duro: subjungens et hunc Luciani (1, 660.) Πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα ὑπὸ νόσου, ἢ ὑπὸ γήρως. Huc pertinet quod Ovid. dicit, Atlas en ipse laborat. || Lassor, Lassesco, Defatigor, Aristot. Probl. Διὰ τί ποτε ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν μηρῶν τὸ μέσον μάλιστα πονοῦμεν, ubi tamen Bud. interpr. non solum Lassesco, sed etiam Doleo. Itidem Pass. Πονοῦμαι in h. l. Chionis Ep. ad Matridem, Πεπονημένοι γὰρ οἱ Ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ, Confecti atque lassi, Bud. 749. || Laboro, ut sc. in bello πονεῖν dicitur ea pars Quæ hostem non amplius sustinere potest, premitur et inclinat, Thuc. 1. Ἐπεὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν, Quoniam socii ipsorum laborabant: 5, (73.) p. 189. Ὡς ᾔσθετο τὸ εὐώνυμον σφῶν πονοῦν. Itidem Synes. Ep. 104. Πρὸς τὸ πονοῦν ἔφη καταδεδραμηκέναι, Succurrisse parti laboranti: Ovid. Opem ferre laboranti, Plin. Cujus cornu in acie laboraret. || Navis quoque et ejus instrumenta dicuntur πονεῖν, cum tempestate quassata et tantum non fracta sunt, Thuc. 7. Ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴ τις ἐπεπονήκει, Schol. ἐπεπόνθει κατεαγυῖα, Dem. (293.) Πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως, sc. in tempestate et naufragio. || Laboro, i. e. Ægroto, Doleo: cujus signif. exemplum e Gal. habes in Παροξύνω. Interdum additur accus. ejus partis quæ laborat s. dolet: pro quo Lat. dicunt Laborare ex: ut Cic. Laborare e renibus, ex intestinis. Item Dolere ex. Aristot. de Part. Anim. 3. Πονεῖν τοὺς νεφρούς: quod etiam reddi potest, Laborare vitio renum. Aristoph. (Εἰρ. 820.) πονεῖν τὰ σκέλη. Pass. Πονοῦμαι, Laboro, Ægroto, itidem ut πονῶ, Thuc. 2, (51.) Τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον ᾠκτίζοντο, Et morientem et laborantem miserabantur. "Πονεύμενος, Dorice " pro πονούμενος, Etym." "Πεπονήατο, Ionice pro " ἐπεπόνηντο, Apoll. Rh. 2, (263.) usurpavit pro " ἐπόνουν, ἡτοίμαζον, Parabant, Apparabant, πεπο-" νήατο δαῖτα γέροντι." [" Toup. Epist. de Syrac. 340. Valck. Callim. 178. ad Theocr. x. Id. p. 184. 397. Alberti Peric. Crit. 155. Ammon. 118. Fischer. ad Anacr. p. 18. Wyttenb. Select. 342. Wakef. S. Cr. 1, 152. 3, 169. 5, 161. Herc. F. 258. Trach. 103. Phil. 39. ad Lucian. 1, 500. ad Charit. 405. 751. 756. ad Diod. S. 1, 409. 2, 568. Musgr. Hel. 1525. Jacobs. Anim. 280. Anth. 8, 142. 9, 67. 10, 93. 165. Heyn. Hom. 5, 434. 527. 6, 27. 411. 420. 7, 502. 8, 403. 687. Boiss. Philostr. 487. Viribus frangor, Diod. S. 2, 168. Dionys. H. 1, 205. Active, Fischer. ad Anacr. p. 156. Brunck. p. 111. Ed. 1. Musgr. Herc. F. 1293. Conf. c. ποιῶ, Wessel. Itin. 578. ad Diod. S. 1, 436. 2, 334. Wakef. S. Cr. 4, 56. V. fin., ad Hesych. 2, 571. Jacobs. Anim. 285. Schneid. ad Xen. K. Π. 243. Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 111.; cum πολεμῶ, ad Diod. S. 1, 557. Πονεῖν, πονεῖσθαι, Valck. Adoniaz. p. 396. Τὸ πονοῦν, Plut. Alex. p. 54. Schm. Π. τῷ σώματι, ad Lucian. 1, 187. Πονήατο, Gesner. Ind. Orph. Ἀθανάτου φύσεως πεπονήαται, Probl. Arithm. 1. Πεπονηκὼς, πεπονημένος, Fractus, ad Diod. S. 1, 499. 577. 2, 347. 402. Jacobs. Anth. 10, 374. Tzschuke ad Strab. 4, p. 123." Schæf. Mss. Ad Orph. Arg. 460. 770. Schn. Lex. et Suppl. Xen. K. Ἀ. 7, 6, 25. Πολλὰ σὺν ὑμῖν πονήσαντα καὶ κινδυνεύσαντα, Pind. Π. 4, 268. πονεῖ με, Arat. 758. κείνων πεπόνησο, i. e. ἐπιμέλειαν ἔχε, Moschus 4, 100. πονεύμενος ἕρκος ἀλωῆς. * Πεπονημένως,

A Ælian. N. A. Epit. p. 564.] Πόνημα, τὸ, Labor, Opus, Epigr. [" Palladas 12. * Πονημάτιον, Libellus, Ruhnk. Præf. ad Tim. p. xii." Schæf. Mss. " Athan. 2, 166." Kall. Mss. Ad Greg. Cor. 255. " Phot. Bibl. Cod. cli. de Timæi Lex. Plat., Epiphan. 1, 932." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Πόνησις, Critias ap. Sext. Emp. adv. Math. 9, 54. v. 30.] Πονητέον, Laborandum est. [* Πονητὸς, unde] Πονητικὸς, Ad laborem promtus, Ad laborem perferendum aptus, Laborifer, Laboriosus. Ἀπόνητος, ὁ, ἡ, Illaboratus. Vel etiam idem cum ἄπονος. [" Brunck. El. 1065." Schæf. Mss.] Unde Ἀπονητὶ, Sine labore, Nullo negotio, i. q. ἀπόνως, s. ἄνευ πόνου. Et ἀπονητότατα, Minimo cum labore, Minima cum difficultate. [Plut. Alcib. 11. " Ad Charit. 219. Abresch. Lectt. Aristæn. 96." Schæf. Mss.] Αὐτοπόνητος, Per se elaboratus: Epigr. αὐτοπόνητον ῥεῦμα μελίσσων, [" Antiphil. 29." Schæf. Mss.] " Δυσπό-" νητος τροφὴ dicitur Nutritio quæ difficili labore
B " fit: ut ap. Soph. (Œd. C. 1614.) p. 323, Œdipus " filiabus suis dicit, κοὐκέτι Τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' " ἐμοὶ τροφήν: sc. δ. τροφὴν appellans τὴν γηροκομίαν, " teste Schol.; ut sensus sit, Non amplius laborabitis " in me alendo et curando." Τριπόνητος, Ter elaboratus, textus, Epigr. [" Leon. Tar. 20. et Jacobs." Schæf. Mss.]

Ἀμφιπονέω, s. Ἀμφιπονοῦμαι, Satago circa, Occupor circa, i. q. ἀμφιπένομαι, Il. Ψ. (681.) Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο, Θαρσύνων ἔπεσι. || Exp. etiam Absumo, afferturque e Plut. (6, 81.) ἀμφεπονήθη, pro Consumsit, Depastus est. Qui hujus verbi usus mihi valde insolens videtur. [" Heyn. Hom. 8, 390. Jacobs. Anth. 6, 153." Schæf. Mss. * Ἀντιπονέω, Appian. B. C. 5. p. 690.] Ἀποπονέω, Finem laborandi facio, Laborare desino, A labore s. laboribus desisto. Sic enim Suidas ἀποπεπόνηκας exp. τῶν πόνων ἔληξας: itidemque Ἀπεπόνουν, τοῦ πόνου ἔληγον: citans h. l. Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβυδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια. [Aristoph. Θ. 245. " Valck. Adoniaz. p. 203. ad Herod. 706.
C Cattier. Gazoph. 70." Schæf. Mss.]

Διαπονέω, et Διαπονέομαι, Elaboro, Expolio, Conficio: cujus signif. exemplum ex Isocr. ad Phil. affert Bud. 751. in quo copulantur ἐξεργάζεσθαι et διαπονεῖν. Ibid. annotat, Platonem sæpe uti pro Excolo: subjungens e Xen. (K. Π. 3, 1, 16.) Ἐκπλεω δὲ πάντα διαπονούμενοι, Summo labore efficientes. || Operam do, etiam Exerceo, Factito, Plato de LL. 8. Δύο δὲ ἐπιτηδεύματα ἢ δύο τέχνας ἀκριβῶς διαπονεῖσθαι σχεδὸν οὐδεμία φύσις ἱκανὴ τῶν ἀνθρωπίνων, Plut. Pericle (4.) Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν ἂν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησὶ, Musicæ operam dedisse, (6, 26.) Πέμποντας ἐς παιδοτρίβου τοὺς παῖδας ταῦτα διαπονεῖν, His operam dare, Hæc exercere et satagere, In hæc incumbere. Itidem Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) Τοιαῦτά σοι ἔξεστι διαπονησαμένῳ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι, Talia si exercueris et in hujusmodi operam posueris. In qua signif. dicitur etiam διαπονοῦμαι εἰς vel περὶ, sicut πονῶ quoque usurpatur. Plato Epist. Εἰς εὐωχίας καὶ πότους καὶ
D ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι, Compotationibus et veneri operam dare, Aristot. de Gener. Anim. 3. Διαπονεῖσθαι περὶ τὰ τέκνα. Idem, Πάντα γὰρ ὅσα πραγματεύεται περὶ τὰ τέκνα, περὶ τὸν φαινόμενον οἰκεῖον διαπονεῖται γόνον, Satagunt et cum labore occupata sunt, Prolis causa laborem suscipiunt. Adde e Plut. Διαπονεῖσθαι ἐν ὅπλοις, In armis tractandis operam ponere. || A superiori signif. non multum alienum est διαπονῶ τἀγαθὸν, quod ex Aristot. Eth. 9. affertur pro Bonum ago. || Labore pario, s. quæro: ut διαπονῶ τὴν τροφὴν, Meo labore victum mihi paro. || Cum labore conficio, simpl. Conficio. At vero, Διαπονεῖται ἡ τροφὴ, Conficitur cibus, i. e. Concoquitur. In simili loquendi genere ἐκπονεῖν quoque usurpatur. || Exerceo, in alia signif. quam supra, i. e. γυμνάζω, etiam Excolo, Plut. Lycurgo (14.) Τὰ δὲ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν, Exercuit, Excoluit, ἤσκησε. Idem Mario (13.) p. 754. meæ Ed. Ἐν δὲ τῇ στρατείᾳ τὴν δύναμιν διεπόνει καθ' ὁδὸν, ἐξασκῶν δρόμοις τε παντοδαποῖς καὶ μακραῖς ὁδοιπορίαις: quo referri potest quod e Luciano

affertur, (2, 898.) Τοὺς νέους παραλαβόντες ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε. || Exp. etiam Conor, Cum labore suscipio, in h. l. Isocr. Τὰ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν. || Neutraliter quoque accipitur pro simplici πονῶ, Laboro, Labores adeo s. perfero, Plato Epist. 7. Πρὸς τοὺς τρυφῶντας καὶ ἀδυνάτους διαπονεῖν, Qui labores perferre nequeunt, Lucian. (2, 893.) Διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, Labores adire et ferre corpus cogimus. Itidem pass. voce διαπονούμενα σώματα, Corpora quæ labore exercentur. Et Xen. Λ. (5, 8.) Ἀπὸ τῶν σίτων οἱ διαπονούμενοι εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὔρωστοί εἰσι: quibus opp. ibid. τοὺς ἀπόνους, Qui non laborant, labores fugiunt et detrectant. Idem dicit διαπονεῖσθαι ἕως, Nulli labori parcere, Omnem lapidem movere donec etc. Ἑλλ. 2, (3, 17.) Ὥσπερ ἐν νηῒ διαπονεῖσθαι ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσι. At in Symp. p. 512. Παντὶ διαπονεῖν τῷ σώματι, simpl. pro Toto corpore laborare, Totum corpus exercere; nam quidam τὰ σκέλη ἐγύμναζον, quidam τοὺς ὤμους. || Διαπονηθεὶς, Ægre ferens, Tædio affectus, Moleste ferens: ut accipitur Act. 16, (18.) Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας. Itidem 4, (2.) Διαπονούμενοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν, Moleste ferentes quod docerent populum. [Jambl. Protr. 112. Kiessl. "Toup. Epist. de Syrac. 340. Plut. Mor. 1, 27. Wakef. S. Cr. 3, 169. ad Diod. S. 1, 220. 409. 2, 411. Jacobs. Anth. 8, 142. Διαπονεῖσθαι, Plato Phædro 338." Schæf. Mss. Aristot. Poët. 25, 1. Polyb. 4, 45. Xen. Œc. 7, 32. Ages. 11, 7. Æsch. Ag. 19. οἴκου ἄριστα διαπονουμένου, pro διοικουμένου.] "Διαπονθεὶς, Hesychio λυπηθεὶς, Molestia affectus:" [leg. διαπονηθείς. * Διαπεπονημένως, Isocr. Ep. 6. p. 430, 10. Cant.] "Διαπόνημα, Labor et exercitatio, "Plato de LL. Ἅπαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα:" [7. p. 372. Critia p. 52. 59. Procop. Ædif. 4, 3.] "Διαπόνησις, Labor, Exercitatio," [" Clem. Alex. 241. 243. * Διαπονητέον, 242." Kall. Mss. * Διαπονητὸς, unde * Ἀδιαπόνητος, Athen. 402. * Συνδιαπονέω, Plato Soph. 218.]

[* " Εἰσπονέω, Erot. Lex. Præf. 1." Wakef. Mss. * Παρεισπονέω, Eur. Beller. 96. μουσικήν. Schneidero susp.]

Ἐκπονέω, Elaboro, Excolo, Thuc. (3, 38.) Τὸ ἐκπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας, Luculenta oratione elaborata, Synes. Epist. 67. Ὧν τοὺς ἀγροὺς ἐκπονεῖ, Quorum agros exercet et colit. Sic Joseph. c. Apionem, Χώραν δὲ ἀγαθὴν νεμόμενοι, ταύτην ἐκπονοῦμεν. Et Theocr. (16, 94.) pass. ἐκπονέοιντο νειοὶ, Elaborentur novales. || Satago, Operam pono in, Exerceo. Interdum etiam Meditor: quam signif. habet et præcedens διαπονῶ. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως αὐτὰ ἐκπονοῦντας· ἃ δὲ αἰσχρὰ ἡγεῖται εἶναι, παντελῶς τούτων ἀπεχομένους: Exercentes et meditantes, Bud. Idem Xen. οὐχ ὡς μαχούμενοι μηδέποτε παύσονται, τοῦτ' ἐκπονοῦνται, Hoc meditantur et exercent. Plut. Pericle, Τὴν ὕλην ἐκπονοῦσαι τέχναι, Artes materiam exercentes et tractantes. Rursum Xen. (K. Π. 1, 2, 16.) Μαρτυρία δὲ τῆς μετρίας διαίτης αὐτῶν, καὶ νῦν ἔτι ἐκπονεῖσθαι τὴν δίαιταν, Quod cultum vel moderatum vitæ genus teneant et labore exercitatum, Bud. Idem Bud. quod Xen. Ἱππαρχ. (9, 1.) dicit, Τὸ ξυμφέρον ἐκπονεῖν, vertit, Efficere quod in rem esse videatur. At, Ἐκπονήσας παιδευτικὸν τῆς μουσικῆς τρόπον, exp. Qui capessendæ disciplinæ musicæ curam adhibuit. Et sicut διαπονεῖσθαι περὶ, pro Satagere, Occupatum esse in, sic etiam Aristot. H. A. 9. Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται. || Ἐκπεπονημένος, Exercitatus, Laboribus assuefactus, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 28.) p. 350. Μισθοφόρους πολλοὺς τρέφειν περὶ αὐτὸν, καὶ πέζους καὶ ἱππέας, καὶ τούτους ἐκπεπονημένους ὡς ἂν κράτιστοι εἶεν: e K. Π. (3, 3, 25.) affert Bud., Ἐῤῥωμένως δὲ εἵποντο, διὰ τὸ ἐκπεπονῆσθαι τὰ σώματα; Propter corpora labori assuefacta. Et (Ἱππαρχ. 8, 3.) Ἐκπεπονημένοι τοὺς πόδας, Qui pedibus iter facere assueverant. || Labore conficio, simpl. Conficio, sicut etiam διαπονῶ, Aristot. Probl. s. 4. Ὅτε ἥκιστα ἐκπονεῖ τὴν τροφὴν, Labore conficit et concoquit. Item in alio sensu Labore conficio et domo, Defatigo. Unde pass. signif. Plut. Othone, (9.) Ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι, Curis defatigatus. || Neutraliter quoque ponitur pro Labores perfero, ut διαπονῶ, Xen. K. Π. 4, (3, 3.) Ἱκανώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν. [" Ad Xen. Mem. 1, 4, 13. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 114. Phœn. p. 553. Hipp. p. 218. 234. Diatr. 143. Ruhnk. Ep. Cr. 298. Brunck. ad Eur. Hipp. 636. Zeun. ad Xen. K. Π. 370. Jacobs. ad Meleagr. p. 3. Anim. 47. Anth. 7, 207. Wessel. Itin. 578. Wakef. Ion. 387. 1375. Herc. F. 308. Musgr. ibid. Wakef. 582. et Corrig. Musgr. ibid. Porson. Phœn. 1662. Epigr. adesp. 168. Laborando cibum digero, Xen. Mem. 1, 2, 4. ubi v. Ind., K. Π. p. 30. Med., Longi Pastorr. p. 2. Zeun. ad Xen. K. Π. 89." Schæf. Mss. Ἐκπονέω τείχη, Aristoph. Ὄρν. 377. Antip. Sid. 40. Anal. 3, 183. Strabo 5. p. 205. Theocr. 29, 24. Κῆμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδηρέω, Mollem fecit e ferreo. * Ἀντεκπονέω, Phav. 90, 3. * Προεκπονέω, Athen. 658. * Προσεκπονέω, Plut. Nicia 17. " Allaboro, Clem. Alex. 314.; cum dat., 476.; cum accus., Elaboro, 750. Kall. Mss. * Συνεκπονέω, Eur. Ion. 740. Iph. T. 1063. Hel. 1394. 1422. Andr. 19. Strabo 16. p. 1072=737=247 * Συνεκπονητέον, Clem. Alex. Str. 453. * Ὑπεκπονέω, Jo. Poll. 9. p. 1097.]

Ἐμπονέω, Illaboro alicui rei, Operam alicui rei impendo, [" Alciphr. 332. (3, 25.)" Schæf. Mss. " Schol. Il. Δ. 374." Wakef. Mss.] Ἐμπόνημα, τὸ, Labor alicui rei impensus. In VV. LL. exp. Labor, Exercitamentum. Ἐπιπονέω, idem. Alii exp. Labores tolero. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 75." Schæf. Mss. Xen. Λ. 2, 5. Ἑλλ. 6, 1, 4. * Προσεπιπονέω, Æschin. 34.] Συνεπιπονέω, Simul illaboro, simpl. laboro, Xen. K. Π. 5, (4, 9.) p. 80. Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλουσι.

Καταπονέω, Labore conficio, opprimo, Defatigo. Pass. Καταπονοῦμαι, Labore conficior, Fatisco. Alicubi simpliciter pro Conficior, Debilitor, Diog. L. Lycone, Νόσῳ ποδαγρικῇ καταπονηθείς. || Καταπονούμενος exp. etiam Exercitatus, [Hesychio πειραζόμενος,] a Καταπονέω, Laboribus exerceo. [" Ad Diod. S. 1, 260. 408. 585. 622. 721. 2, 70. 347. 348. Argum. Aristoph. Nub. ad Charit. 217. Conf. c. καταπολεμῶ, ad Diod. S. 2, 414. cf. Plut. Alex. (c. 40.) p. 99. Schm." Schæf. Mss. * " Καταπόνησις, Defatigatio, Chrys. Hom. 65. T. 6. p. 671, 8." Seager. Mss. Inc. Exod. 3, 7. * Καταπονητὸς, unde * Ἀκαταπόνητος, Gl. Infatigabilis, Schol. Æsch. Pr. 679. " Eust. 108. penult." Seager. Mss. " Schol. Soph. Œd. T. 1064. 1200. 1309. Schol. Pind. Ὀ. 2, 60. 146. 11, 4. Grammaticaster in meis ad Planud. Notis, Ovid. Met. p. 315." Boiss. Mss. * Δυσκαταπόνητος, M. Anton. 6, 19. Arrian. Ep. 3, 12.]

" Προπονεῖν, Ante frangi labore et fatigari, Præ- " delassari, ut Ovid." [Etym. M. 73, 28. Lex. Xen., Soph. Œd. T. 704. " Jacobs. Anim. 244. ad Lucian. 2, 24. * Προσπονέομαι, ad Diod. S. 1, 675." Schæf. Mss. Προσπονέω, Appian. 1, 423. Γεωργίᾳ καὶ ἠρεμίᾳ προσπονῶν βίος, al. πρὸς πόνων.]

Συμπονέω, Una laboro, Laborantem juvo, In labore perferendo socius sum. Attice DICITUR Ξυμπονέω, quod ap. Soph. (Ant. 41.) legitur. [Æsch. Pr. 274. Lucian. 1, 723. " Steinbr. Mus. Tur. 1, 170. Musgr. Tro. 62." Schæf. Mss.]

Ὑπερπονέω, Supra modum laboro, Nimium labore me exerceo, Labore me conficio, Gal. ad Gl. 1. || At ὑπερπονῶ σου, s. ὑπερπονοῦμαι, Labores pro te suscipio, sustineo, perfero, Tua causa laboro, Soph. Aj. (1310.) ὑπερπονοῦμαι τοῦδε pro ὑπὲρ τοῦδε ἀγωνίζομαι, Pro hoc dimico: (Œd. C. 345.) sicut Homerum quoque accipere πονεῖσθαι pro Pugnare s. Dimicare supra docui. [" Xen. Mem. 1, 2, 4. v. Ern. Ind." Schæf. Mss.] * Ὑποπονέω, Hipp. 1089.]

[* Πονικὸς, Laboriosus, Diog. L. 7, 170. Molestus, Theod. Prov. 15, 1. * Πονόεις, ad Greg. Cor. 255. Manetho 4, 373. ad Charit. 405. * " Πονιάω, Koen. ad Greg. Cor. 105." Schæf. Mss.]

¶ Πονηρὸς, a πόνος, ut μοχθηρὸς a μόχθος, καματηρὸς a κάματος, Improbus, Scelestus, Pravus, Perversus: quam signif. habet etiam μοχθηρός. Possit

alioqui videri τοῦ πόνηρος proparox. pro ἐπίπονος, dandus esse prior locus. Æschin. (67.) Διὸ καὶ μάλιστα ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι, ὅτι πονηρὸς ὢν, καὶ τὰ τῶν χρηστῶν σημεῖα διαφθείρει: ubi etiam nota opponi πονηρὸς et χρηστὸς, sicut ap. Xen. 'Αθ. (1, 1.) necnon ap. Plut.: Isocr. vero τοῖς πονηροῖς opp. τοὺς καλῶς γεγονότας καὶ τεθραμμένους καὶ πεπαιδευμένους. Dem. pro Cor. Οὕτως ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς φύσει. Idem (p. 1122.) Οἱ ἐκ περιουσίας πονηροὶ, Qui in bonorum facultatumque copia prave agunt, Bud. Ex Eod. affertur (p. 377.) Πονηρός ἐστιν ἀργυρίου, pro ἕνεκα ἀργυρίου, Qui pecuniæ conquirendæ causa nulla scelera non admittit. Plut. (8, 189.) Μήτε τοὺς ἄλλους ἐκ κακῶν καὶ πονηρῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς καὶ μεγαλωφελεῖς γενομένους. Ubi etiam observa opponi sibi πονηροὺς et μεγαλωφελεῖς, sicut supra πονηροὺς et χρηστούς: non aliter quam ap. Cic. Servus frugi et Servus nequam. Item πονηρὰ ἔργα, Improba et scelesta facta, Dem. (351.) Τῷ δὲ μηδὲν αὐτῷ συνειδότι δεινὸν εἰσῄει, εἰ πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων δόξει κοινωνεῖν τῷ σιωπῆσαι, Vehemens et acer metus incessit ne silentio sese indicare scelestæ conscientiæ videretur. Dicitur et πόνῳ πονηρὸς pro σφόδρα πονηρὸς, Suid. Improbissimus, Nequissimus: quo tropo ap. Athen. (563.) Κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς. Utitur Aristoph. hoc loquendi genere, Σφ. (466.) πόνῳ πονηρὲ καὶ κομηταμυνία, ubi tamen Schol. exp. ἀσκήσει καὶ μελέτῃ πεπονημένε τῆς τυραννίδος. Sed ibi male conjunctim SCRIPTUM Πονωπόνηρε. || Malus, Male se habens: qua signif. πονεῖν quoque dicitur, et τὰ πονοῦντα, Thuc. 8, (97.) p. 294. 'Εκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν. At p. 271. ejusd. libri (c. 24.) proparoxytonως ead. signif. legitur, 'Ως οὐ πάνυ πόνηρα σφῶν βεβαίως τὰ πράγματα εἴη, Non prorsus malo loco esse res ipsorum. Rursum ὀξυτόνως ap. Philon. V. M. 1. Χρηστὰ προσδοκᾶν ἐκ πονηρῶν, E malis meliora sperare. Item compar. gradu ap. Thuc. Πονηρότερα πράγματα, Res deteriores, deterius vel pejus se habentes. Item πονηρὰ πράττων, Cujus res malo loco sunt. Item σῶμα πονηρὸν, Corpus imbecillum et languidum. Pro Malus accipitur et in aliis loquendi generibus: ut πονηρὰ ἱππάρια, et πονηρὸν ὄψον, ὕδωρ, necnon πονηρὰ ἐλπίς. Xen. K. Π. 1, (4, 19.) Πονηροί γε φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ πονηρῶν ἱππαρίων ὀχούμενοι ἄγουσιν ἡμῶν τὰ χρήματα. Apud Athen. "Οψῳ πονηρῷ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ, Plut. Alex. Διεφθαρμένον ὕδωρ καὶ πονηρὸν, Herodian. 2, (1, 17.) Πονηρᾶς ἐλπίδος καὶ φόβου συνεχοῦς ἀπαλλάξομαι. Præterea ap. Aristoph. (Πλ. 352.) πονηρὸν φορτίον, Malum onus: quod fortasse etiam reddi queat Grave et laboriosum. Ex Eod. affertur (N. 542.) πονηρὰ σκώμματα pro Inepti ac insulsi sales. || Redditur alicubi etiam Vitiosus, Vitiatus, In quo vitium est: ab ea signif. τοῦ πόνος, qua ponitur pro Vitium, Morbus. In VV. LL. exp. præterea Carie vitiatus, Putris, Defectus, Mancus, Debilis et Infirmus, necnon Inops. || In sacra Scriptura ὁ πονηρὸς, quod Lat. reddunt Malus, vocatur Malus spiritus s. Diabolus, omnis malitiæ et improbitatis auctor: quod per antonomasiam dictum videri potest, et ad primam signif. τοῦ πονηρὸς referri, qua sc. ponitur pro Improbus, Scelestus, Pravus, Nequam. Matth. 13, (19.) "Ερχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Venit malus ille. Quo modo et in Orat. Dominica, Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ceterum diverso accentu ad diversam signif. indicandam, scribitur ETIAM Πόνηρος, SIVE Πονῆρος, sc. pro ἐπίπονος, Eust. Itidem ap. Aristoph. Πλ. (220.) Παπαῖ, πονήρους γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους, Schol. exp. ἐπιπόνους, ἀτυχεῖς, ἀθλίους, πόνου φροντίζοντας, ἀσθενεῖς, ἀπράκτους. Commodius interpretabimur Miseros, i. e. ἀθλίους, ταλαιπώρους: quemadmodum N. (102.) πόνηροί γ' οἶδα, itidem exp. idem Schol. ἄθλιοι, ἐπίπονοι. Eadem signif. Σφ. (977.) 'Αναβαίνετ', ὦ πόνηρα καὶ κνυζούμενα, O miseri et vagientes, s. Calamitosi, Ærumnosi. Hes. quoque πόνηρον exp. ἐπίπονον, κακοπαθῆ: sed ap. eum ὀξυτόνως tamen scribitur πονηρόν. Ac certe sunt qui hoc discrimen ex accentu vanum esse dicant, et πόνηρος Attice tantum dici, mutato accentu, sicut

A ἄδελφε, et nonnulla alia. ["Πονηρὸς, Toup. Opusc. 1, 339. 2, 271. Ammon. 80. Lennep. ad Phal. 61. Wakef. S. Cr. 5, 12. 15. Markl. Suppl. 548. Coray Theophr. 330. ad Lucian. 1, 678. Πονηρὲ σὺ, Aristoph. Fr. 219. 243. Πόνηρος, Köppen Blumenl. III. Einl. p. cxviii. Ruhnk. Ep. Cr. 115. ad Xen. Eph. 142. T. H. ad Plutum p. 69. 417. ad Lucian. 1, 678. 2, 224. ad Dionys. H. 2, 946. Thom. M. 620. Markl. l. c. Coray l. c. Πονηρὸς, πόνηρος, Ammon. 95. 116. ad Charit. 384." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 389. Arcad. p. 71. "Non secundus, de vento, Dionys. H. 1, 131." Wakef. Mss. * "Πονηρογνώμων, Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. * Πονηροκράτης, unde] Πονηροκρατέομαι, Improborum imperio regor: cui opp. εὐνομοῦμαι. Aristot. Polit. 4. (p. 372.) Δοκεῖ δὲ εἶναι τῶν ἀδυνάτων τὸ μὴ εὐνομεῖσθαι τὴν ἀριστοκρατουμένην πόλιν, ἀλλὰ πονηροκρατουμένην. ["Dionys. H. 1, 1573. * Πονηροκρατία, 1514." Wakef. Mss. "Pseudo-Diog. in Notit. Mss. T. 10. P. 2. p. 263." Boiss. Mss.] Πονηρολογίαι, Maledicta, Contumeliæ, etiam

B Sermones improbi et nequam, Verba quæ de rebus malis fiunt, [Aristot. Top. 8, 12. * Πονηροποιὸς, Epiph. 1, 665.] Πονηρόπολις, ἡ, Improborum civitas, quam in Thracia Philippus condidit, et in quam pessimos quosque homines transtulit, Suid. e Theopompo. Item Plut. (8, 65.) "Ωσπερ ἡ πόλις, ἣν ἐκ τῶν κακίστων καὶ ἀναγωγοτάτων κτίσας ὁ Φίλιππος, πονηρόπολιν προσηγόρευσε. Πονηρόφιλος, ὁ, ἡ, Improborum amans, Qui improborum consuetudine et commercio gaudet, Aristot. Polit. 5, 11. Πονηρόφιλος ἡ τυραννίς· κολακευόμενοι γὰρ χαίρουσι. Huic opp. Μισοπόνηρος. Inversa autem comp. pro πονηρόφιλος DICITUR Φιλοπόνηρος, quo utitur idem Aristot. Eth. 9, [3. * Φιλοπονηρία, Theophr. Char. 29. Arethas Apocal. 673. * "Πονηρόφρων, Qui mala mente est, Apost. Const. 365." Wakef. Mss. * Πονηρόψυχος, Gl. Malicordis.]

'Απόνηρος, Qui improbus et nequam non est, Minime malus, ἄκακος, [" Asterius Hom. 56. Ruben." Boiss. Mss. "Jacobs. Anth. 10, 178. Toup. Opusc. 2, 193." Schæf. Mss. * Βαθυπόνηρος, Procl. Paraphr.

C Ptol. 223. * "Δουλοπόνηρος, J. Poll. 10, 164." Kall. Mss.] "'Ημιπόνηρος, Semimalus, Semiimprobus, "Aristot. Eth. (7, 10.) et Polit." Λιπόνηρος, Eximie improbus, Insigniter nequam, λίαν πονηρὸς, Hes. [" Ruhnk. Ep. Cr. 88. Cattier. Gazoph. 94." Schæf. Mss.] "Μακροπόνηρος, Longe improbissimus, ap. "Suid." [Photio ὁ εἰς μακρὸν ἐκτείνων τὴν πονηρίαν καὶ μνησικακῶν.] Μικροπόνηρος, Qui in parva re s. parvis rebus improbus est. CONTRA Μεγαλοπόνηρος, Qui in magna re s. magnis rebus improbus est, Immani improbitate præditus: qui et ὑβριστὴς dicitur, inquit Bud. Utroque utitur Aristot. Pol. 5, 11. Γίγνονται γὰρ οἱ μὲν, ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι μᾶλλον, οἱ δὲ, κακοῦργοι καὶ μικροπόνηροι λίαν. [* Νεοπλουτοπόνηρος, Lobeck. Phryn. 661. Cratinus Stephani Byz. in Δούλων πόλις.] "Παμπόνηρος, Omnino im"probus, Improbissimus, Perversissimus," [J. Poll. 6, 38. Demosth. 267. 794. "Alciphr. 2, 30." Boiss. Mss. Aristoph. N. 1318. * Παμπονήρως, Lucian. 2, 172. "Thom. M. 373." Schæf. Mss.] "Περιπόνηρος,

D "Admodum improbus, Improbissimus, Improbitate "nobilitatus, Aristoph. 'A. (850.) ὁ περιπόνηρος "'Αρτέμων." [* Πολυπόνηρος, Melampod. Divin. e Nævis p. 506. Fr. "Grammaticaster in meis ad Planud. notis, Ovid. Met. p. 315." Boiss. Mss. * Ὑποπόνηρος, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 4. p. 97. 98. Hippocr. 1194.]

Πονηρῶς, Improbe, Sceleste, Nequiter. AT Πονήρως, Male, Misere. Dicitur enim corpus πονήρως ἔχειν, i. e. Male se habere, Languidum esse. Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Τὰ σώματά γ' αὐτὰ εὖ ἔχοντα, ὁπόταν τις αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει, Isocr. 'Επειδὴ πονήρως διέκειτο, καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα εἶχε τοῦ βίου. Præterea aliquis dicitur πονήρως ἔχειν vel ζῆν, Qui miseram vitam trahit, in miseriis agit, Thuc. 7. Εἶχον πονήρως, σίτων τε καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἀπορίᾳ, Synes. Ep. 57. Καὶ ζῶ πονήρως, ἅμα πάντων ἀφῃρημένος, Misere vivo simul omnibus spoliatus bonis, 43. Πράττων οὖν πονήρως παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρῴων ἀκριβῶς ἐκκοπεὶς, Agens misere ap. nos. Sic 79. Πέπραγε πονήρως, Misere agitat, vivit, Ærumnosam et

calamitosam vitam agit. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 115. ad Xen. Eph. 139. T. H. ad Plutum p. 70. Boiss. Philostr. 321. 432. ad Charit. 488. ad Lucian. 1, 678. 2, 224. Π. ἔχειν τινὸς, Wakef. Trach. 260." Schæf. Mss. * " Πονηροτέρως, Marcus Eremita p. 31." Boiss. Mss.]

Πονηρία, ἡ, Improbitas, Nequitia, Malitia. Apud Plut. (6, 76.) Πορὶ τὸν πονηρὸν οὐκ ἄχρηστον ὅπλον ἁ πονηρία, ut ille dicit, sic ars deluditur arte. Utitur et Xen. necnon Æschines, Aristot. Plut. et alii passim. Sed hic utitur etiam plurali, (8, 128.) Αἱ μὲν ἄκρατοι πονηρίαι συνεπιτείνουσι τὸ μῖσος. Item Vitium, Pravitas, Plut. (8, 667.) Τὸ θολερὸν περὶ τὴν δίαιταν τοῦ θρέμματος ἔχει τινὰ πονηρίαν, Vitium et pravitatem, i. e. facit ut caro suis mala sit. || In VV. LL. exp. etiam Defectus, Inopia, Infirmitas: cui expositioni subjungitur h. l. Plat. de Rep. 1. Οὔτε γὰρ πονηρία οὔτε ἁμαρτία οὐδεμία οὐδεμιᾷ τέχνῃ πάρεστι. || Ab Hes. exp. * ἐπιπονία, qua significatur Vitæ conditio laboriosa ac ærumnosa. [" Coray Theophr. 330." Schæf. Mss.]

Πονηρεύω, Improbus sum, Improbe s. Nequiter ago. Et Πονηρεύομαι pro eod. [" Phryn. Ecl. 149. Brunck. Aristoph. 1, 212." Schæf. Mss. Hippocr. 149. 173.] Πονήρευμα, τὸ, Facinus improbum et scelestum, Scelus, Flagitium, Chrys. Φόβος κωλύει πονηρευμάτων, Horat. Oderunt peccare mali formidine pœnæ, [Dem. 423. " Dionys. H. 2, 1234." Schæf. Mss. * Πονηρευτὸς, unde * " Ἀπονήρευτος, Acta S. Eliæ 158. Combef." Boiss. Mss. * Ἀπονηρευσία, Schol. Demosth. Olynth. 1. p. 49. Mount. * Διαπονηρεύομαι, Dionys. H. 2. p. 167, 5.] Ἐκπονηρεύω, Pravum et vitiosum reddo, Vitio, Synes. Ep. 114. Εἰ ῥιγοῖς καὶ τὸ αἷμα ἐξεπονήρευσας, Et sanguinem vitiasti, sc. τοὺς αὐχμώδεις Φυκοῦντας οἰκῶν. [* Ἐπιπονηρεύομαι, LXX. Levit. 26, 33. * Συμπονηρεύομαι, Aristoph. Λ. 405.]

ΠΕΝΟΜΑΙ signif. etiam Pauper sum, Inops sum, qui hujus verbi usus in prosa frequentior est: sicut alter in carmine. Athen. 4. Νέους ὄντας καὶ πενομένους: paulo post pro hoc πένητες dicit κεκτημένοι οὐδέν. Plut. Quomodo quis sentiat se in Virtutis Studio proficere, Τῶν πενομένων οἱ προσποιούμενοι πλουτεῖν, ἔτι μᾶλλον πένονται διὰ τὴν ἀλαζονείαν. Ubi etiam nota oppositum ei πλουτεῖν. Utuntur et alii. [" Phalar. 328." Schæf. Mss.] Videtur vero ideo a Πένομαι superiori fluxisse hæc signif., quia nonnisi pauperes ac inopes Laborare soleant: ut hoc πένομαι proprie sit Labore victum quæro: quod pauperum proprium est. Hes. quoque πένεται exp. ἀχρηματεῖ. Apud quem legitur etiam Πενεῖν, πενητεύειν, Inopem ac pauperem esse, a VERBO Πενέω. [* " Πενοῦμαι, Γνῶμαι Μονοστ. 508. (p. 243.) ubi v. Schæf. (Αὐτὸς πενωθεὶς, τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.)" Boiss. Mss. * " Συμπένομαι, Plato Menone p. 71. Συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος, In eadem paupertate versor, qua et concives mei.]

Πένης, ητος, ὁ, Pauper, Inops; proprie Qui labore victum quærit: at πτωχὸς, Mendicus, Qui nil habet nisi quod ostiatim acceperit. Item ὁ πένης ζῇ φειδόμενος, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχων, οὔτε περιγίνεται αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπει, ut Aristoph. Πλ. (553.) docet: adeo ut esse πένητα, probrosum adeo non sit ut esse πτωχόν. Itidem Ammon. πένητα esse dicit τὸν ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν πορίζόμενον τὸν βίον: at πτωχὸν esse τὸν ἐπαίτην. Plut. (9, 225.) Χρηστὸς οὗτος ὢν πένης ἐστί· σὺ δὲ πλουτεῖς, πολλὰ τῆς πόλεως νενοσφισμένος. Aristot. Polit. 2. Ἄνθρωποι σφόδρα πένητες, Admodum inopes et egeni. Rursum Plut. (8, 305.) Πλουσίας ἐν οἴκῳ πένητι γηροκομίας τυχών: Virg. Domus pauper. Construitur cum gen. quoque, et signif. Egens, Plato Epist. 7. Πένης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν, Pauper erat amicorum et fidorum hominum. Ibid. cum accus. Ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν, Animo pauper, i. e. Pauper quod ad animum. || Hesychio πένης est ὁ αὐτοδιάκονος. [" Ad Charit. 218. Koppiers. Obss. 21. Segaar. Epist. ad Valck. p. 30. Ammon. 111. Eran. Philo 172. Musgr. Suppl. 420. Lobeck. Aj. p. 270. Conf. c. πολίτης, ad Dionys. H. 3, 1320.

A Quomodo differat a πτωχὸς, Valck. Diatr. 144. T. H. ad Plutum p. 163." Schæf. Mss. Lex. Xen. Exp. ab Euthydemo ap. Xen. Mem. 4, 2, 37. ὁ μὴ ἱκανὰ ἔχων εἰς ἃ δεῖ τελεῖν. * Πενητοκόμος, Greg. Naz. Epigr. 31. p. 139. * " Πενητοτρόφος, i. q. πενήτων τροφεὺς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 7, 257." Elberling. Mss. * " Πενητοτροφεῖον, Const. Manass. Chron. p. 71(=134.)" Boiss. Mss. * Νεοπένης, Phrynichus Bekkeri 52. * " Φιλοπένης, Pauperum amans, Chrys. περὶ Ἐλεημ. 1. T. 6. p. 811, 32. Καλείσθωσαν οὖν εἰς μέσον οἱ φιλόθεοι, καὶ φιλότιμοι, καὶ φιλοπένητες." Seager. Mss. " Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.]

Πένησσα, Paupercula, Paupera Plauto, πτωχὴ, Hes. [Item * Πένισσα, Phot. Πενιχρὰν λέγουσι τὴν γυναῖκα καὶ πένισσαν.]

Πενέστερος, Pauperior: ET Πενέστατος, Pauperrimus, Xen. Ἀθ. (1, 13.) Ἵνα αὐτός τε ἔχῃ καὶ οἱ πλούσιοι πενέστεροι γίνωνται. Et ap. Plut. Apophth. Ταῦτα δοὺς, οὐκ ἔσομαι πενέστερος. Superlativo autem
B utitur Gal. de parva pila loquens, Τοῦτο δὲ μόνον οὕτω φιλάνθρωπον, ὡς μηδὲ τὸν πενέστατον ἀπορεῖν, Ut ne pauperrimo quidem ejus penuria sit.

Πενητεύω, Pauper sum, i. q. πένομαι, Hes. [Phocyl. 26. " Phryn. Ecl. 194. Empedocles Peyronii p. 46." Schæf. Mss. * Πενιτεύω, Plut. Stobæi Serm. 235. quod verbum derivandum est e * Πενίτης.]

Πενία, SIVE Πενίη, Ionice, Paupertas, Inopia, μεμετρημένη ἔνδεια, πόνῳ τὰ χρειώδη θηρῶσα, παρὰ τὸ πένεσθαι, significante ἐνεργεῖν, inquit Schol. Aristoph. at πτωχεία plus est. Aristoph. Πλ. (549.) πενίαν dicit esse ἀδελφὴν πτωχείας, Sororem mendicitatis: (559.) ait πενίαν ἰσχυροὺς ἀνθρώπους ποιεῖν, τὸν δὲ πλοῦτον πίονας. Hesiod. Ἔργ. (2, 255.) Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον, Ἀλλὰ κακὴν πενίην: (335.) Μηδέποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρῳ ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν. Theognis (177.) πενίῃ δεδμημένος. Plut. de Fort. Alex. Ἐν πενίᾳ καὶ ἀδοξίᾳ διάγοντος, Herodian. 7, (3, 12.) Τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων ἐς πενίαν περιστήσας, Postquam plurimas
C illustrium virorum familias ad egestatem redegit. Lepide τὴν πενίαν describit Theophyl. Ep. 241. vocans δυσνουθέτητον θηρίον καὶ δύσκολον, ὃ δίκην ἕλκους τοῖς κεκτημένοις ἐμπλέκεται: vocat etiam φιλοσύνηθες κακὸν, ῥαθυμοποιὸν, κατηφὲς, πρὸς λύπην ἀπαρηγόρητον. Plut. vero in l. περὶ Φιλοπλουτίας (p. 81.) duplicem πενίαν facit, χρηματικὴν et ψυχικὴν, sicut Plato dicit πένης τὴν ψυχήν. [" Πενία, Pauperes, Boeckh. in Plat. Min. 183. Π. ἔχειν, Kuster. Aristoph. 109. Plur., Plato 1, 1. p. 277. 374. Bekk." Schæf. Mss. Manetho 1, 177.]

Πενιχρὸς, Pauper, i. q. πένης, Aristoph. Πλ. (976.) μειράκιον πενιχρὸν, Adolescentulus pauperculus. Et ap. Aristid. πενιχρὰ, Paupercula. Pro quo in Epigr. Πενιχρὴ, Ionice: πενιχρὴ σιπύη. [" Jacobs. Anth. 11, 391." Schæf. Mss. " Media brevi, Manetho 2, 416." Wakef. Mss. * " Πενιχρόφρων, Philo Carpas. in Cant. Cantic. p. 2." Boiss. Mss.] Πεντεπενιχρὸς, Quinquies pauper, i. e. Pauperrimus: Virg. o terque quaterque beati, pro Beatissimi: quomodo et Hom.
D τρισμάκαρες. Comparativo gradu utitur Argent. Epigr. ἦν δὲ παλαιστὰς Ὁ τλήμων Ἴρου πεντεπενιχρότερος, Quinquies pauperior Iro, i. e. Multo pauperior. Fuerit autem πέντε in hoc comp. pro πεντάκις. [" Jacobs. Anth. 9, 281. Cattier. Gazoph. 95." Schæf. Mss.] Πενιχρῶς, Pauperum more, Per inopiam, Aristot. Polit. Πενιχρότης, ἡ, Paupertas, Pauperies, Inopia, Indigentia, [" Hes. v. Εὐτέλεια." Wakef. Mss.] Πενιχραλέος, Pauper, Pauperculus, Paupertinus, Inops, [Anal. 2, 166. * Πενίχρομαι, i. q. πένομαι, Orac. Sibyll. p. 364.]

" ΠΕΟΣ, τὸ, Penis, Mentula, Veretrum: in Epigr. et " ap. Aristoph. (Ἀ. 158.) τὸ πέος ἀποτεθρίακε." [Σφ. 739. Ἱππ. 1010. " Valck. Diatr. 205. Toup. Opusc. 2, 245." Schæf. Mss.] " UNDE Πεοίδης, Qui tumido " s. crasso pene est, ap. Eust." [Od. 434, 39.] " qui " et πειώλης hinc dici scribit ἐπὶ κιναίδου. Ionicum " autem πειώλης est pro πεώλης." " Πειώλης, signif.

“τὸν πόργον, Catamitum, Pathicum: quasi διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενον, e πέος et ὄλλω, Ionice inserto ι. Etym. Meminit et Suid. Vide et Πέος.” [“Πεοίδης, Phryn. Σοφ. Προπαρ. 72.” Boiss. Mss. * Πεώδης, Lucian. 2, 334.]

“ΠΕΠΛΟΣ, ὁ, et Πέπλον, τὸ, Hesychio auctore dicitur Vestis s. Indumentum muliebre; et id quidem e subtili stamine, ceteris vestibus superinjici solitum. Od. Z. (38.) Ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα: de filia Alcinoi Nausica. Il. Z. (289.) de thalamo Hecubæ, Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων: e quibus unum Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, (paulo ante χαριέστατος dicit,) ἠδὲ μέγιστος, Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο: isto eam munere placatura. Sic Il. E. (734.) Minerva πέπλον κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Et Venus ibid. Æneæ obtendit πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα, ut ei sit ἕρκος βελέων. Itemque ap. Xen. K. Π. 3, (3, 29.) Καταῤῥηγνύμεναι τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμεναι. Habebant et viri suos πέπλους. Nam Il. Ω. (229.) Priamus e suis φωριαμοῖς δώδεκα περικαλλέας ἔξελε πέπλους, Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας, Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας: Achilli hæc muneri oblaturus. Et Od. H. (96.) in sedibus Alcinoi affixis parieti ἐνὶ πέπλοι Λεπτοὶ ἐΰνητοι βεβολήατο, ἔργα γυναικῶν. Sic ap. Xen. K. Π. 3, (1, 8.) Armenius Tigranes περιεσπάσατο τὴν Τιάραν, καὶ τοὺς πέπλους κατεῤῥήξατο. Et Hyllus ap. Soph. Tr. (760.) ad Dejaniram de Hercule, Τὸν σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον. Ubi quem πέπλον dixit, mox appellat χιτῶνα, dicens, προσπτύσσετο Χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον: sicut Dejanira etiam de eod. Χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα. Generalius etiam vocat στολὴν, Amictum, dicens, Κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο: ut et Schol. ait curasse eum Trachine sibi afferendam λαμπρὰν ἐσθῆτα, Vestem splendidam, utpote sacrificaturo. Hom. πέπλους vocat etiam Vela quibus currus et defunctorum cadavera integuntur, Il. E. (194.) de rhedis Lycaonis, ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται. Et sub finem Il. Ω. fratres et sodales Hectoris ossa ipsius χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες, Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσι. Neutro autem πέπλον, cujus et Hes. mentionem facit, usi sunt posteri Homeri: ut Nonn. ἐπὶ χροῒ πέπλα βαλόντες. Et quidam in Epigr. θέσκελα πέπλα. Lat. quoque utroque genere Peplum dicunt, sed frequentius neutro. Plaut. Nunquam ad civitatem veni nisi cum infertur peplum. Virg. Crinibus Iliades passis, peplumque ferebant. Claud. Et crines festina ligat, peplumque fluentem Allevat. Ubi etiam nota illud Fluentem; ex eo enim intelligitur fuisse στολὴν promissam et fluxam, qualibus e lino subtilissimo aut serico hodieque utuntur nonnullæ gentes, laxis itidem et fluentibus. Eust. quoque dicit fuisse περίβλημα σινδονοειδὲς, anteriore parte fissum, laxum, fibulas habens, quibus stringeretur ubi opus foret. Athenis vero πέπλος peculiariter dictum fuit Velum Panathenaicæ navis, quam Athenienses quinto quoque anno Minervæ apparabant, festo sc. Panathenæorum majorum. Id velum festo illo magna cum pompa circumferebatur; in eoque pictus erat Enceladus gigas a Minerva interemtus, nomina item eorum qui strenue fortiterque se in bellis gessissent: ut e Suida discimus. Aristot. vero Πέπλον inscripsit quoddam suum σύγγραμμα, in quo genealogias ducum, et navium singularum ad Trojam numerum persequitur, scriptis etiam in eos epigrammatis distichis, Eust. Denique πέπλος est Frutex parvulus, folio rutæ, sed latiore, coma rotunda, humi sparsa: succo plenus, eamque ob rem et μήκων ἀφρώδης ac συκῆ dictus, ut inter alia tradit Diosc. 4, 168. et Plin. 27, 12. Meminit et Gal. Lex. Hippocr. Huic peplo similis EST ἡ πεπλὶς, plena etiam ipsa candido succo, late opaco frutice, fructu sub foliis rotundo, ut peplos: foliis portulacæ sativæ, quamobrem et ἀνδράχνη ἀγρία nominatur. Ab Hippocr. VOCATUR Πέπλιον, teste Diosc. 4, 169. et Gal. Lex. Hippocr. Sic Plin. 20, 20. Est et portulaca quam Peplion vocant, non multum sativa efficacior.” [“Πέπλος, Fac. ad Paus. 1, 182. Musgr. ad Hec. 933. Steinbr. Mus. Tur. 1, 331. Valck. Hipp. p. 321. Zeun. ad Xen. K. Π. 249. 426. ad Diod. S. 1, 283. Markl. Suppl. 110. Wakef. Herc. F. 411. Musgr. 413. Jacobs. Anth. 11, 42. Kuster. Aristoph. 110. Heyn. Hom. 5, 64. 729. 8, 636. Velum, Kuster. Hist. Cr. Hom. p. 124. Wolf. Etiam Vestis virilis, ad Diod. S. 1, 332. Brunck. Trach. 602. Titulus libri, Gell. N. A. T. 1. p. 4. Bip., Jacobs. Anth. 6, 367. De Tela araneæ, Huschk. Anal. 137. Toup. Opusc. 2, 89. Emendd. 2, 536. Conf. c. χεὶρ, Markl. Iph. p. 406.; cum τέκνον, Musgr. Herc. F. 925. Plur. pro sing., Porson. Med. p. 72. Π. τῆς Ἀθηνᾶς, ad Diod. S. 2, 440. Πέπλον, Jacobs. Anth. 12, 70. Heyn. Hom. 5, 64. Πέπλιον, Hering. Obss. 208.” Schæf. Mss. Πέπλος, i. q. κνίσσα, δημὸς, Orph. Arg. 310. sed v. nott. cf. Meletium de Natura Hominis p. 80. * Πεπλοδόχος, Eust. in Od. O. 104. * “Ἀγριόπεπλος, Quint. Sm. 11, 240.” Kall. Mss.]

“Ἄπεπλος, Peplo carens, non amictus. Eur. vero Phœn. (328.) dicit ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, pro ἀνείμων λευκῶν ἱματίων, Candidos exuta peplos.” [“Jacobs. Anim. in Eur. p. 8. Steinbr. Mus. Tur. 1, 313. Brunck. Œd. T. 191.” Schæf. Mss. * Βαθύπεπλος, Quint. Sm. 13, 552. “Jacobs. Anth. 8, 76. Heyn. Hom. 5, 668.” Schæf. Mss. * Βαρύπεπλος, Nonn. D. 48, 418. p. 1272, 14.] “Εὔπεπλος, s. Ἐΰπεπλος, Pulcrum habens peplum,” [Theocr. 7, 32. * Καλλίπεπλος, Pind. Π. 3, 45. Eur. Tro. 338. Eust. Il. B. 128, 48. * “Λαμπρόπεπλος, * Σκοτεινόπεπλος, Const. Manass. Chron. p. 134.” Boiss. Mss. * Μακρόπεπλος, Eust. Il. H. p. 556, 26.] “Μελάμπεπλος Περσεφόνη, Nigro vestita peplo, Epigr.” [“Jacobs. Anth. 8, 73. 11, 153. 12, 167. Anim. 34. Wakef. Ion. 1169. Alc. 434. 445. 855. Musgr. 846. Lobeck. Aj. p. 284. ad Liv. 1, 223. Eichst. Quæst. p. 16.” Schæf. Mss.] “Μονόπεπλος, Uno s. Simplici indutus peplo, μονοχίτων,” [“Schol. Pind. N. 1, 74.” Boiss. Mss. Eur. Hec. 933. * Ῥοδόπεπλος, Quint. Sm. 3, 608. * Χρυσόπεπλος, Pind. Ἰ. 6, 110. Anacreon Hephæstionis p. 19. * Ἀχρυσόπεπλος, Plut. 7, 583.] “At a πέπλος quatenus est περιβόλαιον, DERIV. Πέπλωμα, τὸ, idem ac ipsum primitivum πέπλον, vel saltem ὕφασμα * πεπλῶδες. Soph. sane pro eod. utrumque posuit: πέπλωμα appellans, quod ante πέπλον et χιτῶνα nominarat, Tr. (613.) de veste Herculi sacrificaturo a Dejanira missa, Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.” [“Villoison. ad Long. 44.” Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 1047. Suppl. 728. Aristoph. Ἀ. 426. Eur. Suppl. 97. At Πέπλωμα derivandum est e * Πεπλόω. Cf. Πλεύρωμα.]

ΠΕΠΤΩ, ψω, Coquo, Plato de LL. 2. Θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα ποιήσαντες· ἐκ δὲ τῶν πυρῶν, ἄλευρα· τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες. Et pass. Aristoph. (Πλ. 1136.) ἄρτον εὖ πεπεμμένον, Panem bene coctum. Dicitur de concoctione ventriculi, a Medicis quoque frequentissime: et nominatim a Gal. ut ad Gl. 1. Τοὺς δ' ἐπὶ κόποις, ὅσα καλῶς πέψαι δύνανται, κελεύειν ἐσθίειν, Esitare quæcunque possunt concoquere, Aristot. Πεπεμμένη τροφὴ, Cibus concoctus, simpl. Coctus, sc. in ventriculo. Et πεπέφθαι, Concoctum esse. Πεπεμμένον signif. etiam Ad maturitatem perductum. Præterea πέψαι τὴν ὀργὴν, ut Lat. quoque Concoquere iram. Aristot. Eth. 4, 5. Ἐν αὐτῷ δὲ πέψαι τὴν ὀργὴν, χρόνου δεῖ. Hes. Πέψαι exp. non solum ἑψῆσαι, sed etiam πραΰναι, et ἡδὺν κατασκευάσαι. [“Valck. Adoniaz. p. 397. Casaub. ad Athen. p. 42. 70. Thom. M. 311. Heyn. Hom. 4, 41. Lobeck. Aj. p. 280. Ernest. ad Il. B. 236. Toup. Opusc. 2, 106. ad Herod. 685. Conf. c. πέμπω, Abresch. Æsch. 2, 23. Jacobs. Anth. 9, 455. ad Diod. S. 2, 346. Πέπεπται, Aristoph. Εἰρ. 869. Πέπτω, * Πέπω, Bibl. Crit. 1, 1. p. 76.” Schæf. Mss.] Æolice vero ex hoc πέπτω FIT Πέσσω, sicut ὄσσω ex ὄπτω, ut Herodian. ap. Eust. tradit: pro quo πέσσω Attici DICUNT Πέττω: quod

et specialiter de coctione panis accipitur 1 Reg. 8, A (13.) Τὰς θυγατέρας ὑμῶν λήψεται εἰς μυρεψοὺς, καὶ εἰς μαγειρίσσας καὶ εἰς πεσσούσας, Filias vestras faciet sibi unguentarias, coquas et panifices. [Gl. Pinso.] At de concoctione s. coctione cibi in ventriculo, ab Alex. Aphr. Στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει, Ferrum concoquit, conficit: quod Aristot. διαπονεῖν et ἐκπονεῖν quoque appellat. Sol etiam et aura æstiva fructus arborum πέσσειν dicitur pro Maturare, πεπαίνειν: Virg. Æstas coquit uvas, Plin. Antequam fici coquantur autumno. Od. H. (119.) αἰεὶ Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, Alia producit, alia coquit. Quemadmodum ap. Plin. 15, 24. Pariterque floret subnascens et prior coquitur. || Iram quoque aut dolorem πέσσειν dicitur, ut supra πέψαι, Il. Δ. (513.) ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσων, de Achille. Sic et I. (561.) χόλον θυμαλγέα πέσσων, Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, Ω. (639.) Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω. Itidem (617.) de Niobe, Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ, κήδεα πέσσει. Basilius, Ἐν ἡσυχίᾳ πέσσειν τὴν ἐμαυτοῦ λύπην. Annotat Eust. B hoc in loquendi genere πέσσειν dici pro κρύπτειν et πιέζειν: unde κρυψίχολοι, et ap. Herod. χόλον πέσαι: Virg. premit alto corde dolorem, Lucan. graves premit iras, qui autem θυμὸν κρύψαι non norunt, ii non πέττουσι, sed quodammodo ἐξεμοῦσι: quod Lat. Effundere iras dicunt: ut πέττειν θυμὸν s. χόλον, Silius ad verbum dixit Coquere iras. At πέσσειν γέρα Eust. exp. κατέχειν et * ταμειουχεῖν: annotans, quosdam etiam accepisse pro κατακυβεύειν, derivantes a πεσσός. Il. B. (237.) τὸν δὲ ἐῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν: quæ verba sunt etiam qui sic interpretentur, Hunc autem sinamus ibi præmia manubiasque cauponari. Idem Eust. alibi γέρα πέσσειν exp. συνέχειν καὶ περιέπειν. Præterea πέσσειν βέλος ap. Hom. legitur, quod idem Eust. accipit pro θεραπεύειν, quemadmodum τὰ πρὸς θεραπείαν γενόμενα ἕλκη dicuntur πέττεσθαι. Il. Θ. (513.) Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Hes. Πέσσει, πεπαίνει, θεραπεύει, κατέχει, καταπραΰνει. Apud Eund. pass. voce et signif. πέσσεται, C ὀπτᾶται, Assatur, Coquitur. [" Ernest. ad Il. B. 236. ad Charit. 322. Koen. ad Greg. Cor. 247. ad Herod. 685. (8, 137.) Athen. 1. p. 42. Thom. M. 311. Wakef. Phil. 1266. Jacobs. Anth. 6, 149. 391. 393. 11, 143. Villoison. ad Long. 231. Aristoph. Fr. 244. Heyn. Hom. 4, 241. 687. 5, 503. 660. 8, 727. 731." Schæf. Mss. Πέσσειν αἰῶνα, Pind. Π. 4, 331. Apoll. Rh. 1, 283. Aristoph. Probl. 26, 35. Ὁ ζέφυρος τὸν ἀέρα θερμαίνων πέττει καὶ διακρίνει.]

Πέψις, ἡ, Coctio, Concoctio, Coctura. Medicis Πέψις, i. e. Coctio s. Concoctio, est Alteratio nutrientis in propriam qualitatem ejus quod nutritur, ut Gorr. definit: qui etiam hæc post alia multa addit, Quod autem ad nominis rationem attinet, Aristot. πέψεως nomen commune facit πεπάνσει, ὀπτήσει, et ἑψήσει. Tres enim has species τῆς πέψεως constituit: ET Πέπανσιν SIVE Πεπασμὸν appellat Coctionem eam quæ fit a calore interno, de qua superiora omnia dicta sunt, et cui πέψεως potius quam πεπάνσεως nomen dedimus, Hippocratem et Medicos D omnes secuti: AT Ὄπτησιν ET Ἕψησιν, eam quæ fit ab externo. Alii vero πέψιν vocant, ut scribit Gal. Comm. 2. in l. 1. τῶν Ἐπιδημιῶν, Deductionem quandam ejus, quod coquitur, in coquentis substantiam, quæ in sanis fiat, e qua paucissimum supersit semicoctum: πεπασμὸν autem, veluti Coctionem quandam et maturationem humoris morbifici, in qua quod assimilatur, paucum est: quod autem semicoctum et superfluum relinquitur, multum. Gal. tamen passim Concoctionem quæ in morbis fit, πέψιν indifferenter appellat. Opp. autem πέψει ὠμότης. De concoctione cibi quæ fit in ventriculo, Gal. ad Gl. 1. Τὰ οὖρα φέρει τι σημεῖον πέψεως. At Athen. (276.) Τὸ γὰρ τῆς σελήνης ἄστρον πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις. [Theophr. C. Pl. 6, 16, 3.]

Ἀπεψία, ἡ, Coquere s. Concoquere non posse. Ἀπεψία, inquit Gorr., Symptoma est alteratricis facultatis, quando cibum omnino non concoquit. Proprie enim significat Abolitam concoctionem, absolutamque cruditatem, alimento nulla sui parte in chylum mutato alteratoque. Id quod evenit ventriculi facultate coctrice læsa, extremeque imbecilla et plane victa, tum propter insignem aliquam intemperiem activarum qualitatum, aut longiorem passivarum, tum propter morbum aliquem ventriculi organicum. Ac quamvis ἡ ἀπεψία proprie sic dicatur, aliquando tamen Concoctionis depravationem signif., per quam alimenta in alienam qualitatem mutantur. Sed major quidem perspicuitas foret, si sola concoctionis privatio abolitioque ἀπεψία vocaretur, δυσπεψία autem, ea quæ depravata est. Hæc ille inter alia. Plut. (6, 484.) Αἱ πλεῖσται νόσοι, καθάπερ προαγγέλους καὶ προδρόμους καὶ κήρυκας ἔχουσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας: (486.) Αἰσχυνόμενος ἀπεψίαν ὁμολογῆσαι τήμερον, αὔριον ὁμολογήσει κατάῤῥοιαν ἢ πυρετὸν ἢ στρόφον. Βραδυπεψία, ἡ, Tarda concoctio, i. e. Imbecilla et imperfecta cibi concoctio: symptoma laborantis ventriculi, et nonnisi tarde alimentum concoquentis. Causa est, nativi caloris imbecillitas, propter quam ventriculus vel non probe cibum undique amplectitur, vel non usque ad consummatam concoctionem, vel quod ambo hæc simul incidant. Gal. de Sympt. Causis 3 βραδυπεψίαν dicit esse Speciem quandam depravatæ concoctionis; sed ibi Depravatam intelligit non Quæ vitium a natura alienum cibis invehit; sed multo generaliori signif. Quæ a perfecta concoctione quovis modo descivit. Δυσπεψία, ἡ, Concoctionis difficultas, Difficulter cibum concoquere. Δυσπεψία, inquit Gorr., est Depravata alimenti concoctio, sive alimenti corruptela: symptoma actionis naturalis coctricis depravatæ: quam libuit eo nomine appellare, sicut debilem, βραδυπεψίαν, prorsusque abolitam, ἀπεψίαν. Depravatur autem, cum alimenta in qualitatem a natura alienam alterantur. Ea gemina statuitur, κνισσώδης et ὀξώδης, h. e. Nidorosa et acida: hæc frigidis, illa calidis de causis evenit. Machon ap. Athen. (341.) de Philoxeno, qui totum fere polypum comederat, ἁλόντα δ' ὑπὸ δυσπεψίας, Κακῶς ἔχειν σφόδρ'. Εὐπεψία, ἡ, Facilis concoctio, Facile concoquere cibum, etiam Bene concoquere. Oppositum præcedenti Δυσπεψία.

Πεπτικὸς, Coquendi s. Concoquendi vim habens: δυνάμεις, Medicamenta concoctionem juvantia; s. Medicinæ pepticæ, ut Plin. 20, 18. Ego tamen damnarim collyriis addi; multoque magis quas vocant Lexipyretas, quasque Pepticas et Cœliacas. Eadem et πεπτικὰ φάρμακα nominantur. Π. φάρμακα, inquit Gorr., Concoquentia medicamenta. Ea duobus modis, ut et concoctio, dicuntur. Ut enim una sanorum est, et circa alimenta versatur, altera vero, morborum et vitiosi humoris maturatio: sic medicamenta concoquentia dicuntur, tum quæ ad stomachi ventriculique imbecillitatem vel inflationem adhibentur, quo cibi melius concoquantur, tum quæ ad pus movendum conducunt; id enim naturæ quadam concoctione generatur. Hæc autem eadem facultate pollent, qua et suppurantia medicamenta. Græcis ἐκπυΐσκοντα appellata. Præterea π. δύναμις, Concoctrix facultas, i. e. Vis naturalis attractum alimentum in propriam corporis quod nutritur qualitatem alterans, quæ et ἀλλοιωτικὴ, Alteratrix, dicitur. Vide et Πέψις. Hæc e Gorr. De ventriculi concoctione Diosc. 3, 58. Δύναμις δὲ τοῦ σπέρματος καὶ τῆς ῥίζης θερμαντικὴ, πεπτική. At de vitiosi humoris maturatione ap. Gal. ad Gl. 2. Τὴν π. τε καὶ διαπυητικὴν ἀγωγὴν, Rationem maturandi et suppurandi, quam præcedit ἡ ἀνώδυνος καὶ χαλαστικὴ, ut ibid. habetur paulo ante. [Galen. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 99, 30. 113, 30. Alex. Trall. 7. p. 331. * Περτικὸς, i. q. πεπτικὸς, Theophr. p. 466. Heins.]

[* Πεπτὴρ, unde fem. * " Πέπτρια, Hes. v. Σιτοποιός." Wakef. Mss. * " Πεπτήριος, Ad coquendum factus, destinatus, Aretæus 2, 7." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Πεπτὸς, Coctus, Coctibilis, Plin. [" Plut. Mor. 1, 497." Schæf. Mss. Strabo p. 692. vid. Falconer. 986.] Ἄπεπτος, Non coctus, Qui concoqui nequit, [" Casaub. Athen. 1, 80. Lucian. 2, 331." Schæf. Mss. Ἀπεπτότερος, Hippocr. 1221. * Ἀπέπτως, 386.

* Ἀπεπτέω, Gl. Crudito, Non digero, Geop. 17, 7, 1. Plut. 6, 517. Alex. Trall. 7. p. 111. " Ad Lucian. 1, 331." Schæf. Mss. " Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 126." Boiss. Mss. * Βαρύπεπτος, Rei Accip. 44. *,Βραδύπεπτος, unde] " Βραδυπεπτέω, Tarde coquo; et " peculiariter Tarde concoquo cibum in ventri- " culo: Diosc. 5, 49. de vino absinthite, Χρήσι- " μος βραδυπεπτοῦσι: tardam enim concoctionem " accelerare putatur." Δύσπεπτος, Coctu s. Concoctu difficilis, Qui ægre concoquitur: ut sunt vel cibi vel suppurationes. Diosc. 1, 182. Δύναμιν ἔχει ὁ ὀπὸς διαφορητικὴν τῶν δυσπέπτων, Discutit collectiones concoctioni repugnantes, Ruell. Alii, Suppurationes difficiles et quæ ægre maturantur discutiens. Apud Eund., Δύσπεπτα ἀποστήματα, Abscessus concoctioni repugnantes, s. Qui difficulter concoqui et maturari possunt. Et l. 4. Δύσπεπτα φύματα, Tubercula morosæ suppurationis, Quæ ægre ad concoctionem et maturitatem perducuntur. [" Ad Charit. 782." Schæf. Mss. Nicander 'A. 297. Plato Tim. 415.] Δυσπεπτέω, Difficulter concoquo, Ægre coquo. Et δυσπεπτοῦντες dicuntur Qui cibum ægre conficiunt et concoquunt. At pass. δυσπεπτούμενος ap. Diosc. 4. i. q. δύσπεπτος, Qui ægre concoquitur. || Exp. etiam δυσανασχετεῖν καὶ παραιτεῖσθαι, ut Lat. quoque Non concoquere dicunt pro Ferre non posse. Liv. 4. ab urbe condita, Ut quem senatorem concoquere civitas vix posset, regem ferret. Sic ap. Cic. Κρίσις, quam Diodorus non concoquebat: i. e. ἣν δυσπεπτῶν παρῃτεῖτο. Apud Hes. itaque PRO Δυσπετεῖ, quod exp. δυσανασχετεῖ, παραιτεῖται, reponendum δυσπεπτεῖ. Εὔπεπτος, opp. præcedenti δύσπεπτος: significat enim Concoctu facilis, Qui concoqui facile potest, Qui non ægre concoquitur: Ῥοφήματα τὰ εὔπεπτα, Gal. [" Active, Phot. c. 374." Schæf. Mss. Hippocr. Vict. San. 2, 6. εὐπεπτέστεροι, Codd. πεπειρότεροι. * Εὐπεπτέω, Hippocr. de Dentit. Initio T. 1. p. 590. Lind. Sect. 3. p. 49. Foës., Gal. de Comp. Med. sec. Locc. T. 2. p. 102, 18. Ald.] " Ἡμίπεπτος, Semi- " coctus, ap. Plut. de Frugibus anni." [* Νεόπεπτος, Aretæus, ap. Schn. Lex.]

" Ἐμπέπτας, Placentæ genus, ap. Athen. 14." [p. 645. Ἐμπέμπτας Mss.]

Ἀναπέπτω, SIVE Ἀναπέττω, Iterum coquo, Recoquo, [Aristot. H. A. 6, 10. * " Ἀντιπέττομαι, Aristot. Probl. 5, 30." Kall. Mss.] Διαπέπτω, Percoquo; nam διὰ habet epitasin. [Διαπέψαι erat in Theophr. C. Pl. 6, 19, 3. ubi διαπέμψαι dedit Schneid. * Διαπέττω, Aristot. de Gen. An. 4, 1. p. 275. * Διάπεψις, Hippocr. 344, 26. * Διάπεπτος, Theophr. C. Pl. 6, 16. διαπέπτου γινομένης, sed perperam pro διὰ πέψιν γ. * " Ἀδιάπεπτος, Schol. Nicandri 'A. 66." Wakef. Mss.] Ἐκπέπτω SIVE " Ἐκπέσσω, Attice " Ἐκπέττω, Excoquo. Metaphorice dicitur ἐκπέττειν καρπὸν, Excoquere et ad maturitatem perducere, Theophr. H. Pl. 2, (2, 4.) Ὥστε μήτε ἐκπέττειν τὸν καρπὸν, αἱ δ' ὥστε μήτε ἁδρύνειν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀνθῆσαι μόνον ἀφικνεῖσθαι. Apud Aristot. Τῆς τροφῆς ἐκπεττομένης, Cibo excocto. [Aretæus 4, 3. " Athen. 72." Wakef. Mss. * " Ἔκπεψις, Aristot. de Color." Kall. Mss.] D " Συνεκπέττω, Ad consummationem concoquo: ut " Bud. videtur velle exp. ap. Theophr. Significare " etiam potest, Ad concoctionem perduco, adjuvo." [Plut. 8, 567. 572. 689. 9, 703.] Καταπέπτω, Percoquo, vel simpl. Coquo. Metaph. vero καταπέψαι χόλον dicitur, ut πέψαι, Coquere iram in corde: Il. A. (81.) Εἴπερ γάρ τε χόλον καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ Ἐν στήθεσσιν ἑοῖσιν. " Καταπέττω, Attice pro κατα- " πέσσω, Concoquo, Coctione absumo s. consumo. " Metaphorice aliquis χόλον καταπέττει, ut Odium " concoquit ap. Cic.: metaph. a stomacho s. ven- " triculo, qui cibum coquendo consumit." [Jambl. V. P. 402. " Heyn. Hom. 4, 41. Wassenb. ad Hom. p. 28. Valck. ad Herod. 59. Zeun. ad Xen. K. Π. 394." Schæf. Mss. * Παραπέπτω, unde * " Παράπεψις, Concoctio, Clem. Alex. 412(=491.)" Kall. Mss. * Περιπέπτω, s.] " Περιπέττω, Attice pro περι- " πέσσω, i. q. περικαλύπτω, Intego et involvo, Con- " tego: metaph. a panificibus, qui pastam crassiorem

A " speciosa farina circumquaque conspergunt, at- " que ita coctam reddunt vendibiliorem. Aristoph. " Πλ. (159.) Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν:" [Glossa: Δι' ὀνόματος ἑτέρου περικαλύπτουσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀργυρίου.] " Sic ap. Suid. Διανοούμενος " μηχανᾶσθαί τι. Ῥωμαίους, καὶ προκαλύμματι ἀπο- " δράσεως περιπέττειν ὅ, τι ἂν εἴη αὐτοῖς τὸ πανούρ- " γημα. Plato sequente εἰς, de LL. 10. Λόγοις δὲ " ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα, Specio- " sis verborum involucris et velamentis reddita pro- " babiliora, s. Scite verbis involuta et velata ut sint " magis persuasibilia. Lucian. dativo instrumentali " præmittit etiam præp. ἐν, in Anacharsi dicens, " Περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Ab Ari- " stoph. homo etiam dicitur se περιπέττειν re aliqua, " qua sc. vitium aliquod suum velat et occulit: " Θεσμ. (ἑτέραις,)"Οσαι ἔτι ἑαυτὰς περιπέττουσι προσθέ- " τοις, Comis appositítiis suorum crinium turpitudi- " nem velant, s. Coma apposititia sibi lenocinantur:" [affertur hic locus e Schol. ad Πλ. 159. sic emendatus a Toupio ad Suid. 3, 38. Κόμαισι περιπέττουσιν B αὐτὰς προσθέτοις.] " Ab Eod. περιπεφθεὶς usurpatur " pro Delinitus, Circumventus, Deceptus, Σφ. (668.) " αὐτοὺς Ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις " περιπεφθεὶς, Schol. enim ibi exp. ἀπατηθείς. Inde " VERBALE Περίπεκτον, quod Hes. exp. περιπεπεμ- " μένον." [" Περιπέπτω, Gail. ad Xen. 349. Schneid. ad Œcon. p. 8. Toup. Opusc. 1, 344. Περιπέττω, 343. 2, 131. Emendd. 2, 55. ad Charit. 249. Valck. Phœn. p. 196. Diatr. 258. Brunck. Aristoph. 3, 195. Fr. 250. T. H. ad Plutum p. 48." Schæf. Mss. Plut. Mario 37. Ὕλη περιπέσσειν δυναμένη. Cf. Jacobs. Addit. Anim. ad Athen. 280. * Προπέπτω s. * Προπέσσω, Galen. de Potest. Simpl. 3. T. 2. p. 20. 43. Ald.] Συμπέπτω, SIVE Συμπέττω, Concoquo, Conficio. Aristot. de apibus, Ἐπικάθηνται δὲ τοῖς κηρίοις καὶ συμπέττουσι. Bud. accipit pro Ἐκπέττω, Excoquo, in h. l. Aristot. H. A. 6. Ἐκ τοῦ ᾠοῦ πάλιν συμπεττομένου ἢ τοῦ νεοττοῦ γένεσις. [Diosc. 4, 9. * " Σύμπεψις, Nonn. Epist. c. 61." Kall. Mss. Galen. C de Potest. Simpl. 2. T. 2. p. 12. Alex. Trall. 4. p. 222., 8. p. 441.] " Συμπεπτικὸς, Concoquendi " facultate præditus. Redditur etiam Concoquens." [Ὑπερπέπτω, s.] " Ὑπερπέττω," [s. Ὑπερπέσσω,] " Su- " pra modum concoquo," [Hippocr. Loc. in Hom. c. 15. ubi Edd. ὑπερπεσεῖν.]

¶ Πέμμα, τὸ, generaliter dicitur πᾶν τὸ πεπτόμενον: specialiter vero Genus quoddam Placentæ Hes. qui etiam πέμματα exp. ποικίλα ἐδέσματα. Adeo ut πεμμάτων nomen comprehendat Latius cocta apparataque edulia, item Panificium s. Pistorium opus delicatius, quemadmodum Paus. ap. Eust. πεμμάτων speciem facit πλακοῦντας ἀναστάτους ac σελήνας: pertinebant autem ad mensas secundas. Suid. πέμματα exp. πλακούντια, Placentulas, in h. l. Arriani (Ind. 28, 1.) Οἱ δὲ ξένια ἔφερον, θύννους ἐν κριβάνοις ὠπτημένους, καὶ πέμματα ὀλίγα, καὶ βαλάνους φοινίκων. Plut. (8, 551.) Οὐ πέμματα καὶ κανδύλους καὶ καρυκείας, ἄλλας τε παντοδαπὰς ὑποτριμμάτων καὶ ὄψων παραθέσεις. Athen. 14. Πέμματα καὶ τραγήματα. In his ll. πέμματα specialiter accipitur pro Opere pistorio delicatiori, ut sunt placentæ: quod latius videre est ap. Athen. 14. ubi δειπνοσοφισταὶ de placentis disserunt. [" Πέμματα, Valck. Adoniaz. p. 397. Diatr. 43. Bergler. Alciphr. 86. Gail. ad Xen. 349. Toup. Emendd. 1, 52. ad Herod. 66." Schæf. Mss.] Πεμματουργὸς, Qui pemmata conficit, h. e. omne panificii genus delicatius, s. delicias operis pistorii. Bud. interpr. Pistor dulciarius. [Lucian. 1026.] Πεμματολόγος, Qui de opere pistorio delicatius apparato verba facit, de placentis et opere pistorio delicatiori librum conscripsit, rationem placentarum operisque pistorii delicatioris apparandi tradit. Athen. (648.) cum exposuisset rationem conficiendi κοπτοπλακοῦντος, subjungit, Ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς πεμματολόγος Χρύσιππος. Est autem ille Chrysippus, Tyaneus, cujus Σύγγραμμα ἀρτοποιϊκὸν citat idem Athen. [113. * Πεμμάτιον, Athen. 645. 646. " Valck. Adoniaz. p. 393. Wagner. Alciphr. 2, 226." Schæf. Mss.]

Πόπανον, τὸ, itidem sub Pistorio opere et Pani-

ficio continetur; nam Suid. πόπανα esse tradit πλακούντια πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ, Placentulas latas, tenues et rotundas: Eust. vero dicit esse εἶδος πέμματος, qui etiam derivat a πέττω. Nimis autem remota est illa etym., qua πόπανον dictum quasi πόπῳ ἄνακτι ὁσιούμενον. Erat harum placentularum usus maxime in sacrificiis, imo erant ἀπαρχαὶ quædam et προθύματα. Suid. scribit ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις solitos fuisse θύειν βοῦν, qui πέμπτος βοῦς vocaretur. Quo pertinent et hæc, quæ Eust. 1165. e Paus. tradit, Σελῆναι, πέμματα ἦσαν πλατέα κυκλοτερῆ· ἐπὶ δὲ ἓξ σελήναις τοιαύταις βοῦν, φασὶν, ἕβδομον ἔπεττον κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν πρωτοφυοῦς σελήνης· ἔθυον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις τοῦτον τὸν βοῦν, καὶ ἐκάλουν αὐτὸν πέμπτον βοῦν· μᾶλλον μέντοι ἐπὶ ταῖς ἓξ ἔθυον αὐτὸν, ὃς καὶ ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο ἕβδομος βοῦς. Ubi etiam nota quid SINT Σελῆναι, i. e. Placentulæ orbiculares s. lunatæ, quid ITEM Βοῦς. Aristoph. Πλ. (660.) βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη, Lucian. (1, 536.) Ὁ δέ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον προσάγει. Hesychio πόπανα sunt πλακούντια ἀπὸ ἄρτου. "Πόπανα, Suidæ πλακούντια "πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ, Placentæ latæ, "tenues et orbiculares. Earum usus in sacrificiis "erat, Aristoph. Πλ. (l. c.) Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα "καὶ προθύματα Καθωσιώθη, Lucian. de Sacrif. Ὁ δέ "τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον προσάγει. Suida auctore "ἐπὶ τέσσαρα ποπάνοις ἔθυον βοῦν, quem vocabant "πέμπτον βοῦν: qua de re et in Βοῦς supra. Di"cuntur autem πόπανα παρὰ τὸ πέττειν, ut quæ sint "πεμμάτων γένος. SIC Ποπάδες * ἰτρινέαι dicuntur "πέμματα ἐξ ἰτρίων, ap. Suid. ex Epigr. μελισσῶν "Ἀμβροσίῃ πυκναί τ' ἰτρινέαι ποπάδες." ["Πόπανον, Toup. Opusc. 1, 36. ad Mœr. 307. 386. ad Timæi Lex. 220. 278. Thom. M. 456. 606. 896. Cattier. Gazoph. 36. Jacobs. Anth. 8, 382. Ποπὰς, ibid. ad Mœr. 203. Toup. Opusc. 2, 168. * Ποπανοποιὸς, Valck. Adoniaz. p. 397. 399." Schæf. Mss. "Proclus ap. Casaub. ad Athen. T. 2. p. 615." Dindorf. Mss. * Ποπανώδης, Hes. v. Φυσακτήρ. * Ποπανεύω, unde * "Ποπάνευμα, ad Timæi Lex. 220. Toup. Opusc. 2, 58. Philippus 10." Schæf. Mss. Anal. 2, 214. * Ποπανεῖον, Gl. Panificium.]

¶ Πέπων, ονος, ὁ, ἡ, Coctus s. Excoctus a sole, vel etiam Solibus coctus, et ad maturitatem perductus, s. brevius Maturus: a πέπτω, Coquo, i. e. Maturo. Eust. (51.) exp. ὡραῖος τοῦ φαγεῖν. Athen. de moris Ægyptiis ungue ferreo scalptis s. incisis, Ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα, ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν οὕτω πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται καὶ ἐδώδιμα. Aliquanto post (p. 57.) περὶ τοῦ καρύου τοῦ Ποντικοῦ ex Herod. (4, 23.) Πυρῆνα δ' ἔχει τοῦτο ἐπὰν γένηται πέπον: q. l. Eust. quoque citat, p. 211. addens et hæc, Τρώγουσι μύρτα καὶ πέπονα μιμαίκυλα. Item, Μῆλα καὶ μόρα πέπονα. Item, Κοκκυμήλων στυρίδα πεπόνων. Et πέπονες βότρυς ap. Xen. Œc. (19, 19.) Itidem Gaza ap. Cic. de Sen. pro Poma matura et cocta dicit πέπονες ὀπῶραι. Necnon Theophr. H. Pl. 3, 12. de junipero, Τρεῖς ἅμα καρποὺς ἴσχει, τόν τε περυσινὸν, οὔπω πέπονα, καὶ τὸν προπερυσινὸν, ἤδη πέπονα καὶ εὐώδιμον, καὶ τρίτον τὸν νέον ὑποφαίνει. Simile quid de pinu tradit Plin. 16, 26. In maxima tamen admiratione pinus est; habet fructum maturescentem, habet proximo anno ad maturitatem venturum, ac deinde tertio: de junipero vero ibid. Juniperus et ilex anniferæ habentur, novusque fructus in his cum annotino pendet. Simile item quod de unedine idem Plin. 15, 24. Fructus anno maturescit, pariterque floret subnascens, et prior coquitur. Pro Maturus, Qui ad maturitatem pervenit, accipitur et in alio loquendi genere, ut ap. Hippocr. Πέπονα φαρμακεύειν, οὐκ ὠμά. || Mollis; nam ea, quæ solibus percocta maturuere, mollia etiam evasere vel mitia. Sic accipere possumus σίκυος πέπων, ap. Aristot. Probl. 20, 32. Διὰ τί οἱ σίκυοι πέπονες ἄριστοι γίνονται ἐν τοῖς ἐλώδεσι πεδίοις; ut οἱ σίκυοι πέπονες dicantur Cucumerum genus illud quod mollius est et dulcius. Gaza vertit Cucumeres cognomento pepones. Anaxilas ap. Athen. (68.) Τὰ δὲ σφύρα ὄζει μᾶλλον ἢ σικυὸς πέπων. Alicubi vero, et quidem frequentius, omisso σικυὸς dicitur

A absolute πέπων, ut Diocles Carystius ap. Athen. (l. c.) Ὁ πέπων δ' ἐστὶν εὐκαρδιώτερος καὶ εὐπεπτότερος. Ibid. σικυὸς καὶ πέπων, ex aliis. Addit etiam, πέπονα a quibusdam vocari σικύαν, a Cratino vero σικυὸν σπερματίαν: cujus hæc verba ibid. leguntur, Σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον. Plin. 19, 5. scribit cucumeres, cum magnitudine excessere, Pepones vocari. Idem 20, 2. de cucumerum generibus, Pepones qui vocantur, refrigerant maxime in cibo et emolliunt alvum. Quibus quæ subjungit, cf. cum verbis Diosc. 2, 64. Esse vero pepones molliores ceteris cucumeris generibus, satis liquet ex hoc, quem subjiciam, loco. Theopomp. Μαλακωτέρα πέπονος καὶ σικυοῦ μοι γέγονε, ap. Athen. l. c. Ibid. σικυοῦ πέπονος κνῆμαι per jocum dictæ a Plat. Comico, κόκκυξ ἠλίθιος περιέρχεται Σικυοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων: quemadmodum Eust. quoque πέπονας dici scribit τοὺς ἐκλύτους: verum non tradit sumtam metaph. a peponibus, sed ἀπὸ τῶν πεπόνων καρπῶν, οἳ ἔκλυτοι γίνονται πεπανθέντες, sicut contra, οἱ ὠμοὶ B τῶν καρπῶν σκληροὶ ὄντες, ἐπίθετον γεγόνασι τοῖς ἀνενδότοις ἀνθρώποις καὶ ἀνυπείκτοις. Pro ἔκλυτοι igitur accipit in h. l. Hom. Il. B. (235.) Ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Alibi vero hujus l. mentionem faciens, dicit Heraclidem hoc πέπονες a φόνος derivare, facto anadiplasmo, et φ in π converso: quoniam Dorica lingua φόνους appellat τοὺς ὀνειδίστους; quæ expositio et etymologia nimis longe petita est; ideoque facilior est quam Eust. affert. Pro Mollis et Mitis accipitur in h. quoque l. ap. Plut. (6, 230.) Ἂν μὴ ποιήσω πέπονα μαστιγῶν ὅλον, Ἂν μὴ ποιήσω σπογγιᾶς μαλακώτερον Τὸ πρόσωπον. || At ὦ πέπον accipiunt pro Jucundissime, Amicissime, ut sit a fructibus maturis et jam mitibus sumta metaph.; ii enim jucundiores sunt et suaviores. Il. P. (238.) Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφές: E. (109.) Ὄρσο, πέπον Καπανηϊάδη: sic alibi sæpe. ["Casaub. ad Athen. 70. 142. Toup. Opusc. 1, 293. Valck. Hipp. p. 274. Plut. Mor. 1, 237. Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 884. Wakef. Eum. 65. 66. Abresch. Æsch. 2, 7. C Bacchyl. 20. T. H. ad Plutum p. 277. Aristoph. Fr. 277. Pepo, Schneid. ad Colum. 545. Herodian. 463. et n., Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Ὦ πέπον, Brunck. Apoll. Rh. 205. Heyn. Hom. 4, 241. 5, 21. 585. 6, 174. 330. 391." Schæf. Mss. Musgr. ad Soph. Œd. C. 450. Æsch. Eum. 66. Ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων. * Ὑποπέπων, Hippocr. 1059.]

Πεπαίτερος, Maturior: ὡριμώτερος, ut Eust. (Il. Λ. p. 883, 33.) ap. Æsch. exp. Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων: nisi forte significet ibi potius Mollior moris maturis s. sole percoctis. Citat eund. versum Athen. (51.) ex Æschyli Phrygibus, et de Hectore dici ait. Item Πεπαιτέρα dicitur Quæ maturior ætate est, s. Quæ ætatis maturioris et constantis est. Xenarch. ap. Athen. (569.) de meretricibus, Νέᾳ, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρᾳ. [Æsch. Ag. 1357. μοῖρα πεπαιτέρα, Mitior, Tolerabilior.] SUPERLAT. Πεπαίτατος, Maturrimus, Alexis ap. Athen. (650.) de pyris, quæ in aqua apponuntur, accumbentibus, Οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει Τῶν ἐπινεου- D σῶν τὴν πεπαιτάτην ἀεί. ["Toup. Append. in Theocr. p. 15. ad Mœr. 121." Schæf. Mss.]

Πεπαίνω, ανῶ, Maturo, Excoquo et ad maturitatem perduco: qua signif. πέπτω quoque et πέσσω s. πέττω usurpatur. Proprie calor æstivus dicitur πεπαίνειν τοὺς καρπούς. ["Sed et ipsa arbor πεπαίνει τοὺς καρποὺς ap. Athen. 77." Schw. Mss.] Unde πεπανθεὶς, Ad maturitatem perductus, Maturatus, Qui maturuit. Et πεπανθῶσι, Maturuerint, Ad maturitatem pervenerint. Medicamentum quoque aliquod dicitur vitiosum humorem in corpore collectum πεπαίνειν, itidem pro Maturare, Ad maturitatem perducere. Diosc. 1, 184. de ficubus, Δοθιῆνας μαλάσσει, φύγεθλα πεπαίνει, καὶ μᾶλλον σὺν ἴριδι ἢ νίτρῳ ἢ ἀσβέστῳ. Unde Plin. 23, 7. Omnibusque, quæ maturanda aut discutienda sunt, imponuntur; efficacius calce aut nitro admisto. Tempus quoque πεπαίνειν dicitur res omnes, quasi Maturare et ad maturitatem perducere: ut Plut. (6, 387.) Χρόνος ὁ πεπαίνειν εἰωθώς. Præterea aliquis dicitur iram πεπαίνειν: sicut supra

ex Aristot. habuimus *ὀργὴν πέψαι*, ex Hom. *θυμὸν πέσσειν*, quod Lat. dicunt Coquere et Premere iram. Xen. K. Π. 4, (5, 10.) *Καὶ ἡ ὀργὴ οὖν αὕτη σαφῶς οἶδ᾽ ὅτι ὑπό τε τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται, καὶ σὺν τῷ φόβῳ λήγοντι ἄπεισι.* "*Πεπᾶναι*, aor. 1. a *πεπαίνω*: He- " sychio *πραῦναι, μαλάξαι*." [Aristoph. *Σφ.* 646. Eur. Heracl. 160. Maturesco, Aristoph. *Εἰρ.* 1163. "*Πεπαίνω*, ad Herodian. 472. Valck. Phœn. p. 545. Anim. ad Ammon. 176. ad Herod. 92. ad Charit. 322. Ilgen. Hymn. 598. Jacobs. Anth. 6, 71. 391. 7, 103. Anim. 253. Villois. ad Long. 231. Heyn. Hom. 6, 641. Lenio, Zeun. ad Xen. K. Π. 394. *Πεπαίνομαι*, Theocr. 2, 140. ubi vertitur Intepesco." Schæf. Mss.] *Πεπασμὸς*, Maturatio, Actio illa qua aliquid ad maturitatem perducitur, ut fructus, necnon humores morbifici. Erot. in Lex. Hippocr. scribit *πεπασμὸν* proprie dici *ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων*, cum *ἐξ ὠμότητος πέπειροι οἱ καρποὶ γίγνονται*: sed *καταχρηστικῶς* dici etiam de corporibus nostris, *ὅταν οἱ χυμοὶ πεπανθῶσι*, i. e. Cum humores ad maturitatem perducuntur. *Πεπασμὸς*, inquit Gorr., Maturatio, Concoctio. Dicitur, auctore Gal. Comm. 2. in l. 1. *τῶν Ἐπιδημιῶν*, morbi et eorum quæ præter naturam sunt, veluti coctio quædam et maturatio, in qua quod assimilatur, paucum est; quod autem semicoctum superfluumque relinquitur, multum. Idem vero Comm. 5. in l. 6. *τῶν Ἐπιδημιῶν, τοῦ πεπασμοῦ* signif. latius extendit, Omnem deductionem ad mediocrem temperiem sic appellans. In morbis utplurimum dicitur, sicut *πέπανσις* in fructibus. Vide et *Πέψις*. [" Ad Charit. 322." Schæf. Mss. * " *Πεπαστικὸς*, Qui coquendi s. maturandi vim habet, Fernel. Therapeut. 6." Lex. Gr. Lat. ap. Baldvin. 1611.]

Πέπανσις, i. q. *πεπασμὸς*, Maturatio. Dicitur proprie, auctore Aristot., Alimenti in fructibus concoctio. Ac quoniam concoctio, perfectio quædam est, tunc maturatio perfecta est, cum semina, quæ fructu continentur, tale aliquid efficere possunt, qualia ipsa sunt. Quamvis autem ad fructus proprie *ἡ πέπανσις* pertineat, tamen multa alia præter fructus *πέπονα* dicuntur per metaph.: quoniam non sunt primum indita nomina singulis, quæ a naturali calore et frigore perfectionem consecuta sunt; nam et phymata et pituita, et reliqui tum humores, tum morbi, *πεπαίνεσθαι* dicuntur. Gorr. de Maturatione et coctione fructuum, ap. Theophr. *Ἅπαντα γὰρ τὰ γλυκέα βραχυτέρας ποιεῖ τὰς πεπάνσεις.* Aristot. de Mundo itidem dicit *πεπάνσεις καρπῶν*, Maturationes fructuum, s. Maturitates. Idem dicit etiam *τροφῆς πέπανσις*, Alimenti concoctio, Meteorol. 4. *Ἡ ἐν τοῖς περικαρπίοις τροφῆς πέπανσις.* [" Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 5, 1, 2. * *Πεπαντὸς*, unde * *Πεπαντικὸς*, Hippocr. 395, 31.] *Ἀπέπαντος, ὁ, ἡ*, Qui maturatus s. ad maturitatem perductus non est, non maturuit, Non maturus, Non coctus, ut quæ a sole coqui dicuntur, [" Jacobs. Anth. 8, 382. 9, 196." Schæf. Mss. * *Δυσπέπαντος*, Schol. Soph. Aj. 203. p. 210. Erf. * *Εὐπέπαντος*, Theophr. Fr. 4, 39. Schn.] *Ἐκπεπαίνω*, Ad maturitatem perduco, Prorsus maturo et percoquo, Theophr. [H. Pl. 5, 1, 1. C. Pl. 1, 16, 2. 6, 16, 2. * *Συνεκπεπαίνω*, Una maturo, Plut. 8, 800. * " *Ἐμπεπαίνω*, Greg. Nyss. 3, 631." Wakef. Mss. * *Ἐπιπεπαίνω*, Theophyl. 3. p. 687. * *Καταπεπαίνω*, Gl. Commitigo. * " *Προπεπαίνω*, Clem. Alex. 106." Kall. Mss. Hippocr. 1133. * *Συμπεπαίνω*, 1165. " Ruf. Eph. 7." Wakef. Mss. * *Ὑπερπεπαίνω*, Apollon. Lex. Hom. v. *Πέπον*, p. 542. Etym. M. 661, 53.]

Πέπανος, Maturus, Mollis, Lenis. Aristoph. Schol. *πέπανον* scribit significare *τὸ ἥμερον καὶ ἡδύ*: et oppositum habere *τὸ ὠμὸν καὶ σκληρόν*. [" Valck. Anim. ad Ammon. 176. Jacobs. Anth. 9, 196. 405. Paus. 3, 59." Schæf. Mss. Artemid. 1, 75. 2, 25. *Πεπανὸς*, Gl. Maturus, Mitis, Passus. * *Ἀπεπάνος*· Immaturus. * *Ἡμιπέπανος*, Herodotus Oribasii p. 81. Matth.]

Πέπειρος, ὁ, ἡ, Maturus, i. q. *πέπων*, ejusdemque originis, Aristoph. Schol. *Αἱ σταφυλαὶ δριμεῖαι οὖσαι καὶ πέπειροι*, ut Xen. supra dicit *βότρυς πέπονες*. Ad ætatem quoque transfertur, ut et Lat. vox Maturus. Plut. Lycurgo, *Ἐγάμουν δὲ δι᾽ ἁρπαγῆς οὐ μικρὰς οὐδὲ ἀώρους πρὸς γάμον, ἀλλὰ ἀκμαζούσας καὶ πεπείρους.* Sic (1, 309.) dicit, *Πεπείρους καὶ ὀργώσας παρθένους*, Maturas ac virorum appetentes virgines. Itidem compar. gradu supra habuisti *πεπαιτέρᾳ*, Quæ maturioris est ætatis. [Aristoph. *Ἐκκλ.* 896. Soph. Tr. 741. " Dionys. H. 3, 1875. Mœr. 120. et n., ad Charit. 322. Jacobs. Anth. 9, 331. 405. 10, 58. Brunck. Aristoph. 2, 50." Schæf. Mss.] *Ἀπέπειρος*, Immaturus, Non maturus, VV. LL. [" Jacobs. Anth. 9, 196." Schæf. Mss. * " *Ἡμιπέπειρος*, Hes. v. *Βλήσσας*." Boiss. Mss. * *Νεοπέπειρος*, Photio *ὁ ἄρτι πεπανθείς*.]

" ΠΕΡ Particula est ex earum numero quæ anne- " cti aliis orationis partibus solent, signif. habens *ἐ-* " *ναντιωματικήν*: ponitur enim pro Quanquam, Quam- " vis, Tametsi, Licet. Od. Γ. (240.) *Μέντορ, μηκέτι* " *ταῦτα λεγοίμεθα κηδόμενοί περ.* In hac signif. dicitur " etiam *καίπερ*: solentque Poëtæ hoc *καὶ* per tmesin " interdum a *περ* divellere: Il. A. (217.) *Χρὴ μὲν* " *σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσσασθαι, Καὶ μάλα περ* " *θυμῷ κεχολωμένον.* Sic (O. 652.) *οἱ δ᾽ οὐκ ἐδύναντο* " *καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου Χραισμεῖν*: nisi *πὲρ* hic " malis pro *περὶ* accipere: quomodo ipsum ab Æoli- " bus usurpari tradit Hellanicus ap. Eust. Respondet " interdum hæc particula Latinæ Cunque: ut ap. " Eur. *ὅπου περ ἐστὶ*, Ubicunque sit. Sæpius vacat " s. abundat: ut cum Homer. dicit *οὐκ ὀλίγον περ* " pro *οὐκ ὀλίγον*, Non parum: et Aristoph. *ὅπου περ* " pro *ὅπου*, Ubi. Vide et T. 2. c. 1678." [" Zeun. ad Xen. K. Π. 26. Clark. ad Il. A. 508. 587. Ernest. ad Il. Δ. 524. Λ. 787. ad Herod. 640. Brunck. Apoll. Rh. 135. Heyn. Hom. 4, 55. 97. 6, 139. 429. 7, 108. 8, 23. 31. 146. 334. 748. Quanquam, Eur. Phœn. 1618. ubi v. Beck. p. 233. Valck. p. 98. Quid proprie? Gesenius Symb. in Ovid. Fast. p. 66. Conf. c. *παρ*—, Brunck. Phil. 425. Markl. Iph. p. 347. Musgr. Heracl. 136. Wakef. Ion. 17. 397. 1456. ad Diod. S. 1, 661. 665. Brunck. Aristoph. 2, 31. 243. 3, 16. ad Lucian. 2, 356.; cum *πως*, Schneid. ad Xen. Œc. 37.; cum *πρὶν*, Porson. Hec. p. xxxii. Ed. 2.; cum *πρὸ*, ad Diod. S. 2, 538. *Ἔς περ*, Ilgen. Hymn. 559. *Ὅς ῥ᾽* —*περ*, Heyn. Hom. 4, 650. * *Πὲρ*, Æolice pro *περὶ*, 7, 108." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.]

ΠΕΡΑΣ, *ατος, τὸ*, Finis, Terminus, Plut. (7, 673.) *Πέρατα γὰρ ταῦτα· τὸ δὲ ἄπειρον, καὶ ἀπεράτωτον*, Nam hi sunt termini, cum infinitas sit interminata. Philo V. M. *Ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα*, A finibus ad fines. Sic Thuc. (1, 69.) *Ἐκ περάτων γῆς*, Ab ultimis s. extremis terræ finibus et limitibus. Aristot. Metaphys. 6. *Τὰ τοῦ σώματος πέρατα, οἷον ἐπιφάνεια, γραμμὴ, καὶ στιγμὴ καὶ μονάς*: Metaphys. 4. *πέρας* sic definit, *Πέρας λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου, καὶ οὗ ἔξω μηδὲν ἐστι λαβεῖν πρώτου, καὶ οὗ εἴσω πάντα πρώτου*: quemadmodum *ὅρος* quoque signif. Omne extremum ambiens. Pro Finis accipitur et in aliis loquendi generibus, Dem. (292.) *Τὸ πέρας ὡς ἂν ὁ δαίμων βουληθῇ, πάντων γίγνεται.* Aliquanto ante, *Οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ᾽ ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ.* In Select. Sentent. Epic. *Εἰ τὸ πέρας τῶν ἐπιθυμιῶν ἐδίδασκεν*, Si doceret qui essent fines cupiditatum, p. 55. mei Lex. Cic. Dicitur *πέρας* Finis etiam et meta ad quam singula tendunt, Scopus: qua signif. *Ὅρος* quoque usurpatur. Unde dicitur *πρὸς τὸ πέρας ἥκειν*, Scopum et metam propositam assequi. Lucian. (1, 853.) *Ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς*, Voti compos evades: (855.) *Ἐπὶ πέρας ἥκειν τῆς ἐλπίδος.* ‖ *Πέρας* alicubi accipitur pro Tandem, Ad extremum, Denique, Æschin. (9.) *Αὐτὸς δὲ οὗτος ὑπογενειάζων τὸν ἄνθρωπον, καὶ πάντα φάσκων πράξειν ἃ ἂν ἐκείνῳ συνδοκῇ, πέρας πείθουσιν ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ*, Cebes Theb. *Οὐδὲν κωλύει μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι καὶ φιλάργυρον καὶ προδότην καὶ τὸ πέρας ἄφρονα.* Interdum vero dicitur *πέρας δὲ*, Proclus, *Πέρας δέ ἐστι χώρα τις*, Denique regio quædam est. Dem. hoc *πέρας* initio quoque periodi posuit, quomodo et *τέλος* usurpatur: *Πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ τούτου γράμματα.* [" Sylb. ad Paus.

114. Toup. Opusc. 1, 122. Emendd. 1, 186. ad Charit. 343=720. Markl. Suppl. 112. Musgr. Hel. 1153. Jacobs. Anth. 9, 327. Diod. S. 2, 491. Heyn. Hom. 5, 211. Casaub. ad Athen. 91. Denique, Alciphr. 212. Diod. S. 1, 259. 296. 685. Jacobs. Anth. 9, 476. Lucian. 3, 535. Argum. Aristoph. Σφ. Conf. c. πέλας, Brunck. Apoll. Rh. 88.; cum τέλος, ad Diod. S. 2, 208. Heind. ad Plat. Phædr. 234. Tzsch. ad Strab. 6. p. 203. Schneid. ad Aristot. H. A. 364.; cum περιττὸν, ad Dionys. H. 1, 525. Τὸ π., Plut. Nicia 11. Τὸ δὲ π., Jacobs. Anth. 11, 186. Argum. Soph. Aj. p. 5. Lob. Ἐπὶ τὸ π. ἀφικέσθαι, Heyn. ad Apollod. 766. Π. κάλλους, Casaub. ad Athen. 39.: de talibus, Valck. Oratt. 332. Π. τοῦ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κινδύνου, Thuc. 2, 230. Baver." Schæf. Mss. Aristot. Nicom. 1, 2. Plut. Alex. 40. Cor. Hegesippus Athenæi 290. 377. Πέρατα, Barker. ad Etym. M. 1115. "Gen. πέραος, unde περῶν pro περάτων, Æsch. Pr. 572." Schn. Lex. * Περατοειδὴς, Plato Philebo p. 25.]

Ἀπέρατος, ὁ, ἡ, Finem et terminum non habens, Infinitus. Unde ap. Hes. Ἀπέρατοι, ἀόριστοι, τέλος μὴ ἔχοντες. Sic accipit et Schol. Aristoph. N. init. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον Ἀπέρατον, exponens μέγα, οὗ πέρας οὐκ ἔστι, et errare eos dicens, qui scribunt ἀπέραντον. [" Valck. Hipp. p. 238. Kuster. Aristoph. 50. ad Lucian. 2, 127." Schæf. Mss. * " Τετραπέρατος, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 495, 26. Σημέρον σταυρὸς προσκυνεῖται, καὶ ὁ τετραπέρατος κόσμος ἀγάλλεται." Seager. Mss.]

Περατεύω, Finio. Sed Hes. περατεύει exp. non solum ὁρίζει, verum etiam στέλλει, item λέγει.

* Περατόω, Finio, Termino, i. q. ὁρίζω, Aristot. de Mundo, Ἀρχὴν περατουμένην Ἑλλησπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν, Imperium Hellesponto terminatum ab occidentis partibus, [" Phryn. Ecl. 117. Περατοῦσθαι εἰς, Koppiers. Obs. 47." Schæf. Mss.] Inde per sync. factum SCRIBUNT Πέπρωμαι pro πεπεράτωμαι, Fato destinatus sum: cujus tertia PERS. Πέπρωται, Fato destinatum est, quod Christiani dicerent προώρισται: quod ut ab ὁρίζω derivatum est, sic hoc a περατόω synonymo. Antiphan. ap. Athen. (60.) τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον ὅ,τι παθεῖν Πέπρωθ' ἑκάστῳ τῶν φίλων; Bud. e Luciano quoque affert πέπρωται, interpretans Fatum est, ut Cic. de Fato dicit, Si tibi fatum est non convalescere: pro quo dicitur etiam εἵμαρται. [" Πέπρωται et πέπρακται conf., Musgr. Med. 1064." Schæf. Mss.] Præt. plusquamperf. Πέπρωτο, Fatum erat, In fatis erat. Hesiod. (Θ. 464.) Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι, Quoniam fatale ei erat, ut a filio perimeretur. Hinc PARTIC. Πεπρωμένος, Fatalis, Fato destinatus, Il. Γ. (309.) Ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον, Cui in fatis est ut moriatur. Xen. quoque (Ἀπ. 2, 1, 33.) πεπρωμένον τέλος, Fatalem vitæ exitum dicit: quemadmodum et Herodian. 2, (2, 14.) Τὸν μὲν οὖν κατέλαβε τέλος τὸ πεπρωμένον: quæ verba Polit. sic vertit, Atque is quidem suo sibi fato extinctus periit. Apoll. Rh. 2, (815.) πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα, Fatalis sors, h. e. Fatum. Et ap. Eur. (Iph. A. 882.) πεπρωμένος νόστος, Fato destinatus reditus. Rursum ap. Hom. ἀνὴρ πεπρωμένος αἴσῃ, Cui fatum est mori, quasi, ut Eust. exp., αἴσῃ πεπερατωμένος καὶ εἰς τέλος ἐλθὼν τοῦ ζῆν. Il. Π. (441.) et Χ. (179.) Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι, Virum mortalem, et cui jam olim fatum est mori, Cui jam olim fatum vitæ terminum statuit et præfinivit. Et τὸ πεπρωμένον, Fatum, Quod fato destinatum et præfinitum est, Plut. Ἔοικεν οὐχ οὕτω ἀπροσδόκητον ὡς ἀφύλακτον εἶναι τὸ π.: alibi, Ὁ τὸ π. τελέσας, quod Lat. dicunt Fato functus. Alicubi reperitur πεπρωμένον pro πεπρωμένον ἐστὶ, cum infin. Et πεπρωμένον, sub. ὂν, pro πεπρωμένου ὄντος, Plut. Ὡς τῷ τόπῳ πεπρωμένον ἐκείνῳ τῆς Ἰταλίας κεφαλῇ γενέσθαι, Fatum esse ut locus ille caput sit Italiæ. Apoll. Rh. vero 2, (116.) Οὔπω κηρὶ κακῇ πεπρωμένον, pro Nondum fato et morti destinatum. Rursum τὸ π. dicitur pro τὸ π. τέλος, Fatalis exitus vitæ, Fatum, Lucill. Epigr. 2. in Astrologos, Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον αὐτὸς

A ἑαυτοῦ, Fatalem horam sibi advenisse. Dicitur præterea ἡ π. pro ἡ π. μοῖρα, sicut et εἱμαρμένη. Dem. (1396.) Ἐπειδὴ ἡ π. τούτους ἀνεῖλεν. Aristot. de Mundo scribit πεπρωμένην dici διὰ τὸ πεπερατῶσθαι πάντα, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς οὖσιν ἄπειρον εἶναι. [" Πεπρωμένος, Heyn. Hom. 7, 43. Π. μοῖρα, Eur. El. 1290. Jacobs. Anth. 7, 143. Priscian. 1327. Æsch. Pr. 103. (αἶσα,) Soph. Antig. 1338. Πεπρωμένον, ad Xen. Eph. 162. ad Callim. 1, 171. Wakef. Herc. F. 1231." Schæf. Mss. Phot. Πεπρωμένη· εἱμαρμένη· τύχη· γένεσις. Πεπρωμένον· εἱμαρμένον· ὡρισμένον· πεπερασμένον ἀπὸ μοίρας εἰς πέρας. Æsch. Ag. 1649. πρὸς δόμους πεπρωμένους. Schneider. autem et Ernesti deducunt a * Πρόω, πρώσω, unde ἔπρωσεν Hesychio et Suidæ ἐμοίρασεν, et] " Πρωτὸς, Fatalis, πεπρωμένος, Cyrill." [* " Περάτωσις, Finis, Dionys. Areop. p. 41." Kall. Mss. * Περατωτὸς, unde * " Περατωτικὸς, Qui finit, Eust. Od. 137, 4." Wakef. Mss. Phot. Bibl. 238.]

Ἀπεράτωτος, Interminatus. Vide Πέρας. [* Εὐπεράτωτος, Spohn. Niceph. Blemm. p. 132.] Ἀποπερατόω, Termino, Finio, Ad finem perduco, quomodo B Ἀποπερατοῦσαν Suid. exp. συμπληροῦσαν, [" Dionys. Areop. 21. 37." Kall. Mss. * Ἀποπεράτωμα, Theophil. Protosp. 857. Ξιφοειδὴς χόνδρος ἀποπεράτωμα τοῦ στήθους. * Ἀποπεράτωσις, P. Ægin. 6, 77. τοῦ ὀστέου. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 218. " Dionys. Areop. 54. 62. 160. 187. 259. Damascius ap. Wolfii Anecd. Gr. 3, 215. 252." Kall. Mss. * " Συμπερατόω, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 273. Nicetas in Greg. Naz. 59. Matth." Boiss. Mss. " Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 36." Elberling. Mss. * Ὑποπερατόω, unde] " Ὑποπεράτωσις, Perfectio, Consummatio, τελείωσις, Hes."

Περαίνω, Finio, Termino, i. q. περατόω: unde πεπερασμένος, Finitus, Terminatus. Aristot. Metaphys. 5. Τοῦτο δὲ οἱ μὲν ἓν εἶναί φασι, οἱ δὲ πλείω ἢ ἓν· καὶ οἱ μὲν πεπερασμένα, οἱ δὲ ἄπειρα. Ubi etiam nota opponi sibi πεπερασμένον et ἄπειρον, et dici πεπερασμένον a περαίνω, ut μεμιασμένον a μιαίνω. Additur περαίνεσθαι εἰς, pro Terminari et desinere in, e C Liban. Argum. Or. Dem. pro Cor. Εἰς οὓς ἔδει τὴν ἐπιμέλειαν περαίνεσθαι τοῦ ἔργου. || Finio, h. e. Ad finem et exitum perduco, Perficio: quemadmodum Hes. περαίνει exp. ἐπὶ πέρας ἄγει, πληροῖ, ἀνύει: et Περαίνειν, ἐξανύειν, ἀποπληροῦν: itidemque Suid. Περᾶναι, τελειῶσαι. Aristoph. Πλ. (648.) Πέραινε τοίνυν ὅ,τι λέγεις ἀνύσας ποτὲ, Ad finem perducas et efficias quod dicis. Pass. Περαίνομαι, Ad exitum perducor, Perficior, etiam Evenio, Aristoph. Σφ. (799.) Ὁρᾷς τὸ χρῆμα, τὰ λόγια ὡς περαίνεται, Ut efficitur et evenit quod oraculis prædicitur. Item περαίνειν ὁδὸν, ut ἀνύειν ὁδὸν, Conficere iter. Nec multum diversa signif. ex Isocr. Καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν, pro Jam tempus est accusationem exequi. Alicubi commodius redditur Efficio, Proficio, Promoveo: ut οὐδὲν περαίνειν ap. Plut. identidem, Nihil proficere, promovere: sicut et Thuc. 6, (86.) p. 225. Ὅτε οὐδὲν ἔτι περανεῖ παραγενόμενον, Nihil efficiet, promovebit, proderit. Et passiva signif. e Platone, Περαίνεσθαι εἰς τοὔμπροσθεν, Promoveri et progredi. Item e Phalar. Περαίνονται οἱ γόοι D εἰς οὐδὲν, Nihil lamentis proficimus. || Περαίνειν est etiam vocab. Dialecticorum; nam dicunt περαίνειν pro E positis vel concessis aliquid efficere, h. e. Inferre vel Concludere: ac Pythagoricorum fuisse proprium vocab. tradunt. Plut. Symp. 8. Τοὺς ῥήτορας ἐάσομεν περαίνειν τὸ οἰκεῖον ἐξ εἰκότων καὶ πιθανῶν ἐπιχειροῦντας. Apud Plut. vero de Procreat. Animi, Ἴδια δόγματα περαίνειν, Sua dogmata contexere, Turn. || Περαίνειν Suid. exp. etiam συνουσιάζειν: Bud. Pædicare ap. Diog. L. Menedemo p. 122. Ἠρώτησεν εἰς τί αὐτὸν Ἀντίγονος περαίνει. Itidem paulo ante, Λαβὼν δὲ κάρφος διέγραφεν εἰς τοὔδαφος περαινομένου σχῆμα, ἕως ὁρώντων πάντων συνὲν τὸ μειράκιον τὴν ὕβριν ἀπηλλάχθη. [" Bibl. Crit. 2, 1. p. 94. Wyttenb. Select. 416. Ilgen. Hymn. 401. Clark. ad Il. A. 338. Plut. de S. N. V. 59. Wyttenb. 73. ad Mor. 1, 169. Oxon., Valck. Oratt. 342. ad Xen. Mem. 238. Diatr. 54. Musgr. Med. 213. Iph. T. 516. Hel. 1023. 1039. Boiss. Philostr. 337. Heind.

ad Plat. Gorg. 87. Markl. Suppl. 112. Jacobs. Anth. 6, 71. 169. Wakef. Herc. F. 89. Musgr. ibid. T. H. ad Plutum p. 171. Villoison. ad Long. 102. Diod. S. 1, 619, 40. Kuster. Aristoph. 116. ad Dionys. H. 5, 299. 300. 358. Narro, Bibl. Crit. 3, 2. p. 26. Plut. Alex. 125. Schm. Heindorf. ad Plat. Phædr. 306. Ineo, sc. feminam, Jacobs. Anth. 7, 49. 10, 116. Huschk. Anal. 246. Brunck. Aristoph. 1, 283. 2, 10. Rossii Comm. Laërt. 253. Heind. ad Plat. Lys. p. 6. De oraculis, Eur. Phœn. 1717. Pors. Aristoph. Σφ. 799. De aor. 1., Valck. Hipp. p. 255. ad Herod. 758." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 892. Isocr. 'Αντιδ. 321. Cor.] " Πεπερασμένος, Finitus, Conclusus," [unde * Πεπερασμένως, Aristot. Anal. 1, 21, 5. * Περασμὸς, i. q. πέρας, Ecclesiast. 4, 8. 16. 12, 12. * Περαντὸς, unde] Περαντικὸς, Ad finem perducendi et efficiendi vim habens, Qui peritus est s. probe novit inferre et concludere aliquid, ut argutus dialecticus, Aristoph. ('Ιππ. 1378.) Ξυνερκτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικὸς, ubi Schol. exp. totum eum l. in hunc modum, συνείρειν τοὺς λόγους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως, καὶ πέρας αὐτοῖς ἐπιτιθέναι: quam exp. sequendo, περαντικὸς esset Argutus perorator. [Bekk. Anecd. Gr. p. 60. * "Περαντὰς, Tzetz. Chil. 12, 886." Elberling. Mss.] 'Απέραντος, ὁ, ἡ, Infinitus, i. q. ἄπειρος, ἀπεράτωτος, οὐ πεπερασμένος, πέρας οὐκ ἔχων: quæ ap. Epicurum synonyma sunt, et sonant, Infinitus, Extremum non habens, ut Cic. interpr.: Hes. quoque ἀπεράντοις exp. ἀπείροις. UNDE 'Απεραντολόγος, Nullum finem faciens loquendi, Multiloquus, Loquax, Verbosus, [" Diog. L. 1, 35." Wakef. Mss.: Gal. Dogm. Hipp. e Plat. 3, 4. * " 'Απεραντολογέω, Heyn. Hom. 5, 199." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 140." Elberling. Mss.] A quo SUBST. 'Απεραντολογία, ἡ, Verbosa oratio, Loquacitas, Lucian. (1; 373.) Citatur e Cic. quoque Ep. ad Att. [Athen. 262. 270.] Ab eod. 'Απέραντος est etiam ADV. 'Απεράντως, More eorum quæ infinita sunt, nullo fine et extremo terminantur s. circumscribuntur. Apud Aristot. (Nat. Auscult. 3, 7.) "Απειρον δ' ἐστὶ τὸ ἀπεράντως διεστηκός. ‖ 'Απέραντος, Qui ad finem perduci non potest, perfici nequit, Cui finis imponi nequit: ut ἀ. πολιορκία. Apud Aristid. 'Απέραντα ποιεῖν, Frustra contendere, Nequicquam laborare, Actum agere. [Lucian. 1, 812. " Valck. Hipp. p. 238. Wakef. S. Cr. 3, 192. Musgr. Med. 213. Kuster. Aristoph. 50. 'Απέραντα συμπεραίνειν, Lucian. 3, 37." Schæf. Mss. Thuc. 4, 36. Diog. L. 10, 12. Æsch. Pr. 152. Eur. Med. 211. Plato Soph. 245. Polyb. 1, 57, 3. * Συναπέραντος, Phot. Bibl. 497. " Una infinitus, Method. 342. 344." Kall. Mss.] 'Απέραστος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπέραντος. [" Ad Lucian. 2, 127." Schæf. Mss. * " 'Ισοπέραστος, Buttm. Schol. Od. A. 98." Elberling. Mss. * Εὐπέραντος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 132.]

[* " 'Αντιπεραίνω, ad Hesych. 1, 1375, 5." Dahler. Mss. Anal. 2, 377. " Jacobs. Anth. 10, 116. 229." Schæf. Mss.] 'Αποπεραίνω, Ad finem perduco, Perficio, Efficio, Perago. Unde ap. Hes. 'Αποπερανῶ, quod exp. ἀποπληρώσω, ἀποτελέσω. Suid. postquam ἀποπεραίνοντες exposuit τελειοῦντες, subjungit h. l., Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες. [" Toup. Opusc. 2, 175." Schæf. Mss.] * Προαποπεραίνω, Cyrill. Alex. Glaph. 2. p. 219. Διαπεραίνω, itidem Ad finem perduco, Finem impono, Perficio, Absolvo, Plato Gorg. Εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον, Absolvi et claudi. Ex eod. Plat. 'Ο δὴ πρῶτος χρόνος διεπεράνθη, Traductum et exactum est. Et Plut. Numa, Δι' ᾠδῆς ὑπὸ τῶν σαλίων ἅμα τῇ πυῤῥίχῃ διαπεραινομένης, Quæ peragitur una cum pyrrhicha. Διαπεραίνομαι activam quoque signif. habet, Aristot. de Mundo, Σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον, Suum orbem menstruo spatio absolvit. Item Plato de LL. Διεπερανόμεθα λόγον. [" Ad Lucian. 2, 319. Boiss. Philostr. 337. Heindorf. ad Plat. Phædr. 306. Narro, Bibl. Crit. 3, 2. p. 26." Schæf. Mss. * Διαπεραντέον, Plato de LL. 4. p. 715.] Συνδιαπεραίνω, Una absolvo, Plato Gorg. 'Επεί σν οὐκ ἐθέλεις συνδιαπεράναι τὸν λόγον. 'Εκπεραίνω, i. q. διαπεραίνω, Plato Epist. 7. "Ινα δ' ἐκπεραίνωμεν οὐκ ὀλίγα πράγματα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. [" Ad Herod. 474." Schæf. Mss. * 'Εκπεραντὸς, unde] Δυσεκπέραντος, Qui ad finem perduci et absolvi difficulter potest. In VV. LL. exp., Cujus finis et exitus gravis est. [" Δυσεκπέραντος, * Δυσεκπέρατος, Valck. Hipp. p. 238. 258. Musgr. ad v. 678." Schæf. Mss.] Διεκπεραίνω, Absolvo et ad finem perduco rem institutam, Cœpto ultimam manum impono. Exp. etiam Percurro. [" Soph. in Stob. 560, 10." Wakef. Mss. * 'Επιπεραίνω, Artemid. 1, 82. 'Επιπεραίνεται, i. e. μοιχεύεται, " Ad Hesych. 1, 1375, 5." Dahler. Mss. Cf. 'Επιπείρω.] Συμπεραίνω, Una perficio, Adjuvo ad aliquid peragendum: συνδιαπράττομαι, ut Bud. exp. ap. Dem. (281.) Συμπερανaμένων δὲ τῶν ἄλλων συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἔχθραν. ‖ Συμπεραίνω et Συμπεραίνομαι, Concludo, Colligo, συνάγω: vox Dialecticorum, ut et περαίνω: qua signif. utitur Aristot. Eth. 1, 3. necnon Themist. Apud Alex. Aphr. vero Συμπεραίνεται, Efficitur et concluditur, ut Cic. sæpe loquitur. ‖ Συμπεραίνω, Coitum perago, ut Bud. interpr. ap. Aristot. H. A. 5, (5.) Τοῦτο δὴ συμπεραίνει καὶ ἐκτείνεται εἰς τὴν τοῦ θήλεος χώραν καὶ ὑποδοχήν. At Gaza, Inseritur et in locos tenditur feminarum. [" Clark. ad Il. A. 338. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 73. Matth. Anecd. 1, 8. Schol. Aristoph. Πλ. p. 171. Hemst., Kuster. Aristoph. 116." Schæf. Mss. Eur. Or. 1577. κλῇθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς, Claustra jungentes et firmantes vectibus vel seris. * Συμπέρανσις, unde * Συμπεραντικὸς, Phot. Bibl. 255.] Συμπέρασμα τὸ, Conclusio, Connexio, Complexio, Id quod e positis vel concessis efficitur et concluditur, Ultima pars syllogismi, in qua duo πέρατα, i. e. Termini s. Extrema, relicto medio conjunguntur. Plut. de Solert. Anim. Τὸ σ. τοῖς λήμμασιν ἐπιφέροντος. Vide Quint. 5, 14. [" Wakef. Eum. 213. S. Cr. 4, 164. Schol. Aristoph. Πλ. p. 171. Hemst." Schæf. Mss. Ocellus 1, 3. Τὸ σ. τῆς μεταβολῆς. * Συμπερασματικὸς, Schol. Eur. Hec. 511. 996. Or. 189.] Συμπερασματικῶς, ut συλλογίσασθαι σ., Ratiocinari et syllogismum proponere, in quo concessis vel positis duabus propositionibus infertur conclusio. Aristot. Rhet. 2. Μὴ συλλογισάμενον σ. * Συμπερασμὸς, Artemid. 3, 58. * Συμπεραστὸς, unde * 'Ασυμπέραστος, Aristot. Nat. Auscult. 1, 4. " Schol. Pind. 'Ι. 1, 6." Wakef. Mss. * Συμπεραστικὸς, unde * Συμπεραστικῶς, Aristot. Soph. Elench. 1. p. 297.]

[* " Περαινάζω, Clem. Hom. 10, 19." Kall. Mss.]

¶ Πεῖρας SIVE Πεῖραρ, Finis, i. q. πέρας, Il. Θ. (478.) οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι Γαίης καὶ πόντοιο, (Ξ. 301.) "Ερχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης 'Ωκεανόν τε, Od. Ψ. (248.) οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων "Ηλθομεν, Ad exitum et finem omnium certaminum, Il. (Ζ. 143.) "Ασσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι. Sic Od. Χ. (33.) 'Ως δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, Extremum exitium: (Ε. 288.) ἔνθα οἱ αἶσα 'Εκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος. Apud Eund. οἱ δικαζόμενοι dicuntur ἐπὶ μάρτυρι vel κριτῇ πεῖραρ ἑλέσθαι, Finem et exitum controversiæ suæ: Il. Σ. (501.) "Αμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. At χαλκήϊα πείρατα τέχνης vocat Fabrilia instrumenta, quod eis ars ipsa περαιοῦται, ut Eust. tradit Od. Γ. [433. " Ad Il. N. 359. Musgr. Or. 783. Callim. 1, 421. Heyn. Hom. 6, 177. 437. 439. 564. 7, 531. 8, 430. Πείρατα, Wakef. Trach. 167. Jacobs. Anth. 6, 171. 7, 65. 8, 186. Heyn. Hom. 5, 211. 327. 376. 'Ολέθρου πείρατα, 6, 289. * Πεῖρα pro πείρατα, Ruhnk. Ep. Cr. 178. Callim. 1, 421." Schæf. Mss. * Πείρατα γαίης, Barker. ad Etym. M. 1115-6. * " Πολυπείρατος, Manetho 1, 67. nisi leg. * Πολυπείριτος." Schæf. Mss.]

"Απειρος, ὁ, ἡ, Terminum s. Finem non habens, Interminatus, Infinitus. Cic. ἄπειρον χρόνον vertit Tempus infinitum: et contrarium, πεπερασμένον, Finitum. Exp. etiam Immensus. Plut. de Plac. Phil. "Απειρος κατὰ τὸ πλῆθος ὁ κόσμος, Mundus est infinitus quod ad multitudinem attinet, i. e. Infinita multitudine sunt mundi, pro Innumerabiles. Cic. ἄπειρον αἰθέρα ap. Eur. reddit, Immoderatum æthera. Idem hæc Epicuri verba, 'Ο δὲ τῶν κενῶν δοξῶν πλοῦτος εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, sic vertit, Inanium au-

tem cupiditatum nec modus ullus nec finis inveniri potest. Plur. autem ἄπειροι sæpe vertitur, Innumeri s. Innumerabiles: ut a Cic. etiam redditur in Plat. Timæo. || Ἄ. δακτύλιος, i. e. Annulus ἄπειρος, vocatur Qui non habet fundam, vel, ut alii, Qui non habet gemmam, ἄλιθος, Aristot. Auscult. 3. Καὶ γὰρ τοὺς δακτυλίους ἀπείρους φασὶ τοὺς μὴ ἔχοντας σφενδόνην. Secundum alios ἄλιθος δακτύλιος dicitur ὁ ἄπειρος. J. Poll. 7. Τὸν δὲ περιφερῆ καὶ ἄλιθον δακτύλιον, ἀπείρονα καλοῦσι, i. e. Rotundum autem et gemma carentem annulum ἀπείρονα vocant. Sed mendose legitur in vulgatis Pollucis Edd. λίθον pro ἄλιθον. Præterea fortasse non ἀπείρονα, sed ἄπειρον, J. Poll. scriptum reliquit; nam ἀπείρων valet quidem i. q. ἄπειρος, sed Poëticum est. [" Heyn. Hom. 6, 564. Brunck. Œd. T. 1088. Rotundus, Steinbr. Mus. Tur. 1, 311. ubi et de ἄ. δακτύλιος. Ἄπειρος τὸ πλῆθος, Xen. Mem. 1, 1, 14. Ἐπ' ἄπειρον αὔξειν, Heyn. Hom. 4, 694." Schæf. Mss. * Ἀπειροβαθής, Valde profundus, Synes. H. 4, 171. p. 338. Lobeck. Phryn. 534. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. * Ἀπειρόγνωστος, Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 14. p. 158. * " Ἀπειρόδωρος, Andr. Cr. 39. 50. 122. 248. Dionys. Areop. 223. 248." Kall. Mss. * Ἀπειροειδής, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 3, 136. * Ἀπειροπαθής, unde] Ἀπειροπάθεια, ἡ, Infinitas quædam vel Immensitas affectionum animi præter naturam, Synes. Herculiano, Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτήν, αἱ μέσαι δὲ ἕξεις εἰς μετριοπάθειαν ἵστανται, τὴν ἀ. καὶ τὸ * εὐταπείνωτον ποῦ χώρας τάξομεν; Sonat autem ἀπειροπάθεια, ἡ ἀπειρία τῶν παθῶν. Ἀπειροπλάσιος, ad verbum Infinitiplex; ea forma, qua dicitur Multiplex. Ab Hes. ἀπειροπλάσιον exp. πολυπλάσιον, i. e. Multiplex. [Eust. p. 89, 8. * Ἀπειροπλασίων, 67, 4. " Basil. Hom. 6." Wakef. Mss. * " Ἀπειροπληθής, Qui magnitudinis infinitæ est, Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 4. T. 3. p. 261, 34. Μέγας οὐρανὸς, καὶ ἀ. ἡ γῆ; θαύμασον τοίνυν τὸν πεποιηκότα." Seager. Mss. " Anna C. 96. 103. 105. 184." Elberling. Mss. " Heyn. Hom. 5, 59. Niceph. Blemm. Phys. p. 130." Schæf. Mss. Nicander Θ. 310. * Ἀπειρόπλουτος, Euseb. in Hierocl. c. 19. p. 444. * " Ἀπειροτέρμων, Asclepius ad Ammon. 101. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss. * " Ὑπεράπειρος, Dionys. Areop. 241. * Ὑπεραπείρως, Andr. Cr. 144. * Ἀπείρως, Supra modum, Suid. in Ἄδην et Ἀνατραπέντες. Infinities, Athan. 1, 309. Andr. Cr. 133." Kall. Mss.] Ἀπειράκις, adv., Infinities, Bud. citans e Dionys. Areop., A. ἄπειροι. [" Cleom. 208. Philo J. 1, 506." Wakef. Mss.] Ἀπειραχῶς, aliud adv., Infinitis modis, Procl. in Eucl. Τὰ μὲν μοναχῶς γίνεται, τὰ δὲ πλεοναχῶς, τὰ δὲ ἀ. [Plut. 8, 922.] Ἀπειρία, ἡ, Infinitas, Immensitas, [" Hierocl. 260. Plut. 2, 399(=7, 568.)" Wakef. Mss.]

Ἀπείρων, ονος, ὁ, ἡ, ap. Poëtas, i. q. ἄπειρος, et ex eo factum παρωνύμως, Eust.: Hesiod. (Ἀ. 472.) λαὸς ἀπείρων, Infinitus populus. Et in plur. ἀπείρονες, Infiniti, Od. Θ. (340.) Δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν. Idem somnum ἀπείρονα dicit quasi Immensum, i. e. Profundissimum, Od. H. (286.) ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν. || Frequenter etiam tam ap. Hom. quam Hesiod. reperimus terram ἐπιθετικῶς appellatam ἀπείρονα, i. e. Rotundam, ut vult Eust., et alii nonnulli. || Ἀπείρονας vult Hes. Sophoclem in Thyeste posuisse pro ἀπειράτους. Duobus autem modis capi ἀπείρατος, paulo ante dictum fuit. [" Brunck. Soph. 3, 500. Œd. T. 1088. Heyn. Hom. 5, 385. 6, 564. 7, 607. 8, 21. 712. Toup. ad Longin. 326. Valck. Hipp. p. 245. Græv. Lectt. Hes. 616. Rotundus, Steinbr. Mus. Tur. 1, 311." Schæf. Mss.] " Ἀπέρων, Interminatus, Nullo limitatus fine, Nullo circumscriptus s. definitus termino: ut Hes. quoque ἀπέρονα exp. πέρας μὴ ἔχοντα. Poëtæ Ionica τοῦ ι ἐπενθέσει dicunt ἀπείρων." [* Παναπείρων, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Πολυπείρων, Multiplex, Varius, Orph. Ag. 33. " Hymn. in Cer. 296." Schæf. Mss.]

Ἀπείριτος, ὁ, ἡ, sicut ἀπείρων a Poëtis pro ἄπειρος ponitur: ut πόντος modo ἀπείρων appellatur ἐπιθετικῶς, modo ἀπείριτος, pro commoditate metri. Legitur vero cum ap. alios, tum ap. Hesiod. (Θ. 109.) πόντος ἀπείριτος. Idem ut γαῖαν ἀπείρονα, sic et (Ἔργ. 1, 159.) γαῖαν ἀπείριτον dixit. Si igitur ἀπείρονα γαῖαν exponamus Rotundam, Eustathium sequentes: sic et ἀπείριτον γαῖαν exponere conveniet. [" Jacobs. Anth. 9, 248. ad Charit. 261." Schæf. Mss. * " Παναπείριτος, Opp. K. 2, 517." Wakef. Mss. * " Παναπείρατος, (sic,) Didym. de Trin. 2, 16." Routh. Mss. Cf. Πολυπείρατος.]

Ἀπειρίδιος, Infinitus. Ἀπειρίδιον Hes. πολὺ, sicut ἄπειρον. Idem exponit itidem πολύ.

Ἀπειρέσιος, ὁ, ἡ, itidem ap. Poëtas pro ἄπειρος ponitur, sicut ἀπείρων et ἀπείριτος: ut δῆριν ἀπειρεσίην, ap. Hom. (Batrach. 4.) Bellum immensum. [" Theogn. 8. Jacobs. Anth. 9, 248. ad Charit. 752. Heyn. Hom. 6, 564." Schæf. Mss.] Dicitur ETIAM Ἀπερείσιος ab Eod. per metathesin, Il. A. (13.) ἀπερείσι' ἄποινα, Infinita munera. Frivola enim est altera opinio, ut sit ἀπερείσια pro λαμπρὰ, ita dicta quasi εἰς ἅπερ ἀπερείσειεν ἄν τις τὸν λογισμόν.

Πειραίνω, Finio, Termino, i. q. περαίνω, s. περατόω. " Πειρήνας, Qui perfecit." [Od. X. 175. " Jacobs. Anth. 9, 271. Ilgen. ad Hymn. 401. Soph. Trach. 581. (male Brunck. in Ind., cf. Damm. p. 1976.) Wakef. ibid." Schæf. Mss. Arat. 24. 289. 365. * Πειραντὸς, unde * Ἀπείραντος, Immensus, Pind. Π. 9, 61. ἀλκά.]

ΠΕΡΑ, Ultra: construitur cum gen. Aristot. Polit. 6. Καὶ τούτου μὴ πέρα προβαίνειν, Ultra hoc non progredi, Cic. Adhibent modum quendam, quem ultra progredi non oporteat. Idem Aristot. πέρα sine adjectione posuit pro Ultra modum: Polit. 7. Χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν· καὶ οἵ τι πέρα στέρξαντες, οἵδε καὶ πέρα μισοῦσι. Pro Ultra, sine adjectione itidem ponitur ap. eund. Plat. Tim. Μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, Nihil ultra requirere, Cic. || Alicubi cum suo casu redditur Ultra quam, Plus quam: Πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου, Plus quam natura et modus exigit. || Supra, Philostr. Her. Π. ἀνθρώπου, Supra hominem. Ibid. Π. τέχνης, Supra artem. Greg. Naz. Π. τοῦ μυστηρίου, Supra mysterium. Et πέρα πίστεως, Supra fidem; δυνάμεως, Supra vires. At πέρα τοῦ λόγου, Supra quam dici potest. || Exp. etiam Præter: Π. τοῦ μέτρου, ap. Lucian. Præter modum, quod tamen et in superiori signif. queas accipere pro Ultra modum, ut et ap. Dem., Π. τοῦ μετρίου. Rursum pro Præter, cum dicitur, Πέρα ὧν προσεδεχόμεθα, Præter expectationem. Nisi potius et ibi Ultra expectationem interpretandum sit, h. e. Ultra et plus quam expectabamus. Bud. quoque ap. Dionys. Areop., Π. τοῦ δέοντος interpr. Præter modum, Plus quam expedit. [" Kuhn. ad Paus. 119. Lennep. ad Phal. p. 7. Eur. Hec. 707. Bergler. Alciphr. 201. 383. 422. ad Lucian. 1, 280. 474. 663. 688. 2, 280. Valck. Hipp. p. 274. Thom. M. 665. 666. Markl. Iph. p. 60. 238. Musgr. 397. Iph. T. 839. 900. Ion. 274. Soph. Phil. 1275. 1277. 1286. Reitz. Defens. Lucian., ad Paus. 291. Fac. ad 1, 560. Kuster. Aristoph. 215. Brunck. Soph. 3, 408. Boiss. Philostr. 210. 584. Tzschuck. ad Strab. 5. p. 513. Heind. ad Plat. Phædr. 234. Dionys. H. 4, 2255. Conf. c. παρὰ, Bredow Ep. Par. p. 100, 6. Cum inf., Aristoph. Ὄρν. 416. De quant., Brunck. ad Hipp. 1044." Schæf. Mss. * Πέρα, ἡ, Æsch. Suppl. 270. ἐκ πέρας Ναυπακτίας, sed locus est susp.]

Πέραν itidem pro Ultra accipitur, sed de loco tantummodo dicitur; at præcedens πέρα, nunquam. Aristot. de Mundo, Π. Ἰνδῶν, Ultra Indos, Thuc., Π. θαλάσσης, Trans s. Ultra mare. Idem sine casu dixit, Διαπλεύσαντες πέραν, pro Trajicientes in ulteriorem partem. Synonyma huic πέραν sunt ἐπὶ θάτερα δὲ, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, ut Bud. tradit: opposita, ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπὶ θάτερα μὲν, quæ significant Cis, Citra. Interdum articulus additur, et in nomen transit, ut ὁ πέραν, Ulterior, Qui in ulteriore parte est, est e regione, ex opposita s. objecta parte est. Quo sensu dicitur etiam ὁ κατ' ἀντικρύ: ut ἡ πέραν ὄχθη, Ulterior ripa, Opposita fluminis ripa. Et τὰ πέραν, Thuc. Quæ sunt in adversa parte, Quæ sunt e regione. Et τὰ πέραν πράγματα, Res quæ in ulteriore parte agun-

tur, Polyb. 3, (97, 5.) Οὐδέποτε γὰρ πρότερον θαῤῥήσαντες διαβῆναι τὸν Ἴβηρα ποταμὸν, ἀλλ' ἀσμενίζοντες τῇ τῶν ἐπὶ τάδε φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ, τότε διέβησαν, καὶ τότε πρῶτον ἐθάῤῥησαν ἀντιποιεῖσθαι τῶν πέραν πραγμάτων. Ubi nota opposita sibi τὰ ἐπὶ τάδε et τὰ πέραν, i. e. Citeriora et ulteriora. [" Jacobs. Exerc. I, 5. ad Lucian. 1, 280. Musgr. Alc. 588. Wakef. 596. Markl. Suppl. 676. Herc. F. 386. Brunck. Apoll. Rh. 223. Diod. S. 2, 326. Tzschuck. ad Strab. 5. p. 513. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 74. Πέραν θαλάττης, ad Diod. S. 2, 531. Heyn. Hom. 4, 344. Εἰς π., 8, 122. Εἰς τὸ π., 124." Schæf. Mss. Τῇ π. τιμῇ, Ælian. H. A. 15, 29.]

Ἀντιπέραν, VEL Ἀντιπέρας, E regione, Ex adverso, Aristot. de Athenis loquens, Ὥστε καὶ ἐπὶ τῆς ἀντιπέραν ἠπείρου προὐβάλετο ἑτέραν Ἑλλάδα ἄποικον ἑαυτῆς. Sic ap. Plut. Pericle, Εἰς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον. Apud Thuc. (1, 100.) Ἐν τῇ ἀντιπέρας Θρᾴκῃ, In Thracia quæ est ex adverso. Dicitur etiam τὸ ἀντιπέρας sine adjectione, Xen. (K. 9, 3.) Ἀπελθοῦσα εἰς τὸ ἀντιπέρας, i. e. In locum e regione situm, Bud. Volunt autem Gramm. esse adverbium ἀντιπέραν s. ἀντιπέρας, et dici ὁ ἀντιπέρας, ut dicitur ὁ ἄνω vel ὁ κάτω. Suid. tamen ait acuendam esse penultimam vocabuli ἀντιπέρας, quod nomen sit fem. genitivi casus. ‖ Invenitur ET Καταντιπέρας, uno vocabulo, pro ἀντιπέρας, ap. Lucian. Sed quidam malunt divisim scribere κατ' ἀντιπέρας. ‖ Ἀντιπέραν et ἀντιπέρα, etiam pro Ultra, Polyb. 5, (48, 6.) Ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀντιπέρα παρεμβολῆς ὑπὸ τὴν ὄψιν οὔσης, Bud. [" Ἀντιπέραν, Heyn. Hom. 4, 347. Schneid. Anab. p. 6. Ἀντιπέρα, Apollod. 243. Heyn. 738. ad Charit. 309. Ἀντιπέρα, —αν, ad Diod. S. 1, 378. Ἀντιπέραν cum gen., Argum. Eur. Hec. ad Diod. S. 1, 158. 329. 348. Κατ' ἀντ., ad Charit. 521. Ἀντιπέρας, Ruhnk. Ep. Cr. 293. ad Diod. S. 1, 348." Schæf. Mss.]

[* " Πέραθεν, Ex ulteriori loco, Eur. Heracl. 83." Seager. Mss. Strabo 12. p. 811. Symm. Es. 18, 1. Soph. 3, 10.]

Περάτη, ἡ, Ulterior, Apoll. Rh. 2, (1090.) περάτης εἰς οὔρεα γαίης, In montes terræ ulterioris: de fuga martiarum avium. ‖ Accipitur etiam substantive pro πέρας, i. e. Finis, Extremum: ad quam signif. respiciendo ponendum fuerit ante Πέρα. Od. Ψ. (243.) Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν: ubi Schol. exp. ἤδη πρὸς τῷ πέρατι καὶ τῷ τέλει οὖσαν. Faciebat igitur Minerva ut extrema noctis pars sub ipsam auroram longior esset. Ab Apoll. Rh. 1, (1281.) περάτη dicitur Extremitas horizontis orientem versus, ἠὼς Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα: ubi annotat Schol. περάτην quosdam accipere τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον: sed proprie ita dici τὴν ἀνατολὴν, quia sit πέρας τῆς τοῦ ὠκεανοῦ κινήσεως: nam ab ea incipit et in eam desinit. At idem Apoll. 2, (164.) dicit, ἥλιος —Ἐκ περάτων ἀνιών: ubi rursum Schol. exp. ἐκ τοῦ ὑπὲρ ὁρίζοντος ἡμισφαιρίου. [Barker. ad Etym. M. 1115-6. " Musæus 111." Seager. Mss. " Ad Charit. 223. ad Callim. 1, 179." Schæf. Mss. Arat. 499. * Περάτηθεν, Apoll. Rh. 4, 54. Barker. l. c. " Ad Charit. 521. 736." Schæf. Mss.]

Περαίτερος, Ulterior, Eust. [" Heyn. Hom. 8, 622. ad Dionys. H. 4, 2255." Schæf. Mss.] UNDE Περαιτέρω, Ulterius, Ulterius quam, Æschin. Π. τοῦ δέοντος, Ultra quam oportet, Ultra modum. Sic Π. τοῦ προσήκοντος. At Plut. Galba, Π. τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτὸν, pro Multo audacior evasit. [Aristoph. Θ. 705. " Ruhnk. Ep. Cr. 217. Eur. Phœn. 1675. Andr. 270. Valck. Diatr. 249. Brunck. Trach. 665. Wakef. 948. Brunck. Apoll. Rh. 74. 119. 232." Schæf. Mss.]

Περαῖος, Ulterior, In ulteriore parte situs. Unde ἡ περαία, sc. γῆ vel χώρα, Terra vel Regio ulterior, i. e. e regione sita. Strabo, Τοὺς Σάλλυας ἔχοντες ἀντιπαρήκοντας ἐν τῇ περαίᾳ, et, Κατὰ τὰς Πιθηκούσας καὶ τὴν περαίαν ἅπασαν, Apoll. Rh. 1, (1112.) etiam cum gen. καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης, i. e. πᾶσα ἡ ἐναντία χώρα τῆς Θρᾴκης, Regio illa tota quæ ultra Thraciam est, Thraciæ objecta et opposita. [" Ad Herod. 639. Περαία, ad Diod. S. 1, 707. 2, 465. 476." Schæf. Mss.] Περαιόθεν, Ex ulteriori parte, ut πέρηθεν. Quod vero Arat. (606.) dicit, Παρθένος ἦμος ἅπασα περαιόθεν ἄρτι γένηται, Cic. vertit, Et jamjam toto processit corpore virgo. [Apoll. Rh. 4, 71.] AT Περαίας, ὁ, Piscis de genere capitonum, ap. Aristot. H. A. 8, 2.: cui opp. πρόσγειος. Gaza vertit Translitoranus. Sed ap. Athen. LEGITUR Φεραῖος. Ἀντιπέραιος, Ex adverso s. E regione situs: ut ἀντιπεραία γῆ, Apoll. Rh. (2, 351.) Apud Hom. autem Il. B. (635.) ἀντιπέραια exp. τὰ ἐξ ἐναντίας κείμενα χωρία: secundum quosdam, Loca ex adverso sita. Vide Eust. Πρὸς ἀντιπεραίαν VEL Προσαντιπέραιαν conjunctim citatur e Dionys. P. (962.) pro ἀντιπέραν, E regione. [" Heyn. Hom. 4, 347." Schæf. Mss.] Περαιόω, Transmitto s. Transveho εἰς τὴν περαίαν, Trajicio in ulteriorem oram, Transporto. Et Περαιόομαι, pass. signif. In ulteriorem partem trajicior, Trans flumen, lacum, aut fretum vehor, Lucian. (2, 924.) Περαιωθέντας τὴν λίμνην εἰς τὸ εἴσω λειμὼν ὑποδέχεται, Paludem trajectos, Cum in ulteriorem paludis ripam transvecti sunt. Alias Περαιοῦμαι neutraliter etiam redditur Trajicio, Transmitto, Transeo: quod et περάω. Herod. Ἐπεραιώθην τὸν ποταμὸν, Transmisi fluvium. Thuc. Ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰόνιον, Ionii maris sinum trajecerunt: (1, 26.) Περαιούμενοι κατὰ θάλασσαν, Schol. πλέοντες: sed reddemus potius Transmittentes mare, vel Transfretantes. [" Toup. Opusc. 1, 369. Wyttenb. Select. 416. Thom. M. 189. 704. Phryn. Ecl. 117. Wakef. Herc. F. 409. Diod. S. 1, 721. Act. et med., Kuster. V. M. 41. Περαιωθεὶς, 56." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 7, 2, 12. * " Περαίωσις, Transitus, Philostr. p. 67. c. 15. Finis, Method. 396. 402. Andr. Cr. 1. 145. τοῦ βίου." Kall. Mss. * Περαιωτὸς, unde * Δυσπεραίωτος, Palladius de Brachman. p. 10. * Περαιωτικὸς, Gl. Penetrabilis. * " Ἀναπεραιόομαι, Schol. Eur. Andr. 938." Kall. Mss. * Ἀντιπεραιόω, Sozom. H. E. 9, 15. * " Ἀποπεραιόω, Desino, εἰς, Dionys. Areop. 122." Kall. Mss.] Διαπεραιόω, i. q. περαιόω, ut διαπορθμεύω ac διαπεράω i. q. πορθμεύω ac περάω, Plut. Sulla (27.) p. 857. meæ Ed. Μέλλοντος δὲ τοὺς στρατιώτας διαπεραιοῦν, Trajicere, Transportare. Unde Διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμὸν, Flumen transvectus, Qui flumen transmisit. At Soph. Aj. (730.) improprie εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν Κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη, pro Ut et e vaginis districti fuerint enses. Διαπεραίωσις, Transvectio, Trajectio, Transmissus, Trajectus, [Schol. Thuc. 3, 76. * Συνδιαπεραιόω, Schol. 6, 44. Basil. 3, 337. * Ἐκπεραιόω, unde * Διεκπεραιόω, Strabo 12. p. 809. * " Καταπεραιόω, Eust. p. 13, 14. * Καταπεραίωσις, 81, 5." Seager. Mss. * Συμπεραιόω, Phot. Bibl. 498. " Una prætereo, Method. 346. Terminor, εἰς, Clem. Alex. 379. * Συμπεραίωσις, Finis, 526. τοῦ βίου." Kall. Mss.]

Πέρην, Ionice pro Πέραν, Trans, Ultra. Itidem cum gen. Il. B. (535.) ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης: [626.] AT Πέρηθεν, Ex ulteriori parte, De ulteriori parte, [Lucian. 3, 459." Schæf. Mss.] Ἀντιπέρην, Ion. pro Ἀντιπέραν, Apoll. Rh. [2, 177. 722. 4, 68. " Antip. Thess. 18." Schæf. Mss. * Καταντιπέρην, Manetho 2, 22. 3, 423. 6, 287.] AT Ἀντιπέρηθεν, i. q. πέρηθεν, Ex ulteriori parte, opposita regione, [" Huschk. Anal. 117. Antiphil. 45." Schæf. Mss.]

[* " Περαΐτης, Transitor, Qui transit, Aqu. Gen. 14, 13. Vide Schol. Aristoph. Ὄρν. 823. Casaub. in Athen. p. 421, 23. et Joseph. de B. J. 2. p. 203, 8. 220, 10." Schleusn. Lex. V. T. * Ἀντιπεραΐτης, unde fem. * " Ἀντιπεραῖτις γῆ, Regio quæ ex adverso est, Tzetz. Ch. 1, 896. (p. 18.)" Elberling. Mss.]

ΠΕΡΑΩ, ήσω, et άσω, quod in prosa potius usitatum, Transeo, διαβαίνω, i. q. πείρω: unde et derivatum esse putant nonnulli: alii a πέραν vel πέρας, ut sit i. q. περαιοῦμαι. Il. M. (53.) de fossa ampla, οὔτ' ἂρ ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὐδὲ περῆσαι Ῥηϊδίη, Quam nec transilire nec transire facile erat, Nec transultu nec transitu facilis. Paulo ante dicit, Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν: accipiens synonymως περᾶν et διαβαίνειν: quibus opp. ὑπερθορεῖν s. ὑπερπηδᾷν, Saltu superare. Il. Ψ. (71.) Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐ-

δαο περῆσαι, Ut portas Plutonis transeam; nam arcebatur a ceteris animabus. Item περᾷν fluvium dicimur pro Transire, Il. Φ. (283.) de subulco, Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα, Quem torrens oppresserit hyeme transeuntem. Solent enim hyeme, propter crebriores et majores imbres, torrentes esse violentiores et transitu difficiliores. Plut. Camillo, Οὐκ ἦν ποταμὸν περάσαι, Transiri fluvius non poterat. E Xen. autem, (Ἀπ. 2, 1, 31.) Ἐπιπόνως διὰ γήρως περῶντες, Ægre per senectutem transeuntes, senectutem transmittentes, vel etiam Transigentes, ut dicitur Transigere vitam, et Transire vitam, ap. Sallust. Telum quoque περᾷν dicitur, itidem ut πείρειν. Sic Stat. longo perlata tenore Transiit hasta duos. Il. Φ. (593.) πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε Βλημένου, οὐδὲ πέρησε, Nec transiit, transadegit, penetravit. At Δ. (460.) πέρησε δ' ἄρ ὀστέον εἴσω Αἰχμὴ χαλκείη, ubi nota εἴσω. Cum infin. quoque construitur: Nonn. ὄφρα πιοῦσα Μηκέτι διψήσω, καὶ μηκέτι δεῦρο περήσω Ἐκ βυθίων λαγόνων ἀρύειν, Nec amplius huc transeam haustum aquam e profundis laticibus. Vel simpliciter Huc veniam; nam vox δεῦρο ei addita signif. aliquantulum mutat. Sic enim Joannes dixerat, Μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Idem alibi, εἰς σε περήσει, Ad te veniet. Itidem cum dicitur πέρασον ἔξω redditur tantummodo Exi. Soph. πέρασον ἔξω δόμων, Prodi ex ædibus, Exi e domo. Hom. dicit etiam περᾷν ἐπὶ οἴνοπα πόντον pro διαπερᾷν s. περᾷν, Trajicere, Transire, διαβαίνειν. Item Supero, Soph. (Œd. T. 673.) ὅταν Θυμοῦ περάσῃς, Ubi furorem superaris et veluti transieris: ὅταν ἐπὶ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς. Epigr. εἴ σε περήσω, Si te effugero, evasero, et veluti transiero. || Interdum est μεταβατικὸν, et significat Transporto, Trajicio; peculiariter vero de iis qui transportant ut vendant. Il. Φ. (40.) Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε, Transvexit ut venderet. Eust. exp., πέραν ἀπέδοτο, καὶ διὰ θαλάττης πλεύσας διεπώλησε: itidemque alibi dicit, περᾷν significare πέραν πιπράσκειν, In ulteriore regione vendere, In ulteriora loca transferre ut vendas: a quo περάω derivat πέρνημι: et πρᾶσαι, a quo πρᾶσις, de quibus infra. In ead. signif. Od. O. (386.) Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον ἠδ' ἐπέρασσαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ'· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκε: Vendiderunt me transvectum ad hujus viri domum: [cf. 428.] Et in pass., εἰς Λῆμνον πεπερημένος, in Lemnum transvectus et venditus: quod Eust. ex eodem Hom. affert. Cum vero ei junguntur adverbia motum in loco significantia, simpliciter redditur Vendo: Od. Ξ. (297.) Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσῃσι, καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, Ut ibi me venderet, πωλήσῃ, Schol. Sic Il. (Φ. 454.) Δήσειν καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων, Se vincturum et venditurum me in insulis longinquis. Ubi etiam nota περᾷν, s. περάαν Poëtice, usurpatum Attico more pro περάσειν, ut ἐλᾷν pro ἐλάσειν. Ad περάω autem significans simpliciter Transfero, pertinet quod ex Eur. (Hec. 53.) affertur, περᾷ ὑπὸ σκηνῆς πόδα, pro E tentorio profert pedem. Poëtice vero DICITUR Περόω pro περάω, ut ὀρόω pro ὁράω, quod legitur in Epigr. "Περῆσαι, Ionice pro περάσαι." [" Brunck. Antig. 337. 1182. Œd. T. 674. Apoll. Rh. 79. Musgr. Or. 208. Valck. Diatr. 239. Xen. K. Π. 651. Gesner. Ind. Orph. v. Ἐπέρησεν, ad Thom. M. 136. Eur. Phœn. 147. Hec. 53. ubi v. Brunck., item 661. Markl. Suppl. 112. Musgr. Iph. T. 516. Hel. 361. 1039. Herc. F. 139. Jacobs. Anim. 166. Anth. 11, 106. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Heyn. Hom. 5, 54. 7, 405. 8, 121. 124. 126. 130. Huschk. Anal. 27. Vendo, Ruhnk. ad H. in Cer. 132. it. Mitsch. cf. Clark. ad Il. A. 67. Ω. 8.: πρὸς, Herod. 668. Act., Porson. Or. 1427. Diod. S. 2, 502. Περάσω, περήσω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 51. 57. Clark. ad Il. A. 67. Περᾶσαι, περῆσαι, Heyn. Hom. 6, 284. Fut. περῶ, ad Mœr. 124. De forma, Valck. Oratt. 342. De quant., Clark. l. c. Περᾷν πόδα, ποδὶ, Wakef. Diatr. 10.: ἐπὶ, Heyn. Hom. 4, 339. Π. εὐδαίμων, Xen. K. Π. 7, 2, 20. Περόων, Agathias 50." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 268. κίνδυνον. Περόωντο, Opp. K. 2, 621. De περῆσαι

A et περᾶσαι, vide Hermann. ad Orphica p. 28.] Πέραμα, τὸ, Trajectus, Transitus. Utitur hoc vocab. Schol. Homeri (Od. Δ. 671.) πορθμῷ exponens τῷ διὰ περάματος τῷ στενῷ τόπῳ. Πέρασις, ἡ, Transitus, διάβασις, δίοδος: de ipsa Transeundi actione. Theophr. C. Pl. 2, (8, 4.) Τοῦτο δὲ παθόντα, h. e. ἐπικνισθέντα, Scalpta s. Incisa, καὶ πέρασίν τινα ἔλαβεν ὑγροῦ καὶ πνεύματος, καὶ τὸ θερμὸν εἰσδέχεται, ubi tamen non πέρασιν scriptum est, SED Ἀπέρασιν, mendose: [retinuit autem Schneid. in sua Ed., cf. 1, 17, 10. Ἀπέρασις, pro Vomitus, legitur ap. Plut. 6, 570. Cf. Ἐράω.] || Πέρασις βίου pro ἡ τελευτὴ, Finis, Exitus, ut Suid. exp. in h. l. Δότε βίου πέρασιν καὶ καταστροφήν τινα. [" Brunck. Œd. C. 102." Schæf. Mss.] Περάσιμος, ὁ, ἡ, Transmeabilis, Qui transiri potest, Vadosus, ut Cæsar loquitur: Arrian. (5, 9, 8.) de fluminibus Indiæ, Χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίνονται καί εἰσιν ὅπου περάσιμοι, Vado pedibusque transiri possunt. Ubi tamen mendose scriptum EST Παράσιμοι. [" Valck. Diatr. 270." Schæf. Mss.] Περατὸς, i. q. περάσιμος, Permeabilis, Per quem transitus patet, Qui transiri potest, Plut. Pyrrho (28.) p. 724. meæ Edit. Τάφρον οὐ περατήν. Ἀπέρατος, Qui transiri et permeari nequit, Impervius, Immeabilis, Innavigabilis, [" Philo J. 1, 554." Wakef. Mss.] Δυσπέρατος, Transitu difficilis. Apud Eur. (Med. 648.) δυσπέρατος αἰὼν, Ætas quæ difficulter transigitur. Ubi annotant legi ETIAM Δυσπέραστος, quod fuerit potius a περαίνω, quam a περάω, sicut ἀπέραστος. Περάτης, Peregrinus, q. d. Transitor, VV. LL. At Περάται Suid. accipit pro πορθμεῖς, ut infra videbis. [" Chrys. in Genes. Hom. 35. T. 1. p. 284, 14. Ἐπειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Εὐφράτου τὴν κατοίκησιν εἶχε, διὰ τοῦτο καὶ περάτης ἐλέγετο." Seager. Mss. Procl. Paraphr. 250. Schleusn. Lex. V. T. * " Περατικὸς, ad Diod. S. 2, 643." Schæf. Mss. Περατικοὶ, Gl. Transfluminales, Orig. Exh. ad Mart. 197.] Περητὸς, Ionice pro περατὸς, ut περήσω pro περάσω, Herod. (5, 52.) Περητὸς νηυσὶ ποταμὸς, Fluvius qui navibus transitur, non nisi navibus potest trajici. [* Περητὴρ, unde] Περητήριον, Quo perforare et transfodere aliquid possumus. Sic dicitur ab Hippocr. (Intern. Aff. 24.) Terebra recta et acuta, diversa a modiolo, Gal. Lex. Hippocr. περητηρίῳ exp. τρυπάνῳ τῷ εὐθεῖ καὶ ὀξεῖ: subjungens, Ἐστὶ γὰρ καὶ ἕτερον, ἡ χοινικίς: [legitur etiam * Τρυγληπήριον.] " Περιτήριον, Terebrum, τρύπανον, VV. LL. perperam pro " περητ."

"Ἀναπράω, per sync. pro ἀναπεράω, Penetro, Perforo, Perterebro: unde ap. Hippocr. ἀναπρῆσαι, " quod Gal. exp. ἀνατρῆσαι, ἐκτρῆσαι." [* " Ἐπαναπεράω, vide Προδρ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. 235. meæ Ed." Corai. Mss. * " Ἀντιπεράω, Trajicio, Tzetz. ad Lyc. 630. Leon. Gramm. Chronogr. 365. 379. 402." Kall. Mss. Ad Orph. Arg. 137. " Jo. Malal. 1, 98. 119. 177." Elberling. Mss.] Ἀποπεράω, Trajicio alicunde, Plut. Mario (37.) p. 780. meæ Ed. Ἀπεπέρασαν εἰς τὴν ἀντικρὺ νῆσον: [35. Lysandro 11. Pomp. 62.] Διαπεράω, Pertranseo, Trajicio, i. q. περάω, sicut διαπείρω cum πείρω, Isocr. Πελάγη διαπερᾷν, Maria transmittere, Xen. Œc. (11, 17.) Διαπερᾷν τὸν βίον, Transire vitam, ut Sallust. loquitur, s. Transigere, Traducere. Sic Chrys. Διαπερᾷν τὸν χρόνον, Traducere tempus. [" Clark. ad Il. A. 67. Brunck. Andr. 855. Wakef. Herc. F. 832. Porson. Phœn. 1409. Dionys. H. 1, 486. Narro, Bibl. Crit. 3, 2. p. 26." Schæf. Mss.] " Διαπέρω, ερῶ, Transeo, Trajicio, " Plut. Themist. Διαπέροντες εἰς νῆσον, In insulam " transeuntes, VV. LL.; sed perperam, procul dubio " pro διαπερῶντες, a διαπεράω." Διαπέραμα, τὸ, Trajectus, Hes. v. Πορθμὸς, [" Fischer. ad Palæph. 187." Schæf. Mss. * " Διαπέρασμα, Buttm. Schol. Od. Δ. 671." Elberling. Mss. * Διαπερασμὸς, Epiph. 1, 630. * Διαπέρασις, unde * Διαπεράσιμος, Hes. 185. Phav. 151. " Heyn. Hom. 5, 457." Schæf. Mss.] Εἰσπεράω, Transeo, Trajicio in, περάω εἰς, Nonn. εἴς σε περήσει, " Penetro, Ingredior," Hesiod. Ἔργ. 2, (272.) Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα, In Chalcidem trajeci, sc. navi. [Orph. Arg. 74. 354. 466. 905. 1372.]

Ἐκπεράω, Transeo ex, Eur. (Andr. 824.) *δωμάτων ἐκπερᾷ*, Exit ex ædibus. Sic Soph. *πέρασον ἔξω δόμων*, Exi e domo. Pro Trajicio, *ἀποπεράω*, usus est Hom. Od. H. (35.) *νηυσὶ πεποιθότες ὠκείῃσι Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι*. Eur. (Iph. A. 18.) dicit *ἐκπερᾷν βίον*, Vitam transire s. traducere, Ævum transmittere, ut alii interpr. ‖ Accipitur etiam transitive pro Traduco, Trajicio, Transporto, sicut et *περάω*, Num. 11, (31.) Ἐξεπέρασεν *ὀρτυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάττης τὸ πνεῦμα*, Ventus abreptas trans mare coturnices detulit. [" Brunck. ad Eur. Med. 436. Or. p. 216. Valck. Hipp. p. 252. Musgr. Herc. F. 387. Cycl. 510. Or. 54. Porson. ibid. Jacobs. Anth. 11, 283. Abresch. Æsch. 2, 32. Huschk. Anal. 28. Wakef. Georg. 138. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Ἐκπ. *ποδὶ*, Wakef. Diatr. 10." Schæf. Mss. * Ἐκπέραμα, Æsch. Ch. 653. * Ἐκπερατὸς, unde * Δυσεκπέρατος, Eur. Hipp. 678. 882.] Διεκπεράω, Transeo. Sed sonat q. d. E loco aliquo per alium transeo. Interdum pro Exeo, sicut *διέξοδος* modo pro Exitu, modo pro Transitu usurpatur. Frequentius pro Transeo, Trajicio, Apoll. Rh. 2, (901.) Ἀχέροντα *διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς*, Trajecere remis. ‖ Trajicio, Transfigo, Perforo, Aristoph. (Πλ. 283.) *πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες*. [" Transeo, itinere terrestri, *τὴν ἄνυδρον*, Herod. 3, 4. *τὸν ποταμὸν*, 5, 52." Schw. Mss. * Συνεκπεράω, Xen. K. 4, 5. * Ὑπεκπεράω, Orph. Arg. 68.] Ἐμπεράω, Trajicio s. Transeo in, etiam Transveho in: sicut *ἐκπεράω* tam neutraliter quam transitive capitur. Cujus verbi nulla afferuntur exempla, sed inde derivatum videtur ESSE Ἐμπέραμος, Qui transit s. trajicit in, Vector, *ἔμπορος*. Callim. H. in Jovem (71.) *οὐ σύ γε νηῶν Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον*, Schol. *ἐμπόρους*. ‖ Alias tamen *ἐμπέραμος* idem significat cum *ἔμπειρος*, Peritus, ut et Hes. testatur, qui *ἐμπέραμον* exp. *ἔμπειρον*. Et sic exponi etiam potest *νηῶν ἐμπεράμους*, Rei nauticæ peritos, Nautas. [" Ruhnk. Ep. Cr. 129. Brunck. Soph. 3, 509." Schæf. Mss.] Ἐμπεράμως, Perite, Scite, *ἐμπείρως*, Schol. Callim. H. *εἰς Λ. Π.* (25.) *ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα Χρίματα*. Cui Ἐμπέραμος ADDE Ἐμπερὴς, quo itidem pro *ἔμπειρος* usus est Soph. Ulysse Furente, Hes. [* " Καταπεράω, Anna C. 398." Elberling. Mss. * Συμπεράω, Plotin. de Pulcr. 134. Cr. " Schol. Eur. Or. 1551." Kall. Mss.]

Περαάσκω, Poëtice pro *περάω*, Transeo, Trajicio, Od. E. (480.) de duobus fruticibus, Τοὺς *μὲν ἂρ οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων*, Οὔτ' *ὄμβρος περάασκε διαμπερὲς*, Nec unquam eos pertransiit imber.

Πρήσσω originem traxit e *περήσω*, facta syncope, ut in *κρητὴρ*, a *κεράσω* s. potius *κερήσω*, Ionico. Dicitur vero *πρήσσειν ὁδὸν* pro Transire viam, h. e. Iter facere, Viam ire, Apoll. Rh. 1, (1267.) *πρήσσει δ' ὁδὸν*, Od. N. (83.) de equis scutica incitatis, Ὑψόσ' *ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον*, Eunt s. Carpunt viam. Idem dicit etiam *πρήσσειν ὁδοῦ*, ubi subaudiri potest *διὰ*, sicut cum alibi dicit *ἕλκησιν πεδίοιο*, et *ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο*, Eust. subaudiri scribit *διά*. Od. O. (47.) *ἵππους Ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο*, Ut viam carpamus, eamus, s. Per viam. Schol. exp. *περάσωμεν*. [" Pierson. Veris. 158. Wakef. S. Cr. 2, 4. Kuster. Bibl. Chois. 87." Schæf. Mss.] UNDE Διαπρήσσω, quod ejusd. est signif., sicut *διαπεράω* et *περάω* idem valent, i. e. Pertranseo, Transeo per, Od. B. (429.) et Il. A. (483.) Ἡ δ' *ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον*, Il. B. (785.) *μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο*, ubi exp. *διεπέρων διὰ τοῦ πεδίου*, Transibant campum, Currebant per campum. Item Percurro, Od. Ξ. (197.) Οὔτι *διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ*: i. e. *διέλθοιμι*. [" Kuster. l. c. Heyn. Hom. 4, 399. 5, 595. 8, 383. Ruhnk. Ep. Cr. 249. Pierson. l. c. Wakef. S. Cr. 2, 3. ad Herod. 318." Schæf. Mss.] SED ET Πρῆσε ejusd. originis esse videtur Eustathio, vel a VERBO Πρήθω: nam hæc verba Il. A. (481.) Ἐν *δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον*, enarrans p. 139. *πρῆσεν* exp. *ἐφύσησε*, subjungens, Θέμα *δὲ τοῦ πρῆσεν, ἢ τὸ πρήθω, ἢ τὸ περῶ συγκοπὲν, ἐξ οὗ καὶ τὸ πρήσσουσα καὶ διαπρήσσουσα κέλευθον, ὅ ἐστι διαπερῶσα*. Igitur *πρῆσεν* s. potius *ἐνέ-*

A *πρησεν*, est enim tmesis, AB Ἐμπρήθω, significat Inflavit, Flatu implevit, *ἐπούρισε, κατούρωσε*. " Διαπρηστεύω, " Indicium defero. Affertur enim ex Herod. (4, 79.) " Διεπρήστευσε *πρὸς τοὺς Σκύθας*, pro Indicium detulit " Scythis, Indicavit." [" Sed fortasse *τὸ διαπρηστεύειν*, quod a *διαπρήσσειν* deductum videtur, idem signif., sc. Pertransire, Percurrere. Quare l. h. ita vertetur, Ad Scythas transiit, Profectus est, Ivit." Porti Lex. Ion. " Vitiosa forsan est scriptura pro *διεδρήστευσε*, Transfugit." Schw. Mss.]

¶ Περάω accipi et pro Vendo supra docui: a quo quæ derivata sunt, seorsim ponere satius visum est, propterea quod signif. multum a præcedentibus sunt diversa: necnon quoniam syncopen quandam patiuntur. NAM Πρηθῆναι dicitur ET Πραθεὶς pro Περηθῆναι et *περαθεὶς*, sicut *κεκραμένος* pro *κεκεραμένος*: ET Πρᾶσις AC Πρατὴρ pro *πέρασις* ac *περατὴρ*, sicut *κρᾶσις* et *κρατὴρ* pro *κέρασις* et *κερατήρ*. SOLUM Πέρνημι non *συγκέκοπται*. Porro quod AD Πρηθῆναι attinet, formatum est e fut. *περήσω*, facta sync.: B unde ap. Herod. (2, 54.) Πρηθεὶς *εἰς Λιβύην*, Venundatus in Libya, s. potius In Libyam traductus et venundatus. Itidem *πεπρῆσθαι*, Venditum esse, Veniisse. Est indidem et VERBALE Πρητήριον, [e * Πρητὴρ,] Locus in quo venum exponuntur res venales, i. e. Forum: pro quo communis lingua dicit Πρατήριον. Legitur autem illud Πρητήριον ap. Herod. [7, 23.]

Πράω igitur, UNDE Πιπράσκω, per reduplicationem, ut *πιφαύσκω* a *φάω*, et *πιπίσκω* a *πίω*, significat Vendo. Apud Schol. Thuc. Πιπράσκει *δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον*, Argento omnia vendit, Nihil non venale habet proposita pecunia: quod ei sit lucri bonus odor e re qualibet. Plut. Apoph. Ληφθέντων *δὲ πολλῶν αἰχμαλώτων, ἐπίπρασκεν αὐτούς*: Solone, Πιπράσκονται *ἐπὶ τῇ ξένῃ*, Venduntur in extera regione, Alii, In exteram regionem vendendi emittuntur. Pro quo Hom. diceret *περῶνται*. Præt. act. *πέπρακα*. Unde partic. ap. Demosth. Phil. 4. Τοὺς *πεπρακότας αὐτούς*. Apud Eund. Πεπρακέναι *ἑαυτὸν*, Sese vendidisse. C Pass. Πέπραμαι, Venditus sum, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 9.) Ἐκήρυξεν *πεπρᾶσθαι ὅστις αὐτομολοίη*, Vendendos esse qui transfugerent, Hastæ addicendos. Et partic. ap. Paul. ad Rom. 7, (14.) Πεπραμένος *ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν*, Venditus et addictus peccato. Aor. pass. est Ἐπράθην. Unde ap. Thuc. Ἐπράθη *ταλάντων εἴκοσι*, Venditus est viginti talentis: Et Ἐπράθησαν, Venundati sunt, Plut. Pericle. Item Πραθεὶς, Venditus, Venundatus, Idem in Fabio: et in Act. 5, (4.) Ii vero, qui hæc deducunt a VERBO Πράσσω s. *πράττω*, exempla ejus usus nulla afferunt; nam quod e Plat. de LL. affertur, Πραττέσθω *διπλοῦν*, pro Solvat duplum, non est ab hoc *πιπράσκω*, sed a Πράττω, Exigo, a quo et Εἰσπράττω, item Ἐκπράττω, de quibus suo loco. [" Πιπράσκω, Thom. M. 703. 719. 740. Musgr. Hel. 891. Wakef. Phil. 978. S. Cr. 4, 134. ad Charit. 268. Π. *πρὸς ἀργύριον*, Valck. Callim. 299. Πεπράσομαι, *πραθήσομαι*, Mœr. 294. et n. Πέπραμαι, de quant., Porson. Med. p. 20. Πεπραμένος, Valck. Diatr. 274. Πραθῆναι *εἰς*, Idem Oratt. 409. ad Herod. 131. D Hinc *περάσω*, Clark. ad Il. A. 67. Πιπρήσκω, Callim. 1, 458." Schæf. Mss. Manetho 6, 727.] Πρᾶσις, ἡ, Venditio, alicubi etiam Auctio, Plato de Rep. 2. Πρὸς *ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονεῖν*, Operam suam ad emtionem et venditionem locare. Idem, Τὴν *πρᾶσιν ποιεῖσθαι*, Vendere, Venale habere, In vendendo occupatum esse. Quod vero Plut. Othone (4.) dicit, Τὴν *ἐπὶ πράσει διαπωλοῦσι σῖτον*, Philelph. vertit, Ad emtiunculas annonam vendunt. Item Βίων Πρᾶσις inscribitur Luciani Dialogus quidam, i. e. Vitarum auctio, ut Micyllus vertit. Ex 4 Reg. 12, (5.) Ἀπὸ *τῆς πράσεως αὐτῶν*, pro Juxta ordinem suum. Alicubi scribitur Πράσις. [" T. H. ad Plutum p. 477. Porson. Hec. p. 75. Ed. 2. Thom. M. 268. 329. 768. Aristoph. Fr. 275. Πρ. *εἰς*, ad Charit. 78. Πρᾶσιν *αἰτεῖσθαι*, 317. T. H. ad Lucian. Dial. p. 76. ad 1, 277." Schæf. Mss.] Ἀπρασία, ἡ, Emtorum penuria, Cum nihil vendere possumus; alii interpr. Vilitas: quo tamen vocabulo significatur potius ἡ *εὐωνία*. Liban. Κατέλαβεν *ἀπρασίαν τῶν φορτίων*,

ὧν ἐκόμιζε. [Eupolis ap. Bekk. Anecd. 83.]. Ἐλευθεροπράσιον, τὸ, Liberorum venditio. Unde ἐλευθεροπρασίου δίκη, Actio quæ in eum instituebatur, qui liberum vel etiam servum alienum vendidisset. JCti appellant Crimen plagii. J. Poll. l. 3. Καὶ δίκη δὲ κατὰ τῶν ἀνδραποδιστῶν ἐλευθεροπρασίου. "Παμπρασία, "Omnium rerum venditio, s. rerum omnis generis. "Dicitur ἐπὶ τῶν πάντα πωλούντων: necnon ita vo"catur ἡ πρᾶσις τῶν ἐπίπλων, quæ fit per præconem. "J. Poll." Πράσιμος, ὁ, ἡ, Venalis, Qui venum exponitur, Vendibilis, J. Poll. (7, 8.) ex Isæo et Xen. Vide Ἔμπορος. ["Ad Mœr. 423. ad Lucian. 1, 528." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 4, 5, 14.] Πρατέος, Vendendus, Plato de LL. Πρατὴρ, ὁ, Venditor, Plato de LL. 11. Ἀναγέτω μὲν ὁ ἔχων εἰς τὸν πρατῆρα ἢ τὸν δόντα, Ad venditorem, vel donatorem. Item πρατὴρ λίθος, Lapis cui mancipia venalia imponebantur, unde mancipia vendebantur: quem Aristoph. vocat τράπεζαν, Plut. Solone, Τὸν κήρυκος λίθον. ["Liban. 47. Theod. 4, 339." Wakef. Mss.] Πρατήριον, τὸ, Locus in quo res venales venum exponuntur, Forum: B
pro quo ap. Herod. Ionica dialecto Πρητήριον, cui synonymum πωλητήριον. Sic dicitur etiam ὁ πρατὴρ λίθος, Lapis ille in quo servi venales exponebantur, J. Poll.: Plaut. O stulte, nescis nunc vendite; atque in eo stas lapide, ubi præco prædicat: i. e. ἐπὶ τοῦ πρατηρίου, ἐπὶ τοῦ πρατῆρος λίθου. In hoc vero Basil. l., qui non integer citatur, Τούτους ἀγαγὼν εἰς τὸ πρατήριον, ambiguum est an pro illo Lapide accipiatur, an pro Foro et mercatu. ["Ad Mœr. 314. Wytteub. Select. 372. ad Herod. 522. Thom. M. 768." Schæf. Mss. Plut. 7. p. 172. Hutt. τὰ τῆς ὀπώρας πρ., sc. ἀγγεῖα.] Πράτης, ὁ, Venditor, i. q. πρατὴρ, J. Poll. ex Isæo et Hyperide. [Gl. Venditor, Auctor, Distractor. "T. H. ad Plutum p. 444. * Παλιμπράτης, 446. "Epist. Socr. 1. init., ubi v. Orell." Boiss. Mss.] Πράτρια, ἡ, Venditrix. [* Πρατὸς, Vendendus, Venalis, 2 Macc. 11, 3. Soph. Trach. 279.] Ἄπρατος, ὁ, ἡ, Qui nondum venditus est, non venditur. Nam J. Poll. ἄπρατα exp. non solum τὰ μήπω πεπραμένα, sed etiam τὰ μὴ πιπρασκόμενα: C
quemadmodum, inquit, ἄπρατος ἀνὴρ dicitur ὁ μὴ πιπράσκων ἑαυτὸν, Qui se non vendit, operam linguamve suam non habet venalem, i. e. Integer, Incorruptus, Qui fidem addicere pecunia non didicit, ὁ μὴ δωροδοκῶν, ἀδωροδόκητος, ἀδέκαστος. ["Toup. Opusc. 1, 235. ad Charit. 296. * Δύσπρατος, Monthly Review Aug. 1799. p. 433." Schæf. Mss. Athen. 262.] Παλίμπρατος, Qui iterum venditus est, se sæpius vendi sivit, sæpe commutata servitute vafer evasit, priore hero relicto subinde alii se addixit, Veterator, J. Poll. Ὁ δὲ πολλάκις πραθεὶς, ὃν εἴποι τις ἂν παλίμπρατον, παλίμβολος ἂν λέγοιτο. Et παλίμπρατα, Iterum s. Sæpius vendita. Idem J. Poll. Καὶ τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα, ἀναπωλούμενα, ἀναπιπρασκόμενα, παλίμπρατα, παλίμβολα. ["Ad Timæi Lex. 205. Jacobs. Anth. 8, 396. T. H. ad Plutum p. 446. * Τρίπρατος, Cattier. Gazoph. 95. Aristoph. Fr. 288." Schæf. Mss. "Herodian. Epimer. 288." Boiss. Mss. Schol. Soph. Œd. T. 1063. Eust. Il. Θ. p. 616, 44. Od. A. p. 39, 17. 19. * Πρατίας, D
Photio ὁ τὰ δημόσια πωλῶν, κῆρυξ δημόσιος. * Πρατίζομαι, unde * Ἀποπρατίζομαι, Vendo, LXX. Tob. 1, 7. * "Ἀργυροπράτιον, Jo. Malal. 2, 109." Boiss. Mss.]

Ἀναπιπράσκω, Revendo, Venditum mihi vendo vicissim: ut faciunt οἱ παλίμπωλοι s. παλιγκάπηλοι: UNDE Ἀνάπρασις, Cum venditum nobis revendimus aliis. J. Poll. Τὸ δὲ δεύτερόν τι πιπράσκειν, ἀναπωλεῖν ἐρεῖς καὶ ἀναπιπράσκειν· καὶ τὸ ἔργον, Ἀνάπρασις. Ibid. Οἱ ἀναπιπράσκοντες: item τὰ ἀναπιπρασκόμενα, quæ et παλίμπρατα paulo ante. Ἀναπράτης, Qui revendit sibi vendita. Διαπιπράσκω, Divendo, Plut. 872. meæ Ed.(=3, 165.) Οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης. ["Ad Charit. 255." Schæf. Mss.] Διάπρασις, ἡ, Ipsa divendendi actio, Venditio, Plut. Sulla (33.) p. 865. meæ Ed. Τὰς δ. τῶν δεδημευμένων οἴκων, ["Dionys. H. 3, 1376." Schæf. Mss. * Διαπράτης, Gl. Distractor. * "Ἐκπιπράσκω, Dem. 121. 145." Seager. Mss.] Ἐμπιπράσκω, Vendo in. Unde ἐμπέπραται ap. J. Poll. 7, (9.) c. 2. [* "Ἐπιπιπράσκω, Clem. Alex. Pæd. 3, 3." Routh. Mss. "Schol. Aristoph. Πλ. 1038." Kall. Mss.] Καταπιπράσκω, Vendo, Venundo, Venum expono. Unde καταπραθεὶς ap. Lucian., Venditus, Venum expositus. [* "Μεταπιπράσκω, Phryn. Σοφ. Προπαρ. 51. Schol. Aristoph. N. 1199. Suid. v. Προθέν." Boiss. Mss.] "Μεταπράσεις ædium dicun"tur, cum venditæ aliter extruuntur, Strabo 5. p. "103(=359.) Ξύλοις καὶ λίθοις πρὸς τὰς οἰκοδομίας, "ἃς ἀδιαλείπτως ποιοῦσιν αἱ συμπτώσεις καὶ ἐμπρήσεις "καὶ μεταπράσεις, ἀδιάλειπτοι καὶ αὗται οὖσαι. Qui"bus subjungit, Καὶ γὰρ αἱ μεταπράσεις ἑκούσιοί τινες "συμπτώσεις εἰσὶ καταβαλόντων καὶ ἀνοικοδομούντων "πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἕτερα ἐξ ἑτέρων: nam qui veteres "domus emunt, de novo eas ædificare solent, et alias "facere ab illis quæ ipsis venditæ sunt." [Gl. Cocinatura, Cocionatura. Μεταπράτης· Cocio: M. ἀνδραπόδων, Mango, Venalicarius. Μεταπράται· Bolanæ. "T. H. ad Plutum p. 446." Schæf. Mss. * Περιπιπράσκω, Bekk. Anecd. 432." Boiss. Mss.] Προπιπράσκω, Prior Vendo. UNDE Προπράτης, [s. * Προπρατὴρ,] Qui prior vendit. A quo οἱ ἀναπράται emunt quæ revendant, qui ET Προπράτωρ: idem ferme qui προξενητὴς et Pararius. Sed tamen Proxeneta tam apponitur ab emtore, quam a venditore, atque ab utraque parte contrahentium: Προπράτωρ vero tantum stat a parte venditoris, ideoque et προπώλης dicitur; estque velut Venditoris institor. J. Poll. 7, c. 2. Ὁ δὲ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν, προπράτωρ: quem Aristoph. προπώλην appellat, Plato προπωλοῦντα. Utitur porro ea voce προπράτωρ Dinarch. et Isæus, Lysias voce προπράτης, ut ibid. annotat. Locus autem Plat., ad quem J. Poll. respicit, est de LL. 12. Ἐγγυητὴς μὲν δὴ καὶ ὁ προπωλῶν ὁτιοῦν, τοῦ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος ἢ καὶ μηδαμῶς ἀξιόχρεω· ὑπόδικος δ' ἔστω καὶ ὁ προπωλῶν καθάπερ ὁ ἀποδόμενος: quæ verba Bud. sic vertit, Qui quippiam vendit, sponsor esto et repromissor pro emtore, ut si is non jure postea alii eam rem vendiderit, i. e. mancipio tradere nequiverit, non minus ille prior venditor auctorque quam posterior teneatur. Sed sunt qui perperam a Bud. προπράτωρ reddi Auctor contendant, eum l. sic vertentes, Porro fidejussor et proxeneta, qui malo auctori et venditori malæ fidei, aut qui non est solvendo, in quovis negotio institoris munere fungitur: tam vero evictionem præstet institor quam venditor. Ubi etiam annotant, venditorem, i. e. τὸν πωλοῦντα, proprie auctorem esse: institorem vero, i. e. τὸν προπωλοῦντα, fidejussoris sive sponsoris, qui sua fide jubet, tantum partes tenere, qui auctor credendi a Donato dicitur: i. e. auctor secundus, ut Ulp. tradit a vulgo nominari. Προσπιπράσκω, Aliis adjunctum vendo, Vendo cum. Unde ap. J. Poll. 7, c. 2. προσπεπρᾶσθαι. Συμπιπράσκω, Una vendo, Venditionis socius sum et particeps, ["Joseph. 525, 26." Wakef. Mss.] Συμπράτης, ὁ, Qui cum alio aliquid vendit. Quod vocab. Lysias usurpavit; dixit enim is, Προπράτας, τοὺς σὺν ἄλλοις πιπράσκοντας, Poll. l. c.

Ab eod. Περάω FIT Περνάω pleonasmo literæ ν, ut tradit Eust. INDE Πέρνημι. Significat autem Περνάω s. Πέρνημι itidem Vendo, In aliam regionem venum exporto, ut ipsum Περάω. Eust. exp. πέραν που καὶ μακρὰν τῆς οἰκείας πωλῶ. E quo est partic. Περνὰς, quo utitur Hom. Il. X. (45.) Κρείνων ἢ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων. Ubi simpliciter accipitur pro Vendens: nisi malis, Domo exportatum vendens. PASS. Πέρναμαι, Vendor, Venum exportor. Aristoph. Ἱππ. (176.) διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται, i. e. πιπράσκεται. Et partic. Περνάμενος ap. Eust. ["Περνάω, ad Timæi Lex. 273. ad Il. Ω. 8. Πέρνημι, Theogn. 1167. Ammon. 193. Περνὰς, Schol. Plat. 121." Schæf. Mss.] Περνάσκω, Vendo, Venum exporto, Venum abduco, Il. Ω. (752.) Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Πέρνασχ' ὅντιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον. Ubi nota hoc verbum cum præp. ἐς, sicut supra habuimus, ἐπέρασαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματα, Venum exportarunt, abduxerunt.

HINC Πόρνος, ὁ, Qui corpus suum prostituit et

A veluti vendit, corpore quæstum facit, ut pueri meritorii, qui et ἑταιρεύοντες. Bud. interpr. Cinædus, Exoletus. Πόρνος quis sit, et unde dictus, Xen. 'Απ. 1, (6, 13.) p. 426. aperte ostendit, Τήν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι: mox, Καὶ τὴν σοφίαν ὡσαύτως τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας, σοφιστὰς, ὥσπερ πόρνους, ἀποκαλοῦσι. Et ap. Aristoph. (Πλ. 155.) παῖδες πόρνοι, Pueri qui corpore quæstum faciunt, meritorii. [" Ad Charit. 217. ad Xen. Eph. 181. Lennep. ad Phal. 60. 130. Tresling. Advers. 58. Phryn. Ecl. 183. Thom. M. 534. 911. Jacobs. Anth. 6, 379. 12, 88. Trium generum, Herodian. Philet. 458. Piers." Schæf. Mss.] Πόρνη, ἡ, Femina quæ corpus suum prostituit et veluti vendit, quæstum corpore facit. Uno verbo Meretrix, Scortum, Prostibulum. Cui multa synonyma a Comicis ficta vide in Σποδησιλαύρα. Apud Athen. 14. ἡ παρ' ἐμοὶ πόρνη. Anaxilas ap. eund. Athen. 13. (p. 572.) 'Εκ τῆς ἑταίριας, ἑταίρας τοὔνομα Προσηγορεύθη· καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις, Πόρνης, ἑταίρας δ', εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἐλλυθώς. [" Munck. ad Anton. Lib. 168. Verh., ad Charit. 217. ad Xen. Eph. 181. Tresling. Advers. 58. Wakef. S. Cr. 5, 149. Π. γυνὴ, Jacobs. Anth. 6, 169. Π. ἄδοξος, Mœr. 415. * Πόρνης, (ὁ, pro πόρνος,) Crates 2. Jacobs. 380." Schæf. Mss. Anal. 1, 186.] Πορνοβοσκὸς, ὁ, ἡ, Leno, Lena, ad verbum Qui scorta et meretrices alit, prostibula alit: Cic. Qui alieno amori servit. Synonyma, προαγωγὸς, μαστρωπὸς, et ἡ προϊστῶσα γυναῖκας ἐπὶ μισθῷ τοῖς παρατυχοῦσι συμφθειρομένας. [Æschin. 26. 89. Demosth. 1354. Aristoph. 'Ιππ. 1066. Θ. 565. et Schol., Athen. 55. " Phryn. Ecl. 183. 190. Thom. M. 731." Schæf. Mss.] Πορνοβοσκία, ἡ, Lenocinium: Plaut. Lenocinium facere pro Πορνοβοσκεῖν, Meretrices alere. Æschin. (84.) Τὴν τοῦ Κτησιφῶντος πονηρίαν καὶ π. Πορνοβοσκέω, Lenocinium facio, Plaut. i. e. Meretrices et prostibula alo: qua signif. ex Ulp. affertur Quæstuarias mulieres alere atque prostituere. Lat. uno verbo dicunt Lenocinari: Cic. dicit etiam Alieno amori servire. Hermog. de Stat. Οἷον εἰ Σωκράτην τις πλάττοι πορνοβοσκοῦντα, ἢ 'Αριστείδην ἀδικοῦντα. Utitur Aristoph. quoque (Eip. 849.) et Plut. [6, 661. Athen. 44. " Thom. M. 731." Schæf. Mss.] Πορνοβοσκεῖον, τὸ, Locus in quo meretrices et scorta aluntur, Lupanar: quod et πορνεῖον nominatur. [Πορνοβοσκειομάχοι, Qui lupanaria defendunt, et suo patrocinio comprobant, Schneidero susp. * 'Αντιπορνοβοσκὸς, Athen. 100. " Cf. Bibl. Gr. 2, 436. Osann. Anal. p. 75." Boiss. Mss.] Πορνογράφος, Qui meretrices depingit, describit, de meretricibus librum conscribit, ὁ συγγεγραφὼς περὶ τῶν ἑταιρίδων, Athen. (567.) ubi etiam hoc composito πορνογράφος utitur. Πορνοκόπος, ὁ, ab Hes. exp. * ἑταιροτρόφος, necnon πόρνος, adeo ut significet non solum Lenonem, sed etiam Illum ipsum qui corpus suum prostituit. [Phrynichus Bekkeri p. 12. Lobeck. 416. LXX. Prov. 23, 21. " Thom. M. 731." Schæf. Mss. * Πορνοκοπία, Schol. Aristoph. "Ορν. 286.] Καταπορνοκοπέω, In meretrices insumo: ut κατοψοφαγέω dicitur In opsonia insumo; vel etiam Mereretricibus alendis exhaurio, ut faciunt οἱ πορνομανεῖς, Scortando exhaurio. [J. Poll. 3, 117.] Πορνομανὴς, Meretrices insano amore prosequens, Meretricio amore ad insaniam usque flagrans, [Schol. Aristoph. B. 432. * " Πορνομύστης, Theod. Diac. Acr. 1, 69." Boiss. Mss. * Πορνοσκόπος, Ignat. Epist. 9. p. 200, nisi scr. πορνοκόπος.] Πορνοτελώνης, Leno, Qui pecuniam aliquam publico ærario solvit, ut lenocinium facere possit, h. e. scorta alere et ex eis quæstum facere, J. Poll. ex Hermippo Comico. [* " Πορνότριψ, Thom. M. 103. 731. Phryn. Ecl. 182." Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. 1097—8. Synes. Ep. 32. * Πορνοτρόφος, Euseb. Hist. Eccl. 266. * " Πορνοτύπη, ad Mœr. 416." Schæf. Mss. * Πορνοφίλας, Anal. 3, 239. * Πορνοφόνος, Greg. Naz. 2, 134. * " Τρίπορνος, Triscortum, Inde ab avia meretrix, Athen. 595. Hinc * Τριπορνεία, Triplex scortatio, Avita scortatio, 587." Schw. Mss. * Φιλόπορνος, Nilus Paræn. 222. * Πορνοσύνη, Manetho 4, 314.] Πορνικὸς, Meretricius, Chrys., Πορνικῆς ὀρχήσεως μισθὸς, Greg. Naz. Γέλως πορνικός. Item ap. Æschin. p. 20(=16.) πορνικὸν τέλος, Tributum meretricium: quod sc. persolvunt vel ipsæ πόρναι, vel οἱ πορνοτελῶναι s. πορνοβοσκοί. [" Jacobs. Anth. 10, 56. 96." Schæf. Mss. * Πορνικῶς, Eust. Od. p. 1438. " Theod. Diac. Acr. 5, 106." Boiss. Mss.] Πορνίδιον, Meretricula, ut ἑταιρίδιον, Scortillum, Catullo, Aristoph. N. (997.) Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, Malo petitus a scortillo: B. (1301.) πορνίδια σκολιά. [Lucian. 1, 136. " Ad Mœr. 427. Ammon. 42." Schæf. Mss.] Πορνεύω, Scortor, Meretricor, ut Colum. loquitur, Quæstum corpore facio, Corpus meum prostituo, Æschin. p. 18(=13.) Εἰ οὗτος πεπόρνευκέ τε καὶ τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν. In frequentiori usu est pass. Πορνεύομαι, teste Bud.: qui etiam addit, πορνεύομαι pleniorem habere signif. quam πορνεύω, sicut ἀπορούμαι quam ἀπορῶ, et similia. Æschin. l. c. Οὐ γὰρ δὴ δοκεῖ αὐτῷ εἶναι δυνατὸν, τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον πεπορνεῦσθαι καὶ τὰ πατρῷα κατεδηδοκέναι, Corpore meruisse s. quæstum fecisse, Corpus

B prostituisse pecunia. Utitur Demosth. (414. 612.) quoque et Lucian. (2, 212. 700.) Et Athen. l. 13. 'Επαύσατο πορνευομένη ἔτι νέα οὖσα. [" Toup. Opusc. 1, 369. Lennep. ad Phal. 45. 60. Valck. ad Herod. 48. Thom. M. 376. Wakef. S. Cr. 4, 117. * Πορνεία, 5, 150. Toup. Opusc. 1, 369." Schæf. Mss.: Gl. Fornicatio, Lenocinium. Schleusn. Lex. V. T. " Metaphor. notat πλεονεξίαν, εἰδωλολατρίαν, Clem. Alex. 464. φιληδονίαν, 744. Athan. 2, 59. * Μαστροπορνεία, 553. fors. μαστροπεία." Kall. Mss. * Πορνευτὴς, fem. * Πορνεύτρια, Aristoph. Fr. Γεωργ. 12. ex J. Poll. 7, 201.] Πορνεῖον, τὸ, Locus in quo scorta se prostituunt, quæstum corpore faciunt, i. e. Lupanar: quod et πορνοβοσκεῖον. Utitur Xenarch. Comicus ap. Athen. (569.) 'Επὶ τοῖσι πορνείοισιν ἃς ἔξεσθ' ὁρᾶν Εἰληθερούσας. [Aristoph. B. 113. Σφ. 1283. " 'Επὶ πορνείου καθέζεσθαι, Toup. Opusc. 1, 63." Schæf. Mss.] 'Εκπορνεύω, i. q. πορνεύω, Scortor, Meretricor, Corpus meum prostituo. Sed præp. signif. aliquatenus intendit. In Epist. Judæ (7.) 'Ως Σόδομα

C καὶ Γομόῤῥα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι, καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας, Simili modo atque illæ scortatæ et carnem alienam sectatæ. [" Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 35." Kall. Mss. * " Συνεκπορνεύω, Una effuse scortor, Jer. 3, 1. sec. Compl. συνεξεπόρνευσας, quæ lectio fortasse orta est e σὺ ἐξεπόρνευσας, quod reliqui libri habent." Schleusn. Lex. V. T.] Καταπορνεύω, Scortor. || Stupro, Constupro, Stuprum infero, Plut. (9, 268.) Τοὺς μὲν γὰρ Διονυσίου παῖδας καὶ τὴν γυναῖκα καταπορνεύσαντες οἱ περὶ τὴν 'Ιταλίαν ἀνεῖλον. || Prostituo: quo sensu ex Herod. (1, 94. 196. affertur καταπορνεύω τὰ θήλεα τέκνα, Filias adigo ad quæstum corpore faciendum. || Lenocinor, eo sensu quo Cic. dicit Tibi serviet, tibi lenocinabitur, i. e. Lenociniis abblandior, Greg. Naz. Μὴ γεῦσιν καταπορνεύσωμεν, Ne gustui lenocinemur, abblandiamur, gustum deliniamus saporum lenociniis et illecebris. [" Ad Herod. 48. 94. ad Lucian. 1, 389. Lennep. ad Phal. 45. 60. Thom. M. 377. 375." Schæf. Mss.]

D Καταπόρνευσις, ἡ, Scortatio, Constupratio, [" Heind. ad Plat. Gorg. 90." Schæf. Mss. * " Συμπορνεύω, Clem. Alex. 40." Kall. Mss.]

" ΠΕΡΥΣΙ, Anno præterito, s. Anno proxime " elapso, Anno superiore: ut ὁ πέρυσι σῖτος, Frumen" tum anni superioris: et αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, Lega" tiones anni superioris, ap. Dem. Sic etiam aliquis " aliquid facit πέρυσι, Philostr. Her. (670.) Εἶδον αὐ" τὸν π., Vidi ipsum anno superiore, Dem. Π. ἐπιδη" μῶν, Cum anno superiore esset in urbe. Item " Synes. Ep. 72. Τὸν οὔπω π. ἡμμένον τοῦ πράγμα" τος: 66. Πέρυσιν οὔπω γεγονότι τοῦ καταλόγου, " Qui anno superiore nondum eram in hoc numero. " Et προπέρυσι, Ante annum superiorem, Ante an" num proxime elapsum, s. Anno ab hinc tertio. " Accipitur πέρυσι latius etiam pro Antehac, Ante " hoc tempus: ut Hes. quoque in genere dicit signi" ficare παρεληλυθότα χρόνον. Xen. 'Ελλ. 3, (2, 6.) " 'Εσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι, Iidem nunc " sumus qui ante hoc tempus. Sunt qui pro Nuper

" etiam usurpari dicant: nullum tamen istius signif. " afferentes exemplum." [" Valck. Adoniaz. p. 389. ad Lucian. 2, 318." Schæf. Mss. Cf. Gataker. ad M. Anton. 10, 7.] " Πέρισυ, perperam in quibusdam " Codd. scribitur pro πέρυσι." [* " Ἐκπέρυσι, Lucian. Pseudo-Soph. 7." Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 47.] " Προπέρυσι, Ante annum superiorem, Tertio " anno ante præsentem." [Plato Euthyd. 272. Demosth. 467. 901.] " UNDE Προπερυσινὸς, Qui est " anni ante præsentem tertii. Vide infra." [* Τριπέρυσι, J. Poll. 6, 165.] " INDE Περυσινὸς, Qui anni " superioris est: ut οἱ π. ἄρχοντες ap. Plat. Epist. " Qui anno proxime exacto magistratum gesserunt. " Sic οἱ π. ἡγεμόνες ap. Aristot. H. A. 9. Duces " anni superioris. Et ὁ π. καρπὸς, Fructus anni " proxime elapsi, Theophr. H. Pl. 3, 12. de fructu " juniperi, Διαμένει δ' εἰς ἐνιαυτόν· εἶθ' ὅταν ἄλλος " ἐπιφυῇ, ὁ π. ἀποπίπτει. Et mox de ipsa junipero, " Ὡς δὲ οἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ λέγουσι, τρεῖς ἅμα καρποὺς " ἴσχει, τόν τε π., οὔπω πέπονα· καὶ τὸν προπερυσινὸν, " ἤδη πέπονα καὶ ἐδώδιμον· καὶ τρίτον τὸν νέον ὑπο- " φαίνει. Itidem Aristot. H. A. l. 5. dicit, Ἐκ τῶν " π. κυημάτων, pro E fœtu anni superioris. Περυσινὸς " dicitur etiam ὁ ἔφηβος ἄρτι, teste J. Poll., ut qui " proxime exactos pueritiæ annos excesserit. Perpe- " ram pro eo ap. Hes. scriptum Περσινὸς, omisso υ." [" Ad Thom. M. 33." Schæf. Mss. * Περσύας, * Περσυνὸς, pro * Περυσίας, περυσινὸς, Gal. Gloss. J. Poll. 2, 56. Ælian. H. A. 7, 47.]

" ΠΕΡΔΙΞ, ικος, ὁ, ἡ, Perdix, Avis satis nota: de " qua vide Aristot. H. A. 9, 8.: Plin. 10, 33.: nec- " non Athen. l. 9. Masc. οἱ πέρδικες passim legitur: " fem. αἱ πέρδικες ap. Aristot. H. A. 6, 1., ubi de fe- " mineo sexu dicitur." [" Brunck. Aristoph. 2, 186. Soph. 3, 419. Callim. 1, 468. Jacobs. Anth. 7, 5. 11, 113. Schneid. Anab. 40. Thom. M. 550." Schæf. Mss. * Περδικοθήρας, Ælian. H. A. 12, 4. * Περδικοτρόφος, Strabo 14. p. 965.] " Περδικοτροφεῖον, Lo- " cus ubi aluntur perdices, J. Poll." [Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss.] " Περδίκιον, τὸ, Parvus per- " dix, Athen. l. 14. Περιεφέρετο περδίκια καὶ χηνία " ὀπτὰ, 8. e Philippo Comico, Ἀλεκτρυόνιον, φάττιον, " περδίκιον." [" Sed pro περδικίων ap. Athen. 105. corrigendum περκιδίων e p. 329." Schw. Mss.] " A- " lias περδίκιον est etiam Herbæ nomen, quæ et " ἑλξίνη dicitur, Lat. itidem Perdicium, Celso Herba " muralis, Scribonio Herba urceolaris: vulgo Parie- " taria. Nomen ei dedit perdix avis, id maxime " eruens, Plin. 21, 17. et ante eum Theophr. H. Pl. " 1, 11. Idem Plin. ejusd. l. c. 30. Parthenium, " inquit, Celsus ap. nos Perdicium et Muralium vo- " cat." [" Casaub. ad Athen. 140." Schæf. Mss.] " Περδικιδεὺς, Pullus perdicis. Vide Περιστερεὺς," [et Ἀηδονιδεύς. " Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252. Περδικιόνης, Valck. Adoniaz. p. 402. Huschk. Anal. 102. * Περδικικὸς, Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 159. * Περδίκειος, 6, 33. * Περδικιὰς, άδος, ἡ, Herba Parietaria, Alex. Trall. 1. p. 19., 2. p. 157. 161., 3. p. 172. * Περδικίτης, ὁ, λίθος, 11. p. 640. * Περδικίζω, unde] " Διαπερδικίσαι, Hesychio διαλα- " θῆσαι, διαφυγεῖν. Itidemque Etym. Infra διεκπερ- " δικίσαι." " Ἐκπερδικῆσαι, metaphorice a perdici- " bus est διολισθῆσαι καὶ διαδράναι: nam animal hoc " est πανοῦργον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶντας, Hes. " Suid. Supra διαπερδικίσαι, ut ap. Suid. quoque " ἐκπερδικίσαι per ι, atque ita ap. Aristoph. etiam " scriptum reperitur Ὄρν. (768.) Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν " αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι, Perdicis modo callide " effugere; astutissimum enim hoc animal est in " quærendis sibi pullisque suis effugiis, ut fusius ibi " docet Schol. et ante eum Aristot. ac Plin. ille " H. A. 9, 8. hic vero, 10, 33." " Διεκπερδικίσαι, " Suidæ est διαδράναι, ἐκφυγεῖν, ἐξαπατῆσαι, Effu- " gere, Decipere: ἀπὸ τοῦ πέρδικος, inquit, πανούρ- " γου ὄντος καὶ ἀποδιδράσκοντος. Supra διαπερδικί- " σαι."

" Περδίκα, ἀγρίππα, σίττα, ψίττα, sunt ἐπιφθέγματα " ποιμενικὰ, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ, quibus utuntur, " cum διώκουσιν, Schol. Theocr."

ΠΕΡΔΩ, Pedo, Crepitum ventris emitto. At Plaut. Crepitat mihi venter: de eo, cui incogitanti erumpit crepitus. Unde fut. 2. Παρδῶ, a quo aor. 2. ἔπαρδον, Pepedi, Crepitum ventris emisi. Ex Aristoph. cum gen. affertur πέρδω σου pro πέρδω κατὰ σοῦ, vel καταπέρδω σου, Oppedo tibi. Pass. Πέρδομαι, eadem signif. usurpatur, qua act. Πέρδω, Aristoph. N. (9.) πέρδεται Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. Inde fut. 2. παρδήσομαι, ut ἀποπαρδήσομαι. Præt. med. πέπορδα, Pepedi, Aristoph. N. (392.) Σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας; Quales crepitus emisisti. || Πέρδειν, est etiam σχῆμα παλαίσματος, J. Poll. [Aristoph. Εἰρ. 547. ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν Πέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί. " Πέπαρδε vox Græca non est. Thema est πέρδομαι: nam act. forma præsentis ap. Comicum non occurrit; præteritum med. πέπορδα, quod supra 335. plusquamperf. ἐπεπόρδειν, Σφ. 1305. aor. 2. ἔπαρδον, fut. 2. med. παρδήσομαι. Compp. sunt καταπέπορδα et κατέπαρδον. Barbarum est πέπαρδα. Impressorum omnium lectio est πέπαρδεν, et sic liquido scriptum in A. In B. hanc scripturam reperi καταπέπαρδεν ἄρτι. Est illud καταπέπαρδεν eodem nomine, quo simplex, vitiosum, et præterea duabus supervacuis syllabis versum onerat; sed ex eo sponte sua enascitur genuina et sincera lectio, quam reposui, κατέπαρδεν ἄρτι κ. τ. λ. Sic Σφ. 618. Βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν. Πλ. 618. Καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν." Brunck. ad l. c. " Aristoph. Fr. 285." Schæf. Mss.] Πορδὴ, Crepitus ventris, [Gl. Peditus, Schol. Aristoph. N. 392. * Πορδαλέος, Qui præ timore pedit, Lucian. Lexiph. 10.] In VV. LL. ponitur ETIAM Περδὴ, ἡ, itidem pro Crepitus ventris: quod mendosum esse puto. [Foës. Œcon. Hippocr. * Πέρδησις, Hippocr. 40. 196.] Ἀποπέρδω, Pedo, Crepitum ventris emitto, Diog. L. Ὥστε ποτὲ μελετῶν, καὶ μεταξύ πως ἀποπαρδὼν, ὑπ' ἀθυμίας οἴκοι κατάκλειστος ἦν, Aristoph. Πλ. (699.) μέγα πάνυ Ἀπέπαρδον· ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. Et ἀποπάρδῃς, Pedas, " Crepitum ventris emittas, " ap. Alex. Aphr. Probl. Est aor. 2 subj. Ab eod. " ἀποπαρδεῖν dici Ἀποπαρδακᾷ, tradit Hes., sed non " exp." Apud Aristoph. item ἀποπαρδήσομαι fut. passivæ vocis, B. (10.) Εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι. Dicitur ET Ἀποψοφεῖν ET Ἀποπνέειν pro ἀποπέρδειν. [" Eust. 102, 7." Seager. Mss. " Valck. Phœn. p. 750. (Schol. ad v. 1183.)" Schæf. Mss. Anal. 3, 208. * " Ἀποπάρδημα, Const. Manass. Amat. 2, 82." Boiss. Mss.] Ἀποπορδὴ, ἡ, I. q. simplex πορδὴ, Crepitus ventris, Alex. Aphr. [" Probl. 1. p. 296. perperam pro * Ἀποπάρδησις." Schn. Lex. Suppl.] Ἀνταποπέρδω, Crepitum ventris emittenti oppedo, Crepitum ventris emitto adversus, Oppedo, Aristoph. N. (293.) βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν Πρὸς τὰς βροντὰς, Tonitribus oppedere volo. Καταποπέρδω, Crepitum ventris emitto contra, Oppedo. [* Ἀποπαρδίζω, Phav. Lex. 101. * " Ἐκπορδέω, Nicet. Eugen. 7, 285." Boiss. Mss.]

Καταπέρδω, i. q. καταποπέρδω, Aristoph. Πλ. (617.) Τῶν χειροτεχνῶν Καὶ τῆς πενίας καταπαρδεῖν, Paupertati oppedere: [Σφ. 618. Vide Πέρδω.] Προσπέρδω, idem, vide Θαλάμαξ. " Προσπαρδεῖν, Oppedere, ap. " Aristoph." [B. 1074. * Ὑποπέρδομαι, Suppedo, 1129.]

[* Σιληπορδεῖν, Photio τρυφᾷν, καὶ * Σιληπορδία, ἡ ἄγαν τρυφή. Vide Lucian. Lexiph. 21. et Schol., item Athen. 212.]

[* Πόρδωνες, οἱ, nominantur Cynici ap. Arrian. Epict. 3, 22, 80.]

[* Πεπραδίλαι, Photio πορδαὶ, ἢ γένος ἰχθύων ὅμοιον μεμβράδι. Vide etiam Hes., ap. quem est * Πέπριλος pro Piscium genere. Apul. de Herbis c. 7. dicit Leontopodion Græce vocari Prapedilos et Prapedios.]

ΠΕΡΘΩ, έρσω, Diruo, Everto, Vasto, Depopulor, Od. E. (107.) δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν, Decimo anno vastata et eversa urbe abierunt. Itidem Ξ. (241.) πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν, Il. Σ.

(454.) Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ σκαιῇσι πύλῃσι, Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν Ἔκτανε, Urbem expugnassent et evertissent, cepissent et diruissent. Ubi etiam nota AOR. 2. Ἔπραθον a FUT. 2 Πραθῶ, pro Παρθῶ, per metathesin; regulariter enim dicendum esset Παρθῶ a πέρθω, ut παρδῶ a πέρδω. Pass. Πέρθομαι, Evertor, Vastor, Expugnor et diruor, Il. B. (374.) πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, Ω. (729.) πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης Πέρσεται, Π. (708.) Χάζεο διογενὲς Πατρόκλεις, οὔ νύ τοι αἶσα Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων, Quoniam fatum non est Trojam tuis manibus excindi et everti. Ubi etiam NOTA Πέρθαι pro πεπέρθαι, vel πέρθεσθαι. Schol. per aor. exp. πορθηθῆναι. || Homines quoque πέρθειν dicitur aliquis pro Perdere, Neci dare, Trucidare, Perimere, quasi Evertere vita, Soph. (Tr. 1198.) Κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους. Eust. scribit Πέρθω derivari a πρήθω facta metathesi et τροπῇ literarum: ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ταῖς πορθουμέναις πόλεσι. Solent enim hostes incendere urbes quas vastare volunt. [" Valck. Phœn. p. 180. Tull. Gem. 4. Musgr. Tro. 72. Herc. F. 700. Porson. Phœn. 498.: ἀνθρώπους, Lobeck. Aj. p. 401." Schæf. Mss. Heind. ad Plat. Protag. 521. Buttm. Lexil. 107.]

Πέρσις, ἡ, Vastatio, Eversio, Expugnatio, Aristot. Poët. recensens fabulas e Parva Iliade desumtas, Ἰλίου πέρσις καὶ ἀπόπλους, καὶ Σίνων καὶ Τρωϊάδες. [" Paus. 3, 238. 241. Heyn. Hom. 4, 477." Schæf. Mss.] Περσέπτολις, ὁ, ἡ, Urbium vastator, eversor, populator, Epith. Palladis ap. Aristoph. [N. 967. " Brunck. 1, 86. 2, 104. Bentl. 323. Jacobs. Anth. 7, 153." Schæf. Mss.] Inversa compositionis forma DICITUR Πτολίπορθος pro eod. Περσεφόνη, SIVE Περσεφόνεια, ut Πηνελόπη et Πηνελόπεια, Quæ cædibus omnia vastat: est Nomen proprium filiæ Jovis et Cereris, quam Proserpinam Lat. appellant. Etymon Græci ita exprimunt, διὰ τὸ πάντα πέρθειν τῷ φόνῳ. Aïdoneus quoque Molossorum rex filiam suam Περσεφόνην appellavit, uxorem, Δήμητρα [Κόρην,] et canem, Κέρβερον, ut refert Plut. Theseo (31.) Vocatur eadem Περσεφόνη, ETIAM Φερσεφόνη, ITEM Περσέφασσα. [" Ad Anton. Lib. 169. Verh., Mœr. 396. et n., Thom. M. 892. Agathias 7. et Jacobs., item Anth. 6, 131. 11, 153. Heyn. Hom. 5, 627. Φερσεφόνη, Jacobs. Anim. 35. Anth. 6, 131. 265. 318. 8, 337. 9, 18. 265. 10, 46. 395. 12, 53. ad Diod. S. 1, 232. 385. 2, 571. ad Dionys. H. 1, 274. Thom. M. l. c. * Φερσεφόνειος, Jacobs. Anth. 12, 235. * Φερσεφόνεια, Heyn. Hom. 5, 627. Φερσέφαττα, Thom. M. 550. 892. Add. ad 535. Eur. Hel. 173. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 194. Toup. Opusc. 1, 126. Verh. ad Anton. Lib. 298. ad Mœr. 396. Φεῤῥέφαττα, Thom. M. ll. cc. Fischer. l. c. * Φεῤῥεφάττιον, Thom. M. 892." Schæf. Mss.]

Διαπέρθω, Devasto, Diruo, Depopulor, Everto. Unde FUT. Διαπραθῶ, Evertam, Devastabo. A quo AOR. 2. Διέπραθον, Everti, Vastavi, Dirui, Expugnavi. Il. A. (367.) Τὴν δὲ διεπράθομέν τε καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα. Fut. 2. infinitivi modi Διαπραθεῖν, et resolutione Ionica Διαπραθέειν, H. (32.) διαπραθέειν τόδε ἄστυ, Σ. (511.) Ἠὲ διαπραθέειν ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι. Et pass. διεπράθετο πόλις, Od. O. [383. " Conf. c. διαῤῥαίω, Heyn. Hom. 6, 250." Schæf. Mss.] " Διαμπραθέειν, Hesychio διαπορθῆσαι, Deva- " stare. Poëtice pro διαναπραθεῖν, s. διαπραθεῖν, a " διαπέρθω." Ἐκπέρθω, Vastando excindo, Expugno et everto, Il. A. (19.) Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, i. e. ἐκπορθῆσαι, καταστρέψαι. Unde AOR. 2. Ἐξέπραθον, (125.): a QUO Ἐκπραθέειν pro Ἐκπραθεῖν, Expugnare, Vastando evertere et excindere. [" Heyn. Hom. 5, 467. Ilgen. ad Hymn. 412. * Συμπέρθω, Markl. Iph. p. 403." Schæf. Mss. " Eur. Hel. 105. Καὶ ξύν γε πέρσας, αὐτὸς ἀνταπωλόμην." Seager. Mss.]

Πορθέω, i. q. πέρθω, e quo et derivatum est: commune prosæ Scriptoribus cum Poëtis, superius autem πέρθω Poëtis peculiare. Od. Ξ. (264.) Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, Vastabant et populabantur agros, Thuc. 3 A Τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν, Devastarunt, 8, (57.) p. 281. Μὴ τῆς τροφῆς ζητήσει πορθῶσι τὴν ἤπειρον. Sic Xen. Ἑλλ. 4, (6, 12.) Τὴν μὲν χώραν ἔκαε, Incendiis vastabat. At 6, (5, 27.) Κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν ἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας. Ubi etiam nota οἰκίας πορθοῦντες, sicut ap. Plut. Camillo, Τὰς οἰκίας ἐπόρθουν, Vastabant et diripiebant. Et πόλιν s. πόλισμα πορθεῖν, Thuc. 2. Τῆς τε γῆς ἔτεμον, καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον καὶ ἐπόρθησαν, Ceperunt et vastarunt: ut supra ex Hom., ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Sic Herodian. 3, (9, 6.) Πολλὰς δὲ πόλεις καὶ κώμας πορθήσας, Expugnatis urbibus vicisque multis, Polit. At ad Galat. 1, (13.) Ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν, Vastabam. Apud Thuc. πορθεῖν τὰ ἱερὰ Schol. exp. καίειν. Pass, Πορθοῦμαι, Vastor: Item Evertor, Diruor, Isocr. Paneg. Τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὅσην περ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, Tam præsto fuerunt quam futuri erant, si suos agros vastari vidissent. Herod. Πορθουμένη λῃστείαις, Prædonum incursionibus vastata. B Πόλεις quoque πορθεῖσθαι dicuntur, Isocr. Panath. Τὰς πόλεις αὐτῶν, τὰς μὲν παντάπασιν ἀναστάτους γεγενημένας, τὰς δὲ, πεπορθημένας. Ubi etiam nota πεπορθημένας minus significare quam παντάπασι ἀναστάτους γεγενῆσθαι, i. e. Funditus eversas s. dirutas aut excisas. Idem in Archidamo, (A. 164.) Πεπορθῆσθαι δὲ τὰς πόλεις. Ex Aristoph., πορθούμενος σκόροδα, activa signif. pro Depopulans. [" Eur. Phœn. 568. Valck. p. 180. Ilgen. Hymn. 412. Thom. M. 321. ad Diod. S. 1, 429. 592. 597. 680. 684. 731. 2, 6. 12. 14. Tull. Gem. 3. Tzschuk. Ind. ad Eutrop. v. Vastare." Schæf. Mss. Τοὺς καταφυγόντας διώξαντες ἐπόρθησαν προθύμως, Diod. S. 11, 32. cf. 12, 34. Plato 4, 571. Heind. Themistocl. Ep. 19. * " Πεπορθημένως, Suid. v. Ἀνάστατος." Kall. Mss. " Bekk. Anecd. 393." Boiss. Mss. * Τρίπορθος, pro τριπόρθητος, Dosiadæ Ara 2. * Πόρθημα, Plut. Sulla 16.] Πόρθησις, Eversio, Vastatio, Populatio, Depopulatio, etiam Direptio. Ab Hes. exp. ἐρήμωσις, καθαίρεσις, ἁρπαγή. Utitur Hermog. [Diod. C S. 16. p. 526, 42. Schol. Soph. Phil. 1376. * Πορθητήρ, unde * Πορθητήριος, Tzetz. Chil. 11. p. 215. * Πορθήτωρ, Æsch. Ag. 915. Choëph. 974.] Πορθητής, Eversor, Vastator, Depopulator, Populator, Ovid. [Schol. Lycophr. 38. 524. * Πορθητικὸς, Hes. p. 17. Phav. 12. Gl. Πορθητικὴ μηχάνη· Sambuca. * Πορθητὸς, unde] Ἀπόρθητος, ὁ, ἡ, Non vastatus, Non eversus et dirutus. Hes. ἀπόρθητοι exp. * ἀδιαμέριστοι, * ἀναιχμάλωτοι. Alioqui potest etiam significare Qui vastari et dirui non potest. [" Ad Corn. Nep. 75. Stav., ad Diod. S. 2, 53. Ἀπορθήτη, Porson. Med. p. 64. Lobeck. Aj. p. 243. Ἀπόρθητος, ἡ, ἀπορθήτη, Valck. Phœn. p. 87. ad Med. 826." Schæf. Mss. * " Δυσπόρθητος, Schol. Æsch. Pr. 166." Dindorf. Mss. Tzetz. Exeg. Il. 140, 13. * Εὐπόρθητος, Phav. 47.]

[* Ἀντιπορθέω, Lycophr. 1397. Eur. Tro. 359.] Διαπορθέω, Devasto, Depopulor, Diripio, i. q. διαπέρθω, Il. B. (691.) Λυρνησσὸν διαπορθήσας. At cum homo aliquis διαπεπορθῆσθαι dicitur, reddas potius D Eversus esse. Soph. Aj. (896.) Ὤιχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι. [" Koen. ad Greg. Cor. 27." Schæf. Mss.] Ἐκπορθέω, Devasto, Everto, i. q. ἐκπέρθω, Depopulor, Diripio. Plato, Πόλεις ἐκπορθεῖν, Vastare et diripere urbes, λεηλατεῖν. [" Fischer. ad Palæph. 158. et Ind., Diod. S. 1, 716. ad 2, 158. Lobeck. Aj. p. 401. * Ἐκπορθεύω, Jacobs. ad Anthol. Palat. 474." Schæf. Mss. * Ἐκπόρθησις, Gl. Devastatio, Expugnatio, " Anna C. 63." Elberling. Mss.] Ἐκπορθήτωρ, Eversor, Vastator, Depopulator, Eur. (Suppl. 1222.) ἐκπορθήτορες πόλεως. [* Ἐκπόρθητος, unde * Εὐεκπόρθητος, Apollon. Lex. p. 90. * Καταπορθέω, Gl. Devasto. * Συμπορθέω, Eur. Or. 885. Strabo 8. p. 541.]

ΠΕΡΙ, CUM GEN. De, Hesiod. Ἀ. (251.) Δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων, Contentionem habebant de iis qui cadebant, i. e. Contendebant de iis etc. Sic in soluta quoque oratione dicitur ἐρίζειν περί τινος, et ἀμφισβητεῖν περί τινος: ut a Plat. Protag. Ἐγὼ μὲν καὶ

αὐτὸς, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν, καὶ ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή: quæ Cic. vertit, Nunc a vobis, Protagora et Socrates, postulo, concedatis alter alteri, et inter vos de hujusmodi rebus controversemini, non concertetis. Huic affine est, στασιάζειν περί τινος, et στάσις s. στάσεις περί τινος: Aristot. Polit. 5. Γίγνονται μὲν οὖν αἱ στάσεις οὐ περὶ μικρῶν, ἀλλ' ἐκ μικρῶν. Item, ἐρωτᾷν περί τινος, Interrogare de aliqua re. Et λέγειν περί τινος, Dicere de aliqua re, Verba facere de re aliqua. Vel λέγειν τι aut εἰπεῖν τι περί τινος, Demosth. (318.) Ὡς ἐὰν πρότερός τις εἴπῃ τὰ προσόνθ' ἑαυτῷ, περὶ ἄλλου. Et βουλεύεσθαι περί τινος, Deliberare de aliqua re, aut etiam de homine quopiam: Plut. Apoph. Τὴν πόλιν περὶ ἐμοῦ πείθων βουλεύεσθαι, καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ. Quinetiam ποιεῖν τι περί τινος: ut in Xen. (Ἀπ. 1, 3, 1.) Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας, ἢ περὶ προγόνων θεραπείας, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων. Alio etiam sensu Thuc. 2, (6.) Μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν. Sed hi duo loci aliter potius quam ad verbum Latine reddi debent. Alicubi certe commode additur accus. ante præp. De in Lat. interpretatione: ut cum dicit Thuc. 1, (85.) Καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πέμπετε μὲν περὶ τῆς Ποτιδαίας, πέμπετε δὲ περὶ ὧν οἱ ξύμμαχοί φασιν ἀδικεῖσθαι, possumus vertere Mittite ad Athenienses legatos de Potidæa. Quæ tamen interpr. ferri et ipsa potest. Sic autem et Xen. verbo πέμπω usus est, cum alibi, tum K. Π. 6, (2, 5.) Πεπομφέναι δὲ Κροῖσον καὶ εἰς Λακεδαίμονα περὶ συμμαχίας. Sed et ap. ceteros Scriptt. huic verbo sæpe adhibetur hæc præp. Adhibetur autem et aliis multis, sicut Lat. præp. De, quæ tibi lectio eorum facile ostendet. Sed hoc sciendum est, interdum in hac signif. SCRIBI Πέρι: ut ταῦτα λέγοντες Ἡρακλέους πέρι, Hæc dicentes de Hercule. Sic Μιῆς πέρι παρθένου, Herod. De una virgine. Item cum gen. longius ab ipsa præp. remoto, ut ap. Plat. Apolog. (3.) Ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω. || Pro: ut exp. Il. Ψ. 437. ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, ubi tamen et aliter reddi potest. Affertur itidem e Plat. de LL. περὶ ψυχῆς μάχομαι, quod redditur Pugno pro anima. Sic autem Orationem Demosthenis, περὶ Στεφάνου inscriptam, quibusdam placuit appellare Orationem Pro Corona: aliis tamen alioqui reddentibus De Corona. At de hoc loquendi genere, Περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι, quod redditur Pro nihilo duco, dicam paulo post. || Propter, Ob: Eur. Phœn. (527.) τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, Propter tyrannidem, regnum; Regnandi gratia, Cic. p. 111. mei Cic. Lex. perinde ac si dictum esset ἕνεκα: quod adverbium reddi solet Gratia, s. Causa. Itidem certe περὶ pro ἕνεκα, ap. Thuc., Περὶ ὧν ἥκουσι. Sed et ap. Aristoph. exp. ἕνεκα, N. (1004.) Οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου. At vero ap. Jo. 10, (33.) Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, Ob bonum opus, aptius quam Boni operis gratia. || Περὶ Poëtice cum gen. quoque, pro Circum, Circa, ut περὶ σπείους, quod ex (Od. E. 68.) affertur pro Circa specum: (130.) περὶ τρόπιος βεβαῶτα, pro περὶ τὴν τρόπιν βεβαῶτα, i. e. τὴν τρόπιν περιβεβηκότα, quibus verbis significat, περιβάδην τρόπει νεὼς ἐποχούμενον. Apud Hesiod. vero (Ἔργ. 2, 98.) περὶ χειρὸς ἐέργων exp. χειρὶ περιλαμβάνων. || Præ, Ultra: sed poëticus est hic quoque usus: Il. A. (417.) Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων Ἔπλεο, i. e. περισσότερον πάντων, Eust., Latine reddideris, Præ omnibus, Ultra omnes, etiam Plus quam omnes. Et περὶ πάντων σε τίω, ap. Eund. Præ omnibus te honoro. Il. Φ. (105.) Καὶ πάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων, ubi etiam exp. περισσῶς ab Eust., dicente significare aperte ἐπίτασιν. Quidam certe ex hoc ipso περισσῶς per sync. factum esse crediderunt. Sed et hoc sciendum est, his in Il. inveniri etiam SCRIPTUM πέρι. Quam ego scripturam dederim potius ultimo illi loco, ubi per se ponitur, et sine casu, sicut et in aliis ejusd. Poëtæ Il., quam ceteris duobus. || At vero cum dicitur περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι s. ποιοῦμαι, item περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, s. πλείονος, vel πλείστου, aut περὶ ὀλίγου, s. περὶ ἐλάττονος, et περὶ οὐδενὸς, in his inquam ac similibus loquendi generibus, præpositioni περὶ nulla

A seorsum datur interpr. in sermone Lat.: qui genitivo contentus, pro περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, et περὶ πλείονος, et περὶ πλείστου, dicit Magni s. Pluris s. Plurimi s. Maximi facio: itidemque περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαι s. ἡγοῦμαι, Nihili facio, duco: ut dicitur Parvi duco, et Minoris duco. Fateor alioqui dici potius, Pro nihilo duco: ac certe si in ceteris itidem uti possemus præpositione hac Pro, idem valere περὶ in illis, quod Pro ap. Lat. in hujusmodi loquendi formula, dicendum foret: sed contra si interpr. respiciamus, quæ ceteris convenit, habens nimirum solum gen., vacare potius dicemus præp. περί.

Περὶ, CUM DATIVO, Circum, Circa: ut περὶ στήθεσσι ap. Hom., Circum pectora: Il. K. (131.) Ὡς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα. Itidem Od. O. (60.) Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροῒ σιγαλόεντα Δῦνεν, Il. A. (317.) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, Nidor qui circa fumum volvebatur, fumo circumvolvebatur, obvolvebatur: aut circumvolutus s. obvolutus: sicut et περὶ quidam cum verbo B jungentes, exp. περιελισσομένη καπνῷ: atque ita in aliis plerisque Il. jungi solet verbo hæc præp., ubi dat. habet. Sic autem et in soluta oratione περὶ interdum dat. habet pro Circa, et quidem in certis loquendi generibus; alioqui enim magis usitata est cum accus. constructio. Plato de Rep. 2. Π. τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν, Herod. Π. τῇσι κεφαλῇσι ἔχειν, Xen. (K. 'A, 7, 4, 2.) Π. τοῖς στέρνοις: ut ap. Hom. περὶ στήθεσσι, Philostr. Her. Π. αὐτοῖς φαίνεται τὸ αἷμα, Diosc., Π. τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων εὑρίσκεται. Apud Thuc. autem, Π. τοῖς δορατίοις, ἐφθείροντο, ubi non assentior iis qui præpositionem vacare existimant. || In: ut περὶ θυμῷ, et περὶ κηρὶ, ap. Hom. Sed περὶ θυμῷ φιλεῖν et περὶ κηρὶ φιλεῖν, id potius est quod Lat. dicunt, Amare ex animo. At μαχήσασθαι περὶ δαιτὶ, Od. B. (245.) exp. non solum μαχήσασθαι ἐν δαιτὶ, sed et μαχήσασθαι περὶ δαιτός: de q. l. consule Eust. Hoc certe addendum videtur iis quæ de περὶ sumto pro In: sc. non solum accipi pro In habente ablativum, sed et pro In habente ac- C cus.: i. e., non solum pro ἐν, sed et pro εἰς: Apoll. Rh. (2, 128.) πίπτοντα περὶ σφίσι, Cadentia in sese: alii tamen, Inter sese, item Alia super alia. || Cum autem verbo φοβοῦμαι, aut δέδοικα, s. δέδια, aliive synonymo jungitur περὶ dativum habens, tunc reddi solet De, perinde sc. ac si gen. haberet. Il. P. (242.) Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Tale est (K. 240.) ἔδεισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Sic in soluta oratione, Thuc. Περὶ τῇ πάσῃ πόλει δεδιέναι: 2. Δείσαντες περὶ τοῖς ἔξω, et, Φοβηθεὶς περὶ τῷ χωρίῳ ἐρήμῳ ὄντι. Tale est ap. Eund. (6, 9.) Περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ὀρρωδῶ. Et ap. Herod. Περὶ τῇ Πελοποννήσῳ δειμαίνω. Invenitur autem et cum duplici casu, i. e. cum dat. simul et accus.: ut cum dicit Thuc. 4, (123.) Ἀλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβουμένων τὸ κατάδηλον, Timentium sibi ipsis ne patefierent.

Περὶ, CUM ACCUS. Circa, Circum, Il. M. (303.) φυλάσσοντας περὶ μῆλα, sc. βώτορας ἄνδρας. Alicubi autem ei præfigit ἀμφὶ, Il. B. (305.) ἀμφὶ περὶ κρήνην, Undique circa fontem, Lucian. (3, 217.) Πρῶτον μὲν D ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχήν. Cic. autem vertit Ob, ap. Plat. Timæo, Τοῦ περὶ τὸ πρόσωπον πυρὸς, Ignis qui est ob os offusus. Possimus autem, ut opinor, interpretari etiam Ignis qui est ori circumfusus. Juncta autem accusativo personæ præp. περὶ, interdum simpliciter redditur Circa, ut cum dicit Dem. (23.) Τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὑτὸν ἔχει, Hos amat et circa se habet, Herodian. 1, (6, 22.) Ἐγκειμένων δὲ τῶν περὶ αὐτὸν θεραπόντων, Plut. de Def. Orac. Εἰκάζειν δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν φιλολόγους συχνοὺς ὄντας. Idem vero dixit, Τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοὺς, sed habente περὶ alium quam in præcedentibus verbis usum, ut paulo post docebo. Cum autem dicitur οἱ περὶ αὐτὸν sine adjectione, geminum usum habet; nam interdum sumitur pro iis qui sunt circa ipsum, i. e. ipsum circumstant, et ejus latus cingunt, ut solent comites aut familiares, et sodales, vel generalius amici, aut etiam ministri, atque adeo servi; ideoque redditur alicubi illis aliisve hujusmodi vocabulis, e quibus est Asseclæ s. Sectatores: red-

ditur et Sui. Nonnunquam vero capitur οἱ περὶ αὐτὸν pro Ipse. Exempla prioris usus sunt hæc. Æschin. c. Ctes. Φέροντας μὲν τῷ δήμῳ ἐλπίδας κενὰς, Δημοσθένει δ' ἀργύριον καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν, Plut. Cimone init. Καὶ καταβαλόντες αὐτόν τε καὶ τῶν περὶ αὐτὸν οὐκ ὀλίγους, Sulla, Ἐφιέντος αὐτοῦ καὶ χαριζομένου τοῖς περὶ αὐτὸν, Galba, Πλεῖστοι τῶν περὶ Τιγελλῖνον καὶ Νυμφίδιον ἐν τιμῇ γεγονότων, ubi redditur, Plurimi Tigellini Nymphidiique familiares. Bud., postquam dixit οἱ περὶ accipi interdum pro Homine et comitatu ejus vel sodalitate, affert ex ejusd. Plut. Demetrio, Οἱ δὲ περὶ τὸν Φαληρέα πάντες μὲν ᾤοντο δέχεσθαι κ.τ.λ. Gaza autem ap. Aristot. Probl. s. 19. οἱ περὶ Φρύνιχον vertit Phrynichus ceterique ejus ætatis musici: cujus loci falsam et scripturam et interpretationem habent VV. LL. Venio ad alterum usum, cujus etiam exempla passim sunt obvia: cum sc. dicitur οἱ περὶ Σωκράτην pro Socrates, et οἱ περὶ Σόλωνα pro Solon, et οἱ περὶ Ἀλκιβιάδην pro Alcibiades: itidemque in nominibus personarum alius generis, ut ita dicam. Sic tamen ut existimem hanc loquendi formulam a doctoribus manasse, quos sui circumstare solerent discipuli, et raro ab eorum latere discedere; aut certe a ducibus, qui semper magna militum turba stipati essent. Aristot. Rhet. 3. Ὅπερ ἐποίουν οἱ περὶ Θεόδωρον. Sic οἱ περὶ Ἀναξαγόραν, in alio ejus loco, pro Anaxagoras. Itidem οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον ap. Plut., Philippus et Alexander. Itidemque Jo. 11, (19.) Πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, pro Ad Martham s. Mariam, ut etiam vetus Interpres vertit, qui tamen et ipse Act. 13, (13.) Οἱ περὶ τὸν Παῦλον reddidit, Paulus et qui cum eo erant. Sic autem usus est Hom. præpositione ἀμφὶ, usi vero sunt post eum et solutæ orationis Scriptt., ut videre potes T. 1. c. 407. 408. Ubi et de περὶ vicissim dicta fuerunt nonnulla, quæ ibi videnda tibi relinquo, et quidem eorum aliqua ap. Bud. quoque Comm. 1055. 1056. Ubi etiam affert e Plat. Symp. Τοὺς περὶ Λυσίαν λόγους dictum pro τοὺς τῶν περὶ Λυσίαν λόγους. Quinetiam scribit dixisse itidem Fabium Circa Tisiam et Coraca, pro τοὺς περὶ Τισίαν καὶ Κόρακα: qua in re assentiri illi nequeo. Addendum est autem iis quæ et ab eo illic, et a me in Ἀμφὶ dicta sunt, inveniri interdum adjunctum nomen articulo οἱ: ut cum dicuntur a Plut. οἱ περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοί: ita enim in l. Adv. Col. Βούλεται δὲ προτέρους μὲν, ὡς ὑπονοῶ, τοὺς Κυρηναϊκοὺς ἐλέγχειν, δευτέρους δὲ, τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκούς. Ubi nequaquam iis assentior, qui τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοὺς interpr. Arcesilaum Academicum; sed potius interpretandum censeo Arcesilaum et ejus sectatores Academicos; vel Academicos Arcesilai sectatores: nisi pro hoc nomine Sectatores alio quopiam hujusmodi uti quis malit, ut sc. Arcesilaus intelligatur esse is, εἰς ὃν ἄνωθεν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς λόγος ἥκει, ut loquitur idem Plut. aliquanto post, scribens, Καὶ παντὶ τῷ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν λόγον ἄνωθεν ἥκειν εἰς Ἀρκεσίλαον ἀποφαίνοντι. Ut porro hic nomen videmus postponi articulo, sic ei præponi interdum sciendum est; et quidem ab hoc ipso etiam: ut in l. de Def. Orac. Εἴτε μάγων τῶν γε περὶ Ζωροάστρην ὁ λόγος οὗτός ἐστιν, εἴτε Θράκιος ἀπ' Ὀρφέως, εἴτ' Αἰγύπτιος κ.τ.λ. Non dubium est autem quin idem interpretationis genus huic quoque loco conveniat: ut sc. μάγων τῶν περὶ Ζωροάστρην reddamus Zoroastris et magorum sectatorum ejus; vel simpliciter, Magorum sectatorum Zoroastris. Fateor tamen vulgatas Edd. habere τῶν τε non τῶν γε, illamque lectionem me quoque in mea secutum esse; sed hanc, quæ e vet. Cod. petita est, germanam esse, alii Zoroastris mentionem facientes loci ostendunt. Ceterum admonendus hic est lector, et verborum quorundam Aristot. quæ ut quidem in VV. LL. scripta sunt, habent idem loquendi genus, quod et in duobus proxime præcedentibus Plut. ll. legimus; sed et eorum scripturam, et eam, quam illis Gaza dedit, interpr., depravatam esse constat: cum enim ita scriptum sit ap. Aristot. Probl. 31, 19. Διὰ τί οἱ περὶ Φρύνιχον ἦσαν μᾶλλον μελοποιοί; et Gaza hæc ita verterit, Cur Phrynichus ceterique ejus ætatis musici modulandi potius scientiam exercebant? cum inquam hæc vera sit hujus loci lectio, et quidem quam vulgatæ etiam Edd. habent, cum item illa germana sit Gazæ interpr., in illis tamen Lexicis contra ex illo Aristot. loco afferuntur ista verba, Οἱ περὶ Φρύνιχον μελοποιοί, cum hac Gazæ interpr., Phrynichus ceterique ejusd. ætatis, modulandi scientiam exercentes. Ut autem hic locus, si ita esset scriptus, haberet loquendi genus conveniens cum illis Plutarchi quæ proxime præcedunt, ita scripturam alteram habens quæ genuina est, eo referendus est quo eum supra retuli. Περὶ in aliis quibusdam loquendi formulis capitur quidem pro Circa itidem, sed ita ut aliquas etiam admittat interpretationis formas, quibus non adhibetur hæc præp. Xen. Ἑλλ. 5, (3, 18.) Καὶ ὁ Ἀγησίλαος μὲν δὴ περὶ ταῦτα ἦν, pro, Circa hæc s. In his occupatus erat, versabatur, Hæc agebat. Dem. (1168.) Ὄντων δ' ἡμῶν περὶ ταύτην τὴν πραγματείαν, ἐξαίφνης λόγον μοι προσφέρει, Cum in ea re occupati et intenti essemus: ut vertit Bud. subjungens ex Eod. Ὄντι περὶ τὴν ἀναγωγὴν, pro Jamjam profecturo, Sub tempus profectionis e litore. Apud Athen. tamen p. 114(=310.) Ἦν δὲ καὶ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν, non reddideris, Erat in voluptate occupatus, Voluptati intentus, sed potius Voluptati deditus, Voluptatis studiosus. Sæpe autem et cum verbo ἔχειν: Lucian. Πάντες οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες. Cui simile est (3, 376.) Περὶ τοὺς λόγους ἔχων. Apud Herodian. autem 4, (11, 6.) Περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας εἶχον, Polit. vertit, Inter libamina et calices agitabant. Huc pertinere videri potest et hoc, Οἱ περὶ τὴν θάλασσαν: significat enim Qui circa mare sunt occupati, Qui rei nauticæ dant operam. Tale est Οἱ περὶ τὴν φύσιν, pro Physicis s. Physiologis, ut vertit Bud. ap. Aristot. H. A. 3. Εἰσὶ δὲ καὶ τῶν περὶ τὴν φύσιν, οἳ τοιαύτην μὲν οὐκ ἐπραγματεύθησαν τὴν ἀκριβολογίαν περὶ τὰς φλέβας. Itidem vero Οἱ περὶ μουσικὴν ὄντες affert ex Athen. pro Studiosi musicæ: 173. Εἶχε περὶ αὐτὸν συχνοὺς καὶ τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ὄντων καὶ τῶν τὰ γελοῖα λεγόντων. Quinetiam e Plat. de Rep. Οἱ περὶ μουσικὴν ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ubi etiam οἱ περὶ τὰ σχήματά τε καὶ χρώματα. Huc pertinet Οἱ περὶ τὴν ποίησιν καὶ τοὺς λόγους ὄντες, ex Isocr. pro Poëtæ et oratores. Alium vero usum habet περὶ cum accus. personæ præcedente articulo τά: ut τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα, vel simpliciter τὰ περὶ ἐμὲ, Ea quæ ad me pertinent, Res meæ. Aut etiam Vitæ meæ cursus, Bud. ap. Synes. Ἵν' ἀκόλουθον ὑμῖν διδασκαλίαν τῶν περὶ ἐμὲ πραγμάτων ποιήσομαι. Affertur et τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα pro Res meæ e Plat. Epist. 7. Et τὰ περὶ ἐμαυτὸν, ex Isocr. ad Phil. Οὐκ ἀγνοῶν οὐδὲν τῶν περὶ ἐμαυτὸν, ubi vertit Probe me et ingenii mei vires noscens. At hæc Synesii, Τὰ δὲ περὶ ἡμᾶς, οἷα εἰκὸς ἦν ἐν τούτοις, vertit, Nos sic affecti eramus, ut casus ferebat. Item, Quod autem ad nos pertinet. At vero τὰ περὶ θεὸν ap. Greg. reddit Quæ de Deo dicuntur, quæ sc. non sunt de substantia ejus. Distinguit autem ille, inquit, Τὰ περὶ αὐτὸν et τὰ κατ' αὐτὸν, scribens, Οὔτε οὐσίαν θεοῦ παντελῶς ἢ νοῦς ἐχώρησεν, ἢ φωνὴ περιέλαβεν· ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν σκιαγραφοῦντες τὰ κατ' αὐτὸν, ἀμυδράν τινα φαντασίαν συλλέγομεν. Quod explanans addit, Κύριος δὲ ὄνομα αὐτῷ, ἡμεῖς δὲ τὴν φύσιν ἐπιζητοῦμεν, ἢ τὸ εἶναι καθ' ἑαυτὸ, καὶ οὐκ ἄλλῳ συνδεδεμένον. Idem τὰ περὶ τὴν οὐσίαν et τὰ συμβεβηκότα pro iisd. posuit, sicut τὰς οὐσίας et τὰ καθ' ἑαυτὰ ὑφεστηκότα, pro iisd. Observa autem obiter hic præpositionis περὶ usum et in his verbis, τὰ περὶ τὴν οὐσίαν. Affertur porro ex eod. Greg. et τὰ περὶ τὴν κτίσιν pro Quæ cadunt in creaturam. || Περὶ alioqui cum accus. personæ frequenter ponitur pro Erga, In: Dem. (18.) Ὅπως μὴ χείρους περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἶναι δόξωμεν τῶν ὑπαρχόντων. Itidem vero cum dicit Isocr., ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια. Apud Aristoph. autem pro In significante Adversus, (N. 994.) περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν. Sic Isocr. Περὶ τὸν δεξάμενον κακὸς γενόμενος. Nisi quis et hic uti velit particula Erga.

Περὶ habet et alterum præpositionis Circa usum, eum sc., quo dicitur Circa id tempus, horam primam, etc. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 8.) Π. ἀρίστου ὥραν ἧκον

εἰς Προικόννησον. Sic dicitur περὶ τρίτην ὥραν, etc. Et περὶ τὸν χρόνον τοῦτον, itidemque περὶ ταύτας τὰς ἡμέρας, et περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, quod legitur ap. Thuc.

Περὶ, Circiter, Thuc. Π. ἑβδομήκοντα ναῦς, Naves circiter septuaginta, Ad septuaginta naves; nam et præp. Ad hunc interdum usum habet. Idem, Π. εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Isocr. Evag. Ἀνθρώπους περὶ πεντήκοντα παρακαλέσας. Dicitur ETIAM Περί που, ut ab Herodiano 5, (7, 7.) Ἔτη γεγονότα περί που ἑκκαίδεκα, 7, (5, 3.) Ἔτος ἤδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἐληλακώς.

Περὶ πρὸ autem, VEL Περιπρὸ, ap. Poëtas accipitur pro περισσῶς, sicut et περὶ interdum, i. e. Summe, Eximie, Supra modum, Il. Λ. (180.) περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, ubi Eust. περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων τῷ δόρατι προμαχόμενος. Habetur autem istud hemistichium et Il. Π. (699.) ubi ille exp. itidem, περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων ἐν ἔγχεϊ, προμαχόμενος καὶ ἀριστεύων, καὶ οὕτω τρέπων εἰς φυγήν. Exp. etiam διαφερόντως, item σφόδρα, et πάνυ. Apoll. Rh. 2, (867.) περιπρὸ γὰρ εὖ ἐκέκαστο Ἰθύνειν. Sic autem conjunctum invenitur SCRIPTUM Διαπρὸ, pro Penitus, Prorsus, etc.

[" Περὶ, Zeun. ad Xen. K. Π. 156. Thom. M. 679. 704. Musgr. Ion. 1075. Wakef. Trach. 987. Jacobs. Anim. 111. Cattier. Gazoph. 87. Ammonius Epigr. 2. Conf. c. πρὸς, ad Xen. Eph. 173.: cum ἐπὶ, vide Ἐπί: cum παρὰ, Fischer. ad Palæph. p. 83. 142. ad Phalar. 43. 234. Brunck. ad Phœn. 893. ad Mœr. 313. ad Herod. 21. ad Lucian. 1, 178. ad Od. I. 144. ad Diod. S. 1, 204. 226. 229. 289. 387.: cum ἀμφὶ, Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 88.: cum ὑπὲρ, ad Dionys. H. 4, 2087. Admodum, Heyn. Hom. 7, 546. Circa, de constr., Valck. Phœn. p. 43. Præ, de excellentia, Ilgen. Hymn. 209. 419. Wolf. ad Hesiod. 119. Il. Δ. 53. Wolf. 257. E. 325. Π. 186. ad Od. A. 66. (235.) Γ. 112. Δ. 190. 201. 608. H. 108. 110. Ξ. 146. I. q. ὑπὲρ, Heyn. Hom. 8, 410. ad Dionys. H. 2, 730. 790. (Ruhnk. Orat. Gr. 78.) Interdum deficit intelligendumque est, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 12. Valck. Phœn. p. 454. Musgr. p. 224. Wyttenb. Select. 385. Heyn. Hom. 5, 660. 728. Quomodo sæpe depravatum, ad Herod. 517. Cum verbis metuendi, de constr., Brunck. Apoll. Rh. 156. 229. Boiss. Philostr. 439. Absolute, Jacobs. Anth. 7, 6. Heyn. Hom. 5, 125. 6, 190. I. q. περισσῶς, Cattier. Gazoph. 93. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 311. 3, 235. Heyn. Hom. 6, 380. 496. Postponitur, ad Dionys. H. 1, 329. Servit periphrasi, Cattier. Gazoph. p. 6. Quatenus Tragici vocem puram a περὶ compositam adhibeant, Porson. Med. 30. Brunck. Aristoph. 3, 44.:—'Ultima in περὶ nunquam eliditur, nec sequente quavis alia vocali ingratum facit hiatum, cui vitando inseri debeat, vel soleat particula γε.' Γίνεται περὶ —, συμβαίνει περὶ —, ad Mœr. 343. Περί τ' ἀμφί τε, Hymn. in Cer. 276. Περὶ πάντοθεν, Musgr. Ion. 285. Περί που, Schneid. ad Nicandr. Θ. p. 238. Περί τί που, 344. Cum gen., Wakef. Herc. F. 350. Jacobs. Anth. 7, 134. Cattier. Gazoph. 86. De, Pro, Propter; Valck. Phœn. p. 449. De, subaud., Wakef. Trach. 1122. Abresch. Æsch. 2, 25. 125. Quod attinet, ad Xen. Eph. 206. Callim. 1, 451. 453. Lucian. 3, 457. Heind. ad Plat. Phædr. 263. 339. Circa, ad Xen. Eph. 269. Circum, Epigr. adesp. 705. An i. q. Apud, Juxta, Valck. ad Mosch. p. 358. De excellentia, Ion Epigr. 3. et Jacobs., Chæremon 3. Jacobs. Anth. 12, 147. Wakef. S. Cr. 5, 150. Timon Phlias 21. Heyn. Hom. 5, 61. 6, 449. Cum gen. et acc., Ob, Cattier. Gazoph. 87. Τὰ περί τινος, Lennep. ad Phal. 126. Μάχεσθαι περί τινος, ad Herod. 150. Zeun. ad Xen. K. Π. 309.; περὶ πόλεως, Ad urbem expugnandam, Heyn. Hom. 7, 470. Ποιεῖν περί τινος, Abresch. Æsch. 2, 25. Περί τινος ἥκειν, Porson. Hec. p. 81. Ed. 2. Θάνατος περὶ τῆς πατρίδος, Dionys. H. 4, 2063.: Theogn. 120. εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος. Τοῦ πέρι; Heind. ad Plat. Phædr. 218. Τεχνικὸς λόγων περὶ, 338. Cum dat., Valck. Phœn. p. 330. Markl. Iph. p. 150. Jacobs. Anth. 7, 96. 10, 71. 11, 226. Heyn. Hom. 5, 445. Cum dat. et acc., ad Dionys. H. 2, 1063. Περὶ ὀδύνῃ, Præ dolore, Brunck. Apoll. Rh. 61. Jacobs. Specim. p. 7. Mitsch. H. in Cer. 214. Ilgen. Hymn. 560. ad Charit. 427. Περὶ θυμῷ, περὶ κῆρι, ad Il. Ω. 236. Περὶ δουρὶ, Heyn. Hom. 6, 452. 7, 193. 8, 363. Σφάλλεσθαι περὶ αὐτῷ, ad Dionys. H. 2, 1187. Περὶ τῷ ξίφει κείμενον, Philostr. 176. Boiss. Heyn. Hom. 7, 193. Cum accus., Jacobs. Anth. 9, 51. ad Lucian. 1, 575. 595. Boiss. Philostr. 422. Circiter, Apoll. Dysc. 102. Ob, Theodorid. 14. Quod attinet ad, Jacobs. Anth. 10, 200. Prope, Ad, Plut. Alex. 33. 42. Schm., (v. not. in Ed. Reisk.) Οἱ περί τινα, omnino Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. ad Xen. Eph. 182. 282. ad Lucian. 1, 383. ad Diod. S. 1, 30. 32. 394. Wyttenb. Select. 154. Lennep. ad Phal. 165. Græv. Lectt. Hes. 553. Bentl. Opusc. 105. Heringa Obs. 122. Valck. Phœn. p. 618. 634. Act. Traj. 1, 236. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀταλάντη, Wolf. Prolegg. 217. Τὰ περί τινα, ad Charit. 255. ubi et de τὰ περί τινος. Ἡ περὶ πόλεμον ἐπιμέλεια, pro πολέμου, de talibus, Bibl. Philol. 2, 174. Γίνεσθαι περί τι, ad Charit. 285. ubi et de γ. π. αὐτόν. Σύμπτωμα, πάθος περὶ ἐμὲ, ad Diod. S. 1, 217. Ἱστορεῖν περί τι, Heyn. Hom. 5, 715. Οἱ περὶ ταῦτα, Heind. ad Plat. Phædr. 334. 336. Hipp. 124. Πέρι, Apoll. Rh. 1, 65. 101. 138. Brunck. p. 31. 59. 64. 154. Cattier. Gazoph. 61. Heyn. Hom. 4, 81. 87. 413. 562. 564. 625. 5, 107. 442. 534. 542. 6, 47. 125. 218. 380. 391. 449. 496. 497. 7, 175. Thom. M. 704. Pro περίεστι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 186. 408. qui negat in usu esse. Περιπρὸ, ad Callim. 1. p. 33. Eratosth. 2. Heyn. Hom. 6, 156. Περίπου, Hieron. ante Orig. c. Cels. p. 126. Bibl. Eccles. Fabric." Schæf. Mss.]

" Περιδευκὲς, Hesychio est περισσῶς πεποικιλμένον."

ΠΕΡΙΞ, sicut περὶ, Circum, Circa: ut Π. τὸ τεῖχος, Herod. (3, 158.) Circa muros: (1, 196.) Π. δὲ αὐτάς. Et ap. Galen. ad Gl., Τὸ πέριξ δ' αὐτὸ πάντ' εἰς φλεγμονὴν ἐξαίρει. Affertur vero et cum gen. ex Herod. (4, 152.) Π. δ' αὐτοῦ, pro Circa ipsum, In ejus circuitu. Item sine casu pro Circumquaque, Circumcirca, Undique, Polyb. Π. δὲ παντὸς τοῦ δήμου στάντος. Et ὁ πέριξ ὠκεανὸς, ap. Aristot. Cic. ap. Eur. (Fr. inc. 1, 2.) γῆν πέριξ ἔχοντα, vertit Qui terram amplectitur. Idem ap. Plat. Timæo, Πέριξ αὐτὰς ἔλαβε, vertit, Undique est eas circumplexus. Et τὰ πέριξ τῆς γῆς, Oræ s. Extremitates terræ, q. d. Quæ sunt in circuitu terræ. Ubi tamen aliquis fortasse malit γῆς regi a πέριξ. [" Casaub. ad Athen. p. 13. Verh. ad Anton. Lib. 199. LB., Ruhnk. Ep. Cr. 258. Valck. Phœn. p. 271. Diatr. 47. 66. Toup. Opusc. 1, 237. ad Herod. 143. 288. 314. 318. 348. 360. 718. ad Il. Ψ. 2. ad Callim. 1. p. 55. Æsch. Pers. 367. Schutz. Ed. 2. Dionys. H. 1, 583. 3, 1799. 4, 2241. Wakef. Herc. F. 242. Musgr. ibid. Cattier. Gazoph. 87. Cum gen., Dionys. H. 2, 1183. Cum acc., Herod. 3, 158." Schæf. Mss.]

ΠΕΡΙΣΣΟΣ, VEL Περιττὸς, Ultra ceteros aliquid habens in suo genere, Qui præ ceteris aliquid habet, quo illis præstet: quasi sc. ὢν περὶ τῶν ἄλλων: sicut περὶ πάντων, s. πέρι πάντων pro Præ omnibus, habuisti supra, ubi hanc signif. poëticam esse, dictum etiam fuit, unde redditur Eximius, Egregius: item Præstans, Excellens, Insignis. Sic περισσὸς ἀνὴρ, Eur. (Hipp. 948.) Vir eximius. Itidem Aristot. Rhet. 2. ἄνδρες περιττοί. Legitur vero et ap. Plut. Sed et Matth. 11, (9.) Περισσότερον προφήτου quidam interpr. Excellentiorem propheta, s. Præstantiorem. Interdum cum accus., ut περισσὸς τὴν σοφίαν ap. Synes. Sic περιττοὶ τὰ σοφιστικὰ, Greg. Apud Eund. vero et in malam partem, περιττὸς τὴν ἀσέβειαν, de Juliano: sicut et Latine Insignis interdum in malam partem. Invenitur etiam περιττὸς κατά τι: Aristot. Probl. 1, 3. Διὰ τί πάντες ὅσοι περιττοὶ γεγόνασιν ἄνδρες ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποίησιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες. E q. l. putatur scripsisse Cic. Tusc. 1. Aristotelem dixisse omnes ingeniosos esse melancholicos. Dicunt præterea περισσὸς ἔν τινι: ut Plut. Romulo, Περισσὸς ἐν αὐτῇ δοκῶν εἶναι, Visus in ea excellere. Eust. περιεῖναι ap. Hom. exp. περισσότερον εἶναι. Dicitur itidem aliquid esse περιττὸν, Eximium, Egregium, etc. Aut etiam Admirandum, Singulare. Bud. ver-

tit, Eximium et scitum, in Aristot. Metaphys. 9. Οὐδὲν δὴ λέγοντες, περιττόν τι φαίνονται λέγειν, cum igitur nihil dicant, eximium quippiam et scitum dicere videntur. Idem postquam scripsit accipi pro Eximium, Admirandum, Singulare, affert hæc Athenæi, de cane, (611.) Καί τοι τοῦ ζώου τούτου ἐν τέτταρσι τὴν φύσιν περιττὴν ἔχοντος· αἰσθήσει τε γὰρ τῇ πρὸς ὄσφρησιν, καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον καὶ ἀλλότριον, θαυμαστόν· τό,τε συνανθρωπίζον καὶ οἰκουρὸν καὶ φυλακτικὸν τοῦ τῶν εὖ δρώντων βίου, πάντων περιττότατον. Plut. dixit etiam περιττὴν σύνεσιν. Vocavit autem et Hesiod. (Θ. 399.) περισσὰ δῶρα, Munera eximia s. insignia. || Sed περιττὸς dicitur etiam Qui aliquid singulare ac sibi peculiare habet, quo præstat aliis, Aristot. Ἔστι δὲ καὶ ὁ ναυτίλος πολύπους τῇ τε φύσει καὶ οἷς ποιεῖ περιττὸς, et, Ὄντος δὲ περιττοῦ τε γένους τῶν μελιττῶν, καὶ ἰδίου, καὶ ἡ γένεσις αὐτῶν ἴδιος ἔσται, i. e. Cum singulari quadam peculiarique natura sit, Bud. et quidem e Gaza, ut opinor. || Περισσὸς, Qui est ultra id quod esse debet, Modum excedens, Nimius; Supervacaneus, Redundans. Hermog. de Isocr. Καὶ ταῖς ἐργασίαις περιττός ἐστι, Multus supra modum fuit in argumentis et epicherematis et κατασκευαῖς, Bud. Dicitur tamen frequentius aliqua res esse περιττή: ut περιττὴ πρᾳότης Herodian. 6, (1, 24.) Ὑπὸ περιττῆς πρᾳότητος, καὶ αἰδοῦς πλείονος ἢ ἐχρῆν, Mansuetudine nimia, et reverentia majore quam oporteret, Polit. Qui ap. Eund. 2, (1, 2.) Ὡς δή τι σκεῦος τῶν ἐκ τοῦ θαλάμου περιττῶν, reddit Velut aliquid supervacaneum e cubiculi supellectile. Plut. περὶ Φιλοπλ. opposuit τὰ περιττὰ τοῖς ἀναγκαίοις, i. e. Necessariis. Paul. 2 ad Cor. 9, (1.) Περισσόν μοί ἐστι τὸ γράφειν. Et Gramm. dicunt vocem aliquam poni ἐκ περισσοῦ, i. e. Ex abundanti, redundanti, cum est supervacanea. At ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ legitur ap. Paul., quod sonat q. d. Supra quam redundanter: ad Ephes. 3, (20.) Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα, ἢ νοοῦμεν, ubi redditur a doctiss. Interpr. Ei qui infinita cum redundantia potest omnia facere supra ea quæ putamus, aut mente concipimus. Sed scribitur etiam CONJUNCTIM Ὑπερεκπερισσοῦ. [Schleusn. Lex. V. et N. T.] Ad hac autem τοῦ περισσοῦ signif., qua sc. de redundanti dicitur, est περισσὸν pro Excremento, ap. Aristot., itidemque in Epigr. ἀρπυιῶν τὰ περισσά. Quinetiam quoniam reliquiæ cibi veluti redundant, ideo τὰ π. dicitur et de Reliquiis, a Lucillio Epigr. Affertur vero περισσὰ et pro Reliqua s. Cetera, e Xen. || Sed aliquando simplicius capitur περισσὸν, Matth. 5, (47.) Τί περισσὸν ποιεῖτε; Quid facitis quod sit ultra ea quæ fiunt a ceteris? Item cum gen., (37.) Τὸ δὲ περισσὸν τούτων, ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν. || Sed περισσὸς videtur etiam poni interdum pro Eo quod abundans est: accipiendo id non pro Redundans, sed pro Copiosus, Multus: unde est ἐκ περισσοῦ ὑπερέχειν ap. Plat., quod exp. Multis partibus superare: sc. q. d. Abundanter superare, Abunde superare. E Luciano autem affertur Ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, pro Usus ingenti libertate: quæ tamen interpr. mihi suspecta est. Quinetiam περισσοτέρη ζωὴ Epigr. q. d. Abundantior et copiosior vita, pro Vita diuturnior et longior. Et περισσότερον κρῖμα ap. Matth. (23, 14.) et Marc. (12, 40.) pro Majori s. Graviori. Item περισσοτέρα λύπη ap. Paul. (2 Cor. 2, 7.) || Περισσὸς ἀριθμὸς, Impar numerus: quasi sc. in hoc numero redundantia quædam sit; hanc enim istius signif. rationem quidam afferunt. Cui opp. ἄρτιος, Par, Plut. de Def. Orac. Τῷ περισσῷ τοῦ ἀρτίου κρατηθέντος. Et περισσοὶ, Qui sunt numero impari, s. Quorum numerus est impar. Itidemque genere neutro τὰ περισσά. HINC Περισσοδάκτυλος, SEU Περιττοδάκτυλος, Cui sunt digiti numero impari, Qui est digitis imparibus. Sic legimus ap. Plin. Digitis imparibus pro περιττοδάκτυλοι, quod habetur in Geoponicis. Et ADV. Περισσάκις, [s. Περιττάκις,] Numero impari, Impariter, Plut. [Q. Symp. 9, 14. Plato Parmen. p. 143. Jambl. Arithm. 27. * Περισσαχῶς, 14. Π. μετρεῖται. " Περισσὸς, Valck. Hipp. p. 177. 214. 248. Diatr. 118. Oratt. 390. Tyrwh. ad Aristot. 194. ad Callim. 1. p. 172. Schol. Soph. Œd. C. 1375. Bergler. Alciphr. 418. Fischer. ad Anacr.

A p. 1. Brunck. ad Bacch. p. 401. ad Xen. Eph. 212. Toup. Emendd. 1, 463. Jacobs. Exerc. 2, 135. Anim. 108. 272. Anth. 6, 333. 7, 146. 170. 203. 247. 9, 284. 497. 10, 72. 11, 222. 235. 362. ad Phalar. 273. Dawes. M. Cr. 356. Theodorid. 9. Leonid. Alex. 6. 17. Philipp. Thess. 1. Villoison. ad Long. 193. ad Diod. S. 2, 382. Dionys. H. 1, 159. Crassus, de veste, Wessel. Obs. 33. Eximius, Valck. Hipp. p. 266. Inanis, Bast. Specim. p. 40. Excellens, Epigr. adesp. 669. Heindorf. ad Plat. Hipp. 124. Rittersh. ad Porph. p. 18. Kust. Impar, de numero, Phryn. Ecl. 117. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 44. Heind. ad Gorg. 18. Cum gen., ad Lucian. 2, 334. Xen. K. Π. 8, 2, 22. Seq. inf., Dionys. H. 5, 117. Περισσὸς τὴν ὥραν, Alciphr. p. 50. Τέχνη π., Longus p. 1. Villois. Ἐκ περιττοῦ, Bibl. Crit. 1, 3. p. 50. Insuper, Ex abundanti, Toup. ad Longin. 346. Περιττὸν, Toup. Opusc. 1, 304. 341. Τὰ π., Burm. ad Phædr. 66. Mit., Voss Myth. Br. 1, 229." Schæf. Mss. Ἐκ περισσοῦ ὑπερέχει τοῖς ἄλλοις, Plato de LL.
B 5. p. 219. Componitur e περὶ et ἴσος, Theolog. Arithm. p. 13. Περισσὰ, adv., Pind. N. 7, 63. Dio Cass. 37. Περισσὸν, Excrementum, Athan. Vit. S. Ant.]

Περισσὸν, SEU Περιττὸν, Solani species. Vide Theophr. (H. Pl. 9, 11, 6.) et Plin.

Περισσόβωτος, dictum a Nonno (Jo. 72.) περὶ τραπέζης, i. e. De mensa, ea sc. quæ cibum abundantem aut etiam redundantem habet. [* Περισσοκαλὴς, Cratinus ap. Bekk. Anecd. 335.] Περισσόκομος, Abunde comans, Opp. K. 3, [317. ἐθείραις.] Περισσολόγος, SIVE Περιττολόγος, Supervacaneo sermone utens, Themist. Ἀλλ' ὅπως μή με ἀδολέσχην καὶ π. νομίσητε, [Schol. Aristoph. Ἱππ. 89.] Περισσολογία, SEU Περιττολογία, Sermo supervacaneus, [Isocr. περὶ Ἀντιδ. 117. Orell., Περὶ τὴν π. καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀστρολογίας καὶ γεωμετρίας διατρίβοντας, Dionys. H. 2, 204.] Περισσολογέω, Sermone supervacaneo utor. [Περιττολογέω, Suid. 3, 89. Chrys. in Rom. T. 3. p. 8, 43.] Dicitur autem pro περισσολο-
C γῆσαι, ETIAM Περισσοεπῆσαι: nam hoc, quod Poëticum potius esse puto, exponitur illo. SIC Περισσοεπὴς, " s. Περιττοεπὴς," idem qui περισσολόγος. [* Περισσοέπεια, s. * Περιττοέπεια, Cyrill. in c. 1. Nahumi p. 487.] Περισσόλοφος, Valde profusam cristam habens, q. d. supra modum profusam, Opp. [K. 3, 369.] Περισσόνοος, Cui eximia mens est, Excellenti mente præditus, [Nonn. Jo. 92. 200. Opp. Ἁ. 3, 12. * Περισσοπαθὴς, unde * Περισσοπαθέω, Cassii Probl. 15. * Περισσόπους, Nonn. D. 7, 43. * Περισσόπρακτος, unde * " Περισσοπρακτία, ἡ, Cyrill. Scythopolitan. ap. Alemann. ad Procop. p. 101. Dufresne Glossar. p. 1154." Schn. Lex. Suppl. * Περισσόσαρκος, Suid. v. Πρίαπος, Eudocia p. 345. * Περισσόσοφος, unde * " Περισσοσοφέω, Const. Manass. Chron. p. 74." Boiss. Mss. * Περισσοταγὴς, Nicom. Arithm. 1, 22. p. 103. Jambl. Arithm. p. 135. opp. * Ἀρτιοταγής. * Περισσοτέχνης, unde * Περισσοτεχνία, Demetr. Phal. 247. * Περισσοτρυφέω, unde * Περισσοτρύφητος, Athen. 160. οἰζὺς, pro quo Valck. Sched.
D ad N. T. p. 390. legere maluit πᾶσ' * ἀπερισσοτρύφητος. " Timon Phlias. 38." Schæf. Mss. * Περισσόφρων, Æsch. Pr. 328. * Περισσοχόρηγος, * " Περισσοχορηγία, Cod. Theod. T. 5. p. 300." Schæf. Mss. * Περισσόχρονος, Theophr. C. Pl. 1, 18, 2. ubi Schneid. ἰσόχρονα dedit. * " Περισσώνυμος, Jambl. Arithm. 118. λόγοι. * Περισσωνυμέω, 29. Τοῖς τῶν ἐν τῷ ἀρτίῳ ἀριθμῷ μερῶν ὀνόμασιν αἱ αὐτῶν δυνάμεις ἀντιποιοῦσιν, ἄρτιαι μὲν οὖσαι περισσωνυμούντων ἐκείνων, περισσαὶ δὲ * ἀρτιωνυμούντων, Vocabula sunt denominatione imparia, cum potentiæ denominatione sunt impares, vocabula paria." Schn. Lex. Suppl.]

Περισσῶς, SEU Περιττῶς, Eximie, Egregie, Excellenter: περιττῶς ἠσκημένον, item ἐξειργασμένον, Athen. [cf. 501.] Item, Singulari quodam modo et peculiari. Quod autem dicit Aristot., Περιττότατα δὲ πάντων ὁ δελφὶς ἔχει ζώων, redditur, Natura omnium maxime animantium peculiaris delphino est. || Redundanter, Supervacanee, Abundanter, Abunde. || Interdum vero et pro Amplius, Magis, Vehementius. Pro quo et gradu COMP. Περισσοτέρως: utrumque in N. T. SED ET

Περισσότερον adverbialiter, ibid. [Plut. Theseo 19. "Herod. 2, 129. Περισσότερον τῶν ἄλλων θάψαι τὴν θυγατέρα." Schw. Mss. "Περισσῶς, Valck. Hipp. p. 289. ad Paus. 217. Bast Lettre 79. Cum gen., Rittersh. in Porph. p. 87. Kust. Περιττῶς, Inaniter, Bast. Specim. p. 40." Schæf. Mss. Περισσοτέρως, 1 Thess. 2, 17. Philipp. 1, 14. Schol. Thuc. 3, 65. Περιττοτέρως, Athen. 192. Diod. S. 13. p. 390.] Περισσότης, SEU Περιττότης, Excellentia, Præstantia. ‖ Redundantia. Et peculiariter ex Hermog. de Ea sermonis redundantia quæ et πλεονασμὸς vocatur. ["Diod. S. 1, 106." Schæf. Mss. Polyb. 9, 10, 5. Dionys. H. 2, 119. Eust. Od. A. p. 41. Schol. Aristoph. Θ. 428.]

Περισσεύω, SEU Περιττεύω, Redundo, Abundo, Affluo, Polyb. Τἀρκοῦντα ἔχειν καὶ τὰ περισσεύοντα, Etiam quæ redundent, Quæ supersint. Sic ap. Lucam 21, (4.) Ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς. Apud Eund. vero, 12, (15.) περισσεύειν, vel pro Redundare, vel simpliciter pro Abundare, capi potest: qua in signif. frequens est et Paulo. At ἐπερίσσευε e Thuc. (2, 65.) pro Abundabat, Affluebat. Jungitur et genitivo: Luc. 15, (17.) Περισσεύουσιν ἄρτων, Abundant panibus. Sed ap. Act. 16, (5.) Ἐπερίσσευον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν, non tam est Abundabant numero, quam Abundantiores s. Copiosiores erant, reddebantur. Sed Latine dicitur potius Augebantur numero. Quidam interpr. et Exuberabant. A Paulo autem περισσεύω capitur etiam μεταβατικῶς, pro Abundare facio, Facio ut abundet, Abunde subministro, suppedito: 2 ad Cor. 9, (8.) et 1 ad Thess. 3, (12.) Περισσεύω, inquit Bud., i. fere q. πλεονεκτῶ: ut in Eccles. 3, (19.) Τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος; Quid amplius habet? Vel, Quid præcipuum habet et singulare? Aut, Quid præstat homo? Sequendo autem duas hasce posteriores interprr. erit περισσεύειν ab ea nominis περισσὸς signif., quæ illi data prima fuit. ‖ Περισσεύειν est etiam Superesse, i. e. Residuum esse, Reliquum esse, unde περισσεύματα, Reliquiæ, ut Matth. 14, (20.) Ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων, 6, (12.) Τὰ περισσεύσαντα κλάσματα. Quam signif. et PASS. Περισσεύομαι habet ap. Nonn.; dicit enim ὅσσα περισσεύοντο pro Quæcunque residua erant. At Matth. 13, (12.) et 25, (29.) Περισσευθήσεται pro Reddetur abundantior. ["Wyttenb. Select. 114. Thom. M. 298. 338. De augm., Phryn. Ecl. 10." Schæf. Mss. Xen. K. 'A. 4, 8, 11. Περιττεύσουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, cf. Œc. 7, 36.: Dionys. Antiq. 3, 11. Thuc. 2, 65.] Περίσσευμα, SEU Περίττευμα, Abundantia, ap. Matth. (12, 34.) et Paul. (2 Cor. 8, 14.) Item Reliquiæ, ap. Marc. (8, 8.) Item Excrementum, Stercus, ap. Plut. Qua tamen in signif. frequentius EST Περίττωμα, pro Excremento &c.: sed intelligendo Quicquid in corpore supervacaneum est: unde φλεγματώδη περιττώματα ap. Alex. Aphr. [Plut. Artax. 16. Aristot. H. A. 1, 762. 765. 772. 781. 814. 822. 823.] ITEM Περίττωσις pro eod., Aristot. [H. A. 1, 765. 821. Περίσσωσις, Hippocr. 1185.] Et ADJ. Περιττωματικὸς, q. d. Excrementosus, i. e. Excrementis abundans. Item simpliciter, Cui excrementa insunt, Aphr. Probl. Τὰ βρέφη ὑγρὰ καὶ ὑπνώδη καὶ περιττωματικά. Item Τροφὴ περιττωματικὴ καὶ ποικίλη, Theophr. [Plut. 6, 494. 8, 583. Aristot. H. A. 1, 823.] Cui est CONTR. Ἀπερίττωτος καὶ ἁπλῆ, Excrementis carens. Et ἀπερίττωτον φυτὸν ap. Eund. [C. Pl. 6, 10, 3. * Περίσσευσις, Gl. Abundantia.] Περισσεία, Itidem Abundantia, Paulo 2 ad Cor. 8, (2.) At in Eccles. (1, 3.) Τίς περισσεία τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ; Quid amplius est homini? vel Quid superest homini, ut Bud. vertit: qui ibid. (2, 13.) Εἶδον ὅτι ἐστὶ περισσεία τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν εὐφροσύνην, reddit, Quod sapientia præstat stultitiæ. ["Koen. ad Greg. Cor. 217." Schæf. Mss.]

Ἀπέριττος, ὁ, ἡ, Nihil supervacaneum habens, Luxu carens, Greg. Naz. In VV. LL. ἀπέριττος γλῶσσα, Minime fucata lingua. Ibid. Ἀπέριττος χυμῶν e Gal. Supervacaneis humoribus non redundans. Et Ἀπέριττοι τὰς ἐκροὰς τῶν περιττωμάτων, ex Alex. Aphr. ["Schol. Il. A. 52. Simplex, de Stylo, Diog. L. Anaximene p. 50. HSt." Seager. Mss. "Ἀπέ-

A ριττον, τὸ, Immunitas a luxu, M. Anton. 5, 5. * Ἀπερίττως, Ut nil redundet, Clem. Alex. 211. Absque verborum ambage, Euseb. H. 274." Kall. Mss. Schol. Eur. Hec. 113. Diod. S. 12. p. 301., 13. * "Ἀπεριττότης, Sext. Emp. Math. 2, 23. Clem. Alex. Pæd. 1, 13. p. 134." Kall. Mss.] "Ἀπερισσόχρονος, "Qui tempore s. annis impar non est, Suppar ætate, "e Theophr. C. Pl. 1, 12. Ἀπερισσόχρονα κυεῖ "affertur pro Pari tempore in utero ferunt." [Cf. Περισσόχρονος.] "Ἀπερισσεία, Natura superfluitatis "immunis, puraque recrementorum, φύσις περιττώ-"ματα οὐκ ἔχουσα. Ita quidam reponunt pro ἀπερι-"σία, ap. Theophr. C. Pl. 2, 12." "Ὑπερπερισσῶς, "Supra modum, Plusquam abundanter," [Marc. 7, 37.] "a nomine Ὑπερπερισσός. Unde Ὑπερπερισ-"σεύω et Ὑπερπερισσεύομαι, quorum rarus est usus. "Paulus pass. vocem usurpavit, 2 Cor. (7, 4.) Ὑπερ-"περισσεύομαι τῇ χαρᾷ, ubi redditur Superabundo "gaudio, Vehementer exundo gaudio:" [ad Rom. 5, 20.]

B "Περισσομένη, ap. Hes. πορθουμένη: sed suspe-"ctum."

"ΠΕΡΙΓΡΑ, ἡ, Instrumentum fabrile, denomina-"tum παρὰ τὸ πέριξ γράειν, i. e. ἐσθίειν s. γράφειν "καὶ ξέειν τὰ ξύλα, οἷς ἐπισύρεται περιαγομένη, καὶ "οὕτως ἐξακριβοῦν σχημάτων ἰσότητα: veluti cum "dicitur ἐκ περίγρας τετράγωνος pro ἴσος πάντῃ ὡς εἰ "ἐτετραγωνίσθη διά τινος περίγρας. Ita Eust. Latini "Circinum vocant, Græci alio nomine διαβήτην." [Greg. Naz. Orat. 32. cum variante τύραγρα, q. l. habet Suid.]

"ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ἡ, Columba, Avis nota, de qua "Aristot. H. A. 5, 13. Plin. 10, 34. et Athen. l. 9. "ἐπικοίνως tam de mare dicitur, quam de femina: "quamobrem ap. Lucian. Solœcista (7.) Socrates "ὁ ἀπὸ Μόψου quendam dicentem ὁ περιστερὸς, ve-"luti Atticum, deridet; ita enim dicendum fore et "ὁ φάττος pro ἡ φάττα. Attamen et Athen. 9.

C "(p. 395.) Atticos περιστερὸν dicere scribit: ut "Alexidem, Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης γάρ εἰμι περιστερός. "Aristot. discriminandi sexus causa masc. gen. "utitur, dicens, Ὁ πρεσβύτερος προαναβαίνει, μὴ "κύσας· οἱ δὲ νεώτεροι ἀεὶ τοῦτο ποιήσαντες ὀχεύουσιν: "ut et Lat. interdum Columbum dicunt de mare: "alioquin et ipsi in genere Columbas vocantes "utrumque sexum." ["Περιστερά, Heyn. ad Apollod. 1056. Περιστερὸς, ad Lucian. 3, 574." Schæf. Mss.] "Comp. HINC Περιστεροειδὴς," [s. * Περιστερώδης,] "Qui e columbino genere est, Qui sub "columbarum genere comprehenditur, Athen. (394.) "Ἐπωάζουσι δ' ἐκ διαδοχῆς πᾶν τὸ περιστεροειδὲς γένος. "Aristot. H. A. 5, 17. τῶν περιστεροειδῶν plura "genera esse tradit: maximam horum esse φάτταν, "deinde οἰνάδα, περιστερὰν, πελειάδα, minimam τρυ-"γόνα. ET Περιστεροτροφεῖον, τὸ, Locus alendis "columbis destinatus, in quo columbæ aluntur. "Legitur hoc vocab. ap. Varron. R. R. 3, 7. Ibi "enim Merula, in villam intro involantibus columbis,

D "Axio dicit, Si unquam περιστεροτροφεῖον constituis-"ses, has tuas esse putares, quamvis feræ essent. "Ibid. ET Περιστερεὼν vocatur τὸ περιστεροτροφεῖον. "Nam cum dixisset duo genera columbarum in πε-"ριστεροτροφείῳ esse solere, unum agreste, alterum "clementius: subjungit, Ex his duabus stirpibus "fit miscellum tertium genus fructus causa, atque "incedunt in locum unum, quod alii vocant περιστε-"ρεῶνα, alii περιστεροτροφεῖον: in quo uno sæpe vel "quinque millia sunt inclusæ. Ibid. Columbarium "distinguitur a περιστεροτροφείῳ s. περιστερεῶνι, ut "pars a toto. Περιστερεὼν, inquit, fit ut testudo, "magna camera tectus, uno ostio angusto, fenestris "punicanis aut latioribus, reticulatis utrimque, ut "locus omnis sit illustris, neve serpens aliudve quid "animal maleficum introire queat. Intrinsecus quam "levissimo marmorato toti parietes ac cameræ obli-"nuntur, et extrinsecus circum fenestras singulis pa-"ribus columbaria fiunt rotunda in ordine crebra:" [Plato Theæt. 197. 198.] "Alioqui περιστερεὼν

" Herba quædam dicitur, tracto nomine ἐκ τοῦ τὰς A
" περιστερὰς ἡδέως διατρίβειν ἐν αὐτῇ, Diosc. 4, 60.
" latius eam ibi describens, ac cap. seq. docens
" ἱερὰν quoque βοτάνην a nonnullis περιστερεῶνα
" vocari. Apud Plin., non Peristereon solum dici-
" tur, sed etiam Peristereos, περιστέρειος. Priore
" modo, 27, 4. Folia similia verbenacæ, quæ et
" Peristereon cognominatur : posteriore, 25, 9. Nulla
" tamen Romanæ nobilitatis plus habet quam Hiera
" botane: aliqui Peristereon, nostri Verbenacam
" vocant. Hæc est, quam legatos ferre ad hostes
" indicavimus; hac Jovis mensa verritur, domus
" purgantur lustranturque. Et cap. seq. Periste-
" reos vocatur, caule alto, foliato, cacumine in alios
" caules se spargens, columbis admodum familiaris:
" unde et nomen." [* Περιστερὼν, Æsopi Fab.
* Περιστερέμπορος, Theod. Prodr. Ep. p. 49. * Περι-
στερόεις, Nicander Θ. 860.] " Denique a περιστερὰ
" sunt DIMIN. Περιστέριον, ET Περιστερίδιον, τὸ,
" Columbula, Parvula columba. Quorum posteriore
" utitur Athen. 14. (p. 654.) Περὶ κρεῶν καὶ ὀρνίθων B
" καὶ περιστεριδίων. Priore, Alexandrides ibid. Πε-
" ριστέρια γὰρ εἰσάγων καὶ στρουθία. Et Phrynich.
" Περιστέριον δ' αὐτῷ τι λάβε τριωβόλου. Quidam
" περιστερίδιον interpr. Pullus columbinus, Pipio:
" qui et περιστεριδεὺς dicitur. Eustathio enim teste,
" περιστεριδεῖς, περδικιδεῖς, χηνιδεῖς, χελιδονιδεῖς,
" κορωνιδεῖς, ἱερακιδεῖς, dicuntur οἱ περιστερῶν καὶ
" περδίκων et sequentium avium γόνοι. At περιστέ-
" ρια Hesychio sunt etiam κοσμάρια ποιά." [" Πε-
ριστέριον, Diosc. Notha 470." Boiss. Mss. Περιστε-
ριδεὺς, Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252.
Huschk. Anal. 101. Brunck. Aristoph. 3, 150."
Schæf. Mss. Schol. Aristoph. 'A. 866.]

" ΠΕΡΚΟΣ, ET Περκνὸς, Niger, Nigris distinctus
" maculis, Varius. Frequentiori in usu est posterius
" περκνὸς, e priore πέρκος derivatum, et ab Hes. exp.
" non solum μέλας et ποικίλος, sed etiam γλαυκὸς,
" Glaucus, Cæsius: a Suida μέλανι κατάστικτος.
" Hom. μορφνὸν et περκνὸν pro eod. accipit: Il. Ω. C
" (316.) Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
" Μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι: appel-
" lans μορφνὸν s. περκνὸν ἀετὸν Hesychio auctore τὸν
" * μελανὸν ἢ ποικίλον, Nigrum, Varium. Sed videtur
" exponendum potius Varium, Nigris distinctum ma-
" culis: cum Aristot. manifestum discrimen consti-
" tuat inter τὸν μορφνὸν ἀετὸν et τὸν μέλανα. Nam
" H. A. 9, 32. cum dixisset Quoddam aquilarum ge-
" nus vocari πλάγκον, a nonnullis cognominari νηττο-
" φόνον et μορφνὸν, cujus mentionem fieri ab Hom.
" in profectione Priami ad Achillem: subjungit,
" esse Aliud genus μέλαν τὴν χρόαν, quod μελαναίε-
" τον appellari et λαγωφόνον. Plin. quoque distin-
" guit inter Melænaëton et Percnon: nihilominus
" tamen et Percnon esse nigram prodens. Aquila-
" rum, inquit, 10, 3., sex genera: Melænaëtos a
" Græcis dicta, eademque Valeria, minima magnitu-
" dine, viribus præcipua, colore nigricans. Secundi
" generis Pygargus, albicante cauda: tertii Mor-
" phnos, quam Hom. et Percnon vocat, aliqui et D
" Plancum et Anatariam, secunda magnitudine et vi.
" Phemonoë eam aquilarum nigerrimam esse prodi-
" dit, prominentiore cauda. Hæc ille inter alia:
" unde intelligis περκνὸν recte exponi Niger, Ater,
" etiam Nigerrimus." [" Jacobs. Anth. 9, 163. Heyn.
Hom. 8, 161. 660." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 129."
Wakef. Mss. Vid. Corai. ad Plut. 6, 441.] " Ab
" eod. rursum Aristot. et Plinio commemoratur
" ETIAM Περκνόπτερος ἀετὸς, vulturina specie, alis
" minimis, reliqua magnitudine antecellens, sed im-
" bellis et degener, ut quem verberet corvus: alio
" nomine dictus ὀρειπελαργὸς et γυπαίετος, quod
" montes ac nemora amet, et vulturina sit specie.
" Vocatur autem περκνόπτερος, quoniam alas habet
" περκνὰς, h. e. Nigris distinctas maculis. Rursum
" ab Aristot. memorantur etiam πέρκοι ἱέρακες, 9,
" 36.: procul dubio et his nomine imposito a nigris
" maculis quibus sunt insigniti. Quomodo et Piscis
" quidam DICITUR Πέρκη SIVE Περκὶς, quod nigris
" maculis sit varius: eam ob rem * ἀνθεσίχρως di-
" ctus a Matrone ap. Athen. (135.) Nigris maculis
" ceu flosculis variegatum corpus habens. Meminit
" ejus Aristot. cum alibi, tum H. A. 8, 15. et Plin.
" 9, 16.: ubi tradunt eam hybernis mensibus jacere
" speluncis conditam. Diosc. sexatilibus piscibus
" annumerat, 2, 35. dicens Ζωμὸς ὁ ἀπὸ ἰουλίδων καὶ
" περκίδων καὶ τῶν ἄλλων πετραίων. Plin. vero inter
" Percam et Percidem distinguere videtur, ut qui
" Percidem in ostreorum numero ponat: Pectun-
" culi, inquit, purpuræ, percides, pinna, pinnothera,
" rhina." [" Πέρκη, Jacobs. Anth. 7, 145. Aristoph.
Fr. 269. Callim. 1, 428." Schæf. Mss. * Περκίδιον,
Athen. 329. * Περκὰς, i. q. περκὴ, Eratosthenes ap.
Eund. 284. κίχλην. " Jacobs. Anth. 7, 313. * Περ-
κεὺς, 137." Schæf. Mss.] " Περκάζω, Fio περκὸς,
" h. e. Nigresco, s. Nigris distingui maculis incipio,
" μελαίνομαι, αἰόλλομαι. Ac sicut αἰόλλεσθαι dicun-
" tur uvæ, cum pingi incipiunt et nigrescere, ita
" etiam περκάζειν. Hesiod. 'A. (399.) ὅτ' ὄμφακες
" αἰόλλονται, Od. H. (126.) πάροιθε δέ τ' ὄμφακές
" εἰσιν, Ἄνθος ἀφιεῖσαι· ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι.
" Prosæ etiam Scriptt. ita hoc verbum usurpant de
" uvis, Theophr. (H. Pl. 9, 11, 7.) Ὅταν ἄρτι περ-
" κάσῃ σταφυλὴ, C. Pl. 3, 22. Ὅταν ἄρχωνται περκά-
" ζειν οἱ βότρυες. Sic Diosc. Λαβὼν ὄμφακας μήπω
" περκαζούσας. Et Plut. (8, 571.) Ὄμφακι περκάζοντι
" προσεοικώς. Active etiam accipitur hoc verbum
" aliquando pro Vario: ut Hes. quoque περκάζει
" exp. non solum μελανίζει, sed etiam ποικίλλει.
" Diosc. 5, 2. de vite agresti, Οὐ περκάζει τὴν σταφυ-
" λὴν, ἄχρι δ' ἀνθήσεως ἄγει τὴν λεγομένην οἰνάνθην.
" Ubi quidam interpr. Maturat, πεπαίνει: minus
" recte, cum τὸ περκάζειν initium tantum sit τοῦ πε-
" παίνεσθαι, ut satis clare patet e Theophr. C. Pl.
" 3, 22. Τὴν δ' ὑποκόνισιν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν
" ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐᾷν ἄχρις οὗ πε-
" πανθῶσι." [" Jacobs. Anth. 9, 142. 163. 11, 322.
Villois. ad Long. 62. 234. ad Herodian. Philet. 444."
Schæf. Mss. * " Ἐμπερκάζω, ad Hesych. 1, 1200,
17." Dahler. Mss. * Ἐπιπερκάζω, Anal. 2, 212.
" Jacobs. Anth. 9, 142. Pierson. Veris. 84. Toup.
Opusc. 1, 201." Schæf. Mss. * " Ὑπερπερκάζω, Ad-
" modum maturesco, Eust. Ism. 241." Wakef. Mss.]
" Ὑποπερκάζω, Propemodum περκάζω, quod verbum
" vide," [Achill. Tat. p. 49. Bip. Κατὰ μικρὸν ὁ βό-
τρυς ὑποπερκάζεται. " Ad Nicet. Eugen. 4, 122. ubi
legitur et ὑπερπ." Boiss. Mss.] " Est a πέρκος
" et aliud VERBUM, Περκαίνειν sc., significans et
" ipsum διαποικίλλεσθαι, Variari, Varium fieri, Hes.
" Item VERBALE Περκώματα, quod idem significare
" ait τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα:" [" Jacobs.
Anth. 9, 163." Schæf. Mss. Est a * Περκόω, unde
* " Ἀποπερκόω, Soph. ap. Schol. Eur. Phœn. 236."
Kall. Mss.] " Denique a πέρκος est COMP. Ἐπίπερ-
" κος, quod est, Accedens ad τὸ περκνὸν χρῶμα, Ali-
" quantum περκνὸς, Nigricans, Subniger, Nigris ma-
" culis aliquantum distinctus. Xen. K. (5, 22.) de
" duplici τῶν δασέων λαγωῶν genere, p. 573. Οἱ μὲν
" μεγάλοι, ἐπίπερκοι, καὶ τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ μετώπῳ
" μέγα ἔχουσι. Ubi quidam scribunt ἐπίπερκνοι,
" quod idem est."

" Περνὸς, ap. Varinum ὁ κυνηγετικὸς ἀετός: sed
" perperam pro περκνὸς vel πέρκος, ut vel ex etymo
" patet, quod subjungit, ὁ περισσῶς καίνων καὶ κό-
" πτων."

" Πέρνης, et ἀστερίας, ab Aristot. numerantur in
" genere τῶν ἱεράκων, Accipitrum, H. A. 9, 36.
" Paulo post πέρκοι καὶ σπίζαι, itidem in Accipi-
" trum genere. Unde sunt qui pro eodem accipiant
" πέρνην et πέρκον ἱέρακα: Gazæ ille Pernix est, hic,
" Perca."

ΠΕΤΑΩ, UNDE Πετάζω, ET Πεταννύω, SIVE Πε-
τάννυμι, ἄσω, Pando, Explico, Il. Ξ. (495.) ὁ δ' ἕζετο
χεῖρε πετάσσας Ἄμφω, Ambas manus pandens, vel
Ambo brachia. Itidem Φ. (115.) ὁ δ' ἕζετο χεῖρε
πετάσσας Ἀμφοτέρας. At N. (549.) ὁ δ' ὕπτιος ἐν
κονίῃσι Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας,
ubi propter dativum ἑτάροισι reddideris potius Ten-

dens, etiam Expansas tendens. || Aperio, Opp. K. 3, (414.) τρίστοιχα πετάσσαι Χείλεα καὶ χάος εὐρὺ καὶ ἄσπετον αἰόλον ἕρκος, Triplicibus apertis labris. Inde præt. PASS. Πέπταμαι, Pansus sum, Expansus s. Explicatus sum; interdum etiam Apertus sum. Il. E. (195.) de bigis, sic enim δίφρος redditur, ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται, Et circum eas pepli expansi s. tensi sunt. Solent enim linteis laneisve velaminibus integi desuper expansis. Eust. exp. ἐξήπλωνται. Sic (Od. Z. 45.) αἴθρη Πέπταται ἀννέφελος, Idem exp. ἐξήπλωται. Apoll. Rh. 2, (405.) πεπτάμενον κῶας, Expansum et explicatum, Opp. K. 3, (106.) Πεπτάμεναι περὶ τέκνα μέγα κλαίουσι γυναῖκες, Passis ulnis amplexæ natos, περιβεβληκυῖαι τὰ τέκνα: quemadmodum Hes. πέπτασθαι exp. περιέχειν, ἀνεψχθῆναι. Secundum quam signif. dicuntur Πεπταμέναι πύλαι, Portæ apertæ et passæ: Virg. Portæ panduntur, Catull. Claustra pandite januæ. Il. Φ. (531.) ad janitores, Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', i. e. ἀνεψγμένας, Apertas, Passas: de quibus mox, Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος, postquam sc. janitores eas ἄνεσαν καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Adde ex Epigr. Ὄστρεον ἀθρήσας χείλεσι πεπτάμενον, Aperta habens labia, i. e. Hians. At ex Aristoph. (N. 342.) πεπταμένοις ἐρίοις, Lanis volantibus. || Πετάζω exp. etiam Tendo. || Hes. vero πετάσειν exp. non solum ἁπλώσειε, sed etiam κουφίσειε, a præs. Πετάζω. [Πετάω, Schæf. ad Æsop. p. 143. "Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. novæ Ed. Aristæn. p. 17." Boiss. Mss. "Ilgen. Hymn. 329. Bergler. Alciphr. p. 3. Valck. Hipp. p. 290. ad Od. Σ. 159. Heyn. Hom. 4, 97. Jacobs. Anth. 6, 437. Πέπταται, Koppiers. Obs. 122. Dawes. Misc. Cr. 288. Πεπταμένος, Toup. Opusc. 2, 123. 216. Brunck. Œd. C. 717. ad Charit. 480. Jacobs. Anth. 7, 131. 8, 183. Heyn. Hom. 5, 36. Πετάννυμι, Wakef. Eum. 381. Jacobs. Anth. 11, 266." Schæf. Mss. * Εὐπετάζω, vox analogiæ repugnans, Schol. Aristoph. Θ. 1009. εὐπετασθεὶς, leg. εὖ π. Vide Εὐπορίζω.] Πέτασμα, τὸ, Explicatio, Extensio, [Æsch. Ag. 918. "Ad Herod. 729." Schæf. Mss. * "Πετασμὸς, Const. Manass. Chron. p. 4(=8.) * Πεταστὸς, Theod. Diac. Acr. 5, 188." Boiss. Mss.] "Εὐπέταστος, Expassu explicatuque "facilis. Hes. εὐπέταστον exp. πλατὺ, εὐρίπιστον, "Amplum, Flatibus pervium."

[* 'Ἀμφιπετάω, s. * 'Ἀμφιπετάζω, unde ἀμφιπετάσσας, Orph. Λ. 643.]

'Ἀναπετάω, SEU 'Ἀναπετάζω, ET 'Ἀναπεταννύω, SIVE 'Ἀναπετάννυμι, Expando, Explico, Aperio, Lucian. (1, 121.) 'Ἀναπετάσαι τὰς θύρας, Aperire fores, Il. A. (480.) ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν, pro ἀνεπέτασαν, Vela explicarunt, expanderunt. Licet Pandere vela dicatur frequentius. || Interdum etiam Laxo, Gal. Τὸ συνιζηκὸς τῶν πόρων ἀναπεταννύντες. Attici ἀναπετῶ in fut. pro ἀναπετάσω dicunt. Affert Suidas e Menandro exemplum. || 'Ἀναπετάννυμαι, Pass. Expandor, Explicor, Aperior, Xen. K. Π. 8, (3, 6.) 'Ἐπεὶ δὲ ἀνεπετάννυντο αἱ τοῦ βασιλείου πύλαι. Sæpe occurrit præt. PASS. 'Ἀναπεπταμένος, per sync. pro ἀναπεπεταμένος, ab 'Ἀναπετάομαι: usurpatur autem pro Apertus, Patens, Expansus: ut ἀναπεπταμέναι θυρίδες, Apertæ fenestræ. Eust. ap. Il. M. (122.) ait, ἀναπεπταμένας σανίδας, i. e. θύρας, dici metaph. ducta ab avibus, quæ alas expandunt ἐν τῷ ἵπτασθαι, Inter volandum. Ceterum ἀναπεπταμένος pro Apertus, de aliis etiam rebus dicitur. Sic, 'Ἀναπεπταμένον τοῦ Πλάτωνος περιπάτου, ap. Athen.: eod. modo, quo Lat. Ludum aperire dicunt; et Hes. ἀναπεπταμένον exp. ἀνεψγμένον. Apud Xen. 'Ἑλλ. 4, (1, 8.) ἀναπεπταμένοι τόποι, Aperta loca, ut Aperta æquora, Virg. mare, Liv.: sic Apertus campus, utrique. Suid. quoque scribit, ἀναπεπταμένα χωρία, πεδία, Campi: sed ibi κάμποι literis Græcis scribitur. Ceterum ut Aperta æquora, ita et Virg. Pelagus patens; et ut Campus apertus, ita Campi patentes, ab Eod. dicitur. Itidem vero a Cic.: cujus etiam est, Patens et apertum ex omni parte cœlum, i. e. πάντοθεν ἀναπεπταμένον. Apud Plut. Themistocle, 'Ἀναπεπταμένος εἰς βορέαν ναὸς, exp. Templum in boream exporrectum, vel patens. || In VV. LL. citatur, 'Ἀναπεπταμένος πρὸς θεραπείαν, pro Ad curationem sponte propensus. Sed Auctor hujus generis loquendi non nominatur: esset autem signif. metaph. ['Ἀναπετάω, Schæf. ad Æsop. p. 143. "Pierson. Veris. 148. ad Lucian. 1, 234. 'Ἀναπετῶ, ἀναπετάσω, Pierson. ad Mœr. 17. 124. ad Thom. M. 32. 61. 'Ἀναπετάζω, 531. 'Ἀναπετάννυμι, Valck. Adoniaz. p. 309. Phœn. p. 294. Musgr. ad Hec. 1040. ad Charit. 480. 'Ἀναπεπταμένος, ibid. Jacobs. Anim. 304. Anth. 7, 131. 181. Huschk. Anal. 122. Longus p. 83. Vill., Plato Phædro 231. Koppiers. Obs. 122. Toup. Opusc. 1, 341. Xen. Eph. p. 6. Ruhnk. ad Xen. Mem. 227. ad Lucian. 1, 234. 375. Valck. Hipp. p. 297. Plut. Mor. 1, 550. 769. Diod. S. 1, 267. 328. 363. Athen. 1. p. 6. ad Herod. 644. Eur. Hipp. 202." Schæf. Mss.] "'Ἀμπέτασον, quod Hes. exp. ἀνακάλυψον, "syncopen Æolicam habet pro ἀναπέτασον, a th. "ἀμπετάζω," [Eur. Phœn. 304. ἀμπετάσας, 794. Alc. 600. Iph. A. 34. 'Ἀναπετάζω, unde * 'Ἀναπετασμένος, Adamant. Phys. p. 437. βλέφαρα, pro quo Polemon p. 287. male habet * εἰσπεπετασμένα. * Προσαναπετάομαι, unde "Προσαναπεπταμένος, Planud. Ovid. Met. 4, 526." Boiss. Mss. * 'Ἀναπετὴς, Hippocr. Gland. 3. p. 272, 12. Aret. 1, 6. p. 5. ὀφθαλμοὶ, Alex. Trall. 8. p. 137. * 'Ἀναπέτεια, Alex. Aphr. Probl. 1, 90. Cassii Probl. 62. πόρων. Cf. Διαπέτεια. * 'Ἀμπετὴς, i. q. ἀναπετὴς, Heliodorus Stobæi Serm. 98. ὄμμα.]

[* "'Ἀποπετάω, Diog. L. 6, 77." Boiss. Mss. * 'Ἀποπετάζω, Schleusn. Lex. V. T. * "'Ἀποπετάννυμι, Etym. M." Wakef. Mss.]

"Διαπετάννυμι, Pando, Aperio," [Eust. in Od. Σ. 159. Il. A. p. 58. 87. Aristoph. Λ. 732. 733. et Brunck. "Διαπεπταμένος, Koppiers. Obs. 121. Διαπεπετασμένος, Heyn. Hom. 7, 333." Schæf. Mss. * Διαπέτασμα, Athan. 2, 425. * "Διαπετὴς, Hippocr. de Corde, 'Ὀκοῖον ἀράχναι διαπετέες." Schn. Lex.] "Unde Διαπέτεια πόρων dicitur Cum sese meatus aperiunt. Nam Eust. 1842. Homericum illud πετάσειε θυμὸν μνηστήρων exponens διαχέοι, dicit esse metaph. ἀπὸ τῶν διαπεταννυμένων σωμάτων: unde esse et πόρων διαπέτειαν παρὰ τοῖς σοφοῖς."

[* Εἰσπετάζω, vide 'Ἀναπετάζω.]

'Ἐκπετάζω, ['Ἐκπεταννύω,] SIVE 'Ἐκπετάννυμι, Expando, Explico, Extendo. At Theophyl. Epist. 38. Τί δῆτα, τρισάθλιε, τὴν ἐσθῆτα διήλλαξας, καὶ τοὺς πέρδικας ἐξεπέτασας; accepisse videtur pro Evolare fecisti: quæ signif. nova fuerit. Pass. 'Ἐκπετάζομαι: item 'Ἐκπεταννύομαι, vel 'Ἐκπετάννυμαι, Expandor, Explicor. Plut. de Deo Socratis, "Ὥσπερ ἱστίον ἐκπεταννύμενον. ["Pierson. Veris. 56. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 102. ad Lucian. 1, 434. T. H. ad Dial. p. 114. Valck. ad Bion. p. 315. Musgr. Cycl. 495." Schæf. Mss. Polyb. 1, 44, 3. 'Ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις.] Unde præt. PASS. 'Ἐκπέπταμαι, Expansus et explicatus sum. A quo ADV. 'Ἐκπεπταμένως, q. d. Explicate s. Expanse, Cum expansione s. explicatione, [Xen. K. Π. 8, 7, 3. εὐφραίνεσθαι. "Musgr. l. c. * 'Ἐκπέτασμα, Brunck. Soph. 3, 509. * 'Ἐκπέτασις, Musgr. l. c. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 102. (8, 232.)" Schæf. Mss. "Eust. 105, 25. (Od. Ω. 396.)" Seager. Mss. * Διεκπετάννυμι, Theophr. C. Pl. 2, 19, 1. Διεκπετάννυται τὰ ἄνθη, sed ibi Codd. ἐκπ. simplex habent.]

'Ἐμπεταννύω, Explico, Extendo, Appendo cortinam, VV. LL. || Pro Explico s. Expando in, accipit Xen. K. Π. 1, (6, 19.) 'Ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες. ["Οἱ τοῖχοι διαχρύσοις ἐμπετασμένοι ὕφεσι, Aureis tapetibus tensi parietes, Socrates Rhodius ap. Athen. 147. 'Ἐμπεπετασμένα δίκτυα τοῖς κάλυξι, 148. 'Ἐφ' ὧν αὐλαῖαι ἐνεπετάννυντο, 206." Schw. Mss. * 'Ἐμπέτασμα, Athen. 296.]

[* 'Ἐπιπετάννυμι, Super extendo, Aret. 'Ἐπιπεταννύναι τῇσι ἐσχάρῃσι.]

Καταπετάζω, SIVE Καταπεταννύω, AUT Καταπετάννυμι, Expando, Explico, Extendo: qua signif. e Plut. Theseo (25.) affertur 'Ἱστίον καταπετασθὲν, Extentum velum. || Obtego, Velo, Aristoph. Πλ. (731.) Κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, Cooperuit et obtexit caput ejus panno rubeo: Σφ. (131.) 'Ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις Καταπετάσαντες, ἐν

κύκλῳ φυλάττομεν, Compluvium omne retibus obtegentes: vel Compluvio omni retia obtendentes: ut Cic. Simulationum involucris tegitur et quasi quibusdam velis obtenditur uniuscujusque natura. Ex Eod. Καταπεταννύναι τοῖς ἱστίοις, Velis operire: sicut Bud. e Plat. Parmen. p. 190. Καταπετάσαι ἱστίῳ πολλοὺς ἀνθρώπους, Velare multos homines uno velo. [* " Καταπετάω, Eumath. 137." Boiss. Mss. " Καταπετάζω, Diod. S. 2, 412." Schæf. Mss. Καταπεπταμένος, Xen. K. Π. 8, 3, 6. 8.] Καταπέτασμα, τὸ, Velum quo aliquid obtenditur s. obtegitur, seu, ut Erasm. exp. in Epist. ad Hebr. c. 6., Aliquid obtentum atque obductum, quod arceat conspectum, Matth. 27, (51.) Marc. 15, (38.) Τὸ κ. τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, Velum templi, ad Hebr. 6, (19.) Εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, Philo V. M. 3. loquens de vestibulo templi, (πρόναον ipse vocat,) Εἰργόμενον δυσὶν ὑφάσμασι· τὸ μὲν ἔνδον ὂν, καλεῖται καταπέτασμα· τὸ δ' ἐκτὸς, καλεῖται κάλυμμα. Ubi Turn. retinet vocem Græcam, sic interpretans, Quorum penetrale, catapetasma dicitur. [" Ad Charit. 445. T. H. ad Plutum p. 49." Schæf. Mss.]

Παραπετάζω, VEL Παραπεταννύω, i. q. καταπετάζω s. καταπεταννύω, Obtendo, Obtego, Obvelo. || Videtur etiam accipi pro Expando, Explico. UNDE Παραπέπταται, Expansus s. Explicatus est, etiam Se expandit et explicat, Arat. (312.) ὁ δέ οἱ παραπέπταται ὄρνις Ἀσσότερον βορέω: quæ verba Festus Avienus sic vertit, de olore loquens, Threicio conterminus axi Cana pruinosas extendit colla sub arctos. Cic. vero ita, Et clinata magis paulo est aquilonis ad auras. [Dionys. P. 88. " Παραπεπταμένος, Brunck. Œd. C. 717." Schæf. Mss.] Παραπέτασμα, τὸ, Velum quo aliquid obtenditur et obtegitur, quod alicui rei obtenditur, i. q. καταπέτασμα, παρακάλυμμα, * παράπλωμα, ut Suid. exp.: qui etiam addit, καὶ τὸ λεγόμενον βῆλον, i. e. Velum. Plut. Artax. (5.) de Statiræ curru loquens, Γυμνὴ τῶν παραπετασμάτων, q. d. Nuda velis quæ obtendi curribus solent, Nullis obtecta velis. Peculiariter autem hoc nomine vocatum traditur, Quiddam quod obtendere solebant meretrices, ne ab amatoribus, qui ad eas accedebant, conspicerentur. Dicitur enim et in Lex. meo vet. proprie esse τὸ προκάλυμμα τῶν πορνῶν, ὃ προβάλλονται διὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι τοὺς εἰσιόντας. At Diphilus ap. Athen. (225.) de quodam piscatore comam alente, ἐστιγμένος, Πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμ' αὐτὴν ἔχει, Ideo comam alit, ut stigmata, quæ in fronte gerit, ea obtendat et obtegat. At Plut. (6, 149.) loquens de disputationibus et declamationibus sophistarum, Τοῖς ὀνόμασι παραπετάσμασι χρῶνται τῶν διανοημάτων. Aulæa quoque, quæ parietibus obtenduntur, παραπετάσματα nominantur. Aristoph. (B. 938.) παραπετάσματα Μηδικὰ, Aulæa Medica, etiam Medica tapetia. Plaut. dicit Babylonica tapetia. Synes. Ep. 4. Παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετείχιζε, Aulæum nos separabat, sc. a mulieribus quæ in navi erant, νέαι καὶ ἀγαθαὶ τὰς ὄψεις. Vide et Περιπέτασμα. Exp. etiam σκηνὴ, et Umbraculum. [" Ad Timæi Lex. 222. Bergler. Alciphr. 189. Athen. 225. Herod. 729. ad Charit. 439. 444. 699. ad Diod. S. 1, 447. T. H. ad Plutum p. 49." Schæf. Mss.]

Περιπετάζω, VEL Περιπεταννύω, In orbem expando, etiam Circumcirca obtendo, Æschin. (64.) Πρέσβεις εἰς προεδρίαν ἔθηκε, καὶ προσκεφάλαια ἔθηκε, καὶ φοινικίδας περιεπέτασε, ubi videtur dicere Demosthenem, locum, in quibus legati sedebant, aulæis et tapetibus stravisse et obtendisse. Itidem Περιπετάσαντες exp. Circum explicantes, Obtendentes. [" Ad Diod. S. 2, 645." Schæf. Mss.] INDE Περιπέπταμαι, Circumcirca expansus s. obtentus sum. Et ap. Apoll. Rh. περιπέπταται, Obtentus est. [Quint. Sm. 7, 333. " Περιπεπταμένος, Opp. K. 3, 106." Wakef. Mss. * Περιπετάδην, Tzetz. Exeg. Il. p. 4, 20.] Περιπέτασμα, τὸ, Velum vel Aulæum quod rei alicui circumcirca obtenditur, i. fere q. περίστρωμα, Plut. Pomp. (24.) de luxu piratico loquens, Περιπετάσμασιν [Παραπ.] ἁλουργοῖς καὶ πλάταις ὑπαργύροις, ubi videtur loqui de Velis s. Aulæis tapetibusque quorum in A navi usus est. Est etiam verbum Theologicum, significans Integumentum mysticum spiritualis sensus, ap. Dionys. Areop. p. 2. teste Bud. Apud Eund. de Cœl. Hier. c. 1. legitur παραπέτασμα: sic enim ibi, Οὐδὲ δυνατὸν ἑτέρως ἡμῖν ἐπιλάμψαι τὴν θεαρχικὴν ἀκτῖνα, μὴ τῇ ποικιλίᾳ τῶν ἱερῶν παραπετασμάτων ἀναγωγικῶς περικεκαλυμμένην, ubi Maximus annotat, παραπετάσματα eum vocare τὰ σωματικῶς περὶ Θεοῦ λεγόμενα. Ibid. idem Max. dicit in propria signif. τὰ ἐν τῇ σκηνῇ παραπετάσματα, Vela quibus tabernaculum obtendebatur et obtegebatur. Exp. περιπέτασμα non solum Velum, sed etiam Cortina: et Περιπετάσματα, Aulæa quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur. [" Bergler. Alciphr. 413. T.H. ad Plutum p. 49. ad Charit. 699." Schæf. Mss.] Περιπεταστὸς, ὁ, Circumcirca expansus, obtentus. Περιπεταστὸν ex Aristoph. (Ά. 1201.) affertur et pro Basii quodam genere. [" Kuster. Aristoph. 127. Bergler. Alciphr. 148. Athen. p. 20." Schæf. Mss.]

Προπετάζω, SEU Προπεταννύω, aut Προπετάννυμι, B Ab anteriore parte expando vel obtendo, Prætendo, Xen. K. Π. 4, (2, 12.) Ὑμᾶς αὐτοὺς προπετάσαντες ἡμῶν, προπορεύεσθε ἔμπροσθεν, Explicantes vos ante nos et vos nobis veluti prætendentes. Nam acies se explicare dicitur, cum se latius diffundit et cornua extendit. [" Προπέπταται, Aristoph. Fr. 226." Schæf. Mss. * Προπέτασμα, Themist. 165.]

Προσπετάννυμι, Extendo, Illido, VV. LL. [Athen. 395. προσπετασθείσης, Schw. autem reposuit προπ.]

[* Συμπετάω, s. * Συμπετάννυμι, Æneas Tact. 37. Δύο ἁμαξῶν τοὺς ῥυμοὺς εἰς τὸ αὐτὸ δῆσαι συμπετάσαντα κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἁμάξης.]

[* Ὑπερπετάννυμι, Dio Cass. 358, 24. * Ὑπερπετὴς, i. q. ὑπερτενὴς, Dionys. Antiq. 9, 11. Quod super caput eminet, Præaltus, Polyb. 8, 6, 4. Ὑπερπετέσι θωρακίοις σκεπάσαντες, Quod super caput transit, Supervolans, 8, 7, 3. βέλη, cf. 18, 13, 3. Pertinet autem in hoc sensu ad Ὑπερπέτομαι.]

[* Ὑποπετάζω, Hippocr. 887. Eust. Od. A. p. 32, 18. * " Ὑποπετάννυμι, unde Ὑποπεπταμένος, Jacobs. C Anth. 7, 131." Schæf. Mss. * Ὑποπέτασμα, Plato Polit. 279.]

" Πεταιτὰ, Vites suspensæ, ut αἱ ἀναδενδράδες, " Hes."

ΠΕΤΑΣΟΣ, ὁ, Petasus, Galerus, Tegmen capitis latum et expansum, ut videre est in Πετασίτης, quod fuisse ἐφήβων φόρημα tradunt J. Poll. et Hes.: Eust. quoque dicit fuisse φόρημά τι, a πετάζω derivans, et hoc exemplum afferens, Παιδία χιτῶνας ἔχοντα καὶ ἡνιοχικοὺς πετάσους. Gestamen Mercurii ap. Athen. (537.) Καὶ τὸν πέτασον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ κηρύκειον ἐν τῇ χειρί. Sic l. 5. Εἶχε δὲ αὐτῶν ὁ μὲν πέτασον καὶ κηρύκειον χρυσοῦν. || Exp. etiam Umbraculum, Umbella, σκιάδιον. || Herbis quoque nonnullis πέτασοι tribuuntur, sicut πῖλοι, Theophr. H. Pl. 4, 10. de loto herba, Τούτου δὲ ἡ μὲν τοῦ καυλοῦ φύσις ὁμοία τῇ τοῦ κυάμου, καὶ οἱ πέτασοι δὲ ὡσαύτως, πλὴν ἐλάττους καὶ λεπτότεροι. Unde Plin. 13, 17. Est autem eodem nomine et herba, et in Ægypto caulis, in palustrium genere. Recedentibus enim aquis Nili riguis, pro- D venit similis fabæ, caule foliisque densa congerie stipatis, brevioribus tantum gracilioribusque. Ubi nota eum pro πέτασοι dicere Folia densa congerie stipata. || Πέτασος a Suida [vv. Δράκων, Περιαγειρόμενοι,] dicitur etiam esse εἶδος ὑφάσματος. [" Bibl. Crit. 2, 1. p. 82. Voss Myth. Br. 1, 117. Toup. Opusc. 1, 457. 2, 42. Jacobs. Anth. 1, 24. 7, 31. 8, 118. 170. Valck. Adoniaz. p. 343." Schæf. Mss. Πέτασος, ἡ, Athen. 499. Theophr. H. Pl. 4, 8, 7. 9. Schn. Lex. * " Πετάσιον, Petasunculus, Posidonius ap. Athen. 176." Schw. Mss. " Schol. Mosq. ad Dioscoridem Oribasii editum a Matth. Opusc. Medic. p. 362. Ἀπὸ τούτου καὶ Ἀλεξανδρεῖς καλοῦσι πετάσια * κωνωπικὰ τὰ τὴν κεφαλὴν σκέποντα, ὥς φησιν Εἰρηναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων Διαλέκτου." Schn. Ind. Theophr.] Πετασίτης, Petasi speciem gerens, Plantæ nomen ap. Diosc. 4, 108. Πετασίτης μίσχος ἐστὶ, μείζων πήχεως, δακτύλου μεγάλου πάχος· ἐφ' οὗ φύλλον πετασῶδες μέγα, προσκείμενον ὥσπερ μύκης: i. e., Ruellio interpr., Petasites pediculus

cubito major, crassitudine pollicis: a quo prægrande folium, galeri modo amplum, ceu fungus, dependet. Πετασώδης, itidem Petasi speciem gerens. Et πετασώδεις Plantæ, Quæ folia habent ampla in modum petasi, quemadmodum Theophr. H. Pl. 4, 10. dicit fabam Ægyptiam gestare folia quæ sua magnitudine referant πῖλον Θετταλικὴν, Pileum s. Galerum Thessalicum. Et Diosc. Ἔχειν φυλλὸν μέγα ὡς πέτασον: Plin. Habere folia ampla. Talis est ὁ πετασίτης, de quo jam dictum fuit. Sic Athen. (371.) e Phaniæ l. 5. Hist. Plant., Πετασώδη τὴν τῶν σπερμάτων ἀπείληφε φύσιν ἄννισον, μάραθρον, σταφυλῖνος, καυκαλὶς, κώνειον, κόριον, σκιάς: nam harum herbarum summum caput est quædam veluti umbella, in qua semen continetur: adeo ut πετασώδεις herbæ sint quæ umbellam ferunt. [" Casaub. ad Athen. 105." Schæf. Mss.]

" ΠΕΤΑΣΩΝ, ῶνος, ὁ, Petaso, Perna. Vide Πέρνα. " Vocabulum hoc Lat. cum Græcis commune ha" bent: inter quos Martial. Nam mihi cum vetulo " sit petasone nihil, Juven. diminutive, siccus peta" sunculus et vas Pelamidum." [" Itidem a πετάζω, a latitudine et explicatione carnium." Ernesti. Schneid. ad Caton. R. R. 213." Schæf. Mss.]

ΠΕΤΑΛΟΝ, τὸ, Folium; proprie Folium quod est in amplitudinem expansum. Eust. πέταλα exp. ἀναπεπταμένα καὶ πλατέα φύλλα, a πετάζω derivans. Od. T. (20.) de luscinia, Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσι, Il. B. (312.) Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ πετάλοις ὑπὸ πεπτηῶτες, Epigr. δροσερῶν ἐκ πετάλων στέφανος, Corona e foliis roscidis. Et ap. Suid. Ἔχοντες γέῤῥα πάντες βοῶν λευκῶν δασέα, εἰκασμένα κιττοῦ πετάλῳ, Folio hederæ. Diosc. 1, 44. Πέταλα χίλια τῶν ῥόδων, Folia mille rosarum: alii Mille rosæ. || Πέταλον dicitur etiam τῆς ἐπιγλωσσίδος τὸ καλύπτον στόμα, Hes.: ap. quem geminato λ, SCRIBITUR Πέταλλον: itemque Πέταλλα, φύλλα. || Lamina, Bractea, Philo V. M. 1. Πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο, Nam bracteæ in tenuissima capillamenta sectæ liciis omnibus contexebantur, Turn. Itidem Exod. 28, (32.) Πέταλον χρυσοῦν, Lamina s. Bractea aurea. Apud Diosc. quoque 5, 91. Λεπίδων, αἷς περιεχόμενα τὰ χρυσᾶ πέταλα ἐλαύνεται, E laminis, quibus bracteæ auri conclusæ malleo ducuntur, Ruell. At Marc. Virg. πέταλα χρυσᾶ ibi vertit Aurea coronarum folia. [Clem. Alex. 1. p. 46. Potter. Κεχρυσωμένον πετάλοις ἄγαλμα.] || Πέταλον capitur etiam pro Petaso, s. Galero, i. e. Pileo latiore in modum folii ampli: πίλημα ἐξ ἐρίου πιληθὲν exp. Suid., citans hoc Epigr. Σοὶ τὸν πιληθέντα δι' εὐξάντου τριχὸς ἀμνοῦ Ἑρμᾶ Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέταλον. Mihi tamen πέταλον masc. genere usurpatum eo loco insolens videtur, ideoque existimo scr. πέτασον: erat enim πέτασος, Peculiare Mercurio gestamen capitis. [" Casaub. ad Athen. p. 20. Toup. Opusc. 1, 349. Bergler. Alciphr. 400. Jacobs. Anth. 8, 118. 12, 420." Schæf. Mss. * Πεταλοποιὸς, Gl. Bracharius: * Πεταλουργὸς, Blattearius: in utroque loco leg. Bractearius, ut est in Cod. Justin. de Excus. Artificum. " Jacobs. Anth. 12, 420." Schæf. Mss.] Ἐκπέταλος, ὁ, ἡ, Amplus passusque in modum folii: ποτήρια, Eust. 229. τὰ πλατέα, ὁποῖα τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια: quo vocabulo Pateras significare videtur. Athen. 11. (p. 501.) exponens quid ἀμφίθετος φιάλη significet Homero, Οὐ τὸ ποτήριον λέγει, ἀλλὰ χάλκεόν τι καὶ ἐκπέταλον λεβητῶδες. Et paulo post, Ὥστε καὶ τὴν φιάλην εἶναι χαλκείῳ προσεοικυῖαν ἐκπετάλῳ, δεχομένην ψυχρὸν ὕδωρ. Eod. l. non procul ab initio, rursum explicans quid sit φιάλη ἀμφίθετος, ait, Ἔστι δὲ χαλκεῖον ἐκπέταλον, λεβητῶδες, ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς. Utitur etiam comparativo ἐκπεταλώτερος eod. l. (485.) e Moscho, tradens λεπαστὴν esse κεραμεοῦν ἀγγεῖον, ἐοικὸς ταῖς λεγομέναις πτωματίσιν, ἐκπεταλώτερον δέ. Et ἐκπέταλα κέρατα, Cornua lata in modum folii vel bracteæ. Vide Πέταλος. [" Aristoph. Fr. 243. Heyn. Hom. 8, 408. ad Herod. 264. Bergler. Alciphr. 400." Schæf. Mss. * " Καλλιπέταλος, Const. Manass. Chron. p. 4. var. lect. * Καλλιπέταλον, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. * " Μελαμπέταλος, ad Hesych. 2, 562, 14." Dahler. Mss. Anal. 2, 228.] Παραπέταλος, Foliis obtectus, obtentus et opertus. Apud Suid. Αἱ δὲ τριήρεις ἦσαν κόσμῳ διαπρεπεῖς, ἀργύρῳ τε τὰ ἔμβολα καὶ χρυσῷ τὰς πρύμνας παραπέταλοι, ubi ipse Suid. exp., πετάλοις ἐσκεπασμέναι. Videtur certe reddi debere Bracteis s. Laminis aureis obductæ. [* " Χαλκοπέταλον, Ærea lamina, Schol. Eur. Phœn. 115." Kall. Mss.]

Ἐμπεταλὶς, ἴδος, ἡ, Hesychio ἔδεσμα διὰ τυροῦ σκευαζόμενον: fortassis quoniam foliis obductum coqui solebat: qualia erant etiam τὰ θρία, quæ foliis ficulnis involuta coquebantur.

Πεταλώδης, Folio vel Laminæ similis. Πεταλῶδες οὖρον, Foliosa urina, dicitur ea in qua foliis similia sive squamis aut laminis subsident. At DICUNTUR Πέταλα, inquit Actuar., quæ et longitudinem et latitudinem habent, non etiam evidentem profunditatem. Eodem, inquit ille, donata sunt nomine Instrumenta quædam ad lanificia comparata. Quinetiam Lapis quidam Πεταλίτης dicitur, quasi εἰς πέταλα, h. e. In laminas, solutus: e quibus omnibus τὴν πεταλώδη ὑπόστασιν considerare oportet. [Schol. Lycophr. 270.]

Πεταλοῦσθαι, In folium mutari. Apud Hes. vero ita legitur, Πεταλοῦνται, ἐξυπτοῦνται, τρυφῶσιν, [* ἐξυπτιῶνται corrigit T. H.; sed Barker. leg. esse censet * ἐξυπτιοῦνται.] " Πεδαχνοῦται, ἐξυπτίωται καὶ τρυφᾷ, " Hes." [Cf. Πεταχνόω. * " Πετάλωσις, Brunck. Soph. 3, 495." Schæf. Mss. Etym. M. Aristeas de LXX. Interprr. p. 255.] Πεταλωτὸς, Foliatus: Hes. πεταλωτὸν, ἀκμαιότατον, et εὐειδέστατον. [* Περιπεταλόω, Gl. Stagno, leg. Stanno, " Casaub. ad Athen. p. 20. * Περιπετάλωσις, 28." Schæf. Mss.]

Πεταλίζω, Folia decerpo, emitto, Germino: Hes. πεταλίζειν, βλαστεῖν, φυλλολογεῖν. Πεταλισμὸς, Idem exponit, ὁ διὰ φύλλων ὀστρακισμός: forsan cum laminis inscribebantur nomina eorum quos commune suffragium relegandos censebat: ut testulis fiebat ὀστρακισμός. [" Münter Parerg. p. 87. ad Diod. S. 1, 445. 470." Schæf. Mss.]

Πεταλίτης, ὁ, Folium referens, ut πετασίτης, Qui petasum. Πεταλῖτις, ιδος, ἡ, ap. Nicandr. (Θ. 864.) de Herba quadam. Vide et Πεταλώδης.

Πέταλοι dicuntur οἱ μόσχοι, ἀπὸ τῶν κεράτων, ὅταν αὐτὰ ἐκπέταλα ἔχωσιν, Athen. (376.) UNDE Πεταλίδες ὕες per metaph. ap. Achæum, quemadmodum Eratosthenes τοὺς σύας λαρινοὺς vocavit, Μεγαγαγὼν καὶ αὐτὸς ἀπὸ λαρινῶν βοῶν. Itidem Hes. cum citasset Πεταλίδων ὑῶν, quod legitur ap. Athen. in l. Achæi quem citat, subjungit, Μετήχθη ἀπὸ τῶν μόσχων· πέτηλοι γὰρ οὗτοι λέγονται. Ubi etiam NOTA Πέτηλοι scribi pro πέταλοι, quod ap. Athen. legitur. Videtur dici de tenera adhuc ætate vitulorum et porcellorum. [" Πέταλος, Diodor. Zon. 6." Schæf. Mss.] Πετάλη, ἡ, fem. a πέταλος, significare videtur Tenera, ut folia et germina quæ recens ab arbore emissa sunt. In [Anal. 2, 81.] πετάλης πικρογάμου, Puellæ s. Juvenculæ: nisi potius, ut Lascaris putavit, sit Nom. propr. [" Jacobs. Anth. 9, 126." Schæf. Mss.] Rursum ex [Anal. 2, 81.] πετάλας μάκωνας, pro Folia papaveris: forsan reddendum Papavera tenera et quæ recens folia emiserunt. [" Πετάλη, Pherecratis Fabula, Priscian. 18, 25, 243." Elberling, Mss.]

[* Πετάλειον, i. q. πέταλον, Nicander Θ. 629. 639.]

Πέτηλον metri causa dicitur pro πέταλον, Folium, Folium latum, amplum, Hesiod. (Ἀ. 289.) Nicander (Fr. 5, 4.) dicens ἄρον πέτηλον, [" Jacobs. Anth. 6, 120. Culmus, Ruhnk. ad H. in Cer. 457. Græv. Lectt. Hes. 610." Schæf. Mss. * Ἀμφιπέτηλος, Plut. 8, 49. δρῦς, ubi vide Reisk.] " Ἀπέτηλος, Foliis " carens, Epigr." [Anal. 2, 16.] " ubi et compar. " ἀπετηλοτέρη legitur pro Minus foliosa, frondosa." Καλλιπέτηλος, Pulcra habens folia, i. q. εὐπέταλος. In Epigr. καλλιπέτηλον λήϊον. [" Græv. Lectt. Hes. 610." Schæf. Mss.] Πενταπέτηλος, Quinquefolius, πεντάφυλλος: de quo et supra. Τριπέτηλος, Trifolius. Et Τριπέτηλον, Herba quædam quæ synonymως τρίφυλλον nominatur, Lat. Trifolium: a tribus foliis. [" Valck. Adoniaz. p. 220. ad Callim. 1. p. 125. 551. ad Charit. 747. 783." Schæf. Mss.] Ὑψιπέτηλος,

Folia in cacumine gerens, ut ὑψίκομος, In cacumine comatus. Vel Altus, Excelsus; nam ὑψιπέτηλον in Lex. meo vet. exp. ὑψηλόν. [Il. N. 437.] Dicitur ETIAM Ὑψιπέταλος, ead. signif. qua ὑψιπέτηλος, Athen. (370.) e Polyzelo, Ὑψιπέταλοί τε κράμβαι. [* "Πετηλώδης, Eust. 136, 12." Seager. Mss.]

[* Πέτηλος, η, ον, Arat. 271. τὸ δ' ἐπὶ σκελέεσσι πέτηλον (εἴδωλον) Γούνατί οἱ σκαιῷ πελάει, Schol. πέτηλον δὲ, ἢ τὸ ἀναπεπετασμένον, ἢ τὸ ἀναπεπτωκός: redditur Volatile, quasi a Πέτομαι, Volo. * Πετήλη, unde Πετήλας, Hesychio τοὺς μικροὺς καὶ θαμνώδεις φοίνικας. * Πετηλὶς, Eid. ἀκρίς. * Πετηλίας, Ælian. H. A. 7, 30. πετηλίαι καρκῖνοι.]

Εὐπέταλος, Bene foliatus, Foliis decorus, Pulcra habens folia. Alii, Frondens, Virens. Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 403." Schæf. Mss.] || Εὐπέταλον vero Fruticis nomen: δαφνοειδὲς alio nomine vocant: habens multos ramulos φυλλοφόρους, Diosc. 4, 148. de quo Plin. 15. c. ult., Id quoque, quod Daphnoides vocatur, genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii εὐπέταλον, alii στέφανον Ἀλεξάνδρου vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quam laurus folio. || Εὐπέταλος λίθος: de quo idem Plin. 37, 10. Eupetalos, quatuor colores habens, cœruleum, igneum, minii, mali. [* "Εὐπετάλεια, Foliis decora, dicitur ῥάμνος, vet. Poëta de Viribus Herb. ap. Fabric. B. Gr. 3, 26. p. 633. Anonym. ap. Voss. ad Barnab. Epist. c. 7." Kall. Mss.]

ΠΕΤΑΚΝΟΝ, SIVE Πέταχνον, Poculum latum et tenue, ut patera, et τὰ ἐκπέταλα ποτήρια. Athen. (496.) Πέταχνον esse dicit ποτήριον ἐκ πετάλου, afferens ex Aristoph. [VERB. Πεταχνόω,] πάντες δ' ἔνδον πεταχνεῦνται: ubi signif. videtur Potant ἐκ τῶν πετάχνων: ["Olim edebatur πεταχνεῦται, nunc e Cod. Ms. πεταχνευταὶ, tanquam a SING. ὁ * Πεταχνευτής." Schw. Mss. Cf. p. 125.] Utriusque scripturæ meminit Hes., sc. Πέταχνον et Πέτακνον, dicens esse ποτήριον, quod et ἐκπέταλον: adeo ut ap. Athen. pro ἐκ πέταλον reponendum putem ἐκπέταλον.

ΠΕΤΡΟΣ, ὁ, Lapis, Saxum, i. q. λᾶας et λίθος, Il. Π. (734.) ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκριόεντα, (Υ. 288.) ἐπεσσυμένον βάλε πέτρῳ. Sic H. (270.) Εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ, Xen. Ἑλλ. 3, (5, 13.) Ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες, Saxa devolvebant. || Nomen proprium primarii Apostoli, a Christo ei impositum, Matth. 10, (2.) ubi nomina Apostolorum recensentur, Πρῶτος ὁ λεγόμενος Πέτρος, Marc. 3, (16.) Ἐπέθηκε τῷ Σίμωνι ὄνομα Πέτρον. Sic Lucæ 6, [14. "Valck. Phœn. p. 291. Diatr. 31. ad Diod. S. 1, 38. 2, 467. Musgr. Herc. F. 1103. Jacobs. Anth. 6, 138. 11, 407. Porson. Or. 59. ad Dionys. H. 4, 2223. Sol, Callim. 1. p. 491. Πάντα κινῆσαι π., Musgr. Heracl. 1002. Π., ἡ, Theodorid. 18. Orestes 9." Schæf. Mss.]

Πέτρα, IONICE Πέτρη, ἡ, Lapis, Saxum, i. q. πέτρος. De Latino autem Petra, mox. Hesiod. Θ. (675.) Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρὰς ἐν χερσὶν ἔχοντες, Lapides s. Saxa quibus hostes impeterent, Plut. de Orac. Pyth. Πετρῶν καὶ φλεγμονῶν ὑπὸ πνεύματος ἀναῤῥίψεις. Dicitur interdum de Saxis quæ in mari visuntur, et tunc reddi etiam potest Scopulus, Cautes, Od. Δ. (501.) ἐπέλασσε Πέτρῃσιν μεγάλῃσι, M. (260.) Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε Χάρυβδιν. Sic K. (131.) ἐπηρεφέας φύγε πέτρας Νηῦς ἐμή. At Il. O. (619.) ἠΰτε πέτρη Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα. Ubi etiam exponere possis Rupes. Festus itidem Petram ab Ennio et Liv. vocari ait Saxum prominens in mari. Itidem Plin. de gaviis, avibus marinis, In petris nidificant. Dicitur etiam de Saxo quod e terra aut monte prominet, et alicubi reddi potest Rupes: quomodo accipi potest Hom. l. c., ubi de Saxo dicitur, quod in mare prominet: quemadmodum et Od. E. (156.) Ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠϊόνεσσι καθίζων. De saxis et rupibus montanis, Il. Ω. (614.) ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισι, Plut. Amat. Narr. Ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν: sicut ap. Athen. 12. Κατὰ πετρῶν ὠθεῖν.

A Rursum Plut. (8, 203.) Ἀπέκτειναν, ὤσαντες ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης, ἣν Ὑάμπειαν καλοῦσι. Vide alium ex eo locum in Κρημνός. || Nomen urbis Indicæ ap. Athen. (124.) UNDE Πετρίτης: Plin. 14, 7. Vino Gnidio, Catacecaumenitæ, Petritæ. ["Πέτρα, Longus p. 5. Vill., Theocr. 13, 36. Valck. Phœn. p. 291. Hipp. p. 298. Diatr. 31. Toup. Opusc. 2, 137. Wessel. ad Diod. S. 1, 38. Græv. Lectt. Hes. 578. Musgr. Herc. F. 320. Porson. Or. 59. ad Dionys. H. 4, 2223. Arabiæ pars, ad Diod. S. 1, 209. Conf. c. πέτρος, Heyn. Hom. 6, 396. Schneid. Anab. 32. Lobeck. Aj. p. 333. Π. Παλλάδος, Valck. Hipp. p. 165. Ψήχει καὶ πέτρην, Jacobs. Anth. 12, 85." Schæf. Mss. "Μακραὶ π., Potter. Archæol. T. 1. p. 35." Seager. Mss. Ἀμπέτραις, pro ἀνὰ πέτραις, Æsch. Suppl. 355.]

[* Πετροβάτης, Appian. B. C. 4, 56. Stob. Ecl. Phys. 1. p. 68. * Πετροβατέω, Strabo 11. p. 551. Eust. in Dionys. P. 730. "Diod. S. 2, 6. Appian. 2, 631. * Πετροβατικὸς, Eust. Il. 626, 35." Wakef.

B Mss.] Πετροβόλος, Qui lapides ejaculatur, lapidibus impetit, ὁ πέτροις βάλλων, ut Hom. loquitur: synonymum τῷ λιθοβόλος. [* "Πετροδείμων, Phlegon de Longævis p. 128. perperam pro πτεροείμων." Schn. Lex. * Πετροκόπος, * Πετροκοπέω, unde * Καταπετροκοπέω, Diod. S. 16, 60. * Πετροκυλιστὴς, Strabo 15. p. 1037. * Πετρολάπαθον, Diosc. Parab. 2, 47. * Πετροποιὸς, unde] Πετροποιΐα, ἡ, Structura e petris, Structura saxea, Athen. (205.) de Philopatoris nave, Ἄντρον κατεσκεύαστο, οὗ χρῶμα μὲν ἦν ἔχον τὴν πετροποιΐαν ἐκ λίθων ἀληθινῶν καὶ χρυσοῦ δεδημιουργημένον. Festus quoque tradit esse petrarum quoddam genus manu factum: afferens hæc ex Ælio Gallo verba, Petra est, quæ Jovis dextra ac sinistra fornicem expletura est, ad libramentum summi fornicis. [* "Πετροπομπὸς, Tzetz. Chil. 2, 597. (11, 381.) Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. Aristæn. p. 8. Nicet. Eugen. 1, 9. et n., 5, 373. 395. et in Notit. Mss. 6, 230." Boiss. Mss.] Πετροπομπὴ, in VV. LL. dicitur esse Machina qua saxum emittitur: Polybio

C πετροβόλος et πετροβολικὸν ὄργανον. Posset etiam significare Lapidum ejaculatio. [* Πετροῤῥιφὴς, Eur. Ion. 1222. "Jacobs. Exerc. 160." Schæf. Mss. * Πετρόῤῥυτος, Orph. H. 50, 9. "Ruhnk. Ep. Cr. 279." Schæf. Mss.] Πετροσέλινον, τὸ, Apium petræum, in petris et saxis s. locis petrosis et saxosis nascens: Gaza modo Petrapium, modo Saxapium vertit. Plin. 20, 12. cum de apii quibusdam generibus locutus esset, sc. hipposelino, eleoselino, oreoselino, subjungit, Alio genere Petroselinon quidam appellant, in saxis natum. Diosc. 3, 77. Σέλινον, τὸ καὶ πετροσέλινον· τοῦτο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ ἐν ἀποκρήμνοις τόποις. UNDE Πετροσελινίτης οἶνος, Vinum e petroselino, Diosc. 5, 67. [* Πετρόστεγος, Pisid. Opif. 423. * "Πετρόστερνος, Const. Manass. Amat. 4, 149. * Πετροστίβαστος, Const. Manass. Chron. p. 2(=5.)" Boiss. Mss. * Πετροτόμος, Anal. 2, 575. "Musgr. Bacch. 1155." Schæf. Mss.] Πετροφυὴς, Saxis adhærescens, Petris hærens, ἐμφὺς ταῖς πέτραις, Phocyl. (44.) πετροφυὴς πολύπους, Saxis adhærens

D polypus. Πετροφυὲς dicitur et τὸ ἀείζωον, sive Sedum majus, quod in petris nascatur, ["Diosc. Notha 468." Boiss. Mss. * "Πετροχελιδὼν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 234." Schæf. Mss.]

Πετρέλαιον, Petroleum: dicitur a quibusdam Bitumen liquidum, quod effluat e saxis, vel quod eo ad lucernarum lumina olei vice antiqui uterentur. Scribit Platearius fieri, cum pinguedo terræ et aquæ actione caloris in igneas partes convertitur; et inveniri super lapides, quia per eos resudet et ex eis; et supra muros inveniri, sed nigri coloris, postea vero per excoctionem fieri album. Gorr. Πετρέμβατοι, Qui per saxa gradiuntur. At Hes. exp. ὑψηλοὶ κρημνοί. "Πατρέμβατοι, Eid. ὑψηλοὶ, Alti, "Celsi." Πετρώροφος, Cujus tectum e lapidibus factum est, Contignationem habens lapidibus tectam. Alii, Saxis laqueatus. [Tzetz. ad Lycophr. p. 268. Müller.]

[* Ἀντίπετρος, ὁ, ἡ, Soph. Œd. C. 188. "Qui saxi vice stratus est ære, Suid. v. Ἀντιπέτρου βή-

ματος." Kall. Mss.] Ἔμπετρος, Qui in petris nascitur, Qui in saxis, s. locis petrosis et saxosis provenit. Ἔμπετρον vero, Herba est nascens in montibus et maritimis, salso gustu: a Romanis Saxifraga dicta. Est et alia ejusd. nominis, quam Latini Calcifragam appellant, ut Gorr. tradit. Plin. 27, 9. Empetron, quam nostri Calcifragam vocant, nascitur in montibus et maritimis, fere in saxo: quo propius mari fuerit, minus salsa est. Quæ e Diosc. 4, 181. desumsit, ubi sic scribit, Ἔμπετρον· οἱ δὲ φακοειδές· ἐν παραλίοις καὶ ὀρεινοῖς φύεται, ἁλυκὸν τῇ γεύσει· τὸ δὲ προσγειότερον, πικρότερον. [* Εὔπετρος, Anal. 2, 258. * Ἰσόπετρος, Schol. Soph. Œd. C. 188. "Suid. v. Ἀντιπέτρου." Kall. Mss. * Μεγαλόπετρος, Aristoph. A. 482. * "Μελάμπετρος, Philet. ap. Schol. Theocr." Wakef. Mss.] "Περίπετρον, Hes. affert "pro πανταχόθεν ἐξέχον, ut sit Undique habens eminentes petras s. rupes." Ὑπόπετρος, Sub quo petræ s. saxa latent, Petrosus, Saxosus, i. q. ὑπόλιθος, [Herod. 2, 12.]

Πετρώδης, Petrosus, Saxosus, Lapidosus, i. q. λιθώδης, Matth. (13, 5.) de semente, Ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, Diosc. de Smyrnio, Φύεται δὲ ἐν πετρώδεσι τόποις καὶ γεωλόφοις. De quo Plin. Nascitur in saxosis collibus et in terrenis. [Plut. Sulla 16.]

Πετραῖος, Saxatilis, In saxis stabulans, Inter petras s. saxa versans, Od. M. (231.) Σκύλλαν πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισι. Ubi Eust. annotat, scyllam vocari πετραίαν quasi προσπεφυκυῖαν ταῖς κατ' αὐτὴν πέτραις. Item πετραῖοι ἰχθῦς, Pisces saxatiles: ut Plin. et item Colum. Qui quod in petris stabulentur, saxatiles dicti sunt. Athen. 7. Οἱ πετραῖοι καλούμενοι ἰχθῦς. Apud Eund. 14. (p. 649.) Τὰ πετραῖα τῶν ἰχθυδίων ἀπέσθιε, Pisciculos saxatiles ne comede. Itidem Gal. 1 ad Gl. Οἱ πετραῖοι τῶν ἰχθύων, E piscibus ii qui saxatiles nominantur. Item συκῆ πετραία, Ficus quæ in petris s. locis petrosis et saxosis nascitur; vel etiam Quæ in rupibus s. locis præruptis provenit. Apud Athen. (594.) Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας: ad eam enim corvi et cornices advolant, hominibus inaccessam. Item πετραία κράμβη, Brassica petræa, i. e. sylvestris, sive erratica, Plin. 20, 9. At Πετραίη σκιὴ ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 207.) Umbra quam petra s. rupes facit. Athen. 12. dicit, αἱ τῶν πετρῶν σκιαὶ, Umbræ petrarum, saxorum s. rupium. || Saxeus, Saxosus, Petrosus, Soph. πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι. || Neptunus: quod olim, ut fabulantur, super saxo consopitus, urinam profuderit genitalem: unde enatus equus primus, quem dixere σκύφιον. Plut. vero (8, 683.) meminit cujusdam Πετραίου ἀγωνοθέτου. [Æsch. Pr. 1018. "Ruhnk. Ep. Cr. 22. Græv. Lectt. Hes. 578. Villoison. ad Long. 108. Erycius 7. et Jacobs., item Anth. 12, 23. Wakef. Ion. 284." Schæf. Mss.]

Πετρήεις, Petrosus, Saxosus, Lapidosus, πετρώδης, s. τραχὺς, ut exp. ap. Hom.: qui Il. B. (496.) utitur fem. Πετρήεσσα. Neutro utitur Hesiod. Ἔργ. (2, 150.) dicens, πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Καὶ γλάφυ πετρῆεν, Cavernam petrosam. ["Græv. Lectt. Hes. 578. Jacobs. Anth. 7, 145. Archias 14." Schæf. Mss. * "Πετρώεις, Petris gaudens, Marc. Sidet. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 15, 14." Kall. Mss.] AT Πετρήκης, Nomen lapidis esse dicitur ap. Orph.: ap. quem tamen non πετρήκης, SED Πετράκης reperi, (Λ. 228.) Χρὴ δὲ καὶ εὐπέταλον πετράκεα λᾶαν ἔχοντας Ἀρᾶσθαι παρὰ βωμόν. Ubi dubium est πετράκεα ne substantivi vice sit, an εὐπέταλον: nam Eupetalon inter Gemmas numerat Plin.

[* "Πετρήρης, Brunck. ad Soph. El. 89. Phil. 1262." Schæf. Mss.]

Πέτρινος, Lapideus, Saxeus, ut λίθινος, [Æsch. Pr. 564. Eur. Iph. T. 290. 1089. Andr. 116. "Jacobs. Anth. 12, 22. 23." Schæf. Mss. Herod. 2, 8. ὄρος.]

Πετρίδιον, τὸ, Saxulum, ut Cic. loquitur, λιθίδιον. Exp. etiam Saxum, Petra, ut ap. Aristot. H. A. 5. Τῶν πετριδίων σήραγγες, Saxorum ruinæ. ["Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 8, 245. Valck. Anim. ad Ammon. 141." Schæf. Mss.] AT Πετρόδιον, quod in VV. LL. habetur, mendosum est.

Πετρηδὸν, In modum petrarum, δίκην πετρῶν, Lucian. [1, 105. "334. T. H. ad Dial. p. 95." Schæf. Mss.]

Πετρόω, In petram muto, In lapidem vel saxum verto, ut λιθόω. Exp. etiam Lapido: qua signif. καταλιθόω et λιθάζω usurpantur. Eur. Or. (994.) Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρούμενος θανεῖν, i. e. λίθοις βαλλόμενος, Schol. Vix eis persuasit, ne se lapidarent. ["Wakef. Ion. 1131. (1241.) 1255. Jacobs. Anth. 6, 128." Schæf. Mss.] Πέτρωμα, τὸ, Lapidatio, Lapidum jactus, Eur. Or. (442.) Θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι, Lapidum jactu s. Lapidatione perimi a civibus. [* "Ἀποπετρόω, Andr. Cr. 166." Kall. Mss.] Καταπετρόω, Lapidibus obruo, i. q. καταλιθόω, [Xen. K. Ἀ. 1, 3, 2.]

[* "Πετρίζω, Valck. Adoniaz. p. 289." Schæf. Mss.] "Περιπετρίζεσθαι, Hesychio περικρούεσθαι, "Allidi," ["Valck. ad Röver. 77." Schæf. Mss.]

[* "Πετρῶν, Chandler. Inscr. p. 14." Schn. Lex.]

[* Πέτρις, Gl. δένδρον, Cerrus.]

ΠΕΥΚΗ, ἡ, Picea, ut nonnulli interpr., Plin. vertit Larix; nam quod Theophr. H. Pl. 3, 4. dicit, Ἀείφυλλα μὲν οὖν ἐστὶ τῶν ἀγρίων, πεύκη, πίτυς ἀγρία, ipse sic vertit 16, 21. Sylvestrium generis folia non decidunt abieti, larici, pinastro. Ubi etiam NOTA Πίτυς ἀγρία reddi Pinaster: de qua arbore, eod. l., c. 2. Pinaster nihil aliud est quam pinus sylvestris. Eandem interpr. confirmat, quod eod. cap. 2. scribit, Laricis morbus est ut tæda fiat: si conferas cum Theophrasti verbis quæ in Δᾴδωσις citavi. Quemadmodum Diosc. quoque 1, 92. πεύκην innuit vocari Laricem: quod manifestius fit, si conferas quæ ibi de resina scribit cum iis quæ Plin. 24, 7. Idem tamen alibi pro Picea quoque accipere videtur. At in Theophr. H. Pl. 1, 16. Ἀκανθώδεις δὲ ἐκ τῶν ἄκρων φύλλον κατὰ τὸ τῆς πεύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρου: quem sic interpretatus est 16, 24. Pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro: ambiguum πεύκην accipiat pro Picea an pro Larice. Pro Picea accepisse, ex hoc Theophrasti l. colligo: H. Pl. 1, 13. Ὀζώδεις δὲ, ἐλαία, πεύκη, κότινος. Unde Plin. 16, 30. Quædam individuæ, ramosæ, ut piceæ: quibusdam ramorum ordo, ut piceæ, olivæ. Præterea quod Theophr. eod. l., c. 16. dicit, Τὰ δ', ὥσπερ σπανόφυλλα, καθάπερ πεύκη, πίτυς, κέδρη: Idem sic transtulit, 16, 10. Piceæ rariora folia. Sed afferam discrimen quod inter laricem et piceam facit l. c. Picea minus alta quam larix. Illa crassior, leviorque cortice, folio villosior, pinguior, et densior, molliorque flexu. At piceæ rariora siccioraque folia et tenuiora, ac magis algentia: totaque horridior est, et perfusa resina. Lignum abietis similius. Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Quibus vero notis πεύκη et ἐλάτη distinguantur, ap. Theophr. vide, H. Pl. 3, 10. Minus proprie Ennius Abietem interpr., hos Eur. versus initio Medeæ, Μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε Τμηθεῖσα πεύκη, sic transferens, At utinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa cecidisset abiegna ad terram trabes. Aristot. H. A. 5, 19. Ἡ πεύκη δρυοκοπουμένη σώζεται, Plut. Symp. 5, 3. de pinu, i. e. περὶ πίτυος, loquens, Καὶ γὰρ αὕτη καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεῦκαι καὶ στρόβιλοι, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ πλωϊμώτατα, πίττης τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφήν. Ubi et ipse Piceam intelligere videtur, quæ sicut a Pix denominatur, ita πίτυς a πίττα deductum existimo: quo tamen vocabulo non Picea, sed Pinus significatur. || Accipitur interdum pro Face s. Tæda e picea execta, Aristoph. N. (604.) σὺν πεύκαις σελαγεῖ: quod Schol. exp. μετὰ δᾴδων καὶ λαμπάδων χορεύει. Itidem ap. Athen. 15. Ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φωσφόρους: nam πεύκη arbor est e genere τῶν δᾳδωδῶν, ut tum e prædictis patet, tum e Plut. Symp. 3, 2. Τὰ δᾳδώδη καὶ πισσοτρόφα τῶν φυτῶν, μάλιστα πεύκας καὶ στροβίλους, ἐκφέρουσιν οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι. || Apud Eur. Phædra ponitur pro Pugillaribus s. Codicillis e picea s. larice factis ante repertum chartæ usum, δέλτος ἐκ πευκίνου ξύλου, Eust.

[" Schreber. ad Theocr. 347. Toup. Opusc. 2, 77. A
Valck. ad Hipp. p. 299. Eurip. 3. p. 293. ad Herod. 454. Musgr. Suppl. 377. Iph. A. 39. Wakef. Alc. 936. Jacobs. Anth. 6, 324. 9, 120. 12, 42. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 58. ad Diod. S. 2, 363. Tæda, Fax, Ruhnk. Ep. Cr. 117. Toup. Opusc. 1, 18. 499. Πεύκης τρόπον, Bentl. Opusc. 16. Lennep. ad Phal. 48. ad Herod. 454. Πεύκης νοτὶς, Jacobs. Anth. 9, 10." Schæf. Mss.] " Ἄπευκος, Tædæ " inutilis, E quo tædæ fieri nequeunt: ut sunt ar- " bores quæ non sunt pingues nec resinosæ, ut Plin. " loquitur. Theophr. H. Pl. 3, 10. Ἀπευκοτέρα καὶ " ἧττον ἔνδᾳδος."

Πευκήεντα οὔρεα, ap. Dionys. P. (678.) Montes in quibus multæ πεῦκαι nascuntur; nam in locis montosis nasci solere docet Plut. l. paulo ante c. in Πεύκη. " Πευκᾶεν σκάφος, ap. Eur. (Andr. 864.) " Dorice pro πευκῆεν, Navis s. Scapha e picea." [" Πευκήεις, Jacobs. Anim. 71. Heyn. Hom. 7, 557. ad Charit. 751. Abresch. Add. ad Aristæn. 133." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1194. Soph. Antig. 124. B
Æsch. Choëph. 377. Opp. Ἁ. 2, 457. " Manetho 4, 345." Wakef. Mss.]

Πεύκινος, Piceus, Qui est e picea arbore: ῥητίνη, Diosc. 1, 93. Resina picea; Resina quæ e picea arbore manat; Resina quam picea profundit: nam ἡ πεύκη παρέχει πίττης τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφὴν, ut patet e quodam Plut. l. in Πεύκη citato: Τῆς μέντοι ξηρᾶς, ἡ μέν ἐστι στροβιλίνη καὶ ἐλατίνη, ἡ δὲ πευκίνη, ἡ δὲ πιτυΐνη. Unde Plin. 24, 7. posteriora tantum duo, sed inverso ordine exprimens, Sicca e pinu et picea fit: liquida, e terebintho, larice, lentisco, cupresso. Et ap. Eur. (Med. 1200.) πεύκινον δάκρυ, Lacryma quam picea fundit, i. e. ἡ πευκίνη ῥητίνη. Et 3 Reg. 5, (10.) Πεύκινα ξύλα, Ligna e picea vel larice. Nam ibi perperam redditur Abiegna ligna. [" Valck. Diatr. 239. Bergler. ad Alciphr. p. 18. Jacobs. Anth. 9, 10. ad Diod. S. 2, 363." Schæf. Mss.]

[* " Πευκία, ἡ πικρία πίσσης, Tzetz. Ch. 9, 836." Elberling. Mss.]

[* " Πεύκιον, Schol. Aristoph. Πλ. 528. T. H. ad C
p. 159." Schæf. Mss.]

[* " Πευκεὺς, Tedifer, dicitur Hercules, Lycophr. 663." Kall. Mss. Vide Lex. VV. Peregr.]

[* " Πευκὼν, Heyn. Hom. 7, 557." Schæf. Mss.]

[* " Πεῦκος, Amaritudo, Etym. M." Wakef. Mss. Vide Ἐμπευκής.]

In sequentibus Πεύκη Amaritudinis quandam signif. habet.

Ἐμπευκὴς, Amarus, VV. LL. [Nicander Ἁ. 202. ubi Codd. ἐν * πευκεῖ.] Ἐχεπευκὴς, Amarus, Il. A: (51.) Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλλε. Ubi Eust. ἐχεπευκὲς exp. τὸ οἷον ἔχον τὶ πεύκης, sc. πικρίαν: nam πικρὸν est τῆς πεύκης τὸ δάκρυον: unde fortassis, inquit, τὸ πικρὸν, πευκέδανον παρωνόμασται: a quo βέλος πευκεδανὸν, τὸ καὶ ἐχεπευκὲς, i. e. * ἐχέπικρον, secundum antiquos; nam ἐχρίετο τὰ βέλη πεύκῃ, ubi πεύκη accipiendum pro Resina ipsa quam fundit arbor picea. Alii ἐχεπευκὲς accipiunt pro θανάσιμον, καὶ ἐκτέμνον τοῦ βίου τὸν βληθέντα, δίκην πεύκης, ἥτις ἐκτμηθεῖσα οὐκ ἔτι βλαστάνει: D
quod confirmatur his Plinii verbis, si πεύκην pro Larice accipiamus, 16, 10. Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Simile narrat de pinu Herod., ut in Πίτυς dicetur. [" Heyn. Hom. 6, 267. Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] Περιπευκὴς, Peramarus, Il. Λ. (844.) ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ Ὀξὺ βέλος περιπευκές. Ubi Eust. annotat περιπευκὲς habere epitasin τοῦ ἐχεπευκὲς, de quo nunc dictum fuit.

Πευκεδανὸς, Amarus, πικρὸς, ut Eust. exp. Il. K. initio, Ἠὲ ποτὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Alii πευκεδανοῖο ibi exp. πικρίαν ποιοῦντος: nonnulli ὀλεθρίου, Exitiosi, Lethiferi: quoniam ἡ πεύκη excisa non repullulat, ut idem sit quod nonnullis ἐχεπευκές. [" Ilgen. Hymn. 641. Wakef. Trach. 1035. Heyn. Hom. 6, 8." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 2, 33. θάλασσαν. Vide Buttmann. Lexil. 18.] At Πευκέδανον, ut Ἐρυθρόδανον s. Ἐρευθέδανον, dicitur βοτάνη τις οὐκ ἀγαθὴ γεύσασθαι, inquit Eust.: etiam ipsa nomen sortita ab amaritudine. De qua Theophr. H. Pl. 9, 15. et Diosc. 3, 92. ap. quem non πευκέδανον legitur, ut ap. Theophr., SED Πευκέδανος. Plin. Peucedanum nominat.

Πευκάλιμος, Amarus, Cautus, Prudens, Il. O. (81.) νόος ἀνέρος ὅστ' ἐπὶ πολλὴν Γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ Ἔνθ' εἴην. Ubi Eust. annotat quosdam exponere πικραῖς καὶ συνεταῖς: per πικρίαν intelligentes τὸ δυσπρόσιτον τῆς φρονήσεως, καὶ μὴ πάντῃ πάντως διόλου μελιχρὸν καὶ μειλίχιον. Idem Eust. ap. eund. Hom. Il. Υ. (35.) de Mercurio, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαστο, exp. πυκναῖς, συνεταῖς: alii etiam φρονίμοις: ut πευκαλίμη φρὴν sit Solers mens, s. Prudens: quæ exp. aptior loco esse videtur. [" Jacobs. Anth. 12, 76. Heyn. Hom. 5, 478. 6, 554. 7, 22." Schæf. Mss. Cf. Buttm. Lexil. 18. Orac. ap. Diog. L. 1, 30. πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσι.]

[* Πευκαλέος, unde Πευκαλέον, Hesychio ξηρὸν ἀγγεῖον, et * Πευκαλεῖται· ξηραίνεται· οἱ δὲ ζητεῖται. Ἀριστέας.]

" Πευκὸν, Hes. exp. πικρὸν, πευκεδανὸν, Amarum." [Cf. Πικὸς, Πέσκον.]

ΠΗΓΝΥΩ, SIVE Πήγνυμι, ITEM Πήσσω, SEU Πήττω, ξω, Compingo, Fabricor, Struo, Compingendo struo et fabricor, Il. B. (664.) Αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, i. e. ναῦς κατεσκεύασε, vel uno verbo ἐναυπήγησε, Naves ædificavit, Liv. Item pass. voce, signif. tamen activa: Hesiod. Ἡμέρ. (45.) Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς. Sic πηξάμενοι νῆας, Naves fabricati, Cum naves compegissent et fabricassent. At Greg. Naz. Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, Ne altos toros struamus. Rursum activa terminatione πηγνύω σκηνὴν, Struo tabernaculum, vel etiam Figo: de qua signif. dicetur infra. Et rursum pass. voce, Greg. Naz. Ἄρτι δὲ γεωργὸς ἄροτρον πήγνυται, Aratrum compingit, compingendo fabricatur. Idem, Καλιὰν ὄρνις πήγνυται, Nidum compingit, componit. Pro eo vero, quod Basil. de ape dicit, Κήρια πήγνυται, Colum. et Plin., Cellulas confingit; alii Favos fingit et concinnat. Pro Coagmento, in paulum diverso loquendi genere: cujus exemplum vide in Κολλητικός. Adde e Diosc. 4. Πήσσει τὰ διαλελυμένα, Dissipata cogit, Ruell. Præt. MED. Πέπηγα, Compactus sum, Coagmentatus sum, Fixus sto, συνέστηκα. Chrys. Σῶμα διὰ τῶν νεύρων συνέχεται καὶ πέπηγε, ubi observa copulari συνέχεται καὶ πέπηγε, ut in l. Plut. ad quem remisi, copulantur συνέχει καὶ πήττει. ‖ Concrescere facio, Cogo, Coagulo, Congelo, Plato Tim. Ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα: quæ verba Cic. sic interpr., p. 38. mei Lex. Cic., Quæ vim habeant frigorum et caloris, concretionis et liquoris. Ubi nota, causam antecedentem concretionis, esse frigus. Unde et Lucan. astrictum frigore pontum dicit, et Ovid. per metaphoram Astrictum gelido frigore pectus erat. In Geop. Ὁ τυρὸς, ὃν ἔπηξε τὰ ἁπαλὰ συκῆς κλώνια, pro his Columellæ, Fici ramulis glaciatus caseus. Sic Diosc. 4. Πήσσει γάλα, Lac cogit, coagulat: pro quo Hom. dicit συμπήσσει, ut videbis in Ὀπὸς, ubi et alia quædam synonyma habes. Pass. Πήγνυμαι, Cogor, Coagulor, Concresco, Congelo, Conglacio, Coëo, Aristot. de Part. Anim. Ψύχεται δὲ θᾶττον τὸ ὕδωρ καὶ πήγνυται τοῦ ἐλαίου, Citius concrescit, congelat, congelatur. Cic. dicit Frigore conglaciare, ut Athen. 8. Περὶ τῶν πηγνυμένων διὰ χειμῶνα τῷ κρυστάλλῳ: sicut et Plut. de Pr. Frig. Καὶ γὰρ πήγνυται πολλὰ τῷ ψυχρῷ καὶ συγκρίνεται καὶ πυκνοῦται, Frigore enim conglaciant multa. Rursum Aristot. de melle thymoso, Οὐ πήγνυται τοῦτο: de quo Plin. Non coit. Idem de lacte, Ὑπὸ τοῦ πυρὸς πήγνυται καὶ παχύνεται: pro quibus Plin. Omne lac igne spissatur. Idem Aristot. de ovo, Ἐξέρχεται μὲν οὔπω πεπηγός· ἐξερχόμενον δὲ, εὐθέως πήγνυται καὶ γίνεται σκληρόν: qua de re Plin. Exeunt ova a rotundissima sui parte, dum pariuntur, molli putamine, sed protinus durescente, quibuscunque emergunt portionibus. Habes itaque πήγνυσθαι dictum de aqua, oleo, melle, lacte, ovis. Sed frequentius de aquis et fluminibus: ut Hero-

dian. 1, (6, 4.) Πηγνύμενόν τε καὶ ὀρυττόμενον ὕδω πίνων, Concretam gelu atque effossam aquam potans. Sic Philo de aquis Jordanis, Καὶ παγέντα τρόπον τείχους κραταιῶς ἠρέμει καὶ ἡσύχαζε, Solidaque, more munitionis, et firma stabilitate concretæ hærebant, Turn. Rursum Herodian. 2, (10, 10.) Ποταμοὺς πηγνυμένους πατεῖν, Concreta gelu calcare flumina, Astrictos frigore fluvios: sicut 6, (7, 15.) idem de Rheno et Danubio, Τοῦ δὲ χειμῶνος παγέντος ὑπὸ τοῦ κρύους ἐν πεδίου σχήματι καθιππεύονται, Hyeme concreti gelu camporum in morem perequitantur. At 8, (4, 3.) Idem dicit, Τὰς δι' ὅλου χειμῶνος παγείσας χιόνας. Cic. de aqua dicit, Quæ neque conglaciaret frigoribus, neque nive pruinaque concresceret. At Greg. Naz. Μὴ παγῶμεν εἰς στήλην ἁλὸς, ut Ovid. Metam. 11. in lapidem rictus serpentis apertos Congelat, et patulos, ut erant, indurat hiatus. Unde Πέπηγα: et partic. πεπηγὸς, ut πεπηγὸς γάλα, Diosc. πεπηγὸς αἷμα, Plut. Metaph. Il. X. (453.) νέρθε δὲ γοῦνα Πήγνυται, ut Ovid. Astrictum gelido frigore pectus erat; nam gelido pavore velut membra congelant et rigent. || Pango, Figo, Depango, Defigo, Hesiod. ἐν ἐλύματι πήξας, In dentali figens, Dentali infigens: q. l. vide in Πελάζω. Od. Λ. (77.) πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν, Depange remum super tumulo meo quo utebar cum viverem, s. Infige tumulo. Il. Γ. (217.) κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, Humi figens, In terram defigens, Xen. K. (6, 7.) Πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, Varos pronos figere convenit. At Philo de Mundo, Τὰ μὲν φυτὰ κατώκαρα εἰργάσατο, τὰς κεφαλὰς αὐτῶν τοῖς βαθέσι τῆς γῆς μέρεσι πήξας, Cum imæ terræ infixisset. Ubi nota cum dat. sine præp. constructum. Cum præp. vero Lucian. (1, 774.) Ἐπὶ κοντοῦ πήξαντες, Cum conto infixissent: cui similia loquendi genera vide in Περιπείρω. Pass. Πήγνυμαι, Pangor, Figor, Depangor, Defigor, Il. Γ. (135.) παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν, Juxta eos depactæ sunt hastæ: sc. juxta milites quiescentes et clypeis acclinatos: nisi malis a Παραπήγνυμαι deducere. Soph. (Aj. 819.) Πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ, Fixus est in hostili solo, Plut. Themistocle, Πεπήγασι στῆλαι, Stelæ fixæ sunt, Cippi in terram depacti. Alii, Columnæ erectæ. Item Theophr. H. Pl. 7, 4. Τὰ πηγνύμενα, de plantis quæ non seruntur, sed in terra deponuntur et veluti depanguntur. Paulo ante de rapis, Πηγνύναι δεῖ μανάς. Dicitur aliquis telum quoque πῆξαι in corpore inimici, i. e. Figere. Il. Θ. (95.) Μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, Ne tibi fugienti quispiam terga figat. Item pass. voce et signif. Il. Ο. (315.) πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν, N. (442.) δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, Δ. (528.) πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός. || Metaph. vero res aliqua πεπηγέναι dicitur pro Fixa esse, s. Ita constituta, ut nullo modo de statu suo dimoveri queat, Immobilis esse et perpetua, Dem. (42.) Μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζετ' ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα. Sic ex Eod. Πεπήγασι τὰ πράγματα, Constitutæ sunt et stabilitæ. || Item πῆξαι ὅρκους dicitur Pangere fœdera: ut Liv. Pacem, Inducias, Societatem pangere. Unde ap. Eur. (Iph. A. 395.) παγεὶς ὅρκος, Pactum et initum fœdus. [" Πηγνύω, Valck. Diatr. 224. ad Theocr. x. Id. p. 84. ad Il. Ξ. 40. ad Callim. 1. p. 54. Ruhnk. Ep. Cr. 139. ad Lucian. 1, 387. Wakef. Ion. 1325. Herc. F. 1421. Eum. 190. Georg. p. 13. ad Charit. 495. Markl. Iph. p. 58. Jacobs. Anim. 321. Anth. 8, 376. 9, 7. 378. Luzac. Exerc. 30. 153. Coray Theophr. 283. Monthly Review Febr. 1799. p. 194. Heyn. Hom. 6, 530. De lacte, caseo, Longus p. 19. Villois. ad 229. Toup. Append. in Theocr. p. 21. Valck. ad x. Id. p. 18. ad Diod. S. 1, 324. De retibus, Zeun. ad Xen. K. Π. 139. De act. et med., Villois. ad Long. 146. Πηγνύω βέλος, Toup. Append. in Theocr. p. 19. Φρὴν πηγεῖσα, Valck. Diatr. p. 13. Res dicitur πεπηγέναι, Firmiter constituta, rata, Valck. Phœn. p. 339. Πέπηγα, Heind. ad Plat. Phædr. 199. Heyn. Hom. 7, 35. Πέπηγε, Thom. M. 823. Wakef. Herc. F. 1398. 1421. Meleager 117. Coray Theophr. 283. Jacobs. Anth. 8, 124. 11, 377. Parrhas. 2. Πεπηγὼς, ad Herod. 538. Πεπήγασιν, Congelatæ sunt (aquæ,) ad Horat. 24. Zeun. Πέπηχα, Etym. M. 354, 34. Πήγνυτο, πῆχθεν, Heyn. Hom. 7, 58. Πῆξαι, πήξασθαι ναῦν, quid differant, Herodian. Philet. 468. Πήσσω, Casaub. ad Athen. 125. Schleusn. Cur. Nov. c. 324. Heyn. Hom. 7, 309. * Πήγω, Kuster. V. M. 9." Schæf. Mss. Heliod. p. 84. Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοὴν, cf. 148. 157.]

Πῆγμα, τὸ, Id quod concretum est, Concretus, Plin. In concretu albicantis succi. Cic. alicubi Concretum neutraliter et substantive usurpat. Polyb. (3, 55, 5.) Πῆγμα τῆς χιόνος, Concretus s. Concretio nivis, Nix frigore concreta; nam dicuntur πήγνυσθαι nives quoque, ut in Πήγνυμι videre est. Pro Coagulum citat Bud. ex Aristot. [H. 'A. 3, 6.] Item Coagmentum. Ex Epigr. πήγματα pro Concinnationes, Compositiones: sicut πήττειν pro Coagmentare, Compingere, Concinnare, Componere, usurpari docui. Lat. quoque Pegma usurpant. Et annotat Turn. JCtos Pegmatum nomine Antepagmenta videri intelligere, quæ valvarum sunt ornamenta affixa antis: qui hujus vocabuli usus pertinet ad πήγνυμι, Figo, Defigo, Depango. Festus scribit Pegmata esse aut ex ære aut e marmore ornamenta, quæ utplurimum in atriis, quandoque in porticibus aulisque affigunt, majorum aliorumque fortium virorum gesta certius quam pictura ostendentia: qua in signif. utitur tum Cic., tum Juv., et alii. Præterea Pegma dicitur machina lignea in qua statuæ collocantur, et quasi figuntur ad illas sustinendas. Interdum pegmata cum ludicris producebantur in scenam, cum pueris etiam considentibus, e lignis tabulisque vario picturæ genere illustratis compacta. Seneca ad Lucill. His annumeres licet machinatores qui pegmata per se surgentia excogitant, et tabulata tacite in sublime crescentia. Suet. Claud. Qui pegmata in scenam parum feliciter produxissent. Sic Plin. et Juv. Apud Græcos autem Joseph. B. J. 7. [" Ad Timæi Lex. 114. 205. 259. 266. Toup. Opusc. 1, 224. ad Charit. 668. Markl. Iph. p. 59. Meleager 77. Jacobs. Anth. 12, 107." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1209. ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγέν: 4 Macc. 9, 21. Τὸ τῶν ὀστέων π., Carnium compages.] Πηγματώδης, Concretus, Πῆγμα referens.

Πῆξις, Coagmentatio, Coagulatio, Concretio, Congelatio, Aristot. Meteor. 1. Ὅσα διὰ πῆξιν συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων, Affectus qui accidunt cum hæc ipsa corpora condensantur et concrescunt. Turn. interpr. Glacies, hæc Plutarchi verba de Primo Frig. Ἔστι δ' ὑπερβολὴ ψύξεως, πῆξις, sic vertens, At refrigerationis exuperantia glacies est. Eod. modo hæc verba, Σφοδρότατον καὶ βιαιότατον ἡ πῆξις οὖσα, interpr., Cum nulla sit acrior et violentior quam glacies. [" Segaar. in Daniel. p. 89. Toup. Opusc. 2, 37. Π. γάλακτος, Diod. S. 1, 324." Schæf. Mss. * Πηξιθάλαττα, Phrynichus Bekkeri p. 61. * Παλίμπηξις, Theophr. Char. 24. Ὑποδήματα παλιμπήξει κεκαττυμένα.]

Πηκτὸς, Compactus, Coagmentatus, Hesiod. Ἔργ. (2, 50.) Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον, Αὐτόγυον καὶ πηκτὸν, ubi nota opposita αὐτόγυον et πηκτόν: dicitur enim αὐτόγυον, Hesychio * μονόβολον, quod per se burim habet: πηκτὸν vero, quod compactum est s. compactitium, Compactile. Hes. exp. τὸ ἀπὸ δύο ἀρότρων, quoniam quædam sunt μονόβολα. Idem πυκτὸν exp. ἐκ πολλῶν ξυλῶν πεπηγμένον. || Πηκτὰ δωμάτων, Compactitiæ ædium partes, i. e. Fores; eæ enim e pluribus tabulis compingi solent et coagmentari: quamobrem ab Hom. quoque dicuntur σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, et κολληταὶ σανίδες: item θύραι εὖ ἀραρυῖαι, item θύραι πυκινῶς ἀραρυῖαι. Aristoph. 'A. (479.) Ἁνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πηκτὰ δωμάτων, Claude fores. Schol. quoque ibi πηκτὰ δωμάτων exp. θύρας, subjungens hæc Hom. verba θύρας πυκινῶς ἀραρυίας. Sed addit et alia quædam, quæ ibi videre licebit. || Concretus, Coagulatus, Coactus, Congelatus, Qui concrescere solet et cogi, solet coagulari et congelari: ut πηκτὰ σώματα ap. Aristot. Meteor. 4. pro quo ibid. Τῶν σωμάτων ὅσα πηγνύεται καὶ σκληρύνεται: quibus opp. τὰ ἀπη-

κτα. Et ap. Diosc. 5, 114. πηκτὸν χάλκανθον, Concretitium, Ruell.: sc. quod solet concrescere: de quo his verbis, Τὸ δὲ ἁπλῶς ἐργαζόμενον ἐν σπηλαίοις, ἔπειτα μεταχεόμενον εἰς βόθρους, τὴν πῆξιν λαμβάνει· ὃ δὴ καὶ πηκτὸν ἰδίως ὀνομάζεται. Unde Plin. desumsisse videtur, quod scribit 14, 12. Fit et in saxorum catinis, pluvia aqua corrivato limo gelante. Item Πηκτὸν γάλα, SIVE Πηκτὴ, Lac concretum per coagulum admisto melle, Gorr., qui in vocabulo Γάλα, Est et alia, inquit, lactis præparatio, cum per coagulum melle admisto lac cogitur: Medici γάλα πηκτὸν, Aëtius πηκτὴν appellat. Sic enim serum lactis a crassiore parte secedit. Præterea πηκτὸς ἅλς, Sal concretitius, qui concrevit: quem uno nomine Lycophr. πάγον, Comicus quidam ap. Athen. πῆγον appellat. Sed sunt qui Fossitium s. Fossilem salem ita vocari scribant, i. e. τὸν ὀρυκτὸν καὶ * ἐμμέταλλον. Nicander 'A. (518.) Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν, ἢ ἁλὸς ἄχνην. Πηκτὸν, Concretile, inquit Gorr., Id quod condensari atque indurari potest. Duobus autem id contingit modis, calore et frigore; illo quidem desiccante humorem, hoc vero calorem expellente. Itaque alia humoris absentia, alia vero caloris, concrescunt: aquea quidem, caloris: ut glacies, cera, sævum: terrea vero, humoris, ut sal, nitrum, lutum. Vide Aristot. Meteor. 4. || Fixus, Defixus, Depactus, Soph. Aj. (907.) ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, Telum in terra fixum. Et πηκτὰ σκόροδα, Allia quæ solent pangi, τὰ πηγνύμενα, Quæ deponi et plantari solent. Colum. Modicis spatiis, id est inter quaternos digitos, depangas. Quod alibi Idem Pangere et Deponere dicit. Utitur illo Theophr. H. Pl. 7, 5. ubi etiam τὰ πηγνύμενα dicit pro τὰ πηκτὰ, ad differentiam eorum quæ seruntur. || Πηκτὸν dicitur etiam Symphyti herbæ species quædam, Diosc. 4, 10. || Πηκτὰ, δάκρυα, παρὰ τὸ πεπηγέναι ὡς ἐκ πηγῆς ῥέοντα, Hes. Ubi nota Πηκτὰ substantive usurpatum: sicut et FEMIN. Πηκτή. Nam Πηκταὶ, dicuntur θύραι, s. θύραι εὔπηκτοι, Fores bene compactæ et coagmentatæ, Hes.: quas Aristoph. appellat πηκτὰ δωμάτων, Eur. πακτά. || Præterea Πηκταὶ sunt θηρευτικὸν ὄργανον ap. Aristoph., Suid., s. εἶδος δικτύου, ut Schol. annotat "Ορν. (528.) Πᾶς τις ἐφ' ἡμῖν ὀρνιθευτὴς Ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους, Ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς. Itidem Aristot. H. A. 9, (8.) de perdicibus, Τούτου δ' ἁλόντος ἐν ταῖς πηκταῖς: pro quo Plin. 10, 33. simpliciter dicit Capto eo. Putarim certe πηκτὰς idem prorsus esse quod πάγας et παγίδας, nisi Aristoph. l. c. simul παγίδας et πηκτὰς tanquam diversa posuisset. Utut sit, h. e. sive laquei sive reticula sint, a πήγνυμι significante Figo, Depango, πηκταὶ dicuntur, ut Tendiculæ a Tendo. Gaza tamen ibi vertit Compago, sc. ap. Aristot. H. A. 9, 8. || Πηκτὴ ab Aëtio vocatur etiam Lac concretum per coagulum, admisto melle, ut paulo ante e Gorr. docui: quo referri posse existimo hæc Suidæ ex Epigr. Πειθοῖ καὶ Παφίᾳ πακτὰν καὶ κηρία σίμβλων ἀνέθηκεν ὁ βουκόλος: ubi DORICE Πακτὰν positum pro Πηκτήν. Idem Suid. πηκτὴν esse dicit εἶδος ἀκολάστου σχήματος. ["Πηκτὸς, ad Charit. 668. Jacobs. Anth. 8, 226. 9, 57. Brunck. Soph. 3, 413. Heyn. Hom. 6, 75. 492. Lobeck. Aj. p. 372. Casaub. ad Athen. 117. Bibl. Crit. 2, 1. p. 5. Bernard. Reliq. 32. 43. Valck. Hipp. p. 250. Græv. Lectt. Hes. 558. Musgr. Bacch. 1211. Concretus, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 161. Πηκτὴ, Jacobs. Anth. 11, 19." Schæf. Mss. * "Πηκτώδης, Paraphr. Ms. Dionysii P. 745." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Ἄπηκτος, ὁ, ἡ, Qui compactus s. coagmentatus non est. || Non concretus, Qui frigore non coiit; Incongelabilis, Gell. 17, 8. ubi etiam Qui nunquam concrescit, Qui gelu non duratur: item Gelu stringi et consistere, et Facilia ad coëundum: quæ omnia pertinent ad exprimendum Gr. verbum πήγνυσθαι. Ceterum Gr. voce ἄπηκτος pro Incongelabilis, Qui gelu non duratur et stringitur, Qui gelu non coit, Qui nunquam concrescit, utitur Aristot. Meteor. 4. Πηκτὸν, ἄπηκτον· τηκτὸν, ἄτηκτον· μαλακτὸν, ἀμάλακτον. Aliquanto post, Ἄπηκτα δὲ ὅσα μὴ ἔχει ὑγρότητα ὑδατώδη, μηδ' ὕδατός ἐστιν, ἀλλὰ

A πλεῖον θερμοῦ καὶ γῆς, οἷον μέλι καὶ γλυκὺς οἶνος. ["Schol. Od. P. 225." Wakef. Mss.] Εὔπηκτος, Bene compactus et coagmentatus, i. q. εὐπηγὴς et εὐπαγὴς, Il. B. (661.) ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, In domo bene coagmentata, s. bene structa et ædificata, καλῶς κατεσκευασμένῳ. Item, Qui facile conglaciatur, Facilis ad coëundum, ut Gell. loquitur in Ἄπηκτος. Vide Πηκτικός. [Eust. 316. "Markl. Iph. p. 265. Jacobs. Anth. 8, 226. Theocr. 1, 128. Heyn. Hom. 7, 490. 514." Schæf. Mss. * Εὐπηξία, Adamant. Phys. 2, 16.] AT Νεόπηκτος, Recens compactus et coagmentatus, ut νεοπαγὴς et νεοπηγὴς, Recens coagulatus, Hom. (Batr. 38.) Οὐ τυρὸς νεόπηκτος. Redditur et simpliciter Recens. [Schæf. ad Longum p. 382. 405. "Bergler. Alciphr. 188. Jacobs. Anth. 8, 314." Schæf. Mss.]

Πηκτικὸς, Congelandi s. Conglaciandi vim habens, Vim habens cogendi s. coagulandi: Πηκτικός ἐστι γάλακτος, Coaguli modo lac contrahit, Lac coagulat: quæ vide in Ὀπὸς, col. 1375. Compar. gradu B utitur Theophr. C. Pl. 5, 20. Ταύτῃ μὲν οὖν δόξειεν ἂν ὁ λεπτὸς ἀὴρ πηκτικώτερος εἶναι, Facilius astringere et congelare. Alii passive exp., Concretioni magis obnoxius, ut sit i. q. εὔπηκτος. Sequitur enim mox, Ὁ δ' ἀκίνητος, εὐπηκτότερος.

Πηκτὶς, ίδος, ἡ, Gelu fictitium, VV. LL. || Est etiam Instrumentum musicum, quod et μάγαδις nominatur, Sapphus inventum, Athen. 14. (p. 635.) e Menæchmi libro περὶ Τεχνιτῶν: quod tamen eod. l., necnon l. 4. (p. 182.) ex Aristoxeno etiam refert. Aliquanto post autem e Phillide Delio l. 2 de Musica tradit πηκτίδα διαφέρειν μαγάδιδος: quippe qui sic scribat, Φοίνικες, πηκτίδες, μαγάδιδες, σαμβύκαι. Eodem l., paulo ante verba citata, Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον. Ubi etiam nota Lydis fuisse peculiare instrumentum: ut et Telestes indicat, cum ap. eund. Athen. eod. l. (p. 626.) ait, Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. Idem Athen. 4. (p. 175.) e Soph. Οἴχωκε γὰρ κροτητὰ C πηκτίδων μέλη. Aristot. Pol. 8. πηκτίδας et βαρβίτους inter ἀρχαῖα ὄργανα numerat. Meminit et Herod. (1, 17.) necnon Chrys. At Suid. dicit esse εἶδος ὀργάνου κιθαρῳδικοῦ ap. Aristoph.: afferens et h. l. ex Epigr. Ἀδὺ μέλος νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα πηκτίδι μέλπεις. Hesychio est ὄργανον μουσικὸν, πανδούριον, ψαλτήριον: item σύριγξ, Tibia, Fistula. [Cf. Platon. de Rep. 3. p. 399=288.] || Rursum Suidæ est μάχαιρα κρεωκόπος, Culter ad scindendas carnes aptus, qui κοπὶς quoque nominatur. ["Bibl. Crit. 1, 2. p. 29. Toup. Opusc. 1, 354. Valck. Diatr. 236. ad Lucian. 1, 222. Wessel. Lex. Herod. 173. Gesner. Ind. Orph., ad Charit. 607. Jacobs. Anth. 6, 78. 100. 11, 25. 81. 206. Marcus Arg. 23. Brunck. Soph. 3, 413." Schæf. Mss. Heliod. 4. p. 191.]

Derivata a præt. med. Πέπηγα.

Πηγὸς, Bene compactus et compositus, coagmentatus et concretus: ut πηγοὶ ἵπποι, Equi bene compacto et coagmentato corpore. Il. I. (124.) δώδεκα δ' ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους: i. e. εὐπαγεῖς καὶ στε- D ρεοὺς, Eust., qui etiam annotat, πηγοὺς ibi vett. quosdam accipere pro μέλανας, quod ii censerentur optimi. Idem Eust. 1539. exponens πηγὸν κῦμα, ait πηγὸν significare vel εὐτραφὲς, et, ut idem Poëta appellat, τροφόεν: vel τὸ εὐπαγὲς, in modum ὀρεινοῦ πάγου: quo modo et πηγοὺς ἵππους dici τοὺς στερεούς: Vocat autem πηγὸν κῦμα Od. Ψ. 234. εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ Ῥαίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ. Hes. quoque πηγὸν annotat quosdam capere pro εὐτραφῆ, quosdam pro μέλανα, quosdam pro λευκόν. Pro Albus, s. Niveus, qualis est glaciei color, usurpavit Lycophr. (336.) qui πλόκαμον πηγὸν vocavit λευκὴν πολιὰν, i. e. Canos, Niveos capillos, quales sunt senum canorum. || Ponitur etiam substantive pro Sale; nam et ipse concretus est. Apud Athen. (383.) e Stratone Comico, Πηγὸς πάρεστι; quæ verba non intelligens coquus, et πηγὸς accipiens pro μέλας, respondet, πηγὸς οὐχὶ λευκὸς εἶ: succensens seni, a quo multis vocabulis ambiguis deludebatur. Tandem senex exponens quid per vocab. πηγὸς intelli-

gat, ait, ἅλας φέρε. Τοῦτ' ἐστὶ πηγός. Sed malim ibi A SCRIBERE Πῆγος, ut Πάγος. [" Ad Callim. 1. p. 108. (3, 90.) Jacobs. Anth. 8, 54. 9, 179. Heyn. Hom. 4, 489. 5, 550. 6, 651." Schæf. Mss.] Πηγεσίμαλλος, Γ. (197.) 'Αρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, "Οστ' οἴων μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. Ubi Eust. annotat πηγεσιμάλλῳ quosdam exponere μελανομάλλῳ, eo quod nigri velleris aries ἐν λευκῷ ποιμνίῳ magis sit διάδηλος: quosdam contra λευκομάλλῳ, a πηγὸς significante λευκός. Sed addit, videndum ne forte hoc πηγεσίμαλλος sit a verbo πηγέω, quod formet fut. in έσω, aut a substantivo neutrius generis πῆγος: ut ἐγχεσίμωρος ab ἔγχος. Dubitat tamen an hæc duo, sc. πηγέω et πῆγος, in usu sint. [" Theod. Hyrt. Ep. 2." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 4, 489. 696. * Πηγόμαλλος, 489." Schæf. Mss.]

Εὐπηγὴς, Bene compactus, coagmentatus, Apoll. Rh. 2, (1017.) πύργους εὐπηγέας, [Od. Φ. 334. Eust. 1912.] Νεοπηγὴς, Recens compactus s. coagmentatus. In Epigr. νεοπηγέος ἔνδοθι 'Ρώμης, Romæ recens coagmentatæ; s. Recens constructæ et ædificatæ. B Nisi malis Recens fundatæ, fixæ et stabilitæ. [" Cyrus Epigr. 6. Bergler. ad Alciphr. 188." Schæf. Mss. * Παλιμπηγὴς, Hippocr. de Septim. Spur. T. 1. p. 165.]

Πηγὰς, άδος, ἡ, Glacies, i. q. πῆξις, a πέπηγα sumto pro Conglaciavi, Congelavi, Frigore concrevi, s. astrictus sum, Hesiod. "Εργ. 2, (123.) Τοῦτον ἀλεύασθαι καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν Πνεύσαντος Βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσι, i. e. παγετοὺς, ut Moschop. et Tzetzes exp.; Proclus vero per παγάδας intelligendas censet vel τὰς παγερὰς ἡμέρας vel τὰς πάχνας τῆς χιόνος. Ego πηγὰς acceperim pro πηγυλὶς, subaudiendo ἡμέρα. Exp. etiam Rupes, Scopulus, e Schol. Apoll. Rh. 2. || Hes. πηγάδα exp. τὴν οὐ πολλῷ ὕδατι κεχρημένην γῆν, ὕστερον γεγενημένην ξηρὰν καὶ πεπηγυῖαν. [" Heyn. Hom. 8, 40. Segaar. in Daniel. p. 89. * Πηγάδιον, T. H. ad Plutum p. 276. 455." Schæf. Mss. " Herodian. Epimer. 143." Boiss. Mss.]

Πηγετὸς, itidem Glacies, Gelu: pro qua signif. affertur e Dionys. P. [667. " Segaar. in Daniel. p. C 89." Schæf. Mss.]

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, Glacialis, Gelida, Qua conglaciant et congelant omnia, Od. Ξ. (476.) νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε κακὴ βορέαο πεσόντος Πηγυλὶς, i. e. παγετώδης, Eust., qui tamen veteres annotat πηγυλὶς accepisse ibi pro παγετὸς, Glacies. Sic Apoll. Rh. 2, (737.) ἀϋτμὴ Πηγυλὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο, ubi Schol. itidem exp. παγετώδης καὶ ψυχρή. || Suid. πηγυλὶς exp. per substantivum κρύος, Frigus, Gelu: sicut Eust. tradit a vett. itidem Gramm. capi pro παγετὸς, Glacies: adeo ut non adjective solum usurpetur, sed etiam substantive, sicut πηγάς. " Πηλυ" γὶς, Etymologo et Lex. meo vet. est ἡ ἐκ τοῦ κρύους " πῆξις, in exemplum afferentibus, Πηλυγὶς ὀκρυόεν" τος ἀναπνείουσα μυχοῖο Συννεχὲς ἀργινόεσσαν ἀεὶ " περιτέτροφε πάχνην: derivantibusque e πήσσω, e " quo primum sit πηλὺς, inde πηλυγίς. Sed rectius " pro eo scriptum habent Apollonii Edd. πηγυλίς: " ex eo enim locus is desumtus est. Significat Gla" ciale frigus." D [" Gesner. Ind. Orph. Bergler. ad Alciphr. 97. Segaar. in Daniel. p. 89. Toup. Opusc. 1, 440." Schæf. Mss.]

" Πήγανον, τὸ, Ruta, Herba ita nominata ἀπὸ τῆς " δυνάμεως, ut quæ propter suam θερμότητα πήγνυσι " τὸ σπέρμα, atque adeo et ταῖς κυούσαις inimica est, " ut testatur Plut. Symp. 3. Itidem Nicandri Schol. " dictam tradit παρὰ τὸ πήγνυσθαι τὴν γονήν: esse " enim ἐπισχετικὴν τῆς συνουσίας: quamobrem et " τοὺς μυουμένους ea uti. Duorum generum est τὸ " πήγανον: alterum ἥμερον, alterum ἄγριον: de qui" bus Diosc. 3, 52. 53. Plin. 19, 8, (45.) 20, 13," [51. " Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 220. Græv. Lectt. Hes. 572. Jacobs. Anth. 9, 20. Lobeck. Aj. p. 280. Οὐδ' ἐν πηγάνῳ, Brunck. Aristoph. 2, 221. (Σφ. 480.)" Schæf. Mss. 'Ορεινὸν π., Clusii Hist. Pl. 2. p. 136. Columella 9, 3, 38. " Tzetz. ad Lyc. 679. Suid." Kall. Mss. * Πηγανόσπερμον, Geop., ap. Schn. Lex. * Πηγάνελαιον, Alex. Trall. 1. p. 95.] " Πηγανώδης, Rutaceus, h. e. Ad rutam " proxime accedens, Rutæ similis." [* Πηγάνινος, Gal. de Potest. Simpl. T. 2. p. 10. 26. Alex. Trall. 1. p. 22. 98., 10. p. 573. 574., 12. p. 676. * Πηγάνεος, male pro πηγάνινος, ap. Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 99. 33. Ald. * Πηγανηρὰ, ἡ, Nomen emplastri, Alex. Trall. 5. p. 265., 6. p. 270. 275. Dufresne Gloss. 1163. * Πηγανόεις, Nicander 'A. 154. * Πηγανίτης, Geop. 8, 13. * Πηγανῖτις, Athen. 102. " Jacobs. Anth. 9, 417." Schæf. Mss.] " ET Πηγάνιον, τὸ, Rutula, Herbæ genus ap. Theo" phr. H. Pl. 1," [10, 4. Nicander Θ. 531. 'A. 49.] " Item VERB. Πηγανίζειν, Rutam imitari, referre: " ap. Diosc. 3."

Derivata ab aor. 2. Ἐπάγην.

'Ακροπαγὴς, In summo fixus, e Nonno [Jo. 47.] 'Απαγὴς, Qui compactus et concretus non est, ἀσύγκριτος, Plut. (9, 738.) Αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὕδωρ εὐδιάχυτον καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀσύστατόν ἐστι, Humor enim suapte natura liquefactus et dilapsus diffunditur, omni concretione vacuus et soliditate, Turn. [" Ad Herod. 538." Schæf. Mss. * 'Απάγεια, Lobeck. Phryn. 538. * "'Αρτιοπαγὴς, Nicom. Harm. p. 22. Meib. (χορδαί.)" Kall. Mss.] 'Αρτιπαγὴς, Recens compactus et coagmentatus. E Greg. Naz. vero ἀρτιπαγὴς εἰς εὐσέβειαν, pro Nuper pietati connexa. [" Theocr. Epigr. 3. Philodem. 30." Schæf. Mss. " Planud. Ovid. Met. 14, 274." Boiss. Mss. * " Αὐτοπαγὴς, (A semet ipso factus sibi,) Jacobs. Anth. 7, 156. 8, 356. Antiphil. 29. Wakef. S. Cr. 4, 48. D. R. ad Longin. 253." Schæf. Mss. Aristid. 3, 590. Apud Suid. autem ὕδωρ αὐτοπαγὲς exp. τὸ αὐτομάτας πηγὰς ἔχον, quod pertinet ad πηγὴ, unde * Αὐτοπηγής.] Εὐπαγὴς, Bene compactus et coagmentatus, Solidus. Pro quo dicitur etiam εὐπηγὴς in metro. Utitur Eust. in Πηγάς. [J. Poll. 5, 59. Opp. K. 1, 188. " Boiss. Philostr. 378. 574." Schæf. Mss.] * Εὐπαγέως, Opp. 'A. 3, 401.] 'Ημιπαγὴς, Semiconcretus, vide Πάχνη, [Hippocr. 405. Plato Timæo p. 60. * " 'Ισοπαγὴς, Nicom. Harm. 11." Wakef. Mss. * Μελαμπαγὴς, Æsch. Ag. 391. S. c. Th. 742.] " Μεσοπαγὲς, Usque ad medium terræ " defixum, Hes." [" Μεσσοπαγὴς, Synes. H. 6, 9." Boiss. Mss.] Νεοπαγὴς, i. q. νεοπηγὴς et ἀρτιπαγὴς, Recens compactus et coagmentatus, constructus, [Schæf. ad Longum 382. 405. " Valck. ad Theocr. x. Id. p. 146." Schæf. Mss.] Πρωτοπαγὴς, Qui primus compactus et coagmentatus est, fixus et depactus est. Unde ap. Suid. Πρωτοπαγῆ, πρώτως πεπηγότα. Apud Hom. πρ. ἅμαξα, Currus nunc primum compactus et fabricatus: quemadmodum Hes. quoque πρωτοπαγεῖς δίφροι exp., οἱ πρῶτον πεπηγμένοι, καινοί: Il. Ω. (267.) Ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην, Καλὴν, πρωτοπαγῆ. Itidem πρωτοπαγὴς ναῦς dicitur Navis nunc primum coagmentata et ædificata. [" Heyn. Hom. 5, 36. 8, 646. Ruhnk. Ep. Cr. 186." Schæf. Mss.] In VV. LL. ponitur ETIAM Πρωτοπαγὸς, itidem pro Nuper compactus, Recenter constructus, fabricatus, πρώτως πεπηγὼς, * νεοκατασκεύαστος: sed sine Auctore et exemplo. Cui aliquatenus simile EST Παλίμπηγος, Iterum compactus: quod a πέπηγα derivatur. Unde παλίμπηγα Comici appellant τὰ παλαιὰ καττύματα, teste J. Poll. (6, 164.) i. e. Calceamenta vetera; alii Veteramenta sæpius suppacta. [* Σκληροπαγὴς, Xenocr. de Alim. ex Aquat. c. 8. * 'Υγροπαγὴς, c. 33. p. 471. Gal. Comp. Med. sec. Loc. 8, 8. Nonn. D. 8, 92. Lobeck. Phryn. 530.] " 'Υπερπαγὴς pro Valde gla" ciato affertur e Xen." [K. 8, 2. * 'Υψιπαγὴς, Anal. 2, 47. * Χαμαιπαγὴς, Paul. Sil. Ecphr. 126.]

¶ Πάγη, ἡ, Laqueus depactus ad irretienda animalia; etiam Decipulum, Apul.: Xen. K. Π. 1, (6, 19.) p. 20. Καὶ πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὄρνιθας ἐπεποίηντό σοι ἐπὶ ταύτῃ αἱ πάγαι αὐταῖς. Philo V. M. 1. "Ατε σαγηνευθεὶς πάγαις πολυειδέσι, Multiplicibus laqueis implicatus. Theophylact. Ep. 65. Αἱ μὲν γὰρ εἱρκταὶ καὶ πάγαι τοὺς λαγωοὺς ἀπελαύνουσι, δι' ὧν καὶ ἁλίσκονται. Et ap. Herod. Πάγας ἐργάσασθαι, Laqueos fabricatum esse. Apud Eund. πάγαις ἐνέχεσθαι, Laqueis irretitum teneri. Non incommode redditur etiam Tendicula; sicut enim Tendiculæ dicuntur a Tendo, quod tendantur ad capiendas feras, sic

πάγαι a πήγνυμαι, quod humi in eund. usum figantur: παρὰ τὸ πρὸς θήραν πεπηγέναι, Eust. || Πάγην, Hes. exp. etiam ὑψηλὸν τόπον, ut πάγον. [" Valck. Oratt. 410. Hipp. p. 162. ad Herod. 159. 160. Toup. Opusc. 1, 315. 2, 60. Zeun. ad Xen. K. Π. 139. ad Lucian. 1, 500. Thom. M. 450. Wakef. Ion. 175. Trach. 1051. Jacobs. Anim. 69." Schæf. Mss. Opp. Ixeut. 3, 13.] Unde Παγὶς, ίδος, ἡ, i. q. πάγη, Laqueus qui tenditur, in terram depangitur, ad capiendas feras. Vide in Νεφέλη, quod pro Reti capitur. Bud. interpr. Decipula avium, afferens ex Eccles. 9, (12.) Ὥσπερ ὄρνεα θηρευόμενα ἐν παγίδι. Metaph. autem ap. Athen. (567.) Amphis Comicus meretrices appellat παγίδας τοῦ βίου. Sunt enim velut amatorum laquei. Citatur ex Aristoph. pro Pedica; at ex Epigr. pro Retinaculum. [" Athen. p. 25. ad Herod. 159. Jacobs. Anth. 6, 309. 7, 409. 9, 44. 11, 93. 117. 290. Philipp. 22. Thom. M. 449. De retibus, Bergler. Alciphr. p. 7. Toup. Opusc. 1, 315." Schæf. Mss. Apud Theoph. Protosp. est παγίδες τῶν πλευρῶν, pro Costis s. Compagibus laterum.] Ex hoc Παγὶς fit verb. Παγιδεύω, Illaqueo, Tendiculis irretio, Matth. 22, (15.) Συμβούλιον ἔλαβον ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν. Et in Eccles. l. c. in Παγὶς, itidem, Ὡς αὐτὰ, παγιδεύονται υἱοὶ ἀνθρώπου. Legitur et 1 Reg. [28, 9. " Ad Anton. Lib. 43. Verb." Schæf. Mss. * " Παγίδευμα, Clement. Epist. ad Jacob. §. 7." Kall. Mss. * Παγιδευτὸς, unde * Ἀπαγίδευτος, Nicet. Annal. 5, 5. * Παγιδευτικὸς, Insidiosus, vide Γοητόστομος. * " Καταπαγιδεύω, Planud. V. Æsop. 133." Boiss. Mss. " Irretio, Eust. Ism. 133." Wakef. Mss.]

¶ Πάγος, Collis, Tumulus, Terra in tumulum coagmentata, Od. E. 405. ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε: paulo post, Ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ubi Schol. exp. πετρώδεις ἐξοχαὶ, vel ὀξεῖαι πέτραι, vel εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι: quam exp. Eust. quoque sequitur: alibi πάγον esse dicens ὀξύτητα ὀρεινήν. Secundum vero alteram exp. πάγοι fuerint Petræ s. Saxa in acumen desinentia, quæ depacta in terram videntur. Pro Colle s. Tumulo usus est Hesiod. Ἀ. (439.) loquens de saxo quod e loco declivi devolvitur, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν Ὑψηλὸς, τῷ δὴ συνενείκεται ἔνθα μιν ἴσχει. Item Lucian. (1, 158.) Πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς, ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος; Sic Ἄρειος πάγος, Aristot. Polit. 2, 10. Collis Martius: alii vero minus recte Vicus Martius, πάγος ea signif. accipientes, qua Lat. vocab. Pagus. Eur. plurali etiam dixit (Iph. T. 1470.) ἐν Ἀρείοις πάγοις, pro ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, teste Eust. ubi πάγος exp. ὄχθος. || Humor frigore astrictus s. concretus, Glacies, Plut. de Pr. Frig. Ἐμφαίνεται δὲ μᾶλλον, ὅσων τὸ θερμὸν ἐξεθλίβη καὶ διέπτατο, πάντα ταῦτα παντάπασιν ὑπὸ τῆς ψυχρότητος παγῆναι· διὸ καὶ πάγοι καλοῦνται, i. e. Turn. interpr., Cum potius appareat, quorum calor expressus evolarit, ea prorsus omnia a frigore concrescere: e quo etiam πάγοι Græce vocantur. Aristot. de Mundo, Ἀπὸ τῆς ἀτμώδους ἀναθυμιάσεως γίνονται δρόσοι καὶ ὁμίχλαι καὶ πάγων ἰδέαι, ubi Bud. vertit Gelu species, Gelu omne genus. Itidem in Epigr. πάγος κρυόεις, Gelida glacies, Theophr. C. Pl. 5. πάγος ἰσχυρὸς, Solida et firma glacies: pro quo et στεῤῥὸς πάγος, ut Plut. (10, 37.) Ἀλώπεκα ποιοῦνται γνώμονα τῆς τοῦ πάγου στεῤῥότητος· ἡσυχῇ γὰρ ὑπάγουσα παραβάλλει τὸ οὖς, et quæ sequuntur. Sic Plin. 8, 28. Observatum, eam aure ad glaciem apposita conjectare crassitudinem gelu. Rursum Aristot. Probl. (12, 5.) dicit ἐν πάγεσι, pro In glacie, a Πάγος neutro genere posito. Pro Gelu, i. e. Glaciali frigore, usus est Plato Symp. Καί ποτε ὄντος τοῦ πάγου οἵου δεινοτάτου, καὶ πάντων ἢ οὐκ ἐξιόντων ἔνδοθεν, ἢ, εἴ τις ἐξίοι, ἠμφιεσμένων τε θαυμαστὰ δὴ ὅσα, καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας. || Πάγος dicitur etiam Sal; nt... et ipse est ex humore salso concretus: qua signif. πῆγος quoque usurpat Comicus quidam. Lycophr. (134.) Αἰγαιῶνος ἀγνίτην πάγον, quasi Lustrale Neptuni concrementum. [" Segaar. in Daniel. p. 89. Toup. Opusc. 2, 41. 94. Emendd. 2, 545.

A ad Il. Δ. 185. Jacobs. Exerc. 2, 151. Anth. 7, 94. ad Diod. S. 1, 350. Brunck. Phil. 293. Wakef. ibid. Plut. Alex. p. 43. Schm. Glacies, ad Mœr. 383. Sal, T. H. ad Plutum p. 480." Schæf. Mss. Quint. Sm. 14, 516. * Παγόλυτος, Herodotus Oribasii p. 77. Matth. * Παγόπληκτος, unde] Παγοπληξία, ἡ, Veterinorum morbus, cum nimirum gelu percelluntur, Virg. Georg. 3. ubi frigidus imber Altius ad vivum persedit, et horrida cano Bruma gelu. Qui morbus peculiariter in bobus a Colum. vocatur Coriago. Apsyrtus, Χειμῶνος ὥρᾳ πάγοι λυποῦσι περὶ τὰς ὁδοιπορίας ἵππους τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὑποζυγίων, ὡς ἂν ἔτυχε· παῖδες δὲ ἰατρῶν τὸ πάθος ἐκάλεσαν παγοπληξίαν. Πάγουρος dicitur Cancri quoddam genus, παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν πάγοις i. e. κρημνώδεσι τόποις, ut in Lex. meo vet. traditur. [Cf. Schol. Nicandri Θ. 788.] Omnes tamen generaliter cancri sub πάγοις fluminum latere solent, i. e. sub ripis præruptis. Vide Aristot. et Ælian.: Plin. quoque Pagurum appellat. || Lycophr. aliter etiam usur-
B pat, Eust. 762. Καὶ ὅρα τὸ, Γῆρας ἀποξύσας, προσφυῶς ῥηθὲν τῇ τοῦ γεροντικοῦ δέρματος τραχύτητι· δι' ἣν καὶ πάγουρον αὐτὸν ἡ Κασάνδρα που καλεῖ. Loquitur autem de Phœnice Achillis pædagogo. [Vide Schn. Lex. " Coray Theophr. 260. Jacobs. Anth. 9, 216. 271. * Παγουράδαι, Lucian. 2, 99." Schæf. Mss.]

Ἐπίπαγος, Superficies aquæ concreta, s. Id quod in summa aquæ parte congelatum est, Diosc. 1, 134. de succo acaciæ, Πλύνεται δὲ καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ τριβομένου μεθ' ὕδατος, ἀποχεομένου τοῦ ἐ. ἄχρις ἂν καθαρὸν ἐφιστῆται τὸ ὕδωρ, Effuso, quod in summa parte concreverat. Ab eod. Diosc. dicitur Succus ille, qui inciso arboris cortice emanans concrescit et congelat: 1, 182. de moro, Ὀπίζεται δὲ περὶ τὸν πυραμητὸν τῆς ῥίζης περιορυχθείσης καὶ ἐκκοπείσης· εὑρίσκεται γὰρ τῇ ὑστεραίᾳ ἐπίπαγός τις: i. e., Ruellio interpr., Succum emittit, qui postridie concretus inveniri solet. Plin. vero hoc vocab. non expressit, cum 23, 7. dixit, Radix per messes incisa succum dat. Quod vero idem Diosc. 4, 8. de fungis vene-
C natis scribit, Ἔχουσι δὲ καὶ γλοιώδη οἱ τοιοῦτοι ἐπίπαγον, idem Ruell. sic vertit, Continent qui tales sunt, nescio quod strigmentum concretamque pituitam. Ad primum vero locum, quem citavi, magis accedit hic ejusdem Diosc. 5, 137. de adarca, Ἔστι δὲ ὥσπερ ἐπίπαγος ὑφαλμυρίζων, καθ' ὑγρῶν καὶ τελματωδῶν τόπων ἐν ξηρασίᾳ ἐπιγινόμενος, καὶ περιπηγνύμενος καλάμοις καὶ χορταρίοις, Est autem tanquam concreta salsilago, humidis et palustribus locis siccitate emergens, et arundinibus ac herbis agglutinata, Ruell.: Plin. 32, 10. dicit nasci circa arundines tenues, e spuma aquæ dulcis ac marinæ, ubi se miscent. [" T. H. ad Plutum p. 480." Schæf. Mss.]

Ὁμόπαγοι, Qui ejusd. pagi sunt, VV. LL. sine Auctore et exemplo. Verisimile est certe ex aliquo alio recenti esse sumtum. [Dionys. Antiq. 4, 15.] Nam Πάγος pro Pagus s. Vicus a vetusto Scriptore usurpatum nusquam inveni. Apud Suid. tantum reperi Παγανοὶ, quod mere Lat. est. Nam Pagani Latinis dicuntur Qui in pagis habitant. Ipse tamen
D Suid. exp. ἀστράτευτοι, hunc locum afferens, Συνέθεον δὲ γύναιά τε καὶ ἡ στρατεία καὶ παγανοί. [" Geop. 1, 5." Kall. Mss.]

Παγώδης, Glacialis, Gelidus, i. q. παγετώδης, [" Geop. 1, 50." Wakef. Mss. Theophr. C. Pl. 2, 4, 12. Πίειρα καὶ μὴ παγώδης γῆ.] Παγερὸς, Glacialis, vide Πηγὰς, [" Dio Chrys. 1, 550." Wakef. Mss. Aretæus 6, 2. Ξὺν γὰρ τῷ λείῳ καὶ τὸ π. ἴσχει, Simul cum lævandi, glutinandi etiam facultatem habet. Cf. 2, 2. ubi pro παγετώτερον, f. leg. est παγερώτερον.]

[* " Παγόω, Gelo, Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 9. T. 4. p. 57, 6." Seager. Mss. " Tractat. Eccles. de 70 Domini Discipul. in Cave Hist. Liter. p. 108." Schn. Lex. Suppl.]

Παγετὸς, i. q. πάγος significante Glacies, Gelu, Xen. K. (5, 1.) Ὅταν πάχνη ᾖ, ἢ παγετός. Hes. Παγετὸς exp. non solum κρύσταλλος, sed etiam ψύχος, itidemque Παγετῷ, ψύχει, κρυμῷ. Exp. etiam κρημνὸς, σκόπελος, ut πάγος. [" Πάγετος, Παγετὸς, Eran.

Philo 172." Schæf. Mss. Arcadius p. 81. Πάγετος, ὅπερ ὀξύνει ἡ συνήθεια.] Παγετώδης, Glacialis, Gelidus, Glaciei instar concretus, Glacie s. Gelu astrictus, Aristot. de Mundo, Ἀὴρ ὑποκέχυται ζοφώδης ὢν καὶ π. τὴν φύσιν, Aër suapte natura caligine et gelu permistus s. concretus. [Soph. Phil. 1083. Polyæn. 4, 6, 11. "Ad Diod. S. 2, 347." Schæf. Mss.]

Παγὰς, i. q. πηγάς. Hes. ita vocari scribit Terram quandam ab agricolis. Quæ vero ea sit, vide ex Eod. in Πηγάς. In Suidæ autem Codice pro Παγὰς, quod dicit esse ἐπίνειον Φεραίων ap. Demosth. in Philippicis, REPONE Παγασαὶ ex Harpocr. et Demosth. ipso. UNDE Παγασαῖος, Ex oppido isto oriundus, Epith. Apollinis ap. Hesiod. 'A. (70.) quod ibi coleretur. ["Jacobs. Anth. Prolegg. 55. * Παγασῆς, Ruhnk. Ep. Cr. 229. * Παγασητικὸς, ad Diod. S. 2, 359." Schæf. Mss.]

¶ Πάγιος, Fixus, Firmus, Stabilis, πεπηγμένος καὶ ἑδραῖος, ut exp. in Lex. meo vet.: Greg. Naz. Γῆ παγία, Terra fixa et stabilis. Apud Eund. πάγιος λόγος: quod exp. Certa ratio. Magis ad verbum, Firma. COMPAR. Παγιώτερος, Firmior, Stabilior. Ex eod. Greg. Naz., Παγιώτεροι πρὸς τὸ καλὸν, pro Stabiliores in bono. ["Ad Lucian. 1, 287. 2, 291." Schæf. Mss. "Andr. Cr. 155. Tzetz. ad Lyc. 336." Kall. Mss.] "Παῖον, Tutum, Firmum, Hes." ["Causa corruptelæ proxima recentioribus literarum γ et ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in Hes. Παῖον, ἀσφαλὲς, βέβαιον, pro πάγιον: Λοῖα, ὀλέθρια, pro λοίγια: ἦγε et ἦιε, ἀγὼν et αἰὼν in membranis sæpe commutata. Ἐργώλας nullius pretii vocab. in Apoll. Rh. 1, 1132. pro ἐριώλας, quod usurpat ipse 4, 1778. Sed exemplis parco." T. H. ad Lucian. 1, 287. et Brunck. ad Aristoph. 'A. 1177.] Παγίως, Cum firmitudine, sicut ea quæ fixa sunt, Firme s. Firmiter, Plato Theæt., Philo. At Aristot. παγίως λέγειν dicit pro Asseverare, Constanter affirmare: Rhet. 2. Καὶ ἀμφισβητοῦντες, προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα· καὶ πάντα λέγουσιν οὕτω, παγίως δ' οὐδέν. COMPAR. Παγιώτερον, Firmius, Constantius. ["Ad Timæi Lex. 108. Valck. Hipp. p. 281. Wakef. S. Cr. 4, 206. Boeckh. in Plat. Min. 175. Heind. ad Theæt. 333." Schæf. Mss.] "Παγιότης, "Soliditas," [Hes.] Παγιόω, Firmum et fixum statuo, Firmo, Stabilio: unde παγιωθῆναι, et partic. Παγιωθεὶς, quod in Lex. meo vet. exp. ἑδραιωθείς. [Etym. M. * Παγιωτὸς, unde * "Ἀπαγίωτος, Insolidus, Planud. Ovid. Met. 15, 203." Boiss. Mss.]

"Παγελὸς, Pedis talus, VV. LL. ἀμαρτύρως."

"Παγηνὸς, Pulvis ex itinere aut cursu, VV. LL.; "sed verba Hesychii sunt, ὁ ἐξ ὁδοιπορίας καὶ διωγμοῦ "κονιορτός." [Schneidero leg. videtur παληνὸς a πάλη.]

Compp. cum præpp.

Ἀμφιπαγὴς, Circumquaque firmus, firmiter hærens. Apud Nonn. ἀμφιπαγὴς λίθος exp. Solidus lapis: [Jo. 227.] Sed VERBI Ἀμφιπήγνυμι pro Circumcirca compingo et coagmento, Circumquaque Figo et firmo, nulla afferuntur exempla. [At vide Opp. 'A. 1, 241. 297.]

Ἀντιπαγὴς, E contrario compactus, Ex adverso compactus, fixus. Aliis, Contrario modo constitutus. [Etym. M. * "Ἀντίπαγος, Aristot. H. A. 5, 2. Αἱ δὲ κάμηλοι ὀχεύονται, τῆς θηλείας καθημένης περιβεβηκὼς δὲ ὁ ἄῤῥην ὀχεύει, οὐκ ἀντίπαγος, ἀλλὰ καθάπερ καὶ τὰ ἄλλα τετράποδα, Gaza vertit Aversus." Seager. Mss.] Verbi AUTEM Ἀντιπήγνυμι, pro Ex adverso figo, compingo, nullum usum reperi. "Ἀντίπηξ, Hesy"chio κιβωτὸς, Arca, Cista: qui ἀντίπηγα itidem "pro κίστην, s. ἀγγεῖον, posuisse dicit Eur. in Ione" [19. 40. 1338. 1380. 1391.] "Sic et Suid. et Eust." ["Thom. M. 532. Valck. Adoniaz. p. 334. Ammon. 82. Heyn. Hom. 7, 785." Schæf. Mss.] "Ἀντίπυξ, "Scrinium, VV. LL., sed perperam pro ἀντίπηξ. Per "η enim scrib. aperte docent Suid., Etym. et Eust."

Ἀναπήγνυμι, Suffigo, Suspendo, vide Διαπατταλεύω, ["Thom. M. 406. ad Charit. 495. Ἀναπεπηγὼς, Dionys. H. 2, 768." Schæf. Mss. * Ἐπαμπήγνυμι, pro ἐπαναπήγνυμι, Orph. Arg. 316.]

Ἀποπήγνυμι, Congelo, Conglacio, Frigore cogo et astringo, s. Concrescere et congelascere facio. Pass Ἀποπήγνυμαι, Congelo s. Pergelo, i. e. Penitus gelu astringor et coëo: qua signif. Bud. affert e Xen. (K. 'A. 5, 8, 6.) Itidem Athen. 2. Κρήνην νᾶμα ἀνιεῖσαν χιόνος ψυχρότερον· ἐξ ἧς πολλοὺς μὴ πίνειν, ἀποπαγήσεσθαι προσδοκῶντας. "Ἀποπαγήσομαι, Concre"scam, fut. 2. pass. verbi ἀποπήσσω s. ἀποπήγνυμι." [Ἀποπηγνύω, Gl. Derigeo: Ἀποπήσσομαι· Derigeor. Ἀποπήσσω, Stob. Phys. p. 994. * "Ἐναποπήγνυμι, Infigo, Athan. 1, 548." Kall. Mss.] Διαπήγνυμι, Compingo, Concinno, Compono, e Luciano (1, 386.) Videtur habere aliquam διαχωρίσεως quoque signif.: UNDE Διάπηγα, τὰ, intercolumnia, ut exp. 3 Reg. 7, (30.) Καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ διατορεύματα καὶ διάπηγα αὐτῶν τετράγωνα. Ubi Hebr. textui apposita versio sic habet, In angulis autem columnarum variæ cælaturæ erant, et media intercolumnia quadrata. Ita ut Διάπηγα sint Intercolumnia, h. e. Columnulæ parvæ, quæ inter majores columnas panguntur. Atque ita Διαπήγνυμι fuerit Depango inter, vel Distinguo et separo iis quæ depanguntur. ["Διαπήγνυμι, Jacobs. Anth. 6, 154. ad Charit. 303." Schæf. Mss. "Schol. Apoll. Rh. 1, 1077." Boiss. Mss. "Διαπήγνυμαι, Concinno, Constituo, Athan. 1, 488." Kall. Mss. * "Διαπήσσω, Suid. v. Πιμέλη." Wakef. Mss. * Διάπηγμα, 2 Reg. 16, 17. Oribas. de Machin. c. 4. Mathem. Vett. 74. * Διαπήγματιον, 64. * Διαπὴξ, ῆγος, ὁ, 32. μόχλοι: cf. Philon. de 7 Mirac. c. 4. * Διάπηξις, Stob. Ecl. Phys. 1094. cf. 944.]

Ἐκπήγνυμι SIVE Ἐκπηγνύω, Congelo, Conglacio, Gelu astringo, Frigore coire et concrescere facio, Theophr. C. Pl. 5, 20. Καὶ ὅλως οἱ πρώτως οὐκ ἐκπηγνύντες τόποι, παχέος ὄντος τοῦ ἀέρος, νῦν ἐκπηγνύουσι. Ibid. pass. Πλείω γὰρ ἐκπήγνυται καὶ πολλάκις ἐν τούτοις. Aliquanto post, Πρότερον μᾶλλον ἐξεπήγνυντο. ["Plut. 8, 521. 10, 71. Strabo 489." Wakef. Mss.] Ἔκπηξις, ἡ, Congelatio, Concretio quæ frigore fit, i. q. πῆξις, Theophr. l. c., Αἱ δ' ἐκπήξεις πότερον διὰ τὴν παχύτητα τοῦ ἀέρος, ἢ διὰ τὴν λεπτότητα γίνονται. Ibid. aliquoties SCRIPTUM Ἔκπληξις perperam pro ἔκπηξις. Ἐκπηκτικὸς, Congelandi et conglaciandi vim habens, i. q. πηκτικὸς, Theophr. l. c., sub finem capitis, Διὸ καὶ εἴ που μὴ ὑδατώδης ὁ ἀὴρ, ἀλλ' ἅμα τῷ πάχει ξηρὸς, οὐκ ἄλογον εἰ μᾶλλον ἐκπηκτικός.

Ἐμπήγνυμι, Compactum et coagmentatum insero, Infigo, Depango in, in Macedon. Epigr. τίς γὰρ ὀδόντων Ὄρχατον ἐμπήξει φαρμακόεντι δόλῳ; Quis enim infiget et inseret ordinem dentium pharmacis? Nullis enim medicamentis dentes qui exciderunt vetulæ, reparare quisquam possit. || Exp. etiam Concrescere facio, Cogo, Coagulo; itidemque Ἐμπήγνυμαι Congelor, Gelu concresco s. coëo. ["Kuster. Aristoph. 119. Bast Lettre 53. Lobeck. Aj. p. 357. Jacobs. Anth. 7, 361. 11, 144. Villoison. ad Long. 229. ad Herod. 624. * Ἐμπήσσω, Heyn. Hom. 4, 652." Schæf. Mss. "Translate, Diphilus Athenæi 292. Ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν, In ministerium totus incumbo." Schw. Mss. Ἐμπήσσομαι, Basil. 3, 129.] "Ἔμπηξις, Infixio," [Gal. 4, 11. Γόμφωσις συνάρθρωσίς ἐστι κατ' ἔμπηξιν.] Ἐμπήκτης, Hesychio ὁ τὰ δικαστικὰ γραμματίδια παρὰ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπηρέτης, καὶ πήσσων εἰς τὴν κανονίδα: quæ verba sic exponunt, Minister qui forenses legalesque tabulas a legislatore accipiens in libellos compingit. Librorum quoque, ut hodie vocamus, compactores ἐμπήκτας fortasse nominare licebit. [Etym. M. * "Ἐμπηκτέον, Geop. 18, 2." Kall. Mss. * Ἐμπαγὴ, Schleusn. Lex. V. T. * Ἀντεμπήγνυμι, Aristoph. 'A. 230. * Διεμπήγνυμι, Schol. Ven. Il. E. 724. * Ἐπεμπήγνυμι, unde * Ἐπέμπηκτος, quod affertur ex Heliod. ap. Schn. Lex. * "Παρεμπήγνυμι, Theod. Prodr. 213." Elberling. Mss.]

Ἐπιπήγνυμι, VEL Ἐπιπήσσω, In summa parte congelo, In superficie conglacio. Pass. Ἐπιπήγνυμαι, vel Ἐπιπήσσομαι, In superficie congelor, In summa parte concresco et coëo, Theophr. (C. Pl. 6, 11, 15.) Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν αὐτομάτως ἐπιπηγνυμένων δακρύων, οἷον ἐπὶ ταῖς ἀκάνθαις τισί. Ab altero autem ἐπιπήσσομαι est ἐπιπήσσεται, In summa parte s. superficie concrescit. ["T. H. ad Plutum p. 480." Schæf.

Mss.] Glacies vero superficiaria, Humor in summa A parte concretus, DICITUR Ἐπίπαγος, ab hoc Ἐπιπήγνυμαι, ut πάγος a Πήγνυμαι. Gal. ad Gl. 2. Τοῖς γεμὴν ἐν τῷ παραυτίκα κιῤῥοῖς φαρμάκοις ἐπίπαγός τις ἔξωθεν ἐπιπήγνυται φαιὸς, ὑφ' ᾧ τὸ βάθος τοῦ φαρμάκου κιῤῥότερον ἢ ἐξ ἀρχῆς φαίνεται. Hesychio quoque ἐπίπαγος est τὸ ἐπὶ τῶν ἑψομένων, ἡ γραῦς, sc. Cuticula rugosa, quæ in superficie pultis contracta et concreta frigore ei innatat: alio nomine γραῦς appellata, de quo supra, T. 1. c. 849. De Ἐπίπαγος vero dixi et paulo ante, post πάγος. [* Ἐπίπηγμα, Mathem. Vett. 54. * Ἐπιπὴξ, ῆγος, ὁ, 40. Surculus, Geop. 4, 12. 10, 57. * Παρεπιπήγνυμι, Athen. 202.]

Καταπήγνυμι, Gelu constringo, Congelo, Conglacio, Pass. Καταπήγνυμι, Gelu coëo et concresco, Aristot. H. A. 6. Ὑπὸ ψύχους καταπήγνυται, Gelu concrescunt. ‖ Defigo, Depango: ut καταπῆξαι πάτταλον: quod vide in Πάσσαλος. Item Aristot. H. A. 5. Εἰς τὴν γῆν καταπῆξαι τὸν αὐλὸν, In terram depangere cauliculum. Quo loquendi genere uti Colum., in Πηκτὸς docui. Idem Aristot. Polit. 7. Ἐν B δὲ τοῖς Ἴβηρσι τοσούτους τὸν ἀριθμὸν ὀβελίσκους καταπηγνύουσι περὶ τὸν τάφον ὅσους ἂν διαφθείρῃ τῶν πολεμίων. Passive autem βρόχοι et παγίδες dicuntur καταπεπηγέναι, In terram depacti esse, ad capiendas feras. Bas. Κεκρυμμένοι βρόχοι παρὰ τοῦ ἐχθροῦ πολλαχόθεν καταπεπήγασι. Dicitur ETIAM Καταπήσσειν SEU Καταπήττειν pro Defigere, Depangere, sicut non πηγνύειν tantum, verum etiam πήσσειν. [" Jacobs. Anim. 305. Boiss. Philostr. 601. Herod. 625." Schæf. Mss.] Καταπὴξ, ῆγος, ὁ, Palus, qui in terram depangitur, qui et σταυρός. Suid. καταπῆγας, τὰ πηγνύμενα ξύλα ἐν τοῖς ὕδασιν, subjungens h. l., Ἐπεὶ τὰ ὑποκείμενα οὐχ οἷά τε ἦν καταπῆγας δέχεσθαι, ὑφ' ὧν ἔδει συνέχεσθαι τὰ ἐπὶ τοῦ ῥεύματος καθιέμενα. In VV. LL. Καταπῆγες sunt etiam Pessuli; sed perperam ibi SCRIPTUM Καταπίγες. [Lobeck. Phryn. 611. Mathem. Vett. p. 41. Joseph. B. J. 6, 5, 3. Surculus, Geop. 10, 65, 2.] " Κατοπήγων, vulgari " lingua Græca dicitur Vectis, Obex, Repagulum, " Schol. Theocr. (2, 124.) Θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μο- C " χλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κ.": [perperam pro * Καταπήγων. * " Καταπάγιος, unde * Καταπαγίως, Isocr. Ἀντιδ. p. 83. Orell. Πόλιν οὐδεμίαν καταπ. οἰκήσας." Schn. Lex.] " Κατάπακτος, Compactus, VV. LL. sine " exemplo." [" Καταπακτὸς, (Ionice pro καταπηκτὸς,) Compactus, Firmus, Solidus, Herod. 5, (16.) Κρατέων ἕκαστος θύρης καταπακτῆς διὰ τῶν ἰκρίων κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην, ubi θύρη καταπακτὴ nihil aliud videtur esse quam Homeri πυκιναὶ θύραι, et πύλαι εὖ ἀραρυῖαι." Brunck. Mss. " Janua depacta, Gron. et Wess., Plicatilis vel versatilis, Schweigh. cum Schneid. Vide ne sit Janua humi deposita, juxta solum porrecta." Schw. Mss.] Ἐγκαταπήγνυμι, Defigo s. Depango in. Unde partic. Ἐγκαταπήξας, [" Herodian. 1, 550. Il. I. 350. (ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν.)" Schæf. Mss.] " Παρακαταπήγνυμι, Depango juxta, " Defigo apud," [Thuc. 4, 90. * Προσκαταπήγνυμι, Ælian. H. A. 8, 10.]

[* " Μεταπήγνυμι, Dio Chrys. 2, 387." Wakef. Mss.] D

Παραπήγνυμι, A latere figo, Juxta defigo s. depango. Unde παραπέπηγα, Defixus s. Depactus sum. Il. Γ. (135.) παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν, Juxta vero eos, (milites sc. a belli labore respirantes, et scutis acclinatos,) defixæ sunt hastæ: ut ibi tmesis sit pro παραπέπηγε. Item metaph. Isocr. Αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, pro Doloribus adjunctæ sunt voluptates. Vel, Nulla voluptas est, cui non affixa adjunctaque sit aliqua molestia. Itidem Greg. Παραπεπήγασι ταῖς ἀρεταῖς αἱ κακίαι, καὶ εἰσί πως ἀγχίθυροι: nisi potius ibi significet Posita sunt juxta virtutes vitia; nam fere una quælibet virtus habet sua a latere vitia: unde et in medio consistere dicitur. Vera tamen est et altera expositio, sc., nullam in quopiam homine virtutem esse, cui non vitiosi aliquid admixtum sit. Bud. ibi interpr. In vicino collocatæ sunt, Adhærent. Itaque Παραπήγνυμι significat Juxta defigo, colloco, pono: item Affigo: qua signif. παραπήγνυμαι quoque accipi tradunt. At ex Alex. Aphr. Præf. l. 2 Probl. affertur Οἰκείαν ἀρχὴν παρεπήξατο, pro Constituit. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 190." Schæf. Mss. Æschines Dial. 3, 17. * Παραπηκτέον, Eust. Il. A. p. 758, 51. Σ. p. 1163. Od. E. 277. p. 1535, 60.] Παράπηγμα, τὸ, Instrumentum Astronomicum, quo ortus occasusque siderum, tempestatumque significationes cognoscuntur atque inveniuntur: inde dictum, ut putant nonnulli, quod e multis variisque concinnatum esset. Vitruv. 9, 7. Quorum inventa secuti, siderum et occasus et ortus, tempestatumque significatus, Hipparchus, Aratus, ceterique ex astrologia parapegmatum disciplinis invenerunt, et eas posteris explicatas tradiderunt. Apud Suid. ita legitur, Παράπηγμα, κανὼν, καὶ εἶδός τι ὀργάνου ἀστρονομικοῦ. Quibus verbis hunc locum subjungit, Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν παράπηγμα * ἀψικάρδιον ἐθέλεις πρὸς τὸν θάνατον εἰπὼ, [e M. Anton. 9, 3.] Diog. L. l. 8. tradit Democritum astronomica scripsisse Παραπήγματα. [" Ad Diod. S. 1, 8." Schæf. Mss. Cic. ad Att. 5, 14. Sext. Emp. adv. Math. 1, 223. 237. 240. 269.] " Παράπαγος, Hesychio μάνδαλος θύρας." [* Προσπαραπήγνυμι, Geop. 4, 12, 18.]

Περιπήγνυμι, Circumquaque compingo et coagmento, figo s. defigo, congelo et concrescere facio. Vide Ἐπίπαγος. [" Aristoph. Fr. 247. Lobeck. Aj. p. 372. Cattier. Gazoph. 86. Jacobs. Anth. 7, 314. ad Paus. 410." Schæf. Mss. * Περιπήσσω, Gl. Circumfigo. * Περιπήττω, Strabo 12. p. 852. * Περίπηγμα, Philo Mathem. p. 78. * Περίπηξις, Strabo l. c. * Περιπηγὴς, Nicander Ἀ. 107.]

Προπηγνύω, Prius congelo, concrescere facio. UNDE Προπεπηγὸς, Prius conglaciatum, concretum. Apud Diosc. vero 3, 92. Ἐνίοτε δὲ εὑρίσκεται προπεπηγὸς δάκρυον, Ruell. vertit, Interdum etiam concreta invenitur lacryma. [Gl. Præfigo. * Προπήγματα· Antepagmenta.] AT Προπαγὴς, Prominens, Protuberans, Lucian. (3, 92.) Ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, Prominentes oculi, s. Ita prominentes ac si ante ipsa oculorum cava fixi essent, non intus collocati.

Προσπήγνυμι SIVE Προσπηγνύω, Appingo, Affigo, Cruci affigo, suffigo: quorum illo Curt. utitur, hoc Suet. Act. 2, (23.) Προσπήξαντες ἀνείλετε, Cruci affixum peremistis, In crucem sustulistis. Alibi σταυροῦν usurpat. [" Valck. Phœn. p. 748. Wakef. Trach. 836. Προσπήγνυμαι, Adhæreo, Casaub. ad Athen. 93." Schæf. Mss.] " Προσπήσσομαι, s. " Προσπήττομαι, i. q. προσπήγνυμαι." [Προσπήσσω, Gl. Affigo, Artemid. 1, 76.] Πρόσπηγμα, τὸ, Id quod affixum est. Προσπήγματα, Hesychio sunt Pars quædam navis.

Συμπήγνυμι, VEL Συμπηγνύω, ITEM Συμπήσσω, Compingo, Coagmento. Cui opp. λύω, Solvo, Dissolvo. Unde συμπεπηγὼς, Compactus, Coagmentatus, Cohærens. Lucian. (2, 309.) Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα καὶ συμπεπηγώς· ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συνεστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Συμπήγνυμαι activa quoque signif. accipitur pro Compingo, Coagmento, Compingendo fabricor, Coagmentando ædifico, Appian. Mithridate, Ἐν τούτῳ Μιθριδάτης ναῦς πλείους ἐπὶ τοὺς Ῥοδίους συνεπήγνυτο. Metaph. quoque signif. usurpatur, Plut. Romulo, Συνέπηξε τὰ γένη, Compegit et commiscuit, Camillo, Συμπηγνύναι τὰ λείψανα πόλεως διεφθαρμένης, Eversæ urbis reliquias colligere et coagmentare. ‖ Concrescere s. Coalescere facio, Cogo, Coagulo, i. q. συνάγω, συγκρίνω. Cujus signif. exemplum ex Hom. vide in Ὀπὸς, supra, T. 2. c. 1375.: ubi de lactis coagulatione dicitur. Item συμπήττειν carnes herba incocta dicitur pro Facere ut inter coquendum coëant et in unam massam cogantur: ipsas autem carnes ita inter coquendum συμπηττομένας Lat. dicunt Confervere, Confervescere. Diosc. 4, 9. de symphyto petræo, Καὶ τὰ κρέα δὲ συμπήττει ἑψόμενον σὺν αὐτοῖς: sic enim reponendum pro ἑψόμενα. Unde Plin. 27, 6. Tanta præstantia est, ut carnes quoque, dum coquuntur, conglutinet addita: unde et Græci nomen imposuere. Rursum Diosc. cap. seq. de altero symphyti genere, QUOD Πηκτὸν nominatur, Καὶ τὰ κρέα δὲ συνεψόμεναι (αἱ ῥίζαι) συνάγουσι. Itidem cap. seq. de holosteo, Δύναται δὲ καὶ αὐτὴ κρέα συνάγειν

συνειψομένη: de qua herba Plin. 27, 9. Vulnera quoque conglutinat; nam et carnes coguntur addita. Ubi etiam NOTA Συνάγω ET Συμπήττω synonymως usurpari. Sed perperam ap. Diosc. pro *συμπήττει* SCRIPTUM Συμπέττει, ut e Plinii quoque verbis liquido apparet. Pass. signif. *συμπέπηγε*, Coaluit, Concrevit. Et *συμπεπηγὼς* ac *συμπαγεὶς*, Qui coaluit, Concretus. [“Ad Lucian. 1, 387. Boiss. Philostr. 379.” Schæf. Mss. Eur. Suppl. 938. *συμπήξας τάφον*.] Σύμπηξις, ἡ, Compactio, Coagmentatio, Conglutinatio, i. q. *πῆξις, κόλλησις*, Herodian. 4, (2, 12.) Ἄλλης *μὲν ὕλης οὐδεμιᾶς μετέχον ἢ ἐκ μόνης συμπήξεως ξύλων μεγίστων, εἰς σχῆμα οἰκήματος*, Nulla præterquam lignorum ingentium materia compactus in tabernaculi formam. Metaph. vero Plut. de Def. Orac. Τοιαύτην *πρὸς τὸ μαντικὸν πνεῦμα λαμβάνειν σύγκρασιν τὴν ψυχὴν καὶ σ., οἵαν πρὸς τὸ φῶς ἡ ὄψις ὁμοιοπαθὲς γινόμενον*, Animum cum divino anhelitu sic temperari atque cohærescere, ut aspectus cum lumine consentiente atque congruente, Turn. [Tatian. 154. Andr. Cr. 244. Plut. 6, 357. 524. 7, 255.] Σύμπηκτος, ὁ, ἡ, Compactus, Coagmentatus, Compactilis, Plin.: Aristoph. B. (800.) Καὶ *κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν*, Καὶ *πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύσουσί γε*, Ita struent quadrata, ut coëant et coagmententur. [* Συμπαγὴς, Clem. Alex. Pæd. 3, 5. p. 272=231. Villoison. Anecd. Gr. 2, 12.] Ἀσυμπαγὴς, Qui compactus et coagmentatus non est, Compage carens, *ὁ μὴ συμπαγεὶς*, s. *ὁ μὴ συμπεπηγώς*. Vel, Male compactus, coagmentatus. [Lucian. 1, 727. 2, 286. * Συμπαγία, i. q. *σύμπηξις*, Stob. Phys. 1100.]

[* Ὑπερπηγνύω, Hippocr. Epidem. 6. T. 1. p. 804. Lind.=Sect. 7. p. 268. Foës.]

[* Ὑποπήγνυμι, Ælian. H. A. 3, 30. 14, 7.]

Πητύα quoque a *πήσσω* s. *πήττω* derivat Gaza l. 3 Gramm. quo modo *πίτυς* a *πίττα* ortum esse opinor. Significat autem *πητύα* Coagulum: quod et ipsum a Cogo, synonymo verbi *πήσσω* s. *πήττω*, denominatum est. Suid. exp. *ὁ ὀπὸς ὁ τυρεύων τὸ γάλα*, Succus qui lac in caseum contrahit: afferens hunc versum Proverbialem, Αὐτὸς *γὰρ εὗρες τοῦ κακοῦ τὴν πητύαν*: et *πητύαν* exponens *πυγὴν*, annotansque dici *ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων*. [“Diogen. 3, 18.” Wakef. Mss.] Frequentius reperio diversa SCRIPTURA Πυτία, itidem pro Coagulum, Lactis coagulum: alio nomine *ὀπὸς* dictum *κατ’ ἐξοχήν*: de quo supra p. 1375., ubi etiam exempla hujus vocabuli *πυτία* invenies, sc. ex Eust., Ἡ *τὸν τυρὸν συμπήττουσα πυτία*: item e Diosc., Πηκτικός *ἐστι γάλακτος, ὥσπερ ἡ πυτία*, cum hac interpr. Plinii, Coaguli modo lac contrahit. Idem Diosc. 2, 85. de coagulo leporino, Πᾶσα *πυτία πήσσει, μὲν τὰ διαλελυμένα, λύει δὲ τὰ συνεστῶτα*. [“Toup. Append. in Theocr. p. 21. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 43. Mor. 1, 301. Lips., ad Mœr. 290. Alberti Peric. Cr. 97. Wagner. Alciphr. 2, 226. Heyn. Hom. 5, 170. Πιτύα, ibid.” Schæf. Mss. Schn. ad Nicandri Ἀ. 373. * Πυτιάζω,] UNDE Ἐμπυτιάζω, Coagulo injecto contraho, Coagulo. A quo partic. Ἐμπυτιασθεὶς, Coagulatus, ut *ἐμπυτιασθὲν γάλα*, Lac coagulatum, Lac quod coagulo injecto coiit: *τὸ πεπηγὸς*, ut Diosc. 6, 26. Πήγνυται *καὶ τυροῦται τὸ γάλα*, In caseum glaciatur s. congelatur. Sic enim loquuntur Colum. et Ovid.: Diosc. l. c. Καὶ *τοῖς λαβοῦσιν ἐμπυτιασθὲν γάλα ἀθρόως, πολὺς πνιγμὸς γίγνεται, διὰ τὸ θρομβοῦσθαι· οἷς βοηθοῦντας προσφέρειν δεῖ ὥσπερ ἀντίδοτον, πυτίαν σὺν ὄξει*. Unde Scrib. Largus c. 65. Lac potum et gelatum odore spirationis cognoscetur: præfocantur autem et hoc homines. Adjuvari autem debent qui ab eo laborant, mentha quamplurima sæpius sumta: item coagulo agnino, leporino, porcino. Venenosum porro esse coagulatum lac atque adeo coagulum, tum ipse Diosc. et alii docent, tum Plin. 28, 10. Asinino lacte poto venena restinguuntur, etsi coagulum alicui nocuerit; nam id quoque venenum est in prima lactis coagulatione. Sed notandum, passim inversa scriptura LEGI Πιτύα ET Ἐμπιτυασθεὶς, ut tum ap. Diosc., tum ap. P. Ægin., et alios: quæ scriptura mendosa est. Nam Πιτύα SIVE Πιτύεια, Promontorium est prope Lampsacum, ita nominatum *διὰ τὸ πίτυς πολλὰς ἔχειν*, ut in Lex. meo vet. habetur. Itidem ap. Eust. 355. Πιτύα ἢ Πιτύεια, *ἐκ πιτύων παρονομασθεῖσα*. Et mox, Ἡ Πιτύα *τῆς Παριανῆς ἐστὶν, ἧς ὑπέρκειται πιτυῶδες ὄρος*: quæ e Strab. refert. Steph. B. vero discrimen facit inter Πιτύην et Πιτύειαν: nam Πιτύειαν dicit esse Urbem sitam inter Parium et Priapum: cujus GENTILE Πιτυεύς: at Πιτύην esse Urbem Cariæ, cujus cives VOCARI Πιτυάτας. Nominis autem Πιτύα pro Coagulo usurpati nullam ap. quempiam Lexicographum mentionem reperi: contra Πυτία ap. Hes. serie alphabetica legitur, necnon ap. Eust. et Diosc. aliquot in ll. “Πυετία, ap. Aristot. H. A. 3, 20. Coagulum: Πήγνυσι *δὲ τὸ γάλα ὀπός τε συκῆς καὶ πυετία*. Et cap. seq. Ἡ *δὲ πυετία γάλα ἐστί*. Supra pro eo *πυτία*, trisyllabως: et ap. Diosc. *πιτύα*, literis vocalibus permutatis.” [Nicander Ἀ. 68. 323. deducit a *πύος*, Colostrum.]

¶ Πάσσω, VEL Πάττω, pro Πήσσω s. Πήττω usurpatum nusquam reperi: sequentia tamen ex eis deducta sunt: nisi Dorice *η* in *α* mutasse verius dici possint.

[Πακτὸς, i. q. *πηκτὸς*, i. e. Compactus, Coagmentatus. At *πακτὰ δωμάτων* dicuntur Fores, pro quo Aristoph. *πηκτὰ δωμάτων*, ut supra in Πηκτὸς docui, ad quod te remitto. Eur. *λύε πακτὰ δωμάτων*, Resera fores, Reclude januam, claustra. Apud Diosc. quoque *πακτὸς* pro Compacto et spisse coagmentato sæpe usurpari putatur, eique opponi *ἀραιὸς*, Rarus, Laxus. Et Πακτὰ ap. Hes. *ἡρμοσμένα, πεπορπημένα*. [“Valck. Hipp. p. 250.” Schæf. Mss.] At FEM. Πακτὰ, ἡ, i. q. *πηκτὴ*, Lac concretum per coagulum, admisto melle, etiam Caseus recens coagulatus. Theocr. 11, (20.) de Galatea, Λευκοτέρα *πακτᾶς ποτιδῆν, ἁπαλωτέρα ἀρνὸς*, ubi Schol. exp. *τυροῦ πεπηγότος*, quem Attici *τροφαλίδα* appellant. Habes et alium l. ex Epigr. supra in Πηκτὴ c. [“Ad Diod. S. 2, 546. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 161.” Schæf. Mss.]

Πακτόω, Compingo, Coagmento. ‖ Πακτῶσαι *θύρας*, Obserare fores, Claudere januam, Obdere pessulum januæ, Obice obfirmare ostium: *κλεῖσαι*, ut J. Poll. exp., ex Archilocho ejus usum afferens: itidemque ex Aristoph. *προπύλαια πακτοῦν*, Vestibuli fores claudere: et synonymως ex Eod. (Ἐκκλ. 361.) *οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν*. Idem Aristoph. *ὑδρορρόας* et *ὀπὰς πακτοῦν* dicit pro Obstruere: itidemque *τετρημένα πακτοῦν*, Σφ. (128.) *ἡμεῖς δ’ ὅσ’ ἦν τετρημένα*, Ἐνεβύσαμεν *ῥακίοισι κἀπακτώσαμεν*, Schol. *ἐφράξαμεν, ἐπληρώσαμεν*: eo quod *πακτῶσαι* significet *σφηνῶσαι*. Suid. quoque *πακτοῦν* exp. *κλείειν, ἀσφαλίζεσθαι*, ex Aristoph. Λ. (265.) *μοχλοῖς*—Τὰ *προπύλαια πακτοῦν*, Pessulis obfirmare vestibula: cujus l. ex J. Poll. quoque mentionem ante feci. Sic Eust. 1532. *δῶμα πάκτου*, e Soph. (Aj. 579.): itemque ex Aristoph. *κἀπακτώσαμέν γε τὰς θύρας*. In hoc vero Herod. loco, quem ibid. affert, (2, 96.) Πακτοῦσι *τὰς ἁρμονίας βύβλῳ*, exponens *κατασφαλίζονται*, malim in prima signif. interpretari Compingunt, Coagmentant. ‖ Pro Distendere et compactius reddere, ex Aristoph. affertur: quæ tamen, sc. Distendere et Compactius reddere, contraria sibi sunt. Pro Distendere usurpatum videtur in hoc Epigr. de vento vela implente, Ἀλλ’ *ὅταν ἐμπνεύσῃ, κατά θ’ ἱστία πάντα φέρηται*, Λαίφεα *πακτώσας, μέσσα θέει πελάγη*. [“Kuster. Aristoph. 238. Brunck. 3, 77. Jacobs. Anth. 9, 137.” Schæf. Mss. * Πάκτωσις, J. Poll. p. 57. c. 84. * “Ἐμπακτόω, Obturo, Obstruo, Herod. 2, 96. Τὰς *ἁρμονίας ἐν ὧν ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ*, Commissuras (navis) obturabant papyro.” Schw. Mss.] Ἐπιπακτόω, i. q. *πακτόω*. Unde *ἐπιπακτοῦν θύρας*, Obserare s. Claudere fores, ut *πακτοῦν*. J. Poll. 10, (27.) c. 4. Τῷ *δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τὸ* Πακτοῦν *καὶ τὸ* Ἐπιπακτοῦν *τὰς θύρας ἐστί· ὥσπερ τῷ* Ἀνοίγειν *ταυτὸ τὸ* Λύειν, *ὡς ἔφη* Εὐριπίδης, *λύε πακτὰ δωμάτων*. Ubi observa opposita *πακτοῦν* s. *ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας*, et *λύειν πακτὰ δωμάτων*. [“Brunck. Aristoph. 3, 77. ad Lucian. 2, 122.” Schæf. Mss.]

Πάκτων, ωνος, ὁ, Genus navigii fluviatilis, quod solvi poterat, ut expeditius transportaretur, iterumque, ubi opus esset, compingi. De quo Diod. S. 20.

Διεσκευάσατο κατασκευάζειν ποτάμια πλοῖα διαιρετὰ, διὰ τὴν μετακόμισιν διακεκομμένα, καὶ πάλιν ἁρμοζόμενα. Strabo 17. p. 353(=609.) *Διέβημεν δ' εἰς τὴν νῆσον ἐπὶ πάκτωνος· ὁ δὲ πάκτων διὰ σκυταλίδων πεπηγός ἐστι σκαφίον, ὥστε ἐοικέναι* * *διαπλοκίνῳ.* Hæc e Bayfio, qui *πάκτωνα* scribit ab Eod. vocari *πορθμεῖον*. Erat igitur Navigium e vitilibus virgultisque contextum, ut e Strab. patet, et vel corio obtegebatur vel bitumine oblinebatur, ne aquam transmitteret. [" Wessel. Obss. 123." Schæf. Mss. : Gl. Remulcus, cf. Hyginus Sosipatri p. 108. Ed. Putsch., Salmas. Exerc. Plin. 785.]

Πακτὶς, ίδος, ἡ, Instrumentum musicum, i. q. *πηκτὶς*, de quo supra, Demetr. Phal. e Sapphone, *πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα.*

" *Ἐπιπακτὶς*, inquit Diosc. 4, 109. *οἱ δὲ ἐλλεβορίνην· θαμνίσκος μικρὸς, ἐλάχιστα φυλλάρια ἔχων· πρὸς τὰ θανάσιμα δὲ πίνεται, καὶ πρὸς τὰ ἐν ἥπατι πάθη.* Unde Plin. (13, 20.) Epipactis ab aliis Helleborine vocatur, parva herba, exiguis foliis, jecinoris vitiis utilissima et contra venena pota. Theophr. H. Pl. 9, 11. de helleboro loquens, *Μίσγεται δὲ πρὸς τὴν πόσιν, ὅπως εὐεμέσῃ, τὸ τῆς ἐλλεβορίνης σπέρμα· τοῦτο δ' ἐστὶ ποάριον."* [Sprengel. Hist. Rei Herb. 1, 189. Diosc. 4, 152. Plin. 22, s. 64. Strabo 9. p. 497. Sieb.]

ΠΑΧΝΗ, *ἡ,* Ros glaciatus, i. e. Pruina, Aristot. de Mundo, *Κρύσταλλος δὲ, ἀθρόον ὕδωρ ἐξ αἰθρίας πεπηγός· πάχνη δὲ, δρόσος πεπηγυῖα· δροσοπάχνη δὲ, ἡμιπαγὴς δρόσος*: Glacies est aqua conferta a serenitate compactilis; *πάχνη*, Ros concretus; *δροσοπάχνη*, Ros semiconcretus, quasi Ros pruinosus. Bud. Itidem Plin. 2, 60. Grandinem conglaciato imbre gigni, et nivem eod. humore mollius coacto: pruinam autem e rore gelido. Od. Ξ. (476.) *χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη Ψυχρή.* Aliud exemplum ex Apoll. Rh. vide in *Συννεχὲς*, supra, T. 1. c. 1357. Confer etiam quæ Theophr. scribit C. Pl. 5, 19. cum iis quæ Plin. 17, 24. Secundum Suid. *Ἐπειδὰν ἐκ γῆς ἢ ἐκ θαλάσσης ὑφ' ἡλίου ὑγρασία ἀνενεχθεῖσα μὴ κατεργασθῇ, καταψυχθῇ δὲ, πάχνη καλεῖται.* Hesychio *πάχνη* est *παχεῖα δρόσος*, vel *λεπτὴ χιὼν*, vel *τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους.* Idem *πάχνη* exp. etiam *ψυχρότης*, a *πήσσειν* derivans. [" Ad Timæi Lex. 122. 210. Callim. H. in Dian. 125. Valck. Hipp. p. 249." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 25. Metaph. Horror, Ag. 1505. Cani capilli, Comicus ap. Aristot. de Gen. Anim. 5, 4.] *Παχνήεις*, ET *Παχνώδης*, Pruinosus. [" *Παχνήεις*, Nonn. D. 3, 4." Wakef. Mss. *Παχνώδης*, Suid. 1, 24.] *Παχνόω*, Gelu constringo, Conglacio, Congelo, i. q. *πήσσω*, quemadmodum Suid. *παχνοῦται* exp. *πήσσεται, πήγνυται*, Plut. (7, 557.) *Αὐτὸς γὰρ ὑφ' αὑτοῦ παλαιούμενος ὁ χαλκὸς ἀποπνεῖ καὶ μεθίησι τὸν ἰὸν, ὃν ἡ πυκνότης συνέχουσα καὶ παχνοῦσα, ποιεῖ ἐκφανῆ διὰ πλῆθος.* At *παχνοῦν ἦτορ* aliquid dicitur pro *λυπεῖν*, ut Schol. Hesiodi exp., dicens metaph. sumtam a pruina, quæ *λυπεῖ τὰ λήϊα.* Hesiod. *Ἔργ.* (1, 358.) *Ὅς δέ κεν αὐτὸς ἕληται ἀναιδείηφι πιθήσας, Καί τε σμικρὸν ἐὸν, τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.* Itidem Hes. *παχνοῦται* exp. *λυπεῖται, ἀνιᾶται, φρίσσει, θυμοῦται*, respiciens ad Il. P. (112.) de leone quem canes et rustici persequuntur, *τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ Παχνοῦται*, ubi Eust. exp. *πυκνοῦται καὶ οἷον πήγνυται τῇ λύπῃ*, vel etiam *ψύχεται*: quoniam *ψυχρῶν* nomine intelliguntur interdum *τὰ ἀηδῆ*. Bud. *Παχνοῦται* interpr. Pruina retorridum fit: qui etiam in suis Epist. dicit *παχνουμένη ἄμπελος*, Vitis quam pruina adurit, ut Plin. locutus est, 17, 24. [" Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 120. 258. 270. Toup. Opusc. 1, 140. Valck. Hipp. p. 249. (803.) Heyn. Hom. 7, 309. 792." Schæf. Mss. Phot. *Παχνοῦται· πήσσεται· πήγνυται· λυπεῖται. Παχνουμένης· ἀνιωμένης.* *Παχνόω*, i. q. *πήγνυμι*, Plut. Q. S. 8, 10. *Παχνουμένου τοῦ πνεύματος*, Densato spiritu. * *Περιπαχνόω*, Orph. *Λιθ.* 520. Schol. Apoll. Rh. 2, 738.]

[* *Παχνίζω*, Pallad. Laus. 117.]

Παχὺς quoque ejusd. cum præcedentibus originis est, Spissus, Densus, Crassus. Qualia sunt ea quæ gelu constringuntur, et ea quæ coagmentantur; imo ET *Πυκνὸς* alicui huc referendum videatur. Seorsim tamen illud superius ordine literario posui, de hoc vero infra suo loco dicetur.

ΠΑΣΣΑΛΟΣ etiam huc refert Eust., sc. e *πήσσω* FACTO *Πάσσος*, e quo *Πάσσαλος*, interjecta syllaba *αλ*: at *πάσσαξ* dimin. esse ait: 1348. *Δοκεῖ δὲ τοῦ πασσάλου προηγεῖσθαι ὁ Πάσσος, ἐκ τοῦ πήσσω ῥήματος· ἐκεῖθεν δὲ, πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, γενέσθαι πάσσαλος· ἄλλως δὲ καθ' ὑποκορισμὸν, ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ πάσσαξ.* Igitur *Πάσσαλος*, Clavus ligneus, Paxillus, [Pessulus,] dicitur a *πήσσω* significante Figo, Pango, Defigo, Depango. ATTICE *Πάτταλος*, sicut *πήττω* pro *πήσσω*, Attico itidem more dicitur, Od. A. (440.) *Πασσάλῳ ἐγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι*, Φ. (53.) *ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον*, Alcæus ap. Athen. (627.) *χάλκεαι δ' αὖ πασσάλοις Κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ Κναμῖδες*, Synes. Ep. 45. *Διάβηθι κατ' αὐτῶν· οἱ πάτταλοι γὰρ παττάλοις ἐκκρούονται*: Paxilli enim paxillis excutiuntur, Paxillos impactos aliis paxillis superadactis expellere solent. Quod Proverbii vice usurpatur, sicut et, *Παττάλῳ ἀνακρεμάσαι*, Clavo suspendere, de re cujus curam abjicimus. Præcedenti autem Synesii loco similis hic ap. J. Poll. (10, 56.) *Ἥλῳ τὸν ἧλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον*, ubi ludum quendam memorat, quo non solum oportebat *καταπῆξαι τὸν ἧλον*, Pangere s. Figere clavum, Liv., *κατὰ γῆς διύγρου*, sed etiam *τὸν καταπαγέντα ἐκκροῦσαι, πλήξαντα τὴν κεφαλὴν ἑτέρῳ παττάλῳ.* [" *Πάσσαλος*, ad Mœr. 330. 410. Toup. Opusc. 1, 569. Emendd. 2, 381. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 95. Jacobs. Anth. 9, 129. 10, 157. *Πασσάλῳ τὸν π.*, Toup. Opusc. 1, 379. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 502. Ilgen. ad Hymn. 193. *Μηδὲ πάσσαλον καταλείπειν*, Steph. Dial. Att. p. 13. Brunck. Aristoph. 2, 17. *Πάτταλος*, ad Lucian. 1, 67. Brunck. Aristoph. 1, 70. 2, 56. 3, 199. Kuster. 218." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 322.] Poëtice AUTEM *Πασσαλόφιν* dicitur pro *Πασσάλου*, ut *ὀστεόφιν* pro *ὀστέου*, Il. Ω. (268.) *Καδδ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον.* Sic Od. Θ. (67.) *Καδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα.* Itidem ap. Athen. 11. *Ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσαλόφιν.* [* *Πασσαλοκόπος*, * " *Πασσαλοκοπέω*, Dosith. Gloss. ap. Valck. Opusc. 1, 239=Misc. Obs. T. 10. p. 110." Boiss. Mss. * *Πασσαλοκοπία*, Apoll. ap. Mathem. Vett. p. 15.]

Πασσάλιον, τὸ, ET *Πασσαλίσκος, ὁ,* SIVE *Παττάλιον*, ET *Παττταλίσκος*, Claviculus ligneus, Paxillus: ut *παιδιὰ διὰ παττταλίων*, ap. J. Poll. 9. alio nomine *κινδαλισμὸς* dicta: de qua vide in *Πάτταλος*. Hesychio *πασσάλιον* est *τοῦ ζυγοῦ τῆς κιθάρας τὸ μέσον.* At *Πασσαλίσκος* ap. Hippocr. (671.) legitur, ap. quem Gal. *Πασσαλίσκῳ* exp. *τῷ σμικρῷ πασσαλίῳ.* [" *Πασσαλίσκος*, Valck. Phœn. p. 408. Hipp. p. 297. (1249.)" Schæf. Mss.] Est et aliud dimin., NIMIRUM *Πάσσαξ*, quod a *Πάσσος* potius deducemus, ut *νόσσαξ* a *νοσσὸς*, pro *νεοσσὸς*, Aristoph. 'A. (763.) *Πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε*, Paxillo effodite. Ubi Schol. quoque *πάσσακι* ait *ὑποκοριστικῶς* dici pro *πασσάλῳ*. [" Koen. ad Greg. Cor. 111." Schæf. Mss.] " *Παστὰξ*, Hesychio *πάσσαλος*."

[* " *Πασσαλεῖον*, Etym. M. 323, 9." Wakef. Mss. Osann. Philem. p. xxxv.]

Παττταλίαι ἔλαφοι, Quorum cornua *πασσάλου* speciem gerunt, Aristot. H. A. 9, 5. *Φύουσι δὲ διετεῖς πρῶτον τὰ κέρατα εὐθέα, καθάπερ παττάλους· διὸ καὶ καλοῦσι τότε παττταλίας αὐτούς.* Unde Plin. 11, 37. Aliis simplicia tribuit, ut in eod. genere subulonibus ex argumento dictis.

Πασσαλεύω SEU *Παττταλεύω*, Palum figo, Palo figo, affigo: unde *Παττταλεῦσαι*, quod Suid. exp. *προσπῆξαι*, Affigere, Appingere. [" Valck. Phœn. p. 32. ad Eur. Rhes. 180." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 1215. Nicet. Annal. 17, 10. * *Πασσαλευτὸς*, Affixus, Æsch. Pr. 112.] *Διαπαττταλεύω* SEU *Διαπασσαλεύω*, Distendo clavis ab extrema parte fixis, Plut. Artax. (17.) p. 307. *Προσέταξεν ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπῆξαι, τὸ δὲ δέρμα χωρὶς διαπαττταλεῦσαι.* Itidem ap. Aristoph. *Ἱππ.* (369.) *Ἡ βύρσα σου θρανεύσεται. Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς. Διαπαττταλευθήσει χαμαί*: Humi distentus paxillis

affigeris: τὰς γὰρ θύρσας ἐκτείνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο καὶ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ ἄκρα παττάλοις κατακρούοντες ἐκτείνουσιν, Schol. A [" Herod. 7, 33. Ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν." Schw. Mss. " Cattier. Gazoph. 72." Schæf. Mss.] " Προσδιαπασσαλεύω πρὸς σανίδα, Tabulæ trajecto " paxillo affigo," [Herod. 7, 33. sed vide supra, et cf. Eust. ad Od. 1923, 43. * Ἐκπασσαλεύω, Greg. Naz. 2, 275.] Προσπασσαλεύω SIVE Προσπατταλεύω, Paxillis appingo s. affigo, Aristoph. Πλ. (943.) Καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα Ὥσπερ κοτίνῳ, προσπατταλεύσω τουτωί, i. e. προσπήξω. Et pass. voce ac signif., Lucian. (1, 323.) Ὁρᾶν τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπί τινος πέτρας προβλῆτος προσπεπατταλευμένην, Paxillis affixam, Palo alligatam, Bud. [" Planud. Ovid. Met. 5, 26." Boiss. Mss. Προσπεπαττάλευμαι, Lobeck. Phryn. 598. " Toup. Opusc. 1, 569. ad Herod. 525. 745. ad Xen. Eph. 196. Coray Theophr. 112. Huschk. Anal. 14. Wakef. S. Cr. 4, 191." Schæf. Mss.]

[* Πασσαλόω, unde ξύλον πεπασσαλωμένον, Schol. B Aristoph. Ὄρν. 436. * Προσπασσαλόω, Clem. Alex. 486=407. " Coray Theophr. 112." Schæf. Mss.]

[* Πασσαλίζω, unde * " Πασσαλιστής, Hes. v. Κυνδάλη." Wakef. Mss.]

Πάσσαξ a Πάσσος potius derivari, supra docui. Apud Hes. legitur etiam Πάσσακον, quod exp. πάσσαλον: a NOMIN. Πάσσακος. Ab hoc autem sive Πάσσαξ s. Πάσσακος deductum est DIMIN. Πασσάκιον, τὸ, unde ap. eund. Hes. Πασσακίῳ, πασσάλῳ. Item VERB. Πασσακίζω, Palo figo, affigo: unde Πασσακίζουσα, quod Idem exp. πασσαλεύουσα. AT Πασσάριος Eid. est σταυρὸς, Palus.

" ΠΗΔΑΛΙΟΝ, τὸ, Gubernaculum, Temo s. Clavus navis, Od. E. (255.) Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο ὄφρα ἰθύνοι: (270.) Γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς· Αὐτὰρ ὃ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως. Legitur et in prosa; et interdum pro eo usurpatur οἴαξ. Hesiod. videtur accepisse etiam pro Temone aratri, s. Stiva, quoniam ea aratrum ut gubernaculo navis regitur: Ἔργ. (1,) 45. Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο, Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν. Ita tamen ut nil vetet et hic pro Gubernaculo navis accipere; præsertim cum 2, 247. itidem dicat, Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι, Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον. Metaph. et Proverbialiter dicitur, Ἐρέτην χρὴ πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν. Item, Ὁ οἶνος οὐκ ἔχει πηδάλια." [" Ruhnk. Ep. Cr. 122. Valck. Phœn. p. 615. Diatr. 273. Ammon. 112. Græv. Lectt. Hes. 514. Brunck. Aristoph. 3, 123. Kuster. 110. Jacobs. Anth. 6, 279." Schæf. Mss. Lucian. Navig. 6. " Bis tantum legitur in N. T. Jacob. 3, 4. Act. 27, 40. Ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων, Laxantes vincula gubernaculorum. Scilicet antiquitus duo fere gubernacula habebant singulæ naves, inprimis majores; unum ad puppim, alterum ad proram, ut docuit Perizon. ad Ælian. V. H. 9, 40. et Græv. ad Hesiod. Ἔργ. 45. in Lectt. Hes. c. 2." Schleusn. Lex. N. T. " Πηδάλια, Guber- D nacula quædam saltui accommodata, sc. Membra quibus in saltando utuntur cicadæ, Aristot. H. A. 4, 7. 9.". Seager. Mss. Alex. Trall. 8. p. 136. Metaphorice de Fræno, Æsch. S. c. Th. 212. Phot. Πηδάλια· οἴακες· αὐχένες.] " Inde COMP. Πηδαλιουχεῖν, " Gubernaculum tenere, Gubernacula navis in " manu habere, Sedere ad clavum navis, h. e. Gubernare: Suidæ κυβερνᾶν. Apud Hes. pass. πηδαλιουχούμενοι pro κυβερνώμενοι." [" Kuster. Aristoph. 110. ad Diod. S. 2, 302." Schæf. Mss. " Pseudo-Chrys. Serm. 32. T. 7. p. 337, 25." Seager. Mss. " Philo J. 1, 131. Cyrill. p. 152." Wakef. Mss. " Euseb. V. C. 2, 19. p. 372. Proclus Metropol. Cpl. p. 9. Elmenhorst. * Πηδαλιουχία, Const. Manass. Chron. p. 104." Boiss. Mss.] " ET Πηδαλιοῦχος, Qui clavum tenet, Gubernator," [" Philo J." Wakef. Mss.] " Ἀπήδαλον ναῦν, Gubernaculo carens navis," [Aristot. de Incessu Anim. 10.] " Derivatum inde ET Πηδαλιώδης, Gubernaculi speciem gerens, Gubernaculi effigiem imitans, Gubernaculo similis. ET Πηδαλιωτὸς, quod ex Aristot. Κατηγορίαις (c. 7.) affertur pro Clavatus:" [quasi a v. * Πηδαλιόω.] " Apud Hes. reperio ETIAM Πῆδον expositum πηδάλιον, Gubernaculum. E quo forsitan illud πηδάλιον derivatum est. Πῆδος autem aliter exp., sc. τὸ πλατὺ τῆς κώπης, Latiorem remi partem, Palmulam remi: quæ et πλάτη dicitur. Sed addit, quosdam velle esse ξύλον εὔθετον πρὸς τὴν τῆς κώπης κατασκευὴν, Lignum conficiendis remis aptum: eosque in Hom. illo loco Il. E. (838.) μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Βριθοσύνῃ, pro φήγινος scribere πήδινος. Quomodo Eust. quoque ibi annotat veteres pro φήγινος SCRIBERE πήδινος, dicentes πῆδος esse Speciem ligni: UNDE ET Πηδὸς dicatur ἡ πλάτη, utpote ἐκ τοιούτου ξύλου σκευασθεῖσα. Ita ut πῆδος i. sit q. φηγὸς, Fagus: unde πήδινος, Faginus: et πηδὸς, Palmula faginea, Remus e fago confectus: quoniam id ligni genus appositissimum est ad conficiendum istud navis instrumentum. Legitur autem illud oxytonon πηδὸς Od. H. (328.) Ibi enim Alcinous dicit, Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄρισται Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ, Videbis quam præstantes sint in pulsando palmula mari. Ubi Eust. annotat, τὸ πηδὸν significare eo loco τὴν κώπην, Remum, ut Suid. etiam exp.: Hes. autem τὸ πλατὺ τῆς κώπης, Latiorem remi partem, Palmulam. His addit Eust. ex isto πηδὸν fieri τὸ πηδάλιον, pleonasmo syllabæ αλ. Notandum vero eum illo loco thema statuere τὸ πηδὸν, et exponere κώπην: supra autem, ὁ πηδὸς, et reddere ἡ πλάτη: malim ego Hesychianum πῆδον, præsertim cum id ab eo exponatur nec κώπη, nec πλάτη, sed πηδάλιον." [" Toup. Emendd. 3, 30. Heyn. Hom. 5, 155." Schæf. Mss. Od. N. 78. Apoll. Rh. 4, 200. Arat. 155. Mathem. Vett. p. 46. Κάρυα πάδινα ἢ πρίνινα, pro πήδινα. Cf. Demetrium Scepsium ap. Plin. 3, 16. Sohn. Ind. Theophr. Πηδὰ, τὰ, Strabo 8. p. 560.]

C ΠΗΔΑΩ, Salio, Salto, Il. Φ. (269.) ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα. Xen. K. (5, 31.) de lepore, quem ἐλαφρὸν esse ait, Ὅταν ἀτρέμα διαπορεύηται, πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν: ubi nota opposita sibi, βαδίζειν, Ambulare, et πηδᾶν, Saltare, seu, ut Suet. loquitur, Subsultim currere. Aristot. de leone, Ἐὰν ἀναγκασθῇ φεύγειν, οὐ πηδᾷ· διώκων μέντοι ἐπιῤῥίπτει ἑαυτόν: de quo Plin. Dum sequitur, insilit saltu, quo in fuga non utitur. Eubul. Comicus ap. Athen. 3. (p. 108.) de piscibus qui in sartagine friguntur, (ταγηνιστοὺς ἰχθῦς appellat,) Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὡς ὑπὸ ζυγοῦ. Apud Eund. 8. κώβιον πηδῶντ' ἔτι, Salientem adhuc. E quo intelligitur Vivum. Rursum de homine in Epigr. τοὺς δὲ πόδας μου Ἐξᾶραι πηδῶν ἴσχυον οὐδέποτε, Neque unquam pedes meos ad saltum attollere valui. At Soph. Aj. (30.) p. 3. Πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει, Subsultim percurrentem campos, Saltantem per campos, ubi subaudiunt κατά: ut Hom. de equis currentibus, (Il. B. 785.) ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, pro διὰ πεδίοιο. Et Herod. πηδᾶν ἵππῳ pro Insilire equo, sed constr. illam cum dat. merito quis miretur. Proverbiale et metaph. est πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, pro Transilire metam, s. τὸν ὅρον ὑπερπηδᾶν, ut J. Poll. loquitur. Basil. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες: quæ verba Bud. 270. sic interpr. Philosophiæ fines egredientes, et immodice philosophantes, ut qui saltu sulcum stadii transilientes, efferuntur ultra modum athletarum. Meminit et Erasm. Adag. Ch. Ubi interpr. Scamna transilire. Πηδᾶν καρδία dicitur in pavore et tremore: ut ap. Plaut. jam horret corpus, cor salit. Item in ancipiti expectatione. Aristoph. N. (1391.) Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας Πηδᾶν ὅ,τι λέξει, Trepide expectare. [" Wakef. S. Cr. 1, 79. Ion. 1144. Herc. F. 66. Brunck. ad Bacch. 303. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 29. ad Callim. 1. p. 250. Musgr. Iph. A. 919. Kuster. Aristoph. 240. T. H. ad Plutum p. 431. De καρδίᾳ, Villoison. ad Long. 39. Lobeck. Aj. p. 338. Fut., Lucian. 3, 204. Plato Lys. p. 34. Arrian. de Ven. 15. fin. Schneid."

Schæf. Mss. Hippocr. de Nat. Pueri c. 2., cf. Theolog. Arithm. p. 46. Macrob. in Somn. 1, 6. p. 39. Παδάω, Dor. pro πηδάω, Sophron Apollonii Dyscoli p. 424. Reitz. * "Πήδημι, Koen. ad Greg. Cor. 79. 105." Schæf. Mss.] Πήδημα, τὸ, Saltus, Ipsum effectum τοῦ πηδῶντος, Lucian. (2, 288.) Ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, de Saltationis genere quodam Phrygio, quod inter pocula ebrii desaltabant, Plut. (7, 856.) Πηδήματα καρδίας καὶ σφυγμοὺς ἀφαιροῦσι, ubi πηδήματα καρδίας dicit quas alibi πηδήσεις, sicut Aristoph. quoque τὰς καρδίας πηδᾶν ait. [Æsch. Pers. 95. 305. Ag. 835. Soph. Aj. 833. "Ad Lucian. 1, 220. Valck. Hipp. p. 253. Casaub. Athen. 1, 39. Cordis, Lobeck. Aj. p. 338." Schæf. Mss. * Πηδηθμὸς, Hippocr. 1221. φλεβῶν.] Πήδησις, ἡ, Saltus, i. e. Actio ipsa salientis. Et πηδήσεις καρδίας de Corde saliente, ut paulo ante πηδήματα καρδίας. Plut. (7, 771.) Τοῦ δὲ ἀνθρώπου ταῖς μὲν παθητικαῖς ὁρμαῖς τὸ σῶμα συμπαθοῦν καὶ συγκινούμενον ἐλέγχουσιν ὠχρότητες, ἐρυθήματα, τρόμοι, πηδήσεις καρδίας: [8, 237. * Πηδητὴς, B Gl. Pedicio, Saltuosus.] Πηδητικὸς, Qui salire solet, subsultim incedere consuevit. Assultim ingredi dicit Plin. de phalangiis. Gaza vertit Salax, quod potius de eo dicitur, qui ad coitum pronus est. Et πηδητικὰ μέτρα, Eustathio τὰ κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸν ποδιζόμενα: quale esse dicit, Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. [Schol. Aristoph. Ἱππ. 753. Lucian. 2, 802. * Πηδητικῶς, Gl. Saltim. * Πηδητὸς, unde * Πολυπήδητος, Hesychio πολύσκαρθμος.]

Ἀναπηδάω, Subsilio, Sursum salio: Ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, Cum subsiluisset in equum, Xen. K. Π. 7, (3, 2.) et Ἑλλ. 4, (1, 18.) Item Prosilio, Exilio, K. Π. 1, (3, 8.) Ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον: (4, 2.) Καὶ πάντων ἀοκνότατα ἀνεπήδα ὑπηρετήσων ὅ,τι οἴοιτο χαριεῖσθαι. Æschin. c. Ctes. Ἀναπηδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ οὐθενὸς ἀνθρώπων λέγοντος, Dem. (596.) Ἀναπηδῶντες οἱ βουλευταί. || Interdum ἀναπηδᾶν capitur pro Resilire, i. e. Retrorsum salire, quasi Saliendo alicunde proripere se, Aristoph. B. (566.) νὼ δὲ δείσασαί γέ πω Ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν. C ["Fischer. Ind. Palæph., ad Herod. 275. Abresch. Æsch. 2, 12. Schneid. Præf. ad Anab. p. xvi.: τῶν ὕπνων, Longus p. 50. 133. Vill., Boiss. Philostr. 335. * Ἀναπήδησις, Musgr. Ion. 1049." Schæf. Mss. Aristot. 1, 453. Hippocr. 303, 15.] "Ἐπαναπηδάω, ex Aristoph. N. (1375.) pro Insilio, "Insurgo." [* Προσαναπηδάω, Ælian. H. A. 5, 23. * Συναναπηδάω, Aristot. Mirab. 139. Appian. 1, 209.]

Ἀντιπηδάω, Vicissim et ipse salio. In VV. LL. ἀντιπηδᾶν ἐφ' ἵππον simpliciter exp. Insilire in equum. [Plut. 8, 623.]

Ἀποπηδάω, Desilio, Resilio: Ἀποπηδᾷ τοῦ ἅρματος, Plut. Fabio, Curru desilit, vel E curru; aut, Prosilit e curru. Apud Eund. ibid. ἀποπηδήσαντες absolute ponitur; sed facile subaudiendus relinquitur gen. τῶν ἵππων, cum de equitibus loquens, dicat, Πάντες ἀποπηδήσαντες, πεζοὶ συνεπλέκοντο τοῖς πολεμίοις. Pro Resilio Bud. accipit in Aristot. Probl. Ἅπαντα δὲ ἀποπηδᾷ πρὸς ὁμοίας γωνίας. I. q. ἀφάλλεσθαι, inquit. Suid. ait non solum gen. jungi hoc D verbum, verum etiam accusativo. Sed viderit quomodo id probari possit hoc, quod affert, exemplo, Ἀποπηδᾶν λόγον σοφὸν μὴ δυνάμενον παρὰ δήμου: nam hic in ἀποπηδᾶν παρὰ δήμου verbum ἀποπηδᾶν genitivo jungitur, præfixa præp. παρά: accusativus autem λόγον σοφὸν a parte anteriori regitur. || Pro Aufugio, Refugio, Celeriter et cupide abscedo, Aversor, identidem ap. Chrys. Cui opp. ἐπιπηδῶ, pro Cupide accedo. Bud. ["Ad Xen. Mem. 1, 2, 16. Ruhnk. p. 219. Wessel. ad Herod. 275. ad Charit. 448." Schæf. Mss. * Ἀποπήδησις, Resultus, Plut. 9, 83.]

Διαπηδάω, Transilio, Saltu supero s. transeo, i. q. ὑπερθορέω, oppositum habens διαβαίνειν, Xen. Ἱππ. (3, 7.) Τάφρους διαπηδᾶν, τειχία ὑπερβαίνειν: (8, 1.) Ἔστιν ὅπου τρέχειν δεήσει τὸν ἵππον καὶ πρανῆ καὶ ὄρεια καὶ πλάγια, ἔστι δ' ὅπου διαπηδᾶν, ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐκπηδᾶν, ἔνθα δὲ καὶ καθάλλεσθαι. Item, Διεπήδησε A τὴν φλόγα, Saltu per ignem transivit, Saltu ignem pertransivit. Alii, Exiliit e flamma. Sanguis quoque e vena διαπηδᾷ, cum ea rupta aut aperta prosilit. Gal. de LL. Affectis 5. Ὁ χιτὼν θλᾶται τῶν φλεβίων, ἐξ ὧν διαπηδᾷ τὸ αἷμα. ["Xen. K. Π. p. 56. Boiss. Philostr. 426." Schæf. Mss. Hippocr. de Humor. c. 41. Ὑδρῄιον νέον διαπηδᾷ, sed vide Schn. Lex. v. Διαπιδύω.] Διαπήδησις, Transitus qui saltu fit. Est Solutæ continuitatis species, per quam sanguis veluti transcolatus sive sudoris modo transmissus effluit: sc. vel vasorum tunica ipsa rarefacta, sanguineque tenuato, vel e gracilium vasorum ore adaperto. Non est autem hæc sanguinis effusio, qualis per anastomosin, in qua tum majorum venarum ora aperiuntur, tum sanguis impetu et copia erumpit; siquidem per διαπήδησιν veluti transcolatur sive sudoris modo transmittitur, perque carnem sub cute diffunditur in modum τῶν ἐκχυμωμάτων: temporisque progressu livescit, et ater evadit, parvis grumulis ex eo in multas cutis partes disperso coactis. Hæc e Gorr., qui B etiam addit, non proprie sanguinem esse, qui per διαπήδησιν effunditur, sed seri potius speciem, ut scribit Gal. de Sympt. Causis: (8, 645.) Itaque τῆς διαπηδήσεως præcipuam causam esse sanguinem serosum, tenuem et calidum, effluentem per vasorum tunicas rarefactas, eoque proprie differre ab anastomosi. Quod si contigerit aliquando διαπήδησις apertis vasorum osculis, vasa quidem omnino exigua esse, et e quibus sanguis cum impetu et copiosus emanare nequeat. Vide et Gal. 7. et 4 Methodi Med. ["Perperam pro * Διαπίδυσις ap. Hippocr. 241." Schn. Lex. Sudatio, Cæl. Aurel. Tard. 2, 10. Theoph. Protosp. 833. Δ. τοῦ αἵματος ἐκ τῶν φλεβῶν εἰς τοὺς μύας. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Εἰσπηδάω, Insilio, Saltu impetuque invado, Saltu irruo, insilio, Plin.: Dem. (539.) Εἰσεπήδησαν εἰς τὴν οἰκίαν, Assiliebant isti introque irruebant in ædes meas, Bud.: Herodian. 7, (5, 6.) Οἱ δὲ νεανίσκοι ξιφήρεις ξὺν παντὶ τῷ πλήθει βιασάμενοι τοὺς ταῖς αὐλείαις προεστῶτας, εἰσπηδήσαντες καταλαμβάνουσιν αὐτὸν, C Proturbatis janitoribus impetum in ædes faciunt, Polit. Rursum e Dem. (522.) Εἰσπηδήσας πρός με. [* Εἰσπηδησιῶνες, Gl. Defectarii, l. de Off. Proconsulis, Derectarii; Ἐπεισπηδηταὶ, Labb.] Ἐπεισπηδάω, Insuper insilio. ["Cum dat., Philostr. p. 18. c. 31. Dionys. Areop. 293. Athan. 1, 678." Kall. Mss. * Ἐπεισπηδητὴς, Gl. Derectarius. * Συνεισπηδάω, Appian. B. Mithr. 396, 23. "Const. Manass. Chron. p. 29." Boiss. Mss.]

Ἐκπηδάω, Exilio, Saltu exeo: cujus signif. exemplum e Xen. habes in Διαπηδάω, ubi ei opp. καθάλλεσθαι. Herod. 1, (24.) de Arione, Κελεύειν τοὺς πορθμέας ἐκπηδᾶν ἐς τὴν θάλατταν τὴν ταχίστην, Imperasse nautas ut jam statim coram desiliret præceps in mare, Gell. 16, 19. Ubi nota ἐκπηδᾶν eum reddere Desilire. Alicubi etiam Prosilio exp. ["Ad Charit. 381. Wakef. S. Cr. 5, 138. Boiss. Philostr. 335. De καρδίᾳ, Villois. ad Long. 38. 72. ad Callim. 1. p. 250. Fischer. Ind. Palæph. Ἐκπηδέω, Ionice, Wessel. Diss. Herod. 158. ad p. 638. 675. * Ἐκπήδημα, Wakef. Eum. 112." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1385.] Ἐκπήδησις, Exitus ejus qui exilit, q. d. Exilitio, [Plato de LL. 7. p. 815. * Διεκπηδάω, Aristæn. 2, 13, 13. p. 92. Καρδίαν διεκπηδῶσαν, cf. Abresch. Suppl. * Παρεκπηδάω, Athan. 2, 421. * Προεκπηδάω, Joseph. B. J. 1, 27, 5. Diod. S. 12. p. 319. * "Προεκπηδητέον, Clem. Alex. 172." Kall. Mss.] "Προσεκπηδάω, Insuper exilio s. prosilio." [* Συνεκπηδάω, Philostr. Her. 733. * Ὑπεκπηδάω, Aristæn. 2, 5, 26.]

Ἐμπηδάω, Insilio, i. q. εἰσπηδάω, et poët. ἐνθορέω. A Luciano ἐμπηδᾶν, si mendo caret locus, dicitur et de eo qui velut insiliens manum patinæ infert: (2, 28.) Ὃς οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον οἶδεν, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων καὶ συείων καὶ λαγωῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς ἢ ταρίχου. ["T. H. ad Plutum p. 431." Schæf. Mss. * Ἐμπήδησις, Hippocr. 1008.] "Ἐπεμπηδάω, idem fere quod "ἐπεμβαίνω, Insuper insulto calcibus. Dicitur enim "ἐπὶ τῶν λὰξ ἐναλλομένων." [Gal. de Diff. Puls. 1, 29.]

Ἐπιπηδάω, i. q. εἰσπηδάω et ἐμπηδάω, Aristoph. Σφ. (705.) ἵν' ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς, Ut atrociter in eos insilias, eos invadas, Herodian. 6, (9, 14.) Οἱ δὲ ἀφικόμενοι καὶ ἐπιπηδήσαντες τῇ σκηνῇ, αὐτὸν ἀναιροῦσι, Impetu facto in tabernaculum, Polit. sicut et supra εἰσπηδήσαντες. Rursum Aristoph. (N. 550.) ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ, Insilii in eum jacentem, Eum insultavi.. Item e Plut. Pericle, Ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾷν, In insulas insilire. Cum accus. quoque construitur: ut ap. Suid. Ἐπεπήδησεν ἀναιδῶς τὴν ἐξουσίαν, pro Invasit. Itidem Servius Insultare pro Invadere et Impetum facere, accipit ap. Sallust. Multos a pueritia bonos insultarat. Annotant a Chrys. Comment. in 1 Epist. ad Cor. accipi pro Cupide accedo; eique opponi ἀποπηδῶ, itidem pro Cupide aversor, ut Lat. Resilio. [" Toup. Opusc. 1, 530. Hemst. ad Plutum p. 431. Philostr. p. 72. Boiss. *Ἐπιπήδησις, (Gl. Insultura,) Thom. M. 636." Schæf. Mss. Plut. 6, 283. 9, 78. 628. * " Ἀνεπιπηδάω, Supra insilio, Chrys. ad Stelech. T. 6. p. 153, 14. Ἐν τῇ γῇ βαδίζων, πρὸς αὐτὴν ἀνεπεπηδήκει τοῦ οὐρανοῦ τὴν κορυφήν." Seager. Mss. * Προσεπιπηδάω, Liban. 4, 804.]

Καταπηδάω, Desilio, i. q. ἀποπηδάω et ἀποθρώσκω, Xen. K. Π. 7, (1, 18.) Καταπηδήσας δέ τις ἀπὸ τοῦ ἵππου τῶν τοῦ Κύρου ὑπηρετῶν, ἀναβάλλει αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ. [" Ad Charit. 448." Schæf. Mss. * Ἐπικαταπηδάω, Joseph. B. J. 3, 10, 9.]

Μεταπηδάω, Transilio, Transulto: vide Ἄμφιπποι. Vel, Resilio ab eo ad quod assilieram. Chrys. de Prec. Ἀπὸ φαυλοτέρου βίου πρὸς εὐσέβειαν μετεπήδησε, A turpiori vita ad pietatem resiliit. At e Gal. affertur, Εἰς τὰ πλάγια μεταπηδᾷν, pro In obliquum salire. [" Insilio, Appian. 1, 257." Wakef. Mss.] Μεταπήδησις, Saltus mutatus, mutatio. Apud Plut. Symp. 9, 4. ubi quæritur utram manum Veneris vulnerarit Diomedes, et exp. versus iste, Il. E. (336.) Ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ δουρὶ, Maximus ait, Δῆλόν ἐστιν ὅτι πατάξαι βουλόμενος οὐκ ἐδεῖτο μεταπηδήσεως· ἐπεὶ κατὰ τὴν ἀριστερὰν τὴν δεξιὰν εἶχεν, ἐξ ἐναντίου προσφερόμενος. Ubi etiam NOTA Μετάλμενος ab eo exponi μεταπηδήσας, non ἐφαλλόμενος, ut a Schol.

Παραπηδάω, Saltu prætergredior. Dicitur παραπηδῆσαι τὸν νόμον, ut παραβαίνειν, quod Latine redditur potius Transgredior: ut παραπηδᾷν idem fere sit cum ὑπερπηδᾷν. Æschin. (81.) Οὐκ εἰ πάντας παραπηδήσαιεν τοὺς νόμους, ἀλλ' εἰ μίαν μόνην συλλαβὴν παραλλάξαιεν.

[* Περιπηδάω, Resilio, Resiliendo circumeo, Lucian. p. 801. * " Περιπήδησις, Saltus qui circumcirca fit, Dissultatio, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Προπηδάω, Gl. Prosilio, Emico, Philo J. 371. Appian. 1, 24. Herodian. 4, 4, 8. 6, 9, 1. 7, 6, 19. " Athan. 1, 59. 441. Dionys. Areop. 28. Euseb. V. Const. 438. Chrys. in Gen. 140. Tzetz. ad Lyc. 245." Kall. Mss. * Προπήδησις, Polemon Phys. 1, 6. p. 221.]

Προσπηδάω, Assilio, Saltu appeto, [" Aristæn. 2, 14." Boiss. Mss. " Jacobs. Exerc. 2, 8. Abresch. Æsch. 2, 89." Schæf. Mss.]

[* Συμπηδάω, Eur. Bacch. 728. cf. Markl. ad Iph. T. 955. * Συμπήδημα, * σύναλμα, Hes.]

Ὑπερπηδάω, Supersilio, Colum., Saltu supero, Transilio. Dicitur metaph. ὑπερπηδᾷν νόμον, ut παραπηδᾷν, Transgredi. Æschin. (55.) Ὑπερπηδήσας τὸν νόμον περὶ τῶν ὑπευθύνων κείμενον. Idem dicit (82.) Ὑπερπηδήσας τὴν δικαίαν ἀπολογίαν, quod commode reddemus Transiliens, ut Cic. Transilire ante pedes posita, et alia longe petita sumere. [" Soph. ap. Theophyl. ad Autol. 2. Stob. tit. 1. l. 1. c. 7." Gataker. Mss. * Ὑποπηδάω, Ælian. H. A. 12, 15.]

Πήδασος, Uliginosus et fonticulis scatens, Unde aqua prosilit, Nicander Θ. 802. οἵ θ' ὑπὲρ ἄκρων Ἱππάμενοι αἰθέρων λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται, Πήδασα καὶ κισσοῖο κατὰ πτύχας ἐμβατέοντες, ubi Schol. exponendum censet vel τὰ πηγάζοντα χωρία, vel τὰ ὀρεινά: subjungens, πήδασος γὰρ τὸ ὄρος. Hesychio et Suidæ est Nomen urbis; item equi. Urbis nomen Il. Υ. (92.) et Athen. (30.): sed et equi Achillis, Il. Π. [467.]

Πηδύω, Aquæ e me saliunt, Aquis scateo: Hes. πηδύειν, πηγάζειν, νάειν, βρύειν, βλύζειν, ὀμβροῦν, ἱδροῦν. [" Wakef. Phil. 784. 1360. Jacobs. Anth. 9, 305. Callim. 1. p. 448." Schæf. Mss. * " Ἀναπηδύω, Clem. Alex. Pæd. 3, 7. p. 236." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 820.] " Διαπηδύει, Hesychio est διαπηδᾷ, Dissilit " vel Transilit. Significat alioquin etiam Scaturit, ut " διαπιδύει." Πηδυλὶς πέτρα, Rupes e qua salit aqua, ἐξ ἧς ὕδωρ ῥέει, Hesychio.

ITEM Πιδύω, i. q. πηδύω, Aqua e me prosilit, Aquis scateo, Salientes emitto, ἀναδίδωμι, Suid. Sin de ipso humore effluente dicatur, reddemus Prosilio, Profluo, Salientis in modum erumpo: ut in Epigr., πιδύων ἱδρώς. Quomodo et Πιδύομαι usurpatur. Nicander Θ. (302.) Αἷμα δ' ἐκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ἠδὲ καὶ ὤτων Πιδύεται, Schol. σκαίρει καὶ πηδᾷ. Unde et constat a πηδάω ortum esse. Eust.
B. quoque πιδύειν exp. γῆθεν ἅλλεσθαι. [" Pierson. Veris. 112. ad Timæi Lex. 30. ad Charit. 380. Wakef. Phil. 784. 1360. (ubi et de * Πιδεύω,) Jacobs. Anth. 9, 305. Heyn. Hom. 8, 151." Schæf. Mss. Aristot. Meteor. 1, 13.] UNDE Πιδύτης, ut Ἠπύτης ab ἠπύω: ambo, Nomina propria. Eust. (677, 32.) et Lex. meum vet. [Etym. M. 671, 19.] AT Πίδυς, Fluvius alio nomine Κάρησος dictus, forsan et ipse nomen a frequenti aquarum scaturigine nactus, Eust.]

Πιδύεις, Aquis salientibus scatens, E quo crebræ scatebræ saliunt. FEMIN. Πιδύεσσα, quod Eust. ap. Hom. (Il. Λ. 183.) exp. κάθυγρος, a πιδύω derivans. At in Lex. meo vet. diversa scriptura HABETUR Πιδήεις, in quo Πιδηέσσης itidem exp. πηγὰς ἐχούσης, καθύγρου: quæ scriptura ap. Hes. quoque et Suid. extat: [" Heyn. Hom. 6, 156." Schæf. Mss.]

Ἀναπιδύω, Erumpo e scaturigine, Scaturio, ἀναβλύζω, Eust. [Il. B. p. 309, 42.]: Plut. Æmylio
C. (14.) Τὰ γοῦν ὀρυττόμενα τῶν χωρίων μᾶλλον ἀναπιδύει καὶ διανάει πρὸς τὴν τοιαύτην ψηλάφησιν. In Parab. Salom. (18, 4.) Ποταμὸς δὲ ἀναπιδύει καὶ πηγὴ ζωῆς. " Διαπιδύω, Scaturio, Persilio s. Persudo in " modum salientum fontium, Aristot. de Gener. " Anim. 2. Διὰ μὲν οὖν τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἐν ἑκά- " στοις πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφὴ, καθάπερ ἐν κερα- " μίοις ὠμοῖς τὸ ὕδωρ, γίνεται σάρκες." [Aristot. Meteor. 1, 13. Οἱ ὑψηλοὶ τόποι διαπιδύουσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ. * Διαπίδυσις, vide Διαπήδησις, et Schn. Lex. v. Διαπιδύω. * Ἐκπιδύω, Æsch. Pers. 813. Vide Blomf. Gloss.]

Πίδαξ, ακος, ὁ, ἡ, ejusdem originis cum πιδύω, sc. a πηδάω, [s. * Πιδάω]: quod et ipsum nonnunquam ἐπὶ τοῦ ἀλλομένου ὕδατος dicunt: ut in Lex. meo vet. traditur, ubi hæc μετάθεσις τοῦ η in ι dicitur esse Bœotica, sicut in ἵκω facto ex ἥκω: ideoque remotior est ea etym. qua derivatur a πίω, ut πίδαξ sit ἀφ' ἧς ἐστὶ πίνειν. Est autem πίδαξ i. q. πηγὴ, i. e. Fons, Scatebra, Saliens, Aqua saliens: Hesychio, ἀναβολὴ
D ὑδάτων, λιβὰς, σταγὼν, κρήνη, πηγή. Nec masculino tantum genere usurpatum legitur, sed etiam fem. Masculino, Epigr. 4. Πίδακά τ' ἐκ παγᾶς ψυχρὸν πίε. Feminino vero usus est Antipater Epigr. Πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ. Quid autem sit τυφλὴ πίδαξ, vide in Πηγή. Itidem Paus. Phoc. Ὕδωρ ἐκ τῆς ὑπὸ τῷ τείχει λαβεῖν πίδακος: paulo post πηγὴν dicit. [" Toup. Opusc. 1, 355. ad Charit. 712. Anyte 7. Jacobs. Anth. 8, 354. 9, 403. Heyn. Hom. 6, 551. Lactis, Musgr. ad Eurip. 231." Schæf. Mss. Πῖδαξ, Etym. M. v. Θώραξ, et Grammaticus Hermanni p. 433.] Εὐπίδαξ, Fontibus scatebrisque ornatus, Pulcros fontes habens: χῶρος, Suid. ὁ καλὴν πηγὴν ἔχων: ap. quem tamen perperam SCRIPTUM Εὐπήδαξ. Rectius in Πίδαξ, ubi ex Epigr. citat, Πορφυρίαν τε βότρυν κ' εὐπίδακα πυκνοῤῥάγα. [" Criuag. 7. * Μεθυπίδαξ, (Vini fons, Epith. uvæ,) Jacobs. ad Meleagr. p. 8. Anth. 8, 203. 229." Schæf. Mss.] Πολυπίδαξ, Multos fontes habens, Fontibus scatens, Irriguus, Il. Θ. (47.) Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα:

[Ξ. 283. O. 151.] Pro Πολυπίδαξ dicitur ETIAM Πολυπίδακος, ὁ, Eust. [" Ad Il. Ξ. 307. Υ. 59. Wolf. Prolegg. 239. Heyn. Hom. 5, 423. 6, 275. 551. 590. 7, 785. 8, 21. 53. 382." Schæf. Mss.] Πιδακόεις, Aquis salientibus scatens, Irriguus, Uvidus. Ex Eur. (Andr. 116.) λιβὰς πιδακόεσσα, pro Latex fontis. Vel, Scatebra fontis, Plinio. Hes. πιδακοέσσης exp. καθύγρου, ut πιδηέσσης. Πιδακώδης, i. q. πιδακόεις s. πιδήεις, Hes. [" Apollon. Lex v. Πιδηέσσης." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 6, 156. *Πιδάκιον, Toup. Opusc. 1, 356. * Πιδακίτιδες, αἱ, (Nymphæ fontanæ,) Abresch. Lectt. Aristæn. p. 10. Diodor. Zon. 6. et Jacobs." Schæf. Mss. Hippocr. 1278, 42.]

ΠΗΓΗ quoque a Πηδάω dicta creditur, [" quasi Πήδη, Schol. Eur. Phœn. 1304." Kall. Mss.] Significat autem πηγὴ i. q. πίδαξ, i. e. Fons, Scatebra, Aqua saliens. Il. Υ. (9.) νυμφάων ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πείσεα ποιήεντα, ubi etiam nota addi gen. ποταμῶν: habent enim fluvii suos fontes, s. scaturigines, unde manant. Item cum gen. ὕδατος. Athen. 8. Πηγὴν ἀναδίδοσθαι γλυκέος ὕδατος, Plut. (8, 665.) Ἀναφήναντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος, Alex. (57.) Ἀνεκάλυψεν πηγὴν ὑγροῦ λιπαροῦ καὶ πιμελώδους. At Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς vocat quidam τὸν οἶνον, ap. Athen. 10. i. e. Sudorem Bacchici fontis. Quo nomine, nimirum βρομιὰς πηγή, significatur et ἡ ἄμπελος, i. e. Vitis. Rursum Plut. (8, 810.) Νάματος ἐμφορηθέντας, πηγὴν ἀποτυφλοῦν καὶ ἀποκρύπτειν. Unde forsan peti potest exp. τοῦ πίδαξ τυφλή, quod paulo ante ex Epigr. citavi. Cum aliis quoque genn. Aristot. de Mundo, Ἐμπεριέχει πολλὰς ἡ γῆ ἐν αὐτῇ, καθάπερ ὕδατος, οὕτω πνεύματος καὶ πυρὸς, πηγὰς, Terra continet ipsa in se, ut aquæ, ita spiritus ignisque fontes et scaturigines. Soph. (El. 895.) πηγὴ γάλακτος, Fons lactis, i. e. Multum lactis, Lac plena scaturigine manans. Æsch. vero (Pr. 808.) ἡλίου πηγὰς vocavit Eam mundi partem in qua sol oritur. Magis proprie Lucr. ipsum solem vocavit Largum fontem luminis. Diversa metaph. Xen. K. Π. 7, (2, 5.) Αἱ τέχναι, ἃς πηγάς φασι τῶν καλῶν εἶναι. Plut. Rom. πηγὴ τῆς εὐνοίας, Fons et origo, Principium et fons; sic enim Latini sæpe copulant. Idem (7, 864.) Τὴν τοῦ βίου πηγὴν τὸ ἦθος ἀτάραχον ἔχουσα καὶ ἀμίαντον, ἀφ' ἧς αἱ καλαὶ πράξεις ῥέουσι. || Πηγαὶ dicuntur etiam τῶν ὀφθαλμῶν οἱ πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοὶ, Hes. i. e. Oculorum anguli qui sunt ad nares: alio nomine ῥαντῆρες. || Πηγαὶ, Nomen emporii Megarensium, Thuc. [1, 103. " Ad Charit. 374. Valck. Hipp. p. 180. Toup. Emendd. 3, 57. Musgr. Herc. F. 482. Ion. 147. Wakef. Herc. F. 99. Alc. 1089. Trach. 852. Jacobs. Anim. 156. Anth. 6, 311. 10, 5. 274. 288. Porson. Phœn. 381. ad Lucian. 2, 222. Thom. M. 711. Markl. Iph. p. 110. De lacrymis, ad Charit. 224. Jacobs. Spec. 62. De Homerico usu h. v., Heyn. Hom. 4, 307. Π. καὶ ῥίζα, ad Lucian. 2, 70. Π. ἀκούουσα, Valck. Callim. 243. Πηγαὶ, Toup. Emendd. 1, 218." Schæf. Mss.] " Παγῶν, Dorice pro πηγῶν, Fontium, a παγὴ pro " πηγή." Πηγόβρυτος, ὁ, ἡ, E fonte scaturiens, ὁ ἀπὸ πηγῆς βρύων. [* Πηγόῤῥυτος, Orph. H. 82, 5. * " Ἀντροπηγὴ, ἡ, Os fontis, Schol. Eur. Hipp. 123." Kall. Mss. * " Αὐτοπηγὴ, Fons ipse, Chrys. in Joann. Hom. 14. T. 2. p. 608, 14. Αὐτοπηγὴ καὶ * αὐτοῤῥίζα ἐστὶ πάντων τῶν καλῶν, αὐτοζωὴ καὶ αὐτοφῶς καὶ αὐτοαλήθεια." Seager. Mss. Cf. Athan. ap. Lactant. 1, 7. p. 32. * " Αὐτοπηγὴς, Sponte scaturiens, Etym. M. 774, 53." Wakef. Mss. * Πηγίον, Gl. Fonticulus.] Πηγήδιον, Fonticulus, ἡ μικρὰ πηγή, Suid. [Leg. * Πηγίδιον.] Πηγαῖος, Fontanus, E fonte manans: ὕδωρ, Aristot. Plato de LL. At Dionys. Areop. (p. 39.) Τὴν πηγαίαν καὶ ἀνέκλειπτον αἰτίαν καὶ διανομὴν τῶν ἀγαθοπρεπῶν δώρων, Causam velut e perenni fonte manantem. || Πηγαῖον, Hesychio τὸ ὄστρακον, quod et ἀρδάνιον similiter nominari scribit. [" Musgr. Alc. 99. Musgr. Rhes. 929. Bredow Ep. Par. 245. Πηγαῖον, Kuster. Aristoph. 215. * Πηγημαῖος, Valck. ad Ammon. p. 32." Schæf. Mss. " Herodian. Epimer. p. 68. et n., Pseudo-Antisthenes de V. Alexandri ap. Allat. de Engastrimytho p. 423.

A Nicet. Eugen. 1, 91." Boiss. Mss. Nicet. Annal. 11, 5. Theo ad Arat. 946. In Niceph. Blemm. Epit. Phys. 118. male legitur Πηγημαΐα, item in Gloss. Πηγημαῖον· Fontanum.] Πηγάζω, Scateo, Scaturio, i. q. πιδύω s. πιδύομαι, vel ἀναβλύζω, Hes. Aut etiam In modum fontis effundo, Fontis in modum mano. Greg. in Epit. Patris, Μωϋσῆς ἐκεῖνος, ᾧ θάλασσα τέμνεται, καὶ ἄρτος ὕεται, καὶ πέτρα πηγάζει, Et petra aquam fundit in modum fontis. Idem, Πηγάζειν ὑπέσχετο τοὺς πιστεύοντας: alludens ad verba Christi, quibus promittit se daturum talem aquam, quæ fiat πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον, Jo. 4, (14.) Interdum cum accus. construitur, et tunc redditur, Effundo veluti fons, In modum fontis effundo, Scateo in modum fontis, E me velut e fonte manat. Greg. de Chananæa, Χθὲς ἐξηραίνου, θάλλουσα τῇ αἱμοῤῥοίᾳ· ἐπήγαζες γὰρ τὴν φονικὴν ἁμαρτίαν: Scatebas peccato non aliter ac fons aquis. In sequentibus ll. commodius redditur, In modum fontis effundo, Scatere facio. Damasc. p. 94. de
B incarnatione Christi, Τὴν χάριν καὶ τὴν σοφίαν καὶ πάντων ἀγαθῶν τὴν πληρότητα τῷ κόσμῳ πηγάζουσα: de baptismo loquens, Ἐπήγασεν ἡμῖν ἐκ τῆς ἁγίας καὶ ἀχράντου αὐτοῦ πλευρᾶς πηγὴν ἀφέσεως, Scaturire fecit, Bud. Sic Greg. Ἴσως καὶ ὁ πυθμὴν πηγάσει σοι τροφὴν, In modum fontis uberi copia profundet. Et Πηγάζομαι, Velut e fonte mano, Damasc. p. 52. Φυσικῶς ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγαζόμενος: nisi malis passive, Qui semper ex ea, veluti fonte perenni, effunditur. Item, Aquis scatere facio, Facio ut aquam in modum fontis effundat, Bas. p. 520. de Mose, Ῥάβδῳ πέτραν πηγάσας. Item, Scatere s. Fluere facio, i. e. Irrigo. Greg. in Epit. Patris p. 136. Τὰς γεραιὰς ἐκείνας καὶ δροσερὰς κατατρύχων σάρκας, δάκρυσι δὲ πηγάζων τὸ ἔδαφος: q. tamen locum Bud. citans, πηγάζω interpr. Profundo. [" Heyn. Hom. 7, 792. Jacobs. Anim. 115. Anth. 9, 58. 11, 120." Schæf. Mss. Heracl. Alleg. c. 9.] Ἀναπηγάζω, Emitto in modum fontis et scaturiginis, Effundo more fontis, i. q. πηγάζω. Unde ἀναπηγάζει, quod Hes. exp. ἀναδίδωσι.
C [" Heyn. Hom. 7, 300." Schæf. Mss. * Ἐπιπηγάζω, Irrigo, Clem. Alex. 323=118=275.]

ΠΗΛΟΣ, ὁ, Lutum, Cœnum, Limus, quod postremum magis proprie dicitur de uliginosis et stagnantibus locis, sicut ἰλὺς, Thuc. (2, 4.) Ἄπειροι ὄντες οἱ πλείους ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ, τῶν διόδων, Luto s. Cœno, βορβόρῳ, 7, (84.) Οὐδὲν ἧττον ἐπίνετο ὁμοῦ τῷ πηλῷ ᾑματωμένον, Una cum limo, Plut. (8, 436.) Τὸν πηλὸν ἀπονιψάμενοι τῶν ποδῶν, Plato de Rep. 1. Εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν ᾅδου. Ubi potius de limo dicitur: sicut et ap. Aristot. Ἥ τε νάρκη κατακρύπτεται εἰς τὴν ἄμμον καὶ πηλὸν, pro quibus Plin. Torpedo mersa in limo se occultat. Interdum de luto s. limo dicitur, quo parietes oblinuntur, aut avium nidi construuntur. Ut Virg. lævi rimosa cubilia limo Unge. Plut. (10, 89.) loquens de alcyone, Οὐ φυρῶσα πηλὸν, οὐδὲ προσερείδουσα τοίχοις καὶ ὀρόφοις, ὥσπερ αἱ χελιδόνες: (10, 28.) de hirundinibus, Ἂν πηλοῦ τινος ἐχεκόλλου δεομένην αἴσθωνται τὴν νεοττιάν. Exp.
D etiam Mortarium ap. Thuc. Itemque ap. Aristoph. πηλὸν ἔργασον, Confice mortarium. Dicitur etiam de Terra s. Creta figlina: ut et ap. Cic. Fictus ex argilla et luto homulus. Argillam quoque interpretari possumus, secuti Plin., qui de plastice, cujus materia est ὁ πηλὸς, sic scribit, 35, 12. Ejusd. opere terræ fingere ex argilla similitudines. Dibutades Sicyonius figulus primus invenit Corinthi filiæ opera, quæ capta amore juvenis, illo abeunte peregre, umbram e facie ejus ad lucernam in pariete lineis circumscripsit, quibus pater ejus impressa argilla typum fecit, et cum ceteris fictilibus induratum igni proposuit. Diosc. ad differentiam vocat πηλὸν κεραμικὸν, Lutum figlinum, Terram s. Cretam figlinam. Aristoph. (Ὄρν. 686.) πηλοῦ πλάσματα, Figmenta lutea, de hominibus, Paus. Att. Τῷ δὲ ἀγάλματι τοῦ Διὸς πρόσωπον ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πηλοῦ τέ ἐστι καὶ γύψου, Lucian. (1, 23.) Οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν· εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλὸς, οἷος δήπου ἐκ τριόδου βόρβορός τις: ubi etiam nota, πηλὸν fictorum

non amplius capi pro βόρβορος, i. e. pro Eo luto, s. cœno, quod in compitis est. De eodem luto, (ni malis, de limo,) Hippocr. de Morb. 3. dixit πηλὸς τριχώδης, Lutum cum pilis subactum, Argilla cum pilis subacta. Πηλὸς, SICUT Λιμὸς, fem. quoque genere usurpari tradit Eust. [Od. Δ. 442. p. 1504, 78.] e Diodoro Gramm. Idem Eust. derivat a παλάσσειν significante μολύνειν. Πηλὸς ἀϊδνὸς, Locus quidam Libyæ, Hes. Apud Plut. tamen Theseo init. πηλὸς ἀϊδνὴς aliter exp. Πηλὸν idem Hes. tradit ab Ionibus dici τὸν οἶνον: UNDE Κάπηλος, ὁ πωλῶν τὸν οἶνον. [" Πηλὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 183. ad Charit. 222. Fischer. Ind. Palæph. v. Γῆ, Valck. Callim. 292. Anim. ad Ammon. 43. Hemst. ad Lucian. 1, 203, ad Thom. M. 148. 712. Wakef. S. Cr. 2, 60. Phryn. Ecl. 16. Jacobs. Anim. 310. Anth. 9, 362. 10, 257. 11, 331. Heyn. Hom. 6, 141. Vinum, Harles. ad Theocr. 168. Wessel. Diss. Herod. 53. Toup. Opusc. 1, 202. Emendd. 1, 306. Valck. ad Herod. 120. 196. Brunck. Soph. 3, 526. Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. liv. Οἴνου π., Neue Bibl. d. Sch. W. lx. 2. p. 262. Conf. c. πῖλος, Jacobs. Anth. 9, 482. Π. et βόρβορος, Brunck. Aristoph. 2, 211." Schæf. Mss. Vinum, ad Theocr. 10, 13. Soph. ap. Schol. Ven. ad Il. A. 596. Οἱ π., Limus, Polyb. 3, 79, 9. 11.]

" Πηλοβάτης, Qui per lutum graditur, Luti calca-" tor, s. cœni. Apud Hom. Batr. (234.) est Nomen " ranæ." Πηλόγονος, ὁ, Cui genus e luto est, E luto natus. Πηλόγονοι dicuntur Gigantes, quod e terra creati esse putantur, synonymως γηγενεῖς, itidemque Lat. Terrigenæ, ut et Virg. G. tum partu terra nefando Cœumque Iapetumque creat. Callim. Hymno in J. (3.) Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι, i. e. γιγαντοδιώκτην, γιγαντολετῆρα. Schol. quoque πηλογόνων ibi exp. γιγάντων, subjungens, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, τουτέστι τῆς γῆς. Apud Hes. vero LEGITUR Πηλάγονες, γέροντες, παλαιοί, γηγενεῖς. Stephano B. Πηλαγόνες sunt οἰκήτορες τῆς Πηλαγονίας, quæ μοῖρα est τῆς Μακεδονίας: quod et ap. Suid. habetur, sed addentem, Πηλαγὼν esse quoque Nomen gigantis. In Lex. meo vet. itidem, Πηλαγόνες, οἱ γίγαντες· παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ, ἤγουν γῆς, γεγενῆσθαι: in quo locus ille Callim. citatur, Πηλαγόνων ἐλατῆρα. Alicubi metri causa SCRIBITUR Πηληγόνες. " Παληγόνες, Gigantes, pro πηλαγόνες, Etym." [* Πηλογόνος, * Πηλογόνη, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 230. " Πηλαγόνες, Phryn. Ecl. 41. Koen. ad Greg. Cor. 207. ad Diod. S. 1, 316. Bentl. ad Callim. l. c. Πηλόγονος, ibid." Schæf. Mss. Vide Barker. Aristarcho Anti-Blomf. p. 78.] Πηλόδομος, E luto s. limo structus, Epigr. πηλοδόμοις τοίχοις. [" Huschk. Anal. 275. Agathias 52." Schæf. Mss.] AT Πηλοδόμος, Qui e luto struit. Πηλοδομέω, E luto struo, fingo, Epigr. de hirundine, πηλοδομεῖ θάλαμον: de qua vide et in Πηλός. [" Marcus Arg. 24. Satyr. Thyill. 5." Schæf. Mss. * Πηλοπατὴς, unde] Πηλοπατέω, Lutum calco, βωλοκοπέω, Bud. [Schol. Aristoph. Εἰρ. 1148.] AT Πηλοπατίδες SIVE Πηλοβατίδες, Calceamenta quædam altiora, quibus utuntur qui lutum proculcant, s. per lutum incedunt: Lat. Perones, Hippocrati (828.) ἀρβύλαι. Πηλοπλάθος, Qui e luto s. argilla similitudines fingit: ut κοροπλάθος, Qui puppas fingit. Vide Πηλὸς, in loco quodam Luciani. [* Πηλοπλάσσομαι, Verbum nihili, Athan. 2, 682. * Πηλόπλαστος, Æschylus Procli ad Hesiod. p. 46. " Hemst. ad Lucian. 1, 185." Schæf. Mss. * Πηλοπλάτων, Nomen Alexandri, Philostr. V. Soph. 2, 5.] Πηλοποιὸς, i. q. πηλοπλάθος, Figulus, Qui vasa fictilia e luto conficit, i. q. πηλουργὸς, Gal. Alex. Aphr. [Probl. 1. p. 262. Sylb.] Πηλοποιέω, E luto fingo, Figlinam factito, [Lycophr. 473.] A quo VERBALE Πηλοποιητικὸς, [s. * Πηλοποϊκὸς,] Pertinens ad eos qui e luto fingunt, Pertinens ad figulos. [Cornarius ad Gal. de Comp. Med. sec. Loca 303.] At Πηλοποιητικὴ κονία s. πηλοποιητικὸν ὕδωρ ab omnibus fere Interprr. male vertitur. Alius Lixiviam figuli aquam, alius Cum luto suo lixiviam, alius Aquam lutariam reddidit; alius se plane nescire quid sit, professus est. Nec immerito quidem, quod non animadverteriut per ι scr. esse πιλοποιητικόν: quod quid significet, vide suo loco. Gorr. [Vide Schn. Lex. Suppl. * " Πηλόῤῥυτος, Theod. Prodr. 170." Elberling. Mss. * Πηλότροφος, Opp. K. 1, 288.] Πηλοφόρος, Qui lutum s. limum bajulat. Alii, Cæmenti bajulus. Suidæ autem πηλοφόροι sunt χειροτέχναι, μισθωτοί. Πηλοφορέω, Lutum fero s. bajulo, Aristoph. ['Εκκλ. 310. 'Ορν. 1142. * " Πηλοφύρατος, Const. Manass. Amat. 4, 18. * Πηλόφυρτος, Chron. p. 6. 49(=11. 94.)" Boiss. Mss.] Πηλόχυτος, E luto fusus, Epigr. [Theæteti 2.] πηλοχύτοις θαλάμοις, de Nidis hirundinis, quæ πηλοδομεῖν in iisd. Epigr. dicitur. Πηλουργὸς, Qui e luto fictilia vasa conficit, Figulus, i. q. πηλοποιός. Vide 'Ιπνοποιός. [Lucian. 1, 26. * " Πηλουργέω, Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 18. p. 162." Kall. Mss. * Πηλουργία, Epiphan. 1, 8.]

'Ακρόπηλος τόπος, ap. Polyb. Locus in summo lutosus, intus durus, Bud.: [cf. 3, 55, 2. * "Απηλος, Greg. Naz. Ep. 6. p. 771. * " Ἔμπηλος, Lutosus, Geop. 2, 5, 7. * Κατάπηλος, Const. Manass. Chron. p. 33." Boiss. Mss. * Ὑπόπηλος, Lectio vitiosa ap. Lucian. 2, 739.]

Πηλώδης, Lutosus, Limosus, [Thuc. 6, 101. Diod. S. 789.] Πήλινος, Luteus, E luto factus, Plut. (6, 588.) Τὰ πήλινα καὶ κεράμεα στεγάσματα, Lucian. (2, 336.) Πήλινα ποτήρια. Aliud ex Eod. exemplum vide in Κύανος. E Dem. vero (47.) Οἱ πλάττοντες πηλίνους, pro πηλίνους ἀνδριάντας, Simulacra e luto, s. argilla. Πήλινον ἀσκὸν Theophyl. appellat Corpus vel Ventrem humanum, Ep. 79. Τί δῆτα τὸ κενὸν τοῦτο δοξάριον ἐπὶ τοσοῦτον τὸν πήλινον ἀσκὸν διεφύσησε; [" Wakef. S. Cr. 4, 8. Jacobs. Anth. 7, 229. Porson. Med. 21." Schæf. Mss. Πηλινολεκὶς, ap. J. Poll. 10, (87.) ex Epicharmo, quod interpretantur Catinus luteus: ponit ipse inter τὰ τῆς τραπέζης σκεύη: [hodie legitur πηλίνων λεκίς. * " Πήλιος, Agapet. Sched. 4., sed puto leg. πήλινος." Boiss. Mss. * Πηλαῖος, Manetho 4, 292. πλίνθος. " Ad Charit. 750. Fac. ad Paus. 1, 580." Schæf. Mss. * " Πηλώεις, Lutosus, Opp. 'A. 4, 520. Nonn. D. 2, 59." Wakef. Mss.]

Πηλόω, unde pass. Πηλούμενος, quod exp. Limum contrahens, Putrescens. [" Geop. 609. Joseph. 12, 31. Plut. 9, 302. 10, 80. Lucian. (2, 886.)" Schæf. Mss.] Πήλωσις, ἡ, Volutatio in luto, Plut. (6, 633.) Ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις, καταβορβορώσεις, σαββατισμοὺς, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, αἰσχρὰς προσκαθίσεις: qui l. declaratur hoc paulo post sequente, Ἔξω κάθηται σακκίον ἔχων, ἢ περιεζωσμένος ῥάκεσι ῥυπαροῖς· πολλάκις δὲ γυμνὸς ἐν πηλῷ καλινδούμενος, ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ καὶ πλημμελείας: ita ut πήλωσις i. sit q. ἐν πηλῷ καλινδεῖσθαι. [* Παραπηλόω, unde * Παραπηλωτὸς, Luto obsitus, Geop. 12, 1, 6.]

[* " Περιπηλίζω, Circumlinio, Obduco, Aqu. Theod. 1 Reg. 6, 20. περιεπήλισεν, Obduxit. Sed in Cod. Alex. LXX. Intt. legitur * περιεπίλησεν. Utramque tamen vocem ignorant Lexica." Schleusn. Lex. V. T.]

Πηλουσιώτης, ου, ὁ, Hieron. in Jer. 29. Quæ cum audiunt discipuli ejus, et Grunnianæ familiæ stercora, putant se divina audire mysteria, nosque, qui ista contemnimus, quasi pro brutis habent animantibus, et vocant πηλουσιώτας, eo quod in luto istius corporis constituti non possimus sentire cœlestia. || Alias Πηλουσιώτης, Pelusiota, Gentile nomen, [" Xen. Eph. 74." Schæf. Mss.] pro quo ET Πηλούσιος, et Πηλουσιακὸς, ab urbe Ægypti quæ VOCATUR Πηλούσιον, Steph. B.: qui etiam addit, Πηλούσιον nominari Portum quendam in Thessalia. Plin. quoque Pelusii meminit, et ostii Pelusiaci.

" Πηλακισμὸς, Suidæ ἐμπαιγμὸς, Illusio, Irrisio: " Lexico meo veteri ὕβρις, Injuria, Contumelia, Pe-" tulans et contumeliosa injuria. Additurque in isto " meo Lex., necnon ap. Etym., πεποιῆσθαι hanc λέξιν " ἐκ τῆς τῶν παλήκων ὕβρεως, facta ὑπερθέσει e παλη-" κισμός. Sed esse qui dicant, veteres, cum volebant " ἐμπαῖξαι ἢ ὑβρίσαι τινὰ, πηλὸν χρίσαι τὸ πρόσωπον " αὐτοῦ: ita ut πηλὸς sit PRIMUM πῆλαξ, inde " VERB. πηλακίζω, et hinc verbale πηλακισμός. Hæc " illi. Posterius etymon videtur esse non absurdum:

" ut πήλαξ, et πηλακίσαι, et πηλακισμὸς, dicantur A
" proprie de Luti illitione aspersioneve quæ fit pe-
" tulanter et per contumeliam, generaliter vero de
" Quavis injuria insolente, contumelia, probro, illu-
" sione : quomodo et COMP. προπηλακίζειν est In-
" juria et contumelia afficere, Probro afficere, Irri-
" dere lædereque petulanter. Apud Suid. quoque
" πήλαξ legitur, sed expositum ῥάγας : quo vocabulo
" nescio quid sibi velit : sunt qui et ipsum significare
" velint Contumelia, Probrum. Apud Hes. vero
" Πήλυξ, ῥαγάς." [" Πήλαξ, Πηλακίζω, Valck. Anim.
ad Ammon. p. 44." Schæf. Mss. " Πηλακίζομαι,
Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2. p. 153." Kall. Mss.]
" Προπηλακίζω, Probro et ignominia afficio, a πη-
" λακίζω : quorum etymon esse dicitur παρὰ τὸ πηλὸν
" ἐπιχρίεσθαι τὰ πρόσωπα τῶν ἀτιμίαν καὶ ὕβριν κατα-
" ψηφιζομένων, Suid., qui subjungit, postmodum eos-
" dem ἀσβόλῳ illini solitos, fuligine. Apud Dem. con-
" junguntur ὑβρίζεσθαι et προπηλακίζεσθαι, necnon
" σκορακίζεσθαι et προπηλακίζεσθαι : c. Mid. Ὕβρισμαι
" μὲν ἐγὼ, καὶ προπεπηλάκισται τὸ σῶμα τοὐμὸν τότε : B
" Phil. 3. (p. 126.) Ὡς ὑβρίζετο καὶ προεπηλακίζετο ὑπὸ
" τοῦ δήμου τοῦ τῶν Ὠρειτῶν : Or. ad Ep. Philippi (155.)
" Ὅταν μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακί-
" ζονται καὶ προπηλακίζονται παρὰ τὸ προσῆκον. Idem
" cum dativo instrumentali, c. Mid. (584.) Οὐδὲ
" δύναιτ' ἂν οὐδέποθ' ὑμᾶς ἅμα πάντας μιᾷ χειρὶ οὐδεὶς
" προπηλακίσαι. Et Plato de LL. Προπηλακισθεὶς
" λόγοις ἢ ἔργοις, Verbis aut factis contumeliosis
" læsus, Probris aut contumeliosa injuria lacessitus.
" Rem etiam aliquam προπηλακίζει aliquis, qui eam
" ludibrio habet, perque contumeliam deridet ; seu,
" qui ei probrose contumelioseque illudit. Dem. pro
" Cor. (312.) Οὔτ' εἴ τις πενίαν προπηλακίζει, νοῦν
" ἔχειν ἡγοῦμαι, οὔτ' εἴ τις ἐν ἀφθόνοις τραφεὶς, ἐπὶ
" τούτῳ σεμνύνεται." [" Ammon. 9. ad Charit. 369.
Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. liv. Heind. ad Plat.
Theæt. 358." Schæf. Mss.] " Προπηλάκισις, ET
" Προπηλακισμὸς, Læsio quæ fit per contumeliam,
" Probrosa illusio, Contumeliosa derisio, Dem. (330.)
" Εἰς ἀχαριστίαν καὶ πρ. ἄγειν, Æschin. (90.) Ἐπὶ τῷ C
" τῆς δικαιοσύνης πρ. Ubi redditur etiam Contumelia,
" Probrum, Opprobrium. Prius προπηλάκισις e Plat.
" de LL. 1. affertur pro Vituperatio." [* Προπηλα-
κιστὸς, * Προπηλακιστικὸς, unde ADV. * Προπηλακι-
στικῶς, Demosth. 874. Schol. Aristoph. Θ. 542.
* " Συμπροπηλακίζω, Phot. ap. Wolf. Anecd. 2, 183."
Kall. Mss.]

" Παλακίζω, Injuria s. Contumelia afficio. Et
" Παλακισμὸς, Injuria, Contumelia, Illusio. VV. LL.
" ex Etym. : ap. quem tamen nondum invenire po-
" tui."

" Παλακῖνος, Bellicosus, Ad bellum aptus, aut Ad
" usus bellicos, πολεμιστήριος, Hes."

" Πηληκίσματα, Hesychio * φενακίσματα : quæ et
" πηνικίσματα."

ΠΗΛΑΜΙΣ, ίδος, ἡ, Pelamis, Genus piscis, dictum quod in luto moretur, quod Græce dicitur πηλὸς, inquit Festus. Plin. 9, 15. de thynnis, Cordyla appellatur partus qui fœtas redeuntes in mare autumno comitatur. Limosæ vero, a luto Pelamides incipiunt D vocari, et cum annuum excessere tempus, Thynni. Et mox, Pelamides in apolectos particulatimque consectæ, in genera cybiorum dispartiuntur. Idem l. 22. cap. ult., Cybium : ita vocatur concisa pelamis, quæ post quadraginta dies a Ponto in Mæotin revertitur. Cordyla, et hæc pelamis pusilla, cum in Pontum e Mæotide exit, hoc nomen habet. Utitur Juv. quoque, petasunculus, et vas Pelamidum. Sostratus, teste Athen. (303.), scribit τὴν πηλαμίδα vocari θυννίδα. Hicesius vero, ut Idem refert (116.), πηλαμίδας esse dicit κύβια μεγάλα. Sunt tamen κύβια potius τεμάχη e pelamide particulatim concisa, ut e Plin. aliisque liquet. Vide alia ap. Ælian. et Aristot. H. A. 6, 17. qui et ipse θυννίδα sic vocari scribit. Sed notandum, ap. Hes. diversa scriptura ita LEGI, Πηλαμὺς, διὰ τοῦ ῡ, ἰχθὺς ἐν Πόντῳ. [" Bergler. Alciphr. 65. Brunck. Soph. 3, 439." Schæf. Mss. " Πηλαμὺς, Marc. Sid. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 15. 19." Kall. Mss. Schæf. ad Greg. Cor. 541. * Πηλαμύδιον, Strabo 12. p. 70. * Πηλαμυδία, Pelamydum captura, 89.]

" ΠΗΛΕΥΣ, έως, ὁ, Peleus, Ranæ nomen ap.
" Hom. Batrach. παρὰ τὸν πηλὸν, ut πηλούσιος et
" πηλοβάτης." [" Jocus de Vini corruptore, Toup.
Opusc. 1,203." Schæf. Mss.] " Alioquin est No-
" men proprium viri, qui filius Æaci, frater Tela-
" monis fuit, pater Achillis ; qui Achilles ab eo
" patronymicῶs VOCATUR Πηλείδης, ET Πηλείων,
" Pelides, Pelei filius : Il. O. (614.) ὑπὸ Πηλείδαο
" βίηφι, Υ. (294.) Πηλείωνι δαμεὶς, Ψ. (35.) ποδώκεα
" Πηλείωνα. Pro Πηλείδης dicitur etiam Πηλειάδης :
" e quo Ion. dialysi Poëtæ FECERUNT Πηληϊάδης :
" ut Hom. initio Iliadis, μῆνιν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
" Sic PRO Πηλεῖος DICUNT Πηλήϊος, e quo Lat.
" Peleus. Legitur etiam in Epigr. Πηλεῖον δόρυ,
" Peleia hasta," [" Heroic. adesp. 8." Schæf. Mss.]
" h. e. Fraxinea Pelei hasta. Eam Achilli donavit
" Peleus, Peleo Chiron, cæsam in monte Pelio ; ita
" ut denominata dici queat tam a Pelio monte, e quo
" petita fuit, quam a Peleo, qui eam gestavit et po-
" stea Achilli donavit. Testis Hom. Il. Π. (143.)
" de Patroclo Achillis arma induente canens, Ἔγχος
" δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο, Βριθὺ, μέγα,
" στιβαρὸν, τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν Πάλλειν,
" ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς· Πηλιάδα
" μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων, Πηλίου ἐκ κορυ-
" φῆς. Ubi etiam alludit ad v. πῆλαι. Ab Ovidio
" quoque Pelias hasta nominatur. Hes. abusive de
" Quavis hasta dici tradit πηλιὰς, proprie autem de
" Achillis." [" Πηλιὰς, Plut. Mor. 1, 224. Eur.
Herc. F. 369. Musgr. 389. Wakef. Alc. 936. Huschk.
Anal. 285. Lobeck. Aj. p. 271. 443. * Πηλιακὸς,
Philostrati Epigr. Πήλιον, ad Charit. 738. * Πηλιῶ-
ται, Thom. M. 793. * Πηλιωτικὸς, Brunck. Soph. 3,
405." Schæf. Mss.]

ΠΗΜΑ, τὸ, Damnum, Exitium, Hesiod. Ἔργ. (1, 344.) Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ, Damnosa atque exitiosa res est, malus vicinus. Ubi etiam nota ei opponi ὄνειαρ, ut i. sit q. βλάβη, i. e. Damnum, Detrimentum, Noxa. Il. X. (421.) de Peleo Achillis patre, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσὶ, Ut damno exitioque Trojanis esset. Itidem Z. (282.) μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα, ubi sicut τρέφειν πῆμα deus dicitur, quem in perniciem aliorum servat, ita idem alibi ἄγειν et κυλίειν s. κυλίνδειν πῆμα : Ω. (547.) Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίωνες, P. (688.) Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει. Et πῆμα ipsum κυλίνδεσθαι dicitur, cum e cœlo velut in cervices alicujus devolvitur. Od. B. (163.) Τοῖσι γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται, Il. P. (99.) Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, Od. Θ. (81.) τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ, Exitium in eos devolvi incipiebat. Item ὑποδέχεσθαι πῆμα eum dicitur, quem velut in insidiis excipit : Ξ. (275.) ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο. Rursum πῆμα τιθέναι dicitur, qui damno afficit, vel qui cladem in- D fert, Il. O. (721.) Νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν. Alicubi cum gen. dicitur πῆμα κακοῦ, pro πῆμα s. κακόν : itidemque πῆμα δύης. Od. Γ. (152.) ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο, Exitium parabat. Cujus exemplo Soph. πῆμα ἄτης dicit periphrasticῶs pro ἄτη, Eust. : qui alibi, sc. Od. Ξ. (338.) p. 1761. ubi Hom. ait, ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, Sophoclis locum ascribit, (Aj. 363.) μὴ κακὸν κακῷ τιθεὶς Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει, ubi etiam annotat, videri δύην et ἄτην a Poëtis fingi δαιμονιώδεις τινὰς οὐσίας : πῆμα autem esse τὸ ἐκ τῆς δύης καὶ ἄτης κακόν. Brevium Schol. Auctor Homericum locum sic exp., ἵνα ἐπὶ ταῖς συμβεβηκυίαις τιμωρίαις ἄλλην βλάβην ὑπομείναιμι : sunt autem verba Ulyssis narrantis, quomodo nautæ sibi exitium machinati fuerint, sc. ut præter superiores calamitates et miserias, prorsus veluti ἄθυρμα τῆς ἄτης fieret. Bud. interpr. Clades, ap. Paus. Achaic. Σὺν δὲ σεισμῷ καὶ ἄλλο πῆμα ἐπιγενέσθαι φασί. Sunt qui πῆμα dicant esse verbale a

πήθω τὸ πάσχω, ut i. sit q. *πάθος*. [“ Pierson. Veris. 231. Valck. Hipp. p. 313. Wessel. ad Herod. 33. Wakef. Diatr. 15. Trach. 1089. Markl. Iph. p. 411. Monthly Review Febr. 1799. p. 193. Jacobs. Anth. Prolegg. 118. Porson. Med. p. 23. Fæx vulgi, Jacobs. Anth. 12, 69. Conf. c. *πένθος*, 11, 275. Π. *κακοῦ*, Lobeck. Aj. p. 278.” Schæf. Mss.]

[* *Πήμων*, Noxius, Orph. H. 1, 31. “ Pierson. Præf. ad Mœr. p. xxi. * *Πημοσύνη*, ibid. Valck. Diatr. 26.” Schæf. Mss. Æsch. Pr. 1057. “ Eur. ap. Clem. Alex. 536.” Seager. Mss.]

Ἀπήμων, ὁ, ἡ, Nullo damno affectus, Cui noxam nemo fecit, Illæsus; etiam Salvus, Incolumis. Il. A. (415.) *Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων Ἧσθαι*, Od. E. (40.) *Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.* Sic Δ. (487.) *Εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί.* Et N. (39.) *Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα*, Incolumem me deducite; itidemque O. (435.) *ἀπήμονα οἴκαδ' ἀπάξαι*, Incolumem reducere domum, *ἀβλαβῆ*. Aliud exemplum habes in *Ἀνώλεθρος*. ‖ Innocuus, h. e. Non nocens, Noxam non faciens, Minime damnosus, exitiosus. Et interdum Prosper. Hesiod. *Ἔργ.* (2, 288.) *Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων*, *Εὔκηλος*, Et pontus innocuus est, h. e. navigantibus non nocet, Tuto navigari potest. Quo referunt etiam ex Apoll. Rh. 2, (1276.) *γουνοῦτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀρωγοὺς*, Adjutores innocuos. Ex Eod. *πομποὶ ἀπήμονες*, Innocui deductores, qui sc. aliquem *πέμπουσιν ἀπήμονα ἠδ' ἀνόλεθρον*. Dixi etiam interdum reddi Prosper, Faustus, etiam Innoxius: Od. Δ. (519.) *Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων.* Itidem Euripidi *πλοῦς ἀπήμων*, Prospera navigatio. At *οὖρος ἀπήμων* utroque modo reddi potest, sc. vel Prosper, vel Innocuus, Od. E. (268.) *Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.* [“ Bergler. ad Alciphr. 272. Æsch. Eum. 896. Abresch. Æsch. 2, 121. Heyn. Hom. 6, 290. 503. 553.” Schæf. Mss.] *Ἀπημοσύνη*, ἡ, quod reddi potest Incolumitas. At Indemnitas, alium usum habet, item Innocentia: quæ tamen habentur in VV. LL. [“ Theogn. 736.” Schæf. Mss. * *Ἀπημονία*, Incolumitas, Callim. H. in Jov. 91. *Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων, Δῶτορ ἀπημονίης.*] Sed *Ἀπήμιος Ζεὺς* videtur esse Jupiter qui tristes noxas pellit a foribus, ut Ovidianis verbis utar, Jupiter qui damna et calamitates avertit, Paus. Att. p. 24 (=124.) *Θύουσι δὲ ἐπ' αὐτοῦ, τοτὲ μὲν ὄμβριον, τοτὲ δὲ ἀπήμιον καλοῦντες Δία.* [Cf. *Ἀπημονία*.] *Παναπήμων*, Prorsus innocuus, Omnino innoxius, Hesiod. *Ἡμ.* (47.) *εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισι*, i. e. *ἀγαθὴ ἐπὶ πάντα*. Alicubi etiam pro Prorsus illæsus, Salvus et incolumis, accipi potest, ut *ἀπήμων*. [* *Αὐτοπήμων*, Sibi ipsi nocens, Æsch. S. c. Th. 923.] “ *Βαρυπήμων*, Suidæ *ἄθλιος, βεβαρημένος*, “ *κακὸς*, Miser, Gravatus, Malus. Signif. tamen po- “ tius Gravibus detrimentis afflictus, Gravia afferens “ detrimenta.” [* *Λυσιπήμων*, Anacreon 39, 9. ex opt. Piersoni emend. in Veris. 231. al. * *Λυσιπαίγμων* et * *Λησιπαίγμων*, Hermann. de Metr. Gr. 346. * *Λυροπαίγμων*: Idem Orpheo H. 2, 11. * *Λαθιπήμων* restituit pro *λυσιπ*.] *Πολυπήμων*, Multa damna afferens, Damnosus, Noxius, Exitiosus, i. q. *πολυβλαβής*: opp. *τῷ ἀπήμων* significanti Innocuus. [“ Brunck. Apoll. Rh. 81. (4, 228. 1044.) Infelix, Manetho 1, 85. 4, 49.” Schæf. Mss. * *Πρωτοπήμων*, Æsch. Ag. 231.]

[* “ *Βαρύπημα*, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 168. *Ὃς σε τύχης βαρυπήματα, ἠδ' ἔτι λύσει.*” Elberling. Mss. * “ *Βαρυπήματος*, Const. Manass. Chron. p. 168.” Boiss. Mss. * *Δυσπήματος*, ad Æsch. Eum. 484. * *Εὐπήματος*, Fac. ad Paus. 10, 22. p. 225.]

Πημαίνω, ανῶ, Noxam facio, Damnum do, Damno afficio, Noceo, Lædo, i. q. *βλάπτω*. Hes. enim *πημαίνει* exp. *βλάπτει, κακοποιεῖ*: *πημαινούσης, κακούσης*. Itidem Suid., ap. quem legitur hoc exemplum, *Ὁ δὲ οὐ πρότερον ἀνῆκε πρὶν σφόδρα πημῆναι τὸ δυσμενὲς καὶ πολλοὺς ὅσους διαχειρίσασθαι*, Antequam ingenti clade hostes affecisset. Idem ex Aristoph., *οὐδὲ Κτησίας Ὁ συκοφάντης πημανεῖ*, Nec nocebit Ctesias, Nec ulla damna dabit. Pro Noceo, Lædo, Plato quoque utitur, de LL. 11. p. 346. *πημαίνειν ἄλλον φαρμάκοις.* Necnon Aristot. Probl. sect. 31. *Πημαίνει τὰ ὄμματα ὑγρότης, οὖσα πολλὴ ἐν τῷ περὶ τὴν κεφαλὴν τόπῳ.* Sic Idem, *Πημαίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ περίττωμα γενόμενον.* Hom. quoque pro Noceo, Damnum do, usus est, Il. Ω. (781.) *Ἀχιλλεὺς Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Οὐ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς*, Nihil se damni daturum, cladis exitiive illaturum, se nociturum. Itidem Γ. (299.) *Ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν*, Violato fœdere damni quidpiam intulerint aliis, etiam Clade affecerint. Pass. *Πημαίνομαι*, Damno afficior, Nocetur mihi, Lædor, i. q. *βλάπτομαι*. Od. Ξ. (255.) *οὐδέ τις οὖν μοι Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκεθέες καὶ ἄνουσοι Ἥμεθα*, Nulla navis quicquam damni passa est, Nulla læsa fuit, sed evasimus *ἀπήμονες*, eo quod uteremur *οὔρῳ ἀπήμονι*. Sic Θ. (563.) *οὐδέποτέ σφιν Οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.* Itidem Soph. (Aj. 1155.) *Εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος*, i. e. *βλαβησόμενος*, Scias tibi fraudi futurum, te damnum ac detrimentum accepturum; etiam, tibi exitio futurum. Aristoph. voce media in activa quoque signif. usus est, Ἀ. (842.) *Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται*, Tibi nocebit, damnum dabit. Schol. exp. *βλάψει, λυπήσει*. [“ Heyn. Hom. 4, 515. 8, 158. Act. Traj. 1, 246. Valck. Hipp. p. 182. Musgr. Iph. T. 189. Wakef. Trach. 1089. Eum. 484.” Schæf. Mss. Quint. Sm. 13, 379. Soph. Trach. 715.] *Πημαντὸς*, Noxius, VV. LL. Significarit tamen potius Cui damnum datum est, Læsus. Sicut *Ἀπήμαντος*, ὁ, ἡ, Cui damnum datum non est, Nullo detrimento affectus, Illæsus, Incolumis: qua signif. *ἀπήμων* quoque usurpari docui supra. Od. T. (282.) *πέμπειν τέ μιν αὐτοὶ Οἴκαδ' ἀπήμαντον*: cui loco duos similes vide in *Ἀπήμων*. Hesiod. Θ. (955.) *Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα*, Sine ulla noxa ac calamitate: *ἄτης ἄτερ*, s. *ἀβλαβής*. [“ Bergler. Alciphr. 347. Jacobs. Anth. 6, 120. Fac. ad Paus. 3, 225.” Schæf. Mss. * “ *Ἀπημάντως*, Tzetz. ad Lyc. 886.” Kall. Mss. * “ *Δυσπήμαντος*, Wakef. Eum. 484. Stanl. ibid. Abresch. Æsch. 2, 74.” Schæf. Mss.] “ *Καταπημαίνω*, Noceo, Damnum infero: unde aor. “ 1. *καταπημήνειεν*, Hesychio et Suidæ *καταβλάψειεν*.”

Πημονή, ἡ, Noxa, Nocumentum, Damnum, Detrimentum, i. q. *πῆμα*, sed in prosa usitatius; *βλάβη*, ut Suidas exp. Thuc. 5, (18.) p. 171. *Ὅπλα δὲ μὴ ἐξέστω ἐπιφέρειν ἐπὶ πημονῇ.* Cum vero Soph. ap. Athen. (40.) *τὸ μεθύειν* vocat *πημονῆς λυτήριον*, malim *πημονῆς* accipere pro Dolore, et animi molestia, quam affert *τὸ πῆμα*, i. e. Damnum quod accepimus s. calamitas. Quamobrem et *ἡ ἄμπελος* ibid. *παυσίλυπος* vocatur, et *ἀκεσφόρος λύπης*: ut *πημονὴ* i. sit q. *λύπη*: sicut ap. Aristoph. *πημανεῖται* exp. *λυπήσει*. [“ Brunck. Œd. T. 363.” Schæf. Mss.] At *Πημονὸν*, pro *πῆμα*, ex Eur. (Alc. 517.) *πημονὸν εἴργοι θεὸς*, mihi suspectum est, et scr. puto aut *πημονὴν*, aut deducendum a nominativo *ὁ πημονὸς*, quo significetur *ὁ βλάπτων*. [* “ *Πημνὴ*, Lobeck. Aj. p. 266.” Schæf. Mss. Cf. *Ποίμνη*.]

“ ΠΗΝΟΣ, (*τὸ*,) Hesychio *ὕφασμα*, Textum s. “ Tela. Existimatur dictum *παρὰ τὸν πᾶνα*: utpote “ qui perhibeatur inventor fuisse *τῆς ὑφαντικῆς*, Artis “ textricis: aliis tamen deducentibus a verbo *πένω*, “ q. e. *ἐνεργῶ*.” [“ Heyn. Hom. 8, 513.” Schæf. Mss. In Phot. Lex. est * *Πηνώμενον· πηνιζόμενον· τριβόμενον.* * *Πηνοειδὴς*, Paus. Gramm. ap. Eust. 884, 17. * “ *Πηνοϋφὴς*, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 38.” Elberling. Mss.] “ *Εὔπηνος ὑφὴ*, ap. Eur. (Iph. T. “ 814.) Textum e pulcro stamine:” [cf. 1465. “ Pierson. Veris. 18. Valck. Phœn. p. 577. Wessel. Probab. 47. Wakef. S. Cr. 1, 41.” Schæf. Mss. * “ *Εὐπηνὴς*, J. Poll. 7, 43.” Kall. Mss. * *Πολύπηνος*, Eur. El. 190. “ Wessel. l. c. Wakef. S. Cr. 1, 40. * *Πηνῆτις*, Pierson. ad Herodian. Philet. 464. *Ἀθαναία Πανᾶτις*.” Schæf. Mss.] “ Affertur et *Πήνη* pro “ Textum, Tela, Pannus, *νῆμα*: sed sine exemplo: “ videtur potius pro Fusorum quodam genere accipi

" in Epigr. p. 424. ubi Telesilla τῇ εἰροκόμων δεσπό- A
" τιδι dedicat κερκίδα, Τόν τε καρηβαρέοντα * πολυῤ-
" ῥοίβδητον ἄτρακτον, Κλωστῆρα στρεπτῆς εὔδρομον ἀρ-
" πεδόνας· Καὶ πήνας καὶ τὸν * φιληλάκατον καλαθίσκον,
" Στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα." [" Eur. Hec. 471. ad Il. Ψ. 762. Heyn. Hom. 8, 512. 514. Wakef. Ion. 199. Musgr. 197. Jacobs. Anth. 7, 67. 69. 8, 35. Brunck. Aristoph. 1, 178. (B. 578.) ad Lucian. 2, 18." Schæf. Mss. Ind. ad Scriptt. R. R. 366.]
" Sane nomen hinc DERIV. Πηνίον, τὸ, a Suida esse
" dicitur ἄτρακτος ἐν ᾧ, Hes. dicit εἰς ὃν, εἰλεῖται ἡ
" κρόκη, Fusus super quo volvitur trama: innuens
" de textorio fuso dici, et diversum esse a τῷ δακτυ-
" λοτρίπτῳ s. σφονδυλοδινήτῳ ἀτράκτῳ, quo stamen e
" colo deducitur: circumagi vero solere τὸ πηνίον,
" patet ex epith. τροχαῖον, quod ei tribuunt παρὰ τὸ
" τρέχειν: affert enim Idem ex Epigr. καὶ τὰ τροχαῖα
" Πανία. In eod. Epigr. volumine, l. 6. p. 442.
" Nicarete Ἡ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι καὶ τὰ καθ'
" ἱστὸν Νήματα πολλὰ μιτωσαμένη, Κυπρίδι τὸν κάλα-
" θόν τε, τὰ πηνία, καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς Ἄρμενα ἀνατί- B
" θησι. Apud Hom. exp. εἴλημα κρόκης, Il. Ψ. (762.)
" ubi dicit, κανὼν γυναικὸς ὄντ' εὖ μάλα χειρὶ τανύσσῃ
" Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. Eust. ibi annotat τὸν
" μίτον eo loco vel eund. esse cum τῷ πηνίῳ, διασα-
" φητικὸν ὄντα τοῦ πηνίου, vel ἀντιδιαιρεῖσθαι τῷ στή-
" μονι καὶ τῇ κρόκῃ. Vet. Cod. Ms. habet παρὲκ
" μίτου, non παρὲκ μίτον: quam scripturam sequendo,
" satis liquet poni pro Stamine s. Filo quod e colu
" deducitur devolviturque fuso: ut Eust. quoque
" dicit τὸ ἐξελκόμενον ἀπὸ τοῦ κανόνος πηνίον, κανόνα
" accipiens pro Instrumento ἠλακατώδει. J. Poll.
" quoque πηνίον ponit inter τὰ καθ' ἱστουργίαν ὀνόμα-
" τα, una cum ἀγαθὶς, ἄτρακτος, σφόνδυλος, κλωστήρ:
" atque sunt qui eum synonymως posuisse existiment
" πηνίον et ἀγαθὶς, interpretantes Glomus. Quinet-
" iam quædam quæ ἐνετίθετο τοῖς πλακοῦσι, nomi-
" nabantur πηνία, ex eo, quod τοῖς πηνίοις essent
" assimilia, colore alba, ut J. Poll. tradit, et Hes.:
" ap. quem Hes. legitur ET Πήνειον cum diphthongo,
" itemque in Lex. meo vetere, expositum itidem C
" Fusus. || Insectum quoddam nascens ex eo τῶν
" καμπῶν, Erucarum, genere, quæ κυμαίνουσι τῇ πο-
" ρείᾳ, καὶ προσβᾶσαι τῷ ἑτέρῳ κάμψασαι ἐπιβαίνουσι,
" Aristot. H. A. 5, 19.: Aristoph. Schol. et Suid.
" esse dicunt Animal e genere τῶν κωνώπων: s. si-
" mile κώνωπι, scribente et Speusippo τῶν Ὁμοιοτή-
" των 12. Πηνίον, ἐμπὶς, κώνωψ. Utitur autem hoc
" vocabulo Aristoph. Vespis dicens, Κείσεσθον ὥσπερ
" πηνίω βινουμένω." [" Act. Traj. 1, 325. Heyn. Hom. 8, 510. Jacobs. Anth. 7, 67. 8, 35. Nicarchus 10. Insectum, Aristoph. Fr. 256. * Πηνίδιον, 257. Brunck. 3, 167." Schæf. Mss.] " A πῆνος s. πήνη
" deriv. et VERB. Πηνίζω, Stamina e colu deduco et
" devolvo fusi circumactu: unde πηνίσασθαι, quod
" J. Poll. 7. affert e Philylio." [" Theocr. 18, 32. Heyn. Hom. 8, 511." Schæf. Mss. Vide Ind. Scriptt. R. R. v. Tela.] " Πήνισμα, τὸ, Stamen s. Filum e
" colu deductum devolutumque fuso, Filum, Licium,
" Aristoph. B. (1315.) Αἵ θ' ὑπωρόφιοι — εἰλίσσετε
" δακτύλοις φάλαγγες Ἱστότονα πηνίσματα, Κερκίδος D
" ἀοιδοῦ μελέτας: appellans ἱστότονα πηνίσματα, Fila
" e colu deducta s. devoluta fuso, Stamina, Licia,
" quæ super malo textorio extenta sunt: metaph.
" Aranearum fila sic extenta. Schol. maluit interpr.
" ὑφάσματα, Texta, Telas. In Epigr. etiam pro Fila
" s. Stamina ponitur, 6. p. 422. Μίσθια νῦν σπαθίοις
" πενιχροῖς πηνίσματα κρούει." [" Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss. * Πηνιστὴρ, unde * Πηνιστήριον, Gl. Pannuculum.] " Ἀναπηνίζω, i. q. ἀναμηρύομαι
" supra, Fuso circumacto recolligo, attraho: ut
" Suid. quoque exp. ἀναλέγομαι, ἀνακυλίω. Aristot.
" H. A. 5, 19. Ἐκ δὲ τούτου ζῷον καὶ τὰ βομβύκια
" ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, κἄ-
" πειτα ὑφαίνουσι. Plin. quoque 11, 23. bombyces
" scribit in fila tenuari junceo fuso: ubi etiam late
" descriptam habes hujus vermis historiam." " Ἐκ-
" πηνίζειν, i. q. πηνίον ἐξέλκειν ap. Hom. cum dicit,
" Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτου, Stamen s. Filum
" educens: dicitur enim πηνίον ibi esse εἴλημα κρό-
" κης. Aristoph. B. (578.) de Cleone, ὃς αὐτοῦ τήμε-
" ρον Ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος, ubi Schol.
" exp. ἀφελκύσει ἃ ἔφαγεν ἡμῶν, dicens metaph. esse
" ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία: vel ἀπὸ
" τῆς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σκώληκος ἐξαγομένης πήνης.
" At si per diphthongum scribatur ἐκποινιεῖται, esse
" μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσει. Hes. quoque ἐκπηνιεῖται
" exp. ἐκμηρύσεται." [" Brunck. Anal. 1, 178. Act. Traj. 1, 225. Heyn. Hom. 8, 511. 513." Schæf. Mss.]
" Πάννσσα, Hesychio τροφὸς, Nutrix. Item ἀνα-
" δέσμη, s. κειρία, ᾗ τὰς τρίχας ἀναλαμβάνουσι, Liga-
" men s. Fascia qua crines revinciunt."

" ΠΗΡΑ, et Ionice Πήρη, ἡ, Pera, Saccus, κώρυκος,
" θύλαξ: et plerumque Qualem mendici gestant, ut
" Minerva ap. Od. P. (198.) Ulyssi mendico ἀμφ'
" ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην. Et
" aliquanto post eidem πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα
" πήρην Σίτου καὶ κρειῶν. Sic ap. Plut. Græc. Quæst.
" Καταλαβὼν ῥάκια καὶ πήραν, καὶ προσαίτης ὤν.
" Apud Athen. (422.) Crates Cynicus Demetrium
" Phal. ἐπεῤῥάπισε σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων. Ibid.
" discrimen fit inter πήραν et σπυρίδα: nam ἐν πήρᾳ,
" inquit Diphilus, φέροις Ἄρτους ἂν, ἀλλ' οὐ ζωμόν.
" — Ἐς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν. Pro-
" verbialiter etiam dicitur, Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται,
" Mendici pera non expletur: eo quod mendici sint
" inexplebiles, et quanto plura acceperint, tanto
" plura flagitent." [" Ad Charit. 261. ad Lucian. 1, 442. T. H. ad Dial. p. 116. Toup. Opusc. 1, 388. Ammon. 112. Valck. Anim. 195. Thom. M. 139. 699. Longus p. 6. 20. Vill., Jacobs. Anth. 7, 209. 11, 390. Aristoph. Fr. 245. Πτωχοῦ π. οὐ πίμπλαται, Toup. l. c." Schæf. Mss.] " Πηρόδετος ἱμὰς in Epigr.
" Lorum quo pera ligata est, Lorum peræ, quo
" stringitur aut alligatur, qualis est ap. Hom. στρόφος
" ἀορτὴρ," [" Antip. Sid. 94." Schæf. Mss. * Πηρο-φόρος, Qui peram gestat. * Πηρώνυμος, A pera nomen habens, Schol. Lycophr. 183.] "Ἄπηρος, Suidæ ὁ
μὴ ἔχων μαρσίπιον, Qui marsupium s. peram non habet." [* Κακόπηρος, * Μονόπηρος, Etym. M. * Σακκοπήρα, Pera, vox non proba, J. Poll. 10. p. 1437.] " Πηρίδιον, τὸ, Perula, θυλάκιον, κωρύκιον,
" Aristoph. N. (921.) ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων παν-
" δελετείους," [" Kuster. Aristoph. 60. Fr. 266." Schæf. Mss. * Βακτροπηρίτης, Bactroperita, Hieronymus ad Matth. 11, 10. * " Αὐτοπηρήτης, Epist. Ms. Menippi." Boiss. Mss.]
" Παροπαιδία, Hesychio est Species quædam πή-
" ρας, Peræ: afferenti et Παροπαίδιον pro μικρὰ
" μάχαιρα, Gladiolus, Pugio: ut i. sit q. παραξιφίς."
" ΠΗΡΙΝ, dicitur ὁ ὄρχις, Testiculus, quasi σπει-
" ρὶν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα, Etym.
" A Suida esse dicitur τὸ αἰδοῖον. Gen. facit πηρῖνος."
[" Heringa Obs. p. 12." Schæf. Mss.] " Ποιρὶν,
" ἶνος, significat interdum τὸ ἀγγεῖον τῶν διδύμων,
" Scrotum: interdum τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου, ἐξ οὗ αἱ
" * προῤῥεύσεις γίνονται, ut annotat Schol. Nicandri,
" qui Nicander in posteriore signif. usurpavit Θ. 586.
" dicens, Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν ποιρῖνα θοραίαν,
" ut patet ex epith. θοραίαν, significante σπερμαίνου-
" σαν. Et pro Scroto igitur ponitur et pro Pene s.
" Mentula. Etym. et Lex. meum vet. pro eo habent
" πηρὶν, per η in priore syllaba, exponentes ὄρχις,
" dictumque tradentes quasi πειρὶν, παρὰ τὸ σπείρε-
" σθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα. Sed in Lex. illo scribitur
" etiam πηρὶς pro πηρίν." [* " Ἀπήρινος, Privé des parties génitales, voy. le Traité d'Hippocrate περὶ Ἀέρων κ. τ. λ. 2, 242. de mon Edit. et Xenocrate p. 204. de mon Edit." Corai. Mss. Archestratus Athenæi p. 299.] " Περίνα, et Περίνεον, Hesychio est τὸ
" αἰδοῖον: derivanti inde τὸ περαίνεσθαι." [Περίνεος, Gl. Coleus. " Aristot. H. A. 1, 14." Seager. Mss.]
" Περίναιος, ab Hes. exp. τὸ αἰδοῖον: ab aliis ὁ καυ-
" λὸς, et τὸ τῶν διδύμων δέρμα, i. e. ὁ ταῦρος." " Πε-
" ρίλος, unico λ, τὸ αἰδοῖον dicitur: gemino, Proprium
" nomen est. Suid." " Περίαλος, Hesychio et Suidæ
" τὸ ἰσχίον, Coxa."

ΠΗΡΟΣ, Mutilus, Mancus, Captus parte aliqua corporis, ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος, Schol. Hom. in loco quem mox citabo. In Epigr. Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ ὄμμασι, Alter truncus manibus pedibusque, alter oculis captus. Cic. de Qu. Scævola, Mancus, membris omnibus captus ac debilis. Ubi Mancum dicit τὸν πηρὸν χερσί. Πηρὸς dicitur etiam Qui mutus est: quemadmodum Hes. πηρὸν esse dicit τὸν ἐστερημένον: qui etiam addit, cum προπερισπωμένως SCRIBITUR Πῆρος, significare τυφλὸς, Cæcus, Captus oculis. Apud Eund. tamen rursum oxytonως legitur, Πηρὸν, τὸν παντάπασι μὴ ὁρῶντα, sicut et ap. Suidam Πηρὸς, ὁ παντάπασι μὴ ὁρῶν. Utroque modo exp. Il. B. 599. de Thamyri Thrace, Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν: ibi enim in paraphrasi Hom. Ms. qui ap. me est, πηρὸν exp. τυφλόν: brevium autem Scholiorum Auctor πηρὸν θέσαν accipiendum censet vel pro τῆς τέχνης ἔπαυσαν καὶ ἔκφρονα ἐποίησαν, vel pro περὶ τὴν φωνὴν ἔβλαψαν: eo quod πηρὸς vocetur ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος, ubi etiam nota eum πηρὸν exponere ἄφρονα, quemadmodum Hes. quoque, cum πηρὸν explicasset ἄφωνον, ἐνεὸν, addit quosdam accipere pro πεπηρωμένον καὶ βεβλαμμένον τὴν διάνοιαν. Ii certe, qui natura muti sunt, mente utplurimum capti sunt. [" Wassenb. ad Hom. 78. ad Charit. 227. Plato Junior Epigr. 1. Philipp. 69. Antip. Thess. 41. Jacobs. Anth. 9, 148. 11, 407. ad Justin. Mart. 288. Heyn. Hom. 4, 366. Mutilus, Valck. Adoniaz. p. 316. Cæcus, Apollod. 209." Schæf. Mss.] Πηρομελὴς, Membris mutilus, captus, Membro aliquo captus. Alii, Qui non integro, sed mutilo corpore est: cui opp. ἄπηρος. [Diog. L. 5, 40.]

'Αμφίπηρος, i. q. πηρός. Hes. enim ἀμφιπήρους exp. τυφλοὺς, ἢ μηδὲν λέγοντας, itidem ut πηρούς. Non videtur tamen debere pro otiosa haberi præp. 'Ανάπηρος, ὁ, ἡ, Mutilus. Secundum J. Poll. autem non simpliciter Mutilus, sed Mutilus toto corpore, ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος: ut in hoc Isæi loco adversus Aristarchum, Κατέλιπεν ἐν τῷ χωρίῳ γέροντας καὶ ἀναπήρους. Plut. Popl., Πᾶσαι γὰρ αἱ κυοῦσαι γυναῖκες ἐξέβαλλον ἀνάπηρα, καὶ τέλος οὐδεμία γένεσιν εἶχε. Quæ tamen signif. non potest esse perpetua: cum inveniatur dici alius ἀνάπηρος τὰ ὦτα, alius ἀνάπηρος τὴν ῥῖνα, vel aliud membrum corporis. Suid. e Lysia citat, 'Ο δὲ δέσμιος ἐς μέσον παραγίνεται, ῥῖνα καὶ ὦτα ἀνάπηρος. Ab Eod. ἀνάπηρος exp. ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος. Apud Chrys. ἀνάπηρος τὸ σῶμα. A Gaza ἀνάπηρος alicubi vertitur Oblæsus. A nonnullis redditur et Mancus. || Interdum peculiariter dicitur Qui est claudus, χωλὸς, Suidæ. Interdum etiam Cæcus, Hes. || Per metaph. nonnunquam generaliter pro Vitiato ponitur: unde et ἀνάπηρος ψυχὴ ap. Plat. ἡ μὴ ὑγιαίνουσα, ἀλλὰ σεσινωμένη. Sic et ἀνάπηρα θύειν ap. Eund. Alcibiade posteriore (12.) quidam exp. Vitiatas hostias immolare. || Eust. aliique Gramm. volunt eo modo fieri e duobus α privativis, quo ἀάατος: ut sit ἀάπηρος, Qui minime est ἄπηρος, inserto deinde ν ad vitandam κακοφωνίαν. At ego non video cur necesse sit vocabulo huic in prosa oratione usitatissimo formationem vocis poëticæ dare; nec intelligo quid obstet quominus dicere possim, quod multo est simplicius, ἀνάπηρος esse e πηρὸς et ἀνὰ, habente vim augendi, ut aliis multis in ll. In hanc certe suspicionem me adduxit illa quæ est ap. Suid. exp. ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος. [" Valck. Adoniaz. p. 317. ad Herod. 755. Phryn. Ecl. 190. Cattier. Gazoph. 65. Kuster. Aristoph. 195. Brunck. 1, 291. Epigr. adesp. 576. ad Dionys. H. 1, 61." Schæf. Mss.] 'Αναπηρία, ἡ, Mutilitas, ad verbum: si modo Latine dici posset. Mutilatio vertitur a nonnullis, sed non satis proprie; nam Mutilatio est ipsa actio mutilandi. Citat J. Poll. e Cratini Pluto, ubi videtur accipi pro Cæcitas, si illius Fabulæ argumentum idem est cum Aristophanico Pluto. [" Brunck. l. c." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 10, 26. τῶν σκελῶν.] " "Αμπηρος, Æolica syncope pro " ἀνάπηρος: Hesychio πεπηρωμένος. At 'Αμπηλίδιον,

A " quod Idem affert pro πήλιον, suspectum est." "Απηρος, ὁ, ἡ, Nullo membro mutilus, captus. Suid. ἄπηρα exp. ἀβλαβῆ. Meminit J. Poll. quoque hujus vocabuli, cum de ἀνάπηρος locutus esset. [" Wessel. Diss. Herod. 93. ad p. 16. Valck. Adoniaz. p. 316." Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur etiam 'Απηρεῖς, ἀπήρωτοι, μὴ πεπηρωμένοι, a NOMIN. 'Απηρής. [" Valck. l. c. Brunck. Apoll. Rh. 39. * 'Απηρῶς, ibid." Schæf. Mss. " Παναπηρὴς, Omnis " prorsus mutilationis et læsionis expers, Callim. " H. in Cer. (126.) 'Ως πόδας, ὡς κεφαλὰς παναπηρέας " ἕξομες αἰεί." "Εμπηρος, ὁ, ἡ, i. q. πηρὸς, s. ἀνάπηρος, Mutilus, Membro aliquo captus, Membris suis non absolutus. Apud Suid. Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα, ubi ipse ἔμπηρα exp. πεπηρωμένα. Aliter ap. Hes. Μεθ' ἡμῶν τὰ τείχη κατέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἐμπήρους, ὅπως μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο Πελοποννήσιοι, ubi ipse ἐμπήρους exp. ὁμήρους, τοὺς ἐν ὁμηρείᾳ ὄντας, τοὺς ἐπὶ συμβάσει διδομένους ὥσπερ ἐνέχυρα τῶν ὡμολογημένων, Obsides. [Herod.
B 1, 167. 196. " Wessel. Diss. 93. ad p. 17. 79. 93. ad Dionys. H. 1, 61." Schæf. Mss. Hippocr. 446. * " Κατάπηρος, Mutilus, Erot." Wakef. Mss.]

[* " Πηρότης, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 136." Elberling. Mss. * Πηρώδης, Hes. v. Γυιός.]

Πηρόω, Mutilo, Trunco, Partem aliquam corporis debilito. Pass. Πηροῦμαι, Mutilor, Aliqua corporis mei pars oblæditur et debilitatur. Herodian. 8, (4, 29.) "Εκ τε τοῦ τοιούτου πάμπλειστον πλῆθος τοῦ στρατοῦ τάς τε ὄψεις ἐπηροῦτο καὶ τὸ πρόσωπον, ἠκρωτηριάζετο τὰς χεῖρας καὶ εἴ τι γυμνὸν ἦν τοῦ σώματος: q. l. Polit. sic vertit, E quo factum est ut plerisque militibus oculi extinguerentur, ac summæ oris partes manusque item igni labefactarentur. Aristot. Πεπήρωται τὰ θήλεα, Feminæ manca oblæsaque natura desciscunt, ut in VV. LL. exp., e Gaza, ut arbitror. Idem Aristot. de Gener. Anim. 2. causas recensens τῆς ἀγονίας, i. e. Sterilitatis, Καὶ γὰρ ἐκ γενετῆς ὅταν πηρωθῶσι τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὴν μίξιν χρησίμους, ἄγονοι γίνονται καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ubi etiam reddere queas De-
C bilitantur. Frequens est partic. πεπηρωμένος et πηρωθεὶς, Oblæsus, Captus membro aliquo corporis. In Epigr. γυῖα πηρωθεὶς, Membris captus, mutilatus. Dem. (247.) 'Ο πεπηρωμένος τὸ σκέλος, de Philippo: de quo Athen. (248.) Πάλιν ὅτε τὸ σκέλος ἐπηρώθη, σκάζων * συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ, sc. ὁ κόλαξ. Quod vero Aristot. de Gener. Anim. 2. dicit, Τὸ γὰρ θῆλυ ὥσπερ ἐστὶν ἄρρεν πεπηρωμένον, redditur, Femina perinde est ut mas mancus, nec omnibus suis membris absolutus: quo genere loquendi Cic. utitur. Itidem πεπηρωμένον τετράπουν. Oblæsa imperfectaque quadrupes, Non integra, sed degenerans quadrupes. Πεπηρωμένος dicitur etiam Qui excæcatus s. oculis captus est, sicut πηρὸς, Lucian. (1, 76.) 'Ανέχονται φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας καὶ πεπηρωμένοις: supra enim dixerat, Δεινὸν οὖν εἰ ὀφθαλμῶν ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέονται προοψομένων. Bud. [" Ad Charit. 228. Bentl. Opusc. 77. Toup. Opusc. 1, 101. Ammon. 61. Valck. Anim. 84. Diatr. 269. ad Lucian. 1, 286. Lennep.
D ad Phal. 72. Wakef. S. Cr. 4, 203. Schol. Aristoph. Πλ. 261. Thom. M. 378. Jacobs. Anth. 9, 149." Schæf. Mss. Charon ap. Etym. M. v. 'Αμαδρυάδες.] Πήρωμα, τὸ, Oblæsa pars corporis, Gaza ap. Aristot., de sterilitate loquentem, Πολλοῖς δὲ καὶ πολλαῖς καὶ διὰ πηρώματα τοῦτο συμβαίνει τὸ πάθος, περὶ τὰ μόρια καὶ τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὴν ὁμιλίαν χρησίμους. Quo cum loco cf. quendam in Πηρόω citatum, huic prorsus similem. Exp. etiam Naturæ oblæsæ vitium. Bud. vero interpr. Animal natura imperfectum, Homo natura imperfectus, in h. l. Themistii, p. 23. et 24. 'Ως τὰ ἐκ γενετῆς π. Πήρωσις, ἡ, Mutilatio, Debilitatio et oblæsio membri alicujus in corpore, Plato de LL. Π. ἐκ τραυμάτων, Membrorum per vulnera truncationes, Aristot. de Gener. Anim. 4. Γίνονται δὲ μεταβολαὶ καὶ π. περὶ τὰ ἐντὸς μόρια. Paulo post, κολοβώσεις appellat, quo vocab. itidem significatur Mutilatio, Truncatio: non tamen prorsus idem cum hoc est. Plut. Symp. 2. (p. 507.) ὀφθαλμῶν, Debilitas oculorum, Cæcitas. Idem in Polit. præc. Νόσον καὶ

π. μᾶλλον ἢ γήρως κατηγοροῦσι. Ubi π. itidem signif. A vel Oculorum debilitatem, Cæcitatem, vel Membrorum debilitatem: ut ap. Theophr. Ἔνιαι δὲ π. οὐκ εἰς φθορὰν γίνονται τινῶν, ἀλλ' εἰς ἀκαρπίαν, Plin. vertit, Quibusdam debilitas sterilitatem non necem affert. Hesychio πήρωσις est non solum τύφλωσις, sed etiam βλάβη, λύπη. [" Valck. Adoniaz. p. 303. Lennep. ad Phal. 72. ad Charit. 228. Wakef. S. Cr. 4, 204." Schæf. Mss. Lucian. 1, 294. 3, 206. Plut. 6, 36. 638. ἀκοῆς. * Φρενοπήρωσις, Lobeck. Phryn. 671.:—" Contractionis s. elisionis in verborum compositione Grammatici hæc ferunt exempla: εἰλίποὺς, (εἰλόποὺς, Hes. et Ed. Junt. Hesiod. 290.) τανύπεπλος, μιαίφονος, quam rationem respuit μαραυγέω, quod parum recte ab ἀμαρυγὴ derivant, et μαραίπους Hesychii, (cf. Σαράπους.) Nobis hæc omnia liberis quotidiani sermonis motibus obliquata videntur, verba velut inter loquendum corrumpentis. Quod quo manifestius sit, pauca e diversis generibus et ætatibus huc transferam acceleratæ pronuntiationis exempla: ἀρύβαλος, * βδελύκτροπος, * ἐλίτροχος, B πυκιμήδης, τέτροχμον, συρέμβολον, ὠλέκρανον, φρεμπάρωσις, i. e. φρενοπήρωσις. Sic enim Salmasius Hesychii glossam interpretatur: Φρεμπάρωσις, βλαψίφρων. Ut glossa glossemati conveniat, præstat φρενοπάμων scribere, i. e. * φρενοπήμων, ut δενδροπήμων. Literas ρ et μ confundi posse esse sine exemplis creditur; syllaba ις unde venerit, mysterium palæographicum est. Sed sive sic est, sive alio modo, illud indubitatum videtur, antiquum Græcorum sermonem, toto genere flexibiliorem, in vocabulorum textura a primis velut staminibus progressum esse atque his modo ipsis, modo interposita litera connexiva (σημ—ο—θετης,) aliud adnexuisse vocabulum." * Πηρωτὸς, unde] Ἀπήρωτος, ὁ, ἡ, Qui mutilatus non est, Cui membrum aliquod corporis oblæsum non est, Hes. v. Ἀπηρής. [* Πηρωτικὸς, Procl. Inst. Theol. §. 131.] Ἀναπηρόω, Reddo ἀνάπηρον, i. e. Mutilum, Mutilo, ut πηρόω. [" Jacobs. Anth. 9, 148. 157." Schæf. Mss.] Ἀντιπηρόω, Vicissim mutilo, oblædo partem aliquam C corporis, Aristoph. B. (624.) κἀντιπηρώσω γέ σοι Τὸν παῖδα τύπτων: [vulgo κἄν τι πηρώσω. " Philo J. 2, 332." Wakef. Mss. * Ἀντιπήρωσις, Gl. Talio. * Διαπηρόω, unde] " Διαπήρωμα, Id quod mutilatum est," [Schneidero susp. * Ἐκπηρόω, Hippocr. 235, 11.]

ΠΗΧΥΣ, εως, ὁ, Cubitus. Duo significat ap. Hippocr. Sic enim aliquando vocavit Eam partem totam quæ inter manum et cubiti articulum est: interdum Cubitum, Id os sc. quod e duobus ossibus longius est et grandius. Πῆχυς enim osse gemino constat: quorum alterum APPELLATUR Κερκὶς, i. e. Radius, alterum πῆχυς, eodem cum tota parte nomine, dicitur: SICUT Κνήμη et totam partem et totius partis portionem significat, Gal. Comm. 4 εἰς τὸ Περὶ Ἄρθρων. Subest autem cubitus radio, habetque duas apophyses acutas, quæ ob id NOMINANTUR Κορῶναι: earumque anterior est minor, altera major. Inter eas autem cavitas est, DICTA Σιγμοειδὴς, SIVE Σιγματοειδὴς, similis, ς D Græcorum literæ, ut asperæ arteriæ bronchia, in quam orbita trochleæ similis, inter duos condylos sita, brachio inseritur. Hujus autem ossis, quod cubitum speciatim nominant, sinus uterque validis ligamentis radio colligatur; media vero amborum omnino inter se dehiscunt. Utrimque autem os juxta carpum epiphysin foris gibbam, intus cavam habet: cubitus quidem, minimo digito, radius autem maximo respondentem: in quam civitatem carpus immittitur et diarthrosi inarticulatur. Inest præterea cubito ex abundantia quadam apophysis DICTA Στυλοειδὴς SIVE Στηλοειδὴς, a styli vel columnæ figura, ipsa etiam carpo per διάρθρωσιν inarticulata, motus carpi obliquos dirigens, ac firmans tum ligamentis, tum etiam occursu ossis carpi ipsam parva cavitate excipientis. Hæc Gorr. Od. P. (38.) Ω. (346.) Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα. Sic Il. E. (314.) Ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκὼ, ubi πήχεε interpretari etiam possumus Ulnas: unde περιπηχύνομαι, Ulnis complector.

Est et Mensuræ nomen, qua rerum intervalla dimetimur: sc. spatium a cubito usque ad summum medium digitum, pedis unius et dimidii, ut scribunt J. Poll. Hes. Suid. Est igitur Mensura digitorum quatuor et viginti. Lat. Cubitum etiam vocant, * non tantum masc., sed et neutro genere. Quamvis porro πῆχυς et ὠλένη idem sint, non tamen prorsus conveniunt Cubitus et Ulna e Græco ὠλένη dicta; nam Ulna s. ὀργυιὰ, dicitur Spatium illud quod inter utrumque brachium extensum interest: non item Cubitus, ut ex antedictis patet. Sunt tamen qui et Ulnam pro Cubito accipiant: ut Serv. in Georg. 4. alto Terra gelu late septemque assurgit in ulnas, annotat, Ulna secundum alios utriusque manus extensio est; secundum alios, cubitus: quod magis verum est, quia Græce ὠλένη dicitur Cubitus: unde est λευκώλενος Ἥρη. Itidemque in illud, Dic quibus in terris—Tres pateat cœli spatium non amplius ulnas, Ulna, inquit, proprie est Spatium in quantum utraque extenditur manus: dicta ἀπὸ τῶν ὠλενῶν, A brachiis: licet Suet. unum cubitum esse velit tantummodo. Ita secundum quosdam πῆχυς reddi etiam potest Ulna, sed tutius Cubitus s. Cubitum: ut pro his Theophr. de papyro, (H. Pl. 4, 8, 3.) Φύεται οὐκ ἐν βάθει τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὅσον ἐν δύο πήχεσιν, Plin. dixit, Nascitur in palustribus Ægypti, duo cubita non excedente altitudine gurgitum. Et mox, Μῆκος δὲ οὐχ ὑπὲρ δέκα πήχεις: pro quibus iterum Plin. Decem non amplius cubitorum longitudine. Athen. (414.) de Herodoto tubicine Megarensi, Γενέσθαι τὸ μέγεθος πηχῶν τριῶν καὶ ἡμίσους, Aristot. Polit. 5, 3. Ὅταν ὁ μὲν ποὺς τεττάρων πηχῶν ᾖ, τὸ δ' ἄλλο σῶμα, δυοῖν σπιθαμαῖν: quæ constitutio corporis est ἀσύμμετρος. In his ll. πῆχυς accipiendum pro Cubito communi, quo significatur τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἄκρον διάστημα, ἔχον πόδα ἃ καὶ ἥμισυ· ὁ δὲ ποὺς δακτύλους ιϛ', ut J. Poll. (2, 157.) et Suid. tradunt ac Hes. Ex Origenis vero Comm. in Gen. tradunt communem cubitum, qui et cubitus minor, continere duos pedes: majorem, novem: geometricum vero, tantum valere, quantum nostra cubita sex valent. Sed et a regionibus denominabantur οἱ πήχεις: Herod. 2, (168.) Ἡ δὲ ἄρουρα ἑκατὸν πήχεων ἐστὶ Αἰγυπτίων πάντη· ὁ δὲ Αἰγύπτιος πῆχυς τυγχάνει ἴσος ἐὼν τῷ Σαμίῳ. Erat item regius cubitus, de quo idem Herod. 1. Ὁ δὲ βασιλήϊος πῆχυς τοῦ μετρίου ἐστὶ πήχεος μέζων τρισὶ δακτύλοισι.

Πῆχυς a similitudine cubiti, cum ad angulos rectos brachium flectitur, pro Architectorum instrumento sumitur, e duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum: quod Latine Norma dicitur, Græce etiam γνώμων: sicut Regula est κανὼν, Amussis στάθμη: Libra s. Libella, quæ e norma fit, tertia addita per medium regula et subtensa triangulo, atque pendente perpendiculo ab angulo qui rectus est, κάθετος vocatur, a demissi perpendiculi nomine. Ac materiarii, quos Carpentarios vocant, amussi, sive linea, Gellio, utuntur ad exigendam rectitudinem: sicut et regula fabri præcipue, structores libella, ad explorandas directiones et longitudines; nam exiguntur longitudines ad regulam, ad perpendiculum altitudines, et ad normam anguli. VV. LL. Qua signif. accipitur in Epigr. Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχεϊ τῷ τε χαλινῷ, Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν. Item, Ἡ Νέμεσις πῆχυν κατέχω· τίνος οὕνεκα; λέξεις. Πᾶσιν ἀπαγγέλλω, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ubi tamen Erasmus et alii verterunt Cubitum. Metaph. vero Aristoph. πήχεις ἐπῶν, Mensuras versuum. || Pars citharæ quæ verticillos continet, quibus fides contenduntur et laxantur: Hom. ζυγὸν, i. e. Jugum appellat. Schol. Homeri, Ζυγὸς, ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ᾧ ἔγκεινται οἱ κόλλαβοι. Et Hes. κιθάρας δὲ πῆχυς, ὁ ἀγκών. [" Hac notione habes id vocab. ap. Herod. 4, 192. Ὄρυες, τῶν τὰ κέρεα τοῖσι Φοίνιξι οἱ πήχεες ποιεῦνται." Schw. Mss.] || In arcu vero πῆχυν nominari scribunt Partem brachiorum mediam, qua arripitur, et quæ sagittam sustinet, Od. Φ. (419.) Τόν ῥ' (ὀϊστὸν) ἐπὶ

πήχει ἑλὼν εἷλκε νευρὴν γλυφίδας τε, Schol. θεὶς ἐπὶ τῷ πήχει τοῦ τόξου, ἤγουν τῷ κέρατι, ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή. Et Il. Λ. (375.) ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε, ubi Idem annotat, τόξου πῆχυν periphrastice dixisse pro τὸ τόξον: nam τὸ ὅλον τόξον, inquit, ἐκ δύο κεράτων * σύγκειται, ὧν ἑκάτερον πῆχυς καλεῖται. Et sic πῆχυν nominari volunt, quia arcus duo brachia in medio imitantur formam cubiti: id autem a Vitruvio in catapultis vocari Capitulum.

[" Πῆχυς, Barthelemy Voy. 3, 46. Schneid. ad Demetr. Phal. 120. ad Mœr. 282. Jacobs. Exerc. 2, 125. Anth. 6, 312. 7, 28. 9, 343. 346. Valck. Hipp. p. 319. Wessel. ad Herod. 23. 177. 185. 365. 556. T. H. ad Lucian. Dial. p. 69. Wakef. Trach. 12. Varia genera hujus mensuræ, Wessel. ad Herod. 84. Pars testudinis, ad Lucian. 1, 222. T. H. ad Dial. p. 68. Valck. Hipp. p. 286. Jacobs. Anth. 9, 315. Brunck. Aristoph. 1, 229. Instrumentum architectonicum, ad Lucian. 2, 7. 53. Pars arcus, Heyn. Hom. 6, 185. 472. De gen., Phryn. Ecl. 104. Thom. M. 73. 714. Orell. Suppl. ad Nic. p. 64. ad Mœr. 327. ad Diod. S. 1, 67. De accus. plur., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 123. Κατὰ πῆχυν, Toup. Opusc. 1, 209. Στιβὰς πήχεως, h. e. πηχυαῖος, Toup. in Schol. Theocr. 215. Dor. πᾶχυς, Valck. Adoniaz. p. 309." Schæf. Mss. Hes. v. Ζυγὰ, Καὶ οἱ πηχεῖς τῶν κιθαρῳδικῶν ὀργάνων, εἰς οὓς οἱ κόλλοπες ἐνίενται. Phot. v. Ζυγὸς, Τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὁ π. τὸ τὰς ἰσότητας διακρῖνον σκεῦος: cf. Schol. Ven. Il. B. 293. Schn. Lex.]

Δεκάπηχυς, Qui decem cubitorum est, Lucian. (1, 107.) κεραυνός. [* Δεκαπηχυαῖος, Geop. 9, 9, 10. 15, 2, 22. * Τρισκαιδεκάπηχυς, Theocr. 15, 17.] Δίπηχυς, Qui duorum cubitorum est, Duo cubita æquans, Bicubitalis: Plin. Bicubitalis caulis. [" Tzetz. Ch. 7, 744." Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 549. Herod. 2, 78. 91. 4, 82. Xen. K. Π. 6, 1, 30.] Ejusd. signif. EST Διπηχυαῖος, quo utitur Diosc. 4. [Lobeck. l. c.] AT Διπηχαϊκή, Interscalmium, Vitruv. 1, 2. Et primum in ædibus sacris, ut e columnarum crassitudinibus, aut e triglypho, aut etiam embatere balistæ foramine, quod Græci περίτρητον vocitant: navibus interscalmio, quod διπηχαϊκὴ dicitur: item ceterorum operum e membris invenitur symmetriarum ratio. Ὑπερδίπηχυς, Duos cubitos excedens. Δωδεκάπηχυς SIVE Δυωδεκάπηχυς, Qui duodecim cubitorum est, [" Philostr. 152." Kall. Mss.] Εἰκοσίπηχυς, ut εἰκόσιμνος, SIVE Εἰκοσάπηχυς, ut εἰκοσάμηνος, Qui viginti cubitorum est, [Athen. 538. Κίονες εἰκοσαπήχεις. * Ἑκατόμπηχυς, Apollon. Lex. 251. " Ad Hesych. 1, 1127, 6." Dahler. Mss. * Ἑκατοντάπηχυς, Joseph. B. J. 2, 10, 2.] Ἕκπηχυς, Qui sex cubitorum est. Phrynich. scribit Atticos hoc uti, NON Ἑξάπηχυς. Nisi potius SCR. Ἕξπηχυς, sicut Etym. Attice pro ἑξάπους et ἑξάκλινος dici annotat ἕξπους et ἕξκλινος. [" Ἕξπηχυς, Lobeck. Phryn. 414=182. " Ἑξάπηχυς, Arrian. de Reb. Ind. 556." Kall. Mss. " Musgr. El. 883." Schæf. Mss. * Ἑξπηχυστὶ, Osann. Philem. p. xxxiv.] Ἑνδεκάπηχυς, Qui undecim cubitorum est: ἔγχος, [Il. Θ. 494.] Ἐπίπηχυς, Qui supra cubitum est. Et τὸ ἐ., Pars cubiti superior, τὸ ἄνωθεν τοῦ πήχεως, J. Poll. 1. Εὐπηχυς, Pulcros cubitos habens. Eur. (Hipp. 200.) εὐπήχεις χεῖρες, Manus quæ pulcris annexæ sunt cubitis, i. e. Pulcræ. Nisi potius χεῖρες de brachiis intelligamus. Sunt qui interpr. Bene compactæ: in qua signif. scr. foret εὐπηγεῖς, a nomin. sing. Εὐπηγής. [" Rhian. 1. Valck. Phœn. p. 60." Schæf. Mss. * " Ἡμίπηχυς, Semicubitalis; sic ap. Athen. 199. vulgo olim legebatur ζῶα τρία ἡμιπήχη, ubi quidem τριημιπήχη correxit Schweigh." Schw. Mss.] " Ἡμιπηχυαῖος, Semi" cubitalis, i. e. Dimidium cubitum altitudine vel " longitudine æquans, Dioscor. 3," [145. Geop. 10, 4. Aristeas de LXX. Interprr. p. 256. ubi perperam * ἡμιπήχιον. * Ἡμιπήχειον, Sext. Emp. 391. * Τριημίπηχυς, Sesquicubitalis, vide Ἡμίπηχυς. * " Ἡμισύπηχυς, Dimidius cubitus, Method. 418." Kall. Mss.] Ἰσόπηχυς, Cubitorum numero par, Qui totidem cubitorum est. Et plur. ἰσοπήχεις, Pares s. Æquales cubitorum numero. [Opp. Ἁ. 1, 213.

A * Καλλίπηχυς, Eur. Tro. 1194. " Alciphr. 3, 67." Boiss. Mss.] Ὀκτώπηχυς, SIVE Ὀκτάπηχυς, Qui octo cubitorum est: Hes. ὀκτώπηχυ, τὸ ὀκτάπηχυ. [Polyb. 5, 89. Strabo 3. p. 259. Athen. 196. 198. 202.] Παράπηχυς, Cubito adjunctus, appositus. At παράπηχυ J. Poll. 7. fuisse scribit ἱμάτιον λευκὸν πῆχυν πορφυροῦν ἔχον παρυφασμένον. L. 4 autem refert inter vestes quibus mulieres in scena utuntur. Apud Hes. vero sic legitur, Παραπῆχυν, ἱμάτιον τὸ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν. [" Ad Herod. 416. T. H. ad Plutum p. 224." Schæf. Mss. Athen. 582. Κορίνθιον παράπηχυ καινὸν λῄδιον.] Πεντάπηχυς, Qui quinque cubitorum est, Theophr. (H. Pl. 9, 4, 2.) Εἶναι δέ φασι τὸ τοῦ λιβανωτοῦ δένδρον πεντάπηχυ, i. e. Altitudinem ei esse quinque cubita: ut Plin. de myrrha, Arbori altitudo quinque cubita. [" Ad Herod. 556. Toup. Epist. de Syrac. 330. ad Mœr. 322. Phryn. Ecl. 182. Diod. S. 2, 251. 607." Schæf. Mss. * " Τριακονταπεντάπηχυς, Tzetz. Ch. 3, 903. 4, 623." Boiss. Mss. " Ad Diod. S. 1,
B 202." Schæf. Mss. * Πολύπηχυς, Nonn. D. 1, 204. 2, 245.] Τετράπηχυς, Qui quatuor cubitorum est, Theophr. de papyro, (H. Pl. 4, 8, 3.) Ἄνω δὲ τοὺς παπύρους καλουμένους, τριγώνους, μέγεθος ὡς τετραπήχεις. [* Τετραπηχυαῖος, Apollod. 2, 4, 10. Lobeck. Phryn. 549.] Τριακοντάπηχυς, Qui triginta cubitorum est, [" ad Diod. S. 1, 202." Schæf. Mss.] Τρίπηχυς, Qui trium cubitorum est, Tricubitalis, Diosc. 1, 133. Hesiod. Ἔργ. (2, 41.) τρίπηχυς ὕπερος, Pistillum tricubitale, cujus longitudo tria cubita æquat, [Lobeck. Phryn. 549. " Valck. Adoniaz. p. 310. Musgr. Cycl. 234." Schæf. Mss. Τριπάχυιος, Dor. pro * τριπήχυιος, Æsch. Ag. 1485. sed v. nott.]

Παραπήχιον, τὸ, ET Προπήχιον. Cubitus duo habens ossa, quorum minus appellatur κερκὶς, i. e. radius, et παραπήχιον, i. e. cubito additum. Nam alterum os majus, cubiti nomen habet: quod et προπήχιον quidam nominarunt, ante illud alterum, sc. παραπήχιον, collocatum. Cam. ex J. Poll.

Πηχύνω, Cubito impositum s. appensum gesto,
C In cubitum reclino, Apoll. Rh. 4, (972.) de filia Solis pascente boves, Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἐνὶ πηχύνουσα, Schol. τῷ πήχει τῆς χειρὸς προσηρτηκυῖα. [" Ruhnk. Ep. Cr. 126. Musgr. Ion. 270. Wakef. Herc. F. 151." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 4, 286.] Περιπηχύνομαι, Ulnis circumdo, ut Stat. loquitur: quomodo et Claud., niveis reducem complectitur ulnis: quibuscum confer duos Homeri locos in Πῆχυς citatos. Item ap. Suid. περιπηχύναντες, e Callim., quod exp. περιπλέξαντες. [" Ruhnk. Ep. Cr. 126. Valck. Hipp. p. 319. ad Callim. 1. p. 19. 553. Jacobs. Anth. 7, 324." Schæf. Mss.] Προσπηχύνομαι itidem exp. Ulnis amplector: nisi potius sit Ulnis attollo, amplectens, corpori meo admoveo. Exp. etiam Cubito metior. [Callim. H. in Jov. 46. " Valck. Adoniaz. p. 310. Rhian. 5." Schæf. Mss.]

Πηχυαῖος, Qui unius cubiti est, mensuram æquat, Cubitalis, Theophr. Ἡ αἰγίλωψ μόνη φέρει πόλιον καὶ βράγχιον· καὶ γὰρ πηχυαῖον κατακρεμάννυται καθάπερ τρύγγος ὀθονίου μακρόν· φύεται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ φλοιοῦ,
D καὶ οὐκ ἐκ τῆς κορύνης: Plin. E glandiferis sola quæ vocatur Ægilops fert pannos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modo, verum et e ramis dependentes, cubitali magnitudine. Rursum Theophr. de palma Æthiopica, Τὰς δὲ ῥάβδους οὐ μακρὰς, ἀλλ' ὅσον πηχυαίας: Plin. Gignitur in frutice ramis cubitalibus. [Herod. 8, 55. " Schol. Il. Γ. 6." Wakef. Mss.]

Πήχυιος, Cubitalis, i. q. πηχυαῖος, ut mox dicetur. Apud Apoll. Rh. vero, (1, 379.) Πήχυιον προὔχοντα περὶ σκαλμοῖσιν ἔδησαν, sunt qui exp. μικρὸν ἱμαντίδιον τὸ συνέχον τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμόν: quod vulgo APPELLATUR Τροπωτὴρ, ATTICE Πηχυαλεύς: alii vero τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κώπης, ὅπερ κατέχων ὁ ναύτης κωπηλατεῖ, ut annotatur in Lex. meo vet., in quo πήχυιος exp. etiam πηχυαῖος, Cubitalis: citanturque hæc ex Od. Homeri verba, Πήχυιον δ' ἄρ ἔπειτα πέδῳ ἐνὶ βόθρον ὀρύξας, Ἀρνειοῦ τάμνε λαιμὸν, ut Πήχυιος i. sit q. Πυγούσιος, quo utitur idem Poëta. Od. K. 516. Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυ-

γούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ubi Eust. quoque annotat A πυγούσιος significare πηχυαῖος, vel potius, secundum veteres, ὁ πυγονιαῖος: quod vocab. legitur ap. Athen. (494.) ubi ait, ὅλμον esse ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγονιαῖον [πυγωνιαῖον.] Altero autem Πυγούσιος utitur et Arat. 896. Ἀστέρες οὔτε τι πολλὸν ἀπήοροι, οὔτε μάλ' ἐγγὺς, Ἀλλ' ὅσσον τε μάλιστα πυγούσιον οἰήσασθαι: quæ verba Theon sic exp., τοσοῦτον φαίνονται ἀφεστηκότες ὅσον ἐστὶ πυγούσιον ὑπονοῆσαί τινα: πυγούσιον autem i. esse dicit q. πυγόνα: at πυγὼν, inquit, τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου ἐπὶ τὸν μικρὸν δάκτυλον τῆς χειρὸς ἐκτεταμένον μέτρον. Itidem Eust. p. 372. Πυγούσιον δέ ἐστι διάστημα τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου, ἢ καὶ τῶν δακτύλων συνεσταλμένων. Necnon Suidæ πυγούσιον est ὁ πῆχυς κεκαμμένων τῶν δακτύλων, Cubitus in quo digiti sunt in pugnum contracti. Hes. vero πυγούσιον adjective exp. πηχυαῖον, Cubitale. IGITUR Πυγούσιος ET Πυγονιαῖος idem significant cum πήχυιος et πηχυαῖος, i. e. Cubitalis, Cubitum magnitudine æquans: a NOMIN. Πυγὼν, όνος, ἡ, quod i. est q. πῆχυς, Cubitus. B Et quemadmodum πῆχυς non solum de Membro illo corporis dicitur, verum etiam de Mensura quæ membrum id sua magnitudine æquat, sic et πυγών: ut tum Theon ap. Arat. l. c. annotat, tum Hes., sic scribens, Πυγὼν, μέτρον τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου, ὅπερ ἐστὶν ὁ ἀγκὼν, ἕως ἔξω τῆς χειρὸς, ἐπικεκαμμένων τῶν δακτύλων: item σπιθάμη. Sic Idem πυγόνος exp. πήχεως, subjungens, Ἐστὶ δὲ ἡ πυγὼν ἀπὸ ὠλεκράνου ἄχρι τοῦ μικροῦ δακτύλου. Suid. quoque πυγόνος exp. πήχεως, in hoc Æliani loco, Τετράγωνοι δὲ ἄμφω, πυγόνος δὲ τὸ μῆκος. Sed utitur et Xen. hoc vocabulo, K. (10, 2.) Τὸ δὲ βάθος τῶν βρόχων, πυγόνος. Et Archestr. ap. Athen. (321.) τὸν σκόρπιον ὠνοῦ ἂν ᾖ Μὴ μεῖζω πυγόνος· μεγάλου δ' ἀπὸ χεῖρας ἴαλλε. In VV. LL. autem hoc exemplum affertur, sine Auctoris nomine, Τὸ δὲ μῆκος, ὀκτωκαίδεκα πήχεων καὶ πυγόνος, cum hac interpr., Duodeviginti et amplius cubitorum est longitudo. Ubi ambiguum est quid πυγόνος nomine sit accipiendum: an Spithama, ut Hes. a nonnullis exponi tradit, an Mensura alia cubito minor: C nisi πῆχυς ibi significet Intervallum a nodo cubiti usque ad extremum digiti medii, πυγὼν vero Interstitium ab eod. cubiti nodo usque ad extremum manus in pugnum complicatæ: ut πυγὼν a πῆχυς differat quatuor digitorum latitudine. Hæc de Πυγὼν cum suis derivatis addere superioribus libuit, quoniam in mentionem eorum incidi, et quoniam synonyma quoque illis hæc sunt. Apud Hes. vero habetur ETIAM Πυγὸς, expositum itidem ὁ πῆχυς. [" Πήχυιος, Jacobs. Anth. 6, 265. 7, 28." Schæf. Mss. Mimnermi Fr. 2. ἐπὶ χρόνον πήχυιον.]

[* Πηχώδης, Eudocia p. 30.]

[* Πηχίζω, * Πήχισμα, Symm. Ezech. 43, 15. πήχισμα πεπηχισμένον, Cubitalis dimensio cubito dimensa. * " Πηχισμὸς, Dimensio Cubitalis, Iren. Fragm. 16. (p. 447.)" Kall. Mss. " Schol. Nicandri Θ. 42." Wakef. Mss.]

[* " Πηχυαλὲς ἱμάτιον, Ionice, i. q. παραλουργὲς, J. Poll. 7, 53." Schn. Lex.]

Πηχίσκος, ὁ, Stipes cubitalis, ξυλάριον πηχυαῖον, ut D Suid. exp., hunc locum afferens, Τῶν δὲ τὸν σχοῖνον ἑλκυσάντων, ἐν ᾧ πηχίσκους τινὰς ἐμβαλόντες, ἀνάβασιν ἀσφαλῆ ἀπειργάσαντο.

" ΠΙΓΓΑΛΟΣ, Hesychio est σαῦρος ille, qui " χαλκὶς dicitur." " Πιπαλὶς, nonnullis est ἡ χαλκὶς " σαῦρα, teste Hes., quæ supra πίγγαλος." [Apud Ælian. H. A. 13, 25. est Πίνδαλος, Nomen avis.]

ΠΙΕΖΩ, έσω, Premo, i. q. θλίβω, etiam Stringendo premo; exp. enim et σφίγγω. Il. Π. (510.) Χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα, Od. Δ. (419.) Ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν, Premite: ne sc. elabatur: de Proteo. Aristot. Rhet. 1. Ἀνάγκη δὲ (δύναμίς ἐστι τοῦ) κινεῖν ἕτερον, ἢ ἕλκοντα, ἢ ὠθοῦντα, ἢ αἴροντα, ἢ πιέζοντα, ἢ συνθλίβοντα. Hostis quoque hostem et agmen alterum agmen πιέζειν dicitur, ut et Lat. Premere; itidemque passive πιέζεσθαι, Premi. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 31.) Ἐπιέζοντο μὲν γὰρ οἱ Ἀρκάδες, ἔνθεν μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ἔνθεν δὲ ὑπὸ Ἀχαιῶν. Itidem Plut. Camillo, Ἐπιέσθησαν δὲ ὑπὸ Καμίλλου, ubi tamen exp. A Camillo oppressi sunt. Item πιέζεσθαι dicitur pro πονεῖν, sicut et Premi pro Laborare, sc. vel in prælio vel in obsidione. Thuc. 1. Παραγινόμεναι τοῖς Κερκυραίοις εἴ πῃ πιέζοιντο, Cum præsto essent Corcyræis, sicubi premerentur et laborarent. Paulo ante, Ὁρῶντες τοὺς Κερκυραίους πιεζομένους. Videtur autem esse metaph. vel ab oneribus, vel a luctatoribus: de utrisque enim πιέζειν dicitur: Xen. K. Π. 7, (5, 6.) Πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται, ὥσπερ ὄνοι οἱ κανθήλιοι. Aristoph. B. (30.) ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται. De luctatore autem dictum vide in Πιέζω. || Præterea res aliqua molesta πιέζειν dicitur, itidem ut Lat. Premere, pro Cruciare, Angere, Thuc. 2, (52.) Ἐπίεσε δ' αὐτοὺς μᾶλλον πρὸς τῷ ὑπάρχοντι πόνῳ, καὶ ἡ ξυγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἄστυ, Cruciabat ipsos magis præter præsens malum, comportatio frugum ex agris in urbem. || Πιέζειν λιμῷ quoque, ut Lat. Fame premere, Xen. Ἑλλ. (2, 3, 18.) Ὀλίγον ἔτι χρόνον τῷ λιμῷ πιέσαντας. Et passive λιμῷ s. σπάνει πιέζεσθαι, interdum etiam simpliciter πιέζεσθαι: (5, 4, 56.) Πιεζόμενοι σπάνει σίτου. Thuc. 1, (126.) p. 40. Ὡς ἐπιέζοντο, καί τινες καὶ ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Cum penuria premerentur, Schol. exp. ἐταλαιπώρουν: quæ potius exp. conveniret huic loco, 2. Τοιούτῳ δὲ πάθει οἱ Ἀθηναῖοι περιπεσόντες ἐπιέζοντο, Afflictabantur. Xen. Ἑλλ. 7, (2, 1.) Μάλα ἐπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι καὶ ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Sic πιέζεσθαι πενίᾳ, ut Lat. Paupertate premi. Item πιέζεσθαι νόσῳ, Morbo premi. Necnon Πιεζόμενος ταῖς περὶ τοὺς παῖδας συμφοραῖς, Xen. K. Π. 7, (2, 7.) Plut. vero in Pericle (31.) Πιέζει φθόνῳ τὸν Φειδίαν, ut Lat. quoque Premere s. Onerare invidia. Necessitas quoque πιέζει, itidem Premit, Urget, et ad angustias redactum cogit, Aristoph. (N. 437.) ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει, ubi exp. στενοχωρεῖ, et ἀναγκάζει. Ac sicut ibi accipiunt pro στενοχωρεῖν et Coarctare, sic Plut. Alcib. Πιέζων τῷ λόγῳ καὶ συστέλλων, ταπεινὸν ἐποίει καὶ ἄτολμον. || Πιέζειν, s. χειρὶ πιέζειν, Stricta manu s. Firmiter tenere, retinere, Plut. de Aud. Poëm. Ταῦτα τοῖς γραμματικοῖς παρέντας, ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν, οἷς ἅμα τὸ χρήσιμον καὶ πιθανόν ἐστι. E Nonno vero (Jo. 255.) χερσὶ πιέζειν οὐδὲν, pro Manibus nihil capere. || Reperitur ETIAM Πιεζέω pro πιέζω usurpatum, Od. M. (196.) Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλόν τε πιέζευν: paulo ante vero χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον. Utitur et Plut. aliquoties, ut in Alcib. (2.) de lucta, Ἐν μὲν γὰρ τῷ παλαίειν πιεζόμενος, ὑπὲρ τοῦ μὴ πεσεῖν, ἀναγαγὼν πρὸς τὸ στόμα τὰ ἅμματα τοῦ πιεζοῦντος, οἷος ἦν διαφαγεῖν τὰς χεῖρας. Quod in Apophth. (p. 707.) refert his verbis, Ἐλήφθη ἐν παλαίστρᾳ, καὶ μὴ δυνάμενος διαφυγεῖν, ἔδακε τὴν χεῖρα τοῦ καταπαλαίοντος: ut luctator adversarium suum πιέζειν dicatur, cum ita eum prehendit et constrictum tenet ut elabi nequeat. Sed in Theseo (init.) Τὰ διαφεύγοντα τὴν γνῶσιν αὐτῶν, τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν πινάκων πιεζοῦντες, videtur πιεζοῦντες significare Angusto spatio constringentes. At pro Cohibere vel Reprimere idem accepisse potius videtur in h. l. Πιεζοῦντος τὸν κενὸν καὶ ἀνόητον τῦφον. [" Πιέζω, Anton. Lib. p. 86. Verh., Valck. ad Röv. 61. Hipp. p. 234. Sylb. ad Paus. 187. Bernard. Reliq. 97. ad Herod. 59. Wakef. S. Cr. 3, 55. 5, 121. Jacobs. Anth. 11, 280. ad Dionys. H. 1, 347. ad Charit. 756. Vexo, Molestia afficio, Jacobs. Anth. 12, 258. Πεπιεσμένος cum gen., Musgr. Iph. A. 1072. Πιεζέω, Wessel. Diss. Herod. 143. Koen. ad Greg. Cor. 222. Plut. Mor. 1, 494. 497. sic et videtur esse p. 506. ad Od. M. 174. ad Herod. 488. 688. 700. ad Diod. S. 2, 95. Plut. Thes. init. T. 3. p. 334. Cor., Gronov. Diatr. Stat. 239. Lips., Schneid. ad Xen. Mem. 186. Ed. 3. Polyb. 3, 378." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 1, 1, 10. 3, 4, 27.] " Βαρυπιέζω, Graviter pecco, VV. " LL. sed mendose."

Πίεσμα, τὸ, Retrimentum quod ab expresso succo reliquum est. Πίεσμα, inquit Gorr., Retrimentum cujuscunque rei post expressionem relictum. Dicitur ETIAM Ἐκπίεσμα, ET Ἀπόθλιμμα. Plerique tamen non Retrimenta tantum a succo expresso reliqua, sed Ipsum etiam succum aliquando significare

contendunt. Pro Retrimento quod ab expresso succo reliquum est, accipiunt in his ll. Gal. κ. Τόπ. 1. Μυροβαλάνου πίεσμα. Aët. 13, 21. Μελίης φύλλα κόψας καὶ χυλίσας, δίδου πίνειν τὸν χυλὸν, τὸ δὲ ἀποθλίμμα κατάπλαττε, Gal. Simpl. 6. Τὸ δ' ὑπόλοιπον ἀποθλίμμα τὸ γεῶδες καὶ σκληρόν. At pro Succo, Diosc. 1. de baccis lauri, Τὸ δὲ π. αὐτῶν ὠταλγίαις καὶ δυσηκοΐαις βοηθεῖ: ut Plin. 23, 8. Succus baccarum aurium dolori et gravitati instillatur. Gal. κ. Τόπ. 2. dicit, Δαφνίδων ἐκπίεσμα. [Πίεσμα, Meleager 49. "Casaub. ad Athen. 114. Pressio, ad Charit. 222. Valck. Anim. ad Ammon. 41. Toup. Opusc. 1, 382. 2, 277. * Πιεσμὸς, Heyn. Hom. 7, 657." Schæf. Mss. "Greg. Naz. Carm. p. 19." Kall. Mss. Hippocr. 241, 40. "Schol. Pind. 'O. 4, 10." Boiss. Mss.] Πίεσις, Pressio, Pressura, ["Aret., Phot. Bibl." Wakef. Mss.: Gl. Pressus. * Πιέσιμος· Pressivus. * Πίεξις, Hippocr. 744. 759. 829. "Gal. v. Σχέσει. * Πιεστέος, Hippocr. 767." Wakef. Mss.] Πιεστὸς, Pressus, Qui premi s. comprimi potest, premendo coarctari et stringi potest, Aristot. Π. ταῦτα ὅσα δυνατὰ εἰς τὰ ἑαυτῶν κενὰ συνιέναι, ἢ εἰς τοὺς ἑαυτῶν πόρους: q. l. sic exp. Compressilia sunt ea, quæ possunt in suas ipsorum inanes partes aut in suos ipsorum meatus coire: ut spongia, lana, cera, caro. [Theophr. Fr. 7, 8. * Ἀπίεστος, Aristot. Meteor. 4, 9. p. 107. Sylb.] Πιεστὴρ, ῆρος, ὁ, Prelum, Torcular, [Gl. Prelum.] Πιεστήριον, τὸ, idem: seu, τὸ ἔκθλιβον, ut Suid. exp., Tormenti genus ap. Synes. (201.) ubi exp. Prelum pressorium. Vide Δακτυλήθρα. [Diosc. 4, 76.] Πίεστρον, τὸ, idem. Item, Instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum, Gal. Lex. Hippocr. Θλάσιν, τὸν ἐμβρυοθλάστην· ὅπερ καὶ π. καλεῖται.

[* "Ἀναπιέζω, Hippocr. 807." Wakef. Mss. * Ἀναπίεσμα, J. Poll. 4, 127. 132. * Ἀναπιεσμὸς, Erot. v. Ἀνακωχή.] Ἀντιπιέζω, Vicissim premo, Prementem vicissim premo. Budæo Impressionem facio vicissim, e Polybio afferens, Λοιπὸν ἀντιπιέσωσιν οἱ φαλαγγῖται τοὺς καθ' αὑτούς. Item pass. Ἀντιπιεσθῶσιν ὑπὸ τούτων. Ἀποπιέζω, Exprimo, [Theophr. C. Pl. 6, 7, 3. Fr. 11. Ἀποπίεσμα, τὸ, Retrimentum ab expresso succo reliquum, Id unde succus s. liquor expressus fuit, Quod post expressionem succi remanet, ut vinacia. Idem cum πίεσμα et ἐκπίεσμα. ["Ad Mœr. 357." Schæf. Mss. * Ἀποπίεσις, Theophr. Fr. 3, 11. 58. 7, 7. * Διαπιέζω, Gl. Interpremo, Lucian. Lexiph. 11. "Ad Charit. 328." Schæf. Mss.] Ἐκπιέζω, Exprimo, Premendo expello, Plut. (9, 741.) Ἂν γὰρ τὸ λευκότατον ἐμβάλῃς ἔριον εἰς ὕδωρ, ἢ ἱμάτιον, ἀναφαίνεται μέλαν, καὶ διαμένει, μέχρις ἂν ὑπὸ θερμοῦ ἐξικμασθῇ τὸ ὑγρὸν, ἢ τισι στρέβλαις καὶ βάρεσιν ἐκπιεσθῇ, Dum humorem calor arefecerit, aut preli tormentum pondusve expresserit, ["Fischer. ad Anacr. p. 16." Schæf. Mss. Aristoph. Eip. 1136. ξύλα ἐκπεπιεσμένα, sed cf. Schol. et Hermann. de Metris Gr. p. 361.] Ἐκπίεσμα, τὸ, Id quod expressum est, Succus s. Liquor expressus, Gal. de LL. Aff. 2. Δαφνίδων ἐκπίεσμα, pro quo Dioscor. πίεσμα, ut supra docui, ubi et Plinii interpr. ascripsi. Item, Retrimentum et reliquiæ succi expressi, Fæx et veluti stercus succi expressi, Quod post expressionem remansit, i. q. πίεσμα, ἀποπίεσμα, μάγμα, Diosc. 4, 160. de glande unguentaria, Τὸ δ' ἐκκυπείσης καὶ ἐκθλιβείσης αὐτῆς ἐκπίεσμα μίγνυται σμήγμασι, Tusæ et expressæ recrementum, Quod e tusa expressaque superest. Cels. 6, 5. dicit Myrobalani magma. Ruellius tamen l. c. vertit Tusæ et expressæ succus. || Fractura calvariæ in multas partes, in qua profundius fracta ossicula descendunt, et membranam cerebri comprimunt, Gorr. Quæ desumta sunt e Defin. Medic., quæ Galeno ascribuntur, Ἐκπίεσμα, ἐστὶν ὀστοῦ πολυμερὴς διακοπὴ, μετὰ τοῦ τάσιν δρᾷν τῶν ὀστῶν, εἰς τὸ βάθος ὑποκεχωρηκέναι καὶ θλίβειν τὴν μήνιγγα. P. Ægin. 6, 9. ἐκπίεσμα speciem facit τῶν τῆς κεφαλῆς καταγμάτων, sic definiens, Ἐκπίεσμα δέ ἐστι πολυμερὴς τοῦ ὀστέου διαίρεσις, μετὰ τοῦ τὰ κατεαγότα ὀστάρια ὑποκεχωρηκέναι κάτω πρὸς τὴν μήνιγγα. Sed in illo Gal. l. SCRIPTUM Ἐκπίασμα: quod si mendosum non est,

A deducemus AB Ἐκπιάζω posito pro Ἐκπιέζω, sicut πιάζω pro πιέζω. Ibid. illa duo verba, τάσιν δρᾷν, mendo non carent, et forsan e Paulo pro eis reponendum τὰ κατεαγότα. ["Ἐκπίεσμα, Cocchii Chirurg. p. 4. 16." Kall. Mss. "Phryn. Ecl. 180. Casaub. ad Athen. 114." Schæf. Mss. Vide Ἐμπίεσμα.] Ἐκπιεσμὸς, Expressio, Aristot. de Mundo, Ὄμβροι γίνεται κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους, Imber fit expressione nubis. || Dicitur etiam, ut tradit Gorr., Totius oculi prolapsus extra cavitatem suam. Sic enim oculi aliquando exprimuntur ut prominentes permaneant. Avicenna Oculi exitum et egressionem vocat. Differt ἀπὸ τῆς προπτώσεως, quod in hac, uvea tantum tunica, in illa totus oculus foras erumpat. Id malum intellexit Cels., cum ait, nonnunquam ingentem inflammationem toto impetu erumpere, ut oculos sua sede propellat. Contingit et iis qui strangulantur, ut scribit Aët., et in athleticis certaminibus, et feminis quæ in partu præ dolore vehementius distenduntur, aut e magnis fluxionibus quæ a capite im- B petu descendunt. ["Ἐκπιεσμὸς, * Ἐκπιασμὸς, Matth. ad Gloss. min. p. 33." Schæf. Mss.] Ἐκπίεσις, Expressio, i. q. ἐκπιεσμὸς, ex Aristot. autem de Part. Anim. 4. Λῆψις καὶ ἐκπίεσις, pro Comprehensio et compressio. Ἐκπιεστὸς, Expressus, Qui exprimi potest. At e Probl. Aristot. ἐκπιεστὰ ξύλα, pro Lignei cunei, Gaza. [Vide Ἐμπιεστός. * Ἐκπιεστὴρ, unde] Ἐκπιεστήριον, τὸ, Id quo aliquid exprimere possumus, Prelum, Torcular, J. Poll. 10. citat ex Aristoph. numerans inter σκεύη τὰ περὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἐσθήτων. Et forsan fuit Prelum quo fullones humorem e vestimentis lotis exprimebant. [* Συνεκπιέζω, Gl. Premo. * Συνεκπιεστέον, Geop. 3, 7, 1. * Ἐμπιέζω, Themist. Or. 2. p. 39. Hippocr. 272. ult. * Ἐμπίεσμα, Chirurg. Vet. p. 98. Gal. et P. Ægin. p. 249. ubi perperam legitur ἐκπ., quod vide. * Ἐμπιεστὸς, Aristot. Probl. 16, 8. ξύλα, Edd. ἐκπιεστὰ, sed Cod. Par. rectius ἐμπ. Vide Ἐκπιεστός. * "Ἐπιπιέζω, Brunck. Apoll. Rh. 235. (3, 1335.)" Schæf. Mss. * Ἐπιπιεσμὸς, Galen. 8, 19.] Καταπιέζω, Deprimo, C Opprimo, Comprimo, [Gl. Deprimo, Presso.] Καταπίεσις, ἡ, Depressio, Compressio, Oppressio. [* Παραπιέζω, unde * Παραπιεσμὸς, Chirurg. Vett. 101.] "Περιπίσματα, τὰ, Vinacei s. Vinacea, etiam Fraces, " h. e. Ea quæ vino oleoque expresso supersunt: " quam in uvis Brisam vocat Colum. Scribit Schol. " Aristoph. (N. 45. Ἱππ. 803.) στέμφυλα proprie " dici τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαῶν: περιπίσματα autem, τὰ ἐκ τῶν σταφυλῶν ἀποπιεζόμενα: sed reperiri hæc vicissim etiam usurpata, στέμφυλα sc. ἐπὶ τῶν σταφυλῶν, περιπίσματα vero ἐπὶ τῶν ἐλαῶν. " Apud alios vocabuli hujus nulla mentio." [Ernesti censet aut leg. περιπιέσματα, a * Περιπιέζω, aut * Παριπίσματα, a * Παριπίζω. Conjectum est etiam * Περιπτίσματα. * Προσπιέζω, Gl. Appremo, Æsch. Cho. 299. Hippocr. 406, 35.] Συμπιέζω, Comprimo, Exp. etiam Opprimo. ["Xen. Ἀπ. 3, 10, 7. in statuis τὰ ὑπὸ τῶν σχημάτων—συμπιεζόμενα καὶ τὰ διελκόμενα. In Lexx. caret auctoritate. Sed Grammius præter h. l. attulit Aristot. Probl. 11, 44. Συμπιέζεσθαι ἀναγκαῖον τὰς ἀκοὰς διασπωμένου τοῦ σώμα- D τος, et e Dione Cassio 36. p. 24. Συμπιέζετο τὰ μέσα." Lex. Xen. * Συμπιεσμὸς, Sext. Emp. adv. Matth. 9, 82. "Nicet. Eugen. 6, 182." Boiss. Mss. * Συμπίεσις, Compressio, Plato Cratylo 3. p. 319=427.] Ὑποπιέζω, Supprimo. Suid. exp. ἐκθλίβω, i. e. Exprimo, Elido. Alii etiam Vexo. ["Ad Lucian. 1, 461. Wakef. S. Cr. 5, 121. Ὑποπιέζω, * Ὑποπιάζω, Phryn. Ecl. 206(=461. Lob.) T. H. ad Plutum p. 403." Schæf. Mss.]

Πιάζω, Dorice pro Πιέζω dici tradit Eust. Unde ap. Hes. Πιαζόμενος, θλιβόμενος. Synonyma enim sunt πιέζειν et θλίβειν. Apud Herod. (4, 11.) Πιασθεὶς πολέμῳ, Bello pressus, vexatus. || Exp. etiam Injecta manu premo, Prehendo, Comprehendo, Corripio, Act. 3, (7.) Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε, Prehensum dextra manu excitavit. Frequens ap. Jo. 7, (30.) Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι: 10, (39.) Ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι: 11, (57.) Ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστιν, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν. Pro

quibus Matth. et Marc. Ἐζήτουν πῶς αὐτὸν δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτείνωσιν. Itidem Paul. 2 ad Cor. (11, 32.) Πιάσαι με θέλων. Pisces quoque et belluas πιάσαι dicuntur, qui capiunt. Jo. 21, (3.) Ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδὲν, Nihil ceperunt, de Petro et quibusdam aliis Christi discipulis piscantibus, Apoc. 19, (20.) Ἐπιάσθη τὸ θηρίον. At VERBI Πιάω, sub quo nonnulla horum exemplorum posita fuere in VV. LL., nullum affertur exemplum. [" Πιάζω, Wakef. S. Cr. 3, 54. Valck. ad Herod. 285. Brunck. Aristoph. 1, 24. Πιαξῶ, Valck. ad Röv. 61. * Πίασμα, Bergler. Alciphr. 249." Schæf. Mss. " Eubulus, Comicus Poëta Atticus, ap. Athen. 108. δακτύλου πιάσματι, Pressu digiti." Schw. Mss. * Πιαστής, vide Στρουθοπιαστής. * Πιαστὴρ, unde * Πιαστήριον, Gl. Pressorium, ITEM * Πιατήριον, Heliod. in Stob. Ecl. Phys. 467. * " Ἀμφιπιάζω, Theocr. Epigr. 6. Ἀμφιπιάσω, Ἀμφιπιαξῶ, Valck. ad Röv. p. 61. Theocr. p. 296. * Ἀντιπιάζω, Wakef. S. Cr. 3, 56." Schæf. Mss. * " Ἀποπιάζω, Comprimo, Chrys. Hom. 117. T. 5. p. 760, 33. Τὸν πόκον ἀπεπίασεν, καὶ εὑρέθη λεκάνη μεστὴ ὕδατος." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Ἐκπιάζω, vide Ἐκπιέζω. " Thom. M. 708. Brunck. Aristoph. 1, 24." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐκπιασμὸς, vide Ἐκπιεσμός. " Diog. L. 10, 101." Wakef. Mss. Stob. Ecl. 661. Ἐμπιάζω, unde] " Ἐμπιασθὲν " γάλα, e Diosc. 2. pro Colostrum." [* " Ὑποπιάζω, Athan. 1, 825. 832. 9, 148. 327. Orig. c. Cels. 272. 404." Kall. Mss. " Matthæi Animadv. in IV Homil. Chrys., Witteb. 1795. 8. p. 9." Schæf. Mss. Vide Ὑποπιέζω.]

" ΠΙΘΗΞ, ET ΠΙΘΗΚΟΣ, Suidæ ἡ μιμὼ, Imitatrix " hominis simia: dicta, ut quidem ipse vult, παρὰ τὸ " πείθειν ἡμᾶς: malim ego παρὰ τὸ πείθεσθαι ὑφ' " ἡμῶν: nam, Plut. etiam teste (6, 190.) Ὁ πίθηκος " μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν, ἁλίσκεται συγκι- " νούμενος καὶ συνορχούμενος. Proverbia, Γέρων πί- " θηκος οὐχ ἁλίσκεται, nisi μετὰ χρόνου, et Πίθηκος ἐν " πορφύρᾳ, vide ap. Suid. ‖ Πίθηξ, teste Suida, παρά " τισιν est non solum ἡ μιμὼ, sed etiam ὁ βραχὺς ἀν- " θρωπίσκος, Parvulus, s. Brevis staturæ, Homuncio, " Pumilio." [" Πίθηξ, Jo. Mauropus in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 4=ad Marin. 133." Boiss. Mss. Salmas. in Solin. 267. " Toup. Opusc. 1, 358. Πίθηκος, Bergler. Alciphr. 139. Abresch. Lectt. Aristæn. 153. Toup. Opusc. l. c. Wagner. Alciphr. 2, 221. Jacobs. Anth. 9, 462. 10, 166. 222. Aristoph. Fr. 257. Γέρων π., Toup. Opusc. 1, 68. Π. ἐν πορφύρᾳ, 356. 2, 69." Schæf. Mss. Homo turpi facie, Schæf. ad Long. 385.] " INDE Πιθηκοειδὴς, Simiæ " similis, speciem gerens; Qui de simiarum genere " est, PRO πιθηκώδης: Aristot. (H. A. 1, 778.) Περὶ " τῶν πιθηκοειδῶν, De simiarum genere, Gaza." [Πιθηκώδης, Phot. Bibl. p. 100. " Aristot. Phys. Ælian. H. A. 691." Wakef. Mss. * Πιθηκόμορφος, Lycophr. 1000. " Bergler. Alciphr. 139." Schæf. Mss. * Πιθηκοφάγος. " Πιθηκοφαγέω, Simias come- " do, Simiis vescor," [Herod. 4, 194. * Πιθηκοφόρος, Lucian. 1, 614.] " Derivatum inde ET Πιθή- " κειος, q. d. Simiaceus, Greg. πιθήκειον βλέπειν, " Simiaceum tueri, Simiæ vultum exhibere spectan- " tibus: Εἰ μὴ καὶ λέοντα αἰτιῷτό τις ὅτι μὴ πιθή- " κειον βλέπει." [* Πιθήκινος, vide Τριπιθήκινος.] " NECNON Πιθηκίζειν ET Ὑποπιθηκίζειν, Simiam " imitari, agere, h. e. Adulari, s. Dolosis adulationi- " bus uti, Aristoph. Σφ. (1290.) Ταῦτα ἰδὼν, ὑπό τι " μικρὸν ἐπιθήκισα, Aliquantum simiam egi, et dolose " adulari cœpi." [" Πιθηκίζω, Phrynichus Bekkeri 34. Schol. Dem. de Cor. 323. Bekk." Boiss. Mss.] " Πιθηκισμὸς, Imitatio simiæ, Imitatio adulatoria, " Adulatio dolosa, qua sc. simiæ modo imitando " adulamur et capimus aliquem: unde exp. et μίμη- " μα, et θώπευμα et ἀπάτη. Aristoph. Ἱππ. (887.) " οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις." [M. Anton. 9, 37. I. q. πανουργία, Anecd. Bekk. 60.] " Διαπιθηκίσαι, " Suidæ est τὸ διαπαῖξαι, Colludere, Ludere inter " se: metaph. a simiis, quæ animal sunt φιλοπαι- " γμονέστατον." [* Ἐπιπιθηκίζω, Schol. Aristoph. Θ. 1133. * Πιθήκιον, Mathem. Vett. p. 9. " Jacobs.

A Anth. 10, 166. * Πιθηκιδεὺς, Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 47. Vide Ἀηδονιδεύς. * " Πιθηκιαῖος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 556." Boiss. Mss. * " Πιθηκοῦσαι, Jacobs. Anth. 11, 179. ad Diod. S. 2, 438. 449. Πιθηκοῦσσαι, Valck. Phœn. p. 370." Schæf. Mss.] " Dicitur ETIAM Πίθων pro πίθηξ s. πίθηκος, Pind. " καλός τοι πίθων παρὰ παισὶν ἀεὶ, Apud pueros simia " semper pulcra." [Sostratus Eustathii ad Od. K. p. 407. " Πίθηκος πίθων, ut κάνθηλος κάνθων, κάπηλος κάπων, Caupo, Cupo, Scal. ad Varron." Gataker. Mss.]

ΠΙΘΟΣ, ὁ, Dolium, Hesiod. Ἔργ. (1, 366.) Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, Μεσσόθι φείδεσθαι: q. l. a Plut. explicatur (8, 803.) Ἀρχομένου πίθου καὶ λήγοντος ἐμφορεῖσθαι. Pro λήγοντος πίθου autem dicit ibid. Ἀποδεοῦς τοῦ πίθου γενομένου. Idem Plut. de Orac. Pyth. Ἐπιμπλῶν πίθους. Lucian. (1, 801.) Ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκώς:
B (802.) Ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, Totum ebibere vini dolium. Vide alium his similem locum in Κρατήρ. Proverbiale autem est, Ἐκ πίθου ἀντλεῖν, pro Largiter promere quasi e pleno dolio: quomodo accipiunt et ap. Cic. De dolio sibi haurire. Theocr. 10, (13.) Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον, ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος. Sic ἐκ πηγῶν dixit Chrys. Et Athen. 11. ἐκ πελλίδος πίνειν. In Proverbium abiit etiam ὁ τετρημένος τῶν Δαναΐδων πίθος, Dolium Danaidum pertusum, quod frustra replere conantur. Aristot. Œcon. 1. Καὶ γὰρ τὸ κτᾶσθαι δυνατὸν χρὴ εἶναι καὶ φυλάττειν· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτᾶσθαι· τῷ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστὶ, καὶ ὁ λεγόμενος τετρημένος πίθος: Polit. 6. Ὁ τετρημένος γάρ ἐστι πίθος ἡ τοιαύτη βοήθεια τοῖς ἀπόροις, Lucian. (1, 803.) Ἐπιρρεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον, ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος, ubi sibi opponuntur Inexhaustus philosophiæ fons et inexplebile Danaidum dolium. De quo et Plaut. Pseudolo, In pertusum ingerimus dolium, operam ludimus. Sic Catull. Dolia virgineis
C idem ille repleverit urnis. Est item aliud Prov. Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, sub. μανθάνειν, In dolio figlinam discere: ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, καὶ ἀπτομένων εὐθέως τῶν μεγάλων καὶ τελείων, ὡς εἴ τις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειρεῖ, Hes. Quæ Proverbii istius exp. confirmatur h. Greg. l. in Apologia de Fuga, Τό γε παιδεύειν ἄλλους ἐπιχειρεῖν πρὶν αὐτοὺς ἱκανῶς παιδευθῆναι, καὶ ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ψυχαῖς ἐκμελετᾶν τὴν εὐσέβειαν. Utitur et Plato Lachete. Vide Erasm. Finguntur porro et δοιοὶ πίθοι κηρῶν ἔμπλειοι ἐν οὐρανῷ κεῖσθαι, ὁ μὲν ἀγαθῶν, ὁ δὲ φαύλων, Plut. περὶ Φυγῆς, ubi lege quæ de his disserit. Item Il. Ω. 527. Talis est et ὁ Πανδώρας πίθος, Hesiod. Ἔργ. 1, 94. ‖ Πίθοι numerantur et inter Species rerum in cœlo apparentium, Aristot. de Mundo, (4, 23.) Πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι φαντασμάτων ἰδέαι θεωροῦνται, λαμπάδες τε καλούμεναι, καὶ δοκίδες καὶ πίθοι καὶ βόθυνοι, κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα ὧδε προσαγορευθεῖσαι.
D Q. l. Bud. sic vertit, Complures item et aliæ rerum formæ cernuntur in cœlo apparentium, ut quæ faces, quæ trabeculæ, quæ dolia, quæ scrobes nuncupantur: omnia ab earum rerum similitudine appellata, unde nomina mutuata sunt. Hi πίθοι a Plin. APPELLANTUR Πιθῖται κομῆται: 2, 25. de cometarum generibus, Disceus suo nomini similis, colore autem, electro, raros e margine radios emittit. Pithites, doliorum figura cernitur, in concavo fumidæ lucis. Sed ibi quædam exempl. habent Pitheus, ut ibid. Disceus, Hippeus: quæ quomodo Græce scribenda sint, sc. AN Πιθεὺς, ET Δισκεὺς, ET Ἱππεὺς, AN Πίθειος, ET Δίσκειος, ET Ἵππειος, ambiguum est. Vide et Πιθίτης. [" Πίθος, Græv. Lectt. Hes. 549. Heind. ad Plat. Gorg. 159. Locus ubi π. conficiuntur, Act. Traj. 1, 208. Conf. c. λίθος, ad Lucian. 2, 69. Π. Δαναΐδων, Bergler. Alciphr. p. 10. Π. τετρημένος, Valck. Hipp. p. 261. Ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία, Heind. ad Plat. Gorg. 235. Πίθος, Πιθεὺς, Ruhnk. ad Schol. Plat." Schæf. Mss.]

Πιθοκοίτης, Qui in dolio cubat, ut ὑλῃκοίτης. Tale A erat Diogenis domicilium, de quo Lucian. (2, 5.) Ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν. Sed et alii in hujusmodi domiciliis vivebant tempore belli, aut exilii, aut similis calamitatis, ut locus Aristoph. in Πιθάκνῃ citatus indicat. Rursum ap. Lucian. (1, 549.) Diogenes, τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Aristoph. vero Schol. ETIAM Πιθοκοίτῃ usurpasse videtur pro Dolio in quo cubatur. Vide Πιθάκνη.

Πιθαύλης, ὁ, Pithaules, Utricularius, i. e. Qui tibia utitur quæ sua forma πίθον refert. Utrem Lat. vocant id tibiæ genus, pastoribus familiare. Seneca Ep. 10, 77. Pithaules bonus judicatur. Habet tibicen quoque Græcus et præco concursum. Vibiscus, Choraulas centum, etiam pithaulas centum. Utricularium autem dicit Suet. Nerone 54. Voverat proditurum se parta victoria ludis etiam hydraulam et choraulam et utricularium. UNDE Πιθαυλικὸς, Ad pithaulem pertinens: ᾄσματα, Cantica pithaularum, Cantica quæ utricularii solent modulari. Diomedes B l. 3. Quando enim chorus canebat choricis tibiis, i. e. choraulicis, artifex concinebat: in canticis autem pithaulicis responsabat. Sic enim reponit Brodæus pro Pyraulicis, quod in vulg. Edd. legitur. Erasm. autem in illo Senecæ l. annotat, in quibusdam exempl. scriptum fuisse Pytholaus; sed forte LEGENDUM Φυσαύλης, ab inflandis tibiis. [" Πιθαύλης, Phryn. Ecl. 66." Schæf. Mss.]

Πιθοίγια, τὰ, Doliorum apertiones; AT Πιθοιγία, ἡ, Doliorum apertio. Festum erat Bacchicum ap. Græcos, quale est quod in honorem S. Martini agitatur. Proclus exponens Hesiodi versus in Πίθος citatos, Ἐν τοῖς πατρίοις, inquit, ἐστὶν ἑορτὴ πιθοιγία, καθ' ἣν οὔτε οἰκέτην οὔτε μισθωτὸν εἴργειν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ οἴνου θεμιτὸν ἦν, ἀλλὰ θύσαντας, πᾶσι μεταδιδόναι τοῦ δώρου τοῦ Διονύσου. Itidem Tzetz. in eund. l. annotat, Ἐν ταῖς πατρίοις τῶν Ἑλλήνων ἑορταῖς ἐτελεῖτο καὶ τὰ ἀσκώλια καὶ τὰ πιθοίγια εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Et aliquanto post, sc. postquam exposuit quæ sint ἀσκώλια, addit, Ἡ δὲ πιθοιγία, κοινὸν ἦν C συμπόσιον, ἀνοίξαντές τε τοὺς πίθους, πᾶσι μετεδίδουν τοῦ Διονύσου δωρήματος. Sed ibi quædam Edd. perperam HABENT Πιθηγία, ET Πιθαγία, sicut et ap. Plut. mendose LEGITUR Πιθοινία, Symp. 3, 7. Τοῦ νέου οἴνου Ἀθήνῃσι μὲν ἐνδεκάτῃ μηνὸς κατάρχονται, πιθοινίαν τὴν ἡμέραν καλοῦντες. Rectius ap. Eund., Symp. 9, 10. Καὶ μὴν οἰνόν τε τὸν νέον οἱ πρωϊαίτατα πίνοντες, ἀνθεστηριῶνι πίνουσι μηνὶ μετὰ χειμῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡμεῖς μὲν ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀθηναῖοι δὲ πιθοιγίαν προσαγορεύουσι. Dicitur autem Πιθοιγία sing. num. fem. gen. [Gl. Vinalia,] et Πιθοίγια pluraliter ac neutraliter, ut Ἱερομηνία, et Ἱερομήνια, [" Bibl. Crit. 2, 3. p. 56." Schæf. Mss.]

Πιθώδης, Dolii figuram gerens. At πιθώδης βόθυνος, Scrobs dolii amplitudine.

Πιθίτης, ὁ, itidem Dolii formam imitans, Dolio similis: πιθῖται κομῆται, qui et πίθοι, ut supra ex Aristot. et Plin. docui. Sic et ap. Senecam leg. puto PRO Πιθίαι, quod vulg. habent Edd.: Nat. Quæst. 1, 14. Horum (ignium) plura genera conspiciuntur. D Sunt enim velut corona cingente introrsus ignes: cœli recessus est similis effossæ in urbem speluncæ: sunt pithiæ, cum magnitudo vasti rotundique ignis dolio similis vel fertur vel in uno loco flagrat. [Hoc sensu Schn. Lex. affert * Πιθεΐας, ὁ, e Procli Paraphr. Ptolem. 131.] FEM. Πιθῖτις, ιδος, ἡ, Quæ dolii figura est, formam repræsentat, Diosc. 4, 65. de sativi papaveris generibus, Ἡ δέ τις ἀγρία ἐγκαθημένην ἔχουσα τὴν κωδίαν, μέλαν σπέρμα, ἢ καὶ π. ὀνομάζεται, ὑπ' ἐνίων δὲ ῥοιάς. Dicitur igitur πιθῖτις μήκων, Papaver sylvestre s. erraticum, Rhœa alio nomine appellatum.

[* " Πίθιον, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.]

Πιθάριον, τὸ, Doliolum, Hes. in Φιδάκνη, ut videbis in Πιθάκνη. [* Πιθίσκος, Plut. Camillo 20. e Coraii emend.]

[* Πιθὼν, Gl. Doliarium: * Πιθεὼν Torcular, Cella vinaria.]

Πιθάκνη, ἡ, Doliolum, ὁ μικρὸς πίθος, Hes. Suid. Πιθάκναι erant et Pocula quædam dolii figura, vel e ligno, vel e terra figlina; nam et ex Herod. affertur Ἐς πίθους κεραμέους, pro In fidelias fictiles: et Prov. illud, Ἐν πίθῳ κεραμείαν, a figulis manavit. Athen. (483.) de Lacedæmoniis, Κατὰ τὰς ἑορτὰς ἔν τε τοῖς ἐπινικίοις καὶ τοῖς γάμοις τῶν παρθένων πίνουσιν ἐκ κεραμέων ποτηρίων, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις συμποσίοις καὶ φιδιτίοις, ἐν πιθάκναις. Aliquanto post (495.) ubi de Πελίκῃ sermo est, affert hunc Ionis locum, Ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὄλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε, ubi videtur potius accipi pro Vase in quo vinum ferebatur in cœnaculum, et e quo illud promebant in ὄλπας, quod poculis infunderent; ibi enim Athen. scribit ὄλπαις usos fuisse πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν, Ion autem solitos fuisse haurire ἐκ πιθακνῶν. Nisi malis accipere pro Doliolo in cella vinaria reposito, unde vinum promitur in ὄλπας. Utitur hoc vocabulo Aristoph. Πλ. (546.) ἀντὶ δὲ μάκτρας Πιθάκνης πλευρὰν ἐῤῥωγυῖαν, ubi Schol. annotat πιθάκνη forma dimin. dici, ut πολίχνη. Suid. tradit ab eod. Aristoph. πιθάκνας dici τοὺς ἐρήμους τόπους, subjungens, διὰ γὰρ τὸν πόλεμον ἐν σπηλαίοις ᾤκουν οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν: vett. autem pro Πιθάκνῃ DICERE Φιδάκνη. Idem fere annotat Schol. ap. Aristoph. Ἱππ. (792.) τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισι, Καὶ γυπαρίοις. Sed nihil vetat hic in propria signif. πιθάκναις accipere pro Doliolis, in quibus propter bellum habitare necesse erat, τῇ σπάνει τῶν οἰκημάτων: cujus rei exempla vide in Πιθοκοίτης: ideoque ea exp. simplicior est, qua πιθάκναις reddit, μικροῖς πίθοις, πιθοκοίταις. Ipsum etiam Φιδάκνη Hesychio est πιθάριον μικρὸν, στενὸν, Doliolum angustum. [" Πιθάκνη, Mœr. 392. et n., Valck. Phœn. p. 479." Schæf. Mss. Demosth. 871. Phot. Φιδάκνας· πιθάκνας· Δημοσθένης. J. Poll. 10, 74. affert Φιδάκνη et * Φενακνὶς pro ὑδρία.] " Πισάκνα, Hesychio πιθάκνη," [Laconice, " ad Mœr. 393." Schæf. Mss.] " AT Πισάκνιον, περιστόμιον." " Πυθάκνη, perperam ap. Diosc. scriptum legitur pro " πιθάκνη. SIC Πυθανάγκη perperam ap. Cic. pro " πειθανάγκη." A Πιθάκνη autem est DIMIN. Πιθάκνιον itidem pro Doliolo, s. Poculo parvo figuram dolioli habente, Athen. (28.) ex Eubulo, Κνίδια κεράμια, Σικελικὰ βατάνια, Μεγαρικὰ πιθάκνια. Hesychio vero Πιθάκναι et Πιθάκνια sunt non solum οἱ μικροὶ πίθοι, sed etiam αἱ σηπίαι. [" Ad Mœr. 392. Bergler. Alciphr. 311. ad Lucian. 2, 332. * Πίθαξ, Toup. Emendd. 2, 73. * Πιθάκιον, ibid. Bergler. l. c." Schæf. Mss.]

ΠΙΚΡΟΣ, Amarus: cui opp. γλυκὺς, Dulcis. Plut. ad Col. Γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ θαλλός: Symp. 5. Περὶ τῶν σύκων διηπορήθη, τί δή ποτε πίων καὶ γλυκὺς οὕτως καρπὸς ἀπὸ δένδρου φύεται πικροτάτου: 1. ex Hom. ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ διατρίψας ὀδυνήφατον. Sic Idem πικρὸν φάρμακον et πικρὰ χολὴ dicit in suo περὶ Ἀοργ. libello, Οἱ ἰατροὶ πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν. Apud Eund. πικρὸν βρῶμα, Cibus amarus, amari saporis: item πικρὸς χυμὸς, Succus amarus: quod vide in Ἥδυσμα. Item πικρὸς τῇ γεύσει, Gustu s. Gustatu amarus, Diosc. Ἔμπετρος ἐν παραλίοις καὶ ὀρεινοῖς φύεται, ἁλυκὸν τῇ γεύσει, τὸ δὲ προσγειότερον, πικρότερον. Quæ Plin. sic vertit, Nascitur in montibus et maritimis, fere in saxo: quo propius mari fuerit, minus salsa est: quo longius magisque terrena, amarior sentitur. Quamvis vero proprie de sapore dicatur, Hom. tamen odori etiam tribuit, Od. Δ. (406.) Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμὴν, de phocis: de quibus paulo post, Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμὴ, ubi etiam nota ὀδμὴ cum masculinis copulatum. Transfertur ad alia quoque. Dicitur enim aliquoties ap. Hom. πικρὸς ὀϊστὸς, Telum amarum, ut Lat. Mors amara. Item verba s. dicta πικρὰ, ut Horat. Sermo amarus, Ovid. Dicta amara, Monitus amarus. Isocr. Symm. Πικρότατα καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσαντα παραλείψω. Et πικρὸν εἰπεῖν, Dictu amarum, Dem. (16.) Μὴ λίαν πικρὸν εἰπεῖν ᾖ. Sic Synes. Ep. 138. Εἰ μὴ πικρὸν εἰπεῖν ᾖ, Si amarum dictu non sit. Necnon ἀπομνημονεύματα πικρὰ, Plut. Lycurgo p. 95. meæ Ed. Ἃ δὲ τῶν πικρῶν ἔφην ἀπομνημονευμάτων οὐκ ἀμοιρεῖν χάριτος, τοιαῦτ' ἐστί. Sed et

quod ab aliquo fit, dicitur πικρὸν, Athen. (225.) ex Alexide, Ταῦτ' οὐχὶ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; Ipsa bile amariora. Sic πικρὸν πολίτευμα, Dem. (262.) Βάσκανον καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδέν ἐστι πολίτευμα ἐμόν. Homo etiam aliquis πικρὸς dicitur, et πόλις πικρά. Itidem Terent. Amaræ mulieres sunt, non facile hæc ferunt. Et Cic. Amariorem me facit senectus: stomachor omnia: ut πικρὸς i. propemodum hic sit q. πικρόχολος. Amarulentus quoque a Gell. sic usurpatur. Aristot. Eth. 4, 5. Οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται· κατέχουσι γὰρ τὸν θυμόν: Rhet. 1. Ὁ δ' ὀξύθυμος, διὰ ὀργὴν, ὁ δὲ πικρὸς, διὰ τιμωρίαν. Isocr. Panath. Τήν τε πόλιν τὴν Σπαρτιατῶν ἐπιδείξειν περὶ τὰς πράξεις τὰς προειρημένας πολὺ πικροτέραν καὶ χαλεπωτέραν τῆς ἡμετέρας γεγενημένην. Necnon πικρὸς orator, cujus oratio amara est, Amarus in reprehendendo. Quo pertinentia quædam vide et in Πικρία. || In VV. LL. annotatur Plin. 21, 19. πικρὸς ap. Theophr. H. Pl. 7, 12. vertisse Asper. || Macedones vero pro Πικρὸς DICUNT Βικρὸς, SICUT Βατεῖν, ITEM Βίλιππος ET Βαλακρὸς ET Βερονίκη, pro Πατεῖν, Φίλιππος, Φαλακρὸς et Φερονίκη, Plut. Hellen. 522. meæ Ed.(=7, 174.) || Πικρὰ Pharmaci nomen, vide Ἱερά. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 44. Valck. Phœn. p. 352. Hipp. p. 251. Steinbr. Mus. Tur. 1, 284. Abresch. Lectt. Aristæn. 337. Lennep. ad Phal. 28. 116. ad Herod. 61. ad Charit. 467. 711. Eur. Iph. A. 955. Musgr. Tro. 344. Wakef. Herc. F. 484. Alc. 1090. Phil. 254. S. Cr. 3, 131. 5, 129. 155. Georg. 58. Abresch. Æsch. 2, 17. Jacobs. Anim. 182. Anth. 8, 345. 9, 329. T. H. ad Plutum p. 297. Bion p. 336. Valck., ad Soph. Aj. p. 585. Erf. Conf. c. λυπρὸς, Murator. Anecd. Gr. 115.: cum μικρὸς, Jacobs. Anth. 9, 34. T. H. ad Plutum p. 297. Πικρὸν ὄψει, Minandi formula, Brunck. Aristoph. 1, 129. 2, 178. Πικραὶ λίμναι, ad Diod. S. 2, 198." Schæf. Mss. Aristot. Nicom. 4, 11. Philostr. p. 30. Χώρα πικρὰ ἐμφυτεῦσαι, 388. Τὴν ὀφρὺν πικρός. * Πίκρα, Antidotum, Alex. Trall. 1. p. 26. * " Πικρόνους, Musgr. Heracl. 416." Schæf. Mss. * Πικροποιὸς, Eust. Il. K. p. 746, 23. " Const. Manass. Chron. p. 55. 111." Boiss. Mss. " Schol. Il. E. 278. Schol. Opp. 'A. 1, 559." Wakef. Mss. * " Πικρόποτος, Const. Manass. Chron. p. 81. * Πικροφόρος, * Πικρόφρουρος, 80." Boiss. Mss. * Πικρόφυλλος, Pisid. Opif. 410. * Πικρόχυμος, Theod. Prodr. Ep. p. 13. " Tzetz. Exeg. in Il. 108, 25." Schæf. Mss. * Πικρώδης, Æliani Fragm.]

" Ἄπικρος, Non amarus, Amaritudinis expers," [" Jacobs. Anth. 8, 337. Eldik Suspic. p. 27." Schæf. Mss. * Ἀρίπικρος, Valde amarus, Hesych. Phav. 119.] Βαθύπικρος, Qui amaritudine sua in ima penetrat, Summopere amarus. Βαθύπικρον a summa amaritudine dicitur a quibusdam Absinthium, Diosc. 3, 26. Ἀψίνθιον, βαθύπικρον, γνώριμος ἡ πόα. Ubi puto leg., οἱ δὲ βαθύπικρον, subaudiendo καλοῦσι, ut passim ap. eum videre est. Sic enim et Ruell. Absinthium, aliqui Bathypicron: herba vulgo cognita. [* Διάπικρος, Diod. S. 2. p. 92, 36.; 19. p. 724, 26.] Ἔκπικρος, Amaritudine modum excedens, Vehementer amarus. Apud Aristot. vero ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, Gaza reddit, Alvus amara secedit: Probl. Χολή τε προσίσταται αὖθις πολλάκις, καὶ ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, καὶ φλέγμα ἁλμυρὸν γίνεται. [" Cattier. Gazoph. 74." Schæf. Mss.] " Ἔμπικρος, In " quo amaror est, Amarulentus," [" Casaub. ad Athen. 60. Villois. ad Long. 54." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 80. Diosc. 2, 148." Boiss. Mss.] " Ἐπίπικρος, Ad amaritudinem vergens, " Aliquid amaroris habens; Amaricans, Gaza ap. " Theophr." [Schneidero susp.] Κατάπικρος, Peramarus, [" Cattier. Gazoph. 80." Schæf. Mss. * Περίπικρος, Procl. Paraphr. Ptolem. 3, 18. p. 225. " Const. Manass. Chron. p. 62(=118.) Amat. 9, 61." Boiss. Mss.] " Πολύπικρος, Cui multum ama- " roris inest, Multum amarus," [Od Π. 255. * Πολυπίκρως, Phav. Lex. 615. Eust. 1801, 35. * Ὑπέρπικρος, Æsch. Pr. 943.] Ὑπόπικρος, Subamarus, Aliquantum amarus, [Etym. M.]

Πικρῶς, Amare: accipitur tam in metaph. quam

A propria signif. Plut. Coriol. Ἀπεκρίνατο π. ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρὸς ὀργὴν ὧν ἔπαθε. Item πικρῶς ἐξετάσαι, Dem. (26.) Οὐ γάρ ἐστι π. ἐξετάσαι τί πέπρακται τοῖς ἄλλοις. Sic (315.) Ἐξετάσωμεν τοίνυν παράλληλα τά σοι καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα πράως, καὶ μὴ π. Item π. ἔχειν πρός τινα, ut δυσκόλως. Idem Dem. 242(=583.) Παρὰ τἀδικήματα ὀργίλως καὶ π. καὶ χαλεπῶς ἔχοντες. Sic Idem pro Cor. Κελεύων ὑμᾶς ἐμοὶ π. ἔχειν. [Abresch. Add. ad Aristæn. 133. Lectt. 135. 337. Jacobs. Exerc. 1, 80. Wakef. Alc. 1090. T. H. ad Plutum p. 297. Π. καὶ ἁπλῶς, Demosth. 599, 14." Schæf. Mss. Philostr. 260. Π. ἐξετάζειν. * " Πικροτέρως, Jo. Climac. p. 11." Boiss. Mss. Schol. Eur. Med. 500. Πικρότατα, adv., Dio Cass. 188.]

Πικρότης, ητος, ἡ, Amaritudo, Amarities, Amaror, Plut. (8, 471.) Ἡ τῶν ἀμυγδάλων πικρότης. Aliud exemplum ex Eod. habes in Ὀξύνης. Alex. Aphr. Probl. 2, 70. τὴν πικρότητα ait oriri e siccitate et calore pleniore. [" Ad Herod. 61." Schæf. Mss.]

Πικρία, ἡ, idem. Metaphorice plerumque capi-
B tur, ut et Lat. vocab. Amaritudo, ap. Plin. Ep. Questus Senecionem non advocati fidem, sed inimici amaritudinem implesse. Sicut enim πικροὶ dicuntur non solum Quorum mores injucundi sunt ac velut amari, sed etiam Qui odio vindictæ cupido exasperantur, ita et πικρία. Fortasse autem et Amarulentia dici hac signif. possit. Dem. (580.) Τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνοιαν, Plut. Coriol. (15.) Μεστὸς πικρίας πρὸς τὸν δῆμον, Plenus amara ira, qua adversus populum exasperatus erat. Idem, Οὐκ ἄν μοι δοκοῦσι τὴν Δημοσθένους ἀμβλῦναι πικρίαν. Deut. 29, (18.) Μή τίς ἐστιν ἐν ὑμῖν ῥίζα ἄνω φύουσα ἐν χολῇ καὶ πικρίᾳ. Quo allusit Auctor Epistolæ ad Hebr. 12, (15.) Ἐπισκοποῦντες μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ, Ne qua radix amara suppullulans obturbet, qua sc. Deus possit πικραίνεσθαι: ad Ephes. 4, (31.) Πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν. Duplicem vero faciunt πικρίαν, unam τῶν ὀξυχόλων, qua animus facile exasperatur, et ira exardescit: alteram, τῶν μνησικακούντων. De priori vide
C l. Plut. quendam in Δυσκολία citatum: ad quem hæc quoque pertinent. Theocr. (1, 17.) de Pane, ἐντί γε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Athen. 9. de Anaxandride Comico, Πικρὸς ὢν τὸ ἦθος: mox dicit, Δυσκολαίνων τοῖς θεαταῖς διὰ τὸ ἦθος: ut idem propemodum sit πικρὸς et δύσκολος, i. e. Morosus, licet Plut. in l. ad quem remisi, diversa vitia esse innuat πικρίαν et δυσκολίαν, ambo tamen orta ἐκ συνεχείας τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ προσκρούειν πολλάκις. Ad alteram πικρίαν referunt, quod Aristot. Rhet. 1. dicit, Τὸν πικρὸν διὰ τιμωρίαν ἁμαρτάνειν, Amarum peccare eo, quod nimis ardeat sumendæ pœnæ desiderio: quod confirmat l. quem ex Ejusd. Ethicis citavi in Πικρός: itaque πικρὸν dici volunt Qui accepta injuria non facile placatur, sed diu μνησικακῶν simultatem gerit, ut Juno ap. Virg.: qui et hostem amarum eadem signif. dicit. Porro est et in verbis quædam πικρία. Plut. Lycurgo p. 94. meæ Edit. de Lacedæmoniis, Ἐδίδασκον δὲ τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χά-
D ριτι: quo respicit l. quem in Πικρὸς citavi. Pertinet huc quod Quintil. 8, 3. scribit, Est et amarum quiddam, quod fere in contumelia positum est: quale Cassii, Quid facies cum in bona tua invasero? h. e., cum te docuero nescire maledicere? Πικρῶν vero apophthegmatum exempla affert Plut. l. c., sc. p. 95. meæ Ed. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 43. Wakef. S. Cr. 5, 129." Schæf. Mss. * " Αὐτοπικρία, Amaritudo ipsa, Chrys. in Ep. ad Ephes. Serm. 16. T. 3. p. 840, 32. Μὴ γάρ μοι τὸν βαρύμηνιν εἴπῃς, καὶ μνησίκακον, καὶ αὐτοπικρίαν, καὶ * αὐτοχολήν." Seager. Mss.]

[* Πικρὰς, i. q. πικρὰ, Hesych. " Diosc. Notha 460." Boiss. Mss.]

Πικρὶς, ίδος, ἡ, Amara, Nomen herbæ, Plin. 19, 8. de lactucæ generibus, Pessimum autem genus, cum exprobratione amaritudinis appellavere Picrida. Exod. 12, (8.) Φάγονται τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὀπτὰ πυρὶ, καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων ἔδονται, Ubi sic redditur, Azymos panes cum lactucis agrestibus comedent. Sic et

Gaza ap. Aristot. H. A. 9, 6. interpr.: Diosc. certe 2, 166. *τὴν ἀγρίαν θρίδακα* dicit esse *πικρὰν τῇ γεύσει*, Gustui amaram. Theophr. *πικρίδα* videtur numerare inter *τὰ κιχωριώδη*: H. Pl. 7, 11. *Ὡσαύτως δὲ ἡ πικρίς· καὶ γὰρ αὕτη τῷ ἦρι ἀνθεῖ, καὶ παραπλήσια δι' ὅλου τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ· τῇ γεύσει δὲ πικρά· διὸ καὶ τοὔνομα εἴληφε.* Unde Plin. 21, 17. Amara aphace, et quæ Picris nominatur, et ipsa toto anno florens: nomen ei amaritudo imposuit. Hinc et illud Virg. esse volunt, et amaris intyba fibris. Gaza ibi vertit Amarago. Esse autem Cichorii s. Intybi speciem, Diosc. quoque testatur, 2, 160. *Σέρις δισσή· ὧν ἡ μὲν ἀγρία, πικρίς, ἡ καὶ κιχώριον καλουμένη.* Unde Plin. 20, 8. Seris, et ipsa lactucæ simillima, duorum generum est: sylvestris melior, deterior hyberna. || *Πικρὶς* dicitur etiam a quibusdam *τὸ ἀνδρόσαρκες*, ut e Diosc. tradit Gorr. [Schleusn. Lex. V. T. * " *Πικρίδον*, i. q. *πικρὶς*, vox sine dubio sequioris ævi, Geopon. 12, 1." Kall. Mss.]

Πικρίδια σῦκα ap. Athen. (78.) ubi videtur intelligere Ficus subamaras, Quæ picridem gustantibus referant. Fortasse autem et *πικρίδια* sine adjectione.

[* " *Πίκρια, τὰ*, dicitur Locus deserti, al. Mara, Athan. 2, 71." Kall. Mss.]

Πικρόω, Amarum reddo, Amarorem affero. Pass. *Πικροῦμαι*, Amarus fio, Amaresco, Pallad.: Alex. Aphr. *Τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται.* Contra *αἱ κυψέλαι φύουσαι πικραί, γλυκεῖαι γίνονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων*, Cassius Probl. || Exp. etiam Exacerbo. *Ἐκπικρόω*, i. q. *πικρόω*: nisi malis, Peramarum reddo, Extreme amarum efficio. Pass. *Ἐκπικροῦμαι*, Amarus reddor, Amaresco, *ἔκπικρος γίνομαι*, Aristot. Probl. *Μὴ ἀπτομένου δὲ τῆς ὁμιλίας τὸ περίττωμα ἐκπικροῦται καὶ ἁλμυρὸν γίνεται.* Et ap. Hippocr. *Στόμα ἐκπικρούμενον*, Os amarescens. [Theophr. C. Pl. 4, 2, 1. *Τὰ κάρυα ἐκπικροῦται*, 6, 7, 5. *Ὁ οἶνος παλαιούμενος ἐκπεπίκρωται.* * *Ἐκπίκρωσις*, Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 104, 33. * " *Ἐπιπικρόω*, Wakef. Alc. 1090." Schæf. Mss. " Amarum reddo, Diog. L. 538." Wakef. Mss.]

Πικρίζω, Amaresco, Amarorem refero, Amaro similis sum, [" Strabo 762. Clem. Alex. 893." Wakef. Mss.]

[* " *Πικράζω*, Amarore afficio, Orig. c. Cels. (154.) 159." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 63. 65. Amat. 3, 66." Boiss. Mss. Clem. Alex. Str. 8. p. 933=787. *Τὸ μέλι γλυκάζει τοὺς ὑγιαίνοντας, πικράζει δὲ τοὺς πυρέσσοντας.* * *Ἐκπικράζω*, Hippocr. 601. *Ἐκπικράζοιτο ἡ γλῶσσα.* * " *Παραπικράζω*, Jo. Climac. p. 8." Boiss. Mss.]

Πικραίνω, i. q. *πικρόω*, i. e. Amarum reddo, Amarorem concilio, Amaritudinem affero, Apoc. 10, (9.) *Λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν· ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι*, Amaritudinem afferet ventri tuo. Porro sicut *πικρὸς* metaph. capitur, ita et *πικραίνω* pro Exacerbo. Et pass. *Πικραίνομαι*, Exacerbor. Philo V. M. 3. *Εἰκότως ἐπὶ τοῖς ἀπειθέσι πικραίνεται*: 1. *Πάνυ πικρανθεὶς καὶ πληρωθεὶς ὀργῆς δικαίας*, Exacerbatus indignitate rei. Pro *πικραίνειν* quidam dixerunt Amaricare, ut, Ipsi amaricarunt Deum: pro Amara ira accenderunt vel exasperarunt. [" Dionys. H. 5, 66. 90. 154." Schæf. Mss. Demosth. 1464. Athen. 258. * " *Πικρασμὸς*, Const. Manass. Chron. p. 22. Amat. 1, 45." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * *Πίκρανσις*, * *Πικραντικὸς*, unde * *Πικραντικῶς*, Sext. Emp. adv. Math. 7, 367. Vide Schn. Lex. Suppl. * *Διαπικραίνω*, Exacerbo, Plut. 7, 792.] *Ἐκπικραίνω*, Exacerbo, Exaspero, [Clem. Alex. 841. * *Συνεκπικραίνω*, Una exacerbo, Plut. 7, 832.] *Ἐμπικραίνω*, q. d. Exacerbo in (aliqua re). Pass. *Ἐμπικραίνομαι*, Exacerbor et exasperor. Alii Infensus sum. [Herod. 5, 62.] *Προσεμπικραίνομαι*, q. d. Insuper exacerbor (aliqua re). Ex Herod. (3, 146.) *Προσεμπικρανέεσθαι Σαμίοις*, pro Sævire in Samios. Vel etiam Hostilem quandam amaritudinem in Samiis implere. [* *Ἐπιπικραίνω*, Hippocr. 394, 36. * *Καταπικραίνω*, Amarum facio, Eumath. 265. 381.] *Παραπικραίνω*, Ad amaram iram concito, Amara ira succendo et exaspero, Exacerbo, i. q. *παροξύνω* et *παροργίζω*, i. e. Ad iram incito, Irrito, ad Hebr. 3, (16.) *Τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν*, Exacerbarunt Dominum. [Schleusn. Lex. V. T.] *Παραπικρασμὸς*, Exacerbatio, ad Hebr. (3, 8.) *Μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ π., κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ*, Ne obdurate corda vestra, sicut in exacerbatione. [" Clem. Alex. 54. 126." Kall. Mss.]

ΠΙΛΟΣ, ὁ, Pileus, s. Pileum, Indumentum capitis e lana compactum, Hesiod. *Ἔργ.* (2, 164.) *κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν*, Athen. 6. *Πίλους τε ταῖς κεφαλαῖς περικείμεθα προβατείων δερμάτων δασεῖς*, Lucian. (2, 314.) *Διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἴ γε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο κ. τ. λ.*: ubi etiam nota *πίλους* fuisse e lana spissa s. crassa compactos. Aristot. de Gener. Anim. 5, 5. *Τὰς σκεπαζομένας τρίχας πίλοις ἢ καλύμμασι πολιοῦσθαι θᾶττον*, Pilos qui pileo aliove tegumento integuntur, citius canescere. Rursum Lucian. *Πίλους φοροῦντες*, Herod. (4, 23.) *Ἐπὰν τὸ δένδρεον περικαλύψῃ πίλῳ στεγνῷ*, Ubi arborem pileo spisso crassoque intexerit, ut Colum. de Arbor. 25. dicit contra frigus arboribus quasi pileolos induere. At *πῖλος χαλκοῦς*, Hesychio *εἶδος περικεφαλαίας*. Theophr. fem. quoque genere usurpavit hoc vocab., H. Pl. 4, 10. de fabæ Ægyptiæ foliis, *Ὧν καὶ τὰ μεγέθη πίλῳ Θετταλικῷ*: quibuscum cf. Diosc. in *Πέτασος* c. Idem plantis quoque *πίλους* tribuit, ut *πετάσους*, Quosdam quasi pileos et galeros; nam de faba Ægyptia, cui *πίλους* tribuerat, locutus, de loto subjungit, *Τούτου δὲ ἡ μὲν τοῦ καύλου φύσις ὁμοία τῇ τοῦ κυάμου· καὶ οἱ πέτασοι δὲ ὡσαύτως, πλὴν ἐλάττους καὶ λεπτότεροι.* || Alias *πῖλος*, in plantis dicitur Pilula quædam e laneis flocculis coacta, ut tradit ipse Theophr. H. Pl. 3, 8. de robore, *Φύει δὲ καὶ τὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον πῖλον· τοῦτο δ' ἐστὶ σφαιρίον ἐριῶδες, μαλακὸν, περιπυρηνίου σκληρότερον πεφυκός· ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς λύχνους.* Sic accipiendum videtur H. Pl. 4, 10. de faba Ægyptia, *Συντρίψαντι δ' ἕκαστον τῶν κυάμων φανερόν ἐστι τὸ μικρὸν*, (ita enim reponunt pro *πικρὸν*, accipientes pro Hilum,) *συνεστραμμένον, ἐξ οὗ γίνεται ὁ πῖλος.* || *Πῖλοι* dicuntur etiam *τὰ ἐξ ἐρίου πηκτὰ ἐνδύματα, ὥσπερ θωράκιά τινα, ὑπὸ τὰ στήθη*, ut Schol. Thuc. exp. 4, (34.) p. 133. *Οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα*: sed addit Idem, quosdam intelligere *τὰ ἐπικείμενα ταῖς περικεφαλαίαις*. Tale quid sunt Centones s. Centunculi: qua voce utitur Suid. in exponenda Græca. || *Πίλους* quidam accipiunt pro Tapetibus spissis, s. e lana crassa compactis, ap. Herod. 5. *Πίλους εἰρινέους περιτείνουσι*: ubi tamen Valla, Pilea lanea circumtendunt. Apud Xen. quoque *πίλων Μηδικῶν* Philelphus vertit Tapetorum Medicorum, K. Π. 5, (5, 2.) p. 84. *Ἀπαγαγὼν αὐτὸν τῆς ὁδοῦ ἔξω ὑπὸ φοίνικάς τινας, τῶν τε Μηδικῶν πίλων ὑποβάλλειν ἐκέλευσεν αὐτῷ, καὶ καθίσας αὐτὸν καὶ παρακαθισάμενος ἤρετο ὧδε.* Itidem Plut. Artax. (11.) *Τὸν ἐφίππειον πῖλον ἀποῤῥυέντα λαμβάνει.* || *Πῖλοι*, Socculi lanei, J. Poll. 2. *Ὁ δὲ Κωμικὸς Πλάτων καὶ ποδεῖα εἴρηκε τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους*: 7. *Ἃ δὲ ποδεῖα Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰητέον, εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλυντρα καλεῖ Αἰσχύλος*: 10. cum mentionem fecisset loci Plat. quem in *Πάγος* citavi, addit et hunc Cratini, *ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους πλεκτούς.* In ead. signif. Hesiod. *Ἔργ.* (2, 159.) *Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο Ἄρμενα δήσασθαι πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.* Latini hos *πίλους* Udones vocant, estque ap. Martial. de udone Cilicio hoc epigramma, Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti: Cyniphio poterit planta latere sinu. Apud JCtos vero legitur Odones, ut ap. Ulpian. Alia causa est odonum, quia usum calceamentorum præstant. || *Πῖλος* idem etiam significat cum *σφαῖρα* s. *πάλλα*, i. e. Pila, Eust. 1554. ubi et hoc affert e Suida exemplum, *Ἡ Λάρισσα σφαιρίζουσα πίλῳ, ὤλισθεν εἰς τὸν Πηνειόν.* || *Πῖλος* Suidæ est non solum *ὁ κόσμος περικεφάλαιος*, sed etiam *τὸ τάγμα*: unde, inquit, *ὁ πρῶτος πῖλος καλούμενος*, ut ap. Cæs. Qui superiore anno primum pilum duxerat. Sed id vocab. Latinum, non Græcum esse existimo. || Idem Suidas, *πίλοις* adjective

quoque exp. πιλητοῖς. Apud Hes. vero diverso accentu legitur Πιλοῖς, πιλωτοῖς. Item Πιλὸς κοχλιός. Ubi etiam NOTA Πιλός. [" Πῖλος, ad Charit. 199. Levesque in Thuc. II. ad fin. Eratt., Voss Mytb. Br. 1, 126. Toup. Opusc. 1, 359. Jacobs. Emendd. p. 15. Anth. 7, 73. 8, 118. 9, 40. 144. 428. 10, 133. ad Herod. 199. 291. Alciphr. 210. Toup. Emendd. 2, 465. Zeun. ad Xen. K. Π. 745. ad Lucian. 1, 281. 284. 467. Græv. Lectt. Hes. 571. Heyn. Hom. 6, 58. Phryn. Ecl. 72. Casaub. ad Athen. 134. Valck. Adoniaz. p. 343. 345. Mœr. 241. et n. Cassis, (Aristoph. Λ. 562.) Koppiers. Obs. 40. Conf. c. ῥόπαλον, ad Lucian. 1, 467." Schæf. Mss. Synes. Calvit. 81. Τὸ δὲ κράνος χαλκοῦν κρανίον ἐστὶν — ὡς ὄπισθεν σκευάζεται στοιχηδὸν διατεθεῖσαις θριξὶ μεταξὺ τοῦ πίλου καὶ τοῦ κράνους· ἐπεὶ τήν γε κυρτὴν ἐπιφάνειαν οὐδ' ἂν Ἥφαιστος ἐγκρατῆ τριχῶν ἀπεργάσαιτο: cf. Aristot. H. A. 5, 16. Livius 9, 40.]

[* Πιλοειδής, Stob. Ecl. 1, 27, 1. p. 554.] Πιλοποιός, Qui pileos conficit, e coactis lanis pilisve conficit pileos, ὁ τοὺς πίλους ποιῶν, Coactiliarius, quod sc. coactilia s. subcoacta conficiat. [J. Poll. 1. p. 101.] Πιλοποιϊκὸς, Ad coactiliarium pertinens. Πιλοποιέω, Pileos et coactilia conficio. [* Πιλοποιητής, Alex. Trall. 1. p. 4.] Πιλοποιητικὸς, i. q. πιλοποιϊκὸς, Ad coactiliarium pertinens. Πιλοποιϊκὴ s. Πιλοποιητικὴ κονία, inquit Gorr., Lixivium quo πιλοποιοὶ utuntur cogendis parandisque lanis. EST ENIM Πῖλος, τὸ ἐξ ἐρίου πηκτὸν ἔνδυμα, Indumentum e lana compactum, sive in subuculæ modum induatur, s. pro calceo pedibus aptetur, caloris causa, s. eo ut pileo caput contegatur, s. aliis usibus inserviat. NAM Πιλεῖν SIVE Πιλοῦν est Lanas cogere et compingere. UNDE Πίλημα deductum est, quod signif. Lanam coactam, cujusmodi ap. Gallos feltrum est. INDE ET Πιλητὰ κτήματα, Lanæ coactæ, quas JCti Coactilia appellant: a quibus ET οἱ Πιλοποιοὶ Latine Coactiliarii dici possunt. Ceterum eo in opere lanas aqua abluere oportet: quæ cum οἰσυπηραὶ, i. e. Succidæ, sint, non est dubium quin aliquam vim medicamentosam in aqua relinquant. Nam ut aqua quæ per cinerem aut calcem colata est, vim aliquam inde accepit, ita ea qua lanæ succidæ abluuntur: e quo perinde atque illæ, inter κονιῶν, i. e. Lixiviorum, genera censetur. Est autem prædita facultate digerendi atque incidendi, præsertim si additum est acetum, quod cogendis lanis quondam misceri solitum Plin. scripsit 8, 48. ubi de lanarum generibus disserit. Proinde strenuum est lactis coagulati remedium, ut habetur ap. Diosc. 6.: nec temere Gal. Meth. Med. 6. [Comp. Med. sec. Loca p. 303.] ab ea petivit remedium ad nervum punctum, in penuria alterius medicamenti, cum ægro forte vicinum πιλοποιὸν vidisset. Sic enim leg. est, per ι, non, ut Linacer, πηλοποιὸν, quem Figulum mare videtur interpretari. Quod tamen mirum est a nullo Græcorum Medicorum Interpr. animadversum fuisse, quod ubique ap. Diosc. Gal. et reliquos per η scriptum legeretur. Ac quamvis magna pars Medicorum eam in lixiviorum genere annumerent, κονίαν πιλοποιητικὴν s. πιλοποιϊκὴν appellantes, a multis tamen ὕδωρ πιλοποιητικὸν s. πιλοποιϊκὸν s. τῶν πιλοποιῶν vocari reperies: ab Aëtio vero (12, 42.) στακτὴν τῶν πιλωταρίων, cum nulla prorsus ipsius rei differentia. Hæc Gorr., qui etiam annotat, quamvis πηλὸς Lutum significet, neminem tamen Græcorum, eum, qui e luto aliquid fingit, APPELLASSE Πηλοποιὸν, sed vel κεραμέα, vel κοροπλάθον: neque enim lutum ipsum fingi, sed ex eo alia fieri ab artifice. Ego tamen, sicut πηλουργὸς et πηλοπλάθος a πηλὸς dicitur, sic etiam πηλοποιὸς quin dici possit non dubito. Vide et Κονία, T. 2. c. 338. et 339. ET Πιλοποιϊκὴ SIVE Πιλοποιΐα, Ars τῶν πιλοποιῶν, J. Poll. 7, 30. περὶ πιλοποιοῦ. [Vide Lobeck. Phryn. 820. et Schn. Lex. Suppl. v. Πηλοποιός.] Πιλοφόρος, Qui pileum gestat, [Crinagor. Epigr. 21. Dio Cass. 773. " Ad Mœr. 422." Schæf. Mss.] AT Πιλοφορικοὺς a Luciano (1, 859.) vocari scribunt Qui sunt ap. Scythas secundæ a rege dignitatis. [* Πιλοφορέω, Appian. B. C. 1, 65. " Jacobs. Anth. 9, 428." Schæf. Mss.]

A [*Ἔμπιλος, unde * Διέμπιλος, Lucian. Lexiph. 13. Διέμπιλον ἔχω τὴν κεφαλὴν, Schol. τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμένην. * " Πλατύπιλος, Schol. Soph. Œd. C. 306." Boiss. Mss. * Τετράπιλος, Suid. 1, 446. cf. not. Kusteri et Schol. Aristoph. 'A. 1081.]

[* "Ἐμπίλιον, Hes. v. Νακτός." Wakef. Mss. Braun. de Vestit. 2, 503. " Græv. Lectt. Hes. 574." Schæf. Mss.]

Πιλίον, τὸ, Pileolus: sæpe pro primitivo πῖλος, i. e. Pileus. Plut. in Tito Flam. de civibus Rom. a Tito exemtis servitute, Καθάπερ ἔθος ἐστὶ τοῖς οἰκέταις, ὅταν ἐλευθερωθῶσι, ξύρεσθαί τε τὰς κεφαλὰς καὶ πιλία φορεῖν. Sic et Plaut. Ut ego hodie raso capite calvus accipiam pileum. Rursum Plut. (7, 328.) de Nicomede, Τὴν κεφαλὴν ξυράμενος, καὶ πιλίον ἐπιθέμενος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαίων ἀνηγόρευσεν. Πιλίον a Suida exp. etiam Centunculus: quem secuti possumus ETIAM Πῖλος alicubi interpr. Cento: de quo vocab. vide l. quendam Cæsaris in Πιλητὸς c. [" Ad Lucian. 1, 284. ad Diod. S. 2, 625." Schæf. Mss.]

B Πιλίδιον, τὸ, i. q. πιλίον. Exemplum e Dem. habes in Περινοστέω: cui similia hæc sunt. Plato de Rep. 3. Πιλίδιά τε περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεὶς: Ovid. nec turpe putaris Pileolum nitidis imposuisse comis. Aristoph. 'A. (439.) Τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλήν. Ubi Schol. πιλίδιον EXP. Καμελαύκιον: quod vocab. recentioribus Græcis peculiare est, quamobrem dicit τὸ νῦν καμελαύκιον καλούμενον. Itidemque in Lex. meo vet. Πῖλος, τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον, ὃ πιλωτὸν φαμὲν ἡμεῖς, ἢ καμελαύκιον. In eod. meo Lex. καμελαύκιον derivatur παρὰ τὸ ἐλαύνειν καῦμα, quod etymon et ap. Suid. habetur, ap. quem SCRIPTUM Καμηλαύκιον, addentem etiam esse Ῥωμαίων τὴν λέξιν. Porro in VV. LL. habetur ETIAM Πιλάδιον, itidemque pro Pileolus. [" Πιλίδιον, Ruhnk. ad Rutil. 104." Schæf. Mss.] AT VERO Πιλαμὴν a Πῖλος fictum vocab. est, Plut. Numa (7.) p. 117. meæ Ed. Ἐκάλουν δὲ καὶ τοὺς προγενεστέρους Φλαμίνας, ἀπὸ τῶν περικρανίων πίλων, οὓς περὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι· πιλαμένας τινὰς ὄντας,

C ὡς ἱστοροῦσι. At paulo aliter Serv. ap. Virg. Æn. 8. in hæc verba, Lanigerosque apices, annotat, Flamines in capite habebant pileum, in quo erat brevis virga desuper habens lanæ aliquid: quod cum per æstus ferre non possent, filo tantum capita religare cœperunt; nam nudis penitus eos capitibus incedere nefas fuerat. Unde a filo, quo utebantur, Flamines dicti sunt, quasi Filamines. Verum festis diebus filo deposito, pilea necesse erat accipere. In Plut. autem l. NOTA Πῖλος περικράνιος dici ad ceterorum πίλων differentiam: ut περικράνιος πῖλος sit ὁ περιτιθέμενος τῇ κεφαλῇ, s. τῇ κεφαλῇ περικείμενος, Athen. Πιλίσκος, ὁ, Pileolus, i. q. πιλίον et πιλίδιον, Diosc. 3, 161. de lonchitide. Idem de aristolochia rotunda, Ἄνθη λευκὰ ἔχουσα οἱονεὶ πιλίσκους, Pileolos, Galericulos, Bud. [* Πιλάριον, Collyrium, Alex. Trall. 2. p. 133. 141.]

[* Πιλώδης, Ptolem. de Judic. Fac. p. 25.]

Πιλόω, Cogo s. Coacto more τῶν πιλοποιῶν, Constipo: cui opp. μανόω. Theophr. C. Pl. 3, 29. Ὁ δὲ

D χειμὼν πιλώσας καὶ καρκινώσας τὰς ῥίζας, σύμμετρον εἰς τὸ ἔαρ ποιεῖ τὸ μέγεθος: 5, 4. Οὐ δύναται συμπυκνῶσαι καὶ πιλῶσαι, Condensare et constipare. Paulo ante, Διὰ τὸ πιλοῦσθαι τῷ ψύχει. Peculiariter signif. Lanas cogo. [" Ad Charit. 251. Casaub. ad Athen. 135. Kuster. Aristoph. 238." Schæf. Mss. Ephippus Athenæi p. 65. Πιλοῦν τε πολλὰς πλεκτάνας ἐπιστρεφῶς; cf. 370. Aristot. H. A. 9, 25, 10. de polypode, Τὸ πλεῖστον γένος οὐ διετίζει· καὶ γὰρ φύσει συντηκτικόν ἐστι· σημεῖον δέ· πιλούμενος γὰρ ἀφίησι— καὶ τέλος ἀφανίζεται. Cf. Suid. et Schneid. ad Aristot. p. 178. De formis πιλόω, πιλέω, vide Schn. Lex. Suppl. et Ind. Theophr.] Πίλωσις, ἡ, Coactio et constipatio: qualis eorum est qui lanas cogunt, τῶν πιλοποιῶν. Utitur Theophr. C. Pl. 5, (8, 3.) Οἱ δ' ὡραῖοι χειμῶνες ἰσχὺν ἐμποιοῦσι τῇ π. καὶ πυκνώσει. Legitur et ap. J. Poll. 7, 30. περὶ πιλοποιοῦ, ubi videtur accipi pro Lanarum coactione. Πιλωτὸς, Coactus et constipatus. Peculiariter autem signif. E lanis coactus s. compactus: idem CUM Πίλινος,

i. e. Confectus e πίλῳ, h. e. Lana coacta: quod vocab. legitur ap. J. Poll. 7, c. 30. ubi περὶ πιλοποιοῦ. Apud eund. Poll. 6, c. 10. sic legitur, "Ὅτι δὲ καὶ πτίλοις τὰ κνέφαλα * ἐφήπλουν, Εὔβουλος ἐν Ἀγχίσῃ δίδασκει· καὶ πτερωτὰ καὶ πιλωτὰ προσκεφάλαια ὀνομάζουσι: ubi propter sequens πιλωτὰ putarim scr. πίλοις. Ac πίλους ibi accipio pro Integumentis τῶν κνεφάλων e lana coacta, s. pro Centonibus qui κνεφάλοις farciuntur; nam πῖλος non tantum Pileum signif., sed etiam Lanam crassam in quemvis alium usum coactam, ut in tapetes, in strata equi, in soccos, quorum hyberno tempore usus est: ut πιλωτὰ προσκεφάλαια sint Pulvinaria e lana coacta, s. οἷς ἐφήπλωνται πῖλοι: quæ etiam simpliciter πιλωτὰ nominantur. Sic enim in Lex. meo vet. LEGITUR, Πῖλος, τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήδειον, ὃ πιλωτὸν φαμὲν ἡμεῖς. SIN Πτιλωτὰ ap. J. Poll. legamus, significabit Plumatilia, Plumis farta, ut πτερωτά. [" Πιλωτὸς, ad Herod. 199. Τὸ π., Dionys. H. 1, 371." Schæf. Mss. * Πιλωτοποιὸς, Gl. Coactiliarius.] Πιλωτάριος, Coactiliarius, i. q. πιλοποιός. Vide Πιλοποιητικὸς, Κονία. [* " Καταπιλόω, Diod. S. 2, 2, 8." Boiss. Mss.]

Πιλέω, i. q. πιλόω: ita e πῖλος derivatum, ut φιλέω e φίλος, sicut in Lex. meo vet. annotatur. Exemplum habes in Πέταλον, ubi Suid. πιληθέντα exp. πυκνωθέντα. Item Epigr. μάζα ὕδατι πιληθεῖσα, Maza subacta aquà ac coacta in modum lanæ coactilis. Citat Bud. et hæc e Gal. Πεπίληται τὸ δέρμα καὶ πεπύκνωται. Item, Χάλασις τῶν συντεταμένων, χύσις τῶν πεπιλημένων. Peculiariter autem Πιλεῖν significat Lanam cogo et constipo. [Etym. M. 579. 661. " Casaub. ad Athen. 135. Toup. Opusc. 1, 461. Valck. Diatr. 195. Græv. Lectt. Hes. 574. ad Diod. S. 1, 188. Jacobs. Anth. 8, 118. 9, 48. 11, 177. Aristoph. Fr. 234. Dionys. H. 3, 1906. 5, 125." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 678. γαῖα ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα. " Subigo, Mollio plagis, Zenob. 3, 24." Wakef. Mss.] Πίλημα, τὸ, Lana coacta: ut Plin. Lanæ coactæ et per se vestem faciunt, i. q. πῖλος. Seu Cento, Centunculus. Gal. κ. Τόπ. 2. Lanam coactam πίλημα vocavit, et πτύγμα ἐρίου dixit, quod alibi στρόφιον ἐρίου: pro quo δίπτυχον ῥάκος, Meth. 10.: P. Ægin. 3, 27. σύστρεμμα ἐξ ἐρίων nominare maluit. Corn. Cels. 7, 26. Hapsum lanæ appellat. Diosc. 1, (68.) de amaracino oleo, Καὶ πρὸς τὰ νευρότρωτα ἐν πιλήμασιν ἀραιῶς βρεχόμενον καὶ ἐπιτιθέμενον, Gal. Meth. 12. Τῷ δὲ ὅλῳ κώλῳ περιελιττομένον πιλήματος ἐλαίῳ θερμῷ βεβρεγμένον: 8. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιτιθέναι τὸ πίλημα, Hapsum lanæ coactæ inducere atque imponere. Linacer vertit, Penicillum incingere: occasione forsan sumta ex eo quod sequitur, μὴ φερόντων τὴν ζώνην. Sed ibi ζώνην non pro Cinctu, verum pro Subligaculo accipiendum dicunt nonnulli. Item λημνίσκων πιλήματα pro λημνίσκοι πιληθέντες. Athen. (210.) et (540.) e Posidonio, de Antiochi splendore circa convivia, Μελιτήκτων καὶ στεφάνων ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ σὺν ἀνδρομήκεσι λημνίσκων χρυσῶν πιλήμασι, πλήθη. Idem Athen. (535.) Ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας, Confectus e lana purpurea in modum πίλων. Similem huic locum vide in Συμπιλέω. Alias pro Quavis re constipata in modum lanæ coactæ: ut Aristot. de Mundo, Cohærentes et spissas nubes (Lucano) συνεχῆ πιλήματα νέφους appellat. Ibid. Χάλαζα γίνεται ἐκ νιφετοῦ συστραφέντος, καὶ βρίθος ἐκ πιλήματος εἰς καταφορὰν ταχυτέραν λαβόντος, Grando fit e nive volutim contorta, libramentumque e compressu capiente ad celeriorem lapsum, Bud. Πίλημα sicut πῖλος capitur etiam pro Pileo, Indumento capitis e lana et pilis coactis, unde fastigiatos ac velut turritos pileos Strabo πιλήματα πυργωτὰ appellat. Suidæ πίλημα est περιφερὲς σκέπασμα: Hesychio ζώνη, μίτρα. [" Casaub. ad Athen. 135. Valck. Adoniaz. p. 344. ad Phœn. p. 291. Toup. ad Longin. 342. Opusc. 1, 359. Jacobs. Anth. 6, 176. 8, 118." Schæf. Mss. Hippocr. 268, 50. Vide Πιλητός. " Quævis res constipata, Joseph. 347, 38." Wakef. Mss. I. q. πῖλος, Pileus, Callim. Fr. 125.] Πίλησις, i. q. πίλω-
A σις. A Suida exp. πύκνωσις, in h. l. Τῶν ἀχθοφόρων ζώων διὰ τὰς π. οὐ σθενόντων τὰ πρὸς ἐδωδὴν παράγειν. Exp. non solum Densatio, sed etiam Coarctatio, Compressio. Gal. πίλησιν et πύκνωσιν diversa facit; utpote qui sic scribat, Τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δὲ π. τοῖς χέουσι. Proprie Lanarum coactio, ap. J. Poll. 7, 30. ubi περὶ πιλοποιοῦ. [" Philo J. 1, 385. Vox restituenda est Schol. Arat. 114." Wakef. Mss. Theophr. C. Pl. 2, 1, 4. 5, 8, 3. Plato de LL. 8. p. 849.] Πιλητὸς, i. q. πιλωτὸς, Coactilis, E lana coacta factus: ut πιληταὶ φοινικίδες, Purpureæ vestes e lana coacta. Apud Diod. vero S. (17, 115.), ubi narrat Alex. in funere Hephæstionis posuisse ἀνδριάντας καθωπλισμένους, καὶ ὅτι τοὺς μεταξὺ τόπους φοινικίδες ἀνεπλήρουν πιληταί, intelligunt Pilas purpureas, eo quod, teste Festo Pomp., pilæ fuerint effigies viriles et muliebres e lana, quæ in compitis suspendebantur, quod essent inferorum deorum, quos vocant Lares, quibus tot pilæ quot capita habitantium in compitis ponebantur:
B ut essent iis pilis et simulacris contenti, vivisque parcerent. Quin et illis sigillis atque imaginibus vestes circumponi solitas fuisse ajunt. Et πιλητὰ κτήματα dicuntur τὰ πιλήματα, s. πῖλοι, Coactilia s. Subcoacta: Cæs. B. C. 3. Atque omnes fere milites aut e subcoactis aut e centonibus aut e coriis tunicas aut tegmenta fecerant, quibus tela vitarent. Plato dicit π. κτήματα apponi solita fuisse ne πτώματα corpus læderent: qualia sunt Polluci, τὰ πιλωτὰ προσκεφάλαια, Pulvinaria tomentis farta, et πίλοις obducta: in Tim. 170. Ald. Τὴν δὲ σάρκα, προβολὴν μὲν καυμάτων, πρόβλημα δὲ χειμώνων, ἔτι δὲ πτωμάτων, οἷον τὰ πιλητὰ ἔσεσθαι κτήματα σώμασι μαλακῶς καὶ πράως ὑπείκουσαν. Item π. θώρακες, Thoraces e lana coacta: quo sensu Schol. Thuc. πῖλοι exp. Apud Suid. Φοροῦσι δ' ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς θώρακας π., ὧν τὰ κύτη ὑπάρχουσι στερρὰ, διὰ τὴν χρηστότητα τῶν πιλημάτων. Ex Aristot. πιλητὰ esse dicuntur ὅσα τῶν πιεστῶν μόνιμον ἔχει τὴν πίεσιν, Quæ cogi possunt, et coacta compressaque pressuræ vim firmiter retinent. [" Toup.
C Opusc. 1, 359." Schæf. Mss. * Ἀπίλητος, Aristot. Meteor. 4, 8. p. 108, 13. Sylb. * Εὐπίλητος i. q. εὔστιπτος, Phav. 331.] Πιλητὴς, Qui cogit ac constipat. Peculiariter Qui lanas cogit, e lanis coactis πίλους conficit, Coactiliarius. J. Poll. 7, c. 30. ubi περὶ πιλοποιοῦ. [" Græv. Lectt. Hes. 574. 575. Πιλήτης, ad Charit. 779." Schæf. Mss.] Πιλητικὸς, Cogendi ac constipandi vim habens, Vi sua cogens ac comprimens, Aristot. Probl. segm. 14. Quæst. 8. Τὸ δὲ ψύχος πιλητικόν ἐστι, Vi sua densat ac cogit. Quibuscum cf. locos duos Theophrasti in Πιλόω et Πίλωσις citatos. [Πιλητική, ἡ, sub. τέχνη, Plato Polit. §. 21. * Ἐκπιλέω, Athen. 646. var. lect. * Ἐκπίλησις, Eust. 1937, 34.] Ἐμπιλέω, Cogo ac constipo in, Plato Tim. paulo post l. in Πιλητὸς c. Μήτ' αὖ πολλαὶ καὶ πυκναὶ, σφόδρα τ' ἐν ἀλλήλαις ἐμπεπιλημέναι, de carnibus quibus ossa convestiuntur et integuntur: quæ paulo ante corpori dicit esse loco πιλητῶν κτημάτων contra πτώματα. [" Græv. Lectt. Hes. 574." Schæf. Mss. * Καταπιλέω, Man. Philes
D 9, 22. p. 302. Alciphr. 2, 2. p. 210. " Καταπιλέομαι, Constipor, Schol. Aristoph. Πλ. 541." Kall. Mss. * " Προσπιλοῦμαι, Bekk. Anecd. 810. 811." Boiss. Mss.] Συμπιλέω, Cogo ac constipo, Cogo ac condenso, Plato Tim. aliquanto post l. c., p. 172. Ξυγγενὲς μὲν ἱμαντῶδες ὂν αὐτοῦ, σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῇ πιλήσει τῆς ψύξεως, ἣν ἀποχωριζομένη δέρματος ἑκάστη θρὶξ, ψυχθεῖσα συνεπιλήθη. Bud. interpr. Comprimo, in h. l. Aristotelis de Cœlo 3. Τὸ γὰρ αὐτὸ μέγεθος οὐ δοκεῖ συμπιληθὲν γίνεσθαι βαρύτερον. Idem e Plut. Demetrio (41.) affert h. l. Περὶ τοῖς ποσὶν ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης χρυσοβαφεῖς πεποιημένος ἐμβάδας, ubi συμπεπιλημένη πορφύρα dicitur Lana purpurea coacta. Cf. autem hæc verba cum l. quodam Athen. in Πίλημα citato. In Lex. meo vet. συμπεπιλημένος exp. συνεσφιγμένος, Constrictus. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 610. ad Diod. S. 1, 188. Thom. M. 565. 804." Schæf. Mss. Lucian. 2, 539.] Porro sicut πιλόω simul ac πιλέω dicitur, ita non modo Συμπιλέω, SED ET Συμπιλόω,

quo Theophr. utitur, Bud. [" Schol. Od. Φ. 122." Wakef. Mss.] A Συμπιλέω autem est VERBALE Συμπίλησις, Coactio et constipatio: proprie Lanæ coactio ac constipatio. [Plut. 7, 532.] Legitur ap. J. Poll. 7, 30. περὶ πιλοποιοῦ. IBID. Πιλῖται ET Συμπιλῖται: quibus verbis videtur intelligere τοὺς πιλοποιοὺς, Qui lanas cogunt ac constipant, Qui e lanis coactis πίλους conficiunt, qui et Coactiliarii. [* " Συμπιλητής, J. Poll." Schn. Lex. A Συμπιλόω autem EST * Συμπιλωτής, et * Συμπιλωτικὸς, Constringendi vim habens, Plato Tim. Locr. 100.]

[* Πίλεος, Lat. Pileus, Polyb. 30, 16, 3. " Ad Diod. S. 2, 625." Schæf. Mss.]

" Πειλὸς, Hesychio πᾶν τὸ πεπιλωμένον. Sed forsan πεῖλος scr., ut sit pro πῖλος, sicut εἴλη pro ἴλη."

" *Αππιλος, ap. Hes. legitur, exp. * ἀσπάργαντος: forsan pro ἄπιλος et ἀσπαργάνωτος."

ΠΙΝΑΞ, ακος, ὁ, Tabula, Asser, σανὶς, Od. M. (67.) Ἀλλά θ' ὁμοῦ, πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι. || Tabula, i. e. Mensula, Abacus, Epigr. Σπόγγον ἔχων κενεὸν τῶν γναφικῶν πινάκων, E fullonum tabulis. || Capitur et pro Arithmeticorum tabulis atque abacis, Bud. e Plut. Rom. (12.) Ἁπτόμενος τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθόδου, Supputator et abaci peritus mathematicus: [interpr. Genethliacus: cf. Eund. in Compar. Aristid. 3. Εἰς ἀγυρτικοὺς κατέβαλε πίνακας ἡ πενία.] || Tabula s. Tabella scriptoria, Codex, Libellus, Il. Z. (169.) Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Quo allusit Herodian. (6, 6, 11.) Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πτυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται, Literas obsignatas duplicibus tabellis, Polit. Item Πίνακες dicuntur Tabellæ quibus capita libri alicujus continentur: Ciceroni Indices et σύλλαβοι, Hesychio περιοχή. Itidemque Tabellæ et indices rerum ex aliis libris exscriptarum. Plut. ad Col. Ὥσπερ ἀγορὰν ἢ πίνακα τεράτων συντίθησι τὸ βιβλίον, Athen. (585.) Ἀνέγραψε δ' αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ Πίνακι τῶν Νόμων. Latini paulo aliter Tabulas legum dicunt. Item Tabula qua in publico loco suspensa memoria rei alicujus conservatur ac propagatur. Hes. ἀναγραφὴν et ἱστορίαν exp. Athen. (573.) Ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα, καὶ τὰς ἑταίρας ἰδίᾳ γραψάντων τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετείαν. Item de Pictorum tabulis, in quibus simulacra et formas depingunt hominum, ceterorumque animantium, Athen. 12. (p. 543.) de Parrhasio, Ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραφεν, ἐπέγραψε τῷ πίνακι, et quæ sequuntur. || Discus, Quadra, cui carnes in mensa imponuntur, vel cui impositæ intro feruntur. Exempla ex Hom. Matrone, Epigr. vide in Ὀπταλέος, Ὀψοφόρος, Πειναλέος: cui postremo simile hoc ap. Athen. l. 4. Ἔπειτ' εἰσφέρεται πλοῦτος ἀντὶ δείπνου, πίναξ ἀργυροῦς. Et initio libri, Ἐν χαλκῷ πίνακι ἄρτος ἑκάστῳ ἐδόθη. [" Herodian. Philet. 448. et n., Athen. 25. Wolf. Prol. ad Hom. 74. 82. 276. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13. Lennep. ad Phal. 53. ad Herod. 394. 624. Thom. M. 714. 745. Jacobs. Anth. 6, 237. Lucillius 27. Hemst. ad Plutum p. 275. Tabula picta, Act. Traj. 1, 206." Schæf. Mss. " Tabula navis, Opp. Ἁ. 1, 194." Wakef. Mss. Buttm. A. Gr. 1, 74. Theophr. H. Pl. 5, 5, 1. 5, 7, 4.]

[* " Πινακοειδὴς, (In formam tabulæ,) Diogenian. 5, 72." Boiss. Mss.] Πινακοθήκη, ἡ, Repositorium tabularum, Locus ubi tabulæ reponuntur; Tablinum, Plin., Tabularium, Cic. Et pro Grammatophylacium. Item, Ubi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. 35, 2. de honore imaginum, Et inter hæc pinacothecas veteribus tabulis consuunt, alienasque effigies colunt. Paulo post Tablinum dicit pro Tabellarum et codicum repositorio: Tablina codicibus implebantur, et monumentis rerum in magistratu gestarum. Eod. l., c. 11. Celeberrimos eadem ætate imaginum pictores, Sophylon et Dionysion, quorum tabulæ pinacothecas implent. [Strabo 14. p. 944.] Πινακοπώλης, ὁ, Qui tabulas vendit. Comici πινακοπώλας appellant non solum Eos qui τοὺς πίνακας vendunt, verum etiam qui aves ἐπὶ πινάκων κεραμέων venales proponunt, ut ex J. Poll. docui in Ὀρνιθοκάπηλος. Itidem Schol. Aristoph. πινακοπώλης exp. ὁ ὀρνεοπώλης, ὁ τὰ λιπαρὰ τῶν ὀρνέων ἐπὶ πινάκων πωλῶν: Ὀρν. (14.) Ἡ δεινὰ νῷ δέδρακεν οὑκ τῶν ὀρνέων Ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης.

Πινάκιον, τὸ, Tabella, Codicillus, Aristot. Polit. 2, 6. Τὰς δὲ κρίσεις ἐν τοῖς δικαστηρίοις οὐ διὰ ψηφοφορίας ᾤετο γίνεσθαι δεῖν, ἀλλὰ φέρειν ἕκαστον πινάκιον, ἐν ᾧ γράφειν εἰ καταδικάζοι ἁπλῶς τὴν δίκην, Tabellam unumquemque judicum ferre. Pro quo Plut. dicit γραμματεῖον, ut te docebit l. quidam in Γραμματεῖον citatus. Itidem Aristoph. Σφ. (167.) πινάκιον τιμητικὸν, Tabella censoria. Cum Aristoph. vero loco affine quid habent hæc Asconii verba, Tabulas judicum, tabellas cereas intelligit, quibus sententias ferebant: erant enim sententiæ non vocales, sed tabellariæ. Item, In causis majoribus judices universi in B cistam tabulas simul conjiciebant, suas insculptas literas habentes, absolutionis sive condemnationis, cum de alicujus capite agebatur: N et L, ampliationis. Et in Lex. meo vet. πινάκιον esse dicitur σύμβολον δικαστικὸν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο τὸ τοῦ κρινομένου πρᾶγμα, καὶ ὁ δῆμος. In eod. meo Lex. exp. ψήφισμα et γραφὴ, citaturque h. l. Dem. Μικρὸν πινάκιον ταῦτ' ἐπισχεῖν ἐδύνατο, (cf. p. 96.) Ubi continens accipitur pro ipso contento synecdochice. Nam πινάκια dicuntur Tabulæ s. Tabellæ quibus publice aliquid proponitur, ut vel leges, vel nomina reorum, vel alia aliqua programmata, ut videbis in Ἔκκειμαι, T. 2. c. 165. Hermog. Γράφει τις τὸ κατὰ Μεγαρέων ἀνῃρῆσθαι πινάκιον. Ubi πινάκιον signif. Tabellam in qua nomina Megarensium, i. e. pecunia quam debebant, pendebant. Bud. sic interpr. 583. Ad populum tulit, et eo auctore populus nomen delendum scivit pecuniæ a Megarensibus debitæ. De Tabella dictum, in qua programma aliquod pendet, vide in Πρόγραμμα, T. 1. c. 876. Sic Lucian. (1, 41.) Προὔκειτο δ' ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας C σχημάτων καταγεγραμμένον. E Moschop. annotatur πινάκια dicta fuisse, ἐν οἷς τὰ δικαστήρια ἐγράφοντο καὶ αἱ ἀρχαί· ἃ καὶ ἐλάμβανον οἱ λαχόντες δικάζειν, ἤγουν ἄρχειν. De tabella pictoris ap. Plut. dicitur. [" Ad Diod. S. 1, 503. Callim. 1, 460. Thom. M. 714. 745. ad Charit. 680. Act. Traj. 1, 206. Valck. Hipp. p. 300. ad Herod. 262. 394. 633. Dawes. M. Cr. 259." Schæf. Mss. Plut. Aristid. 27. Theophr. H. Pl. 3, 9, 7. Τὰ π. τῶν ζωγράφων. " Quadra, Discus, Orbis, Chrys. in Ep. ad Coloss. c. 3. p. 127. Ed. Savill." Seager. Mss. * " Στυλοπινάκιον, Lemma Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 620." Boiss. Mss.]

Πινακὶς, ίδος, ἡ, i. q. πινάκιον, i. e. Tabella. De Tabella scriptoria dictum habes in Γραφεῖον, et in Μάλθη. Exp. quidam et Pugillares. Exp. et Scutella, Parva lanx, qua signif. usurpatur πινακίσκος. || Aristoph. Schol. πινακίδας dici scribit, τὰς μεγάλας σανίδας τῶν πλοίων, in l. illo quem in Πινακηδὸν citabo. Hom. πίνακας ea signif. dixit. || Est et Genus D Saltationis, Athen. (629.) Μετ' αὐλῶν δὲ ὠρχοῦντο καὶ τὴν καλουμένην πινακίδα. Meminit et J. Poll. 4, 14. his verbis, Τὰς δὲ πινακίδας ὠρχοῦντο οὐκ οἶδα εἴτ' ἐπὶ πινάκων, εἴτε πίνακας φέροντες. [" Ad Xen. Eph. 37. 190. 199. Valck. Hipp. p. 300. ad Lucian. 1, 377. ad Herodian. Philet. 448. Porson. Med. p. 92. De quant., Phryn. Ecl. 70." Schæf. Mss. Πινακίδες, Codicilli, Arrian. Epict. 3, 9. Plut. Graccho 6. Casaub. ad Suet. Claud. 29.] Πινακίδιον, Tabella. Pro Tabella cerata, in qua olim scribebant, accipitur Luc. 1, (63.) item Tabella, h. e. Index rerum aliquo libro comprehensarum, vel aliquibus e libris excerptarum. Quo nomine in inscriptione librorum usi fuerunt nonnulli. Plin. in præf. suæ Historiæ Naturalis, loquens de inscriptionibus Græcorum, Jam Μοῦσαι, Πανδέκται, Ἐγχειρίδιον, Λειμὼν, Πινακίδιον, inscriptiones propter quas vadimonium deseri possit. Itidem Gell. N. A. fin. Nam quia variam et miscellam et quasi confusaneam doctrinam conquisirant, et titulos quoque ad eam sententiam exquisitissimos

indiderunt. Namque alii Musarum inscripserunt, alii Sylvarum : ille *κηρίον*, alius *κέρας Ἀμαλθείας*: quidam Lectionis suæ, alius Antiquarum Lectionum : atque alius *πινακίδιον*, et item alius *ἐγχειρίδιον*. Paulo post, Neque item desunt qui indices suis libris fecerunt. [Cf. J. Poll. 10, 83. 84. " Ad Charit. 469. 680. Heyn. Hom. 5, 717." Schæf. Mss. Π. *κεκηρωμένον*, Trypho de Tropis.]

Πινακίσκος, ὁ, itidem Tabella. Plerumque accipitur pro Parvo disco s. Scutella : cujus signif. exemplum habes in Ἰχθυηρός. Itidem ap. Athen. et J. Poll. [Aristoph. Πλ. 813. " T. H. p. 275. Aristoph. Fr. 271." Schæf. Mss.] **Πινακίσκιον**, τὸ, itidem Tabella, Scutella. Legitur ap. Athen. 15. init. [" Ad Lucian. 2, 325." Schæf. Mss.]

Πινακηδὸν, In modum tabularum s. asserum, *δίκην σανίδων*, Eust.: Aristoph. B. (824.) *Ῥήματα γομφοπαγῆ πινακηδὸν ἀποσπῶν*, ubi et Schol. exp. *ἀποσπῶν τὰ ῥήματα, ὥσπερ πίνακας ἀπὸ πλοίων*. Et mox hæc subjungit, *Δίκην σανίδων τῶν ἐκ νεὼς ἀποσπωμένων ἐν τρικυμίᾳ*. In VV. LL. perperam SCRIPTUM Πινακιδόν.

[* Πινακόω, unde] **Πινάκωσις**, ἡ, Tabulatio, ut Cæsar appellat ; vel etiam Tabulatum, ut Idem, et alii. Plut. Symp. 3. Probl. ult., de ligno oleagino, *Τοῖς δὲ βαλανείοις πολέμιόν ἐστι, καὶ λυμαίνεται τὴν π. αὐτῶν καὶ τοὺς θεμελίους ὑποκαιόμενον*. [* Καταπινακόω, vide Καταπολτόω.]

[* " Πινακικὸς, Bredow Ep. Par. 165." Schæf. Mss. * Πινακιαῖος, Hippiatr. 252.]

" **ΠΙΝΝΑ**, s. Πίννη, ἡ, Pinna, Genus conchæ s. " ostrei semper comitem sociumque in comparando " cibo habens cancellum vel squillam, qui VOCATUR " Πιννοτήρης ET Πιννοφύλαξ, Observator et custos " pinnæ: quoniam semper eam assectans, hiantem- " que observans, si pisciculi in ipsam ingressi sint, " levi morsu docet comprimendam esse concham, " capiendamque prædam in retia iam illapsam. " Testes auctores Historiæ Animalium. Athen. (89.) " *Ἡ μὲν οὖν πίννη ὄστρεόν ἐστιν· ὁ δὲ πιννοτήρης, καρ-* " *κῖνος μικρός· καὶ ἡ πίννα διαστήσασα τὸ ὄστρακον,* " *ἡσυχάζει τηροῦσα τὰ ἐπεισιόντα ἰχθύδια· ὁ δὲ πιννο-* " *τήρης, παρεστὼς, ὅταν εἰσέλθῃ τι, δάκνει αὐτὴν ὥσπερ* " *σημαίνων· ἡ δὲ, δηχθεῖσα, συμμύει· καὶ οὕτως τὸ* " *ἀποληφθὲν ἔνδον κατεσθίουσι κοινῇ*. Meminit et " Aristot. H. A. 5, 15. Ibi enim scribit *τὰς πίννας* " *ὀρθὰς φύεσθαι ἐν τοῖς βορβορώδεσιν, ἔχειν δ' ἐν αὐ-* " *ταῖς πιννοφύλακα, τὰς μὲν, καρίδιον, τὰς δὲ, καρκί-* " *νιον· οὗ στερισκομένας διαφθείρεσθαι θᾶττον*: non " mutare vero locum, sed *ἐῤῥιζῶσθαι*: *τὸ καρκίνιον* " autem, primum *εἰς τὰ κενὰ τῶν ὀστράκων εἰσδύεσθαι,* " *αὐξανόμενον δὲ μετεισδύνειν πάλιν εἰς ἄλλο μεῖζον* " *ὄστρακον*. Sic Plin. 9, 42. Concharum generis et " pinna est : nascitur in limosis, subrecta semper, " nec unquam sine comite, quem Pinnoteren vocant, " alii Pinnophylacem. Is est squilla parva, alibi " cancer, dapis assectator. Pandit se pinna, lumi- " nibus orbum corpus intus minutis piscibus præ- " bens. Assultant illi protinus, et ubi licentia au- " dacia crevit, implent eam. Hoc tempus speculatus " index, morsu levi significat. Illa, ore compresso, " quidquid inclusit, exanimat, partemque socio tri- " buit. Et Cic. de Nat. Deor. 2. Pinna vero, sic " enim Græce dicitur, duabus grandibus patula " conchis, cum parva squilla quasi societatem coit " comparandi cibi. Rursum Plin. 9, 31. de cancris, " Pinnoteres autem vocatur minimus ex omni genere. " Huic solertia est inanium ostrearum testis se con- " dere, et, cum accreverit, migrare in capaciores. " Notandum porro, ap. Aristot. et Ælian. scribi " etiam *πιννοθήρης*, per θ, sed perperam ; nam et Suid. " dicit *πιννοτήρην* vocari *τὸν τῆς πίννης φύλακα*: et " Cic. de Fin. 3. eum qui enat e patula pinnæ con- " cha, *πιννοτήρην* nominari, quod eam custodiat. " Πιννοφύλαξ nominatur etiam Animalculum quod- " dam in spongiarum cubilibus araneo simile, quod " superiorem pinnoteren imitetur, Aristot. H. A. 5, " 16. Metaph. Soph. Amphiar. *Ὁ πιννοτήρης τοῦδε* " *μάντεως χοροῦ*. Sic Aristoph. Σφ. (1510.) *Ὁ πιν-* " *νοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους Ὁ σμικρότατος*. Hes. " *πίνα* etiam scribit, unico ν : Schol. vero Soph. in- " ter hæc discrimen facit, ut docui T. 3, c. 300." [" Πίννα, Munck. ad Anton. Lib. 63. Verh." Schæf. Mss. Scribitur Πίνη et Πινοθήρας, ap. Plut. 10, 78. * Πιννοτρόφος, Schol. Lycophr. 419. * Πίννινος s. * Πίνινος λίθος, Margarita, LXX. Esther. 1, 6. Vide Schleusn. Lex. V. T. * Πινικὸν, τὸ, Margarita, Arrian. Peripl. p. 33. 35. Ed. Oxon. In Schn. Lex. affertur ex Eod. ibid. p. 20. * Πιννικίου κόγχου. Πίνινον, Gl. Marinum, sc. vellus, i. e. lanugo qua pinnæ comant. * Πιννινόθριξ, *μαλλὸς*, Schn. Lex. *ἀμαρτύρως*. * Πιννώδης, Xenocr. de Alim. ex Aquat. c. 27. p. 468. Fabr.: Coraius autem reposuit *πηλώδης*.]

ΠΙΝΟΣ, ὁ, Sordes, Squalor et illuvies, i. q. *ῥύπος*, Schol. Eur. citans hoc hemistichium, *πίνῳ δέ οἱ αὐαλέος χρὼς Ἐσκλήκει*. Epigr. in Philosoph. *Καὶ τὸ χύδην ῥυπόωντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος*, Sordibus squalentibus. Plut. de Orac. Pyth. init. *Ἐθαύμαζε δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρὸν, ὡς οὐ πίνῳ προσεοικὸς οὐδὲ ἰῷ, βαφῇ δὲ κυανοῦ στίλβοντος*. Strabo *περὶ ὑφασμάτων* loquens, quæ texuntur e lapide quodam Carystio, *Ῥυπωθέντα δ' εἰς φλόγα βάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλύσει τὸν πίνον ὁμοίως*, Quæ sordida in flammam conjici, ac sordibus emaculari, non secus quam lota. Quod idem refert Plut. de Def. Orac. 770. meæ Ed. Metaphorice verbis quoque antiquis *πίνος* tribuitur, ubi videndum an reddi possit Sordes : Sordida oratio ap. Quint., cui opponit Nitidam. Et *τῆς ἀρχαιότητος πίνος*, Sermonis antiqui squalor quidam, Oratio et verba squalida antiquitate. Dionys. H. (Ep. ad Pompeium p. 204.) *Ὅ, τε πίνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει*, Squalor situsque vetustatis. Observandum autem in laudem poni. Itidem Suid. e Damascio, *Ὁ δὲ ἦν καὶ λέγειν ἱκανὸς, οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμησάμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πίνον τῆς λογογραφίας ἁμιλλώμενος*. [Vide Εὐπίνεια.] Erot. ap. Hippocr. annotat se quibusdam in *ὑπομνήμασιν* reperisse, *πίνον* vocari *τὸν σπίλον*. || Πίνος dicitur interdum Homo sordidus, sicut *αὐχμὸς*, Eust. Homo squalidus. Similem usum habet *ζωμὸς* et *κονιορτὸς*, ut in Ζωμὸς docui, T. 1. c. 1408. In VV. LL. annotatur, accipi pro Homine spurco et pestilente, ut Lat. Pestis. Notandum porro passim scriptum LEGI Πῖνος, licet in Epigr. corripiatur prior syllaba, itidemque ap. Apoll. Rh. Rectius ergo in Lex. meo vet. Πίνος. Ceterum pro Πίνος usurpatur ETIAM Πίνα, itidem Sordes, Illuvies, Schol. Soph. p. 23. meæ Edit. *Πίνα ὁ ῥύπος, δι' ἑνὸς ν̄· πίννα, τὸ ὄστρεον, διὰ δύο ν̄*. AT VERO Πῖνον, Vinum hordeaceum, ut scribit Aristot., quo qui inebriantur, non in omnem partem, ut ceteri, corruunt, sed proni tantum aut supini. Paulus autem vinum quod e sordibus vellerum elutis conficitur, *πῖνον* vocari putat. Gorr. Idem habetur ap. Athen. (447.) ubi hunc *οἶνον κρίθινον* ait vocari etiam *βρύθον*: alias *ζύθος* quoque appellatur : vulgo Cervisia. RURSUM Πῖνος Theophr. pro Pinu accepisse putatur, C. Pl. 6, 17. *Τῶν αὐτομάτως ἐπιπηγνυμένων δακρύων, οἷον ἐπί τε τῆς πίνου καὶ ἀκάνθαις τισί*. [" Πῖνος s. Πίνος, Toup. Add. in Theocr. p. 394. ad Longin. 336. Meurs. ad Apoll. Dysc. 81. Brunck. Œd. C. 1259. ad Dionys. H. 5, 150. 166. Geschichte der Paris. Acad. xi. p. 46." Schæf. Mss. " Aqua, Etym. M. 395, 4." Wakef. Mss.]

Ἀπινὴς, Sordium purus, Qui sordidus non est, *καθαρὸς*, Suid. [Athen. 661. Salmas. ad Tertull. de Pall. 275.] Apud Hes. vero LEGITUR Ἀπινοῦται, *ἀπορυποῦται*, AB Ἀπινόω. Sed putarim SCR. Ἀποπινοῦται, AB Ἀποπινόω, Sordibus emaculo. Alioqui Ἀπινοῦται et Ἀπινόω essent potius ab Ἄπινος derivata, et Ἀπινόω significaret *ἄπινον* reddo. **Δυσπινὴς**, Sordibus ac illuvie deformis, Sordidus, Sordidatus : ut *δυσπινῆ ἱμάτια* ap. J. Poll. 4. quibus *ἐν δυστυχίαις* usos fuisse scribit. Sic Aristoph. Ἀ. (426.) *Ἀλλ' ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα*; Ubi Schol. exp. *ἐῤῥυπωμένα, ῥυπαρά*. Alibi, *ἔδυσε δυσπινεῖς στολάς*. [" Toup. Add. in Theocr. 394. Brunck. Œd. C.

1259." Schæf. Mss. * Ἐμπινὴς, Gl. Politus, " Diogenes, de Lycone, Ὠτοθλαδίας καὶ ἐμπ. ὤν." Schn. Lex. v. Εὐπινής. " Suid. 2, 773." Wakef. Mss.] " Εὐπινὴς, Sordidus. Hes. enim εὐπινῆ affert pro " πεπινωμένον, Sordidatum, Inquinatum." [Exp. etiam Nitidus, quæ signif. Schneidero a palæstra desumta videtur; cf. Ἐλαιοπινὴς, et Πεπινωμένως. Tribuitur etiam orationi, de quo sensu vide Εὐπίνεια. Phot. Εὐπινές· τὸ ἀφελὲς καὶ μὴ λίαν τετημελημένον· ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχον. " Ad Dionys. H. 5, 166. ad Diod. S. 1, 183." Schæf. Mss. * Εὐπινῶς, Venuste, Nitide, Eleganter, " Cic. ad Att. 15, 17." Elberling. Mss. * Εὐπίνεια, Grata simplicitas, Longin. 30, 1. " Vox elegantissima, et quam alibi frustra quæsiveris. Est autem sumta a re statuaria. Nam πίνος est Robigo illa antiquitatis, quæ veterum artificum opera commendabat maxime. De eo pluribus cl. Salmas. et Kust.; hic ad Jambl. Pyth. et Hesychium v. Εὐπινῆ, ille in Plinianis et ad Tertull. Pallio. Sed uterque parum accurate et in tenebris micans. Dionys. H. Ep. ad Pomp. 204. Ὅ τε πίνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει. Ubi ineptit Interpres, neque enim quid sit πίνος satis intellexit. Optime Scholion margini Codicis Sylburgiani ascriptum: Πίνος, ὁ ῥύπος, ἤτοι ὁ ἐπικείμενος χνοῦς, ὡς ἐπὶ μήλων καὶ ἀπίων καὶ δαμασκηνῶν. Quod undequaque verum est, et inprimis notandum. Hinc χνοῦς * ἀρχαιοπινής. Dionys. H. in Dem. 303. Πολλῆς δέ τινος ἐνταῦθα δεῖ τῆς τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακόφωνον μηδὲ ἀηδὲς ἐνεγκάμεναι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι, ἀλλ' ἐπανθῇ τις αὐταῖς χνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἀβίαστος. Ubi notandum verbum ἐπανθεῖν. Nam πίνος s. χνοῦς ἀρχαιοπινὴς est Robigo illa s. Flos antiquitatis, quæ in veterum statuis quasi ἐπανθεῖν dicebatur. Hinc mox Longin. Μέγεθος, κάλλος, εὐπίνειαν τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίστοις, δι' αὐτῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα. Quæ egregia sunt, et nostram sententiam mire confirmant. Atque hinc intelligenda vox Εὐπίνεια ap. Nostrum, et oratio εὐπινὴς s. πεπινωμένη, Quæ antiquitatem redolet, et vetustatis flore commendatur: de qua Cic., Dionys. H., Damascius ap. Suid. v. Σαλλούστιος, alii." Toup. ad Longin. l. c.] Κακοπινὴς, Sordibus male contaminatus, Sordibus et illuvie fœdus, Impurus, Athen. 13. Καὶ δὴ τοιοῦτοι ὑμῶν εἰσὶν οἱ πλεῖστοι, συνεσπασμένοι καὶ κακοπινεῖς οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν ἀλλὰ καὶ ἕξει. Itidem Soph. Aj. (381.) p. 23. meæ Edit. de Ulysse, ἁπάντων τ' ἀεὶ Κακῶν ὄργανον, — Κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ. Ubi Schol. annotat DICI Πίνος interdum ἐπὶ τῆς ἰδέας, interdum ἐπὶ τοῦ ἤθους, quod ex Athen. l. discimus, hic vero significare τὸν κακοήθη, s. τρίμμα κακορύπαρον. || Hesychio Κακοπινὴς est κακὸς, * μεθυστής. [" Hemst. Auct. ad Hesych. 2, 114." Schæf. Mss. * Πολυπινὴς, Eur. Rhes. 716.]

Πινόεις, Sordidus, ῥυπαρός: ἔριον, Lana sordida, quod et οἰσυπηρὸν ἔριον, et ῥυπαρόν. Et fem. πινόεσσα in Epigr. Θυμοβαρὴς ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένα, Ἀπλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρίσιν· ὅττι Πελασγῶν Οὐκ ἀρετὰ νικᾶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος: q. l. Suid. citans πινόεσσα exp. ῥυπῶσα, αὐχμῶσα, Sordida, Squalida; sed perperam ap. eum SCRIPTUM Πινύεσσα: perperam ITEM Πινύεις in VV. LL. pro Πινόεις. [" Ad Mœr. 66." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 301. * " Πινήεις, dicitur de farinis oleo et vino mistis, quæ Diis offerebantur, Epigr. ap. Suid. v. Ἀνειρύσω." Kall. Mss.]

Πινώδης, i. q. πινόεις, Eur. Or. (225.) Ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα, Schol. αὐχμηρὸν καὶ ῥυπῶδες, Squalidum et sordidum. Item ap. Hippocr. [de Humor. T. 1. p. 322. Lind. Sect. 2. p. 17. Foës.] πινώδεσι Erot. [Hes. et Zonar.] accipit pro ῥυπαροῖς: qui etiam dicit πινώδη ἔρια, Lanas sordidas s. succidas, quæ et πινόεντα et οἰσυπηρά. [" Brunck. ad Æsch. Pers. 94. Wakef. Alc. 438. S. Cr. 4, 82." Schæf. Mss.] Πινωδία, ἡ, Sordida illuvies, Immunditics, Impuritas, etiam Sordes, ἀκαθαρσία, Hes. AT Πινάδης, quod in VV. LL. itidem exp. Sordidus, mendosum est, et pro eo scr. Πινώδης.

Πινηρὸς, i. q. πινόεις et πινώδης. Erot. annotat, A cum Hippocr. dicit πινηρὰ ἔρια, intelligenda esse τὰ οἰσυπηρά, quæ idem πινώδη et πινόεντα appellat. Πιναρὸς, idem. Hes. ῥυπαρὸς, εὐτελὴς, ἐλάχιστος: qui πιναρὰ itidem exp., necnon et ταπεινά. [Aristoph. Λ. 279. Πλ. 297. " Toup. Opusc. 1, 447. ad Charit. 315=585. Jacobs. Anth. 7, 355. Diod. S. 2, 631." Schæf. Mss. * Πιναροχαίτης, Tzetz. Carm. Il. 225. * Πιναρότης, Valck. Phœn. p. 132. * Πιναρόω, * Καταπιναρόω, Toup. Opusc. 1, 338." Schæf. Mss. Suid. v. Πεπελτωμένα.] " Πειναρὸν, Hesychio ῥυπαρὸν, " Sordidum." AT Πινάριον vocat Peteesius ap. Diosc. 5, 114. Atramenti sutorii genus quoddam, ab aliis σταλακτὶς nominatum. Apud Romanos vero Πινάριοι erat Familia quædam, quam Plut. Probl. Rom. 497. meæ Ed., (=7, 126.) παρὰ τὸ πεινᾷν ita nominatam scribit, causam ibid. afferens: QUASI Πεινάριοι.

Πινόω, Sordibus inquino. Pass. Πινοῦσθαι. UNDE Πεπινωμένος, Sordibus fœdatus, Sordidatus. Plut. Alex. (4.) p. 218. Φαιότερον καὶ πεπινωμένον ἐποίησεν. B In VV. LL. habetur ETIAM Πινάω, Contamino; sed id mendosum esse reor. [" Πινόω, Toup. Add. in Theocr. 394. ad Longin. 337. (§. 30.) Jacobs. Spec. 107." Schæf. Mss. * Πεπινωμένως, Nitide, Cic. ad Att. 15, 16. cf. 14, 7. Cf. Εὐπίνεια. * Πίνωσις, Inc. Prov. 25, 12. χρυσοῦ, vide Schleusn. Lex. V. T.]

ΠΙΝΩ, Bibo, Poto. Præt. πέπωκα, tanquam a Πόω. Aor. 2. ἔπιον, tanquam a Πίω, ut annotant Gramm. Od. O. (390.) τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον: (Il. Δ. 346.) πινέμεναι οἶνον κύπελλα: B. (825.) πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο: Od. P. (225.) ὀρὸν πίνων. Sæpius autem sine adjectione ap. Eund., ut A. (258.) πίνοντά τε τερπόμενόν τε. Et πίνειν καὶ ἔσθειν, vel ἔσθειν καὶ πίνειν, ap. Eund. non raro. In soluta autem oratione dicitur et πίνειν οἶνον et πίνειν τοῦ οἴνου, ut Gall. Boire du vin, quæ constr. putatur esse Attica. Aristoph. B. (1150.) Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν. Et in cujusdam Oraculi versu, Πῖν' οἶνον τρυγίαν. C Et πίνειν φάρμακον, ap. Gal. Frequentius sine accus. Thuc. 7. Πίνοντάς τε τοὺς πολλοὺς, Xen. K. Π. 4, (5; 4.) Ἀνειμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν, (3.) Καὶ ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο, 8. Μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν, Dem. Εἰς τὸ πίνειν ἥκειν. Et πιεῖν ᾔτησε ap. Plut. et Athen. ut Gall. Demander à boire. Item ἐνέχεον πίνειν ap. Athen. ut Gallice Verser à boire. Legimus præterea πίνειν cum præp. ἐκ, ut ap. Xen. K. Π. 5, (3, 3.) Ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπίνομεν: 4, (5, 2.) Πιεῖν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Apud Athen. 11. πίνειν μεγάλοις ποτηρίοις. Ceterum ab ἔπιον est πίῃς, Philostr. Οὐδὲ πηγὴ λέγει, μὴ πίῃς· οὐδὲ ὀπώρα, μὴ λάβῃς. Pro quo invenitur et POET. Πίῃσθα. Et infin. πιεῖν sæpe obvius: pro quo HOM. Πιέειν etiam dixit per dialysin. Imperativus itidem Πίε legitur ap. Eund., Od. I. (347.) Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον. ITEM Πῖθι in imperandi modo: ut in illo celebri atque adeo Proverbiali dicto, ἢ πῖθι, ἢ ἄπιθι, Aut bibe aut abi: [Athen. 400.] A passiva autem voce sumuntur FUT. Πιοῦμαι ET Πίομαι. A quo πιοῦμαι D est πιῇ ap. Aristoph., πικρότατον οἶνον τήμερον πιῇ: unde videmus Phrynichum immerito hanc futuri formam rejecisse. Πίομαι autem legitur cum alibi, tum Epigr. Πίομαι, ὦ Ληναῖε, κ. τ. λ. Cujus secunda persona πίεσαι ap. Lucam 17, (8.) Φάγεσαι καὶ πίεσαι. " Πίεσαι, Bibe: Luc. 17. ut φάγεσαι, Ede, " Comede: a πίομαι et φάγομαι contra regulam. Sed " id πίομαι habet futuri etiam signif. Unde πίεσθε, " Bibetis." Et partic. Πιόμενος: unde ap. Hom. πιόμεν ἐκ βοτάνης. Quinetiam FUT. Πίσω ET Πίσομαι affert Eust. p. 1253. hoc ex Antiphane, illud e Pind. ('I. 6, 108.) Sed et alibi πίσαι pro ποτίσαι ex eod. Pind., necnon ex Eupolide affert. Unde appellata fuit, inquit, URBS Πίσα, Pisa: item Πίσα nomen appellativum pro Fonte, quasi ποτίστρα. [Schol. Pind. 'I. 6, 108.] SED ET Πίσεα, neutrum plurale de Loco irriguo, quasi sc. qui possit πίσαι, i. e. ποτίσαι, Potum præbere: apud Hom. aliquot locis, ut Il. Υ. (9.) Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. Ab eadem origine EST Πιστὸς, q. d. Potabilis, Pocu-

lentus, Potui aptus, Qui potatur, Qui bibitur, s. bibi potest: ut πιστὰ φάρμακα ap. Æschyl. Pr. (479.) p. 32. meæ Ed. Quod autem ad illud πίσομαι attinet, ab Antiphane accipi pro πίω tradit, nisi mendose scriptus est h. l.: quod ego plane persuasum habeo. Denique et πίοντο passiva voce quidam usurpasse Hom. existimarunt, ut Idem tradit, scribentes ita secundum versum Il. X. (2.) Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν. Alii legere maluerunt πίον τ' ἀκέοντό τε. A

Admonitio de passivo aoristo Ἐπόθην, item de verbalibus Πόμα, Ποτὸς, etc.

Invenitur ap. Gramm. non solum præt. πέπωκα, unde est præt. plusquamperf. ἐπεπώκει ap. Luc. Lapithis, sed et FUT. Πώσω per ω in priori quoque syllaba, verum nullum ejus usus exemplum affertur: ac certe videmus πόμα et πόσις ac πότος ceteraque per ο scribi, quæ scriptura consentanea est scripturæ isti, πόσω, non illi πώσω: necnon isti πέπομαι ac πέποται, non autem πέπωμαι et πέπωται. Atque adeo scripturæ illius exempla invenio, non item hujus; B nec enim ἐπώθην, quod sciam, sicut ἐπόθην legitur: Sic πέποται, et comp. ἐκπέποται, etc. licet alioqui πέπωκα, uti dixi, in præt. perfecto activo scribatur: quam etiam sequitur πῶμα, quod alicubi reperitur pro πόμα, ut docebo in proxime sequente verbali Πόμα. " Ποθῆναι, ex Epigr. (Orestis 5.) affertur pro " Potare." " Ποθεὶς, Potus, Bibendo haustus, unde " neutr. ποθέν."

[" Πίνω, Abresch. Æsch. 2, 131. Jacobs. Anth. 7, 337. 8, 294. 10, 22. 11, 317. Boiss. Philostr. 311. De ellychnio, coloribus, Valck. Callim. 191. 198. Casaub. Athen. 1, 64. Etiam de cibo, Levesque in Thuc. 2, 352. Bernard. Rel. 101. Audio, Jacobs. Anth. 6, 83. Conf. c. πίπτω, Zeun. ad Xen. K. Π. 765. ad Herod. 352. Brunck. Trach. 1058. Πεπωκὼς et πεπτωκὼς conf., Brunck. Aristoph. 2, 11. T. H. ad Plutum p. 201. Heind. ad Plat. Gorg. 52. Heyn. Hom. 7, 169. Πιεῖν et ποιεῖν conf., ad Herod. 358. 368. Thom. M. 911. Πίνειν et πιεῖν conf., ad Diod. S. 2, 336. De quant., ad Od. Π. 143. Brunck. C Aristoph. 1, 200. 2, 156. Jacobs. Anth. 10, 127. 11, 408. Passiv., Philipp. 59. Fut., Epigr. adesp. 78. Πίνω οἶνον, οἶνον, Mœr. 165. et n., Wakef. ad Mosch. 3, 78. ad Charit. 288. Koen. ad Greg. Cor. 51. ad Lucian. 1, 117. 496. Πίνει γῆ ὄμβρον, Wessel. Diss. Herod. 182. ad p. 368. T. H. ad Lucian. Dial. p. 102. P. Abresch. Paraphr. 407. Π. τοῦ ποταμοῦ, Toup. Opusc. 1, 222. Wakef. ad Mosch. 3, 78. Πίομαι, πιοῦμαι, πῖθι, πίε, ad Mœr. 322. Phryn. Ecl. 12. Πίομαι, πιοῦμαι, 144. Thom. M. 716. 911. Wakef. Alc. 807. Heyn. Hom. 6, 461. Πίομαι, Toup. Opusc. 2, 90. Musgr. Alc. 798. Aristoph. Fr. 246. Buttm. ad Plat. Gorg. 522. Pass., Nicarchus 3. Πίοιμι, ad Charit. 410. Πίε, Thom. M. 716. 911. Jacobs. Anth. 10, 127. Πιέτω, Epigr. adesp. 196. Πιέειν, 97. Πῖθι, Thom. M. 716. Πῖνε, πῖθι, Heyn. Hom. 6, 519. Πέπωκα, Apoll. Dysc. 103. Toup. Opusc. 1, 429. Πεπωκὼς, Jacobs. Anim. 310. Ποθεὶς, Xen. Eph. 62. et n. Ἔπιον οἶνον, Thom. M. 351. 499. 715. Wakef. Eum. 106. Jacobs. Anth. D 11, 407." Schæf. Mss. Imper. πίνεο, Nicander Θ. 912. " Perf. pass. πέπομαι, Philostr. 675. Plut. 2, 603. Aor. 1. ἐπόθην, Longus p. 108. Imper. πῖθι, Ion ap. Etym. M." Wakef. Mss.]

" Πίω, inus. thema, a quo πίνω et πιπίσκω derivata " sunt et tempora quædam sua mutuantur, hoc, fut. " 1 πίσω, et aor. 1 ἔπισα: illud, fut. 2 πιῶ, et aor. " 2 ἔπιον. Ab eodem sunt etiam verbalia illa, πι- " σμὸς, πιστὴρ, πιστήριον, πίστρα, et si qua his sunt " similia." [" Heyn. Hom. 6, 461. 8, 7. 236." Schæf. Mss. * Πίζω, Πιπίζω, (vide Πίππος,) s.] " Πιπίσκω, i. q. ποτίζω, Potum præbeo, Propino, " h. e. Potandum præbeo, Potui do: Cels. Medica- " mentum quod potui datur. Hippocr. Φάρμακα " ἐλατήρια διδόναι, καὶ ὀῤῥὸν καὶ γάλα ἐς τὴν ὥρην " πιπίσκειν. Idem de Loc. in Hom. Θερμαντήρια φάρ- " μακα πιπίσκοντα διαθερμαίνειν. Ex Eod. in Κρί- " μνον habes duos ll., in quorum altero dicit πιπί- " σκειν, in altero διδόναι πίνειν. At Lucian. (2, " 345.) Πιπίσκοντές με τουτουὶ τοῦ φαρμάκου, ut dici- " tur πίνειν οἶνον et φαγεῖν ἄρτον, Attice. Futurum " 1 mutuatur ab inus. th. πίω, unde et ipsum deri- " vatum est. Pind. Ἰ. 6, (108.) πίσω σφὲ Δίρκας " Ἁγνὸν ὕδωρ." [" Πιπίζω, Valck. Anim. ad Ammon. 231. Πιπίζω, Πιπίσκω, Brunck. Aristoph. 1, 102. Kuster. 219. Heyn. Hom. 4, 256." Schæf. Mss.] " Πισμὸς, Hesychio πιστὴρ, ποτίστρα, ληνός: " a th. πίσαι." " Πιστὴρ, in Πισμὸς, et Πίστρα. He- " sychio est ληνὸς, afferenti et πιστήριον pro ποτι- " στήριον." " Πίστρα, i. q. ποτίστρα, a πιπίσκω s. πίω, " q. e. ποτίζω, teste Etym. et Suida, h. e. Canalis " in quo adaquantur pecora: dictus πιστὴρ etiam et " πιστήριον, quoniam ibi πιπίσκονται τὰ θρέμματα. " Apud Eur. Cycl. (47.) interpr. Alveum," [Strabo 8. p. 545. " Ad Diod. S. 1, 186." Schæf. Mss. " Bast. in Bredowii Epist. 101." Boiss. Mss. * Πίστρον, Poculum, Eur. Cycl. 29. Ἐγὼ δὲ πληροῦν πίστρα καὶ σαίρειν στέγας Μένων τέταγμαι τάσδε. Πιστὸς, Potabilis, vide Πίνω. " T. H. ad Plutum p. 240. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 156. Valck. Hipp. p. 223." Schæf. Mss. De πιστὰ φάρμακα, vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 488. Πίσεα, Prata, Loca irrigua, vide Πίνω. " Brunck. Apoll. Rh. p. 7. 134. Ruhnk. Ep. Cr. 53. Toup. Opusc. 1, 54. Ilgen. Hymn. 487. 575." Schæf. Mss.] " Πεῖσαι, " pro πίσαι dicitur, q. e. ποτίσαι, Potare, Potum " præbere, Rigare; itemque πείσαντες pro πίσαντες, " h. e. ποτίσαντες, Hes. UNDE Πείσεα dicuntur οἱ " διϋγροι καὶ ὑδατώδεις τόποι, ἕλη, λειμῶνες, Loca " rigua et aquosa, Prata, Il. Υ. (9.) de nymphis, ταί " τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ " πείσεα ποιήεντα. Testis Schol. et Hes." [" Brunck. Apoll. Rh. ll. cc. Πίσα, (vide supra in Πίνω,) Fischer. ad Palæph. 122. ad Diod. S. 1, 186. Markl. Iph. p. 228. Jacobs. Anth. 9, 448. Brunck. Aristoph. 1, 208. Πίσηθεν, Antip. Th. 67. Πισαῖος, Doricus, Epigr. Diod. S. 2, 67. Jacobs. Anth. 11, 279. ad Epigr. adesp. 313. * Πισάτης, Diod. S. 2, 63. * Πισᾶτις, Eur. Iph. T. 824. * Ἐκπιπίζω, Brunck. Aristoph. 1, 103." Schæf. Mss.] " Ἐμπίσαι, Potu " implere, Irrigare: Hes. ἔμπισον, πότισον. Nican- " der media voce utitur in activa signif. Ἀ. 320. " Ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξας: ubi " Schol. exp. βρέξον. Idem passiva utitur in signif. " pass. Θ. 623. νύμφαις Ἐμπισθὲν, id est ποτισθέν. " Utitur Idem activa etiam voce transitive, h. e. " duplicem ei accus. jungens, rei et personæ: Ἀ. " 518. Πολλάκι δ' ἢ ἄλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν ἢ ἁλὸς ἄχνην " Ἐμπίσαις, Potandam præbeas s. infundas, Schol. " ἐμμίξαις:" [Θ. 877. ἐμπίσαιο, cf. 573.: ἐμπίσεο, Ἀ. 277. * Προπιπίσκω, Hippocr. 486. * Προσπιπίσκω, 477. 484. * Ὑποπίζω, s. * Ὑποπίω, unde Ὑπέπισα, Suidæ ὑπόπισα.]

" Πὶν, [s. Πῖν,] in Epigr. interrupto verbo τοῦ " πίνειν usurpari dicitur ab iis qui genio indulgent. " Auctor quidam incertus l. 2. in Grammaticos, " Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν, οὐ πὶν φίλον, Quibus non " gratum est nec dicteria jacere nec bibere:" [Anal. 2, 323.]

[* " Ἄπιος, Sine potu, Apoll. Hist. Mirab. p. 109. Xyland." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Πόμα, τὸ, Potio, Potus, Lucian. (1, 801.) Τὸ νεκτάρεον ἐκεῖνο πόμα, Athen. 1. Ἐχρῶντο δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ πόματί τινι ἐξ ἀρωμάτων κατασκευαζομένῳ. Et de Potione quam Medicus exhibet, affertur e Gal. ad Gl., διδόναι πόμα. Sciendum est autem inveniri scriptum ETIAM Πῶμα: aut certe versum alicubi, hanc scripturam poscere, ut in Eur. (Fr. inc. 14, 2.) Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός θ' ὑδρηχόου. Sic et alibi ap. Eund. Quinetiam Anacreontis quidam ll. eandem scripturam postulant, et Gr. Epigr. Quidam tamen his omnibus in ll. ο servari posse existimarunt, ut prima syllaba vi liquidæ literæ μ producatur. Qua in opinione et Janus Lascaris fuit. [" Pierson. Pr. ad Mœr. 48. Pauw. ad Herodian. 201. Steinbr. Mus. Tur. 1, 183. Musgr. Hipp. 556. Ion. 147. Diod. S. 1, 553. Phryn. Ecl. 207. Thom M. 481. Wakef. Phil. 714. Eum. 266. Jacobs. Anim. 28. Anth. 9, 96. 11, 407. 12, 223. Ælius Gall. 2. An-

tiphil. 14. Brunck. Soph. 3, 386. Fr. 253. Eur. Hec. 396. πῶμ' αἵματος, ubi Porson.:—'Πόμ' Mss. et Edd. Sed hæc forma Atticis erat incognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt ll. in quibus metrum πῶμα flagitet; nullum, ubi πόμα postulet, pauca, ubi admittat,' Vide Eund. ad v. 585." Schæf. Mss. Πόμα, Πῶμα, Lobeck. Phryn. 456. * Πομάτιον, Etym. M. 524. Schæf.]

Πόσις, εως, ἡ, I. q. πόμα ap. Hom., passim copulantem βρῶσιν et πόσιν, Cibum et potum: alicubi vero πόσιος et ἐδητύος: ut in hoc versu, qui aliquoties repetitur, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Alioqui accipitur pro Potatione, quam signif. habet et Potus, Thuc. 7, (73.) Ὑπὸ γὰρ τοῦ περιχαροῦς τῆς νίκης, πρὸς πόσιν τετράφθαι τοὺς πολλοὺς ἐν τῇ ἑορτῇ, Ad potationem, aut etiam Ad compotationem. Possumus vero παρὰ τὴν πόσιν reddere aptius, Inter potandum. [" Toup. Opusc. 2, 244. Wakef. Diatr. 18. Π. τελευταία, Mœr. 72." Schæf. Mss. * Ἀρχιπότης, unde] Ἀρχιποσία, q. d. Principatus bibendi: quem qui consecutus est, Arbiter bibendi vocatur ab Horat. E quo fortasse ἀρχιποσία potest etiam reddi Regnum vini: sequendo sc. hunc ejus versum, Od. 1, 4. Nec regna vini sortiere talis. Ibi enim annotatur, eum Regna vini appellare, quæ in conviviis constituebantur: in quibus is e convivis, cui hoc regnum sorte obtigerat, leges bibendi ferebat: quibus ceteros omnes parere necesse erat. Verum Bud. ἀρχιποσίαν exp. non solum Principatum bibendi, sed et Primum bibendi locum, e Plauto Curc. [" Ad Horat. p. 487. Zeun." Schæf. Mss. Μετριοπότης, unde * Μετριοποσία, Suid. Πολυπότης, unde] Πολυποσία, Multa s. Immodica potatio, Immodicus potus, Diosc. 5, 11. Καὶ παθῶν ὀξέων ἀρχὰς ἐνδίδωσι καθ' ἡμέραν ἡ π., Largus s. Largior potus. [" Toup. Opusc. 1, 442." Schæf. Mss. Polyb. 5, 15, 2. 29, 5, 7. Hippocr. 1258. Athen. 415. * Ὀλιγοπότης, unde] Ὀλιγοποσία, q. d. Pauca potatio. Pro quo dixerim potius Parcus potus. [Lucian. 2, 853. Lobeck. Phryn. 522. Φιλοπότης, unde] Φιλοποσία, q. d. Amor potationis, s. potus. Dicitur de Inexhausta quadam et inexplebili bibendi aviditate. Redditur autem et uno verbo Vinositas. Xen. (Ἀν. 1, 2, 22.) Εἰς φιλοποσίαν προαχθῆναι. [Lobeck. l. c.] " Πόσιμος, Potabilis, pro quo et πότιμος." [* " Ἑτεροπόσιμος, Tzetz. Ch. 8. tit. 170." Elberling. Mss.] " Ἐπιποσόω, Potum do, VV. LL. absque ullo testimonio."

" Ποτέον, Bibendum," [Plato Conviv. 213.]

Πότος, Potatio, Compotatio. Possumus vero et Convivium interpretari alicubi, Athen. 4. Ὅταν δὲ βασιλεὺς πότον ποιῆται, συμπόται αὐτῷ εἰσὶν ὡς μάλιστα δώδεκα. Apud Eund., itidemque ap. Plut. παρὰ πότον, In potatione s. compotatione. Vel, Inter potandum s. compotandum. Bud. ap. Plut. (6, 671.) Παρὰ πότον βλάσφημα πολλὰ περὶ αὐτοῦ εἰρηκέναι, vertit Inter potandum, Super convivium. Usitatus est et plur. πότοι, Potationes, Compotationes. Quidam Comicus ap. Athen., πότους ἑωθινοὺς πίνει διά σε νῦν. Et πότους ποιεῖσθαι, J. Poll., sicut πότον ποιεῖσθαι ex eod. Athen. protuli modo, Plato de Rep. 1. Περί τε τἀφροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας, Isocr. Εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας, Lucian. Καὶ τοὺς πότους ἐρεῖς καὶ τὰ δεῖπνα, (1, 54.) Φίλος πότων καὶ ἀφροδισίων. Ceterum quamvis hoc nomen in hac signif. reperiatur in posteriore etiam notatum accentu, non dubium est quin germana sit ea quæ accentum in priori collocat scriptura. Exempla autem illius adulterinæ extant cum alibi, tum ap. Lucian., et Aristot. Probl. in Ald. Ed. [" Casaub. ad Athen. 73. Segaar. Ep. ad Valck. 25. Ammon. 118. ad Diod. S. 1, 199. Villois. ad Long. 137. 227. Conf. c. τόπος, Segaar. in Daniel. p. 26. ad Diod. S. 1, 363. 2, 96. 583. ad Plut. Parall. 1, 93. Bry., Bredow Ep. Par. p. 100.: cum πόνος, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 55. De accentu, ad Diod. S. 2, 460. Schneid. Anab. 105. Παρὰ πότον, ad Diod. S. 2, 221." Schæf. Mss.]

Ποτὸς, q. d. Potabilis, Potulentus, Poculentus: φάρμακον, Eur. (Hipp. 516.) quod et πιστὸν vocatum fuisse, dictum est supra. [Schol. Aristoph. Πλ. 717.] Et ποτὸν ὕδωρ ap. Thuc. Aqua potui apta. Quidam interpr. Aqua ad potandum. Qua signif. dicitur et πότιμον. [" Ammon. 118. Valck. Hipp. p. 223. Markl. Suppl. 1110. Wakef. S. Cr. 4, 64." Schæf. Mss.] At neutrum SUBST. Ποτὸν, τὸ, sicut πόμα et πόσις, Potio, Potus, Quod bibitur, Od. I. (205.) Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας, Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν. Sic et alibi θεῖον ποτὸν ap. eum legimus. Itidem in soluta oratione, Xen. (Ἀν. 1, 3, 5.) Ποτὸν πᾶν, ἡδὺ ἦν αὐτῷ: K. Π. 8, (2, 2.) Σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. Alibi autem dicit (Ἀν. 2, 1, 33.) Ποτῶν καὶ σίτων ἀπόλαυσις. Itidemque Plato, Ποτῶν καὶ σίτων ἀνάλωσις, necnon σιτία καὶ ποτά. Lucian. (2, 924.) Καὶ ποτὸν μνήμης πολέμιον. Et γλυκὺ ποτόν. Apud Alex. Aphr. Τῷ ποτῷ χρῆσθαι, pro Potare: et ap. Diosc. Ποτὸν δίδοται, pro Datur in potu, q. d. Potulentum datur. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄσιτος, ad Diod. S. 1, 199. 210. Longus p. 8. 137. 227. Vill., ad Lucian. 2, 89. Ποτὰ, Toup. Opusc. 2, 204. Emendd. 3, 73." Schæf. Mss. " SED ET * ὁ Ποτὸς substantive dicitur pro τὸ ποτὸν, Potus. Suidas: Ποτός· πινόμενον. Πότος δὲ τὸ συμπόσιον. Sic Θερμός τις ποτὸς, Athen. 129. et Τοῦτο εἰς τὸν ποτὸν ἐμβάλλουσιν, 152. e vet. Cod. unice probatissimo." Schw. Mss. " Τὸν ποτὸν, in Longo p. 15. 16. 19. 122=110. Sch." Schæf. Mss.] COMP. Ἄποτος, q. d. Impotus, i. e. Non potus: ut Ἄσιτος δ' ἀνὴρ, ἄποτος, Soph. (Aj. 324.) Impastus et impotus. Tale est, Ἄποτος ἔτι γράφει. Legimus et ἄποτα ζῶα, ap. Theophr. de animalibus, Quæ potu non utuntur. Interdum vero dicitur Potui inutilis, q. d. Non potabilis: qua in signif. usus est Greg. Naz. [" Ruhnk. Ep. Cr. 168. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄσιτος, Wessel. Præf. Herod. p. 4. Bast Lettre 50. ad Charit. 103. 538. Lucian. 1, 650." Schæf. Mss. * Δύσποτος, Æsch. Eum. 261. πόμα.] " Εὔποτος, Potatu s. Bibitu facilis, E quo potare s. " bibere facile est aut jucundum, Athen. 11. de " cymbio, ex Eratosthene, (p. 482.) * Προσπαρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων," [Æsch. Pr. 681. 818.] Ἡδύποτος, Cujus potus suavis est, Od. B. (340.) Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο Ἕστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες. [* Νεόποτος, Hippocr. 395, 24. * Παλίμποτον, τὸ, Chishull. Antiq. A. p. 70, 5. 6.] AT VERO Ὀλιγόποτος, Pauco potu contentus, Qui parum potat, bibit. Aristot. (H. A. 8, 4.) ὀλιγόποτα τοῖς διψητικοῖς opponit, Bud. Ὀλιγοποτέω, Pauco potu utor, Parum poto, ap. Eund. de Part. Anim. 3, 178. Sic et Plut. (6, 838.) Ἐρωτώμενος δὲ διὰ τίνα αἰτίαν ὀλιγοποτοῦσιν οἱ Σπαρτιᾶται, ἔφη, ἵνα μὴ ἄλλοι ὑπὲρ ἡμῶν βουλεύωνται. * Περίποτος, Athen. 783. περίποτον, τὸ πανταχόθεν πίνειν ἐπιτήδειον. * " Φιλόποτος, Liban. 4, 219. e vera Cod. Par. lectione." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Φιλοποτέω, Athen. 438. * Φιλοποτία, Phrynichus Bekkeri 21. Lobeck. 522. Hippocr. de Morbis 2, 28. sed perperam pro —ποσία.]

Ποτικὸς, Bibax: eadem forma qua βρωτικὸς, Edax. J. Poll. ποτικὸς subjungit superlativo ποτίστατος. Plut. (Demetr. 1.) de Demetrio et Antonio, Γενόμενοι δὲ ὁμοίως ἐρωτικοὶ, ποτικοὶ, στρατιωτικοὶ, μεγαλόδωροι. [* Ποτικῶς, Plut. Demetr. 36.]

Πότιμος, ὁ, ἡ, Potui aptus: ὕδωρ, Theophr. (C. Pl. 2, 5, 1.) et Aristot., oppositum habens ἄποτον ap. Eosd. Aqua potui apta. Quidam vero interpr. et Potabilis. Item φρέαρ πότιμον, Puteus cujus aqua est πότιμος. At in VV. LL. non solum πότιμος ἄμμος, Dulcis arena, e Gaza ap. Theophr., sed et καρποὶ γλυκεῖς καὶ π., Fructus dulces et grati palato. Diosc. τὸν δευτερίαν οἶνον vocatum etiam πότιμον tradit 5, 13. Plato metaphorice πότιμον λόγον dixit, scribens, Π. λόγῳ ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύζεσθαι. [Lucian. 3, 234. " Toup. Emendd. 1, 345. Add. in Theocr. 406. et Ind., Kuhn. ad Paus. 71. Wyttenb. Ep. Cr. 55. Xen. Eph. 15. Jacobs. Anth. 8, 383. Heyn. Hom. 4, 598. Heind. ad Plat. Phædr. 239." Schæf. Mss. Heliod. 122. Εὐόμιλον καὶ ποτιμώτερον τὸ συμπόσιον ἀπεργαζόμενος, Greg. Naz. Ep. 43. ποτίμους βίβλους, Suaves.]

Πότης, Potor, Potator, Bibax, etiam Bibosus: si

et hoc post Nigidium ac Laberium uti licet. Aristoph. N. (57.) λύχνον quoque vocavit πότην, Lucernam bibacem, bibulam, ut alii interpr. [" Herodian. Philel. 432. et n., Segaar. Epist. ad Valck. 9. Toup. Opusc. 2, 160. 162. Kuster. Aristoph. 52. De lucerna, Valck. Callim. 191." Schæf. Mss. Πότης, * Πώτης, Lobeck. Phryn. 456.] Sunt autem e πότης compp. cum alia, tum οἰνοπότης, quod et ipsum interdum de Bibaci dicitur. AT Φιλοπότης eand. quidem et ipsum signif. habet, sed e πότος compositum esse arbitror. [Gl. Bibaculus. " Helluo, Philostr. p. 14. c. 13. Clem. Alex. 155." Kall. Mss. " Phryn. Ecl. 200. Wakef. Phil. 714. Segaar. Ep. ad Valck. p. 9. Pierson. Pr. ad Mœr. 48. ad p. 261. ad Herodian. Philet. 432. 457. it. not. in Ed. Pauw. p. 201. * Φιλοπώτης, ibid." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 456. * Φιλοπωτέω, ibid. * Φιλοπότις, Ælian. V. H. 2, 41.] " Ἀῤῥυθμοπότης, Qui non bibit ad rhythmum et cer- " tam mensuram, sed plenis poculis merum in se " ingurgitat. Testatur enim Athen. (446.) Timonem " Phliasium ἀῤῥυθμοπότας vocare τοὺς τὸν πολὺν σκῶν- " τας οἶνον ἄκρατον, l. 2. τῶν Σίλλων, e quo hæc af- " fert, Ἠὲ βαρὺν βουπλῆγα τομώτερον ἢ Λυκόοργος, " Ὅς ῥα Διωνύσου ἀῤῥυθμοπότας ἐπέκοπτε." " Βραχυ- " πόται, Brevi tractu bibentes, Parum potantes, Hip- " pocr. Prorrhet. 1. Οἱ φρενιτικοὶ βρ. Itidem et Βρα- " χύποτοι dicuntur, Gal. Comm. 3. in Epidem. 3. " Βραχυπότους ἐρεῖς, ὅσοι καὶ βραχὺ καὶ διὰ πολλοῦ πί- " νουσιν· εἰ δέ τις βραχὺ μὲν, ἀλλὰ συνεχῶς πίνει, " τοῦτον ἁπλῶς οὐκ ἂν εἴποις βραχύποτον, ἀλλὰ μετὰ " βραχὺ πίνοντα." [Hippocr. 8, 712.] " Ζαπότην, " Hes. exp. * ἰσχυροπότην, Valde bibacem, s. Ma- " gnum potorem, Strenuum potorem." Μετριοπότης, ap. Xen. (Ἀπολ. 19.) signif. Qui modice s. moderate potat. Aut q. d. Moderatus potator. Habet vero J. Poll. (6, 20.) et SUPERL. Μετριοποτίστατος, quod magis probat quam τὸ ἁπλοῦν μετριοπότης: dicit enim esse εὐτελές. Μετριοποτέω, Modice poto s. Moderate. ITIDEM Κλεψιπότης ET Κλεψιποτέω. Legitur tamen ap. Suid., ipsum duntaxat verbum Κλεψιποτῶ, exponentem Parce bibo, ac compotorem fallo. Et subjungentem hunc locum, Αὐτὴ γε μὴν κλεψιποτοῦσα καὶ σωφρονοῦσα. Ubi fortasse reddi possit, Fallaciter potans, s. Fallacia utens in potando: ut nimirum faciunt qui ut compotorem ad large potandum provocent, ipsi quoque large se potare simulant, parce alioqui potantes. Itidem vero κλεψιποτεῖν eleganter dici potest, meo quidem judicio, Tibullus, faciens id quod his versibus describit l. 1. El. 6. Sæpe mero somnum peperi tibi: at ipse bibebam Sobria supposita pocula victor aqua. AT Κλεψιπότης fuerit itidem Qui fallaciter potat. [* Ὀλιγοπότης, Athen. 419.] " Πολυπότης, Qui multum bibit, Multibibus " Plauto; Bibax, Magnus potor. Plut. (8, 832.) " Ἀσυναρμόστους ἐπάγων, οἷον νηπτικῷ πολυπόταις. " Paulo post dicit νέῳ ποτικῷ καὶ φιλοπαίγμονι, Ju- " veni bibaci et lusuum amanti." [Hippocr. 282, 25. Athen. 415. 433. 438. 440. " Hymnus in Bacchum." Schæf. Mss. * Πολυπότις, Ælian. V. H. 2, 41.] " Affertur ET Πολύποτος ex Aristot. (H. A. 1, 913.) " pro Potioni indulgens, Bibulus, Bibax." [Hippocr. 358. * Πολυποτέω, 83.] " Πουλυπότης, Multum bi- " bens, Multibibus, Epigr." FEM. Πότις, Potrix, ut dicitur Compotrix, Quæ est bibax: πότις γυνή, quo uti Phrynichum testatur J. Poll. Utitur vero et quidam alius Comicus ap. Athen. (570.) Affert idem Poll. et gradum SUPERL. Ποτίστατος, Bibacissimus, [Θ. 735. Ælian. V. H. 12, 26. " Πότις, Kuster. Aristoph. 52. ad Herodian. Philet. 432." Schæf. Mss.]

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, Potus, Potio. Sed Poëticum est hoc ποτὴς, quo et Hom. aliquot locis est usus: ut Od. Σ. (406.) Βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, (Δ. 788.) ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Il. T. (306.) Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Ἄσασθαι φίλον ἦτορ.

Πόημα, τὸ, Potus, Potio. Cujus nominis pluralis numerus e Diosc. affertur, Ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον. [LXX. Jerem. 51, 39. Hippocr. p. 520, 40.] || Poculum, si Hesychio credimus, qui scribit, Πότημα, ποτήριον· ἢ ὁ τόπος αὐτός: sed pro τόπος non dubito quin reponi debeat πότος. [" Se-

A gaar. in Daniel. p. 26. Thom. M. 731." Schæf. Mss. * Ποτηματοποιὸς, Qui pocula conficit, Athen. 608. pro quo Stephanus infra male affert Ποτισματοποιός.]

Ποτήριον, τὸ, Poculum: ἀργυροῦν, χρυσοῦν, χαλκοῦν, κεραμεοῦν, ξύλινον, Athen. Sed et μικρὰ ποτήρια, item μεγάλα, ap. Eund.: Plut. de Socr. Dæm. Αἰτήσας δὲ ποτήριον, ἐκέλευσεν ἐγχεῖν. || Canalis, s. Piscina, VV. LL. ex Hieron. in Ezech. || Indumentum laneum, si Etym. credimus, ita sc. dictum quasi quod fuerit ποτὲ ἔριον: quod quam ridicule dicatur, lector ipse judicet. Paulo certe minus ridiculum esse videtur etymon quod dat huic nomini, habenti suam illam primam signif., nempe vasis in quo bibimus: sc. ἀπὸ τοῦ τὴν πόσιν τηρεῖν: quis enim dubitet, quin hæc terminatio nominis ποτήριον, παραγωγὴ sit duntaxat? Frutex spinosus, quem φρύνιον etiam ac νευράδα vocant. Quidam falso Pomum sylvestrem esse putarunt, cujus fructus sint quæ βράβυλα vocantur. Vide Diosc. (3, 17.) et Plin. [25, 10. 27, 12. " Thom. M. 288. 342. Varia eorum genera,
B Valck. Callim. 252. Sensu rarissimo, Bast Lettre 225. Ἐπὶ τοῦ π. λέγειν, Casaub. ad Athen. p. 7. Valck. Callim. p. 15." Schæf. Mss.] Ποτηριογλύπτης, ὁ, Poculorum sculptor, s. cælator, ex Euphorione, [Schol. Theocr. 2, 2. " Toup. Append. in Theocr. p. 6. * Ποτηριοκλέπτης, ibid." Schæf. Mss. Steph. B. v. Ἀλύβη. Ποτηριοφόρος, q. d. Poculi gestator, gestatrix, In Achaia colebatur Ceres Ποτηριοφόρος, Athen. [460. " Eust. Il. 815, 36." Wakef. Mss. * Ποτηρίδιον, Gl. Pocillum, " Menander Fr. 6. e Piscat." Boiss. Mss. " Ad Charit. 469." Schæf. Mss.] ETIAM Ποτὴρ significans i. q. ποτήριον, i. e. Poculum, ex Eur. (Alc. 759. Cycl. 151.) affertur. Hesychio autem ποτὴρ est μέτρον ποιόν. [* Ποτηροθήκη, Gl. Caliclarium, * Ποτηροπλύτης, Cratera, " ad Lucian. 2, 332." Schæf. Mss.]

Ποτίζω, Potum præbeo, ministro, Potandum præbeo, Greg. Naz. Ποτίζει τοὺς πιεῖν ἐθέλοντας, ad Rom. 12, (20.) Ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτὸν, Geop. Ποτιστέον αὐτὸν ὕδωρ ψυχρότατον: pro quibus legitur ap. Co-
C lum. Ei convenit aquam frigidam præberi potandam. Interdum vero ποτίζειν dicitur Medicus, potionem præbens: ut in Ep. quadam Democriti, Εἰ γὰρ πεισθεὶς τουτοισὶν ὡς μεμηνότα με ἐπότισας. Dicitur idem, Medicus inquam, et ποτίζειν φάρμακον, Medicamentum potui dare, Potandum præbere, exhibere. Fortasse autem et Potionare medicamento dici queat: cum dixerit Suet. Potionatus medicamento amatorio. Aristot. Phys. 2. Καὶ ἐπότισεν οὐκ ὀρθῶς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον, καὶ ἔγραψεν οὐκ ὀρθῶς ὁ γραμματικός. Sic utitur et Gal. cum hoc ipso accus. φάρμακον. Jungitur et alius generis accus., cum de aliis quam medicis dicitur. Plato Phædro, Ὁ δὲ ἡνίοχος πρὸς τὴν φάτνην τοὺς ἵππους στήσας, παρέβαλεν ἀμβροσίαν τε καὶ ἐπ' αὐτῇ νέκταρ ἐπότισε. At cum accus. ποτήριον ap. Marc. 9, (41.) Ὃς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτήριον ὕδατος. In hoc autem Pauli loco (1 Cor. 3, 2.) Γάλα ὑμᾶς ἐπότισα, καὶ οὐ βρῶμα, ἐπότισα commode redditur Alui potu, hoc modo, Lactis potu vos alui, et non esca: cum alioqui βρῶμα non conveniat cum ἐπότι-
D σα. Pass. Ποτίζομαι, Potus mihi præbetur: nisi Potionor reddi potest ex illo Suet. loco. Interdum cum accus. sicut et ποτίζω, ut, Ποτιζόμενοι τὸ γάλα, ap. Greg., respicientem, ut opinor, ad l. Pauli quem modo protuli. Quibus lac potui datur, lactis potus præbetur. Et ποτίσθητι ὄξος ap. Eund., Acetum sit tibi potus, s. tuus potus. Redditur vero et Acetum bibe. Apud Paulum autem Ep. 1 ad Cor. 12, (13.) Εἰς ἓν πνεῦμα ἐποτίσθημεν, quidam interpr. Unum spiritum hausimus; sed in eo legi etiam sciendum est, ἓν πόμα ἐποτίσθημεν εἰς ἓν πνεῦμα: de qua lectione, simulque de loci hujus sententia lege annot. doctiss. Interpretis. Nonnunquam et id ipsum quod potui præbetur s. potatur, ποτίζεσθαι dicitur, ut ποτιζομένη πόα, Diosc. In potionem data; sed malim Potui data: ut dicit Celsus, Medicamentum quod potui datur. || Ago potum, Appello ad bibendum, ad aquam, Bud. e Varr. Interpretatur et Adigo potum, e Vitruvio. || Rigo, Irrigo. Sic 1 ad Cor. 3, (6.) Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν: sed et in proxime

sequentibus φυτεύων ac ποτίζων bis repetitur. Et A pass. ποτίζεσθαι: Greg. Τὰ ταῖς ῥίζαις ποτιζόμενα. Item ποτιζομένη γῇ, Irrigata terra, s. rigua, Terra uliginosa, Bud. e Luciano. [" Theocr. 1, 121. Bernard. Rel. 106. Thom. M. 351. ad Diod. S. 2, 450. Plato Phædro 255." Schæf. Mss. * " Ποτιστέον, Geop. 16, 3. 17, 20." Kall. Mss.] Πότισμα, τὸ, Potio, Diosc. [20.] Ποτισματοποιὸς, Potionum confector, Athen. 258(=608.) inter Darii impedimenta enumerat ὀψοποιοὺς et π., et οἰνοηθητάς: [hodie legitur ποτηματοποιούς.] " Ποτισμὸς, exp. itidem Potio, ut " πότισμα. Sonat potius Præbitio potionis, Adaqua" tio, Irrigatio." [LXX. Prov. 3, 8. Vide Schol. Apoll. Rh. 4, 1247. Phav. v. Ἀρδηθμὸς, et Hesych. v. Ἀρδεία. * Πότισις, Gl. Potatio.] Ποτίστρα, Ubi animalia aquantur, s. aquatum compelluntur, Bud. [Strabo 8. p. 545. LXX. Exod. 2, 16. Callim. H. in Dian. 50.] AT Ποτιστήριον in VV. LL. ex LXX. interpr. pro Canali, [Genes. 24, 20. Ezech. 45, 15. " Const. Manass. Chron. p. 82. Meurs." Schæf. Mss. * Ποτιστὴς, Pocillator, Pincerna, LXX. Genes. B 40, 1. * Ποτιστρίδες, Tzetz. Ch. 4, 890." Elberling. Mss. * Ποτιστὸς, unde * " Ἀπότιστος, Greg. Thaum. in Orig. 12." Kall. Mss. * Εὐπότιστος, Gl. Riguus. * Νεοπότιστος, Hes. * Διαποτίζομαι, Leo Allat. Exc. p. 219. * Διαπότισις, unde Διαποτίσεις, Gl. Fora venalium. * Ἐκποτίζω, unde * Ἐκποτισμὸς, Strabo 3. p. 247.] " Προποτίζω, Ante bibendum præbeo, in " potione porrigo; Budæo Potionem porrigo, ex " Hippiatr. Ταῦτα συγκόψας καὶ μετὰ ἑψήματος μίξας, " προπότισον. Et in hoc indidem desumto, Ταῦτα " ἑψηθέντα διὰ κέρατος προπότισον." [Alex. Trall. 9. p. 165. " Bernard. Reliq. 106." Schæf. Mss. * " Προποτιστέον, Theoph. Nonn. 176." Boiss. Mss.] " Προπότισμα, Hippiatr. Potio quæ ante præbetur. " Προποτισμὸς, Diosc. Præbitio ejusmodi potionis. " Apud Diosc. pro Potione medicinali quæ datur " ἐν τῇ προφυλακῇ, Bud. Apud Colum. Salviare et " Salviatum hac signif. leguntur, seu Salivare et Sa" livatum, ut quidam Codd. habent."

Ἀναπίνω, q. d. Rebibo, Resorbeo. Nam resorbens C videtur esse ἀναπίνων in Virg. Æn. 11. Qualis ubi alterno procurrens gurgite pontus Nunc ruit ad terras, scopulosque super jacit undam Spumeus, extremamque sinu perfundit arenam: Nunc rapidus retro atque æstu revoluta resorbens Saxa, fugit, litusque vado labente relinquit. Videtur inquam Resorbens hic esse proprie ἀναπίνων, si quidem verum sit ἄμπωσιν, cujus pulcram descriptionem continent illi Virg. versus, sicut et τῆς πλημμυρίδος, dici quasi ἀνάπωσιν, quod in ea mare aquam velut rebibere ac resorbere videatur. Sed magis etiam usitatum EST Ἄμπωτις, per τ, quod exp. Reciprocatio æstus, e Plin.; diciturque fieri, quando post exundationem aqua ad mare revertitur ac reciprocando subsidit. Unde vertitur etiam Recessus æstus. Sunt alioqui et qui ἄμπωτιν simpliciter reddant Æstum; atque ita Bud., quamvis et ipse Comm. p. 725. ἄμπωτιν vertat Recessum æstus litora destituentis, ap. Theophr. (Fr. 6, 2, 4.) ei opponentem πλημμυρίδα, ἀμπώτεις vertit Æstus, in isto Aristot. l. de Mundo, Πολλαὶ δὲ D ἀμπώτεις λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις * συμπεριοδεύειν ἀεὶ τῇ σελήνῃ κατά τινας ὡρισμένους καιρούς: hæc enim sic interpr., Ajunt etiam multos æstus undarumque sublationes statis quibusdam temporibus cum luna circumagi. Idem alioqui ἀμπώτεις vertit Æstuaria ap. Philostr., itidemque in Herodiano 3, (14, 11.) Τὰ γὰρ πλεῖστα τῆς Βρεττανῶν χώρας ἐπικλυζόμενα ταῖς τοῦ ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτισιν, ἑλώδη γίγνεται. At Polit., Siquidem Britanniæ pleraque loca Oceani alluvionibus paludescunt. Ab Eust. in Dionys. P. p. 36. Ed. patris mei, esse dicitur ξηρασία, (itidemque ab Hes. et Suida,) addente, Καὶ ἀνάπωσις ὕδατος περιοδική· ἀνάπωτις οὖσά τις, καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμπωτις: quibus addit, Πάθος δέ ἐστι γινόμενον πολλαχοῦ οἷα τοῦ ἐπιπολάζοντος ὕδατος ἀπονοστοῦντος, καὶ ἐν τῷ οἷον ἀναπίεσθαι, nisi potius ἀναπίνεσθαι scr. est, ὑπὸ γῆν δυομένου κατὰ χρονικὰς περιόδους τινάς. Et paucis interjectis, Ὥσπερ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡ πλημμύρα ὠνόμασται, ὡς ἀπὸ τοῦ πλῶ πλήσω, τὸ ἀναπληρῶ. Mirum autem videri possit, cum hoc vocab. πλημμύρα s. πλημμυρὶς, sit illi ἄμπωτις oppositum, ut non solum ex h. Eust. patet l., sed e præcedentibus etiam, atque adeo ex Aristot., a quo ἄμπωτις dicitur sorbere πλημμυρίδα; mirum, inquam, cum hæc ita sint, Suidam vocem ἄμπωτις hac quoque πλημμύρα exponere. Sed suspicor, quod hæc tanquam correlativa sint, et unum ex altero intelligatur, ideo hac expositione usum esse. Obiter autem observandum, inveniri NOMEN Ἄμπωσις cum σ: ap. Eust. in Comm. in Od. M. ubi etiam tradit ω in Ἄμπωτις esse e lingua Attica. || Ab Hippocr. autem ἄμπωτις ad corporis humores transfertur, et sic appellatur ἡ εἰς βάθος μετάστασις τῶν ὑγρῶν, Humoris revocatio ab externis partibus ad internas. Ἀμπωτίζω, ut πέλαγος ἀμπωτίζον, ap. Philon. (1, 298.) Quod se resorbet, Turn. [" Ἀναπίνω, de colore, ad Timæi Lex. 77. Valck. Callim. 193. ad Herod. 680." Schæf. Mss. * Ἀνάποσις, Lobeck. Phryn. 340. * Ἀνάπωσις, Pind. O. 9, 77. * Ἄμπωσις, Gl. Gurges.] " Ἀνάπωτις, εως, " ἡ, veluti ἀνάποσις, dicitur Discessus et reciprocatio " maris, cum sc. aquas suas veluti resorbet; nam " cum æstuans accedit, πλημμυρὶς vocatur. Polyb. " (10, 14, 2.) Προσδοκῶν τῆς ἀναπώτεως καιρὸν, Ex" pectans maris recessum. Frequentius ἄμπωτις di" citur." [De gen., Lobeck. Phryn. 340. " Ad Diod. S. 1, 347. ad Lucian. 1, 265. Ἄμπωτις, Toup. ad Longin. 298. et Ind. v. Ἠπειρούμενος, ad Herod. 108. 598. 680. ad Callim. 1, 171. Diod. S. 1, 184. 2, 243. ad Lucian. 1, 498. Thom. M. 720. Jacobs. Anth. 6, 84." Schæf. Mss. De gen., Lobeck. l. c. " Ἀμπωτίζομαι, Eust. Il. 565, 40." Wakef. Mss.]

[* Ἀποπίνω, Herod. 4, 70. " Reiz. Belg. Gr. 631. Jacobs. Anth. 11, 145." Schæf. Mss.]

Διαπίνω, Perpoto, Epoto, Ebibo: ut διὰ sit ἐπιτατικὸν, et quidem habens eand. ἐπίτασιν quam ἐκ in Ἐκπίνω, quod proxime sequitur. Alioqui redditur etiam Interbibo, Interpoto. [" Jacobs. Anth. 7, 334. Kuster. Aristoph. 116. 124. Toup. Opusc. 1, 544. Tyrwh. ad Aristot. 215. ad Herod. 379. 698. Athen. 21." Schæf. Mss.]

[* " Εἰσπίνω, i. q. ἐμπίνω, si vera scriptura εἰσπιόντες ap. Eubulum Athen. 36. ubi al. ἐκπιόντες." Schw. Mss.]

Ἐκπίνω, Ebibo, Epoto, Od. I. 353. ὁ δ' ἔδεκτο, καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων: ubi significat, teste Eust., τὸ πᾶν ἐξέπιε, nisi potius scripsit ἔπιε, hoc quidem in loco, sicut καταφαγεῖν est πάντα φαγεῖν. Xen. (K. Π. 1, 3, 8.) Οὐκ ἐκπίομαι αὐτὸς τὸν οἶνον, Aristoph. N. (712.) Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν. Pro Sicco calicem mihi propinatum, Bud. ex Athen.; qui affert et pro comp. προπίνω. [" Coray Theophr. 58. Jacobs. Anth. 7, 89. 333. Huschk. Anal. 37. Toup. Opusc. 1, 525. Valck. Hipp. p. 233." Schæf. Mss.] Ἔκπωμα, τὸ, tanquam ab ἐκπέπωμαι, præt. passivi ἐκπίνομαι: ut ἐκπέπωκα est præt. activi ἐκπίνω, Poculum. Plato Symp. Ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τί ἐστιν ἔκπωμα μέγα, Xen. K. Π. 8, (8, 9.) Item Χρυσώσεσιν ἐκπωμάτων, Plut. (6, 548.) Et ἀργυροῦν ἔκπωμα, Athen. [" Thom. M. 288. 342. Wakef. Ion. 1194. Wyttenb. Select. 374." Schæf. Mss. * Ἐκπωματοποιὸς, Athen. 691. * Ἐκπωμάτιον, Gl. Pocillum, " Strabo 1099." Wakef. Mss.] " Ἔκπομα, Hesychio " φιάλη, ποτήριον, Phiala, Poculum." [* Διεκπίνω, unde * " Διέκπωμα, Anna C. 502. nisi pro διεκπώματος leg. δι' ἐκπ." Elberling. Mss. * Ἐπεκπίνω, Eur. Cycl. 326. * Συνεπεκπίνω, Anal. 1, 483.] " Προεκπί" νω, Præebibo, Prius ebibo, Bud. ex Athen. 5. " Προέπινον δ' ἀλλήλοις οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, τοῦτο γὰρ " προεκπιεῖν ἐστὶν, ἀλλὰ μέσον τὸν σκύφον." [* Προσεκπίνω, unde * Προσεκποτέον, Plut. 10, 571.] Συνεκπίνω, Simul ebibo, Una etiam ebibo, Pariter ebibo, Aristoph. Πλ. (1084.) Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους Πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα: UBI Συνεκποτέα ponitur pro συνεκποτέον, more Attico, ut Πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι, Thuc. pro πολεμιστέον εἶναι.

Ἐμπίνω, Ebibo, ut quidem redditur in VV. LL. ubi et Imbibo: cum alioqui afferatur ex Herod. (4, 64.) Ἐμπίνει τοῦ αἵματος, pro Potat sanguinem: et

ex Aristoph. ὡς ἂν ἐμπιώμεθα, pro Ut bibamus. At Bud. ἐμπιεῖν dicens esse, Haurire, Deglutire, e Luciano profert, (1, 673.) Πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ καὶ δριμέος. [" Fischer. Descrr. Lectt. 1798-9. p. iv. Kuster. Aristoph. 210. Musgr. Cycl. 335. Cum gen., Markl. Suppl. 53." Schæf. Mss. * " Ἐμπότης, Anna C. 94." Elberling. Mss. * Ἔμποτος, Aret. 7, 13. * Παρεμπίνω, Hes. 735. Phav. 579.]

- Ἐπιπίνω, Superbibo, quo comp. utitur Plin., ut cum quis potui potum addit, s. potius uni potus generi aliud potus genus addit. Exp. et Postea bibo. Aristoph. Πλ. (1133.) Ταύτην ἐπιπιών. Apud Plat. cum gen. de Rep. 2. Εὐωχήσονται αὐτοί τε καὶ τὰ παιδία, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες τοὺς θεούς. Nisi potius reponendum est ὑποπίνοντες, quo paulo post utitur cum adverbio μετρίως. [" Jacobs. Anth. 11, 70. Casaub. ad Athen. 43." Schæf. Mss. * " Ἐπιπότιος, Schol. Aristid. 2, 137. Σκολιὰ δὲ κυρίως ἐστὶ τὰ ἐν συμποσίοις ἐπιπότια ᾄσματα, ἃ ᾖδον οἱ κιθαρισταὶ, οὐ τὸ κυρίως μέλος σώζοντες, ἀλλ' * ἐσκιασμένως, ἵνα μὴ καὶ ἄλλοι μάθωσι." Bast. de VV. Nihili vel Dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Καταπίνω, Absorbeo, Ebibo, Epoto; possumus enim præpositioni κατὰ eam signif. hic dare, quam habet ἐκ in Ἐκπίνω, atque adeo quam habet κατὰ in Καταφαγεῖν. Sed hoc sciendum est, usurpari potius pro Deglutio, Devoro, degenerando a simplici πίνω, ut ita dicam: quo magis miror scripsisse J. Poll., de h. v. agentem, Ἤδη δὲ τοῦτο ἔνιοι καὶ ἐπὶ τροφῆς λέγουσι: cum enim hic ἐπὶ τροφῆς usus sit passim obvius, alter autem ille contra, dicendum potius fuerat καταπίνειν usurpari ἐπὶ τροφῆς, deinde addendum, ἤδη δὲ τοῦτο ἔνιοι καὶ ἐπὶ πόσεως λέγουσι. Aristot. Rhet. 3. Ὡς ὁ Δημοκράτης εἴκασε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. Lucian. autem et de carnibus usus est; nam eas καταπίνειν dicitur aliquis ap. eum. Plut. (6, 496.) Ἄκανθαν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς. Et ap. Athen. Καὶ ᾠὸν δὲ καταπίνοιμ' ἄν. Quinetiam metaphorice dicitur ap. Eund. Τόν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. Et ap. Plut. Alcibiade, Καταπιοῦνται ὑμᾶς Ἀθηναῖοι, ἴσως, εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης, κατὰ μικρὸν καὶ κατὰ τοὺς πόδας· Λακεδαιμόνιοι δὲ καὶ κατὰ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀθρόως. Et pass. Καταπίνομαι, sequens signiff. activæ vocis; nam καταποθήσεται legitur ap. Aristoph. pro Devorabitur. Et καταποθῆναι ap. Philon. pro Absorptum esse. Sic ap. Plut. Antonio, Κατεπόθη πόλις χασμάτων ὑποῤῥαγέντων. Sic et ap. Aristot. Probl. Διὰ τί ἐνίοτε πλοῖα θέοντα ἐν τῇ θαλάττῃ εὐδίας καταπίνεται καὶ ἀφανῆ γίνεται. Item alio metaphoræ genere, 2 ad Cor. 2, (7.) Μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος. Quod loquendi genus retinens Chrys. dixit de Sacerd. Ὑπὸ τῆς περισσοτέρας λύπης καταποθείς. " Καταπεπόσθαι, Deglutitum esse." " Καταποθεὶς, Absorptus, Deglutitus." [" Καταπίνω, ad Diod. S. 2, 274. 284. 589. ad Dionys. H. 1, 560. Heyn. Hom. 4, 455. Thom. M. 740. Dawes. M. Cr. 355. Jacobs. Anth. 6, 242. 7, 89. 333. 9, 13. 10, 22. Valck. Hipp. p. 233. Devoro, Ruhnk. Ep. Cr. 101. Bergler. Alciphr. 86. 346. ad Mœr. 43. Plut. de S. N. V. p. 37. Mor. 1, 514. Theogn. 688. Toup. Opusc. 2, 88. Bernard. Rel. 101. Levesque ad Thuc. 2, 352. Diod. S. 1, 201. Casaub. Athen. 397." Schæf. Mss.] " Καταπίω, i. q. καταπίνω, Deglutio: ut Hes. quoque καταπίει exp. per καταπίνει." Κατάποσις, ἡ, Absorptio, Epotatio, Devoratio. Peculiariter autem Deglutitio, i. e. Cibi potionisque ab ore in ventriculum descensus. Sed accipitur et pro Ipso deglutiendi meatu, Marc. Virg.; s. Faucium meatu, Ruell.: uterque in interpr. l. h. Diosc. 6. Τοὺς περὶ τὰ παρίσθμια καὶ τὴν κ. πόρους. Redditur et Gula ap. Eund., cum alibi, tum in hoc libri 3 loco, Βδέλλας τὰς προσισχομένας τῇ καταπόσει. [Aret. 83. " Wakef. S. Cr. 4, 42. Bergler. Alciphr. 85." Schæf. Mss. " Potus, Stob. 31, 27." Wakef. Mss.] Καταπότης, Gula, Guttur, [Hes. Gl. Devorator: * Καταπότις· Decaligator. * " Καταποτέω, Devoro, Schol. Il. Z. 282." Wakef. Mss. * Κατάποτος, unde * Ἀκατάποτος, Job. 20, 18.] " Δυσκατάποτος τροφὴ, Cibus qui ægre deglutitur, Aristot." [" Suid. 2, 399." Wakef. Mss. * Δυσκαταποτέω, Herodotus Oribasii p. 77. Matth. * Κατάποτον, τὸ, i. q. sequens, Aret. 97. Hippocr. 407, 32. 1146, 7. 1147, 2.] Καταπότιον, τὸ, Medicamentum quod deglutiendo sumitur, non diluitur, sed devoratur, ut tradit Scrib. Largus. Formatur fere in pilulas: quo facilius devorari possit et in ventriculo dilui indeque transire in venas. Quidam non solum Pilulam, sed et Pastillum e Plin. interpr. At δίδοσθαι καταπότιον, Potui dari, si sequimur Gazam, qui ap. Theophr. H. Pl. 9, 8. de cicuta, Καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν θᾶττον καὶ ῥᾳδίως ποιεῖ καταπότιον δοθὲν, vertit Potui datum. Sic autem et Diosc. dixit, Δίδοται καὶ κοιλιακοῖς καταπότιον. Ubi quidam, Græcam vocem retinendo, (nam et in Lat. sermone retinetur interdum, interpr.) Cœliacis catapotium est. [P. Ægin. 7, 5.] Καταπόθρα, ἡ, Fauces infimæ, quibus cibus devoratur, Stomachi orificium. Hoc videri significare καταπόθραν ap. P. Ægin., tradit Bud., qui in alio loco scribit esse partem gutturis equini, in Hippiatria. [Schn. Lex. affert * Καταπότρα e P. Ægin. 6, 2. quasi per contr. pro * καταποτίστρα.] Προκαταπίνω, Ante s. Prius absorbeo, deglutio, devoro, [Joseph. B. J. 5, 10, 3. * " Συγκαταπίνω, Clem. Alex. 11." Kall. Mss.]

[* Μεταπίνω, Hippocr. 393, 32. * Μεταποτέον, Gal. Hippocr. 394, 50.]

Προπίνω, Propino. Retinuerunt enim Lat. hoc comp. Ceterum cum προπίνω, si compositio spectetur, sonet Præbibo, tamen προπίνειν non est proprie τὸ ἑτέρῳ πρὸ ἑαυτοῦ δοῦναι πίνειν, si Athen. 11. credimus, et post eum Eustathio, qui addit, Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὸ ποτήριον ἀποχαρίζεσθαι: vide p. 1732. ex Hom., quem citat et Athen. Qui alio in loco scribit, sc. (193.) Προέπινον δ' ἀλλήλοις, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν ἐστὶν, ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον. Unde existimatur significasse olim προπίνω, Trado poculum s. porrigo ebibendum, antequam ipse biberim, cum alioqui Ciceroni (Tusc. 1, 11.) Propinare esse videatur Præbibere: sed pro eo quod dicit Propino hoc pulcro Critiæ, non legitur ap. Xen. Προπίνω τοῦτο τῷ καλῷ Κριτίᾳ, sed Κριτίᾳ τοῦτ' ἔστω τῷ καλῷ, ut videbis p. 132. mei Cic. Lex. Colligimus autem et ex ipsius Athen. verbis non servatam fuisse posterioribus sæculis antiquam illam verbi προπίνω signif., Pindari autem Schol. exp. ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιάλην χαρίζεσθαι. Bud. προπίνω σοι reddit etiam Poculo te provoco, afferens ex Athen. 172 (=434.) Ἀλέξανδρος οὖν αἰτήσας ποτὲ ποτήριον δίχουν, καὶ πιὼν, προὔπιε τῷ Πρωτέᾳ: et addens, eum identidem sic uti. Afferens præterea e p. 174(=438.) Προπίνω σοι κύλικα: et 185. Προπίνω σοι κύλικα πλήρη. Legimus vero et προπίνειν φιλοτησίαν ap. eund. Athen. item cum plurali, προπίνειν φιλοτησίας ap. Dem. περὶ Παραπρ., Propinare pocula amicitiæ, (380.) Συνεπαιάνιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοτησίας προὔπινε. Sed et cum φιλοτησίας gen. sing. ap. Lucian. (3, 188.) ac fortasse φιλοτησίας in illo Dem. loco est itidem gen. sing. Tunc autem subaudiendum esse puto accus. κύλικα, aut alium tale quid significantem. Apud Xen. Ἑλλ. 1, (5, 4.) cum solo dat. Ἐπεὶ αὐτῷ προπιὼν ὁ Κῦρος ἤρετο κ. τ. λ. Item pass. Προπίνεσθαι: unde προποθεῖσα κύλιξ, ap. Athen. διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προποθεῖσαν αὐτῷ κύλικα. || Metaph. pro In gratiam alicujus alium prodo, ac porrigo perdendum, Bud. e Dem. Apud quem alioqui legitur cum accus. rei: Προὔπιε τὴν Ἑλλάδα. Item τὰς πατρίδας προπίνειν de proditoribus dictum, quod exp. Ad occupandam patriam invitare et allicere. Et τὴν ἐλευθερίαν προπίνειν, ap. Eund. (324.) Τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ: ut si dicas Latine Libertatem suam propinare alicui. Apud Plut. autem in Galba legitur etiam, Προὔπιεν ὁ Τιγελλῖνος αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας, ubi quidam interpr. Propinando obtulit. Et pass. Προπίνομαι itidem metaph., ut ap. Dem. (34.) Προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, Propinatur respubl. præsenti voluptati et delectationi, Bud.: Hermog. certe προπέποται vult esse pro προδέδοται. " Προὔπιε, Propinavit: Attica synaliphe pro προέπιε,

"Itemque *προύπινε* pro *προέπινε*, Propinabat." [" Toup. ad Longin. 339. Opusc. 2, 113. Plut. Mor. 1, 605. Valck. ad Herod. 264. Callim. 260. 264. Fischer. ad Anacr. 20. Thom. M. 715. ad Charit. 535. Musgr. Rhes. 405. Jacobs. Anim. 310. Meleager 94. Lent. Gæt. 9. Brunck. Aristoph. 1, 196. Kuster. 72. Schneid. ad Plut. Alex. 141. *Προποθεὶς*, Callim. Ep. 42." Schæf. Mss. Pind. 'O. 7, 1. Aristoteles Athenæi 576. Appian. B. C. 2, 143. *Τυράννου κατηγορίαις προπεπωμένοι.*] *Πρόπομα, τὸ*, q. d. Propinamentum. I. e. Potus qui propinatur. Sed peculiariter de Certo quodam potionis s. potus genere dictum fuit *πρόπομα*, sive quod eo in propinando uterentur, s. etiam quod illum ceteris præbiberent: cum *πρόπομα* præcedat *τὸ ἄριστον* ap. Plut., ut mox docebo. Erat autem hic potus e vino et melle confectus: cum vini sextariis quatuor, mellis despumati unus misceretur, citra quidem cocturam, sed longa satis insolatione. Verum fuerunt et alii *προπομάτων* conficiendorum modi, utpote quæ ad varios usus comparata essent. Vide Aët., qui vina purgantia vocat *προπόματα*, et alibi rosatum flavæ bilis purgatorium, itidem *πρόπομα*. Quinetiam sub nomine *κονδίτου* videtur *πρόπομα* comprehendere, 11, 10. *Μετ' οἴνου, ἢ κονδίτου, ἢ ἑτέρου προπόματος.* Apud Athen. legimus, *εἰς πρόπομα*, intellige autem de eo quo voluptatis gratia utebantur, injici hæc fuisse solita, *πέπερι, σμύρναν, κύπειρον, μύρον Αἰγύπτιον.* Discimus ex Eod., in antecœniis, ut loquitur Apul., *προπόματα* locum habuisse; scribit enim ille, s. potius Phylarchus ap. illum, *Πρόπομά τι πρὸ τοῦ δείπνου περιεφέρετο, καθὼς εἰώθει τὸ πρῶτον.* Non dubium est autem quin et in anteprandiis, liceat enim hanc vocem ad illius exemplum fingere, idem fuerit *προπομάτων* usus. Imo vero Anteprandium quoddam videtur esse Plutarcho, s. Potus quidam anteprandianus, (et hoc nomine uti fas mihi esto,) Symp. 1, 6. de quodam Heraclide pugile, *Οὗτος ἀπορῶν συμπότου παραμένοντος, ἐκάλει, τοὺς μὲν ἐπὶ πρόπομα, τοὺς δ' ἐπ' ἄριστον, ἄλλους δ' ἐπὶ δεῖπνον, ἐσχάτους δέ τινας ἐπὶ κῶμον.* Paulo post autem inter *πότους* enumerat et *πρόπομα*, dicens, *Κἀκεῖνος οὐθὲν διάλειμμα ποιῶν, ἅπασιν ἐξήρκει, καὶ τοὺς τέσσαρας πότους συνδιέφερε.* Non dubium est alioqui quin rarus esset his quatuor *πότοις* utentium numerus. Sed sive ante prandium, s. potius ante cœnam *προπόμασιν* utebantur, hoc constat, fuisse quædam potus genera a quibus compotationis initium faciebant, vel quæ compotationis velut præludium erant. Nisi potius ad illam verbi *προπίνειν* respicientes signif., de qua dictum est, et ad illam verbalis *πρόποσις*, de qua dicetur, inde *προπόματα* nomen accepisse putemus, quod essent velut Propinamenta, uti dixi: i. e. quod ea potus genera propinationibus primum fuerant destinata. [" Casaub. ad Athen. 118. 122. Musgr. Hel. 576. Jacobs. Anth. 7, 359." Schæf. Mss. Athen. 52.] *Πρόποσις*, Propinatio, Athen. 1. *Ἦν δέ τις καὶ διὰ τῆς προπόσεως ἀσπασμὸς*, Plut. (8, 552.) *Λόγους, προπόσεις, φιλοφροσύνας*, Epigr. *ὅτ' οὖν χρόνος ὥριος ἡμῖν, Πάντα χύδην ἔστω, ψαλμὸς, ἔρως, προπόσεις.* Quidam vero non solum Propinationes, sed et Invitationes interpr. Habes et e Greg. Naz. exemplum usus hujus vocis in bicomp. *Ἀντιπροπίνω.* Sed putatur *πρόποσις* dictum etiam fuisse de Potu qui propinatur. [" Ruhnk. Ep. Cr. 73. Bibl. Crit. 1, 2. p. 35. Toup. Opusc. 2, 243. Valck. Anim. ad Ammon. 85. Callim. 254. ad Charit. 371=621. Jacobs. Anth. 7, 359." Schæf. Mss. * *Προπότης*, Propinatorius, Eur. Rhes. 361. * *Προπότιον*, Epiph. 1, 604.] *Ἀντιπροπίνω*, Vicissim propino. Apud Athen. metaphorice ponitur *ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι*, in versu cujusdam Poëtæ. Pass. *Ἀντιπροπίνομαι* pro Vicissim mihi propinatur, ap. Greg. Naz. *Τὰς δὲ προπόσεις τε καὶ φιλοτησίας, ἃς δημοσίᾳ πόρναις προὔπινέ τε καὶ ἀντεπρούπίνετο.* [" Const. Manass. Amat. 5, 21." Boiss. Mss.]

[* *Προσπίνω*, Dio Cass. 849.]

Συμπίνω, Compoto, Plut. Symp. 2. *Οὐ γὰρ τοῦ φαγεῖν, ὁ Ἁγίας ἔφη, χάριν, οὐδὲ τοῦ πιεῖν, ἀλλὰ τοῦ συμπιεῖν καὶ συμφαγεῖν, ὡς ἐγῷμαι, καλοῦμεν ἀλλήλους*, Plato Minoë, *Ἐν Κρήτῃ δὲ εἷς οὗτός ἐστι τῶν ἄλλων νόμων, οὓς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην*, ubi observa additum dat. *ἀλλήλοις*, Lucian. (2, 538.) *Καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι εἰ συνέπιόν ποτε.* ‖ Combibo, non quidem pro Compoto, ut sc. Combibo sit Simul bibo, sicut in VV. LL. legitur; sed ea signif. qua dicitur ab Ovidio, ara cruorem Combiberat: ut alios aliorum locos omittam, in quibus idem hujus verbi usus cernitur. Vel Imbibo, i. e. Humorem concipio, Bud. e Theophr. *Ἐπεὶ πρός γε τὴν κόλλησιν ἡ ξηροτέρα ὕλη συμφέρει· ἵσταται γὰρ καὶ νῦν ναυπηγούμενα, καὶ ὅταν συμπίῃ καθελκυσθέντα, συμμύει καὶ στέγει*: i. e. Cum humorem imbiberint, comprimuntur, et aquam arcent, rimis astrictis, ut vertit Idem. [" Casaub. ad Athen. 1. p. 64.: *μετὰ*, Bast Lettre 124." Schæf. Mss.] *Συμποσία* vide post *συμπόσιον*. *Συμπόσιον, τὸ*, Compotatio, s. potius quod Lat. dicunt Convivium, sonans alioqui potius q. d. *συμβίωσιν*: et quidem quod sequatur signif. verbi *συμβιῶναι*, copulati cum *συμπιεῖν*, ut videbis T. 1. c. 741. in princ. Cic. in l. de Sen., aut, si mavis, M. Cato ap. Cic., Neque enim ipsorum conviviorum delectationes corporis voluptatibus magis quam cœtu amicorum et sermonibus metiebar. Bene enim majores accubitionem epularem amicorum, quia vitæ conjunctionem haberet, convivium nominarunt: melius quam Græci, qui hoc idem tum Compotationem, tum Concœnationem vocant: ut, quod in eo genere minimum est, id maxime probare videantur. Ubi non dubium est quin compotatio sit interpretatio nominis *συμπόσιον*, at vero Concœnatio, nominis *σύνδειπνον*. Dico autem *συμπόσιον* esse potius Convivium, quod licet *συμπόσιον* sonet Compotatio, aut, magis etiam ad verbum, Compotamentum, (si cum bona Latinitatis venia fingere hoc, docendi tantum causa, liceat,) dicitur tamen non simpliciter de Compotatione, sed de Compotatione quadam convivali, ut ita dicam. Plut. Symp. 7. *Κοινωνίας γάρ ἐστι καὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ λόγων καὶ πράξεων τὸ συμπόσιον*, Plato de Rep. 2. *Εἰς ᾅδου γὰρ ἀγαγόντες τῷ λόγῳ, καὶ κατακλίναντες, καὶ συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες κ. τ. λ.* Pro eo autem, quod dicit hic *συμπόσιον κατασκευάσαντες*, dici etiam possit *συμπόσιον συναγαγόντες*, cum ap. Athen. legamus *συμποσίου συναγωγή*. Sed et *συγκροτεῖν συμπόσιον*, alicubi me legere memini. At *συμπόσιον διαλῦσαι*, Convivium dissolvere, i. e. finire: aut etiam *συμπόσιον καταλῦσαι*: unde *συμποσίου κατάλυσις* ap. Xen. (Σ. 9, 7.) Et plur. *συμπόσια*, in frequenti etiam usu, K. Π. 8, (8, 6.) *Ἦν δὲ αὐτοῖς νόμιμον, μηδὲ προχοΐδας εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ συμπόσια*, Demetr. Phal. *Ἐν ἑορταῖς καὶ ἐν συμποσίοις.* ‖ Interdum *συμπόσιον* Ipsum convivii locum [Cœnaculum] significat, ut ex Athen. (209. 519.) necnon ex J. Poll. patet. ‖ Nonnunquam *συμπόσιον* de Ipsis convivis dicitur, quam itidem signif. habet aliquando Lat. Convivium. ‖ Vocarunt præterea *συμπόσιον* cum alii, tum Plato et Xen. ac Lucian., Librum s. Libellum quo convivium a quibusdam agitatum descripserunt. Vide Plut. Symp. init. [" Toup. Emendd. 2, 567. *Ξυμπ.*, Boiss. Philostr. 596. Convivii locus, Lucian. 2, 112. 3, 417. 420. Dial. p. 80. ad Charit. 518. Convivæ, Plut. Mor. 1, 620." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 517.] AT VERO *Συμποσία*, quod magis ad verbum et regulariter, ut ita dicam, sonat Compotatio, sicut *συμπόσιον* dixi sonare Compotamentum, ab J. Poll. quidem ponitur tanquam synonymum nomini *πότος*, item nomini *συσσιτία*, atque aliis, sed nullius Scriptoris auctoritate confirmatur. In VV. LL. autem affertur e 3 Macc. (5, 16. 17.) *Τὸν τῆς συμποσίας καιρόν.* *Συμποσίαρχος*, ET *Συμποσιάρχης*, Convivii præfectus, Convivii magister; Qui modum convivis imponebat, Bud.: cum alii e Varrone interpr. uno verbo Modiperator. Legitur autem hoc nomen *συμποσίαρχος* cum ap. alios, tum ap. Athen. et Plut.: ap. quem extat etiam locus e quo *συμποσιάρχου* officium cognoscere possumus: hic sc. in Apophth. (Lacon. init.) *Ἀγησίλαος ὁ μέγας παρὰ πότον ποτὲ λαχὼν συμποσίαρχος, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ οἰνοχόου πόσον ἑκάστῳ προσφέροι, Εἰ μὲν πολύς ἐστιν οἶνος, ἔφη, ὅσον ἕκαστος αἰτεῖ· εἰ δὲ ὀλίγος, ἐξ ἴσου δίδου πᾶσιν*: Symp. 1, (4.) agitatur hæc quæstio, *Ποῖόν τινα δεῖ τὸν συμποσίαρχον εἶναι*; ubi etiam ejus munus esse dicitur *ἡ*

περὶ τὰ συμπόσια ἐπιστασία καὶ διακόσμησις. Sed et e toto illo l., quæ ejus essent partes, manifestissimum esse potest. Verum hoc sciendum est, sorte munus illud solitum tribui: quod et in illo Plut. Apophth. loco videre est. Συμποσιαρχία, q. d. Præfectura convivii. Sunt et qui reddant Magisterium convivii. Bud. vertit Magisterium in convivio, e Cic. de Sen.: ap. quem tamen legimus Magisteria, sine adjectione, sed loquendo de conviviis. Est certe συμποσιαρχία, illa quæ vocatur a Plut. ἡ περὶ τὰ συμπόσια ἐπιστασία καὶ διακόσμησις, ut modo dixi: [8, 452.] Συμποσιαρχέω, Præfectus sum convivii, Præsum convivio, Sum magister convivii, modiperator. Utitur Aristot. Polit., item Plut. (8, 453.) Ὅ,τε αὖ παντάπασι νήφων, ἀηδὴς καὶ παιδαγωγεῖν μᾶλλον ἢ συμποσιαρχεῖν ἐπιτήδειος. Compositione autem caret adjectivum NOMEN Συμποσιακὸς, sonans Convivalis: ut συμποσιακὰ προβλήματα s. ζητήματα Plutarchi, quæ et συμποτικὰ ζητήματα appellat, Convivalia problemata, Convivales quæstiones. Legimus tamen et τῶν συμποσιακῶν ap. eum l. 8. sine adjectione: et ita dicetur etiam τὰ συμποσιακὰ substantive, [cf. 2, 1. " Fischer. Præf. ad Anacr. p. v." Schæf. Mss. * Συμποσιαῖος, Lobeck. Phryn. 553. " Eust. Il. 677, 31." Wakef. Mss.] Caret itidem compositione, eandem originem habens, etiam VERBUM Συμποσιάζω, Una convivor, convivium celebro. At si reddas Compoto, videbitur sonare simpliciter i. q. συμπίνω. Greg. Naz. Encom. Macc. Καλὸν μὲν καὶ συνοικοῦντες ἀλλήλοις ἀδελφοὶ καὶ συμποσιάζοντες καὶ συνασπίζοντες. [LXX. Deut. 21, 20. " Ad Charit. 523." Schæf. Mss. " Schol. Pind. Π. 4, 521. Heliod. 251." Wakef. Mss.]

Συμποσιαστὴς, Convivator. [* " Συμποσιαστικὸς, ad Nicet. Eugen. 3, 151. 162. 173. 207. 217." Boiss. Mss. * Ἀντισυμποσιάζω, Lucian. 2, 318. τὸν Πλάτωνα.]

AT VERO Συμπότης a tertia præt. verbi συμπίνομαι persona formatur, sicut συμπόσιον et συμποσία, a secunda. Est autem Συμπότης, Compotor, etiam Combibo: Cic. Cum tuis combibonibus Epicureis. Athen. 4. Ὅταν δὲ βασιλεὺς πότον ποιῆται, πίνει δὲ πολλάκις, συμπόται αὐτῷ εἰσὶν ὡς μάλιστα δώδεκα, Lucian. (2, 932.) Σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, [Xen. Σ. 9, 4. " Herodian. Philet. 476. et n., T. H. ad Lucian. Dial. p. 74. Phryn. Ecl. 214. Thom. M. 208. 729. Villois. ad Long. 140." Schæf. Mss. * " Ἀρχισυμπότης, Combibonum princeps, Chrys. in Ps. 95. T. 1. p. 921, 31." Seager. Mss.] Et FEM. Συμπότις, ιδος, ἡ, [" ad Charit. 684." Schæf. Mss.] ITEM Συμπότρια, Compotrix, Terentio, [Gl. Compotrix.] Συμποτικὸς, q. d. Compotorius, Athen. 11. συμποτικαὶ ὁμιλίαι, Compotorii congressus, Convivales congressus, Ad compotores pertinens, s. potius Ad ipsam compotationem, Ad convivium pertinens, Convivalis: ut συμποτικοὶ νόμοι, et συμποτικὰ ζητήματα, Plut.: quæ et συμποσιακὰ vocari modo dixi, et συμποτικαὶ ἀπάται, ap. Lucian. (1, 191.) Καί τοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς σ. οὔσας οὐ χρὴ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν. Item σ. ἀστεΐσματα, in quodam titulo l. 2 Epigr. || Interdum vero συμποτικὸν significat Compotationi conveniens, aptum, Convivio conveniens: qua in signif. cum alii utuntur, tum Plut. || Qui novit quomodo se inter compotores gerere debeat, estque illis jucundus, Compotor suavis et jucundus, Conviva jucundus, Qui novit jucunde convivari, Aristoph. Σφ. (1209.) Παῦ', ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε Ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός, Plut. (8, 453.) Ὅτι δεῖ τὸν μὲν φυλάκων ἄρχοντα, φυλακικώτατον, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, εἶναι, τὸν δὲ συμποτῶν, συμποτικώτατον. Additque talem fore, si neque τῷ μεθύειν εὐάλωτος ᾖ, neque πρὸς τὸ πίνειν ἀπρόθυμος: item si sit σπουδῆς οἰκεῖος, et παιδιᾶς μὴ ἀλλότριος, sed εὖ πως συγκεκραμένος πρὸς ἀμφότερα, etc. Sic utitur et Lucian. (1, 689.) Ὥστε ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός. Apud quem tamen est συμποτικὸς et Qui libens ac bene lauteque convivatur, Bud., afferens ex ejus Timone, (1, 159.) Χαῖρε, Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε: quæ verba sunt parasiti. [" Valck. ad Herod. 188. ad Lucian. 1, 217. Casaub. ad Athen. 1. p. 10." Schæf. Mss. * " Συμποτικῶς, J. Poll. 6, 20." Kall. Mss. * " Συμποτάζω, Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 89." Boiss. Mss.]

[* Ὑπερπίνω, Nimium bibo, Xen. K. Π. 8, 8, 10.]

[* " Πιόνα, ἡ, Poculum, Montfauc. Palæogr. 405." Kall. Mss.]

Ὑποπίνω, Subbibo, i. e. Plusculum s. Aliquantum bibo, ut exp. in hoc Plauti loco, in Truculento, Qui improbus est, sive subbibit, sive adeo caret temeto, Tamen ab ingenio est improbus. Xen. K. Π. 8, (4, 5.) Ἐκ τούτου δὴ, ἐπεὶ ὑπέπινον, ἤρετο ὁ Ὑστάσπας τὸν Κῦρον, Cum plusculum poti essent, Ἑλλ. 6, (4, 8.) Ἐν τῇ μεσημβρίᾳ ὑποπινόντων. Sic Aristoph. Ὄρν. (494.) ὑπέπινον ἐν ἄστει. Usus est et Anacr. hoc verbo non semel. Camer. exp. etiam Largius bibo. Bud. autem ὑποπεπωκὼς in h. Xen. l. reddit Appotus, (Σ. 9, 2.) Μετὰ τοῦθ' ἧκε Διόνυσος ὑποπεπωκὼς παρὰ θεοῖς. At præsens ὑποπίνειν aptissime verbo Subbibere redditur, plane etiam expressa præp. Atque ut Suet. addidit Paulum huic verbo Subbibere, (in Nerone, Si paulum subbibisset,) sic verbo ὑποπίνειν addidit adverbium μετρίως, Plato de Rep. 2. Μετρίως ὑποπίνοντες. Sed a Nicophonte dictum ὑποπίνειν pro μεθύσκεσθαι, tradit Suid. [" Nempe primitivus verbi ὑποπίνειν signif. non tam esse videtur Subbibere, Aliquantum bibere, ut cum H. Stephano Schn. statuit, quam Post, nempe Post cœnam, potare potuique indulgere. Vide Athen. p. 34. et cf. Ὑποτρώγω." Schw. Mss. " Casaub. ad Athen. 66. Bibl. Crit. 2, 1. p. 102. ad Timæi Lex. 282. Abresch. Lectt. Aristæn. 289. Zeun. ad Xen. K. Π. 765. Brunck. Aristoph. 1, 31. 3, 143. Kuster. 238. Heind. ad Plat. Lys. 6. 52." Schæf. Mss.]

" ΠΟΣΙΣ, ὁ, Maritus: itidem παρὰ τὸ πίνειν, quoniam ut τὸ ὕδωρ τῇ γῇ μιγνύμενον causa est seminum et plantarum, ita vir mulieri mixtus, prolis. Il. Γ. (429.) Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὅς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν, Od. Θ. (523.) Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Λ. (429.) Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. Sic O. (112.) Ζεὺς πόσις Ἥρης. Pro eod. in Epigr. (Leonidæ Alex. 33.) metri causa usurpatum REPERITUR Πόσσις. Est et Nomen proprium Historici ap. Athen." [296. " Πόσις, Mœr. 328. et n., Koppiers. Obs. 78. Valck. Phœn p. 348. ad Charit. 747. Wakef. Trach. 550. 572. Differt ab ἀνὴρ, Brunck. Trach. 551. De gen., Porson. Med. p. 68. De dat., Heyn. Hom. 4, 497. Αἰγὸς π., Jacobs. Anth. 7, 117. 11, 419. Ποσίεσσι, ad Charit. 765." Schæf. Mss. Aristot. Polit. 7, 16.] " Μελλέποσις, Futurus maritus, J. Poll. 3, (45.) e Soph. " Itidem ab Hes. exp. ὁ μέλλων ἀνὴρ γίνεσθαι." " Πρωτόποσις, dicitur ἡ ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένη, " J. Poll. h. e. Quæ virgo alicui nupsit; ei enim " primo nupta est, non alii ante. Eadem a Theopompo Comico πρωτόπειρος dicitur, utpote primum " experiens maritum. Testis idem Poll." [3, 39. Athen. 235.]

" ΠΟΤΑΜΟΣ, Fluvius, Flumen: παρὰ τὸ ποτὸς " εἶναι, h. e. πόσιμος εἶναι, quod potabilis sit, h. e. " potabilem aquam habeat, non salsam, ut mare. " Hom. tamen et Oceanum vocat ποταμὸν, Od. (Λ. " 156.) Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, " Πρῶτα μὲν Ὠκεανὸς, ὅν οὔπως ἐστὶ περῆσαι Πεζόν. " Sic Λ. fin. Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα " ῥόοιο: Od. M. init. Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον " Ὠκεανοῖο Νηῦς. Ubi ποταμὸν ὠκεανὸν doctiores accipiunt τὸν ἔξω Ὠκεανὸν, Exteriorem s. Ulteriorem " Oceanum: quidam etiam Fluvium qui in exteriorem Oceanum defert, cum subjungat Poëta, ἀπὸ " δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο. At cum Il. Ξ. " (245.) dicit, ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ, de toto " Oceano intelligit: nam ut ibi subjungit, ὅσπερ " γένεσις πάντεσσι τέτυκται, ita alibi dicit, Ὠκεανόν " τε θεῶν γένεσιν, ut et Virg. Pater Oceanus. Alioqui ποταμοὺς appellare solet Flumina quæ ex " Oceano orta in eund. remeant: Il. Φ. (196.) βαθυρρείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο, Ἐξ οὗπερ πάντες " ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ " φρείατα μακρὰ νάουσι. Idem epitheticῶς dicit ἐΰῤῥειος ποταμοῖο: et ποταμὸς εὔῤῥοος ἀργυροδίνης, et " ποταμὸς βαθύῤῥοος ἀργυροδίνης, et Εὐρὺ ῥέων ποταμὸς,

A " et ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήεντα: item, ποταμοῖο κατὰ δει- " νοῖο ῥέεθρα. Hesychio ποταμὸς est ὠκεανὸς, et τὸ " ὑγρὸν, et ὁ σωματοειδὴς θεός: necnon ἐπὶ τοῦ ἥπατος " σημεῖον." [" Musgr. Hipp. 78. ad Charit. 712. Wakef. S. Cr. 4, 99. Jacobs. Anth. 10, 5. Π., ὁ π., Boiss. Philostr. 651. Nom. propr., Sylb. ad Paus. 77. Conf. c. ποτὸν, Jacobs. Anth. 12, 93. ad Dionys. H. 2, 930. Valck. Opusc. 1, 209.: cum τόπος, Heyn. Hom. 7, 151.: cum πόλις, Potter. ad Lycophr. p. 1528. Π. πυρὸς, Alberti Peric. Cr. 85. Οἴκημα ποταμοῦ, i. e. παρὰ ποταμῷ, Musgr. ad Eurip. p. 211. Jacobs. Anim. 25. Ἀνὰ ποταμὸν, κατὰ π., ad Herod. 199. Κατὰ τὸν π., Schneid. ad Plut. Alex. 164. Οὐ τὸν π. καθηγούμενος, Bast Lettre 221. Μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ π., Strabo p. 112. A. Almel. Ἐπὶ τὸν χείμαῤῥον π., Paus. 198. Π. ἱεροὶ, Musgr. Med. 410. Ἄνω ποταμῶν, ibid. Porson. p. 38. T. H. ad Lucian. Dial. p. 31. ad 1, 348. 709. Bergler. Alciphr. 344. Markl. Suppl. 520. Ποταμοὶ, ποταμοῖ, T. H. ad Plutum p. 471. ad Diod. S. 2, 380." Schæf. Mss.] " Ποταμογείτων, Fluvio vicinus, Amnicola, Herbæ nomen, B " de quavi de T. 1. c. 810. Ετ Ποταμοδάρτης, Suidæ " ὁ περῶν ἀεὶ τὸν ποταμὸν, Qui semper flumen trajicit." [* Ποταμοδιάρτης, Artemid. 4, 66. * Ποταμόῤῥυτος, Phrynichus Bekkeri p. 60. Ποταμήῤῥυτος, Paul. Sil. Ecphr. 596. ὄλβος. * Ποταμοφορέω, unde] " Ποταμοφόρητος, ὁ, ἡ, Qui a fluvio aufertur s. rapitur, " Apoc. 12, (15.) Ἔβαλεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ " ὕδωρ ὡς ποταμὸν, ἵνα ταύτην ποταμοφόρητον ποιήσῃ. " Ετ Ποταμόχωστος γῆ, Terra operta limo arenave a " fluvio devecta." [" Ad Herod. 105. ad Diod. S. 1, 40. * Ποταμηγὸς, ad Timæi Lex. 43." Schæf. Mss. Dionys. H. 1, 112. 113. 175. 184.] " Ποταμηπόρος, " Fluvium trajiciens, ὁ περῶν τὸν ποταμὸν, Oppian." [K. 2, 178. 4, 84. * " Ποταμηφόρος, Andr. Cr. 21." Kall. Mss.] " Διπόταμος, Duos habens fluvios," [Eur. Suppl. 621. * Καλλιπόταμος, Phœn. 648. * " Μεσοπόταμος, Plut. 8, 386. H., Μεσοποταμία, (vide Μέσος,) ad Diod. S. 2, 286." Schæf. Mss. * Μεσοποταμίτης, Homo e Mesopotamia. * Πολυπόταμος, Eur. Herc. F. 409.] Ποτάμιος, Fluvialis: ὕδωρ, Aqua fluvialis, C " e flumine petita. Et π. ἰχθῦς, Pisces fluviales, οἱ " ἐν τοῖς ποταμοῖς βιοτεύοντες Athenæo, qui itidem " dicit ποτάμιος κεστρεὺς, ad differentiam τοῦ θαλασσίου. Sic π. ἵππος, Equus fluvialis: qui et ἱπποπόταμος. Necnon ποτάμια πλοῖα, Fluviales naves, " Navigia quorum in fluminibus usus est. Plin. dicit " etiam Amnica insula." [" Wakef. Alc. 466. Casaub. ad Athen. 115. ad Timæi Lex. 43. Ilgen. Hymn. 511. Eur. Hipp. 78. ubi v. Musgr. De nave, Toup. Opusc. 1, 479. Emendd. 2, 79. 251. Ποτάμιοι, T. H. ad Plutum p. 470. * Ποτάμειος, Musgr. Tro. 1067. Ποταμήϊος, ibid. (Nonn. D. 11, 309.) * Ποταμῆτις, Ruhnk. Ep. Cr. 126. 229. Thom. M. 155. ad Diod. S. 1, 241. Brunck. Apoll. Rh. 135. (3, 1217.) * Ποταμῆτις, ibid. (Paul. Sil. Ecphr. 209.) * Ποταμώδης, ad Charit. 224. ad Lucian. 1, 335. (Phot. Bibl. 100.) * Ποτάμιον, Heyn. Hom. 5, 333. (Strabo 8. p. 527.) * Ποταμίσκος, Strabo 5. p. 515. (14. p. 943.)" Schæf. Mss. * Ποταμίτης, Gl. Aquilex. * Ποταμιαῖος, Aristot. Meteor. 2, 1. " Jo. Malal. 2. 141." Elberling. Mss. * Ποταμίσιος, Geop. 2, D 5, 15. καρκῖνος. * " Ἐπιποταμὶς, ἴδος, ἡ, Schol. Il. Υ. 8. * Ἐπιποτάμιος, Synes. 111." Wakef. Mss. " Greg. Nyss. Ep. 3. ap. Zacagniam." Kall. Mss.] " Παραποτάμιος, Qui ad fluvium est, Ad fluvium " situs: πόλις, Herod.: ὄχθη, exp. Fluminea ripa. " Homines παραποτάμιοι dicuntur Flumen accolentes, " Fluminis accolæ, Amnicolæ, Ovid." [" Ad Diod. S. 1, 296. 533. 2, 261. Kuster. Aristoph. 54. Heyn. Hom. 6, 72. 8, 113." Schæf. Mss. " Schol. Aristoph. N. 158." Boiss. Mss. Plut. 7, 259. * Περιποτάμιοι, Gl. Amnenses.] " Denique a ποταμὸς est " ADV. Ποταμηδὸν, In modum fluminis, Fluminis " in morem, More fluvii: δίκην ποταμοῦ, Hes. et " Suid." [Lucian. 3, 390. " Chrys. πρὸς Πιστ. Πατ. T. 6. p. 184, 30." Seager. Mss. " Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 223." Boiss. Mss. * Ποταμόομαι, Schleusn. Lex. V. T.]

" ΠΙΠΟΣ, Pipus: Avis, Aristot. H. A. 9, 21. " dicit τὸν κύανον, (Avis et hæc est,) habere σκέλη βραχέα τῇ πίπῳ παρόμοια. Ubi Gaza, Crure brevi " similiter ut pipo est: legens forsitan πιποῖ, a NOMIN. Πιπὼ, cujus Hes. meminit, dicens esse ὄρνεον " πολεμικὸν, secundum quosdam ἐρωδιὸν, Ardeam." [" Munck. ad Anton. Lib. 65. 101. Verh." Schæf. Mss. Schneid. ad Eclog. Phys. 42. 43. Πιπὼ, Lycophr. 476.]

" Πίπποι, Avium pulli, Pipiones, Athen. (368.) " Καὶ νεοσσῶν ὀρνίθων, οὓς πίππους καλοῦσι. INDE " Πιππίζω, Avium pullos voce imitor, Pipio. Aristoph. Schol. dicit hanc λέξιν πεποιῆσθαι κατὰ μίμησιν τῶν ὀρνέων, ut Hes. etiam κατὰ μίμησιν τῆς " τῶν ὀρνέων φωνῆς: dicente Aristoph. Ὄρν. (307.) " Ἰοὺ ἰοὺ τῶν ὀρνέων, Ἰοὺ ἰοὺ τῶν κοψίχων· Οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες. Sed notandum " est, Schol. Aristoph. et Suidam, necnon textum " Aristophanis, scriptum habere πιππίζουσι geminum " π, Hes. vero unico: quam scipturam esse meliorem, vel ex eo patet, quod subjungit, accipi id " verbum et pro ποτίζειν: in hac enim signif. unico B " π scr. est ut πιπίσκειν, utpote a πίω derivatum ana- " diplosi duarum literarum initialium. Atque ita " malim et πίποι pro πίπποι: præsertim cum ap. " Latinos quoque scribatur Pipiones et Pipire, unico " p., quæ a Græco originem traxisse, extra contro- " versiam est."

" Πίπρα, ἡ, Pipra, Avis inimica τῷ χλωρεῖ, Ari- " stot. H. A. 9, 1. Gaza ibi habet Pipo, πιπώ: non " male forsan; nam ἡ πιπὼ ab Hes. esse dicitur ὄρ- " νεον πολεμικὸν, Avis pugnax."

ΠΙΠΤΩ, Cado, Labor, f. πέσω, tanquam a TH. Πέτω, et Dorice πεσῶ: sed in usu est potius media vox πεσοῦμαι. Præt. autem πέπτωκα, tanquam a Πτόω, Il. A. 597. Ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα. Ab Eod. P. (633.) βέλεα dicuntur ἐτώσια πίπτειν ἔραζε, i. e. πίπτειν εἰς γῆν. Apoll. autem Rh. 2, (827.) dixit οὔδει πέσε, pro εἰς οὖδας. At πίπτω ἐνὶ κύμασι ap. Eund. (1, 506.) possumus accipere pro ἐμπίπτω κύμασι: itidemque στενάχουσιν ἐνὶ C λεχέεσσι πεσόντες, pro λεχέεσσιν ἐμπεσόντες. Magnus est verbi πίπτω usus et in soluta oratione, Plut. Οὔτε γὰρ πίπτοντός ἐστιν ὀρθοῦν. Interdum cum præp. εἰς: ut πίπτειν εἰς γόνατα, Xen. K. Π. 1, (4, 8.) Et, Ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι, Athen. 10. Ceterum quoniam interfecti cadere solent, Herodian. 7, (3, 15.) Ἀναιρεθέντας πρὸ τῶν βωμῶν πεσεῖν, ideo sæpe, sicut et Cadere, accipitur pro Interfici, Prosterni: qua in signif. usi sunt post Hom. ceterosque Poëtas, prosæ etiam Scriptores: Πεσόντι ἐν τῇ μάχῃ, Paus. Item cum constr. conveniente verbo passivo, ut ap. Plut. Πεσὼν ὑφ' ἑτέρου. Nonnunquam vero est potius Profligari: Thuc. 2. Πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπεσεν ὑπ' ἐλασσόνων. Sed et ἄνεμος, i. e. Ventus, πίπτειν dicitur ab Homero: qua in signif. Virg. utitur verbo Cadere. Dicuntur et δάκρυα πίπτειν ap. Hom., sicut Latine quoque Lacrymæ cadere: vicissimque aliquis Ἐς δάκρυα πίπτειν ap. Herod. Est vero ubi reddatur potius Incido quam Cado: ut in πεπτωκότες συμφορᾷ, quod ex Epigr. affertur; dicunt D enim Lat. potius Incidere in calamitatem. Itidemque e Soph. (Aj. 759.) Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις, pro Incidere in ærumnas. Et ita quidem interpretando, fuerit utrobique simplex pro comp.: sc. hic πίπτειν pro ἐμπίπτειν, illic πεπτωκότες pro ἐμπεπτωκότες. || Interdum πεσὼν dicitur Qui procubuit, Procumbens, Synes. Καὶ πεσόντες ἱκέτευον. || Apud Herod. Τῇ πίπτουσι τὰ πρήγματα, Eo res spectant, VV. LL. [cf. 8, 130.] || Apud Polyb. Ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, pro Subjecta sunt imperio Carthaginiensium. Apud Diosc. autem, Γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, Bud. vertit, Omnis terra in usum medicamenti recepta. || Πίπτειν affertur et pro Irruere; sed e quibusdam ll. in quibus præp. jungenda est verbo, ut docebo in Ἐμπίπτω. " Πέσῃσι, poëtice pro πέσῃ, " Ceciderit, a πεσέω s. πίπτω." " Πεσσέμεν, pro πεσέμεν metri causa dicitur: hoc autem, Dorice pro " πεσεῖν, a πεσέω s. πίπτω. Interdum et pro πέσσειν." [" Πίπτω, ad Charit. 210=692. Valck. Phœn. p.

286. 470. 736. Hipp. p. 168. Abresch. Add. ad Aristæn. 148. Lectt. 315. ad Herod. 585. 649. Brunck. Œd. C. 1754. Jacobs. Anth. 6, 57. 9, 492. Markl. Iph. p. 185. Musgr. 1343. T. 1010. Rhes. 446. Ion. 420. Wakef. Eum. 147. Abresch. Æsch. 2, 79. Luzac. Exerc. 15. Occidor, ad Diod. S. 1, 310. De tempore, Prætereo, ad Herod. 233. Vincor, Jacobs. Anth. 7, 277. Kuster. Aristoph. 109. Metaphorice, Heyn. Hom. 7, 54. De tesserarum ludo, Valck. Hipp. p. 242. Wakef. Herc. F. 1231. Jacobs. Anth. 8, 88. T. H. ad Plutum p. 205. De sorte, ad Diod. S. 1, 286. Conf. c. παίω, Brunck. Antig. 855. ad Hec. 114. Bergler. Alciphr. 439. ad Charit. 437.: cum πλέω, ad Diod. S. 1, 707.: cum ἀποθνήσκω, Boiss. Philostr. 617. cf. Heyn. Hom. 5, 498. Schneid. Anab. 77.: cum ῥίπτω, T. H. ad Plutum p. 205. Π. ἐς δάκρυα, ad Herod. 447. Toup. ad Longin. 329. Add. Koen. ad Greg. Cor. 25.: εἰς ὕπνον, Abresch. Æsch. 2, 8. Π. εἰς, Porson. Hec. p. 62. Ed. 2.: ἐν, P. Abresch. Paraphr. 265. Mitsch. H. in Cer. 190. Musgr. Or. 88. Heyn. Hom. 4, 686. 5, 110. Wakef. Herc. F. 1094. Lucian. 3, 557.: ἐν ναυσὶ, Heyn. Hom. 7, 774.: ὑπό τινος, ad Herod. 519.: πρὸ τῶν ποδῶν, ad Xen. Eph. 283.: κατὰ, ad Diod. S. 2, 97.: κατ' ὀρθὸν, Toup. Opusc. 2, 92.: περὶ σφίσι, ad Dionys. H. 2, 1187. Πεσοῦμαι, Diod. S. 2, 474. Τὰ πεσόντα, ad Lucian. 1, 487. Πεπτεὼς, ad Il. Φ. 503. Heyn. Hom. 8, 209. Πεπτηὼς, Jacobs. Anth. 6, 308. 8, 88. Πεπτηῶτα, Ruhnk. Ep. Cr. 167. Πίπτων, i. q. πεσὼν, Heyn. Hom. 6, 39. 519. Τὸ πίπτον, Brunck. Phil. 872." Schæf. Mss. Sext. Emp. 140. Χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν. "Πέτω, Valck. Phœn. p. 470. Brunck. Aristoph. 2, 54." Schæf. Mss. Buttm. Lexil. 295.]

"Πεσέειν, Ionica dialysi pro πεσεῖν, Cecidisse, "Cadere, Casurum esse: ut et πεσέονται pro πεσοῦνται, Cadent: ab inus. th. πεσέω, pro quo dicitur "πίπτω. Ab eo est VERBALE Πέσημα, τὸ, i. q. "πτῶμα, Casus, Lapsus, Soph. Aj. (1033.) Πρὸς "τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι, Ab hoc interemtus "est mortifero casu. Id ipsum etiam, quod cecidit "vel cadit, πέσημα dicitur. Eur. (643.) de Cadmo, "ᾧ τετρασκελὴς Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα Δίκε, ubi "Schol. ἀδάμαστον πέσημα exp. τὸ μηδέπω ζεύγλῃ "δαμασθὲν σῶμα, nimis generaliter πέσημα reddens "per σῶμα, cum sit τὸ πεσὸν σῶμα, s. τὸ πεπτωκὸς "σῶμα: quomodo et νεκρῶν πεσήματα dicuntur "Mortuorum cadavera, h. e. Corpora, quæ in "conflictu s. pugna cecidere: quæ et πτώματα." "Πέσσημα, poëtice metri gratia dicitur pro πέσημα, "q. e. πτῶμα, πτῶσις, Hes." ["Musgr. Herc. F. 1007. Med. p. 19. Jacobs. Anth. 12, 136. Beck. ad Eurip. 203. Valck. Phœn. p. 503. Eur. Hec. 694. Phœn. 1695. * Πέσος, τὸ, (i. q. πέσημα,) 1307. * Βαρυπεσὴς, Æsch. Eum. 375. Wakef. 377. Abresch. Æsch. 2, 54." Schæf. Mss.]

"Πίσσω, Æolice a πίπτω, ut ὄσσω ab ὄπτω, teste "Etym."

[* "Πιπτέον, gerundium male formatum, Pseudo-Soph. Clytæm. v. 315." Schn. Lex. Suppl.]

Πτῶμα, τὸ, Casus, Lapsus. Apud Diosc. aliquoties, Πρὸς πτώματα ποτίζεται, Bibendum præbetur præcipitatis ex alto. Sic ap. Scrib. Larg. de hiera Pachii, Nec minus arbore alta delapsis vel scalis devolutis, excussis a rheda vel curriculo. Pro quibus sic ap. Marc. Nec minus eorum maxime sanitati convenit, qui arbore alta delapsi sunt, vel scalis devoluti, aut excussi rheda. || Metaph. pro Delicto s. Errato: qua signif. usurpatur tum a Luciano, tum in sacra Scriptura aliquoties. || Πτώματα dicuntur etiam Ea ipsa quæ cecidere: ut Lysias (Fr. 26.) πτώματα ἐλαιῶν dicit Olivas quæ cecidere ex arbore, s. Cadivas olivas; vel etiam Ipsas arbores quæ cecidere s. corruere: nam Harpocr. ejus loci mentionem faciens, ait ita vocari vel τὸν καρπὸν τὸν ἀποπεπτωκότα τῶν φυτῶν, vel αὐτὰ τὰ δένδρα κατά τινα τύχην πεπτωκότα. || Peculiariter autem πτώματα Corpora mortua, quæ itidem a cadendo dicta Cadavera, Plut. Alexandro; Οἵ τε τροχοὶ τῶν ἁρμάτων διελαυνόντων

A συνείχοντο, πτώμασιν πεφυρμένοι τοσούτοις, οἵ τε ἵπποι καταλαμβανόμενοι καὶ ἀποκρυπτόμενοι τῷ πλήθει τῶν νεκρῶν. Itidem Herodian. 7, (9, 16.) Ὡς διὰ πλῆθος πτωμάτων, μήτε νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι. Quæ verba Polit. sic vertit, Sic ut multitudine interfectorum neque discerni ad sepulturam funera potuerint. Itidem 4, (6, 2.) Τὰ δὲ πτ. φερόμενα μεθ' ὕβρεως πάσης, ἁμάξαις ἐπιτεθέντα, ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπίμπρατο, ἢ ὅπωσδὴ ἐῤῥίπτετο, Porro ipsa cadavera plaustris omnibus per contumeliam imposita, atque extra urbem exportata, acervatim aut temere injecta rogis comburebantur, Polit. Itidem ap. Marc. 6, (29.) Ἦραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ, Sustulerunt cadaver ipsius, nimirum ad sepulturam. ["Wessel. Ep. ad Venem. p. 17. Valck. Diatr. 226. ad Herod. 632. Phryn. Ecl. 164. Thom. M. 765. Markl. Suppl. 62. Wakef. Herc. F. 1231. Luzac. Exerc. 15. ad Dionys. H. 2, 1063. Cadaver, Eur. Phœn. 1491. ubi v. Valck. item v. 1691. Conf. c. πῶμα, ad Lucian. 2, 345." Schæf. Mss. Lobeck.
B Phryn. 373. * "Πτωματόστρωτος, Const. Manass. Chron. p. 65. var. lect." Boiss. Mss.] Πτωματίζω, Cadere facio, etiam Præcipito, Cyrill. Οἱ ἐπιχαίροντες ἐπὶ πτώμασιν ἑτέρων ἑαυτοὺς πτωματίζουσι. ["Xyland. ad Apoll. Dysc. p. 84. Teuch." Schæf. Mss. Apollon. Hist. Mirab. c. 36. Paul. Alex. K. 3. Theano Epist. * Πτωματισμὸς, Procl. Paraphr. Ptolem. 277. * Πτωματικὸς, 277.] AT Πτωματὶς, ἴδος, ἡ, Poculi s. Alius vasis genus, cujus mentio facta est in Λεπαστὴ et Ἐκπέταλος, [Athen. 485. nisi leg. * Πωματὶς, Operculo instructa.]

Πτῶσις, Casus, Lapsus, i. q. πτῶμα, Luc. 2, (34.) Οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν, Positus est iste in casum et resurrectionem multorum: verba Simeonis de Christo, ubi etiam nota opposita πτῶσις et ἀνάστασις. Matth. 7, (27.) de domo in loco arenoso structa, Ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη, Cecidit, et fuit casus ejus magnus, i. e. magna cum ruina collapsa est. Quod vero Exod. 30, (12.) legitur, Οὐκ ἔσται ἐν αὐτοῖς πτῶσις ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτῶν,
C vulgo sic redditur, Non erit in eis plaga, cum fuerint recensiti. Malim, Nemo ex eis cadet, h. e. Interimetur: quo modo interemta corpora et quæ cecidere, πτώματα appellantur. || Casus, vocab. Gramm. Epigr. Πτώσεις, συνδέσμους, σχήματα, συζυγίας, Aristot. Poët. Τῆς δὲ λέξεως τάδ' ἐστὶ τὰ μέρη, στοιχεῖον, συλλαβὴ, σύνδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πτῶσις. Idem Aristot. πτώσεις non nominibus tantum tribuit, de more Gramm., sed etiam verbis: quod latius ap. eum videre est Rhet. 3. At Rhet. 1. hæc ap. eum leguntur, Ὡς ἂν ἐκ τῶν συστοίχων καὶ τῶν ὁμοίων πτώσεων καὶ τἄλλα ἀκολουθῇ, οἷον, εἰ τὸ ἀνδρείως κάλλιον καὶ αἱρετώτερον τοῦ σωφρόνως, καὶ ἀνδρεία σωφροσύνης αἱρετωτέρα, καὶ τὸ ἀνδρεῖον εἶναι, τοῦ σωφρονεῖν. Cui simile est hoc exemplum ἀπὸ πτώσεων, quod Topic. 4. affert, Εἰ τὸ δικαίως αἱρετώτερον τοῦ ἀνδρείως, καὶ ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀνδρείας αἱρετωτέρα: utrobique autem observa adverbia quoque et conjugata πτώσεων nomine comprehendi. ["Toup. Opusc. 2, 18. Jacobs. Anth. 9, 439. 10, 222. 238. Fischer. ad Weller. Gr.
D Gr. 1, 351. Musgr. Iph. A. 1343.: κύβων, Valck. Hipp. p. 242.: ῥηματικὴ, Dionys. H. 5, 41." Schæf. Mss.] INDE Ἀντίπτωσις, ἡ, Casus unius pro alio positio, Casus pro casu, Figuræ nomen ap. Gramm. [Schol. in Lycophr. 1. 495. in Soph. El. 761. in Thuc. 1, 140. Eust. Il. p. 62, 8. 70, 10. Hippocr. 22, 46. "Ad Corn. Nep. 239. ad Il. Γ. 211. Θ. 377. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 319." Schæf. Mss. * Πτωσία, ἡ, οἴκων, Domuum ruina, Manetho 4, 617.] Πτώσιμος, Caducus, Cadivus, [Æsch. Ag. 648. 1114.]

Πτωτὸς, Qui cadere potest vel solet, Cadivus, Caducus: Hes. πτωτὸν, τὸ πίπτον. Πτωτικὸς, Casualis, vox Gramm. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 296. 314. 2, 200. 3, 319." Schæf. Mss.] Ἀπτὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, Qui non cadit, corruit nec collabitur, Cadere s. Corruere nescius; et per consequens Stabilis, Firmus, Constans. Vel, Non vacillans, Qui erectus et non vacillans incedit: ut Gaza, ap. Cic. de Sen. Alacri et erecto animo, vertit, ἀκραιφνεῖ καὶ ἀπτῶτι ψυχῇ.

Item ἀπτὼς, Qui non cecidit. [" Ad Charit. 358. Huschk. Anal. 154." Schæf. Mss. Pind. 'O. 9, 138. Plato de Rep. 7. p. 534. " Clem. Alex. 273." Wakef. Mss. * "Απτωτος, Gl. ὁ ἄκλιτος, Indeclinabilis, Hesych. 135. Suid. 1, 306. Phav. 114. Non lapsus, Longin. 33, 4. " A prolapsione integer, Dionys. Areop. 27. 260. Athan. 1, 290. Method. 322." Kall. Mss.] 'Απτώτως, Citra lapsum, Ita ut non cadas nec vacilles. Alii, Sine defectu. [* Δίπτωτος, Duabus terminationibus flexus, Apollon. Dysc. de Pronom. 376. Bekk. *Δύσπτωτος, vide Εὐέμπτωτος. * 'Ετερόπτωτος, 271. 375. " Matth. Camariota Comp. Rhet. p. 12. Scheffer." Boiss. Mss.] " 'Ημίπτωτος, Semi-" rutus, Qui dimidia e parte corruit, Bud." [" Hes. v. 'Ερείπιον." Boiss. Mss. * 'Ισόπτωτος, Apollon. Dysc. de Pronom. 375. * Μονόπτωτος, Unum tantum habens casum.] 'Ομοιόπτωτος, Similiter cadens, Similes casus habens. 'Ομοιόπτωτον Figura est oratoria. Quintil. 9, 3. Tertium est, quod in eosd. casus cadit: ὁμοιόπτωτον dicitur. Sed neque quod finem habet similem, est ὁμοιόπτωτον: utique in eund. finem venit, ὁμοιοτέλευτον. Est enim ὁμοιόπτωτον tantum casus similis, etiamsi dissimilia sint quæ declinentur: nec tantum in fine deprehenditur, sed respondent vel prima inter se, vel mediis vel extremis, vel etiam permutatis his: ut media primis, et summa mediis accommodentur, et quocunque modo accomodari poterunt. Nec enim semper paribus syllabis constat: ut est ap. Afrum, Amisso nuper infelicis aulæ si non præsidio inter pericula, tamen solatio vitæ inter adversa. Meminit et Rut. Lupus, necnon Beda, qui hoc ex Ennio exemplum affert, Mœrentes, flentes, lacrymantes, commiserantes. Utitur eod. vocab. Plut., ut videbis in Κολλάω. [" Ad Diod. S. 1, 514. Jacobs. Anth. 7, 385. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 228." Schæf. Mss. * " 'Ομοιοπτώτως, Philem. Lex. 35. p. 12." Boiss. Mss. Schol. Apoll. Rh. 4, 5. Eust. Il. A. p. 94, 12. Od. A. p. 12, 26. 17, 46. * 'Ανομοιόπτωτος, 12, 27. * 'Ομόπτωτος, unde] " 'Ομοπτώτως, " Eodem casu: quod et ὁμοιοπτ." [* " 'Ορθόπτωτος, Schol. Æsch. Pers. 135." Boiss. Mss.] Πολύπτωτος, Multos casus habens. Πολύπτωτον, Figura oratoria, itidem ut ὁμοιόπτωτον. Aquila Rom. Πολύπτωτον, e pluribus casibus: hanc figuram ex eo nominarunt, quod cum sæpius initio ab eadem parte orationis stat, illa ipsa pars declinationibus casuum aut generibus aut numeris immutatur. Cujus exempla ap. eum vide, necnon ap. Rut. Lupum. Bedæ Polyptoton est cum diversis casibus variatur oratio, ut Litora litoribus contraria, fluctibus undas Imprecor, arma armis. Huc pertinent quæ Quintil. scribit 9, 3. de epanodo, Interim variatur casibus hæc et generibus iteratio. Magnus est labor dicendi, magna res est. Et ap. Rutil. longiore periodo et hæc initia sententiarum sunt, Pater hic tuus? patrem hunc appellas? patris tu hujus filius es? Fit casibus modo hoc schema, quod πολύπτωτον vocant. Simile exemplum ap. Terent. Ejus me miseret, ei nunc timeo, is nunc me retinet. [Phav. Lex. 616. cf. not. ad Eur. Cycl. 120. Eust. Il. A. p. 79, 19. 264, 43.]

'Αμφιπίπτω, Circum cado, procumbo, Od. Θ. (523.) 'Ως δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Terræ advoluta circa illum. Eust. annotat ἀμφιπεσοῦσα hic aptissime dictum esse de mortuo, cum vivos dicamus ἀμφιβαλεῖν. " 'Αμφιπεσοῦσα, partic. " aor. 2 act. AB ἀμφιπίπτω, mutuatitium ex ἀμφιπε-" σέω: signif. autem Amplexibus veluti obruens, " Circumfusa humeris, amplexibus nimirum." [Soph. Tr. 940. ἀμφιπίπτων στόμασιν.]

'Αναπίπτω, Recumbo, Decumbo, Procumbo, Eur. Cycl. (410.) 'Ανέπεσε, φάρυγος αἰθέρ' ἐξιεὶς βαρύν. Interdum pro Accumbo in mensa, convivio: quod solet simpliciter Accumbo dici. Alexis Comicus Poëta ap. Athen. μετὰ ταῦτ' ἀναπεσεῖν ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἐμέ. Sic usurpant verbum hoc et Matth. et Marc. || Supinus sum, inquit Bud.: Xen. Œc. (8, 8.) 'Εν τάξει μὲν κάθηνται, ἐν τάξει δὲ προνεύουσιν, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσιν, Vicissim et recte atque ordine incumbunt in remos, et rursus resupinantur. Sic et 'Ιππ. (8, 17.) dixit ἀναπίπτειν pro ὑπτιώτερον εἶναι, (ut exp. Bud.,) cui opponit προνεύειν. Athen. autem illum priorem Xenophontis l. cum hoc Cratini conjungit, itidem de remigibus usurpantis ἀναπίπτειν: cum scribit, ῥοθίαζε, κἀνάπιπτε. || 'Αναπίπτω, ἀθυμῶ, ὀλιγωρῶ, Athen. (p. 23.) citans h. Thuc. l. 1, (70.) Νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι. Ad animum retulit Dem. ἀναπίπτειν, ut scribit Bud., (411.) Δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε, i. e. ὕπτιοι καὶ νυστάζοντες, inquit Interpres: οὐκ ὀρθοὶ καὶ νήφοντες, Animo nec strenuo nec vigilanti erectoque; sed supini et desides, et malis vestris indormiscentes. Cic. Si simul animus cum re concidit, Liv. Victi autem ceciderant animis. Hactenus Bud. Est autem operæ pretium considerare, ut de iisd. dixerit Liv. Animis cadere, de quibus Thuc. ἀναπίπτειν: ille enim scribit, Νικώμενοι ἀναπίπτουσιν, hic, Victi ceciderant animis. || Addit Bud., 'Αναπίπτω ponitur et pro Frigeo, Remissus sum: Dem. (567.) 'Αναπεπτώκει δὲ τὰ τῆς ἐξόδου, Quod agitatum fuerat de equitatu mittendo, refrixerat: populus jam consilium mutarat. Idem ἀναπεπτωκὼς ap. Chrys. ad Rom. exp. Supine et per desidiam agens, Thuc. Schol. ἀμβλύνεσθαι ap. Eund. (2, 87.) metaphorice positum exp. per ἀναπίπτειν. Ab Eust. ἀναβολὴ exp., ἡ ἀνάπτωσις, καὶ ἀργία. [Lobeck. Phryn. 216. " Ad Anton. Lib. 283. Verh., Herodian. Philet. 441. et n., Thom. M. 60. Valck. Hipp. p. 284. Diod. S. 1, 341. ad 2, 412. Athen. 1. p. 38. Casaub. 74. Dionys. H. 2, 969. Heyn. Hom. 6, 655. Animo concido, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 57. Thom. M. 52. 60. De remigibus, ad Xen. Œc. 8, 8." Schæf. Mss. * " 'Αναπεπτωκότως, J. Poll. 3, 23." Kall. Mss.] 'Ανάπτωσις, ἡ, Decubitio, Recubitio, Accubitio. || Resupinatio. || Animi remissio; sive cum Bud., Animus jacens et remissus. [* " 'Ανάπτωτος, cf. Advers. mea p. 89." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * 'Επαναπίπτω, Ælian. V. H. 9, 24, 6. * " Παραναπίπτω, Artemid. 1, 79." Kall. Mss.] " Προαναπίπτω, Prius concido, Ante " collabor s. corruo, Philo V. M. 1, (1, 154.) 'Ως ἐν " βραχεῖ αὐτοῖς τὰ σώματα ἀπαγορεύειν, ἅτε καὶ τῆς " ψυχῆς προαναπιπτούσης." " Προσαναπίπτω, Recum-" bo s. Accumbo apud, Athen. (439.) Περιπορευόμε-" νος, sc. in symposio, οὗ μὲν προσεκάθιζεν, οὗ δὲ " προσανέπιπτε." [" Diod. S. 2, 583." Wakef. Mss. * Συναναπίπτω, Gl. Concubo," Simul accumbo, (sc. epulis,) Chrys. in Joann. Hom. 21. T. 2. p. 638, 24." Seager. Mss.]

'Αντιπίπτω, Contra irruo. Item, Obsisto, Renitor, Adversor, Plut. Theseo (28.) Μηδὲν ἀντιπίπτει παρὰ τῶν ἱστορικῶν τοῖς τραγικοῖς. Pro Intercedo, i. e. ἐνίσταμαι, ap. eund. Plut. sæpe, ut ait Bud. Exp. etiam Occurro, ap. Rhett., eo sensu quo dicitur aliquis objectioni adversarii occurrere. Sed et Objicio, Occupo, Occupatione utor, ap. Eosd. exp.: ut cum dicunt, λύει τὸ ἀντιπίπτον pro Solvit objectionem, Occurrit ei quod objiciebatur, vel objici poterat. || Dicuntur etiam ἀντιπίπτοντα πράγματα, Adversæ res, quasi contra cadentes, Greg. Naz. in Jul. [" Stel. 1. p. 27. Mont." Boiss. Mss.] 'Ενὶ τούτῳ, τῇ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ, μετροῦντες τὸ εὐδαιμονεῖν, καὶ τῷ ἐναντίῳ τὸ κακοδαιμονεῖν, τοῖς ἀντιπίπτουσι. [" Schol. Theocr. 15, 1." Boiss. Mss. " Ammon. 147. Xen. Eph. p. 8. Diod. S. 2, 567." Schæf. Mss.] " 'Αντί-" πτωμα, nescio unde afferant VV. LL. pro Ruina," [Sirach. 31, 34. 32, 21. 'Εν ὁδῷ ἀντιπτώματος μὴ πορεύου, Viam impeditam, asperam, ubi facilis est lapsus, aut offensio, ne ingrediaris. 'Αντίπτωσις, vide post Πτῶσις. * 'Αντιπτωτικὸς, unde * 'Αντιπτωτικῶς, Casuum permutatione facta, Eust. Il. A. p. 22, 42. 28, 16. 70, 34.]

'Αποπίπτω, Decido, Delabor, Epigr. Νῦν Λιβυκοὺς κάνθωνας ὀχούμενος, εἶτ' ἀποπίπτων Πολλάκις, ἐξαίφνης γραμματικὸς γέγονεν. " 'Αποπεσέω, inus. th., a quo " ἀποπίπτω mutuatur fut. 2 ἀποπεσῶ, et aor. 2 ἀπέ-" πεσον: e quo imper. ἀποπεσέτωσαν in Epigr. De-" cidant." [" Agathias 65. ad Diod. S. 2, 165. 500. Excido spe, ad Charit. 225." Schæf. Mss. * " 'Απόπτωμα, Casus, Clem. Alex. 222." Kall. Mss. Polyb. 11, 2, 6. Schleusn. Lex. V. T.] 'Απόπτωσις, q. d. Delapsio. Exp. et Lapsus, Casus. Affertur-

que e Gal. ad Gl. 2. Πρὸς τὰς ἀ. τῶν ἐσχαρῶν, pro Ad hoc ut cadant crustæ. Exp. etiam, Ad crustas resolvendas. Erot. ap. Hippocr. ἀπόπτωσιν exp. τὴν τῶν ἐπιδέσμων ἄνεσιν. [" Expulsio, Cyrill. Hieros. 106. ἐκ Παραδείσου." Kall. Mss. " M. Anton. 10, 12." Gataker. Mss. Athen. 530. " Diosc. 4. Hierocl. 14." Wakef. Mss. Paul. Æg. 6, 79.] AT VERO Δυσαπόπτωτος, Qui vix decidit, delabitur. Affertur autem e Theophr. (C. Pl. 1, 11, 8.) et alia signif. in VV. LL. sc. Qui difficile potest absolvi; sed non dubium est quin aut alia signif., aut alia lectio quærenda sit. [* Εὐαπόπτωτος, Theophr. C. Pl. 2, 9, 3. Schn., ubi erat Εὐκατάπτωτος. * " Ἀποπτωτικὸς, Qui proposito excidit, Euseb. Pr. E. 295." Wakef. Mss. Orig. 2, 568.] " Προαποπίπτω, Ante " decido, Prædeciduus sum. Vide Πρόπτωτος, una " cum verbali Προαπόπτωτος."

Διαπίπτω, Intercido, Interlabor, Elabor: Ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, Xen. (Ἑλλ. 3, 2, 3.) E quo (4, 3, 11.) est etiam, Διαπεσεῖν βουλόμενοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν, quæ latius habes ap. Bud. 536. ubi etiam tradit significare Intercidere: addens, quasi Inter digitos labi, cujus tamen signif. nullum exemplum affert: extare autem existimo in isto Synesii loco, Ἀμφίβολος ὢν πότερον διαπέπτωκεν ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα. || In VV. LL. exp. et Aberro, item Spe frustror, ap. Aristoph. Quinetiam Excido, ap. Greg. Naz. Διαπέπτωκέ σοι λόγος. || Ibid., e Plut. Galba, Λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ στρατεύματα, Cum inter exercitus dispersus esset rumor. Atque ita διαπίπτω interdum erit Dimano, sicut ἐκπίπτω, Emano. || At διαπίπτω redditum ap. Plat. Diffluo et vanesco, quibus est aliqua cum signif. verbi Intercido cognatio, habes in eadem illa p. 536. " Διαπέσοιμι, Exciderem, Fru" strarer, Aristoph." [Ἱππ. 692. " Reiz. Præf. ad Herod. p. 18. Bibl. Crit. 3, 2. p. 67. Abresch. Lectt. Aristæn. 231. Wessel. ad Diod. S. 1, 59. Valck. ad Herod. 318. Plut. Mor. 1, 905. Callim. 1, 450. Vanesco, ad Charit. 225. ad Lucian. 1, 477. Dionys. H. 1, 495. Pecco, Diod. S. 2, 343. 513. ad Epist. Socrat. 369." Schæf. Mss. " Pro ἐκπίπτω, ap. Creuzer. ad Procl. in Plat. Alcib. p. 47." Boiss. Mss.] Διάπτωμα, τὸ, Lapsus, VV. LL.; cum tamen διαπίπτειν reddatur Interlabi et Elabi, non simpliciter Labi. [Plut. 7, 831. 832. 10, 330. " Philemon Athen. 516." Strong. Mss.] In Iisd. EST Διάπτωσις, expositum Ruina, Infortunium, Opinionis et spei frustratio; sed absque exemplo. Ego autem ap. Plut. invenio copulata ἁμαρτίαν et διάπτωσιν. [" Wessel. ad Diod. S. 1, 59." Schæf. Mss.] Quo pertinet BICOMP. Ἀδιάπτωτος, cum significat, In quo nulla erratio est, error non admittitur. Quam signif. Bud. e Polyb. (5, 98, 10.) affert. Qui alioqui ἀδιάπτωτον interpr. etiam Quod nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi potest. " Ἀδιαπτώτως, Ita ut non intercidas, s. " Sine lapsu et errore, Plut. (10, 599.) Τὸ πιστεύειν " ὡς ἀληθέσι πάντῃ καὶ ἀδιαπτώτως, οὐ δίδωσιν αὐταῖς, " sc. ταῖς αἰσθήσεσι." [" Euseb. V. C. 3, 18." Boiss. Mss. Sine ullo errore, Exacte, Polyb. 6, 26, 4. 41, 11. 10, 47, 3. * Ἀδιαπτωσία, Hippocr. ad Damaget. 1282, 3. Jambl. Protr. 354. Kiessl. * Εὐδιάπτωτος, Porphyr. ad Marc. p. 46.]

Εἰσπίπτω, Incido in, super: Virg. et Danaum super agmina late Incidit, Irruo, Irrumpo, Impetum do: Εἰσπίπτειν εἰς τὴν πόλιν, Herod.: post quem ita usus est et Herodian. (8, 6, 16.) Sed et ap. Isocr. pro Irruo s. Irrumpo legitur. Apud Thuc. vero (1, 131.) Εἰσπίπτειν εἰς τὴν εἱρκτὴν redditur et verbo passivo Conjici in carcerem. Sic, Ἐμπεσὼν εἰς δεσμωτήριον Bud. vertit Conjectus in carcerem. [" Ad Herod. 337. 367. 531. 596. Wakef. Ion. 603. 1107. 1215. De constr., ad Dionys. H. 2, 661." Schæf. Mss.] Ἐπεισπίπτω, Magno cum impetu irruo, μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς εἰσέρχομαι, Irrumpo, Bud., qui et addit ἐπεισπαίειν huic esse simile. Sed ego præp. ἐπὶ Valde repentinæ irruptionis indicem potius esse crediderim. Alioqui ἐπεισπίπτειν esset Insuper irruere i. e. Ultra irruere: intelligendo, Ultra eos qui jam irruerint. [Dio C. 579. " Bergler. Alciphr. 408. Zeun. ad Xen. K. Π. 636. T. H. ad Plutum p. 271. Kuster. Aristoph. 14. 107. ad Diod. S. 2, 350. Boiss. Philostr. 543." Schæf. Mss. * " Συνεπεισπίπτω, Plut. Fabio 17." Boiss. Mss.] Παρεισπίπτω, Irrumpo, Ingredior hostiliter, Plut. Demetrio, Εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσὼν, ubi Bud. Ingrediens et irrumpens hostiliter: (cf. Rom. 7. Arat. 22.) Sed ita interpretando, supervacanea fuerit præp. παρά: propter quam potius existimo significari hoc verbo Occultam quandam irruptionem, ac minime apertam: qualis est ejus, qui velut in transitu eam facit. Ac certe non absimilis est hujus præp. usus in παρεισπίπτω posito pro Irrepo, Obrepo, Insinuo me: quas signiff. vide ap. illum p. 535. e Theophr. et Luciano. " Προεισπίπτω, Prior incido: unde " particip. προεισπεπτωκότες, quod Hes. exp. προ" εισελθόντες." Συνεισπίπτω, Simul irruo, irrumpo. At in VV. LL. affertur e Plut. (Coriol. 8.) Συνεισπίπτων τοῖς φεύγουσι, pro Persequens fugientes. Cum ille significare voluerit fortasse, Simul irruens in fugientes: [Bruto 42. Herod. 3, 55.]

Ἐκπίπτω, Excido, Decido ex, Od. Ξ. (31.) σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, Il. O. (465.) τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. At Φ. (492.) sine casu, ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί. Et Xen. K. Π. 5, (4, 4.) Ἐκπιπτόντων τῶν ἡνιόχων. Item, Ἐκπεπτωκὼς ἐκ τῶν ἐόντων, ex Herod. (3, 14.) Qui bonis suis excidit, bona sua amisit. Item, Ἐκπίπτειν ἐκ τῆς δόξης, Isocr. (ad Phil. 25.) Qui dixit etiam, Τὴν πόλιν εἰς ταυτὸ καταστῆσαι ἐξ ὧνπερ ἐκπέπτωκε. Dicitur vero et ἐκπίπτειν τῆς πόλεως, quo utitur Plut. Camillo, s. τῆς πατρίδος, Qui excidit civitate sua, s. patria, et in exilium mittitur. Sed et sine adjectione genitivi: Dem. (290.) Οἰδίπουν καὶ τοὺς μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπεδεξάμεθα. Quinetiam cum constr. verbi passivi ap. Isocr. ad Phil. (24.) Ἐκεῖνος γὰρ ἐκπεσὼν παρ' ἡμῶν, Qui excidit a nobis. I. e. Qui patria excidit, ejectus a nobis. A Bud. ἐκπίπτω redditur non solum Ejicior, Expellor, sed etiam Explodor, et quidem ea etiam in signif., qua dicitur explodi fabula quæ stare non potuit: ut videbis Comm. 536. Itidem reges dicuntur ἐκπίπτειν, cum exiguntur regno suo et ejiciuntur. Lat. dicunt itidem Excidere regno. || Excido instituto, s. potius Descisco ab instituto. Item Degenero, et mutor, Bud. 536. e Plat. Εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. Cui subjungit ex Eod. Ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, ubi cum addatur ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, erit ἐκπεσεῖν simpliciter Desciscere. At vero ἐκπίπτειν τοῦ λόγου s. ἐκ τοῦ λόγου dicitur, Qui deficitur sermone, et Cui oratio non suppetit, et Quem memoria deficit ac destituit: ut Idem ap. Æschin. (32.) vertit. || Emano, Exeo, et Prodeo foras: ut Idem exp., afferens tamen Aristot. l. in quo est bicomp. συνεκπίπτειν. Addit accipi et pro Emanare ad vulgus, ap. Plat. Εὐλαβοῦ μέντοι μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. His autem, quæ a Bud. ibi de signif. verbi ἐκπίπτω traduntur, addendum est, accipi et pro Elabor, Prolabor, Delabor, Erumpo, Evado. Quarum signiff. exempla eodem ordine subjungam. Plut. Lycurgo, Ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ, Cursu e foro elapsus est. In h. autem l. ex Epicuri selectis Sententiis, Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ εὐπόριστός ἐστιν· ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν, εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, videtur ἐκπίπτει esse Prolabitur, s. potius Delabitur. At Cic. eund. l. interpretans, in his reddendis verbum verbo non reddidit, ut videbis 53. mei Cic. Lex. Sed pro Erumpo ap. Plut. Popl., Ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλσους. Ex Ejusd. Romulo affertur, Εἰς ἔργον ἐξέπεσε, pro In opus erupit. At in Thuc. (7, 50.) Ἡ τοῖς Συρακουσίοις στάσις ἐς φιλίαν ἐξεπεπτώκει, non male fortasse reddetur Evaserat. [Ἐκπ. πρός τινος, Soph. Ant. 679. Xen. K. Ἀ. 6, 2, 2.: Diod. S. 4, 47. Χρησμὸν ἐκπεσεῖν Αἰήτῃ. " Athen. 1. p. 10. 29. 42. ad Herod. 726. Abresch. Lectt. Aristæn. 116. Toup. Opusc. 1, 323. D. W. ad Plut. 1, 31. ad Xen. Eph. 237. 238. Valck. Diatr. 220. ad Lucian. 1, 339. ad Diod. S. 1, 372. 2, 361. Jacobs. Anth. 7, 284. 8, 105. 10, 31. Cattier. Gazoph. 74. Thom. M. 279. ad Charit. 669. Porson. Phœn. 1422. Evulgor, ad Herod. 760. De nave excido, Villoison. ad Long.

68. Expellor, Reisk. ad Dion. Chrys. 1, 629. ad Lucian. 1, 242. Heind. ad Plat. Gorg. 242. Erumpo, Edor, ad Diod. S. 1, 286. De tempore, Athen. 26. De re nautica, ad Lucian. 1, 240. Herod. 625. De naufragis, ad Diod. 1, 172. 373. De sortibus, 286. De oraculis, Kuster. Aristoph. 114. ad Diod. S. 2, 319. 639. Lucian. 2, 232. 249. Boiss. Philostr. 379. De proverbio, Jacobs. Anth. 12, 86. Ἐκπ. τοῦ, seq. inf., cum negatione, quæ redundat, Bergler. Alciphr. 215. Ἐκπ. τοῦ λόγου, Reisk. l. c. Lucian. 1, 56. Ἐκπίπτει χρησμὸς, Heyn. Hom. 8, 79." Schæf. Mss. Strabo 1. p. 44., 6. p. 237. 261., 12. p. 137. Philostr. 557. 619. Ælian. H. A. 4, 42. Babr. Fab. 14. ἀπεθρήνει Τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.] Ἔκπτωμα, vide in Ἔκπτωσις, quod proxime sequitur.

Ἔκπτωσις, ἡ, Delapsio, Prolapsio, Strabo 10. Εἴ τις ἔκπτωσις πρὸς τὸ χεῖρον γένηται τῆς μουσικῆς, Si qua contingat prolapsio in deterius, Si contingat musicam in deterius prolabi, delabi. E Cebete autem affertur pro Casus, s. Calamitas, Ἐκπτώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίνονται. [" Usurpatur etiam verb. Ἐκπίπτω de Sorte, quæ alicui excidit, i. e. obtingit. Vide Συνεκπίπτω." Schw. Mss.]

Ἔκπτωσις, sicut ET Ἔκπτωμα, Prolapsio ossium e sua sede. Una voce, Luxatio, h. e. Ossium e propria sede excessus, sine fractione, ut inquit Gorr. addens, non id modo significare, sed etiam ἐξάρθρωσιν s. ἐξάρθρωμα ap. Hippocr., (699, 29.) ut Gal. annotavit, initio Comm. εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν. Esse autem duplicem omnis luxationis differentiam, unam sursum, cum a musculorum contentione articulus ad supernum locum trahitur; alteram extrorsum, cum in partem anteriorem aut posteriorem, dextram aut sinistram, emotus transit. Omnem vero ejusmodi luxationem aut esse simplicem, aut compositam etc. In VV. LL. ἐκπτώσεις et ἐκπτώματα exp. etiam Articuli qui suis sedibus excidunt. [Hippocr. Aphor. 5, 49. ὑστέρας. "Ἔκπτωσις, Exilium, Diod. S. 1, 593. Finium transgressio, Strabo 455.: Manetho 2, 482. Hierocl. 192." Wakef. Mss.] Ἔκπτωτος, ὁ, ἡ, Delapsus, Qui excidit. In VV. LL. e Greg. Naz. Τῶν προκειμένων ἔκπτωτοι καὶ ἀλλότριοι, [Etym. M. * "Ἀνέκπτωτος, Theophil. de Corp. Fabr. 1, 8." Boiss. Mss.] Διεκπίπτω, Per medium elabor, et evado, Per medios elabor, Per rimam vel foramen elabor, Plut. (Anton. 67.) de pugna Actiaca loquens, Αἱ δὲ Κλεοπάτρας ἑξήκοντα νῆες αἰρόμεναι τὰ ἱστία πρὸς ἀπόπλουν καὶ διεκπίπτουσαι, ταραχὴν ἐποίουν. E Philostr. Διεκπίπτω τοῦ ὁμίλου. Et e Plut. rursum (6, 186.) Διεκπίπτει τῶν πόρων, ubi redditur Per foramina exit. Et cum præp. ex Eod. Διεκπίπτειν ἐκ τῶν στρατοπέδων, pro Effugere e castris. || Et pro Intercido, ut addit Bud.; afferens tamen l. in quo legitur non ipsum verbum, sed verbale διέκπτωσις. Gal. ad Gl. 2. Δεῖ δὲ καταπάττειν αὐτὰ διὰ κοσκίνου μετεώρου κρατουμένου κατὰ τοῦ μέλιτος· ἀρκεῖ δὲ ἅπαξ ἢ δὶς κροῦσαι αὐτὸ πρὸς τὴν συμμετρίαν τῆς δ. [" Ad Charit. 225. Toup. Emendd. 2, 35. ad Herod. 318. ad Diod. S. 1, 298. 516. 2, 180. 198. Brunck. Soph. 3, 400. Boiss. Philostr. 543." Schæf. Mss. Galen. 4, 526.] Διέκπτωσις, Per medium s. Per medios elapsio. Exp. etiam Effugium: sicut διεκπίπτειν quidam alicubi interpr. Effugio. Vide et in Διεκπίπτω alium usum ap. Gal. [* Συνδιεκπίπτω, Plut. Popl. 19.] Παρεκπίπτω, Clam elabor: ut παρὰ eam habeat hic signif. quam et in παρεισπίπτω, quod huic contrarium est, ut παρεκβαίνειν τῷ παρεισβαίνειν, habere dictum est. Sic et in VV. LL. redditur, Clanculum elabor, Furtim excido, et me subduco. [Dionys. H. 2. p. 54, 19. Æschylus ap. Valck. Diatr. 143.] Προεκπίπτω, Ante elabor. Atque ut dicitur ἐκπίπτειν λόγος, vel φήμη, pro Emanare, Evulgari: sic προεκπίπτειν pro Ante emanare, evulgari: Plut. Galba (5.) Αλλὰ καὶ φήμη προεκπεσοῦσα. [" Dionys. Areop. 94." Kall. Mss. * Προσεκπίπτω, Strabo 1. p. 30.] Συνεκπίπτω, Simul elabor, Plut. de Primo Frigido, Ὁ γὰρ ἀτμὸς, ὃν τὰ ζέοντα τῶν ὑδάτων μεθίησιν, ἀπιόντι τῷ θερμῷ συνεκπίπτει, Vapor enim, quem effervescentes remittunt aquæ, cum discessu caloris emigrat, Turn. Apud Eund. Συμπ. (4, 2.)

A Ὅτι ταῖς βρονταῖς πολλάκις ὕδωρ συνεκπίπτει γόνιμον, pro Simul decidit. At in VV. LL. affertur Plut. Pericle, Περικλῆς οὐ συνεχώρει ταῖς ὁρμαῖς τῶν πολιτῶν, οὐδὲ συνεξέπιπτεν ὑπὸ Ῥώμης καὶ τύχης τοσαύτης ἐπαιρομένοις, pro Non indulgebat cupiditatibus civium etc. Sed, si mendo caret l., alia quærenda est interpr., quæ non tam longe a propria hujus verbi signif. recedat. In Iisd., ex Aristot. de Mundo, Ταῦτα ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν, pro, Hæc naturæ vi ab humida expiratione evenire comparatum est. [" Item, de Sorte quæ alicui excidit, i. e. obtingit, cum alio, Herod. 5, 22. Ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ, Cum stadio esset certaturus, sors ei excidit cum primo: de Sententiis consentientibus, 1, 206. Κατὰ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι συνεξέπιπτον: 8, 49. Αἱ πλεῖσται γνῶμαι συνεξέπιπτον, seq. inf. Pleræque sententiæ in hoc consentiebant ut etc. E quo intelligitur illa phrasis 8, 123. Οἱ πολλοὶ συνεξέπιπτον Θεμιστοκλέα κρίνοντες, Plerique in hoc consenserunt, ut Themistoclem nominarent." Schw.

B Mss. * Συνέκπτωσις, Phot. Bibl. 246.] Ὑπερεκπίπτω, Supergredior, Exupero, Excello, Bud. e Greg. Naz. εἰς τὰ Γενέθλια, ubi de Deo loquitur, Πᾶσαν ὑπερεκπίπτων ἔννοιαν καὶ χρόνου καὶ φύσεως, νῷ μόνῳ σκιαγραφούμενος, καὶ τούτῳ λίαν ἀμυδρῶς. Addit autem uti et Hermogenem pro Exuperare. [" Hermog. de Form. 2. p. 511. Laurent." Boiss. Mss. * Ὑπερέκπτωσις, Longin. 15, 16. Clem. Alex. Str. 605, 35.]

Ἐμπίπτω, Incido, Illabor, Xen. (K. Π. 3, 3, 28.) Ἐμπίπτειν εἰς τάφους, Incidere s. Cadere in fossas: (13.) Ἐμπίπτειν εἰς τὰς προφυλακάς. Cui simile est Ἐμπεσὼν εἰς τοὺς πολεμίους, Qui incidit in hostes, Illapsus in hostes, Virg. Sed et, Ἐμπίπτειν εἰς κίνδυνον, ap. Gal.: ut Lat. Incidere in periculum. Quinetiam Εἰς λόγους, λόγον ἐμπίπτειν, eod. modo quo Lat. dicunt Incidere in sermonem. Dem. (240.) Ἀλλὰ γὰρ ἐμπέπτωκα εἰς λόγους, οὓς αὐτίκα μᾶλλον ἁρμόσει λέγειν ἴσως: (312.) Εἰς τοιούτους λόγους ἐμπίπτειν ἀναγκάζομαι: (244.) dixit simul εἰς πράξεις et εἰς λόγους ἐμπίπτειν, scribens, Ἐὰν εἰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους

C ἐμπέσω: ubi Si incidero in res gestas, ponitur pro In mentionem rerum gestarum. Ut porro dicimur ἐμπίπτειν εἰς λόγους, s. εἰς λόγον, sic etiam λόγος dicitur ἐμπίπτειν, ut et Lat. Incidere in sermonem, et Sermo incidere dicitur. Plato de Rep. 1. Ἐμπεσόντος αὖ ὕστερον λόγου, ὅτι λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης. Sed cum hac constr., i. e. junctum accusativo, exp. et aliter, sicut et cum cuipiam alius generis accusativo junctum est: Plut. Themistocle, Ἐμπεσεῖν εἰς Σαλαμῖνα, In Salaminem delatum esse. Item cum res dicitur ἐμπίπτειν in aliquem: Ἐμπίπτει εἰς ἐκεῖνον ἡγεμονία, pro Demandatur illi imperium, ex Eod. Themistocle. Et, Ἐμπίπτει διαφορὰ εἰς τοὺς δικαστὰς, pro Refertur controversia ad judices. Ubi fortasse reddi possit Delabitur, Devenit. Sæpe autem et cum dat. dicitur aliquid ἐμπίπτειν τινί: ut, Ἐνέπεσεν ἀθυμία τοῖς Ῥωμαίοις, Incidit Romanis anxietas, Romanorum animis: Cæsar, Incidit terror exercitui. Liv. autem, Incidit animis metus. Sic ἔμπεσε θυμῷ, Od. M. (266.) καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ. Hic

D tamen paulo alium usum haberet Incidit animo, sc. pro eo quod dicimus potius Venit in mentem. Dicitur vero aliquis etiam ἐμπίπτειν τινὶ, pro εἴς τι: ut ap. Plat. Epist. 7. Ἀλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ, In flagitium aut flagitia delapsus, prolapsus. Apud Poëtas vero interdum sejuncta præp.: ut πίπτειν ἐνὶ κύμασι, Apoll. Rh., pro ἐμπίπτειν κύμασι. Item ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες, pro ἐμπεσόντες λεχέεσσι, Illapsi toris. Affertur alioqui et Ἐμπίπτει ἐν τούτοις ex Hermog., pro In hæc incidit: sed h. l. suspectus est. Interdum vero et sine casus adjectione positum invenitur ἐμπίπτων pro Occurrente s. Obvio, Herodian. 7, (11, 15.), Ὁ, τε δῆμος ἐνθουσιῶν πᾶν τὸ ἐμπῖπτον ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο: quæ Polit. interpr. Cum quicquid occurrerat, furor in arma converteret. Ut autem hic dicit πᾶν τὸ ἐμπῖπτον, sic alibi, non semel, πάντα τὸν ἐμπίπτοντα: 3, (9, 19.) Πάντα δὲ τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον: ubi reddiderim, Quicunque obvius factus esset. Possis tamen et verbum Incido retinens, dicere, Quicunque

in ipsos incidisset. Utitur vero hoc verbo in ista A signif., et absque illo nomine: 4, (9, 14.) Ἕλκοντές τε τοὺς ἐμπίπτοντας ἐνέβαλλον. Sed ἐμπεπτωκότες, sine adjectione dicti sunt etiam Transfugæ ab LXX. 4 Reg. 24, ut annotant VV. LL. In quibus tamen et cum adjectione, ex eod. l. Οἳ ἐνέπεσον πρὸς τὸν βασιλέα, Qui transfugerunt ad regem. || Irruo, Invado, προσβάλλω, ἐπέρχομαι, Bud., nullum afferens exemplum; sed afferri possunt cum alia, tum hoc e Xen. (Ἱππαρχ. 8, 25.) Ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπεσεῖν. Possumus vero et jam inde ab Hom. hunc verbi istius usum repetere, ap. quem legitur Od. Ω. (525.) Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός. [" Valck. Phœn. p. 549. Hipp. p. 212. Eur. Hec. 1014. et Porson., ad Herod. 337. 367. 531. 545. 636. Brunck. Œd. C. 942. ad Xen. Eph. 237. ad Lucian. 1, 387. Ilgen. Hymn. 491. Mitsch. H. in Cer. 190. Thom. M. 279. 387. 394. Wakef. Phil. 699. Porson. Phœn. 1422. Kuster. Aristoph. 5. Brunck. 3, 201. ad Diod. S. 2, 332. 456. 501. Heyn. Hom. 5, 197. 580. 6, 265. 293. 464. B 635. 7, 16. 17. 19.: ἐν, Plato Hipp. 167." Schæf. Mss. " Sensu Atticis peculiari, ad Hesych. 1, 1200, 21." Dahler. Mss.] Ἔμπτωσις, q. d. Ipsa actio incidendi. Exp. tamen Casus, Lapsus, Prolapsio, VV. LL. [" Dionys. H. 3, 1806." Schæf. Mss. * Ἔμπτωτος, M. Anton. 10, 7. εἰς τὸ κακόν. * " Ἐμπτωσία, Clem. Alex. 377." Kall. Mss.] " Ἀνέμπτωτος, opPositum τῷ εὐέμπτωτος, Qui incidere non potest, " Diog. L. Zenone, Φασὶ δὲ ἀπαθῆ εἶναι τὸν σοφὸν, " διὰ τὸ ἀ. εἶναι, Quoniam in ipsa πάθη incidere ne" queat, Quoniam in eum non cadant τὰ πάθη. In " VV. LL. exp. Qui non labitur, Irreprehensus et in" culpatus, Talis ut nemo de eo conqueri possit." [Plato T. 11. p. 290. 292. bis. * Δυσέμπτωτος, Nicomach. Music. p. 20.] Εὐέμπτωτος, Qui facile incidit, labitur, q. d. Labilis, [" Schol. Eur. Hipp. 647." Wakef. Mss. " Gal. e Pos. de Dogm. Hipp. et Plat. 5, 2. Τὰ μὲν εὐέμπτ., τὰ δὲ δύσπτωτα. * Εὐεμπτωσία εἰς πυρετοὺς, ibid. (4, 10.) Εὐεμπτώτως ἔχειν, ibid. c. 4." Gataker. Mss.] Εὐεμπτώτως εἰς τὰ πάθη C ἔχει, Facile incidit, Facile labitur, Proclivis est ad etc. Possis vero et uno verbo εὐεμπτώτως, si per se interpretandum sit, reddere Procliviter. [Vide supra. " Diosc. 416." Wakef. Mss. Εὐεμπτωσία, vide supra, Clem. Alex. Pæd. 1, 2. p. 80. Str. 7. p. 895, 34. Diog. L. 7, 115. * Διεμπίπτω, i. q. ἐμπίπτω, Polyb. 38, 1, 4. Dio C. p. 6.] Ἐπεμπίπτω, sicut et ἐμπίπτω interdum, Irruo, Invado. Apud Soph. Aj. (42.) p. 3. meæ Ed. cum accus., Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; sed fortasse subaudienda est præp. κατὰ cum hoc accus.: ut reddatur βάσιν et per ablativum, Cur greges invadit hoc gressu? vel In greges irruit. Potest tamen et videri dictum ut πολεμῶ πόλεμον. Vide Triclin. Παρεμπίπτω, Intercido, Interlabor, Interrepo, Aristot. de Part. Anim. 2. de piscibus loquens, Ταχεῖα δὲ ἡ δίοδος εἰς τὴν κοιλίαν τῶν χυμῶν, διὰ τὸ μὴ οἷόν τ' εἶναι διατρίβειν ἐκχυμίζοντας· παρεμπίπτοι γὰρ ἂν τὸ ὕδωρ: Aqua enim interlaberetur. Greg. περὶ Θεολ., Οὕτως ἀμήχανον τοῖς ἐν σώματι, δίχα τῶν σωματικῶν πάντη γενέσθαι μετὰ D τῶν νοουμένων· ἀεὶ γάρ τι παρεμπεσεῖται τῶν ἡμετέρων. Idem, Μήτι παρεμπέσῃ μέσον καὶ διακόψῃ τὸν πόθον, Ne interrepat quidpiam quod interpellet desiderium. Gal. Παρεμπεσόντος τοιούτου, ὡς ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ὅλην ἐπιστρέψαι θεραπείαν, Æschin. (51.) Παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων, καὶ τοῖς τρόποις οὐ μετρίων, πάλιν εἰς πόλεμον κατέστημεν, Obrepentibus. Hactenus Bud. Sciendum est autem verbum hoc παρεμπίπτειν reddi etiam Intervenire a Cic., ut videbis p. 54. mei Lex. Cic. Apud Medicos autem παρεμπίπτων σφυγμὸς redditur Intercidens pulsus et coincidens. Est vero pulsus inæqualis systematicus, in quo, expectata quiete, in medio tanquam supervacuus aliquis pulsus sentitur. Contrarius est pulsui τῷ διαλείποντι, Deficienti, in quo sæpe aboletur aut minor apparet pulsus: cum in illo contra inter binos ictus, qui suo ordine pulsant, medius quidam ictus præter legitimum numerum incidat. Gorr. [" Bibl. Crit. 2, 2. p. 12. Bergler. ad Alciphr. 54." Schæf. Mss. Plut. 6, 373. 8, 789.] Παρέμπτωσις, q. d. Intercidentia. Grammaticam autem παρέμπτωσιν dicemus esse quasi Intervenientiam, s. potius Interventionem, ut Cic. alicubi παρεμπίπτειν vertit Intervenire, potius quam Intercidentiam. Volunt enim esse παρέμπτωσιν, cum litera inseritur: ut ξεῖνος pro ξένος, et λεγόμεσθα pro λεγόμεθα, necnon πτόλις et πόλις, ac similia. Vide Tryphonem in Appendice. Dicemus autem hic literam intervenire, potius quam Intercidere. Sic et in isto Plut. l. (9, 735.) Τὸ γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ πάθους αἴτιον ἂν συνοφθῇ, πυρετοῦ μὲν ἔντασις, ἢ παρέμπτωσις. Ita enim reddit Turn. Nam si proximam affectionis causam pervidere possint, velut febris intensionem, vel interventionem. Apud Gal., teste Bud., Παρέμπτωσις αἵματος ἐν ἀρτηρίαις, Sanguis in arterias aberrans et cursum suum flectens. At in VV. LL. annotatur, παρέμπτωσιν esse proprie Medicis, cum humor aliquis in meatum, qui in oculum videndi facultatem defert, vase vel rupto vel aperto, incidit, ac eundem obturat. Et ab Aristot. de Mundo, Τῶν πνευμάτων παρεμπτώσεις, dici de ventis qui introrsus se insinuarunt. [" Greg. Cor. 217. Koen. ad p. 78. Thom. M. 318. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 3. Heyn. Hom. 8, 372." Schæf. Mss.] Προεμπίπτω, Ante s. Prius incido, occurro, obvius fio. Turnebus vertit παρεμπίπτειν, Prius occurrere, in Plut. (9, 734.) Οὐ τὸν ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ τὸν ἀέρα τὸν πρὸ τοῦ στόματος, ὠθεῖσθαι ψυχρὸν ὄντα, καὶ προεμπίπτειν. Ita enim hæc interpr., Non aërem a nobis conceptum, sed frigidum eum qui ori offusus est, protrudi et prius incurrere. [* Προσεμπίπτω, Aristid. 1, 544.] " Συνεμπίπτω, Simul incido, Incurro," [Etym. M. 20. 25. " Chrys. in Ps. 110. T. 1. p. 738, 29." Seager. Mss. Clem. Alex. Str. 6. p. 664. " Plut. Demetrio 34. Schol. Aristoph. N. 651. Bekk. Anecd. 814. Philem. Lex. 35. p. 12. Herodian. Philet. 432." Boiss. Mss. " Ad Thom. M. 73. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 310. 415. Steph. Dial. 60. Plato Tim. 3. p. 84. Hippocr. 347. 390. * Συνέμπτωσις, Eust. Il. A. p. 65, 38. 525, 47. Od. A. p. 9, 40. " Etym. M. 101." Boiss. Mss. * Συνέμπτωτος, unde * Ἀσυνέμπτωτος, Eust. Od. A. 429. p. 1427, 58. * Ὑπερεμπίπτω, Gl. Superincido.]

Ἐπιπίπτω, Supercido, s. potius Superincido; nam et ap. Colum. pro Supercidentem alii Codd. habent Superincidentem. Sed et Incido fortasse alicubi adhiberi possit interpretationi verbi ἐπιπίπτειν: et quidem vel ad h. Cic. l. respiciendo, in Orat. pro Plancio, Equidem, siquando, ut fit, jactor in turba, non illum accuso, qui est in summa sacra via, cum ego ad Fabium fornicem impellor, sed illum qui in me ipsum incurrit atque incidit. Omnino enim talis esse videtur usus verbi ἐπιπίπτειν ap. Marc. 3, (10.) Ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ, ἵνα αὐτοῦ ἅψωνται, ὅσοι εἶχον μάστιγας. Ubi tamen alii interpr. Ruerent in eum: vet. autem Interpres, Irruerent in eum. Dici autem ἐπιπίπτειν ibi τοὺς θλίβοντας, e proxime præcedente versu apparet. Possumus alioquin, opinor, illud ἐπιπίπτειν reddere etiam Incumbere, ex eod. Cic. l.; subjungit enim, paucis interjectis, Et ab eo qui hos demovit, potius quam ab iis qui in teipsum incubuerunt, te depulsum putas. Erit certe et huic Joannis loco aptum hoc verbum Incumbere, utentis itidem verbo ἐπιπίπτειν, 13, (25.) Ἐπιπεσὼν δὲ ἐκεῖνος ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, Cum incubuisset in pectus Jesu, vel pectori. Vetus autem Interpres, Cum recubuisset supra pectus. Aut per præsens, Incumbens in pectus. || Irruo, Invado, Adorior, Thuc. 3, (112.) Ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς, καὶ οὐ προῃσθημένοις τὰ γεγενημένα: 1, (117.) Ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ ἐπιπεσόντες. Ab Eod. dicitur pestis ἐπιπίπτειν, Invadere, Ingruere, 3, (87.) Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις. Sic autem et 2, (48.) dixerat de eadem, p. 63. meæ Ed. Εἴ ποτε καὶ αὖθις ἐπιπέσοι. Est alioqui magis usitatum ἐπιπίπτειν de iis qui hostes invadunt, adoriuntur, aggrediuntur, atque adeo impetum in eos faciunt. Xen. K. Π. 7, (1, 5.) Οὕτω γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα: (4, 2.) Ὡς δὴ οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀπαρα-

σκεύοις τοῖς ἐναντίοις. Ut autem hic legimus ἐπιπεσὼν ἀπαρασκεύοις, sic ap. Herodian. Ἐπιπίπτειν οὐ προσδοκῶσι, necnon ἐπιπίπτειν αἰφνιδίως, aliquoties: e quibus apparet ἐπιπίπτειν repentinum aliquid significare. Ita igitur ille 3, (3, 6.) Μετ' ἀπογνώσεως ἐπιπεσόντες τοῖς Λαοδικεῦσιν οὐ προσδοκῶσι κ. τ. λ., ubi tamen μετ' ἀπογνώσεως malim præcedentibus jungere: J. Poll. ibi vertit, Laodicenis de improviso oppressis. Idem 3, (5, 8.) Δορυφόρων ἐρήμῳ ἐπιπεσεῖν αἰφνιδίως, καὶ φονεῦσαι. Ubi idem ille Interpres reddidit, Utprimum seorsum a custodibus nacti eum forent, facto impetu obtruncarent: (7, 13.) Αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐπιπεσούσης γενναίας καὶ οὐ προηγωνισμένης δυνάμεως. || Ut vero dicitur et pestis ἐπιπίπτειν in illis Thucydidis ll. quos modo protuli, sic ταραχὴ in isto Æschinis (65.) Τοιαύτης δὲ ἐπιπιπτούσης ταραχῆς μετὰ τῶν συμφύτων νοσημάτων αὐτῷ. At vero τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα in loco Xen., ad alterum usum pertinet. Quinetiam simpliciter pro συμβαίνειν, si Schol. Thuc. credimus, qui in hoc illius loco (3, 82.) p. 109. Καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν, καὶ ἀεὶ ἐσόμενα, κ. τ. λ. συνέπεσε exp. συνέβη. Quam exp. sequendo, ἐπέπεσε reddere poterimus Acciderunt. [" Luzac. Exerc. 120. ad Paus. 296. ad Herod. 531. 596. * Ἐπίπτωσις, Heyn. Hom. 6, 632." Schæf. Mss. Strabo 2. p. 161. Stob. Serm. 1. p. 20. Sch.] Προσεπιπίπτω, Insuper incido, incumbo, incurro, VV. LL. e Philone. Sic autem ἐπιπίπτειν pro Incidere, Incumbere, Incurrere, habes in iis quæ proxime præcedunt.

Καταπίπτω, Decido, Delabor, Aristoph. N. (1273.) ἀπ' ὄνου καταπεσὼν, Demetr. Phal. Καὶ οἷον καταπεπτωκέναι ἀπὸ ἰσχυροτέρου ἐπὶ ἀσθενές. Dicitur vero καταπίπτειν et cum εἰς, vel ἐπί: ut καταπίπτειν εἰς, ἐπὶ τὴν γῆν, s. ἐπὶ τῆς γῆς: Xen. K. Π. 4, (5, 17.) Καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες. At Καταπίπτειν εἰς τὴν γῆν, legitur cum alibi, tum Act. 26, 14. Πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν. Ponitur alioqui sine adjectione quoque: 28, (6.) Ἢ καταπίπτειν ἄφνω νεκρόν. Item, Τὰ τείχη κατέπεσε, ad Hebr. 11, [30. ubi al. ἔπεσε. " Ad Diod. S. 2, 412. ad Charit. 577. 704. Ruhnk. ad Rutil. p. 8. Heyn. Hom. 7, 54. Toup. Opusc. 2, 230. ad Xen. Eph. 149." Schæf. Mss. Alex. Trall. 8. p. 407. στόμαχος καταπεπτωκώς.] Κατάπτωμα, τὸ, ET Κατάπτωσις, Lapsus, Casus, Ruina, Alex. Aphr. Κατάπτωσιν ποιεῖ τὰ δυσώδη, Sunt causa lapsus, Faciunt ut quis collabatur. [Κατάπτωμα, Alex. Trall. 8. p. 405. " Κατάπτωσις, Schol. Aristoph. Πλ. 874." Schæf. Mss. Eust. Il. Ω. p. 146, 28. * Καταπτωτὸς, Gl. Succiduus.] Εὐκατάπτωτος, Proclivis ad lapsum, Qui facile labitur, cadit, delabitur, decidit. Exp. et Caducus. [Cf. Εὐαπόπτωτος. * " Ἀποκαταπίπτω, Hes. v. Ῥόπτρον." Kall. Mss. * Ἀποκατάπτωσις, Hippocr. 861. * Ἐγκαταπίπτω, unde ἐνικάππεσε, Anal. 2, 122. Apoll. Rh. 3, 655. Theod. Prodr. Ep. p. 23.] " Ἐπικαταπίπτω, " Superincumbo, Lucian." [2, 884. * " Προκαταπίπτω, M. Anton. 4, 15. Cyrill. Hieros. 210." Kall. Mss. Diod. S. 20. p. 737, 23. Plut. Pomp. 43. " Chrys. Statuar. 54. T. 6. p. 567, 39." Seager. Mss. * Συγκαταπίπτω, Dionys. H. Isocr. c. 9. * Ὑποκαταπίπτω, Quint. Sm. 1, 588. ὑποκάππεσε γυῖα.] Per sync. autem dicitur POETICE Κάππεσον pro κατέπεσον, Decidi, Lapsus sum, Il. A. (593.) Κάππεσον ἐν Λήμνῳ. ITIDEM Περικάππεσε ap. Apoll. Rh. 2, (831.) pro περικατέπεσε, tanquam a TH. Περικαταπίπτω, Cado circum, περικάππεσε δουρί. Redditur tamen Decidit in hastam, non Decidit circum hastam: [3, 543.]

Μεταπίπτω, Recido, Herodian. 2, (3, 3.) Οὓς ὑπώπτευεν οὐκ ἀνεξομένους, μετὰ βασιλέα εὐγενέστατον τὴν ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν εἰς ἄνδρα ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσήμου γένους ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα, Post imperatorem generosissimum, recidisse principatum ad hominem privatæ stirpis atque obscuræ, Polit. Itidem vero ap. Herodian. 2, (10, 5.) Εἰς Κόμμοδον δὲ μεταπεσοῦσα (ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ,) vertit, Posteaquam ad Commodum recidit: (1, 1, 5.) Ἐξ οὗπερ ἡ Ῥωμαίων δυναστεία μετέπεσεν εἰς μοναρχίαν, vertit, Cum sc. Romanorum

A potentia ad unius est arbitrium devoluta. || Excido spe, Æschin. (89.) Εἰ δὲ μιᾷ μόνον (ψήφῳ) μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἄν, h. e. ἀφήμαρτεν, Bud. Sed et ipsæ ψῆφοι dicuntur μεταπίπτειν, ut mox videbis in quodam Platonis loco. || Dilabor, Isocr. ad Phil. Καὶ πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. Q. l. affert Bud. postquam dixit μεταπίπτειν accipi pro In deteriorem partem mutari, h. e. Labi et everti. At ego malo Dilabi; præsertim cum junctum reperiatur nomini Fortuna, quod est illi Græco τύχη synonymum: junctum inquam illi in eadem re significanda. Apud Plat. autem Epist. 7. Μετέπεσε τὰ τῶν τριάκοντα, perinde est ac si dictum esset, μετέπεσεν ἡ τῶν τριάκοντα τύχη. Quidam vero interpr., Eversæ sunt res triginta tyrannorum. Porro ut in illo Isocr. loco μεταπίπτειν vertit Bud. In deteriorem partem mutari, sic pro Mutari in meliorem voluntatem et laudabiliorem, ex Isocr. affert [Herod. 6, 61.] Item et μεταπεσὼν Ἑρμείας, e Polyb., Mutatus e priore habitu. Denique generalius etiam pro Mutor, Plato
B Apol. (25.) Εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεπεφεύγειν ἄν, Si tres sententiæ e damnatoriis in absolutorias mutatæ essent. Dicitur item aliquis μεταπίπτειν μιᾷ ψήφῳ ab Æschine in l. quem modo protuli. Vide Bud. 535. 536. || Transeo, et degenero ab una specie ad aliam, h. e. μεταβάλλομαι, Bud., exemplum tamen non afferens; sed habemus in his Chrys. verbis, Εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν. [Aristoph. Ὄρν. 625. Abresch. Auct. Dilucc. Thucyd. 424. Isocr. 2, 68. Cor. " Heind. ad Plat. Theæt. 351. Valck. ad Ammon. 111. Wakef. Ion. 424. Alc. 934. Abresch. Æsch. 2, 107. Jacobs. Anth. 9, 502. Dionys. H. 5, 32." Schæf. Mss.] Μετάπτωσις, ἡ, Dilapsio: ab ea verbi Dilabor signif. qua dicitur Dilapsa fortuna. || Mutatio a specie in speciem, Degeneratio, Gal. κατὰ Τόπ. 2. Ἤτοι φυλάττειν ἀεὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἔνδειξιν, ἢ περὶ τῆς μ. εἰρηκέναι τι. Item, Mutatio in utramque partem, Bud.: quæ verba ita sunt intelligenda, ut μ. dicatur aliquando significare Mutationem in deteriorem partem, s. in deterius, aliquando
C contra in meliorem partem, s. in melius: quod et in ipso verbo videre est. [Plut. 8, 201. " Koen. ad Greg. Cor. 302. 305. 308. 311. * Μεταπτωτὸς, Cattier. Gazoph. 32." Schæf. Mss. M. Anton. 5, 10. Plut. 7, 756. * " Μεταπτωτῶς, (Incerte,) Arrian. ad Epict. 2, 22. p. 311, 10." Kall. Mss.] Ἀμετάπτωτος, Qui transire in aliam speciem et degenerare non potest, Immutabilis: Φίλος ἀ. καὶ βέβαιος, Plut. [8, 619. cf. 7, 736.] Vide Suid. [* Ἀμεταπτώτως, Plut. Dione 14. " Dionys. Areop. 241. Clem. Alex. 726." Kall. Mss. * Ἀμεταπτωσία, Hierocl. 280. Arrian. Epict. 3, 2, 26. * " Δυσμετάπτωτος, Theod. Prodr. Ep. in Lazerii Misc. 1, 52=Notit. Mss. 6, 547." Boiss. Mss.] CONTR. Εὐμετάπτωτος, Qui facile mutatur, Mutationi obnoxius, [Schol. Pind. Ἰ. 3, 31. Chrys. in 1 Cor. p. 441. Greg. Naz. Ep. 64. * Μεταπτωτικὸς, Inconstans, M. Anton. 11, 10. Dionys. H. π. Συνθ. 14. " Clem. Alex. 393. * Συμμεταπίπτω, Una excido, Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. L. 4. p. 427, 5." Kall. Mss. Æschin. in Ctes. 285. Polyb. 9, 23,
D 8. 10, 36, 7. Dionys. H. 1. p. 94, 42. 2. p. 8, 1.]

Παραπίπτω, Incido, Accido, Evenio, Xen. (Ἱππαρχ. 7, 4.) Ὁπότε καιρὸς παραπέσοι, Cum occasio et tempus inciderit. Cui signif. vicina est ea, qua ponitur παραπίπτων pro Occurrens, Obvius; nam occasio, quæ incidit, velut occurrit nobis, estque obvia. Atque ita παραπιπτούσης ap. Aristidem reddiderim Occurrentis, Obviæ, potius quam ut Bud. p. 535. Qui alioqui p. 534. ap. Plut. (Galba 8.) Τὸν παραπίπτοντα τῶν Νέρωνος, vertit Obvium quemque Neronianorum. Affert tamen h. l., postquam dixit παραπίπτω significare Impingo, Offenso: addens, H. e. Incurro, et Obviam fio. Subjungit autem e Polyb. (2, 53, 6.) Παραπεσὼν δ' εἰς Ἄργος, quod reddit Cum vi irrumpere tentasset. || At pro Accido, Evenio, Contingo, e Plat. affert ibid. Quinetiam aliam verbi Accido signif. ei dat ex Aristot. || Παραπίπτειν ait esse præterea quasi παρεμβάλλειν ἑαυτὸν, Intercalare, Interserere, Interlabi. [" Valck. Diatr. 125. P. Abresch. Paraphr. 395. ad Diod. S. 1, 520. ad Dionys. H. 2,

1141." Schæf. Mss.] Παράπτωμα, τὸ, Lapsus, Offensa, Erratum, Peccatum, ab ea verbi παραπίπτω signif. qua ponitur pro Offenso, Impingo, ad Gal. 6, (1.) Ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι π. [" Diod. S. 2, 395." Schæf. Mss. Polyb. 9, 10, 6.] Παράπτωσις, Lapsus, Offensa, s. potius Ipsa labendi actio, s. offendendi. Item Incursus partium et attritio. Bud. 534. ex Aristot. || Figura quædam, qua casus pro casu ponitur, VV. LL. e Schol. Hom. Hac autem in signif. fiet a πτῶσις, quo utuntur Gramm. Græci pro eo, quod Lat. vocant Casum: sicut ab eod. fit ἀντίπτωσις. [Lex. Polyb. " Wakef. S. Cr. 4, 70. P. Abresch. Paraphr. 396." Schæf. Mss. * Παραπτωτὸς, unde * " Ἀπαράπτωτος, Diog. L. 7, 122." Kall. Mss. * Συμπαραπίπτω, Polyb. 3, 51, 5.]

Περιπίπτω, proprie q. d. Cado circum, sed ponitur potius pro Cado super, et incumbo: περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, Aristoph. (Σφ. 523.) Cadam super ensem, Incumbam ensi, gladio. Plut. Othone (17.) Ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν. Dicitur autem et de eo qui non consulto, sed casu id facit: Herodian. (5, 6, 22.) Ἐν δὲ ταῖς ἁρπαγαῖς πολλοὶ διεφθείροντο ὑπό τε ἀλλήλων πατούμενοι, καὶ τοῖς δόρασι τῶν στρατιωτῶν περιπίπτοντες. || Incido: νοσήματι περιπίπτειν, Xen. K. Π. 6, (2, 10.) Incidere in morbum, Ὡς οὖν μὴ ἐξαπίνης ἄοινοι γενόμενοι νοσήματι περιπίπτωμεν. Itidemque νόσοις περιπίπτοντες, Herodian. 3, (9, 11.) Καὶ μὴ φέροντες τὸ πνιγῶδες τοῦ ἀέρος, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, νόσοις περιπίπτοντες διεφθείροντο. Sic πάθει περιπίπτειν, Thuc. (2, 54.) Et, Τοιούτοις κακοῖς περιπεσεῖν, Isocr. ad Phil. Τοὺς δ' ἄλλους τηλικούτοις κακοῖς περιπεσεῖν, ὥστε μηδέπω νῦν ἐξιτήλους εἶναι τὰς συμφορὰς κ.τ.λ. Idem dicit etiam, Μεγίσταις ζημίαις περιπίπτειν, simulque ταῖς ἐσχάταις αἰσχύναις. Itidemque Xen. Ἑλλ. 7, (3, 7.) Αἰσχύνῃ περιπίπτουσιν. Necnon συμφοραῖς περιπίπτειν. Dem. autem dixit etiam, Συμφοραῖς περιπίπτειν ὑπό τινος, c. Mid. Τηλικαύτῃ καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου, ubi ideo Bud. reddit verbo passivo Dejectus est, addens tamen et Decidit. Talem autem constr., quæ alioqui verbo passivo convenit, habes et in aliis quibusdam verbi πίπτω compp. Sed invenitur περιπίπτειν junctum quibusdam etiam dativis, cum quibus potest et alio verbo reddi quam Incidere: ut περιπίπτειν ὑποψίᾳ ap. Plut. Pericle, non solum Incidere in suspicionem, sed et Venire in suspicionem, sequendo Lat. linguæ consuetudinem, reddi potest. Bud. interpr. et verbo Recidere, cum ap. Greg. Ἀπληστίας περιπέσω γραφῇ, vertit Recidam in crimen intemperantiæ. Sed cum dicitur περιπίπτειν τραύματι a Plut. Alcibiade, et in Popl., itidemque περιπίπτειν πληγῇ in Camillo, tunc nullum eorum verborum adhibere interpretationi possumus: sed quamvis περιπίπτειν τραύματι sonare videatur ad verbum Incidere in vulnus, reddere tamen cogimur Accipere vulnus. Alioqui utendum circumlocutione esset ad exprimendam vim verbi περιπίπτειν, et pro τραύματι περιέπεσε, dicendum, Contigit ei ut vulnus acciperet. || Περιπίπτω capitur etiam pro Incido, et Offendo, Obviam fio, sicut περιτυγχάνω, Bud., nullum tamen exemplum afferens. At in VV. LL. e Thuc. Περιέπεσον αὐτοῖς, Offenderunt ipsos, Inciderunt in ipsos. Et e Dem. (1264.) Περιπίπτοντι τοῖς ἀσελγαίνουσι, Qui in petulantes inciderit. || Incurro, ut προσπίπτω, nisi quod Ad extremum incurrere, et quodam circuitu revolvi significat, Bud. 533. afferens e Greg. in Jul. Ἔδει γάρ σε πολλοῖς ἐγχειροῦντα καὶ παρανόμοις κακοῖς, εἰς τοῦτο ἐπαχθῆναι τελευτῶντα, καὶ σαυτῷ προδήλως περιπεσεῖν. Addit vero et hanc interpr., Tibi ipsi tandem male consulere, In teipsum secus quidpiam statuere et admittere. Sed Idem exemplum paulo post rursus afferens, vertit, In teipsum incurrere, De te male consulere, Tecum ipsum pugnare. Idem p. 431. ex eod. l. affert περιπίπτειν ἑαυτῷ pro Agere ita ut rei exitus in perniciem agentis cedat. Præcedit vero ex eod. Greg. in Jul. Οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, q. l. affert et p. 533., quod reddit, In semetipsam incurrens, Ipsa sibi contraria. Ceterum ut in priore illo Greg. l. περιπίπτειν σαυτῷ reddit etiam Tecum ipsum pugnare, sic et ap. Chrys. Περιπίπτειν ἑαυτῷ vertit Secum pugnantia dicere, Sibi ipsi contradicere: sic tamen ut alicubi significet etiam Secum pugnantia agere, Comm. in 1 ad Cor. 1. Καὶ ἵνα μὴ δοκῇ ἑαυτῷ περιπίπτειν, οὐκ εἶπεν ὅτι οὐδεὶς σοφὸς, ἀλλ' οὐ πολλοὶ σοφοί. [" Sic vero etiam Lucian. Dial. Mort. 26, 2. Ὅρα μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, Vide ne tecum ipse pugnes." Schw. Mss. " Casaub. ad Athen. 106. Bibl. Crit. 2, 1. p. 95.; 3, 2. p. 67. Hemst. ad Hesych. Epist. ad Eulog. 41. ad Herod. 54. 545. 626. Wakef. S. Cr. 3, 152. Rhoer. ad Porph. p. 29. ad Diod. S. 1, 103. 218. 520. 2, 68. 70. 284. 414. ad Lucian. 1, 436. Musgr. Andr. 983. Wakef. Herc. F. 7. Cattier. Gazoph. 87. Occido, Longus p. 26. Schneid. ad Aristot. H. A. 188. 190. In malam partem, Villois. ad Long. 43. Eur. Hec. 498. ad Diod. S. 1, 162. Περιπ. θανάτῳ, Diod. S. 1, 88. 94. Περιπεπτηυῖαι, Eratosth. 2." Schæf. Mss. Herod. 1, 108. Ὁ μῦθος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει.] Περίπτωμα, τὸ, ET
B Περίπτωσις, Quod accidit, Casus, Calamitas. || Περίπτωσις, fuit et Empiricorum proprium vocab., quo significabant Occasionem quandam fortuitam, e qua in aliquos morbos et remedia improviso incidissent. Inde enim species experimenti fiebat per fortuitam occasionem, quæ ab ipsis est DICTA Περιπτωτικὴ πεῖρα. Gorr. Vide Gal. de Sectis l. 1. Affertur certe et e Plut. περίπτωσις, pro signif. affini nomini πεῖρα: (9, 635.) Τούτων δὲ οὔτε πεῖρα καὶ περίπτωσις γέγονεν αὐτοῖς: [7, 730. Περίπτωμα, Plato Protag. p. 158. " Περίπτωσις, Ammon. 61." Schæf. Mss. Περιπτωτικὸς, Plut. 7, 656. Arrian. Epict. 3, 6. ἐκκλισις. * Περιπτωτικῶς, 4, 10. Sext. Emp. adv. Math. 11, 250. * Περιπτωτὸς, unde] Ἀπερίπτωτος, Qui talis est ut non incidat, Cui periculum non est ne incidat, Diosc. 2, 49. Ἀ. ὑδροφοβίας τηρεῖν πιστεύεται, [Lobeck. Phryn. 249. * " Ἀπεριπτώτως, Greg. Neoc. 85." Routh. Mss. * Ἀντιπεριπίπτω, Clem. Alex. p. 67=156. * Ἐμπεριπίπτω, Hippocr. 297, 23. * " Συμπεριπίπτω, Wakef. S. Cr. 4, 181." Schæf.
C Mss.]

Προπίπτω, Procido, ap. Od. I. (49.) M. (194.) οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, est προπεσεῖν, quod Xen. dicit προνεύειν, de remigibus itidem loquens, Eust. 1641. [" Ad Xen. Eph. 269. ad Lucian. 1, 472. ad Charit. 381. Markl. Suppl. 63. Musgr. ibid. Wakef. Alc. 141. ad Diod. S. 2, 53. 71. 221. 469. Ruhnk. Orat. Gr. p. 71. Heyn. Hom. 5, 595. Promineo, ad Diod. S. 1, 221." Schæf. Mss. " Προέπεσον πλημμελῆσαί τι, M. Anton. 1, 17." Gataker. Mss. De vario usu verbi προπίπτω, cf. Schw. Lex. Polyb. Vide post Πρόπτωτος.] " Πρόπτωσις, Prolapsio, Procidentia: quorum
" illud Ciceronis est, hoc Plinii. Ac ut is Sedis pro-
" cidentia dicit, et Procidentia oculorum, ita Diosc.
" πρόπτωσις δακτυλίου, ὀφθαλμῶν: 1, 90. Ποιεῖ πρὸς
" προπτώσεις ὑστέρας καὶ δακτυλίου, 102. Ποιοῦσα
" πρὸς πνίγας ὑστερικὰς καὶ πρ., Ad suffocationes et
" procidentias vulvæ, 134. Προπτώσεις ὀφθαλμῶν κα-
" θίστησι. Porro πρόπτωσις ὀφθαλμοῦ est προπέτεια τοῦ
" ῥαγοειδοῦς χιτῶνος, ἐκ διαβρώσεως ἢ ῥήξεως τοῦ κερα-
D " τοειδοῦς γινομένη, P. Ægin.: qui etiam subjungit,
" eam, si parva adhuc sit, ita ut muscæ capiti similis
" sit, nominari μυιοκέφαλον: sin aliquantum aucta
" ῥαγὸς magnitudinem similitudinemque accipiat, στα-
" φύλωμα vocari: plurimum vero auctam, ut palpe-
" bras etiam excedat, μῆλον dici, quod si τυλωθείη,
" et in callum induretur, nuncupari ἧλον. Cels. 6.
" Nonnunquam autem ingens inflammatio tanto im-
" petu erumpit, ut oculos sua sede propellat: πρό-
" πτωσιν id, quoniam oculi procidant, Græci appel-
" lant. Sic Scrib. Larg. in Collyrio psittacino, Facit
" et ad vastum tumorem, quem, quia a loco interdum
" videtur propellere oculum, πρόπτωσιν vocant."
[Athen. 180.] " Πρόπτωτος, Prociduus, ut πρόπτω-
" σις est Procidentia. Apud Theophr. προπτώτοις
" reponunt nonnulli, ubi vulg. Edd. habent προαπτώ-
" τοις, H. Pl. 3, 6. Τὸν κύτταρον τὸν πιτύϊνον ὅμοιον
" καὶ ἀνάλογον εἶναι τοῖς προαπτώτοις ἐρινεοῖς. Ego
" vero dico potius leg. esse προαποπτώτοις, Deciden-
" tibus ante tempus, Defluentibus antequam matu-

"rescant, q. d. Prædeciduis: nisi malis cum Gaza "Præciduis, præsertim cum in eod. l. pro eod. "dicat προαποπίπτουσι: c. 8. Τὰ ἔρινα τὰ προαποπί-"πτοντα. Et mox, Ἡ πεύκη φέρει τὸν προαποπίπτοντα "κύτταρον. At Prociduus Plinio aliud est, cum "dicit Salix procidua, Sedes procidua, Oculus pro-"ciduus." ["Verbum Προπίπτω, (unde derivantur nomina προπετὴς et προπέτεια,) a Philosophis usurpatur de his, qui Præcipitanter et Temere judicant. Sic et alii et Epict. Diss. passim. Cf. Gataker. ad M. Anton. 3, 9. Inde ADJ. * Ἀπρόπτωτος, Cautus in assentiendo et pronuntiando, Epict. Diss. 2, 8. (4, 49. 7, 55.) Et SUBST. * Ἀπροπτωσία, ἡ, Cautio, Fuga temeritatis, in assentiendo et pronuntiando, M. Anton. 3, 9. et Diog. L. 7, 46. ubi Zeno Stoicus τὴν ἀ. definit ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι καὶ μή." Schw. Mss. "Timon ap. Diog. L. 9, 74." Boiss. Mss. * Ἀπροπτώτως, Plut. 10, 298.] UNDE Δυσπρόπτωτος, Non facile procidens. Redditur tamen in VV. LL. Difficulter cadens, s. labens, e Gal. [* "Προπτωτικὸς, Temerarius, M. Anton. 11, 10." Kall. Mss. * Ἐκπροπίπτω, Orph. de Lapid. 18. * Ἐπιπροπίπτω, Nicand. 'A. 496. Apoll. Rh. 4, 1449. * Συμπροπίπτω, Una exeo, Polyb. 31, 22, 1.] Προσπίπτω, Accido, Aristot. Polit. 3. Ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ προσπίπτοντα ἐπιτάττειν, Non autem de iis statuere, quæ quotidie alia atque alia accidunt et occurrunt. Et φέρειν τὰ προσπίπτοντα, Herodian. (6, 3, 7.) Ferre quæcunque accidant. || Sed dicitur etiam προσπίπτειν ἡμῖν, Polyb. (5, 101, 3.) Quod accidit auribus nostris, ut Cic. quoque loquitur, Quod auribus incurrit, Cujus sonus aures pepulit. Aristot. de Mundo, Ἀστραπὴ πρότερον τῆς βροντῆς προσέπεσεν, ὕστερον γενομένη, Lucian. (1, 178.) Ἀλλά μοι ξένη τις φωνὴ προσέπεσε, Plut. Camillo (30.) Προσέπεσεν ἐκ θεοῦ φωνὴ τῷ Μάρκῳ Κεδικίῳ. Item, Προσέπεσέ μοι τοῦτο, Hoc ad aures accidit, pervenit, Hoc fando audivi, Nuntius ad me perlatus est de hoc, Polyb. Προσπεσόντων δὲ τούτων εἰς Τάραντα. Alia exempla vide ap. Bud. 532. Præterea προσπίπτειν τοῖς γόνασι, Accidere ad genua, aut etiam cum dat. itidem, Accidere genibus, Tac. Pro quo dicitur et Advolvi genibus. Sed hac in signif. προσπίπτω redditur etiam Supplex fio, Supplicem me offero, Greg. Nectario, Αὐτῆς προσπιπτούσης σοι δι' ἡμῶν, Aristoph. Ἱππ. (31.) προσπεσεῖν πρὸς βρέτας θεῶν, ubi non dubitem uti verbo Procumbere e Tibullo, dicente Procumbere templis, pro ad templa. Quamvis autem προσπίπτω per se quoque intelligatur de supplice, interdum tamen additur ἱκέτης, atque ita usus est Xen. K. Π. 4, (6, 2.) || Irruo, Adorior, Invado, Impetum facio: quæ signif. frequens est et verbo ἐπιπίπτω. Aut, Vehementer Irruo, Impetum s. Impressionem facio. Thuc. non semel, Προσπίπτουσί τε καὶ τρέπουσι. A Bud. exp. etiam Impingo, Incurso, et βαρέως ἐπιτίθεμαι καὶ σφοδρῶς. Esse certe significantius quam ἐπιτίθεμαι, ostendere videtur h. Thuc. l. 3. Καὶ ἐπιτίθενται οἱ ἐκ τοῦ τειχίσματος Συρακούσιοι, καὶ προσπεσόντες τρέπουσί τε μέρος. Cum πρὸς, e Plat. de LL. Προσέπεσε πρὸς τὰς ψυχάς. || Occurro, Obvius fio, Aristoph. Ἐκκλ. (693.) Αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους Προσπίπτουσαι τοῖς κ. τ. λ. exp. συναντῶσαι. || Προσπεπτωκότα dictum de iis, quæ cum intumuerunt, postea considunt et contrahuntur, vide Συμπίπτω. ["Wakef. S. Cr. 3, 64. Brunck. ad Soph. Œd. C. 1754. ad Eur. Andr. p. 138. Med. 1205. ad Diod. S. 1, 218. 286. 2, 53. 71. 469. 549. ad Herod. 532. ad Charit. 210. Toup. ad Longin. 335. Apoll. Dysc. 76. et not., ubi videtur leg. προπ., Valck. Hipp. p. 162. Phœn. p. 103. Beck. p. 19. Musgr. Hipp. 19. Or. 1507. Eur. Hec. 727. Jacobs. Exerc. 2, 7. 74. ad Xen. Eph. 225. 269. ad Corn. Nep. 138. 322. Stav., Bergler. Alciphr. 54. Abresch. Lectt. Aristæn. 135. Æsch. 2, 89. 115. ad Lucian. 1, 472. ad Phalar. 235. Boiss. Philostr. 413. 497. Markl. Suppl. 44. 63. Musgr. ibid. Markl. Iph. p. 166. Ruhnk. ad Rutil. p. 96. Adulor, ad Charit. 225. Adorior, Heringa Obs. 129. Τὸ προσπεσὸν, ad Lucian. 1, 485. Προσπεσοῦμαι, Musgr. Iph. A. 1191. Ποτιπεπτηυῖαι, Heyn. Hom. 4, 255."

A Schæf. Mss. "In mentem evenio, succurro, M. Anton. 7, 13. προσπεσεῖται." Gataker. Mss. * Πρόσπτωσις, M. Anton. 7, 14. Diod. S. 3. p. 124, 10. Hippocr. 379, 32. "Actio procumbendi, Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 640, 12." Seager. Mss.] Ἀπρόσπτωτος, VV. LL. e 3 Macc. (3, 14.) sc. ἀ. συμμαχία pro Belli societas indecidua. Quæ interpr. cum nulla e præcedentibus verbi προσπίπτειν signiff. convenit: [vulgo ἀπροπτ. corrige ἀπρόοπτος: vide Schleusn. Lex. V. T.] Ἀπροσπτωσία, ἡ, Certa et erroris expers methodus, qua instructi cavemus ne quid intempestiva assensione peccemus, VV. LL. e Diog. L. Zenone. Fuerit autem fortasse hæc nominis hujus signif. a προσπίπτειν, Impingere, quam signif. dat Bud., nullum exemplum afferens, et Offendo. ["At ap. Diog. L. 7, 46. non ἀπροσπτωσία legitur, sed ἀπροπτωσία, et recte id quidem. Vide Προπίπτω." Schw. Mss. * "Συμπροσπίπτω, Una mentem subeo, M. Anton. 7, 22. 10, 31. 12, 27." Kall. Mss.]

B Συμπίπτω, q. d. Simul s. Una cado. At Concido alium usum habet, unde ponitur pro In idem desino, Coëo, Competo, Incurro, Bud., qui et σύμπτωσιν esse dicit Incursionem rerum eodem desinentium, ut linearum quæ non sunt parallelæ. Aristot. H. A. 1. Οἱ μὲν οὖν μέγιστοι πόροι παράλληλοί εἰσι, καὶ οὐ συμπίπτουσιν, οἱ δὲ συμπίπτουσι. Sed et coëuntia animalia dicuntur συμπίπτειν ab eod. Aristot., Κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον, καθ' ὃ συμπίπτουσιν ὀχεύοντες ὄρνιθες, ubi Bud. reddit Hærere. || Corruo, Xen. K. 'A. (5, 2, 17.) de æde, Ὡς δὲ αὐτὴ συνέπιπτεν. || Accido, Contingo, Isocr. Θεώρει τὰ γιγνόμενα καὶ τὰ συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς τυράννοις, Gal. ad Gl. 1. Καὶ ἡλικίαις καὶ φύσεσι, καὶ ὥραις ἔτους καὶ κράσεσιν ὑγροτέραις συμπίπτουσιν οἱ ἀμφημερινοὶ πυρετοί. A qua signif. est Σύμπτωμα. At de συνέπεσε juncto cum infin., dixi T. 1. c. 572. circa principium; ubi et de κατέλαβε. || Συμπίπτω φόνῳ, Incido in cædem, Poëtice dictum a Soph. (Œd. T. 113.) || Recido, Devenio: Ξυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκης, Thuc. (1, 49.)

C || Convenio, Congruo, Bud., sine exemplo. ["Vide Herod. 7, 151. ap. quem et alia similia occurrunt exempla." Schw. Mss.] || Συμπίπτειν, dicuntur et Qui concurrunt et congrediuntur ac confligunt: Συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις, Xen. (K. Π. 2, 1, 4.) Sic Soph. (Aj. 467.) ξυμπεσὼν μόνος μόνοις. Et, Ξυμπεσεῖσθαι πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς, Thuc. (2, 84.) Naves collisum iri inter se. || Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida, cum ad habitum suum redit et considit. Hinc τὸ συμπεπτωκὸς quod considit, cujus tumor considit. Pro qua signif. affertur et προσπεπτωκὸς e Gal. Sed et σταφυλὴ συμπεπτωκυῖα, de uva arefacta, ex Aëtio. Contra ἀσύμπτωτον Galeno, Quod præ ariditate non considit et contractum non est. Item pro Contrahi et astringi: ut Xen. (Ἱππ. 1, 10.) μυκτῆρας ἀναπεπταμένους opp. τοῖς συμπεπτωκόσι. Vide Bud. 532. Sic et προσπεπτωκότα quidam putant alicubi dici, quæ et συμπεπτωκότα. "Συμπεπτωκὼς, Soph. (Aj. 429.) "κακοῖς, Qui in mala incidit, Malis circumventus," ["Herodian. Philet. 432. Valck. Phœn. p. 548.

D Hipp. p. 205. Musgr. ad Hec. 1029. ad Or. 1309. Steinbr. Mus. Tur. 1, 321. Toup. Emendd. 1, 151. ad Herod. 123. 532. 737. Plut. Mor. 1, 508. Phryn. Ecl. 104. Thom. M. 387. 819. ad Diod. S. 1, 449. 2, 352. ad Charit. 636. Wakef. Trach. 513. Eum. 338. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 113. Villois. ad Long. 235. ad Lucian. 1, 784. Boiss. Philostr. 266. 457. Schneid. ad Xen. Œc. 39. De pugnantibus, Dionys. H. 1, 325. Conf. c. συμπαίω, Brunck. ad Eur. Hec. 114.: cum συνεσπίπτω, Koen. ad Greg. Cor. 172. ad Herod. 738. Συμπίπτει ὥστε, Contigit ut, 626. 682. 688. ad 737. Συνέπεσε, Contigit, Apoll. Dysc. p. 43. Teuch., Dionys. H. 1, 460." Schæf. Mss. Συμπτωθὲν, Lobeck. Phryn. 249. Astringo, Schol. ad Hesiod. p. 119. 122. 125.] Σύμπτωμα, τὸ, Quod accidit, Casus, Thuc. 4, (36.) p. 134. meæ Ed. Καὶ γενόμενοι ἐν τῷ αὐτῷ ξυμπτώματι, ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι, τῷ ἐν Θερμοπύλαις. Et, Τὸ ἀκούσιον σύμπτωμα, Dem. (1295.) Quod fortuito accidit. Aristot. de apibus, Ἀπόλλυνται διά τε ἄλλα σ., καὶ ὅταν

ἡγεμόνες πολλοὶ γενόμενοι, ἕκαστος αὐτῶν μέρος ἀπαγάγῃ. Item pro Casu rei alicujus assecla ap. eund. Aristot., Bud. 531. || Σ. in morbo esse accessionem ejus, et differre ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, docet ibid., e Gal. Therap. 1. Τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἑπόμενα ταῖς κατασκευαῖς, ἀφ' ὧν ἐνεργοῦμεν, ὑγιαινόντων μὲν ἡμῶν, συμβεβηκότα· νοσούντων δὲ, συμπτώματα καλεῖται. Idem, Οὕτως οὖν κἀκεῖνοι συγχωρείτωσαν ἡμῖν; Ἑλληνιστί τε ἅμα καὶ διαλεκτικῶς, οὐχ ἅπασαν τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέργειαν βλάπτῃ, νόσημα προσαγορεύειν· ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μέντοι βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, οὐ νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματος. Vide ibid. plura de hac voce. Σύμπτωμα, inquit Gorr., duobus modis dicitur, auctore Gal.: generatim quidem, quicquid animanti præter naturam accidit, i. e. morbus et causa morbi interna, quæque morbo superveniunt: speciatim vero, quicquid præter naturam accidit, exceptis morbis et eorum causis. Sic sumtum σύμπτωμα, non aliud est quam affectus præter naturam, qui morbum, velut umbra corpus, sequitur. Hujus tres a Medicis differentiæ assignantur. Aut enim consistit in actionum offensa, aut in corporum ipsorum affectu, aut in retentis vacuatisve immodice. Quorum symptomatum singula varias etiam habent differentias. Siquidem animalium actionum noxæ triplices sunt. Primæ quidem, sensilium: ut visionis, auditionis, gustus, odoratus, tactusque aboliti, debilis aut depravati: vel sunt motricum actionum, vel principum: ut imaginationis, ratiocinationis, et memoriæ similiter abolitæ vel debilis vel depravatæ. Secundæ vero, sunt naturalium: ut attractionis, retentionis, alterationis et expulsionis. Tertiæ vero, vitalium: ut pulsationis abolitæ, debilis aut depravatæ. Eorum autem symptomatum, quæ consistunt in corporum affectionibus, quinque sunt differentiæ, pro sensuum numero. Aut enim etc. [" Ad Diod. S. 1, 69. Phryn. Ecl. 104. T. H. ad Plutum p. 326. Brunck. Soph. 3, 399." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 248. " Sors, Casus, Eventus, Stob. 516, 46. Conjunctio, Suid. 2, 590." Wakef. Mss.] Συμπτωματικὸς, Qui est ex accessione morbi: ut dicitur σύμπτωμα, Accessio morbi. [* " Συμπτωματικῶς, Procl. in Ptol. Tetrab. p. 88." Boiss. Mss.] Σύμπτωσις, Casus, sicut σύμπτωμα, Bud. 531. ex Aristot., ubi exp. etiam Incursio rerum eod. desinentium, ut linearum quæ non sunt parallelæ. Item Contractio, Compressio. In VV. LL. σύμπτωσις τῆς κοιλίας, Ventris compressio, e Gell. 16, 3. [Gal. de Sect. Opt. 21." Gataker. Mss.] Item q. d. Considentia: ut συμπίπτειν est Considere, dictum de re quæ intumuerat. [Hippocr. Aphor. 3. * Συμπτωτὸς, unde] Ἀσύμπτωτος, Qui non considit et compressus est: de quo vide paulo ante in Συμπίπτειν dicto de re quæ intumuerat, cum considit. [Hippocr. 47, 42.] Est præterea Σύμπτωσις, Concursio, Conflictus, sicut συμπίπτειν, Confligere. Vide Suid. * Συμπτωσία, Archimed. π. Ἑλίκων, p. 94, 44. Bas. nisi leg. τᾶς συμπτώσιος. * Ἐπισυμπίπτω, Joseph. A. J. 15, 10, 3. " Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. 4. §. 5. p. 427." Kall. Mss.]

" Ὑπερπίπτω, Superincido, Illabor," [" Præterlabor, Wessel. ad Herod. 233." Schæf. Mss. Hippocr. 648. Ὅταν ὑπερπέσῃ οὗτος ὁ χρόνος.]

Ὑποπίπτω, Cado sub, Succido: ut si dicas, Ὑποπίπτοντα τὰ θήλεα δέχονται τὴν γονὴν, Succidentia, Se submittentia. Nam Bud. postquam dixit ὑπάγω esse Demittor, Clunem submitto, s. ὑποπίπτω, Succido, affert exemplum illud ex Aristot. Sed et ὑποπεσεῖν δόρασι ap. Plut. sonat potius Submittere se telis, quam Objicere se telis. Apud eund. Aristot. Eth. 2. Ὑποπίπτει ὑπὸ τὴν τέχνην, exp. Cadit sub artem. Sic, Ὑπὸ λύσιν ὑποπίπτειν, Alex. Aphr. Redditur alioqui Subjacere, Subjici: Diosc. Ὑποπίπτειν τι ταῖς τῶν αἰτίων διαφοραῖς. At vero in h. Alex. Aphr. loco ubi eand. constr. habet, Πολλοῖς ἔρωσιν ὁ αὐτὸς πολλάκις ὑποπίπτει, redditur Incidit in multos amores. Videtur tamen et hic Subjacendi signif. habere: nisi quis malit dicere Obnoxius est, quam Subjacet. Apud Herodian. autem 6, (1, 15.) Καίτοι

A τινῶν μεγίσταις αἰτίαις ὑποπεσόντων vertit Polit., Licet permulti maximis criminibus impegerint. Sed fortasse ὑποπίπτειν αἰτίαις reddi potest, Incurrere in crimina: quæ tamen interpr. magis exprimit τὸ περιπίπτειν et τὸ περιπετῆ γίνεσθαι. || Ὑποπίπτω habet et aliam Submittendi signif., ap. Dem. (1121.) Τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελοντὴς ὑποπίπτει, Talibus se sponte submittit. Sed et Cedo redditur ap. Aristid. Ὑποπίπτει τῇ πόλει. Quo pertinet ὑποπίπτω, Suppliciter ago, Plut., teste Bud.: non addente tamen exemplum. Eod. pertinent et quæ leguntur in VV. LL. sc. ὑποπίπτω pro Adulor, Assentior, ut canes ὑποπίπτοντες τοὺς ἥκοντας, ap. Philostr. Sed hæc constr. nova videri possit, præsertim cum et Suid. dativo jungi verbum hoc tradat. [" Thom. M. 603. Jacobs. Anth. 9, 335. ad Diod. S. 1, 558. 678. Brunck. Aristoph. 3, 143. Fr. 286. Marcell. de V. Thuc. p. 6. 7. Heyn. Hom. 4, 255. Boiss. Philostr. 303.: ἀριθμῷ, Tzetz. Exeg. in Il. p. 11, 26." Schæf. Mss. Strabo 6, 2, 5. " Τὸ ὑποπίπτον, M. Anton. 7, 67."

B Gataker. Mss.] AT VERO Ὑποπεπτηὼς, cujus plur. ὑποπεπτηῶτες extat Il. B. (312.) Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, vel pro ὑποπεπτωκὼς, Subjacens: vel pro ὑποπεπτηχὼς: vel pro ὑποπετόμενος, a Πτῶ πτήσω. Vide Eust. 229., ubi tamen secundam illam exp. prætermittit. [* Ὑποπεπτωκότως, Demisse, Polyb. 35, 2, 13. Ὑποπ. καὶ ταπεινῶς.] " Ὑπόπτωσις, " Casus, Ruina, κατάπτωσις, Hes. Item Submissio, " qualis est eorum qui pœnitentia ducuntur; atque " adeo pro Ipsa quoque pœnitentia affertur e Ca- " none 5. Concilii Ancyrani. Apud Dionys. Theo- " logum autem ὑπόπτωσις est Genu summissio et " flexio." [Menag. ad Diog. L. 291. " Schneid. ad Epicur. 107. Kuster. V. M. 105. in Bibl. Sikii 2, 104." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 127. * Ὑποπτωτὸς, Hes." Wakef. Mss. * Συνυποπίπτω, Sext. Emp. 489. * Συνυπόπτωσις, 490.]

¶ Πιτνέω, ap. Poëtas, i. q. πίπτω, Cado: ut ab ἔχω, fit ἴσχω, et ὀριγνῶ ab ὀρέγω, et μίμνω a μένω, et

C γίγνω a γένω, sic a πέτω fit πίτνω et πίπτω, et a ῥέπω, ῥίπτω, Eust. Affertur autem ex Eur. (Hipp. 576.) πιτνεῖ ἐν δόμοις κέλαδος. Item πιτνοῦντα κακῶς, pro ἐκπίπτοντα, et εἰς κακὸν ἀποβαίνοντα. Ex Eod. pro Cadere, quod dicitur de interfecto. || Ab Hes. πιτνεῖ exp. non solum πίπτει, sed etiam ἐκτείνει. [" Wolf. Præf. ad Il. p. 31. Brunck. ad Hipp. 566. Valck. Diatr. 119. Græv. Lectt. Hes. 568. 611. Wakef. Herc. F. 74. Abresch. Æsch. 2, 79. Porson. Med. p. 11, 84. 89. Markl. Suppl. 284. * Ἀμφιπιτνέω, Eur. Suppl. 278. * " Εἰσπιτνέω, Eur. Tro. 746. Νεοσσὸς ὡσεὶ πτέρυγας εἰσπιτνῶν ἐμάς." Seager. Mss. * Ἐκπιτνέω, Æsch. Pr. 311.] Ἐμπιτνέω, Irruo, Aggredior, Adorior, sicut ἐμπίπτω, Soph. Aj. (185.) ἐν ποίμναις πιτνῶν, pro ἐμπιτνῶν ποίμναις: [58. 300. * Περιπιτνέω, Æsch. S. c. Th. 840.] " Προπιτνέω, " affertur pro Accidens supplico, quod et προσπ." [Soph. El. 1380.] Προσπιτνέω, Accido, ea signif. qua dicitur Accido ad genua, i. e. Advolvor genibus: sic προσπιτνοῦσα ap. Soph. (Tr. 906. cf. Phil.

D 485.) Habere autem hanc signif. et verbum προσπίπτω, supra docui. [Eur. Phœn. 300.] " Συμπιτνέω, " Accido, Evenio, Contingo, Eur. (Hec. 846.) Δει- " νόν γε θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ:" [966. Fr. Erechth. 1.]

Est ETIAM Πίτνω significans Jacio, Projicio: unde ap. Hesiod. (Ἀ. 291.) Οἱ δ' ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιτνον ἀλωῇ, exp. ἔρριπτον εἰς τὴν ἅλωνα: [al. ἔπιπλον ἀλωήν. Boeckh. ad Pind. N. p. 529. " Ruhnk. Ep. Cr. 103. Valck. Phœn. p. 498. Græv. Lectt. Hes. 611. Brunck. Œd. C. 1754. Porson. Med. p. 11. * Προπίτνω, Brunck. ad Æsch. Pers. 587. ad Xen. Eph. 269. Musgr. Suppl. 63." Schæf. Mss.]

Invenitur et PARTIC. Πιτνὰς, quod Eust. exp. προσπίπτων in Od. Λ. (391.) Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων, Πιτνὰς, εἰς ἐμὲ χεῖρας ὀρέξασθαι μενεαίνων. At vero Il. Φ. (7.) imperf. PRÆT. Πίτνα Idem exp. κατεπετάννυε πρὸ ὀφθαλμῶν: ἠέρα δ' Ἥρη Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, " Participium

A " illud πιτνὰς est a th. πίτνημι, ut ἱστὰς ab ἵστημι, a " quo πίτνημι derivari potest et præt. imperf. πίτνα: " ut positum sit pro ἐπίτνη, sicut ἔκτα pro ἔκτη, et " ἐτίθει pro ἐτίθη, formatumque non e verbo in μι, sed " ex ipso ejus th., quod est πιτνάω. Significat porro " hoc πίτνημι s. πιτνάω, Extendo, Hes. Eust., quorum " ille πιτνὰς exp. ἐκτείνων: hic vero, πίτνα interpr. " κατεπετάννυε, Explicabat, Expandebat: sicut in " Epigr. etiam πίτνατε reperitur pro Expandite, Ex- " tendite. Verum et πιτνεῖ Hes. exp. non solum " πίπτει, sed etiam ἐκτείνει, Extendit." [" Πίτνημι, Πιτνάω, Toup. Opusc. 1, 419. Græv. Lectt. Hes. 567. Antip. Sid. 98. ad Charit. 667. ad Eur. El. 713. Satyr. Thuill. 6. Heyn. Hom. 4, 97. 623. 8, 116. 329. ad Il. X. 402. * Ἀμφιπίτνημι, ibid." Schæf. Mss.] " Ἀναπίτναμαι, Aperior, ἀναμύω, ἀναπετάν- " νυμαι, Nicander Ἀ. (435.) Γυῖα καταψύχουσι, τὰ δ' " οὐκ ἀναπίτναται ὄσσε, ubi et Schol. exp. ἀνοίγονται. " Hes. vero ἀναπιτνᾶσθαι exp. non solum ἀνοῖξαι, " Aperire, sed etiam ἀνοιμῶξαι, In ejulatus erum- " pere." [Pind. Ὀ. 6, 44. πύλας ἀναπιτνάμεν, at Ἰ. B 4, 79. ἀναπιτναμένα est i. q. ἀναπίπτουσα, ὑπτία.]

¶ At vero a TH. Πέτω, e quo Πίπτω fut. suum mutuari existimatur, derivata sunt quæ sequuntur.

Δυσπετὴς, Male cadens, Adversus. ‖ Difficilis. Hesychio enim δυσπετὲς est δυσχερὲς, qui Δυσπετέστερος itidem exp. δυσκολώτερος, * δυσεπιτευκτότερος. Sic μαθεῖν δυσπετὴς, Cognitu s. Agnitu difficilis, ut εὔκολος εἰπεῖν. Soph. Aj. (1046.) p. 60. meæ Edit. Ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὢν, οὐ δυσπετής: Video; nec enim agnitu difficilis est, cum prope sit. Schol. sic exp. ἐγγὺς γὰρ ὢν, οὐ δυσπετής ἐστιν εἰς τὸ θεαθῆναι, additque δυσπετῆ dici τὸν δυσκόλως ὑπείκοντα, sive τὸν δυσχερῆ: contra εὐπετῆ, τὸν εὐκόλως ὑπείκοντα. [* Δυσπετῶς, Æsch. Pr. 751. * Δυσπετεστέρως, Hippocr. 456, 22.] Δυσπετέω, Res mihi male cadunt, Adversis casibus agor: unde partic. Δυσπετοῦντα Suidæ κακῶς πάσχοντα. ‖ Difficulter et ægre fero. Quo pertinet quod ap. Hes. legitur, Δυσπετεῖ, δυσανασχετεῖ, παραιτεῖται: pro quo tamen nonnulli re- C ponunt Δυσπεπτεῖ, ut supra annotavi. Pro Ægre et impatienter fero, usus est Cyrill., e quo Bud. affert, Ὁ γογγύζων καὶ δυσπετῶν ἐν ταῖς συμπιπτούσαις συμφοραῖς, interpretaturque Impatiens. Δυσπέτημα, τὸ, Casus adversus, Infortunium, Calamitas, δυστύχημα, s. ἀμοίρημα, ἀκλήρημα. [2 Macc. 5, 20. " Abresch. Æsch. 2, 74." Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur etiam Δυσπετευμάτων, ἀποτυχημάτων: quod si mendo caret, erit ITIDEM Δυσπέτευμα, ἀποτύχημα. Ἀποδυσπετέω, Stomachor, Ægre fero, Impatienter agitor, ut injuriam passi facere solent, Chrys. in Ep. ad Col., Bud. Sic Diog. L. Socrate, Πρὸς τὸν ἀποδυσπετοῦντα ἐπὶ τῷ παρορᾶσθαι ὁπότε ἐπανέστησαν οἱ τριάκοντα, Ἆρα, ἔφη, μήτι σοὶ μεταμέλει; Rursum Chrys. de Prov. Ἀλλ' ἀποδυσπετοῦντες τὸν ἅπαντα διατελοῦμεν χρόνον· καὶ ὁ μὲν πενίαν, ὁ δὲ νόσον ὀδύρεται. Suid. et Hes. ἀποδυσπετεῖν exp. ἀποδύρεσθαι. A quibusdam exp. Cuncta fastidire, ægrotorum more. Accedit certe ἀποδυσπετεῖν, si ad nominis δυσπετὴς signif. respiciamus qua ponitur pro Difficilis, ad id quod D dicimus vernacula lingua, Faire du difficile, vel du fâcheux. ‖ Renitor, Restito, Lucian. (1, 744.) Ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται, πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε καὶ ἀναστρέφουσιν ἀσθμαίνοντες. Sic, addit Bud., et in quadam historia Constantini, Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδυσπετοῦντος, ἔφη πρὸς αὐτὸν ὁ φίλος, Renitente et consilium amici rejiciente. ‖ Lascivio, Ferocio, Contumaciter ago. Lascivire etiam equi et pecora dicuntur, inquit Bud., quod Græci σκιρτᾷν dicunt, et ἀποδυσπετεῖν: ut equi obesi, ob idque lusitabundi et contumaces et interdum ἐξυβρίζοντες. [" Ad Od. M. 156. Schol. Aristoph. Πλ. 361." Schæf. Mss. Plut. 8, 3. Aristot. Top. 8, 14. " Diog. L. 101. Clem. Alex. 556." Wakef. Mss. * " Ἀποδυσπέτημα, Schol. Lucian. Tim. 3." Kall. Mss.] Ἀποδυσπέτησις, Verbale, Stomachatio in rebus adversis, Impatientia, Bud. e Chrys. [" Phornut. 103." Wakef. Mss.]

Εὐπετὴς, opp. præcedenti δυσπετὴς, significans Facilis, εὐχερὴς, Suidæ et Hes.: Plato, Οὐδὲν εὐπετὲς φήσομεν τῶν μεγάλων, Nihil magnum facile factu esse. Itidem ap. Suid. Φύσει γὰρ πάντες πρὸς τὸ εὐπετὲς τρέπονται. Porro sicut δυσπετὴς cum infin. construitur, ita et εὐπετής: Plato de Rep. 2. Ἀκολασία μὲν καὶ ἀδικία ἡδὺ μὲν καὶ εὐπετὴς κτήσασθαι, δόξῃ δὲ καὶ νόμῳ αἰσχρὸν, Res partu facilis. Sic Idem eod. l. Εὐπετέστερον ἰδεῖν ὃ ζητοῦμεν. ‖ Εὐπετέων τεσσάρων δακτύλων, Quatuor fere digitorum, ex Herod. [" Ad Mœr. 65. Heringa Obss. 7. Toup. Opusc. 1, 456. Ammon. 122. Ruhnk. ad Xen. Mem. 227. Græv. Lectt. Hes. 610. Viger. de Idiot. 575. ad Herod. 396. Jacobs. Anim. 250." Schæf. Mss.] Εὐπετῶς, Facile, εὐχερῶς, εὐκόπως, εὐκόλως, ῥᾳδίως, Hes. et Suid.: Xen. K. Π. 3, (3, 14.) Τάφρον περιβάλλονται διὰ τὴν πολυχειρίαν, Facile, et Facili labore, Nullo fere negotio: Epist. Ἑλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχὴν, Facile dominatum recuperare. Quod vero Plut. (Anton. 27.) de Cleopatra dicit, Τὴν γλῶτταν, ὥσπερ B ὄργανόν τι πολύχορδον, εὐπετῶς τρέπουσα, reddi [illegible] etiam queas Expedite. Item Facile, in alia signif., qua sc. dicitur Facile ferre pro Leniter ferre, Non ægre ferre. E Xen. (Ἀπ. 2, 1, 6.) Ταῦτα εὐπετῶς φέρειν. ‖ Hes. εὐπετῶς exp. etiam * εὐθέτως, ἀρτίως, et Suid. εὐσταλῶς. AT Εὐπετέως pro Εὐπετῶς, Ionicum potius est. Ex Herod. enim affertur, itidemque exp. Facile, Citra negotium, [1, 189. 193. 2, 70. 102. " Brunck. Phil. 872. Soph. 3, 450. ad Dionys. H. 1, 164." Schæf. Mss. * Εὐπετεστέρως, Herod. 3, 143. Hippocr. 52, 15. 456, 22.] Εὐπέτεια, ἡ, Facilitas, Xen. (Œc. 5, 5.) de agricultura, Καὶ κυσὶν εὐπέτειαν τροφῆς παρέχει, Alimenti facilitatem et copiam: εὐμάρειαν ibid. pro eod. fere ponit. Bud. Exp. etiam Proclivitas, ap. Plat. de LL. 2. Τούτοις δὲ πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται, οἱ μὲν, κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες, ὡς τὴν μὲν κακότητα καὶ ἰλαδόν ἐστιν ἑλέσθαι. Ionice vero DICITUR Εὐπετείη, quo Herod. (5, 20.) utitur, itidem pro Facilitas. [" Eur. Phœn. 269. Κατὰ πολλὴν εὐπέτειαν, Dionys. H. 2, C 1158." Schæf. Mss.]

[* " Ἰσοπετὴς, Matthiæ ad Schol. Eur. Or. p. 337." Schæf. Mss. * " Μεσοπετὴς, Qui medio loco est, Dionys. Areop. 28." Kall. Mss.]

Παλιμπετὴς, Retro relapsus. Hes. enim παλιμπετὲς exp. εἰς τοὐπίσω πεπτωκός. Eid. παλιμπετὴς est ὀπισθόρμητος: item * ἐναντιοπετής. Adverbialiter autem CAPITUR Παλιμπετὲς pro Retrorsum, Retro, i. q. ὀπίσω, εἰς τοὐπίσω, Il. Π. 395. Ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς, Schol. εἰς τὰ ὀπίσω πεπτωκότας. Sic Od. E. (27.) Μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέονται, Idem, ἐξ ὑποστροφῆς, εἰς τὰ ὀπίσω, Retro redeunt. Apoll. Rh. 2, (1252.) Αἰετὸν ἤματι φέρβε παλιμπετὲς ἀΐσσοντα, Identidem redeuntem, Sæpius revertentem, Iterum atque iterum irruentem. [" Cattier. Gazoph. 99. Heyn. Hom. 7, 209. * Παλιμπετῶς, ibid." Schæf. Mss. * Παλιμπέτεια, i. q. παλινοδία, Theolog. Arithm. p. 58.]

Περιπετὴς, Qui incidit, ὁ περιπεσών: cum dat. construitur, sicut verbum περιπίπτω. Plut. Ὁ δὲ Καῖσαρ D μικροῦ ἐδέησε διώκων τοῖς ὀρύγμασι περιπετὴς γενέσθαι, Parum abfuit quin in foveas inciderit. Idem in Cic. Ἦν δέος ἐμφυλίοις πολέμοις περιπετῆ γενέσθαι τὴν πόλιν: Fabio, Πρὶν ἀποληφθῆναι καὶ γενέσθαι περιπετεῖς, οἷς αὐτοὶ τοὺς Ῥωμαίους ἐποίησαν, Priusquam circumvenirentur et in ea inciderent quibus Romanos affecerant, Paterentur ea quibus Romanos affecerant. Quod vero Idem dicit, Ἵνα μὴ περιπετὴς τῇ αἰτίᾳ τοῦ φόνου τοῦ ζητουμένου γένηται, redditur potius, Ne in crimen incurreret: sicut et ap. Hermog. Περιπετεῖς γὰρ ἑαυτῶν ἄμφω γίνονται λόγοις, Bud. interpr. In verba sua uterque incurrit, i. e. Uterque suis ipsius verbis redarguitur. Ἔγχος οἱ περιπετὲς κατηγορεῖ, Soph. Aj. (907.) dicit pro ᾧ περιέπεσε, In quod incidit, procubuit. Περιπετὴς ab Eod. usurpatur simpliciter pro πεσὼν, Qui cecidit s. corruit, Ant. (1223.) ubi narrat Hæmona circumfusum Antigonæ, et complexum illam, ita in tumulo repertum fuisse: dicens, ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον. ‖ Περιπετεῖς, περιπεσόντες, προπετεῖς, περιερχόμενοι, ἐναντίοι,

Hes. || Res vero περιπετεῖς dicuntur, in quibus περι- A πέτεια facta est, In contrarium statum lapsæ, Eur. (Andr. 983.) περιπετεῖς τύχαι, Herod. (8, 20.) Περιπετέα πρήγματά σφι ἐποιήσαντο, Fecerant ut res suæ in contrarium statum reciderent. Alii, Res sibi ipsis obscuras effecerant. [Jambl. V. P. 384. Kiessl. "Toup. Opusc. 1, 343. Wyttenb. Select. 322. Wakef. S. Cr. 3, 152. ad Herod. 628. Brunck. Aj. 658. Lobeck. p. 372. Dionys. H. 1, 271." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 225. Πέπλοισι περιπετῆ, Involutum. "Sensu singulari. Hes. Περιπετεῖς· περιερχόμενοι: forte περιεχόμενοι." Blomf. Gloss.] Περιπέτεια, ἡ, Conversio, In contrarium statum mutatio: ut in Tragœdiis aliisve Fabulis π. dicitur Fortunarum mutatio. Aristot. Poët. Τοῦ μύθου μέρη ἐστὶν αἵ τε π. καὶ ἀναγνωρίσεις. Aliquanto post, Καλλίστη δὲ ἀναγνώρισις, ὅταν ἅμα π. γίνωνται. Itidem Rhet. 1. ubi quæ θαυμαστὰ sint, docet, Καὶ αἱ π. καὶ τὸ παρὰ μικρὸν σώζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων. Idem rursus de Poët. περιπέτειαν sic definit, Ἔστι δὲ περιπέτεια μὲν ἡ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πραττομένων μεταβολή: B sed malim addere Subita, Repentina, ut sit Subita mutatio in contrarium, ut cum repente et inexpectato aliquis e beato miser, e misero beatus fit. Sic accipi potest et in h. l. Polybii, 1, (39, 9.) Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων π. συνέβη πάλιν ἐπικυδέστερα γενέσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα: quem Bud. 534. sic interpr. E supradictis autem cladibus naufragiisque Romanorum, quæ tempestatibus acciderant, evenit ut uberiores jam partes Carthaginiensium existimatioresque essent. Vide ibid. et alium l. in quo ἐπιτυχίαι et περιπέτειαι sibi opponuntur, itidemque περιπέτεια a Bud. exp. συμφορὰ et περίστασις. Pagina vero illam præcedente, Strabonis quendam l. affert, ubi historiam belli Trojani vocat ἀληθεῖς περιπετείας: quibus verbis innuit, bellum Trojanum ab Hom. fictum non esse, sed veram fuisse cladem illam, urbemque illam e statu fortunato, in quo erat, revera fuisse eversam. Sic et Greg. Naz. Διά τινα τελείως ἀκούσιον π., pro Propter calamitatem quandam contra voluntatem incidentem. Ibid. Bud. περιπέτεια in- C terpr. Casuum varietas et rerum eventus, in Chrys. Ἡ γὰρ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος οὐχὶ τούτων ἐστὶ περιπέτεια, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ ἡ ἡμετέρα διάνοια. In h. vero l. Aristot. H. A. 8. Οἱ δὲ κάραβοι κρατοῦσι μὲν τῶν μεγάλων ἰχθύων, καί τις συμβαίνει περιπέτεια τούτων ἐνίοις, Eid. περιπέτεια accipiendum videtur pro θαυμάσιον σύμπτωμα. Sic Herm. Barb. ap. Plin. Casus mirabiles, Eventus varios, quos Græci περιπετείας et πλοκὰς appellant. Eustathio περιπέτεια est τὸ τυχηρὸν σύμβαμα, Casus fortuitus: quemadmodum et Suid. exp. non solum προπέτεια, sed etiam σύμπτωμα, σύμβασις, hæc subjungens exempla, Πάντα δ' ἦν πλήρη, ἀρχομένης φαρμακείας, τῶν ῥιπτούντων ἑαυτοὺς εἰς τὰ φρέατα καὶ κατὰ κρημνῶν, ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, κἂν ἐχθρὸν ἐλεῆσαι θεασάμενον τὴν τότε περιπέτειαν τοῦ ἀνθρώπου. Item, Τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἀρχὴν, οὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενος, οὐδὲ ἐκ περιπετείας, ἀλλ' ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας. Itidem accipit Petr. Victor. ap. Aristot. Poët. Αἱ δὲ ἐκ περιπετείας ἀναγνωρίσεις, ὥσπερ ἡ ἐν D νίπτροις, βελτίους: sic interpretans, Quæ vero repentino quodam casu, ut quæ in niptris, meliores sunt. Ibid. in Comm. suo, Quæ vero repente existunt ac non meditato, ut cum Ulysses a nutrice nolens invitusque, abluente illius pedes, cognitus est, meliores ingeniosioresque sunt. Non valet igitur hic περιπέτεια mutationem illam ingentem fortunarum, sed ἐκ περιπετείας signif. Càsu, Fortuito, et Quia ita cecidit. E Diod. S. in bonam partem pro Admiranda et rara fortuna felicique. ["Diod. S. 1, 226. 255. 286. 379. 2, 519. 520. 521. Cattier. Gazoph. 87. ad Dionys. H. 1, 249. Heyn. Hom. 4, 675." Schæf. Mss.]

Προπετὴς, Prociduus: ea signif. qua Plin. Umbilicus prociduus, Sedes procidua. Apud Gal. et Alex. Aphr. προπετεῖς ὀφθαλμοί: quod tamen exp. etiam Prominentes, ut sit i. q. προπαγεῖς ὀφθαλμοί: quibus opp. οἱ κοῖλοι. Item Prociduus, ut Plin. Salice procidua atque detruncata, i. e. Qui pronus corruit, Soph. Tr. (703.) Τοιόνδε κεῖται προπετὲς, ubi exp. ἐρριμμένον καὶ προπεσὸν χαμαί. Quod vero Hippocr. Prognost. dicit, Εἰ δὲ καὶ προπετὴς γένοιτο καὶ καταῤῥέοι ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ πόδας, Cels. 2, 6. ita interpr. Ubi deorsum ad pedes subinde delabitur. Item, Præceps, Qui pronus fertur, ruit, Aristot. Rhet. 3. Προπετῆ οὖν ἄγει τὸν ἀκροατὴν, Præcipitem rapit. In hac signif. sc. pro Præceps, Qui præceps vel pronus ruit, etiam Pronus, Proclivis, construitur et cum præp. εἰς, ἐπὶ, πρὸς, Phocyl. (51.) Μὴ προπετὴς εἰς χεῖρα, Proclivis et præceps ad verbera ingerenda: pro quo Plut. Marcello init. Τῇ χειρὶ πλήκτης. Plato de LL., Πρ. πρὸς τὰς ἡδονὰς, Proclivis ad voluptates. Quod vero Eur. (Alc. 913.) dicit, προπετὴς πολιὰς ἐπὶ χαίτας, malim interpretari Inclinans s. Vergens in ætatem senilem, quam cum aliis In ætate præcipiti et ultima. Xen. cum infin. quoque Ἑλλ. 2, (3, 17.) p. 273. Προπετέστατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταστῆσαι εἰς τοὺς τετρακοσίους. || Rursum Præceps, i. e. Temerarius, προπίπτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ, Hes., quemadmodum Erot. quoque cum ap. Hippocr. προπετὴς exposuisset προπίπτων, subjungit, metaphorice προπετεῖς ἐν τῷ βίῳ ἀνθρώπους dici τοὺς μὴ κατέχοντας ἑαυτῶν, ἀλλ' οἷον πρὸ καιροῦ προπίπτοντας ταῖς πράξεσι. Aristot. Eth. 3, 7. Οἱ μὲν θρασεῖς, προπετεῖς, καὶ βουλόμενοι πρὸ τῶν κινδύνων, ἐν αὐτοῖς δ' ἀφίστανται, Herodian. 2, (8, 4.) Τὸ τολμᾶν ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις, οὐκ οὔσης εὐλόγου προφάσεως, προπετὲς καὶ θρασὺ, Citra occasionem aliquam res aggredi tantas, audax sane temerariumque est, Polit. qui hæc Ejusd. verba 1, (8, 11.) Προπετῆ δὲ καὶ θρασὺν, sic reddidit, Promti atque audacis animi. Plut. ad Colot. Θύρα μειρακίων λαμυρῶν καὶ προπετῶν: nisi ibi potius significet Proclivium ad voluptates. Redditur etiam Prominens, uti paulo ante dicere cœpi: quo modo accipiendum et ap. Athen. 12, Τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετὴς ἐφαίνετο, Prominente ventris mole erat, Ventris moles ei prominebat: magis proprie 13. Ἐτύγχανε δὲ ἡ μὲν αἰτίαν ἔχουσα λιθιᾶν, ἡ δὲ κοιλίαν προπετεστέραν ἔχειν. Alex. Aphr. Προπετὴς ἐπὶ τὰ ἔξω, In partem exteriorem prominens. Nam sic reddendum potius quam Propensus. At προπετὴς γέλως alii interpr. Risus profusus; alii Procax, Effrænatus, i. e. Immodestus. Isocr. ad Dem. (4. init.) Μήτε γέλωτα προπετῆ στέργε. Suidæ προπετὴς est non solum ὁ εἰς τοὔμπροσθεν νενευκὼς, cui expositioni hoc exemplum subjungit, Προπετὴς τῷ βάρει γινόμενος πίπτει, sed etiam * πρόγλωσσος, Qui linguam exerit. In VV. LL. autem annot. ap. Hippocr. poni pro Exertus, de lingua, ubi etiam ex Epigr. προπετεῖς γλώσσῃ: nisi id potius significet Præcipites lingua, i. e. Loquaces, Nimium in verba proni. ["Bernard. Reliq. 39. Phryn. Ecl. 105. Wakef. Alc. 931. Trach. 976. Meleager 123. Cum. gen., qui a πρὸ pendet, Eur. Hec. 148." Schæf. Mss. Soph. Tr. 976. Xen. Ἱππ. 1, 8. 8, 8. K. Π. 1, 3, 8. 4, 4. Phocyl. 51. Menander Stobæi Flor. Tit. 53. Στρατεία οὐδεμίαν περιουσίαν φέρει, ἐφήμερον δὲ καὶ προπετῆ βίον, Alciphr. 3, 57. γλῶσσαν, Athen. 584. Γαστέρα προπετεστέραν ἔχειν.] Προπετῶς, Præcipitanter, More eorum qui præcipites sunt ac temerarii, Temere atque inconsiderate, Isocr. Panath. Μὴ πρ. ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν οὐκ ἴσασι, Archid. Χρὴ μὴ πρ. ἡμᾶς αὐτοὺς ἐμβάλλειν εἰς αἰσχρὰν ὁμολογίαν, Aristot. Eth. 3, 7. Plut. Cam. Πρ. μάχῃ χρησάμενος, Cum temere pugnasset, Herodian. (6, 9, 2.) Ὡς πρ. καὶ ἐπιόρκως ταῦτα τετολμηκότας, ubi Polit. Proterviter; at (3, 1, 7.) Πρ. μᾶλλον ἢ ἐμπείρως, Audacius magis quam prudentius. Rursum 4, (6, 12.) Οἱ προπετέστερον φθεγξάμενοι, Idem interpr. Protervius locuti. ["Xen. K. Π. 38. 53. Toup. Opusc. 1, 258. ad Phalar. 376. Phryn. Ecl. 104. Thom. M. 744. Jacobs. Anth. 7, 23. 256." Schæf. Mss. Προπέτεια, ἡ, Præcipitantia, Præcipitatio, (ut Seneca de Ira, Consilium omne et pœnitentia irrevocabilis præcipitatio abscondit,) Temeritas, Dem. (526.) Ὀργῇ καὶ τρόπου προπετείᾳ φθάσαι τὸν λογισμὸν ἁμαρτὼν ἔπαισεν, ubi sunt qui etiam interpr. Protervia, Petulantia, Improbitas: rectius Bud., Ira præcipite atque temeritate lapsum rationi antevertisse. Isocr. ad Phil. (37.) Διὰ τὴν Κύρου προπέτειαν, Cyri temeritatem: qui sc. partam jam certam victoriam nimia elatione

animi virtutisque suæ ostentandæ cupiditate corrupit. Plut. de Deo Socr. Μηδὲ τὴν προπέτειαν εὐτολμίαν οἰόμενοι. Accipitur et pro Linguæ præcipitantia et incontinentia, s. pro Lingua præcipiti, pro Lingua procace et proterva. Vel, ut Suid. exp., ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα, Lingua effrænata, infræna. Exp. etiam Proclivitas, Propensio: præsertim vero pro Proclivitas ad voluptates corporis. Plut. de Deo Socr. Προπέτειαν καὶ λαμυρίαν ἐμποιεῖ νέοις. [" Jacobs. Anth. 7, 256. Bentl. ad Callim. 310. Paus. 1, 362. Ruhnk. Ep. Cr. 175." Schæf. Mss.: Gl. Protervia, Procacitas, Protervitas, Petulantia, Temeritas. * Προπετεύομαι· Perperam ago. Προπετεύεται· Præperperat. " Orig. c. Cels. 6. p. 318. Temere ago, Chrys. in 1 Cor. Serm. 33. T. 3. p. 459, 9. Οὐ περπερεύεται· τουτέστιν, οὐ προπετεύεται· καὶ γὰρ συνετὸν ἐργάζεται τὸν ἀγαπῶντα, καὶ βαρὺν, καὶ βεβηκότα." Seager. Mss. " Athan. 1, 557. 2, 108. Orig. c. Cels. 328. Suid. in Ἀγάπη οὐ * περιπετεύεται." Kall. Mss. Horapoll. 2, 52. Schol. Eur. Phœn. 362. Nonn. 2, 20. p. 167. Mont. ubi vitiose προπηγευσόμενος. * Προπετέω, Arrian. Epict. 4, 13. Democritus Maximi Serm. p. 122. Orell. Ἀσκέπτως οὐ δεῖ προπετεῖν ἐν τῷ κρίνειν.]

[* Προσπετὴς, Dionys. H. 6. p. 1076. ἁρμονίαι προσπετεῖς, exp. Congruentes. Dio Cass. 117. * Τριπετὴς, Nicander Ἀ. 347. * " Ὑπερπετὴς, ad Diod. S. 1, 658. 2, 165." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1059. Lex. Polyb.]

Ὑψιπετὴς, Ex alto lapsus, Qui ex alto cecidit, ὁ ἀπὸ ὕψους πεσὼν, Suid. [" Eur. Hec. 1088. ubi v. Musgr. (1101.) Steinbr. Mus. Tur. 1, 327. Reiz. de Acc. 114. Heyn. Hom. 6, 309. Thom. M. 880. Jacobs. Anth. 8, 100. 362." Schæf. Mss.]

Χαμαιπετὴς, In terram prociduus, Humi stratus, χαμαὶ ἐῤῥιμμένος: Hes. χαμαιπετεῖ, ταπεινῷ, χαμαὶ κειμένῳ, Humili, Humi jacenti. [" Ad Mœr. 121. Abresch. Lectt. Aristæn. 314. Musgr. Tro. 508. ad Lucian. 1, 745. 2, 336." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 9, 19. Π. 6, 37. Lucian. 1, 18. 2, 24. 3, 235.] Χαμαιπετῶς, quod ap. Hes. legitur, subjuncta habens hæc verba, Ὥστε μὴ εἰς τοὔδαφος ῥίψαι. [Lucian. 2, 762.] Χαμαιπέτεια, ἡ, Humilitas, Humi jacere vel abjectum esse, Suid. [Jambl. Protr. 346. Kiessl. * Χαμαιπετέω, Pind. N. 4, 66. Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει Χαμαιπετοῖσαν, al. χαμαὶ πετοῖσαν.]

" ΠΟΤΜΟΣ, ut μόρος, Sors, Fatum: eo modo " quo dicitur Sors mea, Fatum meum, pro Casus s. " Fortuna fatali sorte mihi obveniens, et specialius " interdum Interitus, Mors. Il. Π. (857.) Ψυχὴ δ' ἐκ " ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, " λιποῦσ' ἀδρότητα καὶ ἥβην, Σ. (96.) Αὐτίκα γάρ τοι " ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, Od. Ξ. (274.) " ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν." [" Brunck. Antig. 83. Heyn. Hom. 4, 589. 5, 443. Markl. Suppl. 623. 808. Iph. p. 419. Musgr. Ion. 554. Antip. Sid. 84. Conf. c. βίος, Porson. ad Hec. 1260. Brunck. l. c.: cum πόντος, Jacobs. Anth. 11, 280.: cum τύμβος, 9, 106." Schæf. Mss.] " Ἄποτμος, Infelix, " Infortunatus, ἀτυχὴς, δυστυχὴς, Hom. Il. Ω. (388.) " Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες. Pro " Misero et calamitoso Idem accepit Od. Υ. (140.) " de Ulysse loquens, ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος, Οὐκ ἔθελεν λέκτροισι καὶ ἐν ῥηγέεσσι καθεύδειν. " Idem τὸν ἄποτμον opp. τῷ μάκαρι: ap. eum enim " Od. Α. (219.) Telemachus ait, Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον " μακαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν " ἑοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμε· Νῦν δ' ὃς ἀποτμότατος γένετο " θνητῶν ἀνθρώπων, Τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι. Affertur " et πότμος ἄποτμος pro Sors misera." [Eur. Phœn. 1316. Hipp. 1144. Alc. 116.] " Πανάποτμος, Omnino infortunatus, Infelicissimus. Priamus Il. Ω. " (255.) de filiis suis fortiss. interfectis, Ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος." " Βαθύποτμος, Infelix, VV. LL. ex " Epigr. sed perperam fortassis pro βαρυπ." " Βαρύποτμος, Cujus sors gravis s. difficilis est, i. e. misera. Infelix: unde superl. βαρυποτμότατος, Infelicissimus, Infortunatissimus." [" De compar., Porson. Phœn. 1367." Schæf. Mss. Anthol. p. 22. 528. Soph. Œd. C. 1516. Phil. 1110. Eur. Hipp. 826. Heracl. 608.] " Δύσποτμος, i. q. Βαρύποτμος,

A " Infortunatus, Miser, Calamitosus; non tam de " homine, quam de re animata: ac cum de homine " dicitur, modo signif. Eum cui mala sors obvenit, " Adversa fortuna utens, modo specialius δυσθάνατος, " Mala s. Gravi morte peremtus. At δύσποτμος χλιδὴ e Soph. (Œd. T. 888.) affertur pro ἀνόσιος " τρυφὴ, et pensanda sc. βαρεῖ πότμῳ." [" Valck. Hipp. p. 315. De compar., Porson. Phœn. 1367. Med. p. 17." Schæf. Mss.] " Δυσπότμως, Infeliciter, Misere, " Calamitose, Plut. Fab. Ὡς ἄν τις αἴσχιστα καὶ " δυσποτμότατα πεπραχὼς ἐπανίοι: de Varrone, qui " adverso marte prœliatus fugerat." [Æsch. Pers. 272.] " Δυσποτμία, ἡ, Sors s. Fortuna adversa, Infelicitas, ἀτυχία." [Suid. 1, 638.] " Δυσποτμέω, " Adversa fortuna utor, Infelici fato affligor, Polyb. " Ἐς παραπλησίαν διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίαις ἀῤῥωστίαις δυσποτμοῦσι." " Εὔποτμος, Felix, Fortunatus. Apud Suid. Ἡ τοῦ στρατηγοῦ " φρόνησις ἔχουσά τι καὶ τύχης εὐπότμου δι' αὐτήν." [" Superl., Brunck. Soph. 3, 401." Schæf. Mss.

B Suid. 3, 162.] " Εὐπότμως, Fortunate, Feliciter, Secunda fortuna, εὐτυχῶς, eid. Suidæ. Εὐποτμία, " Bona fortuna, Felicitas, εὐτυχία. Apud eund. " Suid. Εὐποτμίας δὲ ἀπολαύουσι πάσης ἐξ οὐρίων φερόμενοι. Et rursum, Ἐν εὐποτμίᾳ τε καὶ εὐδαιμονίᾳ " διῆγον πολλῇ. Idem dici tradit, Ζηλῶ τοῦτον τῆς " εὐποτμίας. Reperitur et ap. Lucian. (1, 17. 241.) " hæc vox." [Ælian. H. A. 11, 40. " Conf. c. εὐτολμία, ad Dionys. H. 2, 1079." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 30." Boiss. Mss.] " Κακόποτμος, Qui infelici sorte s. fato utitur, Infortunatus." [" Wakef. Phil. 692." Schæf. Mss. Inauspicatus, Aristot. H. A. 9, 17. * " Κακοπότμως, Const. Manass. Chron. p. 112." Boiss. Mss. * Νήποτμος, var. lect. ad Hesiod. Θ. 795. * Πολύποτμος, Orph. H. in Eum. 9.]

ΠΕΣΣΟΣ, ὁ, SIVE Πεττὸς, Calculus s. Scrupus lusorius: Quintil. 11, 2. Cum in ludo duodecim scruporum calculum prior promovisset: de quo ludo Ovid. de A. A. 3. Parva tabella capit ternos utrim-

C que lapillos: In qua vicisse est, continuasse suos. Sed sunt qui hunc lusum duodecim scruporum non ad τὸ πεττεύειν referunt, verum ad τὸ σκιραφίζειν, cum sc. calculi tantum promoventur ducendo ac reducendo; ideoque πεττείαν esse volunt Lusum latrunculorum, cum sc. ἐν πεντεγράμμῳ καὶ ἀβακίῳ calculis ludebant. De quo lusu Ovid. Sive latrocinii sub imagine calculus ibit. Et Auctor carminis ad Pisonem, Te si forte juvat studiorum pondere fessum, Non languere tamen, lususque movere per artem, Callidiore modo tabula variatur aperta Calculus, et vitreo peraguntur milite bella, Ut niveus nigros nunc et niger alliget albos. Item Martial. 14. Ingeniosorum si ludis bella latronum, Gemmeus iste tibi miles et hostis erit. Item, Hic mihi bisseno numeratur tessera puncto, Calculus hic gemino discolor hoste perit. Diversum genus lusus ὀστομαχία, diversum item τὸ ἀστραγαλίζειν, i. e. Talis s. Taxillis ludere, τοῖς ἀστραγάλοις παίζειν, ut in talario ludo conjectis in alveolum talis: diversa itidem ratio τῶν

D κύβων, i. e. Tesserarum; eæ enim διεσείοντο ἐν τῷ πύργῳ, Concutiebantur et agitabantur in fritillo, ut fit ab iis, qui ταυλίζειν dicuntur a recentioribus Græcis pro ψηφίζειν. Discrimen autem inter πεττείαν et κυβείαν Hes. hoc affert, quod ἐν τῇ κυβείᾳ τοὺς κύβους ἀναῤῥιπτοῦσιν, ἐν τῇ πεττείᾳ vero μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσι. Ubi etiam nota πεσσοὺς vocari ψήφους, ut et ab J. Poll. 9. Ἐπειδὴ δὲ ψῆφοι μέν εἰσιν οἱ πεσσοὶ, πέντε δὲ ἑκάτερος εἶχε τῶν παιζόντων ἐπὶ πέντε γραμμῶν, εἰκότως εἴρηται Σοφοκλεῖ, Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί. Ubi etiam NOTA Πεσσὰ metaplasmo generis dici pro πεσσοὶ, ut σταθμὰ et ζυγά. Eust. 1396. hujus loci mentionem faciens, ait πεσσὰ ibi ὁμωνύμως vocari et τὴν γραμμὴν et τὰς ψήφους: addens, quinque πεσσοῖς ludere solitos fuisse, et ἐπὶ πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους τιθέναι, ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκαλεῖτο: unde Prov. Κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, quod ipsum et J. Poll. refert l. c. Paulo post e Soph. Palamede, ἔφευρε πεσσοὺς κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος, ubi etiam obiter nota eum Palamedi tesserarum ac

calculorum inventum tribuere, quod Plato Ægyptiis. Herod. autem scribit, 1, (94.) Ἐξευρεθῆναι δὴ καὶ τότε τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων καὶ τῆς σφαίρης καὶ τῶν ἄλλων πασέων παιγνιέων τὰ εἴδεα, πλὴν πεσσέων· τούτων γὰρ ὦν τὴν εὕρεσιν οὐκ οἰκηϊοῦνται Λυδοί. Utitur et Hom. hoc vocab., Od. A. (107.) de procis, Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. Vide et πεττῶν θέσεις in Πεττευτικός. Accipitur etiam pro πεττεία, i. e. pro Ludo ipso calculorum, in Plut. (7, 105.) Ἐν πεττοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν, q. l. confer cum iis quæ Macrob. refert Saturn. 1, 10. Itidem in præcedentium ll. quibusdam capi potest. Ceterum πεσσὸς derivari παρὰ τὸ πεσεῖν tradunt Hes. et Eust. a πεσεῖν inquam, unde et περιπέτεια, τὸ τυχηρὸν σύμβαμα, quoniam sc. et ipse πεσσὸς sit τύχης ἄθυρμα. Quæ ratio firmior esset si πεσσὸς acciperetur etiam pro κύβος s. βόλιον, quorum jactus fortuitus est: contra autem τῶν ψήφων positio et promotio, artis est, non casus. Hes. certe πεσσοῖς exp. non solum ψήφοις, αἷς ἔπαιζον, verum etiam βολίοις, κύβοις. Necnon Eust. 1396. antiquos vocasse πεσσοὺς scribit τὰ βόλια κυβιστῶν: quamvis ex ante cc. ll. manifestum sit differre inter se πεσσούς, κύβους, item ἀστραγάλους: quæ duo posteriora βολίων nomine continentur. || Apud Strab. pro Lapide quadrato cubica forma. Sic enim inquit, de fornicibus hortorum pensilium Babylonis, (16. p. 1073.) Συνέχεται δὲ ψαλιδώμασι καμαρωτοῖς ἐπὶ πεττῶν ἱδρυμένοις κυβοειδῶν, ἄλλοις ἐπ' ἄλλοις: Interpres pilas vertit. Hæc Bud. [Procop. de Æd. 1, 1.] || Πεσσὸς, Hesychio τὸ περὶ τὴν κόρην μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Nigrum illud quod oculi pupillam ambit. J. Poll. itidem 2. Τὰ δὲ παρὰ τῇ κόρῃ μέλανα, πεσσοί. || Πεσσὸς, inquit Gorr., Pessus, Pessarium, Lana concerpta et ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur et continentur. Veruntamen non e lana sola, sed e panno etiam aut bombace aut linamentis primum demersis in medicamentum curationi conducens, deinde involutis serico filoque appensis, parantur. Fiunt et e gummi et resinis, et cera aliisque liquoribus ad talem formam redactis. De quorum usu et differentiis P. Ægin. 7, 24. abunde tradit, qui 3, 61. πεσσὸν esse ait ἔριον διεξεσμένον καὶ σφαιρωθὲν, δακτύλου σχῆμα εἰληφὸς, ἐν ᾧ ἐγκατέχεται τὰ φάρμακα. Diosc. 1, 143. Ἐν πεσσοῖς λεῖον προστίθεται ῥοϊκαῖς γυναιξί: 2, 66. de bupresti, Ἄγουσι καὶ ἔμμηνα πεσσοῖς μαλακτικοῖς μιγεῖσαι. Rursum 1, 87. Πρὸς σκευασίας πεσσῶν. Cels. 5, 21. Sed alia quoque utilia sunt, ut ea quæ feminis subjiciuntur: πεσσοὺς Græci vocant. Eorum hæc proprietas est: medicamenta composita molli lana excipiuntur, eaque lana naturalibus conditur. Ceterum in hac signif. reperitur ETIAM Πεσὸς unico σ, imo Eust. dubitat an πεσσὸς gemino σ scr. sit: p. 1397. cum de πεσσὸς significante Calculum lusorium locutus esset, Τῆς δὲ λέξεως τῶν πεσσῶν ἡ ἐν δυσὶ σίγμα γραφὴ ζητητέα εἰ φυλάσσεται ἐν τοῖς παρὰ Ἀρχιγένει πεσοῖς· φάρμακα δέ εἰσιν ἰατρικὰ, φασὶν, ἐκεῖνα, οὐ γνωστὰ εἰ ἐν δυσὶ σσ γράφεται. [" Ad Herod. 48. ad Timæi Lex. 217. Valck. ad Ammon. 85. ad Diod. S. 1, 124. Thom. M. 556. Brunck. Aristoph. 2, 53. (Ἐκκλ. 987.) Jacobs. Anth. 11, 103. De loco, ubi πεσσοῖς ludunt, ad Mœr. 352. Musgr. Med. 68. Πεσσὰ, Brunck. Soph. 3, 431. 526." Schæf. Mss. " Euseb. V. C. 3, 36. ubi v. Vales." Boiss. Mss. Plato de Rep. 6. p. 75. Πεσσοὶ ἐκ μολύβδου, Glandes, Appian. Mithrid. 31. Πεσσὸς πρὸς ὑστέραν, Theophr. H. Pl. 9, 20, 4.]

[* Πεσσονόμος, unde] Πεσσονομέω, Calculos dispono et promoveo, Calculis ludo. J. Poll. enim 8. πεσσονομεῖν Cratetem dixisse ait τὸ πεσσοῖς παίζειν: [7, 204. 9, 97. Æsch. Suppl. 13. * Πεσσοποιὸς, unde * " Πεσσοποιέομαι, Pessum s. Pessarium facio, Poëta Vet. ap. Fabric. Bibl. Gr. 3. p. 646. v. 103." Kall. Mss. Misc. Obs. Vol. 10. T. 3. p. 418. * Πεττόριπτος, unde * " Πεττοριπτέω, Aleas jacio, Gal. 1, 3. 47." Wakef. Mss. * " Πεττευριπτέω, Tesseras bene jacio, Bibl. Crit. 2, 2. p. 100." Schæf. Mss. Galen. Προτρ. c. 9.]

Πεσσικὸς, ut πεσσικὸς βόλος, Calculus lusorius, i. q. πεσσὸς, Eust. 1397. ex Apione, Ἀστράγαλος τρία σημαίνει, τὸν ἐν σφυρῷ, καὶ τὸν σπόνδυλον ἁπλῶς, καὶ τὸν παιστικὸν ἢ πεσσικὸν βόλον. Ubi etiam NOTA Ἀστράγαλος quot signiff. habeat.

A

[* Πέττιον, Lusus tesserarum, Plut. 7, 401. Παίξας πέττια πρὸς τὴν σελήνην.]

Πεσσεύω, SIVE Πεττεύω, Calculis ludo, πεσσοῖς παίζω, ψηφίζω. Ovid. dicit Prælia latronum ludere, de A. A. 3. Seneca Ludere latrunculis. Utitur Polyb. 1. [cf. 40, 7, 2.] item et alii. Eust. 1396. Πεττεύειν, τὸ ταυλίζειν φασὶ καὶ μετατιθέναι καὶ παίζειν. Ubi etiam obiter nota eum πεσσεύειν exponere μετατιθέναι, sicut Suid. Πεττεύει, μεταφέρει: dicens metaph. sumtam esse ἀπὸ τῶν πεττῶν: solent enim ii in tabula modo huc, modo illuc traduci. Idem in h. l. Καὶ ὁ δραπέτης, ὁ ἀποδρῶν τῆς δουλείας, ὁ τὸ δρᾶν πεττεύων, exp. φεύγων, Fugiens, Refugiens. Philo V. M. 1. Τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης, Rerum humanarum sursum deorsumque aleam quandam ludit, Turn. Malim ego exponere cum Hes. et Suida, μεταστρεφούσης. Apud

B

Hes. vero hæc leguntur, Πεσσεύων, μετατίθεσο τὴν γνώμην πρὸς τὸ κρεῖττον: pro quo non male REPONITUR Πεσσεῦον. [" Ammon. 85. Mœr. 317. et n., ad Timæi Lex. 217. Brunck. Aristoph. 2, 54. Thom. M. 556." Schæf. Mss. * Πέττευμα, Nicet. Annal. 15, 4. * Πεσσευτὴρ, unde] Πεσσευτήριος, Quo utuntur οἱ πεσσεύοντες, i. q. πεσσικός. Attice DICITUR Πεττευτήριος: ut πεττευτήριον πλινθίον: de quo vide in Πεττευτικός. [" Πεττευτήριον, ad Mœr. 307. ad Timæi Lex. 218." Schæf. Mss.] Πεσσευτὴς, SIVE Πεττευτὴς, Qui calculis ludit. Calculator vero pro Ratiocinatore ponitur. Utitur Plato de LL. 1. Item Polyb. 1, (84, 7.) Πολλοὺς μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν ταῖς κατὰ μέρος χρείαις ἀποτεμνόμενος καὶ συγκλείων, ὥσπερ ἀγαθὸς πεττευτὴς, ἅμα καὶ διέφθειρε. Πεσσευτικὸς SIVE Πεττευτικὸς, Ad eos pertinens qui calculis ludunt, i. q. πεσσευτήριος. Item Calculis ludendi peritus, Qui calculorum lusum probe callet. Plato de LL. 1. Ἆρ' οὖν ὁ δίκαιος, ἀγαθὸς καὶ χρήσιμος κοινωνὸς εἰς πεττῶν θέσιν, ἢ ὁ πεττευτικός; ubi etiam nota πεττῶν θέσις. Idem 2. Πεττευτικὸς δὲ ἢ

C

κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο, μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, Peritus lusus calculorum vel tesserarum nemo evadat. Et ἡ πεττευτικὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars s. Scientia ludendi calculis. At πεττευτικὴ παιδιὰ, Ludus calculorum. Eust. 1397. cum annotasset ὑπομνηματιστὰς Platonis Phædro, ubi dicit Ægyptios primos πεττείαν invenisse, non intelligere τὴν παρ' Ἕλλησι πεττείαν, sed τὴν τοῦ λεγομένου πεττευτηρίου, subjungit, Καταγράφεσθαι γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ τὰ ἐλλειπτικὰ πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι. [Plato Alcib. 1. c. 16. " Ad Mœr. 307. ad Timæi Lex. 218. Kuster. Aristoph. 72. Πεττευτικὴ, Athen. 1. p. 27." Schæf. Mss.]

Πεττεία, ἡ, Calculorum lusus, ἡ πεττευτικὴ παιδιὰ, Eust.: Athen. (16.) Οὐ παρὰ τοῦ Μεγαλοπολίτου Διοδώρου ἢ Θεοξένου μαθόντες τὴν πεττείαν, ubi etiam interpretari queas Artem ludendi calculis, Scientiam ludendi calculis, τὴν πεττευτικήν. Aristot. Rhet. 1. recensens quæ παιδιαὶ sint ἡδεῖαι, sc. in quibus vin-

D

cere datur, Καὶ ἀστραγαλίσεις, καὶ σφαιρίσεις, καὶ κυβείας καὶ πεττείας: quas distinguit ἀπὸ τῶν ἐσπουδασμένων παιδιῶν, qualem esse dicit venationem. Κυβεία, quæ aleæ nomine continetur, interdicta infamisque Romanis etiam legibus: honesta vero ἡ πεττεία, quæ nullam subit aleam, sed ingenio peragitur ac arte. [" Ad Mœr. 307. ad Timæi Lex. 217. Brunck. Aristoph. 2, 53. Soph. 3, 526. Heind. ad Plat. Phædr. 340. Thom. M. 213. 556. Πεσσεία, Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss.] Πεττειάω, i. q. πεττεύω, Calculis ludo: Hes. πεττειᾷ, παίζει.

" Διαπεττεύων, Hes. μεταφέρων, Transferens: di-" cens esse metaph. ἀπὸ τῶν πεττῶν. Sed Idem Δια-" πεττεύεσθαι exp. etiam πεττοῖς ἀποπαῖξαι, Tesseris " ludere: addens, usurpari etiam pro συντελέσαι." " Μεταπεττεύω, Mutatis calculis ludo, ut ii, qui cal-" culos initio male posuerunt, postea rectius collo-" cant et promovent. Metaph. Plato Minoë, Ἴσως " γὰρ οὐκ ἐννοεῖς ταῦτα μεταπεττευόμενα ὅτι ταυτά " ἐστι, pro Eadem esse etiamsi transponantur ac

" transmutentur." {" Simon. Dial. p. 11." Schæf. Mss. Aristænetus p. 57. * Ὑποπεττεύω, unde * Ὑποπέττευμα, Plut. 10, 107. Νεοσσοῖς δὲ καὶ σκύμνοις τούτων, δι' ἡλικίαν εὐαγώγοις καὶ ἁπαλοῖς οὖσιν, πολλὰ καὶ ἀπατηλὰ μειλίγματα καὶ ὑποπεττεύματα προσφέροντες καὶ καταφαρμάττοντες. Reiskius suspectum habet. Possit autem deduci ab ea τοῦ πεσσοῦ signif., qua pro Lana ad pharmaca excipienda ponitur.]

ΠΙΣΣΑ, SIVE Πίττα, ἡ, Pix, Il. Δ. (277.) μελάντερον ἠΰτε πίσσα Φαίνετ': Ovid. Pice nigrior, Virg. picis atræ massa. Herodian. 8, (4, 30.) Δᾷδας ἐπέβαλλον ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας: (26.) Κιρνῶντες θείῳ τε καὶ ἀσφάλτῳ, πίτταν ἐλόντες, κοίλοις σκεύεσιν ἐμβαλόντες λαβὰς ἐπιμήκεις ἔχουσι, Sulphur bitumine ac pice mixtum, doliolis quorum manubria longiora, immittebant, Polit.: Plut. (8, 336.) de picea et pinu, Πίονα καὶ πεπείραν ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πίσσαν ἀποδακρύειν καὶ ῥητίνην: Plin. Arborum succo manantium picem resinamque. Diosc. 1, 95. Πίσσα, ἡ μὲν ὑγρὰ, ἣν ἔνιοι κῶνον καλοῦσι, συνάγεται μὲν ἐκ τῶν λιπαρωτάτων ξύλων, πεύκης καὶ πίτυος, 98. Ἡ δὲ ξηρὰ πίσσα, ἑψομένης τῆς ὑγρᾶς γίνεται· καλεῖται δὲ αὐτὴ ὑπ' ἐνίων παλίμπισσα: de qua, sc. de pice arida, intelligendus est l. Hom.: de altera autem, verba Plutarchi et Plinii: de utravis, quæ ex Herodiano citavi. Plin. coctæ picis duo genera facit, spissum liquidumque, 24, 7. Idem 16, 11. Pix liquida in Europa e tæda coquitur. Et mox, Sequens liquor, crassior jam, picem fundit. Hæc rursus in cortinas æreas conjecta, aceto spissatur, et coagulata, Brutiæ cognomen accipit. De arboribus vero picem fundentibus vide plura 14, 20. 16, 10. Schol. Nicandr. 'A. (488.) Καὶ ποτὲ κεδρινέης πελάνου βάρος ἔμμορε πίσσης, annotat eum πίσσαν vocare πᾶν τὸ ἀποστάζον. Sed et ibi pro Pice cedrina accipere nil vetat, cum Plin. 14, 20. scribat, terebinthos, lentiscos, masticheu, cupressum fundere picem liquidam et resinam tantum, cedrum vero, crassiorem et ad pices faciendas. De differentia picis et resinæ, necnon de generibus picis, hæc inter alia Gorr., Πίσσα, Pix: nihil aliud est quam fluxus combustæ in tæda sua resinæ; quod enim e viventibus plantis destillat, Resinæ nomine donatur. Item vero incensa in furnis eadem materia, picis appellatione fluit, et canaliculis quibusdam circa pyram compositis excipitur. De pinu fere omnis est, ut Theophr. inquit, quanquam in Syria terebinthi quoque picem ferant: e picea quoque, cedro, palma, abiete, strobilo colligitur. Quæ prima diffluit, simplex et liquida tantum est: quæ postrema venit, siccior paulo, sed quæ tamen liquidæ nomen adhuc retineat; sicca enim pix fit, alterutra earum iterum decocta, ideoque a quibusdam NUNCUPATUR Παλίμπισσα. || Πίσσα dicitur a quibusdam et ἡ κόνυζα, ut habetur ap. Diosc. Ratio est a glutinoso ejus lentore, quod, ut ait Plin., trita mellis odorem habeat, digitis tactu ejus cohærentibus. Gorr. [" Wessel. Diss. Herod. 59. ad p. 367. Toup. Opusc. 1, 139. 2, 244. Emendd. 1, 214. ad Diod. S. 1, 102 ad Lucian. 1, 66. 310. ad Charit. 751. 784. Wolf. ad Herodian. xxii. Jacobs. Anth. 7, 327. 9, 10. Coray Theophr. 245. Μελάντερος πίσσης, Bast Lettre 56. Τὸ ἐκ τῆς πίττης ἔλαιον, 126. Μῦς πίττης γεύεται, Demosth. 1215, 10." Schæf. Mss. " E cedro, Manetho, 6, 462." Wakef. Mss. Geop. 16, 18. Quint. Sm. 9, 454. Alciphr. 3, 28. Τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ ἀλείφειν.]

Πισσοειδὴς SIVE Πιττοειδὴς, Qui speciem picis gerit. [* Πισσόκαυτος, unde] Πισσοκαυτέω SIVE Πιττοκαυτέω, Eliciendæ picis gratia uro, Theophr. H. Pl. 9, 2. Πιττοκαυτοῦσι πεύκην, Picem ex arbore elicio et eximo, quod fit tædis exectis, Bud. Πισσόκηρος, ὁ, vocab. τῶν μελιττουργῶν, Aristot. H. A. 9, 40. Ἡ δὲ συνεχὴς ἀλοιφὴ τούτῳ, (sc. τῇ μίτυϊ,) πισσόκηρος, ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακῶδες τῆς μίτυος. Plin. 11, 7. Prima fundamenta Commosin vocant periti, secunda Pissoceron, tertia Propolin. Et mox, Commosis crusta est prima, saporis amari: Pissoceros super eam venit, picatus modo, ceu dilutior cera.

A [* Πισσόκηρον, Gl. Maltana, leg. Malta. * Πιττοκόπος, J. Poll. 7, 165.] Πισσοκοπέω, Pice oblino s. circumlino, i. q. πισσοκωνάω. Hes. Κωνῆσαι, πισσοκοπῆσαι, καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν. Attici DICUNT Πιττοκοπέω, [J. Poll. l. c.] Unde πιττοκοπούμενος, Qui pice illinitur, Alexis ap. Athen. (565.) Πιττοκοπούμενόν τιν' ἢ ξυρούμενον ὁρᾷς: quo cum cf. l. in Πιττόω citandum. [" Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 294. (Cod. Bodl. περιττοκ.)" Kall. Mss. " Ad Lucian. 1, 691." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 5, 4, 5. Πιττοκοπηθέντα ξύλα. Omnino vide Barker. ad Etym. M. 1100. ubi et * Πισσοκοπία, Aret. 7, 2. * Πιττοκοπικὸς, J. Poll. l. c.] Πισσοκωνάω, Pice circumlino, [Barker. ad Etym. M. 1099-1100. * Πισσοκωνέω, ibid. * Πισσοκονέω, Schn. Lex. * " Πισσοκωνία, Wessel. Diss. Herod. 59." Schæf. Mss. Hesychio πίσσῃ χρίεσθαι, ex Herod. Apud Eund. in v. Κωνῆσαι, extat etiam * Πισσοκονία, ἡ νῦν * Πισσιδία, ᾗ χρίουσι τὰ παρίσθμια τῶν προβάτων. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Κωνάζω, Barker. l. c. 1098-1112.] Πισσοκώνητος, ὁ, ἡ, Pice cir-
B cumlitus, circumcirca obductus. Æschyl. et Cratinus πισσοκώνητον μόρον appellant ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Hæc fere Hes. in Κωνῆσαι et Πισσοκώνητος: ubi et alia quædam reperies, sed depravata. [Phot. Πισσοκωνήτῳ πυρί· τῷ * εὐκαύτῳ· ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσῃ χρίεται· Αἰσχύλος Κρήσσαις. Πισσοκώνητος, * Πισσοκόνιτος, Barker. ad Etym. M. 1099-1111. * Πισσοκωνίζω, Schn. Lex.] Πισσοτρόφος, Picem alens, fundens, manans. Plut. (8, 570.) Οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνευματώδεις καὶ νιφόμενοι τόποι τὰ δᾳδώδη καὶ π. τῶν φυτῶν, μάλιστα πεύκας καὶ στροβίλους, ἐκφέρουσι. De quibus arboribus vide et in Πίσσα. Sed ibi in vulg. Edd. SCRIPTUM Πισσότροφα. [* " Πισσόχριστος, Hes." Wakef. Mss.]

Πισσαλιφὴς, Pice oblitus, Eust. 1561. Ἀνηλιφὴς ναῦς, ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ· καὶ πισσαλιφὴς, ἡ πεπισσωμένη. Πίσσανθος, Picis flos: id dicitur, inquit Gal. 2 de Simpl. Med. Fac., quod oleosum in pice liquida superne fluitat. Id autem est, ut Idem ait, multo tenuiorum quam pix ipsa partium, s. ejus compa-
C gem, s. etiam facultatem spectemus. P. Ægin. 13, 74. idem videtur τῆς ὀρροπίσσης nomine intelligere. Scrib. Larg. c. 40. ait, Picis florem, quod πισσέλαιον appellant: quamvis Gal. eo loco πίσσανθος et πισσέλαιον plurimum inter se differre scribit. Gorr. Vide et Πισσέλαιον. Πισσάσφαλτος, Pix bitumine mixta, Bituminis genus picem odore referens, Plin. 24, 7. Est et pissasphaltus, mista bitumine pice, naturaliter ex Apolloniatarum agro. Idem 35, 15. Est vero liquidum bitumen, sicut Zacynthium, et quod a Babylone invehitur. Liquidum est et Apolloniaticum: quæ omnia Græci πισσάσφαλτον appellant, ex argumento picis et bituminis. Attice DICITUR Πιττάσφαλτος. Diosc. 1, 101. Καλεῖται δέ τις καὶ πιττάσφαλτος, γεννωμένη ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῇ πρὸς Ἐπιδαύρῳ, ἥτις ἐκ τῶν Κεραυνίων ὀρῶν συγκαταφέρεται τῇ τοῦ ποταμοῦ ῥύμῃ, καὶ ἐκβράσσεται κατὰ τὰς ἠϊόνας, * βωλοειδῶς συμπεπηγυῖα, ὄζουσα πίσσης μεμιγμένης ἀσφάλτῳ. Marc. Emp. πισσάσφαλτον Lat. dici scribit Rubricam Scythicam. Πισσέλαιον, τὸ,
D Oleum picinum. Plin. 24, 5. de succo cedri, Fit ex eo et oleum, quod Pisselæon vocant: 23, 5. Picinum oleum appellat. Πισσέλαιον, inquit Gorr., Oleum picinum. Fit, ut tradit Diosc., e pice separato liquore aquoso, qui supernatat pici, sicut serum lacti. Nam expansa, quamdiu pix coquitur, supra eam vellera plura, halitu ejus madescunt, qui postea exprimitur in vas. Ob id puto idem esse cum τῇ ὀρροπίσσῃ s. τῆς πίσσης ὀρρῷ, cujus sæpe Medici meminerunt. At non sic Gal., qui omnium solus, quod sciam, scribit l. 1. τῶν κατὰ Τόπους, dici πισσέλαιον Picem liquidam oleo permistam, πίσσανθος autem esse Id quod liquidæ pici superstat: quod tamen Dioscoridi πισσέλαιον est. Fortasse jam cœperat Galeni sæculo vera et antiqua τοῦ πισσελαίου signif. attribui medicamento ex oleo et pice liquida composito. Gorr. Vide et Πίσσανθος. [" Ad Charit. 751." Schæf. Mss. * " Πισσουργὸς, s. * Πιττουργὸς, Etym. M. 339." Wakef. Mss. * Πιττουργέω, Dionys. Hal. Epitome 20, 6. Ἡ πλείστη καὶ πιοτάτη ὕλη πιτ-

τουργεῖται. * Πισσούργιον, s. * Πιττούργιον, Strabo 5. A p. 334.]

Ζώπισσα, ἡ, Pix cum cera derasa navibus maritimis, quam aliqui VOCANT Ἀπόχυμα. Diosc. 1, 99. Ζώπισσαν δὲ οἱ μὲν εἶπον τὴν ἐκ τῶν πλοίων ξυομένην ῥητίνην μετὰ τοῦ κηροῦ, καλουμένην ὑπ' ἐνίων ἀπόχυμα, οἱ δὲ τὴν πιτυΐνην ῥητίνην. Plin. 16, 12. Non omittendum, ap. eosdem Zopissam vocari derasam navibus maritimis picem cum cera: 24, 6. Zopissam eradi navibus diximus, cera marino sale macerata. Optima hæc a tyrocinio navium. Παλίμπισσα, Pix recocta, ut satis patet ex iis quæ in Πίσσα attuli e Diosc. itemque e Gorr. Quibus addo quæ Plin. scribit 24, 7. Liquida pix, oleumque quod πισσέλαιον vocant, quemadmodum fieret diximus. Quidam iterum decoquunt, et vocant Palimpissam.

Πισσώδης, SIVE Πιττώδης, Piceus, Pice abundans, plenus, Picem affatim fundens: πεύκη, Theophr. C. Pl. 1, [12, 2. 3, 9, 2.] Item Piceus, Picem referens: ut Lat. Picea nubes, caligo, i. e. Picem atrore suo referens, Atra in modum picis: sic πισσώδης τῇ B χρόᾳ, Qui piceo colore est, Picem colore suo imitans, i. e. Ater, s. Niger. Intellige autem de Pice sicca. [* Πίσσινος s. Πίττινος, Aristoph. Pollucis 10, 185. " Fr. 244. Lucian. 2, 126." Schæf. Mss.] Πισσήεις, i. q. πισσώδης, Picem colore imitans, sicut Lat. Picea caligo, nubes, Nicander Θ. (716.) de phalangiorum generibus, ὁ μὲν, αἰθαλόεις ῥὼξ Κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσύτερος ποσὶν ἕρπει, ubi et Schol. πισσῶδες, μέλαν: πισσῶδες, inquam, διὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι τὴν χρόαν ἢ τὴν πνοήν. [" Ad Charit. 751." Schæf. Mss. " Manetho 4, 346." Wakef. Mss.] Πισσηρὸς, Piceus, h. e. vel E Pice confectus, vel Picem referens. Πισσηρὰ κηρωτὴ, inquit Gorr., est Ceratum rosaceo oleo et arida pice constans, Gal. Comm. 1 εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν. [Athen. 524. πισσηρῶν μύρον, male autem editur πισσήρων in Ed. Schw. * Πισσήρης, Æsch. Cho. 266.]

Πισσίτης, ut πισσίτης οἶνος, Vinum picatum, Pice conditum, Diosc. 5, 48. Οἶνος π. σκευάζεται διὰ πίσσης ὑγρᾶς καὶ γλεύκους. Ubi vide sequentia. Plin. C 23, 1. Novitium resinatum nulli conducit: innocentius pice sola conditum. Sed et picem meminisse debemus non aliud esse quam combustæ resinæ fluxum. Paulo post, Ad omnia hæc utilius id quod sponte naturæ suæ picem resipit, picatumque appellatur. Ubi etiam nota quid SIT Πίσσα. Plut. (8, 690.) Ἐκ δὲ τῆς περὶ Βίενναν Γαλατίας ὁ πισσίτης οἶνος κατακομίζεται, διαφερόντως τιμώμενος ὑπὸ Ῥωμαίων: Martial. 13. Hæc de vitifera venisse picata Vienna Ne dubites. Meminit et Plin. Picatorum ap. Viennenses vinorum, 14, 4. Idem et πισσίζων οἶνος dicitur a Schol. Aristoph. [Ἀ. 189. " Πισσίτης οἶνος, Toup. Opusc. 2, 244. Jacobs. Anth. 7, 327." Schæf. Mss.]

Πισσίζω, Sum πισσώδης, s. πισσήεις, Sum piceus, h. e. Picem imitor colore, vel odore. Apud Diosc. 7. Πισσίζει τὴν χρόαν, Picem colore refert, Piceo colore est, i. e. Atro in modum picis. Item πισσίζων οἶνος, Vinum quod picem odore refert, sponte naturæ suæ picem refert, Vinum picatum. Sic enim D Plin. vocari ejusmodi vinum tradit paulo ante in Πισσίτης.

Πισσόω, SIVE Πιττόω, Pico, Pice oblino, incrusto: ut Πιττοῦν ναῦν, Navem picare. Unde ap. Eust. ἡ πεπισσωμένη ναῦς, quæ et πισσαλιφής. Schol. Aristoph. scribit πιττοῦν proprie esse τὸ τὰς πλατείας ναῦς πίσσῃ χρίειν. Item in Geop. πιττοῦν vasa et dolia, ut Colum. dicit itidem de vase, Ferventissima pice infusa picatur. A Medicis corpora etiam ἐπιττοῦντο, ut in Πίττωσις pluribus refertur. Ii etiam, qui glabram et depilem cutem suam esse volebant, ἐπιττοῦντο s. ἐπιττοκοποῦντο, Pice illinebantur: præsertim in balneis, ut ex h. l. Suidæ patet, Τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας, καὶ τὰς παρατίλτριας ἐξελαύνοντας, ubi sicut πίττα et παρατίλτριαι copulantur, sic in Philostr. V. S. de Scopeliano, Ὡς ἐκδεδωκὼς ἑαυτὸν πίττῃ καὶ παρατιλτρίαις. Verbi autem πιττοῦν et πιττοκοπεῖν hæc sunt exempla. Clem. Alex. Pæd. 3. Διὰ τούτους γοῦν πλήρεις αἱ πόλεις πιττούντων, ξυρούντων, παρατιλλόντων τοὺς θηλυδρίας τούτους. Et alibi, Ὥσπερ ἑτέρους ὁρῶ κιναίδους ἐνθάδε πολλοὺς ἐν ἄστει πεπιττοκοπημένους. Athen. 12. Γίνονται παρ' αὐτοῖς πάνυ καλοὶ τὰς ὄψεις, ἅτε τρυφερῶς διαιτώμενοι καὶ λεαινόμενοι τὰ σώματα· πάντες δὲ οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Ubi etiam addit, ap. Tyrrhenos hujusmodi τεχνιτῶν publica esse ἐργαστήρια sicut κουρέων ap. Græcos. Lucian. (2, 391.) Τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Plin. 14, 20. de resina, Pudetque confiteri maximum jam honorem ejus esse in evellendis virorum corpori pilis. In tormentis etiam ἐπιττοῦντο: unde πισσοκώνητος μόρος. Vide Καταπιττόω. [" Πισσόω, Casaub. ad Athen. 125. Bergler. Alciphr. 383. T. H. ad Plutum p. 411. ad Lucian. 1, 691. 2, 333. Phryn. Ecl. 180. Thom. M. 690. Brunck. Aristoph. 1, 284. Πιττόω, Ind. Græc. in Clem. Alex. Schol. Aristoph. Πλ. p. 412. H., Kuster. Aristoph. 16. * Πιττάω, ibid." Schæf. Mss. * Πίσσωσις s.] Πίττωσις, ἡ, Picatio, Picis ad cutem illitio; Dropax simplicissimus, pice arida cum exiguo oleo liquata, cutique, dum calet, illita. Species est dropacis, qui cum multiplex esse possit variaque materia ad varios usus constare, qui simplicissimus est, atque ita ut dictum est, apparatus, π. appellatur. Adhibetur id remedii genus vel corpori universo, vel certis interdum partibus. Raduntur primum pili, vel psilothro avelluntur: deinde pix modico soluta oleo calensque, cuti superlinitur, et priusquam plane refrixerit, avellitur: deinde rursum, ut ante, admovetur et avellitur, atque hoc identidem repetitur, quantum medendi ratio postulat, vel uno eodemque die, vel pluribus. Inter alia movet atque adauget calorem nativum, unaque sanguinis copiam allicit, quam, quia poros opplet, difflari vetat: proindeque εἰς σάρκωσιν, h. e. ad reparandam carnem, optimum medicamentum a Gal. perhibetur: præsertim si diutius parti adhæreat, nec sæpe uno die mutetur. Gorr. Vide et Gal. τῶν κατὰ Τόπ. 1. Aëtiumque 9, 36. In VV. LL. annotatur, mangones quoque πιττώσει usos fuisse in iis quibus graciliores essent artus. In Iisd. πίττωσις dicitur esse etiam παρατιλμὸς, s. Vulsura picis ministerio facta, mollibus et cinædis usitata: qui ob id vulsi ac depilati, item πεπισσωμένοι s. πεπιττοκοπημένοι dicuntur. Item in Geop. π. dicitur, cum vasa fervente pice infusa picantur. Solent enim dolia pice illini: [6, 6, 3. 7, 12, 24. " Πίττωσις, Ind. Gr. in Clem. Alex." Schæf. Mss. " Πίσσωσις, Hes. in voce, Suid. v. Ἀσφαλτῖτις." Boiss. Mss. * Πισσωτέον, Geop. 6, 3, 8.] Πιττωτὴς, Qui pice illinit, ap. Lucian. (3, 384.) De πιττωτοῦ autem ministerio vide quæ in Πιττόω et Πίττωσις dicta sunt. [" Thom. M. 690." Schæf. Mss.] Πιττωτὸς, Picatus, h. e. Pice illitus. At πιττωτὰ φάρμακα, Gal. ad Gl. Medicamenta quibus pix admiscetur. Alii e Plinio interpr. Medicamenta picea s. resinosa. " Ἀπίσσωτος, Attice." Ἀπίττωτος, Qui picatus s. pice illitus non est. [Barker. ad Etym. M. 1106. 1109. 1112. Strabo 2. p. 125.] " Perperam in VV. LL. pro hoc " ἀπίττωτος scriptum Ἀπιττῶος." [* Εὐπίσσωτος, Geop. 10, 54, 3. * Ἀναπισσόω, Geop. 6, 8, 3. * Καταπισσόω, s.] Καταπιττόω, i. q. πιττόω, Pico, Pice oblino. Ac sicut πιττοῦν docui fuisse vile τῶν παρατιλτριῶν ministerium, glabram et depilem cutem picis illitum reddentium, sic καταπιττοῦν quoque accipi manifestum fit e Clem. Alex. Pæd. 3. Οἱ σφᾶς καταπιττοῦσι καὶ τὰς τρίχας τοῖς ἀνασπῶσι πάντα τρόπον παρέχουσι. In tormentis etiam tortis quæst. κατεπίττουν eos, e quibus confessionem cruciatu extorquere volebant, aut alioqui de quibus pœnas sumebant. Quo sensu accipiunt quod ap. Aristoph. Ἐκκλ. (829.) legitur, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν, Πάλιν κατεπίττουν πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην, Vellicabat et cruciabat. Et pass. signif. καταπιττοῦται, Quæstione s. generalius In supplicio cruciatur calida pice affusa, vel illita. Bud. interpr. Pice fervente torqueri. Plato Gorg. (473.) Κἂν ἀδικῶν ἄνθρωπος ληφθῇ τυραννίδι ἐπιβουλεύων, καὶ ληφθεὶς στρεβλῶται καὶ ἐκτέμνηται, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται, καὶ ἄλλας πολλὰς καὶ μεγάλας καὶ παντοδαπὰς λώβας αὐτός τε λωβηθεὶς, καὶ τοὺς αὐτοῦ ἐπιδὼν παῖδάς τε καὶ γυναῖκα, τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῇ ἢ καταπιττωθῇ, οὗτος εὐδαίμων ἔσται.

De quo genere supplicii intellexit Plautus in Captivis, At pol te, si hic capiat senex, Atra pix agitet apud carnificem, ac tuo capiti illuceat. Sed et Lucr. tormenta quædam ac pœnas recensens ait, Verbera, carnifices, robur, pix, lumina, tædæ. [" Pice interdum oblinebant hos qui ad ignis supplicium condemnati erant, Heraclides Pont. ap. Athen. 524. Ἅπαντας, ὧν κύριοι κατέστησαν, μετὰ τῶν τέκνων κατεπίττωσεν· ὧν καιομένων κ. τ. λ." Schw. Mss. " Ind. Græc. in Clem. Alex. v. Πιττόω, Jacobs. Anth. 9, 361. T. H. ad Plutum p. 413. Heind. ad Plat. Gorg. 90." Schæf. Mss. * Καταπίττωμα, Nicet. Annal. 19, 9. * Καταπίττωσις, Schn. Lex. sine Auctore. * Περιπισσόω, Barker. ad Etym. M. 1104. 1111-2. * Συμπισσόω, Sext. Emp. M. 1, 271.] Ὑποπιττόω, Pice sublino, subungo. Aristoph. pro Subagito posuit. Nam Schol. ὑπεπίττουν ap. eum exp. ἐκίνουν, συνῆλθον, vel etiam κατεφίλουν, Πλ. (1093.) Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον: verba adolescentis cujusdam, qui a vetula amabatur.

" Πιττεύω, affertur pro Pico, Pice oblino; sed " sine exemplo."

[* Πισσιδία, * Πισσία, Barker. ad Etym. M. 1105. 1110. Vide Πισσοκονία.]

Πιττάκιον, τὸ, Pugillares et tabula e fusili pice ad exarandum conflata, VV. LL.: Bud. simpliciter exp. Tabella, afferens e Diog. L. Cratete (6, 89.) p. 302. Προσθεὶς οὖν πιττάκιον τῷ μετώπῳ, ἐπέγραψε, Νικόδρομος ἐποίει. Utitur et Justinian. Nov. Const. Edicto 7. Ταῖς προσφερομέναις παρ' αὐτῶν τῶν συναλλακτῶν ὁμολογίαις ἢ π. ἢ λογοθεσίοις τῇ ἐκείνων καταγραφεῖσι χειρί. Eust. 633. annotat vocabulum esse ἰδιωτικώτερον, et sicut δέλτος dicitur διὰ τὸ δελτωτὸν σχῆμα, sic etiam πιττάκιον, διὰ τὸ τετραγωνίζεσθαι πτυσσόμενον ὁμοίως πως τῷ τῆς χυτῆς πίττης σχηματισμῷ: ubi etiam de synonymis πίναξ s. πινάκιον et πυξίς. Lampridius Pittacium pro Albo prætoris usurpat: quod Matriculam vulgo appellant. At Cels. 3, 10. accepit pro Panno cui imponuntur medicamenta parti admovenda, ut fit in spleniis: Deinde habere duo pittacia, quæ latitudinem frontis longitudinemque æquent. Marc. Emp. Emplastrum facies, vel pittacium. Vide et Πλάτυσμα. [" Ad Mœr. 305. Wolf. Prol. Hom. 83. ad Diod. S. 2, 632. Ruhnk. ad Vell. p. 20. * Πεττύκιον, ad Mœr. l. c." Schæf. Mss.]

[* " Πίτταξυς, Corni fructus, Schol. Od. K. 242." Wakef. Mss.: Eust. habet * Πίτταξις.]

" ΠΙΣΥΓΓΟΙ, a Comicis quibusdam dicuntur οἱ " τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντες, Calceamentorum sutores, " Cerdones: ET Πισύγγια, eorum τὰ ἐργαστήρια, " Officinæ. J. Poll. 7, (82.) c. 21. de σκυτοτόμοις. " Meminit et Hes., πισύγγων afferens pro σκυτέων: " et πισύγγιον pro σκυτεῖον, Sutrina. Apud He- " phæst. (23.) πίσυγγοι ἐξεπόνησαν. Iidem Sutores " dicuntur et πέσσυπτοι: et Sutrinæ eorum πέσσυ- " πτα: si non mentiuntur Hes. Codd., in quibus legi- " tur Πέσσυμπτον, σκυτεῖον: Πεσσύπτη, * σκυτεύ- " τρια." [Alexander Ætolus Athenæi 699.]

" ΠΙΤΙΩΝ, Pitio, e Theophr. H. Pl. 7, 13. affer- " tur pro Bulbi quodam genere. Ubi tamen et " vulg. Edit. et Gaza habent ὀπιτίων. Apud Plin. " vero, 19. sub finem c. 5. Pythion pro hoc legitur."

ΠΙΤΥΡΟΝ, τὸ, Furfur; Pellicula quæ a frumento inter molendum abscedit. Theophr. de frumento trimestri, περὶ τριμήνου σίτου, ut Bud. ex eo refert, Καὶ γὰρ οὐδὲ πίτυρον ἔχειν πολύ: sic Plin. 18, 8. Est et bimestre circa Thracium sinum, quod quadragesimo die quam satum est, maturescit; mirumque nulli frumento plus esse ponderis, et furfuribus carere. Locus Theophrasti desumtus ex H. Pl. 8, 4. Item Diosc. 2, 107. de tritici usu medico, Τὸ δὲ πίτυρον σὺν ὄξει δριμεῖ λέπρας ἀφίστησι καταπλασσόμενον θερμόν. Gorr. quoque Πίτυρα interpr. Furfures: addens, Dicuntur et ἀφαίρημα, Lat. etiam Canicas et Apludas vocant: unde Canicaceus panis furfureus est Pacuvio. Hesychio πίτυρα sunt τὰ τῶν σίτων ἢ κριθῶν φλοιά, Cortices frumenti vel hordei, quibus grana frumenti et hordei integuntur. Aliud A autem signif. Ἄχυρα, Acera: unde ἀχυρώδης ἄρτος, Panis acerosus, Fest. || Capitis quoque sordes furfuribus similes, πίτυρα dicuntur. Lat. quoque Furfures appellant: unde πιτυρίασις. Diosc. 2, 144. de malva, Μετὰ δὲ οὔρου καταπλασθεῖσα ἀχῶρας, sic enim reponendum pro ἰχῶρας, καὶ πίτυρα ἰᾶται. Unde Plin. 20, 21. Ulcera manantia in capite sanant in urina putrefactæ: radix decocta furfures capitis. Sic alibi. || Quæ in urinis similia furfuribus visuntur, πίτυρα, Latinisque item Furfures nominantur: unde πιτυρῶδες οὖρον, de quo mox. [" Theocr. 2, 33. ad Diod. S. 1, 183. ad Charit. 370. Mœr. 305. et n." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Πιτυροειδής, Furfuribus similis, Furfurum speciem gerens: ut πιτυροειδῆ σώματα, quod vide in Πιτυρίασις. Item πιτυροειδεῖς ὑποστάσεις in urinis, quas Hippocr. πιτυρώδεας ὑποστάσιας appellat. Actuar. de Urinis 1, 15. Πιτυροειδεῖς δ' εἰσὶν ὑποστάσεις, αἳ δὴ πιτύροις ἐοίκασι σίτου ἀκριβῶς ἀληλεσμένου. Ubi Interpres, Furfuraceæ vero hypostases sunt, quæ videntur similes furfuri B bene moliti tritici. Tales hypostases dicit habere etiam μῆκος διωρισμένον καὶ ὡς πίτυρα ἄντικρυς φαίνεσθαι. [Alex. Trall. 1. p. 4.] Πιτυρώδης, Furfurosus, etiam Furfuraceus, Diosc. 1, 80. de styrace, Διαφέρει δ' αὐτοῦ ὁ ξανθὸς καὶ λιπαρὸς, ῥητινώδης· φαῦλος δὲ, ὁ πιτυρώδης. Unde Plin. Colos præfertur rufus et pinguiter lentus, deterior furfurosus. Item in urina πιτυρώδης ὑπόστασις dicitur, ut Gorr. annotat, Furfuracea hypostasis s. Furfuribus similis. Hippocr. Prognost. Κρημνώδεες δὲ ἐν τοῖσι οὔροισι αἱ ὑποστάσιες, πονηραί· τουτέων δέ εἰσι κακίους αἱ πεταλώδεες· αἱ λευκαὶ δὲ καὶ λεπταί, κάρτα φλαῦραι· τουτέων δ' ἔτι κακίους εἰσὶν αἱ πιτυρώδεες. Unde Cels. 2, 4. Deterior urina est, in qua quasi fila quædam tenuia atque alba subsidunt: pessima ex his si tanquam e furfuribus factas nubeculas repræsentant. [Theophr. C. Pl. 1, 5, 4.]

Πιτυρίας SIVE Πιτυρίτης ἄρτος, Panis furfuraceus, furfureus. Dicitur qui post excussam tenuissimam farinam e reliquo conficitur. Furfuris habet pluri- C mum, et minus purioris farinæ. Quare parum alit, ventrem vero multis excrementis replet, et facile etiam subsidet. Et quia furfur nonnihil habet facultatis detersoriæ, ideo intestinis irritatis cito dejicitur: proinde et pauco fermento et leni subactione opus habet. Ei contrarius est panis purissimus. Inter utrumque medius EST Αὐτόπυρος SIVE Συγκομιστὸς, ut qui e toto tritico, nulla vel farinæ vel furfuris ademta parte fiat. Hæc inter alia e Gorr. Athen. (114.) Βρωτίμην τε καλεῖσθαι τὸν πιτυρίτην ἄρτον, ὃν εὔκονον ἢ τεύκονον ὀνομάζουσιν Ἀμερίας καὶ Τιμαχίδας, ubi βρωτίμην esse volunt quem Cic. Panem cibarium appellat, Plaut. Sordidum, i. e. ῥυπαρὸν s. κιλίκιον, (quia et Apul. 6. inter Cibarium et Sordidum non videtur distinguere,) Terentius Atrum: quippe qui e solis propemodum furfuribus constet. Oppositus huic sive πιτυρίτῃ aut ῥυπαρῷ ἄρτῳ, s. βρωτίμῃ, est ὁ καθαρὸς ἄρτος, Purus panis: Plato Comicus ap. Athen. (110.) Κᾆτ' ἄρτους ἧκε πριάμενος μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους κιλικίους. Inter D hos medius αὐτόπυροι ex ea farina cui furfures ademti non sunt. Item Gal. Meth. Therap. 14. Ὁ δὲ πιτυρίας ἀδρομερέστερος. Item J. Poll. 6, 11. de panum generibus, Οἱ δὲ εἰσὶ φαυλότεροι, πιτυρίαι. [" Bergler. Alciphr. 83." Schæf. Mss.]

[* Πιτυρηνὸς, * Πιτύριος, Furfureus, ἄρτος, Hes.]

[* Πιτυριάω, unde] Πιτυρίασις, Furfures, Porrigo. Est ubi inter pilos quædam quasi squamulæ tenues et furfuraceæ surgunt, eæque a cute resolvuntur. Interdum madent, multo sæpius siccæ sunt, idque evenit modo sine ulcere, modo exulcerato loco, huic quoque modo malo odore, modo nullo accedente. Id malum fere in capillo fit, rarius in barba, aliquando etiam in supercilio, vel reliquo etiam corpore. Nomen inditum a similitudine, Cum caput immensa pexum porrigine ningit, Copia farris uti frendentibus edita saxis, quemadmodum Qu. Serenus cecinit. Sic Horat. Serm. 2, 6. impexa porrigine fœdum caput. Act. 2. περὶ Διαγνώσ. Παθ. c. 5. cum docuisset qua de causa πιτυρίασις oriatur: Κνηθομένων γὰρ τὴν κεφαλὴν ἀποπίπτει ὥσπερ τινὰ λεπτὰ πίτυρα, ἀφ' ὧν δὴ καὶ

τοὔνομα εἴληφεν. P. Ægin. 3, 3. Ἡ π., λεπτῶν καὶ πιτυροειδῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς ἢ καὶ τοῦ ἄλλου σώματός ἐστιν ἀπόπηξις: quæ definitio iisd. prope verbis et ap. Alex. Trall. legitur. Lat. autem definitio, quam attuli, petita est e Corn. Celso, 6, 2. Diosc. 5. Πιτυριάσεις σμήχει: ut Marc. Emp. remedia ponit ad porrigines detergendas. Idem Marc. videtur discrimen facere inter Pityriasin et Porriginem, c. 4. Pityriasin et porrigines capitis, quæ plerumque in perniciem se convertunt, nisi occurratur, perungi oportet assidue bulbis tritis. Plin. Furfures capitis appellat.

" Πιτυροῦσθαι, Furfuribus s. Porrigine infestari, " quæ πιτυρίασις dicitur, Hippocr. Prorrhet. 2. (p. " 109.) Λυσιτελέει δὲ καὶ πιτυρωθεῖσα ἡ κεφαλή."

[* Πιτυρίζω, unde * Πιτύρισμα, Porrigo, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Πιτυρίδες ἐλαῖαι, Furfuraceæ olivæ. Sic dicuntur Olivæ tritæ, ut habetur ap. Athen. (56.) Stringebantur autem, quo melius servarentur, antequam omnino maturescerent. Gorr. Verba Athen. hæc sunt, quæ e Philemone citat, Πιτυρίδες καλοῦνται αἱ φαῦλαι ἐλάαι· στεμφυλίδες δὲ, αἱ μέλαιναι. Quibus subjungit, Καλλίμαχος δὲ ἐν τῇ Ἑκάλῃ ἐλαῶν καταλέγει γεργεριμὸν πίτυρίν τε. Ubi etiam nota NOMIN. Πίτυρις. Gorr. vero non φαῦλαι legit, sed θλασταὶ, quod paulo ante l. c. habetur. Ii vero, qui φαῦλαι retinent, eas Olivas intelligunt, quas fert ἡ φαυλία ἐλαία ab Eust. nominata. Beroald. ap. Colum. πίτυριν interpr. Olivæ ossiculum, quem Græci πυρῆνα ἐλαίας etiam vocant, Colum. Sansam sive, ut quidam Codd. habent, Sampsam s. Samsam; atque ita transtulit Interpres Strabonis. [" Callim. 1. p. 433." Schæf. Mss.] "Ἐπίτυρον, τὸ, Edulium quoddam e confractis olivis: " quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ap. Athen. " (l. c.) Meminit Varro L. L.: Cato c. 119. Colum. " 12, 47. necnon Plaut. Milite. Hes. ἐπίτυρα vocat " Fraces et olivarum magmata, i. e. τῶν ἐλαῶν ἐκπιέσματα. Sed corruptus ejus Codex habet ἐπίτερα. Hæc e VV. LL."

ΠΙΤΥΣ, υος, ἡ, Pinus, a Πίττα derivatum fortasse, ut πηγύα a πήττω: quod præ ceteris arboribus picem fundentibus magnam copiam fundat, ut e quibusdam ll. in Πίσσα citatis videre est, necnon in Πεύκη, quæ arbor huic similis est, ut tum Diosc., tum Hes. quoque tradit. Od. I. (186.) Μακρῇσιν τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισι, Athen. 5. Ἐστεφανωμένος πίτυος στεφάνῳ, de Satyro, Plut. (8, 687.) Ἐστεφάνουν τῇ πίτυϊ τοὺς Ἴσθμια νικῶντας, ubi etiam quærit qua de causa ἡ πίτυς ἱερὰ Ποσειδῶνος ἐνομίσθη καὶ Διονύσου. Ibid. Ὡς ἴδιόν ἐστι στέμμα τοῦ Ποσειδῶνος ἡ πίτυς. Alia vide in Πεύκη, ubi etiam πίτυς ἀγρία, quod Plin. interpr., Pinaster, Pinus sylvestris. Item Herod. 6, (37.) Σφέας πίτυος τρόπον ἀπείλεε ἐκτρίψειν. Et mox, Ὅτι πίτυς μούνη δενδρέων πάντων ἐκκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει, ἀλλὰ πανωλέθρως ἐξαπόλλυται. Apud Gell. vero 8, 3. Quod Herod. parum vere dixerit unam solamque pinum arborum omnium cæsam, nunquam denuo ex iisd. radicibus pullulare. Τῇ πεύκῃ hoc πάθος tribuit Theophr. H. Pl. 3, 8. Ἀποκοπέντος δὲ τοῦ στελέχους, τὰ μὲν ἄλλα πάνθ' ὡς εἰπεῖν παραβλαστάνει, πεύκη δὲ καὶ ἐλάτη τελέως ἐκ ῥιζῶν αὐτοετεῖς αὐαίνονται, καὶ ἐὰν τὸ ἄκρον ἀποκοπῇ. At Plin. 16, 10. Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Ubi si ad Theophr. verba allusit, ACCEPIT Πεύκη pro Larix. Aliter autem, nempe pro Picea, in h. l. 16, 24. Similem et decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri; hæ enim detracto cacumine aut ignibus adusto intereunt. Quibuscum cf. alium Theophr. l. in Ἐπικοπή citatum. Eod. cap. Necem affert si quis pino cacumen auferat vel palmæ. Idem 16, 9. Pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue, longumque et mucrone aculeatum. Cui similem locum ejusd. Plinii et Theophrasti vide in Πεύκη. Gorr. vero Πίτυς interpr. Picea: dicens arborem esse pino similem, ab eaque tantum differre, quod pinguior ac tenuior folio sit, quodque minus alta minusque recta quam pinus assurgit: præterea et conum minorem nucleos-

A que resina perfusos habere. [" Lennep. ad Phal. 48. ad Herod. 454. Toup. Opusc. 1, 361. Jacobs. Anth. 12, 20. Phryn. Ecl. 176. Præmium Isthmionicarum, Philipp. 33. Jacobs. Anth. 12, 130. Ejus mythologia, Villois. ad Long. 61. 95. ad Lucian. 1, 272. Πίτυος δίκην ἐκτρίβειν, Bentl. Opusc. 15. Wessel. Diss. Herod. 51. Plur. πίτυς, Longus p. 108. Tzetz. ad Lyc. p. 1022." Schæf. Mss. Oppian. Ixeut. 1, 23.]

Πιτυοκάμπη, ἡ, Eruca pinorum, Diosc. 6, 2. ubi refert quæ συμπτώματα τοῖς πιτυοκάμπην λαβοῦσι παρακολουθεῖ, et quibus remediis possint juvari. Plin. 23, 2. de sapa, Usus contra cantharidas, buprestin, pinorum erucas, quas Pityocampas vocant. Ubi etiam NOTA Πίτυς aperte eum interpretari Pinus. [" T. H. ad Lucian. 1, 225. Jacobs. Anth. 9, 481." Schæf. Mss. Schol. Ven. ad Bœot. 86. 375.] Πιτυοκάμπτης, ὁ, Qui pinus inflectit; Cognomen Sinis Centauri a Theseo interemti, Apollod. 3. fin. Οὗτος πιτυοκάμπτης ἐκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν

B ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι· οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν, καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναρριπτούμενοι, πανωλέθρως ἀπώλλυντο: quem eodem modo Theseus occidit. Meminit et Plut. Theseo (8.) p. 8. meæ Ed., item Suid. in Θησεῖα. Item Ovid. Met. 7. Occidit ille Sinis magnis male viribus usus, Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus. Ubi nota Ovid. quoque ACCIPERE Πίτυς pro Pinu: observa item interpr. VERBI Κάμπτω. [Schol. Eur. Hipp. 977. Paus. Cor. p. 111, 20. " Ad Lucian. 1, 222. 2, 120. Toup. Opusc. 1, 361. Valck. Hipp. p. 268. Jacobs. Anth. 9, 481." Schæf. Mss. * Σαρκασμοπιτυοκάμπτης, Aristoph. B. 966.] Πιτυόστεπτος, ὁ, ἡ, Pino redimitus, Epigr. [* " Πιτυοτρόφος, Jacobs. Exerc. 2, 123. Alcæus Mess. 10." Schæf. Mss.]

Πιτυκάμπτης, ὁ, pro πιτυοκάμπτης, Suid. v. Πίτυς. [* " Πιτυκάμπη, Πιτυκάμπτης, Jacobs. Anth. 9, 481. ad Lucian. 1, 122. Toup. Opusc. 1, 361." Schæf.

C Mss.] Πιτύστεπτος, pro πιτυόστεπτος, Pinea corona redimitus, Cujus tempora pinea corona vincta sunt. Suidas in Πίτυς ex Epigr. Πανὸς τειχήεσσα πιτυστέπτοιο καλιή: Ovid. itidem de Pane, Acuta pinu præcinctus caput. [" Jacobs. Anth. 8, 358. Crinagor. 7." Schæf. Mss.]

Χαμαίπιτυς, υος, ἡ, Humilis pinus, Herbæ nomen, de qua sic Gorr. Χαμαίπιτυς, Ajuga, Abiga, Thus terræ, Plin. (24, 6.) Nunc ab officinis et herbariis Iva muschata dicitur. Est Herba per humum serpens, incurvæ similis, foliis sempervivi minoris, sed multo tenuioribus, hirsutis et pinguioribus, circum ramos densis, odore pinus, flore tenui, luteo vel candido, radicibus cichorii. Est et altera ejus species ejusd. nominis, cubitalibus ramis, anchoræ modo incurvis, minutis crinibus, coma supradictæ: flos candidus, nigricans: semen olet pinum, ut superior. Tertia, masculus dicitur, parvula, lævior, foliis exilibus, candidis, pilosis, coliculo crasso et albo, flosculis melinis, semine pusillo secus alas, eod. odore quo

D ceteræ item species. Vide et Diosc. 3. sub fin. || Idem Diosc. eod. l., c. 171. scribit quosdam τὸ ὑπερικὸν vocare χαμαίπιτυν, διὰ τὸ τὴν περὶ τὸ σπέρμα ὀσμὴν ἐοικέναι πιτυΐνῃ ῥητίνῃ. Item Plin. 26, 8. Eadem præstat Hypericon, quam alii Chamæpityn, alii Corion appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali, rubente, folio rutæ, odore acri, semine in siliqua nigro, maturescente cum hordeo. [* Χαμαιπιτύϊνος, Diosc. 5, 80. οἶνος.]

Πιτυόεις, Pinis abundans. FEM. Πιτυόεσσα, Quæ pinis abundat, Pinorum ferax. Per contr. vero pro Πιτυόεις DICITUR Πιτυοῦς, ut Ὀποῦς, ET Πιτυοῦσσα pro πιτυόεσσα, sicut κοτινοῦσσα pro κοτινόεσσα, idque more Attico. Est vero Πιτυοῦς Oppidi nomen ap. Plin. 6, 5. itidemque Πιτυοῦσσα, Oppidi nomen, eod. l., c. 32. Idem et Insulas quasdam Πιτυούσσας memorat, 3, 5. Insulæ per hæc maria primæ omnium Pityussæ a Græcis dictæ, a frutice pineo. Itidem Steph. B. Πιτυοῦσσαι, νῆσοι διάφοροι, ἃς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμάν: quarum ἐθνικὸν esse DICIT Πιτυ-

οὔσσιος. Meminit et Strabo 3. p. 72. Meminit et A Eust., ita nominatas scribens ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πιτύων: qui Miletum quoque olim sic dictam testatur ob pinorum illic crescentium abundantiam. SED ET Πιτυόνησος, Insula a frutice pineo nominata, Plin. 4, 12. || Rursum Πιτυοῦσσα, Species Tithymalli, cujus folia sunt ἐμφερῆ τοῖς τῆς πίτυος, ut inter alia tradit Diosc. 4, 166. Ubi Πιτυόεις et Πιτυόεσσα non amplius signif. Pinis abundans, Pinei fruticis ferax, sed Pini speciem gerens, Pinum forma s. figura sua repræsentans. Meminit et Plin. 24, 6. Cum honore et Pityusa simili de causa dicetur, quam quidam in tithymalli genere numerant. Frutex est similis piceæ, flore parvo, purpureo. UBI Πίτυς videtur interpretari Picea, aliter quam supra in Πίτυς et Πιτυοκάμπη et Πιτυΐς. [" Πιτυοῦσα, Schol. Aristoph. Πλ. p. 186. et T. H. p. 187. Πιτυοῦσσα, Valck. Phœn. p. 370." Schæf. Mss.]

Πιτυώδης, i. q. πιτυόεις, h. e. vel Pinis abundans, vel Pinei fruticis speciem gerens. In priori signif. πιτυώδεις νῆσοι, Insulæ Pityodes, h. e. Pineo frutice B abundantes, quæ et Πιτυοῦσσαι, ut e Steph. B. docui. Plin. quoque in fine l. 6. Pityodis Insulæ meminit. Et πιτυώδη χωρία, Plut. (8, 689.) Τὰ γὰρ πιτυώδη χωρία λέγουσιν ἡδὺν οἶνον τὴν ἄμπελον φέρειν. At πιτυώδης καρπὸς, Theophr. C. Pl. 1, 5. Fructus pineus, qui Conus quoque nominatur. || In VV. LL. Πιτυώδης exp. etiam, Habens formam lactis coagulati, ut sit a NOMINE Πιτύα pro Coagulum usurpato: pro quo scr. esse Πυτία supra docui. Apud Hes. tamen legitur ETIAM Πιτύνη, κνῆκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. || In VV. LL. autem Πιτύνη esse dicitur Vas picatum, quo vina reconduntur.

Πιτύϊνος, Pineus: ῥητίνη, Resina pinea, Resina e pinu: quod vide in Πεύκινος. Item πιτύϊνοι κῶνοι, Athen. (57.) ex Alex. Myndio: itidemque e Diocle Carystio πιτύϊνα κάρυα, quæ et πιτυΐδες et ὀστρακίδες nominantur. Item πιτύϊνος στέφανος. Plut. (8, 695.) Τὸν πρῶτον ἀγῶνα ἔθεσαν περὶ στεφάνου πιτυΐνου. Athen. dicit πίτυος στέφανος: quo præcinctus tempora dicitur πιτυόστεπτος. Plin. 15, 15. Pinea corona C victores ap. Isthmum coronantur. Item πιτύϊνος οἶνος ap. Diosc. 5, 45. Vinum conditum lignis pini: quod quomodo fiat, ibid. docetur. Ruell. interpr. Vinum pineum. AT Πιτυΐνη reponunt quidam PRO Πιτίνη, quod legitur ap. Theophr. H. Pl. 7, (8.) itidemque Ἀπαρίνη PRO Παρίνη: ac πιτυΐνην eand. cum χαμαιπίτυϊ esse tradunt, i. e. Ajugam s. Abigam: Ἐπιγειόκαυλα καθάπερ ἡ πιτυΐνη καὶ ἡ ἀπαρίνη, sicut et Diosc. τὴν χαμαίπιτυν esse testatur ποάν ἕρπουσαν ἐπὶ γῆς. Gaza ibi habet, Petina et lappa. [" Ad Poët. Lat. Min. T. 2. p. 261." Schæf. Mss.]

Πιτυΐς, ίδος, ἡ, Pinea, i. q. πιτυΐνη. Absolute πιτυΐς dicitur etiam ἡ πιτυΐνη ῥητίνη, Resina pinea. Gal. enim in Lex. Hippocr. πιτυΐδι exp. πιτυΐνῃ ῥητίνῃ. || Πιτυΐδες, inquit Gorr., Fructus pini aut piceæ quos in conis suis gerunt, sive nuclei pinearum nucum, sicut videtur Dioscoridi 1., sive nuces e pinastro, ut Plin. nominat. Gal. Fructum pinorum ita proprie dici scribit, et eos abuti nomine, qui Piceæ fructum πιτυΐδας nuncupant. Diosc. 1, 88. Πιτυΐδες δὲ καλοῦνται ὁ καρπὸς τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης ὁ εὑρισκόμενος ἐν τοῖς κώνοις. At Gal. Simpl. Med. 8. Πιτυΐδες, ὁ καρπὸς τῶν πιτύων· ἔνιοι δὲ καταχρώμενοι καὶ τὸν τῆς πεύκης ὡσαύτως προσαγορεύουσι. Plin. 15, 10. de nucum pinearum generibus, Quartum Pityida vocant, e pinastris. Initio capitis dicit, Grandissimus (fructus) pineis nucibus, altissimeque suspensus, intus exiles nucleos lacunatis includit toris, vestitos alia ferruginis tunica. At 23, 8. tradit quis in medicina usus sit tum nucum pinearum, tum nucleorum nucis pineæ. Igitur κῶνος dicitur Ipsa nux pinea, et τῶν κώνων οἱ πυρῆνες, Nuclei pineæ nucis, vocantur πιτυΐδες, quæ a Mnesitheo ap. Athen. (57.) nominantur ὀστρακίδες, ubi etiam πιτύϊνοι κῶνοι et πιτύϊνα κάρυα, ab Hippocr. κόκκαλοι. Martial. has nuces pineas vocat Poma Cybeles; est enim Ovidio Met. 1. Grata deum matri pinus. [" Casaub. ad Athen. 116." Schæf. Mss.]

[* Πιτυὼν, Gl. Pinetum.]

" ΠΙΤΥΛΟΣ, dictum putatur quasi τυπίλος, a " τύπτω, significareque κτύπος. Proprie sane esse " dicitur Sonus, s. Strepitus aquæ remo percussæ: " ut Hes. quoque πιτύλοις exp. ψόφοις ὑδάτων, paulo " post πίτυλον a nauticis dici scribens τὸ πρὸς κέλευ- " σμα ἐλάσαι, Cum sese inhortantes uno consensu " remos impellunt, eoque remorum impulsu sonitum " in aqua cient. Ipsum etiam remigium πίτυλος " nominatur, et ipsi remi: sicut Gal. quoque in " Lex. Hippocr. scribit, Hippocr. πιτύλοις usurpasse " pro εἰρεσίαις vel κώπαις. Eur. (Iph. T. 1050.) νεὼς " γε πίτυλος εὐήρης πάρα: (1346.) Ταρσῷ κατήρει " πίτυλον ἐπτερωμένον. Et Æsch. S. c. Th. (862.) " Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν Πίτυλον, me- " taph.; ut enim remorum, ita etiam χειρῶν πίτυλος " dicitur, pro κροῦσις s. κρότος: ut et Hes. πίτυλον " dicit vocari συστροφὴν τῆς χειρὸς, ὅταν πυκνῶς ἐπι- " φέρηται: et J. Poll. (2, 147.) τὴν συνεχῆ τῶν χειρῶν " συναγωγὴν, πυκνῶς εἰς πλῆθος ἐπιφερομένων. Rur- " sum Hes. πιτύλους ab aliptis nominari τὰς ἐν περιόδῳ " καταβολὰς τῶν πληγῶν: metaph. itidem a nautico " remorum πιτύλῳ. Idem Hes. πιτύλοις exp. etiam " καταφοραῖς ὑδάτων: quomodo et δακρύων πίτυλος a " Schol. Eur. exp. φορὰ et * πλημμύρημα, in fine " Hippolyti, ubi Chorus dicit, Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι " πολίταις Ἦλθεν ἀέλπτως, Πολλῶν δακρύων ἔσται πί- " τυλος. At σκύφου πίτυλος, Alc. (798.) Τοῦ νῦν " σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν Μεθορμιεῖ σε πίτυ- " λος ἐμπεσὼν σκύφου: itidem pro καταφορὰ, ut sit " Vinum largius e scypho infusum ori. Schol. Ari- " stoph. et Suidæ πίτυλος est non solum ἡ καταβολὴ " τῆς κώπης, sed etiam ὁ * κτυπητὴς, ὁ φαντασιοσκό- " πος." [" Harles. Ind. Theocr. Valck. Hipp. (1464.) p. 322. Markl. Suppl. 110. Wakef. Del. 1, 224. Iph. T. 307. 1050. 1346. Heath. ad Eur. p. 103. Barnes. ad Tro. 1123. Musgr. 1236. Barnes. ad Heracl. 834. Herc. F. 1191. Aristoph. Fr. 223." Schæf. Mss. Aristophanes ap. Suid. et Phot. v. Ῥοθιάζειν, Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ σώφρονι κόσμῳ. Æsch. Pers. 972. Theocr. 22, 127. Synes. Calvit. 77. Πόρρωθεν μάλα τὸν π. καταθείοντι. Vide Schn. Lex.]

" INDE Πιτυλεύειν, ET Πιτυλίζειν dicitur Ciere πί- " τυλον. Quorum primum ap. Aristoph. Σφ. (678.) " πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας. Al- " terum, ap. Schol. et ap. Suid. Οἷόν ἐστιν ἰχθύων " γένεσιν ἰδεῖν ἐν κολύμβοις πιτυλίζουσαν. Dicitur " πιτυλίζειν esse etiam Gesticulari et crebro motu " ciere manus. Gal. Ὑγιεινῶν 2, (10.) τὸ πιτυλί- " ζειν numerat inter τὰ γυμνάσια, ut et τὸ ἐκπλεθρί- " ζειν. Dicit autem πιτυλίζειν esse ἐπειδὰν ἐπ' ἄκρων " τῶν ποδῶν βεβηκὼς, ἀνατείνας τὼ χεῖρε, κινεῖ τάχι- " στα, τὴν μὲν, ὀπίσω φέρων, τὴν δὲ, πρόσω, Cum quis " summis pedum digitis insistens protendit manus, " celeri motu unam retro, alteram ante se agitans." [Hippocr. Muliebr. 2. Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις.] " UNDE Πιτύλισμα dicitur ejusmodi manuum φορὰ, " ap. Juv. 11, (173.) Qui Lacedæmonium pityli- " smate" [al. pytismate] " lubricat orbem. Apud " Hesych. legitur ET Πιτυλίαις, ταῖς καταφοραῖς τῶν " τειχέων, ut et πιτύλοις mox exp. ταῖς καταφοραῖς τῶν D " τειχέων et τῶν ὑδάτων."

" ΠΙΦΙΓΞ, Hesychio κορυδαλὸς, Galerita, Alauda: " quæ Eid. ET Πιφαλλὶς est. Apud Aristot. vero " πίφηξ dicitur esse Avis aquatica, a Gaza itidem " Piphex nominata." [" Πίφηξ, Πίφιγξ, ad Auton. Lib. 135. Verh." Schæf. Mss.]

" ΠΙΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, Pinguis, Obesus, i. q. πιμελὴς " s. πιμελώδης. Ac primum de animante dicitur ut " illa, quod sc. est εὐτραφὲς et bene habitum, s. σι- " τευτὸν, Saginatum. Aristot. H. A. 3, 17. Πάντα " τὰ ζῶα τὰ μὲν, κατὰ σάρκα ἐστὶ πίονα, τὰ δὲ ἀφωρι- " σμένως. Ibid. dicit τὰ πλεῖστα γίνεσθαι πίονα κατὰ " τὴν γαστέρα καὶ περὶ τοὺς νεφρούς: τῶν δὲ νεφρῶν " τὸν δεξιὸν esse semper περιπιμελώτερον κἂν σφόδρα " πίονες ὦσι. Item de homine dicitur: ut ap. Ari- " stoph. (Πλ. 560.) πίονες καὶ παχύκνημοι. Necnon " de parte aliqua animantis. Aristot. enim dicit

" τοὺς νεφροὺς τῶν ζώων esse πίονας. Itemque Hom. A
" Πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς, Il. A. (772.) Quin et δέν-
" δρα quædam πίονα dicuntur, ut quæ πίσσαν ἀπο-
" δακρύουσι καὶ ῥητίνην. Plut. Symp. 3, 6. Transfer-
" tur vero et ad alia; Hom. enim in Od. dicit πίονας
" ἀγροὺς, pro Uberes, Opimos: ut Lat. quoque Pin-
" gue solum dicitur, quod est εὔγεων et εὔκαρπον.
" Et Il. B. (549.) ἐν πίονι νηῷ, pro Opimo, Opu-
" lento:" [Theocr. 7, 34. μέτρῳ, Od. I. 35. οἶκος.]
" Compar. et superl. gradum irregulares habet.
" Nam DICITUR Πιότερος ET Πιότατος, Pinguior,
" Pinguissimus, Hesiod. Ἔργ. (2, 203.) Τῆμος πιότα-
" ταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος, Aristot. Probl. Διὰ τί
" τὰ περὶ τὴν κοιλίαν πιότατα. Utitur Idem et com-
" par. πιότερος non semel, Bud. In Epigr. πιότατος
" ζέφυρος, pro Ex omnibus ventis maxime reddens
" πίονας: est enim leniter pluvius, tepidus, ac ter-
" ram aperit, afflatuque suo nutricium exercet, eam
" ob rem dictus Satorum pater: eo flare incipiente
" primus fit conceptus: hoc maritantur virentia e
" terra, necnon equæ in Hispania: hic genitalis est B
" spiritus mundi, a fovendo dictus Favonius, ut qui-
" dam existimavere. Neutro genere τὸ πῖον sub-
" stantive dicitur, sicut Lat. Pingue, pro Id quod
" pingue est, Res pinguis." [Nicander Ἀ. 77.] " Di-
" citurque τὸ πῖον et τὸ λιπαρὸν differre alterum ab
" altero; nam πῖον vocari in quo est plus στερεοῦ
" quam ὑγροῦ, Plus solidi quam humidi: velut in
" adipe animantium, suum, piscium et similium: λι-
" παρὸν vero, in quo magis dominatur humidum, ut
" in oleis et oleaceis: at τὸ στεατῶδες solidum pror-
" sus est, et frigore glaciatur, ut sevum s. sebum."
[" Πίων, Wakef. S. Cr. 2, 49. Georg. p. 29. Clark.
ad Il. A. 40. Wassenb. ad Hom. 74. Heyn. Hom. 4,
316. 490. 6, 323. 7, 482. Conf. c. πλείων, Schleusn.
ad Paralipom. p. 146. Πῖον, Pingue, Callim. 1,
422. Πιότερος, Jacobs. Anth. 8, 248. 12, 455. Lu-
cian. 3, 447. Chardon Millin Mag. T. V. 2. an. p.
491. Πιότατος, Jacobs. Anth. 6, 290. Πῖον, τὸ, Ca-
saub. ad Athen. 145. Coray in Consp. Mus. Ox.
p. 19. Jacobs. Anth. 7, 113. * Πῖος, Pinguis, ad C
Mœr. 350. Toup. Opusc. 1, 275." Schæf. Mss.
Orph. Arg. 504. πῖα μῆλα, Epicharmus Pollucis 9,
79. πῖοι ἄρνες. * Πιόνομος, Pinguia pascua habens,
Æsch. Suppl. 51. al. * Ποιόνομος.] " Ἀπίων, Non
" pinguis, οὐ πίων, Athen. 3. (c. 92. e Diphilo,)
" Κράτιστα τῶν ἀπιόνων, sc. ταρίχων, κύβια, pro
" quo paulo ante dicit ἀπιμέλων, ut supra do-
" cui. || Nom. propr., diminutive factum ex Ἆπις,
" Suid." [* Εὐπίων, Anal. 1, 242.] " Καταπίων,
" Præpinguis: vel simpl. Pinguis. Suid. enim κατα-
" πίονα affert pro λιπαρά." [" Heyn. Hom. 4, 672."
Schæf. Mss. * Πιοτέρως, Pinguius, Hippocr. 1243.]
" Alioqui substantiva SUNT Πῖος, τὸ, ET Πιότης, ἡ,
" quibus respondet Lat. Pinguedo s. Pinguitudo:
" synonymum est πιμελή. Posteriore usus est Ari-
" stot. H. A. 3, 17. dicens, Ὅσα δὲ μὴ ἔχει κεχω-
" ρισμένην τὴν πιότητα, ἧττόν ἐστι πίονα κατὰ κοιλίαν
" καὶ ἐπίπλοον, οἷον ἔγχελυς. Et Theophr. H. Pl. 9.
" Ἅπαντα δὲ ταῦτα εὔοσμα, καὶ σχεδὸν ὅσα πιότητά
" τινα ἔχει καὶ λίπος. Itidemque C. Pl. 6. p. 216. D
" Ed. Ald." [" Πῖος, Coray in Consp. Mus. Ox.
p. 19. Callim. 1. p. 515. Valck. 295. Πιότης, Ber-
gler. Alciphr. 76." Schæf. Mss.] " Posterioris vero
" πῖος non afferuntur quidem exempla, sed plurima
" reperiuntur derivata. Inde enim SUNT Πιώδης,
" ET Πιήεις, ET Πιαλέος, eadem cum πίων s. πιμε-
" λὴς et πιμελώδης habentia signif., quibus declaratur
" Pinguis. Primi, hoc affertur exemplum, πιώδης
" γῆ, Pinguis terra et uber." [" Ad Herod. 302."
Schæf. Mss.] " Secundi, hoc legitur in Epigr.
" Ψαιστά τε πιήεντα καὶ * εὐθήσαυρον ἔλαιον, Pinguia."
[" Toup. Opusc. 1, 526. Jacobs. Anth. 7, 76."
Schæf. Mss.] " Tertii meminit Hes. πιαλέον expo-
" nens λιπαρὸν, Pingue, Opimum." [" Toup. Opusc.
2, 104." Schæf. Mss. Hippocr. 598, 27.] " Pro
" quo Πιαλέον reperitur ETIAM Πίαλον, Hippocr.
" Γυναικ. 2. (p. 649.) Τῆς πιάλου δαιδὸς πιοτάτης, E
" pingui tæda, quæ sit quam pinguissima. Apud
" Hes. oxytonως Πιαλὸν, expositum * παράλευκον,
" Albidum, Aliquantum album: forsan quoniam
" omnes propemodum pinguedines et adipes albo
" sunt colore. Apud eund. Lexicogr. reperio ETIAM
" Πίερα ET Πιήρη, exposita itidem λιπαρὰ, εὐδαίμονα,
" πλούσια, Pinguia, Opima, Opulenta." [* Πιαρὸς,
Erot. " Crinagor. 26. Πιερὸς, Coray in Consp.
Mus. Ox. p. 20." Schæf. Mss. Jacobs. Anth.
11, 736. Athenæus Oribasii Coll. 1. c. 2.] " SED
" ET Πίειρα dicitur pro πιαλέα, πιμελὴς, πίων,
" fem. genere. Hippocr. de Nat. Pueri, de arbore
" tenera, Οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ πίειρα δύναμις οὐδὲ πα-
" χείη, ἥτις ἐς καρπὸν ξυμβαλέεσθαι οἵη τε εἴη, Vis pin-
" guis et crassa quæ ipsi ad fructum conferre possit.
" Sic Theophr. Πίειρα χώρα καὶ ἀγαθὴ, Terra pin-
" guis et bona, H. Pl. 8, 6. Et Homero Od. T.
" (173.) Creta est γαῖα Καλὴ καὶ πίειρα: dicen-
" ti itidem πίειραν ἄρουραν, Il. Σ. (541.) Idem T.
" (180.) dicit δαιτὶ ἀρέσασθαι πιείρῃ, Opimo epulo."
[" Toup. Append. in Theocr. p. 34. Valck. Phœn.
p. 80. Heyn. Hom. 7, 482. Coray in Consp. Mus.
Ox. p. 19." Schæf. Mss. * Πιείρως, Schol. Pind. N.
1, 16. * Πιθηρὸς, Hippocr. 295, 19. γῆ πιθηρὰ, per-
peram pro πίειρα.] " ITEM Πῖαρ dicitur pro πῖος s.
" πιότης, Pingue, Pinguedo, Il. Λ. (549.) de canibus
" et rusticis qui noctu leonem arcent, Οἵτε μιν οὐκ
" εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, Boum pingue s. adi-
" pem. In Epigr. pro Cremore lactis poni dicitur;
" is enim est pinguior lactis pars. Hoc ipsum πῖαρ
" Hom. adjective etiam usurpavit pro πῖον s. λιπαρὸν,
" Pingue, Od. I. (135.) μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ Εἰς
" ὥρας ἀμῷεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας: pro πῖον καὶ
" εὔγειον, ut alibi dicit πίειρα ἄρουρα, et πίειρα γῆ,
" de Solo læto ac ubere." [" Toup. Opusc. 1, 160.
Coray in Consp. Mus. Ox. p. 19. Ilgen. Hymn. 209.
Heyn. Hom. 6, 216. 7, 482. Jacobs. Anth. 8, 399.
406." Schæf. Mss. * Πεῖαρ, pro πῖαρ, quidam legunt
ad Od. E. 289. al. πεῖραρ.] " Ἐκπίαρ, Hesychio
" λιπαρὸν, Pingue." " Denique a subst. Πῖος est
" VERB. Πιαίνω, Pinguefacio, Pinguem et obesum
" reddo, Aristot. H. A. 8, 6. Οἱ πιαίνοντες τὰς ὗς.
" Ibid. saginanda προλιμοκτονούμενα πιαίνεται, Pin-
" guefiunt, Obesantur. Ibid. sus πιαίνεται κριθαῖς,
" κέγχροις, σύκοις, ἀκύλοις, ἀχράσι, Pinguefit et sagi-
" natur. Ibid. neutraliter eadem sus πιαίνεται ἐν
" ἑξήκοντα ἡμέραις, Pinguescit, Pinguis et obesa fit;
" nam τάχιστα ἐπιδίδωσιν εἰς παχύτητα. Et 3, 17.
" Πιαίνεται πάντα πρεσβύτερα μᾶλλον ἢ νεώτερα ὄν-
" τα: ut contra ap. Plin. Senescunt celerius præpin-
" guia. Metaph. Xenophanes Colophon. ap. Athen.
" (412.) Οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως, Pin-
" guefaciunt, Opimant, Pingues et opimos reddunt:
" de pugilum et athletarum genere, quod taxat ve-
" luti ἄχρηστον καὶ ἀλυσιτελές. Aor. 1 act. est πιᾶ-
" ναι: cujus imper. πιανάτω ap. Hes. legitur, expos.
" λιπανάτω. Præt. perf. pass. πεπίασμαι, unde par-
" tic. πεπιασμένος." " Πεπιασμένος, Suid. accipit
" pro μεμιασμένος, Pollutus, Inquinatus, Contamina-
" tus, ap. Ælian. Φάγοι δ' ἂν τρίγλη καὶ ἀνθρώπου νε-
" κροῦ καὶ ἰχθύος· φιληδοῦσι δὲ μᾶλλον τοῖς πεπιασμέ-
" νοις καὶ κακόσμοις. Videtur tamen signif. potius
" Pinguefactis, Pinguedine imbutis: a πιαίνω." [" Ja-
cobs. Anth. 6, 58. 11, 55. Anim. 311. Exerc. 2, 86.
Thom. M. 714. ad Mœr. 322. Wakef. S. Cr. 2, 49.
Conf. c. περαίνω, Bast Lettre 72.: μέλος, Ilgen.
Hymn. 198." Schæf. Mss. I. q. πλουτίζω, Æsch.
Ag. 286. cf. 597. Dionys. P. 227. Lycophr. 1200.
Anecd. Bekkeri p. 51. Opp. Ἁ. 5, 372. 620. Ælian.
H. A. 13, 25. * " Πιάνω, Porph. de V. P. p. 38.
Kust." Schæf. Mss. * Πίασμα, Quidquid pinguefacit,
Æsch. Pers. 808. * Πιασμὸς, Ælian. H. A. 13, 25.
* Πίανσις, unde * " Πιαντικὸς, Heyn. Hom. 6, 323."
Schæf. Mss. * Πιαντὴρ, * Πιαντήριος, unde] " Πιαν-
" τήριον, Pinguefactorium, Id quod pinguem reddit
" et obesat, Hippocr. de Loc. in Hom. (418, 26.)
" Τρέφε καὶ λουτροῖσι καὶ πιαντηρίοισι." [" Cattier.
Gazoph. p. 31." Schæf. Mss.] " Διαπιαίνω, Pingue-
" facio, Pinguedine distendo," [Theocr. 16, 91. * Ἐκ-
πιαίνω, unde * Ὑπεκπιαίνω, Gal. Protr. 9. n. 4.
* " Καταπιαίνω, Pinguefacio, Athan. Append. 115."
Kall. Mss. Theoph. Sim. 4, 5. et ita corrigit Abresch.

Ælian. H. A. 11, 10. " Schol. Jo. Climac. 321." A Boiss. Mss. * Περιπιαίνω, Dionys. P. 1071. * " Υπερπιαίνω, Immodice pinguefacio, Præpinguem reddo, Chrys. Hom. 126. T. 5. p. 821, 8. Ἑώρα αὐτῶν τὸν μὲν νοῦν ἐν τῇ ἀτροφίᾳ τῶν τῆς ἀληθείας διδαγμάτων λιμαγχονούμενον, ὑπερπιαινόμενον δὲ αὐτῶν καὶ κατασαρκούμενον τὸν ἔξω ἄνθρωπον." Seager. Mss. " Gal. Protr. (9. p. 43. Willet.) Ὑπερπιάναντές τε καὶ * διασάξαντες." Gataker. Mss.] " Est et aliud " VERBUM, Πιάλλω sc., i. q. πιαίνω significans, sc. " Pinguefacio, Pinguem et obesum reddo, Habitio- " rem reddo. Ejus aor. 1 act. πιῆλαι Hes. exp. αὐ- " ξῆσαι, ὠφελῆσαι. || Ad πιαλέος vero ut redeam, " Etym. et Lex. meum vetus ab alia etiam origine " ipsum deducunt, sc. παρὰ τὸ πιεῖν, exponentes κά- " θυγρος, λιβάδας ἔχων, Uvidus, Latices habens. " Suid. pro Siticulosus accepisse existimatur, cum " scribit, Πιαλέοις ὄφεσιν, ὡς διψαλέοις. Ego vero " ista verba, ὡς διψαλέοις, minime pro expositione " habenda censeo, verum ita intelligenda, πιαλέος " dici ut διψαλέος: ideoque πιαλέοις ὄφεσιν interpre- B " tor Pinguibus anguibus : e quibus Medicos utplu- " rimum τὴν θηριακὴν conficere ait." [* " Πίομαι, Pinguefacio, Orig. Comm. in Matth. 16, 16. si recte conjeci." Routh. Mss.]

" ΠΙΜΕΛΗ, ἡ, i. q. πῖαρ s. λίπος, Pinguedo s. " Pingue. Differunt inter se πιμελὴ et στέαρ: nam, " auctore Aristot. H. A. 3, 17. τὸ στέαρ, est θραυ- " στὸν πάντη, καὶ πήγνυται ψυχόμενον: ἡ πιμελὴ au- " tem, χυτὸν καὶ ἄπηκτον: similiterque οἱ ζωμοὶ οἱ " τῶν πιόνων οὐ πήγνυνται, veluti suis: at οἱ τῶν " στέαρ ἐχόντων πήγνυνται, ut ovis et capræ. Præ- " terea ἡ πιμελὴ γίνεται μεταξὺ δέρματος καὶ σαρκὸς, " τὸ στέαρ vero non nisi ἐπὶ τέλει τῶν σαρκῶν. Plin. " hoc Adipem, illud Pingue vocat, istum Aristo- " telis locum sic interpretans 11, 37. Concretus " adeps, et cum refrixit, fragilis, semperque in fine " carnis : contra pingue inter carnem cutemque, " succo liquidum. Idem tamen et πιμελὴν pro Adipe " accipit, στέαρ autem pro Sevo s. Sebo. Nam quod " Aristot. ibid. dicit, τὰ ἀμφόδοντα habere πιμελὴν, C " at τὰ μὴ ἀμφόδοντα, στέαρ: Idem eodem et ipse " loco sic reddit, Cornigera una parte dentata, sevo " pinguescunt : cætera, adipe." [" Toup. Opusc. 1, 207." Schæf. Mss.] " Ἀπίμελος, Pinguedinis ex- " pers, Non pinguis ; ideoque Macer, Athen. 3. " (c. 85. e Diocle,) Τῶν ταρίχων τῶν ἀπιμέλων κράτι- " στα εἶναι τὰ ὡραῖα: pro quo aliquanto post dicit " ἀπιόνων." [" Xenocr. 63." Boiss. Mss.] " Affer- " tur ET Ἀπιμελὴς pro eod." [* Διαπίμελος, Rufus Eph. p. 39.] " Ἐμπίμελος, In quo pinguedo est, " Pinguis, Diosc." [" Xenocr. 63." Boiss. Mss.] " Ζαπίμελος, Admodum pinguis, μεγάλως πίων, Hes." " Καταπίμελος, Præpinguis," [" Schneid. ad Nicandr. Θ. p. 241." Schæf. Mss. * " Καταπιμελὴς, Xenocr. 75." Boiss. Mss.] " Περιπίμελος, Pinguedine obdu- " ctus, Pinguis, πιμελώδης, J. Poll." " Ὑποπίμελος, " Subpinguis," [Athen. 121.] " INDE Πιμελὴς, ET " Πιμελώδης, Pinguis, Adiposus, Obesus, h. e. Ple- " nus pingui s. adipe. Prius, ap. Hes. legitur, expo- " nentem λιπαρὸς, εὐτραφής: quomodo et ap. Lucian. D " (3, 447.) Ὄρνις πιμελὴς, posterius ap. Aristot. l. " paulo ante c. Ibi enim dicit τῶν σπλάγχνων τὸ ἧπαρ " in quibusdam animantibus fieri πιμελῶδες, Pingue " et adiposum fieri, Pinguescere. Ibid. οἱ ἐγκέφαλοι " τῶν πιμελωδῶν ζώων sunt λιπαροὶ, veluti suis et " piscis. Ibid. τὸ ἐπίπλοον τοῖς μὲν πιμελώδεσι, πι- " μελῶδες· τοῖς δὲ στεατώδεσι, στεατῶδες. Ibid. rur- " sum ἀγονώτερά ἐστι τὰ πιμελώδη, καὶ ἄρρενα καὶ " θήλεα: ut ap. Plin. l. c. Steriliora cuncta pinguia, " et in maribus et in feminis. Item πιμελῶδες dicitur " Quod speciem gerit τῆς πιμελῆς, Simile pinguedini, " Ad pingue proxime accedens. Aristot. ibid. Τὸ " τῶν ἰχθύων στέαρ πιμελῶδες, καὶ οὐ πήγνυται: quam- " obrem et oleum ex eo fit liquefacto." [" Plut. Alex. 57." Boiss. Mss. * Πιμελόομαι, Pinguesco, Inc. 1 Sam. 2, 31.]

" ΠΛΑΓΓΟΣ, ap. Aristot. H. A. 9, 32. Aquilæ " species est, secunda magnitudine et vi, quam dicit " ἐπικαλεῖσθαι νηττοφόνον et μορφνόν. Pro eo Plin. " habet Plancus, πλάγκος: 10, 3, Tertii generis " Morphnos, quam Homerus Percnon vocat, aliqui " et Plancum et Anatariam, secunda magnitudine et " vi; huicque vita circa lacus." [" Heyn. Hom. 8, 661." Schæf. Mss.]

[* ΠΛΑΓΟΣ, τὸ, Latus, Tab. Heracl. 189. unde] " Πλάγιος, ὁ, ἡ," [et α, ον,] " Obliquus, In latus " versus, Transversus : opp. τῷ ὀρθὸς s. ὄρθιος. The- " ophr. C. Pl. 3, 7. Τάφρους ὀρύσσοντα τὰς μὲν, πλα- " γίους, τὰς δὲ ὀρθίας, Plato, Τῶν ἐπ' ἐσχάτῳ καθημέ- " νων τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον ἐξεβάλο- " μεν, Obliquum s. Transversum deturbavimus. " Ubi ut aliquis aliquem πλάγιον ἐκβάλλει, sic etiam " ἄγει. Plut. de Virt. Mor. Ἄγει δὲ οὐκ ἀλύπως " οὐδὲ πειθομένην, ἀλλὰ πλαγίαν καὶ ἀντιτείνουσαν, " Transversam et renitentem : ut et aliquanto post " dicit τὸν ἀκρατῆ esse πλάγιον, utpote ἐξαναφέρειν γλι- " χόμενον καὶ διωθεῖσθαι τὸ πάθος. Aliquis etiam sei- " psum παραδίδωσι πλάγιον φέρεσθαι, Dat sese trans- " versum rapiendum : ut ap. eund. Plut. de Aud. " Poëm. (p. 101.) Μὴ παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ " πνεύματι παραδιδοὺς ἑαυτόν: Symp. 7. Οὐδὲ πλα- " γίους παραδώσομεν ἑαυτοὺς ὥσπερ ὑπὸ ῥεύματος λείου " φέρεσθαι. Sicut vero dicitur πλάγιος τάφρος, s. " πλαγία, ita etiam πλαγία φάλαγξ, Acies obliqua : " opposita τῇ ὀρθίᾳ: de quibus in libello περὶ Τάξεως " παλαιᾶς, p. 79. At πλαγία θύρα, Daniel. 1. [Su- " sanna 18. 26.] exp. Posticum. Dicunt etiam ἐκ " τοῦ πλαγίου, Ex obliquo, A latere. Et εἰς τὸ πλά- " γιον, s. εἰς τὰ πλάγια, In latus. Et κατὰ τὸ πλάγιον, " s. κατὰ τὰ πλάγια, Ad latus." [" Ammon. 63. ad Diod. S. 1, 359. Diod. S. 2, 310. Dionys. H. 3, 1913. Jacobs. Anth. 7, 15. 9, 355. 11, 349. Dolosus, ad Diod. S. 2, 625. Conf. c. πελάγιος, ad 1, 321. Grammatico sensu, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 372. Πλ. αὐλὸς, Longus p. 5. cf. Vill. p. 19. Ἐκ πλαγίας, Diod. S. 2, 444. 471. Ἐκ πλαγίων, Heyn. Hom. 6, 610. Τὰ πλ., Latera, Dionys. H. 1, 484. Xen. K. Π. 440." Schæf. Mss. Polyb. 4, 8, 11. Ἀγεννεῖς καὶ πλάγιοι τῇ ψυχῇ, Dubii animi, Parum firmi, 30, 1, 6. Πλάγιον ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέναι, Ambiguum, Dubia, ancipiti fide. Geop. 2, 46. γῆ, Declivis. Pind. Ἰ. 3, 8. πλαγίαις φρένεσσι: * Πλάγειος, Schleusn. Lex. V. T.] " Πλαγιοσύντακτον, τὸ, Cum obliquo constructum : " vox est Grammaticorum, ap. quos itidem πλάγιαι " πτώσεις." [* Πλαγιόφαλλος, Eudocia p. 413.] " Πλαγιοφύλακες, Qui obliqua s. latera aciei custo- " diunt, Ælian. Tact. Ἐπὶ δὲ τῆς δεξιᾶς καὶ εὐωνύμου " γωνίας τοὺς καλουμένους πλ. τάσσεσθαι." [" Πλαγιοφύλαξ, * Πλαγιοφύλακος, ad Diod. S. 2, 382." Schæf. Mss. * " Πλαγιοχαίτης, Hes. * Πλαγιόμματος, Eust. Il. p. 674, 39." Wakef. Mss.] " Παραπλάγιος, Ali- " quantum obliquus, Paulum obliquus," [Theophr. H. Pl. 4, 12, 2. * Ὑποπλάγιος, Hippocr. T. 1. p. 295. Lind. Sect. 6. p. 114. Foës.] " Πλαγίως, Oblique : " Hesychio μὴ φανερῶς, αἰνιγματωδῶς, Non aperte, " Obscure, Ænigmatice : item δολίως, Dolose : ut et " πλάγιοι Eidem sunt δόλιοι, Dolosi, Subdoli, Non " aperti." [" Jacobs. Anth. 9, 355." Schæf. Mss. Plut. 9, 399. LXX. Levit. 26, 24. * Πλαγιότης, Gl. Obliquitas. Demetr. Phal. c. 203.] " Πλαγιόω, ET " Πλαγιάζω, Obliquo, In obliquum s. latus Flecto, " In transversum flecto. Ambo leguntur ap. J. Poll. " 1. Ibi enim e Xen. tradit, equitem, ὅταν ὑπολαμ- " βάνῃ τὸν ἵππον, debere ὡς ἥκιστα πλαγιοῦν τὸν ἵπ- " πον, ὡς ἥκιστα δ' αὐτὸν πλαγιοῦσθαι: alioqui facile " eventurum ut et ipse et equus corruant. Et paulo " ante, Τὰς δὲ προβάσεις καὶ τὰς ἐκεῖθεν καθόδους μὴ " αὐτίκα ποιείσθω, ἀλλὰ τὸν ἵππον πλαγιασάτω. Idem " sub fin. l. 4. πλαγιάζειν dicit esse παλαίσματος " ὄνομα, ut κλιμακίζειν, στρέφειν, ἀγκωνίζειν, ἀνα- " τρέπειν, et similia. Πλαγιάζειν affertur etiam pro " Oblique enunciare. Hesychio πλαγιάσαι est πλα- " νῆσαι, παραλογίσασθαι, In errorem impellere, De- " cipere : forsitan obliquis utendo verbis et loquendo " πλαγίως." [" Πλαγιόω, ad Herod. 383." Schæf. Mss. * " Πλαγίωσις, Hes. v. Λόξωσις. Πλαγιάζω, Schol. Soph. El. 367." Boiss. Mss. " Ruhnk. ad Ru-

til. 105. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 389. Heyn. Hom. 8, 238." Schæf. Mss.] "Πλαγιασμὸς, Obliquatio, ap. Hermog." [Schol. Aristoph. B. 987. "Schol. Soph. l. c. et Œd. T. 136. Schol. Theocr. 1, 48." Boiss. Mss. "Lobeck. Aj. p. 295. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 386. 389. ad Lucian. 2, 86." Schæf. Mss. Orell. Epicuri Frr. * "Ἀντιπλαγιάζω, Lydus de Mag. 3, 37. p. 214." Boiss. Mss. Παραπλαγιάζω, unde] "Παραπλαγιάσας, Hesychio πλαγιασάμενος, Obliquans," [1 Reg. 23, 26. * Παραπλαγιασμὸς, Schn. Lex.]

ΠΛΑΖΩ, Errare facio: proprie de pluribus dicitur, et reddi etiam potest Disjicio, Dispergo, Errabundos huc illuc agito vel jacto: Disjecto, Lucr. (2, 552.) Sed quasi, naufragiis magnis ventisque coortis, Disjectare solet magnum mare transtra, carinas, Antennas, proram, malos, tonsasque natanteis. Od. B. (396.) de Minerva procis compotantibus somnum immittente, Πλάζε δὲ πίνοντας, χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα. Qui ita dispersi εὕδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν. Cum vero de uno dicitur, reddere queas non solum Errare facio, sed etiam Vagabundum s. Errabundum jacto, Modo huc, modo illuc jacto, ut Virg. de Ænea, terris jactatus et alto. Il. Φ. (269.) Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν, Od. A. (75.) de Neptuno, Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης, Facit ut aberret a patrio solo, Errabundum huc illuc jactat, ne patrio solo appellatur. Quod etiam referri possit ad COMP. Ἀποπλάζω, de quo paulo post. Rursum Il. B. (132.) ἐπίκουροι Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασι, Οἵ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα Ἴλιον ἐκπέρσαι, Schol. πλανῶσι καὶ ἀπείργουσι τῆς πολλῆς προθυμίας: quam exp. Eust. quoque sequitur, sed Idem πλάζειν quoque accipit pro ἀποπλανᾷν, ἀνείργειν et ἀνακόπτειν. Item ap. Suid. πλάζοντος τοῦ δέους τὰς ὄψεις, quod ipse exp. ἀποπλανῶντος. Possis etiam, In errorem impellente, Seducente. FUT. Πλάγξω, pro πλάξω, addito γ καλλιφωνίας gratia, ut κλάγξω pro κλάξω a κλάζω: quod tamen sicut nonnulli derivant a v. κλάγγω, ita hoc a THEM. Πλάγγω. Aor. 1 Ἔπλαγξα et Poëtice sine augm. πλάγξα, quo utitur Hom. Od. Ω. (306.) ἀλλά με δαίμων Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα, Vage jactatum me a Sicania huc appulit. || PASS. Πλάζομαι, Vagabundus jactor. Sin de pluribus dictum πλάζεσθαι legatur, reddes etiam Vage disjici, dispergi, Jactari. Virg. Disjecta Æneæ toto videt æquore classem, Cic. Toto mari dispersi vagabantur. Sicut et Cæs. Multos e fuga dispersos excipiunt. Rursum Virg. jactatos æquore toto. Od. A. (init.) Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, Multis vagisque erroribus huc illuc jactatus est: ut Virg. de suo Ænea, multum ille et terris jactatus et alto Vi superum. Il. Ξ. (120.) πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη Πλαγχθεὶς, eo sc. post vagos longosque errores, quibus huc illuc jactatus fuerat, appulsus. Alicubi neutraliter potius redditur Erro, Vagor: non aliter ac πορεύομαι, ἵσταμαι, et similia. Od. O. (311.) κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκῃ Πλάγξομαι, Oberrabo s. Pererrabo urbem, Vagabundus obibo urbem. At quod Il. Z. (278.) legitur, Ἤ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηὸς, potius ad ἀποπλάζομαι pertinet, quod signif. Aberro. Eur. (Rhes. 283.) cum gen. πλαγχθεὶς ἁμαξιτοῦ pro ἀποπλαγχθεὶς, Aberrans a via. Est hujus verbi usus aliquis in prosa etiam. Philo V. M. 1. Ὑπὲρ τοῦ μὴ πλάζεσθαι κατὰ τὴν πορείαν, Ne in itinere deerrarent. Plut. Philop. (17.) p. 669. meæ Ed. Ἐν ἀταξίᾳ πολλῇ καὶ χωρὶς ἡγεμόνων ἐν ταῖς πόλεσι πλαζομένους, Lucian. (1, 178.) Πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν οὐχ οἷα τε εὑρεῖν. || Πλάζω per sync. dicitur etiam pro Πελάζω, de quo supra. [Inde * Πλασμὸς, Accessio, Schol. Vill. Il. Φ. 269." Wakef. Mss.] || Tarentini autem πλάζω dicunt pro πλάσσω s. πλάττω, ut ἀνάζω pro ἀνάσσω, Eust. ["Πλάζω, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 786. ad Anal. 141. Koen. ad Greg. Cor. 105. Phryn. Ecl. 133. ad Charit. 742. Wakef. Phil. 206. Diod. Sard. 7. Wakef. Georg. 107. Jacobs. Anth. 12, 203. Lobeck. Aj. p. 290. Πλάζομαι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 164. Anton. Lib. p. 258. Verb., Heyn. Hom. 6, 23. 7, 397. 8, 164. De quant., ad Mœr. 70. Ἐπλάχθην, ἐπλάγχθην, Jacobs. Anth. 11, 122. Heyn. Hom. 6, 179. Πλάγχθη, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii. Πλαγχθεὶς, Wakef. S. Cr. 1, 62. Πλάζω pro πλάσσω, Koen. ad Greg. Cor. 288. ad Lucian. 1, 312. An i. q. πλήσσω? Lobeck. Aj. p. 308. Πλάγγω, Wakef. S. Cr. 1, 62." Schæf. Mss.]

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ, Erro, Vagus, Erroneus, Qui vage huc illuc discurrit, Epigr. [Epith. Bacchi, Anthol. 1. p. 82.]

Πλαγκτὸς, idem: ut πλαγκτὸν ὕδωρ, Epigr. Vaga unda, Aqua erratica. Ibid. πλαγκτὸν κύτος. [Eur. Suppl. 961. νεφέλα.] Dicuntur vero et πέτραι quædam πλαγκταὶ, ἀπὸ τοῦ πλάζεσθαι αὐτὰς, alio nomine συμπληγάδες dictæ, Hes.: de quibus multa Eust. 1711. ubi sic vocatas scribit vel quoniam προσπλάζονται ἀλλήλαις συμπίπτουσαι καὶ συγκρούονται πελάζουσαι, quamobrem et πυρεκβολοῦσι, vel quoniam fingunt κῦμα συνεχῶς ἀεὶ προσπλάζεσθαι: itaque videtur derivare a πλάζω, τὸ πελάζω: quod nescio quomodo fieri possit; id enim πλάζω, sicut πελάζω, format fut. in άσω. Rectius igitur cum Hesychio a πλάζομαι deducemus, ut intelligamus de petris s. scopulis quæ in mari vagari creduntur, ac interdum collisæ inter se ignem emittere: quamobrem, sc. a collisione, συμπληγάδες nominantur. Plin. Insulas Planctas appellat. Vide Κυάνεος. Od. M. (61.) Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε (sc. πέτρας ἐπηρεφέας) θεοὶ μάκαρες καλέουσι· Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι Τρήρωνες. Suidæ quoque πλαγκτὴ est ἡ πλανωμένη. || Stolidus, Stultus, Amens. Hes. enim πλαγκτὸν exp. non solum πλανώμενον, sed etiam ἀνόητον, τὰς φρένας βεβλαμμένον: itemque Πλαγκτὲ, παράφρον καὶ πεπληγμένε τὴν διάνοιαν: quo vocab. Hom. utitur Od. (Φ. 363.) Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα Πλαγκτέ; ubi Eust. quoque exp. ἔμπληκτε, παραπλήξ: vel πλαζόμενε τὴν διάνοιαν οὐ μὴν σταθηρέ. Signif. igitur Stultus, Attonitus: quoniam ejusmodi hominum mens e statu suo emota huc illuc vagatur, nec certæ rei unquam adhæret. ["Πλαγκτὸς, Gesner. Ind. Orph. Lennep. ad Phal. 53. ad Charit. 739. 742. Πλαγκταὶ, Lennep. ad Phal. 50. Jacobs. Anth. 6, 437. Bast Lettre 25." Schæf. Mss. Cf. Orph. Arg. 401. Πλαγκτὰ, adv., Manetho 4, 7.] "Πλάκτος, Hesychio παράφρων, πεπλανημένος: pro "quo supra rectius πλαγκτός." [* Ἄπλαγκτος, Nonn. D. 4, 318. * Εὔπλαγκτος, Greg. Naz. 2. p. 255.] Θαλασσόπλακτος, Per mare errans, Marivagus; Fluctivagus, Stat.: Eur. [Hec. 782. * Παλίμπλαγκτος, Æsch. Pr. 837. "Clem. Alex. 49." Kall. Mss.] Πολύπλαγκτος, Multum errans, Qui multis longisque erroribus huc illuc agitatur, Vagabundus, Phocyl. (35.) πενίη πολύπλαγκτος, Soph. Aj. (1186.) Πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς, de ambagibus verborum. Plin. dicit Multivagus: quod ad verbum huic πολύπλαγκτος et synonymo πολυπλανὴς respondet. [Theognis 1257 =1265. Nonn. D. 4, 28. * Πολυπλαγκτοσύνη, Manetho 4, 222. * Τηλέπλαγκτος, Æsch. Pr. 578.]

Πλαγκτοσύνη, Vagus error, Vagatio, i. q. ἄλη et πλάνη, Od. O. (342.) Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι, Nihil miserius quam vagari, s. Vagabundum mendicare, [Nonn. D. 4, 161.]

Ἀναπλάζω, Sursum ac deorsum errare facio, Oberrare facio. Ex Hippocr. affertur ἀναπλάζεις, exponiturque διαπλάζεις. At in Lex. Hippocr. Galeni legitur, Ἀναπλάξεις, διαπλάξεις: quæ suspecta sunt. Ἀποπλάζω, Aberrare facio vel Evagari. Cum gen. Apoll. Rh. 1, (1220.) Ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς, i. e. ἀποπλανήσειεν, Schol. Pass. Ἀποπλάζομαι, Aberro, Evagor, Vagor a. Itidem cum gen., ut activa vox, Od. O. (381.) Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος, Procul a patria vagatus es. Apud Eund. cum gen. præfixam habente præp. ἀπὸ, Il. N. (592.) Ὣς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς, Multum aberrans a Menelao. Paucis versibus ante usurparat ἀποπλαγχθεῖσα absolute, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν

Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε, ubi annotat Eust. lepide dictum esse ἀποπλαγχθῆναι pro πόῤῥω πεσεῖν τοῦ οἰκείου τόπου, καὶ ἐκτιναχθῆναι: quemadmodum, inquit, ἐπὶ οἰστοῦ dicit paulo post, Πολλὸν ἀποπλαγχθείς. Alia duo exempla in quibus tmesis est, alterum activæ, alterum passivæ vocis, attuli in Πλάζω et Πλάζομαι. [" Valck. Phœn. p. 409. Heyn. Hom. 6, 474. Ἀποπλαγχθεῖσα, ad Xen. Eph. 276. Ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων, Theocr. 22, 35." Schæf. Mss.] Ἐμπλάζομαι, Erro s. Vagor in, Inerro, Plin. [Orph. Arg. 643. et n. Act. ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς, Nicander Ἀ. 189. * " Ἐπιπλάζω, Heringa Obs. 216. Jacobs. Anth. 12, 349." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 127. Ἠέρ' ἐπιπλάζοντα, Apoll. Rh. 3, 1064. Πόντον ἐπιπλάγξασθαι. Pro ἐπιπλήττω, Æolice Sappho ap. Etym. M.] Παλιμπλάζομαι, Errabundus revertor, unde exivi, Vagis erroribus retro agitor, Iterum dispalor, oberro. Unde partic. παλιμπλαγχθεὶς, Il. Α. (59.) νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἂψ ἀπονοστήσειν. Ubi annotat Eust., quosdam respicientes ad historiam, exponere, ἐκ δευτέρου πλανηθέντας, quoniam sc. in prima adversus Trojam expeditione aberrarant ab ipsa Troja et in Mysiam devenerant: alios rectius, ὀπίσω μάτην ἀπονοστήσαντας. Brevium Schol. Auctor exp. εἰς τοὐπίσω πλανηθέντας, ὀπισθορμήτους γενομένους. [" Wassenb. ad Hom. 25. 154. Heyn. Hom. 4, 31. 181. 537. 6, 175. 7, 155. Wolf. Prol. 245. Brunck. ad Apoll. Rh. 27." Schæf. Mss.] Παραπλάζω, A vera via seductum in errorem impello, Vagabundum duco secus viam rectam, aut etiam simpliciter Seduco. E Philostr. Her. παρέπλαγξε τοῦ λόγου, Ab orationis serie abduxit. Usus est et Hom., idque in propria signif., ut Od. T. (187.) Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο Ἱέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν, Schol. ἀποπλανήσασα. Possis etiam sic reddere, Errabundum prætervehens Maleam, Vagabundum agens vel ducens præter Maleam. Pass. voce, παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς, Eur. (Hipp. 240.) Aberravi, Seductus sum. [" Wessel. Probab. 45. Heyn. Hom. 7, 78. Wakef. Herc. F. 934. Boiss. Philostr. 647." Schæf. Mss. Neutr., Nicander Θ. 757. κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμηνε. * " Περιπλάζω, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 300." Boiss. Mss. * Ἀμφιπεριπλάζω, Orph. A. 80. * Συμπλάζομαι, Simul erro, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.]

ΠΛΑΚΙΑ, ἡ, Error, Erratum, Delictum. Unde ap. Hes. Πλακίῃσι, ἁμαρτίαις: [nisi perperam pro ἀπλακίῃσι.] || Eid. Hesychio Πλακία est Regio quædam παρὰ τὴν Θρᾴκην, in quam coloniam misere Athenienses. In VV. LL. habetur ETIAM Πλακὸς, ἡ πλακία, sine Auctore. AT Πλάκος Hes. esse dicit Montem Ciliciæ, a quibusdam vero DICI Πλακούσιον.

Ἀμπλάκιος ap. Soph., sequendo ejus Schol. Peccato carens, Peccati expers, Justus; sed quomodo α possit hic privandi vim habere, ipse viderit. || Ceterum in illo Soph. l. non solum ἀμπλάκιον habetur, sed et ἀμπλάκητον. Esset autem Ἀμπλάκητος, ut idem Schol. ait, Non aberrans, Qui non frustratur, παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν. Locus Soph. Tr., est hic, (120.) ἀλλά τις θεῶν Αἰὲν ἀμπλάκητον Ἀΐδα σφε δόμων ἐρύκει. Hes. ex eadem Soph. Fabula AFFERT Ἀπλάκητον, exponens ἀναμάρτητον, ad eundem, ut arbitror, locum respiciens: [sic recepit Brunck., præeunte Abresch. Misc. Obs. 5, 102. necnon in Œd. T. 472. ubi Codd. ἀναμπλάκητος, Triclinius et Schol. ἀναπλάκητος. Sed vide Blomf. infra citandum.] " Ἀπλάκητον, Hes. e Soph. Trach. (l. c.) affert " pro ἀναμάρτητον: pro quo vulgatæ Edd. habent " ἀμπλάκητον, ut supra videbis. Est autem ἀπλάκη- " τον, Non errans s. aberrans." " Ἀμπλάκητος, Non " aberrans, Soph. Tr. (l. c.) p. 335. ἀλλά τις θεῶν " Αἰὲν ἀμπλάκητον ἀΐδα σφε δόμων ἐρύκει, Schol. " ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα κωλύει ἀπὸ τοῦ ᾅδου, " s. κωλύει αὐτὸν μὴ ἐπιτυχεῖν τοῦ ᾅδου, utpote ἀμπλά- " κητον καὶ ἐπιτυχῆ ὄντα: παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν, " inquit." " Ἀναμπλάκητος, Non errans, ut Soph. " Schol. Œd. T. (l. c.) p. 172. Κῆρες ἀναμπλάκητοι " exp. ἀπλάνητοι, αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλὰ " πάντων κρατοῦσαι: addens etiam, ἀφυῖ τοῖς ἃς οὐκ " ἔστιν ἀποφυγεῖν, Quarum manus effugi nequeunt. " Sunt qui interpr. etiam, Quem fallere non possis. " Quibus assentirer, si ἀμπλακεῖσθαι pass. pro Falli " usurpatum reperiretur. Notandum vero est, quos- " dam Codd. ibi habere ἀναπλάκητοι: quod si " mendo caret, significabit, Vagabundæ, Errabundæ, " πλάνητες, a verbo ἀναπλακεῖν." [Æsch. Ag. 336. Θεοῖς δ', ἀναπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς κ. τ. λ. " Θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος Steph. Θεοῖσι δ' ἀμπλάκητος conj. Stanl. Θεοῖς δ' ἂν ἀμπλάκητος Pauw. Θεοῖς δ' ἂν, ἀπλάκητος Porson. Potest tamen et, mea quidem sententia, debet stare ἀναπλάκητος. Sensus est, Quinetiam si exercitus nullis erroribus actus domum redierit. Porro vox ἀπλάκητος nusquam extat nisi in ll. corruptis. In Soph. Tr. 123. sine dubio rescr. ἀναπλάκητον vel ἀναμπλάκητος. Est autem ἀναπλάκητος, Ille qui a scopo non aberrat. Tragicos dixisse * ἀπλακεῖν, non ἀμπλακεῖν, pluribus ostendit Burn. Menstrua Censura (Monthly Review, Febr. 1796. p. 132.) Alteram scripturam frustra tuetur Ahlwardt. Symbol. p. 12., qui ἀμπλακεῖν dictum putat pro ἀναπλακεῖν, verbo plane inaudito et contra analogiæ leges formato. Verisimile est Iones dixisse ἀμπλακεῖν vel ἀμβλακεῖν: Archilochus ap. Clem. Alex. Str. 6. p. 739. Ἤμβλακον, καί που τίν' ἄλλον ἤδ' ἄλη κιχήσατο, ubi tamen Sylb. ἤμπλακον. Forte etiam Dorienses: Ibycus ap. Plat. Phædr. 343. B. Μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω." Blomf. in Nota. " Ἀναπλάκητος formatur e verbo, cujus aor. tantum usitatus est, ἤπλακον, Excidi. Eur. Alc. 1083. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες, (Ter. Andr. 2, 5, 12. Herus, quantum audio, uxore excidit:) 247. ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου: Iph. A. 124. λέκτρων ἀπλακών. Obiter moneo ἀπλάκω ap. Soph. Antig. 554. aoristum esse modi subj." Idem in Gloss. " Ἀμπλάκητος, Wessel. Obs. 163. Vauvill. ap. Soph. 1. p. 58. Dawes. M. Cr. 512. Ἀπλάκητος, ibid. Brunck. Soph. 3, 500. Wakef. Trach. 120." Schæf. Mss.]

Ἀμπλακία, ἡ, q. ἀμπλάκημα. Hes. ἀμπλακίῃσιν exp. ἁμαρτήμασι: quem dat. ἀμπλακίῃσι pro hac signif. habemus in Rhiani versu quodam, qui a Stobæo citatur. In VV. LL. exp. etiam ἄτη, Damnum, Detrimentum. [Æsch. Pr. 565=579. Blomf., qui reposuit * ἀπλακία. " Wakef. S. Cr. 4, 250." Schæf. Mss. * Ἀμπλάκιον, Pind. Π. 11, 40.]

Ἀμπλακέω, Pecco, Delinquo, Ibycus, Μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν παρ' ἀνθρώπων ἀμείψω. Etym. vult ἀμπλάκημα dici παρὰ τὸ ἀναπλέκεσθαι: quod peccatum homini tanquam funis circumnectatur: e πλέκω, πλακῶ, ἀναπλάκημα, ἀμπλάκημα. || Ἀμπλακὼν, Qui aberravit, Frustratus. Nam exp. ab Hes. et ἁμαρτάνων et ἀποτυχὼν, Qui aberravit. Citatur Eur. l. (Iph. A. 124.) in quo legitur λέκτρα ἀμπλακὼν, subaudita præp. κατὰ, Sponsa frustratus. Fit autem ἤμπλακον, a quo partic. ἀμπλακὼν, ab ἠμπλάκησα, ut opinor, eod. modo quo ἔδουπον ab ἐδούπησα, et ἔκτυπον ab ἐκτύπησα. [Æsch. Ag. 1221. Suppl. 923. " Dawes. M. Cr. 512. Markl. Iph. p. 20. Musgr. 124. Wakef. Alc. 245. Trach. 383. Jacobs. Anth. 6, 171. 262. 8, 261. Cum gen., Brunck. Soph. 3, 414. Ἀμπλακὼν, Ruhnk. ad Xen. Mem. 222. Musgr. Alc. 241. 1086. Ἀπλακὼν pro ἀμπλακὼν legit Wakef. in Eur. Alc. 245. (Trag. Del. T. 1. Lond. 1794.)" Schæf. Mss. Vide Ἀναπλάκητος.]

Ἀμπλάκημα, τὸ, Peccatum: ut ab ἁμαρτέω, pro quo in usu est ἁμαρτάνω, fit ἁμάρτημα. [Æsch. Pr. 386. 621. Soph. Aj. 57. " Bergler. ad Alciphr. 259. Musgr. Iph. A. 124. In Æschyli loco a Musgr. laudato (Eum. 937.) legit Hermann. * ἀπλάκημα, item Porson. (v. Schutz. 3, 375.) Idemque præfert Wakef. Del. 2, 390." Schæf. Mss. Vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 112. * Ἀπαμπλακέω, Soph. Tr. 1140.]

[* Ἀμπλακίσκω, s. Ἀμπλακίζω, i. q. * ἀμπλακέω, Stob. Serm. 1. p. 23. Schow. " Valck. Diatr. 188." Schæf. Mss.]

[* " Ἀμπλακιῶτις, Errans, Erratica, dicitur Epilepsia, Poëta vet. ap. Fabr. B. Gr. L. 3. p. 656. v. 175." Kall. Mss.]

" Ἀμβλακεῖν, Hesychio ἁμαρτεῖν, Peccare, Delin-

" quere: quod et ἀμπλακεῖν dicitur." [" Jacobs. Anth. 6, 161." Schæf. Mss.] " Ἀμβλάκημα, itidem " Eid. est ἁμάρτημα, pro ἀμπλάκημα, Delictum, Peccatum. Hieron. quoque in Daniel. 6, (14.) annotat, " Theodotionem et Aquilam pro Suspicione ἀμβλάκημα interpretatos esse, cum Eur. Medea (116.) " ἀμπλακίας per π, et non per β, ἁμαρτίας, Peccata, " appellet: LXX. ibi per π habent ἀμπλάκημα. Sic " enim ap. eos legimus, Καὶ πᾶσα πρόφασις καὶ παράπτωμα καὶ ἀμπλάκημα οὐχ εὑρέθη κατ' αὐτοῦ." [* Ἀμβλακεία s. * Ἀμβλακία, 3 Macc. 2, 19.] " Ἀπαμβλακέω, Deerro, s. Aberro. Genitivo jungitur, ut ἀφαμαρτάνω." " Ἀμβακεῖν, VV. LL. ex " Hes. afferunt pro ἁμαρτεῖν: sed pro eo scr. esse " ἀμβλακεῖν, alphabeticus etiam ordo docet."

" Καταπλακὼν, Hesychio διαμαρτὼν, Qui aberravit."

" ΠΛΑΙΣΙΟΝ, τὸ, ut πλινθίον, dicitur esse τετράγωνον σχῆμα, Figura quadrangula, a Schol. Thuc. " τετράγωνος στρατεύματος τάξις, a Suida et Hes. " Ælianus vero figuram non simpliciter Quadrangulam esse tradit, sed Quadrangulam longiorem quam " latiorem. Ex eo enim Bud. πλαίσιον vocari docet " ὅταν ἐκ τεσσάρων πλευρῶν γένηται ἡ παράταξις, οὐκ " ἐν τετραγώνῳ, ἀλλ' ἐν ἑτερομήκει σχήματι. Dicit " igitur Thuc. (6, 67.) Τὸ ἥμισυ τοῦ στρατεύματος ἦν " τεταγμένον ἐν πλαισίῳ. Itemque Herod.: Xen. vero " et πλαίσιον ἰσόπλευρον dicit, K. Ἀ. 3, (4, 11.) p. " 183. addens eam τάξιν esse πονηρὰν πολεμίων ἑπομένων. Id πλαίσιον ἰσόπλευρον idem esse ac πλινθίον, diversum a πλαισίῳ simplici, ostendit Auctor " libri qui περὶ Τάξεως παλαιᾶς inscriptus est: πλαίσιον enim nominari ait, ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις ἑτερομήκει σχήματι: ut Ælianus " etiam rursum in Tacticis, πλαίσιον dici, ὅταν ἐκ " πάντων τῶν πλευρῶν ὁπλῖται ὦσι, τῶν τοξοτῶν καὶ " σφενδονιτῶν κατὰ μέσον τεταγμένων, πλινθίον vero " appellari ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι ταυτὸ τοῦτο " πράξῃ: quod a Xen. Grylli F. πλαίσιον ἰσόπλευρον " vocitari: non negans tamen πλαισίου σχῆμα esse " τετράγωνον, sed tantum dicens esse ἑτερόμηκες. " Quomodo et Aphthon. ap. Schol. Aristoph. Τὸ " σχῆμα πλαίσιον τυγχάνει τοῦ μηχανήματος, pro " τετράγωνον ἑτερόμηκες. Nec vero σχήματα tantum figuram istam habentia nominantur πλαίσια, sed πήγματα etiam, s. ξύλα isto σχήματι πεπηγμένα: h. e. non de agmine tantum quadrato, et " quidem ἑτερομήκει, dicitur, verum etiam de pegmate " s. compage lignorum, eand. figuram imitante. Aristoph. B. (800.) Καὶ πλαίσια ξύμπτυκτα πλινθεύσουσί γε, Plut. Alex. (67.) Ὑπὲρ θυμέλης ἐν ὑψηλῷ " καὶ περιφανεῖ πλαισίῳ πεπηγυίας: Solone, de legibus ab eo latis, Κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, " ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους. Hesychio est " non solum διὰ ξύλων τετράγωνον πῆγμα, sed etiam " πίναξ." [" Ad Mœr. 312. Zeun. ad Xen. K. Π. 479. Thom. M. 720. Compages lignorum, Plut. Alex. 161. Schm." Schæf. Mss. Dio Cass. 40, 2. Εἰς τὰ πλαίσια βάλλειν, i. q. εἰς τὰ πλάγια.]

ΠΛΑΝΗ, ἡ, Error, Erratio, quo utitur Cic. in Ἀπλανὴς, Errabundum et vagum iter, i. q. πλαγκτοσύνη ap. Hom.: Herod. 2, (116.) de appulsu Paridis in Ægyptum, ubi Helena ei ablata fuit a Proteo, Κατὰ γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι, καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνεπόδισε ἑαυτὸν, πλάνην Ἀλεξάνδρου, i. e., Bud. interpr., In Iliade enim Homerus cecinit errorem Paridis, quo in Ægyptum ablatus est; et nusquam alibi seipsum revocavit. I. e. nusquam id repetiit. Ibid. utitur verbo πλανᾶσθαι et πλάζεσθαι. Dem. 125(=301.) Ἵν' εἰδῆτε, ὅτι ἡ ἐμὴ συνέχεια καὶ πλάνη καὶ ταλαιπωρίαι τί ἀπειργάσατο: ubi πλάνη non incommode accipiemus pro πολύπλαγκτος πορεία, s. πολύπλαγκτοι ὁδοὶ, Profectiones meæ, quibus modo huc, modo illuc reip. causa discurri. ‖ Metaph. quoque accipitur ut et Lat. Error, 2 Ep. Petri 2, (18.) Τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφομένους: ut Cic. quoque In errore versari. Ep. Jacobi 5, (20.) Ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ. Paulo diversa signif. Cic. Ab errore evellere aliquem. Suidæ πλάνη est ἡ τοῦ σκοποῦ ἀπόπευξις, Aberrare a scopo proposito. Hes. vero exp. ἀπάτη, quo significatur etiam Deceptio et impulsio in errorem. [" Brunck. ad Æsch. Pr. 580. Mœr. 315. et n., Timæi Lex. 152. Fabric. B. Gr. 1. p. 40. Harl., Valck. Hipp. p. 194. Thom. M. 717. Jacobs. Anth. 7, 75. 9, 145. Πλ. Ὀδυσσέως, Toup. ad Longin. 298." Schæf. Mss.]

Πλάνης, ητος, ὁ, Erro, etiam Vagus, Erroneus, Errabundus, Vagabundus. Pro Errone, i. e. Homine vago, Qui modo huc, modo illuc vagabundus appellitur, vel pro Homine erratico, ut Gell. vocat, Erroneo, ut Ulpianus, usus est Plut. Alcib. (26.) Τοῖς ἐκ πλάνητος καὶ φυγάδος αὐτὸν νεῶν τοσούτων καὶ στρατοπέδου καὶ δυνάμεως τηλικαύτης ἀποδείξασιν ἡγεμόνα. Item πλάνητες πυρετοὶ, Erroneæ febres, Erraticæ febres: quæ sc. certam periodum non habent: oppositæ ταῖς περιοδικαῖς, quas Plin. Febres statas appellat. Πλάνης πυρετὸς, inquit Gorr., Erratica febris: est febris cujus accessiones nullam inter se proportionem servant. Habet enim suarum accessionum inordinata principia, nullam certæ alicujus febris vel simplicis vel compositæ speciem referentia. Itaque erratica febris nullius certæ speciei est, nec eam possis dicere quotidianam, nec tertianam, nec quartanam, multoque minus continuam. Nam cum erratica febris ab incertis accessionum principiis dicatur, patet continuam esse non posse: licet continuæ implexa esse possit æque atque aliæ intermittentes febres. De causis vero hujus morbi vide plura ap. Eund. Actuarius περὶ Διαγν. Παθ. 2, 1. Τῶν δὲ διαλειπόντων πυρετῶν οἱ μὲν ἑκάστοτε παροξύνονσιν, οἱ δὲ διὰ τρίτης, οἱ δὲ διὰ τετάρτης· ὥσπερ ἕτεροι διὰ πέμπτης ἢ ἑβδόμης λέγονται παροξύνειν· ἔνιοι δὲ ἀτάκτως· οὓς καὶ πλάνητάς φασι. Item πλάνητες ἀστέρες, vel simpliciter πλάνητες, subaudiendo ἀστέρες, Stellæ erraticæ: quibus opp. Fixæ, s. Sidera affixa mundo, ut Plin. appellat: qui πλάνητας vocat Sidera errantia, de quorum meatu et ambitu vide Eund. 2, 8. Idem, c. 6 ejusd. libri, Inter hanc (terram) cœlumque eodem spiritu pendent certis discreta spatiis septem sidera, quæ ab incessu vocamus errantia, cum errent nulla minus illis. Itidem Virg. de Mercurio, Quos ignis cœli Cyllenius erret in orbes. Vide plura ap. Cic. in Somnio Scip. et Macrob. Plato Tim. Ἥλιος καὶ σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες, Plut. (8, 382.) Ὅμοιός ἐστι τῷ τοὺς πλάνητας οἰομένῳ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων πράττειν ἄμεινον· καίτοι τῶν πλανήτων ἕκαστος ἐν μιᾷ σφαίρᾳ καθάπερ ἐν νήσῳ περιπολῶν, διαφυλάττει τὴν τάξιν. Nigidius Errones appellat: a nonnullis vero Latinorum, etiam Planetæ nominantur, Græce synonymως πλανητὰ ἄστρα. Necnon πλάνης ἄνθρωπος, pro quo supra Plut. absolute πλάνης, Homo erroneus, erraticus, ut Ulp. et Gell. loquuntur, quales sunt mendici. Apud Suid. Ὥσπερ πλάνης ἄνθρωπος κατὰ βίου πρόφασιν πορευόμενος, ubi ipse exp. πλανήτης, Erro, Mendicus vagus, alias πλαγκτήρ. At sicut Plut. absolute supra dixit πλάνης pro πλάνης ἄνθρωπος, sic et Soph. Œd. T. (1029.) p. 194. meæ Ed. Ποιμνίοις γὰρ ἦσθα, κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; i. e. ἐπὶ μισθῷ πλάνης. Vide et Πλανήτης. [" Ad Mœr. 315. Wessel. Obs. 149. Valck. Diatr. 180. Thom. M. 718. Markl. Iph. p. 278. Monthly Review Febr. 1799. p. 198. Wakef. S. Cr. 4, 152. Matth. ad Nemes. 309. Marcell. de V. Thuc. p. 2. Πλάνης fem., Lucian. 3, 97." Schæf. Mss. Οἱ πλανᾶτες ἀστέρες, Hippodamus Stobæi ap. Gal. p. 663. * Ψευδοπλάνης, Eust. Od. Ξ. p. 546, 47.]

Πλάνος, ὁ, i. q. πλάνης: quod absolute ponitur pro πλάνης ἄνθρωπος, Erro, Homo erroneus, s. erraticus, ut Ulp. et Gell. vocant: Qui vagabundus modo huc, modo illuc discurrit, ut circulatores et mendici. Isocr. Ægin. init. Πλάνος δὲ γενόμενος καὶ διατηθεὶς ἐν πολλαῖς πόλεσιν. Bud. h. l. citans interpr. Homo vagus, et qui domicilium statum non habet; sed leg. existimat πλάνης. Athen. 1. (p. 19.) Ἐθαυμάζετο δὲ παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις Ματρέας ὁ πλάνος: paulo post, Γεγόνασι δὲ καὶ πλάνοι ἔνδοξοι, ὧν Κηφισόδωρος καὶ Πανταλέων. At l. 14. non procul ab initio, cum περὶ θαυματουργῶν sermo incidisset, περὶ πλάνων quoque nonnulla memorantur e qui-

bus apparet hujusmodi πλάνους fuisse versutos ac impostores. Ac inter alia e Theogneto Comico de Pantaleonte, cujus jam mentio facta est, τοὺς ξένους Τοὺς δ' ἀγνοοῦντας αὐτὸν ἐπλάνα. De eod. paulo post, e Chrysippo, Ὁ δὲ πλάνος Πανταλέων τελευτᾶν μέλλων, ἑκάτερον τῶν υἱῶν κατ' ἰδίαν ἐξηπάτησεν, φήσας μόνῳ αὐτῷ λέγειν ὅπου κατορωρύχοι τὸ χρυσίον· ὥστε μάτην ὕστερον κοινῇ σκάπτοντας αἰσθέσθαι ἐξηπατημένους. Itidem Matth. 27, (63.) Ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, de Christo, ubi exp. Seductor, Impostor. Utuntur hoc vocab. Latini quoque, Cic. Horat. Plin.; ac nominatim Cic. pro Cluentio, Hic ille planus improbissimus, quæstu judiciario pastus, qui illi pecuniæ, quam condiderat, spe atque animo jam incubaret. Gell. 16, 7. hoc vocab. numerat inter verba prælicenter a Laberio in suis Mimis ficta, et pro Sycophanta accipit. Et Planum, inquit, pro Sycophanta, et Nanum pro Pumilione dicit: quanquam Planum pro Sycophanta M. quoque Cic. in Oratione scriptum reliquit, quam pro Cluentio dixit. Eust. 1382. a πλανάω derivat, una cum præcedenti πλάνης, et dicit πλάνον hunc τέχνην ἔχειν τὸ ἀποπλανᾶν τοὺς θεωμένους: unde videtur inter præstigiatores et θαυματουργοὺς referendum esse id hominum genus. Dicuntur vero a πλάνη non tantum quatenus signif. Error et Vagatio, sed etiam quatenus ponitur pro Impostura et fraude: quamobrem Hes. πλάνος exp. non solum πλανήτης, sed etiam ἀπατεών. Inde factum videtur Implanator, quo Cyprianus utitur pro Impostor. || Sed et adjective usurpatum legitur pro Fallax, Fraudulentus, In errorem impellens, Epigr. πλάνα δῶρα, Fallacia dona, Subdola munera. [Moschus 1, 28.] Item 1 ad Tim. 4, (1.) Προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις. At τὸ πλάνον, Fallacia, Synes. de Insomn. Τὸ δέ γε πλάνον ἐν ταῖς προῤῥήσεσι, ubi exp. Quod erraticum est et fallax. Bud. pro Vagabundus, Erraticus, ex Œcum. Πλάνος βίος τῶν Ἰουδαίων, Erratica vita. Et τὸ πλ., Erratio. Idem Bud. e Greg. || Rursum Πλάνος accipitur etiam pro πλάνη, Error, Vagus error, Soph. Œd. T. (67.) p. 151. meæ Ed. Πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις. Sic enim quædam exempl. scriptum habent pro πλάναις, quod in vulg. Edd. legitur. Ubi Triclin. hæc annotat, Ἰστέον δ' ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς ἡ πλάνη, ἀλλὰ καὶ ὁ πλάνος, ὥσπερ καὶ εὐθύνη καὶ εὔθυνος, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Ἰσοκράτους, τοὺς φυγαδικοὺς πλάνους. Eust. 333. scribit hujusmodi ἐναλλαγὴν τῶν γενῶν Doricam et Atticam esse, ac multa similia profert exempla, inter alia vero πλάνος φρενῶν, itidem pro πλάνη. Affertur et e Ceb. Theb. Πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον; Errorem imbibunt? Poculum erroris hauriunt? Itidem Gaza pro his Ciceronis de Senect. Non vereor ne hunc errorem meum Philosophi irrideant, Δέος οὐδὲν μὴ τοῦ ἐμοῦ τουτουὶ πλάνου φιλόσοφοι καταγελῶσι. Pro Digressio affertur e Plat. Epist. 7. Τούτου δὴ τῷ μύθῳ τε καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπισπόμενος εὖ εἴσεται, Hunc sermonem et digressionem secutus, Vagum hunc sermonem et digressionem. [" Casaub. ad Athen. 48. 90. Brunck. ad Æsch. Pr. 580. Eur. Hipp. 284. Valck. p. 194. Mœr. 315. et n., D. R. ad Longin. 251. ad Charit. 223. P. Abresch. Paraphr. 216. Athen. 1. p. 32. ad Phalar. 343. Thom. M. 717. Wakef. Ion. 1512. Musgr. 1491. Jacobs. Anth. 8, 370. ad Diod. S. 2, 527. ad Dionys. H. 3, 1913. Sic legam ap. Jacobs. Anim. 304." Schæf. Mss. Athen. p. 19. 20. Æsop. Fab. 56. Aug.]

[* " Πλανοστιβής, Æsch. Eum. 76. Abresch. Æsch. 2, 8." Schæf. Mss. * Πλανοφεγγής, Manetho 4, 3.]

Ἀπόπλανος, i. q. πλάνος, Erro, Impostor. Hes. ἀπόπλανοι, κακοὶ, γόητες, Improbi, Impostores, Præstigiatores. [" Paul.-Silent. Ambo 168. *Ἀποπλανίας, Jacobs. Anth. 8, 332. Bianor 15. Philipp. 70." Schæf. Mss. * Δύσπλανος, Æsch. Pr. 613. πάρθενος. * " Λάσπλανος, Photius Amphilochiis c. 83." Schn. Lex.] Πολύπλανος, Multivagus, Dispersus, e Nonno (Jo. 72. 167.) Sic πολύπλαγκτος, [" Toup. Opusc. 1, 333. Wessel. ad Herod. 26. Macedon. 22." Schæf. Mss. * Σύμπλανοι, Qui simul circumvagantur, Meleager 64. 102. Epigr. ap. Jo. H. Maii Obss. SS. 4, 188. " Toup. Opusc. 2, 242. Jacobs. Anth. 9, 291." Schæf. Mss. * " Ὑπόπλανος, Pernix, Eur. Fr. Pirith. ap. Clem. Alex. 563. Schol. Aristoph. Ὄρν. 179. Suid. v. Πόλους." Seager. Mss.]

Ἀειπλανής, Qui perpetuis erroribus huc illuc jactatur, semper vagatur, in perpetuo errore est, vagatur, q. d. Sempervagus. Ejusd. signif. EST Ἀείπλανος, Epigr. ἀείπλανα χείλεα γρηὸς, ubi Suid. exp. πεπλανημένα, φλύαρα, πλήρη φλυαρίας: anicularum enim loquax lingua velut vagatur per varios sermones. Ἀπλανής, Minime erraticus et vagabundus, Qui non errat nec vagatur, opp. τῷ πλάνης et πλάνος: ἀστέρες, Stellæ non errantes, [Ptolem. ap. Fabr. Bibl. Gr. 4. p. 422.] quibus opp. οἱ πλάνητες s. τὰ πλανητὰ ἄστρα, ut supra in Πλάνης annotavi, ubi etiam exemplum habes e Plut.: Cic. de N. D. vocat Stellas inerrantes: alii Stellas fixas. Utitur Procl. in Sphæra sua. Aristot. ἀπλανῆ ἄστρα appellat: de Mundo, Τῶν γε μὴν ἐμπεριεχομένων ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ τῷ σύμπαντι οὐρανῷ συμπεριστρέφεται, τὰς ἴσας ἔχοντα ἕδρας· τὰ δὲ πλανητὰ ὄντα, οὔτε τοῖς πρὶν ὁμοιοταχῶς κινεῖσθαι πέφυκεν, οὔτε ἀλλήλοις. Qui putat tur etiam cum gen.: Plato Tim. Ἀπλανὲς τῆς ἀγασαιτο κινήσεων ἐκείνων, Ab omni erratione liberavit. Cic. [" Valck. Phœn. p. 392. ad Charit. 223. (726. 742.) ad Herod. 340." Schæf. Mss. * Ἀπλανῶς, Cyr. Alex. in c. 60. Isai. 855. " Method. 422. Andr. Cr. 88. Athan. 2, 312. Euseb. H. E. 4, 389." Kall. Mss.] Ἀπλάνεια, ἡ, Non errare nec vagari, Stabilitas, Suid. [* Ἑτεροπλανής, ad Greg. Cor. 923. Nicand. Ἀ. 243. * Εὐπλανής, Opp. K. 4, 365. * Παλιμπλανής, Anal. 2, 12. * Παντοπλανής, Gl. Omnivagus. * Περιπλανής, Plut. 10, 167. " Toup. Opusc. 2, 256. Aristoph. Fr. 285. * Περιπλάνιος, Leon. Tar. 55. Toup. Opusc. 1, 555." Schæf. Mss.] Πολυπλανής, i. q. πολύπλαγκτος et πολύπλανος, Multivagus, Vagus, Erroneus. Nisi malis, Errorum plenus. Chrys. de Sac. πολυπλανὲς πέλαγος. E Nonno autem (Jo. 64.) Ἔργα πολυπλανέος βιοτῆς, pro Vitiosæ vitæ. Si de homine dicatur aut alio animali, commode reddemus Multivagus, ut Plin. de columba, Multi vaga ave. Bud. interpr. Longe lateque pervagatus, e loco J. Pollucis, ubi cum * πολυκίνδυνος copulatur. [Musæus 175. " Jacobs. Anth. 7, 90. 8, 31. Macedon. 23. ad Charit. 252." Schæf. Mss. * Πολυπλανῶς, Hippocr. 277. * Σκολιοπλανής, Nicander Θ. 318. * Τριπλανής, Lycophr. 846.]

Πλανίων βίος, Vita erratica, erronea, vaga, vagabunda, ex Epigr. Πλανίων βίος pro Vita peregre agentium: sic πλάνος βίος ex Œcumenio attuli. [Leon. Tar. 100. ap. Anal. 1, 247. Τοιοῦτος πλανίων ἄβιος βίος: πλανίων autem est gen. a * Πλάνιος, s. * Πλανίας, i. q. πλάνος.]

[* Πλανώδης, i. q. πλανητικὸς, Hippocr. 216. Erotiani Gloss.]

Πλανάω, i. q. πλάζω, sed plerumque pro In errorem impello, Decipio. Proprie autem, A recto itinere abduco, Vagari cogo, Vagari facio s. Errare, Herod. 4. Πλανᾶν μηκέτι Πέρσας, Aristot. Rhet. 3. Ἐν δὲ τοῖς λόγοις καὶ ἔπεσι δεῖγμά ἐστι τοῦ λόγου, ἵνα προειδῶσι περὶ οὗ ᾖ ὁ λόγος καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια· τὸ γὰρ ἀόριστον πλανᾷ. Aliud exemplum de plano, i. e. Impostore, vide in Πλάνος. Itidem Matth. 24, (4.) et Marc. 13, (5.) Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ, Ne quis vos in errorem inducat, decipiat vel seducat, Jo. 7, (12.) Πλανᾷ τὸν ὄχλον, de Christo, qui Matth. 27. vocatur etiam πλάνος. Item Bud. e Dem. 187(= 448.) Ἂν τοίνυν ταῦτα μὲν φεύγῃ, πλανᾷ δὲ, καὶ πάντα μᾶλλον λέγῃ, Si vos alio deducat oratione sua, Si dicendo mentes vestras abducat erratica oratione. Cyprian. Implanare etiam pro πλανᾶν dicere ausus est. || PASS. Πλανάομαι, neutralem potius signif. habet, ut et πλάζομαι, significans Erro, Vagor, Vagabundus obeo, Il. Ψ. (321.) Ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρομὸν, Vagabundi currunt, cum sc. auriga eos currentes non inhibet, sed Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα, Isocr. Archid. (32.) Μηδεμιᾷ πόλει τεταγμένον, ἀλλὰ θυραυλεῖν καὶ πλανᾶσθαι κατὰ τὴν χώραν δυνάμενον: paulo post dicit, Τοὺς δὲ τόπους ἅπαντας πατρίδας εἶναι νομίζον, ut sc. faciunt οἱ πλάνοι s. πλάνητες, qui vagis itineribus totum orbem pererrant: unde οἱ πεπλανημένοι, Qui varia loca pervagati

sunt, vagis itineribus orbem obiverunt. Plut. Symp. A 2, 1. Περὶ χώρας ἀποίκου καὶ ξένης θαλάττης ἐθῶν τε βαρβαρικῶν καὶ νόμων οἱ πεπλανημένοι καὶ πεπλευκότες ἥδιον ἐρωτῶνται: de Solert. Anim. Πεπλανημένος ἐν Αἰγύπτῳ. Item cum accus., ut et Vagari Propertius, Ino etiam prima terras ætate vagata est. Sed hæc constr. est ποιητικωτέρα. Xen. K. Π. 1, (3, 4.) p. 5. Εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε, πολλοὺς δέ τινας ἑλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφικνεῖσθε ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν. Verum hic videri possit subaudienda præp. κατά. Legimus vero et ap. Plat. Epist. 4. Πλανηθῆναι πολὺν τόπον, Multa loca vagatos, pervagatos esse, Obisse s. Lustrasse. Metaph. autem orator vel oratio πλανᾶσθαι dicitur, ut item Vagari et Evagari, Isocr. Panath. Οἶμαι δὴ δεῖν καθορᾶν, ὅθεν ἐπλανήθην, Unde evagatus et digressus sum. Aliter autem πλανᾶσθαι ἐν τῷ λόγῳ dicitur pro Titubare in sermone, Hærere et nescire quid dicendum sit: ut ii, qui errant, nesciunt qua via sit eundum. Nisi malis Ambagibus verborum uti, nec recta interrogatis respondere. Herod. 2, (115.) B Πλανωμένου δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ λέγοντος τὴν ἀλήθειαν. || Erro, Vagor: de iis qui locorum ignari modo huc, modo illuc appelluntur, quod Lat. Palari dicunt, ut Lucr. Comites palantes et dispersi, Stat. Aut vaga palantes campo fuga volvit Achivos, Horat., velut sylvis, ubi passim Palantes error certo de tramite pellit, Ille sinistrorsum, hic dextrorsum abit. Xen. K. Π. 4, (5, 7.) p. 62. Ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενοι διασχιζομένων ὁδῶν τρίβῳ τινὶ ἐπλανῶντο, Thuc. 8, (105.) p. 296. Τὰς κατὰ τὸ νικῆσαν τῶν Πελοποννησίων μέρος ὑπολαβόντες πεπλανημένας, Palantes, Lucian. de Calumn. Ἐν σκότῳ πλανωμένοις, Qui in tenebris errant. At Synes. de Insomn. Ταῖς πεπλανημέναις ἐλπίσιν ἀναλαμβάνει, Vaga et varia spe. || Erro i. e. Decipior, In errorem impellor, a veritatis sc. tramite deturbatus, aut etiam, In errore versor, ad Galat. 6, (7.) Μὴ πλανᾶσθε· Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. Addere possumus ex Epist. Isocr. ad Liberos Jasonis, Ὑμᾶς ταῖς διανοίαις πλανᾶσθαι, καὶ πολλῶν διαμαρτάνειν πραγμάτων. A participio πεπλανημένος est ADV. Πεπλανημένως, Vagabunde, More eorum qui errant, Isocr. c. Evag. (19.) Οὐδὲ περὶ ἓν πεπλανημένως εἶχεν, Nec ulla in re errabat. AT Πλανέομαι Ionice ap. Herod. (2, 41.) pro Πλανάομαι, ut ὁρέω, pro ὁράω. [" Πλανάω, P. Abresch. Paraphr. 215. ad Herod. 337. 516. Fischer. ad Anacr. p. 15. Brunck. Aristoph. 3, 61. Boiss. Philostr. 558. Pro ἀποπλ., Abresch. Lectt. Aristæn. 275. ad Xen. Eph. 211. Πλανῶμαι, Wakef. Phil. 206. Luzac. Exerc. 141. 162. Jacobs. Anth. 10, 286. De act. et med., Kuster. V. M. 11. Πεπλάνημαι, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii. Πλανέομαι, Diod. S. 2, 354. Valck. Oratt. 342." Schæf. Mss. Apollod. 3, 1, 4. Λαβύρινθος πλανῶν τὴν ἔξοδον. " Πεπλανημένη γλώσσῃ, Sermo balbe expressus, Philostr. 409.: ὀφθαλμοῖς, 718." Wakef. Mss. * Πλανητέον, Xen. Lac. Rep. 9, 5.] " Πλάνημα, " i. q. πλάνη, Soph." [Œd. T. 727. Æsch. Pr. 827. " Etym. M. 108, 33." Boiss. Mss.] Πλάνησις, Erratio, Cic., Vagatio, Liv.: Thuc. 8, (42.) p. 275. D Πλάνησιν τῶν νεῶν ἐν τῷ σκότει καὶ ταραχὴν παρέσχεν. Pro Error, Erratio, affert Bud. e Dionysio 147. et alibi sic accipi annotans. [Schol. Aristoph. Θ. 409.] Πλανήτης, ὁ, Erro, Homo erraticus s. erroneus, i. q. πλάνης et πλάνος, Isocr. c. Busir. Οἱ μὲν αὐτῶν πλανῆται καὶ ἐνδεεῖς τῶν καθ' ἡμέραν κατέστησαν, οἱ δ' ἐτυφλώθησαν, Facti sunt erronei, Colum.: Bud. scribit opponi τῷ σταδιαίῳ, ut ἔμπορος, Vagus, Themist. 117. Suidas exp., ξένος, ὁ τῇδε κἀκεῖσε περινοστῶν, h. l. subjungens, Λειποταξίου ποινὰς τοὺς πλανήτας τῆς Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως εἰσεπράττετο· καὶ ὅσοι τῷ πόνῳ χαίρειν εἰπόντες τηνάλλως δεῦρο κἀκεῖσε περιενόστουν, βασάνοις ἐπὶ σωφροσύνῃ μετῄγοντο: ubi loquitur de militibus qui, relictis castris, vagi hac illac palantur. Hes. vero exp., μετανάσται. Interdum cum ἐπὶ jungitur: ut ὁ πλανήτης ἐπί τινα τόπον, Qui vago gradu aliquo it, aliquo vagabundus proficiscitur, aliquem locum pervagatur, Plato de LL. 2. Τοὺς δὲ πλ. ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους καλοῦμεν, Xen. K. (5, 17.) de leporibus, Οἱ δ' ἐπὶ πάντας τοὺς τόπους πλανῆται, χαλεποὶ πρὸς τοὺς δρόμους: quibus opp. τοὺς ὀρεινοὺς et τοὺς πεδινούς. Item πλανῆται ἀστέρες, vel simpliciter πλανῆται, subaudiendo ἀστέρες, Errantia sidera: pro quo supra habuimus πλάνητες: Platoni, οἱ ἀστέρες περιπλανώμενοι, s. τῶν ἄστρων τὰ τρεπόμενα καὶ πλάνην ἴσχοντα: Virg. Stellæ palantes cœlo: Lucr. Sidera passim palantia. Item πλανῆται πυρετοί, qui et πλάνητες tum supra, tum ap. Hippocr. Aphor. sect. 13. artic. 22. Τοῦ δὲ φθινοπώρου καὶ τῶν θερινῶν τὰ πολλὰ καὶ πυρετοὶ τεταρταῖοι καὶ πλάνητες, καὶ σπλῆνες. Unde ap. Cels. 2, 1. Oriuntur autumno febres incertæ, lienis dolor. Galeno πυρετοὶ πλανῆται, sunt οἱ μὴ ὡρισμένως, ἀλλὰ ἀκαταστάτως γινόμενοι. Vide et Πλάνης. [" Valck. Hipp. p. 273. Diatr. 196. Paus. 1, 423. Thom. M. 718. Monthly Review Febr. 1799. p. 198. Matth. ad Nemes. p. 309. Kuster. Aristoph. 190." Schæf. Mss. * " Στειχοπλανήτης, Dicæarchus, Τοῖς στειχοπλανήταις τῶν ἐπιδημητικῶν, ἀφ' ὧν ἔχουσιν ἀπαρχόμενοί τε καὶ ἐλευθέρως μεταδιδόντες, ubi Casaub. maluit * πτωχοπλανήταις." Schn. Lex. * Ψευδοπλανήτης, Eust. Od. N. p. 517, 51.] FEMIN. Πλανῆτις, ιδος, Vagabunda, Erratica, Vaga, Suid. [LXX. Job. 2, 9. " Lycophr. 998." Kall. Mss. " Wakef. Alc. 2." Schæf. Mss. " Anton. Lib. 160." Wakef. Mss.] Πλανητικός, Erraticus ac Vagabundus, [Strabo 8. p. 531.] Πλανητός, i. q. πλανητικός, Errabundus, Vagabundus, Errans, Palans: ἄστρα, Errantia sidera, Plin. Stellæ palantes cœlo, Virg.: Sidera passim palantia, Lucr.: alio nomine πλανῆται s. πλάνητες ἀστέρες, ut suo loco docui. Plato de LL. 2. loquens de sole et luna, Φαμὲν αὐτὰ μηδέποτε τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰέναι, καὶ ἄλλ' ἄττα ἄστρα μετὰ τούτων, ἐπονομάζοντες πλανητὰ αὐτά. Paulo post, de Lucifero et Hespero, et aliis planetis, Οὐδέποτε ἰόντας εἰς τὸν αὐτὸν δρόμον, ἀλλὰ πάντῃ πλανωμένους, Passim palantes. Aliud exemplum habes in opposito huic Ἀπλανής. [* " Ἀπλάνητος, Clem. Alex. 50. 604." Kall. Mss. Schol. Soph. Œd. T. 480. Schleusn. Lex. V. T. * Ἀπλανησία, Sext. Emp. C adv. Math. 7, 394. * Πολυπλάνητος, Eur. Hipp. 1109. Hel. 1335. Herod. 1, 56. J. Poll. 6. p. 663. " Const. Manass. Chron. p. 59." Boiss. Mss. * " Πλανητεύω, Vagor, Erro, Suid. v. Ἀλητεύω." Kall. Mss. LXX. Levit. 16, 21. " Valck. Hipp. p. 273. Diatr. 196." Schæf. Mss. " Bekk. Anecd. 375." Boiss. Mss.]

Ἀναπλανάομαι, i. q. πλανάομαι, Erro: tam in propria, quam in metaph. signif., sc. pro Vagor et pro Fallor. Nisi potius significet Oberro, Subter supraque erro: Stat. omnis anhelat Unda nefas, subterque animæ supraque recentes Errant. [A Schneidero non agnoscitur.] Ἀποπλανάω, Idem in prosa, quod in carmine ἀποπλάζω, de quo supra: sc. Aberrare facio, s. Vagari, Evagari, Procul abduco. Itidem cum gen., simul vero et accusativo. Nonnunquam et cum gen. habente præfixam præp. ἀπό. Æschin. (79.) Ἵνα δὲ μὴ ἀποπλανῶ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, Ne autem vos a proposito aberrare faciam, Procul abducam. Apud Isocr. vero in Areop. (33.) sine D accus., Δέδοικα μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανῶ. Ubi tamen nisi subaudiamus, aut etiam deesse dicamus accus. ὑμᾶς, vel alium, certe ἀποπλανῶ novo prorsus modo pro ἀποπλανηθῶ accipiendum fuerit. Sed aliquis fortasse potius accus. τὸν λόγον subaudiendum ibi putet, aut etiam addendum per incuriam a librariis omissum. Nam invenitur et ἀποπλανᾶν τὸν λόγον, cum alibi, tum ap. Lucian. (2, 903.) Ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, ubi vulgo ἀποπλανᾶν interpr. Vagari sinere. Item, Ab instituto avertere. || Ἀποπλανῶ cum accus. pro In errorem impello, Deerrare facio, ap. Dionys. Areop. Sic autem et Marc. 13, (22.) Πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς, Ad decipiendum etiam electos, quasi a via recta illos abducendo, et deerrare faciendo. || Ἀποπλανάομαι, Pass. Aberro, Vagor, Evagor. Interdum cum gen. simpliciter, interdum præfixa præp. ἀπό. Chrys. Εἰ δὲ τῆς εὐθείας ἄνθρωπος ἀποπλανηθείη πίστεως. Reperitur et, Ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, addita præp. ἀπό. Bud. ἀποπλανῶ-

μαι exp. non tantum Aberro, sed etiam Expatior, Digredior longius a proposito: et citat Themist. Or. ad Nicom. Ἀλλ' ὅπως μή με ἀδολέσχην καὶ περιττολόγον νομίσητε, καὶ ἀποπλανώμενον εἰκῇ τῶν προκειμένων. Sed notandum est tamen ἀποπλανᾶσθαι hic non significare per se Digredi longius a proposito, sed adjuncto gen. illo τῶν προκειμένων. [" Mœris p. 47. ad Xen. Eph. 211. P. Abresch. Paraphr. p. 215. Lobeck. Aj. p. 290. * Ἀποπλάνημα, 280. Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss. " Hes. v. Ἀπαιόλημα." Kall. Mss. Suid. 3, 68. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 70.] Ἀποπλάνησις, Aberratio, Evagatio. In VV. LL. dicitur esse Figura quæ et ἀποδίωξις vocetur, Julio Firmiano. [" P. Abresch. Paraphr. p. 216." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. 1460. * Διαπλανάω, Greg. Nyss. Antirrh. 20. p. 167." Kall. Mss. Arrian. Epict. 1, 20, 10. LXX. Jud. 19, 8. " Διαπλανῶμαι, Diod. S. 2, 252. 274." Schæf. Mss. * " Ἐκπλανάω, Psellus in Cant. Cantic. 2, 6." Boiss. Mss. * Ἐμπλανάω, Heliod. 2, 155. Theophyl. 3, 661. * " Ἐπιπλανάω, Clem. Alex. 151. 304." Kall. Mss. " Longus p. 3. Vill., Abresch. Lectt. Aristæn. 162. Wessel. ad Herod. 14. Phryn. Ecl. 27." Schæf. Mss. Xen. Eph. 2, 14. quod Hemsterh. et Locella in ἀποπλ. mutant. Vide Locellam p. 211. Euseb. Pr. E. 10, 4. Theoph. 4, 1. Basil. 3, 70. * " Ἐπιπλάνησις, Const. Manass. Chron. p. 58. Meurs." Schæf. Mss. * Καταπλανάω, ad Greg. Cor. 125. * " Παραπλανάω, Abresch. Æsch. 2, 12." Schæf. Mss. " Schol. Il. B. 396." Boiss. Mss. " Παραπλανάω, Decipio, Schol. Aristoph. Πλ. 538. (Ἱππ. 806.)" Kall. Mss.] Περιπλανάω, Errabundum circumago. Pass. Περιπλανῶμαι, Errabundus circumeo, Erro circum, Oberro, etiam Pererro. Xen. K. Π. 1, (3, 5.) Περιπλανώμεθα ταῦτα, Per hos anfractus vagamur. [" Abresch. Æsch. 2, 12." Schæf. Mss.] Περιπλάνησις, Vagus circuitus, Oberratio, Greg. Naz. [" Const. Manass. Chron. p. 3. * Συμπλανάω, Hippolytus Mart. c. M. 1. Plut. Antonio 29." Boiss. Mss. * Συμπλανάομαι, Diod. S. 3. p. 134, 29.; 135, 10. Polyb. 3, 21, 10. Schleusn. Lex. V. T. * Συμπλανητὴς, Lobeck. Phryn. 178.]

ITEM Πλανύττω, i. q. πλανῶμαι, Erro, Vagor, Oberro, Errabundus sum et vagabundus, Aristoph. Ὄρν. (3.) Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν; Quid, o miser, sursum deorsumque vagamur? Hes. πλανύττων, etiam πλανῶν. [Phot. Πλανύττειν· πλανᾶσθαι ἢ πλανᾷν.]

" Πλανὶς, Hesychio Aureum sponsæ diadema."

ΠΛΑΞ, ακὸς, ἡ, (unde Gall. Plaque,) Tabula, proprie quæ est lata et e lapide, Lucian. (1, 5.) Ἐγκοπέα γάρ τινα δοὺς ἐμοὶ ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης. Et mox, Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἐμπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ: unde etiam liquet ejusmodi πλάκας fuisse minime παχείας, Spissas s. Crassas, sed λεπτοτέρας. In sacris Literis passim πλάκες dicuntur Tabulæ in quibus Deus legem inscripserat. Exod. 31, (17.) Ἔδωκε Μωϋσεῖ τὰς δύο πλάκας τοῦ μαρτυρίου, πλάκας λιθίνας γεγραμμένας τῷ δακτύλῳ τοῦ Θεοῦ. Quo alludens Paul. 2 ad Cor. 3, (3.) ait, Corinthios esse epistolam ἐγγεγραμμένην οὐ μέλανι, ἀλλὰ πνεύματι Θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλ' ἐν πλαξὶ καρδίας σαρκίναις. Item ad Hebr. 9, (4.) Αἱ πλάκες τῆς διαθήκης, Tabulæ Testamenti, Fœderis. Plancæ ap. Latinos dicuntur Tabulæ planæ, ut Paulus ap. Fest. annotat, sed et de Ligneis tabulis usurpatum, iisque longioribus quam latioribus, legitur ap. Plin. 8, 43. de asinabus, Nec pontes transeunt, per raritatem plancarum translucentibus fluviis. Ut satis manifestum sit πλάκας et Plancas idem non esse, ut quidam annotarunt. Hes. πλάκας exp. δέλτους: Suid. πλάκας θεογράφους appellat Tabulas Legis a Deo scriptas. Exp. etiam Crusta: non male. Ulpianus enim Crustas marmoreas appellat, quas Lucian. πλάκας, et Cic. Crustas argenti cælati, quæ πλακῶν similitudine gererent. Itidem Crustæ dicuntur fluminum congelatorum. E Diosc. 5, 113. Πλάκας λεπιζομένας ἔχει, Crustas habet squamarum modo. Ex Aristot. Πλάκας πολλὰς ἔχων, Crustas multas habens, Gaza interpr. in H. A. 2. ubi rursum Crusta interpr. de ventre suillo. Plinium quoque pro Crusta accipere, videbis in Πλακώδης. Sed et alia, quæ in modum πλακῶν et crustarum lata sunt, πλάκες dicuntur: ut πλὰξ ἐρίου, quod vide in Πίλημα. Itemque Panes latiores et tenuiores in modum crustarum, πλάκες nominantur et πλακοῦντες: Hes. τὰ μεμαζωμένα exp. Eid. Hesychio πλὰξ est non solum ἡ πλατεῖα πέτρα, verumetiam τὸ διπλοῦν. || Planities, Æquor, et quidem tam in mari quam terra, Eur. πελαγία, Planities pelagi, i. e. Æquor. Sic Aristoph. B. (1438.) Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα. De Terrestri planitie rursum ap. Eur. initio Hecubæ, Ὃς τὴν ἀρίστην Χεῤῥονησίαν πλάκα Σπείρει, Schol. γῆν: quomodo et ap. Soph. Aj. (1220.) ἄκραν Ὑπὸ πλάκα Σουνίου, Schol. itidem exp. ὑπὸ ἄκραν τῆς γῆς τοῦ Σουνίου. Hes. quoque modo γῆ, modo γῆς μέρος significare ait, qui etiam πλάκα ἡλιακὴν exp. τὴν ἀνατολικὴν γῆν. Apud Eund. πλάκας τῆς κοιλίας de Planitie et velut æquore ventris, i. e. Parte planiore et ampliore, s. latiore. Similiter Eust. πλάκα nominari scribit πᾶν τὸ ἐπίπεδον χωρίον, s. πᾶν τὸ πλατὺ χωρίον: alibi vero πλάκας dici annotat πάντα τὰ πλατέα. [" Gesner. Ind. Orph. Toup. Opusc. 1, 367. ad Mœr. 23. ad Lucian. 1, 174. Wakef. Ion. 1167. Trach. 273. Phil. 1430. Jacobs. Anth. 6, 180. 7, 156. 8, 374. 409. 11, 409. 12, 228. Strato 54. Πλάκες τοῦ ὄρους, Anton. Lib. p. 22. Verh." Schæf. Mss. Æsch. Eum. 288. Pers. 717. 957. Eur. Hec. 8. Herc. F. 958. El. 1349. Soph. Œd. T. 1103. Lycophr. 98. Phot. Πλάξ· καὶ ἡ γαστὴρ καὶ τὸ ἐν τῷ πλακοῦντι ῥύμμα. Πλάκα· τὴν χώραν ἢ τὴν γαστέρα. * " Ἐπιπλὰξ, Æquor, Superficies, Clem. Alex. 218. et n." Wakef. Mss.]

Τρίπλαξ, Triplex, Velut e tribus crustis compactus, * τρίβεθρος κατὰ τρεῖς πλάκας, Eust. Il. Σ. (480.) ubi et addit posse eod. modo accipi ETIAM Δίπλαξ interdum. [" Heyn. Hom. 4, 474." Schæf. Mss.]

Ὑπόπλακος, ὁ, ἡ, Planitiei subjacens, i. e. Planus, Campestris. ET Ὑποπλάκιος pro eod. Nam Porphyr. ap. Hom., teste Eust., ὑποπλακίῃ Θήβῃ exp. ἡ ἐν πεδίῳ ὑπόπεδος καὶ λεία: id enim SIGNIFICARE Πλάκιος: quod VOX Πλὰξ a plerisque usurpetur pro ἐπίπεδον χωρίον. Aliter vero Hes. accipit, ὑποπλακίῳ exponens ὑπὸ Πλάκει, ὄρει τῆς Κιλικίας. Itidemque Eust. p. 649. Κτίσαι πόλιν ὁμώνυμον αὐτῇ, sc. τῇ Θήβῃ, Πλακίαν τε ἐπικαλουμένην καὶ Ὑποπλακίαν, διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπὸ ὄρος τὸ Πλάκιον· ἀφ' οὗ ὄρους καὶ ἡ χώρα ὑπόπλακος ὑλήεσσα, κατὰ τὸν ποιητήν. Annotat autem ea in Il. Z. (397.) Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑποπλάκῳ ὑλήεσσῃ Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων. Placiæ oppidi Mysiæ meminit Plin. [Athen. 644.]

Πλακόω, Incrusto, VV. LL. [Πλακωθεῖσα οἰκία, Gl. Incrustata domus: * Πλάκωσις· Crustatio, Incrustatio, " Euseb. V. C. 3, 36." Boiss. Mss. " Jo. Malal. 1, 367." Elberling. Mss. * " Πλακωτὴς, ὁ, μαρμάρου, Euseb. H. Eccl." Schn. Lex.]

Πλακερὸς, Latus in modum πλακὸς, s. simpliciter πλατὺς, [Theocr. 7, 18. Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος Ζωστῆρι πλακερῷ, Schol. Πλακερῷ, πλατεῖ· * πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ· γράφεται δὲ καὶ * πλοκερῷ, ἀντὶ τοῦ πεπλεγμένῳ, παρὰ τὴν πλοκὴν καὶ τὴν ὑφήν. " Toup. Add. in Theocr. p. 393. Valck. ad x. Id. p. 104." Schæf. Mss.]

Πλακώδης, idem. Apud Aristot. aliquoties legitur compar. πλακωδέστερος, quod Gaza interpr. Planior tabellatiorque. Sæpe enim pro Planus simul ac latus accipitur: ut ap. Athen. (323.) de sepia, Ἔστι δὲ ἡ κοιλία πλακώδης καὶ λεία. Item ap. Theophr. H. Pl. 9, 4. de thurifera regione, Τὴν γὰρ γῆν ὑπάργιλον εἶναι καὶ πλακώδη, καὶ ὕδατα πηγαῖα σπάνια: initio autem capitis, Φύεται δὲ τὰ τοῦ λιβανωτοῦ καὶ τῆς σμύρνης δένδρα, τὰ μὲν ἐν τῷ ὄρει, τὰ δ' ἐν ταῖς ἰδίαις γεωργίαις ὑπὸ τὴν ὑπώρειαν. Quæ docent τὴν ὑπὸ τὴν ὑπώρειαν γῆν et τὴν πλακώδη idem significare, nempe Planitiem in quam sepes montis pandit. Inde Plin. 12, 14. Attolluntur colles alti, decurruntque et in plana arbores sponte natæ. Terram argillosam esse convenit, raris fontibus. [" Phot. 729. Steph. B. 471." Wakef. Mss.] Ceterum πλακώδης

signif. etiam Crustosus, Crustæ speciem referens. Sic accipit Ruell. ap. Diosc. 2, 23. de sepia, Καὲν δὲ ἐν τῷ ὀστράκῳ, ἄχρις οὗ τὸ πλακῶδες αὐτοῦ ἀποστῇ, σμήχει λεῖον ἀλφούς: ita interpretans hæc verba, Ustum in sua testa donec id quod crustosum est abscedat, postea tritum, expurgat vitiligines. Et forsan ap. Athen. quoque l. c. sic intelligendum fuerit. Item πλ. καδμεία, Cadmia crustosa; idem enim Ruellius h. Diosc. l. 5, 84. Ἔστι δὲ καὶ πλ. τις λεγομένη, ὥσπερ ζώνας ἔχουσα τὰς διαφύσεις· ὅθεν καὶ * ζωνῖτιν αὐτὴν ἐκάλεσαν: sic vertit, Quædam etiam πλακώδης, i. e. Crustosa, dicitur, segmentis quibusdam perinde quasi zonis cincta: ob quod eam Zonitin appellavere. Hæc est, quæ a Plin. VOCATUR Πλακῖτις, 34, 10. Tertia est in lateribus fornacum, quæ propter gravitatem ad cameras pervenire non potuit: hæc dicitur Placitis, et ipsa ab argumento, crusta verius quam pumex, intus varia. [* Πλακίτης, Athen. 110. ἄρτῳ πλακίτῃ.]

[* "Πλάκινος, Jacobs. Anth. 8, 202. Toup. Opusc. 1, 255. * Πλακιανὸς, ad Herod. 27." Schæf. Mss.]

Πλακόεις, i. q. πλακώδης, i. e. Latus, Crustosus, Latus in modum crustæ, πλακός: ut πλακόεις ἄρτος, Panis latus tenuisque in modum crustæ. Pro quo frequentius sine adjectione, subaudito tamen nomine ἄρτος, legitur πλακόεις, ET Πλακοῦς per contractionem, ut Ὀποῦς pro Ὀπόεις: idque more Attico. Eust. 649. de Πλὰξ loquens, Ὅθεν καὶ τὸ πέμμα ὁ πλακόεις, καὶ ἐν συναιρέσει πλακοῦς. Sic p. 1114. Εἶδος πλακοῦντος, ὅς ἐστι γενικῶς ἄρτος τις ἢ πέμμα πλατὺ, παρὰ τὴν πλάκα, ἵν' ᾖ ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς, οὕτω καὶ πλακόεις πλακοῦς. Lat. Placentam appellant, vocabulum id a Græcis mutuati. Attice vero πλακοῦς e πλακόεις dici, et subaudiendum ἄρτος, luculenter ostendit Athen. 14. (p. 644.) ubi εἴδη πλακούντων καὶ γένη plurima recensentur, *Περισπαστέον δὲ πλακοῦς τὴν ὀνομαστικήν· συνῄρηται γὰρ ἐκ τοῦ πλακόεις, ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς· εἴρηται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. Passim autem hujus vocabuli ap. eum, necnon ap. alios occurrunt exempla: crebrius sine ἄρτος adjecto, ut 3. (p. 126.) de libo, Πλακοῦς ἐκ γάλακτος ἰτρίων τε καὶ μέλιτος. Infinita reperies l. 14. ubi etiam inter τραγήματα numeratur, sicut et ap. Aristoph. Πλ. Πλακόεις autem in Epigr. legitur, καὶ τὸν πλακόεντα Πίονα * τυροφόρον. At vero habens ἄρτος adjunctum reperitur, cum alibi, tum ap. Athen. (645.) de κρῆϊον, e Phileta, Κρῆϊον, πλακοῦς ἄρτος, ὃν Ἀργεῖοι παρὰ τῆς νύμφης πρὸς τὸν νυμφίον φέρουσιν, ὀπτᾶται δ' ἐν ἄνθραξι: (449.) hic griphus de placenta legitur, ξουθῆς μελίσσης νάμασιν δὲ συμμιγῆ Μηκάδων αἰγῶν ἀπόῤῥουν θρόμβον ἐγκαθήμενον, Εἰς πλατὺ σπέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης, Λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα μυρίοις καλύμμασιν. Scripsere autem περὶ Πλακούντων Harpocr. Mendesius, Iatrocles, et alii qui ap. Athen. citantur l. 14. ["Vocatur etiam Πλακοῦς Semen s. Fructus malvæ, Athen. 58." Schw. Mss.] || Πλακοῦς Vici quoque nomen est, cujus tum Eust. meminit p. 1114., tum Athen. 14. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τῆς κώμης ἀμνήμων εἰμὶ, ἣν Πλακοῦντά φησι καλεῖσθαι Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δωδεκάτῳ Τρωϊκοῦ Διακόσμου, τῶν ὑποπλακίων Θηβῶν φάσκων αὐτὴν ἀπέχειν σταδίους ἕξ. Fortasse autem denominatus est iste vicus a monte qui Πλάκος appellatur. [Πλακόεις, Greg. Naz. Epigr. 163. Murat. πλακόεντες ἐν οὔρεσι τύμβοι, Lapidei tumuli. "Planus, Spatiosus, Steph. B. 365. Orph. Arg. 949." Wakef. Mss. "Gesner. Ind. Orph. Jacobs. Anth. 8, 122. Πλακοῦς, ibid. Bergler. Alciphr. 90. Plut. Mor. 1, 491. In plantis, Casaub. ad Athen. 120. ubi et de Placenta quam proprie dicunt. De variis placentarum generibus, Bergler. l. c. 84. Casaub. Athen. 1, 30." Schæf. Mss.] Πλακουντοποιὸς, Qui placentas conficit. At urbs vel regio πλακουντοποιὸς, In qua placentæ fiunt, Celebris ob placentas quæ ibi fiunt, Athen. 14. (p. 644.) e Sopatro, Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σάμον. Πλακουντοποιϊκὸς, Ad placentopœum pertinens. At πλ. σύγγραμμα, Liber de conficiendis placentis, Scriptum in quo placentarum conficiendarum ratio docetur: ut ὀψαρτυτικὰ συγγράμματα, In quibus popinales deliciæ describuntur. Athen. 14. paulo ante l. c., Οἶδα δὲ καὶ Καλλίμαχον ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν Συγγραμμάτων Πίνακι ἀναγράψαντα Πλακουντοποιϊκὰ Συγγράμματα Αἰγιμίου καὶ Ἡγησίππου καὶ Μητροβίου. Ubi etiam NOTA Πίναξ pro Indice e diversis diversorum Auctorum scriptis confecto. ["Callim. 1. p. 471." Schæf. Mss. * Πλακουντοφάγος, unde * "Πλακουντοφαγέω, Hes." Wakef. Mss. * Ἀπλάκουντος, Plato Athenæi l. c. * Φιλοπλάκουντος, ibid.]

Πλακουντώδης, Placentaceus, Placentæ speciem referens, formam imitans, [Athen. 646. Schol. Aristoph. Εἰρ. 1194.] Sic redditur ap. Theophr. H. Pl. 4, 11. ubi tamen SCRIPTUM Πλακαντῶδες, ["Phryn. Ecl. 42. * Πλακουντικὸς, T. H. ad Plutum p. 385. (Schol. ad v. 1055.)" Schæf. Mss. "Athen. 58." Schw. Mss.]

Πλακούντιον, Placentula. Beroaldus annotat, Apul. e Luciano vertisse Crustulum; esse enim Crustula, edulia mellita operisque pistorii. ["Casaub. ad Athen. 121. Toup. Opusc. 1, 379." Schæf. Mss. * "Πλακουντίσκος, Etym. M. 533, 21." Wakef. Mss.]

[* Πλακουντάριος, Gl. Placentarius, Dulciarius, Pallad. H. L. p. 21. * Πλακουντάριον, Gl. Opustorium. Dimin., Placentula, Strabo 17. p. 1166. "Πλακουντάριον, * Πλακουνταρικὸς, ad Hesych. 2, 407, 1." Dahler. Mss. * Πλακούντηρον, Placentula, Athen. 647. Schneidero susp. "Jacobs. Anth. 10, 213." Schæf. Mss.]

ΠΛΑΣΣΩ, VEL potius Πλάττω, [fut. πλάσω,] Fingo, Dem. (47.) Ὥσπερ γὰρ οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους, εἰς τὴν ἀγορὰν χειροτονεῖτε τοὺς ταξιάρχους καὶ τοὺς φυλάρχους, οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον. Bud., postquam πλάττω dixit esse Fingo, i. e. Figuli more formo, affert ex Aristot. cum alios ll., tum hunc, de apibus, Πλάττουσι δὲ κηρία πρῶτον. Necnon πλάττονται κηρία signif. act. ex Eod. Vide Κηροπλαστέω. Dicitur et πλάττειν sine adjectione, ut a Plut. Οὐ Φειδίου δεόμενος πλάττοντος, οὐδὲ Πολυκλείτου καὶ Μύρωνος. Interdum generalius pro Formo: Πλάττειν τὰ μέλη τοῦ σώματος, Plut. de Educ. Puer. Idem in Coriol. dixit Οὐ τὸ σῶμα πλάττοντες ἡμῶν. Plato autem metaphorice de Rep. 2. Πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις: [Phæd. 32. τὸ σῶμα.] || Πλάσσω, s. Πλάττω, Fingo, Confingo, Comminiscor, Isocr. Panath. Παύσειν αὐτοὺς ψευδεῖς πλάττοντας αἰτίας. Item Simulo, cujus signif. Bud. exempla profert non solum in activa voce, sed et pass. p. 775. nec solum cum accus., sed et cum infin. Dem. Τοιαῦτα πλάττεσθαι τολμᾶτε, Lucian. Μισεῖν τοὺς παῖδας πλάττονται. Apud Herodian. πλασαμένη sine adjectione, oppositum τῷ ἀληθεύουσα, 5; (3, 18.) Εἴτε πλασαμένη, εἴτε καὶ ἀληθεύουσα, ubi vertit Polit. Incertum, mentita, an verum professa. Pag. proxime sequente, Πλάττομαι τὸν εἰδότα, Simulo me scire, Ago scientem. Dem. Πλασάμενος σχῆμα τραγικόν. Item πλάττομαι δικαιοσύνην, Simulo justitiam, pro σχηματίζομαι δίκαιος εἶναι. Sed ap. Lys. (659.) Ἐνθυμεῖσθε δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν χρόνον δύναιτ' ἄν τις πλάσασθαι τὸν τρόπον τὸν αὑτοῦ, ἐν ἑβδομήκοντα δὲ ἔτεσιν οὐδ' ἂν εἷς λάθοι πονηρὸς ὤν, Simulare suos mores, non satis commode reddetur, πλάσασθαι τὸν τρόπον τὸν αὑτοῦ, aut Fingere suos mores; videtur enim significare, Simulatione tegere suos mores, et veros dissimulando, alios simulare: ut si Gallice dicas, Contrefaire son naturel. E Dem. autem affertur πλασάμενος cum dat. et præp. πρὸς, in h. l. Πλασάμενος ἀδήλως τῇ ὄψει πρὸς τὴν συμφορὰν, pro Vultum ad simulationem cladis componens. Ceterum a πέπλασμαι præt. verbi passivi Πλάσσομαι, fit ADV. Πεπλασμένως, pro Ficte, Simulate, Commentitie. Pro quo dicitur et πλαστῶς. [Schol. Aristoph. Εἰρ. 4. Xen. K. 3, 10. Plato de Rep. 6. p. 485.] || Πλάττειν πηλῷ pro καταπλάττειν, vide Ἀναπλάττω et Καταπλάττω. ["Πλάσσω, Πλάττω, Valck. Adoniaz. p. 397. 399. Diatr. 42. ad Herod. 141. 671. ad Charit 314. Koen. ad Greg. Cor. 105. Euen. 16. Jacobs. Anth. 8, 246. 12, 383. Wakef. S. Cr. 4, 219. 5, 127. Brunck. Aristoph. 1, 265. Schneid. Anab. 137. Boiss. Philostr. 525. Heind. ad

Plat. Gorg. 125. Conf. c. πάσσω; ad Herod. 315. ad Diod. S. 1, 83. 101.: cum πλέκω, Jacobs. Anth. 9, 482.: cum τάττω, Bibl. Chois. 78.: cum πλήθω, Brunck. Aristoph. 2, 107. Act. et med., Porson. ad Xen. K. 'A. p. xlvii. Schneid. 137. Πλασάμενος, Lucian. 2, 71. Πλασόμενος, Schol. Soph. El. 660." Schæf. Mss. " Aristoph. Σφ. 926. Ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι, Rimas obturare urcei." Seager. Mss. Philo de 7 Mirac. c. 4. Τοὺς μὲν ἄλλους ἀνδριάντας οἱ τεχνῖται πλάσσουσι πρῶτον, εἶτα κατὰ μέλη διελόντες χωνεύουσι. Plut. Cat. Min. 63. Πλ. παραγωγὰς καὶ σκήψεις. * Πλαστέον, Geop. 6, 2.]

Πλάσμα, τὸ, Quod fictum est, Figmentum, Figlinum opus, Aristoph. ("Ορν. 686.) πλάσματα πηλοῦ ἄνθρωποι, Lucian. (1, 27.) in l. πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις, de ipso Prometheo loquens, Συνειργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. || Figmentum, i. e. Commentum, Simulatio, σχηματισμός. || Apud Greg. Naz. autem Προσιόντες αὐτῷ μετὰ φιλικοῦ πλάσματος, Amicorum specie. Est etiam verbum Theatricum et artis tibicinum, ut quidem scribit Bud. p. 893. afferens hæc Theophrasti H. Pl. 4, (11, 5.) de tibiis loquentis, quæ e calamo fiebant, Γίνεσθαι δέ φασι τριενόν τε χρήσιμον καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, καὶ καταοπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν· τοῦτο δὲ ἀναγκαῖον τοῖς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσι. Sed πλάσμα, sicut et πλάσιν, quidam interpr. Varietatem quandam circa musicos sonos, et cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica. Nam pro his Theophr. H. Pl. 4, 12. 'Ηνίκ' ηὔλουν ἀπλάστως, dixisse Plin. 16, 36. Cum adhuc simplici musica uterentur. Ibid. Postquam varietas accessit et cantus quoque luxuria. || Πλάσμα putatur fuisse et Potionis genus, quo suavior vox reddebatur. Legitur enim ap. Pers. 1, (17.) liquido cum plasmate guttur Mobile colluerit. Sed et Cato de plasmatis bibendis scripsit. Fabius autem 1, 14. Sic autem in primis lectio virilis, quia carmen est, et se poëtæ canere testantur, non tamen in canticum dissoluta, nec plasmate, ut nunc a plerisque fit, effeminata. Ubi fortasse potius affinem præcedenti signif. habet. [Jambl. V. P. 344. Kiessl. " Gesner. Ind. Orph. Valck. Adoniaz. p. 399. Bibl. Crit. 3, 2. p. 5. Hemst. ad Lucian. 1, 185. ad Diod. S. 2, 212. Dionys. H. 5, 26. Gestus, Plut. Mor. 1, 156. (Q. S. 7, 8.)" Schæf. Mss. Demetrio 11. Pericle 9. Bruto 34. Wyttenb. ad 6, 346.] HINC Πλασματώδης ET Πλασματίας, Fictus, Fictitius, Commentitius, Aristot. Metaph. 12. (11, 3.) Πλασματίας ὁ λόγος, Bud. [Aristot. de Gen. Anim. 2, 1. 4, 3.] Sed Πλασματίας affertur et pro Fictor, Fabulator, e Plut. [Camillo 22. Πλασματώδης, Aristæn. 2, 18. Aristot. de Gen. Anim. 4, 1. Plut. 8, 750. Romulo 8. * " Πλασματικὸς λόγος, Declamatio, Phot. Bibl. Cod. 90." Boiss. Mss. Epiph. 1, 621. * Πλασματικῶς, Eust. Il. A. p. 71, 36. * " Πλασμὸς, Wakef. S. Cr. 4, 221. * Πλασμώδης, Boiss. Philostr. 348." Schæf. Mss.]

Πλάσις, ἡ, Fictio, Ipsa actio fingendi; Formatio, sicut πλάττω, Formo. Apud Polyb. tamen (6, 53, 5.) πλάσις redditur etiam Forma. || Πλάσις metaph. Formatio morum et institutio, Bud. e Greg. Naz. [" Toup. ad Longin. 363." Schæf. Mss. * Πρωτόπλασις, Schol. Æsch. Pr. 120.]

Πλάστης, Fictor: ut Μύρων ὁ πλάστης, Epigr. et Πολύκλειτος ὁ πλάστης ap. Plut. (8, 520.) Item Creator, Conditor. Exp. enim κτίστης. Alicubi invenitur Deus dictus πλάστης hominum. In compositione autem redditur etiam Faber: ut χαλκοπλάστης, Ærarius faber. [" Ad Charit. 330=429. Rufin. 13. Ruhnk. ad Vell. p. 68." Schæf. Mss. Plut. Theseo 4. * Ἀνθρωποπλάστης, unde * " Ἀνθρωποπλαστικὸς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 563." Elberling. Mss. * Αὐτοπλάστης, Greg. Naz. 2. p. 294. * Νεοπλάστης, Anon. H. in Virg. 14. FEM. * Πλάστις, Ælian. H. A. 5, 42. Philes de Anim. Propr. 29, 71. p. 98.] Πλαστὴρ, i. q. πλάστης. FEM. Πλάστειρα, Fictrix, Creatrix: φύσις, Epigr. [" Damochar. 4. ad Charit. 458." Schæf. Mss. Manetho 4, 559. Contracte * Πλάστρια, Stob. Phys. p. 10.4. Theol. Arithm. 332. Ast. * " Πλαστήριον, Officina ubi aliquid fabricatur, Amphiloch. p. 40. Πλάστρον, Ornamentum quoddam muliebre, Aristoph. ap. Clem. Alex. Pæd. 2, 12. p. 245. (248.) et J. Poll. 5, 97. 7, 96." Kall. Mss.]

Πλαστὸς, Fictus, Fictilis, Hesiod. Θ. (513.) Πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα. || Fictus, Simulatus, Commentitius, Adulterinus: κατήγορος Prævaricator, VV. LL. || Item πλαστὸν φάρμακον, de quo in Καταπλαστός. [Pro Πελαστὸς, Æsch. Eum. 53. I. q. νόθος, Soph. Œd. T. 780. " Schol. Aristoph. Πλ. 717. ad Charit. 766. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 132. Brunck. ad Eur. Hipp. p. 174. Musgr. ad v. 79. Bacch. 1155. Eichst. de Dram. 137. Toup. Opusc. 1, 266. ad Diod. S. 1, 308." Schæf. Mss.] " Πλάθα, ap. Plut. Apophth. (724=191.) legitur. " Ibi enim Agesilaus moriens τοὺς φίλους ἐκέλευσε μηδεμίαν πλάθαν μηδὲ μιμηλὰν ποιήσασθαι τὰς εἰκόνας οὕτω προσαγορεύων: ut quidem habent vulg. " Edd. Sed rectius vet. Cod. πλαστάν: quod et aliquanto post legitur, in Apophth. Lac. Ibi enim " cum Græci Asiatici decrevissent in celebrioribus " urbibus εἰκόνας ἀνιστᾶν αὐτοῦ, rescripsit, 'Εμοῦ μηδεμία εἰκὼν ἔστω μηδὲ γραπτὴ μηδὲ πλαστή. Ita ut " πλαστὰ sit πλαστὴ εἰκὼν in illo l. superiore: et μιμηλὰ, εἰκὼν γραπτή; et recusarit Agesilaus tam fictas " quam pictas sui imagines. Itidem vero et in Vita " ipsius Plut. dicit τῆς μορφῆς εἰκόνα non haberi, " quoniam ἀποθνήσκων ἀπεῖπε μὴ πλαστὰν μήτε μιμηλάν τινα ποιήσασθαι τοῦ σώματος εἰκόνα. Sed et " ibi alia habetur lectio in vett. Codd.: sc. πλαστῶν " et μιμηλῶν, pro πλαστὰν et μιμηλάν: unde conjici " potest, duplicem antiquos libros scripturam habuisse: quosdam oxytonωs πλαστὰν et μιμηλὰν, adjective: quosdam perispωmenωs πλαστᾶν et μιμηλᾶν Dorico more, e nominativis substantivis πλαστὰς et μιμηλός. Utraque ferri lectio potest: prior " tamen videtur magis consentanea." Πλαστογράφος, ὁ, ἡ, Qui falsum scribit, Falsarius, Bud. ex Artemid. Πλάσσειν δοκεῖν, καὶ πυξογραφεῖν καὶ τορεύειν καὶ ποιεῖν ἀγάλματα, ἀγαθὸν ῥήτορσι μοιχοῖς καὶ πλαστογράφοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἀπατεῶσι· διὰ τὸ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα δεικνύειν τὰς τέχνας ταύτας. SED ET Πλαστεύειν, pro Falsum scribere, Falsare e Pand. affert. Illud autem πλαστογράφος a Cyrillo accipi tradit et pro Mendax ac vanus historicus. [* " Πλαστογραφία, Schol. Jo. Climac. 86." Boiss. Mss. * Πλαστοκόμος, Manetho 4, 304.] Πλαστολάλος, ET Πλαστολόγος, Qui ficta s. simulata loquitur, ficta dicit, Falsiloquus, Falsidicus, [Gl. * Πλαστολογέω, Suid. in 'Επλαστ. * " Πλαστολογία, Saracenica Sylb. 65." Boiss. Mss.] Πλαστουργὸς i. q. πλάστης, Fictor. Πλαστουργέω, pro πλάττω, Fingo, Effingo, Imitor, Bud. e Theophylacto, Πλαστουργοῦντες οἱ ζωγράφοι ὅσα ἡ φύσις οὐ δύναται. Redditur et Formo: ea signif. qua dicitur Deus formasse hominem: unde partic. πλαστουργηθεὶς, Formatus, a pass. Πλαστουργοῦμαι, ap. Damasc., de Christo, 'Ετέρῳ παρὰ τὴν φύσιν θεσμῷ πλαστουργηθείς. [Anal. 2, 85. Cyrill. c. Julian. 10. p. 352. " Toup. Opusc. 1, 158. Jacobs. Anth. 8, 218." Schæf. Mss. * " Πλαστουργία, Psellus in Cant. Cantic. 1, 6. Theod. Prodr. Rhod. 2, 307." Boiss. Mss. " Statuaria, Tzetz. Chil. 7, 933. 8, 421. 13, 326. Jo. Malal. 1, 88." Elberling. Mss.] Πλαστούργημα, τὸ, Damasc. de Homine, Τῶν θείων χειρῶν τὸ πλ.

Ἄπλαστος, ὁ, ἡ, Non fictus, simulatus, fucatus, Simplex. Apud Cebet. ἄπλαστοι, Non fucatæ, "Απλαστοί εἰσι καὶ οὐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι. A Bud. exp. Ingenuus, Candidus, afferente e Plut. Θεασάμενος τὸ ἀφελὲς καὶ ἄ. τῆς ὑπουργίας. Hinc ADVERB. Ἀπλάστως, Non ficte, simulate, fucate, Absque fuco, Simpliciter. Ut ἀπλάστως αὐλεῖν, Theophr. (H. Pl. 4, 11, 4.) pro quo dixit Plin. Simplici musica uti. In VV. LL. affertur e Plat. Epist. Εἶπες δὲ καὶ μάλα ἀ. γελῶν, pro Dixisti apertissime. Sed malim Simplicissime, aut Minime ficte, Minime simulate, [Plut. 8, 514.] || Invenitur "Απλαστος dictum et pro ἀπέλαστος, Cui appropinquandum non est, Ad quem accedendum non est, Ad quem tutus non est accessus, Hesiod. "Εργ. (147.) ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν "Απλαστοι, ubi exp. 'Απροσπέλαστοι, et οἷς οὐδεὶς πλησιάζει: item ἄγριοι: [Θ. 151.

153. "Brunck. Soph. 3, 499. Lobeck. Aj. p. 259. Musgr. Rhes. 310. Wakef. Trach. 1093. S. Cr. 5, 127. Jacobs. Anth. 8, 356. Antiphil. 29. ad Mœr. 25. Græv. Lectt. Hes. 527. 602." Schæf. Mss. * "Ἀπλαστία, Simplicitas, Plato Defin. 412." Routh. Mss.]

Εὔπλαστος, Qui facile fingi potest, Cujus forma facile repræsentari a fictore potest. Exp. etiam Qui facile formam induit. [Ælian. H. A. 17, 9. Eust. Il. A. p. 34, 14. Plato de Rep. 9. p. 588. Εὐπλαστότερον κηροῦ. * Εὐπλάστως, Schol. Aristoph. Θ. 61. Eust. Il. A. p. 87, 39. * "Εὐπλαστία, Eust. Il. 984, 4." Wakef. Mss. * Ἡμίπλαστος, Epiph. 1, 887. * "Ἱερόπλαστος εἰκὼν, Dionys. Areop. 27. 56. * Ἱεροπλάστως, Sacra effictione, 5. (Eccl. Hier. 2, 1.)" Kall. Mss. * "Ἰσόπλαστος, Brunck. Soph. 3, 499. Toup. Opusc. 2, 44." Schæf. Mss.] "Κακόπλαστος, "ex Hermog. affertur pro Errativus. Videndum "tamen ne potius sit Male fictus." ["Chrys. in Hebr. Serm. 15. T. 4. p. 515, 6. Ἀγροικίδες καὶ παχεῖαι, καὶ ἄμορφοι, καὶ κακόπλαστοι, καὶ πανταχόθεν αἰσχραί." Seager. Mss. "Tzetz. Exeg. in Il. p. 41, 14." Schæf. Mss. "Saracenica Sylb. p. 10." Boiss. Mss. "Male confictus, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 110. Tzetz. ad Lyc. 250. (440, 592.) * Κακοπλάστως, ibid. * Μυθοπλαστία, Athan. 1, 186. 258. 301. 370." Kall. Mss. * "Ὁμόπλαστος, Is. Porphyrog. in Allat. Exc. 298." Boiss. Mss.] "Πρωτόπλαστος, Qui "primus fictus formatusque fuit, ut Adam," ["Const. Manass. Chron. p. 9. 97. Aster. Hom. p. 55. 65. * Χωματόπλαστος, Const. Manass. Chron. p. 7." Boiss. Mss.]

Πλαστῶς, Ficte, Simulate, Falso, Plato de LL. (6. p. 777.) Dicitur et πεπλασμένως. [Gl. Fallaciter.]

Πλαστικὸς, Ad fingendi artem aptus, ut πλαστικὴ γῆ. Apud Plat. Timæo, πλαστικωτάτη γῆ vocari existimatur Terra maxime compacta. || Fingendi arte valens, Bud. e Polyb. || Πλαστικὴ, sub. τέχνη, Fingendi ars, Fictorum ars, e creta s. argilla rerum similitudines exprimentium, ut dixit Horat., argilla quidvis imitabitur uda, aut etiam ex alia materia. Etiam Latine Plastice. Lucian. (1, 25.) Καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ ἡ πλαστικὴ, κατὰ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις. Sed Idem dixit etiam, (567.) Γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς. ["Heyn. Hom. 7, 801." Schæf. Mss. Πλαστικὸς, Gl. Statuarius: Πλαστική· Statuaria.]

[* "Πλαστεῖον, Formatio, Epiph. Hær. 23. p. 64. * Κηροπλαστεῖον, Cerearum imaginum typus, ibid." Kall. Mss.]

Πλασταρεύω, i. q. πλάσσω, s. πλάττω, Fingo; nam Hes. πλασταρεύοντες exp. πλάσσοντες.

Ἀναπλάσσω, VEL potius Ἀναπλάττω, Refingo, Denuo fingo, Reformo, Denuo formo, Greg. Naz. de Baptismo, Ὥσπερ γὰρ οὐκ ὄντας ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε. Alibi quoque ap. eum nos ἀναπλάττειν baptismus dicitur: quem et ἀνάπλασιν vocat: eund. autem alibi ἀναγέννησιν appellat. || Ἀναπλάττω, vacante præp. ἀνὰ, Fingo, Effingo, Formo, Deformo, Lucian. (1, 4.) Ἀποξέων τὸν κηρὸν, βόας καὶ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον. Sic Prometheus (1, 187.) dicitur homines ἀναπλάσαι, i. e. Formasse. Diosc. 1, 129. Ἀναπλάσσοντες μαγίδας, Formantes, Fingentes. Apud Gal. Εἰς κυκλίσκους ἀναπλάττεται. Vide Ἀναπλάττομαι. || Fingo, i. e. Comminiscor, Imaginor ap. me quæ non sunt, Animo concipio quæ non sunt, aut etiam quæ esse non possunt, Greg. Naz. Ἐναντίως περὶ τὴν ἀρχέγονον ὕλην ὑποστᾶσαν ἐξ οὐκ ὄντων, κἂν τινες ἀγέννητον ἀναπλάττωσιν. || Illino: unde, Ἀναπλασθεὶς ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, Luto illitus. Unde in voce pass. Ἀναπλάττομαι. Ἀναπλάττομαι, Refingor, Reformor. || Fingor, Effingor, Formor, Gal. ad Gl. Ταῦτα δὲ τὰ φάρμακα εἰς κυκλίσκους ἀναπλάττεται, Formantur in pastillos. Sic, Ἀναπλασθεὶς εἰς τροχίσκους. Illud autem, Ἀναπλάττεται εἰς κολλύρια, alii vertunt Conformatur in collyria; alii, Digeritur; alii, Cogitur in collyria. Prima tamen interpr. vim Græci verbi magis retinet. || Fingor, i. e. Falso et vane animo concipior. Interdum etiam pro voce activa ἀναπλάττω, in hac signif. Theophyl. Epist. Σειρῆνας γὰρ δοκῶ τὰς ἀσχήμονας ἡδονὰς τὴν ποίησιν ἀναπλάττεσθαι. || Ἀναπλάττομαι, Illinor, Lucian. (1, 673.) Ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ τὰ ὑποδήματα, καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ, Cum illita fuerint luto. Sic et πλάττειν πηλῷ. Idem (2, 681.) Ἑρμῆς ὁ ἀγοραῖος πίττης ἀναπέπλησται, ὁσημέραι ἀναπλαττόμενος [ἐκματτόμενος] ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. ["Ad Charit. 551=314. Jacobs. Anth. 6, 110. 323. 357. 9, 176. 11, 77. Diosc. 16. Schol. Aristoph. Πλ. 639. Boiss. Philostr. 360. Thom. M. 888. ad Herod. 671. Villois. ad Long. 30. Munck. ad Anton. Lib. 87. Verh., Fisch. Ind. Palæph. Wessel. Diss. Herod. 202. Lucian. 1, 20. Thom. M. 63. ad Xen. Eph. 145." Schæf. Mss. * Ἀναπλαστέον, Diosc. 5, 103.]

Ἀνάπλασμα, τὸ, Figmentum, Id quod fictum s. formatum est. || Figmentum, Commentum, Id quod aliquis finxit s. commentus est: unde et pro Mendacio capitur. Ἀνάπλασμα, ψεῦσμα, Hes. A Suida autem exp. σχῆμα. ["Diod. S. 1, 168." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 592. Ἡ τῶν ὑποκριτῶν διασκευὴ ἐν τοῖς ἀναπλάσμασι, Apparatus in effingendo.] Ἀναπλασμὸς, SIVE Ἀνάπλασις, q. d. Refictio, Reformatio. I. e. Fictio s. Formatio quæ fit deintegro. Greg. Naz. de Baptismo, Καὶ ταῦτα, οὐκ οὔσης δευτέρας ἀναγεννήσεως, οὐδὲ ἀναπλάσεως. A Bud. ἀνάπλασις exp. Reformatio, Altera informatio, Fictio, Formatio, Ipsa actio fingendi s. formandi. || Ἀναπλασμὸς, s. Ἀνάπλασις, Fictio rerum quæ non sunt, aut etiam esse non possunt, Imaginatio vana quarundam rerum, Plut. (6, 431.) Τὸν ἐκ τῶν ματαίων ἐλπίδων ἀναπλασμόν. Apud Greg. Naz. Ἡ δι' ὀνειράτων ἀνάπλασις, Imaginatio quæ fit in somnis. ["Ἀναπλασμὸς, Greg. Naz. Ep. 63." Strong. Mss. "Ἀνάπλασις, Valck. ad Ammon. p. 6." Schæf. Mss. Hippocr. 746. * Ἐπαναπλάττω, Axionicus Athenæi 95. * "Προαναπλάττω Galeno 5, 151. Charter. recte restituere videtur Wyttenb. ad Plut. 6, 756." Dindorf. Mss. "Andr. Cr. 102. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 202." Kall. Mss. Hipparchus Stobæi Gal. p. 671. * Προσαναπλάσσω, Longin. §. 7. Eust. Od. Procem. p. 3, 19.; 14, 46. Il. A. p. 57, 48. Clem. Alex. Pæd. p. 234, 33. Palæph. p. 6. 18. "Schol. Pind. Ὀ. 5, 29. Porph. ap. Stob. p. 129." Boiss. Mss. * Συναναπλάττω, Max. Tyr. 24, 5.]

[* "Ἀντιπλάσσω, In contrarium fingo, Clem. Alex. 188." Kall. Mss.] "Ἀντίπλαστος, Similiter s. E simili materia fictus, Ad exemplar alterius fictus. "Hesychius Sophoclem ἀντίπλαστον pro ἰσόπλαστον "et ὅμοιον accepisse scribit, e quo hæc verba affert, "πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος Τὸν ἀντίπλαστον ἔχει "νόμον κεκμηκότων." ["Brunck. Soph. 3, 499. Toup. Opusc. 2, 44. Porson. Præf. ad Hec. p. viii." Schæf. Mss.]

Ἀποπλάσσω, VEL potius Ἀποπλάττω, Effingo, Fingo. Nam pro simplici πλάττω affertur ex Epigr. [Plut. Æmil. 28. "Ad Charit. 551. Even. 11. Jacobs. Anth. 8, 30. 11, 77. Antip. Sid. 30. Posidipp. 15. Rufin. 13. Agathias 10. Paul. Sil. 7, 59. Callim. 1. p. 573. Imitor, Rubnk. Ep. Cr. 182. Toup. Opusc. 1, 424. ad Charit. 362." Schæf. Mss. * Ἀπόπλασμα, Philo 1, 336. P. al. ἀπόσπασμα. * Ἀποπλάστωρ, Manetho 4, 343.]

Διαπλάσσω, VEL potius Διαπλάττω, Fingo, Formo: ut simplex πλάττω. Voce media ap. Philon. de Mundo, Τελεώτατον ἔργον διαπλάσασθαι. A Bud. διαπλάττω, redditur etiam Conformo. Idem e Gal. διαπλασθέντα, a pass. Διαπλάττομαι, affert, dictum de membris fractis, quæ sanata reconcinnantur et formæ suæ restituuntur, Ὅπως ἀεὶ φυλάττοιτο τῶν διαπλασθέντων ἡ θέσις. || Item quemadmodum simplex πλάττω, sic etiam comp. hoc διαπλάττω metaph. interdum usurpatur. Dicitur enim de præceptore formante discipulum, a Greg. Naz. || Illino. Unde Διαπλάττομαι, Illinor. Theophr. Ἡ δὲ γῆ διαπλαττομένη τηρεῖ τὸν πυρόν. ["Ad Charit. 551. 664. Jacobs. Anth. 8, 418. Wakef. S. Cr. 4, 221. Aristoph. Fr. 289." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 43. Ælian. V. H. 191." Wakef. Mss.] Διαπλασμὸς, Formatio, Conformatio, [Plut. 9, 478.] At genere NEUTRO Διάπλασμα, ab altera τοῦ διαπλάττω signif., Unctio aut Fomentum totum corpus oblinens.

Apud Diosc. tamen alicubi pro διάπλασμα Codd. alii habent διάπασμα. [Schol. Aristoph. Σφ. 614.] Διάπλασις, Formatio, Conformatio, [" Hierocl. 100." Wakef. Mss.] A Gaza redditur etiam Species ap. Alex. Aphr. || Etiam de Osse quod reconcinnatur, et formæ suæ restituitur: sequendo signif. modo datam participio διαπλασθέντων ap. Gal. Διάπλασις, inquit Gorr., dicitur a Chirurgis Fracti ossis compositio ejusmodi, ut comminuti ossis extrema se contingant, omnesque ejus partes sibi ex adverso collocentur, et in pristinam unitatem reducantur, Gal. Comm. 1 εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν. [* Διαπλαστὸς, unde] " Ἀδιάπλαστος, Qui formatus nondum est, Informis " adhuc et rudis," [" Schol. Arat. 122. Schol. Nicandri Θ. 620." Wakef. Mss. * " Δυσδιάπλαστος, Quod ægre fingitur s. formatur: τὸ δυσδ., Deformitas arte vix superabilis, emendabilis, Chrys. περὶ Παρθεν. Κεφ. 62. T. 6. p. 284, 16. Τό τε τοῦ προσώπου δ. τὰ τῶν ἱματίων ἄνθη κάκιον ἀποφαίνει." Seager. Mss. * Εὐδιάπλαστος, i. q. ὡραῖος, Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 142.] " Διαπλαστικὸς, Effingendi for" mandique vi præditus."

Ἐμπλάσσω, VEL potius Ἐμπλάττω, Illino, quam signif. habent etiam ἀναπλάττω et διαπλάττω. Apud Herod. vero atque Aristoph. et simplex πλάττω. Legitur enim ap. illum, Ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ: ap. hunc autem, Ἔπλασε πηλῷ τοὺς ὀφθαλμούς. A Bud. redditur non solum Illino, sed et Infarcio: afferente ex Aristot. Probl. 29, (23.) Καὶ οἱ τὰς σύριγγας ἁρμοττόμενοι, εἰς τὴν ὑπάτην ἄκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι. Alicubi redditur et Inspergo, ut ap. Diosc. Ἔμπλασον τὸ ψιμμύθιον, Inspergito cerussam. Sed verbo ἔμπασον potius hæc interpr. convenit. Vide Ἐπιπλάττω. Quibus addit, ἐμπλάττειν propterea significare Obstruere locum, et implere. Theophr. (H. Pl. 5, 6, 3.) de secanda materie loquens, Τὰ δὲ χλωρὰ λίαν συμμύει καὶ ἐνδέχεται [ἐνέχεται] ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πρίσματα, καὶ ἐμπλάττει· διὸ καὶ παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, ἵνα ἐξάγηται: Inter dentes serræ scobem retinent, et crenas obstruunt, secturamque morantur. Quare artifices serræ dentium versus alternis evariantes faciunt, quo facilius scobs educatur. Ita Bud. Affertur autem et ἐμπλάττειν τοὺς πόρους e Gal., ubi ἐμπλάττειν est itidem Obstruere: Therap. 8. Τὰ γὰρ ἐμπλάττοντα τοὺς πόρους, ἐπέχει τὰς διαπνοάς. Item pro Restituo cutem, vide Παρεμπλάσσω. [Nili Sent. 210. Ἐμπλάσσει τὸ τραῦμα.] || Ἐμπλάττω exp. etiam In massam formo, Versando mollio, etc.; de qua exp. dicetur in Ἔμπλαστρος. || Ἐμπλασσόμενοι autem pro ἐπεμβαίνοντες et συῤῥηγνύμενοι, ex Æliano, item pro προσκρούοντες et προσπελάζοντες, ex alio affert Suid., quem vide. [" Diod. S. 2, 424. ad Herod. 545. Wakef. S. Cr. 4, 219. * Ἐμπλάζω, 220." Schæf. Mss. " Ἐμπλάσσειν σμύρνῃ, Myrrha obducere, Herod. 2, 73." Schw. Mss. Nicander A. 79. ἐμπλάσσεται ἀφρὸς, 317. αὐχένος ἐμπλασθέντος, i. q. ἐμφραχθέντος. " Illino, Strabo 1078." Wakef. Mss.] Ἐμπλαστὸς, ET Ἐμπλαστικὸς, Ad illinendum aptus, vel Ad illitum comparatus. Ἐμπλαστικὰ φάρμακα, ut scribit Bud., Quæ vim habent obstruendi meatus cutis et corporis, quasi tectoria, et ad illitum comparata. Ἐμπλαστικὰ, inquit Gorr., dicuntur Medicamenta quæ poris corporis illita tenaciter hærent. Sunt autem ejusmodi, glutinosa, terrea, et minime acria, sed gustu potius aquosa, etc. Addit autem, ἐμφρακτικὰ vocari Eadem medicamenta, quibus contraria esse ἐκφρακτικά: quæ et ἐκκαθαρτικά. Affertur vero et ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις e Gal. Item ἐμπλαστικωτέρα οὐσία, ex Eod. habes ap. Bud. 777. Vide Καταπλαστός. [" Ἐμπλαστὸς, Hemst. ad Plutum p. 241." Schæf. Mss. Ἐμπλαστικώτερος, Alex. Trall. 7. p. 97.] AT VERO Ἔμπλαστρος, ἡ, VEL Ἔμπλαστρον, τὸ, Compositio ἐκ τῶν ἐμπλαστικῶν s. ἐμπλαστῶν φαρμάκων, Ex emplasticis medicamentis, quæ præmollita et subacta ulceribus vulneribusque imponi solent. Ita in VV. LL., ubi etiam annotatur ἔμπλαστρον compositionis rationem obtinere, at ἔμπλαστον, materiæ: licet multi vocabula confundant. A Gorr. ἔμπλαστρος esse traditur Medicamentum in massam coactum, quod præ-

A mollitum vulneribus imponitur. Esse autem dictum ἔμπλαστρον a verbo ἐμπλάττειν, quod primario quidem signif. Obstruere, atque implere; secundo vero, sc. ab effectibus emplastri, Subigere, Versando mollire, In massam formare, Illinere; item Cutem et ulceratum locum in integrum restituere. Hæc ille. Ubi quod dicit ἐμπλάττειν primario quidem significare Obstruere, at secundo, Illinere, non convenit cum iis quæ supra e Bud. annotavi; imo vero nec rationi satis consentaneum est, cum Illinendi signif. et in aliis compp. et in simplici quoque interdum inveniatur, non item illa altera. Præterea cum ἐμπλάττειν prius sit quam ἔμπλαστρον, haud video quomodo ἐμπλάττειν ab effectibus ἐμπλάστρου signif. accipere possit. Ceterum ἔμπλαστρος pro ἔμπλαστρος σκευασία dici putatur, s. ἔμπλαστρος δύναμις, sicut et ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις alicubi legitur; sed invenitur tamen substantive positum ἔμπλαστρος: ut ἔμπλαστρος κεφαλική, Diosc., Emplastrum quod capiti adhibetur. et ἐμπλάστροις ψωρικαῖς ap. Eund. Sed affertur et

B τοῖς ἐμπλάστροις, ab ἔμπλαστρον, e Gal. ad Gl. 2. Τοῖς πρὸς τὰ ῥεύματα μαλθακοῖς ἐμπλάστροις δεῖ χρῆσθαι: nam scr. fuisset, usurpando in fem. genere, ταῖς et μαλθακαῖς. Sic et alibi. [Gal. Comp. Med. sec. Gener. 1. p. 319. " Wakef. S. Cr. 4, 219. Bernard. Reliq. p. 30." Schæf. Mss. " Villois. Anecd. Gr. 2, 105." Wakef. Mss.] Ἐμπλαστρώδης, Emplastrum referens, Emplastro similis, Aliquam cum emplastro affinitatem habens: σύστασις, Gal. Apud Diosc. autem, Ἐμπλαστρῶδες κατάπλασμα γίνεται, redditur, Emplastri modo illinitur. [* Ἐμπλαστρόω, Diosc. Parab. 1, 154.] Παρεμπλάττω, Obstruo meatus, Intego s. Instauro s. Restituo cutem, Bud. 777. e Diosc. (399.) Ubi et VERB. Ἐμπλάττω affert e Theophr., positum itidem pro Restituo cutem. Et passive, Παρεμπλασσόμενα τοῖς πόροις, Quæ velut infarciuntur s. obduntur meatibus, ad illos obstruendos. Unde alicubi redditur etiam Obstruentia meatus, qui pori dicuntur. [Alex. Trall. 2. p. 51.] Παρεμπλαστικὸς, Obstruendi vim habens, meatus sc.,

C qui pori dicuntur. Apud Diosc. 1, 150. Παρεμπλαστικὴν ἔχουσι δύναμιν, reddit Ruellius, Spiracula cutis obductu suo claudunt. [Παρεμπλαστικώτερος, Alex. Trall. 7. p. 94. * Προσεμπλάσσω, Diosc. 2, 86.]

Ἐπιπλάσσω, VEL potius Ἐπιπλάττω, Illino: quæ signif. aliis etiam compp. verbi πλάττω data fuit, atque adeo et ipsi, ut, Ἐπιπλάττειν τὸν στόμαχον τοῖς τονοῦν δυναμένοις, Illinere stomachum medicamentis corroborandi vi præditis. Et e Gal. Ἐπιπλάττειν ἕρπησιν ἕλικας ἀμπέλου, Illinere vitis colliculos. Pro quo alii Imponere: quod Illinere non satis huic loco convenire videatur. Exp. alioqui et Inspergere; sed ubi hæc signif. locum habet, videri possit leg. ἐπιπάττειν. Sic de ἔμπλασον, quod redditur Inspergito, dictum est in Ἐμπλάττω. || Ἐπιπλάττω, sicut et ἐμπλάττω, Obstruo: ut ἐπιπλάττει τὰ ὦτα, ex Aristot. Probl. [" cf. sect. 3. Quæst. 27." Seager. Mss. Philo de 7 Mirac. c. 4. * " Ἐπιπλαστέον, Geop. 16, 18." Kall. Mss.] Ἐπίπλασμα, τὸ, Medicamentum quod illinitur, imponitur, VV. LL. [* Ἐπίπλα-

D σις, Aret. 89. 100. Basil. 3, 552.] AT VERO Ἐπίπλαστος, sicut et simplex πλαστὸς, pro Fictus, Simulatus, Fucatus, Commentitius: φίλος, Lucian. [cf. 1, 442.] Et ἐπίπλαστον δίκαιον, Jus commentitium, quod figmento non re ipsa subsistit, VV. LL. [Alciphr. 3, 11. πρόσωπον. " Thom. M. 874. T. H. ad Plutum p. 241." Schæf. Mss. * " Ἐπιπλάστως, Simulate, M. Anton. 2, 16. Euseb. H. E. 360. Athan. 1, 691." Kall. Mss.] CONTR. Ἀνεπίπλαστος, pro ἄπλαστος, Non fictus, simulatus, fucatus, [" Diog. L. 2, 117." Wakef. Mss. * " Ψευδεπίπλαστος, Jo. Climac. 73. 147. ἀρετή, Nicet. Eugen. 5, 51." Boiss. Mss. " Anna C. 36." Elberling. Mss. * Προσεπιπλάσσω, Phurnut. 17. p. 173. Gale.]

Καταπλάσσω, VEL potius Καταπλάττω, Illino, Oblino, Aristot. H. A. 9. Καταπλάττει ἑαυτὸν πηλῷ, Oblinit se luto; Limo obducto se loricat, quæ interpr. affertur e Gaza. E Plin. autem, Luto se tergorat. Vide et Θωρακίζω. Sunt porro usi Herod. atque Aristoph. et simplici πλάττειν cum eod. dat., ut di-

etum est et in Ἐμπλάττω. Pass. autem Καταπλασσόμενον τῷ μετώπῳ, pro Illitum fronti, ap. Diosc. 3, 93. at, Καταπλασσομένου τοῦ ὀμφαλοῦ ἐξ ὕδατος, ibid. redditur Perunctο ex aqua umbilico. E Gal. ad Gl. affertur, Καταπλάττειν τῷ τῶν πυρῶν ἀλεύρῳ, pro Cataplasma imponere e triticea farina. Sed et cum gen., ex eod. Diosc. Καταπλαττομένη τῶν διδύμων, Illita testibus. Apud quem legitur etiam, Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων εὑρίσκεται ἐπὶ τῶν στασίμων ὑδάτων, ψύχων τῇ δυνάμει, πάσαις φλεγμοναῖς καὶ ἐρυσιπέλασι καὶ ποδάγραις ἁρμόζει καταπλασσόμενος καθ' ἑαυτόν τε καὶ σὺν ἀλφίτῳ. Pro quibus Plin. hæc habet, Est et palustris lens per se nascens in aqua non fluente, refrigeratoriæ naturæ: propter quod collectionibus illinitur, et maxime podagris, et per se, et cum polenta. Alicubi autem pro eo quod καταπλάσσεσθαι dicit Diosc., utitur composito Superlini. At vero pro istis ejus verbis, Καὶ τὸ σπέρμα εὐῶδες καταπλασσόμενον εἰς ἄρτους, habet, Semen ejus gratissime panes condit. Ipsius autem Diosc. Interprr. reddiderunt, Panibus inspergitur, compinsitur. A Bud. καταπλάττω redditur etiam Cataplasmate curo et medeor, ap. quem vide plura, p. 778. Item de καταντλεῖν et καταπλάττειν copulatis dictum est supra, T. 1. c. 179. in fine. || Καταπεπλασμένον autem in musica quid sit, docet Fabius 1, 19. ita scribens, Nec verba in faucibus patietur audiri, nec oris inanitate resonare, nec, quod minime sermoni puro conveniat, simplicem vocis naturam pleniore quodam sono circumliniri: quod Græci καταπεπλασμένον dicunt. Sic appellatur cantus tibiarum, quæ, præclusis quibus clarescunt foraminibus, recto modo exitu graviorem spiritum reddunt. Sic et πλάσμα Musicorum esse vocabulum, dictum fuit supra. [" Jacobs. Anth. 9, 413. Kuster. Aristoph. 214. ad Herod. 141. 315. (4, 75.) ad Diod. S. 1, 83. 101. Alciphr. 2, 220. Munck. ad Anton. Lib. p. 87. Verh., Plut. de S. N. V. p. 73. 77. Bernard. Rel. 102." Schæf. Mss. * Καταπεπλασμένως, J. Poll. 4, 51. * Καταπλαστέον, Geop. 16, 20. 17, 8.] Κατάπλασμα, τὸ, Medicamentum quod illinitur, illinendo adhibetur. Quidam e Scrib. Largo interpr. Superpositum medicamentum. Apud Diosc. Κατάπλασμα γίνεται ἐμπλαστρῶδες, redditur, Emplastri modo illinitur. Κατάπλασμα, inquit Gorr., Medicamentum molle et consistentia mediocre, quod repellendo, concoquendo, digerendo, resolvendo, laxando, vacuando, detergendo, calfaciendo, siccando, dolorique sedando adhibetur: quæ crassiora siccioraque sunt, ἔμπλαστρα et cerata: quæ liquidiora, συγχρίσματα et unguenta appellantur. Ab antiquis, ut idem docet e Gal. ad Gl. 2., magna e parte e melle parabantur, cui incocta essent vel mista medicamenta morbo convenientia; sæpissime vero et e pane, oleo, et farina. Sciendum est autem ut καταπλάσσεσθαι interdum pro καταπάσσεσθαι perperam positum invenitur, vel vicissim, ita κατάπλασμα pro κατάπασμα, vel vicissim. [Jambl. V. P. 346. Kiessl. " Jacobs. Anth. 6, 379. T. H. ad Plutum p. 405. Aristoph. Fr. 231. 250." Schæf. Mss. * Κατάπλασις, Hippocr. 49, 39.] Καταπλαστὸς, Qui illinendo adhibetur, s. per illitum, Cujus illitus medicamenti loco est. Sed et φάρμακον καταπλαστὸν, Aristoph. Πλ. (717.) Πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον Καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. Ubi Schol. annotat pharmacorum tria esse genera, καταπλαστὰ, et χριστὰ, et ποτὰ, s. πιστά: nam paulo post dicit πιστὸν, τὸ πινόμενον. Ibid., Πλαστὸν esse τὸ καταπλασσόμενον: quod et καταπλαστόν. Hoc vero comp. a quibusdam proparoxytone scribi admonet Idem. Sed et Καταπλαστὴ ex Herod. (2, 85.) affertur pro Medicamento, [ubi hodie legitur * Καταπλαστύς. Vide Valck. ad 1, 85. " Καταπλαστὸς, T. H. ad Plutum p. 240. Kuster. Aristoph. 13. Κατάπλαστος, Toup. Opusc. 2, 27. Valck. Hipp. p. 223. ad Lucian. 1, 443." Schæf. Mss. * Ἐπικαταπλάσσω, Hippocr. 767. Alex. Trall. Ep. de Lumbis. * " Προσκαταπλάσσω, Tanquam cataplasma admoveo, Schol. Veteris Poëtæ ap. Fabr. B. Gr. 3. p. 644." Kall. Mss.]

Μεταπλάσσω, vel potius Μεταπλάττω, Transfor-
A mo, Refingo. Pass. Μεταπλάττομαι, unde partic. μεταπλασθὲν ap. Lucian. (1, 180.) Ἡ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι: quibus hæc addit, (in quibus μετασχηματίζειν non aliud esse videtur quam μεταπλάττειν,) Τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα, πηλὸν ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκον μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. [" Hedyl. 3. Philipp. 74. Jacobs. Anth. 7, 384. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 302. 2, 186. 190. Brunck. Soph. 3, 529." Schæf. Mss.] Μεταπλασμὸς, Transformatio. Sed μεταπλασμὸς peculiariter vocatur a Gramm. Mutatio terminationis alicujus vocabuli, ut ἀλκὶ pro ἀλκῇ, et ὑσμῖνι pro ὑσμίνῃ, necnon κλαδὶ pro κλάδῳ. Quod et in verbis fit, ut docet Eust., ap. quem vide plura p. 58. item 75. Sed et voces, in quibus facta est hujusmodi mutatio, dicuntur μεταπεπλάσθαι. [" Heyn. Hom. 7, 63. 8, 502. Steph. Dial. 25. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 302. 391. 2, 169. 190. 342. 346. Callim. 1. p. 463. Erfurdt. ad Soph. Aj. p.
B 254. Reiz. Acc. p. 122. Munck. ad Anton. Lib. 279. Verh., Bergler. Alciphr. p. 4. ad Mœr. 132. Toup. Opusc. 2, 62. Koen. ad Greg. Cor. 207. Luctæ species, ad Mœr. 91. * Μετάπλασις, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 187. 190." Schæf. Mss. " Poëta de Sancto Theodoro ante Philen v. 187. ed. Wernsd." Boiss. Mss. Eust. Il. A. p. 44, 11. * Μετάπλαστος, unde] " Ἀμετάπλαστος, Non transformatus, Qui transfigurari nequit, aliter fingi non potest."

Παραπλάσσω, vel potius Παραπλάττω, Illino, VV. LL. sed absque ullo exemplo, [" Schol. Argum. Id. 15. Theocr." Boiss. Mss. " Παραπλάττω τι ἔκ τινος, Valck. Adoniaz. p. 188. ad Diod. S. 1, 281." Schæf. Mss. Τὸ ὕδωρ οὐδὲ παραπλάσσεται οὐδὲ ἀναπίνεται ὑπὸ τῆς γῆς, Heronis Pneumatica. Vide Schn. ad Eclog. Phys. 214. 215. " Schol. Nicandri Ἀ. 95." Wakef. Mss.] At Παραπλασμὸς, Sordes in tibiarum foraminibus, ex Hes., cum alioqui supra καταπεπλασμένον in longe alia signif. habuerimus e Fabio,
C de cantu tibiarum, quæ, præclusis quibus clarescunt foraminibus, recto modo exitu graviorem spiritum reddunt. Apud eund. Hes. est Παραπλάσματα expositum τὰ κηρία τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς ζητήμασιν ἐν τοῖς βιβλίοις: Ubi quidam significari putant Ceram qua in libris quæstiones aut quidpiam aliud notamus: quales ap. Cic. (ad Att. 15, 14. 16, 11.) Ceræ miniatulæ, et Cerulæ miniatæ. Sed ita exponendo, non videtur posse retineri, quæ habetur in vulg. Hes. Edd. lectio. [Cf. Hes. in Παρεῤῥυπωμένα βιβλία, οἷς κηροὺς προσπλάσσομεν πρὸς τὸ ζητῆσαί τινα, Villois. Prolegg. p. 22. Quintil. 1, 11, 6. 2, 3, 50. Παράπλασμα, Schol. Aristoph. Θ. 708. Παραπλασμὸς, Sext. Emp. Math. 1, 176. * Παράπλασις, Pisid. de Van. Vitæ p. 432. "Heyn. Hom. 8, 502." Schæf. Mss. "Theod. Prodr. Rhod. p. 125." Boiss. Mss. * Παράπλαστος, Tzetz. Ch. 6. p. 300. coll. Heeren. 7, 11. " Eichst. de Dram. 137." Schæf. Mss.]

Περιπλάσσω, vel potius Περιπλάττω, Illino. Item, Obduco, Obtego, Bud. e Theophr. H. Pl. 9, (20, 2.)
D Διόπερ ὅταν διδῶσι τὸ πέπερι, ἐν ἄρτῳ ἢ στέατι περιπλάττουσι· καίει γὰρ ἄλλως τὸν φάρυγγα. Et Pass. Περιπλάττομαι, ex Aristot. Probl. Ἐμφυτεύεται γὰρ περὶ τὸν φλοιὸν, καὶ περιπλάττεται πηλῷ. [" Diod. S. 1, 252. Wakef. S. Cr. 4, 219. Jacobs. Anth. 9, 413." Schæf. Mss. Eubulus Athenæi 557. "Greg. Nyss. 3, 226. Stob. 433, 42." Wakef. Mss. M. Anton. 10, 35. * " Περίπλασμα ἁπαλὸν, Schol. Jo. Climac. 179." Boiss. Mss. * " Περίπλαστος, Eichst. de Dram. 137." Schæf. Mss.]

[* Προπλάσσω, Alex. Trall. 10. p. 567., ubi leg. προσπεπλασμένον pro προπ. " Προπλάσσομαι, Primum formor, de Adamo, Amphiloch. 162." Kall. Mss. * Πρόπλασμα, Cic. ad Att. 12, 41. Plin. 35, 12.]

Προσπλάσσω, vel potius Προσπλάττω, Affingo, Illino. Exp. tamen pass. partic. προσπλαττόμενος et προσπεπλασμένος, Adhærens, Adhærescens, ap. Diosc. Προσπλαττόμενος τοῖς μηροῖς. Et Προσπεπλασμένον τοῖς μηροῖς δάκρυον. [" Valck. Callim. p. 45. Ep. 16." Schæf. Mss.] Προσπλαστὸς autem pro προσπελαστὸς, sicut ἄπλαστος pro ἀπελαστὸς supra, Æsch. (Pr. 715.)

οὐδὲ προσπλαστοὶ ξένοις, q. d. Non appropinquabiles peregrinis, i. e. Quibus tuto appropinquare, s. Ad quos tuto accedere non possunt peregrini, Ad quos tutus peregrinis accessus non est, Non adeundi peregrinis. Προσπλαστικὸς, Obstruendi vim habens: eadem forma qua *ἐμπλαστικὸς*, e Diosc. 5.

Συμπλάσσω, VEL potius Συμπλάττω, Fingo, pro simplici *πλάττω*, Hesiod. (Θ. 571.) *Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς* Ἀμφιγυήεις Παρθένῳ *αἰδοίῃ ἴκελον*. Item pro Confingo, Comminiscor. Synes. *Ἐπ' αὐτῷ ταῦτα συμπλάσαι*. [Aristoph. Εἰρ. 869. "Wakef. S. Cr. 3, 64." Schæf. Mss. * *Σύμπλασμα*, Theophyl. 3, 679. * *Σύμπλασις*, Gl. Confictio, "Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 32." Kall. Mss.]

[* Ὑποπλάσσω, Aristoph. Σφ. 108. "Ὑποπλάττομαι, Simulo, Phot. ap. Wolf. Anecd. 1, 29. 56." Kall. Mss.]

" Πλαθανὸν, Hes. *κύκλον ἐφ' οὗ πλάσσουσιν ἄρτους* " *καὶ πλακοῦντας*, Orbem s. Discum super quo panes " fingunt formantque. J. Poll. proparoxytonως scri- " ptum habet, 6, (24.) *Ἔνθα δὲ ἐπλάττοντο οἱ ἄρτοι*, " *πλάθανον· ὁμοίως δὲ καὶ δι' οὗ ἐπλάττοντο*. Item- " que l. 10. ubi et *τὸ ἀρτοπτεῖον, ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους* " *ὀπτῶσιν*, ita nominatum fuisse innuit." [Theocr. 15, 115. *Εἴδατά θ', ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται*, al. *πλαθάνῃ*. Vide Valck. et Koen. ad Greg. Cor. 339=157. Nicander Athenæi 369. ubi olim *πλατάνοισι*.] " At Πλαθάνη, Nom. propr. ap. Ari- " stoph. Ran. inter Personas Fabulæ." [Male ap. Phot. Πλάδανον· *ᾧ διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους*.]

" ΠΛΑΣΤΙΓΞ, *γγος, ἡ*, Lanx e jugo s. librili sus- " pensa, cui pondus imponitur: Hes. et Suidæ *τοῦ* " *ζυγοῦ τὸ ἀντίῤῥοπον*, Suidæ et Schol. Aristoph. *τὸ* " *κατηρτημένον τοῦ ζυγοῦ μέρος, ᾧ ἐπεντίθεται τὰ ζυγά*. " Bacchus ap. Aristoph. B. (1378.) ad Æschylum et " Eur. de poëseos gloria certantes, *Ἴθι νῦν παρίστα-* " *σθον παρὰ τὼ πλάστιγγ'*: cum paulo ante dixisset, " *ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι. Τὸ γὰρ* " *βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων*. Huic Aristophanis " loco similis iste ap. Suid. *Ἅμα τοῖς τῶν πλαστίγγων* " *ἐπιστάταις ἀποκατέστησε τοῖς Πέρσαις τὰ χρήματα*. " Apud Plut. vero (7, 275.) Camillus *τὴν Ῥώμην ἀν-* " *τίῤῥοπον χρυσῷ κεκλιμένην ἀπὸ ζυγοῦ καὶ τῆς πλά-* " *στιγγος καθεῖλεν*. Metaph. Philo V. M. 3. *Ἐπαμ-* " *φοτερίζων τὴν γνώμην, καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος* " *ἀντιῤῥέπων*, Et velut in lance invicem pronus. " Metaph. itidem Athen. (p. 11.) Homerum dicit *εἰς* " *τὴν αὐτὴν πλάστιγγα τιθέναι τὴν μέθην τῇ μανίᾳ*, pro " Æquiparare. Πλάστιγξ, Hesychio est etiam *τὸ πρὸς* " *τοὺς κοττάβους πινάκιον*, Suidæ *τὸ κοῖλον τοῦ κοττάβου*, " de quo vide in Κότταβος. Rursus Hesychio est *μέρος* " *τι τοῦ αὐλοῦ*, et *τοῦ σύριγγος τὸ ζύγωμα*: necnon *μά-* " *στιξ*." [Eur. Rhes. 303. *Χρυσῇ δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρων* Πώλων *ἔκληε, χιόνος ἐξαυγεστέρων*. " Aliquando *μάστιξ*, a *πλήσσω*: et ita Scal. putat idem hic esse *πλάστιγξ* et infra v. 766. *πλῆκτρα*. Sed nescio quomodo Flagellum dicatur colla equorum claudere. Quare præstat, hic per Bullam exponere, collis equorum appensam ornatus causa, ut Lanx jugo appenditur ubi librantur pondera. Est enim et Lanx *πλάστιγξ*." Jos. Barnes. " Vel hunc, vel similem locum respexit Hes., qui inter alias notiones *τὸ ζύγωμα* velut synonymum affert." Musgr. "Thom. M. 410. ad Charit. 709. Jacobs. Anth. 11, 292. Toup. Opusc. 1, 362." Schæf. Mss. "Testa ostrearia, Opp. 'A. 2, 179." Wakef. Mss. Aristoph. Εἰρ. 1248. Scutica, Æsch. Choëph. 288.] " At DIMIN. " Πλαστίγγιον redditur Ferula chirurgica, in Hip- " piatr. *Καὶ πάλιν δέσμει καταβρέχων ὀξελαίῳ καθ'* " *ἡμέραν καὶ προστιθεὶς τὰ πλ. μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας*. " Item Πλήστιγγας Hippocr. vocat *τοὺς νάρθηκας*, " *παρὰ τὸ πλήσσειν*, Gal. Lex. Hippocr." [Triller. Opusc. 1. p. 373.]

ΠΛΑΤΥΣ, Latus: interdum etiam Amplus, Spatiosus: oppositum habens *στενὸς*, i. e. Angustus, vel etiam Strictus. Apud Hes. et Eust. *πλατὺς* Ἑλλήσποντος. Xen. Ἑλλ. 6, (1, 4.) *Πλατυτάτης γεμὴν οὔσης τῆς* Θετταλίας, Cum spatiosissima et amplissima A regio sit. Vel Latissima: ut Campi lati et Regnum latum. Item de via. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) *Ἢ στενὰς ἢ πλατείας ὁδούς*. Sed et porta ac domus *πλατεῖαι* sunt: ut Lat. Porta ampla et patula, Domus ampla et spatiosa. Matth. 7, (13.) *Πλατεῖα πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν*. Virg. Lati aditus ducunt illuc. Herodian. 4, (1, 4.) *Ἐν πλατείᾳ καὶ πολλῇ οἰκήσει*, Amplis ac spatiosis ædibus. Item *πλατὺ στόμα*, Latum ac patulum os, Late diductum: unde *πλατὺς γέλως*, Risus lato ore profusus; quod ap. Synes. legitur. Item et corpus vel pars aliqua corporis *πλατεῖα* dicitur, Xen. Ἱππ. (1, 13.) *Ἰσχία πλατέα εἶναι μὲν χρὴ καὶ εὔσαρκα*: Virg. Lati armi. Unde *πλατεῖς* dicuntur Qui lato atque amplo corpore sunt. Soph. Aj. (1250.) *οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι*. Sunt et greges *πλατεῖς*, pro quo potius dicas Ampli vel etiam Late diffusi, Late palantes. Il. B. (474.) *ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν*: [Hesychio *ἐν πλάτει νεμόμενα, μεγάλα*.] Aliis præterea substantivis junctum reperitur, cum quibus B varie pro loco reddi potest, pro Latus, Amplus, Spatiosus, Patens, Fusus; vel Late patens, Late fusus aut diffusus, aut si qua his synonyma sunt. Interdum vero FEM. Πλατεῖα sine adjectione positum legitur, sc. pro *πλατεῖα χεὶρ, ὁδός*: Aristoph. (B. 1096.) *πλατείαις τυπτόμενος*, pro *πλατείαις χερσὶ τυπτόμενος*, Patula manu percussus, Manu explicata, s. Palma: cui opp. *κόνδυλος*, Manus in pugnum contracta. At *πλατεῖα* sub. *ὁδὸς*, pro Via urbis lata, quam Hom. *λαύραν* appellat, alii *ῥύμην*. J. Poll. suo tempore frequenti in usu fuisse testatur, afferens etiam h. Philemonis l. *Τὴν πλατεῖάν σοι μόνον ταύτην πεποίηκεν ὁ βασιλεύς*. Luc. 14, (21.) *Ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας*, ubi *ῥύμη* idem fere cum *στενωπὸς* esse videtur, i. e. Angiportus. Apoc. 11, (8.) *Τὰ πτώματα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας*. Item alibi passim. Lat. quoque utuntur vocab. Platea pro Vico s. Via urbis latiore, ac nominatim Plautus et Terent. [" *Πλατὺ ὕδωρ* Hes. interpr. *ἁλμυρὸν*, Salsa aqua: quo de usu h. v. vide Casaub. et Schw. ad Athen. 41. Sic vero etiam C utitur Herod. 2, 108." Schw. Mss. " Aristot. Meteor. 2, 3. Salter. *Τά τε νότια ὕδατα πλατύτερα καὶ τὰ πρῶτα τῶν μετοπωρινῶν*." Seager. Mss. " Πλατὺς, Jacobs. Exerc. 2, 163. Bergler. Alciphr. 167. Musgr. Iph. T. 298. Wakef. Georg. 53. De risu, Phryn. Ecl. 214. Thom. M. 718. Wakef. S. Cr. 4, 149. Aristoph. 'A. 1126. Herodian. Philet. 476. et n. Πλ. Ἑλλήσποντος, ad Il. H. 86. Heyn. Hom. 7, 355. 449. Πλᾰτεῖα *χεὶρ*, Phryn. Ecl. 72. Πλατὺ *κάρνον*, Casaub. ad Athen. 108.: *βουκόλιον*, Villois. ad Long. 88=38. Πλατὺ *χρέμπτεσθαι*, ad Lucian. 1, 415. *Ἐπὶ πλατὺ*, Jacobs. Anth. 6, 425. Antip. Sid. 53. Πλατεῖα, ad Charit. 642. Diod. S. 2, 200. Πλατὺρ, Toup. Opusc. 2, 81." Schæf. Mss. Aretæus 4, 3. " De claro et aperto aëre, Strabo 1185(=655.) Πλατύστατος, Diog. L. 169." Wakef. Mss. Timon Phlias. 14. Philostr. 319. Πλατὺ *γελάσας εἰς τὴν τέχνην*, 513. Πλ. *καταγελάσας*.]

[* " Πλατυθάλασσος, Etym. M." Wakef. Mss. * " Πλατύκομος, Tzetz. Exeg. in Il. 91, 27." Schæf. D Mss. * Πλατυκύμινον, Diosc. Parab. 2, 111. Alex. Trall. 9. p. 158. * Πλατυλίσγων, Hero Junior p. 11. * Πλατύουρος, Opp. 'A. 1, 99. " Ad Callim. 2. p. 7. * Πλατύπεδος, Ruhnk. Ep. Cr. 91." Schæf. Mss. * Πλατύπιλος, Schol. Soph. Œd. C. 318. " Valck. Adoniaz. p. 344." Schæf. Mss.] " Πλατυπόρφυρα *ἱμά-* " *τια*, Vestes lato purpuræ clavo prætextæ, Latum e " purpura limbum habentes, J. Poll. Eadem *πλατύ-* " *σημα*." [* Πλατύπυγος, Latas habens nates. * Πλατυῤῥήμων, unde * Πλατυρημοσύνη, Garrulitas, Diog. L. p. 280=267. " Toup. Emendd. 2, 189. Timon Phlias. 16." Schæf. Mss. * Πλατύῤῥιν, Strabo 2. p. 152. * Πλατύῤῥοος, Æsch. Pr. 850.] " Πλατύρυγχος, s. Πλα- " τύῤῥυγχος, Qui lato rostro est," [Athen. 340. * Πλατύῤῥυμος, Eust. Il. B. p. 125. * Πλατύσαρκος, Polemon Phys. 1, 19. sed perperam pro *πλατὺ σαρκί*. * Πλατύστερνος, Geop. 19, 2, 1. * Πλατύσχιστος, Theophr. H. Pl. 9, 10, 1. * " Πλατύσωμος, Tzetz. Ch. 6, 420." Boiss. Mss. * Πλατύφυγος, Navis lata carina, Strabo 4. p. 297. Cf. Cæs. B. G. 3, 13. Schneidero corruptum videtur, et leg., si sensus re-

spiciatur, * πλατύστειρος. * Πλατυχαίτας, Plut. 7, A 173. Vide Schn. Lex. * Πλατύχωρος, Geop. 18, 2, 1. "Schol. Od. Ζ. 4." Wakef. Mss. * Πλατύψυχος, Symm. Prov. 28, 25.]

[* "Ἐπίπλατυς, Schol. Nicandri Θ. 421." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 539. * Ἐπιπλατυσφαιροειδής, Archimed. περὶ Κωνοειδ. καὶ Σφαιροειδ. p. 60, 11. Bas. * "Καταπλατύς, Tzetz. Ch. 11, 857. cf. Anna C. 370." Elberling. Mss. * Ὑπόπλατυς, Hippocr. 185. Lobeck. Phryn. 541. "Subsalsus, Wessel. ad Herod. 152." Schæf. Mss.]

Πλατέως, Late. COMPAR. Πλατύτερον, Latius. Herodian. 2, (15, 11.) Ἱστορίας τε πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ μέτρων πλατύτερον συνέταξαν, Plerique historiæ auctores, tum maxime poëtæ versibus suis, uberrime sunt executi, Polit. [* Πλατυτέρως, Tzetz. ad Lycophr. 177. 513. 517. 540. 1003. * "Πλατυτάτως, Tzetz. Ch. 12, 891." Elberling. Mss.]

Πλατύτης, ἡ, Latitudo, Amplitudo, Spatiositas, Xen. (K. Π. 1, 4, 11.) de agro.

Πλατύνω, Dilato, Late duco s. diduco, Amplum et B spatiosum reddo, Matth. 23, (5.) Πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν, Dilatant, Faciunt quamamplissima. Pass. voce et signif. Ep. 2 ad Cor. 6, (11.) Ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, Cor nostrum dilatatum est: cui ibid. opp. στενοχωρεῖσθαι. Ex Alex. Aphr. πλατύνειν τὸ διάλειμμα, Amplam habere intermissionem. Πλατύνεσθαι exp. etiam Latius fieri, Latescere, e Colum. ["Timon ap. Diog. L. Arcesilao 155." Seager. Mss. "Timon Phliss. 15. Kuster. Aristoph. 112." Schæf. Mss. * "Πεπλατυσμένως, Tzetz. ad Lyc. 1414. Jo. Tzetz. Fabric. B. Gr. 1. p. 31." Kall. Mss.] Πλάτυσμα, τὸ, Latum linteum vel quid simile cui emplastrum inducitur illitu, Pittacium. Πλάτυσμα, inquit Gorr., dicitur Quicquid in latum extenditur, ideoque variis rebus accommodatur, ut emplastris aliquando: in quorum genere vocatur πλάτυσμα. Emplastrum latum, s. potius Latius linteum cui emplastrum superlitum est. Sic sæpe ap. Gal. reperias in l. τῶν κατὰ Γένη, ut extremo l. 4. ubi Heræ em- C plastra refert, scribitque primum ulcus per spongiam probe purgandum, ut madoris expers sit, deinde super id platysma imponendum, cui emplastrum illitum sit: postea duplex linamentum exterius superdandum. Sic Aët. 9, 48. Πλ. σιδήρου στομώματος vocat Laminam e ferro stomomate latiorem. Item πλάτυσμα μυῶδες, SIVE Πλατὺς μῦς, Latus musculus. Vide Μυώδης. [* Πλατυσμάτιον, Hero ap. Schn. Lex. * Πλάτυμμα, Bekk. Anecd. 294. 317. "Ad Timæi Lex. 277. ubi et de * Πλάτυμα." Schæf. Mss.] Πλατυσμὸς, Dilatatio, Diductio et distensio in latum, Diosc. 5, 11. de vini facultate, Ποιεῖ καὶ πρὸς ἐμπνευμάτωσιν χρονίαν, καὶ δῆξιν ὑποχονδρίου, καὶ πλατυσμὸν, Ad distensiones, Ruell. Accipiunt etiam pro Ostentatio, Jactantia, etiam pro Loquacitas, ap. Athen. (610.) ἐν δὲ πλατυσμὸς Πουλυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον ἄλλο. "Πλασμὸς affertur pro Latitudo; sed per-"peram, opinor, pro πλατυσμός." [* Διαπλατύνω, Athen. 648. Xen. A. 2, 6. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐμπλατύνω, Strabo 8. p. 591. Theophyl. 3, 683. D Exod. 34, 24. "Anonym. ap. Wolf. Anecd. Gr. 4, 113." Boiss. Mss.] "Ἐπιπλατύνω, Dilato, Expando, "ex Aristot. de Mundo," ["Greg. Nyss. 3, 627. Etym. M." Wakef. Mss. * "Φιλοπλατύνω, Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 244. Isaias Abbas in Schol. Jo. Climac. 242." Boiss. Mss.]

Πλάτος, τὸ, Latitudo: a πλατὺς, ut βάθος a βαθὺς, τάχος a ταχὺς, et similia. Aristot. Rhet. 1. Ὑπερέχειν κατὰ τὸ μῆκος καὶ βάθος καὶ πλάτος, Herodian. 7, (1, 17.) Πλάτει γὰρ καὶ βάθει μέγιστος ὁ ποταμὸς ῥέων, ἄβατος αὐτῷ γίγνεται, Tanta erat amnis illius profunditas ac latitudo ut irremeabilis foret. At de ἐν πλάτει vide in Παρασατικῶς. Aquatilia quædam dicuntur natare αὐτοῖς τοῖς πλάτεσι, ipsa sua latitudine, i. e. eo ipso quod lata sunt; nam quæ lata sunt, mergi non solent, ut ea quæ rotunda et brevia s. angusta. Aristot. Ἔνια μὲν οὐκ ἔχει πτερύγια, ἀλλ' αὐτοῖς νεῖ τοῖς πλάτεσι, i. e. Plinio interpr., E planis aliqua non habent pinnas; ipsa enim latitudine natant.

["Κατὰ πλ., Valck. Præf. ad Ammon. p. xi." Schæf. Mss.]

Ἀπλατής, ὁ, ἡ, Latitudine carens, Qui latus non est, Latitudinis expers, Qui sine latitudine est, Gell. 1, 20. Linea autem a nostris dicitur, quam γραμμὴν Græci vocant. Eam M. Varro ita definit, Linea est, inquit, longitudo quædam sine latitudine et altitudine. Euclides autem brevius, prætermissa altitudine, Γραμμὴ est, inquit, μῆκος ἀπλατές: quod exprimere uno Latine verbo non queas, nisi audeas dicere Inlatabile. [Plut. 7, 533. Arat. 467. * Ἑτεροπλατής, Mathem. Vett. p. 26. ξύλον.] Εὐπλατής, Valde latus, Peramplus: ut a μέγεθος dicitur εὐμεγέθης. [Xen. K. 10, 3. J. Poll. 5, 20.] Ἰσοπλατής, Æque latus, Qui ejusd. latitudinis est, Par latitudine: τὸ ἰσοπλατὲς, Æqualis s. Par latitudo. Alii Æquilatatio interpr. e Vitruvio 2, 8. Tunc a centro diducto circino ad lineam planitiæ æquilatatio signetur. [Archimelus ap. Athen. 209. * "Ἀνισοπλατής, Inæquali latitudine, Euclid. 608." Wakef. Mss.] "Apud Athen. "reperio etiam ἰσόπλατυς, initio l. 4. ubi dicit, Ἄρ-"τος ἑκάστῳ ἰσόπλατυς ἐδόθη. Sed suspectior est ea "scriptura:" [hodie legitur * Ἰσόπλατος.]

[* "Μεγαλόπλατος, ad Lucian. 1, 390." Schæf. Mss. Spohn. ad Niceph. Blemm. n. 271. * Μεσόπλατος, Agathemerus Hudsoni p. 3. * Ὑπόπλατος, Schol. Lyc. 641.]

Πλατεῖον, τὸ, Tabella lata. Bud. interpr. simpliciter Tabella, ξυλήφιον, hæc e Polyb. subjungens (6, 34, 8.) Καὶ λαβὼν τὸ σύνθημα τὸ νυκτερινὸν, τοῦτό ἐστι πλατεῖον ἐπιγεγραμμένον, ἀπαλλάττεται: (10.) Τούτους δὲ δεῖ τὸ πλατεῖον ἀναφέρειν πρὸς τοὺς χιλιάρχους. Et rursus, Εἰδὼς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἐκ ποίου μέρους ἥκει τὸ πλατεῖον.

Πλατειάζω, Os dilato, Ore in latum diducto loquor, e Theocr. UNDE Πλατειασμὸς, Oris dilatatio, Ore in latum diducto loqui. Legitur ap. Quintil. 1, 9. Et illa per sonos accidunt, quæ demonstrari scripto non possunt, vitia oris et linguæ: ἰωτακισμοὺς, λαμβδακισμοὺς et ἰσχνότητας et πλατειασμοὺς, feliciores fingendis nominibus Græci vocant: sicut κοιλοστομίαν, cum vox quasi in recessu oris auditur. Ubi Cam. Cum quid plus æquo aut minus sonat, collisiones et hiatus, ἰσχνότητας et πλατειασμοὺς dixit. Verum ap. Theocr. Dorice LEGITUR Πλατειάσδω pro πλατειάζω: 15, (87.) Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι· Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα. Ubi Schol. πλατειάσδοισαι exp. δωρίζουσαι: quoniam sc. οἱ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι, τὸ ᾱ πλεονάζοντες. Ubi etiam NOTA, Πλατυστομεῖν et Πλατειάζειν synonymως poni pro Patulo s. In latum diducto ore verba pronuntiare: quod Πλατυστομέω derivatum est a NOMINE Πλατύστομος, Qui lato s. in latum diducto ore loquitur. Item, Qui latum s. patulum aut amplum os habet: Virg. Lato ore ingens fenestra. Sed notandum ap. Schol. ibi scriptum LEGI Πλατυάσδοισαι, quam scripturam non probo. ["Πλατειάζω, Koen. ad Greg. Cor. 152. Huschk. Anal. 90. et Ind., Steph. de Dial. Att. Dedicat., Köppen Blumenl. iii. Einl. p. liii. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 180. 278. 379. Πλατειάδδω, Idem ad Adoniaz. p. 289. (Πλατειάδδοντες, Hesychio οἱ γυμναζόμενοι τοῖς ἐφήβοις.) Πλατειασμὸς, Koen. l. c." Schæf. Mss. * Ἐμπλατειάζω, unde Ἐμπλατειάσασα, Suidæ τρυφερευσαμένη. Apud Hes. autem * Ἐμπλατιάσασα, ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσὶν, ἢ τρυφερομένη. "Ad Hesych. 1, 1256, 17." Dahler. Mss.]

[* Πλατυκὸς, P. Ægin. 6, 53. Πλατυκώτερον ἐξηγεῖσθαι. "Clark. ad Il. A. 151." Schæf. Mss. "Eust. 69, 36." Seager. Mss.]

ΠΛΑΤΑΝΟΣ, ἡ, Platanus, a late diffusis ramis nomen sortita: unde Virg., prona surgebant valle patentes Aëriæ platani. Cic. Hæc tua platanus ad opacandum hunc locum patulis diffusa ramis. Sic Plin. 12, 1. de quadam platano in Lycia, Nemoroso vertice et se vastis protegens ramis, arborum instar, agros longis obtinens umbris. Ibid. tradit, eam quibusdam in ll. non posse in amplitudinem adolescere. Plato Phædro, Καλή γε ἡ καταγωγή· ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε

ἄγγου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. Plut. Apophth. A Themist. (6, 704.) Ταῖς πλατάνοις ἀπείκαζεν αὐτὸν, αἷς ὑποτρέχουσι χειμαζόμενοι· γενομένης δὲ εὐδίας, τίλλουσι παρερχόμενοι καὶ λοιδοροῦσι. || Dicitur etiam fuisse Vasis genus, in quo popana fingebantur: nomen forte et ipsum a latitudine sortitum. [" Schreber. ad Theocr. p. 347. ad Herod. 523. Jacobs. Anth. 6, 404. 7, 93. 9, 193. 11, 380. 12, 79. Socratis jusjurandum per πλ., Act. Traj. 2, 313. Πλ. χρυσῆ, ad Diod. S. 2, 354." Schæf. Mss.] Arbor autem Πλάτανος a Poëtis VOCATUR et Πλατάνιστος: Il. B. (307.) Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ. Quem versum Cic. sic interpr., Sub platano umbrifera, fons unde emanat aquai. Item Apoll. Rh. (2, 733.) Ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι. [" Nempe hic Ionicus est vocabuli usus; sic enim etiam Herod. 5, 119. ἄλσος πλατανίστων." Schw. Mss.] || Πλατανίστος e Photio affertur etiam pro Locus spatiosus et late patens: a platani foliorum similitudine. [" Theocr. 18, 44. 46. Valck. p. 154. ad Timæi Lex. 27. ad Herod. 523. Jacobs. ad Meleagr. p. 6. (Epigr. 1, B 17.) * Πλατανιστᾶς, * Πλατανιστοῦς, * Πλατανιστὼν, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 154. Fac. ad Paus. 1, 375. Sylb. et Kuhn. ad eund. l. Sylb. ad p. 242. Theogn. 862. * Πλατανίστινος, Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 94." Schæf. Mss. Πλατανίστινα, i. q. πλατάνια, Gal. de Alim. Fac. 2.] Derivata autem a Πλάτανος SUNT, Πλατανώδης, quo significatur vel Platanis abundans, Platanis multis consitus; vel Platani speciem gerens, formam imitans. [Hes.] Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, Platanis consitus locus. Platanetum Lat. vocant, [Gl.] ap. quos et Platanina folia, quæ e platano sunt. AT Πλατάνια, Pomorum quoddam genus, Athen. (81.) Τὰ δὲ σητάνια λεγόμενα, προσέτι δὲ πλατάνια, εὔχυλα. [" Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 94." Schæf. Mss.]

ΠΛΑΤΑΞ, Alexandrinis vocatur Coracinus piscis, eo quod latiore corpore sit, ut Athen. (309.) his verbis innuit, Καλοῦσι δ' αὐτοὺς, sc. τοὺς κορακίνους, οἱ Ἀλεξανδρεῖς πλάτακας, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος. Idem piscis, necnon ὁ σαπέρδης, vocatur ETIAM Πλατιστακὸς, NON Πλατισταστικὸς, ut perperam alicubi scri- C ptum legitur, ap. Athen. (l. c.) Ὅτι δὲ καὶ πλατιστακὸς καλεῖται ὁ σαπέρδης, καθάπερ καὶ ὁ κορακῖνος, Παρμένων φησὶν ὁ Ῥόδιος. At (118.) πλατιστακοὺς nominari τοὺς μύλλους scribit, e Dorione, Τοὺς δὲ προσαγορευομένους φησὶ μύλλους ὑπὸ μέν τινων καλεῖσθαι ἀγνωτίδια, ὑπὸ δέ τινων πλατιστακούς. Paulo post, Οἱ μὲν οὖν μείζονες αὐτῶν ὀνομάζονται πλατιστακοὶ, οἱ δὲ μέσην ἔχοντες ἡλικίαν, μύλλοι. SUNT ET Πλατανισταὶ pisces quidam, de quibus Plin. 9, 15. In Gange Indiæ Platanistas vocant, rostro delphini et cauda, magnitudine autem XV cubitorum. [Phot. Πλατίστακος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Vide Schn. Lex. v. Μύλλος.]

ΠΛΑΤΑΜΩΝ, ῶνος, ut Suid. annotat, simpliciter dicitur ἐπὶ γῆς πλάτους, proprie vero ἐπὶ θαλάσσης ἐχούσης καὶ πέτρας ὑποκειμένας. Idem exp. etiam αἰγιαλὸς, necnon Fluvii proprium nomen esse dicit. Hesychio autem est τόπος πλατὺς καὶ μέγας ἐπιθαλάττιος, [ὑποθαλάττιος corrigit Corai. ad Strab. 4. p. 141.] D qui etiam addit, a quibusdam exponi λεωπετρία, item ὀλισθηρὰ πέτρα. A Gal. Lex. Hippocr. dicitur esse ἔφαλος [al. ὕφαλος] πέτρα, λεία, ταπεινὴ, περὶ ἣν πλατύνεται τὰ κύματα. [A Photio πολὺς ποταμός· καὶ τὸ παραθαλάσσιον πλατὺ χωρίον.] Eust. cum Suida facit; nam in h. l. Dionys. P. de Gange, Λευκὸν ὕδωρ Νυσσαῖον ἐπὶ πλαταμῶνα κυλίνδει, annotat, Οὐ κυρίως ἔοικε χρῆσθαι τῇ λέξει, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ γῆς πλάτους λέγει τὸν πλαταμῶνα· κυρίως δὲ ὁ πλαταμὼν ἐπὶ θαλάσσης λέγεσθαι εἴωθεν ἐχούσης καὶ πέτρας ὑποκειμένας. Pro Petra humili in mari, accipit Arat. (993.) ὅτε πλατέος περὶ πόντου Φαίνηται χθαμαλὴ νεφέλη, μηδ' ὑψόθι κύρῃ, Ἀλλ' αὐτοῦ πλαταμῶνι παραθλίβηται ὁμοίη, i. e., ἂν πλησίον τοῦ πόντου παραθλίβηται τοῖς πλαταμῶσιν ὁμοίως, ut Theon Schol. exp., qui πλαταμῶνα esse dicit πέτραν ὀλίγον ἐξέχουσαν τῆς θαλάττης, s. ὀλίγον ὑπερκύπτουσαν τῆς θαλάττης ὁμαλὴν πέτραν καὶ ὕφαλον. Itidem Marc. ap. Diosc. 4, 74. de solano manico, Φύεται ἐν ὀρεινοῖς χωρίοις καὶ προσηνέμοις καὶ πλαταμῶσι, vertit In litoralibus petris. Ruell. autem In maritimis foveis: quemadmodum in VV. LL. πλαταμὼν exp. Fovea mari vicina, quæ illo intumescente aquam accipit salsam: cujusmodi Rhodi fuit, teste Strab. 5. Ex Apoll. Rh. (1, 365.) affertur pro Litus amplum et latum: quæ exp. cum Hesychiana convenit. [Vide Schw. ad Polyb. 10, 48, 7. " Wakef. S. Cr. 2, 100. Toup. Opusc. 1, 362. Emendd. 2, 82. Jacobs. Emendd. p. 26. Diod. Zon. 9. et Jacobs. Schneid. ad Aristot. H. A. (8, 2.) p. 582." Schæf. Mss. " Recessus, generaliter, Opp. K. 4, 222." Wakef. Mss. Hom. H. in Merc. 128. Strabo 12. p. 32. Sieb., Opp. Ἁ. 1, 121. 5, 650. Vide Schn. Lex. et Suppl. * " Πλαταμώδης, unde τὰ πλαταμώδη, Loca ubi sunt πλαταμῶνες, Athen. 89." Schw. Mss. Planus, Æquus, Aristot. H. A. 5, 14, 1. Ἐπὶ τοῖς λείοις καὶ πλαταμώδεσι. Cf. Strab. 8. p. 102. Sieb. Deducenda autem est h. v. a Πλάτα, * Πλαταμὸς, unde Πλαταμών. Vide Schn. Lex. Suppl.]

ΠΛΑΤΗ, ἡ, pro quo DORICE Πλάτα, Extrema et latior remi pars. Palmulam Lat. vocant, quod Serv. exp. Extrema pars remi in modum palmæ protenta, τὸ πλατὺ τῆς κώπης, ὃ μεθίεται εἰς τὴν θάλασσαν: ut Schol. Eur. exp. Sic Eust. p. 89. de κώπη et ἐλάτη loquens, Καὶ πλάτη δὲ (λέγεται,) διὰ τὸ ἐλαύνεσθαι κατὰ τὸ κάτω πλατύ. Sæpenumero autem pro Integro remo accipitur, sicut et Lat. vox Palmula et κώπη, Soph. Œd. C. (716.) Ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερ-σὶ παραπτομένα πλάτα Θρώσκει τῶν ἑκατομπόδων Νηρήδων ἀκόλουθος, Schol. κώπη. Eur. Or. (54.) Λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ Ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, Schol. ταῖς κώπαις προσορμίζεται ταῖς ἀκταῖς, addens, sub nomine τῶν πλατῶν significari Ipsas naves. Et ἑλίσσειν πλάταν ἁλίαν pro κωπηλατεῖν. Hes. quoque exp. πλοῖον: Suid. vero dicit esse εἶδος πλοίου, Speciem quandam navigii. Sed Idem generaliter pro πλοῖον etiam accipit in h. l. Πλάτην μυριοφόρον πύργοις τε καὶ περιφράγμασι παντοίοις κοσμήσας ἄνωθεν, κατὰ ῥεῦμα ἀφίησι. E Diod. S. autem Πλάται καὶ δεσμαὶ τῶν καλάμων, pro Fasciculis ex arundinibus ad corticis et suberis usum in aqua. || Πλάται teste Hes. dicuntur etiam τῶν σπαθῶν τὰ πλατέα. || Ventilabrum πλάτη dicitur, quoniam palmulæ remi figuram imitatur, Eust. 1674. Πλάτη γὰρ θαλασσία, τὸ ἐρετμὸν, καὶ πλάτη χερσαία, τὸ πτύον: vocat ibid. λικμητήριον. || Homini quoque πλάται tribuuntur. Sic enim appellantur Costæ latiores. J. Poll. 2. Καὶ τὰ μὲν τῶν πλευρῶν ὀστᾶ, σπάθαι· τούτων δὲ, πλάται μὲν τὰ εὐρύτερα, ἃ καὶ ἀλλήλοις συμπέπηγε· τὰ δὲ στενὰ, κωπία, ἃ ῥάχει κοινωνεῖ. Item πλάται dicuntur αἱ ὠμοπλάται, ut idem Poll. eod. l. annotavit, i. e. Scapulæ, s. Scopula aperta, ut Cels. Itidem Erot. ap. Hippocr. πλάτας exp. ὠμοπλάτας. Recte igitur Gorr., Hippocrates, inquit, de LL. in homine, videtur πλάτας, Scapulas appellare, scribens, Αἱ δὲ πλάται πρὸς τὰ γυῖα ἤρθρωνται. [" Musgr. Iph. T. 1133. Jacobs. Anth. 8, 125. T. H. ad Plutum p. 411. Brunck. Aristoph. 3, 79. Kuster. 122. ad Charit. 437=271. Valck. Anim. ad Ammon. 221. Tabella, Toup. Add. in Theocr. p. 395." Schæf. Mss. " Latior remi pars, Opp. K. 2, 230." Wakef. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Πλάτιον, τὸ, Parva πλάτη, Palmula, Navicula, ex Epigr.] " Koen. ad Greg. Cor. 123." Schæf. Mss.] ITEM Πλάτιγξ, Summa pars remi, qua percutitur aqua, [Hes. quod rectius * Πλάτυγξ, unde Πλατυγίζω.]

Πλατούμενος legitur ap. Aristoph. Ἁ. (552.) Τὸ νεώριον δ' αὖ (πλέον ἦν) κωπέων πλατουμένων, Τύλων ψοφούντων, Schol. τῶν εἰς κώπην ξύλων ἐπιτηδείων, καὶ κώπας ἁρμοζόντων, ἵνα εἰδῶσιν εἰ ἐντρέχουσι τοῖς τρήμασι. Sed videtur mendosus esse l., et permixta duarum expp. verba habere. [" Πλατουμένων, quod minime solicitandum, valet Quæ in palmulas exasciantur, a πλάτη, Palmula remi, unde πλατόω." Brunck. Mss.]

Πλατυγίζω, Palmula aquam percutiendo strepitum excito. [Vide Πλαταγίζω.] Metaph. vero signif. Verborum ampullis strepito, Aristoph. Ἱππ. (830.) Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις; ubi Schol. annotat,

ambo hæc verba *μεγαλοῤῥημοσύνης* significativa esse, pro *πλατύνῃ καὶ ἀλαζονεύῃ*: sumta metaph. a NOM. *Πλάτη*, quo significatur *τὸ πλατύτερον μέρος τῆς κώπης, ὃ τῇ θαλάττῃ μᾶλλον προσερείδεται, καὶ τύπτον τὸ ὕδωρ τῇ εἰρεσίᾳ ἀπεργάζεται κτύπον.* Paulo ante autem annotarat *πλατυγίζειν* proprie esse *τὸ ἐπιτιθέναι πλαταγώνιον τῇ ἀριστερᾷ χερὶ, καὶ παίειν τῇ δεξιᾷ καὶ ἦχον ἀποτελεῖν.* [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 73. Jacobs. Anth. 11, 55. 96. Kuster. Aristoph. 112. Coray Theophr. 294." Schæf. Mss. *Πλατυγίζει*, Photio *τοῖς πτεροῖς κρούει.*] Sicut porro dixi eum *πλατυγίζειν* exponere *ἀλαζονεύεσθαι*, ita ETIAM *Πλατεάζειν* Hes. itidem *ἀλαζονεύεσθαι*, necnon *φενακίζειν.* [" *Πλατεάζω*, * *Πλατίζω*, Coray l. c." Schæf. Mss. Apud Phot. * *Πλατιάζειν· ἀλαζονεύεσθαι. Πλατιάσαι· τὸ πλατείᾳ χειρὶ παῖσαι· Φερεκράτης.* Item ap. Hes. * *Πλατῆορ· τὸ πλατείᾳ τῇ χειρὶ πατάξαι.* Cf. *Ἐμπλατιάσασα.*]

¶ *Πλάτη*, significat etiam Ictus. Hes. enim *πλάταν*, a nomin. DORICO *Πλάτα* pro *Πλάτη*, exp. *πληγήν.* UNDE *Πλατάσσειν* derivatum esse existimo, B quod Suid. in *Πλαταγώνιον* exp. *ἠχεῖν*: ut *πλατάσσω* proprie sit Ex ictu vel collisione sonum excito. Puto igitur et ap. Schol. Theocr., ubi *πλαταγώνιον* derivat a VERBO *Πλάσσειν*, significante *ψοφεῖν*, legendum esse *πλατάσσειν*: a quo orta sunt, quæ sequuntur.

Πλαταγὴ, ἡ, a *πλατάσσω* ut *πληγὴ* a *πλήσσω*, Instrumentum quoddam crepitum edens, seu, ut Suid. exp., *εἶδος ὀργάνου ἦχον καὶ ψόφον ἀποτελοῦντος.* Crepitaculum Latine reddere possumus. Quintil. Sonum edant puerilium crepitaculorum. Colum. Crepitaculis æreis aut testarum plerumque vulgo jacentium sonitu terreatur fugiens juventus. Idem cum *κρόταλον.* Apoll. Rh. 2, (1056.) de Hercule Stymphalidas aves fugante, *χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει.* Sic ap. Suid. *Ὁ δὲ πλαταγὴν χαλκευσάμενος ἐπλατάγει.* Epigr. *πυξινέη πλαταγὴ*, Buxeum crepitaculum. Aristot. Pol. 8, 5. inter puerilia ludicra enumerat, quibus occupantur pueri, ne quid domi frangant dum quiescere nequeunt. Sic et Plut. C Symp. 7. *Δοτέον ὥσπερ παισὶν ἀτρεμεῖν μὴ δυναμένοις, οὐ δόρυ καὶ ξίφος, ἀλλὰ πλαταγὴν καὶ σφαῖραν.* Ceterum sicut *κρόταλον* interdum dicitur in Hominem garrulum et qui aures audientibus obtundit, non aliter ac Crepitacula et Garrula sistra, sic etiam *πλαταγή*: unde *Ἀρχύτου πλαταγή*: erat enim Archytæ inventum, ut l. c. docet Aristot. [" Pierson. Veris. 123. Diod. S. 1, 259. et n., Jacobs. Anth. 7, 93. De accentu, 12, 17. Brunck. Apoll. Rh. 92." Schæf. Mss.] *Πλαταγέω*, Crepito s. Sonitum edo in modum *πλαταγῆς*, ex Epigr. de tympano. Item, Crepitaculo sonitum edo: vide *Πλαταγή.* Hes. *πλαταγεῖν, κροτεῖν.* [" Jacobs. Anth. 6, 139. 7, 375. 8, 95. 11, 56. Alcæus Mess. 8. Antiphil. 22." Schæf. Mss. Bion 1, 4. Meleager 125. *θαλάμων θύραι ἐπλαταγεῦντο.*] *Πλατάγημα, τὸ*, Crepitus s. Sonitus quem edit *ἡ πλαταγὴ*, Theocr. 3, (29.) *Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη*, i. e. *προῄκατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον*, ubi quidam Codd. habent *ποτιμαξάμενον πλαταγησεν.* [" Agathias 9. Jacobs. Anth. 7, 375." Schæf. D Mss. * " *Ἐπιπλαταγέω*, Theocr. 9, 22. *Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα*, Schol. *ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα.*" Seager. Mss. * *Περιπλαταγέω*, Quint. Sm. 7, 500. * *Συμπλαταγέω*, Il. Ψ. 102. *ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς, χερσί τε συμπλατάγησεν*, Schol. *ψόφον ἐποίησε, συνεκρότησε.* * *Ὑποπλαταγέω*, Quint. Sm. 3, 178.]

Πλαταγίζω, i. q. *πλαταγέω*, Crepitum s. Strepitum edo, Strepito, Eubulus ap. Athen. (519.) *Ἦ χῆνα πλαταγίζοντα* [*πλατυγ.*] *καὶ κεχηνότα.*

Πλαταγὼν, ῶνος, ὁ, i. e. Crepitaculum, Sistrum: UNDE *Πλαταγώνιον, τὸ*, Crepitacillum, Lucr. Verum non signif. solum *τὸ κρόταλον*, s. *τὸ σεῖστρον, ᾧ ψυχαγωγοῦσιν αἱ τίτθαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων*, ut J. Poll. scribit l. 9., sed et Folium papaveris, aut anemones, *τὸ τῆς μήκωνος φύλλον καὶ τὸ τῆς ἀνεμώνης*: ideo a *πλατάσσω* sic nominatum, quod amantes pollici et indici sinistræ manus impositum dextra percuterent, ac sonitum inde elicerent, amoris indicium: A *Ἐσημειοῦντο δ' ἀπ' αὐτοῦ*, inquit Suid., *τὴν τῶν ἐρωμένων στοργὴν, τιθέντες ἐπί τε τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ, καὶ ἀντικόπτοντες· καὶ εἰ μὲν ἤχησεν, ἐστέργοντο· εἰ δὲ μὴ, τὸ ἀνάπαλιν.* Iisdem propemodum verbis idem refert Schol. Theocr. *Πλαταγώνια, τὰ τῆς μήκωνος φύλλα καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλατάσσειν*, sic enim reponendum mihi videri, supra annotavi, *ὅ ἐστι ψοφεῖν· τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρί· καὶ οὕτω σημειοῦνται εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθείη.* Quibuscum cf. l. quendam Theocr. in *Πλατάγημα* c., et quendam Schol. Aristoph. in *Πλατυγίζω*, [et Phot. Lex.] Utitur autem hoc vocab. *πλαταγώνιον* pro Folio papaveris, Theocr. 11, (57.) *Ἢ μάκων ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγών' ἔχουσαν*, Rubra folia. At *τῷ πλαταγὼν* utitur Joseph. in descriptione hyoscyami, (Antiq. 3, 7, 6.) *Ἀφίησι δ' ἄνθος τῷ τοῦ μήκωνος πλαταγῶνι δυνάμενον δοκεῖν* B *ἐμφερὲς εἶναι.* Dicebatur *πλαταγώνιον παίζειν*, de ludo illo amantium, quo *πλαταγώνιον* sinistræ manus pollici indicique impositum dextra percutiebant, sonum in amoris erga se indicium elicientes. J. Poll. *Τὸ δὲ πλαταγώνιον οἱ ἐρῶντες ἢ ἐρῶσαι ἔπαιζον.* Observa autem *πλαταγὼν* ap. Schol. Theocr. feminino genere, ap. Joseph. masc. usurpari. ‖ Videtur Suidas velle exponere etiam *ὁτιοῦν ἔχον πλάτος.* [" Jacobs. Anth. 7, 93." Schæf. Mss. Nicander Athenæi 683.] *Πλαταγωνέω*, i. q. *πλαταγέω* s. *πλαταγίζω*, ab ea signif. *τοῦ πλαταγὼν* derivatum, qua ponitur pro *πλαταγὴ*, Crepitaculum: unde ap. Hes., *Πλαταγωνήσας*, * *ἀποληκυθήσας καὶ ψοφήσας.*

" ΠΛΑΤΩΝ, Hesychio est * *χαλκωμάτιόν τι, ᾧ* " *τὸν ὀῤῥὸν ἀντλοῦσιν, ὅτε γάλα συμπήσωσι.* Alias " Nom. proprium est Comici cujusdam, et Philo- " sophi: a quo nomen poss. *Πλατωνικὸς*, Platonicus: " et fem. gen. *Πλατωνὶς μοῦσα*, pro *Πλατωνικὴ μοῦσα*, " Platonica Musa, Epigr. Et verb. *Πλατωνίζειν*, " Platonem imitari, s. sequi." [" *Πλάτων*, Philoso- C phus et Comicus conf., Porson. Med. p. 22. * *Ἰσοπλάτων*, Agathias 70." Schæf. Mss. * " *Φιλοπλάτων*, Diog. L. 3, 47. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 103." Boiss. Mss. Apollon. Dysc. de Pronom. 274. B. " *Πλατωνικὸς*, Jacobs. Anth. 11, 98. Lucian. 2, 116. Thom. M. 147." "*Πλατωνικώτερος*, Clem. Alex. 466." Kall. Mss. * " *Πλατώνειος*, ad Lucian. 2, 352. *Πλατώνεια*, Ruhnk. de Longino p. 21. *Πλατωνὶς*, Christod. Ecphr. 390." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 4. p. 219." Seager. Mss.]

ΠΛΕΚΩ, *ξω*, a quo Lat. Plico, Plecto, Necto, Connecto; interdum etiam Texo, Contexo: ut *στέφανον πλέκειν*, Nectere coronam, Horat. s. Plectere, unde ap. Lucret., caput plexis redimire coronis, aut Texere, ut Ovid., texebas varios per cornua flores. Matth. 27, (29.) *Πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ*, Coronam plexam contextamque e spinis imposuerunt capiti ipsius. Et pass. voce ac signif. ap. Chrys. *Ἐπλάκησαν* D *οἱ στέφανοι*, Plexæ s. Contextæ sunt coronæ. Item *πλέκειν σχοινίον* s. *πεῖσμα*, ut Plin., Junco funes nectunt: qui hæc Theophr. (H. Pl. 4, 8, 4.) *Ἐκ τῆς βίβλου ἱστία τε πλέκουσι, καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ σχοινία*, sic vertit, E libro vela tegetesque, necnon et vestem atque stragula ac funes texunt. Et pass. signif. ac voce, Xen. K. (9, 13.) *Βρόχον πεπλεγμένον σπάρτου.* Hom. autem voce media in activa signif. usus est Od. K. (168.) *Πεῖσμά θ' ὅσον ὀργυιὰν ἐΰστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.* Metaph. etiam *λόγους, μύθους, μηχανὰς, παλάμας πλέκειν*, sicut Lat. Nectere et Texere usurpant. Plato Hipp. Min. *Ἀεὶ σύ τινας τοιούτους πλέκεις λόγους*: quod Bud. interpr. Hujusmodi epagogicis disputationibus captare soles homines. Ex Eur. autem Rheso (834.) *πλέκειν λόγους* pro Perplexe et fraudulenter loqui. Idem in Symp. de amore, *Θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί τινας πλέκων μηχανὰς*, Semper aliquas machinas struens ac comminiscens, Semper dolos aliquos nectens, ut Liv. loquitur,

s. Semper telam aliquam texens, Bud. Sic in Prov. Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι, Ægyptii mihi artifices dolos nectendi. Aristoph. Σφ. (644.) Δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν Εἰς ἀπόφευξιν παλάμας, Nullos non dolos nectere ut aufugias, Nullas non struere machinas, et technas comminisci. Itidem προφάσεις πλέκειν, quo fere modo Virg. causas nectis inanes, i. e. Inanes causas excogitas et profers, quibus me a cœpto deterrere conaris. Plut. Inst. Lacon. Τὸν μὴ ἀποκρινόμενον, ἢ προφάσεις πλέκοντα, sc. si a senioribus interrogaretur ποῦ πορεύεται ἐπὶ τί. Cum aliis quoque accuss. copulatum legitur, exponique potest non solum Necto, Texo, Contexo, sed etiam Compono, Struo, Construo. Greg. Naz. Ὁρᾶτε ὅπως πλέκω τὴν ᾠδὴν θείοις καὶ ῥήμασι καὶ διανοήμασι: in Jul. de mathematico loquens, Πλέκων ἐκ τῆς ἀστέρων κινήσεως τὰς γενέσεις καὶ τὰ συμβαίνοντα. Itidem syllogismi et scripta aliqua dicuntur πλέκεσθαι, Necti, Connecti, Contexi, Componi, Concinnari, Bud. afferens hæc exempla. Greg. Naz. de hæreticis loquens dialectice de fide disputantibus, Οἱ συλλογισμοὶ πλεκέσθωσαν. Hermog. Διάλογος, δημηγορία, κωμῳδία, τραγῳδία, συμπόσια Σωκρατικὰ, διά τινος διπλῆς μεθόδου πάντα πλέκεται. Rursum e Greg. Naz. Idem affert, Ἃ δραματουργεῖται καὶ πλέκεται θαυμασίως ὑπὲρ ἡμῶν, Mirifice contexuntur. Accipitur alicubi etiam pro Struo, Machinor, Molior: ut tum in superiorum ll. quibusdam, tum in h. Greg. Τοῦ δὲ ἡ πονηρία τοῖς λογισμοῖς ἐπεσκότησε, καὶ διὰ τοῦτο μικροῖς τε ὁμοίως καὶ μείζοσι πλέκει τὸν διωγμὸν, Struit et molitur, Apparat, Comminiscitur, Bud.: qui et ex Hes. addit ἀντία πλέκειν, pro ἀντιμηχανᾶσθαι, atque interpr. Invicem nectere. Idem Bud. pro Apparo et Instruo accipit ap. eund. Greg. Ὅταν τινὶ πλέκωσι τιμὴν δημοσίαν, Instruunt, Adornant, ut fit principi urbem ingredienti primum. ‖ Πλέκομαι Idem interpr. Implicor et coadunor, ap. Greg. Naz. Θεῷ πλακῆναι, καὶ γενέσθαι Θεὸν ἐκ τῆς μίξεως. Alii interpr. Nexu conjunctum esse, Annexum esse. ‖ Πλέκεται Hes. exp. μαστιγοῦται, συκοφαντεῖται. [“ Villois. ad Long. 40. Jacobs. ad Meleagr. p. 2. Anim. 90. 179. Anth. 9, 118. Græv. ad Hes. 597. Plut. Mor. 1, 949. ad Herod. 539. Phryn. Ecl. 110. Markl. Iph. p. 81. Musgr. 578. Wakef. Ion. 1298. 1325. 1430. Alc. 868. Abresch. Æsch. 2, 61. Cattier. Gazoph. 71. Brunck. Aristoph. 1, 283. Paul. Sil. 38. Boiss. Philostr. 328.: λόγους, Brunck. ad Eur. Med. 323. cf. Valck. Phœn. p. 181.; αἰῶνα, ad Herod. 422. 532. Wessel. Diss. 193.: ὕμνον, Valck. Hipp. p. 170. Πλακεὶς, Schol. Aristoph. Πλ. p. 404.” Schæf. Mss. Critias Athenæi 600. μελέων ᾠδὰς πλέξαντα, Ælian. H. A. 5, 30. Ὁ χηναλώπηξ πέπλεκταί οἱ τὸ ὄνομα. “ Nonn. D. 1, 502. μέλος, 2, 83. ὕμνον.” Wakef. Mss. Πλεκόμενος et ποιούμενος conf., Barker. ad Etym. M. 864. * Πλεγνύω, i. q. πλέκω, Opp. K. 3, 213. Ἁ. 1, 311.]

Πλέγμα, τὸ, Omne id dicitur, quod nexum s. contextum est; Opus vitile, Bud. ap. Theophr. Χρῶνται δὲ τῷ φλοιῷ, καθάπερ τῷ φοίνικι, πρὸς τὰ πλέγματα. Quo pertinet πλέγμα, quod exp. Calathus, Canistrum. Πλέγμα accipitur etiam pro Crines intorti, Capilli torti, vel etiam Impliciti et plexi, Cincinni: de quibus βόστρυχος etiam et πλόκαμος: Ep. 1 ad Tim. 2, (9.) de ornatu mulierum, Ἐν καταστολῇ κοσμίῳ μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτὰς, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῷ ἢ μαργαρίταις, Non cincinnis vel auro aut margaritis ornare se. Chrys. de Sac. Πλεγμάτων συνθέσεις καὶ τριχῶν βαφαί. Petrus Apost. Πλοκὰς τριχῶν appellat. Pro Reti accipitur ap. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Vide Ὄρυγμα. [“ Toup. Emendd. 1, 261. ad Diod. S. 1, 203. Phryn. Ecl. 134. Jacobs. Anth. 9, 192. 11, 122. 146.” Schæf. Mss. Πλέγμα, Gl. Textura: Πλέγματα ἐκ ῥάβδων· Crates.] Πλεγμάτιον, τὸ, Implicamentum, Gaza ap. Aristot. de Part. Anim. 4, 9. ubi de polyporum acetabulis et cirris sermo est, Ὅσοις δὲ κοτυληδόνες ἐν τοῖς ποσὶ καὶ πλεκτάναι πρόσεισι, δύναμιν ἔχει καὶ σύνθεσιν τοιαύτην οἵαν περ τὰ πλεγμάτια, οἷς ἰατροὶ οἱ ἀρχαῖοι τοὺς δακτύλους ἐνέβαλλον· οὕτως ἐκ τῶν ἰνῶν πεπλεγμέναι εἰσὶν, αἷς ἕλκουσι τὰ σαρκία καὶ τὰ ἐνδιδόντα. Plin. 9, 30. polypos scribit complexu crinium luctari, et sorbere acetabulis: πλεκτάναις accipiens pro Crinibus polyporum, quos alibi Cirros interpr., κοτυληδόνας pro Acetabulis. [“ Synes. 46. Etym. M.” Wakef. Mss.] Πλεγματεύω, Implico. Nam πλεγματεύεται, Hesychio ἐμπλέκεται. [* “ Πλεγμὸς, i. q. πλέγμα, Etym. M.” Wakef. Mss. * “ Πλεχμὸς, * Πλέχμα, Wakef. S. Cr. 3, 113.” Schæf. Mss.]

Πλεκτὸς, Plexus, Nexus, Textus, Connexus, Contextus. Alii, etiam Textilis, Nexilis, necnon Plicatilis interpr., quo vocab. Plinius utitur, dicens upupæ cristam plicatilem esse. Pro Plexus, Nexus, Textus, accipitur, cum πλεκτὸς στέφανος et πλεκτὸν κανοῦν dicitur. Plut. Symp. 8, 4. Ἧκέ τις Ἡρώδῃ τῷ ῥήτορι παρὰ γνωρίμου νενικηκότος ἐγκωμίῳ φοίνικα καὶ στέφανόν τινα τῶν πλεκτῶν κομίζων, E diversis floribus plexarum coronarum. Athen. 4. Οἱ δὲ χαλκοῦς πίνακας ἔχουσιν, οἱ δὲ κάνεα ξύλινα καὶ πλεκτὰ, sc. in quibus cibos apponunt, ubi πλεκτὸν κανοῦν quod Theophr. πλέγμα, Canistrum e vitilibus plexum, Opus vitile. Item Od. X. (175.) σειρὴ πλεκτὴ, Catena plexa s. connexa, annulis sc. suis, (nisi potius Hes. sequendus, qui exp. ἡ ἐξ ἱμάντων, Funis loreus, e loris nexus s. contortus.) Hesiod. autem ἅρματα πλεκτὰ vocat, at Hom. κολλητὰ s. κολλήεντα, ap. quem exp., Texta et coagmentata e pluribus lignis. Fem. Πλεκτὴ, sicut πηκτὴ, sine adjectione quoque alicubi legitur pro σειρὰ πλεκτὴ, s. σειρὰ, ut J. Poll. exp. dicens Atticum esse, et e Plat. Comico h. l. afferens, Βούλει τήνδε σφι πλεκτὴν κάθω, κἄπειτ' ἐνελκύσω σε δεῦρο; Ibid. κυνηγέτου σκεύη enumerans, Λίνα, δίκτυα, ἄρκυες, ποδάγραι, ἀρπεδόναι, σειραὶ, σειρίδες, πλεκταί. Item πλεκτὴ dicitur pro πλεκτὴ σπυρὶς, s. simpliciter pro σπυρὶς, ut J. Poll. exp., afferens ex Aristoph. Amphiarao, et numerans inter τὰ τῆς τραπέζης σκεύη, quibus cibi apponuntur, sicut Athen. πλεκτὰ κανᾶ paulo ante. Ibid. annotat idem J. Poll. σπυρίδα s. πλεκτὴν vocari ETIAM Πλεκτὸν, in quo subaudiri potest κανοῦν. Sic usus est Athen. 4. non procul ab initio, Τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι, In canistris s. sportulis eburneis. Rursum Πλεκτὴ exp. Rete, sicut et πλέγμα accipi supra docui: qua signif. affertur e Plat. de LL. (7. p. 594.) Itidem πηκτὴ pro Laqueis qui in terra panguntur et tenduntur, s. pro Tendiculis. [“ Casaub. ad Athen. 101. Pierson. Veris. 115. Græv. ad Hes. 597. Lectt. Hes. 635. Valck. Hipp. p. 245. 247. 250. Diatr. 167. ad Herod. 546. Musgr. Bacch. 1211. Iph. T. 1408. Jacobs. Anth. 7, 48. Brunck. Aristoph. 1, 70. Soph. 3, 443. Πλεκτὴ, Markl. Iph. p. 408. Musgr. Tro. 128. (958. 1010.) Πλεκταὶ ἀνάγκαι, Casaub. ad Athen. 133.” Schæf. Mss. Xen. Œc. 8, 12. Hippolochus Athenæi 130. * Ἄπλεκτος, Nonn. D. 27. p. 712. Anal. 1, 491. * Αὐτόπλεκτος, Opp. Ἁ. 4, 449.] Εὔπλεκτος, Bene plexus, Eleganter nexus s. contextus: λίνον, Epigr. Rete bene nexum, ut dicitur Laqueos nectere. Et Il. Ψ. (115.) σειραὶ εὔπλεκτοι. * Ἡμίπλεκτος, J. Poll. 6, 160. * Μακρόπλεκτος, Opp. Ἁ. 1, 33. * Νεόπλεκτος, Nicandri Georg. ap. Athen. 683. * Νήπλεκτος Bion 1, 21. ubi Brunck. * νήπεκτος legit.] Ὁμόπλεκτος, In unum nexus. Pro Colligatus, Complicatus, affertur e Nonno (Jo. 148.) qui et ὁμόπλοκος eadem signif. usurpasse dicitur. “ Πολύπλεκτος, Multum implexus, ut πολύπλοκος, Nonn.” [“ D. 5, 247. Nicander Ἁ. 224.” Wakef. Mss. * Τανύπλεκτος, Opp. Ἁ. 1, 33. Anal. 2, 260. Nonn. D. 38. p. 890. * Φιλόπλεκτος, Anal. 2, 11. Suid. 297.]

Πλεκτικὴ τέχνη, Ars texendi, Plato de LL. [3. p. 679. Epinom. p. 975=240. * “ Πλεκτικῶς, Schol. Opp. Ἁ. 2, 376.” Wakef. Mss.]

Πλεκτάνη, ἡ, i. q. πλέγμα. Gal. enim in Lex. Hippocr. πλεκτανέων exp. πλεγμάτων, vel ἀπαρτημάτων πλεκτικῶν. Peculiariter autem πλεκτάναι dicuntur Polypi cirri s. brachia, quibus τὰ περιληφθέντα inexplicabili nexu vincit. Crines etiam vocantur, ab Ovidio Flagella. Vide in Πλεγμάτιον, Κοτυληδὼν, et Παρακαθίημι, ubi Plin. interpr. modo Crines, modo Brachia, modo Cirri, sicut et in h. Diosc. l., de clymeno, Θυλάκια δ' ἔχει ἐπὶ τοῦ καυλοῦ εἰς ἄλληλα νεύοντα, ἐοικότα πολύποδος πλεκτάναις: quem sic reddi-

dit, Folliculis cum semine inter se implexis, velut in polyporum cirris. Quomodo autem πλεκτάναι ab acetabulis, quæ κοτυληδόνες vocantur, differant, vide ap. Marc. Comm. Diosc. 4, (78.) Aristoph. vero ad cirros s. cincinnos allusisse volunt, cum Ὄρν. (1717.) dixit, Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, Schol. εἴλησιν. Alicubi exp. etiam Rete, Laqueus : quo modo πλεκτὴ quoque usurpatur. [" Jacobs. Anth. 8, 325. 9, 55. Kuster. Aristoph. 197. Fr. 234. Πλεκτάνη, πλεκτὴ polypodis, Casaub. ad Athen. p. 18. Lucian. Dial. p. 88. ad 1. p. xxxiv. 299. Græv. Lectt. Hes. 569." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 501. * Πλεκτανόστολος, Lycophr. 230.] Πλεκτάνιον, Parvus currus, Athen. (316.) de Polypo. [* " Πλεκτανέω, Musgr. Iph. p. 262." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 1049. * Πλεκτανόω, Hippocr. 279, 47.]

Πλέγδην, Nectendo, Texendo, Implicite, [" Opp. 'A. 2, 317." Wakef. Mss.]

[* " Πλεξείω, Herodian. Epimer. 249. * Πλέξις, unde * Πλεξείδιον, Suid. vv. Ἔρσις, Σισόης." Boiss. Mss.]

Derivata a præs. Πλέκομαι.

[* " Ἀπλεκής, Nonn. D. 42, 88." Kall. Mss. * Βαθυπλεκής, Opp. 'A. 4, 638.] Εὐπλεκής, i. q. εὔπλεκτος : δίφροι, Hom., Currus eleganter e lignis contexti ac compacti, quos Hesiod. simpliciter πλεκτοὺς dixit, ut supra annotavi. Sed ap. eum metri causa SCRIPTUM Ἐϋπλεκέες : Il. Ψ. (436.) Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας. Sic Hesiod. ('A. 306.) ἐϋπλεκέων ἐπὶ δίφρων Ἡνίοχοι βεβαῶτες. [" Toup. Opusc. 1, 15. Græv. ad Hes. 597. Huschk. Anal. 230. Jacobs. Anth. 10, 374. Heyn. Hom. 8, 426." Schæf. Mss.] Νεοπλεκής, Recens textus s. plexus, Nuper nexus s. contextus, [Nicander 'A. 96.]. Ὁμοπλεκής, In unum nexus, Connexus, i. q. ὁμόπλεκτος, etiam In unum plicatus, Complicatus, Epigr. εἶχε δὲ δοιὰς Χεῖρας ὁμοπλεκέας, Complicatas s. Connexas. [Nonn. Jo. 256. * Παλιμπλεκής, Opp. 'A. 4, 47. al. παλιμπλακής. * " Χοροπλεκής, Nonn. D. 34, 555." Boiss. Mss.]

Πλέκος, τὸ, i. q. πλέγμα et πλεκτὴ s. πλεκτὸν, Sportula e vitilibus contexta. Hes. et Suid. exp. πλέγμα, et τὸ πεπλεγμένον σπυρίδιον, afferens hæc ex Aristoph. exempla (Εἰρ. 528.) Ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος : 'A. (454.) Τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος ; verba Euripidis ad Dicæopolin, qui petebat σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ. [" Musgr. Ion. 1337. Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss.]

Πλεκόω, Implicor, h. e. Coëo, συνουσιάζω, παρὰ τὸ πλέκεσθαι, inquit Suid., hoc exemplum afferens [ex Aristoph. Λ. 152.] Στύοιντ' ἂν ὦ 'νδρες κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν. [" Kuster. Aristoph. 237. Brunck. 1, 283. T. H. ad Plutum p. 404. * Πλέκωμα, 406." Schæf. Mss. Ad Greg. Cor. 363. Schol. Theocr. 7, 157.] Inde, facta metathesi et addito σ, FIT Σπεκλόω, quod et ipsum ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν ponitur, inquit idem Suid. Itidem Schol. Aristoph. exponens l. quem in Διασπεκλόω mox proferam, Σπεκλοῦν γὰρ τὸ συνουσιάζειν, παρὰ τὸ πλέκεσθαι. [" Σπεκλόω, * Σπλεκόω, Kuster. Aristoph. 16. 237. Brunck. 1, 283. T. H. ad Plutum p. 403. * Σπλέκωμα, ibid." Schæf. Mss.] Σπέκλωμα, eid. Schol. Aristoph. est ὁ ἦχος τῆς συνουσίας. Διασπεκλόω, [s. * Διασπλεκόω,] Coëo. Pass. partic. διεσπεκλωμένη, Coitum passa. Aristoph. Πλ. (1082.) Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπεκλωμένῃ Ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων, Schol. ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένη, vel ἀχρήστῳ πρὸς συνουσίαν διὰ γῆρας, In coitu attritæ, Inutili ad coitum propter senectutem : sed addit Idem, καθ' ὑπόνοιαν dixisse ὑπ' ἐτῶν pro ὑπ' ἀνδρῶν, quo significaretur eam a quamplurimis subagitatam fuisse. [* Κατασπλεκόω, Hesychio κατελαύνω.]

Derivata a præt. med. Πέπλοκα.

Πλοκὴ, ἡ, Nexus : ut πλοκὴ τριχῶν, Crinium nexus, Cincinni, qui et πλόκαμοι et πλέγματα : vel Nodi. In Epist. 1 Petri 3, (3.) de ornatu mulierum, Ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐκ πλοκῆς [ἐμπλοκῆς] τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων, ubi Erasm. Plicaturam capillorum, quidam nodos interpr. ita, Quarum ornatus
A non sit externus ille in nodis capillorum et circumposito auro. Sed sunt qui ab illa interpr. dissentiant, πλοκὴ τριχῶν accipientes pro Coma variata positu et fracta per gradus flexu multiplici atque nexu. Sed nexum non sine modis esse scimus : unde et Nexans se nodis, ap. Virg. At πλέκειν τὴν κόμην possumus fortasse reddere etiam Variare capillos non addito ablativo illo Positu, quod tamen addi ab Ovidio non ignoro. Apud Paul. 1 ad Tim. 2, (9.) in simili argumento πλέγματα legitur, quod doctissimus Interpr. vertit Cincinni, vetus Interpres Crines intorti. Verum notandum, fide digniora exempl. scriptum habere ἐμπλοκῆς pro ἐκπλοκῆς. Item ap. Philon. V. M. 3. Ἐσθῆτα θαυμασιωτάτην ἔχουσαν ἐν τοῖς ὑφάσμασι πλοκὴν, Vestem mirando panni textu, Turn. Et λογισμῶν πλοκαὶ, e Greg. Naz. pro Argutiarum perplexitates. Bud. vero interpr. Subdola disputatio, Gregorii l. h. afferens, p. 41. Τὰς μὲν ἐκ τῶν λογισμῶν στροφὰς καὶ πλοκὰς διεσείσαμεν τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος. Cui addere possumus ex Eur. ἐμπλέ-
B κειν πλοκὰς, quod signif. Nectere s. Texere dolos : ut supra πλέκειν μηχανὰς s. παλάμας. Πλοκὴ idem Bud. interpr. Contextus, Compositio, Argumentum, afferens ex Hermog. 262. Τραγῳδίας πλοκὴ, οἶκτος καὶ θαῦμα. Item, Συμποσίου Σωκρατικοῦ πλοκὴ σπουδαῖα καὶ γελοῖα. || Figura orationis, Jul. Rufin. Πλοκὴ, cum idem verbum sententiave ad consummationem superioris retorquetur, ut, vos, o quibus integer ævi Sanguis, ait, solidæque suo stant robore vires, Vos agitate fugam. Quale forsitan et illud accipi potest, Pan etiam, Arcadia mecum si judice certet, Pan etiam Arcadia dicat se judice victum. Latine dicitur Implicatio s. Retractatio. Sic Quintil. 9, 9. qui etiam aliquanto post πλοκὴν quosdam nominasse ait, cum congeruntur diversa, ut ap. Ovid., Sed grave Nereidum numen, sed corniger Ammon, Sed quæ visceribus veniebat bellua ponti Exaturanda meis. At iis se non assentiri ait, cum sint unius figuræ. Aquilæ vero πλοκὴ est Copulatio: Ea est figura elocutionis, in qua idem verbum aut nomen bis continuo positum
C diversa significat, ut, Memmius erat Memmius. Ita enim hoc bis positum est, ut superius quidem, nomen tantum significet hominis, posterius velit intelligi eundem qui semper fuerit, ac sui similem. Itidem Donatus ap. Terent. Eun. Si id est peccatum, peccatum est imprudentia Poëtæ, annotat, Πλοκή: nam Peccatum superius, nomen est, et sequens, participium. Apud Eund. in Phorm. ut ni vis boni In ipsa inesset forma, hæc formam extinguerent, Figura, ait, πλοκή : aliud enim supra, aliud infra Forma repetita significat. [" Valck. Phœn. p. 181. Ammon. 177. Jacobs. Anim. 179." Schæf. Mss. " Compositio, Plut. 10, 54. Dolus, Eur. (Iph. A. 936.)" Wakef. Mss. Iph. T. 817. Ion. 826.] " Ἄπλοκος, " Plexibus s. Nexibus carens, Non implicatus," [Chandler. Inscr. 37. ἄπλοκον εἶδεν ὄναρ, Opp. 'A. 3, 469. * Δεκάπλοκος, P. Ægin. 6, 65. Λίνον διπλοῦν δ.] Εὔπλοκος, i. q. εὔπλεκτος et εὐπλεκής, Bene nexus, textus s. contextus, [" Musgr. Herc. F. 938." Schæf. Mss. Opp. 'A. 3, 75. * " Εὐπλόκως, Theod. Prodr.
D 174." Elberling. Mss. * Ὁμόπλοκος, Nonn. D. 21. p. 574.] Πολύπλοκος, Multifariam nexus s. contextus, In quo multæ sunt πλοκαὶ, Multis nexibus implicitus, πολύτροπος, Hes. Varius: quo modo et ex Eur. (Iph. A. 197.) affertur πολυπλόκοις μορφαῖς pro Variis formis. Item Dolosus, a πλοκὴ significante Dolus : Job. 5, (13.) Πολυπλόκων βουλὴ, Dolosorum consilium. Alii Pravorum. [" Jacobs. Anim. 322. Anth. 7, 18. 21. Heind. ad Plat. Phædr. 197." Schæf. Mss. Xen. A. 11, 5. Πολυπλοκώτερος, Aristoph. Θ. 434.] Πολυπλόκως, Multis nexibus, Implicite, Multis modis, [Dionys. H. 2, 264, 29. * Πολυπλοκία, Versutia, Theognis 67. * Τρίπλοκος, Gl. Triplex, " Chrys. Serm. 72. T. 6. p. 731, 17. Ὥσπερ σειράν τινα ἁγίαν καὶ ζῶσαν ἐκ τριπλόκου δυνάμεως εἰσήγαγεν ὁ Παῦλος." Seager. Mss. " Athan. 1, 851. 855." Kall. Mss. * " Ψευδοπλόκος, Theodos. Diac. Acr. 1, 67." Boiss. Mss.]

Πλόκιμος, ὁ, ἡ, Textilis, Qui necti texique potest. Theophr. H. Pl. 4, 12. duo calami genera ponit,

χαρακίαν et πλόκιμον, quem λεπτὸν et ἀσθενῆ esse A ait, φύεσθαι δὲ ἐπὶ τῶν πλοάδων: Textilem calamum Gaza interpr. Esse autem volunt Calamum e quo storeæ tegetesque et τὰ πλέγματα texerentur. Plin. videtur legisse πλωτικὸν, sic scribens 16, 36. Characiam vocabant crassiorem firmioremque, plotiam vero, subtiliorem: hanc, in insulis fluitantibus natam, illam in ripis expatiantis lacus. [" Musgr. Or. 147." Schæf. Mss. * Πλοκερὸς, vide Πλακερός.]

Πλοκεὺς, έως, ὁ, Qui plectit, s. nectit, ὁ πλέκων, συμπλέκων, J. Poll. [Hippocr. Diæt. 1, 13. Gl. Textor.]

Πλοκὰς, άδος, ἡ, sub. κόμη, Coma plexa, Intorti crines, Cincinni. J. Poll. πλοκάδας a Pherecr. nominatas scribit τοὺς γυναικείους πλοκάμους. [" Musgr. Bacch. 112." Schæf. Mss.]

Πλόκος, ὁ, idem, seu, ut alii interpr., Cirrus, Plexus capillus, Coma plexilis, i. q. πλόκαμος, ut Hes. et Suid. exp., afferens e Soph. (Aj. 1179.) Αὔτως ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον. Idem Suid. accipit pro πλέγμα ἐκ τριχῶν, afferens ex Epigr. Σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδ' ἀνέθηκα κόμας, Παρθένου ἱμερτοῦ κειρα- B μένη πλοκάμους. Sed et ibi pro πλόκαμος s. Nexæ comæ accipere nil vetat. [" Toup. Opusc. 2, 165. Wakef. S. Cr. 3, 136. Herc. F. 232. 1065. Brunck. Med. 784. Musgr. 949. 1186. Porson. p. 62. 70. Πλόκος, πλοκὴ, Reiz. Acc. 116." Schæf. Mss.]

Πλόκιον, τὸ, idem, ap. Suid. Πλόκιον Γοργόνος, τὸν δοθέντα πλόκαμον τῆς Γοργόνης Ἀστερόπῃ τῇ Κηφέως. || Hesychio vero πλόκιον est εἶδος περιδεραίου, Genus quoddam monilis collaris: [vide Plut. 6, 535. " Phryn. Ecl. 110." Schæf. Mss.] AT Πλόκιος adjective accipitur pro πλόκιμος, Nexilis, Textilis. Unde πλοκίων ap. Hes. τῶν πεπλεγμένων. Itidem Eust. Od. N. (295.) πλόκιοι μῦθοι exp. πεπλεγμένοι καὶ σκολιοὶ, Perplexi et intricati. [" Phryn. Ecl. 110." Schæf. Mss. Πλοκίη, Orph. H. 9, 11.]

[* Πλοκίζω, Hippocr. Epist. p. 1277. Ἀφελὲς πεπλοκισμένη, Aristæn. 1, 19. p. 50. Κόμην ἀφελῶς πεπλοκισμένην.]

Πλόκαμος, i. q. πλόκος s. πλοκὸς et πλόκιον, Crines plexi et intorti, Cincinni, Cirri; etiam Nodi crinium C nexorum. Hes. enim exp. κόνδυλοι τῶν τριχῶν πεπλεγμένων. Eust. annotat proprie dici de Muliebribus cincinnis: Il. Ξ. (176.) de Junone, χαίτας πλεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς. Eur. (Iph. A. 1438.) Μήτ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμνῃς τριχός: ut solebat fieri ab amicis, cum defuncti cadaver cremabatur: quod et Herodian. testatur 4, (8, 13.) ubi ait de Antonino Caracalla, Πάνυ τε ὢν ψιλοκόρσης, πλόκαμον ἐπιθεῖναι τῷ πυρὶ ζητῶν ἐγελᾶτο· πλὴν ὧν εἶχε τριχῶν ἀπεκείρατο. Apoll. Rh. 2, (707.) κοῦρος ἐὼν πλοκαμοῖσι γεγηθώς. Ex his autem duobus posterioribus ll. patet, perpetuum non esse, quod Eust. scribit, ἐπὶ γυναικῶν ἰδίᾳ λέγεσθαι. || At Poëtæ πλοκάμους vocant et τὰς τοῦ καπνοῦ περιστροφὰς, Fumi vortices circumacti: ἀπὸ τῶν πλοκάμων capitis, teste J. Poll. || Πλόκαμος ap. Gal. de Sanit. 3. Linacer vertit Calathorum plexus, Bud. Calathi textura: Ἐμβληθὲν εἰς τοὺς ταλάρους, οὐ πᾶν διηθεῖται, ἀλλ' ὅσον ἂν ᾖ λεπτότερον τῆς εὐρύτητος τῶν πλοκά- D μων, εἰς τὸ κάταντες φέρεται. Sed id potius a neutro πλόκαμον deducendum. NAM Πλόκαμον, τὸ, i. q. πλέγμα, quo significatur Vitile opus, Theophr. H. Pl. 4, 11. Χρήσιμον πρὸς τὰ πλόκαμα, [πλόκανα Schn.] pro quo in cap. 13 ejusd. libri, Πρὸς γὰρ τὰ πλέγματα χρησιμώτερος ὁ ὁλόσχοινος. Unde Plin. 21, 18. Utilissimus ad vitilia holoschœnus. Ibid. dicit, Usus ad nassas marinas, vitilium elegantiam. J. Poll. autem existimatur accipere pro Fune contexto, aut etiam pro Laqueo nexo, 5, 4. ubi ποδοστράβην s. ποδάγρειαν describit, Πλόκαμον ἐν μέσῳ πλέγματι πέπλεκται, ὡς πατῆσαν τὸ θηρίον, φερόμενόν θ' ὥσπερ ἀνατρέψαι τε τὴν ποδοστράβην καὶ ἐνσχεθῆναι ἑτέρῳ βρόχῳ. || Hesychio πλόκαμα sunt περιόστεα νεῦρα. [" Πλόκαμος, Musgr. ad Phœn. p. 191. Wakef. S. Cr. 2, 108. Phryn. Ecl. 111. Markl. Iph. p. 110. Jacobs. Anth. 6, 331. 8, 325. 10, 401. Porson. Med. p. 62. Kuster. Aristoph. 197. Heyn. Hom. 7, 634. De foliis hederæ, Brunck. ad Anacr. p. 103. Ed. 2. De polypode, Græv. Lectt. Hes. 569. ad Lucian. 1, 299. Πλόκαμον, ad Diod. S. 1, 203. Schneid. ad Xen. Pol. 391. 392." Schæf. Mss. * Ἁπαλοπλόκαμος, ὁ, ἡ, Philoxenus Athenæi 75. * Ἁπλόκαμος, Anal. 2, 468. " Ad Mœr. 66. Jacobs. Anth. 8, 61." Schæf. Mss. * Βαθυπλόκαμος, Apoll. Rh. 1, 742. Mosch. 2, 101.] Εὐπλόκαμος, Pulcros cincinnos s. cirros habens, Cujus comæ elegantibus cirris ornatæ et plexæ sunt; etiam Pulcram comam habens; i. q. ἠΰκομος. Per dialysin metri causa DICITUR Ἐϋπλόκαμος, Od. A. (86.) Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ. Ejusd. signif. EST Εὐπλοκαμὶς, ῖδος, ἡ, quod vide in Πλοκαμὶς, [Od. B. 119. T. 542.] Ab eod. πλόκαμος compositum est ETIAM Καλλιπλόκαμος, i. q. ἀπλόκαμος significans, [Il. Ξ. 326. Od. K. 220. 310. Pind. 'O. 3, 2. * " Μελανοπλόκαμος, Schol. Pind. Π. 1, 3. ('O. 6, 46.)" Boiss. Mss.] Παραπλόκαμος, quod quidam interpr. Calamistratos capillos habens, Qui est crinibus implicitis. Hesychio παραπλόκαμος est ἡ παραπεπλεγμένη τὰς τρίχας. [* Πολυπλόκαμος, Marc. Sid. 36. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 17. * Σκολιοπλόκαμος, Nonn. D. 26. p. 680. * Σταχυοπλόκαμος, Orph. Lap. 240. * " Φιλοπλόκαμος, Toup. Opusc. 2, 53." Schæf. Mss. * Χρυσοπλόκαμος, Hom. H. in Apoll. 205.] Derivata ab eod. πλόκαμος SUNT, Πλοκαμώδης, Cirratus, Cincinnatus. Hes. πλοκαμώδη exp. τὸ οὖλον βόστρυχον. [" Perperam pro πλοκαμῖδα." Schn. Lex.] Πλοκαμὶς, ῖδος, ἡ, i. q. πλόκαμος, Coma intorta, Cincinni, Capilli plexi, Comæ nexæ, Theocr. 13. (7.) ἤρατο παιδὸς Τῶ χαρίεντος Ὕλα τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος, Schol. τοῦ φέροντος πλόκαμον, i. e. τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας. Ceterum quamvis πλοκαμὶς et πλόκαμος idem sint, inquit Eust. 1528., veteres tamen πλοκαμῖδα ajunt esse etiam κόσμον γυναικεῖον, alio nomine κορυφαίαν s. κορυφὴν nominatum: quem et σκόλλυν et κρέκαν vocant. Quibus hæc verba e Rhet. Lex. subjungit, Κρέκαν καὶ κορυφαίαν τὸ αὐτὸ καὶ σκόλλυν· μάλιστα δὲ Ἀττικοὶ πλοκαμῖδα· καὶ ἴσως ἐντεῦθεν καὶ εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιαὶ, ὡς εὐκόσμητοι. Ubi etiam NOTA Κρέκα ET Κορυφαία. [Opp. 'A. 5, 125. " Euphorion 1. Jacobs. Anth. 10, 199. 11, 74. De quant., Phryn. Ecl. 70. Agathias 13." Schæf. Mss.]

Πλοχμὸς, ὁ, i. q. πλόκαμος, e quo et per sync. factum creditur, κ in χ converso, Il. P. (52.) Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο: quo loco annotat Eust. πλοχμοὺς viris potius tribui, πλοκάμους vero mulieribus. Apoll. Rh. 2, (677.) Πλοχμοὶ βοτρυόεντες, Capilli cincinnati et in racemi formam nodati, s. nexi aut intorti. Πλοχμοὶ videntur ab Antipatro l. 1 Epigr. vocari Cirri in polypo pisce, qui instar capillamentorum et flagellorum sunt, et in quibus cavernosæ concavitates, h. e. acetabula, sunt: πλεκτάναι alioqui nominantur. [" Ruhnk. Ep. Cr. 210. Jacobs. Anth. 8, 325. Heyn. Hom. 7, 634." Schæf. Mss.] " Πλογμὸς, s. πλοχμὸς, per sync. pro πλόκαμος dici creditur."

" Πλόχανον, Suidæ πλέγμα ᾧ ὁ σῖτος καθαίρεται: " forsan ἀπὸ τοῦ πεπλέχθαι." [" Clem. Alex. Str. 4, 2. p. 566." Routh. Mss. * " Πλόκανον, ad Diod. S. 1, 203. Schneid. ad Xen. 391. 392." Schæf. Mss. Plato Timæo 350. 405. Plut. Def. Orac. 693. Colum. 11, 20. et n. Male * Πρόκανον in Phrynicho Bekkeri p. 67.]

Verba compp. cum præpp.

Ἀμφιπλέκω, Circumnecto, ex Epigr. [Orph. Arg. 879. Athen. 137.] " Ἀμφίπλεκτος, Hesychio ἐμπλεκόμενος, Amplexus s. Implexus," [Soph. Tr. 510. * Ἀμφιπλεκὴς, Orph. Arg. 605. " Ruhnk. Ep. Cr. 249." Schæf. Mss. * Ἐναμφιπλέκω, verbum nihili, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 332.]

Ἀναπλέκω, Implico, Innecto, generali signif. A Bud. Comm. exp. Redimio, Cæsariem colligo reticulo, h. e. ἀναλαμβάνω: quæ signif. peculiaris est. Citat vero exemplum passivæ vocis istud e Luciano (3, 249.) Πάντες γὰρ ἐλεύθεροι ἀναπλέκονται, ἀναδούμενοι κρώβυλον ὑπὸ τεττίγων ἀνειλημμένον. Exp. autem ἀναπλέκονται alibi, Cincinnis collectos crines habent. Fortasse Cincinnis implicitos verti etiam posset. Facta syncope Poëtæ DICUNT Ἀμπλέκω,

quod exp. non solum Implico, sed etiam Amicio. [" Jacobs. Anth. Prolegg. 55. 8, 220. 9, 223. 248. 10, 310. 11, 67." Schæf. Mss. Opp. 'A. 3, 470. * " Ἀναπλοκή, Ptolem. Harm. 2, 12. Philostr. 240." Kall. Mss. * Ἀνταναπλέκω, Anal. 2, 211. * Προσαναπλέκω, Gl. Nexo, Ælian. N. A. 17, 8. Alex. Trall. 9. p. 164., 10. p. 588.] " Συναναπλέκω, Simul impli" co," [Longin. 20, 1. " Eumath. 345." Boiss. Mss.]

[* Ἀντιπλέκω, Gl. Retorqueo. * " Ἀντιπλοκή, Andr. Cr. 192." Kall. Mss.]

[* Ἀποπλέκω, unde * " Ἀπόπλεγμα, Connexio, Contextus, Aqu. Exod. 28, 33. sec. Coislin. E sententia autem Montf. ibi leg. est * ἀπόληγμα, Terminus, ab ἀπολήγω, Desino, uti Basil. habet." Schleusn. Lex. V. T. * Ἀποπλοκία, Phav. Lex. 109. Hesych. p. 128.]

Διαπλέκω, Intertexo, Pertexo, Contexo, etiam simpliciter Texo, Plut. Symp. 4. Ὑπὸ σκηναῖς τε καθιᾶσιν ἐκ κλημάτων μάλιστα καὶ κιττοῦ διαπεπλεγμέναις, Sub tabernacula descendunt texta e palmitibus vitium, et maxime ex hedera. Idem activa voce et signif. in Symp. Sept. Sap. (p. 584.) Τί δὲ ταῦτα διαφέρει τῶν Εὐμήτιδος αἰνιγμάτων, ἃ ταύτῃ μὲν ἴσως οὐκ ἀπρεπές ἐστι παίζουσαν καὶ διαπλέκουσαν, ὥσπερ ἑταῖραι, ζώνια καὶ κεκρυφάλους, προβάλλειν ταῖς γυναιξὶ, Ludentem et texentem, veluti cingula et reticula. || Affert Bud. et e Plut. Antonio (46.) Οἱ δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸν στρατὸν, οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν, αὖθις εἰρηνικῶς ἀνεμίγνυντο τοῖς ἐπὶ χιλὸν ἢ σῖτον προερχομένοις, ubi διαπλέκειν et διασπᾶν synonymws accipit pro Dissipare, Perfringere, Perrumpere. || Διαπλέκειν βίον, e Plat. de LL. Vitam pertexere, i. e. Vitam degere, traducere. Itidem Schol. Aristoph. διαπλέκειν accipit pro διάγειν, item et pro διαποικίλλειν, Ὄρν. (754.) Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται Διαπλέκειν, ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω. [" Jacobs. Anth. 6, 280. ad Meleagr. p. 2. Cattier. Gazoph. 71. Huschk. de Archil. p. 235. Toup. Opusc. 2, 175. Bergler. Alciphr. 268. ad Herod. 465. (4, 67.) Traduco, sc. vitam, ad p. 422. 532. Wessel. Diss. 112. Valck. Phœn. p. 448. * Διάπλεγμα, Callim. 1. p. 541." Schæf. Mss.] Διαπλοκή, ἡ, Simultas; affertur enim e Plut. (Pericle 11.) Δ. τις ὕπουλος, pro Occulta quædam simultas. Διάπλοκος, ὁ, ἡ, Implicitus: cum dat. VV. LL. [" Wessel. ad Diod. S. 1, 52." Schæf. Mss. Heliod. 2. p. 64. Καλύβαι καλάμοις διάπλοκοι. * Διαπλόκινος, Strabo 17. p. 1173=609=562. " Needh. ad Geop. p. 93." Kall. Mss.] Ἀντιδιαπλέκω, Contra implico, intexo velut implicando, Obtexo, Contra involvo. || Capitur etiam metaphorice ἀντιδιαπλέκω eodem modo quo Lat. Replico, quasi Obtexo et contra comminiscor quod respondeam. Æschin. (57.) Ναί· ἀλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως. Vide Bud. Comm. 619. [* " Συνδιαπλέκω, Simul innuo, Attexo, Phot. (Bibl. 311.) ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 81. Pass., Complicor, 1, 118. 2, 179." Kall. Mss.]

[* Ἐκπλέκω, 2 Macc. 15, 17. Ἔκπλεξον, Gl. Expedi. * Ἐκπλοκή, Gl. Explicatio, Artemid. 4, 57. Schneidero susp. * Δυσέκπλοκος, Gl. Inextricabilis.]

Ἐμπλέκω, Implico, Innecto, Intexo. Pro Implico, Irretio, accipitur a Lucillio Epigr. ἀράχνῃ Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς, ὕπτιος ἐκρέματο, Implicatus et irretitus pedibus tela araneæ. Metaph. Isocr. (Symm. 36.) Ἐν τοσούτοις κακοῖς εἰσὶν ἐμπεπλεγμένοι, Tot malis impliciti. Ἐμπλέκεσθαι, Implicari, h. e. Magnopere occupari, et extricare se non posse, etiam Magnopere incumbere in aliquod inceptum, ut Bud. interpr. ap. Polyb. 1, (17, 3.) Θεωροῦντες τοὺς Ῥωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν. Idem Bud. ἐμπλέκω interpr. Connecto, Confundo, Immisceo, Permisceo, tracta metaph. a multiplici filo texturæ. Aristot. Eth. 7, 13. Τὸν εὐδαίμονα οἴονται ἡδὺν βίον δεῖν εἶναι, καὶ ἐμπλέκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν εὐλόγως, Connectunt et permiscent. [" Huschk. Anal. 107. Valck. Phœn. p. 181. Oratt. 410. Diatr. 39. 41. Diod. S. 2, 318. (an συμπλ. ?)" Schæf. Mss. Theocr. 3, 23. Eur. Iph. A. 936. Artemid. 5, 33. Athen. 525. * Ἐμπλέγδην, Implicite, Nicom. Arithm. 2. p. 153. Ast. * " Ἔμ-

A πλεγμα, Const. Apost. 1, 8." Kall. Mss. " Artemid. 4, 83." Elberling. Mss.] Ἐμπλεκτὸς, Implicitus. Ἐμπλεκτὸν, Structuræ genus quoddam ap. Architectos, Vitruv. 2, 8. Altera est, quam ἐμπλεκτὸν appellant, qua et nostri rustici utuntur: quorum frontes poliuntur, reliqua ita uti sunt nata, cum materia collocata alternis alligant coagmentis. Et Plin. 36, 22. Tertium est emplecton, tantummodo frontibus politis: reliqua fortuito collocant. [* Ἐμπλέκτης, Gl. Cinifio. * Ἐμπλεκτὴρ, unde] Ἐμπλέκτρια, ἡ, Quæ crines intorquet. Etym. exp. κομμώτρια, quo significatur Ea quæ capillos fucat. [" Brunck. Aristoph. 2, 42. Mœr. 237. et n." Schæf. Mss. * Ἐμπλοκή, Philo de 7 Mirac. c. 1. " Nexus, 1 Petri 3, 3. Clem. Alex. 199. 248. τριχῶν. * Ἐμπλόκιον, Reticulus, LXX. Es. 3, 18. Vitta et crinium plicatura, Andr. Cr. 73." Kall. Mss. Machon Athenæi 579. Plut. Phocione 19. Exod. 28, 15. 35, 21. 39, 13.] Ἀντεμπλέκω, Mutuo implico s. amplector, [Diosc. 1, 14. J. Poll. 1, 184. " Med., Joseph. 712, 27." Wakef. Mss.] Ἀντεμπλοκή,
B Basil. Mutuus amplexus, Complexus mutuo hærentium, vel inter se, Bud. [M. Anton. 6, 10. 7, 50. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 120. (* Μετεμπλέκω, unde) * Μετεμπλοκή, Marcus Eremita p. 36." Boiss. Mss.] " Παρεμπλέκω, Interplico (Statio,) Im" plico," [" Tzetz. in Argum. Alexandræ Lycophr. Dionys. Alex. in Routhii Reliq. SS. 4, 348." Boiss. Mss. " Eust. 2, 2. 5, 7." Seager. Mss. " Diphilus Medicus ap. Athen. 57. Strobili pectus purgant διὰ τὸ ἔχειν συμπεπλεγμένον τὸ ῥητινῶδες, Propter resinosum, quod continent, et quod intermixtum habent." Schw. Mss.] " Παρεμπλοκή, Interplicatio, Interje" ctus, ut aëris inter duo corpora, Themist." [" Eust. 103, 39." Seager. Mss. " Phot. 730." Wakef. Mss. * " Προσεμπλέκω, Theod. Prodr. 401." Elberling. Mss. " Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. §. 6. p. 135." Kall. Mss. * Συνεμπλέκω, Una implico, Plut. 6, 265. Joseph. B. J. 7, 11, 2.]

Ἐπιπλέκω, Implico, Permisceo, ut Bud. interpr. in l. quodam Gal. Therap. 10., quem vide Comm.
C p. 618. Ex Hermog. autem affertur ἐπιπεπλεγμένα προβλήματα pro Argumenta s. Causæ implexæ et reciprocæ. Ἐπιπλέκω exp. etiam Connecto. [" Phryn. Ecl. 110. Cattier. Gazoph. 79. Dionys. H. 2, 577. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 16." Schæf. Mss. " Diod. S. 2, 577. Athen. 211. Eust. Od. 71, 18. * Ἐπιπεπλεγμένως, Schol. Il. N. 358." Wakef. Mss. * Ἐπίπλεκτος, unde * Ἀνεπίπλεκτος, Strabo 2. p. 176. 189. 200. 307.] Ἐπιπλοκή, ἡ, Implicatio, Implexus: quorum illo utitur Cic., hoc Plin. Accipitur et pro Nexu amicitiæ, s. pro Familiaritate et affinitate. Qua signif. e Polyb. affertur, (5, 37, 2.) Βραχεῖά τις ἦν ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους, pro Parva familiaritas et necessitudo intercesserat. [Plut. 8, 213. 921. Jambl. V. P. 146. Kiessl. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 282. 3, 14. ad Diod. S. 1, 247. 355. 2, 520. ad Mœr. 184. Coitus, Diod. S. 1, 254. 349. 356." Schæf. Mss.] " Ἐπιπλοκὰς, Connexio, Amplexus," [Schneidero susp. * Ἐπίπλοκος, var. lect. ad Od. Φ. 397. * " Κατεπιπλέκω, Greg. Thaum. in Orig. 14., sed
D variat lectio." Kall. Mss. * Προσεπιπλέκω, Alex. Trall. 8. p. 424. Τοῖς ἔξω προσεπιπλεκομένοις nisi leg. * προσεπιπλαττομένοις. * Συνεπιπλέκω, Anal. 2, 211. Eust. Il. A. p. 772, 16. Od. A. p. 46, 40. " Pass., Permisceor, cum dat., Euseb. H. E. 21." Kall. Mss.]

Καταπλέκω, Complico, Connecto. In VV. LL. habentur et hæc, (Herod. 8, 83.) Καταπλέκω τὴν ῥῆσιν, Peroro. Et ex Herod. (4, 205.) Οὐκ εὖ τὴν ζοὴν κατέπλεξε, Non probe vita excessit. At διαπλέκειν βίον supra aliter. [" Herod. 8, 123. Καταπλέξαι τινὰ προδοσίῃ, Crimine proditionis implicare aliquem." Schw. Mss. * " Κατάπλεγμα, var. lect. ad 1 Tim. 2, 9." Wakef. Mss.] Καταπλοκή, Contextus, Complexio, [Ptolem. Harm. 2, 12.] Ἐγκαταπλέκω, Innecto, Insero, [Xen. K. 9, 12. Dionys. H. 2, 20. * Συγκαταπλέκω, Dionys. H. 6. 152=672. Plut. Solone 8. Timol. 17.]

[* Μεταπλέκω, Greg. Naz. 2, 188.]

Παραπλέκω, Attexo, Admisceo, Contexo, Consero: cujus signif. exempla duo affert Bud. 617., unum e

Gal., alterum e Basilio. Aliter tamen videtur accipiendum ap. Plut. (9, 140.) Τὸν Ἡρακλέα παίζοντες οὐκ εὖ γράφουσιν, ἐν Ὀμφάλης κροκωτοφόρον ἐνδιδόντα Λυδαῖς θεραπαινίσι ῥιπίζειν καὶ παραπλέκειν ἑαυτόν. Ibi enim παραπλέκειν accipi videtur pro Calamistrare, Capillos intorquere, etiam Implicare aut Replicare comam: J. Poll. 2, (35.) Παραπλέκειν τὰς τρίχας, τὸ ἀναπλέκειν· καὶ παραπεπλεγμένη Ἀθηνᾶ, ἡ ἀναπεπλεγμένη. Bud. παραπλέκω interpr. etiam Per parodiam dico, ap. Hermog. 211. Οὐ γὰρ ἀπ' ἀλλοτρίων ποιημάτων τινὰ, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παρέπλεξε. Vide et Comm. 617. in Παραπλοκή. [" Toup. Opusc. 2, 98." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 11. Eust. Od. Procem. 3, 21. Strabo 1. p. 59. 74. Hippocr. 345, 33. " Clem. Alex. 143. 325." " Παραπεπλεγμένως, Hesychio * συμπεπλεγμένως." [* " Παράπλεγμα, Hes. v. Θέρηγνον." Wakef. Mss.] Παραπλοκή, ἡ, q. d. Attextio, Insertio: ut cum orationi versus aliquis aut hemistichium e Poëta aliquo attexitur inseriturque; aitque Hermog. τὰς π. τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἡδονὴν ἔχειν, velut ap. Plat. Σὺν δὲ δύ' ἐρχομένω βουλευσόμεθ' ὅ,ττι ἐροῦμεν. Vide plura ap. Bud. 617. [" Phryn. Ecl. 173." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 5." Wakef. Mss. Sext. Hypoth. 1, 102. * Συμπαραπλέκω, Plut. Crasso 25. al. * συμπεριπλέκω.]

Περιπλέκω, Circumplico, ut Cic. Si anguem vectis circumplicasset, et, Puerum circumplicatum serpentis amplexu; Circumplector. Pass. Περιπλέκομαι, Circumplico. Od. Ψ. (33.) ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη, Vetulam amplexu circumplicavit, Vetulam amplexa s. circumplexa est: Ξ. (313.) Τῷ ῥα (sc. malo navis fracta) περιπλεχθεὶς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι. Aristot. de Gen. Anim. 1. loquens de coitu serpentium, Περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις, διὰ τὴν ἀφυΐαν τῆς παραπτώσεως: ut Plin. 10, 62. Coëunt complexu, adeo circumvolutæ sibi ipsæ, ut una existimari biceps possit. Quibuscum cf. ll. duos in Ὀχεύομαι citatos, alterum de serpentibus itidem, alterum de anguillis. At ex 2 Reg. 18, (9.) Περιεπλάκη ἐν τῇ δρυΐ, Adhæsit quercui. || Περιπλέκειν, Involvere orationem verbis et contegere, seu, ut Quintil. loquitur in præf. l. 8., Sensum obumbrare. Περιπλέκειν, inquit Bud. 617., Aliquam sententiam, quam aperte dicere non audemus, verborum involucro obtegere, et tamen ἐμφατικώτερον dicere: ut si quod turpe flagitium et obscœnum objicimus adversario, quod sine aurium offensione dici non potest: Φυλαττόμενοι γὰρ τὴν ἀπρέπειαν τοῦ λόγου, αὐτῷ τῷ περιπλέκειν δηλοῦμεν ὃ θέλομεν, μετ' εὐπρεπείας, ut inquit idem Hermog. Aliquanto post h. l. Æschinis affert (8.) Φανήσεται οὖν οὐ μόνον ἡταιρηκὼς, ἀλλὰ μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ οἶδ' ὅπως δεῖ περιπλέκειν, ὅλην τὴν ἡμέραν πεπορνευμένος: quibus verbis significat, se δι' ὅλου τοῦ λόγου περιπλέξαντα διὰ τὴν αἰσχρότητα, tandem victum indignitate rei, eo prorupisse ut diceret πεπορνευμένος. [" Valck. Diatr. 12. ad Lucian. 1, 184. Amst., Callim. Ep. 6. et Jacobs., ad Diod. S. 2, 326. Schneid. ad Xen. Œc. p. 8. Jacobs. Anth. 7, 324. 9, 315." Schæf. Mss. Aristæn. p. 78. Abr., Achill. Tat. p. 130. Bip. * Περιπεπλεγμένως, Gl. Perplexe, " Convolute, Suid. 3, 363. Schol. Opp. Ἁ. 2, 376. * Περίπλεγμα, Hes." Wakef. Mss.] Περιπλέγδην, Circumplexu, Circumplectendo, Circumplicando se, Epigr. [" Jacobs. Anth. 11, 130." Schæf. Mss. " Opp. Ἁ. 2, 376. 4, 152. Nonn. D. 2, 269." Wakef. Mss.] Περιπλέγνυμι, Circumplico, i. q. περιπλέκω. Et Περιπλέγνυμαι itidem Circumplico, Circumplector. Apud Suid. Περιπλεγνύμενος καὶ φιλῶν, quod ipse exp. περιπλεκόμενος, Circumplectens et deosculans. [" Eust. Od. 111, 14." Wakef. Mss.] Περίπλεξις, Circumplexus, Amplexus. [* Περίπλεκτος, Theocr. 18, 7. * Περιπλεκής, Nonn. D. 12, 199. 36, 368. * Περιπλέκεια, Perplexitas, Jambl. Protr. 354. Kiessl.] Περιπλοκή, ἡ, Circumplexus, Amplexus. Item Figura orationis, cum sc. vel rem turpem, quam adversario objicimus, verborum involucris obtegimus, vel ὅταν λυπηρὰ ᾖ τὰ λεχθέντα ἢ ῥηθησόμενα τοῖς ἀκούουσι, vel si invidiosa καὶ ἐπαχθῆ τῷ λέγοντι. Cujus exempla ex Hermog. affert Bud. 617. 618. [" Ad Phryn. Ecl. p. 10. Eur. Phœn. 497. ubi v. Valck. p. 181. Jacobs.

A Anth. 9, 179." Schæf. Mss.] Περίπλοκος, Circumplicatus, Circumdatus amplexu. Pro Coronatus affertur ex Epigr. [" Wakef. Herc. F. 151. Mitsch. H. in Cer. 213. * Περιπλοκὰς, Boiss. Philostr. 407. * Περιπλοκάδην, Ruhnk. Ep. Cr. 74. Toup. Opusc. 2, 292. Paul. Sil. 6." Schæf. Mss. Anal. 3, 72. * Ἀμφιπεριπλέκω, unde * " Ἀμφιπεριπλέγδην, ad Hesych. 1, 306, 16." Dahler. Mss. " Nonn. D. 36, 360." Wakef. Mss. " Agath. Epigr. 5." Boiss. Mss. * Συμπεριπλέκω, Themist. 233. Plut. Crasso 25. LXX. Prov. 7, 18. * Συμπεριπλοκή, Lucian. 1, 636. 2, 64. 456.]

[* Προσπλέκω, Gl. Applico: Προσπλακείς· Adnixus. Ignat. Epist. 2. p. 18. Philes Anim. 70, 1. de Plantis 216. Strabo 1. p. 13. Joseph. c. Apion. 1, 24. Vide not. ad Porph. de Abst. p. 72. Osann. Anal. p. 98. " Nicet. Eugen. 4, 283. Argum. Aristoph. B. p. 226." Boiss. Mss. " Προσπλέκομαι, Contexo, Athan. 1, 821. Addicor, Adhæreo, Gal. de Sect. Opt. §. 20." Kall. Mss. M. Anton. 10, 67.

B Orig. c. Cels. 1. p. 32. Alex. Trall. 1. p. 24. * Προσπλοκή, ibid. " Complexio, Iren. 30. 34." Kall. Mss. " Artemid. 1, 77." Elberling. Mss. Aqu. Exod. 28, 32. * " Ἀπρόσπλοκος, Heracleon ap. Orig. in Jo. T. 10. c. 22." Routh. Mss. Schol. Aristoph. B. 1379. * Συμπροσπλέκω, Una manum consero, LXX. Daniel. 11, 10.]

Συμπλέκω, Complico, Connecto. Bud. interpr. Consero, Implico, Commisceo, afferens duo exempla e Polyb. 5. alterum activæ vocis, alterum pass. sc. (105, 9.) Αἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πράξεις συνεπλάκησαν ταῖς Ἰταλικαῖς καὶ Λιβυκαῖς, Consertæ fuerunt, et connexas causas habuerunt. Pro Complico, Connecto, Consero, accipitur in Thuc. 4, (4.) p. 122. Τὼ χεῖρε ἐν τοὐπίσω ξυμπλέκοντες. Pass. Συμπλέκομαι frequenti in usu est. Signif. vero interdum Complexu jungor, etiam Coëo, Synes. Ep. 140. Οὐδὲν γὰρ ἐμποδὼν ψυχαῖς ἐφιεμέναις ἀλλήλων, ἀῤῥήτοις συνόδοις ὁμόσε χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι: q. l. Bud. 616. citans, ait συμπλέκεσθαι ibi in bonam partem accipi

C pro Amice complecti et convenire; itidemque in Tabula Ceb. Εὐθὺς ἀναπηδῶσιν αἱ ἡδοναὶ, καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον, interpr. Idem, Complectuntur et hærent. Greg. Naz. περὶ Θεολογίας, συμπλέκεσθαι, et διΐστασθαι sibi opposuit, de quatuor anni temporibus loquens, Εὐτάκτως ἐπιγινομένων τε καὶ ἀπογινομένων, καὶ ὥσπερ ἐν χορῷ συμπλεκομένων ἀλλήλαις καὶ διϊσταμένων: q. l. Bud. 1061. afferens, sic interpr. Statis vicibus succedentium invicem atque decedentium, et tanquam in choro orbem ductitantium, vicissimque eundem dirimentium. Anguillæ quoque in coitu συμπλέκονται, ut videbis in Ὀχεύομαι, T. 2. c. 1573.: quibuscum cf. locum Aristot. et Plinii in Περιπλέκομαι c. Συμπλέκομαί τινι, Rem habeo cum aliquo, Est mihi negotium cum aliquo, Bud. 617., afferens h. l. Æschinis (48.) Συμπέπλεγμαι δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀνθρώπῳ γόητι καὶ πονηρῷ: de Demosthene, cum quo legationis munere functus erat, i. e. Implicatus sum, Officii necessitate vinctus sum, et, ut Cic. in Divinatione loquitur, Sortis necessitudine conjunctus sum, ut

D quæstor cum consule. Et conjunctio ejusmodi, συμπλοκή. Item hostes in pugna συμπλέκονται, Manus conserunt, Pedem conserunt, Congrediuntur. Bud. 616. e Greg. Naz. Ἄριστον δ' αὐτοῖς συμπλακῆναι ἐγγυτέρω, Propius pedem conferre: quod etiam ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις dicitur. Aliud exemplum e Plut. ibid. vide. Sic idem Plut. Themistocle, Συμπλεκόμενος τοῖς πολεμίοις: quemadmodum et Polyb. 16. Συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐῤῥωμένως, Acriter cum hoste confligere: metaph. autem in Pericle Idem, Συμπλεκόμενος τῷ Περικλεῖ περὶ τὸ βῆμα, Cum Pericle congrediens et in certamen descendens. Verum in hoc loquendi genere non construitur cum dativo solum, sed etiam cum præp. πρὸς suum habente accus., ut ap. eund. Plut. Fabio, Αὐτόθι συμπλέκεσθαι πρὸς Ἀννίβαν. Absolute autem Philo V. M. 7. Συμπλακεὶς δὲ, οὐ πρὸς ἀμελετήτους καὶ ἀνασκήτους ἔγνω τὴν μάχην οὖσαν, Commisso prælio, Collatis manibus, Cum manus conseruisset. Sed et activa voce e Polyb. 2, (45, 2.) Συμπλέκειν τὰς χεῖρας, Ma-

nus conserere. Item *συμπεπλεγμένα ἀξιώματα* ap. Logicos. Gell. 16, 8. Quod illi *συμπεπλεγμένον*, nos vel Conjunctum vel Copulatum dicimus: quod hujuscemodi est, P. Scipio Pauli filius, et bis consul fuit et triumphavit, et censura functus est, et collega in censura L. Mummii fuit. In omni autem conjuncto, si unum est mendacium, etiamsi cetera vera sunt, totum esse mendacium dicitur. Ibid. de eo quod *συνημμένον*, i. e. Adjunctum s. Connexum, dicitur, et eo quod *διεζευγμένον*, Disjunctum. Plut. de Sol. Anim. *Χαίρειν λέγουσα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις*, Axiomatis conjunctis et disjunctis. Item Symp. 8, 9. [" Brunck. ad Hec. p. 309. Lennep. ad Phal. 112. Valck. Callim. 280. T. H. ad Plutum p. 402. Brunck. Soph. 3, 452. Diod. S. 2, 538. Bast Lettre 139. Phryn. Ecl. 110. Jacobs. Anth. 8, 379. An sic Diod. S. 2, 318.?" Schæf. Mss. Alex. Trall. 6. p. 88. Ælian. H. A. 8, 1. 9, 13. 63. * "*Συμπεπλεγμένως*, Conjunctim, Athan. 1, 233." Kall. Mss. Suid. 1, 733. * *Συμπλέγδην*, Nonn. D. 10, 158. * " *Σύμπλεγμα*, Plin. 36, 4. " Lex. Schelleri, Jacobs. Anth. 11, 122." Schæf. Mss.] " *Σύμπλεξις*, " Implicatio, vide *Συμπλέκω*." [* *Συμπλεκτὴρ*, unde *Συμπλέκτειρα*, Orph. H. 28, 9. al. * *Συμπαίκτειρα*.] *Συμπλεκτικὸς*, Conjunctivus, Copulativus: *σύνδεσμος*, Hermog. [" Eust. 72, 40." Seager. Mss. Etym. M.] *Συμπλεκτικῶς*, More copulativorum, Per copulativa, s. copulata, Porphyr. In VV. LL. e Gell. exp. Copulate; e Cic. Conserte et contexte; e Plin. Contextim. [* *Συμπλεκτὸς*, Meleager 1, 18. Exod. 39, 22.] *Ἀσύμπλεκτος, ὁ, ἡ*, Qui complicatus non est, Non consertus, conjunctus nec copulatus, Nulla copula connexus. Interdum etiam Qui complicari vel copulari et connecti nequit. *Συμπλεκὴς*, Connexus, Conjunctus, Copulatus, Nonn. [Jo. 6, 38.] *Συμπλοκὴ, ἡ*, Complicatio, Connexio, Contextus, Cic. Pennarum contextu tegumenta corpori faciebat, Plato Politico, *Τὴν δὴ βασιλικὴν σ. λεκτέον, ποία τέ ἐστι καὶ τίνι τρόπῳ συμπλέκουσα, ποῖον ὕφασμα ἡμῖν ἀποδίδωσι*. In fine libri *συνύφανσιν* et *συμπλοκὴν* pro eod. dixit. Dicitur et de Complexu in coitu, necnon de Manuum consertione in prælio, ut tum ap. Lucian., tum ap. Basil. de Vita solitaria, sed metaph., *Οἱ πρὸς τοὺς γείτονας διαπληκτισμοὶ, αἱ ἐν τοῖς δικαστηρίοις συμπλοκαὶ*, Conflictus litium, ut Bud. interpr. Lucian. de Calumnia, *Μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη*, de Bellerophonte. Item, Figuræ oratoriæ nomen. Aquila interpr. Connexum, dicens compositam esse ex epanaphora et antistrophe, et utramque orationis speciem circumdare. Nam et incipere sæpius ab una parte orationis, et toties in unam atque eandem desinere, ut, Quis legem tulit? Rullus. Quis tribus sortitus est? Rullus. Quis decemviros creavit? idem Rullus. [" Toup. Opusc. 2, 201. Wessel. ad Herod. 37. Diod. S. 1, 378. Phryn. Ecl. 110. Argum. Aristoph. "Ορν." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 260.] *Σύμπλοκος, ὁ, ἡ*, Complicatus, Connexus, Nexu conjunctus et copulatus, i. q. *συμπλεκής*. Nonn. *σύμπλοκον ἱμάσθλην* Flagellum dixit e funiculis lorisque connexum s. contextum, aut plexum; vel, ut alii interpr. Flagellum nexile. Idem dixit etiam (Jo. 228.) *σταυρῷ σύμπλοκος* pro Cruci affixus, *προσπαγείς*. [Anal. 3, 73. " Nonn. Metaphr. p. 71, 28. 228, 9." Kall. Mss. " Paul. Sil. 7, 14." Schæf. Mss. * " *Ἀσύμπλοκος τῆς σαρκὸς*, Corpori non conjunctus, Method. 330." Kall. Mss. Philo Jud. 367. * " *Ἀσυμπλόκως*, Euseb. Pr. E. 97." Wakef. Mss. Bekkeri Anecd. 456. * " *Ἀντισυμπλέκω*, Anna C. 26." Elberling. Mss. * *Ἐπισυμπλέκω*, Socr. H. E. 5. p. 263. * *Προσσυμπλέκομαι*, * *Προσυμπλέκομαι*, Schleusn. Lex. V. T.]
[* *Ὑποπλέκω*, Gl. Subnecto, Ælian. H. A. 17, 21.]

ΠΛΕΟΣ, et POETICE *Πλεῖος*, Plenus, Refertus. At vero ATTICE *Πλέως*. Soph. (Aj. 745.) *Ταῦτ' ἔστι τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα*, Hæc verba stultitiæ multæ sunt plena. Usus est et Aristot. de Mundo, *Ταῦτα πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα*. Apud Hom. in uno eodemque versu habemus et absque ι et cum ι, Od. Υ. (355.) *Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ, Ἱεμένων ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον*. Est alioqui multo frequentior ap. eum scriptura cum ι. Et *μέγαρον πλεῖον δαιτυμόνων*. Item, *πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι*, Il. I. (71.) Sed et absque gen. Θ. (162.) *Ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν*. Sic *πλείη* ap. Hesiod. "Εργ. (1, 101.) *Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα*. Et COMP. *Πλειότερος*, Plenior. Apud Hom. autem Od. Λ. (358.) *πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ*, exp. *γεμούσῃ, καὶ μὴ ὑποκένῳ, ἀλλὰ πεπληρωμένῃ*. ATTICE, uti dixi, *Πλέως*, cum ω, quod usitatius est, in soluta præsertim oratione. Aristoph. N. (1367.) Æschylum esse dicit *ψόφου πλέων*. [" *Πλέος*, Brunck. Œd. C. 1162. Coray in Consp. Mus. Oxon. 18. Toup. Opusc. 2, 29. 271. Wakef. Phil. 39. Steph. Dial. 17. *Πλεῖος*, Jacobs. Anth. 9, 420. Boiss. Philostr. 422. Heyn. Hom. 5, 538. 6, 48. 110. *Πλειότερος*, Leon. Alex. 30. Epigr. adesp. 3. Jacobs. Anth. 12, 314. Phryn. Ecl. 55. Musgr. Iph. A. 952. Crinag. 10. Callim. 1. p. 551. *Πλέω*, Brunck. l. c. Antig. 721. ad Mœr. 294. 319. 337. Thom. M. 719. Jacobs. Anim. 304. Steph. Dial. 17. Boiss. Philostr. 422. Conf. e. *πλήρης*, 635. *Πλέω* pro *πλήρης*, Heyn. Hom. 5, 538. *Πλέων*, Brunck. Aristoph. 2, 136. De acc., Porson. Med. p. 17." Schæf. Mss. Hesiod. Θ. 636. *δέκα πλείους ἐνιαυτούς*. *Πλειότερος*, Nicander Θ. 119. Arat. 644.]

Ἀνάπλεος, ET *Ἀνάπλεως* Attice. Cum gen., sicut ejus synonyma, pro Plenus, Refertus. Lucian. (1, 215.) *Σπινθήρων ἀνάπλεως*: (1, 9.) *Τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως*, pro *κατὰ τὼ χεῖρε*. Item *ἀνάπλεων ποιῆσαι*, Plenum reddere, s. Refertum, i. e. Implere: *Δεισιδαιμονίας ἀνάπλεων ποιῆσαι*. At vero ab *Ἀνάπλεος* habente ο, est *ἀνάπλεοι* ap. Dionys. Areop. [" *Ἀνάπλεως*, Steph. Dial. 17. ad Dionys. H. 1, 202. Inquinatus, Timæi Lex. 30. et n., vide *Ἀναπλήθω*. De accus., Porson. Med. p. 17." Schæf. Mss.] *Διάπλεος*, itidem pro Plenus, VV. LL. sine exemplo. [* " *Διάπλεως*, Plut. 8, 177." Wakef. Mss.] *Ἔκπλεος*, ET *Ἔκπλεως* Attice, Expletus, Cumulate expletus. Non autem Plenus, i. e. Refertus; deflectit enim a ceterorum compp. significatione. Bud. postquam dixit *ἔκπλεως* accipi pro Cumulate expletus, affert e Xen. K. Π. 6, (2, 4.) *Καὶ γὰρ οἱ Πέρσαι ἱππεῖς ἔκπλεω ἤδη ἦσαν εἰς τοὺς μυρίους, καὶ τὰ ἅρματα τὰ δρεπανηφόρα ἔκπλεω ἤδη ἦν εἰς τὰ ἑκατόν*. Sed subjungit, hic tamen non Cumulatum, sed Expletum significare. At ubi dicit, (3, 1, 16.) *Ἔκπλεω δὲ πάντα διαπονούμενοι*, esse pro Cumulate. Apud Eund. (4, 2, 18.) *Ἔκπλεω ἔχειν πάντα τὰ ἐπιτήδεια*, vertit itidem per adverbium, Copiose et abundanter. Tale est autem ap. Dem. *Ἔκπλεω πάντα ὑπάρχειν*, quod redditur, Abunde omnia suppetere. Ubi tamen et per nomen possis interpretari, Cumulate expleta. At vero ab illo *Ἔκπλεος* est NEUTR. *Ἔκπλεα*, et FEM. *Ἐκπλέα* ap. Ælian. *Ἐσθῆτας δὲ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχεν*, quod dictum est ut *Ἔκπλεω τἆλλα παρεῖχεν* a Xen. (K. Π. 8, 3, 15.): possumusque uti adverbio in horum locorum utroque, sicut in superioribus. At Suid. *ἔκπλεα* exp. *πλήρη*; subjunges tamen loco illi Æliani aliam exp., sc. *αὐτάρκη*: sed neutram satis commodam esse arbitror, multo vero minus hanc posteriorem. Idem Ælian. feminino usus est, *Οἱ δὲ καταράντες εἰς αὐτὸν, καὶ φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες*, ubi *ἐκπλέας* reddi potest non solum Cumulata, sed et Copiosa, Abundans, Larga. [" Schneid. ad Xen. Hieron. 259. Œc. p. 23. Steph. Dial. 17. Ilgen. Hymn. 425. De acc., ad Dionys. H. 1, 95." Schæf. Mss.] Et ADV. *Ἐκπλέως*, in VV. LL. Cumulatissime, (sed rectius Cumulate,) et Plene. *Ἔμπλεος*, ET *Ἔμπλειος*, ITEM *Ἔμπλεως*, Plenus, Alex. Aphr. Probl. *Ὑγρότητος εἰσὶν ἔμπλεοι*. At *Ἔμπλειος* Poëticum est, sicut *πλεῖος*, Od. Σ. (118.) *Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος*, sc. *γαστέρα*. Sic ap. Plat. e Carm. *δοιοὶ πίθοι κηρῶν ἔμπλειοι*. POETICE *Ἐνίπλειος* etiam dicitur: ut Od. Τ. (580.) *νοσφισσαμένη τόδε δῶμα, Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο*. Sic Ξ. (118.) *Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος ᾧπερ ἔπινεν, Οἴνου ἐνίπλειον*, ubi tamen admittit versus et *ἔμπλειον*. Annotat porro Eust. in h. l., esse *ἀρχαϊκὸν* hoc *ἐνίπλειον*, et

τὰ κατ' αὐτὸ, at vero τῆς ὑστέρας 'Ατθίδος esse ἔμπλεων et quæ illi sunt σύστοιχα: cum alioqui scribat alibi, τὴν ποίησιν dicere κοινότερον hoc ἐνίπλειον. [" Ἔμπλεος, Wakef. Trach. 1020. Brunck. 1022. Antip. Sid. 87. Jacobs. Anth. 11, 113. 12, 260. Schneid. Anab. p. 20. Ἔμπλεως, Steph. Dial. 17. Brunck. l. c. Ἔμπλεος; Ἔμπλεως, Valck. Phœn. p. 6. Callim. 94. Toup. Opusc. 2, 30. Wakef. S. Cr. 2, 78. Ilgen. Hymn. 425. Ἔμπλεα, an accus. ab * 'Εμπλής? Wakef. S. Cr. 3, 188. (Nicander 'A. 164.) Ἔμπλειος, Bentl. Opusc. 74. Heyn. Hom. 8, 705. 'Ενίπλειος, Jacobs. Specim. p. 6." Schæf. Mss. Nicander Θ. 925. Orph. L. 273. *'Ενίπλεος, 190. *'Εμπλείουσα, i. q. ἐμπλέα, Nicander 'A. 626.] 'Εμπλεόω, Impleo, et Satio, Refercio, VV. LL. 'Επίπλεος, [* 'Επίπλειος, Schn. Lex.] ET 'Επίπλεως, Plenus, Refertus. Et fem. 'Επιπλέη, Plena, Referta, VV. LL. sed absque exemplo. At post 'Επίπλεως, Plenus, subjungitur, 'Επιπλέω ἢ ἑπτακόσια ἔτεα, ex Herod. pro Septingenti et amplius anni; sed videtur potius esse ἐπιπλέω pro πλέω significante πλέονα. [" 'Επίπλεος, Abundans, Philo J. 1, 114." Wakef. Mss. * Εὔπλειος, Od. X. 3. 'Εὔπλειος, P. 467.] Κατάπλεος, ET Κατάπλεως, Attice, Expletus, Cumulate expletus; nam pro ἔκπλεως poni tradit Bud., qui etiam κατάπλεως φιλία reddit Justa et plena amicitia. Sed et pro Satiatus accipi testatur. [" Thom. M. 719. ad Dionys. H. 1, 202. ad Mœr. 294. Wyttenb. Select. 374. Xen. K. Π. 36. ubi v. Zeun. it. Hutch. p. 12." Schæf. Mss.] "Παράπλειος, Plenus, Pene plenus," [Schneidero susp.] Περίπλεος, ET Περίπλεως, Attice, Plenus, Refertus, Valde plenus, Diosc. Κλωνία φύλλων περιπλέα. Et περίπλεων φύλλοις, ap. Eund. At Περίπλεως ψυχὴ σώματος, e Plut. Rom. (28.) affertur pro Oppletus corpore animus. ITEM Περιπλεὲς ap. Hes., quod exp. λίαν πλεονάκις, Valde sæpe. Nisi forte distinguendum sit inter λίαν et πλεονάκις. Quod autem ex Apoll. Rh. affertur ADV. Περίπλεον pro Abunde, videri possit esse potius e πλέον comparativo, juncto cum περί. [" Περίπλεος, Jacobs. Anth. 10, 374. Περίπλεως, Wakef. Eum. 262. Plut. 6, 206. Hutt. Περιπλέες, Heyn. Hom. 6, 190. 630. * Σύμπλεως, Schneid. Anab. p. 20." Schæf. Mss. Ad Greg. Cor. 165. * Σύμπλεος, Hippocr. 296, 35. * " 'Υπέρπλεος, Tzetz. Ch. 8, 654. ἐξ ὑπερπλέου." Elberling. Mss.] 'Υπόπλεος, ET 'Υπόπλεως. Suid. habet tantum ὑπόπλεως, quod exp. μεστὸς, Plenus, Refertus. Atque ita vacabit omnino præp. ὑπό. [" Ad Herod. 532." Schæf. Mss. Lucian. Somn. 4. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως.]

ΠΛΕΥΡΑ, ἡ, Latus. Et πλευραὶ, Latera s. Costæ. Πλευραὶ, inquit Gorr., Costæ: sunt ossa thoracis a lateribus sita, sternon spondylis committentia. Ea sunt utrimque utplurimum duodecim, quot et dorsi spondyli. Ex his superiores septem simpliciter πλευραὶ dicuntur, totidem sc. numero, quot ossa habentur in sterno. Aliquanto post, cum de motu et situ illarum locutus esset, Earum duæ primæ, auctore J. Poll., DICTÆ 'Αντίστροφοι, quasi Retortæ; duæ aliæ sequentes NOMINATÆ Στερεαὶ, propter firmitatem; tres vero postremæ, APPELLATÆ Στερνίτιδες. Quinque vero reliquæ costæ inferiores, VOCANTUR Νόθαι, Spuriæ et illegitimæ, quia imperfectæ sunt. Neque enim in sterno, ut septem veræ, articulantur, sed intus diaphragmati suis cartilaginibus junguntur, et iisd. acuminatis inferiores superioribus applicatæ, ligamentis affirmantur. Dicuntur eæ παράσειροι et μαλθακαὶ, ut scribit Pollux. Celsus νόθας a Græcis dictas testatur. Ceterum inter ipsas costas inserti sunt musculi genere duplices, quos μεσοπλευρίους, Intercostales, nominant; alii externi, alii interni: de quibus plura vide ap. Eund. Il. Ψ. (716.) ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους, Υ. (170.) Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται, de leone, de quo Hesiod. 'A. (430.) πλευράς τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιγόων, ποσσὶ γλάφει. Itidem Plin. 8, 16. de leone irato, In principio terra verberatur: incremento, terga, ceu quodam incitamento, flagellantur. Rursum Il. Ω. (19.) Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνὴς, Soph. (Aj. 834.) Πλευρὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ, Latus perrumpentem hoc ense, Diosc. 5, 78. Πλευρᾶς πόνος, Lateris dolor. Sic Athen. 12. Πεπονηκέναι τὴν πλευράν. Rebus quoque inanimatis πλευραὶ tribuuntur, ut et Lat. Latera. Plut. de Audiendo, Τίς ἡ κατὰ πλευρὰν ἢ κατὰ διάμετρον κίνησις. Item πλευρὰ πιθάκνης, Dolioli latus, ap. Aristoph. (Πλ. 546.) Schol. τὸ πλάγιον, quemadmodum Eust. πλευρὸν quoque accipi tradit. Dicuntur item πλευραὶ νηὸς, Latera navis, s. costæ, ut Plin. appellat. Necnon πλευρὰς ποταμοῦ dixit Dionys. P. Latera amnis: quo nomine Ripas intellexisse existimatur. [" Πλευρὰ, Toup. ad Longin. 315. Herod. 310. Brunck. Aj. 1253. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 122. Phœn. p. 23. Brunck. ad v. 1103. Hec. 816. Bacch. 729. Musgr. Iph. T. 298. Rhes. 794. Wakef. Alc. 861. Jacobs. Anth. 9, 160. Porson. Or. 217. Phœn. 1429. 'Εν πλευραῖς, ad Diod. S. 1, 706. Improbat hanc formam Porson. ad Hec. 820. πλευρὸν præferens, cf. ad v. 1150." Schæf. Mss. Nemesius p. 77. Πλευρὰ τοῦ ἓξ ὁ δύο καὶ ὁ τρία.]

Πλευρὸν, τὸ, i. q. πλευρὰ, Il. Δ. (468.) πλευρὰ Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, Soph. Tr. (1226.) πλευροῖσι τοῖς ἐμοῖς ὁμοῦ Κλιθεῖσαν αὐτὴν, Diosc. 4, 147. Διαθέσεις περὶ πλευρὸν καὶ πνεύμονα, Lateris pulmonisque valetudines, Plut. Τὰ πλευρὰ τοξεύματι βάλλεται, Per latus sagitta icitur. Item πλευρὰ βόεια, Athen. 1. Porro sicut πλευρὰ metaphorice rebus etiam inanimatis tribuitur, ita etiam πλευρόν. Dixit enim Soph. Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἑσπέριον νεῶν: quod exp. μέρος τὸ ἑσπέριον, Occidua pars navium. Item ap. Eust. 309. Πλευρὰ Κύπρου, τὰ πλάγια: quibus subjungit, Κεχάρισται δὲ ἡ πλευρὰ καὶ σχήμασι μαθηματικοῖς, λαγόνες δὲ ὄρους καθωμίληνται, καὶ γῆς κενεῶνες, καὶ γαστὴρ ᾄδου. Itidem Cic. Latera hæc alluit; Ovid. Latera campi. Item Quintil. Æqua latera: quod ad Mathematicos pertinet. [Lucian. 2, 257. " Toup. ad Longin. 315. Jacobs. Exerc. 2, 177. Valck. Callim. 179. ad Theocr. x. Id. p. 122. Phœn. p. 23. Brunck. Aj. 1253. Bacch. 729. Hec. 816. Wakef. Alc. 861. Porson. Or. 217. Phœn. 1429. ad Dionys. H. 2, 880. Musgr. Rhes. 794. Herc. F. 179. Costa, Philostr. p. 34. Boiss. Πλ. ὕειον, ad Phalar. 253. Κατὰ τὰ πλ., ad Diod. S. 1, 706." Schæf. Mss.]

Πλευροειδὴς, Lateris s. Costæ speciem gerens. Πλευροειδῶς, Costæ instar, Theophr. H. Pl. 3, 10, [3. 3, 17, 3. * Πλευροκόπος, unde] Πλευροκοπέω, Costas s. Latus ferio, Latus percutio, Soph. Aj. (236.) p. 15. meæ Ed. Ὧν τὰ μὲν εἴσω σφάζ' ἐπὶ γαίας, Τὰ δὲ, πλευροκοπῶν, δίχ' ἀνεῤῥήγνυ, ubi Schol. κατὰ πλευρῶν τύπτων, [" Const. Manass. Chron. p. 133." Boiss. Mss. * " Πλευρόμητρος, E latere gignens, Pisid. Cosmiurg. v. 1009., ubi al. * Πλευρομήτωρ." Kall. Mss. * " Πλευροπάτωρ 'Αδὰμ, Const. Manass. Chron. p. 7 (=13.) * Πλευρότρωτος, 128." Boiss. Mss. * Πλευροτυπὴς, Meleager 72. * " Πλευροφυὴς, Const. Manass. Chron. p. 97." Boiss. Mss.]

[* 'Αμφίπλευρος, Mathem. Vett. p. 81. θυρίς. * " 'Αντίπλευρος, Brunck. Soph. 3, 386." Schæf. Mss. * 'Εξαντίπλευρος, Pisides ap. Schol. Lycophr. 1467. ἐξαντιπλ. καταδρόμων, sed perperam pro ἐξ ἀντιπλ.] " Ἄπλευρος, Latus non habens, Latus nullo " auxilio stipatum habens. Hesychio enim ἄπλευρος " est ἡ μὴ ἔχουσα βοήθειαν ἢ πλευράν: aliis Fulcro " carens." [Teles Stobæi Serm. 106. * Βαθύπλευρος, Geop. 17, 2, 1. Diod. S. 3, 39. var. lect. * " Διπλασιόπλευρος, Aristot. Mechan. 26. p. 69. * Δίπλευρος, Donat. ad Terent. Adelph. 3, 2, 43." Boiss. Mss. " Arrian. Tact. 66. Suid. v. Παραγωγή." Kall. Mss.] Ἔκπλευρος, NON 'Εξάπλευρος, dicere Atticos tradit Phrynichus [412. Lob.] i. e. Sex habens latera, Qui sex laterum est: nisi potius SCR. Ἔξπλευρος, ut ἔξπηχυς, et ἔξπους, et ἔξπλεθρος. [" Musgr. El. 883." Schæf. Mss.] AT VERO 'Εκπλευρότερα affertur ex Aristot. H. A. 4. pro Aptiora: quod suspectum est. Ἔμπλευρος, Latera plena habens. In Geop. (18, 9, 6.) Τῶν δὲ τράγων ἐκκρίνουσι τοὺς μεγάλους καὶ ἐμ-

πλεύρους, pro his Columellæ, Caper optimus habetur amplissimi corporis. AT Ἐμπλεύρου pro ἐνάλλου εἰς τὰς πλευρὰς affert Hes. e Sophoclis Captivis: quod erit a VERBO Ἐμπλευρόω, In latus alicujus insilio, Lateri alicujus insulto, Costas alicujus insulto: Terent. Calcibus insultare fores, Virg. Capiti insultare, et Insultare jacenti. Ἐπίπλευρος, Qui supra latus est, s. latera, Costis superjacens: τὰ ἐπίπλευρα, Superior laterum pars, Locus ad mamillas sub alis: τὰ παρὰ τοῖς μαστοῖς, ὑπὸ τὰς μασχάλας, Hes. [" Schol. Nicandri Θ. 269." Schæf. Mss.] Ἑπτάπλευρος, Qui septem latera habet, Cui septem costæ sunt, Septenas costas habens, ex Aristot. H. A. Et ap. J. Poll. 2. Ἑπτάπλευροι Λίγνες. || At ἑπτάπλευρον aliqui Plantaginem majorem vocant, Plin. 25, 8. Altera major, foliis laterum modo inclusa, quæ quia septena sunt, quidam eam ἑπτάπλευρον vocavere. Itidem ap. Diosc. 2, 153. quidam Codd. habent, Ἀρνόγλωσσον, οἱ δὲ ἄρνειον, οἱ δὲ προβάτειον, οἱ δὲ κυνόγλωσσον, οἱ δὲ ἑπτάπλευρον, οἱ δὲ πολύνευρον: [" Idem Nothis 445." Boiss. Mss. * Ἐρίπλευρος, B Pind. Π. 4, 418.] " Εὔπλευρος, Qui bonis firmisque lateribus est," [Aristot. H. A. 4, 832. " Hes. v. Εὐεκτοῦν." Boiss. Mss. * " Θεόπλευρος, Dei latus vulnerans, Andr. Cr. 324. σφαγή." Kall. Mss.] Ἰσόπλευρος, Qui æqualibus est lateribus, Æquales aut Pares costas habens. Est interdum vocab. Mathematicum, ut J. Poll. 2. Καὶ τρίγωνόν τι ἰσόπλευρον ὀνομάζεται. Quintil. Triangula ipsa plus æquis lateribus quam inæqualibus. Vulgo Æquilaterum. [" Plato Theæt. p. 302." Schæf. Mss. * Ἀνισόπλευρος, Tim. Locr. 98. Steph. * " Μεγαλόπλευρος, Const. Manass. Chron. p. 99. 119." Boiss. Mss.] Μεσόπλευρος, SIVE Μεσοπλεύριος, [SIVE * Μεσοπλευρίτης Schn. Lex.] Qui in medio latere est: μύες, quod vide in Πλευρά. Et τὰ μεσόπλευρα s. μεσοπλεύρια, Mediæ costæ. J. Poll. 2. Τὰ μὲν ὑπὸ μασχάλην, πλευρὰ ὀνομάζεται, τὰ δὲ ὀστᾶ, πλευραί· ὧν τὰ μέσα, μεσόπλευρα καὶ μεσοπλεύρια: ubi etiam nota, eum discrimen facere INTER Πλευρὸν ET Πλευρά, s. inter τὰ πλευρὰ et αἱ πλευραί: quod tamen perpetuum non C est, ut e ll. in utroque cc. liquido apparet. [* Μονόπλευρος, Suid. 3, 27.] Παράπλευρος, Qui ad latus s. costas est. [* Παραπλεύριος, Tzetz. Ch. 5, 843. θύρα.] AT Παραπλευρίδια, Arma quæ tegunt equorum latera, q. d. Lateraria s. Lateralia arma, τὰ παρὰ ταῖς τῶν ἵππων πλευραῖς ὅπλα, J. Poll. 2, (167.): Xen. K. Π. 6, (4, 1.) p. 100. Ὥπλιζον δὲ καὶ ἵππους προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις· καὶ τοὺς μὲν μονίππους, παραμηριδίοις, τοὺς δ' ἐπὶ τοῖς ἅρμασι, παραπλευριδίοις. Sic l. 7. init. Οἱ δὲ ἵπποι (ὡπλισμένοι ἦσαν) προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις χαλκοῖς. [* Περίπλευρος, Eur. El. 472. κύτος. * Πολύπλευρος, Plut. 10, 29. Euclid. p. 2. J. Poll. 4. p. 444. * Στρογγυλόπλευρος, Athen. 327. * Σύμπλευρος, Epiphan. Ancor. 478. Τανύπλευρος, Cujus latera in longum latumve tensa sunt, Qui est lateribus patulis, Habens longa latera, Amplus, ex Epigr. [Anal. 3, 155. πέτρος. * Τεσσαράπλευρος, Tzetz. Posth. 244.] Τετράπλευρος, Quatuor latera s. costas habens. Sæpe ap. Mathematicos legitur, ut ap. Euclid., Τετράπλευ- D ρον σχῆμα, Figura quatuor habens latera, q. d. quadrilatera. Item in Epigr. τετράπλευρος κίων, Columna quatuor habens latera, s. Quadrata. [" Pierson. Veris. 109." Schæf. Mss. * Τρίπλευρος, Maxim. 52. Strabo 5. p. 323. " Euseb. V. C. 3, 35." Boiss. Mss. * Χρυσόπλευρος, Gl. Salpa.]

Πλευρόθεν, A latere, De lateribus, [Soph. Tr. 940. " Psellus in Cant. Cantic. 2, 3." Boiss. Mss. * Πλευρὰξ, adv., Etym. M. Cf. Εὐράξ. Osann. Philem. p. xxxv.]

Πλευρίτης, Lateralis, ut Plinio Lateralis dolor. J. Poll. 2. de lumborum vertebris, Τὸν δ' ὑπ' αὐτῷ (nimirum τῷ ἄτλαντι σπόνδυλον,) καλοῦσι μασχαλιστῆρα, τοὺς δὲ λοιποὺς, πλευρίτας, Vertebras laterales, vel etiam Vertebras costarum. FEMIN. Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, ut νόσος, vel absolute πλευρῖτις, sub. νόσος, Laterum morbus; Lateralis dolor, Plin. Lateris dolor, Horat.: quo qui laborat, πλευριτικὸς nominatur. J. Poll. 2. Καὶ ἡ μὲν περὶ τὰς πλευρὰς νόσος, πλευρῖτις, ὡς ἡ περὶ τὰ ἄρθρα, ἀρθρῖτις, καὶ νεφρῖτις, ἡ περὶ τοὺς

A νεφρούς. Frequentia occurrunt exempla ap. Medicos, necnon et alios, ac nominatim ap. Athen. 10. Πλευρίτιδι ληφθέντα ἀποθανεῖν. Aët. 8, 66. Ἡ ἀκριβὴς πλ. φλεγμονή ἐστι τοῦ ὑπεζωκότος ἔνδοθεν τὰς πλευρὰς ὑμένος, νυγματῶδες ἄλγημα σφοδρὸν ἐπιφέρουσα, σὺν ὀξυτάτῳ πυρετῷ. Itidem Alex. Trall. 6, 1. qui etiam addit, Οὐ πᾶσαν ὀδύνην πλευρᾶς, πλευρῖτιν ὀνομάζεσθαι. [" Jacobs. Anth. 11, 96. Cattier. Gazoph. 50." Schæf. Mss. " Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.] INDE Πλευριτικὸς, Qui lateris dolore cruciatur, morbo laborat, Pleuriticus, ut Plin. appellat. P. Ægin. 3, 33. Τοῖς πλ. νυγματώδη τὴν ὀδύνην γίνεσθαι. Legitur et ap. Diosc. 2, 96. [" Valck. Diatr. 34." Schæf. Mss. * Περιπλευριτικὸς, Valde laborans pleuritide, Hippocr. 201.]

[* Πλευρίον, dimin., Hippocr. 261, 9.]

[* " Πλευρὶς, Hes. v. Σχελίδες." Wakef. Mss. " Schneid. ad Caton. p. 214. Brunck. Aristoph. 3, 17." Schæf. Mss.]

[* Πλευριὰς, i. q. πλευρὰ, Tab. Heracl.]

[* " Πλευρικὸς, Schol. Aristoph. Ἱππ. 361. * Πλευρίδιος, Phot. Lex. * Πλευριμαῖος, Suid." Wakef. Mss.]

[* Πλευρόω, unde * Πλεύρωμα, Archestratus Athenæi 310. Æsch. Choëph. 682. S. c. Th. 895=887. " Dicitur pro πλευρὰ, sicut τρίχωμα pro θρὶξ supra 663. ubi vide: χαίτωμα pro χαίτη 381. πέπλωμα pro πέπλος infra 1041." Blomf. Gloss. * Παραπλευρόω, Philostr. V. A. 3, 35. * Πλευρίζω, unde * Περιπλευρίζω, Phrynichus Bekkeri 58.]

ΠΛΕΩ, F. Πλεύσω. Pro quo med. Πλεύσομαι, et ATTICE Πλευσοῦμαι, Navigo. Od. E. 278. Ἑπτακαίδεκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων. Posidippus Comicus, Ὁ μὴ πεπλευκὼς, οὐδὲν ἑώρακεν κακόν: quem senarium ita reddidi, Qui navigavit nunquam, is ignarus mali. Quo pertinet Terentianum illud in Hecyra, O fortunate, nescis quid mali Præterieris, qui nunquam es ingressus mare. Ubi etiam observa, C eum, qui nunquam navigavit, dici nunquam ingressum esse mare, ut apparet ex iis quæ ibi præcedunt. Xen. K. Π. 8, (1, 9.) Ὥσπερ οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων. Et cum adjectione, ut πλεῖν ἐπὶ ῥιπὸς, in hoc Proverbiali senario, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. Quem ita reddidit Erasmus, Deo favente, naviges vel vimine. Ego sic, Deo favente, vimen est ratis loco. Sed invenitur et hoc modo scriptus ille versus, Σὺν τῷ θεῷ πλῶν, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, ubi observa partic. πλῶν, cum potius dicatur πλέων. Item πλεῖν τὴν θάλασσαν, Dem.: et πλεῖν διὰ τῆς θαλάσσης. At de Xerxe, tanquam naturæ leges invertente, dictum est illum πλεῖν διὰ τῆς ἠπείρου, et πεζεύειν διὰ τῆς θαλάσσης. Quo pertinet h. Cic. l. de Fin. 2. Ut si, cum Xerxes, tantis classibus, tantisque equestribus et pedestribus copiis, Hellesponto juncto, Athone perfosso, maria ambulasset, terramque navigasset, cum tanto impetu in Græciam venisset; causam ejus quis ex eo quæreret tantarum copiarum, tantique belli etc. Huc pertinet et illud Juvenalis, Velificatus Athos. Frequentissime autem πλεῖν cum ἐπὶ habente suum accus., interdum autem cum ἀπὸ habente suum gen. Thuc. 1, (53.) Εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε. Sed pro accusativo interdum ponitur genitivus, idque Attice: ut Xen. Ἑλλ. 1, (2, 8.) Ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου. Cum ἀπὸ autem, suum habente gen. 1, (46.) Ἀπὸ Λευκάδος πλέοντες ὁρμίζονται εἰς Χειμέριον τῆς Θεσπρωτίδος γῆς, ubi reddi etiam potest Solventes, et quidem commodius. Dicitur et πλεῖν παρὰ γῆν a Thuc., quod quidam interpr. Legere terram. At, Πλεῖ πάντα κατ' ὀρθὸν, metaphorice dictum, redditur Rectum cursum tenent. || Πλεῖν Bud. ap. Dem. reddit etiam Navicularium exercere. " || Πλεῖθι, Ionice pro πλεῖ, Naviga." || Pass. Πλέομαι: unde πλεομένη θάλαττα, Lucian. Caucaso. Sic πλεόμενον πέλαγος, Mare quod navigatur. Itidem πεπλευσμένον πέλαγος, Navigatum mare, Xen. K. Π. 6, [1, 11. " Ruhnk. Ep. Cr. 285. Ammon. 113. Phryn. Ecl. 94. Thom. M. 366. 719. 729. Musgr. Heracl. 305. Appropinquo, Wakef. Trach.

1093. De itinere pedestri, Brunck. Aristoph. 3, 165. De quovis itinere, Toup. Opusc. 1, 363. Emendd. 2, 83. Obscœno sensu, Jacobs. Anth. 6, 343. 8, 216. Conf. c. πνέω, Boiss. Philostr. 648. De fut., ad Diod. S. 1, 346. Cum acc. litoris, Paus. 85. et Kuhn.: τὴν θάλατταν, ad Anton. Lib. 206. Verb., ad Charit. 249.: κατ' ὀρθὸν, Lennep. ad Phal. 87.: ἐναντία τοῖς πνεύμασι, Lobeck. Aj. p. 390. Πλεῖ, imperat., Eur. Tro. 102. ad Lucian. 2, 338. Pro πλεύσει, Kuster. Aristoph. 66. Πλεῖτε, 192. Meleag. 80. Ἐπλέετο, Phryn. Ecl. 160. Thom. M. 265. 366. Πλεέτω, Plut. 2, 18. Cor. Med., Steph. Dial. 65." Schæf. Mss.] " Πλείω; Ionice pro πλέω, Navi-" go, ap. Poëtas, Od. O. (34.) Νυκτὶ δ' ὅμως πλείειν." " Ὀποπλεῖν, Renavigare: si non mentiuntur VV. " LL.; id enim potius dicitur ὀπίσω πλεῖν."

"Πλευστέον, Navigandum," [" Brunck. Aristoph. 1, 284. (A. 412.) Kuster. 16. Πλευστέα, Toup. Opusc. 1, 363." Schæf. Mss. " Cic. ad Att. 10, 12." Boiss. Mss.]

Πλεῦσις, ἡ, Navigatio, [" ad Lucian. 1, 306." Schæf. Mss.] Sed hujus verbalis nulla exempla afferuntur, ac certe rarissimum esse puto, cum contra πλοῦς pro Navigatione passim occurrat. Eand. alioqui derivationem sequuntur ADJECTIVA Πλεύσιμος ET Πλευστικὸς, pro Navigabilis; nam πλώϊμος exp. illis duobus, sed quæ etiam parum usitata esse puto. [Πλευστικὸς, Gl. Navalis. * Πλευστικῶς, Aristot. Meteor. 2, 3. * Πλευστὸς, unde * Ἄπλευστος, Xen. K. Π. 6, 1, 11. Τὸ πεπλευσμένον οὐδὲν οἰκειότερον τοῦ ἀπλεύστου.]

Πλόος, et per contractionem Πλοῦς, Navigatio Cursus, in ea quidem certe signif. qua de navigantibus dicitur. Sed in carmine πλόος et πλοῦς, potius tamen illud quam hoc, in prosa πλοῦς usurpatur. Thuc. 1, (137.) Μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεὼς πρὶν πλοῦς γένηται, Antequam confecta sit navigatio. Idem eod. l. Οἱ μὲν Κορίνθιοι τόν τε πλοῦν ἐπ' οἴκου παρεσκευάζοντο, Domum navigare parabant. Atque ut hic in verbum resolvitur hoc verbale, sic cum κατὰ τὸν πλοῦν, et ἐν τῷ πλῷ redditur Inter navigandum: ut ἐν τῷ πλῷ χειμασθεὶς. Xen. autem dixit ὑποτέμνεσθαι τὸν πλοῦν, Ἑλλ. 1, (6, 10.) Ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ. Cum adjectivis autem, ut πλοῦς οὔριος, Secunda navigatio, Lucian. (1, 872.) Εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς οὔριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα. At δεύτερος πλοῦς Proverbialiter, Secunda navigatio. Aristot. Eth. 2, 8. Ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπὸν, κατὰ τὸν δεύτερον, φασὶ, πλοῦν, τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν. Interdum πλοῦς de Navigatione militari, s. bellica, si ita loqui licet. Unde redditur etiam Expeditio navalis, Soph. (Aj. 1045.) ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. ‖ Thuc. (3, 3.) Πλῷ χρησάμενοι, εὐπλοίᾳ, Secunda navigatione usi. ‖ Πλόος dicitur καταχρηστικῶς et de Terrestri itinere, Nicander Θ. (295.) Μέσσου δ' ἐκ νώτου βαιὸν πλόον αἰὲν ὀκέλλει, Γαίῃ ὑποθλίβων νηδὺν, Schol., τὴν ὁδὸν τὴν πεζὴν, τὴν πορείαν: afferens eund. usum in hoc Antimachi versu, Τοῖσι δ' ἀν' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι. Affert vero et l. Aristoph., in quo utitur VERBO Ἀποπλεῖν cum eadem catachresi, ἀπέπλεις τεὸν ἐπὶ τὸν νυμφίον. Id enim ex ipsius Schol. verbis colligitur, ap. quem pro ὡς δὲ καὶ Ἀριστοφ. repono οὕτως δὲ καὶ Ἀριστοφ. [" Πλόος, πλοῦς, Toup. Opusc. 1, 15. Emendd. 1, 20. Nunnes. ad Herodian. Philet. 200. Pauw., Valck. Phœn. p. 322. Koen. ad Greg. Cor. 228. Jacobs. Spec. 104. ad Herod. 422. Phryn. Ecl. 200. Thom. M. 786. Jacobs. Anth. 7, 74. De quovis itinere, Toup. Opusc. 1, 363. De itinere terrestri, Brunck. Aristoph. 3, 165. De vita, Cattier. Gazoph. 71. Gen., ad Xen. Eph. 175. Dat., ibid. et 229. Πλ. οὔριος, πρῶτος, δεύτερος, Bergler. Alciphr. 206. ad Charit. 282. Πλοῦν ποιεῖσθαι, Boiss. Philostr. 623. Οἱ πλοῖ, Soph. Phil. 304." Schæf. Mss. Eur. Hec. 889. Nicander Θ. 295. Phot. Πλοῖ· τὸ πληθυντικὸν οἱ πλόες· καὶ τοὺς πλοῦς· ἐς τὴν τῶν πλῶν χρείαν, φησὶ Πλάτων. * " Πλοΐ, Navi, Athan. 2, 36." Kall. Mss. * Πλοώδης, Hippocr. 791.] COMP. Πλοηγόκος, vide paulo post.

COMP. Ἀμφοτερόπλους, vide paulo post.

COMP. Ἄπλοος, ὁ, ἡ, ET Ἄπλους per contr., q. d. Cujus navigatio est impossibilis, Navigatione carens, Non aptus navigationi, Innavigabilis: θάλαττα, Innavigabile mare, Quod navigari non potest. Dem. (307.) Ἄπλους δ' ἡ θάλαττα ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Εὐβοίας ὁρμωμένων λῃστῶν γέγονεν. Item ἄπλοι νῆες, Naves ad navigationem minime aptæ, Quibus navigari non potest. Affertur e Thuc. (7, 34.) et ἄπλοι νῆες et ἄπλοοι. SED ET Ἀπλοώτεραι νῆες, in VV. LL. ex Eod., pro ἄπλοι. " Vide Ἀπλούστερος." De Ἄπλοια autem dicam mox, post Εὔπλους. [Ἄπλοος, Musæus 204. " Diod. S. 2, 85. Huschk. Anal. 154. Jacobs. Anth. 8, 216. Boiss. Philostr. 478. Heyn. Hom. 6, 278. Toup. Opusc. 1, 224. 434. Emendd. 1, 338. Valck. Callim. 43." Schæf. Mss. Ἀπλούστερος, ἀπλοώτερος, Lobeck. Phryn. 143.] Contr. Εὔπλοος, ET Εὔπλους per contr., Navigatu facilis, Navigationem facilem præbens, [" Heyn. Hom. 6, 278." Schæf. Mss. * Εὔπλως, adv., Theod. Prodr. p. 49.] UNDE Εὐπλοΐα, ET Εὐπλοΐη Ionice ap. Poëtas, ET Εὔπλοία, q. d. Navigationis facilitas, Secunda navi-

B gatio. Exp. et γαλήνη, Tranquillitas maris, s. Tranquillum mare. [" Jacobs. Anth. 7, 106. 8, 103. 9, 327. Epigr. adesp. 203. Heyn. Hom. 5, 601. Valck. Callim. 165." Schæf. Mss. Soph. Phil. 1499. Æsch. Suppl. 1053.] Et Εὐπλοέω, Navigatione prospera utor s. secunda, Greg. Naz. [Suid. 1, 903. " Ad Charit. 599. Valck. Diatr. 281. T. H. ad Lucian. Dial. 58. 120." Schæf. Mss., item ad Dionys. H. de C. VV. 73. [CONTR. Ἄπλοια, q. d. Navigationis impossibilitas, Tempus quo navigari non potest. Unde ἀπλοίᾳ χρῆσθαι, Eur. (Iph. A. 88.) Navigare non posse, Navigandi facultatem non habere. Sed et plurali num. ἄπλοιαι ex Herod. (2, 119.) Ἄπλοιαι ἴσχον αὐτὸν ἀποπλέειν ὡρμημένον. [Thuc. 4, 4. 6, 22. " Ad Charit. 599. Jacobs. Anth. 8, 329. Anton. Lib. 180. Verb. Navis ad velificandum ineptitudo, Heringa Obs. 268." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 154. 196. Thuc. 2, 85. 6, 22.]

[* " Βαθύπλοος, ad Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss. * " Βαρύπλοος, Const. Porphyrog. de Themat. 1, 17."

C Boiss. Mss. * Βραδύπλοος, unde] " Βραδυπλέω, Tarde " aut Vix navigo, ut vento contrario, VV. LL. sed " scr. potius βραδυπλοῶ." [Cosmas Indicopl. 133. Anecd. Bekkeri 1, 225. * " Βραδύπλοια, Const. Manass. Chron. p. 68. 83." Boiss. Mss.] " Δύσπλοος, " Navigatu difficilis, Male fidus navibus," [" Jacobs. Anth. 9, 35. * Δυσπλοΐα, Antiphil. 43." Schæf. Mss. Anal. 2, 181. "Orig. c. Cels. 25. * Εὐθύπλοος, Rectum cursum tenens, Greg. Naz. Carm. p. 4." Kall. Mss. * Εὐθυπλοέω, Strabo 11. p. 755. Arrian. Venat. 25, 8. Schol. Ven. Il. B. p. 80. " Anna C. 210." Elberling. Mss. * Εὐθύπλοια, Strabo 3. p. 226., 7. p. 477. * Κακόπλοος, Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. 512. " Boiss. Philostr. 478." Schæf. Mss. * Κακοπλοέω, Strabo 15. p. 1012. ad Charit. 599.] Κοινόπλοος, ET Κοινόπλους per contr., Cui communis cum alio est navigatio, Navigationis socius, particeps. Et κοινόπλους ὁμιλία, de Cœtu eorum qui navigationis sunt socii, [" Lobeck. Aj. (871.) p. 366." Schæf. Mss. * Μονόπλοος, unde * Μονόπλοια, Eust. Od. E. 277. p.

D 1535, 62. * " Ναυσίπλοος, Const. Manass. Chron. p. 80. 82." Boiss. Mss.] COMPOS. Ὁμόπλοος, ET Ὁμόπλους, Navigationis socius, Epigr. [Anthol. 1. p. 117. * Ὁμοπλοέω, Polyb. 1, 25, 1.] Ὁμόπλοια, Navigationis societas, [Cic. ad Att. 16, 4. Vide Δίκροτος. * " Παλίμπλους, Qui retro navigat, Ælian. H. A. 3, 14." Wakef. Mss. * " Παντόπλοος, Const. Manass. Chron. p. 83." Boiss. Mss. * Πολύπλοος, Menander Rhet. 2, 2. p. 75.] Πρωτόπλοος, ET Πρωτόπλους, Primo navigationem experiens, Primo navigans: Od. Θ. (35.) Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν Πρωτόπλοον. Sic et ex Eur. (Hel. 1547.) affertur tanquam Epithetum navis novæ. E Xen. autem (Ἑλλ. 5, 1, 24.) πρωτόπλοι de navibus quæ in acie primæ erant. Bayf. [" Ad Charit. 258. 325. Jacobs. Anim. 315. Anth. 6, 342. Rufinus 8. Kuster. Aristoph. 116." Schæf. Mss. * Πρωτόπλοια, Gl. Primum navigium. * " Σκαφήπλοος, Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. * Ὑγρόπλοος, Tzetz. Carm. Il. 34. * Φιλόπλοος, Anal. 2, 220.]

COMP. Ἀμφοτερόπλους, ὁ, ἡ, ut γῇ ἀμφοτερόπλους,

Terra utrimque navigationem præbens, ad quam ab utraque parte navigari potest, [J. Poll. 9, 17.] At Ἑτερόπλους, Ab altera tantum parte navigationem præbens. || Item ἀμφοτερόπλουν δάνειον, vel ἀργύριον, Quod in utrumque commeatum est trajectitium, Quod ultro citroque est trajectitium. At Ἑτερόπλουν, Quod in unum duntaxat commeatum est trajectitium, Bud., qui etiam in Annot. in Pand. hæc scribit : J. Poll. 8. fœnus nauticum duorum generum ponit, ἑτερόπλουν, et ἀμφοτερόπλουν. Est ἑτερόπλουν, cum commeatus tantum periculum fœnerator suscepit : ἀμφοτερόπλουν, cum remeatus quoque. Affert alibi idem Bud. e Dem. 54(=908.) Ἐδάνεισα Φορμίωνι τούτῳ εἴκοσι μνᾶς ἀμφοτερόπλους εἰς τὸν Πόντον, ἐπὶ ἑτέρᾳ ὑποθήκῃ. Item ἑτερόπλουν ἀργύριον ex eod. Dem. (1291.) Οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου δανείσαντες τούτοις ἑτερόπλουν τἀργύριον. Quinetiam ἑτεροπλόῳ ἀργυρίῳ κεχρημένος. Item plurale NEUTR. Ἑτερόπλοια cum ι, ex eod. Dem. (909.) Τὰ ἑτερόπλοια δανείσαντες. Ab Harpocr. h. l. e Dem. κατὰ Διονυσοδώρου affertur, Ὅταν τὶς ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαί ποι, κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν καλεῖται. [“ Coray Theophr. 294.” Schæf. Mss.]

Πλοητόκος, ὁ, ἡ, q. d. Navigationem pariens, Epigr. πλοητόκος ζέφυρος, Navigationis auctor Zephyrus, [“ Satyr. Thuill. 6.” Schæf. Mss. * Πλουδοκέω, Cic. ad Att. 10, 8.]

Ἀναπλέω, q. d. Navigando ascendo, Provehor in altum, Solvo e portu, Solvo, ἀνάγομαι. Dicitur καταβῆναι, inquit Eust., et καταπλεῦσαι et καταχθῆναι, item καταῖραι, In portum appellere: at ἀπᾶραι τοῦ λιμένος, dicitur ἀνελθεῖν et ἀναβῆναι, item ἀναπλεῦσαι et ἀναχθῆναι. Est enim κατάπλους, Ipsa ad portum accessio: ἀνάπλους autem contra, Tanquam maris aqua supra terram eminente. Sequendo autem hæc verba, Ἀναπλέω proprie sonat Sursumversus navigo, Nave subvehor: ut καταπλέω, Deorsum navigo, Nave devehor. Sed accipitur ἀναπλέω, pro Solvo e portu: quod sc. is qui solvit, naviget sursumversus et nave subvehatur; et καταπλέω, pro In portum appello, ob similem rationem. At in VV. LL. ἀναπλέω exp. Renavigo, Nave revehor,| Remeo navi, tanquam ἀνὰ in hoc verbo Redintegrationem significante. Xen. Ἑλλ. 4, (8, 36.) Ὅτι ἤκουε τῶν ἀπαντώντων Ἰφικράτην ἀναπεπλευκέναι τὴν ἐπὶ Προικόννησον, Paus. Laconicis, Τοὺς δὲ Μενελάου χάριτι στρατεύσαντας ἐπὶ Ἴλιον, βουλεύσασθαί φασιν ἐνταῦθα ὅπως ἀναπλεύσονται ἐς Τροίαν. Apud Thuc. (1, 104,) Ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὸν Νεῖλον. || Apud Alex. Aphr. ἀναπλέω exp. Fluito, in h. l., Οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσι, Fluitant per summas aquas. Ἀναπλεῖν, inquit Bud., interdum pro Innatare, ἐπινήχεσθαι; cui opp. βυθίζεσθαι, [“ Paus. 363. Diod. S. 1, 200. 2, 445. Heyn. Hom. 6, 119. ad Charit. 702. Wakef. Trach. 568. 943. ad Herod. 100. 199. Conf. c. ἀναπνέω, Heyn. Hom. 7, 47. : cum ἀνακάμπτω, ad Diod. S. 2, 197.” Schæf. Mss. “ Enato, Philo J. 1, 220. Provehor in altum, Callim. H. in Del. 309. Sursumversus navigo, Diod. S. 1, 38. * Ἀναπλείω, Orph. Arg. 1039.” Wakef. Mss. Nicander Θ. 308. * Ἀνάπλευσις, Hippocr. 157. 431.] Ἐπαναπλέω etiam pro ἀναπλέω e Xen. Ἑλλ. 4, (8, 35.) Ὅπως δοκοίη, ὥσπερ εἰώθει, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι. [* Ὑπαναπλέω, Ælian. H. A. 17, 13. Philo Jud. 534.] Ἀνάπλοος, ET Ἀνάπλους, per contr., Navigatio ejus qui solvit e portu. Cui opp. κατάπλους. Redditur et Renavigatio, Remeatio quæ fit navi. [“ Callim. 1. p. 449. Heyn. Hom. 5, 598. 6, 535.” Schæf. Mss. * “ Ἀνάπλοια, Eust. 105, 19.” Seager. Mss. * Δυσανάπλους, Strabo 4. p. 288.]

“ Ἀντιπλέω, Contra navigo, Navi occurro,” [“ Cattier. Gazoph. 67. Lobeck. Aj. p. 390.” Schæf. Mss. * “ Ἀντίπλοος, Theod. Prodr. Rhod. p. 113. Const. Manass. Chron. p. 77.” Boiss. Mss.] “ Ἀντίπλοια, “ ἡ, esse dicitur Navigatio quæ fit averso utrimque “ remorum actu et impulsu: metaphorice autem “ accipi pro Æquabilitate atque parilitate, ut Polyb. “ in Epitome, (6, 10, 7.) Ὡς μηδαμοῦ νεύῃ μηδ' ἐπὶ “ πολὺ καταῤῥέπῃ, ἀλλ' ἰσοῤῥοποῦν καὶ ζυγοστατούμε-

A “ νον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον “ ἀεὶ τὸ πολίτευμα:” [“ Ut cum navis contrariis ventis in diversas partes rapitur; si tamen lectio sana.” Ernesti. An leg. ἀντιπάθεια? cf. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 73.]

Ἀποπλέω, Abnavigo, Navi s. navigio discedo, Oram solvo, Thuc. Ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου, Oram solverunt domum, ad verbum, i. e. Oram solventes domum se receperunt, domum reversi sunt. Nam quod dicit Idem 3, (88.) Ἀπέπλευσαν ἐς τὸ Ῥήγιον, Schol. exp. ἀποπλεύσαντες ἐπανῆλθον ἐς τὸ Ῥήγιον. Unde ἀποπλέω exp. etiam Renavigo, Remeo. Hes. ἀποπλέειν exp. per simplex πλέειν. || Ἀποπλέω usurpatur etiam καταχρηστικῶς: de quo usu dictum est in Πλόος. [“ Proficiscor nave, Tzetz. ad Lyc. 110.” Kall. Mss. Aristoph. B. 1480. “ Brunck. 3, 192. Thom. M. 687. De quovis itinere, Toup. Opusc. 1, 363. Emendd. 2, 393. 4, 468. Ammon. 113. cf. Brunck. ad Aristoph. 3, 229. * Ἀποπλευστέον, ibid. 165. Fr. 229. Toup. Opusc. 1, 363.” Schæf. Mss.] B Ἀπόπλοος, ET Ἀπόπλους per contr., Discessus alicujus oram solventis, Oræ solutio, si dici posset eod. modo quo dicitur Oram solvere. Item Renavigatio, Remeatio: κατὰ τὸν ἀπόπλουν, In renavigatione, Dum renavigaret, remearet, navi rediret. [“ Meleager 95. Ποιεῖν τὸν ἀπόπλουν, Boiss. Philostr. 623.” Schæf. Mss. Lex. Xen. * “ Συναποπλέω, Const. Manass. Chron. p. 58.” Boiss. Mss. Tzetz. ad Lyc. 175. Max. Planudes Æsopo p. 72. Zosim. 4, 43. p. 457.]

Διαπλέω, q. d. Transnavigo, Navigando transeo, Trajicio, Transmitto. In VV. LL. Navigio emetior. Reddi potest et Enavigo, accipiendo pro Trajicio navigando, s. navigio, si modo verbo Trajicio tale quid addi potest. Sic Polit. ap. Herodian. 8, (6, 11.) Ὡς δὲ διέπλευσαν τάς τε λίμνας καὶ τὰ τενάγη, vertit, Stagnis paludibusque enavigatis. Si modo compositionis ratio habeatur, Enavigo respondet potius τῷ ἐκπλέω. Sic ap. Lucian. (1, 768.) Τὸν Αἰγαῖον ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Sed et cum C præp. ἐς ap. Philon. Εἰς ἣν (πανήγυριν) οὐκ Ἰουδαῖοι μόνον, ἀλλὰ καὶ παμπληθεῖς ἕτεροι διαπλέουσι. Interdum et sine adjectione, Herodian. Διεπλεύσαμεν τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν. || Διαπλέω, metaph. ex Herod. (5, 92, 6.) Διαπλεύσαντος τὸν βίον εὖ. Sic Lat. Cursum vitæ dicunt, cum alioqui cursus de navigatione etiam dicatur. [“ Jacobs. Anth. 6, 343. 7, 75. Cattier. Gazoph. 71. Fischer. Ind. Palæph.: βίον, Wessel. Diss. Herod. 112. ad p. 422. Toup. Emendd. 1, 20.” Schæf. Mss.] Διάπλοος, ET Διάπλους, per contr., Trajectus, Trajectio, Transmissio, [Æsch. Pers. 380.] “ Ἐπιδιαπλέω, e Xen. (Ἑλλ. 1, 1, 10.) “ affertur pro Trajicio: sonat potius Insuper traji-“ cio.” [* Προδιαπλέω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Συνδιαπλέω, Una navigando transeo, trajicio, Lucian. 2, 232.]

Εἰσπλέω, q. d. Innavigo, pro Intronavigo, Navigando ingredior, Adnavigo, Plut. Lyc. Εἰσέπλει εἰς τὸν λιμένα, ubi redditur, In portum invehebatur: [cf. Alex. 73.] Aristot. de Mundo, Εἰσπλέοντι τὰς Ἡρα- D κλείους στήλας. “ Ἐσπλέω, Navigo in, Navi intro, “ Thuc.” [1, 24. 2, 69. 3, 51. “ Ad Diod. S. 1, 549.” Schæf. Mss.] Εἴσπλοος, ET Εἴσπλους per contr., Adnavigatio, Ingressus navigantis. In VV. LL. Navium accessus, et Locus per quem introëunt naves in portum, e Thuc. “ Ἔσπλους τοῦ λιμένος, (4, 8.) “ Aditus s. Fauces portus, Introitus, ubi sc. ingre-“ diuntur in ipsos naves.” [“ Thom. M. 331. 685. 687. ad Diod. S. 2, 443.” Schæf. Mss.] “ Διέσπλους, “ Attice pro διείσπλους, Aditus per quem navi intra-“ tur. Schol. Thuc. 4. p. 123. διέσπλους a Thuc. “ nominari ait τὰ στόματα τοῦ λιμένος, Ostia et adi-“ tus portus. Legitur tamen ibi in textu ipsius “ Thuc. διάπλους tantum et ἔσπλους.” [* Δυσείσπλοος, Strabo 4. p. 279. * Ἐπεισπλέω, Thuc. 6, 2. Xen. Ἑλλ. 1, 1, 5. 12. * Συνεισπλέω, 1, 6, 16.]

Ἐκπλέω, Enavigo, Solvo, Vela facio. Exeo e portu, Dem. Ὅτι δὲ οὐκ εὐπορῶν οὗτος ἐξέπλει ἐνθένδε. Bud. ap. Polyb. ἐκπλεῖν de nave dictum, vertit Erumpere: quo verbo redditur et ap. Thuc. de nave

itidem dictum. Idem Thuc. ἐκπλεῖν et ἐσπλεῖν inter se opposuit, scribens, (2, 69.) Μήτ' ἐκπλεῖν μηδένα, μήτ' ἐσπλεῖν, pro Neminem exire, nec intrare. Quidam interpr. etiam addito dativo Navibus, Neminem exire navibus, nec intrare. Item, Τοῦ μὴ ἐσπλεῖν Μεγαρεῦσι, μήτ' ἐκπλεῖν μηδὲν, pro Ne quid importaretur Megarensibus, nec exportaretur. Dicitur ab Eod. (1, 37.) ἐκπλεῖν ἐπί τινας, itidemque a Plut., ubi redditur Classem ducere adversus aliquos. At vero (8, 102.) Ἐκπλεῦσαι ἐς τὴν εὐρυχωρίαν τὰς τῶν πολεμίων ναῦς βουλόμενοι, exp. ἐκπλεύσαντες διαφυγεῖν. Redditur et Venire auxilio, ap. Eund., ubi dativo jungitur, Τοῖς ἐν τῇ πόλει ἐξέπλευσεν. Sed hic usus est infrequens. || Ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν quidam ἀνώνυμος dicit ap. Suid., audaci metaph., pro Mente alienati, et ab ea egressi tanquam e portu, s. statione. Quod posterius in tali metaph. usurpatum legisse mihi videor. Afferuntur autem duo ll. a Suida hoc loquendi genus habentes, quod ex Herod. manasse suspicor utentis ita verbo ἐκπλώω, ut suo loco docebo. [" Ad Herod. 429. 472. Conf. c. ἀποπλέω, ad Diod. S. 2, 479.: τῶν φρενῶν, Kuhn. ad Paus. 212. Toup. ad Longin. 338. Wessel. ad Herod. 276. Valck. ibid." Schæf. Mss.] Ἔκπλοος, ET Ἔκπλους per contr., Enavigatio, Eruptio: ut ἐκπλεῖν redditur Enavigare, Erumpere. Plato Epist. Ἔκπλους μηδενὶ συγχωρεῖται. Et accus. ἔκπλουν cum verbo ποιεῖσθαι, ap. Thuc. non semel, pro Eruptionem facere, Erumpere. Sed ἔκπλουν ποιεῖται ταχέως ap. Eund. redditur etiam Repentina eruptione navigat. [* Δυσέκπλους, Strabo 1. p. 42. Polyb. 34, 2, 5. * Ἔκπλοια, Schol. Ven. Il. A. 434. " Herodian. Epimer. 233." Boiss. Mss.] Ἀντεκπλέω, Contra enavigo, Contra s. Vicissim solvo, Solvo tendens adversus aliquem, qui et ipse solvit, Enavigo adversus (aliquos), Enavigando occurro s. prodeo obviam. Redditur etiam Classe obviam exeo navigantibus. Habes ap. Thuc. cum alibi, tum 4, [13.] Διεκπλέω, Erumpo per mediam classem hostium, [Thuc. 1, 50. 7, 36. " Aristæn. 2, 23. cf. Bast. Ep. Cr. 270." Boiss. Mss.] UNDE Διέκπλοος, ET Διέκπλους per contr., Eruptio hujuscemodi, Bud. 351. e Thuc. et Xen. (Ἑλλ. 1, 6, 22.) In VV. LL. e Thuc. (1, 49.) Διέκπλοι οὐκ ἦσαν, Eis erumpere non licebat. Ex Eod. Διέκπλους ἐστὶν αὐτοῖς, Eis potestas est naves educendi. [* Ἐπεκπλέω, unde] " Ἐπέκπλους, Enavigatio adversum aliquem, ut ἐπεκ- " δρομή," [Thuc. 8, 20. * " Προεκπλέω, Const. Manass. Chron. p. 30. 83." Boiss. Mss. J. Poll. 1. p. 82. 84.] " Συνεκπλέω, Simul enavigo, solvo," [Lucian. 1, 226. 231. 2, 51. " Plut. Sulla 3. Const. Manass. Chron. p. 24. 31." Boiss. Mss. " Demosth. 1187, 22. Lysias 461, 2. 9. 13. 481, 8. Isæus p. 120. Ὅμως δὲ δεομένων τούτων καὶ συνεξέπλευσα καὶ * συνεδυστύχησα, καὶ ἑάλωμεν εἰς τοὺς πολεμίους." Seager. Mss. * " Ὑπερεκπλέω, Theod. Prodr. Rh. 6. p. 253." Boiss. Mss. * Ὑπεκπλέω, Philostr. V. S. 2. p. 603.]

Ἐμπλέω, q. d. Innavigo, ut ἐμπλέω νηΐ, Innavigo navi. I. e. Navigo in nave, Navigo intra navem, Vehor nave: ut, Ἐνέπλεον τῇσι νηυσὶ, Herod., nisi forte ἐνέπλωον ap. eum potius scr. est, ab ἐμπλώω, redditur Navibus vehebantur. At vero ap. Philon. ἐμπλεῖται simpliciter pro Navigatur, Χέρσος θαλαττωθεῖσα μυριοφόροις ναυσὶν ἐμπλεῖται, Terra mari admisso mersa onerariis navibus navigatur, Bud. || Innato, Fluito, Alex. Aphr. Ἐμπλέει ἐν τῇ ὑγρᾷ τροφῇ. [" Wakef. Phil. 901." Schæf. Mss. Aretæus 5, 3. * Ἔμπλοος, unde] " Ἀνέμπλοος ναῦς, e Nonno (Jo. " p. 76.) pro Navis non navigans, h. e. stans s. qui- " escens; Cui non innavigatur, sc. actu, ut Philoso- " phi loquuntur." [* " Συνεμπλέω, Theod. Prodr. 105." Elberling. Mss.]

Ἐπιπλέω, Navigo in, i. e. adversus, Classe invado, s. tendo adversus, Thuc. 1, (50.) Αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις: (30.) Ἐπέπλεον οὐδέτεροι ἀλλήλοις. De ipsis etiam navibus ab eo dicitur. Bud. ab eo poni tradit et pro Invado classe, Hostiliter adnavigo, et pro Applico, Appello: afferens, Μὴ σφίσιν ἐπιπλεύσαντες οἱ πολέμιοι, κ. τ. λ. Item, Ἅμα

A ἕῳ ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ. Sed et pro Progredi nave, poni ab eo testatur. [" Ad Anton. Lib. 205. Verh., Abresch. Lectt. Aristæn. 197. ad Lucian. 1, 314. Herod. 548. ad Diod. S. 1, 549. Jacobs. Anth. 10, 129. Callim. 1. p. 448. 454. Heyn. Hom. 6, 278. De constr., ad Lucian. 1, 384. T. H. ad Dial. p. 46." Schæf. Mss.] " Ἐπίπλευσις, Ingressus navis, ἐπί- " πλευσιν ἔχουσι, Ingressum tenent, VV. LL. e " Thuc." [7, 36.] Ἐπίπλοος, ET Ἐπίπλους per contr., Navigatio adversus aliquem hostilis; classis infestæ, Bud. Redditur etiam Incursus navis, classis, Adventus hostilis classis. Alicubi et simpliciter verti potest Incursus, Conflictus: ἐπίπλουν ποιεῖσθαι, Thuc. i. est q. ἐπιπλέειν, 8, (79.) Ἐπίπλουν τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο. Apud Eund. dicitur aliquis ἐπίπλουν ποιεῖσθαι ταῖς ναυσὶ, necnon ipsæ νῆες itidem. Idem dixit 2, (17.) Καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες. Ubi quidam interpr. Centum navium expeditionem. Quidam liberius etiam, Centum navium classem. Præterea pro Appulsu, nec-
B non pro Progressu navis ab eo poni scribit Bud. [" Villois. ad Long. 156. * Ἐπίπλους, ἡ, sc. ναῦς, Rostrata navis, Apta ad prælium, ad Diod. S. 2, 443. et Add." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Ἔπιπλος, ὁ, Schol. Apoll. Rh. 2, 699.] AT VERO Ἐπίπλοα ex Herod. (1, 94. 150.) Quæ ad navigationem sunt necessaria. Quæ tamen vox suspecta esse possit: cum etiam Suid. cum NOMINE Ἔπιπλα, meminerit tantum VOCABULI Ἐπίπλεα, scribens sc. quosdam pro ἔπιπλα dicere ἐπίπλεα. Nisi forte potius pro ἐπίπλεα reponendum putemus ἐπίπλοα ap. eum. Scribit autem, his nominibus ἔπιπλα et ἐπίπλεα, vocari σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' οἷον ἐπιπόλαια. Sed Paus. ap. Eust. affert derivationem huic loco magis convenientem: dicens ἔπιπλα esse κτήματα τὰ μὴ ἔγγαια, ita enim ibi, non ἔγγεια, ἀλλὰ τὴν κατ' οἶκον κτῆσιν τὴν δυναμένην πλεῦσαι. Quæ ab Eust. referuntur, postquam dixit ἐκ τῶν κτημάτων, quæ circumferebat Menelaus ἐπὶ νηῶν πλέων, posse inveniri etymologiam τῶν ἐπίπλων. Addit alioqui et ipse alte-
C ram illam, scribens, Καὶ μὴν ἄλλως ἔπιπλα καθ' ἑτέρους, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, τὰ οἱονεὶ ἐπιπολάζοντα ἐν τῷ προφαίνεσθαι. Latine certe reddi solet Supellex. Quidam vero interpr. et generalius Mobilia bona. Existimo certe illa verba τὰ μὴ ἔγγεια s. ἔγγαια, nam ET Ἔγγειος ET Ἔγγαιος dici potest, apte redditum iri, Quæ terra non tenentur: ut cum dicitur a JCtis In rutis et cæsis ea esse, quæ terra non tenentur. [" Ἔπιπλα, Bekk. Anecd. 418." Boiss. Mss. " Phryn. Ecl. 148. Thom. M. 353. Brunck. Soph. 3, 511. Diod. S. 2, 585. Bentl. Epist. ad Hemst. p. 85. ad Corn. Nep. p. 77. Staver., Toup. Opusc. 2, 162. Emendd. 3, 18. 4, 496. Koen. ad Greg. Cor. 245. Lex. Herod. 174. Ἐπίπλοα, Koen. l. c." Schæf. Mss.] ITEM Ἔπιπλον sing. num. ex Isæo affert Harpocr., quem vide, necnon J. Poll., et Hes. [" Kuhn. ad Paus. 64. Toup. Emendd. 3, 18. ad Lucian. 1, 364." Schæf. Mss.] || Ἐπιπλέω, sicut ἐμπλέω, Innato, Fluito: ut ἐπιπλέον ἔλαιον, Diosc. Sic, Ἡ χολὴ ἐπιπλέουσα τῷ κύτει τῆς γαστρὸς, Alex. Aphr. Ab hac
D autem verbi ἐπιπλέω signif., aut, si mavis, ab ἐπιπλέω, quatenus hanc signif. habet, est ap. Medicos, NOMEN Ἐπίπλοος, [Herod. 2, 47.] e quo per contr. Ἐπίπλους. [" Heyn. Hom. 5, 461." Schæf. Mss. Athen. 106. Rufus p. 63.] Pro quo dicitur et neutro genere Ἐπίπλοον AC Ἐπίπλουν, pro eo quod a Latinis appellatur Omentum. [Lobeck. Phryn. 142.] Ἐπίπλοον s. Ἐπίπλουν, inquit Gorr., Omentum, Pars membranosa, dupla, pluribus nervis, arteriis venisque intexta, intestinis incumbens. Id, secto peritonæo, primum venit in conspectum. Ac primo quidem obtutu nuda simplexque membrana apparet: sin totum ejus corpus contempleris, multis præterea venis, arteriis, nervis, plurimoque etiam adipe eam constare deprehendes. Aliquanto post, Ita instructum omentum reti non est absimile; proindeque ET Γαγγαμὼν ET Σαγήνη a plerisque dictum fuit. Nascitur a peritonæo, duplumque est, tunicis sc. duabus constans densis, tenuibus, sibique incumbentibus, nec usquam secum unitis: e quo peræ aut

marsupio Gal. ipsum comparavit. Dorso, ad undecimam thoracis vertebram, et jecinoris cavo, et ventriculi fundo, et duodeno intestino, et lienis et colo ligamentis adhæret: reliquis autem intestinis prætenditur et quodammodo ἐπιπλέει, Innatat, unde et nomen illud habet. Usus ejus maximus est ut ventriculum etc. [* Ἐπιπλοοκομιστής, Gal. 4, 136.] Ἀντεπιπλέω, Vicissim navigo adversus (aliquem). Ἐπιπλέω adversus τὸν ἐπιπλέοντα. De hujus autem ἐπιπλέω signif. paulo ante dictum fuit. [Thuc. 1, 50. * Προσεπιπλέω, J. Poll. 1. p. 83. ult. * Συνεπιπλέω, Dem. 1224.]

Καταπλέω, q. d. Navigando descendo, e mari sc. in terram, Navi devehor in terram, Appello in portum. Oppositum τῷ ἀναπλέω, ut in eo dictum fuit. Herodian. 3, (9, 14.) Καταπλέων γὰρ ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς, οὐκ εἰς ἃς ἐβούλετο Ῥωμαίων ὄχθας κατηνέχθη. Apud Demosth. Bud. καταπλεύσας vertit etiam Regressus. A Theophr. πυρὸς quoque dicitur καταπλεῖν, C. Pl. 4, (9, 5.) Καταπλέοντος Ἀθήναζε πυροῦ, ubi redditur, Frumenti quod Athenas navigio vehitur. [" Boiss. Philostr. 445. ad Charit. 702. Huschk. Anal. 241. Villois. ad Long. 108." Schæf. Mss.] Κατάπλοος, ὁ, ET Κατάπλους per contr., Navigatio qua descendimus s. devehimur aliquo, Appulsus. Apud Lucian. κατάπλους inscribitur quidam Dialogus, in quo introducuntur umbræ navigantes ad Inferos, vel potius Navi aut navigando descendentes, si vim verbi spectemus. || Locus ad quem appellimus, s. applicamus. I. e. Portus. Bud. in Ann. in Pand. e Polit. [" Heyn. Hom. 6, 535. ad Lucian. 1, 620. Villois. ad Long. 108. 156. Alciphr. 134. * Ἐπικαταπλέω, ad Charit. 701. Diod. S. 2, 134." Schæf. Mss. * Προκαταπλέω, Polyb. 1, 21, 4.]

Παραπλέω, Præternavigo, Prætervehor, Oram lego. Interdum sine adjectione, interdum cum accus. ut Παραπλέων τὴν χώραν, Plut. Et cum accus. τὰς πόλεις ap. Thuc. A quo et ipsæ νῆες (1, 61.) dicuntur παραπλέουσαι. In VV. LL. redditur et Obeo, a Bud. Trajicio. Thuc. (1, 111.) Παρέπλευσαν ἐς Σικυῶνα. [" Valck. Phœn. p. 79. Abresch. Lectt. Aristæn. 75. Ammon. 113. ad Charit. 283. ad Herod. 736. Villois. ad Long. 108. Koen. ad Greg. Cor. 227. Thom. M. 687." Schæf. Mss. * Παραπλευστέος, Strabo 8. p. 539. * Δυσπαράπλευστος, 16. p. 1123.] Παράπλοος, ET Παράπλους, ὁ, Præternavigatio, Trajectus: ut παραπλέω a Bud. redditur etiam Trajicio. Thuc. 2, (33.) Σχόντες δὲ ἐν τῷ π. ἐς Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς κ. τ. λ. Idem 1, (44.) cum gen. Ἅμα δὲ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ἐν παράπλῳ κεῖσθαι, Simul autem videbatur eis insula commode sita esse in trajectu Italiæ et Siciliæ. [" Bergler. Alciphr. p. 40. Toup. Opusc. 2, 163. Diod. S. 1, 205. Thom. M. 687." Schæf. Mss. * Δυσπαράπλους, Diod. S. 3. p. 124, 18. * Εὐπαράπλους, Strabo 17. p. 1195.] Ἀντιπαραπλέω, Vicissim præternavigo, s. potius, Adversus hostem tendens præternavigo, prætervehor, Schol. (Thuc. 2, 83.) εἰς ἀντιπαράταξιν. Redditur alioqui E regione præternavigo, s. prætervehor. " Συμπαραπλέω, Simul ad-" navigo," [" Diod. S. 14, 21. Plut. Demetrio 19." Boiss. Mss.]

Περιπλέω, Circumnavigo, Navigando obeo, s. ambio. Bud. ap. Dem. (1187.) Περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, vertit etiam Classe circumdare. De h. v. lege Schol. Thuc. 245. Et pass. Περιπλέομαι, unde περιπλευσθῆναι habes e Schol. Thuc. in Περίπλους. [" Fischer. ad Palæph. 142. Abresch. Lectt. Aristæn. 75. Ammon. 113. ad Herod. 484. 521. Thom. M. 687. Plut. Alex. 177. Schm." Schæf. Mss.] Περίπλοος, ET Περίπλους, Circumnavigatio, Thuc. 8, (4.) Ὅπως αὐτοῖς ἀσφάλεια ταῖς σιταγωγοῖς ναυσὶν εἴη τοῦ περίπλου. Item ἐκ περίπλου, Per circumnavigationem, Circumnavigando. || Interdum adjective, ut περίπλους γῆ, Thuc. 2, (97.) Αὕτη περίπλους ἐστὶν ἡ γῆ τὰ ξυντομώτατα, ἢν ἀεὶ κατὰ πρύμναν ἵστηται τὸ πνεῦμα, νηῒ στρογγύλῃ, τεσσάρων ἡμερῶν καὶ ἴσων νυκτῶν, Schol. δυνατὴ περιπλευσθῆναι, Circumnavigari potest quatuor dierum totidemque noctium spatio. At vero de Περίπλοια dicendum erit in Περιπόλια. [" Herod. 482. Thom. M. 687. Adj., Wakef. Phil. 1450. Huschk. Anal. 230. Jacobs. Anth. 8, 400. 9, 144. 10, 374. Sturz. Dial. Alex. p. 53. fallitur." Schæf. Mss. * Ἀντιπεριπλέω, Strabo 1. p. 11.] " Ἐκπεριπλέω, Circumnavigo, Arrian. 6, (28, 9.) Ἐκπεριπλεύσας τὸν κόλπον τὸν Περσικόν:" [4, 7, 9. 5, 5, 1. * Ἐμπεριπλέω, Joseph. B. J. 3, 9, 9. * Συμπεριπλέω, Appian. B. C. 5. p. 727. " Vita Homeri c. 8." Elberling. Mss.]

Προπλέω, q. d. Prænavigo, Prior navigo, In navigatione priorem locum s. primum obtineo, In navigatione antecedo. Potest vero et simpliciter reddi Antecedo, de navi dictum, ut vertit Bayf. ap. Polyb. (1, 53, 9.) Ἀνήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι. UNDE Πρόπλοος ET Πρόπλους adjective: ut πρόπλοι νῆες, Naves quæ antecedunt, Quæ præmitti solent ad explorandum: unde non solum Præcursoriæ naves, sed et Exploratoriæ quidam interpr., ut Thuc. 6, (46.) Αἱ δὲ ἐκ τῆς Ἐγέστης τρεῖς νῆες, αἱ πρόπλοι παραγίγνονται τοῖς Ἀθηναίοις, Tres naves, quæ explorandi causa præmissæ erant, Bayf. [" Ad Charit. 698. ad Diod. S. 2, 443." Schæf. Mss. * Περιπροπλέω, Polyb. 1, 46, 11.]

Προσπλέω, Adnavigo. Et Προσπλέουσαι νῆες, Adventantes naves, Thuc. 1. Κατιδόντες εἴκοσι ναῦς Ἀθηναίων προσπλεούσας: [cf. 1, 47. 2, 30. Lucian. 2, 102. " ad 1, 306." Schæf. Mss. * Πρόσπλοος et * Πρόσπλους, Adnavigatio, Appian. B. C. 14. p. 648. * Ἐπιπροσπλέω, Strabo 1. p. 100.]

Συμπλέω, q. d. Connavigo, Una navigo, Simul cum alio navigo, Navigationis socius sum, [Eur. Iph. T. 600. El. 1355. Iph. A. 102. Herc. F. 1225. Hel. 1073. " Appian. B. C. 5. p. 727." Kall. Mss.] Σύμπλοος, ET Σύμπλους adjective, Qui navigat una, Navigationis socius, [" Hetruscus Epigr." Schæf. Mss. " Item substantive, Herod. 2, 115. Τοὺς σοὺς συμπλόους, et sic Idem alibi." Schw. Mss.] E QUO, Σύμπλοια, q. d. Connavigatio, Navigationis societas: ut ὁμόπλοια. Συμπλοϊκός, adj. q. d. Connavigatorius: Συμπλοϊκαὶ φιλίαι, Aristot. Eth. 8, (12.) q. d. Connavigatoriæ amicitiæ. I. e., quales esse solent inter simul navigantes, s. inter navigationis socios.

" Ὑπερπλέω, Supernavigo," [" Theod. Prodr. Rhod. 6. p. 253. (394)" Boiss. Mss.]

" Ὑποπλέω, q. d. Subnavigo. Apud Act. Apost. " (27, 4.) cum accus. redditur etiam Sublegere: de " cursu obliquo, ob ventum adversum." [Dio Chrys. 1. p. 111. τὰ κήτη τὴν σχεδίαν. " Jacobs. Anth. 8, 364." Schæf. Mss. * Ὑπόπλους, Plato Crit. p. 54 = 115.]

¶ Πλώω Poëtice pro πλέω, Navigo, Od. E. (240.) τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. Ex Eod. affertur et ἔπλωσε, quo utitur Herod. quoque. Et imperativus modus, πλώετε, Navigate, ex Apoll. Rh. (2, 348.) || Interdum Nato, Fluito, Il. Φ. (302.) Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν Πλῶον, καὶ νέκυες. E Luciano quoque affertur πλώουσα pro Natans. [Herod. 1, 24. 4, 148. 156. 8, 23. " Pierson. ad Herodian. 460. Toup. Opusc. 1, 369. ad Charit. 249. Koen. ad Greg. Cor. 227. Wessel. Diss. Herod. 154. ad p. 350. 445. 449. 452. 585. 591. 623. 630. 639. 662. 664. 675. Crinagor. 30. Diodor. Sard. 6. Ἔπλων, Heyn. Hom. 4, 547. Epigr. adesp. 185. ἔπλων δ' ὅτ' ἔπλωεν ἐκεῖνος. * Πλόω, Pierson. l. c." Schæf. Mss.]

Πλώϊμος, ὁ, ἡ, Navigabilis, Navigationi aptus, s. idoneus: ut πλώϊμοι νῆες ap. Thuc. non semel, necnon ap. Dem., Navigationi aptæ naves (s. idoneæ, vel habiles,) Quæ navigationem ferre possunt. Dicuntur enim aliquando πλώϊμοι, quæ non prorsus mutilæ sunt, ita ut nullus earum esse possit ad navigationem usus. || Sed et θάλαττα dicitur πλώϊμος, Mare navigabile: ut καὶ πλώϊμος θάλαττα ἐκ τῶν Διονυσίων. || At, Πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλους, Thuc., q. d. Navigabilius fuit, ad verbum, Navigabiliora fuerunt, pro Navigationis major facultas fuit, Liberior fuit ultro citroque navigatio. [" Cattier. Gazoph. 47. H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Πλωΐμων δὲ γενομένων, Dionys. H. 1, 160." Schæf. Mss.] Sed legitur ETIAM Πλόϊμος cum o in prima, cum alibi, tum ap. Dem.: item ap. Hes., et Suid., qui

affert ETIAM Πλοϊκὴ θάλασσα, tanquam i. significans q. πλόϊμος θάλασσα. Sic non solum πλωΐζομαι, sed et πλοΐζομαι. [* "Πλοϊκῶς, * πλοήσας. Εὐθὺ πλοήσας, Schol. Ven. Il. B. p. 80. Cod. εὐθὺ πλοϊκῶς. Corr. εὐθυπλοηκώς." Bast. de VV. Nihili vel Dub. ad calcem Scap. Oxon. Πλόϊμος, Themist. p. 83. Herodian. Epimer. 113. Πλόϊμος, ὁ ἄνεμος — πλώϊμος, ὁ κωπηλάτης. * "Εὐπλόϊμος, i. q. εὔπλωτος, Hes.: Πολλὰ δ' εὐπλοΐμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον, Archilochus ap. Schol. Apoll. Rh. 1, 824. Liebel., al. εὐπλοκάμου." Schn. Lex. Suppl.]

Πλώσιμος, ὁ, ἡ, Navigabilis, ut πέλαγος οὐ πλώσιμον, pro ἀδιάβατον, e Soph. (Œd. C. 663.) affert Suidas, quem vide, [" Diogen. 6, 78." Wakef. Mss.]

Πλωτὸς, Navigabilis, Qui navigari potest: πέλαγος, Philo de Mundo, Mare navigabile. At πλωτὴ νῆσος ap. Hom. varias habet expp., quas lege ap. Eust. [cf. Herod. 2, 156.] || Interdum Natatilis, ut τὰ πλωτὰ ζῶα eid. Philoni, Natatilia animalia, quæ et Aquatilia dicuntur. Peculiariter autem sunt DICTÆ Πλωταὶ, Anguillæ quædam in Sicilia, SICUT Κωπαΐδες in Bœotia, Flutæ, Latine. Vide J. Poll., et Plin. item Macrobium, qui eas in summo supernare dicit. Meminit vero et murænarum, quæ Flutæ dicantur, quod in summa aqua præ pinguitudine fluitent. [Athen. p. 4. Columella 8, 17. Schneider. Hist. Lit. Piscium p. 45.] Invenitur etiam SCRIPTUM Πλῶται: quam scripturam non probo. AT VERO Πλῶτες, Mugiles pisces, κεστρεῖς, tanquam a sing. NOMIN. Πλὼς, cujus gen. sit πλωτός. Vide Athen. (307.) et Eust. [Opp. 'A. 2, 196. 3, 63. Schneider. Hist. Lit. Piscium p. 78. "Πλωτὸς, Toup. Opusc. 1, 224. 2, 60. ad Charit. 494. Wessel. Ind. Diod. S., Musgr. Iph. A. 1072. Jacobs. Anim. 315. Anth. 6, 91. 429. Leon. Tar. 12. Archias 6. Paul. Sil. 61. Πλωταὶ, Heyn. ad Apollod. 194. Brunck. Phil. 1093. Πλωτὰ, Pisces, Toup. Opusc. 1, 15. * Πλωτάρχης, ad Diod. S. 2, 469. Manetho 1, 324. * "Πλωτόρσιος δρόμος, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 121.?" Boiss. Mss.] Ceterum nomini πλωτὸς est CONTR. Ἄπλωτος, Innavigabilis. [" Appian. 1, 789." Wakef. Mss. * Δύσπλωτος, Anal. 3, 235. * Εὔπλωτος, 2, 113. * "Παλίμπλωτος, Renavigans, Lycophr. 1431. φυγή. * Στρατόπλωτος ῥήτρα, Comitium classi imperans, 1037." Kall. Mss.]

Πλώτωρ, ορος, ὁ, Navigator. Interdum Natator. ITEM Πλωτὴρ pro eod. Musæus πλωτῆρα vocavit Leandrum, i. e. Natatorem. Aristoteli autem πλωτὴρ est Nauta, scribenti Polit. 3. Τῶν δὲ πλωτήρων ὁ μὲν ἐστιν ἐρέτης, ὁ δὲ κυβερνήτης, ὁ δὲ πρωρεύς. Sic et alibi. [Vector, Aristoph. 'Εκκλ. 1087. " Wakef. Herc. F. 1107. Phil. 901. Jacobs. Anth. 11, 226. ad Diod. S. 2, 469. ad Charit. 252. Valck. Diatr. 240. ad Lucian. 1, 341." Schæf. Mss. Opp. 'A. 5, 200. * 'Ομοπλωτὴρ, 1, 208.]

Πλωτικὸς, Navigationi aptus, vel Natationi. Apud Plut., Qui nauticæ rei dat operam, vel ejus studiosus est. Vel etiam, Qui artem nauticam exercet. Item pro Mercatore, in Axiocho, qui falso Platoni ascribitur. In VV. LL. Navicularius. [" Athen. 1, 16." Schæf. Mss. Plut. 6, 96. 8, 492.]

[* Πλωτεύω, Navigo, Polyb. 16, 29, 11. Orac. Sibyll. p. 632. * Πλωτάζω, unde * " Ἀναπλωτάζω, Remeo, quasi fluctuans, Clem. Alex. 158(=187.) πρὸς ἐρυγήν." Kall. Mss.]

Πλωὰς, άδος, ἡ, q. d. Natatilis, Avis genus a natando sic dictæ. In VV. LL. Avis genus natatilis, e Suida: qui tamen habet duntaxat, εἶδος ὄρνιθος. AT VERO Πλωϊάδες νεφέλαι in Iisd. ex Aristoph., Natantes nubes, et quæ crebro circumferuntur. [Plut. 7, 173. " Πλωὰς, Heyn. ad Apollod. 195. 365. Ruhnk. Ep. Cr. 211. Voss Myth. Br. 1, 211. Brunck. Apoll. Rh. 92. Phil. 1093. * Πλοὰς, ibid. T. H. ad Plutum p. 56." Schæf. Mss.]

Πλωῒς, ΐδος, ἡ, Natatilis, sicut et proxime præcedens πλωὰς, Apoll. Rh. (2, 1053.) Πλωΐδας ὄρνιθας Στυμφηλίδος ἔσθενε λίμνης Ὤσασθαι, ubi annotatur, πλωΐδας dictas esse διὰ τὸ τῇ λίμνῃ τῆς 'Αρκαδίας νήχεσθαι. [" Ad Diod. S. 1, 258. Brunck. Apoll. Rh. 92." Schæf. Mss.]

'Αναπλώω, pro ἀναπλέω. In VV. LL. 'Αναπλώειν,

A Solvere classem, Renavigare, Remeare. Sed ibi cum ω bis habetur, quæ scriptura mendosa est. [Herod. 1, 78. 2, 93. 119. 4, 89. " Opp. 'A. 1, 343." Wakef. Mss. * 'Ανάπλωτος, unde * Δυσανάπλωτος, Strabo 5. p. 340. * 'Επαναπλώω, Herod. 8, 9. * 'Αποπλώω, 5, 115. 8, 14. 25. 74. Orph. Arg. 506. " Wessel. Diss. Herod. 154. Koen. ad Greg. Cor. 227." Schæf. Mss.] Διαπλώω, pro διαπλέω, Apoll. Rh. (2, 629.) ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα Νηῒ διαπλώειν. Et metaph. διαπλώσας βίον, Qui vitæ cursum confecit, q. d. vitæ navigationem confecit, vitam transmisit. Nam hoc verbum de navigantibus dicitur, sicut et cursus interdum. [" Jacobs. Anth. 7, 74. 8, 66. Cattier. Gazoph. 71. Toup. Opusc. 1, 15. Emendd. 2, 222. ad Herod. 422. 558." Schæf. Mss. * Εἰσπλώω, unde] " Δυσείσπλωτος, In quem navigari " s. nave intrari ægre potest, Ægre patens navibus," [Schneidero susp.] 'Εκπλώω, i. q. ἐκπλέω, Enavigo. Apud Herod. ἐκπλῶσαι metaphorice, cum gen. φρενῶν, item genitivo νόου, præcedente præp. ἐκ, de iis qui mente sunt alienati. Legitur enim ap. eum, Πῶς

B οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν; item 'Εκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Sic autem VERBUM 'Εκπλεῦσαι cum ἐκ τῶν φρενῶν quidam ἀνώνυμος usurpat ap. Suid., Herodotum imitari volens, opinor, ut suo docui loco. ['Εκπλώω, Herod. 1, 29. 2, 44. 93. 152. " Wessel. Diss. Herod. 154. ad p. 429. 444. 449. 661. Koen. ad Greg. Cor. 227.: τῶν φρενῶν, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 44. 242. Hipp. p. 206. ad Herod. 276. Wessel. Diss. 151." Schæf. Mss. * 'Εκπλόω, Arrian. Ind. 20, 10. 22, 4. 29, 7. 43, 11. * Δυσέκπλωτος, Schol. Thuc. 3, 2.] Διεκπλώω, i. q. διεκπλέω, sicut ἐκπλώω, i. q. ἐκπλέω, [Herod. 2, 29. 4, 43. 89. * Συνεκπλώω, 1, 5. * " 'Εμπλώω, Nicander 'A. 425." Wakef. Mss. * 'Ενιπλώω, Opp. 'A. 1, 260. * 'Εξεμπλώω, unde * " 'Εξέμπλωτος, Eust. in Od. p. 1436." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] 'Επιπλώω, q. d. Supernavigo: ἐπιπλώειν πόντον, q. d. Supernavigare mare, i. e., Navigare super mare, pro Navigare mare. Apoll. Rh. (1, 549.) Πόντον ἐπιπλώεσκον, Navigabant mare. Il. (Γ. 47.) Πόντον ἐπιπλώσας, ubi reddi etiam

C potest Emensus mare. Pro quo participio ἐπιπλώσας, legitur ETIAM 'Επιπλὼς, Il. Z. (291.) ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον. Similis autem vel potius idem omnino est usus VERBI 'Επιπλέω, Od. O. (473.) ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. || Interdum ἐπιπλώω, Navigo adversus: 'Επιπλώοντές σφι, Herod. [cf. 8, 9. 10. " 'Επιπλώω, 'Επίπλωμι, Pierson. ad Herodian. 460. ad Herod. 445. 623. 630. 649. Heyn. Hom. 4, 695. 5, 255. 'Επιπλὼς, 7, 320." Schæf. Mss.] " Καταπλώω, Ionice pro καταπλέω, Navi " deferor s. devehor: unde particip. aor. 1. κατα" πλώσας, ap. Herod. 1," [2. 2, 93. * Μεταπλώω, Opp. 'A. 3, 427.] " Παραπλώω, Ionice i. q. παρα" πλέω, Præternavigo, Navi prætervehor: unde " παραπέπλωκε ταῦτα, et partic. aor. 1 παραπλώσας." [Herod. 4, 99. Od. M. 69.] " At Παραπλώζειν ap. " Hes. παρὰ τὴν ὁδὸν ἵστασθαι ἢ ἰέναι." [" * Παράπλωμα, Photius c. 284." Schæf. Mss.] Περιπλώω, Circumnavigo, [Herod. 4, 43. 44. 6, 115. * 'Εκπεριπλώω, Arrian. Hist. Ind. 20, 1. 21, 7. 22, 6. * Προ-

D πλώω, Herod. 5, 98.] Προσπλώω, ut προσπλέω, Adnavigo, [" ad Herod. 482. 622." Schæf. Mss.] UNDE Προσπλωτὸς, quod tamen redditur in VV. LL. Navigabilis. Ac certe Adnavigabilis aliam signif. formam haberet quam Navigabilis, pro Eo sc. ad quem adnavigari potest. [Herod. 4, 47. 71. * " Συμπλώω s. * Συμπλῶμι, Antiphil. 42." Schæf. Mss. * 'Υπερπλώω, unde * 'Υπερπλωτὴς, Gl. Supervaganeus. * " 'Υποπλώω, Jacobs. Anth. 8, 364. Antiphil. 23." Schæf. Mss.]

At vero a TH. Πλῶμι, Navigo, EST Ἔπλων, Navigavi: SICUT 'Εξέπλων, cujus pluralis ἐξέπλωμεν ap. Apoll. Rh. (2, 645.) πέτρας Πληγάδας ἐξέπλωμεν, a them. COMP. 'Εκπλώω, Enavigo. ITEM 'Επέπλων a COMP. 'Επιπλῶμι. Hesiod. ('Εργ. 2, 268.) νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον. Secunda persona ἐπέπλως ap. Hom. Ita enim malo quam ex ἐπέπλωσας deducere, cum ἐπέπλων non possit dici itidem esse pro ἐπέπλωσα: licet alioqui illud ἐπιπλὼς, quod habes in 'Επιπλώω, esse putetur ex ἐπιπλώσας, non ab ἐπιπλῶμι.

Invenitur et Πλωΐζω, Suid. habet etiam Πλώζω, ac frequentius pass. Πλωΐζομαι, pro Navigo. Bud. πλωΐζεσθαι e Thuc. ac Strab. affert et pro Dare operam rei nauticæ. Utitur et Lucian. (1, 567.) Activa autem vox extat ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 252.) Πλωΐζεσκεν νηυσὶ, Navigabat. Sed et Πλοΐζομαι legitur ap. Polyb. (4, 47, 1. 5, 88, 7. 89, 8.) Et Πλοΐζω ap. Suid., quod exp. πορεύομαι. [" Πλωΐζω, Πλοΐζω, de quovis itinere, Toup. Opusc. 1, 363. Πλωΐζομαι, Πλοΐζομαι, ad Lucian. 2, 69. Πλοΐζω, Πλώζω, Πλῴζω, Valck. ad Röver. p. 68. * Πλοάζω, Heyn. Hom. 8, 135." Schæf. Mss. " Πλοΐζομαι, Clem. Alex. 654." Kall. Mss. * Διαπλοΐζω, Lobeck. Phryn. 614. " Anna C. 180. 207." Elberling. Mss. * Διαπλωΐζω, unde * Διαπλώϊσις, Nicet. Annal. 10, 6.]

ΠΛΟΙΟΝ, τὸ, Navigium. Differt πλοῖον a nave: unde πλοίοις καὶ ναυσὶ, Thuc. (4, 116.) p. 158. Idem, Πλοῖα καὶ ὁλκάδες, (6, 44.) p. 212. Et (4, 118.) p. 159. Πλεῖν μὴ μακρᾷ νηῒ, ἄλλῳ δὲ κωπήρει πλοίῳ ἐς πεντακόσια τάλαντα ἄγοντι μέτρα. Idem dicit πλοῖα λεπτὰ, et μικρά. A Theophr. πλοῖα distinguuntur a triremibus. At Gramm. quidam magnitudine tantum differre putarunt, alii forma. Vide Ammon. et Eust., qui et tradit ignotam fuisse Homero hanc vocem. [" Ad Charit. 317=674. ad Herod. 459. 505. Ammon. 98. Eran. Philo 171. ad Xen. Eph. 172. ad Diod. S. 1, 604. Inprimis Navis oneraria, ad 665. Πλοῖά τε καὶ τριήρεις, Plato Hipp. 161. Πλόϊον, Koen. ad Greg. Cor. 278." Schæf. Mss. * Πλοιοειδὴς, Schol. Aristoph. Ἱππ. 759. Eust. Od. M. 387. * Πλοιοφόρος, Gl. Naviger.] "Ἄπλοιοι, Hesychio οἱ μὴ δυνάμενοι πλέειν. Sonat tamen potius Destituti navigio; nam οἱ μὴ δυνάμενοι πλέειν dicuntur ἄπλοι." Dimin. Πλοιάριον, Navigiolum, Xen. Ἑλλ. 4, (5, 17.) || Item Calceamentum muliebris genus, J. Poll. [et Phot.]

" ΠΛΕΙΑΣ, άδος, ἡ, Pleias, Sidus est quod Lat. Virgilias vocant. Proclus πλειάδα nominari scribit Stellas in tergore tauri sitas, numero sex: Plin. vero in cauda tauri eas collocat, et septem esse scribit: 2, 41. qui numerus receptior est: unde et Poëtarum illa πλειὰς ap. Lycophr. Schol. septemplex est, h. e. septem poëtas insigniores, qui uno tempore floruerunt, continens, sc. Theocr., Bucolicorum Auctorem, Aratum, qui Phænomena scripsit, Apollonium, qui Argonautica, Æantidem, Philicum, Homerum juniorem, Tragicum, et Lycophronem. Quidam τὰς πλειάδας vocarunt etiam πελειάδας, ὁμωνύμως ταῖς πελειάσι περιστεραῖς, ut supra ex Athen. docui: quem consule l. 9. si plura requiras. A Poëtis eædem πλειάδες dicuntur etiam Πληϊάδες, Ionice resoluta diphthongo, Il. Σ. (486.) Πληϊάδας θ' ὑάδας τε τό, τε σθένος Ὠρίωνος, Hesiod. Ἔργ. 2, (1.) Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων. De hoc Pleiadum s. Virgiliarum sidere vide et Gell. 13, 9." " Πληϊάδες, dicuntur αἱ πλειάδες, ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πληϊόνης, auctore Hes. Ionicam vero hæc dialysin habent: dicitur enim Πληϊὰς pro Πλειὰς, et Πληϊόνη pro Πλειόνη, a πλειών: de quibus vide Schol. Hesiod. Vide et Πλειάς." [" Πλειὰς, Πλειάδες, Heyn. ad Apollod. 682. Toup. in Schol. Theocr. 219. Koen. ad Greg. Cor. 131. Græv. Lectt. Hes. 550. Musgr. Hel. 1505. Jacobs. Anth. 6, 396. 437. 7, 40. ad Diod. S. 2, 459. Poëtarum, Toup. Opusc. 1, 398. Tragicorum, 547. Πελειάδες, Theocr. 203. Harl. Πληϊὰς, ad Charit. 776. Antip. Sid. 8. 51. Menses Ægypt. Epigr. adesp. 318." Schæf. Mss. " A πλέω, Navigo, quia hoc sidere oriente navigatio incipiebat, occidente desinebat." Ernesti. " Πληϊάδες stellæ ἀπὸ τοῦ πλεῖστον, A pluralitate, vocatæ sunt, Greg. M. Mor. 29, 27." Gataker. Mss.]

" Πλειὼν vero oxytonws dicitur ὁ ἐνιαυτὸς, a Pleiadibus, ut quæ sua revolutione ipsum τὸν ἐνιαυτὸν compleant, teste Theone ap. Arat.: Schol. Hesiodi, Jo. Tzetzes, τὸν χρόνον vocari πλειῶνα auctor est, etiam ipse vel a pleiadibus, quippe quod ex ortu et occasu earum compleatur, vel ἀπὸ τοῦ πάντα πληροῦν, vel ἀπὸ τοῦ ἐκ πολλῶν συνεστηκέναι καὶ

A " εἰς πολλὰ διῃρῆσθαι, ut sunt anni tempora, menses, dies, noctes, horæ, minuta. Utitur vero hoc vocab. Hesiod. Ἔργ. 2, (235.) Ibi enim cum dixisset, αὐτὰρ ἐπὴν δὴ Πληϊάδες θ' ὑάδες τε τό τε σθένος Ὠρίωνος Δύνωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι Ὡραίου, subjungit, πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη: monens vel tempus esse observandum accommodum ad eam rem, vel, si ista observentur et suo tempore fiant, annum fore prosperum: ut et Proclus exp. ὁ ἐνιαυτὸς ὅλος ἁρμόδιος ἔσται." [" Toup. Opusc. 1, 362. 415. ad Il. K. 48. ad Charit. 737. Jacobs. Anth. 8, 23." Schæf. Mss. * Πλεῖμμα, Annus, Dorica Inscr. Gruter. p. 216. πλείμματος πράτου. Vide Schn. Lex.]

ΠΛΗΘΩ, Impleo, Repleo, Phocyl. (154.) καρπῶν πλήθουσιν ἁλωὰς, Frugibus implent areas. Pass. πλήθομαι, Impleor, Repleor. Il. P. (211.) πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς Ἀλκῆς καὶ σθένεος: Od. Δ. (705.) T.
B (472.) τὼ δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πλῆσθεν. Sic Thuc. Πλησθὲν δάκρυσι τὸ στράτευμα, Impletus lacrymis exercitus, nisi quis malit Plenus fuit: quam signif. dabo mox et activæ voci Πλήθω. Quod vero Plato Pol. 9. dicit, Μέθης πλησθὲν, Cic. vertit, Cum sit immoderato tumefacta potu. Sed et activa signif. verbum medium usurpatur ab Hom., Od. Ξ. (87.) Πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος, i. e. πληρώσαντες, γεμίσαντες, Cum naves suas replevissent, Impletis navibus suis. Itidem P. (603.) Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας. " Πλησαίατο, Ionice pro πλήσαιντο, a πίμπλημι s. πλήθω," [Od. T. 198.] || Πλήθω neutraliter quoque ponitur pro Plenus sum, Il. Σ. (484.) Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσαν. Item cum gen. Hesiod. (Ἔργ. 1, 305.) βιότου πλήθουσι καλιαὶ, Domus refertæ sunt opibus et copiis ad vitam sustentandam necessariis. Itidem Plut. Fabio, Δρυμοὺς νεκρῶν πλήθοντας, Saltus defunctorum cadaveribus refertos. Item ἀγορὰ dicitur πλήθειν et πανήγυ-
C ρις, ut Lat. Frequens esse. Magis autem ad verbum ex Horatio Differtum forum. Synes. Ep. 3. Ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναβιβασαμένη τὸ ὀρεικὸν, πληθούσης τῆς ἀγορᾶς, ἅπασι τοῖς παρασήμοις ἐπόμπευεν, Lucian. (1, 833.) Πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν. Necnon fluvii ac maria πλήθουσι, ut ap. Virg. Plena flumina. Sed πλήθω tunc reddi potest etiam Inundo. Il. Λ. (492.) Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι, Hesiod. Ἀ. (478.) ἄναυρος Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων: (314.) Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. " Πέπληθε, Repletus, Plenus est, Nonn." [Jo. p. 4, 23. χάριτος.] Ceterum quod ad πλήθω activum attinet, putatur a πλάω derivatum esse, unde et πίμπλημι, ut ἵστημι a στάω, sicut νήθω a νέω, πρήθω a πράω, unde et πίμπρημι. [" Reiz. ad Arist. Pol. 44. ad Diod. S. 1, 218. 2, 7. 198. ad Herod. 474. Toup. Opusc. 2, 75. Valck. Diatr. 53. 184. Wakef. S. Cr. 1, 55. 5, 105. Ion. 1188. ad Charit. 627. Musgr. Hel. 1586. Jacobs. Anim. 176. Anth. 7, 146. 156. 8, 163. 11, 229. Crinag. 22. Bianor 5. Leon. Alex.
D 11. Porson. Or. 54. Heyn. Hom. 5, 455. 7, 523. De tempore, Koppiers. Obs. 94. De luna, ad Charit. 341. Conf. c. πληθύω, ad Dionys. H. 1, 411. De constr., Eldik. Suspic. p. 10, Jacobs. Anth. 11, 209. Cum dat., ad Charit. 296. Heyn. Hom. 8, 18. Πλήθω μύρον, Jacobs. Anim. in Eur. p. 15. Πέπληθε, Anth. Proleg. 56. Πεπληθὼς, Plenus, cum dat., Theocr. 22, 38. cum gen., Jacobs. Spec. p. 6. Πλήθουσα ἀγορὰ, Græv. Lectt. Hes. 561. Ernest. Ind. ad Xen. Mem. v. Ἀγορὰ, Wessel. ad Herod. p. 187. ad Diod. S. 1, 411. 579. 2, 199. Wakef. S. Cr. 5, 46. Heind. ad Plat. Gorg. 77. Πλάθω, Diosc. 13." Schæf. Mss. " Fut. med. πεπλήσομαι, Porph. Abst. 1, 16. Act. voce, Abundo, Plenus sum, ut πληθύω, Æsch. Pers. 272. 420. * Πεπλήθω, Arat. D. 109. Suid. v. Ἄξεινος," Wakef. Mss. Opp. Ἀ. 5, 177. πνοιῆς πεπληθότας ἀσκούς. * " Εὐπλήθω, (verbum nihili,) ad Charit. 555. Heyn. Hom. 7, 180." Schæf. Mss. * Πολυπλήθω, itidem verbum nihili, Lobeck. Phryn. 631. Vide Εὐπορίζω.]

Πλῆσμα, τὸ, Explementum, Id quo aliquid expletum est, i. q. πλήρωμα, Athen. (111.) Πανὸς, ἄρτος, Μεσσάπιοι· καὶ τὴν πλησμονὴν, Πανίαν, καὶ Πάνια τὰ πλήσματα. Ab Aristot. πλῆσμα vocatur τὸ ὄχευμα, Semen s. Genitura qua mas feminam iniens implet, Conceptus, κύημα. Exemplum vide in Ὄχευμα, citatum ex Aristot. H. A. 6, 23. ubi περὶ ὄνων ὀχείας sermo est. Ibid. Οὐκέτι λαμβάνει πλῆσμα, οὐδὲ κυΐσκεται, ubi πλῆσμα λαμβάνειν s. δέχεσθαι signif. Prægnantem fieri, Concipere atque impleri. Nam mas πληροῦν dicitur, et femina πληροῦσθαι, ut et ap. Lat. iidem dicuntur Implere et Impleri: ut cap. sequenti ap. Aristot. ubi περὶ ὀρέων ὀχείας loquitur, Ἑπταετὴς δ' ὢν καὶ πληροῖ. Ibid. Καὶ ὁ θῆλυς δ' ὀρεὺς ἐπληρώθη: ut Plin. 8, 44. Feminas a partu optime septima die impleri observatum est; mares fatigatos, melius implere.

Πλήσμιος, Replens, Implens. Peculiariter πλήσμιος in cibo dicitur, Qui ventrem replet et saturitatem affert. Athen. (32.) Ὁ δὲ γλυκάζων οἶνος, τρόφιμος, πλήσμιος: (298.) de anguillis, Εὐστομαχίᾳ διαφέρουσι τῶν πλείστων· πλήσμιαι γάρ εἰσι καὶ πολύτροφοι. Bud. interpr. etiam Delicatus, ap. Plut. Timol. (6.) p. 76. Οἱ λύχνοι τὰ πλήσμια τῶν ἐδεσμάτων ὀξυτάτῃ διώκουσιν ἐπιθυμίᾳ. Idem Bud. interpr. Fastidiosus, Fastidium inducens, ap. Themist. Explor. Οὐδὲν οὕτω πλήσμιον καὶ ἐμποιοῦν πολλὴν ναυτίαν. Item in Sophista, fol. 115. p. poster. Τὸ μὴ σκαιοὺς εἶναι, μηδὲ πλησμίους, μηδὲ ἠλιθίους μηδὲ ἀχάριτας: quem fere usum habet Ἀψίκορος. Item τὸ πλήσμιον, ut τὸ ἀψίκορον, Fastidium: ut ap. eund. Interpr. in Antonio (24.) Παῤῥησίαν τινὲς, ὡς ὑποστύφον ἥδυσμα, τῇ κολακείᾳ παραμιγνύντες, ἀφῄρουν τὸ πλήσμιον τῇ παρὰ τὴν κύλικα θρασύτητι. Et alibi itidem. At in Othone pro Satietate posuit, p. 338. de Poppea loquens, Τῆς ἡδονῆς ἀφαιροῦσα τὸ πλήσμιον, Voluptatis satietatem, Bud. [" Athen. 71. Themist. 59." Wakef. Mss.] UNDE Πλησμίως, ut ap. Gal. Πλ. διῃτᾶτο, In victus saturitate degebat, Quotidie explebatur cibis.

Πλησμονὴ, ἡ, Satietas, Saturitas, Expletio, i. q. κόρος, Plato de Rep. 9. Τὸ ἐπιθυμητικὸν δὲ μήτε ἐνδείᾳ δοὺς μήτε πλησμονῇ, p. 11. mei Lex. Cic. Eaque parte animi, quæ voluptate alitur, nec inopia enecta nec satietate affluenti. Idem Plato, Ἵνα πλησμονὴ γοῦν γίγνοιτο τῆς συνουσίας, καὶ διαναπαύοιντο, Isocr. ad Dem. Πλησμονὴ γὰρ ἁπάντων. Item in Prov. Ἐν πλησμονῇ Κύπρις, In satietate, vel etiam In abundantia rerum omnium; nam sine Cerere et Baccho friget Venus. Eur. ap. Athen. (270.) Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ: nam ἐν κενῇ γαστρὶ τῶν καλῶν Ἔρως οὐκ ἔστι· πεινῶσι γὰρ ἡ Κύπρις πικρὰ, secundum Achæum. Itidem Antiphanes ap. Eund. (28.) Ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς Πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς. At Plut. (6, 480.) Οὐ γὰρ ἐν πλησμοναῖς Κύπρις, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν εὐδίᾳ σαρκὸς καὶ γαλήνῃ. Item in corpore humano πλησμονὴ, quod alii interpr. Redundantia, alii Plenitudo, alii Repletio: Gorr. Repletio cibi et potus, vel, ut ait Gal. in Aphor. 17. l. 2., πλείων τροφὴ τῆς τοῦ σώματος φύσεως, Alimentum copiosius quam corporis naturæ conveniat: quo referri poterit et Prov. paulo ante citatum, ἐν πλησμονῇ Κύπρις. Plato Symp. ἰατρικὴν definiens, Ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν πρὸς πλησμονὴν καὶ κένωσιν, Xen. Λ. (2, 5.) Ὑπὸ πλησμονῆς βαρύνεσθαι, Plut. (6, 508.) Ἐμέτους δὲ καὶ κοιλίας καθάρσεις ὑπὸ φαρμάκων, μιαρὰ παραμύθια πλησμονῆς, ἄνευ μεγάλης ἀνάγκης οὐ κινητέον. Item in Hippiatria, Πλησμονὴν παρέχει καὶ στρόφον, ubi Bud. interpr. Redundantiam in ventre. Apud Gal. autem 2 ad Gl. Χυμῶν πλησμονὴ, quæ et πληθώρα. [" Jacobs. Anim. 102." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 11, 14. Alciphr. 3, 61. * Πλησμονικὸς, Epistola Thuanus ad Eubulam, ταῖς τροφαῖς. * Πλησμονώδης, Hippocr. 393, 29.]

Πλησίγναθος, ὁ, ἡ, Maxillas implens. Πλησιφαὴς, Lumine implens, Suidæ est ἡ * πληροσέληνος ἡμέρα, Dies plenilunii, s. Dies in qua ἡ σελήνη πλήθει, i. e. plena est. Sin de ipsa luna dicatur, signif. Lumine plena. At τὸ πλησιφαὲς ET Πλησισέληνον dicitur Ipsum plenilunium. Eust. 1692. Σελήνη πλήθουσα,

A ὅθεν τοῖς ὕστερον συντέθειται τὸ πλησισέληνον, ὅπερ ἄλλοι μετέλαβον εἰς τὸ πλησιφαές. [Maximus Καταρχ. 430. Manetho 1, 208. " Wakef. S. Cr. 3, 73. Musgr. El. 1126." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 121." Boiss. Mss. * Πλησίφωτος, Nicet. Annal. 11, 11.] Πλησίστιος, Velum implens: ut πλησίστιος ἄνεμος vel οὖρος, i. e. ὁ πληρῶν τὸ ἱστίον s. τὸ ἄρμενον: qui et φορὸς ἄνεμος, et ἐπίφορος, et οὔριος, ut in Οὖρος et Οὔριος s. Οὐρία pluribus exposui. Od. Λ. (7.) Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὼς κυανοπρώροιο Ἴκμενον οὖρον ἵει, πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον. || Passive quoque πλησίστιος accipitur pro Qui pleno velo navigat, prospero cursu navigat, vento implente velum, i. e. ἐξ οὐρίας τρέχων, ἐξ οὐρίας πλέων, s. ἐν οὐρίῳ πλέων. Atque ut hæc metaph. quoque accipiuntur, ita illud ap. Plut. Catone, de Scipione, Εἰπόντος ὡς οὐδὲν δέοιτο ταμίου λίαν ἀκριβοῦς, πλησίστιος ἐπὶ τὸν πόλεμον φερόμενος, Quippe qui in bellum plenis passisque velis ferretur. Ubi translate πλησίστιος accipiunt pro Cui prospere omnia succedunt, ut qui passis

B secundæ fortunæ velis feratur. [Orph. Arg. 760. " Toup. Opusc. 1, 319. Valck. Diatr. 234. Musgr. Med. 278." Schæf. Mss. * Πληστὸς, unde * Πληστεύω, Repleo, Eust. Od. A. p. 8, 49. Διὰ τὸ πληστεύεσθαι οἷς ἀπληστεύεται, Schneidero susp.]

Ἄπληστος, ὁ, ἡ, Inexpletus, Inexplebilis, Insatiabilis, Insaturabilis. Cum gen. K. Π. 8, (2, 11.) Ἀλλ' εἰμὶ ἄπληστος κἀγὼ, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, χρημάτων. Invenitur itidem ap. Plat. ἄπληστος χρημάτων. Sic ἄπληστος αἵματος ap. Herod., Inexplebilis cruoris, Qui sanguine satiari non potest, Quem tenet sitis cruoris insatiabilis, Sitiens cruorem insatiabiliter. Affertur vero et sine gen. positum e Plat. Epist. quadam, Φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ, et exp. Indefesso quodam studio fugere. [" Ruhnk. Ep. Cr. p. 38. Toup. Opusc. 1, 223. Valck. Hipp. p. 307. Jacobs. Specim. p. 6. Anth. 7, 311. 8, 415. 10, 78. 11, 126. Immensus, Diod. S. 2, 170. Ἄπλαστος, Porson. Med. p. 23." Schæf. Mss. Ἀπληστότερος, LXX. Prov. 23, 2. * Ἀπληστόκορος, Orac. Sibyll. 14. * Ἀ-

C πλήστοινος, Athen. 424. 445. Anal. 2, 76.] Ἀπλήστως, Inexplebiliter, Insatiabiliter, Xen. K. Π. 4, (1, 8.) Πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀ. διακεῖσθαι καὶ ὁρῶν καὶ ἀκούων οἶδα, Nullius voluptatis insatiabilem esse, Nulli voluptati deditum esse insatiabiliter, [Isocr. Panath. 102. " Jacobs. Specim. p. 6. Anth. 11, 126." Schæf. Mss. * " Ἀπληστεὶ, Herodian. Epim. 257." Boiss. Mss.] Ἀπληστία, ἡ, Insatiabilitas, Insatiabilis s. Inexplebilis cupiditas. Aliquando cum gen.: ut ἀπληστία χρημάτων, Inexplebilis pecuniæ cupiditas. Plato Epist. 8. Ἀπληστία ἐλευθερίας ἀκαίρου τινός. Aliquando per se: Εἰς τοῦτο ἀπληστίας ἦλθον, Isocr. Panath. (39.) || Ἀπληστία, Inexplebilis voracitas, Edacitas, ἀδδηφαγία, Suid. [" Paus. 3, 212." Schæf. Mss.] Ἀπληστεύομαι, Inexplebilis s. Insatiabilis sum. [Vide Πληστεύω. " Hes. Schol. Od. M. 85. * Πάμπληστος, Maximus, Herodian. 2, 757." Wakef. Mss.]

AT Πληθώρα, i. q. πλησμονὴ, s. Plenitudo: est, ut Gorr. definit, Omnium humorum æquabilis redun-

D dantia. Aliqui vero contenti sunt dicere esse Sanguinis redundantiam, non ejus quidem sinceri et ab aliis humoribus secreti, sed cum iis naturæ modo confusi. Ea autem duplex est: una, quam πρὸς ἀγγεῖα, h. e. ad vasa: altera, quam πρὸς δύναμιν, h. e. ad vires, Medici solent nuncupare. Illa quidem, simpliciter et absolute plenitudo censetur, quod venæ tam copioso sanguine redundent, ut non modo intumescant, sed etiam distendantur, peneque rumpantur, ut in athletis: nuncupata πληθώρα πρὸς ἀγγεῖα, sive, ut Gal. explicat, πρὸς τὴν εὐρυχωρίαν τῶν περιεχόντων τοὺς χυμοὺς ἀγγείων, quod tanta sit sanguinis copia, ut eam prope capere venæ nequeant. Vocata est a quibusdam et κατὰ τὸ ἔγχυμα, quoniam, ut Idem scripsit, Κατὰ τοὺς ἐγκεχυμένους τοῖς ἀγγείοις χυμοὺς συνίσταται καὶ νοεῖται, In infusis per vasa humoribus consistit atque intelligitur. Altera plenitudo non simpliciter dicitur, sed πρὸς τὴν δύναμιν: refertur enim ad vires; nam quamvis vasa non sint plena sanguine, nec eo tumeant aut distendantur, plus ta-

men habent quam natura possit conficere. Hæc inter alia Gorr. Gal., "Ὅταν μὲν ὁμοτίμως ἀλλήλοις αὐξηθῶσιν οἱ χυμοὶ, πλῆθος τοῦτο καὶ πληθώραν ὀνομάζουσι, Alex. Aphr. Probl. 2, 10. Εἰ δὲ οἱ τέσσαρες χυμοὶ κατὰ ἀναλογίαν τῆς οἰκείας αὐτῶν ποσότητος αὐξηθεῖεν, πληθώρα λέγεται, ubi Gaza vertit Plenitudo: alibi vero Repletio. Idem Alex. eod. l. Πλεονάζον τὸ αἷμα ποιεῖ μόνον πληθώραν. Apud Athen. 4. Ἀγωνιῶ μή ποτε εἰς πληθώραν ἐμπεσὼν μεμψιμοιρήσῃς. Ionice DICITUR Πληθώρη, quod ap. Hippocr. legitur. Herod. vero (7, 223.) Ἐπισχὼν χρόνον εἰς ἀγορῆς πληθώρην, pro Tantisper moratus donec forum hominibus impleretur, s. Tantisper dum forum frequens esset: quo modo et πλήθουσα ἀγορὰ ap. Synes. [" Wessel. Diss. Herod. 149. ad p. 187. Jacobs. Anim. 234. Anth. 12, 126." Schæf. Mss. Herod. 2, 173. 7, 49. " Apud Medicos, Greg. Nyss. 3, 253." Wakef. Mss.] Πληθωρικὸς, Plenus, proprie vero Sanguine et humoribus plenus: σῶμα, Gal. ad Gl. Item homo πληθωρικὸς dicitur cum humoribus et succis, et in primis sanguine, ejus redundat corpus. Item πλ. διάθεσις, Habitus corporis plenior. Necnon ap. Empiricos πλ. συνδρομὴ, Concursus copiæ ciborum ac potus, et solitarum excretionum suppressionis: e quo concursu venæ secandæ utilitatem a se observatam fuisse ajebant. [" Greg. Nyss. 3, 620." Wakef. Mss.] Πληθωρέω, πλήθω, i. q. Impleo. Pass. Πληθωρέομαι, i. q. πλήθομαι s. πλήθω neutrali, i. e. Impleor, vel Plenus sum. Interdum etiam Inundo: ut ap. Suid. Πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος, Inundat: ipse exp. πληθύνεται. [* Πληθωρία, Schol. Aristoph. Ἀ. 30.]

Ἀναπλήθω, Impleo, Expleo, Lucian. (2, 929.) Πολλὰς τριακάδας καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας. Cum gen. Aristoph. N. (1023.) Καταπυγοσύνης ἀναπλήσει, Plato Apol. (20.) Βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι αἰτιῶν. Apud Apoll. Rh. (1, 1323.) Μοῖραν ἀναπλῆσαι, ut Latine Fata implere. Apud Hom. autem legitur πότμον, κακὸν οἶτον, κακὰ, κήδεα, ἀναπλῆσαι. Eust. ἀναπλῆσαι exp. πάλιν καὶ πάλιν, ἤγουν πολλάκις, πληρῶσαι. ‖ Ἀναπλήθομαι, pass. Impleor, Cebes, Καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὧν ἀνεπλήσθη. [" Ad Od. N. 307. ad Herod. 731. Bergler. Alciphr. 377. Wakef. S. Cr. 5, 105. Herc. F. 385. Jacobs. Anth. 7, 146. Brunck. Apoll. Rh. 96. 188. Heyn. Hom. 4, 589. 5, 419. 477. 621. 7, 30. Bast Lettre 100. Inquino, Verh. ad Anton. Lib. 87. ad Timæi Lex. 31. Ruhnk. Ep. Cr. 269." Schæf. Mss. " Suid. 3, 552. Plut. 3, 817. Hierocl. 10." Wakef. Mss. Neutr., Plenus sum, Quint. Sm. 13, 22. * Ἀνάπλησις, unde] Ἀναπληστικὸς, Expletivus, Impletivus. In VV. LL. exp. Madefaciendi vim habens: quæ exp. aperte falsa est. [Aristot. Probl. 25, 12. Τὸ γλισχρὸν ἢ ὑγρὸν ἀναπληστικὸν, Part. Anim. 2, 3. * Ἀνταναπλήθω, Xen. Ἑλλ. 2, 4, 8. * Συναναπλήθω affertur e Plut. * Ὑπαναπλήθω, Ælian. H. A. 17, 13.] Ἀποπλήθω, Impleo, Expleo, Saturo, Satio, Exaturo, Exatio, i. q. ἀποπίμπλημι. At Depleo ap. Lat. signif. Plenum vacuo, Demo de eo quod plenum est. [" Valck. Hipp. p. 308. ad Herod. 663. ad Charit. 393. ad Lucian. 1, 827." Schæf. Mss.] Διαπλήθω, Expleo, Compleo, Nonn. (Jo. 112.) Ἄντυγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτῶν, Colum. Trimatum explevit, Virg. Annuus exactis completur mensibus orbis. Ἐκπλήθω, Expleo, Compleo. Metaph. accipitur, ut ap. Cæs. Consilium explere, ap. Ovid. Opus alterius explere, pro Exequi et perficere. Itidem ap. Plin. Officium suum implere, et Promissum implere, quod Cic. dicit Promissum complere. Herod. Ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, pro quo in Sacra Scriptura πληρῶσαι τὸν νόμον, Implere legem, i. e. Legis mandata exequi. Quod vero ex Eod. affertur, Ἐξέπλησε τὴν ἁμαρτάδα, redditur potius Luit crimen, pro quo ap. alios legitur ἐκτίσαι. Ex Eur. (Iph. T. 90.) κίνδυνον ἐκπλήσας, Perfunctus periculo. [" Ad Eur. Or. 463. Hec. 1256. Valck. Phœn. p. 56. Schneid. Bibl. Philol. 1, 133. Jacobs. Anim. in Eur. p. 9. Wakef. S. Cr. 2, 2. 3, 80. 5, 105. Alc. 167. Herc. F. 385. Diatr. 37. Ion. 1127. Musgr. 1108. El. 1290. Zeun. ad Xen. K. Π. 669. Porson. Or. 54. Explere, Per-

A peti, Bibl. Crit. 3, 1. p. 121.: ἀρὰς, Eur. Phœn. 1435.: νόμον, Panegyr. 1. Addend. ad p. 35. Arntzen." Schæf. Mss. Ἐκπλῆσαι, Lobeck. Phryn. 96.] Ἐμπλήθω, Impleo, Plato Ep. 7. Τοὺς δὲ ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, Liv., Spei implere. Ibid. Κακῶν πάντα ἐμπεπλήκασι, Omnia malis implevere. Plut. Pericle, Ἐμπεπληκὼς τὴν πόλιν χρημάτων, Qui pecuniis urbem implevit et locupletavit. Alicubi redditur potius Expleo, Exatio, Exaturo. Dem. (543.) Τὴν ἀναιδῆ γνώμην ἐνέπλησεν αὐτοῦ, Cic. Explere libidinem alicujus. Et ap. Virg. Expleri mentem nequit. Aristoph. cum gen. ἔμπλησον λόγων, Verbis exple et exatia. Sic et pass. Ἐμπλήθομαι, Expleor, Exatior, Exaturor. Aristoph. Πλ. (892.) Διαρραγείης μηδενὸς ἐμπεπλησμένος, Nulla re expletus et exatiatus, s. explebilis. Et ap. Xen. (K. Π. 1, 4, 14.) Ἐμπλήθομαι θηρῶν, Venationibus expleor s. exatior. Ἐμπλησάμενος activa signif. pro Qui implevit, Plut. Pomp. 1165. meæ Ed., Μυρίους ἀσκοὺς ὕδατος ἐμπλησάμενος. [" Toup. Opusc. 1, 418.
B Schneid. Bibl. Philol. 1, 133. Valck. Hipp. p. 237. 308. Phœn. p. 56. Wakef. S. Cr. 2, 78. Eichst. de Dram. 141. Jacobs. Anth. 7, 156. Anim. 176. Apollonid. 6. et Jacobs. Quomodo differat ab ἀναπλ., Orell. Suppl. ad Nic. p. 39." Schæf. Mss. Ἐμπλῆσαι, Lobeck. Phryn. 96. Ἐνιπλήθω, Opp. Ἀ. 1, 342.] " Ἐμπληστέος, Implendus, cum gen., Plato de " Rep. 2." [* "Ἔμπλησις, Impletio, Expletio, Epict. ap. Stob. 5. p. 72. τῆς ὀρέξεως. Suspicatus eram * ἔκπλησις, sed consentiunt Stob. Codd. in Ed. Schow. p. 154. Lips. 1797." Schw. Mss. * Ἔμπληστος, unde * Ἀνέμπληστος, Themist. p. 40. θέαμα.] Ἐμπλήδην, Implendo, Confertim, Nicand. Ἀ. (129.) Ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβεσι τεύξας, Schol. πληρώσας δίδου. " Ἀντεμπλῆσαι, Vicissim implere: a th. " ἀντεμπίμπλημι, vel ἀντεμπλήθω. Xen. (K. Ἀ. 4, 5, " 20.) ap. Suid. Τήν τ' οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες " τῶν ἐπιτηδείων, Implentes loco liberorum, quos " lugebat. Suid. tamen exp. ἀνταποδόντες." [" Remunerandi causa instruere et replere bonis copiis,
C ut Morus recte interpr." Seager. Mss. * Παρεμπλήθω, Plut. Marcello 18. * Προεμπλήθω, Lucian. 3, 135. * Ἐπιπλήθω, Apoll. Rh. 3, 271. 4, 233. " Toup. Opusc. 1, 418. Valck. Hipp. p. 308." Schæf. Mss. * Παραπλήθω, Plenus et refertus sum, Od. I. 8. παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν.] Περιπλήθω, Impleo, Oppleo, Repleo, vide Ἐσμὸς, [" Jacobs. Anth. 10, 287." Schæf. Mss. * Ὑπερπλήθω, Soph. Œd. T. 799. 894. Athen. 453. Hippocr. 536, 39. * Ὑποπλήθω, Plato Phædro 253. Herod. 6, 138. Plut. 6, 303. 9, 47. " Boiss. Philostr. 600." Schæf. Mss.]

Πλῆθος, τὸ, i. q. πληθώρα, ut testatur Gal., iis verbis quæ in Πληθώρα citavi: i. e. Plenitudo, Humorum, in primisque sanguinis, in corpore redundantia; quo forte referri aliquis posse existimet, quod Herodian. 2, (2, 13.) dicit, Ὑπὸ πλήθους ἀποπνιγεὶς διεφθάρη, Cibo potuque nimio suffocatus est, Polit. Nisi pro πλησμονὴ accipere malis, ut sit, Cum nimio potu ciboque se explesset. ‖ Sed ut Πολὺς est Multus, ita Πλῆθος poni solet pro Multitudo, Multus nume-
D rus. Interdum vero, et quidem non raro, simpl. etiam reddendum Numerus. Il. P. (330.) Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε, Πλήθεΐ τε σφετέρῳ, Xen. K. Π. (2, 1, 2.) Πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους, Plut. Alexandro, Τοσούτῳ πλήθει τῶν βαρβάρων λειπόμενος. Itidem Thuc. 3, (74.) Νικᾷ ὁ δῆμος χωρίων τε ἰσχύϊ καὶ πλήθει προέχων, Multitudine superior. Itidem 2, (98.) Ὁ δὲ ἄλλος ὅμιλος ξύμμικτος πλήθει φοβερώτατος ἠκολούθει, Turba promiscua numero s. multitudine formidanda. Rursum 3. Πλήθει βιαζόμενοι ἡσύχαζον, Multitudine coacti. Dicitur τοσοῦτοι τῷ πλήθει, item πολλοὶ vel ὀλίγοι τῷ πλήθει. Plato de LL. Ὁπόσα μέρη τῷ πλήθει, Quot numero partes, Aristot. Ἐλάττω τῷ πλήθει γίνονται, quod Plin. interpr. Rarescunt. Sæpe et πολλοὶ τὸ πλῆθος, et similia, pro πολλοὶ τῷ πλήθει. Aristot. Polit. 2. Χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν, Mille erant numero, Xen. (Ἀπ. 1, 1, 14.) Ἄπειρα τὸ πλῆθος, Res numero infinitæ. Item cum adjectivis Multitudinem significantibus aut Paucitatem, Eur. (Suppl. 1129.) πλῆθος ὀλίγον, Parva

multitudo, Parvus numerus. Plato Tim. Πλῆθος ἀμήχανον, p. 27. mei Lex. Cic. Multitudo infinita. A Item cum gen. Aristot., Ἀθρόον πλῆθος δελφίνων, Ingens delphinorum multitudo, Plin.: Synes. Ep. 123. Πλῆθος ὅσον δακρύων κατέσπεισα τῶν γραμμάτων, Quantam vim lacrymarum profudi in illis literis, Quam multas lacrymas. Plut. de Frat. Am. Ἐπισκώπτων τὸ πλῆθος τῶν σοφιστῶν, ἔλεγε πάλαι μὲν ἑπτὰ σοφιστὰς μόλις γενέσθαι, τότε δὲ μὴ ῥᾳδίως ἂν ἰδιώτας τοσούτους εὑρεθῆναι. Item πλῆθος στρατοῦ, Multitudo militum, Copiæ, Aristot. Prædic. πλῆθος χρόνου, quod exp. Diuturnitas. Aristoph. Πλ. (855.) Ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν, Præ multitudine annorum intercedentium. Item cum præp., ut κατὰ πλήθη, Confertim, Herodian. 1, (12, 11.) Ἐν θεάτροις συνιστάμενοι κατὰ πλήθη, κακῶς ἠγόρευον, Confertim per theatra identidem traducebant, Polit. Sæpe etiam ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, et ὡς κατὰ πλῆθος εἰπεῖν, pro Magna e parte, Plerique, Complures, Aristot. de Gen. Anim. 5, 6. Εἰσὶ δὲ καὶ τὰ παμφαγώτερα ποικιλώτερα, ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, Theophr. B C. Pl. 6, 16. Καὶ ὅλως τὴν τοιαύτην ὑγρότητα τῆς καρπογονίας λαμβάνουσιν, ὥστέ γε κατὰ πλῆθος εἰπεῖν. Sic enim reponunt nonnulli pro καὶ πλῆθος: qui annotant hoc ὡς κατὰ πλῆθος εἰπεῖν et ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἰπεῖν, poni pro ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, s. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, et caute ἐπανορθώσεως correctionisque loco addi, ubi quid in genere ἀξιωματικῶς enuntiatur, ne vel una prolata exceptio totum pronuntiatum evertat. At, Ἐς πλῆθος τριήρεις ἐγένοντο, e Thuc. (1, 14.) affertur pro Copia fuit triremium. || Multitudo, i. e. Popularis multitudo s. turba, Plebs, Vulgus: quam signif. inter alias habet et ὄχλος, ut suo loco annotavi: item et οἱ πολλοὶ, quibus opponuntur οἱ ὀλίγοι. Thuc. 1, Τῷ πλήθει τὰ ῥητὰ κοινώσαντες. Idem 5, (84.) p. 192, Πρὸς μὲν τὸ πλῆθος οὐκ ἤγαγον, ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς ὀλίγοις λέγειν ἐκέλευον, περὶ ὧν ἥκουσιν. Sic (1, 20.) Τὸ πλῆθος οἴονται, Vulgus existimat. Itemque Aristot. Polit. 6. Τέτταρα μέν ἐστι μέρη μάλιστα τοῦ πλήθους, γεωργικὸν, βάναυσον, ἀγοραῖον, θητικόν. Sic alibi passim ap. Eund., et item ap. alios. || Πλῆθος C itaque, ut e superioribus satis patet, proprie ad quantitatem discretam pertinet, et signif. Multitudo, Numerus. Quod et Aristot. ostendit Metaphys. 4, Πλῆθος μὲν οὖν ποσόν τε, ἂν ἀριθμητὸν ᾖ· μέγεθος δὲ, ἂν μετρητόν. Interdum tamen est et quantitatis continuæ, significans Magnitudo, μέγεθος, Dem. (131.) Ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ πλεονεξία, ᾗ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους Φίλιππος χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθος ὅσην ἀκούετε, Tanta magnitudine est. Item in VV. LL. [ex Herod. 1, 204.] Πλῆθος ἄπειρον πεδίον, Campus immensæ magnitudinis. [" Et 4, 123. Ἔρημος, ἐοῦσα πλῆθος ἑπτὰ ἡμερέων ὁδοῦ." Schw. Mss.] Ubi etiam nota τοσοῦτος τὸ πλῆθος et ἄπειρος τὸ πλῆθος, ut supra ἄπειρα τὸ πλῆθος, et χίλιοι τὸ πλῆθος. Item cum gen. Synes. Τῷ πλήθει τῆς χαρᾶς, Magnitudine gaudii. At ex Aristot. Polit. Πλῆθος τῆς οὐσίας τάττειν, pro Modum imponere facultatibus. " Πλάθους, " Dorice pro πλήθους, Hes." [" Πλῆθος, Casaub. ad Athen. 95. ad Charit. 245. Plut. de S. N. V. 86, Ammon. 114. ad Herod. 96. ad Phalar. 370. Coray D Theophr. 205. De locorum amplitudine, ad Herod. 335. I. q. μέγεθος, Diod. S. 1, 686. Exercitus, Heyn. Hom. 7, 342. 343. De exiguo numero, ibid. Vulgus, sine artic., Plato Phædro 283. 295. 297. 321. Heind. ad Gorg. 34. ad Dionys. H. 3, 1358. Eur. Or. 933. Plut. 3, 275. Cor., Hutten. ad T. 1. p. 393. Sensu grammatico, ad Diod. S. 1, 243. Subaud., ad Xen. Eph. 161. Conf. c. μέγεθος, Diod. S. 1, 686. Πλ. et ὄχλος conj., Heyn. Hom. 4, 671. cf. Xen. Hier. 2, 3. Τὸ πλ. pro οἱ πλεῖστοι, Schneid. ad Aristot. H. A. 487. Κατὰ πλ., Philostr. 84. Boiss., Dionys. H. 2, 1193. 3, 1337. 4, 2104. Μηχανὰς πλῆθος ἄπιστον, ad Diod. S. 2, 498. Τὸ κοινὸν πλ., Dionys. H. 3, 1525. Ὡς ἐπὶ τὸ πλ., Fere, Heind. ad Plat. Phædr. 341(=381.) ad Diod. S. 1, 137. Doun. Præl. 141. Lips. Ὡς πλήθει, ad Diod. S. 1, 114. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 222. Crusius ad Suet. 345. T. 2. p. 113. 280. Πολλοὶ πλήθει, ad Charit. 284. Πλήθει πολὺς, Paus. 2, 26. Τὰ πλήθη, Diod. S. 1, 65. 73. 82. 96. 101. 105. ad 2, 251. ad Charit. 49. Thom. M. 274. 714." Schæf. Mss. Herod. 1, 203. Ὅρος πλήθεϊ μέγιστον, 2, 96. Πλοῖα πλήθεϊ πολλά. Ὡς ἐπὶ τὸ πλ., Utplurimum, Plato de Rep. 2. p. 219. I. q. δῆμος, δημοκρατία, Thuc. 6, 60. " Satietas cibi, Herod. 2, 47. Copia voluptatis, Athenag. 276. Telluris, Aristid. 1, 213. Aristot. Polit. 34. Pluviæ, Diod. S. 3, 57. 96. Distantia, Plut. 86. Wytt." Ἐπὶ τὸ πλ., Utplurimum, Stob. 491, 3. * Πληθοποιὸς, unde * Πληθοποιέω, Multa facio, Jambl. Protr. 160(=378. K.)" Wakef. Mss. * " Πληθοφαὴς, ad Hesych. 2, 981, 3." Dahler. Mss. * Πληθόχωρος, Phot. Πληθόχωρον· τὸ πολλὰ χωροῦν. * Πληθόχορος· ὁ πολλὰ χορεύων· ἢ ὁ περὶ αὐτὸν πλῆθος χορείας συνιστῶν. * Πληθοχορεία· ἡ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη χορεία. * " Πληθοχωρεία, ad Hesych. 2, 978, 20." Dahler. Mss. * Αὐτόπληθος, τὸ, Procl. Theol. Plat. 3, 21." Boiss. Mss.]

[* Ἀπληθὴς, olim extabat ap. Theophr. H. Pl. 4, 12. ubi nunc legitur * Εὐπληθής. * Ἀρτιοπληθὴς, var. lect. ad Nicom. Arithm. 1, 8. p. 77. al. * Ἀρτιοταγὴς, al. * Ἀρτιογενής. Vide Schn. Lex. Suppl. * Διπληθὴς, Duplicatus, Bis plenus, Nicander Ἀ. 153. al. * Διπλήρης. * Ἐμπληθὴς, Θ. 948.] " Ζαπληθὲς, Copiosum, Multitudine exuberans, Suid. ἄμετρον, ἄπειρον, in hoc Epigr. Στησίχορον ζαπληθὲς ἀμέτρητον στόμα μούσης." [* " Ἡδυπληθὴς, Method. 163." Kall. Mss. * Ἰσοπληθὴς, Hippocr. 462, 47. Xen. Ἀγ. 2, 9. Thuc. 6, 37. Dio Cass. 628, 93. * " Ἰσοπληθῶς, Pari numero, Euclid. 12, 5." Wakef. Mss. * Μεγαλοπληθὴς, Theophyl. 3, 680.] Μυριοπληθὴς, Infinitus numero, μύριος τὸ πλῆθος, Eur. (Iph. A. 571.) μυριοπληθὴς κόσμος, quod exp. Varius et multiplex ornatus, s. cultus. [* Ὁμοπληθὴς, Euclides Elem. 12, 12.] Παμπληθὴς, Confertus, Plut. Pomp. 1164. meæ Edit. Περιεῖδε διαβάντας καθ' ἡσυχίαν· εἶτα ἐπαγαγὼν ἐτρέψατο, καὶ διέφθειρε παμπληθεῖς: nisi malis Totam multitudinem, Cum tota multitudine, σὺν παντὶ τῷ πλήθει, σὺν παντὶ τῷ ὄχλῳ, ut Xen. Ἑλλ. 6, (5, 26.) Οἱ δὲ ἀνέβησαν παμπληθεῖς Ἀρκάδες. || Exp. etiam Permultus, Quamplurimus, Dem. Παμπληθὴς χρόνος, Plurimum tempus. Et e Greg. Παμπληθέσιν ὀνόμασι, Quamplurimis nominibus. Ex Eod. παμπληθὲς ῥεῦμα. Suid. quoque παμπληθεῖς exp. πάνυ πολλοὶ, Valde multi. Interdum ponitur ADVERBIALITER Παμπληθὲς, (Dem. 347.) Cum tota multitudine: σὺν παντὶ τῷ πλήθει. Exp. etiam Quamplurimum, necnon Plenissime. Apud Suid. proparoxytonως SCRIPTUM Πάμπληθες, quod exp. πολύ. [" Παμπληθὲς, Diod. S. 1, 649. Παμπληθεῖς, Fabric. Bibl. Gr. 1, 95." Schæf. Mss. * " Ὑπερτιπαμπληθὴς, Permultus, Valde multus, Plurimus, 2 Macc. 7, 20. sec. Ald. Ὠφέλειαν ὑπερτιπαμπληθῆ, ubi scr. * ὑπερπαμπληθῆ, aut potius ὑπέρ τι παμπληθῆ. Sic olim ap. Strab. 2. p. 209, 12. Ed. 2. male conjunctim legebatur ὑποτισωζομένους pro ὑπό τι σωζομένους, ubi v. Casaub." Schleusn. Lex. V. T.] Παμπληθεὶ, ut πανδημεὶ, Cum tota multitudine, σὺν παντὶ τῷ πλήθει, Confertim, Per totam multitudinem, Luc. 23, (18.) Π. ἀνέκραξαν, λέγοντες, Αἶρε τοῦτον, Per totam multitudinem clamarunt omnes, Tota multitudo exclamavit, Universa turba simul exclamavit. [Plato Critia p. 43., ubi tamen leg. παμπληθῆ. * " Παμπλήθως (sic,) Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. T. 2. p. 326." Kall. Mss. * Παμπληθία, Soph. Dionysii H. 1, 38, 11. " Brunck. Soph. 3, 426. Toup. Opusc. 2, 25." Schæf. Mss. * " Παραπληθὴς, Dionys. Alex. ap. Euseb. Pr. E. 14. in Ms. Coll. D. Joann. Oxon." Boiss. Mss.] Περιπληθὴς, Prægrandis, Ingens; etiam Magnus, ab ea signif. vocabuli πλῆθος, qua ponitur pro Magnitudo. Od. Ο. 404. de Syria insula, Οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, Nec adeo magna, μεγάλη, Schol. Itidem Lucian. (2, 40.) Ἕκαστον ὤων πίθον περιπληθέστερον, Dolio grandius, Dolium magnitudine excedens. Cui addi potest, quod ex Eod. (907.) affertur, Οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλ' ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, Prægrandes. || Perplenus, Redundans, Bud. e Plut. Πολυπληθὴς, Multus numero, πολὺς τῷ πλήθει, [Schol. Aristoph. Εἰρ. 520. Schol. Pind. Ὀ. 6, 106. Eust. Il. A. 52.] Πολυπλήθεια, Magna multitudo, πολὺ πλῆθος. Bud. interpr. Mul-

titudo, Frequentia: item Larga copia, e Gaza. A Legitur et ap. Suid., sed sine expositione et sine exemplo. [Hippocr. 290. Aristot. H. A. 1, 863.] Apud J. Poll. vero (4, 20.) SCRIPTUM Πολυπληθία, qui e Dem. et Hyperide affert. [Strabo 16. p. 1098. LXX. 2 Macc. 8, 16. Polyb. 1, 48, 6. "Ad Diod. S. 1, 209. Brunck. Soph. 3, 455. Valck. Adoniaz. p. 354." Schæf. Mss.] Πολυπληθέω, Multus numero sum, Augeor et cresco numero. Ex Exodo 5, (5.) Πολυπληθεῖ pro Crescit: [Levit. 11, 42. *"Ὑπερπληθὴς, Permultus, Ingenti copia, Nicochares ap. Athen. 328." Schw. Mss. "Planud. Ovid. Met. 3, 665." Boiss. Mss. "Anna C. 172. 184." Elberling. Mss.]

ITEM Πληθὺς, ύος, ἡ, Multitudo, i. q. πλῆθος, Od. Π. (105.) Εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασαίατο μοῦνον ἐόντα, Si multitudine me domuerit, ut Thuc. Πλήθει βιαζόμενοι ἡσύχαζον, Il. Υ. (377.) Ἕκτωρ μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε, Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο, In multitudine, In conferta et frequenti multitudine militum; nam, ut Il. Χ. (458.) testatur B Homerus, οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε τὸ ὃν μένος: Β. (143.) Ὣς φάτο, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε Πᾶσι μετὰ πληθὺν, ὅσοι οὐ βουλῆς ὑπάκουσαν, In illa concionis multitudine: (278.) Ὣς φάσαν ἡ πληθὺς, Sic ajebat multitudo. Vel etiam, Plerique omnes, Vulgus: ut in Axiocho (366.) Καθάπερ Ἀθηναίων ἡ πληθὺς, Plerique omnes Athenienses, Vulgus Atheniensium. ["Anton. Lib. 220. Verh., ad Dionys. H. 1, 325. 2, 735. Heyn. Hom. 5, 677. 7, 342. 8, 341." Schæf. Mss.]

Πληθύω, Multus sum, Frequens sum, Plato de Rep. 3. Ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν τῇ πόλει. Item ap. Suid. Πληθυούσης τῆς ἀγορᾶς ἐν μέσῳ στὰς εἶπε, Frequenti foro; vel etiam Pleno: sic πληθουσὰ ἀγορὰ supra. Nam πληθύω, sicut et πλήθω, capitur quoque pro Plenus sum, ut ap. Aristot. Polit. 2. Βέλτιον τὸ διὰ τῆς κτήσεως ὡμαλισμένης πληθύειν ἀνδρῶν τὴν πόλιν. In VV. LL. habetur etiam Πληθύομαι, Augesco, Abundo. [Soph. Tr. 54. "Brunck. ad Œd. C. 377. 930. Soph. 3, 517. ad C Æsch. Pers. 419. 770. ad Diod. S. 1, 113. 185. 218. 237. 2, 198. ad Lucian. 1, 368. Reiz. ad Aristot. Pol. p. 44. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 380." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 612. Δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύεται, Numero major est. "Πληθύομαι, Multiplicor, Dionys. Areop. 70." Kall. Mss.]

Πληθύνω, Multum facio, Multiplico, Augeo, ad Hebr. 6, (14.) Πληθύνων πληθυνῶ σε, Multiplicabo et augebo te numero, Herodian. 3, (8, 14.) Ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ ἀδικίας φόνων, Quæstui addictus injustis cædibus pecuniam colligebat, Polit. Pass. Πληθύνομαι, Augeor numero, Multiplicor, Cresco, Aristot. H. A. 7. Μετὰ τοὺς τόκους καὶ τὰς καθάρσεις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται, 1 Petri 1, (2.) Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη, Multiplicetur et augeatur. || Πληθύνω neutraliter quoque capitur pro πληθύω s. πλήθω, Augesco numero, Augeor, Cresco, Act. 6, (1.) Ἐν δὲ ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν, Cum multiplicarentur discipuli. Aliquanto post dicit, Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν D μαθητῶν, Multiplicabatur numerus. Bud. quoque interpr. Multiplicor, Amplificor, ap. Theophr. C. Pl. 1, (19, 5.) loquentem de oleis, Ἀπολλύουσι γὰρ τὸ ἔλαιον, ἐὰν μὴ μετὰ ταῦτα αἰθρίαι γενόμεναι καταξηραίνωσιν· οὕτω γὰρ σώζεται καὶ πληθύνει μᾶλλον. ["Brunck. ad Æsch. Pers. 419. 770. Œd. C. 377. 930. Soph. 3, 517. ad Diod. S. 1, 113. 243. ad Lucian. 1, 368. ad Il. A. 566. Kuster. Aristoph. 121. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 306. Cresco, Valck. Diatr. p. 30. Πληθύνω, Πληθύω, ad Dionys. H. 1, 341." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1341. Ταύτην ἐπαινεῖν παντόθεν πληθύνομαι, Blomf. vertit, Multis argumentis urgeor. *Πολυπληθύνω, Schleusn. Lex. V.T. *Πλήθυνσις, unde] Πληθυντικὸς, Augendi et multiplicandi vim habens. Apud Gramm. πληθυντικὸς ἀριθμὸς, Pluralis numerus, ut et ap. Dionys. H. de Idiom. Thuc. Πληθυντικὸς ἀντὶ ἑνικοῦ, καὶ πάλιν: velut ap. Xen. K. Π. 7, (4, 7.) Πάντα ποιεῖν ὅ, τι ᾤοντο χαριεῖσθαι, pro πᾶν. [Athen. 299. Dionys. H. 2, 217, 20.] Πληθυντικῶς, Numero plurali, Athen. 7. Π. δὲ ψήφους λέγουσιν κατὰ τὸ πλεῖστον, [Dionys. H. 2, 12, 38. 217, 28. 35. Strabo 9. p. 609., 13. p. 882. Eust. Il. A. p. 9, 15. Od. A. p. 32, 34. "Schol. Aristoph. N. 17. *Ἀπλήθυντος, Porphyr. Sent. 39. p. 94. Holst." Boiss. Mss. Procl. in Plat. Theol. 3, 20. Dionys. Areop. 168. 178." Kall. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 96. *Ἀπληθύντως, ibid.] Πληθυσμὸς, Multiplicatio, Auctio. In VV. LL. exp. Affluentia. [Eust. Od. p. 7, 50. *Πληθίζω, unde *"Πληθισμὸς, Jacobs. Anth. 11, 148. *Ἐκπληθύνω, Brunck. ad Æsch. Pers. 419." Schæf. Mss. *Ἐκπλήθυντος, unde *"Ἀνεκπλήθυντος, Basil. Hom. Mor. 290." Boiss. Mss. *Ἐπιπληθύνω, LXX. Gen. 7, 17.] Συμπληθύνω, Una multiplico et augeo. Alii, Simul impleo, Compleo, e Xen. Œc. (18, 2.) Itidem EXPONITUR Συμπληθύω. [Vide Toup. ad Longin. 23, 3. Συμπληθύω, Herod. 4, 48. 50.]

ΠΙΜΠΛΗΜΙ, i. q. πλήθω, ejusdemque originis: utrumque enim derivatum esse tradunt Gramm. a THEM. Πλῶ, sicut πίμπρημι et πρήθω e πρῶ. "Πλῶ, " contractum est e πλάω, eoque significante vel Ap- " propinquo, factoque per sync. e πελάω: vel Im- " pleo, e quo πίπλημι et πλήθω: contractum etiam e " πλέω, Navigo: unde particip. πλῶν, Navigans." Hesiod. Ἔργ. (1, 299.) (ὄφρα σε φιλέῃ Δημήτηρ) Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πιμπλῆσι καλιήν, Rebus ad victum necessariis impleat. Aliquanto post utitur verbo πλήθω in neutrali signif., Ὅς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί. Aristoph. πιμπλᾶσιν ἄρτων σῶμα, Corpus panibus implent. Ejusd. Schol. annotat, Atticos in imperativo pro πίμπλαθι DICERE Πίμπλη, SIVE Πίπλη, a VERBO Πίπλημι, quod in Epigr. legitur ead. signif. qua πίμπλημι, SICUT Ἵστη pro ἵσταθι: cujus rei exemplum vide in Ἐμπίμπλημι. Particip. Πιμπλὰς, ut ἱστάς: fem. πιμπλᾶσα. Hesiod. (Θ. 880.) Πιμπλᾶσαι [Πιμπλεῦσαι] κόνιος, Implentes pulvere. Pass. Πίμπλαμαι, Impleor, πλήθομαι, πληροῦμαι, Il. A. (104.) μένεος φρένες ἀμφιμέλαιναι Πίμπλαντο, Lucian. (1, 549.) Ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον, Et obviis quibusque se implentem ac satiantem. Ponitur ETIAM Πιμπλάω, item ET Πιμπλάνω: unde Il. I. (675.) Κεῖνος δ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Πιμπλάνεται μένεος. Ceterum Πίμπλημι mutuatur tempora sua ab inusitato πλάω, ut ἵστημι a στάω: format enim fut. πλήσω, aor. ἔπλησα: præt. perf. pass. πέπλημαι. Aor. 1 pass. ἐπλήσθην, cujus tertia pers. plur. ἐπλήσθησαν, et IONICE Πλῆθεν, pro ἐμπληρώθησαν, Il. Θ. (214.) Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων. AT VERO Πλῆτο malunt derivare a THEM. Πλῆμι, cujus pass. Πλῆμαι: a quo præt. imperf. Ἐπλήμην, ἔπλησο, ἔπλητο, et abjecto augmento, πλῆτο, Implebatur, Opplebatur. Od. Ξ. (267.) πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. Et in Epigr. πλῆτο στάδιον. "Ἔπλητο " pro ἐπέπλητο, ex Homero affertur, (Batr. 166.) " ἔπλητο θυμοῦ, pro Impletus erat furore." ["Πίμπλημι, Wessel. ad Herod. 251. 528. ad Diod. S. 2, 31. Schneid. Anab. 55. Πίμπλη, ad Mœr. 208. Πίμπλαμαι, Valck. ad Il. 22. p. 58. Πιμπλάω, Wakef. Ion. 1213. Πίπλημι, Wessel. ad Herod. 145. 243. 251. 528. Zeun. ad Xen. K. Π. 362. 386. *Πίπλω, Ruhnk. Ep. Cr. 103. Πλῆθε, πλῆτο, Heyn. Hom. 8, 171. *Πλέω, Impleo, ad Mœr. 234. Πλῆμι, Wakef. Trach. 1093. Wolf. ad Hesiod. 84. Ruhnk. Ep. Cr. 91. Ἔπληντο, Heyn. Hom. 4, 638. 5, 425. Πεπλημένος, Brunck. Lectt. in Anal. p. 7. ad Poët. Gn. p. 305. ad Od. Θ. 16." Schæf. Mss. Ἔπιπλον, Hesiod. Ἀ. 291. al. ἔπιπνον.]

Πλῆμα, τὸ, i. q. πλῆσμα et πλήρωμα, Hes.: UNDE Πλημαθῆναι, quod Idem exp. πλησθῆναι. Ἀπλήμων, i. q. ἄπληστος, Inexpletus, Inexsatiatus, Inexplebilis, Inexaturabilis, Hes.

Ἄπλητος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπλήμων, ἀπλήρωτος, Suid. || Alias Ἄπλητος a πλάω per sync. facto e πελάω, signif. ἀπροσπέλαστος: ἀπρόσιτος, ut Hes. exp. Cui Ἄπλητον est etiam μέγα et ἀχώριστον: nisi forte scr. ἀχόρταστον, sicut Ἄπλητος ab Eod. exp. ἀχόρταστος, vel potius ἀχώρητος, quo utitur Suidas in Ἄπλετος exponendo. Apud Hesiod. Ἀ. (230.) Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταί, quod exp. ἄγριαι καὶ ἀπρόσιτοι:

(147.) ὀδόντων Δεινῶν ἀπλήτων, Sævorum dentium et ad quos accedere non ausis. Idem adverbialiter (Θ. 315.) Ἄπλητον κοτέουσα, quod exp. Vehementer succensens. Ἄπλητος exp. etiam ἄπειρος, πολὺς, s. ἄπειρος τὸ πλῆθος, Numero infinitus, Magnitudine immensus. [" Wakef. Trach. 1093. Brunck. Apoll. Rh. 191. Lobeck. Aj. p. 259. Wolf. ad Hesiod. p. 81. Ruhnk. ad H. in Cer. 83. Mitsch. 139. Ep. Cr. 91. Pierson. ad Mœr. 25. Voss Myth. Br. 1, 148. Hesiod. 'A. 268. ubi v. Cleric., Græv. p. 602." Schæf. Mss.] Ex hoc Ἄπλητος sunt qui per systolen existiment FACTUM Ἄπλετος, quod Hes. exp. πολὺς, μέγας, ἀμέτρητος: addens, dictum quasi ἄπλεθρος: vel, ὁ μὴ πλεόμενος, quasi a πλέω: Suid. ἄπειρος, ἀχώρητος, ut ἄπλετος οἰμωγὴ, Ejulatus immensus. Utitur hac voce, licet potius poëtica, Plut. quoque (10, 204.) Ἄπλετον ἔργον ἐστὶ διελθεῖν ἐν τῷ παρόντι, Arduum factu fuerit in præsentia percensere, Turn. [Xen. K. 'A. 4, 5, 7. " Ad Charit. 593. Wakef. Trach. 1093. S. Cr. 3, 11. Toup. Opusc. 1, 418. 457. Herod. p. 7, 12. Wessel. p. 153. Valck. 230. 305. ad Diod. S. 1, 161. 188. 207. 219. 239. 258. 259. 267. 360." Schæf. Mss. " Dionys. Areop. 29. Clem. Alex. 624. ex Empedocle, Andr. Cr. 236." Kall. Mss. * " Ἀπλέτως, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 274." Boiss. Mss. * Ἀάπλετος, Quint. Sm. 1, 675.]

Ἀναπίμπλημι, Repleo, Impleo, i. q. ἀναπληρόω. Et frequentius usurpatur quam simplex πίμπλημι, quod idem significat. Accus. cum gen. habet, ut Lat. Repleo accus. cum abl. Plut. de Dignosc. Adul. Ἀναπίμπλησι τὴν ἀληθινὴν φιλίαν ἀπιστίας, Othone, Ἀνεπίμπλασαν φόβου τοὺς ἀηττήτους ἔτι, Chrys. Ὅσης σοφίης ἀναπίμπλησιν αὐτούς. Pass. est Ἀναπίμπλαμαι, i. e. ἀναπληροῦμαι, Repleor, Impleor. Suid. ἀναπίμπλαται exp. ἀναπληροῦται. [" Ad Herod. 444. Bergler. Alciphr. 377. Polluo, ad Timæi Lex. 31. Ἀναπίμπλαμαι, Morbo, Contagione inficior, Wakef. Phil. 39. Heind. ad Plat. Hipp. 149." Schæf. Mss. Thuc. 2, 51. Herod. 6, 12. Aristot. Probl. 25, 12. " Ἀναπιμπλάω, Amphiloch. 120." Kall. Mss. Ἀμπίμπλημι, Pind. N. 10, 107. * " Προαναπίμπλαμαι, Antea impleor, Athan. Append. 109." Kall. Mss. * Προσαναπίμπλημι, Insuper impleo, Plut. 8, 500. 10, 501. * Συναναπίπλημι, Joseph. B. J. 7, 8, 7. * Ἀντιπίμπλημι, Plato de LL. 4. p. 705.] Ἀποπίμπλημι, vel Ἀποπιμπλάω, Impleo, Expleo. Item Satio, Saturo, ap. Plut. Ἀποπιμπλάναι θυμὸν, Explere iram, i. e. Satiare. Exp. etiam Satisfacere iræ. Ovid. dixit, Satiare iram, Metam. 3. [" Abresch. Æsch. 2, 27. Jacobs. Anim. 277. Wakef. S. Cr. 4, 79. Plato Gorg. 153. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 30. Valck. Hipp. p. 308. * Διαπιμπλάω, Toup. Emendd. 1, 183." Schæf. Mss. * Διαπίμπλημι, Dio C. 815. * Διαπλητὸς, unde] " Ἀδιαπλήτως, Hes. affert " pro * ἀπλησιάστως, Ita ut non appropinques nec " accedas. Nisi scr. sit ἀπλήστως, Insatiabiliter." [* Εἰσπίμπλημι, unde " Εἰσπιμπλὰς, Ξενοφῶν: Ὁ δὲ Κῦρος εἰσπιμπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπεν. Sunt verba Suidæ, qui in mente habuit locum K. 'A. 1, 7, 7. ubi nunc legitur ἐμπιπλάς." Lex. Xen. " Schneid. Anab. p. 55. Act. Traj. 1, 230." Schæf. Mss.] " Ἐκπίμπλημι, s. Ἐκπίπλημι, s. Ἐκπιπλάω, " Expleo," [" Wakef. S. Cr. 5, 104. Ion. 1213. Herc. F. 385. Brunck. Phil. 324. Zeun. ad Xen. K. Π. 669. 755." Schæf. Mss. Eur. Phœn. 1479. Hel. 1591. Ἐκπιμπλάναι, Lobeck. Phryn. 96. * Ἀνεκπίμπλημι, Denuo impleo, Xen. K. 'A. 3, 4, 14.] Ἐμπίμπλημι, SIVE Ἐμπίπλημι, Impleo, i. q. ἐμπλήθω, Il. Φ. (311.) ad Scamandrum fluvium, Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα, Fluenta tua impleas, s. Plenis fluentis curras, Pleno gurgite fluas. Ubi etiam nota Ἐμπίπληθι, pro quo Atticos dicere Ἐμπίπλη, sicut ἵστη, pro ἵσταθι, annotat Schol. Aristoph. Ὄρν. (1310.) Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. Partic. Ἐμπιπλὰς, unde ap. Aristid. Ἐμπιπλάντες φυγῆς τὴν θάλασσαν. Pass. Ἐμπίμπλαμαι s. Ἐμπίπλαμαι, Impleor, i. q. ἐμπλήθομαι, Xen. K. Π. 4, (2, 19.) p. 58. Τοιοῦτον σῖτον προσφέρεσθαι καὶ τοιοῦτον ποτὸν, ὁποῖόν τις οἴεται μάλιστα σύμφορον εἶναι

A πρὸς τὸ μήτε ὕπνου μήτε ἀφροσύνης ἐμπίπλασθαι: paulo ante dixerat, Ἡμῖν προσήκει οὔτε πλησμονῆς ποτε οὔτε μέθης. Alicubi vero Ἐμπίμπλαμαι, sicut et Ἐμπλήθομαι, signif. Ad satietatem usque impleor, Expleor, Exatior, Xen. l. c. p. 63. (5, 3.) Ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο, καὶ ηὐλοῦντο, καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Itidem Æschin. (72.) Ἀπολαύων καὶ ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης ὑφ' ἡμῶν αὐτῷ ἐξουσίας. Ceterum Ἐμπίπλημι fut. suum mutuatur ab inus. Ἐμπλῶ: unde aor. 1, ἐνέπλησα paulo infra in Καταπίπλημι, qui tamen et ad ἐμπλήθω referri potest. Sicut autem dixi quosdam fingere etiam Πλῆμι, unde pass. πλῆμαι: SIC ETIAM Ἔμπλημι, cujus pass. Ἔμπλημαι, a quo præt. imperf. Ἐνεπλήμην, ἐνέπλησο, ἐνέπλητο, et demto augmento Ἐμπλήμην, (Aristoph. 'A. 234.) UNDE Ἔμπλητο pro ἐνέπλητο, Implebatur: Il. Φ. (607.) πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων. Sicut item nonnulli statuunt thema Πιμπλάω, ita ET Ἐμπιπλάω, unde derivant aor. 1, ἐνεπίπλασαν, quod ap. Plut. Othone legitur, Φάβιον οὐκ ἐνεπίπλασαν αἱ κλοπαὶ, Fabium B non expleverunt s. exatiarunt furta. Ibid. Ἐνεπίπλασαν φόβου τοὺς ἀηττήτους ἔτι. Sed rectius ea deducuntur a præt. imperf. ἐνεπίμπλην, sicut ἵστασαν ab ἵστην. [" Ἐμπίμπλημι, Thom. M. 182. ad Charit. 442. Eur. Ion. 943. Vales. ad Theodorit. p. 31. Brunck. Aristoph. 3, 75. ad Diod. S. 2, 279. Boiss. Philostr. 583. Ἐμπιπλάω, Diod. S. 2, 599. Ἐμπίπλημι, Heind. ad Plat. Lys. 33. Fac. ad Paus. 1, 402. Schneid. Bibl. Philol. 1, 133. ad Herod. 243. 528. ad Diod. S. 1, 361. Ἐμπίπλη, ad Mœr. 208. Ἐμπίπλασθαι, Conspurcari, Wyttenb. Ep. Cr. p. 61. Ἐμπιπλάω, * Ἐμπιπλέω, Wakef. Ion. 1189. Jacobs. Anth. 6, 149." Schæf. Mss. Herod. 7, 39. Ἐμπιμπλάναι, Ἐμπιπλάναι, Lobeck. Phryn. 96. Ἐμπλημένος, Aristoph. Ἐκκλ. 56. Σφ. 984. " Ἐμπιπλάω, Dionys. Areop. 191." Kall. Mss. * Ἀντεμπίμπλημι, Plato 8, 163.] " Διεμπιμπλάω, s. Διεμπιπλάω, aut " Διεμπίπλημι, Impleo, Differcio: unde pass. præt. " διέμπληντο, Hesychio ἐνεφόρηντο, Sibi ingerebant." [* " Ἐνεμπίπλαμαι, Athan. 1, 7." Kall. Mss. * Κα- C τεμπίμπλημι, Euseb. Laud. Const. p. 465. * Παρεμπίμπλημι, Gal. Greg. Naz. 2, 762. * Ὑπεμπίμπλημι, Joseph. B. J. 2, 19, 4. Dio C. 1014, 16.] " Ὑπε- " ρεμπίπλημι et Ὑπερεμπλήθω, Supra modum impleo, " Xen. K. Π. 1, (6, 14.) Δύσφορον τὸ ὑπερεμπίπλα- " σθαι, Supra modum cibo impleri, vel se implere, " aut replere. Quidam exp. Nimia repletio." [" Basil. Hom. de Avar. 107." Boiss. Mss. " Anna C. 351." Elberling. Mss.] Καταπίμπλημι SIVE Καταπίπλημι, Impleo, Repleo, Oppleo: FUT. Καταπλήσω: AOR. 1, Κατέπλησα, ab inus. καταπλάω: nisi a VERBO Καταπλήθω formare malis. Lynceus ap. Athen. (132.) Ὄψιν μὲν ἔχει τὰ τοιαῦτα ποικίλην, (sc. πίναξ μέγας ἔχων πέντε μικροὺς πινακίσκους,) Ἀλλ' οὐθέν ἐστι τοῦτο πρὸς τὴν γαστέρα. Κατέπλησα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ. Ubi κατέπλησα accipiendum videtur pro Replevi, Implevi; ἐνέπλησα vero pro Explevi, Ad satietatem usque explevi, cujus usus exempla supra quoque habes tam in Ἐμπίμπλημι, quam in Ἐμπλήθω. Pass. Καταπίμπλαμαι, Im- D pleor, Repleor, Oppleor, Plut. Ἀλλὰ ὁδοί τε κατεπίμπλαντο καὶ κῶμαι. In VV. LL. habetur etiam Καταπιμπλάσομαι, Opplebo: quod deductum videtur a VERBO Καταπιμπλάω. [" Ad Timæi Lex. 31." Schæf. Mss. * Συγκαταπίμπλημι, Una impleo, Antiphon Or. 2. fin. p. 33=629.] " Ὑπερπίμπλημι, " Supra modum impleo," [" Joannes Hist. Barlaami Cod. Reg. p. 14." Boiss. Mss. " Ælian. H. A. 875." Wakef. Mss. Ὑπερπίμπλαμαι, Gl. Superimpleo.] Ὑποπίμπλημι, Repleo, Impleo, Oppleo. Pass. Ὑποπίμπλαμαι, Impleor, Repleor, Oppleor, Compleor. E Diosc. 3, 26. Ὑποπίμπλαται βληχῆς, Balatu completur. At in Plut. Pericle, Ὑποπιμπλάμενος τῆς λεγομένης μετεωρολογίας, ὑποπιμπλάμενος, redditur Instructus: quæ interpr. parum placet. [" Ruhnk. Ep. Cr. 72." Schæf. Mss. " Athen. 121. Plut. 2, 289. Ælian. 29. 247." Wakef. Mss.]

ΠΛΗΜΜΗ, SIVE Πλήμμη, ἡ, Æstus maris accedens, Diod. S. Οἱ δὲ καταπεπλευκότες ἀπήγγειλον ἀμπώτεις τε καὶ πλήμας παραδόξους γενέσθαι κατὰ τὸν

ὠκεανόν. Citat idem πλήμη Eust. e Strab. quoque. Sed et ap. Suid. legitur, qui exp. ἡ πλημμύρα θαλάσσης, ἡ ταραχή. Rursum idem Eust. πλήμας esse dicit πάθη θαλάσσης κυρίως ἐναντία ταῖς ἀμπώτισι, γινόμενα μάλιστα περὶ τὸν ὠκεανόν. Dicitur igitur πλήμη, Cum mare æstuans undansque (πλήθων ὁ ὠκεανὸς) affluit, ἄμπωτις vero, Cum reciprocat et remeat, ut pluribus in Πλημμύρα e Plut., Plinio, aliisque, docebo. [" Ammon. 114. Valck. Anim. 197. ad Diod. S. 1, 208. ad 2, 243. 327. ad Herod. 680. Thom. M. 719. ad Dionys. H. 1, 201. * Πλήσμη, Thom. M. l. c. Valck. l. c. ad Diod. S. 1, 208." Schæf. Mss. Hesiodus ap. Schol. Apoll. Rh. 1, 757. 4, 269.] COMP. Πλημοχόη a πλήμη, Eust. 598. ubi ex Athenæo tradit esse σκεῦος κεραμεοῦν βεμβικῶδες ἑδραῖον ἡσυχῇ. Leguntur autem ea ap. Athen. (496.) ubi et κοτυλίσκον nominari idem vas ait, teste Pamphilo. Hes. Τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλίσκους πληροῦσιν, οὓς καλοῦσι πλημοχόας. E quibus verbis satis liquet denominata esse hæc vasa παρὰ τὸ πλῆσαι. Rursum Athen. l. c. Χρῶνται δὲ τούτῳ τῷ σκεύει ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι πλημοχόας· ἐν ᾗ δύο πλημοχόας πληρώσαντες, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς, τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι, ἀνατρέπουσιν, ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικήν. Meminit vero hujus vasis Auctor Pirithoi, (sive Critias is sit, sive Eur.,) his verbis, Ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνιον χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν. Est igitur πλημοχόη, Vas fictile ad turbinis figuram accedens, leviter in fundo compressum, quo utebantur in Eleusiniis sacris novissimo mysteriorum die, quem etiam de ipsius vasis nomine πλημοχόας dicebant. [" Valck. Diatr. 197." Schæf. Mss.]

Ejusd. cum πλημοχόη originis ESSE Πλήμνη testatur idem Eust. l. c., dicens πλήμνας esse τὰς τῶν τροχῶν χοινικίδας s. σύριγγας, i. e. ὀπὰς, quas et χνόας a Soph. vocari ajunt. Vel, τὰ μέσα τῶν εἰρημένων συρίγγων, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ τοῦ ἄξονος ἄκρα: nominarique πλήμνας, διὰ τὸ πλήσσεσθαι ἢ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Ubi etiam addit, per pleonasmum insertam esse literam ν. Hesychio quoque πλήμνη est ἡ χοινικὶς τοῦ τροχοῦ ἢ τῆς σύριγγος, qui et ipse nominatam πλήμνην tradit ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος. Idem πλήμνας esse ait τὰς περιεχούσας τὸν ἄξονα χοινικίδας, Modiolos axem complexu suo ambientes. Utitur Hom. Il. Ψ. 339. item E. 726. Πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν. Unde etiam satis liquet πλήμνας esse Fistulas quæ axi inseruntur, et circa eum volvuntur: hisce autem fistulis infixi sunt radii circumcirca. Hesiod. Ἀ. 309. τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο Ἅρματα κολλήεντα, ἐπὶ δὲ πλῆμναι μεγ' ἄϋτευν. Erot. Lex. Hippocr. πλήμνας exp. τὰς χοινικίδας τοῦ τροχοῦ, δι' ὧν ὁ ἄξων στρέφεται: quod mirum; nec enim axis circumagitur, sed rota cum sua πλήμνῃ et radiis ei infixis circa ipsum axem immotum volvuntur: ut et ap. Pers. Cum rota posterior curras et in axe secundo. Gal. πλήμνην simpliciter esse dicit τροχοῦ χοινικίδα: sed perperam ap. eum SCRIPTUM Πλήμη. Rectissime autem et clarissime J. Poll. τὸ περιειλούμενον τῷ ἄξονι. [" Ammon. 114. Valck. Anim. 197. Hipp. p. 297. ad Diod. S. 1, 208. Thom. M. 719. Heyn. Hom. 5, 131. 8, 427." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 757.] UNDE Πλημνόδετον, Ferrum illud quo radii colligantur modiolo rotæ, J. Poll. 1. Τὸ δὲ συνδέον πρὸς τὴν πλήμνην τὰς κνήμας σιδήριον, πλ., ἢ θώραξ. Ubi etiam NOTA Θώραξ. AT VERO Πλῆμνος, Hesychio est ἀφρὸς, Spuma: qui πλήμνῳ exp. etiam παλαιῷ, Veteri, Antiquo: paulo autem supra POSUERAT Πλημαινὸν, παλαιόν. " Vide et Πλήτομον," [et Πληγεῖον. * Πλέμνιον, Eid. est ἀρχαῖον, πλῆρες.]

Πλημύρα SIVE Πλημμύρα, utroque enim modo scribi annotat Eust., i. q. πλήμη, e quo et derivatum est: h. e. Maris æstuantis accessus, Cum mare æstuans affluit: at Cum reciprocat et remeat, NOMINATUR Ἄμπωτις, ut luculenter ostendit Plut. de Plac. Philos. 3, 17. ubi cum dixisset Aristoteli et Heraclito ἀμπώτιδας et πλημμύρας fieri videri a sole, subjungit, Τὰ γὰρ πλεῖστα τῶν πνευμάτων κινοῦντος καὶ συμπεριφέροντος, ὑφ' ὧν ἐμβαλλόντων μὲν, προωθουμένην ἀνοιδεῖν τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, καὶ παρασκευάζειν τὴν πλημμύραν· καταληγόντων δ' ἀντιπερισπωμένην ὑποβαίνειν, ὅπερ εἶναι τὴν ἄμπωτιν. E Timæo autem tradit, Τοὺς ἐμβάλλοντας ποταμοὺς εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν διὰ τῆς Κελτικῆς ὀρεινῆς, προωθοῦντας μὲν ταῖς ἐφόδοις, πλημμύραν ποιεῖν, ὑφέλκοντας δὲ ταῖς ἀναπαύλαις, ἀμπώτιδας κατασκευάζειν. Vide ibid. et alia, item nonnulla in Ἄμπωτις citata. Quæ his verbis Plinii 2, 97. illustrantur, Æstus maris accedere et reciprocare, maxime mirum: pluribus quidem modis, verum causa in sole lunaque. Bis inter duos exortus lunæ affluunt, bisque remeant, vicenis quaternisque semper horis. Et primum attollente se cum ea mundo intumescentes, mox a meridiano cœli fastigio vergente in occasum residentes; rursusque ab occasu subter cœli ima et meridiano contraria accedente, inundantes: hinc, donec iterum oriatur, se sorbentes. Igitur Πλήμη et Πλημμύρα verbis Plinianis interpretabimur Æstus maris accedentes, Æstus maris affluentes, Cum mare æstuans s. intumescens inundansque accedit s. affluit: CONTRA Ἄμπωτις, Æstus maris reciprocantes, Æstus maris remeantes, Æstus maris residentes; s. reflui, ut paulo post loquitur, Cum mare reciprocum sorbetur, avidoque haustu retrahitur: quibus verbis utitur paulo infra. Alii πλημμύρα interpr. Maris inundatio, Ἄμπωτις autem, Maris reciprocatio, Recessus æstus litora destituentis, Homeri Schol. πλημμύρα exp. ἁλὸς ἐπανάστασις, ἢ κλύδωνος φορὰ ἢ ἀνάχυσις: Hes. vero etiam πλῆθος. [" Valck. Anim. ad Ammon. 197. ad Diod. S. 1, 208. ad 2, 243. ad Herod. 680. Thom. M. 719. Jacobs. Anth. 8, 404. Brunck. Apoll. Rh. 183. (4, 1629.)" Schæf. Mss. De accentu, Buttm. A. Gr. 1, 39. * Πλημυρία, Schol. Pind. Ὀ. 5, 20. * " Πλημμυρία, Inundatio, Chrys. in Gen. 299." Kall. Mss.]

Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, i. q. πλημμύρα, ejusdemque originis, Hesychio ὅρμημα τῆς θαλάσσης, ἐπίῤῥυσις. Od. I. (486.) Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης· Τὴν δ' ἂψ ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα, Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι: Schol. πλημμύρα, subjungens verba illa quæ paulo ante in Πλημμύρα posui. Theophr. Συμβαίνει δ' ὅταν ἡ πλημμυρὶς ἐπέλθῃ, ἐκ τῶν κλάδων ἀνάπτειν τὰ πρυμνήσια· ὅταν δὲ πάλιν ἄμπωτις γίνηται, ἐκ τῶν ῥιζῶν. Apoll. Rh. 2, (576.) Πλημμυρὶς παλίνορσος: pro eo, quod Hom. paulo ante πλημμυρὶς ἂψ ἤπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρουσα κῦμα: idque nihil fere aliud est quam ἄμπωτις, Æstus maris reciprocantes s. reflui. Cum Theophrasti autem loco conveniunt hi duo sequentes. Aristot. de Mundo, Γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη, quod Bud. sic vertit, Terra undis restagnantibus proluta: ut Ovid. Quam restagnantis fecit maris unda paludem, i. e. Inundantis, Æstuantis et affluentis. Phalar. Epist. Τὰς ἐπιδρομὰς τῆς θαλάσσης διαχωσάτωσαν, ἵνα τῆς πλημμυρίδος διαψυγείσης ἐνεργὸν ἀντὶ ἀργοῦ γένηται τὸ πεδίον. Quidam et simpliciter in hisce duobus ll. vertunt Inundatio, s. Exundatio, Restagnatio: qui τῆς πλημμυρίδος διαψυγείσης reddunt etiam Siccatis æstuariis. || Apud Hippocr. π. Δ. Ὀ. 2. signif. πλῆθος ὑγροῦ τινὸς, Humiditatis cujusdam redundantiam, ut Comm. 3. Gal. explicavit. [" Ammon. 114. Valck. Anim. 197. Jacobs. Spec. 62. Diod. S. 1, 184. ad 208. ad Herod. 680. ad Phalar. 224. Thom. M. 719. Wakef. Alc. 182. Brunck. Apoll. Rh. 183." Schæf. Mss.]

Πλημμύριον, τὸ, Sunt qui putent reddendum Æstuarium, ut Plin. 5, 1. Affunditur autem huic æstuarium e mari, flexuoso meatu. De æstuariis Oceani et Serv. in Virg. versus, qui leguntur Georg. 2. qua vi maria alta tumescant Objicibus ruptis, rursusque in seipsa residant. Apud Thuc. autem 7, (23.) p. 239. Τῶν ἐν τῷ πλημμυρίῳ Ἀθηναίων πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπικαταβάντων, Schol. πλημμυρίῳ exp. φρουρίῳ τῷ ἐν τῷ πλημμυρίῳ. Apud Virg. Æn. 3. Sicanio prætenta sinu jacet insula contra Plemmyrium undosum, ait Serv. πλημμύριον i. significare q. Undosum. [" Ad Diod. S. 1, 692." Schæf. Mss. Thuc. 7, 4.]

Πλημμυρὸς, Inundans: Hes. πλημμυρὸν, μεστὸν, πεπληρωμένον.

Πλημμύρω, Æstu inundo, Restagno. Videtur ac-

cipi pro Expletus sum, in h. l. Panyasidis ap. Athen. (37.) βορῆς κεκορημένον, ἠΰτε παῖδα, Ἧσθαι πλημμύροντα. [" Thom. M. 720. Jacobs. Anim. 316. Anth. 6, 92. 127. 7, 100. 12, 120. Perses Epigr. 4. Coray Mus. Ox. 2, 3." Schæf. Mss. Orph. Arg. 886. Apoll. Rh. 4, 706. * Ἀναπλημμύρω, Quint. Sm. 14, 634. ἀνεπλήμμυρε θάλασσαν, i. e. ἀναπλημμυρεῖν ἐποίησε. * "Ἐκπλημμύρω, Wakef. Trach. 12." Schæf. Mss. * Ἐπιπλημμύρω, Opp. Ἁ. 1, 465.]

Πλημμυρέω, itidem Æstu inundo, Restagno. Unde πλημμυρεῖ, quod pro Inundat affertur ex Epigr. [Meleagri 117. "Thom. M. 720. ad Dionys. H. 1, 202." Schæf. Mss. Πλημμυρεῖ, Gl. Inundat, Torret, Exuberat. " De igne, Philostr. 764." Wakef. Mss.] Ἀναπλημμυρέω, Redundo, Exundo, [" Philostr. 778." Wakef. Mss.] Ἐκπλημμυρέω, Æstu exundo, Restagno, [" Philostr. 840. * Ἐμπλημμυρέω, 775." Wakef. Mss. * Ἐπιπλημμυρέω, 839. * " Συμπλημμυρέω, Greg. Nyss. 3, 230." Wakef. Mss. * Ὑπερπλημμυρέω, Gl. Superinundo.]

[* Πλημμυρίζω, Gl. Inundo. * " Ἐπιπλημμυρίζω, Greg. Nyss. 3, 622." Wakef. Mss.]

ΠΛΗΡΗΣ, Plenus. Ejusd. originis esse tradunt cum πλήθω ac πίμπλημι. Itidem NOM. Πλέος huic πλήρης synonymum, inde ortum habere existimatur. Plut. de S. N. V. Σιμωνίδης ἔλεγε παίζων, τὴν τοῦ ἀργυρίου κιβωτὸν εὑρίσκειν ἀεὶ πλήρη, τὴν δὲ τῶν χαρίτων, κενήν, Thuc. 1. Πλήρεις αὐτοῖς ἦσαν αἱ νῆες. Item πλήρει χειρὶ, Plena manu, i. e. Largiter, ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς. Necnon homo dicitur esse πλήρης διαθέσεων ἢ παθῶν τινῶν, ab Isocr. 1 ad Phil. Comparativo gradu πληρέστερος, Plenior, Plato Symp. Τὸ ἐν ταῖς κύλιξιν ὕδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεστέρας εἰς τὴν κενωτέραν. E Diosc. autem 3, 41. πλήρης ῥίζα pro Radix callosa. Πλήρης alicubi reddendum Plenus ac perfectus, ut cum sententia aliqua πλήρης dicitur: nisi pro Integer s. ἐντελὴς accipere malis, velut ap. Cic., Perfecta atque plena sententia, cui opponit Curtam. Athen. (493.) cum hunc versum Homeri Il. Λ. (635.) Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, dixisset non de Machaone et Nestore solum intelligendum esse, subjungit aliquanto post, Ἐλλείπει οὖν τὸ Τις μόριον· τὸ γὰρ πλῆρές ἐστιν, Ἄλλος μέν τις μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, sc. ὡς παντὸς ἀνθρώπου μόλις ἂν ἀποκινήσαντος ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ ποτήριον. Huic adde πλήρεα ἔτεα τέσσαρα, Totum quadriennium, s. Plenum quadriennium, ut Cic. Plenum atque integrum annum habere ad præturam gerendam. [" Ad Mœr. 294. 319. 332. ad Herod. 231. Wakef. S. Cr. 2, 78. Phil. 39. Brunck. 324. Musgr. Andr. 1098. Thom. M. 719. Jacobs. Anth. 11, 113. Inquinatus, Soph. Antig. 1017. ubi v. Schol. Perfectus s. Integer, Bast Lettre 28. Πλ. τάφος, Herod. 730. et n. Ἐκ πλήρους, Plene, Heyn. Hom. 6, 626. 7, 791. Πλήρεις et πλείους conf., ad Diod. S. 2, 415." Schæf. Mss. " Πλ. ἱστίοις, Omni vi, Suid. 3, 130." Wakef. Mss.] " Πλειάρειν, Æolice " pro πλήρην. Æoles enim η in ει vertunt, πένεις " etiam dicentes pro πένης. Etym. et Lex. meum " vet." [" Πληρέστατα, Plenissime, Cyrill. Hieros. 153." Kall. Mss.]

[* Πληροφόρος, unde] Πληροφορία, ἡ, Plena fides quæ nobis fit de re aliqua, Plena persuasio. Redditur alioqui et Certa fides, Certa persuasio. Bud. vertit, Rata de re aliqua fides quæ fit cuipiam. Item Certitudo: quod tamen Lat. non est, sicut nec Certificatio, ac Certioratio, quibus etiam redditum fuit hoc verbum. Et affert h. l., quem e quadam Historia sumtum ait, Ἀλλὰ πρὸς τελείαν πληροφορίαν σου, ἰδιοχείρως καθυπέγραψα. Item e Basilio, Πολλάκις περὶ τούτου πλ. καὶ δεδωκὼς καὶ δεξάμενος, pro Data fide et accepta. Alibi pro Opinione certa et fixa eum accepisse testatur. Ab Hes. exp. βεβαιότης: invenitur etiam expositum ἐντελὴς γνῶσις. Damascenus certe, cum ἐντελεστέραν γνῶσιν dixisset, subjunxit, καὶ πληροφορίαν: ita scribens, Ἀπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν διὰ ταύτης τῆς αἰσθήσεως ἐντελεστέραν γνῶσίν τε καὶ πλ. ἐγγίνεσθαι. Usus est Paulus Apostolus hoc nomine aliquot in ll., et quidem addens ei gen. Alicubi et sine gen., ut 1 ad Thess. 1, (5.) Ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ ἐν πνεύματι ἁγίῳ, καὶ ἐν πλ. πολλῇ. Ubi redditur Certa persuasio, in postrema interpr., ab Erasmo autem Certitudo: a vet. Interpr. Plenitudo. Non videtur certe aliud esse πλ. hic sine adjectione, quam quod alibi vocat πληροφορίαν τῆς πίστεως. Quem gen. ubi addit, item cum ἐλπίδος, et cum συνέσεως, minus quis miretur vet. Interpr. pro Plenitudine simpliciter accepisse, quasi sc. non aliud sit quam πλήρωμα: atque adeo πληροφορία πίστεως, et ἐλπίδος, et συνέσεως, perinde sit ac si diceretur πλήρης vel πεπληρωμένη πίστις, et ἐλπὶς, et σύνεσις. Sed quomodo doctiss. Interpres, ab eo dissentiens, reddendum singulis in ll. censuerit, vide ap. eum, cum in illo loco 1 ad Thess., tum ad Coloss. 2, (2.) et ad Hebr. 6, (11.) et 10, (22.) necnon initio Evangelii Lucæ. Vide et in proxime sequente verbo quædam huc pertinentia. [Schleusn. Lex. N. T.] Πληροφορέω, Plenam fidem facio, Plene certioro, ut loquitur Ulpianus: 2 ad Tim. 4, (5.) Τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον, ubi postrema interpr. habet Ministerii tui plenam fidem facito. Quæ interpr. eadem fere est, quod ad sensum verborum attinet, cum hac Erasmica, Ministerium tuum ad plenum probatum reddito. At vet. Interpres reddidit, Ministerium tuum imple: sicut sc. πληροφορίαν ab eo reddi Plenitudinem dixi. Invenio et cum præp. περὶ ap. Eust., Πληροφορεῖ περὶ τῆς γυναικὸς, eod. modo quo dicitur Certiorem reddere de re aliqua. Bud. a Basilio poni testatur pro Certum et securum reddo: afferens et e Chrys. pro Securum reddo. Idem pass. Πληροφοροῦμαι, reddit Certissime novi, et Compertum habeo; subjungitque Isocr. Trapez. (626. L.) Ἐμὲ πολλῶν ἀκουόντων ἔξαρνον πληροφορηθεὶς γεγενῆσθαι, μηδὲν κεκτῆσθαι: quæ ita vertit, Cum comperisset me et certo sciret, pluribus audientibus negasse quicquam me possidere. Addit e Paulo ad Rom. 14, (5.) Ἕκαστος ἰδίῳ νοῒ πληροφορείσθω, vertens, Unusquisque certus sit mentis suæ, Unusquisque compertum habeat, quod mente concipit. Non minus autem placet ista interpr., Unusquisque in animo suo plene certus esto. Sic autem redditus extat h. l. a doctissimo Interpr., ad cujus etiam annotationes te remitto. Idem 4, (21.) Καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ὃ ἐπήγγελται, δυνατός ἐστι καὶ ποιῆσαι, interpr. πληροφορηθεὶς, Plene persuasum habens: sicut Erasm. Certa persuasione concepta quod etc. At vetus Interpres Plenissime sciens. Ceterum existimo πληροφοροῦμαι in usu prius fuisse quam πληροφορῶ, et dici solitum πληροφοροῦμαι, quasi πλήρη πίστιν φέρομαι, i. e. λαμβάνω: vel πλήρη φέρομαι τὰ πρὸς πίστιν. Postea autem usurpatum fuisse activum πληροφορῶ, analogiam in signif., non item in etymologia retinens. Quam signif. analogiam videmus et in nomine πληροφορία, licet ab ipso verbo non sit, ab eo enim verbalia formarentur πληροφόρημα et πληροφόρησις, sed eam terminationem habeat, quam haberet, si præcederet πληροφόρος. Ceterum affertur etiam, Ἐπληροφορήθη καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτοῖς τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρὸν, ex Eccl. 8, (11.) pro Ex animo peccare hominibus certum est atque persuasum. Sed illud Ex animo, haud scio an ita dici possit. Nec dubito quin sensum melius expressurus sit qui ita, licet paulo liberius, reddet, Obfirmatus est ad peccandum animus hominum. || Πληροφορεῖσθαι dicitur id quoque, cujus plena fit nobis fides. Sic πεπληροφορημένα πράγματα ap. Lucam initio sui Evangelii, s. potius præfationis in Evang. Πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων, Earum rerum, quarum plena fides nobis facta est, Quæ certis testimoniis ita sunt comprobatæ, ut de iis ambigi non possit. Erasmus vertit, Earum quæ inter nos certissimæ fidei sunt rerum: sicut et supra hujus verbi neutralem potius quam passivum usum in sua interpr. exprimit. At vetus Interpres, Quæ in nobis completæ sunt rerum. Qua in interpr. sibi esse similem ex aliis ejus ll. quos supra protuli, cognoscere potes. [Πληροφορέω, Gl. Morigero, Satisfacio. Ctesias Pers. 39. Πολλοῖς λόγοις καὶ ὅρκοις πληροφορήσαντες μόλις ὅμως πείθουσι. Schleusn. Lex. N. T.] " Πεπληροφορημένως, Plenissime, Abunde, " Bud." [* Πληροφόρημα, Gl. Plenitudo, Satisfactio.

* 'Απληροφόρος, unde * " 'Απληροφορία, Jo. Climac. Scala 413. Nulla fiducia, Radero vertente." Boiss. Mss. * 'Αποπληροφόρος, unde * " 'Αποπληροφορία, Amphiloch. 49." Kall. Mss.]

[* Αὐτοπλήρης, Theophyl. 4, 159. * 'Ημιπλήρης, Aret. 85.] Συμπλήρης, Completus, Totus, Bud. e Gaza ap. Theophr. (H. Pl. 4, 11, 10.) Item Plenus, ap. Plat. Epinom. Ξυμπλήρης ζώων οὐρανός. [* " 'Υπερπλήρης, Andr. Cr. 19. 133. 144. Dionys. Areop. 38. 42. 176. 178. 232. 233. 248. 282." Kall. Mss. " Synes. 97." Wakef. Mss.]

[* " Πληρότης, Plenitudo, Chrys. in Joann. Hom. 14. T. 2. p. 608, 27. Ἆρα οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς μένει πληρότητος τὸ πῦρ καὶ μετὰ τὸ μεταδοῦναι τοσούτοις τῆς ἐνεργείας τῆς αὐτοῦ;" Seager. Mss. Oribasius Matthæi p. 88. κενῶσαι πλ. * " 'Υπερπληρότης, Dionys. Areop. 248." Kall. Mss.]

Πληρόω, Impleo, Repleo, Thuc. 6, (30.) p. 207. 'Επλήρουν τὰς ναῦς ὡς ἀναξόμενοι, Naves implebant, milite sc. ceterisque impedimentis. Sic alibi sæpe. [" Cum πληρόω de navibus usurpetur, pertinet ad homines et præterea nihil, ut Thuc. l. c. et 3, 77. 6, 50." Hare in Mss.] Item Herodian. 2, (14, 13.) Τριήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας. Philo V. M. 3. 'Ο πάντα διὰ πάντων πεπληρωκὼς τῆς εὐεργέτιδος ἑαυτοῦ δυνάμεως, Qui benefica sua potestate omnia penitus implevit. Pass. Πληροῦμαι, Impleor, Thuc. (3, 77.) Τὰς ἀεὶ πληρουμένας (sub. ναῦς) ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς πολεμίους, Quæ classiario milite implebantur. Herodian. (1, 9, 6.) Πληρωθέντος τοῦ θεάτρου, ubi Polit. Pleno spectatoribus theatro, ut ap. Dem. (581.) Πεπληρωμένον δικαστήριον: qua signif. et πλήθουσα s. πληθύουσα ἀγορά. Idem 4, (9, 7.) Πόλιν πλήθους μεγίστου πεπληρωμένην: 8, (7, 1.) Τενάγη ὑπὸ ποταμῶν πληρούμενα: sic supra πλήθοντες ποταμοί. At 4, (5, 17.) Θυμοῦ πεπληρωμένος, Irarum plenus, Polit. Alias πληροῦσθαι usurpatum reperitur etiam pro πληροῦν, Xen. 'Ελλ. 6, (2, 8.) Μάλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦτο, ubi Bud. putat forte leg. ἐπλήρου τε, quod insolens passivæ vocis usus iste sit. Putatur tamen active quoque poni in h. l. Pauli Ep. ad Eph. 1, (23.) Τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου, Complementum ejus qui omnia in omnibus implet, i. e. τοῦ πληροῦντος καὶ τελειοῦντος, sicut πλήρης accipitur pro Perfectus et plenus. Sed h. l. πληροῦσθαι s. πληροῦν propriam signif. non habet, addendum potius iis loquendi generibus de quibus mox. At aor. medius active, cum alibi, tum hoc loco Plut. Alcib. Τὴν αὐτοῦ πληρωσάμενος τριήρη: quomodo et πλησάμενος tum ap. Hom., tum ap. alios. || Impleo, h. e. Uterum semine impleo, ut Ovid. Metam. 9. Impleratque uterum generoso semine, s. Prægnantem reddo, vide in Πλῆσμα ex Aristot., cum Plinii interpr. || Pro Suppleo quoque ponitur, i. e. πλήρωμα ἐπιτίθεμαι, Xen. 'Ελλ. 4, (8, 16.) p. 315. Πληρωθέντος ναυτικοῦ ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Cic. Supplevit legiones. Liv. Supplevit remigio naves. Addi his potest, quod e Thuc. (1, 70.) affertur, Πληρῶ τὴν χρείαν, pro Amissa reparo. || Rursum pro Impleo, Compleo, in diversis loquendi generibus, Synes. Ep. Οἰκείαν εἱμαρμένην πληρούτω, Proprium fatum impleat, Ovid. Fata implere suæ ætatis: sic supra, μοῖραν ἀναπλῆσαι. Herodian. 2, (7, 9.) Τὰς ὑποσχέσεις οὐκ ἐπλήρου τῶν χρημάτων, Polit. Fidem minime implebat, Polit. Sic Plin. Implere promissum, et Cic. Complere promissum. Aristides Panath. Καθάπερ τοὺς δρομέας τὸ γιγνομένον πεπληρωκέναι, Numeros omnes implesse certaminis, curriculumque peregisse, ut Bud. 84. interpr. Sic fere ap. Tibull. Orbem sol complet. Similiterque quod Plato Tim. dicit, 'Ως ὅγε τέλεος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλειον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε, Cic. ita vertit, Absoluto perfectoque numero, absolutum perfectumque annum tunc compleri denique. Cui similem l. vide in Διαπλήθω. Item in sacris Literis passim πληρῶσαι τὸν νόμον, quod Herod. dicit ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, Implere legem, i. e. Mandata legis exequi. In iisd. sacris Literis πληροῦσθαι sæpe pro Impleri et ad exitum perduci, s. perfici: ut Cic. Profiteri quod non possis implere. Idem, Complere atque ad exitum perducere. Matth. 1, (22.) "Ινα πληρωθῇ

A τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, (Jo. 13, 18.) "Ινα ἡ γραφὴ πληρωθῇ, Greg. Naz. 'Αλλά μοι νῦν ἐκεῖνο πληροῦσθαι δοκεῖ καθαρῶς. || Πολλοὶ ἐπληρώθημεν, ex Eur. (Iph. T. 306.) pro Multi coivimus, Multitudinem et magnum numerum effecimus coëuntes. [" Toup. Opusc. 1, 418. Emendd. 2, 164. Valck. Hipp. p. 307. Diatr. 30. ad Herod. 112. 474. 663. Musgr. Andr. 1098. Brunck. Phil. 324. Phryn. Ecl. 167. ad Charit. 653. Wakef. Herc. F. 385. Phil. 324. S. Cr. 4, 80. 5, 104. De tempore, Alberti Peric. Cr. 50. De navi, ad Herod. 440. 583. 619. 639. Philostr. 104. Boiss. De constr., Eldik. Suspic. p. 10. Toup. Opusc. 2, 124. 170. Cum dat., Hesych. 1, 90.: ψυχὴν, Wakef. Ion. 1189.: μῆνίν τινος, Eur. Hipp. p. 2. Valck. De act. et med., Heindorf. ad Plat. Gorg. 162." Schæf. Mss. Herod. 2, 7. 8, 43. Eur. Iph. T. 306. Æsch. S. c. Th. 462. * Πληρούντως, Nicomach. Arithm. 1, 18. p. 94. Ast. * Πεπληρωμένως, Gl. Plene, Abunde, " Bekk. Anecd. 447." Boiss. Mss. * " Πληρωτέον, Geop. 4, 12. 6, 2. 17, 3. 20, 1." Kall. Mss.]

B Πλήρωμα, τὸ, Id quo impletur s. completur aliquid, Complementum, Aristot. Polit. 3. Εἰ πλείους μέν εἰσι, μὴ μέντοι δυνατοὶ πλήρωμα παρασχέσθαι πόλεως, Pauciores tamen quam ut possint implere justum numerum civitatis, 4. Καὶ ταῦτα πάντα γίνεται πλ. τῆς πρώτης πόλεως, Civitatem complent, sc. ὑφάντης, γεωργὸς, σκυτοτόμος, οἰκοδόμος: item χαλκεὺς, οἱ ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις βοσκήμασι, ἔμπορος, κάπηλος. Item navium πληρώματα dicuntur ipsi Remiges, vel Classiarii milites, quibus πληροῦνται, Thuc. (7, 12.) p. 236. ubi Schol. exp. ναῦται, Αἵ τε νῆες διάβροχοι, καὶ τὰ πλ. διέφθαρται. Sed non de nautis solum intelligendum videtur Budæo, verum et de militibus classiariis, et fortasse etiam de ceteris impedimentis. Isocr. Symm., Πλεύσασαι τριήρεις, αὐτοῖς πληρώμασι διεφθάρησαν, Dem. 235(=565.) Τὰ πλ. ἡ πόλις παρέχει, καὶ σκεύη δίδωσι. Ubi etiam nota eum σκεύη non comprehendere τῶν πληρωμάτων nomine, intelligereque Milites classiarios qui navi imponuntur, τοὺς ἐπιβάτας, τὸ ναυτικὸν, s. ναύτας ἐπιβάτας, ut Bud. C accipit: paulo ante dicit, Τὰς ναῦς ἐπληροῦμεν αὐτοὶ οἱ τριήραρχοι. Æschin. (67.) Νεῶν ταχυναυτουσῶν πληρώματα. Pro his vero Polybii, Τούτων ἐχούσας πληρώματα, πεντήρεις μὲν τριάκοντα δύο, τριήρεις δὲ πέντε, Liv. Sed aptæ instructæque remigio triginta et duæ quinqueremes erant, et triremes quinque: ubi etiam NOTA Πεντήρεις, Quinqueremes: sicut paulo ANTE, Τετρήρεις interpr. Quadriremes. Bayf. πληρώματα e Livio reddi posse ait Remiges, Socii navales; quippe qui cum dixisset l. 1. 3 Decad. de Remigum supplemento agi cœptum; et mox, Edixerunt ut privati e censu ordinibusque, sicut antea, remiges darent cum stipendio cibariisque, statim subjungat, Nam unde, cum pecunia in ærario non esset, paraturos navales socios? Item, Duumviros in rei navalis curam creari jussi, per quos naves xx deductæ navalibus sociis civium Romanorum complerentur. Quibus addit et h. l. Ut sociis navalibus affatim instructam classem, ita inopem milite habebat. Item e Diod. S. l. 20. 'Εκβιασαμένων τῶν πλη- D ρωμάτων διεσώθησαν, Contendentibus summa alacritate sociis navalibus. Pro Remigibus certe accipere ipsum Liv. patet e loco Polybii quem interpretatur. Sed affert ibid. et Luciani ll., in quibus πληρώματα accipi ait non jam pro Sociis navalibus s. Remigibus, verum pro Ipsis navigiis instructis et armatis. Alter hic est, Δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες, ἅ τε καὶ πλείους· πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα: Quinque navigia instructa armataque habebant. Suidæ πληρώματα sunt non solum οἱ ἐπιβάται, cujus signif. aliquot affert exempla, sed etiam ὁ τῶν νεῶν φόρτος, in h. l. 'Αναλαβὼν τὰ πληρώματα καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, ἧκεν εἰς τὴν 'Ρώμην. Sed et hic accipi queat pro Sociis navalibus s. Remigibus quibus naves complentur, ut et ap. J. Poll. 1, 9. Πληρώματα δὲ ἐντελῆ, ἀκριβῆ, κατεσκευασμένα, εὐδόκιμα, ἐντελόμισθα: quibus instructam navem Lysias ἀδδηφάγον appellat. Et Plut. Cam. (8.) Ναῦν μακρὰν εὐανδροῦντι πληρώματι κατασκευάσαντες. Bud. interpr. præterea Supplementa navium, in h. l. Polybii 1, (49, 4.) p. 13. 'Αγνοοῦντα τὴν παρουσίαν

τῶν πληρωμάτων. Et mox, Τὰ προσβάτως παραγεγονότα πληρώματα. Sed Idem annotat, Greg. Naz. p. 291. Πλ. καὶ σύστημα πνευματικὸν vocare Supplementum legionum cœlestium, s. viros sanctos, qui viam veritatis secuti in cœlum pervenerunt. At πλ. ἐκκλησιαστικὸν Idem ap. Chrys. Comment. in Ep. ad Eph. p. 164. interpr. Corpus ecclesiæ. Vide et Ejusd. Comm. 253. 764. At Πλήρωμα γῆς, ap. LXX. Omnia quæ terra complectitur, ita ut plena reddatur: vulgo Plenitudo terræ, Psalmo (23, 1.) Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλ. αὐτῆς. Item πλήρωμα τοῦ Θεοῦ, et πλήρωμα τοῦ Χριστοῦ, vulgo Plenitudo Dei, Plenitudo Christi; nam quicquid habemus, ab eo, ceu perenni et inexhausto fonte, atque adeo semper pleno, ad nos dimanavit: Jo. 1, (16.) de Christo, Ἐκ τοῦ πλ. αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν. In Ep. ad Col. 1, (19.) Ἐν αὐτῷ εὐδόκησε πᾶν τὸ πλ. κατοικῆσαι. Item in Ep. ad Rom. 11, (25.) Πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ πλ. τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ, redditur, Tantisper dum plenitudo gentium introierit. Paulo ante autem dixerat, τὸ πλ. τῶν Ἰουδαίων, de Plenitudine illa, qua futurum est ut tota gens in communi ad Christum accedat. || Rursum pro Complemento accipitur et in alio sensu, in Ep. ad Gal. 4, (4.) Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλ. τοῦ χρόνου, Cum venit complementum temporis, h. e. Completo certo temporis spatio. Item πληρώματα τῶν ῥυθμῶν, Quæ orationis numeros complent: ut Cic. de Orat. Inculcata reperias inania quædam verba, quasi complementa numerorum. Item πλ. τοῦ νόμου, Impletio legis, h. e. Executio mandatorum legis, ut supra πληρῶσαι τὸν νόμον. In Ep. ad Rom. 13, (10.) Πλ. οὖν νόμου ἡ ἀγάπη: nam qui Deum amat et proximum sicut seipsum, legem implere s. legi satisfacere dicitur. || Πλήρωμα pro Supplementum usurpari, supra etiam dixi, et Bud. Comm. 253. 764. Itidem vero voce illa redditur ap. Marc. 2, (21.) Οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· εἰ δὲ μή, αἴρει τὸ πλ. αὐτοῦ τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ: Nemo panniculum impexum insuit vestimento veteri; alioquin illud ipsius supplementum novum detrahit aliquid e vetere vestimento, et fit pejor scissura: ubi πλήρωμα et ἐπίβλημα pro eod. ponuntur, pro eo sc. quod ad implendam et sarciendam rupturam immittitur. Pro Supplemento accipiunt et in Aristot. Polit. 2, 5. Πλ. τῆς πόλεως παρέχονται, sic interpretantes, In cives assumuntur ad civitatis supplementum, Ad supplendum civitatis numerum, Ad supplendum quod in civitate deerat. Bud. autem vertit Ad implendum civitatis numerum, 764. || Πλήρωμα exp. etiam Summa, s. Summa completa, ut Summam complere Latine dicitur, ap. Aristoph. Σφ. (660.) λόγισαι φαύλως μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, — Πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς καὶ δημιόπρατα· Τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίνεται ἡμῖν. || Pro Onus accipit Turn. ap. Philon. V. M. 2. Μετὰ δὲ τὴν εἴσοδον ἁπάντων, εἴ τις ἐθεάσατο τὸ πλ. [“ Ad Mœr. 48. Toup. Emendd. 2, 164. ad Lucian. 1, 341. 2, 132. ad Herod. 548. 619. 638. ad Diod. S. 1, 406. 2, 441. Wakef. Phil. 199. Coray Theophr. 317. Mus. Oxon. 2. p. 3. Boiss. Philostr. 556. Dionys. H. 2, 1156.” Schæf. Mss. Hippocr. 662, 41. Τὸ πλ. τῆς γαστέρος κενὸν φαίνεται, Moles ventris inanis videtur. Herod. 3, 22. Ὀγδώκοντα ἔτεα ζόης πλ. μακρότατον προκέεσθαι. Polyæn. 3, 10, 11. ἕνδεκα πληρώμασι. I. q. πλήρωσις, Eur. Tro. 824.]

Πλήρωσις, Repletio. Est cujuslibet rei, et quacunque in parte: itaque et cibi et potionis et humorum atque etiam excrementorum est, diciturque de ventriculo, venis, ceterisque corporis partibus. Hæc Gorr. Hippocr. Aphor. 4. l. 1. Αἱ πληρώσιες αἱ ἐς τὸ ἔσχατον ἀφιγμέναι, (quibus ibid. opponuntur, αἱ ἐς τὸ ἔσχατον λεπτότητος ἀφιγμέναι δίαιται, et αἱ λεπταὶ καὶ ἀκριβέες δίαιται,) ubi πληρώσιες dicit de iis qui cibo potuque explentur. Plato, Πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζειν, quibus cupiditas ac libido expleatur. Plut. in suo περὶ Φιλοπλουτίας libello φιλαργυρίαν esse dicit ἐπιθυμίαν μαχομένην πρὸς τὴν αὐτῆς πλήρωσιν. Item de S. N. V. Ἐνταῦθα γὰρ οὐδὲν ἢ σκιά τις ἀτελὴς καὶ ὄναρ ἡδονῆς πλήρωσιν οὐκ ἐχούσης πάρεστι, Quæ non expletur, Cui non satisfit. Ab Eod. opponuntur ἔν-

A δεια et πλήρωσις, sicut supra a Plat. πλησμονὴ et ἔνδεια: de Lib. Educandis, Σώζεται σῶμα μὲν ἐνδείᾳ καὶ πληρώσει, ψυχὴ δ'. ἀνέσει καὶ πόνῳ: Symp. 6, 2. Τούτου δὲ ἀλογώτερον, εἰ κενώσεως μὲν ἐφίεται διὰ πλήρωσιν ἡ φύσις, ubi itidem opposita κένωσις et πλήρωσις, ut supra κενὸς et πλήρης. || Exp. etiam Perfectio atque absolutio, τελείωσις, ut πληροῦν pro τελειοῦν. [“Ad Herod. 231. Heind. ad Plat. Gorg. 153.” Schæf. Mss.]

Πληρωτὴς, Athenis vocabatur ὁ ἀποδιδοὺς τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι λαχοῦσιν ἢ ἐωνημένοις, Harpocr., qui etiam addit, esse forsan hos πληρωτὰς Eos qui suo tempore vocabantur ἐρανάρχαι. Profert vero ejus usum tum e Dem., tum e Dinarcho. Hes. exp. ἐράνου συναγωγός. Dem. 228(=547.) Πληρωτὴς τοῦ τοιούτου γεγονὼς ἐράνου, σεαυτῷ τοῦτον δίκαιος εἶ συλλέξασθαι. Ibid. Οὐ τοῦτον μόνον (sub. τὸν ἔρανον,) ὃν συλλέγουσι καὶ οὗ πληρωταὶ γίνονταί τινες: [574. 776.] At Πληρωτικὸς, Implendi s. Replendi aut Explendi vim habens, Diosc. 2, 95. Μυελοὶ ἅπαντες πληρωτικοὶ ἑλ-

B κῶν, Explent, Plin. 28, 9. [Gl. Explebilis.]

[* Πληρωτὸς, unde * Ἀγγελοπλήρωτος, Athan. 2, 388.] Ἀπλήρωτος, Qui impletus vel completus non est. At ἀπλήρωτα πληρώματα, de Navi suis remigibus male instructa, s. de Remigio male instructo armatoque. J. Poll. 1, 9. post verba in Πλήρωμα citata, Καὶ τὰ μὲν καλῶς πεπληρωμένα, συγκεκροτημένα· τὰ δὲ ὡς ἑτέρως, ἀπλήρωτα καὶ ἡμιπλήρωτα καὶ ἀσυγκρότητα. Ubi etiam NOTA Συγκροτεῖν ET Ἀσυγκρότητος. || Ἀπλήρωτος exp. etiam Inexpletus, Inexplebilis, ut ἄπληστος. [“ Jacobs. Anth. 7, 311. Boiss. Philostr. 467.” Schæf. Mss. * Ἀπληρώτως, Schol. Soph. Œd. C. 120.] “ Δυσπλήρωτος, Impletu s. Perfectu difficilis.” [* Εὐπλήρωτος, Alex. Trall. 1. p. 2.] Ἡμιπλήρωτος, Dimidia ex parte impletus s. completus: ut ἡμιπλήρωτα πληρώματα, de Remigio male instructo armatoque. Vide Ἀπλήρωτος.

Ἀναπληρόω, Expleo, Suppleo, Plato Symp. (321.) Ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι, Si quid prætermisi, tuæ sunt partes, o Ari-

C stophanes, id supplere. || Interdum Impleo, Plenum reddo, pro simplici πληρῶ, cum gen. Plut. Alex. Ἀναπληροῦν ἀβελτηρίας καὶ φόβου. || Ἀναπληροῦν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, 1 ad Cor. 14, (16.) Quod exp. Sedere inter idiotas, ad verbum Implere locum idiotæ. [“ Dionys. H. 1, 192. Cattier. Gazoph. 65. Wakef. S. Cr. 5, 122. ad Lucian. 1, 324.” Schæf. Mss. Eur. Hel. 913. * Ἀναπληρωτέον, Plut. Cimone 2. “ Geop. 9, 11.” Kall. Mss.] Ἀναπλήρωμα, τὸ, Supplementum, Explementum, Id quod ad explendum ponitur. Redditur etiam Suppletio, Expletio; sed altera signif. magis convenit. [“ Phalar. 292.” Schæf. Mss.] Ἀναπληρωματικὸς, Expletivus, Ad explendum aptus, accommodatus, Explendi vim habens: μόριον, in oratione, Particula expletiva: quæ potius tamen παραπληρωματικὸν μόριον dicitur. Ἀναπλήρωσις, Expletio, Suppletio, [Aristot. Eth. Nic. 10, 3. Arrian. Exp. Alex. 2, 9, 8. Diod. S. 1, 26, 14. 99, 16. 108, 7. * Ἀναπληρωτικὸς, ad Greg. Cor. 88. Niceph. Blemm. 87. * Ἀνταναπληρόω, Dem. 182.

D Dio C. 413, 11. * Ἀνταναπλήρωσις, Greg. Palam. p. 15.] “ Ἐξαναπληρόω, Repleo, Compleo.” [* Συνεξαναπληρόω, Hippocr. 915. * “ Προαναπληρόω, Germanus in Dormit. B. Mar. 105.” Boiss. Mss.] “ Προσαναπληρόω, Suppleo, Insuper repleo, compleo,” [Schleusn. Lex. V. T. Apollon. Dysc. de Pronom. 261. B. “ Pallad. V. Chrys. p. 2.” Boiss. Mss. * Συναναπληρόω, Anon. de Nili Increm. ap. Herod. 608. Gronov. * “ Ὑπεραναπληρόω, Jo. Climac. p. 73.” Boiss. Mss.]

Ἀντιπληρόω, E contrario repleo, Vicissim repleo, Vires exhaustas repleo, Theophr. C. Pl. 2. Δεῖ γὰρ κεκενωμένα τὰ δένδρα μετὰ τοὺς καρποὺς ἀντιπληρωθῆναι πάλιν τῆς τροφῆς. Item, Suppleo quod deest: ut in h. l., qui citatur ex Josepho, A. J. 2. Τὸ λεῖπον ἐν ταῖς ἐπιστήμαις ἀντιπληροῦντες ταῖς προθυμίαις. Sed male citatur cum λοιπὸν, pro λεῖπον. Xen. Ἑλλ. 5, (4, 65.) Ἀντεπλήρωσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ναυτικόν.

Ἀποπληρόω, Impleo, Compleo, i. q. πληρόω. Ac

sicut supra ex Herodiano habuimus, Τὰς ὑποσχέσεις πληρῶσαι, sic Idem 2, (7, 2.) dicit, Ἀποπληρῶσαι ἃ ὑπέσχετο, Implere fidem promissorum, promissa, Complere promissa. Et Plato de Rep. 2. Τὰ λοιπά μοι τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον, Compleas et ad exitum perducas. || Expleo, Satio, Exatio. [" Wakef. S. Cr. 5, 122. ad Diod. S. 2, 251. Plato Charm. p. 98. Heind. ad Gorg. 153." Schæf. Mss.; Protag. p. 125. * " Ἀποπληρωτέον, Clem. Alex. Str. 4, 1. p. 475." Kall. Mss.] Ἀποπλήρωσις, Expletio, [Gl. Plut. 6, 175. 500.] Ἀποπληρωτής, Qui aliquid complet et perficit, Executor, Suet. [Plato de Rep. 10. p. 620. * " Ἀποπληρωτικὸς, Dionys. Areop. 176. 232. * Προσαποπληρόω, Clem. Alex. Str. 4, 1." Kall. Mss. * " Διαπληρόω, ad Diod. S. 2, 64." Schæf. Mss. * Εἰσπληρόω, Diog. L. Epicuro p. 142=666.]

Ἐκπληρόω, Expleo, Compleo, Aristid. Ἐκπεπλήρωνται ἀκταὶ παράλιοι πόλεσι. Item Suppleo: ut Suet. Librum, quem imperfectum reliquerat Sylla, supplevit. Xen. K. Π. 4, (5, 14.) Τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε, sc. si quis εἰς ἐνδεόμενά που κατεσκήνωσε: nisi et hic malis interpretari Explete: ut dicitur Explere numerum. [" Musgr. Hel. 1586. Wakef. Alc. 438. S. Cr. 2, 2. 5, 104. Porson. Or. 54. Musgr. ibid. Brunck. p. 216. Eur. Phœn. 1142. Ammon. 117. Zeun. ad Xen. K. Π. 669. ad Herod. 388. 690." Schæf. Mss. * Ἐκπλήρωμα, Arrian. Ind. 20, 9. Hippocr. 785. 848.] Ἐκπλήρωσις, Expletio, Supplementum, Complementum, [Schol. Aristoph. A. 44. Eust. Il. A. p. 7, 30. * Ἐκπληρωτὴς, Dio C. 38. p. 74. * Ἐκπλήρωτος, unde * Ἀνεκπλήρωτος, Gl. Inexplebilis. * Προεκπληρόω, Basil. 3, 26.] Συνεκπληρόω, Una expleo, suppleo, Compleo, [Polyb. 3, 78, 5. 14, 4, 3. 16, 28, 2. 32, 9, 1.]

Ἐμπληρόω, Impleo, i. q. ἐμπλήθω, ἐμπίμπλημι, [Gen. 50, 3. Compl.] Ἐμπλήρωσις, Impletio, Expletio.

Ἐπιπληρόω, Adimpleo, simpliciter Impleo, Thuc. 7, (14.) p. 237. Οὐδ' ὁπόθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἔχομεν, Schol. τὰ πληρώματα ἀναπληρώσομεν. Sic Virg. Remigium supplet, socios simul instruit armis. Quibus verbis Poëta EXPRIMIT Πληροῦν τὰς ναῦς, s. τὸ ναυτικὸν, ET Πλήρωμα: nam Remigium supplere dicit pro πληροῦν τὸ ναυτικὸν, s. ἐπιπληρώσασθαι τὰς ναῦς: et Remigium suppletum, πλήρωμα. [* Ἐπιπλήρωσις, Gal. Diff. Puls. 4.]

Παραπληρόω, Justo completoque oneri infarcio, [" Heyn. Hom. 8, 596." Schæf. Mss.] NAM Παραπλήρωμα idem esse volunt q. παράβυσμα ap. Suid. Quod infarcitur atque inculcatur justo completoque oneri, Cento et omne redundans atque superfluum, τὸ πλεονάζον: aliud autem Lat. Complementum aut Supplementum; potius Explementum, ut Seneca in Epist. quadam Ventris explementum vocat τὸ πλεονάζον. Bud. tamen interpr. Complementum, Expletio, ap. Dionys. H. de Isocrate, Παραπληρώμασι λέξεων οὐδὲν ὠφελουσῶν χρῆσθαι καὶ ἀπομηκύνειν παρὰ τοῦ μετρίου τὸν λόγον. [" Valck. Phœn. p. 170. D. R. ad Longin. 253. ad Il. B. 496. ad Lucian. 1, 324." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 14, 43. 28, 15. 151, 41. 284, 31.] Παραπληρωματικὸς, Expletivus, i. q. πλεονάζων, teste Apollonio Gramm.: ut π. σύνδεσμοι ap. Demetr. Phal. et alios: quales esse dicit δὴ, νὺ, πότερον: vide Παράξυσμα: quæ et παραπληρωματικὰ μόρια vocantur: quoniam sc. orationi per se plenæ perfectæque, numeri explendi s. complendi gratia, adduntur. Tales ap. Poëtas sunt ῥα, τοι, τε, et aliæ multæ. [" Schol. Pind. Ὀ. 3, 67." Boiss. Mss. " Eur. Phœn. p. xxii. Valck., ad Lucian. 1, 324." Schæf. Mss. Schol. in Il. B. 1. in Soph. El. 491. in Eur. Hec. 996. in Aristoph. A. 285. 927. Eust. Il. A. p. 39, 27. 45, 21. 53, 29. * Παραπληρωματικῶς, p. 54, 42. * Παραπλήρωσις, Eust. Il. Δ. p. 355, 48. in Od. A. p. 10, 12. 22, 50. * Συμπαραπληρόω, * Συμπαραπλήρωμα, unde * Συμπαραπληρωματικὸς, Schol. Aristoph. Ἀ. 1.]

[* Προπληρόω, Diosc. Alex. Præf. " Tzetz. Ch. 10, 465." Elberling. Mss. " Philo J. 1, 603." Wakef. Mss.]

Προσπληρόω, Adimpleo, Superimpleo, i. q. ἐπιπληρόω, Suppleo, Xen. K. Π. 5, (3, 13.) Ἱππέας προσε-

A πλήρωσαν ἐς δισχιλίους. Thuc. simpliciter accepit pro πληρόω, Impleo, addens ei ἔτι, 7, (34.) p. 244. Προσπληρώσαντες ἔτι ναῦς: Schol. tamen exp. καὶ προσέτι ἄλλας πληρώσαντες.

Συμπληρόω, Compleo, Expleo: [Σ. ναῦς, Naves instruo, Navibus impono milites, Xen. Ἑλλ. 1, 1, 12. 4, 8, 6. 5, 1, 25. " Valck. Callim. p. 43. Herod. 619. et n., Luzac. Exerc. 75. De tempore, Alberti Peric. Cr. p. 50." Schæf. Mss.] Συμπλήρωμα, τὸ, Complementum, [Gl. Complementum, Confectio, Consummatio, Schleusn. Lex. V. T. * " Συμπληρωματικὸς, ad Thuc. 1, 5. Jambl. V. P. 2. p. 300. Kiessl." Schæf. Mss. * Συμπληρωματικῶς, Eust. ad Dionys. P. p. 10. " Complete, Dionys. Areop. 21. 37." Kall. Mss.] Συμπλήρωσις, Completio, Ipsa Complendi actio, [Gl. Perfectio, Consummatio, Schleusn. Lex. V. T. Longin. 12, 2. * Συμπλήρωτος, unde] " Ἀ-" συμπλήρωτος, Non completus, Qui non completur, " Qui non potest compleri, Incompletus, Incomple-" bilis." * Εὐσυμπλήρωτος, Diog. L. p. 743.] Συμ-

B πληρωτικὸς, Complendi vim habens, Ad complementum faciens, Complens, [" Jambl. de V. P. 2. p. 300. Kiessl., cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 284." Schæf. Mss.]

[* Ὑπερπληρόω, Gl. Superimpleo, Xen. K. Π. 8, 2, 22. A. 5, 3. " Dionys. Areop. de M. Th. 1. Const. Manass. Chron. p. 68." Boiss. Mss. * Ὑπερπλήρωσις, Nimia repletio, affertur ex Aëtio l. 6.]

ΠΛΗΝ, adv. Præterquam, Nisi, Soph. (Aj. 1238.) Οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε; Thuc. Πλὴν ὀλίγοι, Præterquam pauci, Exceptis paucis, Isocr. Panath. Πάντας πλὴν τοὺς μετεσχηκότας, Aristoph. (N. 120.) Ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν, Xen. Πλὴν οἵπερ συνεδείπνουν. Interdum sequente ὅσοι, ut ibi sequente οἵπερ. Aristot. H. A. 3. Πλὴν ὅσοι ταῦτα καλοῦσιν ἄῤῥενα. Sic Ethic. 4. Πλὴν ὅσα μὴ δι' εἰρωνείαν. At πλὴν ὅσον, Nisi quod, quatenus, Præterquam quod, Synes. Πλὴν ὅσον ηὐξάμην. Sic πλὴν πάροσον, Bud. e Luciano (3, 195.) Π. πά-

C ροσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ καὶ μαραίνεται, τουτὶ δὲ τὸ ἔαρ ἀΐδιον. Sic autem et πλὴν ὅσον, pro Nisi quatenus, e Synesio, Πλὴν ὅσον ηὐξάμην. Itidem πλὴν καθόσον pro Nisi quatenus, quod, Præterquam quod. Interdum et πλὴν ὅτι. Aristoph. N. (1428.) τί διαφέρουσιν Ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι; Sic Plut. Lycurgo, Πλὴν ὅτι πρῶτος κ. τ. λ. Et Greg. Naz. Πλὴν ὅτι καὶ πλέον ἐνταῦθα. Item πλὴν τοῦθ' ὅτι, ex Aristoph. (B. 1035.) Nonnunquam et πλὴν non adjecta particula, hanc ipsam signif. habet, Plato de Rep. 5. Ceterum ut πλὴν his in ll. reddi potest particula Nisi, sicut et Præterquam, ita et in aliis, i. e. in quibus alii cuipiam particulæ est junctum: ut πλὴν εἰ, et πλὴν εἰ μὴ, itidemque πλὴν ἐὰν, et πλὴν ἐὰν μή. Necnon cum ἀλλὰ, sequente εἰ: dicitur enim πλὴν ἀλλ' εἰ: sic tamen ut frequentius esse putetur. Theophr. C. Pl. 1. Π. εἴ τι συνάγιον, καὶ ὡς παραλόγῳ. Idem, Πλὴν εἴ τι που καὶ παραβλαστάνει. Sic Plato de Rep. 21. Πλὴν εἴ τις ἀπέχεται αὐτοῦ. Et cum optativo, Πλὴν εἴ τις ῥίψειε,

D Greg. Naz. Sic, Πλὴν εἰ λαμβάνοιμεν, ap. Eund.; ubi observa etiam non habere εἰ adjunctum illud τις vel τι. Sed et cum gen. Πλὴν εἰ φελλοῦ, Excepto subere, e Gazæ interpr. ap. Theophr. Sic πλὴν εἴ τινων ὀλίγων, Exceptis paucis, ap. Eund. Τὰ δὲ ἐπιμένοντα χεῖρον ἀνθεῖν, πλὴν εἴ τινων ὀλίγων. Quibus tamen ll. suspicetur forsitan aliquis aptiorem esse particulam ἢ quam εἰ. Huic autem voculæ εἰ addita reperitur et μὴ, cum ap. alios, tum ap. Theophr., e quo affertur πλὴν εἰ μή τι, sicut et πλὴν εἴ τι, pro Præterquam si quid, Nisi quid, vel Nisi si quid; utroque enim modo et Lat. loquuntur. Atque ut dicitur πλὴν εἰ, et πλὴν εἰ μὴ, ita etiam πλὴν ἐὰν, et πλὴν ἐὰν μή. Isocr. Πλὴν ἐὰν συμφέρῃ, Nisi conducat, Theophr. Πλὴν ἐὰν ὅλως μεταστῇ, Aristot. Πλὴν ἐὰν χῆρος ἢ χήρα γένηται. Et sequente μὴ, H. A. 5. Πλὴν ἐὰν μὴ ἐξέλθῃ, Nisi exierit. Sic autem πλὴν ἂν, et πλὴν ἂν μή: ut πλὴν ἂν ᾖ, nisi sit, e Plat. de LL. Πλὴν ἂν μὴ λάβῃ, e Plut. Solone. Eand. signif. habet πλὴν cum εἰ vel ἢ, interjecta etiam par-

ticula ἀλλὰ, uti dictum est. Sed in loco qui affertur A habens εἰ post ἀλλὰ, videtur πλὴν et aliam interpr. admittere: at in hoc Aristot. loco, Metaph. 1. Οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλὰ ἢ κατὰ συμβεβηκὸς, ἀλλὰ Καλλίαν ἢ Σωκράτη: apertissime ponitur πλὴν ἀλλὰ ἢ pro Nisi si, vel potius Nisi. || Πλὴν sæpe etiam legitur post ἄλλος, s. ἄλλη, s. ἄλλο, vel aliquem ex eorum obliquis; ac tum voce Quam reddi etiam potest. Aristoph. Πλ. (106.) οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ. Sic Isocr. ad Phil. Αἴτιον δ' ἐστὶ τοῦ ταραχωδῶς αὐτοὺς οὕτω ζῆν οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὁ πόλεμος. Idem Symm. Πάντας τοὺς ἄλλους ἐκβάλλειν πλὴν τοὺς συναγορεύοντας. Sed hic omitti poterat τοὺς ἄλλους: sicut in hoc Ejusd. loco in Panath. Καί φημι πάντας ληρεῖν πλὴν τοὺς μετεσχηκότας τῆς ἐμῆς διατριβῆς, videmus dici πάντας πλὴν, non πάντας τοὺς ἄλλους πλήν. Interdum πλὴν ponitur ante nomen illud, Plut. Lycurgo, Π. ὕβριν, οὐκ ἄλλην σκῆψιν ἔχων. || Πλὴν ἢ interdum pro πλὴν, itidem Præterquam, Plato Apol. (fin.) Ἄδηλον παντὶ πλὴν ἢ τῷ θεῷ. In hoc autem Aristoph. l. potest πλὴν ἢ reddi etiam B Præter, N. (734.) Σω. Ἔχεις τί; Στρ. Οὐδέν γε πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.

Πλὴν aliquando sequente infin., ubi itidem particula Quam commode reddi potest, Plato Minoë, Οὐ γάρ ἐσθ' ὅ, τι τούτου ἀσεβέστερόν ἐστιν, οὐδ' ὅ, τι χρὴ μᾶλλον εὐλαβεῖσθαι, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν, ubi etiam observa potuisse Plat. pro πλὴν uti particula ἤ. Apud Lucian. cum infin. itidem, sed interjecto nomine ὅσα: ita enim ille, de Venere Cnidia loquens, (2, 411.) Πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ λεληθότως τὴν αἰδῶ ἐπικρύπτειν, ubi πλὴν ὅσα sequente infin. eand. signif. habet, quam πλὴν ὅσον, et πλὴν πάροσον, et πλὴν κάθοσον, supra, sc. Præterquam quod, Nisi quod, aut Nisi quatenus. Frequentius autem, nisi me fallit memoria, infin. habet, præcedente τί ἄλλο, vel ἄλλο τί. Dem. Τοῦτον ἄλλο τί πλὴν ἀσεβεῖν φήσομεν; (ubi observa etiam voculam τί cum ἄλλο. Latine autem Quid aliud, sequente particula Quam: ut, Quid aliud quam in- C sanire hunc dicemus? Quid aliud quam desipere hunc putemus? Nec tamen solum præcedente ἄλλο τί jungitur infinitivo particula πλὴν, sed et τί solo præcedente: Dem. Τί οὖν ὑπόλοιπον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πλὴν βοηθεῖν ἐῤῥωμένως καὶ προθύμως; Interdum cum partic.: Plato de LL., Π. μηδαμῶς ζωγροῦντας, ubi redditur, Modo ne vivum servent. || Πλὴν cum gen. etiam, pro Præter, Greg. Naz. Ἄλλα τε ὅσα θαυμάζουσιν ἄνθρωποι, ὧν οὐδὲν τοὺς ἐγείραντας πλὴν δόξης ὀλίγης ὤνησε: quod solum exemplum ibi a Bud. profertur, cum alioqui ap. vetustiores quoque Scriptores ita usurpatum reperiatur. Legitur enim ap. Plut. Pompeio, Πλὴν δυεῖν (vel potius δυοῖν) πλοίων στρατιώτας τινὰς οὐ πολλοὺς ἀγόντων. Atque adeo vetustissimi etiam ita usi sunt; nam legimus et ap. Aristoph. Σφ. (1314.) Οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράστου μόνου. Sic autem et Lat. Præter genitivo junctum reperitur, sed ita ut existimetur pro Præterquam esse positum.

Πλὴν, ET Πλὴν καὶ, ET Πλὴν ἀλλὰ, Veruntamen, D Attamen, 1 ad Cor. 11, 11. Πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικὸς, οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς ἐν Κυρίῳ, ubi vetus etiam Interpres reddidit Veruntamen. Qua particula Bud. 1036. interpr. πλὴν καὶ in h. Aristot. l. Eth. 4. Ὁμοίως δὲ πρὸς τοὺς ἀγνῶτας καὶ γνωρίμους καὶ συνήθεις καὶ ἀσυνήθεις τοῦτο ποιήσει· πλὴν καὶ ἐν ἑκάστοις ὡς ἁρμόζει· οὐ γὰρ ὁμοίως προσήκει συνήθων καὶ ὀθνείων φροντίζειν. Dicam autem de hoc πλὴν καὶ et infra, ubi agam de Πλὴν posito pro Itaque. Et addit esse pro πλὴν ἀλλά: quarum particularum copulatarum exempla hæc affert e Luciano, Οὐκ ἐπὶ δώροις τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἄπιθι. Item, Πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; Sed alibi scribit πλὴν ἀλλὰ his in ll. accipi vel pro Veruntamen, vel pro Verumenimvero. "Pro "Etsi etiam, Aristot. Πλὴν οὐχ ὁμοίως, Etsi non similiter."

Πλὴν, Sed, Verum, Herodian. 3, (4, 1.) Πολλὴν στρατιὰν ἀθροίσας, πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ πόνων. Nam hic Bud. πλὴν vertit Sed, addens etiam Sed tamen. Ego autem priorem illam interpr. malim, habentem particulam Sed, sine adjunctione. Perinde enim esse puto ac si dictum esset, πολλὴν μὲν στρατιὰν, ἄπειρον δὲ μάχης κ. τ. λ. Ac certe Polit. quoque reddidit Sed.

Πλὴν, Ceterum, Epigr. Πλὴν μετὰ τοῦ κοφίνου τοῦ πρὸς πόδας αὔριον ἔρχου. Ibid. Πλὴν ἔγνωκα, τίνος ποιεῖς χάριν. Nisi quis πλὴν et hic malit Verum interpretari.

Πλὴν, Itaque, ad Ephes. in fine c. 5. Πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν. H. enim in l. doctissimus Interpres πλὴν reddidit Itaque: cui assentior libentius quam Erasmo, reddenti Quanquam; aut veteri Interpreti, reddenti Veruntamen. Sed videndum est annon potius particula καὶ cum πλὴν cohærere debeat: sicut in l. Aristot. qui paulo ante prolatus fuit, πλὴν καὶ pro Veruntamen poni dictum est; itidemque διὸ καὶ passim poni videmus, pro διὸ, vacante hac vocula καί. Quod si ita est, vertendum erit Itaque vos, non autem Itaque et vos.

Πλὴν ἐὰν, pro Si modo: ex LXX. Interprr. affertur, 3 Reg. 8, (25.) Οὐκ ἐξαρθήσεταί σοι ἀνὴρ πλὴν ἐὰν φυλάξωνται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ita enim redditur h. l., Non auferetur abs te vir, si modo servarint vias suas. Alioqui πλὴν ἐὰν sonat Nisi si, Præterquam si, ut antea dictum fuit. "Πλὴν ἵνα, e Demosth. "affertur, pro εἰ μὴ ἵνα, Nisi ut." "Πλὴν μὴ, ex "Aristoph. pro Modo non."

[" Πλὴν, Diod. S. 1, 298. 367. 2, 613. Athen. 1. p. 30. Eur. Phœn. 505. Hec. 356. Bacch. 644. Koen. ad Greg. Cor. 124. ad Herod. 251. 649. Soph. Œd. T. 370. Valck. Callim. p. 68. Hipp. p. 229. Anim. ad Ammon. 11. Theocr. 15, 95. Xen. K. Π. p. 14. 26. Zeun. ad 640. Toup. Opusc. 2, 254. ad Mœr. 135. 199. ad Charit. 86. 102. 580. Musgr. Tro. 713. 1240. Heracl. 445. Hel. 499. Ion. 1079. Wakef. Herc. F. 111. Phil. 283. Eum. 889. Jacobs. Anim. 236. Anth. 9, 455. Rhian. 11. Leon. Alex. 5. 6. Automedon 8. Herodes 28. Ceterum, Plut. Mor. 1, 468. Utut est, Diod. S. 1, 259. Sed, Verum, ad Charit. p. 5. Ænigma 25. Excepto, Heyn. Hom. 4, 396. Vertitur Enim in Plut. Mor. 1, 553. I. q. ὅμως, Brunck. ad Bacch. 1369. Cum idem est, quod ἀλλ' ὅμως, ἢ non asciscit, Idem ad Aristoph. 1. p. 4. I. q. ἤ, post compar., Eur. Heracl. 232. Simo Dial. p. 17. Conf. c. πρὶν, Schweigh. Emend. in Suid. p. 28. Koen. ad Greg. Cor. 124. Wessel. ad Diod. S. 1, 60. De constr., T. H. ad Plutum p. 157. Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 3. Cum gen., Sine, Boiss. Philostr. 546. Πλὴν γε, Brunck. Œd. T. 1415. Phil. 441. 537. Aristoph. 1, 224. 3, 136. 138. Or. 1641. ad Charit. 559. Porson. Or. 534. Paus. 386. Aristoph. Εἰρ. 917. Πλήν γε δὴ, Σφ. 857. Lucian. 2, 114. Paus. 3, 286. Boiss. Philostr. 308. Πλὴν, πλήν γε, Schneid. ad Xen. Œc. p. 27. Πλὴν — γε, Lucian. 2, 82. 3, 410. Dionys. H. 1, 568. Πλὴν εἰ, Athen. 1. p. 11. Phryn. Ecl. 204. Πλὴν εἰ, πλὴν εἰ μὴ, Thom. M. 923. ad Charit. 102. 130. Luzac. Exerc. 178. ad Lucian. 3, 570. Πλὴν εἰ μὴ, Dionys. H. 2, 817. Lucian. 1, 19. T. H. ad Dial. p. 23. Πλὴν ἤ, Schneid. Anab. 446. Πλὴν ἤ, πλὴν ἤ, Wessel. ad Diod. S. 1, 60. Πλὴν ὅσον, Valck. ad Herod. 65. Dionys. H. 1, 40. 62. Πλὴν ὅσον — οὓς —, Thuc. 7, 23. Πλὴν ὅτι, T. H. ad Lucian. 1, 209. 538. Böttiger Specim. Terent. p. 4. Πλὴν ὅμως, Toup. ad Longin. 357. Brunck. Aristoph. 1, 225. (optime Grot.) Πλὴν ἅπαξ, Plut. Alex. p. 97. 98. Schm. Πλὴν οὐκ, Schneid. ad Xen. Hier. 230. ad Polit. 77. Οὐδὲν ἄλλο πλὴν, Dawes. Misc. Cr. 226." Schæf. Mss. "Πλὴν ἀλλὰ, Nihilominus, Philostr. 592. Πλὴν ἀλλ' οὐ, Clem. Alex. 54. Tamen, 696. Ἢ πλὴν, 849. Πλὴν ὅτι, Heliod. 79." Wakef. Mss. "Absque, Plato de LL. 2. p. 66." Routh. Mss.]

ΠΛΗΜΜΕΛΗΣ, ὁ, ἡ, Qui est contra modulationis normam, Inconcinnus. Item, In quo moderatio non servatur, Immoderatus. A Bud. exp. Inconditus, Incompositus. Qui etiam dicit esse fere i. q. ἐκμελὴς, et derivari a particula πλήν. Quibus addit, sic usurpari a Plat. E quo affert etiam πλημμελὲς εἴη

pro Non conveniret. Accipi præterea ait πλημμελὴς pro Vitiosus, Culpabilis, Mendosus. Et affert ex Aristot. de Mundo, Πλημμελὲς γάρ, περὶ κόσμου λέγοντας, τὸ τοῦ κόσμου κυριώτατον παραλιπεῖν, pro Culpandum, et improbabile. Hæc ille, Comm. 724. Sed ejusd. operis p. 680. hæc Plat. de LL. 5. Τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἀφιέναι δεῖ τὴν ὀργήν, vertit, Iram autem exercere oportet in eum, qui a malo revocari oratione non potest. Idem hæc Philonis de Mundo, Ὥσπερ ἀκοσμίᾳ καὶ ἀπραξίᾳ καὶ τοῖς πλημμελέσι πᾶσι χαίροντος θεοῦ, sic interpr. Quasi vero inertia deus et incondita rerum nece, omnibusque perperam factis gaudeat. Hactenus Bud. Invenio autem κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ redditum ap. Synes. Comœdiam obscœnam et improbam. Apud Plut. πλημμελῆ βίον, Peccatis obnoxiam vitam. Ego vero supra πλημμελὴς vertens Immoderatus, respexi ad locum Cic. in quo πλημμελῶς vertit Immoderate, ut infra docebo. Illæ autem interprr. Qui est contra modulationis normam, Incond., Incomp. aliquatenus ad signif. nominis μέλος respiciunt, unde πλημμελὴς derivatum existimatur. Ac certe quin ab eo derivetur minime mihi dubium est. Licet Etym. aliam deductionem afferat, sc. a πάλιν, et μέλω, quod est φροντίζω, dicens πλημμελῶ dici quasi παλιμμελῶ, et significare, ἐκ δευτέρου τὰ αὐτὰ φροντίζω τοῦ λέγειν, ἢ ἐπαναλαμβάνω. Sed, ut hanc deductionem aperte ineptam, simulque expos. ei quidem consentaneam, sed quam falsam existimo, missam faciam: dico iterum, minime dubium mihi esse quin a μέλος originem habeat πλημμελὴς, unde etiam videri queat proprie sonare illud, quod primum pro expositione attuli: aut etiam Absonus, sicut ἐκμελὴς et ἐμμελὴς, aliaque nonnulla: sed quomodo primæ syllabæ inclusa esse particula πλὴν dici possit, id vero me nequaquam perspicere: nisi novus ei usus in hac compositione tribuatur. [" Toup. Opusc. 1, 35. 362. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 30. ad Timæi Lex. 219." Schæf. Mss. * Ἀπλημμελὴς, Cyrill. in Levit. p. 372. in Numer. p. 402. 405.] Πλημμελῶς, Immoderate, ut Cic. ap. Plat. Tim. Κινούμενον πλ. καὶ ἀτάκτως vertit Immoderate agitatum et fluctuans. Redditur etiam, Inconcinne, Incondite, Incomposite. Item, Perperam, Male: πλ. λέγειν, ap. Strab. Loqui perperam. Item Vitiose: Πλ. γιγνομένη ἐνέργεια, Gal. Quæ vitiose fit; vel Vitiata, ut Bud. vertit. Redditur denique πλημμελῶς et Improbe, aliisque modis, sequendo signiff. datas nomini πλημμελής. Affertur vero in VV. LL. et Πλ. ἐπιμελόμενος e Plut. Lycurgo, pro Segnius curans: quæ interpr. illi a nomine μέλος derivationi consentanea esse non potest. [" Toup. Opusc. 1, 363." Schæf. Mss.] Πλημμέλεια, Vitiositas, Improbitas, Improbum factum, Peccatum. Item Erratum, Error, Plato Apol. (8.) Καὶ αὕτη ἡ πλ. ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτε, Plut. Pyth. Orac. Τοὺς δὲ πολλοὺς τῶν χρησμῶν ὁρῶμεν καὶ τοῖς μέτροις καὶ τοῖς ὀνόμασι πλ. καὶ φαυλότητος ἀναπεπλησμένους. Quidam sequentes illud etymum, cujus supra mentionem feci, quod sc. a πάλιν et μέλω deducit hoc vocab., vel potius πλημμελὲς, e quo hoc factum est, tradunt πλ. esse quod per incuriam et incogitantiam admittitur: tanquam quod posteriore cura, quæ Proverbio dicitur esse σοφωτέρα, sarciendum sit. Atque adeo πλημμέλειαν esse Delictum, at ἁμαρτίαν Peccatum; illud enim esse in omittendo, hoc in committendo s. admittendo quod non decet. Videmus certe ab LXX. Interprr. statui discrimen inter πλ. et ἁμαρτίαν, Levit. 6, (37.) Ὥσπερ τὸ περὶ ἁμαρτίας, οὕτω καὶ τὸ τῆς πλημμελείας· εἷς νόμος αὐτῶν. [" Ad Timæi Lex. 219. Thom. M. 720. Jacobs. Anim. 223." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Πλημμελίη, Ionice pro " πλημμέλεια dicitur." Πλημμελέω, Incomposite me gero, vel Inconcinne, Immoderate me gero. Aut etiam Improbe me gero, Improbe ago, Delinquo, Pecco, Erratum admitto, Erro. Bud. πλημμελεῖν exp. πλημμελές τι ποιεῖν, Inique quidpiam per injuriamque agere, h. e. ἐξυβρίζειν. Et πλημμελεῖν εἰς τὸν θεὸν καὶ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ, Piaculum admittere. Apud Chrys. autem, Εἰς ἡμᾶς ἐπλημμέλησας, In nos

A peccasti. Interdum et cum περὶ, Aristot. de Mundo, Πλημμελοῦντες περὶ τὴν πλεῖστον πυρὸς ἀπηλλαγμένην δύναμιν, ubi redditur Aberrantes. Dicitur etiam πλημμελῶ τι, Pecco aliquid, Peccatum aliquod admitto, Aliquid delinquo, Xen. (Ἀπ. 1, 2, 26.) Εἴ τι ἐπλημμελησάτην. Et pass. Πλημμελεῖται Id in quo peccatur, s. erratur, Id quod perperam fit: ut, Εἴ τι πλημμεληθῇ, Si quid erroris admissum sit. Aliquis vero dicitur πλημμελεῖσθαι, In quem peccatur, admittitur quidpiam, Qui injuria afficitur. Phalaris, Οὐδὲν γὰρ ὑπ' ἐμοῦ πώποτε πλημμεληθέντες οὔτ' ἔλαττον οὔτε μεῖζον, ἐξήνεγκαν ἀδίκως τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον. Et πλημμελούμενος θεὸς ap. Dem. (279.) In quem piaculum admittitur, Ὅπως μὴ περιίδῃ ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν Ἀμφισσέων πλημμελούμενον θεόν. ‖ Πλημμελεῖν dicitur et fluvius πλημμυρῶν καὶ ἐξυβρίζων, cum violenta inundatione secum rapit segetes et tuguria, Bud. [" Ruhnk. Ep. Cr. 91. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 30. ad Mœr. 294. ad Timæi Lex. 219. Toup. Opusc. 1, 362. Phalar. 286. 340.

B Thom. M. 720. Diod. S. 2, 537. 557. Pass., Plato Phædro 343. De constr., ad Dionys. H. 4, 2272. 2327." Schæf. Mss. Plato Philebo §. 14. p. 30. Fischer., Demosth. 249. 279. 1417.] Πλημμέλημα, τὸ, Quod improbe geritur, Peccatum, Delictum etc., ut dictum est in Πλημμέλεια. Quod pro peccato penditur, Num. 5, (8.) Τὸ π. τὸ ἀποδιδόμενον τῷ Κυρίῳ, τῷ ἱερεῖ ἔσται. Sunt qui et h. Luciani l. proferant, tanquam in quo πλημμέλημα vocetur Id quod pro delicto penditur, (1, 825.) Καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγον βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλ. παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους. Sed non convenit hoc exemplum, cum præcedat, ὃς τοὐμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν, διέφθειρε: unde apparet hoc stuprum esse id quod vocat πλ. [Isocr. Panath. 512.] " Πλημμέλησις, Delictum, s. potius " Delicti admissio," [LXX. Levit. 4, 3. 5, 19. Esdr. 10, 19. * Συμπλημμελέω, Hos. 4, 15.]

C ΠΛΗΣΣΩ, vel Πλήττω, Percutio, Ferio, (Od. Υ. 17.) et alibi, Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, Il. B. (266.) σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξεν. Item πληξάμενος, Π. (125.) Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν. Apud Eund. præt. MED. Πέπληγα, activa signif. sc. pro Percussi: cum alioqui potius passive usurpetur pro Percussus sum. Sic PARTIC. Πεπληγὼς, Qui percussit. Et FEM. Πεπληγυῖα, Od. K. (238.) Ῥάβδῳ πεπληγυῖα. Ab hoc autem medio præt. est thema POETICUM Πεπλήγω: a quo EST Πέπληγον, tertia persona plur. præt. imperf. Od. Θ. (264.) Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. Ubi Eust. πέπληγον annotat Ionum et Syracusiorum esse vocem, sicut et alia hujusmodi. Est autem hujus verbi usus communis prosæ cum carmine. Sed illud πέπληγα potius in pass. signif. usurpat prosa, si bene memini. Sic πεπληγὼς τόπος ap. Diosc. Percussus locus. Ut vero πληξάμενος pro πλήξας habes paulo ante ex Hom., sic ap. Plut. quoque et quidem cum eo ipso nomine, Μηρόν τε πληξάμενος. Et pass. Πλήττομαι, unde πληγεὶς, Xen. K. Π. 7, (1, 18.) Ὁ

D δὲ ἵππος πληγεὶς, σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον. Et ἐπλήγην, pro Pulsatus sum, Dem. Dicuntur autem πεπλῆχθαι et qui calamitatem aliquam acceperunt, atque adeo qui offensionem in bello s. cladem, Thuc. 8, (38.) p. 274. Ἐν πολλαῖς ταῖς πρὶν μάχαις πεπληγμένοι: 4, (108.) p. 156. Ἅμα δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐν τοῖς Βοιωτοῖς νεωστὶ πεπληγμένων. Præterea πλήττεσθαι cum accus.: Πληγήσεσθαι τὴν ὄψιν, e Greg. Naz., Luminibus orbatum iri. Et, Πεπληγὼς τοὺς πόδας, ex LXX. Interprr. 2 Reg. 9, (3.) de claudo. ‖ Interdum vero ἐπλήγην pro Perculsus sum: unde πληγεὶς, Perculsus, Perturbatus. Plato Epist. 7. Πληγεὶς ἐγὼ τῷ λεχθέντι. Quidam tamen de animo putarunt dici ἐπλάγην sicut ἐπλήγην de corpore. " Πλήγη pro ἐπλήγη," [Il. N. 394. Π. 403.] Πλήττεσθαι pro Frangi, inquit Bud. afferens e Greg. Naz. Μηδὲ γὰρ πτόρθον λοξὸν ἐνεγκεῖν ἀθρόαν μετάκλισιν καὶ βίαν χειρὸς ἀπευθυνούσης· θᾶττον μέντ' ἂν πληγῆναι ἢ ὀρθωθῆναι. Sic autem Hes. πλήττω exp. etiam ῥηγνύω, item σχίζω. [" Wolf. ad Herod. p.

130. ad Lucian. 1, 318. ad Callim. 1, 139. Brunck. ad Anal. 103. ad Diod. S. 1, 188. 2, 267. et var. l. ad Herod. 19. 436. 493. ad Charit. 305. 379. Ruhnk. Ep. Cr. 27. Clark. ad Il. Γ. 31. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 93. Valck. Hipp. p. 167. 304. Musgr. ad v. 38. Iph. T. 225. Herc. F. 687. Toup. Opusc. 1, 554. ad Xen. Eph. 286. Wakef. Alc. 868. 1147. Abresch. Æsch. 2, 79. Heyn. Hom. 6, 530. 7, 553. 773. 8, 383. Cominus ferio, 5, 29. De amore, Valck. Diatr. 52. De vino, Casaub. ad Athen. 62. 63. De donis, Wessel. Diss. Herod. 197. ad p. 621. De fulmine, Heyn. Hom. 5, 413. Conf. c. πήγνυμι, Bast Lettre 53. De aor. 1. pass., ad Herod. 436. De præt. act., Pierson. ad Herodian. 459. De quant. aor. 2. pass., ad Il. Γ. 31. Πεπλήξομαι, Brunck. ad Bacch. 1303. Πεπληγὼς, Il. B. 264. Thom. M. 702. Dionys. H. 1, 573. Schneid. Anab. 329. Heyn. Hom. 4, 245. 5, 143. 6, 198. 8, 352. Ἐπλάγην, ἐπλήγην, Viger. p. 217. Heyn. Hom. 4, 456. 7, 209. Πλήττεσθαι ἔρωτι, Bast Lettre 84.: θεῷ, ad Lucian. 1. p. xxxii. 291. Πλήττεσθαι πληγὰς, ad Charit. 274. Πεπλήγω, Ruhnk. Ep. Cr. 128. ad Il. M. 162. O. 113. 397. Heyn. Hom. 4, 245. 7, 27. 431. 553. 8, 433. Thom. M. 703. Musgr. Ion. 495. * Πλήγω, Kuster. V. M. 9." Schæf. Mss. Πεπληγέναι, Xen. K. 'A. 5, 9, 5.] " Πλήγνυμι, i. q. πλήσσω, unde et " derivatum est, ut πήγνυμι a πήσσω: hinc pass. " πλήγνυσθαι pro πλήσσεσθαι."

Πλῆγμα, τὸ, Plaga, Ictus, Vulnus. Ictus vel Plaga ap. Aristot. ubi de Vespis dicit, Ποικίλοι δὲ καὶ ἔγκεντροι πάντες, καὶ τὸ πλ. ὀδυνηρότερον τούτων ἢ ἐκείνων. Ex Eur. autem affertur πλήγματα pro Vulnera, [Tro. 789. Iph. T. 1366. "Toup. Opusc. 2, 245. Jacobs. Anth. 11, 56." Schæf. Mss. * Πληγμὸς, Alex. Trall. 2. p. 198. 11. p. 654.]

Πλὴξ, q. d. Percussor. Dicitur de Stimulo quo boves punguntur. ["Cattier. Gazoph. p. 60." Schæf. Mss.] Et COMP. Πλήξιππος, Qui pungit et stimulat equos, Equorum stimulator, Qui fodit calcaribus armos equi, ut loquitur Virg. Ex hoc autem intelligitur Agitator s. Domitor equorum, Eques, et generaliter etiam Bellator. Il. B. (104.) Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκε Πέλοπι πληξίππῳ, ubi Eust. ait Pelopem vocari πλήξιππον, tanquam ἡνιοχικόν: veteres tamen attulisse et aliam hujus epitheti rationem, sc. quoniam αὐτός ποτε κατ' ἀνάγκην τινὰ ἑαυτῷ ἡνιόχησε. [Dorice Πλάξιππος, Pind. 'O. 6, 144. 'I. 2, 31.] AT VERO 'Απλὴξ passiva signif. affertur pro Non percussus, [Lucian. 2, 457.] Invenitur ETIAM 'Αμφιπλὴξ, Utrimque percutiens, feriens; nam Hes. exp. ἑκατέρωθεν πλήσσουσα, auctorem citans Soph. Œd. T. Locus autem, quem intelligit Hes., est hic (417.) Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς Ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά. || 'Αμφιπλὴξ terra, Isthmus, ut ait J. Poll.; at Hes. habet ἀμφιπλήκτοις, ἰσθμοῖς ἀμφιθαλάσσοις. Videtur autem ἀμφιπλὴξ de Isthmo dictum, accipiendum in passiva signif., pro Utrimque percussus, Qui utrimque percutitur. Dictum autem fuisse ETIAM 'Αμφιπλήκτος, ex illo Hes. l. discimus. [Vide et Soph. Phil. 688.] || 'Αμφιπλὴξ pro περιβάδην: ut ET 'Αμφιπλήσσειν pro περιβαίνειν a nomine πληχάδες derivari tradit J. Poll., sed ap. eum videtur potius leg. πλιχάδες per ι, et ἀμφιπλίσσειν itidem per ι. ["Toup. Opusc. 1, 268. Valck. Hipp. p. 247. Koen. ad Greg. Cor. 258. Jacobs. Anth. 7, 61. Brunck. Soph. 3, 497. Lobeck. Aj. p. 270. Musgr. Hel. 1363." Schæf. Mss. Soph. Tr. 934. ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ—πεπληγμένην. * Βαθυπλὴξ, Nicander ap. Ælian. H. A. 10, 49. * 'Ημιπλὴξ, Apoll. Rh. 4, 1683. * "'Ημιπλήξιος, Theod. Prodr. 373. * Θεοπλὴξ, Anna C. 423." Elberling. Mss. * " Καρτεροπλὴξ, Fortiter feriens, Diod. S. 1, 357." Schæf. Mss.]

[* Πλῆξις, Schleusn. Lex. V. T. " Abresch. Æsch. 2, 78. Heyn. Hom. 6, 322. De vino, Casaub. ad Athen. p. 63." Schæf. Mss. " Percussio, Tzetz. Ch. 10, 614. sed aliter 11, 442. I. q. πληγή, Theod. Prodr. 249." Elberling. Mss.]

Πλήκτης, Percussor, Qui promtus est ad verbera incutienda. Utitur Paul. in Ep. ad Titum (1, 7.) A necnon in Ep. (1) ad Tim. (3, 3.) ubi tamen Chrys. ad linguæ verbera, i. e. convitia, retulit. Dixit autem et Horat. Verbera linguæ. At vero ap. Plut. Fab. Κατὰ χεῖρα πλήκτης redditur Manu promtus, strenuus. Ex eodem Bud. affert πλήκτης sine adjectione positum pro Pugnax. [Hesychio μάχιμος καὶ ὑβριστής. Plut. Dione 30. 'Ανδράσι πλήκταις καὶ μαχίμοις, M. Crasso 9. Πλῆκται καὶ ποδώκεις ἄνδρες, Strenui et pernices. * Πληκτίστατος, Etym. M.]

Πληκτὸς, Percussus, Ictus, [Æsch. Ch. 423.:] Cui contr. est COMP. 'Απληκτος, Non percussus, ictus. Affertur et pro Non percutiens, pungens. [" Heind. ad Plat. Phædr. 273." Schæf. Mss. Vide Πληγή.] AT VERO Δύσπληκτος, ab ea verbi πλήττεσθαι signif., qua pro Percelli ponitur, Qui non facile percellitur, perturbatur. In VV. LL. Qui ægre obstupescit. Subjungitur autem, Δύσπληκτος ἀπὸ φόβων. [* Εὔπληκτος, Facilis pulsatu, Plut. 8, 879. * Πάμπληκτος, Soph. Tr. 505.]

Πληκτικὸς, Qui percutiendi s. feriendi vim habet, B Item, Pungendi vim habens, Mordacitatem quandam habens. Unde redditur etiam Mordax. Apud Diosc. 1. Πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ, Odore caput tentans, Bud. [Plut. 8, 767. 9, 482. " Heind. ad Plat. Gorg. 161. De vino, Athen. 26. 27." Schæf. Mss. Πληκτικὸν et πλυντικὸν conf., Barker. ad Etym. M. 886. * Πληκτικῶς, Gl. Cæsim, " Ulpian. ad Dem. c. Lept. s. 44." Boiss. Mss. " Cum percussione vel ictu, Aspere, Cum objurgatione acri, Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 15. T. 3. p. 333, 15.; Serm. 27. T. 3. p. 417, 16. 'Επεὶ οὖν εἶδε τοσαῦτα ἀγαθὰ διαφθειρόμενα, πλ. εἰκότως τῷ λόγῳ κέχρηται." Seager. Mss.]

Πληκτίζομαι, Usque ad plagas venio, in altercatione, Altercor s. Contendo ad plagas usque, i. e. usque ad plagarum illationem. Sed Lat. dicunt potius Ad manus venire, Digladior, Pugno. Il. Φ. (499.) Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο, ubi Eust. annotat πληκτίζεσθαι esse τὸ μάχεσθαι, vel ἐρίζειν ἕως πληγῆς: pro quo, suo tempore DICI Διαπληκτίζεσθαι. C In VV. LL. πληκτίζεσθαι e Dione pro Lascivire. [Cf. Aristoph. 'Εκκλ. 964.] Item pro πάθος ἐμποιεῖν, Movere affectus, Ad commiserationem inducere. Illud etiam COMP. Διαπληκτίζομαι in Iisd. exp. Contendo, Decerto. Esse autem i. q. simplex πληκτίζομαι, ex iis patet, quæ modo dixi. Sed frequentior est illius usus quam hujus. Dicitur porro διαπληκτίζεσθαι πρός τινα: ut a Plut. (9, 45.) Διαπληκτιζόμενον ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον. Existimo autem, cum dicitur de altercatione quæ intra verba consistit, apte redditum iri Velitor. [" Πληκτίζομαι, ad Charit. 349. Kuster. V. M. 67. Agathias 83. Heyn. Hom. 8, 208. * Πληκτισμὸς, Jacobs. Anth. 10, 97." Schæf. Mss. * 'Αντιπληκτίζω, Tzetz. ad Lyc. 930. " Διαπληκτίζομαι, Kuster. l. c. Aristoph. 191. Jacobs. l. c. Valck. Oratt. 376. ad Herod. 379. Heyn. Hom. 8, 208." Schæf. Mss. Plut. Timol. 14. Synes. de Regno p. 28.] Διαπληκτισμὸς, Altercatio qua venitur ad manus. Alicubi commode redditum iri puto Velitatio, sicut Διαπληκτίζο- D μαι, Velitor. [Plut. 8, 837. * Διαπλήκτισις, Schol. Ven. Il. A. 138." Boiss. Mss. * Συνδιαπληκτίζομαι, Basil. 2, 351.]

" Πλακτὴρ, Dorice PRO πληκτὴρ, Hesychio τὸ τοῦ " ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον." [" Πληκτὴρ, Plectrum, Chrys. Hom. 133. T. 5. p. 846, 42. Αὐτὰ γάρ μοι πληκτὴρ, αὐτά μοι αὐλὸς, αὐτά μοι κιθάρα, αὐτά μοι δᾷδες." Seager. Mss.]

Πλῆκτρον, τὸ, q. d. Percutiendi instrumentum: unde dicitur de variis rebus. Eur. πλῆκτρα de Scuticis s. Flagellis dixit, (Rhes. 766.) πλῆκτρ' οὐκ ἐπὶ ζυγοῖς Ἵππων καθήρμοσται: qualem usum verbi πλήττειν habuisti supra. Idem κεραυνῷ, i. e. Fulmini, tribuit πλῆκτρον, dicens πλῆκτρον κεραυνοῦ: sicut tribui πληγὴν tonitrui, docebo paulo post. Habet et cithara πλῆκτρον, Id quo fides ejus pulsantur, cum ap. alios, tum ap. Aristot. in Polit., unde dictum illud Stratonici ap. Athen. (350.) Ἕτερον, ὦ βασιλεῦ, σκῆπτρον, ἕτερον δὲ πλῆκτρον, Aliud est sceptrum, o rex, aliud plectrum. Nam in hac signif. et Lat.

dixerunt Plectrum. Sed et lingua sic vocata traditur, quod aërem pulset, sicut plectrum fides citharæ. Ex Herod. autem (1, 194.) affertur et pro Instrumento quo utebantur Assyrii ad fabricanda navigia: [potius ad regenda; vertitur Remus.] || Πλῆκτρον denique appellatur et Calcar galli gallinacei, cum ab aliis, tum ab Aristoph. Ὄρν. (759.) Unde Prov. Αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον. HINC Πληκτροφόρος, Calcaria gerens: non solum gallus, sed et aliæ aves quibus sunt calcaria, ap. Aristot. (H. A. 1, 787.) Ab hujus autem calcaris gallinaceorum similitudine, πλῆκτρον, Processus unus ossis λιθοειδοῦς, ab inferiori ejus parte exoriens, solidus, oblongus et subtilis, instar styli, graphii, vel acus: qui proinde totidem nominibus a veteribus fuit DICTUS, Στυλοειδής, ET Γραφιοειδής, ET Βελονοειδής. Ita Gorr., qui alibi SCRIBIT, Λιθοειδές, i. e. Petrosum, esse Ossis nomen, vel potius Partis ossis temporalis, protensis suturæ τῆς λαμβδοειδοῦς finibus terminatæ. In VV. LL. πλῆκτρον, Locus ubi caput femoris coxæ acetabulo inseritur. [" Toup. Opusc. 1, 458. Musgr. Rhes. 766. Wakef. Herc. F. 350. Alc. 127. Brunck. Soph. 3, 402. 404. Jacobs. Anth. 11, 164. Omne, quo percuti potest, Valck. Phœn. p. 61. Musgr. Alc. 127." Schæf. Mss. Calcar, Julian. p. 90. " Sol, Aër, Polus, Clem. Alex. 569. 674." Wakef. Mss. * Πληκτροποιός, Qui plectra conficit, J. Poll. * " Πληκτρονιάς, Diosc. Notha 451." Boiss. Mss.]

[* " Πλήκτωρ, Jacobs. Anth. 8, 160. Musgr. Bacch. 1155." Schæf. Mss.]

Πληγή, ἡ, Plaga, Ictus, Vulnus, Il. Λ. (532.) ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες, Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. Sic (O. 17.) καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω: itidemque ap. Hesiod. (Θ. 857.) πληγῇσιν ἱμάσσας. Et πληγῇσιν ἱμάσθλης. Item (Il. B. 264.) Πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσι, Fœdis verberibus cædens: Π. (816.) Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς. Frequens est autem nominis hujus usus in soluta oratione: ubi dicitur qui plagam s. plagas infligit, vel, qui verberibus afficit, interdum et qui vulnus infert, aut vulnera, πληγὴν vel πληγὰς διδόναι, et πληγὴν ἐμβάλλειν, item ἐντείνειν, necnon καταφέρειν. Is autem, cui infliguntur, dicitur πληγὴν s. πληγὰς λαμβάνειν, vel εἰληφέναι, et πληγὰς ἔχειν, necnon τύπτεσθαι vel δέρεσθαι πληγὰς, addendo πολλὰς, aut aliud adjectivum. Illorum porro loquendi generum hæc sunt exempla. Chrys. de Sacerd. Δίδωμί σοι βαθεῖαν πληγήν. Xen. Λ. (6, 2.) Ἢν δέ τις παῖς ποτε πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου, κατείπῃ πρὸς τὸν πατέρα, αἰσχρόν ἐστι μὴ οὐκ ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ. Item ἐμβάλλειν πληγὴν, sequente εἰς, Plut. Cæsare (66.) Διὸ καὶ Βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα. Apud Eund. πληγὰς ἐντίνειν, in libro adv. Col. Οὐκ αὐτὸς ἐνέτεινε πληγάς. Itidem, Πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε, Lucian. (1, 160.) Quo locutus est modo et Dem. At cum καταφέρειν legitur in Plut. de Alex. Fort. 2. Ὑπέρῳ κατὰ τοῦ αὐχένος ὄπισθεν πληγὴν κατήνεγκεν. Nec vero solum καταφέρειν πληγὴν dicitur, sed et φέρειν legimus ap. Herodian. in l. quem proferam infra, ubi agam de πληγὴ signif. etiam Vulnus. Is autem, cui infligitur plaga, infliguntur plagæ, qui verberibus afficitur, aut, uno verbo, qui vapulat; dicitur vel πληγὴν λαμβάνειν, s. πληγάς: quod reddi ad verbum etiam potest Accipere plagas. Cujus generis loquendi exemplum habes in l. quem modo e Xen. protuli. Habes et in isto Thucydidis, (5, 50.) Ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν. Et πληγὰς εἰληφέναι, Dem. (1261.) At illud πληγὰς ἔχειν, ap. Aristoph. legitur. Apud quem et τύπτεσθαι πληγὰς, B. (636.) Οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί; At δέρεσθαι πληγὰς, Epigr. Atque ita et ap. Lucam 12, (47. 48.) δαρήσεται πολλὰς, et δαρήσεται ὀλίγας, (subaudito sc. illo accus. πληγάς: qui subauditur itidem in hoc Aristoph. loco, ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς.) Quinetiam cum verbo μαστιγοῦσθαι, ap. Plat. de LL. 8. Μαστιγούσθω πληγὰς ἰσαρίθμους. Interdum vero dat. πληγαῖς junctus verbo reperitur, ut πληγαῖς κολάζειν ap. Plat. de LL. et πληγαῖς ζημιοῦν ap. Thuc. 8, (74.) Ὡς πληγαῖς τε

A πάντας ζημιοῦσι. Dicitur præterea καταβάλλειν τινὰ μιᾷ πληγῇ, aut δυσὶ πληγαῖς, vel τρισὶ etc. et ἀποκτείνειν vel ἀναιρεῖν τινὰ μιᾷ πληγῇ, etc. Plut. (8, 544.) Τοὺς μὲν μιᾷ πληγῇ καταβάλλοντας, ὥστε ἀπνευστὶ τὰ πνιγέντα κεῖσθαι· τοὺς δὲ πολλαῖς μόγις καὶ χαλεπῶς ἀναιροῦντας. Dem. autem dixit etiam, Ἀποκτείνειν διὰ πληγὴν μίαν, Or. c. Mid. Interdum additur huic nomini gen., ejus rei sc. qua plaga infligitur, qua quis pulsatur: ut πληγὴ ναρθήκων ap. Xen. (K. Π. 2, 3, 8.) Hoc porro sciendum est, πληγὴν proprie quidem distingui ἀπὸ τοῦ τραύματος, A vulnere: ut videre est cum alibi, tum nominatim in Plut. (8, 230.) Κατενεχθεὶς γὰρ ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον, οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, ἐξέθανε. Itidemque Bud. annotat πληγὴν differre ἀπὸ τοῦ τραύματος ap. Dem., i. e. A vulnere; esse enim πληγὴν, cum pugnis quis pulsatur. Ego tamen maluissem, loquendo generalius, dicere, Cum quis verberibus afficitur. Sed hoc discrimen video confundi alicubi; nam, ut alios omittam locos, legimus ap. Plut. Artax. (9.)
B Τῆς πληγῆς ἰσχυρᾶς προσπεσούσης, cum alioqui proxime præcedentia verba sint, Κῦρος δ' ἐπ' αὐτὸν ἐξακοντίσας, διὰ τοῦ θώρακος ἔτρωσε τὸ στῆθος, ὅσον ἐνδῦναι δύο δακτύλους τὸ ἀκόντιον. Sic ap. Herodian. φέρειν τὴν πληγὴν, pro Vulnus inferre, Vulnerare, Sauciare, Polit. 1, (15, 7.) Ἅμα γὰρ τῇ τοῦ ζώου ὁρμῇ κατὰ τοῦ μετώπου ἢ κατὰ καρδίας ἔφερε τὴν πληγήν· καὶ οὐδέποτε σκοπὸν ἄλλον ἔσχεν. Ita enim ille h. l. vertit, Nam ut primum se fera concitarat, statim illam vel in fronte vel in corde sauciabat. Observa autem et φέρειν τὴν πληγὴν, ac superioribus adde. || Πληγῆς appellatio generalius etiam patet. Veluti cum φωνὴ a Philosophis dicitur esse πληγὴ σώματος διηχοῦς: quæ definitio extat ap. Plut. (8, 878.) scribentem ibid., σιωπῆς καὶ ἡσυχίας οἰκεῖον esse τὸ ἀναφὲς καὶ ἀπαθὲς καὶ ἄπληκτον: q. in l. observa ETIAM Ἄπληκτον oppositum πληγῇ. Ab Iisdem πληγὴ tonitrui tribuitur, et nominatim ab Alex. Aphr. Ex Aristot. autem affertur hæc πληγῆς et ὤσεως differentia: quod ὦσις sit κίνησις ἀπὸ τοῦ κινοῦντος, ἢ γίνεται ἀπὸ
C τῆς ἄψεως: at πληγὴ sit ἀπὸ τῆς φορᾶς. || Πληγὴν Medici vocant In pulsu motum arteriæ tactui occurrentem. Quidam tamen, ut scribit Gal., non Omnem arteriæ occursum sic vocandum censent, sed Eum proprie qui violentus sit. Verum nihil, ut Idem ait, interest πληγὴν, aut διαστολὴν, aut κίνησιν appellare, vel etiam πλῆξιν. Gorr. Observa autem hic et usum NOMINIS Πλῆξις, e Gal. || Πληγὴ metaphorice etiam pro Clade, s. potius Ingenti clade; nam Thuc. Schol. πληγέντες ap. eum exponens μεγάλως νικηθέντες, addit, πληγὴν et τραῦμα in bello vocari τὴν ἰσχυρὰν ἧτταν. Sed et de Alio damno, s. Jactura rei alicujus: ut πληγὴ τῆς ὄψεως e Greg. Naz. affertur pro Damno s. Malo quod infertur oculis cum lumine orbantur. Dicitur vero itidem ab eo πληγῆσθαι τὴν ὄψιν, pro Orbatum iri lumine. " Πλαγὰν, Dores τὴν πληγὴν, Plagam, Ictum, Hes. " Sic ap. Suid. στέρνων πλαγὰς, Planctus pectoris: " de Electra, quæ θρηνοῦσα τὸ στέρνον ἔτυπτε: quod " et κοπετός: hoc a κόπτω, illud a πλήττω, verbis
D " synonymis." [" Ad Lucian. 1, 337. 433. ad Diod. S. 1, 188. 192. 2, 218. 310. ad Herod. 436. Segaar. Epist. ad Valck. p. 15. Wolf. ad Hesiod. 130. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 93. Wernsd. ad Himer. 589. Thom. M. 359. ad Charit. 461. ad Paus. 327. Dionys. H. 1, 546. Musgr. Herc. F. 687. Wakef. Phil. 1457. Georg. p. 3. Jacobs. Anim. 156. 313. Anth. 9, 446. Heyn. Hom. 4, 398. 6, 605. 7, 773. Verberatio, Herod. 134, 62. Subaud., ad Lucian. 1, 405. Thom. M. 359. et Add. it. 638. Πλ. τοῦ τραύματος, Ast. ad Plat. de LL. 463. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πλ., ad Lucian. 2, 4." Schæf. Mss.] " Ὠπλή, Hesychio ἡ ἐκ " χειρὸς πληγή, Ictus qui manu fit." " Ἀπληγής, " Invulneratus, si vulgatis Lexx. credimus. Dicitur " potius Ἀπλήξ." [* Ἄπληγος, Gl. Sine verbere, Sine ictu, " Andr. Cr. 192. μάστιξ, Pisid. Opif. 386. * Δεκάπληγος, Athan. 2, 67." Kall. Mss. Cedren. p. 39. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ἔμπληγος, Qui fit verberibus, ὕβρις, Suid. v. Αἰκία. * Ἡμιπληγής, Lobeck. Phryn. 530.]

[* "Πληγόω, Percutio, Scriptt. Rei Accip. 220. 'Επληγώθην, Etym. M. 367, 2." Wakef. Mss. "Πληγόομαι, Flagellor, Bisetus ad Aristoph. Πλ. 619., ubi citat Suid." Kall. Mss. * "Καταπληγόω, Psellus in Cant. Cantic. 5, 7." Boiss. Mss.]

"Πλήγανον, Hesychio βακτηρία, Baculus: aptus "sc. ad percutiendum: παρὰ τὸ πλήσσειν s. πλήττειν."

"Πληγὰς, Eid. est δρέπανον, Falx. At πληγάδες "Apoll. Rh. dixit pro συμπληγάδες, Concurrentes et "mutuo concursu ferientes sese petræ: quas συνδρομάδας etiam appellat, et σύνδρομα πετράων: 2, "(596.) ἐν δ' ἄρα μέσσαις Πληγάσι δινήεις εἶχεν ῥόος. "Vide et Πλίσσω." [Ibid. 645. ἀλλ' ὅτε πέτρας Πληγάδας ἐξέπλωμεν. "Ruhnk. Ep. Cr. 192. Lennep. ad Phal. 51." Schæf. Mss.] "Πλάγας, Hes. dici "scribit τὰς συμπληγάδας πέτρας, Symplegades: quæ "et πλαγκταί."

[* 'Αναπλήσσω, Arat. 1118. ἀναπλήσσωσι πόδεσσι, nisi leg. ἀναπλίσσωσι. "Ad Callim. 1. p. 139. (H. in Dian. 243.)" Schæf. Mss.]

"'Αντιπλήττω, Repercutio, Referio, unde ἀντιπληγῆναι, Repercuti," [Clem. Alex. 932. "Chrys. in Jo. Hom. 51. T. 2. p. 768, 22." Seager. Mss. "Const. Manass. Amat. 3, 192." Boiss. Mss. * 'Αντίπληξις, Greg. Naz. 2. p. 229. * 'Αντιπλὴξ, Soph. Antig. 599. ἀκταί. * "'Αντιπλήκτης, Basil. inter Scholia in Jo. Climac. 214." Boiss. Mss.]

'Αποπλήσσω, ET 'Αποπλήττω, Percutio, Repercutio, s. Retorqueo, ut a Gaza vertitur alicubi. Passiva vox est 'Αποπλήσσομαι, Percutior, Repercutior, Retorqueor. || Alicubi accipitur pro Perterrefio, Obstupefio, Attonitus reddor, Soph. Ant. (1189.) κἀμὲ φθόγγος οἰκείου κακοῦ Βάλλει δι' ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι Δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι: i. e. ἐκπλήττομαι, Schol. [Aristot. Probl. 11, 7. ad Od. K. 440. "Heyn. Hom. 8, 382." Schæf. Mss. * 'Απόπληξις, Hippocr. 99. Aurel. Victor. c. 16. Eutrop. 8, 5.] 'Αποπληξία, ἡ, a quibusdam vertitur Stupor corporis mentisque, a Gaza Stupor totius corporis. Item, Stupor attonitus. Alicubi etiam, ni fallor, Stupor sine adjunctione. Gal. ad Gl. 1. Τῆς ἀποπληξίας προηγεῖται λειποθυμία. Corn. Cels. 3, 26. Attonitos quoque raro videmus, quorum et corpus et mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo: ἀποπληξίαν hunc Græci appellant: 27. At resolutio nervorum, frequens ubique morbus est. Sed interdum tota corpora, interdum partes infestat. Veteres auctores illud ἀποπληξίαν, hoc παράλυσιν nominarunt. Nunc utrumque παράλυσιν appellari video. Est, inquit Gorr., vitiosus humor, sola ἀποπληξίας causa, in cerebro citra putredinem citraque febrem consistens, pituitosus præsertim, aliquando vero et melancholicus. Et mox, Hic humor non modo principes cerebri ventriculos affatim implet, sed cerebri etiam corpus imbuit, ut nullus vel perexiguus spiritus animalis in nervos subeat. Qua quidem in re ἀπὸ τῆς ἐπιληψίας differt, in qua non abolitus, sed depravatus tantum facultatis animalis motus est; atque similiter ἀπὸ τῆς ἡμιπληξίας s. παραλύσεως, quæ non toto cerebro obstructo, sed altera tantum ejus parte, gignuntur. Aliquanto post, Sed fere fit, ut sublata apoplexia, dimidii corporis resolutio succedat, quam Græci ἡμιπληξίαν s. παράλυσιν vocavere. Hæc Gorr., in quibus observa et signif. NOMINIS 'Ημιπληξία. [Affertur etiam in Schn. Lex. * 'Ημιπληγία pro 'Ημιπληξία, et * 'Ημιπληκτικὸς, pro Hemiplexia laborans.] Suidas e quopiam Historico, Μάρκος Βῆρος, 'Αντωνίνου ἀδελφὸς, βασιλεὺς 'Ρωμαίων, ἀδοκήτως διαφθείρεται, πλήθους ἰχῶρός τε καὶ πνεύματος ἐπισχόντος οἱ τὴν πνοήν· ὃ δὴ πάθος ἀποπληξίαν παῖδες ἰατρῶν ὀνομάζουσι. Aristot. Probl. sect. 11. Ὥσπερ ἀποπληξία τοῦ μέρους τούτου, Tanquam membrum id attonitum obstupescat, Gaza. || Est ἀποπληξία, Insania etiam, Amentia, μανία, ἡ ἄνοια, Hes.: Suid. quoque easd. expp. habet; sed præterea θλίψις ab eo exp. ["Ad Lucian. 1, 495. ad Charit. 73. * 'Αποπλὴξ, Bernard. Rel. 76." Schæf. Mss.] 'Απόπληκτος, ὁ, ἡ, Qui laborat apoplexia. || Insanus, Amens, Vesanus. Redditur et Attonitus. J. Poll. 5. c. 36. in fine, Ὥσπερ καὶ ἀπό-

A πληκτος, ὅ, τε μαινόμενος καὶ ὁ ἀνόητος, καὶ ὁ νοσῶν. Ideo autem ego signif. hanc, qua περὶ τοῦ νοσοῦντος dicitur, primam posui, quod itidem ἀποπληξία ἐπὶ νόσου præcederet. Dem. (561.) Οὐχ οὕτως εἰμὶ ἄφρων οὐδ' ἀπόπληκτος. Ubi Stupidus, Stolidus videtur posse reddi; ἀναίσθητος ab Hes. exp.: Schol. Soph. ait esse eadem hæc tria, ἔμπληκτος ET ἀπόπληκτος ET παραπλὴξ, ac dici ἐπὶ τῶν ἐκτετραμμένων τὴν ψυχήν. Alibi οἰστροπλῆγος exp. τῆς οἴστρῳ ἤγουν μανίᾳ πληγείσης: addens ἔμπληκτος, et ἀπόπληκτος dici ἐπὶ τῶν πληγέντων τὴν γνώμην καὶ ἐκτραπέντων. Eadem metaph. Latine Perculsus, sed cum abl. mente. || 'Απόπληκτος, θαυμαστὸς, secundum Hes., i. e. Admirabilis. Videtur tamen ut ἀποπλήσσομαι est Perterrefio, s. Attonitus reddor: potius ἀπόπληκτον dici debere Illum qui sit perterrefactus, vehementi quadam admiratione velut perculsus. [Soph. Ph. 731. Aristoph. Σφ. 948. "Wakef. S. Cr. iv. Add., Brunck. Soph. 3, 500. Aristoph. Fr. 265. Porson. Hec. p. xxxv. Ed. 2." Schæf. Mss. * Παναπόπλη-

B κτος, Epist. Socr. 34.] 'Αποπλήκτως, Insane, Stupide, Stolide. Apud Lucian. ἀπονενοημένως et ἀποπλήκτως fere pro eod. ponuntur. ["Wakef. Phil. 731. Porson. l. c." Schæf. Mss. * 'Αποπληκτώδης, Gal. Lex. Hippocr. v. Κατεπλήσσετο.] 'Αποπληκτικὸς, Ad apoplexiam pertinens: νόσημα, Ipsa apoplexia. || Interdum etiam dicitur Is qui apoplexia laborat, qui et ἀπόπληκτος, ut modo dictum fuit, Aristot. Rhet. 3. Καὶ τὸ Πολυεύκτου εἰς ἀ. τινὰ Σπεύσιππον, τὸ μὴ δύνασθαι ἡσυχίαν ἄγειν ὑπὸ τῆς τύχης.

"Διαπλήσσω, Ictu perfringo, Diffringo, Diffindo. "Eust. enim διαπλήσσειν esse dicit τὸ εἰς μικρὰ "τέμνειν, in Il. Ψ. (120.) de Græcis in sylvam pro- "fectis cæsum ligna, τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες "'Αχαιοὶ Ἔκδεον ἡμιόνων. Sed addit, quosdam "scribere διαῤῥήσσοντες, Diffissione rumpentes. Rur- "sum Διαπλήσσω exp. etiam Dissipo." ["Heyn. Hom. 8, 382." Schæf. Mss.]

'Εκπλήσσω, ET 'Εκπλήττω, Ictu s. Ictibus excutio. Apud Theophr. Ictu securis excutio. Et metaph. ap.
C Thuc. 2, (38.) Ἡ καθ' ἡμέραν τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει, Tristitiam excutit. Vide Bud. 424. Loco autem illi Thuc. quem affert, e l. 2. sumtum, addo et hunc, ex eod. l. (87.) Φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει, Metus memoriam excutit, Memoriam exturbat. Sic autem et alterum illud ἐκπλήσσει non dubitem reddere etiam Exturbat. Affertur et ἐκπλήττειν τὸν φθόνον e Phalaride pro Invidiam evincere. || 'Εκπλήσσω, ET 'Εκπλήττω, Percello, Perterrefacio, Obstupefacio, Aristoph. B. (144.) Μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου, Herodian. 3, (11, 12.) Μηδέ σε τοῦ ἔργου τὸ μέγεθος ἐκπληττέτω. Pass. 'Εκπλήττομαι, Percellor, Perterrefio, Obstupesco, Attonitus reddor, Plato de Rep. 1. 'Εγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην, καὶ προσβλέπων αὐτὸν ἐφοβούμην. Dicitur autem ἐκπλήττεσθαι vel ἐκπεπλῆχθαί τινι, vel τι, vel ἐπί τινι, vel πρός τι, vel ὑπό τινος. Thuc. 'Εκπλήττεσθαι τῷ πλήθει. Idem, 'Εκπλαγῇ τόλμαν. Sic Soph. (Aj. 33.) Τάδ' ἐκπέπληγμαι. In hac autem constr. redditur etiam Pertimesco, Exhorresco, Perhorresco. Xen. (K. Π. 1, 4, 27.) 'Εκπλήττεσθαι ἐπὶ
D τῷ κάλλει, Plut. Camillo, 'Εκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος. At cum ὑπὸ, ut 'Εκπεπληγμένος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, ubi reddi etiam potest Consternatus. Sic ἐκπλαγεῖσα redditur Consternata in Eur. initio Medeæ, Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' 'Ιάσονος. In VV. LL. ἐκπληγέντα δένδρα, e Theophr. (H. Pl. 4, 14, 13.) Arbores quæ tabuere. Et ἔκπληξις itidem de Arborum tabe. ["Bibl. Crit. 1, 2. p. 62.; 3, 2. p. 90. ad Diod. S. 1, 203. 2, 171. ad Eur. Or. 548. Alc. 1128. ad Mœr. 162. Toup. ad Longin. 313. Valck. Hipp. p. 167. Diatr. 220. Musgr. ad Hipp. 38. Iph. T. 240. Hel. 1413. ad Lucian. 1, 411. 512. 670. 849. ad Phalar. 353. Thom. M. 286. ad Charit. 572. Markl. Iph. p. 256. 324. 327. Wakef. Ion. 415. Trach. 629. Phil. 225. Jacobs. Anim. 300. Anth. 8, 103. 9, 418. 11, 149. Cattier. Gazoph. 19. Fac. ad Paus. 1, 296. 476. Brunck. Aristoph. 3, 205. Boiss. Philostr. 501. 611. Heyn. Hom. 6, 445. 7, 209. Cum inf., Porson. Or. 542. 'Εκπλήττομαι, Obstupesco, Longus p. 4. Vill., Xen. K. Π. 77. Timeo, Terreor,

Wakef. S. Cr. 4, 206. Diod. S. 1, 628. Ἐκπλήττεσθαί τι, Musgr. ad Eur. Dan. p. 629. ad Herod. 23. 612. Fischer. Ind. Palæph., ad Xen. Eph. 286. Valck. Hipp. p. 264. Diatr. 64. Lennep. ad Phal. 172. Med. cum accus., Paus. 3, 221. Ἐκπληττόμενος et ἐκπεπληγμένος conf., Boiss. Philostr. 425. Ἐκπεπληγμένην τὸ κάλλος, Achill. Tat. p. 17. Salmas." Schæf. Mss. Hippocr. 798.] " Ἐκπλήγνυσθαι, Suidæ ἐκπλήττεσθαι, " Percelli, Exterreri, [Thuc. 4, 125.] " Apud Hes. " Ἐκπληγνύεσθαι, ἐκπλήττεσθαι φόβῳ." [" Ἐκπλήγνυμι, Mœr. 162. et n., Thom. M. 286." Schæf. Mss. * Ἐκπεπληγμένως, Reisk. ad Demosth. 1447, 17.] Ἐκπλήγδην, vide Ἐκπληκτικῶς. Ἔκπληξις, ἡ, Stupor, Perterrefactio, Terror Consternatio, Thuc. (2, 94.) Καὶ ἔκπληξις ἐγένετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσων. Apud Aristid. Ἔκπληξις τοῦ βαρβάρου, active, Terror quem affert barbarus. || Ἔκπληξιν Auctor Medicarum Definitionum dicit esse Mentis abalienationem quæ e repentina quapiam perturbatione extrinsecus proveuit. Multi Siderationem et Tabem interpr. Gal. Comm. Aphor. 14. l. 7. ἔκπληξιν esse scripsit, cum quis e morbo nec loquitur nec quicquam agit, sed apertis oculis quietus manet, veluti præ timore attonitus. Quo loco Obstupescentia ab Interprete vertitur. Gorr. Item ἔκπληξις de arboribus, pro Tabe, vide in Ἐκπλήττομαι. [Æsch. Pers. 608. " Toup. ad Longin. 313. Valck. Diatr. 213. ad Lucian. 1, 313. Wakef. S. Cr. 4, 35. Boiss. Philostr. 395." Schæf. Mss. * " Ἐκπληξία, J. Poll. 5, 122." Kall. Mss.] Ἔκπληκτος, ὁ, ἡ, Obstupefactus, Stupore perculsus; Qui aliis stupori est. Et Vesanus, sicut ἀπόπληκτος, et ἔμπληκτος. Soph. (Aj. 1358.) Τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔκπληκτοι βροτοῖς: sed legitur et ἔμπληκτοι. Lucian. (1, 756.) Ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς. [Xen. K. 5, 9. " Thom. M. 463. Boiss. Philostr. 387. Lobeck. Aj. p. 414." Schæf. Mss. * Ἐκπλήκτως, Ælian. N. A. 3, 22. Epiph. 1, 950.] Ἐκπληκτικὸς, Stuporem vel Terrorem aut Consternationem afferens, Terribilis, Horribilis, Thuc. (8, 92.) p. 292. Ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. Et θέαμα ἐκπληκτικώτατον, Philo. [Xen. Ἱππαρχ. 8, 18. " T. H. ad Plutum p. 43." Schæf. Mss.] Ἐκπληκτικῶς, Cum stupore, terrore, Stuporem s. Terrorem afferendo, Terribiliter, [" Diod. S. 1, 660." Schæf. Mss. Ἐκπληκτικωτάτως, Ælian. N. A. 11, 32.] Pro quo dicitur ETIAM Ἐκπλήγδην Poëtice; nam Suidas hoc exp. per illud. [" Valck. ad Il. 22. p. 52." Schæf. Mss.] Ἀνέκπληκτος, Non obstupefactus, Imperterritus, Intrepidus, [Plato Theæt. 165. de Rep. 10. p. 618. Strabo 1, 105. Aristot. Eth. Nic. 3, 10. Plut. Lysandro 17. Coriol. 21. Ad percellendum non idoneus, Plut. 6, 22.] Ἀνεκπλήκτως, Imperterrite, Intrepide, [" Hierocl. 90. Orig. c. Cels. 316. Plut. 2, 260(=7, 59.)" Wakef. Mss. * " Ἀνεκπληξία, Plato Defin. 412." Corai. Mss. * " Δυσέκπληκτος, Aristot. π. Ἀρετῆς καὶ Κακίας 223. Sylb." Dindorf. Mss. * Ἀντεκπλήττω, Aristid. 1. p. 226. Ælian. H. A. 12, 15. * " Κατεκπλήττω, Nicet. Eugen. 7, 33." Boiss. Mss. * Προεκπλήσσω, Plut. Lysandro 25. Lucian. 2, 108. 224. * Συνεκπλήττω, Una percello, Plut. 6, 149.] Ὑπερεκπλήσσω, ET Ὑπερεκπλήττω, Supra modum obstupefacio. Et pass. Ὑπερεκπλήττομαι, Supra modum obstupefio, Cum summo stupore admiror, Valde exhorresco, Dem. [19. " Euseb. V. C. 1, 2. p. 333." Boiss. Mss.]

" Ἐκπλαγὴς, ὁ, ἡ, Perterritus, Terrore perculsus, " Attonitus, etiam Obstupefactus. Suid. ἐκπλαγεῖς " exp. ἐκπλήξεως πλέοι: afferens e Polyb. (1, 76, 7.) " Ἐκπλαγεῖς γενόμενοι οἱ Λίβυες διὰ τὸ παράδοξον, " ἐγκλίναντες ἔφευγον. Et rursum, (3, 107, 15.) " Οὕτως ἐκπλαγεῖς ἦσαν καὶ κατάφοβοι τὸ μέλλον. " Act. etiam signif. habet pro Terribilis, Horrendus, " Stupendus: ut in h. ap. eund. Suid. l. Ποιμένες " ἀγραυλοῦντες ἐκπλαγοῦς * φωτοφανείας ἔτυχον, quod " exp. θαυμαστῆς." [" Ad Herod. 590. Jacobs. Anth. 8, 342." Schæf. Mss. " Tryph. 581." Wakef. Mss.] " Ἐκπλαγῶς, Hes. exp. θαυμαστῶς, ἐξόχως, Mirabili- " ter, Egregie," [" ad Herod. l. c." Schæf. Mss.] " Ἔκπλαγος quoque exp. Terribilis, Horribilis, Stu- " pendus, Mirabilis. Sed nullum ejus affertur exem-

A " plum; Poëtæ enim pro eo ἔκπαγλος dicunt, metri " causa transposito λ. Non tamen nullus ejus esse " usus videtur, cum inde sit SUBST. Ἐκπλαγότης, " quod exp. Stupor, Magnitudo:" [exemplo autem caret.] " Et PARTIC. Ἐκπλαγούμεναι, quod Hes. " affert pro ἐκπληττόμεναι, μαινόμεναι, Perculsæ, Attonitæ, Furentes." [" Ad Herod. 590. 715." Schæf. Mss.] " Ἔκπαγλος, Poët. metathesi pro ἔκπλαγος, " Terribilis, ἐκπληκτικὸς, φοβερός: vel Stupendus " et Admirabilis, ut Hes. quoque ἐκπαγλότατε exp. " θαυμαστότατε, ἐκπληκτικώτατε: procul dubio de- " sumtum ex Il. A. (146.) Ἠὲ σὺ, Πηλείδη, πάντων " ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. Sic Φ. (589.) Ὧδ' ἔκπαγλος " ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής. Item de re inani- " mata: Od. Θ. (77.) δηρίσαντο Ἐκπάγλοις ἐπέεσσι: " K. (448.) ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν." [" Heyn. Hom. 4, 58. 6, 656. 7, 41. Toup. Emendd. 1, 408." Schæf. Mss.] " Neutrum sing. Ἔκπαγλον, " et plur. Ἔκπαγλα, adverbialiter ponuntur pro Ter- " ribilem et stupendum in modum, Horrende, Im-
B " maniter. Od. X. (256.) Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον " ἀεικιῶ. Sic ap. Hes. ἔκπαγλον ἐπεύξατο: quod exp. " ἐκπληκτικὸν ἐκαυχήσατο. Rursum Il. Γ. (415.) Τὼς " δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, Quam vehe- " menter s. valde." [" Ἔκπαγλον, Wakef. Trach. 500. Heyn. Hom. 6, 656. ad Callim. 1. p. 192. Ἔκπαγλα, ibid. Heyn. Hom. 4, 264." Schæf. Mss.] " Alioqui et ADVERBIO Ἐκπάγλως Hom. utitur pro " Terribilem et stupendum in modum, Terribiliter, " Mirabiliter, ἐκπληκτικῶς, θαυμαστῶς, Il. A. (268.) " Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο Φηρσὶν " ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν, Od. E. (340.) " Ὠδύσατ' ἐκπάγλως, Il. B. (357.) Εἰ δέ τις ἐκπάγλως " ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι. In quibus duobus poste- " rioribus ll. exponere potes etiam ἰσχυρῶς, Valde, " Vehementer, Supra modum, non solum Mirifice, " Mirum in modum." [" Ad Callim. 1. p. 192. ad Herod. 590. Heyn. Hom. 4, 264." Schæf. Mss.] " Est porro ab ἔκπαγλος etiam VERB. Ἐκπαγλεῖσθαι, " significans i. q. ἐκπλήττεσθαι, Admiratione percelli,
C " Obstupescere: unde partic. ἐκπαγλούμενοι, quod " exp. ἐκπληττόμενοι, θαυμάζοντες. Apud Herod. " 9, (48.) p. 336. ἐκπαγλεόμενοι, Valde et ad stupo- " rem usque admirantes." [" Eur. Tro. 929. Hel. 1143. Dionys. H. 1, 101. ad Herod. 590. 661. 715." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 214. * " Ἐκπαγλαΐζω, J. Poll. 6, 62." Kall. Mss.]

Ἐμπλήσσω, ET Ἐμπλήττω, Percutiendo s. Feriendo irruo, ingruo, simpliciter Irruo, Ingruo, Incido. Arat. (423.) εἰ δέ κε νηῒ Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cic. vertit, Sin gravis inciderit vehementi flamine ventus. Apud Apoll. Rh. autem 2, (602.) Νωλεμὲς ἐμπλῆξαισαι ἐναντίαι, redditur, Se mutuo concursu et impetu collidentes. [" Ad Od. X. 469. ad Eur. Alc. 1128. Wakef. 1147. Heyn. Hom. 6, 289. 313. Jacobs. Anim. 300. Anth. 7, 361." Schæf. Mss.] At vero ἐμπλήσσειν significantis, sicut et alia compp., Obstupefacere, Perterrefacere, Attonitum reddere etc. nullum affertur exemplum: hanc tamen signif. sequuntur VERBALIA
D Ἐμπληξία ET Ἔμπληκτος. Nam Ἐμπληξία dicitur de Stupore, atque adeo Stupiditate. A Bud. redditur Vecordia ap. Gal. Therap. 1. Καὶ τοῦτο ἄξιον τῶν τε ἄλλων μεθοδικῶν ἐστὶ, καὶ δὴ καὶ τοῦ τῆς ἐμπληξίας αὐτῶν ἀρχηγοῦ Θεσσαλοῦ: cum antea vocasset eum παραπλῆγα. Ex Æschine autem (50.) affertur pro Pavore. [Callistr. Stat. 14. J. Poll. 5, 122. * Ἔμπληξις, Ælian. V. H. 2, 19. Schol. Æsch. S. c. Th. 548. in Il. E. 226. " Insania, Toup. ad Longin. 313." Schæf. Mss.] ITIDEM Ἔμπληκτος, Stupore perculsus, s. potius, Stupidus, Vecors, Stolidus, Plut. Dione, Πολλὰ ἐλοιδορεῖτο τοὺς Συρακουσίους, εἰ μὴ συνιᾶσιν ὡς ἐμπλήκτου καὶ μεθυούσης ἀπηλλαγμένοι τυραννίδος, ἐγρηγορότα καὶ νήφοντα δεσπότην εἰλήφασι Δίωνα. Apud Plut. Romulo (28.) Ἔμπληκτος τῷ τρόπῳ, Othone, Ἦν ἔμπληκτα καὶ σοβαρὰ τὰ τῶν πολεμίων. Et ἔκπληκτος ὁρμὴ, Basil. Apud Soph. ἔμπληκτοι legitur, non solum ἔκπληκτοι, in eo versu quem protuli in Ἔκπληκτος. [" Brunck. Aj. 1358. Lobeck. p. 414. Toup. Opusc. 2, 8. Heind. ad

Plat. Lys. 31. Gorg. 117." Schæf. Mss.] Adv. Ἐμπλήκτως, Stupide, Vesane, Stolide, Bud. ap. Thuc. (3, 82.) τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ vertit Præceps celeritas. [" J. Poll. 5, 21." Kall. Mss. Jambl. V. P. 240. Kiessl.] Item Ἐμπλήγδην pro eod., sicut ἐκπλήγδην supra, quod exp. μανιωδῶς, item μανικῶς, Insane, [Od. Υ. 132.] In VV. LL. legitur etiam adv. Ἀνεμπλήκτως, sed non sequens signif. illius cum reddatur Audacter: quæ signif. data fuit supra adverbio ἀνεκπλήκτως. [Legitur ap. Plut. Galba 23. Τηλικαύτην χάριν ἀνεμπλ., οὐ μὴν ἀναισθήτως, δεχόμενον, Sine stupore. * Ἀνέμπληκτος autem Auctore caret. * Ἐμπληκτικὸς, Plut. Sylla 34. * Ἐμπληκτικῶς, Apollon. Lex. 260. * Ἐμπληγὴς, i. q. ἔμπληκτος, Nicander Ἀ. 159. ἀφροσύνῃ. * " Προσεμπλήσσω, Clem. Alex. 935." Kall. Mss.] " Ἐνιπλήσσω, i. q. ἐμπλήσ- " σω, Terrore vel Stupore percello. Hes. ἐνιπλήξαν- " τες, ἐπιπλήξαντες, ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες." [Respicitur Il. O. 344. Τόφρα δ' Ἀχαιοὶ Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν, ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ, Ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, Schol. ἐμπεσόντες: cf. M. 72.]

Ἐπιπλήσσω, et Ἐπιπλήττω, Objurgo, Increpo, Reprehendo. Nam reprehensiones sunt quædam linguæ verbera, ut Horat. appellat, Castigo verbis. Pro Objurgo Bud. affert ex Isocr. Πεπαυμένης τῆς ὀργῆς ἐπιπλήττων. Item ἐπιπλήττειν τοῖς ἁμαρτανομένοις, Reprehendere quæ secus acta sunt. Profert et e Plut. Τοῖς δὲ φίλοις δυσχεραίνουσιν ἐπέπληξεν, Herodian. (3, 13, 13.) Ποτὲ μὲν λιπαρῶν, ποτὲ δὲ ἐπιπλήττων, Preces castigationibus admiscens, Polit. [" Toup. Opusc. 1, 132. ad Longin. 313. Abresch. Lectt. Aristæn. 194. Zeun. ad Xen. K. Π. 164. ad Herod. 270. Athen. 1. p. 28. Musgr. Or. 920. Porson. 912. Wakef. S. Cr. 4, 3. Lucill. 6. ad Lucian. 1, 758. 772. ad Diod. S. 2, 148. 152. 236. R. W. ad Hierocl. p. 200. Boiss. Philostr. 454. Plut. Alex. p. 54. Schm., Heyn. Hom. 6, 313. Heind. ad Plat. Theæt. 337. Pass., Boiss. Philostr. 500. errat Schol. * Ἐπίπληγμα, Brunck. Soph. 3, 510. Toup. Opusc. 2, 145." Schæf. Mss.] Ἐπίπληξις, Objurgatio, Increpatio, Reprehensio: Διὰ λόγων ἐπιπλήξεις, Philo. [Plut. 6, 29. 123. " Toup. Opusc. 1, 132. Wakef. S. Cr. 5, 140. Boiss. Philostr. 500. * Ἐπιπλὴξ, Cattier. Gazoph. 60." Schæf. Mss. * Ἐπιπληξία, J. Poll. 5, 121. Lobeck. Phryn. 530. * Ἐπιπλήκτης, Gl. Castigator. * Ἐπιπληκτὴρ, fem. * Ἐπιπλήκτειρα, Anal. 2, 237. μάστιξ. " Jacobs. Anth. 9, 217. * Ἐπίπληκτος, Ammon. 56." Schæf. Mss. J. Poll. 5, 120. * Ἐπιπλήκτως, 121.] At vero comp. sec. Ἀνεπιπληξία, et Ἀνεπίπληκτος, et adv. Ἀνεπιπλήκτως, Item verb. Προεπιπλήττω. Sonat autem Ἀνεπιπληξία, q. d. Reprehensionis carentia. [Plato de LL. 3. p. 143=695.] At in VV. LL. Summa licentia. Hes. tamen et Suidæ ἀνεπίπληκτος, non est Qui licentia utitur, sed Inculpatus, Irreprehensus. [M. Anton. 1, 10. τὸ ἀνεπίπλ., Increpationibus abstinere.] et Ἀνεπιπλήκτως, itidem Inculpate, Irreprehense. In VV. LL. Ἀνεπίπληκτος, Quem nemo increpat errantem. [Cyrill. c. Jul. 10. p. 327. 352. * Ἐπιπληκτικὸς, Schol. Soph. Tr. 453. " Clem. Alex. 122. 130. 131." Kall. Mss. * Ἐπιπληκτικῶς, Schol. Eur. Med. 967. Diod. S. 17. p. 623, 24. " Cum objurgatione, Increpative, Chrys. in Matth. Hom. 37. T. 2. p. 250, 24." Seager. Mss.] " Ἐπιπλήγδην, " Strictim." * Ἐξεπιπλήσσω, Eur. Dan. 36. Demosth. 216.] At verb. Προεπιπλήσσω, et Προεπιπλήττω, sonat q. d. Præcastigo: Αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν, Ipsum semet præcastigare, i. e. Castigare et reprehendere, velut præveniendo castigationem et reprehensionem alterius. Aristot. Rhet. 3. Ἄκος δ' ἐπὶ πάσῃ ὑπερβολῇ τὸ θρυλλούμενον· δεῖ γὰρ αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν. Apud Quintil. autem legimus προεπιπλήσσειν τῇ ὑπερβολῇ, 8, 3. quod quidam Præmunire hyperbolen, ex eo interpr. Hac autem de re satis copiose disserui initio Annotationum quas in Erasmicas quorundam Proverbiorum expp. scripsi. [* Προεπίπληκτα, Gl. Præfanda. * Προσεπιπλήττω, Insuper increpo, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. " Aristot." Wakef. Mss.]

Καταπλήσσω, et Καταπλήττω, Percello, Obstupefacio, In stuporem induco, Perterrefacio, Dem. (286.) Τοὺς μὲν ἑαυτοῦ φίλους θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπᾶραι, τοὺς δ' ἐναντίους καταπλῆξαι, Aristot. Rhet. 3. Πολλοὶ καταπλήττουσι τοὺς ἀκροατὰς θορυβοῦντες. Et aor. med. καταπλήξασθαι, ap. Polyb. (3, 89, 1.) et Dionys. H. Pass. Καταπλήττομαι, Percellor, Obstupefio, Stupeo, Perterrefio, Il. (Γ. 31.) κατεπλήγη φίλον ἦτορ. Cum dat. vel cum accus., sicut ἐκπλήττεσθαι, Καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ, Thuc. (1, 81.) Et, Καταπλαγεὶς τὴν δύναμιν, ap. Eund. A Bud. redditur Cum stupore admiror, in Plut. Apophth. Πάντων δὲ τὸ φρόνημα τοῦ ἀνδρὸς καταπλαγέντων. [" Fac. ad Paus. 1, 476. 3, 222. Xen. Eph. 21. Lennep. ad Phal. 172. ad Herod. 679. Valck. Phœn. p. 128. ad Diod. S. 1, 191. 222. 387. 462. 463. 507. 650. 2, 150. 286. 482. Aristoph. Fr. 237. Lysistr. Argum. et Brunck., ad Charit. 572. Act. et med., ad Diod. S. 1, 203. Med., Heyn. Hom. 6, 605. Καταπλήττεσθαι καὶ θαυμάζειν τὴν ἀρετὴν, Diod. S. 2, 617. Καταπεπληγώς τι, Dionys. H. 2, 1096. Κατεπλάγη, κατεπλήγη, Heyn. Hom. 4, 456." Schæf. Mss.] " Καταπληγμὸς, Objurgatio, " ut exp. Eccl. 21, (5.) K. καὶ ὕβρις ἐρημώσουσι πλοῦ- " τον." Κατάπληξις, Stupor, et q. d. Obstupefactio. Redditur et Consternatio mentis, item Attonita mens, a Bud. Thuc. (7, 42.) K. αὐτοῖς ἐγένετο εἰ πέρας μηδὲν ἔσται. Lucr. (4, 1157.) de amatoribus, qui ipsa etiam amicarum vitia bonam in partem interpretantur, Magna atque immanis, κατάπληξις, q. d. καταπλήττουσα τῷ ἑαυτῆς μεγέθει. [Polyb. 3, 103, 2. Admiratio, 90, 14. " Diod. S. 2, 252. Boiss. Philostr. 395." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 530. * " Ἀκατάπληξις, i. q. ἀθαυμαστία, Nausiphanes Clementis Str. 2." Schn. Lex. Lobeck. Phryn. 501.] At vero Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ, Perculsus, Obstupefactus, Consternatus, Qui e consternatione redditus est stupidus, semper velut attonita est mente, pavidus est, s. potius Valde pavidus, Qui ad omnia expavescit, Plut. Pericle, Καὶ πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ καταπλῆγα: (Fabio 14.) Idem alibi (6, 22.) Ἄτολμον καὶ καταπλῆγα. Apud Aristot. Eth. 2, (7.) ὁ καταπλὴξ dicitur πάντα αἰδεῖσθαι: et opponitur τῷ ἀναισχύντῳ: quorum μεσότης est ὁ αἰδήμων. [Lys. 251. Jambl. Protr. 372. Kiessl. " Ad Thom. M. 24. Toup. Emendd. 1, 317. Opusc. 1, 210. Plut. Mor. 1, 23." Schæf. Mss. Phot. Καταπλήξ· ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. Θεόπομπος· Ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια συγγνώμην ἔχει Ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὖσα καταπλὴξ τὴν τέχνην.] Active autem capitur adject. Καταπληκτικὸς, ut ἐκπληκτικὸς, Stuporem afferens, Obstupescere faciens, Terrorem afferens, Terribilis, Horribilis: ὄψις, Plut. Lyc. [22. Polyb. 2, 9, 7. 3, 13, 6. 11, 16, 2. " Ad Diod. S. 1, 129. Differt a φοβερὸς, Stob. Serm. p. 326, 39. cf. Heyn. Hom. 6, 125." Schæf. Mss.] Καταπληκτικῶς, Cum stupore, terrore, Stuporem s. Terrorem afferendo, [Polyb. 3, 41, 3. 4, 85, 2. " Ad Diod. S. 1, 362. * Κατάπληκτος, 2, 645." Schæf. Mss. " Stuporem afferens, Andr. Cr. 240. Κατάπληκτον ὁρῶντες, Terribili aspectu." Kall. Mss.] Ἀκατάπληκτος, Non obstupefactus, Imperterritus, [Joseph. A. J. 15, 8, 4. Dionys. H. 1, 66, 38. * " Ἀκαταπλήκτως, Absque terrore, Chrys. in Act. Ap. Serm. 14. T. 4. p. 684, 23." Seager. Mss. Appian. Bell. Mithr. 188. Diod. S. 4. p. 154, 11. Dionys. H. 1. p. 45, 43. 232, 21. 442, 9. " Euseb. H. E. 301. 324." Kall. Mss. * Δυσκατάπληκτος, Polyb. 1, 67, 4. * " Εὐκατάπληκτος, Liban. Demosthene T. 1. p. 4. Tauchn." Boiss. Mss. * Καταπλαγὴς, 1, 7, 6. Καταπλαγεῖς γενόμενοι τὴν τοῦ Πύῤῥου ἔφοδον, i. q. καταπλαγέντες.] " Καταπλαγία, ας, ἡ, affertur pro Con- " sternatio, Metus immodicus: sed sine exemplo." [J. Poll. 3, 137.] " At καταπλαγεὶς, Consternatus, " Metu perculsus, est particip. aor. 2. pass. a th. " act. καταπλήττω." [* " Καταπληγὴς, Perterritus, Clem. Alex. 946." Wakef. Mss. * Καταπληγία, Lobeck. Phryn. 530. * Ἀντικαταπλήττω, Appian. B. C. 3. p. 945, 7. * Ἐγκαταπλήσσω, unde * Ἐγκατάπληξις, LXX. Esdr. 3, 3. * Προκαταπλήττω, Polyb. 5, 70, 9. Diod. S. 11. p. 423, 19. p. 728, 29. " Chrys. Hom. 49. T. 2. p. 760, 17." Seager. Mss. * Προσκαταπλήσσω, Dio C. 38, 4.]

Παραπλήσσω, ET Παραπλήττω, Perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum, [Aristoph. A. 832. "Bibl. Crit. 1, 4. p. 94. Heyn. Hom. 7, 41. Παραπεπληγμένος, T. H. ad Plutum p. 73. Schneid. ad Xen. Hier. 247.: γέλως, ad Od. Υ. 347." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 935.] "Παραπλῆ-"γον," Hesychio ἐκπλῆττον." [* Παράπληγμα, Suid. in 'Αψικάρδιος, f. l. pro παράπηγμα e M. Anton. 9, 3.] UNDE Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ, ITEM Παράπληκτος, q. d. ὁ παραπεπληγμένην διάνοιαν ἔχων, Cui mentis vel sensuum harmonia, ut ita dicam, depravata est. Unde redditur Vecors, Vesanus, Insanus, Mente captus. [Gl. Vacerra, Delirus.] Aristoph. Πλ. (242.) Ἢν δ' εἰς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω. Galen. Salmonea illum, Qui strepitum Jovis et flammas imitatur Olympi, ap. Virg. vocat παραπλῆγα. Apud Soph. autem (Aj. 229.) παραπλήκτῳ Χερὶ, exp. μανικῇ. At vero παραπλῆγες ἠϊόνες, Homero (Od. E. 418.) αἱ ἐκ τῶν πλαγίων πλησσόμεναι τοῖς κύμασι. Vide Eust. et Schol. Aristoph. ["Παραπλὴξ, Wakef. S. Cr. 3, 188. Ind. Xen. Œc., T. H. ad Plutum p. 73. Bast Lettre 190. Lobeck. Aj. p. 414." Schæf. Mss. Parthenius 18. Strabo 11. p. 780. Herod. 5, 92. "Clem. Alex. 92. Nicander Θ. 777. 'A. 160." Wakef. Mss. Παράπληκτος, Hippocr. 287, 40. Athen. 429.] Et SUBST. Παραπληξία, Vesania, Insania, [Hes. Suid. Phot. LXX. Deut. 28, 28. Aqu. 2 Reg. 9, 20.] Ab Hippocr. autem (950.) Παραπληξία, SICUT ET Παραπληγία dicitur de Paralysi quæ apoplexiæ vel epilepsiæ succedit, humore in aliquam e non præcipuis partem depulso. Is enim cum ibi impactus fuerit, sensum motumque subjectis partibus aufert, quæ inde eum accipiunt. Gal. tamen videtur hæc duo nomina distinguere, scribens, παραπληγίαν talem affectionem unius partis corporis dici, qualis est παραπληξία totius: adeo ut videatur hæc universalis, illa vero particularis esse paralysis, quam peculiari nomine ἡμιπληξίαν appellant. Gorr. [Παραπληγία, Παραπληξία, Lobeck. Phryn. 530. * Παραπληγικὸς, Hippocr. 81. 425. * Παραπληγικῶς, 1012. * Παραπληκτικὸς, unde * Παραπληκτικῶς, Hippocr. 125. 176. * Παραπληκτεύομαι, Mente percellor, Insanio, Aqu. 1 Sam. 21, 14. 15.]

[* Προσπλήσσω, Percutio, Schneidero susp.]

Συμπλήσσω, ET Συμπλήττω, Cujus pass. Συμπλήττομαι: unde DICTÆ Συμπληγάδες Insulæ, quod visæ sint συμπλήττεσθαι, i. e. Collidi, et q. d. Compercuti, nisi ab activa voce συμπλήττω deducere malit, quæ itidem sonat q. d. Compercutio, nam inter se concurrere fabulis traditæ sunt. Vide Κυάνεος. Eur. κυανέας συμπληγάδας dixit initio Medeæ. Vocatæ fuerunt ETIAM Συνδρομάδες πέτραι, a concurrendo. Apud Aristot. autem de Mundo, (2, 10.) Πτώσεις κεραυνῶν μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες, Bud. vertit Conflictationes aëriæ opacitatis. ["Ruhnk. Ep. Cr. 192. Markl. Iph. p. 257. 271. 406." Schæf. Mss. * Σύμπληξις, Demetr. de Eloc. 207. 209. Συμπλήγδην, Cum collisione, [Theocr. 24, 55.]

"Ὑπερπλήττομαι, pro θαυμάζω affertur e Schol. "Aristoph., sed perperam fortasse pro ὑπερεκπλήτ-"τομαι: quod tamen plus est quam θαυμάζω." ["Ad Charit. 572." Schæf. Mss.]

[* "Ὑποπλήσσω, Succutio, Percutio, Quint. Sm. 4, 229." Wakef. Mss.]

ΠΛΙΝΘΟΣ, ἡ, Later. Hesychio πηλὸς ὀπτηθεὶς: solent enim e terra figlina coqui. Thuc. 3, (20.) Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, E crassitudine lateris ratiocinati mensuram. Et in Prov. πλίνθον πλύνειν, Laterem lavare: cui simile, Ἀσκὸν τίλλειν, dicta ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων. Latino autem Adagio Laterem lavare, utitur Terent. Item πλίνθοι ὀπταὶ ap. Aristid., ut ap. Plin. et alios Lateres cocti: quibus opp. ὠμαὶ, ap. Suid.: ut et ap. Vitruv. Coctus later, s. Crudus. Sic Herodian. 7, (2, 8.) Λίθων παρ' αὐτοῖς ἢ πλίνθων ὀπτῶν σπάνις. At Aristoph. de Apolline, πλίνθους χρυσᾶς εἰληφέναι. Ex Eod. (B. 621.) Πλίνθους ἐπιτιθεὶς, de genere quodam torturæ, quo fortasse lateres candentes imponebantur: cui affine tormentum τὸ καταπιττοῦν. Apud

A Diosc. 5, 103. de cerussa, Πλίνθος μολύβδινος, alii interpr. Lamina plumbea, alii et Later plumbeus: malim Lamina plumbea instar lateris. Annotatur etiam, hujus dictionis appellatione laterem quidem plerumque Græcos indicare, aliquando tamen omnem in ædificio necessariam figlinam, sc. non lateres modo, verum et imbrices, tegulas, et hujusmodi. Quinetiam Architectos in columnis πλίνθον nominare, quod in earum basi spiris subjacet: utque in superiore capitulo abacum, sic in inferiore basi plinthum esse exæquata latitudine tabulam. Utitur Vitruv. cum alibi, tum 3, 3. In suis locis spiræ collocentur, eæque ad symmetriam sic perficiantur, ut crassitudo cum plintho sit columnæ e dimidia crassitudine. Et 5, 9. Spira cum plintho dimidia crassitudine constituatur. Hesychio est μέρος τι τῆς κεφαλῆς τοῦ κίονος. Vide et Πλινθὶς, Σύστυλος. ["Barthel. Voy. T. 3. p. 48. ad Lucian. 1, 505. Xen. Mem. 3, 1, 7. vide Ind. v. Κέραμος. Πλίνθον πλύνειν, Koppiers. Obs. p. 70. Πλίνθους ἑλκύειν, Wessel. ad Herod.

B 84." Schæf. Mss. * Πλινθοβὰψ, Arcad. p. 94. cf. Πελεθοβάψ. * Πλινθοειδὴς, Schæf. ad Aristoph. Πλ. 528. Phot. Lex. 271. * Πλινθοποιὸς, unde * "Πλινθοποιέω, Eust. in Dionys. P. 512." Wakef. Mss. * Πλινθοποιΐα, Schol. Pind. 'O. 5, 20.] Πλινθοφόρος, Qui lateres bajulat, ut πηλοφόρος, [Aristoph. Ὄρν. 1134. "Etym. M. 21." Wakef. Mss.] Πλινθοφορέω, Lateres bajulo, J. Poll. 7. [Aristoph. Ὄρν. 1139. 1149. Polyæn. 8, 24, 2.] Πλινθουλκὸς, Qui lateres trahit, ["Wessel. ad Herod. 84." Schæf. Mss.] Πλινθουλκέω, Traho lateres, J. Poll. l. c. Videntur hæc duo præcedentibus συνωνυμεῖν. ["Wessel. l. c. Schæf. Mss.] Πλινθουργὸς, Qui lateres conficit, etiam construit, ut πηλουργὸς, J. Poll. ibid. [Plato Theæt. 147. "Wessel. ad Herod. 84." Schæf. Mss.: Gl. Laterarius.] Πλινθουργέω, i. q. πλινθεύω, Lateres conficio, coquo, Aristoph. Πλ. [514.] Πλινθουργία, ἡ, Laterum confectio, coctio, i. q. πλινθεία, sicut πλινθουργὸς, i. q. πλινθευτὴς, [LXX. Exod. 5, 14. * "Πλινθουργεῖον, Etym. M." Wakef. Mss.] Πλιν-

C θυφὴς, Lateribus contextus, i. e. Constructus lateribus, [Æsch. Pr. 449. * Ἡμίπλινθοι, Gl. Semilateres.] "Ἡμιπλίνθιον affertur pro Semilateritium," [Dimidiatus later, Herod. 1, 50. Semilaterium, Vitruv. 2, 3, 4. not. * Χορτόπλινθος, * Χορτόπλινθον, Gl. Cespes.]

Πλίνθινος, Lateritius, i. e. E latere fabricatus, Suet. Aug. Gloriatus se marmoream relinquere Romam, quam lateritiam invenisset. Pro quo ap. Dion. Τὴν Ῥώμην γηΐνην παραλαβὼν, λιθίνην ὑμῖν καταλείπω. ["Diod. S. 2, 353." Schæf. Mss. Herod. 5, 101. Xen. K. 'A. 3, 4, 6. * Πλίνθιος, Cocchii Chirurg. p. 8.]

Πλινθίον, τὸ, Laterculus, Turn. Advers. 2, 4. ‖ Forma Mathematica, Latine Laterculus; cum ex æqualibus spatiis in longitudinem latitudinemque porrectis minor altitudo additur: ut in numeris, quater quatuor bis, ter tria bis, h. e. 18. Differt a cubo et assere. Asser autem, ID EST Δοκὶς, numerus est solidus vel forma, cum æquali longitudini et

D latitudini major additur altitudo, ut quater quatuor novies. Bud. At Hieron. Comm. in Ezech. 4. ubi legitur, Λάβε σεαυτῷ πλίνθον, καὶ διαγράψεις ἐπ' αὐτὴν πόλιν τὴν Ἱερουσαλὴμ, Pro Latere, inquit, qui Græce dicitur fem. genere ἡ πλίνθος, Symmachus manifestius interpretatus est πλινθίον, quem nos Laterculum et Abacum appellare possumus. In cujus pulvere solent Geometræ γραμμὰς, i. e. Lineas radiosque describere. Plut. Cam. (32.) de lituo, Χρῶνται δ' αὐτῷ πρὸς τὰς τῶν πλινθίων ὑπογραφὰς, ὅταν ἐπ' ὀρνισι διαμαντευόμενοι καθέζωνται: Rom. (22.) Τὰ πλινθία καθεζόμενοι ἐπ' οἰωνῶν λιτύῳ διαγράφουσι. Cic. quoque de lituo ait, Eo nempe Romulus regiones direxit tum, cum urbem condidit. Sic ap. Liv. 1. Augur dextra lituum tenens, regiones ab oriente ad occasum determinavit, dextras ad meridiem partes, lævasque ad septentrionem esse dixit. Ut πλινθία ibi sint Regiones: licet idem prorsus non significet, ut ex J. Poll. patet de latruncularia tabella, (9, 7.) Ἡ δὲ διὰ πολλῶν ψήφων παιδιὰ, πλινθίον ἐστὶ χώρας ἐν γραμμαῖς ἔχον διακειμένας, ubi etiam ait id πλινθίον

vocari πόλιν. Est autem ea tabula s. abacus figura quadrata. || In agmine militari πλινθίον dicitur ὅταν τετραγώνῳ σχήματι πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις, quod Xen. πλαίσιον ἰσόπλευρον appellat: ab aliis ETIAM Πλινθεία ET Πλινθωτὸν nominatur, ut Auctor libelli περὶ Τάξεως Παλαιᾶς, et Suid. tradunt. Joseph. A. J., Ἐν πλινθίῳ τάξας τὴν στρατιὰν, ubi Interpres vertit In lateris formam. Lat. Agmen quadratum appellant. || Vitruv. 9, 9. Plinthium sive lacunar, quod etiam in circo Flaminio est positum, Scopas Syracusius reliquit. || Machinamenti genus, quod ad Nileum auctorem refertur, factum ad eorum similitudinem quæ vocantur tractoria quadrata oblonga: de quo plura ap. Gorr., et Orib. in l. de Machinamentis. [Cf. Vitruv. 10, 10. 11. "Ad Mœr. 312. Zeun. ad Xen. K. Π. 479. (7, 1, 24.) ad Diod. S. 1, 353. 2, 348. Thom. M. 720. Heyn. Hom. 8, 628. Locus ubi lateres fiunt vel veneunt, Bentl. Ep. ad Hemst. p. 110." Schæf. Mss. Arrian. Tact. p. 69. Schleusn. Lex. V. T. Quid sit in veste, Barker. ad Etym. M. 1118.]

Πλινθὶς, ίδος, ἡ, Laterculus, Bud. ap. Athen. 5. Τοὺς τοίχους δὲ λευκαῖς καὶ μελαίναις διαποικίλλουσι πλινθίσι. Turn. Advers. 2, 4. explicans descriptionem catapultæ ap. Vitruv. (10, 8, 3.) Πλινθὶς autem, i. e. Laterculus, quadratum est superius ipsius basis: qui laterculus qua columellam accipit, QUÆ Στυλίσκος vocatur, suo cavo, eam habere debet, quam dicit, latitudinem. Vide et Σύστυλος. [Theol. Arithm. 278. Ast., cf. Nicom. 2, 17. p. 131. "Jacobs. Anth. 8, 164. * Πλινθίδιον, Jambl. V. P. 2, 326. Kiessl." Schæf. Mss.]

Πλινθηδὸν, In modum laterum, Tanquam opere lateritio. Sic πετρηδόν. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 22." Schæf. Mss. "Eust. Il. 1420, 18." Wakef. Mss. "Herod. 2, 96. Ξύλα διπήχεα πλινθηδὸν συντιθεῖσι." Schw. Mss.]

Πλινθόω, E lateribus construo s. fabricor quippiam, ex Epigr. [" Bianor 12." Schæf. Mss.] Fortasse et pro Lateribus tego. Πλινθωτὸς, Lateris formam gerens, Ad lateris formam factus, s Quadrangulus ad modum lateris, Quadratus: ut πλινθωτὸν σχῆμα de Quadratæ figuræ agmine. Vide Πλινθίον. [" Thom. M. 720." Schæf. Mss. Paul. Æg. 6, 66. καυτήρ.]

Πλινθεύω, Lateres duco, fingo, i. q. πλινθουργῶ, Lucian. loquens de Apolline et Neptuno, (1, 529.) Πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, sc. παρὰ Λαομέδοντι θητεύοντες, Aristoph. N. (1126.) Ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν· καὶ τοῦ τέγους Τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις — ξυντρίψομεν. Item πλινθεύσασθαι ead. signif. qua πλινθεῦσαι, Thuc. 2, (78.) p. 73. Τάφρος ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο, sc. περιτειχίζοντες τὴν πόλιν: pagina præcedenti dicit, Ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθους. Ex Aristoph. autem (B. 800.) πλινθεύουσι, pro Lateris forma fingent: q. l. vide in Σύμπηκτος. Sed addunt, posse et generaliter hic accipi pro Fabrico et coagmento. Item E lateribus duco s. ædifico, Thuc. 4, (67.) p. 143. Ἐν ὀρύγματι ἐκαθέζοντο, ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη, quod Schol. exp. πλίνθους λαμβάνοντες ἐτείχιζον. Possis et sic reddere, Unde lateres ducebant ædificando muro, s. Lateres ad ducendum murum faciebant. Plut. Πλίνθοις τειχίζειν τὴν πόλιν. || In lateres effingo, s. formo: quo refer, quod ex Herod. affertur, (1, 179.) Πλινθεύειν τὴν γῆν, pro Lateres e terra ducere. || Πλινθεύεται Suid. exp. ἐξαπατᾶται: tractam metaph. esse dicens ἀπὸ τῆς ἀναισθησίας τοῦ πηλοῦ. [Etym. M. ὑβρίζειν, αἰχμαλωτίζειν. * " Πλίνθευμα, Laterum fictio, Hes. v. Τιρύνθιον, Euseb. Pr. E. 437. e quodam Poëta." Wakef. Mss. "Clem. Alex. 344." Kall. Mss.] Πλίνθευσις, i. q. πλινθουργία et πλινθεία, [Suid. 3, 131.] Πλινθευτὴς, i. q. πλινθουργὸς, Qui lateres ducit, fingit, coquit, J. Poll. Πλινθευταὶ δ' ἦσαν οἱ τὰς πλίνθους πλάττοντες. Ubi videtur discrimen facere inter Πλινθευτὴς ET Πλινθουργὸς, ac πλινθευτὴν accipere pro Eo qui lateres e terra figlina ducit s. fingit; πλινθουργὸν autem pro Eo qui lateres jam coctos componens, ex eis murum aliudve ædificium struit. Πλινθεία, ἡ, Laterum fictio, i. q. πλίνθευσις, teste Suida. Exod. 1, (14.) Τῇ πλινθείᾳ καὶ τῷ πηλῷ κατωδύνων αὐτοὺς, Fingendis lateribus. Vulgo exp. Affligebant eos operibus luti et lateris. Apud Greg. Naz. modo redditur Lateritia opera, modo etiam Lateritium opus: quo postremo significaretur potius τὸ πλίνθευμα, i. e. Opus s. Ædificium e lateribus constructum. Verba ejus sunt, Χρεωστεῖταί σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ τῆς πλινθείας. Item, Τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς γῆς πλινθείας ἐλευθερούμεθα: ubi etiam nota, τῆς γῆς πλινθεία, ut ap. Herod. πλινθεύειν γῆν. [" Τῆς πλ. ἐλευθερωθεὶς, Greg. Naz. Ep. 63." Strong. Mss. * Πλινθία, i. q. πλινθεία, LXX. Exod. 5, 16. Jerem. 43, 9. 2 Sam. 20, 24. * Πλινθιακὸς, i. q. πλινθουργὸς, Diog. L. 4, 36.] Πλινθεῖον, τὸ, Figlina laterum, Locus ubi lateres finguntur, aut coquuntur, Officina in qua lateres finguntur, οὗ οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους πλάττουσι, J. Poll. ex Aristoph. Niobe. Citat Harpocr. e Lysia etiam, itidem exponens ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ πλίνθος πλάττεται: [ap. Porsoni Phot. est * Πλινθιεῖον.] || Suidæ est etiam εἶδος παρατάξεως, subjicienti h. l. Ἐν πλινθείῳ ἄγων τὴν στρατιὰν, βάδην ἐπορεύετο. Sed pro eo sine diphthongo scr. πλινθίον. [" Bentl. Ep. ad Hemst. p. 110. Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri p. 295.] "Ἐκπλινθεύσας, Harpocr. "ex Isæo in Dioclem affert pro διαλύσας καὶ ἐξελὼν "τὰς πλίνθους, Lateres eximens."

"ΠΛΙΣΣΩ, s. Πλίσσομαι, Gradior, βηματίζω, με"ταφέρω σκέλος παρὰ σκέλος, Eust.: διαβαίνω, Hes. "afferenti sc. πλίξαντα pro διαβάντα s. διαναβάντα, "necnon pro ἀναστάντα, et πλίσσοντο pro διέβαινον. "Quidam interpr. Gressus glomero et Tollutim in"cedo: quod posterius nimis strictum est. Utitur "autem verbo hoc Hom., et quidem in pass. voce, "Od. Z. (318.) de mulabus, Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ "δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι." [" Brunck. ad Anal. 103. Koppiers. Obs. 61. Greg. Cor. 258. et n., ad Callim. 1. p. 319. Musgr. Hel. 1586. Ion. 1108. Jacobs. Anth. 6, 154. 169. Heyn. Hom. 8, 383. Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss. Eupolis ap. Valck. ad Eur. Hipp. p. 253.] "INDE Πλίγμα, ET Πλὶξ, "Gradus, Passus. Utriusque meminit Eust., am"boque significare ait βῆμα: quomodo Aristoph. "quoque Schol. ('A. 217.) et ex eo Suidas, Πλὶξ γὰρ, "inquit, τὸ βῆμα· καὶ Πλίγματα, τὰ πηδήματα." [Apud Etym. M. Πλίγμα, τὸ διάστημα τῶν ποδῶν, et ap. Schol. Mediol. ad Od. Z. 318. τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα, ex Hippocr.] "Eodem Schol. et Suida "testibus, πλὶξ dicebatur etiam τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς "τὸν λιχανὸν δάκτυλον διάστημα: item τὸ μεταξὺ τῶν "μηρῶν ὀστοῦν. Pro quo posteriore dicitur ETIAM "Πλίχος ET Πλιχάς. Nam Schol. Hom. in l. illo "supra c., πλίχος esse dicit τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα, Cutem "quæ pudendis subest, sc. inter utrumque femur. "Posterioris meminit Gal. ap. Hippocr. Comm. 2. "εἰς τὸ περὶ 'Αγμῶν, scribens Πλιχάδα significare τὸ "μεταξὺ τῶν δύο σκελῶν χωρίον: et Comm. 4. εἰς τὸ "περὶ "Αρθρων, ita nominari ab Hippocr. solere ἅπαν "τὸ μεταξὺ τῶν βουβώνων ἑκατέρου σκέλους: eumque "in hac πλιχάδι τὸ μέσον appellare περίναιον, ὅπερ "ἀπὸ τῆς ἐκφύσεως καθήκει πρὸς τὴν ἕδραν: in eadem "vero et vesicæ collum situm esse. Meminit J. Poll. "quoque, l. 2. scribens, Τὰ μεταξὺ ποσθήματος καὶ "ὀσχεοῦ καὶ μηροῦ vocari πλιχάδας. Ubi nota eum "πληθυντικῶς dicere πλιχάδας, cum Gal. cum Hip"pocr. singulari tantum numero utatur: Hippocrate, "inquam, in nominato jam ante περὶ 'Αγμῶν libro, "Ὅκως ἂν οἱ βουβῶνές τε καὶ τὸ ἄρθρον τὸ κατὰ τὴν "πλιχάδα καλεομένην προσεπιδέηται: et in l. de "Artic. Ἔσωθεν δὲ ὁ μηρὸς παρὰ τὴν πλιχάδα καλεο"μένην κυλλότερος καὶ ἀσαρκότερος γίνεται. In istorum "locorum priore annotat Gal., esse qui πλιγάδα "scribant per γ, non per χ. Meminerunt iidem, "Gal., J. Poll., Schol. Aristoph. ac Suid., composi"torum etiam ex hoc πλίσσεσθαι. Scribit enim Gal., "inde ESSE ἐκπεπλίχθαι ET διαπεπλίχθαι ap. Hip"pocr. Et Schol. Aristoph. a πλίσσεσθαι isto ap. "Aristoph. esse ἀπεπλίξατο pro ἀπέφυγεν: et ἀμφι"πλὶξ ap. Soph. Triptolemo pro περιβάδην. Sic "J. Poll. Poëtas πλίσσειν dicere τὸ διαβαίνειν: inde"que ἀμφιπλὶξ, τὸ περιβάδην: quo Sophoclem abu-

" sum esse ἐπὶ δράκοντος, dicentem, θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότα, pro περιβεβηκότα. Indidem dixisse Strat- " tin, τὰ θυγάτρια Περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπε- " πλιγμένα, pro διασχόντα τὰ σκέλη. Sed notandum " est, in omnibus his a πλίσσεσθαι derivatis J. Poll. " Codd. pro ι habere η, sc. πληχάδας, ἀμφιπλὴξ, " περιπεπληγμένα: itemque Hippocratis Codd. πλη- " χάδα pro πλιχάδα: Galeni etiam exempl. in priore " loco πληγάδα, πληχάδα, διαπεπλῆχθαι, ἐκπεπλῆ- " χθαι: necnon Hesychii sua serie πλήσσοντο, " διέ- " βαινον." Ac forsitan Eust. cum scribit τὸ συντό- " νως τρέχειν καὶ βηματίζειν Αἰολικῶς dici πλίσσεσθαι, " innuere vult πλίσσεσθαι Æolice dici pro πλήσσεσθαι, " quod sit Pedibus pulsare terram, h. e. Ita intento " cursu gradi, ut pedibus terram pulsando sonitum " excites, quemadmodum ap. Virg. equus currens " velocius Quadrupedante putrem sonitu quatit " ungula campum." [" Πλίγμα, Koppiers. Obs. 61. Greg. Cor. 258. et n., Jacobs. Anth. 6, 154. Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss. * Πλίξις, Suid. " Πλὶξ, Toup. Emendd. 2, 168. Greg. Cor. l. c. Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss. Πλιχὰς, Hippocr. p. 765. * Πλιχώδης, Erot. v. * Βλιχώδης. Huc pertinet Ejusdem Glossa: * Πηχέδεον, τὸν ταῦρον, — τὸ περίναιον, — διάβασίν τινα. * Ἀμφιπλίσσω, i. q. διαβαίνω, J. Poll. 2, 172. " Heyn. Hom. 8, 383. Ἀμφιπλὶξ, Brunck. Soph. 3, 497. Koen. ad Greg. Cor. 258." Schæf. Mss. Rufus p. 32. Καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλίξ. * " Ἀναπλίσσω, ad Callim. 1. p. 139." Schæf. Mss.] " Ἀποπλίσσομαι, s. Ἀποπλίττομαι, " Absilio, Saltu me proripio s. aufugio, Aristoph. Ἀ. " (216.) ὑπ' ἐμοῦ τότε δι-Ωκόμενος ἐξέφυγεν, Οὐδ' ἂν " ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο. Vide et Schol. ibi et Suid." " Διαπλίσσω, Discedo, Dehisco, Dissilio. Unde δια- " πέπλιχε, quod Hesychio est διαβέβηκε: et Διαπε- " πλιχὼς, Eidem διεστὼς, κεχηνώς: qui etiam addit, " πλίγματα esse τὰ βήματα. Sed perperam ap. eum " scriptum est διαπέπληχε, per η: itidemque διαπε- " πληχὼς et πλήγματα, ut ex ipsomet Hes. patet in " serie τοῦ Π." [Hippocr. 662. τὸ στόμα διαπεπληχός.] " Eust. διαπεπλίχθαι esse dicit τὸ περιπλέκειν τοὺς " πόδας," [Hes. διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν. Διαπλίσσειν, Eid. διέλκειν, διαπλέκειν. " Jacobs. Anth. 6, 154. Koppiers. Obs. 61. Valck. Diatr. 253. Koen. ad Greg. Cor. 258. Heyn. Hom. 8, 382. Ἐκπλίσσω, Musgr. Ion. 1108. Valck. Phœn. p. 265." Schæf. Mss. * Καταπλίσσω, * Κατάπλιγμα, unde * Καταπλιγμέω, De gradu dejicio, Hesych.] " Πε- " ριπλὴξ, Hesychio περιπλέγδην, περιβάδην: exp. " etiam per partic. περιειληφώς. Sed cum exponat " περιβάδην, non dubito scribere Περιπλὶξ," [et * Περιπλίγδην,] " per ι in ultima syllaba; est enim adv. " e VERBO Περιπλίσσεσθαι, cujus particip. præt. " περιπεπλιγμένον Eust. exp. περιβεβηκός. Vide Πλίσ- " σεσθαι." [" Περιπλίσσομαι, Jacobs. Anth. 6, 154. * Περίπλικτος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 148. Koppiers. Obs. 61. Brunck. ad Anal. 103. Heyn. Hom. 8, 383." Schæf. Mss.]

ΠΛΟΥΤΟΣ, ὁ, Divitiæ, Il. Ω. (546.) πλούτῳ τε καὶ υἱάσι κεκάσθαι. Idem Hom. cum ὄλβος copulat, ut suo loco videre est. Hesiod. Ἔργ. (1, 375.) ὡς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι, Xen. Σ. (4, 34.) Ἐν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν, Isocr. ad Phil. Πλοῦτον κεκτημένος ὅσον οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων, Aristot. Polit. 1. πλούτου εὐπορεῖν, Plut. de Exilio, πλοῦτον ἀποβάλλειν: cui ibid. opp. πλοῦτον συναγαγεῖν. Item in Sentent. Epic. πλοῦτος εὐπόριστος, quod Cic. interpr. Parabiles divitiæ. Apud Paul. ad Ephes. 3, (8.) πλοῦτος ἀνεξιχνίαστος, Divitiæ immensæ, et quæ nullo modo pervestigari queunt: πλοῦτος πολυχρόνιος, Divitiæ quæ, semel partæ, non cito dilabuntur. Quibus opp. ὀλιγοχρόνιοι, Quæ pauco tempore durant. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Ὀλιγοχρόνιον ἂν ἡμῖν τὸν πλοῦτον παράσχοι, ubi etiam nota πλοῦτον παρέχειν, pro quo Ovid. Ministrare divitias et Suggerere divitias. Item ὁ πλοῦτος τῆς φύσεως, ap. Epicurum: ὁ πλοῦτος τῆς πόλεως, ap. Dem. (106.): ὁ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτος, Lucian. (1, 174.) Et in Ep.

A ad Ephes. 3, (16.) Κατὰ πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ: quod plus est quam si diceres, Pro divite gloria sua. Aristot. Rhet. 1. Πλούτου δὲ μέρη νομίσματα, ut Polit. 1, Τὸν πλοῦτον πολλάκις τιθέασι νομίσματος πλῆθος, πλῆθος γῆς, χωρίων κτήσεις, ἔτι δὲ ἐπίπλων κτήσεις. || Πλοῦτος dictus etiam Deus ille qui divitiarum præses credebatur: de quo tum Hesiod. Θ. (969.) tum alii, Aristophanesque in illa Fabula quam Πλοῦτον inscripsit, ubi cæcus introducitur: ἄπλουτον γὰρ οἴονται, inquit Plut. Symp. 5, (5.), τὸν πλοῦτον καὶ τυφλὸν ἀληθῶς καὶ ἀδιέξοδον, ἂν μὴ μάρτυρας ἔχῃ καθάπερ τραγῳδία θεατάς. De eod. ap. Plut. de Aud. Poëm. et Athen. (159.) ex Eur. Μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεὸν, Ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο. [" Valck. ad Ammon. 113. 114. ad Diod. S. 1, 371. 392. Ruhnk. ad H. in Cer. 494. Toup. ad Longin. 387. ad Lucian. 1, 234. 377. Wakef. S. Cr. 3, 25. ad Od. Δ. 379. ad Charit. 613. Jacobs. Anth. 9, 63. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 42. Plutus, D. R. ad Longin. 257. Wolf. ad Hesiod. 138. ad Charit. 331 B =478. Jacobs. Anth. 6, 282. Copia, v. c. χρυσοῦ, Brunck. ad Anacr. p. 115. (Od. 23.) Herod. 159. (2, 121.) Larcher 2, 396. Porson. Med. p. 46. Divites, Boeckh. in Plat. Min. 183. Conf. c. πλοῦς, Boiss. Philostr. 654. Πλ. et χρήματα, Dionys. H. 2, 893. Quasi a πλέοτος, Valck. Adoniaz. p. 216. Πλ. βαθὺς, βαρὺς, ad Charit. 232. Wakef. S. Cr. 3, 25. Τυφλὸς ὁ Πλ., Boeckh. in Plat. Min. 96. Ἐπὶ πλούτου, Dem. 559, 24. Πλοῦτοι, ad Xen. Eph. 199. Diod. S. 1, 83. 358. ad Lucian. 1, 473. 748. 3, 375. Reitz. Defens. Lucian. Jacobs. Anth. 12, 239. ad Dionys. H. 1, 109. 401. 5, 183. Plato Lys. p. 9. * Τὸ πλ., Gersdorf Beitr. 1. p. 282. 376." Schæf. Mss. " Πλ. χρυσοῦ, Themist. 17." Wakef. Mss.]

Πλουτοδότης, i. q. ὀλβοδότης, i. e. Qui divitias ministrat et suggerit, ὁ πλοῦτον παρέχων, ut Xen. loquitur. Hesiod. (Ἔργ. 1, 125.) Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν Πλουτοδόται. [Lucian. 1, 131. Orph. H. 72, 4.] Pro eod. dicitur ET Πλουτοδοτὴρ, ut in Epigr. Πλουτοδοτὴρ Ἀπόλλων: ut δώτωρ ἑάων, Mer- C curius ap. Hom. [" Ad Lucian. 1, 377." Schæf. Mss.] FEM. Πλουτοδότειρα, ἡ, Divitiarum datrix, Quæ divitias ministrat et suggerit, i. q. ὀλβοδότειρα, [Lucian. 3, 295. Orph. H. 39, 3. Diod. S. 1. p. 8, 11. " Ad Lucian. 1, 377. * Πλουτοδοτέω, ad Diod. S. 1, 371." Schæf. Mss. Orph. H. 17, 5. * Πλουτοκρατέομαι, Nicand. Rhet. p. 95. Heer.] Πλουτοκρατία, ἡ, Divitiarum dominatus, Cum divites rerum potiuntur: ut ἀριστοκρατία, Cum optimatum arbitrio resp. administratur. Xen. (Ἀπ. 4, 6, 12.) Ὅπου μὲν ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολιτείαν ἀριστοκρατίαν ἐνόμιζεν εἶναι· ὅπου δ' ἐκ τῶν τιμημάτων, πλουτοκρατίαν. [* Πλουτομάχος, * Πλουτομαχέω, unde * Καταπλουτομαχέω, Diod. S. 5, 38.] Πλουτοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui divitias facit et congerit, Plaut. Divitias tu ex isthac facis; vel Lucrosus, Quæstuosus; ὁ πλοῦτον παρέχων: ut πλουτοποιὸν χρῆμα, J. Poll. 3, c. 22. quod et χρηματοποιὸν et πλουτηρόν. [Plut. 6, 629. Numa 16. * Πλουτοπράτης, Pisid. Opif. 402. * Πλουτοταπεινόω, unde D * " Πλουτοταπείνωσις, Jo. Climac. 129." Boiss. Mss. * Πλουτοταφὴς, s. * Πλουτοταφεὺς, Eust. Il. I. p. 769, 47.] Πλουτοφόρος, Divitias afferens, i. e. Divitias ministrans et suggerens, Divitiis augens, i. q. πλουτοδότης et πλουτοδοτὴρ, s. ὁ πλοῦτον παρέχων. Quidam ap. Plut. (6, 96.) Οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον τρέφων: forsan Amaltheam, cujus cornu omnium rerum copiam fundebat. [Archestratus Athenæi 311. * Πλουτόχθων, Æsch. Eum. 950. γόνος, Schol. ὁ ἐκ γῆς πλουτίζων καρπός. " Abresch. Æsch. 2, 128." Schæf. Mss.] Πλουτακαδημία, Academica commentatio vel disputatio de divitiis, Philosophia ac studium cujus bonorum et malorum fines sunt divitiæ et paupertas, VV. LL. [* " Πλούταρχος, Auctor divitiarum, Philo J. 1, 669." Wakef. Mss.] Πλουθυγίεια, Divitiæ cum sanitate conjunctæ, Beata valetudo, Suid. ex Aristoph. (Ὀρν. 731.) δώσομεν ὑμῖν Αὐτοῖς, παισὶν, παίδων παισὶν, Πλουθυγίειαν, εὐδαιμονίαν, Βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-Τα, χορούς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων. Ὥστε παρέσται κοπιᾷν ὑμῖν Ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν· Οὕτω

πλουτήσετε πάντες. Utitur et Ἱππ. [1091. Σφ. 677. "Ad Diod. S. 2, 548." Schæf. Mss.]

Ἄπλουτος, ὁ, ἡ, Divitiis carens, Cui divitiæ non sunt, Soph. ap. Plut. (6, 74.) *Γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνὴρ, Κοὐδὲν κακίων πτωχὸς εἰ καλῶς φρονοῖ:* opposita sententia Hesiodeæ, *πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.* Item *ἄπλουτος πλοῦτος,* quod vide in *Πλοῦτος, Ἄζηλος.* [Plut. 7, 395. 8, 703. "Brunck. Soph. 3, 479. ad Lucian. 1, 697." Schæf. Mss. * *Ἀρτίπλουτος,* Eur. Suppl. 741.] *Ἀρχαιόπλουτος,* Cui priscæ sunt divitiæ, Jam inde a majoribus suis dives, ex eoque nobilis: nam *ἀρχαῖος πλοῦτος* una ex *εὐγενείας* causis est secundum Aristot. Polit. 4. Soph. El. (1393.) p. 140. meæ Ed. *Ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδράσματα,* Schol. *ἀρχαῖα, παλαιὰ,* Prisca. *Ἀρχέπλουτος,* i. fere q. *πλούτου ταμίας* ap. Theophyl. Penes quem administrandarum ac dispensandarum divitiarum potestas est, Soph. El. (72.) p. 83. *Ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων,* Schol. *ἄρχοντα πλούτου, καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀποληψόμενον.* *Βαθύπλουτος,* Immensas divitias possidens, *βαθυπλούσιος.* Apud Suid. *Εὐδαίμονα καὶ β. εἶναι,* i. e. *πολὺν πλοῦτον ἔχουσαν.* ["Crinag. 17. Aristoph. Fr. 225. Markl. Suppl. 490. Toup. Add. in Theocr. 393. Opusc. 1, 526. Wakef. S. Cr. 3, 28." Schæf. Mss. * "*Βαρύπλουτος,* Opulentus, Nicol. Dam. 424." Wakef. Mss.] *Εὔπλουτος,* Grandibus divitiis auctus, Valde dives, ["Hes. Toup. Add. in Theocr. 393." Schæf. Mss.] *Ζάπλουτος,* Valde dives et opulentus, Ditissimus, J. Poll. 3, c. 22. ["Thom. M. 405." Schæf. Mss. Herod. 1, 32. Eur. Andr. 1283. Maittair. de Dial. p. 251.] *Ζαπλουτέω,* Valde dives sum, Grandibus divitiis auctus s. opulentatus sum, Magnas divitias possideo, Chrys. in 1 Epist. c. 15. *Τῶν ζαπλουτούντων τὶς στυγνὸς ἦν.* [* *Καλλίπλουτος,* Pind. 'O. 13, 159.] *Μεγαλόπλουτος,* Grandes divitias possidens, J. Poll. ibid. ["Translata notione Eubulus Comicus ap. Athen. 300. *Θύννων μεγαλόπλουτα ὑπογάστρια ὀπτῶν,* dixit Ditissima abdomina assorum thynnorum." Schw. Mss. * *Μεσόπλουτος,* Alciphr. 3, 34. p. 348. al. *νεόπλουτος.* "Pierson. Veris. p. 97." Schæf. Mss.] "*Μεσσόπλουτον προσόψημα,* Hesychio *τὸ σκώληκα ποιῆσαν,* Vermiculatum. "Sed mendum ei vocab. subest." *Νεόπλουτος,* Cui recentes sunt divitiæ, Qui non ita pridem dives factus est, Lucian. (2, 28.) *Οἰκέτῃ νεοπλούτου ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι,* Plut. Symp. 2. (p. 512.) *Τὸν ἀπελεύθερον τοῦ βασιλέως νεόπλουτον ὄντα,* 7. *Φορτικὸν κομιδῇ καὶ νεόπλουτον.* Ceterum esse *νεόπλουτον,* Aristot. dicit esse velut *ἀπαιδευσίαν πλούτου,* Rhet. 2. *Διαφέρει τοῖς νεωστὶ κεκτημένοις καὶ τοῖς πάλαι τὰ ἤθη, τῷ ἅπαντα μᾶλλον καὶ φαυλότερα τὰ κακὰ ἔχειν τοὺς ν., ὥσπερ γὰρ ἀπαιδευσία πλούτου ἐστὶ τὸ νεόπλουτον εἶναι.* At Aristoph. Σφ. (1309.) *νεοπλούτῳ τρυγὶ,* Fæci nuper locupletatæ. [Plut. Dione 4. "Pierson. Veris. 97. ad Lucian. 1, 350. * *Νεοπλουτοπόνηρος,* Pierson. l. c." Schæf. Mss. Cratinus ap. Steph. Byz. in *Δούλων πόλις,* Lobeck. Phryn. 661. * *Παλαιόπλουτος,* Thuc. 8, 28. * *Πάμπλουτος,* Manetho 4, 85. Lobeck. Phryn. 516. Gal. de Perturb. Animi c. 9. *Καὶ πάμπλουτον ἐν πλούτῳ γενέσθαι σε σπεύδοντα.* "Tzetz. Ch. 1, 203." Elberling. Mss. "Wakef. S. Cr. 4, 5. Brunck. Soph. 3, 453." Schæf. Mss. * "*Πολύπλουτος,* Tzetz. Ch. 5, 537." Elberling. Mss. "Theod. Diac. Acr. 5, 117." Boiss. Mss. * *Πολυπλουτέω,* Carm. Sibyll. 235. * "*Σαπρόπλουτος,* Sordide dives, Antiphanes ap. Athen. 500." Schw. Mss. * *Ὑπέρπλουτος,* Æsch. Pr. 465. Plato de Rep. 8. p. 200=552. * *Ὑπόπλουτος,* Strabo 3. p. 392=218.] *Φιλόπλουτος,* Divitiarum amans, Qui ditescere cupit, Divitiarum nimis cupidus amator, Avarus, i. q. *φιλοχρήματος* et *φιλοκτήμων* ac *φιλάργυρος,* similibusque, Lucian. (1, 755.) de Peripateticis, *Φιλόπλουτοι καὶ ἐριστικοί τινες.* *Φιλοπλουτία, ἡ,* Divitiarum amor, cogendarum cupiditas, Plut. de S. N. V. (p. 201.) *Ὅπου φ. καὶ φιληδονία περιμάχητος, καὶ φθόνος ἄκρατος.* Ejusd. Plut. libellus quidam *περὶ Φιλοπλουτίας* extat. In quo utitur VERBO *Φιλοπλουτέω,* Divitias amo, Ditescere supra modum cupio, Magno divitiarum congerendarum amore teneor, Nimio studio divitiis

A inhio: *Πῶς οὐ μανικὸν τὸ πάθος, εἴ τις ἱματίῳ μὴ χρῆται, διὰ τὸ ῥιγοῦν, μηδὲ ἄρτῳ, διὰ τὸ πεινῆν, μήτε πλούτῳ, διὰ τὸ φιλοπλουτεῖν;* Ob divitiarum augendarum amorem. ["*Φιλοπλουτία,* ad Mœr. 39." Schæf. Mss. * "*Φιλοπλουσία,* Clem. Alex. 235." Kall. Mss. * *Ἀφιλοπλουτία,* Plut. 3, 165.]

Πλούταξ, Valde dives. Ab Eupolide *πεπαῖχθαι* testatur J. Poll. Legitur et ap. Athen. 6. et 12. (p. 132. 517.) Habet autem eam vim terminatio nominis *πλούταξ,* quam terminatio Gallici Richard: quod *παίζεται* itidem. ["Valck. Phœn. p. 128. Toup. ad Longin. 311. Cattier. Gazoph. 39." Schæf. Mss. Fragm. Menandri p. 176. Ed. Cler.]

Πλουτηρὸς, i. q. *πλουτοποιὸς,* et *χρηματοποιὸς,* J. Poll. (3, 110.) i. e. Divitias ministrans et suggerens, Quæstuosus, Lucrosus. Bud. interpr. Ditans, Locupletans, *ποριστικὸς, χρηματιστικός:* citans non solum *πλουτηρὸν ἐπιτήδευμα,* sed etiam e Xen. (Œc. 2, 10.) *Ὁρῶ γάρ σε ἕν τι πλουτηρὸν ἔργον ἐπιστάμενον, περιουσίαν ποιεῖν.*

B *Πλουτίνδην,* Eligendo ditiores, vel ditissimum quemque, Aristot. Pol. 2, c. 9. *Οὐ γὰρ μόνον ἀριστίνδην, ἀλλὰ καὶ πλ. οἴονται δεῖν αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας,* Plut. (6, 586.) *Τὸν λόγον ἀξιῶ, καθάπερ τὸν οἶνον, μὴ πλ. μηδὲ ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν, καθάπερ ἐν δημοκρατίᾳ, νέμεσθαι.* [Polyb. 6, 20, 9. "Ad Timæi Lex. 49." Schæf. Mss.]

Πλουτέω, Dives s. Opulentus sum, Divitias possideo, *πλοῦτον κέκτημαι,* Athen. 1. (p. 3.) e Comico quodam, *πλουτεῖν εὐπορεῖν τε χρημάτων,* Aristoph. Πλ. (146.) *Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα,* Dem. (576.) *πλουτῶ ἐξ ὑμῶν.* E Xen. autem *Πλουτῶ τοῖς σοῖς ἔργοις,* Rebus tuis ditesco. || Aliquando cum gen. construitur, ubi itidem Dives sum, reddere possumus. Dicit enim Horat. Rerum multarum dives, et Multa tellure dives: ut et Ovid. auri congesto pondere dives. Aristot. Polit. 1. *Καὶ νομίσματος πλουτῶν, πολλάκις ἀπορήσει τῆς ἀναγκαίας τροφῆς:* ubi *πλουτῶν* dicitur pro *εὐπορῶν,* Abundans, Copiam habens. Sic Liban. *Πλουτῶ ῥημάτων.* Et Phalar. Epist.
C *Πλουτῶ μαρτύρων,* Abundo testibus. Sed et cum accus. construitur: et quidem non solum cum sui nominis acc., ut cum dicitur *πλουτεῖν πλοῦτον,* pro Abundare et affluere divitiis. Lucian. (1, 198.) *Πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον,* verum et cum aliis accuss. plerisque, ubi modo Abundare, modo Præditum esse aut Possidere, reddere queas: veluti cum dicitur *πλουτεῖν ἀρετήν.* Item Greg. Naz. in sua *περὶ Φιλοπτωχίας* Orat. *Ἵνα τὴν βασιλείαν πλουτήσητε,* Ut copiosum regnum possideatis, Ut sitis divites in regno, Bud. interprete: qui et hos ex Eodem locos affert, de Christo, *Τοῦ δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντος τὴν σάρκα ταύτην, ἵνα πλουτήσωμεν τὴν θεότητα.* Item de Lazaro, *Πλουτεῖ τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν.* Item, *Μὴ ἀπώσῃ πένητα ὁ πλουτήσας θεότητα,* Qui in Deo dives est. Item, *Πᾶσαν μὲν παλαιὰν βίβλον, πᾶσαν δὲ νέαν ἐκμελετήσας, πλουτεῖ μὲν θεωρίαν, πλουτεῖ δὲ βίου λαμπρότητα.* Item e Comm. Simeonis de Joanne Evang. *Ὅσην πρὸς*
D *Θεὸν ἐπλούτει τὴν οἰκείωσιν.* Ex Eod. *Πλουτεῖ τὴν τῆς παρθενίας κλῆσιν.* Et, *Πλουτεῖ τὰ χαρίσματα.* Sed et in horum ll. quibusdam non incommode reddemus Dives sum, addendo per gen. vel ablativum casum illud quod ibi per accus. profertur. Lucr. dicit etiam Partu ditescere, pro Partu augeri. *Πλουτοῦσι πρὸς σῶμα,* Crescunt in corpus, ex Alex. Aphr. Probl. 2. cum quo l. confer quendam in *Πλουσιάω.* ["Villoison. ad Long. 92. ad Charit. 496. Markl. Suppl. 907. Paul. Sil. 74, 43. Schol. Aristoph. Πλ. 221. Conf. c. *πλουτίζω,* Zeun. ad Xen. K. Π. 783. Cum gen., Dionys. H. 2, 1187. Cum dat., Fischer. ad Palæph. 156. Cum acc., Tzetz. Exeg. in Il. p. 75, 9. Πλ. *ὄναρ,* Heind. ad Plat. Lys. 41." Schæf. Mss.] *Ἀποπλουτέω,* Ad verbum, si dicere liceat, Deditesco, Divitias amitto, Divitias absumo, vel profundo, Greg. Naz. Or. Fun. in suam Sororem, *Ὧν τὸ ἀποπλουτεῖν καὶ πλουτεῖν διὰ τὴν καλὴν πραγματείαν.* Item, *Ἕνα δὲ πλοῦτον ἀσφαλῆ ἐνόμιζε, τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι.* Sic dicitur ut *ἀποκτῶμαι.* *Κατα-*

-πλουτέω, i. q. πλουτέω, i. e. Dives sum. Ac sicut A
πλουτέω cum accus. construitur, ita et καταπλουτέω, significans itidem Dives sum talis rei, vel tali re, Abundo. Damasc. 3. p. 94. Εἰ γὰρ ἀληθῶς ἡνώθη τῷ Θεῷ λόγῳ ἡ σὰρξ, πῶς οὐ τελείως κατεπλούτησε πᾶσαν σοφίαν καὶ χάριν; Ditata et locupletata est omni sapientia et gratia? Paulo post dicit, Τὴν χάριν καὶ τὴν σοφίαν καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν τὴν πληρότητα τῷ κόσμῳ πηγάζουσα. Pagina autem præcedenti e Greg. Naz. affert, Διὰ δὲ τὴν τῆς ὑποστάσεως ταυτότητα κατεπλούτησεν ἡ τοῦ Κυρίου ψυχὴ τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς θεοσημείας. [* " Συμπλουτέω, Pariter s. Una dives sum, Chrys. Hom. 158. T. 5. p. 956, 10. Ὥσπερ πλουτοῦντι αὐτῷ συνεπλούτησεν ἡ δικαιοσύνη, οὕτω καὶ πτωχεύοντι * συμπτωχεύσει καὶ ἡ ἀρετή." Seager. Mss.] " Ὑπερπλουτέω, Sum prædi-" ves, Aristoph." [Πλ. 354. Athen. 551.]

Πλουτίζω, Dito, Opulento, i. e. Divitem s. Opulentum facio, Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Πλουτίζων καὶ εὐεργετῶν ἀνθρώπους, εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι, Ditans, Divitiis augens, Plut. Apophth. Ptolemæi Lagi, (6, B
691.) Τοῦ πλουτεῖν ἔλεγε τὸ πλουτίζειν εἶναι βασιλικώτερον. Pass. Πλουτίζομαι, Ditor, Locupletor, Opulentor, Xen. K. Π. 5, (5, 9.) p. 86. Τούτοις γὰρ πλουτιζόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ μάλα αἰσθάνομαι οἷς πενέστερος γίγνομαι, ubi nota opposita πλουτίζεσθαι et πενέστερον γίγνεσθαι. [Æsch. Ag. 595. 1277. Soph. Œd. T. 30. " Jacobs. Anth. 10, 267." Schæf. Mss. * Πλουτισμὸς, Eust. ad Hom. p. 740. * Πλουτιστὴρ, unde * " Πλουτιστήριος, Qui ditat, Philo J. 1, 669." Wakef. Mss. * " Πλουστὴρ, Locupletator, Montf. Palæogr. p. 161." Kall. Mss.] Καταπλουτίζω, i. q. πλουτίζω, sicut καταπλουτέω i. q. πλουτέω, Xen. (Œc. 4, 7.) Ταῖς τιμαῖς αὔξει, καὶ δώροις μεγάλοις καταπλουτίζει, [" Andr. Cr. 115. τινά τινος." Kall. Mss. * " Συμπλουτίζω, Simul dito, Pseudo-Chrys. Serm. 89. T. 7. p. 519, 35. Καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸν τόκον ἐπλούτησε, καὶ αὐτὴ συνεπλουτίσθη τῇ χάριτι." Schw. Mss. Æsch. Ag. 505.]

Πλουτεὺς, έως, ὁ, Dis, Pluto. Unde Πλουτέα accusativo casu in Epigr. legimus. In Iisd. reperitur gen. Ionic. Πλουτῆος, ut βασιλῆος. [" Ad Mœr. 278. C
Moschus 3, 22. 125. 133. Jacobs. Anim. 185. Anth. 9, 326. 10, 390. Phile in Thorlacii Opusc. T. 3. p. 68." Schæf. Mss.]

Πλούτων, ωνος, ὁ, idem, Cic. de Nat. Deorum, Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est, qui dives, ut ap. Græcos Πλούτων, quod et recidant omnia in terras et oriantur e terris. Plato Cratylo ᾅδην ait ἐπονομάζεσθαι Πλούτωνα, κατὰ τὴν τοῦ πλούτου δόσιν, ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίεται, Lucian. vero (2, 923.) Διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένος. Præcedens autem Plat. etym. confirmatur his ejusd. Luciani verbis, (1, 131.) Οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. Ubi etiam NOTA Πλουτοδότης. || Aristoph. autem pro πλοῦτος accepisse existimatur, Πλ. (727.) τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο. [" Heyn. ad Apollod. 780. Toup. Opusc. 2, 42. Emendd. 4, 487. Græv. Lectt. Hes. 561. ad Diod. S. 1, 371. ad Charit. 478. Musgr. Hel. 1323. Jacobs. Anth. 6, 282. 9, 427. T. H. ad D
Plutum p. 248. Brunck. Soph. 3, 416. * Πλουτώνειον, Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss. * Πλουτώνιον, Strabo 5. p. 374., 13. p. 933.]

¶ Πλούσιος, Dives, Opulentus, Locuples, Plut. Symp. 2. Πλούσιος γεγονὼς ἐκ πένητος, ut Cic. dicit, E pauperrimo dives factus, Aristot. Rhet. 1. Πλουσιώτεροι γίνονται, Xen. Σ. (3, 13.) Πλουσιώτατος ἀνθρώπων ὤν. Rursum Plut. Symp. 1. (p. 446.) Ἐάν που πλούσιον κατίδω μεγαλόδωρον. Item Æschin. (78.) Γαμεῖ γυναῖκα πλουσίαν, καὶ χρυσίον ἐπιφερομένην πολύ. Plut. περὶ Εὐθυμ. ex Euphor. Ἅμα πλουσίᾳ γραῒ συγκαθεύδειν, de Disc. Adul. et Amico, (6, 184.) Τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους, Herodian. 7, (12, 13.) Ἔν τε προσόδοις πλουσίαις καὶ ποικίλῃ πολυτελείᾳ. Sic ap. Lat. nomen Dives cum hujusmodi substantivis jungitur. [" Ammon. 113. 114. Eran. Philo p. 172. Lesbon. 181. Thom. M. 721. ad Charit. 437. Markl. Suppl. 907. Musgr. ib. El. 371. Wakef. Eum. 194. Jacobs. Anth. 10, 267. Conf. c. πλησίος, Porson. Med. p. 71. Siebenk. Anecd. p. 2. ad Dionys. H. 4, 2353. Cum inf., 1, 167. Πλούσια, Leon. Alex. 37. Parmenio 15." Schæf. Mss. " Copiosus, Lucian. 2, 442. Sumtuosus, Clem. Alex. 180. Πλ. κακῶν, Eur. (Or. 394.) Cum ἀφνειὸς, Orph. Arg. 1104." Wakef. Mss.] Πλουσιόδωρος, ὁ, ἡ, Locupletibus opulentisque muneribus ornans, πλουσίως χαριζόμενος, Hes. [* Πλουσιοπάροχος, unde * " Πλουσιοπαροχία, Niceph. Blemmid. p. 240. * Πλουσιοποταμῖτις χώρα, in Vita Epiphanii p. 333." Ind. Scap. Oxon. * " Πλουσιόχειρ, Hes." Wakef. Mss. * " Πλουσιόψυχος, Tzetz. Ch. 4, 562." Elberling. Mss.] Βαθυπλούσιος, ET Μεγαλοπλούσιος, Grandibus divitiis ornatus, Immensas divitias possidens, Magnis divitiis auctus, i. q. βαθύπλουτος et μεγαλόπλουτος. Ambo ponit J. Poll. 3, (109.) Παμπλούσιος, Omnibus divitiis affluens, Omnium ditissimus atque opulentissimus, Nullis non divitiis auctus, Omnibus modis opulentus, Prædives, ὁ πάντων πλουσιώτατος, J. Poll. e Plat. de LL. [5. p. 743. Schol. Aristoph. Ἱππ. 1089. Suid. v. Ἀρχίας. Lobeck. Phryn. 106. * " Πολυπλούσιος, Cyrillus in Lex. ap. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 187." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 202.] " Ὑπερπλούσιος, Supra " modum dives, Divitiis modum excedens." [* Φιλοπλούσιος, Heliod. 5, 12. p. 189=222. " Const. Apost. 2, 6." Kall. Mss.] Πλουσίως, Opulenter, ut Liv. loquitur, Abunde. " Vide et Περισσαρκισμός." [" Schol. Il. Φ. 1." Wakef. Mss.] Πλουσιακὸς, i. q. πλούσιος, vel potius i. q. πλούταξ, de valde divite, Alexis ap. Athen. (565.) Καὶ πάντα τῷ πώγωνι δρᾷν ἐναντία, Ἡ πλουσιακὸν τοῦτον [τούτῳ, Schw.] προσπίπτειν κακόν: nisi forte leg. πρὸς πλουσιακόν. Plut. (8, 94.) Ὅταν δὲ σύνδειπνον, τουτέστι πομπὴ καὶ θέατρον, συγκεκρότηται, καὶ δρᾶμα πλουσιακὸν εἰσάγηται, ubi πλουσιακὸν δρᾶμα vocat Opulentos ac magnificos cœnæ apparatus. Πλουσιάω, i. q. πλουτέω, Dives sum, Abundo, Alex. Aphr. Probl. 2. Ὁ δὲ ἀμφημερινὸς πλουσιῶν πρὸς ὕλην, Dives s. Abundans materia. Cui similem locum habes in Πλουτέω ex eod. Auctore. Πλουσιάζω, i. q. πλουτίζω, Dito, Opulento, Locupleto. Et πλουσιάζομαι, Ditor, Locupletor, Opulentor, Ditesco, Dives fio, Augeor. Herodian. (8, 2, 10.) Τότε δὲ μᾶλλον ἐπλουσιάσθη [ἐπολυπλασιάσθη] τὸ πλῆθος, τῶν ὄχλων πάντων ἐξ ἀγρῶν ἐκεῖσε συῤῥεόντων, Aucta multitudo est omnibus confluentibus illuc ex agris, Polit.

ΠΛΥΝΩ, Fut. ῶ, Lavo: peculiariter de vestimentis, ut λούω de corpore, νίπτω de manibus ac pedibus. Il. X. (155.) ὅθι εἵματα σιγαλόεντα Πλύνεσκον, " Ionice pro ἔπλυνον." Od. Z. (93.) Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα: (59.) ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται. Ubi etiam nota πλυνέουσα, dialysi poëtica positum pro πλυνοῦσα: ut et (31.) Ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσαι, Lotum eamus. Antiphanes ap. Athen. (170.) ὃς πλυνεῖ σκεύη. Aristoph. (Πλ. 166.) πλύνειν κώδια, (Ἱππ. 160.) τὰς κοιλίας πλύνειν. Ubi reddas etiam Eluere, ut Plin. interpr. in Ἀπλυσίαι. Diosc. 5, 95. Πλῦνε ὡς τὴν καδμείαν, Lava ut cadmiam. Pass. Πλύνομαι, Lavor; interdum etiam Eluor vel Abluor. Diosc. l. c. ὁ πεπλυμένος μόλιβδος, Plumbum lotum. Idem 2, 94. Τὸ δὲ ταριχηρὸν ὕειον οἴνῳ πλυνθὲν ἁρμόζει πλευριτικοῖς, Adeps suillus vetustus sale conditus in vinoque lotus pleuriticis prodest: ut Plin. 28, 9. axungia vino lota. Itidem capite sequenti, Δι' ὀθόνης ὑλισθεὶς καὶ πλυνθείς. Ex eod. Bud. affert πλυθεὶς sine ν, sicut πλύτης et πλύντης dicitur. Ea autem formata sunt a VERBO Πλύω, e quo Eust. ait factum esse πλύνω, Dorico pleonasmo τοῦ ν. || Πλύνειν δάκρυ affertur pro Lacrymas effundere, Plaut. Eas lacrymis lavis, pro Madefacis et irrigas. || Πλύνειν veteres usurpabant etiam pro ἐλέγχειν, Suid. itemque Artemid. Ονειρ. 2, 8. afferentibus hos versus Menandri, Ἦν γὰρ κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγῃς, Τὸν πατέρα καί σε τούς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ: exponentibusque ἐλέγξω, s. κακῶς λέξω. Aristoph. Ἀ. (381.) Εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον, Διέβαλλε καὶ

ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, Κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν. A Sic Dion, Τοὺς κρείσσονας αὐτοῦ καὶ πατεῖ καὶ πλύνει. At Dem. 223(=1335.) Λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας αὐτοὺς τἀπόῤῥητα. Chrys. cum dativo etiam, Μυρίαις σέ τινες ἔπλυναν λοιδορίαις, Convitiis incesserunt, Maledictis prosciderunt. Galli autem dicunt Laver la tête à quelqu'un, pro Objurgare, Castigare verbis. Quinetiam objurgatum, dicunt fuisse lotum, ita jocantes: Vous devez être beau fils, vous avez été bien lavé. At e Plauti Cist. affertur Frigidam subdole suffundere pro Clanculum mordere. Pass. Πλύνεται Hes. et Suid. exp. λοιδορεῖται, βλασφημεῖται, ὑβρίζεται κακῶς. Itidemque πλυνθήσομαι dici ἐπὶ λοιδοριῶν Attice, idem Hes. tradit. Vide et Πλυνός. || Πλύνω, Contamino, Bud. e Comm. Chrys. in Ep. ad Rom. p. 23. Τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ μέλη πόρνης ποιῶν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἑαυτὸν πλύνων παρανομίαις. [" Theocr. 1, 150. ad Mœr. 329. Toup. Opusc. 2, 92. Ammon. 83. Jacobs. Exerc. 55. Anth. 10, 28. Thom. M. 721. 788. Huschk. Anal. 23. Heyn. Hom. 8, 272. Convitiis incesso, Toup. Opusc. 2, 226. et B Ind., Emendd. 3, 102. 4, 502. Koen. ad Greg. Cor. 127. Brunck. Aristoph. 1, 281. 3, 148. Fr. 237. Kuster. 121. Jacobs. Anth. 12, 193. Πλ. χρυσίον, ad Charit. 705. Πεπλύσθαι de re vili, Porson. Med. p. 20." Schæf. Mss. Sosipater Athenæi 377. πέπλυται τὸ πρᾶγμα, Vilipenditur. Ἐπλύνθη pro ἐπλύθη, Lobeck. Phryn. 37.]

Πλῦμα, τὸ, Aqua sordida e lotura, Aqua qua aliquid lotum s. elutum est: ut νίμμα peculiariter Aqua in qua manus pedesve lotæ fuerunt: τὸ ἀπὸ τοῦ πλυνοῦ ὕδωρ, exp. J. Poll. 7, (38.) afferens ibid. ἰχθύων πλῦμα e Plat. Comico, i. e. Aqua in qua pisces loti fuere. || Metaph. autem πλῦμα, UT ET Κλύσμα, dicitur ἡ καρατετριμμένη ἑταίρα: ut ibid. testatur. [" Porson. Med. p. 20." Schæf. Mss. Nicander 'A. 258. 467. Hippocr. 356, 19. 407, 9.] " Πήλυσμα τῶν ἰχθύων, ex Aristot. H. A. 4, (8.) " affertur pro Lotura piscium; sed perperam: scr. " enim πλύσμα." [Phot. Πλύσμα· οὐ πλῦμα.]

Πλυσμὸς, ET Πλύσις, Lotio, Lotura. Quod πλύσις C vide in Πλυνὸς et Πίνος. || Hesychio πλυσμὸς est πλυντήρ: puto autem IBI Πλυντὴρ eum accipere pro πλυνὸς, Labrum in quo lavantur panni: sicut νιπτὴρ Malluvium s. Pelluvium signif., i. e. Pelvim in qua manus pedesque abluuntur. [" Πλύσις, Apoll. Dysc. p. 81. 83., ubi v. Meurs." Schæf. Mss. Syrus Ps. 59, 8. Strabo 10. p. 685. Eust. Il. X. p. 1362, 47. * Πλύσιμον, Gl. Lavatorium.]

Πλυντέον SIVE Πλυτέον, Lavandum est, Abluendum est, [" Athen. 117." Wakef. Mss.]

Πλύντης, SIVE Πλύτης, Qui vestimenta lavat, Fullo. Πλύντης legitur ap. J. Poll. 7, c. 11. At in Lex. meo vet. habetur Πλύτης, ubi etiam annotatur, non πλύντης dici, sed πλύτης, quoniam verborum in νω quædam abjiciunt ν, ut κρίνω, κέκρικα, κριτής: quædam retinent, ut μεμόλυγκα, μεμίαγκα, ἔξαγκα, ὕφαγκα, unde μολύντης, μιάντης, ξάντης, ὑφάντης. [" Πλύντης, Πλύτης, Thom. M. 721." Schæf. Mss.]

Πλυντικὸς, Qui eorum est qui vestimenta lavant: πλυντικὴ κονία, J. Poll. 7, (40.) Et πλυντικὴ τέχνη, D Ars lavandi vestimenta. Plato Politico, Πλ. μὲν καὶ ἀκεστικὴν, καὶ πᾶσαν τὴν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν, πολλῆς οὔσης τῆς κοσμητικῆς, τοὐνταῦθα αὐτῆς μόριον εἰκὸς μάλιστα περιλαμβάνειν, ὀνομάζοντας πᾶν τῇ κναφευτικῇ: ubi etiam nota eum τὴν πλυντικὴν, facere speciem τῆς κναφευτικῆς: sicut ibid., τὴν ξαντικὴν et νηστικὴν, speciem τῆς ταλασιουργικῆς.

Πλυντὶς, ίδος, ἡ, J. Polluci l. c. Lotrix, e Nicochare. Subaudiendum autem γῆ, ut i. sit q. πλυντρὶς s. σμηκτρὶς, Terra Cimolia, qua lotrices saponis loco utebantur. Sed nonnulli reponendum ajunt πλυντρίς.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, Qui lavat. Accipitur et pro πλυνὸς, Lapide, Crusta lapidea, Fossa lapidea in qua lavantur panni. Ac fortasse subaudiri potest λίθος, ut in κρατήρ: nisi malis βόθρος, aut simile quid, ut in Πλυσμὸς supra dixi. Πλυντήριος, Ad lavandum aptus: πλυντήριον, Aqua dicitur, qua aliquid abluitur vel eluitur. J. Poll. accipit pro Aqua in qua pedes abluimus, ut videbis in Νίπτρον: subauditur autem ὕδωρ. || At plur. Πλυντήρια, Festum erat quod Athenis in honorem Aglauri, filiæ Cecropis, agitabatur, Hes.: Xen. 'Ελλ. 1, (4, 5.) p. 257. de Alcibiade reduce, Κατέπλευσεν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡμέρᾳ ᾗ πλυντήρια ἦγεν ἡ πόλις, τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς 'Αθηνᾶς: quæ Plut. in ejusd. Alcibiadis Vita (34.) sic retulit, Ἧι γὰρ ἡμέρᾳ κατέπλευσεν, ἐδρᾶτο τὰ πλ. τῇ θεῷ, ubi nota eum contra Hes. dicere in Palladis honorem festum illud celebrari solitum fuisse. [" Bast Lettre 120." Schæf. Mss. * " Πλυντηρίζω, unde Καταπλυντηρίζω, Hes. v. Πλυνόν." Wakef. Mss.] Πλύντρον, τὸ, Merces quæ pro lotura solvitur, J. Poll. 7, c. 11. Ὁ δὲ μισθὸς ὁ διδόμενος αὐτοῖς (sub. τοῖς πλύνταις) πλύντρα καλεῖται. Sic δίδακτρον, μήνυτρον, et similia. [Aliter ap. Aristot. Probl. 4, 30. Ἰχθύων πλύντρον ὄζει ἡ γονὴ, Lavamentum piscium, Gaza. Cf. Πλύσμα.] Πλύντρια, ἡ, Lotrix, Quæ pannos lavare solet, J. Poll. l. c. Πλυντρὶς γῆ, quæ et σμηκτρὶς γῆ, Terra qua lotrices in ab- B luendis pannis utebantur: qualis erat Cimolia, quæ saponis vice erat. Apud J. Poll. scribitur πλυντὶς, ut supra admonui. Theophr. C. Pl. 2, 5. de pingui terra loquens, Τοιαύτην δ' εἶναι τὴν πλ., χρῶμα δ' ὑπόλευκον. Sed perperam ibi SCRIPTUM Πληντρίδα. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 66." Schæf. Mss.]

" "Απλαντα, Hesychio ῥυπαρά. Sed forsan * ἄπλυντα scripsit, Illota."

Πλυνεὺς, έως, ὁ, Qui vestimenta abluit, i. q. πλύντης s. πλύτης: sic quoque appellari posse τὸν κναφέα, Fullonem, tradit J. Poll. 7, c. 11. [" Mœr. 329. et n., Thom. M. 721." Schæf. Mss. " Hes. v. Ὑγρήρ." Wakef. Mss.: Bekk. Anecd. 294.]

Πλυνὸς, ὁ, Locus ubi lavatur, J. Poll. l. c.: Schol. Aristoph. pro Vase ipso, ut labrum est aut cupa, in quo abluuntur panni. Eust. 1550. πλυνοὺς ait ab aliis dici σκάφας τινὰς χρησίμους πλύνειν, ab Hom. autem sic vocari βόθρους ἐν οἷς ἔπλυνον: nam cum dixisset Od. Z. 40. πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πό- C ληος, subjungere v. 90. ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης Εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ, Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι. Accipere licebit pro Saxis cavatis in modum βόθρων, in quibus lavare solebant. Eust. tamen ap. Eund. Il. X. (155.) Ἐνθάδ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα Πλύνεσκον, annotat, πλυνοὺς ibi vocari πυέλους, cujusmodi quædam in Eubœa viserentur, h. e. λεκανίδας ἐκ λίθων ἐπιτηδείας πλύνειν: atque a Poëta λαΐνεοι addi ad differentiam eorum πλυνῶν, quorum in Od. mentio fit: quos esse dicit βόθρους τινὰς παραποταμίους, πρὸς πλύσιν χρησίμους καὶ αὐτούς. Odysseæ locum posteriorem quem citavi, hic quinque versibus præcedit, Ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπροῤῥέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι. Utroque modo et Hes. accipit, sic scribens, Πλυνοὶ, πύελοι ἐν αἷς τὰς ἐσθῆτας ἔπλυνον· ἢ βόθροι ὅπου πλύνουσι. || At πλυνόν με ποιεῖς Comicus dicit pro ἐξονειδίζεις vel αἰσχύνεις, inquit J. Poll. 7, (31.) c. 11. respiciens ad Aristoph. Πλ. (1061.) οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς, Πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσι, ubi D annotat Schol. πλυνὸς oxytonως signif. τὸ ἀγγεῖον, sc. in quo lavatur: AT Πλύνος paroxytonως, τὸ πλυνόμενον: videtur igitur legere πλύνον: exp. enim ibi ἐφύβριστον πλῦμα. Crediderim potius esse metaph. sumtam ἀπὸ τῶν βόθρων in quibus lotrices pannos lavant, ut πλυνὸν ποιεῖν sit non aliter maledictorum sordibus implere quam implentur sordibus βόθροι in quibus panni lavantur. [" Πλυνὸς, Toup. Opusc. 2, 227. et Ind., T. H. ad Plutum p. 393. Thom. M. 722. ad Charit. 545. Heyn. Hom. 8, 272. Maledictis obrutus, Brunck. Aristoph. 1, 281. 3, 148. Πλυνὸν ποιεῖν τινὰ, Toup. Opusc. 2, 227. Πλύνος, Thom. M. l. c." Schæf. Mss. " Πλυνὸς, Manetho 6, 433." Wakef. Mss. * Πλύνον, Gl. Fullonica.]

Πλύτης, Qui vestimenta lavat, tanquam a πλύω, ut πλύντης a πλύνω. [Gl. Lutor, Lavator. Vide Πλύντης.] Πλυτικὸς, i. q. πλυντικός. In VV. LL. exp. Alveus. [* Πλυτὴρ, Gl. Lutus.]

Πλυτάριος ἐρισκὸς, Genus poculi Laconici μόνωτον et ὀστράκινον, quo milites utebantur: ut pluribus docet Schol. Aristoph. et Suid. in Κώθων huic synonymo.

[* Πλυτὸς, Lotus, Aret. χόνδροι, Hippocr. ἀλητῷ.] Ἄπλυτος, ὁ, ἡ, Illotus. Proprie de vestimento; at ἄπλυτον πώγωνα quidam σκώπτων dixit ap. Suid. Erant et quædam ῥαφανίδες ἄπλυτοι, quæ et θάσιαι nominabantur, Athen. (56.) ubi Antiphanis locum quendam affert: item hunc Pherecratis, ῥαφανίς τ' ἄπλυτος ὑπάρχει, καὶ θερμὰ λουτρὰ, καὶ ταρίχη πνικτά. Sed videtur ap. Athen. scribendum θαλάσσιαι, quod ap. Hes. legitur, ad differentiam τῶν ποταμίων. Et fortasse huc pertinet, quod Plin. scribit 19, 11. aquas salsas rhaphanis plurimum suavitatis conferre. [" Casaub. ad Athen. 115. Phryn. Ecl. 71." Schæf. Mss.] Ἀπλυσία, ἡ, Illotum esse, ut ἀλουσία. [" Erycius 11." Schæf. Mss.] || AT Ἀπλυσίαι dicuntur Spongiæ quædam, quod elui nequeant, Aristot. H. A. 5, 16. Ἔστι δὲ ἄλλο γένος ὃ καλοῦσιν ἀπλυσίας, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πλύνεσθαι· τοῦτο δὲ τοὺς μὲν μεγάλους πόρους ἔχει, τὸ δ' ἄλλο πυκνόν ἐστι πᾶν. Unde Plin. 9, 45. Pessimum omnium genus est earum quæ Aplysiæ vocantur, quia elui non possunt, in quibus magnæ sunt fistulæ et reliqua densitas spissa. Meminit et Theophr. H. Pl. 4, 7. Ἡ σπογγιὰ καὶ αἱ ἀπλυσίαι καλούμεναι: sed perperam ibi SCRIPTUM Πλύσιαι. [* " Ἀπλυστίας, Heringa Obs. 204." Schæf. Mss. * " Δύσπλυτος, Non facilis elui, Amphil. p. 74." Kall. Mss. Hippocr. 644, 40.] Νεόπλυτος SIVE Νεόπλυντος, Recens lotus, Nuper ablutus. Illo utitur Herod. [2, 37. * " Παλίμπλυτος, Relotus, veluti vestimentum sæpius politum et lotum a fullonibus, sic Casaub. ad Athen. 242. Sed ibi activa notione ponitur vocab. et κηφὴν παλίμπλυτος, Relavans fucus, dicitur Plagiarius." Schw. Mss. Anal. 1, 501. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 279.]

Εὔπλυνής, Bene lotus, i. e. Purus, Mundus. Poëtica dialysi DICITUR Ἐΰπλυνής, ut Ἐϋπλόκαμος, metri causa: unde Od. N. (67.) φᾶρος ἔχουσαν ἐϋπλυνὲς, ἠδὲ χιτῶνα, i. e., καλῶς πλυνθὲν, καθαρόν. [" Ad Il. X. 153." Schæf. Mss. * Νεοπλυνής, J. Poll. 1, 25. Phrynich. p. 52. " Planud. Ms. Compar. Veris et Hyemis." Boiss. Mss. " Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφιπλύνω, Hippocr. 649, 31.] " Ἀναπλύνω, " Eluo, s. Iterum lavo," [" Wakef. ad Mosch. 7, 6." Schæf. Mss.] " Ἀνάπλυσις, Ablutio, Elotio." Ἀποπλύνω, Abluo, Lucian. (2, 911.) Ἀποπλῦναι τὴν κόνιν, Abluere pulverem. Proprie vestimentum ἀποπλύνομεν, ut corpus ἀπολούομεν, manus pedesque ἀπονίπτομεν. [" Ad Diod. S. 1, 294." Schæf. Mss. * " Ἀποπλυτέον, Geop. 16, 18." Kall. Mss.] Ἀπόπλυμα, τὸ, Aqua sordida in qua quid lavimus. Laberius autem Abluvium dixit pro Diluvio, Gell. 16, 7. ubi etiam ait licentius hoc verbum ab eo fictum. Itidem ἀπόνιμμα dicitur Aqua qua pedes abluti sunt. [Gl. Delavatio. " Diod. S. 1, 350." Schæf. Mss. * Ἀπόπλυτος, unde] Δυσαπόπλυτος, Qui difficulter ablui potest. Vide Δυσέκνιπτος. Ἐναποπλύνω, Abluo in. [" Paus. 276." Wakef. Mss. * Προαποπλύνω, Alex. Trall. 2. p. 126. 160. " Athan. 1, 81." Kall. Mss. * " Προσαποπλύνω, Insuper mundo, Philo J. 2, 333." Wakef. Mss.] Διαπλύνω, Perluo, i. q. φαιδρύνω, J. Poll. 2, 11. [" 6, 49. 7, 39. 40." Kall. Mss. " Aristoph. Fr. 280." Schæf. Mss.]

Ἐκπλύνω, Eluo, pro quo Plaut. dicit Elavo, ut ἐκπεπλυμένος σπόγγος, Gal., Spongia eluta: quod loquendi genus habes in Ἀπλυσίαι. Aristot. H. A. 3. Ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα, Lana eluta sit lacte. Alii, Abluta sit. Abusus hoc verbo est Aristoph. pro ἐκλούειν, Πλ. (1062.) post verba in Πλυνὸς citata, Ὄναιο μέν γ' ἂν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε. Et mox pass. verbum, Εἰ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου γε τὰ ῥάκη: sed ἐκπλύνειν dixit tanquam respiciens ῥάκη, quæ pannorum propria sunt, ut et ἐκπλύειν ipsum. [" Thom. M. 548. Plut. Mor. 1, 527. ubi videtur esse Lavando detero." Schæf. Mss. Aristoph. A. 577. * " Ἔκπλυμα, Phot." Wakef. Mss.] Ἔκπλυσις, Ipsa eluendi actio. At

A Eluvies aliud est. [Hes.] Ἐκπλυτὸς, Elutus, Elotus: ἐκπλυτὸς γίνομαι, e Plat. de LL. 9. pro Eluor. Malim SCRIBERE Ἔκπλυτος. || Suidas Ἔκπλυτον exp. ἐξίτηλον. Quod ἔκπλυτον si de tinctura dicitur, accipitur pro Evanida et quæ eluta est: oppositam habens τὴν δευσοποιὸν βαφὴν, s. τὸ δευσοποιὸν χρῶμα: quod et δυσέκνιπτον simili metaph. Itidem ap. Hes. Ἔκπλυτον, τὸ παρά τισιν ἐξίτηλον καὶ ἀμυδρὸν βάμμα. Sed perperam ap. eum SCRIPTUM Ἔκπλητον: perperam item ἀλμυρὸν pro ἀμυδρόν. Quod si de Veste aut Panno Ἔκπλυτος dicatur, signif. Cujus color eluitur, Colorem non retinens. [Æsch. Eum. 281. " Abresch. Æsch. 2, 40. Jacobs. Anth. 12, 10. Boiss. Philostr. 387." Schæf. Mss.] Ἀνέκπλυτος, ὁ, ἡ, Qui elui nequit, ut βαφὴ, J. Poll. 1, c. 4. quæ et * ἀνέκρυπτος, * ἀνέκνιπτος, * ἀνεξίτηλος, δευσοποιὸς, et si qua sunt alia his synonyma. [Jambl. V. P. 162. Kiessl.] Δυσέκπλυτος, Qui difficulter elui potest, ægre eluitur, ut βαφὴ, [" Abresch. Æsch. 2, 41. Jacobs. Anim. 231. Mœr. 122. et n." Schæf. Mss.] Reperitur ET Δυσέκ-

B πλυντος, [" Mœr. l. c." Schæf. Mss.] CONTRA Εὐέκπλυτος, Qui facile elui potest, eluitur, ut βαφὴ, J. Poll. 1, c. 4. quæ et * εὐέκνιπτος, * εὐέκρυπτος, ἐξίτηλος. NAM Ἐκπλῦναι βαφὴν dicitur, i. e. Eluere colorem quo pannus in tinctura imbutus fuit, ut ἐκνίψαι, * ἐκρύψαι. [" Hippocr. 385." Wakef. Mss. * Ἐνεκπλύνω, J. Poll. 10, 76. * Κατεκπλύνω, 6, 49. Vide Meineck. Cur. Crit. 71. * Προεκπλύνω, Greg. Naz. 2, 228.] " Ὑπερεκπλύνω, Superfluo, VV. LL." Ἐμπλύνω, Lavo in: ut ἐναποπλύνω, Abluo in. Utrumque in VV. LL. exp. Eluo; qua tamen signif. dicitur potius Ἐκπλύνω. [" Clem. Alex. Pæd. 2, 2. p. 185." Seager. Mss.]

Καταπλύνω, Abluo, Eluo, simpliciter Lavo, Perluo, Xen. Ἱππ. (5, 6.) Ὕδατι καταπλύνειν τὴν κεφαλὴν, Abluere, Perluere. Ubi observa eum καταπλύνειν dixisse, de pannis alioqui similibusque dici potius solitum. Pass. Καταπλυθεὶς pro Ablutus affertur e Theophr. C. Pl. 2, 3. || Καταπεπλύσθαι Æschines dixit τὸ οὐδενὸς ἄξιόν τι ἀποπεφάνθαι, J. Poll. 7, c. 11.

C Locus Æschinis ad quem respexit, hic est, (79.) Τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα τίμιον· νῦν δὲ ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα. Bud. interpr. Obsorduit, Viluit. [" Brunck. Aristoph. 1, 281. Porson. Med. p. 20. Toup. Emendd. 3, 103." Schæf. Mss. * Κατάπλυμα, Synes. de Febr. 234. Ἀπὸ τῶν καταπλυμάτων καὶ ἀλοιφῶν. * Κατάπλυσις, Xen. Ἱππ. 5, 9.]

Περιπλύνω, Circumluo, Perluo. Sed Circumluo potius de fluvio dicitur, qui circumcirca alluit, unde ap. Cic. Circumluvio: quibus respondent περικλύζω et περικλυσμός. Interpretabimur igitur Perluo, Circumcirca lavo. Utitur Gal. ad Gl. 2. [Gl. Circumlavo.] " Περίπλυμα τέφρας, Lixivium, q. d. Perluvium cineris. E cinere enim loto s. perfuso aqua " fervida, fit lixivium s. lixivia." Περίπλυσις, Ipsa perluendi s. circumcirca lavandi actio. || Περιπλύσεις, inquit Gorr., dicuntur ap. Hippocr. [p. 67. 147. 218.] Tenuium humiditatum dejectiones per alvum: ut si quis consperso ventre sanguine diluto aqua

D aquam excerneret. Sic χολώδης περίπλυσις dicitur, cum quod excernitur, tale apparet, qualis aqua est pauca bile mista. Auctor Gal. Comm. 1 in 1 Prorrhet. In VV. LL. annotatur, alvi proluvium atque præcipitem inanitionem, ἄνοχον Theophrasto appellatam, κοιλίης περίπλυσιν dici ab Aretæo Cappadoce; atque hanc dejectionem sponte fieri, ut ὑπερίνησιν a purgatione nimia. [* Ὑποπεριπλύνω, Hippocr. 75.] Προπλύνω, Prius lavo, Ante abluo, eluo.

ΠΝΕΩ, pro quo metri causa Poëtæ DICUNT Πνείω, εύσω, Flo, Spiro, Od. E. (469.) Αὔρη δ' ἐκ ποταμῶν ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό: quo cum loco confer quendam Apollonii in Συνεχὲς citatum. Od. Δ. (361.) οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, Nec secundi spirant venti. Athen. 1. Ὅταν ὑπὸ τὸν τρυγητὸν νῶτοι πνεύσωσι: ut Plin. Si flarit circa brumam. Cui similem locum vide in Κυάνεος. Item in Prov. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος θερμὸν καὶ ψυχρὸν πνεῖν, Ex eodem

ore calidum ac frigidum spirare halitum. Pass. A Πνέομαι, Athen. 9. Σεμναὶ δ' αὐλῶν ἄγαν αἱ φωναὶ, μολπᾷ, κλαγγᾷ, θράττει, νεῖται, πνεῖται: ut ap. Ovid. Fast. 4. Exululant comites, furiosaque fistula flatur. || Πνεῖν, Spirare, aliis quoque accuss. jungitur, Il. Λ. (508.) et Ω. (364.) atque alibi, μένεα πνείοντες Ἀχαιοί, Aristoph. B. (1016.) πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τρυφαλείας Καὶ πήληκας—καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 12.) Οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες τοὺς Λακεδαιμονίους. Item πνεῖν δίκην. Rursum Aristoph. Ἱππ. (437.) κακίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ: ut Cic. Cat. Scelus anhelantem, Horat. Spirare amores, Seneca, Ira spirat sanguinem. Item μέγα πνεῖν, ut Tibull. qui nunc magnum spiramus amantes, ubi Spirare i. est cum φυσᾶσθαι, οἰδεῖν, Turgere, Intumescere, Inflari; metaphorice itidem usurpari solitis pro μέγα φρονεῖν. Philo V. M. 3. Οἱ μέγα πνέοντες ἐπὶ ταῖς εὐπραγίαις, οἱ αὐχένα πλέον τῆς φύσεως ἐπαίροντες, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Qui magnos spiritus e prosperitatibus geritis, Turn.: 1. Φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα καταλαζονευόμενοι τῶν ἀφανεστέρων, Inflati magnumque B spirantes animos tollunt. Stat. dicit, Ibam altum spirans. In his loquendi generibus Atticos tradunt gen. pro accus. usurpare, dicentes θυμοῦ πνεῖν, Ἄρεως πνεῖν, δίκης πνεῖν: quorum illa duo ap. Eust. habentur, tertium ap. Bud., qui ex Epigr. desumsit, ubi legitur, Κωφὸν μὲν δοκέοντ', ἀλλὰ πνέοντα δίκης. Gaza quoque πνέοντας σπουδῶν τοιούτων dixit pro eo, quod Cic. de Sen. His studiis flagrantes. At Epigr. 5. Πνείων εὐεπίης, de Virgilio. || Πνεῖν, Spirare, pro Odorem spirare, Virg. Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem Spiravere. Columella, Tetrum odorem spirantibus. At Stat. Aræ spirant odoratis floribus. Od. Δ. (446.) Ἀμβροσίην — Ἡδὺ μάλα πνείουσαν. Itidem πνεῖν εὐῶδες et πνεῖν δυσῶδες, Jucundum et injucundum spirare, Suaviter et graviter olere: quomodo et ὄζειν usurpari, suo loco videre est. Sine adjectione Diosc. 3, 94. de lasere, Τῇ τε ὀσμῇ προσηνέστατος· ὥστε γευσαμένῳ τὸ στόμα μηδὲ πνεῖν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγον, Adeo ut ne os quidem gustanti *nisi paululum spiret. Item cum gen. πνεῖν τράγου, C ut Stat. l. c. Spirant odoratis floribus. Nisi ante hunc gen. malis subaudire accus. ὀσμὴν, ut πνεῖν τράγου sit Hirci odorem spirare. Epigr. Οὐ μόνον αὐτὴ πνεῖ Δημοστρατὶς, ἀλλὰ δι' αὐτῆς Τοὺς ὀσμησαμένους πνεῖν πεποίηκε τράγου, Olere hircum, ὄζειν τράγου. Diosc. 1, 65. πνέον κρόκου, Crocum spirans, redolens,* Croci odorem spirans. || Πνεῖν, Spirare, e consequenti pro Vivere, ζῆν: quo sensu Hom. dicit γαῖαν ἐπιπνείειν. Lat. quoque suum Spirare sic usurpant, inter quos Cic. dicit etiam Dum anima spirabo mea. Utitur Aristoph. Ran. Vide Ἐμπνέω. [" Πνέω, Alberti Peric. Cr. 51. Toup. Opusc. 1, 174. 364. Valck. Hipp. p. 227. Wakef. S. Cr. 2, 129. Herc. F. 864. Eum. 843. 941. Thom. M. 366. Markl. Suppl. 991. Iph. p. 81. Musgr. 578. Abresch. Æsch. 2, 114. Jacobs. Anth. 6, 235. 7, 273. 347. 392. 8, 54. 9, 247. 277. 10, 9. 316. 12, 156. Bast Lettre 97. Amo, Valck. Phœn. p. 62. Vivo, Wakef. Trach. 1160. Jacobs. Anth. 7, 20. Cum gen., Heyn. Virg. I. p. ccxii. Jacobs. Anth. 11, 129. Lucillius 89. Christod. Ecphr. D 233. 415. et Jacobs., Dionys. H. 3, 1426. Cum. dat., Jacobs. Anth. 11, 349. Fut., Meleager 80. Antip. Sid. 83. Πν. Ἀλφειὸν, Brunck. Aristoph. 2, 184. (Ὀρν. 1121.) Kuster. 194. Πῦρ πν., ad Charit. 773. Πνέειν κατ' ὤμων, de equis, Heyn. Hom. 6, 443. Ὁ πνέων, ἡ πνέουσα, ad Lucian. 1, 493. An πνούμενος? Thom. M. 303. Πνευσοῦνται, Fischer. ad Palæph. 80. Πνείω, Greg. Cor. 213. Brunck. Antig. 1146. Musgr. Tro. 328. Jacobs. Anth. 6, 111. 7, 347. 392. Μένεα πνείοντες, ὑπὲρ σακέων πν., Heyn. Hom. 4, 313. 451. Boiss. Philostr. 454. * Πνειέσκω, Ruhnk. Ep. Cr. 192." Schæf. Mss. " Ἡ πνέουσα, Ventus, Act. Apost. 27, 40. Τῇ πνεούσῃ κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλὸν, Eodem sensu ὁ πνέων, Plut. Mario 735. HSt. Τῷ πνέοντι φερόμενος. Vide Plut. Opp. Mor. 2, 309. Wyttenb." Seager. Mss. Philostr. 488. Ἐπὶ τὴν κατηγορίαν τοῦ τυράννου πολὺς ἔπνευσε, Demosth. 787. Ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν cf. Dionys. Antiq. 8, 52. Hesiod. Ἀ. 24. Βοιωτοὶ ὑπὲρ σακέων πνείοντες, cf. Stat. Theb. 8, 388. animus— ultra thoracas anhelus Conatur. Themist. p. 128. Ἀδελφῶν ἴσα βαινόντων, ἴσα πνεόντων, Achill. Tat. 194. Γυναῖκες εἰς ἓν πνέουσαι, Philostr. 808. Ἀλφειὸν πνεῖν, Heliod. p. 14. Ὅλην ἐκείνην ἔπνει, 105. Ἀχιλλειόν τι πνέων, Greg. Naz. Ep. 9. p. 774. Σὲ πνέω μᾶλλον ἢ τὸν ἀέρα. Πνεύσας, Photio σφοδρῶς ὀργισθείς. * Πνεύμενος, i. q. πνευματώδης, Hippocr. Schneidero susp. Musæus 216. 308. βαρὺ πνείοντας ἀήτας. * " Εὐπνείω, Quint. Sm. 3, 711." Wakef. Mss.]

" Ἀπνεὴς, ὁ, ἡ, ex ἀ epitatico et verbo πνέω, Valde " spirans. Affertur enim ea in signif. ex Epigr. " ἀπνεὲς πῦρ." [" Jacobs. Anth. 8, 19." Schæf. Mss.] " Alioqui cum ἀ est στερητικὸν, sonat Non spirans, " Spiritu destitutus."

Πνεῦμα, τὸ, Flamen, Flatus, Spiritus; peculiariter autem in animantibus Anhelitus. Plerumque Ventorum flatus, Ventus, ut et Aristot. de Mundo his verbis docet, Ἄνεμος οὐδέν ἐστι πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. Plin. 2, 43. ait ventum non aliud intelligi quam fluctum aëris: paulo ante autem, Ventos s. potius flatus posse et ex arido siccoque halitu terræ gigni. Aristot. Polit. 4. Τῶν πνευμάτων λέγεται τὰ μὲν βόρεια, τὰ δὲ νότια, Plut. Θάλασσα ἐκταραχθεῖσα τοῖς πνεύμασι, Thuc. 4. Ὁπότε πνεῦμα ἐκ πόντου εἴη: aliquanto ante dixerat ἄνεμος: 2, (84.) Τὸ πνεῦμα κατήει, (97.) Ἣν ἀεὶ κατὰ πρύμναν ἵστηται τὸ πνεῦμα. Xen. Ἑλλ. 6, (2, 15.) Εἰ εὔφορον πνεῦμα εἴη: quod et οὔριον πνεῦμα, Lat. Ventus secundus. Plut. Σπεύδομεν καθάπερ πνεύματι παραβόλῳ, de Aud. Poëm. Παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ πνεύματι παραδιδοὺς ἑαυτὸν, Aristoph. B. (1003.) ἡνίκ' ἂν τὸ Πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. Rursum Plut. de Def. Orac. Ἀποβῆναι τὸ πνεῦμα: quod Turn. vertit, Flatum siluisse. Ibid. Οὔτε πνεύματος ὄντος, οὔτε κλύδωνος, Cum nulla aura esset, nec unda, ut Idem reddidit. Idem in Symp. Sept. Sap. (612.) Οὐκ ὄντος δὲ πνεύματος, ἀλλὰ νηνεμίας καὶ γαλήνης. Idem, Σημεῖα ποιεῖν πνευμάτων καὶ ὄμβρων. Itidem Theophr. scripsit περὶ Σημείων Πνευμάτων καὶ Ὑδάτων, quibuscum confer quæ Plin. scribit 18, 34. et 35. ubi inter alia ait, Ventum significant, pro eo quod Theophr. πνεῦμα σημαίνουσι: item Ventos nuntiant, pro eo quod Theophr. πνεύματος σημεῖον. Poëtæ ἀήτας appellant, teste Plat. Cratylo, quod ab ἄημι derivatum verbo synonymo præcedenti πνέω. || Alioquin, inquit Aristot. de Mundo, post verba superius citata, πνεῦμα dicitur ἡ ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, Alioqui Spiritus appellatur substantia animata et genitalis, in stirpibus et animantibus existens et per omnia pertingens. Plut. Symp. 3, 4. ebrietatis symptomata enumerans, Τρόμοι, σάλοι τοῦ περὶ τὰ γυῖα πνεύματος, Athen. 11. Τὰ πνεύματα πέττον. De hoc Gorr. Πνεῦμα, inquit, Spiritus: est substantia ætherea, calida, levissima, tenuissimaque, omnes in corpore motus ciens: cui maxima cum calore nativo communio, operisque societas. Vide plura ap. Eund. Est et alia τοῦ πνεύματος, inquit Idem, signif., qua dicitur aër inspiratu attractus, qui respirationis vocisque materia est: a qua τοῦ πνεύματος nomen longius etiam progressum est, ut ὅλην τὴν ἀναπνοὴν multis in ll. ap. Hippocr. designet, quemadmodum Gal. Comm. 1 εἰς τὸ περὶ Διαίτης Ὀξέων, atque etiam in Progn. annotavit. Idem vero 3. περὶ Δυσπνοίας auctor est, πνεύματος nomen in morbis simpliciter ab Hippocr. enuntiatum, τὴν δύσπνοιαν significare; atque INDE Πνευματώδη dici Eum qui difficultate spirandi laboret; etsi interdum simpliciter ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυσημένου, h. e. Pro eo qui flatu distentus sit, usurpetur, ut ipse ἐν ταῖς Γλώσσαις explicavit. Dicitur igitur de spiritu quem animalia viventia ducunt, s. de anhelitu, de halitu, de anima. Dem. (1396.) Τὰ τούτων πνεύματα ἀπηλλάγη τῶν οἰκείων σωμάτων. Quod dum fit, Anima exhalari dicitur, et Extremus reddi spiritus, ut de Christo expirante, Matth. 27, (50.) Ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Quibus in ll. de spiritu vitali dicitur, quem Virg. Spiramen animæ appellat. Aristot. de insectis, Ψοφεῖ τῷ ἔσω πνεύματι. Pro quibus Plin. Intus meante spiritu. Plut. de lepore,

Ὅσον ἔχει πνεύματος, εἰς τὸν ἔσχατον ἀναλώσας δρόμον: Præc. Sanit. Διατάσεις τοῦ πνεύματος: ut ap. Aristot. Κατέχουσι τὸ πνεῦμα, sc. inter currendum: pro quo Plin. Spiritum continent. Idem in Alex. Πληρούμενος θυμοῦ καὶ πνεύματος: unde μένος πνεῖν. At Symp. 2, (9.) Τὸ πνεῦμα τοῦ λύκου περίθερμον καὶ πυρῶδες. Rursum Xen. K. (7, 3.) Τὸ τῶν μητέρων γάλα ἀγαθὸν καὶ πνεῦμα, Lac et halitus: quemadmodum et arborum quædam emittunt πνεύματα, Halitus item ac vapores: ut Plut. Symp. 6, (10.) de ficu, Θερμὸν πνεῦμα καὶ δριμὺ καὶ τμητικὸν ἀφίησι. Et Symp. 3, (1.) de nuce, Πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα. Hoc πνεῦμα ut plurimum dicitur, quatenus corpora eo moventur, s. quatenus motus in corpore ciet. Epigr. πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον, Nihil habeo præter animam, spiritum vitalem. || Reperitur et PLUR. NUM. Πνεύματα pro Spiritus vitalis, s. Vitalia, Præcordia, Diod. S., de rebus gestis Philippi, Τὰς αἰχμὰς τοῦ σιδήρου τοῖς πνεύμασιν ἐνήρειδον: ut Virg. Æn. 9. abditaque intus Spiramenta animæ lethali vulnere rumpit. Quibus præcipue pulmo significatur, a pulsu dictus, teste Servio: ut πνεύμων ἀπὸ τοῦ πνεῖν. Alibi dicit, ensem calido in mucrone recondit. || Spiritus s. Afflatus, Plut. de Def. Orac. Κακοῦ πνεύματος οὖσα πλήρης, de Pythia. Idem de Exil. Τὸ ἱερὸν καὶ δαιμόνιον ἐν μούσαις πνευμα. In Axiocho (370.) Εἰ μή τι θεῖον ὄντως ἐνῆν πνεῦμα τῇ ψυχῇ, Nisi re vera spiritus quidam divinus inesset in animo. Luc. 4, (33.) Ἔχων πνεῦμα δαιμονίου ἀκαθάρτου, Spiritum dæmoniacum impurum. Contra (1) Thess. (5, 19.) Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε, Spiritum ne extinguite, i. e. Dei afflatum in mentibus vestris refulgentem. Item πνεύματα πλάνα, 1 Tim. 4, (1.) At pro ἀκάθαρτον s. πονηρὸν πνεῦμα, quæ passim obvia sunt, sine adjectione legitur et τὸ πνεῦμα: Matth. 4, (1.) Ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνεύματος. Et 8, (16.) Ἐξέβαλε τὰ πνεύματα λόγῳ. Alias τὸ πνεῦμα utplurimum ponitur pro τὸ ἅγιον Πνεῦμα, Spiritus sanctus. || Sententia membris constans, ut periodus. Bud. ex Hermog. 4, 90. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄνεμος, Valck. Hipp. p. 315. ad Lucian. 1, 329. Musgr. Iph. T. 905. Markl. Iph. p. 396. Abresch. Æsch. 2, 95. Luzac. Exerc. 36. Jacobs. Anth. 7, 374. Huschk. Anal. 165. Wakef. S. Cr. 4, 90. Conf. c. σῶμα, ad Diod. S. 2, 226. Subaud., Wakef. Phil. 1450. Πν. λείπει, ἐκλείπει, Markl. Suppl. 553. Πν. μόνον εἶναι, Toup. Opusc. 1, 546. Πν. ἀνέμου, Xen. Eph. 78. Herod. 517. Ὑφ' ἓν πν., Valck. Callim. 253. Πνεύματα ἁρπάζειν, Lobeck. Aj. p. 219." Schæf. Mss. Metaphorice, Soph. Œd. C. 612. Καὶ πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι Φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει. " Vis, Efficacia, Potestas, Orph. A. 296. Greg. Nyss. 3, 636. De luce, Theocr. 1, 47. Schol. Sensu Platonico, Hierocl. 184. not. Ἀπὸ πν., Secundo flatu, Liban. 61." Wakef. Mss. " Menander ap. Athen. 549. Ὕπτιον, μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, ubi Clericus:—' Dicitur πνεῦμα esse ἄνω, quod aër admissus tam cito rejiciatur, ut vix videatur descendere in intimos pulmonum recessus, sed in summa tantum eorum parte æstuare et reciprocari.'" Stroug. Mss. Phœnix Athenæi 530. Ἐγὼ Νῖνος πάλαι ποτ' ἐγενόμην πνεῦμα, Νῦν δ' οὐκ ἔτ' οὐδὲν, ἀλλὰ γῆ πεποίημαι, Olim vitalis eram. De signiff. τοῦ πνεῦμα in N. T. fuse disseruit Schleusner. Lex.]

[* " Πνευματοδόχος, S. Spiritu afflatus, Jo. Climac. 40." Boiss. Mss. * Πνευματοεργός, Synes. H. 3, 169. p. 323.] Πνευματοκήλη, ἡ, Ramex ventosus. Is genere, ut Paul. Æg. (6, 64.) ait, ἀνεύρυσμα est, ut qui dilatatione fiat a flatulento spiritu: [" in Titulo autem est * Πνευμοκήλη." Schn. Lex.] Hæc Gorr. qui etiam addit, duobus modis id accidere, ut ibi videbis. Id malum intelligendum putat Marc. Virg. ap. Diosc. 4, 69. per ὄρχεις πεφυσωμένους, Testes inflatos. Πνευματομάχος, Qui cum Spiritu sancto pugnat, Spiritui sancto repugnans, etiam Spiritum sanctum oppugnans. Vide Can. 1. Conc. Constantinop. Legitur et ap. Theophyl., necnon ap. Basil., ap. quem Bud. interpr. Qui male de Spiritu sancto opinatur. [Suicer. Thes. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg.

A 118. Combef." Boiss. Mss. * Πνευματοποιός, Apoll. Hist. Mirab. 96. " Flatus ciens, Clem. Alex. 435." Elberling. Mss. Osann. Philem. p. xxxv. " Apoll. Dysc. p. 96." Schæf. Mss.] Πνευματοποιέω, In spiritum converto, [Aristot. Probl. 2. p. 791. τὰ πεπηγότα. * Πνευματόῤῥοος, Plato Cratylo 25.] Πνευματοφόρος, Qui afflatu numinis instinctus fertur. Alii, Spiritu lymphatus. Bud. interpr. Deo plenus, ut Θεοφόρος, afferens e Damasc. 148. Πάντα γὰρ οἱ θεηγόροι ἀπόστολοι καὶ θυηπόλοι διδάσκαλοι καὶ πνευματοφόροι πατέρες, ἐν κατοχῇ Θεοῦ κατὰ τὸ θεμιτὸν γεγονότες, ἐνθέῳ στόματι ἐθέσπισαν. Idem Bud. affert e præfatione Operum Dionysii Areop. Πνευματοφόρος Παῦλος, Spiritu afflatus: addens, pro eod. ibid. DICI Χριστοφόρος, ut, Ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Παύλου. [" Theoph. ad Autol. 87." Wakef. Mss. " Method. 424. Andr. Cr. 5. Cyrill. Hier. 189." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 83." Boiss. Mss. Accipitur etiam in malam partem, de falsis Prophetis, qui a spiritu malo feruntur et agitantur, tanquam a vento, quo- B cunque ille voluerit, quique adeo leves sunt et inconstantes. Vide Suicer. Thes. et Schleusn. Lex. V. T.] Πνευματοφοροῦμαι, Afflatu numinis instinctus feror, vel Numine afflor, [LXX. Jerem. 2, 24. Ἐν ἐπιθυμίαις ψυχῆς αὐτῆς ἐπνευματοφορεῖτο, Cupiditatibus, tanquam vento, agitata est anima. Cf. Cyr. Alex. in Isai. 54. p. 765. Πνευματοφορουμένη δὲ ψυχὴ, πάντως που καὶ ἀκατάστατος. " Euseb. H. E. 180. 183." Kall. Mss. * Πνευματοφόρητος, Theophyl. 3, 456.] Ejusd. cum πνευματοφόρος signif. EST Πνευματέμφορος. In Lex. meo vet. πνευματέμφορον στόμα exp. τὸ ὑπὸ πνεύματος πεπληρωμένον. [Etym. M.] Πνευματόμφαλος, Cui umbilicus a flatu protuberat: species est τῶν ἐξομφάλων. Gorr. Apud Gal. Defin. Med. LEGITUR Πνευμόμφαλον, quod esse dicit τὸ ἀνεύρυσμα τοῦ ὀμφαλοῦ.

Ἀπνεύματος, ὁ, ἡ, Qui vento caret, a vento non perflatur, opp. τῷ πνευματώδει: [Theophr. Fr. 5, 32.]

Παράγωγα autem SUNT, Πνευματώδης, Spiritu plenus, Ventosus, Plut. Symp. 3. Οἱ ὀρεινοὶ καὶ πν. C καὶ νιφόμενοι τόποι, Loca quæ venti crebro perflant: 4. Τὸ τοῦ πυρὸς πν., Flatuosa ignis pars, Id quod spirabilis in igne naturæ est. Cibi vero πνευματώδεις dicuntur Qui flatus movent, Qui inflant, Plut. Probl. Rom. Τὰ ὄσπρια πνευματώδη, Athen. (357.) de polypis et sepiis, Πν. γάρ εἰσι: quamobrem et ad venerem incitare ait; nam τὸν τῶν ἀφροδισιασμῶν καιρὸν πνευματώδους προσδεῖσθαι διαθέσεως, ubi πν. διάθεσιν dicit de Constitutione corporis flatibus obnoxia. Et πν. ὄγκος ap. Medicos, Tumor flatuosus, e flatu excitatus, ex inflatione. Ab Hippocr. πν. dicitur non solum ὁ ἐμπεφυσημένος, Inflatus, Flatu distentus, sed etiam ὁ δύσπνους, Qui ægre respirat. NAM Πνεῦμα sæpe ab Eod. pro δύσπνοια etiam ponitur, Gal. Lex. Hippocr. Idem Gal. in Hippocr. de Victus Rat. in Morb. acut. Comm. 3. sect. 115. Πν. γὰρ ὡς ἐπὶ πολὺ ὀνομάζουσι τοὺς κατὰ τὴν εἰσπνοὴν ἀέρος δεομένους, ἔστι δ' ὅτε καὶ τοὺς ἐμπνευματουμένους. Πν. γράμματα ap. Plat. Cratylo, Literæ quæ cum flatu s. spiritu pronun- D tiantur, ut φ, ψ, σ, ζ. [" Toup. Opusc. 1, 390. Heyn. Hom. 8, 377." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 230. K. " Ptolem. de Appar. Fix. ap. Fabric. B. Gr. 4. p. 431." Kall. Mss.]

Πνευματικὸς, Spiritualis, Spiritalis, Qui a spiritu cietur: ut πν. ὄργανα. Vitruv. 10, 1. Est autem unum machinarum genus scansorium, quod Græce ἀκροβατικὸν dicitur: alterum, spiritale, quod ap. eos πνευματικὸν appellatur; tertium, tractorium: id autem Græci βάναυσον vocant. Et mox, Spiritale est, cum spiritus expressionibus impulsus, et plagæ vocesque organicωs exprimuntur. Vide Ἐμπνευστός. Item in homine πν. μόρια, Membra spiritalia, Quæ spiritui serviunt, Quæ spirabilis naturæ sunt. Et πν. πόροι, Meatus spiritales, h. e. Meatus spiritui s. respirationi servientes. Plut. Probl. Rom. Τὴν στενότητα τῶν πνευματικῶν πόρων. || Flatibus obnoxius, peculiariter autem Ventorum Flatibus obnoxius. Ventosus, ut πνευματώδης. Theophr. C. Pl. 4, 13. Εἰ τοιαύτη τοῦ ἀέρος ἢ ψυχρότης ὥστε ἔνυδρός τις εἶναι,

καὶ μὴ πνευματική, ubi etiam reddere queas Ventis perspirabilis. ‖ Inflatus, Flatu plenus, Flatu s. Spiritu distentus: quam signif. habet etiam πνευματώδης. Aristot. H. A. 7. Πνευματικῶν γενομένων τῶν ὑστερῶν, ubi a Bud. quoque πνευματικὸς redditur Inflatus, Flatibus plenus. Apud Medicos itidem πνευματικὴ ἕξις, Habitus corporis flatibus plenus: ut supra habuimus πνευματώδης διάθεσις. Sicut porro πνευματώδεις cibi dicuntur Qui Flatus cient, Inflantes, ita et πνευματικοί. Plut. Probl. Rom. Πρὸς συνουσίαν παρορμᾷ, διὰ τὸ φυσῶδες καὶ πνευματικὸν, de leguminibus quæ ibid. πνευματώδη esse dixit. Confer cum h. l. quendam in Πνευματώδης citatum. Athen. 7. (p. 291.) e Comico quodam, βρωμάτων Πνευματικὰ καὶ δύσπεπτα. Idem Athen. 3. initio de fabis, Χλωροὶ μὲν εἰσὶ πνευματικώτατοι· ξηρανθέντες δὲ, ἧττον πνευματοῦσι: ubi etiam nota πνευματικὸν εἶναι, et πνευματοῦν, synonymωs usurpata: 2. pro πνευματικὸς dicit πνευστικός. Apud Diosc. vero 2, 129. de lente, pro Πνευματικὸς στομάχου καὶ ἐντέρων, non dubito quin reponendum πνευματωτικὸς, de quo paulo post. Plin. l. 22. c. ult. de lente itidem dicit, Stomachum inflat. ‖ Πνευματικοὶ dicti sunt et Medici quidam, qui a flatu s. spiritu in corpora subeunte, omnia vel secundum naturam se habere, vel in morbos incidere censebant. Forsan Hippocr. aut quisquis Auctor libelli de Flatibus, huic sectæ occasionem præbuit. Gorr. ‖ Rursum pro Spiritualis, a πνεῦμα significante Spiritum sanctum: ut ἄνθρωπος πνευματικὸς, sc. ὁ φρονῶν τὰ τοῦ πνεύματος: cui opp. ὁ σαρκικὸς et ὁ ψυχικός. Et πν. σῶμα, 1 Cor. 15, (44.) Εὐλογία πνευματική, Ephes. 1. (3.) Ὕμνοι καὶ ᾠδαὶ πνευματικαὶ, Ephes. 5, (19.) Coloss. 3. (16.) Σοφία καὶ σύνεσις πνευματική, Coloss. 1, (9.) Πνευματικὰ χαρίσματα, Rom. 1, (11.) 1 Cor. 12, (1.) Item ap. Greg. Παντὶ πνευματικῷ πληρώματι καὶ συστήματι, Omni spirituali supplemento atque cœtui, Bud. UNDE Πνευματικῶς, Spiritualiter, 1 ad Cor. (2, 14.) ‖ Πνευματικὸς exp. etiam Pulmonis inflammatione laborans, Pulmonarius. [" Luzac. Exerc. 36. Wakef. S. Cr. 4, 90." Schæf. Mss.]

Πνευματίας, i. q. πνευματούμενος, Gorr. Vide Πνευματόω.

[* Πνευματιάω, Gl. Suspiro. " Lexica h. v. omittunt. In responsis Canonicis Timothei Alexandr. 1066. ap. Balsamonem, hæc ponitur Interrogatio, Ἐάν τινος γυνὴ πνευματιᾷ, ὥστε καὶ σίδηρα φορεῖν, ὁ δὲ ἀνὴρ λέγῃ, ὅτι οὐ δύναμαι ἐγκρατεύεσθαι, καὶ θέλω λαβεῖν ἄλλην, ὀφείλει λαβεῖν ἑτέραν, ἢ οὔ; Si alicujus uxor spiritu corripitur, ut ferreas etiam compedes gestet, vir autem dicat, non possum me continere; et velit aliam accipere; debetne aliam accipere, annon? Balsamo h. l. dicit, γυναῖκα πνευματιῶσαν esse πνεύματι πονηρῷ συνεχομένην, Spiritu malo agitatam. Est igitur γυνὴ πνευματιῶσα, ὑπὸ δαίμονος ἐνεργουμένη, ὑπὸ πνεύματος ἐνοχλουμένη, κατεχομένη." Suicer. Thes.]

[* Πνευμάτιος, α, ον, Ventosus, Arat. D. 53.]

Item DIMIN. Πνευμάτιον, q. d. Flatusculus, Athen. (102.) e Comico quodam, στρόφοι Καὶ πνευμάτια γιγνομένα τὸν κεκλημένον Ἀσχημονεῖν ποιοῦσι, [Animula, M. Anton. 2, 2. 5, 33. 8, 25. 56. 9, 24. 12, 3. Polyb. 15, 31, 5. " T. H. ad Plutum p. 432." Schæf. Mss.]

Παρῆκται ab eod. πνεῦμα, etiam VERB. Πνευματόω, Flatu s. Spiritu impleo, Flatus excito, Athen. (404.) e Comico quodam, Ἵνα διεγείρας πνευματῶ τὸν ἀέρα. Item cibus aliquis πνευματοῖ, Flatus excitat in corpore, Inflat. Vide Πνευματικὸς, ex Athen. Pass. Πνευματοῦμαι, Flatibus impleor, Inflor. Πνευματούμενοι, inquit Gorr., dicuntur ab Hippocr., (seu quis alius est Auctor Prorrhet.,) quibus magna est et frequens respiratio, quos ἐν τῷ περὶ Διαίτης Ὀξέων Hippocr. πνευματωθέντας appellat. Possunt tamen et ii intelligi, quibus venter flatu distenditur. Vocantur et ab Hippocr. πνευματίαι, Gal. περὶ Δυσπνοίας 3. Vide et Πνεῦμα. ‖ In spiritum verto, Bud. ex Aristot. Probl. sect. 2. Τοῦ χειμῶνος συστελλόμενον ἐντὸς τὸ θερμὸν ἐκπέττει καὶ πνευματοῖ τὰ ἐν ἡμῖν ὑγρά: de Cœlo 3. Διατμιζομένου δὲ καὶ πνευμα-

A τουμένου τοῦ ὑγροῦ ῥήγνυται τὰ περιέχοντα τοὺς ὄγκους ἀγγεῖα. Utitur et de Gen. Anim. 3, 3. ubi Gaza πνευματοῦται interpr. modo Vertitur in spiritum et evanescit, s. In spiritum evanescit: modo Spirascit. [Plut. 9, 482.] Πνευμάτωσις, ἡ, Inflatio, P. Ægin. 3, 38. Πνευμάτωσις γαστρὸς, ἢ τῶν πνευμάτων ἐν γαστρὶ γένεσις, Oribas. ad Eunap. 4, 85. quod περὶ Πνευματώσεως inscribitur, Ἡ τῶν πνευμάτων ἐν γαστρὶ γένεσις, χυμῶν ἢ σιτίων εἰς ἀτμοὺς διαλυομένων, ὑπὸ θερμότητος συνίσταται χλιαρᾶς, [Plut. 9, 588.] Πνευματωτικὸς, Inflandi s. Flatus excitandi vim habens, Qui inflare s. flatus ciere solet, Athen. (369.) de rapo: [vulgo πνευματικός.] Item Diosc. 2, 134. et ipse de rapo, Πνευματωτική, σαρκὸς πλαδαρᾶς γεννητική. Unde ap. Plin. 20, 2. Democritus rapa abdicavit in cibis, propter inflationes. At c. 137. de raphano, dicit πνευμάτων γεννητική: et c. 130. de phasiolo, Φυσώδης, πνευμάτων κινητικός. Sic supra πνευματώδης, πνευματικὸς, et infra πνευστικός. [" Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 390." Schæf. Mss.] Ἐκπνευ-

B ματόω, In spiritum verto. ‖ Flatibus effero s. extollo, Flatu exagito, Inflo: unde ἐκπνευματουμένη θάλασσα, i. e. πνεύματι ἐκταραχθεῖσα, vel ἐπαρθεῖσα, Inflatum et tumidum mare ob vim ventorum a quibus exagitatur. Alio autem sensu Virg. Freta spirantia. [Plut. 6, 142. 7, 173. "Aristot. Probl. 5, 17." Seager. Mss. " Plut. Mor. 1, 149. Wyttenb. Ruhnk. 291." Schæf. Mss. * Ἐκπνευμάτωσις, Diog. L. 712.] Ἐμπνευματόω, itidem Inflo, Spiritus flatusque ingenero, Spiritus s. Flatus commoveo in, Alex. Aphr. Sic Athen. (54.) e Diphilo de castaneis, Τὰς δὲ ἑψομένας ἐμπνευματοῦν ἧττον. Similem l. vide in Πνευματικός. Item Flatu incito, Ventorum vi incito, Lucian. Lexiph. (15.) Ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου εὐφοροῦσάν τε καὶ ἀκροκυματοῦσαν, i. e. πνεύμασιν ἐπειχθέντος: verba sequentia vide in Ναυσιπέδη. Ἐμπνευμάτωσις, Inflatio, Flatuum ingeneratio, Athen. (53.) de nucibus, Ἐμπλεκόμενα τοῖς σιτίοις ἐμπνευματώσεις καὶ φθορὰς τῆς τροφῆς παρασκευάζειν, [P. Ægin. 3, 70.] Ἐμπνευματωτικὸς, Inflandi vi præditus,

C Flatus ingenerans, Inflans, i. q. πνευματικὸς, quod vide. In VV. LL. perperam SCRIPTUM Ἐμπνευματικὸς, sicut et ap. Diosc. dixi supra perperam legi πνευματικὸς στομάχου pro πνευματωτικός. SED ET Ἐμπνευματώδης, quod in iisd. VV. LL. exp. Flatus movens, mihi certe suspectum est.

[* " Πνευματίζω, Eust. 113, 44." Seager. Mss. Antigonus c. 151. Ὑπὸ ῥιπίδων πν. " Burgess. Præf. ad Dawes. Misc. Cr. p. xiv. ad Od. M. 89. Callim. 1. p. 446. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 243. * Πνευματισμὸς, Valck. Adoniaz. p. 272." Schæf. Mss. Eust. Il. E. p. 397, 9. Od. A. p. 27, 13. * Ἀποπνευματίζω, Schol. Aristoph. Εἰρ. 891. * Ἀποπνευματισμὸς, Hes. * Ἐπιπνευματίζω, Eust. ap. Villois. Præf. in Il. p. 3.]

Πνεύμων autem cum πλεύμων infra ponetur post verba compp.

Πνεῦσις, Spiratio, Flatus, Greg. Naz. Πνεῦσις ἀέρος, Aëris spiratio.

Πνευστικὸς, i. q. πνευματικὸς, Athen. (69.) e Di-

D philo de lactucæ foliis, Πνευστικώτερα [Πνευματικώτερα] ἐστὶ καὶ τροφιμώτερα καὶ εὐεκκριτώτερα.

Πνευστιάω, Anhelo, Crebro spiro s. respiro, et q. d. dicas Spirito; est enim frequentativum. Apud Suid. Ἔκειτο πνευστιῶν ἡμίπνους ὑπὸ τοῦ βρόχου, ubi ipse exp. φυσῶν, ἐμπνέων: quod accidere solet iis qui spiritum diutius continuerunt, ut cum curritur, aut aquæ subeuntur: vide alium Luciani locum in Κονίω, T. 2. c. 335. Bud. ex Aristot. μὴ πνευστιᾶν pro Continere animam. Poëtice DICITUR Πνευστιόω, ut κομόω pro κομάω, Epigr. Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευστιόων, Crebro anhelans. Vide locum Celsi in Δύσπνοια. Exp. etiam Spirandi difficultate laboro, Ægre respiro. [" Toup. Opusc. 1, 202. ad Xen. Eph. 157. ad Lucian. 1, 416." Schæf. Mss.]

[* " Πνευστὸς, Heyn. Hom. 7, 501." Schæf. Mss.] Ἄπνευστος, ὁ, ἡ, interdum ET Ἀνάπνευστος, Destitutus facultate respirandi. Item Exanimis, quod consequitur. Od. E. (456.) ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος

Κεῖτ' ὀλιγηπελέων. Hesiod. autem dixit Θ. (797.) κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος, addita ob metrum syllaba. || Affertur et pro Flatu venti carens, e Theophr. [C. Pl. 5, 12, 7. "Bentl. ad Horat. A. P. 441." Schæf. Mss. * Ἀπνεύστως, Plut. 9, 359.] Ἀπνευστὶ, adv., Sine respiratione. Item, Sine interspiratione, ut Plin. loquitur, Uno spiritu. Athen. l. 10. Ὀπίσω τὼ χεῖρε ποιήσαντα δεῖ ἕλκειν ἀ. Et ἀ. θέειν, Lucian. (3, 247.) Currere sine interspiratione, Represso spiritu. Et ἀ. ἔχειν, Plat. Symp. Continere s. Reprimere spiritum, Ἀ. χρόνον ἔχοντι πολὺν παύεται ἡ λύγξ. Et ἀ. πιεῖν, Ductim bibere, secundum Priscian., l. 15. Vide locum quendam Plinii in Διαπνέω. || Ἀπνευστὶ vulgo interpr. Facile, in Dem. (328.) Συνειλεχὼς ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀ. Sed non video cur hanc signif. necesse sit ei tribuere, cum propriam locus admittat. Vetera tamen Scholia itidem ἀπονητὶ exp. [" Brunck. Soph. 3, 474. Toup. Opusc. 1, 397. Valck. Callim. 252." Schæf. Mss.] " Ἀπνευστία, i. q. ἄπνοια, Spiritu destitutum " esse, Non spirare, s. Spiritus retentio." Ἀπνευ- B στιάζω, i. e. ἀπνευστὶ ἔχω, Contineo s. Reprimo spiritum, Aristot. Probl. (34, 13.) Ἐάν τις ἀπνευστιάζῃ, παύεται ἡ λύγξ. [* " Δύσπνευστος, Schol. Opp. Ἀ. 4, 524. Hes. v. * Δυσαλέος." Wakef. Mss.] Εὔπνευστος, i. q. Εὔπνους: oppositum præcedenti Ἄπνευστος. Εὐπνευστία, i. q. εὔπνοια, Spiritus facilitas, Facilis flatus. [* " Ἡδύπνευστος, Huschk. Anal. 160. Jacobs. Anth. 9, 285." Schæf. Mss. * Νεόπνευστος, Nonn. D. 25. p. 674.]

Πνοὴ, ἡ, Flatus, Spiritus, i. q. πνεῦμα, Aristoph. (B. 315.) αὐλῶν πνοὴ, Tibiarum flatus, sc. Flatus qui e tibia inflata exit. Vide Εἰσπνέω. Idem N. (161.) τὴν πνοὴν βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐῤῥοπυγίου: sc. quoniam orrhopygium τῆς ἐμπίδος est στενὸν et διάλεπτον. Plut. Pericle, Ὑπείκειν καὶ συνενδιδόναι ταῖς ἐπιθυμίαις, ὥσπερ πνοαῖς, τῶν πολλῶν. Ubi πνοὰς vocat Ventorum flatus, spiramina, quæ et πνεύματα. Dorica epenthesi DICITUR Πνοιὴ, ut χροιὰ pro χρόα, quod tum ap. Pind. legitur, tum ap. Hom. frequentissimo in usu est. Od. Δ. (839.) λιάσθη Εἰς πνοιὰς C ἀνέμων, Il. P. (55.) πνοιαὶ δονέουσι Παντοίων ἀνέμων, Od. B. (148.) πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. At Il. M. (207.) de aquila, πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο, T. (415.) ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν, ubi πνοιῇ ζεφύροιο, ut E. (697.) πνοιὴ βορέαο. Alicubi gen. omittitur: II. (149.) ἅμα πνοιῇσι πετέσθην, Λ. (621.) Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός: N. (590.) Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. At Y. (439.) de hasta vibrata, καὶ τόγ' Ἀθήνη Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτρεπε, sumta metaph. ab iis quæ vi venti repelluntur. Il. Φ. (355.) de piscibus in Scamandro inflammato ardentibus, Πνοιῇ τειρόμενοι Ἡφαίστοιο. Nisi in his duobus ll. πνοιὴ malis accipere pro Valde citato impetu. Schol. in posteriore loco πνοιῇ exp. θέρμῃ. Eust. in præced. ἀνεμιαία ῥιπῇ. [" Πνοὴ, Jacobs. Exerc. 2, 8. Anth. 7, 374. 9, 247. Abresch. Æsch. 2, 114. Thom. M. 303. Musgr. Iph. A. 813. Hel. 1144. Markl. Iph. p. 280. Subaud., Wakef. Phil. 1450. Πνοιὰ, Porson. Or. p. 17. Πνοιὴ, Brunck. p. 174. Aristoph. 1, 84. Greg. Cor. 99. Markl. Iph. p. 280. 283. Jacobs. Anth. 8, 259. Lobeck. Aj. p. D 389. fin. Πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο, Heyn. Hom. 6, 310. Ἅμα, μετὰ πνοιῇς, 311. 8, 667." Schæf. Mss. " Vis, Impetus, Apoll. Rh. 3, 971. De igne, Eur. Inc. Fr. 53, 2." Wakef. Mss. Hippocr. 649. Λίαν θερμὴ ἡ πνοὴ, i. q. ἀτμίς.] Πνοήπους, οδος, ὁ, ἡ, Ventos pedibus suis æquans, Ventorum flatibus comparandus pedum pernicitate, i. q. ἀελλόπους. Hom. dicit ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο θέων, s. πετόμενος. Hes. πνοήπουν, ταχύ.

Πνόος, i. q. πνοὴ, Flatus, Spiritus. Hesychio est non solum πνοὴ, sed et φθόγγος. [" Wakef. Phil. 1450. Eum. 559." Schæf. Mss.] Ἄπνοος, ET Ἄπνους, per contr. ut Ἄπλοος et Ἄπλους, ου, ὁ, ἡ, Flatu carens, Flatum non emittens, Aristot. Meteor. 2. Καὶ περὶ τὴν ἄρκτον νήνεμα καὶ ἄπνοα, Diog. L. Τοιοῦτό τι ὥστε τριάκοντα ἡμέρας συντηρεῖν ἄπνουν καὶ ἄσηπτον τὸ σῶμα, ubi ἄπνουν quidam interpr. Nihil efflans odoris, s. expirans, qui alioqui teter esset. Conveniet autem cum ea signif. quam habes infra e Callim. Apud Suid. autem in vocab. ἄπνους, perperam legitur, (Fr. 106, 3.) Ὡς λ' ἡμέρας συντηρεῖν ἄπνουν καὶ ἄσιτον τὸ σῶμα. Ἄπνους, Non respirans, Respiratione carens, et per consequens Exanimis. Hesychio ἄψυχος, νεκρὸς, ἄφωνος. Ἄπνοα Callimacho, Nullum odorem afflantia, Quorum odor evanuit. [" Jacobs. Anth. 10, 166. Toup. Opusc. 1, 357. Valck. Callim. 230. 242." Schæf. Mss. Plut. 8, 47. Theophr. Fr. p. 456.] Ἄπνοια, ἡ, q. d. Carentia flatus s. venti, Tranquillitas a ventis, νηνεμία, Privatio facultatis respirandi, [Eust. Il. A. p. 45, 10. Hippocr. 1081. * Βαρύπνοος, Gl. Graveolens, Nicander A. 338. Θ. 76. * Βραδύπνοος, Spiritum ægre trahens, Aret. 47, 57.] " Βραχύπνοος, SIVE Βραχύπνους, Breves si- " mul tardosque spiritus ducens; Gal. enim ap. " Hippocr. Epidem. 3. annotat, βραχύπνουν proprie " dici Eum, qui καθ' ἑκάστην εἰσπνοὴν οὐ βραχὺ μό- " νον, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοῦ χρόνου τὸν ἔξωθεν ἀέρα διὰ " τοῦ λάρυγγος ἐπισπᾶται: s. Qui οὐ μόνον μικρὸν, " ἀλλὰ καὶ διὰ πολλοῦ ἀναπνεῖ: cui opp. ὁ μακρό- " πνους ap. eund. Hippocr." [Aret. p. 73. * Βραχυπνοέω, Oribas. Collect. Ms. 6, 12. p. 108. Matth. * Δίπνοος, Duo spiracula habens, Gal. Exeges.] Δύσπνοος, ET Δύσπνους, Qui ægre spirat, Spirandi s. Respirandi difficultate laborans. Hippocr. τὸ δύσπνοον appellat τὴν δύσπνοιαν. [" Ad Diod. S. 1, 186. Valck. Phœn. p. 322. Heyn. Hom. 8, 397." Schæf. Mss. Soph. Antig. 223. 588. " Nicander A. 571." Wakef. Mss.] Δύσπνοια, ἡ, Spiritus difficultas, Cum ægre respiratur. Cels. 4, 4. Est etiam circa fauces malum, quod ap. Græcos aliud atque aliud nomen habet, prout se intendit. Omne in difficultate spirandi consistit. Sed hæc dum modica est, neque e toto strangulat, δύσπνοια appellatur: cum vehementior est, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit, ἆσθμα: cum accessit id quoque, ne nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια. Gorr. Δύσπνοια, Spirandi difficultas, symptoma est læsæ respirationis, commune orthopnoicis, pleuriticis, peripneumonicis, synanchicis, et aliis plerisque male affectis, a quo ægri δυσπνοϊκοὶ appellantur. Gal. tamen κ. Τόπ. sic eos simpliciter scribit a veteribus vocatos, quibus bronchia pulmonis crassis et viscosis humoribus sunt obstructa, et in quibus medicamenta, præterquam quod incidunt atque attenuant, humectandi etiam facultate prædita esse oportet. Aëtius addit, sic proprie dici, qui febris omnino expertes sunt, nec gravitatem pondusque sentiunt, nec febricitantium in morem calidum spirant. Celsus ab orthopnoicis, qui et asthmatici dicuntur, sola causæ magnitudine distinguit, δύσπνοιαν scribens esse Spirandi difficultatem, non omnem quidem, sed eam quæ modica est, neque e toto strangulat. Nam cum vehementior est, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit, ἆσθμα appellari. Xen. K. (9, 20.) Διὰ δύσπνοιαν πίπτουσι, Respirandi difficultate concidunt. Athen. (549.) e Nymphide Heracliota, Ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, ὥστε διὰ τὸ πάχος ἐν δυσπνοίᾳ αὐτὸν συσχεθῆναι καὶ πνιγμῷ. [Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. p. 270.] Δυσπνοϊκὸς, Qui ægre spirat, Spirandi difficultate laborans. Vide Δύσπνοια. Apud Plin. quoque Dyspnoicus legitur, ut et Dyspnœa. Δυσπνοέω, Spirandi difficultate laboro, Ægre respiro: unde partic. δυσπνοοῦντες ap. Diosc. 4., sed perperam ibi SCRIPTUM Δυσπνοῦντες. [Paul. Sil. 74, 30. ὀδμὴ μυδῶσα δυσπνοοῦσα.] " Δυσπνοιέω, Ionice pro δυσπνοέω, " Hippocr. Πνίγεταί τε καὶ δυσπνοιεῖ ἀεὶ ἐπὶ μᾶλλον, " καὶ ῥέγχει ἀναπνέων," [Aret. * Δυσπνόητος, Hippocr. p. 54, 49. * " Ἑτερόπνοος, Anacreon Stephani Od. 49, 4. ἐναύλους ἑτεροπνόους, ubi Levesque (Notices et Extraits T. V.) * ἑτεροπήρους, Tibias impares, reposuit, Cod. Vat. ἑτεροπίρους exhibente." Schn. Lex.] Εὐθύπνοος, Recta spirans, Cujus flatus in rectum procedit. Apud Aristot. de Mundo, Εὐθύπνοοι ἄνεμοι, Venti flatus rectos habentes: quibus ibid. opp. οἱ ἀνακαμψίπνοοι, Quorum flatus reflectitur. [Hippocr. 1170. Pind. N. 7, 42. ζέφυρος.] Εὔπνοος, ET Εὔπνους, Bene spirans, Cujus spiracula bene aperta sunt, Sine ulla difficultate spirans s. respirans: oppositum præcedenti δύσπνους. Apud

Xen. (Ἱππ. 1, 10.) εὐπνοώτεροι μυκτῆρες, Magis patulæ nares, Nares per quas spiritus facilius attrahitur. ‖ Perflabilis, ut Cic. loquitur, Qui facile perflatur, Ventis expositus, Flatibus pervius : ut εὔπνοι τόποι ap. Theophr. (C. Pl. 1, 13, 8.) At εὔπνους ἀὴρ, redditur potius Commode spirans. Sic Pallad. 1, 6. Aër oleas tepidus juvat, et ventus mediocris sine vi et horrore perflabilis. Ubi Perflabilis activam signif. habet, contra quam ap. Cic., sicut et εὔπνους. Plut. Alex. (27.) p. 1247. meæ Ed. Εὔπνουν τὸν ἀέρα καὶ καθαρώτερον παρέσχον, Flatu suo non offendentem, et puriorem, Sine noxa perflabilem. ‖ Bonum s. Suavem ac jucundum spirans odorem : οἶνος, Diosc. Item, Suaviter spirare faciens, Halitum oris commendans. Nam ap. Diosc. εὔπνουν ἄνισον exp., Anisum oris halitum jucundiorem faciens. [" Thom. M. 303. 505. T. H. ad Plutum p. 275. Heind. ad Plat. Phædr. 199. Villoison. ad Long. 147. Lobeck. Aj. p. 221. Casaub. ad Athen. 73. Mœr. 71. et n." Schæf. Mss. Heliod. 8. p. 401. Longus p. 66. Sch. κάλαμοι, Hippocr. 395, 34. Λοῦτρον εὔπνοον καὶ ἄλυπον. Εὐπνούστερος, Idem p. 1221. sed εὐπνοώτερος p. 1131. Vide Lobeck. Phryn. 143. * " Εὔπνοιος, Longus 2. p. 83. Jung." Kall. Mss.] Εὔπνοια, ἡ, Commoda spiratio, Facile spirare s. respirare. At Ἐν εὐπνοίᾳ ἐστὶ exp. Spiritui afflanti placide patet. [Aristot. Probl. 2, 483. Hippocr. 38. Diosc. 3, 134. Diod. S. 2. p. 88, 25. " Recta inflatio tibiæ, Philostr. 204. 205." Kall. Mss. " Εὐπνοΐη, Jacobs. Anth. 10, 56." Schæf. Mss. Εὐπνοέω, Facile spiro, Nulla spiritus difficultate laboro. Exp. etiam Sum in perflatu, e Plin.: Perflatus libere capio, e Colum. [A Schneidero non agnoscitur.] Ἡδύπνοος, SIVE Ἡδύπνους, Jucundum odorem spirans, Gratum s. Grato odore spirans, ἡδὺ πνείων, Hom. [" Jacobs. ad Meleagr. p. 5. Anth. 9, 285." Schæf. Mss.] Legitur ET Ἡδύπνοιος in Epigr. pro eod. quod ad Πνοιὴ referendum erit. [" Jacobs. Anth. l. c. Huschk. Anal. 160." Schæf. Mss.] Ἡμίπνοος, ET Ἡμίπνους, Dimidiatum tantum spiritum edens, Spiritu tantum non privatus, Semianimis. Vide Πνευστιάω. [Il. I. 249. 251. * Ἰσόπνοος, Theod. Prodr. Ep. p. 68. * Κακόπνοος, J. Poll. 1, 197. " Const. Manass. Chron. p. 110." Boiss. Mss.] Καλλίπνοος, ET Καλλίπνους, Pulcrum spirans, Gratum s. Suaviter spirans, i. q. ἡδύπνους, [Athen. 617. αὐλός. * Λιπόπνοος, Meleager 59, 5. Orph. H. 17, 9.] " Μακρόπνοος, s. Μακρόπνους, dicitur ab Hippocr. " Qui longos ducit spiritus, μακρὸν ἀναπνέων, s. διὰ " μακροῦ, ut Epidem. 6. Ἰητήριον χασμέων συνεχέων, " μακρόπνους, cui opp. τὸν βραχύπνουν ibid. Eur. " Phœn. (1531.) μακρόπνουν ζωὰν dicit de Vita longa, " utpote in qua longo tempore spiratur." [* Μακρόπνοια, Antyllus Oribasii p. 127. Matth. * Μεγαλόπνους, Apollon. Lex. 318. " Heyn. Hom. 6, 301." Schæf. Mss. * Μικρόπνους, Hippocr. 1025. * Παλίμπνοος, Nonn. D. 37. p. 934. * Παλιμπνοὴ, Theophr. Fr. 5, 26. * " Παλίμπνοια, Brunck. ad Apoll. Rh. p. 27. (1, 586.)" Schæf. Mss. Theophr. Fr. 5, 6. Opp. Ἁ. 1, 771. δίνῃσι παλιμπνοίῃσι. " Παλίπνοια, Const. Manass. Chron. p. 112. var. lect." Boiss. Mss. * Πολύπνοος, Opp. K. 1, 460. * Πολύπνοια, Orac. Sibyll. 8. p. 718=376. * Ταχύπνοος, unde * Ταχύπνοια, Hippocr. 278, 14.]

[* Ἀμφιπνέω, unde * Ἀμφίπνευμα, Hippocr. 1136.]

Ἀναπνέω, Respiro, Plato Euthyd. Καὶ πρὶν ἀναπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ τὸ μειράκιον, Il. Λ. (327.) αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον, ubi Eust. ait ἀναπνεῖν significare ἐπιλιπούσης πνοῆς ἀνάκτησιν, Respirationis amissæ recuperationem. Animalia dum vivunt, dicuntur εἰσπνεῖν et ἐκπνεῖν, Spiritum attrahere et emittere ; et, Εἰς τὸν ἀέρα ἀναπνεῖν, quasi Sufflare in aërem : accipiendo Sufflare pro Sursum flare. Secundum quosdam ἀναπνοὴ, quod est nomen verbale ab hoc ἀναπνέω, est proprie Respiratio quæ fit pulmonibus et pectore. Ἀναπνέω cum gen., ut Lat. Respiro, cum præp. a. Il. T. (227.) ἀναπνεύσειε πόνοιο, Π. (42.) ἀναπνεύσωσι πόνοιο. Apud Eund. ἀναπνεῖν κακότητος, Il. Λ. (382.) quod Soph. dicit ἀναπνεῖν κακοῦ. Est autem ἀναπνεῖν πόνου, s. κακοῦ, Respirare a labore, s. ab ærumna, i. e. Recreare se, Relaxationem aliquam habere a labore. Sunt autem qui velint subaudiri ubique ante hos genn. præp. ἀπό. Hom. jungit etiam participio, ut Il. Λ. (799.) et Σ. (200.) ἀναπνεύσωσι Τειρόμενοι, pro ἀναπνεύσωσι τοῦ τείρεσθαι. Sæpe etiam per se positum, idem significat ap. eum, sc. Relaxationem accipere, Animum recipere, et quasi Recolligere seipsum. In VV. LL. ponitur l. h., sed non additur cujus sit, in quo accus. habet, Ἵν' ἀναπνεύσωσιν ὠνητὸν γέλωτα, et exp. Venali sese risu oblectent, licentiore laxamento. [" Archias 19. Jacobs. Anth. 6, 57. 10, 52. Boiss. Philostr. 298. 313. 417. Heyn. Hom. 8 390. Wolf. Proleg. 243. Wakef. Phil. 883. S. Cr. 1, 92. Alberti Peric. Cr. 51. Bergler. Alciphr. 118. ad Charit. 256. Herod. 624." Schæf. Mss.] " Ἀναπνείω, Ionice et poëtice dici- " tur pro ἀναπνέω, Respiro. Epigr. ἔσω μυκτῆρος ἀνα- " πνείων, Intra nares aërem resorbens et spiritum " attrahens." [Apoll. Rh. 2, 737. " Cometas 2. Agathias 75. * Ἀνάπνευμα, ad Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss. Schol. Pind. N. 1, 1.] Ἀνάπνευσις, ἡ, Respiratio, i. q. ἀναπνοὴ, Aristot. Probl. Ἡ μὲν ἔκπνευσις, δίωσίς ἐστιν· ἡ δ' ἀνάπνευσις, συναγωγή. ‖ Apud Hom. pro Recreatione s. Relaxatione, Il. Λ. (800.) ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο, Apoll. Rh. 2, (474.) ἦεν ἀνάπνευσις μογέοντι, [" Brunck. Aristoph. 2, 93. Conf. c. ἀνάπαυσις, Heyn. Hom. 6, 263. 7, 146. 650." Schæf. Mss.] Ἀναπνευστικὸς, Respirativus, Vi respirandi præditus. Apud Alex. Aphr. τὰ ἀναπνευστικὰ exp. Meatus respirandi, Respiracula, Respirationis partes. Idem Alex. Aphr. Προμαλακύνουσι τὰ ἀναπνευστικὰ, de phonascis pæana citaturis, ubi Turn. Arterias præmolliunt. [M. Anton. 6, 15. * Ἀναπνευστικῶς, Stob. Ecl. Phys. 1. p. 7.] Δυσανάπνευστος, ὁ, ἡ, Ægre respirans, i. q. δύσπνους. [Galen. 8, 111. * Εὐανάπνευστος, Aristot. Rhet. 3, 9.] AT Ἀνάπνευστος i. q. ἄπνευστος. Hesiod. (Θ. 797.) Κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος, [" Wolf. ad Hesiod. p. 126." Schæf. Mss.] Ἀναπνοὴ, ἡ, Respiratio, Plato Timæo, Πνεῦμά τε οὐκ ἦν περιεστὼς δεόμενον ἀναπνοῆς, i. e., Cic. interpr., Neque erant aëre circumfusa extrema mundi, ut respirationem requireret. Aristot. (1, 446.) Τῆς δὲ ἀναπνοῆς τὸ μὲν, ἐκπνοή ἐστι, τὸ δὲ εἰσπνοὴ, Alex. Aphr. Διὰ τῆς ἀναπνοῆς ὁ εἰσιὼν ἀήρ. Secundum quosdam ἀναπνοὴ proprie Respiratio ea quæ fit pulmonibus et pectore. Ἀναπνοὴν ποιεῖσθαι exp. Spiritum accipere et reddere. Apud Plut. Romulo (27.) Ἀναπνοὴν αὐτοῦ ἀπολαβεῖν, i. e. ad verbum, Respirationem ejus interclusisse : quidam verterunt, Ejus animæ meatus occlusisse. ‖ Spiraculum, secundum quosdam, qui h. Aristot. l. in libro de Mundo, Πολλαὶ δὲ ἀναπνοὰς ἔχουσι καὶ ἀναφυσήσεις, ita verterunt, Multæ spiracula habent emissariaque vaporis. ‖ Exp. etiam Vapor, ap. Basil. Ep. ‖ Apud Plut. pro Relaxatione, ut ap. Hom. ἀνάπνευσις. Sic ap. Basil. Χαρίσασθαι ἡμῖν τινὰ τῶν μακρῶν πόνων ἀναπνοήν. [Aristoph. N. 627. " Ad Charit. 652=256." Schæf. Mss. Arrian. Ind. p. 328. Plut. Æmilio 14. Galen. 6, 222. Ὀνομάζω δὲ ἀναπνοὴν μὲν, τὴν διὰ τοῦ στόματος ἔξω καὶ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος· διαπνοὴν δὲ, τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος ὁμοίως γινομένου. Theophr. H. Pl. 6, 2, 4. Ὅπου μὴ ἀναπνοὴ διϊκνεῖται ἡ ἀπὸ τῆς θαλάσσης. * Ἀνάπνοος, Zoroaster Orac. 16. p. 18. Ed. Obsop.] Ἀνάπνοια, i. q. ἀναπνοὴ, [Aristot. Probl. 33, 8.] Ἀμπνέω, SIVE Ἀμπνείω, Poëtice pro Ἀναπνέω, Respiro. Unde partic. ἀμπνεύσας ap. Apoll. Rh. (2, 208.) Sed et e Luciano (3, 587.) affertur Ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, pro A malo respira. [Soph. Ph. 883. Apoll. Rh. 3, 231. " Eur. Tro. 1277. Julian. Æg. 62. Leontius 11. Brunck. ad Phœn. 1420. * Ἄμπνευμα, Ilgen. Hymn. 193. Jacobs. Anth. 11, 231." Schæf. Mss. " Cic. ad Att. 12, 5." Kall. Mss. Pind. N. 1, 1.] Ἄμπνευσις, Respiratio, i. q. ἀνάπνευσις s. ἀνάψυξις. Legitur ap. Suid. in Ἀπινύσσω. Ἀμπνοὴ, ἡ, Respiratio, pro ἀναπνοὴ, Soph. Aj. (417.) p. 25. meæ Ed. οὐκ Ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα, pro οὐκέτι ζῶντα. Sic Lat. Spirare usurpant et Vesci aura. [" Eur. Iph. T. 92. Musgr. El. 868. Wakef. Alc. 127. Scolion 23. Jacobs. Anth. 11, 231. Specim. 104." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn.

340. * Ἐξαναπνέω, Plato Soph. 19.] Ἐπαναπνέω, Insuper respiro, ex Herod. (1, 212.) Ἐπαναπνέειν τὰ ἔπεα pro Effundere: [vulgo ἐπαναπλέειν. * " Ἐξαναπνέω, Respiro, Animam recipio, Plato Phædro 205, 41. Ed. Basil. 1." Seager. Mss.] Προαναπνέω, Prius respiro, Plut. (9, 738.) Ἀέρα μεθεῖναι καὶ προαναπνεύσασαι λεπτὸν, Simulac aërem tenuem remiserunt atque respirarunt, Turn. [* " Ὑπαναπνέω, Aliquantum respiro, Euseb. H. E. 332. ἐκ καθαροῦ ἀέρος." Kall. Mss.]

Ἀντιπνέω, pro quo Poëtice s. Ionice DICITUR Ἀντιπνείω, Reflo, Contrarium flatum emitto, Spiro contra. Cum dat.: Phocyl. (112.) ἀντιπνέειν ἀνέμοισι, Flare adversus ventos. Item, Ἀντιπνεῖ πνεῦμα ταῖς ναυσὶ, Flatus est navibus adversus. Metaph. τύχη ἀντιπνεῖν dicitur, ut et Lat. Reflare. [" Ruhnk. ad Rutil. p. 123. Lobeck. Aj. p. 390. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 10." Schæf. Mss. * Ἀντίπνευσις, Oribas. Coll. Ms. Cod. 9, 20. Οἱ ἄνεμοι τὰς ἀντιπνεύσεις ποιοῦνται. * Ἀντιπνοὴ, Gl. Reflatus, Schol. Apoll. Rh. 4, 820.] Ἀντίπνοος, ET Ἀντίπνους, Reflans, Spirans adversus, [Æsch. Ag. 151. Pr. 1084. * Ἀντιπνόως, Tzetz. ad Lyc. 739. p. 763.] Ἀντίπνοια, ἡ, Flatus adversus, Ventus contrarius, ἐναντία πνοὴ, ἐναντίον πνεῦμα, Ventus a prora surgens: cui opp. οὔριον πνεῦμα, qui a puppi comitatur euntes: ut ἀντιπνοίᾳ χρησάμενος, Adverso vento usus. Herodian. 5, (4, 22.) Φασὶν ἀντιπνοίᾳ χρήσασθαι, ἐπανάγοντος αὐτὸν τοῦ πνεύματος εἰς τὴν τιμωρίαν. Sic Cic. Delatas in Uticam reflatu hoc. [Strabo 3. p. 461. S., Theophr. Fr. 5, 28. * " Καταντιπνέω, Contra spiro, Eust. Ism. 245." Wakef. Mss.]

Ἀποπνέω, SIVE Ἀποπνείω, quod Poëtis peculiare est, Efflo, Exhalo, Spiro, cum accus., Il. Z. (182.) Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Ponitur enim ἀποπνείουσα pro ἀποπνέουσα, inserto ι metri causa. Sic Od. Δ. (406.) Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμὴν, Efflantes odorem maris, Emittentes, Spirantes. Apoll. autem dixit τοῖον ἀπέπνεε, pro τοίην ὀδμὴν ἀπέπνεε, 2, (193.) τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός. || In prosa vero jungitur potius genitivo, Lucian. (1, 418.) Ἀποπνέων μύρου, Spirans s. Olens unguenta. Sic dictum est ἀκράτου ἕωθεν ἀποπνέων: et ab Eusebio, Αὔλον καὶ ἀκηράτου εὐωδίας ἀποπνεῖν. || Interdum etiam ἀποπνέω sine casu ponitur pro Odorem emitto, et ita ut eum amittam, Theophr. H. Pl. 9, (16, 2.) de dictamno loquens, Τιθέασι δὲ καὶ τὰς δεσμίδας ἐν νάρθηκι καὶ καλάμῳ, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν· ἀσθενέστερον γὰρ ἀποπνεῦσαν. Sic dicitur διαπνέω. || Ἀποπνέω non tantum ad odores pertinet; nam dicitur θυμὸν ἀποπνείων, Il. N. (654.) pro Efflans animam. Quinetiam absolute positum ἀποπνεῖν in ead. signif. affertur e Chrys. Rursum e Plut. cum accus. pro Evomo quasi flatu, in Themist. (22.) Δυσμένειαν εἰς ἀτιμίαν φθόνος ἀποπνεῖ. || Ἀποπνέω sine adjunctione, pro Flatum ventris emitto, Pedo: ἀποπνεῖν et διαπνεῖν pro πέρδεσθαι dicuntur honestius quam ἀποψοφεῖν, Suid. [" Jacobs. Anim. 150. 314. Anth. 6, 264. 7, 347. 392. 10, 9. 11, 185. ad Lucian. 2, 346. Fischer. Ind. Palæph. Bibl. Crit. 2, 4. p. 18. Koen. ad Greg. Cor. 14. Ilgen. Hymn. 315." Schæf. Mss. Il. Δ. 524. Batr. 98. * Ἀπόπνευμα, unde * Ἀποπνεύματος, Theophr. Fr. 5, 16. 30. τόποι, opp. πνευματώδης: sed forsan leg. ἀπνεύματος, cf. 32.] Ἀπόπνευσις, ἡ, Efflatio, Exhalatio, pro quo frequentius dicitur ἀποπνοή. Ἀποπνοὴ, Efflatio, Exhalatio, Expiratio, ἐκπνοὴ, [Theophr. H. Pl. 9, 7, 2. C. Pl. 2, 15, 4. * Εὐαπόπνοος, de Odor. 42.] Ἀπόπνοια, ἡ, Flatus, Theophr. (H. Pl. 5, 12, 2.) Ἀφ' ἑκάστου γὰρ τόπου αἱ ἀπόπνοιαι καὶ τὸ ψῦχος τὸ ἀποκάον, [Hippocr. p. 7.] Ἐναποπνέω, Expiro in, Immorior. Gaza ἐναποπνεῖν σπουδῇ dixit pro eo quod Cic. de Sen. In studio mori. Similem usum habet ἐναποψύχειν ap. Eust. [Lucian. 1, 854. Diod. S. 13. p. 379, 23. * " Ἐξαποπνέω, Tzetz. Ch. 6, 186." Elberling. Mss. * " Ἐξαποπνεύω, ibid. 3, 164." Boiss. Mss. * " Προσαποπνέω, Respiro, Euseb. H. E. 238." Kall. Mss. * " Συναποπνέω, Anna C. 504." Elberling. Mss.]

Διαπνέω, pro quo Poëtica epenthesi DICITUR Δια-
A πνείω, Perflo, Perspiro: Διαπνεῖ ὁ ζέφυρος τὸν λειμῶνα. Pass. Διαπνεῖσθαι, Perflari: vide in sequent. Suid. διαπνεῖν exp. ἀποπνεῖν et πέρδεσθαι, dicens esse εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφεῖν. Sic et πνοὴ de Flatu ventris. || Difflo, ut Plaut. Cujus tu legiones difflasti spiritu quasi ventus folia. Aristot. de Mundo, Τὸ πυρῶδες διαπνεόμενον, Vis ignea difflata, Flatu dissipata et disjecta. Gal. ad Gl. Διαπνεῖται ὁ πυρετὸς, Difflatur et evanescit febris. Διαπνεόμενοι, inquit Bud., dicuntur Qui exhalationibus solvuntur et exhauriuntur. Plato Phæd. Ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος, τῷ μὲν νεκρῷ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Alibi dicit, Διαπεφύσηται καὶ ἀπόλωλεν. Sic Idem διαπνεῖται interpr. Difflatur, In auras abit. Cui διαπνεῖσθαι synonymum verbum est διαφορεῖσθαι. At Gal. Therap. 8. Τοῖς τὰ καπνώδη τε καὶ λιγνυώδη διαπνεομένοις, pro Qui exhalant per cuticulares meatus fuliginosa, Quibus per poros exhalari hujusmodi vapores solent, Bud. Ubi etiam nota διαπνεῖσθαι transitive usurpatum. Sed hoc δια-
B πνεῖσθαι pertinet ad præcedens διαπνέω, Perflo, Perspiro, Exhalo per, Interspiro: Cato, Ubi impleverit dolium, operculo operito, relinquito qua interspiret. || Interspiro, i. e. Respiro: Plin. Raptim et sine interspiratione potum. Philo V. M. 1. Διαπνεύσαντες δὲ τῆς τιμωρίας ἐπ' ὀλίγον, Ubi paulum modo a pœna respirarant. [Gal. 7. p. 110., 13. p. 297. " Thom. M. 217. Brunck. Soph. 3, 498. Toup. Opusc. 1, 573. ad Lucian. 1, 477." Schæf. Mss. M. Anton. 3, 1. 6, 16. Xen. Symp. 2, 25. " Discutio, Dissipo, Aretæus, Greg. Nyss. 3, 637. De lacte effuso mammis, Clem. Alex. 122. Evaporo, 221. Perspiro, 848. Διαπνείω, Nonn. D. 29, 199." Wakef. Mss. * Διάπνευμα, Hippocr. 291, 52. " Græcum esse negat Coray in Burgessii Consp. Mus. Oxon. p. 13." Schæf. Mss. * " Διάπνευσις, Halitus, Suid. v. Ἡλίαια, Ἀλεαίνοιμι." Kall. Mss. * Διαπνευστικὸς, Dissipandi s. Expirandi vim habens, affertur ex Aretæo. " Medicaster in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 233." Boiss. Mss.] Διαπνοὴ, ἡ, Perflatus, Perspiratio, Alex. Aphr. Probl.
C 1. Ὅπερ δὲ ἐν θώρακι ἀναπνοὴ, τοῦτο ἐν τῷ σώματι διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν. Bud. ap. Gal. διαπνοὴ interpr. Exhalatio s. Expiratio quæ fit per poros. [" Aristot. Meteor. 2, 8." Seager. Mss. Vide Ἀναπνοή. * " Διάπνοος, Hippocr. 602." Wakef. Mss.] * Διάπνοια, Geop. 10, 7, 6. " J. Poll. 2, 219." Kall. Mss.] Εὐδιάπνοος, ET Εὐδιάπνους, Perflabilis, Qui perflatus facile capit: qua signif. et εὔπνους supra. Item Qui per spiritales meatus facile transmittitur: quomodo εὐδιάπνουν τὸ ὑγρὸν exp. Humor qui facile difflatur. [" Aristot. de Part. Anim. 1, 9." Gataker. Mss.] CONTRA Δυσδιάπνευστος, Qui ægre difflatur, per spiritales meatus ægre transmittitur, per poros difficulter exhalatur, Diosc. 5, 9. de iis vinis quæ ἀπαράχυτα nominantur, Κεφαλῆς εἰσὶ πληρωτικοὶ, μέθης γεννητικοὶ, δυσδιάπνευστοι, ubi Ruell. Ægrius in halitum expirant. Alii, Difficile a corpore excutiuntur et evaporantur. Sic δυσδιαφόρητος οἶνος. [" Sed * Ἀδιάπνευστος ap. Jambl. V. P. 68. (p. 360. K.) est Indefessus, Non intermissus, Continuus, ubi ait, Py-
D thagoram discipulos suos assuefecisse ad σύντονόν τε καὶ ἀ. περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων ἐξέτασιν." Schw. Mss. Diosc. Parab. 4, 109. * Ἀδιαπνευστέω, Alex. Trall. 12. p. 679=207. Gal. 10. p. 528. * Ἀδιαπνευστία, 257. Pallad. de Febr. p. 32. * Εὐδιάπνευστος, Aët. 64. Athen. 26. Theophr. Fr. 4, 39. * Συνδιαπνέω, Stob. Ecl. Phys. 1, 54.]

Εἰσπνέω, SIVE Εἰσπνείω, Poëtis duntaxat usitatum, Inspiro, Afflo, Aristoph. B. (314.) δᾴδων γ' ἐμὲ Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη: verba Bacchi ad Xanthiam, interrogantem εἰ οὐ κατήκουσεν αὐλῶν πνοῆς. Pass. Εἰσπνέομαι, Inspiror, Aspiror, Afflor: ut ὁ εἰσπνεόμενος ἀὴρ, Alex. Aphr. Aër qui nobis inspiratur, h. e. attrahitur, Aër quem spirantes ducimus. || Εἰσπνεῖν a Lacedæmoniis dictum pro ἐρᾷν, ut in Lex. meo vet. annotatur: sic Hes. ἐμπνεῖ μου exp. ἐρᾷ μου. Vide Ἐμπνέω. [Ælian. V. H. 3, 12.] UNDE Εἰσπνήλης, ὁ, quod ibid. exp. ὁ ἐρώμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος, Amasius, Amoris ignibus afflatus. Sed annotatur ibid., posse et ab ἕσπομαι deri-

vari, παρὰ τὸ ἕπεσθαι τοῖς ἐρωμένοις, quasi ἑσπνήλης τις ὤν. Habentur eadem ap. Etym., ubi et hic Callimachi pentameter additur, Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις ὁππότε κοῦρος ἴοι. Apud Theocr. vero 12, 12. LEGITUR Εἴσπνηλος, quod ipse Poëta ait Amyclæorum esse peculiare vocab., et Schol. exp. ἐραστής, Amator: cujus correlativum, ἀΐτας, quod Thessalicum esse ait, et Schol. exp. ἐρώμενος: hos δοιὼ φῶτε sese mutuo dicit φιλῆσαι ἴσῳ ζυγῷ. Sed notandum, ap. Schol. ejus SCRIBI Εἴσπνιλος. Sic et ap. Eust. scribitur, p. 732. ubi tamen e veteribus tradit i. esse q. ἀΐτης. Idem p. 1547. Ἀΐτης, ὁ ἐρώμενος, κατὰ τοὺς παλαιούς, διὰ τοῦ ἴωτα, ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστήν· εἰσπνεῖται γάρ, φασί, τῆς μορφῆς τι καὶ ὥρας· ὅθεν καὶ εἰσπνῖλαι διὰ διχρόνου, ἢ ἐν τῷ η, παρὰ Λάκωσιν οἱ ἐρασταί. Ubi etiam NOTA Ἀΐτης. [" Εἰσπνῖλος, Ἐμπνεῖσθαι, Εἰσπνεῖν, Laconicæ dictiones de amore, S. Musgr. in Theocr. Warton. II. p. 410. cf. Harles. p. 195. Alberti Peric. Cr. 52. Εἰσπνήλης, Valck. Phœn. p. 62. Callim. 215=505." Schæf. Mss. Εἰσπνέομαι, cum gen., Philostr. 2, 8.] Εἰσπνοή, ἡ, Inspiratio. Εἰσπνοὴ ἀέρος, Attractio aëris in spirando, Ducere s. Attrahere spiritum. Vide Πνευματώδης, [et Ἀναπνοή. * Εἴσπνοος, Hippocr. T. 1. p. 812. Lind. * Ἔκπνοον καὶ εἴσπνοον ὅλον τὸ σῶμα.] " Ἐπεισπνέω, Insuper inspiro. Apud Gal. Therap. " 10. ἐπεισπνεῖν et * ἐπεκπνεῖν geminationem spiri- " tus significant spiritum trahentis vel educentis: " Εἶτ' ἐξαίφνης ὥσπερ στενάζοντες ἀνέπνευσαν, ἢ δι- " πλῆν τὴν εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος οἷον ἐπεισπνέον- " τες, ἢ διπλῆν τὴν ἔξω ποιοῦντες, καθάπερ ἐπεκπνέον- " τες. Bud." [Hippocr. 1025. cf. 1169. " Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. II. P. 2. p. 117. * Παρεισπνέω, Nicet. Eugen. 1, 110. var. lect. 5, 168." Boiss. Mss. * Προεισπνέω, Pisid. Opif. 410.]

Ἐκπνέω, Efflo, Expiro, Aristot. de Mundo, Ἐκ τούτου πάντα ἐκπνεῖ τε καὶ ψυχὴν ἴσχει τὰ ζῶα, Expirant. Ubi nota ἐκπνεῖν et ψυχὴν ἴσχειν sibi opponi, i. e. Expirare, Spiritum ducere, Spiritum s. Animam continere: quod Idem κατέχειν τὸ πνεῦμα dicit. || Expiro, i. e. Morior, pro quo habuimus ἀφιέναι τὸ πνεῦμα, ut Lat. dicunt Exhalare animam, Epigr. Γάϊος ἐκπνεύσας τὸ πανύστατον ἐχθὲς ὁ λεπτός, Extremum halitum cum efflasset, Plut. (8, 359.) Τοὺς ἄλλους ἀσπασάμενος ἅμα ἵλεως ἐξέπνευσε: Sicut porro dicitur ἀποθνήσκειν ὑπὸ pro Perimi a, Interimi a, sic Soph. (Aj. 1026.) ὑφ' οὗ Φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας. [" Markl. Suppl. 692. Wakef. Ion. 1622. S. Cr. 4, 40. 75. Musgr. Herc. F. 885. Jacobs. Anth. 9, 476. ad Charit. 214. Valck. Anim. ad Ammon. 54. Hipp. p. 253." Schæf. Mss. * Ἐκπνείω, Quint. Sm. 1, 349. 11, 47.] Ἔκπνευσις, ἡ, Expiratio, Cum efflatur spiritus: contra ἀνάπνευσιν esse volunt, Cum ducitur s. trahitur: ἔκπνευσις καὶ ἀνάπνευσις, pro quo Plin. Reciprocatio spiritus. [Theophr. H. Pl. 9, 9, 3. Aristot. H. A. 1, 770. * Ἔκπνευστος, unde * Δυσέκπνευστος, Schol. Eur. Phœn. 1447. * Εὐέκπνευστος, Theophr. de Odor. 448. Heins., Fr. 4, 39. Schn., ubi tamen hodie legitur * Εὐπέπαντος. Vide Schn. Lex.] Ἐκπνοή, ἡ, i. q. ἔκπνευσις, Exhalatio, Aristot. de Mundo, Αὔρας καλοῦμεν τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς, Expirationes ex humore prodeuntes, [Gal. 8. p. 839. * Ἔκπνοος, vide Εἴσπνοος.] Διεκπνέω, Expiro per, Perflo, Aristot. de Mundo, Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, pro Rectis lineis flant: nimirum per mundi æquor e carceribus suis effusi. [* Διέκπνευσις, Tzetz. Ch. 11. p. 203.] Διεκπνοή, ἡ, Perflatus, etiam Expiratio pertransiens. [* Ἐπεκπνέω, vide Ἐπεισπνέω. * Μετεκπνέω, Opp. Ἁ. 2, 164. * " Προεκπνέω, Theod. Prodr. 298." Elberling. Mss.] " Συνεκπνέω, Simul " expiro, animam efflo, Eur. Iph. T." [684. * Ὑπεκπνέω, Æschin. Dial. 3. p. 86, 10. " Fischer. Ind. Greg. Thess. in Matthæi Lectt. Mosq. 2, 7." Boiss. Mss.]

Ἐμπνέω, ET Ἐμπνείω, Poëtice, Inspiro, etiam Aspiro, Afflo, i. q. εἰσπνέω, Hesiod. (Ἔργ. 2, 126.) διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ Ἐμπνεύσας ὤινε, i. e. ἐμπνευματώσας, Aspirans, Flatu suo in, tubens. At Epigr. Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν, Inflavit tubam. Item Inspiro, Afflo, Aspiro, metaph., ut Il. O. (262.) Υ. (110.) Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν: P. (456.) Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ: pro quo Ω. (442.) Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ. Sic Philo V. M. 1. Θάρσος ἐμπνεύσας τοῖς Ἑβραίοις, Inspirata Hebræis audacia. Et Xen. Ἑλλ. 7, (4, 32.) de deo, Τὴν ἀρετὴν ἐμπνεύσας. Virg. Tacitum inspires ignem, Stat. Tacitum inspirat amorem. Itidem ap. eund. Xen. Σ. (4, 14.) p. 515. Διὰ τὸ ἐμπνεῖν τι ἡμᾶς τοὺς καλοὺς τοῖς ἐρωτικοῖς, redditur, Quia nescio quid inspiramus amori deditis. Pass. Ἐμπνέομαι, Inspiror, Afflor, Plut. (7, 658.) Εἰς μαντικὴν ἐνεπνεῖτο μίαν ἡμέραν ἔτους ἑκάστου, Ad divinationem afflabatur, Turn. || Redditur et Inhio. Apud Hes. Ἐμπνεῖ μου, ἐρᾷ μου, ποθεῖ με. Qua metaphora Εἴσπνηλος s. Εἰσπνήλης supra, i. e. Tacitis inspiratus ignibus, Inspiratus amore, et afflatus. || Ἔμπνευσεν, Hes. exp. ἀνέπνευσεν: pro quo fortasse reponendum ἄμπνευσεν. Accipitur et pro simplici πνέω, idque duobus modis. Primum, pro eo quo dicitur θυμοῦ πνεῖν, et a Seneca Ira spirat sanguinem; ab Horatio Amores spirat. Act. 9, (1.) Ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου, Minas ac cædes spirans. Alio modo, quo ponitur pro Vivo: ut Cic. Ab eo spirante. Eur. Alc. (203.) σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι, Plato Apol. (17.) Ἕωσπερ ἂν ἐμπνέω, ut Cic. Dum anima spirabo mea, Virg. dum spiritus hos reget artus, Lucan. Dum movet hic calidus spirantia corpora sanguis. Idem de Rep. 2. Ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι, Synes. Ep. 44. Ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται, Herodian. 4, (9, 16.) Ἔτι ἐμπνέοντες καὶ δυνάμεως μετρίως ἔχοντες. [" T. H. ad Plutum p. 275. Villoison. ad Long. 267. Heyn. Hom. 6, 96. 7, 52. Wakef. Phil. 883. S. Cr. 2, 129. Jacobs. Anim. 150. Anth. 7, 355. Philippus 50. Huschk. Anal. 162. Valck. ad Theocr. 1, 1. Hipp. p. 227. Alberti Peric. Cr. 52. Lennep. ad Phal. 98. Mitsch. H. in Cer. 179. De afflatu divino, ad Herod. 318. Ἐμπνεῖσθαι, de amore, v. ad Εἰσπνῖλος, Valck. Phœn. p. 62. Ἐμπνέων Adhuc spirans, Longus p. 24. Vill. Πολὺς ἐμπν., Dionys. H. 3, 1388. Ἐμπέπνευμαι, Schol. Apoll. Rh. p. 622. * Ἐμπνήλης, Valck. Phœn. p. 62." Schæf. Mss.] Ἔμπνευσις, ἡ, Inspiratio. Pro Afflatus animus accipitur ap. Greg. Enc. Macc. Sicut Bud. ἐμπνέομαι pro Inspiror divinitus, affert ex Eod. [LXX. Ps. 17, 18.] Ἐμπνευστός, Inspiratus, Qui inspiratur, inflatur, Athen. (174.) de hydraulico organo, quod nec ἐντατὸν nec καθαπτὸν esse dicit, Ἐμπνευστὸν ἂν ἴσως ῥηθείη, διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Vitruv. πνευματικὸν vocari ait, interpretans Spiritale. Vide Πνευματικός. AT Ἐμπνεύστιος, ἄφρων, ἀφανής, Hes. [* Ἐμπνοή, Strabo 4. p. 18. Sieb.] Ἔμπνοος, ET Ἔμπνους, per contr., ut Ἄπνοος et Ἄπνους huic oppositum, i. q. ὁ ἐμπνέων, Qui spirat, Spirans: ea signif. qua Cic. dicit Ab eo spirante, pro Vivente: cui similes phrases vide in Ἐμπνέω. Plato Epist. 8. Ἔμπνους ὤν, Spirans adhuc, Aura adhuc vescens, Thuc. 1, (134.) Μέλλοντος αὐτοῦ ἀποψύχειν, ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἔτι ἔμπνουν, i. e. ἔτι πνέοντα, ubi etiam NOTA Ἀποψύχειν PRO Ἐκπνεῖν, Expirare, Efflare s. Exhalare animam, sic Plut. (6, 612.) Ἐξέθηκαν ἐπὶ τὴν γῆν ἄνθρωπον ἔμπνουν καὶ κινούμενον, (9, 40.) Ἔμπνουν, τὸ πνεύματος πληρωθέν· Ἔμφρον δέ, τὸ φρονήσεως. Ubi etiam observa, passivam hanc signif. ei tribuendo, sonare Inflatum, Flatu repletum. Nisi potius pro Ἐπίπνουν sit accipiendum. Ἔμπνοος autem in carmine usitatius: Epigr. Νιόβης ἔμπνοον ἀρχέτυπον, Spirans et vivum Niobes exemplar. [" Thom. M. 303. Wakef. Herc. F. 151. Posidipp. 20. Jacobs. Anth. 9, 182. 12, 257. T. H. ad Plutum p. 275. Heind. ad Plat. Phædr. 199. (an εὔπν. ?) ad Lucian. 1, 456. Alberti Peric. Cr. 52. Wakef. S. Cr. 2, 130." Schæf. Mss.] Ἔμπνοια, ἡ, Ipsa spirandi actio, Spiratio; Spirare, Vivum esse, cui oppositum Ἄπνοια, Non spirare, Mortuum esse. [" Lennep. ad Phal. 98." Schæf. Mss. AT * Ἐμπνοίησις θεομοίρη, ap. Ecphantum Stobæi Serm. 146. Schneidero est suspectum. * Συνεμπνέω, Longin. 9, 11.]

Ἐπιπνέω, ET Ἐπιπνείω, Poëtis usitatum, Aspiro, Afflo, Il. E. (698.) περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπι-

πνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμὸν, Afflans vivificabat, Od. Σ. (130.) ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει, Quæ terram afflant, s. potius Super terra flant, spirant. Magis proprie Hesiod. Θ. (872.) αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν, Mare afflant, perflant: itidem supra dicit, πόντῳ Ἐμπνεύσας. || Ex Eur. Phœn. (796.) στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας, pro Incitato exercitu Argivorum. || Ἐπιπνείουσι Hes. exp. ζῶσι: quem usum habet et τὸ Ἐμπνεῖν. || Ἐπιπνεῦσαι, Eid. est ἐφορᾷν, ἐπισκοπεῖν: quomodo et Ἐπιπνεύων exp. ἐπιβλέπων, locum quendam ex Alcæo citans, qui corruptus est. || Idem ἐπιπνείηται, exp. ἐπιθυμῇ: cui similem usum τοῦ Ἐμπνεῖν habes supra ex Eod. [" Ἐπιπνέω, Abresch. Æsch. 2, 122. Fischer. Descr. Lectt. 1798-9. p. vi. Lennep. ad Phal. 66. 98. Jacobs. Exerc. 2, 12. Brunck. ad Phœn. 800. Valck. p. 296. 298. Musgr. p. 209. Valck. Hipp. p. 227. Heyn. Hom. 7, 357. Ἐπιπνείω, ibid. Wakef. Trach. 1108. Mitsch. H. in Cer. 179. Ruhnk. Ep. Cr. 260. ad H. in Cer. 365. cf. locum Homericum in Ed. Wolf. maj." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 937. 1327. Æsch. S. c. Th. 328. " Callim. H. in Del. 318. Opp. K. 4, 63. Quint. Sm. 9, 30." Wakef. Mss. * Ἐπίπνευσις, Afflatus, Inspiratio, affertur e Strab. l. 10. * Ἐπιπνευστικὸς, Schol. Æsch. Pr. 483.] Ἐπίπνοος, ET Ἐπίπνους, Afflatus, Plato Menone, Ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, Afflatos et plenos numine divino: Cratylo, Εἴτε παρ' Εὐθύφρονος ἐπίπνους γενόμενος, εἴτε καὶ ἄλλη τις μοῦσα πάλαι σε ἐνοῦσα ἐλελήθει. Hesychio quoque ἔπιπνοι sunt οἱ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενοι. [" Fischer. l. c. Lennep. ad Phal. 98. : τῆς μαντείας, Heyn. ad Apollod. 767." Schæf. Mss. * "Ἐπίπνως, J. Poll. 1, 16." Kall. Mss. * Ἐπίπνοιος, Orph. H. 37, 25. not.] Ἐπίπνοια, ἡ, Afflatus, s. Instinctus afflatusque divinus, ut Cic. loquitur: qui etiam dicit Divino quodam spiritu afflari: ut Plut. ἐπιπνεῖσθαι, quod tamen J. Poll. ait esse κακόφωνον: pro eod. dicitur κατέχεσθαι, καταλαμβάνεσθαι, ἐνθουσιάζειν, πληροῦσθαι. Polyb. Οἱ Ῥωμαῖοι θείας ἐπιπνοίας τινὸς ἐπεπλήρωντο: [cf. 10, 2, 12. 5, 7.] Utitur et Plato Crat. [Theophr. Fr. 5, 55. " Luzac. Exerc. 27. Jacobs. Exerc. 2, 12. Anth. 7, 171. Fischer. l. c., ad Lucian. 1, 737. Ruhnk. Ep. Cr. 181. Bibl. Crit. 3, 1. p. 66. ad Xen. Eph. 167. Lennep. ad Phal. 98." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 496.] Παρεπιπνείω, A latere s. Obiter s. Leviter aspiro, Apoll. Rh. 2, (961.) Ἀργέσταο παρ' ἄσσον ἐπιπνείοντος. Ubi tmesis est. [* Προεπιπνέω, Plut. Sertorio 17. al. * Προσεπιπνέω, quod habet etiam Clem. Alex. 590.]

Καταπνέω, Perflo, Afflo. Pass. καταπνεῖσθαι, Perflari, Afflari. Theophr. C. Pl. 4, 14. de fabis, Τὸ δὲ μὴ ἀλλοιοῦσθαι καταπνεόμενα, σημαίνει σκληρότητά τινα καὶ ἀπάθειαν, ubi καταπνεῖσθαι dicitur de afflatu in ventilatione, ut H. Pl. 8, 8. Ὁ κύαμος λικμώμενος ἐὰν ὑπὸ πνεύματος ἐγχωρίου ληφθῇ, τεράμων ὢν, ἀτεράμων γίγνεται. Pro quo Plin. 18, 17. Cum udam quidam ventus afflavit. Idem Plin. h. l. Aristot. H. A. 5, 5. Οἱ δὲ πέρδικες ἂν κατὰ ἄνεμον στῶσιν, αἱ θήλειαι τῶν ἀῤῥένων ἔγκυοι γίνονται· πολλάκις δὲ καὶ τῆς φωνῆς, ἐὰν ὀργῶσαι τύχωσι, καὶ ὑπερπετομένων, ἐκ τοῦ καταπνεῦσαι τὸν ἀέρα, sic vertit, 10, 33. Si contra mares steterint feminæ, aura ab his flante prægnantes fiunt. Igitur καταπνέω est Spiro s. Flo contra, Aspiro, Afflo. Sic pass. voce et signif. affertur ex H. A. 6. Ἂν καταπνευσθῇ τοῦ ἄῤῥενος πέρδιξ, Si contra marem steterit aura ab eo flante. [" Eur. Rhes. 387. Wakef. Eum. 943. Toup. Emendd. 1, 53. Valck. Diatr. 174. Mitsch. H. in Cer. 179. Athen. 1. p. 10. De constr., Porson. Med. p. 64." Schæf. Mss.] Καταπνευμα, Perflatus, Afflatus, Eur. Phœn. (794.) Καταπνεύματα λώτου, Tibias e loto quæ inflantur, [vulgo divisim. * Καταπνοὴ, Pind. Π. 5, 162. * Κατάπνοος, J. Poll. 1, 240.]

[* Μεταπνέω, Respiro, Opp. Ἁ. 5, 314. Greg. Naz. 2, 171. * Μεταπνοὴ, Lobeck. Phryn. 495.]

Παραπνέω, A latere flo, spiro, Leviter spiro, Diosc. 1, 18. de xylobalsamo, Μετρίως παραπνέοντα τοῦ ὀποβαλσάμου, Modice balsamum, s. balsami odorem, spirans. Paulo ante, Βραχὺ πνέον ὀποβαλσάμου. [Od. K. 24. * Παραπνοὴ, Hippocr. Nat. Pueri c. 8.]

Περιπνέω, ET Περιπνείω, Spiro circum, [" Toup. Emendd. 2, 387. ad Charit. 785." Schæf. Mss. "Clem. Alex. Str. 7. (p. 304.) Ἡ περιπνεῖται καθάπερ τὰ ἔντομα κατὰ τὴν διὰ τῶν πτερύγων * ἐπίθλιψιν τῆς ἐντομῆς: forsan παραπνεῖται." Gataker. Mss. * Περίπνοος, Theophr. H. Pl. 5, 1, 11. * Περίπνοια, Diod. S. 3, 19.]

Προσπνέω, Afflo, Aspiro, i. q. ἐπιπνέω et καταπνέω, Aristoph. (B. 338.) cum dat. || Προσπνεῖσθαι, Aspirari: verbum Grammaticorum. Vide Athen. (398.) in Ταὼς, ubi inter alia, Εἰ δὲ τοιαύτη ἡ δασύτης, μήποτε ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν ὁ ταὼς πρὸς τῶν Ἀττικῶν προσπνεῖται. Sed scr. IBI Ταῶς, ut ap. Eust. 524. ubi hæc ex Athen. refert, Τοῦ ταῶς τὴν λήγουσαν περιέσπων καὶ ἐδάσυνον. IGITUR Δασύνειν et Προσπνεῖν, synonyma: i. e. Aspirare, ut si Lat. scriberes Tahōs. Gell. dicit etiam Inspirare alicui literæ hac signif. [" Toup. ad Longin. 337. Sc. ὀδμὴ, Kuster. Aristoph. 67." Schæf. Mss. * Προσπνείω, Theocr. 17, 52.] Πρόσπνευμα, τὸ, Afflatus. Apud Suid. in Πνεύσας, hæc inter alia leguntur, Προσπνεύματι ἐνηλαμένων καὶ συμφερομένων, ubi exp. ὀργίλως. [" Toup. Opusc. 1, 364." Schæf. Mss. * Πρόσπνευσις, Gl. Aspiratio, Diod. S. 2. p. 92, 34.]

Συμπνέω, Conspiro: metaphorice plerumque pro Uno consensu moliri, ut et συμφυσᾷν. Aristot. Polit. 5. Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ, Donec conspirarit et coierit, Herodian. 8, (5, 15.) Ὅτι Ἰταλία τε πᾶσα συμπεπνεύκοι, Totam Italiam consensisse et conspirasse, 7, (1, 11.) Πολλῶν * ἑκατοντάρχων συμπνεόντων: (5, 13.) Μὴ συμπνεύσαντι ὑμῖν, Si nobiscum non conspiraris. [Ælian. H. A. 3, 44. " Plut. Mor. 1. p. 5. Oxon., Julian. Æg. 62. * Συμπνείω, Jacobs. Anim. 260." Schæf. Mss. * Σύμπνευσις, Gl. Conspiratio. " Consensus, Athan. 1, 445." Kall. Mss.] Συμπνευσμὸς, Conspiratio, Consensus, ὁμόνοια, Hes. Σύμπνοος ET Σύμπνους, Qui conspiravit. Hippocr. de Nat. Hum. dicit corpus esse σύμπνουν καὶ σύῤῥουν, in quo spiritus conspirent, humoresque confluant. Linacer vertit Conspirabile et confluxile. Respexit huc Gal., cum dixit l. 1. Therap. Λέγοντος Ἱπποκράτους ὀρθῶς ὡς σύμπνουν καὶ σύῤῥουν ἐστὶν ἅπαν τὸ σῶμα, καὶ πάντα συμπαθέα τὰ τῶν ζώων μόρια, Plut. de Fato 651. Τὸ φύσει διοικεῖσθαι τόνδε τὸν κόσμον, σύμπνουν καὶ συμπαθῆ αὐτὸν αὐτῷ ὄντα. Epigr. σῶμα ἀειδέϊ σύμπνοον αὔρῃ. Cui similem l. vide in Πνεῦμα, supra, c. 406. [" Ruhnk. Diss. de Longino §. xi. p. 31. Jacobs. Anth. 8, 380. Agathias p. 75." Schæf. Mss.] Σύμπνοια, ἡ, Conspiratio, pro quo Gell. dicit Conspiratus, i. q. συμπνευσμὸς, Herodian. 7, (6, 6.) Τὴν τῶν Λιβύων εἰς ἑαυτὸν σύμπνοιαν, Afrorum erga se consensum, Polit. Itidem Bud. interpr. Conspiratio, Consensus etiam in bono, remittens ad Plat. de LL. 4. p. 234. [" Concordia, Diog. L. Menedemo p. 98. H. St." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 496.]

[* Ὑπερπνέω, Philostr. 587. τοὺς Ἀθηναίους.]

Ὑποπνέω, Subtus s. Aliquantum s. Leviter spiro. Exp. et Aspiro. [" Aristot. Probl. 8, 6." Seager. Mss. " Pedo, Ruhnk. Ep. Cr. 137." Schæf. Mss.]

ΠΝΕΥΜΩΝ, ονος, ὁ, Pulmo, Caro mollissima et laxissima, respirationis et vocis instrumentum. Nulla enim in toto corpore caro rarior, laxior, molliorque est, et quæ spongiæ similior sit, spumamque sanguinis magis referat. Hæc Gorr., ap. quem plura vide de situ ejus, partibus, vasis. Itidem Cels. 4, 1. Pulmo, spongiosus, ideoque spiritus capax. Plin. 11, 37. Sub corde pulmo est, spirandique officina, attrahens ac reddens animam: idcirco spongiosus ac fistulis inanibus cavus. Et 9, 7. Spirant autem, confessione omnium quæ internorum viscerum pulmonem habent, quoniam sine eo nullum animal putatur spirare. Hæc attuli, ut confirmarem etym. qua πνεύμων παρὰ τὸ πνεῦμα dici traditur: unde et ap. Pers. pulmo animæ prælargus anhelat, et Lucan. Anheli pulmonis fibra. Ubi etiam nota Fibra pro λοβός. [Spiramenta animæ, Virg. Æn. 9, 580.] Plut. (8, 793.) ex Eratosth. Καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα τεγγόμενος. || Πνεύμων θαλάσσιος, Diosc. 2, 39. Meminit et Athen. 8. Plin. quoque Pulmonem appellat

9, 47. Multis eadem natura quæ frutici, ut holothuriis, pulmonibus, stellis. Et 32, 10. Pulmonis marini cinis. Et sub finem capitis, Pulmone marino si confricetur lignum, ardere videtur. [" Mœr. 309. et n., Greg. Cor. 63. Brunck. Aristoph. 1, 172. 188. Trach. 567. 780. 1056. ad Orest. 279. Porson. 271. Phryn. Ecl. 134. Thom. M. 722. Wakef. Trach. 778. 1054. Jacobs. Anth. 7, 311. 8, 234. 9, 296. Amoris sedes, Soph. Fr. Inc. 23. Conf. c. πνεῦμα, ad Diod. S. 2, 226. Οἴνῳ πνεύμονα τέγγε—, Toup. Opusc. 1. 466." Schæf. Mss. " Piscis, Synes. 14." Wakef. Mss. Theophr. Fr. 6, 3, 3. Καὶ οἱ πνεύμονες οἱ θαλάττιοι ἐὰν πολλοὶ φαίνωνται ἐν τῷ πελάγει, χειμερινοῦ ἔτους σημεῖον. * " Ἀπνεύμων, Simpl. ad Epict. 11." Kall. Mss. * Πνευμονώδης, Aristot. H. A. 5, 16.] Πνευμονικὸς, Ad pulmonem pertinens, ut τόπος, quod exp. Locus sub pulmone constitutus. Sin de homine dicatur, aut alio animante, significabit Qui pulmonum vitio laborat: qui Pulmonarius a Columella nominatur. Πνευμονίας, itidem Ad pulmonem pertinens: ut πνευμονίαι λοβοὶ ap. J. Poll. 2. οἱ τοῦ πνεύμονος λοβοὶ, ut ἡπατίαι dicuntur οἱ τοῦ ἥπατος. Fibras pulmonis appellant Lucan. Cels. Plin. et alii. At Πνευμονία dicitur Morbus quidam pulmonis, Aret. de Acut. Morb. 2. περὶ Πνευμονίης inscribitur c. 1. itidemque ubi de curatione hujus morbi disserit. [Plut. 9, 635.] In ipso tamen contextu ab Aret. vocatur Περιπνευμονία. Ac inter alia hæc ibi leguntur, Ἐπὶ δὲ μεγάλῳ πάθεϊ, ὁκοῖον ἡ φλεγμονὴ, πνιγμὸς, ἀφωνίη, ἄπνοια, ὄλεθρος αὐτίκα· ἥδε ἐστὶ ἣν καλέομεν περιπνευμονίην, φλεγμονὴ τοῦ πνεύμονος, σὺν ὀξέϊ πυρετῷ. Auctor Def. Med. Περιπνευμονία ἐστὶ φλεγμονὴ πνεύμονος μετὰ πυρετοῦ ὀξέος καὶ δυσπνοίας. Gorræus, Περιπνευμονία, est Pulmonis inflammatio. Ea autem vel primum et per se oritur, nullo præcedente affectu: vel aliis morbis succedit, ut distillationibus, anginæ, asthmati, pleuritidi. Symptomata ejus sunt febris acuta et ardens, spirandi difficultas, gravitas distentioque pectoris, tumor ruborque faciei, sputum sanguinis floridi. Sunt qui ratione nominis adducti negent peripneumoniam esse pulmonis morbum, verum potius adjacentium et vicinarum pulmoni partium; sed constat omnium veterum testimonio, pulmonis esse inflammationem. Cæl. Aurel. de Morb. Acut. 2, 25. peripneumoniam et ipse appellat. [" Περιπνευμονία, Thom. M. 723." Schæf. Mss. * Περιπνευμονιάω, Schn. Lex.] Περιπνευμονικὸς, ut π. νόσος pro περιπνευμονία, Cels. 4, 7. E pulmone vehemens et acutus morbus oritur, quem περιπνευμονικὸν Græci vocant. Ejus hæc conditio est. Pulmo totus afficitur: hunc ejus casum subsequitur tussis bilem vel pus trahens, præcordiorum totiusque pectoris gravitas, spiritus difficultas, magnæ febres, continua vigilia, cibi fastidium, tabes. Item dicitur Qui peripneumonia laborat, [Gl. Pulmonarius :] passim ap. Medicos obvium: itemque ap. Plin. sæpe, Prodest pleuriticis et peripneumonicis. Pulmonariam ovem Colum. 7, 5. appellat, quæ pulmonis vitio laborat. Est et alius pulmonis morbus: nimirum Πνευμῶδες πάθος: de quo Aret. περὶ Χρονίων Παθῶν 1, 12. Ἄσθματος ἰδέη τὸ πνευμῶδες, καὶ ἀπὸ τοῦ πνεύμονος τὸ πάθος ὅκως ἐπ' ἄσθματι. Ex iis autem quæ sequuntur, videtur Cels. inter hoc vitium et περιπνευμονίαν non statuere discrimen, secus quam Aret. At Πνευμονευτικὰ, τὰ, Instrumenta quæ spiritu inflantur, quæ et ἐμπνευστὰ dicuntur et πνευματικά. Sic VV. LL., sed sine Auctore.

Πλεύμων, ονος, ὁ, Attici dicunt pro πνεύμων, Alcæus ap. Plut. (8, 787.) Τέγγε πλεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται. Paulo post ipse dicit, Σήραγγας ὁ πνεύμων ἔχει καὶ πόρους κατατέτρηται. ‖ Pulmo marinus, πλεύμων ab Aristot. et Athen. dicitur: qui a Diosc. πνεύμων θαλάττιος. Apud Strab. autem sunt qui accipiant pro Maris loco, confusa terra et aqua, inaccesso navibus, quippe qui dicat, Μήτε πορευτὰ μήτε πλωτὰ ὑπάρχοντα, τῷ πλεύμονι ἐοικότα χωρία: cujusmodi Thulem insulam esse tradidit Pythias. [" Metaphorice, Diog. L. Epicuro p. 387. HSt. Pulmo marinus, Plato Philebo p. 158

A (=21.) Ζῆν δὲ οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλά τινος πλεύμονος, ἢ τῶν ὅσα θαλάττια μετ' ὀστρείων ἔμψυχά ἐστι σωμάτων." Seager. Mss. " Ad Mœr. 309. Greg. Cor. 63. Brunck. Aristoph. 1, 29. 172. 180. 182. 243. Trach. 567. 780. 1056. ad Orest. p. 177. ad S. c. Th. p. 343. Wakef. Trach. 778. 1054. Eum. 805. Porson. Or. 271. Heyn. Hom. 4, 651. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 275. Phryn. Ecl. 134. Thom. M. 722." Schæf. Mss. * Πλευμονέκλυτος, ad Plut. 8, 792.] Πλευμονικὸς, et Πλευμονία, [Hes.] sive Περιπλευμονία, [Hippocr. 43, 18. 370, 13.] idem signif. cum Πνευμονικὸς, Πνευμονία, Περιπνευμονία. Et Περιπλευμονικὸς a Περιπλευμονία, ut Περιπνευμονικὸς a Περιπνευμονία, quod ap. Marc. Emp. legitur, c. 33. de agarico, Prodest et jecinoris tumoribus, et quos Græci περιπλευμονικοὺς appellant. [Hippocr. 41, 30. 43, 4. 201. A. * Περιπλευμονικῶς, 127. A. Περιπλευμονιάω, Schn. Lex.] Πλευμονώδης, Pulmoni similis, Spongiosus ac fistulis inanibus cavus, laxusque et mollis ut pulmo, Aristot. H. A. 5, 16. Οὐδὲν
B δὲ πυκνότερον καὶ γλισχρότερόν ἐστι τοῦ σπόγγου, καὶ τὸ σύνολον πλευμονῶδες. [* Πλευμονὶς, ίδος, ἡ, i. q. πλευμονία, Hippocr. 533, 16. * Πλευμονάω, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

At vero Πλεῦμος, Galeno Lex. Hippocr. ἡ φθόη, τὸ πλευμῶδες πάθος: quo nomine accipere videtur id, quod ab Aret. dixi πνευμῶδες πάθος nominari. Sunt quibus πλεῦμος et πλευμονία idem esse videantur, Pulmonis nimirum vitium ex humoris influxu: quod nisi curetur, in suppurationem tabemque, i. e. φθόην s. φθίσιν, desinat. Itemque Πλευμώδης accipiunt pro Pulmonarius, Pulmonis vitio laborans. Gorr. πλευμῶδες πάθος in Gal. l. c. interpr. Pulmonis affectio. Minus quid certe significare videtur quam περιπνευμονία: sicut et Aret. inter περιπνευμονίαν et πνευμῶδες πάθος discrimen facit. Ab eod. Πλεῦμος est et verb. Πλευμόω, In tabem incido. Gal. enim in Lex. Hippocr. πλευμοῖ exp. πλευμώδη γίνεται, ἢ φθίνει. Apud eund. Hippocr. de Morbis 2, (17.) legitur, Ὅταν πλευμᾷ ὁ ἄνθρωπος: ut aliquanto ante,
C Ἢν χολᾷ ὁ ἄνθρωπος, quod exp. a nonnullis, Cum pulmonis vitio laborat. Malim Galeni exp. sequi; nam in præcedentibus dixerat, Ὅταν ἐκ περιπλευμονίης ἔμπυος γένηται. Id autem Πλευμᾷ, si non est mendosum, est a verbo Πλευμάω.

ΠΝΥΜΙ, sive Πνύω, i. q. πνέω, unde et derivatum, ut ῥύω a ῥέω. Inde Πνῦτο, quod Hes. exp. ἔπνευσεν. Et Πεπνυμένος, de quo infra. Item comp. Ἀμπνύω, i. q. " ἀμπνέω s." ἀναπνέω, Respiro, Il. X. (222.) Minerva ad Achillem persequentem Hectora, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε, ubi Schol. exp. ἀναπαύου. Item voce pass. ap. Hes. Ἀμπνύσθη, quod exp. ἀνέπνευσεν, [Quint. Sm. 9, 430.] quemadmodum Eust. ἀμπνύνθη, " tanquam ab ἀμ- " πνύνω," itidem accipit pro εἰς τὴν προτέραν πνοὴν ἀνέκαμψε, Il. Ξ. (436.) de Hectore, quem Ajax saxo prostrarat, καδδέ οἱ ὕδωρ Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν. Similiter ἄμπνυτο, " Ionice " pro ἀναπέπνυτο, demto augm. præteriti plusquamp. " pass.," exp. ἀνέπνευσεν, X. (475.) de Hecuba ani-
D mo defecta, Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. Sic p. 1964. Ἀποψύχειν τὸ ἀπὸ ψυχῆς γίνεσθαι, ἀποπνέειν· οὐ ἀνάπαλιν Ἄμπνυσθαι καὶ ἀναπνέειν, ἤγουν ἐπανέρχεσθαι εἰς πνοήν: quæ annotat in (Od. Ω. 348.) Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, de Laërte, quem Ulysses ποτὶ οἷ Εἷλεν ἀποψύχοντα: " nisi hoc ἄμπνυτο esse malis imperf. " thematis ἄμπνυμαι." Igitur Ἄμπνυσθαι est Resumere animam, ut Seneca loquitur, Respirare ex animi defectu, Redire ad se, Recolligere se: quod et ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν Græce dicitur: contra Ἀποπνεῖν et Ἀποψύχειν seu Ἐκπνεῖν, Efflare s. Expirare s. Agere s. Fundere animam; item Profundere s. Effundere s. Mittere animam; tot enim fere modis e Latinis Poëtis Græca verba reddi possunt. ‖ Hes. Ἀμπνύνθη et Ἄμπνυτο exp. * ἀνεσωφρονίσθη: quo potius significatur Resipuit, Ad sanam mentem rediit, de eo qui ἐξέστη. [" Ἀναπνύω, Ruhnk. Ep. Cr. 33. Valck. Phœn. p. 322. ad Theocr. p. 264. ad Charit. 256. Ilgen. ad Hymn. 393. Ἀμπνύνθη, Heyn.

Hom. 5, 124. 713. 6, 182. "Αμπνυτο, 8, 345." Schæf. Mss.] COMP. ET "Εμπνυμαι itidem pro Respiro, Ad me redeo, Revivisco. Hes. enim ἔμπνυτο exp. ἀνεβίωσε: ITEMQUE "Εμπνοια, ἀναπνοή, Respiratio. || Sed Idem 'Εμπνύθη exp. et ἐν ἑαυτῷ ἐγίνετο καὶ ἐφρόνησε. [" 'Εμπνύσθη, Heyn. Hom. 5, 713. 6, 182. 8, 345. * 'Επιπνύω, 7, 531." Schæf. Mss. Apud Orph. Arg. 530. nonnulli legunt ἐπίπνυον, pro ἐπέπνεον, Favebant.]

RURSUM Πνύμαι et alium habet usum: UNDE Πνύτο, quod idem Hes. exp. ἐνόησε. ITEM Πέπνυμαι, itidem Sapio, Intelligo. Il. Ω. (377.) ad Mercurium, οἷος δή σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, Πέπνυσαι δὲ νόον, Corpore ac specie admiranda, pectore autem sapiente. Od. K. (495.) Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πέπνυσθαι, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι: quod elogium ap. Plut., Scipioni tribuitur ob sapientiam ac prudentiam in rebus gerendis. PARTIC. Πεπνυμένος, Sapiens, Prudens, φρόνιμος, συνετὸς, ἔμφρων, Od. Γ. (20.) Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί: A. (361.) Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ: Il. I. (58.) πεπνυμένα βάζεις: Od. T. (352.) μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις. Hesiod. "Εργ. (2, 349.) ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς, qui et πινυτός: ut et Il. Γ. (148.) Ucalegon et Antenor, πεπνυμένω ἄμφω, Ambo prudentes sapientesque viri. Utitur et Plut. de Fort. Alex. 2. Νήφοντι καὶ πεπνυμένῳ τῷ λογισμῷ πάντα πράττοντος. || Alias πεπνυμένος a superiori πνύμαι, significat etiam Spirans, ἐμπνέων, s. ἔμπνους, Vivus, Polyb. (6, 53, 10.) Τὸ τὰς ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνας ἰδεῖν ὁμοῦ πάσας οἱονεὶ ζώσας καὶ πεπνυμένας, Viventes ac spirantes. Addi potest quod ap. Plut. legitur Symp. 5, 7. in fine, 'Υμῖν ἐπάγειν φάσματα καὶ εἴδωλα πεπνυμένα καὶ φρονοῦντα. [" Πνύμι, Heyn. Hom. 8, 674. Πέπνυσο, Theogn. 29. Πέπνυται, πεπνυμένος, Steph. Dial. 53. Boiss. Philostr. 588. Πεπνυμένος et βεβλημένος conf., Heyn. Hom. 6, 265." Schæf. Mss. Callim. L. P. 129. Πνυθείης, i. q. σύνες, γνῶθι, Nicander 'A. 13. * Πεπνυμένως, Democritus Stobæi Serm. 33. Οἱ ἔξω καιροῦ ῥῆσιν μουσικὴν πεπνυμένως ἀείσωσι.] " Πνυτὸς, Hesychio ἔμφρων, σώφρων, qui et πινυτός."

Ex hoc autem posteriori Πνύω factum est VERB. Πινύω, UNDE Πινύσσω (Il. Ξ. 249.) ET Πινύσκω, Moneo, Sapere s. Resipere facio, Ad sanam mentem reduco. Suid. πινύσκω, πινυτὸν ποιῶ. Quod vero ap. Aristot. H. A. 5, 8. de Alcyone e Simonide affertur, 'Οπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα, Gaza sic vertit, Cum per mensem hybernum Jupiter bis septem molitur dies temporis. Sed et hic πινύσκειν accipi queat pro σωφρονίζειν, ut Jupiter hybernos dies dicatur πινύσκειν, cum eos veluti castigat, et ex asperis ac frigidos flatus spirantibus leniores serenioresque ac tepidiores reddit: quod per alcyonios dies accidere solet, silente etiam ac pacato mari eo tempore. [Jambl. V. P. 308. Kiessl. 'Υπὸ τῆς μητρὸς πινυσθεὶς, Pythagoras Procli in Tim. 5. "Ην περὶ θεῶν 'Ορφεὺς σοφίαν παρὰ Καλλιόπης τῆς μητρὸς ἐπινύσθη. " Πινύσσω, Heyn. Hom. 6, 578. 653. 7, 5. Ruhnk. Ep. Cr. 37. Πινύσκω, ibid. Jacobs. Anth. 6, 214." Schæf. Mss.] || Eust. Πινύσσω non active solum συνετίζω, σωφρονίζω, sed neutraliter etiam exp. φρονῶ, ut idem significet cum πέπνυμαι s. πνύμαι: unde COMP. 'Απινύσσω, quod reddit ἀφραίνω, ἀσυνετῶ, ἀλλοφρονῶ, μὴ πινυτός εἰμι, Desipio, Amens ac vecors sum. Itidem Hesychio 'Απινύσσων est ὁ οὐ σωφρονῶν, ἀπινύτως ἔχων. (Il. O. 10.) NAM Πινὺς, inquit, ἡ σωφροσύνη. || Suidas autem 'Απινύσσω exp. ἐκπνέω, Efflo, Expiro. [" 'Απινύσσω, * 'Απινύσκω, Heyn. Hom. 7, 4. 5." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 607. 608.] Ceterum a Πινύω sunt VERBAL. Πίνυσις, ἡ, Prudentia, Sapientia, Intelligentia, σύνεσις, Hesychio, e quo et illud πινύς. ITEM Πινυτὸς, ὁ, Consultus, Prudens, Sapiens, σώφρων, συνετὸς, Hes. φρόνιμος, Eust.: ut πινυτὴ γυνὴ ap. Hom. de Penelope, quod idem Eust. exp. μετέχουσα πινυτότητος s. φρονήσεως. Legitur et ap. Dem. (423.) || Est et Nomen proprium, Eust. [" Ruhnk. Ep. Cr. p. 37. Jacobs. Exerc. 2, 167. Anth. 9, 418. ad Charit. 352. 390."

A Schæf. Mss.] UNDE Πινυτόφρων, i. e. ὁ πινυτὸς τὴν φρόνησιν, s. πινυτὰ φρονέων, πεπνυμένα εἰδὼς, πεπνυμένος, πινυτὸς, Sapiens, Prudens. Hes. tamen per superlat. exp. συνετώτατος, σωφρονέστατος. Suid. πινυτόφρονος exp. non solum συνετῆς, sed et ἐμμελοῦς, in Epigr. (Simmiæ 2.) Οὕνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὼς "Ησκησεν μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων. [" Jacobs. Exerc. 2, 172." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 10, 103." Wakef. Mss.] Πινυτῶς, Sapienter, Prudenter, [Athen. 59.] Πινυτότης, ἡ, Sapientia, Prudentia: quo utitur Eust. in Πινυτός. Ead signif. USURPATUM Πινυτὴς, ἡ, affertur ex Epigr. [" Jacobs. Anth. 6, 435." Schæf. Mss.] Hom. autem ET Πινυτὴ substantive pro πίνυσις s. πινυτότης posuit, ut et Eust. tradit, ap. eum, Od. (Υ. 228.) Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει, exponens φρόνησις. Itidem Il. H. (269.) Αἶαν, ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε Καὶ πινυτὴν, accipit pro σύνεσιν. Hesychio quoque πινυτὴ est σύνεσις, φρόνησις, σωφροσύνη. [" Heyn. Hom. 5, 356. Jacobs. Anth. 10,
B 300." Schæf. Mss.] Oppositum autem τῷ Πινυτὸς, EST 'Απίνυτος, Amens, Qui desipit, ἀπινύσσων. 'Απινύτως, Amenter, Desipienter, ἀφρόνως, Hes. supra in 'Απινύσσων. [" Heyn. Hom. 7, 5. * 'Απινυτέω, 4." Schæf. Mss. Apollon. Lex. 146.]

" Ποιπνύω, Opus facio, et quidem sedulo, Satago, " ἐνεργῶ, Od. Γ. (430.) Nestore jubente filios suos " ex agro bovem adducere, δμωὰς autem κατὰ δώ" ματα δαῖτα πένεσθαι, "Εδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ " ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ: vix ea fatus erat, οἱ δ' ἄρα πάν" τες ἐποίπνυον, Opus injunctum actutum faciebant. " Et Il. Σ. (421.) αἱ τοῦ 'Ηφαίστου ἀμφίπολοι ὕπαιθα " ἄνακτος ἐποίπνυον. Sic A. (600.) 'Ως ἴδον "Ηφαιστον " διὰ δώματα ποιπνύοντα, (Od. Υ. 149.) Euryclea " ancillis, 'Αγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύουσαι," [ποιπνύσασαι,] " 'Ράσσατέ τε, Satagentes, Studiose et " festinanter opus facientes. Exp. ποιπνύω etiam " Ministro, διακονῶ, θεραπεύω, Hes.: quomodo ac" cipi potest in Il. Ω. (475.) de Achille, τῷ δὲ δύ' " οἴῳ, "Ηρως Αὐτομέδων τε καὶ "Αλκιμος, ὄζος "Αρηος,
C " Ποίπνυον παρεόντε: ut sit, Astantes ministrabant " cibum capienti." [" Heyn. Hom. 4, 162. 5, 456. 6, 551. 7, 505. 8, 693." Schæf. Mss. Quint. Sm. 11, 322. 13, 352. Apoll. Rh. 4, 1398. * " Διαποιπνύω, Ruhnk. Ep. Cr. 288." Schæf. Mss. * Μεταποιπνύω, Apoll. Rh. 4, 1113. * Περιποιπνύω, Quint. Sm. 4, 211. 7, 350. Opp. 'A. 2, 615.] " INDE Ποιπνυὸς, " Minister, Famulus, θεράπων, Hes. afferens ET Ποι" πνύτροισι pro σπουδαίοις, Diligentibus, Sedulis, As" siduis: qui Homero sunt ὀτρηροί. Apud eund. " Hes. legitur etiam Ποιπνεύει, expositum itidem " ὑπουργεῖ, διακονεῖ, Ministrat, Subservit; sed haud " scio an mendose pro ποιπνύει." [Porph. Pyth. 40.] " Etym. hoc ποιπνύειν derivatum vult e πνύω, quod " est πνέω, ac proprie esse τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύ" ματος ποιεῖν: quoniam qui properanter et anxie " opus faciunt, πνευστιῶσι." [Buttm. Lexil. 177.]

" "ΟΜΠΝΗ, Hesychio est τροφὴ, εὐδαιμονία, Cibus, " Beatitas, Beata rerum copia. Sunt qui ὄμπνας " esse velint Fruges melle imbutas, diis sacrificari
D " solitas. Unde ap. Callim. esse, ἐν δὲ θεοῖς φλογὶ " καιέμεν ὄμπνας. Alii simpliciter Cereales fructus " nominatos ὄμπνας tradunt, ut quorum usus sit no" bis causa τοῦ ἀμπνεῖν et vivendi: quamobrem et " pro Frumento hanc vocem usurpavit Lycophr. " (621.) Nicander πολυωπέας ὄμπνας favos appellat: " 'A. 450. de apibus, ἀμφὶ καὶ ἔργων Μνησάμεναι " Δηοῖ πολυωπέας ὤπασαν ὄμπνας. Ita ut ὄμπνας vo" care possimus et Fruges Cereales et alia quibus " alimur quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt." [" Eichst. de Dram. 140. 147. Jacobs. Anth. 9, 314. Callim. 1. p. 491. 535. * "Ομπνος, Eichst. l. c. 147." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 28. Schn. Lex.] " INDE " "Ομπνειον et "Ομπνιον, NECNON 'Ομπνηρὸν, dicitur " τὸ ἀναπνεῖν ἡμῖν διδὸν, Quod nobis respirandi et " vivendi causa est, Almum: καρποφόρον: ut 'Ομπνία " Δημήτηρ, Alma Ceres. Et ὄμπνιος λειμὼν, s. ὄμ" πνειος λειμὼν, Ager segete et Cerealibus frugibus " plenus. Hes. ὄμπνειον λειμῶνα dici scribit τὸν τῶν " πυρίνων καὶ Δημητρίων καρπόν: ut Suid. quoque

"ὄμπνιον λειμῶνα, τὸν σῖτον, καὶ τοὺς Δημητριακοὺς καρ- "ποὺς, Cereales fructus: quoniam ἡ Δημήτηρ vocatur "Ὀμπνία. Sic ὄμπνιον ὕδωρ ap. Suid. et ὀμπνηρὸν "ὕδωρ ap. Hes., quod. exp. τρόφιμον, Almum. Suid. "et ὀμπνικὸν ὕδωρ dici scribit τὸ τρόφιμον. Et Soph. "ὄμπνιον νέφος vocavit, quod fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ. "E Nonno (Jo. 51.) affertur et ὄμπνιος σπόρος pro "Semen Cereale." ["Ὀμπνειος, Jacobs. Anth. 9, 402. Ὄμπνιος, Wessel. Probab. 205. Valck. Callim. 294. Brunck. Anal. 2, 304. ad Æsch. Pr. 446. Soph. 3, 523. Eichst. de Dram. 147. Visconti Inscr. Triop. p. 101. Jacobs. Anth. 6, 300. 9, 304. 401. Eratosth. 2." Schæf. Mss.] "Præterea ap. Hes. legitur COMP. "Ὀμπνειόχειρ, expositum * πλουσιόχειρ, πλούσιος, "Larga manu dans, Abundus. NECNON Ὀμπνεῖ "δαιτὶ pro πολλῇ, Larga, Liberali." [* "Ὀμπνιακὸς, Jacobs. Anth. 9, 314." Schæf. Mss. * Ὀμπνεύειν, Photio αὔξειν.] "Ὄμπαι, Hesychio θύματα πυρῷ καὶ "μέλιτι δεδευμένα. AT Ὄμπια, Eid. sunt παντο- "δαπὰ τρωγάλια." ["Ὄμπη, Callim. 1. p. 491. Eichst. de Dram. 147." Schæf. Mss. Phot. Λεξ. Συναγ.]

ΠΝΙΓΩ, ξω, Suffoco, Præfoco, Strangulo, Aristoph. N. (1376.) ἔφλα με κἄπνιγε, Matth. 18, (28.) Κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, Strangulabat. Sed Strangulo hic non accipiendum pro Strangulando neco. Pass. Πνίγομαι, Suffocor: interdum et Præfocor, Strangulor. Marc. 5, (13.) Ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ, Plut. de Exilio, Πνιγομένοις ἐπιχειροῦντες βοηθεῖν, de iis qui urinari natareque nesciunt, Aristoph. N. (1036.) ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, Præfocabantur s. Torquebantur mihi viscera: αἱ ὑστερικῶς πνιγόμεναι, vide Πνίξ. At, Οὐδὲν ἧττον πνίγεσθαι, Cic. vertit, Nihilo magis respirare posse, ut te docebit Lex. meum Cic. 57. At vox media signif. activa accipitur: unde πνίξομαι, pro quo Dorice πνιξοῦμαι. Epicharm. ap. Athen. (60.) Οἷον αἱ μύκαι ἄρ' ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε: ut paulo post ex Ephippo, Ἵν' ὥσπερ οἱ μύκητες, ἀποπνίξαιμί σε: sicut et paulo ante βρώματα πνίγοντα: ut Plin. In lactis haustu pilo strangulatus. Item, Venena quæ strangulando necant. At Ovid. Suffocent animam dira venena tuam. || Metaph. quoque signif. habet: Ovid. Strangulat inclusus dolor. Dem. Phaler. Πνίγων τὸν λέγοντα, Suffocans sua prolixitate et ineptiis, Tantum non suffocans. Lucian. (1, 200.) Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἔστι, Quod maxime me angit et urit. Similem usum habet κνίζειν, δάκνειν, et Lat. Torquere atque Cruciare. || Πνίξαντες, Hes. ὀπτήσαντες. [Respicitur Herod. 2, 92. Ἐν κλιβάνῳ διαφανέϊ πνίξαντες.] Vide Πνικτός. ["Mœr. 62. Thom. M. 9. et n., ad Lucian. 1, 423. Wakef. S. Cr. 2, 71. 75. Toup. Add. in Theocr. 392. Phryn. Ecl. 39. Jacobs. Anth. 9, 445. 10, 107. 11, 209. Callim. 1. p. 453. Coquo vel Asso in aheno contecto, ne quid vaporis exeat, Casaub. ad Athen. 135. Wessel. ad Herod. 145." Schæf. Mss.] Πνιγμὸς, Suffocatio, Strangulatio, Strangulatus, Suppressio, Diosc. de pæoniæ granis nigris, Πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμοὺς ποιοῦσι, Plin. Auxiliantur suppressionibus nocturnis. Idem de senecione, Ἡ ποθεῖσα πνιγμὸν ἐπιφέρει, Plin. Herba potu strangulante. Et συσχεθῆναι πνιγμῷ, Suffocatum s. Præfocatum fuisse. Vide Δύσπνοια. ["Ad Lucian. 1, 416. T. H. ad Dial. p. 112. Wakef. S. Cr. 2, 71. ad Thom. M. p. 9." Schæf. Mss. "Nicander Ἀ. 364." Wakef. Mss. Athen. 227. Polyb. 4, 58, 9. Hippocr. 49, 46. 405, 12. * Πνιγμώδης, 162. D. 1217. D. * Πνίγμα, Aristot. Rhet. 3, 10. Ælian. H. A. 10, 48. Dionys. H. 2. p. 195, 40. * Πνιγμόνη, Schol. Eur. Phœn. 331. Herodian. Epimer. 111. * "Πνιγμοσύνη, Jo. Climac. 392." Boiss. Mss. * Πνίξις, Gl. Nix: Nex, Suffocatio, Mss.] Πνικτὸς, Suffocatus, Præfocatus, Strangulatus, Strangulando enectus. Apud Athen. 4. Κεφάλαιον πνικτᾶς ἐρίφου παρέθηκε. Apud Eund. 10. ἐν αὐτῇ (sc. olla) πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα * Τακεροχρῶτα. Sic et 9. (p. 396.) ex Antiphane, πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη, ubi etiam πνικτὰ ταρίχη et πνικτὰ κρεάδια. Sed per πνικτὰ in hisce ll. intellige ἐν χύτρᾳ aut λοπάδι πεπνιγμένα, ut ibid. loquitur Aristoph., veluti cum carnes in ollam conjectæ, furno excalfacto inclusæ, veluti suffocantur. Nisi malis simpliciter accipere pro Assata, Tosta, sicut Hes. πνίξαντες exp. ὀπτήσαντες: sed addens, πνικτὸν esse εἶδος ὀπτήσεως. ["Casaub. ad Athen. 117. 135." Schæf. Mss. * Πνικτοφάγος, Anonym. de S. Theod. 253. p. 46. Wernsd. * Πνικτοφαγία, Theoph. 3, 525. * Ἡμίπνικτος, Gl. Seminecis. * "Μακρόπνικτος, Ægre s. Vix longo tempore suffocatus, Pseudo-Chrys. Serm. 26. T. 7. p. 320, 12. Τὰ δὲ (βρέφη) ἐπὶ τῶν πετρῶν ἐδαφίζοντες, τὰ δὲ μ. καταλιμπάνοντες." Seager. Mss. * Πνίκτης, unde * Σκυλοπνίκτης, Tzetz. Ch. 6, 483. p. 108. * Πνικτικὸς, Hero Spirit. p. 156. * Πνικτὴρ, Nonn. D. 21, 60.]

Πνὶξ, ιγὸς, ἡ, Suffocatio, Strangulatio, Strangulatus, Suppressio, i. q. πνιγμὸς, Hippocr. (509.) Ἣν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ, οἰδήματος μὴ ἐόντος, ἐν τῇ φάρυγγι πνὶξ ἐξαίφνης ἐπιγίγνεται, θανάσιμον, Cels. Neque is servari potest, qui sine ullo tumore febricitans, subito strangulatur. Florus 2, 11. Cum offocandas invicem fauces præbuissent. Et ὑστερικὴ πνὶξ ap. Medicos passim, quam Plin. Suffocationem mulierum vocat, 20, 5. et Strangulatum vulvæ, c. 18. sicut 21, 20. Vulvarum strangulatus: 20, 15. Strangulationes vulvæ. At Vulvam conversam et Vulvæ conversionem τὴν ὑστέρας διαστροφὴν appellat. Diosc. Ὠφελεῖ τὰς ὑστερικὰς πνίγας: unde Plin., uti dixi, Suffocationes mulierum lenit. Eod. sensu ap. Gal. 8, 3. Ταῖς ὑστερικῶς πνιγομέναις ὠφελεῖ.

Πνῖγος, τὸ, i. q. πνιγμὸς et πνίξ. Sed peculiariter dicitur de Calore æstivo, quo veluti suffocamur. Thuc. (7, 87.) Ἐν κοίλῳ χωρίῳ ὄντας καὶ τὸ πνῖγος ἔτι ἐλύπει διὰ τὸ ἀστέγαστον, Lucian. (1, 837.) Ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη, οὖσα οὐ κατὰ Πίσαν, οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν καὶ σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνῖγος. Sunt qui ap. Plat. de LL., Πνίγους ὄντος, e Cic. interpr. Die æstivo. Itidem καῦμα pro Ejusmodi æstu poni, suo loco docui: sicut et Suid. πνίγει μετρίῳ exp. συμμέτρῳ καύματι, quale vernum est. || Πνῖγος pro Vase in quo carbones suffocantur, vel Specu titionarii, accipit Bud. ap. Aristot. de Juv. Sen. (5.) Παράδειγμα δ' ἐκ τούτου λαμβάνειν ἐστὶ τὸ συμβαῖνον ἐπὶ τῶν καταπεπνιγμένων ἀνθράκων· ἂν μὲν γὰρ ὦσι παραπεπωμασμένοι τῷ καλουμένῳ πνίγει συνεχῶς, ἀποσβέννυνται ταχέως. Sed eo loco scr. πνιγεῖ, a πνιγεὺς, quod vide. || Schol. Aristoph. Species quædam παραβάσεως. Notandum vero est paroxytonws scriptum LEGI Πνίγος, ap. Suid. et Hes. Sed nominatim in Lex. meo vet. annotatur, ι in h. v. produci, ideoque et properispomenws ibi scribitur. ["Ad Mœr. 312. Toup. Opusc. 1, 365. ad Lucian. 1, 313. ad Diod. S. 1, 206. Wessel. Ind. Wyttenb. Ep. Cr. 49. Phryn. Ecl. 38." Schæf. Mss. Xen. K. 4, 6.] Πνιγώδης, Æstu suffocans, Plut. Alex. Ἐν τόποις θερμοῖς καὶ πνιγώδεσι: Symp. 3, 2. de Babylonia, Ἀέρα πν. καὶ βαρὺν παρέχειν: quamobrem ditiores utribus aqua repletis incubant ἀναψυχόμενοι. Itidem Gal. 1 ad Gl. Ἐν ἀέρι πνιγώδει καὶ βαλανείῳ χρονίζειν, Diutius immorari aëri qui æstu suffocet. Sic Herodian. 3, (9, 11.) Μὴ φέροντος τὸ πν. τοῦ ἀέρος διὰ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἡλίου πῦρ, Nimium æstum, Polit. || Item generalius pro Suffocans, Offocans, Strangulans, Suffocandi vim habens, πνίγων. Athen. (61.) de fungis, Δεῖ μάλιστα σκευάζειν αὐτοὺς μετὰ ὄξους καὶ ὀξυμέλιτος ἢ μέλιτος ἢ ἁλῶν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὸ πν. ἀφαιρεῖται, i. e. τὸ πνῖγον: nam πνίγουσι s. ἀποπνίγουσιν οἱ μύκητες. ["Ad Diod. S. 1, 206. * Πνιγόεις, Jacobs. Anth. 7, 361." Schæf. Mss. Nicander Θ. 425. et ap. Athen. 60.] Πνιγηρὸς, i. q. πνιγώδης, Thuc. 1, (52.) Οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρᾳ ἔτους διαιτωμένων. Ubi exp. In casis æstuosis. Sic Suid. ex Arriano (Ind. 24, 2.) Παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἐπῴκεον ἐν καλύβαις πνιγηραῖς, quod exp. καυματώδεσι. Itidem Plut. Pericle, Πολλῶν ὁμοῦ χύδην ἐν οἰκήμασι μικροῖς καὶ σκηνώμασι πνιγηροῖς ἠναγκασμένων διαιτᾶσθαι δίαιταν οἰκουρὸν καὶ ἀργόν. || Exp. πνιγηρὸς non solum Æstu molestus s. gravis, Fervens, sed etiam generaliter Strangulans, ut et πνιγώδης usurpari docui. Aristoph. certe (B. 122.) πνιγηρὰν ὁδὸν εἰς Ἅιδου vocat, Cum quis a seipso strap-

gulatus ad orcum descendit, s. cum laqueo vitam finiens ad generum Cereris descendit. Nam Baccho quærenti viam, qua τάχιστ' ἀφίξηται εἰς Ἅιδου κάτω, eamque μήτε θερμὴν μήτ' ἄγαν ψυχρὰν, dicit Hercules unicam esse, sc. τὴν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι ἑαυτὸν, Ut scabellum ascendens et funiculum collo aptans animam claudat. Ad quæ Bacchus respondet, πνιγηρὰν λέγεις. [" Toup. Append. in Theocr. p. 36. Bergler. ad Alciphr. p. 5. ad Dionys. H. 3, 1729. Phryn. Ecl. 38. * Πνιγίζω, Toup. Add. in Theocr. 392. Jacobs. Anth. 10, 107." Schæf. Mss.]

Πνιγετὸς, Laqueus quo se quis strangulat. Hes. ἀγχόνη exp. per hoc πνιγετὸς, velut notius. Videndum tamen ne hoc πνιγετὸς idem etiam significet cum πνῖγος: sicut παγετὸς idem cum πάγος, i. e. Æstus s. Fervor solis strangulans.

Πνιγεὺς, έως, ὁ, Furnus in quo carbones aut carnes quæ inassantur, πνίγονται. Polluci πνιγεὺς est ὁ τῶν ἀνθράκων κάμινος: Schol. Aristophanis, κρίβανος, κάμινος. Vide Aristot. in Πνῖγος citatum. Per jocum autem Aristoph. cœlum πνιγέα vocat, quod æstivo tempore suo fervore suffocet ea quæ ambit, non aliter ac caminus inclusos carbones, N. (97.) τὸν οὐρανὸν — ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς· Κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ' ἄνθρακες: ubi satis perspicue docet πνιγέα esse τὴν τῶν ἀνθράκων κάμινον, Furnum s. Fornacem carbonariam. Schol. ibi ait, proprie πνιγέα dici ἔνθα, οἱ ἄνθρακες ἔχονται καὶ πνίγονται. Idem Ὄρν. (1000.) ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλως Κατὰ πνιγέα μάλιστα, Schol. ὥσπερ πνιγεὺς περίκειται τῇ γῇ: et e Didymo, τοιοῦτος ἀήρ ἐστι τῇ γῇ περικείμενος ὁμοίως πνιγεῖ. Utitur et Aristot. de Part. Anim. 2. || Videtur Πνιγεὺς usurpatum etiam fuisse pro Vaporario, Hypocausto, Caldario, Loco excalfacto in quo sudabant in balneis: quod sc. usque adeo excalfieret, ut tantumnon suffocaret æstu suo insudantes. Atque INDE Προπνίγειον, Calida lavatio, Caldarium in quod intrabant e frigidario, minus calidum quam ipse πνιγεὺς, calidius autem ipso frigidario. Vitruv. 5, 11. Proxime autem elæothesium, frigidarium, ab eoque iter in propnigeum, in versura porticus. Plin. Ep. 2, 41. Adjacet unctorium hypocauston, adjacet propnigeon balnei; mox duæ cellæ magis elegantes quam sumtuosæ. Sunt qui interpr. Præfurnium, i. e. Os furni: quod his ll. parum convenit. Nisi forte SCR. Προπνίγεον, et derivandum a NOMINE Πνιγέα, ἡ, quod exp. Vaporarium, ap. Gal. de Causis Morborum 2. Σικύα ἰατρικὴ, ἡ πνιγέα. || Πνιγεὺς, Hesychio est non solum κλίβανος, verum etiam ὑδραυλικοῦ ὀργάνου μέρος. Item ὁ φιμὸς τῶν κτηνῶν. Quæ et in Lex. meo vet. habentur, ubi et h. l. Aristoph. additur, περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα, exponiturque τὸν φιμόν. Itidem J. Poll. 10, c. 12. ei, qui μόνιππον equum conscensurus sit, dicit habenda esse, ἔφιππον, κημοὺς, φιμοὺς, ψαλλία, χαλινοὺς, πνιγέας, φάλαρα, παρώτια, ἀνθήλια, ubi ex Aristoph. Anagyro vocabulum id affert. [" Phryn. Ecl. 39." Schæf. Mss. Hero Spirit. 171. 228.]

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, Incubus, Suppressio nocturna, qua sc. dormientes sibi videntur suffocari. Vide Ἐφιάλτης et Ἠπίαλος: vide et Πνιγμὸς paulo supra. P. Ægin. 3, 15. Τὸν ἐφιάλτην ὠνομάσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ φαντασιοῦσθαι τοὺς ἐν αὐτῷ γενομένους ὡς ἐφαλλομένου τινος. Θεμίσων δὲ πνιγαλίωνα προσωνόμασεν, ἴσως ἀπὸ τοῦ πνίγειν. [" Ad Mœr. 372." Schæf. Mss.] Habetur ET Πνιγάμων in VV. LL. pro eod. [* Πνιγίτης, unde]

Πνιγῖτις γῆ, Terra quædam colore nigra, qualis est ampelitis, Eretriæ similis, ut Oribasius tradit: forsan sic dicta, quod in locis πνιγηροῖς reperiatur. Meminit et Diosc. 5, 177. et Plin. 37, 16. sed perperam ap. eum legitur Pignitis.

[* Ἀναπνίγω, J. Poll. 4, 114. τὸ φθέγμα. Sed ap. Aret. 3, 10. est falsa lectio pro ἀποπν. * Ἀντιπνίγω, unde * Ἀντίπνικτος, Theod. Prodr. 274.] Ἀποπνίγω, Suffoco, Præfoco, Strangulo, Aristoph. Σφ. (1134.) Ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται, Suffocare, διὰ τὸ καῦμα τὸ ἀπὸ τῆς καυνάκης, inquit Schol.: Xen. Ἑλλ. 3, (1, 11.) Εἰσελθὼν ἀποπνῖξαι αὐτὴν λέγεται. Pass. Ἀποπνίγομαι, Suffocor, Præfocor, K. Π. A 8, (2, 11.) Οὔτ' ἀμφιέννυνται πλείω ἢ δύνανται φέρειν, ἀποπνιγεῖεν γὰρ ἂν, Neque vestimenta plura induunt, quam quæ gestare possint; alioqui enim suffocarentur. Lucian. Δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ. Est autem ἀποπνιγῶ aor. 2. conj. Unde et partic. ἀποπνιγείς: ut, Ἀποπνιγεὶς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀποπνιγήσομαι fut. 2. pass. ab eod. aor. 2. ἐπνίγην: quo fut. utitur Aristoph. (N. 1506.) || Metaphorice sumtum, Indignationem moveo, Stomachum moveo alicui, Uro, Eneco. Et Ἀποπνίγομαι, Stomachor, Mihi movetur stomachus, Præ indignatione disrumpor. Dem. (403.) Ἐφ' οἷς ἔγωγε ἀποπνίγομαι. Sic ἀποπνίγομαι ἐπὶ Σίμωνι, pro Simon me discruciat, urit. Absolute autem Lucian. (3, 284.) Καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκεῖνον· ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτων γιγνομένων. Sic ETIAM Ἀπάγχεσθαι dixit Aristoph. Eodemque modo et ἐμπίπραμαι usurpatur. [" Ad Thom. M. p. 9. Toup. Opusc. 1, 226. ad Lucian. 1, 364. Wakef. S. Cr. 2, 71. 75. Lennep. ad Phal. 136. B Athen. 224. Jacobs. Anth. 6, 85. 10, 107. Platonius Epigr. Vexo, Discrucio, ad Mœr. 74. Pisces, Jacobs. Anth. 12, 361. * Ἐναποπνίγω, Toup. Opusc. 1, 226. Valck. Diatr. 201." Schæf. Mss. " Ἐναποπνιγεῖσαι, de muscis unguento suffocatis, Greg. Naz. Or. 53. p. 763." Strong. Mss. " Euseb. H. E. 165." Kall. Mss. Athen. 325. " Eumath. 146." Boiss. Mss. * Προσαποπνίγω, Aretæus. * Διαπνίγω, Gl. Offoco. " Valck. Adoniaz. p. 380. ad Diod. S. 1, 206." Schæf. Mss. * " Ἐκπνίγω, ἐξεπνίγετο ὁ σῖτος, C. Pl. 3, 20, 5. not. ubi olim versione Plinii (p. 271. posita) falsus verbum * ἐκπηλόω scriptum fuisse putabam, idque verbum temere Lexico Gr. intuli. Egregii Coraii Censura ἐξεπήγνυντο substituit, quod habet liber Urbinas." Schn. Ind. Theophr. * " Προεκπνίγω, Theod. Prodr. 286." Elberling. Mss.] Ἐμπνίγω, Suffoco in. Pro simplici Suffoco affertur e Greg. Naz. Ἔμπνικτος, i. e. ἐμπεπνιγμένος τῇ χύτρᾳ, In olla furno inclusa suffocatus, Athen. (661.) Ἐρίφιον ἐντακερὸν ἔμπνικτον. Vide Πνικτός. [Grotius Excerpt. C p. 893. legit εἶτα τακερὸν, εὖ πνικτόν. * Ἐπιπνίγω, LXX. Nahum. 2, 12.] Καταπνίγω, Suffoco, Præfoco, Offoco. Apud Gal. καταπνίγειν πῦρ, Suffocare atque opprimere ignem, ut fit in fornace, præfurnio spiraculisque obstructis. Vide et Aristot. in Πνῖγος citatum. Item Strangulo, Strangulando neco. [" Nicander Ἀ. 286. Nemes. 221. Plut. (6, 507.)" Wakef. Mss.] Κατάπνιξις, ἡ, Strangulatio, Suffocatio. [* " Συγκαταπνίγω, Psellus in Cant. Cantic. 2, 2." Boiss. Mss. * Περιπνίγω, Geop. 6, 1, 2. " ad Charit. 328. * Περιπνιγής, Diod. S. 2, 542." Schæf. Mss. Nicander Θ. 432. Joseph. A. J. 7, 13, 3.] Συμπνίγω, Una suffoco et strangulo, Comprimo in strangulatu. Pass. Συμπνίγεσθαι, Una suffocari, In unum acervum congesta suffocari. Apud Suid. Πνιγεὺς, ὁ φοῦρνος, ὁ κρίβανος· κυρίως ὅπου οἱ ἄνθρακες συμπνίγονται. Pro quo ap. Schol. Aristoph. simpliciter πνίγονται. Ubi nota ET Πνιγεύς. [Luc. 8, 14. 42. Matth. 13, 22. Marc. 4, 7. 19. " Joseph. 535, 43. * Συμπνιγής, Diod. S. 3, 51." Wakef. Mss. * Ὑπερ- D πνίγω, unde * Ὑπερπνιγής, ἵππος, i. q. ὑπέρασθμος, Anonymus Suidæ.]

" ΠΟΑ, ἡ, Herba, Tertia τῶν φυτῶν species; prima enim secundum Theophr. est τῶν δενδρωδῶν, secunda τῶν φρυγανικῶν, tertia τῶν ποωδῶν, quarta τῶν σιτωδῶν: de quo τῶν ποωδῶν genere tractat H. Pl. 7. in eo numerans τὰ λάχανα etiam. Idem ejusd. libri cap. 9. scribit quorundam φυτῶν radices esse σαρκώδεις, veluti τὰς τοῦ σίτου καὶ τὰς τῆς πόας τῆς πλείστης. Et Paus. Attic. Ἀνδρὸς διακρίναι πόας ἐς ἀνθρώπων ἴασιν εἰδότος: pro quo alii βοτάνας." [" Schweigh. ad Appian. 3, 173. Koen. ad Greg. Cor. 99. Wessel. ad Diod. S. 1, 52. Longus p. 3. 5. 235. Vill., Brunck. Aristoph. 3, 24. Kuster. 110. Lobeck. Aj. p. 309. Thom. M. 786." Schæf. Mss.] " Comp. HINC [* Ποηλόγος, unde] Ποηλογεῖν, Herbas legere, quod et βοτανολογεῖν. ET Ποηφάγος, Herbam comedens, Herba vescens: ut ποηφάγον θηρίον, Suidæ τὸ τὰς βοτάνας ἐσθίον.

" Apud Ælian. vero ποηφάγος est Animal quoddam A " Indicum, 16, 11." " Ποιφάγος, dicitur esse Ani- " mal quoddam ap. Ælian., sed perperam; ποηφάγος " enim scr. est." [Athen. 393. Hippocr. 358, 18. * Ποηφαγὴς, Cyrill. Alex. 2, 200. * Ποηφαγέω, Joseph. B. J. 2, 8, 8. " Nili Epist. 1. p. 334." Boiss. Mss. Ποοφαγέω, Aristot. H. A. 8, 3.] " Ποηφαγία, " Herbæ comestio, Victus ex herba," [Hes. * Ποηφόρος, Schol. Soph. Aj. 407. p. 264. Erf.] " ET Ποεσίτροφος, Herbarum altrix s. nutrix, nisi malis Herbis " quas producit nutriens, Opp. K. 3, (189.) φέρβεσκεν ποεσίτροχος αἶα." [* Ποεσίχροος, 2, 409.] " Derivatum inde ET Ποώδης, Herbosus, i. e. Herbis " abundans. Item Herbeus s. Herbidus, Herbæ " similis; ut enim dicitur Herbei oculi, et Herbidus " color, ita etiam ποώδης χροιά. Plut. περὶ Εὐθυμίας, " Τὰς ὄψεις ἀπὸ τῶν ἄγαν λαμπρῶν τιτρωσκομένας " ἀποστρέφοντες, ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποώδεσι χροιαῖς ἀναρρηγορούμεν. Dicuntur et ποώδη φυτὰ, Herbaceæ " plantæ, Ad herbarum genus prope accedentes: ut " sunt τὰ λάχανα et similia, de quibus Theophr. H. B " Pl. l. 7. quem sic orditur, Ἑπόμενον δὲ τοῖς εἰρημένοις περὶ τῶν ποωδῶν εἰπεῖν. Et DIMIN. Ποάριον, " τὸ, Herbula, Parvula herba, βοτάνιον." [Theophr. H. Pl. 1, 7, 3. 9, 10, 2.] " Est inde et VERB. Ποάζειν, Herbas legere. In re rustica est Herbas inu- " tiles e segete evellere: quod Lat. Runcare dicitur, " Græcis synonymo verbo βοτανίζειν. Dicit enim " Theophr. C. Pl. 3, 25. Ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ " σκάλλειν καὶ βοτανίζειν, ἅτε πολλῆς πόας ἐκφυομένης: paulo ante eadem prope signif. dicens τὴν " ἀναφυομένην πόαν ἀπολέσαι." [Strabo 16. p. 1115.] " Hinc VERBALE Ποασμὸς, Noxiarum herbarum " evulsio s. extirpatio, Theophr. ibid. Κόπρισις, σκάλσις, καὶ ποασμός. Lat. Runcatio dicitur. ET [* Ποαστὴς, unde] Ποάστρια, ἡ, Quæ noxias herbas vellit " et extirpat, Runcatrix, J. Poll. γυναιξὶ ποαστρίαις. " Vide et Σκαφεύς." [" Brunck. Aristoph. 1, 70. Fragm. p. 212.] " ITEM Ποάστριον, τὸ, quod idem " Poll. suo tempore dictum fuisse χορτοκόπιον scri- " bit, Falx qua secatur herba, qualis ap. Scriptt. C " rei Rusticæ est Fœniseca." [" Ποάστρια, Fabula Phrynichi, Priscian. 17. 18. 127." Elberling. Mss.]

" Ionice pro πόα DICITUR Ποίη, Il. Ξ. (347.) " Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Recens " germinantem s. virentem herbam. Apud Herod. " vero et alios Iones ποίη est non solum Herba, πόα, " sed etiam Qualis, ποία, ex adj. masc. ποῖος." [" Toup. Opusc. 1, 389. ad Od. Σ. 367." Schæf. Mss. * " Ποιηβόρος, Herbivorus, Euseb. Pr. E. 215." Wakef. Mss. * " Ποιηβορέω, Andr. Cr. 205." Kall. Mss. * " Ποιηλόγος, Toup. Opusc. 1, 389. * Ποιηφάγος, ibid. ad Mœr. 339." Schæf. Mss. Max. Tyr. 29, 4.] " Ποιηφαγέοντες, Qui herbas comedunt, " Herbis victitantes, Herod." [3, 25. 100.] " ET " Ποιήεις, Herbosus, Herbidus, Herbis consitus, βοτανώδης, πολυβότανος, βοτανηφόρος, Il. B. (503.)' " in catalogo navium, ποιήεντ' Ἁλίαρτον, I. (150.) " Ἱρὴν ποιήεσσαν: et mox, Ἄνθειαν βαθύλειμον." [" Heyn. Hom. 4, 297. ad Paus. 353." Schæf. Mss.] " ET Ποιώδης, itidem Herbosus, Herbidus, Herba- D " ceus, ut ποώδης." [" Ad Herod. 302. (4, 47.)" Schæf. Mss. Arrian. Hist. Ind. 355. 359. * Ποιηρὸς, Eur. Cycl. 44. Bacch. 1046.]

" Ποιὰ, pro πόα dicitur, ut ῥοιὰ pro ῥόα, ψοιὰ pro " ψόα, χροιὰ pro χρόα: nam τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ, " ἐὰν τῷ ο παραλήγωσι, solent παροξύνεσθαι: at si " τῇ οι διφθόγγῳ, ὀξύνεσθαι, ut tradunt Etym. et Lex. " meum vet.: oxytonωs itidem scribentes νεοθηλέα " ποιὴν ap. Hom.: Eust. vero hujus in accentu di- " versitatis nullam facit mentionem, paroxytonωs ut " πόα, ita etiam ποίη scribens, additque, quod ad " signif. attinet, ποίην communiter dici τὸν κατὰ τὸ " ἔαρ δρεπόμενον ἢ κειρόμενον χόρτον: at κατ' ἐξοχὴν " ita nominari τὸν κατὰ τὸ θέρος: unde et veteres " ποίην interpretatos esse τὸν Δημητριακὸν καρπόν: " itaque cum Hom. dicit Od. Σ. (371.) κεκορηότε " ποίης, de bobus, intelligendum esse non solum " χόρτον, sed etiam καρποὺς Δήμητρος, ut quibus ἡ ποίη νονται οἱ βόες ἐν σταθμοῖς: et ab hac ποίη Poëtarum quendam τὸν ἐνιαυτὸν nominasse ποίην. Cujus " posterioris signif. meminerunt Etym. quoque et Lex. " meum vet., scribentes ποιὰν dici τὸν ἐνιαυτὸν παρὰ " τὴν πόαν, quoniam semel tantum in anno ἡ πόα " φύεται: velut a Callim. Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' " ἐννέα κάρφετο ποιάς, Novem circiter annos. Meminit et Schol. Theocr., scribens itidem ποίαν s. ποιὰν " dici τὴν βοτάνην, et κατ' ἐξοχὴν τὸν πυρόν: unde " ποίαν vocari τὸν ἐνιαυτόν. Igitur ποία s. ποιὰ prima " signif. denotabit Herbam vel Cereales fruges: secunda, Annum, eo modo quo Lat. Messis et τὸν " ἀμητὸν signif. et τὸν ἐνιαυτὸν, propterea quod sin- " gulis annis singulæ messes sint. Porro a ποία s. " ποιὰ, quod est Herba vel Cerealis frux, COMP. " Ποιολογέω, Herbam s. Cereales fruges lego, Theocr. 3, (32.) Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα, quod Schol. exp. " καλάμην συλλέγουσα, σταχυολογοῦσα: nimis stricte. " || Ποιὰ ab Hes. exp. non solum βοτανώδης ὕλη, " item πυροὶ καὶ κριθαί, sed etiam ποίησις: ab Etym. " autem et Lex. meo vet. ἡ πεποιημένη φωνή. Notandumque ποιὰν ab illo oxytonωs scribi, ποίην " autem paroxytonωs: et hoc ποίη esse dici non " solum πόαν, h. e. τὴν τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσαν φυτείαν, sed poni etiam ἐρωτηματικῶς pro " ποία, Qualis: Ionice utrumque." [" Greg. Cor. 99. Mitsch. H. in Cer. 149. Jacobs. Anth. 9, 232. Brunck. Aristoph. 3, 24. Kuster. 110. Lobeck. Aj. p. 309. Thom. M. 786. Annus, Wakef. S. Cr. 2, 69. Trach. 69. Heyn. ad Virg. Bucol. p. 35. ad Charit. 504. Paus. 323. Leon. Tar. 79. Antiphil. 8. Jacobs. Anth. 9, 82. * Ποιολόγος, Toup. Opusc. 1, 389. (Athen. 397.) Ποιολογέω, Jacobs. Anth. 9, 206." Schæf. Mss. * Ποιοτρόφος, Opp. K. 1, 460. * Ποιοφάγος, 2, 613.] " Ποιὸς, substantive etiam accipitur, proprie- " que significat τὸν πυρὸν, Triticum, ut est ap. Schol. " Theocr. (l. c.), qui tamen paulo ante id de ποιὰ " dixerat." [" Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss. Ποιὰ scr. censet Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. 2, 470. Millies enim confusa sunt α et οι. Vide ad Greg. Cor. 413.]

ΠΟΘΟΣ, ὁ, Desiderium, Od. Ξ. (144.) Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, Desiderium Ulyssis me capit. Sic Hesiod. Ἀ. (41.) Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. Od. Δ. (596.) οὐδέ κέ μ' οἴκου ἕλοι πόθος: pro quo alibi dicit ἵμερος. Xen. (K. Π. 2, 1, 13.) πόθον ἔχειν δεινὸν, pro quo Cic. Teneri s. Moveri desiderio, Esse in desiderio, Plut. Pericle, Πόθος ἔσχε τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Κίμωνος, Desiderium tenebat. Aliquanto post, Τοῦ Περικλέους σαφῆ πόθον Ἀθηναίοις ἐνειργάζετο. Herodian. 6, (4, 4.) Πόθον ἑαυτοῦ τῷ πλήθει ἐμπεποιήκει. Sic 1, (4, 11.) Πόθον δὲ τῆς αὐτῶν χρηστότητος ταῖς τῶν ἀρχομένων ψυχαῖς ἐνέσταξαν. Item, (18.) Πόθον τοῖς καθ' αὐτὸν ἐγκαταλιπὼν, ut Cic. Desiderium sui reliquit apud pop. Rom. Item πόθῳ κυμαίνεσθαι ap. Athen. 13. Aristoph. B. (56.) πόθος γυναικὸς et παιδός. || Πόθος dicitur et Cupido, qui et Ἔρως, Amor, necnon Ἵμερος, Paus. Att. p. 32. Plin. 36, 5. de Scopa, Is fecit Venerem et Pothon. || Flos æstivus, de quo Theophr. H. Pl. 6, 7. et Plin. 21, 11. Sed maxime spectabilis pothos; duo genera hujus; unum, cui flos hyacinthi est; alterum, candidius, qui fere nascitur ad tumulos. Sunt qui putent πόθον esse Aquilegiam; alii utramque Campanulam, albam sc. et cæruleam. Eust. 1679. ex Athen. Ἄνθη θερινὰ, λυχνὶς, κρίνον, ἴφυον, ἀμάρακος ὁ Φρύγιος· ἔστι δὲ, φασὶν, ὁ πόθος καλούμενος· διττὸς δὲ οὗτος· ὁ μὲν, ἔχων ἄνθος ὅμοιον ὑακίνθῳ· ὁ δ' ἕτερος, ἄκρως ἔκλευκος, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. || Sunt qui etiam pro Priapo accipiant ap. Dionem in Caligula, de Cassio Chærea, Καὶ τὸ σύνθημα αὐτῷ, ὁπότε εἰς ἐκεῖνον καθήκοι, πόθον ἢ Ἀφροδίτην ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον ἐδίδου: quod Suet. scribat, Seniorem jam ut mollem et effeminatum denotare omni probro consuerat: et modo signum petenti, Priapum aut Venerem dare: modo ex aliqua causa agenti gratias, osculandam manum offerre formatam commotamque in obscœnum modum. Idem et a Paus. in Bœot. tradi ajunt: addentes et hunc locum ex Josepho A. J. 9. Καὶ ὁπότε τὸ σημεῖον τὸ τῆς ἡμέρας καθηκούσης εἰς αὐτὸν ἥκει, θηλεά

τ' ἐδίδου ὀνόματα καὶ ταῦτα αἰσχύνης ἀνάπλεα. [" Ad Lucian, 1, 265. 518. Phalar. 92. 362. Valck. Callim. 121. Abresch. Lectt. Aristæn. 250. Ammon. 59. Xen. Eph. 102. Thom. M. 868. Eur. Ion. 584. Wakef. 625. Trach. 755. Musgr. Herc. F. 269. Jacobs. Anim. 108. Anth. 6, 309. 7, 331. 12, 68. T. H. ad Plutum p. 427. Boiss. Philostr. 441. Heyn. Hom. 7, 356. Planta, Coray Theophr. 254. Conf. c. πόνος, Jacobs. Anth. 11, 315.: cum πάθος, Fac. ad Paus. 3, 53. Π. ἔχει με, seq. inf., Longi Pastor. p. 2. Πόθον λαμβάνειν etc. Brunck. Œd. C. 1678. Ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω, Theocr. 2, 143. Πόθῳ θανεῖν, Eur. Andr. 818. Πόθος, Ποθή, Reiz. de Acc. 115." Schæf. Mss. " Cum ἔρως, Dio Chrys. 1, 420." Wakef. Mss. Alciphr. 1, 2.] Ποθόβλητος, ὁ, ἡ, Desiderio tactus, captus: μέριμναι, Nonn. (Jo. 108.) quo significat Ipsa desideria. || Cupidinis telis ictus, A cupidine vulneratus. Epigr. Σκῦλα ποθοβλήτου κεῖται Ἀναξαγόρου. Exp. et Amatorius, Epigr. ποθοβλήτοις γὰρ ἐπ' ἔργοις Ἐλπὶς ἀληθείης ἐστὶ μελιχροτέρη. [" Jacobs. Anth. 11, 169. Paul. Sil. 41." Schæf. Mss. " Nonn. D. 4, 225." Wakef. Mss. * " Δισεξάποθος, Maxime optandus, Carissimus, Martial. 14, 214. (Non erit in turba quisquam μισούμενος ista, Sed poterit quivis esse διςεξάποθος.) Gron. conj. * διςεξαπατῶν, sed nulla correctione opus esse videtur." Elberling. Mss. * Ἔμποθος, unde * " Ἐμπόθως, Ardenter, Desideranter, Anonym. Vita Chrys. p. 363, 42. Περὶ τὴν θεαρχικὸν θρόνον τοῦτον ὁρῶντος, ἐμπόθως πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστωμένου αὐτὸν, ὡς ἀξιέραστον θέαμα." Seager. Mss. * " Λυσίποθος, Jacobs. Anth. 11, 57. * Τηξίποθος, 6, 384." Schæf. Mss. " Hoc apice notatum signif. Desiderio tabefactus, sed scr. * Τηξιπόθος, Desiderio tabefaciens, (Crates ap.) Clem. Alex. 412(=492. ἔρωτες.)" Kall. Mss.]

Ποθεινὸς, Desiderabilis, Desideratus, Exoptatus, Herodian. 1, (13, 9.) Τερπνὸν καὶ ποθεινὸν τῷ δήμῳ θέαμα. Utitur et Eur. (Med. 1221. Iph. T. 515.) et Thuc. || Nomen proprium ap. Athen. (19.) itemque Ποθεινὴ ap. Eund. (576.) nomen αὐλητρίδος. [" Lennep. ad Phal. 118. Brunck. ad Phœn. 1753. Valck. 1727. Toup. Opusc. 1, 228. Emendd. 1, 344. Porson. Med. p. 85. Thom. M. 710. Eur. Hel. 629." Schæf. Mss. * " Ποθεινοποιὸς, Schol. Eur. Med. 1727." Elberling. Mss.] Ποθεινῶς, Magno cum desiderio, Xen. A. initio, Ποθεινοτέρως σφῶν αὐτῶν ἔχειν, de sponso furtim ad sponsam accedente. Plut. autem ait eos hoc modo ἀεὶ καινοὺς καὶ προσφάτους τῷ φιλεῖν συμπορεύσασθαι ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, in Lycurgo p. 89. meæ Ed. [* Ποθηνὸς, unde * " Ποθηνῶς, Amanter, Andr. Cr. 31." Kall. Mss.] Affertur ET Ποθενὸς ex Epigr. metri causa pro ποθεινὸς usurpatum, [Anal. 2, 274. ubi Codd. * Ποθινός. " Jacobs. Anth. 8, 104. 9, 298." Schæf. Mss.]

Ποθέω, Desidero, Od. T. (136.) Ὀδυσῆα ποθεῦσα φίλον, Il. Ω. (6.) Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ, (A. 492.) ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε, " Ionice pro ἐπόθει, Desiderabat." Frequens usus et in prosa, Lucian. (1, 210.) Ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν: verba Ganymedis patrem suum desiderantis et requirentis. Xen. (Ἱερ. 3, 2.) Ποθοῦσι δὲ (sc. τὸν φιλούμενον) ἄν που ἀπίῃ. Ubi acc. e præcedentibus subauditur, sicut et in hoc celebri senario ap. Aristoph. B. (1425.) Ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν. Improprie autem res aliquæ dicuntur ποθεῖν τινα, Plut. Coriolano, Τὸν δὲ Μάρκιον εὐθὺς ἐπόθει τὰ Οὐολούσκων πράγματα. Paulum diverso sensu Cic. Quæ longiorem desiderant orationem. Item cum infin. pro Cupio, etiam Magno cum desiderio cupio, Expeto. Isocr. Panath. Τοῦτο γὰρ οἶμαι μάλιστα ποθεῖν ἀκοῦσαι τοὺς πολλούς. Sic et ap. Dem. legitur ποθῶ ἀκοῦσαι. At e Plat. de LL. (10. p. 89.) Ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι; pro An adhuc desideramus sufficientius demonstrari? An putamus non satis demonstratum esse? Sed non videtur posse ita scribi ille locus. || Amo, sicut πόθος pro Amor, Theocr. 12, (2.) οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἄματι γηράσκουσι, Amantes uno die consenescunt: verba amantis ad amasium, qui venerat τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ: Schol. exp. ἐρῶντες. Sic accipere possumus et ap. Plut.

A Sympos. 6. Αἱ μὲν γὰρ τῶν ποθούντων ἡδοναὶ τὴν ἀνάμνησιν ἀνελεύθερον ἔχουσι. Et ap. Theophyl. Ep. 20. Ἀχράδας χθὲς πέπομφα τῇ ποθουμένῃ. Ceterum notandum est futurum regulare esse ποθήσω, et præt. perf. πεπόθηκα, ut Epigr. Ἀλλ' αἰεὶ πεπόθηκα συνακμάζουσαν ὀπώραν. Poëtice autem dici ποθέσω: Il. O. (219.) Δῦνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιῶν, pro ἐπόθησαν, Desiderarunt ipsum: itidemque ex Herod. (9, 22.) affertur ἐπόθεσαν. Od. B. (375.) Ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι, Quam desideret navi avectum. Eust. hoc futurum Atticis quoque usitatum esse annotat, afferens e Plat. de Anima, Παρεσκευασάμην ὡς οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας. SED ET Ποθήμεναι ap. Hom. legitur, quod Eust. deducendum censet vel a VERBO Ποθαίνω, VEL Πόθημι, Od. M. (110.) ἐπεὶ οὐ πολὺ φέρτερόν ἐστιν Ἐξ ἑτάρους ἐν νηὶ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας, Desiderare, Requirere. [" Ποθέω, Eran. Philo 167. ad Charit. 290. Valck. Callim. 121. ad Herod. 701. Villois. ad Long. 72. Ammon. 59. Thom. M. 368.

B Wakef. Trach. 103. 196. 755. Jacobs. Anth. 6, 417. 7, 85. Apollonid. 22. T. H. ad Plutum p. 427. Heyn. Hom. 4, 377. Act. pro pass., Brunck. ad Bacch. 1041. ad Œd. C. 74. El. 171. Cum inf., Thom. M. 160. De armis, Jacobs. Anth. 11, 366. Ποθῶν, Amans, Toup. Add. in Theocr. 400. Med., Steph. Dial. 65. Ποθέσαι, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 84. Πόθημι, Πόθεμμι, ad Herod. 374." Schæf. Mss. Ποθεσόμενος, Plato Phæd. 107. Heind. Ποθήμεναι, pro ποθεῖν, ποθέμεναι, ut καλήμεναι, πενθήμεναι, Buttm. A. Gr. 1, 505.] Πόθημα, τὸ, Desiderium, nisi potius significet Res desiderata, τὸ ποθούμενον, Desideratum, [Hes.] Πόθησις, ἡ, Ipsa actio desiderandi, Desiderium, ἐπιζήτησις, Gaza de Senect. [Schol. Il. A. 240.] Ποθητὸς, Desideratus, Cic. Omnia desiderata magis quam assidue percepta delectant, [" Ælian. H. A. 381." Wakef. Mss.] Ἀπόθητος, ὁ, ἡ, Non desideratus, Cujus desiderio non tenemur, [Gl. Inamabilis.] E consequenti Abjectus, Vilis, Neglectus, ἠμελημένος, Eust. ὁ μὴ φιλούμενος,

C Hes. Suidæ autem magis ad verbum, ὁ μὴ ποθούμενος. [Lycophr. 540. δεινὰ κἀπόθητα, sed Codd. κἀπόθεστα. " Coray in Consp. Mus. Oxon. 23. (rejicit Toupii conjecturam in Herod. 9, 27.) Toup. Opusc. 2, 67. Emendd. 4, 489. Sic ἀνεθέλητος." Schæf. Mss.] Ἀπόθεστος pro eodem: a fut. ποθέσω, ut Eust. tradit, exponens, μὴ ποθούμενος, ἀφίλητος, ἀτημέλητος. Utitur Hom. Od. P. (296.) de cane, Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένου Ὀδυσῆος, Neglectus jacebat, Nemo ipsius desiderio tenebatur. [" Ruhnk. Ep. Cr. 287. Koen. ad Greg. Cor. 251. Toup. Emendd. 4, 489. ad Callim. 1. p. 243. (H. in Cer. 48.)" Schæf. Mss.] Πολυπόθητος, Multùm desideratus, [Athen. 433. * Πολυπόθεστος, vide Πολύθεστος.] Τριπόθητος, Ter desideratus, i. e. Sæpe desideratus, Multum cupitus, Exoptatissimus. Quod vero Philo de Mundo dicit, Τριπόθητον ἡγεῖσθαι ἀλήθειαν ἰχνηλατήσειν, reddere maluit Bud. Curam habere antiquissimam investigandæ veritatis. [" Ad Lucian. 2, 41. Thom. M. 710. Valck. Adoniaz. p.

D 378. Abresch. Lectt. Aristæn. 151. Toup. Emendd. 1, 306." Schæf. Mss. Moschus 3, 52. * " Ποθητικὸς, Stob. p. 8." Wakef. Mss. * Ποθήτωρ, Manetho 4, 120. * Ποθηρὺς, Opp. K. 2, 609.]

Ποθὴ, ἡ, Desiderium, i. q. πόθησις, s. πόθος, sed Poëtis peculiare, Od. B. (126.) ποθὴ πολέος βιότοιο, O. (545.) ξενίων δέ οἱ οὐ ποθή ἐστι, Il. Ξ. (368.) Κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, P. (690.) μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται, sc. Patrocli interemti, Od. Θ. (414.) Μηδέ τί τοι ξιφέος γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο Τούτου, Il. A. (240.) Ἦ ποθ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, Z. (362.) οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν. Item, Σῇ ποθῇ, Tui desiderio, T. [321. " Koen. ad Greg. Cor. 199. ad Il. P. 439. Heyn. Hom. 6, 202. 596. 7, 356. 796. * Πολυποθὴς, Wakef. Alc. 571." Schæf. Mss.]

Ἀντιποθέω, Vicissim desidero, Mutuo alicujus desiderio tangor. Pass. Ἀντιποθοῦμαι, Vicissim desideror, desiderium moveo. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 28.) Φιλῶν ἀντιφιλεῖσθαι, καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι. [* Ἐκπο-

Cum adjectivis autem, ut ποιεῖσθαι φίλον, sicut et A ποιεῖσθαι φιλίαν, vicissimque ποιεῖσθαι ἐχθρόν. Item cum aliis adjectivis, cum quibus junctum ποιεῖσθαι longius recedit a faciendi signif.: ut cum dicitur δεινὸν ποιεῖσθαι: quod loquendi genus vide in Δεινός: itidemque πόλεμον ποιεῖν s. ποιεῖσθαι, et εἰρήνην, in Πόλεμος et Εἰρήνη: sic et e reliquis singula in singulis nominibus. Exempla tamen hic aliqua proponam significationum, quas hoc verbum accipit pro variis substantivis quibus jungitur, sed verbo Facere affinium: ut ποιεῖν ὀσμὴν, ap. Aristot. Odorem excitare. Et ἱδρῶτας ποιεῖν, Sudores excitare, movere. Itidem ποιεῖν ἡδονὴν, Excitare voluptatem. Cui simile ποιεῖν χαρὰν in Act. (15, 3.) Potest autem ποιεῖν in utroque horum reddi etiam Afferre: sc. Afferre voluptatem, gaudium. At ποιεῖν ἀγαθὰ, Isocr. Conferre beneficia. E Dem. vero (151.) et ποιῶ σοι ἀργύριον, pro Comparo tibi pecuniam. Itidemque e Thuc. (1, 5.) affertur ποιῶ pro Comparo, junctum sc. accusativo βίον: nam ποιῶ βίον redditur Comparo victum. At ποιεῖσθαι κέρδος, verbo composito, Lucrifacere, In rem suam vertere, Bud. e Plut. Invenitur et ποιεῖν ἐκκλησίαν pro Cogere s. Advocare concionem. Et ποιεῖσθαι διαδικασίαν, Constituere judicium, Bud. Itidem vero cum aliis substantivis junctum, reddendum erit pro linguæ Latinæ proprietate. Quod et in N. T. faciendum erit, ubi ποιεῖν τὸν νόμον, redditur Servare legem, item Præstare, et Implere. Nam Facere legem, ad verbum, sonaret potius Ferre legem et imponere. Ibid. ποιεῖν ἁμαρτίαν, Committere peccatum. At ποιεῖν τὴν ἀνομίαν, sicut ἐργάζεσθαι, quod redditur ad verbum, Facere iniquitatem, dicitur de iis qui omne peccati genus committere gaudent, qui nulli non dediti sunt sceleri et flagitio. Ibid. ἐλεημοσύνας ποιεῖν, quod redditur Eleemosynas præstare, et exhibere, et, quod malo, erogare, Gall. ad verbum reddi potest, Faire des aumônes. Sed et quibusdam aliis substantivis annexum verbum ποιεῖν potest ad verbum reddi vocabulo Faire, non item vocabulo Facere: ut ποιεῖν χώραν, Faire place, ap. Aristot. Rhet. 3. Δεῖ οὖν χώραν ποιεῖν ἐν τῷ ἀκροατῇ C τῷ μέλλοντι λόγῳ. Hic enim potius reddiderim Locum s. Sedem parare, aut Præparare, quam ad verbum, Locum facere. Nam dicitur quidem Latine et Locum facere, sed non hac signif., quod quidem sciam. Certe ap. Ovid. Voto locum facere est potius quod dicimus Donner lieu. Sic παράδειγμα ποιεῖν plerisque in locis aptius reddetur, Proponere exemplum vel exempla, quam Facere exemplum e Fabio: ut cum dicit Isocr. in Panegyr. Τῶν μὲν κυρία γενομένη, τοῖς δ' αὐτὴν παράδειγμα ποιήσασα. Et ap. Aristot. Ὅπερ πάντες ποιοῦσι παράδειγμα, τὸ τῆς Ἰσοκράτους Ἑλένης ἐγκώμιον, Quod omnes sibi exemplum proponunt, vel exemplar. Apud Dem. autem in Timocr. Ἄξιόν ἐστιν ὀργισθῆναι, καὶ κολάσαι, καὶ παράδειγμα ποιῆσαι τοῖς ἄλλοις τοῦτον, non solum Proponere exemplum aliis, interpretari possumus, sed etiam Præbere exemplum aliis in hoc, aut etiam Statuere exemplum, vel edere. At Facere exemplum, esset quidem interpr. ad verbum, sed non satis exprimens Gr. verborum vim. Itidem vero in D aliis quoque loquendi generibus interpretandis velim hujus rei lectorem meminisse: sc. videndum esse an idem loquendi genus Latinum, usum omnino eundem habeat, quem Græcum. Affertur etiam ποιεῖν σιωπὴν e Xen. pro eo quod Gallice dicitur Faire silence: sed cum dicit ille, Ἑλλ. 6, (3, 5.) Σιωπὴν ἐποίησε παρὰ πάντων, hic σιωπὴν ἐποίησε non sonat Il fit silence, sed Il fit faire silence. Quod si usquam reperiatur σιωπὴν ποιεῖν in altera illa signif., poterimus non minus reddere ad verbum Latine quam Gallice: cum itidem dicatur Facere silentium. Quinetiam ποιεῖσθαι βασιλέα ap. Plat., Creare regem, Gallice ad verbum Faire roi, vel Faire un roi, pro loco. Fortasse autem et Facere regem, non prorsus linguæ Latinæ ignotum est. Jam vero et quod ap. Hom. legimus, ποιεῖσθαι εὐνὴν, plane et ipsum cum Gallici sermonis consuetudine convenit, dicentis, Faire le lit, quod est, verbum e verbo, ποιεῖσθαι εὐνὴν, itidem pro Sternere lectum. Sunt vero et alia pleraque loquendi genera Gallis, in quibus suo verbo Faire eod. aut simili modo utuntur; sed et nonnulla Græcis, in quibus itidem suo ποιεῖσθαι, vel potius ποιεῖν. Sciendum est autem quædam etiam esse substt., cum quibus junctum hoc verbum nec Latino Facere reddi potest, nec Gallico Faire: sed nec verbo affinem habente illi Facere significationem, ut in superioribus exemplis fieri videmus. Nam ποιεῖσθαι, interdum est Existimare: ut ap. Greg. Naz. Καὶ πομπὴν, ἀλλ' οὐ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενος: quam signif. habet et cum aliis accuss., ut docebo infra, ubi agam de ποιοῦμαι juncto præpositionibus, et nominatim de eo quod junctum est præpositioni ἐν, habet et cum περὶ, cui jungitur suus genitivus, ut docebo aliquanto post. Interdum ποιεῖσθαι, Adoptare: ut cum dicitur ποιεῖσθαι παῖδα, ap. Dem. Itidem ap. Plut. Alex. Ἣν ἐποιήσατο μητέρα, Quam in matrem adoptarat. Interdum etiam eum usum habet ποιεῖν, quem verbum Ago, cum accus. significationem habente Spatii temporis: ut, Tres dies ibi egi, Tres menses aut annos ibi egi, cujus tamen usus exempla in N. T. duntaxat memini me observare: ut ap. Jacob. 4, (13.) Καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, Et agemus ibi annum unum, Commorabimur ibi annum unum. Sic 2 ad Cor. 11, (25.) Νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, Noctem ac diem in profundo egi. Sic et Act. 18. duobus in locis. Potest autem fortasse huc referri et illud ἐποίησαν, quod legitur ap. Matth. 20, (12.) Οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, ut sc. interpretemur, Unam tantum horam egerunt, commorati sunt: et subaudiamus, In opere faciundo, aut aliquid hujusmodi. Nisi quis malit, Unam duntaxat horam operi impenderunt. Si qua præterea de hoc verbo juncto cum substantivi nominis accus. dicenda supersunt, ea, ut spero, cum unoquoque substantivo annotata reperientur. Quod autem attinet ad hoc ipsum verbum ποιῶ junctum cum adjectivo, præter eum usum quem habet cum illis adjj. quæ supra protuli, aliisque ejusd. generis, sciendum est, interdum vel potius frequenter poni pro Efficio, et Reddo: in ea sc. signif. qua dicitur Reddere aliquem segniorem, Reddere otiosum, ap. Cic. Tale est ἀσθενεῖς ποιεῖν, Infirmos reddere s. Debiles, ap. Xen. Κ. Π. 1, (5, 2.) Ἐνόμιζεν, εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε, πάντων γε ἂν τῶν πέριξ ῥᾳδίως ἄρξειν. Sed interdum ipsum verbum ποιεῖν cum adjectivo alia orationis forma reddimus, et quidem vel unico verbo ambo interpretantes, vel pluribus: ut cum ἑτεραλκέα νίκην ποιεῖν, Bud. vertit, Inclinare victoriam: et ἐμφανῆ ποιεῖν, Ob oculos exhibere. Venio ad ποιῶ duos accuss. habens, quorum alter est pronomen: ut sc. cum dicitur ποιῶ σε κακὸν, vel κακά: itidemque ποιῶ σε ἀγαθόν. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 13.) Ἐγὼ δ', εἰ μέν τι κακὸν ἐκείνω τὴν πόλιν ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι, Si quid mali fecerunt civitati, Si quo malo vel damno affecerunt civitatem. Sic ap. Athen. Κακὰ πολλὰ ἐποίουν τοὺς Σαμίους. Huc autem pertinet ποιῶ junctum adverbio κακῶς, cum pronomine itidem; nam κακῶς σε ποιῶ, et ποιῶ σε κακὸν vel κακὰ, idem valent. Sed generalius etiam cum alio accus., ut, πάντα ταῦτα τοὺς τελουμένους Ἡμεῖς ποιοῦμεν, quod ex Aristoph. N. (259.) affertur. Sed et ap. Matth. 27, (22.) legimus, Τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; Ubi interpretando Quid faciam isto Jesu etc. talis videri possit usus verbi Facio, qualis est in isto Cic. loco, Quid hoc homine faciatis? aut ad quam spem tam perfidiosum, tam importunum animal reservetis? Nisi quis putet eum non tam generaliter, ut ita dicam, loqui, sed interrogare quo supplicii genere afficiendum censeant. Sed hoc addendum est, ap. eund. Evangelistam inveniri junctum etiam dativo, pronominis sc., cum accus., necnon dativo cum adverbio. Nam 21, (40.) legimus, Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Et paulo ante, Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. In quibus ll. fortasse possumus ποιεῖν interpretari Tractare, Accipere: hoc modo, Quomodo agricolas illos tractabit? et Tractarunt illos eodem modo. Vel, Quomodo illos accipiet? et Acceperunt illos eodem modo: ut ap. Cic. Tusc. 4. Quo te modo accepissem, nisi iratus essem. Ceterum

θέω, unde * " Ἐκπόθητος, Desideratus, Amphiloch. p. 39." Kall. Mss.] Ἐπιποθέω, i. q. ποθῶ, Desidero, Requiro, Lucian. (1, 211.) Θάῤῥει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω. Verba Jovis ad Ganymedem, qui ἐπόθει τὸν πατέρα. Itidem Gaza ap. Cic. Vires adolescentis desidero, vertit, Ἐπιποθῶ νεανίσκου ἰσχύν. Eundem usum habet τὸ ἐπιζητῶ. [* Ἐπιπόθημα, LXX. Ps. 139, 9.] Ἐπιπόθησις, Desiderium, 2 ad Cor. 7, (7.) Ἀγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν. Pro quo usurpavit ET Ἐπιποθία, ἡ, ad Rom. 15, 23. Ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς. Ἐπιπόθητος, ὁ, ἡ, Desideratus, Desiderabilis, ad Phil. 4, (1.) Ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι. [* Ἐπιποθήτως, Gl. Optato. * " Περιποθέω, ad Xen. Eph. 137." Schæf. Mss.] " Περιπόθητος, Valde desideratus, s. Admodum desiderabilis," [Aristæn. p. 20. Abr. Ἄδωνις. " Ad Xen. Eph. l. c. Bergler. Alciphr. 186." Schæf. Mss. " Hes. v. Περίψυκτος." Boiss. Mss. * Προσποθέω, Plato Charmide 174. Τόδε δὴ ἔτι προσποθῶ, Hoc insuper velim scire. * Ὑπερποθέω, Aristid. 1, 36. " Schol. Pind. Ὀ. 8, 81." Wakef. Mss.]

ΠΟΙΕΩ, Facio, Efficio, Ago, Dem. (128.) Ἔδει γὰρ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι: (242.) Ἐρώτησον αὐτούς· μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. Athen. 12. Τὸ μηθὲν πώποτε ἑτέρου ἕνεκα πεποιηκέναι, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 1.) Ἐπερωτῶντα τὰ οἴκοι τέλη τί χρὴ ποιεῖν, Aristot. Polit. 8. Καὶ ὅλως ζητητέον τὶ ποιοῦντας δεῖ σχολάζειν· οὐ γὰρ δὴ παίζοντας. Item sequente περὶ cum suo gen., Xen. Ἑλλ. 6, (5, 33.) Ἐν φροντίδι ἦσαν ὅ,τι χρὴ ποιεῖν περὶ Λακεδαιμονίων. " Ποιούντων, Attice interdum pro ποιείτωσαν, Faciant." Sed ut veniam ad eos hujus verbi usus, quos habet junctum particulæ τί, in directa, ut ita dicam, interrogatione, tres observare me memini. Primus est hic ap. Aristoph. (N. 723.) ΣΩΚΡ. Οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις; ΣΤΡ. Ἐγὼ, Νὴ τὸν Ποσειδῶ. Heus tu, quid agis? Quam rem agis? Quid rerum agis? Quid agitur? Et Gallice, Holà, que faites-vous? Secundus est, cum alicui dicimus τί ποιεῖς, non quod ignoremus quid agat, s. quid faciat, sed admirantes simulque indignantes quod id facere audeat: ut ap. eund. Aristoph. Σφ. (1443.) ΒΔΕ. Ἀλλ' ἀράμενος — ΦΙ. Τί ποιεῖς; ΒΔΕ. Ὅ, τι ποιῶ; Εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν. Tertius autem rarior est, et in quo purus putusque sit idiotismus, et quidem optime cum linguæ nostræ idiotismo conveniens: a Dem. tamen usurpatus, Mid. 226(=542.) Ὡς δ' ἐδυσχέραινον οὗτοι τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδετέρους ἔπειθεν, ἀπειλήσας καὶ διαλοιδορηθεὶς, ἀπελθὼν, τί ποιεῖ; καὶ θεάσασθε τὴν κακοήθειαν, τὴν μὲν δίαιταν ἀντιλαχὼν, οὐκ ὤμοσεν, ἀλλ' εἴασε κ. τ. λ. Eodem plane modo in nostra lingua, cum narratur aliquid, dicitur interdum, Que fait-il? ad verbum τί ποιεῖ; Vel, Que vous fait-il? pro eo quod est, ut alio sermonis genere utentes dicimus etiam, Savez-vous bien ce qu'il fit? Vel, Que pensez-vous qu'il fit? Persequens autem hanc verbi ποιεῖν cum verbo Faire collationem, quandoquidem in eam incidi, subjungam alium ejusd. Dem. locum, et quidem ex ea ipsa in Mid. Orat. 239(=574.) Οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τὰ παιδία ἔχων ὀδυρεῖται, καὶ πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων καὶ ὡς ἐλεεινότατον ποιῶν ἑαυτόν. Dico enim hic quoque vocem Græcam eum usum habere, qui Gallice exprimi possit, reddendo verbum verbo, non item Latine. Dicit enim eodem plane modo Gall. lingua, Faire le piteux, le marmiteux, vel, du piteux, du marmiteux: quo hic dicitur a Dem., ἐλεεινότατον ποιῶν ἑαυτόν. Hoc præterea observavi, multo melius convenire Græco ποιῶ cum Gallico Faire, quam cum Lat. Facere, cum infinitivo jungitur, ut ap. Isocr. Symm. Οὕτω γὰρ ἂν τάχιστα ποιήσειεν ὑμᾶς, μισήσαντας ἃ δεῖ, βελτιόνων ἐπιθυμῆσαι πραγμάτων. Et Xen. Κ. Π. 4, (5, 15.) Μάλα δὲ αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε: 2, (2, 6.) Εἴγε κλαίειν ἐπειρώμεθά σε ποιεῖν. Sic enim Gallice dicitur Je vous ferai, vel Je vous ai fait désirer, Je vous ferai avoir honte, Je vous ferai pleurer: cum Lat. in multis hujusmodi loquendi generibus potius utantur suo verbo Faciam, cum particula Ut habente conjunctivum, quam cum infin. Sunt autem

A ll. illis similes hi Xen. (Ἀπ. 2, 3, 13.) Εἰ βούλοιο ξένον ποιῆσαι ὑποδέχεσθαι ἑαυτόν. Item, Ποιῶ τοὺς συνόντας ἀπέχεσθαι, Facio ut discipuli mei abstineant, Do operam ut etc. Sed est præterea duplex usus verbi ποιεῖν infinitivo juncti, in quorum utroque optime ei convenit cum Gallico Faire; at cum Lat. Facere non item, quod sciam. Unus est hic ap. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 17.) p. 353. meæ Ed. Καὶ ἐποίησαν τοὺς μὲν ἄλλους εἰς τὰς τάξεις δραμεῖν, Ἀγησίλαον δ' ἐπαναχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα. Sic enim Gallice dixeris, Ils le firent retirer. At nequaquam Latine itidem Fecerunt illum recedere, pro Fecerunt ut cogeretur recedere, sibi timens videlicet. Vel, Imposuerunt ei recedendi necessitatem. Vel potius, Fecerunt ut sibi necesse putaret recedere. Aut etiam brevius, Fecerunt ut recedendum sibi esse putaret. Nisi quis malit, In causa fuerunt cur ille recederet. Alter autem usus est hic ap. Isocr., Symm. init. Καὶ γὰρ αὐτοὶ πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾷν, καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας B ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν, pro Induxistis illis in animum philosophari ea quæ etc. Fateor tamen hic quoque ποιεῖν admittere etiam aliquas ejusmodi expp. quales proxime præcedenti datæ fuerunt. In VV. LL. e Dem. affertur, Πεποιηκότες ταῦτα γενέσθαι, pro Auctores horum. Et ex Aristot. Ποιῶ πράττειν τὰ καλὰ, pro Exhortor agere honesta. Quæ interpr. mihi minime probatur. Quinetiam ποιεῖν cum infin. quidem itidem, sed interjecta particula ὥστε, respondet omnino ei quod dicimus, Faire en sorte que, etc., ut ap. eund. Isocr. ad Nic. Πεποιήκασιν ὥστε πολλοὺς ἀμφισβητεῖν, Or. c. Soph. Πεποιήκασιν ὥστε δοκεῖν ἄμεινον βουλεύεσθαι. Lat. autem dixeris, Fecerunt etc.

A ποιεῖν juncto cum ὥστε transibo ad ποιεῖν junctum cum ὡς, cum ὅπως, cum πῶς, cum οὕτως, cum ἄλλως, aliisque adverbiis. Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur, (fin.) Ποιήσω ὡς λέγεις, Faciam ut jubes. Quod nihil aliud est quam Faciam quod jubes. Xen. Κ. Π. 1, (4, 9.) p. 9. Ποίει ὅπως βούλει, Fac quod libet. Ad verbum, Fac ut libet, Faites ce C qui vous plaît: ad verbum, Faites comme il vous plaît. Apud eund. Xen. cum πῶς, sequente etiam περὶ, (Ἀπ. 1, 3, 1.) Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας ἢ περὶ προγόνων θεραπείας, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων. Habuisti autem et supra cum hac præp. præcedente ὅ, τι, ut Gall. dicitur Demandant comment il falloit faire de cela. At Latine non ita commode reddi ad verbum possit. Dicetur enim potius Quid agendum sit ea de re, quam, Quomodo agendum sit ea de re. At cum οὕτως junctum verbum ποιεῖν habemus tum alibi, tum ap. Plut. de Socr. Dæm. Cum ἄλλως ap. Plat. de Rep. 1. Ἀλλὰ μένετε, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε, ubi observari etiam debet hoc loquendi genus, quod itidem aliis in imperandi modo positis verbis subjungi solet. Sed et alia adverbia inveniuntur huic verbo juncta, ut cum ὀρθῶς et καλῶς. Cum ὀρθῶς, ut in Alexandri Magni ad Aristot. Epistola, Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας, ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων. Cum καλῶς autem juncti, et quidem duobus modis, habes exempla ubi de eo agitur. Sed Dem. dixit D etiam, Καλὸν ἐποιήσατε τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, Or. pro Cor. Interdum vero ποιῶ cum adverbio habet accus. personæ, ut cum dicitur ποιῶ σε κακῶς: quod Latine reddi ad verbum non potest, servato sc. accusativo. Sed nec Facio tibi male, pro Afficio te malo, satis Latinum est.

Ποιῶ s. Ποιοῦμαι activa signif., cum accus. quoque construitur frequentissime, interdum vero et duobus accuss. Cum uno quidem accus. junctum varia loquendi genera efficit; nam et substantivis et adjectivis jungitur. Substantivis, ut μνήμην, vel μνείαν ποιοῦμαι, Mentionem facio, ap. Aristot. Et λόγον vel λόγους ποιεῖσθαι, Verba facere, Orationem habere. Isocr. ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Initium facere. Et πόλεμον ποιεῖν, quod et πόλεμον ποιεῖσθαι, itidemque εἰρήνην ποιεῖν, Bellum s. Pacem facere. Ad quod posterius, sc. ad ποιεῖν εἰρήνην, referri possunt et hæc, ποιεῖν s. ποιεῖσθαι καταλλαγὰς aut διαλλαγὰς, et συνθήκας, sicut ad πόλεμον ποιεῖν, referri potest μάχην ποιεῖσθαι et ναυμαχίαν vel πεζομαχίαν ποιεῖσθαι.

quod ad has duas constrr. attinet, priorem quidem memini me legere ap. aliquos etiam e Classicis Scriptt., atque adeo e Plat. Apol. (17.) affertur, *Ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω*, et e Dem. *Ποιῶ σοι ἀτύχημα*, at posteriorem non item lectam mihi ap. eos recordor. Ceterum antequam finem faciam dicendi de hoc verbo adjunctum habente vel unum subst., vel duo, de hac etiam re lectorem monebo, junctum quibusdam accuss., nec Gallico Faire, nec Lat. Facere, atque adeo nec alio verbo satis commode posse reddi: contra vero ipsum una cum suo accus., apte reddi unico verbo, quod *σύστοιχον*, ut ita dicam, significationem habeat nomini, cui adjunctum est. Verbi gratia, huic phrasi, *ὀργὴν ποιεῖσθαι*, apte dabitur eadem interpr. quæ daretur verbo *ὀργίζεσθαι*, vertendo Irasci, Indignari. Itidem istis *σπουδὴν* et *ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι*, commode tribuetur ea ipsa interpr. quæ tribueretur verbis *σπουδάζειν*, *ἐπιμελεῖσθαι*: in quibus tamen reddendis possumus non solum unico uti verbo, verum etiam verbo cum accus. Sed et *ποιεῖσθαι γνώμην*, cum redditur Statuere, Decernere, ap. Thuc., (1, 128.) eand. habet interpr. quam *γινώσκειν*.

At præpositionibus junctum *Ποιῶ* s. potius *Ποιοῦμαι*, quam varios usus habeat, docebunt quæ sequuntur eorum exempla, in quibus alphabeticum earum ordinem sequar. Cum præp. *εἰς*, ut *ποιεῖσθαι εἰς* vel *ἐς ἀσφάλειαν*, ap. Thuc. Facere ut aliquid sit s. Collocare in tuto: 8. init. *Καὶ τὰ τῶν ξυμμάχων ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι, καὶ μάλιστα τὴν Εὔβοιαν*, Res sociorum in tuto collocare, vel in tuto statu. Dicam autem et de *ποιεῖν* significante Collocare s. Ponere, infra etiam. At Interpres vertit, Oppida sociorum stabilire. Apud Synes. autem *ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν* Bud. reddit, Recipere in sese, Periculi sui facere: *Πάντα ἀναδεχόμενος καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτήματα*. Cum præp. *ἐν*: ut, *Ἐν θαύματι ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν*, Habere pro miraculo, Miraculum existimare. Vel simplicius, Rem mirandam s. admiratione dignam existimare, censere. Plut. *Ὁρῶν τοὺς ἀκούσαντας, ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σχήματος, ἐν θαύματι ποιουμένους, ἤρετο κ. τ. λ.* Ita dicitur *ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι*, Risui habere, Ridiculum existimare. Atque adeo verbum hoc *ποιεῖσθαι* signif. hanc obtinere, etiam cum jungitur accusativo, docui paulo ante, cum dissererem de hujus verbi usu cum accus. constructi. Sed illis exemplis quæ ibi protuli, addo e Thuc. (1, 118.) *Οὐκ ἔτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο*· Pro quo Plut., per plurale, (Sertor. 5.) *Οὐκ ἀνασχετὰ ποιούμενος*, Rem non tolerandam existimans, ratus, ut Bud. afferens et *δεινὰ ποιεῖν* pro Conqueri, Vociferari, e Dem. *Καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ μικρά*. At *ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι* idem Bud. vertit Rem esse periculosam dictitare, in h. Synes. l. *Σχετλιαζόντων ἡμῶν, καὶ ἐν δεινῷ ποιουμένων, τοσοῦτον ἀπηρτῆσθαι τῆς γῆς*. At vero *ἐν μέσῳ ποιεῖν* ap. Thuc., pertinet ad eam hujus verbi signif. qua ponitur pro *τιθέναι*, Ponere: quare ejus verba in illum reservabo locum. Cum præp. *ἐπί*: ut, *Ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν*, pro Comparare sibi magnam potentiam, ut quidem Bud. vertit ap. Herodian. (1, 9, 1.) *Ὁ δὲ Περέννιος, ποιησάμενος αὐτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, ἐπεβούλευε τῇ ἀρχῇ*, Cum summotis aliis in maximam Commodi gratiam insinuasset, et magnam potentiam sibi comparasset. At de *Ποιεῖν ἐπὶ ξηροῦ τὰς ναῦς*, dicam in *Ποιῶ* habente Ponendi signif. Item cum præp. *περί*, et quidem frequentissime: habet autem in hac constr. verbum istud eum usum, quem jam semel atque iterum annotavi: sc. pro Existimo, Censeo. Estque animadvertendum, Lat. quoque verbum Facio in certis quibusdam loquendi generibus hanc signif. habere, ut mox docebo, veluti *περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι*, s. *περὶ πλείονος*, s. *πλείστου*. Lys. (p. 1.) *Περὶ πολλοῦ ἂν ποιησαίμην*, Rem magnam esse existimarem, Pro re magna haberem. Dem. *Τὴν ἑαυτοῦ συκοφαντίαν ἀξιοῖ περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῶν νόμων*. Isæus, *Νῦν δὲ χρώμενος ἡμῖν, καὶ περὶ πλείστου ποιούμενος ἁπάντων*, Et omnium maximi existimans, Bud. Vicissim autem *περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι*, et *περὶ ἐλάττονος*: nam *περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι* dicit Isocr. pro Existimare rem parvam, Pro re parva habere.

[A] Idem dicit etiam *περὶ ἐλάττονος*, adjungens illi comparativo suum gen. *Καὶ περὶ ἐλάττονος φαίνομαι ποιούμενος τὴν ψυχὴν τοῦ παρ' ὑμῖν εὐδοκιμεῖν*. Itidem ap. Lys. (28.) *Καὶ τὸν νόμον παραβαίνων, ὃν σὺ περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας*. Ceterum cum in aliis hujus signif. exemplis, quæ antea protuli, *ποιεῖσθαι* nequaquam ad verbum reddere possimus Facere, in his contra aptissime eo utemur: vertendo, *περὶ πολλοῦ* s. *πλείονος ποιεῖσθαι*, Magni s. Pluris facere; *περὶ πλείστου ποιεῖσθαι*, Plurimi s. Maximi facere: ut *περὶ πολλοῦ*, redditur Magni. Itidemque *περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι*, Parvi facere: *περὶ ἐλάττονος ποιεῖσθαι*, Minoris facere: ut in illo Lysiæ loco, *Ὃν σὺ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας*, Quam legem minoris fecisti quam voluptates, Non tanti fecisti quanti voluptates. Vel utendo alio verbo, Non tanto in pretio habuisti, quanto voluptates. Possumus vero et mutata orationis forma reddere, Quam posthabuisti voluptatibus. Vel, ut Bud. vertit, Quam præ voluptatibus contemtui habuisti. Venio [B] ad *ποιεῖσθαι* junctum præpositioni *ὑπό*. Est *ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα*, In potestatem suam redigere, Potestatis suæ facere, ut Idem scribit, p. 302. afferens e Synesio, *Ὑφ' ἑαυτὸν ποιησάμενος τὸ πρᾶγμα*: et e Dem. *Ποιεῖσθαι τὴν χώραν ὑφ' ἑαυτῷ*. Nam *ἐφ' ἑαυτῷ*, quod ibi habetur, mendose scriptum esse puto, pro *ὑφ' ἑαυτῷ*, cum inveniam hunc usum præpositionis *ὑπὸ* ap. ipsum Dem., cum alibi, tum in Or. pro Cor. *Ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν*, ubi etiam observa jungi *ὑπὸ* non voci passivæ, habenti sc. signif. activam, sed voci activæ. De *ποιεῖν* autem juncto cum *πρὸς*, dicam in *Ποιῶ*, Conduco, Prosum etc. Exempla autem hujus verbi juncti et aliis præpositionibus, aut his ipsis quidem, sed cum aliis nominibus, inter hæc vel inter illas reperientur, i. e. inter ea quæ de ipsis disseruntur.

Ποιῶ et *Ποιοῦμαι* junguntur etiam cum adverbiis, non retinentia suam Faciendi signif., ut retinent cum illis adverbiis, quibus junctum *ποιῶ* protuli supra, sed aliis, cum quibus alio verbo quam illo Facere [C] interpretari ea oportet. Adverbia autem, quibus junguntur, sunt cum alia, tum *ἔξω*, itidemque *εἴσω*: et *ἐμποδὼν* et *ἔμπροσθεν*: dicitur enim *ἔξω ποιεῖσθαι*, vel potius *ποιεῖν*, et *ἐμποδὼν ποιεῖσθαι*, et *ἔμπροσθεν*: habetque cum his verbum *ποιεῖσθαι* Ponendi signif.: unde *ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι* Bud. vertit Opponere. Cui *ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι* affine est *ἐμποδὼν ποιεῖσθαι*: qui enim aliquid obstaculi affert, is illud velut opponit. Dicendum autem erit de *ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι*, et *ἐμποδὼν ποιεῖσθαι*, etiam in *Ἔμπροσθεν* et in *Ἐμποδών*. At vero *ἔξω* et *εἴσω* cum activo *ποιεῖν* ap. Xen. Legitur enim ap. eum, K. Π. 4, (1, 2.) *Ἔξω βελῶν τὴν τάξιν ποιήσας*, ubi verbum *ποιεῖν* quandam Collocandi signif. habet. Sed et cum *ἔξω* carente genitivo, Act. 5, 34. *Ἐκέλευσεν ἔξω βραχύ τι τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι*, ubi *ποιῆσαι ἔξω* est Facere ut foras eant, exeant, egrediantur; nam his duobus utitur Plautus, cum alioqui brevius dici possit, Exeant, Egrediantur, omisso illo adv. At facere ut foras eant, nihil aliud est quam Abducere, Amittere. Adeo ut reddi [D] debuerit, Jussit ut apostolos abducerent, vel potius, amitterent: non autem cum vet. Interprete, pariter et Erasmo, neutrum verbum Secedere interpretationi hujus *ἔξω ποιῆσαι* adhibendum fuerit. Atque ut *ποιεῖν* cum *ἔξω* est Amittere, sic *ποιεῖν* cum *εἴσω* est Immittere, Indere; ita enim reddi posse non incommode existimo in isto Xen. loco, *Ἱππ.* (6, 8.) *Ἔχοντα δεῖ πρὸς τοῖς ὀδοῦσι τὸν χαλινὸν, τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἴσω τῆς γνάθου τῷ ἵππῳ ποιῆσαι*. Sunt porro, ut dixi, et alia adverbia quibus jungitur verbum *ποιεῖν*: legimus enim ap. Isocr. ad Nic. *Ἀλλὰ βουλόμενος ἅμα μὲν ἐμαυτὸν ὡς ποῤῥωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν*, ubi reddere possis, Me quamlongissime abducere. At de *ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν* s. *ποιεῖσθαι*, dictum est supra, sc. T. 1. c. 473.

Ποιῶ et *Ποιοῦμαι* cum in nonnullis e proxime præcedentibus loquendi formulis quandam Ponendi s. Collocandi signif. inclusam habeant, de qua dicturum me sum pollicitus, de ea hic verba facienda existimo, priusquam ad ceteras transeam. Extat

igitur ap. Hom. hic versus, Il. N. 55. Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Extat et hic illi similis ap. Eund. Od. Ξ. 273. Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὧδε νόημα Ποίησεν. Annotat autem Eust. in priorem illum locum, θεὸς ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, esse quod κοινῶς diceretur, θεὸς ὁδηγήσειε: non enim esse aliud ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, quam θήσοι εἰς νοῦν, ita enim scribitur, esseque multis in Il. ποιῆσαι i. q. θεῖναι. At in alterum illum l. nihil annotat; sed cum reperiatur et alia lectio illius versus, sc. τοῦτο νόημα, atque hanc ipsa ejus Commentariorum editio habeat in textu, quamvis ille contra in suis Comm. scribat ὧδε νόημα, nullam illius alterius mentionem faciens: hoc tamen dico, si ποιεῖν accipiendum sit pro τιθέναι, i. e. Ponere, multo aptius legi τοῦτο quam ὧδε, ut ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ποίησε sit, Hanc cogitationem posuit in mente, Imposuit menti, i. e. Indidit menti, aut etiam Injecit menti, s. animo. Hoc præterea sciendum est, de quo non admonet Eust., separandam non esse a verbo præp.; dici enim ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε pro ἐμποιήσειε φρεσί. Quem usum habere illud comp. ἐμποιεῖν in prosa quoque, eumque frequentem, docebo, cum ad ipsum pervenero. Affertur quidem certe et ποιεῖν τῇ διανοίᾳ e Plat., pro Fingere in animo, Concipere; sed id suspectum est. Habet alioqui et simplex ποιεῖν, item ποιεῖσθαι Ponendi signif. cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc ap. Thuc. (1, 109.) Ποιεῖν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς, Facere ut naves sint in sicco, pro In sicco naves collocare. Itidemque ap. eund. Scriptorem, ἐν μέσῳ ποιεῖν, l. Καὶ ὅταν Ἀθηναῖοι ἐπὶ σφᾶς χωρῶσι, κατὰ νώτου βοηθοῦντας, ἐν μέσῳ ποιεῖν αὐτῶν τοὺς πολεμίους. Qui enim intercludunt hostes in medio, eos veluti collocant in medio. At de ἐς ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι dixi supra. Habet vero verbum ποιεῖν aliquam Collocandi signif., cum nonnullis etiam advv., ut in proxime præcedente tmemate videre est. Cum illo certe Isocratis loquendi genere, quo tamen et ceteri usi sunt, ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι, affinitatem habet aliquam hæc loquendi formula in sermone Italico frequens, Fatte-vi in qua.

Ποιῶ pro Efficax sum, Prosum, Confero: cum præp. πρὸς ap. Diosc. frequens, ut l. Ποιεῖ πρὸς φάρμακα, Adversus venena est efficax. Idem, Ποιεῖ πρὸς στρόφους. Idem, Ποιεῖ δὲ τὰ φύλλα πρὸς λέπραν, σὺν ὄξει ἐπιπλαττόμενα. Idem, Οἱ δὲ μέλανες κόκκοι καὶ πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμοὺς ποιοῦσι. Plin. ap. eum hoc verbum varie interpr. In hoc postremo loco reddit Auxiliari: locum illum ita interpretans, Grana nigra auxiliantur et suppressionibus nocturnis. At Ποιεῖ πρὸς λέπραν vertit Sedant lepram. Pro illis autem verbis ποιεῖ πρὸς στρόφους, habet, Discutit tormina. Idem alioqui non raro utitur et verbo Facio in ea ipsa signif. et constr., quam videmus in ll. illis habere verbum ποιεῖν: veluti cum dicit, Facit ad difficultatem urinæ. Sed aliam etiam constr. ei dat nonnunquam, sc. cum dat., veluti cum dicit, Facit præclare cœliacis. Habet alioqui Facio cum illa præp. Ad et alium usum.

Ποιῶ, Facio carmina, Versus facio, Poëtice scribo, Isocr. Panegyr. (50.) Τίς γὰρ ἢ τῶν ποιεῖν δυναμένων ἢ τῶν λέγειν ἐπισταμένων, μὴ πονήσει καὶ φιλοσοφήσει, ubi animadverte de Poëtis dici ποιεῖν, ut λέγειν dicitur περὶ τῶν λογογράφων. Et cum aliquod e Poëta quopiam testimonium proferunt, vel testem eum laudant, dicere solent, ὡς ἐποίησεν, vel ὥσπερ ἐποίησεν, s. πεποίηκεν. Sic Aristot. Μεταβάλλει δὲ καὶ ὁ ἔποψ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἰδέαν, ὥσπερ πεποίηκεν Αἰσχύλος, Plin. Formam mutat et colorem upupa, ut tradit Æschylus. Xen. (Σ. 4, 6.) Ἴστε γὰρ δήπου ὅτι Ὅμηρος ὁ σοφώτατος πεποίηκε σχεδὸν περὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων, Carmina scripsit s. composuit de. Vel, In suis carminibus scripsit, aut in suis poëmatibus, Bud. Interdum vero cum accus., Carminibus describo, Carminibus persequor aut Poëmate. Vel Carmina scribo de etc. ut ὁ τὴν Γιγαντομαχίαν πεποιηκώς, et ὁ τὰ Κυπριακὰ πεποιηκώς. Potest vero et simpliciter reddi Scribo, ut cum dicitur ab Isocr. (Hel. Enc. 28.) de Stesichoro illum τὴν λεγομένην παλινῳδίαν πεποιηκέναι. Alicubi vero est Describo, poëtice sc.: ut cum dicit Aristot. de Bellerophonte, Ὃν οὕτως ἐποίησεν Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ οὗτος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, Ἤτοι ὁ καππεδίον κ. τ. λ., q. tamen l. Budæus affert postquam dixit ποιεῖν sumi pro Poëtice scribere: sed malim, h. quidem in l. Poëtice describere. Hanc porro signif. habens ποιεῖν cum variis nominibus componitur: ut κωμῳδοποιός, τραγῳδοποιός, i. e. κωμῳδίαν s. κωμῳδίας ποιῶν, vel potius πεποιηκώς. Itidemque ἐλεγειοποιός, et ἐποποιός. Aristot. Poët. Πλὴν οἱ ἄνθρωποί γε συνάπτοντες τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, τοὺς μὲν, ἐλεγειοποιούς, τοὺς δὲ, ἐποποιοὺς ὀνομάζουσιν. Hinc autem et ποίημα ac ποίησις, et ποιητής, item ποιητικὸς, atque alia: a πεποίημαι sc., et πεποίησαι, et πεποίηται: nam passive quoque dicitur aliquid πεποιῆσθαι, quod carmine scriptum est, s. carminibus.

Ποιῶ λέγοντας, pro Induco loquentes, Introduco, e Plut. Solone. Potest autem, Ποιεῖ οὕτω λέγοντας reddi etiam, Eis hunc sermonem tribuit, Eos hoc sermone usos refert. Sunt qui reddant, Eis hunc sermonem affingit. Sed qui ita loquitur, sermonem illum falso illis tribui s. ascribi, atque adeo fictum, non verum esse profitetur: cum alioqui Græca illa loquendi formula minime hanc, ut ita dicam, restrictionem patiatur.

Ποιῶ, ap. Xen. invenio in alia præterea signif.: sc. pro Fingo, eo quidem in sensu quo dicitur, Finge ita esse. Pro quo etiam quidam, Pone ita esse. Gallice, Mets le cas, vel Prends le cas qu'il soit ainsi. Xen. K. 'A. 5, (7, 5.) Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φᾶσιν. [Ποιήσω, Faciam, Ponam, Herod. 7, 184. Cic. de N. D. 1, 30. Age et his vocabulis esse deos faciamus.] || Cum hac autem verbi ποιεῖν signif. aliquam affinitatem habet pass. ποιοῦμαι pro Simulo: qui ejus usus e Themist. affertur: ubi dicit, Ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι, pro Rhetoricum se esse simulans, i. e. peritum rhetorices. Item, Φιλόσοφος εἶναι τὴν ἀκροτάτην φιλοσοφίαν ποιῇ. Habet alioqui potius hanc signif. comp. verbum προσποιοῦμαι, ut suo dicetur loco.

Ποιῶ interdum pro eo quod et ἐργάζομαι, de qua signif. prius dixissem, si prius recordatus ejus fuissem, qua in signif. Plinius interpr. Factito, ut cum de persica Ægypti scripsit, Simulacra ex ea factitavere; sunt enim hæc verba pro illis Theophrasti, Ἐξ οὗ καὶ τὰ ἀγάλματα ποιοῦσι. Sciendum est autem præp., quam in h. Theophr. l. videmus, interdum omitti, ut cum dicitur ποιεῖν λίθου λευκοῦ, pro Facere e lapide albo. Sic autem et pass. præteritum πεποιημένος sæpe pro Factus, Confectus, Fabricatus, εἰργασμένος: et quidem plerumque cum gen., subaudita itidem præpositione.

Ποιῶ et ποιοῦμαι licet Bud. promiscui usus esse dicat, Comm. 302. afferens e Dem. (431.) Οὓς κρατήρων κοινωνοὺς πεποίησθε, et ex Aristot. Πεποιήμεθα τὸν λόγον, et, Ποιοῦμαι μνείαν, ex Eod.: sciendum est tamen non solum adhiberi unum plerisque loquendi formulis, quibus alterum minime adhibetur, sed cum iisdem etiam nominibus interdum diversum usum habere. Dicitur enim δεινὰ s. δεινὸν ποιεῖσθαι, item δεινὰ ποιεῖν, Indigna existimare, Pro indignis habere, Ægreferre, Conqueri; at pro Indigna patrare s. Improba, Indigna committere, dicitur δεινὰ ποιεῖν, potius quam δεινὰ ποιεῖσθαι: Dem. pro Cor. Εἰ γὰρ παρῆν, πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, εἰ ταῦθ' ὡς οὐκ ἄριστα νῦν ὑμᾶς ἀξιοῖ ψηφίσασθαι; Sic ποιοῦμαι φιλίαν πρὸς τοῦτον, vel τούτῳ, Ineo amicitiam cum hoc, vel contraho, ap. Plut. At vero, Ἐποίησε φιλίαν τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Κρῆτας, Amicitiam Atheniensibus conciliavit cum Cretensibus, Athenienses cum Cretensibus amicitia junxit. Quidam vero interpr. Inter Athenienses et Cretenses amicitiam junxit, conjunxit, contraxit. His autem addi possunt ποιεῖν et ποιεῖσθαι ἄκοιτιν: cum enim dicit Hom. Il. Ω. 537. de Peleo, Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν, secus accipit ποίησαν ἄκοιτιν, quam Hesiod. (Θ. 921.) ποιήσατ' ἄκοιτιν. Hic enim intelligit, Fecit sibi uxorem, Matrimonio eam sibi junxit, Duxit in uxorem; at illic ποίησαν ἄκοιτιν est Fecerunt ut ei esset uxor, eam duceret in uxorem, Matrimonio eam illi junxerunt. Eust. exp. ἔθεντο, Subtiliora etiam quædam commentans. Ut autem Hesiod., sic Hom. quoque illo loquendi genere utitur ποιήσατ' ἄκοιτιν.

Quinetiam vicissim ap. eum dicitur mulierem quampiam ποιεῖσθαι ἄνδρα, Facere sibi maritum, Matrimonio se jungere illi, Cum illo matrimonium contrahere. Apud eund. Poëtam invenitur non solum medius aor. ποιήσατο pro activo ἐποίησε, ut σχεδίην ποιήσατο et Ἱστία ποιήσασθαι, Od. E. (251. 259.) sed et fut. passivæ vocis ποιήσεται pro ποιήσει: K. (433.) ἤ κεν ἅπαντας Ἢ σῦς, ἢ ἐλάφους ποιήσεται, ἠὲ λέοντας. Est autem, si Eustathio credimus, FUT. Ποιήσομαι pro ποιήσω, Attice usurpatum. Ceterum cum jam in superioribus extent pleraque loquendi genera, quibus una vox potius quam altera adhibetur, addendi sunt et alii usus uni voci, sc. passivæ, peculiares. Ποιεῖσθαι παῖδας potius quam ποιεῖν, itidemque composite, παιδοποιεῖσθαι, Liberos procreare. Lucian. (1, 530.) Ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος. Sic autem ποιεῖσθαι παῖδα potius quam ποιεῖν, cum significat Adoptare: de quo verbi hujus usu dictum supra fuit. Quo etiam pertinet ποιεῖσθαι γυναῖκα de viro dictum, vicissimque ποιεῖσθαι ἄνδρα, de muliere: de quibus loquendi formulis paulo ante disserui. Potest vero ad eand. classem referri et ποιεῖσθαι ἡγεμόνας, Il. Π. (171.) Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, Duces creavit. Eust. autem exp. προεβάλετο, addens, οὐ φύσει ἄρχοντας Μυρμιδόνων ὄντας, ἀλλὰ * θετῶς, οἷα νῦν ποιηθέντας. Quinetiam ποιεῖσθαι βασιλέα itidem pro Creare regem, dixit Plato, ut supra docui. At ποιεῖν πολίτην ex Isocr. affertur pro Donare civitate. Cum illis ποιεῖσθαι γυναῖκα et ποιεῖσθαι ἄνδρα, aliquid affinitatis habet ποιεῖσθαι σύμβουλον, q. d. Facere sibi consultorem, Asciscere sibi consiliarium; nam et cum illis duobus accuss. junctum ποιεῖσθαι aliquam Asciscendi et Adjungendi signif. habet. At vero ad ποιεῖσθαι significans Existimare referendum videtur ποιεῖσθαι, quod in isto Plut. loco in Romulo habetur, Ποιεῖσθαι δαίμονος οὐ δεῖ πάντα. Affertur autem is in VV. LL., ubi exp., Non omnia fortunæ sunt ascribenda. Quod si ad illam signif. referamus hoc ποιεῖσθαι, reddemus ad verbum, Non omnia oportet existimare fortunæ, sub. esse. At de ποιοῦμαι pro προσποιοῦμαι, Simulo, dictum est initio col. præcedentis.

Ποιοῦμαι autem passivam ut vocem, ita etiam signif. habens, ap. Hom. quoque extat: Il. Z. 56. ἦ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον Πρὸς Τρώων, ubi observanda constr. quoque. Sonant autem illa ad verbum, Scilicet optima tibi facta sunt domi a Trojanis, pro Scilicet optime de te meriti sunt Trojani. Et partic. passivæ itidem signif. ap. Xen., πεποιημένα παρασχεῖν, Effecta reddere, Præstare: K. Π. 2. Ἱκανῶς ὧν ἐδέοντο, πάντα πεποιημένα παρασχεῖν. Sæpe autem πεποιημένος pro εἰργασμένος, Factus, Confectus, Fabricatus. Paus. Att. (36, 2.) Πανὸς δὲ ὡς ἕκαστον ἔτυχε ξόανα πεποιημένα. Atque adeo ut dici ποιεῖν λίθου λευκοῦ, docui supra, sic φοίνικος αἱ θύραι πεποιημέναι, ap. Xen. legitur K. Π. 7, (5, 9.) ‖ At πεποιημένα ὀνόματα, vel πεποιημέναι λέξεις, Ficta s. Novata verba, quæ etiam Facta. Aristot. Rhet. 3. Καὶ διπλοῖς ὀνόμασι καὶ πεποιημένοις χρηστέον. Si tamen Dem. Phalereo aliisque credimus, non tam late patet hujus partic. signif., sed sunt τὰ κατὰ μίμησιν ἐκφερόμενα πάθους ἢ πράγματος, ut σίζε et λάπτοντες: quam definitionem ipse aliunde affert. Sic certe Fabius ὀνοματοποιΐας exempla profert, Mugitus, Sibilus, Murmur. De hoc autem nomine, ὀνοματοποιΐα, simulque de verbo ὀνοματοποιῶ, dixi supra, T. 2. c. 1324. ‖ Item πεποιημένον, Carmine scriptum. Quinetiam ipsa carmina dicuntur πεποιημένα, ut πεποιημένα ἰαμβεῖα ap. Dem. (413.) Apud Synes. autem, Ταῦτα λέγων πεποίηται, Inductus est ista loquens; aut etiam Inducitur.

Invenitur ETIAM Ποῶ pro Ποιῶ, " unde πόει, Fac, " pro ποίει, et ποοῦ, pro ποιοῦ:" quod ποῶ Atticum esse dicenti Etymologo non lubenter fidem adhibeo: licet ap. Aristoph. sæpe hanc scripturam reperiri sciam. Semper enim aut certe utplurimum, hæc scriptura absque ι extat in iis ll. qui poscunt ut prior hujus vocis syllaba corripiatur. Sed ne in illis quidem ll. scriptura hæc necessaria est, cum videamus alioqui corripi etiam syllabam ποι ap. eum: ut B.

A (1008.) in ἄνδρα ποιητὴν, in fine versus: et (1010.) εἰ μὴ πεποίηκας: itidem in fine versus: cum tamen in fine versus qui interjectus est, scriptum sit ποοῦμεν pro ποιοῦμεν. Non ignoro interim, alibi etiam inveniri illam scripturam sine ι, et nominatim ap. Theocr. (8, 18. 10, 25. 38.) nisi me memoria fallit.

[" Ποιέω, Casaub. ad Athen. p. 3. Alberti Peric. Cr. 55. Toup. Opusc. 1, 466. Ammon. 116. Wyttenb. Select. 342. ad Charit. 344=603. Thom. M. 188. 504. ad Diod. S. 2, 566. Markl. Suppl. 940. De panificio, Valck. Adoniaz. p. 397. De sacrificio, Clark. ad Il. A. 444. De mysteriis, ad Corn. Nep. 189. Stav. De poëtis, Brunck. Aristoph. 1, 150. Ernest. ad Nubes p. 58. Herm. De carmine epico, Toup. Opusc. 2, 50.: de Tragœdiis, 92. Sensu obscœno, Villoison. ad Long. 105. Versibus canto, Celebro, Ernest. Obs. in Aristoph. N. p. 13. Bibl. Crit. 4, 2. p. 84. Homer. 1, 3. Ern., ad Charit. 234. ad Herod. 129. 287. Athen. 1, 15. ad Paus. 124. Jacobs. Anth. 6, 150. 157. 7, 221. 225. 8, 50.
B Huschk. Anal. 23. Kuster. V. M. 52. Plato Lys. p. 8. 9. Scribo, Fabric. Bibl. Gr. 1, 2. Harl., Valck. Hipp. p. 232. Apparo, Formo, Schneid. Anab. 43. Pono, Fingo, ad Herod. 591. Seq. accus. cum inf., Xen. Mem. 1, 2, 9. Cum duplici accus., Dawes. Misc. Cr. 185. De constr., Thom. M. 252. Omissum in τί γὰρ ἄλλο ἢ —, ad Xen. Mem. 2, 3, 17. Œc. 9, 1. Zeun. ad K. Π. 138. Brunck. ad Æsch. Pers. 207. Ad ποιεῖν nomen repetendum e proximis, Heind. ad Plat. Gorg. p. 11. Cum inf., ad Diod. S. 2, 288. Cum inf. fut., Brunck. Soph. 3, 383. Schneid. Anab. 54. Ποίησον cum inf., Steph. Dial. 49. Ποιεῖν τινα seq. participio, Heind. ad Hipp. 148. De usu h. v. pleonastico, ad Charm. 76. Ἐποίει, ἐποίησε, de artificibus, Lessing Schr. ix. p. 377. Ποιεῖν πᾶν, Lennep. ad Phal. 162.: ὕδωρ, Wessel. Diss. Herod. 182.: τὸν ἀγῶνα, Valck. Adoniaz. p. 195.: χρόνον, ad Diod. S. 1, 42. Dionys. H. 2, 801.: θήραν, Fischer. ad Xen. K. Π. p. 39.: ἐξέτασιν καὶ ἀριθμὸν, Xen. K. 'A. p. 12.: κριθὰς, Aristoph. Εἰρ. 1322.:
C θόρυβον, Toup. Opusc. 2, 209.: τὸν βίον, Fisch. Ind. Palæph. v. Βρῶμα. Φίλον ποιεῖν, ποιεῖσθαι, ad Xen. Mem. 2, 1, 23. Π. υἱὸν, Filium procreare, Phalar. 118. cf. Locella ad Marbod. 156. Lucian. 1, 530. Apoll. Rh. p. xiii. Brunck. (Ἀθάμας—ποιεῖ ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας): Wessel. Itin. 596. Plut. Alex. 104. Schm. Ποιεῖν, ποιεῖσθαι τὴν πορείαν, Schneid. Anab. 193. Ἰσχυρὸν ποιεῖν, ποιεῖσθαι, ad Diod. S. 2, 24. Ἔργον ποιεῖν· (ποιεῖσθαι) τὸν λόγον etc. Abresch. Lectt. Aristæn. 255. Ποιεῖν νύκτα, ἡμέρας, Jacobs. Anth. 9, 449. Meurs. ad Lycophr. p. 1302. Orell. ad Epist. Socr. 443.: καλῶς, εὖ, Lennep. ad Phal. 60. ubi et de καλῶς ποιῶν. Εὖ π., Thom. M. 390. Εὖ ποιεῖν τὸ παρὸν, Toup. Opusc. 1, 487. ad Lucian. 1, 485. Heind. ad Plat. Gorg. 179. Εὖ ποιῶν, Lucian. 1, 850. Agathias 35. Kuster. Aristoph. 105. Brunck. 3, 106. Εἰρ. 271. 285. Ποιεῖν ἔς τι, Valck. Diatr. 69. (Thuc. 2, 8.): ἐν μέλει καὶ ῥυθμῷ, Athen. 1, 16. Τί ποιεῖς; Brunck. Aristoph. 2, 183. Τί ποιῶ; Abresch. Æsch. 2, 110. Τί ἐστιν αὐτῷ ποιῆσαι; Al-
D ciphr. 222. Ποιεῖν περί τινος, 25. 129. Ὡς εἰπὼν ἐποίησεν, Charit. 707. Εἰς πλινθίον ἑαυτοὺς ποιήσαντες, Diod. S. 2, 351. vide v. l. Ποίεο, Fac, Brunck. ad Poët. Gn. 277. ad Herod. 650. Pass. pro act., Sylb. ad Paus. 199, 28. ad Charit. 609. De act. et med., Kuster. V. M. 34. 43. 78. 92. 93. 97. ad Phalar. 313. Steph. Dial. 15. 64. Boiss. Philostr. 322. Ποιεῖσθαι, ad Phalar. 289. ad Charit. 646. Wakef. Georg. 26. Wyttenb. Select. 376. ad Callim. 1. p. 239. Lucrari, Acquirere sibi, Abresch. Lectt. Aristæn. 338. Græv. Lectt. Hes. 580. Ducere, Existimare, Dionys. H. 1, 376. Musgr. Hec. 300. Steinbr. Mus. Tur. 1, 177. ad Herod. 206. Kuster. V. M. 50. Diod. S. 2, 428. Profiteri, Sibi vindicare, Abresch. Lectt. Aristæn. 23. Simulare, Thom. M. 754. Ποιεῖσθαί τι πρό τινος, ad Xen. Mem. 2, 5, 3.: ἐπὶ τῇ τύχῃ, Lennep. ad Phal. 88.: διὰ, ad Herod. 440.: ἐν, Valck. Hipp. p. 195.: λίθῳ, Bast Lettre 48.: παῖδας, θεοὺς ἐκ γυναικὸς, T. H. ad Lucian. 1, 200.: ἐνέδραν, κραυγὴν, Fischer. ad Palæph. 19. 51.: παῖδα, Adoptare, ad Charit. 329. ad Herod. 360. Bibl. Crit. 3, 1.

p. 5. 29. Parere, in Appiano, ibid. p. 106. Ἐποιήσατο τὸν παῖδα, sc. υἱὸν, Demosth. 1364, 22. coll. 1366, 16.: Ποιεῖσθαι υἱὸν, ad Diod. S. 1, 644. Valck. Adoniaz. p. 270. T. H. ad Plutum p. 114.: δόξαν, ad Diod. S. 1, 435.: δύναμιν, ad 2, 513. Ποιοῦμαι ἐμὸν, Heind. ad Plat. Theæt. 335. Περὶ πλείονος ἐποιήσατο εὐορκεῖν ἢ κ. τ. λ. Xen. Mem. 1, 1, 18. Πλεῖστα πεποιησάμενος, Plurimum laboris expertus, Verh. ad Anton. Lib. 176. Πεποίημαι, Musgr. Med. 1130. ad Charit. 386. Πεποιημένος, act., ad Charit. 541. 609. Ὄχλῳ πεποιημένος, Brunck. Anal. 2, 71. * Ποιεύσκω, Wessel. Diss. Herod. 144. ad p. 507." Schæf. Mss. " Ποιέω, Sensu peculiari technico, Schol. Theocr. 1, 3. p. 2." Boiss. Mss. " Ποιεῖν τινὶ, Alicui conducere, Arrian. Epict. 198. Πεποίημαι, Mihi feci, acquiro, med., Lucian. 3, 297. Strabo 1170. Ποιεῖσθαι ἐμαυτοῦ, Meum facere, Philostr. 69. Med.; Gigno, Plut. Alexandro 42. Cum gen., Cat. Min. 29. Ποιέω et πράττω differunt, Clem. Alex. 697. Ἐν θαύματι πεποιημένος, Mirans, Liban. 14." Wakef. Mss. " Ποέω, Harles. ad Theocr. 145. 171. Toup. Opusc. 2, 256. Koen. ad Greg. Cor. 30. Dawes. M. Cr. 291. ad Charit. 415. Jacobs. Anth. 6, 255. 423. 7, 157. 8, 9. 127. 9, 432. 469. 10, 118. 119. 138. 158. 11, 396. 12, 138. 419. Palladas 95. et Jacobs., Brunck. Aristoph. 1, 13. 36. Schol. ad Plutum p. 16. Hemst., Callim. Ep. 10. Hermann. Præf. ad Hec. p. xxv. ad Aristot. Poët. p. 121. Steph. Dial. 18. Eckhel. Doctr. Num. 1. p. lxxx. Inverniz. Præf. ad Arist. p. x. Ernest. ad Callim. 328." Schæf. Mss.] " Πεποιημένως, Ficte," [Schol. Il. O. 607.]

Ποίημα, τὸ, Quod aliquis fecit, Opus. Factum autem et Facinus sæpe respondent potius nomini ἔργον. In Epist. ad Ephes. 2, (10.) Αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, Opus manuum ipsius sumus, Ab ipso facti sumus: πλάσμα alibi appellat, si bene memini. || Plerumque de Poëtæ opere s. figmento: vox Lat. quoque usitatissima, Plaut. Neque fictum unquam neque pictum, neque scriptum in poëmatis. De quorum origine Quintil. 9. cap. ult. et Plin. 7, 56. Æschin. c. Ctesiph. Ποιήματα Ἡσιόδου. Plut. (6, 130.) Τὸ γὰρ οὕτω συνάπτειν καὶ συνοικειοῦν τοῖς δόγμασιν, ἐξάγει τὰ ποιήματα τοῦ μύθου καὶ τοῦ προσωπείου, καὶ σπουδὴν περιτίθησιν τοῖς χρησίμως λεγομένοις: unde etiam apparet quæ præcipue poëmatum materies fuerit, sc. fabulas et figmenta. Athen. 14. Οἱ μὴ προσάγοντες πρὸς τὰ ποιήματα μελῳδίαν, ἐκπονοῦσι τοὺς στίχους τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει μέτρων: quales esse dicit τοὺς ἐλεγειοποιούς. Idem rursus 13. Ἐποίησεν ὁ μὲν ἐν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Λύδην: 2. Αὐτοσχέδια ποιήματα, Versus qui e tempore fiunt, quos ἐκ τροφῆς ξηρᾶς οὐ γίνεσθαι ait, sicut nec scommata: quo fere modo Horat. Nulla placere diu nec vivere carmina possunt Quæ scribuntur aquæ potoribus. Isocr. ad Nic. (2.) dicit etiam ἔμμετρα ποιήματα, opponens eis τὰ καταλογάδην συγγράμματα. A ποίησις autem quomodo distinguatur, vide in ea voce. [" Ad Charit. 202. 290. Ammon. 43. ad Herod. 539. 544. Paus. 3, 243. Lucian. 3, 476. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 235. Scriptum quodvis, Fabric. Bibl. Gr. 1, 1. Harl., Diod. S. 1, 236. Conf. c. ὑπόμνημα, Heyn. Hom. 4, 508. Τὰ π., Versus, Dionys. H. 1, 107. 5, 36. 37. (de C. VV. p. 30. Schæf.) Argum. Aristoph. Eip. * Πόημα, Koen. ad Greg. Cor. 30. * Ποιηματογράφος, Heyn. Hom. 8, 245." Schæf. Mss. * " Ποιηματοκόπος, Hes. v. Μιξίαμβος." Wakef. Mss. * Ποιηματικὸς, Poëma conscribens, Poëta, affertur e Plut.] Ποιημάτιον, τὸ, Lucian. (598.) Parvum poëma: Poëmation Lat. quoque usurpant. [Plut. Cicerone 2. Athen. 283. 685.]

Ποίησις, ἡ, q. d. Factio: ut Testamenti factio, Factura. At Factus peculiariter dicitur Tantum olei quantum uno tempore conficiunt, teste Varrone, ἀσπίδος διαχρύσου ποίησις, Factio s. Factura clypei. Et ab Herod. Confectio etiam s. Compositio unguenti, ποίησις dicitur. At in Epist. Jacobi 1, (25.) Μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται, sc. ὁ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ παραμείνας, redditur In opere suo beatus; quia ex effectis de-

A mum agnoscitur fides. Quod si αὐτοῦ scriptum esset, significaret ποίησις αὐτοῦ, subaudito νόμου, Executio mandatorum Legis, πλήρωσις: sicut ποιεῖν νόμον pro πληροῦν νόμον supra docui usurpari: et sic etiam ποιηταὶ νόμου dicuntur. || Poësis, Carminum factio, Athen. 10. Εὐφυὴς περὶ ποίησιν ὤν, Isocr. Panath. Περὶ τῆς Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποιήσεως, Plato Minoë, Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία. Plut. in suo libello quem inscripsit Πῶς Δεῖ τὸν Νέον Ποιημάτων Ἀκούειν, (p. 56.) dicit nullam esse ποίησιν ἄμυθον οὐδὲ ἀψευδῆ: cui similem l. citavi in Ποίημα. Ibid. ait ζωγραφίαν esse φθεγγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν autem σιγῶσαν τὴν ζωγραφίαν. Aristot. περὶ Ποιητικῆς scribit, τὴν ποίησιν μᾶλλον τὰ καθόλου λέγειν: historiam autem μᾶλλον τὰ καθ' ἕκαστον: quamobrem etiam poësin historia esse φιλοσοφώτερον καὶ σπουδαιότερον. Item σατυρικὴ ποίησις ap. Athen. 14. ubi etiam σκηνικὴ ποίησις. Præterea οἱ περὶ τὴν ποίησιν, Poëtæ. Ceterum inter ποίησις et ποίημα id discriminis esse ait

B Aphthonius, quod inter διήγησις et διήγημα: nam ποίησιν vocari πᾶσαν τὴν Ἰλιάδα: ποίημα autem, τὴν τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων κατασκευήν. Diog. vero L. Zenone 7. p. 338. e Posidonio tradit, poëma esse λέξιν ἔμμετρον ἢ ἔῤῥυθμον μετασκευῆς, τὸ λογοειδὲς ἐκβεβηκυῖαν: poësin autem esse σημαντικὸν ποίημα, μίμησιν περιέχον θείων καὶ ἀνθρωπείων. || Exp. etiam Adoptio, ut ποιεῖσθαι pro Adoptare quoque ponitur. [" Ammon. 43. 90. 93. ad Charit. 202. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 235. Jacobs. Anth. 12, 170. Scriptum quodvis, Fabric. B. Gr. 1. p. 1. 2. Harl. Ἡ π., Poëmata, Fabulæ, Dawes M. Cr. 238. Adoptio, ad Eran. Phil. 157. Valck. Adoniaz. p. 270. Anim. ad Ammon. 27. ad Diod. S. 1, 644. Dionys. H. 2, 653. Plut. 6, 316. Hutt. Π. et ποίημα quomodo differant, Mallius Theod. p. 81. Κατ' ἐξοχὴν Homerica, Boiss. Philostr. 511. Plur., Plato Charm. 83." Schæf. Mss. " Π. et πρᾶξις, quid differant, Aristot. Polit. 1, 3." Wakef. Mss. * Σωματοποίησις, Plotin. de Pulcr. 273.]

C [* " Ποιησείω, Herodian. Epimer. 249." Boiss. Mss. Vide Ἀγορασείω.]

Ποιητέος, Faciendus. Et ποιητέον ἐστὶν, Faciendum est, Facere oportet. Xen. (Ἀπ. 1, 7, 2.) Τούτῳ ταῦτα ποιητέον, Huic ista facienda. [" Greg. Thaum. in Orig. 15. M. Anton. 4, 1. 8, 17." Kall. Mss. Xen. Ἱππαρχ. 1, 4. Œc. 13. Herod. 7, 8. Plato Crit. 51. de Rep. 5. p. 460. Soph. 226. 747. 751. Tim. 46.]

Ποιητὴς, Factor. Sed peculiariter Factores a Scriptoribus rei Rusticæ dicuntur Qui oleum efficiunt, vel Creator, Conditor: ut in Symbolo Apost. Πιστεύω εἰς Θεὸν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, Creatorem cœli et terræ. Et ap. Greg. Naz. Ὁ π. τῶν αἰώνων, quod exp. Auctor sæculorum: de Christo. Ceterum inter ποιητὴς et δημιουργὸς, quod redditur Opifex, Justin. Martyr, e sententia Platonis hoc discrimen constituit, quod ποιητὴς, οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενος, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ποιεῖ τὸ ποιούμενον: ὁ δημιουργὸς autem,

D τὴν τῆς δημιουργίας δύναμιν ἐκ τῆς ὕλης εἰληφὼς, κατασκευάζει τὸ γιγνόμενον. Pro Opifice accipere possumus ap. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ποιητὴν τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων. Item ποιητὴς dicitur Qui factis exprimit ea quæ facienda esse audivit: ut ποιητὴς νόμου, Epist. Pauli et Jacobi, sicut ποιεῖν νόμον pro πληροῦν, Exequi mandata legis, Satisfacere legi, supra docui usurpari. Eadem signif. in Epist. Jacobi 1, (22.) Γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου καὶ μὴ ἀκροαταὶ, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς: (25.) Οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλήσμων γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, Effector operis: quem dicit fore beatum ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ. Ποιητὴς, Qui carmina facit, Poëta, Plato Symp. Εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον, καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, ubi etiam nota ἀγαθὸς ποιητὴς, ut et ap. Athen. 14., cui opp. ap. Aristot. de Poët. φαῦλος ποιητής. Itidemque ap. Aristoph. B. (96.) γόνιμος ποιητής. Plut. de Aud. Poëm. Οἱ δὲ ποιηταὶ ταυτὰ, sc. quæ philosophi exemplis propositis quibus exhortentur et erudiant, ποιοῦσι, πλάττον-

τες αὐτοὶ πράγματα καὶ μυθολογοῦντες. Idem in Apophth. (694.) Ἀνταγόρας ὁ ποιητής. Et sine artic. Athen. (340.) Ποιητὴς Ἀνταγόρας. Idem tamen Athen. 15. (p. 697.) Σέλευκον τὸν τῶν ἱλαρῶν ᾀσμάτων ποιητήν. At 14, Μοχθηρῶν ᾀσμάτων γεγόνασι ποιηταὶ, ubi etiam nota gen. ᾀσμάτων. Apud Aristoph. B. (1030.) ἄνδρες ποιηταὶ, et (1008.) ἀνὴρ ποιητὴς simpliciter pro ποιηταὶ et ποιητής. Vulgus autem, συνάπτον τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν, Poëtarum alios vocat ἐλεγειοποιοὺς, alios ἐποποιοὺς, Poëtarum nomine dignans, non solum τοὺς κατὰ μίμησιν, sed generaliter Omnes qui metra scripserunt, sive medica tractent s. physica, s. alia. Unde et Empedocles Poëta dicitur, licet Physiologus potius quam Poëta; nam is cum Homero nihil commune habet præter metrum. Qua de re vide plura ap. Aristot. περὶ Ποιητικῆς, fere ab initio. Ποιητὴς etiam κατ' ἐξοχὴν dicitur Homerus, ut Plut. tradit (8, 652.) Πολλῶν ὄντων ποιητῶν, ἕνα τὸν κράτιστον ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν: qui Homerus, βασιλεὺς τῶν ποιητῶν dicitur ab Athen. 2. [p. 40. " Casaub. ad Athen. p. 3. ad Charit. 289. Valck. Callim. 150. Wolf. Prol. Hom. 42. Ammian. Ep. 21. Scriptor, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 1. Harl., Heind. ad Plat. Phædr. 212. 290. Quis κατ' ἐξοχὴν, Koen. ad Greg. Cor. 28. ad Diod. S. 1, 310. An Pater? Fischer. ad Palæph. 99. Ὁ π. et ὅπη conf., Idem ad Plat. Euthyphr. 43. Ὁ π. Ὅμηρος, ad Diod. S. 2, 257. Tzsch. ad Strab. 4. p. 347. Π. τῆς μάχης, Plut. Alex. 146. Schm." Schæf. Mss. * " Ποιητοδιδάσκαλος, Etym. M." Wakef. Mss. * " Παντοποιητὴς, Clem. Ep. ad Cor. 1, 55." Kall. Mss. * Φιλοποιητὴς, Plato de Rep. 10. p. 309=607. * " Ποιητὴρ, Etym. M. 685, 19." Wakef. Mss.] Fem. Ποιήτρια, ἡ, Poëtria, Quæ carmina facit, Athen. (600.) Τῆς Μεγαλοστράτης ἐρασθεὶς ποιητρίας οὔσης, Plut. Hellen. Μυρτὶς ἡ Ἀνθηδονία, ποιήτρια μελῶν, ubi π. μελῶν ut supra ποιητὴς ᾀσμάτων. [Heliod. 62. τῶν ἐπιβουλῶν. " Ad Mœr. 93. Valck. Callim. 150. * Ποιητρὶς, Toup. Opusc. 1, 547." Schæf. Mss.]

Inde Ποιητικὸς, Faciendi vim habens, Per quem aliquid fit, Aristot. Polit. 1, 3. Τὰ μὲν οὖν λεγόμενα ὄργανα, ποιητικὰ ὄργανά ἐστι: quoniam sc. instrumentorum ope artifex opus suum efficit. Idem l. 1 Rhet. ἀρετὰς dicit ποιητικὰς τῶν ἀγαθῶν εἶναι, Bonorum effectrices. Sic Epigr. in Philosophos, Οἴει τὸν πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι; Sapientes reddere posse? s. Sapientes efficere. Item ap. Stoicos, ποιητικὰ ἀγαθὰ, Efficientia bona, ut Cic. interpr. p. 57. et 165. mei Lex. Cic., quod vide. Item ποιητικαὶ τέχναι, Artes in effectu positæ, quæ operis, quod oculis subjicitur, consummatione finem accipiunt, qualis est pictura, Quintil. 2, 19. Et ποιητικὰ αἴτια ap. Aristot., Causæ efficientes. Ex Ejusdem Rhet. affertur, Εὖ ποιητικὸς περὶ χρήματα, pro Munificus circa pecunias; sed scr. potius conjunctim εὐποιητικός. || Poëticus, ut τὸ ποιητικὸν ἔθνος ap. Philostr. Ep. 16. Ποιητικοῖς ὀνόμασιν ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, Lucian. (2, 30.) Sic Plut. de Orac. Pyth. Τὸ π. τῶν ὀνομάτων. Item Poëtis conveniens, familiare, Poëtas decens, Dionys. H. de Areopagitico Isocratis loquens, Ποιητικώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερα, Poëtis convenientiora quam veriora, ut Liv. Cautior quam promtior. Item ἡ ποιητικὴ, sc. τέχνη, Ars poëtica, Ars faciendi carmina, i. q. ποίησις, Plut. de Disc. Adul. et Amico, Ἔνιοι τὴν ζωγραφίαν, σιωπῶσαν ἀπεφήναντο ποιητικήν: quod et in Ποίησις habes. Sic Idem rursus de Aud. Poëm. (p. 62.) Ὑπογράφοντες τὴν ποιητικὴν, ὅτι μιμητικὴ τέχνη καὶ δύναμίς ἐστιν ἀντίστροφος τῇ ζωγραφίᾳ. Extat et Aristot. liber περὶ Ποιητικῆς. [" Lesbon. 180. Plut. Mor. 1, 901. Valck. Callim. 150. Adoniaz. p. 193. Thom. M. 166. 463. Jacobs. Anth. 9, 416. Brunck. Aristoph. 2, 201. * Ποιητικῶς, Toup. Opusc. 2, 113. Fischer. ad Palæph. 131." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 480. Athan. 1, 447." Kall. Mss. " Schol. Theocr. 1, 28." Boiss. Mss. " Demosth. 1401, 23." Seager. Mss. Lucian. 1, 532. * " Ποιητικεύω, Fischer. ad Palæph. 131." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 59, 40. " Schol. Arat. Phœn. 135." Boiss. Mss.]

[* Ποιητίζω, Gl. Poëtor. * " Ποιητεύω, Epiphan. Hær. 24, 2. 25, 3." Routh. Mss. * " Ποιήτευμα, Scriptum, Epiph. Hær. 26, 2. Fabric. B. Gr. 1. p. 2." Kall. Mss. * " Παραποιητεύω, Epiphan. Hær. 48, 4." Routh. Mss.]

Ποιητὸς, Factus, sæpe etiam Factitius, Il. M. (470.) οἱ δὲ κατ' αὐτὰς Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας, Portas manu factas, factitias. Alibi πηκτὰς et κολλητὰς vocat, non Factas modo, verum et Compactas ac conglutinatas e pluribus tabulis. Plut. Solone, Ποιητοῖς φρέασι, Puteis manu factis, factitiis. E Nonno autem ποιητὸς τύπος pro Effigie. Item τὸ π., Id quod efficitur, Aristot. Eth. 6, 2. Activa quoque signif. ponitur pro ποιητικὸς, Efficiens, Epicur. Τὰ π. τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν. Quod Cic. p. 55. mei Lex. Cic. sic vertit, Quæ sunt luxuriosis efficientia voluptatum. Item Adoptivus, Ascititius: π. υἱὸς, Plut. Demosthene, pro quo alibi εἰσποίητος. Sic, Ποιητόν σε ἔθετο Gaza dixit pro eo, quod Cic. de Senect. Te adoptavit. Et ποιητὸς πατὴρ ap. Lys. (510.) Adoptivus pater. Huc refer, quod ap. Aristot. legitur Polit. 3, 1. π. πολῖται, Civitate donati. [" Heyn. Hom. 5, 36. 6, 519. 8, 499. 503. Adoptivus, Valck. Adoniaz. p. 270. ad Eran. Phil. 157.: πατὴρ, Luzac. Exerc. 86. ad Diod. S. 1, 644. Fem., Heyn. Hom. 5, 711." Schæf. Mss.] " Ἀποίητος, Non factus, Nondum " factus, Athen. (172.) e Menandro, πλάττομεν γὰρ " πλάσματα, Τὴν νύκτα τ' ἠγρυπνήκαμεν· καὶ νῦν ἔτι " Ἀποίητα πάμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν. Affertur et pro Sine " arte factus, e Dionys. H." [" 5, 7. Valck. Adoniaz. p. 399." Schæf. Mss. * Ἀποιήτως, Dionys. H. 2. p. 303, 49.] Αὐτοποίητος, A seipso factus, Sua sponte et per se factus: αὐτοποίητον, Hes. εὐτελές. [* Αὐτοποιητικὸς, Plato Soph. 266., sed in Ed. Bipont. divisim αὐτὸ π.] Εὐποίητος, Bene factus, Affabre factus, Eleganter confectus: εὐποίητα ἅρματα, Hom. (Hymn. 1, 265.) Et εὐποίητος κερκὶς, Epigr. [" Wakef. Phil. 216. Heyn. Hom. 5, 94. 7, 245. Εὐποιήτη, ad Il. Γ. 158." Schæf. Mss. * " Ἡμιποίητος, J. Poll. 6, 160." Kall. Mss.]

Ἀναποιέω, in VV. LL. exp. Efficio, Formo: affertur etiam ἀναπεποιημένος præt. passivi ἀναποιέομαι, pro Conspersus, e Levit. 7. initio, Ἄρτους σεμιδάλεως ἀναπεποιημένους ἐν ἐλαίῳ: quidam tamen Interprr. non verterunt Panes conspersos oleo, sed, Panes præparatos in oleo. Verum ibid. paulo post habetur, Καὶ σεμίδαλιν πεφυραμένην ἐν ἐλαίῳ. Sic ἀναπεποιημένης a Suida exp. ἀναπεφυραμένης, ἀνεζυμωμένης. Ita enim lego ap. eum, non ἀναπεφυρμένης. [" Schol. Aristoph. Πλ. 1064. * Ἀναποίητος, Ammon. 128." Schæf. Mss. Ad Greg. Cor. 542.]

Ἀντιποιέω, E contrario facio, Vicissim facio, Par pari reddo. Exp. etiam Beneficium rependo: quæ signif. est potius verbi ἀντευποιεῖν. || Ἀντιποιέομαι, Vindico, Attribuo s. Arrogo mihi. Genitivo jungi solet: ut ἀντιποιεῖσθαι ἀρχῆς, Vindicare sibi principatum, imperium: [Plut. 8, 525.] Sic ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος ap. Plut.: et ἀντιποιεῖσθαι τῆς τιμῆς, Aristot. Polit. 3. Ἀντιποιούμενος τῶν αὐτῶν, Qui eadem sibi vindicat, Competitor. || Exp. etiam ἀντιποιέομαι a Suida φιλονεικῶ et ἐπιμελῶς διάκειμαι: qui illius signif. hoc exemplum ponit, Δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντας οὐ πρότερον χαρίσασθαι θελήσαντι: posterioris istud e Polyb. (2, 47, 5.) Ὁ δὲ Ἄρατος κατανοῶν τὸν Ἀντίγονον πρᾶξιν ἔχοντα καὶ σύνεσιν, καὶ πίστεως ἀντιποιούμενον. Vulgo etiam exp. non absimili sensu, Affecto, Occupare contendo, Assequi conor: item Capesso, Isocr. Archid. Ἀλλὰ καὶ κατὰ μικρὸν ἀρετῆς ἀντιποιουμένοις. Demosth. (145.) Τοῦ πρωτεύειν ἀντιποιοῦνται μὲν ἅπαντες, ἀφεστᾶσι δ' ἔνιοι. Notandum est autem, in priori l. a Suida c. sine casu poni ἀντιποιηθέντας. Affertur etiam positum cum infin. e Plat. Ἀντιποιούμενοι τὰ τοιαῦτα τιμᾷν. [" Jacobs. Anim. 229. Cattier. Gazoph. 67. Ammon. p. 3. Valck. Anim. p. 7. Act. Traj. 1, 216. T. H. ad Lucian. 1, 211. 449. Med., Marcell. de V. Thuc. p. 8. Diod. S. 2, 540. et v. l. Resisto, Fischer. ad Palæph. 102. et Ind. De constr., Dionys. H. 1, 437. Ἀντιπεποίημαι, ἀντιποιηθεὶς, Kuster. V. M. 56." Schæf. Mss. * " Ἀντιποίησις, Studium, δόξης, i. e. Ambitio, Athan. 1, 445." Kall. Mss. Joseph. A. J.

17, 9, 4. Herodian. 1, 8, 4. Dionys. H. 1. p. 677, 47. " Ad Hesych. 1, 1546, 10." Dahler. Mss. * " Ἀντιποιητέον, Clem. Alex. 197." Kall. Mss.] A

Ἀποποιέομαι, Abduco, Rejicio, Repudio, Alienum a me facio. Contr. τῷ οἰκειοῦμαι. Basil. Hom. 8. de aquila loquens, quæ alterum pullum suum nido exturbat, Διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἐπίπονον ἀποποιούμενος, ὃν ἐγέννησεν. Idem ad Episcopos Italiæ, Ἐπεὶ οὖν οὐ δύναται ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσὶν εἰπεῖν, χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω, πάντως οὐδὲ ὑμεῖς ἀνέξεσθε ἀποποιήσασθαι ἡμᾶς, Rejicere nos, et alienos a vobis facere. Sic et ap. LXX. Job. ut 15, (4.) Οὐ καὶ σὺ ἀπεποιήσω φόβον; i. e. Rejecisti timorem Dei a te: et 14, (15.) Μὴ ἀποποιοῦ τὰ ἔργα, Ne abdices, abnuas, Bud. || Ἀποποιοῦμαι, Improbo, Non admitto, Repudio, Philop. in Procl. 2. de discordia Aristotelis cum Platone loquens, Καὶ κινδυνεύει μηδὲν οὕτως ἀνὴρ ἐκεῖνος ἀποποιήσασθαι τῶν Πλάτωνος, ὡς τὴν τῶν ἰδεῶν ὑπόθεσιν. || Est etiam Renuntio alicui amicitiam, Plut. (6, 576.) Οὕτω γὰρ δεῖ πρῶτον ἀποποιεῖσθαι τὸν Λυκοῦργον αὐτοῖς νόμοις, ὅλην μετακινήσαντα τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν. B Hæc Bud. Suidas, Ἀπειπεῖν, ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι φιλίαν. [" Kuster. V. M. 71. Schneid. Præf. ad Demetr. p. ix." Schæf. Mss. " Max. Tyr. 86." Wakef. Mss. " Ἀποποιέω, sensu τοῦ ποιέω, Tatian. 56." Routh. Mss.] Ἀποποίησις, Abdicatio, Rejectio, Repudiatio. Traditur etiam esse Figura quædam, μεταθέσεως species. [" Amissio, Greg. Nyss. 3, 619." Wakef. Mss.]

[* " Διαποιέω, Efficio, Dan. 8, 24. Dionys. H. 1, 299, 19." Schleusn. Lex. V. T.]

Εἰσποιέω, VEL Ἐσποιέω, Ascisco, Adopto, Dem. Καὶ τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὐτόν. Sic Lucian. (2, 173.) Μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, ubi tamen redditur Insinuavi me artis auxilio. Et, Εἰσεποίει ἑαυτὸν εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, Plut. (Pomp. 16.) Apud Aristidem autem, Εἰσποιῶ τἀμὰ εἰς ὁμοιότητα, Plut. Numa (19.) Τοὺς δ' ἐφεξῆς μῆνας Δομετιανὸς εἰσεποίησε ταῖς αὑτοῦ ἐπωνυμίαις, Suis cognomentis ascivit. Sic Adoptare herbam pro De suo nomine nuncupare, Plin. || Sæpe autem in propria signif. C Adoptandi; nam εἰσποιεῖν est Adoptare, ut ἐκποιεῖν, In adoptionem dare. Et εἰσποιεῖσθαι Adoptari, Dem. Μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν, ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ, ubi tamen Bud. eod. sensu vertit In adoptionem daretur; qui enim a me adoptatur, is mihi in adoptionem datur. Et εἰσπεποιημένος, Adoptatus. Vide Comm. 114.; vide item quæ dicam in Ἐκποιέω. " Ἐσπεποιημένος, " Ascititius, s. Ascitus." [" Paus. 3, 82. 303. Lucian. 1, 349. 868. 2, 170. T. H. ad Dial. p. 32. ad Herod. 171. 508. ad Charit. 343. Act. et med., Kuster. V. M. 33. 45." Schæf. Mss.] Εἰσποίησις, ἡ, Adoptatio, pro quo dicitur potius Adoptio, Plut. (7, 336.) Τοῦτο εἰσποίησις ἦν Ἀλεξάνδρου διὰ θεῶν μαρτύρων, [" Valck. Anim. ad Ammon. 28. ad Eran. Phil. 157." Schæf. Mss. * Εἰσποιητέον, Theod. Prodr. 266.] Εἰσποιητός, Adoptatus, qui et θετὸς et υἱόθετος, [Dem. 1390. " Phryn. Ecl. 146. ad Eran. Phil. 157. Thom. M. 95. Valck. Adoniaz. p. 270. Anim. ad Ammon. 19. 27. T. H. ad Lucian. Dial. 32." Schæf. Mss. Εἰσποιητὸν D ποιεῖσθαι, Lobeck. Phryn. 334.] Συνεισποιέω, Una ascisco, adopto, Plut. (9, 223.) Ἔτι τοίνυν ταῖς καλαῖς καὶ φιλανθρώποις χάρισι δεῖ τοὺς φίλους συνεισποιεῖν, ubi tamen est potius pro εἰσποιεῖν, Bud.

Ἐκποιέω, oppositum proxime præcedenti Εἰσποιέω: nam ut εἰσποιῶ sonat q. d. Facio intra, i. e. Facio ut sit intra, et velut Intromitto, s. Introduco, sic ἐκποιῶ, Facio ut sit extra, i. e. Amitto, Subduco: unde, * Ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου, Philostr. Subducere me ex judicio: ubi ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου, vel potius ἐμαυτὸν, eadem forma dicitur, qua ab Isocr. Ἐμαυτὸν ποιῆσαι ὡς πορρωτάτω τῶν τοιούτων ὑποψιῶν. Dico autem, Vel potius ἐμαυτὸν, quod ita leg. esse omnino mihi persuadeam. Hinc fit ut sicut εἰσποιῶ ponitur pro Adopto, sic ἐκποιῶ pro Adoptandum do: quoniam sc. ego adoptans, in domum meam intromitto eum quem adopto, ex alia amissum et velut amandatum; at vero dans adoptandum, e domo mea amitto et velut amando, quem alius in suam intromittat. Hæc enim mihi esse videtur hujus signif. origo. Unde fit ut generalius etiam pro Alieno ponatur, h. e. Emancipo: quo accipitur modo in Pand. Græcis, et accipi potest ap. Æschin. c. Ctes. (p. 56.) ut inquit Bud. afferens tamen eum locum in quo non ἐκποιεῖν habetur, sed ἐκποίητον γενέσθαι: et addens, posse etiam ad hominem ὑπεύθυνον referri, et significare εἰς υἱοθεσίαν δεδομένον. At in suo Lex. affert vocem PASS. Ἐκποιεῖσθαι itidem e Pand. pro Alienare, i. e. Vendere, Donare: cum antea pro exemplo ejus signif. verbi ἐκποιεῖν, qua dicitur de eo qui in adoptionem dat, l. h. Isæi protulisset: in quo et verbale illud ἐκποίητος, et ipsum pass. verbum ἐκποιεῖσθαι habemus: Μητρὸς δὲ οὐδείς ἐστιν ἐκποίητος, ἀλλ' ὁμοίως ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθείη, A matre autem nullus per adoptionem alienus esse potest, neque matrem habere potest nisi propriam, sive in gentilitate maneat, sive inde migret. Ceterum ut ἐκποιῶ pro Amitto poni dictum est, sic et pro Emitto ab Herod. poni tradit Bud., non tamen simpliciter pro Emitto, sed pro Emitto semen. Vide Θόρνυμαι. || Sufficio, ἐξαρκῶ, Bud. ex Athen. 4. Καὶ πίνω Χῖον οἶνον, καὶ τἄλλα ἀρκούντως παρασκευάζομαι, τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν. E Theophr. quoque affert, C. Pl. 1, (14, 1.) Τὰ γὰρ πρόβατα εὐτοκήσαντα καὶ εὐγονοῦντα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας, Tempore anni adhuc sufficiente. I. e. Tempore anni pariendi spatium præbente. || Addit, ἐκποιεῖν esse etiam Efficere, Consummare. [" Vide Wessel. ad Herod. 2, 125." Schw. Mss.] In Lex. autem suo profert et ἐκποιεῖ positum impersonaliter pro Suppetit, e Diog. L. Theophrasto, 233 [=179. HSt. " Aristoph. 'A. 255. Εἰρ. 708. Brunck. 3, 223. ad Anacr. p. 105. Ed. 1. Boiss. Philostr. 120. 474. 600. Wakef. Herc. F. 582. ad Lucian. 1, 349. Perficio, Anton. Lib. 72. 74. Impers. Suppetit, Licet, Schweigh. Epict. 292. Polyb. 1, 279. J. Gronov. ad Cebet. 124." Schæf. Mss.] Ἐκποίησις, ἡ, Ipsa actio dandi aliquem in adoptionem, Alienatio, Emancipatio etc. sequendo signiff. datas ipsi verbo. || Emissio seminis. Vide Θόρνυμαι. [Herod. 3, 109.] Ἐκποίητος, [s. Ἐκποιητός,] Datus in adoptionem, ut vides in loco Isæi in Ἐκποιῶ, ubi etiam animadvertenda constr. cum gen., cum alioqui aut sine adjectione ponatur, aut cum præp. εἰς, habente suum accus., ut, Ἐκποίητος εἰς τὸν οἶκον τὸν Ἱππολοχίδου: [Æschin. 414. " Phryn. Ecl. 147. Eran. Philo 156. Thom. M. 95. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 87. Segaar. Epist. ad Valck. 13. Ammon. 19. Valck. Anim. 27." Schæf. Mss.] " Ἀνεκποίητος, Qui non potest ἐκποιεῖσθαι, i. e. Edu-" ci, Extrahi, Expelli, Hippocr. Aphor. (5, 20. p. " 1253.) Ὀδύνην ἀνεκπ. ποιέει." [Edd. autem habent * ἀνεκπύητος. * Συνεκποιέομαι, Contentus sum, Satis habeo, Polyb. 6, 49, 7.]

Ἐμποιέω, Facio s. Efficio in, intra, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 20.) Οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι, Efficiunt s. Creant in animo. In VV. LL. redditur Innasci facio, Gigno: in quibus alioqui redditur et Indo, Insero, Incutio, Injicio; item Affero, Gigno: in seqq. ll. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 11.) Καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν, Indiderunt. Plut. Numa, Ἐμποιεῖν παίδευσιν τοῖς ἀξίοις, Inserit: ἐμποιεῖν φόβον vel δέος, Herodian. (2, 3, 13.) Incutere terrorem: ἐμποιεῖν ἐλπίδας, Injicere spem, e Xen. (K. 7, 4.) Ἐμποιεῖν νόσον. Afferre morbum, e Plat. de Rep. At Gigno redditur in ἐμποιεῖν μῖσος, ap. Plat. Odium gignere. Ita quidem VV. LL., sed hoc sciendum est, ἐμποιεῖν in plerisque hujusmodi, esse ab illo ποιεῖν, quod diximus habere signif. τοῦ τιθέναι, i. e. Ponendi: ideoque aptissime reddi verbo Indere, Immittere: ubi autem nomen cum quo jungitur minime illud admittit, tunc ad ea quæ illi sunt affinia confugiendum esse. Quare pro loco possumus illius interpr. adhibere non solum Incutio, Injicio, Affero, Induco, Excito, item Ingenero; sed et alia verba. Non dubium est igitur quin in illo Xen. loco, Καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν, commode reddatur ἐνεποίησαν, Indiderunt. Sed et cum dicitur ἐμποιεῖν τι τῷ

ψυχῇ reddi itidem potest Indere menti: itidemque in aliis loquendi formulis, quæ sunt hujus generis, verbo illo uti possumus: sic tamen ut fatear esse et alia quæ ibi locum habeant. At ἐμποιεῖν λήθην ap. Isocr., Inducere oblivionem. Apud Eund. ἐμποιεῖν ὀργὴν, Concitare s. Commovere iram, Panath. Ἃ τοῖς ἀκούσασιν ὀργὴν ἀξίαν ἐμποιήσουσι τῶν πεπραγμένων. Cum item dicit ἐμποιεῖν πολέμους, et ἐμποιεῖν στάσεις, poterimus uti verbo Commovere, aut etiam illo Concitare, potius Excitare. Quinetiam Serere bella, discordias Lat. dixerunt eo sensu quo ille ἐμποιεῖν. Ceterum illi ἐμποιεῖν τῇ ψυχῇ simile est ap. Hom. ἐμποιεῖν φρεσὶ, de quo dictum est in Ποιῶ. Ubi et de ποιεῖν τῇ διανοίᾳ, quod e Plat. profertur, sed perperam, meo quidem judicio, pro ἐμποιεῖν, ut ibi admonui. At minime metaph. τοῦ τιθέναι signif. habet ποιεῖν in hoc comp. ap. Herod. (7, 6.) Ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμὸν, pro Inserens, Interjiciens, Immittens. || Hesiod. vero DIXIT Ἐμποιήσασθαι simpliciter pro ποιήσασθαι ἐν, Θ. (7.) Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο, Καλοὺς, ἱμερόεντας. [" Ad Charit. 689. Duker. Præf. Thuc. p. 5. Dionys. H. 2, 793. Plut. Alex. 165. Schm., Wyttenb. Select. 384. ad Diod. S. 1, 253. ad Herod. 508. Bergler. Alciphr. Ἐμποιέω ἐς, Interpolo, Ruhnk. Ep. Cr. 80." Schæf. Mss. " Impello, Synes. 150. Introduco, Plut. 2, 377(=7, 485.): οἶστρον, Furorem injicio, Clem. Alex. 51. * Ἐμποιητέος, Efficiendus, Themist." Wakef. Mss. Ἐμποίησις, Dio Cass. 37, 16. * Ἐμποιητικὸς, Schol. Aristoph. Σφ. 8. "Etym. M. 260, 3." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 120. 122. 289. 374. 781. (927.) Cyrill. Hier. 40." Kall. Mss. * Παρεμποιέω, Epiphan. 1, 56. Plut. 8, 67.]

" Ἐπιποιεῖν, Attingere, VV. LL. e Philostr. Ep." [p. 570. Lex. Xen. " Ad Diod. S. 1, 9." Schæf. Mss.] "Ἐπιποίητος, Fictus, Commentitius, Synes. " Καὶ εἶδε θρόνον ἐκείνων, εἴτε τὸν ὄντα, εἴτε τὸν ἐπι-" ποίητον." [" Boiss. Philostr. 427." Schæf. Mss. * Ἐπιποιήτως, Epiphan. 1, 321.]

Item cum particula εὖ COMP. Εὐποιέω, Benefacio, Beneficus sum, Beneficium confero, Xen. Εὐποιεῖν τὸν εὐποιοῦντα, Benefacienti benefacere, Tac. Ingratis Benefacere. Alioqui reddi possit, Beneficum esse, Beneficio afficere, Beneficentia prosequi. Scribitur vero et disjunctim Εὖ ποιῶ. [" Cattier. Gazoph. 18. Diod. S. 2, 116. Hal., Lennep. Phal. 186." Schæf. Mss. Vide Lex. Xen. et cf. Εὐπορίζω.] ET Εὐποιητέος, Beneficio afficiendus, [Xen. Ἀπ. 2, 6, 27.] Εὐποιητικὸς, Propensus ad beneficentiam, ad conferenda beneficia. Et subst. τὸ εὐποιητικὸν, Beneficentia, Aristot. Rhet. Εὐποιητικὸς περὶ χρήματα, Circa pecunias beneficus, Beneficentia lubenter utens. [Jambl. Protr. 286. K. " Clem. Alex. 293. 711. Τὸ εὐπ., M. Anton. 1, 14." Kall. Mss. * " Εὐποιητικῶς, Muson. Ep. in Ald. Collect. Epistologr. circa fin." Boiss. Mss.] QUINETIAM Εὐποιὸς pro εὐποιητικὸς, Hes. Item δίκαιος, quod sc. justi sit bene et recte agere. Et SUBST. Εὐποιΐα, Beneficentia; sed illud vocab. οὐ πάνυ κεκρίσθαι scribit J. Poll. [" Diog. L. Epicuro 387. HSt." Seager. Mss. Schol. Soph. Œd. T. 46. " Bergler. Alciphr. (1, 10.) p. 43. ubi v. in exempl. C. G. Kühn. it. Wagner. ad h. l. p. 63. Bergler. 297." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 353. * Φιλεύποιος, unde] Φιλευποιΐα, Amor beneficentiæ, Studium beneficentiæ. [Male in impressis pro Φιλοποιΐα ap. Diog. L. 7, 30.] Ἀντευποιέω, Vicissim beneficentia utor erga quempiam, Vicissim beneficus sum erga quempiam, Mutua beneficentia prosequor aliquem, Beneficium s. Beneficia rependo, ἀντευεργετῶ, Dem. (476.) Ὅτι τοὺς εὐποιήσαντας ἡ πόλις ἀντευπεποίηκε: (494.) Aristoph. Πλ. (1029.) Τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν. Dicitur et ἀντευποιῶ τὸν εὐεργέτην, Gratiam refero ei qui de me bene meritus est. [* Κατευποιέω, Tzetz. Ch. 3, 638. p. 51.]

Μεταποιέω, Muto, Commuto, Transmuto. Proprie autem Muto formam, Muto aliquid, faciens diversum ab eo quod prius erat. Quia sc. qui aliquid mutat, postea facit, i. e. quod factum erat, id postea alio modo facit. Nisi potius μετὰ hic significat id quod Trans, in Transformo. Exp. μεταποιῶ etiam verbo

A Refingo. Bud. μεταποιεῖν νόμον, quod ille e Dem. (268.) sumsit, interpr. Derogare legi, Obrogare aliquid legi. At PASS. Μεταποιοῦμαι interpr. Vindico, Mihi assero, Capesso: afferens e Synesio, Μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Et e Greg. Τῆς ἀγχινοίας μεταποιούμενοι, Qui solertiam sibi vindicant. Ex Eod. Εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ μεταποιοῦνται τῆς καλοκἀγαθίας λόγῳ γοῦν, Sibi vindicant verbo tenus saltem. [Thuc. 1, 140. 2, 51.] Item cum accus. ex Eod., Χριστὸν ἐνδέδυμαι, Χριστὸν μεταπεποίημαι διὰ τοῦ βαπτίσματος, Capessere cœpi, ut Idem interpr. Alioqui redditur et Acquisivi. [" Plut. Mor. 1, 435. Oxon., Musgr. Hipp. 1038. Herod. 191. Valck. Adoniaz. p. 291. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 164. 2, 383. ad Lucian. 2, 355. De act. et med., Kuster. V. M. 33. Μεταποιοῦμαι, Boiss. Philostr. 528. Timæi Lex. 179. et n., Toup. Opusc. 1, 280. Lennep. ad Phal. 101. 179. Teneo, ad Diod. S. 1, 88. Μεταπεποίημαι, Kuster. V. M. 56." Schæf. Mss. Μεταποιοῦμαι, Photio φροντίζω, προνοοῦμαι.] Μεταποίησις,
B ἡ, Mutatio, Commutatio. In VV. LL. exp. etiam Instauratio, et Refectio. Ibid. e Greg. Naz. Συνθέσεως μεταποίησις, Fœderis commutatio. E quo et Bud. affert, Καὶ τὴν τοῦ παντὸς μ. καὶ μετάθεσιν εἰς τὸ ἀκίνητον καὶ ἀσάλευτον. [Eust. Il. A. p. 44, 8.] Μεταποιητὴς, Mutator. In VV. LL. Reformator, et Refector. [* Μεταποιητικὸς, Just. Mart. 212. * Μεταποιητὸς, unde] Ἀμεταποίητος, ὁ, ἡ, Immutabilis, [Cyrill. Alex. in Hos. 7. p. 3., 8. p. 120., in Jo. 3. p. 27. * Εὐμεταποίητος, Hippocr. 24, 52.] " Συμμεταποιέω, " Una s. Simul commuto, vide Μεταποιέω."

Παραποιέω, q. d. Facio ad similitudinem alicujus, ementiens sc. id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimulatum est, Falso assimulo, Adultero: ut παραποιεῖν σφραγῖδα, quod et παραποιήσασθαι. Thuc. 1, (132.) Καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα, ἢν ψευσθῇ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνος μεταγράψαι τι αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῷ. Et παραποιηθεῖσα σφραγὶς, a pass. Παραποιοῦμαι, Signum adulteratum et falsum, Bud. dicens Falsum pro Falso assimulatum, in h. Basil. l. Μία
C σφραγὶς παραποιηθεῖσα, δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες ἄδικοι ὅλον ἂν κλῆρον ἐφ' ἑτέρους μετήνεγκαν. Παραποιῶ, Ad dissimulationem veritatis, et ne res agnoscatur, corrumpo et perverto: ut idem interpr. afferens ex Athen. (513.) Πολλὰ δὲ τοῦ Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρέστειαν καλουμένην, Immutavit, ne furtum agnosceretur. Addit, Παραποιῶ, Inverto, Perverto, quasi παρατρέπω: e Paus. Eliac. 1, (10, 1.) Τὸ δὲ ἄλσος τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ παλαιοῦ καλοῦσι. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 166. ad Xen. Eph. 137. Demosth. 102. ad Phalar. 312. Phryn. Ecl. 98. 173. Thom. M. 770. Coray Theophr. 236. Schol. Aristoph. Πλ. 782. Schneid. Anab. 66. Cattier. Gazoph. 84. Paus. 397. Adultero, ad Diod. S. 1, 89. Imitor, Valck. Hipp. p. 284. Muto, Wessel. Præf. ad Herod. init. Valck. ad p. 139. De sigillis, ad Ammon. 74. Bergler. Alciphr. 208. De numis, Valck. Hipp. p. 284. Π. ἐκ, ad Theocr. x. Id. p. 40. Casaub. ad Athen. 123. Παραπεποιημένος, Fac. ad Paus. 1. p. 10. ad Charit.
D 209." Schæf. Mss. * Παραπεποιημένως, Epiph. 1, 829. 884.] Παραποίημα, τὸ, Quod factum est ad similitudinem alicujus etc. sequendo ea quæ dicta sunt in Παραποιῶ. Vel, Adulteratum. Ab Aristot. autem vocatur Verbum de industria paulum immutatum ad aliud significandum: quod plerumque fit facete, vel scommatice. Ita Bud., sed afferens tamen locum ejus Rhet. 3., in quo non παραποιήματα habetur, sed παραπεποιημένα. [Hippocr. 848. Foës.] Παραποίησις, ἡ, Assimulatio qua ementimur aliquid, Adulteratio. Et παραποιήσεως γραφὴ, Falsi accusatio. Bud. [Eust. Od. A. p. 37, 38. * Παραποιητὸς, unde] Ἀπαραποίητος, ὁ, ἡ, Non adulteratus, Germanus, Genuinus, ἀνόθευτος, γνήσιος, [Eust. Il. A. p. 2, 48.] Ἀπαραποιήτως, Non adulterate, Germane, Genuine, [p. 76, 29. * " Δυσπαραποίητος, Ammon. 74. Τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραποίητα, e T. H. emend." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 91.]

Περιποιέω, Tueor, Tutor, Servo, Conservo, Thuc.

2, (25.) Τήν τε πόλιν περιεποίησε, Lys. (486.) Καὶ θάνατος αὐτῶν κατεγνώσθη, ἡ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιεποίησε, Plut. Popl. Περιεποίησε τοὺς Ῥωμαίους. Ab Eod. περιποιεῖν dicitur is, qui suo patrocinio aliquem tuetur, et periculo liberat: Συνεῖπεν αὐτοῖς ὁ Κικέρων, καὶ περιεποίησεν. Herodian. 8, (8, 12.) Ἐς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Apud Diosc. Εὐχροιαν περιποιεῖ, Ruell. vertit Fovet. A quo activo περιποιεῖν significante Conservare, Servare, est περιποιηθεὶς pass. ap. Greg. pro Servatus. Itidem vero περιποιεῖσθαι, pro Conservare, Servare, Tueri, Thuc. 3, (102.) Οἱ ἐσελθόντες περιεποιήσαντο τὸ χωρίον, Servarunt, Periculo liberarunt, Xen. K. Π. 4, (4, 3.) Τὰς ψυχὰς περιεποιήσασθε. || Περιποιοῦμαι, Acquiro, Quæro, Comparo, Emereor. Pro Acquiro, s. Comparo, ap. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 3.) Περιποιεῖται τοσαῦτα ὥστε καὶ πλουτεῖν. Sic Aristot. Pol. 3. Περιποιοῦνται αὑτοῖς δυναστείαν. Dicitur et περιποιεῖσθαί τι παρά τινος, Emereri. Dem. (416.) Τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας παρὰ θεῶν περιποιήσασθαι ἑαυτῷ καὶ τοῖς παισί. Themist. autem hac quoque in signif. usurpavit activam vocem, de Anima 2. Τούτῳ γὰρ περιποιῆσαι βούλεται εἰκόνα θειότητος καθόσον δύναται, i. e. κτήσασθαι, Quærere et comparare. Supra autem usus aoristo medio fuerat, Καὶ γὰρ τὴν εὐδαιμονίαν δι' αὐτὸν αἱρεῖται, καὶ ὥστε ἑαυτῷ ταύτην περιποιήσασθαι. || Περιποιοῦμαι, Vindico mihi, Assero s. Attribuo mihi, Meum facio. Bud. exp., Alienam rem mihi assero, afferens e Synesio, Τὸ μὴ προσῆκον περιποιήσασθαι. || Περιποιοῦμαι, In contrarium et præpostere facio, Bud. e Phalar. Ep. ad Messenios, Πολύκλειτον, ὡς πυνθάνομαι, τὸν ἰατρὸν ἡμῶν μέμφεσθε ὡς προδότην τῶν Ἀκραγαντίνων ἐλευθερίας γεγονότα, ὅτι με κάμνοντα λαβὼν, δυνάμενος ἀποκτεῖναι, χαλεπωτάτης ἐξήρπασε νόσου, καὶ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθε, ubi vertit, Præpostere interpretamini. Sed vereor ne potius scr. sit παραποιεῖσθε. || Περιπεποιημένον, particip. in pass. signif. quasi περιττῶς πεποιημένον, Arte singulari et industria factum: ut περιπεποιημένον ὄργανον, ap. Theophr. H. Pl. 9, (3, 4.) Ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ φασὶν οὐκ ἐκπλήττοντας τὴν δᾷδα, ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ τῷ δένδρῳ προσκαίειν, φέροντας ὄργανόν τι περιπεποιημένον. [Περιποιέω, Jambl. Protr. 24. K., Plut. Pelop. 4. extr. " Ammon. 65. 116. ad Xen. Eph. 137. ad Diod. S. 1, 65. 82. 253. 360. Xen. Œc. 2, 10. Abresch. Æsch. 2, 92. Heyn. Hom. 5, 71. Copiam efficio, affero, Jacobs. Anth. 9, 416. Act. et med., Kuster. V. M. 33. Περιποιοῦμαι, Toup. Opusc. 1, 385. Herod. 55. (3, 36.) ad Diod. S. 1, 5. 202. 435." Schæf. Mss.] Περιποίησις, ἡ, Tutatio, Ipsa actio tuendi, et conservandi: ut tam περιποιεῖν, quam περιποιεῖσθαι ponuntur pro Tueri et conservare. || Acquisitio, ut περιποιεῖσθαι pro Acquirere. || Interdum Vindicatio et assertio, ut περιποιεῖσθαι est Aliquid sibi asserere: quo exp. modo ap. Paul. ad Ephes. 1, (14.) Εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, Ad liberationem vindicationis, s. assertionis, Dum liberemur ab assertione. Quod nihil aliud est quam Dum in libertatem vindicemur. Ad cujus loci exp. pertinentia vide in annot. doctiss. Interpr. Quidam ita interpr. paulo quidem certe liberius, Eousque dum Christus, qui redemtionis nostræ pretium persolvit, nos a peccati servitute asserens, vindicta liberabit. [" Περιποίητος, ad Hes. 2, 930, 23." Dahler. Mss. * " Ἀπεριποίητος, Eust. 3, 22." Seager. Mss. " Schol. Lucian. Prom. 14. * Ἀπεριποιήτως, Eust. 101, 38." Boiss. Mss.] Περιποιητικός, q. d. Acquisitivus: ῥήματα, Gramm. Acquisitiva, i. e. Acquisitionis significationem habentia. [Athen. 357. πνευμάτων, pro ποιητικός. Eust. Il. T. p. 1232, 6. " Clem. Alex. 22." Wakef. Mss. * " Περιποιητικῶς, In commodum alicujus, Schol. Aristoph. Πλ. 717." Kall. Mss. * Προσπεριποιέω, Reisk. ad Dem. 832, 24. * Συμπεριποιέω, Joseph. A. J. 9, 7, 2. Diod. S. 11. p. 284, 17.]

Προποιέω, Ante s. Prius facio. Et προποιοῦμαι, Ante fio. Unde partic. προποιηθεὶς, Ante factus. In VV. LL. redditur etiam Præconditus, Præparatus, et προποιέομαι, Prius extruor; sed non addito exemplo. [Thuc. 3, 12. Herod. 1, 41. 7, 44. Theophan. Chronogr. 212. * Ἀποπροποιέομαι, Georg. Pachym. 2, 1.]

Προσποιέω, et Προσποιέομαι, quod frequentius est, q. d. Facio ut meum sit, s. sub mea potestate sit, s. præterea sit, Mihi assumo, adjungo, Vindico, In meam potestatem redigo. Apud Thuc. aliquoties activa vox προσποιεῖν pro Ditioni suæ adjungere, Subjicere sibi: 2. Φάσκων προσποιήσειν αὐτὴν οὖσαν πολεμίαν, Dicens se illorum ditioni adjecturum eam, vel subjecturum eam illis, aut In illorum potestatem redacturum. Ibid. Καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιήσειν. Sic autem et passiva voce utitur Idem, sæpius etiam quam activa; estque illa ap. ceteros quoque Scriptt. in usu frequentiore quam hæc. Affert tamen Bud. et e Dem. προσποιεῖν pro Quærere sibi, dicens aliquanto post, a Thuc. accipi pro ὑποτάττειν, in loco illo, Καὶ τὴν πόλιν Θηβαίοις προσποιήσειν, in h. l. (832.) Ἐξὸν αὐτοῖς, εἰ καὶ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων, ἐῶντας ὥσπερ εἶχε κατὰ χώραν, ἡμᾶς τε τρέφειν καὶ τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐγένετο, ταῦτα προσποιεῖν, [προσπεριπ. Reisk.] ubi tamen προσποιεῖν postea reddit, In rem suam vertere: totum l. ita interpretans, Cum interim facile esset e reditibus patrimonii nostri, ita ut nihil e sorte absumerent, et nos alere, et munera civilia agnoscere, et quæ inde superfuissent, in rem suam vertere. At vero passivæ vocis exemplum profert, primum quidem pro ὑποτάττειν, Sibi subjicere, In suam potestatem redigere, e Paus. Καὶ ἄνευ τῆς πατρῴας ἀρχῆς προσπεποιημένος Ἀρκάδων μὲν τοὺς πολλοὺς κ. τ. λ., deinde vero pro Vindicare, Suum esse contendere, ex Isæo, cum gen. Ἡ πόσοι συγγενεῖς καὶ υἱεῖς κατὰ δόσιν προσεποιήσαντο τῶν Νικοστράτου, E testamento sibi vindicassent. Ex Eod. (p. 69.) Καὶ οἵδε μὲν οὐδὲ προσποιοῦνται ἐκείνου τοῦ ὀνόματος οὔτε γινώσκειν οὔτε προσήκειν αὐτοῖς. Ubi tamen et pro ὑποκρίνονται intelligi posse admonet, i. e. Simulant. Sciendum est autem jungi alioqui potius accusativo: cujus constr. habes in superioribus illis ll. exempla; itidemque in hoc Plut., ubi de Cæsaris nece loquens, scribit, (Cæs. 67.) Ἔνιοι δὲ καὶ κατεμίγνυσαν ἑαυτοὺς, ὡς μετεσχηκότες τοῦ ἔργου, καὶ προσεποιοῦντο τὴν δόξαν, Sibi vindicabant, et assumebant. || Interdum προσποιοῦμαι, Adjungo, i. e. Adjicio, Themist. in l. Phys. 2. Ὅλως δὲ τὴν ὕλην οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς, ἀλλ' αὐτὸ τρίγωνον αὐτοὶ ἢ κύβον λαβόντες, οὕτω θεωροῦσιν ἄνευ ὕλης καὶ κινήσεως. Potest etiam reddi Assumunt. Alibi vero οὐ προσποιεῖται ab eo positum censet Bud. vel pro Non admittit, s. Transmittit, aut pro Dissimulat: sc. ubi ille scribit, Ταῦτα τοίνυν ἐναργῶς φαινόμενα καὶ δεικνύμενα ὑπὸ τῶν δημιουργῶν ὅσαι ἡμέραι, ὁ περὶ τοῦ κενοῦ λόγος οὐ προσποιεῖται ἢ ἀγνοεῖ. || Προσποιοῦμαι cum infin., interdum et cum accus., Simulo, Fingo, Plato de Rep. 1. Προσεποιεῖτο φιλονεικεῖν. Et, Προσποιοῦμαι βήττειν, Xen. (K. Π. 2, 2, 1.) Et Προσποιοῦμαι εἶναι φίλος, Æschin. Apud Isocr. autem Ἐὰν μὴ δεόμενος, τὸ δεῖσθαι προσποιῇ. Itidemque ap. Alex. Aphr. Προσποιουμένη τὸ θεραπεύειν. Qui loci alterius constructionis, sc. cum accus., sunt potius exempla: cum præfigatur articulus τό. Quæ cum accus. constr. cum alibi, tum ap. Herodian. extat: 2, (9, 18.) Ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων μάλιστα προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, Omnium hominum solertissimus erat ad simulandam amicitiam et præferendam cum certa fide benevolentiæ: (14, 9.) Ὑποκρίνεσθαί τε καὶ προσποιήσασθαι πᾶν ὁτιοῦν, Simulatorem dissimulatoremque omnium, Polit. Idem quodam loco vertit Simulare, ubi puto potius fuisse reddendum Profiteri: de qua signif. mox dicam. At pro Dissimulare, dicunt μὴ προσποιεῖσθαι, Dem. Εἰ μέν τοι βουλόμεθ' ἡμεῖς μὴ προσποιεῖσθαι πολεμεῖν αὐτὸν ἡμῖν κ. τ. λ. Sic Æschin. Ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετ' ἀκούειν. Sic Thuc. 3, (47.) Δεῖ δὲ, καὶ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι. || Junctum itidem infinitivo, redditur interdum Profiteor, Plato Epist. Πλάτων, ὡς ἔοικε, προσποιεῖται μὲν τὰ δημοκρατίᾳ ξυμφέροντα εἰδέναι. Sic autem existimo vel potius contendo reddi debuisse in Herodiano 4, (5, 13.) non autem verbo Simulo, ut Polit. vertit, Μάρκος αὐτὸς

φιλοσοφίαν καὶ ἐπιείκειαν προσποιούμενος, Λουκίου τὴν ὕβριν οὐκ ἤνεγκεν ὄντος γαμβροῦ, ἀλλ' ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. Inest autem huic verbo his quoque in ll. aliqua Vindicandi signif.; nam qui aliquid profitetur, sibi scientiam ejus vindicat. [" Ad Charit. 225. 230. 231. Steph. ad Comic. Sent. 315. ad Herod. 404. Heyn. Hom. 8, 481. Act. Traj. 1, 212. Valck. Phœn. p. 709. Hipp. p. 217. ad Xen. Eph. 149. 167. Lennep. ad Phal. 47. 101. 348. 370. Wyttenb. Select. 364. ad Herod. 406. 467. Coray Theophr. 342. Diod. S. 2, 84. 577. 608. Lex. Gr. Tittm. 274. Thom. M. 753. Eur. Hel. 1403. Heind. ad Plat. Phædr. 319. Concilio mihi, ad Herod. 467. De act. et med., ad 710. Kuster. V. M. Præf. vi. 29." Schæf. Mss. * Προσπεποιημένως, Gl. Dissimulanter.] Προσποίημα, τὸ, Id quod vindicamus nobis, Id quod simulamus, [Plut. 6, 207. 9, 408. Mario 14. Aristot. Eth. 4, 7. Orellii Epicur. Frr. "Simulatio, Athen. 255." Schw. Mss. " Dionys. H. 2, 1075. Thom. M. 873." Schæf. Mss.] Προσποίησις, ἡ, Vindicatio, Ipsa actio vindicandi sibi aliquid, aut assumendi, etc. sequendo signiff. datas verbo προσποιεῖσθαι. Apud Thuc. (2, 62.) de oratione, qua nobis aliquid vindicamus s. tribuimus s. arrogamus. Frequenter autem pro Simulatione, Synes. Ep. 44. Δεινοὶ γὰρ ἐξελέγξαι προσποίησιν οἱ βασανισταὶ, Aristot. Eth. 2, 7. Ἡ δὲ πρ., ἡ μὲν ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἀλαζονεία, καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν, ἀλαζών· ἡ δὲ ἐπὶ τὸ ἔλαττον, εἰρωνεία. [Lucian. 1, 398. Plut. 9, 88. Dione 30. " Mœris p. 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 78. Thom. M. 753. Callim. 1. p. 462." Schæf. Mss. * Ψευδοπροσποίησις, Schol. Aristoph. Θ. 870.] Προσποίητος, ὁ, ἡ, [et * Προσποιητὸς, ἡ, ὸν,] Simulatus, Fictus: ut προσποίητος εὔνοια, Herodian. (8, 7, 5.): sicut προσποιεῖσθαι εὔνοιαν ex eo protuli, ap. quem (2, 15, 4.) legitur et προσποιήτῳ τιμῇ, quod Polit. vertit Specie quadam honoris. Et, Μετ' ὀργῆς προσποιήτου, ex Aristot. Œcon. 2. [Plut. 6, 62. 7, 231. 232. 10, 770. " Dionys. H. 2, 1199. Bast Lettre 165. * Προσποιητῶς, Plato Theæt. 393=(174.)" Schæf. Mss. " Diogenian. Prov. 7, 86." Boiss. Mss. Dio Cass. 221. " Athan. 1, 501. 2, 524. * Προσποιήτως, Andr. Cr. 61." Kall. Mss. * " Ἀπροσποίητος, Schol. Philostr. ap. Bekk. Spec. 129." Dindorf. Mss. Προσποιητικὸς, Simulator, Fictor, Simulationi deditus. Ex Aristot. (Eth. 3, 7.) Προσποιητικὸς ἀνδρείας [ἀνδρίας,] Simulator fortitudinis: [4, 7. " Ad Phalar. 323. Zeun. ad Xen. K. Π. 180." Schæf. Mss. * " Ἀποπροσποιέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8, (91.) P. 2. p. 187." Boiss. Mss. " Ἀποπροσποιοῦμαι, Dissimulo, Athan. 1, 685." Kall. Mss. Athen. 402. Menander Rhet. p. 71. Schleusn. Lex. V. T. Perperam in Gloss. Ἀπροσποιεῖται· Dissimulatur. * Ἀποπροσποίησις, Theoph. Sim. Hist. 8, 7. * Παραπροσποιοῦμαι, Gl. Dissimulo, Cohibeo. Παραπροσποιηθέντα· Dissimulata. * Παραπροσποίησις· Dissimulatio, Simulatio. * Περιπροσποιοῦμαι, Plut. Mario 29., sed v. Reisk. Annot.]

[* Συμποιέω, Schleusn. Lex. V. T. Aristoph. Θ. 158. Schol. N. 856. B. 1455. " Kuster. Aristoph. 58. Valck. Diatr. 14." Schæf. Mss.]

Ὑποποιέω, et pass. Ὑποποιέομαι, q. d. Sub me esse facio, ὑπὸ ἐμαυτῷ ποιοῦμαι. Unde accipitur pro Acquiro, Concilio. Sed major est passivæ vocis usus, Aristot. Pol. 5, (4.) Ὑπεποιήσατο τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ, Ejus amasium sibi conciliavit, et quasi fecit ut sub se esset, i. e. In suam potestatem quodammodo redegit, Dem. (365.) Ἵνα μὴ δι' ὑμῶν αὐτοὺς οἱ Φωκεῖς ὑποποιήσωνται, ubi exp. οἰκειώσωνται, Philostr. Her. Ὑποποιήσονται τοῖς χρήμασι τοὺς δυνατοὺς ἐπί σε, Greg. Naz. Λόγοις ἡμέροις καὶ ὁμογλώσσοις ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπιχειρεῖ, ubi apte reddemus et Conciliare et Demereri. At vero in Plut. Pericle, Ὑπεποιεῖτο τὸν δῆμον, quidam ὑπεποιεῖτο interpr. non Conciliabat, sed Conciliare nitebatur, et pellicere, Captabat. Bud. in illo Aristot. l. quem modo protuli, Τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ ὑπεποιήσατο, vertit, Dicto audientem sibi reddidit. Idem ὑποποιοῦμαι tradit esse i. ferme q. περιποιοῦμαι, Mihi auctoro, Ad auctoritatem meam fidemque traho. Et affert e Greg. in Jul. II. Ὑποποιεῖται δὲ τὸ στρατιωτικὸν, τὸ μὲν δι' ἑαυτοῦ, τὸ δὲ διὰ τῶν ἐν τέλει· τὸ μὲν τῶν τιμῶν ἡττώμενον, τὸ δὲ ἁπλότητι παρασυρόμενον. Cui loco alterum illum ejusd. subjungit. Idem in suo Lex. ὑποπριεῖσθαι interpr. etiam Subigere, Subjugare, sed exemplum non afferens. At vero activæ vocis exemplum affertur e Plut. Pericle (9.) Ὡς τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τῶν καλῶν ὑποποιούσης τινὰ λεληθότως ζῆλον, ubi ὑποποιεῖν exp. Clam et sensim suggerere. Fortasse autem rectius Sensim acquirere et comparare. Hes. ὑποποιεῖσθαι, exp. etiam προσποιεῖσθαι: pro cujus significationis exemplo Bud. affert e Plut. Cæsare, Φαώνιος δὲ τὴν Κάτωνος παῤῥησίαν ὑποποιούμενος, μανικῶς ἐσχετλίαζε. [" Athen. 1. p. 10. Casaub. 1. p. 26. Boiss. Philostr. 437. 537. De act. et med., Kuster. V. M. 33." Schæf. Mss. Plut. 8, 669. * " Ὑποποίησις, Anna C. 319." Elberling. Mss.] Ὑποποίητος, in VV. LL. exp. Simulatus, ut sc. sit i. q. προσποίητος: quemadmodum Hes. ὑποποιεῖσθαι exp. προσποιεῖσθαι: sed an ille ad hanc verbi προσποιεῖσθαι signif. respexerit in illa exp., dubitari potest. In Iisd. ὑποποιοῦμαι redditur Simulo: et subjungitur exp. Græca, non solum προσποιοῦμαι, sed et ὑποκρίνομαι, Auctoris tamen nomine non addito.

[* Αὐτοποιὸς, Soph. Œd. C. 698. male αὐτόποιος in Ed. Brunck. Δουλοποιὸς, unde * " Δουλοποιΐα, Dionys. Areop. 32. * Ἐξουσιοποιὸς, 33. (Cœl. Hier. 8, 1.) * Εὐωδοποιὸς, 85. * Ἡσυχοποιὸς, Pearson. ad Ignat. Epp. 39. * Θηριοποιὸς, unde * Θηριοποιέω, In feras verto, Tzetz. ad Lyc. 818. * Καινοποίησις, Innovatio, Athan. 1, 497. * Καλλοποιὸς, Dionys. Areop. 10. 13. 27. 191. (Cœl. Hier. 2, 4.) Procl. Theol. Plat. 1, 24. p. 59. * Καλοποιὸς, unde * Καλοποιΐα, Theoph. ad Autol. 1, 5. * Μακαριοποιὸς, Cyrill. Hier. 238. * Μεροποιὸς, unde * Μεροποιέομαι, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 282. * Νεκροποιὸς, unde * Νεκροποιέω, Interimo, Iren. Fr. 13." Kall. Mss. * Παντοποιὸς, Theophr. Char. 6, 1.]

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, Varius, Qui multorum diversorumque generum est: ἐδέσματα, Athen. τροφὴ, Plut. Symp. 4, 1. ubi quæritur, Εἰ ἡ ποικίλη τροφὴ τῆς ἁπλῆς εὐπεπτοτέρα: aliquanto post dicit τὴν πολυχορδίαν a Musicis caute admitti, διὰ τὸ μικτὸν καὶ ποικίλον. Ibid. διάφοροι ποιότητες dicit pro ποικίλαι. Idem de Primo Frig. Μονοειδὲς γὰρ ἡ σιωπὴ, ποικίλον δὲ ἡ φωνὴ, Est enim silentium uniusmodi, vox autem varietate distincta est, Turn. Item Herodian. ποικίλαι τέχναι, ut Virg. Artes variæ. Synes. Ep. 114. Ποικίλαι δὲ καὶ ὀρνίθων ᾠδαὶ, καὶ ἀνθέων χροιαὶ, καὶ λειμῶνος θάμνοι. Ubi ποικίλαι χροιαὶ ut ap. Virg. Colores varios mentitur lana. Rursum Herodian. 7, (12, 13.) Ποικίλη πολυτέλεια. || Varius, Varii coloris, Versicolor: quæ signif. utrique videtur magis propria esse et primum obtinere locum debere, ut Cic. de Fin. 1. Varietas enim, inquit, Latinum verbum est, idque proprie quidem in disparibus coloribus dicitur, sed transfertur in multa disparia: Varium poëma, Varia oratio, Varii mores, Varia fortuna. Voluptas etiam Varia dici solet, cum percipitur e multis dissimilibus rebus dissimiliter afficientibus voluptates. In hac signif. igitur ποικίλος frequentissime usurpatur; dicuntur enim ζῶα ποικίλα, Varia animalia, Virg. Lynces variæ, quas Maculosas alibi vocat. In Geop. Ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα, ἐὰν εὕρῃς τὴν γλῶσσαν μέλαιναν, μέλαν τέξεται· ἐὰν δὲ ποικίλην, ποικίλον ἔσται τὸ τικτόμενον. Quæ desumta videntur e Varrone, Animadvertendum quoque lingua ne nigra aut varia sit, quod fere qui ea habent, nigros aut varios procreant agnos. Eod. modo Columella quoque arietem probari scribit, sc. si palatum atque lingua concolor lanæ est. Nam cum hæ corporis partes, inquit, nigræ aut maculosæ sunt, pulla vel etiam varia nascitur proles. Ubi itidem observa ποικίλος reddi posse non solum Varius, sed et Maculosus, ut et Virg. Varias lynces dicit, quas alibi Maculosas. Et Ovid. Pantheræ pictæ, quas Plin. Varias. Aristot. de muræna, Διαφόρως ποικίλον καὶ ἀσθενέστερον: de myro autem, ὁμόχρους καὶ ἰσχυρός. Unde Plin. Muræna, varia et infirma: myrus, unicolor, et ro-

bustus: ubi etiam nota ei OPPOS. Ὁμόχρους, Unicolor: pro quo paulo ante in verbis Columellæ habes Concolor: [de Galeo s. Mustelo pisce, Athen. 294.] Itidem Antipho in Or. περὶ Ταῶν, ipsos ταὼς, Pavones, vocat ποικίλους ὄρνεις, teste Athen. 9. (p. 397.) ap. quem l. 3. legitur ποικιλώτερον ταώ. A Latinis Pictæ volucres vocantur aves versicolores: ut et uva picta, quæ a Colum. et Varia dicitur: ut cum ait, Ubi uvæ variæ cœperint fieri. Quod Hesiod. αἰόλλεσθαι dicit, ab αἰόλος synonymo huic ποικίλος. Item herbæ aliquæ ποικίλαι sunt. Theophr. de helicis generibus, Καὶ τρίτη, ποικίλη: pro quo Plin. Tertia, versicolor: quam et Versicolorem hederam vocat. Item et arma ac vestimenta ποικίλα dicuntur. Il. Δ. (432.) ἀμφὶ δὲ πᾶσι Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, Virg. Astur equo fidens et versicoloribus armis. Alibi Arma picta dicit, et Hom. αἰόλα. Athen. 10. Ἐσθῆτα ποικίλην ἀνέβαλλεν, ut Terent. Varia veste exornatus, Plin. Pictæ vestes, Propert. Picta toga. Et (12. p. 523.) de Iberis, Ἐν ποικίλαις στολαῖς προϊόντες. Itemque ap. Plut. Apophth. τὰ ποικίλα στρώματα, quæ ibi dicuntur ἐκτεινόμενα μὲν, ἐπιδεικνύναι τὰ εἴδη, συστελλόμενα δὲ, κρύπτειν. Ovid. Strata picta, ut Cic. Stragula picta, et Virg. Picta tapeta. Rursum ap. Athen. 2. ἡ τῶν ποικίλων ὑφή. Et Lucian. (1, 140.) Ποικίλα ἐνδύς. Præterea quod e lapidibus variis ac versicoloribus structum est, ποικίλον dicitur, ut ap. Athen. 5. (p. 207.) Λουτὴρ ποικίλος τοῦ Ταυρομενίτου λίθου, Solium e lapide vario scalptum, Bud. Referenda huc et ποικίλη στοὰ, quæ erat Porticus picta Athenis, ἔνθα ἐγράφησαν οἱ ἐν Μαραθῶνι πολεμήσαντες, ut Suid. tradit: meminit Comicus quidam ap. Athen. 3. et Æschin. c. Ctes. necnon Diog. L. 7., ubi Zenonis vitam describit. Hanc ποικίλην στοὰν a varia pictura dici testatur Plin. 35, 9. de Polygnoto Thasio, Hic et Athenis porticum pinxit, quæ ποικίλη vocatur, gratuito, cum partem ejus Myron mercede pingeret. At ποικίλου ὄρους meminit Paus. Att. p. 27. || Metaph. π. λόγος, Varia oratio, Variis quasi coloribus picta et ornata. Ammian. Epigr. titulo εἰς Ῥήτορας, Ποικίλον αὐδῆσαι μῦθον ἐπισταμένη, Lucr. vario distincta lepore Omnia. Aliter autem Virg. noctem vario sermone trahebat: ut et Cic. Disputationes variæ et diversæ, et in omnem partem diffusæ: a quo etiam Plato dicitur fuise Varius et multiplex ac copiosus. || Ad animum quoque transfertur. Dicitur enim homo ποικίλος Qui varias artes ac machinas callet: nonnullis Callidus, Vafer, Versutus, i. q. ποικιλόβουλος et ποικιλομήτης, quæ vide. Hesiod. (Θ. 510.) Προμηθέα Ποικίλον, αἰολόμητιν, Plato de Rep. 2. p. 20. Τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα * ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην: quod Lysander ap. Plut. dicit προσράπτειν τὴν ἀλωπεκῆν, ὅπου μὴ προσικνεῖται ἡ λεοντῆ: est enim vulpes animal versutum et ἀπατηλόν. Respicit autem Plato ad hæc Archilochi verba, Τῷ δ' ἄρ' (sc. πιθήκῳ) ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο Πυκνὸν ἔχουσα νόον, ubi nota Platonem ποικίλη dicere pro πυκνὸν ἔχουσα νόον, s. πυκινόφρων, ut alibi nominatur, Cauta Horatio, Astuta Persio. A Plut. Polit. Præc. ὁ πολιτικὸς quoque dicitur esse ποικίλος, ut Qui pro variis casibus variare consilia norit. Afferuntur et hæc e Xen. (Ἀπ. 2, 3, 10.) Οὐδὲν ποικίλον δεῖ μηχανᾶσθαι, Nihil varium et argutum. Et e Plat. Οὐδὲν ποικίλον ἐστὶ διαλογίζεσθαι. Sic Dem. (120.) Οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν. At vero Ποικιλότερος ὕδρας, Suid. Proverbialiter dictum scribit ἐπὶ τῶν δολερῶς θαυμαζομένων. Item ποικίλος dicitur Cui animus variat et inconstans est, Aristot. Eth. 1, 10. Οὐδὲ δὴ ποικίλος γε καὶ εὐμετάβολος. Sic Virg. varium ac mutabile semper Femina. ["Bibl. Crit. 1, 2. p. 126. Brunck. ad Poët. Gn. 293. Toup. Opusc. 2, 280. Wakef. S. Cr. 1, 147. Trach. 412. Eum. 463. ad Mosch. 2, 67. in Addend., ad Xen. Eph. 288. ad Charit. 375. T. H. ad Plutum p. 293. 403. Heyn. Hom. 4, 634. 6, 569. 7, 164. 562. Boiss. Philostr. 316. 328. 521. Heind. ad Plat. Gorg. 151. ad Diod. S. 1, 415. Jacobs. Exerc. 2, 64. Anim. 190. Anth. 6, 175. 190. 7, 35. 11, 107. Multiformis, Valck. Phœn. p. 622. Exquisitus, Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 195. De vestibus, Toup. Opusc. 1, 64. 356. ad Lucian. 1, 246. De forma compar. et superl., ad 2, 211. 286. Ἡ ποικίλη, sc. στοὰ, Bergler. Alciphr. 16. 399. Διάλεκτος ποικίλη, Wessel. Diss. Herod. 146. Πολλοὶ καὶ ποικίλοι, ad Diod. S. 2, 132. Jacobs. Anth. 11, 111. Ποικίλη, Anim. 224. Brunck. Aristoph. 1, 48." Schæf. Mss. "Τὸ π., Varium, Clem. Alex. 244." Kall. Mss.]

Ποικιλόβουλος, ὁ, ἡ, In consiliis suis varius et callidus: s. simpliciter, Astutus, Versutus, Callidus, Vafer: qua signif. ETIAM Ποικίλος usurpari docui, quod Hes. quoque exp. πυκνὸς, συνετὸς, ἀπατηλός: sic enim reponendum pro ἀπαλός. Epith. Promethei ap. Hesiod. (Θ. 521.) quem et ποικίλον et αἰολόμητιν appellat, ut in Ποικίλος videbis. Item in Epigr. Ποικιλόβουλος Ὀδυσσεύς. Synonyma ποικιλομήτης et ποικιλόστερνος. Ποικιλόγραμμος, Variis, i. e. Versicoloribus, lineis distinctus, s. Varius, Versicolor, Pictus, Maculosus. Athen. (327.) tradit channem piscem ab Aristot. ποικιλόγραμμον vocari διὰ τὸ μελαίναις γραμμαῖς πεποικίλθαι: necnon ποικιλέρυθρον μέλαιναν: UBI Ποικιλέρυθρος μέλας videtur significare, ut cum præcedenti loco conveniat, Rubeis nigrisque distinctus maculis. Mallem alioqui, Niger rubeis maculis pictus. SIC Ποικίλοι ἰχθῦς, Varii s. Picti pisces, ap. Eund. 9. Καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων: ut ap. Plin. Pictæ mormyræ. Ποικιλόδειρος, Habens collum varium, i. e. Versicolor, Maculosum, Pictum. Ab Hesiodo vero Ἔργ. (1, 201.) ἀηδὼν ποικιλόδειρος dicitur potius διὰ τὸ * ποικιλόφωνον s. ποικιλῳδὸν, Quod vario modulamine canat. Synonymum EST Αἰολόδειρος. [Aristoph. Ὄρν. 671. 1410. Anyte 23. ἔχις. "Ruhnk. Ep. Cr. 82. Ammon. 7." Schæf. Mss.] Ποικιλοδέρμων, ονος, i. q. Αἰολόδερμος, Cujus pellis varia s. versicolor et maculosa est: ut Variæ et maculosæ lynces ap. Virg. Itidem Lat. Poëtis Pictus terga, qui et Pictas pantheras dicunt, quas Plin. Varias et Versicolores. Eur. (Iph. A. 227.) ποικιλοδέρμονες πῶλοι. [* "Ποικιλόδερμος, Const. Manass. Chron. p. 6(=12.)" Boiss. Mss.] Ποικιλόδωρος, Variis et multiplicibus muneribus ornans, Varia donans: βασιλεὺς, Nonn. [cf. Jo. 159.] SYNONYM. Αἰολόδωρος. [* Ποικιλοεργὸς, Paul. Sil. Ecphr. 376. πήνη. "Paul. Silent. Ambo 262." Schæf. Mss. * Ποικιλόθρονος, Sappho ap. Dionys. H. de C. VV. 344. * Ποικιλολείμων, unde * Ποικιλολειμωνῖτις, Schol. Æsch. Pr. 24. * Ποικιλολόγος, unde * Ποικιλολογία, Oratio nimium depicta, et in qua nihil rectum aut proprium sit, ei contraria est ὁμοιολογία." Lex. Hederici 1796.] Ποικιλομήτης, i. q. ποικιλόβουλος, quod vide Od. Γ. (163.) Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην. Ad eundem, N. (293.) Minerva, Σχέτλιε, ποικιλομῆτα: ubi ait eum δόλων οὐ μέλλειν λήξειν οὐδ' ἀπατάων: vocat et κερδαλέον et ἐπίκλοπον. Synonymum EST Αἰολομήτης SIVE Αἰολόμητις, quod habes in Ποικίλος. ["Wakef. Trach. 1121. Heyn. Hom. 6, 204." Schæf. Mss.] FEM. Ποικιλόμητις, Varia in consiliis suis, i. e. Callida, Astuta, Vafra, Versuta, Versipellis, ["Græv. Lectt. Hes. 516. Heyn. l. c. Brunck. Soph. 3, 450." Schæf. Mss. "Stob. p. 531." Wakef. Mss.] Ποικιλομήχανος, Qui varias machinas et technas callet, Callidus, Versutus, Versipellis, ὁ ποικίλα μηχανῶν, ut Xen. loquitur. Apud Athen. 13. in Epigr. quodam, Ποικιλομήχαν' ἔρως. ["Epigr. adesp. 213." Schæf. Mss.] Ποικιλόμυθος, Cujus sermo varius est s. vario distinctus lepore. Pro Facundus, Disertus, e Nonno. [Athen. 697. Orph. H. 12, 5. 27, 8. Anthol. 7. p. 632.] Ποικιλόνωτος, Pictus terga, ut Poëtæ loquuntur, Cujus tergum maculosum et varium est: δράκων, Eur. (Iph. T. 1245.) Huic est SYNON. Αἰολόνωτος. [Pind. Π. 4, 444. ὄφιν. "Jacobs. Exerc. 2, 126. Anim. 88." Schæf. Mss. "Nonn. Jo. 6, 68. D. 19, 24." Wakef. Mss. * Ποικιλοπράγμων, Synes. 105. * "Ποικιλόπωλος, Hes." Wakef. Mss. * Ποικιλόστικτος, Athen. 305.] Ποικιλόστομος, Cujus os varium est. Apud Soph. ποικιλόστομος ναῦς, Cujus rostrum varium est, i. e. Vario colore pictum, s. simpliciter, Pictum: ut et ap. Hom. μιλτοπάρῃοι νῆες, Quarum veluti genæ minio rubent. [Schneidero susp.] Ex eod. Soph. Eust. [in

Il. B. p. 235, 8.] affert ET Ποικιλόστολος, p. 310. Ἡ δὲ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Phil. 343.) ποικιλόστολος ναῦς, δαίδαλόν τι χρῆμά ἐστιν, ὡς πολλοῖς χρώμασι πεποικιλμένον. Proprie autem ποικιλόστολος est ὁ ποικίλην στολὴν ἐνδεδυμένος, Stolam gerens variam s. variegatam, Cujus stola versicolor s. picta est. [* "Ποικιλόστροφος, Naucratius ap. Cave Hist. Lit. 438." Schn. Lex. Suppl. * "Ποικιλότερπος, * Ποικιλοτερπής, Jacobs. Anth. 8, 310. * Ποικιλότευκτος, 11, 100." Schæf. Mss. * Ποικιλοτέχνης, Tryphiod. 536. Κηρὸν ὑφαίνουσιν μελιηδέα ποικιλοτέχναι, sc. μέλισσαι, ubi olim φυλάδι τέχνῃ.] Ποικιλότραυλος, Valde balbutiens, [Theocr. Epigr. 4, 10. μέλη. * Ποικιλότροπος, unde * "Ποικιλοτρόπως, Psellus in Cant. Cantic. 4, 12. (* Ποικιλοφάγος, unde) * Ποικιλοφαγέω, Typicon fol. ρλϛ. Cotel. not. ad Const. Apost. 5, 18." Boiss. Mss. * Ποικιλοφόρμιγξ, Pind. 'Ο. 4, 3. * Ποικιλόφυλος, Schol. Opp. 'Α. 1, 617. * Ποικιλόφωνος, Schol. Pind. 'Ο. 3, 11. Eust. Il. Σ. p. 1230, 17. * Ποικιλόχροος, s. Ποικιλόχρους, Athen. 319. "Planud. Ovid. Met. 9, 690. Theoph. Bulg. in Lat. 261. Ming." Boiss. Mss. * Ποικιλόχρως, Gl. Versicolor: * Ποικιλόχρωμος· Discolor.]

Ποικιλείμων, ονος, ὁ, ἡ, Varia veste exornatus, Pictam s. Versicolorem vestem indutus, ὁ ποικίλον ἱμάτιον φορῶν. Æschylo (Pr. 24.) ποικιλείμων νὺξ dicitur κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς: quamobrem ET Αἰόλα νὺξ a Soph. (Tr. 94.) vocatur. Eust. 814. [* Ποικιλήνιος, Dor. Ποικιλάνιος, Pind. Π. 2, 14. πώλους. * "Ποικιλοψάρτυμα, Const. Manass. Amat. 3, 121." Boiss. Mss.] Ποικιλῳδὸς, Vario modulamine cànens, Cantum variare peritus. A Soph. autem (Œd. T. 130.) ποικιλῳδὸς dici videtur ἡ σφὶγξ a callidis dolosisque ænigmatis, quæ sc. varia et perplexa erant. [" Valck. Phœn. p. 21. Wakef. Alc. 548." Schæf. Mss.]

[* Ἀποίκιλος, Jambl. V. P. 222. K., Schol. Soph. Œd. T. 527. " Const. Manass. Chron. p. 81." Boiss. Mss.] Διαποίκιλος, Variegatus, Variis coloribus distinctus, i. q. διαπεποικιλμένος. [" Ad Mœr. 358. Wagner. Alciphr. 2, 225. ad Charit. 717." Schæf. Mss. * Ἐπιποίκιλος, Synes. 17. 82. Aret. 122. Ἡ τοῦ Μιθριδατέω ἐπιποικιλοτέρη ἀντίδοτος, nisi ibi leg. ἔτι π. * Εὐποίκιλος, Anal. 1, 228. * Νεοποίκιλος, Schol. Pind. 'Ο. 3, 8.] Παμποίκιλος, Omnibus modis varius, variegatus, ὁ πάντῃ πεποικιλμένος, Eust. Od. O. (105.) Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι. Alii simpliciter exp. Varii, Versicolores, Picti: sed aliquid amplius significat quam ποικίλοι. Accipitur etiam pro πολύτροπος, ut Hes. exp., quo nonnulli intelligunt non solum Qui varios mores cognovit, sed etiam Versutus, Versipellis, Callidus. [" Hes. v. Παναίολος." Boiss. Mss. * Περιποίκιλος, Valde varius, Xen. K. 5, 23.] "Πολυποίκιλος, Admodum varius, " Multum variegatus: de textura aut pictura. Item " Admodum varius, pro Multifarius, Multimodus, " Multiformis, ut loquuntur Gell. Liv. Colum.: Paul. " ad Ephes. 3, (10.) Ἡ π. σοφία τοῦ Θεοῦ, Multifor- " mis illa Dei sapientia, s. Multifaria, Multimoda. " Apud Suid. legitur superl. πολυποικιλώτατος." [" Wakef. S. Cr. iii. Add." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 1149. " Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 76. 80. Superl., Const. Lascaris ap. Yriarte Catal. Matr. 189." Boiss. Mss.] Ὑποποίκιλος, Aliquantum varius s. variegatus, [" Diosc. 19." Wakef. Mss.]

Ποικίλως, Varie. Gell. dicit Variatim, πολυτρόπως, Hes. i. e. Multis modis. Exp. etiam Callide, Versute, Vafre; et subjungitur h. l. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 21.) Π. πῶς ἔχει ταῦτα. [Soph. Phil. 130. Eur. Bacch. 886. " Jacobs. Exerc. 2, 64. Markl. Suppl. 187. Diod. S. 2, 321." Schæf. Mss.]

Ποικιλία, ἡ, Varietas: quo vocab. utitur Cic. in Ποικίλος. Proprie de disparibus coloribus: ut ποικιλίαν ἔχει, Varie distinctus est. Et ap. Hermog. Τῶν ὀνομάτων ποικιλίαι, Varietates vocabulorum: idem prope cum συνωνυμία. Isocr. ad Phil. Ταῖς περὶ τὴν λέξιν ποικιλίαις. Quod vero Exod. 27, (16.) legitur, Βύσσου κεκλωσμένης τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ, vulgo exp. Bysso retorta opere plumario. [" Ad Timæi Lex. 219. Valck. Diatr. 147. Jacobs. An h. 11, 107. Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 195. Heind. ad Plat. Hipp. 166. Ἡ π. τερπνὸν, Abresch. Add. ad Aristæn. 142." Schæf. Mss. Plato T. 6. p. 291.]

[* " Ποικιλίας, ου, ὁ, Piscis cujusdam nomen ap. Athen. 331." Schw. Mss.]

Ποικιλὶς, ίδος, ἡ, q. d. Varia, Versicolor, Picta. Nomen avis est ap. Aristot. H. A. 9, 1.: alio nomine ἀκανθὶς vocatur: quam Carduelem esse putant, pictam ac versicolorem. Gaza interpr. Varia.

[* Ποικιλόω, Æschylus Fragm. Inc. p. 648. Pauw. " Valck. Phœn. p. 268." Schæf. Mss. * Ποικιλάω, unde * " Ποικιλαίνω, Geras. Harm. p. 21." Kall. Mss.]

Ποικίλλω, i. q. αἰόλλω, Variego, Varie distinguo, Plato Cratylo, Τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα χρώμασιν ἢ ὀσμαῖς πεποικιλμένα, Variata: quo fere modo Martial. Tapetia Semiramia, quæ variantur acu. Herodian. 5, (8, 13.) Διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο, de vehiculo Antonini Heliogabali: (2, 10.) Χρυσῷ πολλῷ καὶ λίθοις πεποικιλμένοις κεκοσμημένος: (3, 12.) Ἐσθῆσιν χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ πεποικιλμέναις. Sic 4, (7, 4.) Χλαμύσιν ἀργύρῳ πεποικιλμέναις, Argento variatis, Polit. Existimo autem posse reddi etiam, Varie intertextis: πεποικιλμένος κόσμος, Cic. ap. Plat. interpr. Mundus varietate distinctus, p. 29. mei Lex. Cic. At p. præcedenti, Θαυμασίως πεποικιλμένας interpr. Varietate admirabili præditas, de erroribus planetarum. Idem Cic. p. 53. ejusd. Lex. Ποικίλλεται ἡ ἡδονὴ, reddidit, Variatur voluptas distinguiturque. || Porro sicut ποικίλος Versutiæ quoque ac Vafritiei signif. habet, ita et ποικίλλω accipitur pro Vafre vario, comminiscor, fingo, Plato Symp. Μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἅ μοι δοκεῖ. Sic de LL. Οὐδὲν ποικίλλων, σαφῶς διορισαίμην. Synes. Ep. 121. Δριμύτατον μὲν ἀνθρώπιον ἔοικας εἶναι καὶ * ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασι· ἄλλο μέν τοι ποίκιλλε· ἐνθάδε γὰρ οὐκ ἀποδράσεις: Aliam tamen astutiam excogita, Aliam versutiam comminiscere. Verba Polyphemi ad Ulyssem ποικιλόβουλον et ποικιλομήτην, ut in Epigr. et in Odyss. appellatur. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 222. Heyn. Hom. 7, 560. Jacobs. Exerc. 2, 64. Anim. 190. Anth. 7, 35. 11, 107. 351. ad Diod. S. 1, 56. Herodian. Philet. 446. et n., Plut. Mor. 1, 913. Brunck. Trach. 412. Wakef. 412. 1121. Markl. Suppl. 187. Musgr. Herc. F. 945. T. H. ad Plutum p. 403. Lobeck. Aj. p. 312. Heind. ad Plat. Gorg. 151." Schæf. Mss. " Manetho 2, 293. (325.) Plut. 8, 931." Wakef. Mss. Arat. D. 269.] Ποίκιλμα, τὸ, Varius ornatus, Ornatus versicolor, Od. O. (107.) Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος, de peplo, ut supra παμποίκιλοι πέπλοι. Legitur idem versus Il. Z. (294.) Plato de LL., Ποικίλλομαι ποικίλματα, Vario ornatu s. colore distinguor. Athen. (539.) de tentorio Alexandri, Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι διάχρυσοι ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι πολυτελέσιν ἐσκέπαζον τὸν ἄνω τόπον. [" Jacobs. Anth. 9, 163. Heyn. Hom. 8, 339. Boiss. Philostr. 603. Heind. ad Plat. Hipp. 166." Schæf. Mss. Plut. 9, 486. 638. * Ποικιλμὸς, Varietas, 7, 503. 10, 477.] Ποίκιλσις, Variatio, Plato de LL. [5. p. 612. " Ad Herodian. Philet. 446. ad Timæi Lex. 220." Schæf. Mss.] Ποικιλτὴς, Qui variat, acu pingit, versicolore ornatu vestimenta elaborat, Plut. Pericle (12.) p. 289. meæ Ed., enumerans opifices quosdam in rep. Athen. Ζωγράφοι, ποικιλταὶ, τορευταί. Frequens ap. LXX. Interpr., ubi vulgo redditur Plumarius, ut Exod. 26, (36.) Et 28, (6.) Ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ, Opus plumarium. Ibid. (15.) Ἔργον ποικιλτοῦ exp. Opus polymitum. Plumarius autem pro Eo qui acu pingit in pulvinaribus plagis, vocabulum Lat. est, a Catone usurpatum. Sed Græca vox illa latius etiam extenditur, sc. ad textores quoque qui ποικίλα s. πολύμιτα ὑφάσματα texunt. [" Herodian. Philet. 446. et n." Schæf. Mss. Sutor, qui opera Phrygionica facit, Æschin. 14. * Ποικίλτρια, Strabo 6. p. 574=164. Schæf. ad Greg. Cor. 1036.] Ποικιλτικὸς, Pertinens ad eum qui acu pingit aut polymiton telam texit. Et fem. ἡ ποικιλτικὴ, sc. τέχνη, Ars illa plumariorum et phrygionum. Plin. 8, 48. Pictas vestes jam apud

Homerum fuisse. Acu facere id Phryges invenerunt; ideoque Phrygiones appellati sunt. Hes. et Suid. ποικιλτικὴν exp. πολυμιταρικὴν τέχνην, Artem pluribus liciis texendi. Ubi etiam NOTA Πολυμιταρικὸς a πολύμιτος. Sic ap. Greg. Naz. Ποικιλτικὴ ἐπιστήμη. [LXX. Job. 38, 36. Ποικιλτική, Dionys. H. de C. VV. 24. Schæf. "Ad Herodian. Philet. 446. (ubi et de ποικιλτικὸς,) Timæi Lex. 219. et n. * Ποικιλτικῶς, ad Herodian. l. c." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 710.] Porro ap. eund. Hes. HABETUR Ποικιλεὺς, έως, ὁ, quod exp. ποικιλτὴς, ["ad Herodian. Philet. 446." Schæf. Mss.] Ποικιλτὸς, Variatus, Varie pictus, Vario colore pictus et distinctus, Versicolor, i. q. ποικίλος, Longin. (43, 2.) e Theopompo, Πολυτελεῖς στρωμναὶ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν, ἁλουργεῖς, τὰ δὲ, ποικιλταὶ, τὰ δὲ λευκαί. Ubi ποικιλταὶ στρωμναὶ pro ποικίλα στρώματα, ut e Plut. supra habuimus, i. e. Strata s. Stragula picta. Plumatus autem, pro Opere plumario factus, affertur e Vopisco. [LXX. Exod. 35, 33. 38, 15. "Wakef. Ion. 191." Schæf. Mss. * "Ἀποίκιλτος, Non variegatus, Suid. v. Ἄζειρον. Simplex, Dionys. Areop. 29. Clem. Alex. 244. Schol. Eur. Phœn. 473. cf. Barnes. * Θεοποίκιλτος, Andr. Cr. 149. * Χρυσοποίκιλτος, Clem. Alex. 184." Kall. Mss.]

[* Ἀναποικίλλω, Schol. Pind. 'O. 10, 114.] Διαποικίλλω, i. q. ποικίλλω, Varie distinguo, Varia pictura distinguo, Vario, Variego, Isocr. Evag. init. Καὶ περὶ τούτων δηλῶσαι μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, τὰ δὲ μεταφοραῖς, καὶ μηδὲν παραλιπεῖν, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς εἴδεσι διαποικίλαι τὴν ποίησιν. Sic ap. Horat. Poët. Qui variare cupit rem prodigialiter unam, sc. narrationibus et fabulis. Pass. Διαποικίλλομαι, Varie distinguor: διαπεποικιλμένος μέλανι, Nigris maculis distinctus. [Plut. Lysandro 7. 8. Sertorio 14. * Ἐκποικίλλω, Max. Tyr. 169. "Hemst. Auctar. ad Hesych. 1, 1735." Schæf. Mss.] Ἐμποικίλλω, Vario, Intertexo varie, ["ad Lucian. 2, 18." Schæf. Mss.] "Καταποικίλλω, Variego, Vario, Hermog. Itidem Bud. "interpr. Evario, Varietate distinguo, e Plat. afferens "in exemplum, Καὶ τὰ ἱερὰ ἡμῖν ταῦτα καταπεποίκιλται." ["Callixenus ap. Athen. 204. Πᾶς τόπος κηρογραφίᾳ κατεπεποίκιλτο." Schw. Mss. Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 1. "Toup. Opusc. 1, 340. ad Diod. S. 1, 56. * Περιποικίλλω, Heyn. Hom. 6, 568." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Συμποικίλλω, Joseph. A. J. 3, 7, 5.]

ΠΟΙΜΗΝ, ένος, ὁ, Pastor, proprie Ovium pastor, Opilio, οἰῶν ἐπιμελητὴς, ideoque et ab ὄϊς derivatum putant, dictumque quasi οἰμὴν, Σ. (162.) Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι. Utitur et alibi passim. De opilionibus autem proprie dici Plato Minoë indicat, ubi quærenti quis sit et quo nomine vocetur, ὁ τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος νέμειν, respondetur, ποιμήν. Itidem de Rep. 1. Ὅτι οἴει τοὺς ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους τὸ τῶν προβάτων ἢ τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν. Et Theophyl. Ep. 38. Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Item Plut. in Apophth. Agathoclis, (6, 674.) Οὐ μόνον τὰ πρόβατα λαβὼν, ἀλλὰ καὶ τὸν ποιμένα * προσεκτυφλώσας: per ποιμένα intelligens Polyphemum ab Ulysse oculis orbatum. A πρόβατον autem et μῆλον, sunt synonyma huic προβατεὺς et μηλατεὺς, ap. Eust. Parabolice autem Christus ποιμὴν in Evang. vocatur, sicut πρόβατα singuli fideles, ut tum alibi, tum Jo. 10, (2.) Necnon Christi ministri et vicarii eodem nomine appellantur, ut in Ep. ad Ephes. 14, (11.) Αὐτὸς ἔδωκε, τοὺς μὲν, ἀποστόλους· τοὺς δὲ, προφήτας· τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς· τοὺς δὲ, ποιμένας καὶ διδασκάλους. Itidemque totus fidelium grex ποίμνιον nominatur. Quinetiam ποιμὴν λαῶν ab Hom. dicitur ὁ ἀγαθὸς στρατηγὸς, ut in Minoë docet Plato, i. e. Dux s. Imperator, vel etiam Rex, Il. A. (263.) et alibi, Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν: quod Hes. et alii exp. βασιλέα τῶν ὄχλων. Imo et generaliter pro Quovis curatore accipi tradunt, Soph. Aj. (360.) p. 22. meæ Edit. σέ τοι μόνον δέδορκα Ποιμένων ἐπαρκέσοντα, Schol. exp. τῶν κηδεμόνων, τῶν βοηθῶν. Affertur et ex Eur. ποιμένες ὄχων pro Rectores curruum. Quinetiam pro Bubulco capi docet Eust. in Od. K. (82.) ὅθι ποιμένα ποιμὴν Ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει: quoniam sc. sequitur, Ἔνθα κἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς, Τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων. ["Valck. Callim. p. 75. Ammon. 9. Longus p. 3. 5. 7. 8. 24. 115. 210. Vill., Heyn. Virg. 1. p. clxxvi. Hom. 5, 515. 6, 83. Wakef. Eum. 91. Abresch. Æsch. 2, 9. Rector, Ductor, Dux, Markl. Suppl. 190. 674. Musgr. Hel. 1500. Lobeck. Aj. p. 277. Π. λόχων, ὄχων, Valck. Phœn. p. 397.: ἵππων, Boiss. Philostr. 448.: μύθων, Timon Phl. 29. Jacobs. Anth. 12, 102. 150." Schæf. Mss. Pind. 'O. 10, 107. πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον, Herum alienum. Æsch. Suppl. 780. ναῶν ποιμένες, Ag. 654. ποιμένος κακοῦ στρόβῳ, de Tempestate.]

Ἀρχιποίμην, ενος, ὁ, Pastorum princeps. Sic vocatur Christus respectu ceterorum gregis sacri pastorum: alicubi et ipse ποιμὴν nominatus. In 1 Ep. Petri 5, (4.) Φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποίμενος, κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον, Cum apparuerit ille pastorum princeps. [* Ἐπιποιμὴν, i. q. ποιμὴν, Od. M. 131. cf. Ἐπιβουκόλος. * "Συμποιμὴν, Nicet. Eugen. 6, 436. Greg. Naz. Or. 32. init." Boiss. Mss.] Φιλοποίμην, Pastorum amans, Nomen proprium prætoris Achæorum, ap. Liv. et Plut. qui Vitam ejus conscripsit. [* Φιτυποίμην, i. q. φιτυκόμος, ad Æsch. Eum. 914. * Ψευδοποίμην, Cyr. Alex. in Isaiæ c. 56. p. 801.]

"Ἔμποιμνον εἷμα, Suidæ τὸ ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ ἐκ "ποίμνης. Signif. tamen potius Vestis quæ in grege "gestatur: ἔκποιμνον autem foret Quod e pecoribus "gregis conficitur."

Ποιμενικὸς, Pastoralis, Pastorius, Pastoritius, Theophyl. Ep. 44. Ποιμενικῆς μουσουργίας ἐπιστήμων, Cantus pastoralis, ut Claudian. vocat. Philo V. M. 1. Ποιμενικὴ μελέτη καὶ προγύμνασμα βασιλείας, A re pastoritia commentatio est et meditatio regni, Bud. Athen. 21. Ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν. Item ἡ ποιμενικὴ, sc. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars pastoria, Scientia pascendi curandique ovium gregem, Plato de Rep. 1. ["Villoison. ad Long. 47. 60. ad Diod. S. 1, 180. Jacobs. Anth. 7, 98. 9, 304." Schæf. Mss. * Ποιμενικῶς, Eumath. p. 110. Πωμενικὸς, pro ποιμ., ad Theocr. 1, 23.] Ποιμένιος, i. q. ποιμενικὸς, Epigr. καμάτων, ["Jacobs. Exerc. 2, 124. Anth. 7, 98. 9, 303." Schæf. Mss. * "Ποιμενία, s. * Ποιμναία, Ars pastoria, Res pecuaria, Opp. K. 4, 269." Wakef. Mss. Hoc autem in l. Schneid. dedit * Ποιμένιον, quod legitur etiam ibid. 3, 264. sed sensu τοῦ ποίμνιον. "Pierson. Veris. 171." Schæf. Mss.]

Ποιμενίδης, E pastore natus, Qui pastorii generis est. Ποιμενίδαι, γένος, ἐξ οὗ ὁ Δήμητρος ἱερεὺς, Hes.

Ποιμαίνω, Pasco, Od. I. (188.) μῆλα Οἶος ποιμαίνεσκε, Solus pascebat oves, Hesiod. Θ. (23.) Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο, Apoll. Rh. 2, (1004.) ποίμνας ποιμαίνειν, Ovium greges pascere. Item Plato de Rep. 1. Ποιμαίνειν τὰ πρόβατα. Herodian. autem sine adjectione casus posuit pro Oves pasco, Opilio sum: 7, (1, 6.) de Maximino, Ποιμαίνων ἐν τοῖς Θρακίοις ὄρεσι. || Curo, Curam gero, φροντίζω, Schol. Soph. et Suid. [Æsch. Eum. 91. 249. "Ad Callim. p. 180. Longus p. 7. 24. 88. Vill., Wakef. S. Cr. 2, 86. Stroth. Præf. ad Theocr., Valck. Hipp. p. 182. Theogn. 697. (Οὐ χρὴ ποιμαίνειν ὅ,τι μὴ * ποιμαντέον εἴη,) Abresch. Æsch. 2, 9. 34. Jacobs. Anth. 9, 58. 2, 291. Fallo, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 145. Hipp. p. 182. Musgr. ad v. 153.: σῶμα, Boeckh. in Plat. Min. p. 18. (Lys. p. 209. Τὸ σῶμα ποιμαίνει καὶ θεραπεύει.)" Schæf. Mss. "Manetho 4, 535." Wakef. Mss. Theocr. 11, 80. ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, Cantando fallebat amorem. Moschus 2, 5. Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων, Vagatur. * Ποιμασία, Philo de Nomin. Mutat. 1060. 1062. * Ποίμανσις, unde] Ποιμαντικὸς, Pertinens ad eos qui oves pascunt, Pastoralis, Pastorius, Pastoritius, i. q. ποιμενικός. Greg. Naz. ποιμαντικὴ βακτηρία, Baculus pastoralis, Pedum. Idem, ποιμαντικὴ ἐπιστήμη: pro quo et ποιμαντικὴ, subaudito nomine ἐπιστήμη, ut supra in ποιμενικῇ.

Chrys. de Sacerd. Τῆς π. κέρδος. [Isidor. Pelus. Epist. 1, 136. Τὸν τῆς ποιμαντικῆς ἡγεμόνα. * Ποιμαντὸς, unde * " Ἀποίμαντος, Pastorem non habens, Amphiloch. 34. 65." Kall. Mss. Basil. in Ps. 48. p. 247. Greg. Naz. Epist. 39. p. 802. Anal. 2, 133. * " Ποιμαντὴρ, Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss.] Ποιμάντωρ, ορος, ὁ, Pastor, i. q. ποιμήν. Ποιμάνωρ, ορος, ὁ, idem. Et sicut ποιμὴν ab Hom. vocatur Dux etiam populi et rex, sic et ποιμάνωρ ab Æsch. (Pers. 241.) UNDE Ποιμανόριον, τὸ, Grex, non ovium tantum, sed et populi. Eust. 212. Τὸ δὲ, ποιμὴν λάων, ταὐτὸν, ὃν τῷ ἀνδρῶν, ποιμάνωρ συνθέτως Αἰσχύλος εἴρηκε, καὶ τὸ τοιοῦτον ποίμνιον, ποιμανόριον, (Pers. 74.) Videtur igitur ei ποιμάνωρ comp. esse e ποιμὴν et ἀνὴρ, aut e ποιμαίνω et ἀνὴρ, ea forma qua στυγάνωρ. Ego pro verbali potius habeo, non secus ac ποιμάντωρ. [Ποιμάνωρ, Hes. ποιμὴν, ἢ βασιλεύς. Phot. Ποιμάνωρ· * ποιμανδρῶν, sed forsan leg. ποιμὴν ἀνδρῶν. " Wakef. Eum. 91. Ποιμανόριον, ibid. et S. Cr. 5, 96." Schæf. Mss. Passow. ad Musæum p. 210. At * Ποιμανδρία, ἡ, Mulctrale, Lycophr. 326.]

[* Ἀντιποιμαίνω, Greg. Naz. 1, 523. * Διαποιμαίνω, Manetho 4, 419. Cyr. Alex. Glaph. 1. p. 154. * Συμποιμαίνω, Eur. Alc. 581. " Markl. Iph. p. 463." Schæf. Mss.]

Ποιμανεὺς, έως, i. q. ποιμάνωρ et ποιμὴν, Pastor, Opilio. Ποιμανεύω, Pasco. Exp. etiam Custodio. [" Jacobs. Anth. 6, 69." Schæf. Mss. Suid. in Πρὶν καὶ λύκος οἶν ποιμανεύσει. * " Ποιμαινεύω, Vat. Prov. 3, 48. Suid. 3, 173." Wakef. Mss.]

Ποίμνη, ἡ, Grex ovium, Il. I. (122.) de insula quadam Cyclopea, Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν: attamen ait eam βόσκειν μηκάδας αἶγας. Soph. Aj. (185.) p. 12. meæ Edit. ἐν ποίμναις πιτνῶν, In ovium greges irruens: 1 ad Cor. 9, (7.) Τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Sic ποίμνας ποιμαίνειν supra ex Apoll. Rh. || Allegorice de Grege ovium Christi. Vide Ποίμνιον. [Demosth. 1155. " Longus p. 6, 132. Vill., Valck. Phœn. p. 90. ad Herod. 230. Jacobs. Anth. 8, 91. Ovis, Musgr. El. 719. Abresch. Æsch. 2, 2, Heyn. Hom. 7, 322. 529." Schæf. Mss. Ποίμνη, Gl. Ovilium, Ovile, Grex. * Ποιμνή· Pastus. * Ποιμνοτρόφος, Pastor, Pecuarius, Aqu. 2 Reg. 3, 4. * " Ποιμνηλάτης, Theod. Diac. Acr. 5, 94." Boiss. Mss.] Ποίμνηθεν, A grege, De grege, E grege, ut πρύμνηθεν, [Apoll. Rh. 2, 492. Ποίμνειος, poëtice.] Ποιμνήϊος, Pertinens ad ovium gregem, Qui est ovium gregis, Od. B. (470.) de muscis, Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, ubi exp. ποιμαντικὸν et ποιμενικὸν, Pastoralem, Pastorium, Pastoritium: ut σταθμὸς ποιμνήϊος sit Caula, Ovile, Stabulum ovium gregis. Hesiod. σηκὸν ποιμνήϊον appellat (Ἡμερ. 23.) Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον. Eust. in hoc Ποιμνήϊος dicit esse pleonasmum literæ η, sicut in οἰήϊον. [* Ποιμνικὸς, i. q. ποιμενικὸς, LXX. 1 Sam. 17, 40. * " Ποίμνιος, Valck. Diatr. 168. * Ποιμνίτης, * Ποιμνήτης, Wakef. Alc. 588." Schæf. Mss. Cf. Ælian. H. A. 12, 44.]

Ποίμνιον, i. q. ποίμνη, i. e. Ovium grex, ut αἰπόλιον, Grex caprarum. Aliquando tamen et alios greges sub se comprehendit, Eust. Plato de LL. Ποίμνια καὶ πρόβατα. Item de grege ovium Christi, Luc. 12, (32.) Μὴ φοβηθῆτε τὸ μικρὸν ποίμνιον. In 1 Ep. Petri 5, (2.) Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον. Sic et ποίμνη usurpatur, ut Matth. 26, (31.) Διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης, Dispergentur oves gregis, sc. percusso pastore, Jo. 10, (16.) Γενήσεται μία ποίμνη καὶ εἷς ποιμὴν, Unus grex, et unus pastor. Sunt etiam qui interpr. Ovile, ut i. sit q. ποιμνήϊος σταθμὸς et ποιμνήϊος σηκὸς, ut Hom. et Hesiod. appellant, i. e. Stabulum ovilli gregis. [" Musgr. Rhes. 552. Cattier. Gazoph. 38. ad Herod. 230. Longus p. 7. 8. 24. Vill. Ποίμνια, Pecudes, 2. 6. Greges, 3." Schæf. Mss. * Ποιμνιοτρόφος, Aqu. Amos. 1, 1. * Φιλοποίμνιος, Theocr. 5, 106.]

ΠΟΙΝΗ, ἡ, Pœna, Ultio injuriæ s. peccati: quidam definierunt, ποινή ἐστιν ἁμαρτήματος ἐκδίκησις, Pœna est peccati ultio. Paus. Lacon. 75. Τὰς τιμωρίας οἱ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώπων ὠνόμαζον ποινάς. Item ποινὰς δοῦναι et τίσαι s. ἀποτίσαι, ut Lat. Dare s. Pendere s. Dependere s. Expendere s. Solvere s. Exolvere s. Persolvere s. Luere s. Reddere pœnas. Et ἀπαιτεῖν ποινὰς, ut Latine Exigere, Repetere, Petere, Poscere, Reposcere. Is autem qui infligit, Capit, Accipit, Sumit: qui infligi jubet, Imponit, Irrogat, In pœnam cogit. Il. Π. (398.) πολέων δ' ἀπετίνυντο ποινὴν, ubi exp. δίκην εἰσέπραττε: ut et ap. Suid. Ποινὰς τοῦ πατρὸς φόνου πράξασθαι θέλων. Xen. K. Π. 6, (1, 8.) Οὐ τίνων ποινὰς ὧν τε ὑμᾶς ἐπεχείρησεν ἀδικεῖν καὶ ἐμὲ ἐποίησεν, Eur. (Iph. T. 446.) Ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους. At ἀφεῖσθαι ποινῆς, Liberatum esse pœna, Plut. S. N. V. Ἀφεῖται τῆς τοῦ γένους ποινῆς, Liberatus est pœna, cui majores sui erant obnoxii. Sic fere ap. Claud. manet cunctos generis pœna una. || Ipsæ etiam Furiæ et deæ, quæ scelerum pœnas exigere creduntur, Ποιναὶ nominantur, ut
B videbis ap. Paus. Att. 32. Sic accipiunt ap. Synes. Ep. 44. Ὅπερ εἰσὶν ἐν ταῖς πολιτείαις οἱ δήμιοι, χεῖρες τῶν νόμων, τὴν αὐτὴν αἱ ποιναὶ χρείαν τῇ φύσει τοῦ κόσμου παρέχονται: sic interpretantes hæc verba, Eund. Furiæ et Diræ usum universi naturæ præbent. Item ap. Plut. Othone (1.) Ὡς οὐκ ἀνδρὸς, ἀλλά τινος ἢ ποινῆς ἢ παλαμναίου δαίμονος, ἄφνω τοῖς πράγμασιν ἐπιπεπτωκότος. Idem in Erotico tradit τὰς τοῖς ἀνδράσιν ὀργιζομένας γυναῖκας vocari ποινάς. || Hes. quoque ποιναῖς ἐφικταῖς exp. ἐριννύσι. Vide et Suid. || Ποινὴ Homero ἀντάλλαγμα, ἀντισήκωσις, ἀμοιβὴ, ut exp. in locis qui sequuntur. Il. Σ. (498.) ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς Ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο, E. (266.) Δῶχ' υἷος ποινὴν Γανυμήδεος, I. (629.) κασιγνήτοιο φόνοιο Ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς, ἐδέξατο τεθνειῶτος, Φ. (28.) Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους, Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος. Significat igitur Homero non tantum Pœnam quæ corpore luitur, sed etiam Pretium quo injuria pensatur. In loco illo ex Il. I. citato, κασιγνήτοιο φόνοιο ποινὴν ἐδέξατο, Schol. exp.
C ἀντέκτισιν s. τιμωρίαν ἔλαβεν ὑπὲρ ἀδελφικοῦ φόνου, Pœnas sumsit pro fratre interemto. Itidem et in posteriore λέξατο κούρους, ποινὴν Πατρόκλοιο θανόντος, reddemus Elegit pueros s. juvenes, qui sanguine suo de Patroclo interfecto pœnas luerent. Atque ita ποινὴ dicitur etiam Corpus illud ipsumq uod pœnam persolvit, s. Qui corpore suo pœnam luit; s. Qui pro pœna luenda datur: ut et Ælian. ap. Suid. Μὴ ἂν αὐτοῖς τὸ δεινὸν λωφήσειν, εἰ μὴ πέμποιεν ἀνὰ πᾶν ἔτος δύο παρθένους εἰς τὴν Ἴλιον τῇ Ἀθηνᾷ, Κασάνδρας ποινὴν, Quæ pœnas dent Cassandræ interemtæ ab Ajace. Hesychio ποινὴ est ἀντέκτισις ἢ ὑπὲρ φόνου διδομένη, τὰ διδόμενα χρήματα ὑπέρ τινος ἀνῃρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις: quemadmodum et Suid. ἐπὶ καταβολῆς χρημάτων accipit, h. l. ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος. [" Paus. 1, 396. ad Anton. Lib. 259. Verh., Toup. Opusc. 1, 365. 389. Il. P. 207. Wakef. Eum. 203. 353. Abresch. Æsch. 2, 23. Jacobs. Anth. 10, 281. Huschk. Anal. 192. Heyn. Hom. 4, 514. 5, 48. 675. 6, 483. Boiss. Philostr.
D 590. Furia, Fac. ad Paus. 1, 167. Kuhn. 105. Wolf. ad Hesiod. 87. Græv. Lectt. Hes. 633. ad Lucian. 1, 469. Pretium, Heyn. ad Apollod. 383. Ποινὴν δοῦναι, T. H. ad Plutum p. 51." Schæf. Mss. " Bono sensu, Pind. Π. 1, 113. (4, 112.)" Wakef. Mss. Soph. El. 211. * " Ποινοδότης, Wakef. Herc. F. 889." Schæf. Mss. * Ποινοποιὸς, Lucian. Philop. 23. αἱ π., Furiæ. * " Ποινηλάτης, Vindex, Theod. Prodr. 117. 225. * Ποινηλάτις, 405. τύχη." Elberling. Mss. " Nicet. Eugen. 6, 37." Boiss. Mss.] Ποινηλασία, ἡ, Cum quis in pœnam cogitur, Cum pœna infligitur s. imponitur. Ποινηλασία τοῦ νόμου, Bud. ex Œcum., pro Sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus. [Cf. Jo. Philadelph. in Rutgersii Var. Lectt. 249.] AT Ποινήλατος, A furiis agitatus, s. Quem αἱ ποιναὶ exagitant et in pœnas cogunt, [Anonymus Suidæ, Simpl. ad Epict. 435. μανία.] Ποινηλατέω, Furiis pœnalibus exagito; [" Pœnis afficio, Theod. Prodr. 126. Tzetz. Ch. 3, 383." Elberling. Mss.] Hes. tamen ποινηλατήσας exp. simpliciter ἐλάσας. Extat

et pass. Ποινηλατούμενος ap. Suid. [Plut. 10, 796. ὑπ' Ἐριννύων: Lycophr. 271. Eust. Il. A. p. 13, 29. "Ad Timæi Lex. 108. ad Lucian. 1, 469." Schæf. Mss.]

[* "Ἀντίποινος, ὁ, ἡ, Wakef. Eum. 268." Schæf. Mss. Lycophr. 271. 1201. 1297. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 295." Boiss. Mss.] Ἀξιόποινος, Pœna dignus, Dignus qui pœnam luat. [* "Ἄποινος, ad Anton. Lib. 259. Verh.: ᾠδὴ, Toup. Opusc. 1, 376." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 105. βία. Vide Ἄποινον. * Ἀποινεὶ, Schol. Aristoph. Θ. 725.] Νήποινος, Impunis, Impunitus, De quo pœnæ sumtæ non sunt, Qui pœnas non luit. In Od. (A. 380.) νήποινοι ὄλοισθε, pro ἀτιμώρητοι, ἀνεκδίκητοι, * ἀνέκτιτοι. Et Νήποινον adverbialiter sicut et Lat. vox Impune pro Impunito, Od. Σ. (297.) ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδοντες, A. (377.) ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι. ITEM Νήποινα, ET Νηποινεὶ, SIVE Νηποινὶ, Itidem pro Impune, Impunito. Bud. e Xen. Ἱερ. (3, 3.) p. 530. meæ Ed. Μόνους γοῦν τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων νηποινὰ ἀποκτείνειν. Sed quidam Codd. ibi habent νηποινεί: quidam ETIAM Νηποινῆ: sicut et ap. J. Poll. 8. Νηποινῆ τεθνάναι. Rursum Bud. e Dem. (1374.) Ἐὰν δ' εἰσίωσιν εἰς τὰ ἱερὰ καὶ παρανομῶσι, νηποινεὶ πάσχειν ὑπὸ τοῦ βουλομένου ὅ,τι ἂν πάσχῃ, πλὴν θανάτου. Similem legem de mœchis extare scribit in Or. c. Neær. 237. Apud Hes. vero habetur ET Νηποινὶ, quod itidem exp. ἄνευ τιμωρίας. At ego id Νηποινὶ et Νηποινεὶ ceteris duobus anteferendum crediderim. "Νάποινος, Hesychio "μάταιος, Inanis. Signif. tamen potius Impunis, Im-"punitus: Dorice pro νήποινος." ["Νήποινος, Herodes 17. Νήποινα, Νηποινεὶ, Νηποινῆ, Νηποινὶ, Dionys. H. 1, 258. 3, 1380. Schneid. ad Xen. Hier. 240. Νηποινεὶ, ad Timæi Lex. 31." Schæf. Mss. * Παλίμποινος, Maximus v. 17. παλιμποίνησι δίκῃσι. * Πολύποινος, Sext. Emp. 393. * Τεκνόποινος, Æsch. Ag. 161. * Ὑστερόποινος, 58. Choëph. 380. * Ὠκύποινος, S. c. Th. 745.]

Μεταποίνιος, Pœnalis, i. q. ποίνιμος: ut δίκη μεταποίνιος ap. Suid. in Ποινὴ, cui subjungit ex Epigr. Μὴ, λίτομαι, δέσποινα, τοίην μὴ λάμβανε ποινήν. ["Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss.]

Ἀντίποινον, τὸ, Pœna, Ultio, Soph. El. (592.) ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς, Ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις; i. e. ἐκδίκησιν, Pœnam pro filia occisa. Puto autem in hoc ἀντίποινον nihilo majorem vim habere præp. quam in ἀντίλυτρον: [Phil. 316. "Ad Anton. Lib. 259. Verh., Eur. Hec. 1061." Schæf. Mss. Herc. F. 755.] Ἄποινον, τὸ, Pretium munusve quod loco pœnæ debitæ offerebatur, quo pœna debita luebatur s. pensabatur. Sic accipere possumus Il. Φ. (99.), ubi Achilles Hectora compellans ait, Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο: nam sanguine et vita luenda tibi est mors Patrocli. Alias signif. etiam Pretium liberationis: λύτρον, Il. Ω. (139.) ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄροιτο, sc. ad redimendum cadaver Hectoris: (137.) Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα, (276.) Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα: (686.) Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα, Pro te redimendo. Itidem A. (13.) de Chryse, Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. ‖ Ἄποινα pro Pœnæ etiam, affertur e Plat. de LL. ["Ἄποινον, Marcellus 10. Ἄποινα, Thom. M. 587. Eur. Iph. T. 1459. Probl. Arithm. 17. ad Anton. Lib. 259. Verh., Toup. Opusc. 1, 377. Valck. ad Moschum p. 377. ad Herod. 382. 474. 745. ad Diod. S. 1, 315." Schæf. Mss.] Ἀποινάω, Pœnæ debitæ eximo, Redimo, ἀπολυτρόω, ut Hes. exp. At Dem. accipi tradit pro Pecuniam exigo, sc. ab homicida, qua accepta dimittatur, et pœnam debitam effugiat. Nam p. 264 (=629.) cum recitasset hanc Solonis legem, Τοὺς δ' ἀνδροφόνους ἐξεῖναι ἀποκτείνειν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, καὶ ἀπάγειν· λυμαίνεσθαι δὲ μὴ, μηδ' ἀποινᾷν: illa verba ordine explicans ac declarans, subjungit, Τὸ δὲ, μηδ' ἀποινᾷν, μὴ χρήματα πράττεσθαι· τὰ γὰρ ἄποινα, χρήματα ὠνόμαζον οἱ παλαιοί: ubi etiam nota Ἄποινα. At Ἀποινᾶσθαι pro Præmium reportare et assequi, affertur ex Eur. [Rhes. 177. "Valck. Diatr. 97. ad Anton. Lib. 259. Verh." Schæf. Mss.] "Ἀποινέω, "i. q. ἀποινάω, ut Etym. innuit, ἀποινεῖσθαι expo-"nens ἀφαιρεῖσθαι et χρηματίζεσθαι, sicut ἀποινᾷν, "χρήματα εἰσπράττεσθαι, οἷον ἄποινα λαμβάνειν." [* Ἀποινόω, Pind. N. 5, 29.] Ἀνάποινος, ὁ, ἡ, Non redemtus pretio, Il. A. (99.) Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, Ἀπριάτην, ἀνάποινον. Ubi Eust. annotat quosdam hæc duo Ἀπριάτην et ἀνάποινον adverbialiter accipere pro ἀπριάδην ET ἀναποίνως, Sine pretio redemtionis, Sine pecuniis quæ redemtionis gratia penduntur. Hesychio ἄποινος est non solum * ἀλύτρωτος, sed etiam μάταιος. [* Πανάποινος, ad Æsch. Suppl. 105. * Παλίμποινον, τὸ, Retributio, Æsch. Choëph. 791.]

Ποιναῖος, Pœnarius, ut ap. Quintil. Pœnaria actio: qua sc. quæritur An commissa sit pœna, an exigi debeat. In VV. LL. ποιναία σελὶς exp. Pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur et pro ποίνιμος, Pœnalis, Pœnas infligens; s. τιμωρὸς, τιμωρητικὸς, ut in Lex. meo vet. exp. ["Musgr. Bacch. 371." Schæf. Mss. Aristæn. p. 25. βέλος, Synes. p. 104. βίος.]

Ποίνιμος, ὁ, ἡ, Pœnalis, Pœnas infligens, Pœnis persequens; alicubi etiam Ultor, Vindex. Soph. Aj. (843.) p. 50. meæ Ed. Ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐριννύες, Γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ. Ubi Schol. ποίνιμοι exp. τιμωροὶ, αἱ ἐκδικοῦσαι τοὺς ἀδικουμένους. Idem tamen ποίνιμα accipit pro ποινῆς ἄξια in h. l. Electræ (210.) p. 91. Οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος Ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι. Rectius Idem ποίνιμος exp. τιμωρὸς, ἡ ποινὴν ἀπαιτοῦσα, Tr. (810.) p. 359. ὧν σε ποίνιμος δίκη Τίσαιτ', Ἐριννύς τ'. Sic in Epigr. ποίνιμος λιθοκτονίη, Pœnalis lapidatio, Lapidatio qua pœnas aliquis luit scelerum. ["Musgr. ad Eurip. p. 215. Med. 848. Luzac. Exerc. 124. Wakef. Eum. 137." Schæf. Mss.] "Ἐμποίνιμος, In "pœnam incurrens, Pœnam merens, Pœnæ ob-"noxius. Apud Suid. habetur et Ἐμποίνιμος ET "Ἐμποίνιος, ambo exposita ἔνοχος ποινῇ, et ἐφ' οἷς "ἥμαρτε δοὺς τιμωρίαν: una cum hoc exemplo, Ὅρ-"κους οὐκ ἐμποινίμους ἡγησάμενοι εἶναι, οὕσπερ πρὸς "τὸν κοινὸν ἀλάστορα ἐποιήσαντο: de Romanis, qui "Saturninum affectantem tyrannidem contra fidem "datam morti adjudicarant. Hesychio ἐμποίνιμον "est τὸ ἐν ποινῇ." ["Jacobs. Anth. 7, 261. Abresch. Lectt. Aristæn. 316. Toup. Opusc. 1, 111. Emendd. 1, 170." Schæf. Mss.]

[* "Ποινεὼν, Musgr. Herc. F. 340." Schæf. Mss.]

Ποινάω, Punio, Pœnas exigo, Pœnas sumo de. Ποινᾶσθαι, Hes. exp. ποινὴν λαμβάνειν, ὅταν ἀντέκτισίν τις λάβῃ. ["Ad Mœr. 338." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 204. Eur. Iph. T. 1433. Ὑμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἵστορας βουλευμάτων Γυναῖκας,—Ποινασόμεσθα.] Item ET Ποινάζω pro Punio, Pœnas sumo, accipitur ap. Eur. Pro quo in VV. LL. perperam SCRIPTUM Ποιμάζω. [Respicitur proculdubio locus supra cit.; ποιμάζω igitur est vox nihili.] NECNON Ποιναλίζω ibid. exp. Punio, et βασανίζω. Ποίνημα, τὸ, Pœna quam quis luit, quæ de aliquo sumitur, i. q. ποινή. Perperam autem ap. Hes. SCRIPTUM Ποινώματα, τιμωρήματα: pro ποινήματα. Ποινήτωρ, ορος, ὁ, Qui punit, pœnas exigit s. sumit, Vindex, Ultor: qua signif. et ποίνιμος supra capitur. Nonn. (Jo. 199.) Εἵνεκα δὲ κρίσιος ποινήτορος. Pro quo DORICE Ποινάτωρ: unde ap. Hes. Ποινάτορας, τιμωρούς. [Eur. El. 23. 268. Æsch. Ag. 1290. "Jacobs. Anth. 9, 345." Schæf. Mss.] Ποινητὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ποινήτωρ, Opp. Ἁ. (2, 421.) Ποινητῆρες ἔασι καὶ ἀλλήλων ὀλετῆρες. [* Ποινήτειρα, Tzetz. Posth. 35. * Ποινήτης, fem. * "Ποινῆτις, Jacobs. Anth. 8, 73. (* Ποινητὸς, unde *) Ἀποίνητος, Brunck. El. 1065." Schæf. Mss.]

ΠΟΙΟΣ, Qualis, Interrog. Fem. Ποία, Qualis. Neutr. Ποῖον, Quale. Interdum vero Quis. Il. Ψ. (570.) Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Cui interrogationi subjungitur, Ἤισχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους: ubi annotat Eust. recte dici ποῖον, quia non rogat τί ἔρεξε, utpote quod omnibus sit conspicuum; sed πολυπραγμονεῖ τὴν τοῦ πραχθέντος φαύλην ποιότητα: quam etiam exp., inquit, subjungens, Ἤισχυνας, etc. Dicam autem de h. l.

et infra, ubi et de aliis ejusd. Poëtæ, in quibus hoc vocabulo utitur. Posidipp. Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; Lucill. Epigr. Ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα Λατομιῶν; ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων; Sed interdum articulus præfigitur, ut ap. Plat. Philebo, ubi is, qui dixerat, σμίκρ' ἄττα τοίνυν ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησώμεθα, interrogatur, τὰ ποῖα; Parva quædam igitur primum nobis constituenda. Qualia? Vel, Cujusmodi illa? Et de Rep. 4. Τὰ ποῖα ταῦτα; Hom. quoque ita usus fuerat: ap. quem Il. A.(522.) et quibusdam aliis in libris legimus istud hemistichium, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Pro quibus alibi brevius, ποῖον ἔειπες; Alicubi vero contra pluribus verbis, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Sed hoc præterea considerandum esse dico his in Il., itidemque in illo quem modo ex Il. Υ. protuli, non esse simplicem interrogationem, sed cum admiratione atque adeo indignatione conjunctam. Neque vero quenquam esse puto, qui si locos expenderit, id mihi non concessurus sit: quo magis miror Eust. ea de re tacuisse, annotatione sua in illum Il. Υ. locum: siquidem de eo quoque idem judico. Addo autem et hoc, videri mihi ad exprimendum illum istius vocabuli usum, apte præfixum iri voculam Proh, aut O, aliamve hujusmodi, nomini Quale, vel Quod, in hujusmodi Il. interpr. Cic. tamen Qualis et Qui usurpavit in admiratione etiam, et quidem eis addens interdum hæc duo verba, Et quantus. Interdum, et quidem sæpe, dicitur ποῖός τις, vacante sc. particula τις. Isocr. ad Phil. Ποίους τινὰς χρὴ προσδοκᾷν τοὺς ἐπαίνους ἔσεσθαι τοὺς περὶ σοῦ ῥηθησομένους; Nonnunquam et particula δὲ interjicitur, ut ap. Lucian. ἐν Βίων Πράσει, circa fin. Ποῖος δέ τίς ἐστι; ad quam interrogationem respondetur, μέτριος, ἐπιεικής, ἁρμόδιος τῷ βίῳ. Aliquando additur particula δή, Xen. Καὶ ποῖος δή σοι οὗτος ὁ λόγος ἐστί; Necnon cum præfigitur articulus, Plato, Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες; Sed et ποῖον δή τι, ap. Eund. Sic Latine Qualisnam et Quisnam, vacante particula illa Nam. Interdum vero Qualis tandem, et Quis tandem, vacante itidem hac voce Tandem. Sed et ποῖ' ἄττα pro ποῖα dicunt plerumque. Plato, Ποῖ' ἄττα οὖν εἰκὸς γεννᾷν τοὺς τοιούτους; Idem, Ποῖ' ἄττα φῶμεν γεννᾷν νοήματά τε καὶ δόξας; Quinetiam præfixo articulo affertur e Xen. (K. Π. 3, 3, 6.) Τὰ ποῖ' ἄττα; || Ποῖοι cum infin. Od. Φ. (195.) Ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, κ. τ. λ., ubi Eust. exp. ποταποὶ ἂν ἔσεσθε.

Ποῖος citra interrogationem, aut certe in interrogatione minime directa, ut ita dicam, itidem Qualis, Qui, Æschin. (70.) Σκοπεῖτε δὴ ποίᾳ φωνῇ, ποίᾳ ψυχῇ, ποίοις ὄμμασι, τίνα τόλμαν κτησάμενοι, τὰς ἱκεσίας ποιήσεσθε: ubi observa et τίνα, non habens diversum ab hoc nomine usum. Aristot. Eth. 3. Ἔστι δὲ χαλεπὸν ἐνίοτε τὸ κρῖναι ποῖον ἀντὶ ποίου αἱρετέον, καὶ τί ἀντὶ τίνος * ὑπομενετέον: Rhet. 1. Σκεπτέον δὲ ποῖα ποίοις εἴωθεν ἕπεσθαι. Sic Polit. 4. Ἔπειτα προσαρμόσαι ποίαις ποῖαι πολιτεῖαι συμφέρουσι. Interdum cum articulo, sicut et cum interrogative ponitur. Dem. (246.) Ἡδέως ἂν ἐροίμην τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Item ποῖός τις, Dem. Βουλευομένων ὑμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. Idem, Σκόπει πρὸς ταύτην ποίᾳ τινὶ κέχρησαι τύχῃ. Et in plur. ap. Eund. Σκέψασθε τίνων εὐεργεσιῶν ὑπαρχουσῶν, καὶ ποίων τινῶν. || Interdum vero ποῖος pro πόσος, eo quidem modo quo dicitur ποίᾳ ὥρᾳ pro πόσῃ: quem nominis hujus usum Eust. commemorat, sed ut improprium, Διὸ τὸ ποίᾳ ὥρᾳ, ἤτοι πόσῃ, ἀκυρολογεῖται. Quicunque autem sit, e quo istud loquendi genus accipit, sciendum est in eo linguæ nostræ cum Græca convenire, utpote dicenti A quelle heure, pro Quota hora, non pro Quali hora: quod tamen alioqui sonat illud Quelle. Sed fortasse illud ποία ὥρα intelligitur ab Eust. in directa, ut ita dicam, interrogatione, subaudiendo ἐστί: ut sit pro eo quod dicimus, Quelle heure est-il? Possit certe et e vulgari illius sæculi sermone petitum videri. [" Ποῖος, Xen. K. Π. p. 80. ad Lucian. 1, 390. Thom. M. 724. 726. ad Charit. 460. Quem mihi narras—, Heind. ad Plat. Charm. 111. Hipp. 133. Gorg. 147. Xen. K. Π. 8, 3, 37. 8, 4, 31. Eur. Iph. A. 842. De sede, Eur. Or. 401. Pors. De quant. primæ, Ruhnk. Ep. Cr. 193. Toup. Emendd. 2, 87. Conf. c. οἷος, Heyn. Hom. 6, 516. De discrimine inter π. et οἷος, ad Lucian. 1, 264. Π. et ὁποῖος, Heind. ad Plat. Gorg. 181. Ὁ π., Brunck. Phil. 1229. Porson. Phœn. 892. 1718. Heyn. Hom. 5, 453. Plato Gorg. 25. Ὁ ποῖός τις, Boeckh. in Plat. Min. 156. Τὸ ποῖον; Eur. Iph. A. 517. Markl. p. 396. Musgr. Iph. T. 1319. Porson. Phœn. 719. Plato Phædr. 309. 337. Heind. Τὰ π. seq. subst., Valck. Diatr. 268. Xen. K. Π. 291. Τὰ π. ταῦτα; Eur. Phœn. 714. Soph. Œd. T. 935. cf. Œd. C. 388. Plato Gorg. 80. Ποῖον τί τοῦτ'; Porson. Phœn. 421. Ποῖός τις, Brunck. Aristoph. 3, 53. Διὰ τίνα ποίαν τ' αἰτίαν; Diod. S. 2, 619.: Xen. K. Π. 3, 1, 14. Τὸν ἐκ ποίας πόλεως στρατηγὸν —; Κοῖος, (Ionice,) Callim. 1. p. 442. Jacobs. Anth. 12, 343. Κοίη, Herod. p. 14. (1, 30. 6, 30.)" Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 921. ἀπὸ ποίου χρόνου;]

AT VERO Ποιὸς oxytonum, vel potius ὁ ποιὸς, ET Ποιός τις, Qualitate præditus, Certa quadam qualitate præditus, Theophr. C. Pl. 6. Δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν, Certa quadam qualitate esse præditam, affectam, Certæ qualitatis esse: ad hoc sc. accommodatæ. Idem, Ποιόν τι τὸ ὑποκείμενον ἀποδιδόναι. Apud Aristot. autem, Ποιάν τινα τροφὴν κατασκευάζει, Gaza vertit Qualitate quadam cibum afficit. Apud Eund. Ποιάν τινα οὐσίαν σημαίνειν, redditur Substantiam cum qualitate quadam significare. Et ποιάν τινα κίνησιν, Motum certæ qualitatis. Rursum ap. Eund. de Gen. Anim. 4. Ποιὰ γάρ τις γίνεται μάλιστα ἡ τροφή, καὶ ἡ τοῦ σώματος διάθεσις, διά τε τὴν κρᾶσιν τοῦ περιεστῶτος ἀέρος καὶ τῶν εἰσιόντων, Bud. vertit Certa quadam qualitate afficitur. Ceterum Qualitate prædita legimus ap. Cic. N. D. 2. Isti autem, quemadmodum assueverant, e corpusculis non colore, non qualitate aliqua, quam ποιότητα Græci appellant, non sensu præditis. Sed videtur et Qualia pro eod. dixisse Acad. Quæst. 1. ita scribens, Quæ autem moveantur, omnia intervallis moveri: quæ intervalla etiam infinite dividi possint. Et cum ita moveatur illa vis, quam qualitatem esse dicimus, et cum sic ultro citroque versetur, et materiam ipsam totam penitus commutari putant, et ita effici, quæ appellant Qualia. Hic enim cum dicit Quæ appellant Qualia, perinde esse puto ac si diceretur, Quæ appellant ποιά τινα, vel τὰ ποιά. Dico autem τὰ ποιὰ potius quam ποιὰ sine articulo, quod illius usus plura inveniam exempla quam hujus. Articulum certe præfixit et Herm. Κατὰ τὰς ποιὰς τῶν στίχων τομὰς, καὶ ἀναπαύσεις ἐννοιῶν, καὶ κῶλα: ubi Bud. vertit, Pro qualitate clausularum sensuum. Apud Eund. ἡ ποιὰ συνθήκη reddit Certa quædam. Sic Synes. Τῷ δὲ εἰδώλῳ διὰ τὴν ποιάν τότε τοῦ πνεύματος σύστασιν ἡ κάτω χώρα προσήκει, ubi etiam possis itidem reddere Certam quandam.

Ποιός τις interdum redditur non Qualitate affectus, Certa quadam qualitate affectus, sed simpliciter Certo quodam modo affectus, aut etiam Cujusdammodi, Aristot. Eth. 1, 9. Τὸ γὰρ τῆς πολιτικῆς τέλος ἄριστον ἐτίθεμεν· αὕτη δὲ πλείστην ἐπιμέλειαν ποιεῖται τοῦ ποιούς τινας καὶ ἀγαθοὺς τοὺς πολίτας ποιῆσαι, καὶ πρακτικοὺς τῶν καλῶν. Sic autem et alibi loquitur: Rhet. 1. Οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἄλλο πραγματεύονται πλὴν ὅπως τὸν κριτὴν ποιόν τινα ποιήσωσι. Q. l. ita exp. Vict. Nihil aliud student nisi ut judicem, ut res ipsorum fert, afficiant. Et addit, ποιόν τινα significare Quodam modo affectum; vocari enim passim ab Aristot. homines ποιούς τινας, qui his aut illis moribus præditi sunt, aut ita conformatum ingenium habent; et ut homines, ita etiam facta quæ ab ipsis proveniunt, quasi easdem qualitatates redolentia, ita vocari. Hæc ille. At in VV. LL. perperam redditur ποιός τις, Recte animo affectus, item Bene animatus: in hoc ejusd. Aristot. loco, Rhet. 2. Πολὺ γὰρ διαφέρει πρὸς πίστιν, ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα: ita interpretando, Magni enim refert ad faciendam fidem, oratorem videri animo bene affectum esse. In hoc autem libri 1. loco, Τῷ γὰρ ποιόν τινα φαίνε-

σθαι τὸν λέγοντα πιστεύομεν· τοῦτο δ' ἐστὶν, ἂν ἀγαθὸς φαίνηται, ἢ εὔνους, ἢ ἄμφω, redditur ποιόν τινα, Bene animatum. Sed hæ interprr. minime sequendæ sunt. || At Bud. postquam ποιά τις exposuit οὐχ ἡ τυχοῦσα, Non quælibet, in Theophr. C. Pl. 6. Δεῖ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ὕλην ποιάν τινα προϋπάρχειν· οὐ γὰρ ἐν πᾶσι καὶ πάντως· συμβάλλεται δὲ πρὸς εὐοσμίαν, ὅταν ἡ φύσις προϋπάρχῃ ποιά τις: postquam ita exposuit, inquam, addit sumi etiam ἀντὶ τοῦ περιττοῦ: atque adeo ποιόν τινα interpr. Præstantem et eximium, in Aristot. Polit. 6. Ὅτι μὲν οὖν αὕτη τῶν δημοκρατιῶν ἀρίστη, φανερὸν, καὶ διὰ τίν' αἰτίαν· ὅτι διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον. Sed ego non video cur necesse sit aliter hic accipere ποιόν τινα quam in aliis quos ex Eod. protuli ll., ac nominatim in eo quem ex Eth. 1. Ibid. ποιὸς ab eo exp. non solum ὁ τυχὼν, sed et ἀφελής: et subjungitur h. l. Hermog. περὶ Ἰδεῶν 2. Ἀπὸ δὲ τούτων δῆλος ὁποῖός τίς ἐστι καὶ ὁ ῥυθμὸς ἐν ἀφελείᾳ· ἡ γὰρ ποιὰ συνθήκη κἀνταῦθα τὸν ῥυθμὸν ποιεῖ. Et addit, ἡ ποιὰ, i. e. ἡ λελυμένη, ut paulo superius dixerat. Alibi autem aliter ab eo sumi ait ἡ ποιὰ συνθήκη, sc. pro Certa quædam: nimirum ἐν τῷ περὶ Καθαριότητος, ubi scribit, Τὸν γάρ τοι ῥυθμὸν τὸν ἐν λόγῳ τῷ πεζῷ, ὃν ἡ ποιὰ συνθήκη ποιεῖ μετὰ τῆς ἀναπαύσεως, οὐδὲν ἄλλο ἢ μέτρον τε καὶ μὴ μέτρον εἶναι δεῖ. Hæc ille: at ego rursus non intelligo, quid obstet quominus in illo quoque loco ποιά τις ita vertamus. Denique nomini ποιὸς nihilo magis existimo posse convenire illas interpretationes, quam consentaneum esset ποιόν τινα exponere ἀγαθὸν, vel εὔνουν, in h. l. Aristot. Τῷ γὰρ ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα πιστεύομεν: exponere inquam ἀγαθὸν vel εὔνουν, quod ille subjungat, Τοῦτο δ' ἐστὶν, ἂν ἀγαθὸς φαίνηται, ἢ εὔνους. Sed de his tamen, ut de plerisque aliis, aliorum esto judicium.

[" Ποιὸς, Thom. M. 310. 694. Kuster. Aristoph. 126. Ποιός τις, i. q. οὐχ ὁ τυχὼν, Brunck. Aristoph. 2, 222. Τινὰ ποιὰ, Etym. 659, 15. Τῆς ποιᾶς, 701, 31. 715, 5." Schæf. Mss. * " Ποιῶς, Quodam modo, Clem. Alex." Wakef. Mss.]

Ποιότης, ἡ, Qualitas, ut a Cic. etiam redditur in illo quem protuli loco in Ποιὸς, itemque alibi. Est autem frequens hoc nomen ποιότης ap. Aristot. ceterosque Philosophos. A Rhett. autem ποιότης dictus fuit Status qualitatis: de quo ita scribit Fab. 7, 5. Si omnia, quæ supra scripta sunt, deerunt, videndum an minui culpa possit. Hic est ille, qui a quibusdam dicitur Status quantitatis. Sed ea cum sit aut pœnæ, aut honoris, e qualitate facti constituitur, eoque nobis sub hoc esse statu videtur, sicut ejus quoque quæ ad numerum refertur a Græcis; nam et ποιότητα et ποσότητα dicunt: nos utrumque eadem appellatione complectimur. [" Thom. M. 464. 764. Capper. Præf. ad Quinct. p. xiii. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 51." Schæf. Mss.]

Ποιόω, Qualitate afficio. Et pass. Ποιόομαι, Qualitate afficior, Qualitatem recipio, ap. Alex. Aphr. Probl. 1. Unde PARTIC. Πεποιωμένος, Qualitate affectus, Qualitate præditus, ποιός. [Theophr. C. Pl. 2, 1, 5. Aristot. Eth. Nicom. 3, 2. * Ποιωτικὸς, Antyllus Oribasii p. 277. Matth.]

Ἄποιος, ὁ, ἡ, Nulla qualitate præditus, Qualitatis expers, Nullius qualitatis, Plut. (9, 732.) Τὸ δὲ ἀναφὲς καὶ ἄχρωστον καὶ ὅλως ἄποιον οὐκ ἔχει διαφορὰν, ἀλλ' ὅμοιόν ἐστιν. Sic τὸ ἅγιον πνεῦμα ap. Greg. Naz. dicitur esse ut ἄποιον, ἄποσον, ἀνείδεον, ita etiam ἀναφές. Diosc. Ἀνιέμενος δὲ, ἐστὶν ἄποιος, Nullius est qualitatis. I. e. Nec tactu, nec sapore aliquid remittit sensile, Bud. Ex eod. Diosc. in VV. LL., Ἄποιον ὕδωρ, Aqua omni qualitate carens, i. e. Quæ nihil odoris aut saporis habet. Ex Eod. Ἄποιος ἐν γεύσει, Nullam habens saporis qualitatem. Et ex Alex. Aphr. ἄποιον pro εὔκρατον, Nulla exuperans qualitate, sed medio temperamento constans. [" Hermes Pœmand. p. 113." Boiss. Mss. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 1, 318. 3, 124." Lennep. ad Phal. 149. Casaub. ad Athen. 73. 93. 109. Jacobs. Anth. 11, 177." Schæf. Mss. * " Ἔμποιος, Qualitatibus affectus, Method. 364." Kall. Mss.]

¶ Ὁποῖος, " IONICE Ὁκοῖος," et POETICE Ὁππο-

A ποῖος, Qualis. Interdum in interrogatione, interdum et citra interrogationem, idque frequentius. Dicam igitur prius de hoc illius usu. Il. Υ. (250.) Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις: quo e versu manasse Erasmus existimat Prov. illud, Cum dixeris quæ vis, audies quæ non vis; sed falso, cum hæc sint verborum Alcæi interpretatio, et quidem ad verbum. Od. P. (421.) καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι, T. (218.) Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. Ut autem ὁποῖ' ἄσσα in illo habes Homeri loco, sic ὁποῖ' ἄττα in isto Platonis, præcedente etiam τοιαῦτα, Phædone (31.) Εἰς τὰ τοιαῦτα ἤθη ὁποῖ' ἄττ' ἂν κ. τ. λ. Usurpatur alioqui et non præcedente illo nomine τοιοῦτος, s. τοῖος: Dem. Phal. Καὶ λύσεις συχναὶ ὁποῖαι οὐ πρέπουσιν ἐπιστολαῖς. Cum superlativo, præcedente verbo δύνασθαι, ap. Thuc. 5, (23.) Τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ: quæ verba sunt e cujusdam Fœderis formula petita. Interdum autem ponitur ADVERBIALITER Ὁποῖα, pro Qualiter, Ut. ITEM Ὁππο-

B ποῖα, Poëtice. || At Ὁποῖος interrogative positi exempla sunt hæc, Od. Ξ. (188.) Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; ubi etiam redditur Qua navi advectus es, potius quam Quali nave. Plato Minoë, ΣΩΚΡ. Ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστιν. MI. Ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον; || Ὁποῖός τις, vacante τις, itidem pro Qualis, ut ποῖός τις pro ποῖος, Dem. Τοὺς νόμους ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν. Idem, Οὐ γὰρ ὅστις ὁ πάσχων, ᾤετο δεῖν σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὁποῖόν τι τὸ γινόμενον. Itidem ap. Xen. K. Π. 3, (3, 18.) Ἐγὼ δὲ ὑμῖν παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, αἰσχυνοίμην ἄν. [" Ὁποῖος, ad Lucian. 1, 390. Thom. M. 726. Eur. Rhes. 703. Quicunque, Bast. ad Greg. Cor. 580. Pro ποῖος, Lucian. 1, 545. Epigr. adesp. 490. Od. A. 171. Boiss. Philostr. 230. Heyn. Hom. 6, 30. Simon. Dial. p. 3. I. q. ὅτι τοῖος, Herod. 189. In interrog., Brunck. Phœn. 1718. Valck. p. 567. Lucian. 1, 331. Dawes. M. Cr. 477. An simpliciter interroget, Porson. Phœn. 892. Brunck. Aristoph. 1, 254. 3, 196. Conf. c. ὁ πόσος, ad Dionys. H. 1, 80. Schneid. ad

C Xen. Œc. 22.: cum ὅμοιος, ad Anab. 446. Ὁποῖός τις, ad Herod. 479. Dionys. H. 1, 273. Ὁποῖος οὖν, ad Diod. S. 1, 606. Bredow Ep. Paris. p. 190. Toup. Emendd. 1, 118. Οὐδ' ὁποῖος, ad Diod. S. 2, 523. Polyb. 2, 153. 3, 148. Ὁποῖός περ, Wakef. S. Cr. 4, 4. Ὁποῖον ἄν τι, Xen. K. Ἀ. 2, 2, 2. Ὁποῖον, Toup. ad Longin. 341. Ὁποῖον τὸν —, Boeckh. ad Simon. p. viii. Ὁποῖα, Soph. Œd. T. 915. Fischer. ad Anacr. 21. Adv., Leon. Tar. 91. Jacobs. Anth. 7, 212. Lucian. Ep. 17. Ἕδρην, ὁκοίην καλὴν, Lucian. 3, 475." Schæf. Mss. Pro ποῖος, Schol. Aristoph. Πλ. 392. Ἀ. 963. Cf. Hermann. Comm. Soc. Philol. Lips. 1. p. 257-8.] Ὁποίως, adv. Qualiter, Qualitercunque, Quocunque modo, Isocr. Panath. Ὅμως δ' οὕτως ὁ. ἂν οἷός τ' ὦ, πειράσομαι διαλεχθῆναι περὶ αὐτῶν. [* Ὁποιότης, i. q. ποιότης, Nicomach. Geras. 2. p. 62. Lobeck. Phryn. 350.] AT VERO Ὁποιοσδὴ, ET Ὁποιοσδήποτε, ET Ὁποιοσδήποτ' οὖν, VEL Ὁποιοσδηποτοῦν, ITEM Ὁποιόσπερ, NECNON Ὁποιοσοῦν, ET Ὁποιοστισοῦν, Qualiscunque. Sed Xen. Ὁποιαδὴ

D φλὲψ pro Quæpiam vena, Nescio quæ vena. Possumus autem alicubi etiam Quicunque interpretari: ut Quicunque in dicendo sumus, Cic. de Orat., pro Qualescunque: i. e. ὁποιοιδήποτε et ὁποιοιτινεσοῦν, Bud. SED Ὁποιδήποτε affertur etiam adverbialiter positum pro Qualitercunque, Quacunque ratione, e Plat. Epist. Ἔπεισα ὁποιδήποτ' ἠδυνάμην Διονύσιον ἀφεῖναί με, Quacunque potui ratione Dionysio ut me dimitteret persuasi. Sed ὁπηδήποτε potius scr. esse suspicor. Ὁποιόσπερ autem pro Qualiscunque, præcedente τοιόσδε, ap. Paus., Ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ἐφ' ὁποίῳπερ Ἀπόλλωνα Μουσηγέτην καλοῦσι. Item Quicunque, Xen. (Œc. 4, 5.) Ἐξ ὁποίωνπερ ἐθνῶν λαμβάνειν τέταχε τῷ ἄρχοντι, E quibuscunque nationibus. Apud Eund. habemus ὁποιοστισοῦν, K. Π. 2, (4, 8.) Ἀγαθοὺς συνεργοὺς ποιεῖσθαι ὁποιουτινοσοῦν πράγματος, Cujuscunque s. Cujusvis rei. At accus. ὁποιαντινοῦν pro Qualemcunque, ap. Lys. (452.) Νομίζων ὁποιαντινοῦν ἐθελῆσαι ἂν εἰρήνην ποιήσασθαι. [* Ὁποιοσγέτις, unde gen. ὁποιουγέτινος, Dionys. H. 6. p.

751. Schneidero suspectum est.]

ΟΙΟΣ, itidem pro Qualis, citra interrogationem: diversoque præterea usu a ποῖος, ut exempla docebunt. Il. Ψ. (589.) Οἶσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι, Plato Charmide, Αὐτίκα, ἔφη, εἴσει, καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε, Lucian. in Anach. Εἴσει ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων ἢ περὶ γάμων δοκεῖ ἡμῖν. Rursum ap. Plat., sicut et ap. alios, passim respondet ei τοιοῦτος, vel τοιόσδε, Talis: ut in Timæo, Ἧπερ οὖν νοῦς ἐνούσας ἰδέας τῷ ὃ ἐστι ζῶον, οἷαί τε ἔνεισι καὶ ὅσαι καθορᾷ, τοιαύτας καὶ τοσαύτας διενοήθη δεῖν καὶ τόδε σχεῖν, Cic. vertit, Quot igitur et quales animalium formas mens in speciem rerum intuens poterat cernere, totidem et tales in hoc mundo secum cogitavit effingere. Apud Poëtas autem ei respondet vel τοιόσδε vel τοῖος. Il. (Z. 146.) Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Sed ap. utrosque Scriptt. interdum præcedit οἷος, interdum sequitur: ut et Latine permutatur ordo vocum Talis et Qualis. Invenitur autem et redditum interrogationi factæ per ποῖον, cum alibi, tum ap. Plat. Quoniam autem non reperitur vicissim ποῖον subjunctum τῷ οἷον, hoc etiam nomine fortasse priorem locum merito dederimus illi ποῖος. Ceterum vocabuli hujus οἷος interrogative etiam positi exemplum affertur, ex Hom. sc., dicente aliquot locis, οἷον ἔειπες: quod tamen potius tale est, quale esse ποῖον ἔειπες diximus, inclusa sc. habens cum alia, tum θαυμασμόν. Sic certe θαυμαστικῶς dici videtur ap. Xen. (K. Π. 2, 4, 4.) Οἷον πεποίηκας, et ap. Plat. de Rep. 1. Οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι. Quidam vero exp. ἡλίκον in hujusmodi ll. Οἷος interdum Quis potius quam Qualis. Il. I. (105.) Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει Οἷον ἐγὼ νοέω, i. e. ὃν ἐγὼ νοέω. Plato Apol. (30.) Φημὶ γὰρ, εἴ με ἀποκτενεῖτε, τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν ἢ οἵαν ἐμὲ ἀπεκτείνατε.

Οἷος interdum subauditum habet ante se τοιοῦτος, et quidem cum infin. Xen. (Ἀπ. 2, 9, 3.) Οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, pro οὐ γὰρ ἦν τοιοῦτος οἷος κ. τ. λ., sed illud οἷος postea resolvendum in ὥστε, ut convenire possit cum hac interpr., Non erat talis, ut quæstum e re qualibet faceret. Sic ap. Plat. Ἀλλ' αὐτοὶ μὲν οἱ θεοί εἰσιν, οἷοι μὴ μεταβάλλειν, Tales sunt ut non mutentur, qui non mutentur. Idem, Ἀλλὰ μὴν οἵγε ἀγαθοὶ, δίκαιοί τε καὶ οἷοι μὴ ἀδικεῖν. Itidem ap. Aristot. Οὐχ οἷος ποιεῖν, pro οὐ τοιοῦτος οἷος ποιεῖν, i. e. ὥστε ποιεῖν, Non talis ut efficiat. Et οἷος εὐποιεῖν, Talis ut beneficia conferat. Idem plena oratione dixit, de Gener. Anim. 3. Εἴπερ ἐστί τι τοιοῦτον γένος οἷον ἄνευ ἄρρενος γεννᾶν. Quinetiam in uno eodemque loco et plena et imperfecta est usus: Eth. 7. Ὁ μὲν γὰρ φύσει τοιοῦτος οἷος μὴ ἥδεσθαι παρὰ τὸν λόγον· εἰ δ' οἷος ἥδεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἄγεσθαι. Et cum infin. pass. Ταῦτα μὲν οἷα ἀπιστεῖσθαι. Sed præcedente uno ex obliquis, nomen hoc itidem ponitur in eod. casu obliquo, Lucian. (1, 820.) Εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι: ponitur enim οἵῳ in eod. casu, in quo poneretur quod omittitur et subaudiendum relinquitur vocabulum; diceretur enim Στωϊκῷ τοιούτῳ κ.τ.λ. Huc pertinet et istud dictum, Ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἵου τε ψεύδεσθαι, Viri qui non ejusmodi est ut mentiatur. Interdum vero et non sequente infin., Eur. (Alc. 804.) οὐχ οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν, pro οὐ τοιαῦτα πράττομεν οἷά ἐστιν ἄξια γέλωτος. Sed non ita commode resolvi potest istud Xenophontis, (Ἑλλ. 2, 3, 17.) Ἡμεῖς δὲ ἔγνωμεν τοῖς οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν χαλεπὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν: itemque istud Ejusd. (Ἀπ. 2, 9, 3.) Χαριζόμενον οἵῳ σοι ἀνδρί. Est enim dictum pro χαριζόμενον τοιούτῳ ἀνδρὶ οἷος σύ. Itidemque illic, pro τοῖς τοιούτοις οἷοι ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς. Quare non video cur dicendum fuerit οἷος in hujusmodi ll. significare ὅμοιος, i. e. Similis. Sed nec sequente infin. lubenter reddiderim οἷος, Promtus, Strenuus, Cupidus, Pronus: quæ tamen habet Bud. At voce Paratus cum suo infin. alicubi videtur licere uti. Quinetiam cogimur uti verbo Posse interdum in interpr. hujus vocabuli οἷος juncti itidem infinitivo, et quidem interdum habentis præterea velut appendicem syllabæ τε. Sic Aristot. Polit. 3. Ἀλλ' οὐχ οἷος

A ποιεῖν ἀγαθοὺς, Sed qui minime possit bonos reddere. Idem ibid. Καὶ ὁ νόμος συνθήκη, καθάπερ ἔφη Λυκόφρων ὁ σοφιστὴς, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθοὺς καὶ δικαίους τοὺς πολίτας, Sed qui minime facere possit, Bud. Quinetiam NEUTRUM Οἷον itidem pro Possibile. Gorgias pro Palamede, Ἀλλά σοι οὐκ ἦν οἷον μόνον μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ ψευδομάρτυρας εὑρεῖν· ἐμοὶ δὲ οὐδέτερον εὑρεῖν τούτων ἀδύνατον. Sed possunt suspecti cuipiam esse hi ll., tanquam omissam habentes voculam τε: cum qua passim nomen istud signif. hanc obtinet. Nam passim LEGITUR Οἷός τε sequente infin., pro Potis: interpretando sc. οἷός τε εἰμὶ, Potis sum, Possum, Est mihi facultas. Aristoph. Σφ. (955.) Μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν, Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, Dem. (343.) Τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ καὶ προδῷ τοῖς ἐναντίοις, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ, πάλιν οἷός τε ἔσται σῶσαι, Occasiones autem rerum gerendarum si quis adversariis condonarit et prodiderit, ut quidvis deinde ille faciat, servare res
B perditas non poterit, Bud. Isocr. Τοῦτο γὰρ παρασκευάσασθαι αἱ τυραννίδες μᾶλλον τῶν ἄλλων πολιτειῶν οἷαί τ' εἰσι. Quinetiam cum accus. solo affertur e Plat. Σμικρὰ δ' οἷός τ' ἦν, Parum poteram. Et οἷόν τε itidem, Possibile est: Οἷόν τε εὑρίσκειν, Lucian. Possibile est invenire, pro Potest inveniri, Facultas est inveniendi. Isocr. Evag. Πλησιάζοντας τοῖς ἀνθρώποις τοὺς θεοὺς οἷόν τ' αὐτοῖς ποιηταῖς ἐστὶ ποιῆσαι, Facultas est Poëtis fingendi, Licet s. Datur poëtis fingere. Et cum negativa particula οὐχ: ut, Οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἡμῖν διατρίβειν, Aristoph. Sic Isocr. Evag. Τῆς δόξης οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ τοὺς διενεγκόντας κτήσασθαι. Interdum vero cum οἷόν τε subaudiendum relinquitur ἐστί: ut ὡς οἷόν τε ap. Dem., quod exp. Pro virili parte. Et Καθ' ὅσον οἷόν τε μετρίως καὶ εὐλαβῶς χρηστέον ταῖς ἄλλαις κενώσεσι, Quam parcissime et cautissime fieri potest. Sed οὐχ οἷός τε εἰμὶ signif. etiam, ut scribit idem Bud., Nolo, Renuo, Invitus facio. Polyb. (3, 90, 5.) de Fabio Maximo cunctatore, Εἰς ὁλοσχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολόγου συγκα-
C ταβαίνειν οὐδαμῶς οἷός τ' ἦν. Idem, Ἐγγίζειν γεμὴν καὶ συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις οὐχ οἷοί τε ἦσαν, Sibi persuadere non poterant. || Ceterum ut ante illud οἷος habens post se infinitivum, dixi subaudiri τοιοῦτος, sic etiam ante οἷος junctum superlativo subaudiri sciendum est, Plato Apol. (9.) Ἐκ ταύτης ἤδη τῆς ἐξετάσεως πολλαί μοι ἀπέχθειαι γεγόνασι, καὶ οἷαι χαλεπώταται καὶ βαρύταται: perinde ac si dixisset τοιαῦται οἷαι αἱ βαρύταται. Tales fuerunt, quales quæ acerbissimæ, i. e. Ut quæ acerbissimæ, Quamacerbissimæ. Tale est οἷος ἀργαλεώτατος, Aristoph.: et οἷος κράτιστος, Aristot. Eth. 9, 3. et βίος οἷος ἀβρότατος, Lucian. || Quinetiam in hoc loquendi genere, Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου, ap. Dem. (529.) subaudiri τοιοῦτον ante οἷον, persuasissimum habeo. Quo minus libenter sequor Budæi interpr., qui vertit Nihil vetat, ut sc. οἷον sit pro κωλύον. Sic Aristoph. ἀλλ' οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκούειν τῶν ἐπῶν. Itidemque ap. Greg. Οὐδὲν δὲ οἷον ἐν βραχεῖ διηγήσασθαι. Sed addit et aliud interpr. genus, quo sc. vertamus, Nihil melius: ut
D οἷον sit pro βέλτιον: subjungitque e Plat. Gorgiæ init. Οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν, ὦ Σώκρατες. Cui tamen loco quendam Themistii addit, in quo ait οὐδὲν δὲ οἷον plane significare, Nihil vero vetat, Tamen supervacaneum non erit. Verum ego, quod tanti viri pace dixerim, violentam s. potius violentissimam esse hanc interpr. judico, qua οὐδὲν οἷον redditur Nihil vetat: alteram vero tolerabiliorem esse existimo, qua vertit, Nihil melius. Nec enim dubito quin οὐδὲν οἷον, subaudiendo τοιοῦτον ante οἷον, uti dixi, sit ad verbum quod dicimus, Il n'y a rien tel que, vel, rien de tel, etc. veluti cum dicimus, Nous avons beau parler aux autres, il n'y a rien tel que de parler à lui-même, vel, Il n'est rien tel que, etc.: nam utroque modo loquimur. Sic Dem. postquam nonnulla de quadam lege disseruit, eam valde commendans, tandem eam recitari jubet: rationem hanc subjungens, Οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου, q. d. Mais quoi que je vous en sache dire, encore n'est-il rien tel que d'ouir les propres mots de la loi. Verum

si non inveniatur Latina loquendi formula quæ illi nostræ, eademque opera, Græcæ respondeat, non recusem interim reddere Nihil melius, satius: præsertim cum ita quoque loquamur in eadem re, Il n'y a rien meilleur que, etc. Vel, Le plus expédient est, etc. Ac certe qui dicit Nihil tale est quale, etc. (quod sonare dico illum hellenismum ad verbum, subaudiendo τοιοῦτον,) perinde est ac si diceret Nihil perinde profuerit atque etc. Vel, Nihil perinde juverit, aut utile fuerit. Sed de hoc tamen aliorum esto judicium. || Est vero et quidam alius usus hujus nominis οἷος cum infin., sed qui vix admittere videtur ut subaudiatur τοιοῦτος, qualis est in Od. B. (271.) Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ, Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, Οὔτοι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, οὐδ' ἀτέλεστος, Ut erat, vel Qua erat ille dicendi facultate efficiendique præditus, non hæc tibi utique peregrinatio irrita abibit et infecta, Bud. Et Lucian. (1, 219.) Ἀλλ' οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει κατελθὼν ἴσως, Sed ut sunt homines inepti et insolentes, vel Pro ea, quæ omnibus insita B est hominibus, insolentia. Quamvis autem dixerim hunc usum vocis οἷος vix admittere ut subaudiamus τοιοῦτος, fortasse tamen aliquis hic quoque locus inveniri ei possit: ac præsertim cum istud loquendi genus ea forma, ut ita dicam, effertur, qua videmus a Luciano hic efferri, veluti si, verbi gratia, in illo ejus loco ita resolvamus illam orationem, ut dicamus, Οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει κ. τ. λ. perinde esse ac si dictum esset, Τοιοῦτος ὢν οἷοι πάντες ἄνθρωποι, οἵγε ἀπειρόκαλοι εἶναι εἰωθότες. Vel ita, Τοιοῦτος ὢν οἷοι πάντες ἄνθρωποι, ἀπειρόκαλος δηλαδὴ ὡς ἐκεῖνοι ἀπειρόκαλοι: sed et alius fortasse excogitari queat illam orationem resolvendi modus. Sunt vero et alii usus vocabuli οἷος, in quibus pro loco videndum est quid commode subaudiri, aut quæ interpr. adhiberi queat, non quidem illi seorsim, sed resolvendo totam orationem in aliam atque aliam formam, prout præcedentia vel sequentia viam nobis patefacere videbuntur.

" Οἷά τε, i. signif. q. οἷάπερ, sc. Qualiter, Que- C " madmodum, Tanquam, ut, οἷά τε δημότης, Tanquam " privatus, Ut qui esset privatus. Legitur ap. Hom. " etiam et Hesiod."

Οἷός περ, ET Οἷός ποτε, ET Οἷος δήποτε, VEL Οἱοσδήποτε, ITEM Οἱοσδήποτ' οὖν, VEL Οἱοσδηποτοῦν. [Lobeck. Phryn. 373.] Qualiscunque, Quilibet. In VV. LL. οἷός ποτ' ἐστὶ, Qualiscunque s. Quicunque sit. Ibid. e Diosc. Οἷον δή ποτε φάρμακον, vel potius οἱονδήποτε, Quodlibet venenum. Ex Eod. Οἱασδηποτοῦν ποιότητος ἀμέτοχος, Cujusvis qualitatis expers. At οἷός περ, non solum pro Qualiscunque, s. Quicunque, sed et simpliciter pro Qualis, affertur. Verum pro Qualis, potius οἷός περ, at pro Qualiscunque, οἱόσπερ scr. fuerit. Nisi quis malit οἷοσπερ, retinendo accentum in prima, cum particula περ sit ascititia, sicut τοῖσδεσσι scribi annotat Eust. Sic ETIAM Ὁποιόσπερ scriptum invenitur: et tamen ὁποίῳπερ et ὁποίωνπερ, non ὁποιῶνπερ et ὁποιῷπερ, ipse Bud. scripsit in ll. iis quos supra protuli. Quod si οἷοσπερ, etiam ὁποῖοσπερ scribere licebit.

Οἷον, adv., Qualiter, Sicut, Velut, Quemadmodum, Tanquam, Hesiod. Ἀ. (106.) Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν, Plato Apol. (32.) Καὶ εἴτε δὴ μηδεμία αἴσθησίς ἐστιν (ὁ θάνατος) ἀλλ' οἷον ὕπνος, Sed est tanquam somnus, vel somno similis, ut Cic. vertit. Apud Eund. Οἷον δὴ λέγω, Exempli gratia, ubi existimatur esse imperfecta oratio pro λέγω δὲ τὸ τοιόνδε οἷον. Sæpe cum εἰκὸς, ubi exp. Ut: vide Εἰκός. || Interdum pro Ferme: ut, Οἷον δέκα σταδίους, Thuc. || Quinetiam redditur Id est, in Plut. Numa, Τὴν καλουμένην ῥηγίαν, οἷόν τι βασίλειον οἴκημα. || Quippe, Od. Ξ. (392.) Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος· Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον: sed controversa est hæc interpr., et merito quidem. At vero pro Qualiter, Sicut, etc. dicitur ETIAM Οἷα: quod exp. et Utpote in Herod. Πολὺς ἦν ἐν λόγοις, οἷα κάρτα δεόμενος. Pro quo ET Οἷά περ ap. Thuc. et Xen. Quinetiam pro οἷον, invenitur interdum ET Οἱονεὶ, Tanquam. Longin. Ὡσπερεὶ φάναι καὶ οἱονεί:

A || Οἷον, Adv. cum οὐχ et μὴ habet et aliam quandam signif., quæ videri posset potius pertinere ad οἷος, Solus, nisi obstaret spiritus diversitas. NAM Οὐχ οἷον, ET Μὴ οἷον, signif. Non solum non, Non modo non. Polyb. Μένουσα μὲν γὰρ φάλαγξ ἐν τοῖς ἐπιτηδειοτάτοις αὐτῇ τόποις, οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὴν σώζειν, Non modo non possit suos juvare, sed ne seipsam quidem servare. Sic et Phalar. Οὐχ οἷον ἀνθρώπῳ τινὶ πεισθείην τὴν τυραννίδος ἐξουσίαν καταθέσθαι, ἀλλ' οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι, Non modo non persuaserit mihi quisquam mortalium, sed ne ipse quidem deorum princeps Jupiter. Possumus autem uti et particula Nedum in hujusmodi ll.: ut hic, Ne ipsius quidem Jovis consilio paruerim, nedum mortali ulli. Quinetiam possumus uti illo genere loquendi Latinis usitatissimo, Tantum abest: hoc modo, Ne ipsi quidem Jovi paruerim, Ne ipse quidem Jupiter mihi hoc persuaserit, tantum abest ut quisquam mortalium. Est autem idem usus et cum μή: ut ap. eund. Polyb. 5. Καὶ μὴ οἷον τυχεῖν B ἐπὶ τούτοις χάριτος, ἀλλὰ τοὐναντίον κληθεὶς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, παρ' ὀλίγον κινδυνεῦσαι τῷ βίῳ, Non solum non retulisse gratiam, sed contra etc. Idem 1, (75, 6.) Ἐξ ὧν συνέβαινε τοὺς Καρχηδονίους μὴ οἷον στρατοπέδῳ τῆς χώρας ἐπιβαίνειν, ἀλλὰ μηδὲ τοὺς κατ' ἰδίαν θέλοντας διαπεσεῖν, ῥᾳδίως ἂν δύνασθαι λαθεῖν τοὺς ὑπεναντίους.

[" Οἷος, Valck. Phœn. p. 551. Lennep. ad Phal. 167. ad Lucian. 1, 390. Eur. Or. 1116. Abresch. Lectt. Aristæn. 32. Toup. Opusc. 1, 284. ad Od. Υ. 302. ad Charit. 567. Musgr. Tro. 828. Jacobs. Anim. 32. 220. Heyn. Hom. 5, 113. Longus p. 16. Vill. leg. οἷα pro οἷα, cf. ad Dionys. H. 2, 1209. Paratus, Affectus, Bergler. Alciphr. 89. Bernard. Reliq. 72. Pro δυνατὸς, Brunck. Aristoph. 2, 112. Pro ὅτι τοῖος, Wyttenb. Select. 347. Lucian. 1, 92. 2, 124. Il. X. 347. Od. Π. 93. Bergler. Alciphr. 393. Simonid. 88. Jacobs. Anth. 7, 392. Xen. K. Π. 659. (ubi Zeun. mire nugatur,) Ilgen. Hymn. 431. Soph. Œd. T. 701. Herod. 624. 668. Eur. Alc. C 652. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 267. 270. Thuc. T. 4. p. 303. Bip., Epigr. adesp. 374. Conf. c. ὅσος, Heyn. Hom. 8, 313. Lobeck. Aj. p. 297.: cum τοῖος, Wolf. ad Hesiod. 75. De quant., Heyn. Hom. 7, 401. Cum infin., ad Xen. Mem. 2, 1, 15. Zeun. ad K. Π. 13. Xen. Eph. p. 4. Lucian. 3, 623. Cum superl., Jacobs. Anth. 9, 429. An interroget pro ποῖος, 10, 257. Brunck. Aristoph. 1, 254. Οἷος, θαυμαστικῶς, Heyn. Hom. 7, 25. Heind. ad Plat. Charm. 91. Οἷος, οἷος, Heyn. Hom. 5, 676. Οἷος οἷος, Eur. Hel. 670. Οἷος οὖν, Wakef. Trach. 673. Οἷος ἂν, Lucian., Ep. 20. Ἀλλ' οἷος, Heyn. Hom. 5, 116. Τοιοῦτος οἷος μηδὲν, Wakef. Trach. 1117. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 224. Οἷος, οἷός τε, Heind. ad Plat. Gorg. 65. Kiessl. ad Jambl. Protr. 235. ad Dionys. H. 4, 2109. Bergler. ad Alciphr. 412. Οἷος, οἷός τε, cum inf., Brunck. Aristoph. 2, 239. ad Diod. S. 2, 17. Schweigh. ad Athen. T. 7. p. 151. Boiss. Philostr. 353. Heind. ad Plat. Phædr. 280. Οἷός τε, Huschk. Anal. 162. Fischer. ad Wel- D ler. Gr. Gr. 3, 291. Heyn. Hom. 6, 563. Heind. ad Plat. Gorg. 87. ad Phalar. 248. Seq. infin., Wyttenb. Ep. Cr. 35. Toup. Opusc. 2, 258. Plut. Mor. 1, 807. ad Herod. 586. 650. 669. Eur. Bacch. 1233. Seq. μὴ et infin., Heind. ad Plat. Theæt. 318. Οἷός τε, οἷός τι, ad Phædr. 221. Οἷός γε, οἷός τε, 339. Οἷός τε, sine εἰμὶ, Porson. Hec. p. 80. Ed. 2. Οὐχ οἷός τ' εἰμὶ, οἷός τ' οὐκ εἰμὶ, Brunck. Aristoph. 2, 213. Ὁ τοῦ φέρειν οἷόν τε ἥττων—, Etym. 791. Οἷόν τε ὂν καὶ δυνατὸν, Plato T. 1. p. 106. Bip. cf. mox. Οἷόν τε, Koen. ad Greg. Cor. 66. 193. Reiz. Acc. 28. Wakef. Alc. 498. ad Phalar. 326. Eur. Hel. 830. Conf. c. οἴονται, Wyttenb. ad Plut. 1, 168. ad Lucian. 1, 519. De τε in οἷόν τε, ad Charit. 420. Jacobs. Anth. 7, 323. An dicatur οἷόν τέ γε, Valck. ad Xen. Mem. 249. Οἷόν τε, οἷόν τέ ἐστι, Schneid. ad Œc. 36. Οἷόν τέ ἐστι, cum dat., Dionys. H. 3, 1646. 1683. Ὡς οἷόν τε, ad Mœr. 427. Timæi Lex. 281. et n.: cum superl., Jacobs. Anim. 174. Ὡς οἷόν τέ γε, Schneid. ad Xen. Mem. 246. Ed. 3.:

Plato de LL. 352. Ast. Εἴπερ οἷόν τ' ἦν τὸ πολλάκις ἀποθνήσκειν. Οἷά τε, Jacobs. Anth. 6, 265. 8, 411. 12, 260. Antiphil. 28. Automedon 11. Antip. Sid. 34. Huschk. Anal. 211. Οἷα, οἷά τε, ad Herod. 440. Οἷά τε, οἷά γε, Valck. Callim. 272. 274. Οὐχ οἷά τέ ἐστι, ad Herod. 294. 305. 380. Οἷος ἐξ οἵου γέγονε, Bibl. Crit. 3, 2. p. 21. Οἷα ἐξ οἵων, ad Dionys. H. 4, 2246. Οἵους ἀνθ' οἵων, Jacobs. Anth. 8, 395. Brunck. Soph. 3, 456. Πρὸς οἵους ἄνδρας καὶ πολὺ ἀλκιμωτέρους, Dionys. H. 3, 1761. Ἡ οἵη, Heyn. Hom. 4, 293. Οἵῳ σοι ἀνδρὶ, ad Xen. Mem. 2, 9, 3. 3, 11, 1. Οἷον, sc. τρόπον, Quomodo, Brunck. ad Eur. Hipp. p. 362. cf. Ilgen. Hymn. 577. Οἷος δήποτε, ad Charit. 515. Valck. Anim. ad Ammon. p. 2. Thom. M. 663. ad Diod. S. 2, 442. Soph. Trach. 444. πῶς δ' οὐ χἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ; (Plato Theæt. 398. Τοῖς δ' ἐναντίως ἢ ὡς ἀνδραπόδοις γραφεῖσι.) Οὐδὲν γὰρ οἷον, Aristoph. Λ. 135. De talibus, Ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας, Markl. Iph. p. 92. Musgr. 649. Heracl. 632. Archiloch. 20. Jacobs. Anth. 6, 386. Abresch. Æsch. 1, 253. Οὐχ οἷον, μὴ οἷον, Phryn. B Ecl. 162. Οὐχ οἷον — ἀλλ' οὐδὲ, ad Diod. S. 1, 68. 93. 104. ad Phalar. 235. Οὐχ οἷον, οἷα, οἷος, ad Herod. 46. Οὐδὲν οἷον, Nil melius quam, cum inf., ad Xen. Œc. 3, 14. Οἷον, Mem. 1, 1, 9. Casaub. ad Athen. 136. Eur. Ion. 1439. Wakef. Eum. 131. Il. Φ. 57. Apud Gramm., Toup. Emendd. 2, 521. Pro οἵως, ad Callim. 1. p. 38. Pro ὡς, Aristoph. Ὄρν. 224. Conf. c. καθάπερ, Schneid. ad Aristot. H. A. 325. Diversum a καθάπερ, 267. Οἷον est Exempli causa, sed καθάπερ, Qua ratione, 262. 263. 265. ubi mox eod. sensu ὥσπερ. Ὡς οἷον, Valck. Callim. 227. 257. Jacobs. Anth. 6, 66. Eust. Il. p. 388. Οἷον ὡς, Heyn. Hom. 4, 294. Οἷον εἰπεῖν, Wakef. Ion. 199. Οἷον — οὕτω —, Plato Phædr. 279. Οἷον δὲ, Heyn. Hom. 7, 55. Οἷον δὴ, 6, 479. 7, 55. Οἷόν περ, Thom. M. 636. Οἷον, οἱονεὶ, 646. Phryn. Ecl. 146. ad Diod. S. 1, 670. Οἷα, ad Charit. 116. 549. Wakef. Herc. F. 863. Eum. 797. ad Lucian. 2, 59. ad Od. I. 128. Fischer. Anacr. 21. Seq. gen., Longus p. 11. Οἷα, sc. κακὰ, ad Xen. Eph. 179. Bast C Lettre 205. cf. Il. O. 97. Οἷα, τὰ δεινὰ, Hesych. Toup. Opusc. 1, 283. Musgr. Iph. T. 343. Rhes. 442. Οἷα δὴ, Abresch. Lectt. Aristæn. 70. Zeun. ad Xen. K. Π. 341. 356. Toup. Opusc. 2, 199. ad Dionys. H. 1, 289. Huschk. Anal. 34. Οἷα, οἷα δὲ, ad Herod. 115. 342. Οἷα γὰρ οἷα, Alciphr. 358. 405. Bergl. Ὡς οἷα, Bast Lettre 43. Οἷά γε δὴ, Epigr. adesp. 188." Schæf. Mss. Οἷον ὡς, Lobeck. Phryn. 427. Vide Schn. Lex.]

Etiam Οἵως dicitur, pro Qualiter, Quemadmodum, Quomodo, Aristoph. Σφ. (1363.) Apud Soph. σχετλιασμῷ adhibetur, (Aj. 923.) Ὦ δύσμορ' Αἴας οἷος ὢν, οἵως ἔχεις.

At vero Οἶος tenui spiritu scriptum, Poëtis in usu est pro Solus, Il. B. (247.) Ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν, Od. K. (495.) Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι, Il. Ω. (573.) Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἕποντο: B. (822.) Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε. Fem. Οἴη, Sola, Od. A. (331.) et Il. Γ. (143.) Οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε D καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο. Et in neutro, κλέος οἶον, Solam famam, Il. B. (486.) Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν. Affertur et Οἶον, pro Solum, Tantummodo, adverbialiter positum. [" Οἶος, ad Charit. 261. (735.) ad Lucian. 1, 290. Musgr. Iph. T. 1091. Tro. 600. Jacobs. Anth. 7, 16. Wakef. S. Cr. 5, 143. Heyn. Hom. 6, 460. Οἶον, 5, 600. Ruhnk. Ep. Cr. 90. Hesiod. Θ. 26. * Οἶα, Solummodo, ad Lucian. 1, 222. sed v. p. 290." Schæf. Mss.] Inveniuntur autem et alia duo adverbia, Οἰόθι et Οἰόθεν. Et οἰόθι quidem pro Solum, ex Apoll. Rh. 2, (709.) ἀφάσσει δ' οἰόθι Λητώ. Exp. et Seorsum. At Οἰόθεν, Ab una sola parte, Ab una solum parte, Ab uno duntaxat loco, μοναχόθεν, Hes. Idem οἰόθεν οἶος exp. ἐκ μόνου μόνος, addens et hanc declarationem, μόνος πρὸς μόνον. Sunt autem illa verba ex Hom. sumta, Il. H. (39.) Ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος, Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, ubi itidem Eust. exp. μόνος ἐκ μόνου, addens et hanc exp., εἷς ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. Apud Apoll. Rh. autem 2, (28.) οἰόθεν οἶος exp. μοναχόθεν. Arat. quoque usus est hoc adverbio, (55.) οὐ μὲν ἐκείνῃ Οἰόθεν, οὐδ' οἶος κεφαλῇ ἐπιλάμπεται ἀστήρ. [" Apoll. Rh. 1, 270. Heyn. Hom. 5, 315. Οἰόθεν οἶος, ibid. et 346." Schæf. Mss.] " Οἰαδὸν, Solum, Solummodo, " ab οἶος, ut μοναδὸν a μόνος, Nicander Θ. (148.) " Χροιὴν δ' ἀλλόφατόν τε καὶ οὐ μίαν οἰαδὸν ἴσχει " Τοῦτο." " Οἰόω, i. q. μονόω, Solum reddo, De- " solo, Destituo, Viduo, Il. (Z. 1.) Τρώων δ' οἰώθη " καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ, Schol. ἐμονώθη τῆς τῶν " θεῶν συμμαχίας, χωρὶς θεῶν ἐγένετο." " Οἰάω, So- " lus s. Solitarius sum : Hes. οἰῶντα, μονάζοντα."

ΤΟΙΟΣ, Talis, Hujusmodi, Theogn. (216.) ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Sæpe autem ei subjungitur οἷος, Il. A. (262.) Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, Οἷον Πειρίθοόν τε κ. τ. λ. Od. Σ. (135.) Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Alicubi autem contra sequitur τοῖος: sicut τοιήδε sequitur οἵηπερ in Il. (Z. 146.) Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Reperitur interdum et in prosa, et nominatim ap. Plut. et Alex. Aphr. Sed ab Hom. adhibetur etiam admirationi, habetque alios præterea usus, de quibus lege Eust. Quinetiam interdum dicit Τοῖον pro οὕτως, i. e. Ita: Od. Δ. (776.) Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν Μῦθον. Interdum et pro οὕτω λίαν, Ita valde, Adeo, ut exp. Eust., in Il. Π. (22.) τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, ubi tamen fatetur posse et ut nomen intelligi: quod mihi multo magis placet. In VV. LL. huic voci τοῖον expositæ Sic, Ita, Adeo, subjungitur ex Od. A. (209.) τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι. [" Musgr. Bacch. 968. Heyn. Hom. 6, 485. Burm. ad Phædr. 172. Mit., ad Il. Δ. 390. O. 254. Od. Υ. 302. ad Callim. 1. p. 122. 188. Hymn. in Del. 27. Wakef. Trach. 1117. Jacobs. Anim. 251. Anth. 6, 148. Pro ἀγαθὸς, Heyn. Hom. 5, 347. Conf. c. τοιοῦτος, Boiss. Philostr. 362.: cum τόσος, Jacobs. Anth. 11, 124. Cum infin., Od. B. 60. Οἱ μὲν τοῖοι, οἱ δὲ τοῖοι, Epicurus p. 10. Schn. Τοῖα, Jacobs. Anim. 132. Τάδε τοῖα, Apoll. Rh. 3, 418. Ὡς —, τοῖα, Heyn. Hom. 4, 479. Il. Δ. 146. 280. 488. Τοῖον, adv., ad Od. H. 30. De quant. primæ, Ruhnk. Ep. Cr. 193." Schæf. Mss.] " Τοίως, Taliter, Tali modo." [* Τοιότροπος, unde * " Τοιοτρόπως, Tzetz. Ch. 1, 536." Boiss. Mss.]

Τοιόσδε, itidem pro Talis, Ejusmodi. Fem. Τοιάδε. Neutr. Τοιόδε: sed hoc τοιόσδε utrisque Scriptoribus commune est. Od. A. (371.) ἀοιδοῦ Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν: O. (329.) Οὔτοι τοιοίδ' εἰσίν. Aristot. Rhet. 1. Ἀλλὰ τί τῷ τοιῷδε, ἢ τοῖς τοιοῖσδε. Ibid. Συμβαίνει μέντοι ταῖς μὲν τοιαύταις ἔξεσι τὰ τοιαῦτα ἀκολουθεῖν, ταῖς δὲ τοιαῖσδε τὰ τοιάδε. Theophr. Ὥσπερ τῶν ἀμπέλων ταῖς μὲν ἡ ὀρεινὴ, ταῖς δ' ἡ πεδινὴ μᾶλλον ἁρμόττει, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις αἱ τοιαῖδε ταῖς τοιαῖσδε, Xen. Οἶδα ποτὲ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα, Thuc. Ἐν τῷ τοιῷδε καθεστῶτας, In tali statu. Apud Xen. autem (K. Π. 3, 3, 18.) Ἐν τῷ τοιῷδε sæpe legi pro In tali casu, specie, testatur Bud. [" Κατὰ τοιόνδε, Talem ob causam, Herod. 4, 48. Κατὰ τοιόνδε τι, Tali quadam de causa, 50." Schw. Mss.] Dicitur etiam Τοιόσδε τὶς, pro τοιόσδε: ut ποιός τις pro ποῖος, Aristot. de Mundo, Τὴν οἰκουμένην τοιάνδε τινὰ ἱστορήκαμεν, Polyb. 3. Εἰσὶ δὲ συνθῆκαι τοιαίδε τινές. Sed in VV. LL. scribitur τοιόσδε, et τοιοίδε, ac τοιαίδε, necnon τοιάνδε, quod fieri non posset, etiamsi cetera illa ferre quis vellet, sed Bud. quoque alteram scripturam sequitur. Præterea Τοιοσδὶ, Attice, itidemque τοιουδὶ, τοιῳδὶ, etc. Apud Aristot. et τοιοσδὶ et τοιονδὶ et τοιωνδὶ observata fuerunt: ap. Aristoph. et Dem. τοιαδί. [" Τοιόσδε, Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 1. ad Herod. 233. 248. 292. 492. Heyn. Hom. 5, 212. Musgr. Bacch. 968. Tro. 781. ad Charit. 210. ad Mœr. 107. ad Callim. 2. p. 12. Democritus Epigr. Seq. inf., ad Phalar. 253. De accentu, Heyn. Hom. 4, 402. 696. Τοιόσδε, τοῖος δὴ, Jacobs. Anth. 12, 93. Τοιόσδε τις, ad Herod. 639. Ὁ τοιόσδε καὶ τοῖος, Jacobs. Anth. 7, 219. Τοιοίδε καὶ τοσοίδε, Boiss. Philostr. 425. Τοιοῖδε (sic,) Plato Phædro 332. Τινὰ τοιόνδε, Dionys. H.

3, 1346. Τῶν τοιῶνδε ἀνδρῶν, Philostr. 52. Boiss. Τοιάδε, Taliter, Ad hunc modum, Brunck. Aristoph. 2, 168. Τοιαδί, 141. * Τοιώσδε, Dawes. M. Cr. 354. Schol. Soph. Aj. 68. Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 21. 95, 9." Schæf. Mss. Eust. ad Dionys. P. p. xiii.]

Τοιοῦτος, itidem pro Talis, Ejusmodi. Fem. Τοιαύτη. Neutr. Τοιοῦτο, et Τοιοῦτον. Od. Π. (94.) ἀέκητι σέθεν τοιούτου ἐόντος. Et τοιοῦτον, Il. P. (643.) Et τοιαῦτα, ut in hoc versu, Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, Od. O. (492.) Ψ. (288.) atque alibi. Thuc. 2, (60.) Καί τοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἥσσων κ. τ. λ. Apud Aristoph. autem (N. 545.) τοιοῦτος ἀνὴρ etiam pro Qui tali est ingenio. Plato, Ἄλλο δή τι ἢ τὸ τοιοῦτον λέγει, Dem. Τοιούτου πράγματος ὄντος, Isocr. Τοιαῦτα λέγειν, ἐξ ὧν τὰς πόλεις προτρέψουσι πρὸς ἀρετὴν, Æschin. Τοιαύτην ἔχοντες τὴν δόξαν, Plato Apol. (3.) Οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην. Et quemadmodum τοιόσδε τις dicitur pro τοιόσδε, vacante particula illa τις, ita ETIAM Τοιοῦτός τις. Sic in fem. gen. τοιαύτη τις, ap. Polyb. (3, 45, 6.) Ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν θηρίων τοιαύτη τις. Legitur ET Τοιαῦτ' ἄττα, ubi vacare itidem existimatur ἄττα, Plato de Rep. 3. Τὰ μὲν δὴ περὶ θεοὺς, τοιαῦτ' ἄττα, ὡς ἔοικεν, ἀκουστέον εὐθὺς ἐκ παίδων. Possit tamen non omnino otiosa videri hæc vocula: sicut nec Quædam, cum dicitur Talia quædam. Dicitur ETIAM Τοιουτοσὶ pro τοιοῦτος, ut ἐκεινοσὶ pro ἐκεῖνος et οὑτοσὶ pro οὗτος. Lucian. (2, 929.) Τοιουτοσὶ γέρων ἐγενόμην. ITIDEM Τοιουτονὶ pro τοιοῦτον ap. Athen. legitur, Τοιουτονὶ βρῶμα. Dem. autem habet ET Τοιαυτὶ pro τοιαῦτα: scribens, Οὐδὲ τοιαυτὶ λέγειν τούτῳ προσετάττετε. " Αὐτοιαῦτος, " Talis, Ejusmodi, VV. LL. sed crasso errore, inde " nato, ut videtur, quod cum inciderent in αὐτοιαῦ-" ται, illud non dividendum animadverterunt, et διῃ-" ρημένως scr. αἱ τοιαῦται, e masc. ὁ τοιοῦτος, sed ita " relinquendum ἀδιαίρετον, et fingendum ei nominati-" vum talem." [" Τοιοῦτος, ad Charit. 210. Valck. Phœn. p. 443. Musgr. Bacch. 968. Bergler. Alciphr. 386. 427. Wakef. Trach. 1117. S. Cr. 4, 152. De quantitate primæ, Toup. Epist. de Syrac. 330. Tam præclarus, Heind. ad Plat. Hipp. 122. Conf. c. οὗτος, Boiss. Philostr. 530. Schneid. Anab. 91. Œc. 17. (7, 35. ?): cum ὅδε, Boiss. Philostr. 593.: cum τοιόσδε, ibid. et 611. Porson. Hec. p. xxxviii. Ed. 2.: cum τοσοῦτος, Lobeck. Aj. p. 337. 353. 387. Pleonasmi post T., Heind. ad Plat. Gorg. 159. Post τ. sequitur ipsa descriptio, 172. Τοιοῦτος καὶ — (sequitur descriptio,) Apol. 152. Heind. Ὁ τ., ad Xen. Mem. 1, 5, 2. Fischer. ad Palæph. 92. ad Mœr. 77. Schol. Aristoph. Πλ. 690. ad Dionys. H. 5, 243. 257. Bast Lettre 172. Boiss. Philostr. 478. T. τις, Diod. S. 2, 464. Τοιοῦτον, neutr., Duker. Præf. Thuc. 7. ad Mœr. 56. Τὸ τοιοῦτον, ad Lucian. 1, 190. 397. cf. ad Herod. 414. Τὸ δὲ οὐ τοιοῦτον ἄρα ἦν, Bibl. Crit. 1, 3. p. 50. Τοιοῦτο, τοιοῦτον, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 2, 8. ad Diod. S. 1, 55. Thom. M. 835. Brunck. Aristoph. 1, 35. Τοιοῦτο cum gen., Schneid. ad Xen. K. 'A. 54. (errat.) Τρόπῳ τοιούτῳ, Herod. 9, 84. Ἐν τῷ τοιούτῳ, ὡς ἐν τοιούτῳ, Lucian. 1, 717.: Lucian. Dial. p. 81. Τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον —ἐκπέπομφας, h. e. τοιοῦτός ἐστιν ὁ καλὸς ἡνίοχος, ὃν ἡμῖν ἐκπ. Τοιούτω dual., Steinbr. Mus. Tur. 1, 321. Τοιοῦτοί τινες, Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Diod. S. 1, 371. Τοιαῦτα, affirmantis formula, Valck. Phœn. p. 155. Τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα, Lucian. 2, 34. ad 35. 225. Τοιουτονὶ, Kuster. Aristoph. 71. Ταυτὶ τοιαυτὶ, Ὄρν. 801. Τοιαυτασὶ, Brunck. 3, 156. * Τοιουτόσχημος, Schneid. ad Epicur. 106. Bast. Specim. 29." Schæf. Mss. " Eust. Dionys. P. 175." Wakef. Mss. Sext. Emp. 413.] " Τοιουτότροπος, Hujusmodi, Talis, " Thuc. (2, 13.) Εἴτι τοιουτότροπον ἐγένετο, Plato de " LL. 5. Καθάπερ ὅσα τῶν φαρμάκων τοιουτότροπα, Ut " medicamenta hujusmodi, Philo de Mundo, (2, 113.) " Σίδηρον γοῦν καὶ χαλκὸν καὶ τὰς τ. οὐσίας." [Herod. 7, 226. " Nemes. 185. Menand. Rhet. p. 92. e lect. Cod. Par. 1741." Bast. in Ind. Scap. Oxon. " Heringa Obs. 58. Wyttenb. Select. 95. Thom. M. 894. Dionys. H. 1, 84. 5, 43. * Τοιουτοτρόπως, (Gl. Hujusmodi,) Tzetz. in Lyc. (492.) p. 645." Schæf. Mss.

A Dio Cass. 805. " Theoph. Bulg. in Lat. 274. Ming." Boiss. Mss. * " Τοιουτοτροπωτὸς, (a * Τοιουτοτροπόω,) Didym. de Trin. 3, 3. p. 344." Routh. Mss. * Τοιουτόχροος, Eust. Il. A. p. 762, 12. Hippocr. 1212. * " Αὐτοτοιοῦτος, Euseb. Pr. E. 335." Kall. Mss. * Πολυτοιοῦτος, Eust. Il. A. p. 67, 13. * " Τοιούτως, Taliter, Similiter, Orig. c. Cels. 2, (76.) p. 108(=444.)" Seager. Mss. " Etym. 650, 42." Schæf. Mss. Greg. Cor. 298. " Draco Ms. fol. 35." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] " Φιλοτοιοῦτος, Vehemen-" ter affectus in aliqua re: aliquando in vitio, ali-" quando secus. Bud. ex Aristot. Vide Comm. p. " 865." [Aristot. Eth. Nic. 1, 8. * " Τοιουτώδης, Lucian. 1, 590. Zosim. 470." Wakef. Mss. " Herodian. Epimer. 137." Boiss. Mss.]

ΠΟΛΕΜΟΣ, ὁ, Bellum: item peculiariter Pugna; utroque enim modo accipitur ap. Hom. præsertim. Il. E. (891.) Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε, Δ. (310.) πολέμων εὖ εἰδὼς, Od. Δ. (146.)
B Ἦλθον ὑπὸ Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες: cui simile loquendi genus habes Od. Σ. 375. Il. Ω. (404.) οὐδὲ δύνανται Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν, ubi dicitur ἴσχειν ἐσσομένους πολέμοιο, ut ἐρύκειν ἱέμενον νόστοιο, et κατερύκειν λιλαιόμενον ὁδοῖο. Item ap. Hesiod. 'A. (113.) λιλαιόμενοι πολέμοιο. Rursum Il. B. (833.) Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα: quo sensu O. (577.) Νισσόμενον πόλεμόνδε. Ubi etiam NOTA Πόλεμόνδε pro Εἰς πόλεμον, ut λόχονδε. Hesiod. Θ. (431.) εἰς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσονται: qua phrasi utitur et Hom. Il. A. (226.) Vide locum in Λόχονδε. Il. B. (273.) de Ulysse, Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων, pro θωρήσσων εἰς πόλεμον, Armans et instruens ad pugnam: (121.) Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, P. (243.) πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει, Γ. (134.) πέπαυται πόλεμος: quamobrem milites sedebant Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρ' ἐπεπήγει. Paulo post, Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, A. (422.) πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν, Λ. (800.) ὀλίγη ἀνάπνευσις πολέ-
C μοιο, T. (201.) Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται, Π. (630.) Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου. Item P. (700.) φέρον ἐκ πολέμοιο, Γ. (428.) Ἤλυθες ἐκ πολέμου, Ξ. (43.) λιπὼν πόλεμον, (N. 225.) Ἀνδύεται πόλεμον. Et cum epithetis, A. (589.) πολέμοιο δυσηχέος, N. (225.) πόλεμον κακὸν, Od. A. (313.) πολυάϊκος πολέμοιο, Il. Ξ. (43.) πόλεμον φθισήνορα. In prosa quoque usitatum; sed frequentius pro Bellum. Plato de LL. 12. Πολέμου κοσμήματα, Belli insignia, Cic.: Xen. Ἑλλ. 3, (4, 17.) de Epheso, Πολέμου ἐργαστήριον, Plut. Apophth. Πολέμου ὀρχήστρα, de campis Bœotiæ, Athen. 14. Προγύμνασμα τοῦ πολέμου. Item τὰ τοῦ πολέμου, Quæ ad bellum spectant, Res bellicæ. Dem. Philipp. 4. Τὰ τοῦ πολέμου πράττοντα, Olynth. 2. (p. 23.) Συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου. Quibus adde Isocr. Busir. Τὰ περὶ τὸν πόλεμον μελετᾷν. Aristot. Polit. 3. Ἡγεμὼν τῶν πρὸς τὸν πόλεμον, Xen. K. (2, 1.) Γίγνονται τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἀγαθοί, Æschin. (25.) Ἄνδρα τὰ κατὰ τὸν πόλεμον λαμπρὸν, Virum fortitudine præstantem, Gell. Ubi
D etiam nota κατὰ τὸν πόλεμον pro ἐν τῷ πολέμῳ, s. ὅταν πόλεμος ᾖ, ut Aristot. loquitur. Item cum verbis, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τούτους. Sic Philo V. M. 3. Τοὺς ὑπὲρ Θεοῦ τιμῆς ἑκούσιον πόλεμον ἀραμένους καὶ βραχεῖ καιρῷ κατωρθωκότας, Polyb. Ἀνειληφὼς τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, Cum suscepisset bellum Romanum, ut Liv. 3, (5, 6.) Herodian. Φανερὸν ἐγεῖραι πόλεμον πρὸς αὐτόν: quomodo et κινεῖν πόλεμον ap. Athen. 12. ἄρχειν πολέμου, 13. Et ἐκκαίειν πόλεμον. Plut. de Herod. Τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἐκκεκαῦσθαι. Idem in Alexandro, Ἐπεχείρει τῷ πολέμῳ, Thuc. 8, (11.) p. 267. Ἁπτόμενοι τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου, Dem. (157.) Προηγόρευε τὸν πόλεμον, καὶ τοῖς ἔργοις ἐξενήνοχε. Sic Plut. (9, 398.) Πόλεμον ἐξενηνοχότα πρὸς τοὺς δανειστάς: quomodo et Lat. dicunt Bellum inferre. Isocr. in Hel. Enc. Ὑπὲρ ταύτης τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Sic, Πόλεμον ξυνάπτειν πρός τινα, Thuc. 6. cui opponit καταλύεσθαι: 3. Ἐς πόλεμον ἀλλήλοις καθέστασαν. Cui simile quod ap. Plut. Thes. legitur, Πρὸς πόλε-

μον ἐτράποντο, Xen. 'Ελλ. 6, (4, 21.) 'Ακηρύκτῳ πολέμῳ χρωμένων, pro ἀκήρυκτον πόλεμον πολεμούντων, Thuc. Πόλεμον ποιοῦμαι μετὰ τῶν ξυμμάχων, Bellum gero: quod Hom. dicit πόλεμον πολεμίζειν. At e Dem. Πόλεμον ποιῆσαι τοῖς 'Αμφικτυόσι, pro Bellum excitare Amphictyonibus. Rursum Thuc. 6, (15.) p. 202. Κράτιστα διαθέντα τὰ τοῦ πολέμου, pro quo habuisti paulo ante in loco quodam Philonis, Τὸν πόλεμον κατωρθωκότας. Plut. Fabio, Τὸν πόλεμον ἢ παντάπασιν ἀνελόντος ἢ τῆς 'Ιταλίας ἐκβαλόντος: quo fere modo Secare et Profligare bellum. At Idem (2, 164.) Βαρὺν πόλεμον καὶ ἄσπονδον ἐπανῃρημένος, Cum suscepisset bellum: ἀνειληφὼς πόλεμον. Apud Aristot. Rhet. 8. Οὐ διαλυόμεθα τοὺς πολέμους, ἀλλ' ἀναβαλλόμεθα: pro quo supra e Thuc. Καταλύεσθαι τὸν πόλεμον. Et ap. Isocr. Archid. Τοῦ πολέμου ποιεῖσθαι τὴν διάλυσιν. Unde Xen. 'Ελλ. 6, (3, 4.) *Ηλθον περὶ πολέμου καταλύσεως: K. Π. 7, (5, 17.) 'Ο φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπέπαυται. Et ap. Plut. Coriol. (30.) 'Απαλλαγὴ πολέμου ἐπὶ δικαίοις. Dicitur item πόλεμος aliquorum pro Inter aliquos: Χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, quod Aristot. et Plut. ex Eur. afferunt, i. e. Bella et simultates fraternæ, Bella et dissidia inter fratres. In VV. LL. Πόλεμος τῶν Αἰγινητῶν, pro Bellum adversus Æginetas. At Liv. dicit Bellum Romanum pro Adversus Romanos. Adde his et ista: ξενικὸς πόλεμος, ap. Aristot. Polit. 2. ut ap. Athen. (272.) 'Ο δουλικὸς πόλεμος, Bellum servile: rursumque ap. Aristot., 'Ο ἱερὸς πόλεμος: ap. Æschin. (74.) 'Ο Φωκικὸς πόλεμος, et Athen., 'Ο Κρισαϊκὸς πόλεμος, et Thuc. Δωρισκὸς πόλεμος. [" Ad Charit. 317. Ammon. 91. Eran. Philo 170. Lennep. ad Phal. 131. ad Lucian. 1, 381. Musgr. El. 180. Jacobs. Anth. 9, 45. Prælium, Pugna, Toup. Opusc. 2, 38. Jacobs. Spec. 104. Lucian. 1, 397. 471. 523. Dial. p. 58. Græv. Lectt. Hes. 613. ad Diod. S. 1, 466. 480. 604. 2, 488. 500. 511. Arntzen. ad Victor. 221. Conf. c. δῆμος, Toup. Emendd. 2, 355.: cum πολὺς, Lennep. ad Phal. 73. 129. 178. Jacobs. Anth. 6, 229.: cum πόλις, Wyttenb. ad Plut. 1, 350. Lennep. ad Phal. 129.: cum πολέμιος, ad Diod. S. 1, 84. 154. 242. 2, 535. 614. ad Herod. 708. Schneid. ad Xen. Œc. 33. Thom. M. 195. 272. T. H. ad Plutum p. 483. Villois. ad Long. 122. Duker. Præf. Thuc. 5. Kuster. Aristoph. 113. ad Dionys. H. 1, 492. 3, 1329. 1459. Sine artic., ad Dionys. H. 3, 1537. Π. καὶ μάχη, Wakef. S. Cr. 3, 177. Herc. F. 1171. Trach. 21. Plato Gorg. init. Πόλεμος ἁπάντων πατὴρ, ad Lucian. 2, 4. Οἱ ἐν τῷ π., Xen. Œc. 5, 19. Εἰσφέρειν π. τινι, ἐκφέρειν π. πρὸς, ἐπί τινος, Heyn. ad Apollod. 18. Π. θέσθαι, θεῖναι, Kuster. V. M. 34. 72.: ποιεῖσθαι, ποιεῖν, 49. 50. Οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις, Heind. ad Plat. Phædr. 236. Μετὰ τὸν π. ἡ συμμαχία, ad Gorg. 3. Πόλεμόνδε, Heyn. Hom. 4, 134. Πτόλεμος, Thom. M. 863. Jacobs. Anth. 8, 52. Steph. Dial. 26. Brunck. Apoll. Rh. 116. 154. 184. Heyn. Hom. 4, 112. 134. 5, 60. 622. 6, 349. 416. 422. 459. 466. 506. 508. 539. 7, 113. 465. 650. 676. 8, 32. 35. 220." Schæf. Mss.]

[* Πολεμολαμαχαϊκὸς, Aristoph. 'A. 1079.] Πολεμοποιὸς, Qui bellum movet, ὁ πόλεμον ποιῶν s. κινῶν, Qui bella movere aut gerere solet, Aristot. Polit. 5, 11. "Εστι δὲ καὶ πολεμοποιὸς ὁ τύραννος. Item οἱ πολεμοποιοὶ exp. Belli auctores: Οἱ αἴτιοι τοῦ γίνεσθαι πόλεμον. [Plut. 7, 275. 302. "Toup. Opusc. 1, 351." Schæf. Mss. "Appian. 2, 178." Wakef. Mss.] Πολεμοποιέω, Bellum moveo, Seditiones excito, Xen. 'Ελλ. 5, (2, 21.) Λαμβάνω τουτονὶ 'Ισμηνίαν ὡς πολεμοποιοῦντα, Ut belli auctorem. Bud. interpr. Inimicos et hostes reddere, citans ex Appiano B. C. 5. Λεύκιον δὲ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλους: qua signif. Thuc. dicit πολεμῶσαι: [Hippocr. 1284. Philochorus ap. Schol. Aristoph. Εἰρ. 476.: " Diod. S. 1, 583." Schæf. Mss. * " Πολεμοστόλιστος, Const. Manass. Chron. p. 122." Boiss. Mss. * Πολεμοτρόφος, unde] Πολεμοτροφέω, Bellum nutrio, foveo. Bud. interpr. Bellum duco, Bello, afferens ex 2 Macc. 10, (15.) Τοὺς φυγαδευθέντας προσλαβόμενοι πολεμοτροφεῖν ἐπεχείρουν: (14.) Γοργίας δὲ γενόμενος στρατηγὸς ἐξενοτρόφει, καὶ παρ'

A ἕκαστα πρὸς τοὺς 'Ιουδαίους ἐπολεμοτρόφει. [* Πολεμοφθόρος, Æsch. Pers. 654. * Πολεμόφρων, Schol. Od. A. 48. * " Πολεμόχαρτος, Const. Manass. Chron. p. 120." Boiss. Mss.] Πολεμηδόκος, ET DORICE Πολεμαδόκος, Bella suscipiens. Ex Epigr. πολεμαδόκος 'Αθηναία, Bellona, Bellax s. Bellatrix Minerva, [Anal. 1, 248. Pind. Π. 1, 22. " Πολεμαδόκος, Jacobs. Anth. 7, 153. 8, 300. * Πολεμάδικος, 7, 153. Wakef. Herc. F. 498. * Πολεμητόκος, Ruhnk. Ep. Cr. 247." Schæf. Mss. Nonn. D. 4, 136. 13, 328. Dorice Πολεματόκος, Orph. H. 31, 10.]

Πολέμαρχος, Dux belli, Penes quem belli administrandi summa potestas est. Traduut Athenis fuisse unum e novem principibus qui omnium celeberrimi et nobilissimi habebantur: ad Areopagitas ducere solitum, qui ordinem in bello reliquissent, vel fugiendo defecissent: inquilinos item, qui sine census persolutione agebant, mulctasse: et ut civibus ὁ ἄρχων solebat, ita τὸν πολέμαρχον inquilinis jus dixisse: duos ἱππάρχους ei subditos fuisse. Bud. tamen Annot. in Pand. scribit πολέμαρχον uno tantum magistro equitum inferiorem fuisse: hodie Mareschallum nominari, tribunum militum Latine posse vocari. Vide et Harpocr.: item Suid. et Schol. Thuc. 187. meæ Ed. Vide et locum quendam Xenophontis in Λοχαγὸς citatum, ubi sermo est περὶ πολιτικῆς μόρας ap. Lacedæmonios. Vide præterea Aristot. Polit. 6. fin., ubi inter alia dicit πολεμάρχῳ et στρατηγῷ incumbere τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως καὶ ὅσα τάττονται πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας, ut sunt obserationes portarum, murorum munitiones, et hujusmodi. [Æsch. S. c. Th. 834. Ch. 1072. Lex. Xen., Polyb. 4, 18, 2. cf. 9, 17, 3. " Ruhnk. ad Tim. p. 12. ad Herod. 490. 586. Lex. Herod. 176. ad Charit. 407. Musgr. Rhes. 381. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 830. Pers. 554. * Πολεμάρχης, (Gl. Belligerator,) ibid." Schæf. Mss. * Πολεμαρχέω, Polemarchus sum, Plut. 8, 280. Pelop. 7. Xen. 'Ελλ. 5, 2, 17. Polyb. 4, 18, 4. Herod. 6, 109. Athen. 609. " Ad Herod. 489." Schæf. Mss.] Πολεμαρχία, Munus illud τοῦ πολεμάρχου, C [" ad Herod. 489." Schæf. Mss. * Πολεμαρχικὸς, Phot. Bibl. 183.] Πολεμάρχειος, Ad Polemarchum pertinens, Athen. (210.) 'Εξηγούμενος διάθεσιν κατὰ τὴν πολεμάρχειον στοὰν, In polemarchi porticu, ubi fortasse de porticu loquitur in qua jus dicebat. [* Πολεμάρχειον, * Πολεμαρχεῖον, s. * Πολεμάρχιον, Polemarchorum curia, Polyb. 4, 79, 5. Xen. 'Ελλ. 5, 4, 5.]

'Αντιπόλεμος, ὁ, ἡ, Bellum gerens contra, Bello appetens et invadens, Hostis: unde ap. Hes. 'Αντιπολέμους, πολεμίους. Eand. signif. habet 'Αντιπολέμιος. [" 'Αντιπόλεμος, 'Αντιπολέμιος, Larcher Herod. 5. p. 370. Ed. 2., ad Herod. 341. 616. 650." Schæf. Mss.] 'Απόλεμος, Imbellis: δίαιτα, Plut. Oth. μοῦσα, Plato de LL., Horat. Imbellis cithara; Carmen imbelle, Stat. Oppositum huic πολεμικὸς, Bellax, Bellicosus, Pugnax. Item Imbellis, i. e. Inhabilis ad bellum, ut senes qui sunt jam emeriti, aut qui membris truncati oblæsique in prælio fuere. Bud. ἀπόλεμοι interpr. Causarii, ἀπόμαχοι, afferens ex D Arriano, 'Εν ταύτῃ τῇ πόλει κατῴκισε τοὺς ἐθελοντὰς καὶ ὅσοι διὰ γῆρας ἢ πήρωσιν ἀπόλεμοι ἦσαν. Item, "Οσοι διὰ γῆρας ἤ τινα ἄλλην συμφορὰν ἀπόλεμοι ἦσαν: [cf. 1, 669. " Eur. Herc. F. 1136. Jacobs. Anim. 266. ad Lucian. 1, 698. Dionys. H. 3, 1506. Brunck. ad Æsch. Pr. 912." Schæf. Mss.] " 'Απτόλεμος, " Imbellis, s. Belli inexpertus, πολέμου ἄπειρος, Hes." [Eur. Med. 643.] 'Απολέμως, Non bellicose nec pugnaciter, More imbellium, [Plato Polit. 307. * " 'Αρτιπόλεμος, Recens miles, Appian. 1, 592." Wakef. Mss. * Βαθυπόλεμος, Bellicosus, Epith. Martis, Pind. Π. 2, 1. * Δυσπόλεμος, Imbellis, Æsch. Pers. 1008.] 'Εμπόλεμος, Cujus in bello usus est, Aptus ad bellum. Hes. enim ἐμπόλεμα exp. τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα. Perperam igitur ap. Suid. SCRIPTUM, 'Εμπολέμια, τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα: reponendumque ἐμπόλεμα ex Hes. ['Εμπολέμια autem legitur in Herod. 6, 56. " 'Εμπολέμιος, Timæi Lex. 99. et n., Jacobs. Anth. 7, 410. Abresch. Æsch. 2, 119. 'Εμπόλεμος, ibid." Schæf. Mss.] Εὐπόλεμος,

Habilis ad bellum, Bellicosus, Bellax, Strenuus et A fortis in bello. Opp. τῷ ἀπόλεμος. Epigr. [" Jacobs. Anth. Proleg. 55. Schneid. ad Xen. Œc. (4, 3.) p. 22. Ruhnk. ad Tim. p. 12." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 7, 4. * Εὐπολέμως, Dio Cass. 905. * Εὐπολέμεια, Nom. propr., Apoll. Rh. 1, 55. Εὐπτόλεμος, Quint. Sm. 4, 90. 5, 320.] Καλλιπτόλεμος, Egregius et strenuus in bello, Bellicosus, Epigr. Κυνέγειρον Ναυμάχον, ἢ πάντων ἔργα καλλιπτολέμων, [" Jacobs. Anth. 8, 401." Schæf. Mss.] Ubi etiam NOTA, Πτόλεμος metri causa pro πόλεμος dici, sicut πτόλις pro πόλις passim ap. Hom., itidem in compp. sequentibus. [* " Λιποπτόλεμος, Nonn. D. 35. fin. (Διόνυσος.)" Wakef. Mss. * Μακροπτόλεμος, Theocr. Syr. 1. * Μεγαλοπόλεμος, Joseph. A. J. 12, 11, 2. * " Πολυπόλεμος, In bello multum versatus, Athan. 1, 842." Kall. Mss.] Φιλοπόλεμος, pro quo Poëtæ USURPANT Φιλοπτόλεμος, Belli amans, Bellax, Bellicosus, Il. Π. (90.) P. (194.) Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι, Plut. Fabio (19.) Φύσει τοιοῦτος ὤν, οἵους Ὅμηρος μάλιστα καλεῖ φιλοπτολέμους καὶ ἀγερώχους, ἐν τῷ παραβόλῳ καὶ ἰταμῷ. [* Ἀφιλοπόλεμος, B Cyrill. in Joel. 3. p. 239.] Φυγοπτόλεμος, Qui bellum fugitat, bellicos strepitus ac labores refugit, Qui ὄκνῳ εἴκων Ἀνδύεται πόλεμον, ut Hom. loquitur. Od. Ξ. (213.) οὐκ ἀποφώλιος ἦα Οὐδὲ φυγοπτόλεμος, Nec bellum fugito et pugnam detrecto.

Πολεμικὸς, Bellicus, Militaris, Xen. Ἑλλ. (6, 1, 4.) Πολεμικὴ ἀρετή: Κ. Π. 8, (1, 12.) Πολεμικὴ ἄσκησις. Aristot. Politic. 8. Πολεμικοὶ ἀγῶνες, Thuc. 2, (43.) Πολεμικοὶ κίνδυνοι, Belli discrimina, Plut. ad Col. Πολεμικὴ τέχνη, pro quo ap. Aristot. Polit. 1, 3. πολεμικὴ simpliciter, i. e. Disciplina militaris, Ars bellica. Herodian. 7, (1, 14.) Πολεμικῇ ἐμπειρίᾳ: 6, (1, 8.) Πολεμικαὶ πράξεις. Plato de LL. Πολεμικὸς βίος, Vita militaris. Ibid. πολεμικὰ πλοῖα, Bellica navigia, Ad belli usus comparata: τὰ εἰς πολεμικὴν χρείαν, ut Aristot. loquitur l. 1 Polit., quibus ibid. opp., τὰ εἰς εἰρηνικὴν χρείαν, Quorum pacis tempore usus est. Sic ap. Plut. Πολεμικὸν δόρυ. At πολεμικοὶ θεοὶ ap. Plat. sunt potius Belli præsides. Itidem ap. Ovid. Bellica dea, de Pallade. Et, Τὸ πολεμικὸν C σημαίνειν, ap. Polyb. (3, 96, 2.) quod Cæsari Classicum canere; at Bellicum canere Cic. et Liv. paulum diversa signif., ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ἔφοδον: cui opp. τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν, τῇ σάλπιγγι σημαίνειν ἀνάκλησιν s. ἀνάκρουσιν, Revocare, Receptui canere, Signum receptui dare. Item, τὰ πολεμικὰ, Res bellicæ, τὰ τοῦ πολέμου, s. τὰ περὶ πόλεμον, τὰ κατὰ πόλεμον, αἱ πολεμικαὶ πράξεις. Xen. Ἑλλ. 7. Τὸν πρόσθεν χρόνον εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι: Κ. Π. 1, (5, 7.) Τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ γενόμενοι. Item 8, (6, 5.) et Ἑλλ. 3, (4, 18.) Ἀσκεῖν τὰ πολεμικά. Athen. 13. Ἀσκηθεῖσαν τὰ πολεμικὰ, In rebus bellicis exercitatam. Rursum Xen. Κ. Π. 8, (1, 12.) Ταύτην ἀρίστην ἄσκησιν πολεμικῶν εἶναι: Α. (13, 6.) Τεχνίτας πολεμικῶν: Κ. Π. 4, (1, 2.) Τῶν πολεμικῶν ἐργάτης. || Cum vero aliquis πολεμικὸς dicitur, significat Bellax, Bellicosus, φιλοπόλεμος s. εὐπόλεμος: oppositum habens ἀπόλεμος. Isocr. Evag. Τοὺς πολίτας ἐξ ἀνάνδρων πολεμικοὺς, ἐξ ἀδόξων δὲ ὀνομαστοὺς ἐποίησεν, Thuc. 1, (84.) Πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γινόμεθα, D Aristot. Polit. 1. Παρὰ θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι. Item et Xen. Κ. Π. 7, (5, 22.) Οὔτε ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, τοῦ μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ οὐδὲν ἧττον γίγνονται. Bellicosi, Ad belli usus habiles. || Accipitur et pro πολέμιος, Plut. (9, 730.) Ἡ μὲν γὰρ κατὰ στέρησιν καὶ ἕξιν ἀντίθεσις πολεμικὴ καὶ ἀσύμβατός ἐστι, Privationis et habitus repugnantia hostiliter infesta est et implacabiliter dissentit, Turn. [" Ammon. 114. Eran. Philo 172. Zeun. ad Xen. Κ. Π. 89. 111. 117. 696. Fischer. Ind. Palæph. v. Αἰχμητὴς, ad Herod. 195. ad Diod. S. 1, 64. ad Lucian. 1, 380. Valck. Phœn. p. 623. ad Charit. 446. Π. ἔργα, Dionys. H. 1, 315." Schæf. Mss. Vide Πολέμιος. * Πολεμικὸν, τὸ, Modus tibialis, Athen. 618.] Πολεμικῶς, Bellicose, cui opp. ἀπολέμως: ut πολεμικῶς ἔχειν, Bellicoso animo esse, Belli cupidum esse. || Cum vero huic πολεμικῶς ἔχειν additur dat., aut accus. cum præp. πρὸς, significat Hostili animo esse erga. Xen. Κ. Π. 5, (2, 12.) p. 73. Ὑμᾶς π. ἔχειν πρὸς ἑαυτόν: paulo post dicit, πολέμιοί εἰσιν αὐτῷ. Sic Æschin. c. Ctes., Π. εἶχον πρὸς Ἀλέξανδρον. Et Isocr. ad Phil. Εἴτε εἰρηνικῶς εἴτε π. αἱ πόλεις αὗται πρὸς ἀλλήλας ἔχουσι. Rursum Xen. Ἑλλ. 5. Π. ὑμῖν εἶχον, οἱ Θηβαῖοι. [" Ad Xen. Mem. 2, 6, 18. Zeun. ad Κ. Π. 89. 111. 117. Valck. Phœn. p. 623." Schæf. Mss.]

Πολέμειος, e quo Ionica dialysi FACTUM Πολεμήϊος, ut βασιλήϊος e βασίλειος, itidem Bellicus, Il. Β. (338.) Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα, Η. (236.) Ἠὲ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα. Sic Ε. (428.) οὔτοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα. Hesiod. Ἀ. (238.) πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες, Arma bellica, s. Ad belli usus comparata. [" Ad Herod. 195. 215. 512. 433. ad Callim. 1. p. 252. Ruhnk. Ep. Cr. 101. Valck. Phœn. p. 88." Schæf. Mss. Προλεμήϊος, Apoll. Rh. 3, 562.]

Πολέμιος, i. q. ὁ πολεμικῶς ἔχων πρὸς, Qui animo hostili et bellum inferre cupido affectus est erga aliquem, Infestus; interdum etiam Inimicus. Plut. de Herod. Φωκεῦσιν ἐχθροῖς καὶ πολεμίοις οὖσι. Theophyl. Ep. 27. Λιμὸν καὶ στρατιώτην ἔχειν π. Sic 41. Τὴν ἐρυσίβην ἔχω π., Bellum mihi infert et me infestat. Xen. Κ. Π. 3, (1, 22.) Ὡς πολεμίοις αὐτοῖς χρῶνται. Idem cum dat., 4. Ἐμοὶ πολέμιοι, i. e. πολεμικῶς ἐμοὶ ἔχοντες: cui similem locum habes in Πολεμικῶς. Plut. Symp. 3. (p. 565.) Πολέμιόν ἐστι ταῖς κυούσαις, de ruta. Aristot. Πολέμιον δὲ πρόβατον ταῖς μελίτταις: unde Plin. Inimicæ apibus oves. Sic Idem pro his Theophr. Φεύγειν ὡς πολεμίας οὔσης τῆς ὀσμῆς, Fugere inimicum odorem: quoniam sc. eo mirum in modum tangitur et læditur. Cum gen. quoque, Aristid. Πολέμιος τοῦ δήμου, Lucian. (2, 924.) Καὶ ποτὸν μνήμης π. Item cum substantivis. Xen. Α. (13, 10.) Πρεσβείας ἀποπέμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ π. Plut. αἱ πολέμιαι νῆες. Athen. 10. Πολεμίας σάλπιγγος ἀκοῦσαι. Et πολέμιοι φρυκτοὶ, Faces hostium adventus indices, Ignes adventum hostium significantes, Plut. Probl. Ἄνδρα βαλεῖν πολέμιον, Hostem. Frequentissime autem ὁ πολέμιος pro ὁ πολέμιος ἀνὴρ, Hostis; itidemque οἱ πολέμιοι: in quibus etiam artic. quoque omittitur interdum. Plut. Probl. Rom. Μέλλων ἀναιρεῖν πολέμιον, Aristot. Pol. 7. Τῷ μηθένα ἀπεκτακότι πολέμιον. Sæpenumerus plur. occurrit, Xen. Ἑλλ. 4, (2, 12.) Προσιόντων τῶν π., Plut. Ἐπιόντων τῶν πολεμίων. Idem, Ἐν χερσὶ τῶν π. ὄντων. Idem in Lyc. Ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς πολεμίους στρατεύειν. Lucian. (2, 9.) Τοὺς πολεμίους καταρρίπτοντες. Plut. Τρέψασθαι τοὺς π. Item Thuc. 8. Τοὺς ἐγγυτέρω π. ὑπολιπόντες. Plut. Apophth. Γινώσκοντας τὰ τῶν π. Item ET ἡ πολεμία, pro ἡ πολεμία χώρα, Solum hostile, Hosticum, Xen. Κ. Π. 3, (3, 9.) Θρεψόμεθα ἐκ τῆς π., Ex agro hostili, Herodian. 7, (2, 6.) Γενόμενος ἐν τῇ π., Hostilem ingressus agrum. Item ἐν πολεμίᾳ exp. non solum In hostico, sed etiam Belli tempore. [" Πολέμιος, ad Xen. Mem. 2, 6, 18. Zeun. ad Κ. Π. 89. 111. 117. 472. 696. Valck. Phœn. p. 623. Lennep. ad Phal. 179. Ammon. 64. Eran. Philo 166. Toup. Emendd. 2, 87. Porson. Med. p. 62. ad Diod. S. 1, 695. 2, 12. Thom. M. 401. Π., πολεμικὸς, H. Steph. de Dionys. Imit. Thuc., Brunck. Aristoph. 3, 57. ad Diod. S. 2, 289. ad Dionys. H. 1, 593. 4, 2307. 2309. Boiss. Philostr. 391. 513. Schneid. Anab. 49. Πολέμιος et ἐχθρὸς conf., Dionys. H. 2, 1008. Πολέμιος et πόλις conf., Wyttenb. Select. 362. Lennep. ad Phal. 129. ad Herod. 456. ad Diod. S. 1, 256. 305. Ἡ πολεμία, 2, 324. et v. l., Boiss. Philostr. 632. De fem., ad Diod. S. 1, 682. Π. καὶ ἐχθρὸς, Lucian. 2, 210. Τὰ π., Valck. Diatr. 87. ad Herod. 195. 433. 512. ad Diod. S. 1, 64. 363. Plut. Mor. 1, 882. ad Lucian. 1, 380. ad Dionys. H. 1, 16. 196. 241. 249. 326. 3, 1655. 1778. 1902. Τὰ π. ἔργα, 1, 314. Τὰ π. ἀγαθὸς, Lennep. ad Phal. 179." Schæf. Mss.] Ἀντιπολέμιος, Hostis, Adversarius, i. q. πολέμιος, Thuc. 3, (90.) p. 113. Ἃ ἡ μετὰ τῶν Ἀθηναίων οἱ ξύμμαχοι ἔπραξαν, ἢ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους οἱ ἀντιπολέμιοι. [Vide Ἀντιπόλεμος. " Dionys. H. 2, 1053. 1059. 3, 1744." Schæf. Mss. * Αὐτοπολέμιος, Theoph. Simoc. Hist. 2, 4. 13. " Jo. Climac. 341." Boiss. Mss. * Προπολέμιος, Dio Cass. 312. " Τὰ πρ., ad Dionys. H. 1, 427." Schæf. Mss.] Πολεμίως, Hostiliter, Hostili atque infesto animo: ut πολεμικῶς supra. Thuc. 3. Τεκμήριον δὲ ὡς οὐ π. ἐπράσσομεν, Nos nihil

quicquam hostiliter egisse: 4, (17.) p. 127. Λάβετε δὲ αὐτοὺς μὴ π., Schol. διαθέσει πολεμικῇ. [" Ad Xen. Mem. 2, 6, 18. Zeun. ad K. Π. 89. 111. 117. Valck. Phœn. p. 623." Schæf. Mss.]

Πολεμόω, Ad bellum excito, alicui inferendum instigo, πολέμιον reddo: sicut Suid. πολεμῶσαι exp. πολέμιον καταστῆσαι. Pass. Πολεμόομαι, Ad bellum inferendum alicui excitor, Thuc. 1. Ὃ (sc. χωρίον,) μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται, Maximis momentis et ad amicitiam adjungitur et ad bellum contra nos gerendum excitatur, s. πολέμιον et perduelle redditur. Ubi etiam nota sibi opponi οἰκειοῦν et πολεμοῦν. Ex Eod. (1, 57.) Ἐπεπολέμωτο, Hostis factus erat, Hostili animo et infesto esse cœperat. Idem Thuc. voce med. in activa utitur signif., 5, (98.) p. 194. Ὅσοι γὰρ νῦν μηδετέροις ξυμμαχοῦσι, πῶς οὐ πολεμώσεσθε αὐτούς; Schol. εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖτε. Reddere igitur πολεμοῦν possumus etiam Bellis implico. Inter πολεμοῦσθαι et πολεμεῖσθαι passiva, Bud. sic distinguit, 1072. Πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν προαχθεὶς, καὶ πολέμιός τινι γενόμενος, Hostili animo esse cœpit et inimico; at vero πεπολεμημένος est ὁ πολέμῳ βιασθεὶς καὶ βλαβείς. [" Mœr. 305. et n., Valck. Anim. ad Ammon. 72. ad Herod. 230. Thom. M. 730." Schæf. Mss.] Comp. INDE Ἐκπολεμόω, i. q. πολεμῶ, i. e. πολέμιον reddo, Hostiles inimicitias suscipere contra aliquem jubeo, Dem. (10.) Ὁ πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ. Et pass. voce ac signif. e Plut. Pericle, Ἐκπεπολεμωμένοι πρὸς αὐτοὺς, Ipsis facti hostes, Cæs. (26.) p. 1321. meæ Ed. Τὸ τῶν Ἐδούων ἔθνος ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτὸν, qui tamen antea sese fratres Romanorum vocitabant, at tunc τοῖς ἀποστάταις προσεγένοντο. Sic, Ἐξεπολεμώθησαν πρὸς τοὺς στρατιώτας, Ad bellum inimicitiasque contra milites suscipiendas concitati fuere. Ubi nota etiam ἐκπολεμοῦσθαι πρός τινα, sicut ἐπολεμοῦν πρός τινα, Thuc. 6, (77.) p. 222. Ὥστε τοὺς μὲν λόγοις ἡμῶν διϊστάναι, τοὺς δὲ ξυμμάχων ἐλπίδι ἐκπολεμοῦν πρὸς ἀλλήλους. Ammon. inter ἐκπολεμῶσαι et ἐκπολεμῆσαι id discriminis statuit, ut ἐκπολεμῶσαι sit τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν: at ἐκπολεμῆσαι sit, τὸ πόλιν ἐξελεῖν. [" Ad Mœr. 305. ad Herod. 230. 334. 408. Ammon. 47. Valck. Anim. 72. ad Dionys. H. 1, 271. 2, 935. 3, 1404. 3, 1974. Thom. M. 703. Cattier. Gazoph. 18." Schæf. Mss.] Ἐκπολέμωσις, ἡ, Excitatio ad bellum alicui inferendum, [Plut. Æmil. 13.] Exp. etiam Debellatio: pro quo potius foret SCR. Ἐκπολέμησις ab Ἐκπολεμέω. Inde et BICOMP. Συνεκπολεμόω, Una hostem reddo, ad bellum contra aliquem suscipiendum incito. Suid., cum πολεμῶσαι exposuisset πολέμιον καταστῆσαι, subjungit h. l. Ἔστειλαν δὲ οἱ Τοῦρκοι πρὸς Ἰουστινιανὸν πρεσβείαν, ἐφ' ᾧ συνεκπολεμῶσαί γε αὐτὸν Πέρσαις, Ad bellum contra Persas secum gerendum, Ad se juvandos in bello contra Persas gerendo, aut suscipiendo. Comp. ad eod. πολεμόω, ETIAM Προσπολεμόω, Insuper hostem facio, Hostem facio præter eos qui jam ad bellum inferendum excitati sunt, Præter alios perduelles, ad perduellionem excito. Qua signif. et media vox usurpatur. Thuc. 3, (3.) p. 84. Μέγα μὲν ἔργον ἡγοῦντο εἶναι Λέσβον προσπολεμώσασθαι, Schol. πρὸς τοῖς οὖσι πολεμίοις καὶ αὐτὴν πολεμίαν ποιῆσαι.

Πολεμίζω, ίσω, Bello, Belligero, Bellum gero; interdum etiam Pugno, Depugno, Decerto. Il. Υ. (333.) Ἀντὶ [Ἀντί] Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, B. (452.) ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ Καρδίῃ ἄληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ubi etiam nota copulari ab eo πολεμίζειν et μάχεσθαι: A. (168.) ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων. Item cum dat. personæ, O. (539.) Ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην. Aristoph. etiam cum dat. instrumentali: N. (419.) πράττων καὶ βουλεύων καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων. Item πόλεμον πολεμίζειν dicitur ut πόλεμον πολεμεῖν. Il. B. (121.) Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν. Pass. voce et signif. Opp. K. 3, (209.) Παιδὶ λυγρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἐπαμύνει, Nato qui ab hostibus bello appetitur. Sicut vero metri causa Πτόλεμος interdum usurpant Poëtæ, ita ETIAM Πτολεμίζω pro πολεμίζω, tum quoque cum metrum id non requirit, Od. Ξ. (240.) Ἔνθα μὲν εἰναετὲς πτολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν, Ubi toto novennio bellum gerebamus. Nisi potius scr. πολεμίζομεν. At metri causa Il. B. (328.) τοσαῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν, Bellum geremus. [" Πολεμίζω, ad Xen. Mem. 4, 2, 29. ad Herod. 483. Pugno, Decerto, Græv. Lectt. Hes. 613. Πολεμίζω, Heyn. Hom. 6, 91. 7, 776. Πτολεμίζω, 5, 490. 599. 6, 409. 7, 36." Schæf. Mss.] GERUND. Πολεμιστέον, Bellandum est, Belligerandum est, pro quo ATTICE Πολεμιστέα, ut Aristoph. Πλ. (1085.) ξυνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, pro συνεκποτέον. Thuc. Πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι. Πολεμιστής, Bellator, Habilis ad bellum. Hom. substantive plerumque usurpat: ut Il. E. (289.) Υ. (78.) Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστὴν, ubi ταλαύρινος πολεμιστὴς dicitur, ut H. (239.) ταλαύρινον πολεμίζειν: E. (571.) Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής: N. (300.) ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν: K. (549.) γέρων περ ἐὼν πολεμιστής: P. (26.) ἐλέγχιστον πολεμιστὴν Ἔμμεναι. Utitur et Plut. Fabio, dicens, Ἵππον πολεμιστὴν ἐδωρήσατο, Virg. Bellator equus, Bellator Turnus. At substantive Bellator usurpatur cum ab aliis, tum a Claudiano, dicente Felix bellator, Bellator severus. [" Wessel. ad Herod. 91. Diss. 138. Diod. S. 2, 333. Heyn. Hom. 8, 415. Conf. c. πολεμικὸς, Boiss. Philostr. 581." Schæf. Mss. Πτολεμιστής, Theocr. 15, 51. * " Πολεμιστὴρ, Heyn. Hom. 8, 415." Schæf. Mss.] Πολεμιστήριος, ὁ, ἡ, quod et ipsum signif. Bellator, Aptus ad bellum, Aptus ad usus bellicos, Aristid. Ἵππων π. ὀχήματα, ubi ἵπποι πολεμιστήριοι, ut paulo ante e Plut., ἵππος πολεμιστής, Bellator equus. [" Sic ap. Herod. 1, 192. ἵππων π., ubi alii Codd. πολεμιστέων." Schw. Mss.] At ex Heraclide, Π. ἀσκήσεις ὑπογυμνάζειν, Bellicis studiis exerceri, ubi πολεμιστήριοι ἀσκήσεις dicuntur ut a Xen. πολεμικῆς ἀσκήσεως ἕνεκα: qui etiam ἄσκησιν πολεμικῶν dicit, sicut ἀσκεῖν τὰ πολεμικὰ, ut in Πολεμικὸς videbis. Porro sicut sunt πολεμιστήριοι ἵπποι tum ap. Aristid. l. c., tum ap. Xen. Ἱππ. (1, 2.) ita et πολεμιστήρια ἅρματα, Currus bellici, [Herod. 5, 113.] ut Lat. Hasta bellica, Navis bellica, et Equus bellicus: ita ut πολεμιστήριος hic i. sit q. πολεμικός. Xen. K. Π. 6, (1, 17.) Πολεμιστήρια κατεσκεύασεν ἅρματα, τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ἄξοσί τε μακροῖς. Apud Eund. sine ἅρματα: 8, (8, 12.) Γινώσκουσιν οἷα σφίσι τὰ π. ὑπάρχει: sed illud ἅρματα e præcedentibus subauditur. Ibid. dicit Δρεπανηφόροις ἅρμασι χρῶνται. Utitur et Aristoph. sine adjectione substantivi, N. (28.) Πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ π., ubi Schol. annotat, πολεμιστήρια secundum quosdam Athenis esse ἀγῶνα δρόμου: sed ita vocari etiam τὰ πολεμικὰ ἅρματα, ἐφ' ὧν ὁπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. [" Ad Herod. 91. 434. ad Diod. S. 1, 64. Aristoph. Ἀ. 572. Εἰρ. 235. Dionys. H. 2, 1117." Schæf. Mss. * Πολεμίστρια, Æsch. Choëph. 422. * " Πολεμιστρὶς ναῦς, Tzetz. Ch. 1, 876." Elberling. Mss. * Πολεμιστὸς, unde * Ἀπολέμιστος, poëtice * Ἀπτολέμιστος, Athen. 524. * Ἀντιπολεμίζω, Suid. 1, 50. 3, 139. ex Josepho. * Ἐκπολεμίζω, unde * " Ἐκπολεμιστής, J. Poll. 1, 156." Kall. Mss.] Συμπολεμίζω, Una bellum gero, Belli gerendi socius sum, Adjuvo in bello, i. q. συμπολεμέω.

Πολεμέω, i. q. πολεμίζω, sed in prosa usitatius quam istud, i. e. Bello, Belligeror s. Bellum gero: cui opp. εἰρήνην ἄγω, ap. Isocr. Encom. Evagoræ: ut et ap. Thuc. 5, (76.) p. 190. Δύο λόγω φέρων ἐς τὸ Ἄργος, τὸν μὲν, καθότι εἰ βούλονται πολεμεῖν, τὸν δ', ὡς εἰ εἰρήνην ἄγειν. Apud Athen. 7. ἐπιμελεῖσθε τοῦ κακῶς ποιεῖν, Πολεμοῦντες, ἀλλήλους, Plut. (8, 125.) Πολεμοῦσι δὲ ἀετοὶ καὶ δράκοντες, κορῶναι καὶ γλαῦκες, Bellum inter se gerunt, Dem. (17.) Τὴν τοῦ πολεμεῖν ἐμπειρίαν κτησάμενοι, Bellandi peritiam. Lucian. (2, 270.) Τὴν ἐν τῷ πολεμεῖν κουφότητα. Item cum accus. πόλεμον: sicut Hom. πόλεμον πολεμίζειν. Dem. Πολλοὺς ὑμεῖς πεπολεμήκατε πολέμους, Multa bella gessistis; itidemque passive πολεμεῖται ὁ πόλεμος, Bellum geritur. Xen. Ἑλλ. 5. Φανερῶς κατὰ θάλατταν ἐπολεμεῖτο ὁ πόλεμος. E Thuc. πολεμῶ ἐναντία σοι, Tecum belligero, pugno. Item cum præpp. μετὰ et πρὸς, ut Latine quoque Bellum gero cum, Bellum gero adversus, Belligero cum, Bello cum. Apoc. 13, (4.) Τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ; ut

Cic. Bellare cum diis, Bellare cum Ætolis; 12, (7.) A 'Επολέμησαν κατὰ τοῦ δράκοντος. Thuc. 1, (141.) Πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν ἀδύνατοι, Bellum gerere adversus disparem apparatum. Sic Plut. Solone, 'Επολέμησαν περὶ τούτου πρὸς ἅπαντας, Hujus rei gratia cum universis bellum gessere, ubi πολεμεῖν περί τινος, ut dicit Tac. Cum Marius et Sylla de eo præcipue bellarent. Sæpius cum dat.: quod in Lat. lingua imitatus Stat. dixit, et magno bellare parenti, pro Bellare cum m. p. Itidemque Virg. placitone etiam pugnabis amori? pro Pugnabis cum, Pugnabis contra. Thuc. 5, (48.) p. 182. Γενομένης ξυμμαχίας, τοῖς αὐτοῖς πολεμεῖν καὶ εἰρήνην ἄγειν. Dem. (48.) Ἵνα μὴ μόνον τοῖς ψηφίσμασι καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς πολεμῆτε Φιλίππῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις, (ubi etiam nota dat. instrumentalem: ut ap. Sil. Bellare manu, Bellare ense. Plut. Alex. Δαρείῳ ὑπὲρ ἡγεμονίας πολεμεῖν: sicut Dem. (236.,) sed metaph., Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις, Cum his bellare, decertare, pugnare. Ubi nota etiam πολεμεῖν περὶ, sicut paulo supra πολεμεῖν ὑπέρ. B Cum solo dat., Plut. Πολεμῆσαι τοῖς οἰκέταις ἀποστᾶσι, ubi de servili bello loquitur. Idem, Στασιάζοντες ἀλλήλοις καὶ πολεμοῦντες. Idem cum accus. quoque junxisse videtur, de Odio et Invidia, non procul ab initio, Μισοῦσι δὲ ἄλληλα καὶ ἀπεχθάνονται καὶ πολεμοῦσιν ὥσπερ ἀπίστους τινὰς, Inter se bellant, Se mutuo infestant, Se oppugnant mutuo. Sed videtur reponendum esse ὥσπερ πρὸς ἀπίστους, aut ὡς πρὸς ἀπ. Πολεμῶ metaphorice pro Vexo, ut et vernacula lingua dicimus, Faire la guerre à quelqu'un: pro Vexare eum, Negotium ei facere. Xen. K. Π. 1, (3, 10.) Ἀλλὰ τί ποτε σὺ, ὦ παῖ, τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; || At πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ, Pugnare cum opinione jam inde a multis annis recepta, Veteri opinioni et dudum receptæ repugnare, Plut. Thes. (10.) Οἱ δὲ Μεγαρόθεν συγγραφεῖς ὁμόσε τῇ φήμῃ βαδίζοντες, καὶ τῷ πολλῷ χρόνῳ, κατὰ Σιμωνίδην, πολεμοῦντες, οὔτε λῃστὴν οὔτε ὑβριστὴν γεγονέναι Σκίρωνά φασι. Sic de Iside et Osiride, Ὀκνῶ δὲ μὴ τοῦτο ᾖ τὰ ἀκίνητα κινεῖν, καὶ πολεμεῖν οὐ τῷ πολλῷ χρόνῳ, C κατὰ Σιμωνίδην, μόνον, πολλοῖς δὲ ἀνθρώπων ἔθνεσι καὶ γένεσι. Unde etiam apparet Simonidem olim eo loquendi genere usum fuisse. || Πολεμέομαι, Bello appetor, lacessor et invador, s. Belligeratur mecum, Bellum mihi infertur, Oppugnor. Dem. (240.) Ἦγον τὴν εἰρήνην ἄσμενοι, καὶ αὐτοὶ τρόπον τινὰ ἐκ πολλοῦ πολεμούμενοι, Bello vexati et infestati: (113.) Αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ὑμῖν, ὑφ' ἡμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι. Itidem Plut. de Deo Socr. Εἰ πολεμεῖσθαι πυθόμενος ἡμᾶς, ἔπλευσας ὅπλοις καὶ βέλεσιν ἡμᾶς ὠφελήσων. Necnon Synes. πολεμουμένην χώραν dixit Bello infestam, Bud. Idem eadem signif. dixit, Ep. 62. Παραλαβὼν πολεμουμένας τὰς πόλεις, Bello petitas, exercitas. Sic et Isocr. ad Phil. de Lacedæmoniis, Πολεμοῦνται ὑπὸ τῶν τὴν χώραν αὐτῶν περιοικούντων. Paulo post dicit, Οὐδένα δὲ χρόνον διαλείπουσιν οἱ στρατεύοντες ἐπί τινας ἢ μαχόμενοι πρός τινας, ἢ βοηθοῦντες τοῖς ἀπολλυμένοις αὐτῶν. Nisi quis forte a πολεμόω hoc πολεμοῦνται deducere malit. || Alias πολεμεῖται dicitur etiam pro Bellatur, D Belligeratur; imo et πόλεμος πολεμεῖται, quod e Dem. attuli supra in Πολεμέω. Afferturque e Thuc. Πολεμεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν, pro A nobis bellum administrari. || Præterea πολεμοῦμαι tradunt accipi etiam pro πολεμῶ, Bellum gero, Belligero, itidemque πολεμήσομαι activa signif. a Thuc. usurpari existimatur; sed nulla ejus usus exempla proferuntur. [" Fischer. Ind. Palæph. v. 'Αμιλλᾶσθαι, Abresch. Lectt. Aristæn. 144. ad Xen. Eph. 197. ad Diod. S. 1, 150. 157. 263. Alciphr. 324. Toup. Emendd. 3, 191. Thom. M. 703. Marc. de V. Thuc. p. 5. Kuster. V. M. 67. Odi, Plut. Mor. 1, 764. Aversor, ad Jambl. V. P. 509. Discepto, Diod. S. 1, 609. Pugno, 2, 28. 496. 502. 503. De constr., ad Charit. 615. Jacobs. Anth. 10, 10. Brunck. Aristoph. 2, 30. Schol. ad Plutum p. 357. H., ad Dionys. H. 3, 1779. 4, 2204. ad Diod. S. 1, 574. 2, 24. 112. 389. 500. 510. Add. ad p. 113. Bast Lettre 78. Cum accus., 77. Heyn. ad Apollod. 610. 642. 882. Fischer. ad Palæph. 74. ad Diod. S. 1, 305. 310. 367. Chishull. Antiq. As. p. 86. ad Dionys. H. 1, 575. 2, 795. 925. 1120. Boiss. Philostr. 650. Πολεμεῖν ἀπὸ —, Heind. ad Plat. Phædr. 296. Πολεμεῖσθαι ὑπό τινος, Diod. S. 1, 701. 712. Πολεμούμενοι et πολέμιοι conf., ad 2, 465." Schæf. Mss.] Inde Πολεμητέον, i. q. πολεμιστέον, Bellandum est, Belligerandum est, Aristot. Rhet. 1. Συμβουλεύειν 'Αθηναίοις εἰ πολεμητέον ἢ μὴ πολεμητέον. [Aristoph. 'A. 496.] Porro sicut docui Attice dici πολεμιστέα pro πολεμιστέον, sic et Πολεμητέα Attice itidem usurpari pro πολεμητέον sciendum est: Π. ἦν αὐτοῖς. Sic ap. Suid. Π. σφίσιν ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ ἐπὶ 'Ρωμαίους ἔδοξεν εἶναι. Item, Π. εἶναι ἐν τάχει, i. e. δεῖν πολεμεῖν. Inde et desiderativum verb. Πολεμησείω, ut ὀψείω, γαμησείω, et similia, Bellare gestio, cupio. Adverbum redderes Bellaturio. Suid. exp. πολεμικῶς ἔχω, afferens e Thuc. 1, (33.) item πολέμου ἐπιθυμῶ, addens h. l. Χοσρόου δὲ πολεμησείοντος ὡς ᾔσθετο 'Ιουστινιανός. His addit hunc versum Hom., qui legitur Il. Ξ. (37.) ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο. Ubi etiam nota 'Οψείω. [" Pierson. ad Mœr. 14. Bergler. Alciphr. 56. Marcell. de V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss. " Anna C. 411." Elberling. Mss. * Πολεμητὸς, undè] 'Απολέμητος, ὁ, ἡ, Bello non vexatus, Bellicis turbis carens. E Luciano (1, 263.) 'A. ἀρχὴ, Principatus de quo non pugnatur. [" 'Απολέμητος εἰρήνη, Inexpugnabilis pax, dicitur Christus, Method. 436." Kall. Mss.] Δυσπολέμητος, Qui debellari vix potest, Qui bello ægre capi potest, πολέμῳ δυσάλωτος, Cum quo bellum gerere difficile est, Isocr. Paneg. Θαυμάζουσι τὸ μέγεθος τῶν βασιλέως πραγμάτων, καί φασιν αὐτὸν εἶναι δ. Sic Dem. [41. 156.] Contra Εὐπολέμητος, [J. Poll. 1, 158. * Πολεμητικὸς, * Πολεμητικῶς, Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. 180. " Πολεμητικὸς, ad Charit. 702. * Πολεμητήριος, ad Dionys. H. 2, 1117." Schæf. Mss. * Πολεμητήριον, i. q. ὁρμητήριον, Polyb. 4, 71, 2. * " Πολεμήτωρ, Bellorum incensor, dicitur Diabolus, Method. 441. Andr. Cr. 302." Kall. Mss. Tzetz. Hom. 87. Eand. vocem Oppiano K. 3, 204. e Cod. Reg. Paris. restituit Hermann. ad Orph. p. 740.]

[* 'Αναπολεμέω, Strabo 17. p. 1189. * 'Αναπολέμησις, 11. p. 476=779.] 'Αντιπολεμέω, Belligero adversus; Bello lacessitus, vicissim bello infesto. Thuc. 1, (23.) 'Ηρημώθησαν αἱ μὲν (sc. πόλεις) ὑπὸ βαρβάρων, αἱ δὲ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀντιπολεμούντων, Ab ipsis inter se bellantibus. [* 'Αντιπολέμησις, Gl. Rebellatio. * " 'Αποπολεμέω, Heindorf. ad Plat. Phædr. 296(=207=260.)" Schæf. Mss.]

Διαπολεμέω, Bello decerto, Belligero et dimico, Depugno, Decerto, Plato Ep. 6. Ὅσοι μὴ ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα, Quicunque non pro communi libertate depugnarunt adversus tyrannidem. Sic Plut. Pericle, Διαπολεμήσας πρὸς 'Αννίβαν. Idem cum dat. in Fabio, Διεπολέμησε τούτοις. Thuc. absolute posuit, 6, (37.) p. 210. 'Ικανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι, ubi Schol. διενεγκεῖν τὸν πόλεμον, quo genere loquendi utitur idem Thuc. eod. l. p. 215., Δηλονότι περιγενέσθαι διὰ πολέμου. Porro sicut dicitur πολεμεῖν πόλεμον, ita et διαπολεμεῖν πόλεμον: quod signif. potius Conficere bellum. Et pass. διαπολεμεῖται πόλεμος, Conficitur, Finis ei imponitur. Thuc. 7, (14.) p. 237. Διαπολεμήσεται αὐτοῖς ἀμαχεὶ ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν ὁ πόλεμος, ubi Schol. κατεργασθήσεται. [Jambl. V. P. 456. K. " Wakef. S. Cr. 3, 177. Diod. S. 2, 1. 18. 19. Boiss. Philostr. 338. 449. 557. De constr., ad Diod. S. 1, 715. 2, 496." Schæf. Mss.] Διαπολέμησις, ἡ, Depugnatio, Decertatio, sc. quæ bello fit, [Thuc. 7, 42. Dionys. H. 692, 4. * Προσδιαπολεμέω, Dio Cass. 210.]

'Εκπολεμέω, Debello, Bello devinco, etiam expugno. Sic enim Ammon. accipere in 'Εκπολεμόω supra videbis. Quod vero ap. Thuc. legitur, 6, (91.) p. 228. Καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, Valla sic interpr. est, Et quod ad hæc loca pertinet, debetis ex iis apertius bellum Atheniensibus inferre. [" Ammon. 47. Valck. Anim. 72. Diod. S. 2, 537. ad Dionys. H. 2, 935. 3, 1974. Cattier. Gazoph. 18." Schæf. Mss. * Συνεκπολεμέω, Diod. S. 15. p. 470,

13. 16. p. 532, 41. LXX. Deut. 1, 30. 20, 4. Jos. A 10, 4. 23, 10. Sap. 5, 10.] Ἐμπολεμέω, Bellum gero in, Suid. Ἐμπολεμῶσαι, τὸ πολεμίους ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμόν τινας παροξῦναι· Ἐμπολεμῆσαι δὲ, τὸ ἐκπορθῆσαι. Sed ibi pro Ἐμπολεμῶσαι SCR. Ἐκπολεμῶσαι, ITIDEMQUE Ἐκπολεμῆσαι pro Ἐμπολεμῆσαι, ut etiam ex Ammonio patet, cujus verba in Ἐκπολεμόω citavi. Ἐπιπολεμέω, Belligero adversus, Bellum infero, Bello invado, appeto, ut ἐπιστρατεύω, Expeditionem suscipio adversus. Sicubi vero LEGATUR Ἐπιπολεμόω, significabit Excito ad bellum suscipiendum, Hostem alicui facio.

Καταπολεμέω, Bellum gero contra, Bello appeto, Oppugno, i. q. πολεμῶ κατὰ, Debello, Plut. Cæsare p. 1321. meæ Ed. Ἐνταῦθα δὲ αὐτῷ τῶν πολεμίων ἐπιπεσόντων, καὶ περισχόντων μυριάσι πολλαῖς, ὁρμήσας διαγωνίσασθαι, τοῖς μὲν ἄλλοις καταπολεμῶν ἐκράτησε, χρόνῳ πολλῷ καὶ φόβῳ καταβιασάμενος τοὺς βαρβάρους. Thuc. cum dativo etiam instrumentali junxit, ut et πολεμεῖν supra: 4, (86.) p. 149. Οἷς τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν. Idem utitur B et passivo, 6, (16.) p. 202. Πρότερον ἐλπίζοντες αὐτὴν καταπεπολεμῆσθαι, ubi de Athenis sermo est, et videtur significare Exhaustam esse bello vel bellicis sumtibus. Hes. καταπολεμῶ, νικῶ: itidem Lat. Debello significat Bello devinco et expugno. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 37. Select. 330. ad Diod. S. 1, 463. 719. 721. 2, 70. 79. 263." Schæf. Mss. " Cum gen., Clem. Alex. 871." Wakef. Mss. Ælian. V. H. 4, 8. Thuc. 2, 7.] Καταπολέμησις, ἡ, Oppugnatio, Debellatio, καταγωνισμός. E Thuc. [* Καταπολεμητὸς, unde * Ἀκαταπολέμητος, Epiphan. 2, 20. * Δυσκαταπολέμητος, Diod. S. 2. p. 92, 7. * Συγκαταπολεμέω, 16. p. 521, 41.; 19. p. 678, 34. Strabo 13. p. 926. Herodes de Rep. 222.]

Προπολεμέω, Belligero pro, Pugno pro s. Propugno: ut προμάχομαι, et πολεμῶ ὑπέρ. Aliquando absolute sine casu ponitur: Aristot. Polit. 2. Διαιρεῖται γὰρ εἰς δύο μέρη τὸ πλῆθος τῶν οἰκούντων· τὸ μὲν, εἰς τοὺς γεωργούς· τὸ δὲ εἰς τὸ προπολεμοῦν μέρος. Itidem Philo V. M. 1. Πεντακοσιαστὴν δὲ μοῖραν οἱ C προπολεμήσαντες εἰσήνεγκαν, Qui pro cetera multitudine pugnarant. Sed et cum gen.: ut Æschin. de Male gesta Legatione, Οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες. Sic Plut. Pericle, Προπολεμοῦντες αὐτῶν. Et Greg. Naz. Προπολεμοῦντες τοῦ γράμματος, Propugnatores literæ. Idem et sine casu, Προπολεμῶν κατὰ τῶν θηρίων, Adversus feras propugnans. [" Wyttenb. Select. 325. Thom. M. 156. Diod. S. 1, 717. ad 719. 2, 466. Dionys. H. 2, 1153. Brunck. Aristoph. 3, 57. (* Προπολεμητὴρ, unde * Προπολεμητήριος, e quo) * Προπολεμητήριον, ad Diod. S. 1, 718. ad Corn. Nep. 97. Stav." Schæf. Mss.]

Προσπολεμέω, Bello cum, s. Belligero contra: qua signif. dicitur etiam πολεμῶ πρός. Nam προσπολεμῶ σοι exponunt Bellum tibi infero, Tibi adversor. || Alias significat Bellum gero cum, i. e. Belli socius sum, Bello adjuvo, i. q. συμμαχέω, Plato de Rep. 1. de justo, Ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; respondetur, ἐν τῷ προσπολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν. Nisi forte subau- D diendum hic fuerit τοῖς ἐναντίοις. Nam et Thuc. hoc verbo in præcedenti signif. usus est: 8, (96.) p. 294. Ἐν τούτῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο, Hic Atheniensibus commodius fuit gerere bellum adversus Lacedæmonios quam ullos alios. Et mox, de Syracusanis, Μάλιστα γὰρ ὁμοιότροποι γενόμενοι, ἄριστα καὶ προσεπολέμησαν, Optime se in bello adversus Athenienses gesserunt, Optime bellum adversus Athenienses gestum administrarunt. [" Thom. M. 841. ad Diod. S. 2, 466. Cattier. Gazoph. 90. Lex. Xen." Schæf. Mss.]

Συμπολεμέω, Una belligero, Belli gerendi socius sum, i. q. συμμαχέω, In bello gerendo adjuvo, Subsidio sum, Commilito sum, Communiter bellum gero, Plato Epist. 7. Οὔτ' οὖν ἡλικίαν ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδενί. [" Συμπ. μετὰ, Bast Lettre 124." Schæf. Mss.]

¶ Πολέμων, ὁ, Nomen proprium ap. Plut. et Athen. ac Plin. Vide et Suid. Item nomen Regis cujusdam: a QUO Πολεμώνιος denominata Urbs quædam Ponti, ut in Lex. meo vet. annotatur. AT Πολεμώνιον, τὸ, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 8. quam Marc. Virg. vocatam scribit a bello et certamine quod antiquissimi reges inter se certarunt, dum inventionis ejus gloriam sibi ambo vindicarent. Plin. Polemoniam vocat, 25, 6. Polemoniam, alii Philetæriam, a certamine regum inventionis appellant: Cappadoces autem Chiliodynamam: radice crassa, exilibus ramis: quibus in summis corymbi dependent, nigro semine.

ΠΟΛΕΩ, Verto, Verso, i. q. στρέφω, Hesiod. Ἔργ. 2, (80.) Εἴαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει: i. e. κατὰ τὸ ἔαρ σχίζε τὴν γῆν, ut Proclus et Moschop. exp., sicut et J. Poll. 1. eund. l. citans, πολεῖν s. πολῆσαι idem significare ait cum ἀρόσαι. Sic Lat. Poëtæ dicunt Terram aratro vertere, et Findere s. Proscindere aratro, pro Arare. [Polare agros, Ennius Fragm. p. 84.] Pass. Πολεῖσθαι, Versari, Verti. Eust. πολεῖν neutraliter etiam accipit pro ἀναστρέφεσθαι, Versari. Sic etiam πολοῦνται ap. Hes., κατὰ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφονται. Et πολεῖται s. στρωφᾶται aut ἀναστρέφεται aliquis in multitudine, ut ap. Virg. ipse catervis Vertitur in mediis, et toto vertice supra est. || Πολεῖν Hes. exp. νέμειν, βόσκειν. [" Valck. ad Eran. Phil. 169. Græv. Lectt. Hes. 561. Luzac. Exerc. 113. Jacobs. Anth. 6, 178. 395. ad Charit. 693. Wakef. Alc. 29. Phil. 1238. Heyn. Hom. 7, 544." Schæf. Mss. " Aro, Nicander Ἀ. 245. Frequento, cum accus. loci, sine præp., Æsch. Pers. 307." Wakef. Mss. * Πόλησις, Plato Cratylo 405. * Ὁμοπολέω, Simul verto, ibid. * " Ὁμοπόλησις, Jacobs. Anth. 10, 274." Schæf. Mss.]

Πολέσκω, i. q. πολέω, unde et derivatum, ut ἀρέσκω ex ἀρέω. Pass. Πολέσκομαι: unde πολέσκετο pro ἐπολέσκετο, Versabatur. Scribitur ET Πωλέσκω.

Πολεύω, i. q. πολέω, neutrali signif., i. e. Versor, Od. X. (223.) οὐδέ τοι υἷας Ζώειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν, οὐδὲ θύγατρας, Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, Versari in Ithacæ urbe. || Exp. etiam Nutrio, Ministro, Contineo. [Æsch. Pr. 646. Soph. Ant. 342. " Valck. Diatr. 246. Phryn. Ecl. 48." Schæf. Mss.] Ἀμφιπολεύω, Versor circum. Signif. et Famulor, de quo post Ἀμφίπολος. [* " Καταπολεύω, Schol. Arat. Ph. 147." Boiss. Mss.] Περιπολεύω, i. q. περιπολέω, quod vide. Utitur Hes. in Περιέπει. [" Circumeo, Tzetz. in Lyc. 17." Kall. Mss. " Pass., Versor, Schol. Nicandr. Ἀ. 338. * Συμπολεύομαι, Coëo, Una vagor, Hes." Wakef. Mss.]

[* Πολίζω, i. q. πολέω, unde * Πολιστὸς, e quo * Τριπόλιστος, Soph. Antig. 859. οἶτον, Schol. exp. πολλάκις ἀναπεπολημένον, ἢ διάσημον, καὶ πανταχοῦ ἀκουόμενον, καὶ πολούμενον· ἢ τὸν πολλάκις ἐπελθόντα τῷ ἐμῷ οἴκῳ καὶ γένει. * Ἀναπολίζω, i. q. ἀναπολέω, Pind. Π. 6, 2. ἄρουραν. " Dawes. M. Cr. 43. Wakef. Phil. 1238. Jacobs. Anth. 6, 348." Schæf. Mss. " Ad Hesych. 1, 366, 23." Dahler. Mss. * " Περιπολίζω, Versor, ἐν αὐτοῖς, in iisdem rebus, Iren. 72. nisi leg. περιπολήσαντες." Kall. Mss.]

[* Πολάζω, unde * Ἀναπολάζω, Athen. de Machinis ap. Math. Vett. p. 9. Schneidero susp. * Περιπολάζω, Plut. 8, 320. al. ἐπιπολάζω. In Aristot. Phys. c. 5. extat * Περιπολαιότερος pro ἐπιπ. * Ὑπερπολάζω, Strabo 17. p. 1164.]

Πόλος, Terra aratro versa, proscissa s. fissa aratro, ἡ εἰς κατασπορὰν μεταβεβλημένη γῆ, Hes. || Item Vertices mundi nominantur πόλοι, utpote circa quos mundi moles circumagatur, Plin. 2, 15. Terra a verticibus duobus, quos appellarunt Polos, centrum cœli est. Quid autem Poli sint et unde nomen sortiti, luculenter Aristot. de Mundo docet, his verbis, Τοῦ δὲ σύμπαντος οὐρανοῦ τε καὶ κόσμου σφαιροειδοῦς ὄντος καὶ κινουμένου ἐνδελεχῶς, δύο ἀκίνητα ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ σημεῖα καταντικρὺ ἀλλήλων, καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κύκλῳ φορουμένης σφαίρας, στερεὰ μένοντα καὶ συνέχοντα τὴν σφαῖραν, περὶ ἃ ὁ πᾶς κόσμος κινεῖται ἐν κύκλῳ περιστρεφόμενος· καλοῦνται δ' οὗτοι πόλοι, δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπεζευγμένην εὐθεῖαν, ἥν τινες ἄξονα κα-

λοῦσιν, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, μέσην μὲν ἔχουσα τὴν γῆν, τοὺς δὲ δύο πόλους, πέρατα. Quibus hæc subjungit de differentia utriusque poli, Τῶν δὲ ἀκινήτων πόλων τούτων, ὁ μὲν, ἀεὶ φανερός ἐστιν, ὑπὲρ κορυφὴν ὤν, κατὰ τὸ βόρειον κλίμα, ἀρκτικὸς καλούμενος· ὁ δὲ ὑπὸ γῆν ἀεὶ κατακέκρυπται, κατὰ τὸ νότιον, ἀνταρκτικὸς καλούμενος. Eadem tradit Proclus in sua Sphæra. Virg. Vertices appellat, G. 1. Hic vertex nobis semper sublimis, at illum Sub pedibus Styx atra videt manesque profundi. Sed frequentius Idem ceterique Poëtæ utuntur Gr. vocab.: ut et Ovid. Totque tuli pœnas terra pelagoque quot inter Occultum stellæ conspicuumque polum. Ubi Conspicuum polum vocat Polum arcticum, quem Sublimem nobis appellat Virg.: Occultum autem, Antarcticum, utpote quem sub pedibus nostris Styx tantum videat manesque profundi. A Seneca dicuntur Extremi poli: quoniam sc. sunt ἄκρα τοῦ ἄξονος, ut Procl. docet, et e verbis Aristot. supra citatis liquido cognoscitur. Plato autem in Timæo Ipsum axem, circum quem mundus vertitur, πόλον nominavit, de terra loquens, Εἱλουμένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. Itidemque Cic., ea verba sic interpretans, Quæ trajecto axe sustinetur. Imo et Ipsa mundi, quæ circum axem polosque rotatur, moles, πόλος nominatur; potius ὁ οὐρανὸς, quem Pistheræus ap. Aristoph. Ὄρν. (179.) ὀρνίθων πόλον appellat, et paulo post appellationis istius rationem afferens, ait, Ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται Ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος. Ubi Schol. annotat, πόλον a vett. non secundum recentiores dictum fuisse σημεῖόν τι καὶ πέρας ἄξονος, sed τὸ περιέχον ἅπαν, ὡς αὐτοῦ τε περιπολουμένου καὶ δι' αὐτοῦ πάντων ἐρχομένων. Quibus verbis subjungit h. l. ex Eur. Pirithoo, καὶ τὸν Ἀτλάντειον φρουρῶν πόλον. Clarius Alexis ap. Athen. (60.) Τὸ τοῦ πόλου σύμπαντος ἡμισφαίριον. Et ap. Eund. de chlamyde Demetrii, (535.) Τὸ δὲ πᾶν ὁ πόλος ἐνύφαντο, χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα ζώδια. Itidem Lat. Poëtæ Polum vocant Ipsum cœlum: ut tum alii, tum Val. Flacc. cum ait Sydereus polus: et Stat. cum dicit, Stelligeri jubar poli. || Πόλος dicitur etiam Capitis vertex, ὁ τῆς κορυφῆς κυκλοειδὴς τόπος, Hes. At J. Poll. 2. Καλεῖται δὲ τὸ σύμπαν, (totum sc. caput,) πόλος, κρανίον, καὶ κόγχος, παρὰ Λυκόφρονι, Πληγεὶς σκεπάρνῳ κόγχον εὐθέτῳ μέσον. Ipsam vero verticem capitis κορυφὴν nominat et μεσόκρανον. || In ore autem s. palato πόλος appellatur τὸ μετὰ τὴν σταφυλὴν, ut idem Poll. 2. tradit. || Πόλος dicitur etiam Horologium, s. ἡλιοτρόπιον, Solarium: in quo sc. umbra una cum sole circumacta horas indicat: quamvis et ea quæ hodieque e ferro aliave materia fabrefiunt horologia, etiam ipsa πόλοι nominari queant, eo quod index horarius circumactus, horas in ipsis denotet. J. Poll. 6. de Κοττάβειον loquens, Ἐῴκει δὲ πόλῳ τῷ τὰς ὥρας δεικνύντι: 9, (46.) partes urbis enumerans, Τὸ δὲ καλούμενον ὡρολόγιον, ἤπου πόλον ἄν τις εἴποι. Ubi etiam subjungit h. ex Aristoph. Gerytade l., sed corruptum, Πόλος τοῦτ' ἐστιν; *ἑκασταποστὴν ἥλιος Τέτραπται; Sic usus est Athen. (207.) in descriptione navis Hieronis, loquens περὶ σχολαστηρίου πεντακλίνου, quod in ea erat, Κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν ἔχον πόλον ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδινὴν ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου, ubi tamen Bud. vertit Sphæram; alii Polum. [Paus. 2, 10, 4. 4, 30, 4. 7, 5, 4. cf. 6, 19, 5. " Gesner. Ind. Orph., Koppiers. Obs. 101. Voss Myth. Br. 1, 172. ad Herod. 153. (2, 109.) Bergler. Alciphr. 283. Huschk. Anal. 304. Jacobs. Anth. 10, 359. Leo Philos. 3. Diod. S. 2, 279. ad Lucian. 2, 326. ad Charit. 739. 741. 759. Wakef. Ion. 1173. Musgr. 1154. Luzac. Exerc. 113. Cœlum, Casaub. ad Athen. 123. Valck. Phœn. p. 4. Hipp. p. 273. Orbis, Casaub. l. c." Schæf. Mss. Plato Epinom. 986. Timæo 40. Æschin. Dial. 3, 19.]

Compp. e πόλος et πολέω ac πολοῦμαι.

Ἀκρόπολος, ὁ, ἡ, Altissimum habens verticem, Cujus summitas ipsum polum attingit; et e consequenti Excelsus, Præaltus, Sublimis: ut ἀκρόπολα ὄρη, velut Il. E. (523.) ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, quasi quis dicat Cœlestia, inquit Eust., utpote quorum vertex ad altissimos polos videatur pertingere. Cujusmodi hyperbole Lat. etiam Poëtæ de altissimis montibus utuntur. Fortasse tamen et alia hujus signif. ratio afferri possit. [" Heyn. Hom. 5, 102." Schæf. Mss.] Δίπολος, Bis versus s. versatus: δίπολος γῆ dicitur ἡ δὶς πεπολημένη, Terra bis aratro versa et proscissa, ἡ δὶς ἠροσμένη, Proclus ap. Hesiod.: ἡ δὶς ἀροθεῖσα, J. Poll. SIC Τρίπολος γῆ dicitur Quæ ter aratro versa ac proscissa fuit, ἡ τρὶς ἀροθεῖσα, ut iidem exp. Hesiod. (Θ. 971.) Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ. Sic Hom. γαῖαν s. ἄρουραν τρίπολον dicit Il. Σ. (542.) Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον: in qua aratores arantes Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα: ubi etiam obiter notari potest δινεύειν et πολεῖν synonyma esse, itemque στρέφειν, quo in sequenti versu utitur. Eust. in eum locum annotat, ipsum dixisse τρίπολον γῆν, ut doceret sic oportere circa terram laborare; nam secundum Hesiod. ἦρος πολεῖσθαι, θέρους δὲ νεᾶσθαι, καὶ τρίτον περὶ αὐτὴν κάματον εἶναι, ὅτε τοῦ σπείρειν καιρός. Od. E. (127.) Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, sicut et Hesiod.
B Ubi rursum Eust. τῇ τρίτον ἐστραμμένῃ. [" Wolf. ad Hesiod. 138. ad Diod. S. 1, 392. Heyn. Hom. 7, 544. 802." Schæf. Mss.] " Ἡμίπολον, Dimidia poli, " i. e. cœli, pars, Hes." [Μετεωροπολέω, vide in compp. e Μετέωρος. * " Συμμετεωροπολέω, In sublimi versor, Philostr. p. 249. c. 11. τῷ Θεῷ." Kall. Mss. * Περιπάμπολος, Orac. Sibyll. 5. p. 592. * Ταυρόπολος, Manetho 4, 226. * Τετράπολος, Theocr. 25, 26. τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.]

Sunt et alia cum substantivis compp. tam nomina quam verba, ut Νυκτίπολος, Ὀνειροπόλος, Ὀνειροπολέω, Ὀρεοπολέω, quæ cum suis subst. posita reperies: sc. in Νὺξ, Ὄνειρος, Ὄρος.

Verba cum præpp. composita.

Ἀμφιπολέω, Versor circum, i. q. ἀμφιπολεύω, quod pro ἀναστρέφομαι usurpatur. Exp. etiam Obeo, Lustro: quo sensu et περιπολῶ dicitur. Item, Ministro, Famulor, Curo: qua signif. ἀμφιπολεύω usurpari paulo post dicetur. [" Theocr. 1, 124. Valck. ad Röver.
C 80. Wessel. ad Herod. 131. Heyn. Hom. 4, 22. Jacobs. Anth. 6, 153. 280. 7, 65." Schæf. Mss.] Ἀμφίπολος, ὁ, ἡ, Qui circa dominum versatur, i. e. Famulus, Minister. Nam Ammonius et quidam alii volunt Nomen esse commune tam mari quam feminæ. Apud Hom. tamen ἀμφίπολος est Ancilla s. Ministra; nusquam Minister, secundum quosdam: Od. Ω. (365.) Ἀμφίπολος Σικελὴ λοῦσεν καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ, Il. Ω. (304.) Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα. Ibid. dicit ἀμφίπολον ταμίην. Secundum Eosd., ut ἀμφίπολοι sunt Famulæ, ita πρόπολοι Famuli, vel δμῶες. Sunt tamen qui putent Hom. post ἀμφιπόλοισι, ut sexui utrique convenienti, ad differentiam addidisse γυναιξί: σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί. Seleucus ap. Athen. (267.) ἀμφίπολον esse tradit Famulam quæ dominam circumstat: πρόπολον autem, quæ est anteambulo illius. Cui Seleuci annotationi assentior, quod ipsa etym. hoc videatur evincere. || Ἀμφίπολος τάφος, Sepulcrum, quod circumquaque obitur, ὁ κύκλῳ περιπολούμενος,
D Eust. Irregulariter autem ἀμφίπολος in hac signif., et cum Famulum s. Famulam significat, eod. notatur accentu. [" Toup. Opusc. 2, 77. Ammon. 71. Valck. Anim. 98. Eran. Philo 169. Brunck. Trach. 862. Jacobs. Anth. 7, 326. Diosc. 15. ad Diod. S. 2, 137. Heyn. Hom. 4, 476. 5, 252. Markl. Iph. p. 366." Schæf. Mss.] Ἀμφιπολεύω, Serviliter comitor, s. Ancillariter, si Latine dici posset, i. e. Ancillæ aut Famuli in modum, interdum et simpliciter pro Comitor. Od. Υ. (78.) Καί ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν: hic enim simpliciter τὸ συμπεριοδεύειν signif., Eust. || Ministro alicui, tanquam famulus, Famulor alicui, Laboro circa quidpiam tanquam famulus, Od. Ω. (256.) Τεῦ δμὼς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; Cujus es servus? cujus est autem viridarium hoc, circa quod laboras? Dictum fuerat paulo ante, Ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν Ὄρχατον. Interdum et generaliter ἀμφιπολεύειν dicuntur, quicunque aliquod humanitatis officium præstant alicui, quodcunque id sit.

Unde et exp. interdum Tueor, Curo, Foveo, cum accus. personæ vel rei. Apud Herod. (2, 56.) Ἀμφιπολεύω ἱερὸν Διὸς exp., In Jovis templo ministro. Apud Hom. autem in Od. Σ. (253.) et T. (127.) Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι, verbum ἀμφιπολεύοι exp. Foveret, Tueretur. Posset etiam reddi Curaret, Meæ vitæ curam susciperet. In brevibus Scholiis exp. θεραπεύοι, διέποι, Regeret: at Hes. exp. περιέποι, item ὑπηρετοῖ, φροντίζοι, ἀναστρέφοιτο. [" Heyn. Hom. 7, 663. ad Herod. 130. 131. ad Charit. 674. Musgr. Heracl. 404. Marcellus 47. ad Diod. S. 2, 137. * Ἀμφιπολία, ibid." Schæf. Mss.]

Ἀναπολέω, proprie Revolvo, Iterum volvo, verso. Vide Περιπολέω. Sed capitur peculiariter pro Revolvo in animo, quasi Rursum volvo, Revoco in cogitationem, Ruminor, in metaph. signif. Plato Philebo, Καὶ μὴν ὅταν ἡ ψυχὴ ἀπολέσασα μνήμην εἴτ' αἰσθήσεως, εἴτ' αὖ μαθήματος αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ, i. e. ἀνανεῶται, Bud. Suidas ἀναπολεῖν ait interdum significare ἀναμιμνήσκεσθαι. || Interdum ἀναπολῶ accipitur pro simplici Volvo, vacante præp. ἀνά: ut cum dicitur κατὰ νοῦν ἀναπολεῖν pro Versare in animo. Itidem in præcedente Plat. loco vacat præp. ἀνὰ, quoniam additur αὖθις. || Rumino, accipiendo hoc Lat. verbum in propria signif. Ælian. ap. Suid. Μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχητὰ, ἃ δὴ μηρυκᾶται, Ruminat cibum, Virg. Ruminat herbas. Itidem vero ap. vett. Lat. Ruminari, voce deponenti, pro In memoriam revocare, capiebatur, ut exemplis prolatis docet Nonius: et Ruminationem sunt qui ap. Cic. ad Att. legant, et sic intelligant. Sic et nostrates Ruminer dicunt pro Reputare secum. || Ἀναπολεῖν, Suid. et Hes. exp. ἀναπτύσσειν. [" Plut. de S. N. V. 44. 60. Wytt., Dawes. M. Cr. 43. ad Thom. M. 59. Brunck. Trach. 396. Wakef. Phil. 1238. Eum. 634." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Ἀμπολέω, Pind. N. 7, 153.] Ἀναπόλησις, ἡ, Ipsa actio revolvendi in animo, Revocatio in cogitationem, Ruminatio, in metaph. signif., item in propria Lat. hoc nomen usurpando. A Theodoro sæpe ἀναπόλησις pro Anaphora ponitur, Bud. [" Eust. 59, 37." Seager. Mss. Schol. Soph. Antig. 232. Aristot. 1, 464. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 60." Schæf. Mss. * " Ἀναπολητέον, Memoria recolendum, M. Anton. 4, 32." Kall. Mss.] Ἀναπολητικὸς, Revolvendi facultatem habens, Aptus ad revolvendum et revocandum in cogitationem. In VV. LL. exp. Recommemorativus. Ἐπαναπολέω, Iterum revolvo, in memoriam revoco, sicut et ἀναπολέω. Pro Repeto, Memoriam renovo, affertur e Plat. de LL. [Philebo p. 59.]

[* Ἐπιπολέω, Dionys. H. 2, 179. Ἐπιπολέομαι, Themist. p. 75. τὸν Βόσπορον, sc. ὀφθαλμοῖς. * Ἐπιπόλησις, Schol. Ven. Il. E. 654. * Ἐπίπολος, Soph. Œd. T. 1322.] " Ἐπιπολήΐδες, Fibulæ muliebres, " αἱ περοναὶ, αἷς αἱ γυναῖκες περονῶνται, Hes."

Περιπολέω, In orbem agor s. versor, Obeo, Circumeo: quo modo et Hes. περιπολεῖ exp. περιοδεύει et περιέρχεται. Sic Proclus ap. Hesiod. Τὸ οὖν στρέφειν, πολεῖν ἔλεγον, καὶ τὸ ἀναστρέφειν, ἀναπολεῖν· ὥσπερ καὶ τὸν οὐρανὸν εἰώθαμεν, διὰ τὴν στροφὴν τὴν περὶ τοὺς πόλους, λέγειν περιπολεῖν. Itidem sidera περιπολεῖν dicuntur. Plut. (6, 588.) Καθάπερ τὸν ἥλιον ἐν ἅρμασι λέγουσι περιπολεῖν, ἄλλοτε ἄλλην ἐπινεμόμενον τοῦ οὐρανοῦ χώραν, Solem curribus invectum circuire. Item Plato Tim. Πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φανερῶς καὶ ὅσοι φαίνονται καθόσον ἂν ἐθέλωσι θεοὶ, Cic. Qui moventur. Et exercitus περιπλανώμενος s. πλανώμενος, Palans, et modo hæc, modo illa loca palabundus obiens, dicitur περιπολεῖν: item Qui excubias obit et lustrat: unde περίπολοι. Isocr. Καὶ οὐδὲ τὴν στρατιὰν τὴν μετὰ βασιλέως περιπολοῦσαν ἄξιον φοβηθῆναι, ubi exp., Exercitum prætorianum, et quem ipse in comitatu circumducit. [Soph. Phil. 1254. " Meurs. ad Apoll. Dysc. 41. Teuch., Valck. Diatr. 26. Thom. M. 888. Musgr. Heracl. 404." Schæf. Mss. * " Περιπόλησις, Rotatio in orbem acta, Athan. 1, 30. Conversatio, dicitur de Christo, 52. De planetis, Clem. Alex. 563." Kall. Mss. D og L. Pythag. p. 491, 10. Jambl. V. P. 136. K.] Περίπο-

A λος, Qui circumit, in orbem obit et lustrat: ut exploratores et excubitores. Hes. exp. φρουρὸς, ἔφορος. Cujusmodi excubiarum περίπολοι a Vegetio nominantur Circuitores. Thuc. 4, (67.) p. 143. Οἱ δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους, τοῦ ἑτέρου στρατηγοῦ, Πλαταιῆς τε ψιλοὶ καὶ ἕτεροι περίπολοι, ἐνήδρευσαν ἐς τὸ Ἐνυάλιον. Ubi Schol. annotat, τῶν φυλάκων quosdam vocari ἱδρυμένους, quosdam περιπόλους. Nam Ἱδρυμένους φύλακας dici τοὺς ἀεὶ παρακαθεζομένους καὶ πολιορκοῦντας: περιπόλους autem, τοὺς περιερχομένους καὶ περιπολουμένους τὰ φρούρια ἐν τῷ φυλάττειν. Utitur et Aristoph. Ὄρν. (1177.) οὔκουν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν Πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς; ubi Schol. exp. non solum φύλακας, sed etiam ζητητάς. Item Plut. Alcib. (25.) Ἑνὸς τῶν περιπόλων Ἕρμωνος ἐν ἀγορᾷ πατάξαντος ἐγχειριδίῳ καὶ διαφθείραντος: Numa, Περιπόλους ἔταξε καὶ ἐπισκόπους τῶν ἀγρῶν, ubi existimatur cum sequenti gen. τῶν ἀγρῶν et ipsum construi posse: ut περίπολοι ἀγρῶν καὶ ἐπίσκοποι sint ii qui agros circumeuntes inspiciunt. Superiores autem excubiarum

B circuitores dicuntur etiam ἔφοδοι: sicut ἐφοδεύειν iidem dicuntur, cum circumeunt et περιπολοῦσι: nam et περιπολεῖν dicuntur, ut ap. Aristot. de Rep. Athen. 2. ephebi τὸν δεύτερον ἐνιαυτὸν ἐκκλησίας ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένης, λαβόντες ἀσπίδα καὶ δόρυ παρὰ τοῦ δήμου, περιπολοῦσι τὴν χώραν, καὶ διατρίβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις: q. l. citans Harpocr. annotandum ait Aristot. ibi dicere ephebos unum annum ἐν τοῖς περιπόλοις γίγνεσθαι, Æschinem vero in Or. περὶ Παραπρ., duos. Eadem ap. Suid. habentur, ap. quem et h. l. Τῶν δὲ π. τις περιθέων ἀποβάλλει χαλκῆν ἀσπίδα ὑπὲρ τοῦ ὀρύγματος: ubi ipse non φυλάκων modo exp., sed et ζητητῶν, ut Schol. Aristoph. supra. Apud eund. Suid. feminino gen. περίπολος δύναμις e Theoph. Simocato. || Περίπολος dicta etiam Navis ap. Rhodios, de qua Arrian. 2. [" Valck. Diatr. 133. ad Lucian. 2, 296. Coray Theophr. 190. ad Xen. Mem. 3, 5, 27. Navis, ap. Rhodios, Bergler. Alciphr. 44." Schæf. Mss. * Συμπεριπολέω, Lucian. 2, 700. Joseph. c. Apion. 2, 2. Philo Jud. p. 15. Plut. 9, 69. Clem.

C Alex. 654. " Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 27." Kall. Mss. " Greg. Naz. Or. 1. p. 4. Plato Amat. 766. * Συμπεριπόλησις, Procl. in Plat. Alcib. 137. in Parmen. 2. p. 82." Boiss. Mss. * Συμπερίπολος, Themist. 168. Διὸς συμπερίπολοι οἱ φιλόσοφοι.]

Προπολέω ap. nullum nec Lexicographum nec Scriptorem reperi, sed tantum VERBALE Πρόπολος, sicut περίπολος a περιπολέω derivatur, et ἀμφίπολος ab ἀμφιπολέω. [" Heyn. Hom. 5, 198." Schæf. Mss. Achill. Tat. 4. p. 259. φωνὴν προπολουμένην.] Dicitur autem πρόπολος, Anteambulo: et fem. gen. Famula quæ heræ suæ præit, Prævia ministra. Athen. (267.) ubi de famulis ac servis disseritur, Ἀμφίπολον δὲ, τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν· πρόπολον δὲ, τὴν προπορευομένην: quæ et Eust. ex Eod. refert. Herod. quoque usurpasse pro Famulo Famulave heræ præeunte tradunt, quales ap. Martial. sunt anteambulones. Et ap. Aristoph. masc. gen., Πλ. (670.) ὁ τοῦ θεοῦ πρόπολος, Dei minister, famulus, i. e. Æditus, νεωκόρος: N. (436.) σεαυτὸν παράδος θαρρῶν τοῖς

D ἡμετέροις προπόλοισι, i. e. θεράπουσι, Famulis. Hesychio πρόπολοι sunt ὑπηρέται, δοῦλοι, νεωκόροι, προφῆται. [Pind. Ὀ. 13, 77. " Hymn. in Cer. 440. ad Charit. 209. Wessel. Diss. Herod. 170. ad Herod. p. 134. Lex. Herod. 174. Toup. Opusc. 1, 449. 2, 66. 77. 85. 120. Jacobs. Anth. 6, 73. 184. Diophant. Epigr. Brunck. Aristoph. 1, 214. 262. T. H. ad Plutum p. 222. Dionys. H. 1, 194. Markl. Suppl. 72. Musgr. 71. Hel. 576. * Προπόλιον, Toup. Emendd. 2, 156." Schæf. Mss. Athen. 622. ἐξ ἑρπύλλου, Coraius conjicit προβόλιον. Vide Barker. Ep. Cr. 210. n.] INDE Προπολεύω, Sum πρόπολος, sicut Ἀμφιπολεύω, Sum ἀμφίπολος, i. e. vel Præeo, vel Famulor: ut ap. Suid. Πρόπολος, δούλη προπολεύουσα, θεράπαινα. [* Προπόλευμα, Ministerium, Eur. Ion. 113. δάφνης.] Ejusd. cum πρόπολος significationis EST Πρόσπολος. Hesychio enim Πρόσπολοι sunt πρόπολοι, θεράπαιναι, θεράποντες, δοῦλοι: unde etiam discere est, utroque genere usurpari, pro Famulo sc. ac Famula. Masc. gen. e Soph. (Aj. 539.) προσπόλοις φυλάσσεται, Ser-

vatur a servis: Œd. C. (1053.) p. 306. meæ Ed., Προσπόλων Εὐμολπιδᾶν, Ministrorum Cereris; erant enim sacro Cereris ministerio dicati Eumolpidæ, ut pluribus ibi Schol. docet, exponens τετελεσμένων, Initiatorum: quorum Eumolpidarum generis auctor Eumolpus primus τὴν μύησιν ostendisse et ἱεροφάντης fuisse credebatur. Idem Soph. fem. etiam genere usus est: El. (78.) p. 83. Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς Ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι. Sic Aristoph. B. (1333.) τίνα μοι δύστανον ὄνειρον Πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀΐδα πρόσπολον [πρόπ.] Ψυχάν; i. e. ὑπηρέτιν, Famulam. ["Jacobs. Spec. 110. Wessel. Diss. Herod. 170. ad Herod. 134. Lex. Herod. 174. Valck. Hipp. p. 235. Diatr. 176. Toup. Emendd. 4, 497. Markl. Suppl. 2. 72. Musgr. 71. Iph. T. 123. Hel. 576. Brunck. Aristoph. 1, 214. 262. T. H. ad Plutum p. 222." Schæf. Mss. * Προσπολέω, i. q. προσέρχομαι, Soph. Œd. C. 1098. Ministro, Eur. Tro. 264.]

¶ Πωλέω, i. q. πολέω, i. e. Verto, Versor. Pass. Πωλέομαι, Versor, Vertor; ea plerumque signif. qua Virg. dicit Vertitur in mediis, pro Versatur, ἀναστρέφεται. Vel pro Proficiscor, Eo, πορεύομαι: ut Hes. πωλεῖται exp. συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται: et Πωλήσεαι, φοιτήσεις, παραγενήσῃ: item ἀναστρέψῃ. Itaque cum motum in loco signif., reddemus Versor, ἀναστρέφομαι: cum vero motum ad locum, Proficiscor, s. potius Ito, Crebro proficiscor: interdum etiam Ventito. Od. Δ. (384.) Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος: (811.) Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε Πωλέ'· ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις: B. (55.) et P. (534.) Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα. Itidem X. (352.) Phemius dicit, ἐς σὸν δόμον Πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας, Domum tuam ventitabam. Utitur et Hesiod. Θ. (781.) πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. || At de Πωλέω, Vendo, suo loco dicetur. ["Greg. Cor. 190. et n., Ruhnk. Ep. Cr. 298." Schæf. Mss.]

Πωλέσκω i. q. πωλέω, ex eoque derivatum. Itidemque πωλέσκομαι i. q. πωλέομαι. Ac sicut dixi πωλοῦμαι junctum præpositionibus, Motum ad locum significantibus, poni pro Proficiscor, Eo, s. potius Crebro proficiscor, Ito: sic etiam πωλέσκομαι usurpari sciendum est. Il. A. (490.) Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν, E. (788.) ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς.

Εὔπωλος, ὁ, ἡ, Quæ facile vertitur, aratro sc.: γῆ, Terra quæ aratro facile vertitur et proscinditur, Aratu facilis. Signif. tamen etiam Generosis equorum pullis fœcunda. Eust. 385. Εἴη δ' ἂν πάντως ἡ ἐριβῶλαξ, καὶ εὔπωλος, ὅπερ ἐστὶ * καλλιβώλαξ, διὰ τὸ εὐβωλοστρόφητον. Itidem p. 581. exponens hoc hemistichium Il. (E. 551.) Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ait, Εὔπωλος δὲ Ἴλιος, ἀντὶ τοῦ εὔιππος, ἢ εὔγειος, καὶ ἀγαθὴ πωλεῖσθαι, ἤτοι βωλοστροφεῖσθαι: ut sc. εὔπωλος a πωλοῦμαι derivetur sicut δίπολος et τρίπολος a πολοῦμαι. Sed videtur potius a πῶλος deducendum, ut εὔπωλος dicatur Troja, sicut Troës ἱππόδαμοι.

Ἐπιπωλέομαι, Obeo, i. q. ἐφοδεύομαι, Il. Γ. (196.) ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, i. e. ἐπιπορεύεται, ἐπέρχεται, Obit, Obeundo lustrat. Similem usum habet τὸ περιπολεῖν. ["Heyn. Hom. 4, 601. 6, 212." Schæf. Mss.] Ἐπιπώλησις, ἡ, ap. Eust. Ipsa obeundi actio. ["Homer. 1, 163. Clark." Schæf. Mss.]

" Ἀπολὸν, Hesychio * ἀστρεφὲς, βαρὺ, Inflexile, " Grave."

" Ἀπόλιον, Hesychio θαῦμα, Miraculum."

" Ἠριπόλη, Aurora. In Epigr. οὐδὲ φαεινῆς Φέγ- " γος ἰδεῖν ἐθέλω χρύσεον ἠριπόλης, ubi tamen Suid. " exp. ἡμέρας. Apud Hes. vero reperio Ἠριπότην, " expositum ἡμέραν ἐξ ἡμέρας." ["Jacobs. Anth. 4, 48. 11, 133. 141." Schæf. Mss.]

ΠΟΛΙΟΣ, Canus, Il. X. (74.) πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον, Hesiod. Θ. (271.) γραίας τέκε καλλιπαρήους, Ἐκ γενετῆς πολιάς. Et τὸ πολιὸν στῆθος ap. Plut. (8, 567.) ex Alcæo. Item in Epigr. πολιὰ θρίξ: sicut et ap. Diosc. 3, 124. Πολιὰν τρίχα. Sed Πολιὰ, pro quo IONICE Πολιὴ, seorsim sæpius ponitur pro πολιὰ θρὶξ, et πολιαὶ pro πολιαὶ τρίχες: sicut et ap. Lat. Cani pro Cani capilli s. pili. Plut. (6, 148.) Πολιὰ τοῦ λέγοντος καὶ πλάσματα καὶ ὀφρῦς: (8, 589.) de ebrietatis malis, Πολλοὺς φαλακρώσεις ἄωροι καὶ πολιαὶ πρὸ ἡλικίας ἔχουσι. Isocr. Panath. Τοῖς ἤδη πολιὰς ἔχουσι. Item πολιὰς ποιεῖν, ἀναφέρειν, ap. Alex. Aphr. pro πολιοῦσθαι, Canos producere, Canescere. Qua signif. ET Πολιανομεῖν dicitur a Plat. Epist. ult. Ὃς τότε, ὅθ' ἡμεῖς ἀπεπλέομεν, ἐπολιανόμει, Qui tum canus erat, etiam Canescebat: [imo signif. Urbem regebat. Vide derivata a Πόλις.] Item in Epigr. πολιὸς χρόνος, Canum tempus, i. e. Cana ætas, Senectus, quæ Cana etiam dicitur. Et τὸ πολιὸν, Canities. || Albus, Candidus, Niveus: qua metaph. Canus quoque et Canens a Latinis usurpantur, Poëtis præsertim, dicentibus Nix cana, Pruina cana, Gelu canum, December canus; item Montes cani, Flumina cana, Fluctus cani; necnon Plumæ canæ, Mala cana, Salicta cana, et hujusmodi alia. Apud Hom. sæpe πολιὴ θάλασσα, sc. διὰ τὸν ἀφρόν: sic ap. Apoll. Rh. (1, 454.) πολιὸς αἰγιαλὸς, quoniam sc. cani fluctus eo appelluntur: [cf. 2, 365.] Et πολιὸν ἔαρ, Hesiod. Ἔργ. 2, 96.: πολιὸς σίδηρος, Od. Φ. 81. Magis proprie autem πολιοὶ ἔριφοι dicuntur ob canam albedinem. Et πολιοὶ λύκοι, ut Il. K. (334.) ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο Ἕσσατο: Ovid. Non cani tetigere lupi. Sed sunt qui πολιοὺς λύκους dici existiment non διὰ τὸ τεφρῶδες s. ὑπότεφρον τῆς χρόας, verum διὰ τὸ ἔντιμον: quod id animal ap. Athenienses esset τίμιον, honorque ei deferretur non aliter ac senectuti canæ. Item πολιὸς λίθος, de quo in Σπαρτοπόλιος. [Eust. ad Od. B. 340. " Musgr. Hipp. 955. El. 701. Wakef. S. Cr. 1, 50. 98. 3, 76. Alc. 931. Phil. 1123. Markl. Suppl. 170. Jacobs. Anth. 6, 91. 8, 24. 161. 366. 10, 154. Diosc. 38. Heyn. Hom. 6, 70. 7, 665. 807. 8, 56. 407. De mari, Ruhnk. Ep. Cr. 149. Toup. Opusc. 1, 228. Heyn. Hom. 4, 97. De ærumnis, Ruhnk. Ep. Cr. 291. De vino, ad Mœr. 353. Ruhnk. Add. in Hesych. 2, 994. Musgr. El. 497. Jacobs. Anim. 192. De capillis, Anth. 7, 157. 258. 8, 113. 352 Brunck. Apoll. Rh. 31. Ruhnk. ad Rutil. 268. De ferro, Heyn. Hom. 5, 602. Ἡ πολιὸς, Kuster. Aristoph. 52. Ruhnk. Ep. Cr. 101. Π. ὄρνις, Wakef. Herc. 110. Musgr. ib. Π. σύνεσιν, Ruhnk. ad Rutil. 268. Πολιαὶ, ad Callim. 1. p. 43. Opp. νεότης, Agathias 26. 33. Posidipp. 16." Schæf. Mss. " De vino, Nicander Θ. 582. De serpentibus, Orph. L. 341. De aëre, Quint. Sm. 6, 229. Apoll. Rh. (3, 275.)" Wakef. Mss. " Non de capillis solum usurpatur, verum etiam de Homine ipso, qui πολιὰς φύει, Aristoph. A. 595. Σφ. 1192. Ἀ. 600. Lucian. de Merced. Cond. 491. Salmur., Pseudomant. 905. Sympos. 861." Seager. Mss. " Πολιαῖς ἀποκρίσεσι, Canis responsis, sc. Prudentibus, Greg. Naz. Ep. 232." Strong. Mss. * Πολιοειδής, Schol. Nicandri Ἀ. 126. * Πολιοπλόκαμος, Quint. Sm. 14, 14. * " Πολιοπώγων, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 307." Boiss. Mss. * Πολιοφάγος, Senex helluo, Schneidero susp. * Πολιόχρως, Cano colore, Eur. Bacch. 1362. κύκνος, Aristoph. ap. Athen. 287.]

[* " Ἐπιπόλιος, Incanus, Qui incipit canescere, Demosth. 1267, 21." Seager. Mss.]

Μεσαιπόλιος, ὁ, ἡ, Semicanus, Qui medium canæ ætatis attigit, non ita pridem canescere cœpit, Il. N. (361.) Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας Ἰδομενεὺς Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε. Epigr. Αὐχένα σοι κλίνω Κύπρι μεσαιπόλιος. Schol. Hom. l. c. exp. μεσῆλιξ, s. ὁ λεγόμενος σπαρτοπόλιος, sc. ᾧ διεσπαρμέναι εἰσὶν αἱ πολιαί. Ubi etiam NOTANDUM Σπαρτοπόλιος, Cui sparsi sunt per tempora cani, [Gl. Incanus,] ὁ σπαρτὰς s. διεσπαρμένας ἔχων τὰς πολιάς: nam in ultima senecta non sparsi, sed crebri ac spissi sunt cani. Sic in Tragicis personis σπαρτοπόλιος γέρων. J. Poll. 4. Ὁ γε μὴν σπαρτοπόλιος δηλοῖ μὲν τὴν τῶν πολιῶν φύσιν, μέλας δέ ἐστι καὶ ὕπωχρος. Et inter Comicas personas ἡ σπαρτοπόλιος, quæ ipso nomine τὴν ἰδέαν indicat; nam μηνύει ἑταίραν πεπαυμένην τῆς τέχνης. Cum enim cani per tempora spargi incipiunt, artem desinere coguntur. Est et Gemma σπαρτοπόλιος. Plin. 37, 11. Polia canitiem quandam

sparti indicat: eandem duriorem, nigra Spartopolios. Apud Hes. vero LEGITUR Σπαρνοπόλιος, quod EXP. Ὀλιγοπόλιος, Cujus per tempora pauci cani sparsi sunt, Parum canus: compositum e σπαρνὸς et πολιά: quod σπαρνὸς signif. Rarus, σπάνιος, ἀραιός. [Μεσαιπόλιος, Schæf. ad Longum 403. " Bibl. Crit. 1, 3. p. 70. Bergler. Alciphr. 387. Villoison. ad Long. 264. Paul. Sil. 32. Heyn. Hom. 6, 439. Μεσαπόλιος, Brunck. Aristoph. 3, 6." Schæf. Mss.] " Μεσοπόλιος, Semicanus," [Gl. sine interpr. " Bentl. Opusc. 77. Σπαρτοπόλιος, Heyn. Hom. 6, 439." Schæf. Mss. * " Ὁλοπόλιος, Jo. Malal. 1, 132. 323. 330. 382. alibi." Elberling. Mss. " Is. Porphyr. in Allatii Exc. 312." Boiss. Mss.]

Προπόλιος, ὁ, ἡ, Ante tempus canescens, Qui ante justum ætatis tempus canescit: quo sensu Præcanus ab Horatio usurpatur. Ex Ælio Dionys. [" Schol. Pind. 'O. 4, 32. J. Poll. 157." Wakef. Mss.] Ὑποπόλιος, ὁ, ἡ, Subcanus, Aliquantum canus, i. q. σπαρνοπόλιος s. ὀλιγοπόλιος, [" Heyn. Hom. 6, 439." Schæf. Mss.]

Πολιότης, ἡ, Canities, [Aristot. de Gen. Anim. 1, 805. 1143.]

Πολιώδης, Canus, Canos referens. Pro Facile canescens affertur ex Alex. Aphr. [Lucian. 2, 264. " Vide nos ad Lucret. 3, 387." Wakef. Mss.]

Πολιόω, Canum facio, Canitiem induco, Bud. Pass. Πολιοῦμαι, Canus fio, Canesco. Aristot. H. A. 3. Πολιοῦνται οἱ κρόταφοι. [" Jacobs. Anth. 10, 117." Schæf. Mss. " Pallad. V. Chr. p. 38. Γεγηράκασι γὰρ καὶ φαῦλοι, οὐκ ἀρετῇ τὴν ψυχὴν πολιώσαντες." Boiss. Mss. Πεπολιωμένος, Gl. Canus.] Πολίωσις, ἡ, Ipsa actio reddendi canum, canescendi. Alii, Canities, sed immatura, vitio naturæ. Πολιότης, SIVE Πολίωσις, ἡ, inquit Gorr., Canities: Affectio pilorum, qui albi fiunt. Ea autem frigida humidaque est, et pertinet ad ipsos pilos, non autem ad cutem cui inhærent. Vide alia ap. Eund. [Plut. 7, 437.] " Ἐπιπολιόομαι, Canesco, Superne canesco." [* Προπολιόω, Sext. Emp. adv. Math. 10, 114.]

[* Πολιάω, unde * " Πολιαίνομαι, (Incanesco,) Brunck. ad Æsch. Pers. 107. * Πολιάζω, ad Callim. 1. p. 42. (Schol. H. in Apoll. 14.)" Schæf. Mss.]

[* " Πολιεὺς, Qui canos efficit, Clem. Alex. 223." Kall. Mss.]

AT VERO Πόλιον, τὸ, Herba est, inquit idem Gorr., duorum generum. Unum, montanum est, τεύθριον nominatum, candidum, tenue, palmi altitudine, semine plenum, capitulum in summo corymborum habens, canique hominis, unde nomen inditum, capillitium præferens: odore gravi nec injucundo. Alterum est campestre, majus, odore viribusque infirmius. Vide et Diosc. 3, 124. ubi inter alia dicit esse θαμνίον καρποῦ πλῆρες, ἔχον κεφάλιον ἐπ' ἄκρου * κορυμβοειδὲς μικρὸν ὡς πολιὰν τρίχα. Plin. quoque dicit ei esse folia canis hominis similia: ap. quem de ejus herbæ laudibus plura vide, 21, 7. et 10. Meminit et Nicander (Θ. 64.) Aliud autem signif. πώλιον. SED Πολιὸν, Vinum album, Ælian. dictum putat ab indigenæ regionis nomine. VV. LL. [* Πολιάνθη, Chishull. A. A. p. 72.]

ΠΟΛΙΣ, εως, ἡ, Communis autem gen. et Ionicus, πόλιος, Æolicus, πόληος, Urbs, Civitas. Interdum pro Ipsa urbe muris cincta vicisque et ædificiorum serie distincta, interdum pro Ipsis civibus: quemadmodum et Lat. vocab. Urbs; nam Civitas dicuntur propria signif. Ipsi cœtus jure sociati, secundum Cic. ut, Nec hæc urbs, nec in ea civitas. Item, Et prætor ille esset, et Roma urbs, et eam civitas incoleret. Od. T. (174.) de Creta, ἐν δ' ἄνθρωποι Πολλοὶ ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες, Il. Σ. (490.) Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων Καλάς: Φ. (446.) Ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδειμα Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη, O. (737.) πόλις πύργοις ἀραρυῖα, Od. Γ. (130.) Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπύν. Sic. Il. (B. 373.) πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, I. (589.) Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. Itidem et in prosa. Lucian. (2, 42.) Ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ

A καλὴ πόλις ἐκείνη: (66.) Σχῆμα πόλεων. Item, Ἀλούσης πόλεως. Plut. Τρισκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκέων κατακεκαῦσθαι. In his ll. jam cc. accipitur pro Urbe potius, quatenus mœnibus circumdata est, et ædificiis exornata, ut et ap. Thuc. 1. 2. et 4. ἡ ἄνω πόλις, Superior urbs, i. e. Superior urbis pars, respectu Piræi. Sæpe etiam pro Civitate, ut ap. Aristot. Polit. 1. Ἡ ἐκ πλειόνων κωμῶν κοινωνία τέλειος, πόλις. Thuc. 7, (77.) p. 260. Ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί. Dem. (319.) Ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν. Sæpe etiam utroque modo, et pro Urbe et pro Civitate: ut Hesiod. Ἔργ. (1, 238.) Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Isocr. Paneg. Πόλεις αὐξανόμεναι: et ibid. αἱ μέγισται γενόμεναι. Aristot. Polit. Πόλις τῷ πλήθει μυρίανδρος. Et ap. Thuc. 6, (17.) Ὄχλοις ξυμμίκτοις πολυανδροῦσα πόλις. Rursum Aristot. Eth. 8. Τὰς πόλεις συνέχει ἡ φιλία: ut et σώζειν πόλιν ap. Poëtas pariter ac Prosæ Scriptores: cui opp. ἀπολέσαι: sic ap. Æschin. Βλάπτει τὴν πόλιν. Plut. Φθοραὶ πόλεων ἅμα τοσούτων καὶ τηλικούτων.
B Item κατὰ πόλεις, Per urbes, civitates; aut per adv. Oppidatim, Thuc. Plut. Herodian. et alii. Sicut vero Virg. dicit Urbem Patavi pro Patavium, ita et ante eum Apoll. Rh. 2, (654.) πόλιν Ὀρχομενοῖο: ut et Hesiod. (Ἀ. 469.) πόλιν Τρηχῖνος ἵκοντο. At in Epigr. πόλιν τε καὶ ἄστυ, ut et Il. P. 144. Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, ubi ἄστυ pro Urbe accipiunt, πόλις autem pro Civitate eam incolente. Duali num. τὰ πόλεε ταύτα, Isocr. Panath. E Thuc. autem πόλεε τὼ ἄμφω. || Πόλις Suidæ est etiam εἶδος παιδιᾶς, Ludi genus: unde Prov. hoc, Πόλεις παίζομεν. " Ἄμπολιν, Æolica syncope pro ἀνὰ πόλιν, Per " urbem, Apoll. Rh." [1, 166. 2, 996. " Πόλις, ad Charit. 213. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄστυ, Thom. M. 727. Markl. Suppl. 38. 893. Musgr. 1. Iph. T. 38. 595. 877. ad Charit. 653. Abresch. Æsch. 2, 132. Jacobs. Anth. 10, 138. Heyn. Hom. 5, 624. Pro χώρα, Casaub. ad Athen. 88. Segaar. in Daniel. 41. et Ind., Orat. Gr. Reisk. 5, 201. Musgr. Cycl. 99. Alc. 482. Suppl. 578. Heracl. 16. Wakef. Alc. 490.
C ad Diod. S. 2, 366. Penzel. ad Strab. 1362. Latius usurpatum, etiam de Insula, ibid. Heyn. ad Apollod. 41. Athen. 28. Verh. ad Anton. Lib. 237. LB., Bibl. Crit. 2, 1. p. 79. ad Corn. Nep. 29. Stav., ad Herod. 215. 649. Stanl. Eum. 77. Huschk. Anal. 293. de Archil. 225. ad Diod. S. 2, 440. Contubernium, Oppidum, Toup. in Schol. Theocr. 220. Absolute, Hæc urbs, Brunck. Œd. T. 630. Patria, Musgr. ad Hec. 281. Arx urbis, Mœr. 317. et n., Ammon. 115. Eran. Philo 172. ad Paus. 328. Dawes. M. Cr. 199. ad Herod. 409. 413. 523. Brunck. Aristoph. 1, 22. 28. 35. 3, 47. T. H. ad Plutum p. 260. Diod. S. 2, 236. 428. Πόλις, Cives, Heyn. Hom. 7, 150. Subaud., ad Diod. S. 1, 100. Abund., Lobeck. Aj. p. 381. Conf. c. πολὺς, ad Od. Ω. 354. Porson. Med. p. 34.: cum πόλεμος, ad Charit. 628. 702. Jacobs. Anth. 6, 229. 12, 182. ad Diod. S. 1, 681. 2, 121. ad Dionys. H. 1, 563.: cum πάλιν, ad Diod. S. 2, 534.: cum παρεμβολὴ, 320.: cum πολιτεία, ad Dionys. H. 1, 242. 2, 709. 1176. Πόλεις et πολλάκις conf., ad Diod. S. 2,
D 536.: πολίων et πολέων, ad Charit. 485. 628. 734. ad Diod. S. 1, 450. Jacobs. Anim. 72. 127. 148. Coray Theophr. 212.; πόλεων et πολέων, ad Simon. Dial. p. 21. Boeckh. in Plat. Min. 63.: πόλεσι et ποσὶ, ad Lucian. 2, 56. Πόλις sine artic., Eur. Hec. 761. ad Dionys. H. 2, 945. et Reisk. 949. 1112. 4, 2052. 2217. 2277. Xen. K. Ἀ. 133. Buttm. ad Plat. Gorg. 511. Crus. ad Plut. Ages. p. 75. Plut. T. 2. p. 204. 311. Cor., Hutten. ad T. 3. p. 189. De gen., Heyn. Hom. 4, 405.: ob metrum, Markl. Suppl. 481. Πόληος, Ruhnk. ad H. in Cer. 113. 115. Ep. Cr. 151. Simonid. 18. Jacobs. Anth. 6, 309. Alpheus 5. De gen. plur., Heyn. Hom. 5, 139. Boeckh. in Min. 63. Πολίων, Heyn. Hom. 7, 116. Πολήων, Jacobs. Anth. 11, 238. Πόλεων, πόλεσιν, de sede h. v. in anapæstis, Porson. Hec. p. L. Ed. 2. De acc. plur., Heyn. Hom. 4, 614. Πόλις Ἄργους, Ruhnk. Ep. Cr. 102. Π. Πιτάνας, Eur. Tro. 1112. Brunck. Aristoph. 3, 36. Π. οἰκουμένη, ἔρημος, Wyttenb. Select. 332. Πόλις καὶ πολῖται, Valck. Phœn. p. 343. cf. Musgr. Or. 973. Τὰ τῆς πόλεως πράττειν, Valck. Diatr. 254. Κατὰ πόλ

λιν, κατὰ τὴν π., Brunck. Aristoph. 2, 33. ad Dionys. H. 2, 945. 949. 1112. 4, 2121. Πόλεις, Heyn. Hom. 4, 351.: ἀνθρώπων, Il. I. 328. Τῶν πόλεων καλούντων, Lobeck. Aj. p. 273. De nomm. propr. hominum in πολις desinentibus, ad Herod. 168." Schæf. Mss. * Πόλινδὲ, In civitatem, Hom. non semel.]

Πολίαρχος, ὁ, Præfectus urbis, Princeps urbis, Eur. [Rhes. 381. Pind. N. 7, 123. "Ad Diod. S. 2, 287. Leontius 2. et Jacobs." Schæf. Mss.] Πολιαρχέω, Urbi præfectus sum, Præfectus urbis sum, Urbi præsum, Principem in urbe locum obtineo, Synes. Ep. quadam ad Orum, Ὁ δὲ ἀστρονομικώτατος Τίμαιος ἐπολιάρχει τε καὶ ἐπρέσβευε. [Dio Cass. 519.]

[* "Πολίκτιτος, Orph. H. 9, 2." Wakef. Mss. Al. * Πολύκτιτος.]

Πολιορκέω, Obsidione cingo, Circumsedeo, Obsideo; proprie Obsidione urbem cingo, ut locus aliquis septo cingitur: derivatur enim e πόλις et ἕρκος: B in qua signif. absolute sine casu ponitur. Isocr. ad Nic. Τοὺς πολιορκοῦντας ὑπὸ τῶν κατακεκλεισμένων διαφθαρῆναι. Dem. pro Cor. Χαρακώματα βαλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανήματ' ἐπιστήσας, ἐπολιόρκει, Xen. K. Π. 2, (4, 9.) Εἰ μή τις πολιορκοίη προσκαθήμενος. Sæpe accus. additur, et tunc simpliciter redditur Obsideo, Obsidione cingo, Circumsedeo. Plut. Pericle, Πολιορκήσας τὴν ἱερὰν Ἐπίδαυρον, Herodian. 3, (3, 1.) Ὁ τοῦ Σεβήρου στρατὸς προσκαθεζόμενος τὸ ἔρυμα ἐπολιόρκει. Pass. πολιορκοῦμαι, Obsideor, Obsidione cingor, Circumsedeor, Æschin. (77.) Αὐτὴ δὲ ἐπολιορκεῖτο καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπίδοξος ἦν ἁλῶναι, Herodian. 8, (5, 13.) Συνέβαινε δὲ τὸν στρατὸν δοκοῦντα πολιορκεῖν, αὐτὸν πολιορκεῖσθαι. Et partic. πολιορκούμενος. Athen. 12. Πολιορκούμενοι ὑπ' Ἀννίβα, Philostr. Ep. 51. Ἀπέκλειόν σοι τὰ ὄμματα ὡς οἱ πολιορκούμενοι τὰς πύλας. Item cum dat. instrumentali, sed in metaph. signif. e Plat. de LL. Πολιορκηθὲν στενοχωρίᾳ γῆς: quod exp., Agri angustiis pressum. Item e Xen. (Ἀπ. 2, 1, 17.) C Ἑκὼν τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκοῦμαι, pro Omnibus hujusmodi meum corpus oppugnatur. [" Zeun. Ind. ad Xen. K. Π. Irmisch. ad Herodian. 3, 1142. Wakef. S. Cr. 3, 177. Diod. S. 1, 612. 653. 698. 710. 2, 87. 236. 448. 501. Oppugno, Dionys. H. 1, 525. Vexo, Affligo, Zeun. ad Xen. K. Π. 552. Πολιορκήσομαι, pass., Kuster. V. M. 146." Schæf. Mss. * Πολιορκητέος, Gl. Obsidendus, Xen. K. Π. 7, 5, 7.] Πολιορκητὴς, Urbium obsessor, Cognomentum Demetrii, quod obsidione urbes capere peritus esset, Athen. 3. Δημήτριον τὸν πολιορκητήν: [cf. 4. p. 128.] Vide Πολιοῦχος et Ἑλέπολις. [" Ad Diod. S. 2, 472. ad Phalar. 333." Schæf. Mss.] Πολιορκητικὸς, Obsidionalis: μηχανήματα s. ὄργανα, Obsidionales machinæ, Machinæ quarum usus est in urbium obsessionibus, ut Murales machinæ ap. Plin., sic Aries s. Equus, Helepolis, Testudo, Vineæ, Turres ambulatoriæ, et similia. [Athen. 273. 634. Diod. S. 20. p. 786, 28. "Polyæn. 189." Wakef. Mss.] Πολιορκία, ἡ, Obsessio, Obsidium s. Obsidio, D Aristot. Pol. 7. Τῶν περὶ τὰ βέλη καὶ τὰς μηχανὰς πρὸς πολιορκίαν, Plut. Οἱ πολιορκίαν προσδεχόμενοι συνάγουσι καὶ παρατίθενται τὰ χρήσιμα. Sic Idem in Præc. San. Ὥσπερ εἰς πολιορκίαν ἐπισιτιζόμενοι. Isocr. Archid. Τὰς ἐσχάτας ὑπομεῖναι πολιορκίας. Sic Athen. 12. Ἕνδεκα μῆνας ὑπομείναντες τὴν πολιορκίαν. Thuc. 1, (98.) Πολιορκίᾳ εἷλον καὶ ἠνδραπόδισαν, Cic. Obsidione capere urbes, Aristot. Polit. 2. Παύσασθαι πολιορκίας. Plut. Alcib. Ὡς λύσων πολιορκίαν. Lat. dicunt Facere obsidium, Cingere urbem obsidione, Claudere muros obsidione, Ingenti obsidione premere urbem, Castra tenere obsidione. Item Periculis obsidionis liberare, Eximere ex obsidione: Et pass. Levari s. Solvi obsidione. Ipsi autem obsessores Solvunt obsidium, Tacit. [Plut. Sulla 25. Thuc. 2, 77. " Wakef. S. Cr. 3, 36. Oppugnatio, Dionys. H. 2, 984. Diod. S. 1, 585. 588. 653. 2, 88. 439. 498. Ἐκ πολιορκίας αἱρεῖν, Brunck. Soph. 3, 425." Schæf. Mss. * " Πολιορκητὸν ὄργανον, Anna C. 382. 383." Elberling. Mss. * Ἀπολιόρκητος, Qui non obsidetur, Plut. 10, 367. Strabo 12. p. 834. " Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 101." Boiss. Mss.] Δυσπολιόρκητος, Obsessu difficilis, Qui obsidione cingi vix potest, etiam Qui obsidione ægre capi potest, [Xen. Ἑλλ. 4, 8, 5.] Cui OPP. Εὐπολιόρκητος, sicut εὐπολέμητος contr. τῷ δυσπολέμητος. Ἀντιπολιορκέω, Vicissim obsideo, Obsessorem obsidione cingo premoque, Obsideo eum a quo obsidebar antea: cui similem περιπέτειαν vide in Πολιορκοῦμαι. [" Const. Manass. Chron. p. 76." Boiss. Mss.] " Διαπολιορκέω, Obsideo, s. Constanter obsideo," [Thuc. 3, 17.] Ἐκπολιορκέω, Obsidione capio et expugno, Thuc. 1, (94.) p. 32. Ἐξεπολιόρκησαν ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ. Pro quo ead. p. dicit πολιορκίᾳ εἷλον. Schol. quoque ibi annotat, πολιορκῆσαι esse tantum πόλει προσκαθεσθῆναι πολεμίους; ἐκπολιορκῆσαι autem, τὸ τελέως καταβαλεῖν τὴν πόλιν καὶ εἰσελθεῖν. Isocr. etiam ea signif. usurpavit accus. junctum ipsum verbum activum, Ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν. Itidemque Thuc. rursum 5, (32.) p. 176. Σκιωναίους ἐκπολιορκήσαντες, i. e. ἑλόντες καὶ δουλώσαντες ἐν πολιορκίᾳ. Pass. Ἐκπολιορκοῦμαι, Obsidione capior et expugnor, pressus succumbo, Thuc. (1, 117.) Ἀδύνατοι δὲ ὄντες ἀντισχεῖν, ἐξεπολιορκήθησαν ἐννάτῳ μηνί. Cum vero additur præp. ἐκ, signif. Obsidione captum expugnatumque ejicio, 1, (131.) p. 42. Ἐκ τοῦ Βυζαντίου βίᾳ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθεὶς, Schol. τῇ πολιορκίᾳ ἐκβληθείς. [" Ad Charit. 324. Wyttenb. Select. 86. 89. ad Lucian. 2, 148. Diod. S. 1, 698. ad 2, 158. 537." Schæf. Mss. * Ἐκπολιόρκησις, Gl. Expugnatio, Devastatio. * Ἐμπολιορκέω, Circummunio, Obsideo, LXX. Jos. 7, 3. 10, 4. Sirac. 50, 4. * Ἐπιπολιορκέω, unde * " Ἐπιπολιορκητὴς, Alciphr. (2, 2.) p. 210. ad Phalar. 333." Schæf. Mss. " Diod. S. 2, 13. * Καταπολιορκέω, Eumath. 437. * Συμπολιορκέω, Plut. Timol. 9. Dem. c. Arist. 3, 48. Tauchn." Boiss. Mss. Herod. 1, 161. Polyb. 2, 7, 8. Demosth. 663. Πολιορκίζω, Symm. 2 Reg. 18, 9. sed leg. πολιορκήσας.]

Πολιοῦχος, ὁ, ἡ, Urbis tutator, custos, Qui patrocinio tutelæque suæ commissam urbem habet, Patronus et præses urbis: Ζεὺς, ap. Plat. de LL. Itidem Plut. Demetrio (42.) p. 289. a tergo, Ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν· ὁ μὲν γὰρ, πολιεὺς καὶ πολιοῦχος· ὁ δὲ, πολιορκητὴς ἐπίκλησιν ἔσχεν. Paulo ante dixerat, Τοὺς βασιλεῖς Ὅμηρός φησιν οὐχ ἑλεπόλεις οὐδὲ ναῦς χαλκήρεις, ἀλλὰ θέμιστας παρὰ τοῦ Διὸς λαμβάνοντας, ῥύεσθαι καὶ φυλάσσειν. Aristid. Τὴν πόλιν ἐπιτρέψαι τῷ πολιούχῳ θεῷ. Item Aristoph. N. (602.) πολιοῦχος Ἀθάνα. [Æsch. S. c. Th. 318. Suppl. 1026. " Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 98. Wakef. S. Cr. 1, 88. ad Callim. 1, 217. Bergler. Alciphr. 394. Heyn. Hom. 5, 568. Monum. Byz. 25. De Minerva, Valck. Phœn. p. 726. ad Herod. 413. Præses arcis, T. H. ad Plutum p. 261. Jacobs. Anth. 11, 91." Schæf. Mss.] Pro eod. DICITUR ET Πολισσοῦχος, NECNON Πολιήοχος, sed Poëtis tantum, Apoll. Rh. 2, (846.) ἱλάεσθαι Τόνδε Πολισσοῦχον διαπέφραδε. Item πολιήοχος Ἄρτεμις. Et ex Epigr. πολιήοχος Κύπρις. [Πολισσοῦχος, Opp. Ἁ. 4, 4. Æsch. S. c. Th. 69. 111. 191. 277. 828. Ag. 346. " Eum. 778. 886. 1013. Abresch. Æsch. 2, 86. 109. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 206. Christod. Ecphr. 358. Agathias 72. Πολισοῦχος, Ruhnk. Ep. Cr. 244. Wakef. S. Cr. 1, 88." Schæf. Mss.]

[* Πολίπορθος, Æsch. Ag. 792. " Ad Il. B. 278. Heyn. Hom. 8, 343." Schæf. Mss. * Πολιῤῥαίστης, Lycophr. 210. * Πολισσόος, Hom. Hymn. 7, 2. Orph. H. 88, 2.]

[* Πολιανόμος, Ædilis, Præfectus urbi, Dio Cass. 228. " Valck. Adoniaz. p. 273. Πολιανομέω, ibid." Schæf. Mss. Dio Cass. 237. Vide Πολιός. * Πολισσονόμος, In urbe degens, Æsch. Pers. 855. Choëph. 864. * Πολιοφύλαξ, unde * Πολιοφυλακέω, Polyb. 18, 22, 4. " Pass., Clem. Alex. 262." Wakef. Mss.]

Ἀκρόπολις, ἡ, Arx urbis, q. d. Summa urbs, i. e. Summitas urbis, Summa pars urbis, et altissima; nam arces urbium moris erat in editis locis ædificare, tum ut ab aliis periculis, tum vero ab inundatione tutæ essent, Eust. Sed possumus etiam, opinor, simpliciter hoc referre ad arcium altitudinem: ut sit

ἄκρα πόλις, nam ita etiam diciturpro ἀκρόπολις, Summa s. Suprema urbs, i. e. Suprema pars urbis, et maxime edita, sive natura loci, sive arte: quod sc. in altitudinem excitata sit, alioqui in edito loco non sita. Damasc. ap. Suid. Τὰ γὰρ ἐπιφανέστατα τῶν ὀχυρωμάτων ὡς ἐπίπαν κοινὴν ἔχει τὴν φύσιν· γνοίη δ' ἄν τις τὸ λεγόμενον ἐκ τῶν περὶ τὰς ἀκροπόλεις συμβαινόντων· αὗται γὰρ δοκοῦσι μὲν μεγάλα συμβάλλεσθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πολεμίων, ἐν οἷς ἂν ὦσι, καὶ κ. τ. λ. Isocr. Symm. Ἀντὶ τοῦ φρουρεῖν τὰς τῶν ἄλλων ἀκροπόλεις, τῆς αὐτῶν ἐπεῖδον τοὺς πολεμίους κυρίους γενομένους. Apud Eund. Panegyrico, Ἀκροπόλεις τειχίζειν, Arces excitare. || Peculiariter autem et quasi κατ' ἐξοχὴν Arx Athenarum appellabatur ἀκρόπολις, in qua etiam ærarium erat, Isocr. ad Phil. Καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν οὐδεὶς ἂν ἐπαινέσειεν, ὅτι τοσοῦτο πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκε, Et urbem nostram nemo laudarit, quod tantam vim pecuniæ exactam a sociis in acropolin retulit: Symm. Μεστῆς οὔσης ἀργυρίου καὶ χρυσίου τῆς ἀκροπόλεως, Cum plena argento et auro esset acropolis. Bud. in Annot. in Pand. Apud Græcos, inquit, similes erant, qui ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει ideo dicebantur e more Atheniensium, quia in arcem relata eorum nomina essent. Ut enim Latine In ærarios relati dicuntur, sic Illi in arcem relati erant, qui et ὀφλόντες dicuntur, et καταδικοι et ἐξημιωμένοι. Item Ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαληλιμμένους, h. e. Ex arce expunctos, vocabant eos qui a Latinis ex ærariis eximi dicebantur. || Fuisse autem vocatam ἀκρόπολιν, quæ prius appellaretur πόλις, Paus. testatur in Atticis, Τῇ νῦν ἀκροπόλει, τότε δὲ ὀνομαζομένῃ πόλει. At Thuc. non dicit nomen πόλεως habuisse duntaxat, sed fuisse πόλιν, 2, (15.) Τὸ δὲ πρὸ τούτου ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα, πόλις ἦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτὴν πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον. Quem sequens in Panath. Aristides scribit, Ἡ πάλαι μὲν πόλις, νῦν δὲ ἀκρόπολις, κορυφῇ παραπλησίως, οὐχ ὡς κ. τ. λ. Dicitur et ἄκρα πόλις διαλελυμένως pro ἀκρόπολις. Callim. Hymno in Jov. (82.) Ἷζεο δ' αὐτὸς Ἄκρης ἐν πτολίεσσιν ἐπόψιος. Utuntur vero et Oratores hac dissolutione nominis compositi. Quin et ἄκρα per se positum, Arcem nonnunquam declarat. [" Mœr. 317. et n., Thom. M. 29. Toup. Opusc. 1, 409. ad Callim. 1. p. 32. Jacobs. Anim. 303. Anton. Argiv. Epigr. Sine articulo, Diod. S. 1, 677. Heind. ad Plat. Gorg. 85. Demosth. 1327, 25. Ἀκρ. Ἑλλήνων, Corinthus, Jacobs. Anth. 6, 223. Conf. c. ἄκρα π., ad Strab. 6. p. 671. Ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρ., T. H. ad Plutum p. 475. Ἄκρα πόλις, Heyn. Hom. 5, 246. 259." Schæf. Mss. * " Ἀκροπολίτης, Jo. Malal. 1, 278." Elberling. Mss.]

Ἀμφίπολις, ἡ, Civitas aquis cincta, Urbs quam fluvius circumluit. Sic dicitur Urbs quædam Thraciæ διὰ τὴν περίῤῥοιαν τοῦ Στρυμόνος, ut Steph. B. docet, antea ἐννέα ὁδοὺς nominatam tradens, necnon ἠϊόνα et μυρίκην. Itidem et Thuc. Schol. (1, 100.) p. 33. Τὰς ἐννέα ὁδοὺς dictas ἀμφίπολιν ait, διὰ τὸ περιῤῥέεσθαι αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, sc. Στρύμονος, cujus ibi mentio fit. Cujus civis VOCATUR Ἀμφιπολίτης. Steph. B. [J. Poll. 9, 27. " Jacobs. Anth. 7, 405. * Ἀντίπολις, ad Herod. 471. ad Diod. S. 1, 466." Schæf. Mss. Strabo 3. p. 257. " Ἀρχέπολις, est Nomen, et Appellativum, Regem, βασιλέα, significans, et Proprium. Certe Filiorum Themistoclis unus, Plut. Themist. 32. T. 1. p. 317., Ἀρχέπτολις, quæ est forma nominis Attica vetus, dictus est. Uterque hujus vocabuli usus, quod Lex. Stephani non habet, cognosci e Plat. Cratylo 13. potest." Fischer. Descr. Lectt. 1795. p. vi.]

Ἄπολις, ιδος, ὁ, ἡ, Cui urbs non est, Qui sine urbe est, Lucian. (2, 55.) Ξένος, ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, Isocr. Symm. (16.) Ἀνθρώπους τοὺς μὲν ἀπόλιδας, τοὺς δὲ αὐτομόλους, τοὺς δὲ ἐκ τῶν ἄλλων κακουργιῶν συνεῤῥυηκότας, Xen. Ἑλλ. 6, (3, 1.) Μὴ σφᾶς περιϊδεῖν ἀπόλιδας γενομένους. Synes. videtur opponere τῷ φιλόπολις, Ep. 103. Οὐχ οὕτως ἄπολις εἰμί τις οὐδ' ἀνέστιος. At ex Aristide, Ἀπόλιδες πολιτείας τῆς ἀρχαίας. Ubi videtur accipere pro Privatas, et ἄπολις dicitur Qui urbe sua privatus est, Extorris! Præterea ἄπολις πόλις, Civitas s. Urbs eversa; Quæ olim fuit, nunc autem non amplius est; Urbs, quæ civitas non est; Civitas, quæ revera civitas non est. Plato enim ἄπολιν πόλιν, Polluce teste dixit τὴν μηκέτ' οὖσαν πόλιν: de Rep. 6. p. 262. Πᾶσα δὲ πόλις ἄπολις ἂν γίγνοιτο, ἐν ᾗ δικαστήρια μὴ καθεστῶτα εἴη κατὰ τρόπον. || Suid. Ἀπόλιδας exp. ἀγεννεῖς, ἀπαιδεύτους: sc. ὡς οὐκ οἰκοῦντας ἐν πόλει: ideoque reddideris Inurbanus, Incivilis, Rusticus. Quo modo accipere queas et locum e Synes. citatum. [" Wakef. Diatr. 18. 29. ad Herod. 645. Eur. Tro. 1292. Wakef. Phil. 1018. Eum. 460. Monthly Review Febr. 1799. p. 198. Jacobs. Anth. 11, 21. ad Lucian. 1, 698. Philostr. 200. Boiss." Schæf. Mss.] " Ἀπολικὸς, Civilis gubernationis expers, si non men- " tiuntur VV. LL."

Αὐτόπολις, Civitas quæ suis ipsius legibus regitur, Urbs quæ per se sola civitatis nomine censetur. E Thuc. enim (5, 79.) αὐτοπόλιες affertur pro Urbes suæ auctoritatis.

Δεκάπολις, Decem habens civitates, Decem urbibus insignis. Regio quædam Judææ contermina; cujus mentio aliquoties ap. Evangelistas: ut Matth. 4, (25.) Ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Δεκαπόλεως. UNDE Δεκαπολίτης, Qui ex ea regione est. Plin. Δεκάπολιν vocat Decapolitanam regionem: 5, 18. de Judæa, Jungitur ei latere Syriæ Decapolitana regio a numero oppidorum. Et c. 8. Post eum introrsus Decapolitana regio est, prædictæque cum ea tetrarchiæ et Palæstinæ tota laxitas. Præcedenti autem loco cum dicit, A numero oppidorum, NOTA Πόλις ab eo reddi Oppidum.

" Δίπολις, Lemnus dicitur, a duabus, quas habet, " urbibus, Hephæstia et Myrina, Etym." [" Ad Herod. 503. * Διπόλια, Brunck. Aristoph. 2, 105. * Διπολιώδης, ibid. Porson. Hec. p. l. Ed. 2." Schæf. Mss. * Διπολῆς, Manetho 4, 376.]

Ἑκατόμπολις, Centum urbibus insignis, Cretæ epith. a centum oppidis: de qua vide et Hom. in Πόλις, ubi nonaginta tantum ei urbes tribuit. Plin. 4, 12. Creta centum urbium clara fama. [" Ad Il. B. 649. ad Diod. S. 1, 55. Heyn. Hom. 4, 351." Schæf. Mss.]

Ἑλέπολις, sc. μηχανὴ, Machina obsidionalis capiendis urbibus apta. Vitruv. 10, 22. Interea rex Demetrius, qui propter animi pertinaciam Poliorcetes est appellatus, contra Rhodum bellum comparando, Epimachum Atheniensem nobilem architectum secum adduxit. Is autem comparavit Helepolim sumtibus immanibus, industria laboreque summo. Et mox, Ut contra eam Helepolim machinam pararet, et illam transferret intra murum. Paulo ante autem, Super muro machinam in carchesio versatili constituit, quæ Helepolin ad mœnia accedentem corripuit et transtulit intra murum. De altitudine autem et latitudine, necnon de firmitudine et pondere, vide ibid. Amm. Marcell. 24. Pro his arietum machinamentis jam crebritate despectis conditur machina scriptoribus historicis nota, quam ἑλέπολιν Græci cognominant: cujus opera diuturna Demetrius Antigoni regis filius, Rhodo aliisque urbibus oppugnatis, Poliorcetes est appellatus. Ædificatur autem hoc modo, Testudo compaginatur immanis asseribus roborata, longioribusque ferreisque clavis aptata, et contegitur coriis bubulis, virgarumque recenti textura, atque limo asperguntur ejus suprema, ut flammeos detrectet et missiles casus. Conseruntur autem ejus frontalibus trisulcæ cuspides, præacutæ ponderibus ferreis graves, qualia nobis ostendunt pictores fulmina vel fictores, ut quicquid petierit aculeis exertis abrumpat. A Diod. S. inter λιθοβόλα ὄργανα numeratur. Joseph. autem pro Quavis urbium expugnatrice machina usurpavit, sicut et Hes. ait ἑλεπόλεις dici οἱαδήποτε μηχανήματα, δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιροῦνται. [" Schweigh. Emendd. in Suid. p. 73. ad Diod. S. 2, 441. 471. Jacobs. Anth. 11, 318. Dionys. H. 3, 1935." Schæf. Mss.]

Ἔμπολις, opp. τῷ ἄπολις, Cui patria et certa civitas est, in qua habitat. Hesychio ὁ πατρίδα ἔχων. Cum dat. junctum signif. Qui ejusd. urbis est, Eand. civitatem incolens. Soph. Œd. C. (1156.) p. 309.

meæ Ed. σοὶ μὲν ἔμπολιν Οὐκ ὄντα, συγγενῆ δὲ, Schol. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκοῦντα. [* Εὔπολις, J. Poll. 9, 27. " Nom. propr., ad Lucian. 1, 241. * Εὐπολίδειος, Dionys. H. 5, 413." Schæf. Mss.] Ἡδύπολις, Gratus jucundusque civitati, Soph. [Œd. T. 510. * " Κακήπολις, Mala urbs, Clem. Alex. 195." Kall. Mss. * Καλλίπολις, Plato de Rep. 7. p. 153=527. ubi καλλίστη πόλις hodie legitur. * " Λειπόπολις, ad Hesych. 2, 485, 1." Dahler. Mss. * Λιπόπολις, Phot. v. Λιπέρνητες. * " Μεγαλόπολις, Epigr. adesp. 497. Wakef. Eum. 460. S. Cr. 3, 88. Valck. Anim. ad Ammon. 171. ubi et de Urbe Arcadiæ. Μεγάλη πόλις, Jacobs. Anth. 11, 394. ad Diod. S. 2, 411." Schæf. Mss. Eur. Tro. 1291. Pind. Π. 2, 1. 7, 1. Philo de Sept. Mirac. 41. Constantinopolis, Const. Manass. Chron. p. 115. * Μεγιστόπολις, Pind. Π. 8, 1. * Μεσόπολις, Plut. 8. p. 402. H., ubi Stephanus μητρόπολις dedit.] Ὁμόπολις, Qui ejusd. urbis est, Conterraneus: quo sensu et ἔμπολις. [Plut. 7, 116.] Metri autem gratia Poëtæ DICUNT Ὁμόπτολις. Ὀρθόπολις, Erigens urbes Erectas incolumesque conservans, [Pind. Ὀ. 2, 14. * Παλαιόπολις, Hes. Suid. * Πάμπολις, Soph. Ant. 622. * Περίπολις, Phrynichus Pollucis 7, 203. Ὦ κάπραινα καὶ περίπολις καὶ δρομάς. " Bibl. Crit. 2, 1. p. 79." Schæf. Mss.]

Πρόπολις, ἡ, Pars ea urbis quæ in ipso statim aditu occurrit. J. Poll. discrimen facit inter προάστεια, Suburbia, et προπόλεις, nec non τὰ ἔξω πόλεως, 9. ubi μέρη τῶν προπόλεων esse ait ἱερὰ, τελεστήρια, μέγαρα, ἀνάκτορα, χρηστήρια, ἥρωα, ἠρία, μνήματα, πολυάνδρια, τάφους. || Est et Alveorum apiariorum πρόπολις, Plin. 11, 7. post verba in Πισσόκηρος citata, Propolis, crassioris jam materiæ, additis floribus, nondum tamen cera, sed favorum stabilimentum, qua omnes frigoris aut injuriæ aditus obstruuntur. Varro 3, 16. Propolin vocant, quod faciunt ad foramen introitus protectum in alvum, maxime æstate. De medicinali autem ejus usu vide Plin. 22, 24. et Diosc. 2, 6. [Alex. Trall. 7. p. 330. 8. p. 500. Voss. in Virg. G. 4, 40. p. 742.]

[* Πρωτόπολις, Pindarus Plutarchi 7, 277. Nonn. D. 41. p. 1072. " Const. Manass. Chron. p. 102. 124. 246." Schæf. Mss. * " Ῥυσίπολις, Heliod. p. 133. Commel., Valck. Phœn. p. 726. Ῥυσίπολις, * Ῥυσίπτολις, Heyn. Hom. 5, 257. Add. ad Callim. T. 1. Ern." Schæf. Mss.] Σωσίπολις, Urbes conservans, ὁ σώζων τὰς πόλεις: qua signif. et πολιοῦχος. Aristoph. ['A. 163. * " Σωζόπολις, Schol. Pind. Ὀ. 2, 14." Boiss. Mss. * Ταραξίπολις, Lobeck. Phryn. 606.] Τετράπολις, Quatuor urbes habens, [" ad Anton. Lib. 219. Verh., ad Diod. S. 1, 301. 509. Kuster. Aristoph. p. 8. Schol. Aristoph. Πλ. p. 114. et Hemst. p. 116. Musgr. Heracl. 81. Coray Theophr. 315. * Τρίπολις, ad Diod. S. 2, 113. 358. Heyn. Hom. 4, 357." Schæf. Mss. * " Ὑπόπολις, Bekk. Anecd. 212." Boiss. Mss. * Ὑψίπολις, Soph. Antig. 370.] Φιλόπολις, Civitatis amans; peculiariter Civitatis suæ et patriæ amans, Studens commodis civitatis quam incolit. Isocr. Φιλάνθρωπον εἶναι δεῖ καὶ φιλόπολιν, Plato Apol. Socr. (11.) Μέλιτον τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόπολιν, Aristoph. Πλ. (900.) Ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις πάσχω κακῶς: [726. A. 547. " Ad Charit. 213. Abresch. Lectt. Aristæn. 101. Valck. Phœn. p. 759. Wakef. S. Cr. 4, 29." Schæf. Mss. Gen. Φιλοπόλεως, Lobeck. Phryn. 607.] CONTR. Μισόπολις, quod habes ap. J. Poll. [Aristoph. Σφ. 409. * Φυγόπολις, Etym. M. * Φυξίπολις, Opp. 'A. 1, 278. * Χριστόπολις, Greg. Naz. 2, 105.]

Περιπόλιος, Urbem circumjacens, Circum urbem situs. Et τὰ περιπόλια, Quæ urbem circumjacent. J. Poll. 9. Ἐν δὲ τοῖς προαστείοις καὶ τὰ περιπόλια εἴη ἂν, ubi etiam subjungit, Μὴ χωρίου ὄνομα αὐτὸ νοοῖμεν παρὰ Θουκυδίδῃ, ὅταν φῇ, Ἐν περιπολίοις τισὶν ἐλήφθη. Cui loco similis est hic ejusd. Thuc. 7, (48.) p. 249. Ξενοτροφοῦντας, καὶ ἐν περιπολίοις ἅμα ἄλλα ἀναλίσκοντας, Schol. περιδρόμοις. Forsan autem hoc περιπόλιον est derivatum a περίπολος, quo significatur Excubiarum circuitor. [" Περιπόλιος, Duker. Præf. Thuc. 13. Περιπόλιον, ad Dionys. H. 3, 1897." Schæf. Mss.] UNDE ET Περιπολάρχης SIVE Περιπόλαρχος, Præfectus circuitorum, Qui præest circuitoribus excubiarum. Thuc. (8, 92.) p. 291. Ἐς τοῦ περιπολάρχου ξυνιόντας. Itidem περιπόλια pro Suburbana, Quæ sunt in circuitu urbis, affertur ex 2 Macc. 11, [4. 61. 1 Paralip. 6, 56. 57.] Προπόλιος, Ante urbem situs, Qui in introitu urbis est, est in ipsa προπόλει. Apud Suid. SCRIPTUM Προπόλεος, addito hoc exemplo, Τὸν προπόλεον κόσμον τοῦ ἄστεος προκείραντες. [Schol. in Boiss. not. ad Marin. Proclo 140. Προάστεια—ἃ καὶ προπόλεα λέγονται.]

Πολιὰς, ἄδος, ἡ, Urbana: ut quidem redditur ap. Herod. 5, (82.) Π. Ἀθηναίη. Nam Athenis ἡ Πολιὰς θεὰ, s. sine adjectione ἡ Πολιάς; de Pallade, quod Urbis præses custosque s. tutatrix credebatur: unde et πολισσοῦχος ac πολιοῦχος eadem dicitur. Lucian. (3, 440.) Ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι. [Soph. Phil. 134. " Ad Lucian. 1, 185. 2, 335. Mœr. 317. et n., Valck. Phœn. p. 726. ad Callim. 1. p. 32. ad Herod. 413. 638. Bergler. Alciphr. 394. T. H. ad Plutum p. 261." Schæf. Mss.]

Πολιεὺς, έως, ὁ, ut Πολιεὺς Ζεὺς, Jupiter urbium tutor ac præses s. custos, qui et πολιοῦχος, ut ibi e loco quodam Plut. disces. Sic Aristot. de Mundo, Πολιεὺς δὲ ἀπὸ τῶν πόλεων ὀνομάζεται. Paus. Att. (24, 4.) p. 21. Ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Πολιέως Διὸς, Plut. Coriol. Διὸς Πολιέως ἱερὸν ὄντα τὸν τῆς δρυὸς στέφανον. [" Ad Callim. 1. p. 32. Wakef. S. Cr. 1, 88. T. H. ad Plutum p. 261." Schæf. Mss.] || Πολιεὺς ET Πολίτης dicitur etiam Civis urbis Ægyptiacæ quæ peculiariter NOMINATUR Πόλις. Steph. B. AT Πολίειον, τὸ, Civitas quædam Italiæ, sic vocata vel quod ibi fanum esset Minervæ Πολιάδος, vel a Polide quodam negotiatore: ante Siris nominata, ut habetur in Lex. meo vet. Meminit et Suid. ac Steph. B. Cujus ἐθνικὸν EST Πολιειεύς: ut Σιγιειεύς.

Πολίτης, vide paulo post cum suis derivatis; et Πτόλις post illa.

[* Πολείδιον, Etym. M. 113. * Πολίδιον, Strabo 8. p. 530., 9. p. 632., 10. p. 684. * Πολίδριον, Schn. Lex. Vide Πολίχνη.]

Πολίχνη, ἡ, Oppidulum, Thuc. (8, 14.) UNDE Πολίχνιον, τὸ, pro eod. Isocr. Panath. (34.) Τὰς Μηλίων καὶ τὰς τῶν τοιούτων πολιχνίων συμφοράς. Alium ex Eod. locum habes in Νησύδριον, ubi etiam additur μικρόν. Plato de Rep. 2. Κοινωνοὶ ἡμῖν τοῦ πολιχνίου γιγνόμενοι. Est et aliud DIMIN. Πολύδριον ut νησύδριον, [Phav. v. Πολίχνια.] || AT Πολίχνη est et Nomen urbis cujusdam in Creta, cujus incola dicitur Πολιχνίτης. ITEM Πολίχνα, Urbs Troadis, cujus civis Πολιχναῖος. Steph. B. Polichnæorum meminit et Plin. 5, 30. [" Πολίχνη, ad Herod. 449. Πολίχνα, ad Diod. S. 1, 698. Πολίχνιον, ad Lucian. 1, 310." Schæf. Mss. * Ψευδοπολίχνιον, Joseph. B. J. 4, 9, 9. * " Πόλιχνος, τὸ, Sim. Metaphr. Opp. Athan. 2, 563." Kall. Mss. * " Πολύχνιον, ap. Eudoc. p. 153. Falsum credo, et reponendum puto πολίχνιον. Πολύχνιον est in Phav. v. Κύλλα, Πολύχνιον ἦν Τρωϊκὸν κ. τ. λ. Porro ap. eand. Eudoc. 399. Μύρινα, πολύχνιον Τροίας. Et Phav. v. Μύρινα, * πολύχνη habet. Locus est Tzetzæ ad Lyc. 243. ubi tamen legitur πολίχνη." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Πολίζω, Urbem condo, ædifico, statuo, Il. H. (453.) ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε: verba Neptuni: cum quo loco confer quendam Luciani in Πλινθεύω: Schol. ibi exp. τὴν πόλιν ἐτειχίσαμεν. Et pass. ap. Herod., Πεπόλισται ξυλίνη πόλις. Item πολίζειν locum dicimur, In quo urbem statuimus, Plut. (Rom. 9.) Ἐκεῖνον ἐβούλετο πολίζειν τὸν τόπον. [" Ad Herod. 329. 377. Boiss. Philostr. 490. Heyn. Hom. 5, 725. 6, 574. Jacobs. Anth. 8, 315. Dionys. H. 1, 80. 236. Πεπολισμένη, Toup. Opusc. 1, 376." Schæf. Mss.] UNDE Πόλισμα, τὸ, Opus τοῦ πολίζοντος, i. e. Urbs, Oppidum, πόλις, Athen. Ἡρώων ὅπου τὸ πόλισμα θῶνται, Ubi urbem statuerent. Utitur et Dem., necnon Thuc. 2, (56.) p. 66. Ἀφίκοντο ἐς Πρασιὰς, τῆς Λακωνικῆς πόλισμα ἐπιθαλάσσιον, καὶ τῆς τε γῆς ἔτεμον καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἷλον. Et Herod. Κατὰ μικρὰ πολίσματα οἰκοῦσι: [1, 178. 6, 6.] Videtur vilius

esse quam πόλις. [" Arx, Valck. Hipp. p. 165. Wakef. S. Cr. 1, 85." Schæf. Mss.] Et DIMIN. Πολισμάτιον, τὸ, Oppidulum, ut πολίχνιον et πολύδριον, Polyb. 1, (53, 10.) Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων. Utitur et Plut. Themist. [Dione 25. Diod. S. 12. p. 321, 14.; 13. p. 384, 7.; 15. p. 485, 17. Polyb. 1, 24, 12. 2, 11, 16. * Πολισμὸς, Urbis extructio, Dionys. H. 1. p. 45, 31. 47, 39.] Πολιστὴς, Conditor et auctor civitatis. Pro Princeps civitatis, πολίαρχος e Greg. Naz. Ζητοῦντες οἱ τῶν θρόνων, τὸν νομοθέτην· οἱ τῆς πολιτείας, τὸν πολιστήν. Bud. tamen interpr. Conditor urbis. [" Musgr. ad Eurip. p. 213." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 18, 1, 5. * Πολιστὸς, unde * Ἀπόλιστος, Sine urbe, Manetho 4, 282.] A

[* " Ἀντιπολίζω, Munimenta instar urbis contra aliquos extruo, Joseph. B. J. (5, 2, 4.) 6. p. 908. Vide Kuster. ad Suid. v. "Ἄδεια." Kall. Mss.] Ἐκπολίζω, Urbem extruo, efficio, Aristid. Enc. Rom. Τοσάσδε ὁρῶν κορυφὰς κατειλημμένας ἢ πεδίων νομοὺς ἐκπεπολισμένους, In urbis ambitum redactos, Ad civitatem adjunctos, Bud. * " Ἐμπολίζω, Dionys. H. 1, 236." Schæf. Mss. * " Ἐπιπολίζω, ad Hesych. 1, 73, 2.: ἐπιπόλισον, 1378, 17." Dahler. Mss. * Περιπολίζω, Strabo 14. p. 708. * " Περιπολιστικὸς, Bibl. Cr. 2, 1. p. 79." Schæf. Mss. " Inscriptio Athletica Ignarræ Neapoli 1770." Schn. Lex.] Συμπολίζω, In civitatem conflo, Strabo 8. de Ægio, Ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολίσθη. Et de Elide, Ἐκ τῶν περιοικίδων συνεπολίσθη. [" Dionys. H. 1, 85. 179. 376." Schæf. Mss.] B

¶ Πολίτης, ET Πολιήτης, Poëtice, Civis, Municeps. Sed et πολίτης a Poëtis dicitur. Od. H. (131.) ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, X. (429.) Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται: dixerat autem antea, Ὤιμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Πολῖταί τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων. Et πολίτης ἀγαθὸς, Thuc. Et πολίτην ποιεῖν, Civem facere, i. e. Civitate donare, Isocr. Panath. Et cum gen. πόλεως: Dem. (1390.) Τοὺς μὲν εἰς τὰς ἐπήλυδας ἐλθόντας πόλεις, καὶ τούτων πολίτας προσαγορευομένους. || Interdum vero πολίτης, Civis, i. e. Concivis. Sed ut hoc non satis Latinum existimatur, sic NOM. Συμπολίτης, non satis Gr.; ut etiam annotant Phrynich. et Schol. Aristoph. Cum gen. Isocr. Πολίτης αὐτοῦ καὶ φίλος. Sic, Τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας, Plut. Popl. || Πολίτης, Proprium etiam nomen ap. Hom. AT Πολιήτης Poëticum est, ut dixi: (Il. B. 806.) κοσμησάμενος πολιήτας. [" Πολίτης, Ammon. 115. Valck. Hipp. p. 285. Callim. 201. Phryn. Ecl. 72. 212. Thom. M. 207. 728. Xen. Hell. p. 376. Mor., Lobineau ad Polyæn. 1, 124. Civis, Xen. Mem. 1, 2, 9. Lennep. ad Phal. 88. ad Herodian. Philet. 475. cf. Toup. Opusc. 1, 168. Jacobs. Anth. 6, 254. Dionys. H. 2, 1001. Conf. c. ὁπλίτης, Koen. ad Greg. Cor. 60. ad Herod. 663.: cum πλούσιος, ad Dionys. H. 2, 1086.: cum πολέμιος, ad Charit. 702. ad Diod. S. 2, 136. ad Dionys. H. 1, 593. ad Polyæn. 592. Casaub.: cum πολιτικὸς, ad Diod. S. 1, 700. 2, 398. 428. 480.: cum πολὺς, ad 2, 437. ad Dionys. H. 1, 14. Opp. πολέμιος, Plut. Æmil. Paul. c. ult. Sine artic., Matth. Gr. Gr. 552. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 230. Πολίτην ποιεῖσθαι, ad Charit. 722. Jacobs. Anth. 9, 133. Boiss. Philostr. 322. Πολιήτης, Ruhnk. Ep. Cr. 296. Wessel. Diss. Herod. 142. Fabric. Bibl. Gr. 1, 330. Toup. Opusc. 2, 243. Valck. Hipp. p. 285. ad Herod. 654. Brunck. Aristoph. 1, 232." Schæf. Mss.] FEM. Πολῖτις, ιδος, ἡ, Civis, de muliere dictum, Aristot. Pol. 3. Ἐκ πολίτου ἢ πολίτιδος. Et cum gen., sicut πολίτης, pro Civi, i. e. Ea quæ ejusd. civitatis est. Plut. de Herod. Ἀρτεμισίαν δὲ τὴν Ἡροδότου πολῖτιν. [" Ad Xen. Eph. 87." Schæf. Mss. Eur. El. 1336. Diod. S. 12. p. 295, 26.] ITIDEMQUE Πολιῆτις pro πολῖτις: unde accus. plur. ap. Apoll. Rh. (1, 867.) πολιήτιδας pro πολίτιδας. [" Valck. Hipp. p. 189. 285. Erycius 12." Schæf. Mss. * Πολιήτωρ, Carm. Sibyll. 5. p. 540. * " Πολίτισσα, Jo. Malal. 1, 389." Elberling. Mss.] C

[* Πολιτογράφος, unde] Πολιτογραφέω, Civem scribo, i. e. In numero civium scribo, Civium numero ascribo, In civitatem asciseo. Bud. interpr. Civitate dono: afferens e quadam Heracliti ad Hermodorum Epist. Πολιτογραφῶν ὑμῖν τὸν θεὸν, οὐχ Ἡρακλείτῳ. Addit ex Josepho l. 2. c. Apionem, Πολιτογραφεῖν διὰ ψηφισμάτων ξένων θεῶν τὸν ἐπιτήδειον, pro Sacra ejus in civitatem plebiscito asciscere. Et pass. Πολιτογραφέομαι, Civis scribor, Civium numero ascribor etc. εἰς τοὺς πολίτας ἐγγράφομαι, J. Poll. Apud Diog. L. Ἐπολιτογραφήθη δὲ ἐν Μιλήτῳ. [* Πολιτοκάπηλος, Suid. v. Ζήνων.] Πολιτοκόπος, Qui cives velut concutit, aut etiam remp. [" ad Charit. 234." Schæf. Mss.] Πολιτοκοπέω, Concutio cives, vel remp. J. Poll. habet πολιτοκοπία et πολιτοκοπεῖν, Suid. πολιτοκοπεῖν tantum: neuter autem exponit. [Πολιτοκοπεῖν, λοιδορεῖν, κωμῳδεῖν, Plato Comicus ap. Phrynichum Bekkeri p. 57. " Ad Charit. 234. ad Mœr. 201." Schæf. Mss.] Πολιτοκοπία, Concussio hujusmodi. Πολιτοφθόρος, Pernicies civium, i. e. Perniciosus civibus et pestifer, s. civitati. E Plat. de LL. Πολιτοφύλακες, οἱ, Civium custodes, vel Civitatis, ex Aristot. Polit. [2, 8. 5, 6. * Πολιτοφυλακέω, * Πολιτοφυλακία, Æneas c. 22.] " Πολιτάρχης, Magister " civium, s. Præfectus urbis, Act. Apost. 17, (6.) " Ἔσυρον τὸν Ἰάσονα ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας." [* Πολίταρχος, Æneas c. 26.]

Ἀπολίτης, ὁ, Qui civis esse desiit, J. Poll. (3, 58.) e Theopompo affert vocem ἀπολῖται, cum ἀφέραιροι et * ἀπαρθηναῖοι, et has et illam pariter improbans. * Διαπολίτης, Appian. Hisp. 8. nisi leg. * Διαπολιτευτής. * Διπο-574." Manetho 5, 291. " Ad Charit. 555. * Ἐμπολίτης, λίτης, Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Eip. 909. ex Eur.] Ἰσοπολίτης, vide Ἰσοπολιτεία. [" Joseph. 508, 21." Wakef. Mss. * Ἰσοπολῖτις πόλις, Municipium, Appian. 2, 15.] " Μεγαλοπολίτης, Magnæ urbis civis, ut " μικροπολίτης, Parvi oppidi civis, J. Poll. 9." [" Philo J. 1, 35." Wakef. Mss. " Aristoph. Fr. 283." Schæf. Mss.] Μικροπολίτης, Parvæ urbis civis, Aristoph. [Ἱππ. 817. * Μικροπολῖτις, Synes. Ep. 58. Lobeck. Phryn. 605.] " Inde τὸ μικροπολιτικὸν, Multitudo " parvi oppidi, ap. Aristoph." [Fr. 74.] " Νεοπο" λῖται, Polluci ap. Plat. esse videntur οἱ δημοποιητοὶ, " qui sc. ἐκ δόγματος κοινοῦ πολιτείας ἔτυχον, Qui " publico suffragio jus civitatis adepti sunt: ut sint " Novi cives, Nuper in civitatem assumti. Ita verum " erit, quod l. 9. scribit, quem Plato νεαπολίτην (sic " enim ibi,) appellat, eund. esse cum eo, qui ab Epi" charmo νέοικος, ab Eupolide νεοκάτοικος nominatur. " Νέοικος enim sonat Qui recens ædes alicubi habere " incipit. Νεοκάτοικος, Qui recens alicubi habitare " cœpit. Attamen νεαπολίτης eo loco aliter accipit. " Scribit enim, Magnæ urbis civem dici posse μεγα" λοπολίτην: Parvæ, μικροπολίτην: et Novæ νεαπο" λίτην, secundum Plat.: νέοικον, secundum Epichar" mum: νεοκάτοικον, secundum Eupolin. Sicque " νέοικος et νεοκάτοικος foret, In nova urbe domum " habens, Novæ urbis habitator." [Νεοπολίτης, Diod. S. 14, 7. Lobeck. Phryn. 604. 665. ubi de * Νεαπολίτης. * Νεοπολῖτις, Appian. B. C. 1. p. 396. * " Ὁμοπολίτης, Eustrat. in Aristot. Eth. 148. Ald." Dindorf. Mss.] " Πολύπολις χώρα, Regio multas habens " urbes, ap. J. Poll." [9, 27. Eust. Il. B. p. 199, 10. * Πρωτοπολίτης, Gl. Princeps: Πρωτοπολῖται· Proceres, Optimates. " Const. Manass. Chron. p. 6. 7(=12. 13.) Acta Theclæ p. 106." Boiss. Mss.] Συμπολίτης, vide Πολίτης. [" Ad Herodian. Philet. 475. ad Charit. 272=574. ad Lucian. 3, 562. Phryn. Ecl. 72. 212. Thom. M. 207. 729. * Συμπολῖτις, Diod. S. 2, 528." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Phœn. 210." Kall. Mss. Eust. Il. A. p. 89, 41. cf. Epist. ad Ephes. 2, 19.] Φιλοπολίτης, Amans s. Studiosus civium, et saluti eorum consulens, [Plut. Lycurgo 20. Flaminino 13. Arato 15.] D

Πολιτικὸς, Civilis, Ad cives pertinens, s. Ad civitatem: πολιτικὰ πράγματα, Isocrati et Platoni. Itidem πολιτικαὶ πράξεις, Herodiano (2, 1, 9.) Civilia negotia. Et πολιτικαὶ καὶ ἀγόραιοι διοικήσεις, (6, 1, 8.) Idem dixit etiam πολιτικὰ χρήματα, (7, 3, 12.) addens, εἰς εὐθυνίας ἢ νομὰς τῶν πολιτῶν ἀθροιζόμενα.

Et *κοινωνία πολιτικὴ*, Aristot. Civilis societas. Et A *πολιτικὴ ἀρχὴ*, Eid. Urbanus magistratus. At *πολιτικαὶ δυνάμεις*, ex Æschine affertur pro Copiæ ex unaquaque civitate. Jungitur vero et aliis plerisque substantivis ap. Eund., item ap. Dem. ac ceteros. Sed *πολιτικὰ* interdum etiam dicitur sine adjectione pro *πολιτικὰ πράγματα*: ut ap. Plat., qui *πολιτικὰ πράγματα πράττειν* et *τὰ πολιτικὰ πράττειν*, sicut et *τὰ πολιτικὰ διοικεῖν*, pro eod. dicit. Ceterum *πολιτικὸν* Cic. vertit Civile atque populare: ita scribens de Finn. 5. Nam cum sic hominis natura generata sit, ut habeat quiddam innatum quasi civile atque populare, quod Græci *πολιτικὸν* vocant: quicquid aget quæque virtus, id a communitate et ea, quam exposui, caritate atque societate humana non abhorrebit. Ubi multis verbis describi existimo eum ipsum, qui uno verbo ab Aristot. plerisque in ll. *πολιτικὸς* dicitur. Item *πολιτικοὶ φιλόσοφοι* ap. eund. Cic. de Orat. 3. Peripatetici et Academici Philosophi olim propter eximiam rerum maximarum scientiam a Græcis *πολιτικοὶ* philosophi appellati, universarum rerum B publicarum nomine vocabantur. || *Πολιτικὸς*, Reip. administrandæ peritus, s. gubernandæ aut regendæ, In rep. administranda s. gerenda versatus, aut etiam Administrator reip. s. Moderator, Qui in administratione reip. versatur. Aristot. Eth. 3, (3.) *Οὔτε πολιτικὸς (βουλεύεται) εἰ εὐνομίαν ποιήσει.* A Fabio *πολιτικοῦ* virtutes velut depinguntur, cum scribit in præf. libri 1. Cum vir ille civilis et publicarum privatarumque rerum administrationi accommodatus, qui regere consiliis urbes, fundare legibus, emendare judiciis possit, non alius sit profecto quam orator. Item *πολιτικὸς βίος*, Vita ejus qui in reip. administratione s. in civilibus negotiis versatur. Dicitur *πολιτικὸς* etiam Ad reip. administrationem pertinens. Sic *πολιτικοὶ λόγοι*, Orationes ad reip. administrationem pertinentes, i. e. De administranda s. gubernanda rep. præcipientes, ut quidem vertit Erasmus ap. Isocr. At *πολιτικὸς λόγος* Rhetoribus quis sit, ex Hermog. disces. Item *πολιτικὴ τέχνη* s. *δύναμις*, ap. Aristot., aut etiam *πολιτικὴ*, subaudito substantivo, Peritia administrandæ s. gubernandæ reip. Civilis scientia. [" Ad C Herod. 403. ad Diod. S. 1, 360. 583. 594. 605. 700. 2, 446. Xen. Mem. 1, 1, 8. (coll. 7.) 1, 1, 16. Zeun. Ind. ad K. Π. et ad p. 92. ad Mœr. 74. 76. 108. D. R. ad Longin. 260. Toup. 347. Ammon. 26. Valck. Anim. 112. Plut. Mor. 1, 338. 663. Schweigh. Emendd. in Suid. 52. Phryn. Ecl. 16. 20. 142. Thom. M. 205. ad Charit. 678. 703. Wolf. Proleg. 175. ad Lucian. 2, 57. ad Dionys. H. 2, 701. 5, 2. Bast Lettre 190. Boeckh. in Plat. Min. 89. 171. Conf. c. *πολεμικὸς*, Wyttenb. ad Plut. 1, 606. ad Charit. 702. (Jacobs. Anth. 6, 150?) ad Dionys. H. 2, 753. Schneid. ad Xen. K. Π. 54.: cum *ποικίλος*, ad Diod. S. 1, 104. *Πολιτικοὶ* et *πολλοὶ* conf., Wyttenb. ad Plut. 1, 530. Π. *ἀνὴρ*, Boeckh. ad Sim. p. xxxiii. *Πολιτικὴ πλήθη*, Dionys, H. 1, 296.: *ὀνόματα*, Casaub. ad Athen. p. 6. Ruhnk. ad Tim. 5. 83. ad Charit. 260. *Τὰ π. πράττειν*, Valck. Diatr. 254." Schæf. Mss.] *Πολιτικῶς*, Civiliter, ap. Synes. Item, Ut decet eum vel convenit D ei qui remp. administrat. Vel, Ut convenit administrationi reip. [Dem. 123. 151. 1465. Plut. Pomp. 15, " Boiss. Philostr. 437." Schæf. Mss.]

COMP. *Ἀπολίτικος*, Qui non est *πολιτικός*. Unde superl. *ἀπολιτικώτατος*, Ignarissimus administrationis reip., vel eorum quæ ad reip. administrationem pertinent. Cic. ad Att. 8, 20. Quem ego hominem *ἀπολιτικώτατον* omnium jam ante cognoram, nunc vero etiam *ἀστρατηγικώτατον*.

[* " *Πολιτικεύεσθαι*, Pierson. ad Mœr. 76. 'Verbi *πολιτικεύεσθαι* exempla desunt.' Nihilo minus extat in Cod. Coisl., etiamsi ille dicit, 'Coisl. observante Sallierio, habet *πολιτεύεσθαι*.' Vocem *πολιτικεύεσθαι* non improbo, sed recentiorem puto. Vide Moschop. laud. a Piersono. Similiter derivatur a *λογικὸς*, * *λογικεύεσθαι* et * *συλλογικεύεσθαι*. Vide Abresch. Dilucidd. Thuc. 96. A *πρακτικὸς* ducitur * *πρακτικεύομαι*, quod quidem Schneidero dubium: a *φορτικὸς* est *φορτικεύομαι*, Schol. Aristoph. N. et B. 13. Sic a *ποιητικὸς* * *ποιητικεύεσθαι*. Quod ad confirmandum Schneiderus adducit Eust. ad Hom. Adde Anonym. de Incred. in Galei Opusc. Mythol. p. 56. *Τοῦτο γὰρ ποιητικευόμενόν ἐστι*, Hoc enim poëtarum ludicrum est. In Brunckii Anal. 2, 350. est * *παθικεύομαι*, quasi a *παθικὸς*, modo sana sit lectio. A *τραγικὸς*, *τραγικεύομαι*, Schol. Aristoph., vide Lexica; * *ἠθικεύομαι*, Phœbammon inedit.; *μουσικεύομαι*, Sext. Emp.; *κωμικεύομαι* Lucianus; *μερικεύομαι*, *γραμματικεύομαι*, * *διαλεκτικεύομαι*, Schn. Lex." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Πολιτίζω, Remp. administro, Civilia negotia tracto. *Πολιτισμὸς*, Administratio reip. Quidam *ἀνώνυμος* ap. Suid. *Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων, ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβε.* Extant autem hæc ap. Diog. L. (4, 39.) de Arcesila, ubi Bud. *πολιτισμὸν* interpr. Civilitatem.

Πολιτεύω, Remp. rego, s. administro, Fungor magistratu in rep. Xen. Ἑλλ. 1, (4, 6.) *Καὶ πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος πολιτευόντων.* Sed et simpliciter pro Administro, Rego. Thuc. (2, 37.) *Ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν.* Quinetiam ipsa *πόλις* ab Eo dicitur *πολιτεύειν* pro Regi. Ceterum *πολιτεύειν* pro Remp. administrare, Atticum esse putatur, habens sc. signif. passivæ vocis *πολιτεύεσθαι*: proprie autem *πολιτεύειν* dici privatos qui in rep. versantur, et ejus legibus atque institutis vivunt. Vide Schol. Thuc., ap. quem legitur 2, (46.) *Τοῖσδε καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι*: 3. *Κατὰ τὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια πολιτεύειν.* || *Πολιτεύομαι* usitatius pro Remp. gero, s. administro, guberno, Fungor magistratu in rep. Thuc. 2, (15.) *Ἀλλ' αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο.* Sic ap. ceteros vett. Scriptt., Demosth. *Τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα*, Isocr. ad Phil. *Καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν.* Et cum dat. personæ, *Πολιτευθέντες τισὶ*, Aristot. Apud Demosth. autem (19.) *πολιτεύεσθαι ὑπέρ τινος*, In rep. administranda partibus alicujus favere. Nonnunquam vero *πολιτεύομαι* cum accus. *τὴν πολιτείαν*: et tunc signif. simpliciter Fungor; si reddamus Fungor administratione reip. Apud Æschin. autem in Ctes. *Πολιτεύεσθαι πολιτείαν παράνομον*, potest etiam reddi Remp. administrare contra leges. Quinetiam et cum dat. personæ, *πολιτευθέντες τισὶ*, Aristoteli, Cum aliis etiam accuss., ut, *Ταῦτα πεπολίτευμαι*, Hæc gessi in rep. administranda, Demosth. At *Πόλεμον ἐκ πολέμου πολιτευόμενοι*, Æschin. de Falsa Leg. (p. 51.) Bellum e bello serentes in rep. administranda, Qui remp. sic administrant, vel gerunt, ut bellum e bello serant. Ita enim malo quam cum Budæo, et aliis, dicere simpliciter, Bellum e bello serentes. Idem in Comm. h. l. affert, postquam dixit *πολιτεύομαι* accipi pro *διοικῶ*, Administro; sed ei hunc Aristotelis præfigit, in quo uterque usus verbi istius habetur: e Pol. 1. *Πολλαῖς γὰρ πόλεσι δεῖ χρηματισμοῦ καὶ τοιούτων πόρων, ὥσπερ οἰκίᾳ· διόπερ τινὲς καὶ πολιτεύονται τῶν πολιτευομένων, ταῦτα μόνον.* Sed interpungendum est post *πολιτευομένων*, ut hic me fecisse vides. Affert et *πολιτευόμενοι τἀναντία* e Synesio, pro Qui sequuntur alteram factionem, Qui alteris partibus student. Denique et pro Molior, e Chione: cujus loco possit addi hic Plut. *Οὐ διαίρεσιν, ἀλλ' ἀναίρεσιν ἡγούμενοι τῆς Ῥώμης πολιτεύεσθαι τοὺς πολίτας.* Et hæ quidem signiff. manarunt ex illa prima, qua dicitur *πολιτεύεσθαι*, qui remp. administrat et gubernat, s. qui reip. gubernacula tenet: sciendum est vero *πολιτεύεσθαι* dici etiam, ut *πολιτεύειν*, de privatis qui in rep. versantur, et ejus legibus atque institutis vivunt: unde *πολιτεύεσθαι ἐν δημοκρατίᾳ*, Xen. et Isocr. *Πολιτεύεσθαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἴσου*, Dem. c. Phil. 4. Apud Aristot. tamen Polit. 3. *Ὅταν τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον*, Bud. vertit, Cum populus ita vitam instituit, ut publicæ interest utilitatis. Affertque ex Isocr. pro *οἰκεῖν ἐν πολιτείᾳ καὶ τὸν βίον διάγειν.* E Luca autem Act. 23, (1.) *Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ*, pro Omnino conscientia bona munere meo functus sum Deo. Sunt et qui interpr. Cui servivi: ut i. sit q. *ἐλειτούργησα* s. *ἐλάτρευσα*. Possit fortasse

A reddi et Vitam institui. Aut etiam ita, Sic me gessi erga Deum, ut bonam conscientiam servarim: ut ad Phil. 1, (27.) Μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε. Sed et simpliciter redditur Vivo, ap. Greg. Naz. Πρὸ πάντων φύλασσέ μοι τὴν καλὴν παρακαταθήκην, ᾗ ζῶ καὶ πολιτεύομαι, τὴν εἰς πατέρα καὶ υἱὸν καὶ ἅγιον πνεῦμα ὁμολογίαν. Et ap. Gennad. Καὶ ἐπολιτεύετο ἕκαστος κατὰ τὰς ἐπιθυμίας, οὐ κατὰ τὸν Θεοῦ νόμον. Hic certe πολιτεύεσθαι est, quod Gallice dicimus, Se gouverner: ut cum dicimus Se gouverner à sa fantaisie, quod est Gubernare se, et q. d. Gubernare vitam suam. Sed et pro Versari, ea signif. qua dicitur Versari in aliquo loco, e Luciano de Luctu, Ἄσιτος οὗτος νεκρὸς ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. || Pass. autem πολιτεύομαι, pro Administror, Gubernor, Xen. (Ἀπ. 4, 4, 16.) Οὔτ' ἂν πόλις εὖ πολιτευθείη. Sic ap. Plat. Εὖ πολιτευομένη πόλις. Apud Isocr. autem, Ἐπειθ' οἱ νόμοι, καθ' οὓς ἕκαστοι πολιτευόμενοι τυγχάνουσι, ubi πολιτευόμενοι redditur Reguntur: fortasse possit et pro medio verbo ha-
B beri, ut in superioribus ll. Item τὰ πεπολιτευμένα, Dem. Quæ gesta sunt in reip. administratione. [" Lennep. ad Phal. 34. 47. 65. 170. 380. Valck. Diatr. 254. Hipp. p. 269. T. H. ad Lucian. 1, 198. Xen. K. Π. init.„ ad Charit. 139. 144. 207. 303. ad Mœr. 74. 326. Add. ad p. 75. Wyttenb. Ep. Cr. 37. Toup. Opusc. 1, 545. Thom. M. 727. Diod. S. 2, 354. ad 373. Dionys. H. 2, 1027. Πολιτεύεσθαι πρός τινα, ad Diod. S. 2, 353. 364. 388. Λέξεις πολιτευόμεναι, Bast Lettre 225." Schæf. Mss. Porph. Abst. 3. p. 290. Δικαιοσύνης πολιτευομένης παρ' ἡμῖν, καθάπερ καὶ ἐν οὐρανῷ. * " Πολιτευτέον, Clem. Alex. 70. Arrian. Epict. 3, 7. p. 384. Cic. ad Att. 2, 6. 10, 1." Kall. Mss.]

Πολιτεία, ἡ, Reip. administratio, Reip. regimen s. Civitatis. Ab Aristot. exp. πόλεως τάξις, ut docebo in Πολίτευμα. Ab Eod. dicitur esse βίος τῆς πόλεως. Thuc. 2, (36.) Ἀπὸ δὲ οἵας ἐπιτηδεύσεως ἤλθομεν ἐπ' αὐτὰ καὶ μεθ' οἵας πολιτείας, Isocr. Ὅτι πᾶσα πολιτεία ψυχὴ πόλεώς ἐστι, τοσαύτην ἔχουσα δύναμιν, ὅσην περ ἐν σώματι φρόνησις. Sæpe autem πολιτεία
C est Reip. status, vel Resp. Aristot. Polit. 8, 10. Πολιτείας δέ ἐστιν εἴδη τρία: et, Εἰσὶ δ' αἱ μὲν πολιτεῖαι, βασιλεία τε καὶ ἀριστοκρατία, et ἡ δημοκρατία. Idem in Polit. πολιτείας antea fuisse vocatas δημοκρατίας scribit. Æschin. autem c. Ctes. πολιτείας tres recenset, has, τυραννίδα, ὀλιγαρχίαν, et δημοκρατίαν. At Aristot. subtilius hæc tractans, quas Æschines πολιτείας vocat, πολιτειῶν παρεκβάσεις nominat: ad quem multa alia de his disserentem te remitto. Pro rep. ap. Thuc., cum dicit ἄγειν τὴν πολιτείαν, 1, (127.) Sic et alibi cum ap. eum, tum ap. ceteros pro Rep., veluti cum dicit Plut. (Theseo 24.) Διακοσμεῖν τὴν πολιτείαν. Fabius πολιτείας vertit quoque Rerump. species: scribens tres esse: quæ populi, quæ paucorum, quæ unius potestate regantur. Verum hoc sciendum est, cum dicitur πολιτείαν διδόναι, et contra πολιτείαν ἀφαιρεῖσθαι, ap. Dion. verti πολιτείαν, Civitatem, potius quam Remp. Dicitur enim Lat. Dare civitatem, jus civitatis; et Adimere civitatem, jus civitatis.
D Sic κτᾶσθαι πολιτείαν, Act. 22, (28.) Sed et ad Ephes. 2, (12.) Ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ, exp. Qui nullum jus civitatis Israëliticæ haberetis. Quæ signif. est et vocis πολίτευμα. || Ab illa autem nominis πολιτεία signif., qua dicitur de Administratione reip., est πολιτεία significans Institutum vitæ et rationem: ut ἡ κατὰ Θεὸν πολιτεία, et ἡ κατὰ τὸ εὐαγγέλιον πολιτεία. Basil. ap. Bud. 766. 767. Vide item ἀποστολικὴ πολιτεία ap. Suid. IONICE Πολιτηΐη pro πολιτεία ap. Herod. [9, 34. " Athen. 19. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Lennep. ad Phal. 170. ad Lucian. 1, 389. Bibl. Crit. 3, 2. p. 11. Reipublicæ status, Xen. Mem. 1, 2, 9. Ante νόμοι dixerat." Schæf. Mss.] COMP. Ἰσοπολιτεία, q. d. ἴση πολιτεία, Plut. Camillo, Ἰσοπολιτείας μεταλαβεῖν, Par jus obtinere in rep. [cf. Coriol. 30.] Exp. etiam, Ex æquo reip. participem esse. In VV. LL. habetur ET Ἰσοπολῖται, de Civibus qui pari sunt jure. Κακοπολιτεία, Prava reip. administratio, Corruptus reip. status, Plut. 1323. [Lycurgo 7. Pomp. 75. Cæs. 28.]

Πολίτευμα, τὸ, Reip. regimen, gubernacula, administratio, πολιτεία. Aristot. Pol. 3, 4. postquam dixit, Ἔστι δὲ πολιτεία, πόλεως τάξις, τῶν τε ἄλλων ἀρχῶν, καὶ μάλιστα τῆς κυρίας πάντων, subjungit, Κύριον μὲν γὰρ πανταχοῦ τὸ πολίτευμα τῆς πόλεως· πολίτευμα δ' ἐστὶν ἡ πολιτεία: 6, 7. Τὴν δὲ μετάδοσιν γίνεσθαι τῷ πλήθει τοῦ πολιτεύματος, itidemque alibi. Interdum vero Reip. administrandæ genus, vel civitatis: ut, Τῶν πολιτευμάτων τὸ μὲν ἀριστοκρατικὸν, τὸ δὲ, βασιλικὸν, Bud. e Polyb. Quinetiam ita dicitur Id quod fit s. geritur ab aliquo in rep. administranda, Actio aliqua pertinens ad reip. administrationem; et generalius etiam pro Actione pertinente ad rei alicujus administrationem, s. Solertia, s. Prudenti consilio quo in re aliqua administranda est usus. Lucian. (1, 198.) Ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με. Apud Chionem autem, Γενέσθω τοῦτο τὸ πολίτευμα, redditur, Hæc res ita geratur et administretur. Apud Paulum autem ad Phil. 3, (20.) Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, existimo posse ita intelligi, Actiones vitæ nostræ s. nostra instituta tendunt ad cœlum, et eo diriguntur, vel eo aspirant. Vel, Ita instituimus vitam nostram tanquam in cœlo versantes, obliti terrenorum omnium. Opponit enim his τοὺς τὰ ἐπίγεια φρονοῦντας: ideoque videtur esse γὰρ pro δέ. Nisi constituamus ellipsin aliquorum verborum, aut hoc aut simili modo hæc connectentes, Illi terrestria curant; at nobis nihil cum illis commune est: quippe qui ita instituamus vitam etc. Alioqui dicere quis possit fortasse, illud γὰρ referri ad hæc verba, συμμιμηταί μου γίνεσθε κ. τ. λ., ut reliqua veluti per parenthesin posita censeantur. Utut sit, sciendum est, aliter etiam reddi hic πολίτευμα, sc. Conversationem, a vet. Interpr., itidemque ab Erasmo: quam interpr. minime probo. At eam, quam doctissimus Interpres attulit, minime repudiandam existimo, sc. Ut municipes cœlorum nos gerimus. Nam πολιτεύματος μετέχειν e Plut. itidem affertur pro Municipem esse, Civitate donatum esse, Jus civitatis habere. Poterit autem illic eod. sensu reddi, Cœlum habemus civitatem: ut dixit Cic. de Catone, Cum ortu Tusculanus esset, civitatem Romam habuit. Perinde tamen fuerit ac si diceret, πολιτευόμεθα ἐν οὐρανοῖς, sequendo quidem illam verbi πολιτεύεσθαι signif. de qua posteriore loco disserui. [" Lennep. ad Phal. 166. ad Diod. S. 2, 271. 602. Civitas, Resp., Wessel. de Jud. Arch. 15." Schæf. Mss.]

Πολιτευτὴς, Reip. administrator s. Civitatis, Magistratus, Greg. Naz. Olympio, Ἀλλὰ τίμησον μὲν πάντας πολίτας τε καὶ πολιτευτὰς καὶ ἀξιωματικοὺς ἱκετεύοντας. [" Euseb. V. C. 3, 1. p. 398. ubi v. Vales." Boiss. Mss. " Mœr. 326. et n., Thom. M. 728." Schæf. Mss. * Πολιτευτὸς, unde] " Ἀπολίτευτος, Ali-" enus a reip. administratione et negotiis civili-" bus; vel etiam Non civilis. Plut. (6, 22.) Ἡ μὲν " γὰρ ὑπέρογκος, sc. λέξις, ἀπολίτευτός ἐστι:" [10, 279. Aristot. Polit. 7, 6, 1. * Δυσπολίτευτος, Plut. Dione 32. * Εὐπολίτευτος, Aster. Homil. p. 562. 568. * Πολιτευτικὸς, unde * Πολιτευτικῶς, Argum. Aristoph. Σφ.]

Ἀντιπολιτεύομαι, Adversor alicui in reip. administratione, s. in administranda rep. Item τἀναντία πολιτεύομαι, Contrariam factionem in rep. sequor, Alteris partibus studeo. Plut. Pericle, Πλεῖστον ἀντεπολιτεύσατο τῷ Περικλεῖ χρόνον: (Nicia 2. Phoc. 9.) Affertur vero ex eod. Plut. ἀντιπολιτεύομαι pro Contrariam reip. administrationem sequor, Contrario modo remp. administro s. civitatem: hoc in loco, Ἀντιπολιτεύεται τοῖς παλαιοῖς βασιλεῦσι. Vide Διαπολιτεύομαι. || Interdum Ἀντιπολιτεύομαι pro ἀντιπράττω simpliciter s. ἀνθίσταμαι, Repugno, Reclamo, Refragor, Intercedo, Synes. fratri, Ἀλλά μοι δοκεῖ καλῶς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον ἀντιπολιτεύσασθαι. [" Ad Phalar. 380. ad Marcell. de V. Thuc. p. 5. Ammon. 44." Schæf. Mss.] Ἀντιπολιτεία, ἡ, Contraria factio, et proprie quæ est in reip. administratione, Greg. Naz. Ἔτυχε γὰρ οὐδὲ ἄλλως πρὸς αὐτὸν ἔχων ἐπιτηδείως, ἀλλ' ὡς ἐξ ἀντιπολιτείας διάπορος ὤν, [Plut. Cæs. 11.]

Διαπολιτεύομαι, Concerto de rebus ad reip. administrationem pertinentibus. Existimatur i. esse q. ἀντιπολιτεύομαι: nisi quod διαπολιτεύεσθαι dicuntur, qui ex ead. urbe sunt, at ἀντιπολιτεύεσθαι qui e diversis. Sic tamen ut Theopomp. ἀντιπολιτεύεσθαι dixerit etiam τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους. Vide Ammonium. || Affertur vero διαπολιτεύεσθαι et pro Versari in reip. administratione, ex Æschine [81. "Auger Discours 1, 354. Marcell. de V. Thuc. 5. Ammon. 44." Schæf. Mss.] Διαπολιτεία, Concertatio de rebus ad remp. pertinentibus, [Plut. 8, 30.]

[* Ἐκπολιτεύω, Populum ad aliam formam reip. traduco, LXX. 4 Macc. 4, 19. "Orig. c. Cels. 180. fors. ἐμπολ." Kall. Mss.]

Ἐμπολιτεύω, et Ἐμπολιτεύομαι, cum dat., ut, Ἐμπολιτεύω αὐτοῖς, Versor in rep. una cum ipsis. Apud Thuc. autem (4, 106.) ἐμπολιτεύειν sine casu etiam. Item pro μετέχω τῆς πολιτείας. Affertur et pro Administro remp. s. munia reip. || Ἐμπολιτεύεται ἡμῖν ap. Greg. Naz. simpliciter pro Versatur nobiscum, inter nos, Habitat nobiscum. Apud Basil. autem Hom. 11. Φόβος γὰρ ἐξωθεῖ πᾶσαν τὴν ἐμπολιτευομένην ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ἐμπαθῆ διάνοιαν, pro Insidentem animis nostris, Manentem in animis nostris, aut etiam Versantem. [" Wakef. S. Cr. 4, 103. Wessel. Obs. 51." Schæf. Mss. "Ἐμπολιτεύομαι, Inhabito, Macar. Homil. 6. p. 96. In civitatem recipior, Philostr. 221. Ἐμπολιτευόμεναι ἡδοναὶ τῇ Ῥώμῃ, Voluptates quæ Romæ in civitatem sunt recepta." Kall. Mss.]

[* Ἐπιπολιτεύομαι, Dio Cass. 147.]

Καταπολιτεύομαι, Politica ratione vinco, Institutis meis vinco, vel antiquo, Bud., afferens e Plut. Lycurgo (9.) Ἐπιχειρήσας δὲ καὶ τὰ ἔπιπλα διαιρεῖν, ἐπεὶ χαλεπῶς ἑώρα προσδεχομένους τὴν ἄντικρυς ἀφαίρεσιν, ἑτέρᾳ προῆλθεν ὁδῷ, καὶ κατεπολιτεύσατο τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν, i. e., inquit, Politica ratione vicit et perdomuit. Addit ex Eod. hæc, quæ de Lysandro dicuntur, Καὶ καταπολιτευσάμενος τοὺς Λυκούργου νόμους, ubi interpr. Institutis suis antiquans. Magis certe proprie utitur idem Plut. Pompeio, ubi dicit de Cæsare, Καὶ δοκῶν ποῤῥωτάτω τῆς Ῥώμης ἀπεῖναι, ἐλάνθανεν ὑπὸ δεινότητος ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ καταπολιτευόμενος τὸν Πομπήϊον. Magis proprie Dem. 184 (=442.) Βούλομαι τοίνυν ὑμῖν ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, ὃν τρόπον ὑμᾶς κατεπολιτεύσατο Φίλιππος, προσλαβὼν τούτους τοὺς θεοῖς ἐχθρούς, ubi hanc expositionem Schol. affert, Οὐ γὰρ τοῖς ὅπλοις εἷλεν ὑμᾶς, ἀλλ' ἐκ τῆς πολιτείας νενίκηκε· οὐ μόνον γὰρ οὐκ ἐδημηγόρει παρ' ὑμῖν, τοῖς προδόταις λέγων ἃ βούλεται. Verum ibi repono μονονοὺ γὰρ pro οὐ μόνον γάρ. In VV. LL. affertur et Plut. Galba, Οἷς Γάλβαν τιμᾷν ἐδόκει, καταπολιτευόμενος καὶ δημαγωγῶν τὸ στρατιωτικὸν, cum hac interpr., Quibus rebus Galbam honorare videbatur, cum eo studio et populari gratia in milites uteretur. Vide Ὑποπολιτεύομαι. [J. Poll. 4, 36. Demosth. Philipp. p. 102. Bekk.]

[* Προπολιτεύομαι, Themist. Or. 16. p. 205. Polyb. 4, 14, 7. Ἀναμνῆσαι τῶν προπεπολιτευμένων καὶ πεπραγμένων πρότερον αὐτῷ, Rerum quas antea vel domi vel bello gessisset.]

[* Προσπολιτεύομαι, Phal. Epist. 93.]

Συμπολιτεύω, et Συμπολιτεύομαι, Una remp. administro. In VV. LL. e Plat. pro Versor in ead. gubernatione. Apud Xen. certe συμπολιτεύειν accipi existimo pro Communia habere reip. instituta et jura, Ἑλλ. 5, (2, 12.) ubi de Olynthiis loquens, scribit, Οὗτοι τῶν πόλεων προσηγάγοντο, ἔστιν ἃς, ἐφ' ᾧτε τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύειν. Dicerem autem esse etiam Communes habere leges, Communibus uti legibus, nisi præcederent illa verba, τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις. Cic. certe civitati tribuit itidem leges, instituta, et jura: addens et quartum, mores sc. || Interdum simpliciter pro In eadem rep. versor cum alio, s. cum aliis. [Demosth. 1431. "Toup. Emendd. 1, 379. Phryn. Ecl. 214. Wakef. S. Cr. 4, 20." Schæf. Mss. * Συμπολιτεία, Consociatio in unam remp. Polyb. 2, 41, 12. 44, 5. 3, 5, 6. " Diod. S. 2, 575. ad Paus. 353." Schæf. Mss.]

Ὑποπολιτεύομαι, Clam molior aliquid in rep. administranda, Subdole remp. administro, et occulte aliquid moliens, Malis artibus in reip. administratione utor, iisque occultis. Hunc autem fuisse vocis hujus usum conjicio ex J. Poll. (4, 36.), qui recensens ea quæ εἰς ψόγον ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ dicebantur, postquam dixit, Πολυπράγμων, κακοπράγμων, ὡς Ὑπερείδης ἔφη, addit, Καταπολιτευόμενος τὸν δῆμον, ὑποπολιτευόμενος. Quod si ut καταπολιτευόμενος, sic etiam ὑποπολιτευόμενος accusativo jungamus, erit ὑποπολιτευόμενος τὸν δῆμον, Qui in sua administratione reip. occulte molitur aliquid adversus populum, ita remp. administrat ut occulte populi perniciem moliatur, Qui subdolis vafrisque artibus aut consiliis populo perniciem struit.

¶ Πτόλις, Poëtice pro πόλις, ut πτόλεμος pro πόλεμος, metri plerumque gratia, Il. Σ. (265.) Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν. [" Ad Callim. 1. p. 32. Thom. M. 863. Steph. Dial. 26. Brunck. Aristoph. 2, 138. Apoll. Rh. 80. 131. 228. Markl. Suppl. 617. Monthly Review Jul. 1799. p. 320. Jacobs. Anth. 11, 91. 94. Heyn Hom. 5, 569. 615. 6, 506. 7, 669. 8, 355." Schæf. Mss.] Πτολίαρχος, i. q. Πολίαρχος, Præfectus, s. Princeps urbis, Epigr. [Callim. H. in Jov. 73.] Πτολίπορθος, Urbium vastator, populator, eversor, Il. Υ. (152.) Ἄρηα πτολίπορθον. Et alibi πτολίπορθος Ὀδυσσεύς: quod et Aristot. citat Rhet. 2. Il. Ο. (77.) Φ. (550.) Ἀχιλλῆα πτολίπορθον: sicut et Ω. (108.) Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ. Unde Stat. Trojæ vastator Achilles, Sil. Ital. Priami regnorum eversor Achilles. Cic. tamen ad Fam. 10. Homerus non Ajacem nec Achillem, sed Ulyssem appellavit πτολίπορθον. Excusat autem eum Strabo, quod Achillem πτολίπορθον vocari ab Homero negarit, ut ap. eum videbis. Pro eod. DICITUR Πτολιπόρθιος, Eust. [Od. I. 504. " Πτολίπορθος, ad Il. B. 278. ad Herod. 637. Heyn. Hom. 4, 250. 5, 480. 7, 18. 161. Πτολιπόρθιος, Christod. Ecphr. 56. 192. * Πτολέπορθος, Heyn. Hom. 4, 250. * Πτολιπόρθης, Heyn. Hom. 7, 774. 8, 216." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 480. Sed Blomf. formam Homericam πτολίπορθος restituit. Πτολέπορθος, Πτολίπορθος, Lobeck. Phryn. 679.]

Ἀγχίπτολις, Urbi propinquus, vicinus, Nonn. (Jo. 40.) πηγή: [156. * Ἀμφίπτολις, Æsch. Ch. 73.] Ἀπόπτολις, Exul, Extorris, ἔρημος, ἄπολις, Suid. [Soph. Œd. T. 1000. Œd. C. 207. * Βραχύπτολις, Parva urbs, Lycophr. 911.] " Ἑλέπτολις, Poëtice pro ἑλέπολις, Urbis captrix et vastatrix. Ex Eur. (Iph. A. 1476. 1511.) affertur ἑλέπτολις Ἰλίου Ἰφιγένεια, pro Iphigenia diruendis Ilii mœnibus destinata victima." [* Ἑτερόπτολις, Qui ex alia urbe est, Anal. 1, 58. " Nonn. D. 26, 40. * Λιπόπτολις, 3, 294. (9, 78.)" Wakef. Mss. * Μεγαλόπτολις, Anthol. * Νεόπτολις, Æsch. Eum. 690.] Ὁμόπτολις, i. q. ὁμόπολις, Qui ejusd. urbis est, [" Nonn. D. 4, 32." Wakef. Mss. * Πολύπτολις, Callim. H. in Dian. 225. * Ῥυσίπτολις, Æsch. S. c. Th. 130. * Σαόπτολις, Coluth. 140. Nonn. D. 41, 395. * Τετράπτολις, Aristoph. A. 285. Eur. Heracl. 81. * Φιλόπτολις, Eur. Rhes. 158. * Φυγόπτολις, Maximus π. Καταρχ. 349. " Ad Charit. 747." Schæf. Mss.]

Πτολίεθρον, τὸ, Urbs, Oppidum, Od. A. init. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, Trojæ urbem: Virg. Urbem Patavi. Cui similes locos vide in Πόλις. Alibi dicit Πριάμοιο πόλιν, ut ibid. videbis. In VV. LL. habetur ETIAM Πτόλεθρον, sed sine Auctore et exemplo. [" Heyn. Hom. 4, 54. 63. 5, 615. Periphr., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. vii. Πτ. Τίρυνθος, Rubnk. Ep. Cr. 102." Schæf. Mss. Ἀμπτολίεθρον, Apoll. Rh. 1, 811. * " Ἑκατομπτολίεθρος, Eur. Fr. Cret. 5. ap. Porph. de Abst. 4, 19. Erot. Lex. Hippocr. v. Ἀτρεκεῖς." Seager. Mss.]

Πτόλισμα pro πόλισμα, ut πτόλις pro πόλις, i. e. Oppidum, Urbs, πόλις, Suidæ.

ΠΟΛΥΣ, Cujus obliqui πολλοῦ et πολλῷ tanquam a RECTO Πολλὸς, quo utuntur Poëtæ, et nominatim Hom., ut infra docebo. At accus. πολύν. Plut. πολλοὶ, πολλῶν, πολλοῖς, πολλούς. Et in FEM. Πολλή. Neutrum vero Πολύ. Est autem Πολὺς, Multus, Numerosus: ut πολὺς λαὸς, Multus populus. Sic et

πολὺς ἀριθμός. Sic πολλὴ δύναμις, Plut. itidemque πολὺ στράτευμα, Multus s. Numerosus exercitus. Sic πουλὺς ὅμιλος, Od. Θ. (109.) P. (67.) Observa autem HOC Πουλὺς pro πολὺς, per epenthesin literæ υ, qualis est in νοῦσος pro νόσος. Cum quibusdam autem subst. reddimus Multum, substantivum in gen. ponentes: Πολὺν οἶνον ἐκπιόντες, Xen. (Ἑλλ. 3, 2, 4.) Multum vini. Et πολὺν χρόνον, Multum temporis. Sic tamen ut possit et ad verbum reddi, Multum vinum, tempus. Sed in gen. sine substantivo χρόνου sæpe dicitur ἐκ πολλοῦ, A multo s. longo tempore. Cum alioqui et sine ἐκ dicatur πολλοῦ χρόνου: ut ab Aristoph. Πλ. (98.) Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. Sed et plur. πολλοὶ commode passim redditur Multi, Dem. c. Mid. Ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅτι πολλοὶ πολλὰ κἀγαθὰ ὑμᾶς εἰσὶν εἰργασμένοι, Xen. K. Π. 8, (2, 7.) Πολλὰ μὲν βασιλέως ὦτα, πολλοὶ δὲ ὀφθαλμοὶ νομίζονται. Apud Plat. πολλοὺς Cic. vertit Plures, in Timæo, Πότερον οὖν ὀρθῶς ἕνα οὐρανὸν προσειρήκαμεν, ἢ πολλοὺς καὶ ἀπείρους λέγειν ἦν ὀρθότερον; sed interdum relinquitur subaudiendum subst. cum hoc plurali: præsertim vero πληγαὶ cum πολλαὶ, s. potius accus. πληγὰς cum πολλάς: cum dicitur ξαίνειν πολλὰς, et δαίρειν, aut τύπτειν, aut etiam τύπτεσθαι: Dem. 168(=403.) Ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς. Aristoph. N. (972.) Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς. Nonnunquam et cum articulo, ut ap. Aristot. Pol. 2. Ὥσπερ ἐν ταῖς οἰκετικαῖς διακονίαις οἱ πολλοὶ θεράποντες ἐνίοτε χεῖρον ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων, ubi observa etiam obiter, ἐλάττονας, quod est comparativi gradus, opponi nomini πολλοί: cui alioqui solet potius opponi ὀλίγοι, ut ap. Herodian. (7, 9, 17.) Ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν. Itidem τὰ πολλὰ λέγειν ap. Dem. dicentem alioqui et πολλὰ λέγειν sine articulo. Legimus enim ap. eum in Orat. pro Cor. Τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; At in ejus Epitaph. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐχ ὅπως πολλὰ λέξω, τοῦτ' ἐπεσκεψάμην. Sic et Æschin. c. Ctes. Ἄφθονα δήπου καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. At cum articulo itidem usus est Synes. Ep. 44. Καὶ τοῦτο περὶ σοῦ τῶν πολλῶν ἐστιν ἕν: ubi tamen reddi fortasse possit, τῶν πολλῶν ἓν, E multis unum. Sic Thuc. 1. Τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων, Multa illa verba Atheniensium. Hoc certe constat pluralem masculinum πολλοὶ præfixo articulo duos usus habere utplurimum: quos absque illo non habet. Sæpe enim οἱ πολλοὶ dicitur pro Plerique, Bona pars. Thuc. 2, (99.) Ὧν οἱ μὲν πολλοὶ διεφθάρησαν, βραχὺ δέ τι αὐτῶν περὶ Φύσκαν κατῴκηται: 1, (126.) Χρόνου δὲ ἐπιγενομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ, ἀπῆλθον οἱ πολλοί. Sic autem in neutro quoque genere, et quidem in utroque numero, cum gen. Dicunt enim τὸ πολὺ αὐτῆς, pro Bonam ejus partem: itidemque τὰ πολλά: ut τῆς νήσου τὰ πολλὰ, et τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ, Thuc. Quibus in ll. subaudiendum videri possit μέρος et μέρη, sed cum quibusdam genitivis non perinde commode subaudiri posse hæc videntur. Hinc autem est et τὰ πολλὰ, s. ὡς τὰ πολλὰ, frequentius pro Plerumque: quod et aliis modis dicitur, utendo neutro singulari, interdum et compar. vel superl.: necnon præfixa præp. ἐπὶ, ut exemplis declarandum erit in ὡς. Sed et in fem. gen. ut Ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλὴν, Thuc. Vastarunt bonam agri partem. Ubi commode subaudire possumus μερίδα, sicut et in aliis hujusmodi, qui passim occurrunt, et quidem ap. eum præsertim, locis. Apud Aristoph. tamen Πλ. (694.) τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, Schol. subaudit τροφήν. Movit autem fortassis illum, ut τροφὴν potius quam μερίδα subaudiret, omissio articuli ante πολλήν. Sed quod attinet ad articulum qui plurali masc. jungitur, sciendum est eum multo frequentius aliam dare huic nomini signif.; nam οἱ πολλοὶ dici solet pro Multitudo, Multitudo imperita, Vulgus, Plebs, Pullata turba. Plato de LL. 5. Πλουσίους δ' αὖ σφόδρα καὶ ἀγαθοὺς ἅμα εἶναι ἀδύνατον, οὕς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι, Quos quidem certe vulgus in divitum numero habet. Aristot. Διὸ βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν ἄνευ ζητήσεως, τῶν μετὰ ζητήσεως οὕτω λεγόντων. Unde τῶν πολλῶν εἷς ap. Dem. 2?7. ad verbum, Unus e multis, pro Unus e vulgo, plebe, Plebejus, Vulgaris, Gregarius. Ut autem videmus Latinos interdum non simpliciter Multitudo dicere, sed Multitudo imperita, et Imperitum vulgus; ita etiam his τοῖς πολλοῖς tanquam ἀπαιδεύτοις opponi τοὺς πεπαιδευμένους observavi, cum alibi, tum ap. Lucian. Sed est præterea de quo lectorem monendum existimem, sc. nonnullos inveniri ll. in quibus οἱ πολλοὶ utramque interpr. posse admittere videtur, sc. vel Vulgus, vel Plerique, s. Bona pars hominum, ut loquitur Flaccus. In quosdam certe tales ll. ap. Thuc. quoque memini me incidere. Hoc quoque sciendum est dici ETIAM ὁ πολὺς δῆμος et ὁ πολὺς λαὸς vel λεὼς pro Multitudine s. Vulgo.

Πολὺς, Multus, i. e. Frequens, Dem. c. Mid. Οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ. Ne dubitemus autem hanc esse dativi πολλῷ signif. h. l., facit quod ap. eum legimus ad eand. rem declarandam, sc. τὰ τοιαῦτα πολλάκις φθέγξεται. Est igitur τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ. Hæc oratio frequens illi erit. Vel, si ad verbum interpretemur χρήσεται, Utetur, mutabimus commodius adj. in adv.: hoc modo, Frequenter in hac oratione utetur; aut potius Subinde. Vel, Hæc verba subinde repetet, aut inculcabit. At vero in hoc Ejusd. loco, Ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, βούλομαί τι καὶ παράδοξον εἰπεῖν, potest πολὺς resolvi vel itidem in adv. Frequenter, s. Subinde; vel etiam in Multum, Valde, Vehementer.

Πολὺς, Magnus, Amplus, Spatiosus: ut Πολλὴ δ' ἡ Σικελία, Thuc., ubi Schol. exp. εὐρύχωρος. Sic autem usus est ante eum Hom. [" Sic item Herod. 4, 39. Χῶρος πλατὺς καὶ πολλὸς, Regio lata et ampla. Cf. Πλῆθος." Schw. Mss.] Quinetiam dicitur aliquis esse πολὺς τὴν σοφίαν, sicut Latine Magnus factis, armis, bello, qua in re pro Excellens, Præstans. Sed et pro Vehemens, Potens, Bud. poni testatur. [" Herod. 7, 158. Πολλὸς ἐνέκειτο λέγων, Frequens et vehementer institit: 9, 90. Πολλὸς ἦν λισσόμενος: 8, 59. Πολλὸς ἦν ἐν τοῖσι λόγοισι." Schw. Mss.]

POETICE Πολέος, regulariter inclinatum a πολὺς, pro πολλοῦ. Sic PLUR. Πολέες, ET per contr. πολεῖς, tam pro nom. πολλοὶ, quam pro accus. πολλούς. ET Πολέων pro πολλῶν, ET Πολέας pro πολλούς: quod πολέας ap. Hom. extat, Il. A. (559.) ut πολέων Od. A. (378.) Rectus autem πολέες, item contractum πολεῖς, aliquot locis ap. eund. Poëtam. At πολέος, Il. E. (597.) Atque ut a πολὺς sunt hi regulares obliqui in usu Poëtis, non item Prosæ Scriptoribus, ita vicissim RECTUS Πολλὸς, a quo regulariter formantur obliqui πολλοῦ, πολλῷ, etc. Poëtis est concessus: de quo dicam et infra in Πολλὸν adverbio.

" Πολλοῦ, pro πολλοῦ χρόνου, E longo jam tem-
" pore, Jamdiu, Aristoph. (N. 915.) Θρασὺς εἶ πολ-
" λοῦ. Idem addito subst. χρόνου, Πλ. (98.) Πολ-
" λοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. At πολλοῦ δεῖ,
" Multum abest; interdum et Minime. Plato de
" LL. 7. Ζημίαν τοῖς μὴ ποιοῦσι γράφωμεν, ἢ πολλοῦ
" γε δεῖ; An minime?"

Πολὺ, adv. Multum, Valde, Il. A. (112.) ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν, Multum s. Valde opto. Exp. et Prorsus opto. Sed potest hic VERB. Βούλομαι accipi et pro Malo, meo quidem judicio, et tunc πολὺ erit Multo, s. Longe, ut docebo infra, ubi disseram de πολὺ posito pro πλέον. Et πολὺ ἀπέχει, Multum abest. Quo tamen in l., sicut et in aliis plerisque, de quibus paulo post, reddere possumus etiam Procul, Longe. At de πολλοῦ γε καὶ δεῖ, quod itidem redditur Multum abest, itidemque de πολλοῦ δέω, etc. vide in Δέω. Sæpe autem πολὺ interpretandum est Multo: ut πολὺ ἐνίκων ap. Thuc. Multo superiores erant. Et passim cum compar.: ut πολὺ πλεῦνες, Herod. itidemque πολὺ πλείους, Dem. Multo plures. Et πολὺ καταδεέστερα, ap. eund. Dem. Et ap. Lucian. Ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ. Et πολὺ μᾶλλον, Multo magis: cui opp. πολὺ ἧττον ap. Xen. Multo minus." || Interdum vero huic πολὺ additur et aliud adv., vel ante, vel post: ut, Πάνυ πολὺ ἐλάσσων ap. Xen., et, Πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, ap. Isocr. Jungitur autem et superlativo, ut ap. Latinos Multo, itidem et Longe. Estque ita usus et Hom., sicut comparativo etiam juncti extant ap. eum exempla, ut

Il. A. (581.) πολὺ φέρτατός ἐστι, Longe potentissimus est. Et Hesiod. (Ἀ. 78.) βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων. Sic Thuc. 1. Προθυμίαν δὲ καὶ πάνυ [πολὺ] τολμηροτάτην ἐδείξαμεν. Sic πολὺ μεγίστη, Isocr. Et cum adv. μάλιστα, Xen. K. Π. 8, (3, 11.) Πολὺ μάλιστα γὰρ ἐμεμελήκει αὐτῷ ἱππικῆς: nam superlativi vim habet hoc adv. μάλιστα, respondens Latino Maxime: cum quo itidem jungitur Multo; dicitur enim Multo maxime, sicut et Multo maximus: rarius tamen. Et ut πολὺ μάλιστα, sic vicissim πολὺ ἥκιστα dicitur: vertit autem Bud. πολὺ δ' ἥκιστα, Minime vero, ap. Plat. de LL. 5. p. 245. Item cum πρῶτος, quod alioqui positivum est, junxit hoc adv. Hom., et post eum Thuc. Sed habet quodammodo vim superlativi hoc πρῶτος: ideoque πολὺ πρῶτος non minus durum videri debet quam πολὺ πρώτιστος, quo utitur idem Hom.: ap. quem quidam exp. πάντων πρῶτος. A Latinis certe itidem dicitur Longe primus. Præstat autem interdum hunc eund. usum cum compar. et superl. DATIVUS Πολλῷ, transiens quodammodo in naturam adverbii. Dicitur enim a Thuc., ut πολὺ ὕστερον, sic quoque πολλῷ ὕστερον, Multo post. Atque ut hic πολὺ πρῶτος dixit, et quidem post Hom., et πολὺ νικᾶν, sic Aristoph. πολλῷ πρῶτος, et πολλῷ νικᾶν. Denique ut πολὺ μάλιστα habuisti antea e Xen., sic πολλῷ μάλιστα invenies in quodam Pausaniæ loco, quem protuli in Μάλιστα, T. 2. c. 776. in fine. || Habet πολὺ et alterum usum adverbii Longe, eum sc. quo ponitur pro Procul: ut, Πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς, Longe s. Procul a terra. Fuit autem hic quoque Homero notus. || Πολὺ pro πολλάκις, Sæpe, Frequenter, ex Epicteto. Quo pertinent, ὡς τὸ πολὺ, et ἐπὶ τὸ πολὺ, necnon ὡς ἐπὶ πολύ: quæ dicuntur de iis, quæ sæpe et quidem ut plurimum eveniunt. Sed scribitur conjunctim ETIAM Τοπολὺ præcedente ὡς: ITEM Ἐπιτοπολύ.

Πολὺ et pro compar. πλέον e Soph. (Aj. 1357.) affertur, Νικᾷ γὰρ ἡ 'ρετή με τῆς ἔχθρας πολύ. Sic autem et ap. Hom. posse exponi videtur, ubi jungitur VERBO βούλομαι sequente ἤ. Alioqui certe fuerit βούλομαι non pro Volo, sed pro Malo, et πολὺ pro Multo, Longe: Il. A. (117.) Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, i. e. πλέον βούλομαι, Magis volo, i. e. Malo. Vel Multo s. Longe malo. Quod itidem dicendum est de aliquot aliis ejus ll., in quibus verbo βούλομαι particula ἤ subjungitur. Quod vero ad illum attinet, qui habetur paulo ante eum quem modo protuli, ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν, cum in eo subaudiri existimem eand. illam voculam, eand. admittere expositionem censeo: ut sc. perinde sit ac si diceret, πολὺ βούλομαι αὐτὴν ἔχειν, ἢ ἄποινα αὐτῆς, vel ἢ δέξασθαι ἄποινα αὐτῆς: nam proxime præcedentia verba sunt hæc, Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλα' ἄποινα Οὐκ ἔθελον δέξασθαι. Scio alioqui Eust. nihil tale in hunc locum afferre, sed exponere, οὐχὶ ὧδε θέλω, ἀλλὰ μάλιστα οἴκοι ἔχειν αὐτήν: et addere, ὥστε οὐχ ὡς παλλακὴν, καὶ οὐχ ἁπλῶς θέλω, ἀλλὰ βούλομαι· ὅπερ ἐπίτασις τοῦ θέλειν ἐστί· καὶ οὐ τυχόντως βούλομαι, ἀλλὰ καταπολύ. Ubi observa obiter et hoc comp. ADV. Καταπολύ. Quod non solum pro Multum, s. Valde, sed et pro Multo, positum invenitur, comparativo sc. junctum, sicut πολύ: ut καταπολὺ ἥττων ap. Diosc., Multo inferior. Scribitur vero et Κατὰ πολὺ disjunctim. AT VERO Καταπολλὰ, quod habent VV. LL. pro Multis de causis, e Thuc., perperam scribi existimo pro κατὰ πολλὰ disjunctim. Est enim κατὰ πολλὰ ad verbum, Ob multa: pro quo dicitur Multis de causis. Et quoniam incidens in sermonem de Καταπολὺ, de eo tractavi, nunc tractandum existimo de hac eadem voce juncta aliis præpositionibus, sc. ἐπὶ et παρὰ, et efficiente adverbia duo, ἐπιπολὺ et παραπολύ. Primum igitur dico ADV. Ἐπιπολὺ interdum idem valere, quod proxime præcedens καταπολύ. Nam Bud. pro Multum, Valde, Admodum, poni testatur: SICUT Ἐπιμικρὸν pro Parum, s. potius Perparum, Paulum admodum, Leviter, ap. Aristot. Polit. 8. p. 106. Additque, dici UT Ἐπέλαττον, afferens hunc Ejusd. locum, in quo utitur utroque, Eth. 10. p. 90. ubi περὶ τῆς θεωρητικῆς ἀρετῆς loquitur, Δόξειε δ' ἂν καὶ τῆς

A ἐκτὸς χορηγίας ἐπιμικρὸν ἢ ἐπέλαττον δεῖσθαι τῆς ἠθικῆς: et interpr. Videtur etiam ἡ θεωρητικὴ minusculum indigere externæ suppeditationis et copiarum quam moralis. Posset autem videri scr. ἐπίμικρον, potius quam ἐπιμικρὸν, nisi haberemus ἐπιπολὺ scriptum itidem cum accentu in ultima, non ἐπίπολυ. Ceterum in VV. LL. etiam οὐκ ἐπιπολὺ affertur pro Non admodum. Addit vero et de tempore dici pro Diu, a Thuc. et Luciano: ap. quem tamen ita scribentem in Hercule, Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπιπολὺ εἱστήκειν ὁρῶν, vertit ἐπιπολὺ, Diutule, non Diu. Hac autem in signif. Schol. Thucydidis subaudiendum censet διάστημα χρόνου. Si tamen adderetur διάστημα, scr. esset disjunctim ἐπὶ πολύ: quæ alioqui scriptura extat et ubi non additur illud subst., ut in illo Luciani loco. Ceterum habet et aliam temporis signif. ἐπιπολὺ, sed præcedente ὡς. Nam DICITUR Ὡς ἐπιπολὺ, pro Plerumque, Fere, Pene semper, Utplurimum. SED ET Ὡς ἐπιτοπολὺ, item Ἐπιτοπολὺ sine ὡς eund. usum habet. Alicubi vero hæc redduntur
B etiam Magna e parte: quæ et disjunctim scripta inveniri sciendum est. Idem Ἐπιπολὺ a Plut. poni testatur pro In multum spatii. At VV. LL. exp. Longo tractu, Laxe, Late: ut ap. Thuc. Ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει, Late mare occupat. Nemini tamen dubium fore existimo, quin hic gen. ab illo adv. regatur: sicut cum gen. πόλεως ap. Herodian. 7, (12, 10.) Ἐπιπολὺ τῆς πόλεως διώκοντες οἱ στρατιῶται προὔβησαν. Et cum gen. γῆς, 4. Ἐπὶ πολὺ τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας, ubi Polit. vertit, Regionem Parthicam penitus ingressus. Hoc certe significant verba Græca, quod Gallice diceremus, Etant entré bien avant dedans le pays. Sed ibi legitur et disjunctim ἐπὶ πολύ: quæ certe commodior videtur scriptura, cum addatur gen.: fuerit autem hic quoque subaudiendum διάστημα. Tertium ADV. Παραπολὺ poni pro Multo, s. Longe, ut πολὺ, cum compar. et cum superl., dictum est supra, col. 43. hujus Tomi. Alia autem de παραπολὺ s. potius παρὰ πολὺ, disjunctim, habes ibid. col. quæ illam proxime sequitur. AT VERO Περιπολλοῦ
C conjunctim scriptum in VV. LL. pro περὶ πολλοῦ, nullo modo admittendum existimo. De περὶ πολλοῦ autem juncto cum ποιοῦμαι aliisque verbis, dictum est in hoc Tomo, col. 246. Invenitur et aliud COMP. Πάμπολυς in quo non præpositioni, sed nomini πᾶν jungitur hoc adj.: q. d. Omnino multus, Permultus: πάμπολυ πλῆθος, Lucian. Et βοσκήματα πάμπολλα, Plato. Et adv. Πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, ap. Eund. Permultum pressas ipsis. Item, Πάμπολυ κυριώτεροι κριταὶ, Multo majoris auctoritatis. Vel potius, Permulto. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 66. Pierson. ad Mœr. 60. ad Charit. 352. ad Lucian. 3, 539. Valck. Diatr. 273. Athen. 1, 13. Π. τις, Boeckh. in Plat. Min. 165. Παμπόλλη, Plato de LL. p. 30. Ast. * Πάμπολλος, Bekker. ad Apollon. de Pronom. 198(=374.) Sylb. Ind. ad Apollon. de Synt." Schæf. Mss.]

POETICE Πολλὸν pro πολὺ, adverbialiter: sicut NOMEN Πολλὸς pro πολὺς, Poëticum est, et quidem ab Ionica fortasse dialecto sumtum: si quidem Ionicum esse dicamus, cum eo utatur Herod.: ut 6.
D Ὅ, τε λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ: (cf. 1, 30. 102. 4, 1.) Ab Hom. autem accipitur et pro μέγας. Cujus adverbii πολλὸν exemplum habemus cum alibi, tum Il. Π. (710.) Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω. Jungitur etiam comparativo et superl., sicut πολύ: ut Πολλὸν παυρότεροι, Od. Ξ. (17.) Et πολλὸν ἄριστος, Il. A. (91.) et Od. O. (520.) ITEM Περιπολλὸν, pro Permultum, Maxime: Apoll. Rh. 2, (437.) περιπολλὸν εὐφρονέων προσέειπε.

Πολλὰ quoque interdum ponitur adverbialiter, pro πολὺ, Multum, et quidem non solum in carmine, sed et in soluta oratione. Xen. (K. Π. 3, 2, 7.) Πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι Κῦρον. Sic Virg. Multa sese incusans, pro Multum. Et πολλὰ χρήσιμος ap. Dem., vel Multum s. Valde utilis; aut etiam In multis utilis: ut sc. sit πολλὰ pro κατὰ πολλά. || Sed et pro πολλάκις, Sæpe, Il. B. (798.) Sic Aristoph. (Πλ. 253.) Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θυμὸν φαγόντες. AT VERO Ὡς ταπολλὰ ap. Plat. de LL. i. q. ὡς τοπολὺ, quod vulgo Utplurimum:

cum tamen Latinius sit Plurimum. Item ὡς ἐπιταπολλά, quod ex Alexide affertur.

["Πολὺς, Toup. ad Longin. 283. Valck. ad Chrys. p. 3. ad Hipp. p. 160. Musgr. ad v. 1. Abresch. Lectt. Aristæn. 165. Jacobs. Exerc. 1, 105. Anim. 72. 169. Anth. 7, 139. 9, 158. Musgr. Iph. A. 952. Wakef. Trach. 12. S. Cr. 4, 166. Heind. ad Plat. Phædr. 273. I. q. σφοδρὸς, Jacobs. Anth. 6, 327. 12, 443. Segaar. in Daniel. p. 12. ad Eur. Or. 1204. Bibl. Philol. 2, 179. Valck. Hipp. p. 214. Wakef. S. Cr. 2, 21. Bast. Specim. 38. ad Herod. 571. 578. Insignis, Difficilis, Singularis, ad Diod. S. 2, 436. ad Dionys. H. 1, 324. Amplus, Spatiosus, Heyn. Hom. 6, 527. Ingens, 4, 405. 6, 173. Jacobs. Anth. 9, 189. Πολὺς pro πολλὴ, Heyn. Hom. 6, 13. ad Od. M. 369. Wessel. ad Herod. 452. ad Charit. 623. Villois. ad Long. 116. Wolf. ad Hesiod. 62. ad Callim. 1. p. 152. Græv. Lectt. Hes. 615. Πολὺς pro πολλάκις, Wakef. Eum. 837. Boiss. Philostr. 596. Πολὺς ἐμπεσὼν, Dionys. H. 3, 1425.: ῥέων, 1426. ad Diod. S. 2, 147. Anon. de Vita Thuc. 11. ad Demosth. 2. p. 697. Tayl. Πολύς τις, Reiff. ad Artem. 471. Boeckh. in Plat. Min. 165. Ὁ πολὺς, Phryn. Ecl. 82. Ὁ πολὺς, οἱ πολλοὶ, Valck. ad Ammon. 11. Thom. M. 100. ad Diod. S. 1, 143. Πολὺς ὁ, ad Diod. S. 1, 366. Π. εἰμι, cum particip., Dionys. H. 3, 1438. Π. εἰμι ἐπί τι, τινὶ, Diod. S. 1, 723. et var. lect. Αἰγιαλὸς πολὺς, Litus longum, Κόλπος π., Wessel. Diss. Herod. 110. Δόμος πολὺς, Domus ampla, Valck. ad Moschum p. 368. Νεῖλος ὁ π., πολλὴ ἡ Ἀσία, etc. Dorv. ad Charit. 317. Πολὺς τῇ δυνάμει, τὸ πολὺ τῆς δυνάμεως, Casaub. ad Athen. 73. Κόλπος π., χεῖρες πολλαὶ, γλῶσσα πολλὴ, ad Herod. 496. Πολλὴ δὰς, Duker. Præf. Thuc. p. 7. Ἡ π. γλῶσσα, Thom. M. 572. Ἡ γῆ ἡ π., ad Charit. 434. Ἡ πολλὴ (γῆ,) ad Herod. 14. ad Charit. 297. Πολλὴ τῆς γῆς, τῆς γῆς πολλὴ, de talibus, ad Diod. S. 1, 148. 506. 2, 431. 561. ad Charit. 26. 281. 317. ad Herod. 14. 101. Kuster. Aristoph. 13. 120. Brunck. 3, 72. ad Lucian. 1, 356. T. H. ad Dial. p. 101. Duker. Præf. Thuc. 7. Dawes. M. Cr. 203. Xen. K. Π. 271. Οὐ π. ναῦς, Navis exigua, Jacobs. Anth. 7, 128. Πολλὴ νὺξ, Diod. S. 1, 298. Οὐ π. ἀμαθία, de talibus, Ruhnk. ad Xen. Mem. 226. Πολὺ cum compar., ad Charit. 729. Πολὺ πολὺ cum compar., Brunck. Aristoph. 3, 74. Πολὺ a comparativo remotum, Xen. K. Ἀ. 3, 1, 22. Œc. 3, 7. Schneid. ad p. 12. 15. Heind. ad Plat. Hipp. 127. Pro πλέον, Lobeck. Aj. p. 413.: pro πολλῷ, ad Xen. Œc. 4, 2. K. Π. 447. Cum gen., Duker. Præf. Thuc. p. 7. Τὸ π., Cattier. Gazoph. 97. Herodian. Philet. 452. Valck. Diatr. 126. ad Herod. 683. Ὡς τὸ π., Duker. Præf. Thuc. 8. Lucian. 3, 371. Dionys. H. de Comp. VV. 176. Upt. Ἐπὶ τὸ π., Dionys. H. 5, 154. Ἐπιτοπολὺ, Duker. Præf. Thuc. 8. Ὡς τὸ π., Xen. Mem. 1, 1, 10. vid. Ind. v. Ὡς. Ὡς ἐπὶ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ π., Heind. ad Plat. Theæt. 318. Ὡς ἐπὶ τὸ π., ad Diod. S. 1, 287. Ὡς ἐπὶ πολὺ, Morus Ind. Paneg. v. Ὡς, Jacobs. Anim. 223. Aristoph. Fr. 288. Ἐπὶ πολὺ, Diod. S. 1, 142. 240. ad 339. Casaub. Athen. 1, 80. Phryn. Ecl. 124. ad Charit. 749. Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. Anth. 7, 299. Antiphil. 28. Duker. Præf. Thuc. p. 7. 8. Schneid. ad Xen. Œc. 21. Heyn. Hom. 7, 86. Diu, ad Timæi Lex. 255. Xen. Eph. 8. Ἐπιπολὺ, Markl. Suppl. p. 253. Lucian. 1, 775. 2, 2. ad Dionys. H. 1, 92. 2, 1163. ad Charit. 228. Valck. Anim. ad Ammon. 215. Locella ad Xen. Eph. 146. 221. Wyttenb. Select. 361. Longus p. 88. Vill., Philostr. p. 158. Boiss. Ὡς ἐπιπολὺ, Thom. M. 329. 883. Add. ad p. 238. Τῆς νυκτὸς ἐπὶ πολὺ, Dionys. H. 2, 950. Καταπολὺ, Valck. Anim. ad Ammon. 50. Brunck. Œd. C. 1514. Multo, cum compar., Jacobs. Anth. 11, 176. Boiss. Philostr. 648. Κατὰ πολὺ, Thom. M. 687. 732. ad Paus. 291. T. H. ad Plutum p. 328. 441. Dionys. H. 1, 577. Boiss. Philostr. 596. Κατὰ π. βελτίων, Phalar. p. 4. Μετὰ πολὺ, seq. gen., Ammon. 108. Παρὰ πολὺ, Phalar. 356. Thom. M. 687. Bergler. Alciphr. 189. ad Paus. 204. 291. Fac. ad 1, 410. Casaub. ad Athen. 1, 424.: cum superl., ad Herod. 784. Παραπολὺ, Schol. Aristoph. Πλ. 445. et Fenest., Duker. Præf. Thuc. p. 9. ad Lucian. 1, 751. 770. Boiss. Philostr. 398. 463. 564. 619. Οὐ π., Lucian. 3, 453. Πολὺ et πολλοὶ conf., ad Dionys. H. 1, 269.: πολὺ et πολλῷ, ad 3, 1394. Καὶ πολὺ, ad Paus. 291. Fac. 1, 471. Πολὺ δεινὸς, ad Phalar. 349. Phryn. Ecl. 132. Ἔσῃ πολὺ, Eur. Heracl. 599. Πολύ ἐστι, πολὺ γίγνεται, Heind. ad Plat. Gorg. 64. Πολὺ δὴ πολὺ, Jacobs. Anth. 12, 322. Πολύ γε μᾶλλον, Lucian. 3, 231. Plato Euthyphr. p. 52. Fisch. Πουλὺ ἔτος, Multi anni, Thallus Miles. 1. Toup. Opusc. 1, 438. Valck. Callim. 276. Πολλοῦ, adv., Bergler. Alciphr. 36. Τινὸς οὐ πολλοῦ, Dionys. H. 3, 1506. Ἐκ πολλοῦ, Thom. M. 285. Abresch. Æsch. 2, 120. Schneid. Anab. 82. Dionys. H. 3, 1342. 1403. Polyb. 3, 193. Ἐκ π. πλειῶνος, Jacobs. Anth. 8, 23. Διὰ πολλοῦ, Boiss. Philostr. 384. Lucian. 1, 476. ad Thuc. 385. Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 50. ad Herod. 573. Τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, Lucian. 3, 29. Πρὸ πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ, de spatio, ad Xen. Eph. 211. Πολλῷ, T. H. ad Plutum p. 64. Πολλῷ, non πολλῶν, cum compar., Dawes. M. Cr. 251. Πολλῷ cum compar., Xen. Mem. 1, 2, 9. Μακρῷ πολλῷ cum compar., ad Dionys. H. 2, 1190. 3, 1330. Πολλῷ, πολὺ, πολλοῦ, ad Diod. S. 2, 124. 454. Πολλῷ et πολλὸν conf., ad Herod. 249. 373. 502. 508. 571. 574. 677. 681. 684. Πολλῷ τῷ ὀφθαλμῷ, πολλοῖς τοῖς ὀ., Bast Lettre 222.: Diod. S. 1, 622. Τῆς μὲν τριήρους ἐπὶ πολὺν ἀνέρρηξε τόπον. Οἱ πολλοὶ, Anthol. Gr. 1, 194. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 325. ad Lucian. 1, 859. 2, 214. Jacobs. Anth. 12, 5. Kuster. Aristoph. 113. Xen. Mem. 1, 1, 19. Πολλοὶ, Multi, οἱ π., Vulgus, Casaub. ad Athen. 28. Ruhnk. Ep. Cr. 298. Fischer. ad Palæph. 50. Valck. Diatr. 217. Πολλοὶ, οἱ π., ad Diod. S. 2, 402. (Plut. Alex. p. 17. Schm.) ad Dionys. H. 2, 1247.: seq. gen., ad Diod. S. 1, 3. Οἱ π. ἄνθρωποι, Heringa Obss. 281. Abresch. Lectt. Aristæn. 36. Πολλοὶ, Vulgus, Plut. 3, 299. Cor. Conf. cum πολλῷ, Heind. ad Plat. Theæt. 328. Οἱ π., Mortui, Brunck. Aristoph. 2, 58. Οἱ π., οἱ πλείονες, Phryn. Ecl. 93. 143. 172. Οἱ π., ὁ π., τὸ π., Vulgus, Bast Lettre 16. Heind. ad Plat. Hipp. 122. Eur. Iph. A. 1367. Πολλοὶ ap. Hom., Heyn. Hom. 6, 483. 7, 185. Τινὲς καὶ πολλοί γε, de talibus, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 125. Πολέες non fem. gen., Brunck. Apoll. Rh. 100. 150. Πολλαὶ χεῖρες, πολλὰ πτερὰ, Markl. Iph. p. 272. Wakef. Eum. 837. S. Cr. 4, 166. Jacobs. Anth. 6, 406. 428. 7, 51. 8, 139. Huschk. Anal. 94. Τὰ π., Thom. M. 636. Abresch. Æsch. 2, 83. Jacobs. Anth. 6, 390. Hegesipp. 6. Boiss. Philostr. 654. Plerumque, Dionys. H. 1, 205. Plut. Alex. 129. Schm., Plato Hipp. 156. Toup. ad Longin. 395. ad Lucian. 1, 332. 417. ad Herod. 404. Ὡς τὰ πολλά γε, Eur. Ion. 248. Ὡς τὰ π., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 240. 2, 194. Porson. Med. p. 22. Dionys. H. 1, 43. 52. ad Herod. 513. Τὰ π. πάντα, Pleraque omnia, 96. Τί δεῖ τὰ π. λέγειν; Bibl. Crit. 3, 1. p. 46. Πολλὰ, Jacobs. Anim. 206. Anth. 8, 72. Pro πάντα, ad Xen. Eph. 208. Cum gen., Wakef. S. Cr. 4, 123. Πολλὰ τῶν δακρύων, Herod. 698. Adv., Wakef. Ion. 364. Phil. 458. Eum. 106. Leon. Tar. 7. Hegesipp. 3. Huschk. Anal. 94. Jacobs. Anth. 10, 29. Il. Z. 207. H. 130. ad Od. I. 128. Heyn. Hom. 5, 723. Longus p. m. 94. Brunck. Œd. C. 1514. Aj. 1022. Phil. 495. El. 415. Musgr. Or. 349. Alc. 185. Πολλὰ περὶ πολλῶν, Boiss. ad Marin. 85. Πολλὰ πολλοῖς, Diod. S. 2, 534. Jacobs. Anth. 12, 310. Πολλὰ πολλάκις, Brunck. Aristoph. 2, 59. Eur. Med. 1165. Κατὰ πολλὰ, Plut. Alex. 141. Schm. De discr. inter πολλὰ et τὰ π., ad Lucian. 1, 332. Τῶν ἐθνέων πολλῶν, Herod. 1, 58. Πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν, Il. E. 176. Τὸ μετὰ πολλῶν, σὺν πολλοῖς βροτῶν, Luzac. Exerc. 93. Ἐκ πολλῶν, ad Diod. S. 1, 584. Πολέων, Heyn. Hom. 7, 116. Ruhnk. Ep. Cr. 289. Πολέων εὐεργεσιάων, Epigr. adesp. 347. Steph. ad Xen. p. 76. Ed. alt. Πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις, Schneid. Anab. 17. Πολέσιν, Markl. Iph. p. 390. Heyn. Hom. 5, 539. Πολέεσσι, ibid. Jacobs. Anth. 6, 159. 10, 384. Apoll. Rh. 3, 900. Πολέσσι, ad Il. N. 452. Πολέας, πολεῖς, Heyn. Hom. 4, 147. 195. 473. 6, 204. 499. Πολλὸς, Clerici Præf. ad Phi-

larg. p. 31. coll. cum Porsono ad Hec. p. 40. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 291. Musgr. Iph. A. 952. Monthly Review Aug. 1799. p. 433. Aristoph. Fr. 231. Wessel. Diss. Herod. 203. ad p. 457. Koen. ad Greg. Cor. 182. Casaub. Athen. 1, 32. 'Notanda autem locutio, πολλὸς ἐπανθεῖ. Quod rarioris et elegantioris Græcismi est: de quo nos nonnulla ad Demosthenem Taylori, Vol. 2. p. 697.' Reisk. Appar. Crit. 1. p. 258. Valck. Diatr. 148. Hipp. p. 295. Toup. Add. in Theocr. 392. Ruhnk. Ep. Cr. 142. Wakef. S. Cr. 2, 21. Μέγας καὶ πολλὸς, Herod. 516. Πολλὸν, Toup. Opusc. 1, 334. Koen. ad Greg. Cor. 182. ad Herod. 373. Jacobs. Anth. 7, 139. Cum superl., ad Mœr. 94. Πουλὺς, Heyn. Hom. 8, 242. Koen. ad Greg. Cor. 182." Schæf. Mss. "Πολὺς, Potens, Dionys. H. 1, 324. Pertinax, Zosim. 433. Παρὰ πολύ τινος, Multum supra aliquid, Philostr. 83. Multa breviter continens, 566. Πολὺς καταπλήττων, Multum increpans, Joseph. 61, 33. Πολύ τι κάλλιστος, Dio Chrys. 1, 190. Πόλεα, neutr. plur., Quint. Sm. 1, 73." Wakef. Mss. Æsch. Ag. 732. Πολεῖ, Suppl. 759. "Geop. 5, 17. J. Poll. 9, 152." Kall. Mss. Ἐπὶ πολλὸν, Herod. 4, 18. "Πολὺς τὸ φαινόμενον, πλουσιώτερος τὸ κρυπτόμενον, Dives his rebus, quæ oculis cernuntur, Greg. Naz. Or. 10, 161. Ἕως περιῆν ὁ πολὺς ἡμῖν Νικόβουλος, Insignis noster, Ep. 44. Cf. Eur. Hipp. init." Strong. Mss.]

[* "Πολύαμμος, Hes." Wakef. Mss. * "Πολυάντυξ, Paul. Silent. Ambo 169." Schæf. Mss. * "Πολύδερμος, Etym. M. * Πολυδιοίκητος, Secund. 21. 25. * Πολυθλιβὴς, Nonn. D. 2, 492. * Πολύθλιβος, Schol. Opp. 'A. 3, 108. * Πολυκατέργαστος, Schol. Nicandri 'A. 177. Schol. Il. Δ. 135." Wakef. Mss. * "Πολυκέρατος, * Πολύκραιρος, ad Charit. 614." Schæf. Mss. * Πολυκλήματος, unde * "Πολυκληματέω, Multos habeo surculos, Philo J. 1, 301." Wakef. Mss. * "Πολύλυπος, Schol. Eurip. p. 165. Matth." Schæf. Mss. * "Πολύμαχος, Schol. Opp. 'A. 5, 328." Wakef. Mss. * "Πολυμάχιμος, Schneid. ad Oppian. p. 247. Ed. 2." Schæf. Mss. * "Πολυμέριστος, Schol. Opp. 'A. 4, 439. * Πολυόχητος, Etym. M. (425, 20.)" Wakef. Mss. Ubi Sylb. * πολυόχευτον leg. censet.] "Πολύῤῥην SIVE Πολύῤῥηνος, Multos habens agnos, ut πολύαρς: et synecdochice Dives pecoris, πολυθρέμματος. Il. I. (154. 296.) Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται: Od. Λ. (256.) de Pelia, ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ Ναῖε πολύῤῥηνος. Itidem Hes. πολυῤῥήνῃ affert pro πολύαρνος: et πολύῤῥηνι pro πολυάρνῳ, s. πολλὰ ῥήνη ἔχοντι." "Πολυσμαράγοιο, Hes. * πολυήχου, Multum sonantis, Streperi." [* "Πολυστήμων, Multo stamine, Villoison. Anecd. Gr. 1, 327." Wakef. Mss.] Πολυφόρος, Multorum ferax, [Aristoph. Πλ. 854. Strabo 3. p. 210. 6. p. 436. Plato de LL. 4. p. 705.] "Πολυφορέω, Multum fero, Ferax s. Fertilis sum," [Theophr. C. Pl. 5, 5, 4.] "Πολυφορία, Feracitas, Fertilitas," [Eust. 1599, 24. Xen. Œc. 19, 19. * Πολυφόρητος, Suid. 3, 148.]

[* Παραπολὺς, Gl. Plusculus. * "Σύμπολυς, Plato 2, 2. p. 89, 1. Bekk." Schæf. Mss.] "Ὑπέρπολλα, Permulta, Quamplurima, πάμπολλα, Xen." ['Ελλ. 3, 2, 19. "Demosth. 1073, 28." Seager. Mss. Ionice * Ὑπέρπολλος, Hippocr. Epidem. 4. T. 1. p. 759. Lind. Sect. 7. p. 225. Foës.]

Πολλάκις, ET Πολλάκι Poëtice, Frequenter, sicut πολὺς pro frequenti etiam poni docui, Sæpe, Multoties. Xen. initio Apomn. Π. ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις. Interdum cum gen., ut Π. τοῦ μηνὸς ap. Eund. (K. Π. 1, 2, 9.) Sæpe in mense. At vero ap. Plat. de Rep. Τὴν οὐσίαν π. τοσαύτην ἐποίησε, Facultates multoties tantas reddidit, i. e. Facultates valde multiplicavit. Poëtæ autem dicunt etiam πολλάκι, ablato σ propter metrum: quidam vero Æolicum esse tradiderunt. Utuntur Hom. et Hesiod. ["Πολλάκις, Thom. M. 729. Aristoph. Fr. 235. Fortasse, Schmieder. ad Lucian. 1, 421. Schleiermach. ad Plat. 1. p. 374. Reisk. ad Dion. Chrys. 119. (in Anim. ad Gr. Auctt. V. 1.) Thuc. 2, 13. Schol. Eurip. p. 199. Matth. Μὴ π., Ne forte, Wyttenb. Select. 366. Πολλα π., Eur. Tro. 1015. Π. πολλὰ, Villoison. ad

A Long. 30. Toup. Opusc. 2, 229. Π. τοσοῦτοι, Plut. 6, 180. Hutt. Πολλάκι, Cattier. Gazoph. 57. Toup. Opusc. 1, 260. Valck. Hipp. p. 283." Schæf. Mss. Il. A. 396. Manetho 1, 39.]

Πολλαχῇ ET Πολλαχοῦ, Multis in locis, Aristot. de Mundo, Πολλαχοῦ γῆς, Multis in locis terræ. At vero πολλαχῇ junctum itidem genitivo, sc. τοῦ μαστοῦ, Gaza vertit, Passim per ubera. Item ἄλλῃ πολλαχῇ, Aliis multis rebus, VV. LL., [e Plat. Menex. 6. Πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ,] ubi et Πολλαχῇ σκεδάννυνται, e Philone. Sed et Multifarium ibi exp., SICUT Πολλαχῶς. [Πολλαχῇ, Demetr. Phal. 218. Herod. 1, 42. Xen. K. Π. 2, 2, 7. K. 'A. 7, 3, 5. "Wessel. ad Herod. 20. 447. 487. ad Diod. S. 1, 254. Bast ad Plat. Symp. 169. Πολλαχοῦ, ibid. Thom. M. 516. Heind. ad Plat. Phædr. 317. Cum gen., Wolf. ad Plat. Symp. p. 30. Ruhnk. ad Timæi Lex. 10. Toup. Opusc. 1, 223. 2, 73. Πολλαχῶς, Thom. M. l. c. Heind. l. c. Πολλαχῶς πολλαχοῦ, Ruhnk. de Longino p. 26." Schæf. Mss. Demosth. 601. 1338. Polyb. 9,
B 2, 1.] AT VERO Πολλαχόσε, Ad multa loca, Multas in partes ["Ad Lucian. 3, 631." Schæf. Mss. Thuc. 2, 47. Xen. 'Ελλ. 4, 4, 16.] Adverbium autem de loco, EST Πολλαχόθεν, Multis e locis, E multis partibus, Plato Epist. 7. Π. ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι. ["Ad Diod. S. 2, 448. Toup. ad Longin. 359." Schæf. Mss. * Πολλάχόθι, E multis rebus, Xen. K. Π. 7, 1, 15.]

[* Πολλῶς, J. Poll. 4, 23. * "Πολλότης, Multitudo, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 228." Kall. Mss. * Πολλύνω, unde Πολλύνεται, Photio πολὺς γίνεται, αὐξάνει, πληθύνει.]

[* "Πολυπλασίων, Cyr. Hier. 154. Πολυπλασιάζομαι, Multiplicor, Euseb. H. E. 405. * Πολυπλασιασμὸς, Dionys. Areop. 251. Iren. 88." Kall. Mss. Vide T. 1. c. 489.] Πολλαπλάσιος, ET Πολλαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Multiplex, ut διπλάσιος, Duplex: τριπλάσιος, Triplex, etc. Synes. Ἀφ' ὧν ἦλθον εἰς πολλαπλασίαν διάθεσιν. Apud Plat. autem Epist. 7. Πολλαπλασίαν ποιεῖν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, non Multiplicem efficere paternum principatum, sed potius, Multipli-
C care. Sed rarum est hoc nomen absque gen., cui junctum signif. Multo copiosior, major, Multis partibus. Herod. Πολλαπλάσιος τοῦ ἡμετέρου, Multo numerosior quam noster: (3, 135. 4, 50.) Xen. K. Π. 1, (6, 10.) Σὺ δὲ πεζὴν δύναμιν ἔχων ἐνθένδε ἔρχῃ, ἀνθ' ἧς πολλαπλασίαν ἄλλην οὐκ ἂν δέξαιο, ubi non additur quidem gen., sed subaudiri potest, s. potius subaudiendus relinquitur; perinde enim est ac si dictum foret πολλαπλασίαν αὐτῆς. In plur. πολλαπλάσιοι, Multo majores, vel plures, Xen. Ταῦτα πεποίηκε καὶ ἄλλα τούτων πολλαπλάσια. Altero autem, quod est quintæ declin., usus est Plut. Apophth. Πολλαπλασίονι χρόνῳ pro Tempore multo majori. Pro πολλαπλάσιος s. πολλαπλασίων, dictum fuit ETIAM Πολλαπλόος, et per contr. πολλαπλοῦς: ea forma qua διπλόος, διπλοῦς etc. Nam Hes. πολλαπλοῦν exp. πολλαπλασίονα. Fateor tamen in vet. Ed. legi πολλαποῦν, sed quin reponi debeat πολλαπλοῦν, nemini dubium fore puto. In VV. LL. exp. Multiplex, [Cic. ad Att. 6, 2.] et Multifarius. "Πολληπλήσια,
D "pro Multo plura, ex Herod. affertur." ["Πολλαπλάσιος, ad Diod. S. 2, 325. 389. 422. Xen. Mem. 2, 2, 7. K. Π. 88. 263. Zeun. ad Herod. 304. Conf. c. παραπλήσιος, Schneid. ad Xen. Anab. 53. Hier. 244. Πολλαπλάσια ἢ ὅσα, Xen. Hier. 1, 13. Πολλαπλήσιος, ad Herod. 393. 689. Πολλαπλασίων, ad Diod. S. 2, 389. 422. Πολλαπλοῦς, ad Mœr. 369. ad Timæi Lex. 86." Schæf. Mss. "Πολλάπλοος, Villoison. Anecd. Gr. 2, 198. * Πόλλαπλος, Aristid. 1, 238. * Πόλλαττα, 364." Wakef. Mss.] ADV. Πολλαπλασίως, Multipliciter, s. potius Multo amplius, plus. SED ET Πολλαπλάσια positum adv. ap. Xen. extat, (K. Π. 1, 5, 7.) Ὅπως διὰ τὴν ἐγκράτειαν πολλαπλάσια εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὐφραίνωνται, Multo plus. [* Πολλαπλασίως, Hippocr. 455, 18. 457, 54. * Πολλαπλασιόνως, J. Poll. 4, 164. * Πολλαπλασιεπιμερὴς, * Πολλαπλασιεπιμόριος, * Ὑποπολλαπλάσιος, * Ὑποπολλαπλασιεπιμερὴς, Ὑποπολλαπλασιεπιμόριος, Nicom. Arithm. 98. 94. 101. 104. Theol. Arithm. 332. Ast. Vide Schn. Lex. Suppl.

* Πολλαπλασιότης, Jambl. Arithm. p. 52.] Πολλαπλασιάζω, Multiplico: ut ap. Arithmeticos dicuntur οἱ ἀριθμοὶ, Numeri, πολλαπλασιάζειν et πολλαπλασιάζεσθαι, Multiplicare et multiplicari: quem usum habet cum ap. alios, tum ap. Plut. [Lycurgo 5. "Heind. ad Plat. Gorg. 18. Theæt. 302." Schæf. Mss. Polyb. 30, 4, 13.] Πολλαπλασιασμὸς, Multiplicatio, [Eust. Il. Θ. 621, 32. * Πολλαπλασίασις, Cod. Reg. ap. Plat. de Rep. 9. p. 587.] " Πολλαπλασιόω, i. q. " πολλαπλασιάζω, Multiplico, [Plato de Rep. 7. p. 525.] " UNDE Πολλαπλασίωσις, ἡ, Multiplicatio, " i. q. πολλαπλασιασμὸς, Aristot. Polit. 5, 8. Τὴν τί- " μησιν ἐπιτείνοντας κατὰ τὴν π." [Plato de Rep. 9. p. 587.]

Πολλοστὸς, Multesimus, quo Lucr. (6, 651.) utitur, Unus e multis: Οὐδὲ πολλοστὸν μέρος, Demosth. (117.) Ubi Bud. vertit, Ne quotamvis quidem partem. Interdum vero pro Uno de multis, ea signif. qua dixit Cic. Tenuis L. Virginius, unusque de multis. Bud. ex Isocr. (ad Philipp. 26.) Interpr. etiam A capite remotissimus, ap. Plat. Vide p. 249. 250. 996. [Jambl. Protr. 156. Kiessl. Plato Philebo p. 86. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 164. Aristoph. Εἰρ. 559. ad Lucian. 2, 211. Dionys. H. 2, 1053. Toup. ad Longin. 354." Schæf. Mss. "Exiguus, Philo J. 2, 429. Isocr. 1, 350. Liban. 193. Schol. Æsch. Pr. 10." Wakef. Mss. Galen. de Antid. 1, 14. Vide Bod. p. 767.] Πολλοστῶς in loco quem affert in eadem illa p. 251. quidam interpr. Perparum, nonnulli Multifariam: quidam etiam Longo post intervallo. [Dionys. H. 2, 121. * " Πολλοστημόριος, Toup. ad Longin. 354." Schæf. Mss.] At vero COMP. Πολλοστημόριον, i. q. τὸ πολλοστὸν μέρος, q. d. Multesima pars, s. portio. Redditur alioqui et Minima pars. Lucian. (1, 205.) Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο ὧν σε δεῖ παθεῖν. Plut. Πολλοστημόριον τῆς Ξέρξου δυνάμεως. Vide Bud. 249. [" Ad Lucian. 2, 211." Schæf. Mss.]

COMPAR. Πλείων, ET Πλέων, ονος, ὁ, ἡ, Amplior, Copiosior, Major, Hesiod. (Ἔργ. 1, 378.) Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη. Et πλείων ὄχλος, Xen. (K. Π. 7, 5, 15.) πλείων χρόνος, Thuc. πλείων ὁδὸς, Aristot. Probl. p. 26. Majus iter, Plus itineris. Plur. autem Πλείονες, VEL Πλέονες, Plures. Plut. de Socr. Dæm. Καὶ συνέῤῥεον ἀεὶ πλείονες. E Thuc. affertur οἱ πλείονες et pro Iis qui statum popularem fovent. Quinetiam pro Mortuis, e quodam Oraculo Tarentinis dato, Ἄμεινον καὶ λώϊον ἔσεσθαι σφίσι ποιουμένοις τὴν οἴκησιν μετὰ τῶν πλειόνων. Itidem in alio quodam ap. Paus. Sic autem Plures de mortuis dictum e Plauti Trinumo affertur. SED ET Πλείους dicitur pro πλείονες ac πλείονας. Plut. Popl. Ἐνὶ πλείους τεθνήκασι τῶν Τυῤῥηνῶν ἢ Ῥωμαίων. " Πλέας, Plures, pro πλέονας, Il. B. (129.) Τόσσον " ἐγὼ φημὶ πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων, Plures " Trojanis. Sic πλέες pro πλέονες." [" Inscr. Dorica ap. Chandler. p. 23. τὰς μὲν πλεῖς pro πλέας. Vide Buttm. A. Gr. 1, 274." Schn. Lex. Suppl.]

" Πλείω, Attica contr. pro πλείονα dicitur, Plato " Apol. Socr. Ἔτη γεγονὼς πλείω ἢ ἑβδομήκοντα. Di- " citur etiam τὰ πλείω, et ὡς τὰ πλείω pro ἐπὶ τὸ πλεῖ- " στον, Plerumque." " Πλέω, contractum e πλέονα, " Plura, Hesiod. (Ἔργ. 2, 308.) Ἀλλὰ πλέω λεί- " πειν. At πλέῳ, cum ι subscr., Attice positum pro " πλέοι, Pleni. Soph. οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ."

NEUTR. Πλεῖον, ET Πλέον, Plato de Rep. 1. Ὁ ἄδικος τοῦ δικαίου δοκεῖ τι σοὶ ἂν ἐθέλειν πλεῖον ἔχειν; Et, Ὀλίγῳ πλεῖον, Xen. (K. Π. 1, 3, 1.) Paulo plus. Et, Περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, Plato, Pluris æstimare, facere. Interdum autem πλεῖον, subaudiendo μέρος, Major pars, Thuc. Τῷ πλείονι τοῦ στρατοῦ, Majori copiarum parte. At vero πλέον ἔλαττον sine conjunctione, ut Latine Plus minus, ap. Athen., ut Bud. annotat p. 1006. Quem consule et de πλέον ἔχειν posito pro πλεονεκτεῖν, item de πλέον ποιεῖν, ac πλέον φέρεσθαι, ex Andocide, pro Promovere, Proficere. Perperam autem in VV. LL. ap. Plut. Theseo, Οὐδὲν ᾤετο ποιήσειν πλέον ἐγκαλῶν, redditur, Questus est, aliud præterea sibi nihil faciendum putavit. Interdum autem, Οὐδὲν πλέον ἐστὶ, sequente infin., Nihil prodest, juvat: aut etiam οὐδὲν πλέον, omisso verbo ἐστί. Et τί πλέον ἐστὶ ap. Aristoph. (Πλ. 531.) Quid prodest? Quid juvat?

Item cum præp. ἐς τὸ πλεῖον et ἐπὶ πλεῖον, in VV. LL. e Thuc. pro Ultra, Ulterius. SED Ἐπιπλεῖον etiam scribitur conjunctim, ET Ἐπιπλέον, ap. Herod. pro Ulterius. Sæpe et pro Amplius, Copiosius, Fusius: ut, Ἐπιπλέον διηγησάμενος, Thuc. (6, 54.) Sic autem et Pluribus commemorare dicitur. Interdum et pro Diutius. Conjunctim vero ET Ἐπιπλείων, pro Amplior, Bud. afferens Aristot. 2 de Cœlo, p. 113. fin.

Nonnunquam adverbialiter πλεῖον cum gen., vel sequenti ἤ: ut, Πλέον εἴκοσιν ἐτῶν ἄρχειν, Plato de LL. Plus quam, vel Plusquam, viginti annos. Cum ἤ autem, ut, Πλέον ἢ εἴκοσι τριήρεις. In VV. LL., Μὴ πλεῖον ἢ τριάκοντα, e Plat. de LL. Non plures vel plura quam triginta. Et, Πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, ex eod. Plat. Plus quam duplo honore dignus, Duplo majore dignus honore. Et cum dat., ut Ὀλίγῳ πλεῖον, Xen. (K. Π. 4, 2, 11.) Paulo plus. Interdum ET Πλείω adverbialiter. Πλεῖν Attice pro πλέον, Aristoph. (Πλ. 1184.) πλεῖν ἢ μύριοι. At IONICE Πλεῦν pro πλεῖον: et πλεῦνος pro πλείονος, itidemque in cet. casibus: necnon in plur. πλεῦνες, πλεύνων. " Πλεῖν, Attice pro πλέον dicitur, Plus, " Amplius, Aristoph. N. (1041.) τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων " ἔστ' ἄξιον στατήρων: Πλ. (l. c.) πλεῖν ἢ μύριοι, ut " alibi etiam πλεῖν ἢ δώδεκα, et πλεῖν ἢ τριάκοντα:" [B. 103. Καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαίνομαι, Plus utique quam insano modo. Cf. δεῖν pro δέον, et Greg. Cor. p. 60. Koen.]

[" Πλείων, Thom. M. 719. Wakef. Phil. 597. S. Cr. 5, 38. ad Il. K. 252. ad Herod. 740. 745. Πλείων, πλέων, Porson. Phœn. 1403. Nimius, Musgr. Alc. 709. Νὺξ ἡ πλείων, Wakef. Ion. 85. Heyn. Hom. 6, 47. Ἡ πλείων παράδοσις, 7, 146. Ἡ πλείων γραφὴ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 156. Περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, Thom. M. 749. Τὸν πλείω τοῦ βίου, Diod. S. 2, 320. Πλεῖον, πλείω, Musgr. Heracl. 259. Πλεῖον, Lobeck. Aj. p. 261. Heyn. Hom. 6, 48. Πλεῖον, πλέον, Villoison. ad Long. 291. ad Diod. S. 2, 225. Boiss. Philostr. 606. Heind. ad Plat. Gorg. 140. Zeun. ad Xen. K. Π. 31. 88. 127. 128. ad Mœr. 283. Πλεῖον et πλείω conf., ad Diod. S. 2, 431. 436. Boiss. Philostr. 568. Πλεῖον ποιεῖν, Jacobs. Anth. 10, 20. Πλεῖον cum compar., Porson. Hec. p. 40. Ed. 2. Πλεῖον, πλέον ἤ, ad Mœr. 294. Ἐπὶ τῷ πλείονι, Diod. S. 1, 588. Περὶ τοῦ πλείονός τε καὶ ἴσου, Dionys. H. 1, 366. Ἐκ πλείονος, Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 82. Εἰς πλείονα, ad Charit. 360. Τὰ πλείονα, Plura, pro Omnia, Markl. Iph. p. 386. Πλείω, Brunck. Soph. 3, 386. Πλείω, πλέω, ad Herod. 670. Πλείω, adv., ad Diod. S. 1, 37. 72. 103. Justo plura, Wakef. Alc. 717. Nimis multa, Musgr. Cycl. 631. Εἰς πλείω, Phalar. 246. Ἐπὶ πλείω, Soph. Œd. C. fin. Οὐ πλείω — τριάκοντα σταδίων, Dionys. H. 3, 1907. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι δεῖ πλείω λέγειν, Demosth. 1340. Πλείω, pro πλείους, ad Diod. S. 1, 510. 523. 609. 617. 622. 625. 643. 656. 667. 685. 686. 688. 690. 2, 148. 288. 311. 394. 440. 452. Maittair. Dial. 84. C. Οἱ πλείους, οἱ πλεῖστοι, ad Diod. S. 2, 213. 346. 408. Πλέον, Abresch. Æsch. 2, 29. Imo, Markl. Suppl. 158. Julian. Æg. 58. Cum gen., Wakef. Eum. 266. Cum compar., Abresch. Lectt. Aristæn. 283. Subaud., Bergler. ad Alciphr. 445. Πλέον, πλέω, ad Herod. 665. Πλέον πράττειν οὐδὲν, Eur. Iph. A. 1373. T. 496. 1336. Heracl. 467. Hel. 329. Ion. 1274. Wakef. Eum. 524. Ἐπὶ πλέον, Thom. M. 332. Diod. 200. 318. 321. 360. 362. 380. 399. 468. 696. 2, 59. Jacobs. Anth. 6, 387. 12, 7. Theætet. 2. Wakef. S. Cr. 4, 197. Georg. p. 160. Longus p. 118. Vill., Duker. Præf. Thuc. p. 8. Heyn. Hom. 6, 645. Heind. ad Plat. Gorg. 23. Xen. Eph. 27. Plut. Mor. 1, 958. Phalar. 212. Ἐπὶ, ἔτι πλέον, ad Herod. 456. 711. Πρὸς πλέον, Longus p. 87. Vill. Εἰς πλέον, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 301. Diod. S. 2, 304. Jacobs. Anth. 12, 7. Ἐς πλέον, Mitsch. H. in Cer. 189. Πλέον ἔχειν, ad Charit. 371. Theocr. Epigr. 12.

Πλέον ἔχειν, ποιεῖν, Valck. Diatr. 150.: κρίνειν, Dionysius 4. Πλέον ἀργυρίου, Plato Hipp. 126. Πλέον καὶ πλέον, ad Charit. 321. Πλέον ἢ ἔλασσον, Herod. 591. Τί πλέον, Wakef. S. Cr. 2, 61. 153. 3, 92. Τί δὲ πλέον; Quid prodest? Jacobs. Anth. 6, 67. Τί πλέον ἐστὶν, 7, 197. 311. 10, 395. 12, 240. Luzac. Exerc. 145. Asclepiad. 21. Leon. Tar. 53. 68. (sic χαριέστερον.) Diotim. 11. Automedon 1. Alcæus Mess. 4. Huschk. Anal. 226. Antip. Sid. 28. Epigr. adesp. 469. Wakef. Georg. 163. In Phocyl. 5. leg. τί πλέον. Sic corrigit ipse Brunck. ad Aristoph. 1, 258. ubi de hac formula ejusque constr. De eadem Kuster. p. 10. Villois. ad Long. 102. Jacobs. Anth. 11, 10. 38. 12, 127. Epigr. adesp. 469. ad Diod. S. 2, 530. Οὐδὲν πλέον, cum dat., Plato Epigr. 20. Dionys. H. 5, 321. 322. Πλέον εἶναι, γίγνεσθαι, τινὶ ἔκ τινος, Heind. ad Plat. Phædr. 332. Τὸ πλέον, ad Diod. S. 1, 483. 2, 5. Longus p. 102. Vill. Duker. Præf. Thuc. p. 10. Epigr. adesp. 408. Τὸ δὲ πλέον, Musgr. Suppl. 158. ad Charit. 726. cf. Jacobs. Anth. 7, 139. Antiphil. 34. Τὰ μὲν — τὸ δὲ πλέον —, ad Charit. 281. ubi omnino de πλέον, τὸ πλ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλέον, Jacobs. Anth. 9, 105. Duker. Præf. Thuc. 10. Πλέον ἢ διακοσίαις τριήρεσιν —— κατέπλευσεν, Diod. S. 1, 629. vide ibi paulo post, it. 2, 530. Πλέον οὐδέν ἐστί τινι, Valck. Hipp. p. 194. Phœn. p. 788. Diatr. 150. Soph. Œd. T. 918. Alc. 748. Fac. ad Paus. 1, 37. Sylb. 25. ad Xen. Eph. 146. ad Charit. 259. Toup. Emendd. 2, 212. Τὸ πλέον, seq. gen., Plerique, Valck. ad Phalar. p. xxi. Τὸ πλεῦν, Jacobs. Anth. 12, 7. Toup. Opusc. 1, 15. Τὰ πλέω, Duker. Præf. Thuc. 9. 10. Heyn. Hom. 6, 51. Πλέονες, Οἱ πλ., Duker. Præf. Thuc. p. 7. ad Dionys. H. 1, 236. Πλέονες, Mortui, Leon. Tar. 79. Jacobs. Anth. 8, 405. Brunck. Aristoph. 2, 57. Kuster. 215. Seneca Herc. Œt. 560. Πλέονες ἤ, Mœr. 294. et n. Πλέους, Brunck. Trach. 944. Οἱ πλεῦνες, Vulgus, Herod. 448. opp. οἱ κορυφαῖοι, cf. Diod. S. 1, 261. Τῶν πλεόνων, Heyn. Hom. 5, 122. 6, 100.: Il. E. 673. τῶν πλεόνων Λυκίων. Hic articulo sua non deest vis. Est Vulgus Lyciorum, opponiturque Duci: 676. dicitur πληθὺς Λυκίων. Sed 679. πλέονας Λυκίων κτάνε —, sine articulo, est: Plures Lyciorum (quam quos jam occiderat) occidisset —. Cf. Il. K. 506. Πλέοσι, Jacobs. Anth. 8, 418. Ἐπιπλεῖον, Dionys. H. 4, 2313. Phryn. Ecl. 127. Toup. Opusc. 2, 8. Ἐπιπλέον, Palladas 141. Duker. Præf. Thuc. 8. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 44. Bast Lettre 147. Boiss. Philostr. 492. Πλεῖν, Wyttenb. Ep. Cr. 16. ad Mœr. 294. Act. Traj. 1, 248. Toup. Opusc. 2, 292. Invern. ad Aristoph. B. 18. Athen. 1, 14. Thom. M. 719. Steph. Dial. 53. Brunck. Aristoph. 1, 150. Schol. ad Πλ. 149. Hemst. p. 463. Kuster. p. 65. 70." Schæf. Mss. * Πλήων, ab Ionico * Πληΐων, pro πλείων, Schn. Lex.]

[* Πλειονόμοιρος, unde * Πλειονομοιρέω, Paul. Alex. G. 1. Πλειονόψηφος, unde * Πλειονοψηφία, Apotelesm. P. 1. * Πλεονοσύλλαβος, unde * Πλεονοσυλλαβέω, Eust. Od. Ξ. p. 557, 48. * "Ἡμιπλέων, ον, J. Poll. 4, 170. 5, 133. 6, 160." Kall. Mss.]

"Συμπλείονες, s. Συμπλείους, Simul plures, Complures simul collecti, non sigillatim, Aristot. (de Rep. 2, 359.) Ea forma dicitur, qua σύμπαντες, item σύνδυο, et σύντρεις, Duo simul, Tres simul, Bini, Terni." [" Reiz. de Acc. p. 103." Schæf. Mss.]

[* Πλειόνως, Joseph. A. J. 17, 1, 1.] "Πλεόνως affertur pro Nimis. Sonat potius Plusculum." [Herod. 3, 34. " Ignat. 14." Kall. Mss.] "Πλεύνως, Plusculum, Ionice pro πλεόνως, ut πλεῦν pro πλέον," [Herod. 5, 18.]

Πλεονάκις, q. d. Pluries; Sæpius, Dinarch. Π. ἢ δεκάχις, [" Heind. ad Plat. Theæt. 301. Conf. c. πλείων, ad Diod. S. 2, 483." Schæf. Mss. * Πλεοναχῇ, Plato de Rep. 5. p. 477.] Πλεοναχῶς, Multifariam, VV. LL. Sonat tamen proprie q. d. Plurifariam. [Plut. 7, 746. Strabo 10. p. 716., 14. p. 998. Aristot. Eth. 5, 1. * Πλεοναχόθεν, Aristot. de Cœlo 1, 4.]

[* Πλειονότης, s. * Πλεονότης, Longitudo, Nicom. Geras. Harm. p. 18. Item * Πλειότης, Pluralitas, Theol. Arithm. p. 12.]

Item VERB. Πλεονάζω a πλέον posito pro πλεῖον. Est autem πλεονάζω, πλέον εἰμὶ τοῦ δέοντος, Copiosior sum aut Major quam opus sit, aut etiam, quam necesse sit: Redundo, Abundo: unde ἐκ πολλοῦ τοῦ πλεονάζοντος dicitur interdum cum ab aliis, tum a Sexto Philosopho: ut Ex abundanti, a Fabio. In quo loquendi genere πλεονάζων potest exponi etiam Supervacaneum. Ab Aristot. opp. τῷ ἐλλείπω, Eth. 2, 6. Ὁ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει. Et ὁρμὴ πλεονάζουσα, q. d. Appetitus exuberans. Cic. autem vertit, Appetitus vehementior. In VV. LL. tamen e Phal. Πλεοναζούσας ποινὰς, simpliciter pro Pœnas abunde magnas. Ibid. cum gen. πλεονάζειν τοῦ δέοντος pro Ultra modum progredi. At vero πλεονάζειν πτισσάνης, e Gal. pro Largiore ptissana uti. Ibid. e Thuc. (1, 120.) πλεονάζειν εὐτυχίᾳ, pro Uti frequentiori bellorum successu. [" Male exp. πλεονάζειν εὐτυχίᾳ. Πλεονάζειν est i. q. ἐπαίρεσθαι. Ὁ ἐν πολέμῳ εὐτυχίᾳ πλεονάζων, Qui in bello ob prosperam fortunam insolescit; referuntur enim hæc verba ad proxime præcedentia, Καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι: et sequentia, Οὐκ ἐντεθύμηται θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος." Brunck. Mss.] Alex. Aphrod. autem, Γέρουσι τὸ πάθος πλεονάζει, pro Senes hæc affectio magis exercet. Interdum et pro Plus habeo, ut ap. Chrys. Τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεός; Quid habet amplius quam homines? Qua re superat homines? Passiva etiam vox Πλεονάζομαι, pro Redundo, Bud. in isto Gal. loco, Πρόσεστι γὰρ καὶ τούτῳ κακία πλεονασθέντι, Cum redundarit. Annotat autem ideo usum hunc pass. vocem habere, quod πλεονάζειν activum sit interdum, et accusativo jungatur, significans sc. Plus justo quidpiam facere. Subjungit tamen h. l., in quo legitur passiva vox, sed passive sumta, et tanquam activi signif. sequens: e Thuc. (2, 35.) Ὅ,τε γὰρ εὔνους ἀκροατὴς τάχ' ἄν τι ἐνδεεστέρως πρὸς ἃ βούλεται καὶ ἐπίσταται, νομίσειε δηλοῦσθαι· ὅ,τε ἄπειρος, ἔστιν ἃ καὶ πλεονάζεσθαι διὰ φθόνον, εἴτι ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀκούοι, Supra modum dicta esse et commemorata existimarit. Sed commodius fortasse πλεονάζεσθαι reddatur Amplificari, supra verum sc. Activæ autem vocis et activam habentis signif. affert h. l. in exemplum, Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζειν τὰ ἄρθρα, pro Superfluis uti articulis, ut ipse vertit. Quod si itidem activa voce in interpretatione uti libuerit, dicendum fuerit, Ex abundanti ponere articulos, Abundantes ponere aut Supervacaneos; vel, Ponere s. Apponere articulos qui abundent s. redundent. Sciendum est autem Chrys. in activa itidem signif. usum esse, sed pro Augere. || Plus æquo audeo, Supra modum efferor, Insolesco, Bud. 320. e Demosth. [117. 998. Vide Brunck. supra. "Phalar. 348. Thom. M. 683. Wolf. Proleg. 259. Markl. Iph. p. 361. Brunck. Apoll. Rh. p. 8. Aristoph. 2, 62. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 37. 99. 186. 2, 496. 3, 236. Porson. Med. p. 41. Diod. S. 1, 101. 2, 382. Heyn. Hom. 6, 438. Koen. ad Greg. Cor. 29. Maximo pretio vendo, ad Mœr. 303. Act., T. H. ad Plutum p. 11. Cum gen., Dionys. H. 5, 151. Koen. ad Greg. Cor. 231. Cum dat., Heyn. Hom. 5, 5. 8, 212. Νοήμασι πλεονάζων ἢ λέξεσι, Weisk. ad Longin. 525. Goerenz. ad Cic. Fin. 265." Schæf. Mss. * Πλεοναζόντως, Gl. Abundanter.] "Πλεοναστέον κατὰ τὴν δίαιταν πτισσάνης, Largiore ptisana utendum, Gal. ad Gl. 1."

Πλεονασμὸς, Redundantia, Superfluitas: πλεονασμοὶ λαλιᾶς, Plut. Symp. 3. Apud Rhetores πλεονασμὸς est Abundans supra necessitatem oratio, Quintil. 9, 3. ubi observa hanc interpr.; confirmat enim quodammodo eam quæ ipsi VERBO Πλεονάζω a me data modo fuit: cum dicerem poni pro Copiosior sum aut major quam necesse sit. Et paulo post, Nam et geminatio, et repetitio, et qualiscunque adjectio, πλεονασμὸς videri potest. Idem 8, 3. Est et πλεονασμὸς Vitium, cum supervacuis verbis oneratur oratio: Ego meis oculis vidi. Satis est enim, Vidi. Et paucis interjectis, Nonnunquam tamen, inquit, illud genus, cujus exemplum priore loco posui, affir-

mationis gratia adhibetur: vocemque his auribus hausi. At Vitium erit, quoties otiosum fuerit, et supererit, non cum adjicietur. Sic Rom. Aquila Pleonasmum vocat Cum dictio abundat quidem, sed emphasin facit et vim orationis intendit. Nam si prorsus otiosus sit, vitiosum πλεονασμὸν esse. At vero ap. Gramm. πλεονασμὸς est Syllabæ aut etiam Literæ redundantia, præsertim ap. Poëtas, metri gratia. Vide Tryphonem et Eust. || Πλεονασμὸς ex LXX. Interprr. affertur, Ezech. 22, (12.) pro eo quod præter sortem nomine usuræ accedit; sed adjunctum tamen habet τόκον, s. potius præfixum: quod Usuram significat. [Jambl. Protr. 326. Kiessl. "Toup. Opusc. 2, 73." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 1116. Eust. Il. A. 263. in Od. A. p. 15, 18. Polyb. 12, 24, 1. 15, 36, 3. 7.] Item Πλεόνασμα, τὸ, Redundantia, Abundantia, Copia, VV. LL. [LXX. Num. 31, 32.]

[* Πλεόνασις, Cassii Probl. 66. τῶν πόρων. * "Πλεονάσιμος, Heyn. Hom. 7, 556." Schæf. Mss. * Πλεοναστὸς, Abundans, LXX. Deut. 30, 5.] Ibid. est Πλεοναστικὸς pro Redundans.

"Ἐκπλεονάζω, Redundo, i. q. πλεονάζω," [Aristot. Probl. 5, 14. * "Ἐμπλεονάζω, Athan. 1, 624." Kall. Mss. Heracliti Epist., Socr. H. E. 3, 2. "Vales. ad Theodorit. p. 69. * Ἐπιπλεονάζω, ibid." Schæf. Mss. * Ἐπιπλεοναστέον, Herodotus Oribasii p. 80. Matth.] Ὑπερπλεονάζω, Superabundo, quod ex Ulpiano affertur, Sic autem auget in hoc verbo præp. ὑπὲρ ut in ὑπερπερισσεύω. [1 Tim. 1, 14.]

Superl. Πλεῖστος, Plurimus: ut ἀριθμὸς πλεῖστος et ἐλάχιστος, Plut. Pericle, Numerus plurimus. Et πλεῖστον substantive, ut, Δώσω ὅσον τὶς καὶ ἄλλος πλεῖστον, Xen. K. Π. (3, 2, 12.) de quo genere loquendi dixi et in Ὅσον: cui simile ὁπόσοι πλεῖστοι ap. Eund. At vero, Τοὺς πλείστους μῆνας ἓξ κύει, ap. Aristot., Gaza vertit, Fert uterum mensibus, cum plurimum, senis. Interdum cum gen., et quidem aliud interpretationis genus poscens, ut τὸ πλεῖστον τοῦ βίου, Maxima pars victus, ex Aristot. H. A. 4. Thuc. autem utitur et masc. in hujusmodi locis: ut, Τοῦ χρόνου τὸν πλεῖστον. Fem. quoque cum gen. itidem usurpatur: ut ἡ πλείστη τῆς χώρας ap. Isocr. Maxima pars regionis. At οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων verti potest ad verbum cum Plinio, Plurimi piscium, ap. Aristot. Τίκτουσι δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τρισὶ μησὶ, Plurimi piscium pariunt tribus mensibus. In VV. LL. affertur ex eod. Aristot. Ὁ τῶν πλείστων πᾶς, pro Plerique omnes, ex H. A. 1. Apud Eund. πλεῖστος pro Frequentissimus, Meteor. 2. p. 188. Ἀλλὰ διὰ τὸ τὴν οἴκησιν κεῖσθαι ταύτην πρὸς ἄρκτον, πλεῖστοι βορέαι πνέουσι. Sic Πολλοὶ pro Frequentes, p. 189. in fine. At Πλειστὸς, Fluvii nomen ap. Delphos, Etym.; et Hes., ap. quem tamen servato accentu scriptum Πλεῖστος.

Πλεῖστον, Adv. et Πλεῖστα quoque interdum, Plurimum. Reddi etiam potest nonnullis in ll. Maxime, Longissime: ut πλεῖστον ἀπέχειν, Plurimum vel Maxime aut Longissime abesse. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 62.) Ὧν ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν. Cui simile est πλεῖστον ἀπολείπεσθαι: quod affertur ex Epist. Dionis ad Plat. Πλεῖστον ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν. Interdum cum superlat. ut πλεῖστον ἀνομοιότατα, Plato Tim. Aliquando τὸ πλεῖστον, Maxima e parte: qua utitur in signif. Herodianus. Interdum autem τὸ πλεῖστον est quod Latine Ad summum: ut, Ἢ τὸ πλεῖστόν γε τετάρτῃ, Gal. Aut ad summum quarto. Interdum vero pro Plurimum, significante quod vulgo dicitur Utplurimum, sicut ἐπιπολὺ, etc. Sed et τὰ πλεῖστα hac signif. usurpavit Aristot., adverbialiter itidem, ei opponens ὀλιγάκις, cum scripsit, Τίκτει δὲ ὀλιγάκις μὲν δύο, τὰ δὲ πλεῖστα ἓν, ubi Plin. vertit, Majori e parte: qui etiam usus horum verborum observandus est. Illa enim verba reddit istis, Parit majori e parte singula ova, quod nulla alia avis, raro bina.

Item Ἐπιπλεῖστον interdum quidem pro πλεῖστον simpliciter, ut, Καθόσον ἀνθρώπῳ ἐπιπλεῖστον οἷόν τε, sed in plerisque ll., ubi conjunctim scriptur, invenitur in quibusdam exempl., disjungendum potius vi-
A detur: præsertim cum gen. habet. Ubi eadem interpr. utendum censeo, qua et in ἐπὶ πολὺ, habente itidem gen.: nisi quod positivi loco utendum fuerit superlativo, subaudiendo itidem διάστημα: ut ap. Thuc. (2, 34.) Ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου: at in Ἐπιπλεῖστον ἐξέρχονται ap. Eund. pro Longissime progrediuntur, tolerabilius videri possit conjunctim scriptum. || Dicitur autem et de tempore ἐπιπλεῖστον, s. ἐπὶ πλεῖστον, pro In longissimum temporis spatium, Diutissime. Affertur vero et Ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον e Thuc. pro Ab ævo longissimo. At vero Περιπλείστου minime ferri potest, sed disjunctim scribi ubique debet, ut περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, Aristoteli, s. ἡγεῖσθαι, Thuc. Plurimi facere: eod. modo quo dicitur περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, et ἡγεῖσθαι, de quibus supra.

["Πλεῖστος, Diod. S, 2, 327. et v. l., Valck. Diatr. 78. Πλεῖστος γνώμην, ad Herod. 608. Ἡ πλείστη τῆς στρατιᾶς, Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. viii. ad Charit. 281. ad Lucian. 1, 356. T. H.
B ad Dial. p. 100. Πλείστου ἄξιος, Boeckh. ad Sim. p. xxxi. Μέχρι πλείστου, Thom. M. 794. Περὶ πλείστου ἔχειν, Diod. S. 1, 90. Πλεῖστον, ad Diod. S. 1, 699. Plerumque, Valck. Diatr. 240. Cum superl., Wakef. Alc. 802. Porson. Hec. p. 40. Ed. 2. Πλεῖστον εἷς ἀνὴρ, ad Herod. 497. Ἐπὶ πλεῖστον, ad Charit. 360. Diutissime, Abresch. Lectt. Aristæn. p. 8. Dionys. H. 1, 143. et v. l. Λειότητος ἐπὶ πλεῖστον ἥκοντα, ad Diod. S. 2, 484. Ἐπὶ πλεῖστον χλιδῆς ἀφικέσθαι, Herod. 497. Ἐπιπλεῖστον, Duker. Præf. Thuc. p. 8. 10. ad Anon. de Vit. Thuc. p. 12. Ὡς ἐπιπλεῖστον, Marcell. de V. Thuc. p. 5. 8. Παρὰ πλεῖστον, Thom. M. 688. Πρὸς πλεῖστον, ad Phalar. 252. Τὸ πλ., Wakef. Alc. 802. Diod. S. 1, 697. Duker. Præf. Thuc. p. 9. 10. Belin. ad Lucian. 5. p. 101. Ad summum, Brunck. Aristoph. 3, 216. Κατὰ τὸ πλ., Diod. S. 1, 355. 2, 453. Ὡς ἐπιτοπλεῖστον, Brunck. Phil. 1167. Thom. M. 348. 353. Fabric. Bibl. Gr. 1, 347. Dawes. M. Cr. 99. Πλεῖστον κακὸν, Heyn. Hom. 4, 610. Πλεῖστοι et πολλοὶ conf., Heind. ad
C Plat. Gorg. 118. Πλεῖστα, Jacobs. Anth. 8, 72. Sæpissime, Plato Hipp. 122. Πλεῖστα, τὰ πλ., Wyttenb. Select. 436. Τὰ πλ., Diod. S. 2, 539. Xen. Œc. 7, 1. Πλεῖστα ποιεῖσθαι, Bast Lettre 127. Ἐπιπλεῖστον, Plut. de S. N. V. p. 4. Wyttenb. p. 14. vertit Quam longissime. Ἐπιπλεῖστον, ἐπὶ τὸ πλ., Toup. Emendd. 2, 393. ad Charit. 306. Wyttenb. Select. 62. 92. Ind. Thuc. Ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, ad Herod. 397." Schæf. Mss. "Ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον tam de loci quam temporis spatio usurpatur. Thuc. 1, 2. Τὴν γοῦν Ἀττικὴν ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν, ἄνθρωποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεί: ubi ordo est, ἀστ. οὖσαν διὰ τὸ λ. ἐκ τοῦ ἐπιπλ., Propterea quia maximam partem tenuis et macilenti est soli. Sic Procop. Χώραν ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον ἄνυδρόν τε καὶ ἀνθρώπων ἔρημον οὖσαν." Brunck. Mss. * Ὁτιπλεῖστος, Thuc. 4, 32. Ὅπως ὁτιπλείστῃ ἀπορίᾳ ᾖ τοῖς πολεμίοις πανταχόθεν κεκυκλωμένοις.]

[* Πλειστολόγος, Adv. * Πλειστολόγως, Gl. Plurifariam. * "Πλειστονίκης, Clem. Hom. 4, 6. de Gestis
D Petri §. 133." Kall. Mss. "Cf. Cuperi Lettres p. 172." Boiss. Mss. * Πλειστοτόκος, Manetho 4, 102.]

Πλειστοφόρος, ὁ, ἡ, Plurimorum ferax, [Theophr. H. Pl. 3, 7, 6.]

[* Ἐπιπλεῖστος, Theophan. Chronogr. p. 291. * "Πάμπλειστος, Orac. Sibyll. 367. Tzetz. Ch. 2, 975. Ælian. H. A. 4, 2. Diog. L. 6, 99. Herodian. Epimer. 264. Πάμπλειστα, adv., Dio Cass. 869.]

Πλειστάκις, Adv. Sæpissime, ut πολλάκις, Sæpe: sed non ita usitatum illud, ut hoc. ["Ad Hesych. 2, 982, 19." Dahler. Mss. Xen. Ἀπ. 4, 4, 16. Ἱππ. 4, 1. LXX. Eccles. 7, 23. Aristot. Probl. 19, 20.] Dicitur autem et Πλειστάκι, sicut πολλάκι pro πολλάκις. ["Cattier. Gazoph. 57." Schæf. Mss.] Πλεισταχόθεν, E plurimis locis, ["Aristoph. Fr. 280." Schæf. Mss. * Πλεισταχῶς, Osann. Philem. p. xxxv. "Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss.]

[* Πλειστήρης, Æsch. Eum. 766. χρόνον ἅπαντα πλειστήρη.] Πλειστηριάζω, Plurimo licitor, Pluris

liceor quam ceteri, ap. Lys. (Fr. 9, 11.) Usus est et Themistius (261.) ei adjungens * *ὑπερωνεῖσθαι*. Ab Hes. *πλειστηριάσαντες* exp. etiam *πλείονος πωλήσαντες, οὗ ὠνήσαντο*. I. e. Qui pluris vendiderunt quam emerunt. [" Thom. M. 719. Coray Theophr. 294. Mœr. 303. et n." Schæf. Mss. " *Πλειστηριάζομαι*, Multiplicor, Nemes. de Anim. c. 2. p. 46(=74.)" Kall. Mss. Phot. *Πλειστηριάσας· πλείονος πωλήσας, οὗ ὠνήσατο. Πλειστηριάσαντες· ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλλοντες ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων· οὕτως Λυσίας καὶ Πλάτων ὁ Κωμικός. Πλειστηριασμὸς*, Licitatio ejus, qui plurimi licitatur, s. pluris quam ceteri. Ab eod. Hes. exp. *ὑπερθεματισμός*. Tradit autem Bud. hoc NOM. *Ὑπερθεματισμὸς* significari Meliorem allatam conditionem in pacto addictionis in diem. Cum alioqui VERB. *Ὑπερθεματίζω* exponatur simpliciter, Pluris liceor quam ceteri. Quam expositionem sequendo, fuerit *ὑπερθεματίζειν*, reddendo verbum verbo, quod vulgo dicimus, cum de licitatione agitur, Mettre par-dessus, intelligentes Mettre par-dessus un autre, vel par-dessus les autres. " *Πληστηριάζειν*, perperam " quidam Codd. pro *πλειστ*." [Et in Gloss. *Πληστηριασμὸς, ὁ ὑπερθεματισμὸς*, Licitatio.] AT *Πλειστηρίζομαι* pro *καυχῶμαι*, Glorior, Jacto me, affertur ex Æschyli Ch. [1029. " Coray Theophr. 294." Schæf. Mss.]

" ΠΟΛΦΟΙ, vocabantur *μηρύματα ἐκ σταιτὸς, ἃ* " *τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον*, a quibus etiamnum ap. " quosdam nominatur *πολφοφάκη*, inquit J. Poll. 6, (61.) c. 9. subjungens hæc Aristoph. verba, *πόλφους* " *δ' οὐχ ἧψον ὁμοῦ βολβοῖς*. Apud Athen. vero 4. (p. " 158.) et 13. (p. 584.) *βολβοφάκη* scriptum pro isto " *πολφοφάκη*: ap. Poll. autem in loco Aristoph. oxy- " tonως *πολφοὺς*, ut *βολβούς*: quæ scriptura melior " est. Erotian. p. 42. *πολφοὺς* exp. *βολβούς*: aliis " esse dicens *βρῶμά τι* * *πολτῶδες*." [Phot. *Πόλφοι· τὰ ἐκ τῶν χίδρων καὶ ἐκ τῆς ἐρικτῆς ἑψόμενα*. Vide Schn. Lex.]

ΠΟΝΤΟΣ, ὁ, Pontus, Mare: quam tamen signif. *καταχρηστικὴν* esse volunt; proprie enim de mari quodam Asiatico dici, de quo paulo post. Od. I. (69.) *κάλυψε Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον*, A. (183.) *Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον*, Θ. (14.) *Πόντον ἐπιπλαγχθεὶς*, Λ. (252.) *ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα*, Il. Λ. (298.) *ἰοειδέα πόντον ὀρίνει*. Sic Niger pontus, Val. Flacc. Cæruleus pontus, Virg. et Catull. Item Thuc. 4, (26.) p. 130. *Ὁπότε πνεῦμα ἐκ πόντου εἴη*: paulo ante *πέλαγος* dicit. Sic, *Τὸν ἔξω πόντον πέπλευκε*. Item *Αἰγαῖος Πόντος*, Dionys. P. Ægæum pelagus, mare. Necnon *Πόντος Ἰκάριος* ap. Hes. Et *Πόντος Ἄξενος*, qui postea *Εὔξεινος* vocatus *κατ' εὐφημισμὸν*, Mare inhospitale, Ammiano Marc. ut videbis in *Εὔξενος*: sed plerumque appellatur Pontus Euxinus, et de Certo quodam mari intelligitur, sicut et cum dicitur *Ἑλλήσποντος*. De totius autem Ponti forma lege Plin. 4, 12. ubi etiam de partibus ejus, sc. Hellesponto, Propontide, et Euxino Ponto. At cap. seq. insulas Ponti recenset: ubi etiam ait, æstum a Ponto profluentem nunquam reciprocari: sicut et 2, 97. Pontus semper extra meat in Propontidem, introrsus in Pontum, nunquam refluo mari. Alioqui Ponticum mare appellant ipsum Pontum. Item Pontus dicitur pars Asiæ minoris, a Ponto rege, ut tradunt nonnulli: cujus regnum, concedente Polemone, Nero in provinciæ formam redegit, teste Suet., cujus rei meminit et Sext. Aur. Victor. et Amm. Marcell. 22. Ante Mithridates id obtinebat. || Interdum dicitur *πόντος ἀγαθῶν*, pro Tanta bonorum copia quanta aquarum maris, aut Ponti. Sic ap. Athen. (530.) de Nino Assyrio, *ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον, Καὶ τἄλλα πολλὸν πλέονα Κασπίης ψάμμον*. At Hom. dicit *πόντος ἁλὸς* pro *πόντος* s. *ἅλς*, Mare, Il. Φ. 59. *οὐδέ μιν ἔσχεν Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει*. [" Ad Charit. 687. 712. Musgr. Iph. T. 1042. Wakef. S. Cr. 4, 100. T. H. ad Plutum p. 384. et Schol., ad Herod. 147. 326. Hellespontus, 548. Pontus Euxinus, Musgr. ad Hipp. 3. Mare mediterr. in Hesiodi Theog. Conf. c. *ποταμὸς*, Thom. M. 719. Π. *ἁλὸς*, Jacobs. Anth. 6, 303. Wakef. S. Cr. 5, 34. Theogn. 108. Π. *ἀγαθῶν*, Toup. Opusc. 1, 368. ad Callim. 1. p. 63. *Πόντου μέδων*, Valck. Hipp. p. 287. *Ἐν Πόντῳ*, ad Diod. S. 1, 666." Schæf. Mss. " Π. *ἁλὸς*, Nicander Θ. 822." Wakef. Mss. De Mari Ægæo, Herod. 4, 99. *Θάλασσα ἡ τοῦ Εὐξείνου Πόντου*, 2, 334.]

[* " *Ποντοβάτης*, Const. Manass. Amat. 1, 68." Boiss. Mss.] *Ποντόβροχος*, Mari madefactus, In mare demersus: *Ποντοβρόχους ἀπώλεσας*, 3 Macc. (6, 4.) pro In mare demersos interemisti s. *κατεπόντισας*. [* " *Ποντογέφυρα*, Jacobs. Anth. 11, 88. * *Ποντοθήρης*, Statyll. Fl. 4." Schæf. Mss. * *Ποντοκράτωρ*, Orph. H. 17.] *Ποντομέδων*, Ponti s. Maris rex; Neptuni epith., in Epigr. ubi etiam *ποντομέδοντι Πριήπῳ*. [Aristoph. Σφ. 1532. Orph. H. 16, 4. " Theætetus 2. Epigr. adesp. 344. Valck. Hipp. p. 288. Wakef. S. Cr. 2, 4." Schæf. Mss. * *Ποντομέδουσα*, Una e Nereidibus, Apollod. * *Ποντόμεδος*, Steph. B. v. *Τρινακρία*. " Sibyll. in Eust. Dionys. P. 472. * *Ποντοπαγὴς*, Nonn. D. 41, 15." Wakef. Mss. * *Ποντοπλάνητος*, Orph. H. 37, 5. * *Ποντοπλάνος*, 23, 8. 74, 6.] *Ποντοπόρος*, Pontum s. Mare pervadens, Trajiciens s. Transiens per pelagus, Pontigradus, Marivagus, Navis epith. Od. M. (69.) *Οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηύς*. [Orph. Arg. 52. 1098. Eur. Hec. 113. 445. Tro. 810. Il. H. 72. " Wakef. Phil. 722. Ruhnk. Ep. Cr. 110. ad Corn. Nep. 24. Stav." Schæf. Mss.] *Ποντοπορέω*, ET *Ποντοπορεύω*, Per pontum gradior, Mare pervado, pererro, Od. Λ. (11.) *Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης*, E. (278.) *Ἑπταδεκαίδεκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων*. Affertur et e Plut. Pericle (26.) *ποντοπορεῖν* itidem pro Mare percurrere, Per mare iter facere, Trajicere: [Dione 25. " Paul. Sil. 71. Jacobs. Anth. 9, 107. *Ποντοπορεύω*, Theætet. 4." Schæf. Mss. *Ποντοπορεύομαι*, Plut. Theseo 24. * " *Ποντοπορία*, Epiphan. Hær. 37. c. ult." Routh. Mss. * *Ποντοπόρεια*, Greg. Naz. 10, 5. *νῆα*. Nom. propr., Hesiod. Θ. 256. fem. ab inus. * *Ποντοπορής*.] *Ποντοποσειδῶν*, Ponticus Neptunus, Ponti, i. e. Maris, rex Neptunus: s. *Πόντιος Ποσειδῶν*, ut dicitur *Ἱπποποσειδῶν* pro *Ποσειδῶν ὁ ἵππιος*. Aristoph. Πλ. (1050.) *Ὦ ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί*. At quidam putantes *πόντος* ibi *ἐπιτατικὸν* esse, ut et *ἵππος*, acciperunt *ποντοπόσειδον* pro *μέγιστε Πόσειδον*. [* *Ποντοστεφὴς*, Æschylus Strabonis 1. p. 58. Vide Schn. Lex. v. *Παντοτρόφος*. * " *Ποντοτίνακτος*, Homerus correctus, Epigr. 4, 6. Ed. Herm." Boiss. Mss. " Pierson. Veris. 166. Toup. Opusc. 1, 228. Ilgen. Hymn. 596." Schæf. Mss. * *Ποντοφάρυγξ*, Phrynichus Bekkeri p. 58. * " *Ποντοφόρος*, Orac. Sibyll. 252." Elberling. Mss.] *Ποντοχάρυβδις*, Pontica charybdis, Ponti s. Maris vorago, Hipponax ap. Athen. (698.) *Μοῦσά μοι Εὐρυμέδοντ' ᾄδοις τὴν ποντοχάρυβδιν*: sic autem appellat eum ab insatiabili voracitate. [" Toup. ad Longin. 386." Schæf. Mss.]

Διαπόντιος, ὁ, ἡ, nam comp. istud hic collocandum potius quam post *Πόντιος*, ut *διαπόντιος πλέω* vel *πέτομαι*, Per mare navigo aut volito, Mare navi alisve trajicio. Apud Plut. (9, 6.) *Ὁ δὲ σὸς* (sc. *ἔρως*) *ἐκ Κιλικίας Ἀθήναζε λαιψηρὰ κυκλώσας πτερὰ διαπόντιος πέταται*. Sic ap. Athen. 4. *Ἤδη γὰρ πέτεται διαπόντιος*, Mare pervolitat, Volitat per mare. Synes. de Insomn. *Ὡς ἐπὶ τῶν διαποντίων πλεόντων*, In iis qui per mare navigant. Item *διαπόντιος πόλεμος*, et *διαπόντιος στρατεία*, Bellum quod mari trajecto geritur, Expeditio per mare, Thuc. 1, (141.) *Χρονίων πολέμων καὶ διαποντίων ἄπειροι*, Plut. Alcib. (19.) *Ὡς δὲ Ἀλκιβιάδην στρατεύοιντο δ. καὶ μακρὰν στρατείαν*. Sic Xen. Ἑλλ. 6, (2, 9.) *Ἅτε καὶ δ. τῆς στρατείας οὔσης*. Gell. dicit Prælium maritimum. [" Mari interposito distans, Qui ultra mare est, Diod. S. 11. *Τοὺς συμμάχους διαποντίους μὴ δύνασθαι τὰς βοηθείας εὐκαίρους ποιήσασθαι*. Idem 12. *Ζητεῖν συμμαχίαν διαπόντιον* dicit de Auxilio quod e regionibus ultra mare positis imploratur." Brunck. Mss. " Ad Diod. S. 1, 432. 537. Jacobs. Anth. 6, 96. 9, 453. 12, 349. Cattier. Gazoph. 91. ad Charit. 252. Schweigh. Lex. Polyb." Schæf. Mss.] " *Ἐπιποντία*, q. d. Super-

" marina, Veneris cognomentum, teste Hes." [* Μεταπόντιος, Hesych. * " Μεταπόντιον, ad Diod. S. 2, 134." Schæf. Mss.] " Παραπόντιον σῆμα, Ad mare " situm s. positum, Epigr." [" Cn. Lentul. Gætul. 6, 1." Boiss. Mss. " Ad Charit. 711." Schæf. Mss. * " Ὑπερπόντιος, Transmarinus, Euseb. H. E. 52." Kall. Mss. Æsch. Suppl. 42. Soph. Antig. 785. Pind. Π. 5, 79.]

Μυχοπόντιον, Specus, Ubi recessus cavus et vorago ponti est, qualis fere ἡ ποντοχάρυβδις. Ammian. Marc. 22. Ultra hæc loca Acherusium specus est, quod accolæ μυχοπόντιον appellant. De quo Jul. Polyhistor, c. 55. de ora Pontica, Proximus inde Acherusius specus: quem foraminis cæci profundo adusque inferna ajunt patere. Est tamen et Italiæ quædam palus Acherusia, prope Puteolos et Cumas: qua fama est Acherontis ad undas Pandi iter, cæcas stagnante voragine fauces, et horrendos aperiente telluris hiatus, Val. Flacc. Argon. 4.

[* " Ἐπιποντὶς, Jacobs. Anth. 8, 11. Toup. Opusc. 1, 405. 2, 130. Emendd. 2, 146." Schæf. Mss.]

Προποντὶς, ίδος, ἡ, Propontis, Mare illud quod ante Pontum Euxinum est, Byzantio adjacens, Suid. Vide et Plin. 4, 12. Pomp. Mela 1. Qua diffunditur, alia aliis locis cognomina acceptat. Ubi primum se coarctat, Hellespontus vocatur; Propontis, ubi expandit; ubi iterum pressit, Thracius Bosporus; ubi iterum effundit, Pontus Euxinus; qua paludi committitur, Cimmerius Bosporus. Eust. dicit στόμα πόντου ipsam προποντίδα dici a Dionys. P., ut et in Orac. quodam, Ἀκτῆς Θρηϊκίης ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα πόντου: vicinam autem esse Byzantio: quod et Suid. tradit. [" Jacobs. Anth. 6, 372. Huschk. Anal. 294." Schæf. Mss.]

Ποντικὸς, Marinus, Pelagicus. || Ponticus, Qui est e Ponto, Athen. (257.) Ὁ Ποντικὸς τύραννος, Plut. Lyc. Τινὰ τῶν Ποντικῶν βασιλέων, Regum Ponti. Sic Athen. rursum (20.) Ποντικὰ ἔθνη: ut ap. Florum 3, 5. Ponticæ gentes ad septentrionem in mare sinistrum jacent, a Pontico cognominatæ mari. Ibid. Pontici dicit pro Ponticæ gentes. Item Ποντικοὶ μύες, Pontici mures, Plin. 8, 37. ap. quem et Pontici pisces, Ponticæ anates, gemmæ, Pontica cera, Ponticum triticum. Item et Ponticæ nuces, 15, 22. In Asiam Græciamque e Ponto venere, et ideo Ponticæ nuces vocantur. Athen. (53.) Ποντικὰ κάρυα appellat, qui meminit et Ποντικῶν ταρίχων, [275. " Diod. S. 2, 258. ad Charit. 263." Schæf. Mss.]

Πόντιος, Marinus, ut πόντιε δαῖμον: qualis est Neptunus inter alios, qui eam ob rem et Ποντομέδων et Ποντοποσειδῶν, necnon Πόντιος Ποσειδῶν, ut Ἵππιος, Aristoph. Et πόντιον στόμα, Os ponti s. maris. Nisi specialiter pro Propontide accipiatur, quam Dionys. P. Πόντου στόμα appellat. At ποντία ἅλς dictum volunt de Interiore mari, ut sit τὸ ἐνδότατον μέρος θαλάσσης. Necnon ποντίας νῆας Eur. (Iph. A. 253.) dixit, quas Hom. ποντοπόρους, Marivagas, s. Fluctivagas, Item πόντια ῥάκη ap. Hes., σπόγγοι, s. τὰ τούτων σπαράγματα: nam a petris marinis, quibus adhærent adnatæ, avelluntur et abstrahuntur, ap. quem LEGITUR ET Ποντινοὶ, σπόγγοι. || Maritimus, παραθαλάσσιος, ut Soph. Schol. exp. Phil. (269.) p. 386. meæ Ed. ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας Χρυσῆς κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ. In VV. LL. habetur ETIAM Ποντία, ἡ, Marina superficies. [" Aristot. Meteor. 2, 8. νῆσος." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 217. Musgr. Herc. F. 225. Wakef. Alc. 606. Markl. Suppl. 1212. ad Charit. 722. Eur. Ion. 293. ad Mœr. 69. Valck. Anim. ad Ammon. 163. Hipp. p. 245. Fischer. ad Palæph. 109." Schæf. Mss.]

Ποντιὰς, άδος, ἡ, Marina, i. q. ποντία, ut ποντιὰς αὔρα, Eur. (Hec. 444.) et Aristoph. [" Π. χελώνη, Athen. 117." Schw. Mss. " Brunck. Aristoph. 3, 166. Lobeck. Aj. p. 272. Jacobs. Anim. 101. Anth. 8, 109. Ruhnk. Ep. Cr. 121. ad Mœr. 331. Toup. Opusc. 2, 105. Musgr. ad Eur. l. c." Schæf. Mss.]

Ποντόθεν, E mari, pelago, Il. Ξ. (395.) Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέαο, [" Ilgen. ad Hymn. 327." Schæf. Mss.] Alibi autem pro hoc Ποντόθεν DICIT Ἐκ ποντόφιν, E

A ponto, mari. Od. Ω. (83.) Ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη. Est autem in HOC Ποντόφι adjectio similis particulæ φι, quæ in Κεφαλῆφι et Νευρῆφι, et similibus. [* Πόντονδε, In pontum, Æsch. Suppl. 34.]

Ποντίζω, In pontum mergo. Cujus tamen nulla afferuntur exempla. [" Lobeck. Aj. p. 346. Valck. Hipp. p. 314." Schæf. Mss. Soph. El. 511. Æsch. Ag. 1022=983. Blomf. (qui male asteriscum præposuit.) * Πόντισμα, Eur. Hel. 1564. * Ποντιστὴς, Paus. 8, 52. " Lobeck. l. c." Schæf. Mss. * Ποντιστὸς, unde * " Ὑδατοπόντιστος, Const. Manass. Chron. p. 9. 403." Boiss. Mss.] " Ἐκποντίζω, Emetio s. Trajicio " mare." Καταποντίζω, In pontum s. mare demergo, Submergo. Athen. 10. Ἐνδήσας εἰς σάκκους καταποντίσαι τισὶν προσέταξε. Sic Plut. de Orac. Pyth. Ἀπέκτεινε, καὶ τὸ σῶμα κατεπόντισεν ἐμβαλὼν εἰς φορμόν. Item pass. voce et signif. ap. Matth. 18, (6.) Καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης, Demergatur in profundum maris. [Jambl. V. P. 268. 286. Kiessl. " Ad Charit. 238. ad Diod. S. 1, 622. 726. 727. 2, B 109. 273. Lobeck. Aj. p. p. 346. Heind. ad Plat. Gorg. 90." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 361. " Vino, Liban. 155. In fluvium, Anton. Lib. 432." Kall. Mss. * " Καταποντιστέον, Clem. Alex. 951." Kall. Mss.] Καταποντισμὸς, Demersio in pelagus, Submersio, [Isocr. Panath. 46.] Καταποντιστὴς, Qui in ponti aquas demergit, maris aquas subire cogit, Isocr. Paneg. (33.) Π. τὴν θάλατταν κατέχουσιν: quales sunt prædones marini, qui captos expoliatosque homines in mare demergunt. Item κ. ἄνεμος, Ventus qui navem abreptam præcipitat et submergit. Synes. Ep. 57. K. ἄνεμος ἄρας ὦσεν εἰς μέσον τὸ πέλαγος. [Demosth. 176. 675. Lucian. 1, 679. 3, 257. * Προσκαταποντίζω, Osann. Anal. p. 98. " Liban. 2, 246. * Συμποντίζω, Theod. Prodr. Rhod. p. 70." Boiss. Mss.]

[* " Ποντόω, ad Diod. S. 1, 727." Schæf. Mss. Quint. Sm. 14, 604. " Const. Manass. Amat. 3, 45." Boiss. Mss. * " Πόντωσις, Tzetz. Ch. 7, 216." Elberling. Mss. * Ἀποποντόω, Schol. Soph. Aj. 1300.] C Καταποντόω, i. q. Καταποντίζω: unde ap. Herod. καταποντῶσαι. Utitur et Philo V. M. 1. Τοὺς δὲ τὰ τμήματα τοῦ πελάγους αὐτοῖς ἅρμασι καὶ ἵπποις καταποντοῖ, ubi Turn. vertit Obruunt. Sic ap. Athen. 14. Ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος, κατεπόντωσε. [Plut. 7, 240. " Ad Charit. 238. (693.) ad Diod. S. 1, 727. 2, 109." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 361. * Προσκαταποντόω, Dio C. 203. Συγκαταποντόω, Sext. Emp. adv. Math. 5, 92. p. 353. * " Συμποντόω, Const. Manass. Chron. p. 9 (=18.)" Boiss. Mss.]

" ΠΟΠΠΥΖΩ, Sibilo, h. e. Labris compressis " acutiorem quendam oris sonum edo: Scholiastæ " Theocriti λεπτοτάτως φωνῶ τινα, 5, (7.) τὺ γὰρ " πόκα, δῶλε Συβάρτα, Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' οὐκέτι " σὺν Κορύδωνι Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν " ἔχοντι; ut sit Culmo sibilare, s. Stridenti miserum " stipula deperdere carmen, cum Virgilio, qui locum " istum sic vertit, Ecl. 3. aut unquam tibi fistula " cera Juncta fuit; non tu in triviis, indocte, sole- D " bas Stridenti miserum stipula deperdere carmen? " Aristoph. quoque pro Sibilo usurpavit, Πλ. (732.) " Ibi enim Æsculapius ποππύζει ut dracones ex ady- " to prodeant: h. e. συρίζει, sibilo sc. eos evocans. " Itemque ap. Athen. 9. (p. 407.) quidam alio emi- " nus conspecto ποππύζει, Sibilat: πόῤῥωθεν ἀπιδὼν " ἐπόππυσεν. Equisones etiam ποππύζειν dicuntur, " cum sibilis equum demulcent. Plin. 35, 10. Cum " pingeret poppyzonta retinentem equum." [" Jacobs. Anth. 7, 387. 11, 214. Agathias 6. Toup. ad Schol. Theocr. 213. ad Diod. S. 1, 93." Schæf. Mss. Æschin. Dial. 3, 12. Aulus Gell. 9, 9. Aristoph. Σφ. 626.] " INDE Πόππυσμα ET Ποππυσμὸς, Sibilus, " Plut. Symp. 7, 8. de pastoribus, Ποππυσμοῖς ἀμε- " λέσιν ἢ σύριγξι καὶ στρόμβοις ἐγείρουσι καὶ κατευνά- " ζουσι τὰ θρέμματα, Xen. Ἱππ. (9, 10.) Τῷ ποππυ- " σμῷ μὲν, πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι, sc. τὸν " ἵππον. Et ap. Plin. 28, 2. Fulgetra poppysmis " adorare consensus gentium est. Applaudebant etiam

" τοῖς ποππυσμοῖς, Plut. (8, 155.) Οὐ γάρ ἐστι δημαγω-
" γοῦντος οὐδὲ σοφιστῶντος ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ
" κρότον οὐδὲ ποππυσμὸν αἰτοῦντος, Juven. 6. Præbe-
" bit vati crebrum poppysma roganti. Hesychio ποπ-
" πύσματα eam ob rem sunt * κολακεύματα, Adulati-
" ones, Blanditiones: quoniam et in demulcendo et in
" applaudendo ποππυσμοῖς utuntur. Suidæ specia-
" lius κολακεῖαι εἰς τοὺς ἀδαμάστους ἵππους." [" Πόπ-
πυσμα, Jacobs. Anth. 11, 214. Ποππυσμὸς, ad Dio-
nys. H. 5, 72. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20.
ad Diod. S. 1, 93." Schæf. Mss. "Nicom. Geras.
Harm. p. 37." Kall. Mss. * Περιποππύζω, unde * Πε-
ριπόππυσμα, Nicet. Annal. 15, 2.] " Dicitur vero
" ET Ποππυλιάζω pro ποππύζω, Theocr. 5, (89.) καὶ
" ἁδύ τι ποππυλιάσδει, i. e. ἁδύν τινα συριγμὸν συρί-
" ζει, Suave sibilat, Suaves sibilos edit. Dorice vero
" ποππυλιάσδει dicit pro ποππυλιάζει, ut supra ποπ-
" πύσδεν pro ποππύζειν." [" Harles. ad Theocr.
p. 94." Schæf. Mss.]

" ΠΥΠΠΑΞ," [s. * Πύπαξ,] " Vox poppysmatis,
" ut Aristoph. Schol. testatur, qui ὑπερεπύππαζον
B " exp. πύππαξ ἐπεφώνουν, subjungens, ὃ ἡμεῖς ποππύ-
" ζειν λέγομεν: Ἱππ. (680.) Οἱ δ' ὑπερεπήνουν ὑπερε-
" πύππαζόν τέ με Ἅπαντες. Est igitur πυππάζειν,
" Poppysmate demulcere, Poppysmate adulari: et
" Ὑπερπυππάζειν, Supra modum demulcere poppy-
" smate: quod Juvenalis dicit Dare crebrum pop-
" pysma." [Plato Euthyd. p. 70. Πύπαξ ἰὼ Ἡράκλεις
καλοῦ λόγου, Lat. Papæ. Cratinus Photii et Suidæ in
Ὄνος ὕεται, Οἱ δὲ πυππάζουσι περιτρέχοντες· ὁ δ' ὄνος
ὕεται. " Πυππάζω, Toup. Opusc. 1, 288. 312."
Schæf. Mss. * Φύππαξ pro πύππαξ, Hes. * Πόπαξ,
Vox exclamantis, Æsch. Eum. 139. Ἰοῦ, ἰοῦ, πόπαξ.]

" ΠΟΡΚΟΣ, ὁ, est Piscatorium πλέγμα σχοινίον,
" teste Suida, qui hæc subjungit exempla. E Diphilo,
" θᾶττον πλέκειν κέλευε τῶν πόρκων πυκνωτέρους. Et e
" Plat. Soph. (5.) Κύρτους καὶ δίκτυα καὶ βρόχους καὶ
" πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἄλλο τι πλὴν ἢ ἕρκη δεῖ
" προσαγορεύειν. Quo in l. notandum ait, manifesto
C " distingui non a δικτύῳ solum, sed et a κύρτῳ: ut et
" ap. Plut. (8, 913.) Οὐδαμοῦ καθῆκαν ἄγκιστρον, οὐδὲ
" πόρκον οὐδὲ δίκτυον. Dicitur esse Retis genus, quod
" circulariter spargitur et in orbem funditur, Funda
" dictum a Virg. Georg. Atque alius latum funda
" jam verberat amnem. Suid. ita nominatum vult
" ἀπὸ τοῦ περικεῖσθαι, utpote quod περιλαμβάνει καὶ
" ἀμπέχει τὸν εἰσδύνοντα ἰχθύν: itemque Etym., e
" quo Suidas ista desumsit. Sed addit Etym. in uni-
" versum ita nominari τὰ ἐν κύκλῳ καὶ περιφερῆ. Ha-
" bentur eadem et in Lex. meo vet., in quo, sicut et
" ap. Etym., subjungitur superioribus hoc etiam
" exemplum, ex Antiph. Εἰσδυόμενος εἰς πόρκον, ὅθεν
" ἔξω πάλιν Οὐ ῥᾳδίως ἔξειμι τὴν αὐτὴν ὁδόν. E quo
" colligitur non idem esse cum funda Virgiliana, sed
" πλέγμα quoddam e vitili rotundum, ore angusto,
" per quod ingrediuntur pisces; ideoque a Plat. no-
" minari ἕρκος, Carcerem." [" Thom. M. 731. Heyn.
Hom. 5, 259. ad Mœr. 311. 320. Timæi Lex. 220. et
n." Schæf. Mss. " Gal. 1. p. 367, 38." Wakef. Mss.
D Varro de L. L. 4. p. 28. Lycophr. 74.] " INDE Πορ-
" κεὺς, έως, ὁ, Qui πόρκῳ piscatur, Archestr. ap.
" Athen. (321.) de salpis, Ἅστε βόας πορκῆες ἁλί-
" ζωοι καλέουσι." [" Lycophr. 237." Wakef. Mss.]

" Πόρκης, ὁ, Suidæ ὁ δακτύλιος τῆς ἐπιδορατίδος ὁ
" περιειργνύων αὐτὴν πρὸς τὸ ξύλον, Annulus ille quo
" cuspis hastili infixa retinetur, ne excidat, s. Annu-
" lus cujus circumplexu ferrum hastæ cum ligno
" coërcetur: Eustathio itidem * κρίκωμα συνεκτικὸν
" τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς: qui dictum putat παρὰ τὸ
" περικεῖσθαι, quod Hom. eum dicat περιθέειν: Il. Θ.
" (495.) Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ, πάροιθε δὲ λάμπετο
" δουρὸς Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.
" Apud Hes. vero Πορκὶς, δακτύλιος: mendose, ut
" suspicor." [" Πόρκης, ad Lucian. 2, 38. (sic leg.,
πόρκην vitiosum est.) Heyn. Hom. 5, 259. 7, 783."
Schæf. Mss.]

" ΠΟΡΤΙΣ, Vitulus, Vitula, Juvencus, Juvenca,
" Hesychio νεογνὸς βοῦς, μόσχος, δάμαλις, Il. E.
A " (162.) ἐξ αὐχένα ἄξει Πόρτιος ἠὲ βοός. Pro eod.
" πόρις dicitur, διὰ τὸ νεωστὶ πορεύεσθαι καὶ βαίνειν."
[" Heyn. Hom. 5, 32. 7, 290. ad Charit. 614. Fi-
scher. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Valck. ad Theocr.
1, 75. Toup. Append. p. 42. Jacobs. Præf. ad Bion.
et Mosch. p. xxxv. Π. εἰναλία, Pierson. Veris. 51.
Ἀδέα πόρτιν ἄμελγε, Moschus 3, 83." Schæf. Mss,
Æsch. Suppl. 314. Π. ἄνυμφος, Lycophr. 102. * Πορ-
τιτρόφος, Hom. H. in Apoll. 20. " Ilgen. ad Hymn.
199." Schæf. Mss. " Pallad. V. Chrys. 45." Kall.
Mss. Lobeck. Phryn. 679. * Πορτιφόρος, Hes.]
" Ὑπόπορτις, Vitulum habens vacca. Ab Hesiodo
" dicitur et de muliere, ὑπόπορτις ἔριθος, Quæ liberos
" habet," [Ἔργ. 2, 221.] " Dicitur ET Πόρταξ pro
" πόρτις, Il. P. (4.) Ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ
" πόρτακι μήτηρ Πρωτοτόκος κινυρή." [" Valck. l. c.
ad Od. K. 410. Heyn. Hom. 7, 290." Schæf. Mss.]
" Unde DIMIN. Πορτάκιον, Parvus vitulus, Juvencu-
" lus, Parva vitula, Juvencula, Hesychio μοσχίον.
" Affert Idem et VERB. Πορτάζει, quod exp. δαμα-
" λίζεται, Vitulatur."

" Πόρις, Vitulus, Juvencus, et Vitula, Juvenca:
" pro πόρτις. Meminit Suidas, afferens πόριες, expo-
" nensque νέοι βόες, μόσχοι. Utitur autem Hom.
" Od. (K. 410.) ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας."
[Eur. Bacch. 736. Suppl. 629. " Valck. ad Theocr.
x. Id. p. 21. ad Od. l. c. Musgr. Iph. A. 947. Fi-
scher. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Heyn. Hom. 7,
290." Schæf. Mss. Πόῤῥις, Lycophr. 496.]

ΠΟΡΦΥΡΑ, ἡ, Purpura, Genus conchæ marinæ,
de qua lege Plin. 9, 36. et sequentibus: item Ari-
stot. H. A. 5, 25. Exemplum habes in Κηριάζω.
|| Item πορφύρα dicitur Pannus liquore purpuræ tin-
ctus, Vestis purpurea: de quo liquore hæc scribit
Plin. 5, 15. Florem illum tingendis expetitum ves-
tibus, in mediis habent faucibus. Liquoris hic mini-
mi est in candida vena, unde pretiosus ille bibitur
nigrantis rosæ colore sublucens. Vide et 38. et 39.
ubi mentio fit purpuræ violaceæ, purpuræ rubræ
Tarentinæ, et purpuræ Tyriæ dibaphæ, quod bis
tincta esset, veluti magnifico impendio. Plut. A-
pophth. (p. 701.) Προσφερομένης τῆς πορφύρας αὐτῷ
καὶ τοῦ διαδήματος. Aliquanto ante, de Antigono,
Θεὶς τὴν πορφύραν, φαιὸν ἱμάτιον ἀνέλαβε. Idem
Symp. 6. Πορφύραν φοροῦσαι. Herodian. 1, (16, 7.)
Τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, So-
lennem purpuram: 2, (8, 10.) Τήν τε βασίλειον πορ-
φύραν περιβαλόντες καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σεβασμίου τιμῆς.
Item Lucian. (2, 389.) Ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας
μέγα φρονοῦντα, ut Latus clavus in prætexta ap. Ro-
manos. [" Ad Charit. 128. 541. 545. Musgr. Hel.
181. ad Diod. S. 1, 238. 2, 214. 429. Bergler. ad
Alciphr. 28. Toup. Opusc. 1, 269. 2, 128. Emendd.
1, 42. De hoc colore, v. Döring. de Color. vet. Goth.
(Gött. Anz. 1789. St. 11.) Musgr. ad Hec. 1154.
Hipp. 128. Wakef. S. Cr. 2, 96. Π. πλατεῖα, Latus
clavus, Bibl. Crit. 2, 2. p. 97." Schæf. Mss. Demetr.
Phal. §. 108. Schn. Lex.]

Πορφυροβάφος, Qui purpuræ liquore tingit vestes
aut lanam, J. Poll. 7. Ὁ δὲ καταβάπτων αὐτὰ, πορ-
φυροβάφος. [Ion Athenæi p. 604. " Huschk. Anal.
22. Toup. Opusc. 2, 92. ad Charit. 220." Schæf.
Mss. * Πορφυροβαφὴς, var. lect. ap. Athen. l. c. Bar-
ker. ad Etym. M. 734. " Pherecr. Lex. Bekk. p.
379, 27." Boiss. Mss. " Huschk. Anal. 21. Toup.
Opusc. 2, 92. ad Charit. 220." Schæf. Mss. * Πορ-
φυροβαφεῖον, Strabo 17. p. 1191.] AT Πορφυρόβα-
πτος, Purpureo colore tinctus s. imbutus, [Plato ap.]
Athen. (48.) Ἐν στρωμναῖς πορφυροβάπτοις. [" Jacobs.
Anth. 8, 12. 11, 354." Schæf. Mss. * " Πορφυροβε-
βαμμένος, Tzetz. ad Lyc. 863." Kall. Mss.] Πορφυ-
ροειδὴς, Purpuræ speciem gerens, Purpureo colori
similis, Eur. (Tro. 124.) πορφυροειδέα δι' ἅλα, Per
mare nigricans in modum purpuræ. Nam secundum
Plin. rubens purpuræ color nigrante deterior. [Æsch.
Suppl. 538. Eur. Tro. 124. * Πορφυροειδῶς, In mo-
dum purpuræ, Ita ut purpuram referat. Contracte
* " Πορφυρώδης, Jacobs. Anth. 6, 135." Schæf. Mss.
* " Πορφυροεργὴς, Etym. M." Wakef. Mss. * Πορφυ-

ρόζωνος, Hes. v. Ἰόζωνος.] Πορφυρόκαυλος, Qui purpureo caule est. Πορφυρομιγής, Purpuræ permixtus, J. Poll. 7, c. 13. de vestium generibus, Πορφυρομιγὴς ἐσθὴς καὶ χλαμὺς est non ἡ * συνύφαντος πορφύρᾳ, sed quæ τῇ ἐξ ἐρίου φαιοῦ οὔσῃ καταρχὰς ἐμέμικτο. [* Πορφυρόπωλης, Gl. Purpurarius.] Πορφυρόπωλις, ιδος, ἡ, Quæ purpuras vendit, intelligendo de conchis, vel potius, Quæ purpuram vendit, i. e. lanam aut vestem purpuream. Suid. ἡ τὰ πορφυρᾶ πωλοῦσα. Act. 16, [14. * " Πορφυροπωλίσση, Quæ purpuram vendit, Chrys. Epist. 143. T. 7. p. 170, 40. Ὁ Παῦλος παρὰ τῇ π. γυναικὶ κατεκρύπτετο." Seager. Mss. * " Πορφυροπωλική, Harpocr. v. Ἀλουργοπωλική," Boiss. Mss.: Bekk. Anecd. 379. * " Πορφυρόστρωτος, Const. Manass. Chron. p. 120." Boiss. Mss. Æsch. Ag. 919. * Πορφυροσχήμων, Polyæn. 4, 3, 24. nisi leg. * Πορφυρόσημος. * " Πορφυροφόρος, Vita S. Nili Jun. p. 3. Cyrill. Hier. 10, 108. * Πορφυρόφυτος, Const. Manass. Chron. p. 74. 111. 120. * Πορφυρόχροος, Jo. Euchaït. v. 1589." Boiss. Mss. * Πορφυρόχρωος, Bast. Ep. Cr. 24.] Πορφυρανθής, Qui purpureo flore est, [Athen. 681. " Const. Manass. Chron. p. 118. var. lect. 136. Diosc. Notha 459. * Πορφυρανθόπαις, Theod. Prodr. in Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 213. 214." Boiss. Mss.]

Ἀκροπόρφυρος, ὁ, ἡ, In extremitate s. summitate purpuram habens, In extremitatibus et limbis: ut vestimenta quorum fimbriæ et limbi sunt purpurei. Ἀπόρφυρος, Nulla purpura insignis, Purpura non amictus: ut Plut. (de Cupid. Divit. fin.) Ἡ γυνὴ ἄχρυσος καὶ ἀπόρφυρος καὶ ἀφελὴς πάρεστι: cui ap. Eund. in Symp. 6. opp. ἡ χρυσὸν φοροῦσα καὶ πορφύραν. Ex Eod. (Anton. 72.) Ἀπόρφυρον ἱμάτιον, Vestis quæ purpureo liquore tincta non est; vel Toga sine purpureo clavo, Vestis cui ora purpurea non est addita. [* Αὐτοπόρφυρος, Man. Philes 4, 329. p. 126. Wernsd.] Διαπόρφυρος, E quo aliquid purpurei coloris pellucet, Quem aliquid purpurei coloris velut intercipit: ut διάλευκος. Bud. tamen vertit Purpureus, in h. l. Dioscoridis, Ἐν τῷ ὑπολεύκῳ διαπόρφυρον, Ex albicante purpureum. [" Galei Myth. 749." Wakef. Mss.] Ἐμπόρφυρος opp. τῷ ἀπόρφυρος, et significans vel Indutus purpura, vel Imbutus purpureo colore, Purpureus. Bud. interpr. non solum Purpureus, sed etiam In purpuram vergens, In purpureum colorem inclinans, ap. Diosc. [" Villois. ad Long. 54. Casaub. ad Athen. 60." Schæf. Mss.] Ἐπιπόρφυρος, Accedens ad purpuram, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, (6, 7.) Χρῶμα δ' ἐπιπόρφυρον ἀμφοῖν, Bud.: [cf. 7, 3, 1. * Εὐπόρφυρος, Schleusn. Lex. V. T. * Μελαμπόρφυρος, J. Poll. 4, 119. * Μεσοπόρφυρος, Plut. Arato 53. Dio Cass. 1311, 63. Reim. LXX. Isai. 3, 20. Τὰ περιπόρφυρα καὶ τὰ μ., sc. ἐνδύματα, Prætextas et clavatas purpura vestes. Vide Schleusn. Lex. V. T.] " Ὁλοπόρφυρος, Totus " purpureus, Totus e purpura, Xen. K. Π. 8. Κάν- " δυν ὁλοπόρφυρον. Vide et λευκοπάρυφος." [Cf. J. Poll. 10, 43. et Lex. Xen. * Παμπόρφυρος, Pind. Ὀ. 6, 91. * " Παραπόρφυρος, ad Diod. S. 2, 221." Schæf. Mss. J. Poll. 7, 46.] Περιπόρφυρος, Purpura amictus, Prætextatus, Plut. Popl. Ὁμήρους ἔδωκαν ἐξ εὐπατριδῶν περιπορφύρους δέκα, Obsides dederunt e genere patricio prætextatos decem. Et, ἡ περιπόρφυρος ἐσθής, Prætexta: itidemque περιπόρφυρος τήβεννος ap. Plut. (Rom. 26.) quod Romuli gestamen fuisse dicit. At Plin. 9, 39. Purpuræ usum Romæ fuisse semper video, sed Romulo in trabea. Nam toga prætexta et latiore clavo Tullum Hostilium e regibus primum usum Hetruscis devictis, satis constat. Sæpe sine adjectione, ἡ περιπόρφυρος, subaudiendo ἐσθής, vel τήβεννος. Athen. (660.) de censoribus Romanis, Τὴν περιπόρφυρον ἐνδεδυκότες, Plut. Probl. Rom. Διὰ τί περιπόρφυρον ὁ δήμαρχος οὐ φορεῖ, τῶν ἄλλων ἀρχόντων φορούντων. Sic ap. Liv. Prætextis purpura togis uti. Et frequenter, Prætexta insignis pro Prætextatus. Vide Τραβέα. [" Thom. M. 382. ad Charit. 700. Jacobs. Anim. 285. ad Diod. S. 1, 362. 2, 221. 535. ad Dionys. H. 1, 365." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. * " Περιπορφυρόσημος, Pierson. Veris. 168." Schæf. Mss. Strato Epigr. 27. " ad Hesych. 2, 925, 3." Dahler. Mss.] Ὑποπόρφυρος, Aliquatenus purpureum colorem referens, Leviter purpureus, [" Huschk. Anal. 166." Schæf. Mss. * " Φιλοπόρφυρος, Qui purpureum ornatum amat, Clem. Alex. 219." Kall. Mss. * " Χρυσοπόρφυρος, Nicet. Eugen. 1, 121. var. lect." Boiss. Mss.]

[* " Πορφυρόθεν, Anna C. Præf. p. vi." Elberling. Mss.]

Πορφυρόεις, Purpureus, Purpuram referens, [Nicander Ἀ. 544.] Fem. Πορφυρόεσσα, et per CONTR. Πορφυροῦσσα, quod Insulæ quoque est nomen, ut videbis in Πορφυρίς.

Πορφύρεος, ET Πορφυροῦς, per contr., Purpureus, Od. T. (225.) Χλαῖναν πορφυρέην ἔχε, Υ. (151.) ἐν δὲ θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας Βάλλετε πορφυρέους, Tapetes purpureos, Ovid. Torus purpureus. Il. Ω. (796.) Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες, Θ. (221.) Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων, Athen. 12. Ἱμάτια ἰοβαφῆ καὶ πορφυρᾶ. Aliquanto post, Ἐσθῆτας ἔχειν πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφάς. Et 5. Ἐν πορφυραῖς χλαμύσι. Et Xen. K. Π. 8, (3, 7.) Χιτῶνα ἔχων πορφυροῦν μεσόλευκον. Et πλόκαμος πορφυροῦς ap. Lucian. (2, 292.) Necnon πορφυροῦν ἄνθος, Flos purpureus, Diosc. 1, 136. Præterea πορφυροῦν στόμα, πορφυραῖ παρειαὶ, πορφυραῖ γνάθοι, ut Os purpureum, Horat. Genæ purpureæ, Ovid. Pudor purpureus, Senecæ. Apud Athen. 13. Πορφυρέου ἀπὸ στόματος ἱεῖσα φωνὰν παρθένος. Paulo ante, Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος. Ibid. tamen quidam dicit Phrynichum τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ non recte vocasse πορφυρέας: quoniam sc. εἰ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψειε τουδὶ τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἔτι καλὸς φαίνοιτο. Item ap. Hom. πορφύρεον αἷμα, ut Il. P. (361.) αἵματι δὲ χθὼν Δεύετο πορφυρέῳ. Quo respexit Plin. 9, 38. ubi ait, Laus ei summa color sanguinis concreti, nigricans aspectu, idemque suspectu refulgens: unde et Homero purpureus dicitur sanguis. Apud Eund. πορφύρεος θάνατος, et πορφύρεον κῦμα: ubi itidem intelligendum de purpureo colore nigricante. Il. E. (83.) τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή, Od. N. (85.) κῦμα δ' ὄπισθε Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. COMPAR. Πορφυρώτερος, Magis purpureus. Diosc. [Πορφύρεος, Pind. N. 11, 36. " Jacobs. Anth. 6, 119. 7, 62. 100. 408. 8, 106. 10, 401. 11, 295. 351. 12, 452. ad Meleagr. p. 11. Huschk. Anal. 21. Heyn. Hom. 4, 131. 472. 7, 370. 8, 176. 338. Villois. ad Long. 15. Ruhnk. Ep. Cr. 72. ad Mœr. 56. Thom. M. 38. Toup. Opusc. 2, 91. Voss Myth. Br. 1, 254. ad Lucian. 1, 321. Clark. ad Il. A. 338. 482. Π. 334. Plut. Mor. 1, 38. Musgr. ad Hipp. 126. Ilgen. ad Hymn. 421. Alciphr. 190. Valck. Diatr. 195. Purpurea veste indutus, ad Lucian. 1, 377. Niger, Valck. Anim. ad Ammon. 137. De morte, Jacobs. Anth. 10, 148. Heyn. Hom. 5, 17. 6, 521. 7, 195. De litore, 12, 24. * Πορφυρός, ad Charit. 545. Jacobs. Anth. 11, 257. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 44." Schæf. Mss. * Πορφυρώτατος, Lobeck. Phryn. 234.] Πορφύρειος, i. q. πορφύρεος: ἐσθής, Suid. [* Πορφύρειον s. Πορφύριον, Officina purpuraria, Strabo 16. p. 338. Sieb. * Πορφυραῖος, Philes de Anim. 41, 6. Lobeck. Phryn. 147. " Cyrill. Hier. 180." Kall. Mss.]

Πορφυρεύς, έως, ὁ, Purpurarius. Pro Eo qui purpura tingit, affertur ex Alex. Aphr. Accipitur potius pro Eo qui purpuras venatur. Sic Lucian. (2, 526.) Παραδοὺς ἑαυτὸν πορφυρεῦσι συγκατεδύετο. Itidem σπογγεὺς dicitur. [Ælian. H. A. 7, 34. * Ἀνδροπορφυρεύς, Phav. 83.] Πορφυρεύω, Purpuras venor, [" Wessel. Obss. 22." Schæf. Mss. Οἱ πορφυρευόμενοι, Purpurarum piscatores, Athen. 87.: Acusilaus ap. Schol. Apoll. Rh. 4, 1147. Philostratus p. 31. Olear.] Πορφυρευτής, i. q. πορφυρεύς, J. Poll. 7, 30. Πορφυρεῖς, πορφυρευταὶ, σπογγοθῆραι. [" Musgr. Iph. T. 263." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 239." Wakef. Mss.] Πορφυρευτικός, Pertinens ad purpurarum venatorem s. venationem. ET Πορφυρευτικαὶ στέγαι, Eur. (Iph. T. 263.) Casæ eorum qui purpuras venantur. Et πορφυρευτική, subaudi τέχνη, ut σπογγο-

θηρευτικὴ, Scientia venandi purpuras. J. Poll. ibid.

Πορφύριον, τὸ, Parva purpura. Gaza vertit Purpurula ap. Aristot. H. A. 5, 15. ubi legitur πορφύρια μικρά. [Πορφύρια, Gl. Murices. "Bergler. ad Alciphr. 28." Schæf. Mss.] || Tradunt ap. Theophr. esse et Floris nomen, vocarique a Plin. Purpuream, 21, 11. Florum prima ver nuntiantium Alba viola; tepidioribus vero locis, etiam hyeme emicat: postea quæ appellatur Purpurea: proxime Flammea, quæ et Phlox vocatur. Apud Theophr. tamen H. Pl. 6, 7. quo remittunt, vocabulum id non reperi; et haud scio an confictum sit: potius enim πορφυροῦν ἴον diceret sicut φλόγινον, i. e. Violam purpuream, ut Flammeam. E Plinii autem verbis apparet scr. esse, ἅμα δὲ τῷ λευκοΐῳ, ἢ μικρόν τι ὕστερον, pro ἅμα δὲ τῷ ἴῳ, ἢ κ. τ. λ.

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ, Purpurea vestis, ubi subaudiri potest ἐσθὴς, Xen. K. Π. 8, (3, 2.) Οὐδὲν φειδόμενος οὔτε πορφυρίδων, οὔτε ὀρφνίνων, οὔτε φοινικίδων, οὔτε καρυκκίνων ἱματίων, Athen. 12. Ἐφόρει δὲ ὑπὸ τρυφῆς πορφυρίδα: 4. Πορφυρίδα ἔχουσαν χρυσᾶ κράσπεδα. Itidem Lucian. Hermotimo (86.) Πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, Nigr. (13.) Πορφυρίδας ἀπέδυσαν αὐτόν. Et 2 H. Scr. Ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι. Sic et πορφύρα usurpatur: ac sicut πόρφυρα βασίλειος dicit Herodian. 1. sic Idem eod. l. (5, 14.) Ἡ βασίλειος ὑπεδέξατο πορφυρὶς, Imperatoria purpura suscepit, Commodum sc. in lucem editum. || Avis nomen, in Πορφυρίων. || Insulæ nomen ap. Plin. quam Nisyron ante dictam fuisse ait. Sic Eust. 318. eandem Nisyron ait nominatam fuisse Πορφυρίδα, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρέων. Idem tamen Plin. alibi et Cythera ait vocata fuisse Πορφυρίδα, quæ Eust. quoque Πορφυροῦσαν nominata tradit διὰ τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. [" Boiss. Philostr. 382. Kuster. Aristoph. 195. Callim. 1. p. 468. 469. ad Thom. M. 39. Valck. Anim. ad Ammon. 205. ad Charit. 248. ad Diod. S. 1, 238. Avis, Valck. Diatr. 248." Schæf. Mss. " Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. * Λαθιπορφυρὶς, Avis nomen, Ibycus ap. Athen. 388.]

Πορφυρίτης, Purpurans: λίθος, Lapis in modum purpuræ rubens. Plin. 36, 7. Rubet porphyrites in eadem Ægypto: ex eo candidis intervenientibus punctis leucostictos nominatur. FEM. Πορφυρῖτις, ἡ, Nigricans in modum purpuræ, Purpuræ nigrantis speciem gerens: ut Porphyritis ficus, 15, 18.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ, Porphyrio: Avis nomen ap. Aristot. H. Pl. 8, 6. et ap. Plin. cujus esu interdictum Judæis, Levit. 11. Vide et Athen. (388.) ubi inter alia ex Aristot. tradit σχιδανόποδα αὐτὸν εἶναι, ἔχειν τε χρῶμα κυάνεον, σκέλη μακρὰ, ῥύγχος ἠργμένον ἐκ τῆς κεφαλῆς φοινικοῦν, μέγεθος ἀλεκτρυόνος. Ibid. ait Callimachum in l. de Avibus discrimen facere inter πορφυρίωνα et πορφυρίδα, utpote qui ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμεῖται. Eust. πορφυρίωνα nominatum scribit διὰ τὸ τοῦ ῥύγχος φοινικοῦν, a purpureo rostri rubore. Plin. quoque 10, 46. testatur rostra eis et prælonga crura rubere. || Est et Piscis quidam, Hes. [" Callim. 1. p. 468." Schæf. Mss. Artemid. 2, 14.] Πορφυρύνας in VV. LL. traditur Avis nomen esse: quod suspectum habeo.

Πορφύρω, Purpureo colore perfundo, Purpureo rubeoque colore illustro, Nonn. (Jo. 75.) πορφύρων γείτονα πέτρην Ὄρθρος: ut et ipsa aurora ab Eod. dicitur πορφύρειν, Purpureo rubere colore. || Sæpius neutrali signif. ponitur pro Purpuro, i. e. Purpureo colore nigrico, Rubeo, ut Colum. Purpurans viola, et vicissim ap. Plin. Purpura violacea. Lucian. (2, 426.) Ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες. Opp. K. 3, (347.) πορφύροντα καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα. Et Epigr. πορφύρων βότρυς, Purpurans racemus, s. Purpureus: ut Ovid. Met. 13. Sunt auro similes longis in vitibus uvæ, Sunt et purpureæ. Id autem plus est quam Pictæ; nam purpurant maturæ, vel maturitati proximæ: at cum sunt pictæ, quas et αἰόλλεσθαι dicit Hesiod., τῆς πεπάνσεως tantum initium habent. || Item mare fluctuans πορφύρειν dicitur. Sic Cic. Quid? mare nonne cæruleum, aut ejus unda, cum est pulsa remis, purpurascit? ut Epigr. οὐδὲ θάλασσα Πορφύρει, Purpurascit et fluctuat. Sic Il. Ξ. (16.) Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, ubi Eust. exp. μελαίνηται: addens, eadem metaph. ab eod. Poëta usurpari τὸ καλχαίνειν derivatum a κάλχη synonymo τῷ πορφύρα. Sic et πορφύρεον κῦμα, Quod nigricantis purpuræ speciem gerit. Rursum Epigr. pass. voce, Εὔδια μὲν πόντος πορφύρεται, Placide purpurascit, Placidis fluctibus nigrescit. Basil. quoque in Hexaëm. p. 32. dicit mare πορφύρουσαν χρόαν ἢ κυανῆν τοῖς ὁρῶσι προσβάλλειν. Sicut vero metaph. animus quoque dicitur κυμαίνειν, cum concitatus et perturbatus est, ut et Latine Fluctuare atque Æstuare, translato verbo a mari, ita et πορφύρειν. Od. Δ. (427.) πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι. Ubi Eust. exp. ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, βαθέως διελογίζετο. Non semper tamen βαθὺν ταραγμὸν hoc πορφύρειν significat, sed interdum et ἠρεμαῖον, ut cum ait, Εὔδια πορφύροντα. [" Heyn. Hom. 4, 131. 6, 521. 523. 8, 216. Clark. ad Il. A. 338. 482. ad Mœr. 328. Nigresco, Valck. Anim. ad Ammon. 137. Curis perturbor, ibid. Mitsch. H. in Cer. 109." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 456. 1162. Theocr. 5, 124. Cf. Καλχαίνω. " Quint. Sm. 14, 47." Wakef. Mss. * Περιπορφύρω, Manetho 5, 24. " Ad Charit. 240. * Ὑποπορφύρω, Jacobs. Anth. 6, 360." Schæf. Mss. " Pass., Bion 1, 27." Wakef. Mss.]

Πορφυρέω, Purpuro, i. q. πορφύρω, s. Purpureo colore rubeo, Nonn. Jo. πορφύρεεν ἠὼς, Purpureo fulgore rubebat. Sic et Ovid. Purpuream auroram dicit, et Virg. Purpureum lumen ætheris. Alias et ῥοδοδάκτυλος ἠὼς dicitur a Roseo rubore, quem Seneca Purpureum ruborem appellat. Rursum Ovid. Patefecit ab ortu Purpureas aurora fores. Et Virg. cum primum crastina cœlo Purpureis invecta rotis aurora rubebit. Item, æthere ab alto Aurora in roseis fulgebat lutea bigis. Igitur eod. modo πορφυρεῖν aurora a Nonno dicitur, quo ab Hom. VOCATUR Ῥοδοδάκτυλος. [" Heyn. Hom. 4, 131." Schæf. Mss. De mari, Arat. 158. * " Ὑποπορφυρέω, Dionys. P. 1122." Wakef. Mss.]

Πορφυρίζω, Purpuram colore refero, Purpureum colorem repræsento, imitor, Purpuro: Colum. Purpurans viola. Diosc. 3, 44. de thymo, Ἔχον ἐπ' ἄκρον κεφάλια ἄνθους πορφυρίζοντα, Plin. de thymo nigricante, Alterum nigrius, florisque nigri. Idem enim testatur et purpuram nigricare, imo rubentem colorem purpuræ nigrante esse deteriorem. [" Heyn. Hom. 6, 521." Schæf. Mss. Athen. 281. Diod. S. 2. p. 95, 31.] Ἐπιπορφυρίζω, Ad purpuram accedo, inclino, Diosc. Ἐνίων δὲ καὶ ὥσπερ ἀνὰ μέσον ὂν τὸ ἄνθος ἐπιπορφυρίζει, Aristot. Καὶ γὰρ ταύτης τὸ μὲν ἄνθος ἐστὶ λευκὸν ἐπιπορφυρίζον, ὁ δὲ καρπὸς, ξανθός. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 2. 6, 2, 1. 4, 2.] Ὑποπορφυρίζω, Aliquatenus purpuro, Paululum refero purpuram.

[* " Πορφυρόω, Purpuro, Andr. Cr. 5." Kall. Mss. " Theod. Prodr. 73. 166. 181." Elberling. Mss. Πορφυρῶσαι, Gl. Clavare. * Πορφύρωμα, Hes. * " Πορφυρωτὸς, Const. Manass. Chron. p. 118. * Ἐκπορφυρόω, Amat. 4, 26. 349." Boiss. Mss.]

[* Πόρφυρος, ὁ, Serpens Indicus, Ælian. H. A. 4, 36.]

" ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ῶνος, ὁ, Neptunus, Deus maris, aliquantum tamen et in terram imperii habens, ut patet ex epithetis ἐννοσίγαιος, ἐνοσίχθων, ἐλελίχθων, ex eo ipsi tributis, quod terram moveat et concutiat suo tridente. Idem Aristoph. docet N. (566.) vocans eum μεγαλοσθενῆ τριαίνης ταμίαν, Γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς Θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν. Apud eund. Comicum est non solum Θαλάσσιος Ποσειδῶν, SIVE Ποντοποσειδῶν, sed etiam (N. 83.) Ἵππιος Ποσειδῶν, Equestris Neptunus, qui Latinis Consus dicitur: ut et ap. Paus. Att. (2, 4.) Ποσειδῶν ἐφ' ἵππου δόρυ ἀφίησιν ἐπὶ γίγαντα Πολυβώτην. Apud Athen. (333.) sacrificatur Ποσειδῶνι Τροπαίῳ: ap. Plut. (8, 688.) Ποσειδῶνι Φυταλμίῳ. Notandum porro, in accus. pro Ποσειδῶνα dici Ποσειδῶ, Attica apocope, ap. Aristoph. et Xen.: in vocativo et Ποσειδῶν et Πόσειδον." [" Valck. Phœn. p. 65. Koen. ad Greg. Cor. 93. Ποσειδῶνα, Ποσειδῶ, ad Thom. M. 98. Athen. 224. Boiss. Philostr. 477. 642. De

mosth. 747, 13." Schæf. Mss. * Ποσειδωνοπετὴς, A Œnomaus Eusebii Pr. E. 5, 36. p. 234.] " INDE " Ποσειδώνιον, Templum Neptuni, ut Ἀπολλώνιον, " Templum s. Fanum Apollinis, Eust. Apud Suid. " cum diphthongo utrobique Ποσειδώνειον, pro " quo Dorice Ποσειδάνειον dici tradit. At plur. " Ποσειδώνια dicuntur Sacra in honorem Neptuni, " Latinis Neptunalia. Athen. (590.) Τῇ τῶν Ποσει-" δωνίων πανηγύρει : quemadmodum et ap. Plut. " Romani Ποσειδῶνι τῷ Ἱππείῳ ἑορτὴν ἄγουσι." [* " Ποσειδώνειος, * Ποσειδώνιος, Valck. Phœn. (196.) p. 64. Ποσειδώνιον, Fabric. B. Gr. 1, 326. ad Charit. 250." Schæf. Mss. Ποσειδωνεῖον, Ποσειδώνιον, Lobeck. Phryn. 360.] " At Ποσειδωνία, s. Ποσει-" δωνιὰς, dicta olim fuit Trœzen urbs, utpote Ne-" ptuno sacra : unde Ποσειδωνιάτης, de Ejus urbis " cive. Quin et Mensis quidam Atticus fuit DI-" CTUS Ποσειδεὼν, quod Neptuno sacer esset, in " eoque sacra ipsi fierent. In eod. Ἠγωνίζοντο οἱ " μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες, imitatione " Neptuni et Minervæ de Attica contendentium. B " Harpocr. dicit eum esse ordine sextum ; at vero " Suid. septimum fuisse indicat, ut qui Latinorum " Decembri eum respondere dicat : recte ; nam in " eum incidisse solstitium hybernum, e Plut. disci-" mus, qui Januario ineunti, ideoque et exeunti De-" cembri, comparat, Cæsare (37.) Χειμῶνος ἐν τροπαῖς " ὄντος, ἱσταμένου Ἰανουαρίου μηνὸς, οὗτος δ' ἂν εἴη " Ποσειδεὼν Ἀθηναίοις, ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος." [Gl. December. " Eust. 1012." Kall. Mss. " Ad Diod. S. 1, 216." Schæf. Mss.] " INDE Ποσειδεωνὶς ὄρνις " dicitur ἡ ἀλκυὼν, quod in istum mensem fœtura " ejus incidat : ut Plin. quoque testatur circa bru-" mam, i. e. τὰς χειμερινὰς τροπὰς, alcyonum fœturæ " sterni mare, septem diebus ante, et totidem post. " Præterea a Ποσειδῶν DERIV." [Ποσείδειος, Ionice] " Ποσειδήϊος, Neptunius, h. e. Neptunia proles, Ne-" ptuni filius. ET Ποσειδία, ap. Hes. ἑορτὴ Ποσειδῶνι " τελουμένη." [* " Ποσείδειον, (Templum Neptuni,) Fabric. B. Gr. 1, 326. Greg. Cor. 42. ad Diod. S. 1, 209. Steph. Dial. 30. * Ποσείδιον, Fac. ad Paus. 1, C 310. ad Charit. 250. ad Diod. S. l. c. * Ποσηΐδαον, Steph. Dial. 30." Schæf. Mss. * " Ποσειδήϊον, Tzetz. ad Lyc. 722." Kall. Mss.] " Idem Ποσειδῶν dicitur " ETIAM Ποσειδάων, Dorice : ut Od. E. (366.) Πο-" σειδάων ἐνοσίχθων : et Γ. (43.) Ποσειδάωνι ἄνακτι." [" Valck. Phœn. p. 65. Koen. ad Greg. Cor. 93. Mitsch. H. in Cer. 259." Schæf. Mss.] " UNDE " Ποσειδαώνιον ἔγχος, Epigr. Neptunia hasta." [" Leon. Tar. 25. Porson. Phœn. 195. ad Charit. 263. ITEM * Ποσειδᾶν, (Dorice,) Valck. Phœn. p. 65. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 134. Koen. ad Greg. Cor. 93. * Ποσειδάνειος, * Ποσειδάνιος, Valck. Phœn. p. 64. * Ποσειδάνιον, 65. ITEM * Ποτειδὰν, ibid. Hipp. p. 196. Diatr. 292. Koen. ad Greg. Cor. 93. NECNON * Ποτιδὰν, Valck. Phœn. p. 65." Schæf. Mss. " Epicharmus ap. Athen. 320." Schw. Mss.] " IONICE Ποσειδέων dicitur ab Herod. 4, " (59.) : ap. quem itidem 1, (148.) Ποσειδέωνι Ἑλι-" κωνίῳ, et 7, (192.) Ποσειδέωνι Σωτῆρι. SED ET " Ποσιδῶν dicitur, sive Ποσιδέων, sine diphthongo D " per simplex ι, Etym. UNDE Ποσιδήϊος, Neptunius, " Neptunia proles. ET Ποσιδήϊον, Neptuni tem-" plum, ap. Herod., quod et Ποσειδέωνος νηὸν ap-" pellat." [" Heyn. Hom. 4, 299. ad Il. B. 506. Herod. 556. Ποσίδειον, ad Diod. S. 2, 380. Ποσιδεῖον, Fabric. B. Gr. 1, 326. ad Charit. 250." Schæf. Mss.]

" ΠΟΣΘΗ, ἡ, dicitur τὸ ἐπὶ τῇ βαλάνῳ δέρμα, Pel-" lis qua glans pudendi virilis integitur, cujus τὸ προῦ-" χον vocatur ἀκροπόσθιον, Præputium, auctore J. Poll. " Ita Diosc. 4, 157. dicit τὸ ἐλλειπὲς τῆς πόσθης ἐκπλη-" ροῖ, Præputii jacturam resarcit, Ruell. : malim ego, " Curtam colis pellem. Itemque paulo ante dixerat, " Χρησιμεύει πρὸς ἐπαγώγια ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς " λειποδέρμων, Valet ad inducendam glandi pellem " in iis qui natura, non circumcisione, curti sunt. " Alioqui et pro Ipso pene accipitur. Aristoph. " (N. 1015.) πυγὴν μεγάλην, Πόσθην μικράν, Xen. " K. Π. 5, (2, 8.) Τὸ δὲ κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμά-" των καὶ τῆς πόσθης, πάνυ αὐτοῖς κυνικὸν καὶ θηριῶδες " δοκεῖ εἶναι." [" Brunck. Aristoph. 1, 140. 2, 109. ad Lucian. 2, 336." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 171.] " SIC ET Πόσθιον ex Aristoph. affertur pro Mentula, " dicente, Νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου. Ibi " enim Suid. exp. αἰδοῖον, afferens et hunc locum, " λέων σοι γέγον' ἔκμαγμα σὸν, Τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα " καὶ τὸ πόσθιον Τῷ σῷ προσόμοιον, ὥσπερ κύτταρον " στρεβλόν." [" Brunck. Aristoph. 1, 142. 3, 159." Schæf. Mss. Hippocr. Epid. 6. p. 1146. Phot. Πόσθιον· αἰδοῖον· ἢ τὴν Ἀφροδίτην.] " ET Πόσθων " dicitur Qui magno s. crasso pene est, aut crasso " præputio, Lucian. Lexiph. (12.) Ἀναφλῶντα καὶ " βλιμάζοντα ἤν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἴσθηται. " Sic Aristoph. Εἰρ. (1300.) Εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, εἰς " τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις ; Ubi Schol. annotat, pue-" ros ita nominari solitos fuisse καθ' ὑποκορισμόν." [Phot. Πόσθων· κυρίως λέγεται παιδάριον· οὕτως γὰρ ὑποκοριζόμενοι ἔλεγον ἀντὶ τοῦ αἰδοίου· πόσθιον γὰρ τοῦτο καλοῦσι· δεῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα κατὰ μεταφοράν. * Ποσθωνεύς, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] " AT Ποσθία, ἡ, dicitur Tuberculum parvulum in " palpebris super pilorum locum nascens, quod a " similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Nam " ita Gal. libro τῶν κ. Τόπους 4. dicit, Πρὸς τὰς ἐπὶ " τῶν βλεφάρων κριθὰς, ἃς ποσθίας καλοῦσι. Et sub " finem ejusd. libri, Πρὸς κριθὰς, ἃς καὶ ποσθίας κα-" λοῦσι. Forsitan autem ita nominatur Tuberculum " istud, quod τῷ ἀκροποσθίῳ non absimile sit, quod et " ipsum ab hordei grano non multum differt."

ΠΟΣΟΣ, Quantus ? interrog. Aristoph. (Εἰρ. 1262.) Πόσον δίδως ; Quantum das ? Quantum pendis ? Frequens est gen. πόσου inter emtores et conductores, ut Lat. Quanti pro Quanto pretio. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Πόσου [Ὁπόσου] ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν ; Quanti redimeres uxorem ? Pro quo ibid. ἐπὶ πόσῳ ; Plato Apol. (4.) Πόσου διδάσκει ; ad quæ respondetur, πέντε μνῶν. Itidem ap. Lucian. (1, 566.) ἀγοραίῳ quærenti, πόσου δέ ἐστι ; Quanti pretii est, Quanti venit ? respondet Mercurius, εἴκοσι μνῶν : ut ap. Terent. Quanti emit ? viginti minis. Item sine verbo ap. Athen. 6. πόσου Ὀλάβραξ ; respondet piscator, δέκ' ὀβολῶν. Interdum autem habens similem usum ei, quem πόσου habet ibi cum πρίαιο, dicitur ἐπὶ πόσῳ, ut paulo ante docui : velut ap. Xen. K. Π. 3, (1, 24.) Ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις τὴν γυναῖκά σου ἀκοῦσαι ὅτι σκευοφορεῖς, Quanti velles ut, Quanti redimeres ut ? etc. Sic Plato, Ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν ; Quæ Cic. sic, Quanti tandem æstimatis ? Item, μέχρι πόσου ; In quantum ? Quousque ? Quonamusque ? Item plur. num. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Πόσα ἄν μοι χρήματα δοίης ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν ; pro quo Latine potius Quantam pecuniam, Quantam pecuniæ vim. || Pro Quantus accipitur et citra interrogationem, aut saltem in minime directa interrogatione, ut et ποῖος : tunc autem est relativum τοῦ τόσος : ut μέχρι πόσου, In quantum, Quousque, Quonamusque. Apud Gell. 1, 3. Εἰ δεῖ βοηθεῖν τῷ φίλῳ παρὰ τὸ δίκαιον, καὶ μέχρι πόσου καὶ ποῖα, An contra jus contrave morem faciendum pro amico sit, et in qualibus et in quibus causis, et quemnam adusque modum, Quonamusque debeamus contra legem contraque jus pro amico progredi. Utroque enim modo ipse interpretatur. Sic τὸ πόσον dicitur pro ἡ ποσότης, Quantitas : vel potius τὸ ποσόν. || Interdum DICITUR Πόσος τις, vacante particula τις, ut et in ποῖός τις : idque tam in interrogatione, quam citra interrogationem : itidem pro Quantus. Isocr. Πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν, Quantam. Quo fere modo Cic. pro Dejot. Cujus tanti sceleris fuerit. Aristot. Probl. sect. 5. Διὰ τί πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι, ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση τις, ἢ ὅταν εἰδότες. Itidem l. 7 Polit. Bud. || Πόσοι, Quot ? ut ap. Plut. Apophth. Πόσοι εἰσὶ Σπαρτιᾶται ; respondet Lacon, ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπερύκειν. Quot sunt ? tot quot sufficiant arcendis improbis. Item cum δήποτε ap. Dem. Πόσοι δή ποτε ἦσαν ; Quotnam tandem erant. Pro Quot accipitur et in minime directa in-

terrogatione. Latine dicitur etiam Quam multi: Sallust. Immane dictu est quanti et quam multi mortales postea ad Pompeium discesserint. || Exp. etiam Quotus. ITEMQUE Πόσος τις pro Quotus accipi tradunt. NECNON Πόσ' ἄττα, ut ποῖ' ἄττα, Quotnam? Aristot. in 4 de Cœlo, Φανερὸν ἔσται καὶ πόσα ἄττα καὶ ποῖ' ἄττα ἐστί. Idem addit et δὴ, in 5 Ethic. Πόσ' ἄττα δὴ ὑποδήματα; Quotnam? [" Jacobs. Anim. 219. Anth. 8, 93. D. W. ad Plut. Mor. 1, 17. Beck. ad Plut. Plac. 131. Πόσος et ὀπ., Zeun. ad Xen. K. Π. 262. 264. Πόσου, Jacobs. Anth. 10, 115. Πόσον an cum gen., 9, 502. Ἐκ πόσου, ad Thom. M. 110. Μέχρι πόσου, Plut. de S. N. V. p. 11. ubi vertitur Quatenus. Πόσσος, poëtice, Toup. Opusc. 1, 350." Schæf. Mss.] " Καταπόσον, ab Hes. et Suida " exp. πλεονάκις, Sæpius. Sonat tamen potius In " quantum, et scribitur divisim etiam." [* " Ποσαέτης, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. * Ποσάπους, Quot pedum? Plato Menone p. 85.] Ποσσῆμαρ, Quot dies, s. Per quot dies, Quot diebus, ἐπὶ πόσας ἡμέρας, s. πόσας ἡμέρας: utroque enim Eust. modo exp. Il. Ω. (657.) ἀτρεκέως κατάλεξον Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα. Existimatur etiam poni pro Quoto die, ut αὐτῆμαρ, Hoc ipso die, ἐννῆμαρ, Nono die: ut sit a πόσος signif. Quotus. [* " Ποσσήμερον, Heyn. Hom. 8, 734." Schæf. Mss.] Πόστος; Quotus? cui respondent, ὀλιγοστὸς, πολλοστὸς, item πρῶτος, δεύτερος, et quæ sequuntur. Apud Xen. K. Π. 4, (1, 8.) Κατανόησον πόστῳ αὐτῶν μέρει πάντες μαχεσάμενοι νενικήκαμεν. [" Porson. Hec. p. xli. Ed. 2. Zeun. Ind. ad Xen. K. Π., D. W. ad Plut. Mor. 1, 17. Beck. ad Plut. Plac. 131." Schæf. Mss.] Ποστημόριον, Quota pars, Quotæ partis? cui respondet, τριτημόριον, τεταρτημόριον, et similia. [Gl. Portiuncula. Cf. Πολλοστημόριον.] Ποσταῖος, Quoto die, Quot diebus, Quot dierum spatio, Xen. K. Π. 5, (3, 14.) p. 76. Ποσταῖος ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικοίμην; respondet Gadatas, Οὐκ ἂν δύναιο μεῖον ἢ ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν πρὸς τὴν ἐμὴν οἴκησιν. Item ποσταῖος πάρει; Quamdiu est, e quo huc venisti, Quot dies elapsi sunt, e quo advenisti? Diog. L. 278(=334.) Ποσταῖος πάρει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ; verba Diogenis ad quendam, qui de meteoris disserebat. [" Clem. Alex. 619. * Πόσατος, pro πόστος, Gramm. ined." Wakef. Mss.] Ex eod. πόσος significante Quotus, DERIV. Ποσαπλάσιος, [s. * Ποσαπλασίων,] Quotuplex? cui respondetur διπλάσιος, τριπλάσιος, πολλαπλάσιος, et similia. [* " Ποσαπλοῦς, ὁ, Athen. 1, 563." Elberling. Mss.] AT Ποσαπλῶς. Suid. et Hes. exp. πολλαχῶς, * ἀναριθμήτως. Suidas, etiam ποσαχῶς. [Schleusn. Lex. V. T.] In VV. LL. HABETUR ET Ποσαπὸς, Quotus: ET Ποσαπῶς, Quam multipliciter, ποσαχῶς, sed sine exemplis. Ab eod. Πόσος sunt et ADV. Ποσάκις, Quoties: quo Plato utitur Epist. 7. et Matth. (18, 21. 23, 37.) At numerus ποσάκις πόσος ποσάκις dicitur Quoties quotus quoties, Numerose numeratus numerose. [Ποσσάκι, Callim. H. in Dian. 119.] Ποσαχῆ, Quot in locis? [* " Ποσαχοῦ, idem, cum gen., Andr. Cr. 108." Elberling. Mss.] ET Ποσαχῶς, Quotnam modis? Aristot. At Hes. exp. non solum κατὰ πόσους τρόπους, verumetiam πολλαχῶς, Multis modis. Hæc autem pertinent ad eam quantitatem, quam Dialectici Discretam appellant. [" Diog. L. Aristotele 173. HSt." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T., Eust. Il. A. p. 106, 20. Strabo 8. p. 567.]

AT VERO Ποσὸς, Aliquantus, Aliquantulus, Certæ cujusdam quantitatis. Et ἐπὶ ποσὸν, Aliquantum, Ad certam quantitatem et mensuram: Ἐπὶ ποσὸν ἑψηθείς: quod alias redditur Aliquantulum s. Leviter decoctus. Itidem pro Aliquantulum accipit Bud. ap. Lucian. (1, 744.) Νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐῤῥωμένως, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ ἐπὶ πλέον. Nisi malis Aliquousque, Ad certum quoddam spatium. " Ἐπίποσον, Aliquantulum, VV. LL. Sed scripserim " potius ἐπὶ ποσόν." Sæpe additur et τὶς, vacans tamen alioqui ea particula: ut ap. Herod. Ποσόν τι, Certa quantitas. Sic Gaza, Ποσῷ τινι χρώμενος οἴνῳ, vertit, Certa quadam vini mensura. Item τὸ ποσὸν dicitur pro ἡ ποσότης, Quantitas. Aristot. de Part.

A Anim. 3, 5. Ἡ δ' ὑπερβολὴ διασή· καὶ γὰρ τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ, Quantitate et qualitate, Modo et genere, Gaza. Item κατὰ τὸ ποσὸν, Ratione quantitatis, modi, Aristot. Polit. 5. Εἰ μὴ μόνον κατὰ τὸ ποσὸν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ποιὸν αὐξάνοιτο παρὰ τὸ ἀνάλογον. Item εἰς τὸ ποσὸν, Ad quantitatem. [" Thom. M. 854. ad Dionys. H. 2, 1023. Toup. ad Longin. 273. Ποσός τις, Polyb. 3, 301. Τὸ π., Jacobs. Anth. 10, 351. Ἐπὶ ποσὸν, Valck. Diatr. 188. ad Diod. S. 1, 200." Schæf. Mss.] Ποσῶς, Aliquantulum, Aliquatenus, ut ποσῶς στύφων: quod exp. etiam Leviter: sicut ἐπὶ ποσὸν itidem nonnullos reddere Leviter, paulo ante annotavi. [" Thom. M. 506. T. H. ad Plutum p. 129. 196." Schæf. Mss.] Ἄποσος, ὁ, ἡ, Quantitatis expers, ut ἄποιος dicitur Qui qualitatis expers est. Hes. Ἄποσον exp. τὸ ποσότητι ἢ μέτρῳ οὐχ ὑποπῖπτο›: Suid. etiam ἄμετρον. [" Hermes Pœmand. 113. Ed. 1554." Boiss. Mss.] Ποσότης, ἡ, Quantitas, Mensura modusque uniuscujusque rei, Vitruv. 1, 2. Hæc, τάξις sc., i. e. Ordinatio, com-
B ponitur e quantitate, quæ Græce ποσότης dicitur. Quantitas autem, est Modulorum ex ipsius operis sumtione, singulisque membrorum partibus, universi operis conveniens effectus. Vide et Ποιότης. [" Thom. M. 764. Capper. Præf. ad Quinctil. p. xiii." Schæf. Mss. " Sensu proprio, Hephæst. c. 1. tit." Boiss. Mss. * " Ποσόω, (Numero, Computo,) Coray Theophr. 269. 272. (Char. c. 23.)" Schæf. Mss. " Eust. 39, 35." Seager. Mss. " Ποσόομαι, Tot efficior s. numero, Athan. 2, 75. * Συμποσόω, Tzetz. Ch. 13, 448. Anna C. 37. 108. 204. 310. alibi. Συμποσόομαι, Computor, Athan. 2, 101. εἰς εἴκοσι καὶ δύο." Elberling. Mss.]

¶ Ὁπόσος, Quantus: relativum τοῦ πόσος et τόσος: in metro autem DICITUR Ὁππόσος quoque. Od. Ξ. (47.) Εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσὶ καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης, ubi reddere etiam queas Quot quantaque: [et * Ὁπόσσος, Od. X. 220.] Philostr. Her. Νῆσον ὁπόσην εἶπον ἀπετόρνευσε, Insulam quantam dixi. Item aliquis interrogat ὁπόσου veneat aut redimatur aliquid. Apud
C Athen. 6. περιελθὼν ἤρετο Ὁπόσου, Quanti veniret. Ubi subaudiri potest ἐστὶ, ut in simili loco, quem in Πόσος citavi. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Λέξον μοι ὁπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν. Affertur præterea ὁπόση ἐστὶ, Quantum valet. At ὁπόση πλείστη, Quanta maxima, quo utitur Gaza ap. Cic., imitatus Xen., qui in Œc. dicit, Λαβόντες ὁπόσον δύνανται πλεῖστον, ἄγουσιν αὐτὸν διὰ τῆς θαλάττης. Adduntur interdum particulæ οὖν, δήποτε, τισοῦν. NAM DICITUR Ὁποσοσοῦν, ET Ὁποσοσδήποτε ET Ὁποσοστισοῦν, pro Quantuscunque, Quantusvis, Quantuslibet: ut ὁποσονοῦν χρόνον, Quantumvis temporis: ὁποσονοῦν βάρους, Quantumlibet grave pondus, Aristot. Item Dem. (526.) Ὁποσῳδήποτε ἀργυρίῳ καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα. Et Lys. (722.) Ἀγαπῶμεν ἂν ὁποσοντινοσοῦν πριάμενοι παρ' αὐτῶν ἀπέλθωμεν, Quanticunque ementes, Quantolibet pretio. Ὁπόσος pro Quantuscunque capitur præcedente etiam ἄλλος: Greg. Naz. Καὶ τὴν εἰς τοὺς δεομένους φιλανθρωπίαν, τήν τε ἄλλην ὁπόση, καὶ τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις συν-
D θήμασι, Tum aliam quantamcunque, tum etc. || Sicut vero πόσοι discretæ quoque quantitatis significativum est, ita etiam Ὁπόσοι, significans Quot, Xen. K. Π. 4, (5, 12.) p. 64. Ἤγαγον συμμάχους οὐκ ὅσους σὺ ἔπεισας, ἀλλ' ὁπόσους ἐγὼ πλείστους ἐδυνάμην, ubi ὅσοι et ὁπόσοι eadem signif. usurpavit, Dem. (585.) Ἄν τε διακοσίους, ἄν τε χιλίους, ἄν θ' ὁπόσους ἂν ἡ πόλις καθίσῃ. Item ὁποσασδὴ, pro Aliquot. Nescio quot: ut, Ὁποσασδὴ ἡμέρας ἀποσιτεῖν, Nescio quot dies a cibo abstinere, Aliquot dies, Bud. Item Ὁπόσοι ἂν, Quotlibet, Quotcunque. || Interdum vero non tam reddi potest Quotquot, quam Qui, Lucian. Πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασι, (1, 233.) Οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι. Quo modo ET Ὁπόσοιπερ usurpatur a Plat. Πλὴν ἂν ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς εἴδῃ πάσας ὁπόσαιπερ ἐν εἴδεσι κεῖνται, Quotquot quidem, Quæ quidem. Quibus addi potest et hic locus Luciani, (2, 552.) Δός μοι τὴν θυγατέρα σου γυναῖκα, ἔχειν πολὺ ἐπιτηδειοτέρῳ τούτων

ὄντι ὁπόσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. Nisi potius reddendum, Quantum quidem attinet, Quod quidem pertinet ad fortunas; vel, Si ea spectes quæ ad fortunas attinent. Similem usum habent ὅσα γε et ὅσον γε. [" Ὁπόσος, Toup. Emendd. 4, 435. I. q. πόσος, Xen. Mem. 2, 5, 1. 4. Conf. c. ὅσος, Boiss. Philostr. 466. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 79. ad Herod. 171. 602. Ὁπόσ' et ὅπως conf., Brunck. Aristoph. 2, 19. ad Dionys. H. 1, 115. Ὁ. et πόσος, Zeun. ad Xen. K. Π. 350. Ὁ. δή, Heind. ad Plat. Phædr. 335. Ὁ. οὖν, ad Herod. 462. Ὁ. γοῦν, Dionys. H. 4. 2103. Ὁποσονοῦν, ad Diod. S. 1, 126. Coray in Thuc. par Levesque 2, 7. Ὁπόσον δή τι, ad Herod. 48. Ὁπόσα, Dionys. H. 1, 39. ad 167. Καθ' ὁπόσους, Paus. 3, 86. Ὁππόσος, Leon. Alex. 27." Schæf. Mss. " Οὐδὲ καθ' ὁπόσον, Ne tantillum quidem, Clem. Alex. 65." Wakef. Mss.] Ex hoc autem posteriore Ὁπόσοι significante Quot, DERIV. Ὁποσαπλάσιος, [s. * Ὁποσαπλασίων,] Quotuplex, Quam multiplex, citra interrogationem. ET Ὁποσαπλασιοσοῦν, Quantumvis multiplex. Aristot. B Phys. [* Ὁποσάπους, Lucian. 2, 716. Lobeck. Phryn. 663.] Ὁποσάκις, Quoties, [Xen. K. Π. 2, 2, 17. 2, 3, 11.] UNDE Ὁποσακισοῦν, Quotiescunque, Quoties libeat, Quam libet sæpe, Sæpissime. Bud. e Theophr. H. Pl. 8. p. 99. ITEM Ὁποσαχῆ, Quot in locis, Quot modis, citra interrogationem, sicut ποσαχῆ interrogative usurpatur. [Xen. K. 6, 23. * Ὁποσότης, Nicom. Geras. 2. p. 62. Lobeck. Phryn. 358.] PRÆTEREA Ὁπόστος, Quotus, Aristot. Pol. 2, 2. Ὁπόστος τὸν ἀριθμὸν τυγχάνοι ὤν, Quotuscunque numero sit s. Quotquot numero sint, [Xen. Ἀγ. 1, 2.] ITEM Ὁποστοσδήποτε et Ὁποστοσοῦν, Quotuslibet, Quotuscunque, Dem. (328.) Ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσῃ γεγονὼς οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν. Item, ὁποστοσοῦν εἴη, Quotuscunque sit, fuerit. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 166, ad Dionys. H. 5, 122." Schæf. Mss. * Ὁποσταῖος, Quotus, Arat. 739.]

Ionice vero DICITUR Ὁκόσος pro Ὁπόσος, i. e. Quantus. Fem. ὁκόση, Quanta, Neutr. ὁκόσον, Quan- C tum. || Plurali autem numero, Ὁκόσοι, Ὁκόσαι, Ὁκόσα, interdum significant Quanti, Quantæ, Quanta; interdum Quot, Quotquot, Qui, Quæ, Quicunque, Quæcunque, similiter ut ὁπόσοι, ὁπόσαι, ὁπόσα. [" Ὁ. δή τι, Valck. ad Herod. 48. Ὁκόσσος, Jacobs. Anth. 6, 376." Schæf. Mss.] IMO ET Κόσος pro πόσος usurpatum esse traditur, non nominato tamen Auctore, nec allato exemplo.

" Ὁππόσε, Poëtice pro ὁπόσε, Quo, Quocunque, " Od. Ξ. (139.) οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα " κιχήσομαι, ὁππόσ' ἐπέλθω: nisi malis accipere pro " ὁπόσα, Quæcunque loca." [Formatum est ab ὅπου, sicut a ποῦ fit] " Πόσε, Quo, Quem in locum? ποῦ; " Od. (Z. 199.) Στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι, πόσε φεύγετε; " K. (431.) Ἆ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε " τούτων;"

ΟΣΟΣ, Quantus: citra interrogationem ut ὁπόσος: pro quo, metri gratia Poëtæ interdum, geminato σ, DICUNT Ὅσσος, ut Il. Ω. (629.) θαύμαζ' Ἀχιλῆα, Ὅσσος ἔην οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει: Quantus, D qualisque. Dem. Phil. 1. Τοσαύτην παρασκευήν, ὅσην οὐκ οἶδ' εἴ τις τῶν ἁπάντων ἔχει. Cum compar., ut ὅσῳ μᾶλλον, Quanto magis, Xen. Cum superl. ὅσον πλεῖστον. Xen. (K. Π. 3, 2, 12.) Ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκεν, Dabo quantum plurimum quis unquam dedit. Et in admiratione, Aristoph. B. (1278.) Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον. At initio Nubium additur et ἀπέραντον, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον Ἀπέραντον. Sic et ap. Chrys. videtur poni admirative, non interrogative, ut annotant VV. LL., Ὅσης σοφίας ἀναπίμπλησιν αὐτούς. Huc autem referendum puto illud θαυμαστὸς ὅσος, Mirus quantus, Mireris quantus. Lucian. (1, 181.) Θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεως. Et in neutro genere, aut adverbialiter, θαυμαστὸν ὅσον, Mirum quantum. Plato Epist. 7. Ὡς θαυμαστὸν ὅσον Διονύσιος ἐπιδεδωκὼς εἴη πρὸς φιλοσοφίαν. SED ET Ἀμήχανον ὅσον ex Aristot. affertur in VV. LL. pro Perquam difficile. Fortasse vero reddi

A etiam possit Nimium quantum difficile, Mirum quam difficile. Bud. ἀμήχανον ὅσον reddit Quamplurimum, Maximopere, in Eth. 7, (3.) Κατὰ δὴ τοὺς τρόπους τούτους διοίσει ἀμήχανον ὅσον. Ex Aristoph. autem (Πλ. 750.) ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος, pro Turba perquam immensa. Quinetiam οὐράνιον ὅσον Idem dixit eadem forma: quod loquendi genus explicui in Οὐράνιος. Sed et μυρία ὅσα dixerunt cum alii, tum Lucian. (2, 796.) || Interpretationi nominis Ὅσον pro variis loquendi generibus, adhibemus, vel Quantum, vel particulam Quam, Dem. Ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, Quantum in eo fuit. Hermog. et cum articulo Ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς. At, Εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Bud. 773. e Paus. Quam maxime facere possum. Sic autem redditur voce Quam cum superl. adjunctam habens certa quædam substantiva: UT ὅσον τάχος, Quamcelerrime, Quamcitissime, Quamprimum. SIC Ὅσον σθένος, Quamfortissime, ap. Apoll. Rh. 2, (589.) et Theocr. Ι', (42.) AT Ὅση δύναμις redditur Pro viribus, Omni ope, Quoad ejus fieri potest. Synes. Τοῦ δὲ ἐλεοῦντός ἐστι βοηθεῖν ὅσῃ δύναμις. Sic Greg. in 1 περὶ Θεολ. 44. Existimo autem hoc loquendi genus ex istis Homeri verbis manasse, ὅση δύναμίς γε πάρεστι ac cetera hujusmodi deinde hujus exemplo in usum venisse. Interdum vero ἐς ὅσον redditur Quatenus: ut, Ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχοι, ap. Thuc. (6, 69.) Itidemque et cum aliis præpp.: ut, παρ' ὅσον, Lucian. Παρ' ὅσον τοῖς μὲν οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε, Nisi quatenus, Nisi pro eo quantum est. De quo lege plura supra p. 44.: et ap. Bud. Comm. p. 245. Ibid. ET DE Καθ' ὅσον pro Quatenus, ubi tamen Καθ' ὅσον δύναται ap. Plat. redditur etiam Quantum potest: item Quam potest maxime: NECNON de Ἐφ' ὅσον: e Theophr. H. Pl. 4, (1, 5.) Περὶ ὧν λεκτέον ἴσως ἐφ' ὅσον ἥκομεν [ἔχομεν, Schn.] ἱστορίας, pro Quatenus et in quantum historiam novimus. Ubi observa et gen. additum. Ibid. et ἐφ' ὅσον, præcedente ἐπὶ τοσοῦτον, pro Eatenus quatenus. Vel, Tamdiu quamdiu. Vicissim autem καθ' ὅσον, sequente κατὰ τοσοῦτον ap. Lys. Καθ' ὅσον ἕκαστος οἷός τ' ἦν, κατὰ τοσοῦτον ἐβοήθει, Eatenus quatenus poterat. ITEM Ἐφ' ὅσα ibid., VEL Ἐφόσα, e Luciano. Quinetiam nomen ipsum per se, i. e. cum præp. nulla junctum, resolvitur per Quatenus, Ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, Quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat, Quatenus eam legationem recte obiri, Phocensium salutis referebat. Bud. " Κατόσον, Ionice pro καθόσον, In quantum, " Herod." || Sicut porro ἐφ' ὅσον paulo ante dictum est exponi non solum Quatenus, sed et Quamdiu: SIC Ἐν ὅσῳ quoque exp. Quamdiu, interdum: Ἐν ὅσῳ ἦρξε, Quamdiu imperavit. Alicubi autem Dum, Donec: Ἐν ὅσῳ δ' ἂν πάλιν ἔλθωσι, Dum redirent. Et, Ἐν ὅσῳ ἀφίκοντο, Usquedum advenerunt. Sciendum est autem subaudiri χρόνῳ, et ἐν ὅσῳ χρόνῳ, esse ad verbum, In quanto tempore. Interdum additur et ipsum subst.: ut, Ὅσον χρόνον ἐστί, Quamdiu est. || Sciendum est præterea inveniri etiam, Ὅσον φιλόσοφον, Quantum est philosophum, pro Quantum est philosophorum: si liceat ita dicere, ea quidem forma qua dixit Catull. Quantum est hominum venustiorum: et Plaut. Quantum est hominum optimorum optime. Greg. Naz. Μεθέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς ὅσον ὀρθόδοξον. Idem, Ὅσον φιλόσοφον καὶ φιλόθεον. Sic autem ὅσον ad numerum refertur, cum dicitur a Platone, Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβών: vel potius ὅσον nihil est aliud quam ὅ: de quo usu hujus nominis dicam mox, quæ Cic. vertit, Quicquid erat, quod in cernendi sensum caderet. De quo loco dicam et mox.

Ὅσοι, VEL Ὅσοιπερ, Quicunque, Quotquot, Il. B. (125.) Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι: (468.) Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, ubi ὅσσα est scriptum gemino σ, sicut ETIAM Ὅσσος et Ὅσσοι, etc. a Poëtis scribitur non raro, poscente versu. Sic autem et in soluta oratione passim ὅσοι et ὅσα, Quicunque, Quæcunque. Et præcedente τοσοῦτοι, Dem. Τοσούτων ἦν ἂν αἴτιος κακῶν ὅσωνπερ καὶ οὗτος. Sed et πάντες ὅσοι, Omnes quotquot: et πάντα ὅσα, Omnia quæcunque. Dem. (499.) Πάντα μὲν ὅσα ἐστὶ τὰ ὀνει-

δη φευκτέον, μάλιστα δὲ τοῦτο. Quinetiam in sing. numero interdum: ut, *Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν*, ap. Plat. Tim. Quod nihil aliud est quam *πάντα ὅσα ἦν ὁρατά.* Et ap. Greg. Naz. *Ἐφίσταται νέφος χαλάζης πλῆρες, πᾶσαν ἐκτρίψαν ἐκκλησίαν, καθ' ἧς ἐῤῥάγη, καὶ ὅσην ἐπέλαβε*, ubi tamen Bud. existimat *ὅσην* posse resolvi etiam in Quatenus: ut sit, Quatenus occupavit. Ceterum ab hac pluralis *ὅσοι* et *ὅσαι* et *ὅσα* signif., qua ponuntur pro Quicunque et Quæcunque, s. Quotquot, manarunt ISTA: *Ὅσα ἔτη*, pro Quotannis, Singulis annis: ET *Ὅσαι ὧραι*, Themist. Singulis horis: ET *Ὅσαι νύκτες*, Lucian. (3, 45.) pro Singulis noctibus: ET *Ὅσοι μῆνες*, Singulis mensibus, Dem. 310(=744.) At in VV. LL. male est conjunctim SCRIPTUM *Ὁσοιμῆνες.* ITEM *Ὅσαι ἡμέραι* pro Quotidie, Singulis diebus: *Ὅσαι ἡμέραι προσδεχόμενοι*, Thuc. E quibus duobus vocabulis factum est ADV. *Ὁσημέραι.* Aristoph. Πλ. (1006.) *Καὶ μὴν προτοῦ γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεὼ, Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζε*, Themist. Orat. 6. p. 119. fin. *Προὔφαίνων ὁσημέραι, καὶ ὅσαι ὧραι*, ubi observa, quamvis dixerit *ὅσαι ὧραι*, non tamen itidem *ὅσαι ἡμέραι* dixisse, sed conjunctim *ὁσημέραι.* Non dubito autem quin Horatius hac quoque in re sermonis Græci consuetudinem imitari voluerit, cum dixit Quotquot eunt dies: cum *ὅσαι ἡμέραι*, et ex eo factum *ὁσημέραι*, non aliud sonet quam Quotquot dies. Locus est Carm. 2, 14. Non si tricenis, quotquot eunt dies, Amice, places illacrymabilem Plutona tauris. [" *Ὁσημέραι*, Thom. M. 658. ad Charit. 671. Jacobs. Anim. 45. Wakef. S. Cr. 5, 121. ad Thuc. T. 2. p. 402. Bav., Mœr. 285. Koen. ad Greg. Cor. 26. * *Ὁσῶραι*, ibid." Schæf. Mss. Herodian. Epimer. 103.] Ab illo autem *ὅσα ἔτη* fit adj. NOMEN *Ὁσέτειος*, pro Annuus: quod tamen in VV. LL. redditur Quotannis. [* *Ὁσέτιος*, Gl. Quotannis.] ‖ Dixit porro Aristoph. *ὅσας* et pro Quot, non relativo, sed admirative posito: Πλ. (1050.) *Ὦ Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ, Ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει.* Ubi dignus observatione est et hic gen. usus: qui cum in Latina ad verbum interpretatione omnino peregrinus videri possit, contra familiarissimus nobis fuerit in Gallica interpr., Oh, combien de rides! Nihil enim id sonat aliud Quam *ὅσας ῥυτίδων*, et Latine Quam multas rugarum, ad verbum. Sic tamen ut fatear alioqui illud Coml ien esse nobis et i. q. Quantum: quo utens, dicere possis, Quantum rugarum. ‖ Hoc alioqui constat, *ὅσοι* sæpe non alium usum habere quam *οἳ*, Qui: atque ita potest reddi et post *πάντες.* Sic post *ἄλλοι*, Greg. Naz. *Τί δ' ἂν εἴποι τις περὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι τῆς ἀγχινοίας μεταποιοῦνται;* ‖ AT *Ὅσοι δὴ*, Quotlibet, Quotcunque, Nescio quot, Bud. e Luciano (1, 854.) et Paus. [" Usurpatur in singulari, ut *ἐπὶ μισθῷ ὅσῳ δὴ*, ap. Herod. 1, 160. Mercede nescio quanta." Schw. Mss.]

Ὅσον, Adv., pro quo ET *Ὅσα* interdum: Quantum, ut *ὅσον δύναμαι*, Quantum possum, Pro viribus: *ὅση δύναμις*, ut supra. Et, *Ὅσα ἐδύνατο μάλιστα προεφυλάξατο*, Quam potuit maxime. Et, *Ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα*, Dem. 115(=278.) Quantum in uno homine fuit: nisi quis hic nomen esse malit. Et, *Ὅσον διαφέρουσι*, Isocr. Quantum differunt. Synes. *Ὅσα γε τῶν πρεσβυτέρων ἠκούσαμεν*, Quantum quidem a senioribus audivimus. Greg. Naz. *Εἶτ' ἐνέπαιζον ὅσα βουλομένοις ἦν*, Quantum volebant, Pro arbitratu suo. Et cum infin. Lucian. *Ὅσα γε κἀμὲ ὁρᾷν.* Idem, (3, 115.) *Ὅσα γε Σύρον με ὄντα εἰδέναι.* Greg. Naz. *Ὅσα ἐμὲ γινώσκειν*, Quantum intelligere possum. Apud Aristoph. autem N. (1252.) *οὐχ́, ὅσον γέ μ' εἰδέναι*, Non equidem, quod sciam. ‖ Interdum infinitivo itidem junctum, redditur potius Quatenus: ut *ὅσον ἐπιψαῦσαι* ex Epigr., (posito *ὅσσον* pro *ὅσον*, ob metrum,) Quatenus attingant. Et e Thuc. *Ὅσον σχόντας μόνον ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀπελθεῖν.* Item e Plut. *Ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων, ἐδίωκον αὐτοὺς*, Eatenus, quatenus confirmarent, vel confirmare possent. Sed redditur etiam Quoad. Sic et in isto Thuc. (3, 49.) *Ἔφθασε τοσοῦτον, ὅσον Πάχητα ἀνεγνωκέναι*, redditur *τοσοῦτον ὅσον*, Tantisper dum. ‖ Interdum pro Circiter, Thuc. A *Ὅσον εἴκοσι*, Circiter viginti, Lucian. *Ὅσον δισχίλιοι*, Circiter bis mille, duo millia. Sic *ὅσον πηχυαῖον*, Circiter cubitale, Cubiti instar. Et, *Ὅσον παρασάγγην ἀπεῖχον*, Xen. (K. Π. 3, 3, 15.) Circiter parasangam. ITEM *Ὅσον τε*, pro *ὅσον*, significante Circiter, Herod. (2, 96.) *Ὅσον τε διπήχεα ξύλα.*

Ὅσον præterea prout huic vel illi voci jungitur, alium atque alium usum habet: intellige autem, alicui voci præter illas de quibus jam dictum est. Nam *ὀλίγον ὅσον* invenitur pro Paululum s. Parum: *Ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ* ap. Lucian. (1, 195.) Paululum s. Pauxillum luti, Quamminimum. Sic autem et *ὀλίγοι ὅσοι* affertur pro Valde pauci, Admodum pauci. Atque ut *ὀλίγον ὅσον*, sic *ὅσον βραχὺ* dicitur: ut Epigr. *Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν ὅσον βραχὺ Μάρκος ὁ λεπτὸς*, Pauxillum, Tantillum. Tale est *ὅσον βαιὸν*, Pauxillum, Pusillum. At *οὐδ' ὅσον βαιὸν*, Ne pauxillum quidem, Ne pusillum quidem, in Epigr. His adde *μικρὸν ὅσον*, s. potius *μικρὸν ὅσον ὅσον*, ex Epist. ad Hebr. 10. in l. qui e propheta Abacuc B profertur, de tempore dictum, et quidem cum particulæ *ὅσον* geminatione: in Epist. ad Hebr. inquam, 10, (37.) *Ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον ὁ ἐρχόμενος ἥξει, καὶ οὐ χρονιεῖ*, pio, Adhuc enim pauxillum temporis superest, quo elapso veniet qui venturus est. Itidem vero geminatur ap. Aristoph. in hoc alioqui dissimili loco, Σφ. (213) *Τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;* ubi Schol. exp. *ἐλάχιστον*: annotans e Callistrato, *στίλην* esse *νομισμάτιόν τι ἐλάχιστον.* Dissimilem autem esse dico locum superioribus, quod in eo *ὅσον* propriam signif. apertius retineat quam in superioribus illis. Possumus enim ita resolvere, Cur non obdormivimus somnum tantæ saltem magnitudinis, quantæ *στίλη* est? Ut si Gallice dicas jocando, Je n'ai dormi qu'un bien petit: je n'ai dormi qu'aussi gros qu'un pois. Quemadmodum autem hic propriam signif. retinet *ὅσον*, ita retinere videtur in Apoll. Rh. 2, (112.) *Ἀλλά μιν οὐ κατέπεφνεν, ὅσον δ' ἐπὶ δέρματι μοῦνον Νηδυΐων ἄψαυστος ὑπὸ ζώνην θόρε χαλκός*: unde miror a Schol. *ὅσον* exponi etiam *ὀλί*- C *γον*: cum non dicatur *ὅσον* sine adjectione, sed *μόνον ὅσον ἐπὶ δέρματι.* Quinetiam quamvis non adderetur *μόνον*, ad illam expositionem venire minime necesse foret: cum perinde sit ac si dictum esset, *τοσοῦτον ὅσον ψαύειν τοῦ δέρματος, ἀψαύστου μενούσης τῆς νηδύος.* ‖ Hoc alioqui sciendum est, ut in isto Apollonii loco habes *ὅσον* cum *μόνον*, sic et *ὅσον* per se interdum poni pro *μόνον*, qui tamen usus rarus est, quantum quidem meminisse possum, Tantummodo, Solum, Solummodo: Epigr. *οὔτ' ἔκλυσεν, οὔτ' ἔθιγ' αὐτοῦ, Ἀλλ' ὅσον εἰσῆλθεν, κῷχετ' Ἀρισταγόρας.* Jam vero ut *ὅσον* pro *μόνον*, SIC *Ὅσον μὴ*, pro *μόνον μὴ*, Duntaxat non, Eo excepto quod non, Nisi quod non. E Soph. Œd. T. (355.) et e Thuc. PRÆTEREA *Ὅσον οὐ* vel conjunctim POTIUS *Ὁσονοὺ*, pro *μονονοὺ*, Tantum non, Modo non, Ferme, Pene, Fere, *σχεδὸν*, Suid. ap. Thuc. 4, (69.) p. 144. *Τὸ τεῖχος ὁσονοὺκ ἀπετετέλεστο*, ubi Schol. eod. sensu, *παρὰ μικρόν.* Sic idem Thuc. frequenter usus est: 2. *Παρὰ σφᾶς ὁσονοὺκ ἐσπλεῖν*, 6, (45.) p. 212. *Ἐπὶ* D *ταχεῖ πολέμῳ καὶ ὁσονοὺ παρόντι*, 7, (6.) p. 237. *Ἤδη γὰρ καὶ ὁσονοὺ παρεληλύθει.* Aliter Idem alibi, *Οὐχ ὅσον οὐκ ἠμύναντο*, i. e. *οὐ μόνον οὐκ*, Non solum non. Invenitur et in fine sententiæ *οὐχ ὅσον*, sicut et *οὐχ οἷον*, et *οὐχ ὡς*, significat Nedum: cujus usus exemplum ex Aristide vide ap. Bud. 919. Item et *Ὁσονοὺκ ἤδη*, i. q. *ὁσονούκ.* Thuc. 8, (96.) p. 294. *Ὁσονοὺκ ἤδη ἐνόμιζον αὐτοὺς παρεῖναι.* Cui similem locum e Xen. affert Bud. 1060. Item alium habes ap. Suid. Verum idem Xen. interposito verbo inter *ὁσονοὺκ* et *ἤδη* dixit Ἑλλ. 5, (2, 12.) *Καὶ ὁσονοὺκ ἐκπεπτωκότα ἤδη ἁπάσης Μακεδονίας.* Sic et *Ὅσον οὔπω* et *Ὅσον οὐδέπω*, itidem pro *ὁσονοὺ*, s. *ὁσονοὺκ ἤδη*: quorum exempla e Dionysio et Luciano affert Bud. 1060. Quibus addo, e Thuc. 6, (34.) p. 210. *Ὅσον οὔπω πάρεισι.* Et 4, (125.) p. 161. *Ὅσον δὲ οὐδέπω παρεῖναι.* Sic Herodian. 1, (13, 3.) *Ἡμεῖς δὲ τὸ σὸν γένος ὅσον οὐδέπω ἀπολούμεθα.* Modo non jam, s. Mox, peribimus. Idem aliquanto post, *Ὀλέθρου τοσοῦτον τοῖς μὲν αἴτιον ἤδη γεγονότα, ἡμῖν δὲ*

ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω, Tantumnon jam, i. e. Mox. Plut. Artax. Τὰ *μὲν μέλλειν, τὰ δὲ ὅσον οὔπω πράσσειν*. Igitur hoc *ὅσον οὔπω*, s. *ὅσον οὐδέπω*, aut *ὅσον οὐκ ἤδη*, præsenti junctum aut præterito, signif. Tantumnon, Propemodum, Fere, Ferme: at futuro, Jamjam, Quamprimum, Mox. Vide alia exempla ap. Suid., utriusque usus, et cum præsenti sc. et cum fut., ubi exp. *ταχὺ, μετ' ὀλίγον*. || Jungitur *ὅσον* et adverbio *αὐτίκα*: diciturque *ὅσον αὐτίκα*, itidem pro Quamprimum, Jamjam, Mox: ut, *Ὅσον αὐτίκα παρέσται*, Jamjam aderit.

" Dicitur etiam *ὅσον πλεῖστον*, Quantum pluri-" mum, Xen. (K. Π. 3, 2, 12.) *Ἐγὼ γὰρ δώσω ὅσον* " *τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δήποτε ἔδωκε*. Sic Cels. Ci-" bus dandus et frequentior et quantus plenissimus " potest concoqui. Cic. Ep. Si huic commendationi " meæ tantum tribueris, quantum cui plurimum. " Item *ὅσον τάχιστα*, Quam celerrime: pro quo et " *ὅσον τάχους εἶχε*, T. 4, c. 821. Pro eodem dicitur " *ὅσον τάχος*: ut et *ὅσον σθένος*, Quam validissime, " fortissime, ap. Apoll. Rh. 2, (589.) et Theocr. 1, " (42.)"

[" *Ὅσος*, Abresch. Æsch. 2, 17. ad Charit. 422. Valck. Phœn. p. 51. 465. Zeun. ad Xen. K. Π. 673. Quantulus, Xen. Hier. 1, 20. An pro *οἷος*? Jacobs. Anth. 9, 113. Pro *ὅτι τόσος*, ad Herod. 189. 584. Epigr. adesp. 374. Cum *τις*, Lobeck. Aj. p. 278. Cum inf., Jacobs. Anth. 9, 111. Boiss. Philostr. 376. Cum indic., conj., Porson. Or. 689. *Ὅσος* et *ὁπόσος*, Hoeschel. ad Philon. Opusc. 245. *Καὶ ὅσος*, Fac. ad Paus. 2, 47. De pleonasmo *τοῦ ὅσος*, ad Lucian. 1, 182. Amst. *Ὅσ'* et *ὃς* conf., Brunck. Aristoph. 3, 154. Heind. ad Plat. Phædr. 332. Lobeck. Aj. p. 312.: Leon. Tar. 69. *γαίης ὅσσης ὅσσον ἔχει μόριον*, in Cod. Vat., quod verum. *Ὁσηνδήτινα*, Dionys. H. 1, 331. 2, 786. ad 1242. *Ὅσον*, ad Phalar. 284. Jacobs. Anth. 6, 57. Thom. M. 660. Markl. Suppl. 53. Wakef. Phil. 420. Abresch. Æsch. 2, 71. Antiphil. 6. Heyn. Hom. 4, 452. Ad, Circiter, Thom. M. 243. Macrob. 556. ad Charit. 631. Jacobs. Anth. 7, 186. 11, 186. ad Herod. 309. 370. 664. Huschk. Anal. 177. Antip. Thess. 40. Longus p. 3. Vill., Toup. Emendd. 1, 241. Bergler. ad Alciphr. 300. 352. Vixdum, Tantummodo, Jacobs. Anth. 7, 369. 9, 406. 12, 448. Apoll. Rh. 1, 183. 4, 1271. Leo Philos. 10. ad Herod. 301. 365. Hedyl. 9. Aliquantum, ad Charit. 526. Quamdiu, Herod. 579. De hominibus, pro *ὅσοι*, ad Lucian. 1, 401. Cum nominn. Spatium significantibus, Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 59. Herod. 209. Cum infin., ad Lucian. 1, 735. 739. Even. 7. Jacobs, Anth. Proleg. 53.: *ὅσον εἰπεῖν*, Dicis causa tantum, 7, 369. Cum gen., 9, 362.: *ὅσον ἰχθύων*, Quantum piscium, Alciphr. p. 6. Cum superl., 172. Pro *καθ' ὅσον*, Heyn. Hom. 5, 565. *Ὅσον ἦν*, seq. gen., Toup. Opusc. 1, 404. *Ὅσον* postponitur, ut *ὀλίγον ὅσον* etc. Bergler. ad Alciphr. 185. Achill. Tat. p. 19. *Βαιὸν ὅσον*, Strato 69. *Τυτθὸν ὅ.*, Theocr. 1, 45. *Ὅ. ἄχαρις*, Phryn. Ecl. 60.: *βραχὺ*, Lucillius 59.: *πλεῖστον*, Dionys. H. 1, 510. 527. 561. *Ὅσον οὐκ εἰς μακρὸν, ὅ. βραχὺ, ὀλίγον ὅ., βραχὺ ὅ.*, Bergler. ad Alciphr. 310. 430. *Ὅσονπερ*, Ferme, Herod. 716. *Οὐδ' ὅσον*, Apoll. Rh. 1, 482. 2, 181. 190. 4, 1700. Brunck. 194. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 345. Jacobs. Anth. 10, 68. 384. 12, 226. Leontius 19. Meleager 53. et Jacobs. p. 70. Asclepiad. 11. Leon. Tar. 52. Apollonid. 28. Crinagor. 26. 29. Phalar. 172. 212. *Μήδ' ὅσον*, Even. 16. Phalar. 64. De hoc et *οὐδ' ὅ.*, ad Callim. 1. p. 48. Gronov. ad Maneth. 276. *Οὐχ ὅ.*, Musgr. Hel. 488. *Ὅσον οὐκ*, ad Charit. 658. *Ὅσον οὔπω, ὅ. οὐ, ὁσονοὺ*, Duker. Præf. Thuc. 9. Thom. M. 659. Jacobs. Anth. 8, 116. Diod. S. 1, 633. *Ὅ. οὐδέπω*, Xen. Eph. 11. *Ὅ. οὔπω, ὅ. οὐδέπω, ὅ. οὐκ ἤδη*, Bergler. Alciphr. 36. 38. 341. Reitem. ad Zosim. 292. Valck. Phœn. p. 758. *Οὐχ ὅσον, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον*, ad Diod. S. 1, 68. 104. *Ὅσον — μόνον*, Aristoph. Λ. 732. Apoll. Rh. 3, 112. Schol. Aristoph. Πλ. p. 17. 18. Hemst. *Ὅσον τέ περ*, Apoll. Rh. 1, 84. *Ὅσον, ἐπὶ ὅ.*, Heyn. Hom. 6, 73. *Ὅσον ἐπὶ*, ad Lucian. 2, 45. 46. *Ὅσον ἐπ' ἐμοὶ*, Wyttenb. Select. 415. *Ἐφ' ὅσον*, Wakef. Eum. 105. ad Herod. 369. *Μηδ' ἐφ' ὅσον*, Toup. Emendd. 1, 61. *Παρ' ὅσον*, Phalar. 156. 174. 372. Wakef. Phil. 459. Luzac. Exerc. 47. ad Lucian. 1, 480. *Εἰς ὅσον*, Soph. Phil. 1403. Jacobs. Anth. 9, 216. Anim. 222. Luzac. Exerc. 171. Bergler. ad Alciphr. 202. *Ἐν ὅσῳ*, Thom. M. 610. Fac. ad Paus. 1, 478. T. H. ad Plutum p. 325. *Ἐξ ὅσου*, ad Herod. 147. 490. *Τὸ μὲν ὅσον — τὸ δ' ὅσον —*, Lucian. 3, 203. *Ὅσον δή τι*, ad 2, 336. *Ὅσον ὅσον*, Wakef. S. Cr. 5, 146. Brunck. Soph. 3, 521. Paul. Sil. 7. *Ὅσον — τόσον*, Jacobs. Anth. 11, 287. *Ὅσον αὐτίκα*, Belin. ad Oppian. 1, 362. *Ὅσον οὐκ ἤδη*, Jamjam, Eur. Hec. 139. *Παρ' ὅσον ἤλθομεν κινδύνου*, Lennep. ad Phal. 65. *Ὅσον ἔν τινι, ὅσον ἔς τι*, Quantum ad, T. H. ad Lucian. 1, 220. *Τοσοῦτον ὅσον*, ad Diod. S. 1, 404. *Ὅσον τε*, Herod. 107. 127. 137. 140. 144. 146. 549. 702. 719. cf. Wolf. Prolegg. 225. *Οὐ τοσοῦτον — ὅσον —*, Xen. K. Π. 698. *Ὅσα, ὅσον*, pro *μόνον*, Brunck. Aristoph. 2, 86. *Ὁσονοῦν*, Duker. Præf. Thuc. 9. *Ὅσον καθ' ἡμᾶς δυνατὸν*, Eur. Bacch. 183. *Ὅσῳ*, sc. *μᾶλλον*, ad Lucian. 1, 735. 2, 187. 194. 306. 3, 419. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 41. Seq. compar., Toup. Opusc. 1, 396. *Ὅσῳ, ὅσον*, ad Herod. 240. *Ὅσῳ μᾶλλον, τοσούτῳ μᾶλλον*, ad Charit. 215. *Τοσούτῳ ὅσῳ*, Herod. 625. *Ὅσοι, ὅσα*, Xen. Mem. 1, 1, 3. 17. 1, 2, 4. ubi *ὅσα γ'*, v. Zeun. *Ὅσοι*, ad Phalar. 251. 376. ad Lucian. 2, 299. Markl. Iph. p. 361. Ubi signif. Quot, ubi Qui, Suppl. 594. I. q. *οἱ*, Fischer. ad Palæph. 43. Cum admiratione dictum, *θαυμαστὸν ὅσοι, πλεῖστοι ὅσοι*, Markl. Suppl. 898. De sede, Heind. ad Plat. Phædr. 331. *Ὅσοι γε*, non *ὅσοι τε*, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 111. *Ὅσοι δὴ*, Aliquot, de numero quem definire non licet, Herod. 347. et n. *Ὅσοι περ*, Brunck. Aristoph. 2, 167. *Ὅσαι ἡμέραι*, Thom. M. 658. Koen. ad Greg. Cor. 26. *Ὅσας χεῖρας*, Markl. Iph. p. 272. Jacobs. Anth. 6, 406. Wakef. S. Cr. 4, 166. *Ὅσα*, Eur. Ion. 1324. Lucian. 2, 90. Utpote, Fischer. Ind. Palæph. v. *Βασιλεύς*. Conf. c. *ὁπόσα*, Toup. Opusc. 1, 11. Cum inf., Diod. S. 2, 526. *Πάνθ' ὅσα*, Markl. Iph. p. 156.: Aristoph. Εἰρ. 1198. *ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ δέδρακας*, v. Brunck. *Ἔγραψεν ὅσ' ἔγραψεν*, Jacobs. Anth. 6, 386. *Ὅσα καὶ οἷα*, Heind. ad Plat. Gorg. 34. *Ὅσα ἄλλα*, ad Phædr. 356. Villois. ad Long. 284. *Ὅσ' ἔτη*, Brunck. Aristoph. 1, 118. *Πολλὰ ὅσα*, Xen. Eph. 74. *Πλεῖστα ὅσα*, ad Herod. p. 7. *Πάντα ὅσα ἐβούλετο*, Toup. ad Longin. 374. *Ὅσαπερ*, Xen. K. Π. 91. *Ὅσα* et *ὡς*, ad Il. Δ. 380. *Ὅσσος*, Musgr. Tro. 764. Lobeck. Aj. p. 327. Koen. ad Greg. Cor. 88. 136. 218." Schæf. Mss. *Ὅσους δή κοτε*, Herod. 1, 157. *Ὅσος περ*, 4, 50. *Ὁσονοῦν*, Theophr. H. Pl. 6, 7. Dio Cass. 316. *Ὅσον οὔπω* et *ὅσον οὐδέπω*, Socr. H. E. 6, 11. Dorv. ad Charit. 603.]

Ὁσαπλάσιος, [s. * *Ὁσαπλασίων*,] exp. Quantuplus. Significat tamen fortasse potius Quotuplex, indefinite, ut *ποσαπλάσιος* interrogative. [Lobeck. Phryn. 663. Archimedes p. 106. Basil. * *Ὁσάπους*, Quot pedum, Schneidero susp.]

Ὁσάκις, et *Ὁσάκι*, magis Poëtice, Quoties. [" Cum optat., Heyn. Hom. 7, 187." Schæf. Mss.] *Ὁσαχοῦ*, Quibuscunque in locis, Ubicunque. Item pro Quotiescunque, ex Aristide. [" Abresch. Æsch. 2, 3." Schæf. Mss.] *Ὁσαχῇ περ ἂν ἦν δυνατὸν*, Qua maxime ratione fieri poterat, Pro viribus, Plato. Quo sensu et *ὅση δύναμίς γε παρῆν* ap. Hom. et *ὅσον σθένος* ap. Theocr. *Ὁσαχῶς*, Quot modis, Quotcunque modis, Quoties.

Ὁσσάκι, metri causa, pro *ὁσάκις*, Quoties, Epigr. [Callimachi 2. *Ὁσσάκι*, Hymn. in Del. 254.]

Ὁσσάτιος, Quantus. Et *Ὁσσάτιον* ap. Apoll. Rh. (1, 372. 468.) Quantum, Quatenus. Hes. quoque exp. *ὅσον*: ap. quem legitur ET *Ὁσάτιον, ὅσον*.

Ὁσσίχος, Quantulus, Quantus. Hes. *Ὁσσίχον* exp. *ὅσον, ἡλίκον*. [" Koen. ad Greg. Cor. 133. 134." Schæf. Mss.]

ΤΟΣΟΣ, pro quo Poëtæ metri gratia interdum USURPANT *Τόσσος*, Tantus, *τηλικοῦτος τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ δυνάμει*: quo sensu usurpavit Hom. Il. B. (528.): P. (410.) *οὔ οἱ ἔειπε τόσον κακὸν ὅσσον ἐτύχθη*. Et Od. E. (400.) *Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσ-*

σοὺ τε γέγωνε βοήσας. Ubi etiam nota κατὰ συμπλοκὴν posita τόσον ὅσσον. Subaudiri autem posteriore loco potest διάστημα: sicut cum dicitur ἐκ τόσου, subaudiunt χρόνου, exponuntque E tanto tempore, Tamdiu: quemadmodum ἐξ ὅσου, E quanto tempore, E quo tempore. Ex Herod. autem, Ἐκ τόσου κατ' ἔριν τῶν Ἀθηναίων, pro E tanta cum Atheniensibus contentione, ut et Od. I. (491.) Ἀλλ' ὅτε δὴ δὶς τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν. Alias illud τόσον adverbialiter quoque ponitur pro Tam, Usqueadeo, Adeo: O. (404.) de insula quadam, Οὔτε περιπληθὴς λίην τόσον, Neque usqueadeo magna. Sic Il. K. 142. ὅ, τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; Quænam tantopere necessitas urget? Eust. exp., τί δήποτε τοσοῦτον χρεία κατέλαβε; Necnon pro Tanto, Il. B. (129.) Τόσσον ἐγὼ φημὶ πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων, Tanto plures Trojanis. Pro quo frequentius USURPATUR Τόσῳ, Xen. K. Π. 5. Ὅσῳ κουφότερον, τόσῳ ἥδιον. Sic τόσῳ μᾶλλόν τι, Tanto magis. || At plur. Τόσοι, Τόσαι, Τόσα, non significant solum Tanti, Tantæ, Tanta; sed etiam Tot: interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantaque. B Il. I. (379.) Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστι, Vicies tot tantaque, quot quantaque jam habet. Item Totidem, Od. Ξ. 100. Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν, Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν: X. (144.) Ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα, Καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας. Interdum additur δὲ, et DICITUR Τοσόσδε. In Axiocho (365.) Ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ, Vir tantæ ætatis, tam grandis natu, Tam grandævus: quomodo et τηλίκος ac τηλικοῦτος usurpatur. Item ap. Soph. (Œd. T. 1212.) ἐς τοσόνδε, In tantum, Usque adeo. || Alicubi vero τοσόνδε non tam commode redditur Tantum, quam hoc, Thuc. 2. Τοσόνδε εἰπὼν ἐπορεύετο, Hæc locutus; vel etiam Tantum. Plato Apol. Ἀλλά μοι ἔτι τοσόνδε εἰπὲ, τί μέγιστον οἴει ἀγαθόν; Et ex Herod. Ἐς τοσόνδε τοῦ λόγου, Ad hunc usque narrationis locum. Item plurali num. ap. Thuc. 1, (97.) Τοσάδε ἐπῆλθον, Ista obierunt, ut nonnulli interpr. At Schol. Τοσαῦτα διεπράξαντο. C || Τοσοίδε, Τοσαίδε, Τοσάδε, non modo significat Tanti, Tantæ, Tanta, sed etiam Tot, interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantaque: Item, Tam multi, multæ, multa. Thuc. Τοσαίδε πόλεις, Aristot. de Mundo, Διαφορὰς ἔχει τοσάσδε ὅσας κ. τ. λ. Lucian. (2, 43.) Τοῦ δεῖνος Παρθικῶν νικῶν τοσάδε, sc. βιβλία, Tot libri, Xen. Ξενοφῶντος Κύρου Ἀναβάσεως βιβλία ζ. et Θουκυδίδου Ξυγγραφῆς βιβλία η. ITEM ET Τοσοσδὶ affertur pro τοσόσδε, ut ὁδὶ pro ὅδε dicitur Atticῶs. [Plato Menone p. 83. " Τόσος, ad Charit. 722. Musgr. Rhes. 281. Ion. 374. Jacobs. Anth. 6, 355. 7, 9. Heyn. Hom. 5, 655. Valck. Phœn. p. 491. Diatr. 159. Pro ὅσος, ad Callim. 1. p. 61. Ὁ τ., Jacobs. Anth. 6, 435. Philipp. 62. 74. Τόσος γε, Heyn. Hom. 6, 601. Τόσον, E parte, Hactenus, 7, 491. 8, 306. Cum gen., Jacobs. Anth. 9, 362. Τόσον et τὸ σὸν conf., Brunck. Andr. 256. Τί γὰρ τόσον, εἴγε —, Julian. Ægypt. 22. Ἄλλο τόσον, Il. X. 322. Ψ. 454. Heyn. Hom. 8, 306. 448. Δὶς τόσον, Eur. Med. 1131. Porson. ad v. 1191. Ἐκ τόσου, ad Herod. 476. 606. D Plato de LL. p. 33. Ast. Τόσοι, Paus. 3, 91. 102. Totidem, Epigr. adesp. 454. Tam pauci, Valck. ad Theocr. p. 232. Τόσα καὶ τόσα, Meurs. ad Lyc. p. 1314. Τόσσος, Lobeck. Aj. p. 246. Greg. Cor. 88. 218. Τόσσον cum gen., Ilgen. ad Hymn. 295. Τόσσον πολλὸν, Il. Υ. 178. Τοσόσδε, Phryn. Ecl. 55. Eur. Tro. 1165. Heracl. 649. 716. Hel. 614. Musgr. Herc. F. 629. Crinag. 17. Antiphil. 38. Porson. Phœn. 1526. Med. p. 40. Timon Phlias. 25. Valck. Phœn. p. 491. ad Il. Υ. 357. Heyn. Hom. 8, 87. 243. De accentu, Heyn. Hom. 4, 402. Τοσόσγε, τοσόσδε, Porson. Med. p. 57. Τοσόνδε, ad Charit. 373. cum gen., Eur. El. 57. Tam diu, Wakef. Herc. F. 261. Τοσόνδε, τοσῷδε, Porson. Med. p. 33. Τοσόνδ' ἐς ἥβης, Soph. El. 14. cf. 961. Τόγε τοσόνδε, Heind. ad Plat. Lys. p. 17. * Τοσσῆνος, Theocr. 1, 53. Valck. p. 76. Wakef. ad Bion. 1, 61." Schæf. Mss. * " Τοσαπλοῦς, Planud. Arithm. Indica Ms." Boiss. Mss.] Τοσάτιος, VEL POTIUS Τοσσάτιος, Poëtice pro Τόσος, unde et derivatum, i. e. Tantus, Epigr. ἀπὸ τοσσατίου κάλλεος. Item plur. Τοσσάτιοι, Tot tantique: ut τοσσατίων βίβλων, ibid. [" Wakef. S. Cr. 4, 248. Toup. Opusc. 1, 356. * Τόσως, Eur. El. 1092. Brunck. Med. 1194. Musgr. Rhes. 160. Valck. Diatr. 102." Schæf. Mss.] Τοσάκις, Toties, Epigr. Τοσαχῶς, Tot modis.

Τοσοῦτος, Tantus: FEM. Τοσαύτη, Tanta: NEUTR. Τοσοῦτον, SIVE Τοσοῦτο, Tantum: i. q. τόσος, τόση, τόσον: unde et ortum traxere: ut τοσοῦτος θεὸς, τοσαύτη στρατιὰ, τοσοῦτον πλῆθος, ἀξίωμα. Plato Symp. Οὕτως ἠμέληται τοσοῦτος θεὸς, Xen. (Ἀπ. 1, 4, 18.) Τὸ θεῖον τοσοῦτον καὶ τοιοῦτόν ἐστι, Thuc. 6, (37.) Εἰ δὶς τοσαύτη ἔλθοι στρατιὰ, Plut. Phocione (27.) Τοσοῦτον ἦν ἀξίωμα τῆς ἀρετῆς τοῦ Ξενοκράτους καὶ δόξα καὶ λόγος παρὰ πᾶσι. Sic τοσοῦτος τόπος, χρόνος dicitur, Tantum loci interstitium, Tantum intervallum spatiumque temporis. Aristot. H. A. 4. Ἐκ τοσούτου τόπου τεκμαιρόμενοι, ubi reddunt etiam E certo intervallo. Plato Apol. (31.) Παραμείνατέ μοι τοσοῦτον χρόνον, Tantum temporis spatium, s. Tamdiu, Tantisper. Dicitur et τοσοῦτος τὸ μέγεθος, ab Isocr. Qui tantæ magnitudinis est. Alii, Tantus magnitudine, sicut dicitur Tantus natu, Tot numero. Sic, Τοσούτων ὄντων τὸ πλῆθος, Cum tanta eorum multitudo sit, Cum tam multi sint. Item cum articulo, Τὸ τοσοῦτον ἔργον Θεοῦ, Tantum Dei opus. Philo de Mundo, Τῶν χειροκμήτων οὐδὲν ᾠήθησαν διαφέρειν τὸ τοσοῦτον ἔργον Θεοῦ. Præterea sicut emtor venditorem rogat πόσου ἐστὶ, Quanti venit, sic Idem dicit se τοσούτου λαμβάνειν, Tanto pretio auferre, quantum venditor indicarat, vel Tantidem auferre: aut etiam Accipere tanti, ut Terent. Do tanti pro Vendo tanti. Apud Lucian. (1, 546.) cum ἀγοραῖος e Mercurio quæsivisset, Πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; isque respondisset, δέκα μνῶν, subjicit, ἔχω λαβὼν τοσούτου. Item ἕτερον τοσοῦτον, quod vulgo dicunt Alterum tantum, sicut Plaut. Sexcenta reddam tanta, si vivo, tibi, i. e. Sexcenties tantum numorum, Sexcenties tot numos. Isocr. Paneg. Τοὺς δὲ ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύσαντας, ἑτέρου τοσούτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν. Item τοσοῦτος, pro Tantus natu, ut Plaut. Qui tantus natu, deorum nescis nomina, Il. I. (481.) Καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ: verba Phœnicis, qui Achillem educarat. Schol. exp. τηλικοῦτον ἐποίησα, addens, eum ποσότητα posuisse ἀντὶ πηλικότητος. Idem tamen alio in loco etiam τοσοῦτος usurpavit pro τοσοῦτος τὸ μέγεθος, qui tantæ s. æque tantæ magnitudinis est. || Plur. Τοσοῦτοι, Τοσαῦται, Τοσαῦτα, signif. non solum Tanti, Tantæ, Tanta, verum etiam Tot, interdum etiam Tot tantique, Tot tantæque, Tot tantaque, Athen. 13. Τοσοῦτοι ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἀπαιτήσοντες τὰ ὀφειλόμενα ἔρχονται, ὥστε οἴεσθαι τοὺς παριόντας ἐπ' ἐκφορὰν αὐτοὺς ἥκειν τούτου τεθνειῶτος. Matth. 15, (33.) Τοσοῦτοι ἄρτοι. At Dem. τοσοῦτοι ἀθρόοι, pro Tam frequentes. Item τοσοῦτοι τὸ πλῆθος, Tot numero, Tam multi: ut et Isocr. Symm. Τοσαῦται τὸ πλῆθος συμφοραί. Præterea ἕτεροι τοσοῦτοι, Alii tot, i. e. Totidem, Æschin. c. Ctes. Ἐξ Ἀκαρνανίας δὲ ἑτέρους τοσούτους: paulo ante, Ἐκ Πελοποννήσου μὲν πλείονας ἢ δισχιλίους ὁπλίτας. Sic Dem. (573.) Σμίκρωνι δέκα ταλάντων ἐτιμήσατε, καὶ Σκίτωνι τοσούτων ἑτέρων.

Τοσοῦτον, Tantum: Τοσούτου δεῖ, Tantum abest. Isocr. Areop. (18.) Τοσοῦτον γὰρ ἐδέοντο αὐτοὺς λανθάνειν οἱ κακόν τι δεδρακότες, ὥστε καὶ τοὺς ἐπιδόξους ἁμαρτήσεσθαι προῄσθοντο. Item, Τοσοῦτον διαφέρω τούτου, Tantum differo ab hoc, Tantum discriminis est inter me et illum. Sequente autem ὅσον reddi etiam potest Id discriminis est inter me et illum, quod: Isocr. Symm. (17.) Τοσοῦτον δὲ διαφέρομεν τῶν προγόνων, ὅσον ἐκεῖνοι μὲν τοὺς αὐτοὺς προστάτας τῆς πόλεως ἐποιοῦντο καὶ στρατηγοὺς, — ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον. Et ap. Strab. Διαφέρει τοσοῦτον, ὅτι, Eo differt quod. Sic etiam τοσοῦτον pro Id accipi potest ap. Herodian. 6, (5, 8.) Τοσοῦτον ἀποκερδήσας ὅσα ἐξ ἁρπαγῆς αὐτῷ περιγένηται, Ea præmia belli referens, quæ cuique e rapina superfuerant, Polit. Et Plut. de Def. Orac. Τοσοῦτον διεπραξάμην ὅσον ἀπελθεῖν διὰ θυρῶν σιωπῇ τὸν Πλανητιάδην, Eatenus profeci, ut Planetiades foribus egrederetur tacitus, Turn.

Cui loco similis hic Thuc. 7, (81.) p. 262. Τοσαῦτα μαχομένους ὅσα ἀναγκάζονται. Pro Hoc vel Id accipitur et in alio loquendi genere, ut ap Dem. pro Cor. Ἐπὶ ταῦτα πορεύσομαι, τοσοῦτον αὐτὸν ἐρωτήσας, Si hoc prius rogaro. Sic Isocr. Paneg. Πλὴν τοσοῦτον εἰπεῖν ἔχω κατὰ πάντων. Similia sunt, quæ Suid. e Soph. affert, τοσοῦτον et ipse exponens τοῦτο: sc. ex Ajace (441.) Καί τοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ. Item (748.) Τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον. Cui adde quod ap. Thuc. et Plut. sæpe legitur, Τοσαῦτ' εἰπὼν, ἐπέσχεν, Hæc locutus, Quæ locutus: quomodo et τοσάδε εἰπὼν usurpatur. Sic rursum ap. Thuc. (3, 62.) Καὶ τὰ μὲν εἰς τὸν Μηδισμὸν, τοσαῦτα ἀπολογούμεθα, Ista afferimus pro defensione nostræ causæ. Pro Id ponitur etiam, cum dicitur μέχρι τοσούτου, et ἐπὶ τοσοῦτο, et εἰς τοσοῦτο: quæ significant Eousque. Thuc. 1, (90.) Ἐπισχεῖν μέχρι τοσούτου, ἕως ἂν ἱκανὸν τὸ τεῖχος αἴρωσιν, Expectare eousque, dum; s. Tantisper dum, Tamdiu donec. Sic ἐπὶ τοσοῦτο pro Eousque s. Usqueadeo, dixit tum idem Thuc., tum Aristot. Polit. Rursum Thuc. Εἰς τοσοῦτον καταστήσονται ὥστε, Eo redigentur ut. Sed huic εἰς τοσοῦτο additur interdum gen. Isocr. Εἰς τοσοῦτο μίσους κατέστησεν, Usqueadeo odiosum reddidit, Tantum ei odium conciliavit. Aristoph. (N. 832.) εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, Eousque insaniæ devenisti. Pro quo dicere etiam queas εἰς τοσαύτην μανίαν, ut Isocr. Symm. Εἰς τοσαύτην ἀπορίαν ἐληλυθότες, i. e. Ad tantas redacti angustias. Item ἐκ τοσούτου ap. Plat. de LL. Ex illo tempore: sicut ἐν τοσούτῳ, Interea, Interim, ap. Aristoph. et Xen. At διὰ τοσούτου ap. Thuc. 2. significat potius Tanto loci intervallo, ubi subaudiri potest διαστήματος. Præterea παρὰ τοσοῦτον, Usqueadeo, Eousque, Thuc. 7, (2.) p. 234. Παρὰ τοσοῦτον μὲν αἱ Συράκουσαι ἦλθον κινδύνου, Usqueadeo periclitabantur, Usqueadeo periculo vicinæ erant, Tam parum aberat quin in periculum inciderent, aut Eo periculi devenerant. At Herodian. 5, (4, 23.) Παρὰ τοσοῦτον οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώξοντας, Tantum abfuit ut effuge-" ret. Παρατοσοῦτον quidam conjunctim scribunt pro " παρὰ τοσοῦτον, quod est In tantum, Usqueadeo, " Greg. Naz. Παρατοσοῦτον ἡττώμενοι τῶν Χριστια-" νῶν, Thuc. Παρατοσοῦτον ἦλθον κινδύνου, Eo peri-" culi venerunt. At e Luciano, Παρὰ τοσοῦτον ἦλθε " διαφυγεῖν, pro Tantum abfuit ut effugeret." Τοσοῦτο alibi pro Eousque; 7, (11, 19.) Τοσοῦτον διώξαντες, ὅσον μὴ πολύ τι τοῦ στρατοπέδου ἀποστῆναι. Cui adde hoc Hom. Od. Θ. (203.) τάχα δ' ὕστερον ἄλλον Ἥσειν ἢ τοσσοῦτον ὀΐομαι ἢ ἔτι μᾶσσον, Spero me æque longe aut etiam longius missurum esse alium discum. Ubi etiam NOTA Τοσσοῦτον metri causa positum pro τοσοῦτον, geminato σ. Τοσοῦτον etiam pro Usqueadeo, Tam, In tantum; vel Sic ut, Ita ut, Non aliter ac, sequente sc. ὅσον. Isocr. ad Phil. Νικῆσαι μαχομένους ἅπασαν τὴν βασιλέως δύναμιν τοσοῦτον, ὅσον περ ἂν εἰ ταῖς γυναιξὶν αὐτῶν συνέβαλον. Cui adde ex Ejusd. Paneg. Οὕτω τοσοῦτον πόῤῥω τῶν πολιτικῶν ἦν πραγμάτων, Usque adeo procul. Cum vero Τοσοῦτον ET Τοσούτῳ comparativis adduntur, significant Tanto, Isocr. Panath. Οἳ τοσούτον βελτίους ἐγένοντο τῶν τὰς δυναστείας ἐχόντων ὅσονπερ ἄνδρες οἱ πραότατοι. Sic Dem. Epitaph. Τοσοῦτον ἀμείνους τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσομένων νομίζοιντ' ἂν εἰκότως, ὅσον οἱ μὲν κ. τ. λ. Frequentius usurpatur τοσούτῳ, præcedente aut sequente ὅσῳ, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 4.) p. 313. Ὅσῳ δὲ μᾶλλον αἱ ἄλλαι πόλεις σὺν τῇ τύχῃ ἀπεστράφησαν ἡμῶν, τοσούτῳ ὄντως ἡ ὑμετέρα πιστότης μείζων φανείη ἄν. At τόγε τοσοῦτον, Quantum ad hoc pertinet, Hac quidem in re, Aristot. de Gener. Anim. 1. Ἔοικε λέγειν ὁμολογούμενα τούτῳ τῷ λόγῳ, τόγε τοσοῦτον, Hac quidem certe in parte, Duntaxat in h. l. Bud.

Attice autem DICITUR Τοσουτοσί, ut Ἐκεινοσὶ et Οὑτοσὶ, pro τοσοῦτος et ἐκεῖνος et οὗτος. Unde τοσουτονὶ ap. Aristoph. Πλ. (427.) et ap. Dem. (319.) Τοσουτονσὶ λόγους ἀνηλωκέναι.

[" Τοσοῦτος, Musgr. Ion. 374. Heyn. Hom. 5, 638. ad Xen. Eph. 147. Valck. Phœn. p. 4, 3. T. H. ad Lucian. Dial. 100. A librariis omissum, ad Charit. 448. Conf. c. οὗτος, Boiss. Philostr. 582.: cum τοσόσδε, Porson. Hec. p. xxxviii. Ed. 2.: cum τοιοῦτος, Wakef. Trach. 1117. ad Herod. 503. ad Lucian. 1, 870. 2, 183. Epiphonemati serviens, Heind. ad Plat. Gorg. 278. Tantillus, Xen. Mem. 1, 3, 5. ad 2, 4, 4. Valck. Phœn. p. 49. Seq. artic., Lennep. ad Phal. p. 4. Τοσοῦτος καὶ τοιοῦτος, Heind. ad Plat. Gorg. 34. Τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, Tantula ætate, Plut. 6, 344. Hutt. Τοσοῦτο, τοσοῦτον, Thom. M. 327. ad Diod. S. 1, 55. 422. 701. ad Dionys. H. 1, 393. Valck. Hipp. p. 299. ad Herod. 678. ad Charit. 374. Τοσοῦτο, τοσοῦτον—, ὅσον—, ad Diod. S. 1, 563. Τοσοῦτον cum gen., Eur. Tro. 972. Paus. 371. Fac. 1, 143. Duker. Præf. Thuc. 6. Koehler Obs. 120. Τοσοῦτον θράσους, non θράσος, Herod. 518. Eur. Med. 373. Bibl. Crit. 3, 2. p. 52. ad Diod. S. 1, 298. 315. 358. Toup. Opusc. 1, 434. 531. Παρὰ τοσοῦτον ἔρχεσθαι κινδύνου, Lennep. ad Phal. 65. Τοσοῦτο pro τ. μόνον, Lobeck. Aj. p. 334. Abresch. Æsch. 2, 23. ad Cattier. 85. Villois. ad Long. 227. Xen. K. 'A. p. 27. Schn., ad Xen. Eph. 56. 188. Valck. Hipp. p. 250. 299. Lucian. 1, 113. cf. Wyttenb. Select. 175. Τοσοῦτον, i. q. κατὰ τ., ad Charit. 373. Cum compar., Lennep. ad Phal. 118. Τοσοῦτο τὸ πλῆθος, non τοσοῦτό τι πλῆθος, ad Herod. 612. Οὐ τοσοῦτον, ὅσον, cum comparr., Non tam, quam, Xen. K. Π. 7, 5, 70. Τοσοῦτον, ὅτι, ad Phalar. 239. Τοσούτῳ, τοσοῦτον, ad Diod. S. 1, 319. 568. Τοσούτῳ, Herod. 725. Τοσούτῳ ὅσῳ, 625. Ἐν τοσούτῳ, ad Diod. S. 1, 707. 2, 311. Lucian. 1, 469. 510. 2, 256. Huschk. Anal. 177. Jacobs. Anth. Proleg. 37. Paus. 336. Villois. ad Long. 137. Ἐπὶ τοσούτῳ, Tantopere, Plut. Mor. 1, 568. Παρὰ τοσοῦτον, Thom. M. 688. Villois. ad Long. 117. Εἰς τοσοῦτον ἔρχεσθαι, Bast Lettre 205. Ἐπὶ τοσοῦτο, ad Diod. S. 1, 678. 679. ad Paus. 355. Ἐπὶ τοσοῦτο προβῆναι τῇ δόξῃ, Diod. S. 1, 315. Ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, 343. 352. Τοσοῦτοι, Totidem, Longus p. 9. Pass.=7. Vill., Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 417. Tot, Lucian. 1, 41. 43. De numero exiguo, ad Charit. 119. Τοσοῦτοί γε, Schneid. ad Xen. K. 'A. 91. Τοσαῦτα, Diod. S. 2, 579. Fischer. ad Rhet. Sel. 232. Τούτοις τοῖς τοσούτοις ὀνόμασι, Matth. Anecd. 1, 42. Τοσουτονὶ μόνον, Brunck. Aristoph. 3, 24. Dionys. H. 3, 1323. Τοσσοῦτος, Toup. Emendd. 4, 447. Τοσσαῦτ', Heyn. Hom. 4, 259." Schæf. Mss. Τοσοῦτον εἶναι, Lobeck. Phryn. 275.]

Τοσαυταπλάσιος, Tantuplus. Ex Aristot. Probl. (19, 1.) Nisi potius dicendum Totiplex, sicut ποσαπλάσιος signif. Quotiplex. [Lobeck. Phryn. 663.]

Τοσαυτάκις, Toties, i. q. τοσάκις, Alex. Aphr. [" Diod. S. 1, 696. Fabric. B. Gr. 1, 330." Schæf. Mss.] Τοσαυταχῶς, Tot modis, Aristot. de Part. Anim. 2. In VV. LL. Τοιαυταχῶς quoque exp. Tot modis, in Theophr. H. Pl. 8, 7. in fine, Τῶν δὲ χεδροπῶν οὐδὲν δύναται τοιοῦτο ποιεῖν ἢ οὐχ ὁμοίως, καὶ αἱ βλαστήσεις τοιαυταχῶς, sed perperam; signif. enim Itidem, Eod. modo, Similiter, ὡσαύτως, ut paulo ante dicit. Estque HOC Τοιαυταχῶς a Τοιοῦτος ita derivatum, ut τοσαυταχῶς a τοσοῦτος. [Schneid. autem reposuit τοσαυταχῶς in Theophr. l. c., quod legitur etiam in H. Pl. 9, 8, 3. " Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss.]

[* " Τοσαυταῖος, Opusc. Mathem. ined. Cod. Par. no. 854. fol. 196." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

ΠΟΤΕΡΟΣ, Uter. Fem. Ποτέρα, Utra. Neutr. Πότερον, Utrum. Xen. K. Π. 1, (3, 2.) Πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ, ὁ πατὴρ ἢ οὗτος. Ubi indirecta interrogatio est; præcedit enim, ἐρωτώσης αὐτὸν τῆς μητρός. Alias interrogative quoque ponitur, ut πόσος. Item πότερος ἄρα, et πότερος ποτὲ, Uter tandem: quorum illud e Xen., hoc e Dem. affert Bud. ITEM Πότερον ET Πότερα, adv. Utrum, An, Dem. (16.) Αἵρεσίς ἐστιν ὑμῖν, πότερον ὑμᾶς ἐκεῖ χρὴ πολεμεῖν ἢ παρ' ὑμῖν ἐκεῖνον. Sic Plut. Pericle, Πότερον αὐτὸς ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον, πυνθανόμενος, Rogatus ipsene an Pericles in lucta præstantior. Rursum Dem. c. Mid. Πότερα μὴ δῷ διὰ τοῦτο δίκην, ἢ μείζω δοίη: quod πότερα Atticum esse tradunt. Item πό-

τερα δῆτα, Utrumne, Utrum tandem. Πότερον interdum παραπληρωματικῶς usurpari tradit Demetr. Phal. " Κότερα, Ionice pro πότερα, Utra s. Utrum." [" Πότερος, ad Xen. Mem. 2, 1, 10. Heind. ad Plat. Phædr. 323. Gorg. 232. Mœr. 328. Valck. Oratt. 350. Hipp. p. 193. Uterque, (imo Alteruter,) Heind. ad Plat. Charm. 103. ad Theæt. 292. cf. Boeckh. in Min. 154. Conf. c. πρότ., Schneid. ad Xen. Œc. 19. Heind. ad Plat. Charm. 104. De constr., ad Diod. S. 2, 270. Πότερος ὁ, Boeckh. ad Sim. p. ix. in Min. 91. Πότερος πότερον, Eur. Phœn. 1295. Τὴν ποτέρου πρόσρησιν, Xen. Hier. 8, 3. (Sic Xen. Conv. 8, 36. Τῷ ποτέρως παιδὶ φιληθέντι, Demosth. 315. Τὴν ὁποτέρου τύχην.) Πότερα, πότερον, Zeun. ad Xen. K. Π. 641. Brunck. El. 345. Πότερον — ἢ —, ad Charit. 475. Πότερα — ἢ —, Xen. Mem. 1, 1, 12. Πότερα, Brunck. Aristoph. 2, 19. 43. 93. 100. ad Lucian. 2, 59. Πότερα et πότερον conf., Brunck. Aristoph. 2, 185. 3, 203. 207. Schneid. ad Xen. Œc. 19.: Plut. Ages. 16. Ἐπυνθάνετο, πότερον—διαπορεύηται." Schæf. Mss. * " Μηδεπότερος, Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 632." Boiss. Mss. * Παραπότερον, Gl. Utrubi.] Ποτέρωθι, Utrobi, Utra in parte, Utro in loco, Xen. (Ἀπ. 4, 2, 17.) Π. τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν. Utitur et Plato. Bud. Ποτέρως, Utro modo, Bud. e Plat., et Aristot. 3 de Cœlo. Itidem Xen. (Ἀπ. 1, 6, 15.) Π. ἂν μᾶλλον τὰ πολιτικὰ πράττοιμι, εἰ μόνος αὐτὰ πράττοιμι, ἢ εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι πράττειν αὐτά. Item in indirecta interrogatione, Ποτέρως προΐεται ἄδηλον, Incertum utro modo emittat. [" Phryn. Ecl. p. 4." Schæf. Mss. Vide Πότερος.] Ποτέρωσε, Utram in partem. Quod vero Xen. Ἀπ. 4, (2, 17.) dicit, Τοῦτο αὖ ποτέρωσε θετέον; Latine potius reddas, Utra in parte collocandum? vel etiam Utri ascribendum, s. attribuendum? respondetur, πρὸς τὴν δικαιοσύνην. [" Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.]

¶ Ὁπότερος, pro quo metri causa Poëtæ USURPANT Ὁππότερος, Uter: citra interrogationem, aut saltem in interrogatione velut obliqua. Hesiod. Θ. (549.) Τῶν δ' ἕλευ ὁππποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει. Plato de LL. Ὁποτέρων ποτὲ ἄρα σχῇ, Utram in partem declinaret. || Item pro Uterque s. Alteruter accipiunt; nam ἀφέψημα ὁποτέρου ap. Diosc. Ruellius vertit, Decoctum utriusque; Marcell. autem, Alterutrius. || Pro Utervis Bud. accipit, qui πότερ' ἔτυχε ap. Aristot. vertit, Utrumvis acciderit. Vide Comm. 769. in Ἀμφότεροι. At in VV. LL. Οὐδὲν ὁπότερον ἔτυχε, Nihil est quod æque fieri ac non fieri possit. ITEM Ὁπότερον ET Ὁπότερα, sicut πότερον et πότερα, Utrum, An. Vel etiam pro Ποτέρως, Utro modo, Aristoph. N. (157.) ἀνήρετο Ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον. Pro Utrum, An, Isocr. Panath. Ὁπότερον δὲ, εἴθ' ὑπὸ πάντων αἱρεθεὶς, εἴτ' αὐτὸς κτησάμενος, οὐκ ἔχω λέγειν. Annectuntur ei interdum particulæ ἂν, δήποτε, et οὖν. Nam DICITUR Ὁπότερος ἂν, ET Ὁπότερος δήποτε, ET Ὁπότερος οὖν, VEL Ὁποτεροσοῦν, quam scripturam longe alteri præferendam censeo, pro Utercunque, Uterlibet. Primum autem ὁπότερος ἂν pro Utercunque, Bud. affert e Thuc., subjungens h. l. Xen. (Œc. 7, 13.) Ὁπότερος ἂν ἡμῶν βελτίων κοινωνὸς ᾖ, ubi tamen videtur simpliciter potius accipi pro Uter. Posterioris ὁπότερος οὖν, itidem pro Utercunque, Uterlibet, Utervis, aut etiam Alteruter, addit hæc exempla. E Thuc. (5, 18.) Εἰ δὲ ἀμνημονοῦσιν ὁπότεροι οὖν, Si alterutris in mentem non venit. Item e Xen. (Σ. 8, 18.) de duobus amicis, Ἢν δὲ κάμῃ ὁπότερος οὖν, συνεχεστέραν τὴν συνουσίαν ἔχειν. Item, Ὁποτεροσοῦν τῶν μερῶν, Utravis partium. Et, Ἐφ' ὁποτερονοῦν τρέχειν, In utramlibet partem cursum intendere. Sic ὁποτεροσοῦν ὑμῶν Gaza dixit pro eo, quod Cic. de Senect. Vestrum utervis. [" Ὁπότερος, ad Xen. Mem. 2, 1, 21. Alteruter, Heind. ad Plat. Theæt. 292. Plato de LL. 351. Ast. Uterque, imo Alteruter, Heind. ad Charm. 103. Pro πότερος, ad Lys. 25. Xen. Hier. 8, 3. Μηδ' ὁ., Dionys. H. 1, 359. Ὁποτεροσοῦν, Boeckh. in Plat. Min. 185. Ὁπότερον τὸν —, Boeckh. ad Sim. p. viii. in Min. 91. Ὁπότερον — ἢ —, Si-

A mon. Dial. p. 102. Herod. 5, 119. Ὁπότερα, Aristoph. N. 157. Pro ὁποτέρως, Heind. ad Plat. Gorg. 75." Schæf. Mss.] Ὁποτέρωθεν, Utra e parte, Utralibet e parte, ἀπὸ ποίου μέρους, Suid. [* Ὁποτερωθενοῦν, Aristot. Anal. Prior. 2, 11, 3. * Ὁποτέρωθι, Hippocr. 261, 42. Xen. Ἱππαρχ. 4, 15.] Ὁποτέρως, Utro modo, Plato Ep. Δεῖ ἐξελέγξαι σαφῶς ὁ. ποτὲ ἄρα σχῇ, Utro se modo habuerit, Thuc. (1, 78.) Ὁ. ἔσται, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται, Utro modo cessura res sit, bene an male. Aliquando et interrogative, pro ποτέρως, Plato de Rep. 1. p. 12. Ὁ. οὖν σοι, ἦν δ' ἐγὼ, ἀρέσκει; respondet alter, οὕτως. || Utrolibet modo, Utrocunque modo, Isocr. post verba in Ὁπότερον citata, Ὁ. δὲ συμβέβηκεν, Utrocunque autem modo evenerit, pro ὁποτέρως δήποτε, s. ὁποτέρως οὖν, aut ὁποτέρως ἄν. [Aristot. Eth. 5, 5. " Pro ποτέρως, Heind. ad Plat. Lys. 25." Schæf. Mss. * " Ὁποτερωσοῦν, Orig. Comm. in Matth. 15, 27." Routh. Mss.] Ὁποτέρωσε, Utram in partem, Utro, Thuc. 1, (63.) p. 20. Ἠπόρησε μὲν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσει

B χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου ἢ ἐς τὴν Ποτίδαιαν, Utram in partem profectus periclitaturus esset. Schol. exp. εἰς ὁπότερον μέρος ἐλεύσεται.

" ΠΟΤΝΙΟΣ, Venerandus, Honorandus, Augu-" stus, σεβαστὸς, σεβάσμιος, ἔντιμος. Masculini rarus " usus est, vel propemodum nullus, creberrimus fe-" minini ap. Poëtas. Dicit enim Hom. πότνια Ἥρη, " Il. O. (34.): πότνια θηρῶν Ἄρτεμις, Φ. (470.) πότνια " μήτηρ, Od. O. (384.) Et Hesiod. in Georg. πότνια " πειθώ. Rursum Hom. vocandi casu, Πότνια θεὰ, " μή μοι τόδε χώεο, Od. E. (215.) ut et apud Tragicos " legimus ὦ πότνια χθών." [" Markl. Iph. p. 158. 208. Musgr. Ion. 457. 873. Hel. 227. Bacch. 585. Paul. Sil. 17. Toup. Add. in Theocr. 400. Gesner. Ind. Orph., Mœr. 327. et n. De regione, Pulcer, Toup. Opusc. 1, 228. Valck. Callim. p. 24. Cum gen., Heyn. Hom. 7, 596. 8, 204. Π. ἠὼς, ad Theocr. x. Id. p. 151. De quant., Brunck. Aristoph. 3, 178. Πότνια, O Domina, Markl. Iph. p. 368. Πότνια,

C Πότνα, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 170. 305. Hermann. Obss. 165." Schæf. Mss. Cleobuli Epist. ap. Diog. L., Φαμὶ δ' ἐγὼ ποτνιωτάτην ἔσεσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον. Πότνια βέλεων, (sic Potens armorum,) Pind. Π. 4, 380.: λαῶν, Arat. 112. * " Ποτνιάνακτος, Pierson. Veris. 166. Toup. Opusc. 1, 228. Ilgen. ad Hymn. 596." Schæf. Mss. * Ἀπότνιος, adv. * " Ἀποτνίως, Naucratius in Epist ap. Cave Hist. Liter. 438. Οὐκ ἀποτνίως οὐδ' ἀδακρυτί." Schn. Lex. Suppl., ubi et de * Ἀποτνιατί. * Παμπότνιος, Anal. 1, 222. * Πολυπότνιος, Orph. H. 39, 16. Apoll. Rh. 1, 1125. 4, 1049. Hymn. in Cer. 261.] " Iidem Poëtæ DI-" CUNT Πότνα pro πότνια, metri causa facta syn-" cope. Od. Υ. (61.) Ἄρτεμι πότνα θεὰ, θύγατερ " Διός. Sic Epigr. πότνα γυναικῶν. Hesychio πότνα " est non solum σεβαστὴ, ἔντιμος, sed etiam καλὴ, " quomodo et ποτνία γῆ affert pro καλὴ γῆ, necnon " δέσποινα: quod optime convenit tum, cum femi-" nis tribuitur; nam cum dicitur πότνα θεὰ, et πότνια " Ἥρη, aptissime expones Domina dea, Domina

D " Juno, s. Veneranda domina dea, Juno: sicut ho-" dieque feminas honoratiores aut matresfamilias " honoris causa Dominas appellamus." [" Πότνα, Markl. Iph. p. 158. 208. Musgr. Ion. 457. Antip. Sid. 23. Eichst. Quæst. p. 14. Mœr. 237. et n. Πότνα γυναικῶν, Jacobs. Anth. 12, 454." Schæf. Mss. Buttm. A. Gr. 1, 261. Opp. K. 4, 21.] " INDE " Ποτνιάω, ET Ποτνιάζω, Oro et obsecro πότνιον s. " πότνιαν appellans, Obsecro et imploro appellando " πότνιον s. πότνιαν. Quomodo Ulysses ποτνιᾷ s. " ποτνιάζει Od. E. (215.) Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε " χώεο, Quæso, veneranda dea, ne hanc ob rem mihi " succenseas. Generaliter accipitur pro Oro, Ob-" secro, Obtestor, s. Suppliciter et cum lacrymis " oro: ut Hes. quoque ποτνιῶμαι exp. non solum " παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι, sed etiam μετ' οἰμωγῆς " ἱκετεύω: quod Latinis est Imploro. Plut. (8, " 20.) Προσέκειτο τῷ ἑαυτῆς ἀνδρὶ, λιπαρῶς δεο-" μένη πυθέσθαι τὸ ἀπόρρητον· ὅρκοι δὲ καὶ κατά-" ραι περὶ σιωπῆς ἐγίγνοντο, καὶ δάκρυα ποτνιωμέ-

“ *νης αὐτῆς*, Obsecrantis et obtestantis. Philo cum “ accus., V. M. 1. *Ἅμα καὶ τὸν Θεὸν ποτνιώμενος, “ ἵνα ἐξ ἀμηχάνων ῥύσηται συμφορῶν*. Interdum po- “ nitur et pro Suppliciter deprecor. Plut. Cæs. “ *Τοῦτο ὄναρ ἡ Καλπουρνία θεασαμένη καταῤῥηγνύμε- “ νον, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι καὶ δακρύειν*. [Cf. Ælian. V. “ H. 12, 1.] Sic Lucian. (3, 226.) de Isocrate: “ Nonnunquam Ægre fero, Indignor, *σχετλιάζω*, et “ Quiritor, Hes. *δυσφορῶ*, Hes.” [“ Præ dolore, Eunap. 59.” Wakef. Mss.] “ Rarior usus activæ vocis, cu- “ jus tamen Hes. meminit, *ποτνιᾷ* afferens pro *ἱκε- “ τεύει, παρακαλεῖ*. Meminit Idem et posterioris verbi “ *ποτνιάζω* s. *ποτνιάζομαι*, sc. *ποτνιάζου* exponens “ *εὔχου, παρακάλει*. Sed activo *ποτνιάζειν* tribuit et “ aliam longe diversam signif., ut qui esse dicat “ *παιδικοῖς χρῆσθαι*: nam *πότνιον* vocari *τὸν δακτύ- “ λιον*, Podicem.” [“ *Ποτνιάομαι*, Thom. M. 731. ad Lucian. 2, 124. Alciphr. 258. ad Mœr. 327. 328. Abresch. Lectt. Aristæn. 245. Mitscherl. ad Achill. Tat. 266. Timæi Lex. 221. et n.” Schæf. Mss.] “ A “ *ποτνιάζομαι* s. *ποτνιῶμαι* significante Obsecro, Sup- “ pliciter oro et obtestor, Imploro, est VERBALE “ *Ποτνίασις*, Supplex obtestatio, Imploratio, Preca- “ tio cum lacrymis. J. Poll. esse dicit vocab. *τραχύ*.” [* *Ποτνιασμὸς*, Strabo 7. p. 456. * *Ἀναποτνιάζω*, unde] “ *Ἀναποτνιασμὸς*, Suspirium cum implora- “ tione divini auxilii; vel simpliciter Divini numinis “ imploratio. Greg. Naz. de Homine, *Τὸ δὲ τοιοῦτον “ ἆσθμα, σύμπτωμα λύπης ποιούμεθα, στεναγμὸν αὐτὸ “ καὶ ἀναποτνιασμὸν ὀνομάζοντες*.” “ AT *Ποτνιάδες*, “ *αἱ*, Hesychio sunt *αἱ Βάκχαι*, quæ et *μαινάδες* et “ *λυσσάδες*.” [“ Valck. Phœn. p. 17. (1131.) Musgr. Bacch. 663. Or. 318. *Πότνια, Πότνιαι*, Valck. Phœn. p. 738. Hipp. p. 169. * *Ποτνιεὺς*, Wakef. Trach. 783.” Schæf. Mss.]

ΠΟΥΣ, gen. *ποδὸς, ὁ*, Pes, Od. Δ. (149.) *Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες*: pro quo T. (359.) *τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοίως δέ τε χεῖρας*. Itidemque ap. Hesiod. *Ἔργ*. (1, 114.) *ἀεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι*. Et Il. B. (217.) de Thersite, *χωλὸς δ' ἕτερον πόδα*. Od. Υ. (145.) *κύνες πόδας ἀργοί*: ut et A. (164.) *ἐλαφρότεροι πόδας*. Item Il. X. (24.) *λαίψηρα πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα*. Od. P. (27.) *Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς*: Θ. (247.) *ποσὶ κραιπνῶς θέομεν*, ubi dat. *ποσὶ* abundat, ut et Il. Φ. 600. *ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν*: et paulo ante, *Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσι*. Et Ψ. (636.) *Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον*: K. (346.) *εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσι*. Non itidem cum Υ. (410.) dicit, *πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα*: Od. N. (261.) *νικᾷ ταχέεσσι πόδεσσι*, Pedum pernicitate: Il. (X. 138.) *ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς*. Item ap. Eund. *πόδες* dicuntur aliquem *φέρειν*, necnon *σώζειν*, ut Il. Σ. (148.) *Τὴν μὲν ἄρ Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον*: quo loquendi genere alibi quoque utitur, ut Il. P. 700. O. 405. Sic et Lucian. (1, 767.) *Ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν*. Simili loquendi genere dictum fuit a Virg. Quo te, Mœri, pedes? sub. Ferunt. Item Il. Φ. v. ult., *ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνατ' ἔσωσαν*. Sunt frequentia ap. Eund. *λαβεῖν, ἔχειν, ἕλκειν ποδὸς, ποδοῖν, ποδῶν*, ut tum alibi, tum Od. Σ. (100.) *Ἕλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός*. Il. Π. 762. *ἔχεν ποδὸς*, Od. Π. (276.) *διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε*, P. (479.) *διὰ δώματ' ἐρύσσωσ' Ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρός*. Item Il. Σ. (537.) *τεθνειῶτα κατὰ μόθον εἷλκε ποδοῖιν*. Sic Latine dicitur Trahere pede, pedibus. Præterea *ἴχνια ποδῶν*, Il. N. 71. Υ. (411.) *ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων*. Od. Π. (6.) *περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν*. At Hesiod. Θ. (70.) *ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει*: quo genere loquendi utitur et Hom. Od. Π. 10. Item ap. Xen. K. Π. 2, (3, 3.) *Οὔτε ποσὶν ταχὺς, οὔτε χεροῖν ἰσχυρός*: 4, (3, 3.) *Τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι*: quod Lat. dicunt Iter facere pedibus. Sunt et alia quædam loquendi genera Proverbialia a *ποῦς*. Dicitur enim aliquis *ἀμφοῖν ποδοῖν* s. *ἀμφοτέροις ποσὶ* currere s. festinare, qui propere et *ὅσον τάχος* accelerat iter. Il. N. (78.) *ποσσὶν Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι*, Aristid. Panath. *Καταφεύγειν ἐπὶ τὴν πόλιν ὥσπερ ἐκ δυοῖν ποδοῖν*, Aristoph. *Ὀρν*. (35.) *Ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν*. Si ali-quis dicitur *χειρὶ καὶ ποδὶ* aliquid contendere, pro Totis viribus, omnique conatu: quo modo et Latine Manibus pedibusque. Æschin. (69.) *Ὅρκον ὤμοσαν, βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει*. Quibus adde Plat. Gorgia, *Ἀκολασίαν δὲ φευκτέον ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν*, pro Quantum quisque pedibus valet. Similiter *ὅλῳ ποδὶ*, Toto pede, pro Totis viribus, Omni conatu, *ὅλῃ δυνάμει*, Suid. Quomodo et Quintil. 10. Itaque in his actionibus omni, ut agricolæ dicunt, pede standum est. At *τολμᾷν ποσὶ* in fugacem et timidum. Æschin. (75.) *Ἐτόλμησε τοῖς δραπέταις ποσὶ καὶ λελοιπόσι τὴν τάξιν*. Item *τὸν ἕτερον πόδα προελθεῖν*, sumta metaph. ab iis qui unum tantum e limine pedem efferunt. Lucian. (1, 773.) *Οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών*. Sic (2, 38.) *Οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς*. Et *ἐκτὸς ἔχειν πόδα*, Habere pedem extra, pro Exortem aut Expertem esse, boni sc. alicujus malive. Pind. Π. 4, (512.) *φαντὶ δ' ἔμμεν Τοῦτ' ἀνιαρότατον, Καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ Ἐκτὸς ἔχειν πόδα*, pro Necessitate excludi. Soph. Phil. (1260.) *κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς, Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα*, Lacrymarum calamitatumque expers fueris, ubi gen. nota ut et in alio Prov. *Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν*, pro Extra aleæ jactum constitutum esse. Possit fortasse dici etiam in Eum qui sceleris purus est. Item, *Ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὴν*, vel versa vice, *Ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας*, ut Latine A capite ad calcem. Il. Ψ. 169. *Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς*: Π. (640.) *αἵματι καὶ κονίῃσι Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους*: ut ap. Horat. talos a vertice pulcer ad imos. Theocr. 20, (12.) itidem, *Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν*. Inverso autem et præpostero ordine Aristoph. *Πλ*. (650.) *τὰ πράγματα Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ*. Sunt et alia loquendi genera, ut *ἀνὰ πόδα, ἐκ ποδὸς*, s. *ἐκ ποδῶν, ἐν ποσὶ, ἐπὶ πόδα*, et hujusmodi alia, quæ ordine recensebo. *Ἀνὰ πόδα* igitur significat Retro. UNDE *Ἀναποδίζειν*, Referre pedem, Retro pedem referre, Retrocedere, *ἔμπαλιν, ὀπίσω*, Hes. *Ἐκ ποδὸς*, E vestigio, i. fere q. *κατὰ πόδας*, de quo infra, Dionys. H. l. 3. *Ἐδίωκεν αὐτὸν ἐκ ποδὸς*, Polyb. 5, (47, 7.) *Ὡς ἐκ ποδὸς ἀκολουθήσων πρωῒ τοῖς πολεμίοις*, Ut summo mane hostes e vestigio insecuturus. Sic ap. Suid. *Ἐκ ποδὸς εἵπετο*: quod exp. *κατόπιν, σύνεγγυς*: ut rursum Polyb. 3, (68, 2.) *Τούτοις ἐκ ποδὸς τὴν δύναμιν ἔχων αὐτὸς εἵπετο κατόπιν*, E vestigio ipsos a tergo cum copiis insequebatur. Sic *ἐκ ποδῶν* quoque, ut Dionys. H. *Ὁ δ' ἐκ ποδῶν συνακολουθῶν αὐτοῖς, συνεισπίπτει τοῖς φεύγουσιν εἰς τὸ τεῖχος*. Rursum sing. num. ap. Theocr. *ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράνας*, E vestigio s. Ilico. Accipiunt etiam *ἐκ ποδὸς* pro Presso s. Collato pede, ap. Aristid. *Ἐκ ποδὸς ἱππομαχήσαντες*. Et Polyb. 2. *Λοιπὸν ὅσον ἐκ ποδὸς ἐπιέσθησαν*. Item ap. Suid. *Ἐκ ποδῶν ἔστησαν*, et *Ἐκ ποδῶν γενέσθαι*, Proripere se e medio: qua signif. potius SCRIBITUR *Ἐκποδὼν*, de quo infra. *Ἐν ποσὶ*, Inter s. Ante pedes: ut i. sit q. *πρὸ ποδῶν*, seu, ut Hom. loquitur, *προπάροιθε ποδῶν*, s. *πὰρ ποδὸς*, ut Pindarus. Herod. 2. *Αἳ ἐν ποσὶ αὐτέων ἐφαίνοντο ἐοῦσαι*: quibus verbis significat Herodotus, manus statuarum ad suum usque tempus visas fuisse jacentes ad pedes. Unde *τὰ ἐν ποσὶ*, Quæ sunt ante pedes, Quæ occurrunt, Obvia quæque. Thuc. 3. *Τὴν ἐν ποσὶν ἀεὶ αἱρεῖν κώμην*, Obvium quemque vicum, Qui sese primus offerret. Item aliquis dicitur transire s. transilire *τὰ ἐν ποσὶ*, ut Cic. Transilire ante pedes posita. Et Poëta quidam ap. eum 2 de Divin. Quod est ante pedes nemo spectat: cœli scrutatur plagas. Et in Ætna, Tantum opus ante pedes transire. Philostr. Phœnice, *Βαδίζεις δὲ ποῖ μετέωρός τε καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν ποσί*; Præterea *τὰ ἐν ποσὶ* dicuntur Instantia, Præsentia: ut et ap. Terent. Istuc est sapere, non quod ante pedes modo est Videre, sed etiam illa quæ futura sunt Prospicere. Lucian. (1, 45.) *Προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, σχολὴν οὐκ ἄγουσιν τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι*, Adeo animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordatione, ut amorum præsenti desiderio non magnopere afficiantur, Bud. Ubi

nota sibi opponi τὰ παρεληλυθότα et τὰ ἐν ποσὶ, sicut in loco Terentii, Quod ante pedes est et illa quæ futura sunt. Sic Phalar. Τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθην, Præsentibus negotiis præpeditus fui. Itidem et Eur. Andr. (398.) τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακὰ, Mala præsentia et quæ ante pedes sunt. Et Pind. Π. 8, (45.) τὸ δ' ἐν ποσί μοι Ἴτω τρέχον. Ubi Lat. dixeris fortasse, Quod est in manibus. Interdum τὰ ἐν ποσὶν, Vulgaria, Quæ passim obvia sunt, nusquam non se offerunt et occurrunt; vel Vulgaria, Trivialia. Plato Theæt. Τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, Hæc protrita et vulgaria. Aristot. Pol. 2. Ἐκ τῶν ἐν ποσὶ καὶ μικρῶν προσκρούοντες ἀλλήλοις. Aliquando item poni tradunt ἐν ποσὶ pro Oblata occasione. Ἐπὶ πόδα, Cessim, Pedem referendo: ut ἀνὰ πόδα, s. Pedem retro reprimendo, ut Virg. loquitur. Aristid. Ἐπὶ πόδα ἀναχωρῆσαι, Xen. Ἑλλ. 2, (4, 23.) Ἐπειδὴ αὐτῶν πολλοὶ ἐτιτρώσκοντο, μάλα πιεζόμενοι ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα, Cum admodum premerentur, referre pedem et recipere se cœperunt. Et Polyb. 2, (33, 7.) Οὐχ ὑπολειπόμενος τόπον πρὸς τὴν B ἐπὶ πόδα ταῖς σπείραις ἀναχώρησιν, Non relinquens locum cohortibus ad receptum. Lucian. (3, 175.) Εὐθὺς ἐξιὼν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, E vestigio revertitur; quippe cum dies esset τῶν ἀποφράδων, qua nefas erat aliquid aggredi. Sic etiam ἐπὶ πόδα ἀνάγειν, Xen. K. Π. 3, (3, 30.) Παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους. At ἐπὶ ποδῶν signif. Pedibus insistendo atque innitendo: ut ap. Plut. Symp. 1. Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς ἑστῶτα πίνειν: et ap. Hom. στηρίξαι ποσὶ, quod vide in Στηρίζω. Aristot. H. A. 5. Ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει, Pedibus insistendo coit. Κατὰ ποδὸς βάσιν, Pedetentim: quod, teste Suida, Proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πραττόντων καὶ κατὰ τέχνην, καὶ μὴ ἀθρόως. Κατὰ πόδα, E vestigio insequendo, Herod. 5. Ἐόντων δὲ ἤδη ἐν Χίῳ, κατὰ πόδας ἐληλύθεε Περσέων ἵππος πολλὴ διώκουσα τοὺς Παίονας, Vestigiis persequens, Thuc. 3, (98.) Πολλοὺς ἐν τῇ τροπῇ κατὰ πόδας αἱροῦντες ἄνθρωποι ποδώκεις καὶ ψιλοὶ, διέφθειρον: 8, (17.) p. 269. Κατὰ πόδας εἴκοσι ναυσὶν ἐπιπλεύσαντες: (5, 64.) Κατὰ πό- C δας αὐτῶν ἰέναι, Vestigiis eorum insistere, E vestigio eos persequi. Sicut vero in præcedenti loco Idem dicit κατὰ πόδας αἱροῦντες, sic etiam Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν, Canes instructas ad capiendum e vestigio. Idem (Ἀπ. 2, 6, 9.) Θηρατέος οὐ κατὰ πόδας, ὥσπερ ὁ λαγώς. Itidem et κατὰ πόδας ἕπεσθαι, ut Plin. E vestigio subsequi; Cic. Vestigiis consequi. Ovid. Signa pedum sequi. Metaphorice Plato de LL. 11. Κιβδήλοις δ' ἐπιτηδεύμασιν ἕπεται κατὰ πόδα καπηλείας ἐπιτηδεύματα, Subsequuntur velut e vestigio, i. e. Proxime sequuntur, et q. d. immediate. Proximum est ut de iis tractemus. Sic etiam Herod. 3. Τῇ δὲ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, Proxime insequente die: pro quo et τῇ ἐχομένῃ. Metaphorice item Aristid. Κατὰ πόδας τῆς μάχης προῆλθον. Vicinum illi κατὰ πόδα est superius ἐκ ποδός. Hes. et Suid. κατὰ πόδα exp. παρ' αὐτὰ, κατὰ τάξιν, ὀπίσω. Sunt qui et conjunctim SCRIBANT Καταπόδας, SICUT Παραπόδας itidem: pro D quo alias disjunctim legitur Παρὰ πόδας, ut infra docebo. ["Toup. Opusc. 2, 228." Schæf. Mss. * "Ὑποπόδας, Orig. in Jo. 28, 17." Routh. Mss.] Πὰρ ποδὸς idem cum ἐν ποσὶ, Ante pedes. Et τὸ πὰρ ποδὸς, ut τὰ ἐν ποσὶ, Quæ sunt ante pedes: i. e. Præsens rerum status, Id quod præsens est. Pind. Π. 3, (107.) Χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ Δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσὶ, Γνόντα τὸ πὰρ ποδὸς, οἵας εἰμὲν αἴσας, Id quod præsens est. Item παρὰ ποδὶ, ut πὰρ ποδός: si Erasmo credimus; nam in Prov. Ante pedes, τὸ παρὰ ποδὶ dici tradit quod jam instat imminetque. Nisi potius παρὰ ποδὶ interpretandum putes Juxta pedes: quod et Hes. exp. παρὰ τοῖς ποσί. Sic et πὰρ ποσὶ ap. Pind. Ὀ. 1, (118.) ὁ δ' αὐτῷ Πὰρ ποσὶ σχεδὸν Ἐφάνη, Ipsi juxta pedes apparuit. Et Il. O. (280.) Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶν κάππεσε θυμὸς, Juxta pedes. Sed et in hisce ll. nulla sensus diversitate reddere possumus, Ante pedes. Itidemque παρὰ πόδας dicitur pro Ante pedes, ἐν ποσὶ, ut supra habuimus: Plato Theæt. Τὰ δὲ ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ παρὰ πόδας.

A Ibid. Περὶ τῶν παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι, De iis quæ ante pedes oculosque posita sunt. Itidem Lucian. de Calumn. init. Τὸ πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες, Id quod ante pedes est, s. Ea quæ ante pedes sunt posita: quibus opp. ibid. τὰ πόῤῥω καὶ πάμπολυ διεστηκότα. Et Synes. Ep. 4. Ὃ ἐποίει παρὰ πόδας τὸν κίνδυνον, Quod præsens periculum afferebat: sic τὸ ἐν ποσὶ κακὸν supra, Malum quod ante pedes et præsens est. Alicubi autem παρὰ πόδα et παρὰ πόδας idem significant cum κατὰ πόδα, i. e. E vestigio, Ilico. Soph. Phil. (838.) Πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται, Magnam e vestigio potentiam obtinet. Sic παρὰ πόδας, Polyb. 5, (26, 13.) Οἵτε περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίνονται, E vestigio: pro quo παρὰ πόδας in præcedenti comparationis membro dixerat παραυτίκα. Hes. quoque παρὰ πόδας exp. εὐθέως, ἐγγύθεν: sicut et Suid. ἐγγὺς, πλησίον: necnon μετὰ ταῦτα, sed malim Statim post, Ilico, E vestigio, subjungens hæc exempla, [e Polyb. 8, 11, 2.] Παραπόδας ἀκρατέστατον μὲν αὐτὸν δείκνυσι πρὸς γυναῖκας. Item, Παραπόδας οὐ συμμαχικῶς, ἀλλὰ δεσποτικῶς χρῶνται. Sic enim ap. eum scriptum est, conjunctim sc. παραπόδας, non παρὰ πόδας. ["Παρὰ πόδα, Statim, Plato Soph. 242." Routh. Mss.] Præterea παρὰ πόδας signif. In promtu, et quod alia metaph. Latine dicitur Ad manum: quod pertinet ad eam exp. Hes. et Suidæ, qua παρὰ πόδας capiunt pro πλησίον, ἐγγύς. E Luciano (2, 17.) Ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι, pro Quæ redarguere in promtu est. Ex Eod. Παρὰ πόδα ἡ ἱστορία, In promtu est historia. Affinia autem hæc sunt præcedenti παρὰ πόδας significanti Ante pedes, et alteri παρὰ ποσὶ, Juxta s. Ad pedes. Περὶ πόδα, Convenienter, Congruenter: metaphorice a calceis qui pedibus bene quadrant. Plato Comicus, Ὥς ἐστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα. Idem, Καὶ τοῖς τρόποις ἁρμόττον ὡς περὶ πόδα, ubi Suidas, ea citans, σφόδρα ἁρμόττον ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσί. Utitur et Lucian., sed omisso verbo ἁρμόζει: ut in l. ad Indoctum quendam multos libros sibi comparantem, (3, 109.) Περὶ πόδα δή σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, In te apte quadrat: (179.) Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; Annon ei convenit et apte quadrat ut ἀποφρὰς nominetur? Itidem ap. Hes. Τὸ περὶ πόδα, τὸ ἡρμοσμένον, sumta metaph. ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. Πρὸ ποδὸς et πρὸ ποδῶν, Ante pedes, Aristoph. (Σφ. 1236.) πρὸ ποδῶν κατακείμενος, Ante pedes positus s. jacens: pro quo Hom. dicit προπάροιθε ποδῶν, Il. N. 205. et Ω. 510. Plato de Rep. 4. Πάλαι φαίνεται πρὸ ποδῶν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι, καὶ οὐχ ἑωρῶμεν ἄρ' αὐτὸ, ἀλλ' ἦμεν καταγελαστότατοι ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι, Ante pedes volvi, Pedibus obversari. Quibuscum confer quædam supra allata, ubi de ἐν ποσὶ et παρὰ πόδας. Item τὰ πρὸ ποδὸς, ut τὰ ἐν ποσὶ s. τὰ παρὰ πόδας, Ante pedes posita et præsentia, s. Quæ in promtu et ad manum sunt. Pind. Ἰ. 8, (26.) Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ Χρῆμα πᾶν, Id quod ante pedes est et præsens semper præstabilius: cui opp. τὰ παροιχημένα. Xen. τὰ πρὸ ποδῶν simpliciter pro Ante pedes posita, A. (3, 5.) Περιβλέπειν μηδαμοῖ, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πρὸ ποδῶν ὁρᾶν. Ὑπὸ πόδας τίθεσθαι, quod Cic. Proterere et conculcare aliquem: metaphorice pro εὐτελίζειν, et Vilipendere dignumque judicare, quod pedibus proculcet. Plut. (10, 514.) Τὰς Θεμιστοκλέους καὶ Μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένου καὶ κατευτελίζοντος. Referunt huc, quod Virg. Georg. 3. dicit, Felix qui — metus omnes et inexorabile fatum Subjecit pedibus. Item quod Lucr. 5. Et capitis summi præclarum insigne cruentum Sub pedibus volgi magnum lugebat honorem: sc. Vulgi pedibus proculcatum. Apud Philon. vero V. M. 1. Ὑπὸ πόδας ἐχώρει, Turn. vertit, Succiduis pedibus recellebatur, de asina Balaami, quæ conspecto angelo ἀνεχαιτίζετο. Signif. igitur ὑπὸ πόδας χωρεῖν, idem cum ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, Referre pedem, Retro remeare, quod et ἀναποδίζειν. Item in pugna ποὺς ἐπαλλάσσεσθαι ποδὶ dicitur, Cum pede collato et cominus pugnatur. Eur. (Heracl. 836.), ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, Ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στὰς: Virg. Æn. hæret pede pes, densusque viro vir. ‖ At

Ἀσκοῦ προὔχων πούς tecte dicitur Penis in Oraculo: A quod ap. Herod. 2. legitur, et Plut. in Thes. (3.) necnon Eur. Med. (679.) || Πούς, Pes, mensura sedecim digitorum, secundum Suid.: i. e. quatuor palmi; nam palmus quatuor digitos continet: unde ὀκταπόδης ap. Hesiod. et ἑξαπόδης ap. Herod. Vide Στάδιον. Gorr. quoque tradit esse Mensuram quæ constet sedecim digitis, s. palmis quatuor, s. duodecim unciis. Sed quamvis, inquit, tam Romani quam Græci pedem in totidem partes diviserint, attamen pedem Græcum Romano semuncia, sive, ut Gallico more loquamur, semipollice, majorem fuisse Georg. Agricola ostendit, qui mensuras omnes doctissime explicavit.

Transfertur et ad alia; nam et mensa suos πόδας habet. Aristoph. τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν: unde et τράπεζαι ἐλεφαντόποδες et τρισκελεῖς, ut ap. Horat. Tripes mensa. Sic Latine quoque tum ap. Plin., tum Ovid. et Propert., Decidit inque suos mensa supina pedes. || Item litera aliqua pedes habet, ut ap. Athen. (454.) de Ω, Ἔπειτα κύκλος πόδας ἔχων βραχεῖς δύο. || Item πόδες ὄρους dicitur Ima pars s. Radix, ut κορυφή, Ipse vertex et cacumen: πλευραὶ autem et κνημοί, Quæ inter ista duo interjecta sunt. Il. B. (824.) ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, Υ. (59.) πόδες πολυπίδακος Ἴδης καὶ κορυφαί. Sic et Philo V. M. 1. Ὡς ἐκ τῶν πρὸ ποδῶν ἄχρι τῶν κορυφῶν ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα δένδρεσι κατασκίοις συνυφάνθαι, A verticibus ad primores pedes, Turn.: qui tamen videtur legisse προπόδων, a πρόπους. Vide et Ὑπώρεια. || Habent etiam versus suos πόδας, qui dicuntur πόδες μετρικοί: quorum ἄρσις et θέσις, Sublatio et depositio, ῥυθμὸν efficit. Utitur Athen. l. 10. et Gramm. || Est et νεὼς πούς, Navis pes, Od. E. (260.) Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησαν ἐν αὐτῇ, Apoll. Rh. 2, (931.) κὰδδ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο Ἐς πόδας ἀμφοτέρους, Eur. Or. (706.) Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ Ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖτις ἢν χαλᾷ πόδα. Schol. Apoll. Rh. funes veli, qui sunt κάλῳ, in tria genera dividit: aut enim detrahitur iis velum, et vocantur μεσουρίαι: aut intenditur utrimque ad proram, et sunt πρότονοι: aut convertitur et laxatur, qui sunt κατὰ τὰς γωνίας, i. e. ad angulos: et dicuntur πόδες, et ante hoc πρόποδες. Itidem Virg. Æn. 5. Una omnes fecere pedem. Ubi Serv. exp. Funem quo tenditur velum. Plautus vero cum in Menæchm. dicit, Asservatote navales pedes, pro Remis usurpasse existimatur. Catullus autem pro Velo, ubi ait, utcunque Jupiter Simul secundus incidisset in pedem. Hæc inter alia e Camerario. Sunt qui dicant esse Funem in navi quo velum tenditur atque laxatur, inde sic nominatum, quod ad mali pedem, i. e. imam partem, alligetur. Plin. quoque Pedes appellat, 2, 47. Iisdem autem ventis in contrarium navigatur prolatis pedibus, ut noctu plerumque vela concurrant. Item πούς νεὼς pro Temone s. Clavo ap. Pind. (N. 6, 96.) Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον Αἰεὶ κυμάτων λέγεται Παντὶ μάλιστα δονεῖν Θυμόν, Circum temonem commoti fluctus, maxime navigantium animos commovere dicuntur. Sic accipiunt etiam quod Od. K. (32.) legitur, ἀεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων: quoniam sc. Schol. exp. non solum τὸν * μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων, verum etiam τὸ πηδάλιον. || Πούς putatur etiam fuisse Edictum quodpiam longis periodis constans, quod contenta continuataque voce et uno quasi spiritu a præcone recitaretur, cum Gal. Epidem. 6. dicat, Καθάπερ οἱ κήρυκες, ὅταν τὸν λεγόμενον πόδα ἐκφράζουσι.

“ Ποδοῖϊν, Poëtice pro ποδοῖν, Hesiod. (Ἀ. 158.) “ ἕλκε ποδοῖϊν, Trahebat pedibus. Est dual. a “ πούς.”

[“ Ποῦς s. Πούς, Phryn. Ecl. 200. Markl. Suppl. p. 224. 237. Musgr. Iph. T. 1144. Med. 1287. Heracl. 110. Wakef. S. Cr. 1, 31. 115. Alc. 1175. Jacobs. Anth. 7, 60. 8, 188. 9, 39. Monthly Review Febr. 1799. p. 192. Aristoph. Fr. 223. Herodian. 456. Pierson., ad Xen. Mem. 3, 3, 4. Steinbr. Mus. Tur. 1, 172. Canticum quoddam, Kuster. Aristoph. 74. Funis nauticus, Brunck. ad Hec. 1010. Musgr. ad 1020. Med. 278. Valck. Hipp. p. 190. Diatr. 235. Toup. Emendd. 4, 428. ad Lucian. 1. p. xxxv. 493. Mensura sedecim digitorum, Herod. 177. Pes metricus, Wyttenb. Select. 426. Quid ap. Tragicos, Markl. Suppl. 90. Ποῦς navis, Musgr. Iph. T. 1136. 1380. Or. 705. Markl. Iph. p. 404. Brunck. Aristoph. 1, 18. 3, 20. Apoll. Rh. 87. ad Lucian. 2, 138. Eur. Hec. 1010. Musgr. 940. Steinbr. Mus. Tur. 1, 314. Π. montis, Wakef. Ion. 726. Herc. F. 1307. Abund., Lobeck. Aj. p. 268. Sine articulo, ad Æsop. p. 72. Fur. Lips. Periphrasi inservit, Brunck. ad Eur. Hec. 216. Hipp. 1145. De compp. e πούς, Lobeck. Aj. p. 271. Π. ἄθλιος, Wakef. Phil. 291.: χρόνου, Brunck. Aristoph. 1, 154. Musgr. Bacch. 887. Ἥσυχος πούς, ad Eur. Med. 215. 299. Π. ἄτρυτος, Voss Myth. Br. 1, 162. Ἐκ ποδός, Diod. S. 2, 207. 282. et var. l. 329. 2, 448. Anton. Lib. 186. Verb., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 34. Ἐκ ποδῶν, Wakef. Eum. 456. ad Lucian. 1, 238. Ὅλῳ, παντὶ ποδί, Ruhnk. Ep. Cr. 225. Ἑτέρῳ ποδὶ ἐπιβαίνειν, B ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνειν, etc. Toup. Add. in Theocr. 403. Σὺν πατρὸς ποδί, Valck. Phœn. p. 236. De accus., Thom. M. 644. Schneid. ad Æsop. p. 104. Ποῦν, Fab. Æsop. p. 34. Lips. Πόδα βῆσαι, στῆσαι, ad Eur. El. 999.: πέμπειν, Musgr. Iph. T. 123.: τέγξαι, phrasis nautica, 1380. Markl. Iph. p. 404.: ἔχειν ἐν, Musgr. Hel. 75. Bacch. 89.: ἐκτὸς ἔχειν, Wakef. Alc. 645. Phil. 1260.: τιθέναι, Abresch. Æsch. 2, 44. Kuster. Aristoph. 224.: ἱστάναι, ibid.: ἱέναι, ἐφιέναι, Musgr. Hec. 164.: φέρειν, Valck. Callim. 263. Ἐπὶ πόδα ἀνάγειν, ad Xen. K. Π. 324. 671. Wyttenb. Select. 222. Ὑποχωρεῖν ἐπὶ πόδα, Duker. Præf. Thuc. 7. Dionys. H. 2, 1061. Κατὰ πόδα, 5, 105. Villois. ad Long. 14. Παρὰ πόδα, Wakef. Phil. 837. Πὰρ πόδα βαίνειν, Jacobs. Anth. 9, 345. Περὶ πόδα, ad Lucian. 1, 711. 2, 19. 3, 109. 179. ad Mœr. 22. Τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν, τὸν ἕτερον πόδα, Herodian. Philet. 477. et n. Τὼ πόδε τέγγειν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 16. Ἐκ δυοῖν ποδοῖν, Hoogev. Part. 649. Sch. 1. Πόδες, Lectorum fulcra, ad C Xen. Mem. 2, 1, 30. Ἐκ τριχὸς ἄχρι ποδῶν, Posidipp. 7. Ἐκ δέκα ποδῶν αἱρεῖν τινά, Jacobs. Anth. 9, 345. Ὡς ποδῶν —, Wessel. Diss. Herod. 129. ad p. 492. 720. 722. ad Charit. 364. Ὡς ἔχω ποδῶν, Heind. ad Plat. Gorg. 209. Ὅπως, ᾗ ποδῶν, ad Diod. S. 2, 628. Ἐν ποσί, Musgr. El. 641. Jacobs. Anth. 7, 229. 8, 288. Phalar. 358. Villois. ad Long. 34. Τὰ ἐν ποσί, ad Charit. 451. ad Lucian. 2, 356. Boiss. Philostr. 280. Παρὰ ποσίν, Jacobs. Anth. 11, 68. De Homerica, ποσὶ βαίνειν, Ilgen. Hymn. 225. Wakef. S. Cr. 2, 136. Μετὰ ποσσὶ γυναικὸς πίπτειν, Heyn. Hom. 7, 629. Κατὰ πόδας, Dionys. H. 2, 1046. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 59. Παρὰ πόδας, ad Lucian. 1, 714. 2, 241. Dionys. H. 1, 384. Heind. ad Plat. Gorg. 69. Toup. Opusc. 1, 581. Brunck. Phil. 838. Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, Stanl. Eum. 165. Huschk. Anal. 206. Jacobs. Anth. 8, 218. Bianor 14. Ἄλλεσθαι πόδας μαλακούς, Jacobs. Anth. 9, 180. Πρὸς πόδας, de servo ad pedes domini stante, 454. Ποῦς pro ποδεών, Musgr. Med. 679.” Schæf. Mss. Τὰ ἐν ποσί, Heliod. 6, 1. p. D 224. Cor. Vide Schn. Lex. Πούς, ποῦς, Lobeck. Phryn. Add. ad p. 453.]

Ποδοκάκη, ἡ, dicitur ξύλον εἰς ὃ ἐν εἱρκτῇ τοὺς πόδας ἐμβάλλοντες συνέχουσιν, Latine Cippus, Græce alio nomine ποδοστράβη, ut Suid. tradit: Hesychio autem est ὁ ἐν τῷ ξύλῳ δεσμός, ἐν ᾧ οἱ κακοῦργοι δεσμεύονται: quæ exp. e Lysia desumta videtur; is enim 115(=356.) cum citasset hæc verba legis, Δεδέσθαι δ' ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἡμέρας πέντε τὸν πόδα, subjungit mox, explicans ea verba, Ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν ὃ νῦν καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι: paulo post tamen dicit, Οὐκ ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἐδέδετο, ἀλλ' ἐν τῷ ξύλῳ: ita ut videatur inter ξύλον et ποδοκάκην distinguere, licet et Harpocr. scribit ita vocari τὸ ξύλον τὸ ἐν δεσμωτηρίῳ. Itidem in Lege quadam, Δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ οἱ ἕνδεκα ἢ ἐν τῇ ποδοκάκῃ, ubi Bud. vertit Compede: alii sic e Cic., Ligneæ soleæ in pedes inducantur: quæ verba respondent potius τῷ, δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ. Apud Suid. Ἐν εἱρκτῇ τε καὶ ποδοκάκῃ στρεβλούμενοι καὶ ταλαιπωρούμενοι ἔμενον. Ceterum sciendum est

scribi et Ποδοκάκη ET Ποδοκάκκη, quod videtur esse frequentius; tradunt enim Harpocr. et Suid. atque Hes. ποδοκάκκη dici vel quasi ποδῶν κάκωσις, inserto altero κ, vel quasi * ποδοκατόχη, facta syncope, et χ in κ mutato. [Schleusn. Lex. V. T. "Thom. M. 200. ad Lucian. 2, 336. ad Timæi Lex. 134. Lennep. ad Phal. 23." Schæf. Mss. * Ποδόκοιλον, Gl. Aquale gello. Signif. Vola pedis. * Ποδοκόπος, unde * "Ποδοκοπέω, Anna C. 111. 311." Elberling. Mss. * Ποδόκρουστος, unde] Ποδοκρουστία, Pedum plausus s. complosus, Strabo [10. p. 721. * Ποδοκτύπη, Saltatrix, Lucian. 2, 333. * "Ποδοκτυπέω, ad Hesych. 2, 1093, 15." Dahler. Mss.] Ποδονιπτὴρ, ῆρος, ὁ, Pelvis in qua pedes abluuntur, Pelluvium. Legitur ap. Athen. [168. 451. 467. "Jacobs. Anth. 8, 335." Schæf. Mss.] AT VERO Ποδόνιπτρον dicitur Ipsa aqua qua pedes abluuntur, [Gl. Pelluvium. Jambl. Protr. 312. K.] Vide Νίπτρον. Sed dicitur et Ποδανιπτὴρ et ποδάνιπτρον. [* Ποδονίπτης, Gl. Pelluvium. * Ποδοπέδη, Nicet. Annal. 3, 3. 4, 2. "Tzetz. Ch. 1, 891." Boiss. Mss. * "Ποδόπομπον, ad Mœr. 333." Schæf. Mss. * Ποδόστημα, Schn. Lex.] Ποδοστράβη, ἡ, dicitur βασανιστήριον ὄργανον, ἐν ᾧ στρεβλοῦταί τις δεσμούμενος τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας. Sic appellatum διὰ τὸ στρέφειν πόδα, ut Schol. Dem. tradit. Hesychioque itidem τὸ γινόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν: i. q. ποδοκάκη ut Aristoph. Schol. tradit et Suid., ap. quem legitur h. l. Ἐν ποδοστράβαις τισὶ τοῖς βόθροις ἐνειργόμενοι ἐκτείνοντο. Vide et Δακτυλήθρα. || Instrumentum medicum, quo artus luxati reponuntur: Polluci τὸ τὰ στρέμματα κατευθῦνον: dicit autem a Comicis sic usurpari. || Tendicula qua cervi capiuntur, ἡ τοῖς ἐλάφοις ἱσταμένη πάγη, ut Hes. tradit, Xen. K. (9, 11.) p. 578. meæ Ed. Ἵστανται δὲ καὶ ποδοστράβαι ταῖς ἐλάφοις ἐν τοῖς ὄρεσι περὶ τοὺς λειμῶνας. De structura autem ejusmodi tendicularum vide ibid. et ap. J. Poll. 5, 4. ubi et ποδαγρείας appellat. [Lucian. 2, 336. Xen. K. 12, 14. "Jacobs. Anth. 7, 74." Schæf. Mss. * "Ποδόστροφον, Compes, Pedica, Chrys. in Act. Apost. Serm. 35. T. 4. p. 805, 29. Πηδᾷ καὶ λακτίζει — καὶ οὐδεὶς αὐτῇ φαλίδας περιτίθησιν οὐδὲ ποδόστροφα, οὐδὲ χαλινοὺς, οὐδ' ἐπικαθίζει τὸν ἔμπειρον ἐπιβάτην." Seager. Mss. * Ποδοσφαλὴς, unde * Ποδοσφαλέω, Tzetz. Hom. 443.] Ποδοτρόχαλος, Pede rotam circumagens, i. e. Figulus, ὁ τῷ ποδὶ τὸν κεραμικὸν τροχὸν κινῶν, Hes. * Ποδόψελον, Gl. Pediculum. * Ποδόψηστρον, Mantile ad pedes abstergendos, Æsch. Ag. 935. * Ποδόψοφος, Gl. Ποδόψοφοι· Podari (sic) * Ποδοψόφιον· Crepitaculum. * Ποδοψοφία, Schol. Apoll. Rh. 4, 86. Fab. Æsop. August. 137.]

Ποδίκροτος, Pedibus plaudens, Pedes complodens, Epigr. [Anal. 2, 238. "Jacobs. Anth. 12, 107." Schæf. Mss.]

Ποδανιπτὴρ, ῆρος, ὁ, Pelluvium, i. q. ποδονιπτὴρ, Aristot. Polit. 1, 8. [Herod. 2, 172. "Aristoph. Fr. 247. Bentl. Ep. ad Hemst. 98. Toup. Opusc. 2, 226. * Ποδανίπτρα, Kuster. Aristoph. 22." Schæf. Mss.] AT Ποδάνιπτρον, ut ποδόνιπτρον, Ipsa aqua dicitur qua pedes abluuntur, i. q. πλῦμα, νίμμα, ἀπόνιμμα, νίπτρον, Od. (T. 504.) Οἰσομένη ποδάνιπτρα. Porro sicut dicitur βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, et οἰνοχοῶν οἶνον, sicut Od. T. 343. ποδόνιπτρα ποδῶν, ubi tamen Eust. exp. non solum τὸ ὕδωρ ᾧ πόδας νίπτονται, sed etiam νίψις ποδῶν. [Aristoph. Fr. 2. J. Poll. 10, 78. "Aristoph. Fr. 247. 285. Heyn. Hom. 5, 632." Schæf. Mss.] Ποδανωμάω, i. q. λαιψηρὰ πόδας νωμάω, Velociter agiliterque pedes inter currendum moveo, i. e. Citato pede curro. [Cf. Soph. Œd. T. 468. φυγᾷ πόδα νωμᾶν, unde orta videtur hæc vox, alioqui auctoritate destituta. Lexx. dant * Ποδονομέω, Salto, cujus quidem exemplum desideratur, sed analogiæ magis convenit. Cf. Χειρονομέω.]

Ποδαβρὸς, Qui mollibus delicatisque pedibus est, ὁ τοὺς πόδας ἁβρός. E Themist. (226.) Sed leg. putant ποδαγρός. [Orac. ap. Herod. 1, 55.]

Ποδάγρα, ἡ, Pedica s. Tendicula qua ferarum pedes illaqueantur: quæ ET Ποδάγρεια nominatur et ποδοστράβη. J. Poll. 5, c. 4. ubi ejus descriptionem vide. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Δουλοῦν ὗς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν, ἐλάφους δὲ ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. Et ap. Plut. (9, 35.) Θήρεσσιν ἔπηξε ποδάγρας. Et ap. Suid. Τάφρους ὤρυξε καὶ ποδάγρας ὑφῆκεν ὡς θηρίοις, τοῖς πολεμίοις. || Ποδάγρα dicitur etiam Arthritis pedum, cum pedum articulos noxius humor infestat: sicut si manuum articulos idem morbus occupet, χειράγρα vocatur. Athen. 12. Κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας: ut ap. Cic. Doloribus podagræ complures annos cruciari, et Ardere podagræ doloribus. Plut. Ποδάγρας ἀπαλλάττει: Ovid. Solvere nodosam podagram. UNDE Ποδαγρὸς ET Ποδαγρικὸς, Qui podagra tentatur, laborat; Podagricus, Plin.: Podager, Claudiano. Plautus vero dicit Podagrosi pedes. Ποδαγρὸς ex Epigr. [Nicarchi 7.] affertur: ποδαγρικὸς autem passim ap. Medicos occurrit, Diosc. præsertim. Item τὰ ποδαγρικὰ, sub. πάθη, Podagrici dolores, s. Morbus podagricus, Podagra: ut Theophr. H. Pl. 9, 10. dicit mandragoræ radicem utilem esse πρὸς τὰ ποδαγρικά: quam Diosc. generaliter dicit τῶν ἄρθρων πόνους παύειν. Idem vero Diosc. 5, 138. ποδαγρικὰς δυνάμεις vocat Medicamenta quæ podagram si non solvere, at saltem lenire possunt: ut ap. Horat. fomenta juvant podagram, ap. Ovid. autem Solvere nodosam nescit medicina podagram. ["Ποδαγρὸς, ad Charit. 265." Schæf. Mss. "Ποδαγρικὸς, Diog. L. 5, 68." Wakef. Mss.] In VV. LL. habetur ETIAM Ποδάγρης, itidem pro Podager s. Podagricus, Qui podagra laborat. Sed non nominatur Auctor, nec affertur exemplum. Ποδαγράω, SIVE Ποδαγριάω, Podagra laboro, Podagricus sum. Utrumque legitur ap. Plat. Alcib. minore (4.) p. 310. Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν νοσοῦντα ποδαγρᾶν, ἢ πυρέττειν, ἢ ὀφθαλμιᾶν; Et paulo post, Οὐ μέντοι οἱ νοσοῦντες πάντες πυρέττουσιν, οὐδὲ ποδαγριῶσιν, οὐδέ γε ὀφθαλμιῶσιν. Et ap. Dion. Δεινῶς ποδαγρῶν. Sic ap. Aristoph. Πλ. (559.) metrum exigit ut legamus, παρ' αὐτῷ γὰρ (sc. Pluto) ποδαγρῶντες—εἰσίν: quam scripturam Schol. quoque agnoscit, afferens tamen et aliam metro repugnantem, sc. ποδαλγοῦντες: notum autem est ditiores præsertim et τοὺς τρυφεροὺς καὶ ἁβροδιαίτους, hoc morbo tentari: unde et Locuples podagra ab Juven. dicitur Sat. 13. Posteriore verbo ποδαγριῶ utitur et Diosc. 2, 39. de pulmone marino, Ποδαγριῶντας καὶ χιμετλιῶντας ὠφελεῖ καταπλασσόμενος. [Alex. Trall. 9. p. 199. "Ποδαγράω, Clem. Alex. 307. Ælian. H. A. 217." Wakef. Mss. * Ποδαγρίζομαι, Strabo 14. p. 990=700. sed v. nott. et var. lectt.]

"Ποδάκνη, Polluci (7, 157.) ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμὸς, "Vinculum in arcu." [* Ποδάκνης, ὁ, Schn. Lex.]

Ποδαλγὴς, Dolore pedum laborans, Quem pedum dolores cruciant, Qui e pedibus dolet: ut κεφαλαλγής. ["Diog. L. 5, 68." Wakef. Mss.] ET Ποδαλγὸς pro eod., ut κεφαλαλγὸς, Greg. Naz. (Ep. 57.) Δύο ποδαλγοὶ περιφερόμενοι. [Manetho 4, 501.] Ποδαλγικὸς, i. q. ποδαλγὸς, Diosc. 3, 150. de androsarce, Καταπλάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ ποδαλγικῶν ὠφελίμως. Unde Plin. 27, 4. Datur et podagricis illiniturque. Idem igitur significant ποδαλγὴς s. ποδαλγὸς et ποδαλγικὸς, cum ποδαγρὸς s. ποδαγρικός. SIC Ποδαλγία, ἡ, Pedum dolor, Podagra, Chrys. Ἡ ποδαλγίᾳ ἢ φθόῃ τινὶ ἢ ἑτέρᾳ νόσῳ κατειλημμένος. ["Steph. Dial. 19. 56." Schæf. Mss. * "Ποδαλγιάω, Schol. Pind. Π. 3, 111." Wakef. Mss. "Cocchii Chirurg. Vett. p. 35." Boiss. Mss.] Ποδαλγέω, Pedum dolore s. Podagra laboro, i. q. ποδαγράω s. ποδαγριάω, quod vide.

Πόδαργος, Celer pedibus, Virg. πόδας ἀργὸς, s. πόδας ὠκὺς, Homero. Apud Eund. est Nomen proprium equi Hectoris: ET Ποδάργη, ἡ, Equæ itidem nomen, a pedum pernicitate appellatæ: illud, Il. Θ. 185. hoc vero Π. 150. AT Ποδαργία non signif. Pedum pernicitas, verum Pedum dolor, Podagra: Attice usurpatum pro ποδαλγία: sicut γλωσσαργία et γλωσσαλγία idem significant, sc. Loquacitas, Lingua loquax. Vide Schol. Aristoph. Πλ. init. ["Steph. Dial. 19. 56." Schæf. Mss.] ITEM Ποδάργης ap. Hes. * λευκόπους, ταχύς: nam ἀργὸς capitur et pro

Albus et pro Celer. [" Steph. Dial. 56." Schæf. Mss.]

Ποδάρκης, Pedibus valens, Celer, Il. A. (121.) ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς: pro quo alibi πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. [Neutr. ποδαρκές, Arcad. 117.]

Πόδαυρος: unde ap. Hes. Ποδαύρου, ἐῤῥωμένου τοὺς πόδας: pro quo fortasse scr. ποδάρκου: sicut Idem ποδάρκης exp. ὠκὺς τοῖς ποσὶν ἢ ἀρκεῖν δυνάμενος. Alias πόδαυρος significaret Qui pedum celeritate auras s. ventos æquat: quomodo ἀελλόπους dicitur et πνοήπους, necnon ποδήνεμος s. ποδάνεμος.

[* Ποδένδυτον, Æsch. Choëph. 988. νεκροῦ, i. q. ποδιστὴρ πέπλος, quod mox sequitur.]

Ποδηγὸς, ὁ, pro quo DORICE Ποδαγὸς, Pedum ductor, h. e. Qui pedibus viam monstrat præeundo, i. q. ὁδηγὸς, Dux. Suid. exp. παιδαγωγός. In Epigr. ποδηγὰ πόθων ὠκύπτερα, Alæ amorum duces. Pro ὀπαδὸς, Assecla, Cam. e Soph. Ant. (1196.) Ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς εἱπόμην πόσει. Apud eund. Suid. HABETUR Ποδηγέστερον compar. gradu, quod exp. * ὁδηγητικώτερον: qui compar. a ποδηγὸς irregularis est, ut ἀφνειέστερος ab ἀφνειὸς, Eust. [" Ποδηγὸς, Jacobs. Anth. 6, 68. Heraclid. Sinop. Ep. 1. Porson. Or. 26. Valck. Phœn. p. 570. Ποδαγὸς, Markl. Suppl. 420. Porson. l. c. Phœn. 1728. Valck. p. 8." Schæf. Mss.] Ποδηγέω, i. q. ὁδηγέω, Viam pedibus monstro, eos veluti deducendo. Unde ap. Hes. Ποδηγῶν, ὁδηγῶν, παιδαγωγῶν: nisi forte est gen. plur. a ποδηγός. Plato Ep. 7. Αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, Se absque viæ indice dirigere, Gressum suum dirigere absque indice viæ et duce, ut ii qui norunt qua eundum sit, nec duce egent. Gal. Ἡ τῶν εὑρεθέντων ἔνδειξις ἐποδήγει με. Pass. Ποδηγέομαι, Deducor et dirigor, viam faciens, Ducor ab aliquo præeunte et pedes meos veluti ducente, i. e. Via mihi monstratur, Ducor. Gal. Ἐγὼ μὲν ἐμαυτῷ ἐξεῦρον αὐτὰ τῷ λόγῳ ποδηγούμενος, Ratiocinatione me ducente. Et in Eccles. Hist. Τοῦτον μὲν οὖν τὸν τρόπον οὗτοι πρὸς τὴν σωτηρίαν ποδηγηθέντες τῆς σωτηρίας μετέλαχον. Et Athen. (522.) Ὑπὸ τῆς τροφῆς εἰς ὕβριν ποδηγηθέντες. [" Ad Phalar. 257. Jacobs. Anth. 6, 68. Fischer. ad Palæph. 139. Koen. ad Greg. Cor. 173." Schæf. Mss. * " Ποδηγία, Monstratio viæ pedibus, Pedum ductio, Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 1004, 39. Ὥστε αὐτὰ (μέλη) νεκρὰ τῇ ἁμαρτίᾳ γενόμενα τῇ τῆς ψυχῆς ἀκολουθεῖν ποδηγίᾳ." Seager. Mss. Lycophr. 11. 846. * Ποδηγητικὸς et * Ποδηγικὸς, Sciens s. Peritus viæ, Schn. Lex. Prior vox affertur e Suida.] Συμποδηγέω, Una duco s. deduco, et viam commonstro, [" Demetr. Phal. §. 5." Schæf. Mss.] Apud Lys. legitur ETIAM Ποδηγὴς, p. 88(=29.) Ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ ποδηγὴς [πληγεὶς, Reisk.] κατέπεσεν εὐθὺς, de adultero loquens: nisi sit ποδήρης: vel ποδηγὴς, Pedibus e lecto detractus. Bud. [" Toup. Opusc. 1, 554. ad Herod. 436." Schæf. Mss.] Ποδηγέτης, i. q. ποδηγὸς, Lycophr. ποδηγέτης σκότου λαμπτὴρ, Fax deductrix pedum in tenebris, [Dio Cass. 132. * Ποδηγεσία, Greg. Naz. 2, 173.] Ποδηγετέω, i. q. ποδηγῶ, Synes. Ep. 141. Φιλοσοφίᾳ χρώμενος εἰς τὸ θεῖον ποδηγετούσῃ, Philosophia ad Deum ducente, Philo V. M. 3. Εἰ μὴ καὶ θεῖον ἦν πνεῦμα τὸ ποδηγετοῦν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Nisi eum divinus spiritus ad veritatem deduxisset. Idem 1. Οἷς ποδηγετούμενος, Quibus deductus. [Lycophr. 12. Philo 1. p. 306. P., Opp. K. 4, 360. " Toup. Emendd. 1, 136. ad Herod. 717." Schæf. Mss. * " Προποδηγὸς, Phanias 2. (* Προποδηγέω, * Προποδηγέτης, fem. *) Προποδηγέτις, Ruhnk. Ep. Cr. 241. Wakef. S. Cr. 2, 132." Schæf. Mss. Orph. Arg. 340.]

Ποδηνεκὴς, Ad ipsos usque pedes dependens: δέρμα, ἀσπίς: i. e. ἡ ποδήρης, ἡ ἀνδρομήκης, τῶν ἡ ἀπὸ ἄνω μέχρι τῶν ποδῶν ἐνεχθεὶς τῷ φοροῦντι, ut Eust. exp. quemadmodum et Hes. ποδηνεκέα dicit esse βαθεῖαν, ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι αὐχένος διϊκνεῖσθαι. Il. O. (646.) Τὴν (ἀσπίδα) αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων: quibus verbis indicat, clypeum tantæ fuisse altitudinis ut totum corpus a vertice ad imos usque pedes tueretur contra immissas sagittas. [Herod. 1, 195. " Heyn. Hom. 6, 13. 7, 108. 271. Gesner. Orph. p. 390. Τὸ π., Heyn. Hom. 7, 107." Schæf. Mss.]

Ποδήνεμος, ὁ, ἡ, Pedum pernicitate ventos æquans,

A i. q. ἀελλόπους et πνοήπους, Il. E. (368.) Ἔνθ' ἵππους ἔστησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις: AT Ποδάνεμος, Nomen proprium ap. Xen. Ἑλλ. (4, 8, 11.) p. 329. [Athen. 117.]

Ποδήρης, i. q. ποδηνεκὴς, Ad ipsos usque pedes promissus, Ad ipsos pedes pertingens, s. dependens, Xen. K. Π. 6, (2, 5.) Σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι: quas Hom. ποδηνεκέας vocat. Plut. (6, 191.) Ποδήρης πώγων καθεῖται, Barba ad talos usque promissa dependet. Sic ποδήρης χιτὼν rursum ap. Xen. quemadmodum et Paus. Attic. (24, 7.) Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὀρθόν ἐστιν ἐν χιτῶνι ποδήρει. Athen. 12. Χιτῶσι ποδήρεσι χρώμενοι: aliquanto post, Χιτωνίσκον ἐνδεδυκὼς ποδήρη. Hieron. in Comm. in Ezech. c. 9. Ποδήρη autem, quod LXX. transtulerunt, una ex octo vestium est pontificis, quæ Latine dicitur Talaris: et ex eo, quod ad pedes usque descendat, hoc sortita vocabulum est. Affertur et ex Apul. Poderem tunicam sumens. ‖ At ποδήρης ναῦς dicitur ἡ ἐρεσσομένη ποσὶν, i. e. κώπαις, Eust. et Hes. Ubi etiam NOTA

B Ποὺς ab eis pro Remo accipi, ut nonnullos ap. Plautum per navales pedes intelligere Remos testatur Cam. [Blomf. ad Æsch. Ag. 871. 1584. " Jacobs. Anth. 7, 59. Cattier. Gazoph. 47. Toup. Opusc. 2, 185." Schæf. Mss. * Ποδηροφορέω, i. e. ποδήρη χιτῶνα φέρω, Schneidero susp. " Ad Hesych. 2, 986, 24." Dahler. Mss. " Clem. Alex. 250=214." Wakef. Mss.]

Ποδορώρη, Epith. Atalantes, quasi ἡ τοῖς ποσὶν ὁρμῶσα: comp. e ποὺς et ὀρούω: ut in Lex. meo vet. traditur. Apud Callim. autem Hymno in Dian. 215. legitur, ποδοῤῥώην Ἀταλάντην, ubi et Schol. exp. τὴν τοῖς ποσὶν ὀρούουσαν καὶ ὁρμῶσαν; a NOM. Ποδοῤῥώη. Sed fortasse scr. ποδοῤῥώρην.

[* Ποδόρτιον s. * Ποδότριον, τὸ, i. q. ποδήρης ἐσθὴς, Schneidero susp.]

Ποδοχέω, Clavum teneo, Ad gubernaculum navis sedeo: unde ποδοχῶν ap. J. Poll. 1. i. e. ὁ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος, ὁ ἐπὶ τοῖς οἴαξιν ἑστηκὼς, qui et ἡνίοχος τῆς νεὼς, et ὁ ἡγεμὼν τῆς νεώς: frequentius

C κυβερνήτης. Affert vero hoc ποδοχῶν ex Antiphonte, sed addens, se malle DICERE Ποδηγῶν; cui ποδηγῶν respondet magis ὁ ἡγεμὼν τῆς νεὼς, Qui navem ducit, navis veluti pedes dirigit. Illud autem ποδοχῶν est ab ea signif. NOMINIS Ποὺς, qua ponitur pro Clavo s. Temone et gubernaculo navis, τὸ πηδάλιον, ὁ οἴαξ. [Anecd. Bekkeri 297.]

Ποδώκης, Pedibus celer, Virg. πόδας ὠκὺς, Il. B. (764.) Τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας, K. (316.) Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης. Utitur et Plut. Fabio, Τῶν ὀρειβατεῖν δεινῶν Ἰβήρων, ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις. Item Thuc. supra in Ποὺς, Col. 503. SUPERL. Ποδωκηέστατος, Pedibus celerrimus, Pernicissimus: ex Apoll. Rh. (1, 180.) Sed annotant ibid. SCRIBI ET Ποδωκειέστατος in quibusdam exempl. [Ποδώκης, Æsch. S. c. Th. 629. Ch. 574. " Heyn. Hom. 4, 394. Lobeck. Aj. p. 372. Fischer. ad Palæph. 50. 52. Ποδωκηέστατος, Brunck. Apoll. Rh. 13. 210." Schæf. Mss.] Apud Suid. habetur ETIAM Ποδώκεια, ἡ ταχεῖα, quod erit a Ποδῶ-

D κυς aut Πόδωκυς, ut ἄδριμυς, ἄγραχυς. [Lobeck. Phryn. 534. 537. Ποδωκύτατος, Ποδωκέστατος, ibid. " Thom. M. 379. Heyn. Hom. 6, 67. Fischer. ad Palæph. p. 50. 52." Schæf. Mss.] ‖ Alias Ποδώκεια, SIVE Ποδωκείη Ionice, substantivum est, et signif. Pedum pernicitas, agilitas, mobilitas. Il. B. (792.) Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς. Et ap. Hes. Ποδωκείῃ, τῇ τῶν ποδῶν ταχυτῆτι. [" Simonid. 67. ad Anacr. p. 8. Fisch." Schæf. Mss.] Ejusd. signif. EST Ποδωκία. Bud. e Xen. (K. 5, 27.) Καὶ ἡ ποδωκία πρὸς τὸ ἀμβλυωπεῖν συμβάλλεται. [Æsch. Eum. 37. " Anacr. p. 7. Fischer." Schæf. Mss.]

Ποδώνυχον, τὸ, Vestis qua utebantur in sacris Pandrosi, VV. LL. [J. Poll. 10, 191.] Apud Hes. vero hæc LEGUNTUR, Ποδώνυμος, ἐσθὴς ἱερὰ τῆς Πανδρόσου.

[* Ποσσίκλυτος, Ob pedes clarus, Steph. B. v. Κάσπειρος. * Ποσσίκροτος, Qui pedibus pulsat s. pulsatur, Orph. H. 30, 2. Herod. 1, 66. " Ind. Thuc. v. Ἀπόκροτος, ad Diod. S. 1, 382." Schæf. Mss.]

Ἀγκυλόπους δίφρος, inquit Cam., ab operis, ut vi-

detur, et figuræ expressione ap. Plut. Mario (5.) A Sella curulis, Δύο γάρ εἰσι τάξεις ἀγορανόμων, ἡ μὲν, ἀπὸ τῶν δίφρων τῶν ἀγκυλοπόδων, ἐφ' ὧν καθεζόμενοι χρηματίζουσι, ἔχουσα τοὔνομα τῆς ἀρχῆς· τὴν δὲ ὑποδεεστέραν δημοτικὴν καλοῦσι. Loquitur autem de ea ædilitate, quæ a Cic. et Livio vocatur Curulis ædilitas. [" Munck. ad Anton. Lib. 73. Verh." Schæf. Mss.] Ἀκαμαντόπους, Indefessis pedibus currens, Pind. 'Ο. (5, 6.) ἀκαμαντόπους ἀπήνη, Currus indefessi cursus, Cam. Ἀντίπους, Oppositos pedes habens, Adversa vestigia ferens. Ἀντίποδες, qui ET Ἀντίχθονες, q. d. Adversipedes, vocantur qui pedibus nostris oppositos s. adversos pedes habent. Cic. Acad. Nonne etiam dicitis esse e regione nobis e contraria parte terræ, qui adversis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos ἀντίποδας vocatis? Plin. 2, 45. Ingens hic pugna literarum, contraque vulgi, circumfundi terræ undique homines, conversisque inter se pedibus stare, et cunctis similem esse cœli verticem, ac simili modo e quacunque parte mediam calcari: illo quærente cur non decidant contra siti. B L. 6. c. 22. Antichthonas appellat. [" Thom. M. 644. Eratosth. 2." Schæf. Mss.] " Ἀνύπους, Qui " pedibus celeriter conficit iter; dicuntur enim ἀνύ-" ποδες, οἱ ταχύποδες, ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν, Hes. " Ab Aristoph. philosophi dicuntur ἀνύποδες, quod " interpr. Nudipedes, quasi Nihil habentes sub pe-" dibus, ἀνυπόδητοι." [Cf. N. 103. 363. * " Ἀπειρόπους, Innumeros pedes habens, Dionys. Areop. 51." Kall. Mss.]

Ἄπους, Pedes non habens, Cui pedes nulli sunt. Est autem prima, inquit Cam., hac in consideratione animalium distinctio, aliud esse ἄπουν, ut serpentum genus: aliud ὑπόπουν, ut gradientium: quæ et in primo θεραπευτικῆς nomina leguntur, Ἅπαν ζῶον ἢ ὑπόπουν ἐστὶν, ἢ ἄπουν. Rursum τὰ ὑπόποδα aut sunt δίποδα, quemadmodum homines scimus bipedes esse et aves: aut πολύποδα, ut τὰ τετράποδα, Quadrupedes animantes, et cancros, ac vermes, et quæ ἔντομα vocantur. Idem alibi, Et ἄποδες aves, vel omnino sine pedibus, vel cum brevissimis. Philo V. M. 1. C ἀπόδων nomine intelligit Serpentium s. τῶν ἑρπετῶν omne genus, quorum ἡγεμονικώτατον ait esse draconem. Lucian. Apem quoque ζῶον ἄπουν vocat: quemadmodum, Probo Priscianoque testibus, a Latinis quoque Apes dicuntur, quod sine pedibus nascantur: innuente id et Virg. G. 4. Trunca pedum primo, mox et stridentia pinnis. Est et Hirundinum genus ἄπουν, Aristot. H. A. 9, 30. Plin. 10, 39. Plurimum volant quæ apodes, quia careant usu pedum: ab aliis Cypseli appellantur, hirundinum specie. Et mox, His quies nisi in nido nulla: aut pendent, aut jacent. Et 11, 47. Qui negant volucrem ullam sine pedibus esse, confirmant et Apodas habere. Visæ jam etiam serpentes anserinis pedibus. Item statuæ ἄποδες, quarum pedes temporis longinquitas aut vis absumsit. Plut. in L. An Seni administr. Resp. Τῶν ἑρμῶν τοὺς πρεσβυτέρους ἄχειρας καὶ ἄποδας. " Ἄποδα, Pedibus carentia, Nullis pe-" dibus innitentia." [" Wakef. Phil. 632. 691. 856. Cattier. Gazoph. 96." Schæf. Mss.] UNDE Ἀποδία, ἡ, Defectio pedum, Cam. ex Aristot. de Part. D Anim. 4. Idem alibi, Εὐποδία, Integritas pedum: ἀποδία, vel pedes nulli vel eorum usus ademtus.

Ἀργίπους, Qui vel albis vel velocibus pedibus est, i. q. Ποδάργης s. πόδαργος. Soph. (Aj. 237.) ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών, i. e. λευκόποδας s. ταχύποδας. Phocyl. (136.) ἀργίποσιν δὲ Λείψανα λεῖπε κυσίν. [" Ruhnk. Ep. Cr. 58. Brunck. ad Anacr. p. 121. Ilgen. ad Hymn. 493. Jacobs. Anth. 8, 168. Heyn. Hom. 8, 632. * Ἀργιπόδης, ibid. * Ἀρσίπους, 12, 227. Ruhnk. l. c. Ilgen. l. c." Schæf. Mss.] Ἀρτίπους, Qui integris pedibus est, ὁ οὐ χωλὸς ἢ πηρὸς τὸν ἕτερον πόδα, s. ὁ ἄρτιος τοὺς πόδας, Lucian. (1, 139.) Ὀξυδερκὴς τότε πως καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς, Plato de LL. 7. p. 277. morem improbans eorum qui dextris sinistrisque partibus non æque utuntur, ὅπως ἀρτίποδες καὶ ἀρτίχειρες πάντες καὶ πᾶσαι γίγνοιντο. Videtur igitur ἀρτιπόδων et ἀρτιχείρων nomine accipere, qui utroque pede et utraque manu æque agiliter utuntur, quales sunt οἱ ἀμφιδέξιοι, Ambidextri: quippe in quibus neutrum membrum per desuetudinem debilitatum sit. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 17. Wakef. S. Cr. 1, 25. Trach. 58. 474. ad Herod. 352. Jacobs. Anth. 11, 65. Thom. M. 644. Musgr. El. 251." Schæf. Mss.] Αὐτόπους, Qui suis ipsius pedibus iter facit. Item, Qui non indiget ποδηγοῦ nec ὀχοῦντος, Suis ipsius pedibus absque duce incedens. Lucian. (1, 137.) Ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ; verba Mercurii ad Plutum: Cum tuis pedibus incedis, s. propriis pedibus, et ducente nemine. Cam. [" Ad Lucian. 1, 387." Schæf. Mss.] " Αὐταπόδια, ap. J. Poll. 7. c. 22. inter ὑποδήματα, " Calceamenta, numerantur." Αὐτοποδία, ἡ, Cum quis suis ipsius pedibus iter facit, nec equo vel curru vehitur aut navi: ut Latine, Pedibus ire, proficisci, pervenire, transire s. transmittere: unde ap. Dion. (36. p. 26.) αὐτοποδίᾳ iter facere s. ingredi, quod Cic. et Liv. atque alii dicunt, Pedibus: quo sensu accipitur et adv. αὐτοποδητὶ, cujus mentio fiet infra. [* " Αὐτοποδὶ, Const. Porphyr. de Imag. Edess. p. 99." Boiss. Mss. Dio Cass. 607, 44. Αὐτοποδὶ, Αὐτοποδία, Lobeck. Phryn. 514.] " Αὐτόποδον, He-" sychio τὸ ἐκ ποδὸς βαδίζειν: s. Suis ipsius pedibus " incedens aut iter faciens." [Apud Anecd. Bekkeri p. 467. est * Αὐτόπεδον, τὸ πεζῇ ὁδεύειν. Vide Schn. Lex. Suppl.]

[* Βαρύπους, Anal. 2, 226. " Jacobs. Anth. 9, 185." Schæf. Mss.] Βλαισόπους, i. q. βλαισὸς, Qui distortis tibiis ac pedibus est, [Hes. Etym. M.] " Βραδύ-" πους, Tardipes, Catullo, Tardigradus, Ciceroni, " i. e. Tardo et lento pede progrediens: ut βραδύ-" πους βουλὴ in Epigr." [" Jacobs. Anth. 12, 104." Schæf. Mss.] " Affertur et βραδύπουν σπεύσω ex " Eur. (Hec. 66.) pro Tardum accelerabo pedem. " Sed ibi substantivum aliquod desideratur, ut πόδα, " βάσιν, ἤλυσιν, aut aliud simile." [Imo suppletur; locus enim ita extat: σπεύσω βραδύπουν Ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.]

Γυμνόπους, Qui nudis pedibus est, Nudis pedibus incedens s. iter faciens, ἀνυπόδητος. Γυμνοποδία, ἡ, Nudis pedibus incedere. Γυμνοποδίας tradunt fuisse Choros puerorum Spartanorum qui nudis pedibus cum tripudio laudes deorum canerent, in honorem Spartanorum qui pro patria in Thereæis ceciderant: ET Γυμνοπόδιον, Saltationis genus, a nuditate pedum. ITEM Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, γυμνὸς βαίνω, Suid., pro quo et ἀνυποδετέω. Greg. p. 205. de discipulis Domini. Quidam annotant γυμνοποδεῖν esse quod Hier. l. 1 in Jovin. dicit Nudipedalia exercere. Sic ap. Tertull. Apol. c. 40. Nudipedalia denuntiare. Nudipedalia igitur fuerint γυμνοποδίαι, ut χαμευνίαι, cum humi cubabatur: quod in clade aliqua publica aut solemni supplicatione fieri solebat: cujusmodi erat et mos cineribus conspergendi caput, et saccos induendi.

Δασύπους, Cuniculus, ab hirtis pedibus, Plin. 9, 57. de leporibus et cuniculis, Lepus solus, præter dasypodem, superfœtat, aliud educans, aliud in utero pilis vestitum, aliud implume, aliud inchoatum gerens pariter. Sic et alibi inter Leporem et Dasypodem discrimen statuit. Aristot. H. A. 4. dicit ἔχειν τρίχας ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ ἐντὸς τῶν γνάθων hoc animal solum. Ceterum et pro Lepore accipi colligunt ex hoc Prov. Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, pro quo Terent. Tute lepus es et pulpamentum quæris. Dicitur autem id ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος παρ' ἄλλῳ γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ, ut Suid. tradit, exponens et ipse λαγωός. Δίπους, Bipes, Binis incedens pedibus: ut ζῶα δίποδα ap. Aristot. de Gen. Anim. 2. et de Part. Anim. 4. Et παιδίσκη δίπους ap. Athen. 13. [Herod. 4, 192. " Ænigma 15. Δίπουν neutr., Valck. Phœn. p. xxiv." Schæf. Mss.] Διποδία, ἡ, Bipedem esse, s. Duo pedes. ‖ Διποδία, a duplicatis gressibus pedum, Laconica saltatio, Cam. ex J. Poll. Itidem ap. Hes. Διποδία, ὀρχήσεως εἶδος· οἱ δὲ * διποδισμός. [" Toup. Opusc. 2, 190. Brunck. Aristoph. 1, 74. (Λ. 1245.) * Διποδιάζω, (Salto more Laconum,) ibid.

Fut. ξω, Valck. ad Röv. p. 67." Schæf. Mss. Διποδισμὸς, Schol. Aristoph. l. c. Leg. * Διποδιασμός. Cf. J. Poll. 4, 101.] "Διποδία, Saltationis species, "Suid. ex Aristoph." AT Διπόδια, Socci lanei, qui pedibus hyeme inducuntur, J. Poll. 7, (92.) c. 22. *Α διπόδια Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰητέον, εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλυντρα καλεῖ ἐν Φοινίσσαις Αἰσχύλος, Πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις: ubi ETIAM Αὐταπόδια dicit esse εἶδος ὑποδήματος. Nisi forte αὐτοπόδια potius scr. est: [Codd. dant αὖ τὰ πόδεια.] Sed et pro διπόδια leg. putarem δὲ ποδεῖα, ut Idem l. 2. c. ult. Καὶ ποδεῖα δὲ, τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους, Κριτίας, ἃ Αἰσχύλος πέλυτρα καλεῖ, nisi paulo post e Cratete subjungeret, καὶ διπόδια τριμίτινα, Soccos trilices. Notandum vero ET Πέλυντρα scribi uno in loco, in altero LEGI Πέλυτρα. "Πελλυταὶ, Hesychio οἱ δεσμοὶ οἱ περὶ τὰ σφυρὰ καὶ "τοὺς ἀστραγάλους τῶν δρομέων περιελισσόμενοι, εἰς "τὸ μὴ ἐκτραπῆναι: pro quo infra πελλασταί. Apud "Eund. legitur Πελλύτα, et Πελλύτευμα, exposita "itidem δεσμὸς, Vinculum." "Πελλασταὶ, Eod. au- B "ctore dicta fuerunt ὑποδήματα quædam, quæ περιέθεσαν οἱ δρομεῖς περὶ τὰ σφυρὰ, ἵνα μὴ ἔξω στρέφηται."

Δεκάπους, Decem pedes habens, longus, Qui decem pedum est, Aristoph. (Ἐκκλ. 652.) σοὶ δὲ μελήσει Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν εἰς δεῖπνον, Cum umbra solis fuerit δέκα ποδῶν, Decem pedum, s. ὅτε γίνεται ὀψινὸν, aut περὶ ἡλίου τροπάς, Schol. Antiquitus enim, invitati ad convivium, horam observabant e ratione umbrarum, de qua vide Colum. E Plat. autem J. Poll. 3, c. 21. affert ETIAM Δεκαποδὸς, itidem fortasse pro δεκάπους. [*Ἐνδεκάπους, Undecim pedum.] Δολιχόπους SIVE Δολιχήπους, Longos pedes habens, [Athen. 305. Eust. Il. Υ. 1294, 16.]

"Ἑκατόμπους, Centum pedes patens, Qui habet "centum pedes, Centipes," [Soph. Œd. C. 750. *Ἑκατόμποδος, Il. Ψ. 164. Thuc. 3, 68. sed —πεδος in var. lectt.] Ἑξάπους, Qui sex pedum est, h. e. Qui vel ingreditur sex pedibus, vel senos pedes lon- C gus est. Attice vero DICI Ἕξπους, sicut Ἕξκλινος, tradit Etym. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 69. Brunck. Soph. 3, 510." Schæf. Mss. Osann. Philem. p. xxxiv. *Ἕκπους, Inscr. Attica Chandleri p. 37.] Ἐρυθρόπους, Cui pedes rubent, Nomen avis ap. Aristoph. Ὀρν. (303.) a rubeis pedibus: sicut Plin. dicit porphyrioni crura rubere. [" Callim. 1. p. 469." Schæf. Mss. *Ἑτερόπους, Alciphr. 3, 27. Philostr. 515. Lobeck. Phryn. 137. *"Ἑτεροποδέω, Hippiatr. ἑτεροποδοῦντες ἵπποι, s. *ἑτερόχηλοι, Uno pede curti." Schn. Lex.] Εὔπους, Bonis pedibus præditus; seu, ut alii, Validis solidisque pedibus: ἵππος, κύνες, Xen. [K. 3, 2. 4, 6. 10. " Valck. Adoniaz. p. 393. Musgr. Or. 1468. Thom. M. 505. Huschk. Anal. 96. Callim. 1, 432. Jacobs. Anth. 11, 160." Schæf. Mss.] Εὐποδία, ἡ, Xen. (Ἱππ. 1, 3.) Boni pedes, Pedum integritas, ut Cam. interpr. [cf. J. Poll. 1, 194. 9, 161. * Εὐπόδητα πέδιλα, Schol. Lyc. 858. male pro εὔποδ.]

[*Ἡμίπους, Gl. Semipes.] "Ἡμιπόδιον, Semi- D "pes, Dimidius pes, Theophr. H. Pl. (7, 2, 7.) "Οὐ κατωτέρω τριῶν ἡμιποδίων," [Geop. 4, 12, 2.] "Πενθημιπόδιον, τὸ, Quinque semipedes, h. e. Duo "pedes cum dimidio, Mensura duorum pedum cum "semisse," [Xen. Œc. 19, 3. 5. sed leg. * Πενθημιποδιαῖος. Vide Lex. Xen., Schn. Lex. et Suppl.]

Κακόπους, Qui malos pedes habet, pravis pedibus est: ut ἵππος, Xen. Ἱππ. [1, 2. Ἀπ. 3, 3, 4.] Καλόπους, i. q. εὔπους, Pulcros pedes habens, [" ad Xen. Mem. 3, 3, 4." Schæf. Mss.] Καλόπους, inquit Cam., erit Pedibus bonis aut pulcris: sicut e contrario κακόπους, Vitiosis. Sed et καλόπους Lignea pedis figura, ad quam calcei consuuntur. De quo vide supra post Κᾶλον. Κοινόπους, Communi socioque pede iter faciens: κοινόπουν παρουσίαν, Soph. El. (1104.) Adventum consortem s. socium dixit, Cam. s. Adventum eorum qui κοινῇ, s. ὁμοῦ, ὁδοιπορήσαντες aliquo appulerunt. [" Lobeck. Aj. p. 366." Schæf. Mss.] Κολοβόπους, Truncus pedum, Virg. A s. Truncatus pedes. [*"Κουφόπους, Hes. v. Ψαυκρόποδα." Boiss. Mss.] Κραταίπους, Qui validis pedibus est, Firmos solidosque pedes habens: ἵπποι ap. Hom. οἱ στεῤῥοὶ καὶ ἰσχυροὶ, quos et χαλκόποδας appellat, a ferreo pedum robore. [Pind. Ὀ. 13, 114.]

[*Λαμπρόπους, Schol. Il. A. 538.] Λειόπους, Qui lævibus pedibus est, vel planis: a λεῖος, quod Hes. exp. ὁμαλός: ita λειόποδες a plantæ planitie dicuntur, qui Latinis Planci, teste Cam. ut in quibus concavum s. convexum pedis non est. [*Μακρόπους, Porson. Phœn. 1551.] Μεγαλόπους, Magnos habens pedes, [Schol. Aristoph. Ὀρν. 877. *"Μελάμπους, Nicet. Eugen. 9, 154." Boiss. Mss. Μελάμποδες, Nomen Ægyptiorum, Apollod. Bibl. " Wassenb. ad Hom. 148. *Μελαμποδία, Valck. Phœn. p. 792." Schæf. Mss.] "Μελαμπόδιον, τὸ, dicitur Elleborum "nigrum, a Melampode, qui primus ejus usum in"venit: ut fusius cognosces e Theophr. H. Pl. 9, "11. Plin. 25, 5." [" Bergler. ad Alciphr. 276." Schæf. Mss.] "Λαμπόδιον, Elleborum nigrum, VV. "LL. perperam pro μελαμπόδιον." [*"Μελανόπους, Schol. Il. A. 628. Hes." Wakef. Mss. *"Μικρόπους, Philes p. 242. v. 117. Ῥαγὶ σταφυλῆς ἐμφερὴς καὶ μ." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 60. Eust. Od. Δ. 404. p. 1502, 34. *Μονόπους, Gl. Unipes, " ad Charit. 723. ad Lucian. 2, 321." Schæf. Mss. *Μουνόπους, Manetho 1, 137. *"Μονοποδία, Schol. Soph. Œd. T. 151." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. N. 274. " Enchirid. Hephæst. in Aristoph. Triclin. ibid. Schol. Eur. Hec. 1088." Kall. Mss.]

[*Νεόπους, unde Νεόποδες, οἱ, Novi palmites, Geop. 5, 8, 2.] Νέπους, Pedibus carens, Cui pedes nulli sunt, i. q. ἄπους: quale est genus τῶν ἑρπετῶν καὶ νηκτῶν: ut φῶκαι νέποδες ap. Hom. Et Epigr. Ὀστέα δ' αὖ νεπόδων, Piscium; nam piscibus pedes non sunt, verum pinnæ potius et cirri, quæ brachiorum vicem gerunt. Hes. vero νέποδες EXP. Νηξίποδες, Qui natando gradiuntur, quemadmodum et Schol. Homeri νέποδες φῶκαι exp. non solum ἄποδες, verum etiam αἱ διὰ τοῦ νήχεσθαι τὴν πορείαν ποιούμεναι. Tunc autem derivatum fuerit a νέω idem significante cum νήχομαι, No, Nato. Verum νέποδες ἁλοσύδνης φῶκαι nonnulli exp., teste Eust., θαλάσσης τέκνα: eo quod νέπους dicatur κατά τινα γλῶσσαν ὁ ἀπόγονος: quemadmodum Lascaris quoque in Epigr. quodam dixit, Καίσαρι καὶ νέποσι, Cæsari et nepotibus. Sed hæc exp. parum consentanea videtur: Eustathioque potius sic dici videntur, quod sint quoddam veluti κτῆμα θαλάσσης. Verba Hom. extant Od. Δ. (404.) Ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης Ἀθρόαι εὕδουσιν, πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι. [Vide Kiessl. ad Theocr. 17, 25. " Warton. 2. p. 210. Ruhnk. Ep. Cr. 10. Ilgen. ad Hymn. 219. Wakef. Trach. 831. Cattier. Gazoph. 97. Jacobs. Anth. 9, 303. Callim. 1. p. 456. 532. Brunck. Apoll. Rh. 204. Valck. ad Röv. p. xxxix. ad Callim. 2. p. 5." Schæf. Mss.]

Ὀκτάπους, Octo pedes habens, Octipes, ut Octipes cancer Ovidio. Item Polypus piscis κοινότερον dicitur ὀκτάπους, ab octo pedibus: ut πολυγλώχιν vocatur ἡ τρίαινα, Eust. Itidem brevium Scholiorum Auctor πουλύποδος exp. per ὀκτάποδος veluti notius. In Scythia vero ὀκτάποδες dicebantur Qui duos boves possiderent et currum; duobus enim bobus octo pedes sunt. Lucian. (1, 859.) Οἱ πολλοὶ καὶ δημοτικοὶ, ὀκτάποδες· τοῦτο δέ ἐστι, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι καὶ ἁμάξης μιᾶς. [" Jacobs. Anth. 9, 271." Schæf. Mss.] ITEM Ὀκτώπους, Cui octo pedes sunt, Octipes. Sic vocatur et Scorpius ab octo pedibus: unde Prov. ap. Cratinum, Ὀκτώπουν ἀνεγείρεις, i. e. σκορπίον, Suid. Apud Hes. vero perperam SCRIPTUM Ὀκτώπας, σκορπίος, pro Ὀκτώπους. [*"Ὁμοιόπους, Draco Ms. fol. 98. sect. π. Στίχων." Bast. in Ind. Scap. Oxon. *Ὀξύπους, vide c. 6802. *"Ὀξυποδέω, Citato pede feror, Chrys. Hom. 120. T. 6. p. 869, 38. Ὀξυποδήσωμεν μικρὸν αἰσχυνθῶμεν." Seager. Mss.] Ὀρθόπους, Rectos pedes habens, Quem pedes recta ferunt, [Celsus, Acclivis, Soph. Ant. 985.] Ὀρθοποδέω, Pedes me recta ferunt, Recto pede s. cursu progredior, aut tendo, i. q. εὐθυπορέω, Cam. in-

terpr. Recte ingredior, ap. Paul. ad Galat. 2, (14.) A Οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς ἀλήθειαν.

Παλίμπους, Pedem reflectens, Repedans, Retro pedem referens, Retrogradus: παλίντροπος et ὀπισθόρμητος Homero: a quo sicut Ἄρης dicitur ἀλλοπρόσαλλος, quod mutabilis et inconstans modo his, modo illis victoriam concedat, ita et τύχη παλίμπους, Quæ eum, quem evexerat, destituit et retro relabi sinit. Joseph. de Capt. Jud. Οὐδαμοῦ τὸ νικᾷν ἀναιμωτὶ περιγίγνεται· ἡ γὰρ παλίμπους τύχη περιΐσταται. Item ap. Virg. Multa dies variusque labor mutabilis ævi Rettulit in melius: multos alterna revisens Lusit et in solio rursus fortuna locavit. [" Meleager 108." Schæf. Mss.] Περίπους, Pedem circumdans. Item Qui apte pedem circumdat, Qui pedi bene quadrat et convenit. Hes. vero περίποδος generalius etiam exp. ἁρμόζοντος: sic aliquid alicui περὶ πόδα ἁρμόζειν dicitur, quod tam apte quadrat et convenit quam pedi calceus. J. Poll. 7, c. 21. Περίποδα δὲ, ὑποδήματα ἁρμόζοντα. AT Περιποδίη, Ionice pro Περιποδία, dicitur esse Orbiculus quem B gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur. Gal. vero in Lex. Hippocr. περιποδίην exp. τὴν ἐν κύκλῳ ὑπὸ πόδα οὖσαν καὶ κάτω. Ubi ambiguum est, substantivumne sit an adj. [* " Περιπόδιος, Bekk. Anecd. 354." Boiss. Mss. * Περιπόδιον, Gl. Limbus.]

Πολύπους, Multos pedes habens, Multipes: ut Πολύποδα ζῶα ap. Plat. Animalia multorum pedum: ut ἄποδα, Nullorum. Sic Plut. Symp. 2, 3. de ovo, Καὶ πτηνὰ γεννᾷ καὶ νηκτὰ μυρία, καὶ χερσαῖα, σαύρας· καὶ ἀμφίβια, κροκοδείλους· καὶ δίποδα, τὴν ὄρνιν· καὶ ἄποδα, τὸν ὄφιν· καὶ πολύποδα, τὸν ἀττέλεβον. Vide Ἄπους etiam. Sic et Aristot. Polit. 3. Ἕνα ἄνθρωπον πολύποδα καὶ πολύχειρα, καὶ πολλὰς ἔχοντα αἰσθήσεις. Ubi etiam nota accus. πολύποδα, pro quo et πολύπουν. UNDE Πολυποδία, ἡ, Pedum multitudo, Multi pedes, [Aristot.]

Item πολύποδες dicuntur Bestiolæ quædam multipedes; Cutiones nonnulli, alii Porcelliones appellant. Vide Ὄνος. Item πολύπους, SIVE Πουλύπους, C metri gratia, Piscis quoddam genus, quod κοινότερον vocatur ὀκτάπους, ab octo pedibus, ut dixi supra. Est autem e genere τῶν μαλακίων, i. e. Mollium: et pedes illi pinnarum vicem præstant; nam non omnia natatilia pinnas habent, sed quædam eorum loco πόδας οἷς νεῖ, ut mollia: at plana, cum et ἄποδα et ἄπτερα sint, ipsa latitudine natant. Plin. tamen 9, 29. scribit polypos brachiis ut pedibus ac manibus uti, et per brachia velut acetabulis dispersis haustu quodam adhærescere, tenereque supinos, ut avelli non queant. De solertia autem qua conchas et pisciculos venatur, vide ibid. et cap. seq., ubi etiam ait luctari complexu et sorbere acetabulis ac numeroso suctu detrahere, cum in naufragos urinantesque impetum cepit. Sic ap. Plaut. Ego istos novi polypos, qui ubi quid attigerint, tenent. Et πετροφυὴς πολύπους ap. Phocyl. (44.): quod confer cum loco quodam Theophrasti in Πολυπόδιον. Præterea colorem mutat ad similitudinem loci, et maxime in metu, ut ibid. docet Plin. et Theognis (215.) Πουλύποδος νόον [Πουλύπου ὀργὴν] D ἴσχε πολυφρόνος, ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇπερ ὁμιλήσει [Τῇ προσομιλήσει,] τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Sic Plut. Τοῦ πολύποδος αἱ μεταβολαὶ, et πολύποδος τροπαί. Itidem Xenarchus ap. Athen. (64.) τροπωτὴρ πουλύπους. Et Ion Tragicus (318.) Καὶ τὸν πετραῖον πλεκτάναις ἀναίμοσι Στυγῶ * μεταλλακτῆρα πουλύπουν χροός. Et Eupolis aliquanto ante, Ἀνὴρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους. Et paulo ante ex Alcæo, νοῦν πολύποδος ἔχειν. Ipsum etiam brachia sua rodere opinio est, quam tamen Plin. falsam esse dicit l. c. Alcæus ap. Athen. ἔδωδ' ἐμαυτὸν ὡς πολύπους. Meminit ejusd. rei Orus Apollo in Hieroglyph. dicens eum, Ἐὰν ἀπορήσῃ τροφῆς τῆς ἀπὸ ἄλλων, τὰς ἰδίας πλεκτάνας ἐσθίειν. Vide de eadem re, quæ ipse Athen. scribit, citans et Pherecratis quendam locum, (316.) ubi etiam ex Aristotele docet eum habere octo pedes, Ὧν τοὺς μὲν ἄνω δύο καὶ κάτω, ἐλαχίστους, τοὺς δὲ ἐν μέσῳ, μεγίστους· τὸ δὲ στόμα καὶ τοὺς ὀδόντας ἐν μέσοις τοῖς ποσίν. UNDE Πολυπόδιον, τὸ, Parvus polypus. Athen. (317.) cum docuisset polypum ᾠοτοκεῖν et ἐπῳάζειν, ὅταν τέκῃ, subjungit paulo post, Καὶ μεθ' ἡμέρας πεντήκοντα ἐκ τῶν ᾠῶν πολυπόδια ἐξέρπει, ὥσπερ τὰ φαλάγγια, πολλὰ τὸ πλῆθος. [Item * Πολυποδάριον, ap. Eund. 403.] || Est item Herbæ nomen, Plin. 26, 8. Polypodion nostri Filiculam vocant; similis enim est filici: radix acetabulis cavernosa, ceu polyporum cirri, in petris nascens. Sic et Diosc. 4, 188. Πλεκτάνας ὡσπερεὶ πολύπους ἔχουσα, φύεται δ' ἐν πέτραις. De eodem sic Theophr. H. Pl. 9, 14. cum de scorpio locutus esset, Ἡ δὲ τοῦ πολυποδίου, δασεῖα, καὶ ἔχουσα κοτυληδόνας, ὥσπερ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι· κἂν περιάψηταί τις, φασὶν ἐμφύεσθαι ὡς πολύπουν. UNDE Πολυποδίτης οἶνος, Vinum e polypodio factum: cujus compositio habetur ap. Aëtium 3, 60. et 61. ET Πολυποδίνη, ἡ, Genus quoddam polypi, Aristot. Vide Ὄσμυλος Ὀσμύλη. ET Πολυποδώδης, Polypis abundans, Polypo similis. Et τὰ πολυποδώδη, Quæ e polyporum genere sunt. [Aristot. de Part. Anim. 4, 9. * Πολυπόδειος, J. Poll. 6, 33. 47.]

Præterea πολύπους Tuberculum in naribus, polypi carni simile, multasque habens radices, ut polypus multos pedes, et nares obstruens: ita ut difficulter spirent et ægre loqui possint, qui eo laborant vitio: quemadmodum et polypus ea, quæ invadit, brachiis suis stringit. Cels. 6, 8. Polypus in naribus est caruncula modo alba, modo subrubra, quæ narium ossi inhæret, et modo ad labra pendens narem implet, modo retro per id foramen quo spiritus a naribus ad fauces descendit, adeo increscit ut post uvam conspici possit: strangulatque hominem, maxime austro et euro flante: fereque mollis est, raro dura; eaque magis spiritum impedit et nares dilatat, quæ fere καρκινώδης est. Quibus verbis polypum graphice depingit, omnes ejus differentias complectens, quas Hippocr. περὶ Παθ. quinque constituit. Horat. quoque hoc vocabulo utitur, Polypus an gravis hirsutis cubet hircus in alis. Unde Polyposus ap. Mart. Nasutum volo, nolo polyposum. [" Πολύπους, Jacobs. Anim. 321. Anth. 8, 324. Brunck. Soph. 3, 418. Aristoph. Fr. 234. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17. Scrib. Larg. p. 35. (ὄνοι κατοικίδιοι et πολύποδες, Lat. Millepedes.) Piscis, Toup. ad Longin. 372. Wessel. Probab. 203. Valck. Diatr. 218. ad Lucian. 1, 299. Dial. 88. T. H. p. 80. Plut. Mor. 1, 377. Græv. Lectt. Hes. 569. Lennep. Phal. 196. Casaub. Athen. 1. p. 24. Lex. Herod. 176. Πουλύπους, Toup. l. c. Opusc. 2, 160. Aristoph. Fr. 234. 241. 248. Porson. Hec. p. 83. Ed. 2. * Πούλυπος, Antip. Th. 44. Isidor. Æg. 1." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 1, 310. 2, 260. 267. 391. 455. 3, 345. 4, 280. 304. K. 4, 223. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 202. Passow de Fine et Ratione condendorum Lexx. * Πολυποξύστης, P. Ægin. 6, 25. * Πολυπικὸς, ibid. σπαθίον. * Πολύπιον, Aristot. H. A. 5, 18.] " Πώλυψ, i. q. " πολύπους, Polypus, Piscis, ap. Athen. 8. Ὁ πώλυψ " συνεργεῖ μὲν ἀφροδισίοις, σκληρὸς δέ ἐστι καὶ δύσπε- " πτος. Polluci Πώλυψ est etiam σὰρξ ῥινὶ ἐπιφυομένη, " μυξῶδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, ἐπιφράττουσα τὴν ἀναπνοήν: " quod idem πολύπους quoque, ut supra docui." [" Toup. ad Longin. 372." Schæf. Mss. * Πώλυπος, Æolice, Athen. 316. Koen. ad Greg. Cor. 634. " Eust. Od. 232, 19." Wakef. Mss. * Πωλύπιον, Hippocr. 1056.]

Πρόπους, Cui grandes pedes. Suidæ enim πρόποδες sunt οἱ μεγάλους πόδας ἔχοντες. || Propus vocatur etiam alter Geminorum, ut discimus e Comm. in Arat. Ph. Germanici: in quo tamen et stella quædam πρόπους. In sinistro pede, inquit, ultimæ distantiæ unam, quæ vocatur Propus. Proclus, Ὁ δὲ προηγούμενος τῶν ποδῶν τῶν διδύμων ἀστὴρ προσαγορεύεται πρόπους. Ubi πρόπους signif. ὁ πρὸ ποδῶν κείμενος, Ante pedes situs. || Alioqui πρόποδες subst. dicuntur Anteriores s. Primores pedes: ut πρόποδες ὄρους Hesychio τῶν ὀρῶν τὰ προὔχοντα, qualia sunt Procurrentia saxa ap. Virg. Vide locum quendam Philonis in Πούς circa finem, ubi de ποὺς ὄρους. Sic Strabo 9. p. 188. Οἱ τῆς Ὄθρυος πρόποδες. || Πρόποδες dicuntur etiam αἱ προκείμεναι τῆς Αἰγύπτου

νῆσοι, Hes. [Polyb. 3, 17, 2. 8, 15, 4. "Jacobs. A
Anth. 9, 429. Πρόποδες, Radices montis, 10, 89.
Samius 2. ad Anton. Lib. 142. Verh., ubi i. q. *ὑπώ-
ρεια*, Anacr. p. LXVII. Fisch., ad Lucian. 1, 289. ad
Timæi Lex. 66. * Πρόσπους, 65." Schæf. Mss.
* Πρόσποδα, *τὰ*, vox dubia, Niceph. Blemm. n. 97.]

Σαράπους, Qui magnis pedibus est, et eos veluti
trahit, ut sit *ὁ σύρων τοὺς πόδας*, Cam. Sic Diog. L.
(1, 81.) p. 39. tradit Pittacum ab Alcæo vocari *σα-
ράποδα καὶ σάραπον, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύ-
ρειν τὼ πόδε*: [Codd. exhibent etiam * Συρόπους.]
Ubi etiam NOTA Πλατύπους, Latos pedes habens.
Galeno autem Lex. Hippocr. *σαράπους* est *ἡ* * *δια-
σεσηρότας καὶ διεστῶτας ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν
ποδῶν*. [" Græv. Lectt. Hes. 573." Schæf. Mss.
* Σιδηρόπους, Nonn. D. 29. p. 792. * Σκληρόπους, Gl.
Duripes.] Στεγανόπους, Palmipes, Aristot. H. A. 2,
12. *Πολυώνυχοι δέ εἰσι πάντες οἱ ὄρνιθες· ἔτι δὲ πολυ-
σχιδεῖς τρόπον τινὰ πάντες· τῶν μὲν γὰρ πλείστων διῄ-
ρηνται οἱ δάκτυλοι, τὰ δὲ πλωτὰ στεγανόποδά ἐστι.*
Plin. 11, 47. Avium aliæ digitatæ, aliæ palmipedes: B
aliæ inter utrumque, divisis digitis adjecta latitu-
dine. Hesychio *στεγανόποδες ὄρνιθες* sunt *οἱ ἐν ὕδατι
τρεφόμενοι καὶ διατρίβοντες, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες
στεγανοὺς, ἤτοι δέρματι ἐνειλημένους*: ut cycnus,
anser, platea, anates. Vide in Παρακαθίημι locum
Aristot., item Athenæi et Plinii. Vide et Σχιζόπους.
[Alcman. ap. Strab. 7. p. 458. * Στενόπους, de ho-
minibus, Ptolem. Phys. 2, 27. p. 309. At ibid. 2,
25. p. 308. ut et Aristot. Phys. p. 92. ubi sermo est
de avibus aquatilibus, leg. est *στεγανόπους*. * Στεφα-
νόπους, Gl. Palmipes, videtur esse mendosum pro
στεγανόπους. * Στικτόπους, Opp. K. 1, 306. Schneid.
Anal. Cr. p. 38. * Στρεβλόπους, Gl. Scaurus. * " Σύμ-
πους, Aristoph. ap. Polluc. 6, 159." Kall. Mss.
* Συμποδέω, Schleusn. Lex. V. T.] Σχιζόπους SIVE
Σχιδανόπους, Cujus pedes in digitos fissi sunt, Digi-
tatus, ut Plin. in præced. Στεγανόπους. Cam. Avium
alia est *σχιζόπους*, Digitata, diviso sc. pede: alia,
στεγανόπους, Palmipes, ut Plin. Utitur autem Ari-
stot. H. A. 8, 3. *Καὶ ὅσοι μὲν στεγανόποδες, ἐν αὐτῷ* C
*τῷ ὕδατι ποιούμενοι τὴν πλείστην διατριβήν· ὅσοι δὲ
σχιζόποδες, περὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ.* Posteriore autem uti-
tur Athen. (388.) ex Aristot. tradens porphyrionem
esse *σχιδανόποδα*. [" Σχιδανόπους, Callim. 1. p.
458. Toup. Opusc. 1, 389." Schæf. Mss. Σχιζόπους,
Ælian. H. A. 5, 50.] Σχιζοποδία, *ἡ*, Fissi pedes, s.
Fissura pedum in digitos, Aristot. de Part. Anim. 1,
(3.)

Ταναύπους, SIVE Τανύπους, Pedibus in rectum
tendens. Ταναύποδα Hes. exp. *ὀρθόποδα, τεταμένοις
τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν*. Idem *τανύποδας Ἐριν-
νῦς*, a Soph. Aj. (837.), dictas scribit *ταχύποδας, ἐν
τάχει τιμωρουμένας*. Schol. exp. *τὰς ἀκοπιάστως ἐπι-
ούσας, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τοὺς πόδας*: p. 50. meæ
Ed. [" Ταναύπους, Jacobs. Anth. 7, 58. Heyn. Hom.
5, 708. 6, 314. Ilgen. ad Hymn. p. 305. 422. Τανύ-
πους, 305. Abresch. Æsch. 2, 54. Stanl. Eum. 69.
Lobeck. Aj. p. 354. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V.
p. 17. Voss Myth. Br. 1, 190." Schæf. Mss. * Ταυ-
ρόπους, Eur. Iph. A. 275. * Ταυτόπους, unde * Ταυ- D
τοποδία, Ejusdem pedis repetitio, Schol. Aristoph.
B. 350.] Ταχύπους, Pedibus celer, *ποδώκης*, Xen.
[Vide Τανύπους. " Thom. M. 644. Meleager 128.
Jacobs. Anth. 9, 6. Toup. Opusc. 2, 242." Schæf.
Mss.] Τετράπους, Quadrupes: ut *τετράποδα ζῶα*, et
sine adjectione *τετράποδα*. Vide et Ἄπους. Item
τετράπους mensa, quæ proprie *τράπεζα*, a quatuor
pedibus: ad differentiam *τῆς τετρασκελοῦς*, Tripedis.
[" Philippus 13. Jacobs. Anth. 10, 40. Exerc. 1, 129.
Diod. S. 1, 154. 654. 2, 467. ad Charit. 766. Valck.
Diatr. 101. De Zodiaci signis, ad Charit. 294. Acc.,
Dionys. H. 1, 141." Schæf. Mss. Polyb. 1, 29, 7. 4,
75, 7. * " Τετράποδος, Jo. Monachus Hist. Barlaami
Cod. Reg. 903. p. 32." Boiss. Mss. Τετράποδος, Τε-
τράπεδος, Lobeck. Phryn. 546. * " Τετράποδον, i. q.
τετράπους, Lev. 18, 23. Compl. Adde Etym. Gud.
205, 12. Philox. Gloss. *τετράποδον*, Quadrupes."
Schleusn. Lex. V. T. " Reiff. ad Artem. p. 252.
* Τετραπόδιον, Jacobs. Anth. 6, 250. Bentl. ad Cal-
lim. 318." Schæf. Mss.] Τετραποδηδὸν, Aristoph.
(Εἰρ. 896.) In morem quadrupedum, Ritu et more
quadrupedum: ut Plut. *Βαίνειν νόμῳ τετράποδος καὶ
παιδός*. [" Brunck. Aristoph. 1, 22. 3, 144. ad Lu-
cian. 1, 307." Schæf. Mss.] Τετραποδίζω, Incedo ut
quadrupes, Quaternis pedibus gradior, Aristot. H.
A. 2. de homine, *Τὸ πρῶτον παιδίον ὢν ἕρπει τετρα-
ποδίζων*, In modum quadrupedum, Quadrupedans,
Bud. [Gl. Quadrupedo.] Τετραποδιστὴς, Quadru-
pedum more gradiens aut vivens: *τετραποδισταὶ*,
Ærumnosi et laboriosi instar quadrupedum, VV.
LL. [Etym. M.] Τετραποδιστὶ, Ritu s. More quadru-
pedantum, [Plut. 6, 897. " Schol. Nicandri Ἀ.
541." Wakef. Mss. " Ad Lucian. 1, 307. Toup.
Opusc. 1, 471. Num recte habet hæc forma? An
leg. Τετραποδητί?" Schæf. Mss. * Τριακοντάπους,
Dionys. H. 1, 596.] Τρίπους, Tripes, Tripus. Erant
autem *τριπόδων* duo genera: *ἐμπυριβήτης*, qui et
λοετροχόος, in quo aqua calefiebat: et *ἄπυρος*, in quo
vinum diluebatur, quem Eust. *ἀναθηματικὸν* quoque
B vocatum scribit, qui ad ornatum ædium templorum-
que servatus ignem non experiebatur. Vide plura
ap. Athen. (37.) Vide et Κρατὴρ, supra, ubi habes et
Prov. *Ἐκ τρίποδος λέγειν*. Od. (O. 84.) *δώσει δέ τι
ἕν γε φέρεσθαι, Ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων ἠὲ λεβή-
των*. Unde Horat. Donarem tripodas, præmia fortium
Graiorum. Item *Δελφικὸς τρίπους*, cui vates insidens
responsa consulentibus reddebat: de quo plura ap.
Schol. Aristoph. et J. Poll. Greg. Naz. *Τρίποδος Δελ-
φικοῦ σοφίσματα*. Aristoph. Ἱππ. (1016.) *λογίων ὁδὸν,
ἥν σοι Ἀπόλλων Ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτί-
μων*. Item *τρίποδες* dicebantur *ἐφ' ὧν ἔκειντο αἱ τρά-
πεζαι*. Vide Μαγὶς, Τράπεζα. Item ipsa mensa
τρίπους, ut Tripes mensa Horatio. Aristoph. *Καὶ πό-
θεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι*; [" Jacobs. Anth.
6, 170. 7, 201. Aristoph. Fr. 271. 278. ad Phalar.
317. ad Diod. S. 2, 102. Casaub. ad Athen. 100.
Toup. Ind. ad Longin., ad Herod. 71. Heyn. Hom.
7, 483. Mensa tripes, Kuster Aristoph. 213. Adj.,
Plato Theæt. 300. Nom. propr., it. Τριποδίσκος, Char-
C don Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p. 104. De tripodum
consecratione, Casaub. ad Suet. 233." Schæf. Mss.
* " Τριποδοειδὴς, Gramm. ap. Cang. Gloss. in Ἑπτὰ
ἀστέρες." Boiss. Mss. Eust. 1312, 28. * Τριποδοφόρος,
unde * Τριποδοφορέω, Schol. Pind. Π. 11, 5. " Valck.
Anim. ad Ammon. 98. * Τριποδοφορικὸς, ibid." Schæf.
Mss. * Τριποδηφορέω, Strabo 9. p. 617. Lobeck. Phryn.
685. * Τριποδηφορικὸς, Phot. Bibl. 525. * " Τριποδη-
λάλος, Christod. Ecphr. 72. Jacobs. ad v. 319.
* Πολυτρίπους, Anth. 7, 236." Schæf. Mss.] UNDE
Τριπόδιον, *τὸ*, [" Diosc. Notha 470." Boiss. Mss.]
ET Τριποδίσκος SIVE Τριποδίσκιον, Parvus tripes.
Τριπόδιον pro Parvo tripode, cui imponitur mensa, J.
Poll. e Xen. K. Ἀ. Τριποδίσκιον, Suid. ex Antiph.
Ἀνθράκιον βραχὺ, τριποδίσκιον. At Τριποδίσκος dici-
tur etiam Vicus in agro Megarico: qui ET Τριποδί-
σκη: UNDE Τριποδίσκιος, Qui inde oriundus est.
Steph. B. [" Τριποδίσκος, Huschk. Anal. 194. Brunck.
Aristoph. 1, 68. * Τριποδήϊος, ad Callim. 1. p. 163.
(H. in Del. 90.)" Schæf. Mss. * Τριποδηΐς, Nonn. D.
D 9, 256. *ἕδρα*. * Τριποδίζω, Gl. Tripedo. * Τυφλόπους,
Eur. Phœn. 1562.]

Ὑπόπους, Pedes habens, Pedibus subnixus. Vide
Ἄπους. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 197."
Schæf. Mss. * " Ὑπόποδος, Aristot. H. A." Schn.
Lex.] AT Ὑποπόδιον, *τὸ*, Scabellum, quod sc. pedi-
bus subjicitur, Homero *θρῆνυς*. Usi sunt LXX. In-
terprr. cum alibi, tum Ps. (109, 2.) *Ὑποπόδιον τῶν
ποδῶν σου*. Utitur et Athen. itemque Eust. et Schol.
Aristoph. in Θρῆνυς et Θράνος. [" Ad Lucian. 2, 36.
T. H. ad Plutum p. 61. ad Diod. S. 2, 210." Schæf.
Mss.] Sicubi vero LEGATUR Ὑποπόδιος, significabit
Pedi suppositus. [* Ὑψηλόπους, Antyllus Oribasii p.
235. Matth.]

[* Χιλιόπους, Gl. Millepeda.]

Ὠκύπους, Pedibus celer, Virg. *πόδας ὠκὺς*, et *ὠκύ-
πους*, Homero. Hesiod. (Ἡμερ. 52.) *ἵπποις ὠκυπόδεσσι*,
[" Thom. M. 644." Schæf. Mss. * Ὠκυποδέω, Cæsar.
Dial. 1. Interr. 99.]

Ἄρτιπος, i. q. *ἀρτίπους*, per systolen, Od. Θ. (310.)

καλός τε καὶ ἄρτιπος. SIC Ἀέλλοπος pro Ἀελλόπους: ET "Πρόπος pro πρόπους. Unde πρόπον in Epigr. "Pedem s. Imam partem montis." Σάραπος pro Σαράπους, quod vide. ET Τέτραπος pro τετράπους: [" Ænigma 15. Τέτραπον, Eur. Phœn. p. xxiv. Valck." Schæf. Mss.] ITEM Τρίπος pro Τρίπους, ap. Hes. et Suid. Sic Hesiod. (Ἀ. 312.) προὔκειτο μέγας τρίπος. [" Musgr. El. 251. Ænigma 15. Eur. Phœn. l. c. Toup. Opusc. 1, 496. Jacobs. Exerc. 2, 167. Chardon Magaz. Encycl. N. 1. T. 1. 1796. p. 94. *Ὤκυπος, Hymn. in Apoll." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκαμαντοπόδης, Synes. H. 9, 52." Kall. Mss.] Γυμνοπόδης, i. q. γυμνόπους, ὁ ἀνυπόδητος, Suid. SIC Βλαισοπόδης, i. q. βλαισόπους, ut βάτραχος, Suid. Διπόδης, Qui duorum pedum est, Bipedalis, Bipedanus, Bipedaneus, Xen. Œc. [19, 3. 4. Vide omnino Schn. Lex. Suppl.] SIC Ἑξαπόδης, Qui sex pedum est, pro quo ET Ἑξάποδος, ὁ, ἡ, vide Στάδιον. ITEM Ὀκταπόδης, Octo pedes habens, Octipes, i. q. ὀκτάπους s. ὀκτώπους: ut ὀκταπόδης καρκίνος, Nicand. Θ. 605. nam ὀκτὼ πόδας ἔχουσιν οἱ καρκίνοι. Sic Ovid. Octipedis brachia cancri. Ὀκταπόδης, Octo pedes longus: ἄξων, Hesiod. Ἔργ. (2,) 43. Virg. Temo protentus in octo pedes. SIC Ἑπταπόδης PRO Ἑπτάπους, Septempedalis, Plaut.; Hesiod. Ἔργ. (2,) 42. Ἄξονά θ' ἑπταπόδην. Ambo ap. Hesych. [* " Ὀρθοπόδης, Nonn. D. 28, 72." Wakef. Mss. * " Πλατυπόδης, Const. Manass. Chron. p. 211." Boiss. Mss. * Πολυπόδης, Poët. Πουλοπόδης, Bianor 2. Antiphil. 23. " Manetho 6, 748." Kall. Mss. * Στραβοπόδης, Herodian. Epimer. Mss. * Τετραπόδης, Etym. M. Arrian. Anab. 6, 29, 6. Manetho 4, 26.] Τριπόδης, Tripedalis s. Tripedaneus, Hesiod. Ἔργ. (2, 41.) Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν, Xen. Œc. (19, 3.) Βαθύτερον τριπόδου: ut Altitudo tripedanea ap. Colum. [* Ὑψιπόδης, Nonn. D. 20, 81.] ITEM Ὠκυπόδης pro ὠκύπους, Epigr. [" adesp. 417." Schæf. Mss.]

" Ἑκατόμπεδον, τὸ, Templum Athenis, centum " pedes patens ab omni parte. Plut. Pericle (13.) " ἑκατόμπεδον παρθενῶνα vocat, VV. LL. Hesychius " ἑκατόμπεδον dicit esse τὸ θέατρον, ἢ ἑκατὸν ποδῶν." * " Ἑκατόμπεδος, Centum pedes longus aut latus, Il. Ψ. 164. ubi vide Heynii Obs., Pind. Ἰ. 6, 32." Schw. Mss. Polyb. 6, 29, 7. Ἑκατόμ. οἴκημα, Pedes centum quaquaversum patens, Athen. 529. " Valck. Diatr. 203. Ἑκατόμπεδον, Musgr. Ion. 1138. Cattier. Gazoph. 100." Schæf. Mss. De hac forma adjj. in πεδος exeuntium vide Schn. Lex. Suppl. Fortasse referenda est ad vetus vocab. Æolicum πὲς pro ποὺς, unde Pes, et Πέδη. * Ἑκατοντάπεδος, Julian. Ep. 24. p. 395. * " Ἑξάπεδος, i. q ἑξάπους, Sex pedes longus vel latus, Herod. 2, 149. Ἑξαπέδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης, ubi vitiose olim ἑξαπόδου edebatur, pro quo ἑξάποδος conjectare potueras, nisi probati plures libri ἑξαπέδου dedissent." Schw. Mss. * " Ὀκτάπεδος, Dorice pro * ὀκτώποδος s. ὀκτώπους, Tab. Heracl." Schn. Lex. Suppl. " Koen. ad Greg. Cor. 125." Schæf. Mss. * Τρίπεδος, Tripedalis, Polyb. 6, 22, 2. Cf. Τετράπεδος.]

Ἐμπόδιος, Qui impedimento et obstaculo est, Plato de LL. Ἐμπόδιος γίνεται, Aristot. Pol. 5. Ἐμπόδιοι πρὸς τὴν ἀρχὴν, de Mundo, Ὅπερ οὐδαμῶς ἐστὶν ἐμπόδιον οὔτε ἐκείνῃ πρὸς τὸ δρᾶν, οὔτε ἡμῖν πρὸς τὸ πιστεῦσαι, Nec obstat illi ad agendum, nec nobis ad credendum. [Plut. Rom. 21.] Et Herod. (2, 158.) Ἐμποδίου γινομένου τοιοῦδε. Sed sunt qui substantive IBI Ἐμπόδιον accipiant pro Impedimentum, Obstaculum, [" Thom. M. 304. ad Charit. 266. 274." Schæf. Mss. " Suid. v. Ἀντιπερίσπασμα, Athan. 1. p. 2. Clem. Alex. 94. Ἐμπόδια, M. Anton. 5, 20." Kall. Mss. * Ἐμπόδεια, Orell. Epicuri Frr. * Ἐπιπόδιος, Pedem irretiens, Epith. pedicæ, Soph. Œd. T. 1350. Vide Schn. Lex. * Παραπόδιος, poëtice Παρπόδιος, Præsens, Imminens, Pind. N. 9, 90.]

" Κλειτοπόδιον, J. Poll. 1. c. 9. tit. de Partibus " Navis, innuit vocari τὴν δευτέραν τρόπιν, Secundam " carinam." Μονοπόδιον, Mensa quæ uno tantum pede sustinetur, Plin.

[* Προποδιὰς, Epiphan. Hær. 42. p. 326.]

Ἐκποδὼν pro ἐκ ποδῶν, E pedibus, Procul se sum movendo e pedibus, Aristoph. B. (853.) Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς: (Εἰρ. 1264.) χωρῶμεν ἐκποδὼν, Abscedamus et procul nos e pedibus summoveamus. Sic Eur. (Hec. 52.) ἐκποδὼν χωρήσομαι Ἑκάβῃ. Sic Greg. Naz. Ἐκποδὼν οἴχεται, Plut. Solone, ἀπελθεῖν, Longe secedere et se summovere, ut et ἐκποδὼν ἀπαλλάσσεσθαι. Itidem, ἐκποδὼν ἵστασθαι, et ἐκποδὼν γίνεσθαι, vel εἶναι. Xen. (K. Π. 1, 5, 7.) Ἐκποδὼν γεγένηται ἡμῖν τὸ δόξαι τῶν ἀλλοτρίων ἐφίεσθαι, A nobis summovimus, Plut. Ἐκποδὼν εἶναι νέοις, Ab juvenum conspectu abesse, vel summotum esse aut se subduxisse. Item ἐκποδὼν ποιεῖν s. ποιεῖσθαι, Summovere, ne impedimento sit, Amoliri. E Xen. K. Π. 3, (1, 2.) Βουλόμενος τὰ ὄντα ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, Res suas amovere. E Plut. Numa, Ἐκποδὼν ποιησάμενος τὴν πλεονεξίαν, Cum habendi cupiditatem a se summovisset. Rursum e Xen. Œc. Ἐκποδὼν ποιεῖσθαι pro Exportare, Auferre: ut in Eodem (8, 20.) Ἐμποδὼν κειμένου ἑκάστου, Amota et loco suo reposita re qualibet. Item cum gen. K. Π. 5, (4, 16.) Τούτων ἐκποδὼν ἦμεν, Ab his longe aberamus. At in hoc versu, Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι, gen. jungere necesse non est. Aristoph. sine verbo posuit, dicens, ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδὼν, sub. χωρείτω, vel quid simile. Notandum vero, ἐκποδὼν commodissime reddi etiam posse, E medio: ut Cic. Recede de medio: per alium transigam. Et Suet. Ut etiam discedere e medio et commutare latebras cogeretur. Verum pro E medio accipitur et ea signif. qua ponitur pro E vita: ut Cic. E medio tollere; et Terent. E medio excedere. Isocr. Evag. (11.) Ἐκεῖνον ἐκποδὼν ποιήσειε, Plut. Galba, Ἐκποδὼν ἵστασθαι τὸν ἰδιώτην, E medio tolli; Lycurgo, Ἐκποδὼν ἔσται, E medio tolletur. Alicubi reperitur ET Ἐκ ποδῶν. [Jambl. V. P. 400. 402. K. " Wakef. Del. 1, 208. Herc. F. 935. 1036. 1192. Phil. 1260. Eum. 456. Abresch. Æsch. 2, 68. Ernesti Opusc. Phil. 173. 176. Dionys. H. 1, 348. Thom. M. 288. Eur. Suppl. 1113. Phœn. 985. Beck. ad Hec. 52. Jacobs. Exerc. 1, 46. Musgr. Bacch. 1146. De constr., Porson. Phœn. 40. Cum gen. et dat., Brunck. ad Bacch. 1137. Ἐκ ποδῶν, Diod. S. 2, 276. 397. * Ἐκποδὸς, Dionys. H. 1, 460. 531." Schæf. Mss.]

Ἐμποδὼν, Ante pedes, In via, i. q. ἐν ποσὶ, Aristot. Eth. 5, (5.) Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, In via, media urbe, et loco patenti. Item Impedimento, Thuc. (1, 53.) Ἐμποδὼν ἵστασθε ἡμῖν, Nobis estis impedimento, Plut. Rom. Τούτοις ἐμποδὼν γίνομαι, Themist. Ἐμποδὼν εἶναι τοῖς Ἕλλησι τῆς διώξεως, Camillo, Οὐδὲν ἐμποδὼν τῆς σπουδῆς, ἀλλ' ἐχώρουν παντὶ τάχει, Amoto omni impedimento. At Dem. (548.) Ἐμποδὼν ἐποιησάμην θεοὺς τῷ τοιούτῳ λόγῳ. Item ὁ ἐμποδὼν, pro ὁ ἐν τοῖς ποσὶ, Obvius, Herod. Τὸ ἐμποδὼν πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος, Omnes gentes, ut in quamque incidebat, subigens. Vel etiam, Quæ impedimento ipsi essent: ut τὸ μὴ ἐμποδὼν dicitur τὸ μὴ ἐναντίον. Item τὰ ἐμποδὼν, ut τὰ ἐν ποσὶ, Quæ sunt ante pedes, i. e. Præsentia. Plut. Rom. Τοὺς ἐμποδὼν ἄθλους, Certamina præsentia: [" Thom. M. 288. 304. Markl. Suppl. 1193. Ernesti Opusc. Phil. 176. Duker. Præf. Thuc. 13. ad Diod. S. 2, 236. ad Xen. Eph. 242. Fac. ad Paus. 1, 346. Kuhn. 81. Beck. ad Eurip. p. 206. Τὰ ἐμποδὼν, Brunck. Œd. T. 445. Ἐμποδὼν εἶναί τινί τινος, Plut. Anton. 33." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 414. * " Παρεμποδὼν, Alex. Trall. 2. p. 157., 7. p. 371., 11. p. 619. Sic etiam leg. 1, 26. ubi vulgo, Μετὰ γὰρ τοῦ μηδὲν ὠφελεῖν τὰ προσφερόμενα καὶ * παρεμποδεῖν, τῇ φύσει πολλάκις ἐγγίνονται: interponendum est comma post προσφερόμενα, et corrigendum, καὶ παρεμποδὼν τ. φ. π. γίνονται." Schn. Lex. Suppl.] Ἐμποδοστάτης, Qui obstat et impedimento est, ὁ ἐμποδίζων, Suid. [* Ἐμποδοστατέω, Epicurus Diogenis L. 95. LXX. Judic. 11, 35. " Epicurus p. 32. Schn., Matth. Anecd. 1. p. 6." Schæf. Mss. " Ad Hesych. 1, 1190, 18." Dahler. Mss. " Ἐμποδιστάτης, Just. M. Apol. 1, 76. Ἐμποδιστατέω, Dionys. Alex. ap. Euseb. Pr. E. 14, 25. Sic Ms. Coll. D. Joann. Oxon." Routh. Mss.]

Προποδὼν, Ante pedes, ἔμπροσθεν, Hes. Frequentius πρὸ ποδῶν. [" Jacobs. Anth. 7, 60." Schæf. Mss.]

Ἀκροποδιτὶ, Summis pedibus insistendo, Leviter pedibus insistendo, Lucian. (1, 441.) Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἀ. μόλις βαδίζουσι: (324.) Ἀ. κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας ὀλισθηρᾶς οὔσης: (186.) Καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἑστάναι. Quibus in ll. quidam exp. Suspenso gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus, En pas de larron. Suid. ἀκροποδιτὶ exp. ἄκροις ποσὶ, Summis pedibus; alii, Summis s. Extremis pedum digitis: quod Luciani locis non convenit. Sed notandum, alicubi SCRIBI Ἀκροποδητὶ, SICUT Αὐτοποδητὶ ap. Hes. Suis ipsius pedibus, non utendo equo, nec curru, nec navi: quod et αὐτοποδίᾳ. Sic et ap. Lucian. (2, 322.) Αὐτοποδητὶ βαδίζειν, cui ibid. opp. ἐπ' ἀστράβης ὀχεῖσθαι. ITIDEM Τετραποδητὶ ap. Suid. Quatuor pedibus, s. ποσὶ καὶ χερσὶ, ut ipse exp. Atque ita fuerit quod Gallice dicimus A quatre pattes. [Polyb. 5, 60, 7.]

Ποδότης, ου, ὁ, Pedatus, Pedibus præditus, VV. LL. [Schneid. autem affert * Ποδότης, ητος, ἡ, ex Aristot. Cf. Πτερότης.] AT Ποδωτὸς, Pedibus intentus; intellige autem Pedes navis: unde ποδωτὰ λίνα Lycophr. (1015.) vocavit τὰ ἱστία, Vela: a VERBO Ποδόω, Pedibus intendo. [" Ποδωτὸς, Wakef. S. Cr. 5, 101. ad Lucian. 1, 493." Schæf. Mss.] Verum DICEBANTUR Πόδες, a NOM. Πούς, Pes, τὰ κάτω δύο σχοινία, οἷς πρὸς πρώραν καὶ πρύμναν δεσμεῖται τὸ ἱστίον: inde nomen sortita, quod essent κάτω. Aliis autem Gramm. πόδες sunt σχοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀθόνην, vel οἱ * μεταγωγοὶ τοῦ κέρατος, aut οἷς συνέχεται ἀπὸ πρώρας καὶ ἀπὸ πρύμνης ὁ ἱστός: aut τὰ ἑκατέρωθεν προσδεδεμένα τοῖς ἁρμένοις σχοινία. Hæc Eust. Latini quoque Pedes vocant, ut supra docui. [Ab isto autem verbo Ποδόω profluxit * Πόδωμα, Gl. Pulpitum. Vertitur Gressus in Mathem. Vett. 42.] " Ἐμποδοῦσθαι, ap. Hes. legitur, expositum βεβαιοῦ- " σθαι, ἀσφαλίζεσθαι: sed puto scr. potius ἐμπεδοῦ- " σθαι: nisi forte ἔμποδον quoque reperiatur eadem " usurpatum signif. qua ἔμπεδον." [" Ἐμποδοῦν legitur in Apollonii Exc. p. m. 40." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Ποδιαῖος, Pedalis, Pedaneus: διάστημα, Intervallum spatio pedali, Cam. Et τὸ τρίγωνον τὸ ποδιαῖον, Triangulus pedaneus, ap. Theophr. C. Pl. 6, 2. Apud Aristot. vero in Mechan. Quæst. 5. Διὰ τί, ὅταν ἐξ οὐρίας βούλωνται διαδραμεῖν μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ ἱστίου μέρος στέλλονται, τὸ δὲ πρὸς τὴν πρώραν ποδιαῖον ποιησάμενοι, ἐφιᾶσι; Bud. putat respici ad illud πούς, quo signif. Pes navis, i. e. Rudens, quo velum intenditur. [" Schneid. Scr. R. R. 3, 2. p. 25. Plato Theæt. 300." Schæf. Mss.] Διποδιαῖος, Bipedalis, Bipedanus s. Bipedaneus, i. q. διπόδης, Xen. [Œc. 19, 4. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ποδίον, ET Ποδάριον, τὸ, Pediculus s. Pediolus: ut Afran. Nudo pediolo. Aristot. Ἀστακοὶ τὰ ποδία ἔχουσι μικρὰ, Parvos pedes. At Plin. Cancris pedes octoni. Idem Plin. diminutivo utitur, de mollibus, His caput inter pedes et ventrem, pediculi octoni omnibus. Quibuscum confer locum quendam Aristot. in Πολύπους. Athen. 3. Ποδάρια, ῥύγχη, ὠτάρια: quos Celsus Petiolos passim appellat. Citat idem ποδάριον Pollux e Plat. Comico. Latini autem Podium dicebant Menianum, s. Locum extra domus parietem propendentem, mutulis marmoreis suffultum, e quo spectare solebant: ut tum ap. Juv. et Plin., tum Suet. Podio adaperto spectare. [Πόδιον, Barker. ad Etym. M. 1095. " Brunck. Aristoph. 3, 30. Casaub. ad Athen. 133. Græv. Lectt. Hes. 572." Schæf. Mss. Athen. 105. * " Ποδίσκος, Parvus pes, Anacreon Od. 44. v. 711." Kall. Mss.]

Ποδεῖον, τὸ, Socculus qui pedi inducitur, i. q. πῖλος s. πίλημα. Vide Διπόδια. Scribitur et proparoxyt. πόδειον: ut ap. Athen. (64.) de bulbi quodam genere ἐριοφόρῳ, e Theophr. Ὑφαίνεται δ' ἐξ αὐτοῦ καὶ πόδεια καὶ ἄλλα ἱμάτια: itidemque ap. Hes. proparoxytonws, sed sine diphthongo, LEGITUR, Πόδια, ἐνειλήματα ποδῶν, ἤγουν φασκίας. Ubi puto per diphthongum esse scr., quia non ordine literario ponitur, verum ante πόδες: licet ap. ipsum et ap. Theophr. sine diphthongo scriptum sit πόδια, H. Pl. 7, 13. Unde desumsit Plin. quod 19, 2. scribit, E qua mapalia vestesque quædam conficiuntur. Verum cum mapalia eadem sint quæ Magalia, teste tum Servio, tum eod. Plin. 16, 37. quæ e lino potius conficiuntur, nonnulli ibi reponunt Impilia, quod ap. Ulpian. legitur in l. 25. par. 1. D. de aur. arg. Fasciæ crurales pedalesque, et impilia, vestis loco sunt. Ac Impilia pro Socculis dici existimant, quod sine pilis e lana coacta fierent: quæ ET Πῖλοι dicuntur, ET Διπόδια, quod utrique pedi essent idonea. At Sculponeæ ligneæ sunt, a sculpendo nomen sortitæ. Notandum porro J. Poll. dubitare an διπόδια sint πῖλοι, an vero περιειλήματα ποδῶν, quas Ulp. Fascias pedales appellat. Hes. quidem certe πόδια exp. Fascias, et ἐνειλήματα ποδῶν. [* " Καμηλοπόδιον, Marrubium, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss.]

Ποδεὼν, ῶνος, ὁ, Pes, ea signif. qua dicitur de Pede navis, Lucian. (2, 138.) Ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες. Sic ET Πούς ab Eod. usurpatur, (1, 493.) Τὴν ὀθόνην στεῖλαι ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός. Et Plut. (6, 260.) Καθάπερ πόδα νεὼς, ἐπιδιδόντα καὶ προσάγοντα ταῖς χρείαις τὴν φιλίαν: respiciens ad hæc verba Eur. Or. (705.) Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ, Ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖτις, ἢν χαλᾷ πόδα: quo et Cic. respexisse putatur, cum nimias amicitias fugiendas scribens, ait, Commodissimum esse quamlaxissimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas, cum velis, vel remittas, Bayf. Podiam appellat Serv.; nam exponens Virgilii illud Æn. 5. Una omnes fecere pedem, Podiam, inquit, i. e. Funem quo tenditur velum. || Petiolus dicitur in utre pendulus qua liquor effunditur et infunditur, soluto vinculo quod pro obturamento est, Herod. 2, (121, 4.) Ἐπισπάσαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας αὐτὸν λύειν ἀπαμμένους, Duos aut tres utrium petiolos pendulos resolvisse. Pro quo Eur. Med. (679.) dicit ἀσκοῦ τὸν προύχοντα πόδα: quod et ap. Plut. Theseo legitur, fere initio, ubi per ἀσκοῦ προύχοντα πόδα tecte innuitur Penis, propendens e ventre imo, ut ποδεὼν ex utre. Quod vero idem Herod. 8, (31.) dicit, Τῆς γὰρ Δωρίδος χώρας ποδεὼν στενὸς ταύτῃ κατατείνει ὡς τριήκοντα σταδίων μάλιστά κῃ εὖρος, nonnulli ποδεὼν accipi dicentes translate pro Figura in angustum desinente, sic interpr. Regionis Doricæ hac in parte angustus est aditus, latitudine patens ad millia passuum circiter quatuor. Aristoph. Schol. Σφ. (670.) Ἀργέλοφοι, τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι. Ubi itidem pro Petiolis. Item ποδεῶνες ap. Theocr. (22, 52.) Calceamenti rustici genus, Perones. Sic Epigr. Καὶ τρητοὺς ποδεῶνας ὁ γατόμος ἄνθετο Δηοῖ, ap. Suid. [" Jacobs. Anth. 9, 39. 11, 391. Musgr. Med. 679. Harles. Ind. Theocr. Wessel. ad Herod. 160. 633. * Ποδάων, Apollod. (3, 15, 6.) 278. Heyn. 876." Schæf. Mss. " Tzetz. ad Lyc. 494. Elmsl. ad Eur. Med. 662. p. 182. Ed. Oxon." Kall. Mss.]

[* Ποδίτης, Pedes, Viator, Aqu. 2 Sam. 12, 4.]

Ποδίζω, Metior pede, μετρέω, Hes. in Ἀναποδίζω. || Pedes ligo, Pedicis obligo, Bud., Xen. K. Π. 3, (3, 14.) Πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις, Pedibus alligatos, Cam. Opponit mox ei, λῦσαι ἵππους. || Pedo, Gradior, Incedo. Sic Suid. Ἔμπουσαν dictam ait παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν: quemadmodum et Aristoph. Schol. eam fingi ait μονόποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι. [" Brunck. Soph. 3, 390. Aristoph. 3, 130. Tricha p. 14. Toup. Opusc. 1, 339." Schæf. Mss.] Ποδισμὸς, Dimensio pedibus facta. Itidem Podismus ap. Veget. 3. legitur pro Ratio mensurandi pedibus. Polit. Pedaturam vocat. Est et Saltationis cujusdam genus ap. J. Poll. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 338. Suidas ante Hephæst., Misc. Obs. Nov. viii. p. 939." Schæf. Mss. * Ποδιστὴρ, i. q. ποδήρης, Æsch. Ch. 1000. πέπλος.] AT Ποδιστῆρες ab Josepho A. J. (8, 3.) et 3 Reg. 7. in supellectile templi Solomonis numerantur, ubi alii exp. Lebetes, alii Cacabi: [Jerem. 52, 18. Cf. Drusium in Fragm. Vett. Intt. GG. p. 563. " Ad Herod. 545. * Ποδίστρα, Jacobs. Anth. 9, 148. 12, 111." Schæf. Mss.] Apud Hes. habetur ETIAM

Ποδιάζειν, τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν, [" Wakef. S. Cr. 4, 183." Schæf. Mss.]

Ἀναποδίζω, ad verbum Repedo: accipiendo pro Retrocedo, Retroagor, Refero pedem, Quintil. Reflecto, Catull. Reporto, Revoco, Virg. Verto, Ovid. Dionysius loquens de solis deliquio in Christi morte, Σελήνη δὲ μέχρι ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσα, εἶτ' ἀναποδίσασα. Greg. Naz. Κατὰ τὴν τοῦ Λουκᾶ γενεαλογίαν ἀναποδίζουσαν, Juxta Lucæ genealogiam retroactam; nam ἀναποδίζουσαν hic exp. Bud. Retroactam. Herod. et Lucian. addiderunt εἰς τοὐπίσω: ita enim ille 5, (6, 17.) Ἔθεε πρὸ τοῦ ἅρματος, ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω. Lucian. autem (1, 677.) Πρᾶγμα εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον dixit, ut docet Bud., Rem male cedentem, quotidie minus ac minus progredientem, quasi retroageretur. Apud Philostr. (Icon. 5.) de Alcmena, Ἀναποδίσασα τῆς εὐνῆς, Refugiens, Retrocedens, Bud. Ἀναποδίζω, in signif. activa, cum accus., Revoco, et quasi Retroago, Æschin. (81.) Καὶ πολλάκις ἀνεπόδιζον τὸν γραμματέα, Revocabant scribam, i. e. Jubebant scribam repetere jam recitata, Jubebant iterare recitationem. Quem autem repetere cogimus jam dicta, eum veluti retroagimus et retrogredi facimus. Herod. 5, (92, 6.) Ἐπειρωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα, Percunctans identidem et revocans caduceatorem, ut sæpius mandata exponeret, Bud. Idem 2, (116.) Ἀνεπόδισε ἑωϋτὸν, Seipsum revocavit, pro Iterum idem dixit. Ἀναποδίζω, Diligenter expendo, Exacte perpendo: ἀναποδίζειν, inquit Hes., τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζειν. Suid. habet tantum τὸ ἐξετάζειν. Est ἀναποδίζω, inquit Bud., τὸ ταυτὰ πολλάκις λέγω, καὶ τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζω: id quod faciunt, qui diligenter rem quærunt; sæpius enim sciscitantur et revocant eum quem interrogarunt. Quod ETIAM Ἐπαναποδίζειν dicitur. Aristot. de Gen. et Corr. 1, (3.) Πάλιν ἐπαναποδιστέον, Rursus in medium revocandum est. || Ἀναποδίζομαι, Revocor, quod ET Ἐπαναποδίζομαι dicitur: vide in proxime citato Aristot. loco ἐπαναποδιστέον. Suid. ἀναποδιζόμενα dicit accipi pro ἐξεταζόμενα, vel ἄνωθεν πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα. [" Ἀναποδίζω, Valck. Phœn. p. 768. Jacobs. Exerc. 2, 127. Lucian. 1, 466. ad Herod. 422. Larcher 2, 391. Brunck. Soph. 3, 498. Dawes. M. Cr. 362. Wakef. S. Cr. 4, 183." Schæf. Mss. " Planud. Ovid. Met. 4, 756. 15, 249." Boiss. Mss.] Ἀναποδισμὸς, Repedatio, Retrocessus s. Retrocessio, Retrogressio, Retrogradatio, vulgo. Hes. * ἐπανάλυσιν exp. Apud Alex. Aphr., Κατὰ ἀνάλυσιν καὶ ἀ. εἰπεῖν, interpr. Vicissim et inverso ordine dicere: mallem Retrogrado ordine. Ἀναποδισμὸς, Revocatio: ut ἀναποδισμὸς τοῦ γραμματέως, Revocatio scribæ, inter recitandum sc. [" Wakef. S. Cr. 4, 183. " Ἀναπόδισις, 182. 211." Schæf. Mss.] " Ἀναπόδιζος, Notarius, Scriba, VV. LL. nescio unde."

Διαποδίζω, Pedibus dimetior, Examino. Hes. enim διαποδίζων exp. βασανίζων, ἐπιμελῶς ἐξέταζων: quomodo et ἀναποδίζω. [Etym. M.] AT Διαποδισμὸς eid. Hesychio est εἶδος ὀρχήσεως ἢ ἅλμου, ut ποδισμὸς, J. Poll. [2, 196.]

[* Εἰσποδίζω, i. q. εἰσβαίνω, Suid. in Εἰσεπ.]

Ἐμποδίζω, Pedes implico, Impedio, Impedimento et obstaculo sum, Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Ἐνεπόδιζον, ἅ,τι ἠδυνάμην, τὸν παίοντα. Magis proprie Herodian. 4, (11, 10.) Ἐμποδιζούσης αὐτοὺς περὶ τοῖς ποσὶ χαύνου ἐσθῆτος, Impediente cursum fluxa veste. Et Lucian. (3, 142.) Τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν ἢ ἐμποδίσας. Et rursum Herodian. 3, (14, 16.) Ἐμποδιεῖν τὴν τῶν βαρβάρων ὁρμήν. Idem pass. (3, 10.) Ἐμποδισθέντος αὐτῷ τοῦ συνήθους δρόμου, Cursu impedito: de torrente. Ἐμποδίζω cum dat. quoque jungitur. Aristot. de Gen. Anim. 3. Ὅσοις ἐμποδίζει τὸ οὐραῖον, Quibus cauda impedimento est. Sic Idem Polit. 4. Ἐμποδίζουσιν ἀλλήλοις, Eth. 7. Οὐκ ἐμποδίζει φρονήσει. || Apud Aristoph. autem Ἱππ. (755.) Κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας, Aristarch. exp. μασσώμενος, ἢ ἐμφορούμενος, ut Schol. ann., quem vide. Hes. autem scribit quosdam ἐμποδίζειν exponere non solum μασσᾶσθαι ταῖς μελίσσαις ἐπὶ μισθῷ, quod fuisse lusus quoddam genus, verum etiam θλίβειν τοῖς ποσί.

A [" Xen. Mem. 1, 2, 4. ad Herod. 312. Thom. M. 304. Wakef. Phil. 432. Diod. S. 2, 236. Brunck. Aristoph. 3, 29. Kuster. 111. Cum gen., Diod. S. 1, 663. Cum dat., Heyn. Hom. 7, 616. Ἐμπ. μὴ, Bast. ad Plat. p. 114.: πρὸς, Heyn. Hom. 7, 566. * Ἐμποδιζομένως, Impedite, Fischer. Descr. Lectt. 1797—8." Schæf. Mss. Plato Cratylo 29. p. 415.] Ἐμπόδισμα, τὸ, i. q. ἐμπόδιον, Impedimentum, Obstaculum, Dem. (30.) Ἦν τοῦτο ὥσπερ ἐμπόδισμά τι τῷ Φιλίππῳ. [" Liban. 21." Wakef. Mss.] Ἐμποδισμὸς, Impeditio, Præpeditio, [" Thom. M. 372." Schæf. Mss. " Secund. 23. Joseph. 724, 8." Wakef. Mss. * Ἐμποδιστὴς, Qui impedimento est, Schn. Lex.] Ἐμποδιστικὸς, Impediendi vim habens, Impediens, Qui impedimento est, ἐμπόδιος, [Aristot. Eth. 7, 13. LXX. 4 Macc. 1, 4. * Ἐμπόδιστος, unde] Ἀνεμπόδιστος, ὁ, ἡ, Cui nil impedimento est, Liber ab omni obstaculo, Expeditus, Aristot. Eth. 7, 13. Εἴπερ ἑκάστης ἕξεώς εἰσιν ἐνέργειαι ἀνεμπόδιστοι: sic et cap. præcedenti. Et Philo V. M. 3.
B Ὅπως ἀνεμπόδιστοι καὶ ἑτοιμότεροι πρὸς τὰς ἱερὰς ὑπουργίας ὦσι, Expediti et paratiores ad sacrorum administrationem. [" Clem. Alex. 94. 483. Cyrill. Hieros. 32. 77. M. Anton. 7, 16. 8, 7." Kall. Mss.] Ἀνεμποδίστως, Sine impedimento et obstaculo, Nulla re impediente et cursum interpellante, Aristoph. Schol. Ἀ. καὶ λάβρως ἐσθίειν, [" Athan. 1, 156. Amphiloch. p. 63. Dionys. Areop. 63. 248. Cyrill. Hieros. 33. Euseb. H. E. 364." Kall. Mss.] Παρεμποδίζω, i. q. ἐμποδίζω: ut παρενοχλῶ i. q. ἐνοχλῶ, i. e. Impedio, Præpedio. Basil. Εἰς τὸ βραχὺ χωρίον στενοχωρούμεναι, οὐδὲν ἑκάστη παρεμποδίζει τῇ ἐνεργείᾳ τῆς γείτονος. Utitur et Lucian. [2, 413. " Amphiloch. p. 27." Kall. Mss. * Παρεμπόδιστος, unde] " Ἀπαρεμπόδιστος, " Non impeditus, Qui impediri nequit," [Epict. 1, 2. Arrian. 1, 1, 10. " Chrys. περὶ Ἀκαταλήπτου 4. T. 6. p. 415, 19." Seager. Mss.] " Unde ADV. Ἀπαρεμ- " ποδίστως, quod Hes. exp. ἀνεμποδίστως, Sine impe- " dimento. Sed ordo alphabeticus poscit ut pro eo ibi " scribatur ἀπαραποδίστως." [Cf. Schweigh. ad Arri-
C an. Epict. 2, 3, 21. " Cyrill. Hieros. 198." Kall. Mss. " Anna C. 54. * Συνεμποδίζω, 146." Elberling. Mss.]

Παραποδίζω, Impedio, i. q. ἐμποδίζω et παρεμποδίζω, Præpedio, Impedimento et obstaculo sum. Suid. exp. ἐμποδὼν γίνομαι: subjungens e Polyb. (2, 28, 8.) Βατώδεις ὄντας τοὺς τόπους ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, καὶ παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν. Sic Idem et passivo utitur, 16, (4, 10.) Ὥστε παραποδίζεσθαι καὶ τὴν τῶν κυβερνητῶν καὶ τὴν τῶν ἐρετῶν χρείαν, Ut gubernatorum remigumque ministerium impediretur. Plato Epist. Μή πῃ παραποδισθείη, Ne forte impediretur: de LL. 2. Μή πω παραποδισθῶμεν, quod J. Poll. accipi posse ait pro παρατραπῶμεν, ἢ ἐξαπατηθῶμεν: ut activum παραποδίζειν sit Pedes a recto tramite avertere. [" Heyn. Hom. 7, 508." Schæf. Mss. * " Παραποδιστὸς, Arrian. in Epict. 1, 25. p. 126, 13." Kall. Mss.] " Ἀπαραπόδι- " στος, Non præpeditus, Liber ab impedimentis, ap. " Heliod. Suid. ἀπαραπόδιστον exp. ἀπλανῆ." [Athen. 689. " Chrys. πρὸς τοὺς Σκανδαλισθ. T. 7. p. 10, 42."
D Seager. Mss.] " Unde ADV. Ἀπαραποδίστως, Sine " impedimentis." [Eust. Il. A. 249. " Arrian. Diss. 2, 13." Boiss. Mss.]

Προποδίζω, Procedo, Progredior: CONTRA, Ὑποποδίζω, Repedo, Retrocedo, ὑπὸ πόδα s. ἐπὶ πόδα χωρῶ. Sic ap. Hes. προποδίζων, προβαίνων. UNDE Προποδισμὸς ET Ὑποποδισμὸς, Progressus et Regressus. Ὑποποδίζειν, inquit Cam., est Retrocedere: et προποδίζειν, Procedere. Et ὑποποδισμοὶ ac προποδισμοὶ stellarum, cum videntur de signo aliquo vel ad præcedentia vel ad sequentia illæ pergere, quæ sunt προηγούμενα et ἑπόμενα. [" Προποδίζω, Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. 6, 411." Boiss. Mss. " Heyn. Hom. 6, 400. Toup. Opusc. 1, 206. Matth. Anecd. 1. p. 42. Προποδισμὸς, ibid." Schæf. Mss. Theolog. Arithm. 216. Ast. " Ὑποποδίζω, Ὑποποδισμὸς, Matth. l. c." Schæf. Mss.]

" Συμποδίζω, Impedio, Compedibus implico. Item " Illaqueo, Irretio. Pro Implicare compedibus, ap. " Aristoph. B. (1512.) Apud Plat. pass. Συμποδίζε-

" σθαι metaphorice, in Gorgia (120.) Ἐκ ταύτης γὰρ " αὖ τῆς ὁμολογίας αὐτὸς ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς " λόγοις, ἐπεστομίσθη, αἰσχυνθεὶς ἃ ἐνόει εἰπεῖν, " Adeo illaqueatus est tuis argumentis ut hiscere " non ausus sit ultra, Bud. Apud eund. Plat. Theæ-" teto, Πρὶν θαυμάσαι τὴν πολυάρατον σοφίαν, συνε-" ποδίσθης ὑπ' αὐτοῦ :" [" Heind. p. 361. Jacobs. Anth. 8, 142. ad Herod. 312. ad Charit. 373." Schæf. Mss. " Athan. 1, 741. 2, 249." Kall. Mss. * " Συμποδισμὸς, Nicet. Eugen. 7, 280." Boiss. Mss.] A

" Πυδαρίζειν, Hesychio τὸ μὴ ἀνέχεσθαί τινος, ἀλλ' " ἀποπηδᾷν, χαλεπαίνειν. Etym. quoque ἐπὶ τοῦ " ἄλλεσθαι poni tradit, Æolice dictum pro ποδαρί-" ζειν, ut ὄνυμα pro ὄνομα. Sed idem et * Πυγαρί-" ζειν dici innuit, παρὰ τὴν πυγήν: cui scripturæ " præcedens exp. non convenit, ut nec ea, quam " subjungit, sc. λακτίζειν, Calcitrare, Calce ferire. " INDE ἀπεπυδάρισα μόθωνα, ap. Aristoph. Ἱππ. " (697.) ubi Schol. eadem annotat quæ ap. Etym. " leguntur." [Suid. et Eust. exp. etiam per ἀπέπαρ-δον, legentes forsan ἀπεπόρδισα s. ἀπεπάρδισα, quod postremum habet Phav. Lex. Πυδαρίζειν, Photio σκιρτᾶν καὶ οἷον μετὰ τάχους σπαράττεσθαι. Suidas habet * Πυδαλίζω. Hinc corrigendum est Hesychianum * Διαπονδαρίζει.] " Σπυρθίζειν, Indignari. " Vide Hes." [Phot. Σπυρθίζειν· τὸ ἀνασκιρτᾶν· ἀπὸ τῶν ὄνων· οὕτως Ἀριστοφάνης.] B

" ΠΕΔΗ, ἡ, Pedica, Compedes, Vinculum pedum, " τρισκελὴς δεσμὸς, Hes.: Il. N. (36.) ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέ-" δας ἔβαλε χρυσείας Ἀρρήκτους, ἀλύτους, Plut. Hellen. " Πέδας κομίζοντες ἐπὶ τοὺς αἰχμαλώτους, Compedes " quibus captivos ligarent: de Megarensibus Perin-" thiis bellum inferentibus. Eodem l. dicit τῶν πε-" δῶν τοὺς κρίκους, Compedum annulos. Hes. πέδας " innuit esse etiam Annulos quosdam mali et guber-" naculi in nave. Eod. teste πέδη est Species quæ-" dam ἱππασίας, ut ap. Xen. quoque Ἱππ. (7, 13.) " laudatur ἱππασία ἡ καλουμένη πέδη, utpote quæ " assuefaciat equum ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς γνάθους στρέ-" φεσθαι. Ibid. (14.) præfertur ἡ ἑτερομήκης πέδη τῇ C " κυκλοτερεῖ. Πεδέων, Ionice pro πεδῶν, Compedum, " Herod." [" Markl. Suppl. 32. Huschk. Anal. 137. Jacobs. Anth. 8, 30. Aristoph. Fr. 250. ad Diod. S. 2, 380. 414. 642. ad Lucian. 2, 335. ad Mœr. 331. Toup. Opusc. 2, 89. Bernard. ad Theoph. 1, 101. Koen. ad Greg. Cor. 248. Bergler. Alciphr. 331. Πέδας et παῖδας conf., ad Diod. S. 1, 423. T. H. ad Plutum p. 81. ad Herod. 411. Πεδῶν et ποδῶν conf., Heyn. Hom. 7, 12. Ἐν πέδαις δεῖν, Schmied. ad Plut. Alex. p. 24." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Pr. 6. * " Πεδότριψ, βος, Lucian. 3, 390. ad Mœr. 331." Schæf. Mss. " Herodian. Epimer. 171." Boiss. Mss. * " Αὐτοπέδη, Wakef. S. Cr. 4, 49." Schæf. Mss. * Οἰοπέδη, Compes, Pedica, Anal. 2, 150. Schneidero susp. " Jacobs. Anth. 8, 410." Schæf. Mss. * Σαρκοπέδη, Greg. Naz. 2, 64. * Σιδηροπέδη, Eust. Od. A. p. 47, 8. " Jo. Damasc. Hist. Barlaami Cod. Reg. 903. p. 8." Boiss. Mss.]

" A superiore πέδη est VERB. Πεδάω, Pedicis vincio, " Compedibus astringo, Il. N. (435.) πέδησε δὲ φαί-" διμα γυῖα, quominus sc. effugere posset. Metaph. D " Od. Ψ. (17.) de somno, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' " ἀμφικαλύψας. Deus quoque et fatum ab eo dicun-" tur aliquem πεδῆσαι, ut agat vel patiatur aliquid, " pro Fatalibus vinculis constrinxisse, Necessitatis " compedibus vinxisse, s. Fati compedibus astrictum " cogere: ut initio Il. X. Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοιὴ " μοῖρ' ἐπέδησε. Od. Σ. (154.) πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀ-" θήνη Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι. In-" terdum cum dat. construitur, et signif. Compedio, " Illigo, Irretio, Ψ. (353.) Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ " θεοὶ ἄλλοι πεδάασκον. Item cum gen. pro Impedio " et Prohibeo, Od. Δ. (380.) Ὅστις μ' ἀθανάτων πε-" δάα καὶ ἔδησε κελεύθου. Ubi nota πεδάα Ionice " positum pro πεδᾷ, et in præced. versu πεδάασκον " pro ἐπέδων. Ionice itidem πεδόωσι pro πεδῶσιν " ponitur a Nicandro (Θ. 427.) Affertur ET Πεδέω " pro Compedio, Ligo: item Impedio, Detineo, ex " Epigr. Quomodo et Nicandri Schol. πεδῶσι exp. " per πεδοῦσι." [" Πεδάω, ad Charit. 599. 736. Wakef. Trach. 523. Phil. 954. Jacobs. Anth. 6, 201. 8, 91. 254. 329. 9, 274. 313. Isidor. Æg. 34. et Jacobs., Heyn. Hom. 6, 451. 8, 237. 437. Pierson. ad Mœr. 18. 124. Toup. Opusc. 2, 60. Valck. Anim. ad Ammon. 58. ad Herod. 312." Schæf. Mss. Pind. Π. 6, 32. Ὀ. 1, 121. N. 5, 49. * " Πέδησις, Coteler. Patr. Apost. 1, 815." Kall. Mss.] " Inde est VERBALE " Πεδητὴς, ὁ, quod ex Epigr. affertur pro Ligator," [" Jacobs. Anth. 9, 234. 301." Schæf. Mss.] " At " PAROX. Πεδήτης passive significat πεπεδημένος, " Compedibus astrictus, Vinctus, Hes. et Suid.: Plut. " (6, 631.) Τοῖς πεδήταις * ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν " ὁ ὕπνος. At ὁ ἀνδρὼν cur dictus fuerit πεδήτης in " Samo, docet Idem" [7, 211. " Kuster. Aristoph. 189. Fr. 290. ad Diod. S. 1, 182." Schæf. Mss.] " Eand. signif. habere videtur COMP. Πεδάγρετος: " quod Hes. exp. μεταληπτὸς, μεταδιωκτὸς, intelligens, " ut videtur, Reprehensus e fuga a persequentibus: " sed exp. etiam * μεταμέλητος et ποικίλος: easd. " signiff. tribuens nomini πέδαλος et participio πεδα-" λευόμενος." " Πέδαλα, Hesychio ποικίλα, Varia. " Πεδαλευόμενος autem, Eidem est μεταμελόμενος et " μεταδιωκόμενος, quas signiff. tribuit etiam τῷ πεδά-" γρετος." [* Ἀμφιπεδάω, Opp. Ἁ. 2, 34. Theod. Prodr. Ep. p. 6.] " Ἐμπεδάω s. Ἐμπεδέω, Pedicis " implico, Compedibus illigo, Vincio, Constringo," [Herod. 4, 69.] " At Ἐμπεδόω aliud signif." [* " Καταπεδάω, Heyn. Hom. 7, 622." Schæf. Mss. Mosch. 2, 4.] " Συμπεδέομαι, unde Συμπεπεδημένος τὼ πόδε, " Pedibus revinctus, Lucian." [* Συμπεδάω, Xen. K. Ἀ. 4, 4, 7. Ἡ χιὼν τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν. * Πεδίζω, Gl. Compedo.] " Præterea a πέδη DERIV. Πέ-" δων, significans τὸν πεδήτην δοῦλον." [" Aristoph. Fr. 290. ad Mœr. 331. ad Herod. 405." Schæf. Mss.] " UNDE Τριπέδων dicitur ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦρ-" γος δοῦλος, Eust. Item DIMIN. Πέδιον, significans " ὁ μικρὸς δεσμὸς, Parvum vinculum, Parva pedica, " Etym., qui προπαροξύνεσθαι ait, ad differentiam no-" minis πεδίον, derivati a πέδον."

" ΠΕΔΙΛΟΝ, Talare, Calceus, ὑπόδημα, Od. E. " (44.) ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, Il. B. (44.) " Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Sic " Od. Π. (154.) πέδιλα Δησάμενος ὑπὸ ποσσὶ, Ξ. (23.) " ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Hesiod. (Ἀ. " 220.) ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, Alata " talaria: ut et πτηνὰ πέδιλα in Epigr. Eust. annotat " olim cum diphthongo scriptum fuisse πέδειλον: " quæ scriptura non multum aliena est ab etymo, " quo dicitur denominatum παρὰ τὸ περιειλῆσθαι τῷ " ποδί. Hes. nominatum vult quasi πηδόϊλλον." [" Jacobs. Anth. 9, 392. 12, 433. Ruhnk. ad Rutil. 104. Voss Myth. Br. 1, 68. 82. Valck. Diatr. 145. ad Herod. 542. Brunck. Œd. C. 349." Schæf. Mss. Theocr. 25, 103. Pind. Ὀ. 3, 9. Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ, Schol. exp. ῥυθμῷ.] " Ἀπέδιλος, Calceis carens, Excalceatus," [" Voss Myth. Br. 1, 158." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 135. Vide Blomf. Gloss.] " Εὐπέδιλος Ἶρις, Pulcris induta calceis s. " talaribus, Plut. Erot." [p. 67. * Καλλιπέδιλος, Hom. H. in Merc. 57. Μαιάς.] " Μονοπέδιλος, Uno " indutus calceo s. talari." " Οἰοπέδιλος, Unum " solummodo habens talare s. calceum," [Apoll. Rh. 1, 6. * Συκοπέδιλος, Vox Comica, notans sycophantam, ad quam vocem alluditur, et ad Homericum χρυσοπέδιλος et similia, Aristoph. Ἱππ. 526. * " Τριπέδιλον, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss. * Ὠκυπέδιλος, Nonn. D. 8, 220. * Πεδιλόω, * Πεδιλωτὸς, unde * Ἀπεδίλωτος, Excalceatus, Callim. H. in Cer. 125. * " Καταπεδιλόω, Eumath., vide ad Herodian. Epimer. 105." Boiss. Mss.]

ΠΡᾼΟΣ, Lenis, Mitis: interdum magis proprie Mansuetus, cui opp. δεινὸς et χαλεπὸς ap. Isocr. ἄγριοί ap. Xen. Idem Xen. K. Π. 6, (1, 20.) Πρᾶός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. Isocr. ad Nic. Πρᾶος φαίνου τῷ τὰς τιμωρίας ἐλάττους ποιεῖσθαι τῶν ἁμαρτανομένων: in quibus ll. reddere etiam queas Clemens: ut Bud. ap. Synes. Αἰτίαν εἶχε πραότατος εἶναι, reddit, Vitio ei vertebatur nimia cle-

mentia. Herodian. 4, (3, 4.) Μέτριόν τε καὶ πρᾶον ἑαυτὸν τοῖς προσιοῦσι παρεῖχε, Moderatum se et lenem in congressibus præstabat. Item Plato de Rep. 1. Ἐπειδή μοι πρᾶος ἐγένου καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω: 2. Πρὸς τοὺς οἰκείους πρᾶος, Lenis et mitis. Ibid. πρᾶον ἦθος. Et ap. Plut. Lycurgo, Πρᾶος ἵππος, ubi redditur potius Mansuetus: cui opp. ἄγριος, Ferus. Fem. gen. mutuatur a πραΰς, neutr. plur. ab eod.: sicut πραΰς vicissim parum usitatum est. Compar. Πραότερος, Lenior, Mitior. At e Plat. de LL. Πραοτέρα ἡδονή, Remissior voluptas. Superl. Πραότατος habes paulo ante. Alicubi reperitur cum ι subscripto, at in Lex. meo vet. simplici α scriptum habetur. [" Πρᾶος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 84. Jacobs. Anth. 11, 266. Schneid. Anab. 35. Πρᾷος, Lennep. Phal. 184." Schæf. Mss. Πρᾶα, Aristot. H. A. 1, 1. p. 8. Lobeck. Phryn. 403. 430. Vide Schn. Lex. Suppl. * Πολύπρᾳος, Lucian. 3, 652.]

Πράως, [s. Πρᾴως,] Leniter, Mansuete, Dem. (315.) Πρ. καὶ μὴ πικρῶς: (318. 1028.) Superl. Πραότατα, Lenissime, Mitissime, Mansuetissime. [Plut. Theseo 1. 19. Xen. K. 'A. 1, 5, 14. " Heind. ad Plat. Lys. 23. Wyttenb. Ep. Cr. 22. Lennep. Phal. 184." Schæf. Mss. * Πραοτέρως, Joseph. A. J. 17, 6, 4. * " Πραοτάτως, Hes." Wakef. Mss.] Pro Πράως autem Aristoph. DIXIT Πραόνως, tanquam A πράων, [Lobeck. Phryn. 403.] B. (856.) Σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πραόνως Ἔλεγχ'. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 84. Wernsd. ad Philen p. 254." Schæf. Mss.]

Πραότης, ἡ, Lenitas, Mansuetudo, Aristot. Eth. 4, 5. Πραότης δ' ἐστὶ μὲν μεσότης περὶ ὀργάς. Et mox, Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. Ibid. dicit alterum ejus extremum esse ὀργιλότητα: alterum vero esse ἀνώνυμον, et fortasse dici posse ἀοργησίαν. Plut. autem in l. de Virt. Mor. p. 791. meæ Ed., tradit quosdam eam constituere mediam inter ὠμότητα et ἀναλγησίαν. Idem in suo περὶ 'Αοργ. l., Μεῖζον οὐδὲν εὐκολίας καὶ ἀφελείας ἐφόδιον εἰς πραότητα πρὸς οἰκέτας καὶ γυναῖκα καὶ φίλους: Pericle, Πραότης πορείας. Pro quo in l. de Fort. Rom. dicit πρᾶον βάδισμα, Lenis incessus: qualem virtutis esse dicit. [Demosth. 716. 1405. Schleusn. Lex. N. T.]

[* " Πραῖος, α, ον, Inscr. ap. Murator. p. 38, 5. * Πρήϊος, Manetho 3, 381." Kall. Mss.]

Πραΰς, ὁ, FEM. Πραεῖα, i. q. πρᾶος, s. εὔκολος, ἀγαθός, ut in Lex. meo vet. exp. Plato de Rep. 2. Πόθεν θυμοειδῆ καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσομεν; ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις. Herodian. 7, (1, 3.) Ἔκ τε πραείας καὶ πάνυ ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὠμότητα μετάγειν πάντα ἐπειρᾶτο, E miti mansuetoque imperio. Neutr. plur. τὰ πραέα, Mitia, Lenia, Non aspera: ut πραέα κλύσματα, Gal. Rursum fem. πραείᾳ φωνῇ, Miti lenique voce. Et πραείᾳ ψυχῇ, Miti mansuetoque animo, Basil. Ep. At πραεῖαν νύκτα, Placidam noctem, Plut. Rom. [27. " Wakef. Alc. 467. Jacobs. Anth. 7, 370. 9, 254. Schneid. Anab. 30. 35. Valck. Diatr. 290. ad Herod. 617." Schæf. Mss. Themist. p. 291. Πηγαὶ διαφανεῖς καὶ πραεῖαι. Πραῆ pro πραέα, Lobeck. Phryn. 540. * " Πραΰθυμος, Mitis, Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 975, 9. Πραΰθυμος γάρ, φησίν, ἀνὴρ καρδίας ἰατρός. * Πραϋθυμία, Lenitas, Mansuetudo, ibid. Κατ' ὀξέων πραϋθυμίαν, κατ' ἔχθρας φιλίαν." Seager. Mss. * Πραΰμητις, Pind. 'O. 6, 71. * Πραϋπαθής, * Πραϋπαθῶς, Schn. Lex. " Πραϋπάθεια, (vide Πραΰτης,) Philo J. 2, 31. Var. lect. 1 Tim. 6, 11." Wakef. Mss. " Ignat. p. 34. var. lect." Kall. Mss. * " Πραϋπαθέω, Mansuesco, Philo J. 1, 547. * Πραϋτόκος, Facile pariens, 577 (=480.)" Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 404. * Πραΰτροπος, Plut. 7, 920. Τὸ πρ. τοῦ λόγου, Rationis mansuetudo.]

Πραέως, Leniter, Mansuete, Clementer, i. q. πράως, Bud. [Lobeck. Phryn. 403. Plato Tim. p. 17. * Πραῆς, Lobeck. l. c.]

Πραΰτης, ἡ, i. q. πραότης, [Schleusn. Lex. V. T.] Utitur eo Hes. [et Phot.] in exp. COMP. Πραϋπάθεια. Nam πραϋπάθειαν esse dicit πραΰτητα. Possis etiam πραῢ πάθος s. πρᾷον πάθος dicere, aut cum Plat. πρᾷον ἦθος, πραεῖα φύσις, Animus et ingenium mite et mansuetum. Apud eund. autem Hes. LEGITUR Πραϋμένως, προθύμως· πράῳ τῷ μένει χρώμενος, [a * Πραϋμενής, πρευμενής.]

Πραΰνω, Lenio, Mitigo, Mansuefacio, Sedo; nam quod Plato de Rep. 9. dicit, Τὸ θυμοειδὲς πραΰνας, Cic. vertit, Illa tertia parte animi, in qua irarum existit ardor, sedata atque restincta. Xen. 'Ιππ. (9, 6.) Πραΰνουσι καὶ οὐκ ἀνεγείρουσι τὸν θυμοειδῆ, Mansuefaciunt equum, Plut. Coriolano, Ἐπιεικέσι λόγοις καὶ δόγμασι χρηστοῖς πραΰνωσι καὶ καταστήσωσι τοὺς πολλούς. Pass. Πραΰνομαι, Mansuefio, Lenior et sedatior reddor, Xen. 'Ιππ. (9, 10.) Τῷ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι, Aristot. Rhet. 2. Τὸ ὀργίζεσθαι ἐναντίον τῷ πραΰνεσθαι, καὶ ὀργὴ πραότητι. Hes. πραΰνεται exp. μαλάσσεται: at Πραΰνει, * κατασιγαίνει, κατακοιμίζει. [Æsch. Pers. 190. 839. " Ad Charit. 555. Wakef. Phil. 173. 1334. Eum. 13. Boiss. Philostr. 535. Valck. Diatr. 142. Cum ι subscr., Dionys. H. 4, 2084." Schæf. Mss. Πεπραϋσμένος, Ælian. H. A. 4, 16.] Πράϋνσις, ἡ, Sedatio irati animi, Cum animus iratus placatur, et lenior mitiorque redditur, Mitigatio iræ. Ait enim Aristot. Rhet. 2. Ἔστω δὴ πράϋνσις, κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. [* " Πραϋντής, Etym. M. 436, 6." Wakef. Mss. * Πραϋντός, unde * " Ἀπράϋντος, Jacobs. Anth. 8, 272." Schæf. Mss. * " Δυσπράϋντος, Hes. v. Δυσγάργαλος." Boiss. Mss.] Πραϋντικός, Mitigatorius, Plin. Mitigandi ac sedandi vim habens. Aristoteli Rhet. 2. τὰ πραϋντικὰ sunt Quæ animum iratum placare ac permulcere possunt, et irarum fervorem sedare.

[* Ἀποπραΰνω, Plut. Sertor. 25. * Διαπραΰνω, Philostr. 251. 519. " Greg. Palama Decl. 1. p. 13. citatus Abreschio ad Aristæn. p. 146." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Ἐκπραΰνω, i. q. πραΰνω, Mitigo, Sedo, Delinio, Demulceo, Permulceo; addit enim præp. significationi vim aliquam. [" Paul. Sil. 74, 154." Schæf. Mss. * " Ἐμπραΰνω, J. Poll. 126." Wakef. Mss. * Ἐπιπραΰνω, Mitigo, Dionys. P. 1047.] Καταπραΰνω, idem, Isocr. Paneg. Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς προοιμίοις ὁρῶ καταπραΰνοντας τοὺς ἀκροατάς, Plut. Pericle, Τοὺς δὲ βουλομένους μάχεσθαι, καὶ δυσπαθοῦντας πρὸς τὰ γινόμενα, κατεπράϋνε λέγων, Themist. Κατεπράϋνε τῆς ὀργῆς αὐτόν, Ab ira ad mansuetudinem et lenitudinem revocavit, Iram ejus placavit sedavitque: Lycurgo, Κατεπραΰνοντο τὰ ἤθη τούτων ἀκροώμενοι, Cum hæc audirent, eorum ingenia demulcebantur et mitescebant: [Marcello 28. Sulla 23. Schleusn. Lex. V. T.] Καταπράϋνσις, Sedatio. [* Καταπράϋντος, unde] Ἀκαταπράϋντος, Qui sedari leniorque reddi nequit, Implacabilis, [Schol. Soph. Trach. 1016. " Schol. Nicet. Eugen. 3, 226." Boiss. Mss. * Εὐκαταπράϋντος, Gl. Placabilis. * " Μεταπραΰνω, Wakef. Trach. 1003." Schæf. Mss.] Ὑποπραΰνω, Paululum latenterque mitigo et sedo, [" Paul. Sil. 7." Schæf. Mss.]

Πρηΰς Ionice pro Πραΰς, Epigr. πρηῢς Ἀπόλλων. Et πρηΰτερον γῆρας. Et πρηΰτατου ποταμοῦ, Placidissimi ac lenissimi. [Apoll. Rh. 2, 937. " Ad Charit. 749. Jacobs. Anth. 6, 120. 7, 188. Diotim. 6." Schæf. Mss. * Πρηής, Foës. Œcon. Hippocr.] Πρηΰγελως, Placidum ridens, Risu suo animum lenem prodens, Epigr. Εὔλαλε, πρηΰγελως. Et πρηΰγελως ζέφυρος, Mitis, Lenis et placidus. Πρηΰνομος, quod exp. Placidis moribus præditus, ὁ πρᾶος τὴν φύσιν, Epigr. [Anal. 3, 93.] Πρηΰνοος, Qui est animo leni et miti, Epith. Dei ap. Apollinar. [Orph. H. 43, 11. " Jacobs. Anth. 11, 172." Schæf. Mss.] Πρηϋτένων, Qui miti et mansueta cervice est, Mansuete jugum subiens, ut πρηϋτένοντες ταῦροι, Epigr. [Anal. 2, 219.] Πρηΰνω, i. q. πραΰνω, Mitigo, Mansuefacio, Hesiod. ['Ημ. 53. Θ. 254. Manetho 4, 246. Apoll. Rh. 3, 190. * Πρηϋντός, unde * Ἀπρήϋντος, Antip. Thess. 69. θάλασσα.] Καταπρηΰνω, i. q. καταπραΰνω, Mitigo, Demulceo, [Apoll. Rh. 1, 265. Quint. Sm. 14, 328.]

" Πάροιος, Hesychio πρᾶος, Mansuetus, Mitis. At " παροῖραι, Eid. sunt ἡγούμεναι, πρότεραι: pro quo " scr. παροίτεραι."

" ΠΡΑΠΙΔΕΣ, Præcordia, Il. A. (577.) et (P.

" 349.) βάλε δουρὶ Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, Ω. (514.) Καί A
" οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων, Χ. (43.)
" ἤ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι. Dicunt
" etiam εἰδυίῃσι πραπίδεσσι, pro Sapienti pectore,
" Gnara doctaque mente, Solerti industria, quoniam
" mentis sedes sunt præcordia s. pectus : A. (608.)
" Ἥφαιστος ποίησ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι, Σ. (340.) ὅτε
" ταῦτ' ἐπονεῖτ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Itidem Hesiod.
" accepit pro Mente s. Solertia, Θ. (656.) πέρι μὲν
" πραπίδες, πέρι δ' ἐστὶ νόημα." [" Heyn. Hom. 4,
66. 166. 6, 221. 447. 7, 621. ad Charit. 728. Ja-
cobs. Anth. 7, 221. 10, 132. Heringa Obss. 193.
Wassenb. ad Hom. 135. Valck. Hipp. p. 283. Diatr.
147. Πράπιδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, ad Theocr. Ado-
niaz. p. 245." Schæf. Mss. Pind. 'I. 8, 66. Π. 4,
500. 'Ο. 11, 10. Fr. Inc. 7. 41. * Πραπὶς, ἡ, Eur.
Bacch. 428. Σοφὰν δ' ἀπέχειν πραπίδα φρένα τε, Πε-
ρισσῶν παρὰ φωτῶν, 997. Μανείσᾳ πραπίδι Παρακόπῳ
τε λήματι, Pind. Π. 2, 112. πραπίδι χαύνᾳ.] " Προα-
" πίδων, Hes. φρενῶν, διανοιῶν : quod crebrius πρα-
" πίδων dicitur trisyllabως." " Ἀπαδία, in VV. LL. B
" e Pind. Olymp. ἡ διάνοια, Mens, Cogitatio, Intel-
" lectus. Sed valde suspectum est hoc vocab."
[Refertur ad Pind. Π. 1, 160. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας * ἀπάδις. " Ἀπάδις laborare vide-
tur: etsi id pro ἀπαδίας dictum dicas. Deberet ita,
puto, ex * ἧδις, * ἀφῆδις ductum id esse, de quo nil
constat. Πραπίδας metrum respuit, etsi Scholia per
διανοίας explicant. Itaque Pauw. delabitur ad ἦπαρ,
Homero pro Mente frequentatum, ut forte hoc idem
* ἧπας vel * ἧπις pronuntiatum fuerit, et conjicit,
ἀπάδας vel ἀπίδας. Equidem recte conjectasse Pauw.
censeo, sed pronuntiandum esse Dorice, ἀπίδας, Præ-
cordia. ('Æsch. Suppl. 95. Emendationem suam
esse dicit Hermann. de Dial. Pind. p. xvii.' E Sche-
dis.) Nec πραπίδες aliam originem habere videntur,
quam quod fuit παρὰ τὰς ἀπίδας. Aldina exhibet
ἐλπίδας cum Pal. C. et Aug. binisque Bodleianis:
quod placebat Mingarello. ('Probat Gurlitt. pro
διανοίας, ut Π. 2, 89. 'I. 2, 64.' E Schedis.) Goes.
conj. ὄπιδας, Nimia laus providam curam retardat. C
Sed peccat prima in ὄπιδας in metrum." Heyn. ad
Pind. l. c.]

" ΠΡΑΣΟΝ," [* πάρσον, * πάῤῥον, unde] " Por-
" rum, Olus satis notum. Apud Athen. 13. (p. 572.)
" τῶν πράσων Ἑκάστοτ' ἐπιδειπνεῖ μεθ' ἡμῶν : (571.)
" τῶν πράσων ποιούμεναι Τολύπας, ἔσαττον τὰς γνά-
" θους. Apud Eund. 14. πράσον θαλάσσιον, Porrum
" marinum : ap. Diosc. πράσον κεφαλωτὸν, Porrum
" capitatum, 4, 179. cui opp. τὸ καρτὸν πράσον, Por-
" rum sectivum. || Πράσον dicitur etiam Algæ spe-
" cies quædam ; nam, teste Theophr. H. Pl. 4, 7.
" τοῦ φύκους unum genus πλατύφυλλον est, herbido
" colore, quod πράσον vocant, nonnulli ζωστῆρα.
" Nominis ratio est, quod radicem habeat oblongam
" et crassam, qualem τὰ κρομμυογήτεια et τὸ καρτὸν
" πράσον, coloreque sit viridi ut porrum. Sic Plin.
" 13, 25. Phycos, quod folia lata colore viridi gi-
" gnit, quidam πράσον vocant, alii Zostera. Meminit
" et Hes." [" Thom. M. Add. ad p. 535. ad Mœr. D
111. Casaub. Athen. 1, 75." Schæf. Mss.] " Πρα-
" σοειδὴς, Porro similis, Porri speciem gerens, Plin.
" 37, 8. de topazio, Duo ejus genera faciunt, Pra-
" soïdem atque Chrysopteron similem * chrysopra-
" sio." [Arrian. Hist. Ind. p. 330. Hippocr. 40, 19.
41, 7. 54, 13. 207. F. 1216. B. Schol. Theocr. 13,
42. Vide Πρασώδης.] " Ετ Πρασόκουρον, τὸ, Falx,
" qua porrum detondent, δρέπανον, ᾧ τὰ πράσα κεί-
" ρουσιν, Epigr." [" Jacobs. Anth. 11, 338. Schneid.
Scrr. R. R. 3, 2. p. 40." Schæf. Mss.] " Ατ Πρα-
" σοκουρὶς, Hesychio ζῶον χλωρὸν κεῖρον τὰ ἐν τοῖς
" κήποις λάχανα, et in primis τὰ πράσα : unde et no-
" men. Sic Theophr. H. Pl. 7, 5. Καὶ ἐν τῇ θριδα-
" κίνῃ καὶ ἐν τοῖς πράσοις καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσιν αἱ
" πρασοκουρίδες. Idem Philosophus ibid. docet quo-
" modo capienda sint ista animalcula, itemque Dio-
" phanes Geop. 12, (9.) et Pallad. 1, 35. Meminit
" τῶν πρασοκουρίδων Aristot. quoque H. A. 5, 19.
" scribens eas ἐκ τῶν καράβων nasci, et habere πτερά.

" Gaza hic Blattas vertit, ap. Theophr. Porricidas :
" quod magi probant, cum blattæ sint potius αἱ
" σίλφαι. Notandum vero, ap. Theophr. scriptum
" esse πρασικουρίδες, itemque ap. Hes. ; sed perpe-
" ram, ut vel alphabetica ap. hunc series ostendit."
[Strattis Athenæi p. 69. " Jacobs. l. c. Schneid. l. c.
Casaub. ad Athen. 143." Schæf. Mss. * Πρασοφά-
γος, poëtice Πρασσοφάγος, Hom. Batr. 229. not.
* " Πρασόχροος, Tzetz. Ch. 8, 969. 972. 973." El-
berling. Mss.] " Apud Hes. reperio et Πρασόρ-
" γην, expositum δρέπανον, ᾧ τὰ πράσα κείρουσι, Fal-
" cem, qua porros detondent s. incidunt : alio no-
" mine πρασόκουρον dictam. Præterea a πράσον DE-
" RIV. Πράσινος, ET Πράσιος, Porraceus, Porrum
" referens, Porro similis, Qualis porri est : ut πράσι-
" νον χρῶμα, Color porraceus, Color qualis porri
" est, h. e. viridis. Plato Tim. πράσιον χρῶμα dicit,
" scribens ipsum fieri πυῤῥοῦ κεραννυμένου μέλανι.
" Itidem dicitur πράσιος λίθος, Lapis porraceus, s.
" Prasius lapis, ut Plinius mavult, qui et ipse eum in
" viridantium genere ponit, vilioris esse ipsum turbæ
" dicens. A Theophr. DICITUR Πρασίτης [* Πρασῖτις]
" in libello περὶ λίθων, (§. 37.) itidem ex eo, quod por-
" rum colore referat. Item πράσιον vocatur Origani
" genus non dissimile hyssopo ; et Genus heraclii
" alterum, foliis exilioribus, mollius, sampsucho non
" dissimile. Auctor Plin. 20, 17. Sed est et alia
" Herba πρασίου nomine dicta, Latinis Marrubium,
" ut Idem ejusd. libri c. 22. docet, Marrubium pleri-
" que inter primas herbas commendavere, quod
" Græci Prasion vocant, alii * Linostrophon, non-
" nulli Philopæda. Hujus meminit Diosc. 3, 119. :
" superioris, c. 35. ejusd. libri, scribens τὸ λεπτό-
" φυλλον τραγοριγανον a quibusdam vocari πράσιον.
" Idem eod. l. c. 117. τὴν βαλλωτὴν appellari tradit
" πράσιον μέλαν, quod folia habeat similia τῷ πρα-
" σίῳ, sed majora et subrotunda. Sic Plin. 27. initio
" cap. 8. Balloten alio nomine Melamprasion Græci
" vocant. Sed subjungit, Foliis majoribus quam
" porri: hallucinatus, ut quidem volunt nonnulli.
" At Nicol. Myrepsus πράσιον vocare Æruginem
" etiam perhibetur, ut quæ et ipsa porri colorem vi-
" ridem imitetur." [Nicander 'A. 47. Καὶ χλοεροῦ
πρασίοιο, τὸ δὴ μελίφυλλον ὕδευσι.] " Ad πράσινος
" vero ut redeam, utuntur eo Lat. quoque. Prasinus
" enim color ap. Plin. legitur, ap. Martial. Prasina
" synthesis, ap. Plaut. Prasina vestimenta." [" Ælian.
H. A. 635." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Vide
'Ρούσιος. * Πρασινοειδὴς, Olympiod. ad Aristot. Me-
teor. 397. in Schneideri Ecl. Phys. * Πρασινώδης,
Schol. Theocr. 4, 28. * " Πρασιανὸς, Prasina, Factio
aurigarum, M. Anton. 1, 5." Kall. Mss.] " DICITUR
" Πρασώδης etiam pro πράσινος s. πράσιος : ut πρασώδης
" χολὴ, Porracea bilis, Bilis quæ porri colorem viri-
" ditate imitatur. Gal. eam πρασοειδῆ vocat, ut
" Hippocr. πρασοειδὲς διαχώρημα : ap. quem itidem
" legimus, Εἴη τὸ ἐμεύμενον πρασοειδές." [" Πρασώ-
δης, Algosus, Tatian. ad Gr. 76. * Πρασόεις, Opp.
'A. 1, 107." Wakef. Mss. * Πρασσαῖος, Porri colo-
rem imitans, Ranæ nomen, a viridi colore, Batrach.
251.] " Denique a πράσον est VERB. Πρασίζω,
" Porrum imitor, refero, Porraceus s. Prasinus sum.
" Diosc. 3, 94. * Σμυρνίζων, μὴ πρασίζων, Myrrhæ
" æmulum, non porri. Sic 4, 155. de elaterio."
[" Schol. Theocr. 10, 18." Wakef. Mss. " Const.
Manass. Chron. p. 6. * Πρασιάζω, Niceph. Blemm.
p. 83. Manz. ; sed forsan πρασίζουσα leg. ; nam
hæc Ed. Manz. mendis scatet." Boiss. Mss. Sed
vide Πρασιάω infra.] " Forsitan et πρασιὰ hinc de-
" rivatum dici queat : ut πρασιαὶ in hortis proprie sint
" Areolæ quadratæ, in quibus porros et alia hujus-
" modi olera serunt."

" Πρασιὰ, ἡ, Area s. Areola in horto, h. e. Qua-
" drata in horto loci consiti figura : ut Schol. Hom.
" πρασιὰς esse dicit τὰς τῶν φυτειῶν τετραγώνους σχέ-
" σεις ὡς τὰ πλινθία : solent enim hortos in quadratas
" areas et veluti laterculos dividere hortulani, et singu-
" las singulis seminibus conserere. Od. H. (127.) de
" horto Alcinoi, Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεία-
" τον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν ἐπηέτανον γανόωσαι.

"Et Diosc. 4, 17. de lagopode herba, Φύεται ἐν πρασιαῖς, Nascitur in hortorum areis. Plin. in Segetibus nasci scribit: segetes forsan appellans τὰς ἐν τοῖς ἀγροῖς πρασιάς: nam et ipsi in quædam veluti πλινθία distincti sunt. Marc. 6, (40.) multitudo illa Christum sequens ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ, ἀνὰ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, Discubuerunt per areas, partim centeni, partim quinquageni. Πρασιαὶ, s. Πρασίαι, est etiam Laconiæ locus, cujus Incola Πρασιεὺς dicitur." [Πρασιὰ, Schleusn. Lex. N. et V. T. "Jacobs. Anth. 10, 88. Villois. ad Long. 236. Casaub. ad Athen. 58. Koen. ad Greg. Cor. 243." Schæf. Mss. Nicander 'Α. 532. Θ. 576. 879. Fr. 3, 5. * Πρασιάομαι, Schleusn. Lex. V. T.]

ΠΡΑΣΣΩ, ET Πράττω, Facio, Ago. Quidam certam quandam constituunt differentiam inter πράττειν et ποιεῖν, ex iis quæ ab Aristot. disseruntur Polit. 1, 3. ad quod te remitto. Apud Eund. certe de Poët. legimus, Καὶ τὸ ποιεῖν, αὐτοὶ μὲν δρᾷν, 'Αθηναίους δὲ πράττειν προσαγορεύειν. Xen. K. Π. 4, (6, 7.) Οἱ μὲν ταῦτα ἔπραξάν τε καὶ ἔλεξαν, Dem. Μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτον πρᾶξαι. Et, Τὰ δίκαια πράττειν, Aristot. Eth. Sicut vicissim dicitur πράττειν τὰ ἄδικα. Itidemque πράττειν τὸ κακὸν ap. Greg. Naz. Aliquid mali facere, perpetrare. Dicitur etiam πράττω ταῦτα περὶ τούτου, et πράττω ταῦτα πρὸς τοῦτον, necnon ὑπὲρ τούτου, Thuc. 4. Περὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἀνδρῶν πράξοντας ὅ,τι ἂν ὑμῖν τε ὠφέλιμον κ.τ.λ.: 6. Καὶ περὶ τοῦ παντὸς πλοῦ τοὺς στρατηγοὺς πράσσειν ᾗ ἂν αὐτοῖς δοκῇ ἄριστα εἶναι 'Αθηναίοις. At secundum illud cum ap. alios legimus, tum ap. Isocr.: qui etiam dicit πράττειν ὑπέρ τινος, non addito accus., quemadmodum Gallice dicimus Faire pour quelqu'un, pro Facere ea quibus res ejus adjuvemus, Consulere rebus ejus, generalius Stare ab ejus partibus. Xen. autem dixit omisso itidem accus. πράττειν περὶ εἰρήνης, 'Ελλ. (6, 3, 3.) p. 345. de quo genere loquendi, simul et de πράττω juncto vel cum ὑπὲρ, vel cum πρὸς, dicam et infra, ubi agam de ea illius signif. qua ponitur pro Transigo s. Tracto. Apud eund. Thuc. πράσσειν ὅτῳ τρόπῳ, possumus fortasse interpretari ad verbum, Faire en sorte que, 4, (128.) "Επρασσεν ὅτῳ τρόπῳ τάχιστα τοῖς μὲν ξυμβήσεται, τῶν δὲ ἀπαλλάξεται, Il faisoit en sorte qu'il se pût joindre avec les uns, et rompre l'alliance avec les autres. Latine autem fuerit reddendum hic πράσσειν, vel verbo uno, Agere, vel duobus, Dare operam: verum sequente particula Ut. Quinetiam dicendum potius fuerit fortassis Hoc agebat, ut etc. quam, Agebat ut, non præfixo pronomine. Sed malim, Operam dabat. Sic autem et cum dicitur πράττειν ὅπως, etc. reddemus aptissime, Operam dare ut, Dem. c. Phil. 3. "Οσγε μοι δοκεῖ οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν 'Ελλήνων σκοπῶν οὐδὲ πράττων. Eodem pertinet et iste Ejusd. locus in Or. de Perperam Obita Leg. 'Εμοῦ τῷ τῶν συμμάχων συνηγοροῦντος δόγματι, καὶ τὴν εἰρήνην ὅπως ἴση καὶ δικαία γενήσεται πράττοντος. Eodem inquam pertinet locus iste, cum Attice dictum sit πράττοντος τὴν εἰρήνην ὅπως ἴση γενήσεται, pro πράττοντος ὅπως ἡ εἰρήνη ἴση γενήσεται. Ideoque perperam in VV. LL. postquam dictum est πράττω significare Contendo et laboro ut aliquid fiat, subjungitur pro exemplo, πράττειν γάμον: cum quo accus. aliisque hujusmodi quid valeat πράττειν, docebo mox.

Πράσσω, vel Πράττω, Ago: ut dicitur Agere res, negotium, negotia, Cic. ad Att. Tuam in agendis nostris rebus diligentiam mirifice diligo; Administro, Tracto. Thuc. 1, (129.) Πράσσε θαρσῶν καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ, ὅπῃ κάλλιστα καὶ ἄριστα ἕξει ἀμφοτέροις. At vero ap. Eund., itidemque ap. Xen., legimus aliquos reverti οὐδὲν πράξαντας pro eo quod Latine dicitur Re infecta. Quo in l. non dubium est, quin subaudiatur πράγματα: cum quo subst. duobus modis junctum reperitur. Dicitur enim non solum πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, sicut et τὰ πολιτικὰ, sine adjectione, vel τὰ τῆς πόλεως, itidemque πράττειν τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, sicut πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, sine adjectione, sed etiam simpliciter, πράττειν τὰ πράγματα. Est autem πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα

A κ. τ. λ., item πράττειν τὰ δημόσια, vel τὰ κοινὰ, Agere res ad remp. pertinentes, s. res reip., Tractare negotia publica, Administrare remp., Esse in magistratu: cui πράττειν τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, s. potius sine adjectione, πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, interdum opponitur, significans Esse privatum, ut vertit Bud.: qui etiam hunc Lysiæ locum affert, in quo dicitur aliquis τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, et τὰ ἀλλότρια, peculiari signif., 'Εγὼ μὲν οὖν οὔτ' ἐμαυτοῦ πώποτε, οὔτ' ἀλλότρια πράγματα πράξας, νῦν ἠνάγκασμαι τούτου κατηγορεῖν: quem ita vertit, Qui nunquam nec meam litem intendi, nec alienam; vel, Qui nunquam nec mea nec aliena actione expertus sum. Suspecta autem esse possit ea interpr., quam Idem huic ejusd. Lysiæ dat loco, Προσιόντες τῷ 'Αριστοφάνει οἱ πράττοντες τότε τὰ πράγματα: vertit enim, Qui negotia facessere tum solebant. Herodoto quidem certe πράσσειν τὰ πράγματα, sed ap. eum scribitur IONICE πρήσσειν τὰ πρήγματα, est Rebus ad remp. pertinentibus operam dare; Actui rerum vacare, atque adeo Jus dicere, ut
B Idem testatur: ex eo afferens non solum Πρήσσειν τὰ πρήγματα, sed etiam "Επρησσε τὰ προσφερόμενα πρήγματα. || At vero Πράττειν κάθοδόν τινι, Plut. in Cic. est Conficere alicui reditum ab exilio, et impetrare, Efficere ut quis redeat ab exilio. Cui non dissimile est ap. Soph. Aj. ὅπλα πράττειν τινὶ, Facere s. Efficere ut quis potiatur armis. Atque ut πράττειν illic reddo etiam Impetrare, sic in isto Isocr. loco redditur ad Nic. (s. 6. extr.) Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν. Quod autem dicitur a Plut. Πράττουσα γάμον κόρης, Bud. vertit, Tractans connubium, et Interpres ejus; sed malim Moliens connubium, ut dixit Tac. Moliens nuptias. Scio tamen Latine dici etiam Facere nuptias; sed ambiguitate non careret hæc interpr., nam ut dem inveniri alicubi Facere nuptias pro Moliri, at multo frequentius esse dico hoc loquendi genus pro eo ipso quod dicimus Faire un mariage, quam in illa altera signif., i. e. Traiter un mariage, vel Pourchasser un mariage, aut etiam Poursuivre.

C Πράσσω vel Πράττω, vicinam proxime præcedenti signif. habet junctum etiam quibusdam præpp. Dicitur enim πράττειν τι πρός τινα, pro Agere cum aliquo de re quapiam, Transigere cum aliquo, Thuc. Καὶ πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, Isocr. Trapez. 'Εγὼ δ' ἠξίουν πρὸς Μενέξενον πράττειν ὅ, τι βούλοιτο, πρὸς δ' ἐμὲ ποιεῖν αὐτὸν τὰ συγκείμενα: nisi quis hic simplicius etiam accipiendum existimet πράττειν. Interdum vero et cum sola præp. habente suum accus., ut rursus ap. Thuc. 2, (5.) Καὶ Εὐρύμαχος εἷς αὐτῶν ἦν, πρὸς ὃν ἔπραξαν οἱ προδιδόντες, Quocum transegerunt proditores. Itidem pass. Πράσσονται πρός σε τὰ πολλὰ, ex Æschine, pro Transiguntur tecum. Quinetiam cum præp. ἐς ap. eund. Thuc. 1, (131.) Πράσσων τε ἐσηγγέλλετο αὐτοῖς ἐς τοὺς βαρβάρους, καὶ οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τὴν μονὴν ποιούμενος. Ubi Interpres reddidit Tractare cum barbaris. Possumus autem aptius interpretari, meo judicio, Transigere aliquid cum barbaris; aut etiam, Rationis aliquid contrahere cum barbaris. At Schol.
D subaudit, τὰ συμφέροντα ἑαυτῷ. Talis est certe usus verbi Gallici, Pratiquer, de quo dicam in Πραξικοπεῖν. At junctum præp. μετὰ affertur pro βουλεύεσθαι, Consultare, e Thuc. Οἱ δὲ μετ' 'Αθηναίων πράξαντες. Ut autem eadem opera dicam de hoc verbo cuipiam alii præpositioni juncto, sciendum est, πράττειν junctum cum περὶ, posse itidem reddi verbo Agere: ut in illo Xen. l. cujus antea mentionem feci, πράττειν περὶ εἰρήνης, Agere de pace: 'Ελλ. 6, (3, 3.) p. 345. 'Υποσχόμενος γὰρ 'Ιφικράτει, εἰ αὐτὸν ἀφήσει, ἢ χρήματα πέμψειν τῷ ναυτικῷ, ἢ εἰρήνην ποιήσειν, οὕτως 'Αθήνῃσί τε ἦν καὶ ἔπραττε περὶ εἰρήνης. Ubi observa, eum, qui pollicitus est se ποιήσειν εἰρήνην, Facturum esse pacem, dici πράττειν περὶ εἰρήνης. || Dicitur alioqui ET Πράττειν εἰρήνην, sic ποιεῖν εἰρήνην, Dem. "Επραξαν ἐκεῖνοι πρὸς ἡμᾶς εἰρήνην. Quod autem attinet ad πράττειν junctum præpositioni ὑπὲρ, dicitur a Dem. πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου ea signif. qua dixit Isocr. Τῶν πραττόντων ὑπὲρ αὐτῆς, ubi quid valeat πράττειν, paulo ante docui. Apud Dem. certe πράτ-

τειν ὑπὲρ Φιλίππου, exp. uno etiam verbo Φιλιππίζειν. Possumus autem, ut opinor, dicere nihil aliud esse πράττειν ὑπὲρ Φιλίππου quam quod alibi dicit πράττειν Φιλίππῳ, atque adeo συμπράττειν Φιλίππῳ. Ubi observa obiter et hunc usum verbi πράττειν dativo juncti, (126.) Ἐν Ὠρεῷ Φιλιστείδης μὲν ἔπραττε Φιλίππῳ, καὶ Μένιππος κ. τ. λ. Pagina autem sequente, Οἳ δ' ἐν αὐτοῖς οἷς χαρίζονται, Φιλίππῳ συμπράττουσιν. Sic Plut. Alcibiade, Πραττόντων δὲ Βοιωτῶν μὲν Λεσβίοις, Φαρναβάζου δὲ Κυζικηνοῖς. Sed ante ipsum etiam Demosthenem ita usus est hoc verbo Thuc.; ap. eum enim legimus non solum πράσσειν τοῖς Λεσβίοις, sicut πραττόντων Λεσβίοις in l. Plut. quem modo protuli, sed etiam Λακεδαιμονίοις πράσσοντες, 5. At in VV. LL. affertur πράσσω σοι et pro Tecum transigo, e Thuc., et quidem peculiariter etiam pro συνεργῶ εἰς τὴν προδοσίαν, e Schol. Thuc., ut opinor.

Πράσσω, vel Πράττω cum adverbio, aut etiam cum adjectivo plurali neutro, interdum quidem reddi potest impersonali, Agitur: ut καλῶς πράττω, vel εὖ πράττω, Bene s. Præclare mecum agitur, interdum vero, et quidem sæpe, alio gen. loquendi eundem tamen sensum habente, aptius redditur. Πράττω, inquit Bud., etiam absolute positum signif. Vivo, Ago, i. e. Ætatem ago, Sorte aliqua utor: ut Dem. (311.) Ἦν γὰρ ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, καὶ ἀρίστην ἔχειν οἰόμενος, οὐκ οἶδεν εἰ μενεῖ τοιαύτη μέχρι τῆς ἑσπέρας, πῶς χρὴ ὀνειδίζειν τὴν τύχην ἑτέρῳ; Qui se felicissimum existimat, secum a fortuna actum esse præclarissime censet. Affert vero ex alio Ejusdem loco, Πράττων οὐ κατ' ἀξίαν, pro Fortunæ iniquitate ad inopiam redactus, Qui ea fortuna non usus est, qua dignus erat. Item, Ταπεινῶς πράξας, dictum de homine afflicto et opibus fortunisque lapso, ab Isocr. ad Phil. Καί τοι τίς ἂν προσεδόκησεν ὑπ' ἀνδρὸς οὕτω ταπεινῶς πράξαντος ἀναστραφήσεσθαι τὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα; Inde βέλτιον πράττειν, et ἄμεινον πράττειν, et κακῶς πράττειν dicunt, et καλῶς πέπραγε, in præterito. Hæc ille. Sciendum est autem, hunc usum medii PRÆT. Πέπραγα frequentem esse Aristophani præsertim, et quidem cum utraque constr., sc. et cum adverbio, et cum neutro plurali. Dicit enim Πλ. (633.) Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα, Præclarissime actum est, aut agitur, cum hero, Fortunatissimus est herus: (629.) ὡς μακαρίως πεπράγατε, pro Quam feliciter vobiscum actum est, aut etiam agitur, Quam felices estis! Atque ut πράττειν μακαρίως, sic etiam πράττειν εὐδαιμόνως (802.) legitur. Vicissim autem πεπράγαμεν ἀθλίως, pro Pessime nobiscum actum est, agitur. Sic et πεπραγὼς κακῶς (Ὄρν. 605.) de misero. At vero cum accus. ut (B. 303.) πεπράγαμεν πάντα τἀγαθά. Atque ut πράττειν ἀγαθὰ dicitur, ita vicissim πράττειν πονηρὰ, de afflicto, ap. Plut. Synes. autem et cum adverbio, Πονήρως πέπραγα. Item πράττειν χείρω, ap. Isocr. Legitur etiam in sing. πράττειν οὐδὲν χεῖρον τὰ ἄλλα, ubi subauditur κατά. Sciendum est porro hoc verbum eund. usum habere et cum nonnullis adjectivis alius generis: ut πράττω χρηστόν τι, Eur. Et πράττω κεδνὰ, μεγάλα, quod in VV. LL. exp. Splendidis honoribus sum donatus; afferturque ex eod. Eur. (Andr. 387.) Invenio autem et ap. Aristot. hanc ipsam loquendi formulam, raram certe alioqui. Ita enim ille Rhet. 2. Διὸ οἱ μεγάλα πράττοντες καὶ εὐτυχοῦντες, φθονεροί εἰσι. Ubi tamen dubium esse possit an ita intelligendum sit πράττοντες, ut intelligitur πράττειν cum ταπεινὰ, a Plut. Galba [cf. Plut. Theseo 6.] ubi plane phrasis illa huic opponitur: nam ταπεινὰ πράττειν non aliud est quam ταπεινῶς πράττειν in l. quem modo habuisti ex Isocr., an potius οἱ μεγάλα πράττοντες dicantur ii qui præclaras quasdam res gerunt, s. præclara quædam facinora edunt. Quam interpr. si sequamur, sequi itidem potius oportebit illa exempl. quæ repetunt articulum οἱ ante εὐτυχοῦντες: ut sc. non dicatur καὶ εὐτυχοῦντες tanquam ἐπεξηγητικῶς, sed tanquam de diversis, καὶ οἱ εὐτυχοῦντες: non enim εὐτυχοῦσι, quicunque præclara facinora edunt, Atque ita interpretando h. l., fuerit μεγάλα πράττοντες dictum simpliciter, i. e. participio illo πράττοντες vulgarem retinente signif.: sicut eam retinet πράττειν junctum nomini καλὰ ap. eund. Aristot.: sed præfixo articulo. Ita enim ille Polit. 7. Ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσιν. Proxime autem præcedentia verba erant, Ἐχόμενον δ' ἐστὶ καὶ τῶν αὐτῶν λόγων δεόμενον, καὶ πόλιν εὐδαίμονα τὴν ἀρίστην εἶναι καὶ πράττουσαν καλῶς. Insistit porro Aristot. significationi hujus loquendi generis καλῶς πράττειν, s. potius insistit ei quod proprie sonant illa verba, tanquam declarans unde signif. illam acceperint. Eod. certe pertinet, quod eod. libro scribit, Ἀδύνατον γὰρ, τὸν μηθὲν πράττοντα, πράττειν εὖ· τὴν δ' εὐπραγίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι ταυτόν. Quin tamen subtilius hæc disputentur, quam ut passim recepto usu comprobari queant, non dubium est. Sed de his hactenus. Considerandus est autem usus articuli cum adjectivis junctis huic verbo πράττειν, loca adverbiorum: sicut videmus ab Aristot. eum præfigi adjectivo καλὰ, cum illo etiam πράττειν, quod alteram signif. habet. Legimus enim in loco Dem. quem modo protuli, τὰ βέλτιστα πράττειν: sed Atticum esse articuli πλεονασμὸν existimo: ideoque non dubito quin Aristoph. dicturus fuerit etiam πεπράγαμεν τἀγαθὰ, sicut πεπράγαμεν πάντα τἀγαθά. Neque tamen horum exemplo puto dici posse τὰ ταπεινὰ πράττειν pro ταπεινὰ πράττειν, cum alibi, tum in Plut. Agide, p. 1460. meæ Ed., Τῶν πλείστων ἐξέπεσεν ἡ Σπάρτη καλῶν, καὶ ταπεινὰ πράττουσα παρ' ἀξίαν διετέλει. Præterea οἷα πέπραγας, pro Qualiter tecum actum est. Sed et cum alius generis adverbiis, ut ap. Thuc. 2. Οἱ μὲν δὴ ἐν τῇ Πλαταιᾷ οὕτως ἐπεπράγεσαν, pro Eorum hæc erat fortuna, Res eorum ita se habebant, erant hoc in statu. Et πράττω παραπλησίως σοι, Utor fortuna simili tuæ. At illud, Κρεῖττον ἐλπίδος πράττουσι, pro Melius cum illis agitur quam sperarant, annumerandum est iis loquendi generibus, in quibus πράττω jungitur comparativo, ut βέλτιον πράττω, vel ἄμεινον: sicut ap. Aristoph. Πλ. (344.) ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν. Potest enim κρεῖττον ἐλπίδος resolvi in ἄμεινον ἢ ἤλπισαν. Interdum etiam πράττω κατὰ νοῦν, pro Agitur mecum ex animi sententia. Plato de Rep. 2. Καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις πράξομεν κατὰ νοῦν. Venio ad εὖ πράττω, quod ideo in h. l. reservavi, quia peculiarem etiam usum habuit: quamvis enim εὖ πράττω idem sit cum καλῶς πράττω, unde τὸ πράττειν εὖ, Xen. Prosperitas. Et ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν ap. Plat. opposita, Protag. Ὃ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῇ τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν, χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου, περὶ δὲ τούτου κ. τ. λ. quæ Bud. vertit, Quod vero tu antiquius ducis corpore animum, in quoque omnia tua possunt vel bene vel secus cedere, prout probum vel pravum esse evenit; de hoc vero etc. Est autem frequentior usus hujus εὖ πράττειν quam τοῦ καλῶς πράττειν, tamen salutationi epistolicæ εὖ πράττειν, non καλῶς πράττειν adhibebatur. Existimatque Plato longe aptiorem hanc salutationem esse quam quæ fit verbo χαίρειν: ut te docebit tertia ejus Epist., quam his verbis inchoat, Πλάτων Διονυσίῳ χαίρειν ἐπιστείλας, ἆρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης προσρήσεως; ἢ μᾶλλον κατὰ τὴν ἐμὴν συνήθειαν γράφων εὖ πράττειν, ὥσπερ εἴωθα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοὺς φίλους προσαγορεύειν; Existimo autem Lucian. (1, 728.) ad hunc ipsum respexisse locum, cum dixit Plat. verbum χαίρειν rejicere tanquam μοχθηρὸν καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον, contra vero introducere εὖ πράττειν, tanquam κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Nisi forte ex alio Plat. loco hæc sumta sunt: cum hæc ibi de εὖ πράττειν non dicantur; et subjungat Lucian. Καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν κ. τ. λ., ita ut videri possit ex alio hæc afferre loco. Videmus porro usurpari hanc salutationem a Plat. in suis Epistolis: ut Πλάτων Διονυσίῳ εὖ πράττειν, item Πλάτων Δίωνι Συρακουσίῳ εὖ πράττειν. Et Πλάτων Περδίκκᾳ εὖ πράττειν. Sic Alexander in sua illa ad Aristot. Epistola, Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει εὖ πράττειν. Vicissimque Aristot. ei respondens, Ἀριστοτέλης βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ εὖ πράττειν. Clauditur autem utraque verbo ἔρρωσο: sicut et quædam

alia Aristotelis clauditur his, τὰ δ' ἄλλα ἔῤῥωσο. Sed annotat Bud., Aristotelem Philippo scribentem, in fine epistolæ salutationem posuisse hujusmodi, Τὰ δ' ἄλλα εὖ πράττε. In alia, Πράττε μὲν τὰ συμφέροντα, ἐπιτέλει δὲ τὰ δόξαντα. Fuisse autem et χαίρειν receptum in salutatione quæ præfigebatur epistolæ, vel ipse Alexandri pater Philippus in suis ostendit Epistolis, qui in earum limine, vel potius salutatione limini earum præfixa, utitur verbo χαίρειν, sicut Alexander εὖ πράττειν, ut videre est in iis quæ a Dem. proferuntur. Libet autem et quæ Bud. huc pertinentia scripsit, addere. Εὖ πράττειν, inquit, Caput est vel Frons epistolarum: moris tamen fuit olim, χαίρειν loco ejus dicere, et ita extat in Epistola Philippi ap. Dem. pro Ctes. Et in Epist. ipsius Dem. ita legitur, Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. In Platonis vero Epist. salutatio est εὖ πράττειν. Et paulo post, Tria igitur fuerunt usitata ap. priscos, χαίρειν, εὖ πράττειν, ὑγιαίνειν. Per quod ultimum, bene optabant corpori, quod primum est inter res humanas. Per secundum optabant ut actiones feliciter cederent et prono cursu. Per tertium, ut cum omnia ex animi sententia cessissent, animus lætitia frueretur. Hæc ille. Quibus addo, Flaccum utriusque salutationis vim exprimere volentem, ita orsum esse Epist. 1, 8. Celso gaudere et bene rem gerere Albinovano Musa rogata refer, comiti scribæque Neronis. Perinde sc. ac si dixisset χαίρειν καὶ εὖ πράττειν: at certe ita copulata reperiuntur etiam alicubi. Latini alioqui potius jubebant salvere, utentes itidem accusativo Salutem in fronte epistolarum: imitantes potius eos e Græcis, qui non χαίρειν, nec εὖ πράττειν, sed ὑγιαίνειν jubebant eos ad quos scribebant. De quo usu verbi hujus, sicut et de illorum duorum, lege Luciani libellum περὶ τοῦ ἐν τῇ Πρ. Πτ. Hoc addo, manifeste relinqui subaudiendum aliquod verbum cum his infinitivis: id autem esse posse, ni fallor, εὔχεται. Superest ut de verbi πράττειν juncto huic aliisve hujusmodi adverbiis, hoc quoque dicam: posse nos id interpretari Agitare, si quidem Gellium sequi libuerit. Quippe qui l. 16. cap. ult., in iis quæ de Arione ex Herod. affert, hæc illius verba, Φαμένων δὲ ἐκείνων ὡς εἴη τε σῶς περὶ τὴν Ἰταλίην, καί μιν εὖ πρήσσοντα λίποιεν ἐν Τάραντι, interpr. Eos dixisse hominem, cum inde irent, in terra Itala fuisse, eumque illic bene agitare. Sed addit, Et studiis delectationibusque urbium florere, atque in gratia pecuniaque magna fortunatum esse. Quæ certe videri possint ab eo adjecta ad declarandam latius quam ibi habent ista verba εὖ πρήσσοντα signif. Hoc enim sciendum est, interdum εὖ πρήσσοντας dici significando peculiariter Divites: cujus usus exempla cum ap. alios extant, tum vero ap. Aristoph., qui etiam dicit Πλ. (29.) Κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. Tunc autem talis quædam est signif. illorum verborum restrictio, ut ita dicam, qualis CUM εὐδαίμονες, itidemque Latine Beati vocantur, qui sunt divites. Ceterum εὖ πράττειν si recte interpretabimur Bene agitare, itidem ἄμεινον πράττειν s. βέλτιον, reddere poterimus, ut opinor, Melius agitare. Sed alicubi existimo posse nos aliquod loquendi genus non solum ab hoc, sed a superioribus quoque diversum, interpretationi horum verborum ἄμεινον πράττειν s. βέλτιον, adhibere, sc. Meliore esse conditione: ut vicissim χεῖρον πράττειν s. χείρω, Deteriore esse conditione.

Πράσσω, s. Πράττω interdum etiam pro πάσχω ponitur, ut πάσχω pro πράττω. Inde illud ambigue et lepide dictum ap. Eur. ὡς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ κ. τ. λ. Vide Bud. 306.

Πράσσω, s. πράττω, Exigo, Cogo: cum duobus accus., sicut et πράττομαι, inquit Bud., qui tamen passivæ vocis duntaxat affert exemplum, e Dem. (467.) Ἐκεῖνος πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας, τριακοστὴν, Exigit tricesimam ab iis. Sic et in VV. LL. e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 5.) Τοὺς δ' ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα. Idem, Οὐδένα γοῦν τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττῃ. Et e Thuc. Πεπραγμένος φόρους, Qui exigit tributa. Ex Eod. tamen πράττομαί σε χρήματα, etiam pro Mulcto te pecunia. Sed et cum alius generis accus., sc. δίκας, e Philostr.
A Her. Ἐπραξάμην τούτων αὐτὸν δίκας, ubi possumus uti itidem verbo Exigere: hoc modo, Horum pœnas exegi de eo. Addunt enim Lat. interdum hanc etiam præpositionem verbo Exigo cum isto accus. Ideoque minime necesse fuit, mutata orationis forma, reddere, Ob hæc mihi pœnas dedit. Sed et vox activa usum hunc habet, sc. pro Exigo, multo tamen rarius. Lucian. (1, 557.) Τοιγαροῦν ὠνητέος, σοφὸς καὶ ὀξυδερκὴς ὤν· φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. Quid exiges a me pro eo. I. e. Quod pretium exiges. Hoc autem perinde est ac si diceretur, Quanti eum indicas?

Pass. Πράσσομαι, s. Πράττομαι, Fio, Conficior, Thuc. 2. Καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ οὐδὲν ἐπράσσετο, ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε. Et, Δικαίως ἢ σωφρόνως πράττεσθαι, ap. Aristot. Æsch. Pr. (75.) Καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ. Ex Eur. (Hipp. 680. 778.) affertur πέπρακται sine adjectione etiam pro Actum est, Peracta res est. Item τὸ πεπραγμένον et τὸ πραχθὲν, Quod factum est s. confectum. Ex Apophth. πρα-
B χθὲν πρᾶγμα, Res gesta. Bud. Platonem πεπραγμένον sæpe dixisse de Cæde perpetrata testatur. || Et πράττεσθαι pro Transigi, vide supra cum πράττω significante Transigo.

Interdum autem passiva vox pro activa ponitur: ut videmus πεπραγμένοι pro πεπραχότες in isto Dem. loco, (931.) Οὐδὲν ἀκήκοα πρᾶγμα μιαρώτερον, ἢ ὃ οὗτοι πεπραγμένοι εἰσὶ περὶ ἡμᾶς. Sed et pro activa voce πράττειν significante Exigere, usurpatur passiva πράττεσθαι, ut paulo ante ostendi.

AT Πέπραγα med. præt. non solum iis adhibetur locis cujusmodi sunt ii quos paulo ante protuli, sed et simpliciter pro Feci ponitur, sicut πέπραχα: unde πεπραγέναι ap. Aristot., sicut πεπραχέναι, Fecisse. Apud Xen. autem partic. πεπραγὼς eam videtur sequi verbi πράττω signif., qua ponitur pro Impetro, Ἑλλ. 1, (4, 1.) Ὅτι πάντων ὧν δέοιντο πεπραγότες εἶεν παρὰ τοῦ βασιλέως.

[" Πράσσω, Thom. M. 703. 732. Markl. Suppl. 324. ad Charit. 719. Dawes. M. Cr. 473. Jacobs.
C Anim. 30. Valck. Phœn. p. 127. Zeun. ad Xen. K. Π. 98. Steinbr. Mus. Tur. 1, 319. Toup. Opusc. 1, 375. 466. Fischer. Ind. Palæph. v. Εἰσπρ., Wyttenb. Select. 342. ad Od. Γ. 60. 72. Musgr. Or. 1318. Heyn. Hom. 7, 488. 8, 702. Exigo, Cycl. 613. Phalar. 330. Thom. M. 617. 733. Tull. Laur. 1. ad Diod. S. 1, 573. 2, 525. Heind. ad Plat. Gorg. 223.: de act. et med. hoc sensu, Schneid. Anab. 446. Sorte aliqua utor, cum adj. neutr., Markl. Suppl. 324. Musgr. Tro. 447. 678. Heracl. 439. Herc. F. 509. 1117. Alc. 227. Brunck. Aristoph. 1, 162. Kuster. p. 7. 66. 210. Schol. Apoll. Rh. p. 23. Sensu obscœno, Act. Traj. 2, 306. Wessel. Obss. 151. Villois. ad Long. 105. Pro πάσχω, Musgr. Ion. 343. Wakef. Alc. 1044. Kuster. Aristoph. 9. 55. Pro καταχαρίζεσθαι, Lobeck. Aj. p. 289. Plut. Alcib. 24. Pro τιμωρεῖσθαι, Wakef. Eum. 772. Abresch. Æsch. 2, 108. Πράττειν et εἰπεῖν juncta, Boiss. Philostr. 476. Πρ. et ποιεῖν, Heind. ad Plat. Charm. 83. Πράττειν et προστάττειν conf., ad Diod. S. 1, 5. Πρ. et παρατάττειν, 414. Πράξειν et παρέξειν conf., ad
D Herod. 418. Εὖ πράττειν, ad Lucian. 1, 730. Boiss. Philostr. 369. Heind. ad Plat. Charm. 105. Reland. Præf. ad Epictet. Valck. Hipp. p. 272. Initio epistolæ, Thom. M. 909. Bene facere, Wakef. Trach. 93. Εὖ, κακῶς πρ., Thom. M. 390. 732. Markl. Suppl. 252. Musgr. Iph. T. 353. Luzac. Exerc. 143. 145. Jacobs. Anth. 9, 142. Heind. ad Plat. Charm. 105. Gorg. 208. Εὖ πράσσε, i. q. μηδαμῶς, Nequaquam, Valck. Phœn. p. 149. cf. Brunck. ad Eur. Med. 59. Phœn. 414. Porson. ibid. Πρ. κακῶς, Bergler. ad Alciphr. 137. Brunck. Œd. T. 1006. ad Alc. 806. Plut. Mor. 1, 250. Wakef. S. Cr. 3, 182.: καλῶς, ibid.: ἄμεινον, ad Herod. 574.: τὰ μέγιστα, Kuster. Aristoph. 210.: πολλὰ, Markl. Suppl. 576. Brunck. Aristoph. 1, 185. 274. Bergler. ad Alciphr. 36.: ὀλίγα, πολλὰ, 340. Valck. Hipp. p. 247. Diatr. 82.: τὰ ἄριστα, ad Lucian. 1, 423.: κακόν τι, Wakef. Herc. F. 92. 730. Luzac. Exerc. 143. Valck. Diatr. 243.: τι πλέον, 118. Hipp. p. 177. 248.: τὰ αὐτοῦ, Lennep. ad Phal. 89. Heind. ad Plat. Charm. 78.: χάριτας,

Jacobs. Anth. 8, 16.: γάμον, Philostr. 224. Boiss.: A οὐδὲν, Wyttenb. Select. 415. Οὕτω πρ., Valck. ad Herod. 207. 680.: ὁμοίως, p. 187, 41. Πρ. cum infin. fut., Plut. Pelop. 9. De fut., ad Mœr. 184. Πράξομαι, πράξω, 293. Τί πράξω; Abresch. Æsch. 2, 110. Πράξας, ad Diod. S. 1, 302. Med., ad Charit. 646. Med. et act., ad Mœr. 276. Πέπραγα, Musgr. Herc. F. 1375.: transitive, Censor Jenensis Idearum Heerenii p. 80. Πέπραγα μακαρίως, Bergler. ad Alciphr. 374. Πέπραγα, πέπραχα, Brunck. Aristoph. 3, 27. Κακῶς πεπραγέναι, Valck. Diatr. 248. Πεπραχέναι, Diod. S. 2, 571. Herod. 5, 106. Πεπραγὼς, Musgr. Tro. 604. Jacobs. Anim. 249. Πεπραγὼς, πεπραχὼς, ad Mœr. 293. Valck. ad Ammon. 26. ad Eran. Phil. 159. Πράττομαί τινα χρήματα, Xen. Mem. 1, 2, 5. vid. Ind. et Ernest. ad 1, 2, 6. Athen. p. 21. Eur. Phœn. 1645. Toup. Opusc. 1, 374. 476. Xen. Eph. 45. Ernest. ad Batrach. p. 421. Πράσσεσθαι ἀργύριον, Valck. ad Herod. 48. ad Od. Θ. 162. Wessel. ad Diod. S. 1, 22. Ὁ πεπραγμένος, ad Charit. 255. Τὰ νῦν πεπραγμένα, Markl. Iph. p. 185. Τὰ πραχθέντα τινὸς, ad Diod. S. 2, 368." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex.]

Πρᾶγμα, vide post ea quæ a πέπρακται formata sunt: huic enim a πέπραγμαι prima persona formato, præposui, certo consilio, quæ a secunda et tertia formata sunt.

Πρᾶξις, ἡ, Actio, Aristot. Eth. 1. Πᾶσα πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ: 10, 8. Ζητεῖται δὲ πότερον κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἡ προαίρεσις, ἢ αἱ πράξεις. Quo pertinet illud, Laus omnis virtutis in actione consistit. A Cic. Ἡ κατ' ἀρετὴν πρᾶξις redditur Actio honesta. Et πρᾶξις πολεμικὴ e Plat. affertur pro Bellica actio. At μετὰ τὴν πρᾶξιν, Re peracta. Interdum vero et aliam interpretationis formam admittit πρᾶξις: ac reddi potest Res agenda, vel gerenda: ut ap. Plut. Rom. (9.) Ἐπὶ πράξει φανέντος γυπὸς, In re gerenda. Et in plur. ap. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 6.) Εἶναι μὲν τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ, Hominibus res plurimas, easque maxime necessarias sub dio agendas esse. Bud. τὴν πρᾶξιν vertit Rem audendam, in hoc Plut. loco in Pelopida, Ὑφίσταται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας πρῶτος, Aggreditur rem audendam. Sed vertit etiam, Facinus sibi deposcit. Atque ut πρᾶξις alicubi est Res gerenda, sic nonnullis in ll. est Res gesta, præsertim vero plur. πράξεις, Res gestæ, aut etiam uno verbo Gesta: qua voce uti possumus interpretantes Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ubi tamen etiam Acta vel Actus interpretari licet, ut tradit Bud. 226. ‖ Ut autem paulo ante, sic et in aliis plerisque ll. πρᾶξις redditur Facinus, et πράξεις, Facinora, Polyb. Οὐδ' ἐν ἀδικήματι κατηριθμεῖτο τὴν πρᾶξιν, Ne facinus quidem illud suum injuriæ loco numerabat. Et πρᾶξιν πράττειν, Facinus edere, Æschin. Itidem plur. πράξεις, Facinora, aut etiam Facta: Ἔργῳ καὶ πράξεσι, Dem. Re et factis. Est vero et ubi πρᾶξις reddi queat Opus, et πράξεις Opera, i. e. ἔργον et ἔργα. Quinetiam ut in illo Dem. loco ἔργῳ redditur Re, sic ap. Plat. de LL. πράξεις, Res: itidemque ap. Herodian. a Polit. ‖ Negotium, ut, Ἐν πράξεσι μεγίσταις ἐξετασθεὶς, Herodian. (7, 5, 3.) In maximis spectatus negotiis, ut idem ille vertit. Sic αἱ κοιναὶ πράξεις, ex Aristot., Publica negotia; et ἔνδημοι πράξεις ex Eod., Civiles administrationes. Sed et sine adjectione, πράξεις de Publicis negotiis dictum fuit peculiariter. Unde Bud., Τοὺς ἐν ταῖς πράξεσι, dictos annotat Magistratus: afferens tamen locum Herodiani, in quo non sine adjectione ponitur hoc vocabulum: (5, 5, 20.) Οἵ τ' ἔπαρχοι, καὶ οἱ ἐν ταῖς μεγίσταις πράξεσιν ἀνεζωσμένοι, Qui rerum summæ præfecti erant. Qua signif. Rerum actum dixisse Plinium juniorem, necnon Suet. existimat: summum autem rerum actum Tac. appellasse Curam rerum. Sic certe lingua nostra peculiari signif. dicit, Les affaires, cum alioqui vocabulum istud Affaires generaliter Quævis negotia significet. Annotat ibid. Budæus hæc verba, Τὴν δὲ πρᾶξιν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν, esse in contractibus apponi solita, significantia utrumque in solidum obligari, et reos esse promittendi, ut JCti loquuntur.

Πρᾶξις, Sors, ut dictum est πράττειν poni interdum pro Sorte aliqua uti, Status rerum alicujus, Conditio: εὐπραγία, vel δυσπραγία: e Soph. Aj. (792.) Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν. Et (790.) Αἴαντος πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγὼ, ubi tamen fortasse possumus accusativo πρᾶξιν vulgarem etiam signif. dare. Et ex Herod. Πρᾶξιν ἑαυτοῦ πᾶσαν ἀποκλαίει, Conditionem suam defiet. Nisi potius scr. πρῆξιν Ionice. [Cf. Soph. Trach. 151. Æsch. Pr. 701.]

Πρᾶξις, Proditio: sequendo quidem Suidam, qui exp. προδοσία: vide Πραξικοπέω.

Πρᾶξις, Exactio: ut πράττειν ac πράττεσθαι pro Exigo poni dictum est. Bud. 226. ex Aristot.

[Πρᾶξις, "Markl. Suppl. 642. Musgr. ib. ad Charit. 719. 729. Heyn. Hom. 8, 702. Wakef. S. Cr. 5, 137. Phryn. Ecl. 66. Burm. ad Petron. 233. ad Od. Γ. 60. 72. Θ. 162. Κ. 202. Exactio, Musgr. Iph. A. 272. Rhes. 468. Fortuna, Matth. Gr. Gr. 555. Conf. c. τάξις, T. H. ad Plutum p. 9. ad Lucian. 2, 237. Wessel. Ind. Diod. S. item ad 1, 448.: B cum παράταξις, ad 1, 77. Τόλμα καὶ πρ., 2, 417. sed v. var. lectt. Πρᾶξιν πρός τινα πράττειν, ad Herod. 479." Schæf. Mss. "Historia, Philo J. 1, 586." Wakef. Mss. Lex. Polyb. Πράξεις κακὰς ἐφυμνεῖν τινὶ, Dira imprecari, Soph. Antig. 1305.]

Πραξιδίκη, q. d. Actionum ultio, vel ultrix, Dea quæ actionibus s. factis nostris finem imponit, et eum, quem merentur, exitum, Hes. Suid. [Orph. H. 28, 5. Arg. 31. Gl. Laverna. "Toup. Opusc. 1, 371. ad Paus. 266. et Fac. 1, 428." Schæf. Mss.

* Πραξικόπος, unde] Πραξικοπέω, Facto quopiam astuto et callido circumvenio, Astutia et prudentia tractandi alicujus incepti hominem circumvenio, præsidium arcemque ad deditionem perlicio, s. proditionem. Unde πραξικοπεῖσθαι dicitur Qui hujusmodi arte vincitur ac circumscribitur, et πρᾶξις, Ipsa proditio. Ita Bud., addens exempla e Polyb., e quibus est hoc (2, 46, 2.) Κλεομένους πεπραξικοπηκότος αὐτούς. Habes vero et ap. Suid.: qui etiam dicit πρᾶξιν esse προδοσίαν: quem sequens Bud. interpr. C Proditionem. At ego dixerim potius esse Actionem quampiam callidam, qua proditionem molimur: generalius autem Actionem aut Tractationem alicujus negotii callidam, s. Artem qua negotium aliquod callide tractamus. Videtur enim ita posse accipi πρᾶξις in iis ll. quos Suid. affert. Gall. dicimus itidem Pratique: cui synonymum est Menée. Unde Faire des pratiques et menées, pro πραξικοπεῖν. Et Pratiquer avec quelqu'un, ut dicitur πράττειν πρός τινα: vel μετά τινος. [" Schweigh. Emendd. in Suid. p. 26." Schæf. Mss.]

Ἀπραξία, ἡ, Cessatio a rebus agendis, ea signif. qua dixit Ovid. Res agere, opponens Otio; vel Cessatio, sine adjectione, Otium: ut in hoc senario, qui Proverbialis censetur, Ἀνάπαυσίς ἐστι τῶν κακῶν, ἀπραξία. Synes. ἀπραξίαν opp. τῷ μετέχειν πραγμάτων, Ep. 50. fin. Πενίαν ἐξ ἀπραξίας ὡς κέρδος ἑλόμενος. Sic autem Tibull. (1, 1, 5.) Paupertatem cum Vita inerte copulavit, ut hic πενίας μετ' ἀπραξίας, in hoc versu, Me mea paupertas vitæ traducat inerti. Perinde ac D si quis dicat, Ἡ ἐμὴ πενία πρὸς ἀπραξίαν μεταγάγοι με. Sed fuerit hic ἡ ἀπραξία τὸ τῆς πενίας κέρδος: quoniam otiosa vita contingit iis potius, qui divitiis non inhiant, sed contra paupertatem amplectuntur. Hoc enim voluisse existimo Tibull. Hoc commodi e mea paupertate percipiam, quod liceat mibi, soluto iis omnibus negotiis, quibus districti solent esse qui divitiarum amore tenentur, vitam otiosam agere. Quare non possum eorum sententiam probare, qui inversam esse verborum structuram censent, et dixisse Tibull. Paupertas mea traducat me vitæ inerti, pro Vita mea iners traducat me ad paupertatem. Et hæc quidem obiter dicta sint. Ceterum Bud. ap. Philon. ἀπραξία vertit etiam Inertia; affertque ex eod. Synesio ἀπραξία dictum Cum nec quicquam negotii agere, nec experiri licet actione, et appellare nomina sua. Unde, inquit, Plut. Sulla (8.) pro Justitio posuit. Vide Bud. 110. 305. 306. ["Casaub. ad Athen. 100. Bergler. ad Alciphr. 339." Schæf. Mss.]

Δυσπραξία, ET Δυσπραγία, Infelicitas in rebus agen-

dis, gerendis. Et generaliter etiam Infelicitas, Sors dura, aspera, Res adversæ. Plurali utitur Soph. Aj. (759.) Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις, ubi exp. Calamitates: (Œd. C. 1399.) Idem valet δυσπραγία, quod est a perf. med. πέπραγα. [" Δυσπραξία, Lobeck. Aj. p. 336. Valck. Diatr. 148. Δυσπραγία, Lobeck. l. c. Thom. M. 390." Schæf. Mss.] Δυσπραγέω, Infeliciter res gero, Infelix sum in rebus gerendis; generaliter, Infelix sum, Adversa fortuna utor, Res mihi sunt adversæ. Plut. (Anton. 63.) Τὸ δὲ ναυτικὸν ἐν παντὶ δυσπραγοῦν, αὖθις ἠνάγκαζε τὸν Ἀντώνιον τῷ πεζῷ προσέχειν. [" Thom. M. 390. T. H. ad Plutum p. 358." Schæf. Mss. * Δυσπράγημα, Nicet. Annal. 13, 7. " Nicet. Eugen. 4, 261." Boiss. Mss.] Pro iisd. DICUNTUR [* " Κακοπραξία, Clem. Ep. ad Jacob. §. 9. 11." Kall. Mss.] Κακοπραγία, ET Κακοπραγέω, quæ nomini εὐπραγία et verbo εὐπραγέω opp. Aristot.: Gal. dixit etiam, Ἐπὶ σπληνὶ κακοπραγοῦντι, pro Male affecto. [" Κακοπραγία, Phalar. 368. Thom. M. 390. Wakef. S. Cr. 3, 65. Κακοπραγέω, Thom. M. l. c." Schæf. Mss. * " Κακοπράγημα, Scelus, Facinus, Pseudo-Chrys. Serm. 100. T. 7. p. 599, 44." Seager. Mss. Nicet. Ann. 4, 4. " Nicet. Eugen. 4, 265. (* Συγκακοπραγέω, unde) * Συγκακοπράγημα, 7, 47." Boiss. Mss.] CONTR. Εὐπραξία ET Εὐπραγία, Felicitas in rebus gerendis, Sors prospera, Res secundæ, Prosper successus. Extat autem hoc εὐπραγία ap. Thuc. aliquot ll., (1, 84. 5, 46. 7, 46.) item ap. Plat.: et pluralis quoque εὐπραγίαι ap. Herodian. (6, 2, 15.) At εὐπραξία non semel usurpat Aristot. Eth., usurparat autem ante eum Herod. (8, 54.) Sed affertur et εὐπραγία γῆς pro Fœcunditate terræ. [" Εὐπραξία, Thom. M. 390. ad Charit. 713. Jacobs. Anth. 9, 136. ad Diod. S. 2, 236. 504. ad Lucian. 1, 360. Εὐπραγία, Thom. M. l. c. Musgr. Iph. T. 353." Schæf. Mss. Jambl. Protr. 68. 330. * " Εὔπραξις, Secundus rerum exitus. Compositum anomalum. Dicebant Græci εὐπραγία vel εὐπραξία. Phot. Εὐπραξία· οἱ παλαιοὶ Κωμικοὶ διὰ τὸ ξ, Θουκυδίδης δὲ διὰ τὸ γ. Eum. 767. ἀμηχάνοισι — δυσπραξίαις." Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 246. In Schn. Lex. Suppl. conjicitur, εὖ πράξει δ' ὡς θέλει. Vide Εὐπράσσω.] Εὐπραγέω, Feliciter res gero, etc. sequendo signiff. datas verbo δυσπραγέω, Thuc. (2, 60.) πόλιν εὐπραγοῦσαν opp. τῇ σφαλλομένῃ. [" Thom. M. 390. T. H. ad Plutum p. 358. ad Corn. Nep. p. 52. Stav." Schæf. Mss. * " Εὐπράγημα, Appian. 1, 309. 2, 72. Schol. Pind. I. 3, 1." Wakef. Mss. * Διευπραγέω, Joseph. Ant. J. 6, 10, 2.] QUINETIAM Εὐπραγὴς affertur pro Felix, UT Δυσπραγὴς pro Infelix. Et compar. Εὐπραγέστερος, Δυσπραγέστερος, Felicior, Infelicior. [Item * Εὐπραγότερος, quasi ab * Εὔπραγος, Suid. 1, 904. * Εὐπραγῶς, Greg. Naz. 2, 286. " Δυσπραγὴς, ad Od. E. 493." Schæf. Mss.] " Κακοπραγὴς, Malefactus. Hes. " enim κακοπραγοῦς affert pro * κακοεργοῦς. Nisi forte " sit Maleficus." [* Ἰσοπραξία, Lobeck. Phryn. 531.] " Ἰδιοπραξία, Privata commoditas, e Plat. de LL." [" Phryn. Ecl. 193." Schæf. Mss.] " Πρωτοπραξία, " Prima exactio, s. Quod primum exigitur, τὸ πρῶτον " εἰσπραττόμενον s. ἀπαιτούμενον, Suid." [et Phot. Gl. Privilegium. Cf. Plin. Ep. 10, 109. et Schn. Lex.]

[* Πράξιμος, Quod exigi potest s. debet, Polyb. 22, 26, 17.]

[* Πραξείδιον, Etym. M. 133.]

" Πρακτέος, Agendus, Faciendus," [Clem. Alex. 102. " Πρακτέον, 443. Orig. c. Cels. 7. Andr. Cr. 268. Euseb. Hist. Eccl. 282. Πρακτέα, Res gerendæ, Suid. v. Ἀνεδήσατο. Τοῦ πρακτέου τυχεῖν, Voti compotem fieri, Amphiloch. 189." Kall. Mss. " Isocr. p. 236. 327. Ed. Battie Cant. 1729. Soph. Œd. T. 1439. Plato Critone p. 18, 33. Bas. 1." Seager. Mss. " Artemid. 4, 2." Elberling. Mss.]

Πρακτὸς, q. d. Agibilis, pro Qui agi potest, i. e. fieri, Sub actionem cadens, vel In actionem, In actione versans, Aristot. Eth. 1, 2. init. Εἰδή τι τέλος ἐστὶ τῶν πρακτῶν. Utitur et aliis plerisque illius operis locis. Idem 6, 4. τὸ πρακτὸν distinguit ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ. [* Πρακτοψηφιστὴς, Actorum censor, judex, Cyrill. Alex. de Exitu Animæ 405.]

A Ἄπρακτος, ὁ, (ἡ,) Infectus, Non factus, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 2.) Ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γένηται, Dem. (430.) Εἴ τι τούτων ἄπρακτόν ἐστι τούτοις ἐφ' οἷς ἐκείνων θάνατος κατέγνωσται. || Ἄπρακτος, magis usitate activam signif. habet; diciturque sæpe aliquis reverti ἄπρακτος, Qui revertitur cum non confecerit negotium propter quod venerat, i. e. Qui revertitur infecto negotio, re infecta, rebus infectis, Thuc. 1. Ἀλλ' ἀπεχώρησαν πάλιν ἄπρακτοι: itidem, Ἄπρακτος ἀναχωρήσας ap. Plut. et Ἀπῆλθεν ἄπρακτος, rursus ap. Thuc. (4, 99.) Et Ἄπρακτος ἐπανῆλθεν, Herodian. (3, 9, 14.) Ἄπρακτος ἄπεισι, Lucian. (1, 528.) Quinetiam dicunt ἀποπέμπειν ἀπράκτους: quod ap. Thuc. (1, 24.) legitur, et sæpe ap. Herodian., περὶ πρέσβεων, i. e. de legatis: 6, (4, 7.) Ὁ δὲ βάρβαρος τοὺς μὲν πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων ἀπέπεμψεν ἀπράκτους. A quibusdam autem ἄπρακτος in hujusmodi ll. redditum fuit Irritus et Irritus spei. Possumus certe, si Taciti auctoritate niti velimus, cum de aliquo dicitur qui legatus missus fuit, interpretari

B ἄπρακτος ἐπανῆλθεν, Legationis irritus rediit. Sciendum est porro Thuc. dixisse etiam ἄπρακτον γίνεσθαι. Apud Diosc. redditur Inefficax, ubi dicit rutam ἄπρακτα efficere τὰ θανάσιμα. Activam signif. habet ἄπρακτος et cum dicuntur ἄπρακτοι ἡμέραι a Plut., qui Lat. Dies festi. Quo pertinet ea interpr. quæ a Bud. tribuitur huic nomini, paulo alioqui liberior, sc. Iners, Otiosus, Inactuosus, ex Augustino. Annotat præterea ἄπρακτον ἡμέραν Luciano eand. esse, quam et ἀποφράδα. Nec tamen ἄπρακτον ἡμέραν existimo sonare Infaustum diem, sicut et ἀποφράδα, sequendo exp. quam habent VV. LL., sed Infaustum diem dici ἄπρακτον, quod ejusmodi die sua negotia agere non auderent. In Iisd. ὁ ἀπρακτότατος, Ineptissimus rebus agendis. [" Ruhnk. Ep. Cr. 194. Bergler. ad Alciphr. p. 11. D. R. ad Longin. 251. Abresch. Lectt. Aristæn. 306. Toup. Opusc. 1, 456. ad Charit. 293. 296. Lennep. ad Phal. 163. Thom. M. 347. 877. Jacobs. Anth. 6, 210. 8, 215. Wakef. S. Cr. 4, 43. ad Diod. S. 1, 697. 2, 324. Heyn. Hom.

C 6, 572. ad Mœr. 32. Bibl. Crit. 2, 2. p. 8. Apoll. Dysc. 103. De tempore, ad Thom. M. 136." Schæf. Mss. Ἀπρακτότατος, Diosc. 3, 106.] ADV. Ἀπράκτως, Re infecta, s. Rebus infectis, Infecto negotio; Irrite, Sine profectu, Nihil proficiendo: ut ἀπρακτεῖν ponitur pro Nihil proficere. [Plut. Aristide 18. Cat. Maj. 1.] Ἀπρακτέω, i. q. ἄπρακτος εἰμί. Bud. vertit Nihil proficere, " s. efficio," afferens e Xen. K. Π. 1, (6, 6.) Τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχομένους, ὁμοίως ἔφησθα εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν τοὺς παράνομα δεομένους: " ubi nota affinis " signif. verb. ἀτυχεῖν, Non obtinere s. assequi." Sed tamen hic ἀπρακτεῖν, haud positum absolute, verum cum præp. παρὰ, non possumus reddere Nihil proficere; sed debemus potius ἀπρακτεῖν παρὰ ἀνθρώπων interpretari Pati repulsam ab hominibus, vel, minus libere, Ab hominibus non impetrare quæ petunt: sicut πράττειν pro Impetrare poni interdum, docui suo loco. Apud Aristot. vero Eth. 1, 5. Δοκεῖ γὰρ ἐνδέχεσθαι καὶ καθεύδειν ἔχοντα τὴν ἀρετὴν, ἢ ἀπρα-

D κτεῖν διὰ βίου, non aliud est ἀπρακτεῖν διὰ βίου, quam Nihil agere per totam vitam, Otiosum esse per totam vitam: " ut ἄπρακτος quoque signif. Eum qui nihil " agit." [" Const. Manass. Chron. p. 27." Boiss. Mss.] RURSUS Ἄπρακτος pass. signif. habet, cum ponitur pro ἀνεκδίκητος et ἀτιμώρητος, ut quidem Suid. ἄπρακτα exp. ἀνεκδίκητα et ἀτιμώρητα, afferens h. l., non nominato Auctore, Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἄπρακτα γενέσθαι, ἐπείπερ οἱ θεοὶ ἀτιμώρητα αὐτὰ περιεῖδον ἐκ σφῶν γενόμενα, Inultus, Impunitus. Videtur autem esse a πράττειν, Exigere pœnas, cujus tamen usus exemplum nullum invenio; at cum accus. δίκας e Philostr. attuli.

Δύσπρακτος, Factu difficilis, [Phav. Lex. 113.] CONTR. Εὔπρακτος, Factu facilis, [" i. q. εὐπραγής, Manetho 1, 352. 3, 310." Schæf. Mss.]

Ἔμπρακτος, Efficax. Et compar. ἐμπρακτότερος, Efficacior: ἐμπρακτότερον ἔμπλαστρον, Diosc. Efficacius, quod et δραστικώτερον. Ἔμπρακτος redditur etiam Actuosus a Bud., afferente e Greg. Naz. Καὶ

πρᾶξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον. Et e Basil. de Vit. Solitaria, Οὕτω δεῖ καὶ τὸν ἐσπουδακότα ἑαυτὸν πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς ἀπεργάσασθαι τέλειον, οἱονεὶ πρὸς ἀγάλματά τινα κινούμενα καὶ ἔμπρακτα, τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἀποβλέπειν. Et ἔμπρακτοι ὑπατικοὶ in Pand., inquit Idem, nisi sit menda, vocantur Ordinarii, h. e. Non honorarii tantum, sed administrantes, munifices. [" Diod. S. 1, 596. ad 2, 577." Schæf. Mss. Memnon 49. πρεσβεία, Pind. Π. 3, 110.] Ἐμπράκτως, Efficaciter, Actuose, [" Diod. S. 2, 577." Schæf. Mss. Schol. Thuc. 1. p. 56.] Ἐμπρακτικὸς, itidem pro Efficax, Actuosus. Et compar. ἐμπρακτικώτερος, Efficacior, in VV. LL. sed absque Auctore. [Diosc. 2, 96.]

[* Φιλόπρακτος, Laborum cupidus, Procl. Paraphr. Ptol. 225.]

Πρακτικὸς, activa signif. ut πρακτὸς passiva, Agendi vi præditus, Aptus ad agendum, Qui talis est ut agere possit. Vel, In agendo positus, ut Fab. 2, 19. (Cum artium) aliæ in agendo (positæ sint), quarum in hoc finis est, et ipso actu perficitur, nihilque post actum operis relinquit: quæ Πρακτικὴ dicitur, qualis est saltatio: aliæ in effectu, quæ operis quod oculis subjicitur, consummatione finem accipiunt, QUAM Ποιητικὴν appellamus, qualis est pictura. At primum genus artium esse dixerat, positarum in inspectione, quæ θεωρητικὴ vocabatur. Sic autem Aristot. Eth. 6, 2. διάνοιαν unam constituit πρακτικὴν, alteram θεωρητικὴν, non autem πρακτικὴν, μηδὲ ποιητικὴν, ubi πρ. redditur Ad agendum valens; res agendas. Paulo post autem dicit τὸ πρακτικὸν substantive, sicut et διανοητικὸν, ubi redduntur Facultas agendi, cogitandi. Apud Eund. in Polit. βίος πρακτικὸς, quæ vulgo Activa vita. Et πρακτικαὶ ἀρχαὶ, Agendarum rerum principia, VV. LL. Ibid. Πρακτικὴν ὁρμὴν ἐντίθησι, pro Ad agendum impellit. Ubi vero Aristot. χαρίεντες et πρακτικοὶ copulat, sc. 1, 5., redditur πρακτικοὶ, Nati rebus agendis, ex Horat. Sed is ita dixit jambum esse natum rebus agendis, ut idem Aristot. ἰαμβεῖον appellavit πρακτικόν. Bud. autem e Xen. affert πρακτικὸς καὶ λεκτικὸς pro Opere et oratione pollens. A Polyb. accipi Idem testatur pro Efficax: alicubi vero et pro Strenuus: ut in hoc ejus loco, 1, (30, 9.) Συννοήσαντες ὅτι τὸ πρακτικώτερον μέρος καὶ φοβερώτατον τῆς τῶν ὑπεναντίων δυνάμεως ἠχρείωται διὰ τοὺς τόπους. Addit autem, πρακτικὸν differre τοῦ μεθοδικοῦ ap. eund. Polyb. 1, (84, 6.) Τότε γὰρ ἦν, ὡς ἔοικε, συνιδεῖν, πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἐμπειρία μεθοδικὴ καὶ πρακτικὴ [στρατηγικὴ, Schw.] δύναμις, ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγου στρατιωτικῆς. Ceterum ap. Aristot. jungitur etiam gen. πρακτικός: ut l. 5 Ethic. init. Ὁρῶμεν δὴ πάντας τὴν τοιαύτην ἕξιν βουλομένους λέγειν δικαιοσύνην, ἀφ' ἧς πρακτικοὶ τῶν δικαίων εἰσὶ, καὶ ἀφ' ἧς δικαιοπραγοῦσι, καὶ βούλονται τὰ δίκαια. Ubi πρακτικοὶ τῶν δικαίων redditur Ad res justas gerendas idonei. [" Diod. S. 2, 325. Heyn. Hom. 5, 247. ad Xen. Mem. 4, 3, 1. Zeun. ad Xen. K. Π. 98. 780. Valck. Anim. ad Ammon. 214. ad Charit. 296. ad Thom. M. 147." Schæf. Mss.] Πρακτικῶς, Cum agendi facultate. Præterea ut πρακτικὸς affertur pro Efficax, sic πρακτικῶς pro Efficaciter: e Plut. Pericle (2.) Τὸ καλὸν ἐπ' αὐτὸ πρ. κινεῖ. [" Toup. Emendd. 2, 246." Schæf. Mss. * " Πρακτικεύομαι, Ago, Dionys. Areop. 196." Kall. Mss.]

Πρακτὴρ, ῆρος, ὁ, Exactor, Coactor tributorum, Bud., qui affert et hanc Gr. exp., ὑπηρεσίας ὄνομα, φορολόγος. Addit et versum Gregorii, in quo habetur scriptum per η in prima, κρατερήν τε φέρειν πρηκτῆρος ὁμοκλήν. Est autem IONICUM Πρηκτὴρ pro πρακτὴρ, et quo utuntur Poëtæ, ut docebo infra. Animadvertendum est porro, sequi hoc nomen πρακτὴρ eam verbi πράττω signif., qua ponitur pro Exigo: sicut eam sequitur ἄπρακτος, pro ἀνεκδίκητος et ἀτιμώρητος. [" Πρακτὴρ, ad Od. Γ. 72. Θ. 162. ad Charit. 783." Schæf. Mss. * Πρακτήριος, Æsch. Suppl. 532.]

Πράκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Perpetrator: φόνου, Perpetrator cædis. Antipho (663.) Οὗτοι πράκτορες τῶν ἀκουσίων εἰσί. Ubi meminisse oportet ejus quod ante

A dictum est, sc. πεπραγμένον a Plat. sæpe dici de cæde perpetrata. || Πράκτωρ, sequens itidem illam verbi πράττω signif. de qua in proxime præcedenti vocabulo dictum est, Exactor, Quæstor, e Dione et Luca (12, 58.) itidem ex Esaia 3, (12.) Et cum gen. χρέους, e Greg. Naz. Μὴ γένῃ πράκτωρ πικρὸς τοῦ ἐλάττονος χρέους. Apud Dem. πράκτορες, Qui pecunias mulctatitias exigunt: (1337.) Ὧν οὐδεὶς παραδέδωκε τοῖς πράκτορσι τὰ ὀνόματα. || Ultor, Vindex: ut πράκτορι χερὶ, Aristoph. (B. 1289.) Ultrice manu. Et cum gen.: ut πράκτορες αἵματος dicuntur Furiæ ab Æsch. (Eum. 320.) Ultrices sanguinis, i. e. cædis: (Ag. 112. Suppl. 655.) Ut autem πράκτωρ his in ll. est ἔκδικος, τιμωρὸς, sic ἄπρακτος pro ἀνεκδίκητος et ἀτιμώρητος poni, antea dixi, rationem aliquam hujus signif. afferens. [" Soph. Trach. 251. 862. Wakef. Eum. 320. Brunck. Aristoph. 1, 210. ad Soph. El. 953. Sallier. ad Mœr. p. 7. Schellenb. Antim. 84." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 1042. * Πολυπράκτωρ, Manetho 4, 160. * Πρακτορεία, ἡ, (a * Πρακτορεύω,) ver- B titur Cura quæstus, Stob. Ecl. Eth. 332. * Πρακτόριον, Gl. Pignerarium.]

[* Πρακτὺς, ἡ, Ionice, i. q. πρᾶξις, Etym. M.]

[* " Πρακὸς, adj. Doricum, Chandler. p. 85. cliii. l. 14. In consimili Inscr. clii. extat ἔκτιμος, et cliv. p. 86. l. 4. * πρακτίμιος." Schn. Lex.]

VENIO AD Πρᾶγμα, quod quamvis a prima persona pass. πέπραγμαι sit formatum, in h. l. a me reservatum fuit, tum ob multiplicem ejus usum, tum ob numerosum derivatorum quasi comitatum. Redditur autem πρᾶγμα ut plurimum, Res. Sed si derivatio spectetur, sonat proprie q. d. Res facta a quopiam, Id quod fecit quispiam: unde etiam Factum alicubi reddi fortasse potest. Affertur certe e Dem. (14.) Ἄνευ πραγμάτων, pro Nullis rebus gestis. Thuc. 1, (128.) Καὶ τοῦ παντὸς πράγματος ἀρχὴν ἐποιήσατο, Plut. Fabio, Πρᾶγμα μὴ πρότερον ἐν Ῥώμῃ γεγονὸς, Camillo, Πρᾶγμα γινόμενον ἐπὶ ταῖς μεγάλαις καὶ δημοσίαις συμφοραῖς, sc. τὸ τὸν δῆμον μεταβάλλειν τὴν ἐσθῆτα. Dem. (551.) Καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν C μοι περιέστη. Sed et ipsum πρᾶγμα alicubi dicitur esse δεινόν. Legitur et χαλεπὸν πρᾶγμα ap. eund. Dem. (127.) sicut ἀργαλέον πρᾶγμα ap. Aristoph. ΠΛ. init. Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου. Sed præfigitur particula ὡς, hoc modo, Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶ, Quam molesta res est, Gravis est res, Quam acerba res est. Possis autem et adjectivis substantive positis utens, interpr. Quam molestum, grave, acerbum est. Apud Eund. (B. 615.) πρᾶγμα γενναῖον ἐποίησα. Et μετέωρα πράγματα, eid. Aristoph. (N. 228.) Sublimes s. Cœlestes res. Apud Philon. de Mundo, Ἄστατα καὶ τυχηρὰ πράγματα, Res fluxæ et fortuitæ. Ibid. τὰ πράγματα distinguit ἀπὸ τῶν σωμάτων, inquiens, Τῇ διανοίᾳ τὰς ἁπάντων φύσεις σωμάτων τε καὶ πραγμάτων εἴωθεν ἄνθρωπος καταλαμβάνειν. Affertur e Plat. copulatum πράγματα cum πράξεις, illud pro Rebus, hoc pro Actionibus. Cic. quoque πράγματα vertit Res, in h. Plat. l., p. 3. mei Lex. Cic. Οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα, Nec unquam ejus res a diis immortalibus neg- D liguntur. Idem tamen τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ap. Dem. reddere maluit, Fortunas Græciæ, quam Res Græciæ, ut videbis p. 138. ejusd. Lex. Quinetiam poterat, ut opinor, interpretari Statum rerum Græciæ. Apud Xen. (Ἀν. 2, 7, 2.) quidem certe ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασι, incommode verteris ad verbum In talibus rebus, s. In hujusmodi rebus: at commode, In tali rerum statu. At si hac interpr. utaris, In tanta rerum angustia, aut alia quæ idem valeat, simul interpretaberis et explicabis. || Ut autem πράγματα hic verto duobus verbis Rerum statum, sic cum dicitur de rebus ad remp. pertinentibus, s. ad ejus administrationem, redditur apte duobus verbis Rerum summa. Atque ita vertit Bud. ap. Plut. (Pomp. 5.) Οὕτω δὲ τοῦ Κίννα τελευτήσαντος ἐδέξατο τὰ πράγματα καὶ συνεῖχε Κάρβων, Rerum summam excepit. Addit vero et, Ἐπέστη ἐπὶ τὰ πράγματα, e Polyb. (5, 41, 2.) Quos profert locos p. 307. postquam dixit πράγματα significare Administrationem reip. i. e. πολιτείαν. Consule etiam

p. 226. 227. ubi τὰ πράγματα, sicut αἱ πράξεις, videbis exponi item posse Rerum actus. Vide et p. 304. πράττειν πράγματα, item quæ dixi in Πράττειν, ubi et de Gallico vocabulo Affaires. Ceterum signif. hanc habet πράγματα ap. antiquiores etiam Scriptt., Thuc., Isocr., atque alios. Legimus autem apud illum τὰ πράγματα cum verbo παραδοῦναι, l. 8. Τοῖς πεντακισχιλίοις ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα παραδοῦναι. Et cum verbo μεθιστάναι, eod. l. Ἐπειδὴ μετέστησε τὰ πράγματα, ὥστε κατάγειν Ἀλκιβιάδην. Ex Eod. (1, 89.) affertur Ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα, pro Ad rerum administrationem pervenerunt. Ex Eod. Οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες, et (3, 28.) Οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, Qui res administrant. Et e Plut. Τοῖς πράγμασι χρῆσθαι, Remp. gerere, Publica munera obire. Ut autem hic plur. πράγματα redditur Munera, s. Munia, sic τὸ σὸν πρᾶγμα e Plat. affertur pro Tuum munus, officium, itidemque τὸ ἐμὸν πρᾶγμα, Munus meum. Sed de hac interpr. ambigi potest, itidemque de ea quæ datur illi Plut. loco. || Πρᾶγμα interdum eum quoque usum habet, quem Res ap. Latinos, cum dicitur, Nihil mihi rei est tecum; ita enim dicitur, Οὐδέν ἐστί μοι πρᾶγμα πρός σε, ubi reddere etiam queas, Nihil est mihi tecum negotii. Apud Dem. (320.) Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναί σοι καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα: (577.) Ὥστε πρὸς οὓς οὐδέν ἐστί σοι πρᾶγμα λυπεῖσθαι. Quinetiam dixit, Οὐδὲν εἶναι ἔτι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ei, qui jam pacto non teneretur, καὶ διαμαρτύρεσθαι ὅτι οὐδὲν αὐτῷ ἐστὶν ἔτι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας. Ut vero hic redditur Negotium, sic et in aliis etiam ll. ab hoc diversis reddi potest. Itidemque plur. πράγματα, Negotia: ut τὰ ἐμὰ πράγματα, Negotia mea; et τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ap. Isocr., Civitatis negotia, Publica negotia. Sed hoc quoque sciendum est, sicut Negotium pro Molestia ponitur interdum, sic πρᾶγμα et Græcos usurpare. Plato Symp. Οὐδὲν ἦν πρᾶγμα, pro Nihil est molestiæ, incommodi; utroque enim modo vertit Bud. 307. At in VV. LL. ex Herod. Οὐδὲν πρῆγμα εἴη, pro Nihil opus fuerit. Sed frequentius plur. πράγματα usum istum habet: ut contra potius sing. Negotium ita usurpant Lat. Posse autem nos hoc singulari interpretari illum pluralem, e Cic. etiam discimus, qui hæc Epicuri, Τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὔτε ἄλλῳ παρέχει, ita vertit, Quod beatum et immortale est, id nec habet nec exhibet cuiquam negotium. Dicitur etiam πράγματα οὐ μικρὰ ἔχειν ab Herodiano (3, 3, 1.) et πολλὰ πράγματα παρέχειν in Epigr. E Synesio autem affertur et cum verbo ἔχειν, ea signif. qua dicitur πράγματα ἔχειν: sed suspicetur forsitan aliquis, ab eo scriptum fuisse πράγματα. || Commode autem s. potius commodissime ab hac signif. transibo ad eam, qua πράγματα ponitur pro Litibus: præsertim cum Ulpian. Negotium facessere dixerit, vel Negotium facere, ut legit Bud., etiam pro Accusare. Aristoph. N. (472.) Πράγματα κἀντιγραφὰς, ubi v. Schol. Idem certe Poëta in Vespis δικῶν et πραγμάτων copulavit: quod perinde esse puto ac si quis diceret Litium et molestiarum pro Litium molestarum, utens sc. eo schemate quod DICITUR Ἓν διὰ δυοῖν. Sic ap. Lys. Οὔτ' ἐμαυτοῦ πώποτε, οὔτ' ἀλλότρια πράγματα πράξας, Bud. vertit, Qui nunquam nec meam litem intendi, nec alienam, Qui nunquam nec mea nec aliena actione expertus sum. Sciendum est autem Gallicæ voci Affaires in hac quoque signif. convenire cum Græca πράγματα. Hac enim voce Affaires interdum intelligimus Lites: quas alioqui propria signif. vocamus Procès: sicut generaliter Affaires dicimus Molestias.

[" Πρᾶγμα, et vocab. χρῆμα, etiam pleonastico quodam modo positum reperitur in hujusmodi locutionibus: πρᾶγμα μέγα φρέατος, Egregius puteus, Alexis ap. Athen. 123.: μέγα πρᾶγμα, nempe γυναικὸς, Egregia, Excellens mulier, Eubulus ap. Eund. 559." Schw. Mss. " Thom. M. 584. Markl. Suppl. 747. Iph. p. 70. Jacobs. Anim. 295. Wakef. S. Cr. 5, 137. ad Mœr. 411. Fischer. ad Palæph. 33. Res molesta, Heind. ad Plat. Hipp. 149. De re venerea, Hemst. ad Plut. p. 217. Differt a πρᾶξις, Plato de LL. 339. Ast. Conf. c. γράμμα,
A Jacobs. Anth. 10, 8. ad Diod. S. 1, 12. Zeun. ad Xen. K. Π. 734. Periphrasi inservit, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 147. Toup. Opusc. 1, 17.403. De compp. a πρᾶγμα, Pierson. Veris. 231. Τὸ ἐμὸν πρ., Heind. ad Plat. Hipp. 137. Οὐδὲν πρ. etc. 149. Gorg. p. 4. Musgr. Med. 451. Πρᾶγμά ἐστι, Ex usu est, ad Herod. 39. 285. 515. 562. Μέγα πρ., Bergler. ad Alciphr. 253. ad Lucian. 1, 504. Πρᾶγμά ἐστί μοι μετὰ, Casaub. ad Athen. 114. Valck. Hipp. p. 187. Ἐπὶ τοῦ πρ., Demosth. 538. Ἔξω τοῦ πρ., Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 38. Πρᾶγμα ποιεῖσθαί τι, ad Herod. 573. Πρᾶγμα ποιεῖν τινὸς, 409. Πρᾶγμα, πράγματα ἔχειν, Villois. ad Long. 52. 84. Πράγματα, Musgr. Hel. 293. Jacobs. Anim. 151. ad Diod. S. 2, 358. Molestiæ, Thom. M. 915. Jacobs. Anth. 9, 460. 503. Bergler. ad Alciphr. 36. Abresch. Lectt. Aristæn. 200. Respublica, Dionys. H. 2, 795. I. q. χρήματα, Bona, Divitiæ, Larcher. ad Xen. 2, 123. Schneid. Anab. 344. Plut. Alex. p. 13. Schm. =3, 303. Cor., Fischer. ad Palæph. 32. Valck.
B Anim. ad Ammon. 2. Dionys. H. 3, 1885. In malam partem sumta, T. H. ad Plutum p. 219. Πράγματ' ἐξ ἀπραξίας, Casaub. ad Athen. 100. Bergler. ad Alciphr. 339. Πραγμάτων ἐραστὴς, Valck. Hipp. p. 247. Ἐπιθέσθαι τοῖς πρ., T. H. ad Plutum p. 451. Ἔχειν τὰ πρ., Musgr. Iph. A. 367. Larcher. ad Xen. 2, 123. Πράγματα ἔχειν, παρέχειν, Bergler. l. c. 125. ad Xen. Mem. 2, 1, 9. Valck. p. 242. Πράγματα παρέχειν, Jacobs. Anth. 9, 282. Villoison. ad Long. 153. Boiss. Philostr. 574.: seq. inf., Xen. K. Π. 404. Πράγματα παρέχειν τῇ γῇ, Wakef. S. Cr. 2, 85." Schæf. Mss. " Εἶναι πρ., Difficile esse, Suid. 1, 888." Wakef. Mss. " Πρ. τῶν σπανίων, Res rara, Greg. Naz. Ep. 114." Strong. Mss.]

DIMIN. Πραγμάτιον, τὸ, Recula, Res parva, Negotiolum. Quo vocab. redditur aptius ap. Aristoph. N. (197.) ἵνα Αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν: (1004.) Extat et ap. Athen. 10. hoc dimin.

Πραγματοδίφης, Qui litem scrutatur s. lites. Unde exp. Advocatus: a Suida δικολόγος. Sed in VV. LL.
C additur poni pro Sycophanta. [Aristoph. Ὄρν. 1424. * Πραγματοειδὴς, Hippocr. 618, 25. * Πραγματοκόπος, unde] * Πραγματοκοπέω, Rebus alienis me immisceo, Polyb. 29, 8, 10. Res novas molior, 38, 5, 8. * Πραγματολόγος, unde] Πραγματολογέω, Rem narro, vel res. In VV. LL. πραγματολογοῦντες, In narrandis rebus occupati: sine exemplo. [Diog. L. 9, 62. Aristot. Rhet. Alex. c. 32. Philo 4. p. 246. P. " Brunck. Anal. 2, 74." Schæf. Mss.] Πραγματομαθὴς, Cui est rerum usus. Sic autem accipio Usum rerum, ut accepit Cic., cum scripsit Verr. 6. Et auctoritate et ætate, et, ut mihi visum est, usu rerum antecedebat. Vide Suid. [* Πραγματοῤῥάφος, Gl. Sutellosus. * Πολυπράγματος, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 228.]

Ἀπράγμων, ὁ, ἡ, Negotiis vacuus, Nullo in negotio occupatus, Quietus, A negotiis alienus, abhorrens, Iners, Thuc. 2, (40.) Μόνοι γὰρ τόν τε μηδὲν τῶνδε μετέχοντα, οὐκ ἀπράγμονα, ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν. Et ἡσυχία ἀπράγμων ap. Eund. (1, 70.) Bud. ἀπράγμονα
D interdum dici tradit Inertem, et Qui laborem recusat: vocari autem alioqui hoc nomine Virum bonum aut certe Placidis moribus, qui negotium exhibere aliis non solet, et simul qui sibi negotia non libenter exhibet. In VV. LL. ἀπράγμων e Dem. (1342.) Qui lites non amat. Apud Aristoph. tamen Σφ. (1040.) ἀπράγμονας verterim non simpliciter, Qui lites non amant, sed Fugitantes litium. Eadem ap. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) Ἀπράγμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις, reddunt ἀπράγμων, Negotiis vacua; sed malim Quæ nullo negotio et facile comparari potest. [" Bergler. ad Alciphr. 36. Toup. Opusc. 2, 178." Schæf. Mss.] Sic ADV. Ἀπραγμόνως de Eo quod faciliter fit et procedit, nulloque negotio, Bud. [Xen. Ἑλλ. 6, 4, 27. Α. 2, 7. Plut. 6, 500. 8, 152. Theseo 27. Alcib. 38. Thuc. 4, 61. 6, 87. " Valck. Hipp. p. 248." Schæf. Mss.] At SUBST. Ἀπραγμοσύνη, Vacatio negotiorum, ut hoc nomen Vacatio quibusdam aliis genn. jungitur, vel Vacatio a negotiis, Quies s. Tranquillitas qua fruitur is qui vacuus est negotiis. Dicitur vero et de iis qui alieni sunt et

abhorrent a negotiis. His autem in ll. non dubitarim reddere Animus alienus a negotiis, s. abhorrens: ne alioqui cogar interpretari barbare, Alienitas a negotiis. Thuc. 1, (32.) Τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ ἐναντία τολμῶμεν. Utitur et alibi. Accipi autem et aliter ab Aristoph. te docebit ejus Schol. Vide et Hes. [" Ad Xen. Mem. 3, 11, 16. Bergler. ad Alciphr. 339." Schæf. Mss.]

Ἰδιοπράγμων, Propria negotia curans, non aliena, (ei certe contraria faciens qui aliena negotia curat, excussus propriis,) Qui quodammodo opponitur ei quem πολυπράγμονα vocant. Diog. L. Timone, Ἦν δὲ φιλόκηπος σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων. Ubi possit etiam intelligi de Eo qui propria negotia curat, non publica, nec se iis immiscet: atque adeo qui vitam privatam amat. Bud. ἰδιοπράγμονας esse vult Quibus satis est rei suæ familiaris constituendæ causa mentem vexare. Simplicior tamen mihi visa est illa interpr., Propria negotia curans, non aliena. Possit alioqui brevius quis interpretari, eod. sensu, Sua tantum curans: relinquendo subaudiendum subst. Sic Gall. dicimus, Mêlez-vous de vos affaires, pro Negotia tua duntaxat cura, non aliena. [Gl. Sui negotii, Suas res agens. * Ἰδιοπραγμονέω, Schol. Eur. Med. 217. " Schol. Thuc. 5, 323. Bip." Boiss. Mss.] Sic et SUBST. Ἰδιοπραγία, (ex * Ἰδιοπραγὴς,) quod in hunc locum reservavi, non aliud signif. videtur quam signif. subst. ἰδιοπραγμοσύνη, sicubi extet: sc. Ipsa actio, ut ita dicam, curandi propria negotia, non aliena. Sed affertur e Plat. de LL. et pro Privata commoditas. [" Clem. Alex. 803." Wakef. Mss.] ITIDEM Ἰδιοπραγεῖν est Sua negotia curare, non aliena. Suid. tamen ἰδιοπραγεῖ non simpliciter exp., τὰ ἴδια πράσσει, sed addit ἡσυχάζει: pro qua exp. facit illud ἡσυχία ἀπράγμων, quod e Thuc. protuli in Ἀπράγμων. [" Phryn. Ecl. 193. ad Diod. S. 2, 294." Schæf. Mss. " Ἰδιοπραγεῖν μηδὲν, Nihil proprio separato consilio agere, 8, 28, 9." Lex. Polyb. " Strabo 832." Wakef. Mss.]

Κακοπράγμων, Qui malas res agit, improbe agit, se improbe gerit in aliquo negotio, [" Æsop. Fab. 16. p. 140. Ed. Genev. 1628." Seager. Mss. * Κακοπραγμονικὸς, adv. * Κακοπραγμονικῶς, Lobeck. Phryn. 228.] Κακοπραγμοσύνη, Nequitia, Improbitas, Bud. e Polybio [4, 23, 8. 27, 2. 5, 1, 7. 13, 3, 1. " Luzac. Socr. 121. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 11." Schæf. Mss.] Κακοπραγμονέω, Improbe ago, Improba molior s. Res malas, etiam Male cogito, Bud. e Polybio (3, 2, 8. 4, 82, 3.) et Plut. p. 25. sed ibi interpr. non addit. Μεγαλοπράγμων, Magnarum rerum inceptator et susceptor, Bud. 864. e Plut. [Ages. 32.] Μεγαλοπραγμοσύνη, Rerum magnarum inceptatio. Vel potius Animus ad inceptandas res magnas promtus. [Plut. 7, 3.]

Μισοπράγμων, Qui negotia odit, non libenter negotiis se implicat; quippe qui quiete delectetur. [" Toup. Opusc. 1, 71." Schæf. Mss. Damascius Photii p. 1071.]

[* Ὁμοπράγμων, Joseph. A. J. 17, 12.]

Πολυπράγμων, q. d. Qui est multorum negotiorum, Multa negotia curans, Multis negotiis se implicans. Ac sæpe dicitur de Curioso. Apud Aristot. autem, Οἱ δὲ πολιτικοὶ πολυπράγμονες, quidam interpr. pluribus verbis, Qui remp. administrant, multarum actionum studio, rerumque alienarum cura distinentur. Quinetiam ἱερωσύνη πολυπράγμων ap. Synes., Negotiis plena, Negotiosa. [" Markl. Suppl. 576. Heind. ad Plat. Charm. 78. Bergler. ad Alciphr. 36. Valck. Hipp. 247. ad Diod. S. 1, 44." Schæf. Mss.] Πολυπραγμοσύνη, Solicitudo de multis negotiis, et quidem nihil ad nos pertinentibus: unde redditur etiam Curiositas: ut Plut. Libellum inscriptum περὶ Πολυπραγμοσύνης Erasmus vertit De Curiositate. At Gellii interpretatio [Negotiositas, N. A. 11, 16.] mihi non placet; quam vide ap. Bud. 306. [Aristoph. Ἀ. 833. " Bergler. ad Alciphr. 340. ad Charit. 338." Schæf. Mss.] Πολυπραγμονέω, Multis negotiis me implico, iisque nihil ad me pertinentibus, Plato de Rep. 4. Τὰ αὑτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν. Cui opp. οἰκειοπραγεῖν, sicut hic vides ei opponi τὰ αὑτοῦ πράττειν. Non solum autem in ma-

A lam partem dicitur, et quidem pro συκοφαντεῖν etiam ap. Aristoph. Πλ. (913.) ubi ad hæc verba, Εὐεργετεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν, respondet sycophanta, Τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, Καὶ μὴ 'πιτρέπειν ποτ' ἤν τις ἐξαμαρτάνῃ, sed et in bonam pro Diligenter inquiro, s. Solicite, Diligenter perscrutor, et cum quadam quasi curiosa diligentia. Plato Apol. (19.) Ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω περιιὼν καὶ πολυπραγμονῶν: de LL. Πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας. Greg. Naz. Ὁ τὴν τοῦ ὄντος πολυπραγμονῶν φύσιν. Dicitur etiam πολυπραγμονεῖν περί τινος a Plut. et πολυπραγμονεῖν εἴς τι a Paus. Et pass. Πολυπραγμονεῖσθαι pro Curiose inquiri, Plut. Polit. Præc. Δεῖπνον αὐτῶν πολυπραγμονεῖται, καὶ γάμος, καὶ κοίτη, καὶ παιδιά. Dicitur præterea πολυπραγμονεῖσθαι is, cui negotium exhibetur, qui molestia afficitur. Jul. Aug. ὑπὲρ Ἀργείων, de Argivis loquens, quos Corinthii conferre ad Isthmia cogebant, Ἀργεῖοι δὲ ἐοίκασιν οὐχ ὑπὲρ ἑνὸς πολυπραγμονούμενοι βοΐδιον ταῦτα τοὺς Κορινθίους αἰτιᾶσθαι, ἀλλ' ὑπὲρ πολλῶν καὶ μεγάλων ἀναλωμάτων, οἷς οὐ δικαίως εἰσὶν ὑπεύθυνοι.
B Bud. [" Ad Charit. 419. Jacobs. Anth. 9, 278. Abresch. Lectt. Aristæn. 286. ad Xen. Eph. 231. Valck. Hipp. p. 247. Casaub. Athen. 1. p. 21. Brunck. Aristoph. 1, 274. ad Diod. S. 2, 43. 447. 630. Heind. ad Plat. Charm. 78. Gorg. 273. Accurate rem tracto, ad Charit. p. 3. De constr., Plut. 4, 31. 32. Cor. Πολυπρηγμονέω, Ion., Wessel. Diss. Herod. 153." Schæf. Mss. * Πολυπραγμονητέον, Polyb. 9, 19, 4. " Clem. Alex. 156. 689. Ptol. de Judic. Fac. p. 13." Kall. Mss. * Πολυπραγμόνητος, unde * Ἀπολυπραγμόνητος, Cyrill. Alex. c. Jul. 10. p. 360. * Ἀπολυπραγμονήτως, Hesych. 119. * " Ἐπιπολυπραγμονέω, Ptol. de Judic. Fac. p. 15." Kall. Mss. * " Ἀπολυπράγμων, M. Anton. 1, 5. τὸ ἀ., Vitatio curiositatis." Kall. Mss. * " Ἀπολυπραγμόνως, Scrutandi studio non nimis solicito et odioso, Sine nimia curiositate, Chrys. in Ps. 130. T. 1. p. 857, 36." Seager. Mss.]

Φιλοπράγμων, Qui amat negotia, lubenter variis
C negotiis se implicat. Opp. præcedenti μισοπράγμων. Bud. interpr. Qui sibi et aliis libenter exhibet negotia. [" Jacobs. Anth. 9, 234. ad Charit. 709. Bergler. ad Alciphr. 36. Toup. Opusc. 2, 178." Schæf. Mss.] Φιλοπραγμοσύνη, Amor quo quis tenetur facessendi negotium aliis; Amor et voluptas litigandi, ap. Dem. (13. 52. 559.) ut Bud. scribit: sicut φιλοπράγμονα exp. etiam φιλόδικον. [" Ad Charit. 338." Schæf. Mss. Plato de Rep. 8. p. 549. Aristot. Topic. 1, 197. Strabo 1. p. 9.] Φιλοπραγμόνως, More eorum qui se libenter implicant negotiis, aut negotium aliis facessunt, Cum desiderio facessendi negotium. UNDE Φιλοπραγμονέστερον compar., Cum majore desiderio facessendi negotium. At VV. LL. interpr. Diligentius. [* " Φιλοπραγμονέω, Libenter me negotiis implico s. admisceo, Chrys. Hom. 134. T. 5. p. 861, 11. Ἡ ψυχὴ φιλοπραγμονοῦσα ἀντιτίθησι τὰ ἑαυτῆς, καὶ νομίζει ἰσχυρὰ εἶναι." Seager. Mss. Dio Cass. 1303, 95. " Cum accus., Curiose scrutor, Cyrill. Hieros. 97. * Φιλοπραγμονία, Schol. Eur. Hipp.
D 73." Kall. Mss.]

COMP. Μονοπραγματέω, ET Πολυπραγματέω, [e * Μονοπράγματος et * Πολυπράγματος,] diversæ sunt a superioribus formæ. Est autem Μονοπραγματέω, Uni duntaxat rei vaco, s. uni negotio, Unicam rem tracto: at Πολυπραγματέω, Multis rebus vaco, Multas res tracto. Aristot. Pol. 4, (15.) Καὶ βέλτιον ἕκαστον ἔργον τυγχάνει τῆς ἐπιμελείας μονοπραγματούσης ἢ πολυπραγματούσης: [Ed. Camot. πολυπραγμονούσης exhibet.]

Πραγματικὸς, Solers in negotiis agendis, rebusque tractandis. Et Πραγματικὸν ἔργον, Polyb. (3, 116, 7.) Factum hominis qui solers etc. Et ADV. Πραγματικῶς, Ut decet hominem solertem in negotiis agendis. Aut etiam Actuose, Strenue, Gnaviter, Bud. Lex. magis tamen probans hanc interpr., Perite et certa ratione. Idem exempla affert et in Comm. 308., sed absque interpr. Ut autem ibi πραγματικῶς redditur etiam Strenue, sic πραγματικὴ ὁρμὴ, pro Impetu animi strenuo, VV. LL. e Plut. Lycurgo. Ibid. πραγματικὴ ἱστορία ex eod. Plut. Galba (2.) pro

Historia in qua diffusius et copiosius res gestæ tractantur. Bud. autem pro Justa et plena positum videri ait. Affert et πραγματικὴ ἀμφισβήτησις ex Hermog., item στάσις, quod interpr. Negotialis causæ constitutio, s. status, e Fabio. Sed et pro πρακτικὸν a Dionys. H. poni annotat, in Vita Isocratis, Μὴ τὸ θεωρητικὸν τῆς φιλοσοφίας μόνον ἀγαπῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ πραγματικόν. Quinetiam pro Realis, e Damasc. profert: et πραγματικὴ ἀλήθεια pro Ipsa res vera, e Dionysio Areop. || Πραγματικοὶ, Homines quidam forensis professionis, qui causarum actores interdum juris ignaros monebant, juris responsa formulasque actionum subministrantes. Hæc Bud. atque alia de hoc vocab., Annot. post. in Pand. Fabius hos vocat Juris interpretes. Meminit et Cic. de Or. 1, [45, 1. "Phryn. Ecl. 215. Jacobs. Anth. 9, 503. Dionys. H. 1, 533. D. R. ad Longin. 254. Πραγματικὰ, Titulus libri, Gell. N. A. 1. p. 4. Bip. Πραγματικῶς, Diod. S. 2, 598." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Juvenal. 7, 123. e fœdere pragmaticorum. Cf. Quintil. 3, 6, 58. 12, 3, 4. "Πραγματικωτέρως, Tzetz. Ch. 4, 377." Elberling. Mss.]

Πραγματώδης, Negotiosus, Operosus, Molestus, Difficilis. Isocr. (Hel. Enc. 2.) πραγματώδη vocat Protagoræ sophistæ volumina, i. e. molesta, utpote cavillosa, Bud. [Dem. 427.]

[* Πραγματίας, Bekk. Anecd. 58. λόγος. * "Φιλοπραγματίας, Intempestive curiosus, Suid. v. Ἄνθρωπος." Kall. Mss. Dio Cass. 982, 83. Phryn. Appar. 465.]

Πραγματεὺς, vide Πραγματευτής.

Πραγματεύομαι, Efficere conor, Molior, Laboro. Cum accus. Dem. (254.) Ὁ δὲ τοῦτο ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου ἐπραγματεύετο, In eo efficiendo operam ponebat, Id efficere conabatur. Apud Eund. pro Moliri, Struere. Item pro Commentari, Componere. Aristoph. (N. 526.) ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην. Et, Πραγματεύεσθαι τὰς τῆς γῆς περιόδους, ex Aristot. Pol. 2. pro Describere. Apud Xen. vero (Ἀπ. 1, 1, 15.) οἱ ταῦτα πραγματευόμενοι, dictum de Physicis, Bud. vertit, Hæc pertractantes, e Cic. Affertur et absolute positum ex eod. Xen. (Κ. Π. 2, 4, 17.) Πραγματεύομαι ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος, pro Totam noctem exigo in labore et negotiis. Videtur certe hoc verbum absolute positum, aptius reddi Negotiis implicor, et Fatigor, quam ubi accusativo jungitur, ut in Greg. Naz. loco in quo Bud. ei signif. hanc tribuit. Et cum infin., Plut. Themist. Πραγματεύεται τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι τῆς θαλάττης. Dicitur etiam πραγματεύεσθαι περί τι, ab Aristot. et aliis, Occupatum esse circa aliquid, et in ejus curam incumbere. Vel Satagere circa aliquid, De re aliqua esse anxium: ut ap. Greg. Naz. vertit Bud. 308. Ibid. affert πραγματεύεσθαι cum περὶ habente gen.: ut, Πραγματεύεσθαι περὶ σωφροσύνης, e Plat. pro Commentari, Inquirere. Affert vero e Greg. et Basil. ac Chrys. πραγματεύεσθαι accusativo rursus junctum, etiam pro Negotiari in aliqua re ad lucrum, Comparare, Lucrari, Lucrum et compendium in aliqua negotiatione s. exercitatione sectari: ut videbis p. 308. 309. || Πραγματεύομαι pass. Efficior, Conficior, Elaboror, Plato Apol. (7.) Ἅ μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς, ubi redditur Elaborata et pertractata. Diog. L. Aristotele, Τοσαῦτα μὲν αὐτῷ πεπραγμάτευται βιβλία, Tot libri ab eo confecti sunt. Apud Xen. vero (Ἱππ. 8, 10.) Δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, Hasta consulto ita fabricata, Bud. Qui tamen ACT. Πραγματεύω interpr. duntaxat Negotiis implico, Vexo, Distineo: afferens hujus signif. exemplum e Greg. Naz. ["Πραγματεύω, Wakef. S. Cr. 4, 134. Πραγματεύομαι, Trach. 93. Ernest. Ind. Xen. Mem. ad Timæi Lex. 218. ad Diod. S. 1, 182. Dionys. H. 4, 2043. De scriptoribus, Thom. M. 813. Jacobs. Anth. 6, 367. Diod. S. 1, 452. Callim. 1, 449. ad Lucian. 2, 128. ad Dionys. H. 5, 30. 358. Heyn. ad Apollod. 1089. 1100. De constr., Censor Jenensis Idearum Heerenii p. 80. (coll. Indice Sylb. ad Aristot.) Οἱ πολλὰ πραγματευθέντες, Dionys. H. 2, 1251." Schæf. Mss. * Πραγματευτέον, Aristot. Topic. 1, 15.]

Πραγματεία, Studium quod adhibemus ad efficiendam rem quampiam, Opera: ut, Ἡ περὶ τὴν πολιτείαν πραγματεία. Et, Διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας, ex Isocr., Eadem opera. Interdum vero peculiariter pro Commentatione et intentione animi, atque adeo et pro Opere quod est commentatione compositum: ut Isocr. Libellum suum πρὸς Δημόνικον vocat πραγματείαν, et Polyb. suam Historiam. Sed et Aristot. ita est usus. Redditur autem alicubi Tractatus. Vide Bud. 309. Idem alibi πραγματείας interpr. Litigia, et calumnias litium, ap. Isocr. ad Nic. (6.) Τὰς μὲν ἐργασίας καθίστη κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους. Atque ita sequetur eam nominis πράγματα signif., qua ponitur pro Litibus: sicut et πραγματικὸς eam sequitur interdum. || Negotium, Difficultas, ut ap. Suid., Ἄνευ πραγματείας εἷλεν τὴν πόλιν, Sine negotio, Bud.: qui et pro Molestia e Luciano (1, 175.) affert; item e Dem. Μετὰ πολλῶν ἀναλωμάτων καὶ πραγματείας. [Plato Phædone 9. 12. Amat. in fin. "Diog. L. Bione p. 157. HSt." Seager. Mss. Phalar. Epist. 2. "Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐμπολὴ, ad Diod. S. 2, 406. 407. Heind. ad Plat. Phædr. 338." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Strabo 9. p. 390. Ἀφ' οὗ ἤρξαντο πρὸς ἡμερώτερα ἔθνη καὶ φῦλα τὴν πρ. ἔχειν.] Πραγματειώδης, Operosus, Longi tractatus, Bud. e Plat. ["Procl. in Parmen. 1. p. 30." Boiss. Mss. * Πραγματειωδῶς, Eust. 1373, 28. * Πραγματία, i. q. πραγματεία, 1 Reg. 9, 16. Ed. Compl. * Πραγματιώδης, unde * "Πραγματιωδῶς, Re ipsa, Andr. Cr. 137." Kall. Mss. Eust. Od. Ξ. p. 546, 41.] Πραγματευτὴς, ET Πραγματευτικὸς, Negotiator, Mercator, Forensis negotiator. A Suida πραγματευτὴς exp. ἔμπορος, item ἐμπολαῖος. Vicissimque ἐμπολαῖον ap. Aristoph. Schol. exp. πραγματευτὴν, addens ἢ ἀγοραῖον. [Πραγματευτὴς, Plut. 8, 82. 9, 291. 302. "Schol. Aristoph. Πλ. 521. Hemst. p. 306. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐμπολὴ, ad Od. Γ. 72. Θ. 162. Πραγματευτικὸς, ad Diod. S. 2, 407." Schæf. Mss.] Πραγματεὺς, pro eod., vide Πρηκτήρ. [* Πραγματευτὸς, unde] Ἀπραγμάτευτος, ὁ, ἡ, Circa quem studium adhibitum non fuit, aut non fuit laboratum, Cui labor impensus non fuit. [Polyb. 4, 75, 2. "Julian. Or. 6. p. 191." Boiss. Mss. "Ad Diod. S. 2, 190. Reiz. Belg. Gr. 631. * Ἀπραγματεύτως, ibid." Schæf. Mss. Basil. 3, 510. Synes. de Regno p. 4. * Αὐτοπραγμάτευτος, unde * Αὐτοπραγματεύτως, Sine arte, Dionys. H. 1. p. 174, 41.] "Δυσπραγμάτευτος, Difficulter tractabilis, Cum quo rem habere difficile est, ideoque Difficilis, Morosus, Plut. (7, 374.) Δυσφόρων δυσπραγμάτευτος λαός." [* Ἀποπραγματεύομαι, Cosmas Indicopl. p. 139. Πραγματευόμενοι μέχρις οὗ ἀποπραγματεύσωνται.] "Διαπραγματεύομαι, Negotior," [Dionys. Areop. 84. 181. Διαπραγματεύω, Perficio, 79. 104." Kall. Mss.] Καταπραγματεύομαι, cum gen., ut, Καταπραγματεύομαι τῆς ἐνδείας, Negotior ad penuriam inducendam, Bud. 309. e Greg. Naz., e quo alibi affert et, Καταπραγματεύεται τοῦ λιμοῦ, de Josepho. [Τῆς ἐνδείας καταπραγματεύονται καὶ γεωργοῦσι τὰς συμφορὰς, Procop. ap. Bekk. Anecd. 152. * "Ἐγκαταπραγματεύομαι, Euthal. Edit. Act. 406." Kall. Mss. * Προπραγματεύομαι, Eunap. V. S. p. 19.] "Συμπραγματεύομαι, Una cum alio s. aliis negotium quodpiam procuro, Una operam navo, Plut. Lycurgo (5.) Συμπραγματευσάμενος τὰ περὶ τοὺς νόμους, Qui una operam navavit legibus s. lationi legum." [Commodo alicui sum, Plut. 9, 328.]

[* Πραγματίζω, * Πραγματιστὴρ, * Πραγματιστήριος, unde * Πραγματιστήριον, Diod. S. 1, 1. al. Χρηματιστήριον.]

ITEM NOM. Πρᾶγος, Res, Negotium, a med. PRÆT. Πέπραγα, Soph. Aj. (21.) πρᾶγος ἄσκοπον Ἔχει περάνας: (347.) προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι Τὰ τοῦδε πράγη: [Œd. C. 1153. Æsch. S. c. Th. 2, 605. 867. Pers. 248. Suppl. 241. Aristoph. Ὄρν. 112. "Markl. Suppl. 19. Wakef. Eum. 768. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 805. Jacobs. Exerc. 1, 83." Schæf. Mss. * Ἄπραγος, (rectius * Ἀπραγὴς,) Otiosus, Iners, LXX. Judic. 9, 4.] Ἀπραγόπολις, Urbs negotiis vacua: unde exp. etiam Urbs otii altrix, in VV. LL. [Suet. Aug. 98. * Ἀπραγέω, Otium ago, Suid. Po-

lyb. 3, 70, 4. 4, 64, 7. 28, 11, 8. * Ἀπραγία, Otium, 3, 103, 2. Aret. 58. LXX. Prov. 12, 11. 28, 19. "Suid. v. Ἀκέραιος." Kall. Mss. * Αὐτοπραγής, unde * Αὐτοπραγέω, Strabo 8. p. 545.] "Αὐτοπραγία, Per "se et pro suo arbitrio facere, Diog. L. in Stoicis "Dogmat. (7, 121.) Ἐλευθερία, ἐστὶν ἐξουσία αὐτο-"πραγίας· δουλεία, στέρησις αὐτοπραγίας. Quæ Cic. "Parad. 5, 1, 4.) sic vertit, Quid est enim libertas? "potestas vivendi ut velis. Servitus, obedientia "fracti animi et abjecti, et arbitrio carentis suo." [Jambl. Protr. 342. Kiessl., Plut. 10, 314. * Μεγαλοπραγής, unde * "Μεγαλοπραγία, Appian. 2, 780." Wakef. Mss. * Νεοπραγής, unde * "Νεοπραγέω, Herodian. Epimer. 63." Boiss. Mss. * Ὁμοπραγής, unde * Ὁμοπραγέω, Lobeck. Phryn. 593. Joseph. A. J. 16, 5.] At vero Δυσπραγία et Εὐπραγία, Κακοπραγία, item Δυσπραγέω et Εὐπραγέω, Κακοπραγέω, ab ipso præt. med. Πέπραγα, formata, habes cum Δυσπραξία et Εὐπραξία. Quinetiam Ἰδιοπραγία et Ἰδιοπραγεῖν habes in Ἰδιοπράγμων. Reliqua autem, qualia sunt, Οἰκειοπραγία, Ἀλλοτριοπραγία, Δικαιοπραγία, suis quære locis, sc. in Οἰκεῖος, Ἀλλότριος, Δίκαιος.

Ἀναπράττω, vel Ἀναπράττομαι, Exigo, Posco, ut ἀναπράττειν χρήματα, Thuc. (8, 107.) Pecunias exigere: 2, (95.) Διὰ δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπρᾶξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι. [Xen. K. Ἀ. 7, 7, 19. 6, 29. "Bibl. Crit. 1, 2. p. 126. ad Charit. 220. Phalar. 324. Dionys. H. 1, 509. 2, 893. 1081. 1094. 1224. * Ἀνάπραξις, 1094. 1231." Schæf. Mss. * Συναναπράττω, In exigendo adjuvare, Xen. K. Ἀ. 7, 7, 8.]

Ἀντιπράσσω, vel Ἀντιπράττω, (q. d. Contra facio, s. Contraria,) In contrarium laboro et contendo, Refragor, Repugno, Obsisto, Obsto, Renitor, Adversor. Huic opp. συμπράττω. Jungitur item dativo illud, sicut hoc. Diod. S. 18. p. 648. meæ Ed. Εὐρυδίκης ταῖς τῶν ἐπιμελητῶν ἐπιβολαῖς ἀντιπραττούσης. Sic ἀντιπράττειν τῷ ὕπνῳ, quod et uno verbo dicitur ὑπνομαχεῖν. Vox etiam passiva Ἀντιπράττομαι in ead. signif. usurpatur ab Isocr. [Panath. 65. sed v. Corai. 2, 203. "Ad Lucian. 1, 293. Valck. Hipp. p. 302. Thom. M. 871. Dionys. H. 3, 1427. 5, 144. Schneid. ad Xen. Hier. 238. Resisto, Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀντιποιεῖσθαι." Schæf. Mss.] Ἀντίπραξις, ἡ, Refragatio, Resistentia, Obsistentia: Ἀντίπραξιν δεδιώς, Ne in se adversarii excitarentur metuens, VV. LL. [Dionys. H. 1. p. 694, 30. * Ἀντιπρακτικός, M. Anton. 2, 1.]

[* Ἀποπράττομαι, Themist. Or. 21. p. 260. τὸν μισθὸν, "Cattier. Gazoph. 68." Schæf. Mss.]

Διαπράσσω, vel Διαπράττω, ET Διαπράττομαι, Conficio, Perficio, Efficio, Effectum reddo, Xen. (Ἀπ. 2, 3, 13.) Διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἥκοιμι, Dem. Πρᾶγμα πολλὴν συγγνώμην ἔχον διαπραττόμενος, Conficiens, Bud.: qui in alio ejus loco, διαπράττεσθαι reddit Patrare. Apud Eund. ὀρθῶς διαπράττεσθαι reddit Recte agere. Idem διαπράττεσθαι, quæ vox usitatior est, exp. Transigere et perficere aliquid, Pervincere contendendo: afferens e Lys. (579.) Διεπραξάμην ὥστε μάχεσθαι, pro Pervici ut. Addit autem a Synes. poni itidem pro Assecutus sum contendendo. Affert et pro Patrare ex. Ut autem hic διεπραξάμην sequente ὥστε, sic διαπρᾶξαι sequente ὅπως ap. Xen. Διαπρᾶξαι ὅπως εἰσέλθοι. Vide Comm. 307. Sed infinitivo etiam jungitur διαπράττεσθαι, ut ap. Plat. de Rep. 2. Εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. Et, Διαπραξάμενος κατελθεῖν, Thuc. Qui alioqui (1, 131.) διαπραξάμενος sine adjectione ponit etiam pro Cum transegisset. Interdum exp. Obtineo, Impetro: ut in illo Plat. loco, Διαπράξασθαι γενέσθαι, Obtinuisse ut esset, s. Impetrasse. Et ap. Lucian. (1, 464.) Διαπράττεσθαι τὴν κατάβασιν παρά τινος, ubi tamen quidam interpr. Pacisci de descensu. Ceterum mihi videor alicubi legisse διαπράξασθαι etiam pro Conficere, ea in signif. qua ponitur pro Interficere, Interimere: (Soph. Tr. 786.) || Διαπέπραγμαι passiva etiam signif., ut Plut. Cæsare, Διεπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος, Jam confectum esset bellum, s. Perfectum, s. Absolutum. Sed et activa signif. διαπεπρᾶχθαι pro Effecisse, e Plut. Themist. Ἔδοξέ τι χρήσιμον διαπεπρᾶχθαι τῇ πόλει. Et, Διαπεπραγμένον ἔριον,

A Elaborata lana, VV. LL. ["Διαπράσσω, Xen. K. Π. 49. 61. 89. 98. 374. Zeun., Xen. Eph. 47. Herod. 712. Thom. M. 219. Eur. Hel. 864. Ion. 365. Dionys. H. 1, 258. 2, 1014. ad 1100. Heind. ad Plat. Phædr. 209. 282. Διαπράττομαι, med., Alciphr. 18. Valck. Anim. ad Ammon. 201. Plato Gorg. 19. Heind. ad Theæt. 290. Pessumdor, Valck. Hipp. p. 228. Sensu obscœno, Act. Traj. 2, 306. Seq. infin. cum et sine ὥστε, Plato Gorg. 106. ubi v. Heind. Διαπέπραγμαι, active, Heind. ad Plat. Theæt. 290." Schæf. Mss.] "Διάπραξις, Confectio, etiam Negotii "confectio, Negotium, Plato Symp. Εὐεργετούμενος "εἰς χρήματα ἢ εἰς διαπράξεις πολιτικάς." ["Negotium ipsum, Stob. 104, 37." Wakef. Mss. * Ἐνδιαπράττω, Plato Phædro 74. p. 253. 272. Heind. male pro εὖ δ.] "Προσδιαπράττω, Insuper efficio et obtineo, "Xen. K. Π. 8, (3, 18.) Ἄλλο γέ σοι, ὦ Σάκα, προσ-"διαπράξομαι παρὰ Κύρου." Συνδιαπράττω, Una conficio, s. efficio. Affertur et pro Una administro, e Luciano (2, 925.) Συνδιαπράττουσι τὴν ἀρχήν. ["Isocr.

B Paneg. 113. Batt." Seager. Mss.]

Εἰσπράσσω, s. Εἰσπράττω, Ἐσπράττω, item Εἰσπράττομαι cum duobus accus. Exigo, Isocr. ad Phil. Τοσοῦτον πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους. Et εἰσπράττω vel εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην, Dem. (900.) Exigo sponsionem. Dicitur et pass. signif. εἰσπράττομαι χρήματα, Exigor pecunias, i. e. Exiguntur a me pecuniæ. Itidemque cum accus. δίκην ap. Greg. Naz. Ταύτην εἰσπράττεται τὴν δίκην, Has pœnas exigitur, Hæ pœnæ de eo exiguntur s. sumuntur. ["T. H. ad Lucian. 1, 219. Thom. M. 733. Kuster. V. M. 134. ad Diod. S. 1, 573. 2, 404. 479. 563. Brunck. Soph. 3, 383. Heyn. Hom. 6, 447. Εἰσπράττομαι, Toup. Opusc. 1, 451. Ammon. 97. ad Xen. Eph. 144. 180. 233. Fischer. Ind. Palæph., ad Diod. S. 1, 22. 256." Schæf. Mss.] Εἴσπραξις, ἡ, Exactio: pro quo ET Ἔσπραξις. ITEM Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, Exactor. Suid. εἴσπραξις exp. ἀπαίτησις, at εἰσπράκτωρ Hes. ἐπαίτης. ["Εἴσπραξις, Timæi Lex. 26." Schæf. Mss. * Εἰσπράκτης, Exactor, LXX.

C Exod. 5, 6. 13. Job. 39, 7. * "Ἀντεισπράττω δίκην, Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 121." Kall. Mss. * Ἀντείσπραξις, ad Plut. Pomp. 48. * Ἐπεισπράττω, Dio Cass. 1250, 6. * "Κατεισπράττομαι, Contra facio, Amphiloch. p. 98." Kall. Mss. * Παρεισπράττω, J. Poll. 9, 32.] "Προσεισπράττω, Insu-"per exigo," [Plut. Alcib. 8. Themist. p. 116. * Συνεισπράττω, Dionys. H. 1, 608, 21. Dio Cass. 559. "Demosth. 1205." Seager. Mss.]

Ἐκπράσσω, vel Ἐκπράττω, Perficio, Conficio, Perago, Soph. Aj. (45.) Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Item pro Exigo, εἰσπράττω: ut Ἐκπράττω χρήματα, Thuc. (8, 108.) Quinetiam pro Exigere pœnas, ut, Ἐκπράττειν μητρῷον φόνον, Exigere pœnas de cæde matris, i. e. de eo qui cædem perpetravit. Quam signif. habet et media vox Ἐκπράξασθαι, ET Ἐκπρήξασθαι Ionice ap. Herod. ut (7, 158.) Ἐκπρήξασθαι τὸν Δωριέως πρὸς ἐκείνων φόνον, Pœnas necis Dorei de illis exigere s. ab illis reposcere. ["Ἐκπράσσω, Wakef. S. Cr. 2, 3. Phil. 720. Brunck. ad Or.

D p. 182. ad Œd. T. 374. Lobeck. Aj. p. 256. Musgr. Herc. F. 1081. Cattier. Gazoph. 73. Occido, Munck. ad Anton. Lib. 139. Verh., Eur. Hec. 515. Med., ad Diod. S. 1, 256." Schæf. Mss. "Dosith. Hadriani Resp. in Fabr. B. Gr. 12, 523. ubi ἐξεπράξατην, sed lego ἐξέπραξαν." Boiss. Mss. * Ἔκπραξις, Diod. S. 1, 90." Schæf. Mss. * Ἐκπράκτης, * Ἔκπρακτος, Schleusn. Lex. V. T. * Ἀνέκπρακτος, unde * Ἀνεκπραξία, Schol. Æsch. S. c. Th. 849. * Ἐκπράκτωρ, Schleusn. Lex. ἀμαρτύρως. * "Συνεκπράσσομαι, Una cum alio ulciscor, Herod. 7, 169. Οὐ συνεξεπρήξαντο αὐτῷ τὸν θάνατον." Schw. Mss.]

[* Ἐμπράσσω, Schleusn. Lex. V. T.]

"Ἐπιπράττομαι, Insuper facio, Addo, VV. LL." [Suid. χρήματά τινα, pro εἰσπρ.]

"Εὐπράσσω, s. Εὐπράττω, conjunctim alicubi scri-"bitur pro εὖ πράσσω s. εὖ πράττω, q. e. Feliciter rem "gero, res administro. Affertur et, Εὐπράττων ἐς χρη-"μάτων λόγον, pro Divite et pecunioso." ["Ign. Ant. p. 13. sed forte divellendum." Kall. Mss. "Thom. M. 909. Eur. Ion. fin. Wakef. Eum. 320. ad Lucian.

1, 729. 730. Schneid. ad Xen. Pol. 465. 468." Schæf. Mss. Εὐπράσσω, Εὔπραξις, Lobeck. Phryn. 501. 623. Vide Εὐπορίζω.]

Καταπράσσω, s. Καταπράττω, et Καταπράττομαι, Conficio, Efficio, Perago, Transigo, Xen. Ἐὰν μὴ πάντα ὅσα ἡ πόλις βούλεται καταπράττῃ. Item pro Pertractare, Bud. e Greg. Naz. Οὐδέ τί μέγα ἢ νεανικὸν ἢ ἐννοῆσαι ἢ καταπράξασθαι δυναμένων. Affertur et καταπραττόμενος ἀσφάλειαν e Dionys. H. pro Comparans securitatem. [" Ad Diod. S. 2, 28. De act. et med., Kuster. V. M. 77." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 7, 5, 76. * " Κατάπραξις, Clem. Alex. 271. 371. τῶν ἐντολῶν." Kall. Mss. * Κατάπρακτος, unde * Δυσκατάπρακτος, Effectu difficilis, Xen. K. Π. 8, 7, 3. * Εὐκατάπρακτος, J. Poll. 9, 161." Kall. Mss. " * Καταπρακτικὸς, Efficiens, Stob. 338, 31." Wakef. Mss. * Προσκαταπράττομαι, Aristid. 1, 394, * Συγκαταπράσσω, Dem. 63. 96. Dio Cass. 913, 8. " Jo. Cantacuz. Hist. 1, 8. p. 27. Aristoph. Gramm. post Herodian. Epimer. 286. " Boiss. Mss. " Confirmo, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 272. Συγκαταπράττομαι, active, ibid. 232." Kall. Mss.]

Παραπράσσω, vel Παραπράττω, Secus facio quam deceat, aut Præter jussa facio: qua signif. Herod. (5, 45.) DIXIT Παραπρήττω: [" quod ibi idem valet ac παρὰ τὰ μεμαντευμένα ποιέω, Contra oraculi jussa facio." Schw. Mss.] At vero ap. Soph. (Aj. 261.) Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, Μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, Schol. exp., μηδενὸς συμπράξαντος καὶ μετασχόντος τῶν ἁμαρτημάτων. Addit vero supervacaneam esse præp. Qua in re illi non assentior, sed existimo dici παραπράξαντα qui aliquid perperam egit, s. gessit, unde mali quidpiam ortum sit. [Censum alieno tempore exigo, Plut. Agide 16.]

[* " Προπράττω, ad Diod. S. 2, 411." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Προπράσσομαι, Ante perpetror, Clem. Alex. 637. Orig. c. Cels. 159." Kall. Mss.]

[* " Προσπράττω, Aristoph. Fr. 245." Schæf. Mss. Προσπράσσομαι, Dio Cass. 748.]

Συμπράσσω, s. Συμπράττω, Una cum alio facio, Socius sum et adjutor in facienda re aliqua, Socium me præbeo rei gerendæ, Operam meam præsto; brevius, Adjuvo, Opitulor. Dicitur autem συμπράττω σοι, s. συμπράττω σοι τόδε, aut συμπράττω σοι sequente infin. Dem. Συνέπραττον τούτοις; [cf. 404. 419.] Soph. (Aj. 1396.) Τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, In ceteris operam tuam præsta, In ceteris sis adjutor s. opitulieris. Aristot. Eth. 9, (5.) Εὖνοι γὰρ αὐτοῖς γίνονται, καὶ συνεθέλουσι, συμπράξειαν δ' ἂν οὐθὲν, Plut. Theseo (29.) Συνέπραξε τῷ Ἀδράστῳ τὴν ἀναίρεσιν τῶν πεσόντων. Interdum autem cum solo accus. rei. At cum dat., quem sequitur infin., Xen. (Ἑλλ. 2, 3, 9.) Οἱ δὲ τριάκοντα ἔπεισαν Λύσανδρον φρουροὺς σφίσι συμπρᾶξαι ἐλθεῖν· ὁ δὲ πεισθεὶς τούς τε φρουροὺς καὶ Καλλίβιον ἁρμοστὴν συνέπραξεν αὐτοῖς πεμφθῆναι. Q. l., sicut et illum Aristot., necnon alium Ejusd., ei similem, affert Bud., postquam dixit συμπράττειν esse Aliquid amico conficere. Addit autem, inde fieri ut pro Opitulari ponatur et Favere: ut, Thuc. (3, 101.) Ξυνέπρασσον δ' αὐτῷ τῶν Λοκρῶν μάλιστα Ἀμφισσῆς: [4, 67. 74. Æsch. Pr. 295. " Dawes. M. Cr. 271. 273. 473. Jacobs. Anim. 287. Villoison. ad Longum p. 258. Gell. N. A. 1, 44. Bip., Heringa Obss. 239. Toup. Opusc. 1, 280. ad Herod. 425. 508. 550. Diod. S. 1, 307. ad Charit. 66. Bergler. ad Alciphr. 432." Schæf. Mss.] Σύμπραξις, Actio ipsa adjuvandi quempiam, Opera quæ præstatur, Opitulatio, Plut. [7, 869. * " Συμπραξία, Schol. Pind. N. 10, 6. p. 773." Boiss. Mss.] Συμπράκτωρ, ορος, ὁ, Adjutor, Administer: ut συμπρήκτωρ ap. Herod. (6, 125.) Cum autem dicatur proprie συμπράκτωρ ἔργου, Adjutor in agenda re aliqua, et administer, ac tanquam Socius facti: a Soph. (Œd. T. 116.) dictus etiam est aliquis συμπράκτωρ ὁδοῦ pro Socio itineris, s. Comite: Οὐδ' ἄγγελός τις, οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ. Sic certe Cic. Administram et Comitem copulavit. [Xen. K. Π. 3, 2, 13. " Timæi Lex. 40." Schæf. Mss. * Συμπράκτρια, Schol. Apoll. Rh. 3, 942.]

IONICUM Πρήσσω, Poëtis etiam usitatum, i. q. πράσσω: ut, Πρήσσειν τὰ πρήγματα, Herod. Il. A. (562.) Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, Hesiod. Ἔργ. (2, 20.) Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις, ubi χρῆμα οὐ πρήξεις est Nihil efficies, proficies: qua signif. dicunt interdum Lat. Nil agere. Invenitur autem et πρήσσειν κέλευθον ap. Hom., itidemque πρήσσειν ὁδὸν ap. Apoll. Rh. (1, 1267.) necnon ap. eum, quicunque est Auctor Hymnorum qui Homero ascribuntur: ut certe aliquos ejus esse constat, ubi πρήσσειν quidam interpr. Conficere: ut sit πρήσσειν κέλευθον s. ὁδὸν, quod Lat. dicunt Conficere iter, viam: quidam exp. περᾷν: ut Od. N. (83.) ubi dicitur de equis scutica incitatis, Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον. Locus autem alter extat Hymno in Merc. (203.) πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν ὁδῖται, cum dixisset paulo ante, Ἀνέρα ταῖσδ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον. Sed hoc sciendum est, inveniri hoc ipsum verbum πρήσσειν junctum eorundem nominum genitivis: ut Od. O. (219.) Αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο, Eust. περάσωμεν διὰ κελεύθου τῆς κατὰ θάλασσαν: (47.) ἵππους Ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο. Videndum est autem an πρήσσω a περῶ derivantes, de qua derivatione dictum est supra, c. 239., possimus tamen reddere Secare s. Scindere viam, quibus utitur Virg. || Πρήσσεσθαι, Exigere: quam signif. habet et πράσσειν interdum, s. πράττειν, ut πρήσσεσθαι χρήματα, Herod. " Πρήττω, Ionice pro πράττω, ut πρήσσω pro πράσσω. Diciturque ut πράττω ἄμεινον, ita " et πρήττω ἄμεινον, pro Melius mecum agitur." " Πεπρηγέναι, Ion. pro πεπραγέναι, Factum esse, " Herod." [" Kuster. Bibl. Chois. 87. Pierson. Veris. 158. Wakef. S. Cr. 2, 4. ad Od. O. 47." Schæf. Mss.] Πρῆγμα, τὸ, Res, Negotium, Theogn. (116.) Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι, Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι, In re seria, In negotio serio. || Πρῆγμα affertur in VV. LL. et pro Capite polypi; sed mendose ibi scriptum esse existimo πρῆγμα pro πρῆθμα, quod ap. Hes. habetur: addente, quosdam exponere πλεκτάνην. [" Οὐ μέγα πρῆγμα, Timon Phl. 15." Schæf. Mss.] Πρῆξις, Actio, Effectus, Negotium, Od. Γ. (72.) Ἦ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε, An ob negotium aliquod. Sic Theogn. (73.) Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι. Interdum vero Profectus, Utilitas, K. (202.) Ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν: ut diceretur in soluta oratione, οὐδὲν πλέον ἦν κλαίουσι, Nullus erat profectus illis plorantibus, i. e. Plorando nihil proficiebant, s. Gemendo, Nihil agebant, promovebant, Nulla redibat ad eos e suis lacrymis utilitas. || Πρῆξις, pro Sorte s. Conditione, Herod. Πρῆξιν τὴν ἑαυτοῦ πᾶσαν ἀπέκλαιε. Vide Πρᾶξις. [" Ad Charit. 257. Wakef. S. Cr. 2, 4. Hymn. Hom. 2, 219." Schæf. Mss. * Εὐπρηξία, Ion. pro εὐπραξία, Herod. 4, 84.] Πρηκτὴρ, ῆρος, ὁ, Actor, Qui agit. Cic. πρηκτῆρα vertit Actorem ap. Il. I. (443.) Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, Oratorem verborum, actoremque rerum: ut videbis in Cic. Lex. 144. Sed ap. eund. Poëtam πρηκτῆρας Eust. ait esse Eos qui postea vocati sint πραγματευταί: Od. Θ. (162.) Ἀρχὸς ναυτάων οἵτε πρηκτῆρες ἔασι. Hes. autem πρηκτῆρα exp. δραστῆρα, dicens interdum significare et ἔμπορον, Mercatorem. Quidam vero illud πρηκτῆρες exp. ἔμπειροι. [" Ad Mœr. 116. * Πρηκτὸς, Ruhnk. Ep. Cr. 192." Schæf. Mss.] Ἄπρηκτος, i. q. ἄπρακτος, Infectus, Non factus, Irritus, Il. B. (121.) Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν: (376.) Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, Qui me conjicit in jurgia et contentiones irritas ac vanas. Sic ἄπρηκτοι ἐλπίδες, Epigr. Irritæ spes et vanæ. Ibid. ἀπρήκτου εὐνῆς. Hes. ἄπρηκτα exp. ἀνωφέλητα, Inutilia. [" Brunck. Apoll. Rh. p. 16. Jacobs. Anth. 8, 215. 10, 332. 11, 109. 131. 134. 307. Ruhnk. Ep. Cr. 194. ad Charit. 296. Toup. Emendd. 2, 219." Schæf. Mss.] ADV. Ἀπρήκτως, quod Hes. exp. ἀπράκτως. [Εὔπρηκτος, Ion. pro εὔπρακτος, Opp. Ἁ. 5, 63. " Heyn. Hom. 7, 574. Ruhnk. Ep. Cr. 194." Schæf. Mss.] Διαπρήσσω, Conficio, Perago, Exequor: ut διαπρήξας ap. Herod., Executus. Alibi autem aor. medio utitur, ut 1, (2.)

Διαπρηξαμένους καὶ τὰ ἄλλα τῶν εἵνεκεν ἀπίκοντο. Sed A hic Bayf. διαπρηξαμένους vertit, Cum obtinuissent ea, quorum gratia in loca illa venerant. || Item διαπρήσσειν κέλευθον, sicut et πρήσσειν κέλευθον, paulo ante in Πρήσσω. Vide etiam c. 239., ubi et διαπρήξαιμι λέγων, ex [Od. Ξ. 197. " Kuster. Bibl. Chois. 87. Heyn. Hom. 4, 399. 5, 595. Ruhnk. Ep. Cr. 249. Pierson. Veris. 158. Wakef. S. Cr. 2, 3. ad Herod. 318." Schæf. Mss.] " Ἐκπρήσσω, Ionice pro " ἐκπράσσω, ap. Herod." Ἐκπρήσσομαι, vide in Ἐκπράττω. [" Wakef. Phil. 720. S. Cr. 2, 3." Schæf. Mss.] Συμπρήσσω, i. q. συμπράσσω, s. συμπράττω. Συμπρήκτωρ, Adjutor, Administer, Herod. [6, 125.]

ETIAM Ἐϋπρήσσω quidam scripserunt conjunctim: ut Od. Θ. (259.) οἳ κατ' ἀγῶνας ἐϋπρήσσεσκον ἕκαστα, ubi Eust. exp. εὖ ἔπρασσον: addens, inde vocatos ἀγωνοθέτας, sc. a πράσσειν posito pro ποιεῖν significante τίθεσθαι. Atque adeo per εὖ ἔπρασσον vult nos intelligere διετίθεντο. Ego certe existimo significare Bene administrabant, s. Rite et decenter. Sed nihil obstare videtur, quominus disjunctim B scribamus ἐῢ πρήσσεσκον. Affertur tamen et ex Herod. scriptum itidem conjunctim Εὐπρήσσω pro εὖ πράσσω, Mecum feliciter agitur, Prospera fortuna utor.

ΠΡΕΜΝΟΝ, τὸ, Stipes, Stirps, στέλεχος, Hes., qui πρέμνα exp. etiam τὰ ἰσχυρὰ στελέχη τῶν * καταβλαστημάτων. Alii interpr. quoque Truncus, Caudex. Apoll. Rh. 2, (479.) ταμέειν πρέμνον δρυός. Itidem ap. Xen. Œc. (19, 13.) πρέμνα, Stipites. E Diosc. autem 2, 143: Τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ πρέμνου ὑμενοειδὲς, pro Liber qui cortici et ligno intercedit. Item pro θεμέλιος: ut πρέμνον τῆς ἑστίας Hes. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος: ap. Aristoph. autem Ὄρν. (321.) metaph. ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου, Schol. exp. χρήσιμόν τι εἰσηγούμενοι, dicens πρέμνον esse στέλεχος καὶ ῥίζαν. || Extremitas albi oculorum, Gorr. τὸ καταλῆγον τῶν λογάδων, J. Poll. [" Porson. Hec. p. 49. Ed. 2. Ruhnk. Ep. Cr. 163. Timæi Lex. 222. et n., Toup. Opusc. 2, 136. ad Callim. 1. C p. 138. Conf. c. πέπλον, Jacobs. Anth. 12, 228." Schæf. Mss. Quint. Sm. 14, 196. πρ. ἀρετῆς δύσβατον.] SED ET Πρέμνος pro πρέμνον reperiri annotatur in Lex. meo vet. [" Wakef. Trach. 12." Schæf. Mss. Theolog. Arithm. p. 31. * Πρεμνόθεν, Blomf. ad Callim. H. in Del. 35. et ad Æsch. S. c. Th. 71.]

Ἀπόπρεμνα φυτευτήρια, Plantæ particula stipitis suffultæ, e Theophr. H. Pl. 2, 7. [" Ἀπόπρεμνος, Ab ima parte, Method. 285. Κάτωθεν ἀπόπρεμνος ἡ ἁμαρτία διαφθαρῇ." Kall. Mss.] Αὐτόπρεμνος Hes. exp. αὐτόρριζος, quod Colum. dicit Radicatus per se; alii, Nativus, Sponte sua proveniens. At αὐτόπρεμνοι λόγοι, Suid. exp. δύσκολοι, πρόρριζοι ἢ μεγάλοι, ap. Aristoph. B. (902.) de Æschylo, Αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα, συσκεδᾷν Πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν: quæ exp. ap. Schol. quoque legitur. Sed præcedit ap. Aristoph. ἀνασπῶντ', ut ἀνασπᾷν αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισι, sit Evellere una cum ipso quasi πρέμνῳ τῶν λόγων, sicut planta aliqua dicitur ὄλλυσθαι αὐτόπρεμνος, quando una cum stirpe sua interit, D vel cum ipsa stirps simul ac radix exarescunt: ut [Antiphanes] ap. Athen. (23.) οἱονεὶ δίψαν τινὰ Ἢ ξηρασίαν ἔχοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. [Soph. Ant. 714. Æsch. Eum. 404. " Wakef. ibid. Abresch. Æsch. 2, 57. Jacobs. Anth. 12, 207." Schæf. Mss. Cf. Αὐτόπρυμνος. " Αὐτόπρεμνον, Radicitus, Lycophr. 316." Kall. Mss.] Εὔπρεμνος, Pulcrum habens stipitem: unde ap. Hes. Εὐπρέμνοις, * εὐστελέχεσι. Poëtæ autem facta dialysi DICUNT Ἐΰπρεμνος. [" Nonn. Jo. 18, 2." Wakef. Mss. * " Καλλίπρεμνος, Const. Manass. Chron. p. 107." Boiss. Mss.] Κατάπρεμνος, * κατάκλαδος, Hes. " Πολύπρεμνος, Multos " habens stipites s. truncos," [Apoll. Rh. 4, 161. * Τανύπρεμνος, Coluth. 193. Nonn. D. 5, 158. 303.] Ὑπόπρεμνος, Habens aliquid stipitis, e Theophr. H. Pl. 2, (1, 3.) Itidem ὑπόπους dicitur Qui pedes habet.

Πρέμνιον, τὸ, Parvus stipes: Hes. πρέμνια, τὰ πάχος ἔχοντα ξύλα.

Πρεμνώδης, Stipiti similis, Theophr. C. Pl. 1, 3. Διὰ τὸ πρεμνώδῃ καὶ ξυνεστραμμένην πως εἶναι τὴν ῥίζαν. Et τὸ πρεμνῶδες in planta aliqua dicitur, Quod stipitis vice est, ut H. Pl. 4, 11. de cypero, Φύεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πρεμνώδους ἑτέρα λεπτή.

Πρεμνίζω, i. q. αὐτόπρεμνον ἀνασπῶ, Una cum suo stipite et radice evello, Amputo una cum suo stipite, ut cum non rami solum, verum tota stirps succiditur; sic enim J. Poll. 7. Μολεύειν, τὸ τὰς αὐτομολίας κόπτειν· ὡς τὸ τὰ πρέμνα, πρεμνίζειν: quibus subjungit hæc verba e quadam Attica περὶ κοινῶν Lege, Μὴ ἀνθρακεύειν, μηδὲ μολεύειν, μηδὲ πρεμνίζειν. Pass. Πρεμνίζομαι, Una cum ipso stipite succidor, Extirpor, Bud. ap. Dem. Τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας: [cf. p. 1073.] Apud Hes. vero LEGITUR Πρεμνιάσαι, ἐκριζῶσαι: a VERBO Πρεμνιάζω.

Ἐκπρεμνίζω, Stipitem excido, Extirpo. Quod nos dicimus, inquit Erasmus in Adagiis, Radicitus s. A stirpe, Græci dicunt ἐκπρεμνίζειν, q. d. Extirpare: quo verbo usus est Cic. de Fato, Extirpari et funditus tolli. Dem. 119(=1073.) Ἐξεπρέμνισαν οὗτοι τὰς ἐλαίας, Extirparunt, Bud.

ΠΡΕΠΩ, Decorus s. Conspicuus sum. Item Excello, Il. M. (104.) ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, Inter omnes excellebat: διαπρεπὴς ἦν ἐν πᾶσι. Item cum dat. Eur. (Alc. 515.) πρέπω τῇ κουρᾷ. Sic (1053.) πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, Veste et cultu corporis decorus sum. At cum infin. junctum vide paulo infra. || Πρέπει, Decorum est, Decet, Convenit, Dignum est, itidemque Πρέπων, Decorus, Decens, Conveniens, Dignus: ut ap. Plat. πρέπον χρῶμα, σχῆμα, Decorus color, forma, ut Cic. vertit. At πρέπουσα τιμὴ redditur potius Honor meritus; itidemque πρέπουσα ζημία dicitur, Merita pœna, Pœna quam infligi decet et par est. Interdum cum dat. ut, Ἃ πρέπει ἐλευθέρῳ, Quæ hominem liberum decent, homine libero digna sunt. Chrys. Βίος τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ πρέπων, Plut. de Aud. Poëm. Οἰκεῖα δὲ καὶ πρέποντα τοῖς αἰσχροῖς τὰ αἰσχρὰ, Synes. Ep. 50. Τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις πρέπουσαν αἰτίαν ἐδέξατο, Moribus suis conveniens crimen, Dignum moribus suis crimen, Isocr. Hel. Enc. Πρέποντα τῇ συγγενείᾳ ποιοῦντες. Et Plato, Πρέποντα θεοῖς ἐστὶ, Deo decorus est, Cic. Interdum cum ἐς, ut affertur ex Epigr. ἐς ἀμφοτέρους ἔπρεπε, Utrumque decebat, Utrique conveniebat. Cum infin. quoque junctum πρέπει itidem signif. Decet, Decorum est, Convenit, Æquum et par est, Dignum est. Plato Charm. Πρέπει τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι, τῆς ὑμετέρας ὄντα οἰκίας, Par est ejusmodi esse ipsum. Sic Plut. Popl. Ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ φίλου μᾶλλον ἢ πολεμίου Ῥωμαίοις εἶναι πρέποντος, Digni qui amicus magis quam hostis Romanorum haberetur, Quem par erat amicum potius quam hostem populi Romani judicari. Necnon πρέπω ἑστάναι in Epitaphio Callimachi, initio, pro πρέπει με ἑστάναι. Item τὸ πρέπον, Quod decet et convenit, Decorum: quod non in dictis tantum et factis, sed et in personis cernitur. Cic. Oratore ad Brut. Ut enim in vita, sic in oratione, nihil est difficilius quam quid deceat videre: πρέπον appellant hoc Græci, nos dicamus sane Decorum. Sic et de Offic. 1. Item κατὰ τὸ πρέπον, Ut decet et par est. Plato de LL. Κατὰ τὸ πρέπον αὐτῶν ἑκάστῳ, Unicuique pro dignitate et merito. Ibid. Τὸ πρέπον ἔχω, Habeo quod mihi convenit, Satis habeo. Ibid. Πρέπον ἂν εἴη, Consentaneum et æquum. Phalar. vero πρέπον pro πρέπον ἐστὶ, i. e. πρέπει, Decet et consentaneum est. Necnon ὡς πρέπον ὑμῶν Thom. M. e Thuc. affert, pro ὡς πρέπει ὑμῖν. Præterea annotant Atticos πρέπον dicere PRO Πρεπόντως, Decenter s. Decore, Convenienter, Ita ut decet, Ut par et consentaneum est, Merito: quod et εἰκότως. [Πρέπω, Similis sum, Eur. Bacch. 915. Alc. 1143. Πάνυ τοῖς ἔπεσι πρέπων ἐκείνοις, In quem bene quadrabant hi versus, Plut. Pomp. 72. " Eur. Hel. 1220. Wakef. S. Cr. 4, 60. Herc. F. 161. Musgr. 548. Hec. p. 151. Wakef. Eum. 998. 1034. Abresch. Æsch. 2, 133. Philipp. Thess. 1. Tull. Gem. 2. Epigr. adesp. 721. Schneid. ad Xen. Œc. 21. Markl. Suppl. 1056. Musgr. ib. ad Phalar. 296. Thom. M. 734. Alciphr. 152. ad Charit. 260. ad Lucian. 1,

266. Ilgen. Hymn. 601. ad Herod. 540. 650. Brunck. A El. 664. Or. 1208. Musgr. Bacch. 1186. Similis sum, Wakef. Alc. 1143. Jacobs. Anim. 37. 290. (Cf. Δουλοπρεπὴς, Xen. Mem. 2, 8, 4.) Musgr. ad Bacch. p. 517. Brunck. El. 664. Alc. 1053. 1124. Conf. c. τρέπω, Brunck. Aristoph. 2, 26. Πρέπει, ad Charit. 133. Wakef. Eum. 185. Jacobs. Anth. 10, 301. Valck. Adoniaz. p. 336. Toup. Opusc. 2, 84. ad Herod. 341. Πρέπω εἶναι φίλος, Plut. 1, 594. Cor. Πρέπων pro πρεπόντως, Heind. ad Plat. Phædr. 322." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 30. ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει, Conspicuus est, cf. 1231. Πρέπει, Decet, cum accus., Suppl. 210. 218. "Πρέπον, Phalar. 280. Thom. M. 734. Steph. Dial. 15. Cum gen., Soph. Aj. 534." Schæf. Mss. * Πρέπων, οντος, ὁ, Piscis genus, Opp. 'A. 1, 146. Marc. Sidet. 8. Ælian. H. A. 9, 38. "Πρεπόντως, Convenienter, Suid. v. Ἀναθεῖναι, Eur. Rhes. 202. Athan. 1, 254. 275. 446. Andr. Cr. 66." Kall. Mss.]

[* Ἀμπρεπὴς, Æsch. Suppl. 120. al. ἐμπρ.] Ἀξιοπρεπὴς, Dignus, Decorus, Xen. Σ. (8, 40.) Σῶμα ἀξιο- B πρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχεις, ἱκανὸν δὲ μόχθους ὑποφέρειν. Et τὸ ἀξιοπρεπὲς, QUOD ET Ἀξιοπρέπεια, ἡ, Dignitas, Dignitas oris. Dignitas autem oris, inquit Bud. 73., est σεμνοπρέπεια καὶ τὸ ἀξιωματικὸν τῆς ὄψεως καὶ τὸ ἀξιοπρεπές. Ἀπρεπὴς, Indecens, Indecorus, Herodian. 3, (14, 1.) Τῇ περὶ τὰ θεάματα ἀπρεπεῖ σπουδῇ, Indecoro in spectaculis studio: 5, (7, 9.) Τῶν αἰσχρῶν καὶ ἀπρεπῶν βασιλεῦσιν ἔργων, Quæ regibus indecora sunt. Item cum infin. Thuc. 2, (36.) Νομίζων ἐπὶ τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἀπρεπῆ λεχθῆναι αὐτὰ, pro οὐκ ἂν ἔξω τοῦ προσήκοντος λεχθῆναι, Non indecorum nec abs re fore. Apud Eund. ἀπρεπές τι, Aliquid indignum et turpe, Aliquid quod minime deceat: 3, (57.) Ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι, (67.) Ἀπρεπές τι πάσχοντες. Ἀπρεπέως, [contr. Ἀπρεπῶς,] Indecore, Indecenter, Contra quam decet, Contra decorum. Comp. Ἀπρεπέστερον, Herodian. 3, (13, 3.) Περὶ τὰ θεάματα ἐσπουδακότας ἀπρεπέστερον ἢ βασιλεῦσιν ἥρμοζεν. [Plut. Æmil. 38. * Ἀπρεπεστέρως, Schol. Aristoph. Α. 231. "Ἀπρεπῶς, Nicet. Eu- C gen. 8, 95." Boiss. Mss. Athen. 17. Schol. Eur. Phœn. 109. 1493. Gl. Dedecore, Illicite.] Ἀπρέπεια, ἡ, q. d. Indecentia, Opposita decoro, Plato Epist. 7. Εἰς ἀναρμοστίαν καὶ ἀπρέπειαν ἐκβάλλειν. [Gl. Dedecus, Fœditas. * Ἀπρεπία, Anal. 3, 17.] Ἀριπρεπὴς, Valde decorus, Perdecorus Plinio, Decore insignis, Il. Z. 477. ἀριπρεπέα —Ὧδε βίην τ' ἀγαθὸν, sc. ἄνδρα: Ψ. (453.) ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα, Θ. (552.) ἄστρα φαεινὴν Ἀμφὶ σελήνην φαίνετ' ἀριπρεπέα. Item Od. Θ. 176. εἶδος ἀριπρεπές. Exp. etiam Præclarus, Præstans, Magnificus, μεγαλοπρεπής. ["Ruhnk. Ep. Cr. 32. Heyn. Hom. 7, 458. Wolf. Proleg. 252. Heind. ad Plat. Gorg. 130." Schæf. Mss.] Ἀριπρεπέως, Perdecore, Magno cum decore, Valde decore, Admodum decenter. Ἀριπρέπεια, ἡ, Eximium decus, Insignis decor. Alii, Decor quo quis clarus efficitur, Claritas, Claritudo. [* Αὐτοπρεπὴς, Hom. H. 2, 86. Schneidero susp. "Ruhnk. Ep. Cr. 31." Schæf. Mss.]

Βαρυπρεπὴς, i. q. ἀριπρεπὴς, Eximius, Magnificus. D Suid. exp. πολυτελὴς, Sumtuosus, Opiparus, h. in l. Καὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας εὐωχία περιεκέχυτο βαρυπρεπὴς τῷ Λέοντι. At si viro alicui hoc epith. tribueretur, significaret Gravitate decenti præditus, Gravitate decorus s. insignis.

Δυσπρεπὴς, Indecorus, Turpis: Hes. δυσπρεπεῖ, ἀπρεπεῖ, δυσμόρφῳ. [* Δυσπρέπεια, Joseph. A. J. 3, 7, 4.]

Ἐλευθεροπρεπὴς, Liberum hominem decens, Liberalis. Ἐλευθεροπρεπῶς, Ut decet hominem liberum et ingenuum, Liberaliter. [* "Ἐλευθεροπρέπεια, J. Poll. 3, 119. Clem. Hom. 4, 7." Kall. Mss.]

Εὐπρεπὴς, Decore eximius, Perdecorus, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 22.) Γυνὴ εὐπρεπὴς ἰδεῖν, Eleganti et decora facie; εὐσχήμων, εὔμορφος. Thuc. (2, 44.) Εὐπρεπεστάτη τελευτὴ, Mors gloriosissima et illustrissima. At εὐπρεπὴς τράπεζα signif. potius Mensa magnificis et opiparis epulis extructa. Item εὐπρεπὲς cum dat., Valde decens, Perdecorum; aut simpliciter, Decens, Decorum. Philo de Mundo, Εὐπρεπὲς δὲ Θεῷ ἄμορφα μορφοῦν, Perdecorum Deo, ut Cic. dicit Decorus Deo. Sic et Herodian. 8, (4, 24.) Αὐτῷ εὐπρεπῆ καὶ ἔνδοξον ἔσεσθαι, Decorum sibi atque honorificum. Idem Herodian. cum dat. 1, (17, 26.) de Commodo, Κάλλει τῶν καθ' αὑτὸν ἀνθρώπων εὐπρεπέστατος, pro Omnium suæ ætatis hominum formosissimus. Item Speciosus, Thuc. 3. Μετὰ ὀνόματος εὐπρεποῦς, Schol. εὐσχήμονος, πιθανοῦ: sicut (6, 76.) εὐπρεπὴς αἰτία, accipit pro πιθανὴ αἰτία: 3, (82.) Δειλία εὐπρεπὴς, Timiditas speciosa, cui speciosum nomen prætexitur: 4, (86.) p. 149. Ἀπάτῃ εὐπρεπεῖ: 6, (8.) p. 200. Προφάσει βραχείᾳ καὶ εὐπρεπεῖ: 8, (66.) p. 283. Ἦν δὲ τοῦτο εὐπρεπὲς πρὸς τοὺς πλείους, Speciosum et probabile multitudini, Schol. πιθανὸν πρὸς τοὺς πολλούς. Item τὸ εὐπρεπὲς substantive pro Speciositas, ut τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου Idem dixit Orationis speciem et probabilitatem vel Orationem speciosam et probabilem, Schol. τὸν πιθανὸν λόγον: alii etiam Luculentam orationem. Quod vero idem Thuc. 1, (39.) dicit, Τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης, idem Schol. exp. τὴν δόκησιν τῆς δίκης, οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν, ubi sicut opponit sibi invicem τὸ εὐπρεπὲς et τὴν ἀλήθειαν, sic etiam Paus. Att. p. 4. inter se opp., ἐς μὲν τὸ εὐπρεπὲς et τῷ δὲ ἔργῳ. Item Plut. Camillo, Τοῦ εὐπρεποῦς χάριν ἐπιγαμίαν καλεῖσθαι, Specioso prætextu, vocabulo, nomine. Pro quo alioquin diceretur, ὑποκορίζεσθαι ἐπιγαμίαν. [Æsch. S. c. Th. 90. Pers. 835. Ch. 662. "Valck. Phœn. p. 56. 299. Musgr. ad eund. l., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 45. Mœris 149. et n., Brunck. ad Hec. 269. ad Diod. S. 1, 54. 59. 331. Thom. M. 392. Markl. Suppl. 392. Iph. p. 257. Wakef. Alc. 340. Jacobs. Anim. 82. Anth. 9, 209. Porson. Phœn. 170. Conf. c. εὐτρεπὴς, Brunck. Aristoph. 2, 26. Porson. Hec. p. 36. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 298. 409. 441. Xen. Œc. p. 96. Schn.: cum ἐκπρ., ad Diod. S. 2, 233. Porson. Hec. p. 36. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 284. ad Dionys. H. 2, 884. Opp. ἀληθὴς, Lucian. 3, 462. Seq. infin., ad 1, 308. Ἐπ' εὐπρεποῦς, Wakef. S. Cr. 3, 139. Οὐκ εὐπρεπέστερόν ἐστι λέγειν, ad Herod. 126." Schæf. Mss. "Soph. ap. Clem. Alex. 3, 11. p. 286." Routh. Mss.] Εὐπρεπῶς, Perdecore, Decore, Decenter, Eleganter, Speciose, Specioso prætextu, Thuc. 6, (6.) p. 199. Βοηθεῖν εὐπρεπῶς τοῖς ἑαυτῶν ξυγγενέσι, Schol. εὐπροφασίστως: 4, (61.) p. 141. Εὐπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες, Schol. μετὰ προφάσεως εὐπρεποῦς ἐλθόντες: pagina autem præcedente εὐπρεπῶς exp. πιθανῶς. Utitur Æschin. pro Speciose, &c. Ctes. Εὐπρεπῶς γε τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ τῷ ἔργῳ αἰσχρῶς. [Æsch. Ag. 625. "Ad Herod. 583. Villoison. ad Long. 213." Schæf. Mss. Εὐπρεπεστέρως, Gl. Recentius.] Εὐπρέπεια, ἡ, Decor eximius, Decora species, forma, Plut. Erot. Εὐπρέπεια καλῶν καὶ ὡραίων, [Thuc. 6, 31.] Item Species s. Speciositas, Thuc. 3, (11.) Εὐπρεπείᾳ λόγου, uno in l. pro Speciosa orationis simulatione, Colore verborum; altero pro Honesta quadam ratione. Sic Idem τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου dicit Speciosam orationem: ut et Philo de Mundo, Μὴ στοχαζόμενος ὀνομάτων εὐπρεπείας, ἀλλὰ τἀληθοῦς. Sic Horat. Speciosa vocabula. Item Plato, Πρὸς τὴν εὐπρέπειαν τῆς ἐκβολῆς τῆς Δίωνος. [Æsch. Ag. 1438. Æschin. 18. Plut. Cæsare 35. Aristide 7. Pyrrho 23. "Thom. M. 392. Ἐς εὐπρέπειαν, Wakef. S. Cr. 3, 139." Schæf. Mss. * Πανευπρεπὴς, Greg. Naz. 2, 288. Dio Chrys. in Troico fin. "Jo. Malal. 1, 300. Πανευπρεπέστατος, Tzetz. Ch. 8, 519." Elberling. Mss. * Ὑπερευπρεπὴς, unde * Ὑπερευπρεπῶς, Schol. Soph. Ant. 707. * "Εὐπρεπίζω, Exorno, Iren. 70. Aqu. Ps. 140, 6." Kall. Mss. * Εὐπρεπέω, * Εὐπρεπόω, Schleusn. Lex. V. T.]

Κομψοπρεπὴς, Qui decet τοὺς κομψοὺς, Festivus, Lepidus, Scitus, Elegans: μοῦσα, Aristoph. N. [1030.]

[* Λαμπροπρεπὴς, Greg. Naz. 2, 269.]

Μεγαλοπρεπὴς, Magnum virum decens, Magnificus, Aristot. Rhet. 3. μ. λέξις: sicut χαρακτὴρ λόγου μεγαλοπρεπὴς ap. Demetr. Phal., ut ap. Terent. itidem Magnifica verba, et ap. Cic. Magnifice dicere, loqui; necnon Magnificentia verborum. Itidemque

ap. eund. Demetr. est aliquid in oratione μεγαλοπρεπὲς, Magnificum: Ἔστι δὲ καὶ ἐν πράγμασι τὸ μεγαλοπρεπὲς, inquit Idem, ubi nota τὸ μεγαλοπρεπὲς, substantive pro ἡ μεγαλοπρέπεια. Et μεγαλοπρεπὴς ἵππος, Equus magnificus et splendidus, Xen. Ἱππ. (10, 1.) Ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι. Necnon homo aliquis dicitur μεγαλοπρεπὴς, Magnificus, ὁ περὶ μεγάλα δαπανηρός: qua re differt a liberali, qui ἐλευθέριος dicitur; is enim est δαπανηρὸς περὶ μικρὰ, teste Aristot. Eth. 2, 7.: idemque οὐχ εἰς ἑαυτὸν δαπανηρὸς, ἀλλ' εἰς τὰ κοινὰ, ut Idem docet Eth. 4, 2.: Plut. (8, 502.) Τὸν εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριστικὸν, Isocr. ad Demon. (3.) Φιλόκαλός τε ἦν καὶ μεγαλοπρεπὴς, καὶ τοῖς φίλοις κοινὸς, Xen. K. Π. (2, 4, 4.) Ὅτι μεγαλοπρεπέστατον φαίνεσθαι, Quam magnificentissimum, A. (12, 5.) Ὥστε μεγαλοπρεπεστέρους μὲν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτοῖς γίγνεσθαι, ἐλευθεριωτέρους δὲ τῶν ἄλλων φαίνεσθαι. [" Heind. ad Plat. Lys. p. 33. ad Lucian. 1, 452. ad Diod. S. 1, 67." Schæf. Mss.] Μεγαλοπρεπῶς, Magnifice, Xen. K. Π. 6, (2, 3.) Ἆθλα τοῖς νικῶσι μ. ἐδίδου, Magnificis præmiis victores ornabat. Et superl. Μεγαλοπρεπέστατα, Magnificentissime, Admodum magnifice, [K. 'A. 7, 3, 9. " Heind. ad Plat. Lys. 33. ad Charit. 115. ad Diod. S. 1, 296. ad Lucian. 1, 201. 453." Schæf. Mss. Μεγαλοπρεπέως, Herod. 6, 128. * " Μεγαλοπρεπεστάτως, Tzetz. Ch. 3, 974." Elberling. Mss.] Μεγαλοπρέπεια, ἡ, Magnificentia, Aristot. Rhet. 1. Μεγαλοπρέπεια δὲ, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική. Sic Eth. 4, 2. Ὁ ἐλευθέριος δαπανήσει ἃ δεῖ καὶ ὡς δεῖ· ἐν τούτοις δὲ τὸ μέγα τοῦ μεγαλοπρεποῦς οἷον μέγεθος. Et mox dicit τῆς μεγαλοπρεπείας δαπανήματα esse μεγάλα καὶ τίμια, οἷον τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ἀναθήματα καὶ κατασκευαὶ καὶ θυσίαι, ὁμοίως δὲ καὶ ὅσα περὶ πᾶν τὸ δαιμόνιον, καὶ ὅσα πρὸς τὸ κοινὸν εὐφιλοτίμητά ἐστιν· οἷον, εἴπου χορηγεῖν οἴονται δεῖν λαμπρῶς, ἢ τριηραρχεῖν, ἢ καὶ ἑστιᾶν τὴν πόλιν: quibus omnibus inest ἀξίωμα καὶ μέγεθος. Est autem hæc virtus media inter ἀπειροκαλίαν καὶ βαναυσίαν, et inter μικροπρέπειαν: quorum illæ ἐν τῇ ὑπερβολῇ positæ sunt, hæc ἐν τῇ ἐλλείψει. [" Bibl. Crit. 3, 2. p. 66." Schæf. Mss. * Μεγαλοπρεπεύομαι, Nicet. Annal. 12, 2.]

Μικροπρεπὴς, Viles abjectosque homines decens, ideoque Vilis, vel etiam Illiberalis, Synes. Ep. 143. Τὸ δὲ καὶ γράφειν περὶ τούτων μικροπρεπὲς δοκεῖ, Illiberale: 132. Οὐδὲ γὰρ ἄξιον καλεῖν αὐτοὺς πολεμίους, ἀλλὰ λῃστὰς ἢ λωποδύτας, ἤ τι τοιοῦτον ὄνομα μικροπρεπέστατον, Aut alio aliquo nomine valde humili abjectoque. Præterea Homo etiam aliquis dicitur μικροπρεπὴς, qui sc. non est μεγαλοπρεπὴς, nec item ἐλευθέριος, sed Sordidus. Item alia signif. pro Illiberalis, ut cum Plut. (6, 25.) dicit, Ὁ μὲν ἔκλυτος καὶ δοῦλος τῶν ἡδονῶν, ζώδης καὶ μικροπρεπής ἐστι. E Phalar. quoque Ep. affertur pro Homine abjecti animi et illiberali. J. Poll. vero (4, 14.) pro μικρόφρων accipere videtur, e Xen. usum ejus afferens. [" Thom. M. 800. Bergler. ad Alciphr. 417." Schæf. Mss.] Apud J. Poll. extat ADV. Μικροπρεπῶς, et quidem locum habens cum adverbiis ἀνοήτως, σκαιῶς, ἀπαιδεύτως. Μικροπρέπεια, Vitium magnificentiæ, i. e. τῇ μεγαλοπρεπείᾳ contrarium; Illiberalitas, Sordes, ut quidam interpr. Indecora parsimonia, ut alii. Vide Μεγαλοπρέπεια. Aristot. Rhet. 1. Μεγαλοπρέπεια δὲ, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική· μικροψυχία δὲ καὶ μικροπρέπεια, τἀναντία: [Eth. 2, 7.] Μικροπρεπεύομαι, Sum μικροπρεπὴς, Sum vel vilis abjectique animi, vel indecore parcus; i. fere q. σμικρολογοῦμαι. Synes. Ep. 138. Συνηδόμεθα φιλοσοφοῦντι καὶ παραιτουμένῳ τὸ μικροπρεπεύεσθαι, Recusanti in parvis et illiberalibus animum suum occupari. Porro sicut Σμικρὸς pro Μικρὸς dicitur, ita ETIAM Σμικροπρεπὴς pro Μικροπρεπὴς, Humilis et abjecti animi, Indecore parcus. [* Σμικροπρεπῶς, Eust. Il. Θ. p. 594, 32.] Σμικροπρέπεια, Abjectio et humilitas animi, Indecora parsimonia.

Νεοπρεπὴς, Juvenes decens, Juvenilis: de re aliqua. Item homo νεοπρεπὴς dicitur itidem, Juvenilis, Non maturus, Bud. ap. Plut. Gracchis (Tib. Gracch. 2.) p. 1512. meæ Ed. de Caio, Τοῖς μὲν ἄλλοις παραβαλεῖν, σώφρων καὶ αὐστηρός· τῇ δὲ πρὸς τὸν

A ἀδελφὸν διαφορᾷ, νεοπρεπὴς καὶ περίεργος: Exultans et redundans, in oratione sc. [Imo in victu, ut facile apparet e præcedentibus: Οὕτω δὲ καὶ περὶ τὴν δίαιταν καὶ τράπεζαν εὐτελὴς καὶ ἀφελὴς ὁ Τιβέριος· ὁ δὲ Γάϊος, τοῖς μὲν ἄλλοις κ. τ. λ.] Et νεοπρεπὴς λόγος, Plato de LL. 10. p. 325. Oratio juvenilis et non senescens s. canescens. Bud. Ex eod. Plat. de LL. νεοπρεπὴς affertur pro Juvenili decore insignis.

[* " Νηπιοπρεπὴς, Amphiloch. p. 12." Kall. Mss.]

[* Ὁμοιοπρεπὴς, Similem speciem præ se ferens, Æsch. Ag. 802.]

[* Περιπρεπὴς, Tzetz. Carm. Il. 109. ap. Heeren. 4. p. 19. Anteh. 111.]

Σεμνοπρεπὴς, Gravem virum decens; sin de homine aliquo dicatur, significat Gravis, Decenti eximiaque gravitate præditus. Item τὸ Σεμνοπρεπὲς SIVE Σεμνοπρέπεια, ἡ, Gravitas, Decora gravitas, Dignitas oris. Vide Ἀξιοπρέπεια. [" Synes. 266." Wakef. Mss.]

B [* " Σωματοπρεπὴς, Dionys. Areop. 198. * Σωματοπρεπῶς, 304." Kall. Mss.]

[* Φαιδροπρεπὴς, unde * Φαιδροπρεπῶς, Athan. 2, 422. * Φιλοπρεπὴς, Dionys. H. 2. p. 69=246. sed vide Schæf. Meletem. Cr. p. 48. * Φιλοπρεπῶς, Gl. Amice.]

Πρεπώδης, Decens, Decorus, i. q. πρέπων, Aristoph. Πλ. (793.) οὐδὲν ἐκφέρειν Πρεπῶδές ἐστι. Paulo post cum dat. Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ, Ἰσχάδια — Προβαλόντ', ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν. [Xen. 'Απ. 2, 7, 10. Dignus, Conveniens, 3, 8, 10. Œc. 5, 10. Lucian. 3, 70. * " Χρυσοπρεπώδης, unde χρυσοπρεπωδέστερος, Tzetz. Ch. 5, 389." Elberling. Mss.]

[* " Πρεπτὸς, Venerandus, Aristoph. A. 1298." Seager. Mss. * Εὔπρεπτος, Æsch. Suppl. 736. * Πάμπρεπτος, Conspicuus, Ag. 119. al. * Πάμπρεπος.]

" Ἄπροπον, Hesychio ἄτροπον, ἀπρεπὲς, a v. πρέ-
" πω."

Διαπρέπω, Decorus sum et excello inter alios, δια-
C φαίνομαι, διαφέρω, Suid. Hes.: Thom. M. exp., κάλλιστα καὶ πρεπόντως διάγω, in hoc loco, Διέπρεψε τῇ ἀρχῇ. Quam expositionem Bud. quoque e Gramm. quodam affert, subjungens ex Eod. Διαπρέπει τόδε ἐπὶ τοῖσδε, pro διὰ πάντων τούτων πρέπει, h. e. παραβαλλόμενον πρὸς ταῦτα ἀποκρύπτει αὐτὰ, καὶ εὐπρεπὲς τοῦτο μόνον ἐν αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι. Rursum Thom. M. (220.) μεταβατικῶς quoque dici tradit, μεταπρέπω τὸν δεῖνα pro καλλωπίζω, Plato Gorg. Φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι. Nisi forte pro neutrali et hic accipiendum, et ante φύσιν subaudiendum κατά. Sed usitatius est διαπρέπω in neutrali signif., aliquando quidem cum dat. junctum, aliquando autem cum præp. ἐν, Plut. (9, 91.) Κόρη τις κάλλει διαπρέπουσα, Forma præstans et excellens, Forma inter alias decora, Theodorit. Hist. Eccl. 2. de Maximo, Ἀνὴρ ἐν τοῖς εὐσεβείας διαπρέψας ἀγῶσι: quemadmodum Eust. διαπρεπὴς ἦν ἐν πᾶσι dicit pro eo quod Hom., ἔπρεπε διὰ πάντων. Bud. διαπρέπω pro Conspicuus et visendus sum
D affert e Basil. 259. Sic Hes. Διαπρέψας, λαμπρὸς φανείς. [" Person. Præf. ad Mœr. 42. Valck. Hipp. p. 159. Diatr. 74. Toup. Opusc. 2, 141. Eran. Philo 156. Huschk. Anal. 219. ad Callim. 1. p. 590. Lucian. 2, 273. ad 305. Heind. ad Plat. Gorg. 131. * Διαπρεπόντως, Thom. M. Add. ad 220." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Or. 1483." Kall. Mss.] Διαπρεπὴς, Decorus et insignis inter alios, Eximius, Excellens, ἔκδηλος, ἐπίσημος, Suid. Hes.: Xen. ('Απ. 2, 1, 27.) Ἐμὲ ἔτι ἐντιμοτέραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανῆναι, Clariorem et præ ceteris visendam, Magis conspicuam et insignem: qua signif. et ap. Plut. legitur. Thuc. 2, (34.) Ἐκείνων διαπρεπῆ τὴν ἀρετὴν κρίναντες, Eximiam virtutem: quorum etiam τελευτὴ fuit εὐπρεπεστάτη, Clarissima et illustrissima. Athen. cum dat. instrumentali, itidem pro Decorus, Eximius: Περιστρώματα ποικίλα, διαπρεπῆ ταῖς τέχναις. Et Eur. (Suppl. 841.) διαπρεπὴς εὐψυχίᾳ, Animi magnitudine eximius. Idem etiam (Iph. A. 1588.) διαπρεπὴς τὴν θέαν, pro Decora forma insignis. Item τὸ διαπρεπὲς pro ἡ διαπρέπεια

s. τὸ διαπρέπειν, Thuc. 6, (16.) p. 202. Τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ τῆς Ὀλυμπίαζε θεωρίας, pro ἐν τῷ διαπρέψαι ἐμὲ τῇ Ὀλυμπιακῇ θεωρίᾳ. [" Pierson. Præf. ad Mœr. 42. Valck. Phœn. p. 56. Ilgen. ad Hymn. 391. Eur. Or. 1499. ad Charit. 540. ad Diod. S. 2, 153. Musgr. Suppl. 841." Schæf. Mss.] Διαπρεπῶς, Decore, Eximie, [Plut. 9, 464. Alcib. 12. Sulla 16. Anton. 81. * Διαπρέπεια, LXX. Ps. 103, 2. * " Ἐνδιαπρέπω, Diod. S. 2, 533. (γυμνασίαις πολεμικαῖς, Bellicis tirociniis me probo, Decenter et pulcre ago.)" Schæf. Mss. " Andr. Cr. 179." Kall. Mss.]

Ἐκπρέπω, Decore excello, i. q. διαπρέπω, [" Musgr. Heracl. 597. Huschk. Anal. 266." Schæf. Mss. * Ἐκπρεπόντως, Dio C. 1242, 27.] UNDE Ἐκπρεπὴς, i. q. διαπρεπὴς, Decorus, Eximius, Insignis, Præstans, Spectabilis, Eminens inter ceteros, Il. B. (483.) Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι, 3 Macc. (3, 17.) Ἐκπρεπέσι καὶ καλλίστοις ἀναθήμασι, Plut. Sol. Περὶ κόσμον ἐκπρεπὲς καὶ περιττὸν, ubi accedit ad μεγαλοπρεπές. Porro sicut διαπρεπὴς modo cum dat. instrumentali, modo cum accus., subaudito κατὰ, accipitur pro Decorus, Excellens, Eximius, Insignis, Præstans; sic etiam ἐκπρεπὴς, ut ἐκπρεπὴς ὄψει. Et ap. Eur. (Alc. 334.) εἶδος ἐκπρεπεστάτη. ‖ Excedens τὸ πρέπον, Indignus, Thuc. 3, (55.) p. 101. Ἐν μέν τοι τῷ πολέμῳ οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε οὔτε ἐμελλήσατε, Schol. ἔξω τοῦ πρέποντος: alii, Immanius, Importunius. [" Valck. Phœn. p. 56. (Musgr. ad eund. l.) Callim. 213. 219. Wakef. Alc. 340. Jacobs. Anth. 9, 209. Porson. Phœn. 170. Dionys. H. 1, 388. I. q. ἔξω τοῦ πρέποντος, Valck. ad Herod. 173. ad Eur. Bacch. 926. Conf. c. εὐπρεπὴς, Brunck. ad Æsch. Pr. 183. 440. S. c. Th. 91. ad Eur. Hec. 269. Musgr. Alc. 334. ad Diod. S. 1, 54. 59. Ἐκπρεπέως, Epigr. adesp. 170." Schæf. Mss.] Ἐκπρεπῶς, Decore, Eximie, Insigniter, * ἐκδήλως, Hes. [Plut. Coriol. 10. Philopœm. 15. Anton. 11. " Wakef. Alc. 340." Schæf. Mss. Ἐκπρεπέστατα, adv., Dio C. 338. * Ἐκπρέπεια, Excellentia, Jambl. V. P. 1, 23.]

" Ἐμπρέπω, Decorus et præstans s. conspicuus " sum inter, ut accipiunt ap. Aristoph. (N. 605.) " Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων, Decorus et præstans " inter Delphicas Bacchas. Item e Soph. (El. 1187.) " affertur ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι pro περιφανῆ οὖσαν: " quod sonare videtur Decenter se gerentem in do" loribus. Signif. etiam Decori sum, Cum decore " convenio, Deceo, Plut. Alcibiade (1.) Τῇ φωνῇ καὶ " τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, Voci balbutiem " quoque decus attulisse et gratiam ferunt. Imper" sonaliter etiam ἐμπρέπει dicitur pro Decori est, " Decet." [" Pierson. Præf. ad Mœr. p. 43. Toup. Opusc. 1, 406. ad Herod. 540. Brunck. Soph. 3, 474. Aristoph. 2, 202. Jacobs. Anth. 8, 242. 12, 230. * Ἐμπρεπὴς, Pierson. l. c." Schæf. Mss. " Soph. ap. Clem. Alex. 244(=286.)". Kall. Mss. Athen. 282.] " AT Ἔμπρεπος, Decorus, Conveniens. Hes. " enim ἔμπρεποι affert pro * ἐπίπρεποι, πρέποντες: " addens etiam ὅμοιοι." [* " Συνεμπρέπω, Convenio, Andr. Cr. 230." Kall. Mss.]

Ἐπιπρέπω, Decorus sum in s. super, Lucian. (1, 288.) de Polyphemo, Ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, ubi Bud. interpr. Condecorat, Cohonestat, Decoram reddit, Decus addit: subjungens h. ex Eod. l. (290.) Ἡ χρόα λευκὴ οὐκ ἐπαινεῖται, ἢν μὴ ἐπιπρέπῃ αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθημα. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 213. Jacobs. Exerc. 2, 28. Zeun. ad Xen. K. Π. 703. Mitsch. H. in Cer. 172. ad Diod. S. 1, 319. Meleager 123." Schæf. Mss. Philostr. 876. 877. * Ἐπίπρεπτος, Euseb. Præp. E. 9, 4.] Ἐπιπρεπὴς, Decorus, Eximius. Et τὸ ἐπιπρεπὲς substantive pro Decus. Lucian. Καὶ τῶν ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπὲς, Decus et honor superciliorum, Honestamentum superciliorum, Bud. Idemque τὸ ἐπιπρεπὲς interpr. Insigne: Adjectivum autem ἐπιπρεπὴς non modo Decorus, Decens, sed et Conspicuus, Visendus. INDE ET Ἐπιπρέπεια, ἡ, Decus, Decor, i. q. τὸ ἐπιπρεπές. Affert Bud. ex Aristot., sed sine expositione, Ἐκ τῆς συνηθείας τῆς μορφῆς τὴν ἐπιπρέπειαν εἰληφότα: ‖ Ἐπιπρέπειαι, Decoræ vestes, στολαὶ εὐπρεπεῖς, ap. Suid. de Annibale, Κατεσκευάσατο περιθέτας τρίχας, ἁρμο-

A ζούσας ταῖς κατὰ τὰς ὁλοσχερεῖς διαφορὰς τῶν ἡλικιῶν ἐπιπρεπείαις, [e Polyb. 3, 78, 2.]

Μεταπρέπω, i. q. διαπρέπω, Jungitur cum dat. personæ, et signif. Decorus sum s. Insignis inter: Il. B. (481.) βόεσσι μεταπρέπει, Spectabilis est inter. Hesiod. (Θ. 92.) μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι, Spectabilis est inter eos in unum locum congregatos, In toto cœtu eminet et conspicuus est. Huic vero dativo personæ accedit interdum dat. instrumentalis, aut accus., subaudito κατά: (377.) πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσι, Inter omnes excellit scientia. Et ap. Apoll. Rh. 2, (784.) πάντεσσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισιν Εἶδός τ' ἠδὲ βίην, Inter omnes juvenes forma ac robore præstabat et conspicuus erat. [" Phalæci Epigr. 5. Heyn. Hom. 4, 328. Hesiod. Θ. 430. ubi v. Wolf., Ilgen. Hymn. ad Herod. 575. * Μεταπρεπὴς, Heyn. Hom. 7, 489." Schæf. Mss. Il. Σ. 370.]

[* Συμπρέπω, Aristæn. Epist. 1, 12. 19. 69. Epiph. 1, 938. Pind. N. 3, 118. βοὰ δὲ νικαφόρῳ Σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει. * Συμπρεπὴς, Æsch. Suppl. 474.
B S. c. Th. 13.]

VERB. Πρέπω habet et aliam diversam a superioribus signif.; NAM Πρέπον Hes. exp. non solum ὡραῖον, μέτριον, συμφέρον, ἄριστον, verum etiam ὅμοιον: addens, Cyprios πρέπον vocare τέρας. UNDE Πρεπὶς, quod exp. ὁμοίωσις: ET Πρεπτὰ, quod exp. φαντάσματα, εἰκόνες.

ΠΡΕΣΒΙΣ, εως, ὁ, Legatus, Dem. (249.) Ὅπως αἱρεθῶσι πρέσβεις πρὸς Φίλιππον, ubi αἱρεῖν πρέσβεις, ut ap. Cic. Decernere legatos, Isocr. ad Phil. Πρέσβεις πέμπειν, πρὸς οὓς ἂν βουληθείης, καὶ δέχεσθαι παρ' ὧν ἄν σοι δοκῇ. Sic Æschin. (62.) Δεῦρο πρέσβεις αὐτοκράτορας πέμπειν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης: Liv. Legatos de pace mittunt, Cic. Mittere legatos cum auctoritate. Athen. 5. Ἐξέπεμψε πρέσβεις εἰς τὰς πόλεις, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 13.) Ἀντιπέμπουσι πρέσβεις. Ipsi autem πρέσβεις ad aliquem ἀφικνοῦνται et πάρεισι: 7, (1, 26.) Ἐπεὶ ἀφίκοντο οἱ πρέσβεις οἴκαδε: 5, (3, 26.) Οἱ δ' ἐλθόντες πρέσβεις αὐτοκράτορες. Plut. Alex. Παρῆσαν
C ἀπὸ τῶν πολιορκουμένων πόλεων πρέσβεις. Ii autem, ad quos veniunt, vel δέχονται, ut in l. Isocrat. paulo ante c.: vel ἀποπέμπουσιν, ut ap. Theophyl. Ep. 50. Τὸν πρέσβιν, ὡς ἀπαίσιον ἄγγελον, ἀπεπέμψατο. Herodian. 6, (4, 7.) Τοὺς πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων ἀπέπεμψεν ἀπράκτους, 8, (3, 16.) Τοὺς πρέσβεις ἀπράκτους ἀπιέναι ἐκέλευσεν, Jussit legatos re infecta reverti. Et mox, Τῶν πρέσβεων ἀπράκτων πρὸς Μαξιμῖνον ἐπανελθόντων: Tac. Irritus legationis rediit. Dixit autem in superiore l. τοὺς πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων, ut Plut. Apophth. τοὺς πρέσβεις τοῦ Φιλίππου. Athen. 10. Τοὺς πρέσβεις τοὺς τῶν Ἀθηναίων. Et rursum ap. Plut. Ἑστιῶν πρέσβεις βασιλικούς. Gen. Atticus Πρέσβεως, quem ex Aristoph. habes in Ἐκκόπτω. [" Thom. M. 735. ad Charit. 715. Plato de LL. 333. 431. Ast., ad Mœr. 39. Ammon. 118. 120. Valck. Adoniaz. p. 319. Koen. ad Greg. Cor. 186." Schæf. Mss. Poëtæ autem utuntur τῷ Πρέσβυς pro Legatus, Æsch. Suppl. 741. Schol. Il. Δ. 394. Ὁ πρέσβυς οὔτε τύπτεται οὔθ' ὑβρίζεται. Vide Schn. Lex. Suppl.
D Πρέσβις, Πρέσβυς, Lobeck. Phryn. 246. Πρέσβεως, 69.] Σύμπρεσβις, εως, ὁ, Legationis collega, Collega in legatione, Qui communi legatione cum alio fungitur. Unde ap. Æschin., identidem συμπρέσβεις et (p. 31.) συμπρέσβεων, Bud. [Thuc. 1, 91.]

Πρεσβεύω, Legationem ago, gero, obeo, Legatione fungor, Legatus mittor, proficiscor, venio: cum sc. motum a loco ad locum significat. Æschin. Κατακελεύοντες ἄρχειν καὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ αὐτῶν, Jubentes ut aut imperaret aut pro se iret legatus, Xen. K. Π. 5, (1, 1.) Πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο, Legatus ivit, Plut. Othone, Πρεσβεύειν πρὸς Γερμανοὺς, Athen. 6. Πρὸς βασιλέα πρεσβεύσας, Dem. πρεσβεύω ὡς Φίλιππον, Legatus ap. Philippum mittor s. proficiscor, Hermog. Πρεσβεύω παρὰ τύραννον. Sic Plato Epist. Πρός τινας τῶν παρά σε πρεσβευόντων, Ad quosdam qui legationem apud te gerebant. Rursum Dem. Πρεσβεύω εἰς Πελοπόννησον. Sicut Plut. Alcib. (24.) Ἐπρέσβευσαν εἰς Σπάρτην ἅμα Χῖοι καὶ Λέσβιοι: Problem. Οἱ πρεσβεύοντες εἰς Ῥώμην. Æschin. Πρεσβεύω ἐν Μακεδονίᾳ, In Macedonia legatione fun-

gor, Herod. Πρεσβεύων ἀπὸ Κορίνθου, Corintho legatus veniens, Corinthiorum legatus. Item πρεσβεύειν πρεσβείαν, (ut πολεμεῖν πόλεμον,) Legationem agere, gerere, obire, Legatione fungi, Æschin. Ἐπρέσβευσαν πολλὰς πρεσβείας εἰς Θήβας, Multas legationes Thebis obierunt, Sæpe legati profecti sunt Thebas. At πρεσβεύειν εἰρήνην, Legatum missum esse s. venire legatum de pace, Pacem tractare aut facere in legatione. Isocr. Paneg. Τῶν πρεσβευσάντων ταύτην τὴν εἰρήνην. Sic Dem. (428.) Ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλουμένην εἰρήνην πρεσβεύσαντα, Qui obita legatione transegit, Bud. Qua signif. ex Eod. affertur τὰ δίκαια ἐπρέσβευσα. At Philostr. Her. Πρεσβεύω τὰς λιτὰς, Preces Deo offero, veluti legatione fungens, et interpretem agens; nam et οἱ πρέσβεις Hesychio sunt οἱ μεσῖται. Huic posteriori πρεσβεύειν λιτὰς affine est Πρεσβεύω, Deprecor pro alio: quod Bud. affert e Greg. Naz. 2 περὶ Υἱοῦ, p. 49. Nam legati sæpe culpam deprecantur eorum, quorum nomine legationem obeunt, aut suis aut intercessorum verbis: ut Cæs. Legatos ad Dumnorigem Heduum mittunt, ut eo deprecatore hoc a Sequanis impetrarent. Huc pertinet πρεσβεύοντες, quod Hes. exp. αἰτοῦντες, παρακαλοῦντες: a NOM. Πρέσβις significante Mediator, Intercessor, Interpres; idem enim Hes., ut et paulo ante memini me dicere, πρέσβεις exp. non modo ἀπόστολοι, sed et μεσῖται. || Sum legatus in exercitu, i. e. vicarius imperator, Lucian. (2, 386.) Πρεσβεύσων τῷ πατρί. Bud. 713. ubi et superioris signif. exempla affert pro Legationem obeo, q. l. in Lex. suo ex Eod. afferens, interpr. Sum legatus, i. e. Vicarius patris. || Πρεσβεύομαι, Legationem mitto, Thuc. Καὶ οὐκ ἔτι ὕστερον ἐπρεσβεύοντο, Jam inde legatos mittere desierunt, Dem. Ol. 1. Πρεσβευομένους ἐφ' ἃ δεῖ, Legationes dimittentes quo opus est, Bud. 713. Rursum Thuc. 1, (91.) p. 30. Εἴ δέ τι βούλονται, πρεσβεύεσθαι παρὰ σφᾶς, i. e. πρέσβεις πέμπειν: 2, (7.) p. 51. Ἐς τὰ περὶ Πελοπόννησον μᾶλλον χωρία ἐπρεσβεύοντο, i. e. πρέσβεις ἀπέστελλον. Initio p. dicit, Πρεσβείας μέλλοντες πέμπειν παρὰ βασιλέα. Et alibi, Ἐπρεσβεύοντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Paulo post dicit πρέσβεις πέμπειν. Et alibi (3, 85.) Ἐπρεσβεύοντο δὲ καὶ εἰς τὴν Λακεδαίμονα περὶ καθόδου, Legatos mittebant. Idem (1, 92.) Ἐπρεσβεύσαντο τῷ κοινῷ, i. e. πρέσβεις ἔπεμψαν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ: (82.) Ἢν ἐπακούσωσι πρεσβευομένων ἡμῶν. Dem. quoque eadem signif. usurpat initio Orationis pro Megapolitanis. Idem etiam signif. cum πρεσβεύω, Legatus venio: ut exp. ap. Philon. de Mundo, Πρεσβευομένας καὶ διαγγελλούσας τὰ ἀγαθά. Cui loco adde e Thuc. 8, (89.) p. 290. Τούς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον, Qui Lacedæmonem legati irent: p. seq. Πρέσβεις ἀπέστειλαν σφῶν ἐς Λακεδαίμονα. At res aliquæ πρεσβεύονται, quæ in legatione geruntur, a πρεσβεύω, In legatione gero aut perago: unde πεπρεσβευμένα, Negotia in legatione transacta. Bud. 1074. Cujus exemplum e Dem. (347.) hoc affert in Lex. suo, Τοῦ ἀπαγγέλλειν τι τῶν πεπρεσβευμένων, παντελῶς [πάμπληθες R.] ἀπέσχεν, Eorum quæ in legatione facta erant. Et ex Eod. Τὸν φανερόν τι ποιῆσαι βουληθέντα τῶν σοι πεπρεσβευμένων. [" Πρεσβεύω, Thom. M. 737. Legatos mitto, Diod. S. 2, 630. Deprecor pro aliquo, Phalar. 290. (cf. 286.) Πεπρέσβευκα, Philostr. p. 82. Boiss." Schæf. Mss. Thuc. 6, 104. Curo, Tracto, Diog. L. 1, 18 Lucian. Pisc. c. 23. Olear. ad Philostr. 484.]

Πρεσβεία, ἡ, Legatio, quam J. Poll. dici posse scribit ἔκδημον πολιτείαν. Hermog. Ἡ παρὰ Φίλιππον πρεσβεία, Legatio quam ap. Philippum obibat. Plato Epist. 7. Πρόφασίν τινα πρεσβείας παρὰ τῆς πόλεως, Æschin. (39.) Ἀπαίρω πρὸς [ἐπὶ] τὴν πρεσβείαν, Proficiscor legationis obeundæ causa, Legatus eo, Aristot. Polit. Εἰς πρεσβείαν ἦλθον, Legati venerunt, ubi etiam legitur ἦλθον πρεσβείᾳ. Est et ubi πρεσβεία dicantur Ipsi legati, Dem. Πρεσβείας πέμπειν, ut Latine, Missa ad aliquem legatio, Phil. c. 4. Πρεσβείαν ἐκπέμπειν, Isocr. Symm. Πόσας δὲ πρεσβείας ὡς βασιλέα τὸν μέγαν ἀπεστείλαμεν; Sic paulo ante in Πρεσβεύομαι e Thuc. attuli, Πρεσβείας μέλλοντες πέμπειν παρὰ βασιλέα. Item Plut. Coriol. (1[illegible].) Ἐκ δὲ τῶν Οὐελιτράνων ἧκε πρεσβεία, Athen. 4. Πολλῶν

A δὲ πρεσβειῶν παραγινομένων πρὸς αὐτόν: ibid. Ὅταν δὲ μὴ παρείη πρεσβεία. Demetr. Phal. de Cratero Macedone, Ὑπερηφάνως δεχόμενον τὰς πρεσβείας τῶν Ἑλλήνων. Quo referri potest, quod Æschin. (64.) dicit, Οὐδεμίαν πρεσβείαν εἰς προεδρίαν καλέσας. Q. l. Bud. citans p. 713. ait πρεσβεία accipi pro Legatorum numero et cœtu, ut θεραπεία dicitur Comitatus, itidemque ἰατρεία usurpari, et πενεστεία, et alia quædam. || Signif. etiam, inquit Idem ibid., Deprecationem, Greg. Naz. Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἄμεινον ἄγοιτο. Sic πρεσβεύειν supra pro Intercedere, Deprecari. Idem Bud. interpr. Postulatio, Preces, ap. eund. Greg. Naz. p. 624. Πρεσβείαν προσάγειν, Adhibere preces. [" Thom. M. 737. ad Charit. 454. 681. Valck. Anim. ad Ammon. 201. Musgr. Rhes. 401. Steph. Dial. 21. ad Diod. S. 1, 522. 2, 159. 177. Jacobs. Anth. 10, 224. ad Dionys. H. 4, 2316. Legatio, Sylb. ad Paus. 211. Ipsi legati, ad Dionys. H. 2, 915. Traité de paix, Schweigh. Præf. ad Polyb. 1. p. ix. Deprecatio, Phalar. 290.
B (cf. 286.)" Schæf. Mss.]

Πρέσβευσις, ἡ, Legatio, i. q. πρεσβεία, J. Poll. 8. Dionys. H. περὶ τῶν Θουκυδίδου Ἰδιωμάτων Poëticum esse dicit, uti tamen eo Thuc. (1, 73.) veluti nonnulli aliis: ut κωλύμη, ἀχθηδὼν, δικαίωσις. Alii Atticum esse volunt, et ita pro πρεσβεία dici ut καταβόησις pro καταβοὴ, et ἀγάπησις pro ἀγάπη. [" Steph. Dial. 21. Koen. ad Greg. Cor. 21." Schæf. Mss. *Πρεσβευσία, Dionys. H. 6. p. 794.]

Πρεσβευτὴς, i. q. πρέσβυς, Legatus, Æschin. Αἱρεθεὶς πρεσβευτὴς ἐπὶ τοὺς Ἀμφικτύονας. Sic Aristot. Polit. 4. Αἱροῦνται δὲ καὶ πρεσβευταί. Thuc. 3, (92.) Πέμπουσιν ἐς Λακεδαίμονα ἑλόμενοι πρεσβευτὴν Τισαμενὸν, Tisamenum, quem legatum s. oratorem delegerant, Spartam mittunt, Dem. pro Cor. Ὅπου πρεσβευτὴς ἐπέμφθην ὑφ' ὑμῶν ἐγώ. Aliquanto ante, Παραγενόμενοι πρὸς ἐμὲ οἱ παρ' ὑμῶν πρεσβευταί. Idem in Epitaph. Περὶ τῶν αἰχμαλώτων ἐλθόντα πρεσβευτὴν, Legatum de captivis missum. Athen. 12. Τριάκοντα πρεσβευτῶν ἡκόντων. Item Philo de
C Mundo τοὺς ἀγγέλους dicit esse πρεσβευτάς τινας ἀνθρώπων πρὸς Θεὸν καὶ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, Legatos hominum ad Deum, et Dei ad homines. || Πρεσβευτὴς accipi tradunt non solum pro Legato et oratore, verum etiam pro Legato consulis vel prætoris: sicut πρεσβεύω significat Legatus et vicarius imperator sum. Quo referri queat, quod ap. Plut. Othone legitur, Τὸν πρεσβευτὴν τοῦ τάγματος. Ubi tamen Philelphus, Seniorem legionis, i. e. Qui legioni præest. Pro Legato, i. e. Vicario imperatore, qui et ἀντιστράτηγος, usurpavit idem Plut. Pompeio, Πρὸς δὲ τούτοις ἑλέσθαι πεντεκαίδεκα πρεσβευτὰς αὐτὸν ἐκ βουλῆς. Bud. [" Thom. M. 734. ad Charit. 715. ad Diod. S. 1, 292. 2, 607. 611. ad Dionys. H. 2, 932. 940. Valck. Adoniaz. p. 319. ad Mœr. 239. Wessel. Obss. 132. Ammon. 118. 120. Conf. c. πρεσβύτης, ad Diod. S. 2, 239." Schæf. Mss. " Intercessor universi, dicitur S. Andreas, Andr. Cr. 284." Kall. Mss. *Ψευδοπρεσβευτὴς, Schol. Soph. Phil. 1338. *Πρεσβευτικὸς, Gl. Legatarius, Polyb. 9, 32, 4.
D Dionys. H. 1. p. 673, 23.: λόγος, Sermo a legato habitus, Diod. S. 733.]

[* Ἀναπρεσβεύω, Joseph. A. J. 18, 2, 4.]

Ἀντιπρεσβεύομαι, E contrario legatos mitto, Vicissim legatos mitto. Pro quo Xen. dicit ἀντιπέμπειν πρέσβεις. At Ἀντιπρεσβεύω ap. J. Poll. 8. signif. E contrario legatus eo s. mittor. NAM SICUT Πρεσβεύειν dicuntur οἱ χειροτονούμενοι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, AT Πρεσβεύεσθαι contra οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες, ut Ammon. tradit, et exemplis allatis supra docui, sic etiam ἀντιπρεσβεύειν et ἀντιπρεσβεύεσθαι. [Thuc. 4, 118. " Ad Dionys. H. 2, 994." Schæf. Mss. *Ἀντιπρεσβευτὴς, Gl. Prolegatus.]

Ἀποπρεσβεύω, Renuntio legationem, inquit Bud. 714., i. e. Acta in legatione expono, τὰ πεπρεσβευμένα ἀπαγγέλλω, Plut. Polit. Præc. Ὡς οὖν ἔμελλον ἐπανελθὼν ἀποπρεσβεύειν. Hom. Il. I. (422.) dixit ἀγγελίαν ἀποφάναι. Apud J. Poll. 8. legitur et Ἀποπρεσβεύσασθαι, dubium an pro πρέσβεις ἀποστεῖλαι. [" Hom. Il. 1. p. 372. Valck. Adoniaz. p. 203. *Ἀποπρεσβεία, Heyn. Hom. 5, 376." Schæf. Mss.

Renuntiatio legationis, Polyb. 24, 10, 5. 26, 3, 14.]

Διαπρεσβεύω, Legatus dimittor. Apud Suid. Οἱ *φιλόσοφοι οἱ ἐς Περσίδα διαπρεσβευσάμενοι σὺν* 'Αρεοβίνδῳ. PASS. *Διαπρεσβεύομαι*, Legatos dimitto, h. e. In diversas partes mitto, *πρέσβεις διαπέμπω*, Aristid. *Διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις.* Quod vero Polyb. 5. dicit, Αἱ *γὰρ παραγενόμεναι μεγάλας ἔδοσαν ἀφορμὰς διαπρεσβευόμεναι πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς βασιλεῖς*, Bud. 713. interpr. Ultro citroque ventitantes ad componendam pacem. [" Toup. Emendd. 1, 246. Thom. M. 737. ad Diod. S. 1, 456. 2, 498. Heyn. Hom. 4, 490." Schæf. Mss.] *Διαπρεσβεία, ἡ*, Hujusmodi legatorum intercessio, Bud. 713. e Polybio subjungens, (5, 67, 11.) *'Ελέγοντο μὲν οὖν ταῦτα καὶ παραπλήσια τούτοις πλεονάκις ὑπ' ἀμφοτέρων κατὰ τὰς διαπρεσβείας*: [72, 9. 27, 8, 15. * *Διαπρέσβευσις*, Appian. 1, 90. 538. 2, 98. Schw., ubi al. * *Περιπρέσβευσις*.]

'Επιπρεσβεύω, Legatus mittor s. eo ad, *πρέσβις πέμπομαι ἐπὶ*, J. Poll. 8. AT *'Επιπρεσβεύομαι*, Legatum mitto ad, ibid. [" Dionys. H. 1, 335. 2, 1166." Schæf. Mss.]

* *Καταπρεσβεύω, κατά τινος*, Legationem suscipio contra aliquem, Polyb. 23, 11, 8. Strabo 17. p. 1147. * *Καταπρεσβεία*, Apollon. Lex. 270.]

Παραπρεσβεύω, Legationem male gero, s. perperam, Aliter in legatione ago quam mandatum est, J. Poll. 8. Item cum accus. Æschin. *Παραπρεσβεύσας τοιαῦτα κατὰ τῆς πόλεως.* Sic supra *πρεσβεύειν τὶ* pro In legatione agere s. transigere. *Παραπρεσβεύομαι* i. q. *παραπρεσβεύω*: quo frequentius uti Dem. testatur J. Poll. 8.: Dem. (740.) *Παραπρεσβεύσατο εἰς Αἴγυπτον.* Plato, inquit Bud. 714., in principio 12 Legum, *περὶ παραπρεσβείας* loquens, *παραπρεσβευομένους* voce passiva vocat Qui perperam legati officio funguntur in exponenda legatione sua peregre: *'Αποπρεσβεύοντας μὴ ὀρθῶς*, qui in reditu perperam renuntiant quæ responsa sunt. Sic Liban., exponens argumentum Orationis Dem. quam *περὶ Παραπρεσβείας* habuit, dicit Æschinem *πρεσβεύσαντα ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς Φίλιππον, ψευδῆ πρὸς 'Αθηναίους ἀπαγγεῖλαι.* Afferam ipsius Platonis verba, quibus clare exponit quid sit *παραπρεσβεύσασθαι*: sic igitur ille initio libri 12 de LL. *'Εὰν ὡς πρεσβευτής τις ἢ κήρυξ καταψευδόμενος τῆς πόλεως παραπρεσβεύηται πρός τινα πόλιν, ἢ πεμπόμενος μὴ τὰς οὔσας πρεσβείας ἐφ' αἷς πέμπεται, ἀπαγγέλῃ, ἢ πάλιν αὖ παρὰ τῶν πολεμίων ἢ καὶ φίλων μὴ τὰ παρ' ἐκείνων ὀρθῶς ἀποπρεσβεύσας γένηται φανερὸς ἢ κηρυκεύσας.* [I. q. simpl. *πρεσβεύω*, Polyb. 32, 18, 1.] *Παραπρεσβεία, ἡ*, Male gesta legatio. Vide in præcedenti verbo. Quintil. 7, 5. Male gestæ legationis, ap. Græcos et veris causis frequens: ubi juris loco quæri solet an omnino aliter agere quam mandatum sit, liceat; et quousque sit legatus: quoniam alii in renuntiando sunt: ut is qui testimonium in Verrem dixerat post perlatam legationem. Cic. dicit Legationem male obitam. Ex Eod. redditur Falsa legatio; itidemque *παραπρεσβεύσασθαι*, Falsam obire legationem. Exp. etiam Ementita legatio. [" Ammon. 107." Schæf. Mss. * " *Παραπρεσβία*, Tzetz. Ch. 6, 52." Elberling. Mss. * *Παραπρεσβευτὴς*, Schol. Aristoph. N. 691.]

Συμπρεσβεύω, Collega et socius legationis sum, Communiter legationem obeo, Æschin. [50. " Coray Theophr. 68. ad Malalam 2. p. 251." Schæf. Mss.] *Συμπρεσβευτὴς, σύμπρεσβις*, Collega in legatione, Qui communi legatione cum alio fungitur, Aristot. Polit. [Æschin. 24. " Coray l. c." Schæf. Mss.]

ΠΡΕΣΒΥΣ, *υος*, [et *εως*,] *ὁ*, Senex: unde *ὦ πρέσβυ*, O senex, ap. Alciphr. Et in Lex. meo vet. *πρέσβις ἄττα γεραιὲ*, ubi annotatur gen. communem esse *πρέσβυος*, Atticum *πρέσβεως*, ut *πήχεως, πελέκεως.* Hesychio *πρέσβεις* sunt non solum *γέροντες*, sed etiam *βασιλεῖς, ἄρχοντες, πρυτιμώμενοι*: ut *πρέσβεις* dicantur Quibus is honor eaque reverentia exhibetur, quæ senibus exhiberi solet. ‖ Pro Senator affertur ex Epigr. Hesychio est *ἀγορανόμος.* ‖ Eod. Hesychio teste *πρέσβυς* vocatur *ὄρνις ὁ τροχίλος.* Itidem et Aristot. H. A. 9, 11. de trochilo, *Καλεῖται δὲ πρέσβυς καὶ βασιλεύς*: ut et Plin. 8, 25. Parva avis, quæ Trochilos ibi vocatur, rex avium in Italia.

FEM. *Πρέσβεια*, Senex, Vetula, Antiqua: ut *θήλεια* a *θῆλυς*, et *ἡμίσεια* ab *ἥμισυς.* E quo per sync. FIT *Πρέσβα*, ut *πότνα* a *πότνια.* Hæc in Lex. meo vet. traduntur, ubi *πρέσβα* exp. *ἡ γεγηρακυῖα, πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη*: quod ap. Hom. legitur Il. E. (721.) et Θ. (383.) *"Ηρη πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο*, Antiqua et veneranda Juno. Alibi dicit *πότνια "Ηρη*: T. (92.) *Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ ἄτη.* Hes. quoque hoc *πρέσβα* exp. *πρεσβυτάτη, ἔντιμος, σεμνή*: quemadmodum et Eust. annotat *πρέσβα* dici *ἢ κατὰ χρόνον, ἢ κατὰ τιμήν.* [" Heyn. Hom. 5, 129. 7, 621. * *Πρέσβη*, (Ætas,) Hom. H. in Merc. 431." Schæf. Mss.] Ex eod. *Πρέσβεια* FACTUM *Πρέσβειρα* existimant nonnulli, quod idem cum *πρέσβα* signif. ut *πρέσβειρα θέμις* ap. Hom. Affertur et *πρέσβειρα 'Εριννύων* pro Natu maxima Furiarum. [Aristoph. 'A. 883. Λ. 86. " Brunck. 3, 98. Macedon. 38. Markl. Iph. p. 347. Ilgen. ad Hymn. p. 484." Schæf. Mss.]

COMPAR. *Πρεσβύτερος*, Senior, Ætate provectior, Major natu, Xen. 'Ελλ. 4, (1, 13.) *"Ηρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαζος· καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος.* Cui opp. *νεώτερος*, Junior, Minor natu, Plut. *Νῦν πρεσβύτερός ἐστι, πρότερον δὲ νεώτερος*, de homine, Aristoph. B. (18.) *Πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι*, Æschin. De male Obita Legat. *Πρεσβύτεροι ταῖς ἡλικίαις*, Ætate majores. Utplurimum *οἱ πρεσβύτεροι*, Quorum ætas jam ad senium vergit: siquidem quibus opp. modo *οἱ νεώτεροι*, modo *οἱ ἀκμάζοντες.* Aristot. Rhet. 2. *Οἱ πρεσβύτεροι καὶ παρηκμακότες*, Isocr. Symm. *Θαυμάζω δὲ τῶν πρεσβυτέρων εἰ μηκέτι μνημονεύουσι· καὶ τῶν νεωτέρων, εἰ μηδενὸς ἀκηκόασι.* Aristot. *Εἰσὶ γὰρ οἱ μὲν νέοι, ἀνδρεῖοι καὶ ἀκόλαστοι· οἱ δὲ πρεσβύτεροι, δειλοὶ καὶ σώφρονες*, Plut. Lycurgo, (20.) *'Υπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ*, Plato Epist. 7. *Τῶν μισθοφόρων τοὺς πρεσβυτέρους*, Veteranos milites. Et *πρεσβύτερα δένδρα*, Vetustiores arbores, Theophr. C. Pl. 1, 15. Item in Ecclesia *πρεσβύτεροι*, Latinis quoque Theologis Presbyteri, dicuntur Omnes in genere qui sunt ex Ecclesiastico, ut ita loquar, senatu: quorum alii politiam Ecclesiasticam administrabant, alii interdum et doctrinæ verbi præerant, ut apparet ex Ep. 1 ad Tim. 5, (1.) quorum munus vocatur *κυβέρνησις*, 1 Cor. 15. ‖ *Πρεσβύτερος*, Vetustior, Antiquior, Magis priscus, Plut. Popl. *π. λόγος.* ‖ Antiquior, ea signif. qua Cic. Ut omnes intelligerent nihil sibi antiquius amicitia nostra fuisse: ut ap. J. Poll. 2. *Οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον*, pro *οὐδὲν τιμιώτερον.* Plato Symp. *'Εμοὶ μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι*, Nihil mihi antiquius. Sic et ap. Dionys. Areop. frequens. Necnon Herod. (5, 63.) *Τὰ γὰρ θεῶν πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν*, Antiquiora ac potiora ducebant: sumta metaph. a veneranda vetustate. [*πρεσβύτερον κακὸν*, Gravius malum, Soph. Œd. T. 1365.] UNDE *Πρεσβυτέρως* ap. Plat. de Rep. 8, (3.) *Π. τετιμηκέναι*, Antiquiorem habuisse, Antiquiore cura honorem ei habuisse, Bud. 716., ubi vide et alia. ITEM *Πρεσβυτέριον, τὸ*, Ordo presbyterorum, Presbyterium, 1 Tim. 4, (13.) *Μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου*: quo nomine existimatur Apostolus significasse Cœtum omnium illorum qui in verbo laborabant: ut Act. 20. At Luc. 22, (66.) *Συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ*, Collegium seniorum, s. Seniores populi. Et Act. 22, (5.) *Μαρτυρεῖ μοι καὶ πᾶν τὸ πρεσβυτέριον*, Totus seniorum ordo, Totus senatus, *πᾶν τὸ συνέδριον.* [" Hellen. Siebel. p. 94." Schæf. Mss.] ‖ Affertur et pro Honor senectutis e Daniele 1. nisi forte ea signif. SCR. *Πρεσβυτερεῖον.* [* " *Πρεσβυτερικὸς*, Basil. Hom. Mor. 415. * *Πρωτοπρεσβύτερος*, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 96." Boiss. Mss. Socr. Hist. Eccl. 6, 323. " Andr. Cr. 222." Kall. Mss.] *Συμπρεσβύτερος*, Qui et ipse presbyter est, Qui et ipse e seniorum et presbyterorum collegio est, Compresbyter, ut Hieron. vocat. Utitur Petr. 1 Epist. 5, [1. " Dionys. Areop. p. 1. tit. p. 154." Kall. Mss. * *'Υποπρεσβύτερος*, Athen. 478. * " *Ψευδοπρεσβύτερος*, Pallad. V. Chrys. p. 38. *Οἷον ἦσαν οἱ*

κατὰ Βαβύλωνα ψ., de senibus Susannæ amatoribus. * Ποεσβυτερεύω, Didym. de Trin. 3, 37." Boiss. Mss.] SUPERL. Πρεσβύτατος, Maximus natu, Hesiod. 'Α. (260.) de Atropo, Τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε. Athen. 10. Τὸν πρεσβύτατον αὐτοῦ τῶν παίδων, Plut. Lycurgo, Φυλετῶν οἱ πρεσβύτατοι. ‖ Antiquissimus, Vetustissimus, Plut. Symp. Ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι τῶν θεῶν, Philo V. M. 3. Ἀρχηγικώτατον αἴτιον καὶ πρεσβύτατον ἔργον, Res antiquissima: de igne. Item Antiquissimus, ea signif. qua Cic. dicit, Navalis apparatus ei semper antiquissima cura fuit. Plut. (6, 24.) Ἅπερ ἐγὼ πάντων τῶν ἐκ φιλοσοφίας περιγινομένων ἀγαθῶν πρεσβύτατον κρίνω, Antiquissimum et potissimum. [" Πρέσβυς, Thom. M. 734. ad Charit. 715. ad Diod. S. 1, 292. 2, 159. 177. ad Dionys. H. 2, 948. Valck. Adoniaz. p. 318. Ammon. 118. 120. Conf. c. πρεσβύτερος, ad Dionys. H. 3, 1591. Avis nomen, Munck. ad Anton. Lib. 100. Verh. Πρέσβεως, de accentu, ad Mœr. 260. Πρεσβύτερος, ad Dionys. H. 2, 932. Heyn. Hom. 6, 261. Thom. M. 42. ad p. 131. Phalar. 266. Majoris momenti, ad Liv. 1, 135. Dionys. H. 5, 399. Potior, ad Herod. 402. Pro positivo, ad Mœr. 352. Conf. c. πρεσβύτατος, ad Diod. S. 2, 518. Schneid. Anab. 89. Heyn. Hom. 7, 42. (Plut. 2, 163. Cor., coll. 6, 748. Reisk.) Πρεσβύτερος Κόδρου, ad Corn. Nep. p. 16. Stav. Ἡ πρεσβυτέρα θεὸς, ad Herod. 648. Γνώμη πρεσβυτέρα τῆς ἡλικίας, Dionys. H. 2, 912. Πρεσβύτατος, ad Thom. M. 43. Honoratissimus, Heyn. Hom. 4, 564. * Πρεσβύστατος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 206. (* Πρεσβίστατος, Nicander Θ. 344.) * Πρέσβιστος, Brunck. Soph. 3, 507. Gött. Anz. 1789. St. 55. p. 563. Antiquissimus, Epigr. adesp. 504. (507.) Honoratissimus, Augustissimus, Wolf. ad Hesiod. 100. ad Callim. 1. p. 16. ad Od. N. 142." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 700. Summus, Lycophr. 1448." Kall. Mss. Orph. Arg. 339. Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. Th. 386. Vide Schn. Lex. et Suppl. * Ἰσόπρεσβυς, Seni æqualis, Æsch. Ag. 78. Cf. Ἰσόπαις.]

Πρεσβύτης, Senex, Grandis natu, Ætate provectus, i. q. πρέσβυς, sed magis usitatum, Xen. Σ. (4, 17.) Ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης, Plut. Præc. Connub. Ὁ Πλάτων τοῖς πρεσβύταις μᾶλλον παρῄνει αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους, Aristoph. N. (359.) Χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές. At e Num. 10, (31.) Ἔσῃ ἡμῖν πρεσβύτης, Eris nobis ductor. [Aristot. Probl. 31, 26. Æsch. Eum. 644. 734. 1030. " Thom. M. 736. ad Charit. 715. Ammon. 35. Eran. Philo 164. Πρ. et γέρων quomodo differant, Boiss. Philostr. 392. Πρεσβύτης et πρεσβευτὴς conf., ad Dionys. H. 3, 1766. 1880." Schæf. Mss. * Πρεσβυτοδόκος, Æsch. Suppl. 675. * " Θεοπρεσβύτης, ὁ, Ignat. 6. (ad Smyrn. §. 11.) cf. Pearson. not." Kall. Mss. * " Συμπρεσβύτης, Consenex, si dicere liceat, Theod. Prodr. 413." Elberling. Mss.] FEM. Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, Vetula, Ætate provecta, Anus, Æschin. (76.) Πρεσβύτας ἀνθρώπους, πρεσβύτιδας γυναῖκας, [Eur. Hec. 842. Lucian. 3, 117. LXX. 4 Macc. 16, 14. Epist. ad Tit. 2, 3. " Abresch. Æsch. 2, 102. Bentl. Opusc. 77. De accentu, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 287. Eichst. Præf. D. S. p. xxvi. Heusing. Emend. 169." Schæf. Mss. * " Πρεσβυτίδιος, Senilis, Ælian. V. H. (2, 34.) p. 160." Wakef. Mss. " Thom. M. 736." Schæf. Mss.] Πρεσβυτικὸς, Senilis: ὄχλος, Senilis s. Senum turba, Aristoph. (Πλ. 787.) πρεσβυτικὰ κακὰ, (270.) ἕλκη, Ulcera senum, Diosc. 1, 36. At πρεσβυτικοὶ θεοὶ dicuntur οἱ ἀρχαῖοι καὶ παλαιοὶ, Antiqui et veteres dii, Aristoph. Πλ. (1050.) Ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί. [Lucian. 3, 390. 392. 439. Plut. 1, 151. " Thom. M. 736. ad Lucian. 1, 825." Schæf. Mss.] Πρεσβυτικῶς, Seniliter, Quintil. γεροντικῶς, Senum more, Greg. Naz. Πρ. βακτηρεύοντες, Senum more baculo innitentes, [Plut. Theseo 14. * Πρεσβυτὴρ, unde * Πρεσβύτειρα, Opp. K. 1, 464. ὀδμὴν, quod Schneid. e v. 253. in ἡγήτειραν, aut saltem metri causa in * πρεσβεύτειραν mutare voluit.]

[* " Πρεσβυτὴς, ῆτος, ἡ, Inscr. Doric. Gruteri p. 217. ἀνὰ πρεσβυτᾶτα, pro —ῆτα." Schn. Lex.]

A Πρεσβεύω, Senior sum, Natu major s. maximus sum, Ætate præeo, πρεσβύτερος ἢ πρεσβύτατος εἰμὶ, Thuc. (6, 55.) p. 215. Ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ πρῶτος γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα, διὰ τὸ πρεσβεύειν τε ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεῦσαι, i. e. διὰ τὸ τῶν ἐξ αὐτοῦ πρεσβύτατον εἶναι, Schol.: paulo ante dicit, Πρεσβύτατος ὢν Ἱππίας ἦρξεν. Sic et Herod. usus est ante eum 7, (2.) Τῶν μὲν δὴ προτέρων ἐπρέσβευε Ἀρταβαζάνης, Natu maximus erat, Cam. Itidem et Plut. Dione, (3.) Τεκούσῃ τὸν πρεσβεύοντα τῆς Διονυσίου γενεᾶς υἱόν. [" Sic cum gen., Πρεσβεύειν τῶν ἄλλων τὴν ἡλικίαν, Majorem natu esse ceteris, Athen. 37. Item Vinum multis annis vetustius altero, Πολλαῖς πρεσβεύων ἑτέρου περικάλλεσι ὥραις, dicitur ap. Athen. 29." Schw. Mss.] Quoniam vero natu majoribus honor deferri præ ceteris solet, inde factum est ut πρεσβεύω significet In honore et pretio sum, ut Cam. interpr. ap. Xen. Ἑλλ. 7, (1, 32.) p. 364. Βουλόμενος ὁ Εὔφρων, ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν μέγιστος τῶν πολιτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἐναντίοις αὐτῶν πρεσβεύειν. Sed quidam Codd. ibi habent πρωτεύειν.

B Quibus addi potest hoc Soph. Aj. (1389.) Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ, pro τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ὁ τὰ πρεσβεῖα ἔχων Ζεὺς, Jupiter cœlitum antiquissimus, et præ ceteris honoratus; Jupiter, qui in Olympo ætate et honore ceteris omnibus anteit. Nisi malis, Moderator Olympi, sicut πρεσβεύειν Hes. exp. ἄρχειν. ‖ Πρεσβεύω transitivam quoque signif. habet, cum sonat Honore afficio ut grandævum, Tali honore prosequor, qualis ætate provectis hominibus deferri solet, Primas defero, προτιμῶ, μεγαλύνω, ut Hes. exp.: Eur. Hipp. (5.) Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη, Eos, inquit Venus, qui meum potens numen colunt et venerantur, honore afficio. Soph. Tr. (1067.) Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον, Ne matrem in majore honore ponas, Cam. Sic et Synes. Ep. 123. Μάρτυρα ποιοῦμαι Θεὸν, ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει, Quem philosophia colit, et quo nihil habet antiquius. Itidem rem aliquam πρεσβεύειν dicimur pro Nihil antiquius ea habere, Honorem ei habere.

C Synes. Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, Si philosophia primas partes dare animi tranquillitati didicit, h. e. primatum tribuere, προτιμᾶν πάντων, διὰ πλείστης τιμῆς ἄγειν. Basil. ad Episc. Occid. Τὸ δυσσεβὲς δόγμα τοῦ Ἀρείου πρεσβεύοντα. Bud. 714. Sic Plut. (Lucullo 3.) Τὰ πρὸς Σύλλαν δίκαια πρεσβεύων πρὸ παντὸς ἰδίου τε καὶ κοινοῦ συμφέροντος, Antiquiora et potiora ducens. Et Gal. Πρεσβεύειν τὴν ἄλογον τριβὴν, Usui quam rationi plus tribuere: ut ii faciunt, qui in usu omnia posita esse existimant, nec causas rerum atque rationes necessarias cognitu judicant. [" Præfero, Diog. L. in Proœmio p. 7. HSt." Seager. Mss.] J. Poll. Platonem quoque πρεσβεύειν pro τιμᾶν usurpasse testatur, e cujus Symp. Bud. affert, Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην, Ut honorem ei habeamus. Pass. Πρεσβεύομαι, Antiquior habeor et honoror, Plato de LL. 9. Τὸ πρεσβύτερον οὐ σμικρῷ τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβευόμενον ἔν τε θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις, Honoratum, Bud. 714. Sic Plut. Αἰδώς τε καὶ εὐκο-

D σμία πρεσβεύονται, Primæ eis deferuntur, Primo loco ponuntur et coluntur, Præ ceteris honorantur. Cui πρεσβεύονται paulo ante opp. ἀτιμάζονται. ‖ Affero aliquid et constituo, Greg. Naz. Ἡ ἐκ τοῦ νοητοῦ τε καὶ ἀΰλου ταύτην ὑποστῆναι πρεσβεύουσα. Alibi, Ὃν ἡ ἁγία πρεσβεύει γραφή. Hæc prolixius Bud. 715. [" Thom. M. 737. Schneid. ad Plut. 28. Musgr. Heracl. 45. Wakef. Trach. 1065. S. Cr. 4, 79. Phil. 181. Eum. 1. Abresch. Æsch. 2. p. 1. Brunck. Soph. 3, 415. ad Lucian. 1, 794. Diod. S. 2, 506. ad Dionys. H. 1, 68. 252. 2, 988. Philostr. 214. Boiss., Plut. Mor. 1, 24. 910. ad Herod. 506. Ammon. 118. 120. Eran. Philo 172. Athen. 19. Honore afficio, Rubnk. Ep. Cr. 9." Schæf. Mss. Herod. 7, 2. Soph. Œd. C. 1418. cf. 306. Valeo, Divulgor, Arrian. Alex. 5. p. 169. Ὑπὲρ τούτου λόγος πρεσβεύει, Epict. 4, 8. Plato de LL. 6. p. 252 =752. Διὰ τὸ πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων.]

Πρέσβευμα, τὸ, Honorarium, Legatio, VV. LL.: [vide Plut. 8, 142. Eur. Suppl. 173. " Valck. Diatr. 104." Schæf. Mss. * " Πρεσβευτὴς, Senior

Ælian. V. H. 389. (sed v. nott.) Qui præstat, Philo J. 2. p. 456, 42." Wakef. Mss.] A

Πρεσβεία, Honos augustior, μείζων τιμή, Hes. [Æsch. Pers. 4. "I. q. πρεσβυγένεια, Fac. ad Paus. 1, 331. Sylb. 211." Schæf. Mss.]

Πρεσβεῖον, τὸ, Honorarium, quod meretur ὁ πρεσβεύων, i. e., Is qui natu maximus est; s. Id quo aliquis πρεσβεύεται, i. e. Honoratur veluti major natu aut tempore prior aliqua in re. Plut. (9, 147.) Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ὃ καλεῖται κυρίως πρεσβεῖον. Dicitur autem πρεσβεῖον ea forma, qua ἀριστεῖον et καλλιστεῖον, τὸ ἐκλεγὲν γέρας καλλίστῃ, ap. Lucian. Itidem Polluci πρεσβεῖα sunt γέρα τὰ τοῖς πρεσβυτέροις διδόμενα. Schol. Sophoclis p. 26. πρεσβεῖον vocari scribit τὴν διὰ γῆρας προτίμησιν, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον γέρας κατὰ προτίμησιν. Bud. 716. Πρεσβεῖον est Legatum præcipuum quod pater maximo filio dedit, aut majori, ap. Dem. (955.) et in Pand. Alibi pro Jure præcipuo maximi filii, quod jus, primigenium, vel primigenia, dici potest: (1003.) Ὥστ' οὐ τῷ χρόνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ δικαίῳ πρεσβεῖον B ἔχοιμ' ἂν ἐγὼ τοὔνομα τοῦτο εἰκότως. Est enim πρεσβεῖον, inquit, ἡ διὰ τὸ γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον. Sic accipere possumus quod ap. Suid. legitur, de Periandro Cypseli Corinthiorum regis filio, Τὴν βασιλείαν κατὰ πρεσβεῖον λαμβάνει. Idem Suid. πρεσβεῖα exp. τιμὰς, γέρα, h. l. Χρηστὰ πρεσβεῖα τούτῳ τῆς μνήμης νῦν τε καὶ ἀεὶ νέμει. Hesychio vero πρεσβεῖα sunt κράτη, ἀρχιερεῖα, καὶ ἀρχεῖα, necnon ἱερά. [" Cattier. Gazoph. 52. Wakef. S. Cr. 5, 61. Brunck. Soph. 3, 386. Heyn. Hom. 5, 467. Sylb. ad Paus. 211. Valck. Adoniaz. p. 320. Phœn. p. 18. 207. ad Il. B. 494." Schæf. Mss.] Ionice pro Πρεσβεῖον DICITUR Πρεσβήϊον, Il. Θ. (289.) Agamemnon ad Teucrum, Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω: ubi Schol. τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον δῶρον. [" Valck. Phœn. p. 18. Athlet. Stat. 23. Monum. Byz. 15. Heyn. Hom. 5, 467." Schæf. Mss. * Πρεσβειόω, Pluris facio, Lycophr. 1265.]

Πρεσβεὺς, έως, ὁ, Senex, i. q. πρέσβυς. UNDE Πρεσβῆες pro Πρεσβεῖς Ionice, ut βασιλῆες pro βασιλεῖς. Hesiod. 'A. (245.) Ἄνδρες δ' οἳ πρεσβῆες ἔσαν C γῆράς τ' ἐμέμαρπτον. Fit et in Lex. meo vet. hujus πρεσβεὺς mentio, diciturque ita a πρεσβεύω derivari, ut ἱππεὺς ab ἱππεύω: [vide Schol. Aristoph. 'A. 93. Πρεσβεῦσι, Lobeck. Phryn. 69. " Valck. ad Ammon. 12. Adoniaz. p. 319. Phalar. 14. 16. ad Mœr. 239. Thom. M. 736. ad Charit. 715. Diod. S. 1, 723. * Πρεσβηΐς, ἡ, Antiqua, Ilgen. Hymn. 593." Schæf. Mss. * Πρέσβις, ἡ, Schæf. ad Æsop. 107.]

[* " Πρέσβος, τὸ, Senectus, i. e. Summi e senibus; vel πρέσβος Ἀργείων, Quos Argivi cum reverentia suspiciunt. Pers. 629. βασίλεια γύναι, πρέσβος Περσαῖς. Cf. Gloss. in S. c. Th. 385." Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 1364. " Heyn. Hom. 5, 129." Schæf. Mss.]

[* " Πρειγευτὴς, pro πρεσβευτὴς, Cretice, Chishull. Antiq. Asiat. p. 115. 117. 122." Schn. Lex. "Πρειγευτὴς, * Πρείγιστος, * Πρειγεία, * Πρειγήϊα, Valck. Adoniaz. p. 319. Phœn. p. 18." Schæf. Mss.] " Σπέργυς " pro πρέσβυς, Hes. et Etym." "Πέργεις, Hesychio D " πρέσβεις." [Vide Lex. VV. Peregr.]

Πρέσβις etiam non modo Legatum significat, ut tum in supra cc. ll., tum in hoc Prov. Πρέσβυς οὐ τύπτετ' οὐδ' ὑβρίζεται, jure enim gentium inviolabiles sunt legati, sed et de Ætatis honore dicitur, Plato de LL. 9. Κατὰ πρέσβιν ἰζέσθω. Cam. Ab J. Poll. κατὰ πρέσβιν exp. καθ' ἡλικίαν. [Schn. Lex. affert Hom. H. in Merc. 431. sed ibi legitur κατὰ πρέσβην. De Proverbio supra cit. vide Πρέσβυς.]

ΠΡΗΘΩ, Incendo, Inflammo, Il. B. (415.) πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, I. (241.) νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα, Αὐτάς τε πρήσειν μαλεροῦ πυρός. || Flo, Inflo, φυσῶ. Sic et Hes. πρῆσαι exp. non solum φλέξαι, verum etiam φυσῆσαι: unde et suo tempore πεπρησμένους dictos fuisse ait τοὺς πεφυσημένους: itidemque et πρῆσεν exp. ἐνέπρησεν, ἔφλεξε, ἐφύσησεν, ἐκόλπωσεν. At Num. 5, (27.) Πρησθήσεται τὴν κοιλίαν, pro Venter ei inflatus rumpetur. Unde Βούπρηστις dicta, quod devorata a bobus ita eos inflet s. inflammet, ut rumpantur et dissiliant. [" Phalæc. 5. Brunck. Apoll. Rh. 169. 196. (4, 819. 1537.) Heyn. Hom. 4, 131. 272. 7, 196. Wakef. S. Cr. 2, 155. Casaub. ad Athen. 398." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 2, 17. Μάτην τὰ ἱστία μέσα πέπρησται.] Πρῆσμα, τὸ, Ustio, Ambustio. || Inflatio, Tumor, ἐμφύσημα, Gal. Lex. Hippocr. Utitur hoc vocab. et Nic. Myrepsus. [Hippocr. Affect. c. 2. Οἷον πρῆσμα πνέεταί τε καὶ ἀπογκέει.] Πρῆσις, Ustio, Adustio, Inflammatio. || Inflatio: unde πρήσιος ap. Hippocr. Galenus exp. ἐμφυσήσεως. [Aret. 40, 41. πνεύματος, 76, 14. 119, 47. 105, 20. 120, 7.]

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui incendit et inflammat: ut πρηστὴρ ἄνεμος, Igneus turbo contacta amburens. Hesiod. Θ. 846. Plin. 2, 48. Quod si majore depressæ nubis eruperit specu, sed minus lato quam procella, nec sine fragore, turbinem vocant, proxima quæque prosternentem. Idem ardentior accensusque dum furit, Prester vocatur, amburens contacta pariter et proterens. Capite seq. dicit Fulmen distare a Prestere, quo Flamma ab Igne: hunc late fundi flatu, illud conglobari impetu. Seneca Nat. Quæst. 5, 13. Hic ventus circumactus et eundem ambiens locum, et se ipsa vertigine concitans, turbo est. Qui si pugnacior est ac diutius volutatur, inflammatur, et efficit quem πρηστῆρα Græci vocant. Hic est igneus turbo. Aristot. de Mundo, Ἀπὸ δὲ τῆς ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως γίνονται ἄνεμοί τε καὶ πνευμάτων διαφοραὶ, βρονταί τε καὶ ἀστραπαὶ καὶ πρηστῆρες καὶ κεραυνοί. Eod. l. Τὸ δὲ ἀστράψαν, ἀναπυρωθὲν βιαίως, ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται· ἐὰν δὲ * ἡμιπύρωτον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀθρόον, πρηστήρ. Est et χθόνιος πρηστήρ: ex Eod. enim hæc afferuntur, Ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται, ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν· ὅταν δὲ εἰλούμενον πολὺ φέρηται, πρηστὴρ χθόνιός ἐστι. Vide et Plut. de Plac. Philos. 3, 3. Psellus ἀπὸ τοῦ πρήθειν significante ἐμπιπρᾶν ideo dictum scribit, quoniam φλέγει, διὰ τὸ συνεπισπᾶσθαι μεθ' ἑαυτοῦ παχυμερεστέραν οὐσίαν ἐκ τοῦ νέφους, καὶ ταύτην ἐμπυροῦν. Sic ap. Plut. Fabio, Πρηστῆρι ἐοικὼς ἄνεμος φλέγοντι κατερρήγνυτο: (Alex. 60.) In Epigr. πρηστὴρ κεραύνιος, Fulmineus prester: Ὤλεσε γὰρ πρηστήρ σε κεραύνιος. [Xen. Ἑλλ. 1, 3, 1.] || Πρηστὴρ dicitur et Serpens quidam ob inextinctæ sitis ardorem, quem infert morsu, i. q. καῦσος et διψάς, Diosc. 7, 14.: Plin. Contra presteris morsum, et, Adversantur serpentium sceleratissimis, hæmorrhoidi et presteri. || Πρηστὴρ dicitur etiam τῆς φάρυγγος τὸ ἔξωθεν, ὑπὸ τοῦ φυσᾶσθαι πιμπράμενον καὶ ἀνοιδούμενον, in ira sc., teste J. Poll. 2, 34. Hes. vero πρηστῆρας dici scribit τὰς ἐκ πλαγίου τοῦ τραχήλου ἡμῶν φλέβας. [" Jacobs. Anth. 9, 160. 365. Tull. Gem. 3. Kuster. Aristoph. 68. Toup. ad Longin. 308. Wolf. ad Hesiod. p. 129. 157." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 777. Aristot. Meteor. 3, 1. Ὁ νεὼς ἐνεπρήσθη, πρηστῆρος ἐμπεσόντος, Lycophr. 1018. βαρεῖ πρηστῆρι κυμαίνων ἅλα, Eur. Thes. Fr. 1. ὀμμάτων δ' ἄπο Αἱμοσταγεῖς, πρηστῆρες ῥεύσονται, i. q. ῥύακες. * " Πρηστηροειδὴς, Nili Epist. 1. p. 2." Boiss. Mss.] Πρηστήριος, Amburens in modum presteris. Exp. et Fulmineus, quo significatur potius ὁ κεραύνιος. [* " Πρηστηρίως, Ardenter, Dionys. Areop. 25." Kall. Mss. * " Πρηστηριάζω, Herodian. Epimer. 111." Boiss. Mss.]

[* Πρηστὸς, unde] " Εὔπρηστος, Accensu ustuque " facilis. Suidæ et Hesychio * εὐφύσητος, Inflatu fa- " cilis." [Il. Σ. 471. ἀϋτμή.]

Πρηστικὸς, Adurendi et inflammandi vim habens. Item Inflans. Unde πρηστικώτατον Gal. ap. Hippocr. exp. ἐμφυσητικώτατον. Fortasse ET Πρῆστις dicta παρὰ τὸ πρήθεσθαι, ὅ ἐστιν ἐμφυσᾶσθαι. Est autem Suidæ εἶδος κήτους θαλασσίου, ἡ λεγομένη μάλθη: quod δυσανταγώνιστον esse dicit. A Plin. vocatur Pristis, ut 9, 3. Plurima autem et maxima in Indico mari animalia: e quibus balænæ quaternum jugerum, pristes ducenum cubitorum. Et cap. seq., Maximum animal in Indico mari Pristis et Balæna est: in Gallico Oceano Physeter, ingentis columnæ modo se attol-

lens. [" Jacobs. Anth. 7, 147." Schæf. Mss. Cf. A Βούπρηστις, Κυνόπρηστις.] Apud Aristot. SCRIPTUM Πρίστης, [quod vide infra sub th. Πρίω.]

[* " Πρηστὼν,ad Lucian. 1, 348." Schæf. Mss.

'Αναπρήθω, Incendo, Inflammo, Uro, i. q. ἐμπρήθω. || Item ἀναπρήσας pro ἐκφυσήσας accipiunt ap. Hom. in hoc hemistichio passim obvio, Δάκρυ' ἀναπρήσας. Hes. vero ἀναφυσήσας. Exp. etiam Magna copia effundens, e Didymo. [" Heyn. Hom. 5, 621. 7, 196. 8, 105. ad Dionys. H. 1, 544. Wakef. S. Cr. 2, 155. * 'Αποπρήθω, 154." Schæf. Mss. 'Απέπρησα, Archilochi Fr. 130.]

'Εκπρήθω, Incendo, Inflammo, [" ad Diod. S. 1, 414." Schæf. Mss. * 'Εκπρησμὸς, Schol. Aristoph. "Ορν. 1243. Θ. 564.] "Εκπρησις, Incensio, Inflammatio, ἐκπύρωσις, Hes. [* " "Εκπρηστος, Heyn. Hom. 7, 801." Schæf. Mss.]

'Εμπρήθω, Incendo, Inflammo, Xen. 'Ελλ. 1, (6, 27.) Τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, Castris incensis, Aristoph. N. (398.) πῶς δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησε; Non incendit Simonem? Σφ. (36.) "Εχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑὸς, B Suis ustæ. || Inflo, Il. A. (481.) 'Εν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, Inflavit et implevit, Cavum in eo sinum fecit. [" Ad Diod. S. 414. Heyn. Hom. 4, 131. 5, 455. 6, 291. 8, 104. Toup. Opusc. 1, 50. Fischer. Ind. Palæph., ad Il. Θ. 217. ad Lucian. 1, 433." Schæf. Mss. Poëtice 'Ενιπρήθω, Il. Π. 82. πυρὸς αἰθομένοιο Νῆας ἐνιπρήσωσι.] 'Εμπρησμὸς, Incensio, Inflammatio, Philo de Mundo, 'Εμπρησμὸς καταλαμβάνει, καὶ ῥεῦμα αἰθερίου πυρὸς ἄνωθεν ἐκχεόμενον. Ubi Bud. vertit Deflagratio grassatur. Pro Incendium posuit Plut. (9, 280. 10, 345.) et Philostr. [" Phryn. Ecl. 148. Thom. M. 860. ad Diod. S. 2, 455. ad Lucian. 1, 433." Schæf. Mss.] "Εμπρησις, ἡ, i. q. ἐμπρησμὸς, Æschin. (76.) 'Εμπρήσεις οἰκιῶν. [" Wakef. S. Cr. 4, 35." Schæf. Mss.] 'Εμπρηστὴς, Qui incendit et inflammat, etiam Incendiarius, ut Tac. et Suet. vocant, [Procl. Paraphr. 231. * 'Εμπρηστὸς, unde * Δυσέμπρηστος, Mathem. Vett. 82. * Κατεμπρήθω, Eur. Herc. F. 1151. ubi Duportus legit * 'Απεμπρήθω, sed prior lectio melior est. * Προ- C εμπρήθω, Dio Cass. 525. " Anna C. 392." Elberling. Mss. * Προσεμπρήθω, LXX. Exod. 22, 6. Hes. 792. * Συνεμπρήθω, Eur. Rhes. 489. Strabo 14. p. 949., 15. p. 1045.]

Καταπρήθω, Comburo. Exp. et Deuro, item et Incendo. Utroque modo, sc. et pro Comburo et pro Comburo et pro Incendo, accipi potest ap. Herodian. (8, 1, 9.) Τὰ μὲν ἐκφορήσαντες, τὰ δὲ καταπρήσαντες. Pro Comburo, Exuro, κατακαίω, ap. Suid. Κελεύοντος Κύρου ἵνα κατακρησθῇ ζῶν. Ex Epigr. vero καταπρήσας affertur pro Deussit. [" Wakef. S. Cr. 2, 155." Schæf. Mss. * Κατάπρησις, Basil. 3, 499. * Κατάπρηστος, unde] " Εὐκατάπρηστος, " Combustu " facilis, ut Hes. quoque εὐκατάπρηστον exp. * εὔκαυ- " στον, εὐχερῶς καιόμενον," [" Pseudo-Chrys. Serm. 130. T. 5. p. 835, 27. Εὐκατάπρηστος γὰρ ἡδοναῖς ἡ νεότης, ὡς ἐλαιωδεστέρα πρὸς ἔξαψιν." Seager. Mss. " Schol. Jo. Climac. 144. 356. ὕλη." Boiss. Mss. * 'Εγκαταπρήθω, Phalar. Epist. 122. * 'Επικαταπρήθω, Appian. B. C. 2, 203. * Συγκαταπρήθω, Paus. Cor. D 194. Dio Cass. 414, 58. * Περιπρήθω, Quint. Sm. 11, 435. Dio Cass. 461 = 658.]

[* Πρίθω, i. q. πρήθω, Etym. M. Vide ad Hes. 2, 1020. Cf. Πρίω.]

Ceterum Πρήθω tradunt derivari E Πρῶ, UT Πλήθω e Πλῶ: e quo πρῶ derivatum ET Πίμπρημι SICUT Πίμπλημι E Πλῶ, ET "Ιστημι E Στῶ. [Πρέω, unde ἔπρεσε, Hesiod. Θ. 856. * Πρῆμι, unde πέπρησο, Athen. 75.] Igitur Πίμπρημι SIVE Πίπρημι, Incendo, Inflammo, Comburo, Plut. Alex., Πιμπράναι τὰ βασίλεια καὶ διαφθείρειν. Et partic. πιμπρὰς, Qui incendit. Pass. Πίμπραμαι, Incendor, Inflammor, Uror, Ardeo: ut καίομαι. Metaph. accipitur pro Uro, ea signif. qua Terent. Uro hominem, Suet. Urebant anxiam mentem varia undique convitia: quo modo et πνίγω, item δάκνω et κνίζω usurpantur, itidemque Lat. Mordeo, Pungo. Sic Πίμπραμαι, Uror, ut Plaut. Uritur cor mihi. Lucian. (1, 92.) Οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ καὶ πίμπραμαι, Non mediocriter me hæc urunt, i. e. Non levi tristitia me afficiunt. || Inflo, ut et πρήθω. Pass. Πίμπραμαι activa signif., tam pro Inflammo quam pro Inflo, habes in l. quodam Nicandri c. in Βούπρηστις. Idem tamen et pro Inflammor s. Ardeo, Θ. (306.) de hæmorrhoo, Τῆς μὲν ὀδαξαμένης τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται οὖλα, ubi Schol. ὑποκαίεται καὶ πυροῦται, veluti manso pipere aut sinapi, s. πυρακτοῦνται καὶ ἀναβράζουσι. Reperitur ET Πιμπράω SIVE Πιπράω: unde Πιμπρᾶν ap. Hes. ἐμπυρίζειν, καίειν, φυσᾶν. Et πιμπρᾶσθαι itidem ap. Eund. Affertur et πιπράσαι pro Inflare. [" Πίμπρημι, Brunck. Aristoph. 1, 26. Porson. Phœn. 531. Valck. p. 191. Boiss. Philostr. 426. Lucian. 1, 66. Wakef. S. Cr. 2, 154. Πίμπρη, imper., ad Mœr. 209. Πίμπραμαι, ad Charit. 440. ad Dionys. H. 5, 124. Tumeo, Musgr. Or. 147. Πιμπράω, Tro. 1279. Wakef. Ion. 539. 1312. Πίμπρημι, Πίπρημι, ad Dionys. H. 3, 1671." Schæf. Mss.] " "Απρητον, " Hes. exp. ἀφλόγιστον, Non inflammatum s. incen- " sum, a πίμπρημι, Incendo, Inflammo."

[* 'Αναπίμπρημι, Nicander Θ. 179. ψαφαρὸς δ' ἀναπίμπραται αὐχὴν, olim ἀναπιμπλ.]

'Αντιπίμπρημι, Vicissim incendo, uro.

Διαπίμπρημι, Penitus inflammo, Peruro. Quo modo ET Διαπρήθω usurpatur: unde Διαπεπρῆσθαι ap. Diosc. 6. Alii simpliciter etiam exp. Uro, Aduro. [Διαπίμπραμαι, Tumeo, Nicander 'A. 340.]

[* 'Εκπίμπρημι, s. * " 'Εκπιμπράω, Theod. Prodr. 2." Elberling. Mss. * Συνεκπίμπρημι, Niceph. Blemm. 150.]

'Εμπίμπρημι, SIVE 'Εμπίπρημι, Incendo, Inflammo, i. q. 'Εμπρήθω, Aristoph. (N. 1484.) ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν, Plut. 'Εστρέβλουν καὶ ἐνεπίμπρασαν, Tauro inclusos ustulabant. Pass. 'Εμπίμπραμαι s. 'Εμπίπραμαι, Incendor, Inflammor, ἐμπυρίζομαι, καίομαι. [" Brunck. Aristoph. 1, 26. 124. 2, 130. ad Dionys. H. 3, 1334. ad Charit. 440. 442. T. H. ad Lucian. Dial. p. 36. ad Herod. 670. * 'Εμπιπράω, Toup. Opusc. 1, 311. Emendd. 1, 75." Schæf. Mss. " Planud. Ovid. Met. 2, 792." Boiss. Mss. 'Εμπιπράται, Jambl. V. P. 240. Kiessl. 'Εμπιπρῶ, Gl. Incendo, Inflammo, Incendium facio. * 'Αντεμπίμπρημι, Herod. 5, 102. * Παρεμπίμπρημι, Strabo 16. p. 107. Sieb. Τὸ μὴ παρεμπίπρασθαι τὰ σκέλη. * Συνεμπίπρημι, Plut. 7, 781.]

Καταπίμπρημι SIVE Καταπιμπράω, Incendo, Inflammo, Incendio absumo, Comburo, Plut. Camillo, Κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας, Facibus injectis inflammabant et comburebant domus, Basil. Φλογίζοντα καὶ καταπιμπρῶντα τὰ συνεχῆ. Pass. καταπίμπρασθαι, Comburi, κατακαίεσθαι, Pind. [Fr. inc. 114. Plut. 8, 581. Pomp. 18. " Boiss. Philostr. 426." Schæf. Mss. * Προκαταπίμπρημι, Ante comburo, affertur e Dione Cassio.]

[* Παραπίμπρημι, Pass. Παραπίμπραμαι, Inflammor, Xen. 'Ιππ. 1, 4. Casaub. ad Strab. 15. p. 1042.] " Περιπίμπρημι, Concremo," [" Kuster. V. M. 87." Schæf. Mss.]

[* Περιπιμπράω, Passim incendo, Xen. K. 10, 17.]

[* " Συμπιμπράω, Theod. Prodr. 5." Elberling. Mss.]

'Υποπίμπρημι, Succendo, Faces subjicio: unde ὑποπιμπράναι, Succendere. [Aristoph. A. 349.] At ὑποπρῆσαι est potius a VERBO 'Υποπρήθω, itidem signif. Succendo, Incendo. Exp. tamen et Concremo. [" Herod. 4, 69. 'Υποπρήσαντες τὰ φρύγανα." Schw. Mss. " Wakef. S. Cr. 3, 146." Schæf. Mss.]

[* Πρηδὼν, όνος, ἡ, Inflatio, Tumor, Inflammatio interiorum partium, Nicander Θ. 365. θοῶς δ' ἐπὶ γυῖα χέονται Πρηδόνες, Aret. 76, 14. Αἱ τῆς φλεγμονῆς πρηδόνες.]

" Πρημαίνειν, Spirare, Flare, Vehementer et fu- " renti impetu spirare, λάβρως φυσᾶν καὶ μαίνεσθαι, " παρὰ τὸ πρῆσαι, q. e. φυσῆσαι, ut annotat Schol. " Aristoph. et Suid. in Aristoph. N. (336.) Πλοκά- " μους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ πρημαινούσας τε θυέλ- " λας."

[* Πρημαδίη, Species oleæ, Nicander 'A. 87.]

" Πρῆθμα, dicitur ἡ πολύποδος κεφαλὴ, s. πλεκτάνη, " ut alii volunt. Hes."

" ΠΡΗΜΝΑΔΕΣ, et ΠΡΗΜΝΑΙ, Thynnacei generis species sunt, Hes. Apud Suid. Πρηνᾶς, " εἶδος ἰχθύος." [* Πρημὰς, ἡ, Artemid. 2, 14. Opp. Ἁ. 1, 183. Πρημνὰς, Athen. 328. Phot. * Πρῆμαι καὶ πρημάδες· γένος ἰχθύων.] " Πριμαδίαι, Primadiæ, " Pisces qui sese in cœno abscondunt, Aristot. H. " A. 8, 15. Gaza Primadas vocat." [Schneider. Hist. Liter. Piscium p. 63.]

ΠΡΗΝΗΣ, Pronus, In caput propendens, Præceps, Il. Π. (413.) πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ Κάππεσε, Od. E. (374.) πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας, Νηχέμεναι μεμαὼς, Il. Z. (307.) Πρηνέα δὸς πεσέειν, Da ut pronus s. præceps corruat, Δ. (544.) Πρηνέες ἐν κονίῃσι τέταντο, Φ. (118.) πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο, Ω. (11.) Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. Itidem ap. Athen. (447.) de iis qui vino inebriati sunt, Ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι· καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, καὶ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι, Proni et supini. Plut. Symp. 5, (6.) Οἱ ἀστράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχουσιν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς. Mox dicit ἐπὶ στόμα προνεύειν pro πρηνῆ κεῖσθαι: sicut et Hesychio πρηνὴς est ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς: Galeno vero πρηνὲς in Lex. Hippocr. πρὸς τὴν γῆν νενευκός. Item τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος ap. Aristot. Partes corporis pronæ, de Part. Anim. 4. Item aliquis πρηνὴς γίνεται, cum vel ab alio vel a se in caput præcipitatur; et in suspendio πρηνὴς γίνεται, Qui, laqueo aptato, ex alto sese in caput dejicit, ut Judas Act. 1, (18.) Πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος, καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ, Præcipitatus crepuit medius. Itaque πρηνὴς γενόμενος idem signif. cum πρηνιχθεὶς s. καταπρηνιχθεὶς, κατενεχθεὶς, Cum se ex alto pronum in caput dejecisset. Matth. 27, (5.) simpliciter dixit, ἀπελθὼν ἀπήγξατο, Se strangulavit, s. Gulam laqueo offocavit. [" Wakef. Alc. 132. S. Cr. 2, 70. 5, 98. Jacobs. Anth. 11, 327. Heyn. Hom. 4, 272. 5, 191. ad Timæi Lex. 221. Valck. Phœn. p. 399." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 2, 2. not. Schleusn. Lex. V. T. Lobeck. Phryn. 431.]

" Ἐπιπρηνὴς, Cernuus, In faciem inclinatus, ut " qui in terram spectant, Hes. in Ἐπιπρηνὴς et Ἐπι- " πρηνές."

Καταπρηνὴς, Pronus dependens, simpliciter Dependens, aut Pronus, Od. N. (164.) Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, Il. O. (397.) ὢ πεπλήγετο μηρὼ Χερσὶ καταπρηνέσσι. Tibull. dicit Manu prona fundere Falerna. [" Heyn. Hom. 4, 271. 6, 302. 7, 28. 269." Schæf. Mss.]

Προπρηνὴς, Pronus, Præceps, πρηνὴς προνεύων, Propendens, Il. Ω. (18.) Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα, Γ. (218.) Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκε, Schol. εἰς τοὔμπροσθεν, Ante se, s. In anteriorem partem. Item (Od. X. 98.) φασγάνῳ προπρηνέϊ τύψας, Prono ense. " Πρυπηνὲς, " Hesychio ἔμπροσθεν κατωφερὲς, et ἐπὶ πρόσωπον: " quod et προπρηνὲς, et quidem rectius."

Πρηνηδὸν, Præcipitando in caput, Prone, Nonn. [Jo. 4, 117.]

Πρηνίζω, ίξω, Pronum in caput dejicio, Præcipitem do s. ago, Præcipito. Unde πρηνιχθεὶς, in Epigr. Præcipitatus: πρηνιχθέντα, Hes. exp. ἐπὶ πρόσωπον καὶ ἐπὶ στόμα πεσόντα, sed mallem κατενεχθέντα: itidemque pro κατέβαλεν, quo exp. πρήνιζε, mallem dicere πρηνῆ κατέβαλε. [" Isidor. Æg. 3. Valck. ad Röv. p. 63. ad Herod. 450. (6, 27.)" Schæf. Mss.] Πρηνισμὸς, Præcipitatio, Dejectio in caput, vel Subversio, Eversio, ex Orac. Sibyll.

[* Ἀποπρηνίζω, Nonn. D. 26. p. 502.]

Καταπρηνίζω, Pronum s. Præcipitem dejicio, [" Nicander Θ. 824. Nonn. D. 4, 395." Wakef. Mss.] Ex Epigr. [Leon. Tar. 74.] affertur Καταπρηνώσαο, pro Præcipitasti, Pessundedisti: a VERBO Καταπρηνόω: quod fuerit potius a πρηνὸς, s. πρανὸς, quam πρηνής.

¶ Πρανὴς, i. q. πρηνής: quod Eust. posteris Homeri usitatius esse scribit: alii vero communis esse linguæ dicunt, Ionicum autem πρηνής: ut πρηὺς pro

A πρᾶος Ionica itidem dialectus usurpat. Gal. de Usu Part. 3. Οὐδὲν οὐδ' ὕπτιος οὐδεὶς οὔτε πρανὴς ἐργάζεται. Et πρανῆ φύλλα ap. Theophr. H. Pl. 1, 16. quibus opp. τὰ ὕπτια. Et πρανὲς τεῖχος, Murus pronus et qui ruinam minari videtur; vel etiam qui pronus corruit, τεῖχος τὸ ἐπὶ τὰ πρόσω πεσὸν, Eust. ap. quem et πρανὴς τόπος, ὁ κατάντης: sicut πρανὴς ὁδὸς dicitur Via declivis, per quam sc. decursu prono agitur aliquid. Sic Ἱππ. (8, 6.) Κατὰ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενοι, Per loca declivia: quibus opp. ὄρθια, item ἀνάντη: (3, 7.) p. 547. Πρὸς ἄναντες καὶ κατὰ πρανοῦς καὶ πλάγια ἐλαύνειν. Vide et quæ in Ὄρθιον atque Ὀρθιάδε ex Eod. attuli. Apud Aristot. τὰ πρανῆ Gaza vertit modo Pronæ corporis partes, modo Dorsum, Tergum: ut, Ἐν τοῖς πρανέσι, Parte prona, In tergo: τὰ πρανῆ δασεῖς, Pilosi in parte prona, de Gen. Anim. 1. Et, Πρὸς τὰ πρανῆ πέφυκε, Tergo est admotum, de Part. Anim. 4. Sic Gaza, qui itidem πρανὲς ὄστρακον vertit Testa in dorsum data. Plin. autem τὰ πρανῆ accipit pro Parte superiore; quippe
B qui hæc Theophrasti de foliis loquentis, Τὰς ἶνας καὶ τὰς φλέβας ἐν τοῖς πρανέσιν ἔχουσι, sic verterit, Nervos in superiore habent parte. Non male igitur Gaza τὰ πρανῆ in animantibus vocat Dorsum, Tergum; id enim in superiore parte est, in iis sc. quæ prona terram spectant. || Πρανῆ Hes. exp. etiam κοῖλα. [" Paus. 3, 189. coll. 188. Jacobs. Anim. 319. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 32. ad Mœr. 318. Timæi Lex. 221. et n., Toup. Opusc. 1, 371. ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 431.] Καταπρανὴς, i. q. καταπρηνὴς, Pronus, Declivis, κατωφερὴς, Hes. [" Ad Timæi Lex. 221." Schæf. Mss. * " Καταπρανῶς, Const. Manass. Chron. p. 9. var. lect." Boiss. Mss.]

Πρανὸς, ὁ, i. q. πρανὴς, Pronus, Declivis: unde πρανὸν, κατωφερὲς, πρανὲς, Hes. [Πρανοτέρᾳ τῇ φάλαγγι, Arrian. Anab. 1, 1, 10. not.]

Πρανίζω, ίξω, Pronum præcipitemque dejicio, Præcipito: idem CUM Πρηνίζω, quod Eust. exp. ἐπὶ πρόσωπον ῥίπτω. Unde ap. Hes. Πρανιχθέντα, τὰ ἐπὶ
C στόμα πεσόντα. At in Lex. meo vet. sicut Πρανὴς exp. κατωφερὴς, ita etiam πρανίζει, κάτω φέρει.

[* " Πρανεὺς, Mœr. 318. et n., Toup. Opusc. 1, 371." Schæf. Mss.]

ΠΡΙΑΜΑΙ, Emo, i. q. ἀγοράζω, et ὠνοῦμαι, ut Hes. quoque testatur, Dem. (309.) Ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα, ἐὰν πρίηται. Interdum cum accus. rei venalis, interdum cum gen. pretii. Od. Ξ. (115.) τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσι, ubi quidam subaudiunt ἐπὶ, ut dicat, Quis te emit ut bonis suis præficeret? Alii etiam Sua pecunia. Cum accus. et gen. simul: Athen. (568.) e Comico, Μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν. Xen. Ἑλλ. 3, (2, 22.) Πρίασθαι γὰρ ἔφασαν τὴν χώραν ἅπασαν παρὰ τῶν τότε ἐχόντων τὴν πόλιν, τριάκοντα ταλάντων. Sic Lucian. (1, 528.) Τὸ μὴ ἁλῶναι τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, Duodecim bobus a Minerva emit, nisi malis redemit, ut urbs non caperetur. Ubi etiam nota πρίασθαι παρά τινος. Sicut vero dixi
D quosdam ap. Hom. πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσι exponere Emit bonis suis præficiendum, sic ap. Xen. (Ἀπ. 2, 5, 2.) Λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργυρεῖα πρίασθαι ταλάντου, Talento emisse dicitur quem argentifodinis præficeret. De rebus vilibus et nullius pretii, Athen. (547.) e Comico, [imo, Tragico, Soph. Ant. 1170.] καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν πριαίμην: ut et ap. Soph. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν. Contra Xen. (Aj. 477.) Πριαίμην τοῦτο πρὸ πάντων χρημάτων, Omnibus hoc pecuniis meis redimerem, etiam Omnibus pecuniis anteferrem: ut sit πρὸ πάντων χρημάτων ἑλοίμην: K. Π. 3, (1, 20.) p. 41. Κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μή ποτε λατρεῦσαι ταύτην: quemadmodum Chrys. de Sacerd., sed cum dat., Ὁ μὴ χρημάτων μηδὲ ἄλλου τινὸς τοιούτου, ἀλλ' ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος. Quibus in ll. πρίαμαι interpretandum potius Redimo, sicut et ap. Xen., cum l. c. dicit, Λέξον μοι ὁπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, ubi etiam nota πρίαμαι ὥστε ἀπολαβεῖν pro τὸ ἀπολαβεῖν, ut Lucian. (1, 528.) Τὸ μὴ ἁλῶναι τὴν πόλιν ἐπρίατο

βοῶν δώδεκα. Pro Redimo accipitur et alia signif., A sc. pro Conduco, Bud. 228. Proprie ἐργολαβεῖν, Redemturas facere, ut mancipes et conductores solent: quod et μισθοῦσθαι et πρίασθαι dicitur. Sic J. Poll. 9. Τὸ μέντοι τὰ τέλη παραλαμβάνειν, εἴποις ἂν πρίασθαι καὶ μισθώσασθαι: sicut ibid. οἱ ἄρχοντες dicuntur πιπράσκειν et ἀπομισθοῦν τὰ τέλη: unde τελῶναι quoque dicuntur οἱ πριάμενοι (s. οἱ ὠνούμενοι) τὰ τέλη. Sic ap. Cic. redemtores dicuntur redimere vectigalia, pro quo ap. Ulpian. legitur Redemturas facere. Refert huc Bud. quod ap. Dem. (1253.) legitur, Ὁπότε ὀπώραν πρίαιντο, ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι, ἢ ἄλλο τι τῶν περὶ γεωργίαν ἔργων ἀναιροῖντο. Ubi nota πρίασθαι, μισθοῦσθαι, et ἔργον τι ἀναιρεῖν s. ἐργολαβεῖν, vicinæ significationis verba, pro Redimere, Conducere, Faciendum suscipere. || Conjunct. MODO Πρίωμαι, Emam, Aristoph. B. (1229.) Ἐγὼ πρίωμαι τῷδε; Egone emam huic? ἀγοράσω, ὠνήσωμαι; IMPER. Πρίω, Eme. In sequenti comp. [Phot. Πριῶ· ἀγοράσω.] Etiam ACT. Πρίημι, Suid. ἀγοράζω. [" Πρίαμαι, Phryn. Ecl. 56. Musgr. Hel. B 891. Kuster. Aristoph. 2. Herodian. Philet. 453. et n., Brunck. ad Anacr. p. 108. ad Charit. 296. ad Herod. 621. De constr., ad Xen. Mem. 2, 5, 3. Ruhnk. p. 229. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 167. Πρίασθαί τινι, Seidler. Dochm. 386. Brunck. ad Anacr. p. 82. Lips. Aristoph. 'A. 812. Πριάμενος, Qui emit, Πλ. 884. Πρίω, Brunck. Aristoph. 3, 59. ('A. 35.)" Schæf. Mss. Pro πρίασο, Lobeck. Phryn. 360. Eur. Med. 232. Πόσιν πρίασθαι χρημάτων ὑπερβολῇ. Πρίαμαι, quomodo declinetur, Lobeck. Phryn. 137. * Πριατὸς, unde * Ἀπρίατος, Plato Gorg. p. 484=317=126. " Apollin. Ps. 43." Kall. Mss. " Ad Herod. 215. Hymn. in Cer. 132." Schæf. Mss.] " Ἀπριάτην, Sine emtionis s. redemtionis pretio, " Gratis, Od. Ξ. (317.) Ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασι- " λεὺς ἐκομίσσατο Φείδων Ἥρως ἀπριάτην, Gratis me " tractavit, nec ullum a me sumtuum exegit pre- " tium. Ubi adverbiale est. Pro nomine autem ac- " cipi potest Il. A. (99.) ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι " ἑλικώπιδα κούρην Ἀπριάτην, ἀνάποινον, Nullo re- C " demtam pretio nec ullo persoluto lytro." [" Ruhnk. ad H. in Cer. 132. coll. Vossio, Heyn. Hom. 4, 44. 45." Schæf. Mss.]

Ἀποπρίαμαι, Emo, i. q. πρίαμαι, Aristoph. B. (1227.) Ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον, i. e. ὤνησαι s. ἀγόρασον τὴν λήκυθον, sc. ab Æschylo. Respondet Eur., τὸ τί Ἐγὼ πρίωμαι τῷδε; Quamobrem ego emam huic? Ubi nota etiam Ἀποπρίω imperativum " Att. pro ἀποπρίασο," ut πρίω ap. Eund. N. (614.) Μὴ πρίω, παῖ, δᾷδ', Ne eme, puer, facem. [" Coray Theophr. 230." Schæf. Mss.]

Ἐκπρίαμαι, i. q. ἐξωνοῦμαι, Eximo, Bud. e Lys. (810.) Τοὺς κινδύνους ἐξεπρίαντο, Data pecunia sese criminibus eximebant. Idem interpr. non solum Redimo, sed et Corrumpo, citans ex eod. Lys. 151 (=678.) Ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους, οὐδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν. [" Brunck. ad Anacr. p. 107. ad Charit. 568. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii." Schæf. Mss.]

SED ET Ἐκπριῶ pro Redimo, affertur e Prov. Solo- D monis (24, 11.) itidemque e Chrys. Ἐκπριοῦν κτεινόμενον μὴ φείσῃ, Redimere occisum ne cesses. Quibus adde quod ap. Hes. legitur, Ἐκπρίου, ἀγόρασον, ἐλευθέρωσον. Quæ omnia sunt a VERBO Ἐκπριόω, id autem compositum est e Πριόω. UNDE Πρίου, quod Suid. exp. ἐλευθέρωσον, Redime, Libera: cui subjungit, Πρίω, ἀγόρασον, quod ex Aristoph. paulo ante attuli. Apud Hes. vero legitur non solum Πρίω, ἀγόρασον, SED ET Πρίων, ἀγοράζων: pro quo reponendum fortasse Πριῶν. [" Πριούμενος, Vox nihili, Liban. 3, 7. de Socrate, Τότε πεινῶν ἐσθίειν, ἀντὶ Περσικῆς πριούμενος τραπέζης. Sic Morell. et Reisk., quorum tamen ille vertit, Habuit loco Persicæ mensæ. Leg. ποιούμενος." Bast de VV. Nihili vel Dub. ad calcem Scap. Oxon. * Προσεκπρίαμαι, Dio Cass. 400.]

" Συμπρίαμαι, Coëmo, Aristot. Pol." [" Lysias p. 715." Seager. Mss.]

[* Ὑποπρίαμαι, Theophr. Char. 11, 5. p. 230. Cor. lectio susp.]

¶ Πρίαμος, ὁ, Nomen regis Trojani, qui cum Ποδάρκης ante diceretur, Πρίαμος ideo vocatus est, quod capta ab Hercule Troja, Hesione soror ipsum ἐπρίατο καλύπτρας γυναικείας, αὐτὴ ἀπελθοῦσα αἰχμάλωτος ὑπὸ Τελαμῶνι, Eust. e Lycophr. Frequens ejus mentio ap. Hom. pariter ceterosque tam Poëtas quam prosæ Scriptores. Etymi meminit et Serv. Æn. 1. Tum Hercules Priamum quoque redemtum a vicinis hostibus, in paterno regno locavit: unde et Πρίαμος dictus est, ἀπὸ τοῦ πρίαμαι, Emo. [" Jacobs. Anth. 9, 490." Schæf. Mss.] Πριαμικὸς, Priamicus: Πριαμικαὶ τύχαι, Proverbialiter pro Summis infortuniis; a Priamo, qui capta urbe, amisso regno, tota demum progenie orbatus, cum ad aram confugisset, hostili manu interemtus est. [" Thom. M. 647." Schæf. Mss.] ET Πριαμήϊος: quo adjectivo Latini quoque Poëtæ utuntur; nam Virg. Priameia sceptra, Ovid. regna, Virg. virgo, de Cassandra Priami filia. Πριαμηΐς, Patron. fem. gen. i. e. Priami filia, Priameis. At masc. PATRONYM. Πριαμίδης, Priami filius, Priamides. [" Clark. ad Il. A. 398. Musgr. Hel. 362. * Πριαμὶς, 1173. (Or. 1587.) * Πριαμύλλιον, Bast Lettre 158." Schæf. Mss.] Inde et VERB. Πριαμοῦσθαι, Priamum fieri, i. e. Radi: ex eo, quod Tragici Priami personam rasam introducerent. Eust. 1344. Ὁμήρου ἐφ' ὅσον ἐχρῆν διασκευάσαντος τὸ κατὰ Πρίαμον πάθος, οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ κείρουσιν αὐτόν· ὅθεν καὶ Πριαμωθῆναι, τὸ ξυρηθῆναι· ἐπεὶ ὁ τραγικὸς Πρίαμος ξυρίας εἰσήγετο: quod Πριαμωθῆναι fuisse scommaticum addit. [Cf. Phot.] Itidem ap. Hes. Πριαμωθήσομαι, ξυρήσομαι· ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν.

ΠΡΙΝ, Prius, Ante, Il. Ω. (728.) οὐδέ μιν οἴω Ἥβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης Πέρσεται, Nam urbs funditus excindetur, prius sc. quam ipse ad pubertatem perveniat. Alia duo similia exempla ex Eod. vide in Ὤφελλον, T. 2. c. 1560. Sic et Od. Ξ. 334. Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε. Itidem cum geminum πρὶν ap. eum legitur, præcedens significat Prius, Ante, sequens autem Quam, pro quibus in prosa πρότερον et πρὶν, s. πρότερον et πρινὴ, ut in sequentibus dicetur. Eod. modo Il. B. 344. ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν, Habens consilium immotum ut antea. Ubi nota corripi secus quam alibi. Necnon πολὺ πρὶν, Multo s. Longe ante, Il. A. 236. Item ὁ πρὶν, Qui ante fuit, Prior, Pristinus; vel etiam Superior, ut ap. Thuc. ὁ πρὶν χρόνος, Superius tempus, Tempus elapsum ante hoc. Greg. ἡ πρὶν ἀκοσμία, Deformitas quæ antea erat, quæ superioribus diebus erat, vel superiori tempore: Ἐντεῦθεν κόσμον ἡ πρὶν ἀκοσμία λαμβάνει, Prisca s. Pristina, Bud. Sic Idem, Εἶτ' ἐνέπαιζον ὅσα βουλομένοις ἦν, τῆς πρὶν τοῦ ἀνδρὸς δυναστείας ἀντίῤῥοπα. Item ap. Soph. (Aj. 618.) τὰ πρὶν ἔργα, Res ante gestæ. Interdum τὸ πρὶν SIVE Τοπρὶν, Prius, Ante, i. q. πρὶν, Il. X. 154. ὅθι εἵματα σιγαλόεντα Πλύνεσκον — Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, Ubi vestimenta lavabant antea Trojanæ pacis tempore: sc. πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν, Priusquam Achivi advenissent. Sic ap. Eur. κἂν ἄμουσος ᾖ τοπρίν. || Priusquam, Antequam: in qua signif. interdum cum indic. jungitur, interdum cum conj., sæpius cum infin. Latini itidem suum Priusquam et Antequam modo cum indic., sæpius cum conj. construunt, Bud. 970. Cum indic., ut Il. A. (29.) Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, Non dimittam antequam eam senectus invadet. Item e Thuc. Πρὶν ἤρετο δύναμις τῶν Ἀθηναίων, pro Priusquam Atheniensium potentia augesceret. E Dem. Πρὶν ἀπέδωκε, Antequam reddidit. Ex Isocr. Πρὶν ἀπετέλεσα τὸν λόγον, sc. οὐκ ἀπέστην. Sic et præcedente πρότερον, ut videbis infra. Cum conj. Synes. Φθάνει διαφθαρέντα πρὶν εἰς τὴν φύσιν ἐπανέλθῃ. Sic Greg. Naz. Πρὶν ἐπιστῇ. Et, Πρὶν γένηται, ap. Eust. Itidem et Soph. Aj. (742.) πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, Antequam ipse coram adesset. Et πρὶν ἀκούσῃς, Antequam audieris, Hesiod. Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Quibus addere potes πρὶν ὥρῃ, pro πρὶν ὥρη γένηται, vel etiam γένοιτο: nam et cum optativo construitur interdum, ut Od. O. (393.) οὐδέ τί σε χρὴ, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι. Sæpissime cum

infin., tam in prosa quam ap. Poëtas. Od. Ξ. (229.) πρὶν Τροίας ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν: sicut paulo ante ex Eod. attuli, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν. Et Od. O. (30.) πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Il. P. (32.) Υ. (198.) Πρίν τι κακὸν παθέειν. Rursum Od. O. (210.) Πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἱκέσθαι. Sic Lucian. (1, 275.) Πρὶν ἥκειν, Antequam adveniat. Thuc. (2, 12.) Πρὶν ἀκοῦσαι, Antequam audissent. Et (3, 30.) Πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι, Priusquam auditus fuisset. Æschin. Πρὶν λόγον δοῦναι, Dem. Πρὶν πρᾶξαι, Priusquam feceris. Sic, Πρὶν ὀπτῆσαι τἄλευρα ἐπιπάσσεις: et, Πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν, σὺ τὴν ἅλμην κυκᾷς: et, Πρὶν ἐσφάχθαι δέρεις: Proverbia ἐπὶ τῶν πρὸ καιροῦ τι ποιούντων. Item ap. Xen. (K. Π. 3, 3, 27.) Πολλῷ πρὶν ἐξικνεῖσθαι, Multo prius quam possent pertingere. Apud Plat. vero Ep. Πᾶν παθεῖν πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνὸς, Quodvis supplicium perpeti prius quam, vel potius quam. || Redditur et particula Quam, præcedente nimirum alio πρὶν vel πρότερον, idque tam cum conjunctivo quam cum infinitivo. Il. Ω. (781.) Μὴ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς, A. (97.) Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, B. (355.) Τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι Πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι. Sic et alibi. Itidem in prosa præcedente πρότερον, ut ap. Plat. Apol. (26.) Μὴ πρότερον τῶν ἑαυτοῦ μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθείη, Non prius res suas curare quam seipsum. Et cum infin. Isocr. Πρότερον ἰδιῶται γίγνονται π. αἰσθέσθαι τι τῆς πόλεως. Item cum indic., Dem. (486.) Μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε, Antequam hanc antiquam solveret. || Affertur et pro Donec, Quoad, ex Isocr. Πρίν τινες εἶπον, Donec quidam dixerunt. E Thuc. (3, 29.) Πρὶν τῇ Δήλῳ προσέσχον λανθάνουσι, Latent quoad tenuerunt Delum. Sic VV. LL. Sed in hoc Thuc. loco est omissum δὴ, ut videbis in seq. tmemate.

Jungitur et cum particula ἂν, δὴ, γε, μὴ, et ἤ. Nam DICITUR Πρὶν ἂν, necnon πρὶν ὅτ' ἂν, etc. sive πρὶν ὅταν, itidem pro Priusquam, Antequam; interdum cum optativo, sæpius cum subj. Od. B. (374.) Ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι Πρίν γ' ὅταν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται. Aristoph. Πλ. (477.) Οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾷν πρὶν ἂν μάθῃς, Antequam didiceris. Soph. (Aj. 107.) Πρὶν ἄν τί δράσῃς; Priusquam quid feceris? Dem. Πρὶν ἂν κρατήσητε. Sic alibi passim et ap. alios. Item præcedente πρότερον, Plato Phædro, Μὴ πρότερον πρὶν ἂν νικήσω. ITEM Πρὶν δὴ, Donec, Usquedum, Quoad, ἕως οὗ, Schol. Thuc. 3, (29.) p. 92. Τοὺς—Ἀθηναίους λανθάνουσι πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ ἔσχον. ET Πρὶν μὴ, præcedente οὐ, Non ante quam, Non prius quam. Aristot. H. A. 3, 20. Οὐ γίνεται γάλα πρὶν μὴ ἔγκυον γένηται, οὐδενὶ τῶν ζῴων, Nulli animalium lac antequam uterum ferat. Usitatissimum ET Πρὶν ἢ SIVE Πρινή: idque modo cum opt., modo cum subj., modo cum infin. Antiphon, Μὴ ἀποκτεῖναι τὸν ἄνδρα πρὶν ἂν ἐγὼ ἔλθοιμι. Idem junxit indicativo, ut videbis paulo infra. Sæpius infin. jungitur: ut Πρινὴ συμμίξαι ἔφευγον, Fugiebant priusquam congrederentur. Aristot. Πρὶν ἢ διηρθρῶσθαι τὸ σῶμα, Hermog. Πρὶν ἢ ἐπανελθεῖν, Priusquam rediisset, Diosc. 2, 11. Οὐκ ἀφίστανται πρινὴ πᾶν ἀνικμασθῆναι τὸ ὑγρὸν, Non prius abscedunt quam omnis humor exuctus sit. Sic 1 Reg. 3, (7.) Πρινὴ γνῶναι θεὸν, Antequam Deum cognovisset. At præcedente πρότερον accipitur simpliciter pro Quam: sicut et πρίν. Antiphon, Οὐ πρότερον ἀπῆλθον πρὶν ἢ τῷ λιμῷ τοῦτον ἀπέκτειναν. Itidemque Xen. (K. Π. 1, 4, 23.) Πρὶν ἢ ἐγένοντο, præcedente οὐ πρόσθεν. Item Lucian. (1, 538.) Ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων, A decem annorum millibus, et amplius. ITEM Πρὶν ὅτε pro Priusquam, indicativo junctum affertur ex Od.

["Πρὶν, Eur. Iph. A. 540. T. 19. Rhes. 81. 459. Musgr. 721. Ion. 783. Herc. F. 444. 606. Wakef. 597. Phil. 961. Heyn. Hom. 4, 19. 5, 715. 7, 473. Phryn. Ecl. 114. Dawes. M. Cr. 267. Kuster. ad Suid. 2, 232. ad Od. K. 175. M. 187. ad Herod.
A 284. Fischer. Anacr. 22. 23. De constr., Brunck. Aristoph. 1, 66. Soph. 450. 453. Porson. Med. p. 27. Dionys. H. 2, 941. Schneid. Anab. 38. Heyn. Hom. 7, 481. Cum optat., Xen. K. Π. 63. An cum conj. sine ἄν? Heind. ad Plat. Theæt. 374. Cum gen., Sylb. Ind. ad Justin. M., Schneid. ad Aristot. H. A. 657. Pind. Π. 4, 76. Schol. Eur. p. 97. Matth., Act. Traj. 1, 190. Cum infin. fut., Eur. Iph. A. 1437. Matth. In ead. oratione et cum infin. et cum conj., Il. P. 504. De quant., Heyn. Hom. 6, 402. 450. 7, 194. 8, 552. Paulo ante, Herod. 636. De πρὶν duplicato, Ruhnk. ad H. in Cer. 333. ubi etiam de πάρος πρὶν, πρόσθε πρὶν, πρότερον vel πρῶτον πρὶν, ad Herod. 435. Pro μᾶλλον, Weisk. ad Cic. Oratt. 13. p. 420. Schneid. ad Xen. Pol. 176. Ἔχειν, Retinere, seq. πρὶν, Ilgen. ad Hymn. 489. Ὁ πρὶν, Duker. Præf. Thuc. 10. Τὸ πρὶν, ibid. Wakef. Alc. 717. (998.) Phil. 166. Jacobs. Anim. 90. Anth. 9, 238. 11, 75. Heyn. Hom. 7, 239. Τὸ πρίν ποτε, Eur. Rhes. 475. Huschk. Anal. 220. Ἐκ τοῦ πρὶν, Wolf. ad Cic.
B pro Marc. p. 69. Πρίν ποτε, Eur. Tro. 704. Hel. 1453. Apoll. Rh. 1, 137. Erycius 12. Brunck. Soph. 3, 444. Epigr. adesp. 192. Valck. Diatr. 224. Πρὶν δή ποτε, Markl. Suppl. 1097. Πρὶν ὅτε, Hymn. in Cer. 97. 195. 202. Od. Δ. 476. Πρὶν ἂν, Wakef. Alc. 143. Trach. 2. Brunck. Aristoph. 1, 256. 284. Fac. ad Paus. 3, 238. Schneid. Anab. 458. ad Herod. 41. 69. 252. 367. Xen. K. Π. p. 19.: de constr., Brunck. Aristoph. 3, 227. Diod. S. 2, 555. Πρὶν ἄν γε, Lobeck. Aj. p. 302. Πρίν γ' ἂν, Eur. Iph. T. 1302. Brunck. Aristoph. 3, 65. 70. Πρὶν, πρὶν ἂν, 2, 48. Boiss. Philostr. 362. Πρίν γε, Dawes. M. Cr. 492. Wakef. Trach. 945. Simonid. 71. Brunck. Aristoph. 1, 66. 226. Heyn. Hom. 5, 39. 615. Πρὶν, Πρίν γε, 8, 272. Πρίν γε δὴ, Herod. 618. Πρίν γ' seq. voc., Mitsch. H. in Cer. 194. Eur. Med. 1173. Πρίν γε —, πρίν γ' ἢ —, Heyn. Hom. 5, 52. Πρίν γ' ὅτε, Heyn. Hom. 7, 12. Πρὶν ἢ, ad Herod. 9. 103. 355. 510. 514. 620. 696. Πρὶν, πρὶν ἢ, ad Diod. S. 2, 412. Fischer. ad Palæph. 137. ad Herod. 403. 597. 738.
C Πρὶν ἢ πρὸ, Lucian. 1, 538. Πρότερον, πρὶν ἢ, ad Herod. 731. Πρὶν — ἢ, Callim. H. in Del. 321. Οὐ πρόσθεν, πρὶν ἢ, Xen. K. Π. 73. Πρίν ἢ, πρινὴ, ad Diod. S. 1, 48. Πρινή, 1, 410. Steph. Dial. Att. p. 14. Boiss. Philostr. 658. * Πρινὶ, Steph. l. c. Πρὶν καὶ, Wakef. Trach. 395. Pausan. 3, 297. Plato Phædro 337. Πρὶν καί πέρ τε, Moschus 4, 85. Πρὶν, ἀτὰρ τότε, Ruhnk. ad H. in Cer. 450. Πολὺ πρὶν, Zeun. ad Xen. K. Π. 321. Πάρος — πρὶν —, Heyn. Hom. 5, 39. Τὰ πρὶν, Soph. Phil. 1268. Πρὶν οὐ, Antequam, Demosth. 217, 17. Οὐ πρὶν — ἀλλὰ —, Il. Π. 62. Heyn. Hom. 7, 149. 8, 178. cf. Viger. 436. (Sic οὐ πάρος, — δὲ —, Æsch. Suppl. 365. P. Μὴ πρότερον, ἀλλὰ, Plut. 2, 196. Cor.)" Schæf. Mss. "Est ἀπὸ τοῦ πρὶς, Pris, unde Prior, Primus, Priscus, Pristinus, Pridie. Adr. Henr. Stromayer Epist. ad Jo. Dan. ab Hoven, Lugd. 1759." Schn. Lex.]

"ΠΡΙΝΟΣ, ἡ, Ilex, teste Hesychio etiam in voce "Ἴλεξ. Arbor magna est ut ἡ δρῦς, quemad-
D "modum prolixe docet Theophr. H. Pl. 3, 16. "quem confer cum Diosc. 4, 48. Granum fert βαφικὸν, et fructum quem ἀκύλους vocant. Vide Plin. "16, 6. 24, 4. Quod vero attinet ad priorem hujus "vocabuli syllabam, sciendum est produci eam ab "Hesiodo, Theocr. (5, 95.) et Aristoph. (B. 859.) "corripi vero in Epigr." [Corripitur autem ab Hesiodo Ἔργ. 2, 54. Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου δὲ γύην, κ.τ.λ. Vide Schn. Ind. Theophr. "Ad Charit. 427=270. Jacobs. Anth. 7, 396. 8, 205. Kuster. Aristoph. 71. Heyn. Hom. 4, 584. ad Timæi Lex. 156." Schæf. Mss. Arat. D. 390. Apud Plut. Thes. 17. vulgo legitur Πρινὸς ἄνθει * ἐριθάλλον, sed perperam pro πρίνου.] "INDE Πρινώδης dicitur Ilici similis, PRO "πρινοειδὴς, ut πρινῶδες φύλλον, Folium simile folio "ilicis, Folium quale ilicis est, Folium in modum "ilicis." [Aristoph. Σφ. 382. θυμόν. * Πρινοειδῶς, Diosc. 4, 41.] "ET Πρίνινος, Iliceus, Iligneus s. "Ilignus, h. e. Ex ilice confectus, ut πρίνινος γύης "ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 48.) Sic Athen. 15. Πρίνινον

" ἢ δρύϊνον ξύλον. Et Aristoph. 'Α. (180.) πρίνινοι " ἄνθρακες. Apud ('Ορν. 615.) extat DIMIN. Πρι- " νίδιον, Parva ilex." [* Πρινὼν, Gl. Iletum, Ilicetum.]

ΠΡΙΩ, SIVE Πρίζω, utrumque enim agnoscit J. Poll. 7, (114.) posterius tamen usitatius esse innuens, cum ait, Πρίειν δὲ λέγεται τὸ πρίζειν, Serro, Serra seco, findo, deseco, præcido. Thuc. 4, (100.) p. 154. Δίχα πρίσαντες, Cum serra fidissent. Pass. Πρίομαι s. Πρίζομαι, Serra secor s. dividor: unde ap. Suid. Πρίεται, σχίζεται. Et ad Hebr. 11, (37.) Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν. Aristoph. (B. 927.) μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας, Noli serrare dentes, s. stridere, s. frendere dentibus. Et Suid. e Babrio, Κἀκεῖνος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων: quod exp. βρύκων: Βρύκων autem, τρίζων τοὺς ὀδόντας, Stridens dentibus. Celsus certe dixit Dentibus stridere, pro eo quod Hippocr. πρίειν ὀδόντας. || Stringo, Constringo, Alligo; nam πρισθεὶς exp. ἐξαφθεὶς, δεσμευθεὶς, ap. Soph. (Aj. 1030.) Ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων. || Πρίεται Hes. exp. φυσοῦται: qua signif. πρήθεται usurpatur. [" Πρίω, ad Charit. 506. Musgr. Hel. 396. Jacobs. Anth. 8, 324. Brunck. Apoll. Rh. 201. (4, 1671.) Soph. 3, 489. ad Diod. S. 2, 232. Lobeck. Aj. p. 383. Toup. Ep. de Syrac. 336. ad Mœr. 101. ad Lucian. 1, 197. De quant., Porson. Med. p. 7. Πρίζω, Diod. S. 1, 193. 320." Schæf. Mss. Plut. V. Homeri 16. Plato Theage 124. Opp. K. 4, 138. θυμὸν ὀδὰξ πρίοντες, Themist. 295. Οὐχ οἷος πρίεσθαι καὶ βασκαίνειν, Opp. 'Α. 3, 315. χειρὸς δ' ἀπολείβεται αἷμα Πριομένης. Vide Schn. Lex. et Suppl. * " Πρισμὸς, Lobeck. Aj. p. 384." Schæf. Mss. Πρισμοῖς, Hesychio βιαίοις καροχαῖς.]

Πρίσμα, τὸ, Scobs eorum quæ serra secantur; ut ῥίνημα s. ῥίνισμα, Eorum quæ lima; τόρνευμα, Eorum quæ torno; et πελέκημα, Quod securi dolando decidit resectum. Theophr. (H. Pl. 5, 6, 3.) Τὰ δὲ χλωρὰ ξύλα λίαν συμμύει, καὶ ἐνδέχεται ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πρίσματα καὶ ἐμπλάττει, Scobs serræ dentibus adhærescit atque retinetur. Diosc. vero πρίσματα vocavit Scobem etiam a vermibus erosam, s. Lignorum cariem: de styrace, Δολίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δένδρου πρίσμασιν, ἅπερ ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατιτρᾶται.' [" Jacobs. Anth. 9, 455." Schæf. Mss. Geometricum corpus, Prisma, unde * Πρισμάτιον, Theo ad Ptolem. Σύνταξ. p. 262. * " Πρισματοκαύστη, Instrumentum aliquod, Chemici Græci in Notit. Mss. 6, 311." Elberling. Mss.] Ejusd. signif. EST Πρίωμα: unde ap. Hes. Πριώμασι, πρίσμασι: quod verbale est potius a VERBO Πριόω, idem significante cum Πρίω, Serro, Serra seco s. findo. Sed minus usitatum est hoc quam illud. [" Πριόω, Πρίωμα, Mazocch. Tab. Heracl. p. 221." Schæf. Mss. * Πριωτὸς, unde * Ἀπρίωτος, Hippocr. 907. Μὴ ὑπερβάλλειν ἀπρίωτον, 912. Πεπριωμένον ἢ ἀπριώτου τοῦ ὀστέου. Item * Διαπριωτὸς, ibid. ὀστέον, a v. * Διαπριόω. Vide Schn. Lex. Suppl. vv. Πρίω, Διαπρίω.]

Πρίσις, ἡ, Fissio s. Divisio quæ serra fit. || Sicut vero πρίειν ὀδόντας dicitur Frendere s. Stridere dentibus, ita et πρίσις ὀδόντων, Actio ipsa frendendi s. stridendi dentibus, Plut. (7, 798.) Δήγμασι χειλῶν καὶ πρίσεσιν ὀδόντων. [" Lobeck. Aj. p. 383." Schæf. Mss.]

Πρίστης, Qui serra aliquid secat et findit, J. Poll. 7. Οἱ δὲ πρίσται, τομεῖς ἂν καλοῖντο. || Πρίστης, pro quo inversa scriptura ap. Suid. Πρῆστις, ap. Aristot. Piscis cetacei generis: H. A. 6, 12. Δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ τὰ ἄλλα κήτη ὅσα μὴ ἔχει βράγχια, ἀλλὰ φυσητῆρα, ζωοτοκοῦσι· ἔτι δὲ πρίστης καὶ βοῦς. Plin. 9, 13. Quæ pilo vestiuntur, animal pariunt, ut pristis, balæna, vitulus. Sic et alibi passim ap. eum legitur Pristis: ut mendosa videatur scriptura quæ ap. Aristot. extat. Athen. Πρίστεις καὶ φάλαιναι. [Latine Pistrix, Cic. in Orat. 440. Neptunia pistrix, Flor. 3, 16. marina, Sen. Hipp. 1049. Pistrix citatas sorbet aut reddit rates.] ALIOQUI Πρίστις ap. eund. Athen. (784. 484.) est Genus poculi, item et Navigii ap. Polyb. (17, 1, 1.) Πέντε λέμβους ἔχων, καὶ μίαν A πρίστιν, ἐφ' ἧς αὐτὸς ἐπέπλει. Virg. Æn. Pistrim vocat, Velocem Mnestheus agit acri remige pistrim. Fortasse autem tam illi generi Poculi quam huic Navigii Pistris nomen piscis dedit. [Navis rostrata, Liv. 32, 32. cf. 35, 26. 44, 28.] || Magis proprie Πρίστις dicitur Serra, ut ap. J. Poll. 7, (26.) Πρίων, πρίστις, ἡ καλουμένη ῥίνη: [ubi tamen Buttm. Lexil. 111. mallet πρίστης, ut Hes. quoque habet Πρίστης, ῥίνων, πρίων. " Πρίστις, Jacobs. Anth. 7, 147." Schæf. Mss.] " Πίστρις, Pistris, Genus navigii ap. " Polyb. Sic Liv. Pistris terno remorum ordine " agebatur, Virg. Velocem Mnestheus agit acri remige " pistrin. Scribitur et πρίστις, inversis literis."

Πριστὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. πρίστης. Videtur pro πρίστις quoque accipi, i. e. Serra. [" Epigr. adesp. 200. Lobeck. Aj. p. 383." Schæf. Mss. Aqu. 1 Reg. 7, 9.] UNDE Πριστηροειδὴς αἰχμὴ ap. Suid. ἐκ τοῦ πρίζω, inquit: ut πριστηροειδὴς αἰχμὴ sit Serrata cuspis, Mucro serratim dentes habens, [Πριστηροειδὴς, * Πριστοειδὴς, Schleusn. Lex. V. T.]

B Πριστὸς, Serra dissectus, sectus, fissus, Od. Σ. (195.) Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος. Et πριστὸν, Marmoris genus ap. Joseph. Ant. Jud. Sectivum s. Sectile marmoris genus: quod sc. serra secari s. dissecari solebat. [Plut. 6, 170. " Jacobs. Anth. 9, 217. Lobeck. Aj. p. 383. ad Charit. 300. ad Lucian. 1, 294. Valck. Hipp. p. 240. 288. Diatr. 210." Schæf. Mss. * Ἄπριστος, Quint. Sm. 12, 137. " Æneas Tact. 20." Kall. Mss.] " Δύσπριστος, " Serra ægre secabilis s. Sectu difficilis," [Theophr. H. Pl. 5, 6, 3.] Εὔπριστος, Serra eleganter sectus s. dissectus, Qui serra facile dissecari s. secari potest, [Theophr. l. c. * Εὐπριστία, Schol. Ven. Il. Θ. 93.] Νεόπριστος, Recens serra dissectus, Qui non ita pridem serra sectus est, Od. Θ. (404.) κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος.

[* Ἀναπρίω, Reseco, LXX. Bel. et Drac. 1. Nicander Θ. 308. ubi tamen Schneid. reposuit ἀναπλείουσιν. * Ἀνάπρισις, Hippocr. Epist. p. 1288. in var. lect. * ἀνάτρησις.]

C Ἀποπρίω, Serra deseco, præcido, abscindo, amputo, [Herod. 4, 65. * Ἀποπρίζω, Gl. Deseco. * Ἀπόπρισμα· ῥίνισμα, Scobs. " Casaub. ad Athen. 88." Schæf. Mss. Aristot. Mirab. 123. ubi vulgo * Ἀπόπτισμα.]

Διαπρίω, Serra disseco, diffindo, δίχα πρίω, ut Thuc. loquitur. Synes. Ep. 104. Ὡς κατεαγὼς εἴη καὶ διαπρίεται τὸ σκέλος, Se crus fregisse ac serra præcidendum s. desecandum curare, Medium secare. Et διαπεπρισμένος, Serra dissectus s. fissus. Plato Symp. Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, Facie dimidiata, Per nares dissecta luscaque, cujusmodi videntur in numismatis priscis, Bud. 229. in Καταγραφή. || Διαπρίεσθαι ταῖς καρδίαις, Frendere cordibus, ut ii qui πρίουσι τοὺς ὀδόντας, Act. 7, (54.) Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτὸν, Frendebant cordibus et stridebant dentibus in eum. [" Toup. Epist. de Syrac. 336. Valck. Adoniaz. p. 368. ad Lucian. 1, 197. ad Herod. 473. D Jacobs. Anth. 8, 324. Lobeck. Aj. p. 384." Schæf. Mss. Eubulus ap. Schol. Eur. Med. 613. Τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα Ἡμίσε' ἀκριβῶς, ὥσπερεὶ τὰ σύμβολα; Vide Elmsl. * " Διαπρίζω, Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 642, 5. Ἄτοπον, τέκτονι μὲν παρακαθήμενον, καὶ διακλῶντα καὶ διαπρίζοντα θεώμενον, μὴ ἀπαιτεῖν λόγον." Seager. Mss. Διαπρίζει, Hesychio διαπερᾷ. * Διάπριστος, J. Poll. 10, 28. Salmas. Exerc. 651. * Ἐκδιαπρίζω, Appian. 2, 556.]

Ἐκπρίω, Serra execo s. excido. Unde ἐξέπριον ap. J. Poll. 7. et e Thuc. [Plut. 7, 358. LXX. Sap. 13, 11. * Ἐκπρίζω, Geop. 9, 11, 7. * Ἔκπρισμα, Aristot. de Generat. 1, 2.]

" Ἐμπρίω, Serra incido, Serratis incisuris sum; " Nicander enim Θ. 71. ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον dixit pro " πριονώδη ἔχοντα τὰ φύλλα, ideoque τραχὺν, Schol. " Idem 'Α. 533. ἐμπρίοντα σίνηπι vocat, quoniam et " ipsum est ramulis asperis, necnon τραχὺ τῇ γεύσει, " teste eod. Schol. Ubi tamen in textu scriptum " ἐμπριόεντα," [AB * Ἐμπριόεις.] " Dicitur etiam ἐμ-

" πρίειν τοὺς ὀδόντας aliquis, pro Comprimere et " συσφίγγειν, Infrendere dentibus: ap. Suid. Οἱ δὲ, " ἐμπρίσαντες τοὺς ὀδόντας τοῦ εἶξαι τῷ τυράννῳ, γε- " γόνασι κρείττους." [Hippocr. 913. Πρίονι χρὴ χαρακτῷ ἐμπρίειν αὐτίκα τὸ ὀστέον, Galen. 8, 8. σφυγμὸς, Aët. 175. Alex. Trall. 6. p. 266. "Ad Diod. S. 2, 232. 558. Lobeck. Aj. p. 384. Comprimo, ut dentes, ad Lucian. 1, 197. * Ἐμπρίζω, Diod. S. 2, 602. * Ἐμπρισμὸς, Segaar. in Daniel. p. 18." Schæf. Mss. Ἐνιπρίω, Opp. K. 2, 261.]

Ἐπιπρίω, In superficie serro. || Dicitur aliquis item ἐπιπρίειν, cum dentibus super aliqua re frendit: ut ap. Hes. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων. [" Ad Lucian. 1, 354. Ruhnk. Ep. Cr. 69. ad Charit. 506. Jacobs. Anth. 8, 307. 324." Schæf. Mss.]

Καταπρίω, Serra deseco, præcido, discindo, concido, [" Toup. Opusc. 1, 534." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 283. * " Καταπρίζω, Amphiloch. 91." Kall. Mss.]

Παραπρίω, Serra s. Juxta seco. Παράπρισμα, τὸ, Scobs quam serræ dentes egerunt e ligno quod dissecatur. At Hierocles, Veterinarius medicus, παραπρίσματα vocat Concretos humores in suris equorum: Παραπρίσματα, inquit, λέγεται ἢ μελικηρίδες, ὑπὸ τινῶν δὲ ὑδατίδες, ἅτινα γίνεται ἐν τοῖς κυνόποσιν ἢ σουροῖς λεγομένοις. [Aristoph. B. 882. παραπρίσματ' ἐπῶν pro λεπτολογίαις.]

[* Ὑποπρίω, Strideo, Lucian. 1, 351. τοὺς ὄδοντας.]

Ἀπρὶξ, Tam tenaciter et firmiter, ut serra desecari nequeat. Hes. exp. προσπεφυκότως, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν: quæ desumta sunt e Schol. Soph. (Aj. 310.) p. 19. meæ Ed. Κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί. Itidem ap. Theocr. 15, (68.) ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα ἀμῶν, Schol. exp. * ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διαπρίσαι τὴν συμφυΐαν: sumta metaph. a lignis quæ nodis ramisque ita dura sunt et συμπεφυκότα, ut serra secari et dividi non queant. [Vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 1058. " Brunck. Apoll. Rh. 140. Soph. 3, 422. Lobeck. Aj. p. 384. Heind. ad Plat. Theæt. 328. Villois. ad Long. 45. Toup. Epist. de Syrac. 336. Opusc. 1, 383. 2, 180. Valck. ad Theocr. x; Id. p. 177. 368. Mœr. 84. et n., Timæi Lex. 47. et n., ad Thom. M. 106. 107. ad Lucian. 1, 462. ad Herod. 480." Schæf. Mss. * Ἄπριγδος, neutr. plur. Ἄπριγδα, adv., i. q. ἀπρὶξ, Æsch. Pers. 1062. 1068. * Ἄπριγκτος, s. * Ἄπρικτος, Choëph. 423. nott.]

AT Πρίων, ονος, ὁ, Serra, i. q. πρίστις, Plut. (8, 598.) Κτύποι ῥαιστήρων καὶ τριμμοὶ πριόνων. Vide Πέλεκυς. Gal. duo serrarum genera enumerat, μαχαιρωτὸν et ὀδοντωτὸν, de quibus supra. || Captiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κροκοδειλίτην vocant, ut testatur quidam Doxopater Comm. in Aphthonium. [" Crinag. 37. Brunck. Aristoph. 3, 59. Lobeck. Aj. p. 383. ad Anton. Lib. 71. 156. 196. De quant., Porson. Med. p. 7." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Terebra, Paul. Æg. 6, 88. Phot. Πριών· ὀξυτόνως, τὸ ἄρμενον· πρίων δὲ, ὡς παίων, ὁ τέμνων τῷ ἀρμένῳ τούτῳ· τὸ δὲ πληθυντικὸν, πρίονες διὰ τοῦ ō· Κράτινος.]

Πριονοειδὴς, Serræ figuram habens, Serratus, Diosc. Πριονοειδῶς, In modum serræ, Serræ figura, [Geop. 2, 6, 29.] Πριονώδης, i. q. πριονοειδὴς, Athen. 13. Πριονώδεσι σχήμασι. Et πριονώδη φύλλα, Folia serrata, s. Serram figura sua repræsentantia. Theophr. (H. Pl. 1, 10, 5.) Καὶ τὰ μὲν εὔσχιστα καὶ οἷον πριονώδη, καθάπερ τὰ τῆς ἐλάτης. At Plin. 16, 24. dicit abieti esse folia secta pectinum modo. [" Meleager 111." Schæf. Mss.] Πριονωτὸς, Serratus, quasi a VERBO Πριονοῦσθαι, In serram conformari, i. q. πριονώδης s. πριονοειδὴς, Aristot. H. A. 3, (7.) de cranio, Τούτου δὲ τὸ πριονωτὸν μέρος, ῥαφίς. Apud Suid. autem LEGITUR, Πριόνωτοι, ὄφεις οὕτω λεγόμενοι: pro quo dubium est reponendumne sit πριονωτοὶ an πριονόνωτοι, ut sic vocentur a dorso serrato: [" Philostr. p. 99. c. 7." Kall. Mss. Πριονωτὸς, J. Poll. 10, 56. ex Aristoph. " Wakef. Trach. 12. Jacobs. Exerc. 2, 125. Anth. 7, 3. Aristoph. Fr. 221." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 1, 10. p. 867. V. Apoll. 3, 2. * Πριονωτὴ, ἡ, Mathem. Vett. p. 83. * Πριόνιον, Gl. Ser-

A rula: * Πριονίζω· Serro. * Πριονῖτις, ἡ, Herba, i. q. κέστρον, Betonica, Alex. Trall. 9. p. 531.]

ΠΡΟ, Pro, Ante, Coram. Sed hæc Gr. præp. cum a me redditur Latina Pro, intelligendum est de ea signif. quam habet, cum dicitur Pro foribus stare, et Pro æde, ap. Cic., sc. Pro significante Ante, hoc quidem certe in loco; alioqui enim etiam Pro i. e. ὑπὲρ, ea declarari interdum, aliquanto post docebo. Itidem enim Græce πρὸ τῶν θυρῶν, et πρὸ τοῦ ναοῦ. Sic Apoll. Rh. 1, (781.) πρὸ πόληος, Ante urbem. Et πρὸ δόμων, Eur. Ante ædes. Ex Eod. autem affertur et cum verbo motus ad locum, (Hec. 59.) ἄγετε πρὸ δόμων, pro Ducite ante domum, i. e. Ducite s. Educite foras. Est porro hinc compositum πρόδομον: sicut πρόθυρον ab illo πρὸ θυρῶν. Il. E. 96. Θύνοντ' ἀμπεδίον, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας, i. e. ἔμπροσθεν ἑαυτοῦ. Apud Eund., in Ἰλιόθι πρὸ et οὐρανόθι πρὸ, quidam πρὸ exp. itidem ἔμπροσθεν. At Il. Δ.

B (373.) πρὸ φίλων ἑτάρων δήιοισι μάχεσθαι, jungitur πρὸ cum verbo μάχεσθαι, atque adeo hinc ortum esse putatur προμάχεσθαι, quod et sine adjectione ponitur. Apud Plut., Πρὸ ἑαυτοῦ λάρνακα ποιησάμενος, est πρὸ similiter i. q. ἔμπροσθεν. Ceterum ut πρὸ cum nonnullis genitivis posse reddi Lat. præpositione Pro, ostendi, sic cum aliquibus, ut ὀφθαλμῶν, vel ὀμμάτων, sciendum est posse verti Præ; nam πρὸ ὀφθαλμῶν, s. πρὸ ὀμμάτων, (ut, Πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρᾷν τὸν θάνατον: quod loquendi genus manasse creditur ex istis Hom. verbis, πρόσθ' ὁρόων θάνατον,) id ipsum est, quod dicitur a Latinis Præ oculis, pro Ante oculos. || Sed πρὸ habet et alium usum præpp. Præ et Ante, sc. eum quem istæ præpp. obtinent in Præfero et Antefero; adeo quidem, ut hæc etiam verba commode interpretationi illius adhibeantur in nonnullis locis, in quibus sc. aliquid cum alio comparatur: ut, Πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην, ap. Isocr., (qua loquendi formula usus jam fuerat Thuc.) Multis pecuniis prætulissem, s. Antetulissem. Ad

C verbum, Ante multas pecunias æstimassem. Dicitur itidem, Ἐπαινῶ ἐκεῖνο πρὸ τούτου, aut θαυμάζω, itidemque cum aliis ejusmodi verbis. Plato de Rep. 2. Ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, ad verbum, Laudare injustitiam ante justitiam, pro Laudare injustitiam magis quam justitiam, Pluris æstimare, etc. Quidam vero πρὸ et hic interpretantur Præ, hoc modo, Præ justitia laudare injustitiam: sed observasse mihi videor potius Contemno hunc præ illo, vel parvi facio, etc. quam Laudo hunc præ illo; ideoque invertere mallem orationis formam et dicere, Parvi facere justitiam præ injustitia. At cum verbo θαυμάζω, ut ap. Synes. Ὥστε νοῦν τεθαυμακέναι πρὸ τοῦ σώματος, Ut mentem admirentur ante corpus, i. e. Magis admirentur quam corpus, Animum in majori admiratione habeant quam corpus, Pluris faciant s. æstiment, etc. Interdum vero et alia verba interpretationi hujus particulæ adhibemus, habentis hunc ipsum usum: ut πρὸ δούλου δεσπότης, subaudi ἐστὶ, Dominus servo præstat: et πρὸ δούλου δοῦλος,

D Servus servo præstat. Huc pertinent Πρὸ ἔργου, (e quo προὔργου,) et Πρὸ ὁδοῦ, quæ vide in Ἔργον et Ὁδός.

Πρὸ sæpe et de tempore dicitur, sicut Ante: ut, Πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι, Plato, Decem ante res Persicas annis. Herodian. 1, (17, 26.) Εὐγενέστατός τε τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων βασιλέων. Et, Ἐν τοῖς πρὸ τούτων λέλεκται, ap. Eund. (8, 1, 1.), In iis quæ sunt ante hæc, i. e. In præcedentibus, superioribus. Apud Isocr. Πρὸ μοίρας τελευτήσαντα, Ante tempus fatale mortuum, diem mortuum. Et pro ὥρας, Ante tempus; unde compositum πρόωρος. Interdum vero i. q. πρὸ μοίρας. Itidem πρὸ δίκης, ap. Isæum atque alios, Ante dictatum judicium, Indicta causa. Dicitur etiam πρὸ δυοῖν s. τριῶν s. τεττάρων ἡμερῶν, etc. Ante duos vel tres vel quatuor dies etc. Interdum vero subaudiendum relinquitur substantivum: ut ap. Plut. Πρὸ δεκατριῶν καλανδῶν Μαΐων. Item, Ἡμέρᾳ τῇ πρὸ ἕνδεκα καλανδῶν Μαΐων. Et, Πρὸ μιᾶς καλανδῶν Μαρτίου, Ante unum diem Cal. Martii, i. e.

Pridie Cal. Dicitur vero itidem πρὸ δυοῖν ἐτῶν, vel τριῶν etc. Ante duos annos, vel tres. Quinetiam πρὸ βραχέος χρόνου, aut πρὸ βραχέος sine subst., Ante breve tempus, i. e. Nuper, Non ita pridem. Sic autem πρὸ ὀλίγου, et πρὸ μικροῦ, sub. χρόνου, Paulo ante. || Non raro etiam cum articulo τοῦ, sequente infin., pro Ante quam, Prius quam, s. potius conjunctim Antequam, Priusquam, ut alii scribunt: ut, Πρὸ τοῦ προκόψαι τοὺς πόδας, Greg. Naz. Antequam pedes impingant. Sed interdum commodius redditur per Potius quam. Thuc. 5, (100.) Μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν: 4, (59.) Οἱ δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλουσιν ὑφίστασθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τι ἐλασσοῦσθαι. Sic Gallice Avant que, quod significat Ante quam, ponitur interdum pro Plutôt que, i. e. Potius quam, veluti cum ita loquimur, Je souhaiterois la mort avant que d'en venir là: vel, Premier que d'en venir là, pro Plutôt que d'en venir là.

Πρὸ, Pro, ea sc. signif. qua ponitur pro ὑπέρ: ut, πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἤει, (Il. K. 286.) et πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, ap. Eund., Dimicare pro liberis et uxoribus. Sic πρὸ παιδὸς θανεῖν, Eur. Et Xen. K. Π. 4, (5, 15.) Καὶ οὔτε ἐγὼ ἀρκέσω ὑμῖν πράττων πρὸ ὑμῶν ὅ, τι ἂν δέῃ, οὔτε ὑμεῖς πρὸ ἡμῶν. Sic in isto ejusdem loco, (Ἀπ. 2, 4, 7.) Πολλάκις δ' ἃ πρὸ αὐτοῦ τις οὐκ εἰργάσατο, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσε. In compositione quoque hunc usum habet.

¶ Πρὸ adjungitur a Poëtis præpositioni ἀπὸ, et præp. ἐπὶ, necnon διά: sunt enim POETICA, Ἀποπρὸ, unde Ἀπόπροθι, ET Ἐπιπρὸ, ET Διαπρό: quæ divisim etiam scripta extant, Ἄπο πρὸ, s. Ἀπὸ πρὸ, et Διὰ πρό. Significat autem ἀπὸ πρὸ, s. Ἄπο πρὸ, vel potius Ἀποπρὸ, Procul, cum gen.: ut ἀπὸ πρὸ οἴκων, Hom. Procul ab ædibus. Sic τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν, Il. H. (334.) Quibus in Il. ἀπὸ πρὸ existimo perinde ac si diceretur Procul s. Seorsum a conspectu, cum πρὸ significet Coram, quod nihil aliud est quam In conspectu. Cum tamen satis sit dicere ἄπο, i. e. Procul, Seorsum, merito vacare πρὸ in hujusmodi ll. censebitur: sicut ἀπὸ vacat cum νόσφιν. Sunt autem hinc facta ADVERBIA Ἀπόπροθι ET Ἀπόπροθεν, Procul, Eminus, Od. E. (80.) οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει, Hesiod. (Ἔργ. 2, 8.) Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, Arat. (353.) Τὴν δὲ καὶ οὐκ ὀλίγον περ ἀπόπροθι πεπτηκυῖαν κ. τ. λ., ubi Cic. vertit Semotam procul. At vero Ἀπόπροθεν adverbium e loco, pro quo ETIAM Ἀπόπροθε dicitur, Apoll. Rh. 1, (1244.) γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων, E loco procul dissito, remoto. Nisi admittere velimus, E longinquo, et Eminus. Apud Hom. pro ἀπόπροθι etiam. Affertur vero et pro Seorsum a, Absque, e Nonno.

AT Ἐπιπρὸ Schol. Apoll. Rh. ait esse pro εἰς τοὔμπροσθεν, s. διόλου, in hoc ejus loco, 1, (983.) οὐ μὴν ἐπιπρὸ Ἠείδει καταλέξαι ἐελδομένοισι δαῆναι, i. e., inquit, εἰς τοὔμπροσθεν Δολιονίας, ἢ ἀντὶ τοῦ διόλου. In VV. LL. exp. Longo tractu; et affertur hic locus Ejusd. 2, (133.) ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι Καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἐκὰς ἀΐσσοντο.

De Διαπρὸ autem s. Διὰ πρὸ dixi post Διὰ, T. 1. c. 982.

[" Πρὸ, Markl. Iph. p. 156. Wakef. S. Cr. 1, 121. 4. tit., Heyn. Hom. 6, 43. Musgr. ad Hec. 53. Præ, Heyn. Hom. 7, 386. Prope, ad Soph. 1. p. 529. I. q. ἔμπροσθεν, Heyn. Hom. 7, 176. I. q. ὑπὲρ, Kuster. Aristoph. 217. Heyn. Hom. 5, 425. 6, 62. 8, 260. 746. Valck. Phœn. p. 364. Brunck. ad Œd. T. 134. Conf. c. περὶ, ad Diod. S. 2, 178. 180.: cum πρὸς, Wakef. Herc. F. 1037. Bast Lettre 54. Alberti Gloss. N. T. 128. Zeun. ad Xen. K. Π. 71. 406. ad Charit. 266. 286. ad Herod. 214. 369.: cum παρὰ, ad Diod. S. 2, 392. Προ— et προσ— conf., Reisk. ad Diod. S. p. 63. Πρὸ adv., Antip. Thess. 21. Heyn. Hom. 6, 511. 523. Πρὸ χειρῶν, In manibus, Musgr. Tro. 1207. Πρὸ Τροίας, Antequam Troja vastaretur, Boiss. Philostr. 80. 451. 511. Πρὸ ἐνιαυτοῦ, Ante annum elapsum, Valck. Oratt. 390. Πρὸ abund. cum compar., Porti Lex. Ion. v. Ἀσπαστὸς, (cf. Jacobs. Anth. 7, 277. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 350. Πρὸ πόλεως, v. g. Ζεὺς, Wakef. S. Cr. 1, 88. Οὐρανόθι πρὸ, Il. Γ. 3.: de tali usu, Ilgen. ad Hymn. 227. Γῆν πρὸ γῆς, Aristoph. Ἀ. 235. Kuster. p. 119. Lucian. 2, 252. et Schol. it. not., ad Charit. 288. Bergler. ad Alciphr. 213. Vide ad Γῆ. Κρίνειν τι πρό τινος, Jacobs. Anim. 240. Τὸ πρὸ τούτου, ad Paus. 383. Τὰ πρὸ τούτων, Dionys. H. 3, 1485. Demosth. 302, 12. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, Lucian. 2, 49. 281. Οὐκ ἄλλο τι πρὸ αὐτοῦ, 283. Πρὸ τριῶν τῆς Ἰλίου σταδίων, Valck. ad Il. 22. p. 68. Πρὸ πολλοῦ, seq. gen. loci, Procul a, ad Xen. Eph. 57. 211. Vita Soph. p. x.: Plut. Mor. 1, 805. Τῇ πρὸ μιᾶς Νώνων Ὀκτωβρίων, Pridie Nonas Octobris. Vaassen. Anim. 259. Jacobs. Anim. 251. Joseph. 2, 389. Schneid. Scrr. R. R. 3, 1. p. 367. (Sic Velleius p. 27. Kraus., videturque locus sanus contra Hotting. in Addend. p. xxxvii.) Euseb. 418. Read., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 282. (Tzschuke ad Strab. 3. p. 283. male,) ad Diod. S. 1, 567. 582. (Orosius p. 37. 40.) Kypke ad T. N. 1, 393. Ἀποπρὸ, Heyn. Hom. 5, 364. 7, 252. Bast Lettre 189. Eur. Herc. F. 1084. Phœn. 1728. Or. 1452. Pors., Brunck. Andr. 293. Apoll. Rh. 71. Musgr. ad Or. 183. Ruhnk. Ep. Cr. 167. Ἀπόπροθε, Ἀπόπροθεν, Ἀπόπροθι, ad Il. K. 410. Heyn. Hom. 6, 40. 84. Jacobs. Anth. 7, 155. Brunck. Apoll. Rh. p. 6. Ἀπόπροθεν, Archiloch. 10. Ἀπόπροθι, Heyn. Hom. 8, 527. Porson. Or. 143. Add. Διαπρὸ, Wakef. Phil. 792. Porson. Or. 1506. Heyn. Hom. 4, 650. 5, 15. 51. 352. 6, 307. 443. 474. 481. 614. 7, 61. 191. 273. 351. 366. 8, 73. 143. Theocr. 22, 101. Musgr. Or. 1495. (*Διάπροθι, Nicander Ἀ. 3.) Ἐπιπρὸ, Apoll. Rh. 1, 30. Toup. Opusc. 1, 262." Schæf. Mss. * Προπρὸ, Apoll. Rh. 3, 453. 1013. * Πρόπροθι, Opp. K. 1, 529. *Ὑπεκπρὸ, Apoll. Rh. 4, 225. * " Πρόθεν, Koen. ad Greg. Cor. 100." Schæf. Mss.] "Ἔκπροθεν, Hesychio ἐκ παλαιοῦ, Antiquitus." " Πρόκυμον, Hesychio πρόθυμον, Promtum, Alacrem." [A præp. Πρὸ ducuntur πρωΐ, πρώϊος, πρώϊμος, s. Πρωΐ, πρώϊος, πρώϊμος, πρώϊζος, contracte Πρὼ, πρώην, πρῷος, πρῷμος, πρῷζος, πρῶτος, πρώτιστος, Dor. πράϊος, πρᾶος, πρᾶτος, Ion. πρήϊος, πρῆος, item πρήτην, ἐπιπρήτην, necnon πρανὴς, Ion. πρηνὴς, προπρηνὴς, Lat. Pronus, et subst. πρὴν, πρηὼν, * προπρεὼν, πρὼν, πρώων. Vide Schn. Lex. v. Πρὰν, et Passovii Ed. v. Πρό.]

ΠΡΟΤΟΥ, Ante, Antea, Antehac, Aristoph. N. init. Οἱ δ' ἱκέται ῥέγκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἂν προτοῦ, ubi est ἔλλειψις verbi. Alicubi etiam προτοῦ γε dicit, οὐ δῆτα προτοῦ γε. Thuc. 2. Καὶ νεμομένους τὰ αὑτῶν, ἅπερ καὶ προτοῦ, subaudi ἐνέμοντο. Sæpe autem cum articulo: ut ὁ προτοῦ χρόνος, Tempus quod fuit antea, i. e. Superius tempus. Sic ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ, Herod. Superiori tempore. Itidem, ὁ προτοῦ πόλεμος, Dem. Superius bellum. Et οἱ προτοῦ φίλοι, ap. Eund., necnon ap. Thuc., Superiores amici, s. potius Superioris temporis amici, Qui superiori tempore amici erant. Alicubi autem reddi etiam potest, Priores amici. Sciendum est vero scribi etiam disjunctim πρὸ τοῦ: sed hæc scriptura minime mihi probatur. [" Ad Charit. 457. Eum. 465. ad Diod. S. 1, 67. 72. 224. 232. 240. 319. 328. 386. 396. Duker. Præf. Thuc. 9. Fac. ad Paus. 1, 198. 3, 42. Reiz. de Acc. Incl. 15. ibique Wolf., Brunck. ad Eur. Med. 697. Lucian. 1, 22. Wyttenb. Select. 107. ad Herod. 413. 460. (ubi et de πρὸ τούτου,) 518. 566. Πρὸ γὰρ τοῦ, 248. Τὸ πρὸ τοῦ, Diod. S. 2, 450." Schæf. Mss.]

" ΠΡΟΚΑ, Hes. εὐθὺς, ἐξαίφνης, Statim, Continuo, Repente, Subito. Ita Herod. Πρόκα τε φρίκης αὐτὸν ἐπελθούσης: Suida hic exponente εὐθὺς, παραχρῆμα, itemque Gal. ap. Hippocr." [" Herod. (8, 65. 135.) p. 500. 647. 684. ubique τε additum. Brunck. Apoll. Rh. p. 32. (1, 688.)" Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. p. 51.]

ΠΡΟΣΘΕΝ, ET Πρόσθε, sed Poëtice tantum: [" imo Ionica forma est πρόσθε, in soluta etiam oratione locum habens, ap. Herod. 1, 11. 2, 145. et alibi, sicuti ὄπισθε, 1, 9. alibique." Schw. Mss.] Ante, Coram, In conspectu: ut Il. Y. (481.) Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. Sic Φ. (588). Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, Coram parentibus et uxoribus ac liberis; Ante ora parentum, Virg.

o terque quaterque beati, Queis ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis Contigit oppetere. Atque adeo credo, credibile saltem esse puto, Virg. hoc in loco non solum imitari voluisse versum Homericum, quem in vocab. Τρισμάκαρ protuli, sed ad hæc etiam, aut alia hujusmodi, verba respexisse, πρόσθε φίλων τοκέων Ἴλιον εἰρυσσόμεθα, cum dixit Ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis oppetere. Non ignoro interim, vulgo præp. πρόσθε hic exponi Pro: tanquam positam pro ὑπὲρ, Pro parentibus et uxoribus ac liberis: ut Il. Π. (220.) Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν, Eust. exp. προμάχεσθαι Μυρμιδόνων. Sic autem et in soluta oratione πρόσθεν pro Ante. Unde πρόσθεν ποιεῖσθαι ap. Plat., quod et ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, Obtendere, Prætendere, Opponere. Affertur porro ἐν τῷ πρόσθεν et pro In fronte: item οἱ πρόσθεν pro Iis qui stant in fronte. Quemadmodum vero πρὸ interdum comparationi adhiberi docui, sic et πρόσθεν alicubi usum hunc habere sciendum est: ut cum Eur. dicit (Hec. 131.) λέκτρα πρόσθεν θήσειν τῆς λόγχης, ubi possumus itidem uti verbo Anteferre. Huc pertinet ὧν πρόσθεν ex Eod., pro Quibus posthabitis. Quibus enim alia anteferimus, ea posthabentur. E Plut. præterea Pericle affertur, Πρόσθεν γεγονότα τῶν πολιτῶν, pro Anteire civibus, Præstare ceteris civibus. Πρόσθεν, Anterius, Ab anteriore parte, In anteriore parte, Anteriore parte, sine præp.: oppositum habet ὄπιθεν i. e. Pone, Retro, ut Il. Z. (181.) qui ap. Hesiod. quoque legitur (Θ. 323.) Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Alibi autem huic adverbio πρόσθε opponit μετὰ, sequente verbo εἵπετο: Il. Ψ. (133.) Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Cic. ap. Plat. Timæo vertit In anticam partem, ut videbis p. 29. mei Cic. Lex. Sed pro Anticam habebant antea vulg. Edd. Antiquam: cujus erroris mentionem faciunt meæ in Ciceronem Castigationes. Item pro Ulterius, Ultra, in VV. LL. ex Aristoph. ('A. 43.) Πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν, Procedite ulterius. Ibid. ἐς τὸ πρόσθεν χωρεῖ, Ultra s. Porro pergit. Et e Plat. de LL. Εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων, Ulterius in ferendis legibus progredi. Quinetiam quod incrementum capit et augetur, εἰς τὸ πρόσθεν ἐπιδιδόναι dicitur ab eod. Plat., quasi Proficere progrediendo ulterius. Tale est, Ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν, Ætate progredi. Interdum autem cum articulo pro Ulterior, ut ἡ πρόσθεν ὁδὸς, Ulterior via. Sed ex Aristide affertur, Ἐς τὸ πρόσθεν ἤγαγον, pro Duxerunt in primum locum, et, Ὑπὲρ τοῦ πρόσθεν ἀγωνίζεσθαι, pro Contendere de primo loco. || Πρόσθεν, de tempore quoque, sicut πρὸ utramque signif. habere dictum est, Antea, Antehac, Prius, Il. Ψ. (570.) Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Itidem N. (439.) ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον. Ubi Eust. annotatione dignum censuit, πρόσθεν esse χρονικὸν, significans κατὰ τὸν πρότερόν ποτε χρόνον. Sic Od. P. (371.) Τοῦδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα, vult πρόσθεν significare πρὸ ὀλίγου, i. e. Paulo ante, et quasi ἐγγύς. Hanc autem signif. habere e vi præpositionis πρό: nam πρὸς perperam ibi legi dico, ac reponendum πρὸ, cum enim dicit Melanthius se Ulyssem vidisse πρόσθεν, perinde esse ac si diceret, ὀλίγον τι πρὸ τοῦ αὐτὸν καὶ τὸν συβώτην ἐλθεῖν. In soluta autem oratione cum est χρονικὸν, eum usum habet, quem vides in duobus illis prioribus hujus Poëtæ locis: ut πρόσθεν μὲν ap. Xen. (Σ. 1, 15.) cui respondet νῦν δὲ, Antea quidem. Idem K. Π. 4, (4, 1.) Μείζους φαίνεσθε καὶ καλλίους καὶ γοργότεροι ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. Quinetiam cum gen. ap. Eund. (7, 5, 17.) Πρόσθεν τῆς ἑσπέρας, Ante vesperam, tempus vespertinum. Sæpe cum articulo, sicut προτοῦ: ut ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, Tempore anteacto, præterito. Sic οἱ πρόσθεν, Qui tempore præterito fuerunt, Prisci, Antiqui: ut quidem ap. Xen. Βοιωτοὶ οἱ πρόσθεν Bud. vertit Bœoti antiqui. Itidemque ap. Hom. τῶν πρόσθεν ἀνδρῶν, Il. I. (520.) Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν: ut dixit Apoll. Rh. initio sui operis παλαιγενέων κλέα φωτῶν. Interdum vero ὁ πρόσθεν, Pristinus. At τῇ πρόσθεν ap. Plat., su-

A baudiendo ἡμέρᾳ, Præcedente die, i. e. Pridie. || Interdum πρόσθεν ἢ, Prius quam, Antequam, Soph. (El. 82. 1341.) et Xen. [K. 'A. 2, 1, 8. "Πρόσθεν, ad Charit. 431. Markl. Suppl. 665. Iph. p. 382. Luzac. Exerc. 155. Aristot. Pepl. 34. Wakef. S. Cr. 2, 14. Ilgen. Hymn. 579. Herod. 660. Xen. K. Π. 80. Valck. Hipp. p. 312. Cum gen., Doricus Epigr. Conf. c. ἔμπρ., Fischer. ad Plat. Euthyphr. 53. Τὸ πρ., Musgr. Hel. 959. Brunck. Aristoph. 3, 68. Schneid. ad Xen. Hier. 239. Εἰς τὸ πρ. ἄγειν, Lobeck. Aj. p. 404. Τιθέναι τι πρόσθεν τινὸς, Eur. Hec. 127.: de talibus, Jacobs. Exerc. 1, 182. Valck. Diatr. 187. Ἡ πρ., Major natu, Eur. Phœn. 58. Προκόπτειν, προβαίνειν ἐς πρ., Musgr. ad Hec. 961. Πρόσθε, Markl. Suppl. 665. Iph. p. 157. Musgr. Hel. 959. Wakef. Eum. 65. Luzac. Exerc. 113. Simmias 1. Asclepiad. 11. Brunck. Aristoph. 3, 29. 45. Kuster. 111. Heyn. Hom. 5, 33. 434. 6, 350. Schneid. ad Xen. Pol. 274. 285. Plato 1, 1. p. 307. 2, 1. p. 125. 135. Bekk. de LL. 422. Ast. Τόπρ.,
B Lucill. 8. Πρόσθε ἄγειν, Bentl. Ep. ad Hemst. p. 95.: βάλλειν, Heyn. Hom. 7, 653. 8, 469. 481. 482." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 284.]

Hinc Πρόσθιος, Anterior; sicut πρόσθεν interdum pro Anterius accipi dictum est: ut πρόσθιοι πόδες, qui et ἐμπρόσθιοι, Anteriores pedes, Xen. (K. 9, 19.) et Aristoteli. Et πρόσθια τραύματα, in Epigr. Anteriore parte accepta vulnera, Adversa vulnera. [" Jacobs. Anth. 7, 403. 9, 24. Villois. ad Long. 44. Valck. Diatr. 101. ad Herod. 136." Schæf. Mss. * " Προσθίδιος, Nonn. D. 1, 315." Wakef. Mss.]

[* Ἀπόπροσθεν, Plato Epinom. 987. Lucian. 2, 373.]

Ἔμπροσθεν, sicut πρόσθεν, Ante, Coram, In conspectu: ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, Matth. 6, (1.) et in aliis plerisque Testamenti Novi locis. Sic ap. Aristot. Εἰς τὸ ἔμπροσθέν ῥίπτει, redditur Ante se projicit. Sæpe pro Ante, cui opp. Post, s. Pone: ut, Ἔμπροσθεν ἐκείνων τάττειν, Platoni: Προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν, Xen. K. Π. 4, (2, 12.) ubi possumus uno etiam
C verbo interpretari Præire, Præcedere. Et, Τὰ ἔμπροσθεν τούτων, Quæ præcedunt hæc, Præcedentia, q. d., Quæ sunt ante hæc. Vel, Superiora: ut, Τὰ ἔμπροσθεν τούτων ῥηθέντα, Quæ dicta sunt ante hæc, i. e. superius. Sed potest hoc ἔμπροσθεν censeri habere etiam temporis significationem. Huc pertinet ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, ita dictum ut πρόσθεν ποιεῖσθαι pro Obtendere, etc.: Ἔμπροσθεν ποιούμενοι τὴν χαράδραν, Xen. ('Ελλ. 4, 2, 8.) Affertur et e Dem. (51.) Ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, pro Prævenire s. Antevertere res. Apud Æschin. vero (57.) inter se opponuntur is qui πολιτεύεται ἔμπροσθεν τῶν νόμων, et is qui πολιτεύεται ὕστερος τῶν νόμων, ubi fortasse potest etiam referri ad eam signif. qua dicitur de tempore. Plerumque pro Anterius, Ab anteriore parte, vel In anteriore, sicut πρόσθεν. Et cum gen., ut, Ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, In anteriore parte navigii. Sic εἰς τὸ ἔμπροσθεν, vel εἰς τοὔμπροσθεν, nam DICITUR Τοὔμπροσθεν pro τὸ ἔμπροσθεν, per synæresin s. crasin, In anteriorem partem, aut etiam In anteriora.
D Interdum et pro Ulterius, sicut πρόσθεν: unde, Εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι, ap. Plat., sicut εἰς τὸ πρόσθεν. Item cum gen., ap. Eund.: ut, Προϊέναι εἰς τοὔμπροσθεν τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ubi redditur, Progredi ulterius in reliquo apparatu. || Ἔμπροσθεν, de tempore, sicut πρόσθεν: ut ὀλίγον ἔμπροσθεν, Platoni, Paulo ante. Plut. autem de Pythiæ Orac. Πλὴν ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Dicitur et μικρὸν ἔμπροσθεν. Jungitur plerumque gen., sed cum eo interdum habet dat., et quidem nominis cui significatio temporis inest. Athen. (453.) Καλλίας μικρὸν ἔμπροσθεν γενόμενος τοῖς χρόνοις Στράτιδος. Itidem Plut. Pericle, Ὀνομάζεται πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. [" Markl. Suppl. 747. ad Diod. S. 2, 294. ad Charit. 431. Fischer. Ind. Palæph., ad Herod. 642. 660. Heyn. Hom. 8, 304. Τὸ ἔμπρ., Antea, Bibl. Crit. 3, 2. p. 66. ubi et de οἱ ἔμπρ., τοὔμπρ., Lobeck. Aj. p. 333. Εἰς τοὔμπρ., Ammon. 140. Ἐν τῷ ἔμπρ., Plato Gorg. 102. Ἔμπρ. ποιεῖσθαι, ποιεῖν, Kuster. V. M. 47. Ἔμπροσθε, Huschk. Anal. 13. Tzetz. Exeg. Il.

103, 25. Plato de LL. 426. Ast. T. 1. p. 246. Bekk." Schæf. Mss. * Κατέμπροσθεν, 2 Par. 3, 15. Compl. * Ἐμπροσθοφανὴς, Lobeck. Phryn. 8. Add. ad p. 713. *"Ἔμπροσθα, Dor., Tab. Heracl., et Æolice, Apollon. de Adv. p. 563. ut ἄνωθα, " Valck. Adoniaz. p. 278. Koen. ad Greg. Cor. 90." Schæf. Mss. *"Ἔμπροθεν pro ἔμπροσθεν, ut ὄπιθεν, πρόθεν, ἔκτοθεν, Theocr. 9, 6. Lobeck. Phryn. 8.] " "Ἔμποθεν, Coram, ἔμπροσθεν, VV. LL. sine Auctore." [Cf. nott. ad Theocr. l. c.] HINC Ἐμπρόσθιος, sicut πρόσθιος a πρόσθεν, Anterior : ut ἐμπρόσθιοι πόδες, Anteriores pedes, qui et πρόσθιοι. Et, Τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, Alex. Aphr. Anteriora capitis, Quæ sunt in anteriore parte capitis, etiam Anterior pars capitis. Est item Quoddam μέρος ἅρματος, i. e. Quædam pars currus, J. Poll. Ἡ δὲ μέση ῥάβδος, καπάνη· ἐφ' οὗ δ' ἀναπαύεται, μεσάτιον, ἐμπρόσθιον. [Xen. Ἱππ. 11, 2. " Dionys. H. 4, 2089. Schol. ad Il. 22. p. 38. Valck. De fem., p. 74." Schæf. Mss.]

Ἐπίπροσθεν, sicut ἔμπροσθεν, Ante. Unde ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι dicitur eadem signif. qua ἔμπροσθεν ποιοῦμαι, et ap. eund. Xen. (K. Π. 1, 4, 24.) Et cum gen. τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, Platoni, Quæ sunt ante ipsa, præcedunt ipsa, sunt ipsis anteriora. Interdum vero ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, (sicut πρόσθεν, necnon πρὸ cum hoc ipso verbo,) Antefero, Antepono, Pluris facio, aut æstimo, eidem Platoni de LL. Pausanias autem non solum dicit, Ἐπίπροσθέν τινος τίθεσθαί τι, pro Præferre, Anteponere ; sed hunc usum habet ap. eum istud adverbium, etiam sequente ἤ : ut in Messen. Κέρδη ἄδικα ἐ. ἢ πιστὸς εἶναι ποιούμενος, Lucra iniqua fidelitati præferens, anteponens, Potiora habens quam fidelitatem. || Ἐπίπροσθεν γίνεται pro Impedimento est, ex Alcidam. Quam signif. sumtam esse puto ab iis quæ ἐπίπροσθεν ποιούμεθα, Obtendimus, Opponimus. Ea siquidem sunt hostibus nostris impedimenta et obstacula. [" Zeun. Ind. Xen. K. Π., Schweigh. Lex. Polyb., Wyttenb. ad Plut. 1, 475. Musgr. Cycl. 676. Or. 649. Ἐπίπροσθε, Ἐπίπροσθεν, Cattier. Gazoph. 78. Paus. 289. 3. p. 245. Heind. ad Plat. Gorg. 264. Ἐπίπροσθεν ποιεῖσθαί τί τινος, Præferre alicui aliquid, Plut. Bruto 4." Schæf. Mss.]

HINC VERB. Ἐπιπροσθέω, hinc, inquam, sc. ab ἐπίπροσθεν habente postremam illam signif., i. e. cui postremum dedi locum. Nam de hac derivatione mihi assensuros existimo quicunque illam expendent. Esto enim, ἐπιπροσθῶ, significare Obstruo lumen, Officio luminibus, Obtenebro, Obumbro : ut ἐπιπροσθοῦν ὄρος dicitur a Greg. de monte urbem occultante ; at qui obstruit lumen alicui, s. officit ejus luminibus, is merito censebitur impedimentum illi afferre, s. obstaculum, et quidem longe maximum. Affert autem et metaphoricum verbi hujus usum Bud. 323. e Greg. Naz. Οἷς ὁ ζόφος οὗτος ἐπιπροσθεῖ καὶ τὸ παχὺ τοῦτο σαρκίον πρὸς τὴν τοῦ ἀληθοῦς κατανόησιν, Lumen adimit, Præumbrat, Obumbrat. Affert vero et passivæ vocis hoc exemplum, Ἐπιπροσθεῖται ὁ ἥλιος ἐν τῇ ἐκλείψει ὑπὸ τῆς σελήνης, pro Obscuratur, tenebrisque obducitur. Et ex Aretha in Apoc. Ἰσραὴλ δέ ἐστιν, ὃς νῷ Θεὸν ὁρᾷν ἠξιωμένος, μηδενὶ τῶν ἀσχολεῖν εἰωθότων ἐπιπροσθεῖται, Qui mente Deum videns, avocamento nullo obumbratur quominus pure contempletur. Id quod aliis contingit, quos rerum caducarum cura distinet. Est enim ἐπιπροσθούμενος, Cujus lumini officitur. Hæc ille ; sed ego non video quid obstet quominus ἐπιπροσθεῖσθαι hic generaliter accipiamus pro ἐμποδίζεσθαι, Impediri : itidemque ἐπιπροσθεῖν pro ἐμποδίζειν in isto Dionysii Areop. loco, Ὥσπερ οἱ αὐτοφυὲς ἄγαλμα ποιοῦντες, ἐξαιροῦντες πάντα τὰ ἐπιπροσθοῦντα τῇ καθαρᾷ τοῦ κρυφίου θέᾳ κωλύματα, καὶ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τῇ ἀφαιρέσει μόνῃ τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀναφαίνοντες κάλλος. Quam bene autem hæc signif. conveniat cum ea derivatione quam affero, facile quilibet perspicere potest. Convenit autem et ea, qua poni ait ἐπιπροσθοῦν pro interjecto ap. Themistium, Οὗ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις, Ut obices interjecta sunt. Convenit inquam et ista signif. cum illa derivatione : quoniam interjecta sunt inter nos et hostem ea, quæ illi obtendimus, quorum

A obtentu vim illius a nobis propulsamus, arcemus ; brevius, quæ illi opponimus. [Omnino Toup. ad Longin. 32, 2. " Plut. Mor. 1, 156. Schweigh. Lex. Polyb., Heind. ad Plat. Gorg. 264." Schæf. Mss. Creuz. ad Plotin. p. 371.] " Ὑποπροσθούμενος, affertur pro signif. τοῦ ἐπιπροσθούμενος." Ἐπιπρόσθησις, ut ap. Themist. Ἡ γὰρ σελήνη ἐκλιμπάνει διὰ τὴν ἐπιπρόσθησιν τῆς γῆς, ubi redditur Obumbratione ; sed rectius Obtentu terræ obumbrantis, s. inumbrantis, ut Virg., Extructosque toros obtentu frondis inumbrant. Quidam vero interpr. generalius Opposita terræ. [Polyb. 3, 71, 3. " Beck. var. lect. Aristot. p. 17. Toup. ad Longin. (32, 2.) p. 340. Wyttenb. ad Plut. 1, 475. Schweigh. Lex. Polyb., Heind. ad Plat. Gorg. 264." Schæf. Mss. Cf. Ἐπιπρόσθεσις.]

[* Πάμπροσθε, * Πάμπροσθεν, Blomf. ad Æsch. Ag. 693.]

ΠΡΟΣΩ, Ante se, In anteriorem partem : cui opp. ὀπίσω, Retrorsum : Poëtæ autem metri gratia SCRIBUNT Πρόσσω. Il. Γ. (109.) ἅμα πρόσσω καὶ B ὀπίσσω λεύσσει, Simul cernet et quæ ante pedes sunt et quæ retro, i. e. et præsentia et futura. Sic Plut. in libello, An Seni capess. Respublica, Τὸν στρατηγὸν ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα, ubi et casum observa. Sine casu autem Xen. Πρόσω ὁρῶν καὶ οὐ κατόπιν. Rursum Hom. Il. Σ. (250.) et Od. Ω. (451.) de vate, ὁ γὰρ οἶος ὁρᾷ πρόσσω καὶ ὀπίσσω : (Il. A. 343.) οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Aristot. de Mundo, Πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπων, Et ante se et retro, s. Ultro citroque. Eur. πάλιν καὶ πρόσω, Retrorsum et ante se, itidem pro Ultro citroque. Rursum Aristot. de Mundo, Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, Recta ante se flant, Flatus eorum recta ante se tendit. Interdum genitivo jungitur: ut et in l. quodam Plutarchi paulo ante c. Ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω πραγμάτων ὁρῶντα, Cernentem rerum omnium et frontem et occiput : i. e. non ea tantum quæ ante pedes sunt, τὰ ἐν ποσὶ, s. τὰ πρὸ ποδῶν, videntem, sed et ea quæ futura sunt prospicientem. Quo refer quod ap. Thuc. legitur, Ὡς C πρόσω ἦν τῆς νυκτός : (cf. Herod. 2, 121, 4.) quo sensu ap. Sallust. Ubi plerumque noctis processit : ap. Tac. et alios, Multa jam nocte. Idem Tac. dicit Nox erat provecta. Et Plut. Camillo, Γεγονὼς ἤδη ἡλικίας πρόσω : ut Cic. Non admodum grandem natu, sed tamen jam ætate provectum. Et alibi, Longius provectus ætate, Item, Provecta ætate mortua est : οὖσα ἤδη ἡλικίας πρόσω. Rursum Plut. Ἦσαν πρόσω ζητήσεως, Quærendo progressi erant. Alioquin πρόσω cum gen. significat etiam Longe ante, Procul : ut Herod. Αἰγύπτου δὲ οὐ πρόσω, Non procul ab Ægypto. Sic Xen. (K. Π. 2, 4, 12.) Πειράσομαι μὴ πρόσω ὑμῶν εἶναι, ἵνα, ὅπου καιρὸς εἴη, ἐπιφανείην. Sic et alibi. Necnon πρόσω γίγνομαι, Procul abscedo, (4, 3, 4.) E Philostr. autem Her. πρόσω σοφίας pro Supra sapientiam : ut i. sit q. πέραν. Item τὸ πρόσω, i. q. τὸ ἐν ποσὶ s. τὸ πρὸ ποδῶν, Quod ante pedes est, Quod ante nos est. Lucian. (3, 142.) loquens de cursore, Μόνον τοῦ πρόσω ἐφιέμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα. Synes. Ep. 130. Τὰ D πρόσω κατανοῶν, Quæ ante me sunt cogitans. Sicut porro dicitur ἐς τοὔπισω pro Retrorsum, Retro, sic et εἰς τὸ πρόσω, In anteriorem partem, i. q. πρόσω. Apud Lucian. (3, 251.) Ἡ πρῶρα ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, Bayf. vertit, In longum producta. [" Πρόσω, Eur. Iph. T. 840. Musgr. Herc. F. 557. Andr. 1221. Wakef. Trach. 57. Eum. 65. 416. 750. Huschk. Anal. 265. Valck. Phœn. p. 225. ad Herodian. Philet. 437. Zeun. ad Xen. K. Π. 299. 372. Brunck. Œd. C. 226. ad Herod. 713. Heyn. Hom. 7, 467. Cum gen., Jacobs. Anth. 9, 183. Theætet. 2. Boiss. Philostr. 584. 588. Dionys. H. 2, 1190. Xen. K. Ἀ. 4, 3, 28. : non Coram, sed Longe, Procul, Beck. ad Eurip. p. 201. Conf. c. πόῤῥω, ad Dionys. H. 1, 197. (ad 2, 1190.) Τὸ πρ., Musgr. Hel. 959. Plut. Alex. 149. Schm. Τὸ πρ. τοῦ πρ., Schneid. ad Xen. Anab. 22. 39. 289. Pol. 451. Lobeck. Aj. p. 433. Πρ. καὶ ὀπίσω, Heyn. Hom. 4, 96. Πρ. ἀρετῆς ἀνήκειν, Herod. 616. Πρόσσω, Lobeck. Aj. p. 246." Schæf. Mss.] " Ἐπιπρόσω, Procul.

" Quam signif. habet etiam simplex πρόσω."

COMPAR. Προσωτέρω, Longius ante, Ulterius: προσωτέρω διώκειν, Plut., Persequi longius procedendo. Item προσωτέρω αὐτῶν, Longius ante ipsos, s. Ultra ipsos. Et τὰ προσωτέρω, Quæ longius ante nos sunt, Ulteriora. [" Dionys. H. 2, 926. ad Herod. (1, 105.) 53. 682." Schæf. Mss.] SUPERL. Προσωτάτω, Longissime ante, s. simpliciter Longissime. Xen. (K. Π. 1, 4, 6.) ἀπενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων, Quam longissime fieri potuit a sensibus summovisse: (2, 1, 4.) Ὅτι προσωτάτω, Quam longissime. Plut. Themist. Προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, Longissime a Græcia. Ab eod. πρόσω est et nomen COMPAR. Προσώτερος, Qui longius ante est, Longius provectus s. progressus. [" Dionys. H. 1, 185. Προσώτερον, 139." Schæf. Mss.] SUPERL. Προσώτατος, Qui longissime ante est, Longissime provectus s. progressus, Soph. Aj. (731.) Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα του προσωτάτου, Longissime provecta, progressa. Ubi subaudiunt διά. Unde ADV. Προσώτατα, idem significans cum προσωτάτω, et πορρωτάτω, Longissime.

INDE ET Πρόσωθεν, E longinquo, i. q. πόρρωθεν, s. μακρόθεν, Soph. Aj. (723.) Στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ Μαθόντες ἀμφέστησαν, E longinquo venientem circumsteterunt. [" Wakef. Eum. 65. Huschk. Anal. 265. ad Xen. Mem. 1, 3, 13. Zeun. ad K. Π. p. 254. Valck. Hipp. p. 253. Diatr. 32. ad Charit. 311. ad Dionys. H. 3, 1799. Conf. c. ἄπωθεν, Porson. Med. p. 18." Schæf. Mss. Poëtice *Πρόσσοθεν, Il. Ψ. 533. ut *Προσσοτέρω pro προσωτέρω, Maximus Καταρχ. 395.]

Πόῤῥω, i. q. πρόσω, ex eoque factum literarum μεταθέσει καὶ τροπῇ, Eust.: i. e. Ante se, In anteriorem partem, etiam Longe ante se. Aristoph. (N. 212.) παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ. Item πόῤῥω προάγειν, Longe provehere; προβαίνειν, Longe provehi, procedere et progredi. Itidemque πόῤῥω εἶναι, Longe provectum s. progressum esse. Quibus loquendi generibus gen. plerumque additur. Xen. (Ἀπολ. 30.) Προβήσεσθαι πόῤῥω τῆς μοχθηρίας, Processurum esse longe ad vitium, ut Cic. Qui longe ad virtutem processit. Alibi autem dicit, In virtute procedere et progredi. Plato, Πόῤῥω προβεβηκότα τῆς ἁμαρτίας, In errore longe progressum. Idem in Gorgia, Τοὺς πόῤῥω ἀεὶ σοφίας ἐλαύνοντας, Qui longe ad sapientiam procedunt, s. magnos in ea progressus faciunt: Euthyd. Πόῤῥω σοφίας ἥκεις: Idem, Πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἥκων, Longius ætate provectus, Cic. Sic Gaza, Πόῤῥω γενόμενος ἡλικίας dixit pro eo, quod idem Cic. de Sen. Qui ætate processit. Ita et ἡ ἡλικία alicujus dicitur πόῤῥω ἤδη εἶναι τοῦ βίου, In vitæ curriculo longe jam provecta s. progressa esse. Quæ ætas provecta a Cic. dicitur, ut docui supra in Πρόσω. Plato Apol. (29.) Ὁρᾶτε γὰρ εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅτι πόῤῥω ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγύς, Videtis ætatem meam longe provectam esse et morti vicinam. Item, Ἤδη δὲ πόῤῥω τῆς ἡμέρας οὔσης, Æschin. (70.) Bona diei parte jam elapsa. Plato Protag. Ἔδοξέ μοι πόῤῥω τῶν νυκτῶν εἶναι, Videbatur mihi multa jam nox esse; Res in multam jam noctem protracta esse. Item πόῤῥω τῆς νυκτὸς dicitur pro πόῤῥω τῆς νυκτὸς οὔσης, s. βαθείης ἤδη νυκτός, Multa jam nocte. Itidemque πόῤῥω τῶν νυκτῶν, Multa nocte, Usque in multam noctem. Eod. modo sine partic., Plut. Demosthene 1552. meæ Ed. Ὀψέ ποτε καὶ πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἠψάμεθα Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν ἐντυγχάνειν, Ætate jam provecti, Provecta jam ætate, sub. ὄντες, οὔσης. Ponitur autem ἐλλειπτικῶς et ap. Theophr. pro Sero ubi dicit, Πόῤῥω πεπαίνεται, Sero maturescit, C. Pl. 1, 11. ‖ Interdum commodius redditur Longe, Procul, Dem. (282.) Οὕτω μέχρι πόῤῥω προήγαγον τὸ πρᾶγμα, Usque adeo longe rem provexere; s. Eousque. Et cum gen. ap. Eund. Πόῤῥω τῆς πόλεως, Procul ab urbe. Ac interdum præcedente verbo, aut sequente, Plut. (6, 614.) Ῥίψαι ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ἦν μάλιστα πόῤῥω τῆς ὁλκάδος, Quoad ejus fieri potuit longissime a navi. Sic dicimur aliquem πόῤῥω ποιεῖν ἢ ἀπάγειν τινός, Cum procul ab ea re eum summovemus s. abducimus. Necnon aliquis dicitur πόῤῥω τινὸς ἀποπλανᾶν, γίνεσθαι εἶναι, Isocr. Areop. (33.) Δέδοικα μὴ πόῤῥω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανηθῶ, de cujus loci expositione dictum est supra: Panath. Πόῤῥω γεγονότα τῆς ὑποθέσεως. Sic Dem. Ἵνα μὴ πόῤῥω τοῦ παρόντος γένωμαι, Ne longius a proposito digrediar. Itidem, Πόῤῥω γίνομαι τοῦ πατάξαι, Procul absum a verberum inflictione, ab hoc ut verbera ingeram. Quidam interpr. A verberibus abstineo. Rursum Isocr. Panath. Οὕτως ἦν πόῤῥω τούτου, ὡς, Tantum aberat ut hoc faceret, ut. Idem autem in Panegyrico dicit, Πόῤῥω τῶν πραγμάτων ἐστί, pro eo fere, quod dicitur Aberrat a scopo. Et ap. Plat. Οὕτω πόῤῥω εἶ περί τε τοῦ δικαίου καὶ δικαιοσύνης, redditur, Tam longe abes ab justo et justitia. Ex Aristot. autem, Πόῤῥω σαρκὸς τὴν φύσιν ἐστί, pro A natura carnis aliena est. Item πόῤῥω ποιεῖν, ut ἐκ ποδῶν ποιεῖν, Procul summovere. Apud Athen. 13. Τὴν χάρυβδιν οὐχὶ πορρωτάτω που ποιεῖ. Ὁ πόῤῥω, Longe s. Procul a nobis dissitus, Qui longe s. procul abest a nobis, Lucian. de Calumnia, Τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες, τὸ δὲ πόῤῥω καὶ πάμπολυ διεστηκὸς δεδιότες. Ubi nota quæ copulentur, et quæ opponantur. Item εἰς τὸ πόῤῥω, ut εἰς τὸ πρόσω, ad id quod longe abest. Apud Plat. autem οἱ πόῤῥω Bessario vertit Ultimi, Imperiti: forsan quod a rerum cognitione procul absint. ‖ Πόῤῥω cum gen. alicubi redditur Supra, Ultra, sicut πρόσω: ut πόῤῥω τοῦ ἀποχρῶντος, Supra modum, Ultra quam sit satis, Bud. Et Synes. Ep. 46. Πόῤῥω δεινῶν, sub. ἐστί, Omne incommodum superat. Quibus addi possit hoc Aristoph. Σφ. (192.) Πονηρὸς εἶ πόῤῥω τέχνης καὶ παράβολος: ut dicat eum omnes improbitatis etiam magistros superare. Schol. vero exp., οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς οὐδὲ μελέτης, ἀλλὰ φύσει. Hæc autem signif. τοῦ πόῤῥω pro Supra, Ultra, vicinior est primæ quam præcedenti: cum enim dico πόῤῥω τοῦ ἀποχρῶντος, significo Eousque factum progressum, ut legitimos terminos excesserit.

COMPAR. Ποῤῥωτέρω, Longius, Magis procul, Plut. Camillo, Ὡς ποῤῥωτέρω τῶν πυλῶν ἐγεγόνεισαν, Cum longius a portis abiissent, vel etiam progressi essent. Gal. Ποῤῥωτέρω τῆς ἑβδόμης ἔσεσθαι μέλλει ἡ ἀκμή, Septimum diem excessura est, Ultra septimum diem progressura est. At Bud. Ποῤῥωτέρω τῆς φήμης προβῆναι, dicit Eum cujus fama longe lateque in dies percrebrescit. Item ὁ ποῤῥωτέρω, Qui longius abest aut remotus est, Isocr. Archid. Ἀρχαῖα καὶ ποῤῥωτέρω τῶν παρόντων λέγειν. SUPERL. Ποῤῥωτάτω, Longissime, Maxime procul, Lucian. Ὅτι ποῤῥωτάτω ἀπ' αὐτῶν φευκτέον, Fugienda sunt et declinanda quam fieri potest longissime. Item cum gen., interveniente etiam verbo, Isocr. ad Nic. Βουλόμενος ἐμαυτὸν ὡς ποῤῥωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν, Quamlongissime a me summovere. Ab eod. Πόῤῥω est et nomen COMPAR. Ποῤῥώτερος, Longius dissitus, Magis procul remotus. ET SUPERL. Ποῤῥώτατος, Longissime distans, Maxime procul dissitus. Unde ADV. Ποῤῥώτερον, Longius, i. q. ποῤῥωτέρω, ET Ποῤῥώτατα, Longissime, i. q. ποῤῥωτάτω, Aristot. de Mundo, Κατὰ τὸ ἐγγιόν τε καὶ ποῤῥώτερον θεοῦ. Et ὡς ποῤῥώτατα, ap. Aristidem, Quamlongissime. [" Πόῤῥω, Musgr. Herc. F. 557. Jacobs. Anim. 208. Huschk. Anal. 161. Wakef. S. Cr. 4, 224. Steph. Dial. 16. Herodian. Philet. 437. et n., Thom. M. 77. Valck. Diatr. 32. Zeun. ad Xen. K. Π. 299. ad Herod. 713. Dionys. H. 4, 2195. Cum gen., Boiss. Philostr. 226. 588. Heind. ad Plat. Phædr. 220. 286. Demosth. 476. Paus. 1, 419. Xen. Eph. 41. 46. Πόῤῥω εἶναί τινος, Heind. ad Plat. Lys. 24. Π. ποιεῖν τινά, Longe superare aliquem, Bergler. ad Alciphr. 26. 347. Jacobs. Anth. 11, 263. Π. που, Boiss. Philostr. 332. Π. παντάπασιν ἡλικίας ἐληλακώς, Elog. de Thuc. p. 12. Heind. ad Plat. Lys. 25. Xen. Hier. 4, 4. Πόῤῥω, πόῤῥωθεν, ad Diod. S. 2, 388. Ποῤῥώτερον, 207. 310. Ποῤῥώτερον, ποῤῥωτέρω, ad Herodian. Philet. 437. Ποῤῥωτέρω, Toup. Opusc. 2, 229. ad Herod. 628. Ποῤῥωτάτω, ad Xen. Mem. 1, 4, 6. Ruhnk. p. 225. Diod. S. 2, 277. 342. Ποῤῥώτατα, ibid." Schæf. Mss.]

INDE ET Πόῤῥωθεν, E longinquo, Eminus; inter-

dum etiam Procul redditur. Lucian. de Calumn. Τὴν χεῖρα προτείνων πόῤῥωθεν ἔτι προσιούσῃ, Plut. Symp. 1. Διὰ τί τὰ γράμματα πόῤῥωθεν οἱ πρεσβύτεροι μᾶλλον ἀναγινώσκουσι. Et paulo post, Πόῤῥωθεν εὐωδέστεραι προσπίπτουσιν. At e Plut. Lycurgo, Πόῤῥωθεν ἀρχόμενος, Longiore initio aggrediens, etiam Altius exordiens: sicut ap. Plat. Charm. Πόῤῥωθεν ὑμῖν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας, Ex alto principio vobis emanavit. Item οὐ πόῤῥωθεν, Non multo ante, A non multis annis, Synes. Ep. 66. Ἐγὼ μὲν οὔτε πόῤῥωθεν ἐνετράφην τοῖς νόμοις τοῖς ἱεροῖς, Neque multo ante enutritus sum in sacris legibus. [" Ad Xen. Mem. 1, 3, 13. Toup. ad Longin. 398. Abresch. Lectt. Aristæn. 348. ad Charit. 216. 311. Πόῤῥωθε, Tzetz. Exeg. Il. 117, 17." Schæf. Mss. * Ποῤῥωτέρωθεν, Theophr. Fr. 9, 4.]

Πόρσω, i. q. πόῤῥω et ejusdem originis, Longe ante, Longe, Procul, Arat. οἱ δέ τι πόρσω Κλύζονται: unde COMPAR. Πορσώτερος, Longius distans. SUPERL. Πορσώτατος, Longissime dissitus: a quo ap. Hes. Πορσώτατα, τὰ πόῤῥω καὶ μακράν. Est ab eod. Πόρσω et adv. COMPAR. Πόρσιον, Longius, Ulterius, περαιτέρω. Pind. Ὀ. (1, 183.) μὴ πάπταινε πόρσιον. [" Πόρσω, Steph. Dial. 16. Timon Phlias. 11. Wakef. S. Cr. 3, 175. Brunck. Œd. C. 226." Schæf. Mss. * Πόρσιστα, Pind. N. 9, 70.]

ΠΡΟΤΕΡΩ, i. q. προσωτέρω, s. ποῤῥωτέρω aut πορσωτέρω: quæ sicut compar. gradu dicuntur a πρόσω, πόῤῥω et πόρσω, ita hoc a πρὸ, i. e. Longius ante se, Ulterius. Od. Ξ. (356.) Μαίεσθαι προτέρω, O. (109.) Βὰν δ' ἰέναι προτέρω. Sic (Il. I. 192.) Τὼ δὲ βάτην προτέρω. Item Σ. (387.) et Od. E. (91.) Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω. Itidem, προτέρω διώκειν. Il. E. 672. Et ap. Hesych. Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον, ubi exp. ἔμπροσθεν. Item cum gen. Προτέρω καιροῦ, Ultra tempus, Ultra modum, περαιτέρω τοῦ δέοντος ἢ μετρίου, Æschin. (65.) Et Apoll. Rh. 1, (919.) Τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι, Ultra hæc, minime verba faciam, i. e. Nihil amplius dicam, Ulterius in sermone non progrediar. Item Diutius, 2, (864.) ἔτι προτέρω τετιημένοι ἰσχανόωντο. [" Ad Charit. 216. Callim. H. in Dian. 72. Il. Γ. 400. Προτέρω, Προτέρωσε, Brunck. Apoll. Rh. p. 23. 41. Heyn. Hom. 4, 536. 6, 94. 627. Nicænet. 6." Schæf. Mss.] Προτέρωσε, i. q. προτέρω, s. εἰς τοὔμπροσθεν, Schol. Apoll. Rh. 1, (306.) προτέρωσε δόμον ἐξῶρτο νέεσθαι. Suid. exp. μακροτέρω, Longius, Ulterius. Affertur ex Apoll. Rh. (1, 1241.) et προτέρωσε κελεύθου, ubi si præcedit ἰέναι, aut simile quid, significat Progredi, Pergere ulterius: quod Hom. dicit μαίεσθαι προτέρω, et ἰέναι προτέρω. [Vide Προτέρω.] Ἐπιπροτέρωσε, itidem Ulterius, Apoll. Rh. 2, (940.) ἐπιπροτέρωσε θέοντες.

ΠΡΟΤΕΡΟΣ, Prior, Il. X. (249.) Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἕκτωρ, Hesiod. Ἔργ. (2, 326.) μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς, Il. Φ. (440.) ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα, Prior natus sum, i. e. Major natu sum: verba Neptuni ad Apollinem γενεῆφι νεώτερον. Et Il. O. 166. γενεῇ πρότερος: pro quo Ψ. 790. dicit προγενέστερος. Sæpe ap. Eund. πρότεροι ἄνδρες s. πρότεροι ἄνθρωποι, Superioris ætatis homines, Il. Φ. (405.) Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης, Ψ. (332.) νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, (E. 637.) Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, ubi etiam accipere queas pro Priscis temporibus. Item, Ἐν τῷ προτέρῳ [—ον] χρόνῳ, Thuc. 6, (9.) p. 200. Superiori tempore. Sic, Ἤματι τῷ προτέρῳ, Superiore die, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ, Il. Φ. (5.) itidemque τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ ap. Aristoph. (Ἱππ. 43.) Superiore novilunio, i. e. proximo elapso. At Διονύσιος ὁ πρότερος, ad discernendum ab eo qui postea extitit. Xen. Ἑλλ. 7, (4, 12.) Τετελευτηκότος ἤδη τοῦ προτέρου Διονυσίου. Sic etiam αἱ πρότεραι συνθῆκαι exponi potest non solum Superiore tempore factæ, verum etiam Priores. Aristot. Rhet. 1. Αἱ ὕστεραι κύριαι, ἄκυροι δ' αἱ πρότεραι. Item τῇ προτέρᾳ, sc. ἡμέρᾳ, Pridie, i. e. Heri: quemadmodum Eust. ap. Hom. etiam ἤματι τῷ προτέρῳ, accipit pro χθές: eidemque ἡ προτέρα s. ἡ προτεραία est ἡ χθεσινὴ ἡμέρα, Hesterna dies, interdum adj. cum gen.,

A interdum sequente ἤ. Aristot. Polit. 5, 12. Τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγένετο τῆς τροπῆς, Pridie mutationis. Idem H. A. 6. Τῇ προτέρᾳ ἢ ἐκλέπεται: ut Cic. Pridie quam hæc scripsi. Item vulgus, teste Eodem, dicunt aliquos προτέρους παρὰ αὐτοῖς εἶναι, ut ap. Terent. Priores partes ap. aliquem habere, Esse ap. aliquem primum. Item aliquid est πρότερον τῇ φύσει, Prius ordine naturæ: et πρότερον τῷ χρόνῳ, Tempore prius. At πρότερον τοῦ χρόνου Id esse dicitur, quod est prius et antiquius temporum ordine, ut quod ante omnia sæcula fuit ab æterno. Et ap. Dem. (32.) Τὸ πράττειν, ὕστερον ὂν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρεῖττόν ἐστι, Prius et potius est. Item οἱ πρότεροι πόδες, in quadrupede dicuntur οἱ πρόσθιοι, Anteriores pedes, Eust.

ADV. Πρότερον, Prius, Antea; interdum et Superiore tempore: cui opp. ὕστερον, Postea s. Post, Posteriori tempore. Dem. c. Philipp. 1. Νῦν, οὐ πρότερον, Nunc, non autem antehac, s. superioribus temporibus. Sic ap. Athen. 3. ἑταίρας Ὡραίας πρότερον, νῦν δ' οὐκ, Thuc. 8, (63.) p. 282. Ὑπὸ τοῦτον B τὸν χρόνον, καὶ ἔτι πρότερον, 2, (13.) Ὡς οὔπω πρότερον, Ut nunquam antea. Item præcedente dat. ἐνιαυτῷ, aut ἡμέραις, Dem. c. Philipp. 3. Ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως, Uno anno antequam caperetur. Plato Epist. 3. Σχεδὸν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας, Viginti ferme diebus ante quam Syracusis domum redirem. Item πρότερον ἤ, Prius quam, Ante quam, Plato de LL. Πρότερον ἢ καθαίρηται, Ante quam purgetur, Plut. Camillo, Οὐ πρότερον ἢ τοὺς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ πολίτας ἐπιψηφίσασθαι τὸν νόμον, Non ante quam cives, qui in Capitolio erant, suis suffragiis comprobarent. Herodian. 7, (3, 15.) Πρότερον ἀναιρεθέντας πρὸ τῶν βωμῶν πεσεῖν ἢ σκῦλα τῶν πατρίδων ἰδεῖν, ubi possis πρότερον interpretari etiam Citius Potius. Sic et Greg. Naz. Πάντα τρόπον πρότερον ἢ κατὰ τὸ ἦθος, Quovis potius modo quam. Item et πρότερον πρὶν, quod vide in Πρὶν supra, col. 552. Item οἱ πρότερον, subaud. particip., Qui ante s. superioribus tempori- C bus fuerunt: qui ab Hom. dicuntur πρότεροι. Plut. in suo περὶ Φιλαδελφ. libello, Ἕτεροι τῶν πρότερον γενόμενοι, Alii a superioribus, s. priscis, illis. Sic Bud. e Xen. οἱ πρότερον et οἱ πρόσθεν, Majores. Et τὰ πρότερον, Superiora. ITEM Τοπρότερον i. q. τοπρὶν, Antea, Ante, Prius, Aristoph. Πλ. (402.) ὥσπερ τοπρότερον, Ut prius.

[" Πρότερος, Thom. M. 43. 761. 764. Villois. ad Long. 174. ad Herod. 42. 226. ad Charit. 313. 325. ad Mœr. 298. Ammon. 119. 120. ad Diod. S. 1, 243. I. q. πρῶτος, ad Charit. 620. Cum gen., Wakef. S. Cr. 2, 34. ad Herod. 503. 664. Conf. c. πρότερον, Brunck. Aristoph. 2, 53. 3, 54. Kuster. 192. ad Diod. S. 2, 213. 469. ad Dionys. H. 1, 146. 557. Heyn. Hom. 4, 543. 6, 611. Heind. ad Plat. Gorg. 265. Ὁ πρ. λόγος, in judiciis, Luzac. Exerc. 177. 187. Πρότερός γε, Brunck. Aristoph. 2, 103. Ἔτι πρ., Boeckh. ad Sim. p. xvi. Πρότερος—πάρος, Il. Θ. 253. Οἱ πρ., Plato Phædro 339. Οἱ πρότεροι πρότεροι, Jacobs. Anth. 12, 220. Πρότερα et πρότερον conf., D Brunck. Aristoph. 3, 203. Τὰ πρ., Antea, Paus. 386. Ἐκ προτέρων, Epigr. adesp. 141. Πρότερος, Πρότερον, ad Herod. 42. 482. 721. Brunck. Antig. 102. Πρότερον, Villois. ad Long. 174. ad Mœr. 317. Ammon. 119. ad Herod. 226. De constr., Steph. de Dial. Att. Dedicat. Diod. S. 2, 480. I. q. πρῶτον, ad Charit. 620. Conf. c. πρῶτον, 457. 620. ad Diod. S. 2, 58. Heyn. Hom. 4, 547. Ὁ πρότερον, ad Xen. Eph. 275. ad Charit. 325. Πρότερόν γε, Brunck. Aristoph. 2, 103. Dionys. H. 3, 1429. Τὸ πρ., Herod. 542. Τοπρ., Duker. Præf. Thuc. 10. Πρότερον ἤ, ad Herod. 731.: de constr., ad Lucian. 1, 354. Οὐ πρ. ἤ, seq. conj. Aristot. H. A. 365. Schn., cf. p. 615. Æsopus p. 154. Fur. Lips. Οὐδὲν πρ. ποιοῦσιν, ἢ—παράγουσι, Ruhnk. ad Vell. p. 266. Πρ. ἔτι, ad Herod. 473. Πρότερον, ὕστερον δὲ, Wolf. ad Reiz. de Acc. 91. Οὐ πρότερον, ἕως ἄν, Diod. S. 1, 344. Οὐ πρ., εἰ μή, Boiss. Philostr. 429. Polyæn. 274. Cor., Hutten. ad Plut. 3, 140. Μὴ πρ., ἢν μή, Lucian. 1, 161. Schm., Schol. Lycophr. 54. Æsopus p.

55. Schn., Thuc. T. 2. p. 270. Baver. et var. lect., Polyb. T. 2. p. 494. Μὴ πρ., ἀλλ' ὅταν—, T. 3. p. 118. Οὐ πρ.—πρὸ τοῦ, seq. inf. Memnon p. 111. Orell." Schæf. Mss.]

Προτέρως, Priore modo. Exp. etiam Anterius, εἰς τοὔμπροσθεν: pro quo scr. Προτέρωσ' aut Προτέρωσε, de quo supra. [* Προτέρωθε, ἐκ τοῦ προτέρου, Etym. M.]

Comp. GRAD. Προτεραίτερος, Prior, πρότερος. Suid. ex Aristoph. (Ἱππ. 1165.) Videtur autem esse pro προτεραιότερος.

Προτεραῖος, adjectivum e προτέρᾳ, Pridie: ut προτεραῖος ἦλθε, Pridie venit. Item τῇ προτεραίᾳ dicitur pro τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ, ut τῇ προτέρᾳ, Pridie: sequente gen. aut adverbio ὅτε aut conjunctione ἤ, ut et τῇ προτέρᾳ. Thuc. (5, 75.) Τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ τῆς μάχης, Pridie quam prælio decerneretur, Dem. (553.) Τῇ προτεραίᾳ ὅτε, Pridie quam, Lys. (626.) Τῇ προτεραίᾳ ἤ, sic enim reponit Bud. pro ᾗ ἀνήγετο, Pridie quam navem conscenderet. Necnon nominativo casu ἡ προτεραία sub. ἡμέρα dicitur ἡ τῆς ἑκάστοτε ἐνεστώσης προλαβοῦσα ἡμέρα, inquit Eust. Pridiana dies. [" Thom. M. 761. Baver. ad Thuc. 1. p. 783. Ammon. 119. Valck. Hipp. p. 193. ad Herod. 133. Zeun. ad Xen. K. Π. 342. Τῇ πρ., Monthly Review Jan. 1799. p. 89. ad Lucian. 2, 85. Τῇ προτεραίᾳ, τῇ προτέρᾳ, Schneid. Anab. 86." Schæf. Mss.]

Προτερικὸς, ut προτερικὴ συκῆ, Ficus quæ prior, i. e. prius quam aliæ, fructum suum maturat, Præcox s. Festina ficus, Athen. (77.) Προτερικήν φησι καλεῖσθαι, nimirum Seleucus ἐν Γλώσσαις, γένος τι συκῆς, ἥτις φέρει πρώϊον τὸν καρπόν. Ubi tamen SCRIPTUM Πρωτερικὴν, [et ap. Eust. 171, 15.]

Προτερεύω, Prior sum, ut πρωτεύω, Primus sum, et δευτερεύω Secundus sum, s. Priore loco censeor, Prior sum dignitate, Priores partes obtineo. Greg. Naz. de Homine p. 35. Et 64. Τοῦ μὲν σωματικοῦ προτερεύοντος ἐν αὐτῷ, τοῦ δὲ ἑτέρου ἐφυστερίζοντος. [" Ad Herod. 722. (9, 66.)" Schæf. Mss.] AT Προτερίζω, quod in VV. LL. exp. Molior quiddam novi, (qua signif. νεωτερίζω dicitur,) suspectum est; nam significaret potius πρότερος s. προτερικὸς sum, aut certe Cupio esse πρότερος, Priores partes ambio.

Προτερέω, i. q. προτερεύω, Prior sum, cui oppositum ὑστερέω, Sum posterior: ut, Προτερεῖ Λυσίου ὁ Ἰσοκράτης, pro quo Hom. diceret, πρότερος γένετο s. πρότερος γενεῇ, vel προγενέστερός ἐστι, contra ὑστερεῖ Λυσίου, Posterior est Lysia, sc. ætate. Item plantæ προτεροῦσι, quæ priores fructum suum reddunt, cujusmodi sunt αἱ πρωϊκαρποῦσαι, s. αἱ προτερικαὶ, ut Seleucus ap. Athen. appellat: contra ὑστεροῦσι, Quæ sunt serotinæ: ap. Theophr. C. Pl. 3. cap. ult. Ubi etiam ait, Ὅσα γὰρ εὐβλαστεῖ, καὶ ταχὺ παραγίνεται, καθάπερ τὰ τριμηνιαῖα, σπαρέντα πρώϊα, προτερεῖ καιρόν: (4, 2, 1.) Προτερεῖ εἰς φθορὰν, Prius s. Celerius interit. Idem cum dat. Πεύκη καὶ πίτυς προτεροῦσι τῇ βλαστήσει μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα ἡμέραις. Quæ sic Plin. Pinus et picea præveniunt germinatione abietem quindecim fere diebus. Itidem cum dat. Aristot. Μικρὸν προτερεῖ τῷ τόκῳ, Paulum maturat partum. Apud Dem. vero in Epist. Philippi (239.) Οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες, Nulla re prævenietis quam injuriarum illatione, Nulla re antevertetis. Quemadmodum Plin. quoque, Προτεροῦσι τῇ βλαστήσει, ap. Theophr. vertit Præveniunt germinatione. Itidem Schol. Thuc. προτερῆσαι exp. προλαβεῖν, 1, (34.) Ὑμέτερον δέ γ' αὖ ἔργον προτερῆσαι, Vestræ partes sunt prævenire, Officii vestri antevertere, vel Præoccupare. || Προτερεῖν dicitur Penes quem primæ partes sunt, Qui primas obtinet, victor evasit, palmam reportavit. Bud. quoque interpr., Vincere, Superiorem esse, ap. Polyb. 3, (110, 6.) Μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς ἱππεῖς ἐπαφέντες, ἐπροτέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν. Sic accipi potest et ap. Suid. Παρὸν ἡμῖν ἢ ἄρδην ἀπολωλέναι, ἢ προτερήμασι, δόξαν μέν τινα προπετείας ἀπενέγκασθαι, βιοτεύειν δὲ ὅμως ἔτι κατ' ἐξουσίαν. Idem Suid. in quodam loco, quem citat, Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι προτερήσαντες, exp. πρότεροι γεγονότες, Cum prævenissent s. antevertissent. [Schæf. Æsop. 150. " Ad Herod. 718. 722. (9, 57.) Toup. Opusc. 1, 156. ad Diod. S. 1, 4. 218. 413. 444. 459. 596. 707. 2, 6. 15. 87. 96. 105. 107. 112. 207. 227. 262. 310. 342. 375. 383. 410. 438. 471. 485. De constr., 638. Cum gen., 45. 185. 494." Schæf. Mss. " Phornut. 45. Prius dico, Præmitto, Euseb. H. E. 20." Wakef. Mss.] Προτέρημα, τὸ, Priores partes, Major s. Potior rei alicujus gerendæ commoditas. Quinetiam Res bene gestæ, Victoria: sicut προτερεῖν Priores partes obtinere, Palmam reportare, Vincere; frequens ap. Polyb. Interdum vero Id quo priores et superiores sumus aliis: ut ap. eund. Polyb. 3, (89, 9.) p. 57. Ἦν δὲ τὰ προτερήματα Ῥωμαίων, * ἀκατάτριπτος χορηγία, καὶ χειρῶν πλῆθος. [Jambl. V. P. 22. 28. 34. Kiessl. " Thom. M. 905. Toup. Opusc. 1, 24. ad Xen. Eph. 128. Koen. ad Greg. Cor. 13. Diod. S. 1, 222. 239. Ἐπὶ τοῦ πρ. γίνεσθαι, 2, 374. 387. ad 533. Προτερήματα ποιεῖν, 376." Schæf. Mss. * Προτέρησις, Heliod. 4. p. 199. " Priores partes, Præcellentia, Chrys. in Ep. 1. ad Timoth. Serm. 15. T. 4. p. 271, 8. Κατὰ τὰ μυστήρια οὐδεμίαν προτέρησιν ἔχουσι." Seager. Mss.] Καταπροτερέω, Primas partes eripio, Devinco. Pass. Καταπροτεροῦμαι, Priores partes devictus amitto. Bud. simpliciter interpr. Vincor, ap. Polyb. 1, (47, 9.) p. 12. Καταπροτερούμενος δὲ τοῖς ἐπιβατικοῖς διά τε τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν, ἐγένετο τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριος: [16, 19, 1. Diod. S. 17, 35. * Συμπροτερέω, Suid. v. Ἡσίοδος.]

ΠΡΩΤΟΣ, Primus, Od. Λ. (510.) Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς, Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Apud Eund. Φ. (231.) legitur πρῶτος, sequente μετὰ, in hoc versu, Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες, ubi cum πρῶτος relinquitur subaudiendum verbum e præcedentibus. Opp. autem ab eo ὕστατος, huic πρῶτος, in hoc versu, qui extat cum alibi, tum Il. E. (703.) Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν. Sic neutro πρῶτον opp. ὕστατον, Od. I. (14.) Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; De quo versu dicam et paulo post. Interdum ei præfixit adverbium πολὺ, ut (449.) Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης. Sic πολὺ πρώτη, fem. P. (31.) Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδεν τροφὸς Εὐρύκλεια. Dicunt autem Lat. itidem Longe primus. Addit alicubi ei suum etiam gen. Ceterum usus hujus nominis Poëtis cum aliis Scriptoribus communis est, Menander ap. Athen. Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ Μεραγένης. At Dem. paulo secus hac numeralium nominum serie usus est, (328.) Ἐν οἷς οὐδαμῶς σὺ φανήσῃ γεγονὼς οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν. Secus inquam usus est hic Dem., allusitque fortasse ad Proverbiale illud dictum, Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι. Opp. autem in soluta itidem oratione ὕστατος huic πρῶτος, interdum vero τελευταῖος, Lucian. Herm. Τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις. Quinetiam Proverbialiter ap. Eund., in l. qui περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ Συνόντων inscribitur, (init.) Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καταλέξω τούτων ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας; Manavit autem istud Proverbiale loquendi genus, manasse certe creditur, ab illo Hom. versu quem protuli supra, in quo πρῶτον et ὑστάτιον inter se opponuntur. Atque ut Poëticum est hoc ὑστάτιον, ita etiam πύματον, quod et ipsum huic πρῶτον interdum opponitur. At vero πρῶτος et τελευταῖος, s. πρῶτον et τελευταῖον, opponi itidem sibi videmus cum alibi, tum in h. Plut. l. de Puer. Educ. Ὅτι ἓν πρῶτον καὶ μέσον καὶ τελευταῖον ἐν τούτοις κεφάλαιον ἀγωγὴ σπουδαία καὶ παιδεία νόμιμός ἐστι, ubi observandum etiam id vocari πρῶτον et μέσον et τελευταῖον κεφάλαιον, in quo omnia sita sunt. Eod. certe sensu dixit Dem. pronuntiationem esse τὸ πρῶτον et τὸ δεύτερον et τὸ τρίτον, i. e. Primas, secundas, tertias partes obtinere. Præterea ut πρῶτος nonnunquam præfixum habet πολὺ ap. Poëtas, sic et ap. prosæ Scriptores aliquando, potius tamen in altera signif., de qua mox dicam. Legitur porro πρῶτος cum gen. plur., at πρῶτοι vel cum gen., vel cum nominativo: ut ὁ πρῶτος τῶν ῥητόρων, et οἱ πρῶτοι τῶν ῥητόρων, vel οἱ πρῶτοι ῥήτορες. Sic τὸ πρῶτον

τῶν ὀνομάτων, et τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων, (ut Plato Cratylo, Εἴη δὲ κἂν ὑπὸ παλαιότητος τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων ἀνεύρετα εἶναι,) vel τὰ πρῶτα ὀνόματα. At vero πρῶτός μου ap. Jo. 1, (15. 30.) nove dictum pro πρότερος, significante tamen non tam Prior, quam Præstantior, ut in novissima Interpretatione habetur: cui adjunctas Annotationes vide. Dixit autem et Nonnus itidem πρῶτος ἐμεῖο. || Τὴν πρώτην dicunt interdum non addito substantivo pro A principio. Nisi quis malit uti nomine Prima addendo substantivum. Τὴν πρώτην, inquit Bud., Prima potione, et A principio. Gal. ad Gl. 1. Ἀρξαμένου δὲ πέττεσθαι, λεπτὸν καὶ ὑδαρῆ καὶ ὀλίγον τὴν πρώτην διδόναι, et, Ἐλλέβορον λευκὸν διδόναι τὴν πρώτην, Aristot. Polit. 7. Περὶ οὖν τὴν πρώτην συμφέρει ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν τοιαύτην, i. e. κατ' ἀρχὴν, et a prima ætate puerorum. Ita Bud., sed ita legendo hunc locum, dici possit alium usum habere hoc πρώτην quam in illis Gal. ll., in quibus τὴν πρώτην tale est quale Gallice Pour la première pro Pour la première fois. Sic Lucian. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τήν γε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; Ut autem substantivo ponitur hic accus. in hujusmodi ll., ita gen. πρώτης præcedente præp. ἀπό. Affertur enim ἀπὸ πρώτης e Thuc. positum itidem pro A principio, Ab initio.

Πρῶτος, Primus, i. e. Primarius, Qui primum locum obtinet, Thuc. 6. Καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι ἂν εἶναι. Quinetiam πολὺ πρῶτος ap. Eund. 8, (89.) Πάντες γὰρ αὐθημερὸν ἀξιοῦσιν, οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι. Plut. Symp. 2. Οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας. Quinetiam αἱ πρῶται πόλεις ap. Thuc. 2, (8.) Primariæ civitates: 4, (95.) Τῆς τε πόλεως, ἣν ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Sæpe autem additur dat.: ut Dem. Πρῶτος γένει καὶ πλούτῳ. Sic Isocr. Πλούτῳ καὶ δόξῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι πρώτους εἶναι τῶν πολιτῶν. Sic et ipse Thuc. (3, 65.) Ἄνδρες ὑμῶν οἱ πρῶτοι καὶ χρήμασι καὶ γένει. Dicitur autem et genere neutro τὸ πρῶτον, Quod primarium est, primas partes obtinet, præcipuum est. Et plur. τὰ πρῶτα, Primæ partes: unde φέρεσθαι τὰ πρῶτα, Primas partes obtinere: quo dixit modo Virg. Prima tenere, pro Primas partes tenere. At οἱ τὰ πρῶτα λαχόντες, et οἱ τὰ πρωτεῖα φερόμενοι peculiariter, Magistri societatum, Mancipes, Bud. Interdum vero dicitur aliquis esse τὰ πρῶτα pro Princeps, s. In primis honori habitus, ut Idem scribit: afferens h. Greg. Naz. l., in quo dicit de Athanasio, Οὔπω μὲν τεταγμένος ἐν ἐπισκόποις, τὰ πρῶτα δὲ τεταγμένος τῶν συνεληλυθότων. Similem vero usum et NOMINIS Δεύτερα præfixum habentis articulum, ex Eod. profert, Καὶ τοὺς μὲν προαγωνιστὰς καὶ πρωτοστάτας γενέσθαι τῆς ἀσεβείας, τοὺς δὲ ταχθῆναι τὰ δεύτερα. Talis est usus illius πρῶτα et in isto Luciani loco, ubi genitivo jungitur, (1, 147.) Καὶ πλουτεῖ πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, Primas tenens partes inter Athenienses, Atheniensium princeps, summus. Aristoph. autem dixit (B. 421.) Κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. || Interdum vero adverbialiter ponitur τὰ πρῶτα, (sicut et πρῶτα, sine articulo,) pro Primum, ut docebo mox in adverbio Πρῶτον. || Πρῶτα exp. etiam πρὸ καιροῦ, in Od. Ω. (28.) Ἦ τ' ἄρα καί σοι πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε Μοῖρ' ὀλοὴ, τὴν οὔτις ἀλεύαται, ὅς κε γένηται. Ubi Eust. πρῶτα, ἤγουν πρὸ καιροῦ.

" Πρᾶτος, Dorice pro πρῶτος, ap. Theocr. et " alios."

[" Πρῶτος, ad Phalar. 314. Thom. M. 764. ad Charit. 662. 691. Markl. Iph. p. 151. Jacobs. Anth. 9, 202. Heyn. Hom. 5, 190. 7, 440. 8, 73. 249. 649. Ammon. 119. 120. Bergler. Alciphr. 217. Wakef. S. Cr. 2, 35. Pro πρότερος, T. H. ad Plutum p. 47. ad Charit. 457. 620. Wolf. Proleg. 225. Strato 48. Dionys. H. 5, 111. Heyn. Hom. 4, 325. 5, 532. 7, 6. 8, 40. 126. 531. Musgr. ad Soph. Antig. extr. Etym. 405, 22. ad Herod. 104. Πρ., h. e. Prima pars alicujus, ut Lat. Primus, Heyn. Hom. 5, 487. 7, 200. ad Herod. 595. Πρ. pro μόνος, Heyn. Hom. 5, 532. Pro ἄκρος, 7, 200. Conf. c. πρότερος, 5, 115. 8, 198. Πρῶτος, ὁ πρ., Porson. Med. p. 16. ad Diod. S. 2, 448. Πρ. τῶν πρὸ αὐτοῦ, Diod. S. 1. p. 49f, 80. Πρ. ἔν τινι, τινὶ, ad 1, 569. Πρῶτός γε, Philostr. 108.

A Boiss. Πρῶτός τε καὶ τελευταῖος καὶ μέσος, ad Dionys. H. 5, 122. Πρ. ἀνθρώπων, Bibl. Crit. 2, 1. p. 80. Ἀπὸ τοῦ πρ., Cattier. Gazoph. 74. Ἐν μὲν ἁπάντων πρ., Demosth. 669. Τὸ πρ. τῶν Ἀθηναίων, quid? ad Lucian. 1, 401. Πρῶτοι τῶν ἄλλων, Dionys. H. 2, 1233. Πρωτέων, Heyn. Hom. 7, 110. Ἐν πρώτοις, 6, 327. Schol. Soph. Aj. 897. Ἐν τοῖς πρ., Brunck. Aristoph. 3, 171. Ἀνὰ πρώτους, Herod. 9, 86. Ἀπὸ τῶν πρώτων, Heind. ad Plat. Phædr. 284. Πρῶτα, Jacobs. Anth. 7, 91. Monthly Review April 1799. p. 432. Pro ἅπαξ, Heyn. Hom. 7, 598. 640. Πρῶτα, τὰ πρ., Brunck. Aristoph. 3, 88. Steinbr. Mus. Tur. 1, 284. Τὰ πρ., Kuhn. ad Paus. 132. ad Callim. 1. p. 54. ad Herod. 516. Eur. Med. 916. Heyn. Hom. 7, 380. 640. Pro πρῶτος, Brunck. ad Eur. Or. p. 205. Hec. p. 300. Aristoph. 1, 167. Creech. ad Lucret. 1, 87. ad Lucian. 1, 356. 400. ad Herod. 484. 727. Wakef. Diatr. 28. Herc. F. fin. Phil. 181. S. Cr. 4, 30. 49. 5, 23. Musgr. Or. 1247. Monthly Review Apr. 1799. p. 432. I. q. τὰ πρωτεῖα, Heyn. Hom. 8, B 410. Πρῶτα φέρειν, Jacobs. Anth. 6, 311. 8, 28. 414. Even. 9. Τὰ πρ. φέρειν, Jacobs. Anim. in Eur. p. 6. ad Lucian. 1, 400. ad Herod. 727. Τὰ πρ. δύνασθαι, τὰ πρ. εἶναι, ad Xen. Eph. 122. 207. 213. ad Lucian. 1, 400. ad Herod. 563. 727. Ἐς τὰ πρ., 467. 698. Τὰ πρ. cum partic., Hesiod. Θ. 202. ad Callim. 1. p. 73. Quid post τὰ μὲν πρ. sequatur, ad Xen. Eph. 176. Ἀπὸ πρώτης, Jacobs. Anth. 10, 108. Boiss. Philostr. 593. Τὴν πρ., ad Xen. Mem. 3, 6, 10. Abresch. Lectt. Aristæn. 98. ad Herod. 74. Τήν γε πρ., Toup. Emendd. 13. Boiss. Philostr. 593. Παρὰ τὴν πρ., Thom. M. 284. Πρῶτος, πρῶτον, Ruhnk. Ep. Cr. 301. ad Herod. 409. 482. ad Diod. S. 1, 281. 333. 345. 370. ad Xen. Mem. 1, 5, 4. Casaub. Athen. 1, 91. Πρῶτον, Phryn. Ecl. 138. Thom. M. 764. ad Mœr. 298. 317. ad Charit. 313. Pro πρότερον, 457. 620. Heyn. Hom. 5, 532. Xen. Hier. 4, 2. Conf. c. πρῶτος, Brunck. Aristoph. 1, 62. Monthly Review Aug. 1799. p. 430. ad Diod. S. 1, 680. ad Dionys. H. 1, 582. Heyn. Hom. 5, 532. 6, 457. Τὸ πρ., Longus p. 4. C Vill. Τοπρῶτον, Duker. Præf. Thuc. 10. Heyn. Hom. 4, 11. 5, 288. Ὡς τὸ πρ., Hesiod. Θ. 188. cf. 425. Τὸ μὲν — πρῶτον, μετὰ δὴ ταῦτα, ad Herod. 639. Πρῶτον μὲν, ἔπειτα δὲ, Wyttenb. Select. 400. Πρῶτον μὲν, ἔπειτα, sine δὲ, ad Diod. S. 2, 21. 226. Πρ. μὲν, non sequente ἔπειτα, Heind. ad Plat. Gorg. 149. Πρῶτον οὖν, πρ. μὲν οὖν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 22. Πρῶτον, πρῶτα, Markl. Suppl. 30. 203. Jacobs. Anth. 6, 142. ad Lucian. 2, 59. Heyn. Hom. 5, 157. 165. Ὅπως πρῶτα, Simul ac, Hesiod. Θ. 156. Ἐπειδὴ πρῶτα, ad Il. T. 9." Schæf. Mss. * " Πρώτη, ἡ, dicitur Monasterii præfecta, Andr. Cr. 219." Kall. Mss.]

[* " Πρωτοκόμης, Schol. Pind. Π. 4, 145." Wakef. Mss. * " Πρωτόνυμφος, Toup. Add. in Theocr. p. 390. * Πρωτοσύγγελος, Jacobs. Anth. 7, 219." Schæf. Mss. * " Πρωτοσύστατος, Clem. Hom. 6, 6." Kall. Mss. * Πρωτοφόρος, unde * Πρωτοφορέω, Athen. 565. ubi Vales. conj. * Προθοφορέω. * Πρωτοφόρημα, Longus 3, 12. p. 75. ἦρος. * " Πρωτεξάδελφος, Phryn. D Ecl. 134. (Lobeck. 306.) Thom. M. 849. * Πρωθευρετής, Fabric. B. Gr. 1, 295." Schæf. Mss. Corrige Πρωτευρέτης, Εὑρίσκω.]

Δευτερόπρωτοι, vide post Πάμπρωτος.

Πάμπρωτος, Omnium primus, πάντων πρῶτος, Il. I. (93.) Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ. Habetur autem in VV. LL. ETIAM Πάμπρωτον ET Πάμπρωτα: quæ adverbialiter poni tradunt pro In primis, Præcipue, Potissimum. [Πάμπρωτον, Apoll. Rh. 1, 368. * " Πασίπρωτος, Primus inter omnes, Montfauc. Palæogr. 161." Kall. Mss.]

Πεντάπρωτοι, Quinqueprimi: quod verbum extat ap. Cic. in Verr. Magistratus et quinqueprimi accitu istius evocantur. Bud. Ann. post. in Pand. Quod, inquit, sequitur inferius, Mixta munera decaproticos decaprotiæ, ex antiquorum observatione ita esse legendum, tandem animadverti, Decaprotiæ, icosaprotiæ: vel Græce δεκαπρωτείας, εἰκοσαπρωτείας. Et inferius, Nam decaproticos a protis tributa exigentes, legendum, Nam decaproti et icosaproti, i. e. decemprimi et vigintiprimi. Hi, decemprimi vocantur in

titulo de Domest. et Protect. ut πεντάπρωτοι, Quinqueprimi, in capite 2 de Privilegiis eorum qui in sacro Pal. Mil. Δεκαπρωτεία igitur est Decemprimatus. Sunt autem verba municipalia. Cic. pro Roscio, Itaque decurionum decretum statim fit, ut decemprimi proficiscantur ad L. Syllam, doceantque eum qui vir Sext. Roscius fuerit. Idem, Venit in decemprimis legatus in castra Capito. Et in Verr. Magistratus et quinqueprimi accitu istius evocantur. Eod. modo εἰκοσαπρωτεία, Vigintiviratus dicitur. Fortasse autem qui a nobis duodecim Pares Franciæ nunc dicuntur, Duodecimprimi ab initio vocati sunt. Hæc ille: quem potius scripsisse existimo Vigintiprimatus, pro interpretatione hujus NOM. Εἰκοσαπρωτεία, SICUT Εἰκοσάπρωτοι, Vigintiprimi: SIC Δεκάπρωτοι Decemprimi, ET Δεκαπρωτεία, Decemprimatus: ITIDEM Πενταπρωτεία, Quinqueprimatus.

Invenitur autem hoc nomen πρῶτον compositum etiam cum nomine δεύτερον, cum sc. DICITUR Δευτερόπρωτον σάββατον a Luca initio c. 6, Sabbatum secundoprimum; s. alterum primum, ut habet novissima interpretatio, cui adjunctas annotationes vide, necnon Erasmicas.

“ Φιλόπρωτος, Qui primus esse amat. Utitur Geo- “ponicῶn Auctor, (16, 1, 10.) ubi scribit de equo, “ Ἐὰν ἐν τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλόπρωτος ᾖ: “ pro his Varronis, Si cum gregalibus in pabulo con- “ tendit, in currendo, aliave qua re, quo potior sit.” [Artemid. 2, 33. Τὸ φ., Principatus cupiditas, Plut. Solone 29. Alcib. 2.] “ Φιλοπρωτεύω, Primatum “ obtinere amo, cupio, ambio, Ep. Joannis 3, (5, 9.) “ Ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν, Qui primatum inter eos “ obtinere cupit, Qui ambit primatum inter eos.” [“ Nili Epist. 355. *Φιλοπρωτεία, Zosim. 4, 51, 5. Euseb. H. E. 146. (180.) Basil. Hom. Mor. 417.” Boiss. Mss. “ Diod. S. 2, 542.” Schæf. Mss. * “ Φιλοπρωτία, Proprie Primatus cupido, sed ap. Diod. S. Ecl. 2. l. 37. Ipse primatus, Ὑπὲρ τῆς φ. ἅμιλλα, Certamen de primatu.” Munth. Spec. Def. Lexx. 558.]

Πρῶτον, Adv. Primum, Primo, Primo loco, Ante omnia, Dem. sic orditur suam Orationem pro Corona, Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. Cui adverbio πρῶτον reddit ἔπειτα, absque δέ: quod alii postea imitati sunt, præsertim vero Plut., post πρῶτον μὲν subjungentes non solum ἔπειτα δὲ, sed interdum etiam ἔπειτα sine hac particula. Apud eund. Dem., πρῶτον μὲν γὰρ, sequente ἔτι τοίνυν, Bud. vertit Jam primum. Interdum vero dicit πρῶτον ἁπάντων. Quinetiam cum articulo ap. eum, sicut et ap. ceteros, τὸ πρῶτον, (12.) Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις, εἶτα Θετταλίας ἐπέβη, μετὰ ταῦτα Φερὰς κ. τ. λ. quo in l. observandus etiam est usus PARTIC. Πάλιν ET Αὖθις ET Εἶτα huic πρῶτον subjunctarum in longiuscula enumeratione. SED ET Μετὰ ταῦτα semel atque iterum in ea poni, observatione dignum est. Verum interjiciuntur etiam verba inter τὸ et πρῶτον: ut τὸ μὲν οὖν πρῶτον ap. Eund. At cum nihil interjicitur, scribitur conjunctim ETIAM Τοπρῶτον, sicut PLUR. Ταπρῶτα pro τὰ πρῶτα, adverbialiter itidem. At præcedente ὅτε, pro Cumprimum, Simulatque, Dem. (274.) Εἶπον τότ' εὐθὺς ἐν τῷ δήμῳ, ὅτε πρῶτον εἶδον τουτονὶ τὸν μιαρὸν τούτου τοῦ πράγματος ἁπτόμενον. Sic cum particula ἐπάν: ut, Ἐπὰν πρῶτον ἐγχωρήσῃ. || Πρῶτον pro πρότερον, Prius, Alex. Aphr. Ἡ πληγὴ πρῶτον τῆς ἀστραπῆς τὴν βροντὴν ἀποτελεῖ, ἢ ἅμα, Tonitrum prius efficit quam fulgur. Quem alioqui usum ap. vetustiores Scriptt. rarissimum esse puto: affertur tamen et ex Aristot. Rhet. πρῶτον ἢ pro Prius quam. [Vide Schæf. Mss. post Πρῶτος.]

ETIAM Πρῶτα adverbialiter sæpe ponitur pro Primum, Il. A. (459.) Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν, B. (73.) Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι ᾗ θέμις ἐστὶ, Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω, ubi redditur ei particula δέ: hic enim versus proxime sequitur, Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. Aristoph. (Πλ. 728.) Καὶ πρῶτα μὲν δὴ καὶ κεφαλῆς ἐφήψατο. Et τὰ πρῶτα, initio Iliadis A. Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε. In soluta quoque

A oratione dicitur τὰ πρῶτα, et quidem potius quam πρῶτα, sine articulo, Lucian. de Conscr. Hist. init. Πυρεταίνειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐῤῥωμένως καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, ubi ei respondet particula δέ: sicut in illo Hom. l. quem modo protuli; nam proxime sequentia verba sunt hæc, Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν κ. τ. λ. || Sed et cum gen. Od. Ξ. (158.) et P. (155.) Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα. Exp. enim hic Primum inter deos, s. Ante alios deos. Sed videndum annon et nomen esse possit, similem usum habens ei cujus exempla in nomine Πρῶτος attuli. [Vide Schæf. Mss. post Πρῶτος.]

Est et aliud ADV. Πρώτως, sed diversum usum habens; reddendumque potius Primo quam Primum. Dicitur enim plerumque aliquid tale vel tale esse πρώτως, Primo, quod tale est per se et suapte natura, non per accidens. Qua in signif. utitur non raro Plut., qui etiam addit interdum καὶ πρώτως post ἐξ ἑαυτοῦ, et post φύσει: ut in libro de Pr. Frigido,

B Ἀλλ' ἔοικε τὸ ὕδωρ ἐξ ἑαυτοῦ ψυχρὸν εἶναι καὶ πρώτως. Ibid. Καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μὴ τὸν ἀέρα φύσει καὶ πρώτως θερμὸν, ἀλλὰ τὸ ζέον ὕδωρ καὶ τὸν διάπυρον σίδηρον ἀποφαινομένων. Alibi autem πρώτως solum posuit: ut, Οἰόμενος τὸν ἀέρα πρώτως ψυχρὸν εἶναι, ubi Turn. vertit, Cum existimaret in aëre primum frigus inesse. Sic utitur et Alex. Aphr. Dicuntur etiam, inquit Bud. Comm. 283., non tantum πρῶτον adverbialiter, et δεύτερον, sed etiam πρώτως et δευτέρως, Aristot. Eth. 8, (7.) Ἔστι γὰρ ἐν μὲν τοῖς δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν, πρώτως· τὰ δὲ κατὰ ποσὸν, δευτέρως. Hoc est, Primo et secundo loco considerandum. Vel, Primarium locum et secundarium obtinens. Ejusd. esse puto quod in VV. LL. annotatur, idem significare ap. Gal. πρώτως et κατὰ πρῶτον λόγον, item ἁπλῶς, et κυρίως. Cum hoc certe postremo adverbio, sc. κυρίως, copulatum legitur ap. Aristot. Eth. 8. Εἴδη δὲ τῆς φιλίας πλείω· καὶ πρώτως μὲν καὶ κυρίως τὴν τῶν ἀγαθῶν, ᾗ ἀγαθοί· τὰς δὲ λοιπὰς, καθ' ὁμοιότητα. [“ Phryn. Ecl. 138. (Lobeck. 311.) Thom. M.

C 764. ad Diod. S. 1, 331. 2, 340. 366. Brunck. Aristoph. 1, 26. ad Mœr. 298. Ammon. 119. ad Charit. 313.” Schæf. Mss.]

Πρωτεύω, Primas partes teneo; brevius, Primas teneo s. fero, Principatum obtineo. Varie autem construitur hoc verbum. Dicitur enim πρωτεύω τούτῳ, ἐν τούτῳ, κατὰ τοῦτο, περὶ τοῦτο: item πρωτεύω τούτου. Necnon cum personæ genitivo plur., et quidem adjunctum habente interdum et dat. rei. Quarum constrr. hæc sunt exempla: πρωτεύειν τῇ σοφίᾳ, itidemque τῇ ἀρετῇ, Primas in sapientia et virtute tenere, vel potius, sapientiæ et virtutis. Aut, Sapientia principem esse, Locum principem in sapientia tenere: quibus loquendi generibus et Cic. utitur. Dici autem queat etiam πρωτεύειν ἐν σοφίᾳ, et ἐν ἀρετῇ, sicut Plut. dixit in l. de Puer. Educ. Πρωτεύειν ἐν πᾶσι. Legitur præterea πρωτεύειν κατὰ σοφίαν, κατ' ἀρετήν. At vero juncti præpositioni περὶ verbi πρωτεύειν exemplum habemus ap. Æschin. περὶ Παραπρ. ubi scribit, Εἰ γάρ ἐστί τις κακία κατ' ἀνθρώπους, ἂν

D μὴ πρωτεύοντα περὶ ταύτην ἀποδείξω Δημοσθένην, θανάτου τιμῶμαι. Ubi Bud. πρωτεύειν interpr. Esse primæ notæ. Necnon πρωτεύειν σοφίας, ἀρετῆς, s. τῆς ἀρετῆς, ut ap. Xen. At cum personæ gen. plurali, ut πρωτεύειν τῶν πολιτῶν, Principem inter cives locum tenere, aut etiam Primum, Primas omnium civium tenere: ut dicit Cic. Primas omnium civium P. Nasicæ dare solebat. Sic πρωτεύειν τῶν Ἑλλήνων: cui simile est πρωτεύειν τῆς Ἑλλάδος: nam per Ἑλλάδος collectivum non aliud intelligimus quam Ἑλλήνων. Tale est, συγκλήτου πρωτεύειν, cum συγκλήτου sit itidem collectivum. Hoc autem exponi etiam potest, Plurimum auctoritatis in Senatu obtinere, Præ ceteris senatoribus auctoritate valere. Et adjuncto dat. rei, πρωτεύειν ἀρετῇ τῶν πολιτῶν. Sed absque adjectione etiam dicitur interdum πρωτεύειν, Herodian. 8, (7, 3.) Αἵ τε ἀπὸ Ἰταλίας πόλεις πρεσβείας ἔπεμπον ἀπὸ τῶν πρωτευόντων παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν, Principes viros, Polit. Sic autem et Isocr. ante eum absolute est usus, ad Phil. Ἐν οἷς κατορθώσας μὲν

ἐφάμιλλον τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύσασι. A
|| Πρωτεύειν, in VV. LL. tanquam comparativi quoque gradus usum præstans, exp. etiam Priores partes obtinere, Excellentiorem esse. Et πρωτεύειν κατὰ δόξαν e Plut. Lyc. Gloria præcellere. || Quinetiam πρωτεύει αὐτοῖς, e Xen. pro Ducem iis se præstat. [Jambl. V. P. 88. Kiessl. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 25. T. H. ad Plutum p. 336. ad Charit. 204. Ammon. 119. ad Diod. S. 1, 324. 325." Schæf. Mss. * Πρωτεία, Primatus, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * " Πρωτεῖος, Primarius, Chrys. Statuar. 21. T. 6. p. 610, 14. 'Ο δὲ Χριστὸς ἀγνώμονας οἰκέτας ἀγοράζων καὶ παρανόμους, πρωτείου δούλου τιμὴν κατέβαλε." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Πρωτεῖον, τὸ, Primatus, Primæ partes, Princeps locus, Principatus. Dicitur autem φέρεσθαι τὸ πρωτεῖον s. τὰ πρωτεῖα, et τῶν πρωτείων τυγχάνειν, et τὸ πρωτεῖον ἔχειν, pro Primas partes obtinere, s. Principem locum, aut Principatum. Dem. (151.) Τὴν πόλιν δ', ἣ προειστήκει τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τέως, καὶ τὸ πρωτεῖον εἶχε. Sed a Polyb. τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι dici ait Bud. pro Præstantissimum B esse, aut etiam pro Præstantiorem esse. Et alibi, (18, 11, 4.) Τὸ πρωτεῖον ἐκφέρεσθαι τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων, pro Maxime insignes esse victoriis. Synes. dixit etiam τὰ πρωτεῖα συγχωρεῖσθαι, item τῶν πρωτείων ἀμφισβητεῖν τινὶ, ita scribens, * 'Αντευφημεῖται γὰρ ὑπὸ μυρίων ὅσων τῶν σῶν ἐραστῶν, οἷς ἅπασιν ἐγὼ τῶν πρωτείων ἀμφισβητῶ. Idem dixit τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, Ep. 148. ubi an non potius leg. sit τὸ ἐκ δευτερείων πρωτεῖον, lectorem mecum expendere velim: dicuntur autem, ut πρωτεῖα, Primæ, SIC Δευτερεῖα, Secundæ, ET Τριτεῖα, Tertiæ: sub. partes. Plato Philebo, Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὔτ' αὖ τῶν πρωτείων, οὔτ' αὖ τῶν δευτερείων ἡδονῇ μετὸν ἀληθῶς ἂν λέγοιτο· πορρωτέρω δ' ἐστὶ τῶν τριτείων, εἴ τι τῷ ἐμῷ νῷ δεῖ πιστεύειν. Est autem h. Synesii l. Ep. 148. Ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ' ἓν ἑκάστης ἡττᾶται τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἑκάστην νικᾷ, καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, E secundis partibus primas tenere: si quidem reponas δευτερείων. [" Πρωτεῖον, ad Diod. S. 1, 5. 2, 203. 246. Toup. ad Longin. C 346. Lennep. ad Phal. 160." Schæf. Mss. * " Πρώτιον, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.]

Superest POETICUM Πρώτιστος, quod potius habet superlativi formam quam est superlativum, (SICUT Τρίτατος,) cum accipiatur simpliciter pro πρῶτος, i. e. Primus, ac certe superlativi usus non videatur in hujusmodi nomina cadere. Il. B. (228.) ἅς τοι 'Αχαιοὶ Πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν. Quinetiam ut πολὺ πρῶτος Hom. dicit interdum, sic et πολὺ πρώτιστος. Usus autem est hoc nomine, licet poëtico, Dionys. Areop., sed pro Primus omnium: cui signif. aliquis superlativi usus inesse videri possit. [" Diod. S. 2, 506. Phryn. Ecl. 184. (Lobeck. 419.) ad Lucian. 2, 59. Heyn. Hom. 6, 588. 654. Hymn. in Cer. 157. Wassenb. ad Hom. 65. Valck. Diatr. 23. Dawes. M. Cr. 150. ad Herod. 482. 706. Τὸ πρ., ad Diod. S. 2, 176." Schæf. Mss.] Item ADV. Πρώτιστα sicut Πρῶτα, ap. Hom., cum alibi, tum Il. A. (105.) Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν. Atque adeo et τὰ πρώτιστα legitur ap. eum, sicut τὰ D πρῶτα. Illo autem πρώτιστα sine articulo usus est Aristoph. quoque Πλ. (792.) 'Εμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς τὴν οἰκίαν Πρώτιστα. [" Πρώτιστον, Πρώτιστα, Diod. S. 2, 506." Schæf. Mss. Πράτιστον, adv., Callim. L. P. 9. * Παμπρώτιστος, Apoll. Rh. 4, 1693. * " Πολυπρώτιστος, Il. B. 702. Νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον 'Αχαιῶν. Eust. p. 326, 12=246, 50. Τὸ δὲ πολὺ πρώτιστον, τινὰ τῶν ἀντιγράφων πολυπρώτιστον ὑφὲν γράφουσι." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 202. * " Πρωτιστεύω, Primas partes teneo, Principatum obtineo, M. Anton. 7, 55." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 51." Boiss. Mss.]

[* Πρωτεὺς, Collyrium, Alex. Trall. 2, 48. " Nom. propr., Jacobs. Anth. 7, 329. Bast. Specim. p. 30. ad Diod. S. 1, 71. ad Charit. 342." Schæf. Mss. Theol. Arithm. 332. Ast.]

" Πρητῆνας, Hes. τοὺς ἐνιαυσίους ἄρνας, Agnos an" niculos. Meminit Eust. etiam," [ad Od. p. 349=1625.] " sed simpliciter tantum scribens ἐπιπρητῆνας " et ἐπιπρητῆνας de Agnis vel Hœdis dictum ætatis " significationem habere, ut in Proverbio isto, Αἰγὸς " ἐπιπρητῆνος ἐρυθροῦ πήρη ἀρίστη." [Vide Πρό. 'Επιπρητὴν, Hesychio αἰγὸς ἡλικία, item * Πρατίνιον pro eod.: Photius: * Προτήνιον· ἡλικία τις αἰγός· ἐν Καμειρέων 'Ιεροποιΐᾳ, τράγον προτήνιον θύειν νόμος.]

" Πρὼν, Locus acclivis, Collis, Vertex s. Cacumen " montis, Il. P. (747.) Αἴαντ' ἰσχανέτην ὥσπερ πρὼν " ἰσχάνει ὕδωρ 'Υλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς." [Vide Πρό. " Gesner. Ind. Orph. et ad p. 430. Valck. Phœn. p. 609. Heyn. Hom. 7, 396. Jacobs. Emendd. 17. ad Diod. S. 1, 38. 2, 486. De accentu, Sylb. ad Paus. 193." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 131. 876. Eur. Cycl. 116. Soph. Trach. 790.] " Dicitur " ET Πρώων: unde plur. πρώονες, Il. Θ. (553.) et " Π. (299.) Ἔκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες " ἄκροι Καὶ νάπαι, Summa cacumina: ut Hes. quo" que exp. ὀρῶν ἐξοχαὶ, ἐκνενευκότες ἐν ὄρεσι τόποι." " Πρῆον, ap. Hes. τὸ ὑπερέχον, Eminens. Sed forsan " scr. Πρηὼν, quo significatur ἡ τοῦ ὄρους ἐξοχὴ, " Eminentia montis, h. e. Cacumen, Culmen, Vertex; " s. ὁ προνενευκὼς τοῦ ὄρους τόπος, Prominens in " monte locus. Hesiod. 'A. (437.) ἀπαὶ μεγάλου πέ" τρη πρηῶνος ὀρούσα, Epigr. ἶσον πρηῶνι Μαλείης, de " Gargaro." [" Musgr. El. 445. Jacobs. Anth. 7, 114. 9, 229. ad Anton. Lib. 71. 156. 296. Heringa Obss. 192. Toup. Opusc. 1, 375. ad Callim. 1. p. 80. Bast Lettre 117. Gen. Πρηόνος, Ruhnk. Ep. Cr. 143." Schæf. Mss. * Βαθυπρήων, Paul. Sil. Ecphr. 219. ῥάχις ἄκρης. * Πολυπρήων, Hermesianax Athenæi 598. κολώνη.] " Πρὴν, Hesychio ταῦρος, Taurus. At " pro πρῆνες, quod ap. Suid. in Ms. etiam Cod. legitur, " exponiturque οἱ προνενευκότες τόποι τῶν ὀρέων, scr. " πρηῶνες, ut vel ex exemplo patet quod ibi affer" tur." [Dicitur et * Πρεὼν, ὄνος, ὁ, Crinag. 7. σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρεόνος. " Jacobs. Anth. 8, 384. Verh. ad Anton. Lib. 156. LB." Schæf. Mss. * Προπρεὼν, i. q. προπρηνής, Pind. N. 7, 126.]

" Προύνους, Hesychio βουνοὺς, Colles, Monticu" los."

" ΠΡΟΞ, κὸς, (ὁ, ἡ,) Hinnulus, ἐλάφου γέννημα " Suid., itidemque Eust., qui tamen alibi esse dicit " Speciem ἐλάφου aut δορκάδος, Od. Π. (295.) ἀγίνε" σκον νέοι ἄνδρες Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ " λαγωοὺς, Nicander Θ. (578.) σκίνακος νεαροῖο λα" γωοῦ Ἢ προκὸς ἢ νεβροῖο, Schol. τοῦ τέκνου τῆς δορ" κάδος. Etym. πρόκα esse dicit ζῶον ὅμοιον ἐλάφῳ, " τὸν λεγόμενον νεβρόν: Dionysium vero Athenien" sem ἐν ταῖς Κτίσεσιν, dicere τὰς ἐλάφους πρόκας: et " HINC Προκόννησον nominari, ex eo, quod ἐν αὐτῇ " πλήθουσιν ἔλαφοι. Eadem Insula Ionice Προικόν" νησος dicitur, et ex ea oriundus Προικοννήσιος, pro " Προκοννήσιος." [" Πρὸξ, ad Diod. S. 1, 579. (ubi de Προκόννησος,) Wakef. S. Cr. iii. Add., Toup. Append. in Theocr. p. 12." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 2, 15. 3, 6. 19. de Part. Anim. 3, 2. 4, 2. Schol. Apoll. Rh. 2, 279. * Πρὼξ, Gl. Dama.] " Πόρκας, He" sychio ἐλάφους ἢ ταχεῖς: scr. πρόκας." [* Προκὰς, άδος, ἡ, Hom. H. in Ven. 71.]

ΠΡΟΣ, Præp. GENITIVO juncta, interdum A, s. Ab, Il. A. 165. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, Pœnam Menelao et tibi exposcentes a Trojanis, Soph. (Aj. 527.) ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ, A me quidem certe laudem consequetur: (650.) ἐθηλύνθην στόμα Πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός. In soluta quoque oratione πρὸς hunc usum habet, sed rarius, Gal. Διανιστάμενα πρὸς τοῦ πάθους. Sic autem et in Od. Z. 207. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Ξεῖνοί τε πτωχοί τε, exp. πρὸς Διὸς, Ab Jove. Sed intelligendum est, dici hospites s. peregrinos et mendicos esse πρὸς Διὸς, quod in Jovis tutela sint. Unde brevium Scholiorum Auctor exp. ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐποπτεύονται. Fortasse igitur πρὸς Διὸς εἰσὶν, quod videtur sonare ad verbum, Ab Jove sunt, perinde accipiendum est ac si diceretur, Ab Jove missi et ab eo nobis commendati veniunt. Sic certe ap. Hom. cum πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις subaudiri existimatur partic. sc. προσταττομένη. Πρὸς genitivo jungitur et

ubi originem indicat, s. genus nostrum. Ubi etiam præpositione A s. Ab redditur commodius quam alia; si quidem verbum verbo reddendum sit: sed alia potius utimur interpretationis forma: ut, liberum esse et ingenuum πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς, ap. Æsch. c. Ctesiph. A patre et matre. I. e. A sanguine paterno et materno, A genere paterno et materno. Dicitur alioqui potius Genere paterno et materno, sine præp. At vero ὄντες Νηλεΐδαι τὰ πρὸς μητρὸς, vertere possumus, Genus ducentes a: ut Bud. interpr., addens etiam, Cognatione Nelidæ. Idem hæc Isocr. περὶ Ζεύγους (10.) Ὁ γὰρ πατὴρ ἦν, πρὸς μὲν ἀνδρῶν, εὐπατριδῶν, πρὸς γυναικῶν δ', Ἀλκμαιωνιδῶν, vertit, Gentilitate quidem atque agnatione antiqua et in primis nobili, a genere autem materno, Alcmæonides. Alibi autem, Ab agnatis quidem, etc. A cognatis vero. Apud Dem. autem, Πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν ταύτην, καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν, reddit, Agnatus, non cognatus. Affert vero et οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι, qui et οἱ ἐκ τῶν ἀῤῥένων, itidemque οἱ πρὸς γυναικῶν, pro Agnatis et gentilibus, et pro cognatis. Ceterum ubi dicitur τὸ πρὸς πατρὸς vel τὸ πρὸς μητρὸς, aut τὸ πρὸς ἀνδρῶν vel γυναικῶν, subaudiri ait γένος: quod addidit Æschines, scribens, Ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὤν. Sed objicere queat aliquis, id locum non habere, cum articulo plurali utuntur, dicentes τὰ πρὸς πατρὸς vel τὰ πρὸς μητρὸς, ut in altero illo ejusd. Pausaniæ loco. Habet porro similem usum præp. πρὸς, et cum dicitur οἱ πρὸς αἵματος, a Soph. (Aj. 1305.) pro Consanguineis. Suspicor autem οἱ πρὸς αἵματος dici ἐλλειπτικῶς pro οἱ πρὸς τοῦ αὐτοῦ αἵματος, vel οἱ πρὸς τοῦ ἡμετέρου αἵματος, Qui sunt a sanguine, pro Qui sunt ab eod. sanguine, a nostro sanguine. || Quinetiam cum dicitur πρὸς βορέου, potest πρὸς reddi itidem præpositione Ab: interpretando, A borea, Ab aquilone. Plin. vero dixit etiam A parte aquilonis: ut Virg. pro A borea dixit, De parte boreæ. I. e. πρὸς τοῦ μέρους τοῦ βορέου, (posita præp. πρὸς loco præp. ἀπὸ,) non πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορέου: cum tamen hoc accusativo, non illo gen., ellipsis, quæ hic esse existimatur, soleat expleri: aut certe accusativo πνοὴν, aliove hujusmodi. Ut porro dixit Hom. πρὸς βορέου et πρὸς νότου, et Dionys. P. πρὸς ζεφύροιο, ita Hesiod. πρὸς νυκτὸς, i. e. A nocte: per Noctem intelligens Occasum: adeo ut πρὸς νυκτὸς, sonet Ab occasu, occidente: ut et Cic. loquitur. Sunt tamen qui πρὸς in hujusmodi ll. interpr. Versus, s. Ad: dicentes, Versus boream, aut Ad boream, et Versus notum; itidemque Versus occidentem. Quo etiam modo ap. Plin. A sole ponitur pro Versus solem, alicubi magis commoda esse possit hæc interpr. Sic autem dicitur et πρὸς Λιβύης, πρὸς Εὐρώπης. || At ubi dicitur πρὸς ἁλὸς et πρὸς Θύμβρης ab Hom., exp. πρὸς etiam ἐγγὺς, Prope, Juxta. Sic tamen ut rursus existimetur posse etiam subaudiri nomen illud, exponendo, πρὸς τῷ μέρει τῆς ἁλὸς, et πρὸς τὸ μέρος τῆς Θύμβρης, ut te docebit Eust. 816. Thuc. quoque non raro hac præp. cum gen. nominis urbis utitur: ap. quem 3. Πρὸς Μεγάρων redditur itidem Prope Megara. Jam vero et cum dicitur a Thuc. Πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, ubi possumus πρὸς exponere ὑπὲρ, sermonis Latini consuetudo patitur ut πρὸς præpositione A, s. Ab, interpretemur: vertendo πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, A nobis futurum: ut ap. Cic. Sed vide ne hoc Scævola totum sit a me. Atque adeo πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quo utitur Lucian. (1, 255.) (sic autem et Aristoph. Σφ. (647.) μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι,) ex eod. Cic. possit fortasse reddi A me dicis. Affertur etiam πρὸς τῆσδε φράσω pro Hujus nomine loquar. Sunt alioqui et alia loquendi genera, quæ hujusmodi locorum interpretationi adhibere possumus, sc. A me facit, item Pro me facit, A me stat, A meis partibus. || Sed videndum est ne alter usus hujus præp. cum iisdem genitivis a nobis confundatur cum hoc. Interdum enim πρὸς ἡμῶν ἐστὶ, non significat A nobis est, facit, vel Pro nobis; sed Nobis decorum est, Nos decet, Nobis convenit, dignum est, Officii nostri est. Greg. Naz. Οὐ πρὸς ἡμῶν ταῦτα τῶν Χριστοῦ θεμμάτων, Id minime est officii nostri, Non est id officio nostro

A consentaneum. Aristoph. Σφ. (368.) Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν, Istud decet virum qui etc. Isocr. Plataico, Οὐ πρὸς ὑμῶν ἐστὶ, Officii vestri non est, Dignitatis vestræ non est, Non est consentaneum existimationi vestræ, aut opinioni, quæ de vobis concepta est. Aut, Indignum est existimatione vestra. Idem enim significare voluit illis verbis, quod Thuc. istis, (3, 59.) Οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας δόξης τάδε. Possumus vero alicubi retinere gen., omissa præp. in interpretatione: ut in illo Aristophanis loco, πρὸς ἀνδρός ἐστι, Est viri qui etc. Sic ap. Soph. (Aj. 581.) οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, Non est docti medici hoc facere, Non convenit docto medico. Atque ut Latini sic utuntur simplici gen., ita et Græci interdum: ut videmus in isto Aristoph. l., utentis et gen. solo, et mox gen. præfixam habentis præp. Σφ. (1013.) Τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν Ἐστὶ πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν. Sed interdum οὐκ ἔστι πρὸς ἐμοῦ videtur id esse, quod Terentius dicit Non meum est. I. e. Moris mei non

B est. Ac potest fortasse ita hic accipi πρὸς ὑμῶν οὐκ ἔστι, Non est vestri moris, Mori vestro conveniens et congruens; aut etiam, moribus vestris. Atque ita πρὸς ὑμῶν fuerit i. q. πρὸς τρόπον ὑμῶν: de quo loquendi genere dicam aliquid et infra; necnon in Τρόπος. Huc autem refero et istum Synesii locum, Τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἂν, καὶ πρὸς αὐτῶν τὸ ἐγχείρημα.

Πρὸς ponitur et pro ἐκ, i. e. Ex, Od. Θ. (28.) Ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ, Ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων: nam Eust. πρὸς ἠοίων ait esse i. q. ἐκ τῶν ἑῴων, posita præp. una pro alia, sicut in aliis infinitis locis. Est autem valde affinis hic præpositionis πρὸς usus ei quem habet in quibusdam ll. proxime præcedentis tmematis, ubi interpretatus sum Ab.

Πρὸς cum genitivis θεῶν et ἀνθρώπων, aliisque interdum, exp. Apud, item Erga; necnon Coram. Il. A. (340.) τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. Sunt autem verba Achillis, attestan-

C tis caduceatores ad se missos abducendæ Briseidis gratia, se sacramento militari liberatum iri, nec pro desertore merito habitum iri, cum tali injuria afficiatur. Subjungit enim, εἴ ποτε δ' αὖτε Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι Τοῖς ἄλλοις. Hic certe si πρὸς θεῶν et πρὸς ἀνθρώπων, interpretemur Apud deos et homines, vel Erga, niti poterimus auctoritate ejus qui brevium Scholiorum Auctor est: utpote exponentis πρὸς τοὺς θεούς. At si malis interpretari Coram diis et hominibus, pro te faciat Eust., quippe qui exponat ἔμπροσθεν θεῶν. Parum autem est inter has expp. discriminis, quod ad sensum attinet: malim tamen interpretari Coram, sequendo illam exp. Auctoris brevium Scholiorum: quoniam Xenophontis testimonio comprobari posse mihi videtur. E quo simul afferam similem hujus præp. usum, i. e. junctæ iisdem genitivis: K. Ἀ. 2, (5, 3.) p. 170. meæ Ed. Ἔπειτα ἐκ τούτων πάντων τοῦτον ἂν τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα, ὃς μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός: quibus addit, Παντάπασι δὲ ἀπό-

D ρων ἐστὶ καὶ ἀμηχάνων, καὶ ἀνάγκῃ ἐχομένων, καὶ τούτων πονηρῶν, οἵτινες ἐθέλουσι δι' ἐπιορκίας τε πρὸς θεοὺς, καὶ ἀπιστίας πρὸς ἀνθρώπους πράττειν τι. Eod. pertinere videtur et hæc sermonis formula, qua utitur pagina quæ hanc proxime sequitur, Οὐκ αἰσχύνεσθε οὔτε θεοὺς, οὔτε ἀνθρώπους, οἵτινες ὀμόσαντες ἡμῖν τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομιεῖν, προδόντες ἡμᾶς σὺν Τισσαφέρνει τῷ ἀθεωτάτῳ τε καὶ πανουργοτάτῳ κ. τ. λ. | Verba autem ejus, quibus illam præp. πρὸς in illo Hom. loco expositionem confirmari posse existimo, sunt ea quæ in fine proxime præcedentis loci habes, sc. δι' ἐπιορκίας τε πρὸς θεούς. Nec enim dubium cuiquam fuerit quin ita dixerit Xen. ἐπιορκίαν πρὸς θεοὺς, ut Hom. ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, Il. T. (188.) Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς, Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος: non ignoro tamen Eust. exponere non solum ἔμπροσθεν θεοῦ, sed etiam μὰ τὸν θεόν: magis alioqui probantem ut * ὑπερβατικῶς hæc legentes, dicamus ἐθέλω ὀμόσαι πρὸς δαίμονος. Verum hæc, quæ illi magis placet exp., minus contra

A mihi quam ceteræ arridet: quarum si alterutra eligenda sit, malim eam quæ πρὸς δαίμονος positum esse dicit pro ἔμπροσθεν θεοῦ. Sed cum videam Xen. dicere ἐπιορκίας πρὸς θεοὺς, crediderim potius accipiendum esse itidem ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, pro ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονα, i. e. θεόν. Ac minime profecto absimile vero est. Xen. hic ad Hom. verba respexisse, retinentem quidem præp., sed constr., quæ solutæ orationi magis in ea signif. usitata esset, tribuentem. Et de his quidem hactenus. Sciendum est autem, Bud. in quodam Synesii l. habente hanc præp. itidem junctam genitivis θεοῦ et ἀνθρώπων, censere illam significare Quantum pertinet, sc. ubi ille ad fratrem scribit, Καὶ γὰρ οὐχ ἥκιστα τούτου χάριν τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα, τοῦ πᾶσι καταφανὲς εἶναι τὸ πρᾶγμα, ὡς, ὅ, τι ἂν ἀποβῇ, καὶ πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος ὦ, καὶ οὐχ ἥκιστα πρὸς τοῦ πατρὸς Θεοφίλου. Huic autem loco subjungit quendam Xenophontis, sed in quo alia præp. habetur, sc. παρὰ, juncta alioqui iisdem genitivis, (Κ. Π. 1, 6, 3.) Καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀν- B θρώπων: quæ ille vertit, A diis quidem ut et ab hominibus, ille potius efficiet quod contendit et cupit. Sed addit et aliam interpr., sc. Et per deos et per homines. Ubi Per deos et per homines eum accipere existimo pro Deorum et hominum opera. Non video autem quid commune habeat hic Xen. locus cum illo Synesii, ut ei subjungi debuerit: præsertim vero cum alia in eo habeatur præp. Ac præterea in illo non lubenter reddiderim πρὸς, Quantum pertinet. Existimo enim potius, Πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος ὦ, esse dictum pro μηδὲ ὑπὸ θεοῦ μηδὲ ὑπ' ἀνθρώπων αἰτίαν ἔχω: ut sc. πρὸς sit pro A, s. Ab, et quidem in ea signif. cujus exempla primum attuli. Idem vero et de isto Xen. loco pronuntio, Κ. 'Α. 2, (3, 7.) p. 166. Οἶμαι γὰρ οὐκ ἀχαρίστως μοι ἕξειν οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης. Perinde enim est, ut opinor, ac si dictum esset, Οἶμαι γὰρ καὶ ὑφ' ὑμῶν καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης ἀποδοθήσεσθαί μοι χάριν.

Πρὸς genitivo θεῶν aut θεοῦ junctum, vel Διὸς, aut C aliis id genus genitivis alium quoque usum habet, et quidem frequentissimum, in quo redditur potius præp. Per, quam alia ulla. Nam πρὸς θεῶν eum usum habet, quem ap. Latinos Per deos, cum aliquem rogant: itidemque ἐλλειπτικὸν est in utraque lingua hoc loquendi genus. Nam quemadmodum cum Per deos dicitur ab eo qui rogat, s. orat, subaudiendum relinquitur hoc ipsum verbum Rogo, aut Oro, vel aliud hujusmodi, ita cum πρὸς θεῶν subaudiendum reliquerunt Græci ἱκετεύω, vel ἀντιβολῶ, aut παρακαλῶ, aliudve his affine. Xen. 'Ελλ. 2, (4, 13.) p. 278. meæ Ed. Πρὸς θεῶν πατρῴων καὶ μητρῴων, καὶ ξυγγενείας, καὶ κηδεστίας, καὶ ἑταιρίας· πάντων γὰρ τούτων πολλοὶ κοινωνοῦμεν ἀλλήλοις· αἰδούμενοι καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, παύσασθε ἁμαρτάνοντες ἐς τὴν πατρίδα, καὶ μὴ πείθεσθε τοῖς κ. τ. λ.: perinde ac si dictum esset ἱκετεύομεν πρὸς θεῶν, παύσασθε ἁμαρτάνοντες etc. quod verbum hic subaudiendum, sicut et in aliis ll., Æschin. adjunxit (75.) Μὴ, πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ἱκετεύω ὑμᾶς, ω 'Αθηναῖοι, μὴ τρό- D παιον ἱστᾶτε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ Διονύσου ὀρχήστρᾳ: cum autem dico hoc verbum relinqui hic subaudiendum, intelligo vel hoc vel aliud ejusd. signif. Dem. c. Phil. 3. Λογίζεσθε δὴ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν. Aristoph. (N. 313.) Πρὸς τοῦ Διὸς φράσον, Dic mihi per Jovem, i. e. Oro te per Jovem ut mihi dicas. H. autem l. mihi in memoriam revocat elleιpsin aliam, quæ huic loquendi generi subest; sæpe enim existimo cum his verbis, πρὸς Διὸς, vel πρὸς θεῶν, aliisve hujusmodi, subaudiri non solum ἱκετεύω, s. aliud simile verbum, sed etiam illud φράσον, aut φράσατε, vel λέγε, s. λέγετε: aut λέγε μοι. Xen. Œc. (7, 9.) Πρὸς θεῶν, τί πρῶτον διδάσκειν ἦρχου αὐτήν; ubi tamen Cic. verbum illud et ipse in sua interpr. subaudiendum reliquit, addiditque duntaxat Quæso: quo sc. interpr. verbum alterum subauditum, sc. ἱκετεύω, aut aliud hujusmodi; ita enim vertit hunc locum, Quid igitur, proh deum immortalium, eam docebas quæso? Verum sæpenumero huic præpositioni talem gen. habenti præfigitur adverbium vocandi ὦ. Sic Plato Apol. (14.) 'Αλλ', ὦ πρὸς Διὸς, οὑτωσί σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν θεὸν εἶναι. Et Xen. 'Ελλ. 2. Τοῦτον, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, τί ποτε καὶ καλέσαι χρή;

Πρὸς cum genitivis ἀγαθοῦ et κακοῦ aliisque nonnullis diversum a superioribus usum habet. Interdum certe videtur πρὸς ἀγαθοῦ ἐστὶ, et πρὸς κακοῦ, resolvi posse in ἀγαθός ἐστι et κακός ἐστι: vel ἀγαθή ἐστι, et κακή ἐστι: ut ap. Arrian. (7, 16, 9.) Μὴ πρὸς ἀγαθοῦ οἱ εἶναι τὴν πάροδον τὴν ἐς Βαβυλῶνα ἐν τῷ τότε. Gal. Ἧτις οὐ μόνον οὐδὲν ὀνίνησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς κακοῦ γίνεται τῷ κολληθησομένῳ δέρματι. Sed interdum πρὸς ἀγαθοῦ resolvitur in ἐπ' ἀγαθῷ, ut in quodam l. Aristot. ap. Bud. 987. ubi αὐτῇ πρὸς ἀγαθοῦ γινόμενα, vertit Salubriter comparata. In illo autem Arriani loco, πρὸς ἀγαθοῦ interpr. Non commodam. Et πρὸς κακοῦ ὂν ap. Gal. Incommodum. Sic vero dicitur et πρὸς καλοῦ εἶναι. Quinetiam πρὸς θυμοῦ ab Arriano eadem forma dicitur pro Gratum et jucundum. Exemplum ex Arriano habes ap. Bud., cetera ap. Suid.

Πρὸς exp. etiam μετὰ, i. e. Cum: ut, πρὸς δίκης στένεις ap. Soph. (El. 1211.) Sic, Πρὸς τῶν ἕνδεκα βασιλέων βασιλεύει, ex Herod. affertur pro Regnat una cum undecim regibus.

Dativo autem juncta præp. Πρὸς, Prope, Juxta, ut, πρὸς τοῖς ποσὶ, et πρὸς τῇ γῇ. Itidem πρὸς τοῖς πολεμίοις, Thuc. Testatur et Eust. πρὸς indicare ἐγγύτητα, ubi προσίσχειν exp. ἐλλιμενίζειν. Idem in Il. Φ. (508.) τὴν δὲ προτὶ οἷ Εἷλε πατὴρ Κρονίδης, annotat προτὶ habere dat., διὰ τὴν ἐγγύτητα præp. πρός. Est autem præp. Poetica Προτὶ ad formam Doricæ Ποτί: qua itidem utuntur Poëtæ: ut Od. Ξ. (472.) ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν. Et Il. Η. (337.) ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα Πύργους ὑψηλοὺς, ubi Eust. exp. περὶ αὐτόν. Invenitur autem et cum dat. sicut προτί. || Sed interdum πρὸς redditur etiam In: ut, Πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι, Plut. Lyc. Et, Πρὸς ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν ap. Eund. (Rom. 19.) In ulnis gestare. || Alicubi est potius Apud, ut cum dicitur πρὸς ἑαυτῷ σκοπῶν, vel λογιζόμενος, aut σκεπτόμενος: sicut πρὸς ἑαυτὸν, quod et frequentius est. Nisi πρὸς ἑαυτῷ malis interpr. Secum: ut Bud. ap. Plut. Πολὺν χρόνον ἦν πρὸς αὑτῷ σιωπῇ καθήμενος, Secum ipse meditabatur. Affert autem et e Plat. Phædone (35.) Καὶ αὐτός τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης, καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι, pro In eo intenti eramus, et id meditabamur. Sed εἰμὶ πρὸς τούτῳ dicitur etiam latius pro Sum deditus huic rei, occupatus in hac re. Aristot. Polit. 8. Ὅταν δ' ἀφ' ἥβης ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται. Sic Strabo 5. Οἱ παλαιοὶ τοῦ κάλλους τῆς 'Ρώμης ὀλιγώρουν, πρὸς ἄλλοις μείζοσι καὶ ἀναγκαιοτέροις ὄντες, In aliis majoribus et magis necessariis occupati, Operam ponentes in aliis, impendentes aliis; uno verbo, Vacantes aliis. || Apud Soph. Aj. (95.) Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς 'Αργείων στρατῷ, pro ἐπὶ τῷ στρατῷ, s. εἰς τὸν στρατὸν, Intinxisti ensem in exercitum Græcorum. || Præter, Ultra, Theophr. Πρὸς τῇ φύσει καὶ ἔθος. Sic πρὸς τοῖς εἰρημένοις, Ultra ea quæ jam dicta sunt. Frequens est autem et πρὸς τούτοις, Præter hæc, Insuper, Præterea. Et πρὸς τούτοις ἔτι, Dem., sicut dicitur et conjunctim Προσέτι. Affertur vero et additam habens præp. ἐπὶ, ex Aristoph. Πλ. (1001.) Καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν. Sed crediderim jungendam potius verbo præp. ἐπί: ut sit, καὶ προσεπεῖπεν τούτοις.

Accusativo juncta præp. πρὸς, interdum, et quidem sæpe, pro Ad, In, Od. Ξ. (381.) Ἤλυθ' ἐμὰ πρὸς δώματ', Ο. (43.) ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον, Aristoph. Πλ. (659.) πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ: (653.) πρὸς τὸν θεὸν ἀφικόμεθα. Sic et in soluta oratione, ut πρὸς οἰκίαν βαδίζειν, Plut. Popl. At πρὸς τὸ φῶς βαδίζειν ap. Eund., ad verbum, Ad lumen iter facere: exp. Prævenire lumine. Et, Ἕτοιμοι πρὸς τοὺς κινδύνους, Aristot. Eth. 3. Interdum vero habet et alios usus particulæ Ad: ut, Πρὸς μέρος μικρὸν τῆς ἡμέρας, Æschini, eo modó quo dicitur Ad breve tempus. At πρὸς τὸ παρὸν, In præsens, In præsentia.

(Item pro In re ipsa, Bud. 988.) Interdum vel per Ad, vel ipsa una cum suo accus. redditur per dat.: ut ἀγαθὸς πρός τι, Utilis ad aliquid, alicui rei. Sic Diosc. Πρὸς ἀφροδίσια ἄριστον. At, Πρὸς ὑμᾶς φράσω, Dem. Vobis dicam, potius quam Ad vos. Nam πρὸς ὑμᾶς φράσω, non aliud est quam ὑμῖν φράσω. Sic autem cum suo casu junctum potest resolvi aliis quoque verbis nonnullis: ut, Πρὸς τὰ ψηφίσματα προσεγγράφω, i. q. τοῖς ψηφίσμασι προσεγγράφω, Decretis ascribo. Interdum vero redditur quidem Ad, sed cum aliqua adjectione: ut πρὸς χάριν, Bud. ap. Isocr. Ad gratiam emerendam. Sed affertur etiam Ad gratiam, sine adjectione i. significans q. πρὸς χάριν, ubi dicitur Ad gratiam loqui. Idem πρὸς λόγον εἶναι, sicut et πρὸς λόγου, vertit Ad rem pertinere. Sic ap. Dem. πρὸς ἐμὲ redditur Ad me pertinet, (232.) Οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμέ. Et πρὸς ἔπος ap. Plat. vertit Ad rem quæ agitur. Sed cum nonnullis subst. junctum, alias etiam interpr. formas poscit: ut πρὸς ἐπήρειαν καὶ χάριν Idem ap. Aristot. vertit Odio et gratia ducti. Et πρὸς ἔχθραν ap. Dem. (90.) Inimico animo. At πρὸς ὀργὴν, per adverbium, Iracunde. Sed possumus hic uti præp. Per, cum suo accus., et reddere Per iram. Sic πρὸς φθόνον, Per invidiam: quibus utitur Cic. Datur autem ei et alter usus hujus præp. Per: cum affertur e Soph. (Aj. 918.) φυσῶν ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, pro Per nares efflare sanguinem. || Apud, Plato Epist. Οὐκ ἔστι τούτων πρὸς τοὺς πολλοὺς καταγελαστότερα ἀκούσματα, οὐδ' αὖ πρὸς τοὺς εὐφυεῖς θαυμαστότερα καὶ ἐνθουσιαστικώτερα. Et, Πρὸς ἑαυτὸν σκεψάμενος, Cum ap. se cogitasset; vel Secum ipse, et solus, Bud. || Capitur autem pro illa præp. Cum et in aliis locis: ut, Πρὸς βασιλέα γενόμεναι συνθῆκαι, Isocr. Cum rege percussa fœdera. Sic, Πρός με παῖσαι, Mecum ludere. || Nonnunquam Cum, Adversus: ut, Μάχεσθαι πρός τινα, s. πολεμεῖν, Pugnare cum aliquo, s. Adversus aliquem. Plut. Cam. Ἐκ διαφορᾶς τοῦ δήμου πρὸς τὴν σύγκλητον. Et, Τὰς πρὸς θεὸν ἁμαρτίας, Chrys. Sic oratio aliqua dicitur scripta πρός τινα, Adversus aliquem, In aliquem. Aristot. Rhet. 2. Οἷον ὡς Ἰφικράτης ἐν τῇ πρὸς Ἁρμόδιον. Sic Dem. πρὸς Λεπτίνην, Contra Leptinem: quæ interpr. affertur et e Cic. Quidam tamen malunt reddere Ad, s. Apud: Vide Bud. 988. Sic autem πρὸς cum verbo ποιεῖν, et ἁρμόζειν, aliisque nonnullis ap. Diosc. redditur Adversus, Contra: ut, Πρὸς τὰ ἰοβόλα ἁρμόζει, Auxiliatur contra serpentum percussus. Et, Πρὸς φάρμακα θανάσιμα ποιεῖ, Efficax est contra venena. Sed ap. Eund. Πρὸς ἀμβλυωπίαν ποιεῖ, redditur etiam Ad hebetes oculos facit. De quo usu verbi ποιεῖν et verbi Facere dixi supra in Ποιῶ. Apud eund. Diosc. Πρὸς δυσωδίαν στόματος διαμασσᾶται, Contra gravem oris halitum manditur. || Inter: ut ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, Amicitia quæ inter nos intercedit. || Nonnunquam Circa: ut γίνεσθαι πρός τι, Occupatum esse circa aliquid, vel in aliquo, s. in aliqua re: ut, Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐγίνετο πρὸς τὸ καταστρατηγεῖν τοὺς πολεμίους. || Propter, Aristid. Pan. Ἣν δὲ ἁπασῶν ἐπικαιροτάτην ἀρχὴν ὑπολαμβάνω, καὶ πρὸς ἣν ἥκιστ' ἂν ἁμαρτεῖν ἅπαντα καθιστάμενος τὸν λόγον, ταύτην καὶ δὴ ποιήσομαι, Et cujus gratia si omnem orationem instituero, minime me falsum iri duco, Bud. Itidem ex Aristot. affertur πρὸς ἀκροατὴν, Propter auditorem, Auditoris causa. Et e Thuc., Πρὸς ἐπιστολὰς ὑπώπτευον αὐτὸν, Propter epistolas, Ex epistolis. Sic πρὸς ταῦτα, Propter hæc, Propterea, Idcirco, ex Aristoph. Et e Plat. Apol. Πρὸς ταῦτα φαίην ἂν, Itaque dixerim. Et e Soph. Aj. (971.) Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω, Proinde. Videtur tamen πρὸς ταῦτα et alium usum habere interdum. || Pro, Prout: Πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις, Isocr. Prout cuique consentaneum est et conveniens: πρὸς τὸ δοκοῦν, Prout visum fuerit. Plut. Fabio, Πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμει, Prout virtus cujusque meretur. Et πρὸς ἀξίωμα, Dem. Pro dignitate, Respectu dignitatis, VV. LL. Ibid. Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, Pro magnitudine urbis. Et πρὸς αὐτὴν, Pro ejus corporis magnitudine, e Gaza. Et πρὸς τὸν βραχίονα, Pro portione brachii. || Interdum ostendendæ convenientiæ adhibetur: unde Bud. πρὸς αὐτὸν αὐτὸς ap. Aristot.

A vertit Sibi convenienter. In VV. LL. traditur et similitudinem significare: ut ap. Alex. Aphr. Probl. 2. Καὶ καθόλου πρὸς τὸ σχῆμα καὶ τὴν χρόαν τὰ φαινόμενα. At vero πρὸς ἄλλον ζῆν non est Similem esse moribus, sed velut ad arbitrium ejus et nutum vivere, ejus commodis serviendo: ut exp. ap. Aristot. in Rhet. Cui simile est ap. Dem. (411.) Τοῖς δὲ πρὸς ὑμᾶς ζῶσι. Huc pertinet in VV. LL. Πρὸς ἕτερον ἄρχων, Qui aliorum res curat, et aliena commoda tuetur. || Πρὸς adhibetur etiam permutationibus significandis et compensationibus, ut ap. Theophr. Πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἀργύριον, Rependi cum bis tanto argenti. Vide Bud. et Πολέω. || Πρὸς comparationi etiam servit, potestque alicubi reddi Præ, Plato Ep. 7. Τὰ δὲ ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτά μοι βλάβη, Timæo, Τοὺς μὲν οὖν νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῇδε, de Rep. 9. Ὥσπερ πρὸς μέλαν φαιὸν ἐπισκοποῦντες, Herod. Μή με κατονοθῇς πρὸς λιθίνας πυραμίδας, Præ pyramidibus lapideis. Sed interdum præfigitur particula ὡς, Plato de Rep. 7. Εἰς
B μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας· εἰς μηδὲν μὲν οὖν γ', ἔφην, ὥσγε πρὸς τὸν ἅπαντα, Si cum ævo compares et cum æternitate. Tale est hoc Luciani, Ὡς πρὸς ἐμὲ νομίζονται ἄλλοι ἀνδράποδα. Quibus subjungo πρός τι, ubi tamen πρὸς non tam comparationem cum aliquo significat quam relationem ad aliquid; usurpant enim de eo quod dicitur referendo ad aliud, s relatione ad aliud. Quo loquendi genere utitur non raro Aristot. itidemque alii Philosophi, aut qui de rebus philosophicis disputant. Plut. ad Col. Εἰ δὲ τὸ χρῶμα πρός τι, καὶ τὸ λευκὸν ἔσται πρός τι. Apud Donatum legitur etiam Nomina ad aliquid dicta, τὰ πρός τι. Sed ex Hermog. τὸ πρός τι affertur et pro comparatione. At vero πρός τι cum τί interrogativo, Ad quid? Quamobrem? Quorsum? Dem. Πρὸς οὖν τί τοῦτο λέγω; Quorsum igitur hæc dico? || Πρὸς interdum et significando tempori adhibetur, ubi reddi non potest Ad, ut in l. quem supra protuli; sed aliquando redditur Sub: ut πρὸς τὴν γέννησιν ap. Theophr. Sub ipsum generationis principium. Et
C πρὸς τὰ Διονύσια, Sub Dionysia, tempus Dionysiorum. At πρὸς βραχὺ s. ὀλίγον, Ad breve tempus; vel adverbialiter, Parumper, aut Paulisper. Sic πρὸς τοσοῦτον ex Aristot. Œc. 2. pro Hactenus. Interdum autem præpositione In utimur: ut πρὸς τὸ γῆρας, In senectute, quæ Cic. est interpr. ap. Plat. Φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαιοῦν εὐτυχὲς ὅτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο: nam reponendum est ap. Plat. βεβαιοῦν pro βεβαίους, ut docui p. 128. mei Lex. Cic. Non solum autem in hujusmodi ll., sed in aliis quoque nonnullis πρὸς verti debet præpositione In; et quidem utramque habente constr., ut πρὸς τὰ κοινὰ ἱερὰ Cic. vertit In delubris communibus, ap. Plat. p. 40. mei Lex. Cic. At ap. Lucian. Πρὸς τὸν ἐναντίον, pro In contrarium. || Πρὸς cum suo accus. non solum dativo redditur, sed interdum et ablativo: ut ap. Plat. Phædone (59.) Τῇ αὐτῇ ἀποστάσει ἧπερ ἀὴρ ὕδατος ἀφέστηκε πρὸς καθαρότητα, Distat claritate. Et πρὸς ἀλήθειαν, pro quo, τῇ ἀληθείᾳ ap. Diog. L., Re vera: opposi-
D tum habens πρὸς δόξαν ap. Aristot. At πρὸς ὀρθὴν s. πρὸς ὀρθὰς, subaudiendo γραμμὴν et γραμμὰς, Recta linea, Rectis lineis, Ad rectam lineam. Nonnunquam abl. additur aliquid in interpretatione: ut ap. Aristot. Πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται, Gaza vertit Volant flatu secundo. || Cum autem dicitur aliquis esse πρὸς γένος alicui, pro Esse ejus propinquus, consanguineus, gentilis, videtur talem quendam usum habere ista præp., qualem habet cum dicitur τὸ πρὸς ἐμὲ, pro Quod ad me pertinet; nam qui est alicui propinquus, velut ad ejus genus pertinet, aut certe genus unius ad genus alterius pertinet. || Ut porro supra dictum est πρὸς cum suo acc. ὀργὴν, reddi etiam per adverbium, sic et aliis multis accusativis junctum, adverbio itidem posse reddi sciendum est: ut πρὸς καιρὸν, Soph. (Aj. 38.) Tempestive: πρὸς ἀφθονίαν, Abunde; πρὸς βίαν, Violenter, Per vim, Vi; πρὸς ἀφοσίωσιν, Perfunctorie. || Πρὸς τὸ, sequente infinitivo: πρὸς τὸ σχεῖν, Ut haberent ap. Plat. Cic. interpr. in meo Lex. Cic. || Πρὸς per se

positum et adverbialiter pro *προσέτι*, Præterea, Bud. p. 70. e Plat. Et ex Isæo, *Δύο καὶ εἴκοσι μναὶ, καὶ πρὸς*, Et amplius. De *πρὸς* quoque juncto verbis per compositionem consule eund. Bud. pagina quæ illam proxime præcedit.

[" Πρὸς, Markl. Iph. p. 164. Musgr. 1179. El. 315. ad Strab. 3. p. 38. 41. ad Lucian. 1, 826. Valck. Phœn. p. 28. Hipp. p. 257. Conf. c. *πρὸ*, ad Phalar. 356. Musgr. Iph. A. 1121. 1201. Markl. ibid. Matthæi ad Evang. Marci p. 227. ad Xen. Mem. 1, 4, 5. Brunck. Œd. T. 351. : cum *περὶ*, ad Diod. S. 2, 191. ad Dionys. H. 5, 403. Boiss. Philostr. 366. : cum *παρὰ*, Bergler. ad Alciphr. 448. : cum *ὑπὸ*, Schneid. ad Xen. Œc. p. 21. : cum *πυρὸς*, *πρῶτος*, ad Diod. S. 2, 568. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 200. : cum *πατρὸς*, Valck. Diatr. 170. *πρὸς* conf. c. *τοῖς*, Heyn. Hom. 7, 27. Πρὸς, Præterea, Eur. Rhes. 756. Hel. 109. 962. Wakef. Alc. 1084. Trach. 418. (errat :) Phil. 1339. Eum. 238. Brunck. Aristoph. 1, 45. 179. 3, 187. Hemst. ad Plutum 1001. ad Lucian. 1, 801. ad Diod. S. 2, 243. Wessel. Diss. Herod. 106. Valck. Hipp. p. 257. Καὶ πρὸς, Et præterea, Toup. Opusc. 2, 213. Reiz. Acc. 37. ad Herod. 75. 108. 173. 607. Πρὸς jungitur omnibus verbis, quibus impedimentum ab aliqua re significatur, Wolf. Herodian. p. xvii. Unde *πρός*? Reiz. Acc. p. 40. Πρὸς δὲ, Eur. Iph. T. 548. El. 261. ad Paus. 296. ad Diod. S. 2, 66. Heyn. Hom. 6, 485. Πρός τε, ad Dionys. H. 5, 95. Καὶ πρὸς, ad Diod. S. 2, 66. Καὶ μικρόν τι πρὸς, Schneid. ad Xen. Pol. 265. Καὶ —γε πρὸς, Porson. Phœn. 619. Heind. ad Plat. Gorg. 75. Πρὸς δ' ἔτι, ad Charit. 224. Πρὸς cum gen., Markl. Iph. p. 156. Musgr. 1201. Cattier. Gazoph. 85. Epigr. adesp. 200. Heyn. Hom. 6, 62. Coram, Heyn. Hom. 4, 587. 701. 8, 633. De situ, Herod. 106. De eo quod decet, Toup. Opusc. 1, 347. Emendd. 1, 34. Jacobs. Exerc. 1, 172. Valck. Diatr. 253. Pro *ὑπὸ*, Porson. Hec. p. 32. 47. Ed. 2. cf. Il. Z. 456. Heyn. Hom. 5, 719. Bast Lettre 117. Bergler. ad Alciphr. 120. In obsecrationibus, Brunck. Apoll. 210. 232. : interdum deest, Idem ad Eur. Hec. 742. Porson. p. 46. Ed. 2. ad Herod. 468. Eur. Or. 670. Μὴ, πρὸς σὲ γονάτων—, suppl. *ἱκετεύω*, Brunck. ad Eur. Med. 326. cf. ad Hec. 742. Pierson. ad Herodian. Philet. 472. Eur. Phœn. 1659. ubi v. omnino Valck., it. ad Hipp. p. 230. Πρὸς σὲ Διὸς, Brunck. Apoll. Rh. 128. Bast Lettre 192. Τὰ πρὸς ποδῶν, Brunck. Aristoph. 2, 139. Τὰς πρὸς Κασσάνδρου φρουρὰς, ad Diod. S. 2, 380. Πρὸς πατρὸς, μητρὸς, Bergler. ad Alciphr. 75. Ἀδελφὸς πρὸς μητρὸς, i. q. *ὁμομήτριος*, Paus. 1, 331. Τὰ πρὸς θαλάσσης, Fac. ad 1, 268. ad Xen. Eph. 237. Πρός τινος θανεῖν, Valck. Phœn. p. 430. Πρὸς cum dat., Brunck. ad Eur. Hipp. 1249. ad Lucian. 1, 280. Timæi Lex. 203. et n. Versus, Bredow Ep. Paus. p. 93. Præter, Xen. Mem. 1, 2, 1. Alciphr. p. 8. 34. Valck. Phœn. p. 453. 567. Toup. Opusc. 1, 379. : hac signif. regit et dat. et accus., ad Xen. Mem. 3, 3, 10. De causa, Markl. Suppl. 694. Abresch. Æsch. 2, 66. Πρὸς τῷ, Præterea, Philodem. 8. Εἶναι πρὸς, cum dat., Wakef. S. Cr. 4, 198. Heind. ad Plat. Phædr. 260. 275. Πρὸς ἱεροῖς, θεῷ, Thom. M. 751. Πρὸς ἑαυτῷ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 21. Γίνεσθαι πρός τινι, ad Charit. 285. Ad aliquem accedere, Xen. K. Π. 73. Soph. Trach. 371. *πρὸς μέσῃ ἀγορᾷ*, (Apud forum, Terent.) ibid. 423. *ἐν μέσῃ ἀγορᾷ*. Sic *παρὰ* cum dat., ibid. 524. Πρὸς cum accus., Abresch. Æsch. 2, 49. Automedon 1. Wakef. S. Cr. 5, 85. Ob, Eur. Rhes. 99. Jacobs. Anim. 51. Toup. ad Longin. 325. ad Herod. 64. 375. ad Diod. S. 1, 209. Præter, Abresch. Lectt. Aristæn. 43. Significatione Comparandi, ad Xen. Mem. 1, 2, 52. Apoll. Dysc. 67. Bergler. ad Alciphr. 193. De tempore, Diod. S. 1, 420. Pro *εἰς*, Abresch. Æsch. 2, 88. ad Diod. S. 1, 705. Pro *περὶ* cum gen., De, 719. Absque motus signif., Brunck. Apoll. Rh. 76. 223. ad Æsch. Pr. 348. Pers. 230. 813. Τὰ πρὸς cum acc., periphrastice, Cattier. Gazoph. 15. Εἶναι πρὸς, cum acc., Diod. S. 1, 578. Boiss. Philostr. 545. Heind. ad Plat. Phædr. 260.

A Πρὸς αὐτὰ, Adhæc, Phryn. Ecl. 50. Πρὸς ταῦτα, Eur. Heracl. 978. Jacobs. Anth. 7, 43. Wakef. S. Cr. 4, 143. Proinde, Brunck. ad Æsch. Pr. 1000. Valck. Phœn. p. 191. Steinbr. Mus. Tur. 1, 300. Propterea, Valck. Phœn. p. 279. Hipp. p. 211. ad Herod. 437. 474. Τρίτον πρὸς ταῦτα, Mahne de Aristox. p. 98. Πρὸς τί, Quamobrem, Valck. Phœn. p. 234. Oratt. 362. Τὰ πρὸς ὠμότητα, Crudelia, Phalar. p. 30. Τὰ πρὸς ἀρετὴν, Causæ quibus virtutem consequare, Bibl. Crit. 3, 2. p. 11. Τὰ πρὸς τὸν βίον, Vita, Valck. Phœn. p. 652. Πρὸς λύραν, αὐλὸν, Musgr. Herc. F. 891. Πρὸς κῦμα πλεῖν, Tro. 102. Πρὸς ὄχλον ζῆν, Jacobs. Anth. 7, 387. Πρὸς ὀργὴν, ad Lucian. 1, 756. Χαλεπῶν ἔχειν πρός τι, Anton. Lib. 30. Verh. Εἶναι πρός τι, τινὶ, ἑαυτὸν, ἑαυτῷ, διανοεῖσθαι πρὸς ἑαυτὸν, γίνεσθαι πρὸς ἑαυτῷ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 21. Πρὸς ἡμέραν, ad Charit. 268. Πρὸς δαίμονα, Deo invito, Heyn. Hom. 7, 307. Ποτὶ, Wakef. Trach. 657. Antip. Sid. 81. Erycius 5. (ubi male VV. DD.) Jacobs. Anth. 12, 131. Heyn.
B Hom. 4, 78. 5, 468. 6, 71. 121. 240. 496. 531. 550. 558. 601. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 122. Hipp. p. 281. Koen. ad Greg. Cor. 83. 107. Reiz. Acc. 40. ad Herod. 662. Brunck. Antig. 1241. De compp. cum *ποτὶ*, Wakef. Phil. 717. Προτὶ, Heyn. Hom. 4, 78. 118. 516. 5, 328. 378. 468. 501. 607. 674. 6, 26. 71. 121. 240. 496. 531. 550. 558. 601. 7, 56. 139. 146. 228. 8, 288. ad Il. N. 776. Ξ. 394. Koen. ad Greg. Cor. 110. Reiz. l. c. * Πορτὶ, Koen. l. c." Schæf. Mss. " Ποττούτοισι, Dor. pro *πρὸς τούτοις*, Athen. 286." Schw. Mss.]

" ΠΡΟΥΝΗ, ἡ, Prunus, Arbor gummosam lacry-" mam fundens, ut cerasus, Theophr. H. Pl. 9, 1. " Dicitur et *κοκκυμηλέα*." [Schneid. dedit * Προύμνη. * " Προῦμνος, ἡ, Prunus. * Προῦμνον, τὸ, Pruni fructus, Gal. Vide Cornar. ad Gal. Comp. M. s. L. p. 448." Schn. Lex. " Προύνη, Προῦμνον, Casaub. ad Athen. 102." Schæf. Mss. * Προῦνον, i. q. *προῦμνον*, Alex. Trall. 4. p. 223. Cf. Dufresne Gloss. 1259.]

C ΠΡΥΜΝΟΣ, Extremus, Ultimus, Il. Π. (314.) Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, ubi brevium Scholl. Auctor exp. *τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ σκέλους*, Extremam tibiæ partem. Od. P. (504,) θρῆνυϊ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον, Paulo ante, θρῆνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνότατον κατὰ νῶτον. Item et Il. M. (446.) de lapide, *πυλάων Εἱστήκει πρόσθεν πρυμνὸς παχὺς*, i. e. *παχὺς κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος*, Crassus extrema sui parte. Item et *πρυμνὴ χεὶρ*, Extrema manus pars, i. e. *ὀπισθέναρ*. Et *γλῶσσα πρυμνὴ*, Extrema linguæ pars; etiam Summa lingua. Il. E. (292.) Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε. Præterea *ναῦς πρυμνὴ*, Extrema navis pars, i. e. puppis, Od. O. (222.) θῦέ τ' Ἀθήνῃ Νηῒ παρὰ πρυμνῇ. || Πρύμνα Hes. exp. etiam *πρέμνα*: tunc autem subst. est a NOM. Πρύμνον. Idem annotat *πρύμνον* dici *πᾶν τὸ πρόσγειον κάτωθεν*: s. *πᾶν ἔσχατον ἐκ ῥιζῶν*. [" Πρυμνὸς, Musgr. El. 445. Heyn. Hom. 5, 54. 374. 709. 6, 14. 107. 223. 299.
D 351. 466. 492. 525. 7, 192. 784. Δορὶ πρ., Il. P. 618. Νηῒ παρὰ πρυμνῇ, ad Callim. 1. p. 138." Schæf. Mss. Il. M. 149. *πρυμνὴν ὕλην ἐκτάμνειν*, 446. *πρυμνὸς παχὺς*, vide nott. Superl. *πρυμνότατος*, Od. P. 463. Πρυμνὸν θέναρος, pro *πρ. θέναρ*, Il. E. 339. In Etym. M. ducitur a Πείρω, *περάω*, *περύω*, *περυμνός*.]

Πρυμνώρεια, ἡ, Extrema montis pars, *τὸ πρυμνὸν ὄρος*, i. e. Radix montis: quæ et *ὑπώρεια* et *ποὺς ὄρους* s. *πρόπους*. Il. Ξ. (307.) Ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης Ἑστᾶσ', ubi Schol. *πρυμνωρείας* dici ait *τὰ ἔσχατα καὶ κατώτατα τῶν ὀρῶν*. [Pisander Stephani Byz. in Νιφάτης. Cic. de Divin. 1, 5. Cum e monte Taygeto extrema montis quasi puppis avulsa est. " Heyn. Hom. 6, 590. Virg. 4, 238. Ed. 1. Toup. Opusc. 1, 274." Schæf. Mss. Cf. Ἀκρώρεια.]

¶ Πρύμνα, ἡ, i. q. *πρυμνὴ ναῦς*, Extrema navis pars, i. e. Puppis; anterior enim, *πρώρα* dicitur. Od. O. (285.) Ἐν πρύμνῃ δ' ἔπειτα καθέζετο, In puppi se-

debat, Arat. (604.) *Ἕλκων ἐξόπιθεν πρύμναν πολυτει-
ρέος Ἀργοῦς. Quæ Cic. sic vertit, Et post ipse trahit
claro cum lumine puppim. Thuc. Κατὰ πρύμναν
ἱστάμενον τὸ πνεῦμα, ut Virg. Prosequitur surgens a
puppi ventus euntes. Et πρύμναν κρούειν s. κρούεσθαι
aut ἀνακρούεσθαι, Puppim pellere et retro inhibere
remis. Metaphorice interdum pro eo quod Lat. di-
cunt Inhibere remos. Vide Κρούω et Ἀνακρούω.
|| Sæpe πρύμνα synecdochice dicitur Ipsa navis, ut et
Puppis, tum ap. alios, tum ap. Ovid., ut cum ait,
profuga scindere puppe fretum. Sic Il. A. (109.)
Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
Schol. annotat eum πρύμνας vocare τὰς ναῦς, a parte
sc. accipiendo totum: πρύμναν enim esse μέρος τῆς
νεὼς τὸ ἔσχατον, s. τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς νεώς. [Πρύ-
μνα, Πρύμνη, Lobeck. Phryn. 331. " Ad Charit.
696. Wakef. Ion. 1262. Eum. 768. Jacobs. Anth. 9,
68. Heyn. Hom. 7, 125. Ilgen. Hymn. 572. Musgr.
Andr. 1121. Κατὰ πρύμναν, de vento, ad Charit.
697=269. Musgr. Iph. T. 1349. Wakef. Phil. 1450.
Jacobs. Anth. 8, 257. 11, 409. Valck. Diatr. 234.
Πρύμναν κρούεσθαι, Coray Theophr. 305. Gronov.
Obss. 4, 26. Larcher Herod. 5, 460. (8, 84.) Duker.
Præf. Thuc. 7. ad Lucian. 2, 103. Πρ. κρούσασθαι,
Mitscherl. ad Achill. Tat. 199. Valck. Phœn. p.
768. Λῦσαί τε πρύμνας, Eur. Hec. 539. Ἐπὶ πρύμνῃ-
σι νέεσσι, Heyn. Hom. 6, 431. 7, 125. * Πρυμνοῦ-
χος, Eur. El. 1022. Jacobs. Anth. 9, 297." Schæf.
Mss.]

" Ἀμφίπρυμνον πλοῖον, Navigium utrimque pup-
" pim habens, ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον, Hes. e Soph.
" Andromeda. Idem sic vocari ait τὰ ἐπὶ σωτηρίᾳ
" πεμπόμενα πλοῖα, Sospitatrices s. Opitulatrices na-
" ves. Suid. quoque ἀμφιπρύμνας esse dicit Navium
" quandam speciem, afferens hunc, e quodam quem
" non nominat, locum, Ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε
" τὸν Ἴστρον ἐν ταῖς ἀμφιπρύμναις τῶν νεῶν, Navibus
" utrimque habentibus puppim." [* " Αὐτόπρυμνος,
Orac. Sibyll. p. 175=122. sed p. 248. ubi idem
versus recurrit, est αὐτόπρεμνος." Elberling. Mss.]
Δίπρυμνος, Duplicem puppim habens, Athen. (204.)
Δίπρωρος δὲ ἐγεγόνει καὶ δίπρυμνος, Duplici prora
erat, duplicique puppi. " Εὔπρυμνος, Bonam s. Pul-
" cram habens puppim, Il. Δ. (248.) ἔνθα τε νῆες Εἰ-
" ρύατ' εὔπρυμνοι πολιῆς ἐπὶ θῖνι θαλάσσης." [Eur.
Iph. A. 723. T. 1000. * Εὐπρυμνής, vox susp., Æsch.
Suppl. 1002. φρενὸς χάριν εὐπρυμνῆ. * Παλίμπρυμνος
χώρησις, i. q. πρύμναν κρούσασθαι, Hes., ap. quem est
etiam Adv. * Παλιμπρυμνηδόν.] " Πρόπρυμνα, ex
" Æsch. S. c. Th. (767.) affertur pro Funditus,
" Prorsus, παντελῶς:" [Πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει
Ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν Ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. " Πρό-
πρυμνος, Ante puppim: πρόπρυμνος ἐκβολή, Jactura
quæ a puppi fit. Scilicet opes e puppi projiciebau-
tur. Bene contulit Stanl. Act. Apost. 27, 18. Non
contulit Agam. 1010. Καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων Κτη-
σίων ὄκνος βαλὼν Σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, Οὐκ ἔδυ
πρόπας δόμος — Οὐδ' ἐπόντισε σκάφος." Blomf. Gloss.
* Ὑψίπρυμνος, Strabo 4. p. 297. Ὑψίπρυμνος, * Ὑψό-
πρυμνος, Lobeck. Phryn. 684. * " Χρυσόπρυμνος,
Plut. Antonio 26." Boiss. Mss.]

Πρυμναῖος, dicitur ὁ τῆς πρύμνης: ut in Epigr. πρυ-
μναίοισι κορύμβοις, Corymbis puppis. [" Jacobs. Anth.
8, 257. 10, 405. ad Charit. 269." Schæf. Mss.
" Opp. Ἁ. 1, 191." Wakef. Mss.]

Πρυμνήσιος, i. q. πρυμναῖος, ut πρυμνήσια σχοινία
s. πείσματα, Funes quibus naves ad terram a puppi
religantur. Sed sæpius πρυμνήσια sine adjectione,
subaudito alterutro illorum substantivorum: ut Il.
A. (476.) et Od. O. (497.) Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ
δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic (I. 137.) Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν,
οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι. Item I. (178.) et O. (547.)
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι. Vide
et alia in Πεῖσμα. Ejusd. vocabuli usus est in prosa
quoque, Athen. 15. Λυσαμένους δ' αὐτοὺς τὰ πρυμνή-
σια. Itidemque Synes. Ep. 80. Ἤδη λύσαντος τὸ
πρυμνήσιον, i. e. τὸ ἀπόγειον σχοινίον, ut Suid. exp.
Legitur etiam ap. Festum Prymnesius palus, quem
alii Tonsulam dicunt, ad quem funis nauticus religa-
tur. [" Πρυμνήσια, Jacobs. Anim. 311. Anth. 6, 62.
9, 297. Musgr. Herc. F. 479. Marcus Arg. 24.
A Hymn. in Cer. 128. ubi v. Ruhnk., Clark. ad Il. A.
436. Alciphr. 44. Wassenb. ad Hom. 49. Xen. Eph.
18. Valck. Hipp. p. 246." Schæf. Mss.]

Πρυμνήτης, Gubernator qui in puppi sedet; qui
simpliciter Gubernator Latinis dicitur, ut in Πρωρά-
της docebo. Pro Principe Æsch. (Eum. 16. 768.)
usurpavit metaph. Accipitur et adjective pro πρυμνή-
σιος, ut cum dicitur πρυμνήτης κάλως pro πρυμνήσιον
σχοινίον. [" Wakef. Eum. ll. cc. Huschk. Anal. 257.
Jacobs. Anth. 6, 63. 9, 297. De vento, Brunck. A-
poll. Rh. 199. (4, 1627.)" Schæf. Mss. Eur. Med.
775.] Πρυμνητικὸς, i. q. πρυμνήσιος, et πρυμνήτης
adjective posito, Athen. 15. Ἐπὶ πρυμνητικῶν ἀφλά-
στων ἐπὶ τὸ τῇ θαλάσσῃ μέρος αὐτῆς, A summitate ex-
trema puppis ad eam partem quæ mari alluitur,
Bayf. [* Πρυμνίτης, Herodian. Epimer. 181.]

Πρύμνηθεν ET Πρυμνόθεν, A puppi, Lucian. Lexiph.
(15.) Τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμέ-
νην, Virg. Prosequitur surgens a puppi ventus euntes,
Arat. (342.) κατ' οὐρὴν ἕλκεται Ἀργὼ Πρυμνόθεν, ubi
B Cic. prælabitur Argo conversam præ se portans
puppim. [Πρύμνηθεν, Æsch. S. c. Th. 215. Erinna
Athenæi 283. " Eur. Iph. T. 1349. Tro. 20. Ion.
946. Jacobs. Anth. 11, 409. Heyn. Hom. 7, 124.
Valck. Diatr. 234. Πρυμνόθεν, Ruhnk. Ep. Cr. 259.
ad Callim. p. 153." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch.
S. c. Th. 71. 1059.]

[* Πρυμνίζω, unde * Ἐκπρυμνίζω, Philostr. 869.
τὸ κέρας τῶν κροτάφων. " Jacobs. Anth. 9, 355."
Schæf. Mss.]

[* " Πρυμνεὺς, ad Charit. 269." Schæf. Mss. No-
men virile, Od. Θ. 112. * Πρυμνὼ, οῦς, ἡ, Nom.
propr., Hesiod. Θ. 350.]

ΠΡΥΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, Rector, Administrator, Dis-
pensator. In republica Atheniensi πρυτάνεις dice-
bantur L viri: X viri, πρόεδροι: is autem, qui unicus
et unico die urbi ipsisque προέδροις præerat, ἐπιστά-
της, ut Libanius docet in Argumento Orat. c. An-
drot. 246.: Harpocr. teste erant πεντήκοντα ἄνδρες
ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς
C ταττόμενα: ap. quem vide et alia quædam, quæ et
ap. Suid. extant. Ad id autem, quod dicit eos
solitos fuisse διοικεῖν τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς ταττόμενα,
referri possunt quæ ap. Dem. leguntur (249.) Ἐ-
πιμεληθῆναι τοὺς πρυτάνεις, καὶ τοὺς στρατηγοὺς,
ὅπως ἡ βουλὴ συναχθῶσι, καὶ αἱρεθῶσι πρέσβεις, ubi
etiam observa, eorum muneris fuisse cogere senatum,
quemadmodum ap. Æschin. (59.) οἱ πρυτάνεις ποιοῦ-
σιν ἐκκλησίαν. Quibus adde hoc Thuc. 6, (14.) p.
202. Καὶ σὺ, ὦ πρύτανι, ταῦτα ἐπιψήφιζε. Iidem et
in senatum introducebant, cum opus esset, eos qui
petituri aliquid erant. Ex Aristot. autem Polit. 6.
fin. colligimus eis et sacrorum curam commissam
fuisse. Cum enim locutus foret de templi custodi-
bus ac curatoribus, et dispensatoribus sacri ærarii,
et sacrificiorum procuratoribus, subjungit paulo post,
Καλοῦσι δ' οἱ μὲν ἄρχοντας τούτους, οἱ δὲ βασιλεῖς, οἱ
δὲ, πρυτάνεις. Herod. vero 5, (71.) οἱ πρυτάνεις τῶν
ναυκράρων dixit pro οἱ ναύκραροι, vide Ναύκραρος. In
quibusdam civitatibus sæpe et unicus erat πρύτανις,
D Gubernator et administrator urbis, Prætor aut Præ-
fectus, secundum alios: ut Aristot. Polit. 5, 5. in Mi-
leto scribit fuisse πολλῶν καὶ μεγάλων κύριον τὸν πρύ-
τανιν. Alicubi gen. aliquis additur, et tunc redditur,
interdum Rector, Administrator, interdum Dispensa-
tor aut Præfectus; nonnunquam etiam Custos aut
tutor: quemadmodum Suidæ πρύτανις est βασιλεὺς,
ἄρχων, ταμίας, διοικητής, προστάτης, φύλαξ: quæ fere
et Hes. habet, qui exp. præterea χορηγός: ut in
libro Sapient. 13, (2.) πρυτάνεις κόσμου, Mundi re-
ctores, de sole et luna; Φωστῆρας οὐρανοῦ πρυτάνεις
κόσμου θεοὺς ἐνόμισαν. Et ap. Athen. 2. (p. 35.)
Poëta quidam vinum appellat ἀνθρώπων πρύτανιν,
sicut ap. Eund. 10. (p. 447.) elegia quadam in Bac-
chum, Ἀνδράσιν εὐθύμων συμποσίων πρύτανιν: nec-
non 14. Γλυκυτάτων πρύτανις μοῦσα. Greg. Naz. di-
cit etiam ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις. || Πρύτανις, ιδος,
Nomen proprium, [Il. E. 678.] Plut. Lycurgo (2.)
Οὐκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκοῦργον πατρὸς, ἀλλὰ Πρυ-
τάνιδος. Et Athen. 1. Παρὰ Πρυτάνιδι δειπνοῦντα.
[Pind. Π. 2, 106. " Ad Charit. 523=213. Barnes.

Tro. 1288. Musgr. Heracl. 769. Jacobs. Anim. 196. Anth. 12, 263. Ion Epigr. 1. Leon. Tar. 4. Kuster. V. M. 116. 120. Brunck. Aristoph. 1, 210. Schol. Soph. Trach. p. 95. Erf., ad Diod. S. 2, 468. 478. 479. Heyn. Hom. 5, 719. Heind. ad Plat. Gorg. 241. Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. Wyttenb. Select. 393. Toup. Opusc. 2, 85. 273. Ilgen. ad Hymn. 210. 212. Gesch. der Paris. Acad. xi. p. 57. ad Lucian. 1, 415. 482. ad Herod. 645. Πρ. ἱστορίης, Jacobs. Anth. 12, 102. 150. 167." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Pr. 176. Cf. Liv. 42, 45. * "Παμπρύτανις, Omnium rector, Philo J. 1, 642(=586.)" Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 516.] "Συμπρύτανις, Collega "ejus, qui πρύτανις appellatur, ea forma qua dicitur "συμβουλευτὴς," [" Dinarchus ap. J. Poll. 6, 159." Kall. Mss.]

Πρυτανικὸς, ut ἐσθὴς, Vestis qua uti solet ὁ πρύτανις, Athen. (149.) Ἐν στολαῖς λευκαῖς, ἃς μέχρι καὶ νῦν καλοῦσι πρυτανικὰς ἐσθῆτας.

Πρυτανεύω, Sum πρύτανις, Ago πρύτανιν, Athen. 12. τὸν ὑπηρέτην τοῦ πρυτανεύοντος, i. e. τοῦ πρυτάνεως. Item tribus aliqua πρυτανεύει, cum L viri ex ea tribu urbem regunt et remp. administrant: ut ap. Dem. pro Cor. Φυλῆς πρυτανευούσης Λεοντίδος. Itidem Harpocr. ex Æschine docet πρυτανεῦσαι solitas ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις τὰς δέκα φυλὰς κλήρῳ λαχούσας. In qualibet autem tribu erant quinquaginta viri qui πρυτάνεις vocabantur. Et cum accus. dicitur aliquis εἰρήνην πρυτανεύειν pro Agitare pacem ut πρύτανις, (sicut πρεσβεύει εἰρήνην legatus, cum in legatione eam facit s. componit,) vel Pro prytanica potestate pacem componere. Isocr. (Paneg. 34.) Τοῦ πολέμου κύριος ἐγένετο, καὶ τὴν εἰρήνην ἐπρυτάνευσεν, pro Potestate pacem firmavit et confecit: simile ap. Suid. Οἱ δὲ πρέσβεις ἧκον τοῦ πρυτανεύειν Πάρθοις τε καὶ Ῥωμαίοις τὰς διαλλαγάς. Aristoph. Ἀ. (60.) Ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητε, Nisi consilia agitetis et de pace agatis, χρηματίζητε καὶ πράττητε: quoniam sc. πάντα διὰ τῶν πρυτάνεων ἐπράττοντο. Necnon Dem. (191.) Ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, Qui harum rerum transactor et summus administer fuit. Sic Greg. Naz. Invect. in Jul. Τυχὸν κἀκεῖνον ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας, διὰ τούτων ἐπρυτανεύετο, Fortasse et his agebatur hoc divinitus, ut ille ab impietate revocaretur: Πολλὰς γὰρ καὶ παραδόξους ὁδοὺς σωτηρίας οἶδε τὸ θεῖον καινοτομεῖν. Hæc inter alia e Bud. 164. Ibid. πρυτανεύειν interpr. non solum Condere et pro imperio constituere, sed etiam Regere, Moderari, Administrare: quemadmodum et Hes. exp. διοικεῖν, quocum copulatur a Phil. de Mundo, ubi ait, Καὶ βασιλεὺς, ᾧ πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα, Cui pro imperio regere universa jus est: V. M. 1. Τῷ πρυτανεύοντι καὶ ἐπιμελουμένῳ τῶν ὅλων, Omnium moderatori et administratori. Harpocr. quoque Dem. in Philipp. (p. 58.) πρυτανεύοντα accepisse ait pro διοικοῦντα: et Philipp. 2. (p. 126.) πρυτανευόμενοι pro διοικούμενοι. Itidem et Suid. πρυτανεύεται exp. διοικεῖται hoc loco, Τῇ τοῦ θεοῦ ῥοπῇ πρυτανεύεται τὰ ἀνθρώπινα. || Πρυτανεύω significat χορηγῶ, Suppedito, Subministro, Procuro: quemadmodum et πρύτανις ab Hes. exp. χορηγός. Sic accipi potest ap. Synes. Ἐῤῥωμένως διαβιῴης, φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευούσης ἀκύμονα. Ubi tamen Bud. interpr. Regente et tuente. Sic Dem. (126.) Χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον καὶ πρυτανευόμενοι παρ' ἐκείνου, Suppeditatorem et altorem habentes Philippum, et omnia subministrantem: ut idem Bud. vertit, translationem esse dicens ab iis qui in Prytaneo publice alebantur. Sic Plut. (8, 374.) Χορηγίᾳ βασιλικῇ πρυτανευόμενος ὁ Θεμιστοκλῆς, Cum rex ei omnia subministraret, sc. Athenis profugo, at in Apophth. dicit, (6, 705.) Δωρεῶν πολλῶν ἀξιωθείς. || Provideo, Prospicio, Greg. Naz. in Epit. Sororis 116. Bud. [" Thom. M. 728. 762. T. H. ad Plutum p. 308. ad Diod. S. 2, 469. Morus ad Isocr. Paneg. p. 70. ad Timæi Lex. 226. Toup. Opusc. 1, 386. Ammon. 120. Ilgen. ad Hymn. 210. (in Apoll. 68.)" Schæf. Mss. Alexis Athenæi 107. Δεῖπνον χαριέντως πεπρυτανευμένον. * "Πρυτανευτὴς, ὁ, ἀγάπης, Caritatis gubernator, dicitur σταυρὸς, Andr. Cr. 101." Kall. Mss.]

Πρυτανεὺς, i. q. πρύτανις, Lysias et Harpocr.

A Πρυτανεία, ἡ, Dignitas s. Potestas prytanica, Munus s. Imperium prytanicum, Plut. Polit. Præc. Στρατηγίας Ἀθήνησι, καὶ πρυτανείας ἐν Ῥόδῳ καὶ Βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν. Et Aristot. Polit. 6. in Mileto scribit factam esse τυραννίδα ἐκ πρυτανείας. Erat autem hæc πρυτανεία modo penes hanc, modo penes illam tribum, elapso tempore ei præscripto: ut Harpocr. his verbis docet, Ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἡ πρυτανεία, ἤτοι τριάκοντα ἓξ, ἢ τριάκοντα πέντε· καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει. At Schol. Thuc. 159. cum hæc verba (4, 118.) Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, exposuisset, τῆς πρυτανείας ἦρχε, subjungit, Πρυτανεία δὲ, ἡμέρα, καθ' ἣν ἔχει τις ἐξουσίαν. Schol. Aristoph. tradit πρυτανείαν fuisse menstruam: quo modo et ap. Dem. per ἐννάτην πρυτανείαν Schol. intelligit ἔννατον μῆνα, qui itidem ap. Eund. (708.) Ἐπὶ τῆς πρώτης πρυτανείας τῇ ἑνδεκάτῃ exp. ἐν τῷ πρώτῳ μηνί. Et solutiones publice fiebant Athenis κατὰ πρυτανείας, ut patet e Dem. c. Neær. (p. 1353.) Δέον αὐτὸν καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον κατὰ πρυτανείας, καὶ

B οὔσης αὐτῷ ἀτελείας. Sorte autem constituebatur, quæ prima et quæ deinceps tribus πρυτανείαν gereret, ut tum e Schol. Dem., tum Harpocr. discimus. Sed cum decem tribus Athenis fuerint, quotannis πρυτανευούσης ἑκάστης, patet πρυτανείαν excessisse triginta dierum numerum, ut Suid. tradit: quem consule. Vide et Ammon. [" Thom. M. 762. Ammon. 119. ad Charit. 212. Timæi Lex. 226. et n., Ilgen. ad Hymn. 218. Herod. 490. (6, 110.)" Schæf. Mss.]

Πρυτανεῖον, τὸ, Locus Athenis in quo ἐπρυτανεύοντο ii qui de rep. bene meriti essent, aut quos civitas honore afficere vellet. Latini quoque Prytaneum appellant. Liv. (41, 20.) Cyzici in Prytaneum, (i. e. penetrale urbis, ubi publice, quibus is honos datus est, vescebantur,) vasa aurea mensæ unius posuit. Cic. Ut ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur. Athen. 4. Τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις, Plato Apol. (26.) Τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, πολὺ γε μᾶλλον ἢ εἴ τις ὑμῶν ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσι, Aristot. de Mun-

C do, Εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος, Lucian. (1, 188.) Ἡ ἐν πρυτανείῳ σίτησις: qua duces et ii, qui palmam in certamine aliquo solemni reportassent, honorabantur; sed et cum alios, tum orphanos ea dignabantur. Schol. Thuc. 2, (15.) p. 54. πρυτανεῖον scribit fuisse οἶκον μέγαν, ἔνθα αἱ σιτήσεις ἐδίδοντο τοῖς πολιτευομένοις: ita vocatum, quoniam ibi sedebant οἱ πρυτάνεις οἱ τῶν ὅλων πραγμάτων διοικηταί. Apud Plut. autem (8, 651.) quidam εὐδοκίμων καὶ ἀγαθῶν κατασκευάσας σύνοδον καθημερινὴν, ὠνόμασε πρυτανεῖον. At Pythius ap. Athen. (187.) Athenas vocat ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων, quam alii Ἑλλάδος μουσεῖον, Pindarus Ἑλλάδος Ἑλλάδα. A quo Πρυτανεῖον usurpari tradunt pro Quavis ampla ac magnifica domo. Suid. exp. etiam * θεσμοθέτιον, θόλος. || Plur. Πρυτανεῖα Pecunia quam deponebant actor et reus judicio disceptaturi, ἀργύριόν τι, ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων, ut tum Harpocr. tum Schol. Aristoph. exp.: qui etiam addit vocari παρακαταβολὴν,

D Latine Sportulam, unde ap. Aristoph. (N. 1180.) θήσειν πρυτανεῖα: vide plura ap. Bud. 22. ubi etiam ex Aristoph. Schol. hæc subjungit, Prytanea sunt decimæ nominum quas dependebant fœneratores pro viatoribus, aut judicum apparitoribus, qui debitores sistebant judicio, ut iis exhibitis et coram accitis, creditores cum ipsis experirentur: unde etiam sportulæ judicum solvebantur, omnisque apparituræ judicialis. Exemplum ex Aristoph. vide ibid. [" Πρυτανεῖον, Thom. M. 762. Kuster. Aristoph. 118. ad Diod. S. 2, 479. Heyn. Hom. 5, 718. Timæi Lex. 142. et n., Heringa Obss. 205. Toup. Opusc. 1, 560. Valck. Anim. ad Ammon. 145. Ilgen. ad Hymn. 210. 214. Gesch. der Paris. Acad. xi. p. 57. ad Herod. 72. 597. Lex. Herod. 174. Vinum ibi datum, ad Mœr. 177. Πρ. Ἑλλήνων, Bergler. ad Alciphr. 233. Πρυτανεῖα, Thom. M. 762. Kuster. Aristoph. 62. 63." Schæf. Mss. Schol. Pind. N. 11, 1. Εἴη δ' ἂν πρυτανεῖον, κατὰ τὸ ἔτυμον, * πυροταμεῖον, κατὰ συγγένειαν τοῦ μ̄ εἰς τὸ ν̄, ὡς τὸ μὶν, νίν· ἢ κατὰ κοινωνίαν τοῦ β̄ πρὸς τὸ π̄, * βρυτανεῖον, παρὰ τὸ

βρύειν, ὅ ἐστιν αὔξειν καὶ θάλλειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔμβρυον, τὸ ἐν τῇ γαστρὶ αὐξανόμενον· καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ, Ὅμηρος, Il. P. 56.]

Πρυτανηΐη, ἡ, Ionice pro Πρυτανεία. Ex Herod., Πρυτανηΐη τῆς ἡμέρης, VV. LL. Sic Πρυτανήϊον, Ionice pro Πρυτανεῖον: unde ap. Herod. Ἐν πρυτανηΐῳ, in Prytaneo: [cf. 3, 57.]

[*Πρυτανίτης, unde *Πρυτανῖτις, Athen. 149. Ἐν τῷ πρυτανείῳ δειπνοῦσι γενεθλίοις Ἑστίας Πρυτανίτιδος.]

ΠΡΩΙ, Mane: cui opp. ὀψὲ, Vesperi. Il. Σ. (303.) Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντε, Mane sub auroram, Plut. Symp. Πρωῒ δίκην ἀλεκτρυόνος συμπλέκεσθαι, Mane, non autem vesperi. Et Xen. (K. Π. 1, 2, 10.) πρωῒ ἀναστῆναι, Mane s. Summo mane, Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulac illuxit: pro quo alibi, ἅμα πρωῒ et ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, et ἅμα ὄρθρῳ: at πρωῒ λίαν pro ὄρθρον βαθέος, vide in Ὄρθρος. Necnon τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας, pro Tempus diei matutinum. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 21.) p. 253. Ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν, Matutino et vespertino cujuslibet diei tempore. Item, Ἀπὸ πρωῒ ἕως ἑσπέρας, Act. 28, (23.) || Tempestive, aut Præmature, Ante tempus constitutum, cui opp. ὀψὲ cum signif. Sero, Tarde, Thuc. 3. Πρωῒ ἐσβάλλοντες καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος. Et πρωῒ πάνυ, Præmature s. Ante tempus consuetum, πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, Aristoph. [Σφ. 104. sed v. Brunck.] Item et Πρῶϊ alicubi scriptum reperiri testatur Eust. [" Πρωῒ, Thom. M. 762. Brunck. Aristoph. 1, 44. (Λ. 612.) 2, 205. 227. Heyn. Hom. 5, 508. 7, 472. 799. ad Mœr. 299. ad Timæi Lex. 226. Ammon. 104. Eran. Philo 171. Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 114. Ὑπὸ πρωῒ, Alberti Peric. Cr. 101." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 47.] " Τοπρωῒ, pro πρωῒ, Mane, e Reg. 1." [1 Reg. 11, 5. 4 Reg. 16, 15.]

Πρώϊος, Matutinus, cui opp. ὄψιος, Vespertinus: ὕπνος, Epigr. Somnus matutinus. Unde Πρωΐα, sub. ὥρα, vel κατάστασις, aut δείλη, ut ap. Philemonem, Μεμίσθωταί με δείλης πρωΐας, pro περὶ δείλην πρωΐαν. Tempus matutinum: τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας, ut Xen. appellat, cui opp. ὀψία, Tempus vespertinum s. Vesper. Matth. 27, (1.) Πρωΐας δὲ γενομένης συμβούλιον ἔλαβον, Jo. 18, (28.) Ἦν δὲ πρωΐα. Rursum Matth. 21, (18.) Πρωΐας δ' ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν, Mane revertens in urbem. [Δείλη πρωΐη, Herod. 8, 6.] Sed et Πρώϊον, affertur pro Hora matutina. Apud Hom. autem Il. O. (470.) Νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον ἣν ἐνέδησα Πρώϊον, exp. non solum ἕωθεν, ὄρθρον, Mane, sed et νεωστὶ, πρόσφατον, Nuper. Vide superl. Πρωϊαίτατα, Summo mane, Prima luce: pro quo πρωῒ λίαν, ap. Marc. Exemplum vide infra. Et compar. Πρωϊαίτερον, Profundiore diluculo. Rursum Πρώϊος significat Maturus, Theophr. C. Pl. (4, 11, 1.) Πρώϊον σπείρουσιν ὄροβον, Mature s. Satu maturo serunt. [Herod. 8, 130.] Item Locus aliquis πρώϊος dicitur, i. e. Cito maturans semen commissum, s. Præcox; itidemque πρώϊα δένδρα, Arbores fructum suum cito maturantes, s. præcoces, quæ sc. προτεροῦσι τῇ τῶν καρπῶν πεπάνσει καὶ τελειώσει. Theophr. H. Pl. 8, 3. Τόπον τινὰ πρώϊον καὶ εὔφορον. Et alibi, Οὔτε γὰρ ἐκ τῶν εὐήλων καὶ πρωΐων φυτεύματα εἰς τοὺς ὀψίους ἁρμόττει. Sic Plin. 18, 24. Non transferendum est e præcocibus locis semen in serotina. Rursum Theophr. C. Pl. 2, 12. Παραφυτεύουσι ταῖς συκαῖς ἐρινοὺς, ταῖς μὲν πρωΐαις, πρωΐους· ταῖς δ' ὀψίαις, ὀψίους· ταῖς δὲ μέσαις, μέσους, Præcocibus præcoces, serotinis serotinas. Unde compar. Πρωϊαίτερος, Maturior, Tempestivior: cui opp. ὀψιαίτερος, J. Poll. A quo est adv. Πρωϊαίτερον, Maturius, Tempestivius: ut Gaza, Πρωϊαίτερον γέροντα γίνεσθαι, dixit pro eo, quod Cic. de Sen. Mature fieri senem. Item, Πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος, Plat. de Rep. 2. Maturius quam oportet. Superl. Πρωϊαίτατος, Maturrimus, Præmaturus, Maxime tempestivus. Unde adv. Πρωϊαίτατα, Maturrime, Admodum tempestive, Ante tempus: πρωῒ πάνυ, ut Aristoph. loquitur. Plut. Symp. 3. Πρωϊαίτατα γηρῶσι, de potoribus. Et πρωϊαίτατα

A τῆς ἡλικίας, Maturrime, Ab ineunte ætatula, Bud. e Plat. Protag. Πρωϊαίτατα εἰς διδασκάλων τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾶν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται. Significat etiam Summo mane, sicut ὀψιαίτατα, De multa nocte, Multa jam nocte, Xen. K. Π. 8, (8, 5.) Ἀρχόμενοι δὲ τοῦ σίτου ἡνίκαπερ οἱ πρωϊαίτατα ἀριστῶντες, μέχρι τούτου ἐσθίοντες καὶ πίνοντες διάγουσιν, ἕς γέ περ οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι. [" Πρώϊος, Thom. M. 763. Jacobs. Anth. 8, 130. Phanias 7. Tull. Laur. 2. et Jacobs., Lentul. Gæt. 3. Dionysius 9. Græf. ad Meleagr. p. 51. Aristoph. Fr. 254. Toup. in Schol. Theocr. 212. Opusc. 2, 15. Heyn. Hom. 7, 799. Ruhnk. Ep. Cr. 93. 180. ad Timæi Lex. 226. Valck. ad Ammon. 104. Koen. ad Greg. Cor. 11. ad Herod. 681. Πρωΐα, Heyn. Hom. 8, 132. Thom. M. 762. Diod. S. 2, 555. Apoll. Dysc. 90. Πρωΐας, Mœr. 299. et n. Ἐκ πρωΐας, T. H. ad Plutum p. 422. Πρώϊον, Heyn. Hom. 7, 78. *Πρωΐτερος, *Πρωΐτατος, Πρωϊαίτατος, Thom. M. 763. Πρωΐτερον, Πρωΐτατον, ad Timæi Lex. 227. Πρωϊαίτερον, ibid. Heind.
B ad Plat. Theæt. 310. Thom. M. 764. Πρωϊαίτατα, ibid. ad Timæi Lex. l. c." Schæf. Mss. *Πρωϊότερος, Theophr. C. Pl. 5, 6, 5. ubi Codd. πρωΐτεροι habent. Arrian. Ind. 26, 14. Πρωΐτερον τῆς ὥρης. *Ἐπιπρωϊαίτερον, Hippocr. Morb. Epidem. 2. p. 988. Schneidero susp.] Πρωϊότης, Præcox maturitas, Celeritas, e Theophr. C. Pl. [4, 11, 9.]

Πρώϊμος, i. q. πρώϊος, Maturus, Tempestivus: σπόρος, Geop. 2, (14, 8.) cui opp. ὁ ὄψιμος s. ὄψιος: ut ap. Plin. 18, 24. opposita inter se Celer et festinata satio, et Serotina satio. Ibid. (2, 14, 1.) Τῶν σπόρων ὁ πρωϊμώτερος πάντων καλλίων. Item πρώϊμος ὑετὸς, Matura s. Tempestiva pluvia, quales Varroni sunt primores imbres, Epist. Jacobi 5, (7.) Ἕως ἂν λάβοι ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον, Pluviam maturam et serotinam; alii vero Matutinam et vespertinam: quæ signif. aliis exemplis caret. Possumus igitur per πρώϊμον ὑετὸν intelligere ὡραῖα ὕδατα, ut Theophr. appellat: itidemque per ὄψιμον ὑετὸν ea quæ ipse vocat ὀψιαίτερα ὕδατα, Plin. Serotinas aquas. Præterea
C πρώϊμος καρπὸς, ut ap. Plin. Persica præcocia, et Colum. Præmaturus fructus. Didymus in Geop. Εἰ δὲ βούλει τὰ ἤδη πεφυτευμένα ῥόδα πρώϊμον ἐνεγκεῖν καρπόν: sicut ap. Colum. Ut præcocem rosam facias. Necnon πρώϊμον ἔτος ἢ ὄψιμον, i. e. πρωϊκαρποῦν ἢ ὀψικαρποῦν, Annus quo fructus præcoces præmaturique sunt aut serotini. Item et πρώϊμα δένδρα, ut ap Colum. Vites præcoces, i. e. Quarum fructus præcox s. præmaturus est. Geop. Πρωΐμους δὲ σικύας ποιήσεις οὕτως, Colum. Qui præmaturum fructum cucumeris habere volet. [" Brunck. Aristoph. 2, 211. Fr. 254. Græf. ad Meleagr. p. 51. ad Mœr. 300. ad Timæi Lex. 226." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 52.]

Πρωϊνὸς, i. q. πρώϊος, Matutinus, cui opp. ὀψινὸς, Vespertinus, Athen. (p. 11.) Λέγει δὲ τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκράτισμα καλοῦμεν. Et ap. Suid. Ἡ πρωϊνὴ κατάστασις pro πρωΐα. [Vox recentioris Græcitatis. Babrii Fab. 9, 17. Ἔργων δὲ τίς σε πρωϊνῶν ἀναμνήσει. " Schol. Theocr. 18, 9." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 52.] Πρωϊνῶς, Matutine,
D Mane, Suid. [At *Πρωϊνῆς, Hesychio est ἐπ' ὄψιν, ἐπὶ πρόσωπον. Vide Schn. Lex. v. Πράν.]

Πρωΐθεν, De mane, pro quo ap. Lucam ἀπὸ πρωΐ. [" Suid. 1, 512." Wakef. Mss. Πρωΐθεν, *Πρωϊόθεν, Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Πρωΐζω, Mane adsum, Greg. Naz. 295." Wakef. Mss.]

Πρῷ pro πρωῒ Atticum est, et Aristophani usitatum: ut Ὄρν. (129.) Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῷ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Et mox, Ὅπως παρέσει μοι καί συ καὶ τὰ παιδία Λουσαμένα πρῷ, ubi Schol. exp. ἐν ὥρᾳ, Mature s. Tempestive. Additque in hac signif. ὀξύνεσθαι, cum vero significat τὴν πρωΐαν, Mane s. Matutino tempore, περισπᾶσθαι. Nullam autem facit mentionem de ι subscribendo, quod alibi tamen ap. Eund. subscriptum reperitur, ut Ἐκκλ. (290.) ὡς ἂν μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους (sc. ἔτι ὄντος) Ἥκῃ, Summo mane antequam caligo nocturna diffugiat. Apud Eund. πρῷ πάνυ, i. e. Præmature, Nimis mature, Σφ. (104.) προκαθεύδει πρῷ πάνυ, i. e. πρὸ τοῦ δέοντος

καιροῦ ἀπονυστάζει. ["Πρὼ, Heyn. Hom. 5, 508. A Πρῴ, Brunck. ad Æsch. Pr. 702. Trach. 631. Aristoph. A. 612. Mœr. 299. et n., Timæi Lex. 226. et n., Ruhnk. ad H. in Cer. 333. Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 114. Fischer. ad Plat. iv. Diall. p. 170. 242. Πρὼ, Πρῴ, Πρῷ, Thom. M. 762. Dawes. M. Cr. 463. Wakef. Trach. 631." Schæf. Mss. Attica scriptura est πρὼ, πρῶος, πρῶϊος, πρῶμος, etc. sine ι subscr.] Ac sicut πρῴ s. πρῷ [quod minime agnoscendum,] dicitur pro πρωΐ, ITA ET Πρῷος pro πρώϊος, Præmaturus, Εἰρ. (1160.) Διασκοπῶν ἥδομαι Τὰς Λημνίας ἀμπέλους Εἰ πεπαίνουσιν ἤδη· Τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει: (1001.) Σικύων πρώων pro πρωΐμων, Præmaturorum cucumerum: esse autem πρωΐμους τοὺς σικύους ostendit hic versus Proverbialis, Ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυνθῶν. ["Aristoph. Fr. 254. ad Mœr. 300. ad Timæi Lex. 226. Koen. ad Greg. Cor. 11. * Πρῳαίτερον, Heind. ad Plat. Theæt. 310. * Πρῷμος, Brunck. Aristoph. 2, 211. 3, 152. Fr. 254. Πρῶμος, (Attice,) ad Mœr. 300. ad Timæi Lex. 226." Schæf. Mss.] SED ET B Πρῳτερικὴ συκῆ Eustathio dicta videtur ἐκ τοῦ πρωΐ, facta syncope et subscripto ι. Alii vero προτερικὴ potius scr. censent, quoniam sc. προτερεῖ τῇ πεπάνσει, ut Præcoces vites ap. Colum., quæ ante tempus consuetum maturant fructus suos. [Vide Προτερικός.]

ITEM ET Πρωϊζὸς, E QUO Πρῳζὸς per sync., Eust. a πρωΐ derivat. UNDE Πρωϊζὸν SIVE Πρωϊζὰ, adv. Il. B. (303.) Χθιζά τε καὶ πρωΐζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο: quo loco χθιζά τε καὶ πρωΐζα exp. χθὲς καὶ πρωΐ, i. e. ἔναγχος: quemadmodum Hesychio quoque πρώϊζα, (sic enim ap. eum scriptum est,) est πρωΐ, item πρῶτα: ita ut χθιζὰ καὶ πρωϊζὰ fortasse sonet Heri et hodie mane: accipiendo pro, Non ita dudum: ut et Suid. πρωϊζὸν exp. πρὸ ὀλίγου. Verum Auctor brevium Scholiorum χθιζὰ καὶ πρωϊζὰ accipit pro χθὲς καὶ πρώην: quæ exp. et in mei Hom. Ms. margine legitur. Hoc autem ADV. Πρώην interpr. Nudius tertius, χθὲς καὶ πρώην exponentes Heri et nudius tertius, (pro Nuper, Non ita pridem, s. Non ita dudum,) C quemadmodum et in Lex. meo vet. LEGITUR Πρῷζον, τὸ προχθεσινὸν, facta synæresi, E Πρωϊζὸν, i. e. ὑπόγυον, derivato a πρωΐ. Ibid. annotatur Πρῴην factum esse ex accus. πρωΐαν, ideoque ei subscribi ι: quæ et ap. Etym. reperies. || Verum Πρώην affertur et pro Paulo ante, Nuper, Non ita pridem, Primum, e Gaza 4. Necnon τὸ πρώην ex Aphthon. pro Primum. Ex Æschine autem πρώην sequente ποτέ. [Vide Fischer. Ind. Æschin. "Thom. M. 914. Boiss. Philostr. 499. 578. Heyn. Hom. 7, 78. Πρώαν, Πρώην, Toup. Add. in Theocr. p. 395. Append. p. 26. et Ind., Fischer. ad Anacr. p. 5. ad Herod. 41. Ante, Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 25. Heyn. Hom. 7, 198. De iota subscr., Jacobs. Anth. 11, 323. Ἐχθὲς καὶ πρ., Diod. S. 1, 694. Ἄρτι καὶ πρ., Plut. 6, 226. Hutt. Ὀψὲ καὶ πρ., Erfurdt. ad Soph. Tr. p. 264. * Πρῶν, Callim. 1. p. 458." Schæf. Mss.] "Πρὰν, Dorice pro πρώην dicitur. Utitur eo "Theocr." [2, 115. 3, 32. "Jacobs. Anth. 7, 362. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 106. 108. Toup. Add. in Theocr. 395. Append. p. 17. Valck. ad x. Id. p. D 74. Koen. ad Greg. Cor. 123." Schæf. Mss.]

Ceterum SICUT Πρωΐ significat Mature, Præmature, Ante tempus consuetum, ITA ET Πρώϊζα inde derivatum, Theocr. 18, (9.) Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ; Itane mature? quamobrem mox subjungit, Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τύ, Schol. πρωϊνὸς, πρὸ τοῦ δέοντος. Sic Aristoph. dicit, προκαθεύδειν πρῴ πάνυ, Præmature et ante tempus consuetum somno se tradere.

"Προΐ, pro πρωΐ dicitur, Tempori, Mature. UNDE "Προΐμος," ["Jacobs. Anth. 8, 239." Schæf. Mss.] "ET Πρόϊος, Maturus, Tempestivus, ut πρώϊμος et "πρώϊος: vel etiam Præmaturus, Statum tempus "præveniens. Utriusque meminit Hes., afferens sc. "πρόϊμον σῦκον pro * προακμάζον: et πρόϊαι ἄπιοι "pro αἱ πρῶται γινόμεναι. Suid. affert et SUPERL. "Προϊαίτατος pro πάνυ πρότερος, Omnium primus s. "Maturrimus. QUIN ET Πρόϊζα pro πρώϊζα dici- "tur, eidem Hes. πρώην, Nuper, Non ita multo ante "tempore, Non ita pridem." [* "Προιζὰ, Theod. Prodr. Rhod. 113." Boiss. Mss.] "Πρῄιον, Hesychio "πρότερον, Prius."

"ΠΡΩΞ, ωκὸς, (ὁ,) Gutta, Stillicidium, σταγὼν, "σταλαγμὸς, Hes.: exp. et ψεκάς. Proprie de Roris "gutta dici traditur, ἀπὸ τοῦ πρωΐ πέμπεσθαι. Theocr. "4,(16.) πρῶκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ." ["Toup. in Schol. Theocr. 212. Append. p. 12. Valck. ad x. Id. p. 82. Koen. ad Greg. Cor. 126." Schæf. Mss.]

"ΠΡΩΚΤΟΣ, ὁ, Anus, Podex, Nates," [Aristoph. Σφ. 604. Ἐκκλ. 364. Ἀ. 863. "Conf. c. πρῶτος, T. H. ad Plutum p. 43. De comicis appellationibus τοῦ πρ., Toup. Add. in Theocr. 402." Schæf. Mss. Aristot. de Part. 3, 14. cf. H. A. 2, 17. Alii a προάγω, alii a προΐκω s. προΐσχω deducunt. * Πρωκτοπεντετηρὶς, Aristoph. Εἰρ. 876. * Πρωκτόσοφος, Aristæn.] "Πρωκτοτηρεῖν, Nates inspicere, et qui- "dem proprie adulterorum, dum διορύττονται ῥα- "φάνῳ καὶ τίλλονται. Solebat enim olim adulteris, "qui mulctæ persolvendæ non essent, raphano po- "dex trajici et velli seu depilari. Aristoph. Ἱππ. "(878.) Οὔκουν σε δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτη- "ρεῖν, Παῦσαί τε τοὺς κινουμένους. Ubi Schol. exp. "πρωκτοὺς ἐπιτηρεῖν τῶν πορνευομένων, Catamitorum "nates inspicere." [* Στενόπρωκτος, Photio * ἄπυγος. * Χαυνόπρωκτος, Aristoph. Ἀ. 106. * Πρωκτίζω, * Καταπρωκτίζω, Schol. Aristoph. Θ. 1134. * Πρωκτιάω, unde * Περιπρωκτιάω, * τρυφερεύομαι ἐπὶ τῇ πυγῇ, Hes.]

"Προχῶναι. J. Poll. 2, (183.) οἱ γλουτοὶ, inquit, "vocantur et κοχῶναι: et πύγαια: necnon προχῶναι "ap. Archippum Comicum, i. e. Clunes, Nates."

ΠΡΩΡΑ, ἡ, Anterior navis pars: πρύμνα autem Extrema ejusd. pars nominatur, τὸ ἔσχατον τῆς νεώς. Latinis quoque Prora dicitur: a Virg. etiam Frons navis: ut et a Schol. Thuc. πρώρα dicitur μέτωπον esse τῆς νεώς. Plut. Alcib. Παρὰ τὰς πρώρας τῶν πολεμίων νεῶν. Variæ hujus vocabuli afferuntur etymologiæ, aliis a προϊέναι derivantibus, et dictum volentibus, quasi πρόειρα, quamobrem et ι subscribi: aliis a προορᾶν, quasi πρόορα, παρὰ τὸ προέχειν καὶ προορᾶν τοῦ σκάφους: aliis aliunde, ut Etym. fuse docet. A πρὸ certe derivatum esse verisimile est: unde et τὸ ἔμπροσθεν τῆς νεὼς s. τὸ πρόσωπον τῆς νεὼς a Suida pariter et Hes. exp. Prov. autem πρώρα καὶ πρύμνα, Prora et puppis, vide ap. Erasm. Chiliad. Metaphorice pro πρόσωπον accipitur. [Æsch. Cho. 389.] UNDE Ἀνδρόπρωρον pro ἀνδροπρόσωπον, e Soph. [Aristot. Nat. Auscult. 3, 8.] || Hesychio etiam στολὴ * διακεκαλλωπισμένη, τὰς ὄψεις ἐπικαλύπτουσα. || Πρώρα viti etiam tribuitur ap. Theophr. H. Pl. 2, 1. Ὅλως γὰρ ὀλίγα τὰ ἀπὸ τῶν ἄνω μᾶλλον βλαστάνοντα καὶ γεννώμενα, καθάπερ ἄμπελος ἀπὸ τῶν κλημάτων· αὕτη γὰρ οὐδ' ἀπὸ τῆς πρώρας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλήματος φύεται. Ubi Gaza vertit Prora. Verum eo nomine quidam appellari volunt Partem quæ sarmenta præcedat. Alii Vitis rostrum interpr. i. e. τὸ ἄκρον τοῦ κλήματος: quod ut sationi inutile respuit Constantinus ap. Geop. 5. Itidem e Plin. reddunt Cacuminum extrema articulatio. Ea autem pars rostrata est ut navium proræ. [Caput vitis, Colum. 5, 10.] "Προώρας, Hesychio τὰ πρῶτα κλή- "ματα." ["Πρώρα, Galei Opusc. Myth. 422. Heyn. Hom. 7, 118. Πρῷρα, Eur. Or. 364. Hec. p. 66. Ed. 2. Pors., Brunck. Soph. 3, 486. Phil. 482. Os, Facies, Wakef. Trach. 12. 223. Brunck. Soph. 3, 499. De prorarum insignibus, ad Herod. 226. Πνεῦμα κατὰ πρώραν, ἐκ πρώρας, Ventus adversus, Pierson. Veris. 62. ad Charit. 269. Valck. Diatr. 234. Brunck. Phil. 639. Jacobs. Anth. 8, 257. Τὰ ἐκ πρ., Boiss. Philostr. 362." Schæf. Mss. * "Καταπρώραν, Anna C. 396." Elberling. Mss. * Πρωραχθὴς, Hesych.]

Ἀντίπρωρος, ὁ, ἡ, Obversam s. Oppositam proram habens: proprie de navibus, vel iis qui e navibus pugnant. Plut. Αἱ νῆες ἀντίπρωροι, προσπεσοῦσαι. Ubi quidam interpr. Infestis proris in se irruen-

tes: alii, Adversa fronte concurrentes. Sic ap. Eund. Themistocle, Ἀντιπρώρους καταστῆσαι ταῖς βαρβαρικαῖς τὰς τριήρεις, Triremium proras s. rostra barbaricarum navium proris s. rostris obvertere. Et ap. Philostr. Her. Ἀντίπρωροι ἐμβολαὶ, Irruptiones quæ fiunt adversis proris. Sic Polyb. 16, (4, 11.) Κατὰ τὰς ἀντιπρώρους συμπτώσεις, In oppositis conflictibus, Bayf. Frequentius de ipsis navibus, ut tum in superioribus duobus Plut. Il., tum in sequentibus. Thuc. Ἀντίπρωροι παρεσκευάζοντο, ubi Bud. vertit, Conversis proris, Plut. Anton, Ἀντίπρωρον ἐπιστρέφειν τὴν ναῦν κελεύσας, Obverti navem jubens, Polyb. 16. Παραγγείλας ἀντιπρώρους ποιεῖν τὰς ναῦς, Adversas naves opponere, s. Adversis proris. Sic eod. l. (4, 7.) Κατὰ πρόσωπον ἀντιπρώρους τάξαντες τὰς ναῦς, Dispositis in aciem utrimque adversis navibus. Rursum Plut. Anton. (63.) Ἀντιπρώρους συνεῖχε, ὡς ἐνήρεις καὶ παρεσκευασμένας ἀμύνεσθαι, Obversas continebat naves, tanquam instructas et paratas ad decertandum: (67.) Τῶν δὲ Καίσαρος ἀντιπρώρων συμφέρεσθαι πρὸς χαλκώματα στερεὰ καὶ τραχέα φυλασσομένων, Navibus Cæsaris caventibus ne obversæ cum rostris firmis et æratis Antonii concurrerent. || Metaph. pro ἀντιπρόσωπος, Adversam faciem habens: et generaliter pro Oppositus, ἐναντίος, Soph. Tr. (223.) p. 339: meæ Ed. Τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι βλέπειν Πάρεστ' ἐναργῆ, Schol., ἐναντία, ἀντικείμενα, ἀντιπρόσωπα, ὑπ' ὄψιν φερόμενα. Ex Eur. (Rhes. 136.) affertur etiam ἀντίπρωρα ναυστάθμων πυρὰ, pro Ignes coram navalibus. || AT Ἀντίπρωρον, τὸ, substant. Pars navis adversa proræ, Pars navis quæ proræ opposita est, i. e. Puppis: ut quidam interpr. ap. Thuc. (7, 36.) Τὸ ἀντίπρωρον ξυγκροῦσαι. Nisi id potius significet Obversa prora, s. Adversis rostris, confligere. [" Herod. 624. ad Charit. 627. Wakef. Trach. 12. 223. Jacobs. Anth. Proleg. 56. ad Diod. S. 1, 520. Brunck. Soph. 3, 499. Plut. Alex. 142. Schm. * Βαθύπρωρος, ad Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss.]

Δίπρωρος, Duplicem proram habens, vide Διπρύμνος, [" Valck. Phœn. p. 616." Schæf. Mss.] Ἔμπρωρος, In proram inclinatus, Bayf. ap. Polyb. 16, (4, 12.) Ἔμπρωρα τὰ σκάφη ποιοῦντες vertit, Inclinatis navibus in proram. Exp. etiam Qui in prora est. [* Ἐπίπρωρος, Hes. Gronov. Obss. 4, 26. p. 823. Lips. * Εὔπρωρος, i. q. εὐπρόσωπος, Hes. Phot. " Musgr. Iph. A. 765. Markl. p. 106." Schæf. Mss.] Καλλίπρωρος, Pulcram habens proram, Qui pulcra facie est: a πρώρα significante πρόσωπον. Unde ap. Hes. Καλλίπρωρον, εὐπρόσωπον. [" Const. Manass. Chron. p. 67. 90. 115. 131." Boiss. Mss. " Wakef. Trach. 12." Schæf. Mss.] Κυανόπρωρος, Cæruleam s. Nigricantem proram habens, [" Wakef. Phil. 343. Heyn. Hom. 7, 118." Schæf. Mss.] Pro quo ET Κυανοπρώειρος, in Lex. meo vet. SICUT Πρόειρα pro πρώρα: SIVE Κυανοπρόϊρος, UT Πρόϊρα pro πρώρα: quæ et ap. Etym. habes in Πρώρα, afferentem κυανοπρωΐρους ex Hom., κυανοπρωΐραν e Simonide. Apud Hom. tamen scriptum Κυανοπρωρείους, ut in Κυανοπρώρειος post Κύανος videbis. " Apud Hes. adiæretως πρωί- " ρης, itidem expositum πρώρας." Ὀξύπρωρος, Acutam s. Acuminatam proram habens, Cujus prora in acuminatum rostrum desinit: ὀξύπρωροι, * ὀξυκέρατοι, Hes. [" Wakef. Trach. 12. S. Cr. 4, 43." Schæf. Mss.] Ὑπόπρωρος, Proram humiliorem et depressiorem habens: ut quidem ap. Plut. Pericle, (26.) Ἡ δὲ σάμαινα, ναῦς ἐστὶν ὑπόπρωρος μὲν τὸ σίμωμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ γαστροειδὴς, exp. Navis prora depressa, concava et ventricosa. [Sed leg. * Ὑόπρωρος. Vide Hes. vv. Σάμαινα, Σαμιακὸς, Phot. v. Σάμαιναι, et Schn. Lex. Cf. etiam Herod. 3, 59. * Ὑψίπρωρος, Strabo 4. p. 297.]

Πρωράτης, Proreta, (ut Plaut. Si tu proreta isti navi es, ego gubernator ero. Et Paul. JCtus, Quod si absente domino, id a magistro, vel gubernatore aut proreta nautave alio factum sit,) Qui in prora navem regit: ut πρυμνήτης et κυβερνήτης, i. e. Gubernator, qui in puppi sedens clavum tenet. [" Huschk. Anal. 257. Kuster. Aristoph. 110. Brunck. Soph. 3, 441." Schæf. Mss. Xen. Ἀθ. 1, 2.] Πρωρατεύω, Proreta sum, Aristoph. [Ἱππ. 543. " Huschk. Anal. 256. Alciphr. 272." Schæf. Mss. * Πρωρατικὸς, J. Poll. 1, 89. * Πρωρίτης, Herodian. Epimer. 181. Cf. Πρυμνίτης.]

Idem Πρωράτης frequentius DICITUR Πρωρεὺς, Xen. K. Ἀ. 5, (8, 9.) Χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρώρᾳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ, Succenset proreta iis qui in prora sunt, succenset gubernator iis qui in puppi. Athen. 5. Τῶν δὲ κατὰ ναῦν ἀδικημάτων δικαστήριον καθειστήκει, ναύκληρος, κυβερνήτης καὶ πρωρεύς. Aristot. Polit. 3. dicit πλωτήρων quosdam esse ἐρέτας, quosdam κυβερνήτας, quosdam πρωρέας. Plut. (9, 236.) dicit κυβερνήτας interdum uti ναύταις καὶ πρωρεῦσι καὶ κελευσταῖς, interdum aliis instrumentis: ubi nota, πρωρέα esse inferiorem κυβερνήτῃ: κυβερνήτης autem nauclero subest, ut in Ναύκληρος videbis. [" Ad Charit. 627. ad Diod. S. 1, 103. 676. Huschk. Anal. 256. Xen. Œc. 7, 14. Gail. p. 340. ad Od. M. 411." Schæf. Mss.] UNDE Πρωρέω derivatum existimatur, ut i. sit q. πρωρατεύω. Hes. tamen πρωρεῖ exp. κηδεύει, προορᾷ, φοβεῖται, (ut sit pro προορᾷ,) item ἐκρεῖ: pro quo potius scr. foret προῤῥεῖ, a προῤῥέω, Profluo.

Πρώραθεν, E prora, Plut. [Lysandro 11. Thuc. 7, 36. " Theocr. 22, 11. ad Herod. 659." Schæf. Mss. * Πρώρηθεν, Ionice, Quint. Sm. 14, 378.]

Πρωράζω, In prora deprimo: sic πρωράζεσθαι navis dicitur, cum prora ponderum vi deprimitur: metaphorice autem senes, cum caput εἰς τοὔμπροσθεν incurvatur. Vide Hes., qui πρωράσαντες exp. etiam κροτήσαντες, a navibus sumtam metaphoram dicens. [" Valck. ad Röv. p. 63. Toup. Opusc. 2, 65." Schæf. Mss.]

ΠΤΑΙΩ, αίσω, Impingo, Offendo, προσκόπτω, Eust., qui et derivat a πτῶ, unde πίπτω. Itidem Suid. exp. προσκρούω, subjungens hoc Prov. Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν, Ne sæpius ad eundem lapidem impingas. Itidem ap. Herodian. 5, (4, 13.) Ὁμοῦ δὲ ἔπταισε καὶ γνώμῃ καὶ τύχῃ, Polit. vertit, Offendit consilio pariter atque fortuna, ubi metaph. est sicut etiam cum sibi opp. κατορθοῦν et πταίειν, ut ap. Dem. ad Phil. Ep. Ἕως μὲν ἂν ἐν τοῖς πολέμοις κατορθῶσι, sequente in redditione, Ἐπὰν δέ τι πταίσωσιν. Isocr. vero inter se opp. κατορθοῦν et ἁμαρτάνειν: item κατορθοῦν et ἀτυχεῖν: necnon κατορθοῦν et ἡττᾶσθαι: quod plus est. Affinia autem πταίειν, ἁμαρτάνειν, et ἀτυχεῖν. Sagittarius certe πταίει, itidem ut ἁμαρτάνει, cum aberrat et scopum non attingit. Alicubi exp. etiam Titubo, Vacillo, σφάλλομαι, Herodian. 7, (9, 24.) Εἴ τι πταίσειαν τὰ Μαξιμίνου πράγματα, Sicubi res Maximini titubassent, Polit., ut Cic. Si tantulum offensum titubatumque sit, ut ea quæ singulatim diuque collecta sint, uno tempore universa perdantur. Est ubi redditur etiam Labor: ut e Thuc. Οὐκ ἐλάττω πταίει, Non minus labitur. Interdum etiam Collabor, Concido, Corruo: sequente autem ὑπὸ, Labefactor s. Collabefactor: ut Gaza, Τὰς μεγάλας τῶν πολιτειῶν ὑπὸ νέων πταισάσας, παρὰ γερόντων ἀνορθωθείσας, pro eo quod Cic. de Sen. Ab adolescentibus labefactatas. Item Fallor, Frustror: ea signif. qua dicitur Falli et frustrari spe. Herodian. 8, (5, 1.) Πταίων τῆς ἐλπίδος. At πταίσαντας τῶν μαχῶν Aristid. dixit pro πταίσαντας ἐν ταῖς μάχαις, Qui in prælio offenderunt et succubuerunt, i. e. Victos, ἡττημένους. [" Phryn. Ecl. 118. Wakef. Eum. 252. Georg. p. 40. S. Cr. 2, 40. Bibl. Crit. 1, 3. p. 47. Valck. Diatr. 265. ad Herod. 628. (9, 101.) Cladem accipio, Lucian. Ep. 38. et Jacobs., ad Diod. S. 1, 560. Plut. Alex. 75. 76. Schm. Πταίων, Perperam, Toup. Opusc. 1, 367. Πταίσωσι et πέσωσι conf., ad Dionys. H. 3, 1561." Schæf. Mss. Buttm. Lexil. 295. Ælian. H. A. 2, 15. Polyb. 5, 93.]

Πταῖσμα, τὸ, Offensio, Lapsus: proprie cum quis lapidi pedem impingit, aliive offendiculo in quod pedes incurrunt. Sed et Ipsa pedis ex offensione oblæsio, πταῖσμα dicitur; ait enim J. Poll. 2. cum de rupturis et pernionibus locutus esset, Τὰ δ' ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, πταίσματα. Pro Offensione

autem in propria signif., ap. Plut. (8, 171.) 'Η ποινὴ ἢ παραχρῆμα τὸ πταῖσμα καὶ τὴν ἁμαρτίαν διώκουσα, πληγὴ καὶ νύξις: solent enim calcaribus moneri, cum impingunt. Sæpius metaphorice pro Lapsus, Delictum, σφάλμα, ἁμάρτημα, qua signif. Greg. Naz. usus est. Item de errato quod aliquis scriptor admittit, (33, 4.) Longin. cum dixisset a sese animadversa tum aliorum, tum Homeri quædam ἁμαρτήματα, subjungit, Ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἑκούσια καλῶν ἢ παροράματα, ubi affinem signif. habent, παρόραμα, ἁμάρτημα, πταῖσμα. Sunt πταίσματα et eorum, qui in re aliqua gerenda utuntur adversa fortuna cum sc. impingunt et σφάλλονται. I. e. Infortunia, Fortuna adversa, Clades: quibus opp. κατορθώματα, εὐτυχήματα. Dem. (135.) Ἐάν ποτε συμβῇ τι πταῖσμα· πολλὰ δ' ἂν γένοιτο ἀνθρώπῳ. Sic Æschin. (77.) Εἴ τι πταῖσμα συμβήσεται Ἀλεξάνδρῳ. Et Herodian. 7, (11, 1.) Συνέβη πταῖσμα ὀλέθριον τῇ Ῥωμαίων πόλει, Incidit Romanæ civitati funesta calamitas. Rursum Dem. (20.) Μικρόν τι πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε. Et Herodian. 7, (3, 11.) Τὰ πλουσίων πταίσματα, Divitum res adversæ, Infortunia et calamitates, Bud.: Plut. Fab. Τὸν ἁμαρτόντα χρήσασθαι τοῖς πταίσμασι διδάγμασι: nam juxta Prov. Nocumenta, documenta, παθήματα, μαθήματα. Item Casus, ut τύχης πταῖσμα, Casus fortuitus: τυχηρὸν σύμβαμα. Herodian. 5, (1, 10.) Μηδέ τις ἀπαξιούτω ἢ τύχης πταῖσμα νομιζέτω ὅτι δὴ ὄντα με ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, ἐπὶ τοῦτο ἤγαγε: verba Macrini ad imperatoriam dignitatem evecti. [" Aristoph. Fr. 280. ad Dionys. H. 2, 1063. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20. ad Herod. 628." Schæf. Mss. Theogn. 1226. Herod. 7, 149. * Πταισμάτιον, Gl. Offensiuncula.]

[* Πταίσις, unde * "Πταίσιμος, Petri Alex. Ms." Routh. Mss.]

[Πταιστὸς, unde] Ἄπταιστος, Non impingens, sc. vel in processu vel in re gerenda, ut Plut. Fab. Ἀσφαλὴς διαγενέσθαι καὶ ἄπταιστος, i. e. οὐ πταίειν πώποτε, πάντα δὲ κατορθώσειν. Propria autem signif. ap. Xen. (Ἱππ. 1, 6.) ἄ. ἵππος, Equus qui non impingit. Item, Qui non labitur, nec delinquit, s. errat, ὁ οὐχ ἁμαρτάνων. Ἀπταίστως, Sine offensione, Ita ut non impingas. Apud. Hes. vero legitur Ἀπταίστως, ἀκαταγνώστως. [Plut. Marcello 14. Plato Theæt. 144.] Ἀπταισία, ἡ, Non impingere, nec labi, Plato de LL. (2. p. 94=669.) ubi tamen Ficinus dicitur vertisse Tarditas: [al. ὀψίας.] Idem cum ἄπταιστος, SIGNIF. Ἀνάπταιστος. Suidas enim Ἀνάπταιστον exp. τὸ μὴ πταῖον. Fuerit autem hoc ἀνάπταιστος pro ἄπταιστος simile τῷ ἀνάπνευστος, quod Hesiod. pro ἄπνευστος usurpavit, Κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος. [* Εὔπταιστος, Hippocr. 26, 19.]

[* "Ἀποπταίω, Clem. Alex. Str. 4, 8. sed lectio est dubia." Kall. Mss.]

Διαπταίω, itidem pro Offendo, Titubo. Apud Lucian. autem (1, 12.) Ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα, exp. Cum hæc effutivisset, balbutivisset: [" ad Eund. 1, 186." Schæf. Mss. * Διάπταιστος, unde * Ἀδιάπταιστος, Jambl. Protr. 360. " Bekk. Anecd. 743." Boiss. Mss. Hierocl. p. 262. Schol. Lucian. Hermot. 66.]

[* Εἰσπταίω, unde * Προεισπταίω, Hes. 787.]

[* Ἐκπταίω, Philostr. 881. si lectio sana. " Heringa Obss. 66." Schæf. Mss. * Διεκπταίω, Schn. Lex. v. Διεκπίπτω.]

[* " Ἐμπταίω, Impingo, Incido, Lycophr. 105." Kall. Mss. " Musgr. Hel. 1382." Schæf. Mss.]

Ἐπιπταίω, Offendo, Impingo, i. q. πταίω. Ἐπίπταισμα, τὸ, Offensio, Cum impingitur: item Cum pes in offensione læditur. J. Poll. enim l. 2. cum πταίσματα dixisset esse τὰ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, subjungit Aristoph. ea vocare ἐπιπταίσματα.

[* Μεταπταίω, unde * Μετάπταιστος, e quo] " Ἀμετάπταιστος, i. q. ἀμετάπτωτος, Qui recidere nequit, Immutabilis, Constans, Certus, Gal. Comm. 1. in Epid. 6. Χρὴ δὲ τὰς προῤῥήσεις ἢ ἀμεταπταίστους εἶναι διὰ παντὸς, ἢ σπανιάκις σφάλλεσθαι· τὸ δ' ὀλιγάκις μὲν ἐπιτυγχάνειν, πλεονάκις δ' ἀποτυγχάνειν, οὐ τεχνικόν."

Παραπταίω, Offendo, Impingo, Labor, Erro, Vacillo, Cespito. Alicubi et pro παραπαίω, s. παρακόπτω. [Lex. Polyb. * Παράπταισμα, Ænomaus Eusebii 5, 25. καθύπνια παραπτ.]

[* " Περιπταίω, Ruhnk. ad H. in Cer. 256. cf. Herod. 738." Schæf. Mss. Plut. Pyrrho 10. Manetho 2, 377. Tryphiod. 303. * Περίπταιστος, Eust. Il. A. p. 36, 30. sed variat lectio.]

Προπταίω, Prior impingo s. labor, cladem accipio, [" ad Phalar. 234." Schæf. Mss. * " Πρόπταισμα, Offensio, Clem. Alex. 205(=240.) al. πρόσπταισμα." Kall. Mss.]

Προσπταίω, Offendo, Impingo, προσκόπτω, προσκρούω, Aphthon. Ταῖς ἀκάνθαις προσέπταισε, Ad spinas offendit. Sic Plut. (8, 122.) Οἱ λίθῳ προσπταίσαντες ὁδοιπόροι. Itidem Aristoph. Πλ. (121.) et Lucian. (3, 222.) sed sine casu uterque. In sermone etiam aliquis προσπταίει cum impingit et titubat ejus lingua. Synes. de quodam memoriter pronuntiante, Οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος, ἐφ' ᾧ τὴν μνήμην ἀθροῖσαι, Non offensans, non sese revocans, non resistens ad colligendam memoriam. Rursum pro Offendo, Impingo, alia metaph., ut ap. Greg. Naz. Προσπταίεις τῷ βλεπομένῳ, Offendis ad id quod videtur. Ex Eod. vero Προσπταίετε τῇ φωνῇ, pro Voce offendimini. Item Offendo, i. e. Indignationem aut Odium alicujus incurro: quem usum et verbum προσκόπτω habet, necnon προσκρούω. Plut. Pericle, Διὰ Φειδίου προσέπταισε τῷ δήμῳ. Item in re aliqua gerenda προσπταίει, Qui impingit et adversa fortuna utitur, ut et πταίει supra: quibus opp. κατορθοῦν et εὐτυχεῖν, Prospere rem gerere. Herod. Προσέπταισε τῇ ναυμαχίῃ, Cladem accepit, Adversa fortuna usus est, in prælio navali: (cf. 9, 107.) Idem (2, 161.) Μεγαλωστὶ προσέπταισε, Magnam cladem accepit. [" Wakef. Alc. 50. ad Lucian. 1, 186. Ammon. 121. ad Herod. 596. 604. ad Phalar. 235." Schæf. Mss. Herod. 1, 65. 6, 54. 9, 101.] Πρόσπταισμα, τὸ, Offensio pedis, Cum pedem impingimus lapidi aut alii offendiculo in via occurrenti: quod et πταῖσμα dicitur, necnon πρόσκομμα. Legitur ap. Aristot. Eth. 5, 9. ubi et verbo προσπταίειν utens, ait, Εἰ προσπταίσαντα, διὰ τὸ πεσεῖν, συμβαίη ὑπὸ τῶν πολεμίων ληφθῆναι. Sic Alex. Aphr. Probl. 2. Ἐκ προσπταίσματος βουβὼν γίνεται, Cum pes offenditur, inguen intumescit: pro quo dicit l. 1. Ἐν τῷ προσπταίσματι τοῦ ἐν ποδὶ δακτύλου βουβὼν ἐπανίσταται, Si digiti pedem offendas. [Lucian. 3, 364. Theophr. Char. 19, 2. * Πρόσπταισις, Schneidero judice, est vox dubiæ fidei. * Πρόσπταιστος, unde * Ἀπρόσπταιστος, Hippocr. 1283, 50.]

ΠΤΑΡΩ, SIVE Πταίρω, Sternuo, Sternuto, Od. P. (541.) Ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν· ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κανάχησε. Legitur et in Epigr. item ap. Aristot. et Plat. [Herod. 6, 107. " Jacobs. Anth. 11, 237. 322. Wyttenb. Ep. Cr. 17. Toup. Opusc. 2, 300." Schæf. Mss. Aor. 1. ἔπταρα; Julian. p. 205. Τὸν πρῶτον πτάραντα.]

Πταρμὸς, Sternutatio, Sternutamentum, Motus cerebri quo per nares confertim acto spiritu nititur sibi molesta expellere, ut Gorr. definit, ap. quem vide plura. Gal. 1 ad Gl. Πταρμὸν κινεῖν: ut et Diosc. in Πταρμικὴ paulo post, ubi et πταρμοὺς ἐρεθίζειν, Sternutamenta movere, evocare. Legimus enim ap. Plin. Haustum naribus sternutamenta movet. Et ap. Cels. Admotis iis per quæ sternutamenta evocantur. Rursum Plin. Radix concisa sternutamentum est. Gell. autem dicit, Sternutamentis quati. Et ap. Ruf. Ephes. Τρήματα ἠθμοειδῆ, δι' ὧν πταρμὸς καὶ μύξα ἀποκρίνεται. [" Thom. M. 657. Jacobs. Anth. 10, 141. Casaub. ad Athen. 137. Bibl. Crit. 3, 1. p. 61. Ilgen. ad Hymn. 434. ad Herod. 488." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 720.] " Μελλέπταρμος, Jamjam sternutaturus, ap. Aristot. Probl. 31, (7.) Καί τοι κρύπτεται τοῦ μέλανός τι καὶ τοῖς ἄνω βάλλουσι τὰ λευκὰ τῶν ὀμμάτων, ὡς μελλεπτάρμοις, ubi Bud. putat scr. μελλοπτάρμοις. Sed ferri et illud potest."

Πταρμικὸς, Qui sternutare potest, vel solet. || Ster-

nutamenta movens, evocans, Cui vis inest movendi et evocandi sternutamenta: ut *πταρμικὸν φάρμακον*, pro quo Medici vulgo dicunt Sternutatorium medicamentum. I. e. Acre medicamentum, quod naribus haustum vel admotum, sternutationem movet. Acre autem et mordax omnino sit oportet, quod facultatem cerebri expultricem irritet; ea namque offensa medicamenti acrimonia, nitensque a se quod molestum est depellere, sternutamentum edit. Est autem Medicamentum id genere *ἔῤῥινον*, in hoc ab aliis differens, quæ naribus adhibita, citra sternutationem pituitam a capite detrahunt. Hæc inter alia Gorr., ap. quem vide quæ hujusmodi sint, et quomodo adhibenda. Plin. dicit Radix concisa sternutamentum est, pro *πταρμικὸν* aut *πταρμική ἐστι*, h. e. *πταρμῶν κινητική*, s. *ἐρεθιστική*, ut Diosc. loquitur. || ITEM *Πταρμικὴ* Fruticis genus ap. Diosc. 2, 192. cui inter alia esse dicit *ἐπ' ἄκρῳ κεφάλιον μικρὸν, περιφερὲς, δριμὺ κατὰ τὴν ὀσμὴν, ἐρεθιστικὸν πταρμοῦ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται.* Sed et ipsius flores scribit *πταρμοὺς ἐναργέστατα κινεῖν.* Gorr. officinis et herbariis Pyrethrum sylvestre dici tradit. [Achillea Ptarmica Linn. * *Πτάρσις*, unde * *Πταρτικὸς*, i. q. *πταρμικὸς*, Eust. ad Dionys. P. 373.]

'Επιπταίρω, Insuper sternuto, Sternuto aliquam ob rem, etiam Sternuto adversus, ut *ἔρωτες ἐπιπταίρειν* amanti dicuntur *ἐπὶ χείρονι μοίρᾳ*, velut ap. Theocr. 7, (96.) *Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται*, ubi vide quæ Schol. de sternutamentis annotat, e quibus futura interdum conjectari solebant, ut Eust. quoque ap. Hom. annotat. Cujus rei meminit et Plut. supra in *Κληδὼν*, et Athen. 2. [p. 66. Od. P. 545. "Hemsth. in Schrad. Emend. 120. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 149. Harles. p. 303." Schæf. Mss.]

Πτάρνυμαι, i. q. *πταίρω* s. *πτάρω*, unde et derivatum est, ut *ἄρνυμαι* ab *ἄρω*, Eust. Apud Schol. Aristoph. *Οἱ θίγοντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει, πτάρνυνται.* [Xen. K. 'A. 3, 2, 5. et Lex.] Utitur et Aristot. Probl. ubi legitur etiam opt. *πτάρνοιντο*, a VERBO *Πτάρνομαι*. [*Πτάρνεται*, Gl. Sternutat. * *Πτάρνυμι*· Sternuo.] *'Επιπτάρνυμαι* i. q. *ἐπιπταίρω, μετακαλῶ, κατέχω*, Hes.: quoniam *ἐπισχετικὸν ὁ πταρμὸς πολλάκις.*

[* *Πτείρω*, * *Πτόρος*, Arcad. p. 68. *Πτόρος, ὁ πταρμὸς, ὅτι πτείρω.*] "*Πτόρμος*, Æolice pro *πταρμὸς*, "VV. LL."

"ΠΤΑΚΑΛΑ, *ψίαθος ἐν τοῖς ἀκατίοις*, J. Poll. "quæ et *κάννα* vocatur, Storea qua acatia sternun- "tur, s. quæ in acatiis substernitur." [A Schneidero non agnoscitur.]

"ΠΤΕ, Poëtica particula per sync. facta e *ποτέ*: "ac sicut *ποτὲ* annecti aliis orationis partibus solet, "ita et hoc *πτέ*: nam *τίπτε* dicunt pro *τίποτε*, Quid- "nam. Od. Λ. (472.) *τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι* "*ἔργον*; Idem sæpissime eo utitur pro Curnam."

"ΠΤΕΛΕΑ, *ἡ*, Hesychio est *σῦς*, Laconum dia- "lecto," [vide Lex. VV. Peregr.] "necnon Species "arboris. Eam Lat. Ulmum vocant, aptissimam "ædificiorum fundamentis: ut et Hesiod. canit "('Εργ. 2, 53.) *δάφνης ἢ πτελέης ἱστοβοῆας* esse *ἀκιω-* "*τάτους*, Omnium minime obnoxios vermibus. Vide "Diosc. 1, 112. 183. Plin. 17, 16. Meminit et Hom. "Il. Φ. (242.) vocans eam *εὐφυέα* et *μεγάλην*." ["Jacobs. Anth. 6, 426. 9, 62. 11, 385. Boiss. Philostr. 369. Heyn. Hom. 8, 158." Schæf. Mss. Schn. Ind. Theophr. Locus in insula Co, unde * *Πτελεατικὸς*, Theocr. 7, 65. *οἶνος*. "Heyn. Hom. 4, 334." Schæf. Mss.] "Affertur ET *Πτελεὸς* pro Ulmus, Hes. vero "*Πτελεὸν* esse dicit Urbem." [Il. B. 594. 694. * "*Πτέλεον*, Huschk. Anal. 270." Schæf. Mss.] "Apud Hes. legitur *Πτελεάδες*, necnon *Πτελεῶδες*: "quod postremum signif. Ulmeum, Ulmo simile. "Est alioqui a *πτελέα* ET *Πτελέϊνος*, Ulmeus, Ex "ulmo confectus," [Theophr. H. Pl. 5, 3, 4. "Planud. Ovid. Met. 5, 9. male, cum in Latinis sit Fraxineus." Boiss. Mss. * *Πτελεὼν*, Gl. *ὁ τόπος*, Ulme-

A tum. * *Πτελεόω*, unde * "'*Απεπτελώθη*, Jo. Malal. 2, 227. ubi v. nott." Elberling. Mss.]

ΠΤΕΡΝΑ, *ἡ*, "Ionice *Πτέρνη*, quod et *πέρνη* "pro *πέρνα*," Calx, Calcaneum, Os pedis omnium maximum, parte qua ingredimur, leniter rotundum et latiusculum: posteriore, tibiæ rectitudinem longe excedens, inferiore, astragalo, anteriore, ossi scaphoidi inarticulatum, ut Gorr. inter alia tradit. Il. X. (397.) *'Αμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, 'Ες σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας.* Est igitur in pede humano *πτέρνα, τὸ ἀπολῆγον τοῦ ποδὸς κατόπιν*: in curru autem *τὸ πρὸ τοῦ τύνου, οἷ πρῶτον ἀναβαίνουσιν οἱ ἐπιβαίνοντες*, ut J. Poll. tradit. *Πτέρνη πόλεως* Lycophroni (442.) *ἡ βάσις*, Eust. In malo autem navis *πτέρνα* dicitur Ima ejus pars, *τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστοῦ*, Eust. Sic Athen. 11. *Τοῦ ἱστοῦ τὸ κατωτάτω, πτέρνα καλεῖται, ᾗ ἐμπίπτει εἰς τὴν ληνόν.* Itidem et J. Poll. 1. *Καὶ τὸ μὲν ὑποδεχόμενον τὸν ἱστὸν, ληνός· τὸ δὲ ἐναρμοζόμενον αὐτῷ, πτέρνα.* A
B Vitruvio quoque Calx mali dicitur. Atque adeo calx generaliter vocatur Cujusvis rei extremum et finis, ut cum Proverbialiter dicitur A capite ad calcem. Item in aratro *πτέρνα* nominatur *τὸ σιδήριον τὸ καταπεῖνον ὑπὸ τὸν γύην*, Hesychio auctore, qui etiam *τὰ ἔσχατα μέρη τῶν ὀρῶν* vocari *πτέρνας* testatur. Tunc autem *πτέρνα*, sc. cum monti tribuitur, fuerit i. q. *πούς*, s. *ὑπώρεια*, Pes montis, Radix, etiam Calx montis, ut dicuntur Capita et vertices montium. || Item *πτέρνα* est *ὁ δόλος καὶ ἡ ἐπιβολή*, per metaph. *ἀπὸ τῶν πτερνιζόντων*, ut Suid. annotat: ap. quem hæc inter alia leguntur, *Πτέρνῃ τοὺς συνθέοντας προσπταίειν ὁμοῦ καὶ πίπτειν μηχανωμένους.* || Capitur et pro Vestigio. Affertur enim e Cantic. Solom. 1, (8.) *'Εν πτέρναις τῶν ποιμνίων*, pro Post vestigia gregum. ["Schneid. ad Cat. 212. Heyn. Hom. 8, 327. Jacobs. Exerc. 2, 32. Ruhnk. ad Xen. Mem. 2, 8. Inferior pars mali, Valck. Anim. ad Ammon. 113." Schæf. Mss. Asclepiades Macrobii 5, 21. * *Πτέρνος*, Gl. Culdex, ubi Ducang. leg. censet, *Πτέρναι*, Cal-
C ces.]

[* *Πτερνοβάτης*, Hippocr. 826. *Οἱ ὑγιαίνοντες, ὅσῳ ἂν μέζον προβαίνοντες ὁδοιπορέωσι, τοσούτῳ μᾶλλον πτερνοβάται εἰσί.* * *Πτερνοβατέω*, Paul. Æg. 6. * *Πτερνοκόπος*, unde] *Πτερνοκοπέω*, Calcibus pulso s. tundo; proprie Calcibus subsellia theatri tundendo, strepitum excito. Nam J. Poll. 2. *πτερνοκοπεῖν* esse dicit *τὸ ταῖς πτέρναις κτυπεῖν πρὸς τὰ ἐδώλια ἐν τοῖς θεάτροις, ὁπότε τινὰ θορυβοῖεν.* Itidemque scribit 4, c. 19. *Τὸ μέντοι τὰ ἐδώλια ταῖς πτέρναις κατακρούειν, πτερνοκοπεῖν ἔλεγον· ἐποίουν δὲ τοῦτο ὁπότε τινὰ ἐκβάλλοιεν*: at *κλώζειν* et *συρίττειν* dicuntur spectatores, cum sclopis et sibilis ejiciunt aliquem e theatro. Supplodere autem pedem dicitur, qui terram pede tundit, itidem in judicio aut spectaculis: ut Cic. Pedem nemo supplosit in judicio illo: itidemque Pedis supplosio. AT *Πτερνοκόπις*, Cognomentum est Philoxeni cujusdam, ap. Athen. (246.) *Φιλόξενος δ' ὁ παράσιτος, πτερνοκόπις δ' ἐπίκλην.* Mentio ejusd. et paulo ante eum locum: [239. 241.] *Πτερνοτρώ-*
D *κτης*, Qui vorat *πτέρναν*, Pernivorus, ut nonnulli exp. ap. Hom. Batrach. (29.) ubi Muris nomen est. [* *Πτερνοφάγος*, 224. * *Ταχύπτερνος*, Theognis 563. "Brunck. ad Poët. Gn. p. 292." Schæf. Mss.]

Πτερνὶς, ίδος, ἡ, Calcaneum s. Calx. Sumta autem a calce pedis humani metaph. *πτερνὶς* dicitur Fundum et basis pelvis. Æl. enim Dionysius, teste Eust. [Il. Λ. 634. p. 870=817.] *πτερνίδας* vocari scribit *τὰ* * *πυθμένια τῶν λεκανίδων*. J. Poll. quoque l. 2. a mediæ Comœdiæ Poëtis *πτερνίδας* dici testatur *τοὺς πυθμένας τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων*: 4. recensens instrumenta Medicorum, ait, *Καὶ λεκάνη, ἧς τὸν πυθμένα 'Αλεξις πτερνίδα καλεῖ.* Similiter et Hes. ita appellari testatur *τὰ* * *πυθμένια τῶν ἰατρικῶν λεκανίδων*, subjungens, *"Α μέχρι νῦν προσδέουσιν ἀλυσειδίοις μικροῖς ἐν τοῖς ἰατρείοις.* Eod. teste *πτερνὶς* est etiam *εἶδος ἱέρακος*: [cf. *Πέρνης*. *Πτερνὶς*, Gl. *βοτάνη*, Filix. * "*Περιπτερνὶς*, Cocchii Chir. p. 11." Kall. Mss. A Schneidero non agnoscitur h. v., qui tamen affert * *Περιπτέρνεον, τὸ*, e Philone Mathem. p. 78. et * '*Υπο-*

πτερνὶς, e Mathem. Vett. p. 66.] " Ποσιπτερνίδες, " αἱ, dicuntur esse Venæ in calcaneo," [Suid. et Hippocr. Vide Schn. Lex.] AT Πτέρνιξ, Caulis cacti ap. Theophr. (H. Pl. 6, 4, 11.) et Plin. [" Jacobs. Anth. 12, 344." Schæf. Mss.]

Πτερνίζω, Calce peto, Contingo, Ferio, Pulso: ut et a Suida exp. λακτίζω. Apsyrtus pro Calcari stimulo: Sil. ferrata calce cruentat Cornipedem. Hes. exp. etiam ὑβρίζει: ut sit, Calce petulanter impeto, Calcibus injuriose insulto. Item Supplanto, Decipio: unde eid. Hes. et Suidæ πτερνίζει est ἀπατᾷ. Necnon Suidas πτερνίζω exp. καταβάλλω, dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν περὶ τάχους ἀγωνιζομένων: et leguntur ap. eum hæc verba, ex Aristoph. ut puto, ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη τρίτον τοῦτο: [cf. Gen. 27, 36. Greg. Naz. Ep. 15. p. 778. Ἐπτέρνισμαι καὶ ἠπάτημαι. " Ad Anton. Lib. 43. Verh." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. et Suicer. Thes. Phrynichus Bekkeri p. 39. * " Πτέρνισμα, Tzetz. Ch. 9, (165.) 180. 186. 189." Elberling. Mss.] Πτερνισμὸς, Supplantatio, Deceptio, ἐπιβουλὴ, Hes. [Schleusn. Lex. V. T.] Πτερνιστὴς, Qui calce impetit et verberat, Qui calcibus contingere et ferire solet, ut ap. Gell. Calcitro equus, et Calcitrosus juvencus ap. Colum. Item Supplantator. [Polemon Phys. 1, 13. sed cf. Adamant.] Πτερνιστὴρ, ῆρος, i. q. πτερνιστὴς, Calcar. Ἀποπτερνίζω, i. q. πτερνίζω, Calce impeto s. pulso, Supplanto, Calce repello. [" Boiss. Philostr. 54. 401." Schæf. Mss. * Διαπτερνίζω, unde * " Διαπτερνιστὴς, Supplantator, Clem. Alex. 797(=982.) e Theodoto." Kall. Mss. * Ἐκπτερνίζω, Schn. Lex. cum hoc exemplo, Ἐξεπτέρνισεν ὁ ἱστὸς, sed Auctore non indicato.]

[* Πτερνίον, Gl. Pernio.]

" Πέννα, Hesychio πτέρνα, Calx, Calcaneum."

" Πέρνα, ἡ, Perna, Petaso, h. e. Suillum crus sale " maceratum et infumatum, Athen. 14. Πετασῶνος " μέρος ἑκάστῳ κεῖται, ἣν πέρναν καλοῦσι. Sic Strabo (428. Sieb.) de Cerretanis, Παρ' οἷς πέρναι διάφοροι " συντίθενται, ταῖς Κανταβρικαῖς ἐνάμιλλοι, πρόσοδον " οὐ μικρὰν τοῖς ἀνθρώποις παρέχουσαι. Appellantur " pernæ et Concharum generis, circa Pontias insulas " frequentissimæ; stant velut suillo crure longo in " arena defixæ; hiantesque qua limpitudo est, pe- " dali non minus spatio, cibum venantur. Plin. 32. " fin." [Schneid. ad Cat. R. R. p. 213.]

" Πέρνιξ, ικος, ὁ, dicitur ὁ ὀρθὸς τῆς κάκτου καυλὸς, " Athen. 2. e Theophr. Sed Theophr. Codd. non " πέρνιξ habent, verum πτέρνιξ. Nam H. Pl. 6, 4. " scribit τὴν κάκτον εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀφιέναι καυ- " λοὺς ἐπιγείους: hos nominari κάκτους, esseque ἐδω- " δίμους, et θησαυρίζεσθαι ἐν ἅλμῃ: verum ἀφιέναι " καὶ ἕτερον καυλὸν ὀρθὸν, quem vocari πτέρνικα. " Itemque Plin. 21, 16. de cacto, Hujus in terra ser- " punt caules a radice emissi, quos vocant Cactos, " nec fastidiunt in cibis inveteratos quoque: unum " caulem rectum habent, quem vocant Pternica, " ejusdem suavitatis, sed vetustatis impatientem. " Dici porro et πέρνιξ et πτέρνιξ posse videtur, ut " Hes. et πτέρνη et πέρνη de Æginæ promontorio " dici tradit."

" Πέρναξ, θρίδαξ, Lactuca, Hes."

ΠΤΗΣΣΩ, ξω, q. d. Metu contrahor, μετὰ φόβου συστέλλομαι, Eust. Proprie dici volunt de animantibus quæ conspecto hoste prodire non audent, sed præ metu se contrahunt in loco aliquo ad latendum commodo. Aristoph. Σφ. (1490.) Πτήσσει [Πλήσσει, Br.] Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ, Sese contrahit et pavet ut gallinaceus, conspecta sc. aquila aut milvo, aut potius conspecto alio gallinaceo, qui pugna præstantior sit. Sic Soph. Aj. (171.) p. 11. meæ Ed., Ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, Παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι· Μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες Τάχ' ἂν, ἐξαίφνης εἰ συ φανείης, Σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. Frequens et in prosa. Xen. K. Π. 3, (1, 15.) Καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Isocr. ad Phil. Τοὺς ἄλλους ὁρῶν τοὺς πρὸ αὐτοῦ ταύτῃ τῇ συμφορᾷ κεχρημένους, ἐπτηχότας διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Plut. Cicerone (14.) p. 1589. meæ Ed., de conjuratione Catilinæ loquens,

A Πτήξασα καὶ καταδείσασα τὴν ἀρχὴν, αὖθις ἀνεθάρρει. Sic Idem in Demosthene, p. 1570. Βραχέα συνεκινήθη πάλιν, εἶτ' ἔπτηξε. Et alibi, Ἡττηθεὶς δὲ μεγάλῃ μάχῃ, τότε μὲν ἔπτηξε. In quibus ll. inest ei quædam etiam τοῦ ἠρεμεῖν signif.; nam ea, quæ metu comprimuntur, nec movere se nec mussitare audent. Antiphon vero dixit etiam τοὺς ταῖς διανοίαις μὴ πτήξαντας, Quorum animos pavor nullus percelluerat. Dicitur etiam aliquis φοβούμενος πτήσσειν ap. Xen. K. Π. 3, (3, 9.) Οὐχ ὡς φοβούμενοι πτήσσομεν αὐτοὺς οἴκοι καθήμενοι. Alicubi redditur etiam Expavesco, Exhorresco, Perhorresco. Sic Bud. ex Athen. Ὡς πάντας πτῆξαι, Ita ut omnes perterrerentur. Alicubi etiam Fugio: quemadmodum Suid. quoque exp. non solum φοβεῖσθαι, verum etiam φεύγειν. Quo pertinet, quod ex Eur. affertur (Suppl. 269.) πόλις πρὸς πόλιν Ἔπτηξε χειμασθεῖσα, pro Civitas calamitate accepta trepida se recepit ad aliam civitatem, s. confugit. Necnon Abscondo et occulto me: quod et ipsum consequens est τοῦ φόβου: unde Hes. quoque

B πτήσσων exp. non solum ὑποπίπτων, sed etiam κρυβόμενος. Itidemque Suid. πτήξωμεν pro κρυβῶμεν accipit h. l. Ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν: ut sit, E medio abscedamus et nos abscondamus, ne sc. in manus hostiles incidamus. Sed et ii πτήσσουσι, qui in insidiis latentes sese non movent, ac ne mussitant quidem, donec occasio sese offerat inimicum invadendi et prosternendi. Cujus signif. exemplum affertur ex Aristoph. (B. 315.) πτήξαντες ἠρέμα, Quiete subsidentes. Apud Eur. quoque Andr. (754.) Ὅρα δὲ μὴ νῦν εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ Πτήξαντες οἵδε, πρὸς βίαν ἄγωσί με, Schol. λοχήσαντες: addens tamen et aliam exp. ἐκφοβήσαντες: sed prior magis consentanea videtur. || Transitiva quoque signif. Perterrefacio, Pavefacio, Facio ut quis metu velut contrahatur, εἰς πτοίαν κινῶ, s. ἐκφοβῶ, Eust. ap. Il. Ξ. (40.) πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Similiter Hes. quoque πτῆξεν accipit pro εἰς φόβον ἤγαγεν. Sed annotat Eust., quosdam ibi scribere πῆξε, ut sit πεπηγέναι οἷον τῷ δέει ἐποίησε. || Præt. MED. Πέπτηα, unde PARTIC.

C Πεπτηὼς, quod Eust. exp. κατεπτηχὼς καὶ διὰ δειλίαν συνεσταλμένος, ap. Hom. Od. X. (362.) Πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον. Hes. autem accipit pro διὰ ἀσθένειαν καὶ δειλίαν πεπτωκώς: innuens, a πτῶ, i. e. πίπτω, esse derivatum: a quo et πεπτεώς. [" Πτήσσω, ad Charit. 577. 766. Wakef. Ion. 1299. Herc. F. 976. 987. 1421. Phil. 400. Eum. 252. S. Cr. III. Add. Abresch. Æsch. 2, 36. Jacobs. Anth. 6, 128. 312. 8, 134. Exerc. 1, 125. Monthly Review Febr. 1799. p. 194. Brunck. Aristoph. 1, 163. Lobeck. Aj. p. 241. Heyn. Hom. 6, 528. 8, 279. Pierson. Veris. 85. ad Mœr. 301. Valck. ad Phalar. p. xii. Lennep. p. 52. Schneid. ad Oppian. p. 418. ad Il. X. 191. Conf. c. πλήσσω, Brunck. Aristoph. 2, 255. Heyn. Hom. 5, 726.: cum πτύσσω, ad Diod. S. 2, 297. Perterrefacio, Heyn. ad Apollod. 82. Πεπτηὼς, Wakef. S. Cr. 1, 46. 3, 25. Heyn. Hom. 4, 255." Schæf. Mss. Arat. 165. Opp. K. 1, 367. * Πεπτεὼς, Il. Φ. 503. " Participio * ἐπτηχὼς pro adj. utuntur Themistius, Aristænetus, Max. Tyrius, conjuncto

D cum ταπεινὸς, ὑποκόπτων, δύσελπις et δειλός." Schn. Lex. Suppl. * " Πτῆξις, Consternatio, Pavor, Aqu. Symm. Theod. Prov. 18, 7. Aristot. de Mirab. c. 157. Ἀφωνίαν ἐργάζεται καὶ πτῆξιν. Desideratur h. v. in Lexicis." Schleusn. Lex. V. T. * Πτηκτικὸς, Pavidus, Animi dejectus, Facilis ad trepidandum, ut pauper. Schneidero vox dubiæ fidei.]

[* " Ἀναπτήσσω, Nonn. D. 45, 282." Kall. Mss. * Ἀποπτήσσω, Opp. Ἁ. 4, 370. " Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss. " Hes. v. Καταμεμυκέναι." Wakef. Mss.]

Ἐκπτήσσω, Expavefacio, Exterrefacio: a πτήσσω significante ἐκφοβῶ. Apud Eur. vero in Hec. (180.) τί νέον Καρύξασ', οἴκων μ' ὥστ' ὄρνιν Θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας; Schol. πτερασθῆναι ἐποίησας: ut proprie sit Avem ita expavefacere, ut statim passis alis avolet: sicut ἐκπετάζω. [" Wakef. Diatr. 16. Heyn. Hom. 6, 529. Monthly Review Febr. 1799. p. 194. Apr. p. 443. Act., Porson. Or. 288." Schæf. Mss. * Ἐμπτήσσω, ad Orph. A. 149.]

[* Ἐπιπτήσσω, Philostr. 584.]

Καταπτήσσω, i. q. πτήσσω, Perterrefio, et timore contrahor, Antiphon, Ὁρᾷν δ' ἦν ἐπὶ τῶν θυρῶν γυναῖκας περιφόβους, κατεπτηχυίας, καὶ πυνθανομένας εἰ ζῶσι. Plut. Ταπεινοὶ καταπτήξετε, Spiritus ponetis, Bud. Item Perterrefio admiratione, Obstupesco, Od. Θ. (190.) de Ulysse discum ejaculante, Βόμβησεν δὲ λίθος, κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες — Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, Schol. ἤχησεν ὁ λίθος πρὸς τῇ γῇ ὡς τοὺς Φαίηκας καταπτῆξαι. At κατέπτηξαν accipit pro κατένευσαν ἐκπλαγέντες: ut καταπτήσσειν fere sit Terrore perculsum inclinare s. consternari. Idem et in præcedenti signif. usus est, sc. pro Dejecto sum animo e pavore: ut Il. X. (191.) Τὸν δ' εἴπερ κε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Nisi malis accipere pro Metu consternor et concido, Pavefactus corruo: ut Θ. (136.) Τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι, ubi syncopen esse tradunt pro κατεπτηξάτην. Unde quidam volunt esse PARTIC. Καταπεπτηὼς, ut πεπτηὼς a πτήσσω, aliis ad πτῶ significans πίπτω ea referentibus, ut sit Qui metu dejectus et consternatus est, terrore perculsus concidit. Apud Hesiod. vero ('A. 265.) λιμῷ καταπεπτηυῖα exp. συμπεπτωκὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον ὑπὸ λιμοῦ. [" Heyn. ad Apollod. 81. Hom. 6, 529. 8, 279. ad Charit. 577. Wakef. Herc. F. 976. Eum. 252. Abresch. Æsch. 2, 35. ad Diod. S. 1, 507. Καταπτήτην, Heyn. Hom. 5, 439. Καταπεπτηὼς, 4, 255. Κατεπτηχὼς, Dionys. H. 3, 1422." Schæf. Mss. " Valde timeo, Clem. Alex. 273. Delitesco, Opp. 'A. 2, 410." Wakef. Mss. * " Κατεπτηχότως, J. Poll. 3, 137." Kall. Mss. * " Καταπτηχὴς, (Timidus,) ad Hesych. 1, 1515, 4." Dahler. Mss. " Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss.]

Ὑποπτήσσω, Præ timore me submitto, Pavore et metu perculsus submitto me, Xen. K. Π. 1, (6, 8.) Πάνυ μοι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι τὸ τοιούτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπτῆξαι, καὶ μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους: non aliter sc. ac si avicula conspecto vulture, e latebris prodire non ausit, sed sub fronde aliqua se contineat. Idem cum dat., (5, 1.) p. 13. Ἐνταῦθα δὴ πάλιν ὑπέπτησσον οἱ ἥλικες αὐτῷ: quem sc. ante ἔσκωψαν: ὑπέπτησσον autem quod viderent magnos progressus facere, et κρατιστεύειν περὶ ἅπαντα. Derivant et hinc PARTIC. Ὑποπεπτηὼς, quo utitur Hom. Il. B. (312.) de pullis passeris, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, ut sit, Qui metu perculsi sub foliis se absconditerant. Qui autem a πτῶ significante πίπτω deducunt, accipiunt pro ὑποπεπτωκότες, ὑποκείμενοι. [" Brunck. Apoll. Rh. 231. Xen. K. Π. 38. 81. Zeun. Ind., Valck. ad Phalar. p. xiii. Toup. Opusc. 2, 289. ad Lucian. 1, 344. 512. Perf., ad Charit. 577. Epigr. adesp. 398. Heyn. Hom. 4, 255." Schæf. Mss.]

Πτὰξ, ακὸς, ὁ, ἡ, Pavidus, Timidus, δειλὸς, Hes. [" Æschyl. Schütz. 3. p. 353. Sic etiam in Ed. Porsoni." Schæf. Mss. " Πτὰξ, Animal timidum. Hesych. Πτάξ· πτακὶς, πτὼξ, δειλός. Phot. Πτάκες, δειλοὶ, * ὀπτικῶς, ubi Alberti legit ἐπτηχώς. Corrige ποιητικῶς. J. Poll. 3, 136. καὶ ὁ πτακὶς, σφόδρα Κωμικόν. Est autem a πτήσσω, sicut ῥὰξ a ῥήσσω, et πλὰξ a πλήσσω. Forma notior πτὼξ, a πτώσσω derivata, occurrit Eum. 326. Theocr. 1, 110. Euphorion. ap. Schol. Nicandri 'A. 147. Ælian. N. A. 7, 47. Τῶν μὲν δὴ λαγῶν λαγιδεῖς· ὁ δὲ τέλειος, καὶ πτῶκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταί. Simile fere vocab. est πρὸξ, Hinnulus. Callim. H. in Dian. 154." Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 134. E sententia Draconis p. 19, 14. 80, 22. τὸ α in h. v. producitur; corripitur autem in Æsch. l. c., si vera est lectio.] ET Πτακὶς, ίδος, ejusd. signif., ut Hes. docet: Πτάκες, inquit, ἢ πτακίδες, δειλοὶ, ἐπτηχότες. [Apud Phot. Porsoni est: * Πτεκάδες, δειλοί: * Πτακεὶς· δειλός· ὁ ἐπτηκώς. Vide Πτάξ.] ITEM Πτακισμὸς, ap. Eund. Trepidatio, Cum aliquis metu contrahitur. ET Πτακωρεῖν, πτήσσειν, δεδοικέναι. [Phot.]

ΠΤΩΣΣΩ, ejusd. cum πτήσσω originis et signif. esse tradit Eust.: derivatum sc. a πτῶ, significare autem μετὰ φόβου συστέλλομαι, Metu contrahor, percellor, Perterreor. Exp. etiam Trepido, Expavesco. Il. Δ. (371.) Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; i. e. κατέπτηχας, ἀποδειλιᾷς: mox dicit πτωκάζειν. Sic et H. (129.) Achivi πτώσσουσιν ὑφ' Ἕκτορι, sc. δείσαντες ὑποδέχθαι. Et pass. Πτώσσονται ap. Hes. δειλιῶνται. Item, Metu perculsus fugio: ut et πτήσσω supra. Eust. vero simpliciter exp. φεύγω. Item Metu consternor, Timore perculsus concido, μετὰ φόβου πίπτω, Eust. Il. Φ. (14.) ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ. Item Abscondo me, sc. præ metu, κρύπτομαι, ut Idem exp. (26.) Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. Sic ap. Suid. Πτώσσουσαν βρομίης οἰνάδος ἐν πετάλοις, i. e. κρυπτομένην, δειλιῶσαν. || Signif. etiam Mendico, πτωχεύω, προσαιτῶ, ut Idem accipit, Od. P. (227.) ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον. Itidem pro Timide oberro mendicans, accipitur ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 13.) μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους. [" Jacobs. Anth. 6, 128. Simmias 6. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 85. Heyn. Hom. 4, 268. 6, 529. 8, 119. Brunck. ad Soph. Phil. 1093. ad Æsch. S. c. Th. p. 346. Koppiers. Obss. 21. Schneid. ad Oppian. p. 418. ad Il. B. 391. Eur. Hec. 1052. Ammon. 111. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 100." Schæf. Mss. Tyrtæus 2, 35. * " Πτωσσοῦμαι, Tzetz. Ch. 12, 888." Elberling. Mss.] Καταπτώσσω, i. q. καταπτήσσω, Dejecto sum animo præ pavore, Metu concido: καταπτώσσει, φοβεῖται, δειλιᾷ, ταπεινοῦται, Hes. [" Ad Charit. 766. Heyn. Hom. 4, 600. 5, 94. * Περιπτώσσω, Philostr. Epigr." Schæf. Mss. * Ἀμφιπεριπτώσσω, Quint. Sm. 12, 472. " Ὑποπτώσσω, ad Charit. 766. Wakef. S. Cr. 3, 24." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 5, 368. 7, 132." Wakef. Mss.]

Πτὼξ, i. q. Πτὰξ, Pavidus, Timidus, Il. X. (310.) ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωὸν, ut ap. Horat. Pavidum captare leporem. Idem Hom. substantive posuit pro λαγωὸς, ut et Oppian. dixit, δειμαλέος πτὼξ, Il. P. (676.) de aquila, Οὔτε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ, Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. Solet enim lepus præ timore plerumque sese in frutetis abdere, et πτήσσειν sive πτώσσειν. Itidem J. Poll. 5, c. 12. Δειλίᾳ δ' ὑπερβάλλει τοῦτο τὸ ζῶον, ἔμπληκτον ῥᾷστα γινόμενον καὶ ἀναπτοούμενον· ὅθεν καὶ πτὼξ ὀνομάζεται. Hes. Πτῶκες, δειλοὶ, λαγωοὶ, δορκάδες, ἔλαφοι, νεβροί: timida enim hæc animalia sunt: ut ap. Virg. Timidæ damæ. Ovid. Pavidi formidine cervi, Senec. Timidi cervi. [Vide Πτάξ. " Musgr. Iph. A. 7. Heyn. Hom. 7, 387. Jacobs. Anth. 6, 128. Theocr. 1, 110. ubi v. Valck., Toup. Opusc. 1, 387. ad Herod. 650." Schæf. Mss. * Πολυπτὼξ, Multos habens lepores, Eust. Il. Δ. p. 369, 5. Chœroboscus Bekkeri, Μέλαιναι πολυπτῶκες.] Πτωκὰς, άδος, ἡ, Pavida, Timida, ἡ πτὼξ, etiam Fugax. Per πτωκάδας nonnulli intelligunt Harpyas ap. Soph. Phil. (1093.) p. 421. meæ Ed. Εἴθ' αἰθέρος ἄνω Πτωκάδες [Πλωάδες Br.] ὀξυτόνου διὰ πνεύματος Ἕλωσί με: alii VERO πτωχάδες scribunt, itidem Harpyias intelligentes, quæ sc. ἀεὶ πεινῶσι. Alii scribunt δρομάδες, et pro καταιγίδες accipiunt. A Simmia autem πτωκὰς κύπειρος dicitur διὰ τὸ χθαμαλὴ εἶναι: nam solent οἱ πτήσσοντες s. πτώσσοντες præ metu ταπεινοῦσθαι, ne sc. conspiciantur ab eo, cujus metu se contrahunt et abscondunt. [" Πτωκὰς, Musgr. Iph. A. 7. Wakef. et Brunck. ad Phil. 1093. Heyn. ad Apollod. 195. Ilgen. Hymn. 611. ad Herod. 753. Πτωχὰς, ibid. Ilgen. l. c. ad Herod. l. c. Brunck. l. c. Πτωκὰς, Πτωχὰς, * Πτωτὰς, * Πτωὰς, * Πτωῒς, Voss Myth. Briefe 1. p. 214. 215." Schæf. Mss.]

Πτωκάζω, i. q. πτώσσω, Metu contrahor, dejecto sum animo, Metu consternor, Expavesco, Il. Δ. (372.) post versum in Πτώσσω citatum, Οὐ μὲν Τυδέϊ ὧδε φίλον πτωκαζέμεν ἦεν, Schol. καταπτώσσειν, δειλιᾷν. [" Jacobs. Anth. 6, 128. Heyn. Hom. 4, 625. * Πτωσκάζω, ibid." Schæf. Mss. Eust. Il. E. p. 449, 43.]

¶ Πτωχὸς, ὁ, Mendicus, a πτώσσω, Mendico, Od. Φ. 326. Ἀλλ' ἄλλος τις πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλημένος ἐλθὼν, T. (74.) πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες. Idem sine adjectione substantivi, (Z. 208.) πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες Πτωχοί τε ξεῖνοί τε: ut et Od. P. (475.) εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσὶ, Si qui dii sunt et ultrices deæ mendicorum. Alicubi ei veluti substantivo jungit adjectivum: ut Od. Π. (273.) Πτωχῷ

λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, Σ. (41.) πτωχοὺς κακοείμονας, A P. (220.) Πτωχὸν ἀνιηρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα. Quid vero intersit inter πτωχὸν et πένητα, i. e. Mendicum et pauperem, Aristoph. Πλ. (552.) docet, his verbis, Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα· Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Martial. autem, Non est paupertas, Nestor, habere nihil. In N. T. exp. potius Mendicus quam Pauper: ut Marc. 12, (42.) Χήρα πτωχὴ, Matth. 5, (3.) Luc. 6, (20.) Μακάριοι οἱ πτωχοὶ πνεύματι. COMPAR. Πτωχότερος, Mendicior. Apud Athen. (223.) Πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον Γενόμενον. Item irreg. COMPAR. Πτωχίστερος itidem Mendicior s. Pauperior, Aristoph. ('A. 424.) Potest autem Mendicior dici, ut Mendicissimus ap. Cic. legitur, dicentem solos sapientes esse ditissimos, si sint mendicissimi. [" Πτωχὸς, ad Charit. 445. Koppiers. Obss. 21. Segaar. Epist. ad Valck. 30. Ammon. 111. Eran. Philo 172. Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Lucian. 1, 475. et n. Unde? B Cattier. Gazoph. 23. Cum gen., Antiphanes 7. Conf. c. χωλὸς, Brunck. Aristoph. 3, 73. Πτωχίστερος, 1, 124." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 751. πτωχῷ διαίτῃ. " Macer, Schol. Theocr. 4, 45." Wakef. Mss. * Πτωχογνώμων, unde * " Πτωχογνωμοσύνη, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. * Πτωχοδόχος, unde Πτωχοδοχεῖον, τὸ, Receptaculum mendicorum: πτωχεῖον. [* Πτωχόκομπος, Pisid. Opif. 393=52. * Πτωχοπλούσιος, Qui paupertatem mentitur, specie paupertatis reapse est ditissimus, Schneidero susp.] Πτωχοποιὸς, ὁ, ἡ, Mendicos faciens, Ad mendicitatem redigens, Aristoph. (B. 842.) Καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη. Πτωχοτρόφος, Qui mendicos alit, [" Greg. Naz. Ep. 8." Strong. Mss. * Πτωχοτροφέω, Pauperes alo.] Πτωχοτροφία, ἡ, Mendicorum nutritio, Alere mendicos, Greg. Naz. Οὐ πτωχοτροφίαν θαυμάζομεν. Alibi, Πτωχοτροφίαι, ξενοτροφίαι. INDE ET Πτωχοτροφεῖον, τὸ, Locus alendis mendicis dicatus, i. q. πτωχοδοχεῖον et πτωχεῖον. Legitur ap. JCtos quoque. [* Πτω- C χοφανὴς, Theod. Prov. 13, 17.]

Πτωχαλαζὼν, Mendicus arrogans, Qui in ipsa mendicitate arrogantiam suam celare nequit. Erasmus in Prov. Messe tenus propria vive, Ostentatorem divitiarum, inquit, elegante verbo. Alexis ap. Athen. (230.) πτωχαλαζόνα dixit, eod. verbo declarans fastum cum paupertate conjunctum. Πτωχελένη, Mendica Helena, Cognomen Callistii meretricis ap. Athen. (585.) et Eust.

" Ἔκπτωχοι τῶν προκειμένων, e Greg. Naz. affertur " pro A propositis excidentes s. recedentes; sed per- " peram scriptum pro ἔκπτωτοι." [* Μεγαλόπτωχος, Stob. Serm. 53. * Σύμπτωχος, Synes. 214. Lobeck. Phryn. 173. * Ὑπέρπτωχος, Nimia paupertate oppressus, Vox dubiæ fidei.] Φιλόπτωχος, Mendicorum s. Pauperum amans, Qui mendicis et pauperibus lubenter est beneficus, Promtus ad juvandos mendicos et pauperes. [* " Φιλοπτωχία, Jacobs. Anth. 13, 747. Agapet. Sched. 60." Boiss. Mss. Athan. 2, 670. " Ad Charit. 405." Schæf. Mss. * " Φιλοπτω- D χεία, Pauperum amor, Liberalitas in pauperes, Chrys. in Ps. 95. T. 1. p. 920, 11. Τοῦτον γὰρ δεῖ τὸν θησαυρὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν, τὸν τῆς ἀληθείας, τὸν τῆς δικαιοσύνης, τὸν τῆς φιλοπτωχείας." Seager. Mss. " Andr. Cr. 91." Kall. Mss. Φιλοπτώχεια derivandum esset e Φιλόπτωχος, et Φιλοπτωχεία e Φιλοπτωχεύω.]

Πτωχικὸς, Mendicus, Paupertinus: πτωχικὴ στολὴ, Eur. (Rhes. 503.) Quæ mendici est, Qualem mendicus gestat. Itidemque ὀνόματα πτωχικὰ, Vocabula mendicis familiaria, convenientia: unde intelligimus Vilissima. Lucian. (2, 30.) Οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο. At de πτωχικὸν κρέας vide Plut. Hellen. non procul ab initio. [" Ad Charit. 269." Schæf. Mss.]

Πτωχίζω, Ad mendicitatem redigo, Pauperem facio, πτωχὸν ποιῶ, Athen. Legitur 1 Reg. 2, (7.) in Cantico Annæ, Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ἀνυψοῖ.

Πτωχεύω, Mendicus sum, vivo, Mendicando vivo, Mendico, Aristot. Rhet. 3. Τὸν μὲν πτωχεύοντα εὔχεσθαι, τὸν δὲ εὐχόμενον πτωχεύειν, 2 ad Cor. 8, (9.) de Jesu Christo, Δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὢν, Vestri causa mendicans vixit, Ut mendicus, nihil possidens, aliorum opibus eguit. Usus autem eo verbo est Apostolus, ut ostenderet eum usque ad extremam etiam paupertatem nostra causa sese demisisse. Greg. Naz. Μνήσθητι πόσον πτωχεύων, πόσον ἐπλούτησας, E quam mendico et paupere dives factus sis. Idem cum accus. junxit, dicens Πτωχεύει τὴν ἐμὴν σάρκα, pro In mea carne mendicans vivit. Alii sic interpr. Ob meam carnem pauper fit. Apud Chrys. autem in Comm. in Ep. ad Cor. p. 150. Μὴ πτώχευε τὴν διάνοιαν, μηδὲ ἀγνόει τὸν πλοῦτον τοῦ Θεοῦ, Bud. vertit, Ne mentis inops sis. Malim, Ne mente inops sis: ut et Plato dicit, Πένης τὴν ψυχήν: seu, Ne mente mendica et inope sis; duplex enim πενία secundum Plut. χρηματικὴ et ψυχική. Genitivo autem junctum significat Egeo, Indigeo, ut πένομαι. Greg. Naz. de Homine, p. 24. Et alibi, Οὔτε τοῦ πλήθους τῶν νοημάτων ψυχὴ διὰ τὰ φθάσαντα πτωχεύει ποτὲ, sed eo ditior fit in futurum ad alia intelligenda, Bud. Idem in l. paulo supra c. ap. Eund. legit πόσων πτωχεύων. Sed altera lectio, quæ et in VV. LL. habetur, videtur magis consentanea. Rursum πτωχεύω significat Mendicus oberro, Mendicans peto, ut πτώσσω: qua signif. Hom. utitur Od. O. (308.) Ἠῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι Πτωχεύσων: T. (73.) κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι, Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον. Item cum accus., P. (11.) ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι Δαῖτα πτωχεύῃ: ut Ovid. Mendicato cibo pasci. Suet. vero, A sociis pecunias accepit emendicatas in auxilium æris alieni. Hes. quoque exp. ἐπαιτῶ, Stipem peto. Theognis cum accus. personæ etiam (918.) Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ, Mendicans adit, Adit emendicans stipem. At Hesiod. dicit πτώσσειν ἀλλοτρίους οἴκους. [" Musgr. Iph. T. 1115. Wakef. S. Cr. 5, 126. Koppiers. Obss. 20." Schæf. Mss.] Πτωχεία, ἡ, Mendicitas, Aristoph. Πλ. (549.) πτωχείας φαμὲν Πενίαν ἀδελφὴν, 2 ad Cor. 8, (9.) post verba in Πτωχεύω citata, Ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε, Ipsius mendicitate et paupertate ditesceretis: vel etiam Ipsius inopia. [" Ad Herod. 201. 215. Conf. c. πενία, ad Charit. 607. Ἐς πτωχείαν ἀφικέσθαι, Markl. Suppl. 170." Schæf. Mss. Ionice Πτωχηΐη, Herod. 3, 14.] Πτωχεῖον, τὸ, Locus in quo mendici degunt, mendicis alendis destinatus, i. q. πτωχοδοχεῖον et πτωχοτροφεῖον: ut ξενὼν, Locus peregrinis recipiendis destinatus. Legitur in Pandect. et Can. 8 Conc. Chalced. [Etym. M., Procop. de Ædif. * Πτωχευτὸς, unde * " Ἀπτώχευτος, Paupertatem nesciens, Method. 438." Kall. Mss. * Ἀπτωχεύτως, Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 885.] Καταπτωχεύομαι, Ad mendicitatem redigor, Depauperor: ut Varro, Priusquam domum depauperasset sumtu suo. Unde partic. κατεπτωχευμένος, ap. Plut. in Cic. (10.) p. 1587. meæ Ed. [Cat. Min. 25. " Dionys. H. 3, 1885." Schæf. Mss. * Συμπτωχεύω, Chrys. Hom. 158. T. 5. p. 956.]

ΠΤΟΕΩ, ejusd. cum πτήσσω et πτώσσω originis, affinisque item signif. Exp. enim Consterno metu, Terrefacio, itidem ut πτήσσω, Terreo, Exterreo: qua signif. Bud. e Basil. Εἰ γὰρ τὰ φρικτὰ οὐ πτοεῖ. Pass. Πτοέομαι, Terrefio, Exterrefio, Perterreor: unde ap. J. Poll. synonymως ponuntur, ἐπτοημένος, ἐκπεπληγμένος s. ἐκπλαγεὶς, συνεσταλμένος, τεθορυβημένος, ἐξεστηκὼς, sc. τῷ δέει. Luc. 21, (9.) Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε, Ne terremini: pro quo Matth. dicit, Μὴ θροεῖσθε, Ne turbemini: quod et apud Marc. legitur. Luc. 24, (37.) Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι. Itidem Plut. Alcib. Πτοηθέντος καὶ διαφυγόντος τοῦ ὄρτυγος, Expavefacta et exterrita coturnice, quam in sinu gerebat: expavefacta inquam, τοῦ δήμου κροτοῦντος καὶ βοῶντος. Idem Popl. Ἵπποι πτοηθέντες ἀπ' οὐδεμιᾶς ἐμφανοῦς προφάσεως, pro quo alibi dicit πτυρέντες: de quo infra dicetur. Sic Consternati equi ap. Ovid., qui etiam dicit Præceps attonitis per freta raptus equis, i. e. consternatis, pavefactis, metu perculsis. Unde in Geop. 16, 1. inter boni equi notas hæc una est, Ἐὰν ᾖ μὴ ἐπτοη-

μένος μηδὲ ὑπὸ τῶν αἰφνιδίως φαινομένων ἐκταραττόμενος, Si non facile consternetur et pavefiat. Sic ap. Colum. Cum natus est pullus, confestim licet indolem æstimare, si intrepidus, si neque conspectu novæque rei auditu terretur. || Πτοέω alicubi exp. potius Obstupefacio, Attonitum reddo. Et Πτοοῦμαι itidem Obstupefio, Attonitus reddor, Hæreo attonito animo, Virg. Paul. Æg. 5, 53. de iis qui toxico hausto supervivunt, Πολὺν χρόνον κλινοπετεῖς διαμένουσι, καὶ ἀναστάντες, ἐπτοημένοι τὸν λοιπὸν χρόνον διάγουσι. Itidem in Geop. 1, 10. traditur, si tonet dum luna est in ariete, Πτοηθήσεσθαί τινας κατὰ τὴν χώραν, Attonitos futuros. Necnon aliquis admirando et contemplando aliquid πτοεῖται: ut Liv. Attonitus novitate ac miraculo. Et Plin. Adeoque ad hæc attonita antiquitas fuit, ut affirmaret incredibilia dicta. Aristot. H. A. 1. Πτοεῖται περὶ τὰ ξύλα, Attonitus est ad ligna. Basil. Τί τοσοῦτον ἐπτόησαι περὶ τὸν πλοῦτον; λίθος ἐστὶν ὁ χρυσός. Itidem ap. Herodian. Ἐμέμφετο δὲ αὐτοῦ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον. Sed notandum, hisce in ll. ἐπτοῆσθαι περί τι significare etiam Usque ad stuporem deditum esse; nam ii, qui ad rei alicujus conspectum attoniti sunt, s. stupide aliquid admirantur, simul ejus contemplatione gaudent et desiderio quodam ejus tanguntur, tanto inquam desiderio, quantus stupor ille est quo id admirantur; ideoque Bud. vertit non solum Admirari, sed etiam Deditum esse; necnon τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον interpr. Nimiam affectionem. Itidem περὶ ἐπιθυμίας et περὶ ἀφροδίσια ἐπτοῆσθαι dicuntur Qui nimia cupiditate flagrant, et velut attoniti sunt ad id quod desiderant. Plato (Phædone 13.) Σωφροσύνη ἐστὶ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν: (57.) Ἡ δὲ ἐπιθυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα, περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη. Chrys. Περὶ τὰς ἐν σκηνῇ τέρψεις ἐπτοημένον, Aristot. H. A. 6. Κοινὸν τὸ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ἡδονὴν ἐπτοῆσθαι τὴν ἀπὸ τῆς ὀχείας μάλιστα. Ex Eod. ap. Athen. (389.) Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν οἱ πέρδικες καὶ οἱ ὄρτυγες, ὡς εἰς τοὺς θηρεύοντας ἐμπίπτειν: quemadmodum Plin. 10, 33. eas dicit tanta libidinis ferri rabie, ut in capite aucupantium sæpe cææ metu sedeant: ubi vide et alia de earum impotenti libidine. Bud. ibi vertit, Stupescit, Sui impos efficitur, Nimium deditus est et addictus, afficitur. Eur. dicit etiam (Iph. A. 586.) ἐπτοήθης ἔρωτι, Amoris œstro ad stuporem usque perculsus es. [" Wakef. S. Cr. 1, 47. 4, 58. ad Dionys. H. 5, 4. D. R. ad Longin. 252. Toup. 300. ad Lucian. 1, 272. ad Callim. 1. p. 131. Wyttenb. ad Plut. 1, 106. Amore, cupiditate aliqua vehementi incendo, Phryn. Ecl. 74. ad Charit. 754. Wakef. Herc. F. 498. S. Cr. 5, 157. Πτοοῦμαι, Longus p. 105. Vill. Ἐπτοημένος περί τι, Brunck. Aristoph. 2, 82." Schæf. Mss. Theogn. 1012. Plut. Sylla 7. Tryph. p. 320. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. p. 10. * " Πτοάω, Sappho 9, 6. Wolf." Elberling. Mss. * " Ἐπτοημένως, Planud. Ovid. Met. 3, 244." Boiss. Mss.]

Πτόησις, ἡ, Pavor et consternatio, Liv. Pavore et consternatione territa, J. Poll. 5. Πτόησις, συστολή, θόρυβος, ταραχή. Pro Pavor, Timor, Metus, usurpavit et Petrus 1 Epist. 3, (6.) de uxorum erga maritos obedientia, Ἧς (Σάῤῥας) ἐγενήθητε τέκνα, ἀγαθοποιοῦσαι, καὶ μὴ φοβούμεναι οὐδεμίαν πτόησιν, Cujus factæ estis filiæ, dum benefacitis, etiam cum non terremini ullo pavore. Ubi ostendit Apostolus, vere pias mulieres et Saræ filias, etiam cum nullus eas metus constringit, i. e. sponte et ultro, officium facere. Hesychio πτόησις est δειλία. Est et πτόησις quædam περὶ ἀφροδίσια, Libido velut attonita, cum nimia et veluti stupida rei venereæ libidine quis flagrat: quo sensu et ἐπτοῆσθαι supra. Aristot. de Gener. Anim. 4, 5. ubi docet libidinem mulierum cessare post multiplicem partum: Ἔστι γὰρ τὰ καταμήνια σπέρμα ἄπεπτον· διὸ καὶ τῶν γυναικῶν ὅσαι πρὸς τὴν ὁμιλίαν ἀκρατεῖς τὴν τοιαύτην, ὅταν πολυτοκήσωσι, παύονται τῆς πτοήσεως· ἐκκεκριμένη γὰρ ἡ σπερματικὴ περίττωσις οὐκέτι ποιεῖ τῆς ὁμιλίας ταύτης ἐπιθυμίαν. Ubi Bud. πτόησιν accipit pro Immodica libidine. [" Ammon. 39." Schæf. Mss. " Stupor, Athan. 1, 605. Religio, περὶ γενεθλιαλογίαν, 2, 91." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 495.]

Ἀπτόητος et Πολυπτόητος, vide in Ἀπτοίητος et Πολυπτοίητος.

Ἀναπτοέομαι, Consternor, Expavefio, Perterreor, Obstupefio: ut, Ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικὸς, Obstupefactus comitate mulieris. At in VV. LL. exp. Mulieris amore flagrans. Hes. ἀναπεπτοημένοι exp. τὰς διανοίας ἀνατεπραμμένοι: si mendosum non est hoc postremum vocab. In hac autem signif. ἀνὰ habet ἐπίτασιν. || Ἀνεπτόημαι, inquit Bud., Erigor spe et animo, Herodian. de Nigro ad imperium evocato, (2, 7, 12.) Ἀνεπτόηντο δὲ πάντες, καὶ μηδὲ μελλήσαντες προσέκειντο, ἐκλιπαροῦντες καὶ αὐτοὶ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, Animo erecti erant, quasi a consternatione ob rerum novarum nuntium. Plut. Sertorio (24.) Ὥστε τὴν Ἀσίαν βαρυνομένην ταῖς πλεονεξίαις τῶν ἐπισκήνων, ἀναπτοηθῆναι [—πτερωθῆναι] πρὸς τὴν ἐλπίδα, καὶ ποθεῖν τὴν προσδοκωμένην μεταβολήν. Hactenus Bud. Notandum est autem, secundum hanc signif. ἀνὰ sumi ut in ἀνακαλύπτω contrario τοῦ καλύπτω. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 57." Schæf. Mss. * " Ἀναπτόητος, Andr. Cr. p. 194." Kall. Mss.]

Ἀποπτοέω, Exterrefacio, Obstupefacio: unde Ἀπεπτοημένος, Polyb. [3, 53, 10.]

Διαπτοέω, Perterrefacio. Basil. Ἡ σκιά σου πάντα διεπτόησε, Bud. Pass. Διαπτοοῦμαι, Perterreor s. Perterrefio, Metu percellor, Plato de Rep. 1. Δείσαντες διεπτοήθημεν. Et partic. διαπτοηθεὶς, Perterrefactus, Metu perculsus, Attonitus, Plut. Θόρυβοι πανικοὶ προσέπεσον νύκτωρ, ὑφ' ὧν διαπτοηθέντες ἐνεπήδησαν εἰς τὰς ναῦς ἀκόσμως. [" Boiss. Philostr. 441. Plut. de S. N. V. 87." Schæf. Mss.] Διαπτόησις, Pavor attonitus. || Διαπτόησις ἀφροδισίων e Plat. de LL. (6. p. 783.) pro Vehemens et impotens libido. Sic supra ἐπτοῆσθαι περὶ τἀφροδίσια. [" Διαπτόησις, * Διαπτοίησις, ad Callim. 1. p. 131." Schæf. Mss.].

Ἐκπτοέω, Exterreo, Exterrefacio, Metu consterno. Unde ἐξεπτόημαι ap. J. Poll. (1, 118. 5, 123.) i. q. ἐκπέπληγμαι: et ἐξεπτοημένος, i. q. ἐκπλαγεὶς s. ἐξεστηκὼς, [Polyb. 5, 36, 3. 14, 5, 7.] Item Obstupefacio, s. ἐξίστημι. Ἐξεπτοῆσθαι redditur etiam Impotem animi esse.

Καταπτοέω, Metu consterno, Perterrefacio, καταπλήττω, [Geop. 2, 2, 5. * Καταπτόητος, unde * Ἀκαταπτόητος, Schol. Il. Γ. 63. " Theod. Prodr. 166. * Ἀκαταπτοήτως, Anna C. 99." Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 495. * Εὐκαταπτόητος, Cyr. Alex. in c. 36. Isaiæ p. 479. * " Προκαταπτοέω, Anna C. 135." Elberling. Mss. * Προσκαταπτοιέω, Lobeck. Phryn. 495.]

Πτόα, ἡ, Pavor et consternatio, s. simpliciter Timor, Metus. [Πτόη, 3 Macc. 3, 5. Ἤρξατο ἡ πτόη ἐπιπίπτειν ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ κύκλῳ αὐτῶν. " Diod. S. 2, 456. (Ἐμπεσούσης δὲ πτοίας καὶ φόβου πανικοῦ.)" Schæf. Mss. * Πτοώδης, Foës. Œcon. Hippocr., Schæf. ad Greg. Cor. 923.]

¶ Πτοιέω, i. q. πτοέω, Ionicæ vel Atticæ linguæ familiarius, i. e. Metu consterno, percello, Perterrefacio. Item Obstupefacio s. Stupida et attonita admiratione percello: sicut et πτοέω. Et sicut ἐπτοῆσθαι dicuntur, qui simul et admirantur aliquid ad stuporem usque et impotenti ejus desiderio flagrant, ita et ἐπτοιῆσθαι. Apud Hesiod. autem Ἔργ. (2, 65.) Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται, exp. Gaudens spectat æquales et intento animo. Ii certe qui stupido animo aliquid admirantur, ejus aspectu etiam gaudent, et magis ac magis intentis oculis contemplantur. [" Jacobs. Anth. 6, 176. 8, 269. Wakef. S. Cr. 1, 46." Schæf. Mss. Callim. H. in Dian. 191.] Πτοίησις, i. q. πτόησις, Pavor et consternatio, Timor attonitus; Impotens libido et desiderium, ut πτόησις. Legitur ap. Plat. [Cratylo 404. " Ruhnk. Ep. Cr. 138. * Πτοιητὸς, ad Charit. 754." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 243. Maximus π. Καταρχ. 163. ad Greg. Cor. 923. Male * Πτοιωτὸς in Schn. Lex., citato Nicandro.] Ἀπτοίητος, SEU Ἀπτόητος, Interritus, Intrepidus, Metu non consternatus, perculsus, ἀνέκπλη-

κτος, ἀκατάπληκτος. ['Απτόητος, Schol. Il. A. 567. Θ. 209. " Eust. 113, 39." Seager. Mss. * 'Απτοήτως, Phalar. Epist. 103. 284. * " 'Απτοησία, Nilus Epist. 192." Boiss. Mss. * 'Αριπτοίητος, Nonn. D. 44, 81. * 'Εριπτοίητος, 42, 136. * Εὐπτοίητος, Quint. Sm. 5, 619. * " Εὐπτόητος, Qui facile pavefit s. consternatur, Chrys. Hom. 44. T. 5. p. 298, 26." Seager. Mss. Schol. Æsch. S. c. Th. 78.] Πολυπτοίητος SIVE Πολυπτόητος, Pavidus, Meticulosus. Pro Tumultuosus, affertur πολυπτόητος e Plut. (6, 160.) Ex Epigr. autem πολυπτοίητος θάλασσα pro Valde stupendum mare. [" Proclus H. in Mus. 10. Diod. Sard. 16. Jacobs. Anth. 8, 272. 11, 134." Schæf. Mss. * 'Αναπτοιέω, Musæus 168. Opp. K. 1, 107. 2, 425. Merrick. ad Tryph. 352. " Moschus 2, 23. Nonn. D. 4, 377. 47, 607. 48, 31." Kall. Mss. * Διαπτοιέω, Od. Σ. 339. Apoll. Rh. 3, 1344. * 'Εκπτοιέω, unde * " 'Ανεκπτοιέω, Paul. Sil. Ecphr. 152." Schn. Lex. Suppl. * 'Εμπτοιέω, Nonn. D. 28. p. 738. * Μεταπτοιέω, Æsch. Suppl. 343.]

Πτοία, (s. πτόα) Pavor et consternatio, Timor ejus qui est attonitus, Plut. Fabio (11.) 'Αδιήγητος κατεῖχε ταραχὴ καὶ πτοία τοὺς 'Ρωμαίους. Sic Idem in Coriolano, Ταραχὴ καὶ πτοία καὶ φήμη πονηρὰ τὴν πόλιν κατεῖχε: Crasso, Ταραχὴ καὶ πτοία αὐτοὺς προϊόντας ὑπελάμβανεν ὡς ἐπιφερομένων τῶν πολεμίων. Item Impotens et velut attonita libido rei alicujus, Nimia affectio. Quem usum habet et πτόησις. Plut. in suo περὶ Εὐθυμίας libello, Αἱ γὰρ σφοδραὶ περὶ τὰ πράγματα πτοῖαι καὶ παρ' ἀξίαν ἐφέσεις καὶ διώξεις. Sic supra, ἐπτοῆσθαι περί τι, Impotente rei alicujus libidine incensum et velut attonitum esse. Sic Idem alibi οἴστρους καὶ πτοίας. || Hesychio non solum φόβος, sed etiam πταρμὸς, Sternutatio, Sternutamentum. Nisi potius scr. πτυρμὸς, de quo paulo infra. In Lex. meo vet. perispomenωs scribitur Πτοῖα, exponiturque παράλογος φόβος, ἔκπληξις, ταραχή. [" Πτοία, Mouthly Review Febr. 1799. p. 194. Boiss. Philostr. 264. 299. Plut. Mor. 4, 912. Thom. M. 756. ad Diod. S. 2, 456." Schæf. Mss. Wyttenb. ad Plut. 6, 597. Lobeck. Phryn. 495. Nicander 'A. 212. Ælian. H. A. 10, 27. Πτοίη, Opp. 'A. 3, 431.] " Sunt qui " et πτοιὰ scribant oxytonωs, quod erit a πτόα mu- " tata accentus sede, ut ποιὰ a πόα, ῥοιὰ a ῥόα, χροιὰ " a χρόα, et similia: sed Hes. Suid. et Etym. cum " Lex. meo vet. habent paroxytonωs πτοία." [Πτοιά, πτοὰ, Lobeck. Phryn. 795.] ITEM Πτοῖος, ejusd. cum πτοία signif. Sic enim Hes. Πτοῖαν ἢ πτοῖον, θόρυβον ἢ ταραχήν. [* " "Εκπτοιος, Phrynichus Bekkeri p. 10." Boiss. Mss. * Πτοιώδης, Stob. Ecl. 2, 7. p. 124. Erot. h. v., cf. Heringam Obss. p. 57. ad Greg. Cor. 923.] Πτοιαλέος, Pavidus, Timidus, Meticulosus, δειμαλέος, [Opp. 'A. 3, 431.]

Πτοιάω, i. q. πτοιέω, s. πτοέω. Unde πτοιᾶσθαι, quod Hes. accipi scribit pro παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια: ap. quem et partic. πτοιώμενον. [" Ad Charit. 754. Toup. ad Longin. 300. Opusc. 1, 375." Schæf. Mss.]

ΠΤΥΡΩ, ejusd. originis et signif. cum πτοέω, Consterno, Expavefacio, Perterrefacio. Unde pass. πτύρεσθαι peculiariter de equis, ut et πτοεῖσθαι, quod vide paulo supra. Plut. Fabio (3.) Παραλόγως ἐντρόμου τοῦ ἵππου γενομένου, καὶ πτυρέντος, ἐξέπεσεν, Consternato et attonito equo, Expavefacto et exterrito: [Marcello 6.] Sic Diod. S. in Hist. Alex. Καὶ διὰ πλῆθος τῶν περὶ αὐτοὺς σωρευομένων νεκρῶν πτυρόμενοι, τὰ μὲν χαλινὰ διεσείοντο, παρ' ὀλίγον δὲ καὶ τὸν Δαρεῖον εἰς τοὺς πολεμίους εἰσήνεγκαν. Item in Epist. ad Phil. 1. Καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, Nec ulla in re terreamini ab iis qui se opponunt. || Hes. πτύρεται exp. non solum φοβεῖται, φρίττει, sed etiam κραδαίνεται, σείεται, κλᾶται. [" Πτύρομαι, Diod. S. 1, 132. et Add." Schæf. Mss. Hippocr. 609. Δεδίσσηται καὶ πτύρηται. Axiochus 16. Οὐκ ἂν πτυρείης τὸν θάνατον. In Æsopi August. Fab. 83. Πτήσσεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων φωνὰς, Florentina melius exhibet πτύρεσθαι. " Act. Timeo, Æschin. Socr. Dial. p. 43." Wakef. Mss. * Πτύρμα, s.] Πτυρμὸς, Pavor et consternatio, πτόησις, s. πτοία, Hesychio φρίκη, Horror, [" Eust. ad Il. p. 711, 13.

A * Πτυρτικὸς, ad Strab. 404." Schæf. Mss. Aristot. Mirab. 183. * 'Αποπτύρω, Gl. Absterreo, Deterreo. * Καταπτύρομαι, Schleusn. Lex. V. T.]

ΠΤΙΣΣΩ, SIVE Πτίττω, ίσω, Tundo, Decortico, Pinso s. Piso. Dicebant enim antiqui Pisere s. Pinsere aut Pinsare hordeum, pro In mortario tundere, ut cortices et gluma abscederent. Significare autem et Tundere et Decorticare, Hes. quoque annotat, πτίσαι exponens κόψαι, itidemque πτίσει, κόψει, et πτίσσατε * ἀποδερματίσατε: est enim cortex in leguminibus et frugibus, id quod pellis in animantibus. Suidas prioris tantum meminit, πτίσσειν exponens τύπτειν, et Πτίσσεσθαι, δίκην πτισσάνης τύπτεσθαι. Pherecrates ap. Eust. 801. Νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀποβράττειν, ἀνεῖν, ἀλέσαι, μάξαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι. Ubi sicut πτίσσειν præcedit τὸ φρύγειν, ita ap. Varron. 1, 63. Far, quod in spicis condideris per messem, et ad usus cibarios expedire velis, promendum hyeme, ut in pistrino B pinsetur ac torreatur. Cui similem Plinii locum vide in Διαπτίσσω. Athen. 14. Καὶ τῶν πτισσουσῶν ἄλλη τις, sub. ᾠδὴ, Cantio mulierum quæ hordeum pinsunt. Et pass. ἐπτισμέναι κριθαὶ, Hordeum pistum, a gluma separatum, Aristot. H. A. l. 8. Et πτισθεὶς, Pistus, ap. Theophr. H. Pl. 2. Vide et Περιπτίσσω ac Διαπτίσσω. Latinum quoque verbum pro Tundo, i. e. κόπτω s. τύπτω, quorum utroque utuntur in exponendo πτίσσω, usurpavit et Pers. O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, i. e. τύπτει, s. κόπτει, aut κολάπτει τῷ ῥύγχει. || Ceterum inter Πτίσσω ET 'Ανέω, e quibus comp. πτισσάνη esse volunt, Eust. l. c. hoc discrimen statuit e Pausania, quod τὸ πτίσσειν γίνεται ἵνα τὸ πτισσόμενον ἀπολίποι τὸ πιτυρῶδες ἄχυρον: τὸ ἀνεῖν vero, ἐπὶ ξηρῶν ὥσπερ καρύων, ἵνα τὸ ἀχυρῶδες αὐτῶν περικαὲν ἀφαιρεθείη. Hes. 'Ανεῖν exp. ἀνακαθαίρειν, Repurgare: item ἀναποιεῖν κριθὰς βεβρεγμένας. Pro quo 'Ανέω scribi ETIAM Αἰνέω, ibid. annotat Eust. subjungens hæc ex Ælio Dionys. Αἰνεῖν, τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φύροντα. C Qui et addit e Pherecr. Νῦν ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίττειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αἰνεῖν. Quem l. e Pausania quoque affert. Et mox ex alio Lexico, Αἰνεῖν, τὸ ἀναβράττειν ἀληλεσμένον σῖτον· καὶ πτισσάνη παρὰ τὸ πτίσσειν καὶ αἰνεῖν. Οἱ δὲ, τὸ ἀναποιεῖν ταῖς χερσὶ τὸν σῖτον ὕδατι ῥαίνοντας: quo fere modo ap. Ovid. Humida callosa cum pinseret hordea dextra. Et Pompon. Neque molis molui, neque palmis pinsui. [" Πτίσσω, Thom. M. 338. 457. ad Lucian. 1, 413. 823. Aristoph. Fr. 249. Boiss. Philostr. 489. ad Mœr. 213. Wessel. Diss. Herod. 98. ad Herod. 144. Valck. Anim. ad Ammon. 183." Schæf. Mss. " Πτίσσειν τὸν 'Αναξάρχου θύλακον, Tundere Anaxarchi culeum, Greg. Naz. Epist. 64. p. 822." Strong. Mss. * " Πτιστέον, Decorticandum, Geop. 3, 7, 8." Kall. Mss. * Πτίσμα, Hordei granum, cortice purgatum et comminutum, Strabo.] " Πτισμὸς, ὁ, ET Πτιστικὸν, " τὸ, in VV. LL. dicuntur esse Species cantilenæ s. " cantionis: procul dubio quam Athen. 14. vocat " πτισσουσῶν ᾠδὴν, Cantionem earum quæ hordeum D " pinsunt. Alioqui Πτισμὸς sonat potius Pinsatio, " Tusio: Πτιστικὸν vero, Aptum pinsationi s. tusioni, " Quo utuntur πρὸς τὴν * πτίσιν, Ad pinsationem." [Πτίσις, Actio pinsendi, Geop. 2, 34. * " Πτιστής, Jacobs. Anth. 10, 241." Schæf. Mss. * Πτιστὸς, unde] "Απτιστος, Qui pistus et tusus non est: Hes. ἀπτίστων, ἀκόπων. [" Valck. Diatr. 263." Schæf. Mss.]

Διαπτίσσω, Tundo, Pinso, Theophr. H. Pl. 9, 17. post verba quæ in Περιπτίσσω leges, Καὶ διαπτίσαντες λεπτὰ, ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδωρ, πίνουσι, ubi nota, semina ac legumina prius περιπτίσσεσθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὸ κέλυφος, Perpurgari, et gluma s. cortice evolvi: deinde ἐν ὅλμῳ κόπτεσθαι, Tundi in mortario, et διαπτίσσεσθαι λεπτὰ, Comminui: quod et λεαίνεσθαι, cum ita comminuitur ut in mola. Plin. 18, 7. ubi de ratione conficiendæ polentæ, Virentibus spicis decussum hordeum recens purgant, madidumque in pila tundunt, atque in corbibus eluunt, ac siccatum sole rursus tundunt, et purgatum molunt. Et paulo ante, Græci perfusum aqua hordeum siccant nocte

una, ac postero die frigunt, deinde molis frangunt. A Quæ confer cum l. Pherecratis in Πτίσσω c. Sed nota perperam ap. Theophr. SCRIBI Διαπτήσαντες ET Περιπτήσαντες. [" Ad Timæi Lex. 64." Schæf. Mss.]

[* Ἐκπτίσσω, Ælian. H. A. 17, 31. * Ἐμπτίσσω, LXX. Prov. 27, 22. * Ἐπιπτίσσω, Decortico, Geop. 3, 7, 1. * Καταπτίσσω, Plut. 7, 766.]

Περιπτίσσω, Perpurgo, ut fit in oryza, corticem auferendo. Seu Exacte πτίσσω, Decortico, Plin. Excastro, Scribon., λεπίζω, ἀφαιρῶ τὸ κέλυφος: ut cum hordeum sua gluma evolvitur. Non semper autem πτίσσειν et περιπτίσσειν significare Tundere pilo, sed interdum Decorticare, Excastrare, Gluma evolvere, patet e Theophr. H. Pl. 9, 17. ubi de cicuta ait, Νῦν δ' οὐδ' ἂν εἰς τρίψειεν, ἀλλὰ περιπτίσαντες καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυφος, μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὅλμῳ. Nisi forte id discriminis sit inter περιπτίσσειν, s. πτίσσειν et κόπτειν ἐν ὅλμῳ, quod illo leviter tundatur, ut gluma tantum et cortices auferantur, hoc vero ipsum semen ita perpurgatum, prorsus contundatur, non B aliter ac mola molitur: quamvis J. Poll. πτίσσειν pro ἀλεῖν quoque usurpari dicat, i. e. Mola frangere et comminuere. Utut sit, πτίσσω recte interpretabimur Pinso, Plinium secuti, qui hæc Theophr. verba H. Pl. 2, (4, 1.) Ἡ τύφη δὲ καὶ ἡ ζειὰ μεταβάλλουσιν ἐὰν πτισθεῖσαι σπείρωνται, sic vertit, 18, 10. Tradunt zeam ac typhen, cum sint degeneres, redire ad frumentum, si pistæ serantur. Περιεπτισμένος metaphorice pro Purus ac omni veluti gluma carens, usus est Aristoph. Ἀ. (507.) ubi cum dixisset nondum advenisse peregrinum militem et socios, subjungit, Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι, Τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω, Schol. Περιεπτισμένοι, οἷον ξένων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀστοί: subjungens, Κυρίως Πτίσσειν ἐστὶ τὸ κριθὰς ἢ ἄλλο τι λεπίζειν καὶ καθαροποιεῖν, ἔνθεν καὶ πτισσάνη. Simili metaph. ap. Philostr. (Heroic. 4.) Περιεπτισμένος τὸ εἶδος, Specie purus, καθαρὸς τὴν ὄψιν: ["p. 489. Boiss., Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss. Synes. p. 90. Κοῦφον ὄντα καὶ περιεπτισμένον καὶ ἐλαφρὸν τῇ ψυχῇ, C φορτίον τὸ σῶμα περικείμενον. * Περιεπτισμένως, Pure, Detractis corticibus, J. Poll. 653. * "Περίπτισμα, ad Hesych. 2, 499, 5." Dahler. Mss. "Phryn. Ecl. 180." Schæf. Mss.]

Πτισσάνη, SIVE Πτισάνη, (utraque enim scriptura reperitur,) Ptisana, i. e. Hordeum pistum et a cortice purgatum: ἡ κεκομμένη κριθή, Suid.: vel κριθῆς ἀφλοίου χυμὸς, (Hes. autem exp. κυκεὼν,) secundum hunc griphum de ptisana ap. Athen. 10. (p. 455.) Κριθῆς ἀφλοίου χυμὸν ὀργάσας πίε. Epigr. Τὰς κριθὰς ποιεῖ τοῖς τεκνίοις πτισάνην, ubi nota corripi, sicut et ap. Athen. 14. τούτῳ δότε Πτισάνης ἕωθεν. Apud Dem. Phaler. Πτισάνην ῥοφῶσαν: ut Plin. Ptisanam Hippocrates sorbitionis gratia laudavit, quoniam lubrica e facili hauriretur. Athen. 4. Λεκάνιον πτισάνης. Nicander autem Θ. (590.) κοτύλην πτισάνοιο χέασθαι, enallage generis. Πτισσάνη, Ptisana, inquit Gorr., propria est Hordei decorticati appellatio: a VERBO Πτίσσειν, quod Pinsere et decorticare significat: D quoniam hordeum tundendo degluberetur, ac suo cortice castratum ita conderetur. Mundatum hordeum officinæ vocant. Tunditur enim hoc, non molitur. Ac veteres quidem primo in corbibus perfusum aquæ hordeum, dum tumeret, in sole siccabant, mox in pila ligneo pistillo tantisper tundebant, dum corticem glumamque exuisset, et ita ut diu perennaret, reponebant. Aliqui vero hordeum prius aqua madefactum, dein sole resiccatum, in pila tundebant, et suis glumis explicitum molebant, farinam in sacculo coactam diutissime discoquebant, ita abigi vim flatus existimantes; atque resiccatam et in offas convolutam, ad usum sorbitionis servabant. Alii vero, ut refert Constant. Cæsar 12 de Agricult., hordeum maceratum, purgatum, decorticatum et in sole siccatum, rursusque pistatum, secundo etiam ad solem exiccabant, cumque reponere volebant id quod ex ipso tenue inter pistandum decussum erat, ei aspergebant, quod ita ipsum defendi conservarique animadvertissent. At quamvis proprie ex hordeo ptisana pararetur, attamen ex aliis etiam frugibus eam confici solitam annotatum est, ut tritico, alica, zea, oryza, lente: sed quam non simplici ptisanæ nomenclatura, verum addito frugis, e qua constaret, nomine, Πτισσάνην πυρίνην, * χονδροπτισσάνην, τὴν ἐκ ζειᾶς ἢ ὀρύζης πτισσάνην, φακοπτισσάνην, et alias aliter appellabant. Sic ergo parata ptissana recondebatur, cumque usus exigebat, in aqua coquebatur. Et aliquanto post, exposita ratione coquendi ptisanam tum a veteribus usurpata, tum hodie recepta, Ceterum sic cocta ptisana, jam non πτισσάνη, sed πτισσάνης χυλὸς ἢ ῥόφημα, Ptisanæ cremor s. sorbitio appellatur: seu, quod idem est, ptisanæ jus vel succus. Quinetiam Jus decocti integri hordei in aqua, tantisper dum coctione dissiliat, hordei cremorem Celsus vocare solet. [Aristoph. Fr. 230. 260. Boiss. Philostr. 489. Jacobs. Anth. 10, 241. Kuster. Aristoph. 106. * Πτισανᾶς, Jacobs. l. c." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 436. * Πτίσανον, Nicander Θ. 590. * Πτισανοροφέω, unde * Πτισσανοῤῥοφίη, Sorbitio ptisanæ, Hippocr. 385, 51. * Τραγοπτισσάνη, Cæl. Aurel. Chron. 3, 2. p. 441.] "Φακοπτισσάνη, Edulium e lente et ptissana concinnatum, ita tamen ut plus lentis quam ptissanæ habeat: quod hæc valde intumescat, illa autem minimum. Coquitur eodem, quo ptissana, modo."

"ΠΙΣΟΝ, τὸ, Pisum, Legumen quod et πίσσος dicitur, forsitan a v. πτίσσειν, a quo et πτισάνη s. πτισσάνη, Eust. Apud Gal. de Alim. Fac. 1. gemino σ et oxytonως πισσοὶ, itidem in censu τῶν ὀσπρίων, una cum similibus leguminibus, ἐρεβίνθοις, ὀρόβοις, ὤχροις, ἀράκοις. Ibid. de ciceribus, Οὐ δέχονται τὴν αὐτὴν τοῖς κυάμοις τε καὶ πισσοῖς θραῦσιν." [* Πισὸς, Gl. Pesum: Πισσός· Pisus: * Πησσός· Pisus. Πισσὸς, Geop. 2, 13, 3. "Πισὸς, Aristoph. Fr. 218." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 8, 1, 4. 8, 3, 1. 8, 5, 10. alibi. "Athen. 406. 476." Schw. Mss. * "Πισσάριον, ad Timæi Lex. 124." Schæf. Mss.] "Πίσινον ἔτνος, Pulmentum e pisis confectum, Antiphanes ap. Athen. (370.) Ἕψουσιν ἔτνος αὐτοῖς πίσινον. Itidem ex Aristoph. (Ἱππ. 1171.) et Epigr. ἔτνος πίσινον affertur, diciturque secunda in eo syllaba corripi; sed perperam exp. Faba pisina, à loco. At Πῖσος, unde πίσεα, Locus humectus et riguus, Pratum: pro quo supra πεῖσος: a πίσαι, q. e. ποτίσαι: ap. Suid. Καὶ ἀγλαὰ πίσεα γαίης Βόσκεο. Sic apud Hom. πίσεα ποιήεντα."

"ΠΤΟΡΘΟΣ, ὁ, Ramus, κλὼν, κλάδος, Ramulus, Surculus, Germen," [Lycophr. 965.,] "nam et arboribus tribuitur et herbis. Od. Ζ. (128.) Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ, Aristoph. Πλ. (544.) σιτεῖσθαι δ', ἀντὶ μὲν ἄρτων Μαλάχης Πτόρθους. At πτόρθος μέγας in Epigr. de clava Herculis. Hesiod. πτόρθον vocat etiam Ipsam emissionem τῶν πτόρθων, Ramorum, frondium, germinum, Ipsam germinationem et βλάστησιν, Ἔργ. 2, (39.) Τῆμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει." [" Wakef. Herc. F. 166. Jacobs. Anth. 9, 185. 11, 274. Porson. Hec. p. 4. Ed. 2. Steinbr. Mus. Tur. 1, 158." Schæf. Mss. Filius, Lycophr. 1097. Eur. Hec. 20. 460.] "Εὔπτορθος, Pulcros s. Multos habens ramos, Ramosus, * εὔκλαδος, Suid." ["Jacobs. Anth. 12, 38." Schæf. Mss. * "Πολύπτορθος, Nonn. Jo. 15, 11. * Τανύπτορθος, D. 5, 320. (14, 132.) * Φιλόπτορθος, 13, 251." Wakef. Mss. * Πτορθεῖον, Nicander Ἀ. 267.] "Προπτόρθια, Hes. esse dicit λέξιν ἐν τοῖς ᾄσμασι φερομένην: sed non exp." "Πόρθος, pro πτόρθος dicitur, q. e. κλάδος, βλαστὸς, Hes."

"ΠΤΥΓΞ, γγος, ὁ, Ptynx, Avis genus. Aristot. H. A. 9, 12. scribit quosdam dicere τὴν ὑβρίδα esse eandem cum τῷ πτυγγί: quem interdiu non conspici, quod visu sit hebetiori, noctu autem venatum exire, et cum aquila pugnare."

"Πώϋγξ, Mergus, Mergi species: πώϋγγες, inquit Etym. et Lex. meum vet., αἱ αἴθυιαι, αἱ κληθεῖσαι * βοῦγγες, παρὰ τὴν βοὴν καὶ τὴν ἠχήν. Me-

"minit Hes. quoque, sed tantum dicens esse ὄρνιν "ποιὸν ap. Aristot. H. A. (l. c.) Notandumque ap. "eum sine γ scriptum esse πώϋξ." ["Anton. Lib. 34. 70. Verh." Schæf. Mss. Πῶυξ, πῶυγξ, Lobeck. Phryn. 72.]

ΠΤΥΣΣΩ, ξω, Plico, Complico; interdum etiam In rugas et sinus contraho: ut, Πτύξας τὸ βιβλίον ἀπέδωκε τῷ ὑπηρέτῃ, Plicato libro, Bud. Idem ex Herodiano 1, (17, 1.) Λαβὼν γραμματεῖον τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, cum hac interpr. Politiani, Sumto libello quales e philyra tenuissimi atque in utramque partem replicatiles fiunt. E Plut. Rom. (14.) Τὴν ἁλουργίδα πτύξαι, Purpuram in sinus contrahere. Itidem ap. Hom. (Od. A. 439.) πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, i. e. διπλῶσα, Eust. Duplicans s. Complicans. Ab Eod. hastæ dicuntur πτύσσεσθαι, ut Il. N. (134.) Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Σειόμενα: quibus verbis significat, * εὐλύγιστα εἶναι τὰ τοιαῦτα ἔγχεα, ὡς καὶ μικροῦ δεῖν πτύσσεσθαι, ὅ ἐστι διπλοῦσθαι ἐν τῷ ἀμπεπαλόμενα σείεσθαι. Eust. Huc pertinet, quod ap. Hes. legitur, Πτύσσει, κραδαίνει, ἢ τὰ δόρατα διπλοῖ. Apud Aristoph. vero N. (267.) πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, Schol. exp. περιβάλλωμαι τὸ ἱμάτιον διπλασιάσας. || Πτυσσοίμεθα, Hes. exp. κολακεύοιμεν: quo sensu et Προσπτύσσομαι. ["Wakef. Alc. 807. Jacobs. Anth. 6, 312. Heyn. Hom. 6, 393. Brunck. ad Eur. Med. 1205. Valck. Diatr. 221." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1611. ap. Plut. Comp. Numæ c. 4. Ἄστολος χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται. Ion Athenæi 447. θαλερῷ ἐπτύξατο πήχει Οἰνάς.]

Πτύγμα, τὸ, Plica, Sinus, s. potius, Sinus rei complicatæ, Il. E. 315. πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ'. Ubi Eust. exp. τὸ περίττευμα καὶ δίπλωμα: Hes. et δίπλωμα et κόλπωμα. Item ap. Medicos πτύγμα ῥάκους, pro quo et πτυκτὸν διπλοῦν ἢ τριπλοῦν: cui opp. ῥάκος ἁπλοῦν. Plagellam vocat Cæl. Aurel. Chron. 3, 2. Convenit etiam multiplicati linteaminis vaporatio, s. pannorum, vel plagellarum, quæ Græci πτύγματα vocant. Item πτύγμα ἐρίου, quod vide in Πίλημα. ["Jacobs. Anth. 7, 187." Schæf. Mss.] Πτυγμάτιον, τὸ, dimin. forma, Paul. Æg. Πτυγμάτια οἰνελαίῳ ἢ ὀξυκράτῳ βεβρεγμένα imponuntur vulneribus.

Πτύξις, Plicatio, Plicatura, δίπλωσις, κάμψις, Hes. At πτύξις θώρακος, Squamæ aliæ aliis incumbentes, Job. 41, (5.) Εἰς δὲ πτύξιν θώρακος αὐτοῦ τίς ἂν ἔλθοι;

Πτυκτὸς, Plicatus, Complicatus: ῥάκος, λινοῦν, ap. Medicos, pro quo et πτύγμα ῥάκους, Linteamen duplicatum s. triplicatum, quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri. Sæpe ETIAM Πτυκτὸν sine adjectione substantivi: ut ap. Paul. Æg. 6. p. 90. Πτυκτὸν διπλοῦν οἰνελαίῳ ἢ καὶ αὐτῷ τῷ ῥοδίνῳ δεύσαντες, ὅλῳ τῷ τραύματι περιθήσομεν: paulo ante vero, Ῥάκος ἁπλοῦν λινοῦν, ὅσον τὸ μέγεθος τοῦ τραύματος, ῥοδίνῳ δεύσαντες. Et initio capitis, Πτυκτὸν ἐξ οἰνελαίου. ["Πτυκτὸς, Jacobs. Anth. 8, 225. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Heyn. Hom. 5, 221. ad Mœr. 306. Wolf. Prol. Hom. 82." Schæf. Mss. Il. Z. 169. Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ. * Αὐτόπτυκτα φύλλα, Gl. Ipsiplices.] ITEM Πτυκτίον, πτυκτὸν βιβλίον, Hes.: Herodian. vocat γραμματεῖον τῶν ἐπτυγμένων. Infra Πτυχίον. ["Jacobs. Anth. Proleg. 69. Fischer. l. c. ad Mœr. 306." Schæf. Mss. "Libellus, Greg. Naz. Or. 46. p. 722." Strong. Mss.]

Πτὺξ, υχὸς, ἡ, Plica, Plicatura, (ut Plin. Stragulæ vestis plicatura,) Hesychio ἡ πτυχὴ, ἡ πλέξις: interdum etiam Ruga exp., ut Plin. dicit, In veste et rugas et sinus invenit Chæremon. Apud Athen. (608.) Ἡ δὲ κλαγέντων [Ἡ δ' ἐκραγέντων] χλανιδίων ὑπὸ πτύχας Ἔφαινε μηρόν. Sunt et in scutis πτύχες, i. e. Coria coriis multipliciter imposita. Il. Σ. (481.) Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες. Sic Υ. 269. Et H. (247.) Ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκός. Montium quoque sunt πτύχες, Striæ, ut quidam volunt, ad similitudinem vestium striatarum et complicatarum: Hesychio αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις, s. φάραγγες. Hom. μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο Ἥμενος: unde et πολύπτυχος Ὄλυμπος ap. Eund.: quod quidam

A interpr. Multis jugis assurgens, iidemque πτύχες ὄρους accipiunt pro αἱ ἐξοχαὶ, Juga et cacumina montium. Vide et Πτυχή. Πτύχες nominantur etiam αἱ θύραι καὶ σανίδες, J. Poll. 10. Itidem Testaceas valvas quæ in ostreis modo panduntur, modo clauduntur, πτύχας appellat Basil. Ὅταν ἴδῃ ἐν ἀπηνέμοις χωρίοις μεθ' ἡδονῆς διαθαλπόμενον τὸ ὄστρεον, καὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας τὰς πτύχας ἑαυτοῦ * διαπλῶσαν. Idem Basil. πτύχας vocat Laminas pugillarium, teste Bud. ["Musgr. Iph. T. 727. Ion. 206. Wakef. 733. Alc. 807. Herc. F. 239. Musgr. 185. Jacobs. Anth. 8, 225. Heyn. Hom. 4, 188. 5, 350. 7, 521. 8, 11. Eur. Phœn. 84. ubi v. Valck., Græv. Lectt. Hes. 599. Lamina pugillarium, Musgr. Bacch. 371. Quid in clypeis? ad Mœr. 306. ubi omnino de h. v." Schæf. Mss. Hesiod. Ἀ. 143. Hom. H. in Cer. 176. in Merc. 326. 555. in Apoll. 269.]

Πτυχὴ, ἡ, Plica, Plicatura, interdum et Ruga, i. q. πτὺξ, Eur. (Iph. A. 98.) ἐν δέλτου πτυχαῖς, In plicis libelli. Quod quidam exp. Libello plicato. Item
B πτυχαὶ, sicut πτύχες, Suida teste dicuntur τὰ διάφορα τῆς ἀσπίδος ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα: necnon αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις: subjungente h. l. Ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν, Μύστης ὁρᾷ. Ubi sicut πόλοιο πτυχαὶ, ita et οὐρανοῦ πτυχαὶ ap. Eur. Phœn. (84.) Ἀλλ' ὦ φαεινὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχὰς Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς. Soph. Œd. T. (1026.) Εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς, ubi exp. κοιλώμασι, Cavis recessibus et convallibus: quemadmodum et μυχὸς redditur a nonnullis, necnon Sinus. Item πτυχὴ dicitur, Ubi navis nomen inscribitur, ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα, Schol. Apoll. Rh. 1, (1089.) [Musgr. Iph. T. 1135. Ion. 206. Wakef. Herc. F. 239. Alc. 807. S. Cr. 4, 108. Valck. Diatr. 42. Wolf. Prol. Hom. 83. Heyn. Hom. 8, 11." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 1, 170. ὕμνων πτυχαί.] Ab J. Poll. VOCATUR Πτυχὶς: sic enim ille 1, (86.) Τὸ δὲ ὑπὲρ τὸ προῦχον ἀκροστόλιον, πτυχὶς ὀνομάζεται, καὶ ὀφθαλμός· ὅπου καὶ τοὔνομα τῆς νεὼς ἐπιγράφουσι. [* "Πτυχὸς, T. H. ad Plutum p. 415." Schæf. Mss.]

C Δίπτυχος, ὁ, ἡ, Duplex, Duplicatus, i. q. διπλοῦς, Od. (N. 224.) Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων εὐεργέα λώπην. Item Δίπτυχα adv. pro Dupliciter accipi tradunt. || Δίπτυχοι, ut δισσοὶ quoque, pro Duo, sicut Gemini ap. Latinos, Eur. Iph. T. (242.) Ἥκουσιν εἰς γῆν κυανεὰν συμπληγάδων Πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι. Sunt qui et Virg. ita dixisse putent, duplices tendens ad sidera palmas, ubi tamen malim pro Complicatas accipere. ["Ad Charit. 680. Markl. Iph. p. 283. Aristoph. Fr. 273. Heyn. Hom. 4, 474. 5, 222. ad Mœr. 227. Eur. Phœn. 1363. Valck. p. 461. Hec. 1142. ad Herod. 617. Græv. Lectt. Hes. 600. Δίπτυχοι, Duo, Valck. Phœn. p. 549. Δίπτυχα, Heyn. Hom. 4, 474. * Διπτύχως, Musgr. Tro. 285." Schæf. Mss.] ITEM Δίπτυξ, pro δίπτυχος, Duplex, Duplicatus, Apoll. Rh. 2, (32.) δίπτυχα λώπην Κάββαλε, i. e. διπλῆν χλανίδα. Itidem Il. A. (461.) Δίπτυχα ποιήσαντες, sub. τὴν κνίσσην, pro διπλώσαντες τὴν κνίσσαν. ["Jacobs. Anth. 8, 266." Schæf. Mss.] SED ET Διπτυχὴς affertur
D itidem pro Duplex, Duplicatus, Geminus. Et τὸ διπτυχὲς, pro Geminum se porrigens. ITEM VERB. Διπτυχίζω, Duplico: Hes. διπτύχισον, δίπλωσον. ["Fut. ξω, Valck. ad Röv. p. 67. * Μονόπτυχος, Thom. M. 584." Schæf. Mss.] Πολύπτυχος, Multiplex, Multas plicas habens, Sinuosus; In quo multi sunt cavi et sinuosi recessus, a πτὺξ s. πτυχὴ significante κοίλωμα et κόλπωμα: ut ap. Hom. et Hesiod. (Θ. 113.) πολύπτυχον ἔσχον Ὄλυμπον. Il. Υ. (5.) Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου, X. (171.) Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου: quibus ll. πτύχες potior Grammaticorum pars accipit pro Convallibus; alii etiam pro Cacuminibus: quo modo et ex Eur. (Iph. T. 677.) affertur πολύπτυχος χθὼν pro Terra multis jugis assurgens. ["Heins. ad Prudent. p. 114. Lucian. 2, 324. Heyn. Hom. 5, 487. Musgr. Iph. T. 727. Græv. Lectt. Hes. 600. Wolf. Prol. Hom. 83." Schæf. Mss. * Πολυπτυχία, Gl. Conglobatio, Frequentia. * Τετράπτυχος, Hippocr. 745.] Τρίπτυχος, Triplex, Triplicatus: ut δίπτυχοι σπλῆνες καὶ τρίπτυ-

χοι ap. Gal. et ceteros Medicos, Splenia duplicia et triplicia: pro πτυκτὰ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ. [Eur. Phœn. 1575.]

Πτυχώδης, Plicas multas habens, Rugosus, Plicatilis; Aristot. enim Plicatilia integumenta atque opercula cancrorum vocat ἐπικαλύμματα πτυχώδη, H. A. 5. Οἱ δὲ καρκῖνοι κατὰ τὰ πρόσθια ἀλλήλων συνδυάζονται, τὰ ἐπικαλύμματα τὰ πτυχώδη πρὸς ἄλληλα συμβάλλοντες.

[* Πτύχιος, Etym. M.]

Πτυχίον, τὸ, Libellus s. Codicillus plicatilis, Pugillares plicatiles: ut πτυκτίον supra. Apud Schol. Arati, Τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα εἰς ἓν συναγαγόντας, ἔν τινι πτυχίῳ ἤτοι σχεδαρίῳ πρὸς τὸ ἕτοιμον σχεδιάσασθαι.

[* Ἀμφιπτύσσω, Theod. Prodr. Ep. p. 51. "Opp. Ἁ. 4, 289. (ἀμφὶ δὲ χαίτας Πτύσσεται.)" Wakef. Mss. * "Ἀμφιπτυχή, Eur. Ion. 531. Valck. ad Phœn. p. 559." Schæf. Mss.]

Ἀναπτύσσω, Expando, Explico, Aperio. Qui precantur, dicuntur ἀναπτύξαι χεῖρας, Eust., i. e. Expandere palmas s. Pandere: unde Virg. Vocare numina passis palmis. Sic ἀναπτύσσειν δίκτυα, Expandere retia s. Explicare. Philostr. Epist. Ὥσπερ οἱ τὰ δίκτυα ἀναπτύσσοντες τοῖς θηρίοις εἰς ἐξουσίαν τοῦ φυγεῖν. || Apud Xen. tamen K. Π. 7, (5, 2. 3.) ἀναπτύσσειν τὴν φάλαγγα vult Bud. significare Contrahere explicatam, cum alioqui hæc signif. videri possit magis convenire verbo συμπτύσσειν. || Patefacio, Revelo, Detego, ut ἀναπτύξαντες Hes. exp. ἀνακαλύψαντες. Item Explano, Declaro: quod ap. Latinos quoque significant metaphorice sumta Explico et Aperio. Dionys. Areop. Φέρε δή, καὶ τὰ τῶν οὐρανίων νοῶν ἱερὰ περιβλήματα καὶ ὄργανα κατὰ τὸ ἡμῖν δυνατὸν ἀναπτύξωμεν, Explanemus, Explicemus, Bud. || Ἀναπτύσσομαι, Pass. Expandor, Aperior, Aristot. de Part. Anim. 3. Πέφυκε δὲ τούτοις ἀντὶ τῆς ἐπιγλωττίδος συνάγεσθαι καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ ὅνπερ τρόπον ἐκείνοις ἐπιβάλλει τε καὶ ἀναπτύσσεται. Et Ἀνεπτυγμένον, partic. Apertum, Expansum, Expassum, Xen. Ἱερ. (2, 4.) Ἀνεπτυγμένα θεᾶσθαι φανερὰ πᾶσι παρέχεται. Aristot. ὄμμα ἀνεπτυγμένον dixit ut oppositum τοῦ συμμεμυκότος. ["Wakef. Ion. 1466. Jacobs. Anim. 265. Anth. 7, 393. ad Diod. S. 1, 102. 2, 175. 596. Dionys. H. 2, 1235. Schneid. Anab. 82. Lennep. ad Phal. 24. Valck. Hipp. p. 290. 306. Moschum p. 369. Toup. Opusc. 2, 18. Explano, Expono, Ruhnk. Ep. Cr. 56." Schæf. Mss. Ἀμπτύσσω, Manetho 6, 461.] Ἀνάπτυξις, ἡ, Expansio, Apertio, ut ἀνάπτυξις τοῦ στόματος ap. Aristot. de Part. Anim. 3. Hiatus oris a nonnullis exp. Apud Eund. alibi ἀνάπτυξις est Patefactio. || Ἀνάπτυξις, teste Suida est etiam ἑρμηνεία, διασάφησις, Expositio, Explicatio, Explanatio, Declaratio, Philop. Ἐξήγησις γάρ ἐστι τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ οἷον ἀνάπτυξις. ["Athen. 1. p. 3." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 21, 17. 65, 16. * Ἀνάπτυκτος, Aristot. de Part. Anim. 4, 7.] Ἀνάπτυχος, ὁ, ἡ, Apertilis, s. Adapertilis, ut Ovid. loquitur; aut pro ἀνεπτυγμένος, Apertus, Explicatus. Aristot. de testaceis loquens, H. A. 4, (4, 2.) Τῶν δὲ διθύρων τὰ μέν ἐστιν ἀνάπτυχα, οἷον οἱ κτένες καὶ μύες. Clusilia Gaza interpr., inquit Bud., cum Explicata potius significet et aperta, [sed Cod. Ven. exhibet ἀνάπτυκτα.] Ἀναπτυχὴ, ἡ, i. q. ἀνάπτυξις: ut a πτύσσω fit πτυχή. Ab Hes. ἀναπτυχαὶ exp. ἀνατολαί. Eust. ait ἡλίου ἀναπτυχαὶ esse dictum quasi τοῦ ἀναπτύσσοντος τὰ ἐν σκότῳ, i. e. Quasi patefacientis quæ sunt in tenebris. Cum igitur ἀναπτυχαὶ Hes. exp. ἀνατολαί, i. e. Ortus, non dubito quin intelligat de ἀναπτυχαὶ habente adjunctum gen. hunc ἡλίου. At VV. LL. ἀναπτυχαὶ ἡλίου interpr. Explicationes solis. [Eur. Hipp. 601. Ion. 1445. "Wakef. 1466. S. Cr. 1, 129. Brunck. Soph. 3, 489. Beck. ad Eur. 3. p. 271. Ἀμπτυχή, Wakef. Herc. F. 220. Musgr. El. 868." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 340. * Ἐξαναπτύσσω, Tzetz. Ch. 6. p. 99.] "Προσαναπτύσσω, Replico, Insuper replico," [Aristot. H. A. 5, 17. * "Προσυναναπτύσσω, Liban. 4, 813." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

[* Ἀποπτύσσω, unde * "Ἀπόπτυγμα, Chandler. Inscr. P. II. No. 4, 1. Schn. Lex. "Boeckh. Staatshaush. II. p. 292." Schn. Suppl.]

Διαπτύσσω, Displico, i. e. Complicatum et connexum dissolvo. Varro dicit, Siquando displicatæ sunt apes, pro Disgregatæ. Greg. ad Athan. Τὸ σαρκικὸν τοῦτο, εἴτε νέφος χρὴ λέγειν, εἴτε προκάλυμμα, διαπτύξαντι, ubi νέφος διαπτύσσειν possis etiam interpretari Discutere, ut dicitur Discutere tenebras et caliginem. Bud. 321. h. l. citans, interpr. διαπτύσσειν, Expandere, Explicare, Aperire, διοιγνύειν: subjungens, Apud Theophr. H. P. 4, 9. συμμεμυκὸς et διεπτυγμένον, opposite dicta sunt, τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύειν, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι, μεσημβρίας δὲ τελέως διεπτύχθαι: sic enim legi debet, NON διεπτύσθαι, quod καταπεφρονῆσθαι significat et Despui. Ex illo autem Theophr. loco desumtum est, quod Plin. scribit 12, 11. Quem noctu comprimens, aperire incipit solis exortu, meridie expandit. Paulo autem ante illa Theophr. verba, pro πλείονα ἄνοδμον, colligitur ex eod. Plinio reponendum πλήν: at pro λευκείῳ reponendum esse λευκοΐῳ, satis est manifestum. Hesychio Διαπτύξαι est διαπτερῶσαι, ἀνευρῦναι, διαστῆσαι. [Soph. Ant. 720. "Musgr. Heracl. 210. ad Diod. S. 2, 175. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Toup. Emendd. 2, 132." Schæf. Mss.] Διάπτυξις, Explicatio, Solutio, ["Clem. Alex. 806." Wakef. Mss. * Διαπτυχή, Eur. Iph. T. 727. 793. Aristot. Rhet. 3. p. 127. "Wolf. Prol. Hom. 83." Schæf. Mss.]

[* "Ἐκπτύσσω, Evolvo, Ælian. H. A. 949. Erot." Wakef. Mss.]

Ἐπιπτύσσω, Complico, Complicando claudo: oppositum præcedentibus ἀναπτύσσω et διαπτύσσω. Pro Complico s. Conduplico, Gal. Ἐπιπτύσσειν τὴν σινδόνα καὶ διπλῆν ἐργάζεσθαι, Conduplicare replicando, Bud. Pass. Ἐπιπτύσσομαι, Complicor, Complicando claudor. Ex Aristot. H. A. 1. Ἐπιπτύσσεται ἐπὶ τὸ τρῆμα, pro Operit foramen. ["Hippocr. p. 1201." Wakef. Mss.] Ἐπίπτυγμα, τὸ, Operculum, Applicamen, Gaza ap. Aristot. H. A. 4. de testaceis, Ἔτι δ' ἐπίπτυγμα πάντ' ἔχει ἐκ γενετῆς, Bud. Ex eod. l. Ἐπίπτυγμα κατὰ μέσον τὸ ἐπίπτυγμα, pro, Applicatum operculum medio applicaminis, Gaza. Ἐπίπτυξις, ἡ, Applicatio operculi, Basil. Hexaëm. de piscibus, Ἐκείνοις δὲ ἡ τῶν βραγχίων διαστολὴ καὶ ἐπίπτυξις δεχομένων τὸ ὕδωρ καὶ διϊέντων, τὸν τῆς ἀναπνοῆς λόγον ἀναπληροῖ. Ubi nota sibi opponi διαστολὴν et ἐπίπτυξιν τῶν βραγχίων: et διαστολὴν dici Cum diducunt branchias ad emittendam aquam ore acceptam, quæ et διάπτυξις nominari posset: ἐπίπτυξιν vero, Cum easdem veluti complicatura claudunt. Plin. 9, 7. Nec piscium branchias habentes, anhelitum sine pulmone reddere ac per vices recipere existimant. Ἐπιπτυχή, i. q. ἐπίπτυγμα, s. Plicatura, Plut. (Pomp. 35.) Ἔβαλεν ἐπὶ τὴν ἐπιπτυχὴν τοῦ θώρακος ἀκοντίσματι. E Luciano autem, (1, 332.) Τριβώνιον ἔχων ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον, pro Assumentis vel Assutis panniculis distinctum et variegatum. ["Brunck. ad Bacch. 924." Schæf. Mss. "Plut. 10, 75." Wakef. Mss.]

[* Καταπτύσσω, * Καταπτυχή, unde * Καταπτυχής, Sinuosus, Plicatus, Theocr. 15, 34. "Valck. Adoniaz. p. 336. ad Herod. 416." Schæf. Mss. Cf. Περιπτυχής.]

"Περιπτύσσω, Circumplico, Circumcirca obvolvo, " Diosc. 8. init. Οἱ τῶν ὀρνίθων νεοσσοὶ διασχισθέντες " καὶ θερμότατοι περιπτυσσόμενοι τῷ πεπληγότι τόπῳ, " pro Applicati, pannis sc. circum eos volutis. Item " Circumdo, Circumfundo, ut περιπτύσσειν χέρας: " plicando sc. s. complicando. Signif. etiam Circum- " plector, Complector, Amplector, Plut. Coriolano, " de Cominio, Περιεπτύξατο αὐτὸν καὶ κατησπάσατο. " Sic, Περιπτύξασθαι καὶ περιλαβεῖν, Chrys. de Sa- " cerd. Item pro Circumplecti q. e. Circumvenire, " Circumdare, Plut. Fabio, Ὅταν ἐντὸς γένωνται τῆς " φάλαγγος, ὀξέως ἑκατέρωθεν ἐπιστρέψαντας, ἐμβαλεῖν " τε πλαγίους, καὶ περιπτύσσειν, ὅπισθεν συγκλείοντας: " pro quo alibi κυκλῶσαι et περικυκλῶσαι." ["Markl. Suppl. 165. 284. Wakef. Ion. 1411. Eum. 80. Cattier. Gazoph. 86. Porson. Med. 1202. 1203.

Brunck. 1205. Diod. S. 2, 577. Bast Lettre 217. Boiss. Philostr. 352. Schneid. ad Xen. K. 'A. 81. Valck. Phœn. p. 559. Hipp. p. 318. ad Lucian. 1, 414. ad Charit. 346. Περιπτύσσομαι, Valck. Adoniaz. p. 309. Anacreon p. lxvii. Fischer., ad Lucian. 1, 414. T. H. ad Dial. p. 48. * Περίπτυγμα, Wakef. Ion. 1411. Musgr. 1391." Schæf. Mss. * Περίπτυξις, Schol. Eur. Med. 1074. * Περίπτυκτος, unde 'Απερίπτυκτος, Joseph. A. J. 3, 7, 5.] " Περιπτυχή, " ή, Circumplexus, Complexus, ap. Athen. 3. 'Απόλωλα, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτυχαί, Pepli mihi " circumfusi, quibus obvoluta sum," [" Musgr. Ion. 206. 1516. Wakef. 1411. 1538. Valck. Phœn. (1366.) p. 559. Eur. Hec. 1005." Schæf. Mss. Aristoph. 'Ορν. 1241. Eur. Suppl. 815.] " ET Περιπτυχής, " Circumvolutus, Circumfusus, Circumdatus, plicando sc. Soph. Aj. (915.) ἀλλά νιν περιπτυχεῖ " Φάρει καλύψω τῷδε. Idem in ead. Tragœdia (899.) " dicit κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής, de Ajace, itidem " pro Circumfusus, Indutus." [" Wakef. S. Cr. 3, 152." Schæf. Mss.]

Προσπτύσσω, Applico. Pass. Προσπτύσσομαι, Applicor, Circumplicor, Circumplector, Amplector, i. q. περιπλέκομαι, Lucian. (1, 221.) Τῆς 'Αφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπτυξαμένης αὐτὸν, de Mercurio. Alibi cum dat. (414.) Οὐκοῦν προσπτύξομαί γε ἀνδρογύνῳ ὄντι. Bud. || Προσπτύσσεται, Hes. exp. non solum προσάγεται, προσέλκεται, sed etiam ἀσπάζεται, προσαγορεύει. Apud Hom. itidem Od. Γ. 22. πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν; Schol. exp. φιλοφρονήσομαι, προσεταιρίσομαι, προσαγορεύσω. Et Δ. 646. ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ, itidem ἐφιλοφρονήσατο, ἐκολάκευσεν, ἐξελιπάρησεν: ut i. fere sit q. Permulsit, et ad se pellexit. Item et Θ. (478.) καί μιν προσπτύξομαι ἀχνύμενός περ, accipit pro φιλοφρονήσομαι, Amice compellabo. At P. (509.) ὄφρα τέ μιν προσπτύξομαι ἠδ' ἐρέωμαι, exp. προσδέξωμαι: annotans scribi etiam προσφθέγξομαι. Id tamen προσπτύξομαι et ipsum non incommode interpretari possimus Alloquar. Alias pro Amice excipere, vel etiam amplecti, et Salutare, usus est Apoll. quoque 1, (1331.) χεῖρα δὲ χειρὶ Ἄκρην ἀμφιβαλὼν προσπτύξατο, φώνησέν τε, Schol. ἐδεξιώσατο καὶ τοῖς λόγοις ἐφιλοφρονήσατο. Itemque ex Eur. (Med. 1400.) φιλίου χρῄζω στόματος Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι, pro ἀσπάζεσθαι, προσαυδᾷν, Salutare, Alloqui. Προσπτύσσειν μύθῳ, Interrogare; nam pro his verbis Joannis, 'Εμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδὲν, Nonnus (203.) dixit, Οὐδὲν ἔτι προτέρω με σοφῷ προσπτύξετε μύθῳ, Nihil amplius in posterum me interrogabitis. Ex Eod. affertur pro Adoro, accusativo junctum. [" Dawes. M. Cr. 527. Wakef. Alc. 338. Boiss. Philostr. 352. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 199. ad Charit. 346. Valck. Adoniaz. p. 309. Brunck. Antig. 1237. Eur. Phœn. 1665. Valck. p. 559. T. H. ad Lucian. Dial. p. 47. ad Od. B. 77." Schæf. Mss.] " Προτιπτυσσοίμεθα, Dorice " pro προσπτυσσοίμεθα, Amplectamur, Hesychio " ἀσπαζοίμεθα, Salutemus. Dicitur et ποτιπτ." Πρόσπτυγμα τὸ, Amplexus, etiam Id ipsum, quod amplectimur, Eur. Or. (1049.) ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμόν.

Συμπτύσσω, Complico, Claudendo complico: unde συνεπτυγμένος, i. q. συμμεμυκὼς, opp. τῷ ἀνεπτυγμένος s. διεπτυγμένος. Dionys. autem Areop. συνεπτυγμένον usurpavit pro Cumulatum, Confertum, In unum coactum. ET Συνεπτυγμένως, Confertim, Cumulate, Astricte, Eccles. Hierarch. Το ἐκείναις * ἐνιαίως τε καὶ συνεπτυγμένως δωρηθὲν: cui opp. 'Ημῖν ἐν ποικιλίᾳ καὶ πλήθει διαιρετῶν συμβόλων διαδωρηθέν. Bud. 321. [" Const. Porphyr. in Allatii Exc. 264." Boiss. Mss. Συμπτύσσω, Kuster. Aristoph. 109." Schæf. Mss. Soph. Trach. 704. * " Σύμπτυγμα, Zeun. ad Xen. K. Π. 610. Græv. Lectt. Hes. 600." Schæf. Mss.] Σύμπτυξις, Clausura, Conclusio, Basil. Hom. 10. de cancro ostreis insidiante, Τότε δὴ λάθρα ψηφίδα παρεμβαλὼν, διακωλύει τὴν σύμπτυξιν, Inhibet ne testas suas contrahant. At Plin. 9, 30. polypos scribit insidiari apertis conchis, impositoque lapillo extrahere carnes, illis sese contrahentibus, sed frustra, utpote discuneatis. [* Σύμπτυκτος, Hephæstion 33. 57. Aristoph. B. 800. et ap. J. Poll. 10, 148.

" Schol. Metr. Pind. 'O. 4." Boiss. Mss. Sic leg. ap. Schol. Aristoph. N. 563. e Pherecrate, ubi * Σύμπτυστος extat.] Συμπτυκτικὸς, Complicandi et contrahendi vim habens, Astrictivus, Constrictivus, Bud. ap. Dionys. Areop. de Pace, Ὥσπερ τισὶ κλείθροις τῶν διῃρημένων συμπτυκτικοῖς τὰ πάντα ὁρίζει καὶ περατοῖ καὶ ἀσφαλίζεται, καὶ οὐκ ἐᾷ διαιρεθέντα χυθῆναι πρὸς τὸ ἄπειρον. [* 'Υποπτύσσω, Complico, Hippocr. 565. * 'Υποπτυχὶς, Compago, Plut. Alex. 16.]

ΠΥΓΩΝ, όνος, ἡ, Mensura 4 digitis brevior cubito, quod a Græcis πῆχυς appellatur. Est autem Spatium quod est a cubito usque ad extremam manus partem, cum digiti inflexi fuerint, sicut exp. Hes. [Herod. 2, 175. " Montf. Palæogr. 365." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 390." Schæf. Mss. *Αμ πυγόνος pro ἀνὰ π., Nicander Θ. 515.] UNDE Πυγονιαῖος ET Πυγούσιος, Mensuram illam æquans. De quibus supra in Πήχυιος, col. 286. Eust. derivat a Πτύσσω. [" Πυγωνιαῖος, Πυγούσιος, Toup. l. c." Schæf. Mss. " Athen. 494. Ὕψος ὡς πυγονιαῖον, ubi perperam vulgo πυγωνιαῖον, corrigendum ex Eust. in Od. K. p. 411, 6=1668." Schw. Mss. * Πυγονιμαῖος, Schol. Il. Γ. 6. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Τραχηλιμαῖος.]

ΠΥΓΜΗ, ἡ, ejusd. originis, teste eod. Eust. Dicitur autem πυγμὴ Mensura sex digitis brevior quam cubitum quod a Græcis πῆχυς appellatur. Est autem Spatium quod est a cubito ad digitos clausos, sicut exp. J. Poll. Nam quæ ab eo ad digitos inflexos est, πυγὼν appellatur. Gorr. || Πυγμὴ Suidæ est γρόνθος, σύγκλεισις δακτύλων: quibus verbis significat Manum in pugnum complicatam. Eadem ap. Hes. habentur. Apud Marc. autem 7, (3.) 'Εὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, Theophyl. πυγμῇ exp. ἄχρι τοῦ ἀγκῶνος: quæ exp. novam dat huic voci signif. At hæc interpr., Pugno laverint, dura videtur. Vetus certe Interpres Latinus, necnon Syriacæ Interpretationis Auctor, dubitationem augent, quippe qui aliam sint lectionem secuti: cum ille verterit Crebro, hic usus sit voce quæ Diligenter significat. || Suid. exp. etiam πάλη: alii Certaminis genus, quo cæstu pugnabatur: s. Pugilatus. Nam Bud. in Pand. Pugilatus, inquit, quem Græci πυγμὴν appellant, cæstibus exercebatur, ut ap. Virg. Æn. 5. In medium geminos immani pondere cæstus Projecit, quibus acer Eryx in prælia suetus Ferre manum, duroque intendere brachia tergo. Plut. Lycurgo, Πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν. Vide Πύξ. [Diog. L. 1, 72. 73. Dionys. H. 7. p. 476. Demosth. 1408. " Mœr. 323. ad Charit. 310. Heyn. Hom. 8, 477. 480. Conf. c. πυγὴ, Jacobs. Anth. 11, 302." Schæf. Mss. Pind. 'O. 7, 30. 10, 81. * Πυγμομάχος, Lobeck. Phryn. 670.]

Πυγμαῖος, Æquans s. Explens πυγμὴν, Sex digitis brevior cubitali: sequendo exp. datam nomini πυγμή. Item Πυγμαῖοι, Populi quidam qui mensuram istam sua statura non excedere creduntur. Plin. 4, 11. de oppidis Thraciæ, Gerania, ubi Pygmæorum gens fuisse proditur, quos Catisos barbari vocant, creduntque a gruibus fugatos. Alii Ægypto, alii Indiæ etiam Pygmæam gentem tribuunt. Eust. ex Aristot. refert esse τρωγλοδύτας τὸν βίον, a Strab. vero τρισπιθάμους ἀνθρώπους nominari, Πόλεμον πρὸς τοὺς τρισπιθάμους εἶναι ταῖς γεράνοις: et de his Athenæum scribere Ὡς οἱ μικροὶ ἄνδρες, οἱ ταῖς γεράνοις διαπολεμοῦντες, πέρδιξιν ὀχήματι χρῶνται: esse autem οὐδὲ πηχυαίους τὸ μέγεθος. Gellius 9, 4. eorum longissimos non longiores esse quam pedes duos et quadrantem, ait. Vide et Plin. 7, 2. Il. Γ. initio, de gruibus, 'Ανδράσι πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. UNDE Πυγμαιομάχοι γέρανοι, Grues cum Pygmæis pugnantes. Prov. autem, Pygmæorum acrothinia colosso adaptare, vide ap. Erasm. || Pygmæorum mentio et ap. Ezech. 27, (11.) ubi Hieron. Sive Pygmæi sunt, i. e. bellatores, et ad bella promptissimi: ἀπὸ τῆς πυγμῆς, quæ Græco sermone in certamen vertitur. [Herod. 3, 37. " Heyn. Hom. 4, 449. 451. Boiss. Philostr. 528. ad Anton. Lib. 108. Verh., Toup. ad Longin. 379. ad Herod. 214." Schæf. Mss.] " Πυγμαίως, Iliad. Γ. ἴσως γρόνθῳ: nam " πυγμὴ signif. τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Ita ap. Etym.

"at in Lex. meo vet. Πυγμαῖος, πηχυαῖος ἢ ἴσος A
"γρόνθῳ." [* "Πυγμὸς, ὁ, Parvitas, Method. 300. Combef., suspectum est." Kall. Mss.]

ΠΥΞ ejusd. cum πυγμὴ originis, et affinem signif. habens, i. e. Pugno: sicut πυγμὴ dicitur Pugnus, Manus in pugnum contracta. Il. Ψ. 660. πὺξ πεπληγέμεν. Ubi sicut dicitur πὺξ πεπληγέμεν, ita et πὺξ ἔπαισεν, ut Greg. Naz. Παίων πὺξ, καὶ λὰξ ἐναλλόμενος, et πὺξ ἐπάταξεν, Pugno pulsavit, s. Pugnum impegit. Itidemque Theocr. (14, 34.) πὺξ ἐπὶ κόρρας Ἦλασα. Necnon ap. Hippocr. Τοὺς δακτύλους πὺξ ἔχει, Digitos in pugnum contractos. Et Synes. Ep. 122. Πὺξ ἐνθορὼν, Pugno incursans, s. incessens: 104. Οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι, Neque pugnis pulsaturum. Præterea πὺξ μάχεσθαι, Pugilatu certare, quod Plut. dicit πυγμὴν ἀγωνίζεσθαι, et uno verbo πυκτεύειν, Pugilatu se exercere. Plaut. Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pugilatu, pila, Saliendo se exercebant. Il. Ψ. 621. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις, Hesiod. 'A. (302.) ἐμάχοντο Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν. Et ap. Hom. B rursus in Od. (Θ. 206.) Ulysses Phæacas provocat Ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσίν: ap. quem et (103.) superare s. περιγίνεσθαι Πύξ τε παλαισμοσύνῃ τε καὶ ἅλμασιν ἠδὲ πόδεσσιν. Ubi et προφερέστατος πύξ. Et cum verbo νικᾷν: ut, Πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα. Et cum nomine ἀγαθὸς, Il. Γ. (237.) καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, i. e. ἐν πυγμῇ ἀνδρεῖον καὶ γενναῖον: quemadmodum Od. Θ. (130.) πὺξ προφερέστατος. [" Thom. M. 767. Simonid. 66. 68. Mœr. 323. et n., Heyn. Hom. 8, 487." Schæf. Mss.] Πυγμάχος, ὁ, Pugil, Pugilatu decernens cum aliquo, ὁ πὺξ μαχόμενος s. πύκτης, Od. Θ. (246.) Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταὶ, Ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι, [Lucian. 2, 682. 3, 680. Plut. 6, 373. 8, 532. Pind. 'I. 8, 135.] Πυγμαχέω, Pugilatu decerto: πὺξ μάχομαι, πυκτεύω. Alii interpr. Cæstu pugno. Apoll. Rh. 2, (783.) Ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα. Ceterum in his compp. mutatur ξ in γ sicut in Λακπατέω vertitur in κ. [" Kuster. V. M. 67." Schæf. Mss. Lobeck. C Phryn. 670.] Πυγμαχία, ἡ, Pugilatio, Pugilatus, Certatio pugilica, Epigr. Πυγμαχίης κατ' ἐμοῦ χεῖρας ἀνέσχεν ἄνω, Sustulit manus ad pugilatum, [" Jacobs. Anth. 9, 276." Schæf. Mss. Pind. N. 6, 43. 'O. 11, 12. * Καταπυγμαχέω, Lucian. 3, 680.]

ΠΥΚΤΗΣ, ὁ, ab eadem origine derivatum, a qua et πὺξ, ideoque et significationem eandem sequitur. Sicut enim πὺξ μάχεσθαι s. πυγμαχεῖν dicitur pro Pugilatu decertare, ita et πύκτης vocatur Pugil, ὁ πὺξ μαχόμενος s. πυγμάχος. Xen. Σ. (2, 17.) Οἱ πῦκται τοὺς μὲν ὤμους παχύνονται, τὰ δὲ σκέλη λεπτύνονται, Plut. Πύκτου πληγέντος εἰς τὸ πρόσωπον, et, Τοὺς πύκτας ἐῶσι συμπλέκεσθαι. J. Poll., inquit Bud. Annot. in Pand., athletarum nomine gymnicos omnes intelligi voluit: hi autem sunt παλαισταὶ, i. e. Luctatores: δρομεῖς, i. e. Cursores: πύκται, i. e. Pugiles: δισκοβόλοι, Qui discum in sublime jaculantur: ἁλτικοὶ, Qui saltus pernicitate contendunt. Mentio omnium eorum facta in Πὺξ partim ab Hom., partim a Plauto. Affertur et adjective πύκτης πόλεμος e Luciano pro D πυγμαχία, Pugna quæ πὺξ commissa est. Alii tamen interpr. Bellum durum. [" Theætet. 6. Jacobs. Anth. 10, 241. Lobeck. Aj. p. 273. Valck. ad Ammon. 80. Soph. Trach. 442. et Brunck." Schæf. Mss. Pind. N. 5, 95. 'O. 10, 20. * Πυκτομάχος, * Πυκτομαχέω, i. q. πυκτεύω, Suid.] Πυκτοσύνη, Pugilatus, Ars pugilica, ἡ πυκτικὴ, Xen. Coloph. ap. Athen. [414.] Πυκτικὸς, Pugilicus: τέχνη, Ars pugilica: pro quo et πυκτικὴ, subaudito substantivo. Plut. Οὐ μέτρια περὶ τῆς πυκτικῆς εἰπὼν, ἀλλὰ θρασυνόμενος. Item aliquis πυκτικὸς dicitur vel Qui bonus pugil est vel Pugilico certamini aptus. Plut. initio sui libelli quem περὶ Φιλοπλουτίας scripsit, Ἐπαινούντων τινῶν ἄνθρωπον εὐμήκη καὶ μακρὰς ἔχοντα χεῖρας, ὡς πυκτικὸν, Aristot. Rhet. 1, (5.) Ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν δυνάμενος, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός· ὁ δὲ ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός: Qui premere fortiterque tenere potest, ad luctam est idoneus; ad pugilatum vero aptus, qui ictu longe a se pellere: qui vero utrumque callet, pancratiasticus. [" Valck. ad Ammon. 80. Thom. M. 147. * Πυκτικῶς, 767." Schæf. Mss.] Πυκτεύω, Pugilatione certo, (ut Cic. Sint corporum certationes cursu et pugilatione, luctatione curriculisque equorum,) In pugilatu certo. Plin. Restitutum athleticæ certasse in pugilatu, Pugilor, quod in Pand. legitur, Pugnis decerto: i. q. πυγμαχέω. Epigr. πυκτεύσας ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, Plut. Symp. 2. Οἱ πυκτεύοντες, τῇ πυγμῇ μάλιστα ἐνεργοῦσι. Utitur et Dem. (51.) et Xen. Λ. [4, 6. " Kuster. V. M. 67. Koen. ad Greg. Cor. 84." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 228. * Πύκτευσις, Gl. Dimicatio: * Πυκτευτής· Pugnator.] Πυκτεῖον, τὸ, Locus pugilationi dicatus, in quo pugiles exercentur, τόπος ἐν ᾧ πύκται ἀγωνίζονται, Suid.

[* Ἀντιπυκτεύω, Schol. Soph. Tr. 441. " ap. Guil. Canter. NN. LL. 4, 8." Boiss. Mss.] Διαπυκτεύω, Pugnis decerto, Pugilatu decerno, et metaph. pro Contendo, Lucian. (2, 735.) Τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων. [* " Ἐκπυκτεύω, J. Poll. (1, 225.) 2, 147." Kall. Mss.] Καταπυκτεύω, Vinco in pugilatu, [Schol. Apoll. Rh. 2, 106.]

Πυκταλίζω, i. q. πυκτεύω, Eust. [" Il. 1444, 18. Etym. M." Wakef. Mss. " Valck. Hipp. p. 188. Anacr. p. 65." Schæf. Mss.]

ΠΥΚΤΟΣ, ejusd. cum superioribus originis, Eust., sc. a Πτύσσω derivatum, exemto τ, ut sit i. q. πτυκτὸς, Plicatus s. Complicatus: ut Il. Z. (169.) Γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ, pro πτυκτῷ, s. δεδιπλωμένῳ, ut in meo manuscripto Homero exp. Sic Herodian. 7, (6, 11.) Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται, Literas obsignatas duplicibus tabellis, Polit. ET Πυκταὶ, sc. δέλτοι, pro πυκτοὶ πίνακες. In Pand. Προφέρειν πυκτὰς καὶ δικαιώματα: pro quo alibi πιττάκια, Tabulas, Bud. [" Πυκτὸς, Heyn. Hom. 5, 221. Jacobs. Anth. 8, 225. 9, 57. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Wolf. Prol. Hom. 83." Schæf. Mss. * " Πυκτὴ, Liber, Andr. Cret. 97. 123. 129. 143. 165." Kall. Mss.] Πυκτίον, τὸ, Libellus s. Tabella complicatilis: πτυκτὸν βιβλίον, s. Pugillares. Eust. exp. βιβλίον: Suidas itidem βιβλίον, item et πινακίδιον. Apud Schol. Aristoph. Ἐν πυκτίῳ γράφοντες. Sic supra πτυκτίον et Πτυχίον, et infra πυξίον. Herod. dicit etiam δέλτιον δίπτυχον, J. Poll. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Schol. Aristoph. Πλ. p. 23. Hemst., Jacobs. Anth. 8, 266." Schæf. Mss. Πυκτίον, Πτυκτίον, Dionys. Thrax ap. Schæf. ad Greg. Cor. 28. " Greg. Naz. Ep. 165. Τὸ πυκτίον, ὅπερ εἴληφας παρ' ἡμῶν, τὰς Ἀριστοτέλους Ἐπιστολὰς κ. τ. λ." Strong. Mss.] AT Πυκτεῖον, Tablinum, Locus reponendis pugillaribus tabellis; nam πυκτεῖον Suidæ est non solum ἐν ᾧ πύκται ἀγωνίζονται, sed etiam ἐν ᾧ εἰσὶ τὰ πυκτία. ITEM Πυκτὶς, ίδος, ἡ, i. q. πυκτίον, Epigr. γραπτῇ πυκτίδι, Picta tabella. Hæc autem duo, sc. πυκτίον et πυκτὶς, Suidas derivat a VERBO Πυκτίζειν, significante ἀσφαλίζεσθαι et συγκλείεσθαι. || Πυκτίδες exp. etiam Fidiculæ. || Item πυκτὶς dicitur esse Animal quoddam ap. Aristoph. ['A. 879. " Jacobs. Anth. 8, 266. Brunck. ad Hippol. p. 374." Schæf. Mss.]

ΠΥΚΑ, itidem e πτύσσω derivatum esse vult Eust. Significat autem πυκνῶς, Dense, Spisse; nam quæ complicata sunt, ut δίπτυχα, τρίπτυχα, πολύπτυχα, eadem et πυκνὰ sunt: i. e. Densa, Spissa s. Crassa: ut e contrario λεπτὰ, i. e. Tenuia, esse solent τὰ ἁπλᾶ, simplicia. Il. M. (317.) Λυκίων πύκα θωρηκτάων, ubi Eust. Πύκα δὲ θωρηκταί εἰσιν οἱ πεπυκνωμένοι τῇ θωρήξει· τοιοῦτοι δὲ οἱ παρὰ τοῖς ὕστερον λεγόμενοι κατάφρακτοι, στερρῶς τῇ πανοπλίᾳ πυκαζόμενοι. Idem Hom. eod. l. (454.) πύλας πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, ubi ostendit earum πυκνότητα στιβαρήν: solent enim firmiores esse portæ spissæ, et e pluribus tabulis compactæ. Alibi dicit σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, item πηκταὶ σανίδες. Apud Hes. Πύκ' ἐβάλλετο, πυκνῶς ἐβάλλετο. || Πύκα exp. etiam συνετῶς, Prudenter, sicut et πυκινῶς. Itemque Od. A. (333.) τέγεος πύκα ποιητοῖο, Schol. exp. ἐπιμελῶς κατεσκευασμένον, Accurate s. Affabre. Eadem exp. ap. Hes. quoque legitur. [" Heyn. Hom. 5, 15. Ilgen. Hymn. 576.

Ruhnk. ad H. in Cer. 186. * Πουκόρατος, (a * Πουκὸς, A
pro * Πυκὸς,) Jacobs. Anth. 7, 17." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. v. Πυκνός.]

Πυκάζω, Denso, Stipo, Hesiod. Ἔργ. (2, 160.) ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας, Soccis laneis intus stipans. Cui addi potest ex Archestr. ap. Athen. (320.) ubi de apparando scaro loquitur, Ἡνίκ' ἂν εὖ τυρῷ καὶ ἐλαίῳ πάντα πυκασθῇ. Nisi malis, Accurate parata fuerint: a πύκα significante ἐπιμελῶς. Item πεπυκασμένον ὄρος dicitur Mons arboribus densus, Hesiod. Θ. (484.) Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι. || Tego, s. Intego, Contego, Il. Ω. (581.) Κὰδδ' ἔλιπον δύο φᾶρε, ἐΰννητόν τε χιτῶνα, Ὄφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἶκόνδε φέρεσθαι, P. (551.) de Minerva, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτὴν, i. e. καλύψασα. Et ap. Athen. I. 11. βωμὸς ἄνθεσιν — πάντῃ πεπύκασται. Et πυκασθεὶς στέμμασι, Coronis opertus. Itemque Epigr. Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, Cingamus sertis capita. At Il. Ψ. (7.) ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, exposuerim potius Accurate elaborata, ἐπιμελῶς κατεσκευασμένα. Hes. quoque πυκάζουσι exp. non solum B
πυκνοῦσι, sed etiam περιβάλλουσι, σκέπουσι, στεγάζουσι, σκιάζουσι, καλύπτουσι, κρύπτουσι: item στεφανοῦσι, necnon φυλάττουσι. Item Suid. πύκασεν exp. ἐκόσμησεν: itidemque πυκάζεται, κοσμεῖται, σκεπάζεται. Dolor quoque cor alicujus πυκάζει, i. e. Coarctat et coangustat, s. πυκνοῖ, ut Eust. accipit Il. P. (83.) Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας. Sic Z. 124. Suid. vero πυκάζουσι exp. πεπυκνωμένοις, στενοχωρουμένοις, in l. quodam Psalmorum, quem ap. eum vide. || Apud Soph. Aj. p. 35. meæ Ed. Πύκαζε θᾶσσον, Schol. exp. ἀσφαλίζου: alii, Compone te. Pro ἀσφαλίζω accipi poterit et ap. Hesiod. Ἔργ. 2, (242.) Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι Πάντοθεν. || Νόον πεπυκασμένος dicitur qui est πυκινόφρων s. πιννυτόφρων, Prudens, Callidus, a πύκα quod συνετῶς significat. Hesiod. (Ἡμ. 29.) μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστί. [" Wakef. Alc. 808. Georg. p. 33. Jacobs. Anth. 10, 164. Heyn. Hom. 4, 397. 5, 437. 471. 8, 459. Valck. C
ad Theocr. x. Id. p. 111. 160. Voss Myth. Br. 1, 126. Toup. Opusc. 1, 340. 543. Græv. Lectt. Hes. 592. ad Charit. 267. ad Herod. 598. Fischer. Anacr. 22. Brunck. Andr. 1112. Musgr. 1116. ad Alc. 799. Orno, Jacobs. Anth. 11, 248. 12, 179. Theocr. 2, 153." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 149. Soph. Aj. 581. Moschus 3, 112. * " Πύκασμα, Symm. Ps. 117, 26. Συνδήσατε ἐν πανηγύρει πυκάσματα, Colligate in festivo populi conventu ramos densos, aut serta densa." Schleusn. Lex. V. T.] Πυκασμὸς, Densatio, Densitas, δασύτης, Suid. δασύτης γεννήματος, Hes.

[* Ἀναπυκάζω, Anal. 1, 421. * Ἐμπυκάζω, Mosch. 1, 15. νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται. * Καταπυκάζω, Eust. Od. A. p. 3, 17. * Καταπεπυκασμένως, J. Poll. 4, 51. * Περιπυκάζω, Ctesias Photii, Achill. Tat. 1, 15. p. 80.] " Συμπυκάζω, Contego, Operio. A cujus " pass. Συμπυκάζομαι, est particip. Συμπεπυκασμένος, " Contectus, ap. Diod. S. (2, 252.) Διά τινος αὐλῶνος " στενοῦ καὶ συμπεπυκασμένου δένδρεσι διαπλέων." D

" Ποικάζονσαι, Hesychio σκεπάζουσαι, quod et πυ" κάζουσαι," [" Pseudo-Chrys. in Joseph. T. 5. p. 656, 25. Ἰωσὴφ—ῥόδον δίκην ἀνθηροῦ ἀνὰ μέσον τῆς ξανθῆς γενειάδος τὸ τῆς μορφῆς ἄνθος ποικάζων. Idem in Susann. T. 5. p. 704, 33. Ἐτύγχανεν ἡ μακαρία ποικάζουσα τὰ τῆς σωφροσύνης ἀρώματα." Seager. Mss.]

Πυκνὸς, Densus, Spissus: cui opp. ἀραιὸς, μανὸς, Rarus, et λεπτὸς, Tenuis, Exilis. Πυκνὸν, inquit Gorr., Densum: duobus modis dicitur: Uno, proprie, quod meatus per totum parvos obtinet, ut silex et marmor: sicut e diverso ἀραιὸν, h. e. Rarum, quod eosd. magnos habet. Altero autem, per metaph. sive abusum, de coacto dicitur s. compacto, ut et rarum de laxo; hac enim ratione aquam et terram densas, aërem et ignem raros dicimus, sc. ad elementa ipsa translatis appellationibus, quæ tamen et unita sunt, et e similaribus natura partibus constant, nec ullos ejusmodi meatus sortita sunt. Hæc ille. Theophr. de folio abietis, Πυκνὸν οὕτω, ὥστε μηθ' ὑετὸν διϊέναι: unde Plin. Folio pinnato densa, ut imbrem non transmittat. Aristot. Τὸ δ' ἄλλο πυκνόν ἐστι πᾶν, Reliqua densitas spissa, ut idem Plin. interpr. supra in Ἀπλυσίαι. Rursum Theophr. Πυκνότατα μὲν οὖν δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ ἔβενος. Quæ idem Plin. sic interpr. Spississima ex omni materie judicatur ebenus et buxus. Item Πυκνοὶ, Densi, paulum diversa signif.: ut cum dicitur Frondes densi, Frutices densi, Cohortes densæ. Et ap. Virg. Densi acie milites. Il. N. (133.) ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι, Od. Ξ. (12.) Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας. Alicubi redditur etiam Creber: quo sensu et Densus, Virg. Ictibus densis pulsare. Apud Athen. (666.) Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι Κάρα γέροντος. Item et πυκναὶ ἐκκλησίαι, Crebræ conciones, pro συχναί. Et ap. Medicos πυκνὸς σφυγμὸς, Creber et frequens pulsus: quando breve tempus est inter διαστολὴν et συστολήν: sive, ut definit Paul. Ægin., cujus media quies parvo durat tempore: cui oppositus ἀραιὸς, Rarus pulsus. Vide plura ap. Gorr. || Item νοῦς πυκνὸς, Mens prudens et varia rerum cognitione ac scientia veluti densa. Et πυκνὰ βουλεύματα, Prudentia ac sapientia consilia. Item πυκνὸς τὰς φρένας, Prudens, Bud. Pro quo Hesiod. dicit νόον πεπυκασμένος, et alii πυκινόφρων: Hist. Eccl. 5. Ἀνὴρ πυκνός τε τὰς φρένας, καὶ ἀνδρεῖος τὸ φρόνημα. || Hes. πυκνὰ exp. non solum συχνὰ, συνετὰ, sed etiam παλαιά. || Adverbialiter autem USURPANTUR Πυκνὸν ET Πυκνὰ, pr Crebro, Aristot. Rhet. 1. Πυκνὸν ἀναπνεῖ, Crebro respirat, Aristoph. Σφ. (1110.) πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, Alex. Aphr. in Probl. Οἱ πυκνὰ λουόμενοι, Qui crebro lavant. Necnon Il. Σ. (318.) Πυκνὰ μάλα στενάχων. At Od. P. (198.) πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην: i. e. πυκνὰς ῥαγάδας ἔχουσαν, Crebras habentem fissuras. || Exp. etiam Prudenter. [" Πυκνὸς, Thom. M. 433. 438. Wakef. Phil. 1080. Jacobs. Anth. 6, 428. 9, 275. 294. Brunck. Aristoph. 1, 31. Villoison. ad Longum 188. ad Lucian. 2, 56. Huschk. Ep. in Prop. p. 96. Ruhnk. Ep. Cr. 120. ad Mœr. 55. Valck. Phœn. p. 392. 399. Hipp. p. 263. Toup. Opusc. 1, 140. 2, 95. Emendd. 2, 545. Prudens, Heyn. Hom. 5, 215. 8, 695. Ammon. 7. Bergler. ad Alciphr. 278. Conf. c. συχνὸς, Toup. Emendd. 1, 26. 4, 437. Πτερὰ π., Jacobs. Anth. 12, 96. Heyn. ad Virg. 4, 228. Ed. 1. Plut. 6, 57. Hutt. Πυκνὰ, Toup. Emendd. 1, 396. Mœr. 183. Abresch. Lectt. Aristæn. 155. Thom. M. 433." Schæf. Mss. Xen. Vect. 5. Προσφιλεστέραν καὶ πυκνοτέραν εἰσαφικνεῖσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσειε τὴν πόλιν, i. e. ὥστε πυκνότερον ἀφικν. Πυκνότερον, Frequentius, 3 Macc. 4, 11. Πυκνόταρος, ibid. 1, 28. κραυγή.]

Πυκνογόνατος, Densis geniculis constans, Crebris distinctus geniculis et internodiis, Diosc. [* Πυκνοέθειρος, Tzetz. Posth. 471.] Πυκνόκομος, Qui densa coma est. ITEM Πυκνόκομον, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 176. cui dicit folia esse ὅμοια εὐζώμῳ, τραχέα δὲ καὶ παχέα: ceteras notas ibid. vide. Plin. quoque Pycnocomum appellat, ap. quem descriptionem ejus habes, 26, 8. [* Πυκνοπνεύματος, Hippocr. 1179. * Πυκνόπορος, Densos habens meatus. * Πυκνόστικτος, Soph. Œd. C. 1147.] " Πυκνόφυλλος, " Densa habens folia, Frondibus densus." [* " Πυκνόδους, οντος, Schol. Opp. Ἀ. 1, 170." Wakef. Mss. * Πυκνόμματος, unde * " Πυκνομματέω, Bentl. Ep. ad Hemst. p. 111." Schæf. Mss.] Πυκνόφθαλμος, Crebros oculos s. gemmas habens, [Geop. 4, 12, 7. 5, 8, 2. 5, 24, 2. 10, 75, 7. " Ad Mœr. 275." Schæf. Mss. Πυκνοφθαλμότεραι ἄμπελοι, Theophr. C. Pl. 3, 15, 3. H. Pl. 5, 4, 2.]

Ἄπυκνος, Qui densus s. creber non est. Sunt ap. Musicos soni ἄπυκνοι, item βαρύπυκνοι, ὀξύπυκνοι, et μεσόπυκνοι. De quibus omnibus Mart. Capella 9. Denique alii, inquit, βαρύπυκνοι nominantur, alii μεσόπυκνοι perhibentur. Spissum vero dicitur trium sonorum compositiva quædam qualitas. Βαρύπυκνοι autem sunt, Qui velut regiones primas spissi retentant; μεσόπυκνοι vero, Qui media possident; ὀξύπυκνοι, Qui ultima tenent; ἄπυκνοι, Qui impositionem sonorum trium: qui sunt spissi, nullo genere aut

lege junguntur. Stantes autem perseverantesque dicuntur, vel ἄπυκνοι vel βαρύπυκνοι, qui velut quandam speciem et formam sibi principalium vindicabunt: ideo a quibusdam Statarii nominantur, quia diversas extensiones recipere non possunt. Βαρύπυκνος, ET Ὀξύπυκνος, ITEM Μεσόπυκνος, vide in Ἄπυκνος. [" Μεσόπυκνος, Euclid. 536." Wakef. Mss. * Κατάπυκνος, Hippocr. 406. " Theocr. Epigr. 1.: ἐπί τι, Maittair. Dial. 172." Schæf. Mss. Vide Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 205. Σύμπυκνος, Xen. Ἱππ. 10, 10. * Ὑπέρπυκνος, Gl. Prædensus. * Ὑπόπυκνος, Suffertus, Hippocr. 1028. Suet. Nerone 20.]

Πυκνῶς, Dense, Spisse. Et coquus dicitur ἐπάγειν πυκνῶς, cum densis ferculis mensas onerat, h. e. Cum multa simul apponit, et una παραθέσει alteram velut ἐπείγει. Apud Athen. (378.) Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. || Crebro, Frequenter, Sæpe, Plato de Rep. 1. Νῦν δέ σε χρὴ πυκνότερον δεῦρο ἰέναι. [Callide, Aristoph. Θ. 438. " Mœr. 183. Toup. Opusc. 1, 140. Valck. Hipp. p. 263. Thom. M. 433. Heyn. Hom. 7, 493. * Πυκνοτέρως, Lesbon. 186." Schæf. Mss. " Pseudo-Chrys. Serm. 61. T. 7. p. 422, 37." Seager. Mss.] ITIDEM Πυκνάκις pro Frequenter affertur ex Aristot. Probl. sect. 3. [quæst. 9.]

Πυκνότης, ἡ, Densitas, Spissitudo, cui opp. ἀραιότης, s. μανότης et λεπτότης. Plut. Symp. 6. Τῇ πυκνότητι στέγοντες. Aristot. Eth. 5, 1. Πυκνότης σαρκὸς, cui opp. μανότητα σαρκός. Herodian. 7, (12, 13.) Διὰ πυκνότητα τῶν συνοικιῶν, Crebritate insularum, Polit. || Prudentia, πυκιναὶ φρένες, σύνεσις, φρόνησις, ut Suidas exp. ap. Aristoph. Ἱππ. (1132.) Οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιῇς Εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ' Ἐν τῷ τρόπῳ. Schol. quoque ita accipit, subjungens tamen et hæc, εἰ συνεχῶς καὶ περὶ πάντας οὕτω φρονοίης. [Orell. Epicuri Frr.]

Πυκνόω, Denso, Spisso, Plut. Symp. 6, Πυκνοῦσαι τὸν στόμαχον καὶ πάλιν χαλῶσαι: ut Virg. (G. 1, 418.) Densat, erant quæ rara modo, et quæ densa, relaxat. Pass. Πυκνοῦμαι, Densor, Spissor, Spissesco, Plut. Alcib. Ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος, αὖθις ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται, Geop. Τοὺς μαλλοὺς πεπυκνωμένους καθ' ὅλον τὸ σῶμα, pro his Varr. Villis altis et densis toto corpore. Quod vero Plut. Demosth. (11.) dicit eum τὴν φωνὴν γυμνάσασθαι, λόγους τινὰς ἢ στίχους ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ προφερόμενον, Cic. ita, Summa voce versus multos uno spiritu pronuntiare consuescebat. || Item aliquis facit rem quampiam πυκνώσας, cum sæpius eam facit, et iteratis vicibus: ut quidem nonnulli exp. ap. Aristoph. N. (702.) Πάντας τρόπους σεαυτὸν Στρόβει πυκνώσας. [" Toup. Opusc. 1, 140. ad Diod. S. 1, 205. 212. Brunck. Aristoph. 3, 203." Schæf. Mss. * " Πεπυκνωμένως, Spisse, Dense, Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 979, 24. Ὁ ψαλμὸς οὗτος νόμον καὶ ἐντολὰς, καὶ δικαιώματα, καὶ κρίματα, καὶ μαρτύρια π. διαγορεύει." Seager. Mss.] Πύκνωμα, τὸ, Spissamentum: alii Farctus, πίλημα. || Frequentamentum, Bud. e Gell. (1, 11.) ap. Plat. de Rep. 7. p. 98 (=160.) de musicis, Γελοίως πυκνώματ' ἄττα ὀνομάζοντες, καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι. Quid vero Mart. Capella in sonis Spissum vocari scribat, vide in Ἄπυκνος. [Æsch. Suppl. 243. " Wakef. S. Cr. 3, 72. Bergler. ad Alciphr. 408. 438." Schæf. Mss.] Πύκνωσις, ἡ, Densatio, Spissatio, Plut. de Def. Orac. Αἱ συγκρίσεις καὶ πυκνώσεις, Concretio ac densatio, Turn. At in acie πύκνωσις est Cum milites in acie densantur: de qua vide in l. Περὶ Τάξεως Παλαιᾶς. Item Ælian. Ἔστι δὲ πύκνωσις, ὅταν ἐκ τῶν ἀραιοτέρων διαστημάτων ἐλάσσονα τὰ διαστήματα ποιήσας πυκνώσῃ κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, τουτέστι κατὰ μῆκος καὶ κατὰ βάθος. || Accipitur etiam pro πυκνότης, Densitas, Spissitudo, Gal. ad Gl. 2. Ἡ τῶν σωμάτων πύκνωσις, Corporum densitas. Itidem et Plut. Symp. 6. Κατηγορεῖ μᾶλλον τὴν ῥύσιν ἢ πύκνωσιν τοῦ σώματος: 8. Ἡ γὰρ θερμότης χαλᾷ καὶ διΐστησι καὶ λύει τὰς πυκνώσεις, Densa relaxat, Virg. (l. c.) Πύκνωσις, inquit Gorr., Condensatio, Densitas, est Obstructio meatuum corporis, facta a refrigerantibus, astringentibus, et siccantibus. Sed et calidior aqua, ut ait Gal. 7 Meth. med., cutim densat, eam urens et contrahens. Id quæ efficiunt, πυκνωτικὰ appellantur, sed largius paulo sumto nomine quo στεγνωτικὰ etiam continentur. [" Dio Chrys. 1, 127." Wakef. Mss.] Πυκνωτικὸς, Densandi vim habens: π. φάρμακα, inquit Gorr., Densantia s. Condensantia medicamenta, dicuntur ea quæ poros contrahunt; frigida sunt et aquea, non terrea, neque aërea; ut quæ στεγνωτικὰ proprie appellantur, Quibus vis inest vasorum oscula claudendi. Opponuntur eis τὰ ἀραιωτικὰ, sicut τὰ ἀναστομωτικὰ τοῖς στεγνωτικοῖς. Vide plura ap. Eund.

[* Ἐπιπυκνόω, Aristot. de Color. Dio Cass. 438.]

Καταπυκνόω, Condenso. At Greg. Naz. Πλείοσιν ἐπισκόποις τὴν πατρίδα καταπυκνώσας, Cum pluribus episcopis patriam instruxisset et replevisset, Plut. Lycurgo (27.) Κατεπύκνου παραδειγμάτων πλήθει τὴν πόλιν, Urbem replebat exemplorum copia, s. referciebat: ut οἱ πυκνοὶ dicuntur Conferti. [" Damoxenus Comicus ap. Athen. 102. Τάλαντ' ἐγώ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα, Corrasi, Cumulavi. Passiva voce usus est M. Anton. 5, 9. Εἰ μὴ καταπυκνοῦταί σοι τὸ ὀρθῶς πράττειν, Si tibi non cumulate, non semper, succedit omnia recte agere." Schw. Mss. Hippocr. 278. 279. " Diod. S. 1, 211. 2, 310. Bergler. ad Alciphr. 412. Heyn. Hom. 8, 44. * Καταπύκνωσις, ibid. (3, 55.)" Schæf. Mss. " Nicom. Geras. Harm. p. 24." Kall. Mss. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 205. * Προσκαταπυκνόω, Condenso, metaph. Confirmo, Plut. 7, 912. τὴν εὔνοιαν. * Περιπυκνόω, Niceph. Blemm. p. 153. * " Συμπυκνόω, Tzetz. Ch. 5, 332." Boiss. Mss.]

[* Πυκνάζω, Gl. Frequento, Continuo. * Ὑποπυκνάζω, q. d. Suffrequento, Lucian. Lexiph. 14.]

" Πυκναίοις, παλαιοῖς, Veteribus, Vetustis, Hes."

¶ Πυκινὸς, i. q. πυκνὸς, Poëtis solum usitatum, Densus, Spissus, Il. Ω. (779.) μηδέ τι θυμῷ Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον, N. (145.) ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι, Π. (212.) Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι, Densis lapidibus, i. e., Lapidum densa congerie, Lapidibus dense compositis: Ξ. 339. πυκιναὶ θύραι, Spissæ fores, E spissis tabulis compactæ: σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, et πηκταὶ, ut alibi vocat. Nisi malis πύκα ποιηταὶ, Affabre factæ: quo modo accipi potest et Od. H. (340.) ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος: 81. Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον: Il. T. (355.) πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ. At Hesiod. πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Recessus opacos. Pro Densus, i. e. Creber, accipi potest in l. illo ex Il. Π. citato. || Prudens, Callidus, i. q. συνετὸς s. πινυτὸς, Od. (T. 353.) γρηῢς πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα: et alibi πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδὼς, i. e. σοφὰ φρεσὶ βουλεύματα εἰδὼς, ut Xen. Σ. (830.) exp. Item Il. (B. 55.) πυκινὴν ἠρτύνατο βουλήν: (Z. 187.) πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε. [" Jacobs. Anth. 6, 88. 155. 428. Brunck. Aristoph. 1, 31. Wakef. S. Cr. 4, 166. Timon Phl. 23. Heyn. Hom. 5, 674. 7, 241. 8, 695. 747. 754. Hymn. in Cer. 279. 414. ad Mœr. 55. Pierson. Veris. 214. ad Charit. 231. Prudens, Callidus, ad Il. V. 232. Brunck. Phil. 854. Conf. c. πυκνὸς, Heyn. Hom. 6, 220." Schæf. Mss.] " Ποικινὸς λόγος, Suidæ ὁ πυκνὸς, in Ms. etiam " exemplari; sed scr. potius πυκινός." [Cf. Ποικάζουσαι.] Πυκιμήδης ET Πυκινόφρων, Qui sapienti et prudenti consilio est, πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχων, s. πινυτόφρων, Hes. Πυκιμήδεος exp. συνετοῦ, ἢ ἐπιμελοῦς κατὰ τὸ ποιῆσαι. Eid. πυκινόφρων est πολύφρων, σώφρων. [Πυκιμήδης, Lobeck. Phryn. 671. " Hymn. in Cer. 153. Πυκινόφρων, Jacobs. Anth. 11, 107. Ruhnk. Ep. Cr. 109." Schæf. Mss.] Πυκινῶς, Dense, Spisse, ut πυκνῶς. || Crebro, Od. Y. (84.) Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ, Ψ. (360.) ὅ μοι πυκινῶς ἀκάχηται, Il. T. (312.) Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον. || Prudenter, Sapienter, συνετῶς, Schol. Od. A. (279.) Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴ κε πίθηαι. || Exp. præterea ἐπιμελῶς et ἀσφαλῶς. [" Heyn. Hom. 7, 674." Schæf. Mss.] ITIDEM Πυκινὰ adverbialiter accipitur pro πυκινῶς, ut πυκνὰ pro πυκνῶς, i. e. Dense, Crebro, συχνῶς, Prudenter.

" ΠΝΥΞ, Athenis erat Locus prope arcem, in quo " olim * ἐκκλησίαζον, isque κατεσκευασμένος οὐκ εἰς

"θεάτρου πολυπραγμοσύνην, sed κατὰ τὴν παλαιὰν A ἁπλότητα, J. Poll.: ut et Aristoph. Schol. scribit πνύκα Athenis fuisse Locum ubi olim ἐκκλησίαζον, s. ubi olim ἡ ἐκκλησία συνεκρότητο, h. e. ubi olim concio habebatur. Id ex ipso Aristoph. patet, qui initio 'A. dicit, νῦν οὔσης κυρίας ἐκκλησίας 'Εωθινῆς, ἔρημος ἡ πνὺξ αὑτηί. Populum vero solitum ibi convenire, e Dem. discimus, ap. quem (244.) in γραφῇ quadam est, 'Εὰν μὲν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνειπεῖν· ἐὰν δὲ ἡ πόλις, ἐν πνυκὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, nam πόλις hic pro δῆμος positum esse, ex Æschine patet, ap. quem ὁ νομοθέτης κελεύει ἐν τῷ δήμῳ ἐν πνυκὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνακηρύττειν τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανούμενον, In pnyce cum populi concio est: pro quo ibid. dicit ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, et μὴ ἔξω τῆς ἐκκλησίας, In concione, Non extra concionem. Itidemque ap. Aristoph. 'Ιππ. (750.) allantopola dicente, Καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν, 'Ω δῆμ', ἵν' εἰδῇς ὁπότερος νῷν ἐστί σοι Εὐνούστερος: subjungenteque Cleone, Ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ πνυκί: respondet popu- B lus, Οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ: manifeste indicans se eo loco concionem habere solere; ideoque addit, 'Αλλ' ἐς τὸ πρόσθε χρὴν παρεῖν' ἐς τὴν πνύκα. Eam etiam ob rem ὁ δῆμος ab Aristoph. VOCATUR Πνυκίτης, quasi πολίτης τῆς πνυκὸς, Frequentator pnycis: 'Ιππ. (42.) νῷν γάρ ἐστι δεσπότης Δῆμος πνυκίτης. Sed notandum, eo loco scriptum esse πυκνίτης, ut ap. Dem. quoque πυκνὶ, transposito ν: non male; cum Schol. etiam Aristoph. eam scripturam agnoscat. Is enim in 'Ιππ. (165.) Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει, Καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς πυκνὸς, cum πυκνὸς exposuisset ἐκκλησίας, subjungit, μετάθεσιν hic esse τῶν στοιχείων pro πνυκὸς a πνύξ. Hæcque scriptura cum etymo convenit, quod idem Schol. affert, sc. πνύκα nominatum fuisse eum locum ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ τοὺς ἐκκλησιάζοντας, vel ἀπὸ τοῦ πεπυκνῶσθαι ταῖς καθέδραις. Ad πνυκίτης vero ut redeam, scribit J. Poll. τὸν τοῦ δήμου θόρυβον a Comicis πνυκίτην dici, h. e. Tumultum et stre- C pitum quem populus in pnyce coiens excitat." [" Πνὺξ, πνυκὸς et πυκνὸς, Mœr. 311. Timæi Lex. 219. et n., Toup. Opusc. 2, 95. Brunck. Aristoph. 1, 120. 2, 15. 3, 11. Kuster. 104. 106. 211. 221. ad Phot. c. 38. ad Thuc. T. 2. p. 452. Bayer. Πνυκίτης, Brunck. Aristoph. 3, 6. Kuster. 104." Schæf. Mss. Palmer. Exerc. 625. Plut. Themist. 19. τὸ ἐν πνυκὶ βῆμα. " Πνυκίτης, Dio Chrys. 1, 655." Wakef. Mss.]

ΠΥΞΟΣ, ἡ, Buxus: παρὰ τὸ πεπυκάσθαι, ἤγουν πεπυκνῶσθαι dicta, διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλου, ut Eust. docet, et confirmat locus Theophr. ac Plinii in Πυκνὸς citatus. Prov. est, Πύξον εἰς Κύτωρον, ut Γλαῦκας ἐς 'Αθήνας, quod ibi πλείστη καὶ ἀρίστη πύξος ἐφύετο, Eust. [" Casaub. ad Athen. 127." Schæf. Mss. Nicander Θ. 615. 'A. 592. Schn. Ind. Theophr. * Πυξοβατέω, perperam pro πεζοβατέω, in Epigr. Antiphili 45, 6.] Πυξοειδὴς, Buxi speciem gerens, Qui buxum colore refert, buxeo colore est, [" Casaub. ad Athen. 110. Diod. S. 1, 200." Schæf. Mss.] D

Πυξάκανθα, Arbor alio nomine λύκιον dicta, quod vide.

"Παράπυξος καὶ ἀμφίκολλος κλίνη, legitur ap. J. Poll. 10, (34.) e Cratino, cui subjungit e Plat. Comico, κλίνην ἀμφίκολλον πυξίνην," [7, 159.] "ut inde conjicere sit παράπυξον κλίνην esse vel eandem ac τὴν πυξίνην, Buxeam, vel Buxeæ assimilem."

Πυξώδης, Buxo abundans, Buxeus, πυξοειδής. Πύξινος, Buxeus, E buxo factus, Il. Ω. (269.) ζυγὸν ἡμιόνειον Πύξινον. Et πύξινον ap. Hes. χρῶμά τι ἱματίου. Apud Martial. Dentes picei buxeique, qui picem et buxum colore suo referunt. Item πύξινοι ἄνθρωποι per risum dicuntur Qui buxeo colore sunt, Eust. [" Ad Charit. 217. Toup. Emendd. 1, 434. Πύξινος, * Πυξίνεος, Jacobs. Anth. 7, 63." Schæf. Mss.]

Πυξεὼν, ῶνος, ὁ, Buxetum, Locus buxo consitus, [Gl. Buxetum. Πυξὼν, Herodianus ap. Bast. ad Greg. Cor. 225.]

[* Πυξίζω, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. c. 20.]

[* " Πυξοῦς, Casaub. ad Athen. 103." Schæf. Mss.]

¶ Πυξὶς, ίδος, ἡ, Pyxis, Vasculum e buxo, teres et oblongum, intus cavum et in summa parte operculo clausum: καταχρηστικῶς autem pro simili vase, e qualibet materia tornato, accipitur; nam cornea etiam pyxis dicitur et ferrea. Athen. 11. ἰατρικὴ πυξίς. Vide Κυλικίς. || Item πυξὶς Suida teste dicitur τὸ πινακίδιον: est igitur i. q. πυξίον. || Hes. Πυξίδα exp. δίπτυχα. [" Jacobs. Anth. 8, 266. Toup. Emendd. 1, 253. Wolf. Prol. Hom. 83. Subaud., Jacobs. Anth. 7, 46." Schæf. Mss. " Liber, Montf. Pal. 25." Kall. Mss.] Πυξίδιον, Parva pyxis. Et Parva tabella, πινακίδιον. Vide Πυξίον.

¶ Πυξίον, τὸ, Tabella scriptoria: inde nominata, quod antiquitus e buxo fieri solerent, ut sit Pugillares buxei, Tabellæ buxeæ. Itidem Eust. scribit πυξίον dici τὸ βιβλίον, διὰ τὸ πυξίναις σανίσι χρῆσθαι τοὺς ἀρχαίους εἰς γραφήν: quod idem et de πυξὶς tradit: subjungens, suo quoque tempore quibusdam in usu fuisse ξύλινα βιβλίδρια. J. Poll. 4, 2. Πυξίον, καὶ πυξίδιον παρ' 'Αριστοφάνει: quibus synonyma ibid. δέλτος et δελτίον: item ex Hom. πίνακι πυκτῷ, et ex Herod. δελτίον δίπτυχον. Ejusd. signif. SUNT Πιττάκιον, ET Πτυκτίον, AC Πτυχίον: ITEM Πυκτὶς, ET Πυκτίον, et πυξὶς ac πυξίδιον paulo ante. Utitur Schol. Dem. Cum enim orator dixisset (707.) 'Αναγράψας εἰς λεύκωμα, subjungit ipse, ὥσπερ ἐν πυξίῳ, In tabella. At καταχρηστικῶς Exod. 24, (12.) Πυξία λίθινα pro πλάκες λίθιναι, Tabulæ lapideæ, s. Crustæ marmoreæ. Item πυξίον, Tabula pictoris dicitur, ut πίναξ. [Anecd. Bekkeri 113. " Liber, Montf. Pal. 25. 58. 304. Tabula, Athan. 1, 758. Πυξία τοῦ νόμου." Kall. Mss.]

[* " Πυξιόνυξ, Diosc. Notha 451." Boiss. Mss.]

ΠΤΥΩ, ὕσω, Spuo, Expuo, Excreo, Xen. K. Π. 8, (1, 14.) Μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυττόμενοι. Item cum accus., Il. Ψ. 679. Αἷμα παχὺ πτύοντα. Dicitur et de mari in Epigr. itidem pro Expuo vel Eructo, ἐρεύγομαι. Item Πτύσας προσώπῳ, Soph. (Ant. 1231.) p. 264. meæ Ed. pro προσπτύσας τῷ πατρὶ, Inspuens in faciem patris: (653.) p. 241. 'Αλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες Τὴν παῖδα, pro ἐν οὐδενὶ λόγῳ θέμενος, καταφρονήσας. Sic etiam Lat. Despuere habet Contemtus signif. Quo pertinent hæc Tibull. 1, 2. de sene amante, Hunc puer, hunc juvenis turba circumstetit arcta, Despuit in molles et sibi quisque sinus: ut ap. Theocr. 20, (11.) mulier amatorem deridens, et eum prorsus a se sperni ostendens, post multa verba τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. Vide et 'Αποπτύω. [" Jacobs. Anim. 293. Anth. 6, 138. 412. 7, 147. 8, 171. 9, 153. Græfe ad Meleagr. p. 140. ad Lucian. 1, 414. De mari, Valck. Adoniaz. p. 409. Bergler. ad Alciphr. 41. Toup. Opusc. 1, 152. 451. Wakef. S. Cr. 1, 54.: ὑπὸ κόλπον, Toup. in Schol. Theocr. 215. 221. Πρὶν πτύσαι, T. H. ad Plutum p. 253." Schæf. Mss. Ruhnk. Ep. Cr. 149. Schæf. ad Longum p. 386. Erf. ad Soph. Ant. 645. Theocr. 24, 19. Apoll. Rh. 2, 570. 4, 925. Opp. 'A. 5, 596. Πτύσομαι, Hippocr. 607, 46. Υ in præs. et imperf. est longum, in fut. et tempp. inde deriv. est breve.] Πτύσμα, τὸ, Sputum, Id quod excreatu ejicitur, i. e. Excrementum tussiendo vacuatum, superfluum sc. molestumque humorem thoraci, pulmonibus, asperæ arteriæ, gutturi aut alii instrumento spirationis insidentem natura propellente, ut inter alia Gorr. tradit. Qui etiam e Gal. addit, quod optime concocti sputi notas gerit, πτύελον nominari: quod vero sanguine aut atra bile respersum mistumve fuerit, aut spumosum, aut aliter vitiosum, πτύσμα potius vocari. J. Poll. sine discrimine, 2. Τὸ ἀπορρέον τοῦ στόματος, πτύσμα καὶ πτύελον, καὶ σίελος καὶ σίαλος. Hippocr. Epidem. 6. πτύσματα ἀνθηρὰ, i. e. πτύσματα ἐρυθρὰ καὶ ὕφαιμα, ut Gal. in Lex. suo exp. [Polyb. 8, 14, 5. * Πτυσμὸς, Hippocr. 1216.] Πτύσις, Excreatio, Expuitio, Plin. Et πτύσις αἵματος, s. αἱμορραγίη, ἣν στάγδην καὶ ἀθρόον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἢ ἀπὸ τοῦ στόματος ἔη τὸ αἷμα. Aret. de Notis Acut. Morb. 2, 2. ubi vide quomodo discernat ab ἀναγωγὴ et ἔμπτυσις. [* Πτυστὸς, unde * 'A-

πτυστος, Hippocr. 177. 493. * Αἱματόπτυστος, Pisid. 422. * Μακρόπτυστος s. * Μακροπτύστης, Schol. ad Lucian. Apolog. de Merc. Cond. c. 6.]

Πτύελον, sive Πτύαλον, τὸ, Sputum, i. q. πτύσμα: quamvis nonnulli discrimen inter ea statuant. Alex. Aphr. Probl. 2. Ἀνάγεται τὸ πτύαλον. Affertur et pro Spuma maris. || Πτύελον Hes. exp. non solum πτύσμα, sed etiam σκεῦος ἐπιτήδειον πρὸς λουτρόν: quod πτύελος potius nominari solet. ["Πτύελον, Sputum, Athen. 1. p. 52. Πτύελον, Πτύαλον, Thom. M. 862. * Πτύελος, 792. 862." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 13, 3. "Hes. v. Σίαλος. * Πτυελώδης, Saliva abundans, Diogen. Prov. 8, 71. Suid. 3, 701." Wakef. Mss. "Apostol. Adag. 21, 4." Boiss. Mss. * Πτυαλώδης, Hippocr. 213.] Unde Πτυαλισμὸς, sive Πτυελισμὸς, Screatus, Excreatio. Ex Hippocr. de Vict. Rat. in Morb. acut. Vel potius Sputatio, Crebra exspuitio. Nam Πτυελίζειν, teste Gorr., ap. Hippocr. Prorrhet. non aliud significat quam Frequenter spuere, Os assidue sputo plenum habere. [* Πτυαλίζω, Hippocr. 208. * Ἀποπτυελίζω, unde * "Ἀποπτυέλισμα, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 119. Combef." Boiss. Mss.]

Πτυὰς, άδος, ἡ, Sputatrix, Plaut. Minime sputator, screator sum. Est Aspidis species quædam. Nam Gal., teste Paulo Ægin. 5, 19., tria aspidis genera commemorat, τὴν χερσαίαν, τὴν χελιδονίαν, et τὴν πτυάδα, ἥτις καὶ ὀλεθριωτέρα πασῶν ἐστίν· ἐπαναστεῖνασα γὰρ τὸν τράχηλον, καὶ συμμετρησαμένη τῷ διαστήματι τὸ μῆκος, εὐστόχως ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὸν ἰόν. [Schneid. ad Ælian. H. A. 6, 38. Porph. de Abst. 3. p. 269. Ed. Lugd.]

Ἀναπτύω, Expuo, Expuendo ejicio, Ejicio quasi expuendo. Proprie Sursum spuo. Apoll. Rh. 2, (570.) καγχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνην, ubi Latine itidem Expuebat dici posset. || Despuo, Conspuo: eo sensu quo dixit Poëta quidam, Mores alicujus despuere, pro Contemnere. Conspuo autem, ea signif. qua dixit Paulus, Consputus atque derisus. Gal. Ὁ τὰς Ἡροφίλου ἀναπτύων * διατομάς. Potest ἀναπτύων exponi etiam Respuens. ["Ruhnk. Ep. Cr. 149. Toup. Opusc. 1, 336. Brunck. Apoll. Rh. 77." Schæf. Mss. * Ἀνάπτυσις, Gal. de Simpl. Potest. 4. T. 2. p. 51, 45. Bas.: Alex. Trall. 7, 286. * "Ἐξαναπτύω, Theod. Prodr. 161." Elberling. Mss.]

Ἀποπτύω, Spuo, Expuo: pro simpl. πτύω, Xen. K. Π. 1, (2, 16.) Αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστι Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι, ubi notandum absolute poni et sine adjunctione. Sic et Epigr. ἐς δὲ βαθὺν τρὶς κόλπον ἀπέπτυσεν, pro ἔπτυσεν: ut Theocr. τρὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον. Frequentius accus. adjunctum habet pro Expuo, Spuendo expello, (Ἀπ. 1, 2, 54.) Τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσιν. Jungitur autem et cum aliis accus., pro Emitto ex ore tanquam expuendo, Emitto s. Reddo tanquam sputum, Il. Δ. (426.) ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην, Ψ. (781.) Ὄνθον ἀποπτύων. Nonnus, ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων. Sic et passiva voce usus est Gal. Εἰ δ' αὐτόματος ἀποπτύοιτο μόνος, ἀτρέμα πιέζειν τῷ δακτύλῳ. Lucr. itidem Expuere ex animo rationem dixit, pro Expellere s. Ejicere tanquam spuendo. || Respuo, i. e. Aspernor, Aversor, Hesiod. Ἔργ. (2, 344.) Οὐ γάρ τοι γε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀρὰς, Non enim audiunt, sed preces aspernantur, aversantur, abominantur, detestantur. Sic quidam putant ἀπέπτυσα esse abominantis, in Eur. Hipp. (614.) Ἀπέπτυσ'· οὐδεὶς ἄδικός ἐστί μοι φίλος. Usurpatur ab Eod. in responsione itidem, Hec. (1265.) ibi enim cum Polymestor dixisset, Καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασσάνδραν θανεῖν, respondet Hecuba, Ἀπέπτυσ', αὐτῷ ταὐτὰ σοὶ δίδωμ' ἔχειν, Schol. καταφρονῶ τῶν σῶν μαντευμάτων. ["Valck. Hipp. p. 232. Diatr. 140. ad Lucian. 1, 465. Abresch. Æsch. 2, 45. Jacobs. Anth. 6, 138. 7, 148. 11, 144. 12, 25. Phanias 6. Villois. ad Long. 216. Brunck. Soph. 3, 500. Heyn. Hom. 4, 703. Markl. Suppl. 1032. ad Charit. 562. Wakef. Herc. F. 561. Eum. 303. Respuo, Aversor, Toup. Opusc. 1, 450. Jacobs. Spec. 17. De mari, Valck. Adoniaz. p. 409. Ruhnk. Ep. Cr. 149. Bergler. ad Alciphr. 41." Schæf. Mss. * "Ἀναπτυστέος, Respuendus, Clem. Alex. 140.

A 659(=163. 785.)" Kall. Mss. * "Ἀπόπτυσμα, Heyn. Hom. 5, 111." Schæf. Mss. Hes. v. Βρῆγμα, leg. Βῆγμα. "Moschop. π. Σχ. 198." Boiss. Mss. * Ἀποπτυσμὸς, perperam pro ποππυσμὸς, Dionys. H. de C. VV. p. 156. Schæf., quem vide.] Ἀπόπτυστος, ὁ, ἡ, Aspernandus, Aversandus, Detestandus, Abominandus, q. d. Despuendus. Sic dicitur ut κατάπτυστος: usurpaturque cum ab aliis, tum a Basil. Proprie autem sonat potius Aspernabilis et Despuibilis, si fas esset ita loqui, quam Aspernandus et Despuendus: ἀπόπτυστον ab Hes. exp. ἀπόβλητον, ἔκβλητον, κατάπτυστον. Nam in vulgatis Edd. perperam legitur ἀπόπτυσον pro ἀπόπτυστον, et κατάπτυσον pro κατάπτυστον. ["Opp. K. 1, 255." Wakef. Mss.] Ἀποπτυστὴρ, ῆρος, ὁ, Aspernator, Contemtor, Qui aversatur, ad verbum Desputor, Opp. Ἁ. 2, (11.) ἅτε πῶλον ἀποπτυστῆρα χαλινῶν. ["Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. "Ad Mœr. 34." Schæf. Mss. Cf. Διαπτυστήρ. * Ἐξαποπτύω, Tzetz. Ch. 6. p. 98.]

B "Διάπτυστος, Ventilatus et sparsus: ut accipiunt "ap. Soranum Vita Hippocr. Τῆς δόξης αὐτοῦ μέχρι "Περσῶν διαπτύστου γενομένης. Sed suspecta hæc "vox est, et puto scr. esse διάπυστος. Alioqui "διάπτυστος est Despuendus, Despui dignus, ut κατάπτυστος, a verbo Διαπτύω, i. q. καταπτύω, Despuo, "et metaphorice Contemno, Fastidio. Dem. (313.) "Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους, Chrys. "Μέλλει διαπτύεσθαι." ["Jacobs. Anim. 294. Philostr. 266. Boiss., Bergler. ad Alciphr. 105. T. H. ad Lucian. Dial. p. 49." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 5. τὸν χαλινόν. Cum gen., i. q. καταπτύω, Ælian. H. A. 4, 22. "Planud. Ovid. Met. 2, 597." Boiss. Mss. * Διαπτυστὴρ, Greg. Naz. Carm. 10, 105. χαλινῶν ἵππος. Cf. Ἀναπτυστήρ.]

"Εἰσπτύω, Inspuo, Spuo in, cum præp. εἰς: ut, "Εἰσέπτυσε εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ."

Ἐκπτύω, Expuo, Od. Ε. (322.) στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρήν. Exp. etiam Respuo, Abhorreo; sed sine exemplo. ["Bergler. ad Alciphr. 150. Ja- C cobs. Anth. 6, 84. 11, 144. De mari, Valck. Adoniaz. p. 409." Schæf. Mss. * "Ἔκπτυσμα, Sib. Orac. 8. p. 735. Cf. Lactant. 4, 18, 15. et Struvii Fragm. Sibyll. p. 42. 43. * "Ἔκπτυμα, Sputum, Andr. Cr. 94." Kall. Mss. * Ἔκπτυσις, Alex. Trall. 7. p. 97. * "Ἔκπτυστος, ad Charit. 316." Schæf. Mss. * Συνεκπτύω, Theod. Prodr. Ep. p. 74.]

Ἐμπτύω, Inspuo, Marc. (14, 65.) Ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ, Plaut. Insputare alicui, aliquem. Vide et Πτυάς. Item, Ἐνέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον, Plut. (6, 715.) ut ap. Athen. 8. Ἐνέπτυσεν εἰς αὐτήν. Pass. Ἐμπτυσθήσομαι, Insputabor, Conspuar. Phrynich. annotat, non dicendum esse ἐμπτύει μου, sed καταπτύει μου. ["Phryn. Ecl. 6. ad Lucian. 1, 414. Thom. M. 507." Schæf. Mss.] Poëtice autem pro Ἐμπτύω dicitur Ἐνιπτύω, Inspuo, Insputo. Ἔμπτυσμα, Sputum, s. potius Quod alicui inspuitur, [LXX. Isai. 50, 6. "Cyrill. Hier. 128. Andr. Cr. 63. * Ἐμπτυσμὸς, 311." Kall. Mss.] At Ἔμπτυσις numeratur inter αἵματος φορὰς τὰς διὰ στόματος, ap. D Aret. de Not. Morb. Acut. 2, 2.

Ἐπιπτύω, Inspuo, Insputo, i. q. ἐμπτύω, ["Valck. Callim. 296. (1, 526.) ad Röv. p. xxviii. Jacobs. Anth. 10, 112." Schæf. Mss.] Ἐπίπτυστος, Insputandus, Dignus qui insputetur, cui insputetur, κατάπτυστος et ἀπόπτυστος.

Καταπτύω, Despuo, i. e. vel Despicio, Contemtim aversor, ut ap. Catull. Preces alicujus despuere, abominor, ut Pers. Despuat in mores, Lucian. Καταπτύω τῆς φιλοσοφίας, Despuo philosophiam, Demosth. (295.) Τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου; Quis non in te despueret, te execrando? Sic et ap. Æschin. καταπτύω σου, In te despuo, Te execror. ["Plut. Mor. 1, 13. Phryn. Ecl. 6. (Lobeck. 17.) T. H. ad Lucian. Dial. 49. ad 1, 415. Thom. M. 507." Schæf. Mss. * Κατάπτυσμα, Gl. Putacilla.] Κατάπτυστος, ὁ, ἡ, Despuendus, Abominandus, Execrandus, Dem. pro Cor. (236.) Μισθοῦται τὸν κατάπτυστον τουτονί. In eadem Or. Πρός γε τοῦτον αὐτὸν τὸν κατάπτυστον. Idem pro Despuendus et Despicabilis usus est in

Or. c. Mid. 233(=559.) et pro Spurcissimus, 237 (=570.) Nam omnia spurca et detestanda, necnon et aspernanda, despuere solemus. Apud Anacr. legitur et *καταπτύστην*, J. Poll. [2, 103. " Wakef. S. Cr. 3, 88. Valck. Callim. 147." Schæf. Mss. Eur. Tro. 1024. * " *Καταπτύστως*, Clem. Alex. 458." Kall. Mss.] A

[* *Παραπτόω*, Despuo, Philostr. V. A. 4, 10. *ἀφρὸν*, de cane. " Niceph. Call. Or. in S. Magd. p. 47." Boiss. Mss. " Wyttenb. Ep. Cr. p. 40." Schæf. Mss.]

[* " *Περιπτύω*, Aristæn. Ep. 1, 21. cf. T. H. ad Lucian. D. M. 20, 2." Boiss. Mss. Simpl. ad Epict. " Ad Charit. 316." Schæf. Mss.]

[* *Προπτύω*, Ante me spuo, LXX. 2 Macc. 6, 20.]

Προσπτύω, Aspuo, Inspuo in aliquem, Insputo, Conspuo, Despuo : *Ὁ δὲ ἀναχρεμψάμενος προσέπτυσε τῇ ὄψει*. Et alibi, *Τοῦτον δὲ τὴν γλῶτταν ἀποτραγόντα προσπτύσαι*. Hæc Bud. : qui et h. l. subjungit, ex Hippiatria, ut puto, *Ἅλας νῆστις ὢν διαμασησάμενος πρόσπτυσον τὸν ὀφθαλμόν* : ut et Plin. 31, 9. itidem de sale, Oculis jumentorum inspuitur. Item *προσπτύει* alicui rei, qui eam despuit et contemtim rejicit : ut Epicurus ap. Athen. *Προσπτύω τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν ποιῇ*. [Plut. 8, 360. 10, 476. " Ad Lucian. 1, 414. T. H. ad Dial. p. 48. Valck. ad Röv. p. xxvii. Bergler. ad Alciphr. 41. Abresch. Lectt. Aristæn. 316." Schæf. Mss. Diog. L. 2, 67. * *Πρόσπτυστος*, Dignus qui inspuatur, Plut. 8, 235.] B

" *Πυτίζω*, derivatum a *πτύω*, abjecto *τ*, Lex. " meum vet. et Etym. A Suida exp. *πταίω*, in " Ms. etiam Cod. ; sed non dubito quin perperam " id scriptum sit pro *πτύω*, Spuo. Verum signif. po- " tius Sputo, Crebro spuo." [Pytisso, s. Pytiso, Terent. Heaut. 3, 1, 48. Pytisando quid vini absumsit ? " Jacobs. Anth. 7, 264. Brunck. Aristoph. 1, 21. (Λ. 205.)" Schæf. Mss. Salmas. ad Spart. 150.] " *Πύτισμα*, *τὸ*, Sputum, *πτύσμα*," [Pytisma, Juvenal. 11, 173. Vitruv. 7, 4, 5. * *Ἀναπυτίζω*, Hero Spirit. 1. p. 181.] " *Ἀποπυτίζω*, Respuo, s. Spuendo eji- C " cio, eructo, Aristot. H. A. 4, (3.) *Ἀποπυτίζει τὴν* " *θάλασσαν*, Respuit marinam." [Hippocr. 1217. Aristoph. Λ. 205. *Εὔχρων γε θαῖμα κἀποπυττίζει καλῶς*, Profluit, sed leg. unico *τ*, ut Brunck. annotavit. * " *Διαπυτίζω*, Expuo, Passim expuo, Archedicus Comicus ap. Athen. 294. *Διαπυτιοῦσ' οἶνον δὲ τοιοῦτον χαμαί*." Schw. Mss. " Fundo, Clem. Alex. 154. *τὸν ἄκρατον*, Merum, (*Ὥσπερ τοὺς ἀμφορεῖς διαπυτίζοντας ἀλλήλοις τὸν ἄκρατον φιλοτησίας ὀνόματι*.)" Kall. Mss. * *Ἐκπυτίζω*, Hero l. c. * *Καταπυτίζω*, 206. Vide Schn. Lex. v. *Πυτίζω*. Scribitur etiam, sed male, * *Πιτύζω*, unde * *Ἀναπιτύζω*, cujus verbale * *Ἀναπιτυσμὸς*, Mathem. Vett. p. 247. * *Ἐκπιτύζω*, ibid. *ἐκπιτυσθήσεται*, i. q. *ἐκρυήσεται*. * *Ἐκπιτυσμὸς*, Hero Spirit. 1. p. 181. * *Πιτύω*, Schn. Lex. * " *Πιτίζω*, Pitisso, Tzetz. Ch. 1, 6. 31." Elberling. Mss.] " *Ἐκπιτίζω*, Pitissando exhaurio, Alexis ap. " Athen. (124.) *Καὶ τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπιτίζομεν*, " *Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν* :" [*ἐκπυτίζομεν* Schw. *Ἐκπιτίζει*, Gl. Exugit : *ἐκπιτίζει* Vulc. D * " *Πτύσκω*, Hippocr. de Morbis p. 460. *Ὑγραίνεται καὶ πτύσκεται ὁ πνεύμων* : leg. * *πιτύσκεται* s. *πιπίσκεται*." Schn. Lex.]

" *Φθύζω*, Susurrum edo, sicut et *ἐπιφθύζω*. Exp. " et Spuo." " *Ἐπιφθύζω*, Inspuo veneficarum more, " s. potius Inspuo venefice, si ita loqui liceat, " Theocr. 2, (62.) *Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος* " *ὀστέα πάσσω*, ubi tamen aliter Schol. * *ἐπιψιθυρίζουσα*, et *ἡσύχως ἐπᾴδουσα*. Legimus ap. Eund. 7, (127.) " *Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι*. " Ubi melius exp. videtur idem Schol., et priori illi " expositioni assentiri : quæ ex Eust. petita est :" [ad Od. A. p. 1392, 42=22, 9. Od. Δ. p. 1482, 43 =149, 16.] " Convenit autem et cum hoc Tibulli " versu (1, 2, 53.) Ter cane, ter dictis despue car- " minibus." [Schn. Lex. suspicatur olim scriptum fuisse * *ἐπιψύττοισα*, a *ψύττω*, Dor. pro *πτύω*. " Valck. ad Röv. p. xxviii." Schæf. Mss.]

" *Ψυττὸν*, Hes. esse dicit *πτύελον*, Sputum : affe- " rens et VERB. *Ψύττει* pro *πτύει*, Spuit. A sono " hæc facta arbitrantur."

" *ΠΤΥΟΝ*, *τὸ*, Ventilabrum, Pala lignea, qua semi- " na ex acervo sumentes ab una areæ extremitate in " alteram contra ventum jactant, ut ista ventilatione " a pulvere et aceribus purgentur : *λίκνον* autem, " Vannus. Il. N. (588.) *Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν* " *μεγάλην κατ' ἀλωὴν Θρώσκουσιν κύαμοι μελανόχροες* " *ἢ ἐρέβινθοι Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ*. " Xen. *Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει*, Aristas a fru- " mento secernit. Nota vero *πτυόφι* illud in Hom. " loco paragogicωs positum pro *πτύον*, ut *ποντόφι* pro " *πόντου*." [" Phryn. Ecl. 141. Jacobs. Anth. 9, 39. Wakef. S. Cr. 5, 4. Brunck. Soph. 3, 527. Heyn. Hom. 6, 473. Toup. Opusc. 1, 197." Schæf. Mss. Theocr. 7, 156. Modus frumentarius, unde * *Δίπτυον*, *τὸ*, Dimidium medimni, ap. Cyprios, Hes. * " *Πτυάριον*, Herodian. Epimer. 117." Boiss. Mss. * *Διαπτυίζω*, Phav. v. *Λικμῶ*, Schneidero susp. * *Πτέον*, Attice, Eust. Il. E. p. 925. " Brunck. Soph. 3, 527." Schæf. Mss. Phot. *Πτέον· διὰ τοῦ ε λέγουσιν, οὐ πτύον*.]

ΠΥΓΗ, *ἡ*, Nates, Clunes ; Pyga, ut Horat. etiam vocat. Athen. (582.) *ἐσχηκέναι Πυγὴν πάνυ καλὴν*, ubi etiam *πυγὴν αἰτεῖν*, *παρέχειν*, de nefando coitu. Item Prov. *Ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν*, de quo ap. Suidam. Hes. exp. *κάθισμα*, alii *ἕδρα* : quæ pars et *γλουτοὶ* vocatur, i. e. Clunes. [" Markl. Suppl. p. 263. Act. Traj. 1, 247. Toup. Opusc. 2, 70. ad Charit. 295. Conf. c. *πυγμὴ*, Brunck. Aristoph. 3, 17. : cum *ἕδρα*, ad Lucian. 2, 89. *Ἅλλεσθαι πρὸς πυγὴν*, Brunck. Aristoph. 1, 10. (Λ. 82.) Kuster. 237." Schæf. Mss. Antyllus Oribasii p. 121. Matth., Eust. Il. B. p. 310. *ἀγροῦ*, cf. Interpp. ad Hes. v. * *Ἀγροπήγη*.] ITEM ET *Πὺξ* pro *πυγή*. Bud. ex Aristot. Physiogn. *Ὅσοι δὲ πῦγα μὲν ὀξεῖαν, ὀστώδη δὲ ἔχουσιν, εὔρωστοι*.

Πυγολαμπὰς, Cicindela, Insecti genus, cujus clunes s. nates noctu lucent : alio nomine *λαμπουρὶς* s. *λαμπυρὶς* nominatur, ut suo loco docui. Aristot. H. A. 5, 19. Alii scribunt *πυγολαμπίς*. [Cf. *Πυγολαμπίς*.] *Πυγοσκελὶς*, *ζῶόν τι*, *καὶ ὁ βραχὺς*, Hes. Apud quem ET *Πυγόριζαι* dicuntur *τινὲς τῶν ῥιζῶν*. *Πυγοστόλος*, *ὁ*, *ἡ*, Qui clunes ornat : ut lenones et lenæ quæ cinædis *καλὰς πυγὰς* prostituebant. Suidæ *προαγωγὸς*, * *μαχλίστρια*. Hesiod. *Ἔργ.* (1, 371.) *Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω*, *Αἱμύλα κωτίλλουσα*, ubi Schol. exp. non solum *ἡ κοσμοῦσα τὰ περὶ τὴν πυγὴν καὶ ἕδραν μέρη* * *ζωναρίοις*, verum etiam *ἡ στολίζουσα τοὺς πυγόνας καὶ πήχεις καὶ τὰς χεῖρας περιβραχιονίοις καὶ δακτυλίοις*. Sed hæc posterior expositio parum consentanea est. Si enim a *πυγὼν* derivatum esset, corripienda foret prima syllaba, et dicendum *πυγονοστόλος*. Præterea homines libidinosos non tam facile decipiunt brachialia et annuli quam *αἱ καλαὶ καὶ εὔστολοι πυγαί*. [" Toup. Opusc. 1, 522." Schæf. Mss.]

Πύγαργος, Cujus nates albidæ sunt, Albas clunes habens : e quo a quibusdam intelligitur Mollis, effeminatus. Ita vocatur etiam Aquilæ genus quoddam, *παρὰ τὸ ἔχειν πυγὴν ἀργὴν καὶ λευκήν*, ut Suid. tradit : item et Plin. 10, 3. Secundi generis pygargus, in oppidis mansitat et in campis, albicante cauda. Meminit et Aristot. H. A. 9, 32. Gaza Albicillam nominari Latine posse scribit : *νεβροφόνον* quoque ab eod. Aristot. vocari tradunt, quod Hinnulariam Gaza interpr. Pygargi sunt et Feræ quædam, e caprearum genere, ap. Plin. 8, 53. [" Heyn. Hom. 8, 660. 661." Schæf. Mss.]

Ἀντίπυγος, Oppositas s. Obversas nates habens : ut *ἀντίπυγος ὀχεύεται*, Coit obversis s. aversis clunibus. Alii, Aversus coit. Sic *ἀντίπυγοι συμπλέκονται* : quod et *πυγηδὸν συμπλέκεσθαι* dicitur. [Aristot. H. A. 5, 2. " Abresch. Æsch. 2, 99." Schæf. Mss.] *Ἄπυγος*, Nates non habens, Perexiles nates habens. Hes. *ἄπυγοι* exp. *οἱ λεῖοι τὰς πυγὰς*, annotans scommatice in Athenienses dictum fuisse. Vide *Λισπόπυγος*. [Simonides Fr. 230, 76. " Mœr. 245. et n., ad Timæi Lex. 176. Antip. Thes. 4." Schæf.

Mss.] Εὔπυγος, Bonas s. Pulcras nates habens, J. A Poll. Εὐπυγία, ἡ, Pulcræ clunes, Horat. s. Tumidæ et pingues clunes: quibus ap. Eund. opponuntur Aridæ clunes. Legitur in Comici cujusdam [Alexidis] versibus ap. Athen. 13. [p. 568. et ap. Clem. Alex. 256=94.]

Καλλίπυγος, Pulcras nates habens, Cui pulcræ sunt clunes, ὁ καλὴν πυγὴν ἔχων, ut Comicus quidam ap. Athen. 13. loquitur, ut καλλίπυγος ἵππος. Item καλλίπυγος Ἀφροδίτη, cui fanum statuere duæ sorores, quæ καλλιπυγίας πέρι inter se certabant, judicium ferente adolescente quodam, ut prolixe refert Athen. l. 12. fin., ubi inter alia dicit, Φιλονεικήσασαί ποτε πρὸς ἑαυτὰς, προελθοῦσαι ἐπὶ τὴν λεωφόρον, διεκρίνοντο πότερα εἴη καλλιπυγοτέρα. Et mox, Ὑπὸ τῶν πολιτῶν καλλίπυγοι ἐκαλοῦντο. Et mox, Καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις. Et, Ἱδρύσαντο Ἀφροδίτης ἱερὸν, καλέσασαι Καλλίπυγον τὴν θεόν. Initio autem, Καλλιπύγου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσασθαι. Unde emenda locum ap. Clem. Alex. Str. Ἑταίρᾳ δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ Καλλιπύγῳ θύουσι Συρακούσιοι: nam B hic mendose SCRIPTUM Καλλιπύργῳ. [" Ad Charit. 208. Valck. Phœn. p. 116. Toup. Opusc. 2, 70. Emendd. 2, 506. Bergler. ad Alciphr. 188. Jacobs. Anim. 159." Schæf. Mss.]

Κατάπυγος, Cinædus. Unde ap. Hes. Καταπύγου, κιναίδου, ἢ ἀσελγοῦς. Et Prov. ap. Athen. (281.) Καταπυγοτέραν τ' ἀλφηστᾶν: nam ἀλφηστῶν piscium tradunt τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον φαίνεσθαι: unde etiam ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν πυγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν, veteres quidam ita vocarunt τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς, ut Athen. ibid. tradit et Suidas, in Καταπύγων, de quo paulo post. [" Heyn. ad Apollod. 1140. Casaub. Athen. 1, 4. Brunck. Aristoph. 1, 13. (A. 137.) ubi de * Παγκατάπυγος." Schæf. Mss.] Ejusd. signif. EST Καταπυγὴς, Cinædus, Pronus ad obscœnas libidines, ὁ καταφερὴς, Hes. Eod. Hes. teste καταπυγὴς dicitur etiam ὁ μέσος δάκτυλος. Synonymum ET Καταπύγων, significans itidem Cinædus, Aristoph. N. (909.) Καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος: (529.) Χὼ σώφρων τε χὼ καταπύγων. C Et Ἱππ. (639.) Ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνὴρ, ubi Schol. εὐρύπρωκτος: Σφ. (687.) εἰσελθὸν μειράκιον σοι κατάπυγον, ubi Schol. πεπορνευμένον. Tales ap. Latinos Pueri meritorii, Catamiti, Drauci, qui sc. obscœna patiuntur. Sed hoc κατάπυγον referendum potius fuerit ad præcedens κατάπυγος. Suid. καταπύγων exp. λάγνος, dicens et ipse metaph. esse ab eo piscium genere, qui ἀλφησταὶ nominantur, quoniam sc. ii sibi ἕπονται κατὰ τὴν οὐράν: quam rationem sequendo, καταπύγων s. κατάπυγος aut καταπυγὴς dicetur Is potius, qui obscœnum opus patrat, quam qui patitur. Attici vero καταπύγωνα vocant etiam τὸν μέσον τῆς χειρὸς δάκτυλον, teste J. Poll. 2. Hes. καταπυγῆ nominari scribit. [" Ad Mœr. 250. Gen. καταπύγονος, Aristoph. 'A. 79." Schæf. Mss. Καταπύγωνα, Alciphr. 3, 45. Lucian. 2, 334. Apud Phot. Κατυπυγὼν, όνος. Καταπύγων, ωνος, ονος, Lobeck. Phryn. 195. * Λακαταπύγων, Aristoph. 'A. 664. * Λακκαταπύγων, ὁ ἄγαν καταπύγων, Phot. v. * Λακκατάρατοι.] Καταπυγοσύνη, de Opere obscœno D dictum, Aristoph. N. (1023.) Τῆς Ἀντιμάχου Καταπυγοσύνης ἀναπλήσει, ubi Schol. annotat hunc Antimachum κωμῳδεῖσθαι ὡς κίναιδον καὶ θηλυμανῆ. Alii exp. Flagitium libidinis abominandum, Fœda voluptas: Hes. autem ἡδονὴ μεγάλη. Legitur et ap. Plut. Pericle (24.) in versu quodam Cratini, [καὶ καταπυγοσύνην παλλακὴν κυνωπίδα, quod est ἀπὸ τοῦ * Καταπυγόσυνος. " Καταπυγοσύνη, Aristoph. Fr. 228." Schæf. Mss. Lucian. 2, 750. Cratinus Æliani H. A. 12, 10. Καταπυγοσύνην μυός.] Καταπυγέω, Obscœnum opus patro. Unde partic. Καταπυγῶν, quod Suidas exp. * κατασελγαίνων. Apud eund. Suid. LEGITUR ET Καταπυγωνέστερον, μαλακώτερον, πορνικώτερον, cum hoc exemplo, (ex Aristoph. Λ. 776.) οὐκέτι δόξει Ὄρνεον οὐδ' ὁτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι. Hic autem compar. est quasi a Καταπυγωνής. Catullus usus est itidem comparativo Cinædior.

Λευκόπυγος, Albas nates habens, quod est mollium et effeminatorum. Suid. λευκοπύγους dici ait τοὺς δειλοὺς, ut contra μελαμπύγους, τοὺς ἀνδρείους. Itidem λευκόπρωκτοι a Plat. Comico dicuntur Molliculi et effeminati. [" Act. Traj. 1, 240. Christ. Noct. Acad. Obs. viii." Schæf. Mss.] Λισπόπυγος, Attritas nates habens et exiles. Λισπόπυγοι a Comicis dicebantur Athenienses, quod cum magna e parte nautici essent, ob sedendi assiduitatem depyges reddebantur. Sunt etiam qui eos dicant inde a Theseo usque fuisse λεπτοὺς τὰ ὀπίσθια: de quo in fabulis est, Ὅτι ἑλκόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους κατέλιπεν ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν πυγὴν, ut Aristoph. Schol. inter alia docet. J. Poll. 2. Οἱ δὲ ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντες, λίσποι καὶ ὑπόλισποι καλοῦνται, καὶ λισπόπυγοι, ἐφ' ᾧ μάλιστα Ἀθηναῖοι κωμῳδοῦνται. Hes. ἀποπύγους quoque scommatice dici scribit. Cui ἀπόπυγος respondet Latinum Depygis, s. Depugis, quo Horat. Satyr. utitur, Depygis, nasuta, brevi latere ac pede longo est: intelligens per Depygem, quæ nates habet macras, graciles, et depressas. Idem et Pyga dixit. [" Ad Timæi Lex. 176. * Λισπόπυξ, Kuster. Aristoph. 237." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ἱππ. 1365.] SIC Λεπτόπυγος, Tenues et exiles nates habens, aut Macras et graciles. Opp. vero his εὔπυγος et καλλίπυγος. Vide Πυγίδιον. Μελάμπυγος, Nigras nates habens, quod virilis ac fortis animi signum esse putabatur. Hes. Λευκόπυγος, ὁ ἄνανδρος· ἔμπαλιν δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον. Idem: Μελαμπύγους, τοὺς ἀνδρείους· τοὺς γὰρ δασεῖς τὰς πυγὰς, ἀνδρείους ἐνόμιζον. Talis autem fuisse fertur Hercules. [" Brunck. Soph. 3, 527. Act. Traj. 1, 240. ad Herod. 606. Wessel. Diss. 196." Schæf. Mss.] Ὀρθόπυγος, Cujus nates erectæ stant, clunes non sunt pendulæ. Ὀρθοπυγιᾷν, Esse clunibus surrectis, Erigere se, ut altior et procerior videatur. Hes. enim ὀρθοπυγιᾷν esse dicit, ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρῃ, πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι: ap. quem tamen SCRIPTUM Ὀρθοπηγιᾷν. AT Ὀρθοπύγιον in Lex. meo vet. exp. τὸ κωλέντερον, quod et ὀρροπύγιον, [ET * Μεσοπύγιον, (e * Μεσόπυγος,) Schol. Aristoph. Πλ. 122. " Ὀρθοπύγιον, Mœris p. 282. et n. Pierson. Pr. 36. Ammon. 25." Schæf. Mss.]

[* Περιπυγὴς, πόρνος, μάχλος, Hes.]

Πυγαῖος, dicitur ὁ τῆς πυγῆς, ut οὐραῖος vocatur ὁ τῆς οὐρᾶς, Posticus, ὀπίσθιος. Et πυγαῖον ἄκρον, Extrema natium pars. Quinetiam πυγαῖα dicuntur οἱ γλουτοὶ, J. Poll. i. e. Clunes, Nates: alio nomine κόχωνα. Secundum Hes. et Suid. πυγαῖα dicuntur αἱ σπεῖραι τῶν κιόνων, et τοῦ σώματος ἡμῶν τὸ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Sed addit Suid. πυγαῖον dici etiam τὸν ἀκόλαστον: ut i. sit q. κατάπυγος, Cinædus. [" Πυγαῖον, τὸ, Wessel. ad Herod. 138. (2, 76.) * Πυγιαῖος, Pierson. Veris. 170." Schæf. Mss.]

Πυγηδὸν, pro κατὰ τὴν πυγὴν, s. τὰς πυγὰς, Aristot. H. A. 5, (2.) Οὐ μὴν ὁμοίως γε πάντα πλησιάζουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ὀπισθουρητικὰ, συνιόντα πυγηδὸν, οἷον λέοντες καὶ δασύποδες καὶ λύγγες. Ut Plin. 10, 63. Coitus aversus elephantis, camelis, tigribus, lyncibus, rhinoceroti, dasypodi, leoni, cuniculis, quibus aversa genitalia. Et mox, Avertuntur et canes, phocæ, lupi. Ubi etiam obiter nota, INTERPRETARI Ὀπισθουρητικὰ, Quibus aversa genitalia, i. e. Quibus genitalia sunt in aversa parte. Rursum Aristot., Π. ἀναχωροῦσι νέμοντες, quod quidam interpr. Recedunt in aversum pascentes. Vide Ὀπισθονόμος. [Aristot. de Part. Anim. 2, 16. Πάλιν πυγηδὸν νέμεσθαι. Cf. Παλιμπαγηδόν.]

Πυγίδιον, τὸ, Exiles nates, Clunes aridæ et depressæ, Aristoph. Ἱππ. (1368.) Πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοις ἐχαρίσω, ubi ὑπόλισπα πυγίδια vocat τοὺς ἐρέτας, διὰ τὴν καθέδραν λεπτοπύγους ὄντας: (A. 638.) Alibi autem * ἀπόπυγοι et λισπόπυγοι simili scommate dicuntur Athenienses.

Πυγίζω, Pædico, πυγηδὸν ὀχεύω, Cum averso coëo, Theocr. 5, (41.) Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ. Legitur et ap. Athen. [Aristoph. Θ. 1120. " Jacobs. Anth. 9, 446. Nicarch. 8. Epigr. adesp. 40. et Jacobs., Toup. Add. in Theocr. 392. Opusc. 2, 281." Schæf. Mss. Πεπυγισμένος, Gl. Percisus, Pædicatus.] UNDE Πύγισμα, de Opere illo obscœno, [Theocr. 5, 43.] Πυγιστὴς, Pædico, i. q. κατάπυγος. [* Καταπυγίζειν,

Phot. τὸ τὴν πυγὴν ἐπιπολὺ μεταφέρειν ἐν τῷ βαδίζειν.] A

Πύγελα, τὰ, Urbs Ioniæ, inde nomen sortita, quod ibi quidam Agamemnonis Trojam petentis socii propter morbum nates infestantem substitere, ut inter alios Suid. tradit et Eust., ap. quem duplici λ SCRIPTUM Πύγελλα, annotantem, a posterioris ætatis hominibus VOCARI Φύγελλα, quod et Suidas refert. Meminit et Steph. B. UNDE Πυγελεὺς, Inde oriundus, ap. Eund. AT Πυγαλίαι e Strab. (14. p. 531.) Qui natium morbo afficiuntur: de sociis Agamemnonis: [Πυγαλίας γάρ τινας, καὶ γενέσθαι καὶ κληθῆναι, Schneidero leg. videtur * Πυγαλγέας.]

"ΠΥΕΛΟΣ, proprie dicitur ὅπου τοὺς πυοὺς, h. e. "τοὺς πυροὺς, πλύνουσιν, Lex. meum vet. et Etym. "Sed ita vocantur et alii πλυνοὶ, s. ὀρύγματα in qui-"bus homines vel sese vel alia lavant. Et in balneis "αἱ σκάφαι s. ἐμβαταὶ, ἔνθα ἀπολούονται, hoc πυέλων "nomine dicuntur, teste Hes. et Suida: quemadmo-"dum et ab J. Poll. πύελος et ἀσάμινθος inter Balnea- B "toria vasa numerantur: subjungitque is exempli "loco hoc hemistichium ex Eupolidis Taxiarchis, "ὅστις πύελον ἥκεις ἔχων. Lat. Solium dicunt, et "Alveum: Græci μάκτραν etiam et δεξαμενήν. Non "solum vero de Alveis illis s. Soliis ligneis di-"citur, verum etiam de Cavis ὀρύγμασιν, in quibus "se abluebant, qualia ex incisis lapidibus fiunt in "balneis. Diosc. 4, 165. de characia tithymalo, "Ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη σχοινοειδῶν ῥαβδίων "καὶ ὑπ' αὐτῶν ὑπόκοιλα ὅμοια πυέλοισιν, ἐν οἷς ὁ καρ-"πὸς φύεται. Ab horum balneatoriorum πυέλων "similitudine Πύελος ET Πυελὶς in annulo dicitur "ἵνα ὁ λίθος ἐναρμόζεται, Cavitas illa in quam gem-"ma inseritur, J. Poll. Sic Suid. πυελίδα a Lysia et "Aristoph. vocatum tradit id, quod suo tempore "σφραγιδοφυλάκιον nominabatur: et Hes. exp. itidem "σφραγιδοφύλακα, ἔνθα ἡ ψῆφος ἐν δακτυλίῳ. Cic. "Palam annuli dicit, quæ et σφενδόνη: licet id po-"tius sit Ipsa gemma cum sua πυελίδι. Apud "Anatomicos πύελος dicitur Cavitas in cerebro mem- C "branosa, per quam veluti ductum et canalem, pi-"tuita defluens transcolatur in palatum et nares. "Alii χοάνην appellant, Herophilus ληνὸν, Torcular. "Significatur hoc vocabulo etiam θήκη, λάρναξ, "Theca, Loculus, Arca, ap. Suid. Τῇ πυέλῳ τῶν "ἱερῶν λειψάνων τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέ-"τρου. Itemque Hes. πύελον et πύην vocari indicat "ἀρτοθήκην, ἀλευροθήκην, Arcam panariam aut fari-"nariam: forsan et hanc παρὰ τοὺς πυοὺς, quod est "τοὺς πυρούς." [Od. T. 553. χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νό-ησα Πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πυελόν.] "Notandum "vero, in isto ap. Suid. loco feminino genere dici τῇ "πυέλῳ: sicut ap. Eund. legimus θερμὴν εἰς πύελον "εἰσῆλθε. Nec vero ap. eum solum, sed et ap. "Athen. 11. Ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν τοῖς "σκαφίοις ἀρύουσι: 12. Πύελοι, ἐν αἷς κατακείμενοι "ἐπυριῶντο: de balneatoriis πυέλοις. Masculino vero "gen. e Gal. πυέλῳ μικρῷ." [Polyb. 30, 20, 3. not. Aristoph. Σφ. 141. Εἰρ. 843. Theophr. de Lapid. 6. cf. Plin. 36, 17. Reines. Epist. p. 308. Salmas. D Exerc. Plin. 1203. Buttmannus ducit a πλύνω, quasi πλύελος, ut ἔκπαγλος ab ἐκπλαγῆναι. "Phryn. Ecl. 136. 142. Thom. M. 862. Jacobs. Anth. 6, 306. 8, 416. Wakef. S. Cr. 5, 21. Act. Traj. 1, 247. ad Charit. 245. Valck. Hipp. p. 256. Πυελὶς, ibid. Aristoph. Fr. 246. Brunck. 2, 244." Schæf. Mss. Hero Junior p. 11. * Ἐμπυελὶς, * Ἐμπυελίδιον, Hero Automat. p. 245.] "Præter πυελὶς a πύελος deriv. ET "Πυελίον, quod Hesychio est πύελος χαλκῆ, Labrum "s. Solium æreum in quo se lavant. ITEM Πυελώ-"δης, Similis πυέλῳ, Concavus in modum πυέλου, Ari-"stot. H. A. 5, 15. Ἐν τοῖς μυσὶ τοῖς πυελώδεσιν ἐμ-"φύεσθαι * καρκινίδια, In mitulis soliatis, Gaza. Idem "ibid. quod Aristot. dicit, ostrea quædam nasci ἐν "τοῖς πυελώδεσι τόποις, vertit In gurgite." ["Valck. Anim. ad Ammon. 141." Schæf. Mss.] "DICITUR "Πύαλος etiam pro πύελος, ut ὕαλος pro ὕελος. Me-"minit ejus Hes., dicens esse et ἀσάμινθον, Solium s. "Alveum balneatorium; et λάρνακα, Arcam. Πύελος "Phrynichus (p. 309. Lob.) Atticum esse dicit, πύαλος

"rejicit, et uti eo prohibet:" ["Ecl. 136. Thom. M. 862." Schæf. Mss. Inscr. Sicula ap. Gruter. p. 212.]

"ΠΥΘΜΗΝ, ένος, ὁ, Fundum, Ima pars, Athen. "11. Ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον, Fundum non habens. "Sic ibid. (491.) de poculo, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες" [Schw. * ὑποπυθμένες] "ἦσαν. Et ap. Lucian. (1, "800.) Ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ "φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν, In fundo "dolii sub ipsa fæce. Tribuitur plantis etiam πυ-"θμὴν, Fundum s. Ima pars, aut Radix: quemad-"modum Hom. Schol. (Od. N. 122. 372.) παρὰ "πυθμέν' ἐλαίης exp. παρὰ ῥίζαν, Ad radicem. Eod. "modo Diosc. 1, 133. Theophr. C. Pl. 3, 18. Τὴν "δὲ ἄμπελον ἄγειν δεῖ κύκλῳ περὶ τὸν πυθμένα, Circa "fundum s. imam partem et prope radicem. Gaza "vertit, Circum sua crura instituenda formandaque "est. Nonnus vero in sua Paraphr. Evang. (p. 16.) "ὑπὸ πυθμένα συκῆς dicit pro eo quod Jo. ὑποκάτω "τῆς συκῆς, et pro eo quod ipse paulo ante, ὑπὸ "σκιοειδέϊ συκῇ, Sub ficu; sed ita tamen, ut intelli-"gas Ad fundum et Ad imam ficus partem. Fruti-"cibus etiam et aliis plantis tribuitur πυθμὴν, Diosc. "1, 133. de spina lonchitide, Ῥάβδους ἔχουσα ὀρθὰς "τριπήχεις ἢ καὶ μείζους, πολλὰς ἀπὸ τοῦ πυθμένος, "Surculos a radice numerosos habens, Aristot. de "Gener. Anim. 1, 20. Ἐξ ἑνὸς πυροῦ εἷς πυθμὴν, Ex "uno tritici grano unum fundum nascitur. Et alibi, "Ἑπτὰ στάχυες ἐν πυθμένι ἑνὶ, Septem spicæ in uno "fundo: pro quo alii, In uno culmo. Diosc. dicit "etiam περὶ τὸν πυθμένα τῆς ῥίζης, Ad imam radi-"cem. Ipsis quoque fructibus tribuitur, non tantum "plantis. Diosc. 1, 171. de mespilo, Πυθμένα πλα-"τὺν ἔχει, Latum habet fundum. Sic pira etiam, "poma, sorba, et alia πυθμένας habent, alio nomine "dictos ὀμφαλοὺς a similitudine: J. Poll. etiam te-"stante τὸν τῶν σύκων πυθμένα ab Atticis ὀμφαλὸν "nominari, Umbilicum; nam iste πυθμὴν in imo "pomo umbilici figuram ostendit, cavus sc., et floc-"cos quosdam habens, reliquias floris. Sunt et in "numeris πυθμένες. Aristot. Polit. 5, 12. Ὧν ἐπίτρι-"τος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται. "Ubi itidem redditur Fundum, Radix:" [vide Schn. de Numero Plat. p. 14. Vrat. 1821. Nicander Θ. 368. Theogn. 1003=1029. Il. Α. 634. Σ. 375. Solon 5, 20. Orph. Arg. 91. 421. 893. Nicander Θ. 639. Æsch. Pr. 1054. Choëph. 202. 258. 644. Suppl. 105. Aristot. Probl. 25, 2. Plato de Rep. 8. p. 129=546. Theolog. Arithm. p. 28. Soph. Œd. T. 1261. Hesiod. Θ. 932. "Ad Charit. 673. Jacobs. Exerc. 2, 5. Anth. 6, 387. 7, 319. 9, 304. Strabo 4. p. 507. Heyn. Hom. 6, 229. 230. 7, 490. 8, 409. Toup. Opusc. 1, 350. 2, 87. Diod. S. 1, 18. Wessel. ad p. 91. Radix arboris, Casaub. ad Athen. 124. Heyn. Hom. 7, 288." Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 4, 542. Cf. Βυθμήν.] "Πυ-"θμενόθεν, Funditus, E fundo," [Hippocr. 390, 32. * "Ἀπυθμὴν, Lex. Herod. 177." Schæf. Mss. Hippocr. 608. Etym. M. 696, 34. * "Ἀπύθμενος, Suid. v. Ἀμφίθετον." Kall. Mss. "Bekk. Anecd. 388." Boiss. Mss. Athen. 501. φιάλη, Galen. v. Σικύνην. "Ἀπύθμενος, * Ἀπυθμένιστος, (e * Πυθμενίζω, * Πυθμενιστὸς,) Brunck. Soph. 3, 501. (Lex. Soph.)" Schæf. Mss. Vide Ἀπυνδάκωτος. "Ἀπυθμένιστος, Sine fundo, Eust. Il. 817, 38." Wakef. Mss. * "Ἀπύθμαντος, Phav. v. Ἄβυσσος." Kall. Mss. "Codd. Par. 2667. et 2640. Ἄβυσσος· πλῆθος ὑδάτων ἀπέραντον, ἢ τόπος ἐν θαλάσσῃ ἀπύθμαντος. Ultimo verbo desideratur auctoritas. Mihi videtur leg. ἀπύθμενος. Librarii oculis, h. v. exarantis, obversata est terminatio τοῦ ἀπέραντον, quod paulo supra legitur." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. * "Βαθυπυθμὴν, Etym. M. (l. c.)" Wakef. Mss. * "Διπυθμὴν, Duo funda habens, Eust." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. A Schneidero non agnoscitur. * "Ὑποπυθμὴν, Const. Manass. Amat. 7, 36." Boiss. Mss. Ὑποπυθμὴν, * Ὑποπύθμενος, * Ὑποπυθμένιος, Athen. 492. "Heyn. Hom. 6, 230. Ὑποπυθμίδιος, (quasi a * Πυθμὶς,) Jacobs. Anth. 7, 76. 8, 168. Toup. Opusc. 1, 525." Schæf. Mss. "Suid. v. Ἀνειρύσω." Kall. Mss. * Πυθμένιον, vide Πτερνὶς, Geop. 4, 4. et not. * Πυθμενικὸς, superl. πυθμενικώτατος, Theolog. Arithm.

p. 11. 28. Πυθμενικῶς, ibid. Vide Schn. Lex. v. Πυθμήν. * « Πυθμενέω, Jambl. Arithm. p. 166. Ἴδιον ταύτης (μεσότητος) τὸ ἐν ἐπιμερεῖ λόγῳ θεωρεῖσθαι καὶ πυθμενεῖν γε, ἀλλ' οὐκ ἐν πολλαπλασίῳ ἢ ἐπιμορίῳ." Schn. Lex. Suppl.]

ΠΥΘΩ, ύσω, Putrefacio, Hesiod. Ἔργ. (2, 244.) ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος, Il. Δ. (174.) σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα, i. e. σήψει, ut Hes. præter alios exp. Item passiva voce et signif., Od. A. (161.) οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Necnon, ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων Πύθεται, Putrescit, Il. Λ. (395.) Apud Hesiod. in uno versu habes σήπεσθαι, in altero πύθεσθαι: Ἀ. (153.) ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης, Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ, Putrescunt super terra, Putrefacta simul et cute qua integuntur. Et in optativo modo πύθοιτο, σαπείη, ap. Hes.: qui πύθεται exp. non solum σήπεται, sed etiam φθίνει, βρέχεται. Apud Eund. partic. πυθομένων, σηπομένων. || Idem πύθομαι exp. etiam ἀκούω: quod ad πυνθάνομαι referendum est. [" Heyn. Hom. 4, 591. Rubnk. Ep. Cr. 21. 177." Schæf. Mss. Hom. H. in Apoll. 363. 369. 374.]

Διαπύθω, Putrefacio, Penitus putrefacio. Καταπύθω, Putrefacio, Putredine consumo s. absumo. Pass. Καταπύθομαι, Putresco, Putredine absumor. || Καταπύθεται Hes. exp. ἐρωτᾶται. [" Heyn. Hom. 6, 150. Ruhnk. Ep. Cr. 21." Schæf. Mss. Il. Ψ. 328. Hymn. in Apoll. 371.]

Πυθεδών, όνος, ἡ, Putredo, Nicander Θ. (466.) αἶψα δὲ σαρκὶ Πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας, αἱ δ' ἐπὶ γυίοις Ἰοβόροι βόσκονται, Schol. σηπεδόνες, subjungens quendam et ex Eratosth. locum, in quo dicit πελιδναὶ πυθεδόνες. Addit præterea Æolica lingua τὸ φθίνειν DICI Πύθεσθαι.

Πυθώ, οῦς, ET Πυθών, ῶνος, ἡ, Urbs Phocidis, quæ et Delphis appellatur, Apollini sacra: nomen a πύθεσθαι sortita, διὰ τὸν ἐκεῖ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ σαπέντα δράκοντα, Eust. Itidem et in Lex. meo vet. dicta πυθὼ scribitur ἀπὸ τοῦ σεσῆφθαι αὐτόθι τὸν δράκοντα, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων. Alii vero dictam volunt διὰ τὸ δύνασθαι τοὺς ἐκεῖ χρωμένους πυθέσθαι, ἤτοι μανθάνειν, τὰ μέλλοντα: cujus etymologiæ mentio fit et in Lex. meo vet. Sed minus eam rationi consentaneam esse, vel ex eo discimus, quod πυ in hoc vocab. producitur, ut et in Πύθω, in πυθέσθαι autem corripitur. Od. Θ. (80.) Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. Athen. 8. Οἱ θεωροὶ καθορῶντες τὰ ἐν Πυθοῖ ἀναθήματα. Et ap. Tibull. Delos, ubi nunc Phœbe tua est, ubi Delphica Pytho? [" Πυθώ, Wakef. Eum. 2. ad Herod. 25. Ilgen. ad Hymn. 323. Ἐν Πυθοῖ, Jacobs. Anth. 10, 6. Heind. ad Plat. Phædr. 214. Ἐνὶ Πυθοῖ, Brunck. ad Eur. Bacch. 1056. Πύθων, Πυθών, Ammon. 121. Ἐν Πυθῶνι, Simonid. 65." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 152. Schol. Apoll. Rh. p. 314. Schæf. Barker. ad Etym. M. 1088.]

[* Πυθόκραντος, Ab Apolline ad exitum perductus, Æsch. Ag. 1264. * Πυθοκτόνος, Orph. H. 33, 4.] Πυθόμαντις ἑστία ap. Soph. (Œd. T. 965.) ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς οἰκία. Ex Eod. πυθόμαντις affertur pro Pythicus vates. Annotatur præterea Eundem in Œd. T. πυθομάντεις dixisse Fatidicos. [Æsch. Choëph. 1030. " Valck. Hipp. p. 278." Schæf. Mss.] ITEM Πυθόχρηστος dicitur ὁ Πυθοῖ χρησθεὶς, Delphico oraculo responsus, editus, comprobatus, Xen. Λ. (8, 5.) Πυθοχρήστοις νόμοις μὴ πείθεσθαι, Legibus Delphico oraculo confirmatis. Et πυθόχρηστον μάντευμα, Aristot. Oraculum Pythone editum, Responsum Pythii Apollinis. Apud Eund. πυθόχρηστον μαντεῖον, Pol. 7, 11. Sic Plut. (6, 443.) Ταῦτα οὖν ἐν διανοίᾳ τις ἔχων ὡς πυθόχρηστα παραγγέλματα, Veluti præcepta Pythii Apollinis: Cic. Hæc ex Apollinis Pythii oraculo tibi edita crede. Item et πυθόχρηστος θυσία, Victima quam Pythium oraculum offerre jussit, Plut. (8, 486.) Πυθόχρηστον ἀπῆγον θυσίαν εἰς Κιθαιρῶνα. [Jambl. V. P. 428. Kiessl., Æsch. Choëph. 898. " Eur. Ion. 1237. Kuster. Aristoph. 51. Toup. Opusc. 2, 27. Emendd. 2, 443. ad Diod. S. 1, 323. et Ind. et Add., Soph. Œd. C. Argum. Pierson. Veris. 180. Timæi Lex. 109. et n. * Πυθοχρήστης, ad Diod. S. l. c." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 940.] Est et aliud COMP. Πυθόληπτος, Pythio numine afflatus, Φοιβόληπτος. Suid. exp., ὁ ὑπὸ τοῦ Πυθίου ληφθείς. Extat et ap. Hes. [et Phot.] Sed videri possit hoc Πυθόληπτος dici PRO πυθωνόληπτος. NAM Πύθων dicitur δαιμόνιον μαντικὸν Hes. teste, et Suida, ap. quem hoc exemplum legitur, Τάς τε πνεύματι πύθωνος ἐνθουσιώσας, καὶ φαντασίαν μνήσεως παρεχομένας τῇ τοῦ δαιμονίου περιφορᾷ, ἠξίου τὸ ἐσόμενον προαγορεῦσαι. Itidem Act. 16, (16.) Παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος. Vocabatur ergo Πύθων, Dæmonium cujus afflatu prædicebant futura. Eidem Hes. πύθων est ὁ ἐγγαστρίμυθος s. ἐγγαστρίμαντις. Plut. quoque πύθωνα suo tempore vocatum fuisse tradit, quem olim ἐγγαστρίμυθον vocabant, et εὐρυκλέα, (7, 632.) Τοὺς ἐγγαστριμύθους, Εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους. Ubi Turn. Engastrimythos, i. e. Genios e ventre hariolantes, quos olim Eurycleas vocabant, nunc Pythonas dicunt. || Πύθων vocatur alioquin Draco quem Apollo Pythone interemit: ap. Plut. Hell. et alibi. Sic Claudian. Cæruleus tali prostratus Apolline Python. Item Ovid. te maxime Python. || Πύθων est et Nomen proprium Rhetoris Byzantini ap. Suid. et Plut. [Schleusn. Lex. N. T.] A priore πύθων EST Πυθωνικὸς, ut πυθωνικὸν πνεῦμα, Spiritus pythonicus. Item et πυθωνικοὶ, Qui correpti sunt ejusmodi spiritu: iidem qui πυθόληπτοι. Affertur et aliud COMP. Πυθαύλης, pro Pythii carminis cantor, s. potius Qui Apollinis cum Pythone certamen tibia exprimit, s. ὁ αὐλῶν τὸν πυθικὸν νόμον: de qua re vide plura ap. J. Poll. 4, c. 10. sub fin. et infra in Πυθιάς. Alii SCRIBUNT Πιθαύλης, et Utricularium interpr.

Πυθοῖ, Pythone, pro ἐν Πυθοῖ, ut Hom. et Athen., sic Μεγαροῖ dicitur pro Megaris, Thuc. ὡς Ὀλυμπιᾶσι καὶ Πυθοῖ. Plut. Numa, Πυθοῖ καὶ Ἀθήνησι, Pythone et Athenis, Idem in Solone, Μαντείαν γενέσθαι τῷ Σόλωνι Πυθοῖ τοιαύτην, Tale responsum Pythone accepisse, Pythio oraculo datum ei fuisse. [" Ad Diod. S. 2, 14. Dionys. H. 5, 267. Koen. ad Greg. Cor. 169." Schæf. Mss.] Πυθῶδε, Pythonem. At Πυθῶδε ὁδὸς Hes. Proverbio dictum scribit ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων. [" Πυθώδε, Kuster. Aristoph. 190. ad Diod. S. 1, 299. 2, 10. ad Corn. Nep. p. 18. Stav. * Πυθωνάδε, Wakef. Eum. 181." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. p. 314. Schæf.] Πυθῶθεν, SIVE Πυθόθεν, (illud ut * Κριῶθεν, hoc ut Λεσβόθεν,) Pythone, utrumque ap. Steph. B. Πυθωνόθεν, Pythone, ἐκ Πυθῶνος. Apud Plut. Lyc. Φοῖβον ἀκούσαντες Πυθωνόθεν. [Pind. Π. 5, 141. Tyrt. 8, 1.]

Πυθῷος, Ethnicon a Πυθώ, ut Λητῷος a Λητώ, Steph. B. [Πυθώϊος, Πυθῷος, Barker. ad Etym. M. 1088.]

Πύθιος, i. q. Πυθῷος, Dem. (274.) Τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον. Itidem ap. Lat. tam Poëtas quam prosæ Scriptt. Pythius Apollo. Alicubi et seorsim ὁ Πύθιος pro ὁ Πύθιος Ἀπόλλων, ap. Thuc. Plut. Lucian. Πύθιοι vero Spartæ dicebantur Quorum munus erat Pythonem proficisci ad consulendum oraculum, Herod. 6, (57.) Πυθίους αἱρέεσθαι δύο. Quibus subjungit, Οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς. Hos cum regibus vesci solitos scribit, vel, si non venirent ad cœnam, portionem ad eos mitti solitam fuisse. [" Musgr. Ion. 1251. Timæi Lex. 227. et n., ad Herod. 463. Brunck. Med. 1062. Πύθιοι, ad Diod. S. 2, 127." Schæf. Mss.] FEM. Πυθία, ἡ, sc. ἱέρεια, aut tale quid, Pythii Apollinis sacerdos, Pythia: ut Lucr. Pythia quæ tripode a Phœbi lauroque profatur: ab Juven. dicitur Pythia vates. Athen. (614.) Χρηστηριαζομένῳ περὶ τούτου ἡ Πυθία ἔφη. Item Plut. Alex. Τὴν Πυθίαν προειπεῖν, ὡς, (7, 177.) Ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τῷ βασιλεῖ Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Sic et Æschin. (68.) Αὐτοῖς ἀναιρεῖ ἡ Πυθία πολεμεῖν Κιρραίοις. Affertur et Πυθίαι pro Vates Apollinei, Vaticinantes Phœbades. [" Musgr. Ion. 415. ad Herod. 404. 452. 636." Schæf. Mss.]

NEUTR. Πύθιον, Apollinis templum: pro τὸ Πύθιον ἱερὸν, s. τὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Suidas dicit esse Templum Apollinis Athenis a Pisistrato ædificatum. [" Huschk. Anal. 223. Hemst. et

Schol. ad Aristoph. Πλ. p. 471. 472. Musgr. Ion. 285. Heind. ad Plat. Gorg. 86. Valck. Anim. ad Ammon. 93." Schæf. Mss.] || Πύθιον vocatur etiam Umbilicus Gortynæ, urbis Cretææ: quem qui incolunt, VOCANTUR Πυθιεῖς, et οἱ τὸ Πύθιον οἰκοῦντες. Est et Macedoniæ locus, cujus ἐθνικὸν EST Πύθιος. Item Astaceno sinui vicinum Πύθιον, Cujus incolæ NOMINANTUR Πυθιανοί. AT Πυθεῖον, Suidæ τὸ μαντεῖον, ambiguum an pro Oraculo Pythio, an pro Loco ubi responsa Pythius edebat. [" Πύθειον, Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss.]

ITEM Πύθια, τὰ, dicitur πανήγυρις καὶ ἑορτὴ Ἑλληνικὴ, ut Hes. tradit, in honorem Apollinis Pythii ob interemtum serpentem Pythonem. Ovid. Instituit sacros celebri certamine ludos, Pythia perdomitæ serpentis nomine dictos. Aristot. Poët. Οἱ τὰ Πύθια ἀπαγγέλλοντες. Item τὰ Πύθια ἄγειν s. ἐπιτελεῖν. Et τὰ Πύθια αὐλεῖν, Athen. 13. ut Horat. de Arte Poët. Cantare Pythia. Item Πυθίοις νενικηκότα ποιητὰς, Plut. Symp. 2, 4. At de Pythia et Delia vide Suid. et Erasm. in Adag., ubi et Post Pythia. [" Jacobs. Anth. 6, 250. 11, 176. ad Diod. S. 2, 128. Πύθια ἀναιρεῖσθαι, ad Herod. 470. 495. Wessel. Diss. 204. * Παραπύθια, Jacobs. Anth. 10, 7." Schæf. Mss.] Πυθιόνικος, Qui Pythiis ludis vicit, ὁ Πυθίοις νενικηκὼς, ut Plut. loquitur. Meminit Idem in Solone (11.) ubi etiam refert Aristot. edidisse Πυθιονικῶν ἀναγραφήν. " Pro eod. et " Πυθιονίκης dicitur, ut " Ὀλυμπιονίκης," [Herod. 8, 47.] AT Πυθιονίκη, Meretricis nomen ap. Athen. [339. 586.]

Πυθιὰς, άδος, ἡ, pro ἡ Πυθία, Plut. Hell. Περὶ ἧς ἡ Πυθιὰς εἶπε, De qua Pythia dixit. Alibi ἡ Πυθία, ut supra videbis. Idem in l. An Seni capess. Resp. Καὶ μὴν οἶσθά με τῷ Πυθίῳ λειτουργοῦντα πολλὰς Πυθιάδας. Ubi subaudiri queat ἑορτὰς, vel πανηγύρεις: quemadmodum et ap. Athen. 12. Ὧν ὁ μὲν εἶχεν Ὀλυμπιάδα καὶ Πυθιάδα στεφανούσας αὐτὸν, ἐν δὲ θατέρῳ Νεμέα ἦν καθημένη. Et ap. Suid. Πυθιὰς βοὴ, i. e. ἡ μετ' αὐλοῦ γινομένη φωνὴ, τὸ Πύθιον μέλος: unde, inquit, Πυθαύλης dicitur. Sic vero appellabant τὸν παιᾶνα. [" Stanl. Eum. 12. Brunck. Soph. 3, 438. ad Diod. S. 2, 129. Jacobs. Anth. 11, 403. Act. Traj. 1, 247. Paus. 2, 180." Schæf. Mss.]

Πυθικὸς, Pythicus, Athen. 2. ὁ Πυθικὸς τρίπους, Aristoph. Πλ. (213.) Πυθικὴ δάφνη, Thuc. 2. Πυθικοῦ μαντείου, Pythici oraculi, Plut. Δεῖ τῷ Πυθικῷ γράμματι πειθόμενον, αὐτὸν καταμαθεῖν: quemadmodum et Suid. τὸ Γνῶθι σεαυτὸν vocat Πυθικὸν παράγγελμα. Item Πυθικοὶ ἀγῶνες et Πυθικὸς νόμος, ap. J. Poll. 4, 10. fin. Et Athen. 12. (p. 538.) Τὸ Πυθικὸν ηὔλησαν. Eod. l. dicit τὰ Πύθια αὐλεῖν, ut Horat. Cantare Pythia. [" Jacobs. Anth. 7, 361. T. H. ad Plutum p. 473. Πυθικὸν, τὸ, Phryn. Ecl. 66." Schæf. Mss.]

A Πυθὼ DERIV. ET Πυθεὺς, ut Ἐννεὺς ab Ἐννὼ, inquit Steph. B. [" Valck. ad Röver. p. 74." Schæf. Mss.] E cujus gen. Ionico, Πυθῆος, est POSSESS. Πυθήϊος. Ab eod. ET Πυθαιεὺς SIVE Πυθαεὺς, ut Κρηταεὺς, [" ad Diod. S. 1, 533. Fac. ad Paus. 1, 377. Valck. l. c." Schæf. Mss.] E Πυθαῖος autem facta dialysi DERIV. Πυθαϊστής. [Strabo 9. p. 406.] Hæc Steph. B., ap. quem ET Πυθιάζειν, sine expositione. [* " Πυθιαστής, Musgr. Ion. 285." Schæf. Mss. * Πυθαΐζω, Eust. Il. B. p. 207. Vide Schn. Lex.]

[* Πυθίων, Pythion, Bulbi genus, Theophr. H. Pl. 7, 13.]

[* " Πυθόλης, Nom. propr., ad Mœr. 279. * Πυθοκλῆς, Bergler. ad Alciphr. 415. ad Phalar. 333." Schæf. Mss.]

[* " Πύθρος, ὁ, Scapha, Labrum, Tzetz. ad Lyc. 1108." Kall. Mss. " Ad Hesych. 1, 1038, 31. 2, 1075, 24." Dahler. Mss.]

ΠΥΙΟΝ quoque a Πύθω dici tradit Lycus ap. Suid., eo quod sit σεσηπὸς αἷμα, Sanguis putrefactus. Sed perperam ap. eum est SCRIPTUM Πύθιον: rectius ap. Hes. Πύϊον, qui exp. etiam γάλα: ut idem significet et cum πύος et cum πύον.

Πύος etiam ejusd. censetur originis. Dicitur autem Πύος Primum lac post partum in omnibus animalibus, i. e. τὸ πρωτόγαλα, Colostrum s. Colostra:

A quod Plin. exp. Prima a partu spongiosa densitas lactis: quod decoctum VOCABATUR Πυριάτης ET Χυτρίτης, ITEM Πυριέφθης, s. Πυρίεφθον γάλα. Erat autem id in deliciis, ut tum e Martiale patet, cum ait l. 13. De primo matrum lacte colostra damus, tum e Plauto, (Pœn. 1, 2, 154.) Meum cor, mea colostra, meus molliculus caseus: tum etiam ex Aristoph. Σφ. (710.) ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις Καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖς, καὶ πύῳ καὶ πυριάτῃ, Ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, ubi annotat Schol. πυριάτην esse, quod nonnulli πυρίεφθον appellant, et conficiunt e primo matrum lacte: ut πύος sit τὸ πρῶτον γάλα, quod sc. post partum emulgetur primum: πυριάτης autem, τὸ ἑφθὸν γάλα. Palamedem vero pro eod. utrumque accipere, quoniam Poëtis familiare sit uti παραλλήλαις λέξεσιν ἰσοδυναμούσαις. Apud eund. Aristoph. Εἰρ. (1150.) oxytonωs SCRIPTUM Πυὸς, Ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον καὶ λαγῷα τέτταρα. Ubi iterum Schol. Πυὸς, τὸ πρῶτον γάλα· ὃ καὶ ἑψόμενον πήγνυται, καὶ ἡμεῖς χυτρίτην λέγομεν. Quibus subjungit et ista, τὸ μεταβεβληκὸς αἷμα, τὸ γαλακτῶδες ὑγρόν· γάλα νέον μετὰ χθεσινοῦ ἑψηθέν: quorum pars et ap. Suid. legitur. Apud Gal. autem in Lex. Hippocr. ITA, Ποίη, τὰ * πρωτογάλακτα, τὰ ἐξ ἑαυτῶν πηγνύμενα, Primum lac, quod sponte concrescit et coit. Sed ea scriptura proculdubio mendosa est. In Lex. meo vet. paroxytonωs habetur Πύος, ubi exp. non solum τὸ πρωτόγαλα et τὸ πεπηγὸς γάλα, sed etiam τὸ σεσηπὸς αἷμα, Sanguis putrefactus, s. Pus, ut idem sit cum πύον. Derivatur autem et ibi a Πύθω. [" Tyrwh. ad Orph. p. 66. Aristoph. Fr. 248. 274. Brunck. Aristoph. 2, 231. Casaub. ad Athen. 116." Schæf. Mss. Scribendum πύος, Dindorf. ad Aristoph. Fr. 1142. Draco p. 77, 16.] Eust. (Od. p. 1626.) agnoscit masc. genus, et oxytonam terminationem, dicens opponi τῷ ὀρὸς, esseque τὸ πρωτόρρυτον γάλα καὶ νοστιμώτατον, secundum Ælium Dionysium, quod ETIAM Πύαρ vocari a quibusdam: UNDE Πυαρίτης, τὸ πύρεφθον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. Dici vero etiam ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων. At Hesychio πύαρ est πυτία, Coagulum. [Schneid. ad Nicandri Ἀ. 373. Πυαρίτης est mendosa scriptura ap. Eust. citantem Aristoph. Σφ. l. c., pro πυριάτης. Vide Brunck.]

Πύον, τὸ, Pus: etiam ipsum a Πύθω derivatum; est enim σεσηπὸς αἷμα: quemadmodum Gorr. quoque in suis Definitt. med. dicit esse Humorem putrem partium spermaticarum substantiæ magna e parte similem: ap. quem vide et alia. Aristot. H. A. 5. Πύον οὐκ ἔχοντες, Pure carentes. Empedocles vero πύον λευκὸν vocat Lac, ap. eund. Aristot. de Gen. Anim. 4, 8. Μηνὸς ἐν ὀγδοάτου δεκάτῃ πύον ἔπλετο λευκὸν, quod Aristot. improbat, eo quod lac sit πεπεμμένον αἷμα, non autem διεφθαρμένον: πύον autem, διεφθαρμένον καὶ σαπρὸν αἷμα. Pro Pure frequens ap. Medicos. [" Brunck. Aristoph. 2, 231. (Σφ. 710.) Paul. Sil. 74, 118. Valck. Diatr. 125. Græv. Lectt. Hes. 545." Schæf. Mss. Pherecrates Athenæi p. 269.]

" Πύος, τὸ, pro πύον, Pus, vide in Ἐγκλυδάζομαι, ex Hippocr."

D Πυοειδὴς, Puri similis, Puris speciem gerens, Purulentus, Aristot. Τὸ δὲ γάλα γίνεται, ὅταν ὀχεύεσθαι ἄρχωνται, πυοειδές. Πυοποιὸς, ὁ, ἡ, Pus movens, Suppurans s. Suppurationem adjuvans. Et πυοποιὰ ap. Medicos, Medicamenta pus moventia. Diosc. 2, 82. de butyro, Πυοποιοῖς τε μίγνυται χρησίμως. Ubi Ruell. In medicamenta addi solet, quæ pus movent. Cels. dicit Emplastrum puri movendo accommodatum. Πυοποιέω, Pus moveo, Puri movendo accommodatus sum, Sum puri movendo, Cels. Aliud emplastrum eodem nomine puri movendo est. Diosc. 2, 185. de nasturtio, Ἄνθρακας περιῤῥήττει πυοποιοῦν. Unde Plin. 20, 13. Carbunculos ad suppurationem perducit et rumpit. Ubi etiam obiter nota VERB. Περιῤῥήττω, a SIMPL. Ῥήττω, s. Ῥήσσω e quo ῥήγνυμι, ut πήγνυμι e Πήσσω. Πυοῤῥοέω, Pure mano, s. Effundo pus: πυοῤῥοοῦντα ὦτα, Aures e quibus pus fluit, erumpit s. exit s. fertur pus, Quæ effundunt pus. His enim loquendi generibus utitur Celsus. Diosc. 1, 78. de myrrha, Ἰᾶται καὶ τὰ πυοῤῥοοῦντα τῶν ὤτων

καὶ φλεγμαίνοντα: ut Plin. de stœbe, Auribus purulentis medetur. [" Hippocr. 1210. Geop. (12, 31, 9.)" Wakef. Mss.] *Πυόῤῥοια*, ἡ, Fluxus puris; aliis Suppuratio. Quod substantivum derivatur ab ADJ. *Πυόῤῥοος* s. *Πυόῤῥους*, Pure fluens, E quo pus fertur, Pus effundens. *Πυουλκὸς*, ὁ, ἡ, Pus extrahens, educens. Instrumentum chirurgicum, inquit Gorr., quo pus trahitur. Adhibetur præsertim sinibus, et aliis cavis ulceribus, e quibus pus non facile exit. Quale id fuerit, non est mihi notum: constat tamen foramen habuisse, e 2 Galeni ad Gl. de Sinuum Curatione, et e l. 2 *τῶν κατὰ Γένη*. Forte idem fuit cum Chirurgorum organo quod nunc Syringem vocant, per quam ut aliquid infunditur, ita facile attrahitur. [Hero Spirit. 1. p. 208.]

Ἄπυος, Qui sine pure est, Non purulentus, *ὁ δίχα ἕλκους*, Suid. *Διάπυος*, Suppuratus, i. q. *ἔμπυος*, Hippocr. Aphor. 45. l. 7. *Ὁκόσοι τὸ ἧπαρ διάπυον καίονται.*

Ἔμπυος, ὁ, ἡ, In quo pus est, Suppuratus. *Ἔμπυος*, inquit Gorr., *ὁ ἐμπύημα ἔχων*, Suppuratus, Purulentus, quacunque corporis parte pus collectum sit. Veruntamen Medici, ut ait Gal. Progn., solent eos solos vel præcipue *ἐμπύους* nominare Qui in thorace aut pulmonibus hoc modo affecti sunt. Plut. (6, 270.) *Ἐμπύου περὶ ἧπαρ ἀνθρώπου.* Alibi (156.) de eadem re, *Πρὸς τὸν ἔμπυον καὶ φθισιῶντα.* || *Ἐμπύους μοτοὺς* Hippocr. vocat Linamenta concerpta et convoluta quæ vulneribus induntur ad purgandam saniem, vel *λημνίσκους*, ut idem Gorr. tradit e Lex. Galeni: ubi legitur, *Τοὺς στρεπτοὺς, ἢ τοὺς λημνίσκους.* [Demosth. 1620. Jambl. Protr. 18. " Wakef. Phil. 1378." Schæf. Mss.] UNDE *Ἐμπυϊκὸς*, i. q. *ἔμπυος*: peculiariter vero Pus spuens, Purulenta excreans, ut et *ἔμπυος*, ap. Alex. Aphr. Et Gal. de Caus. Puls. 4, 9. *Τοὺς ἐν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος εὐρυχωρίᾳ πλῆθός τι πύου περιεχόμενον ἔχοντας, ἔνιοι μὲν ἐμπύους, οἱ δὲ ἐμπυϊκοὺς ὀνομάζουσι.* [Alex. Trall. 5. p. 258., 7. p. 288. 315. 316. AT *Ἐμπύημα* dici potest, inquit idem Gorr., In omni corporis parte facta puris collectio, s. illud in inflammata parte adhuc contineatur, s. abscessus ruptus sit. Alii non Omnem quidem puris collectionem, sed Eam modo, quæ in internis visceribus facta sit, ita appellandam censent. Rursus alii nec Eam quidem omnem, sed ubi inter thoracem et pulmonem pus effusum est: quæ quidem magis propria magisque usitata est *τοῦ ἐμπυήματος* signif. Symptoma est peripneumoniæ, pleuritidis, interdum et anginæ. Hæc ille inter alia. Vide et Paul. Ægin. 3, 32. et Gal. de Tum. contra Nat. 3. ubi inter alia hæc leguntur, *Ὡς τάγε ἐμπυΐσκοντα ἅπαντά τινες μὲν ἐμπυήματα προσαγορεύουσιν, ἔνιοι δὲ διαπυήματα· καθάπερ καὶ αὐτὸ ἐκπυΐσκειν καὶ διαπυΐσκειν· ἔνιοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὅταν ἐν σπλάγχνῳ γένηταί τι τοιοῦτον, ἐκεῖνο μόνον ἐμπύημα προσαγορεύουσι, καὶ τοὺς οὕτω πάσχοντας, ἐμπύους.* [Hippocr. 1083. Gal. Comm. in Aphor. 9. p. 316. *Ἐμπύημα μὲν εἴωθεν ὀνομάζειν οὐ τὸ κατὰ θώρακα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ὁτιοῦν μόριον ἄλλο τοῦ σώματος εἰς πύον ἀλλοιωθέντα φύματα.* Est autem hoc *Ἐμπύημα* verbale a pass. voce VERBI *Ἐμπυέω* signif. *Ἔμπυος* sum: quo utitur Aret. de Diut. Morb. 1, 8. *Ἢν δὲ καὶ θώρηξ ἢ πλευρὸν ἐμπυήσῃ, ἐπανάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἥδε τοὔνομα.* Ubi etiam NOTA *Ἐμπύη*: quæ quomodo a *πύη* differat et a *φθόη*, ibid. docet. [*Ἐμπυέω*, Hippocr. 1122. * *Ἐμπυηματικὸς*, Alex. Trall. 7. p. 305. * *Ἐμπύησις*, Hippocr. 119. * *Ἐμπυητικὸς*, Hippocr. de Vict. Acut. T. 2. p. 277. Lind.] Ejusd. signif. EST *Ἐμπυΐσκω*, quod habes in l. Galeni paulo ante c., [Aret. 3, 14. Hippocr. 494.] AT *Ἐμπυόω* signif. *ἔμπυον* reddo, Pus ingenero.

[* *Πάμπυος*, Hippocr. 177. * *Σαρκόπυον*, τὸ, 220. * *Σαρκοπυώδης*, Foës. Œcon. Hippocr.] *Ὑπόπυος*, Suppuratus. || *Ὑπόπυον* est Collectio puris copiosi sub cornea oculi tunica. Aëtius Speciem esse *πυώσεως* statuit, uti et *ὄνυχα*: sed hunc quidem in circulo iridis similem videri ungui resecto: *ὑπόπυον* autem, abundare multo pure, et dimidium nigri occupare, aut per totam corneam tunicam pellucere. Sunt autem *τοῦ ὑποπύου* symptomata, dolor pulsatorius, vehemens, rubor totius oculi et temporum dolor. Gorr. Vide et Auctorem Defin. Med. et Paul. Ægin. 3.

Πυώδης, Purulentus, [" Etym. M., M. Anton. 3, 8." Wakef. Mss. *Τὸ πυῶδες*, Gl. Purulentia.]

Πυόω, Suppuro, Ad suppurationem perduco. *Πύωσις*, Suppuratio. *Πύωσις*, inquit Gorr., idem CUM *ὄνυξ*, ut scribit Auctor Defin. Med. Est autem Puris collectio in nigro oculi cum phlegmone juxta iridem. Verum Aëtius paulo aliter; nam cum *πύωσιν* Oculi affectum esse statuat, in quo pus collectum sit, distinguit tamen in duas species *ὄνυχα* et *ὑπόπυον*, 7, 30. [* *Ἀποπυόω*, Hippocr. 1012.] *Ἐκπυόω*, Suppuro, Ad suppurationem perduco, e Diosc. 2. *Ἐκπυοῖ δοθιῆνας.*

Ἐκπυέω quoque affertur pro Ad suppurationem perduco, [Hippocr. 206. Alex. Trall. 8. p. 139. *Καὶ γὰρ τὸν σπλῆνα * ὑπεκτήκει καὶ ἀποστήματα ἐκπυεῖ.*] NECNON *Πυέω*, itidem pro Suppuro, Ad suppurationem perduco; sed utrumque sine exemplo. Attamen sicut ab *Ἐμπυέω* est *Ἐμπύη*, ita ETIAM *Πύη* derivatum esse existimo a *πυέω*. Est autem *πύη* Morbus quidam pulmonarius, qui et *φθίσις* nominatur. Aret. l. *περὶ Χρον. Παθ.* 1, 8. *Ἢν ἐντὸς ἐξ ἀποστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γένηται ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσσῃ πύον, πύη καὶ φθίσις κικλήσκεται.* Ubi etiam tradit quomodo hic morbus differat ab *ἐμπύη* et *φθόη*. [Etym. M. p. 334.] Ab eod. *Πυέω*, [* *Πύησις*, Aret. 5, 7. * *Πυητὸς*, unde] *Δυσπύητος*, ὁ, ἡ, Suppuratu difficilis: e Gal. ad Gl. [* *Ἀποπυέω*, Suppuro, Hippocr. 1012. * *Ἀποπυητικὸς*, Suppuratorius, 1025.] Ab *Ἐκπυέω* autem sunt hæc VERBALIA. *Ἐκπύησις*, Suppuratio. [Hippocr. 39.] *Ἐκπυητικὸς*, Ad pus movendum accommodatus, Vim habens suppurandi s. pus movendi, Qui ad suppurationem perducere potest, Gal. *Ἐκπυητικὸν ἄλευρον πύρινον*: ut Plin. dicit farinam hordei collectiones concoquere, et valere ad extrahendas suppurationes. [* *Ἐκπύητος*, unde * *Ἀνεκπύητος*, Alex. Trall. 3. p. 59. Aret. p. 41. Hippocr. 427, 32. Aphorism. 4. p. 1253.] *Δυσεκπύητος*, Suppuratu difficilis, Qui ad suppurationem difficulter perduci potest, Gal. ad Gl. ITEM *Ἐκπύημα* inde derivatum, ut *ἐμπύημα* ab *ἐμπυέω*. Dicitur autem *Ἐκπύημα*, inquit Gorr., ab Hippocr. (p. 18.) Universi puris collectio, tumore aliquo, qui præter naturam est, concocto. ET *Ἐκπυΐσκειν*, Ad suppurationem perducere. Hæc ille. Utitur verbo *Ἐκπυΐσκω* pro Pus moveo, Suppuro, Ad suppurationem perduco, Gal. quoque, ac nominatim supra in *Ἐμπύημα*, ubi etiam *τὰ ἐμπυΐσκοντα* videtur accipere pro Iis quæ suppurantur. Ibid. habes VERBUM *Διαπυΐσκω*, huic simile et terminatione et signif. [" M. Anton. 4, 39." Wakef. Mss. Hippocr. 272. Aret. 3, 9.] ITEM *Διαπύημα* ibid. Dicitur autem ab Hippocr. (39.) *διαπύημα*, Cum aliquo præter naturam tumore concocto, pus universum collectum est: i. significans q. *ἐμπύημα*, sicut *διαπυΐσκειν*, i. q. *ἐμπυΐσκειν*. Gorr. [Gal. 8. p. 616.] Sed hoc verbale *Διαπύημα* derivatum est potius a VERBO *Διαπυέω* quam *Διαπυΐσκω*, cujus tamen nulla afferuntur exempla. [Aët. 95, 54. *Διαπυησάσης τῆς φλεγμονῆς*, Hippocr. 1252.] A quo ET *Διαπυητικὸς*, i. q. *ἐκπυητικός*: *φάρμακον*, Medicamentum suppuratorium: sc. quod calore et humore temperatum, porosque obstruens, pus movet. Vide plura ap. Gorr. Item *διαπυητικὴ ἀγωγὴ* e Gal. ad Gl. Suppurandi ratio et ad maturationem perducendi. ITEM ET *Διαπύησις*, Suppuratio: ut *ἐκπύησις* Gal. ad Gl. [Hippocr. 100. et p. 39, 3. Lind., ubi al. * *Ἐπιπύησις*. * *Περιπυέω*, unde * *Περιπύημα*, Hippocr. 1138. * *Προπυέω*, 1240.]

[* *Πυΐσκω*, unde * *Ἀποπυΐσκω*, Hippocr. 470. * *Παραπυΐσκω*, 1122. * *Ὑποπυΐσκω*, 910. Alex. Trall. 8. p. 498.]

ΠΥΛΗ, ἡ, Porta; proprie Aditus per mœnia in urbem ferens, ut *θύραι* Aditus qui in domum. Itidem Latine Foris s. Fores, Janua, Ostium, in ædibus dicuntur: Porta vero et in ædificiis, et in urbe ac munitionibus muro cinctis. Il. Σ. (275.) *ἄστυ δὲ πύργοι*

Ὑψηλαί τε πύλαι, συνίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι, Μακραὶ, ἐΰξεστοι, ἐζευγμέναι εἰρύσσονται. Sic Sublimes portæ ap. Virg. Il. H. (340.) Ἐν δ' αὐτοῖσι (sc. turribus et propugnaculis navium) πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας, Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη, Φ. (537.) ἀνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας· Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. Et paulo ante, Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ'. Sic Lat. Pandere portas dicunt, et Portæ patentes s. laxatæ. Et M. (461.) πύλαι μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες Ἐσχεθέτην, Cum sonitu et mugitu aperiebantur, Hectore sc. in eas arietante: quibus effractis postea ἐσᾶλτο πύλας. Paulo ante autem, ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας, Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, Δικλίδας, ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες Εἶχον ἐπημοιβοί. Ibid., πρὸ πυλάων, Ante portas: ut Herodian. 7, (9, 18.) Περὶ ταῖς πύλαις, Ad portas: itidemque Lucian. (1, 762.) Πρὸς ταῖς πύλαις ἦν. Et Plut. Ἐντὸς πυλῶν. Sicut vero Hom. supra πετάσαι πύλας, ita et Lucian. (2, 682.) Τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, et Herodian. (7, 11, 18.) Ἀνοίξαντες τὰς πύλας: contra κεκλεισμέναι πύλαι ap. B Plut. Portæ clausæ. Item et τέλος quoddam ap. Athenienses erat διὰ πυλῶν, quod fortasse in ingressu portarum urbis persolvebant. Præterea ἀποφράδες πύλαι ap. Plut., quas Lat. Sceleratas portas appellant. Bud. Quæ autem eæ sint, Auctor explicat his verbis (8, 58.) Αἱ πόλεις ἔχουσί τινας πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, δι' ὧν ἐξάγουσι τοὺς θανατουμένους, καὶ τὰ λύματα καὶ τοὺς καθαρμοὺς ἐκβάλλουσιν, εὐαγὲς δὲ οὐδὲν οὐδὲ ἱερὸν εἴσεισι καὶ διέξεισι δι' αὐτῶν. Sunt et οὐρανοῦ πύλαι, item et ὀνείρων et ἡλίου. Il. Θ. (393.) Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. Itidem ap. Virg. Porta tonat cœli. Od. Δ. (809.) Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι, Ω. (12.) παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Etiam regioni alicui tribuuntur πύλαι. Plut. Alex. Μάχεσθαι μὲν ἴσως ἀναγκαῖον ἦν, ὥσπερ ἐν πύλαις τῆς Ἀσίας περὶ εἰσόδου, In portis s. In aditu et faucibus Asiæ. Itidem Locus quidam in Græcia DICEBATUR Πύλαι, QUI ET Θερμόπυλαι ET Στενὰ, quod ibi aditus et fauces essent Græciæ. Strabo 9. p. 186. Τὴν μὲν οὖν πάροδον, Πύλας καλοῦσι, C καὶ Στενὰ, καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα. Plut. (9, 442.) Ἐντὸς Πυλῶν τοῦ πολέμου γεγονότος, καὶ Ξέρξου τῶν παρόδων κρατοῦντος. Sic Dem. (327.) Οὐδεὶς οὔτε τῶν ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τῶν εἴσω. Plin. et Steph. B. dicunt esse Locum Arcadiæ; sed ap. illum scribitur Pyle. Idem et Pylas insulas memorat: NECNON Ψευδοπύλας: 6, 29. de sinu maris Troglodytici, Insulæ ante portum duæ, Pseudopylæ vocantur: interiores totidem, Pylæ. Tribuuntur πύλαι auribus etiam. Athen. 4. Εἶτι λέγειν ἔχετε, ἀναπεπταμένας ἔχω τῶν ὤτων τὰς πύλας. Et Plato Symp. Οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. Alludit autem ad hos Orphei versus, qui et ap. Justin. Martyrem leguntur, Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, πύλας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. Latini quoque a Portis sumta metaph. dicunt Aures patefacere, claudere alicui. Quinetiam jecori πύλαι tribuuntur: ut et ap. Cic. de N. D., Per vias quasdam a medio intestino usque ad portas jecoris. Πύλαι D ἥπατος, inquit Gorr., dicuntur Portæ hepatis s. Pars sima hepatis. Ex hoc vena illa magna, quæ a sima parte hepatis exoritur, appellatur ἡ ἐπὶ τὰς πύλας, vel μεγάλη ἐπὶ πύλας. Quam etiam rationem secuti Anatomici, Latine Venam portam appellarunt: rectius, opinor, si Venam portæ dixissent. Est enim hac parte ingressus chyli in jecur, sicut in gibba sanguinis ex eo egressus. Meminit et J. Poll., necnon Ruf. Ephes., cujus verba citavi in Ὄνυξ supra, col. 1343. [Schn. ad Nicandr. Θ. 560.] Item αἱ πύλαι τοῦ ἀγῶνος, Aristoph. pro ἡ εἴσοδος. Paulo aliter Virg. Æn. 1. diræ ferro et compagibus arctis Claudentur belli portæ, i. e. portæ templi Jano dicati, quæ belli tempore pandebantur, pacis vero, claudebantur. [" Πύλη, Monthly Review Febr. 1799. p. 202. Porson. Or. 1080. Med. p. 86. Kuster. Aristoph. 115. Heyn. Hom. 5, 611. 7, 472. 8, 212. 251. Herod. 277. 397. Herodian. Philet. 467. et n., Valck. Phœn. p. 621. 642. ad Ammon. 72. ad Lucian. 1, 250. Jacobs. Anim. in Eur. p. 13.: jecinoris, Musgr. El. 828. Aristoph. Fr. 271. Conf. c. θύρα, ad Diod. S. 2, 121. Heyn. Hom. 6, 296. 652.; cum πόλις, ad Diod. S. 2, 469. ad Lucian. 2, 128.; cum πάλιν, ad Diod. S. 2, 469.; cum πυλὼν, ad Lucian. 2, 243. Πύλαι, Thom. M. 766. Musgr. Suppl. 1009. Iph. A. 804. Herc. F. 390. El. 661. ad Diod. S. 1, 656. 2, 183. Angustiæ montium, Lennep. ad Phal. 51. In Homero, de una porta, Heyn. Hom. 4, 405. 5, 79. 366. 425. 487. 600. 608. 710. 725. 6, 294. 325. 334. 354. 357. Conf. c. πολέμιοι, ad Herod. 642. Πύλαι στόματος, Heyn. Hom. 4, 621.: ᾅδου, 5, 79. 118. Valck. Hipp. p. 321. Lennep. ad Phal. 51. Brunck. ad Eur. Med. 1233.: οὐρανοῦ, Valck. Phœn. p. 29.: ἐπέων, ὕμνων, Wessel. Obss. 85.: ψυχῆς, Abresch., Add. ad Aristæn. 141.: ὅρκου, Lennep. ad Phal. 51. Πυλέων, Heyn. Hom. 5, 310. 6, 336. Ἐκτὸς, ἐντὸς Πυλῶν, ad Diod. S. 2, 59." Schæf. Mss.]

[* Πυλοειδὴς, Tzetz. Exeg. in Il. p. 10, 19. Per contr. * " Πυλώδης, Angustus, Plut. 9, 711. si vera lectio." Wakef. Mss. * Πυλαιειδὴς, Hes. Πυλαιειδέες, αἱ ἐν κάλλει κρινόμεναι τῶν γυναικῶν, καὶ νικῶσαι. * Πυλαμάχος, Stesichorus Athenæi 145. Schol. Ven. Il. E. 31. * Πυλαιμάχος, Aristoph. Ἱππ. 1172. Vide Lobeck. Phryn. 648. et Spanh. ad Callim. L. P. 53. * " Πυλέμαχος, Heyn. Hom. 5, 8." Schæf. Mss. * Πυληδόκος, Janitor, Hom. Hymn. 2, 14.] Πυλάρτης, Qui habet πύλας ἀραρυίας, i. e. δυσεξίτητος, Eust. Epith. Plutonis, quia facilis descensus Averni, — Sed revocare gradum, — Hoc opus, hic labor est: ahenarum portarum claustris exitu arcentibus ingressos. Exp. igitur Habens portas validas et bene compactas, Cujus atrium claudunt portæ πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι. Il. Θ. (367.) Εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Ubi Schol. ἰσχυρῶς συναρμόζοντος καὶ κλείοντος τὰς πύλας, διὰ τὸ μηδένα ὑποστρέφειν ἐξ ᾅδου. Od. Λ. (276.) Ἡ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο κρατεροῖο. Vide et Theocr. [Moschum] in Megara [86. " Heyn. Hom. 5, 478. 6, 447." Schæf. Mss. Phot. Πυλάρτης· δοῦλον ὄνομα. Πυλάρτου· τοῦ τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἐπαρτῶντος.]

Πυλουρὸς, Portæ custos, Janitor, [et Janitrix, Gl.] ὁ οὐρῶν τὴν πύλην, Herod. (3, 72. 118. 140.) Qua signif. ET Πυλωρός: illud ab οὐρέω, hoc ab ὠρέω, utroque significante Custodio, φυλάσσω. Proprie Urbis portarum custodiæ præfectus, Cui urbis portarum custodia demandata est, (nam secundum Aristot. quoque, Polit. 6., sunt πυλῶν τε καὶ τειχῶν φυλακῆς ἐπιμεληταὶ,) sicut θυρωρὸς Qui in domo aliqua hominis locupletis januæ præfectus est: Lat. Janitor, Ostiarius. ‖ Πυλωρὸς dicitur etiam Meatus ventriculi inferior, per quem excrementa e ventriculo in intestinum emittuntur. Cum enim ima ventriculi pars paulum in dexteriorem partem conversa, in summum intestinum coarctatur, juncturam hanc πυλωρὸν Græci vocant: quoniam portæ modo in inferiores partes ea, quæ excreturi sumus, emittit: ut inter alia annotat Gorr., qui etiam addit, πυλωρὸν angustiorem multo factum esse quam os ventriculi superius, quod στόμαχος dicitur. Desumsit autem ea e Celso, 4, 1. Gal. dicit esse πυθμένα τῆς κοιλίας: Ruf. Ephes. τὴν πρώτην τοῦ ἐντέρου ἔκφυσιν, ut et J. Poll. 2. Rursum Celsus Portam ventriculi dicit, cum de cœliaco morbo loquens, ait, In porta ventriculi consistit. [" Ad Lucian. 1, 413." Schæf. Mss. " Adj., Opp. K. 4, 382." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] UNDE Πυλώριον, τὸ, Domicilium τοῦ πυλωροῦ, Cella τοῦ πυλωροῦ, ut Vitruv. 6, 9. dicit Cella ostiarii. Πυλωρέω, Sum πυλωρὸς, Portæ custodiæ præsum, Portæ custodiendæ cura mihi demandata est, J. Poll. 1. Τὸ δὲ τοῦ πυλωροῦντος οἴκημα, πυλώριον, [Hippocr. Epist. 1289. Γλῶσσα πυλωρεῦσα τὴν γεῦσιν. " Πυλωρῶν πάντας vulgo legebatur ap. Athen. p. 4., ubi nunc rectius πολυωρῶν." Schw. Mss. " Ad Lucian. 1, 413." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 671." Wakef. Mss.] Pro πυλωρὸς vero Poëtæ DICUNT Πυλαωρὸς, Il. Ω. (681.) λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς. Et Epigr. 4. ἔοι πυλαωρὸς ἐμεῖο, Sit meus janitor, portæ meæ custos. [Il. X. 69. Manetho 6, 409. " Jacobs. Anth. 12, 212. Heyn. Hom. 8, 213. 251. Valck. Phœn. p. 642." Schæf. Mss. Πυλαωρὸς, Πυλαορὸς, Lobeck. Phryn. 642.] SED ET Πυλαυρὸς pro πυλαωρὸς s. πυλωρὸς usurpatur; nam ap. Hes. legitur, Πυλαυρὸς,

πυλωρός. Cui subjungit, Πυλαωροὺς, τοὺς πύλας φυλάσσοντας. Item Πυλευρός: siquidem idem Hes. πυλευρὸν exp. πυλωρόν. Πυλοῦχος, Portas sustinens. Apud Joseph. Ant. J. πυλοῦχοι sunt qui interpr. ἀκρωτήρια. A

Ἀμφίπυλος, (ὁ, ἡ,) Utrimque portas s. Duas portas habens. Nam Schol. Eur. ἀμφίπυλον exp. τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους: unam equidem αὐθεντικὴν, alteram vero, quam Hom. ὀρσοθύρην appellat: in hoc loco Medeæ, (134.) ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου βοὰν ἔκλυον: ut intelligat Locum quendam duas habentem portas. Ἀντίπυλος, Oppositam portam habens. Affertur ex Herod. (2, 148.) Ἀντίπυλοι ἀλλήλῃσι αὐλαὶ, pro Aulæ portis oppositis altrinsecus. Διαπύλιος, Qui porta effertur. Ex Aristot. Œcon. 2. Τῶν δὲ στρατιωτῶν εἴ τις τελευτήσειε, διαπύλιον ἐπώλει δραχμὴν τοῦ σώματος, pro Vectigalem drachmam pro corpore efferendo imperabat. Et Hes. scribit διαπυλῶν, sic enim ap. eum legitur, fuisse Vectigalis quoddam genus ap. Athenienses: fortasse quod persolvebatur, cum aliquid portis efferretur aut in eas inferretur. [* Διαπύλιον, Gl. Portorium.] " Δίπυλον, Hesy- B
" chio est ὑπερῷον. Sonat tamen potius Duas portas " habens. Alioqui est Nom. propr. loci prope Athe- " nas in Plut. Pericle." [* " Δωδεκάπυλος, Jo. Malal. 1, 57." Elberling. Mss.] Ἑκατόμπυλος, Centum portas habens, Thebarum Ægyptiarum epith. ap. Hom., cujus meminit et Plin. 35, 14. [" Ad Diod. S. 2, 565. Heyn. Hom. 5, 611. ad Diod. S. 1, 55. 263. Casaub. ad Inscr. Her. 350. Cren." Schæf. Mss.] Sic Ἑκατοντάπυλος Θήβη in Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 373. ad Diod. S. 1, 263. 2, 218. 565. Brunck. Anal. 2, 300. Casaub. l. c. 349. Fischer. ad Palæph. 87. * Ἑκατοντόπυλος, Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 5, 663." Schæf. Mss. * Ἐμπύλιος, Orph. Arg. 905. Ἄρτεμις. * Ἐξώπυλος, Schol. Apoll. Rh. 1, 1174. τὰ ἐξώπυλα μέρη.] Ἑπτάπυλος, Septem portas habens, Thebarum Bœoticarum epith. ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 161.) ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι αἴῃ. At Thebæ Ægyptiæ a centum portis celebrantur ab Hom. et aliis Poëtis ac Historicis. [" Wakef. Ion. 899. Eur. Herc. F. 544. Phœn. 79. Jacobs. Anth. 9, 337. Heyn. Hom. 4, C
703. Conf. c. ἑπτάπυργος, Porson. Phœn. 1073. Brunck. 760. Valck. ibid." Schæf. Mss.] Εὐρυπυλής, Latas s. Amplas et patulas portas habens, Il. Ψ. (74.) Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ. Hes. εὐρυπυλὲς exp. μεγαλόπυλον: a nom. Μεγαλόπυλος, Magnas portas habens. Item Εὐρύπυλος dicitur eadem signif. qua εὐρυπυλής: unde ap. Hes. Εὐρυπύλου, πλατείας ἔχοντος πύλας. Apud Suid. vero legitur, Εὐρυπύλης, πλατείας πύλης. Quod si mendo caret, nominativus Εὐρυπύλη significabit Lata porta, Ampla s. Spatiosa porta. [* Καλλίπυλος, Anal. 2, 290. " ad Charit. 530. Toup. Opusc. 1, 431." Schæf. Mss. * Μακρόπυλος, Eust. et Schol. ad Od. K. 82. Phav. v. Τηλέπυλος. * Μεσόπυλος, unde * Μεσόπυλον, τὸ, Æneas c. 39. * " Μεσοπύλη, Asclepiad. 30." Schæf. Mss. Anal. 1, 217. * Παραπύλη, Nicet. Annal. 14, 5. * Παραπύλιον, Gl. Portella. * Παραπυλὶς, Heliod. 8. p. 394. " Heyn. Hom. 8, 688. ad Charit. 472." Schæf. Mss. * Πολύπυλος, Diod. S. 1. p. 29. ult.] Πρόπυλος sive Προπύλαιος, Qui ante portam D
est. Subst. Πρόπυλον et προπύλαιον, Vestibulum domus, Locus inter portam et viam interjectus. Epigr. ἀνὰ πρόπυλον, In vestibulo. Plut. Pericle, Προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, Arcis vestibulum. Herod. (2, 91.) Πρόπυλα τοῦ ἱροῦ, Templi vestibulum. J. Poll. 1. Προπύλαια τοῦ ναοῦ dici scribit, τὴν εἴσοδον, Aditum templi. Vide et Πυλαῖος. [Προπυλαία Ἄρτεμις, Paus. 1, 38, 6. " Markl. Suppl. 1212. Brunck. Aristoph. 2, 237. Προπύλαιον, ad Diod. S. 1, 77. 109. 504. Toup. Opusc. 2, 240. Valck. Hipp. p. 204. Προπύλαια, T. H. ad Plutum p. 474. Πρόπυλον, Jacobs. Anth. 7, 234. Wakef. Herc. F. 600. Bast Lettre 189. Ruhnk. Ep. Cr. 269. ad Diod. S. 1, 77. 109. Conf. c. πρόθυρον, Jacobs. Anth. 11, 364. Boeckh. ad Sim. p. xl." Schæf. Mss. Hippocr. 1136. Ἐν τοῖς λιθίνοισι προπύλοισι, Cic. Att. 6, 6. cf. 1. * Προπυλὶς, Mathem. Vett. p. 109.] " Προσπύλαιον, " Vestibulum, VV. LL. perperam pro προπ." " Ῥινο- " πύλη, Portula, Posticum, VV. LL. e Polybio, " (15, 31, 10.) Διά τινος ῥινοπύλης ἐξελθὼν ἧκε: de " Philomene, εὐθέως ἀνοίγεσθαι τὴν ῥινοπύλην, Livius " Portulam appellat, de eodem loquens:" [Polyb. 8, 27, 8. 8, 31, 5. et 8. 8, 32, 6. * Ῥυμοπύλιον, Gl. Portella. * Τετράπυλος, unde * Τετράπυλον, Gl. Quadrivium.] Ὑψίπυλος, Altas portas habens. Unde ap. Hes. Ὑψίπυλον, ὑψηλὰς πύλας ἔχον.

Πυλαῖος exp. Qui extra portas est: ut θυραῖος, Qui foris est. E Cyrillo traditur esse et Mercurii cognomentum, ut i. sit q. προπύλαιος. Dictus autem fuit Προπύλαιος Ἑρμῆς, quem Socrates [teste Paus. 1, 22.] statuit in ingressu s. vestibulo arcis Athenis. Erat et alius, Πρόναος, Protemplaris. [" Heyn. Hom. 4, 418. Lobeck. Aj. p. 354." Schæf. Mss.] At Πύλαιος, Nom. proprium ap. Hom. [Il. B. 842.]

Πυλαῖος est etiam τοπικόν. Nam Πύλαι et Θερμόπυλαι dicebatur Locus quidam Græciæ διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς Φωκίδα πορευομένοις. Unde Πυλαῖος, Qui Pylis oriundus est. Et Πυλαία σύνοδος, Concilium quod Pylis habebatur. Harpocr. Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. [" Ad Diod. S. 2, 129. ad Herod. 599. 605." Schæf. Mss.] Quo qui conveniebant, vocabantur Πυλαγόραι, nimirum διὰ τὸ εἰς Πύλας ἀγείρεσθαι: vel, ut in Lex. meo vet., παρὰ τὸ ἐπὶ τῇ Πυλαίᾳ ἀγορεύειν: nam Oratores ut plurimum eo mittebantur. Idem Harpocr. Ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τινὲς, οἵπερ ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι. Verum ὅτι τις ἐγίνετο σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς Πύλας. Hyperides testatur in Epitaphio, et Theopomp. l. 30. ut idem Harpocr. refert. Confirmat eadem et Strabo l. 9. p. 183. ubi inter alia sic scribit, Αἱ μὲν οὖν πρῶται δώδεκα συνελθεῖν λέγονται πόλεις, (sc. ad Amphictyonicum συνέδριον) ἑκάστη δὲ ἔπεμπε πυλαγόραν δὶς κατ' ἔτος οὔσης τῆς συνόδου, ἔαρός τε καὶ μετοπώρου· ὕστερον δὲ καὶ πλείους συνῆλθον πόλεις. Quibus subjungit, Τὴν δὲ σύνοδον, Πυλαίαν ἐκάλουν, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσι. Frequens mentio τῶν Πυλαγορῶν ap. Oratores. Æschin. (69.) Χειροτονηθεὶς Πυλαγόρας, Cum Pylagoras creatus esset, h. e., Cum communi suffragio decretum esset ut Pylas ad concilium Amphictyonicum proficisceretur: (71.) Ὅταν τοὺς Πυλαγόρας καὶ τοὺς ἱερομνήμονας συγκαλέσωσι. Sic Dem. (278.) Ἐπελθεῖν τοὺς Πυλαγόρας καὶ τοὺς συνέδρους, καὶ στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους. [" Brunck. Aristoph. 2, 93. Fr. 250. ad Herod. 605. Πυληγόρος, Πυλαγόρος, ibid." Schæf. Mss.] Unde Πυλαγορέω, Sum Pylagoras, Pylas ad Amphictyonicum concilium proficiscor, Æschin. (71.) Πυλαγόρας τοὺς εἰσαεὶ πυλαγοροῦντας πορεύεσθαι εἰς Πύλας. Ionice vero pro Πυλαγόρας dicitur Πυληγόρης. Apud Hes. autem, Πυληγόροι, τελῶναι, καὶ οἱ τῶν πανηγύρεων ἐπιμεληταί. || Rursum παντοδαπὴ πυλαία dicitur Colluvies et congeries omnis generis rerum, cum omnis generis res congeruntur in unum locum, veluti Pylas ad Amphictyonicum concilium e civitatibus diversis confluebant, Plut. Artax. (1.) Κτησίας, εἰ καί τις ἄλλος, μύθων ἀπιθάνων καὶ παραφόρων ἐμβέβληκεν εἰς τὰ βιβλία παντοδαπὴν πυλαίαν. Item Πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία accipiunt pro Triviali loquacitate, ex eo quod Thermopylas hominum colluvies conflueret, quos Πυλαϊστὰς vocabant. Et affertur e Plut. Pyrrho (29.) Ταῦτα μέν ἐστι Πυλαϊκῆς ὀχλαγωγίας, pro Hæc Thermopylarum ineptias redolent. Præterea huc referendum censent, quod ap. Suid. legitur, Πυλαιστάτους, τοὺς μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγοντας μήτε πράσσοντας: quoniam sc. Pylas ad concilium Amphictyonicum confluebant homines ineptissimi, et sæpe de rebus frivolis ac nullius momenti in eo cœtu agitabatur. || Rursum Πυλαία Loci nomen est, i. q. Πύλαι. Sic enim Steph. B. Πύλαι, τόπος Ἀρκαδίας· καὶ Πυλαία. Unde Πυλαΐτης, Qui inde oriundus est: et Πυλαιόθεν, E Pylæa. Est et aliud ἐθνικὸν, nimirum Πυλάτης: cujus fem. Πυλᾶτις: unde ap. Hes. Πυλάτιδες ἀγοραὶ, ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτυόνες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει: [vide Soph. Tr. 640.] ita ut Πυλᾶτις ἀγορὰ i. sit q. Πυλαία σύνοδος, s. ἡ εἰς Θερμοπύλας γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. In quo concilio Cereri quoque Amphi-

ctyonidi sacra faciebant οἱ Πυλαγόραι, ut Strabo refert in l. quem attuli. Ea autem sacra vocabantur Πυλαῖα: ut ap. Steph. B. Λέγεται δὲ καὶ Πυλαῖα οὐδετέρως ἐπὶ τῆς θυσίας. AT Πυλαῖτις, Minerva cognominata est, ut refert Greg. Gyrald., quod in portis urbium appingeretur: [" Lycophr. 356." Kall. Mss. "Πυλαία, Ceres, Jacobs. Anth. 7, 275. * Πυλαιαστὴς, Toup. Opusc. 1, 392. * Πύλιος, 490." Schæf. Mss.]

[* "Πυλητὴς, Theod. Prodr. 18." Elberling. Mss.]

Πυλὼν, ῶνος, ὁ, Atrium, Bud. ap. Aristot. de Mundo, ubi de regia Persarum loquitur, Πυλῶνες δὲ πολλοὶ καὶ συνεχεῖς, πρόθυρά τε συχνοῖς εἰργόμενα σταδίοις ἀπ' ἀλλήλων: ubi nota diversa esse πρόπυλα s. προπύλαια et πυλῶνας, ut et ap. J. Poll. 1. ubi πυλῶνα et θυρῶνα idem esse ait. Idem Bud. interpr. etiam Vestibulum, ap. Lucian. (1, 61.) Ὅταν οἱ κόλακες τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι. Et ap. Eund. rursus, (473.) Ἡλίκον ἐφύσα τότε ἥνικα ἕωθεν πολλοὶ ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεισαν. Itidem Act. 12, (13.) Κρούσαντος τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, exp. Pulsante ostium vestibuli. Alii accipiunt pro πύλη, Porta, Ostium, Fores, ut in Epigr. τοῖς δὲ πυλῶσι κόραξ, Foribus autem usum præstat tuditis s. mallei quo pulsantur: de adunco naso. Et ap. Lucian. (1, 750.) Πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Ut πυλὼν hic sit i. q. προπύλαιον s. εἴσοδος, Aditus domus. Sed videtur πυλὼν potius dici Porta ampla, s. Amplior majorque domus porta. Athen. 5. Τετράθυρος ἔφερεν εἰς αὐτὴν πυλών. [" Ad Lucian. 1, 46. 2, 243. Mœris p. 88. et n." Schæf. Mss.] POETICE Πυλεὼν dicitur pro πυλὼν, Opp. K. 3, (419.) πυλεῶνα διαπτάμενος θανάτοιο, Portas mortis, τὰς ᾄδου πύλας, ut alii Poëtæ appellant, vel etiam Vestibulum atrii Plutonis. [" Callim. 1. p. 556. Eratosth. Scol. 2. Jacobs. Anth. 9, 488. Wakef. S. Cr. 4, 248. Ruhnk. Ep. Cr. 269. ad Mœr. 88. Toup. Opusc. 1, 302." Schæf. Mss.]

Πυλὶς, ίδος, ἡ, Portula. J. Poll. 9. inter Partes urbis numerat πύλας et πυλίδας: quibus ἐφεστηκότας VOCARI Πυλωροὺς ait. Utroque simul, et primitivo et dimin., utitur Thuc. 4, (111.) p. 157. Ὡς αὐτοῖς ἥ τε πυλὶς διῄρητο, καὶ αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴγοντο. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 5.) Διὰ τῆς πυλίδος ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιέναι. Videtur autem πυλὶς in mœnibus id esse respectu πύλης, quod in domo aliqua θυρὶς respectu θύρας. [" Heind. ad Plat. Lys. p. 3." Schæf. Mss.]

Πυλόω, Portis munio s. claudo, Xen. Ἑλλ. (5, 4, 34.) p. 334. Ἐπύλωσάν τε τὸν Πειραιᾶ, ναῦς τε ἐναυπηγοῦντο, [Aristoph. Ὄρν. 1158.] Πύλωμα, τὸ, Porta, i. q. πύλη, s. Janua. Eur. Phœn. [1120. Hipp. 808. Hel. 795. * Πυλωτὸς, unde] Ἀπύλωτος, Qui porta munitus s. clausus non est, muniri claudique non potest, obserari et obstrui nequit, Aristoph. B. (838.) de Æschylo, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα. Qui versus a Gell. quoque citatur 1, 15. unde quæ citavi, habes supra in Λάλος. [" Ἀ. στόμα, Suid. v. Ἀθύρωτον, Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 178. 2, 14." Kall. Mss.]

[* Πυλιὰς, Aristeas de 70 Interprr. 254. Dale.]

¶ Πύλος pro πύλη, ut χόλος pro χολὴ, τῖμος pro τιμὴ, aliaque similia ap. Eust., citantem ex Hom. (Il. E. 397.) Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, i. e. ἐν τῇ κατὰ νεκροὺς πύλῃ, inquit, s. ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ βαλὼν τὸν ᾅδην ὁ Ἡρακλῆς. || Alioqui Πύλος, Urbis nomen est, Nestoris nomine claræ, Od. Φ. 108. Πύλον ἱερῆς. Alibi Πύλος ἠγαθέη, item et Πύλον ἠμαθόεντος, Hesiod. Ἀ. (360.) Sed annot. Eust. hoc adj. masculinum ἠμαθόεντος non obstare quin Πύλος fem. genere accipiatur, veluti nec cum dicitur κλυτὸς Ἱπποδάμεια et ὀλοώτατος ὀδμή: præcedens autem πύλος Pro porta, masc. generis esse. [" Heyn. Hom. 5, 79. 561. 710. Musgr. Iph. A. 1151. De genere, ad Paus. 379." Schæf. Mss.] INDE Πυλοιγενὴς, Pylo ortus s. oriundus, In urbe Pylo natus, Il. B. 54. Νεστορέῃ παρὰ νηὶ Πυλοιγενέος βασιλῆος, i. e. ἐν τῇ Πύλῳ γεγεννημένου. Il. Ψ. (303.) Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι. Alii SCRIBUNT Πυληγενής: sed Eust. alteram scripturam agnoscit, eaque et in Hom. meo Ms. extat.

" Πύλιγγες, Hesychio αἱ ἐν τῇ ἕδρᾳ τρίχες: item ἴουλοι, βόστρυχοι, κίκιννοι."

" Πυλωλάκτας, ap. Hes. κακῶν μεστοὺς, Malorum plenos."

" ΠΥΜΑΤΟΣ, i. q. ἔσχατος, sed Poëticum; h. e. Extremus, Ultimus, Postremus. Pro Extremus, Il. Δ. (254.) πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας. Sic Arat. (448.) πυμάτῃ δ' ἐπίκειται Εἴδωλον κόρακος, Extremæ. Et rursum (304.) πυμάτης ἐπὶ νυκτὸς, Extrema s. præcipiti nocte, Cic. Pro Ultimus, Postremus, Il. Ψ. (373.) πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι. Idem πύματον et πύματα adverbialiter usurpat pro Extremum, Ultimum, Postremum; et quidem juncta cum synonymis ὕστατον et ὕστατα. Od. Υ. (116.) Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν: Δ. (685.) Ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν. Sic rursum Υ. (13.) Ἢ ἔτ' ἐῷ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι Ὕστατα καὶ πύματα." [Passow ducit ἀπὸ τοῦ πυθμὴν, quasi πύθματος. " Ad Charit. 424. Heyn. Hom. 6, 95. 255. 476. Πύματόν τε καὶ ὕστατον, Ilgen. ad Hymn. 431. * Πυματηγόρος, Jacobs. ad Anth. Palat. 444." Schæf. Mss. Greg. Naz. Epigr. 206.] " Πύγματος, Hesychio ἔσχατος, ὕστατος, qui et πύματος."

" ΠΥΝΔΑΞ, ακος, ὁ, Fundum, i. q. πυθμὴν, itidemque ἀπυνδάκωτος idem ac ἀπύθμενος, Fundo carens. Apud Aristot. vero Probl. ἀμφορέως τὸν πύνδακα ἀφελὼν Gaza vertit, Amphoræ detracto operculo, cum idem Philosophus immediate subjungat, διὰ τοῦ πυθμένος, manifestum inter πύνδακα et πυθμένα faciens discrimen." [" Brunck. Soph. 3, 501. Aristoph. Fr. 244." Schæf. Mss. * Πυνδακόω, Πυνδακωτὸς, unde] " Ἀπυνδάκωτος, Fundo nullo instructus, Fundum non habens, ἀπύθμενος: ut ἀπυνδάκωτος κύλιξ, quod e Soph. habes in Τραπεζόω. Hes. quoque tradit Sophoclem Triptolemo ἀπυνδάκωτος posuisse pro ἀπύθμενος: in Iphig. autem πύνδακα τοῦ ξίφους vocasse τὴν λαβὴν, Ansam s. Capulum; nam ut calix fundo, ita gladius manubrio teneri solet." [" Fischer. ad Rhetor. 237. ad Lucian. 2, 336. Brunck. Soph. 3, 501. (Lex. Soph.)" Schæf. Mss.] " Ἀπινδάκορος, ap. J. Poll. et in VV. LL. perperam scriptum pro ἀπυνδάκωτος." [* Εὐπυνδάκωτος, Lucian. Lexiph. 13. et n.]

ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ, Audio, Intelligo: aliquando etiam Cognosco, Rescisco, Certior fio. Fut. mutuatur a VERBO Πεύθομαι, (quo et ipso Hom. interdum utitur) aor. 2 et præt. pass., vel a VERBO Πύθομαι quod habet Hes., vel ab illo πεύθομαι, abjiciendo ε. Dicitur enim πεύσομαι, ἐπυθόμην, πέπυσμαι. Od. P. (592.) προσηύδα Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, Ne ceteri audirent et intelligerent, Ψ. (40.) Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα, Non vidi, non audivi e quoquam, Il. N. (670.) Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διῒ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη, Hector non intellexerat, resciverat, sc. acrem pugnam committi: B. (119.) Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, Turpe istud posteris quoque auditu, h. e. vel posteri istud audire et cognoscere erubescent. Et in Epist. Philippi ap. Dem. Ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, Ut fando audivi, Ut accepi, fando accepi, fama et auditione accepi. Sic enim Plaut. Cic. Rursum Hom. alicubi dicit πυνθάνομαι ἀκούων: aliunde autem affertur πυνθάνομαι ἀκοῇ. Interdum additur præp. διὰ, et frequentius παρὰ, Æschin. Διὰ τῶν κατασκόπων πυνθάνομαι, Cognosco et rescisco per exploratores, Isocr. Πυθόμενος παρ' αὐτοῦ, Cum ex eo cognovisset, Ab eo edoctus. Sic e Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Πυνθάνομαι παρὰ θεῶν, A diis factus sum certior, s. edoctus sum. Rursum Isocr. in Busir. Enc. Παρ' ἄλλων πυνθανόμενος οἶδα, Ab aliis fando accepi. Interdum cum infin. construitur,

Isocr., Τὸ χωρίον ἐπυνθάνετο νοσῶδες εἶναι, Æschin. c. A Ctes. Καίτοι πυνθάνομαί γ' αὐτὸν μέλλειν λέγειν ὡς οὐ δίκαια ποιῶ, Audivi eum dicturum, Intellexi, Cognovi. Et cum partic. e Plat. Ep. Πυνθάνομαί σε ἀγαθὸν ὄντα. Interdum cum accus., ut Od. Π. (411.) Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον, Isocr. Paneg. Πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, Certiores facti de bello Attico, Dem. Ἐπειδὴ ἐπυθόμην τὴν ἐπιβουλὴν, Cognita et intellecta fraude, Plato Charm. Οὐ γάρ τοί πω πάντα σαφῶς πεπύσμεθα, Neque enim dum omnia liquido intelleximus. Hunc vero accus. præcedit interdum διὰ, vel παρὰ cum suo gen., interdum gen. solus, omissa præp. Prioris modi hæc sunt exempla : Æschin. Διὰ τῶν κατασκόπων πυνθάνομαι τοῦτο, Dem. Πυνθάνομαι παρὰ σοῦ τοῦτο, Audio hoc e te, E te cognosco, Xen. (K. Π. 4, 1, 2.) Πυνθάνομαι τοῦτο παρ' ἄλλων, De hoc ab aliis certior fio. Sic Plut. Camillo, Πυθόμενος ταῦτα παρὰ τῶν κατασκόπων, De his per speculatores certior factus. Posterioris modi non minus frequentia exempla occurrunt. Aristoph. (B. 1417.) φέρε πύθεσθέ μου ταδὶ, Audite B hæc e me. Idem, πυνθάνομαί σου τὰ πράγματα, E te res cognosco. Plut. Numa, Θαυμάσιόν τινα λόγον πυθέσθαι τῶν μουσῶν, E musis audivisse. Sine accus. Æschin. Ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐπυνθανόμην, De patre, i. e. E patre. Sic et Dem. πυνθάνομαί σε, E te audio. Alioqui cum gen. solo constructum ponitur pro πυνθάνομαι περὶ, Od. Λ. (504.) Ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι, De Peleo nihil intellexi, audivi, Nihil ad me perlatum est de Peleo : Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, Sed tibi de Neoptolemo filio verissime omnia exponam quæ cognovi. Quibus verbis respondet isti petitioni, Εἰπὲ δέ μοι Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσσαι : et isti, Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπε. Quibus in ll. ante genitivum subauditur περί. Sic Od. N. (256.) Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου, De Ithaca audiebam. Itidem e Xen. Ἐπεὶ πύθοιτο τοῦ φρουρίου, Ubi intellexerit rem de castello. Thuc. plene dixit 1, (95.) p. 31. Ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο, Iis de rebus quas C audierant. || Πυνθάνομαι, Interrogo, Quæro, Percontor, Sciscitor ; interdum redditur etiam Consulo, Peto. Synes. Ep. 39. Πυνθάνομαι τοίνυν εἴπερ μενεῖς ἥξοντα, Interrogo igitur an expectaturus sis meum adventum, Plut. Demetrio (27.) p. 1651. meæ Ed. Τοῦ Δημητρίου πυθομένου, Τί σοι δοκεῖ ; Sciscitato Demetrio quid ipsi videretur de Lamia tibiam inflante. Idem in Cic. p. 1618. Πυνθάνεσθαι τίνων εἴη γονέων. Idem rursus in Demetrio (28.) cum gen. p. 1652. Αὐτοῦ πυθέσθαι πότε μέλλουσιν ἀναζευγνύειν, Ex ipso quæsivisse. Xen. K. Π. 1, (4, 7.) p. 9. Τῶν ἑπομένων προθύμως ἐπυνθάνετο ὁποίοις οὐ χρὴ θηρίοις πελάζειν, καὶ ὁποῖα χρὴ θαῤῥοῦντα διώκειν, Sciscitabatur s. Petebat ex iis qui sequebantur. Aristoph. quoque accus. addit, (N. 482.) βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι, Pauca abs te petere volo. Nisi malis E te scire cupio, cognoscere volo. E Schol. autem Aristoph. Πυνθάνομαι τὸν ἄνδρα πάντων, pro Ab omnibus sciscitor de viro. Hisce in ll. ante genitivum subaudiendum est παρὰ, quod Æschin. addidit, cum dixit, D Πύθου παρ' αὐτῶν διὰ τί, Quære ex eis cur, Sciscitare ab iis cur. E Plut. autem, Πυνθάνομαι περὶ τῶν αὐτῶν, De eisdem rebus consulo. Idem cum accus. in Antonio (71.) p. 1736. meæ Ed. Ἀπημάντου δὲ θαυμάσαντος, καὶ πυθομένου τὴν αἰτίαν. Posteriorem autem huic πυνθάνομαι locum dedi, quod ejus exempla ap. Hom., utpote antiquiorem ceteris, non repererim. " Πυθέσθαι, Audisse, Cognovisse, a πυνθάνομαι s. πεύθομαι, a quo et Πύθευ, Ionice pro πύθου, " in aor. 2. med." " Πυθοίατο, Ionice pro πύθοιντο, a " πεύθομαι s. πύθομαι." [Πύθεσκε, Ionice pro ἔπυθε, Apoll. Rh. 4, 1530. " Πυνθάνομαι, ad Charit. 617. 634. Pauw. ad Anacr. p. 281. Wakef. Trach. 292. ad Herod. 655. 695. ad Anton. Lib. 180. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 243. Fischer. ad Palæph. 10. 113. Ammon. 57. 59. Valck. Anim. 238. Eran. Philo 167. ad Od. B. 315. An Obedio? ad Il. K. 57. Wolf. Proleg. 34. Conf. c. πείθομαι, ad Phalar. 265. ad Charit. 634. 659. 700. Markl. Iph. p. 159. Musgr. Heracl. 1037. ad Diod. S. 1, 597. De constr., Heyn. Hom. 6, 18. 7, 67. Il. N. 521. ad Diod. S. 2, 563. Xen. Mem. 1, 1, 9. Pierson. Veris. 80. Toup. Emendd. 1, 414. ad Charit. 216. Wolf. Prol. Hom. 34. Cum gen. rei, quam audimus, Musgr. ad Phœn. p. 224. Π. ὑπέρ τινος, Argum. Eur. Or. Πυθέσθαι pro ἀκοῦσαι, Heyn. Hom. 4, 215. 6, 79. Πέπυσμαι, ad Xen. Mem. 2, 6, 31. Πευσοῦμαι, Brunck. ad Hipp. p. 377. Πεπύθωμαι, Wassenb. ad Hom. 106. Πεπύθωνται, Heyn. Hom. 5, 342. 6, 79. Πύθομαι, Sylb. ad Paus. 199. Zeun. ad Xen. K. Π. 221." Schæf. Mss. Πυνθάνομαί τί τινος, Aristoph. Ὄρν. 1120. Il. P. 408. Od. K. 537. Πεπύθοιο, pro πύθοιο, πύθον, Nicander Θ. 935. " A πύνθος aut πύθος, quod idem atque βυθὸς et Fundus, proprie Fundum rei pede, aut conto, aut plumbato, explorare." Ernesti. Sic Lat. Percontor, a conto. Vide Voss. Etym. LL. v. Cunctum.]

Est etiam aliquis usus VERBI Πεύθομαι, ut Od. P. (592.) προσηύδα Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, pro πεύθοιντο s. πυνθάνοιντο : Π. (411.) Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον. Hesiod. cum gen., Θ. (463.) Πεύθετο γὰρ γαίης, Audiebat enim a terra. Participio futuri temporis πευσόμενος, Hom. rursum utitur Od. A. (281.) Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, Cogniturus et auditurus de patre. Sic Od. O. (270.) Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο. Nisi malis hic accipere pro Sciscitaturus, Percontaturus, Percontando exploraturus. Schol. exp. ἀκουσόμενος, Auditurus, Ut audirem et cognoscerem aliquid de reditu patris. Pro Cognosco s. Novi Lascaris usus esse dicitur : e quo affertur πεύθεαι Ἀνδραγάθην ; pro Nosti Andragatham ? || Pro Sciscitor usus est Apoll. Rh. 2, (186.) Θέσφατα πευθόμενοι. Ubi etiam interpretari potes Consulentes. Affertur cum μετὰ quoque, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, pro De tua fama sciscitaturus. Et Od. (B. 360.) πευσόμενος νόστον, pro De reditu percontaturus : verum ibi Schol. exp. ἀκουσόμενος. Hes. quoque πεύσομαι exp. non solum ἀκούσω, μάθω, sed etiam ἐρωτήσω, ἐρευνήσω : itidemque Suid. Πεύσῃ, ἀκούσεις, μαθήσῃ, ἐρωτήσεις. [" Eur. Iph. A. 1138. Sylb. ad Paus. 199. Musgr. Herc. F. 1421. Antip. Sid. 104. Diod. Zon. 8. Brunck. Apoll. Rh. 194. Heyn. Hom. 6, 118. 207. Cum gen., Antip. Sid. 7. Thess. 52. Wakef. S. Cr. 4, 112. Cum accus. loci, Heyn. Hom. 7, 236." Schæf. Mss. * " Πυστέον, Plato Soph. 32. (p. 244.)" Boiss. Mss.] UNDE Πεῦσις, ἡ, Interrogatio, Percontatio, Synes. Ep. 67. Πεῦσιν περὶ Παύλου προτεῖναι τῷ δήμῳ, Interrogationem de Paulo proposuisse populo. Ead. Ep. Ἀπόκρισις ἐκείνης τῆς πεύσεως. Itidem Philo V. M. 3. Τὰ δ' ἐκ πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐθεσπίσθη, Partim per interrogationem et responsionem. || Πεύσεις, Nuntii sermones, e Phalar. Ep. Id autem pertinet ad πυνθάνομαι, s. πεύθομαι, quod significat Fando accipio, Fama et auditione cognosco. [" Ammon. 58. Eran. Philo 167. Lennep. Phal. 176." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 728. * Πεύστης, Gl. Percunctator.] Πευστικὸς, Interrogativus, ἐρωτηματικὸς, Gaza. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 215." Schæf. Mss. Schol. Il. B. 565. * Πευστικῶς, Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. p. 328. 624. " Acta Jun. Bacchi p. 93." Boiss. Mss.] AT Πευστηρία, ἡ, in extispicina dici volunt Inquisitionem atque interrogationem, ut fit ap. Eur. El. [835. q. v. derivata est a *Πευστὴρ, signif. i. q. πεύστης.] Apud Hes. legitur ETIAM Πευστὸς, quod exp. ὑπήκοος : ac si πεύθομαι idem etiam foret cum πείθομαι, et πευστὸς idem cum πειθήνιος. A præs. autem πεύθομαι EST Πευθὴν, Percontator, Explorator, Sciscitator, Emissarius, etiam Auscultator, Bud. e Luciano 181(=2, 244.) Πευθῆνας μέν τοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ : 173(=197.) Ὅσγε σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχων καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασι. Utitur et Herod. Apud Hes. legitur, Πευθῆνες, πιστοὶ, περίεργοι. ITEM Πεύθη, Eid. πεῦσις, ἐρώτησις, Interrogatio, Percontatio. Ἀπευθὴς, i. q. ἄπυστος, De quo fama et auditione nihil accepimus, Od. Γ. (88.) Πευθόμεθ' ἧχι ἕκαστος (eorum sc. qui Trojam profecti fuerunt,)

A ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ· Κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων, i. e. ἀνήκουστον. Pro quo A. (242.) dicit, Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος. Suidas ἀπευθὴς exp. ἄφημος: Hes. οὐδὲν ἀκούσας: quem usum habet et ἄπυστος. || Rursum Suid. ἀπευθέες exp. ἄπειροι, ἀπαίδευτοι: nam ἡ παιδεία est ex auditu, et πεύσει percipitur. [Od. Γ. 184.] Apud Hes. legitur ETIAM Ἄπευθος, ἀνήκοος, ἢ ἀπαθὴς ὢν παντὸς κακοῦ. [* Βραδυπευθὴς, Nonn. Jo. 59, 2. φωνή. * Νηπευθὴς, Orac. ap. Macrob. Saturn. 1, 18. ὄργια νηπευθέα, Orgia infanda.] "Νηπυθὲς, Hesychio ἄπευστον, Inauditum." Πολυπευθὴς, Multa sciscitans, Quo multa interrogantur, ut ἡμέρα, Dies quo multi sciscitatum oracula proficiscuntur, [Plut. 7, 175.] Φιλοπευθὴς, Qui sciscitari et percontari amat, ideoque Discendi cupidus, φιλομαθὴς, etiam Curiosus sciscitator, [" Nonn. Jo. 1, 181." Wakef. Mss.] Est et aliud compositorum genus, sc. a tertia persona præteriti passivi, UT Ἄπευστος, idem significans cum ἀπευθὴς, " s. ἄπευθος," et ἄπυστος. Hes. exp. ἀνήκοος, " Inauditus, De quo " nihil auditu compertum habemus: quo sensu Hom. B " dicit ἀνάπυστος." [* Πολύπευστος, unde * " Πολυπευστέω, Multum sciscitor, Const. Apost. (3, 14.) p. 286." Wakef. Mss.] SIC Φιλόπευστος i. q. φιλοπευθὴς, ἡδέως μανθάνων, περίεργος, Suid. [* Φιλυπεύστης, Gl. Sciscitator, Ptolem. Tetrab. 160.] Φιλοπευστέω, Libens audio vel sciscitor: ut Hes. φιλοπευστοῦντα exp. ἡδέως ἀκούοντα ἢ ἐρωτῶντα. Idem tamen φιλοπευστεῖν simpliciter etiam accipit pro ἀκούειν, μανθάνειν, ἐρωτᾷν. Suidas φιλοπευστεῖν exp. etiam * φιλοπραγμονεῖν: ut sit Curiosum esse in sciscitando. [Polyb. 3, 59, 6.] UNDE Φιλοπευστία, ἡ, Amor et studium sciscitandi, πολυμαθία, Curiositas. [Plut. 8, 58. * Φιλοπευστικὸς, Lobeck. Phryn. 128.]

Πύσμα, τὸ, Quæsitum, Quæstio, Interrogatio, Hesychio ἐρώτησις, πεῦσις, Plut. de Orac. Pyth. Γλώσσας ἐπάγειν πύσμασιν ἁπλῆς καὶ συντόμου δεομένοις ἀποκρίσεως. Apud Aquilam est Figura orationis. Quæsitum interpr., et ab interrogato, (quod est ἐρώτημα) eo differre scribit, quod ad interrogatum una voce tantum responderi potest, vel a negante vel a C confitente: quæsito autem occurri non nisi pluribus potest: hoc modo, si dicas, Qua igitur ratione bellum geremus? quæ auxilia nobis parata erunt? quis erit, qui subvenire volet, cum tam acerbe socios tractarimus? [" Reiz. Acc. p. 60." Schæf. Mss.] Πυσματικὸς, ut ἐρώτησις, Percunctatoria interrogatio, vel sciscitativa, ut Bud. ap. Ammon. περὶ Ἑρμην. interpr., qui πυσματικὴν ἐρώτησιν esse dicit, ὅταν λόγου πλείονος δεῖ τῷ ἐρωτωμένῳ πρὸς τὴν ἀπόκρισιν: quippe quæ ἐρώτησις sit τῶν διδαχθῆναι περί τινος βουλομένων, ut cum quæritur cur magnes attrahat ferrum. Dialecticæ autem ἐρωτήσει, veluti simpliciori, sufficit solum ναὶ et οὔ. Vide locum Ammonii ap. Bud. 461. [Etym. M. * Πυσματικῶς, Schol. Soph. Œd. C. 3.]

[* " Πύστης, an sic leg., ad Lucian. 2, 197." Schæf. Mss.]

Πύστις, εως, ἡ, i. q. πεῦσις, i. e. Auditio, Fama, Thuc. 3. Πύστει τῶν προγεγενημένων, Cum fando accepissent, Cum fama et auditione accepissent, ut D Cic. loquitur: (1, 136.) Διωκόμενος κατὰ πύστιν οἷ χωροίη, Cum persequerentur eum πευθῆνες, qui sciscitarentur quo iret; etiam Qui fama et auditione cognoscerent, quo proficisceretur. Nisi malis πύστιν hic accipere pro Sciscitatione, Percontatione: quemadmodum Hes. quoque πύστις exp. non solum ἀκοὴ, ἀγγελία, sed etiam ἐρώτησις: item et πειθὼ, ut πευστὸς exp. ὑπήκοος. [" Ad Dionys. H. 1, 211. Gesner. Ind. Orph., Toup. Opusc. 1, 142. 285. Lennep. ad Phal. 176." Schæf. Mss. Philippus Epigr. 9. Lobeck. Phryn. 728.]

[* Πυστὸς, Schol. Æsch. Pr. 916.] Ἄπυστος, ὁ, ἡ, Fando inauditus, Plin.; Ne fando quidem auditus, Ciceroni. Item aliquis οἴχετ' ἄπυστος, Qui ita abit, ut de eo fama et auditione nihil cognosci queat, ita ut nihil postea de ipso audiatur: ut Penelopæ suus Ulysses Od. A. (242.) Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, Schol. exp. ἀνήκουστος. || Activam quoque signif. habet, significans Qui fando non audivit et cognovit, Qui fama et auditione non accepit, s. Qui non audivit, Od. E. (127.) οὐδὲ δὴ ἦεν ἄπυστος Ζεὺς, Δ. (675.) cum gen. Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος Μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον. [" Toup. Opusc. 2, 111. ad Charit. 402. (592.) Marcellus 16. Callim. 1. p. 536. Boeckh. ad Sim. p. xxxvi." Schæf. Mss.] UNDE Πανάπυστος, Prorsus inauditus, De quo nihil prorsus cognosci potest fama et auditione, etiam Qui nihil prorsus audivit et cognovit, Omnino ἄπυστος, Suidæ ἀνήκοος. * Νήπυστος, Nonn. D. 11, 306. * Πάμπυστος, Orac. Sibyll. 7. p. 672.] Περίπυστος, Fama circumquaque notus, Fando passim cognitus, Celebris, ut, κάλλει περίπυστος ἄκοιτις. Ex Epigr. affertur περίπυστον ὄνειαρ, sine expositione; at Suid. περίπυστον exp. ἐξάκουστον, διαβόητον. [Schol. Æsch. Pr. 916. " Bast Lettre 204. Abresch. Lectt. Aristæn. 130. 230." Schæf. Mss. * Πολύπυστος, Schol. Nicandri 'A. 301.] Φιλόπυστος, i. q. φιλόπευστος et φιλοπευθὴς, φιλοπράγμων, Hes. ut φιλόπευστος Suidæ περίεργος. [* Φιλοπυστέω, Justin. M. B 266.]

[* Πυστιάω, Plut. 7, 174. Ἐν ᾧ πυστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ. Phot. Πυστιᾶσθαι· πυνθάνεσθαι. Hes. Ἐπυστιᾶτο· ἐπυνθάνετο.]

[* Ἀμφιπυνθάνομαι, Quint. Sm. 1, 374.]

Ἀναπυνθάνομαι, i. q. simplex πυνθάνομαι, Interrogo, Sciscitor, Percontor, Herod. Ἀναπυνθάνομαι τὸν ποιήσαντα, pro περὶ τοῦ ποιήσαντος, Percontor de eo qui fecit. [" Schneid. ad Xen. K. 'A. 309. (6, 7, 1.) Toup. Opusc. 1, 262. Athen. 1. p. 5." Schæf. Mss. Aristoph. Εἰρ. 693. * Ἀναπεύθομαι, unde * Ἀνάπευσις, Dorv. ad Charit. 374=289.] Ἀνάπυστος, ὁ, ἡ, Pervulgatus, Pervagatus, Hominum sermonibus vel rumoribus celebris, Passim auditus, Omnibus notus, περίπυστος: ut, Θάνατος Σθενεβοίας ἀνάπυστος ἐγένετο, Suid. Et Od. Λ. (273.) ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, Decantata hominum sermone et pervagata, Bud.: Eust. ἀνάπυστος dici vult κατὰ στέρησιν τοῦ ἄπυστος, inserto ν euphoniæ gratia, ut in ἀνάπηρος. Sed malui ego ab ἀναπυνθάνομαι derivare. || Hes. C Ἀνάπυστα ex Heliodoro exp. * ἀνάγγελτα, ἔκδηλα, ἐξάκουστα, itidemque Suid. ἔκπυστα, δῆλα, item et φανερὰ, ἀναφανδά. Idem tamen accipit etiam pro ἀνήκοα, * ἀνεξάκουστα, ἀνεκλάλητα: quemadmodum et Suid. ἀνάπυστον pro ἀνήκοον. ITIDEMQUE Ἀνέκπευστα idem Hes. exp. non modo ἔκδηλα, ἐξάκουστα, verum et ἀνεκλάλητα, ἄῤῥητα. Sed perperam ap. eum SCRIPTUM Ἀνάπαυστα, ET Ἀνάπτυστα. SIC Ἀνάπνευστος ET Ἀνάπταιστος pro ἄπνευστος et ἄπταιστος usurpari, suis locis docui. [Herod. 6, 64. 66. 9, 109. " Ad Charit. 316." Schæf. Mss.] " Ἀνήπυστος, i. q. ἀνάπυστος, h. e. ἀνήκουστος, s. potius " Prorsus ἀνήκουστος et inauditus: qua de re in " Ἀνάεδνος: ut et Varin. Ἀνήπυστον, τὸ ἀνήκουστον· " ἀνύποιστον δὲ, τὸ ἀφόρητον καὶ ἀνυπομόνητον, διὰ " τῆς οι διφθόγγου. Ubi nota hoc ἀνύποιστος pro Non " sufferendus, Intolerabilis." [Lobeck. Phryn. 701. 728.]

[* Ἀντιπυνθάνομαι, Vicissim interrogo, Xen. Ἑλλ. 3, 4, 10. Morus conj. ἀναπ.]

D Ἀποπυνθάνομαι, Sciscitor ex aliquo, Interrogo, ex Epicteto, [Herod. 3, 154.]

Διαπυνθάνομαι, Intelligo, Cognosco, e Plat. de LL. || Sciscitor, Percontor: unde διαπυνθάνεται, ἐρωτᾷ, Hes. Suid. [" Ad Charit. 670." Schæf. Mss. " Plato Theage 2." Boiss. Mss. * Διαπεύθομαι, Æsch. Ag. 816.] Διάπυστος, Auditus et intellectus, Notus: ut ἀνάπυστος et περίπυστος. Herodian. 2, (12, 4.) Ἐπεὶ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο, Ubi populus ea audivit et intellexit. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 130." Schæf. Mss.]

Ἐκπυνθάνομαι, Audio ex aliquo, simpl. Audio, Cognosco, Intelligo, ut πυνθάνομαι. FUT. Ἐκπεύσομαι. Soph. (Aj. 215.) Θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει, Audies morti par malum, ἀκούσει, (Œd. C. 206.) Item Sciscitor et percontor ex aliquo; simpl. Percontor, Sciscitor: Ἐκπυθόμενος τοὔνομα, Percontatus nomen. [" Ad Corn. Nep. p. 322." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 618. * Ἐκπεύθομαι, Pers. 959.] Ἔκπυστος, Exauditus, s. potius Evulgatus, Cognitus, Fando co-

gnitus, Synes. Ep. 143. Μὴ ἔκπυστα ποιεῖν τὰ ἄξια A κρύπτεσθαι, Non evulgare. Itidem Herodian. 2, (7, 10.) Ἔκπυστα καὶ γνώριμα ποιῇ τοῖς τε στρατιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς. Similiter aliquid ἔκπυστον γίνεται, cum sc. Evulgatur. Thuc. 4, (70.) p. 144. et 8, (42.) p. 275. Πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι. Sic Herodian. 3, (12, 14.) Πρὶν ἔκπυστα γενέσθαι τῷ δήμῳ. Ubi nota dat.: cum quo jungitur et ap. Plut. Camillo, Ὥστε κἀκείνοις ἔκπυστον γενέσθαι τὸ περὶ τὴν λίμνην πάθος, Ita ut ad illos quoque rumor perferretur de clade ad paludem accepta. Rursum Thuc. Ἔκπυστα τοῖς πολλοῖς τὰ γεγραμμένα γενέσθαι, Multitudini efferri s. evulgari, A multitudine audiri. Item 3, (30.) p. 92. dixit etiam, Ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ἡμᾶς ἐπὶ Μιτυλήνην, πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι ὥσπερ ἔχομεν, Antequam rumor spargatur de nostris consiliis, Antequam adventus noster divulgetur; nam inopinantes Mitylenæos invadere et opprimere animus eis est. Schol. exp. φανερούς. [" Ad Charit. 316. Abresch. Lectt. Aristæn. 130. Bergler. ad Alciphr. 208." Schæf. Mss. * Ἀνέκπυστος, Joseph. Ant. J. 17, 11, 2.]

[* Ἐπιπυνθάνομαι, Herodis Attici Dedic. Triop. 32. Aristoph. Λ. 517. " Brunck. Anal. 2, 301." Schæf. Mss.]

[* Μεταπυνθάνομαι, Od. N. 415. πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος.]

[* " Παραπυνθάνομαι, Audio, Anacr. Od. 118. v. 1240." Kall. Mss.]

Προπυνθάνομαι, Prius audio, intelligo, Præsentisco, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 10.) Προπυθόμενος ταῦτα Ἀγησίλαος, ἔφθη εἰς τὴν πόλιν ἐσελθών: sc. Κρητός τινος ἐξαγγείλαντος τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα. Affertur et PRÆS. Προπύθομαι pro Præscio, Prænosco. [* " Πρόπυστος, Phrynichus Bekkeri p. 61." Boiss. Mss. Osann. Anal. p. 98.]

" Προσπυνθάνομαι, Insuper percontor," [Polyb. 5, 16, 3. " Plut. Alex. 60." Boiss. Mss. * Προσπεύθομαι, Soph. Œd. C. 122. var. lect.]

[* Συμπυνθάνομαι, Eur. Hel. 334.]

ΠΥΡ, πυρὸς, τὸ, Ignis, Il. O. (597.) et alibi, θεσπι- C δαὲς πῦρ: B. (455.) πῦρ ἀΐδηλον: Od. Δ. (662.) πυρὶ λαμπετόωντι: Il. X. (374.) πυρὶ κηλέῳ: O. (744.) Σὺν πυρὶ κηλείῳ: (597.) ἀκάματον πῦρ: Il. (Π. 293.) et alibi, αἰθόμενον πῦρ: I. (242.) μαλερὸν πῦρ: O. (605.) et alibi, ὀλοὸν πῦρ, Θ. (181.) δήϊον πῦρ. Item αὐτόματον πῦρ, quod sine incentivo exardet: ut ap. Athen. 1. Πῦρ αὐτόματον ἐποίει ἀναφύεσθαι, de quodam θαυματοποιῷ. Et κεραύνιον πῦρ, Fulmineus ignis, Plut. Symp. 4. 7. τὸ ἄσβεστον καὶ ἱερὸν πῦρ, ut Athenis, et Romæ ap. Vestales. Necnon πῦρ ἀέναον, Ignis semper fluens, ap. Callim. (H. in Apoll. 83.) ut ῥέειν dicitur ab Aristot. de Vita et Morte, Τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ γινόμενον, καὶ ῥέον ὥσπερ ποταμός. Unde et Virg. Liquidum ignem dixisse creditur. Et μαλθακὸν πῦρ, in Geop. 18, (21, 1.) de melca, i. e. Lentus ignis, Horat. Languidus ignis, Plin. Item πυρὸς αὐγὴ et σέλας, Il. X. (134.) ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένου, Σ. (609.) φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, T. (366.) Λαμπέσθην, ὡσεί τε πυρὸς σέλας, de oculis: pro quo Od. Δ. (662.) dicit, πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. Et Il. N. (474.) Ὀ- D φθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, Od. (T. 446.) πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Pro quo Hesiod. Ἀ. (145.) ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς. Itidem (60.) Τεύχεσι λαμπομένους, σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο: Θ. (566.) ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν. Rursum Od. Π. (290.) πυρὸς ἀϋτμὴ, Il. Ξ. 396. πυρὸς βρόμος: Π. (127.) πυρὸς δηΐοιο ἐρωὴ, Od. M. (68.) πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι, Il. Ψ. (238.) ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, Quoadusque ignis vis inhiberetur. At P. (565.) πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, de Hectore: cujus viribus indicat non posse resisti, sicut nec igni furenti. Quibus adde quod legitur Il. Λ. (595.) et P. (366.) μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, de acri et vehementi pugna. Item σπέρμα πυρὸς σώζων, Od. E. (490.) Præterea (X. 493.) Ἤνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον, Il. (O. 718.) Οἴσετε πῦρ. Itidem Xen. Ἑλλ. 4, (5, 4.) Φέροντες πῦρ ἐν χύτραις, Aristoph. N. (768.) λίθος — Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sic ἐξάπτειν πῦρ dicitur Incendere s. Accendere ignem. Et passive ap. Plut. (6, A 525.) Τὸ πῦρ ἐξάπτεται εὐχερῶς ἐν ἀχύροις καὶ θρυαλλίδι: cui opp. mox σβέννυται. Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Πολλὴν δᾷδα ἔχομεν, ἣ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. Apud Athen. 9. φυσᾶν τὸ πῦρ. Pro quo alibi ῥιπίζειν τὸ πῦρ: 14. Ἐν οἷς (sc. flabellis) τὸ πῦρ ῥιπίζεται. Item (Od. O. 321.) Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι: Φ. (176.) Ἄγρει πῦρ δὴ κεῖον ἐνὶ μεγάροισιν, Ignem accende: ut H. (7.) δαῖε δέ οἱ πῦρ Γρῆυς. Et aliquanto post, Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε. Sic Il. Θ. (521.) Πῦρ μέγα καίοντες: ut (I. 211.) Πῦρ δαῖεν μέγα. Item πῦρ ἐμβάλλειν et πυρὶ ἐμπρῆσαι et καταφλέξαι: ut O. (597.) ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ Ἐμβάλῃ, Θ. (182.) Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω. Itidemque O. (417.) ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας. At I. (242.) Αὐτὰς τε πρήσειν μαλεροῦ πυρός: X. (512.) τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ. Et passive Φ. 361. πυρὶ καιόμενος: Y. (316.) ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται. Qui versus extat et Il. Φ. (375.) item B. (780.) ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Sic in celebri illo senario, a Nerone quoque usurpato, Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί: ad quem respexit B Cic., cum de Finn. 3. ait, Quoniam vox illa inhumana et scelerata dicitur eorum qui negant se recusare, quominus ipsis mortuis terrarum omnium deflagratio consequatur: quod vulgari quodam versu Græco pronuntiare solent. Erasmus vertit, Me mortuo terra incendiis misceatur. Et cum aliis verbis: ut ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ, Il. Π. (301.) Aliquanto ante, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ: ut Φ. (381.) κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ. Sic Plut. Symp. 2. Τὸ πῦρ ἀποσβέννυσι: Idem et passive in Connub. Præc. Τὸ πῦρ σβέννυται. Cui opp. πῦρ ἐξάπτεται, ἐκλάμπει, φλέγει, ἀμφέπει, νέμεται, Plut. Præc. Connub. Τὸ πῦρ ἐξάπτεται εὐχερῶς ἐν ἀχύροις, Athen. 8. de ossibus leoninis, Κοπτομένων αὐτῶν, ὥσπερ ἐκ τῶν λίθων, πῦρ ἐκλάμπειν, Il. Π. (113.) πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν, P. (737.) ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν Ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει. Sic B. (455.) Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην: (Π. 124.) Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπε: Σ. (348.) Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε: Ψ. (182.) Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει: quemad- C modum et ap. Plut. Symp. 7. Τὸ πῦρ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἀνήφθη, ἤσθιεν. Et Il. I. (589.) πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. Item ἄγχι πυρὸς, Od. Λ. (190.) Et Ξ. (518.) τίθει πυρὸς ἐγγύς. Itidem Θ. (434.) Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα: P. (572.) καθίσασα παραὶ πυρί: H. (154.) Ἕζετο πὰρ πυρί. Item Aristoph. multis in locis πρὸς τὸ πῦρ, Ad ignem. Il. Ψ. (45.) ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, Imponere igni, Conjicere in ignem: de cadavere Patrocli: ut Ω. (38.) de cadavere itidem, ἐν πυρὶ καῦσαι. Et X. (342.) alibique, ὄφρα πυρὸς λελάχωσι θανόντα. Sicut vero Hom. dicit πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς, ita Xen. Ἑλλ. 7, (5, 12.) Πῦρ πνέοντες: quemadmodum Hom. rursum μένος πνείοντες Ἄβαντες. Proverbiale est, Πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐπιφέρειν, ap. Plut. de Discern. Adul. et Amico. Apud Eund. in Connub. Præc. Μὴ πῦρ ἐπὶ πυρί. Et in Artax. Πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐγένετο. Sic Philostr. Ep. 36. Τοῦτο ἂν ἦν ἄλλο πῦρ ἐπὶ πυρὶ καὶ δαλὸς ἐπ' ἐκείνῳ διπλοῦς. Πυρὸς ἄνθος, Flos ignis, i. e. τὸ λαμπρότατον, Hes. At πυρὸς ἄχνη a quibusdam vocatur ἡ χαμελαία, Fruticis genus, Diosc. 4, 172. D || Πῦρ ἄγριον Hippocr., teste Gal. in suo Lexico, vocat τὸ ἐρυσίπελας. Latini, Ignem sacrum. || Πῦρ ab eod. Hippocr. more suo Febris vehementissima dicitur, quasi non aliam naturam habeat quam ignis, et ejusd. sit cum igne substantiæ; est enim duabus ignis qualitatibus prædita, caliditate sc. et siccitate. Gorr. || PLUR. Πυρὰ, τὰ, Ignes, Herod. Τὰ πυρὰ ἐκκαύσαντες, Accensis ignibus, Plut. Camillo, Πυρὰ πολλὰ καύσας διεσήμαινε τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν. Itidem Thuc. 8, (102.) p. 295. Ὡς αὐτοῖς οἵ τε φρυκτωροὶ ἐσήμαινον, καὶ ᾐσθάνοντο τὰ πυρὰ ἐξαίφνης πολλὰ ἐν τῇ πολεμίᾳ φανέντα.

[" Πῦρ, ad Charit. 633. Markl. Iph. p. 305. Suppl. 1211. Jacobs. Anth. 9, 140. Heyn. Hom. 6, 305. 7, 102. Gesner. Ind. Orph. Casaub. ad Athen. 116. ad Xen. Eph. 250. De amore, Bentl. ad Callim. p. 311. Convicium, Brunck. Phil. 927. Lumen, ad Anton. Lib. 230. 276. Verb. De quant., Toup. Opusc. 1, 47. Πυρὶ et περὶ conf., Jacobs. Anth. 7, 99. Brunck. Apoll. Rh. 110. Πυρὶ et πυρῇ, Heyn. Hom. 8, 392.

395. 399. Πῦρ πυρὶ, Jacobs. Anth. 8, 46. Boeckh. in Plat. Min. 145. Π. μαλακὸν, κοῦφον, Casaub. ad Athen. 109.: κεραύνιον, Valck. Phœn. p. 61. Π. καὶ σίδηρος Medicorum, Hemst. in Schraderi Emend. p. 100. Τὸ π. εὐωχίας σημαντικὸν, Kuster. Aristoph. 124. Εἰρ. 1131. Διὰ πυρὸς ἐλθεῖν, ad Phalar. 267. ad Charit. 712=325. Musgr. El. 1182. Wakef. S. Cr. 3, 49. Musgr. Andr. 488. Ἐκ πυρὸς ἐς φλόγα, Jacobs. Anth. 9, 326. Ἐμπρήθειν πυρὸς, Heyn. Hom. 5, 583. Πυρὸς ἕτερα θερμότερα, Toup. Emendd. 2, 617. Πυρὶ δέχεσθαι, πῦρ ἐναύειν, Musgr. Or. 47. Τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν, Ruhnk. ad Rutil. p. 8. 41. Πῦρ ἐπὶ π. ἄγειν, Aristoph. Fr. 262. Π. δέρκεσθαι, Wakef. Ion. 1281. Π. ἀνακαίειν, ad Herod. 343. 614. 627. Πυρὰ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 63. Ignes nocturni, ad Charit. 633. Markl. Iph. p. 305. Πυρὰ καίειν, ad Diod. S. 1, 618." Schæf. Mss. " Πυρὰ, Eur. Rhes. 136. Tatian. 22." Wakef. Mss. Πῦρ Διὸς, Valck. Phœn. 191. Πυρὸς ἄχνη, Herba quædam, Diosc. 4, 172.]

Πυροβόλος, ὁ, ἡ, Ignes jaculans, Aptus ad jaculandos ignes: μηχανήματα, Machinamenta s. Tormenta ad ignem jaculandum. At omisso substantivo, in Camillo, Κατέσπειρε τοῦ χάρακος ἄφθονα τῶν πυροβόλων. Itidem 1 Macc. 6, (51.) Et ap. Plut. Antonio 1732 meæ Ed. [Sulla 9. Schleusn. Lex. V. T. " Koen. ad Greg. Cor. 13." Schæf. Mss. * Πυροβόλιον, Geop. 15, 6, 2. not.] Πυρογενὴς, Igne satus s. genitus. Dicunt epitheton Bacchi esse ap. Auson. Infra Πυριγενὴς itidem pro Igne satus. Πυροδαίσιον, τὸ, Locus ubi πῦρ δαίουσι, Ubi ignem accendunt, Focus, Culina, μαγειρεῖον, Hes. [" Thom. M. 592. * Πυροδαίσιος, Πυροδαίσιον, * Πυρόδειπνον, Toup. Opusc. 2, 113." Schæf. Mss.] Πυροειδὴς, Igni similis, Ignis similitudinem repræsentans, Igneus, Plato de LL. Et Aristot. de Gen. et Corr. πυροειδὲς vocat τὸ πυρὶ ὅμοιον, οὐ πῦρ, Bud. [Plut. Lysandro 12. Geop. 2, 5, 1. " Ad Lucian. 2, 93. Valck. Oratt. 330." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 306." Kall. Mss. * Πυροειδῶς, Ignea specie, Plut. 9, 520. * Πυροεργὴς, Manetho 1, 78. ἄνδρες. * Πυρολαβὶς, Gl. Forfex. * " Πυρόλαβος, Anonym. ap. Yriarte Catal. Matr. 305." Boiss. Mss.] Πυρολαμπὶς quidam legunt ap. Aristot. H. A. 5, 19. pro Πυγολαμπὰς, et accipiunt pro Cicindela s. Noctiluca. Vide Λαμπυρίς. Apud Hes. certa legitur Πυρολαμπὶς, ζῶον ἐν σκότει λάμπον. [Lobeck. Phryn. 523. Nicet. 16, 2. p. 313. B.] Πυρόμαντις, Qui ex igne divinat, Ignispex, [" Toup. Emendd. 2, 543. Valck. Phœn. p. 426." Schæf. Mss.] Πυρομαντία, Divinatio ex igne, Ignispicium, Plin. Vide Πυρκόος. [" Valck. l. c." Schæf. Mss. * Πυρομάχος, Theophr. Fr. 2, 9. λίθος. * Πυρομαχέω, Basil. 3, 130.] Πυροποίκιλος, Punctis ignei coloris distinctus et varius. Apud Plin. autem Lapidis nomen EST Πυῤῥοποίκιλος. [" Ad Diod. S. 1, 57." Schæf. Mss. Tzetz. Ch. 7. p. 110.] " Πυροπολέεσθαι, " affertur pro Igne vastari: quod et πυρπολεῖσθαι." Πυροῤῥαγὴς, Igni ruptus, Ignis vi ruptus s. fractus: κέραμος, Aristoph. Schol. i. e. ὁ ἐν πυρὶ ῥηγνύμενος. Sæpe enim fictilia in camino ignito vehementia ignis rumpi solent: quoniam autem illa σαθρὸν ἠχεῖ, ideo Aristoph. Ἀ. (933.) dixit, ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυροῤῥαγές. Et ap. Suid. Πυροῤῥαγῆ κεράμια, ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι: ut ap. Cratin. Ἴσως πυροῤῥαγὲς καὶ κακῶς ὠπτημένον. Ubi tamen metri lex poscit ut legamus πυροραγὲς, a masc. NOM. Πυροραγής: aut retinendo πυροῤῥαγὲς, pro καὶ reponamus ἤ. Metaphorice autem, inquit Idem, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς καμίνοις διαῤῥησσομένου κεράμου, πυροῤῥαγὴς accipitur pro σαθρὸς, ἄχρηστος: quoniam sc. ὁ κέραμος πυροῤῥαγὴς γενόμενος, σαθρὸν ἠχεῖ. [Schol. Ven. Il. B. 219. Kuster. Aristoph. 125. Musgr. ad Hec. 1190." Schæf. Mss. * Πυροσθενὴς, Gl. Ignipotens. * Πυροστάτης, i. q. πυριστάτης, Schol. Soph. Aj. 1389. Erf., Dufresne Gloss. p. 1277. 1278. * Πυροτόκος, poëtice Πυρητόκος, Ignem pariens, Anal. 2, 212. " Πυρητόκος, * Πυροστόκος, Toup. Opusc. 2, 125. Emendd. 2, 591. Jacobs. Anth. 9, 144." Schæf. Mss. Cf. Πυρσοτόκος. * Πυροτρόφος, Pisid. Opif. 419. " Theod. Prodr. 158. 161. 162. 165. 166." Elberling. Mss. * Πυροφεγγὴς, Orac. Sibyll. 8. p. 757. Lobeck. Phryn. 686.] Πυροφόρος, Ignifer. Scribit Alex. Genial. Dier. 5, 3. moris fuisse ap. Græcos, ut quoties procinctæ acies congredi pararent, ante prima signa staret vates laureos ferens ramos et corollas: illique πυροφόρῳ nomen fuisse, quoniam lampada præferret: eumque violare, summum nefas habitum, quod legati munere fungeretur. Dicitur et πυρφόρος. [Schleusn. Lex. V. T. " Porson. Phœn. 699." Schæf. Mss. * Πυροφορέω, Appian. B. C. 2. p. 452.] Πυρόχρως, Ignei coloris, Rutilus, Fulvus. Infra πυρίχρως.

Πυριβήτης, SIVE Ἐμπυριβήτης, Ignem ingrediens: πυριβῆται s. ἐμπυριβῆται τρίποδες, aut λέβητες, Qui igni admoventur, Quibus igni impositis aliquid calefit: oppositi τοῖς ἀπύροις. Vide Ἄπυρος. Schol. Hom. exp. ὁ ἐν πυρὶ τιθέμενος αἴθων λέβης, ut Hom. appellat. [Πυριβήτης τρίπους, Arat. 983. " Ad Il. Ψ. 702. Ἐμπυριβήτης, ibid. Heyn. Hom. 5, 550. 8, 408. 497. 537." Schæf. Mss. Athen. 144. " J. Poll. 9, 66. 10, 63." Kall. Mss.]

Πυρίβιος, In igne vitam degens. Suidæ πυρίβια sunt τὰ εἰς τὸ πῦρ πίπτοντα ζωΰφια.

[* Πυριβόλα, Gl. Malleoli. Cf. Πυροβόλος.]

Πυριβρεμέτας, Igni strepens; est enim magnus πυρὸς βρόμος, præsertim cum sylvam arboribus densam depascitur, ut Il. Ξ. 396. Vel in igni stridens. Hesychio ὁ πυρὶ βρέμων, ἢ διὰ πυρὸς βρέμοντος γεγονώς: qui etiam addit a Timachida πυριβρεμέταν dici τὸν χαλινόν. [Orph. H. 48, 3. et n. * " Πυριβρέμετος, Ruhnk. Ep. Cr. 279. * Πυρίβρομος, 65. Pierson. Veris. 33." Schæf. Mss. Passov. ad Musæum p. 208. Orph. H. 19, 2. 57, 2.

[* " Πυρίβρωτος, Strabo p. 1158." Wakef. Mss.]

Πυριγενὴς, Igni satus, genitus: ut πυρογενὴς supra. Eust. Bacchum πυριγενῆ vocari a quibusdam a vini, quod in Catececaumene nascitur, præstantia. Apud Eur. autem Or. (810.) τοκέων Πυριγενεῖ τεμεῖν παλάμᾳ Χρόα, Schol. exp. ἀπηνεῖ, ἀνημέρῳ: nam cum ignis sit res sæva, sæva itidem sunt quæ ex eo nata sunt. Innuit autem per πυριγενῆ παλάμαν, ensem: quoniam sc. in igni ferrum molliri et cudi solet. [Lydus p. 83. " Jacobs. Anth. 10, 188. Toup. Opusc. 1, 330. Valck. Hipp. p. 296. ad Diod. S. 1, 250." Schæf. Mss.]

Πυρίγληνος, Igneas pupillas habens, Opp. K. 3, (97.) πυρίγληνοί τε λέοντες: qua de re vide in Καταλάμπω et Ὑπολάμπω. Sunt enim leones oculis ardentibus truces, ut et aper Od. T. (446.) πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. [Orph. L. 651. Ag. 908. " Tyrwh. ad Orph. p. 119. Manetho 3, 182. Ruhnk. Ep. Cr. 260." Schæf. Mss. " Nonn. D. 12, 8. 25, 565." Wakef. Mss.]

Πυριγόνος, Ignem generans, Plut. Alex. (35.) Τῆς γῆς φύσιν πυριγόνον ἐχούσης. Paulo ante dicit Ecbatanis esse χάσμα πυρὸς ὥσπερ ἐκ πηγῆς συνεχῶς ἀναφερομένου. Idem et alibi memorat ἐκρήξεις πυρός. [* " Πυρίγονος, Wessel. Ep. ad Ven. p. 18. * Πυριδαὴς, ad Charit. 748." Schæf. Mss. * " Πυρίδοος, Achilles, Villois. Anecd. Gr. 1, 225." Wakef. Mss. * Πυριεργὴς, Tzetz. Hom. 54. Lobeck. Phryn. 686.]

Πυρίεφθος, Igni coctus. Πυριέφθον et Πυριέφθην nonnulli vocant τὸ πρωτόγαλα, quod et πυριάτης et πυρὸς, de quo supra, i. e. Primum matrum lac: τὸ πρῶτον γάλα: ut Athen. (658.) exp. subjungens hunc e Philippide locum, Τούσδε πυριέφθας καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων. Cujus loci J. Poll. quoque meminit, sed ap. eum scriptum πυρίεφθα. Neutrale πυρίεφθον ap. Gal. legitur de Alim. Facult. 3, 16. de oxygala, Ἄνευ δὲ πυτίας καὶ τὸ μετὰ τὴν ἀποκύησιν ἀμελχθὲν αὐτίκα πήγνυται, πυρωθὲν ἐπὶ θερμῆς σποδιᾶς ὀλίγῳ χρόνῳ· καλεῖν δὲ ἐοίκασιν οἱ παλαιοὶ κωμικῶς τὸ οὕτως παγὲν γάλα, πυριάτην· οἱ δὲ παρ' ἡμῖν ἐν Ἀσίᾳ, πυρίεφθον ὀνομάζουσιν αὐτό. J. Poll. πυρίεφθον in pistorio quoque opere ponit. Nam 1, 12. quod περὶ Ἄρτου καὶ Οἴνου inscribitur, Πυριάτης, inquit, τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον πυρίεφθον. Apud Eust. habetur πύρεφθον. [Πυρίεφθον, Gl. Colustra. " Brunck. Aristoph. 2, 232." Schæf. Mss.]

Πυριηκὴς, In igne acutus, Cujus acies ignita est, ὁ ἠκονημένος πυρὶ, vel ὁ πυρίνην ἔχων ἀκμὴν, ut Eust. exp. Od. I. (387.) Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριηκέα μο-

χλὸν ἑλόντες Διπέομεν: nam eum πυράκτεον et ἀπό- A
ξυνον ἐν πυρὶ κηλέῳ.

Πυριθαλπὴς, Igni calfactus: ὕδωρ, Epigr. Legitur et ap. Apoll. Rh. 4, (926.) Ubi et pro Ignitus accipiunt. [Nicander Θ. 40. Nonn. D. 1, 236. "Epigr. adesp. 472. Jacobs. Anth. 8, 354.]

[* Πυρικαὴς, Wakef. S. Cr. 4, 191. Manetho 1, 146. ad Charit. 299. Lobeck. Phryn. 523. * Πυρικαιὴς, ibid. Jacobs. Anth. 7, 65." Schæf. Mss. Anal. 1, 221. Manetho 1, 146. Lobeck. Phryn. 523. * Πυρίκοος, i. q. πυρκόος, Plut. de Pyth. Orac. 601. Schn. Lex. affert * Πυρικόος ex h. l.] Πυρίκαυστος, Igni ustus, Adustus, Diosc. 1, 82. de thure, Τὰ πυρίκαυστα δὲ ἕλκη καὶ χίμετλα ἰᾶται, Ruell. Ambusta igni pernionesque sanat. Gal. l. 1. τῶν κατὰ Γένη tradit πυρικαύστους dici Qui in aqua fervente usti fuerint. Apud Plat. vero in Tim. Πυρίκαυστα νοσήματα Ficinus vertit Urentes et edaces morbi, quales a bile intus cohibita oriri scribit. Hesychio πυρίκαυστος est πεπυρωμένος. Item πυρίκαυστον, Emplastri nomen ap. Galen. [" Heyn. Hom. 6, 470. Belin. ad Lucian. p. xlvi." Schæf. Mss. " Πυριήκαυστος, Hippocr. Epidem. 2. init. T. 1. p. 684. Lind. Sect. 7. p. 73. Foës. sine varietate. Sic etiam habet Foës. in Œcon. et Comment. Nihilominus leg. Πυρίκαυστος." Schn. Lex. Suppl. * Πυρίκαυτος, Gl. Rogo consumtus, Lucian. 2, 574. Plato Tim. p. 85. Hippocr. 426, 26. " Jacobs. Anth. 6, 70. Belin. l. c." Schæf. Mss. * Πυρικαύτωρ, Timon Phlias. 41. Anal. 2, 77. e Sexto Emp. 284.] B

[* Πυρίκμητος, Nicander Θ. 241. Callim. H. in Del. 145.]

Πυρικρόταφος, Cujus tempora ignita sunt, ὁ μετὰ πυρὸς κεκροτημένος σίδηρος, Hes. [f. leg. Πυρικρότητος.]

Πυρίκτυπος, Igni strepens aut crepitans, ut πυριβρεμέτας. Apud Athen. (455.) in Gripho de olla, τὰ διηνεκῆ Σώματος μέρη δαμάζετ' ἐν πυρικτύποισι γᾶς.

Πυριλαμπὴς, Igne micans, rutilans, splendens: ἀστέρες, Epigr. [Arat. 1040. Manetho 2, 37. 72. 4, 94. " Ad Charit. 595. 726. 748. 771." Schæf. Mss. " Max. Tyr. 19, 6. Opp. K. 3, 72." Wakef. Mss.] C
AT Πυριλάμπης, Nom. proprium ap. Plut. Pericle (13.) et Aristoph. [Σφ. 98.] Πυριλαμπὶς, Noctiluca, Cicindela, Genus insecti noctu instar ignis lucentis, πτηνόν τι μικρὸν, ὃ ἐν τῷ σκότει λάμπει, καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων λαμπουρὶς, inquit Suidas, ap. quem LEGITUR Πυριλαμπὴς: ap. Hes. Πυρολαμπίς. Vide Λαμπουρίς. [Lobeck. Phryn. 523. Apud Phot. * Πυριλάμπη.]

[* Πυρίληπτος, Strabo 12. p. 812., 16. p. 1108. * " Πυριλουτὴρ, Hes. v. Λοετρά." Wakef. Mss. * " Πυριμάλακτος, Const. Manass. Amat. 5, 47." Boiss. Mss. * Πυριμανέω, Plut. Alex. 35. sed vide Reisk. " Toup. Emendd. 2, 416." Schæf. Mss. * " Πυριμάρμαρος, Const. Manass. Chron. p. 89. 101." Boiss. Mss. Manetho 4, 93. 391. " Ad Charit. 748=309." Schæf. Mss.]

Πυρίμαχος, Fervens in pugna, ὁ μαρνάμενος πυρὸς δέμας, ut Hom. loquitur, ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἀνίκητος, Hes. Ita πυρίμαχος erit Qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quam igni furenti. || Πυρίμαχος dicitur etiam Lapis quidam, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, inquit idem Hes. Meminit ejus Aristot. περὶ Θαυμασ. Ἀκουσμ. et Meteor. 4, 6. ubi eum liquare scribit, ita ut destillet et fluat. Fortasse igitur πυρίμαχος dicitur, quoniam ab igni expugnatur, ipsa nimirum τήξει. [Cf. Πυρόμαχος.] D

[* Πυριμήτωρ, lectio vitiosa in Opp. K. 3, 205. * Πυρίμορφος, Vita Dionysii Areop. 368. * Πυριπλήθης, Orac. ap. Euseb. Pr. E. 4, 9. p. 145. " Lobeck. Aj. p. 253. * Πυριπλήθω, (vox nihili,) Manetho 3, 2." Schæf. Mss. * Πυρίπλοκος, Nonn. D. 30, 83.]

[* Πυριπνέω, Eur. Ion. 203. * Πυριπνείων, Musæus 41. οἰστοί. * Πυρίπνευστος, 88. οἰστοὶ, Nonn. D. 33, 6.] Πυρίπνοος, SIVE Πυρίπνους, Ignem spirans, Epigr. Οὔτ' ἀγέλη ταύρων, ὡς ὁ λόγος, πυρίπνους, Grex taurorum ignem spirans, Pind. ('O. 13, 128.) χίμαιρα πῦρ πνέοισα, et Horat. chimæræ spiritus igneæ. Itidem quædam mulieres θαυματοποιοὶ ap. Athen. 14. fere initio, πῦρ ἐκ τοῦ στόματος ἐκριπίζουσαι. At ζῆλος πυρίπνους, Zelotypia ardens. [Simmiæ Rhodii Securis, Lucian. 3, 682. Orph. Hymn. 4, 3. 9, 26. 51, 3. " Jacobs. Anth. 6, 66. Lentul. Gætul. 5. Callim. 1. p. 554. Toup. Opusc. 1, 286. Ruhnk. Ep. Cr. 259. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀποπνέειν. * Πύριπνος, ad Diod. S. 1, 187." Schæf. Mss.]

[* " Πυρίπους, Planud. Ovid. Met. 2, 392." Boiss. Mss.]

Πυριῤῥαγὴς, i. q. πυροῤῥαγής. Citat J. Poll. e Crat. et Aristoph. Ἀ. Utriusque locum attuli in Πυροῤῥαγής. [Phot.]

[* " Πυρίσεπτος, Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss. * Πυρισθενὴς, Nonn. D. 29, 191. " Jo. Malal. 1, 27." Elberling. Mss.] Πυρισμάραγος, Igni resonans s. crepitans, i. q. πυριβρεμέτας et πυρίκτυπος. Hes. πυρισμαράγοις, τοῖς ἀπὸ πυρὸς ἠχοῦσι. [Theocr. Fistula. " Marinus Proclo p. 23." Boiss. Mss. * Πυρισφάραγος, eod. sensu, quod habent Lexx., nullibi occurrit.]

Πυρίσπαρτος, In quo ignes seminati et sparsi sunt: δῆγμα, Epigr. de Cupidine. Nam quos momorderit, occultis inflammat ignibus, iisque dispersis per totum corpus amans æstuat. [" Jacobs. Anth. 11, 12." Schæf. Mss. * Πυρισπείρητος, Paul. Sil. Ecphr. 475. ἐπακτρίς. * Πυρίσπορος, i. q. πυρίσπαρτος, Opp. K. 4, 304. " Ad Diod. S. 1, 250. Πυρίσπορος, * Πυρισπόρος, Jacobs. Anth. 10, 188. Lobeck. Aj. p. 352." Schæf. Mss. Πυρισπόρος, Ignem spargens, Orph. Hymn. 44, 1. 51, 2.]

[* Πυρίσσοος s. * Πυρίσοος, Agamestor ap. Schol. Lycophr. 178. " Heyn. ad Apollod. 801." Schæf. Mss. * Πυρίστακτος, de Ætna, Eur. Cycl. 297. * " Πυριστάτης, Schol. Arat. p. 126." Wakef. Mss. Πυριστάτης, * Πυριστήτης, Gl. Tripes ferreus: * Πυρίστατος· Ferreus. * Πυριστεφὴς, Proclus H. in Solem 33. in Anal. 2, 441. Nonn. D. 8, 289. * Πυρίστομος, Pisid. Opif. 395. * Πυρισφρήγιστος, Nonn. D. 13, 328. 29, 315. * Πυριτόκος, Jacobs. ad Anth. Palat. p. 143. * Πυριτρεφὴς, 2, 484.] Πυριτρόφος, in Epigr. Ignem alens, aut nutriens, ut Virg., arida circum Nutrimenta dedit, s. fovens, [" Jacobs. Anth. 9, 155. 10, 70." Schæf. Mss. * Πυρίτροχος, Nonn. D. 14, 290. 402. * Πυρίφατος, Æsch. Suppl. 641. * " Πυριφεγγὴς, ad Charit. 771. Proclus H. in Ven. 2, 6." Schæf. Mss. Orph. L. 171. Hymn. 51, 9. Arg. 212.]

Πυριφλεγέθων, Igni ardens, Igneo ardore flagrans: ut πυριφλεγέθοντες ποταμοὶ ap. Chrys. Comm. in 1 ad Cor. p. 174. et Dionys. Areop. de Cœl. Hier. Tales autem fluvii ap. inferos esse finguntur. Item sine subst. ποταμὸς dicitur πυριφλεγέθων fluvius quidam infernalis ap. Lucian. (1, 412.) necnon Od. K. (513.) Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός θ'. [Orph. L. 627. " Heyn. ad Apollod. 1052." Schæf. Mss. Divisim πυρὶ φλεγέθοντες, Assantes, Opp. K. 4, 221. * Πυριφλέγων, Eur. Bacch. 1016. λέων.] Πυριφλεγὴς ET Πυρίφλεκτος, Igni ardens, adustus, Igneo ardore flagrans, Xen. Ἑλλ. 5, (3, 19.) Ἐν τούτοις ὄντα κατὰ θέρους ἀκμὴν καῦμα πυριφλεγὲς λαμβάνει αὐτόν. Et ap. Suid. Κάμινον πυρίφλεκτον: de quo vide et in Πυράφλεκτος infra. Affertur et πυριφλεγὴς τόπος ex 3 Macc. (3, 19.) pro Locus igni combustus. || Πυριφλεγὴς, Hippocr. de Victu Morb. acut. sect. 4. (p. 401.) dicitur Qui valde calet, Qui febre ignea et ardente flagrat, Gorr. [Sic leg. pro Περιφλεγὴς, p. 610. et pro * Πυριφλεγέθης, 609. 665. Πυριφλεγὴς, Lycophr. 699. " Plut. 9, 734." Wakef. Mss. Πυρίφλεκτος, Lycophr. 217. " Jacobs. Anim. 311. Anth. 9, 412. Huschk. Anal. 225. Toup. Emendd. 2, 627. Pierson. Veris. p. 4." Schæf. Mss. * Πυρίφλογος, Empedoclis Sphæra 112. ἡλίου βολαῖς: Chrys. Hom. in Ps. 50. p. 60. Coteler.]

[* Πυρίφοιτος, Orph. E. 33. " Ruhnk. Ep. Cr. 275." Schæf. Mss. * Πυρίχαλκος, falsa lectio pro πυρὶ χαλκὸς, Athen. 452. " Jacobs. Anth. 12, 346." Schæf. Mss.]

Πυρίχρως, i. q. πυρόχρως, Qui ignei coloris est, Aristot. Rhet. 3. Μένους μὲν τὴν ψυχὴν πληρουμένην, πυρίχρων δὲ τὴν ὄψιν γιγνομένην. Sic ap. Hom. viris

iratis et ad pugnam excitatis τῷ ὅσσε πυρὶ λάμπεται.

[* Πύραγνος, Genus plantæ, Method. in Synopsi ap. Phot.]

Πυράγρα, ἡ, Forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus, Il. Σ. (477.) de Vulcano, γέντο δὲ χειρὶ Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην, Altera manu malleum capiebat, altera forcipem, ubi Schol. exp. τὸν χαλκευτικὸν καρκίνον, τὸν ὀξύλαβον: ita nominatum παρὰ τὸ τὰ ἐν τῷ πυρὶ ἀγρεύειν. Od. Γ. (434.) itidem de fabro, Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, Ἄκμονά τε, σφύραν τ', εὐποίητόν τε πυράγραν. Hes. et Suid. exp. καρκίνον, πάγουρον: additque Suidas dictum παρὰ τὸ ἐκ πυρὸς ἄγειν καὶ ἀγρεύειν, ὅ ἐστι λαμβάνειν. Pro eod. in Epigr. [Anal. 2, 216.] DICITUR Πυραγρέτης καρκίνος. Animadverte autem SYNON. Καρκίνος, ET Πάγουρος, ET Ὀξύλαβος, et ipsa pro Forcipe accipi: de qua Virg. Versantque tenaci forcipe ferrum. [Πυράγρα, Callim. H. in Del. 144. " Ad Lucian. 2, 322. Musgr. Cycl. 605." Schæf. Mss. * " Πυραγροφόρος, Nicet. Eugen. 6, 222." Boiss. Mss.]

[* Πυραιθὴς, Aglaius Byzant. * " Πυραιθεῖον, Sacrarium ap. Persas, in quo οἱ * Πύραιθοι sacrum et æternum ignem servabant, Strabo 15. p. 1066." Schn. Lex.] Πυραίθω ex Eur. [Rhes. 41. 78. 823.] affertur pro Ignem accendo, Ignes excito: mendose pro πῦρ αἴθω, [s. πύρ' αἴθω, i. e. πυρὰ, s. * Πυραιθέω,] ut ap. Herod. 4. Τί θέλοντες ἥκοιέν τε ἐς τὴν χώρην καὶ πῦρ αἴθοιεν, Et ignem accenderent. Sic supra in Πῦρ ex Hom. attuli πῦρ δαίειν, καίειν, ἀνακαίειν, et e prosæ Scriptoribus πῦρ ἅπτειν s. ἀνάπτειν et ἐξάπτειν. [" Barnes. Rhes. 823. ad Herod. 343." Schæf. Mss. * Πυραίθουσα, ἡ, prava lectio in Epigr. Hom. 14, 11. leg. cum Ernestio, Πέρθε πύρ' αἴθουσαν καὶ δώματα.]

Πυράκανθα, Pyracantha, Planta cujus, præter Diosc., meminit et Nicand. Θ. (856.) Λάζεο καὶ πυράκανθαν. Sunt qui putent esse quæ Berberis vulgo dicitur.

[* Πυράκμων, Gl. Forfex.]

Πυρακτέω, In igne verso et candefacio, Od. I. (328.) ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ, Plut. (9, 54.) Οἱ τὰ ξύλα πυρακτοῦντες, ἐκ μαλακῶν ἰσχυρὰ ποιοῦσι. Pro Uro et inflammo, Bud. affert e Basil. 24. Ὡς ἂν μὴ πάντα πυρακτῶν ὁ αἰθὴρ ἐπιλάβοι. Hes. πυρακτῶν exp. ἐμπυρεύων. Suid. * ἐμπυρσεύων, σφοδρῶς καίων. [Nicander Θ. 688. " Ad Lucian. 1, 293. Schwebel. ad Ones. p. 35." Schæf. Mss.] Πυρακτόω, pro eod. Theodor. Hist. Eccl. 3. Ὀβελίσκους πυρακτώσας καὶ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ καὶ τοῖς νώτοις ἐπέθηκε. Et pass. πεπυρακτωμένος σίδηρος ap. Eund. 5. Ferrum candens, In igne versatum et candefactum. Sunt qui πυρακτοῦσθαι exp. Liquescere igni, Ignescere. [" Diod. S. 1, 192. 2, 528. Heyn. Hom. 5, 575. Valck. Phœn. p. 748. Schwebel. l. c." Schæf. Mss. " Nicander Ἀ. 254. Schol. Theocr. 2, 23." Wakef. Mss.] Πυράκτωσις, ἡ, Actio ipsa in igne versandi et candefaciendi. Alii Incendium. [Etym. M. * " Ἐκπυρακτόω, Valde incendo, Scriptt. de Re Accip. 15." Wakef. Mss. * Ἐκπυράκτωσις, Tzetz. Ch. 11, 598." Schæf. Mss. " Suid. 3, 620." Wakef. Mss.]

[* Πυράνθιος, * Πυράσιος, Lycophr. 1149.]

Πυραυγὴς, Igni fulgens, Qui ignei fulgoris est, Igne rutilans. Hom. dicit ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ πυρὸς αἰθομένοιο: item, λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας. [Lucian. 3, 252. " Jacobs. Anth. 6, 65. ad Charit. 773. (222.) Pierson. Veris. 33. Valck. Anim. ad Ammon. 41. Toup. Opusc. 2, 277. Wakef. S. Cr. 3, 73." Schæf. Mss. * " Πυραυγίζω, Const. Manass. Chron. p. 112(=128.)" Boiss. Mss.]

Πυραυλικὰ ὄργανα Bud. vocat Bombardas, quod fistulas referant et ignem emittant.

Πυραύστης, ὁ, Bestiola quæ candelam circumvolans, ut ignem attingat, aduritur. Unde Prov. Πυραύστου μόρος, in eos qui ipsimet sibi exitium et mortem accersunt; ait enim Zenodotus quoque πυραύστην Insectum esse quod lucernis advolet, atque ita exustis alis concidat pereatque. Citat autem hunc ex Æschylo senarium, Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον. [Tzetz. ad Lyc. 83.] Tradit eadem de Pyrausta Ælian. quoque N. A. 11. eund. ex Æsch. locum citans. Item aliud Prov. Χαρὰν πυραύστου χαίρεις, de momentanea fluxaque voluptate. Vide plura ap. Erasmum. In Cypri ærariis fornacibus, inquit Plin. 11, 36., e medio igni, majoris muscæ magnitudinis volat pennatum quadrupes: APPELLATUR Πυραλὶς, a quibusdam Pyrausta. Quamdiu est in igne, vivit: cum evasit longiore paulo volatu, emoritur. Refert eadem Aristot. H. A. 5, 19. fin., sed bestiolæ nomen non adjicit. Idem Aristot. H. A. 8, 27. κλῆρον et πυραύστην nominari scribit τὸ ἐν τοῖς σμήνεσιν ἐγγινόμενον θηρίον καὶ λυμαινόμενον τὰ κηρία. Quibus paulo post subjungit, Καὶ ἄλλο θηρίον, οἷον ὁ ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος. Videntur ergo πυραύστης ET Ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος, pro diversis animalibus ab eo accipi: quæ tamen Zenodotus et Ælianus eadem esse putant. Plinius hujus bestiolæ non meminit inter ceteras apum pestes, 11, 19. ubi inter alia dicit, papilionem quoque luminibus accensis advolitantem, pestiferum esse. [Eust. Od. E. p. 241. " Thom. M. 767. Jacobs. Anth. 6, 76. ad Mœr. 304." Schæf. Mss.]

Πύραυνον, τὸ, Instrumentum quo prunæ ardentes inferuntur mensæ; Igniarium, ut Plin. Arbores e quibus igniaria fiunt; Materies arida accendendo igni; εἰς ὃ ἂν πῦρ ἐναύηται δᾳδίον, Hes. qui etiam addit, nonnullos accipere pro θερμαυστρὶς, i. e. Caldarium. ITIDEM ET Πύραινος eod. teste dicitur τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ φέρεται τὸ πῦρ. Ab J. Poll. VOCATUR Πύραυνος ET Πύρανον. Sic enim ille 6, c. 13. Βαύνους, ἰπνοὺς, πυραύνους. Quod vocab. declarans subjungit, Ἔστι δὲ ἀγγεῖα, οἷς τοὺς ἐμπύρους ἄνθρακας κομίζουσι. Et 10, c. 25. ubi culinaria vasa enumerat, Τὸ δὲ πύρανον, ᾧ τοὺς ἐμπύρους ἄνθρακας κομίζουσιν, εἴποις ἂν ἐμῇ δόξῃ καὶ πυρφόρον. Item in Lex. meo vet. et ap. Etym. Πύραυνος, ὁ χυτρόπους, παρὰ τὸ πῦρ ἐναύειν ἐν αὐτῷ. Ubi etiam NOTA Χυτρόπους, Olla pedes habens: unde etiam colligimus quandam ei vasi formam ollæ fuisse. [" Πύραυνον, Πύραυνος, * Πύραυστος, * Πύραυτος, Thom. M. 767. Πύραυνον, Πύραυνος, Πύραυτος, ad Mœr. 303. 304." Schæf. Mss.]

Πυράφλεκτος, Ardens, ita tamen ut ab igni non consumatur; veluti cum dicitur βάτος ἐν ὄρει πυράφλεκτος: at πυρίφλεκτος, Igni accensus: velut cum dicitur, Κάμινον παῖδες πυρίφλεκτον πάλαι * δροσοβολοῦσαν ἀπέδειξαν. Hæc fere Suid. tam in Πυράφλεκτος, quam in Πυρίφλεκτος. Videtur ergo ei πυράφλεκτος esse Qui igni comburi nequit, licet eo circumdatus: ut rubus in monte Oreb, de qua Exod. 3, (2.) Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάτου· καὶ ὁρᾷ ὅτι ἡ βάτος ἐκαίετο πυρὶ, οὐ κατεκαίετο δέ.

Πυρεκβόλος, Ignem ejiciens, evomens, Ignivomus. Apud Alex. Aphr. Probl. (1, 38.) Ἐπὶ πυρεκβόλων. I. e. Polit. interpr. In iis quæ πυρεκβόλα, i. e. Ignivoma, dicuntur. Vide Πυριγόνος. Item Silex scintillas edens. Vide in Πυρήϊον. AT Πυρέκβολος Bud. Ignis elisus. [Πυρέκβολος, Gl. Ignivomus, Flammivomus: Πυρέκβολον· Fomes, Malleolus. * " Πυρεκβολίτης, Schol. Lucian. Ver. Hist. 1, 32. λίθος: cf. Bast. Epist. 141. (103.)" Boiss. Mss. * " Πυρέκγονος, Flammæ alumnus, de animalibus in igne viventibus, Pisid. Κοσμουργ. 1028. (p. 413.)" Kall. Mss.]

Πύρεφθον, i. q. πυρίεφθον. Vide in Πυός. [Gl. Colustra. " Brunck. Aristoph. 2, 231." Schæf. Mss.]

Πυρήνεμος, Ignem ventilans. Ex Epigr. enim affertur πυρηνέμους ῥιπίδας pro Ventilantes ignem folles, Ventilantia ignem flabella. [" Jacobs. Anth. 9, 155." Schæf. Mss.] Πυρωπὸς, Cui facies rutilat, Rutilus aspectu, Igneo colore rubens, ut Plut. Symp. 3, 1. sub finem, τὸ ῥόδον esse dicit τῇ ὄψει πυρωπὸν, quoniam λεπτὸν αὐτῷ * περιανθεῖ τὸ θερμὸν ἐπιπολῆς ἐξωθούμενον ὑπὸ τῆς θερμότητος. || Gemmæ nomen, e carbunculorum genere, ut quibusdam placet. Ovid. Clara micante auro flammasque imitante pyropo. Meminit et Lucretius ac Propertius. [Æsch. Pr. 668. " Π. ἥλιος, Æschylus in Anonymi, quem Athenæum esse suspicor, Fragmento de Nilo." Schw. Mss. * Πυρώπης, Opp. K. 2, 317.] FEM. Πυρῶπις, Rutila aspectu, Cui facies rutilat. E Nonno autem (Jo. 139.) πυρώπιδες ὧραι affertur pro πυρώδεις. [" Ruhnk. Ep. Cr. 210." Schæf. Mss.]

Πύρδαλον sive Πύρδανον, Igniarium, i. q. πύρανον, etiam Titio ignitus qui cineribus obruitur ad conservandum ignem; nam πύρδαλον, Hesychio est τὸ καύσιμον φρύγανον ἢ ξύλον, ἢ λείψανον: et, Πύρδανα, τὰ λείψανα καὶ τὰ ζώπυρα τοῦ πυρός: quæ Homerus σπέρμα πυρὸς vocat, ut Od. E. (490.) Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Eidem Hes. Πύρδαλον est * ὀψοποιεῖον, ὀπτανεῖον, Locus in quo ignis accenditur ad coquenda obsonia, assandas carnes: i. e. Culina, Coquina: ut supra πυροδαίσιον. [Πύρδανα, Phot. τὰ λείψανα. "Πύρδαλον, Thom. M. 592." Schæf. Mss. Apud Hes. * Πούρδαιον, μαγειρεῖον, Laconice; leg. Πούρδαλον s. Πούρδανον.]

Πυρκαϊὰ, ἡ, Rogus, Ligna quæ in acervum structa ardent, i. q. πυρά. Il. Ω. (791.) Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, Rogum quo Hectoris cadaver concremabatur. Sic Ψ. (228.) ubi Patrocli corpus comburitur, iisd. versibus utitur, ubi etiam dicit, Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ, ubi nota πυρκαϊὰ dici pro Rogus accensus s. etiam Ignis accensus et ardens: ut Seneca dicit Flagrans rogus, Cic. Ascendere in rogum ardentem, Ovid. Consumtus rogis, et Dare rogo. Alicubi etiam de materie nondum accensa Rogus dicitur, ut ap. Lucian. Extruere rogum, et Accendere rogum. Græca autem vox non item, sed pro Rogo accenso usurpatur. Utitur et Plut. Alex., ubi ait, Κατασβέσαι τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην: (Pomp. 80.) || Inflammatio, Incendium. Hes. enim exp. ἐμπυρισμὸς, J. Poll. ἐμπρησμός. Itidemque Πυρκαεὺς, eid. Polluci dici posse videtur ὁ ἐμπρήσας, Qui inflammat et incendit. Fortasse autem πυρκαεὺς ab Æsch. dicitur Prometheus quod humano generi πῦρ ἀνέκαυσε s. ἀνῆψε: nam Fabulam quandam inscripsisse dicitur Προμηθεὺς Πυρκαεὺς, quæ eadem fortasse est cum Προμηθεὺς Πυρφόρος. [Πυρκαϊὰ, Plato Epigr. 6. Lysias p. 281. n. De quant., Lobeck. Phryn. 523. Πυρκαιὰ, trisyllabως, Æsch. Suppl. 1206. " Jacobs. Anth. 6, 343. 8, 224. 9, 206. 365. Toup. Opusc. 1, 529. Herod 135. Πυρκαεὺς, Huschk. Anal. 241. Lennep. ad Phal. 56." Schæf. Mss.]

Πυρκόοι Delphis dicuntur ἱερεῖς δι' ἐμπύρων μαντευόμενοι, Hes. Sunt igitur iidem qui θυοσκόοι ab Hom. vocantur; vel Ignispices, οἱ πυρομαντεῖς: a quibus πυρομάντεια, Ignispicium: ut Plin. 7, 57. Aruspicium Delphus, ignispicia Amphiaraus invenit.]

Πυρπαλάμη, ἡ, teste Eust. 513. dicitur ὁ πανοῦργος ἄνθρωπος: at Suida teste, ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα πυρί. Apud utrumque fem. gen. Πυρπαλάμη: ap. Hes. vero Adj. Πυρπαλάμης: qui etiam addit, πυρπαλάμους dictos fuisse τοὺς διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος. Is tamen accusativus esset a Nominat. Πυρπάλαμος. [Pind. 'O. 10, 96. πυρπάλαμον βέλος. " Ilgen. ad Hymn. 441. * Διαπυρπαλαμάω, 442." Schæf. Mss.] Unde Πυρπαλαμᾶσθαι pro κακοτεχνεῖν, καὶ οἷον διὰ πυρὸς ἰέναι τῇ κακοτεχνίᾳ, Eust. l. c. [Act. Πυρπαλαμάω, Hermann. ad Hom. H. in Merc. 357. " Ilgen. l. c." Schæf. Mss.]

[* Πυρπνέω, Schol. Lycophr. 17.] Πύρπνοος, Ignem spirans, i. q. πυρίπνοος, Eur. [Med. 478. El. 473. * Πυρπνόως, Jo. Damasc. in Dom. 73.]

[* Πυρπόλος, Phlegon Mirab. 3. Ἄστη δὲ πυρπόλα θήσει. " Eur. Suppl. 640. κεραύνῳ." Seager. Mss.] Πυρπολέω, Circa ignem versor, Ignem accendo. Nam Od. K. (30.) fere initio, Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντες, Schol. exp. περὶ τὸ πῦρ ἀναστρεφομένους, Hes. autem περὶ τὴν πυρὰν ἀναστρεφομένους, πῦρ καίοντας: item et πυρσεύοντας: quam exp. Eust. sequitur, πυρπολεῖν et πυρσεύειν esse dicens τὸ νυκτὸς πῦρ καίειν διὰ τοὺς πελαγίζοντας: nam πυρσοῖς noctu nautis et viatoribus viam ostendere solebant. E Xen. quoque (K. Π. 3, 3, 13.) πυρπολεῖν pro Ignem excitare s. accendere affertur. || Accus. junctum significat Igni et Incendiis vasto, Igni depopulor, Incendo, Inflammo: ut et Hes. πυρπολεῖ exp. non solum πυρσεύει, verum etiam ἅπτει, καίει. Aristoph. (N. 1497.) τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν; Σφ. (1079.) Τῷ καπνῷ Τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν.
A Lucian. de Calumn. Πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι. Itidem Plut. Themist. Πυρπολοῦντα τὰ τῶν Φωκέων ἄστη, Incendiis Phocensium urbes devastantem. [Nicander Θ. 245. 364.] Pass. Πυρπολεῖσθαι, Incendiis vastari, Inflammari, Incendi: unde πυρπολεῖται ap. Suid. καίεται, ἐμπυρίζεται: itidemque ap. Hes. Πυρπολούμενος, ἐμπυριζόμενος. Activa autem signif. ex Herod. Πυρπολέεσθαι τὴν Ἀττικὴν τοὺς βαρβάρους, pro πυρπολεῖν: [cf. 8, 50. " Ad Charit. 693=308. Boiss. Philostr. 359. Fischer. ad Palæph. 158. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Lennep. ad Phal. 141." Schæf. Mss. * Πυρπόλημα, Eur. Hel. 773.] Πυρπόλησις, Devastatio et depopulatio quæ fit igni et incendiis. Alii interpr. Incendium. [" Euseb. Hist. Eccl. 9. Tzetz. ad Lyc. 217." Kall. Mss. * " Πυρπολητὴς, Jacobs. Anth. 11, 355." Schæf. Mss.] Καταπυρπολέω, Incendiis absumo, Comburo, Concremo, κατακαίω, Phalar. Ἀνδρῶν τριάκοντα, ὧν ἀσεβῶς κατεπυρπολήσατε: [" Lennep. p. 141. Ilgen. ad Hymn. 442." Schæf. Mss.] Affertur vero et Πυρπολέεσθαι
B pro Igni vastari. [* Συμπυρπολέω, Tzetz. Ch. 11, 85. p. 205.]

Πυῤῥαγὴς etiam affertur pro πυροῤῥαγὴς s. πυριῤῥαγὴς, Qui fractus est et dissiliit igni.

[* Πυρφερὴς, Manetho 4, 188. " Ad Charit. 748." Schæf. Mss.]

Πυρφόρος, Ignifer: ut tela πυρφόρα, Tela ignifera, quemadmodum ap. Lucr. Lampades igniferæ, Quæ ignem secum ferunt. Thuc. 2, (75.) Μήτε πυρφόροις οἰστοῖς βάλλεσθαι, Igniferis missilibus configi: ut et Philo V. M. 3. Ὀϊστοὶ πυρφόροι κατέφλεξαν βληθέντες, Jacti missiles malleoli exusserunt, Turn. Et ap. Soph. (Œd. T. 209.) πυρφόροι ἀστραπαί. [Pind. N. 10, 132. κεραυνόν.] Item Πυρφόρος Polluci videtur dici etiam posse ὁ πύραυνος, i. e. ὁ χυτρόπους, quo prunæ introferri solent ad recalfacienda edulia mensæ apposita. Πυρφόρος, Qui ignem gestat: ut Πυρφόρος Προμηθεὺς, Fabulæ nomen ap. Æsch., cujus Gell. meminit 13, 17. Et ap. Lucian. (3, 483.) πυρφόροι ἱερέες, ut qui ignem ad adolendas victimas gerunt,
C vel etiam qui in acie ignem præferunt, Xen. A. (13, 2.) p. 400. Θύει μὲν γὰρ τὸ πρῶτον (sc. rex Spartanus) οἴκοι ὢν Διὶ Ἀγήτορι, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ· ἢν δὲ ἐνταῦθα καλλιερήσῃ, λαβὼν ὁ πυρφόρος πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, προηγεῖται ἐπὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας. Hinc Prov., Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη: quo significatur omnes ad unum trucidatos in prælio fuisse, adeo ut ne ei quidem pepercerint, qui ignem præferebat. Moris enim erat priscis, ut vates exercitui præiret, lauro coronatus, ac facem gestans: in quem ferrum stringere, ut hominem sacrum, nefas habebatur. Herod. 8, (6.) Ἔδει δὲ μηδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι. Sic Philo V. M. 1. (p. 109.) Ὡς μηδὲ πυρφόρον ἀπολειφθῆναι τὸν ἀπαγγελοῦντα τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ τὰς αἰφνιδίους συμφορὰς, Ut ne ignifer quidem, quod ajunt, evaserit, Turn. Meminit et Eust. hujus adagii in Il. M. (73.) enarrans hos Hom. versus, Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' οἴω μηδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἄψοῤῥον ποτὶ ἄστυ. || Πυρφόρος θεὸς Soph. pro πυρετοφόρος, καυστικὸς, ut sit Febriles ardores immittens, inferens, (Œd. T. 27.) p. 149. meæ Edit. ἐν δ'
D ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, ubi nota λοιμὸν vocari πυρφόρον θεόν: nam febrilis ardor pestem comitatur. At p. 274. πυρφόρος θεὸς ab eo vocatur Vulcanus, Schol. Vide et p. 219. [" Ad Diod. S. 1, 695. 2, 193. 442. 468. Jacobs. Anth. 6, 66. 12, 200. ad Charit. 748=308. Porson. Phœn. 669. Valck. p. 409. ad Röver. p. xxxiv. Musgr. ad Eur. p. 206. Wakef. S. Cr. 3, 107. ad Herod. 622." Schæf. Mss.] Πυρφορέω, Ignem fero, s. affero, Philostr. Her. [" p. 234. Boiss., ad Charit. 308." Schæf. Mss.]

Ἀμφίπυρος, Igni cinctus, Quem ignis ambit, Soph. Aj. (1405.) p. 76. meæ Ed. ὑψίβατον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων Θέσθαι, ubi Schol. exp. χυτρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον. Videtur potius jubere Teucer ut ad calfaciendam aquam tripodem apponant, et ignem subjiciant, quo ambiente cito incalescat: ut Il. Σ. (348.) Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. Ab eod. Soph. in Tr. (214.) p. 338. Ἄρτεμις ἀμφίπυρος dicitur, quatenus ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ

δᾳδουχεῖ ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ Ἑκάτῃ, Schol. Apud Eur. A vero (Hipp. 559.) *ἀμφίπυρος βροντὴ* fortasse pro Tonitru cum igne fulmineo: ut sc. illud dicatur hoc velut cinctum esse. [" Eur. Hec. 473. Musgr. Ion. 716. Kuster. Aristoph. 74." Schæf. Mss. * Ἀπόπυρος, ad Greg. Cor. 520. Koen. p. 251.]

Ἄπυρος, Ignis expers, Igne carens, Hesiod. (Ἐργ. 2, 143.) *Ἔν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ.* Item, Qui igni non admovetur: ut *λέβης ἄπυρος* Il. Ψ. 880. Nisi malis accipere pro Igni nondum admotus, ideoque Novus. Priorem exp. confirmat Athen. (501.) ubi versum Homericum citat, cum dixisset, Ἡ δὲ (sc. *φιάλη*) *ἀμφίθετος καὶ ἀπύρωτος, ἡ ψυχρήλατος, ἡ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη· καθότι καὶ λέβητα καλεῖ ὁ ποιητὴς, τὸν μὲν, ἐμπυριβήτην, τὸν δὲ, ἀπύρωτον.* Idem Athen. (37.) scribit duo ap. antiquos fuisse *τριπόδων* s. *λεβήτων* genera: sc. *ἐμπυριβήτην*, qui et *λοετροχόος* vocaretur, ut ap. Æsch. Τὸν *μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης,* Ἀεὶ *φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν*: et eum qui *κρατὴρ* diceretur, cujus in miscendo vino usus erat. Hom. (Il. I. 122.) *Ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας.* Hes. *ἀπύ-* B *ρους τρίποδας* dici scribit *τοὺς ἀναθηματικοὺς καινοὺς καὶ οὐδέποτε πεπυρωμένους, ἀλλ' ἕνεκα κόσμου ἀνακειμένους*: contra vero *πυριβάτας* nominari, *ἐν οἷς θερμαίνουσιν ὕδωρ.* Ubi nota eum *ἄπυρος* non solum accipere pro Eo qui igni admoveri non solet, verum etiam pro Eo qui igni admotus non est, Ignem non expertus, sed novus est adhuc. Apud eund. Hes. Ἄπυρα *σκεύη, τὰ οὐ παρέχοντα χρῆσιν ἐν πυρί.* Item, Ἄπυρος, Ignem non expertus, Non coctus: ut *ἄπυρος οἶνος* ap. Athen. (31.) ex Alcm. *ὁ οὐχ ἑψημένος.* Solebant enim et *ἐφθοῖς οἴνοις* uti. Itidemque *ἄπυρον μέλι* ap. Lucian. (3, 263.) *τὸ μὴ ἑφθὸν*, Mel non coctum, s. crudum. Et *ἄπυρον χρυσίον* ap. Herod., Aurum nondum coctum, s. *ἄπεφθον*: Rude, ut Valla interpr. Sic ap. Plin. 21, 11. Ex auro quod Apyron vocant. Itidem *σὺν θείῳ ἀπύρῳ*, ap. Diosc. 1. Cum sulphure ignem non experto, Cum vivo sulphure: utroque enim modo Lat. appellant. Plin. 35, 15. Sulphuris genera quatuor: vivum, quod Græci *ἄπυρον* vocant. Similiter *ἄπυρος τροφὴ*, Cibus non C coctus s crudus, Quem coquere necesse non est, Qui crudus estur, ut poma et similia. Apud Suid. *Ἀπύρῳ τροφῇ ἐκέχρητο.* Apud Eund. Τριῶν *ἡμερῶν σῖτα παρασκευάζειν ἄπυρα*: ut et Plut. (3, 375.) Ἄπυρα *σιτία κομίζειν.* " Ἀπυρωτροφὴ, Crudus cibus, VV. " LL. perperam pro *ἄπυρος τροφή.*" ‖ Hesychio *ἄπυρος* est non solum *καινὸς*, sed etiam *νεκρός*: fortasse quia in mortuis naturalis caloris igniculi extinguuntur, item *ἄναστος*, quod mendosum est. ‖ Eod. teste, Soph. Mysis *ἀπύρου* dixit pro *ἀθύτου.* [" Valck. Adoniaz. p. 227. Hipp. p. 266. Diatr. 42. Locella ad Antig. p. 234. Beckm., Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 45. Pierson. Veris. 137. Segaar. in Daniel. p. 59. Wessel. Ep. ad Ven. p. 10. Toup. Opusc. 1, 570. Koen. ad Greg. Cor. 251. Græv. Lectt. Hes. 534. Brunck. Soph. 3, 501. Aristoph. Fr. 271. Porson. Hec. p. 35. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 346. 392. Heyn. Hom. 5, 549. 8, 408. 409. 497. 537. Jacobs. Anth. 6, 306. 7, 104. 9, 53. ad Paus. 359. Ἄ. *χρυσὸς*, ad Diod. S. 1, 161. 213. Beckm. ad Marbod. 150. D Musgr. Dan. 30." Schæf. Mss. Ἄπυρος, Ardentissimus, Scholiastæ * Πολύπυρος, Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 905. Barker. Aristarcho Anti-Blomf. 43. * Ἀπύρως, Hippocr. 77.]

Διάπυρος, Igni excandefactus; simpl. Candens, Ignitus: ut *μύδρος διάπυρος*, Aristot. de Mundo. ‖ Metaphorice plerumque pro Fervidus, Ardens, Vehemens, Acer, Plut. Alcib. (18.) *Διάπυρος καὶ φιλοκίνδυνος ἐν τοῖς ἀγῶσι.* Idem, (6, 275.) *Διάπυρος ἐχθρός.* Et (8, 279.) Ἀνθρώπους *διαπύρους πρὸς ὀργὴν*, Qui ira solent excandescere s. accendi et inflammari. Ab Eod. *διάπυροι* dicuntur Qui amore ardent. Idem (6, 314.) copulat *διάπυρος* et *δραστήριος.* Apud Lucian. autem et *διάπυρον ἔργον*, Fervidum opus. Τὸ *διάπυρον* substantive Fervor s. Ardor, Vehementia, Longin. (12, 3.) Πολὺ *τὸ διάπυρον ἔχει καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον.* [" Valck. Diatr. 30." Schæf. Mss. * *Διαπύρως*, Schol. Aristoph. Ἀ. 751. " Orig. c. Cels. 206. Suid. v. Ἀέτιος." Kall. Mss. Εὐσεβῶς *τε καὶ διαπύρως*, Greg. Naz. Or. 10, 166.] *Διαπυρίζω*, Excandefacio. Pass. *Διαπυρίζομαι*, Excandefio, s. Accendor, Inflammor, Exardesco, sc. ira: Hes. *Διαπυρισθέντα, διοργισθέντα.* " Δίπυροι *ἄρτοι*, Hesychio " sunt *οἱ ἐκ δευτέρου ὀπτώμενοι*, Qui secundo assan- " tur, Qui recoquuntur et secundos experiuntur " ignes, Bis ignem experti. Athen. (110.) dicit esse " *ἄρτους τινὰς τρυφῶντας*: afferens hoc hemistichium " ex Eubuli Ganymede, *Διπύρους τε θερμούς*: ut " Gorr. quoque *δίπυρον* ET *διπυρίτην ἄρτον* ap. Hip- " pocr. (546.) esse dicit Panis genus delicatum, et " ad aquam intercutem cibo utile. Alii tamen Pa- " nem nauticum interpr. et sane non esse e delica- " tioribus panibus patet ex hoc ap. Suid. l. Σισύρας " *ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν ὅτι μὴ* " *διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο.* Sui- " das a Romanis *παξαμᾶν* vocari tradit hunc panem. " At Aristoph. B. (1361.) dicit, *Διπύρους ἀνέχουσα* " *λαμπάδας*, pro *διπλᾶς*, Duplices, s. Duplici lucentes " igni." [" Δίπυρος, Jacobs. Anth. 9, 187. Kuster. B Aristoph. 74. Toup. Opusc. 2, 160." Schæf. Mss.]

Ἔμπυρος oppositum præcedenti *ἄπυρος*: ut *αἱ ἔμπυροι τῶν τεχνῶν* ap. Philostr. Artes quæ igni utuntur ad opus suum conficiendum: qualis est *ἡ χαλκευτικὴ, ἡ χρυσοχοϊκὴ*, et similes aliæ. Et *ἔμπυρα σκεύη* ap. Plat. de LL. Vasa quæ igni admoventur, ut sunt ollæ, et *οἱ ἐμπυριβῆται* s. *αἴθωνες λέβητες*, quibus opponuntur *τὰ ἄπυρα.* Præterea sicut *ἄπυρος* dicitur Qui coctus non est, ita *ἔμπυρος* contra: ut *ἔμπυρος ἰχθὺς* in Epigr. Piscis coctus, assatus. Item *τὸ ἔμπυρον*, sc. *ἱερεῖον* aut *θῦμα*, Victima quæ crematur: *τὸ καιόμενον ἱερεῖον*, ut Suidas *τὰ ἔμπυρα* exp. *τὰ καιόμενα ἱερεῖα*, et Hes. *τὰ καιόμενα ἱερά*; e quibus *οἱ πυρκόοι* s. *θυοσκόοι* futura conjicere solebant. Plut. (8, 319.) Πολὺν *θόρυβον καὶ κίνδυνον ἀποσημαίνειν τὰ ἔμπυρα*: (286.) Ἐμπύρων *λείψανα καὶ χοὰς γάλακτος.* Suid. *ἐμπύρου* exp. *θερμῆς*: et, Ἐμπυρώτατος, *ὁ κατάπυρος.* [" Valck. Phœn. 1261. 1389. Porson. 1396. Musgr. p. 221. Hel. 554. Brunck. Apoll. Rh. p. 11. Wakef. S. Cr. C 4, 35. Jacobs. Anth. 8, 108. Quint. Mæc. 8. Aristoph. Fr. 271. Diod. S. 2, 332. ad Dionys. H. 1, 103. Boiss. Philostr. 627. 630. ad Dionys. H. 2, 1070. Ἔμπυρος *τέχνη*, i. q. *μαντικὴ*, Eur. Phœn. 961. ubi vide Beck. p. 215. Valck. p. 426. Τὰ *ἔμπυρα*, ad Herod. 392. 683. Brunck. El. 405." Schæf. Mss. Eur. Hel. 762. Vide Schn. Lex. * Ἐμπύρως, Damascen. Epiphan. 100. " J. Poll. 3, 68." Kall. Mss.] Ἐμπυροειδὴς, Similis accenso et ardenti, Ignitus. [A Schneidero non agnoscitur. * Ἐμπυροσκόπος, i. q. *πυρκόος, θυοσκόπος*, Eust. Il. Ω. 1478, 10. " Heyn. Hom. 8, 634. Musgr. Ion. 707." Schæf. Mss.] Ἐμπυρίζω, Incendo, Inflammo. Pass. Ἐμπυρίζεσθαι, Incendi, Inflammari: supra in Πυρπολεῖσθαι. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 47. Diod. S. 1, 701. 712." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Lobeck. Phryn. 335.] Ἐμπυρισμὸς, Incensio, Inflammatio. Rejicit hoc nomen Phryn. (148=335.) dicens Atticos pro eo usurpare *ἐμπρησμός.* [" Ad Lucian. 1, 433. ad Diod. S. 2, 455." Schæf. Mss. * " Ἐμπυρι- D *στὴς*, Ustulator, 4 Macc. 7, 11. Cf. Ant. Gallonii de Martyrum Cruciatibus librum p. 338." Schleusn. Lex. V. T. * Προσεμπυρίζω, LXX. Exod. 22, 6.] AT Ἐμπυρία, Hesychio *ὅρκος ὁ δημόσιος καὶ μαντεία* ap. Bœotos: fortasse quoniam *δι' ἐμπύρων* fiebat. [" Ἐμπύριον, Beck. ad Eurip. p. 215." Schæf. Mss. * " Ἐμπύριος, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 98." Elberling. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 115." Boiss. Mss. * " Ἐμπυρίως, Dionys. Areop. 52." Kall. Mss. * " Ἐμπυριόω, Jacobs. Anth. 11, 355." Schæf. Mss. Vide Πυρεύς.]

[* " Ἐπίπυρος, * Ἐπιπυρόω, ad Hesych. 1, 1743, 3. Ἐπιπυρόω, * Ἐπιπυριάζω, ad 1, 1398, 17." Dahler. Mss. * " Ἐπίπυρον, τὸ, Altare, Hero Spirit." Schn. Lex.]

[* Ζάπυρος, Valde igneus, Æsch. Pr. 1092.]

Ζώπυρον, τὸ, Suscitabulum ignis, s. Reliquiæ ignis sopiti et cineribus obruti: quod Hom. *σπέρμα πυρὸς* vocat. Hoc autem servatur ad ignem accendendum, cum usus exigit: quo sensu *πύρδαλον* quoque accipi

ex Hes. discimus. Suid. exp. λείψανα: Hes. ἀνθρακιά: quo nomine intelligit Carbones cinere obrutos, et in eum usum relictos, ut ignis inde accendatur, cum opus est: quemadmodum alii exp. ὁ ἐν τῇ σποδιᾷ μικρὸς σπινθὴρ πρὸς ἄναψιν. Metaph. plerumque, ut Plato ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους appellat Eos qui e diluvio servati sunt, quasi igniculos ad humanum genus aquis extinctum suscitandum relictos: de LL. 3. Ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθορὰν, σχεδὸν ὄρειοί τινες ἂν εἶεν νομεῖς, ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα. Ubi Bud. ζώπυρα interpr. Reliquiæ unde rerum genus et species instaurantur et restituuntur: idemque addit, hoc Latine dici posse Subsidium, et reliquias subsidiarias instauratitiasque generis. Itidem Lucian. (1, 106.) tradit Deucalionis tempore tantam fuisse ναυαγίαν, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι κιβώτιον περισωθῆναι, προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον. Et Plut. Apophthegm. Lac. Πάνυ βραχέα τινὰ ζώπυρα διασώζοντες τῆς Λυκούργου νομοθεσίας. || Ζώπυρα dicuntur etiam Ea quæ suscitant ignem sopitum, ut folles. Ita enim Suid. Ζώπυρα, φυσητῆρες, ὅθεν οἱ χαλκεῖς το πῦρ φυσῶσι. Apud Hes. vero ita legimus Ζωπύρας, φυσητῆρας, ὅθεν οἱ χαλκευταὶ τὸ πῦρ ἐκφυσῶσι: ita ut ζώπυρον ET Ζωπύρα signif. Follis s. Flabellum, quo sc. ignis sopitus suscitatur. Rursum Suidas ζώπυρα exp. τοῦ ζῇν ποιητικά: quemadmodum Dionys. quoque Areop. teste Bud. ζώπυρον accipit pro Suscitativo. Fortasse autem hoc erit potius ab ADJ. Ζώπυρος, [" Igneus, Philostr. p. 42. Excitans, Clem. Alex. 497. 617. 766. θάνατος. * Ζωόπυρος, Dionys. Areop. p. 57. θερμότης." Kall. Mss.] || Alioqui Ζώπυρος, Nomen proprium Persæ ap. Herod., Plut., et alios. Est et Prov. Ζωπύρου τάλαντα, ap. Suid. et Hes. Ζώπυρον Suid. exp. etiam πεπυρακτωμένον, ἔνθερμον. Sicut vero Idem Ζώπυρα exp. φυσητῆρας, ITA ET Ζωπύρια, φυσητηρία. AT Ζωπύρα est et Herbæ nomen, quæ κλινοπόδιον alio nomine dicitur teste Hes., ap. quem mendose SCRIPTUM Καινοποδίων. Sic Plin. 24, 15. Clinopodion, alii * Cleonicion, alii Zopyron, alii Ocymoides appellant. [" Ζώπυρον, Timæi Lex. 129. et n., ad Lucian. 1, 336. ad Herod. 237. Plut. Mor. 1, 960. Thom. M. 413. ad Charit. 446. Boiss. Philostr. 640." Schæf. Mss.]

Ζωπυρέω, Ignem sopitum et carbones cineribus obrutos suscito atque accendo. Proprie enim, Suida teste, ζωπυρῆσαι est τὸ ἐκ μικροῦ σπινθῆρος φυσῶντα μεγάλην φλόγα ἀνάψαι. Metaphorice plerumque, ut de bello aliisve malis sopitis: sicut Lat. Sopitos suscitare ignes. Idem Suid. ζωπυρεῖ exp. ἀναζῆν ποιεῖ, ἢ ἐκκαίει: et ζωπυρήσεις, ἐγερεῖς: Hes. ἐκκαύσεις, qui et ζωπυροῦν accipit pro ἐξάπτειν ποιοῦν. Rursum Suid. ζωπυρῆσαι accipi ait pro ἀναθάλψαι, et metaphorice dici ἐπὶ τῶν ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναῤῥωννυμένων, quæ et in Lex. meo vet. leguntur. Significat igitur etiam Refocillare, Reficere, Recolligere vires morbo propemodum extinctas. [Jambl. Protr. 40. 348. " Ad Mœr. 169. ad Timæi Lex. 130. ad Lucian. 1, 318. Valck. Diatr. 174. Thom. M. 413. Wakef. Eum. 943. Jacobs. Anth. 11, 203." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1026. Aret. 3, 8. * Ζωπύρημα, Schol. Aristoph. A. 107. * Ζωπύρησις, Plut. p. 156. Hes. * " Ζωπυρητέον, Philo J. p. 151." Wakef. Mss.]

Ἀναζωπυρέω, Exuscito, Redardescere facio; proprie, cum ignis semiextinctus exuscitatur; quod etiam dicitur ἀναῤῥιπίζω, et ἀνάπτω. Ἀναζωπυρῶ, metaphorice, Excito, Ardorem animi reddo, Vigorem pristinum revoco, Recreo, Plut. Pericle, Ἧς τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνὸν ἀναζωπυρεῖ καὶ τρέφει τὴν ὄψιν. Ἀναζωπυροῦμαι, Pass. Exuscitor, Redardesco. || Per metaph. autem, quam et activum habet, Excitor, Ardorem animi s. Vigorem recupero, Recreor, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 46.) Τὰ τῶν Θηβαίων ἀνεζωπυρεῖτο. Apud Eund. ἵππος ἀναζωπυρηθεὶς, Equus excitatus, s. percitus, Bud.: Ἱππ. (10, 16.) Ἦν δέ τις οὕτως ἀνεζωπυρημένῳ αὐτῷ δῷ χαλινόν. [* " Ἀναζωπύρησις, Euseb. Hist. Eccl. 144. τῆς πίστεως, Dionys. Areop. 46. * Προσαναζωπυρέω, ἐπ' ἔργοις ἀγαθοῖς, Andr. Cr. 33." Kall. Mss.]

" Ἐκζωπυρέω, Excito, s. Exuscito. Proprie de eo " qui sopitum ignem exuscitat et accendit. Metaph. " Plut. (M. Crasso 10.) Αὖθις ἐξεζωπύρησε τὸν δουλικὸν ἐκεῖ πόλεμον, οὔπω πολὺν χρόνον ἀπεσβηκότα. " Ex Ejusd. Romulo (29.) affertur ἐκζωπυρῆσαι συγγένειαν pro Renovare necessitudinem. UNDE Ἐκζωπύρησις, Exuscitatio, Accensio, Succensio, Plut. " Symp. Sept. Sap. (593.) Ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν " ἢ λατύπης παρασκευήν: de fabro ferrario." [In Plut. Mario 44. vulgo legitur Ἄνθρακας ἐκζωπυρίσας, ab * Ἐκζωπυρίζω, ubi tamen Coraius restituit ἐκζωπυρήσας. * Ζωπυρόω, unde * " Ζωπύρωσις, Extincti cujusvis suscitatio, Max. Tyr. 9, 7." Wakef. Mss. * Ζωπυρὶς, Julian. Or. 5. p. 172. θέρμη.]

" Ἡμίπυρος, pro Semiustus, Semiardens, affertur " ex Aristot. de Mundo," [" Basil. Schol. in Greg. Naz., in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 144." Boiss. Mss.]

Κατάπυρος, Ignitus, Igni excandefactus: ut διάπυρος. Utitur Suidas in Ἔμπυρος, sc. per hoc κατάπυρος exponens illud ἐμπυρώτατος: ubi videtur metaph. accipere pro Ardentissimus et ferventissimus, ut qui ferventissima ira aut cupiditate inflammatus incensusque est: quem usum habet τὸ διάπυρος quoque. [* Καταπυρίζω, vide Καππυρίζω.]

Λειπυρίας πυρετὸς dicitur Febris continua, in qua simul externa frigent, interna uruntur: ut Gorr. inter alia tradit, quem consule: et Aëtium 5, 89. Actuarius περὶ Διαγν. Πυρετῶν, 2, 1. Ὁ δὲ λειπυρίας, ἱκανὸν ἐπάγων ῥῖγος, οὐκ ἔκδηλον ἐπάγει καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ θέρμην, ὡς ἔξεστι καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰδέναι τοῦ ὀνόματος· λείπεται γὰρ πυρὸς, ἤτοι θέρμης, [quasi * λειποπυρίας, quod Lexx. Gr. male exhibent pro λειπυρίας. Reinesius autem Epist. p. 454. ducit a λι et πυρετὸς, et exp. Febris cum vehemente, valido, et insuperabili æstu. Vide Schn. Lex.] " Λιπυρίης, Ionice pro λειπυρίας, Hippocr. de " Judic. (152, 26.) Φιλέει ἐς λιπυρίην περιΐστασθαι." [* Λειπυρικὸς, Hippocr. 427, 11. vide Λεπυρικός. * Λειπυριώδης, 534, 47.]

Ὑπέρπυρος, Supra modum igni excalfactus, Valde calidus, [" Dionys. H. 1, 302. 2, 1070." Schæf. Mss.] UT ET Ἔκπυρος, Qui igni efferbuit supra modum, Qui igni nimium exarsit s. excanduit. Alii, Fervidus, Ardens. [" Vide Max. Tyr. p. 2, 21." Seager. Mss. " Apud J. Poll. 1, 192. est Ἵππου βλέμμα ἔκπυρον. Apud Herod. 4, 73. pro λίθους ἐκ πυρὸς διαφανέας, probi alioquin Codd. nonnulli (vitiose, ut videtur,) λίθους ἐκπύρους διαφανέας præferunt." Schw. Mss. " Epigr. adesp. 64. Jacobs. Anth. 7, 313. * Ἐκπυρίζω, * Ἐκπυρέω, Herodian. Philet. 451. et n." Schæf. Mss. * Ὑπέκπυρος, Orph. A. 140. ὕδωρ.]

[* Πολύπυρος, vide Ἄπυρος. " Valck. Adoniaz. p. 227." Schæf. Mss. * Ὑπόπυρος, Hippocr. 487, 19. " Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss.]

Ἀποπυρίας, ut ἄρτος, Panis qui super carbonibus coquitur, inquit Hes., nam ap. eum non dubito quin pro ὁ πυρώμενος leg. sit ὀπτώμενος, aut certe πυρούμενος. Athen. (111.) Ἄρτου δ' εἶδός ἐστι καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμενος· ἐπ' ἀνθράκων δ' ὀπτᾶται. [" Ad Herodian. Philet. 451." Schæf. Mss.] Apud Eund. SUNT ET Ἀποπυρίδες, Pisces quidam (344.) e Clearcho, Ἀποπυρίδας ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐνήγιζον αὐτῷ, sc. tibicini cuidam φιλίχθει. Puto autem ἀποπυρίδας esse Pisciculorum quoddam genus, quod super prunis inassaretur, atque ita ederetur. [" Hierax Stobæi Serm. 95. p. 524. Τῶν μαινίδων ἀπόπυριν ποιήσας, περιχέας ἂν ἐλάδιον, καθίσας ἠρίστησεν: Cod. Par. * αὐτόπυριν." Schn. Lex.] SICUT Ἀποπυρίζω significat Ex igne edo, Edo ex igne captum: Hes. ἀποπυρίζων, ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων. [" Ad Herodian. Philet. 451." Schæf. Mss. Athen. 277.]

Πυρώδης, Igneus, Ignitus, Urens in modum ignis, Diosc. 2. πυρώδης τὴν γεῦσιν et πυρώδης κατὰ τὴν γεῦσιν, ubi alii, Qui est urentis gustus: alii, Qui gustu est ferventi. [" Ad Paus. 370. Kuster. Aristoph. 126. ad Lucian. 2, 93. Valck. Callim. 170." Schæf. Mss. Πυρώδης λίθος, Gl. Silex. * Πυρωδῶς, Stob. Ecl. 1, 25, 1. p. 508.]

Πυρόεις, itidem Igneus, Ignitus, Urens in modum

ignis, Fervens: metaph. in Epigr. πυρόεις πόθος, de amore, ut Ignes ap. Lat. Poëtas. || Πυρόεις, Stella Martis, teste Cic. de N. D. 2, (20.) p. 173. mei Lex. Cic. Sic Aristot. de Mundo, Εἶθ' ὁ πυρόεις, ὁ Ἡρακλέους τε καὶ Ἄρεος προσαγορευόμενος. Subauditur autem hic ἀστήρ. De hoc Colum. 10. nec sirius ardor Sic micat aut rutilus pyrois. || Apud Ovid. autem Pirois nomen Unius ex equis solis, Metam. 2. Interea volucres, Pyrois, Eous, et Æthon, Solis equi, quartusque Phlegon, hinnitibus auras Flammiferis implent. [Barker. ad Etym. M. 1020—2. "Ad Charit. 462. 607. 748. 767. Jacobs. Anim. 71. Koppiers. Obss. 129. Valck. Præf. ad Hipp. p. xxi. Π. ἀστὴρ, Martis stella, Heringa Obss. 208. ad Charit. 309." Schæf. Mss. * Πυροῦντες, οἱ, Pisces quidam, Athen. 358.]

Πύρινος, pro quo scribitur ET Πυρινὸς, Igneus, ap. Theophr. H. Pl. 9. Sic Apoc. 9, (17.) Πυρίνους θώρακας, Igneos thoraces. Et ap. Greg. Naz. Ἐν γλώσσαις πυριναῖς φαινόμενον, In linguis igneis. Quibus verbis respicit ad illud Act. 2, (3.) Ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρὸς, Visæ sunt eis dispertitæ linguæ instar ignis. [" Ad Diod. S. 2, 42. Jacobs. Anth. 12, 355." Schæf. Mss. Synes. 326. ὁρμαῖς. * Πυρίνιον, Lupanar, q. d. Igniarium, Symm. Num. 25, 8. sed vide Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Πύριος, Synes. H. 3, 373. 631. 638." Boiss. Mss.]

Πυρίτης, ὁ, sc. λίθος, Lapis pyrites, Lapis ignem edens, Plin. 36, 19. Molarem quidam Pyriten vocant, quoniam sit plurimus ignis illi; sed est alius etiam pyrites similitudine æris. In Cypro eum reperiri volunt, et in metallis quæ sunt circa Acarnaniam, unum argenteo colore, alterum aureo. Vide et Diosc. 5, 143. ubi inter alia dicit eum σπινθῆρας ἀφιέναι, Scintillas edere: ut et Plin. l. c., Pyritarum etiamnum aliqui genus unum faciunt, plurimum habens ignis, quos Vivos appellamus: et ponderosissimi sunt. Hi exploratoribus castrorum maxime necessarii, qui clavo vel altero lapide percussi scintillas edunt, quæ exceptæ sulphuratis aut fungis aridis vel foliis, dicto celerius ignem præbent. Et τὸ ἐκ πυρίτου φῶς, quod Soph. vocat ἄφαντον φῶς, teste Schol. et Suida. Vide et Gorr. Rursum Plin. Pyriten in gemmis numerat. Sic enim ille 37, 11. Pyrites, nigra quidem, sed attritu digitos adurit. Lucian. autem (1, 531.) πυρίτην appellat Vulcanum, quod circa ignem perpetuo versetur: Latinis Poëtis Ignipotens dicitur. [" Wakef. Phil. 297. Huschk. Anal. 34. Brunck. Soph. 3, 504. Valck. Anim. ad Ammon. 215." Schæf. Mss.] FEM. Πυρῖτις, ιδος, ἡ, ut λίθος, itidem pro Lapis pyrites, ap. Suid. Sic ap. Hes. Πυρῖτις, λίθος ἀφ' οὗ πῦρ τίκτεται, i. e. Lapis qui percussus scintillas edit, et ignem præbet: ut ap. Virg. silicis scintillam excudit Achates, Suscepitque ignem foliis. Item πυρῖτις βοτάνη, quæ ET Πύρεθρον teste Schol. Nicandri, Θ. 684. βλωθροῖο πυρίτιδα ἔγχλοα φύλλα. Itidem Ἀ. 531. ῥιζία τρῖβε πυρίτιδα βάμματι ῥαίνων, ait, Πυρίτιδα δὲ, βοτάνην πύρεθρον καλουμένην. De pyrethro autem vide Diosc. 3, 86. ubi inter alia dicit ei esse radicem τῷ γευσαμένῳ πυρωτικωτάτην. Meminit et Plin., item alii, qui scribunt radicem ejus urere, utpote quæ gustu sit fervidissimo: ab Herbariis vocari Pedem Alexandri. Est et πυρῖτις νάρδος ap. Gal., quæ θυλακῖτις quoque et Montana nominatur. ITEM Πυριήτης, Suidæ λίθος, pro πυρίτης.

Πυρίδιον, τὸ, Igniculus, [Plut. 9, 524.]

Πυραλὶς, ίδος, ἡ, Ignaria, Gaza ap. Aristot. H. A. 9, 1. ubi loquitur de avibus quæ bella inter se gerunt, τρυγὼν καὶ πυραλίς. Unde Plin. 10. c. penult. Turtur et pyralis. Meminit et Athen. 9., ap. quem SCRIPTUM Πυραλλίς: ap. Hes. vero LEGITUR Πυῤῥαλὶς, ὄρνις ποιός: idque suo loco, h. e. post Πυῤῥαίη, ordine alphabetico. Quæ scriptura si verior est, nomen fortasse invenit a rufo colore. [Πυραλὶς, Gl. Spenturnix. " Thom. M. 767. Callim. 1. p. 468." Schæf. Mss.]

[* Πυρωνία, ἡ, Euthal. Edit. Act. 431. Nomen Dianæ, Paus. 8, 16.]

Πυρόω, Igne infesto, injecto uro, Inflammo, Herodian. 8, (4, 26.) Καὶ πυρώσαντες τὸν στρατὸν κατεσκεδάννυσαν, Ignibus injectis dispergebant, Polit. Item Incendo et Inflammo. Unde pass. Πυροῦσθαι, Incendi, Inflammari, Ignescere. Et πεπυρωμένοι ἄνθρακες, Carbones accensi s. candentes, Diosc. 5, 143. Exp. etiam Torreo, Uro, Ustulo: quo referri potest, quod ap. Plat. Axiocho (fin.) legitur, Λαμπάσιν πυρούμενοι ποινῶν, pro Qui uruntur furiarum facibus. Item Igne probo et purgo: unde πεπυρωμένος χρυσὸς ap. Areth. Aurum igne excoctum et probatum. Bud. πεπυρωμένος interpr. non solum Ad ignem suffervefactus, sed etiam A sole exustus et fervefactus æstu, ut regio fervida: quo sensu et διακεκαυμένος et κατακεκαυμένος, ut διακεκαυμένη γῆ. Theophr. Pro Concoquo affertur ex Alex. Aphr. [" Musgr. Hel. 1369. Wakef. Herc. F. 864. S. Cr. 5, 83. Timæi Lex. 227. et n., Lennep. ad Phal. 71. ad Herod. 510." Schæf. Mss.]

Πύρωσις, Coctio ad ignem, Theophr. H. Pl. 7, 7. Τοὺς δὲ χυλοὺς ἐδωδίμους ἢ ὠμοὺς ἢ ἑφθοὺς, sc. ἐσθίουσιν· ἔνια γὰρ δεῖται πυρώσεως, ὥσπερ μαλάχη καὶ τευτλίς. Itidem Athen. (54.) cum de amygdalis et nucum generibus dixisset, Χρὴν δὲ μηδὲν ὅλως τῆς τοιαύτης ἰδέας ἄπυρον ἐσθίειν, præter amygdalas virides, sed alia ἕψειν, alia φρύγειν, quoniam eorum quædam sua natura sint λιπαρὰ, subjungit, Τῶν οὖν λιπαρῶν ἀφαιρεῖται τὸ λίπος ἡ πύρωσις. Ubi nota φρύγειν et ἕψειν, Frigere et elixare, comprehendi sub πυρώσει: ita ut πυροῦν significet etiam Coquere ad ignem, h. e. Elixare, Torrere, Frigere. Rursum Theophr. H. Pl. 5, (10.) cum dixisset πῶς ἑκάστῃ τῆς ὕλης ἔχει πρὸς τὴν πύρωσιν, subjungit paulo post, Τούτοις χρῶνται πρὸς τὴν πρώτην ἕψησιν, sc. in officinis argentariis. || Hesychio est etiam δοκιμασία, Probatio quæ igne fit. Ovid. autem dixit, spectari in ignibus aurum. [" Ad Charit. 755. Schol. Aristoph. Πλ. 975. Casaub. ad Athen. 109. Beckm. ad Marbod. 150." Schæf. Mss. Diosc. 1, 12. * Πυρωτὴρ, * Πυρωτήριος, * Πυρωτήριον, * Πύρωτρον, unde * " Πύρωθρον, Diosc. Notha 456." Boiss. Mss.] Πυρωτὴς, Qui igni excoquit et purgat, ut aurifex, 2 Esdr. [Nehem. 3, 8. " Ad Lucian. 1, 531." Schæf. Mss.] Πυρωτικὸς, Urendi vi præditus, ut ignis, Fervens; nam quod Diosc. 2, 202. Scillam ait δύναμιν ἔχειν δριμεῖαν καὶ πυρωτικὴν, Ruell. Vim acrem atque ferventem habere; itidemque Gorr. accipit in Πύρεθρον paulo ante. Πυρωτὸς, Ignitus. In luna τὸ πυρωτὸν dicitur Natura ignea, ut ap. Plut. de Orac. Pyth. Λαμβάνουσα δὲ παρ' ἡλίου τὸ λαμπρὸν καὶ πυρωτόν: [cf. 8, 569. " Thom. M. 767. Wakef. Phil. 1040." Schæf. Mss.] Ἀπύρωτος, Ignem non expertus, Ab igne intactus, Igni nunquam admotus; ideoque Novus; vel Qui igni admoveri non solet: ut ἀπύρωτοι τρίποδες s. λέβητες: qui et ἄπυροι, ut suo loco videbis. Hes. ἀπύρωτον exp. καινὴν ἢ ἀναθηματικήν: quo modo et ἄπυρος ab Eod. exp. Item Plin. 37, 7. Principatum habent carbunculi, a similitudine ignium appellati, cum ipsi non sentiant ignes, ob id a quibusdam ἀπύρωτοι vocati. [" Jacobs. Anth. 6, 306. Heyn. Hom. 5, 549. 8, 409. 537." Schæf. Mss.] " Εὐπύρωτος, Excandefactu et velut ignitu facilis." [* " Ἡμιπύρωτος, Jacobs. Anth. 8, 411." Schæf. Mss.]

Ἀναπυρόω, Accendo, Inflammo: accipiendo hæc verba in propria signif. Aristot. de Mundo [4, 18.]

Ἀποπυρόω, i. q. πυρόω, nisi quod præp. signif. vim quandam majorem addit. Pass. Ἀποπυροῦμαι, Ignesco, Ignitus fio, Inflammor. Aristot. de Mundo, Τὸ δὲ ἀστράψαν, ἀποπυρωθὲν, βιαίως ἄχρι γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται. Plin. fulmen esse dicit siderum ignes ad terram deciduos.

Διαπυρόω, Accendo, Inflammo, Igne excandesco, [Eur. Cycl. 690. 4 Macc. 3, 15. Τῇ δίψῃ διαπυρούμενος.]

Ἐκπυρόω, idem. Unde pass. Ἐκπυροῦσθαι, Inflammari, Exardescere, Gal. Exp. etiam In ignem converto. [" Thom. M. 187. 565. Kuster. Bibl. Chois. 103." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 421.] Ἐκπύρωσις, Inflammatio, et incensio: Ἐκπύρωσις τοῦ κόσμου, Athen. (629.) quod ὀρχήσεως εἶδος esse ait. Item Ardor quo aliqua inflammantur et exardescunt, s. ignescunt: quo modo accipiunt ap. Procl. Comm. in Plat. Tim. Οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ τὴν φλέξασαν ἐκπύρω-

σιν ἐργάσασθαι τοιαύτην, ubi etiam Inflammatio reddi queat. [* Ἐκπυρωτὴς, unde * " Ἐκπυρωτικὸς, Dionys. Areop. 48." Kall. Mss. * Ἐκπύρωτος, unde * Ἀνεκπύρωτος, Niceph. Blemm. 152. * Εὐεκπύρωτος, Eust. Il. B. p. 262, 12.] " Παρεκπυροῦσθαι, Interim ignescere, " ex Aristot. Meteor." [8.] " Προσεκπυρόω, Insuper " incendo et inflammo," [Lycophr. 171. * Συνεκπυρόω, Plato Tim. 65.]

Ἐμπυρόω, Incendo et Exuro: unde Ἐμπυροῦσθαι, Fervore nimio exardescere et exuri. [* Ἐμπύρωσις, Aristot. de Respir. 16. de Juvent. 11. Διὰ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ψυχῆς ἐμπ.]

[* Προπυρόω, Alex. Trall. 8. p. 425. 427.]

[* Προσπυρόω, 2 Macc. 14, 11.]

[* Συμπυρόω, Eur. Rhes. 960. Suppl. 1071. Cycl. 307.]

Πυρεύω, Igni inflammo, Ignem immitto, e Plat. Epist. Πυρεύων τὴν ὕλην, Ignem in materiam s. sylvam immittens. Videtur etiam accipi pro Ignem excito, accendo, πῦρ καίω καὶ ἀνάπτω. [" Ad Timæi Lex. 227." Schæf. Mss. Plato de LL. 8. p. 648.] Πυρεὺς, Qui igni inflammat s. ignes subjicit, Incendiarius: Hes. Πυρέας, * πυρπολήτας, * ἐμπυριοῦντας τὴν πόλιν. Nisi reponendum sit ἐμπυροῦντας. [" Jacobs. Anth. 11, 355. * Πύρευσις, Casaub. ad Athen. 113. * Πυρευτὴς, ad Lucian. 1, 531. * Πυρευτικὴ, ἡ, ad Xen. Mem. 4, 7, 4." Schæf. Mss. Plato Soph. §. 5. p. 220. Male * Πυριευτὴς, J. Poll. 1. p. 96. et * Πυριευτικὸς, p. 68. 7. p. 788.] Πυρευστικὴ χρεία, Igniarius usus, Theophr. H. Pl. 5, 3. Χείρω, καὶ πρὸς τὴν τεκτονικὴν χρείαν καὶ πρὸς τὴν πυρευστικήν.

[* Πυρεία, Schleusn. Lex. V. T.]

Πυρεῖον, τὸ, Igniarium, Materies arida ad accendendum ignem; qua signif. πύρδαλον supra. Item Igniarium, i. e. Lapis pyrites. Lucian. (2, 95.) Αὐτοὶ δὲ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐποιούμεθα, Plato de Rep. 4. Τάχ' ἂν παράλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. Sic Synes. Πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παρατριβεὶς ἀποτέκοιμι φωτοειδὲς ἔγγονον; ubi Bud. exp. πυρέκβολος. Nota etiam πυρεῖα dici Silices e quibus chalybe percussis elicitur ignis, et in fomite suscipitur. Utroque modo accipi potest ap. Soph. initio Philoct. p. 379. meæ Edit., ubi Neoptolemus Philoct. speluncam ingrediens dicit se nil aliud reperire quam στειπτὴν φυλλάδα, αὐτόξυλον ἔκπωμα et πυρεῖα. Schol. tamen exp. πυρόβολα. Itidem ap. Suid. Πυρεῖα καὶ δᾷδα δόντες Σίνωνι: qui postea τὰ πυρεῖα καὶ τὸν πυρσὸν ἀνίσχει τοῖς πολεμίοις. Apud Eund. Τάς τε πόλεις καθῄρει καὶ τὰ πυρεῖα διέστρεφε τῶν Περσῶν. Ubi diversa a præcedentibus signiff. accipi videtur. Ipse vero cum πυρεῖον exposuisset θυμιατήριον, subjungit quos citavi locos. Hesychio πυρεῖον est ἀγγεῖον κεράμειον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν: idem fere cum πύραυνος. [" Brunck. Soph. 3, 504. Jacobs. Anth. 11, 355. Bast Lettre 103. D. R. ad Longin. 264. Harles. ad Theocr. 346. Toup. Opusc. 1, 392. 2, 132. Fabric. B. Gr. 1. p. 326. Wessel. Ep. ad Ven. p. 22. ad Diod. S. 1, 384." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ionica resolutione DICITUR Πυρήϊον. Et plur. πυρήϊα, Igniaria, i. e. Ligna arida ad accendendum ignem, Silices e quibus ignis excuditur. In Lex. meo vet. πυρήϊα exp. τὰ ξύλα ἃ προστριβόμενα ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ γεννᾷ, et secundum quosdam οἱ πυρέκβολοι: additurque, πυρήϊα δινεύεσκον. [" Bast Lettre 103. ad Diod. S. 1, 384." Schæf. Mss.] REPERITUR ET Πυρίον itidem pro Igniario, Theophr. H. Pl. l. 5. fin., Πυρία μὲν γίνεται ἐκ πολλῶν, ἄριστα δὲ ἐκ καρύου: C. Pl. 1, 26. Τὰ πυρία ἄριστα καὶ κάλλιστα ἐκπυροῦται τῶν δένδρων, Igniaria ex istis arboribus facillime ignem concipiunt. || Πυρίον, Hesychio est τὸ σάρον ἢ θυμιατήριον: ut et Suidas præcedens πυρεῖον itidem θυμιατήριον exp. Quomodo accipi videtur, inquit Bud., 2 Paralip. 4. fin., Αἱ φιάλαι καὶ αἱ θυΐσκαι καὶ τὰ πυρία χρυσίου καθαροῦ, Phialæ et mortariola et thuribula, ut vetus Versio Hebr. textus habet. Sed notandum Complutensem Edit. habere πυρεῖα, per diphthongum, ut et paulo ante (v. 11.) Τοὺς λέβητας καὶ τὰς κρεάγρας καὶ τὰ πυρεῖα. Eadem Editio sine diphthongo, Exod.

A 27, (3.) Τὰς φιάλας αὐτοῦ (sc. τοῦ θυσιαστηρίου) καὶ τὰς κρεάγρας αὐτοῦ καὶ τὸ πυρίον αὐτοῦ. Ubi vetus Versio habet, Lebetes ad suscipiendos cineres, et forcipes atque fuscinulas, et ignium receptacula. Quam interpr. ceteris prætulerim, cum Hes. quoque tradat πυρεῖον esse ἀγγεῖον κεράμειον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν.

Rursum ap. Theophr. LEGITUR ET Πυρὸν eadem signif. qua πυρεῖον et πυρίον, i. e. pro Igniario s. Materia commoda ad accendendum ignem: 5. fin. Πάντα δὲ τὰ πυρὰ βορείοις μὲν θᾶττον καὶ μᾶλλον ἐξάπτεται, νοτίοις δὲ ἧττον. Et cap. 4 ejusd. libri, Θερμὸν δὲ καὶ κιττὸς καὶ δάφνη καὶ ὅλως ἐξ ὧν τὰ πυρὰ γίνεται. Unde Plin. 16, 40. Calidæ, et morus, laurus, hedera, et omnes e quibus igniaria fiunt. Quibus subjungit, Exploratorum hoc usus in castris pastorumque reperit, quoniam ad excudendum ignem non semper lapidis occasio est. Teritur ergo lignum ligno, ignemque concipit attritu, excipiente materia aridi fomitis fungi vel foliorum facillime conceptum. Unde B colligimus πυρὰ, ET Πυρία, SIVE Πυρεῖα, i. e. Igniaria, dici non solum Lapides, qui NOMINANTUR Πυρῖται, verum etiam Ligna quorum attritu ignis concipitur. || Alioqui τὰ πυρὰ dicuntur Ignes, ut ap. Herod. Ἐκκαύσαντες τὰ πυρά. Et Xen. Τῆς δὲ νυκτὸς ἰδὼν τὰ πυρά: (K. Π. 3, 3, 13.) Πυρὰ δὲ νύκτωρ οὐκ ἔκαιον. Itidemque Plut. Πυρὰ πολλὰ δαλοῖς καὶ δᾳσὶν ἀνέχοντες πρὸς τὸν οὐρανόν. Sic et supra post πῦρ. [" Euclid. 601. Æsch. Choëph. 483. Phorn. 75." Wakef. Mss.]

Ἐμπυρεύω, Ignem accendo, Ignem suscito. Interdum et simpliciter pro Accendo. [Aristoph. A. 372. Eip. 1137. Philostr. Icon. 2, 24. Aristot. de Juvent. c. 2. Τῆς ψυχῆς ὥσπερ ἐμπεπυρευμένης ἐν τοῖς μορίοις τούτοις: cf. Gen. Anim. 2, 4. Bekk. Anecd. p. 39. Ἐμπυρεύεσθαι, τὸ ἐγκρύπτειν πῦρ. Ἐμπύρευμα, τὸ, Carbones cineribus obruti, ad accendendum ignem, cum opus est, relicti, i. q. ζώπυρον. Hes. exp. λείψανον: Suid. ἔναυσμα, σπέρμα πυρός. Synonymum et πύρδαλον. [Schæf. ad Longum 346. " Vil- C lois. 66. ad Timæi Lex. 129." Schæf. Mss. " Μνήμης ἐμπ., Greg. Naz. Or. 11, 189." Strong. Mss. * Ἐμπυρευτὴς, Nicet. Annal. 10, 10.]

[* Πυρίζω, * Πυρισμὸς, Schleusn. Lex. V. T. * " Ἀναπυρίζω, Inflammo, Incendo, Chrys. in Ps. 3. T. 8. p. 2, 24. Εἰ μὴ σπινθῆρας ἁμαρτιῶν ἔκρυψεν, οὐκ ἂν ὁ οἶκος ἀνεπυρίζετο." Seager. Mss.]

" Πυρίσσω, Ardeo, si non mentiuntur VV. LL."

ΠΥΡΑ, SIVE Πυρὴ, quod Ionicum est, i. q. πυρκαϊὰ, Rogus, Pyra, Lignorum strues igni subjecto ardens, Il. A. (52.) πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί: Ω. (789.) ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος: Ψ. (194.) Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς: (172.) πυρῇ ἐνέβαλλε, juvenes sc. jugulatos, ποινὴν Πατρόκλου. Item de Strue lignorum nondum accensa, quomodo et Rogus accipi ap. Latinos docui supra in Πυρκαϊά. Il. Ψ. (164.) Ποίησάν τε πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα: Ω. (787.) Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. Rursum Ψ. (210.) Ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι: (192.) Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο. Itidem in prosa usur- D patur, Athen. 12. Ἑαυτὸν ἐμπρήσαντα ἐν τοῖς βασιλείοις, πυρὰν νήσαντα ὕψος τεσσάρων πλέθρων. Et Plut. Bruto 1816. meæ Edit. Παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν. Idem in Alex. Ἠτήσατο πυρὰν αὐτῷ γενέσθαι. Et Athen. iterum, Ἐπὶ τῇ πυρᾷ τῇ κατασκευασθείσῃ Διονυσίῳ: 12. Ὑφάψαι ἐκέλευε τὴν πυράν. Eod. modo Lat. Pyram accipiunt. Virg. Ingentem struxere pyram. Et alibi, Erexere pyram. Ovid. in extructas munera ferre pyras. Rursum Virg. Accensa pyra. [" Thom. M. 627. Musgr. Ion. 1613. El. 1022. Herc. F. 687. Wakef. 690. Eum. 943. Jacobs. Anth. 10, 29. Porson. Or. 1080. Heringa Obss. 203. Lennep. ad Phal. 25. ad Xen. Eph. 250. ad Herod. 343. Herculis, ad Lucian. 1, 348. ad Diod. S. 1, 283. Conf. c. πῦρ, Jacobs. Anth. 7, 219. Vales. ad Theodorit. 88. ad Herod. 343. 627. Ilgen. Hymn. 543." Schæf. Mss.]

ΠΥΡΙΑ, pro quo IONICE Πυρίη, Sudatio sicca, ut cum silices aut ferri frusta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendum sudorem. Gal. Lex. suo Hip-

pocratem πυρίας vocare scribit τοὺς διαπύρους κόχλακας ἢ θρύμματα διακαῆ ἀπὸ σκωρίας σιδήρου. De sicca sudatione aut fotu intelligi potest ap. Strab. quoque, ubi ait, Ἀλειπτηρίοις χρῶνται καὶ πυρίαις ἐκ λίθων διαπύρων. Bud. interpr. Fotus ap. Diosc. 1. de iride, Πρὸς γυναικείους πυρίας εὔθετον. Utrovis modo accipi potest ap. Plut. Symp. 3. probl. ult., ubi de ligno oleagino loquitur, Τὰ σώματα ταῖς πυρίαις εὖ διατίθησι: ut dicat sudationes calidas ac fotus e ligno oleagino corporibus prodesse. Πυρία dicitur etiam Ipsum Vas caldarium, quo excalfacto sudatio cietur: Athen. (207.) Πυρίας χαλκᾶς ἔχων τρεις, καὶ λουτῆρα, Caldaria vasa, Bud. Idem igitur hic πυρία fuerit cum πυριατήριον. Sic J. Poll. quoque accepisse videtur 7, (168.) ubi ait, Βαλανείῳ δ' ἂν καὶ ἡ πυρία εἴποιτο. || Ex Herod. (4, 75.) affertur pro Odor, et Thuribulum. || Dicitur esse et Nomen urbis Lesbi. [Aristot. de Part. 2, 4. "Phryn. Ecl. 143. Jacobs. Anth. 10, 32. ad Herod. 315." Schæf. Mss. Schn. ad Vitruv. 5, 10, 5. I. q. πυρευτική, Aristot. H. A. 4, 10.]

[* Πυριάζω, Gl. Foveo.] Πυριάω, Foveo, Diosc. 4 Πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ, Calida maris aqua fovere. Sic Hierocl. Hippiatr. πυρία αὐτὸν, Foveto ipsum, sc. cum senseris accedere febrem. Pass. Πυριῶμαι, Foveor, Diosc. de cypero, Ταῖς κατὰ μήτραν μύσεσι βοηθεῖ πυριωμένη, Fotu prodest, Bud. Caminus quoque et πυρία πυριῶσι, cum excalfactæ sudorem provocant: et πυριῶνται, qui ita sudant vel incalescunt. Paul. Ægin. 3, 43. Πυριᾶσθαι κελεύειν ἐν τοῖς διαπύροις τοίχοις. Itidem et Athen. (p. 519.) Παρὰ Συβαρίταις δ' εὑρέθησαν αἱ [καὶ Schw.] πύελοι, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο. Apud Eund. (p. 5.) activa voce utens, dicit quidam gurges qui edulia quantumvis calida ingerebat in os, Καὶ τὸν λάρυγγ' ἥδιστα πυριῶ τεμμαχίοις, Κάμινος, οὐκ ἄνθρωπος. ["Ad Herod. 315." Schæf. Mss. "Palæph. 60." Wakef. Mss.] Πυρίαμα, τὸ, Fomentum, ut Gaza interpr. ap. Aristot. Probl. Πυριάματα πρὸς τοὺς πόδας παρατιθέντα. ["Fischer. ad Palæph. 176." Schæf. Mss. Πυρίημα, Ionice, Hippocr. 298, 48.] Πυρίασις, Fotus, Fomentum, Bud. e Gal. ["Ad Herod. 315." Schæf. Mss. "Palæph. 60." Wakef. Mss.]

[* Πυριατὴρ, * Πυριατήριος, unde] Πυριατήριον, τὸ, Locus in quo πυριῶνται, Testudo, unde vapor siccus egreditur ad sudorem ciendum. Græci ξηρὸν θόλον alio nomine appellant: Celsus et alii Laconicum, Cic. Assa, Seneca Sudatoria, Vitr. Caldarium, Plin. Cellam caldariam. Aristot. Probl. 2, 29. Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις μᾶλλον ἱδροῦσιν, ὅταν ᾖ ψύχος; Probl. 32. Διὰ τί ἐν τοῖς πυριατηρίοις οὐδὲ ἀθρόου τοῦ πυρὸς ὄντος, μᾶλλον ἱδροῦσι: in Laconicis, περὶ πυριατηρίων Λακωνικῶν consule Dion. 53. et περὶ πυριατηρίων ξηρῶν Aët. 10, 18. De Laconico, Vitr. 5, 10. Cels. 2, 17. Colum. initio Operis sui: Martial. 6. Vitruvius Sudationes quoque appellat, pro Sudatoria; Sudationum enim causa fiebant, quas Celsus Assas sudationes vocat, ad differentiam earum quæ in soliis et balneis fiebant. Aliud autem EST Ὑπόκαυστον SIVE Ὑπόκαυσις, Camerata structura, cui ignis subjicitur, supra quam in balineis tria ahena componi solebant, unum caldarium, alterum tepidarium, tertium frigidarium; et ita collocari, ut e tepidario in caldarium, quantum aquæ caldæ exierit, influat, de frigidario in tepidarium ad eundem modum. Qua de re plura ap. Vitr. 4, 10. Stat. Sylv. 2. tenuem volvunt hypocausta vaporem. Frequens mentio et ap. JCtos. || Item πυριατήρια quædam sunt, quibus corpus fovetur: ut Aët. 9, 28. volvulo laborantibus præcipit adhibere fomenta e furfuribus, et per πυριατήρια φακωτὰ ac per vesicas bubulas oleo semiplenas. Ubi Interpres vertit Vaporatoria vasa lenticulata. Vide Φακός. [Plut. Cimone 1. Ionice Πυριητήριον, Hippocr. 682, 24.]

Πυριατὸς κέραμος, Later igni excalfactus, qui panno involutus, fomenti loco applicatur: quem usum et utriculi calido oleo repleti præstabant: quos Hippocr. ἀσκοὺς vocat. Vide Φακός. || ITEM Πυριατὸν dicitur τὸ ἑφθὸν πυρὶ, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος, Hes. [Exod. 25, 38.] Idem VOCATUR ET Πυριάτης ET

A Πυρίεφθον, NECNON Πυός. Aët. 2, 99. Τὸ καλούμενον πρωτόγαλα· μετὰ τὴν ἀποκύησιν εὐθέως ἀμελχθὲν τὸ γάλα, καὶ πυρωθὲν ἐπὶ θερμοσποδιᾶς ἐπ' ὀλίγον ἄνευ πυτίας, αὐτίκα πήγνυται· οἱ δὲ παλαιοὶ τοῦτο ἐκάλουν πυριάτην, τινὲς δὲ πυριέφθον. Idem iisdem propemodum verbis supra in Πυρίεφθον e Gal. retuli, ap. quem perperam SCRIPTUM Πυριάστης, perperam ITEM Πυριάπη ap. J. Poll. Alio nomine ET Πυαρίτης dicitur a Πύαρ, [quod vide. "Ad Lucian. 2, 324." Schæf. Mss. Eubulus Athenæi 640. J. Poll. 1, 248. 6, 54. Phot. * Πυριάτη· θηλυκῶς τὸ πυρίεφθον· οὐχὶ πυρίατος, οὐδὲ πυριατὴ ὀξυτόνως· οὐδὲ πυρίεφθος. * Νεοπυρίητος, Hippocr. 264, 16. 565, 15. 49. 686, 17.]

[* Διαπυριάομαι, Hippocr. 684. * Ἐκπυριάω, Aphor. 5, 63. Schneidero susp. * Προπυριάω, p. 264. 352. 397. * Ὑποπυριάω, Alex. Trall. 8. p. 486.]

ΠΥΡΣΟΣ, Fax, Facula, i. q. δᾷς, ut patet e loco quodam in Πυρεῖον citato. Itidemque Hes. πυρσοὶ exp. λαμπάδες καιόμεναι, λαμπτῆρες. Il. Σ. (211.) ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι· B ὑψόσε δ' αὐγὴ Γίγνεται. Plut. Pericle, Φῶτα πυρσῶν. Solebant noctu ex altis speculis πυρσοῖς ostendere nautis et viatoribus iter, ut tum loci quidam in Πυρὰ citati docent, tum hic Luciani (1, 46.) Καὶ ὅλως καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω. Solebant et signa πυρσοῖς dari: unde ap. Paus. πυρσὸν ἀνάψαι et πυρσὸν ἀνασχεῖν, Signum e specula dare igne accenso, ut Fumo prodito significare ap. Liv. Itidem Hesychio πυρσοὶ sunt τὰ διὰ πυρὸς σημεῖα. || Tradunt et Festum quoddam anniversarium ab Argivis πυρσὸν vocari, quoniam cum evasissent periculum a Danao Lynceus et Hypermnestra, facibus partæ salutis e longinquis speculis signa prætulerunt. ITEM Πυρσὰ pro Faces, Ignes, ex Eur. (Rhes. 97.) affertur. ["Πυρσὸς, Thom. M. Add. ad 535. ad Charit. 634. 748. 773. Markl. Iph. p. 384. Musgr. Iph. T. 1216. Jacobs. Anth. 6, 58. 93. 8, 4. Boiss. Philostr. 553. ad Herod. 590. Toup. Opusc. 1, 349. 2, 188. Lucian. 1, 33. Πυρσὰ, Musgr. Iph. T. 1270." Schæf. Mss. C "Radii solis, Opp. Ἁ. 4, 353." Wakef. Mss. * "Πυρσοκόρυμβος, Paul. Silent. Ambo 166." Schæf. Mss.]

Πυρσολεῖφοι, Ab ignibus delibati, ὑπὸ πυρὸς μεμαδισμένοι καὶ πεφλογισμένοι, Hes. [* Πυρσομορφόω, Igni formo, Schneidero omnino susp. * Πυρσοπόλος, Greg. Naz. 2, 87. * Πυρσοπόρος, male pro πυρσοφ., Nonn. D. 7, 340. νάρθηκι. Vide Musgr. ad Eur. Bacch. 147.] Πυρσοτόκος λίθος, Pyrites lapis, Ignia-rium, Lapis e quo ignis elicitur, Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 145. Toup. Opusc. 2, 124. ad Charit. 748. 773." Schæf. Mss. * "Πυρσοφανὴς, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 112. Combef." Boiss. Mss. * Πυρσοφεγγὴς, Pisid. Opif. 422. Lobeck. Phryn. 686.] Πυρσοφόρος, Qui facem gestat, ὁ λαμπαδηφόρος, s. ὁ τὸ πῦρ φέρων ἀπὸ τοῦ πρώτου βωμοῦ ἐπὶ τὰ ὅρια, καὶ φυλάττων μὴ ἀποσβεσθῇ, inquit Hes. A Xen. vocatur πυρφόρος, ut suo loco videre est. || Πυρσοφόρος eid. Hesychio est ἀγγεῖον εὐμέγεθες, εἰς ὃ ξύλα ἐτίθεσαν πεπυρωμένα. Itidem J. Poll. supra πύρφορος dici posse scribit pro πύραυνος. ["Ad Diod. S. 2, D 442. ad Charit. 309. Musgr. Bacch. 147. * Πυρσοφορέω, Kuhn. ad Paus. 168. Huschk. Anal. 240." Schæf. Mss. * Πυρσαυγὴς, Orph. H. 19, 1. "Ad Charit. 773. Ruhnk. Ep. Cr. 232. Pierson. Veris. 33." Schæf. Mss.]

[* Πυρσουρὸς, i. q. φρυκτωρὸς, Polyæn. 3, 9, 55. * Πυρσουρὶς, ἡ, Anonymus Suidæ. * Πυρσουργία, perperam pro * Πυρσουρία, J. Poll. 9, 14. Leg. autem * Πυρσωρὸς, * Πυρσωρὶς, * Πυρσωρία, ut φρυκτωρὸς, etc. Vide Schn. ad Xen. Ἑλλ. 6, 2, 34. * Πυρσωπὸς, Flammeus, Opp. K. 1, 181. "Rufus, Marc. Sid. 49." Wakef. Mss. * Πυρσωπὴς, Orph. Arg. 14., ubi Codd. περιωπής. "Ruhnk. Ep. Cr. 232." Schæf. Mss.]

[* Πύρσινος, Const. Manass. Chron. p. 24. var. lect. pro πύρινος. * Πυρσώδης, Suid. v. Αἰθήρ." Boiss. Mss. Eur. Bacch. 146. φλόξ. * "Πυρσίτης, Qui coloris ignei est, Philostr. (V. A. 3, 7.) p. 99." Kall. Mss.]

Πυρσεύω, Facem accensam tollo, præfero, Aristot. de Mundo, Τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλοις. Ubi Bud. Ignibus ex alia atque alia

subinde specula sublatis. Basil. Τῇ οἰκουμένῃ πάσῃ A πυρσεύουσα, Toti orbi prælucens, φρυκτωροῦσα, δᾳδουχοῦσα, Philostratus transitive, Τί γὰρ, ὦ κακοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, (oculi sc.) πρῶτοι ἡμῖν τὸ κάλλος ἐπυρσεύσατε, Mulieris formam velut accensa face ostendistis? Bud. Itidem ap. Suid. Πυρσεύω σοι τὴν σωτηρίαν, pro ἐκφαίνω, s. δεικνύω, sumta metaph. a φρυκτωροῖς, qui in speculis sublata face navigantibus aut errantibus noctu, ostendunt quo cursum dirigant. Pass. Πυρσεύομαι, Plut. (6, 694.) Ἔλεγε τὴν δόξαν ὥσπερ ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν οἰκουμένην, πυρσεύεσθαι. Vide Διαπυρσεύω. Item πυρσεύεται, Face sublata prælucetur, Igni accenso via ostenditur, Lucian. (2, 68.) loquens de turri in Pharo ædificata, Ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης. Qua de re Plin. 36, 12. Usus ejus, nocturno navium cursui ignes ostendere, ad prænuntianda vada portusque introitum: sicut jam tales compluribus locis flagrant, ut Puteolis ac Ravennæ. Hes. πυρσεύει exp. non solum δᾳδουχεῖ, λάμπει, sed etiam ἅπτει πῦρ, et ἐξάπτει. Itidem ex Eur. affertur B πυρσεῖ pro Incendit: a VERBO Πυρσέω. Item et Suid. πυρσεύσασαν exp. φλέξασαν. [" Musgr. El. 694. Tro. 227. Jacobs. Anth. 9, 109. ad Diod. S. 1, 452. 2, 362. Achill. Tat. 25. Kuhn. ad Paus. 168. ad Charit. 231. Plut. Mor. 1, 725." Schæf. Mss. Heliod. 191. 260. * Πυρσευτὸς, unde * Ἀπύρσευτος, Paul. Sil. Ecphr. 333.] Πυρσεία, ἡ, Significatio quæ fit accensis et sublatis facibus, Polyb. [10, 43, 1. 44, 9.]

[* Ἀναπυρσεύω, J. Poll. 1, 49. * Ἀντιπυρσεύω, Vicissim igne signa do, Polyb. 8, 30, 1. " Const. Manass. Chron. 886." Kall. Mss.] Διαπυρσεύω, i. q. πυρσεύω, Sublato igne quippiam significo, inquit Bud. 883. ubi cum attulisset locum Plut. in Πυρσεύομαι citatum, cum hac interpr., Ajebat gloriam sic e Græcia in orbem terrarum elucere, ut e specula ignes prænuntii conspicue tolluntur, subjungit hunc ex ejusd. Plut. Demetrio (8.) de eadem re, Τὰς δὲ Ἀθήνας ὥσπερ σκοπὸν τῆς οἰκουμένης ταχὺ τῇ δόξῃ διαπυρσεύειν εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους τὰς πράξεις, Conspicua hominum gesta facere et illustrare. Ἐκπυρσεύω, C Igni luceo ex aliquo loco, [Nicet. Annal. 3, 5. Sext. Emp. adv. Math. 11, 179. * Ἐπιπυρσεύω, unde * Ἐπιπυρσεία, Polyæn. 6, 19, 2. *" Καταπυρσεύω, Amphiloch. p. 16. Andr. Cr. 148. 167. 188." Kall. Mss.]

[* Πυρσόω, Ignes excito, Colluceo, Eur. Rhes. 43.]

ΠΥΡΡΟΣ, Rufus, Rutilus, ὁ πυρόεις τὴν χροιὰν, ut stella Martis rutilo igne micans, Plato Tim. 167. Πυρρὸν δὲ, ξανθοῦ τε καὶ φαιοῦ κράσει γίγνεται· φαιὸν δὲ, λευκοῦ τε καὶ μέλανος. Quæ autem mixtio sit τοῦ ξανθοῦ, ex Eod. in Ξανθὸς docui. Differt igitur a rubro et flavo, quorum illud ἐρυθρὸν, hoc ξανθὸν Græci dicunt. Gal. ad Gl. 1. Τοῖς μὲν οὖν ἀμφημερινοῖς τὰ οὖρα ἢ λευκὰ ἢ ἐρυθρὰ, τοῖς δὲ τριταίοις ἢ πυῤῥὰ ἢ ὑπόπυῤῥα. Sunt qui interpr. Fulvus; et Platonis verba paulo ante citata sic reddant, Fulvus color flavi fuscique comparatione conflatur. Rectius cum Plinio Rufus. Nam quod Aristot. de regibus apum scribit, Ὁ μὲν βελτίων, πυῤῥὸς, ὁ δ' ἕτερος, μέλας καὶ ποικιλώτερος, ipse sic Latine, Melior rufus D quam niger variusque. Vide et Ὑπόπυῤῥος. AT Πύῤῥος, Nom. proprium regis cujusdam Epirotarum, cujus vitam descripsit Plut. Item Cognomen Neoptolemi Achillidæ. UNDE Πυῤῥιάδαι patronymice dicuntur Epirotæ, Hes. [" Πυῤῥὸς, Thom. M. Add. ad 535. Villoison. ad Long. 139. Valck. Adoniaz. p. 361. 409. Phœn. p. 15. Callim. 234. Wakef. S. Cr. 2, 144. ad Herod. 269. ad Diod. S. 1, 351." Schæf. Mss. Πυῤῥότερος, LXX. Thren. 4, 7. * Πυρὸς pro πυῤῥὸς, compar. πυρώτερος, Arat. 798.] " Πιῤῥὸς, e Diosc. affertur pro Fulvus, qui rectius " κιῤῥός."

[* Πυῤῥοειδὴς, et contr. * Πυῤῥώδης, Rubicundus, J. Poll. 5, 79. Hes. v. Σκεῖρος.]

Πυῤῥόθριξ, SIVE Πυῤῥότριχος, idem CUM Πυῤῥοκόμης, Qui rufa s. rutila coma est, Cui rufi s. rutili pili sunt, Aristot. Probl. Πάντες δὲ οἱ πρὸς ἄρκτον, πυῤῥότριχες, Rufis capillis sunt, Theocr. (8, 3.) Ἄμφω τώδ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω. [" Villoison. ad Long. 139. Wakef. S. Cr. 2, 144." Schæf. Mss. * Πυῤῥοκέφαλος, Hes. v. Πυρσοκουρσολέοντος.] Πυῤῥοκόραξ, Corvi genus luteo rostro, ap. Plin. 10, 48., ubi et φαλακροκοράκων mentio. [* " Πυῤῥοπίπης, Brunck. Aristoph. 1, 103. Heyn. Hom. 6, 188." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 407. Eust. Il. Γ. p. 287, 46. 758, 40. 792, 10. Od. T. p. 683, 5. ad Etym. M. 999. * Πυῤῥοποίκιλος, Schol. Tzetz. Posth. 345. Plin. 36. 8, 22. * Πυῤῥόχρους, Tzetz. Posth. 364. 476. 657. " Jo. Malal. 1, 132." Elberling. Mss. " Tzetz. Exeg. in Il. p. 105, 16. ad Diod. S. 1, 98." Schæf. Mss. * " Πυῤῥωπὸς, Herodian. Epimer. 115. Nilus Narrat. p. 47." Boiss. Mss.]

Ἔμπυῤῥος, Rufus, Ruellio Ruber.* Hæc enim Diosc. verba 3, 19. de acantho, Ῥίζαι δὲ ὕπεισι γλίσχραι, μυξώδεις, ἔμπυροι, sic vertit, Radicibus nititur longis, mucosis, rubris. Sed notandum ibi esse SCRIPTUM Ἔμπυροι. [" Ἐμπυῤῥὸς, Villoison. ad Long. 54. Casaub. ad Athen. 60." Schæf. Mss.] Ἐπίπυῤῥος, Ad rufum colorem inclinans, ut ἐπιπόρφυρος interpretantur, In purpuram inclinans. Alii, Rubidus. Aristot. (1, 716.) Ἐπίπυῤῥος τὸ σῶμα. [" Phryn. Ecl. 42." Schæf. Mss.] " Ἡμίπυῤῥος, " Semirufus." Κατάπυῤῥος, Valde Rufus, Ruell. ap. Diosc. 2, 184. de sinapi, Ἐκλέγου τὸ μὴ κατάξηρον καὶ κατάπυῤῥον, sic reddens ea verba, Elige adultum, valde rufum. Ὑπόπυῤῥος, Subrufus, vide Πυῤῥός. Quod vero Aristot. dicit, Ὁ δὲ τῶν βασιλέων γόνος τὴν χρόαν γίνεται ὑπόπυῤῥος, Plin. ita, Rex apum statim mellei coloris. [" Phryn. Ecl. 42." Schæf. Mss.]

Πυῤῥότης, ἡ, Color rufus, Rufitas, Gaza ap. Aristot. de Gen. Anim. 5, 5.

Πυῤῥούλας, Avis nomen ap. Aristot. (H. A. 3, 8.) a rufitate ei impositum. Gaza Rubeculam aut Rubicillam Latine dici posse scribit. [Schneid. ad Opp. Ixeut. p. 436. Ælian. H. A. 107. Cf. Πυραλίς.]

Πυῤῥάκης, Rufus, 1 Reg. 16, (12.) de Davide, Ἦν πυῤῥάκης μετὰ κάλλους ὀφθαλμῶν. Ubi et Hebr. textui respondens Versio habet, Rufus et pulcer aspectu. Sed notandum in Compl. Ed. LEGI Πυράκης, [et * Πυράκιος in Gen. 25, 25. Vide Schleusn. Lex. V. T. * " Πυῤῥακίζω, Planud. Ovid. Met. 6, 715." Boiss. Mss.]

[* " Πύῤῥα, i. q. πυρσὸς, Tzetz. Ch. 2, 51." Elberling. Mss. Nomen avis, Schneid. ad Oppian. Ixeut. p. 436.]

Πυῤῥίας, ὁ, Serpentis nomen, a rufo aut igneo colore ei inditum. Item Servi nomen ap. Comicos, a capillitio rufo. SIC ET Ξανθίας itidem Servi ap. Comicos nomen est a flavitie capillorum. Eust. Suid. [" Πυῤῥίας, Brunck. Aristoph. 3, 171. Casaub. ad Athen. 135. ad Lucian. 1, 477. Bergler. Alciphr. 362." Schæf. Mss.]

Πυῤῥιάω, Rufus sum, ut ὠχριάω, Pallidus sum, Palleo, [Schleusn. Lex. V. T.] UNDE Ὑπερπυῤῥιάω, Supra modum rufus sum, Rufus fio, Rufo colore perfundor. Nam Suidas ὑπερεπυῤῥίασε exp. πυῤῥὸς ἐγένετο, in h. l. Aristoph., quem et Bud. citat, (B. 308.) Οὗτος δὲ δείσας ὑπερεπυῤῥίασέ μου.

Πυῤῥίζω, Rufus sum, Rufum colorem imitor, ut κυανίζω, [LXX. Lev. 13, 19. 24. 14, 37.] Ὑποπυῤῥίζω, Subrufus sum, [Diosc. 2, 176. Athen. 145.]

[* Πυῤῥάζω, Gl. Rutilo, " Const. Manass. Chron. 3. et 6. var. lect., p. 73. ubi al. πειράζω, p. 98." Boiss. Mss. Matth. 16, 2. 3. * " Πυράζω, idem, Wolf. Anecd. Gr. 3, 51." Kall. Mss.]

[* Πυῤῥόω, Gl. Rufo, LXX. Thren. 4, 7. * " Ἐκπυῤῥόω, Planud. Ovid. Met. 9, 36." Boiss. Mss.]

Πύῤῥιχος, Rufus: pro πυῤῥὸς, ut ὁσσίχον pro ὅσον: quod ὁσσίχον sicut ap. Hes. παροξύνεται, ita et πυῤῥίχος a quibusdam scribi paroxytonωs annotat Schol. Theocriti: qui etiam addit, esse dimin. Æolicum. Theocr. 4, (20.) Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος, i. e. ὁ πυῤῥὸς τὴν χροιάν: sunt enim boves, quidam rufi. Sed observandum, quod Schol. annotat, quosdam intelligere τὸν Ἠπειρωτικὸν, a Pyrrho qui Epiri olim rex fuit. Quorum sententia confirmari potest ex Aristot. H. A. 8, 7. Οἱ ἐν τῇ Ἠπείρῳ τὰς καλουμένας πυῤῥίχας βοῦς ἐννέα ἔτη διατηροῦσιν ἀνοχεύτους.

Unde Plin. 8, 45. In nostro orbe Epiroticis laus A maxima, a Pyrrhi, ut ferunt, jam inde regis cura. Id consecutus est, non ante quadrimatum ad partus vocando. Memorantur ET Πύῤῥικα πρόβατα ab Aristot. H. A. 3, 21. Μέγιστοι δὲ (inquit) οἵ τε βόες εἰσὶ καὶ τὰ πρόβατα τὰ καλούμενα πύῤῥικα, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντα ταύτην ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ βασιλέως. Sed malim pro hoc Πύῤῥικα, quod Aldina quoque habet Ed., scribere Πύῤῥιχα aut Πυῤῥικά. [" Koen. ad Greg. Cor. 133. Ruhnk. Ep. Cr. 128." Schæf. Mss.]

PRÆTEREA ET Πυῤῥίχη ὄρχησις a Pyrrho nomen accepit. Ita enim Plin. 7, 57. Saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrhichen Pyrrhus: utramque in Creta. Athen. autem (630.) a Pyrrhicho Lacone nomen ei impositum fuisse scribit, atque adeo suo quoque tempore Pyrrhichi nomen Lacedæmone usitatum fuisse. Hes. πυῤῥίχην nominatam fuisse dicit τὴν ἔνοπλον καὶ σύντονον ὄρχησιν, secundum quosdam, a Pyrrhicho Cretensi, secundum alios a Pyrrho Achillis filio; quippe quem Philochorus tradat ἐφησθέντα τῶν Εὐρυπύλου φωνῶν ὀρχήσασθαι. B Vide plura de hac saltatione ap. Athen. (630.) ubi inter alia scribit, Πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυῤῥίχη· ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται. Sic et ap. Plut. et Xen. (K. 'A. 6, 1, 7.) Ὠρχήσατο πυῤῥίχην. Et ap. Suid. Ἐς πυῤῥίχην τινὰ ἐνόπλιον περιδινεῖσθαι. At Prov. ap. Aristoph. (Ὄρν. 1169.) Πυῤῥίχην βλέπων, de quo Erasmus Chil. [" Jacobs. Anth. 10, 75. Lobeck. Aj. p. 325. ad Dionys. H. 3, 1488. Musgr. Heracl. 978. ad Lucian. 1, 226. 287. Valck. ad Ammon. 83. ad Il. Π. 617. ad Callim. 1. p. 22." Schæf. Mss.] UNDE Πυῤῥίχιος πούς, Pyrrhichius pes, ap. Demetr. Phal. Hermogenis Schol. Et Quintil. 9, 4. Spondæum, longis duabus: Pyrrhichium, quem alii Pariambum vocant, duabus brevibus. Et πυῤῥίχιος δρόμος, ut Herodian. 4, (2, 19.) Τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ, Motu Pyrrhichio numeroque in orbem decurrit. Et πυῤῥίχιον ὄρχημα pro πυῤῥίχη ὄρχησις, ap. Lucian. (2, 273.) quod et ipse Pyrrhi Achillidæ inventum esse ait: Τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ C διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. [" Kuster. Aristoph. 65." Schæf. Mss. * Πυῤῥιχαϊκός, Pyrrhicho pede constans, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. * Πυῤῥιχαϊκός, * Πυῤῥιχιακός, Osann. Philem. 206. * Πυῤῥιχιακῶς, Schol. Soph. Aj. 905.] INDE ET Πυῤῥιχίζω, Pyrrhicham salto, Armatus salto; Suid. enim πυῤῥιχίζειν exp. μετὰ ὅπλων ὀρχεῖσθαι. Athen. (631.) Ἐκμανθάνουσί τε πάντες ἐν τῇ Σπάρτῃ ἀπὸ πέντε ἐτῶν πυῤῥιχίζειν. [Lucian. 1, 226.] HINC VERBALE Πυῤῥιχιστής, Qui pyrrhicham saltat, Pyrrhichæ saltator, Plut. Alex. Τοὺς νέους τούτους πυῤῥιχιστάς. Alii interpr. Armatus saltator: quia sc. πυῤῥίχη inter ἐνοπλίους ὀρχήσεις numeratur. Sic Bud. in Pand. Enimvero Pyrrhicharii (sive purrhicharii antiquo more legere placet) a Græcis πυῤῥιχισταὶ dicebantur, μεθ' ὅπλων sc. ὀρχούμενοι: a pyrrhicha sic dicti, quæ saltatio erat armata, ob id ἐνόπλιος dicta. [" Ad Lucian. 1, 431." Schæf. Mss. * Πυῤῥιχιστικός, J. Poll. 4, 73.]

Πυρσός i. q. πυῤῥός, ut κόρση i. q. κόῤῥη, Eur. D (Hec. 1265.) πύρσ' ἔχουσα δέργματα, Rutilos habens oculos: Phœn. (32.) πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος, de rufæ barbæ lanugine. Hes. πυρσαῖς γένυσι exp. ταῖς ξανθαῖς θριξί, Flavis pilis. Differunt tamen ξανθὸς et πυῤῥός, ut supra docui. [" Valck. Adoniaz. p. 409. Phœn. p. 15. Pierson. Veris. 221. Toup. Opusc. 2, 174." Schæf. Mss. * Πυρσοκέρατα, Lobeck. Phryn. 658. * Πυρσόκομος, i. q. ξανθόκομος, Paul. Sil. Ecphr. 464.] UNDE Πυρσοκουρσολέοντος, ap. eund. Hes. * πυῤῥοκεφάλου, ξανθοτρίχου, Rufum caput s. Flavos pilos habentis. Exp. autem πυρσὸς per ξανθός, quod ξανθὸς color πυρσῷ vicinior sit quam quisquam alius. Sæpe enim per vocabula affinem signif. habentia explicantur ea de quibus quæstio est, cum sc. synonyma non reperiuntur. [Phot. Πυρσοκόρσου λέοντος· Αἰσχύλος ἐν Κάρυξι Σατύροις: sic leg. ap. Hes.]

Πυρσαίνω, Rufum facio, Rufo, Plin. Una nocte rufat capillum, Philostr. Ep. 2. Πυρσαίνουσα μίλτος τὰ χείλη, καὶ τὴν παρειὰν γράφουσα. Rubet tamen potius minium, ut ap. Tibull. Minium rubens, Virg. Minio rubens. [" Boiss. p. 580. Musgr. Tro. 227. * Διαπυρσαίνω, Joseph. Hypomn. p. 361. Fabr." Schæf. Mss. Philostr. Apoll. 2, 22.]

ΠΥΡΕΤΟΣ, Igneus calor, æstus, Hesychio φλογισμός, καῦμα, Il. X. (31.) de sirio s. canicula, φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι: ut Virg. torrens sitientes sirius Indos Ardebat cœlo. Lucan. rapidus qua sirius ignes Exerit. Stat. nec calido latravit sirius astro. Rursum Virg. sirius ardor, Æstifer canis; Horat. Flagrans canicula, qui etiam dicit caniculæ æstus; Ovid. sitiens canicula. Verum Schol. annotat, non solum accipi hic posse τὴν τοῦ ἀέρος ἔκκαυσιν, sed etiam usitata signif. Febrem. || Nam passim recepta signif. πυρετὸς est Febris. Πυρετός, inquit Gorr., Febris, variis modis definitur a Gal.: calor præter naturam, totum corpus occupans: calor præter naturam in corde existens: calor immodice auctus, ut et hominem offendat, et actionem lædat: calida intemperies in totum corpus diffusa: et calor nativus versus in ignem: a quo quidem calore igneo πυρετὸς Græcis dicitur, ut Latinis a fervore Febris. Sunt autem febrium multiplices differentiæ, quas breviter complectitur Hippocr. 6 Epid. A caloris enim substantia, alia δακνώδης πυρετὸς dicitur, i. e. Mordax, alia πρηΰς, i. e. Mitis. Ab ejusd. caloris motu, alia ἐπαναδιδοῦσα, alia ὀξεῖα: i. e., alia increscens, alia acuta dicitur. A materia, s. a subjecto caloris in quo ipso accenditur, alia ἐφήμερος, h. e. diaria, quam Hippocr. πεμφιγώδη, h. e. Flatuosam, appellat, quæ in spiritibus inflammatis consistit: alia ἑκτική, Quæ in solidis partibus accensis est: alia νοτιώδης, s. Humida, quæ est in subjecto humore, vel sanguine, vel pituita, vel bile utraque. A propinquo febris, s. potius materiæ febrilis, accidente, sc. colore, alia ἐξέρυθρος, h. e. Rubens, cujusmodi sanguinea est, ut synochi: alia ἔξωχρος, s. Pallida, ut quæ a multa bile flava: alia πελιή, i. e. livida, ut quæ est a pituita aut humore usto. Sunt et aliæ differentiæ, ut ab accidentibus, διαλείπων καὶ συνεχὴς πυρετός, Intermittens et continua febris: et ex intermittentibus, ἀμφημερινὸς πυρετός, τριταῖος, τεταρταῖος, Quotidiana febris, tertiana, quartana, sive vera ea sit, s. notha, s. simplex s. complexa. E continuis vero, ἡμιτριταῖος πυρετός, καυσώδης, κρυμώδης, τυφώδης, λοιμώδης, ἠπίαλος, σύνοχος: a parte affecta, ἡπατικός, σπληνικός, πλευριτικός, συναγχικός, ἰκτερικός: a symptomate, φρενιτικός, κωματώδης, καταφορικός, ληθαργικός. Hæc inter alia Gorr.: ap. quem plura tibi videnda reliqui. Vide et Gal. in libro quem de Differentiis Febrium inscripsit. Plut. Præc. Sanit. (p. 533.) Τοὺς ἐξ αἰτιῶν ἀδήλων γεννωμένους πυρετούς. Symp. 5, 8. Ἡ ὥρα τοὺς πυρετοὺς ἀρχομένη μὲν ἀνακινεῖ καὶ ἐκκαίει, προϊούσης δέ, μᾶλλον καθίστανται καὶ ἀπολήγουσι. Cui ἀνακινεῖ καὶ ἐκκαίει πυρετὸν oppositum ap. Lucian. Q. H. Scr. Ἔλυσε τὸν πυρετόν. Præterea ut ibi καθίσταται καὶ ἀπολήγει πυρετός, sic et ap. Athen. 3. Πυρετὸς ἀνῆκεν, Remisit febris. Contra ap. eund. Plut. in Præc. Sanit. (485.) Μὴ φθάσῃ καταλαβὼν αὐτὸς ὁ πυρετὸς ἀναρίστους. Item Dem. (118.) Ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ, Tanquam circuitus quidam aut impetus febris. || Tradunt πυρετὸς nonnunquam κατ' ἀντίφρασιν accipi pro ῥῖγος, Rigor et horror, Horridus rigor. Ac certe sunt et febres quædam horridæ: ut Celsus 3, 3. Febres aliæ protinus incipiunt a calore, aliæ ab horrore. Frigus voco, ubi extremæ partes membrorum inalgescunt: horrorem, ubi totum corpus intremit. Et a Græcis memorantur ῥιγοπύρετοι, ac λειπυρίαι. [" Heyn. Hom. 8, 242." Boiss. Mss. * Πυρετοφόρος, Schol. Soph. Œd. T. 27.]

Ἀπύρετος, Qui sine febri est, Febre carens, Athen. (60.) Τοιοῦτος ὁ βίος ἀπύρετος, φλέγμ' οὐκ ἔχων. Apud Gal. κατὰ Τόπους, etiam ἀπύρετος ἀντίδοτος vel Quæ febrem non affert, vel Quæ febre liberat: ut eadem sit cum ληξιπύρετος. [* Ἀπυρεσία, Gl. Sine febre. * Ἐμπύρετος, Alex. Trall. 5. p. 80=252. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ληξιπύρετος, Faciens cessare febrem: ἀντίδοτος, ap. Nic. Myrepsum, Antidotum sedans et finiens febrem: φάρμακα, ap. Eund. Sic ληξιπύρε-

τος compositio ap. Marc. Empir. c. 16. Utile ad horrores febrem præcedentes, quæ circuitum habet, datum ante horam accessionis, sed prius corpore perfricato oleo calido. Prodest et iis qui sine horrore circuitu febrium vexantur: quamobrem ληξιπύρετος hæc compositio dicitur. Legitur et ap. Plin., cujus verba habes in Πεπτικὸς, supra col. 228. Minus recte ap. Nic. Myr. SCRIBITUR Ληξοπύρετος. [Alex. Trall. Ep. de Lumbr., Lobeck. Phryn. Add. ad p. 713. * Ῥιγοπύρετος, Schol. Aristoph. Ἀ. 1163. Schol. Pind. Π. 3, 83. Timæi Lex. Plat. 134. Bekk. Anecd. 42.]

Πυρετώδης, Febrilis, Cum febrili calore conjunctus, Febrem imitans, Febres excitans s. invehens. || Item πυρετώδης Hippocrati θερμὸς, dicenti κοιλία πυρετώδης pro θερμοτάτη. Gorr. [Πυρετωδέστερος, Hippocr. de Artic. 816.]

Πυρέτιον, τὸ, Febricula, Alex. Aphr. 1 Probl. Πυρέτια λεπτὰ κέκτηνται, Laborant febriculis, [Hippocr. 1109.]

B Πυρεταίνω, Febrio, Febricito, Athen. (33.) de vino Thebaico, Οὗτως ἐστὶ λεπτὸς καὶ εὐανάδοτος καὶ ταχέως πεπτικὸς, ὡς τοῖς πυρεταίνουσι διδόμενος μὴ βλάπτειν: ut Colum. Febrienti datur. Itidem Lucian. initio libelli sui Q. H. Scr. Ἀβδηρίταις ἐμπεσεῖν τι νόσημα· πυρεταίνειν μὲν γὰρ ταπρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐῤῥωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ. Ubi etiam nota πυρεταίνειν πυρετῷ, infra vero πυρέττειν πυρετόν. Bud. SCRIBIT Πυρετταίνω, gemino τ, afferens h. l. Hieroclis ex Hippiatr. Τὸν δὲ πυρετταίνοντα φλεβοτομεῖν ἀναγκαῖον, Febrienti secanda vena est. [" Ad Lucian. 1, 862. 2, 1." Schæf. Mss. * Ἐπιπυρεταίνω, Aret. 39. Hippocr. 72. 73. 194. 255. * Προπυρεταίνω, 1128. * Ὑποπυρεταίνω, 1217.]

* [* Πυρετιάω, Febricito, Geop. 11, 23, 2.]

Πυρέσσω SIVE Πυρέττω, itidem Febrio, Febricito, Plut. (6, 483.) Καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις. Idem, Ἐν τῷ πυρέττειν. Idem (8, 760.) Οἱ πυρέττοντες ἢ καυματιζόμενοι. Idem, Τοῖς σφόδρα πυρέττουσιν. Et in Alex. Πυρέττοντα μανικῶς. Item πυρέττω πυρετὸν ap. Alex. Aphr. Sic Gal. ad Gl. 1. Πυρέττω τοῦτον τὸν πυρετὸν, Hac febri laboro. Philostr. vero Her. etiam πυρέττοντες τεταρταίῳ, Quartana febre laborantes: ut Lucian. Πυρεταίνει λιπαρεῖ πυρετῷ. Apud eund. Lucian. Ἀορίστως, ὡς πυρέξαι πολλούς. [" Boiss. Philostr. 410. ad Lucian. 1, 862. 2, 1. Koppiers. Obss. 22." Schæf. Mss. M. Anton. 8, 11.] Πύρεξις, Ipsum πάθος τοῦ πυρέττοντος, s. πυρετὸς, Febris. [* Πυρεκτὸς, unde] " Ἀπύρεκτος, Non febricitans," [" Arrian. Epict. 614." Wakef. Mss.] " UNDE ἀπυρέκτως " ἔχων, quod Bud. e Celso interpr. Integer, εἰλικρι- " νής." UNDE Ἀπυρεξία, ἡ, (q. d. Febris carentia,) Non laborare febri, s. Ea corporis constitutio quæ sine febre est. Alii, Spatium quo paroxysmus cessat, Febris absentia, Remissio febris et integritas, Celso. Ἀπυρεξία, inquit Gorr., est Vacuitas a febre. Intellige autem Id temporis intervallum quod est inter duas accessiones vacuum liberumque a febre. A Celso Integritas Latine dicitur. Πυρεκτικὸς, Febrilis: ἀνωμαλία, Febrilis inæqualitas, Gal. ad Gl. 1. [* Ἐπιπυρέσσω, Hippocr. p. 68. 130.]

ΠΥΡΓΟΣ, ὁ, Turris, Od. Z. (262.) ἣν περὶ πύργος Ὑψηλὸς, Il. O. (737.) πόλις πύργοις ἀραρυῖα: nam secundum Aristot. quoque Polit. 7. solent τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους. Rursum Il. Θ. (165.) Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι. Sic Xen. Ἑλλ. 7, (2, 7.) Τοὺς πύργους ἀναβάντες: 6, (2, 10.) Κατιδόντες ἀπὸ τῶν πύργων: K. Π. 6, (2, 7.) Ἐν πύργοις ἑστᾶσι ξυλίνοις, de aurigis. || Utuntur hac voce Lat. quoque, pro Alveolo in quo agitantur ante jactum tesseræ, ut quidam volunt, qui et Fritillum appellari tradunt. Horat. qui pro te tolleret atque Mitteret in pyrgum talos. || Est et πολεμιστήριον ὄργανον, Hes.: ut Turres ambulatoriæ ap. Veget. || Idem Hes. dicit esse τάξιν ὁπλιτῶν ἐν τετραγώνῳ. Itidemque Eust. esse τάξιν στρατιωτικὴν * τετραγωνοειδῆ, κατὰ πλινθίον συντεταγμένην: inde nominatam, quia πεπύκνωτο * τετραγωνοειδῶς, κατὰ

A σχῆμα πύργου: 469. Πύργος δὲ, ἐκ τριακοσίων καὶ ἑξήκοντα τάξις * τετραγωνοειδῶς πυκνουμένη. Hujus autem usus hoc exemplum affert Hes. Πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν, Quadratum Achæorum agmen quandam turris formam efficiens. Utitur et Eur. [Hec. 1112. " Wakef. Trach. 273. Jacobs. Exerc. 1, 200. Anth. 8, 333. 339. Heyn. Hom. 5, 238. 727. 6, 331. 333. 7, 257. Lobeck. Aj. p. 279. Verh. ad Anton. Lib. 98. Pierson. ad Mœr. 87. ad Il. M. 333. Arx, Castellum, Valck. Phœn. p. 311. Præsidium, Alberti Peric. Cr. p. 7. Harles. ad Theocr. 368. Acies quadrata, Heyn. Hom. 4, 618. 6, 331. Valck. Phœn. p. 270. Fritillus, Jacobs. Anth. 11, 103. Murus, Heyn. Hom. 7, 101. Urbs, ad Callim. 1. p. 75. De sing. et plur., Heyn. Hom. 5, 666." Schæf. Mss.]

Πυργοβάρεις, Propugnacula turrita, Suidæ et Hes. προμαχεῶνες, οἱ ὀχυρώτατοι τῶν πύργων. Hieron. in Hos. 8. βάρεις quoque dicit esse Magnas et in modum turrium ædificatas domos. [Schleusn. Lex. V. T. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. p. 119. Combef." Boiss. Mss. * Πυργοειδὴς, Joseph. B. J. 5, 5, 8. Eust. Il. A. p. 79, 7. * Πυργώδης, Gl. Turritus, " Wakef. Trach. 273." Schæf. Mss. * Πυργομάχος, Athen. 155. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 275.] Πυργομαχέω, E turri pugno, Xen. K. Π. 6, (4, 5.) Ἱππομαχεῖν τε καὶ πυργομαχεῖν. Sic Polyb. 5, (84, 2.) de elephantis, Ἐφ' ὧν ἐποίουν ἀγῶνα καλὸν οἱ πυργομαχοῦντες, ἐκ χειρὸς ταῖς σαρίσσαις διαδορατιζόμενοι, καὶ τύπτοντες ἀλλήλους: solent enim elephantis imponi turres e quibus pugnatur. [Xen. K. Ἀ. 7, 8, 7. " Zeun. ad Xen. K. Π. 238. Plut. Mor. 1, 911. ad Herod. 724." Schæf. Mss. * Πυργοποιὸς, Theod. Prodr. Ep. p. 4. * Πυργοποιέω, Gl. Turrifico. * " Πυργοποιΐα, Turris structura, Athan. 2, 66. 246." Elberling. Mss. " Glossator ap. Albert. Gloss. Gr. 220. Const. Manass. Chron. p. 10." Boiss. Mss. Chrysost. 3, 474. * Πυργοσκάφος, Lycophr. 469.] Πυργοφόρος, Turrifer s. Turriger, Synes. Ep. πυργοφόρος Κυβέλη: quæ a Statio Mater turrigera dicitur,

C ab Ovidio Dea turrigera. Sic et Virg. qualis Berecynthia mater Invehitur curru Phrygias turrita per urbes. Et rursum Ovid. Turrifera corona Cybeles. [" Jacobs. Anth. 11, 148." Schæf. Mss.] Πυργοφορέω, Turrim gesto. [* Πυργοφύλαξ, Æsch. S. c. Th. 174. " Const. Manass. Chron. p. 84." Boiss. Mss.] Πυργοῦχος, Turrim sustinens. In navi cataphracta πυργοῦχοι dicuntur Tigna quæ turres sustinent. J. Poll. Ἐὰν δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι δύο, Polyb. (16, 3, 12.) Ἀπέβαλε τὸν δεξιὸν ταρσὸν τῆς νεὼς, ὁμοῦ συῤῥαγέντων καὶ τῶν πυργούχων, Simul confractis tignis quæ turres fulciebant. Sed ibi SCRIPTUM Πυρσούχων. Significaret autem πυρσοῦχος, Facem accensam tenens. [" Πυργοῦχος, Jacobs. Anth. 8, 84." Schæf. Mss.]

[* Πυργήρης, Poëta ap. Paus. 10, 18. πυργήρεα κώμην.] Πυργήρως, Excelse instar turris, * μετεώρως ὡς πύργος, Hes. [* Πύργηρα, Eid. τὰ θωράκια.] UNDE Πυργηρέω, In turri sto, vel Turrim custodio. Hes. πυργηροῦμεν exp. φυλάττομεν τὰ τείχη: itemque Πυρ-

D γηρούμενον, φυλάττον τὰ τείχη: quemadmodum et ap. Suid. Πυργηρούμενοι, τὰ τείχη φυλάττοντες. Idem πυργηρούμεθα exp. ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων, οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι: ita ut πυργηρεῖσθαι sit Præ metu in turribus munitis se continere. Idem annotat scribi ETIAM Πυργιούμεθα. Bud. SCRIBIT Πυργυρῶ, subjungens ex Eur. Or. (760.) Ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργυρούμεθα, cum hac exp. κυκλούμεθα, Circumdamur: [πυργηρούμεθα Porson. Πυργηρέω, Obsideo, Æsch. S. c. Th. 22. 168. " Valck. Phœn. p. 385. 386. ad Eur. Or. 760. 1574." Schæf. Mss.]

[* Πύργινος, Gl. Turreus, " Brunck. ad Æsch. Pers. 855." Schæf. Mss.]

" Ἀντίπυργος, Qui turri opponi et comparari pos- " sit altitudine, Hesychio * ἰσόπυργος, ἴσον κατὰ τὸ " ὕψος τοῦ μήκους τὸ ἀνάστημα ἔχων," [Eur. Bacch. 1095.] Ἄπυργος, Turres non habens, Turribus non munitus, Hesychio ἀτείχιστος, citans ex Eur. [Temen. Fr. 19.] Εὔπυργος, Bonis turribus munitus, Pulcras turres habens, Hesiod. (Ἀ. 270.) εὔπυργοι πόλις ἀνδρῶν, [* Ἡμίπυργος, unde * Ἡμιπύργιον, Philostr.

560.] Καλλίπυργος, Pulcris turribus munitus, s. ornatus, Pulcre turritus: Hesych. καλλίπυργον, καλὰ τείχη ἔχουσαν. Exp. etiam Sublimis ap. Aristoph. (N. 1024.) καλλίπυργον σοφίαν — ἐπασκῶν. [" Const. Manass. Chron. p. 106." Boiss. Mss. * Μεσόπυργος, unde] Μεσοπύργιον, τὸ, Muri ea pars quæ inter duas turres media est. Bud. ait esse Locum in muris ubi excubiæ fiunt. Synes. Ἐν μεσοπυργίῳ τεταγμένος ὑπομαχῶ. [" Thom. M. 871. ad Diod. S. 2, 178. 228. 468." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 194.] " Μεταπύργιον, Spatium quod inter duas turres est, τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων, Ædificium quod est in medio turrium muri, ut Harpocr. exp., et cum eo Suidas. Utitur hoc vocab. sæpius Thuc.: 3. Κατὰ μεταπύργιον προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις, Qua intervallum erat turrium. Et rursum paulo post, Διὰ τοῦ μεταπυργίου ὑπερέβαινον, Per intervallum turrium transcendebant." [Math. Vett. 99. Lobeck. l. c. * Μονόπυργος, unde * Μονοπύργιον, Procop. Ædif. 4, 5.] Πολύπυργος, Multas turres habens, Turritus, [Hom. H. in Apoll. 242. * Πρόπυργος, Æsch. Ag. 1179. θυσίαι, * " Προπύργιον, Propugnaculum, Schol. Lyc. 290. 447. τῆς νεὼς, Andr. Cr. 154. τῆς πίστεως, dicitur B. Maria: 166. Titus." Kall. Mss. * " Σεῤῥόπυργος, Const. Manass. Chron. p. 30. 51. 75. 84." Boiss. Mss. * Τετράπυργος, unde * Τετραπύργιος, Phot. Bibl. 553. * Τετραπυργία, Arx, Castellum, Plut. Eumene 8. Nom. propr. loci, Polyb. 31, 26. Strabo 17. p. 1195. Coraius ad Heliod. p. 28. * Τρίπυργος, unde * Τριπυργία, Locus insulæ Æginæ, Xen. Ἑλλ. 5, 1, 10. * Ὑψίπυργος, Anal. 1, 143. Simonides Fr. 87, 3. Æsch. Eum. 690. Suppl. 102. Eur. Tro. 376.]

Πυργίτης στρουθὸς, Passer in turribus degens, Passer turricola, Passer qui in turribus nidificat, [Gl. Passer muralis.] Galen. Ὑγιεινῶν, 6, (11.) et Paul. Ægin.

Πυργίον, ET Πυργίσκος, Turricula. Hesychio πυργίον est μέρος τριήρους, UT Πυργίδιον Polluci 1. Ἐὰν δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, * ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι, καὶ ἐπ' αὐτῷ πυργίδια δύο, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον, ὧν μέσον τὸ κατάστρωμα, Turriculæ duæ: ut et ap. Virg. Turritæ puppes. || Πυργίσκος, Arca turrita, ut accipi putatur in h. l. Suidæ, Πυργίσκοι καὶ θησαυροφυλάκια. Ipse dicit esse σκεύη κατ' οἶκον. [" Πυργίον, Jacobs. Anth. 8, 333. Πυργίδιον, Aristoph. Ἱππ. 793." Schæf. Mss. " Πυργίσκος, Vas, Artemid. (1, 76.) p. 64." Wakef. Mss. * " Τοιχοπυργίσκος, Etym. M. p. 147, 5. e lectione emendatiori Cod. Par. 2654." Bast. in Ind. Scap. Oxon. Vulgo legitur * Τοιχοπύργιος. Schneid. in Lex. corrigit * Τειχόπυργος. * Πυργίσκιον, Schol. Æsch. S. c. Th. 163. * Πυργισκάριον, Gl. Turricula, Armarium.]

Πυργηδὸν, In modum turris, Il. M. (43.) πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, Ἀντίοι ἵσταντο, i. e. δίκην πύργου συντάξαντες, s. ἀρηρότες κατὰ πύργον, ut alibi loquitur. Est autem πύργος Ordo militaris qui quadrangula forma ad formam turris instruitur, de quo supra. [" Heyn. Hom. 6, 282. 399. 7, 101. ad Diod. S. 1, 169. Valck. Phœn. p. 270." Schæf. Mss. * " Πυργόθεν, Anna C. 276. 380." Elberling. Mss.]

Πυργόω, Turri instruo et munio, ut videbis in Ἀπύργωτος. Item, Eveho in turris altitudinem, In altum tollo, Eveho. Epigr. in Æschylum, Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, i. e. ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνας, ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγὼν, ut Suid. exp.: ap. quem et hæc leguntur, e Damascio citata, Τοῖς ἐπὶ μήκιστον εὖ μάλα πυργώσασι τὴν φιλοσοφίαν. Itidem ap. Aristoph. Εἰρ. (749.) πυργῶσαι τέχνην, Schol. exp., ὑψῶσαι, αὐξῆσαι, μεγαλύνειν. Sicut vero in superiore Epigr. Æschylus dicitur tragicam musam πυργῶσαι, ita de eod. Æschylo ap. Aristoph. B. (1004.) ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, Καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον. Et pass. Πυργοῦται pro ὑψοῦται, Hes. Suid. Item, Veluti turri munio. Nonn. λαὸν ἀλήτην Πίστιος ἀῤῥαγέεσσιν ἐπυργώσαντο θεμέθλοις, ubi etiam exp. Erexerunt et stabilierunt. Ex Epigr. πυργωθεὶς ἐλέφας, Turritus et ingens, s. potius Turritus, i. e. Turrim impositam gerens: ut Plin. Elephanti turriti cum sexagenis propugnatoribus. [Πεπυργωμένος, Gl. Turritus. " Musgr. Suppl. 997. Rhes. 122. Tro.

A 844. Heracl. 294. (Elmsl. ibid.) Herc. F. 237. Jacobs. Exerc. 1, 199. Anth. 8, 335. 9, 170. Kuster. Aristoph. 72. Stobæus p. 476. Gesn., Lobeck. Aj. p. 266. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. Valck. Phœn. p. 311. ad Herod. 731. Dionys. H. 3, 1891." Schæf. Mss.] Πύργωμα, τὸ, Turris, i. q. πύργος, Eur. Phœn. (294.) Sic Idem πύλωμα dicit pro πύλη. [Munimentum, Æsch. S. c. Th. 30. * Πύργωσις, i. q. πυργοῦχος, in nave, Hes. * Πυργώτης, unde * Πυργῶτις, Turrita, Æsch. S. c. Th. 353. ὀρκανή, " Jacobs. Anim. 70." Schæf. Mss.] Πυργωτὸς, Turritus, Athen. 5. [" p. 196. π. ἐκπετάσματα, Aulæa turrita, Turres referentia." Schw. Mss.] Ἀπύργωτος, Non turritus, Nulla turri munitus, i. q. ἄπυργος, Od. Λ. (263.) Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο, Πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μιν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο Ναιέμεν. Utitur et Apoll. Rh. [1, 796. * Καλλιπύργωτος, Eur. Bacch. 19.]

[* Ἀντιπυργόω, Æsch. Eum. 690. * " Καταπυργόω, Anna C. 196." Elberling. Mss. * " Περιπυργόω, B Agapet. Sched. Reg. 58. Ἡ εὐσεβὴς δὲ βασιλεία ὑμῶν ἐλεημοσύναις τετειχισμένη, καὶ προσευχαῖς περιπυργουμένη." Boiss. Mss.]

[* Πυργίζω, unde * Πυργισμὸς, Gl. Armarium, ubi male πυργίσμος, nisi leg. Πυργίσκος. * Ἀποπυργίζω, Suid. 1, 290. 3, 242.]

ΠΥΡΗΝ, ῆνος, ὁ, Nucleus, s. potius Quod in pomo ligneum osseumve est, ut sansa in olivis. Idem, Os quoque et Lignum dicitur. Plin. Palmæ nullo intus pomi ligno. Suet. Olearum ac palmularum ossibus incessebatur. Eodemque modo Hes. ὀστοῦν exp. infra in Πυρήνη. Theophr. de mespilorum quodam genere, quod σατάνειον vocat, (H. Pl. 3, 12, 5.) Φέρει τὸν καρπὸν μείζω καὶ λευκότερον, καὶ τοὺς πυρῆνας ἔχοντα μαλακωτέρους. Quæ Plin. sic interpr., Majus pomum candidiusque, acini molliore ligno. Itidem πυρὴν interpr. Lignum in ἀπύρηνος. Diosc. 1, 139. de olea, Τὸ δὲ ἐντὸς τοῦ πυρῆνος, Quod osse continetur, Sansarum medulla, ut Hermol. Barbarus C vertit, Quod intra nucleum est, ut Ruellius. Plin. certe ipse Nucleus interpr.; nam hæc verba Diosc. 1, 150. Οἱ δὲ πυρῆνες τῶν φοινίκων καίονται ἐν ὠμῇ χύτρᾳ, sic reddidit, 23, 4. Nuclei palmarum cremantur in fictili novo. Malo etiam Punico πυρῆνες tribuuntur, itidemque Nuclei, ut Plin. dicit mala Punica sapore vinosa parvum nucleum habere. Diosc. 1, 152. Τῆς ὀξείας ῥόας ὁ πυρὴν, i. e., Ruellio interpr., Nuclei acinorum acidi Punici. Et ibid. Τὸ ἀπόθλιμμα τῶν πυρήνων, Expressus nucleorum succus. Plin. l. c. dicit, Acinis detracto cortice tusis. A Gal. τῶν κατὰ Τόπους 6. τοὺς στροβίλους quoque, i. e. Nucleos nucis pineæ, πυρῆνας vocari scribunt. Itidem Athen. (57.) de Mnesitheo Medico, Ὀστρακίδας καλεῖ τῶν κώνων (s. τῶν πιτυΐνων καρύων) τοὺς πυρῆνας. Et mox, cum a vulgo πυρῆνας vocari Ipsas nuces pineas s. κώνους dixisset, Herod. quoque sic usurpare addit, subjungens hæc ejus verba, Πυρῆνα ἔχει τοῦτο (sc. τὸ ποντικὸν κάρυον) ἐπὰν γένηται πέπον, Nucleum habet, cum maturuit. Quidam Galen. alliorum quoque segmenta D nominare πυρῆνας annotant. Aristot. dixit etiam πυρῆνες βοτρύων, quod Gaza vertit Vinacea. Sic idem Aristot. Probl. sect. 20. probl. 24. Αἱ μικραὶ ῥᾶγες οὐκ ἔχουσιν ἢ ἐλάττους πυρῆνας. Ibid. Τέλος ὁ πυρὴν ἔχει τὸ σπέρμα: nam seri solent οἱ πυρῆνες quorundam fructuum interdum soli, interdum cum ipso pomo. Vide et Ἀπύρηνος, ac Μαλακοπύρηνος. Pisci quoque πυρῆνες tribuuntur pro Spinæ. Vide Ἀπύρηνος. || Πυρὴν dicitur etiam Specilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda, quam Chirurgi ad usus diversos adhibent, Gorr. || Significat præterea, inquit idem Gorr., ap. Hippocr. τὸν χόνδρον, Granum, diciturque de thure, Gal. ἐν ταῖς Γλώσσαις. || Item Gemmæ nomen, Plin. 37, 11. Pyren ab olivæ nucleo dicta est. Ubi observa eum aperte πυρὴν interpr. Nucleus. [" Jacobs. Anth. 9, 475. ad Diod. S. 1, 161. Add. ad p. 213. Casaub. ad Athen. 116." Schæf. Mss. Schn. Ind. Theophr.]

Πυρηνοειδὴς, Nucleo similis, Nuclei formam referens: ἀπόφυσις, Processus secundi spondyli cervicis, altus, durus, solidus, a superiori interna mediaque

ejus sede erumpens, sursumque spectans. Sic autem A vocatur a nuclei similitudine. Alii a nuce pinea κωνοειδῆ vocarunt: Hippocr. ὀδόντα appellavit, alii ὀδοντοειδῆ ἀπόφυσιν, ut inter alia Gorr. tradit. Meminit et Gal. de Ossibus. [* Πυρηνοσμίλη, Paul. Ægin. 6, 21.]

Ἀπύρηνος, Nucleum non habens, Ligno s. Osse carens, ut palmæ, mespila, et similia quædam, Aristot. Probl. 24. sect. 20. Διὰ τί τῶν τε μύρτων τὰ ἐλάττω ἀπυρηνότερά ἐστι, καὶ ἐν τοῖς φοίνιξι καὶ ἐπὶ τῶν βοτρύων, Theophr. de palma Cypria, Φέρει δὲ, ἕως ἂν ᾖ νέος, ἀπύρηνον τὸν καρπόν: unde Plin. In Cypro sunt palmæ nullo intus pomi ligno quamdiu sunt novellæ. Sic et ap. Athen. (652.) φοίνικες ἀπύρηνοι, quos et εὐνούχους vocari ait: ut Plin. 13, 4. Nullo intus pomi ligno: ob id Spadonum accepto nomine. Itidem et ἀπύρηνος ῥοιὰ, Malum Punicum, cui lignosus nucleus abest. Gal. κατὰ Τόπους 8, 4. Ῥόας ἀπυρήνου κόκκοι: 3. ex Apollonio, Ῥοιᾶς ἀπυρήνου γλυκείας καὶ ὀξείας χυλός. Meminit et Constantinus Geop. 10, 31. Item Pallad. 3, 39. cum exposuisset B artificium quo fit ut uvæ granis interioribus careant, subjungit, Et in granatis malis fieri hoc posse firmatur a Græcis, et in cerasis opus est experiri. Intelligit autem de eo uvarum, malorum granatorum, et cerasorum genere, quod ἀπύρηνον dicitur. Ubi etiam nota eum in uvis semina appellare, quæ Aristot. πυρῆνας. Plin. modo Lignum, modo Nucleos appellat: ut 17, 21. Talis uvæ acinos nihil intus ligni habituros Colum. promittit. Et 23, 1. Nuclei acinorum eandem vim obtinent. Ubi Nucleos appellat, quos Diosc. 5, 3. γίγαρτα: et Vinaceos, quos Diosc. ibid. στέμφυλα. Rursum Plin. 15, 24. Interiore ligno aliis (sc. uvarum acinis) parvo, et in aliis etiam gemino, qui minime feraces musti. Et mox, Totisque succus et caro est, iis præcipue quibus parvulum inest ligni. Igitur πυρὴν cum Plinio interpretabimur Nucleus, Lignum: cum Palladio, In uvis semen. Vide et Ἀπύρινος. Piscem ἀπύρηνον Archestratus ap. Athen. (299.) vocavit Qui spinis caret, Ἔγχελυς, ἣ φύσει ἐστὶν ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς: cujus loci C Eust. quoque meminit, dicens πυρῆνα ibi ἀστείως nominari τὴν ὀστώδη ἄκανθαν. [" Jacobs. Anth. 9, 475. Aristoph. Fr. 227. Casaub. ad Athen. 114. 117. Apoll. Dysc. p. 62. 89. Teuch." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 13, 2.] Inde COMP. Ἀπυρομήλη ap. Hippocr. Specillum quod acumen non habet, h. e. μηλωτρὶς, s. Auricularium specillum. Gorr. e Gal. Lex. Hippocr., Ἀπυρομήλῃ, τῇ πυρῆνα μὴ ἐχούσῃ, τουτέστι τῇ μηλωτρίδι. Dicitur igitur ἀπυρομήλη pro ἀπυρηνομήλη, h. e. ἀπύρηνος μήλη. " Ἀπυρηνία γῆ, " pro Solo defatigato et effœto accipiunt ap. Theo- " phr. C. Pl. 3, 25., ubi de terræ mixtionibus lo- " quens ait, Οἷον, ἐὰν τὴν ἀπυρηνίαν καὶ μὴ δυναμέ- " νην φέρειν ἑτέρᾳ μίξῃς, πάλιν φέρει, καθαπερανεὶ " καινὴ γεγενημένη, sed vereor ne mendosa sit ea " vox:" [Schneid. dedit ἀπειρηκυῖαν.]

Διπύρηνος, Duos habens nucleos, Qui interiore ligno gemino est, ut Plin. loquitur in Ἀπύρηνος. || Item Διπύρηνον, inquit Gorr., Instrumentum chirurgicum, h. e. Specillum duas cuspides habens s. D duo capitula; πυρῆνα enim Græci Extremum specilli summamque cuspidem appellant. Dicitur tam singulari numero quam plurali, aliquando absolute, aliquando cum adjectione, ἀπύρηνος μήλη. Gal. de Semine 2. Τὰ καλούμενα διπύρηνα διεμβαλλόμενα διὰ τῶν σπερματικῶν ἀγγείων: Anatom. 9. Σῶμα λεπτὸν καὶ πρόμηκες, οἷα τὰ διπύρηνα καλούμενα. [Male * Διαπύρινον, Paul. Æg. 6, 25. διαπυρίνου τρήματι.]

Μαλακοπύρηνος, Mollem nucleum habens, Qui molli nucleo s. ligno est: καρπὸς, Fructus molli intus ligno s. nucleo. Theophr. H. Pl. 2, 8. de palmis, Οἱ μὲν γὰρ, ἀπύρηνοι, οἱ δὲ, μαλακοπύρηνοι, Plin. 13, 4. Fructiferarum aliis brevius lignum in pomo, aliis longius, his mollius, illis durius, quibusdam osseum.

[* Μεγαλοπύρηνος, Theophr. C. Pl. 2,3,8. * Σκληροπύρηνος, Durum nucleum habens, vox dubiæ fidei.]

Πυρηνώδης, Lignosus, Qui interiore ligno multo est, Plin. Interiore ligno aliis parvo, aliis gemino. Oppositum τῷ ἀπύρηνος. Theophr. H. Pl. 2, 8. de palma, Φέρει δὲ, ἕως μὲν ἂν ᾖ νέος, ἀπύρηνον τὸν καρπόν· μετὰ δὲ τοῦτο, πυρηνώδη: [C. Pl. 1, 7, 3. 2, 7, 4. 2, 11, 7. 3, 7, 1. * Πυρήνιον, H. Pl. 3, 7, 4.]

[* " Πυρηνίζω, Suid. 3, 707." Wakef. Mss.] " Ἐκπυρηνίζω, Enucleo, Educo veluti nucleum, Alex. " Aphr. Probl. 1. Τὸ ἐν αὐτῷ λεπτομερέστερον ὑγρὸν " ἢ ἀὴρ ἐκθλίβεται καὶ ἐκπυρηνίζεται. Et ap. Eust. " quidam dicit, Ἀστραπὰς ἐκπυρηνιζομένας νεφῶν." [" Stob. Ecl. 1, 348. Heer." Corai. Mss. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 557." Boiss. Mss. " Thom. M. 565. * Ἐκπυρηνισμὸς, ibid." Schæf. Mss. * Ἐκπυρήνισις, ἡ, ἔκθλιψις τῶν πυρήνων τῶν ἀπὸ δακτύλων ἀποπιεζομένων, Olympiod. Saracenica p. 49. Sylb. * Ἐκπυρηνίσματα ἀστραπῶν, Nicet. Annal. 3, 6. Vide Schn. Lex.]

¶ Πυρίνη, ἡ, i. q. πυρὴν, Nucleus, Lignosus nucleus, Lignum, Os: sc. in pomis, veluti palmis, mespilis, myrtis, cerasis. Unde ap. Hes. Πυρῖναι, τὰ ἐντὸς τῶν ἐλαιῶν ὀστᾶ, Ossa olearum. || Gal. πυρίνας ap. Hippocr. exp. τοὺς χόνδρους, subjungens, dici ἐπὶ λιβανωτοῦ. In VV. LL. habetur ET Πυρικὴ, quod exp. Ossiculum olivæ: mendose pro πυρίνη. [Geop. 9, 18. Ἡ πυρίνη ποιεῖ εἰς βρῶσιν χοίρων καὶ εἰς καῦσιν.] Πυρινοειδὴς, i. q. πυρηνοειδής: ut πυρινοειδὴς ἀπόφυσις, de quo supra. Πυρινώδης, i. q. πυρηνώδης, Nucleo similis, ex Aristot. H. A. 6. πυρινώδεις ὀφθαλμοὶ, cum hac exp., quæ minime placet, Oculi velut nucleus constantes.

Ἀπύρινος, i. q. ἀπύρηνος, Philostr. Ep. 10. Τὰς ἀπυρίνους ῥόας κηπεύουσι. Itidem Plin. 13, 19. Circa Carthaginem Punicum malum cognomine sibi vindicat. Aliqui Granatum appellant. Divisit et in genera, Apyrinon vocando cui lignosus nucleus abest. Sed candidior ei natura, et blandiores sunt acini. Ubi NOTA Πυρὴν SIVE Πυρίνη ab eo reddi Lignosus nucleus. Et 23, 6. Dulcia, quæ Apyrina alio nomine appellavimus.

[* Πυρίνιον, τὸ, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

ΠΥΡΟΣ, ὁ, Triticum, Frumentum, Theophr. de frugum generibus, Τὰ μὲν γὰρ, σιτώδη, οἷον πυροὶ, κριθαί· τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος. Unde Plin. Frugum duo prima genera, frumenta, ut triticum, hordeum: et legumina, ut faba, cicer. Idem Theophr. (H. Pl. 4, 9, 6.) τρίμηνος πυρὸς, qui Dioscoridi τριμηναῖος πυρὸς, Trimestre triticum, eod. Plin. interprete, ut in Τρίμηνος reperies. Plut. Pericle, Πυρῶν μέδιμνοι τετρακισμύριοι, Quadragies mille tritici medimni, Gal. ad Gl. 2. Τὸ τῶν πυρῶν ἄλευρον, Athen. 9. πυρῶν ἑψήσεως: ut et 14. πυροὶ ἑφθοί. Et Plut. Symp. 6. Ἡ τοῦ πυροῦ διαπόνησις εἰς τὸν ἄρτον. Utitur et Hom., ut Od. Δ. (604.) Πυροί τε ζειαί τε ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν: Τ. (112.) φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα Πυροὺς καὶ κριθὰς, ubi observa etiam pluralem numerum. Et Il. Θ. (188.) ad equos, Ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν. Affertur et εἷς πυρὸς pro Unum tritici granum. [" Ad Charit. 732. Heyn. Hom. 5, 447. Heyn. ad Apollod. 64. Casaub. ad Athen. 116. Toup. Opusc. 1, 44. Beckm. ad Aristot. 169. Eichst. de Dram. 148. Act. Traj. 1, 247. ad Herod. 120. Conf. c. πῦρ, ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss.]

[* Πυροβόρος, Quint. Sm. 2, 197.] Πυρογενὴς, Tritico genitus, Epigr. [Anal. 2, 403. * Πυρολόγος, Suid. 1, 467. " Jacobs. Anth. 9, 157. Toup. Opusc. 2, 184." Schæf. Mss. * Πυρομέτρης, * Πυρομετρέω, * Πυρομετρητὴς, J. Poll. 7, 18. Meurs. in Harpocr. * Πυροπίπης, Schol. Aristoph. Ἱππ. 407.] Πυροπωλέω, Triticum vendo, Dem. [376. " Toup. Opusc. 1, 43." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 584.] Πυροπώλης, Tritici venditor, Aristoph. [" T. H. ad Plutum p. 379." Schæf. Mss. * Πυροπωλεῖον, J. Poll. 7, 18. * Πυροτόμος, unde] Πυροτομία, Sectio s. Messis tritici, [vox dubiæ fidei.] Πυροφόρος, ὁ, ἡ, Triticum ferens, Tritici ferax, Il. Φ. (602.) πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο, Persequebatur per campum tritici feracem: M. (314.) ἀρούρης πυροφόροιο. Et Simonides ap. Plut. (6, 179.) dicit τὴν ἱπποτροφίαν οὐ ληκύθῳ ὀπηδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις. Idem Plut. (Solone 2.) γῆς πυροφόρου πεδία, Terræ tritici feracis

agri. [" Markl. Suppl. 260. ad Diod. S. 1, 218. Casaub. Athen. 1, 29. Heyn. Hom. 8, 224. Πυροφόρος ἀὴρ, Ruhnk. Ep. Cr. 85. Πεδία πυροφόρα, Longus p. 3. Vill., Valck. Phœn. p. 247. Musgr. ad Eur. p. 206." Schæf. Mss. * Εὐπυροφόρος, J. Poll. 9, 162. Strabo 5. p. 182. Sieb.=323. Cor., qui rescribit πυροφόρον.] ITEM Πυρηφόρος, ut λαμπαδηφόρος, Od. Γ. (495.) Ἶξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον. NECNON Πυρφόρον Δήμητρα ex Eur. (Suppl. 260.) afferunt pro Deam frugum Cererem. [* Πυρητόκος, i. q. πυρηφόρος, Anal. 2, 228. Vide Γυρητόμος. * Πυρήφατος, Anal. 2, 233. λάτρις Δήμητρος, sic appellatur Mola. Cf. Μυλήφατος.]

Πυράμη, ἡ, Falx qua triticum demetitur, Falx messoria. Utitur Schol. Aristoph. Εἰρ. (298.) per hoc πυράμας, veluti notius, exponens ἄμας, quo Poëta utitur. Suid. tamen id vocab. rejicit. [" Jacobs. Anth. 8, 165." Schæf. Mss. Salmas. ad Trebell. 337.] AT Πυραμὶς, sub. μάζα, in Lex. meo vet. dicitur esse ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, ut σησαμὶς ἡ ἐκ σησάμων καὶ μέλιτος. [Theol. Arithm. 125. Ast., Athen. 642. Clem. Alex. Protr. p. 19. Potter.] ITIDEM Πυραμοῦς, sub. ἄρτος, Panificii genus e tritico, admixto melle, quod præmii loco dabatur iis qui insomnes pernoctassent in symposiis, ut tum Schol. Aristoph. docet, tum Pollux. Athen. (647.) ex Jatroclis l. de Placentis, tradit πυραμίδα differre a πυραμοῦς: nam γίνεσθαι ταύτην ἐκ πυρῶν πεφωσμένων καὶ μέλιτι δεδευμένων, ubi et ipse ait, Αὗται δὲ ἆθλα τίθενται ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντ. Idem Athen. (114.) Ἔστι δὲ καὶ ὁ πυραμοῦς, ἄρτος διὰ σησάμων πεττόμενος, καὶ τάχα ὁ αὐτὸς τῷ σησαμίτῃ. Sed fortasse ibi scr. σησαμοῦς pro πυραμοῦς. Nam Hesychio πυραμοῦς est potius εἶδος πλακοῦντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτος ἀναδεδευμένων: quemadmodum Aristoph. quoque Schol. et Suidæ est itidem εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἐφθοῦ καὶ πυροῦ πεφρυγμένου. [Brunck. Aristoph. 1, 89. 3, 14. (Θ. 94.) Kuster. 107. 217. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 18." Schæf. Mss.] || Πυραμοῦντα Hes. exp. etiam τὴν πυραμίδα. AT Πυραμίδες ei sunt οἰκοδομήματα γεωμετρικὰ ἐπὶ τὰ κάτω κατερχόμενα: necnon πυροειδεῖς λαμπάδες: Julio Solino Pyramides sunt turres in Ægypto fastigiatæ ultra excelsitatem omnem quæ manu fieri possit. Itidem Ammian. Marc. 22. Pyramides ultra omnem omnino altitudinem quæ humanis confici potest, erectæ sunt turres, ab imo latissimæ, in summitates acutissimas desinentes. Quæ figura ap. Geometras ideo sic appellatur, quod ad ignis speciem, τοῦ πυρὸς, ut nos dicimus, attenuatur in conum. Vide et Plin. 36, 12. et Herod. 2, (8. 124.) Propert. pyramidum sumtus ad sidera ducti. Et Epigr. Πυραμίδες δ' ἔτι νῦν Νειλώϊδες, ἄκρα μέτωπα, Κυροῦσι χρυσέοις ἄστρασι πληϊάδων. Ceterum quod ad etymon hujus vocab. attinet, uno omnes consensu a πῦρ derivant; cum in compositis derivatisque a πῦρ prima syllaba corripiatur, in hoc autem producatur ap. Græcos pariter et Latinos. ITEM Πυραμοειδὴς, Speciem pyramidis gerens, s. Pyramidatus, ut Cic. loquitur. Bud. ex Arriano (5, 7, 8.) p. 232. Πλέγματα ἐκ λύγου πυραμοειδῆ, πλήρη λίθων. Apud Suid. mendose fortassis LEGITUR Πυραμειδὴς, exponentem πυροειδής. [" Timæi Lex. 170." Schæf. Mss. Tzetz. ad Lyc. 350. Method. 327." Kall. Mss.] || Annotant πυραμίδας dici etiam Regia granaria ap. Ægyptios; sed sine teste. [" Πυραμὶς, Jacobs. Anth. 12, 63. Velut flamma ignis, ad Diod. S. 1, 72. De Ægyptiis, ibid. Bergler. ad Alciphr. 254." Schæf. Mss. * Πυραμιδόω, Nicet. Annal. 9, 12. * Πυραμιδικὸς, Jambl. Arithm. 133. * Πυραμικὸς, 102. Theol. Arithm. p. 22.]

Πυραμητὸς, Messis tritici, Tempus messis. Vide Ὀπίζω. SED ET Πύραμος, Ciliciæ fluvius a πυρὸς dictus creditur, quod agri, quos alluit, tritico abundent, [" Schol. Eur. Med. 520. Phavorin." Kall. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 109. * Πυράμινος, (Triticeus,) ibid. ad Lucian. 2, 10." Schæf. Mss. Cf. Κριθάμινος.] AT Πυραμῦνα, ἡ μέλισσα, Apis, Hes.

Αὐτόπυρος ἄρτος, QUI ET Αὐτοπυρίτης, Panis cui nil furfuris ademtum est. Gal. de Alim. 2. panem αὐτόπυρον dici prodidit, quod αὐτὸς ὁ πυρὸς, i. e. Ipsum triticum, totum, nulla sui parte ablata, in panificium cedat, atque ex omnibus farinæ suæ partibus citra ullam detractionem constet, furfure tantum leviter succreto, sic ut inter furfuraceum et similagineum medius sit. Fieri autem solere scribit, quoties triticum generosum non est; generosum autem vocari, quod similaginis plus habet quam furfuris; eund. vero etiam συγκομιστὸν appellari. Latini Medium panem s. Cibarium videntur appellare: Sordidum vero ac Furfuraceum τὸν ῥυπαρὸν καὶ πιτυρίαν. Celsus 2, 18. Firmius est triticum quam milium, id ipsum quam hordeum; et e tritico firmissima siligo, deinde simila, deinde cui nihil ademtum est, quod αὐτόπυρον Græci vocant, infirmior est: e polline infirmissimus cibarius panis. Plin. 22. cap. ult. Panis fermentatus, qui vocatur αὐτόπυρος. Gal. ad Gl. 2. Ὁ μέσος τοῦ τε καθαροῦ καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Altero autem nomine αὐτοπυρίτης utitur Phrynich. ap. Athen. (110.) Αὐτοπυρίταισί τ' ἄρτοις καὶ λιπῶσι στεμφύλοις. [" Αὐτόπυρος, Jacobs. Anim. 294. Bergler. ad Alciphr. 83." Schæf. Mss. Schol. Lucian. Pisc. 45. Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λιτὸς καὶ σχεδίως ὠπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φαμέν. Cf. Δίπυρος, Διπυρίτης. * " Εὔπυρος, J. Poll. 9, 162." Kall. Mss. " Toup. Emendd. 2, 441." Schæf. Mss. Manetho 5, 275.] " Ἰσόπυρον, τὸ, Isopyrum, Planta quædam, " quam et Phasiolon vocant ob similitudinem, quo- " niam folium ejus ut phasioli in pampinos torque- " tur, Diosc. 4, 121. et Plin. 27, 11. Meminit ejus " et Gal. Simpl. Med. l. 6. Sed nominis rationem " nemo ex ipsis exponit."

Μελάμπυρον, τὸ, Herbæ nomen, in quam triticum degenerat, lolio minus mala, Gal. de Alim. l. c. ult. Τὸ μελάμπυρον δὲ καλούμενον, ἐκ μεταβολῆς μὲν καὶ αὐτὸ γεννᾶται τῶν πυρῶν, ἀλλ' ἀπολείπεται πάμπολυ τῆς ἐν ταῖς αἴραις κακίας, Theophr. H. Pl. 8, 5. de frumentis loquens, Ὁ δὲ Σικελὸς ἴδιον ἔχει τὸ μελάμπυρον καλούμενον, ὅ ἐστιν ἀβλαβὲς, καὶ οὐχ ὥσπερ αἶρα βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. Esse autem tritici simile cognoscimus ex eo, quod cum Diosc. 3. κραταιόγονον dicat habere folia ὅμοια τοῖς τοῦ μελαμπύρου, Plin. 27, 8. scribat cratæogonon spicæ tritici simile esse. Et Theophr. H. Pl. 9, (18, 6.) φύεσθαι ὥσπερ λίνον πύρινον. || Idem Diosc. 4, 17. μύαγρον quoque a nonnullis vocari μελάμπυρον testatur.

Ὀλιγόπυρος, Parum tritici ferens, Tritici minime ferax, Theophr. C. Pl. 4, 12. Ὁ στάχυς μικρὸς καὶ ὀλιγόπυρος.

Ὁλόπυρος, Triticum integrum, quod integrum coctum est, Athen. (406.) ex Heliod. Τῆς τῶν πυρῶν ἑψήσεως ἐπινοηθείσης, οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν ὁλόπυρον προσαγορεύουσι.

Ὁμοιόπυρος, Tritico similis, Theophr. C. Pl. 4, 6. Τοῖς ὁμοιοπύροις καὶ ὁμοιοκρίθοις.

Πολύπυρος, Multum triticum ferens, Tritico abundans, Tritici multi ferax, Od. Ξ. (335.) Δουλίχιον πολύπυρον. Itidem Diosc. 1, 182. πολύπυροι τόποι, Loca tritico abundantia, tritici multi feracia. Rursum Od. O. (405.) Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος. [" Addæus 1. Heyn. Hom. 5, 624. Toup. Opusc. 2, 173. Ilgen. ad Hymn. 294." Schæf. Mss.]

" Φιλόπυρος, Amans triticum," [Anal. 2, 217.]

[* Πύριμος, Triticeus, Eur. Fr. Eurysth. 2, 2. Erecth. 16, 2.]

Πύρινος, Triticeus, Athen. 14. πύρινος ἄρτος, ut κρίθινος, Hordeaceus, Diosc. 3, 116. Πύρινον ἄλευρον, Farina triticea. Idem 2, 11. et Aristot. Probl. 1. πυρίνη πτισάνη, Ptisana e tritico facta. Et πύρινον ἄχυρον ap. Theophr. H. Pl. 8, 4. [" Casaub. ad Athen. 120. coll. p. 121. Toup. Opusc. 1, 36. 168. 393. Diod. S. 1, 329. Π. στάχυς, Bentl. Ep. ad Hemst. 106." Schæf. Mss.] Ex hoc πύρινος facta syncope metri gratia EST Πύρνος. Diciturque ab Hom. πύρνος pro πύρινος ἄρτος, et πύρνα fortasse pro πύρινα ἄλευρα, aut simili aliquo. Philemon ap. Athen. (114.) πύρινον vocari scribit τὸν ἐκ πυρῶν * ἀσήστων γινόμενον ἄρτον καὶ πάντα ἐν ἑαυτῷ ἔχοντα: idem igitur πύρνος fuerit cum τῷ αὐτοπύρῳ ἄρτῳ, Panis e tritico farina non cribrata, e farina tritici, cui nihil furfuris ademtum fuit. Od. P. (12.) δώσει δέ οἱ ὅσκε

θέλησι Πύρνον καὶ κοτύλην: 362. "Ωρνυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι, Schol. πύρινα σιτία, Triticea cibaria. A Suida autem πύρνος exp. τὸ * ἀπόκλασμα τοῦ ἄρτου, ab Hesychio ψωμός. Eodem Hes. teste πύρνοι quibusdam sunt ζειαὶ σιτώδεις, aliis ὁ κατειργασμένος σῖτος, aliis χόρτος, aliis μαγὶς, aliis τὰ κνηστήρια ἀγγεῖα: itidemque πύρνα neutraliter ait accipi. Homericis autem locis nullæ expositiones melius conveniunt iis quas ex Athen. et Schol. attuli. In Lex. meo vet. πύρνος itidem exp. ψωμός: additurque πύρνον, neutr. gen., * κοινοτέρως dici τὴν τροφήν. AT Πυρναῖος pro Maturus et edulis, Theocr. usurpavit 1, (46.) Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωὰ, Schol. περκαζούσαις et τρωξίμοις: a πύρνος significante τροφή. [" Heringa Obss. 207." Schæf. Mss.]

Πυρίτης, ὁ, itidem Triticeus, πύρινος: ut πυρίτης ἄρτος, Panis triticeus, qui Athenæo et Poll. πύρινος ἄρτος. Suid. πυρίτης ἄρτος, ὁ τοῦ σίτου. [* " Ἀπυρίτης, J. Poll. 6, 33. sed susp." Kall. Mss.]

[* Πυρίδιον, Farreum, Aristoph. A. 1208. " Tzetz. ad Lycophr. 748. fors. σπυρίδιον." Kall. Mss.]

" ΣΠΥΡΙΣ, ίδος, ἡ, Sporta, Corbis. Redditur et Fiscella. Comicus quidam ap. Athen. (422.) Εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν. Matth. 15, (37.) ἑπτὰ σπυρίδας plenas reliquiis ciborum legimus: sic et ap. Marc. (8, 8. 20.) Act. autem Apost. 9, (25.) dicitur Paulus fuisse demissus διὰ σπυρίδος. Vocabant porro ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, cum quis cœnam suam sportæ s. corbi impositam ferebat ad eum quocum cœnaturus erat. Vide Athen. 8. (p. 365.) Apud Arrian. in Epicteto (4, 10.) legitur etiam σπυρίσι δειπνῆσαι." [Cf. Suet. Nerone 16. Domitiano 4. 7. " Wakef. Herc. F. 347. Jacobs. Anth. 9, 165. 455. Brunck. Aristoph. 3, 75. Bergler. ad Alciphr. 9. Wessel. Diss. Herod. 30. ad Herod. 378. * Σπυριδώδης, Brunck. Aristoph. 3, 108. * Σπυριδὸν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 22." Schæf. Mss.: Bekk. Anecd. 783. 786. * Σπυρίδωνες, οἱ, i. q. σπυρίδες, J. Poll. 7, 173.]

" Σπυρίδιον autem dimin. Sportula, Corbula, Aristoph. Ἀ. (453.) Δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ, ubi vide Schol. Dicitur ibid. et πλέκος. Quinetiam Σπυρίχνιον Hes. ait esse πλεκτόν τι ἐξ οἰσυΐνων." [" Ad Mœr. 56." Schæf. Mss.] " Verum quod attinet ad illud σπυρὶς, sciendum est ab eod. Lexicographo exponi τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος: quæ exp. convenit cum iis quæ ap. Etym. habemus de nominis hujus derivatione a πυρός: ut dictum sit σπυρὶς quasi πυρίς. Sed magno errore ibi Herodoti nomen pro Herodiani nomine ponitur, dicentis Syracusanos σπυροὺς vocare, quos alii πυρούς. Unde etiam ap. Hes. σπυροὺς et πυροὺς pro σπυῤῥοὺς et πυῤῥοὺς reponendum esse existimo."

" ΠΥΤΙΝΗ, Hesychio πλεκτὴ λάγυνος οἴνου: qui etiam subjungit, τοὺς δεσμώτας solitos fuisse πλέκειν ejusmodi πυτίνας et σπυρίδας. Suid. quoque dicit esse πλέγμα ἀπὸ θαλλῶν, E surculis nexum vasculum, quod sua ætate * φλασκεῖον s. φλασκίον dictum fuisse: unde conjicere est esse Lagenam vitream vimineo πλέγματι obductam munitamque. Aliter Bud. accipit. NAM Πυτινοπλόκον esse vult Qui vitilibus dolia religat, Vietorem. Sed altera exp. videtur convenientior." [Male * Πιτυνοπλόκος, Schol. Aristoph. Ὄρν. 1442.] " Derivatum inde ET Πυτιναῖος. Apud Suid. Diipetes quidam dicitur πυτιναῖα ἔχειν πτερὰ, per jocum, quod ἐκ πυτινῶν πλοκῆς ditatus esset, et inde veluti alas, quibus emergeret, sumsisset." [Cf. Schol. Aristoph. Ὄρν. 797. et l. c.] " Hesychio πυτίνη est etiam ἀμὶς, necnon κνῆκος ὁ τὸν τυρὸν πήσσων, pro quo posteriore πυτία potius dicitur:" [vide Πιτύνη. Phot. * Πηγύνη· κνίκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. " Πυτίνη, Kuster. Aristoph. 108. ad Mœr, 56. Toup. Opusc. 1, 229." Schæf. Mss. Cf. Βυτίνη, Ἀσκοπυτίνη. Schweigh. ad Athen. 3. c. 47. * " Ποτίνη, Lex. Prosod. Hermanni p. 440. vox nihili. Leg. cum Cod. πυτίνη." Bast. de VV. nihili vel dubiis ad calcem Scap. Oxon. " Πυτίνη, Fabula Cratini, Priscian. 18. 24. 209." Elberling. Mss.]

ΠΩΓΩΝ, ωνος, ὁ, Barba: quæ frequenter γένειον etiam dicitur ab utrisque Scriptoribus. Προπωγώνιον, Barba anterior, quæ progerminat ante inferiorem: quæ alio nomine DICITUR Ὑποῤῥίνιον, quod sub naribus nascatur. Superioris labri barba VOCATUR Μύσταξ: quanquam sunt, ut ait Cælius, qui eo nomine Labrum signari putent. Quæ circa utrumque labrum emergit barba, NOMINATUR Ὑπήνη, ut idem auctor est. Inferiori autem labro adnascens barbitium APPELLATUR Πάππος. Primæ barbæ productio, ut scribit Didymus, NUNCUPATUR Χνοῦς, Lanugo. AT Ἴουλος, Prima genarum lanugo, quæ per malas serpendo, non aliter quam ἴουλος vermis, se convolvit. Vocatur ETIAM Ἴονθος. Athen. l. 5. Ἀνὴρ καὶ πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος, Plut. (6, 191.) Πώγων ποδήρης καθεῖται, Barba ad talos usque promissa. Sic πώγων βαθὺς, Promissa s. Prolixa barba: et πώγωνος βάθη ap. Athen. 11. Idem Athen. 13. (p. 565.) Τὸ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα, Mos radendi barbam. Plut. Κατακείρεται ὁ πώγων, Tondetur barba, Cic. Tondere barbam. Itidem Plin. Abradere, Ovid. Recidere, Horat. Ponere barbam. Apud Athen. rursus, l. 5. Τοῖς ἀκάρτοις πώγωσι πιστεύωμεν, Intonsis philosophorum barbis, ut ap. Horat. Philosophus jubet sapientem pascere barbam. Item λαμβάνειν πώγωνος, Arripere s. Prehendere barba. Sic λαβὴ, quam præbet πώγων, et quidem in ipso etiam prælio. Nam Plut. scribit Alexandrum jussisse Macedonas in pugnam descensuros ξυρᾶν τὰ γένεια, ὅτι βελτίων οὐκ εἴη ἐν μάχῃ λαβὴ πώγωνος: [cf. Eund. in Theseo 5.] Tribuuntur aliis quoque animantibus, item et rebus inanimis πώγωνες. Dicitur enim τράγου πώγων, ut ap. Latinos Hirci barba: unde et Barbigeræ pecudes Lucr., quæ tribuitur et piscibus: ut ap. Athen. (332.) de exocœto pisce, Ὁμοιότατός ἐστι τῷ καλουμένῳ τράγῳ ἰχθυδίῳ, πλὴν τοῦ ὑπὸ τὸν στόμαχον μέλανος, ὃ καλοῦσι τοῦ τράγου πώγωνα. Avium quoque rostris πώγωνες innascuntur, Athen. (655.) de meleagride ave, Τὴν δὲ τοῖς ὄρνισιν ἐπὶ τῷ ῥύγχει γινομένην, ἣν ἔνιοι πώγωνα καλοῦσιν, οὐχ ἔχει, ἀλλ' ἀντὶ πώγωνος μακρὰν σάρκα καὶ ἐρυθροτέραν τῶν ὀρνίθων. Et Aristot. de passerculis masculis, Τοῦ ἔαρος οὐ φαίνονται ἔχοντες εὐθὺς τὰ περὶ τὸν πώγωνα μέλανα: pro quo Plinius, Nulla veris initio apparet nigritudo in rostro. Item πώγωνα λοπίμου a Gal. l. τῶν κατὰ Τόπους 1. vocari ajunt quod a Plinio Hispidus et echinatus castaneæ calyx. Necnon πώγων φλογὸς, Æsch. (Ag. 314.) pro Flamma quæ sparsim erumpens in conum acuitur: ut et Polluci (2, 88.) πώγων πυρὸς, ἡ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τῆς φλογός: Hesychio autem ἡ ἀναφορὰ τῆς φλογός. Præterea πώγωνας a Poëtis dici scribunt Cuspides, et quos Hom. γλωχῖνας nominat. [" Thom. M. 767. Heyn. ad Apollod. 1157. De igne, Valck. Phœn. p. 426. 427. Toup. Opusc. 1, 370. Π. sagittæ, Heyn. Hom. 4, 586.: ἀλεκτρυόνος, Ammon. 80. Πώγωνα τρέφειν, Jacobs. Anth. 9, 416." Schæf. Mss. De sagittis, Hes. v. Ὄγκος, Schol. Il. Δ. 151. 214. J. Poll. 7, 158. De flamma, Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 297. Schol. Plat. 249.]

[* " Πωγωνοτρόφος, Jacobs. Anth. 9, 415." Schæf. Mss.] Πωγωνοτροφέω, Barbam nutrio, s. alo, Horat. sapientem pascere barbam, Plut. Apophth. Πυθομένου δέ τινος διὰ τί κομῶσι καὶ πωγωνοτροφοῦσι, [" Tat. ad Gr. 87. Diod. S. 149. * Πωγωνοτροφία, Barbæ nutritio, Plut. 2, 352(=7, 389.)" Wakef. Mss. * " Πωγωνοφόρος, Jacobs. Anth. 9, 415. Toup. Emendd. 2, 206." Schæf. Mss. Lucian. 3, 691. " Xenocr. de Aquat. 35. p. 7. Cor." Boiss. Mss. * Πωγωνοφορέω, unde] Πωγωνοφορία, Gestatio barbæ, [Plut. 7, 389.]

Ἀπώγων, ωνος, ὁ, ἡ, Imberbis, [Suid. 1, 302. * Βαθυπώγων, Lucian. 2, 672. 3, 76. Diod. S. Ecl. 1, 34. " Jo. Mauropus in Mustox. Syll. Fasc. 2. p. 1=ad Marin. 130." Boiss. Mss.] Δασυπώγων, Densam et hispidam s. hirsutam barbam habens, [Aristoph. Θ. 33.] Ἐκπώγων, Cui barba excrevit, Barbatus. Cujus tamen exemplum desideratur. " Εὐπώγων, Barbatus, s. Multum barbæ habens, Athen.' [" Jacobs. Anth. 8, 149." Schæf. Mss. " Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 306. bis, 309. bis, 313. 314,

317." Boiss. Mss. "* Καταπώγων, Diod. S. 3. p. 137. ult. 4. p. 149, 18. Strabo 16. p. 1116. * Λειποπώγων, unde * Λειποπωγωνία, ἡ, Crates ap. Etym. M.] Μακροπώγων, Cui promissa s. prolixa barba est. [* Ματαιοπώγων, Schol. Theocr. 14, 28. * " Μεγαλοπώγων, Jo. Malal. 1, 383." Elberling. Mss.] Μισοπώγων, Osor barbæ. Μισοπώγων inscribitur Quidam Juliani Apostatæ στηλιτευτικὸς λόγος adversus Antiochenos. Πολυπώγων, Multum barbæ habens, Multibarbus, Apul. [* " Τελειοπώγων, Const. Manass. Chron. p. 79." Boiss. Mss. " Jo. Malal. 1, 412." Elberling. Mss.] Προπωγώνιον, Anterior barba, quæ progerminat ante inferiorem, ut Gorr. in Πώγων exp. Aliis Prima barba. J. Poll. 2. Αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑποῤῥίνιον, προπωγώνιον, πρώτη βλάστη.

[* Πωγωνώδης, Theophr. H. Pl. 6, 4, 5. * Πωγωνιαῖος, Gl. Barbatus.]

Πωγωνίας, ὁ, Barbatus: ut πωγωνίαι ἀστέρες, e Cometarum genere. Plin. 2, 25. Κομήτας Græci vocant, nostri Crinitas, horrentes crine sanguineo, et comarum modo in vertice hispidas. Itidem πωγωνίας, quibus inferiore e parte in speciem barbæ longæ promittitur juba. Seneca Nat. Quæst. 1, 15. Cometarum genera sunt Pogoniæ, Lampades, et * Cyparissiæ, et alia omnia quorum ignis in exitu sparsus est. Vide et Ξιφηφόρος. Suidas autem πωγωνίας substantive exp. ὁ μέγας πώγων, Magna barba. [" Toup. Opusc. 1, 370." Schæf. Mss.]

Πωγωνιήτης, ET Πωγωνίτης, Suidæ Epith. Jovis est, i. e. Barbatus. Πωγωνιήτης autem Ionicum est PRO Πωγωνιάτης. [Barker. ad Etym. M. 1103. Lobeck. Phryn. 700.]

[* Πωγώνιον, Lucian. 2, 874.]

" Παγητὸς πολιὸς, Barba cana, ex interpr. Gazæ, " Theophr. H. Pl. 7, 7. Sed pro παγητὸς reponitur " πώγων."

ΠΩΛΕΩ, Vendo, Venundo. Aliquando sine casu, interdum cum casu: accusativo quidem rei venalis, genitivo autem pretii, at dativo emtoris. Quorum exempla subjiciam: Aristot. Polit. 2. Ἐν Λοκροῖς νόμος ἐστὶ μὴ πωλεῖν, ἐὰν μὴ φανερὰν ἀτυχίαν δείξῃ συμβεβηκυῖαν. Apud Athen. 6. Πωλῶν τις ἰχθῦς. Et paulo ante, Ἐρωτήσας πόσου τοὺς κεστρέας πωλεῖς δύ' ὄντας, respondet piscator, δέκ' ὀβολῶν. Sic Dem. (p. 157.) Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Idem pro Cor. Πωλοῦσι τῷ Φιλίππῳ τὴν πατρίδα. Pass. Πωλοῦμαι, Vendor. Apud Athen. 13. (p. 580.) πολυπραγμονεῖν πόσου πωλεῖθ' ἕκαστον. Idem Athen. l. 3. Πωλεῖται πρὸς χρυσίον: ut Diosc. 1, 18. Πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, Duplo rependitur argento. Sic Theophr. de opobalsamo, Πωλεῖσθαι δὲ τὸ ἄκρατόν φασι δὶς πρὸς ἀργύριον, pro quo Plin. Cum duplo rependebatur argento. Affertur et πωλούμενος διπλασίῳ e Plut. Apophthegm. pro Qui duplo venditur. Item ap. Dionys. H. 4. Τοὺς ὑπὸ δόρυ πωλουμένους, Qui sub hasta vendebantur: ut fit in auctionibus. Rursum Plut. Popl. Πωλοῦντες τὰ δημόσια, Auctionantes publice: Solone (23.) Αἱ ἑταῖραι πεφασμένως πωλοῦνται: unde et μισθαρνεῖν dicuntur, et ap. Latinos, Quæstum corpore facere, necnon πορνεύειν, quasi περνάναι ἑαυτάς. [" Ad Charit. 141. Jacobs. Anth. 6, 178. 10, 124. Coray Theophr. 301. ad Mœr. 156. Abresch. Lectt. Aristæn. 86. Toup. Emendd. 1, 349. Ruhnk. ad Xen. Mem. 226. Valck. p. 242. De meretricibus, Toup. Opusc. 1, 230. Volo vendere, Dionys. H. 2, 790. Æsopus f. 99. Schneid. Π. et ἀποδίδοσθαι conjuncta, Ruhnk. ad Xen. Mem. 230. Particip. subaud., Jacobs. Anth. 9, 252. Π. ἐς, ad Herod. 131. 668.: τι πρός τι, Epigr. adesp. 448. Πωλήσομαι pass., ad Mœr. 368." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 584.] Πώλημα, τὸ, Id quod venditur s. venum exponitur, Res venalis, J. Poll. (3, 127.) e Xen. Πώλησις, ἡ, Venditio, i. q. πρᾶσις, J. Poll. (3, 124.) e Xen. [Œc. 3, 9. " Thom. M. 768." Schæf. Mss. * " Πωλητὴρ, Philo J. 1, 161." Wakef. Mss.] Πωλητήριον, τὸ, Locus ubi res venales exponuntur, Forum, i. q. πρατήριον, J. Poll. ex Hermippo Comico: 7, (11.) Καὶ ὁ μὲν τόπος ὅπου πιπράσκουσι, πωλητήριον ἂν καλοῖτο, καὶ,

A ὡς παρ' Ἡροδότῳ, πρατήριον. Vide et Ἀπεμπολάω. Item πωλητήριον Athenis vocabatur ὁ τόπος, ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταὶ, Harpocr. [Xen. Πόρ. 3, 13. " Thom. M. 768. Mœr. 314. et n., ad Herod. 522." Schæf. Mss. * " Πώλητρον, i. q. πωλητήριον, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 129." Boiss. Mss.] Πωλητὴς, Venditor. Athenis πωληταὶ erant ἀρχή τις, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης, οἳ διῴκουν τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα τέλη καὶ μέταλλα καὶ μισθώσεις καὶ τὰ δημευόμενα, ut Harpocr. annotat. Erat igitur Magistratus cui commissa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, quique functiones publicas elocabat; solent enim nonnullæ pecuniis conduci. Vide et Poll. 8., ubi περὶ πωλητῶν agit. Apud Harpocr. παροξυτόνως SCRIBITUR Πωλῆται: sed alteram scripturam magis probo, quæ et ap. Suid. ac Poll. habetur. [" Luzac. Exerc. 178. * Πωλητικὸς, (Gl. Vendax,) Koen. ad Greg. Cor. 130." Schæf. Mss. Plato Soph. 224.]

Πωλὴ, ἡ, Venditio, ut ὠνὴ, Emtio; pro πώλησις, ut βοὴ pro βόησις. Unde accus. πωλὰς pro πράσεις ap. Harpocr. ex Hyperide. [Phot. Πωλάς· ἀντὶ τοῦ πράσεις· Ὑπερίδης· ἔστι τὸ ὄνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις.]

Πώλης, Venditor, πωλητὴς s. πράτης. Ab Aristoph. (Ἱππ. 131.) πεπαῖχθαι annotat Suid., sc. forma compositorum quæ sequuntur.

Αὐτοπώλης, Qui ipse per se vendit, h. e. Qui non vendit ab alio emta, ut κάπηλος, sed ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρόσοδον, ut Aristoph. Schol. docet. Ab hoc autem emit ὁ κάπηλος quæ revendat: ἔμπορος vero Qui aliunde importat aut vicissim alio exportat: a quo emit ὁ παλιγκάπηλος. Vide et Bud. Comm. 469. Themist. metaphorice αὐτουργὸν καὶ αὐτοπώλην vocavit Eum qui suas orationes vendit. [" Schol. Aristoph. Πλ. 1156. et Hemst., Heind. ad Plat. Gorg. 245." Schæf. Mss. * Αὐτοπωλικὸς, Plato Soph. 224.] Μονοπώλης, Qui solus vendit, ut Qui solus in aliqua urbe merces aliquas divendit. UNDE Μονοπωλία, ἡ, ET Μονοπώλιον, τὸ, Privilegium et jus C τοῦ μονοπώλου, Cum aliquis solus merces aliquas divendit. Aristot. Polit. 1. Ἐάν τις δύνηται μονοπωλίαν αὑτῷ κατασκευάζειν, Sibi soli jus vendendi comparare: quod dicit esse χρηματιστικόν. Ibid. Μονοπωλίαν τῶν ὠνίων ποιοῦσι. Quod autem alii μονοπωλίαν dicunt, id Hyperides μονοπώλιον, teste Polluce (7, 11.) Utuntur hoc vocab. Μονοπώλιον Latini quoque. Plaut. Habes murrinam et calamum; potes monopolium instituere. Et Plin. 8, 37. Magnum fraus et ibi lucrum monopolio invenit. Ubi Hermolaus quoque annotat Monopolium dici, Cum penes unum aliquem vendendi potestas est. [Memnon Photii 21. Diod. S. 5. p. 203, 32. " Μονοπωλία, Strabo 232." Wakef. Mss.] Μονοπωλέω, Solus vendo quippiam, Monopolium penes me est, Monopolii jus obtineo, Strabo (319.) Αἰσθομένους δὲ τοῦτο τοὺς Ταυρίσκους μονοπωλεῖν, ἐκβαλόντας τοὺς ἐργαζομένους, Monopolium instituisse, sibi usurpasse. [* " Παλιμπώλης, T. H. ad Plutum p. 446." Schæf. Mss.] Παντοπώλης, Qui omnis generis res venales vendit, D J. Poll. Οἱ πάντα πωλοῦντες, παντοπῶλαι, [Anthippus Athenæi 404. * " Παντοπῶλις, Quæ omnis generis res venales vendit, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 12. T. 4. p. 155, 42. Παντοπώλιδος καὶ λακανοπώλιδος καὶ δημιουργοῦ ταῦτα." Seager. Mss. Phav. 570. * Παντοπωλέω, 172. Παντοπωλία, ἡ, Omnis generis rerum venditio, J. Poll. ex Archippo Comico, i. q. παμπρασία. ET Παντοπωλεῖον, Locus ubi omnis generis res veneunt, Forum publicum, J. Poll. [" Ad Charit. 250. * Παντοπώλιον, ibid." Schæf. Mss. Plut. Dione 53. Plato de Rep. 8. p. 557.] Προπώλης, Proxeneta, Pararius, sc. a parte emtoris, ut qui pro emtore fidejubet venditori, ὁ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν, Isæo et Dinarcho προπράτωρ, teste J. Poll., qui hoc προπώλης ex Aristoph. citat. Sunt qui interpr. Institor venditoris: ITIDEMQUE Προπωλέω, reddant, Institoris munere fungor, ut ap. Plat. de LL. 12. Ὁ προπωλῶν ὁτιοῦν, Qui in quovis negotio institoris munere fungitur. Bud. interpr. Venditator, Qui res minoris emtas, pluris postea vendit. Sic Idem Annot. prior. in Pand. Quæque venduntur a

minutariis et venditatoribus, qui et propolæ dicuntur, h. e. non sua vendentes, sed a negotiatoribus emtitata pluris postea vendentes. Utitur vocabulo Propola cum Plaut., tum Cic. in Pisonem, Pistor domi nullus, nulla domi cella: panis et vinum a propola atque decupa. Vide et Προπράτης. Sed malit fortasse aliquis προπωλεῖν priore loco ponere, et inde derivare nomen προπώλης: cui non magnopere repugnarim: præsertim cum non neutraliter usurpetur ut μονοπωλέω et alia quædam, verum active. [* "Προπωλητὴς, Inscr. e Papyro Ægypt. Ed. Boeckh." Boiss. Mss.] Τιμιοπώλης, quidam interpr. Qui pretio vendit. J. Poll. (7, 195.) non exp., sed inter πιπράσκοντας numerans, e Phrynicho Tragœdo affert, Σὺ δὲ τιμιοπώλης ὡς Ἀχιλλεὺς, οὐδὲ εἷς. Alii Τιμιοπῶλαι exp. Pollinctores: attamen Pollinctores dicuntur Qui mortuorum cadavera inungunt et sepulturæ parant. Certe derivatum a Τίμιος, significabit Rerum pretiosarum venditor. [* Τιμιοπωλέω, Care vendo, Hes.]

Ἀρτοπώλης, Κρεωπώλης, Ἰχθυοπώλης, Προβατοπώλης, Στυππειοπώλης, et similia, cum suis substantivis poni debent.

Παλίμπωλος, Qui revendit aliquid, ὁ ἀναπωλῶν s. ἀναπιπράσκων, Qui vendit τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα. Idem cum παλιγκάπηλος. J. Poll. [7, 12. "T. H. ad Plutum p. 446." Schæf. Mss.]

Ἀναπωλέω, Rursus vendo, Revendo, ἀναπιπράσκω, J. Poll. 7, c. 2. Τὸ δὲ δεύτερόν τι πιπράσκειν, ἀναπωλεῖν ἐρεῖς, καὶ ἀναπιπράσκειν, [Lobeck. Phryn. 584. * Ἀναπώλημα, contr. Ἀμπώλημα, Tab. Heracl. 212.]

Διαπωλέω, Divendo, ["ad Charit. 255." Schæf. Mss. "Diog. L. 5, 16." Wakef. Mss.]

Ἐκπωλέω, Vendo, i. q. πωλέω s. ἀποδίδωμι: Hes. ἐκπωλεῖσθαι, προγυμνάζεσθαι.

Ἐμπωλέω, Vendo in aliquo loco, ["Schneid. Anab. 426. (7, 5, 3.)" Schæf. Mss.] Unde Ἐμπώλησις, et Ἐμπωλὴ, Venditio, J. Poll. 3, 25. Πρᾶσις, ἐμπώλησις, ἀλλαγὴ, 7, 9. Πρᾶσις, μεταβολὴ, ἀπόδοσις, ἐμπωλή. Ibid. ponit verbum ἐμπωλεῖν, synonymum τῷ πωλεῖν, πιπράσκειν, ἀποδίδοσθαι, μεταβάλλειν, et similibus aliis. ["Ἐμπωλὴ, Fischer. ad Palæph. 181." Schæf. Mss.] Ibid. affert Ἐμπώλημα quoque e Xen., φόρτον, ἐμπώλημα, ῥῶπο, γέλγη. Accipit autem ἐμπώλημα pro πώλημα. ["Affert HSt. Thes. tanquam Xenophonteum, sed vel in mente habuit πώλημα, vel perperam intellexit locum Pollucis 7, 8." Lex. Xen. * Ἀπεμπωλέω, vox susp., Lobeck. Phryn. 584. Apollod. Bibl.]

[* "Καταπωλέω, Vendo, Clem. Alex. 233." Kall. Mss. "Ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss. Cyr. Alex. in Mich. 7. p. 455. * Μεταπωλέω, Gl. Revendo. * Συμπωλέω, Dio Cass. 873.]

Ἐμπολέω, i. q. ἐμπωλέω. || Item Comparo s. Acquiro mihi, Alicunde emo, ἐξωνοῦμαι, ut Eust. exp. pass. vocem Od. O. (455.) βίοτον πολὺν ἐμπολέοντο [—όωντο.] Et ἐμπολήσαντες, Hesychio πριάμενοι, ὠνησάμενοι. Itidem Aristoph. Εἰρ. (367.) ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω, Οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε πυρὸν, ὡς ἀπολούμενος, Nil quicquam mihi emi, s. comparavi. Nam οἱ στρατευόμενοι, πυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ὠνοῦντο, Suidas. Schol. exp. ἐνεπορεύοντο: [cf. v. 448. ubi Brunck. "Ἐμπολέω agnoscit HSt. Thes.; sed illud vereor ut sit sincerum."] Soph. Œd. T. (1025.) Σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως; i. e. ἀγοράσας: vel etiam εὑρὼν, inquit Schol. Item Comparo, Acquiro, i. e. Lucror: velut e negotiatione. Lucian. (1, 621.) Οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν, Ne obolum quidem lucrifecimus: (646.) Ἐμπολήσας στίγματα, Qui notas lucrifecit, contraxit. Item ap. Suid. Ἐμπολήσωμεν, ἐμπορευσώμεθα, συνάξωμεν, sc. πωλήσαντες τὸν καρπόν. Significat ἐμπορεύειν interdum E negotiatione acquirere sibi. Item ἐμπολῆσαι pro Mortem sibi accersere, Soph. Aj. (978.) p. 57. Ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; ubi Schol. exp. ἐκέρδανας, περιεποίησας, annotans ἐπὶ κακοῦ λέγεσθαι. Notandum autem posse quædam præcedentium temporum derivari et a verbo Ἐμπολάω, quod Suid. agnoscit. Unde et ap. Hes. Ἐμπολόωντο, περιεποίουν, ἐνεπώλων. || Idem Hes. ἐμπολᾷ exp. πραγματεύεται, περιέρχεται: quod

A posterius fuerit potius* ad πωλέω s. πολέω referendum, significans ἀναστρέφομαι, Versor. Eust. quoque a posteris Homeri scribit pro πραγματεύεσθαι usurpari verbum ἐμπολᾷν, subjungens hoc hemistichium, [e Soph. Ant. 1037.] Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε. [Ἐμπολέω, Lobeck. Phryn. 17. "Schneid. Anab. 426. Brunck. Aristoph. 3, 131. 225. Mœr. 156. et n., ad Lucian. 1, 357. 492. Ἐμπολάω, Wakef. Trach. 93. Eum. 634. Aristoph. Εἰρ. 563. Coray Theophr. 301. Lucian. 1, 409. 2, 324. Brunck. ll. cc. Aj. 978. Lobeck. p. 377. Mœr. l. c. Fischer. Ind. Palæph., Valck. Diatr. 166." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 583.]

Ἐμπόλημα, τὸ, Id quod sibi aliquis emit et comparavit, [Soph. Tr. 538. Eur. Cycl. 137. Venditio, Nundinatio, Theophr. Char. c. 6. "Fischer. Ind. Palæph. * Ἐμπόλητος, Brunck. et Wakef. ad Soph. Phil. 417. * Ἐμπολητὸς, Valck. Adoniaz. p. 358." Schæf. Mss.]

Ἐμπολὴ, ἡ, i. q. ἐμπόλημα, Aristoph. Ἀ. (929.)
B Ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς Τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως Ἂν μὴ φέρων κατάξῃ, Emtas merces. Schol. exp. τὸ ἀπὸ τῆς πραγματείας κέρδος, Lucrum e negotiatione partum; itidemque alibi significare ait τὸ τῆς πραγματείας κέρδος, ἡ συναγωγὴ τοῦ κέρδους: item et φορτίον, quod huic loco magis conveniret. Hes. exp. non solum κέρδος, φορτίον, sed etiam τὴν ἀργυρέην ἀλλαγήν. ["Jacobs. Anth. 8, 396. 9, 343. Brunck. Soph. 3, 445. Mœr. 155. et n., Fischer. Ind. Palæph. et ad p. 181. Valck. Diatr. 240. Brunck. Aj. 978. ad Eur. Hipp. p. 358. Cycl. 253." Schæf. Mss.]

Ἐμπολαῖος dicitur Mercurius Præses negotiationis, unde et Ἀγοραῖος et Κερδῷος, Aristoph. Πλ. (1155.) Παρὰ τὴν θύραν ἱδρύσασθέ με ἐμπολαῖον: verba Mercurii: ubi Schol. exp. πραγματευτὴν, ἢ ἀγοραῖον, καὶ τῆς καπηλείας προεστῶτα. Itidem ap. eund. Poëtam Ἀ. (816.) Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, exp. ἐμπορικὲ, πραγματευτικέ. Hes. Ἐμπολαῖος, ὁ Κερδῷος Ἑρμῆς. ["T. H. ad Plutum p. 457. Lobeck. Aj. p. 354. ad Diod. S. 1,
C 391. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.] Ἐμπολεὺς, Negotiator, πραγματευτὴς, ἔμπορος, Epigr. ["Phanias 7. Toup. Opusc. 2, 15." Schæf. Mss. Cf. Ἔμπολος.] Ἀπεμπολέω, sive Ἀπεμπολάω, Vendo, Venundo. Prioris hæc exempla sunt. Hes. Ἀπεμπολεῖ, πιπράσκει. Et ἀπεμπολεῖται Bud. affert e Fabulis Æsopicis (18, 45. 49.) pro Venundatur. Posteriore usus est Aristophanes metaphorica signif. Ἀ. (374.) Κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι, Sese venundari assentationibus et blandimentis non intelligunt, inquit Bud., h. e. quod sese ipsis assentatoribus addicunt. Item cum casu, interdum accus. rei venalis, interdum gen. pretii: quem usum πωλέω quoque habet. Lucian. (1, 597.) Ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν τοὺς μὲν μνᾶς Ἀττικῆς, ἐμὲ δὲ δύ' ὀβολῶν. Polyb. Ὁ χρημάτων ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν. Et Greg. Naz. Προσκαίρου κέρδους ἢ δυναστείας μικρᾶς τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν ἀπεμπολήσαντες, ubi eodem plane modo dicitur κέρδους τὴν σωτηρίαν ἀπεμπολήσαντες quo ap.
D Juv. Vendere animam lucro. Rursum Lucian. cum solo accus. (1, 678.) Ἐπειδὰν εἰς τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. Hes. quoque ἀπεμπολῆσαι exp. πωλῆσαι, πεπρακώς: Ἀπεμπολῆσαι, ἐπὶ κέρδος ἀποδόσθαι τι. Idem Hes. ἐμπολήσας exp. etiam πραγματευόμενος, s. potius πραγματευσάμενος. [Ἀπεμπολέω, J. Poll. 3, 124. 6, 191. Euseb. Hist. Eccl. 9, 8. Pr. E. 4. p. 162. Plut. 7, 240. Suid. v. Ῥουφῖνος, Porson. Advers. p. 188. Lobeck. Phryn. 584. "Ad Mœr. 156. Valck. ad Herod. 48. 93. ad Lucian. 1, 357. Bergler. ad Alciphr. 337. Ἀπεμπολάω, ad Mœr. l. c. Eur. Phœn. 1234. Iph. T. 1360. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἐμπ. Wakef. Ion. 1391. ad Lucian. 1, 680. Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss.] Ἀπεμπόλησις, Venditio, Nundinatio, Hippocr. Εἴδησις τῶν πρὸς βίον χρηστῶν, καὶ ἀναγκαίων καθαρσίων ἀπεμπόλησις, Nundinatio s. Venditio medicamentorum ad purgandum necessariorum, [J. Poll. 6, 191.] Ἀπεμπολητὴς, Venditor, Qui lucrum e venditionibus facit; Institor, ut nonnulli exp. [Lycophr. 341.]

'Απεμπολὴ, i. q. ἀπεμπόλησις, Venditio, Venditio quæ fit cum lucro: sicut ἀπεμπολῆσαι ait Hes. esse Venundare lucri causa. Suidas autem vult ἀπεμπολὴν esse Venditionem quæ fit cum impostura. Exp. etiam ἐμπορία, Negotiatio, tam a Suida quam Hes. [* 'Απεμπολεὺς, Bekk. Anecd. 296.] Διεμπολάω, Coëmo, Mercor, Aristoph. 'A. (973.) ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν, Schol. πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδεια ἀγοράζειν. [" Divendo, Eur. Bacch. 512. Prodo, Soph. Phil. 579. ubi Schol. λάθρα ἀπατάω." Seager. Mss. * Διεμπολέω, Lobeck. Phryn. 584.] 'Εξεμπολάω, Vendo. Unde ἐξημπολημένοι, Venditi. [Soph. Ant. 1036. * " Μετεμπολάω, Testament. Joseph. c. 13. in Fabric. Cod. Pseud. V.T. p. 715." Schn. Lex. Suppl.] " Παρεμπολάω, Insuper et præter alia emo s. " comparo. Metaph. Eur. Med. (910.) Εἰκὸς γὰρ " ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος Γάμους παρεμπολῶντί γ' " ἀλλοίους πόσει, Alias sibi nuptias mercanti s. com- " paranti præter jam ante contractas." [* " Συνεμπολάω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 150." Elberling. Mss.]

ΠΩΛΟΣ, Pullus: plerumque de Pullo equino, quem Equuleum Cicero nominat, ut cum ait, Domitores equorum fame debilitant equuleorum nimis effrenatam vim. Dicitur autem de pullis s. equuleis et teneræ et adultæ ætatis. Il. Λ. (680.) Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα Πάσας θηλείας· πολλῇσι δὲ πῶλοι ἐπῆσαν. Et Υ. (222.) similiter, Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι, ubi observa etiam fem. genere dici πώλοισι ἀταλῇσι pro ἁπαλαῖς, νέαις, Teneris pullis. Plato Cratylo, 'Εὰν βοὸς ἔκγονον φύσει, ἵππος παρὰ φύσιν τέκῃ μόσχον, οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μόσχον. Item de pullis adultioribus, Plut. (6, 314.) Οἷός τ' ἐστὶ κατὰ τὸν Σιμωνίδην, Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὣς, ἅμα τρέχειν, Ut Pullus jam ablactatus, Xen. 'Ιππ. (1, 1.) Τοῦ ἔτι ἀδαμάστου πώλου, Plut. (8, 542.) Λυκοσπάδες πῶλοι, Qui lupatis assueti sunt: contra ἄστομοι, Qui durioris sunt oris, vel frænis non assueverunt. Soph. (El. 724.) Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι Πῶλοι βίᾳ φέρουσι. Apud Athen. (108.) Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὣς ὑπὸ ζυγοῦ. Itidem Od. Ψ. (246.) Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἵτ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσι, Qui pulli auroram vehunt, Qui equulei. Asinis quoque, item et elephantis πῶλοι tribuuntur. Sic Varro Pullus asininus; Plin. Pulli onagrorum. Matth. 21, (2.) Εὑρήσετε ὄνον δεδεμένην, καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς, Geop. (16, 21, 6.) Ταῖς θηλείαις ἵπποις ὑποβάλλουσι τοὺς τῶν ὄνων πώλους, pro his Varr. Pullum asininum a partu recentem subjiciunt equæ. Aristot. H. A. 9, 1. de elephantis, Ἔστι δὲ ἡ θήρα καὶ μεγάλων ἤδη ὄντων καὶ πώλων. Plin. dicit Elephantorum vituli: quod vocab. Vitulus pro Pullo equino etiam Virg. posuit in Georg. Jam vitulos hortare, viamque insiste domandi. Πῶλοι dicuntur etiam Pueri et puellæ, metaphorice, Eur. Hec. (144.) Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν. Vide Μόσχος. Idem alibi πῶλον ἄζυγα vocat παρθένον γάμου ἄπειρον. Itidem Nicander 'A. (65.) ἐν σταγόνεσσι γάλακτος Θηλυτέρης πώλοιο χέας ὀπὸν, i. e. νέας γυναικὸς, Juvencæ mulieris. At 'Αφροδίτης πῶλοι dicuntur Meretrices juvencæ, ap. Athen. (568.) πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας. [Cf. Horat. Carm. 1, 23. 2, 5. 3, 9. 11.] || Item Nomen proprium Rhetoris, ad quem Herodicus, ἀεὶ πῶλος εἶ: ut ad Thrasymachum, ἀεὶ Θρασύμαχος εἶ. [" Markl. Iph. p. 63. Wakef. Eum. 408. Jacobs. Anth. 6, 178. 7, 49. 8, 123. 11, 69. Strato 77. Pierson. Veris. 101. Valck. Phœn. p. 117. 297. Hipp. p. 285. Callim. 159. Munck. ad Anton. Lib. 139. Verh. 300. Heyn. Hom. 8, 54. Pro Virgine, Musgr. Iph. T. 142. Tro. 536. Numus, Valck. Phœn. p. 116. De bubus, Toup. Opusc. 2, 161. I. q. ἤθεος, 1, 126. Eur. Phœn. 954. Hec. 140. Πῶλος, Histrio, ad Lucian. 1, 479." Schæf. Mss.] Πωλοδαμνέω, Pullos domo. Accusativo junctum significat Ut pullum domo et erudio. Soph. Aj. (549.) αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν: i. e. ὡς πῶλον γυμνάζειν καὶ παιδαγωγεῖν. [Xen. Œc. 3, 10. Lobeck. Phryn. 594. Eur. Rhes. 187. 624. Lucian. 2, 448. " Plut. Mor. 1, 7." Schæf. Mss. * Πωλοδαμέω,

A Lobeck. l. c.] ET Πωλοδάμνης, Equuleorum s. Pullorum domitor: Cic. Equorum domitor. Utitur Xen. Œc. [13, 7. 'Ιππ. 2, 1. 2. 3. " Ad Herodian. Philet. 449." Schæf. Mss. * Πωλοδαμνική, ἡ, Ælian. H. A. 6, 8.] Apud Suid. LEGITUR ET Πωλοδαμαστὴς, quod exp. γυμναστὴς, [" Diod. S. 2, 219." Schæf. Mss. * Πωλοδαμαστική, ἡ, Steph. Byz. in Ἀχναι. * Πωλοδαμναστικὸς, Lobeck. l. c. * Πωλοκόμος, Gl. Pullarius. * Πωλομάχος, Anthol. 5. p. 538.] Πωλοτρόφος, Pullos nutriens: ut πωλοτρόφος Θεσσαλίη, Epigr. Laudatissimi enim erant ἵπποι Θεσσαλικοί. [Ælian. H. A. 16, 36. ἐλέφαντος. * Πωλοτροφέω, Geop. 16, 1, 1. * " Πωλοτροφία, Brunck. Aristoph. 1, 52." Schæf. Mss. * Πωλοτροφική, ἡ, Ælian. H. A. 4, 6.]

Αἰολόπωλος, Varios pullos s. equuleos habens, Il. Γ. (185.) ἀνέρας αἰολοπώλους, Schol. ποικίλως ἱππαζομένους, ταχεῖς ἵππους ἔχοντας. Hes. itidem non solum ποικιλοπώλους, verum etiam ταχυπώλους, ex eo quod αἰολεῖν significet κινεῖν. Dicuntur igitur αἰολό-
B πωλοι, Qui varios et maculosos pullos habent, vel variis modis domitos et exercitatos, ideoque agiles et pernices. [* " Βραδύπωλος, superl. βραδυπωλότατος, Tzetz. Ch. 13. tit. 460. * Δίπωλος, Jo. Malal. 1, 221. ἅρμα." Elberling. Mss. Hemsterh. ad Callim. Fr. p. 417. * 'Ενδοξόπωλος, vide Κλυτόπωλος.] 'Εξάπωλος, Sex pullos s. equuleos habens: ἑξάπωλον ἅρμα, Currus quem sex equulei conjugati trahunt, ut Apul. Quadrijuges et Sejuges currus: Plin. autem et Livius Sejuges dicunt senos equos ad unum currum junctos. Herodian. (5, 6, 16.) Τὸ δὲ ἅρμα ἦγεν ἑξάπωλον, ἵππων λευκῶν, μεγίστων τε καὶ ἀσπίλων. Εὔπωλος, SIVE 'Εΰπωλος, resolutione Ionica et poëtica, Pulcros equuleos habens aut ferens, εὔιππος, Od. Ξ. (71.) Ἴλιον εἰς εὔπωλον, i. e. καλοῖς ἵπποις χρώμενον, Schol. Exp. et aliter, ut supra docui post Πωλέω, Verso. 'Εχέπωλος, Equuleos s. Pullos equinos habens: Hes. ἐχέπωλοι, ἱππικοὶ, ἱπποτρόφοι. [* Καλλίπωλος, Pind. 'O. 14, 2.] Κλυτόπωλος, Pullis equorum inclytus, Celebris equorum pullitie, Il. E. (654.)
C Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, Schol. ἐνδόξους ἵππους ἔχοντι: et οὗ κλυτή ἐστιν ἡ * ἐπιπώλευσις, Hesychio itidem κλυτόπωλος EST 'Ενδοξόπωλος, et ἱππεὺς ἀγαθός. Affertur ET Κλυτόπωλος itidem pro Circa equorum pullos insignis. " Κλειτόπωλος, Equis et re equestri insignis: " qui dicitur et κλυτόπ." Λευκόπωλος, Candidos pullos habens, Quem nivei equulei vehunt, Solis epith., item diei, s. lucis: ut ap. Soph. Aj. (673.) 'Εξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος Τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν. [* Μονόπωλος, Eur. Or. 1004. Schol. ad Phœn. 800.] Ταχύπωλος, Pernices equuleos habens, Qui velocibus equorum pullis utitur, Il. E. (316.) Δαναῶν ταχυπώλων, Ψ. (6.) Μυρμιδόνες ταχύπωλοι. Exp. et ἱππικὸς, Rei equestris peritus. [* Τετράπωλος, Pisid. Opif. 398. " Jo. Malal. 1, 221. 222. Theod. Prodr. 2. τὸ τετράπ. ἡλίου δίφρον." Elberling. Mss. " Τετράπωλον ἅρμα, Currus quatuor equis junctus, Montf. Palæogr. 228." Kall. Mss. * Τετραπωλία, Gl. Quadrigæ. * " Τρίπωλος, Dionys. H. 3, 1498. Wessel. Obss. 116." Schæf.
D Mss. Eur. Andr. 276. ἅρμα. Τρίπωλον, Gl. Triga. * 'Υπέρπωλος, Scholiastæ πολύϊππος, Æsch. Pers. 791. * 'Υπόπωλος, Strabo 8. p. 540.]

Πωλικὸς, Pullinus, Lucian. (1, 842.) 'Εκ τῆς ἵππου θηλάζει ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον, Ritu pullorum. Item πωλικὴ ἀπήνη ap. Soph. (Œd. T. 812.) Rheda s. Vehiculum quod pulli trahunt. Sic Lucian. (1, 164.) Τελείῳ ἅρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. [" Jacobs. Anth. 8, 123. ad Lucian. 1, 423. 427. Toup. Opusc. 2, 161. Valck. Diatr. 106." Schæf. Mss.]

Πωλίον, τὸ, Pullulus, i. e. Parvus pullus, Tenellus pullus s. equuleus, Aristoph. [Σφ. 189. " Abresch. Æsch. 2, 2." Schæf. Mss.] AT Πώλιον, pro Pullium, i. e. Quod equa emittit antequam pullum partu edat, ex Aristot. H. A. 8, [24. Bast. ad Greg. Cor. 321.]

Πωλάριον, i. q. πωλίον, Plato ap. Diog. L. de Aristot. 'Ημᾶς ἀπελάκτισε, καθαπερεὶ πωλάρια γεννηθέντα τὴν μητέρα, [" Diog. L. 5, 2." Wakef. Mss.]

Πωλεύω, Pullos equinos domo et erudio, ut παι-

δεύω, Pueros erudio, Xen. Ἱππ. (2, 1.) Ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν, δοκεῖ ἡμῖν γραπτέον εἶναι, J. Poll. 1. Δαμάσαι δ' ἂν εἴποις καὶ πωλεῦσαι, πωλοδαμνεῖν, καὶ ἐκπαιδεῦσαι, καὶ ἡμερῶσαι, ἀσκῆσαι, ἀναδιδάξασθαι. [Ælian. H. A. 13, 8. * Πώλευμα, Max. Tyr. 7, 8.] Πώλευσις, Domitio equorum, Cura domandi et erudiendi pullitiem equinam, etiam Cura formandi: ut Virg. dixit Formare vitulos. Xen. (Ἱππ. 2, 1.) Ἀμφὶ πώλευσιν διατρίβειν, Circa equuleos domandos et erudiendos. [* Πωλευτὴς, Equorum curator, Max. Tyr. 7, 8. Ælian. H. A. 7, 41. ἐλέφαντος, 8, 17. 10, 10.] Πωλευτικὸς, Ad equuleos domandos erudiendosque idoneus, [Ælian. H. A. 11, 36. * Πωλευτὸς, unde] Ἀπώλευτος, Non domitus eruditusque, ut pulli domari solent et erudiri. Apud Suid. Τὰ τέκνα αὐτῶν ἀθροίσαντες εἴς τινα ἅλω, καὶ ἱππαγέλην ἐπελάσαντες ἀπωλεύτων, μάλα ἀνοίκτως ἀλοῶντες διέφθειραν, Equorum gregem nondum domitorum. Suidas tamen ἀπωλεύτων exp. ἄνευ πώλων. [" Ad Herod. 624." Schæf. Mss.]

Πωλεία, i. q. πώλευσις, Xen. Ἱππαρχ. (2, 2.) Ab B Ulp. autem de ædilitio edicto πωλείαν usurpari ajunt pro Armento pullorum s. equuleorum, ut Varro Equariam accipit pro Armento s. Grege equorum. || Fimum pulli asini quod primum edidit. Sic enim Plin. 28, 13. Asinini pulli fimum quod primum edidit (Polean vocant Syri) datur in aceto mulso. || Πωλεία Suid. exp. χαίτη. Nisi potius ap. Eund. scr. πωλεία χαίτη, Pullina seta s. coma: ut sit a masc. πώλειος, Pullinus. [Strabo 5. p. 325.] AT Πωλία, Hesychio Æreum pegma humeris suis gestans τὰς τῶν Λευκιππίδων πώλους.

[* Πωλίζειν, Gl. Pullari. * Πώλισις· Pullatio.]

ΠΩΜΑ, τὸ, Operculum, Il. Δ. 116. πῶμα φαρέτρης, Od. I. 313. ὡς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη, Θ. (447.) Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, Aptavit operculum, sc. τῷ κιβωτίῳ, s. χηλῷ, ut ipse vocat: B. (353.) Δώδεκα δ' ἔμπλησαν, (sc. ἀμφορέας) καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας. Et Hesiod. Ἔργ. (1, 98.) de dolio Pandoræ, ἐπέμβαλε πῶμα. Ibid., paulo ante, πίθου μέγα πῶμ' C ἀφελοῦσα. Sic ap. Athen. (483.) Φοίτα, καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κάδων. Item πώματα πορφυρῶν ap. Gal. Simpl. l. 11. Opercula purpurarum piscium, i. e. Testæ s. Conchæ: ὄστρακα. || Πῶμα Hes. exp. ἔκπωμα, Poculum. || Potus s. Potio, Eur. (Iph. T. 952.) δαιτὸς καὶ πώματος. Et ex Esdra 3, (7.) Βρώματα καὶ πώματα. Sed quidam in his ll. scribere malunt πόμα, ut supra post Πίνω in Πόμα docui, quo hæc pertinent. || Aliam præterea nominis hujus πῶμα signif. vide ap. Diosc. 1, 149. de palma. [" Πῶμα, Operculum, Jacobs. Anth. 6, 152. ad Lucian. 1, 292. Conf. c. στόμα, ad 2, 222. Πῶμα, Potus, Phryn. Ecl. 201. Thom. M. 481. ad Charit. 783. Wakef. Phil. 714. Eum. 266. Jacobs. Anim. 114. Brunck. Soph. 3, 386. Pierson. Præf. ad Mœr. 48. Brunck. ad Hipp. 210.:—' Promiscue adhibentur πῶμα et πόμα, prout alterutrum versui convenit.' Segaar. Epist. ad Valck. p. 9. Pauw. ad Herodian. 201. Steinbr. Mus. Tur. 1, 183. Toup. Opusc. 2, 104. Πῶμα, πόμα, Ammon. 114. Valck. Hipp. p. D 185. Musgr. ad v. 209. Bredow Ep. Par. 122." Schæf. Mss. Porson. Advers. 191. * Ἄπωμος, Sine operculo, Geop. 6, 1, 4. Ad normam τοῦ ἄσωμος.]

Πωμάζω, Fut. άσω, Operculo claudo et Obturo, Operculo: Colum. Vasa operculare et oblinere. Unde ap. Aristot. Probl. πωμάσῃ, Opercularit. Et H. A. 8. πωμασθῇ, Operculatus s. Operculo apposito clausus fuerit: Ἐὰν πωμασθῇ ὀλίγος ἀήρ. Apud Eund. in Probl. Πωμασθεὶς αὐλὸς, Tibia operculo obturata. [" Bibl. Crit. 1, 2. p. 171." Schæf. Mss. Diosc. 2, 212. χύτρα πεπωμασμένη. " Babr. 48. Geop. 1, 171. * Πωμασμὸς, Eust. Od. 357, 36." Wakef. Mss. * Πωμαστὴρ, unde * " Πωμαστήριον, ad Diod. S. 1, 177." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. * Πωμαστὸς, unde * Ἀπώμαστος, Geop. 7, 19, 1. 13, 10, 8. 20, 46, 3.]

[* " Ἀναπωμάζω, Hero Mathem. Spirit." Schn. Lex. * Ἐπιπωμάζω, Hippocr. 423, 30. LXX. Ps. 43, 20. 68, 16.] Παραπωμάζω, Operculo, Obstruo operculo et obturo, Aristot. de Juvent. et Sen. (3.) loquens de carbonibus, Ἂν ὦσι παραπεπωμασμένοι τῷ καλουμένῳ πνιγεῖ. Vide Πνῖγος. Περιπωμάζω, Operculo circumcirca obturo, Circumcirca operculo, [Theophr. Fr. 3, 43. sed Schneid. reposuit περιπωματίζοντες.]

[* " Πωμαίνω s. * Πωμαννύω, unde * Ἐπιπωμάννυμι, Hero Spirit. p. 180. ἐπιπωμαννύμενα." Schn. Lex.]

Derivata a genitivo.

Πωματίας, Operculatus, Diosc. 2, 11. Κοχλίας ὁ ἐν ταῖς κατὰ Λιγυρίαν ἄλπεσι πωματίας καλούμενος, ubi Ruell. Cochleæ quæ in Liguriæ Alpibus Pomatiæ, i. e. Operculares, cognominatæ. Quale fortasse et id cochlearum genus de quo Plin. 8, 39. Est et aliud genus minus vulgare, adhærente operculo ejusdem testæ se operiens. Obrutæ terræ semper hæ, et circa maritimas tantum Alpes quondam effossæ. [* Πωμάτιον, Gl. Operculum. * Ἐπίπωμα, unde * " Ἐπιπωματικὸς, Obturendi vim habens, de oleo quo loti utebantur, Schol. Aristoph. Πλ. 616." Kall. Mss.]

[* Πωματίζω, Lobeck. Phryn. 671. * Ἐκπωματίζω, Nicet. Anal. 7, 2.] Ἐπιπωματίζω, Operculo obstruo et obturo, Operculo, Synes. Ep. 15. Ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος κατὰ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος, Ipsum operculat, sc. τὸν σωλῆνα, s. αὐλὸν τοῦ ὑδροσκοπίου. Et ἐπιπωματίζειν τὸ πῦρ, ap. Alex. Aphr. veluti cum præfurnio τοῦ πνιγέως operculum obditur. Cui simile genus loquendi vide in Πνῖγος, ubi Aristot. dicit παραπωμάζειν. Verba ejus sunt, Τὸ πῦρ ἐπιπωματιζόμενον σβέννυται. [Stob. Ecl. Phys. 203. Theophr. Fr. 3, 49. 59.] Περιπωματίζω, Operculo circumcirca obturo, i. e. Bene operculo, i. q. περιπωμάζω. Unde ap. Aristot. (Probl. 25, 17.) vas περιπωματιζόμενον.

ΠΩΡΟΣ, Luctus, πένθος, ut Schol. Soph. et Aristoph. (Πλ. 33.) exp. in hoc versu Antimachi, Πῶρός τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος. Idem versus ap. Suid. sic legitur Πῶρόν τοι ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔθεντο, ubi ipse dicit esse πάθος τι. Simile Il. P. (37.) Ἄῤῥητον δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. Citatur et a Schol. Eur. (Or. 392.) ap. quem tamen non πῶρος scribitur, SED Πώρη, ubi etiam ait, ταλαίπωρος, παρὰ τὴν πώρην, ὃ δηλοῖ πένθος. || Hesychio ὁ ταλαίπωρος. [" T. H. ad Plutum p. 22." Schæf. Mss.]

Ταλαίπωρος, Ærumnosus, Calamitosus, Miser, Aristoph. Πλ. (33.) Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου βίον, Schol. τοῦ τλητικοῦ: παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον: ut ταλαίπωρος sit Qui calamitatum luctuosarum oneribus premitur assidue. Sic Soph. (Œd. C. 14.) Πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπου, Calamitose pater Œdipe; nam regno exutus, oculisque item orbatus, vagabatur huc illuc. Aliquando est σχετλιαστικὸν, ut Dem. pro Cor. Τί οὖν, ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; Τὸ ταλαίπωρον pro Constanti laboris tolerantia affertur ex Aristoph. (N. 414.) Quod si verum est, ταλαίπωρος accipi etiam possit pro Eo qui fortiter luctum luctuosasque ærumnas et calamitates perfert: et idem fuerit cum eo, qui appellatur ab Hom. ταλαπενθής. [" Ad Dionys. H. 2, 718. Markl. Iph. p. 123." Schæf. Mss. * Ταλαιπωροποιὸς, Dorotheus Doctr. 7. Ἡ ἁμαρτία ταλαιπωροποιός ἐστι.]

" Ἀταλαίπωρος, Qui non est ταλαίπωρος, Carens
" laboribus et ærumnis, Laborum molestiarumque
" expers: ut Ælian. ap. Suid. dicit Ἀταλαιπώρῳ τῆς
" ἀληθείας ἀκοῇ, ubi et ipse Suid. ἀταλαίπωρον esse
" dicit ἄπονον, εὐχερὲς, item et τὸ ἐξ ἑτοίμου λεγόμε-
" νον: Etym. præterea, ῥάθυμον, ὀλίγωρον: quoniam
" sc. τὸ κακοπαθεῖν significat etiam ἐνεργεῖν. Itidem
" certe ADV. Ἀταλαιπώρως Suid. exp. ῥαθύμως, ὀλι-
" γώρως, Segniter, Negligenter, Incuriose: afferens
" ex Aristoph. Danaidibus, Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως
" ἡ ποίησις διέκειτο. Itidemque Hes. ἀταλαιπώρως
" affert pro ἄνευ κόπου, ἀκοπιάστως. Utplurimum
" sane negligenter et incuriose fiunt, quæ fiunt sine
" labore et ullo studio; diligenter autem et accurate,
" quæ multo cum labore. Sed et Thuc. Schol. 1,

“ (20.) ἀταλαίπωρος exp. ἀνεξέταστος, hoc in l., p. 8. “ Οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀλη- “ θείας, καὶ ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται, Adeo “ parvo cum labore inquiritur veritas.” [Dionys. H. 234, 35. 550, 41. Joseph. 125. Hippocr. 289, 5. * “ Συνταλαίπωρος, Clem. Epist. de Gest. Petri. §. 86.” Kall. Mss.]

Ταλαιπώρως, Ærumnose, Misere, Laboriose, Thuc. 3, (4.) Εἰς τὴν Λακεδαίμονα ταλαιπώρως διὰ τοῦ πελάγους κομισθέντες. [Magno cum labore, Ægre, Aristoph. Ἐκκλ. 54.]

Ταλαιπωρία, ἡ, Miseria, Ærumna, Labor et molestia, Fatigatio, μόχθος, πόνος, Thuc. 2, (49.) Μετὰ ταλαιπωρίας μεγάλης, Magno cum labore, 7, (84.) p. 262. Ὑπὸ τῆς ταλαιπωρίας, [“ Ad Herod. 443. (4, 134.)” Schæf. Mss.]

Ταλαιπωρέω, Miser sum, Misere vivo, mecum agitur, Male mecum agitur, Res meæ afflictæ sunt, Thuc. 5, (73.) p. 189. Καὶ μάλιστ' ἂν τοῦ στρατεύματος ἐταλαιπώρησαν, εἰ μὴ οἱ ἱππῆς παρόντες αὐτοῖς ὠφέλιμοι ἦσαν: (74.) Οἱ μὲν ξύμμαχοι οὐκ ἐταλαιπώρησαν, Schol. οὐ κακῶς ἔσχον ἐν τῷ πολέμῳ. Ibid. πονεῖν affinem signif. habet. Et 2, (101.) Ἡ στρατιὰ σῖτόν τε οὐκ εἶχεν καὶ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει, Male habebat ex hyemis asperitate, etiam Vexabatur. Greg. Naz. Ὑπαιθρίοις κρυμοῖς καὶ ὄμβροις ταλαιπωρεῖν. Pass. Ταλαιπωροῦμαι eand. signif. habet, Aristoph. Σφ. (967.) ἐλέει ταλαιπωρουμένους, Miserare ærumnosos et afflictos, Thuc. 7, (82.) p. 262. Ἑώρων ἤδη τεταλαιπωρημένους τοῖς τε τραύμασι καὶ τῇ ἄλλῃ κακώσει, Male affectos, se habentes. Item Laboro, Labores et ærumnas perfero, Thuc. 1, (99.) Οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν, Laboribus ullis perfungi. Idem, Ταλαιπωροῦσι σφίσιν αὐτοῖς, Sibi laborant. Sic et pass. ταλαιπωροῦμαι usurpatur, Aristoph. Σφ. (1116.) loquens de fucis, οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου Τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι, Non laborantes: unde et Hesiod. (Ἔργ. 1, 303.) de eis cecinit, Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ Ἔσθοντες, Virg. Immunisque sedens aliena ad pabula fucus. Quibus addere possumus Isocr. ad Nic. Ὑμῖν δ' ἔξεστι μηδὲν ταλαιπωρηθεῖσιν ἅπαντα ταῦτα διαπράξασθαι, Sine ullis laboribus et molestiis. Item ταλαιπωρηθεὶς affertur pro Fessus. || Transitive quoque usurpatur ταλαιπωρέω pro Miserum reddo, In miserias et ærumnas conjicio, Ad miserias et ærumnas redigo, Calamitatibus afficio, Isocr. Symm. (9.) Ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, Nos afflixit, vel etiam Fatigavit. [“ Thom. M. 832. 858. Musgr. Suppl. 765. Brunck. Aristoph. 1, 150. Marcell. de V. Thuc. p. 2. Heyn. Hom. 5, 492. Ind. Xen. Mem.” Schæf. Mss. Arrian. Epict. 1, 26. Plut. Bruto 37. Τὸ σῶμα ταλαιπωρούμενον.] Ταλαιπώρημα, τὸ, Calamitas, Miseria, i. q. ταλαιπωρία, Phalar. [* Ταλαιπωρητὸς, unde] * Ἀταλαίπωρητος, Schol. Aristoph. Θ. 1031. * Ἀταλαιπωρήτως, Hesych. 105, 2.] Διαταλαιπωρέω, Ærumnis et laboribus usque premor, Labores et ærumnas perfero. Συνδιαταλαιπωρέω, Simul ærumnas et labores perfero, laboro et in ærumna sum, i. q. συνταλαιπωρέω, [Plato Crit. c. 5. * “ Ἐνταλαιπωρέομαι, Laboro in, Misere vivo in, Chrys. ad Olymp. 3. T. 7. p. 79, 8. Οὐκ ἐβούλετο ταῖς ἀλύσεσιν ἐνταλαιπωρεῖσθαι ἐκείναις.” Seager. Mss. “ Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 540.” Boiss. Mss.] Ἐπιταλαιπωρέω, Insuper labores et molestias perfero, Thuc. 1, (123.) p. 39. Περὶ δὲ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν: quæ Schol. sic exp. ὑπὲρ δὲ τῶν μελλόντων δεῖ τοῖς παροῦσι πράγμασι βοηθοῦντας προσθεῖναι τοῖς πόνοις. Alioquin ἐπιταλαιπωρεῖν significat etiam Labores et molestias subire aliquam ob rem. Exp. etiam Sum miser, ut ταλαιπωρέω. * Προταλαιπωρέω, Schol. Aristoph. A. 1220. * “ Προσταλαιπωρέω, Schol. Theocr. Hypoth. Id. 2. Orig. c. Cels. 220. Schol. Eur. Or. 688.” Kall. Mss. “ Basil. Schol. in Greg. Naz. Stel. 1. p. 68. Ed. Montac.” Boiss. Mss. Aristoph. A. 767. 1220. 1222. Plut. Arato 27. Thuc. 2, 53. J. Poll. 648. Chrys. 4, 213. Aristid. 1, 619. Synes. 37. 41.]

Συνταλαιπωρέω, Una miser sum, Una in miseriis et

A ærumnis versor, Phalar. [Soph. Œd. C. 1136. * Ταλαιπωρίζω, Symm. Esai. 21, 2. 33, 1.]

Πωρέω, Lugeo, πενθῶ. Vocab. Eleis usitatum, teste Schol. Soph. (Œd. C. 14.) et Suida. Hes. quoque πωρεῖν exp. πενθεῖν, κηδεύειν: Idem tamen πωρῆσαι exp. etiam λυπῆσαι: ita ut neutraliter ponatur et transitive, sicut ταλαιπωρεῖν.

Πωρητὺς, Luctus, Miseria, Calamitas, ταλαιπωρία, πένθος, Hes. [“ Valck. ad Herod. 42. T. H. ad Plutum p. 22.” Schæf. Mss. Schol. Eur. Or. 392.]

ΠΩΡΟΣ, ὁ, Callus, Corpus durum, siccum et album, ossa fracta conjungens. Nam quoniam ossis fracti partes inter se coalescere nequeunt propter siccitatem, natura eas callo circa oras fracturæ concrescente, quasi vinculo quodam colligat, ut inter alia tradit Gorr. Vide etiam Πωρόω et Ἀσυμπώρωτος. [“ M. Anton. 9, 36.” Wakef. Mss.] || Πῶρος, inquit
B Gorr., dicitur etiam Substantia quædam crassa, lenta, dura, quæ aliqua in parte præter naturam concrevit in modum calli, ut sæpe fit in articulis, et aliquando in pulmone: qui ab ossium callo differt, quod hic naturæ opus sit, et quodammodo secundum naturam sit, cum aliter pars restitui non possit; ille vero morbus sit; quem aliqui suo nomine πώρωσιν vocarunt, quippe qui præter naturam habeat tum causam, tum generationem. Nascuntur hujusmodi calli et in oculis, et in fistulis, aliisque ulceribus, atque etiam in cute; tollique medicamentis debent. Vide et Paul. Ægin. 3, 78. ubi de podagra et articulariis morbis. Auctor Defin. Med. Πῶρός ἐστιν οὐσία λιθώδης καὶ ἀπόκροτος, ubi Interpres, Tophus est substantia callosa et renitens. Aristot. H. A. 3, 19. Σηπόμενον δὲ γίνεται τὸ αἷμα ἐν τῷ σώματι πύον, ἐκ δὲ πύου πῶρος, ubi Gaza quoque interpr. Tophus: quemadmodum et Ruell. ap. Diosc. 5, 108. de ochra, Πώρους θρύπτει, vertit, Articulorum tophos comminuit. Marcellus autem sic, Quas Græci πώ-
C ρους dicunt Concretas circa ossa lapidosas duritias, frangit. Idem Diosc. alibi, Λύει τοὺς περὶ τὰ ἄρθρα πώρους. Rursum Gaza ap. Alex. Aphr. Πῶροι ποδαγρῶν vertit Durities lapidosa in podagris. Suidæ πῶρος est * ἀπολίθωσις. Videtur igitur præcedens πῶρος ossium et articulorum per metaph. dictus a Poro lapide, de quo Plin. 36, 17. Pario similis candore et duritia, minus tamen ponderosus, qui Porus vocatur. Herod. (5, 62.) πώρινον λίθον appellat. Meminit et Hes. in Πώρινος. || Πῶρος, Nomen proprium Regis, cujus frequens mentio ap. Plut. item et Plin. [“ Ad Diod. S. 2, 328. ad Paus. 398. (5, 10.) Tophus, Valck. Anim. ad Ammon. 69.” Schæf. Mss. Scribitur etiam * Πόρος, Theophr. de Lapid. 7. Πόρος ὁ λίθος, ὅμοιος τῷ χρώματι καὶ τῇ πυκνότητι τῷ Παρίῳ, τὴν δὲ κουφότητα μόνον ἔχων τοῦ πόρου: J. Poll. 7, 123. ubi et * πόρινος λίθος, ut ap. Geop. 7, 12, 10. Λίθον τὸν καλούμενον Πόρινον, ubi vide notata. Item Aristot. Meteor. 4, 10. Οἱ πόροι οἱ ἐν τοῖς σπηλαίοις. Vide Schn. Lex.]

D Πωροκήλη, Ramex callosus, s. Tophus, in testiculo aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus et inæqualis. Quibus notis ab hydrocele et sarcocele distinguitur, ut scribit Paulus Ægin. 6, 63. Gorr. Πωροκήλη Polluci, (4, 203.) est πώρωμα περὶ τὸ ὄσχεον ἐξ ἀποστήματος. [* Πωρολύτης, unde * Πωρολυτικὸς, Paul. Ægin. 6, 109. * Πωροποιὸς, unde * Πωροποιΐα, ἡ, τῶν πόρων, Cass. Probl. 79. Junius interpr. Obstructio. Schneid. suspectum habet. Cf. Ποροποιΐα.]

Πωρόμφαλον, Tophi concretio in umbilico. Gorr. [A Schneidero non agnoscitur.]

Πώρινος, E poro factus, Porinus. Item πώρινος λίθος pro πῶρος. Herod. 5, (62.) de templo Delphico, Συγκειμένου σφι πωρίνου λίθου ποιέειν τὸν νηὸν, Παρίου τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεποίησαν. || Hes. πώρινος generaliter exp. λίθινος. Attamen Πῶρος, inquit, οὐ πᾶς λίθος. [“ Herodian. Epimer. 113.” Boiss. Mss. Paus. 6, 19. “ ad p. 398. Valck. Anim. ad Ammon. 169. Aristoph. Fr. 268.” Schæf. Mss. Scribitur et

* Πόρινος, vide Πῶρος. * Πόρειος s. Πώριος, Strabo A 17. p. 568. Sieb. λίθος, vide Casaub. et Cor.] AT Πωριαῖος affertur pro Callosus, Asper, [Schneidero susp. * Πωρώδης, Hes. v. * Σπῖδος.]

Πωρόω, In porum converto, In lapidosam duritiem et tophum commuto, Durum reddo in modum pori s. tophi. Suid. exp. σκληρύνω καὶ * λιθοποιῶ, subjungens hunc e Piside locum, τὰς ἰκμάδας Πωροῦντα καὶ σφίγγοντα λιθώδει τρόπῳ. Apud LXX. Deus reproborum corda πωροῖ, i. e. Indurat et velut in saxeam naturam convertit, ne ullis vel monitis vel pœnis commoveantur. Esai. 6. Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐπιστραφῶσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτοὺς, Obduravit corda eorum, ἐσκλήρυνεν: ut dicit Paul. in Epist. ad Rom. 9, (18.) Ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει. Itidem pass. voce et significatione, Rom. 11, (7.) Ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν, Electi assecuti sunt, reliqui occalluerunt, Indurati sunt. 2 Cor. 3, (14.) Ἐπωρώθη τὰ νοήματα αὐτῶν, Occalluerunt mentes ipsorum. B At Marc. 6, (52.) Οὐ γὰρ συνῆκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις, ἦν γὰρ ἡ καρδία αὐτῶν πεπωρωμένη, maluit doct. Interpres vertere Stupidum erat cor. Erasmus cum vulg. vertit Obcæcatum erat: ut sit a πωρὸς Cæcus, de quo paulo infra. Item πωρόω ap. Medicos, Solido et ferrumino obducto callo, Diosc. 1, 112. de ulmo, Κάταγμα πωροῖ, ubi Ruell. Fracta ossa solidat, Marcell. Ossa fracta solidat, succedente ossea cicatrice, quam πῶρον dicunt. Et alibi, πῶροι, ἀπώρωτα ὀστέα. Et pass. voce ac significatione πωροῦσθαι in ossibus dicitur quod in aliis συμφύεσθαι, i. e. Confervere et consolidari, ut Celsus loquitur, s. Solidari et coire obducto callo. Vide Ἀσυμπώρωτος. [" Wakef. S. Cr. 4, 203." Schæf. Mss. Nymphis Athenæi 549. Σαρκὸς ἐκ τοῦ στέατος πεπωρωμένης, Ælian. V. H. 9, 13. Διὰ τῆς πεπωρωμένης σαρκός.]

Πώρωμα, τὸ, Callosa durities, Collectio quæ in callum concrevit: cujus signif. exemplum habes in Πωροκήλη. Itidem legunt quidam in Hippiatria, Εἴωθε τοῖς ὑποζυγίοις πωρώματα γίνεσθαι, καὶ μάλιστα τοῖς C νωταγωγοῖς, exponuntque οἰδήματα ἀποστρακούμενα, ἰχῶρα ἢ φύσημα ἔχοντα. Sed vulg. Edd. ibi HABENT Πυρώματα.

Πώρωσις, Concretio quæ in callum fit, Cum ossa callo solidantur, Consolidatio et ferruminatio ossium fractorum, Gal. Ἐν ταῖς τῶν καταγμάτων πωρώσεσι. Vide Ἀσυμπώρωτος. Item πώρωσις καρδίας in sacris literis, Cum cor occalluit, Cum animus alicujus plane contra monita obduruit, Marc. 3, (5.) Συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, Condolescens quod occalluisset cor eorum: ut supra itidem πωροῦσθαι habuimus pro Occallescere s. Callum obducere: sumta metaph. a callo et duritie in articulis, qui πῶρος nominatur. Erasmus cum vulg. vertit, Super cæcitate cordis eorum, a πωρὸς significante Cæcus, de quo paulo infra. Similiter in Ep. ad Ephes. 4, (18.) Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἄγνοιαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτοῖς, διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν, Propter ignorantiam quæ est in ipsis, ex obduratione cordis eorum. D Ambrosius πώρωσιν ibi interpr. Duritiem. Rom. 11, (25.) Οὐ γὰρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν τὸ μυστήριον τοῦτο, ὅτι πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ, Obdurationem istam quæ est e parte, Israëli evenisse, tantisperdum plenitudo gentium introierit. || Apud Plut. autem in Quæst. Rom. Τὸ ἕλκος ἔοικε πώρωσίς τις εἶναι καὶ μιασμὸς σώματος, existimatur pro πώρωσις reponendum πήρωσις: ideoque sic locus ille exp., Ulcus videtur esse mutilatio quædam labesque corporis. [" Wakef. S. Cr. 4, 203. ad Timæi Lex. 249." Schæf. Mss.]

[* Πωρωτὸς, unde] Ἀπώρωτος, ὁ, ἡ, ut ἀπώρωτα ὀστέα, Ossa quæ non coierunt, callum obduxerunt, conferbuerunt: Cels. Si ossa conferbuerint, pro Consolidata fuerint. Diosc. Ἀπώρωτα ὀστέα πωροῖ, ubi quidam, Ossa fracta et non coëuntia ferruminat. Marc. autem sic, Durat in os, quæ non durantur. [Diosc. 1, 89. * Ἀπωρωσία, Paul. Ægin. 6, 110.]

[* Διαπωρόω, Hippocr. 866.]

Ἐπιπωρόω, Insuper induro, Præterea induro, Ultra et magis induro, [Hippocr. 383. * Ἐπιπώρωμα, 92. 802.] Ἐπιπώρωσις tamen exp. non solum Obstinatio, sed etiam Cæcitas: a πωρὸς significante Cæcus. [Hippocr. 817.]

Συμπωρόω, In tophum s. callum cogo. Et pass. συμπωροῦσθαι, Concrescere s. Coalescere in tophum aut callosam duritiem. Ossa autem cum συμπωροῦσθαι dicuntur, e Celso reddere possumus Confervescere; nam ap. eum, Si ossa conferbuerint, Bud. exp. Consolidata fuerint. [" Hippocr. 539." Wakef. Mss. * Συμπώρωτος, unde] Ἀσυμπώρωτος, ap. Diosc. 1. Qui non conferbuit et consolidatus est. Alii, Qui callo interposito consolidatus et ferruminatus non est: ut ap. Paul. Ægin. Ἀσυμπώρωτα κατάγματα. Sic Diosc. 1. de ulmo, Καὶ τὸ ἀφέψημα δὲ τῶν φύλλων καταντλούμενον, κάταγμα τάχιον πωροῖ, Fracta ossa citius solidantur, si ejus decocto foveantur. Et Gal. Οὔτε γὰρ τὰ κατάγματα διὰ συμφύσεως, ἀλλὰ διὰ πώρου, τὴν κόλλησιν ἔχει.

[* Ὑπερπωρόω, unde] "Ὑπερπώρωσις. Ut ὑπερσάρκωσις vel ὑπερσάρκωμα est Excrescentis carnis " vitium: ita Cum id in ossibus evenit post fracturam " sanatam, dicitur ὑπερπώρωσις. Ita VV. LL. e Paulo " Ægin." [" Cocchii Chirurg. p. 23." Kall. Mss.]

AT VERO Πωρὸς, Suidæ ὁ τυφλὸς, Cæcus. UNDE Πωρόω, Obcæco, Excæco: quo modo vetus Interpres, et Erasmus eum secutus, ap. Evangelistas et Paulum ἐπώρωσεν verterunt Excæcavit: et ἐπωρώθησαν, Excæcati sunt. Sed alii malunt, Induravit s. Obduravit, et Indurati sunt s. Occalluerunt: a πῶρος deducendo: in qua sententia Ambrosius quoque est, et Cyrillus, quippe e quo πωρῶσαι τὴν καρδίαν Bud. interpr. Obdurare. ITIDEM Πώρωσις eidem Suidæ est ἡ τύφλωσις, Excæcatio, Cæcitas: ut vetus quoque Interpres et Erasmus in N. T. passim verterunt. [Vide Schleusn. Lex. N. T.]

ΠΩΣ, Interrog. adv. Quomodo? Quo pacto? Qui? Qua via? Qua ratione? Od. A. 65. Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Γ. 22. Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν; Il. Λ. (837.) Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἥρως; Apud Lucian. (1, 137.) interrogatur Plutus, Ὁπόταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς, οὕτω τυφλὸς ὢν, εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Aliquanto post, Εἶτα πῶς, ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; Non multo post, cum dixisset ipse Plutus, Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστι; interrogatur, Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; Apud Eund. frequens est πῶς τοῦτο φῄς; et πῶς τοῦτο λέγεις; Sic autem πῶς λέγομεν, ex Aristot. infra, ubi de πῶς posito in interrogatione non directa. Interdum vero sententiam claudit, Greg. Naz. Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; et, Γενήσεται δὲ πῶς; Sed præfigitur aliquando huic adverbio particula καὶ, non vacans, (ut Bud. tradit, qui etiam VERTIT Καὶ πῶς, Quonam modo?) sed potius affectum quendam indicans, meo quidem judicio: Dem. Ἀλλ' ὁρᾷς, ταυτὰ γὰρ συμφέροντα εἱλόμην τουτοισὶ, καὶ οὐδὲν ἴδιον πεποίημαι· ἆρ' οὖν οὐδὲ σύ; καὶ πῶς; Sed frequentius particulam quampiam sibi subjunctam habet. Ac primum quidem particula potentialis ἂν huic adverbio πῶς subjungitur; nam DICITUR Πῶς ἂν, ut in Xen. Ἱερ. (1, 9.) Εἰ γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει, πῶς ἂν πολλοὶ μὲν ἐπεθύμουν τυραννεῖν, πῶς δὲ πάντες ἐζήλουν ἂν τοὺς τυράννους; Cum tamen jungo PARTIC. ἂν cum πῶς, id magis e Budæi quam mea sententia facio. Is enim ostendere volens πῶς jungi cum ἂν, exemplum illud affert. At ego particulam hanc nequaquam vel huic vel alii particulæ, sed suo semper verbo jungi dixerim. Legitur ETIAM Πῶς ποτε; Quonam tandem modo? Curnam? cum alibi, tum ap. Plut. in Plat. Quæst. non semel. PRÆTEREA Πῶς δή; ITEM Πῶς δὴ τοῦτο; Plato cum aliis plerisque locis, tum de Rep. 2. Πῶς δή; ἔφη· οὐ γὰρ ἐννοῶ. Et, Πῶς δὴ τοῦτο; Qui fieri istud potest? Gallice ad verbum, Comment cela? pro Comment cela se peut-il faire?

Non raro occurrit ET Πῶς γάρ; Dem. (329.) Οὐκ ἀπορῶν· πῶς γάρ; ὅσγε κεκληρονόμηκας τῶν Φίλωνος χρημάτων; Qui fieri potest? quippe qui, etc. Synes. Πῶς γάρ; ὃν οὔτ' εἶδον, οὔτε περὶ αὐτοῦ τι σαφὲς ἀπηγγέλλετο. Interdum ETIAM Πῶς γὰρ ἄν; ubi observandum, post PARTIC. Ἂν relinqui subaudiendum commodum aliquod verbum. Lysias 88(=29.) Οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ, οὐδ' ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφυγὼν, ὥσπερ οὗτοι λέγουσι πληγεὶς, πῶς γὰρ ἄν; ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ κατέπεσεν εὐθὺς, κ. τ. λ. Quomodo enim id fieri posset? Aut etiam omissa particula Enim. At de Πῶς γὰρ οὐ dicam paulo post. Item sequente verbo δοκεῖς, aut verbo οἴει: ut videbis supra, T. 2. col. 1259. et ap. Bud. 1100. At vero sequente οὐ, s. οὐκ: ut Marc. 4, (40.) Τί δειλοί ἐστε οὕτω; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν; Ad verbum, Quomodo non habetis fidem? Qui fit ut non habeatis fidem? Quid causæ est cur fidem non habeatis? Quidam vero, e quibus fuit Valla, ut opinor, interpretandum censuerunt, Siccine fidem non habetis? Alium certe passim usum habet πῶς οὐ, de quo ita scribit Bud. Comm. 1099. Πῶς οὐ in responsionibus assensionem significat, ut τί μήν. Verum Græci per hanc particulam quibusdam interrogationibus utuntur, quæ non perinde Latinis usitatæ sunt, Dem. pro Cor. Πῶς οὐκ ἀδικεῖς, καὶ δεινὰ ποιεῖς, τούτοις νῦν ἐγκαλῶν ὧν τότε οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω; Nonne tu improbus es? Idem, Πῶς οὐκ αἰσχρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. At cum interjecta particula γὰρ dicitur πῶς γὰρ οὐ, s. οὐκ, tunc redditur Quidni? In h. autem Dem. l. (p. 325.) Τὸν δὲ τειχισμὸν τοῦτον ὃν σύ μου διέσυρες, καὶ τὴν ταφρείαν, ἄξια μὲν χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνω· πῶς γὰρ οὔ; πόῤῥω μέν τοί που τῶν ἐμαυτῷ πεπολιτευμένων τίθεμαι, exp. πῶς γὰρ οὔ; Quis enim inficias ire potest? Hujusmodi autem in locis parenthesi lubenter incluserim hæc verba, πῶς γὰρ οὔ; ac certe id me in quibusdam Edd. mearum locis factitare memini.

Πῶς præcedente verbo ἐρωτῶ, aut alio hujusmodi, in interrogatione non directa, ut Xen. Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν κ. τ. λ. Greg. Naz. Ἔπειτα πῶς ἡ νὺξ, καὶ ὅτου δέοιτο, τὰ συνήθη ταῦτα ἐπυνθανόμην. Aristot. Eth. 2, 4. initio, Ἀπορήσειε δ' ἄν τις πῶς λέγομεν ὅτι δεῖ κ. τ. λ., ubi etiam observa, Quomodo dicamus, pro Quamobrem dicamus, Quorsum dicamus. Aut etiam, Quid sibi velit quod dicimus. Et præcedente verbo λέγω, aliove hujus generis, aut λέγεται, Plut. de Pyth. Orac. Ὅπου δὲ οὐ μόνον λέγεται τὸ γενησόμενον, ἀλλὰ καὶ πῶς, καὶ πότε κ. τ. λ.

Πῶς in admiratione pro Quam, ut πῶς δυσχερῶς, Quam graviter: quod affertur e Dem. Sic πῶς δυσκόλως, Marc. 10, (23.) Quam difficile. Itidem vero Matth. (21, 20.) Πῶς παραχρῆμα ἐξηράνθη ἡ συκῆ, verto πῶς, Quam, potius quam Quomodo, ut alii; nec enim negare quisquam potest quin sit admirative posita hæc particula, cum præcedat, Καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταὶ ἐθαύμασαν. Verto igitur, Quam repente exaruit ficus!

AT VERO Πως extra omnem interrogationis significationem, encliticum, Quodammodo, Aliquo modo, Aliquantum, Il. M. (211.) Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν Ἐσθλὰ φραζομένῳ, Thuc. 3, (20.) Ἔπειτα οἱ μὲν ἡμίσεις ἀπώκνησάν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι, Xen. K. Π. 4, (5, 10.) Ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γέ πως ἐσμεν ἄξιοι, εὖ τε ποιοῦντες κ. τ. λ. Bud. πως ἐγκλινόμενον accipi tradit pro Quodammodo, item pro Aliquantulum, et hoc exemplum affert ex Aristot. Eth. 7, (8.) Ἔστι δὲ ὁ ἀκόλαστος οὐ μεταμελητικός· ἐμμένει γὰρ τῇ προαιρέσει· ὁ δ' ἀκρατὴς, μεταμελητικὸς πᾶς. In VV. LL. affertur et pro Propemodum: Ἀντίπαλα γάρ πως ἦν. Item pro Utcunque. Quibusdam vero particulis subjuncta redditur Forte: UT εἴ πως, Si forte. Alicubi tamen et pro Si quo pacto, Si qua ratione. SIC Ἤν πως, Aristoph. Σφ. (399.) καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε, Ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται. ITIDEM Μή πως, Ne forte. Frequens est autem cum subj., 2 ad Cor. 2, (7.) Μή πως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος. Apud Eund. aliquoties præcedente verbo φοβοῦμαι, ubi redditur etiam simpliciter Ne: a quibusdam et Nequo modo; sicut in l. quem modo protuli. (Inter-

A dum vero μή πως cum subjunctivo ponitur ἐλλειπτικῶς, relinquiturque subaudiendum ante ipsum, δέδοικα, vel aliud hujusmodi verbum: nonnunquam et ὅρα aut tale quodpiam.) Sed invenitur junctum μή πως optativo quoque. Quinetiam indicativo, et quidem ap. Hom. etiam: Il. Υ. (301.) Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, Μή πως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴκεν κ. τ. λ. Hujus certe exemplo Apollonius junxit et ipse indicativo. Verum sciendum est inveniri etiam conjunctim SCRIPTUM Μήπως: SIC Εἴπως. Sæpe autem vacat, ut etiam videri potest vacare in illo Hom. l. quem modo protuli. Post adverbia certe plerumque otiosa esse censetur hæc particula, ut ἀκριβῶς πως, Dem. Sic οὕτω πως. "Εἴπως, s. Εἴ πως, Si quo modo, Si forte, Od. Ξ. "(460.) Εἴπως οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, Plato, Εἴ πως "εἰς ἐπιθυμίαν ἔλθοι τῆς φιλοσόφου ζωῆς, Si forte." "Οὔπως, s. Οὔ πως, Nequaquam."

Interdum tamen SCRIBITUR Πῶς cum circumflexo, etiam ubi nullam interrogationis signif. habet. Veluti B cum ponitur pro Certo modo, Certo quodam modo. Aristot. Eth. 2, 5. Οὐ γὰρ ἐπαινεῖται ὁ φοβούμενος, οὐδὲ ὁ ὀργιζόμενος· οὐδὲ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς: 5, (9.) Ἀλλ' οὐ ταῦτ' ἐστὶ τὰ δίκαια, ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ πῶς πραττόμενα καὶ πῶς νεμόμενα, δίκαια. Paulo post autem eund. omnino usum habet ADV. ὡδί: ubi dicit, Ἀλλὰ τὸ δειλαίνειν καὶ τὸ ἀδικεῖν, οὐ τὸ ταῦτα ποιεῖν ἐστὶ, πλὴν κατὰ συμβεβηκὸς, ἀλλὰ τὸ ὡδὶ ἔχοντα ταῦτα ποιεῖν ἐστίν: quinetiam in proxime sequente membro sic utitur hoc eodem adverbio, exemplo confirmans quod dixit: Ὥσπερ τὸ ἰατρεύειν καὶ τὸ ὑγιάζειν, οὐ τὸ τέμνειν ἢ μὴ τέμνειν, ἢ φαρμακεύειν ἢ μὴ φαρμακεύειν ἐστὶν, ἀλλὰ τὸ ὡδί. Apud Eund. 2, 4. dicitur aliqua res ἔχειν πως, et aliquis etiam ἔχειν πως: ita enim scribit, Τὰ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν τεχνῶν γιγνόμενα, τὸ εὖ ἔχει ἐν ἑαυτοῖς· ἀρκεῖ οὖν ταῦτά πως ἔχοντα γενέσθαι· τὰ δὲ κατὰ τὰς ἀρετὰς γιγνόμενα, οὐκ ἐὰν αὐτά πως ἔχῃ, δικαίως ἢ σωφρόνως πράττεται, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὁ πράττων, πῶς ἔχων πράττῃ. Ubi πῶς ἔχοντα quidam interpr. Certo C quodam modo conformata: et ἐὰν αὐτά πως ἔχῃ, Si ea cujusdam modi sint: at πῶς ἔχων, Certo quodam modo conformatus. Sed et in aliis hujus Philosophi ll., et quidem in hoc ipso etiam opere, hunc particulæ istius usum habemus: 6. Οὕτως, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ πῶς ἔχοντα πράττειν ἕκαστα, ὥστ' εἶναι ἀγαθόν· λέγω δ' οἷον κατὰ προαίρεσιν, καὶ αὐτῶν ἕνεκα τῶν πραττομένων. Sic a Bud. hoc adverbium exp. Certo quodam modo, in isto Aristidis loco in Panathenaico, ubi encliticе scribitur, Δοκῶν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν. Addit vero opponi τῷ ἁπλῶς et ἀπεριορίστως a Dionys. Areop., p. 182. Sic certe in sophismate quodam, quod commemoratur a Plut. Antonio, et quidem tanquam ab ipso Antonio propositum cuidam medico: Τῷ πῶς πυρέττοντι δοτέον ψυχρόν· πᾶς δὲ ὁ πυρέττων, πῶς πυρέττει· παντὶ ἄρα πυρέττοντι δοτέον ψυχρόν: Ei, qui certo quodam modo febricitat, danda est frigida; omnis autem qui febricitat, certo quodam modo febricitat: omni igitur febricitanti danda est frigida. Scio tamen πῶς hic reddi Quo- D dammodo; sed malo Certo quodammodo. Ceterum ut revertar ad illud Aristotelis πῶς ἔχειν, observanda est distinctio inter πῶς ἔχοντα et ὅπως ἔχοντα, (7, 744.) Ἔστι τοίνυν τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ὅπως ἔχοντα, τὰ δὲ πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς. Quibus subjungit, ὅπως ἔχοντα esse terram, cœlum, astra, mare: at πῶς ἔχοντα πρὸς ἡμᾶς, esse bonum, malum: optandum, fugiendum: jucundum, molestum. Quibus addit, Ἀμφοῖν δὲ τοῦ λόγου θεωρητικοῦ ὄντος, τὸ μὲν περὶ τὰ ὅπως ἔχοντα μόνον, ἐπιστημονικὸν καὶ θεωρητικόν ἐστι· τὸ δ' ἐν τοῖς πῶς ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς, βουλευτικὸν καὶ πρακτικόν· ἀρετὴ δὲ τούτου μὲν, ἡ φρόνησις· ἐκείνου δὲ, ἡ σοφία. Sed Interpres pro ὅπως legisse videtur ἁπλῶς: quippe qui ita reddat superiora illa verba, Rerum omnium alia absolute quodammodo se habent, ut terra etc. alia erga nos modo quodam affecta sunt, ut bonum etc. Opponi autem ἁπλῶς interdum huic πῶς, dictum antea fuit.

At vero πῶς μὲν et πῶς δὲ pro πῇ μὲν et πῇ δὲ, inquit Bud., quod Latine Partim quidem et Partim

autem dicitur, Themist. de Anima, 3. Πῶς μὲν οὖν διῃρημένη αὐτὴ ἡ δύναμις τῶν διῃρημένων αἰσθάνεται; πῶς δὲ ἀδιαίρετος, τῶν διῃρημένων; Alia præterea exempla ex Eod. petita ap. illum vide, 1100. Quibus subjungit, sic dici πῶς μὲν et πῶς δὲ, ut ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ: item ὁτὲ μὲν, ὁτὲ δὲ, pro Nunc et nunc, Tum et tum. || Dixerat porro antea Idem, interdum hanc vocem πῶς poni ἐμφατικῶς, et signif. habere τοῦ κατὰ πολὺ, et quasi admirabunde proferri, Aristoph. Πλ. (245.) Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε. Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, At ego mire hoc ingenio præditus sum. Cui l. subjungit hunc ejusd. Aristoph. in quo habetur πῶς δοκεῖς; et huic quendam Synesii, dicentis itidem, πῶς οἴει; Sed nihil commune videntur habere duo isti posteriores loci cum illo: utpote in quo particula πῶς non sit itidem interrogativa, sed potius admirativa, i. e. admirationem indicans: si quidem Scholiastæ credimus, scribenti, Τὸ πῶς θαυμαστικόν ἐστι· θαυμάζει γὰρ αὐτὸν ὡς ἀεί ποτε σύμμετρον ὄντα. Sic autem antea ostendi admirationi servire πῶς junctum adverbio ap. Marc. Mihi tamen quædam suboritur suspicio, esse potius πῶς illo in l. id quod Latini dicunt, Nescio quomodo: ut cum ita loquuntur, Hi mores mihi nescio quomodo placent summopere, Hac vita nescio quomodo mire delector.

Quod autem ad scripturam attinet hujus adverbii, in ll. illis Aristotelis potissimum, non video certe cur circumflexum in omnibus habere debeat, ac non potius enclitice scribi, ubi subjungitur: ut, Ἀλλά πως πραττόμενα, et, Καί πως νεμόμενα, non, Ἀλλὰ πῶς πραττόμενα, et, Καὶ πῶς νεμόμενα, quam tamen scripturam supra mutare nolui: cum alioqui et Bud. de altera illa mihi assentiatur; et eam comprobet illa etiam, quam eadem exemplaria habent in l. qui non multo post allatus fuit ex Eth. 2.; ibi enim habent ταῦτά πως et αὐτά πως, non ταῦτα πῶς et αὐτὰ πῶς: nisi quis πως ita scribendo enclitice, timeat ne a suo verbo disjungi videatur. Utut sit, videat lector ne appositus in hujusmodi ll. accentus illum in errorem inducat.

[" Πῶς, Thom. M. 732. Valck. Hipp. p. 237. Quare? Markl. Suppl. 147. Wakef. Ion. 1362. Herc. F. 619. El. 225. 1088. et Musgr., Alc. 572. Trach. 192. Phil. 797. Christod. Ecphr. 199. Agathias 88. Xen. K. 'A. 123. (Sic πῇ, Il. K. 385.) Cur? Xen. Hier. 7, 11. K. Π. 8, 4, 8. Crusius ad Suet. 143. Pro ὅπως, ad Xen. Mem. 1, 2, 36. De sede, Eur. Phœn. 583. Dionys. H. 5, 289. 324. De constr., Brunck. Aristoph. 1, 59. ad Diod. S. 1, 609. Cum ἔχειν et gen., Eur. Hel. 320. Heind. ad Plat. Charm. 90. Cum optat., Xen. K. Π. p. 51., ubi vehementer errat Zeun., supplens ἄν. Πῶς cum optat. sine ἂν Græce non adhibetur, Brunck. Œd. C. 1418. An Homericum? Heyn. Hom. 4, 195. Πῶς et ὅπως quomodo differant, Valck. Hipp. p. 301. Diatr. 74. cf. Xen. K. Π. 374. Aliud καὶ πῶς, aliud πῶς καὶ, Porson. Phœn. 1373. Πῶς ἄν; Abresch. Æsch. 2, 90. Brunck. Aristoph. 1, 83. 137. 3, 53. Markl. Iph. p. 101. Eur. Iph. A. 977. et Markl., Iph. T. 627. (740.) Rhes. 868. Tro. 961. Herc. F. 487. Alc. 877. Phil. 531. 794. 1214. Aristoph. Σφ. 166. Lucian. 3, 303. Utinam, Valck. Hipp. p. 185. 200. Diatr. 173. Brunck. Ind. Aristoph., Soph. Œd. T. 765. C. 1457. Brunck. Aj. 388. Eur. Suppl. 618. Markl. 796. Med. 96. 174. Or. 1056. et n., Alc. 867. Καὶ πῶς ἄν; Koen. ad Greg. Cor. 61. Πῶς ἂν οὖν —, Valck. Hipp. p. 235. Πῶς δή; Abresch. Æsch. 2, 64. Πῶς δὴ καὶ ποῦ; Plato Charm. 94. Πῶς γάρ; Wakef. Alc. 96. Eum. 610. Ion. 1565. Bergler. ad Alciphr. 92. Koen. ad Greg. Cor. 61. ad Lucian. 1, 330. Πῶς γὰρ οὔ; ibid. Eur. Rhes. 759. Herc. F. 279. Wakef. Alc. 772. Matth. Anecd. 1, 24. Toup. Opusc. 1, 134. Πῶς γε, Wakef. Ion. 623. Πῶς δὲ, πῶς γάρ, Heyn. Hom. 7, 455. Πῶς οὐχ, Musgr. Ion. 611. Jacobs. Anth. 9, 183. Πῶς οὖν; Valck. Hipp. p. 229. 300. Καὶ πῶς; πῶς δή; Phœn. p. 457. Πῶς δοκεῖς; Jacobs. Anth. 10, 59. Brunck. Aristoph. 2, 102. (Πλ. 742. N. 881.) Πῶς εἰμί; Porson. Or. 73. Il. K. 408. Πῶς φῄς; Steinbr. Mus. Tur. 1, 335. Πῶς ἢ

A τίνος ἕνεκα; Lucian. 3, 329. Πῶς ἢ τίνα τρόπον, Dionys. H. 2, 989. Πως, Thom. M. 732. Jacobs. Anim. 39. T. H. ad Plutum p. 73. ad Diod. S. 2, 372. Dionys. H. 1, 458. Toup. ad Longin. 358. ad Charit. 324. Heyn. Hom. 8, 282. Circiter, Strabo 6, 580. De sede, Dawes. M. Cr. 466. Ἅμα πως, Crusius ad Suet. 166. Καί πως, Dionys. H. 1, 457. 5, 124. Eur. Med. 119. Phœn. 1422. Ἀεί πως, Valck. Hipp. p. 237. Ἐάν πως, Brunck. Trach. 584. Πως οὕτως, Polyb. 3, 437." Schæf. Mss.]

ὍΠΩΣ, Quomodo. Apud Aristoph. N. (677.) voci πῶς subjungitur, ista ὅπως: cum enim Strepsiades Socratem interrogasset, Ἀτὰρ τολοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν; respondit Socrates, Ὅπως; Itidemque paulo post, cum ipse Socrates Strepsiadem interrogasset, Πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ, respondit Strepsiades, Ὅπως ἄν; ὠδὶ, δεῦρο, δεῦρ' Ἀμυνία. Et Πλ. (140.) ad πῶς respondet Chremylus per ὅπως; subjungens, οὐκ ἔσθ' ὅπως Ὠνήσεται δήπουθεν. Quibus in ll. animadvertendum est, cum ὅπως subaudiri verbum: ut sit ἐρωτᾷς ὅπως; itidemque ἐρωτᾷς ὅπως ἂν καλέσεια; licet alioqui et directæ interrogationi adhibitum reperiatur, ut docebo infra. Interdum vero potius respondet subaudito οὕτως, Il. Δ. (37.) Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις: pro οὕτως ὡς ἐθέλεις, Fac quomodo vis, Fac eo modo quo vis, Fac ita ut vis, Fac ut libet. Alicubi autem legitur ap. Eund. Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. Sæpe autem pro πῶς extra interrogationem, aut certe in interrogatione non directa, Quomodo, Quo pacto, Qua via, ratione, Quemadmodum, Od. A. (76.) Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες Νόστον, ὅπως ἔλθῃσι: scio tamen reddi etiam Ut. Atque ut hic περιφραζώμεθα sequente ὅπως, interjecto tamen accusativo, sic φράζον ὅπως κρύψεις ap. Soph. (Aj. 1040.) Itidem vero præcedente σκοπεῖ, ap. Plut. Camillo, Ὅπως ἀμυνεῖται τοὺς πολεμίους σκοπεῖ. Sed et cum aliis verbis: ut εὕρετο ὅπως ap. Xen. (Ἑλλ. 6, 2, 20.) sed infinitivo sequente, si mendo caret locus. Et σαφηνίζει ὅπως, rursum ap. Plut. Solone, Ὅπως ἕκαστον ἔχει, καὶ πρὸς ἣν κεῖται διάνοιαν, σαφηνίζει: Pericle, Τὴν ἀρχὴν ὅπως ἔσχεν οὐ ῥᾴδιον γνῶναι. Item, Λέξον ὅπως διανοῇ, Xen. (Ἀπ. 3, 3, 3.) Huc pertinet οὐκ ἔχω ὅπως, Plato de Rep. 2. Οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ, ἔχω, Non habeo quomodo succurram, Nullo pacto possum succurrere, Nulla est mihi succurrendi facultas. Sic Greg. Naz. Οἱ πένητες οὐκ ἔχουσιν ὅπως τοῖς πλουσίοις ἁμιλληθῶσιν. Idem, Οὐκ ἔχω δ' ὅπως ἐμαυτὸν ἐπίσχω τοῦ διηγήματος. Fortasse autem huc referri potest etiam Οὐκ ἔσθ' ὅπως: de quo dicam paulo post, ubi agam de locis in quibus ὅπως redditur particula Ut. Sciendum est porro, et ubi VOCULÆ ἂν jungitur ὅπως, sic tamen ut intelligenda sit ferri ad verbum, interdum quidem posse reddi Quomodo, sæpe vero reddendum esse Ut. Aristoph. N. (759.) Ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας εἰπέ μοι, Xen. Œc. Ἐκεῖνο δέ μοι δοκῶ πρῶτον ἂν ἡδέως μανθάνειν, ὅπως ἂν λαμβάνοιμι, Greg. Naz. Καὶ πρὸς ἓν τοῦτο μόνον ἰδὼν, ὅπως ἂν μόνον χαρίσαιτο τοῖς κ. τ. λ. Quonam pacto gratificaretur. Et quemadmodum D habuisti supra, Σκοπεῖ ὅπως ἀμυνεῖται, sic cum optativo habente ἂν ap. Liban. Ὅπως ἂν γένοιο σκοπεῖν: at de ll. in quibus vertitur Ut, dicam infra. Nunc autem addens usus hujus particulæ ὅπως ad hanc signif. pertinentes, dico ὅπως ἂν e Dem. afferri etiam pro Quomodocunque, Ὅπως ἂν δύνωνται, Quomodocunque possint. Sed animadvertendum est hanc ipsam signif. habere interdum ὅπως connexum aliis particulis; nam ETIAM Ὁπωσδὴ, ET Ὁπωσδήποτε, ET Ὁπωσδηποτοῦν, ET Ὁπωσοῦν, ET Ὁπωστιοῦν, passim ponuntur pro Quomodocunque, Quocunque modo, Quovis modo, Quoquo modo, Utcunque, Herodian. 4, (6, 2.) Τὰ δὲ πτώματα φερόμενα μεθ' ὕβρεως πάσης, ἁμάξαις ἐπιτεθέντα, ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα, σωρηδὸν κατεπίμπρατο, ἢ ὅπως δὴ ἐῤῥίπτετο, ubi tamen Polit. ὁπωσδὴ vertit Temere, locum hunc ita interpretans, Porro ipsa cadavera plaustris omnibus per contumeliam imposita, atque extra urbem exportata, acervatim aut temere injecta rogis comburebantur. (Ubi de hoc quoque admoneo obiter,

illum ita vertere quasi legerit πάσαις ἁμάξαις.) Sed ibi ὅπως δὴ disjunctim habetur in vulg. Edd. At vero ὅπως δήποτε, pro Quomodocunque, Quovis modo, extat in Dem. 130(=314.) Ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης ὁπωσδήποτε, ἐῶ γὰρ τοῦτο, ἐπειδή γ' ἐνεγράφης, εὐθὺς τὸ κάλλιστον ἐξελέξω τῶν ἔργων. Item ὁπώσποτε vel potius ὅπως ποτὲ ap. Eund., ut docebo infra. Ὁπωσοῦν autem legimus ap. Thuc. tum alibi, tum 8. Ἄνευ τειχῶν καὶ νεῶν ξυμβῆναι, καὶ ὁπωσοῦν τὰ τῆς πόλεως ἔχειν. Sic Isocr. ad Nic. Πάλιν ὁπωσοῦν ζῆν ἡγοῦνται λυσιτελεῖν μᾶλλον, ἢ μετὰ τοιούτων συμφορῶν ἁπάσης τῆς Ἀσίας βασιλεύειν, Malunt vivere quomodocunque, Quovis modo, Qualecunque vitæ genus malunt, Quodlibet. Sic ex Aristot. Probl. ὁπωσοῦν pro Quovis modo, Utcunque. Affertur ITEM Οὐδ' ὁπωσοῦν, pro Nullo modo, Neutiquam, Ne tantulum quidem. Qua signif. dicitur ETIAM Οὐδ' ὁπωστιοῦν, Thuc. 8, (71.) Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὰ μὲν ἔνδοθεν οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐκίνησαν, Plato de Rep. 1. Καὶ εὐδαίμονα ἐκεῖνον ποιοῦσιν, ὑπηρετοῦντες αὐτῷ, ἑαυτοὺς δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν, 2. Οὐδ' ὁπωστιοῦν παρήσομεν. Xen. quoque ita usus est præfixa particula οὐδέ: (Ἀπ. 1, 6, 11.) Ἐγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν. Sic denique et Dem. (924.) Οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐγνώριζον τοὺς ἀνθρώπους τούτους. Nec tamen existimandum est non usurpari ADVERB. Ὁπωστιοῦν nisi præfixa negativa particula: cum ap. hunc ipsum Scriptorem legamus, Εἴπερ καὶ ὁπωστιοῦν ἀληθὴς ἦν ἡ μαρτυρία, Si ullo modo verum esset testimonium. Sed separatim etiam scribitur ὅπως interdum, et non cum particula sequente colligatum: ut ὅπως ποτὲ ap. Dem. Ἀλλ' ὅπως ποθ' ὑπείλημμαι περὶ τούτων, ἀρκεῖ μοι, ubi tamen et ὁπώσποθ' a Bud. scribitur. In VV. LL. itidem ὅπως δήποτε disjunctim e Diosc. affertur pro Utcunque. AT Ὅπως οὖν in Iisd. pro Quonam modo: e Xen. Σκοπεῖν ὅπως οὖν κόσμος ἔφυ. SUPEREST Ὅπως ἔτυχε, quod Bud. vertit Temere et sine judicio, p. 898. Sed dicendum de hoc erit et alibi. || Nunc autem veniendum est ad ὅπως positum pro πῶς in interrogatione: cujus exemplum est hoc e Luciano (1, 322.) Ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τίς ἐστιν τὴν ὄψιν; ubi tamen Bud. positum ait διαπορηματικῶς: qui et interpr. Quomodo autem scire potero potissimum qualinam sit ille facie? At cum ὅπως subjungitur, ut cum dicitur οὐκ ἔχω ὅπως, ait poni αὐθυποτάκτως.

Ὅπως, Ut; sed cum Ut non tantum accipiatur pro ἵνα, sed usum habeat etiam affinem ei quem habet ὅπως in præcedentium ll. nonnullis, ubi redditum fuit Quomodo: de hoc prius agam. Sciendum est igitur in illo Hom. l. quem protuli supra, Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, ὅπως commode reddi posse Ut: hoc modo, Fac ut vis, Fac ut libet: non minus quam, Fac quomodo s. quemadmodum libet. Et ut Latine dicitur Operam dabo ut hæc fiant, Curabo ut hæc fiant, Mihi curæ erit ut hæc fiant, sic ap. Plut. legimus in Lycurgo, Αὐτῷ μελήσειν ἔφη ὅπως εὐθὺς ἐκποδὼν ἔσται τὸ γενηθέν. Sic (15.) Νύμφης ἐπιτεχνωμένης ὅπως ἂν ἐν καιρῷ συμπορεύοιντο. Affertur vero et, Δέδοικα ὅπως γενήσομαι, ex Aristoph. pro Vereor ut fiam. || Est certe apta hæc particula reddendo adverbio ὅπως in hoc etiam loquendi genere, οὐκ ἔσθ' ὅπως, si quidem ad verbum reddere velimus, et quidem sequendo Horat. Epist. 1, 12. Fructibus Agrippæ Siculis quos colligis, Icci, Si recte frueris, non est ut copia major Ab Jove donari possit tibi. Pro, Nullo pacto, Nulla ratione donari possit, Nulla ratione fieri potest ut donetur. Sic autem Lucr. ante eum locutus fuerat, 2. quare non est ut credere possis Esse infinitis distantia semina formis: 3. quod si linquuntur et insunt, Haud erit ut merito immortalis possit haberi. Sed hoc addendum est, apud eosd. Poëtas hanc particulam Ut habere istum usum absque negativa etiam particula. Canit enim idem Horat. Od. 3, 1. Est ut viro vir latius ordinet Arbusta sulcis; hic generosior Descendat in campum petitor: pro Fieri potest ut etc. Sic autem et Lucret. ante illum locutus erat, cum caneret l. 2. Quinetiam quanto in partes res quæque minutas Distrahitur magis, hoc magis est ut cernere possis Evanescere paulatim, stinguique colorem:

A 4. Hic odor ipse igitur nares quicunque lacessit, Est alio ut possit permitti longius alter. Verum et hoc animadvertendum, Lucr. huic loquendi generi adhibere verbum Posse in omnibus hisce locis; at Horatium in altero id omisisse: sicut et Ovid. Possumus enim, ut opinor, his locis addere quendam illius in Epistola Didus ad Æneam, ubi Quando erit ut condas, non aliud est quam Quando fieri poterit ut condas? vel Quando condere poteris? Ita enim ibi canit, Quando erit ut condas instar Carthaginis urbem, Et videas populos altus ab arce tuos? Sed male in plerisque exemplaribus post Quando erit, ponitur interrogationis nota. Ex his autem ll. satis patet ὅπως in illo genere loquendi respondere Latino Ut. Sed quemadmodum dicunt hi Poëtæ Non est ut, item Est ut, haud scio an itidem dixerint Græci non solum οὐκ ἔσθ' ὅπως, sed etiam ἔσθ' ὅπως: nam hujus exempla nulla mihi succurrunt; at illius passim sunt obvia. Ac certe jam unum in præcedentibus habuimus: in quodam sc. Aristoph. l., quem protuli cum
B de hoc adverbio agere cœpi: Πλ. (140.) οὐκ ἔσθ' ὅπως Ὠνήσεται δήπουθεν, Non est ut emet, ad verbum, Fieri non poterit ut emat. Circa ejusdem Comœdiæ principium legitur, Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι, Fieri non poterit ut taceam, Nullo modo s. Nequaquam tacebo: ut sit pro οὐδαμῶς σιγήσομαι, quemadmodum ipse etiam Schol. exp., cui non itidem assentior in iis quæ de ὅπως dicit, sc. ὅπως esse pro ὅτι per metalepsin: quod ὅπως sit pro ὡς, at ὡς pro ὅτι. Verum præsenti indicativi sciendum est: ut in eadem Comœdia (51.) Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει, Ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. Ubi hoc etiam animadverte obiter, non esse cum ἀλλὰ repetendum ἔσθ' ὅπως: ut sit οὐκ ἔσθ' ὅπως ῥέπει εἰς τουτί, ἀλλ' ἔσθ' ὅπως ῥέπει εἰς ἕτερόν τι μεῖζον: sed simpliciter ἀλλὰ ῥέπει εἰς ἕτερον etc. perinde sc. ac si præcederet, οὐδαμῶς ὁ χρησμὸς ῥέπει etc. Sic Plato Apol. (31.) Καὶ οὐκ ἔσθ' ὅπως ὀρθῶς ἡμεῖς ὑπολαμβάνομεν. Sic Οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις, Fieri non potest ut sanus sis, Nullo modo sanus es. Et
C cum aoristo, ap. Dem. 123(=297.) Ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι. Sed interdum additur altera negatio, juncta verbo quod sequitur post οὐκ ἔσθ' ὅπως: ut, Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ὁμονοήσομεν, Isocr. Fieri non potest quin concordes simus, Omnino fiet ut concordes simus, concordes erimus; nam et Bud. οὐκ ἔσθ' ὅπως hic vertit Omnino. Et cum præsenti, Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα. Item cum aoristo adjunctam habente particulam ἄν, ut ap. Plat. in Apol., statim post illa quæ modo protuli verba, Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἠναντιώθη ἄν μοι τὸ εἰωθὸς σημεῖον, εἰ μή τι ἔμελλον ἐγὼ ἀγαθὸν πράξειν. Et de hoc quidem loquendi genere οὐκ ἔσθ' ὅπως hactenus: at de οὐχ ὅπως, longe diversam signif. habente, dicam infra. Sciendum est autem Soph. aliquantulum diversa forma dixisse in Aj. (378.) Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν, pro Fieri nequeat quin hæc ita se habeant.

Ὅπως quoque cum ellipsi positum videmur posse
D in earum signiff. numerum referre, in quibus aliquam cum usu particulæ Ut, convenientiam habet. Quemadmodum enim cum dicitur αὐτῷ μελήσειν ὅπως, etc. item ἐπιτεχνωμένης ὅπως, etc. item ap. Plut. Ἐν μὲν φυλάττοντες μόνον, ὅπως ἑξήκοντα καὶ τριακοσίων ἡμερῶν ὁ ἐνιαυτὸς ἔσται, talem usum habere videtur Ut, qualem cum dicitur, Cura s. Da operam ut hoc fiat, Vide ut hoc fiat: sic cum dicitur ὅπως τοῦτο ποιῇς, vel ὅπως τοῦτο μὴ ποιῇς, videtur ὅπως exprimendum potius per Ut, quam per aliam ullam particulam. Sicut enim absque ellipsi diceretur ὅρα ὅπως, vel σκόπει vel μελέτω σοι, ita Latine dicitur Vide ut hoc facias, Da operam ut hoc facias. Sed particula Ut usum hunc cum subjunctivo duntaxat habet: at ὅπως plerumque et cum futuro indicativi: ut ap. Aristoph. N. (882.) Ὅπως δ' ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται. Sic Xen. K. Π. 5, (2, 9.) Ἄγ', ἔφη, ὦ Γωβρύα, ὅπως πρῲ παρέσῃ ἔχων τοὺς ἱππέας ἐξωπλισμένους. Sic vero et cum adjicitur negativa particula, utramlibet constr. habet. Legimus enim in eadem ejusdem

Poëtæ Comœdia (822.) Ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξῃς μηδένα. Et in eadem (257.) alterius constr. hoc exemplum habemus, Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε. Sic ap. Plat. de Rep. 1. Καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς κ. τ. λ. Quibus in ll. non solum Vide ne, sed et Cave ne, reddere possumus. Ceterum huc pertinet Æsch. Pr. (68.) p. 9. meæ Ed. Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ Στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτε, ubi Schol. deesse ait σκόπει vel ὅρα. Eust. autem δέδιθι, exponens δέδιθι μὴ πάθῃς οἴκτου ἄξια. Scribi autem potest et ὑπὲρ sine accentu, ut intelligatur jungi cum στένεις. In eadem Tragœdia (559.) p. 35. Φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, Schol. exp. φέρε σκόπησον ὅτι ἡ χάρις κ. τ. λ. Quæ autem Bud. hujus ἐλλείψεως exempla profert, cum sua interpr., videnda tibi relinquo Comm. 952. In ea autem quæ hanc proxime præcedit annotat, ὅπως esse præcipientis, aut denuntiantis, aut exhortantis, in isto Synesii loco, Ὅπως οὖν μὴ μόνον τὰς ὄψεις ἐπιβάλῃς, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν πάνυ σφόδρα προσέξεις τοῖς γράμμασιν, ubi ideo indicativum conjunctivo subdidisse ait, nisi sit menda, quod utrique tempori modoque congruat ὅπως.

Ὅπως sequente ἂν interdum Prout, potius quam Ut. Aristides, Ὅπως ἂν συμπίπτοι τῷ λόγῳ.

Ὅπως ap. Poëtas pro Ut, Velut, Sicut, Tanquam; et quidem postpositum plerumque. Æsch. (Ch. 504.) φελλοὶ δ' ὅπως: [sic. Eust., sed leg. ὥς.] Eur. λέων ὅπως, Ut leo. Apoll. Rh. (1, 285.) Δμωῖς ὅπως. Scribunt autem Poëtæ præsertim heroici ETIAM Ὅππως pro ὅπως. Affertur et Ὅπως τε ex Eur. pro Tanquam; at Ὅπως περ e Soph. pro Quomodo.

Ὅπως pro Ut posito pro Quam, ut videri possit poni cum dicitur a Virg. Æn. 8. ut te fortissime Teucrum Accipio, agnoscoque libens. Videtur enim commode exponi posse Quam libens. Sic certe utitur et alibi: necnon alii quidam, e quibus Horat., ut juvat pastas oves Videre properantes domum. Neque enim dubito quin hic Ut juvat idem valeat quod Quam juvat, ap. Tibull. Quam juvat immites ventos audire cubantem. Lucian. (2, 656.) Οἶσθα ὅπως ἦν θαῤῥαλέος, Scin' tu quam audax essem? Sed an Ut hujusmodi quoque locis adhiberi possit, pro Quam, alii viderint. || Præstat vero ὅπως et alium usum particulæ Quam, de quo dicam in ὅπως pro ὅτι.

Ὅπως, Ut, ἵνα. Et ὅπως μὴ, Ut ne, ἵνα μὴ, Xen. (K. Π. 3, 1, 4.) Ὅπως ἀκούσῃς ἥκεις, Venis ut audias: K. (6, 7.) Ἵνα δ' αὐτῶν μηδὲν ἀντέχηται, πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας, ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαιρόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον: (8.) Στοιχιζέτω δὲ ὑψηλὰ, ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδᾷ. Apud Eund. cum optativo, Ὅπως μὴ δοκοίη. Sic Aristoph. ὅπως ἀποδοίμην. Et Dem. Ὅπως ἐπεξέλθοιτε ὑμεῖς, Ut exiretis obviam. Affertur vero et ὅπως ἐφαίνου ex eod. Aristoph. (Eip. 136.) pro Ut videreris; et ὅπως ἔκεισο e Soph. (El. 1134.) pro Ut jaceres. Et quemadmodum Ut vacat interdum ante Ne, sic ὅπως ante μή: ut ap. Xen. (Ἀπ. 2, 9, 2.) Εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο. || Ὅπως Bud. exp. etiam ἐφ' ᾧ et ἐπὶ τῷ, afferens e Dem. 185(=443.) Ἐμισθώσατο μὲν τοῦτον εὐθέως, ὅπως συνερεῖ καὶ συναγωνιεῖται τῷ μιαρῷ Φιλοκράτει, καὶ τῶν τὰ δίκαια βουλομένων ἡμῶν πράττειν περιέσται.

Ὅπως autem pro ὅτι, ut etiam a Schol. Æsch. videmus exponi in quodam quem modo protuli loco, usurpatur a primariis etiam Scriptoribus, Thuc. Xen. Nam ex illo affertur Ἴσμεν ὅπως, cum Enarratoris expositione, Ἴσμεν ὅτι. Apud hunc autem legitur K. Π. 3, (3, 10.) Ἀλλ' ὅπως μὲν, ὦ Κῦρε, καὶ οἱ ἄλλοι Πέρσαι, ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς, μηδ' ὑπονοεῖτε. Quendam etiam Aristoph. locum protuli, in quo a Schol. exponi ὅτι docui, (nam ὅπως pro ὡς, hoc autem pro ὅτι poni ait,) sed me, uti dixi, nequaquam ei assentiente. || Quinetiam cum dicitur ὅπως τάχιστα, possumus ei hic quoque tribuere illum usum, quem ὅτι cum hoc adverbio aliisque nonnullis habet, itidemque particula ὡς: eundem sc. quem habet particula Quam cum adverbiis itidem superlativi gradus: reddendo ὅπως τάχιστα Quam celerrime, Quam citissime: Eust. autem ὅπως τάχιστα e Soph. affertur λίαν ταχέως. Sed pro Quam celerrime s. Quam A celerrime fieri potest, dicunt etiam ὅπως ἔνι τάχους: item ὅπως ἔχουσι τάχους, pro Quam celerrime possunt, Quam citissime possunt. Quorum utroque Basilius usus est.

AT VERO in Οὐχ ὅπως longe a præcedentibus diversam signif. habet ὅπως: accipitur enim οὐχ ὅπως pro Non solum non: sequente ἀλλὰ, et quidem adjunctam sæpe habente particulam καί. Isocr. Areop. Οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πράττοντας, ἀλλ' ὑπολαμβάνοντες αἰσχύνην αὐτοῖς εἶναι τὴν τῶν πολιτῶν ἀπορίαν, ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, Dem. pro Cor. Οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ, πολιτεύῃ. Quibus in ll. ei respondet particula ἀλλὰ, non adjuncta particula καί: at sequentes loci adjectam illam habent. Xen. Ἑλλ. 5, (4, 34.) Οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο ἀλλὰ, καὶ ἐπαινέσαιεν τὸν Σφοδρίαν. Et ap. Dem. (licet in ejus etiam loco, quem paulo ante protuli, habeas ἀλλὰ, sine καὶ,) Phil. 2. Οὐχ ὅπως ἀντιπράξειν καὶ διακωλύσειν, ἀλλὰ καὶ συστρατεύσειν, ἂν αὐτοὺς κελεύῃ. Sic denique et B Lucian. (3, 198.) Φημὶ γὰρ καὶ γυναιξὶ καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολύν. Dem. interjecit etiam particulam γὰρ inter οὐχ et ὅπως in hoc loco (ubi Bud. vertit, Non enim hoc modo, Neque enim tantummodo,) Orat. c. Mid. (p. 518.) Οὐ γὰρ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί τινος ἐν ταύταις ἡμέραις ᾤεσθε χρῆναι, ἀλλὰ καὶ τὰ δίκη καὶ ψήφῳ τῶν ἑλόντων γιγνόμενα, τῶν ἑαλωκότων καὶ κεκτημένων ἐξ ἀρχῆς τῇ γοῦν ἑορτῇ ἀπεδώκατε εἶναι. Ceterum in hujusmodi ll. possumus οὐχ ὅπως interpretari etiam Tantum abest: quinetiam Nedum, sed mutata orationis structura. At nonnunquam οὐχ ὅπως in posteriore membro ponitur; et tunc apte redditur, Nedum, vel Tantum abest ut, minime mutata orationis structura. Lucian. Καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδὼς, ᾐσχυνόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρνηθείην ἄν: (1, 192.) Οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, Neque Jovem postridie memorem futurum existimabam, C nedum tam graviter hæc laturum. Vel, Tantum abest ut eum tam graviter hæc laturum putarem. Animadvertendum est autem in hoc etiam loquendi genere, ac præsertim quale est in superioribus exemplis, in quibus οὐχ ὅπως in priore membro ponitur, ὅπως præstare usum VOCULÆ ὅτι, (dico autem, in hoc quoque genere loquendi, quod paulo ante alium etiam usum particulæ ὅτι præstare particulam ὅπως docuerim,) cum itidem dicatur οὐχ ὅτι pro Non solum non: ut in hoc Athen. loco, Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινὰ προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους. Sed ne fallatur lector, admonitus esto, in οὐχ ὅπως aliquando etiam pro Ut usurpari ὅπως: ut, Οὐχ ὅπως εὐορκήσῃ πρόνοιαν ποιήσεται. Quem l. Budæus afferens ait, οὐχ ὅπως esse pro οὐχ ἵνα. Verum ego suspicor ὅπως hic esse pro Ut, non tam significante ἵνα, quam eum usum habente quem habere diximus cum Curare, Dare operam: cum dicitur, Curabo ut hoc fiat, Dabo operam ut hoc fiat. Cujus signif. exemplis ante a me productis addo et hoc e Xen. (Œc. 7, 5.) D Τὸν δ' ἔμπροσθεν χρόνον ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας, ὅπως ὡς ἐλάχιστα μὲν ὄψοιτο, ἐλάχιστα δὲ ἀκούσοιτο, ἐλάχιστα δ' ἔροιτο. Quod si eund. usum ibi habeat, illa verba, Οὐχ ὅπως εὐορκήσῃ πρόνοιαν ποιήσεται, in ista poterunt resolvi, mutata orationis structura, οὐ τοῦ εὐορκῆσαι πρόνοιαν ποιήσεται.

"Ὅκως, Ionice pro ὅπως dicitur, Herod."

[" Ὅπως, Thom. M. 654. 732. ad Charit. 652. Toup. Emendd. 1, 183. Valck. Hipp. p. 242. 299. Ὅπως, πῶς, Porson. Med. p. 80. ad Lucian. 2, 6. 93. 3, 378. Weisk. ad Xen. T. 5. p. 60. Postquam, Soph. Œd. T. 1241. 1244. Trach. 795. 917. Phil. 614. Aristoph. N. 60. ad Herod. 9. 51. 77. 164. 167. 272. 494. 502. 557. 613. 641. Quoties, 8. 34. 152. 164. 167. 170. 260. 317. 472. 474. 560. 604. 661. 679. 685. Toup. Opusc. 1, 262. (addito τε, Herod. 2, 108.) Cum, Soph. Trach. 765. ad Callim. 1. p. 79. Quemadmodum, Eur. Cycl. 406. Quomodo, de constr., Brunck. ad Poët. Gnom. 314. Aristoph. 1, 77. 82. 167. Phil. 55. Eur. Med. 670.

Porson. p. 79. Ut, de constr., Brunck. Aristoph. 1, 167. 2, 10. 16. 95. Porson. Or. 646. Musgr. 653. Brunck. p. 219. Œd. T. init. 921. 1518. Antig. 776. Trach. 602. Aj. 567. 569. El. 57. 760. Hermann. Obss. Crit. 20. Boeckh. in Plat. Min. 62. ad Herod. 519. "Οπως etiam Ut finale significans, interdum cum fut. indic. construitur, Brunck. Aristoph. 3, 210. "Οπως, Ut, cum indic., 1, 193. Εἰρ. 136. Soph. Œd. T. 1392. El. 1134. et Brunck., Musgr. Phœn. p. 188. Segaar. in Daniel. p. 17.: cum infin., ad Diod. S. 1, 415. 597. 655. 2, 408. 467.: cum conj., Herod. 692.: cum optat., Hom. Batrach. 248. Ed. Wolf., Xen. K. Π. 65. Dawes. M. Cr. 267. Brunck. ad Orest. p. 219. De particulæ ὅπως usu Homerico, Heyn. Hom. 5, 700. 6, 44. "Οπως pro πῶς, Heind. ad Plat. Lys. 25. Charm. 101. "Οπως et πῶς quomodo differant, Valck. Hipp. p. 301. "Οπως et πῶς conf., p. 242. ad Lucian. 1, 308. ad Diod. S. 1, 298. Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 20. ad K. Π. 61. "Οπως i. q. ὅτι, Herod. 1, 37. extr. Aristoph. Εἰρ. 132. Soph. Œd. T. 548. Pro ὡς, ad Xen. Mem. 2, 4, 2. ad Lucian. 1, 194. Herod. 417. 431. 616. 676. Conf. c. ἐπεὶ, Heyn. Hom. 6, 201. 312.: cum οὕτως, 7, 372. Post verba jubendi, ad Diod. S. 1, 597. Dionys. H. 1, 102.: metuendi, Eur. Heracl. 249. Plato Euthyphr. p. 20. Fisch., Soph. Œd. T. 1074. Post ἐλπίζω, El. 963. Eur. Heracl. 1051. Post οἰκτείρω, Soph. Phil. 169. Post δέομαι, Bast Lettre 192. Post φημὶ, Herod. 128. 254. 255. 579. 616. 676. An interrog., Dawes. M. Cr. 477. Brunck. Aristoph. 1, 254. Collocatio particulæ ὅπως exquisitior, Bibl. Crit. 3, 1. p. 35. De quant., Græfe ad Meleagr. p. 101. De constr., Thom. M. 268. et Add., 613. ad Charit. 460. Dawes. M. Cr. 228. 321. 471. Eur. Heracl. 421. Wakef. Ion. 1146. Musgr. Herc. F. 504. 1281. El. 835. ad Diod. S. 2, 542. Lucian. 2, 99. Wolf. ad Dem. c. Lept. 266. 375. Zeun. ad Xen. K. Π. 16. 21. 62. 63. 94. 149. 498. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 12. Xen. Eph. 84. ad Herod. 160. ad Callim. 1. p. 259. Cum fut. indic., Brunck. Aristoph. 2, 19. 125. 3, 221. ad Diod. S. 1, 691. Duker. Præf. Thuc. 1. Porson. Hec. p. 80. Ed. 2. Heyn. Hom. 7, 313. 390. ad Herod. 578. hinc corrig. 579. ad 665. Musgr. Cycl. 626. Cum fut. indic., omisso aut addito ὅρα, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 30. 31. Zeun. ad Xen. K. Π. 47. Hutch. 17. Toup. Opusc. 1, 31. Mos. du Soul ad Plut. Ages. 639. Reisk., Bergler. ad Alciphr. 194. Koen. ad Greg. Cor. 89. ad Lucian. 1, 189. 419. ad Herod. 477. Cum conj., Heyn. Hom. 7, 313. 381. 390. Herod. 623. sed malim λάμψεται: cf. 626. ad 631. 735. 738. Xen. Ἑλλ. 2. Schn. Cum optat., Herod. 635. 651. ad 655. 738. Cum gen., ad 722.

A Abresch. Lectt. Aristæn. 338. Valck. Diatr. 253. "Οπως ἔχω, cum gen., Thom. M. 635. Boiss. Philostr. 432. "Οπως cum superl., Soph. Phil. 627. "Οπως μὴ, de constr., Brunck. Aristoph. 1, 24. 51. 197. 2, 185. 3, 190. Ἀ. 343. Dawes. M. Cr. 227. 321. 459. Muller. ad Plat. Ion. p. 6. Wakef. Trach. 602. Phil. 1069. Heind. ad Plat. Lys. 1122. Charm. 67. Gorg. 109. 112. 113. 218. 228. Schneid. Anab. 38. Lobeck. Aj. p. 304. 385. Brunck. Œd. T. 1075. El. 956. 1403. Eur. Bacch. 363. Valck. Hipp. p. 224. ad Herod. 160. Post ὅπως, it. ὅπως μὴ, fut. indic., Valck. Phœn. p. 35. Brunck. ad Eur. Med. 325. Bacch. 1371. ad Xen. Eph. 270. ad Herod. 160. 216. 500.: Xen. Mem. 1, 2, 37. Φυλάττου, ὅπως μὴ — ποιήσῃς: leg. ποιήσεις. Ἐπιμέλονται, ὅπως μὴ ἔσονται, Xen. K. Π. p. 13. Ante ὅπως, subaud. σκόπει, Markl. Iph. p. 266. Musgr. Iph. T. 321. Wakef. Herc. F. 504. Jacobs. Anth. 7, 357.: Porson. Hec. p. 27. Ed. 2.: (De ὅπως subaudito ὅρα.) 'Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum secunda persona, aliquando cum tertia B construitur, rarius cum prima.' Φράζεσθαι, ὅπως —, de constr., Heyn. Hom. 5, 585. 686. 700. 701. "Ο-πως, "Οπως ἂν, Brunck. Aristoph. 1, 31. 77. 214. 256. 2, 192. ad Diod. S. 1, 643. "Οπως ἂν, Eur. Iph. A. 539. Hel. 748. 899. Aristoph. Λ. 267. Brunck. 2, 10. 3, 9. Plato Lys. p. 15. Brunck. Œd. C. 188. Aj. 1222. Hermann. Obss. 22. Eur. Med. 938. Alc. 782. De sede, Brunck. ad Aristoph. N. 776. Cum optat., Herod. 625. "Οπως ἂν μὴ, seq. conj., Eur. Phœn. 760. "Οκως ἂν post δεῖσθαι, Herod. 165. Πῶς ὅπως; Heind. ad Plat. Hipp. 153. Ναῦς ὅπως, Veluti navis, Wakef. Herc. F. 1099. 1405. Wakef. Phil. 845. Jacobs. Anth. 6, 405. "Οπως πρῶτα, Simul ac, Hesiod. Θ. 156. "Οπως δὴ, Heind. ad Plat. Phædr. 320. Eur. Or. 79. "Ο. δή ποτε, Dionys. H. 2, 824. "Ο. ποτὲ, Casaub. Athen. 1, 70. ad Mœr. 51. Dionys. H. 2, 829. Οὐχ ὅ., seq. ἀλλὰ, ad Phalar. 298. Thom. M. 471. Μὴ ὅ., ἀλλ' οὐδὲ, Xen. K. Π. 41. Οὐχ ὅ., ἀλλ' οὐδὲ, Wyttenb. Select. 410. ad Diod. S. 1, 45. 68. 186. Phalar. 166. Lucian. 1, 192. 440. 501. Zeun. ad C Xen. K. Π. 731. Οὐκ ἔσθ' ὅ., Valck. Hipp. p. 230. Dawes. M. Cr. 276. "Εσθ' ὅπως —, interrogantis, Lucian. 1, 87. "Οπως τί δράσῃ; Brunck. Œd. C. 1725. cf. El. 390.: Eur. Med. 1059. Οὔ τοί ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως — παρήσω —. "Επλευσ', ὅπως ἔπλευσα, Porson. Or. 79. Soph. Œd. T. 1376. (1458.) C. 273. 336. Both. ad Soph. Fr. p. 87. "Οκωσπερ, Lucian. 3, 475. 481. Ὁπωσοῦν, ad 2, 8. Thom. M. 655. Duker. Præf. Thuc. 9. Ὁπωστιοῦν, Thom. M. 655. Plato Phædr. 291. Heind. ad Apol. p. xxi. Xen. K. Π. 64." Schæf. Mss. ""Οπως οὖν pro ὁπωσοῦν seorsim scribitur ap. Chrys. de Sacerd. 4, 5. p. 182. bis." Routh. Mss.]

Ρ.

" Ρ, ap. Eretrienses frequenti erat in usu; eam " enim non paucis vocibus contra morem aliorum " inserebant:" [Plato Cratylo p. 434.] " Poëtæ autem " nonnullis vocabulis eam inseruisse comperiuntur, " ut sonum asperiorem efficerent. Quinetiam in " vocibus nonnullis, quas cum Poëtis communes alii " Scriptt. habent, ascititium esse existimatur: ut in " οἶστρος et ἀλάβαστρον. Vide Eust." [" Ρ et Γ conf., Jacobs. Anim. 258. Ρ et Ν, Anth. 10, 251. Ρ et Ι, vide I." Schæf. Mss. Strabo 10. p. 688. Inscr. ap. Mus. Cr. Cantabr. 1, 536. * "Ἀντιῤῥῶ, Rho inversum, nota librariorum, Montf. Palæogr. 132." Kall. Mss.] " Ῥωβικώτερος, Qui vix potest pronuntiare ρ " literam, VV. LL." [" Ῥωβικὸς, Qui literam ρ bene et plane proferre potest, Kuhnius. Diog. L. (2, 108.) Euclide p. 87. HSt. (=143.) Ὁ ὑβριστικὸς δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἐρωτῶν, Καὶ ψευδέσ' ἀλάζοσι λόγοις τοὺς ῥήτορας κυλίων, Ἀπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν * ῥωβοστωμυλήθραν· ἐῴκει γὰρ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης ἀκηκοέναι, καὶ ῥωβικώτερος ὢν παύσασθαι." Seager. Mss. Ceteræ autem Edd. habent * Ῥωποστωμυλήθρα, Suidas male * Ῥομβοστωμυλήθρα. Cf. Ῥωποπερπερήθρας, et not. ad Plut. Dem. 9.]

" ῬΑ, particula παραπληρωματική, i. e. Expletiva, " quæ ex ἄρ facta videtur, per metathesin. Quidam " σύνδεσμον παραπληρωματικὸν appellarunt. Est au- " tem ex encliticis: et redditur Certe, Utique: vel " tanquam omnino vacans, ideoque interpretationem " non postulans, prætermittitur. Od. Z. (329.) αἴδετο " γάρ ῥα Πατροκασίγνητον. Atque ut hic particulæ " γὰρ subjungitur, sic alibi cuipiam alii: ut in prin- " cipio Il. B. voculæ μέν: et utrique redditur δέ. " Dicitur etiam ὅς ῥα, ut ὅς γε, pro ὅς. Interdum " accentum retinet, in nonnullis quidem certe ex- " empl.: veluti post ἦ: cum dicitur ἦ ῥά." [" Heyn. Hom. 4, 261. 6, 142. 571. 593. 610. 614. 617. 7, 28. 66. 68. 73. 77. 93. 96. 107. 161. 195. 239. 242. 7, 254. 370. 375. 379. 464. 479. 489. 502. 602. 8, 29. 38. 71. Clark. ad Il. A. 56. B. 1. 742. ad Il. Δ. 459. 501. 524. E. 543. 858. N. 793. ad Herod. 327. An ἦ ῥα? Lobeck. Aj. p. 442. De ὄῤῥα, Heyn. Hom. 7, 181. Brunck. Apoll. Rh. 124. 159. De * τόῤῥα, ad Il. Π. 228. Καί ῥα, Ernest. ad Batrach. p. 416. Valck. Callim. 294. Ὅτι ῥα, Heyn. Hom. 4, 30. Ὅς ῥά τε, 7, 71. 104. Il. Γ. 61. Γάρ ῥ', Heyn. Hom. 6, 241. 524. Ἐπεί ῥά γε, 7, 72. Εἰ δή ῥα, 125." Schæf. Mss. " Ῥά γε, Hom. H. in Apoll. 3. Ῥά τε, Orph. Arg. 168. Il. M. 304." Wakef. Mss. Τίς ποκα ῥὰ, Alcman ap. Apollon. de Adv. 566.]

ῬΑΒΔΟΣ, ἡ, (invenitur autem scriptum ETIAM Ῥᾶβδος, de qua scriptura dicam infra, ubi sc. singulas signiff. recensuero,) Virga: ut Virg. quoque et Ovid. interpr. ap. Hom., Virgam appellantes, quam ille vocavit ῥάβδον, de Circe loquens, Od. K. (389.) Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρί: (238.) αὐτίκ' ἔπειτα Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ: (319.) οὐδέ μ' ἔθελξεν, Ῥάβδῳ πεπληγυῖα: (293.) Ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ. Itidem enim Virg. cecinit, Aurea percussum virga, sparsumque venenis Fecit avem Circe. Ovid. autem de eadem loquens, et quidem illos ipsos Ulyssis socios mutante in porcos, Metam. 14. Et tetigit summos virga dea dira capillos: paulo post, conantem virga mulcere capillos. Ubi, nam et hoc observatione non indignum est, Mulcere virga dicitur, quæ ex Hom. diceretur non simpliciter θέλγειν ῥάβδῳ, sed θέλγειν ῥάβδῳ πεπληγυῖα.

A At quod dicit hic πλῆξαι ῥάβδῳ, et ἐλάσαι, magis ad verbum interpretabimur e Virg., Percutere virga, (ut in versu quem modo protuli, Aurea percussum virga,) quam Tangere, ex Ovidio, Et tetigit etc. Quinetiam ut Mercurio tribuitur ῥάβδος ab Hom., sic Virga a Lat. Poëtis: et nominatim a Virg., qui de ipso Mercurio cecinit, Tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit; Dat somnos, adimitque, et lumina morte resignat: ad istos Homeri versus respiciens, quibus ultimum Odysseæ librum exorsus est, Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν, Καλὴν, χρυσείην· τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. Et in versu proxime sequenti, Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· αἱ δὲ τρίζουσαι ἕποντο. Sed et Horat. hoc Mercurii munus describens, Virgam vocavit itidem, quam Homerus ῥάβδον: Od. 1, 10. Tu pias lætis animas reponis Sedibus, virgaque levem coërces Aurea turbam. Idem hanc ῥάβδον non simpliciter B Virgam, sed Horridam virgam appellat, 1, 24. Non vanæ redeat sanguis imagini, Quam virga semel horrida—Nigro compulerit Mercurius gregi. At vero ad illud ῥάβδον χρυσείην pertinet epithetum χρυσόῤῥαπις, quod Mercurio non semel ab Hom. tribuitur. An autem χρυσόῤῥαπις reddi etiam possit Caducifer, quod epithetum Lat. Poëtis est usitatum de Mercurio, atque itidem ῥάβδος, Caduceum, (ut sc. hæc virga esse dicatur i. q. κηρυκεῖον,) aliis expendendum relinquo.

Ῥάβδος in soluta etiam oratione frequens est, et quidem multiplicem usum habens: adeo ut Bacillum etiam reddere possimus alicubi. Interdum enim de Virga dicitur qua equum percutimus; Xen. Ἱππ. (8, 4.) Ἢν δὲ μὴ ἐθέλῃ, ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα. In alio ejusdem libri loco (11, 4.) dicit ῥάβδῳ κρούειν, et βακτηρίᾳ παίειν, de equo itidem loquens. Herodian. dixit etiam, equites quosdam moderari cursum equorum ῥάβδῳ μόνῃ, absque frænis: 7, (9, 13.) Καὶ ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς καὶ χαλι- C νῶν ἄνευ ῥάβδῳ μόνῃ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾶν. Apud Lucillium autem, Epigr. p. 187. meæ Ed. ῥάβδος etiam vocatur Cujus usus est ad abigendos canes; ita enim minatur cuidam Cynico philosopho, Ἂν δὲ * παραρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς, Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καί σε λέγουσι κύνα, ubi certe Baculum vel Scipionem videmur debere potius interpretari quam Virgam. Plurali autem numero ῥάβδοι sæpe de Virgis quibus cædebantur pueri, aut servi, aliive: unde ξαίνειν ῥάβδοις et ξαίνεσθαι, item τύπτειν et τύπτεσθαι. Plut. Alex. Πρὶν ἐπιδεῖν Μηδικαῖς ῥάβδοις ξαινομένους Μακεδόνας, καὶ Περσῶν δεομένους. Plut. Symp. 6. Τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες ἀγνίαις ῥάβδοις. Ubi * ἀγνίαις scribendo, intelligemus ῥάβδοις ἄγνου: ut dicuntur ῥάβδοι μυρσίνης ab Eod. in Quæst. Rom. Ῥάβδοις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐκολάσθη μυρσίνης. Quinetiam ῥάβδους cum μάστιγας copulavit Idem in Camillo. Sæpe vero ap. eos qui de rebus Romanis scripserunt, ῥάβδοι e Romani sermonis consuetudine interpretari debemus Fasces. Plut. Popl. Ὑπὸ ῥά- D βδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι: Quæst. Rom. Διὰ τί τῶν στρατηγῶν αἱ ῥάβδοι συνδεδεμέναι προσηρτημένων τῶν πελέκεων φέρονται. Herodian. 7, (6, 4.) Αἵ τε ῥάβδοι ἐδαφνηφόρουν, ubi eas facit duplices, sc. βασιλικὰς et ἰδιωτικάς: addit enim, Ὅπέρ ἐστι σύμβολον εἰς τὸ διαγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν. Polit. tamen et hic interpr. Virgas. Et τὰς ῥάβδους ὑφεῖναι, quod Lat. dicebant Fasces summittere, Plut. Popl. p. 32.

Ῥάβδος, Virga viscata, qua falluntur aves, ut dixit Ovid., Metam. 15. nec volucres viscata fallite virga. Apud Aristoph. Ὄρν. (527.) ὀρνιθευτὴς dicitur ἱστάναι βρόχους, et παγίδας, et ῥάβδους, item ἕρκη, et νεφέλας, et δίκτυα, ac πηκτάς. Schol. autem in hanc vocem ῥάβδους, annotat, γράφεται σταυρούς: et addit, ἔστι δὲ εἶδος δικτύου, ὃ χρίουσιν ἰξῷ: quæ verba non dubium est quin referantur ad illud ῥάβδους potius quam ad hoc σταυρούς. Sed videndum an εἶδος δικτύου appellare ῥάβδους illas debuerit, i. e. Genus retis.

Ῥάβδος, Ramus: ut ῥάβδοι λεπταί, Diosc. Rami tenues. Sic autem et Plin. interpr. ap. Eund., cum hunc ejus locum, Τράγιον φύεται μὲν ἐν Κρήτῃ μόνῃ, ἔχει δὲ τὰ φύλλα σχίνῳ ὅμοια, καὶ τὰς ῥάβδους, καὶ τὸν καρπὸν, ita reddit, Tragion nascitur in Cretæ tantum insulæ maritimis, junipero similis et semine et folio et ramis. Sed palmæ rami peculiariter vocati fuisse ῥάβδοι existimantur. || Ῥάβδοι, Sarmentum, eod. Plinio interprete, cum casiæ crassius sarmentum vocat quod Theophr. τὰς ῥάβδους πλατυτέρας.

Ῥάβδος, Bacillus, aut etiam Baculus, vide supra in Ῥάβδος pro Virga. Sed et ap. Serv. Grammaticum habemus vocem ῥάβδον expositam Pedum, h. e. Baculum recurvum.

Ῥάβδος, Hastile, Bud., afferens Xen. K. (10, 3.) Τὰ δὲ ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιφράς· τὰ δὲ προβόλια πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα ἀποκεχαλκευμένας κατὰ τὸ μέσον, καὶ τὰς ῥάβδους κρανείας. Existimo autem pro hac Bud. interpr. facere, quod legimus ap. Virg. G. 2. et rasæ hastilia virgæ. Licet hic de hastilibus ad alium usum comparatis agatur.

Ῥάβδοι, clypeis etiam tribuuntur ab Hom., ubi dupliciter posse exponi docet Eust. 905. fin.

Ῥάβδος in aëre vocatur Arcus cœlestis exhibitio in directum conformata, ut quidem vertit Bud. definitionem Aristotelis in l. de Mundo: ῥάβδος ibi reddens Virga. Illius autem verba, loquentis de iis quæ in aëre apparent, sed speciem tantum exhibentia, Ῥάβδος δέ ἐστιν ἴριδος ἔμφασις εὐθεῖα.

Ῥάβδοι, Venæ terræ in metallis, Bud. e Theophr. C. Pl. 4, 13. Ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς μετάλλοις ῥάβδους, οὕτω κἂν τοῖς ἐργασίμοις ὑπολαβεῖν χρὴ διατετάσθαι τὴν μὲν, τοιάνδε, τὴν δὲ, τοιάνδε, παραλλήλας: quæ Gaza ita vertit, Ut enim in metallis, sic et in arvis putandum venas spatiari vicinas, diversas inter sese.

Ῥάβδοις διαποίκιλος idem Gaza ap. Aristot. vertisse traditur Lineis intervenientibus varius. Sed crediderim posse nos et hic ῥάβδοις interpretari Virgis, respicientes ad Ovid., cui similes alii alibi reperiuntur de Arte Am. 1. de tauro quodam, Signatus tenui media inter cornua virga: Una fuit labes, cetera lactis erant. Quo pertinet Virgatæ tigres.

Ῥάβδους in vestimentis quoque quidam interpr. Lineas: ut cum scribit J. Poll. 7, (53.) purpureas ῥάβδους intertextas tunicis vocari παρύφους. Quo pertinent quæ Serv. in Æn. 8. annotat, Virgatis lucent sagulis. Quæ, inquit, habebant in virgarum modum deductas vias. Et bene allusit ad Gallicam linguam, per quam virga purpura dicitur. Virgatis ergo, ac si diceret Purpuratis. Hæc ille; sed Virgatis aliter quoque ibi exp.

Ῥάβδοι, Virgulæ et obeli qui versibus Homeri ascribebantur, VV. LL. Possint autem fortasse vocari hujusmodi ῥάβδοι, Virgæ censoriæ: e Fabio, ita scribente, 1, 5. Quo (judicio) ita severe sunt usi veteres Grammatici, ut non versus modo censoria quadam virga notare, et libros qui falso viderentur inscripti, tanquam subdititios, summovere familia permiserint sibi, etc. Verum hic alia exempl. habent, Virgula, non Virga. [Schol. Pind. N. 2. init.]

Ῥάβδος duplicem habet etymologiam ap. Eust. Ῥᾶβδον, inquit ille, alii circumflexo accentu notant in priore, ob ῥᾷον, dicentes fieri παρὰ τὸ ῥᾷον βαδίζειν ποιεῖν: at qui derivari a verbo ῥαπίζειν existimant, α ante β corripi ajunt. Idem alibi, e quorundam antiquorum ὑπομνημάτων auctoritate, tradit ῥάβδον dici παρὰ τὸ ῥᾳδίως ποιεῖν βαδίζειν. Sed addi in iisd., rectius deduci a verbo ῥαπίζειν: ut, inquit, priore quidem ratione debeat προπερισπᾶσθαι, posteriore autem παροξύνεσθαι. Idem in quendam locum Il. M. testatur magis receptam fuisse ap. veteres deductionem a verbo ῥαπίζω. Sciendum est ap. eum ῥᾴβδος etiam scribi, cum α et acutum et ι subscriptum habente: sc. sequendo alterum illud etymum a ῥᾷον. Sed qua ratione habet ι subscriptum, eadem et circumflexum poscit: quorum utrumque in adverbio ῥᾷον extat. Eust. tamen circumflexi quidem mentionem facit, at ι subscripti, non item. Etym. alias præterea etymologias affert, quæ magis remotæ mihi videntur: qui tamen nec duabus illis, vel potius neutri illarum quas modo protuli, multum fidei habeo. Nec video cur non æque verisimile videri debeat e ῥάβδος factum esse ῥαβδίζω, et ex eo deinde ῥαπίζω.

[" Ῥάβδος, Jacobs. Anth. 8, 120. 10, 41. ad Diod. S. 2, 230. Monum. Byz. 18. Heyn. Hom. 6, 326. 8, 794. Longus p. 5. Vill., Munck. ad Anton. Lib. 158. Verh., Toup. Opusc. 2, 89. ad Il. M. 297. Conf. c. ἀνὴρ, ad Dionys. H. 2, 1111. De genere, ad 1, 570. 2, 890. Heyn. Hom. 6, 326. Ῥάβδοι, Venæ auri et argenti in metallis, ad Diod. S. 1, 359. Lineæ in vestibus, ad 1, 313. Zeun. ad Xen. K. Π. 747. Jacobs. Anth. 7, 333." Schæf. Mss. I. q. ῥαβδοφόρος, Æsch. Suppl. 256. Ῥάβδοι, Genus quoddam phænomenorum ætheriorum, Plut. 9, 544.]

Ῥαβδονόμος, vide cum compp. quæ proxime sequuntur.

Ῥαβδοῦχος, [* Ῥαβδούχη,] ET Ῥαβδοφόρος, ὁ, ἡ, Qui virgam s. virgas gestat, aut fasces, s. bacillum, aut baculum, Lictor: ut Plut. Rom. ῥαβδοῦχοι exp. λικτῶρες. Atque ita vertit Polit. ap. Herodian. 7, (8, 10.) Καὶ παρ' οἷς εἰς τὴν τοῦ ἡγουμένου ὑπηρεσίαν ἀρκοῦσι ῥαβδοῦχοι. Apud Act. tamen 16, 35. Ἡμέρας δὲ γενομένης ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ῥαβδούχους, ubi vetus Interpr. vertit Lictores: alii interpr. Viatores, et intelligunt eos quorum opera utebantur magistratus vocandi quempiam, vel aliquid denuntiandi causa, non item ligandi: quod lictorum erat: sic tamen ut confusa interdum fuisse videantur horum munia. Polyb. ap. Suid. Παρῆν ῥαβδοῦχος παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, καλῶν τὸν βασιλέα. ITEM Ῥαβδονόμος, Lictor, Designator, Bud. e Plut. (Æmil. 32.) In VV. LL. Minister qui cedere facit, i. e. locum præbere. Ab Hes. autem exp. βραβευτής: de qua exp. mox dicam. Ῥαβδοῦχος et βραβευτὴς pro eod. ponuntur a Plat. Protag. 298., sc. pro Moderatore et arbitro disputationis, Bud. Sic certe ab Hes. ῥαβδονόμος exp. βραβευτής: sed accipiente, ut opinor, βραβευτὴς in propria signif. De ῥαβδοῦχοι autem et ῥαβδοφόροι vide et Suid. Apud Eust. 104. legitur et ὁ * ταξεωτικὸς ῥαβδοῦχος. [" Ῥαβδοῦχος, ad Herod. 644. ad Diod. S. 1, 362. Ῥαβδοφόρος, ad 1, 144. ad Herod. l. c. Plut. Alex. 171. Schm." Schæf. Mss. Poëtice Ῥαβδηφόρος, Lycophr. 1139.] Fiunt autem ab hoc ῥαβδοῦχος, et NOMEN Ῥαβδουχία, et VERB. Ῥαβδουχέω. Quamvis autem ῥαβδουχία sonet Ipsum munus gestandi virgas s. fasces, affertur tamen plur. ῥαβδουχίαι et pro Fascibus. [Plut. Cic. 16. Anton. 17.] At ῥαβδουχῶ, cum significet proprie Virgas gesto, s. Fasces, aut Anteeo gestans fasces, a Bud. tamen ῥαβδουχεῖν exp. simpliciter Anteire, Anteambulonis officium præstare. Verum in l. quem affert, non activa vox habetur, sed passiva, e [Plut.] Numa, (10.) Ῥαβδουχοῦνται δὲ προϊοῦσαι Ἑστιάδες, ubi exp. Cum fascibus deducuntur. [" Activum Ῥαβδουχεῖν, Lictoris officio fungi, habes ap. Athen. 259." Schw. Mss. * Πρωτοραβδοῦχος, Gl. Primivirgius: * Ῥαβδουχικός, Gl. Lictorius.] Ab illo autem nomine ῥαβδοφόρος est VERB. Ῥαβδοφορέω, quod Idem tradit esse ἱππασίας τι γένος, ex J. Poll. 46. Affert vero et e Xen. (Ἱππ. 7, 11.) p. 121. [ubi leg. ἐπιραβδ.] " Ἐπι" ῥαβδοφορεῖν τὸν ἵππον, Virga s. Virgæ ictu instigare equum ad cursum, J. Poll. 1, (220.) Τὸ δὲ " ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, οὐ πάνυ ἐπαινοῦσιν οἱ " ἱππικοί." [Lex. Xen.]

Ῥαβδοειδής, Virgæ formam habens, Virgæ speciem præ se ferens. In VV. LL. exp. et Virgatus. Apud Medicos quædam ῥαφή, i. e. Sutura, vocatur ῥαβδοειδής, quæ ETIAM Ὀβελαία: sc. Sutura cranii recta,

quæ a media sincipitis sutura ad mediam suturam occipitis, secundum capitis longitudinem extenditur, et in cranio secundum naturam se habente, inter anteriorem posterioremque suturam concluditur, neque ultra fertur: aliquando tamen ad nasum usque per os frontis medium descendit. Utrumque autem nomen habet, quod vera, aut sagittæ, aut virgæ instar recta incedit, verticemque in duas partes, dextram et sinistram, secat. Lat. Rectam vocare possunt. Gorr. [" Dionys. H. 1, 386." Schæf. Mss. Geop. 12, 37. Vide 'Ρόμβος. Contracte * " 'Ραβδώδης, Schol. Jo. Diac. Hesiod. 'A. 289. p. 94. Heinrich." Boiss. Mss. * 'Ραβδολόγος, unde * 'Ραβδολογία, Gl. Virgindemia. * 'Ραβδομάχος, unde * 'Ραβδομαχία, Plut. Alex. 4. vide Cor. * 'Ραβδονόμος, vide 'Ραβδοῦχος. * 'Ραβδονομέω, Arbiter sum, Soph. Tr. 516.] 'Ραβδῳδὸς, vide T. 1. col. 121. in fine. ubi et de ῥαψῳδὸς ac ῥαψῳδία.

"Αραβδος, ὁ, ἡ, Carens virga, baculo. Scribitur etiam "Αῤῥαβδος. [* " Δίραβδος, Duabus virgis s. lineis notatus, Aristot. ap. Athen. 305. * Πολύραβδος, Pluribus virgis s. lineis aut striis distinctus, Idem ibid." Schw. Mss. * Τετράραβδος, Schol. Pind. Π. 2, 73. * " Χρυσόραβδος, Herodian. Epimer. 154." Boiss. Mss.]

[* " 'Ράβδωμα, Hes. v. Σκυτάλια." Wakef. Mss.] 'Ράβδωσις, ET 'Ραβδωτὸς, tanquam a VERBO ῥαβδόω, q. d. Virgatio et Virgatus, Aristot. Eth. 10, 4. 'Η γὰρ τῶν λίθων σύνθεσις ἑτέρα τῆς τοῦ κίονος ῥαβδώσεως· καὶ αὗται, τῆς τοῦ ναοῦ ποιήσεως: ubi vetus Interpres reddit Columnæ virgatio: quidam, Erectio columnæ: alii Collocatio ad pares angulos: quod ita scribat Eustratius, (non Eustathius, ut habent VV. LL.,) ῥάβδωσιν κίονος vocat Aristoteles τὴν κατὰ μῆκος πῆξιν, ἥτις γίνεται, ὅταν πρὸς ὀρθὰς γωνίας ἵστηται: quæ verba ita exp. ῥάβδωσιν columnæ appellat Collocationem in longitudinem, et defixionem: quæ tum fit, cum ad rectos angulos recta steterit. Sunt alioqui et qui existiment ῥάβδωσιν in columnis, sicut et in toreumatibus, esse Striationem s. Striaturam, quam vulgo appellamus Canelure: a parte ea quæ cava est, canaliculi instar: cum in striatura duæ sint partes; una, quæ cava est canaliculi instar, unde Canaliculata columna: altera, eminula, s. prctuberans, nominata Stria, quæ instar virgæ a summo ad imum dirigitur. Unde Striatæ vel Virgatæ columnæ nomen fuit impositum. Affertur vero et de Toreumate poculo dictum ῥάβδωσις, ex Josepho A. J. [12, 2.] ITIDEM 'Ραβδωτὸς κίων, Columna striata, Collocata et defixa in longitudinem, etc. sequendo exp. quam Eustratius dat verbali ῥάβδωσις. Sed ap. Aristot. (H. A. 4, 4.) quædam concharum genera ῥαβδωτὰ Gaza vertit Pectinatim divisa. Sunt qui et Striata reddi posse existiment, aut etiam Virgata: ut Virg. Virgatis sagulis dixit, quibus quasi viæ quædam in virgarum modum deductæ sunt et sectæ. His autem opp. idem Aristot. quæ VOCAT 'Αῤῥάβδωτα, Non divisa pectinatim, Non striata, virgata: [cf. Athen. 88. ubi scribitur ἀράβδωτον, unico ρ. " 'Ραβδωτὸς, Jacobs. Anth. 11, 329. ad Diod. S. 1, 191. 353. Valck. Diatr. 279. Zeun. ad Xen. K. Π. 747. (8, 3, 8.)" Schæf. Mss. Barker. ad Etym. M. p. 1118. in v. 'Ρόμβος citandus. * Μελανοῤῥάβδωτος, Xenocr. de Alim. ex Aquat. c. 28. p. 469.]

'Ραβδεύω, Virgulas quatio, Bud., qui etiam addit, ῥαβδεύειν vertisse Gazam ap. Aristot. Verberare, volentem significare Virgulas quatere. Affert vero hunc Aristot. ex H. A. 9. locum, in quo passiva vox habetur, p. 133. Καὶ ὅταν ποιήσῃ ἑαυτὰ ἄδηλα, εἶτα ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσιν οἱ ἁλιεῖς ῥαβδία. 'Ραβδεία, Verberatio quæ fit virga, VV. LL.

'Ραβδίζω, Virgis cædo, Act. 16, 22. 'Εκέλευον ῥαβδίζειν. Et pass. 'Ραβδίζομαι, Virgis cædor, a quo est ἐῤῥαβδίσθην ap. Paul. 2 ad Cor. 11, 25. Τρὶς ἐῤῥαβδίσθην, ubi tamen quidam intelligunt de alio verberum genere, quæ Romani præfecti inflixerint: et hujusmodi esse illa, quorum meminit Marc. 14, 65. Καὶ οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον. De quo l. dicetur etiam in 'Ράπισμα post 'Ραπίζω.

A || 'Ραβδίζω, Perticis cædo, percutio, Perticis decutio, s. excutio. A Bud. redditur Perticis cædo: afferente pass. partic. ῥαβδιζόμενα e Theophr. (H. Pl. 1, 19, 4.) "Ετι δὲ καὶ τὰ δένδρα λυμαίνοιτ' ἂν ῥαβδιζόμενα. [Aristoph. Λ. 587. " Ad Diod. S. 2, 396. 615. * 'Ραβδισμὸς, Const. Manass. Chron. p. 95. Meurs." Schæf. Mss. " Nectar. Homil. p. 16. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss. * 'Εκραβδίζω, Aristoph. Λ. 576.]

'Ραβδίον, τὸ, Virgula, Parva virga; Virgultum, Ramulus, Scapus, VV. LL. || Item ῥαβδία, in ore quorundam piscium, Raduli, ut quidam interpr. Habes in l. Aristot. quem protuli in 'Ραβδεύω. [" Ad Diod. S. 2, 564. Pictorum, Timæi Lex. 276." Schæf. Mss. 'P. διάπυρον, Virgula candens, Plut. 8, 246. Vide Schn. ad Varron. 3, 17, 4. " Alimus, Diosc. Notha 443." Boiss. Mss.]

[* 'Ράβδινος, Gl. Virgeus.]

'PAΔΙΟΣ, Facilis. Pro quo ῥᾴδιος dicitur POETICE

B 'Ρηΐδιος: quod si ex hoc manasse existimetur illud, dicendum fuerit η versum esse in α, atque adeo ι, quod ei subscribi videmus, esse illud quod ipsi η erat ascriptum. Hoc autem ῥηΐδιος quidam ex ADV. 'Ρέα deduxerunt, (quod sc. originem habeat a verbo ῥέω, quoniam quæ factu facilia sunt, veluti fluere videntur,) ut e ῥέα primum formatum sit ῥείδιος, deinde ῥηΐδιος, verso ε in η. Invenitur autem etiam COMPAR. 'Ρηΐτερος, Facilior: et SUPERL. 'Ρήϊστος, Facillimus. Nec defuerunt et qui ῥᾴδιος a NOMINE 'Ρᾶος deduxerint. Verum si a ῥᾶος esset, non debuisset mutare α in η, ut inquit Auctor Etymologici, rationem quandam afferens. Videmur vero ei deductioni posse opponere et illam scripturam, cum ι sc. sub α. At Eust. non sat diligenter, meo quidem judicio, hæc examinans, a ῥᾶον fieri dicit non solum 'Ρῄον et 'Ρηΐδιον et 'Ρᾴδιον, sed etiam 'Ρήϊστον, superlative. Unde autem dicemus esse ῥᾶον et quomodo formatum? De hoc certe nihil dum ap. Gramm. legi: sed divino (quo enim interim

C hic nisi ad divinationem confugiam?) e ῥέα factum esse ῥάϊον, e quo ῥᾶον: aut certe ῥαΐων nomen, unde adverbium ῥάϊον, e quo ῥᾶον. Utut sit, subscribendum esse ι ipsi α in comparativo isto, probare videtur verbum ῥαΐζω: s. potius ῥᾷστα pro ῥᾶστα, quod ap. Theocr. legitur, ut suo docebo loco. Sed cur ego in istis tam spinosis quæstionibus diutius quam officii mei sit, immoror?

'Ρᾴδιος, Facilis: utrisque Scriptoribus usitatum, licet ῥηΐδιος, frequentius illo sit Poëtis, quibus etiam peculiare est. Theocr. initio Cyclopis, εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι, Non facile est invenire. Sic Xen. Οὐ πάνυγε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν, ('Aπ. 3, 11, 16.) 'Ρᾴδιόν ἐστι σχολάσαι, Dem. Phil. 2. 'Ρᾴδιον, καὶ πόνος οὐδεὶς πρόσεστι τῷ πράγματι, Olynth. 1. dicit aliquid ῥᾴδιον esse, et παντός: (p. 15.) Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν φήσαι τις ἂν ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι. Sic Aristot., sed postponens ῥᾴδιον, Eth. 2, 8. Οὕτω δὲ καὶ τὸ μὲν ὀργισθῆναι, παντὸς, καὶ ῥᾴδιον. Dem. ῥᾴδιον et εὔπορον pro eod. dixit: Isocr. autem ἁπλοῦν et ῥᾴδιον λόγον

D copulavit: idem ῥᾳδίαν et χαλεπὴν τὴν τῶν σωμάτων τροφὴν inter se opposuit. Affertur porro ῥᾴδιος et fem. gen. ex Eur. (Med. 1375.) ῥᾴδιος ἀπαλλαγή. || Proclivis ad aliquid, Synes. Ep. 57. Οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθῆναι, καὶ λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἐμαυτοῦ. " 'Ραδιέστερος pro ῥάων, Facilior: ea forma " qua αἰδοιέστερος et ἀφθονέστερος, atque alia."

[" 'Ρᾴδιος, ad Lucian. 1, 700. Coray in Herod. Larcher. 3, 400. Timæi Lex. 227. Musgr. ad Eurip. p. 203. Ammon. 122. 'P. τὼ ὀφθαλμὼ, Bergler. ad Alciphr. 24. 'Ρᾴδιόν ἐστι, cum infin., ad Phalar. 291. ad Diod. S. 2, 333. 'Ρᾳδιέστερος, Polyb. 3, 607. ad Mœr. 25. 'Ραΐτερος, ad Charit. 443." Schæf. Mss. 'Ρᾴδιον pro ῥᾷον, Lobeck. Phryn. 403. " 'Ραδιέστερος, Athen. 424." Wakef. Mss. * 'Ρᾳδιώτερος, J. Poll. 5, 107. ex Hyperide. 'Ραΐδιος, Schæf. ad Greg. Cor. 573.]

'Ρᾳδίως, Facile: ut ῥᾳδίως ποιεῖν τι, Facile aliquid facere. Apud Plat. autem de Rep. 1. 'P. τὸ γῆρας φέρειν, Facile ferre senectutem, i. e. Moderate, Patienter.

Cic. autem, idem exprimere volens, dixit in Catone, Tolerabilem senectutem tibi videri. || Apud eund. Plat. (Apol. 11.), necnon ap. Dem. ῥᾳδίως reddendum potius Temere. || Facile, i. e. Admodum, inquit Bud., afferens ex Isæo 66(=218.) Ἀγρὸν ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιον: et sic identidem eum uti inquit. || In VV. LL. ῥᾳδίως ἔχω, pro Bona sum valetudine; sed absque testimonio. At de ῥᾷον ἔχω, suo dicetur loco. [" Markl. Suppl. 159. Eurip. 3. p. 299. Temere, Heindorf. ad Plat. Charm. 108. Hipp. 167. Theæt. 322. De iota subscr., Porson. Or. 692. corrig. Ῥαϊδίως, ad Timæi Lex. 156." Schæf. Mss. Ῥᾳδίως, Ῥαϊδίως, Greg. Cor. 573. Schæf.]

Ῥᾳδιουργὸς, Qui facile ad patrandum scelus aliquod prorumpit, quales οἱ ῥᾳδίως ἀποκτινοῦντες ap. Plat., Qui facile ad scelus quodlibet patrandum impellitur, et velut propenso ac proclivi est animo ad patranda scelera, Qui projecta est ad quodvis facinus s. flagitium audacia, Facinorosus, Sceleratus. Ab J. Poll. col. 129. ei adjunguntur θερμουργὸς et ἰταμός. Plut. (8, 375.) Ἀκούσας δ' ὅτι τοὺς ῥᾳδιουργοὺς φυγαδεύουσι, Τί οὖν, εἶπεν, οὐκ ἐρρᾳδιούργησας, ὅπως ἐκ τῆς στενοχωρίας ταύτης μεταστῇς; Interdum vero ῥᾳδιουργὸς redditur Veterator, Versipellis. Diciturque generaliter etiam de Eo qui mala fide in re aliqua versatur: unde et pro Adulteratore testamenti, quem Cic. Testamentarium appellat. B. [" Thom. M. 769. Toup. Opusc. 1, 394." Schæf. Mss. Arrian. Exp. Alex. 2, 5, 5. Ῥᾳδιουργότερον ἐγγεγράφθαι ἔφασαν τῷ Ἀσσυρίῳ ὀνόματι, Molliore quodam lascivioreque Assyrio vocabulo expressum ajebant. Phot. Ῥᾳδιουργός· πλαστογράφος· καὶ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς.]

Ῥᾳδιουργέω, Facile ad scelus aliquod patrandum prorumpo, etc. sequendo expositiones præcedentibus nominibus datas. Exemplum autem habes in l. Plut. quem protuli in Ῥᾳδιουργός. Sed significat etiam Mala fide in re aliqua versari, Mala fide agere. Unde et pro Testamentum supponere, ap. Plut. Bud. || Idem ῥᾳδιουργεῖν e Xen. affert pro Negligere, Cessare, Sine intentione et cura vivere, Segniter negotia obire, ut operarii qui operis consummationem ad se pertinere non magnopere putant: ut in Œc. (20, 17.) Ῥᾳδιουργεῖν ὅλης τῆς ἡμέρας, et ἐώμενοι ῥᾳδιουργεῖν. Quinetiam pass. Ῥᾳδιουργεῖσθαι, e A. (5, 2.) pro Cessare supino otio, et prorsus remissum esse. Vide Comm. 428. [" Thom. M. 769. Dionys. H. 1, 198. Proprie Facile ago, Lucian. 1, 814." Schæf. Mss. Philostr. 783. * Ἐρρᾳδιουργημένως, Epiph. 1, 312.] Ῥᾳδιούργημα, Facinus ad quod perpetrandum aliquis facile prorupit; aut simpliciter Facinus, Scelus, Flagitium. A Bud. exp. etiam Veteratorium facinus: quam exp. optime convenire existimo huic Luciani loco, (3, 151.) Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος, ἥτε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιορκία, καὶ προσλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα. At Melanchthon ibi vertit, Innumeræ imposturæ ac malitiosæ cautiones. [" Ad Dionys. H. 1, 196." Schæf. Mss. * Ῥᾳδιουργητὸς, unde] " Ἀῤῥᾳ-" διούργητος, Non temeratus." [Ἀρᾳδιούργητος, Suidæ ἀκαπήλευτος. " Lex. Bekkeri 357, 28." Boiss. Mss. " Ἀρᾳδ. ἡμέρα, Polycratis Ep. ap. Euseb. Hist. Eccl. 5, 24." Mendham. Mss.] " Συῤῥᾳδιουργεῖν, Una " facinus moliri, patrare," [" Philo J. 2, 196. Plut. 2, 53(=6, 195.)" Wakef. Mss.]

Ῥᾳδιουργία, ἡ, Scelus ad quod patrandum facile quis prorupit, a projecta quadam audacia profectum. Exp. alioqui et simpliciter Scelus, Flagitium, Facinus. Item Facinus ejus qui mala fide in re aliqua versatur: unde ῥᾳδιουργία Plutarcho Testamenti suppositio, s. adulteratio: ut ῥᾳδιουργὸς, Testamenti adulterator. Exp. et Fallacia: atque ita vet. Interpres Act. 13, (10.) Erasm. Versutia. Sed Beza Maleficentia. Apud Plut. autem pro Temeritas.

Ῥᾳδιουργία, Cum quid facile fit et sine negotio, Bud. e Xen. In VV. LL. Facilitas vivendi, Desidia, Incuria, Mollities: quibus subjungitur hic Xen. locus, (Ἀπ. 2, 1, 20.) Αἱ μὲν γὰρ ῥᾳδιουργίαι καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί. Vide quæ dixi in Ῥᾴθυμος huc pertinentia. [" Thom. M. 769. ad Diod. S. 2, 343. 456. 529. Toup. Opusc. 1, 394. Plut. Mor. 1,

A 20." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 1, 6, 4. 7, 5, 74.]

" Ῥὰ, vel potius Ῥᾷ, cum accentu et ι subscripto, " pro ῥᾴδιον, Facile, ap. Soph., Eust." [ad Il. B. 1. et Etym. M.] " Alii pro ῥᾳδίως etiam poni testantur, " i. e. Facile." [" Ruhnk. Ep. Cr. 88." Schæf. Mss.]

COMPAR. Ῥᾴων, de quo dixi supra, Facilior. Bud. ap. Dem. ῥᾷον vertit etiam Expeditius, in Or. πρὸς Τιμόθεον. || Ex Eodem affert ῥᾴων pro Eo qui jam melius habet, s. commodius valet, aut etiam hilarior factus est, (1118.) Καὶ ἐγὼ τῶν γεγενημένων ἀποδυράμενος τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς, ὥσπερ ῥᾴων ἔσομαι. Et e Synesio, Ἀλλ' ἔστι σοι παρ' ἡμᾶς ἐλθόντι, σὺν Θεῷ, ῥᾷονι γενέσθαι, pro Superiore uti valetudine. Item ex Ep. Basilii ad Eust., de animo dictum, Ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ῥᾴων γέγονα τοῖς γράμμασι, καὶ οὐκ ἔτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς εἰμὶ γνώμης, Jam melius sentire de Dei providentia cœpi, Resipiscere cœpi ab errore. In VV. LL. ῥᾴων ἐγένετο, Convaluit. [Parthen. 5. p. 12. Ῥᾴων ἤδη γέγονεν.] A Suida ῥᾴων exp. εὐθυμότερος, item ἀπήμων. Et ADV. Ῥᾷον, Facilius, ut in Prov.

B ap. Suid. Ῥᾷόν τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν ἢ τοὺς δακτύλους, ubi suspicor deesse particulam ἄν. Idem habet ADV. Ῥᾳόνως, ET Ῥᾴως: sed exp. εὐκόλως, quod est Facile, non Facilius: sicut et nomen ῥᾴονος exp. εὐκόλου. Eust. affert ETIAM Ῥᾳότερον, tanquam usitatum Poëtis, sicut et Ῥηΐτερον, de quo postea dicetur. Sed non addit, an ut nomen, an ut adverbium afferat: ac certe pro utroque pariter accipere possumus. [" Ῥᾴων, Wakef. Ion. 893. Jacobs. Anim. 184. Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 436. 778. Bergler. ad Alciphr. 82. 183. Timæi Lex. 227. Facilis, Schneid. ad Æsop. 27. Phalar. 292. Diod. S. 2, 536. Dionys. H. 5, 166. Qui convaluit, Thom. M. 773. ad Lucian. 2, 335. Cum infin., ad Charit. 443. Ῥᾷον, Thom. M. 436. 779. Ῥᾷον φέρειν, Valck. Diatr. 113. Timocl. Epigr.: ἔχειν, ad Charit. 223. Wakef. S. Cr. 2, 89. Ῥᾴως ἔχειν, ibid. ad Charit. l. c. Ῥᾳότερος, Phryn. Ecl. 178." Schæf. Mss. Ῥᾷος, * ῥαίων, ῥᾷον, * ῥάσσων, Lobeck. Phryn. 402. Ῥᾳόνως, 403. Ῥᾷος, Greg. Cor. 573. Schæf. Ῥᾷον, Facile, Schæf. ad Dionys.

C H. de C. VV. 329. * Ῥάϊος, Ionice ῥήϊος, Opp. K. 1, 101.] " Ῥαΐα, Sanitas, ὑγεία, Hes." Non dubito autem quin sit hinc derivatum VERBUM Ῥαΐζω, dicaturque ῥαΐζω quasi ῥᾳονίζω, aut certe Ῥαΐζω tanquam a ῥᾷος significante i. q. ῥᾴων, ut ι quod ascribitur, sit illud ipsum quod ipsi α subscriptum esse conspicimus. Significat enim ῥαΐζω i. q. ῥᾴων εἰμὶ, Convalesco, Meliuscule valeo, Recreor e morbo, quod et ἀναφέρω atque ἐξαναφέρω. Utitur Xen. (K. Π. 7, 5, 24.) necnon Dem. (13.) atque alii. [Gl. Revalesco. " Thom. M. 771. Bast Lettre 178. Heyn. ad Apollod. 1161. ad Charit. 223. ad Mœr. 334. Zeun. ad Xen. K. Π. 697." Schæf. Mss. Πόνων ῥαΐσας, Memnon 4. " Phot. 369." Wakef. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Ῥαΐζω, Ῥηΐζω, Bast. Ep. Cr. 218. Phot. Ῥαΐσας· ὑγιάνας. Ῥαΐσας· ἀντὶ τοῦ ῥᾷον ἔχων ἐκ τῆς νόσου. Ῥηΐζω, Hippocr. 1139. 1175.] Item COMP. Ἀναῤῥαΐζω, quod itidem significat Meliuscule me habeo, Remissionem morbi s. doloris sentio, etiam Dolore liberor, affici desino;

D nam Hes. ἀναραῖσαι exp. παύσασθαι ὀδυνᾶσθαι. Sed German. Ed. perperam interpunxit inter παύσασθαι et ὀδυνᾶσθαι. Varinus autem gravius etiam peccavit, quod alterum horum omiserit, sc. ὀδυνᾶσθαι, et ita exp. illam truncarit. Suspicor autem, cum antea et ipse inter hasce duas voces interpungeret, sc. inter παύσασθαι et ὀδυνᾶσθαι, postea visam fuisse alienam hanc exp., ὀδυνᾶσθαι. [J. Poll. 3, 108. " Zeun. ad Xen. K. Π. 697. Thom. M. 773." Schæf. Mss. Ἀναῤῥαΐζει, Gl. Convalescit. * Καταῤῥαΐζω, Sedo dolorem, Cyrill. Alex. in Jo. l. 10. p. 841. Καταῤῥαΐζει ἀκμαιοτάτην ἐν τοῖς μαθηταῖς τὴν λύπην εὑρών: 847. Τὴν ἐν τοῖς μαθηταῖς καταῤῥαΐσας λύπην. Ὑποῤῥαΐζω, Philostorg. Hist. Eccl. 7, 10.]

" Ῥαιφάσσω, Caste vivo, Purus sum, VV. LL. ex " Hes., qui ῥαιφάσσει exp. ἁγνεύει." [" Infra * Ῥαφάσσει· πλανᾶται, ut supra in v. Ῥαίεται. An Ῥαιφάσσει idem est quod ῥαΐζει, ut legatur ὑγιαίνει? Sed in re obscura nihil mutarim." Alberti.]

SUPERL. Ῥᾷστος, Facillimus. A quo ADV. Ῥᾷστα,

Facillime. In Axiocho, qui Platoni falso ascribitur, (init.) Ὅπως ἂν ῥᾷστα ὁμοῦ γενοίμεθα. [Ῥᾷστος, Schæf. ad Greg. Cor. 574. "Timæi Lex. 227. Brunck. Soph. 3, 409. Ἀπὸ τοῦ ῥᾴστου, Dionys. H. 5, 211. Ἐκ τοῦ ῥ., 1, 593. 3, 1827. 5, 210. Matth. Anecd. 1, 48. ad Lucian. 1, 660. Ῥᾷστον, Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. Ῥᾷστα φέρειν, Valck. Diatr. 113." Schæf. Mss. * Ῥᾴστως, Facillime, Xen. Ἀπ. 1, 6, 9.] Habet autem hic gradus itidem derivatum a se vocabulum, sc. NOMEN Ῥᾳστώνη, quod prima quidem signif. pro Facilitate ponitur. Plato Gorgia, de Rhetorica, Οὐκοῦν πολλὴ ῥᾳστώνη, ὦ Σώκρατες, γίγνεται, μὴ μαθόντα τὰς ἄλλας τέχνας, ἀλλὰ μίαν ταύτην, μηδὲν ἐλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν. Idem dixit ῥαστώνην τῆς πορείας, Epist. 7. Ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη ῥᾳστώνης ἕνεκα τῆς πορείας, ubi redditur Itineris levandi causa. Bud. Comm. 427. itidem pro Laboris levamento, s. Facili ratione rei conficiendæ, affert e Lysia (746.) Alicubi autem redditur Facultas, ut ap. Plut. Camillo, Τῷ μὲν ἐκπίπτοντι τῆς πόλεως ὄχλῳ ῥᾳστώνην φυγῆς παρέσχον, Fugiendi facultatem præbuerunt. || Facilitas et indulgentia fortunæ, nullis casibus aut cladibus interrupta, Vitæ tranquillitas, Res secundæ, Bud. ibid. || Idem in suo Lex. affert et pro Doloris remissione, e Dem. (1485.) Ἀλλ' ἔχει τινὰ τοῖς ἀδικουμένοις ῥᾳστώνην τὸ λέγειν ἃ πάσχουσιν, ὥσπερ τοῖς ἀλγοῦσι τὸ στένειν. [Plut. Cat. Min. 5. Ῥ. καὶ μεταβολὴ τοῦ νοσήματος.] || Interdum ῥᾳστώνη, Relaxatio animi, ut Idem accipi ait a Luciano. Item Otium, ut dictum est in Ῥαθυμία, T. 1. col. 1608. necnon Inertia. ["Coray in Herod. Larcher. 3. p. 400. Thom. M. 775. Bergler. ad Alciphr. 183. ad Herod. 572. Negligentia, ad p. 267. Wessel. Diss. 31." Schæf. Mss. Aristæn. p. 96. Max. Tyr. 1, 1. "Ionice Ῥηστώνη, Herod. 3, 136. Ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκήδεος, E facilitate, Pro sua indulgentia, in Democedam." Schw. Mss.] Quas signiff. sequitur VERB. Ῥᾳστωνεύω, quippe quod ponatur pro Langueo otio, Capto otium, Indulgeo inertiæ, Bud. ap. Xen. (Œc. 20, 18.) Οὐδὲ ῥᾳστωνεύῃ τῇ ψυχῇ, παρὰ κρήναις καὶ ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος. Addit vero, dici etiam ἐρρᾳστωνευμένος passive, nullum tamen exemplum afferens. At in suo illo Lex., affert e Gramm. quopiam, Ἐρρᾳστωνευμένος, ἀπὸ τοῦ ῥᾳστωνεύω ἀχρήστου θέματος, sed contra verbi ῥᾳστωνεύω usum habemus in proxime præcedente Xen. loco, καὶ Ἐρρᾳστωνευμένως, ἀντὶ τοῦ ῥαθύμως: atque ita ADV. Ἐρρᾳστωνευμένως, poterit exponi Per inertiam, Segniter, etc. utendo interpretationibus datis supra adverbio ῥαθύμως. Est vero ἐρρᾳστωνευμένως a prima persona præteriti verbi ῥᾳστωνεύομαι, cujus nullum exemplum affertur. ["Ῥᾳστωνεύω, Thom. M. 775." Schæf. Mss. "Ῥᾳστωνεύομαι, Aristid. Lept. §. 3." Boiss. Mss.] Invenitur autem et VERBALE Ῥᾳστώνευσις ap. Suid., [v. Ἀπίκιος,] nimirum in quodam l. quem ille profert, ubi i. q. ῥᾳστώνη significare existimatur. [* Ῥᾳστωνέω, Hippocr. Prædict. 1. T. 1. p. 475. Lind. §. 2. p. 51. Foës. Τὰ ὀλέθρια ἀσήμως ῥᾳστωνήσαντα. Vide Schn. Lex. Suppl.] "Ἐκρᾳστωνῆσαι, Hesychio εὐχερῆ ἀποφῆναι."

ITEM Ῥᾴϊστος pro ῥᾷστος. UNDE Ῥᾴϊστα ap. Theocr. 11, (7.) Οὕτω γοῦν ῥᾴϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν.

POETICE Ῥηΐδιος pro ῥᾴδιος, de quo ῥηΐδιος lege quæ dixi supra in Ῥᾴδιος. Hesiod. (Ἔργ. 2, 71.) Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν: unde fem. Ῥηϊδίη. ["Γοναὶ ῥηΐδιοι, ad Charit. 216." Schæf. Mss. * Ῥεΐδιος, Ῥηΐδιος, Lobeck. Phryn. 573.] Ῥηϊδίως, Facile, [Opp. Ἁ. 3, 36. Hesiod. Ἔργ. 1, 43. 213. Θ. 90. Lobeck. l. c.] AT VERO Ῥηΐτερος ET Ῥήϊστος pro ῥᾴτερος et ῥᾷστος, sed pro illo ῥᾴτερος in soluta oratione dicitur ῥᾴων. Vult autem Eust. a ῥᾷον fieri ῥήϊστον, sicut ῥήϊον, cujus usus nullum profert exemplum, atque adeo ῥηΐδιον, de quo ejus loco disserui et supra. Est porro Ῥηΐτερος, Facilior. Quem comparativum Hom. cum infin. junxit, Il. Ω. (243.) Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν, ubi, sequendo Eust., possumus resolvere ἐναιρέμεν in pass. ἐναίρεσθαι: ut sit pro ῥᾴονες φονεύεσθαι: vel ῥᾴονες εἰς τὸ φονεύειν

A ἐκείνους δρῶντας τοῦτο ἐφ' ἡμῖν. Sed Idem tamen videtur in hoc versu, Il. Σ. (258.) Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί, voluisse potius resolvi πολεμίζειν per passivum: quippe qui ῥηΐτεροι πολεμίζειν exponat εὐπολεμητότεροι. Possumus alioqui hic itidem dicere ῥηΐτεροι ἡμῖν εἰς τὸ πολεμίζειν αὐτοῖς. ["Phryn. Ecl. 55. 179. Jacobs. Anth. 12, 313. ad Herod. 651." Schæf. Mss. * Ῥηϊτέρως, Hippocr. 588, 23. 601, 10. * Ῥηΐτατα, Facillime, Od. T. 577. Φ. 75.] Quod autem attinet ad superlativum ῥήϊστος, significat quidem Facillimus: unde ADV. Ῥήϊστα, Facillime, sed ῥηΐστη βιοτή ap. Hom. (Od. Δ. 565.) exp. ἡ μετὰ ῥᾳστώνης: ut simile sit ei quod legitur ap. Eund., θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. ["Heyn. Hom. 5, 210. Ῥῆστα, Timon Phl. 41. 42." Schæf. Mss.]

Est itidem POETICUM Ῥέα (de quo lege quæ dixi supra, cum de ῥᾴδιος agere cœpi) pro Facile. Dicitur autem ET Ῥεῖα, et quidem frequentissime. Hesiod. initio Ergων utroque usus est eod. in versu Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. At B in versibus duobus proxime sequentibus utitur illo ῥεῖα. Sed quod ad illum attinet in quo et ῥεῖα et ῥέα legitur, crediderim potius utrobique scr. esse ῥέα, hoc modo, Ῥέα μὲν γὰρ βριάει. Nam legendo ῥεῖα, non video quomodo stare possit versus; at si scribatur ῥέα, nihil vetabit, ut opinor, quin dicamus ita elidi ε, ut in χρυσέῳ, initio Il. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ: ac tunc merito α longum e brevi fiet, propter crasin. Sic certe Il. Υ. (101.) leg. censeo, εἰ δὲ θεός περ Ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥέα Νικήσει, non autem ῥεῖα: licet mea quoque Ed. hanc, non illam scripturam habeat, utpote in qua non ausus sim, absque alicujus exemplaris auctoritate, a superioribus discedere. [Ῥέα, ῥεῖα, Lobeck. Phryn. 573. "Heyn. Hom. 5, 210. 236. 6, 285. 384. 397. 643. 7, 359. 8, 32. 67. ad Il. P. 461. Græv. Lectt. Hes. 506. Ῥεῖα, Simonid. 6. Wyttenb. Ruhnk. 294. * Ῥεϊάδε, ad Il. N. 144." Schæf. Mss.] "Ῥεία autem pro Ῥέα, Rhea, Dea, Ionice Ῥείη, Epigr." ["Ῥέα et Ἥρα conf., ad Lucian. 1, 249. Una syl- C laba, Heyn. Hom. 7, 37. Ῥεία, 6, 566. 652." Schæf. Mss.] "Ῥειώνη, Juno, ap. Euphorionem Etym."

"Ῥαδίαι, Calceamenti quoddam genus, s. Sandalii, Hes. Quidam ita dictum tradunt, quod facile induerentur."

"ῬΑΔΑΜΝΟΣ, Germen, Ramus tener. Vide Hes. Ex Jobo c. 8, (16.) affertur, Ῥάδαμνος αὐτοῦ ἐξελεύσεται:" [14, 7. 15, 32. 40, 17. Hesych. Ῥάδαμνος· βλαστὸς ἁπαλὸς, κλάδος, ἄνθος, ὄρπηξ καὶ τὰ τοιαῦτα. Suid. Ῥάδαμνος· βλαστὸς τρυφερὸς ἢ κλάδος· ῥάδαμνός ἐστιν ὁ τοῖς φύλλοις κομῶν ἀκρέμων τοῦ δένδρου, καὶ σκιὰν ἐκτελῶν· παρὰ τὸ ῥᾳδίως δαμάζεσθαι ὑπὸ καύσωνος ἢ τινος ἄλλου αἰτίου ὡς ἁπαλὸς καὶ προέχων. "Jacobs. Anth. 7, 85. ad Mœr. 354." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 92. * Ῥαδαμνώδης, Schol. ad Θ. 545. Cf. Ὀρόδαμνος, Ῥαδινός. * Ῥάδαμον, Hesychio καυλὸν, βλαστὸν, et * Ῥαδαμεῖ· βλαστάνει.] "Ῥόδαμνος, Germen, Ramus, Hes."

"ῬΑΔΙΝΟΣ, Gracilis, Tenuis, ut ῥαδινὰ σώματα ap. Xen. (Λ. 2, 6.) quibus opp. ea quæ διαπλατύ- D νεται τῷ σίτῳ. Apud Theocr. itidem (11, 45.) ῥαδινὰς vocantem κυπαρίσσους, Schol. ῥαδινὸν significare ait τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν: cum alioqui ῥαδινὴ ῥίζα ap. Nicandr. Θ. (544.) exponantur ῥαδαμνώδης, i. e. κλαδώδης:" [Plut. 8, 886." Wakef. Mss.] "|| Ῥαδινὸς, Agilis, Celer, Mobilis; Anacr. enim ῥαδινοὺς πώλους appellasse fertur Celeres equos. Apud Æsch. Pr. (408.) ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν redditur Ab oculis mobilibus. || Ῥαδινὸς, Mollis: ut πόδας ῥαδινοὺς appellat Hesiod. Pedes Veneris: (Θ. 195.) ποίη Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. Huic autem signif. affinis ea est, qua ponitur pro Imbecilli s. Debili: ut in quodam l. quem Suidas affert, ῥαδινὴ et καρτερὰ inter se opp."

"Ῥαδινοὺς ἄκοντας Stesich. appellasse fertur Stridula jacula: sicut ῥαδινὴ μάστιξ ap. Hom. exp. a quibusdam λιγυρά. Ibycus autem ῥαδινοὺς κίονας Excelsas columnas. Sed videndum quomodo omnes hæ signiff. huic etymo convenire possint, ἀπὸ τοῦ ῥᾷον δινεῖσθαι." [Bekk. Anecd. p. 61. Apoll. Rh. T.

1. p. 298. Schæf. " Jacobs. Anim. 319. Anth. 6, 430. 7, 323. 8, 245. Præf. ad Bion. et Mosch. p. 38. Brunck. Apoll. Rh. 103. Poët. Gnom. 275. Lucret. 4, 1161. et Creech., Toup. Opusc. 2, 251. Wakef. S. Cr. 1, 11. Heyn. Hom. 7, 556. 8, 471." Schæf. Mss. Brunck. ad Theogn. 6. Aret. 3, 8. " Ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν, Ab oculis teneris. Ῥαδινὸς et ῥαδαλὸς vel ῥαδανὸς primario sensu Mobilitatem significant. Apollon. Lex. Hom. Ῥαδινόν· λεπτόν· οἱονεὶ ῥαδανὸν, παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι. Schol. Apoll. Rh. 3, 106. Ῥαδινῆς· τρυφερῆς· Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν· Ῥαδινοὺς πώλους. Ἴβυκος δὲ, ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει. Στησίχορος δὲ ἐπὶ τοῦ εὐτόνου, Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας. Pro Mollis usurpat Anyta Epigr. 21. p. 112. Wolf. Epigr. ap. Suid. in voce. Sappho Æolice * βραδινὰν Ἀφροδίταν dixit. Alciphr. Ep. 6. p. 24. Σὺ δὲ ῥᾴδιος ὢν τὼ ὀφθαλμώ. Arnald. Misc. Obs. 4. p. 44. conjicit ῥαδινός: male." Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. l. c.: Il. Ψ. 583. ἱμάσθλη, Anacreon ap. Schol. Pind. Ὀ. 7, 5. μηροί. " Adv. * Ῥαδινῶς legitur in Fragm. corrupto Epicharmi ap. Athen. 235." Schw. Mss.]

" ῬΑΙΒΟΣ, Incurvus, Intortus, στρεβλὸς, καμπύλος. Sed ῥαιβὸς dicitur etiam qui nomine composito Ῥαιβοσκελὴς appellatur, Cui crura sunt intorta s. obtorta introrsum: ῥαιβοὺς nominant, inquit J. Poll., οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισσοὺς autem, οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται. In VV. LL. ῥαιβὸς redditur etiam Qui pedibus est incurvis et in se contractis: et ῥαιβοσκελὴς, ex Epigr. Loripes. Sed secundum alios rectius Varus reddi possit. Invenitur etiam Ῥαιβοειδὴς pro Incurvo, ap. Hippocr. Esse autem putatur ῥαιβὸς a verbo ῥαίω, significante φθείρω, et verbo βαίνω. Affertur tamen et aliud etymum," [sc. a Ῥέβω s. Ῥαίβω pro ῥέμβω. Vide Schn. Lex. et cf. Ῥεμβὸς, et Barker. ad Etym. M. infra citandum. " Ῥαιβὸς, Koen. ad Greg. Cor. 261(=554. Schæf.) Wakef. Ion. 175. Trach. 511. Eum. 181. Jacobs. Anth. 6, 155. 7, 94. 9, 271. Ῥαιβοειδὴς, * Ῥοβοειδὴς, Koen. l. c.(=555.) Ῥαιβοσκελὴς, Jacobs. Anth. 9, 160. 271." Schæf. Mss. * " Ῥαιβότης, Distortio, Eust. Il. 878, 38. * Ῥαιβόω, (Gl. Varico,) 344, 18." Wakef. Mss. Inveniuntur etiam * Ῥεβὸς et Ῥεβοειδής. Prior ap. Gal. T. 5. p. 630, 28. 700, 1. Bas., nisi quod accentus in prima syllaba sit positus, ut et in Aldina. Posterior ap. Hippocr. 1, 295. Lind.; Foësius autem sect. 6. p. 105. exhibet ῥομβοειδέστατον. Cf. Schn. Lex. Suppl.]

" Αἶβον, Hesychio κάταντες, πλάγιον, Declive, Obliquum: forsan pro ῥαιβόν. Infra Αἰόν." " Αἰὸν, Eid. est πλάγιον, vel κάταντες, aut ἑτεροκλινὲς, Obliquum, Declive, In alteram partem vergens: pro quo supra αἰβὸν habuimus ex Eod. Exp. etiam μάταιον, Vanum."

" Ῥοικὸς, Incurvus, Inflexus. Apud Theocr. ῥοικὸν λαγωβόλον exponitur καμπύλον. Ex Eodem affertur, —ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω Δεξιτερᾷ κορύναν, ubi redditur Clavam incurvam, nodosam. Apud Hippocr. ῥοικὸς, Qui naturaliter est cruribus incurvis, ῥαιβὸς alio nomine. Et ῥοικὰ apud eundem, τὰ καμπύλα, Curva et retorta: ut annotat Gorr. Sic et ap. Gal. ubi scribitur, Καμπυλώταται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσὶ ῥοβοειδέα τρόπον, reponendum censetur ῥοικοειδέα. Sed possit fortasse servari β in illa voce, modo ι addas, scribens ῥοιβοειδέα: nam ut ῥοικὸς Ionicum, ita ῥοιβὸς Æolicum, quidam tradiderunt: aliis tamen ῥυβὸς scribentibus." [" Jacobs. Anth. 6, 153. 155. 7, 93. Valck. Diatr. 253. Ῥοικὸς, Ῥοιβὸς, Ῥοικοειδὴς, * Ῥοικώδης, Koen. ad Greg. Cor. 261(=554.)" Schæf. Mss. Ῥοικοειδὴς, Eustach. ad Erot. v. Ῥεμβοειδέα, p. 318. * Ῥοικώδης, 320. * Ῥυβδὸς, * Ῥυβξοειδὴς, ibid.]

[Ῥαιβός. " Etym. M. p. 635, 10. Ῥαιβός· ὁ διεστραμμένος, ὁ πλάγιος· ὃν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ * σκελόν· παρὰ τὸ ῥᾷον βαίνειν, κατὰ ἀντίφρασιν· ἢ παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω καὶ τὸ βαίνω, ὡς παρὰ Λυκόφρονι· καὶ * ῥαι-

A βόσας, καὶ * ῥαιβηδόν.· Supra p. 181, 23. Βλαισὸς,— ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, καὶ τῷ Λ στοιχείῳ ἐοικώς. — τὸ ἐναντίον γοῦν, ὁ ἐπὶ τὰ ἔσω ἔχων τοὺς πόδας, καλεῖται ῥαιβός. Archilochi Fragm. ix. p. 290. Gaisf. Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν Ῥαιβὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίης πλέως. ' Dio Chrys. 399(=2. p. 8, 15. Reisk.) Ἀλλά μοι, φησὶν Ἀρχίλοχος, εἴη ῥαιβὸς κ. τ. λ. Gal. Opp. 5, 618. 630. Basil. Ἀλλ' ὅς μοι, φησὶ, μακρὸς εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν Ῥοικοὺς, ἀσφαλέως βεβηκώς· καρδίας πλέως. Quæ Gal. hic habet, περὶ κνήμας ἰδεῖν, tanquam Archilochea profert Schol. Theocr. 4, 49. Ῥοικόν· τὸ καμπύλον· Ἀρχίλοχος· Ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. Ῥαιβὸς, quod Brunckius e Dione assumsit, idem est quod ῥοικός. Vide Interpretes Hesychii ad h. v. et Eust. ad Il. p. 878, 37. Nostrum (Archilochi) locum respexisse videtur, ut Brunck. animadvertit, J. Poll. 2, 192. p. 247. Ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς δὲ, οἷς ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται· καὶ τὸ B μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει. Hunc versum attigit Salmas. ad Solin. 663. G. ubi ῥαιβὸς veram locutionem esse judicat.' Hæc Jacobs. Sed Blomf. ad Æsch. Pr. 721. legit ῥοικὸς, et ' Galeni locum, quia medela indiget, integrum ascribit.' Ante Blomfieldium sic totum locum emendarat L. C. Valckenær. in Diatr. 252. b. et Jacobsius. Falsa est, ut mihi quidem videtur, lectio ῥοικὸς, a Valck. et Blomf. recepta. Ῥοικὸς enim est vox Ionica, teste Gregorio Corinth. 554. Ῥοικόν· τὸ εἴσω νεῦον καὶ στραβὸν, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται, ubi Schæf.:—' In Voss. Ms. erat Ῥυκὸν τὸ ἔξω, superposito σω super ξω, et οι super ῥυκόν. Ad ῥυκὸν nonnihil faceret Ms. Leid. in Etym. M. 242, 2. (219, 2.) præbens: * Ῥυκὸς γάρ ἐστι τὸ ἐπικαμπὲς παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ἤτοι ῥαιβὸν, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς π, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γρυπός:' ubi editur, Ῥυβὸν γὰρ τὸ ἐπικ. παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν. Est et tertia lectio, * ῥεικὸν, in Meermanniano, qui cum Voss. ultima verba ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται, prætermittit.' Pro ῥοιβὸν in Greg. Cor. reponendum ῥαιβὸν C est, ut ex Etym. Ms. a Schæfero laudato, satis constat. Alibi librarii hanc vocem corruperunt. Eustachius 318. Franz.: ' Per β scriptum ῥοιβὸν nescio quid sibi velit, quanquam in nonnullis exemplaribus per β scribatur, sed in magis probatis per κ.' Locus, quem ex Etym. M. 242, 2. laudavit Schæf., extat in Zonaræ Lex. 455., ubi, ut in Etym. M., est παρὰ Αἰολεῦσιν. Gal. ῥοικὸς pro voce Hippocratea, i. e. Ionica, agnoscit: Gloss. Hippocr. 554. Ῥοικά· καμπύλα. Hippocr. περὶ Ἀερ. κ. τ. λ. CI. Ῥοικὰ δὲ γίγνεται καὶ πλατέα, πρῶτον μὲν ὅτι οὐ σπαργανοῦνται, ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ, οὐδὲ νομίζουσι διὰ τὴν ἱππασίην, ὅκως ἂν εὔεδροι ἔωσι, ἔπειτα δὲ διὰ τὴν ἕδρην· τά τε γὰρ ἔρσενα, ἕως ἂν οὐκ οἷά τε ἐπ' ἵππου ὀχέεσθαι, τὸ πουλὺ τοῦ χρόνου κάτηται ἐν τῇ ἁμάξῃ, καὶ βραχὺ τῇ βαδίσει χρέονται διὰ τὰς μεταναστάσιας καὶ * περιελάσιας· τὰ δὲ θήλεα θαυμαστὸν οἷον ῥοϊκὰ (καὶ βλαδέα) εἶναι τὰ εἴδεα. Coraius 2, 305.:—' J'ai rendu par une complexion lâche, et plus bas par Humides le mot ῥοϊκὰ, que je regarde ici comme un synonyme de ῥοώδεα. On l'a D très-bien rendu par Morbidi en Italien, et par Slap en Hollandois. Mais Calvus, en traduisant Distorta aut incurva, semble avoir lu ῥοικὰ sans le tréma; leçon qui se trouve dans mes variantes, et que Foës présume avoir été aussi celle de Galien. Ce mot Ionique ῥοικὰ, Tortus, seroit d'autant moins déplacé dans ce texte, qu'il convient très-bien aux corps trapus, πλατέα ou εἰς εὖρος πεφυκότα, et qu'il sembleroit être opposé à dessein aux corps droits ou bien proportionnés κανονίαι du cxxi. Quoi qu'il en soit de cette variante, j'ai cru devoir suivre la leçon vulgaire, qui présente un sens non moins naturel, et plus probable que celui du mot ῥοικά.' Silet doctissimus Cor. de conjectura H. Stephani, qui Erotiani glossam, (* Ῥοικώδη, ἁπλᾶ καὶ γαῦσα, καὶ στρεβλὰ ἐκάλεσαν,) sic refingit: —' Depravatus est hic locus, ac fortasse pro ῥοικώδη ἁπλᾶ scripserat Erotianus, ῥοικὰ δὲ καὶ πλατέα, afferens Hippocratis locum libri περὶ Ἀέρων.' Respexit Erotianus ad Hippocr. de Artic. 502, 3. Ed. Bas. 1538. (sententia hæc repetitur in

Mochlico 509, 28.) Ὁκόσοι δὲ πηδήσαντες ἄνωθεν ἐστηρίξαντο τῇ πτέρνῃ, ὥστε διαστῆναι τὰ ὀστέα, καὶ φλέβας * ἀμφιφλασθῆναι· ὁκόταν γένηται οἷα τὰ δεινὰ κίνδυνος μὲν σφακελίσαντα τὸν αἰῶνα πρήγματα παρασχεῖν· ῥοικώδη μὲν γὰρ τὰ ὀστέα· τὰ δὲ νεῦρα, ἀλλήλοισι κοινωνέοντα. Vocabulum ῥοικὸς Hippocr. usurpavit in Mochlico 508, 29. Οἷσιν δ᾽ αὖ ἀμφότερα οὕτως ἐκπέσῃ τῶν ὀστέων, ταῦτα παθήματα· εὔσαρκοι μὲν, πλὴν ἔσωθεν, * ἐξεχέγλουτοι· ῥοικοὶ μηροὶ κ. τ. λ. Hoc vocab., quod est, teste Gal., Hippocrateum, et, teste Gregorio Cor., Ionicum, bis occurrit in Theocrito Syracusano, 4, 49. Εἴθ᾽ ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω: 7, 18. ῥοικὰν δ᾽ ἔχεν ἀγριελαίω Δεξιτερᾷ κορύναν. Occurrit etiam in Nicandro Colophonio, si Eustachio fides: Ἄλλοι δὲ ῥοικοῖσιν ἰσήρεες ἂν τὰ παγούροις Γυῖα βαρύνονται. Sed fallitur Eustachius. Sic enim hi versus leguntur in Θ. 787. Ἄλλοι δ᾽ αὖ ῥαιβοῖσιν ἰσήρεες ἄντα παγούροις Γυῖα βαρύνονται. (Suid. Ῥαιβοσκελής· ὁ πάγουρος, e Statyllii Flacci Epigr. 5.) Nicander Θ. 779. iterum vocab. ῥαιβὸς usurpavit: Ἔχθιστος δ᾽ ὅγε ῥαιβὰ φέρει φλογὶ ἴκελα γυῖα Ἀνδράσι. Schæf. ad Greg. Cor. 555.: — ‘Ῥοικοειδὴς et Ῥοικώδης possunt Lexicis inferri.’ At HSt. Thes. v. Ῥοικὸς ipsum Hippocratis l. ap. Gal. afferens, lectionis ῥοικοειδέα meminit. E supra dictis liquido patet, veram in Archilochi loco lectionem esse ῥαιβὸς, quam Salmasius, Brunck., Jacobs., et Gaisf. præferunt, et quæ invenitur in Dione Chrys. et J. Polluce. Hoc vocab. maxime delectatur Lycophro, utpote qui eo usus sit vv. 238. 262. 917. Idem Poëta v. 503. dixit, Ἐν χάρμαισι * ῥαιβώσας κέρας. Tzetzes: Ῥαιβώσας· καὶ κλίνας, καὶ κυκλώσας· ἤτοι κυκλοτερὲς ποιήσας τὸ τόξον ἐν μάχῃ, ἤτοι πολεμήσας. Huc spectat Etym. M. 635, 12. Ὡς παρὰ Λυκόφρονι· καὶ Ῥαιβώσας, καὶ * Ῥαιβηδόν. Cf. Zonar. 1603. Suid. Ῥαβώσας (Ῥαιβώσας)· ἐπικάμψας. Lycophro, ut videtur, vocab. ῥαιβηδὸν usurparat, sed in ejus Cassandra id non reperitur, nec in Fragmentis, Müllerianæ Lycophronis Editioni præfixis. Vocabula ῥαιβόω, ῥαιβηδὸν, * ῥαιβόκρανος (ap. Leon. Tar. 34. cf. Suid. v. Ῥαιβὸς,) prætermisit HSt. Thes. Hesychius: Ῥαικακερεῖς· * στρεβλοκέρατοι. Is. Vossius legit * Ῥαικοκερεῖς, ‘ a * ῥαικὸς, στρεβλὸς, unde * ῥαίκηλον, Ænigma, Lycophr.’ At ῥαικὸς, στρεβλὸς, nusquam legitur, et ῥαίκηλον, Ænigma, nondum in Lycophronis Cassandra vidi, nec in ejus Fragmentis; nec Lexicographi h. v. agnoscunt. Paulo felicius conjecit Kuster., legens * Ῥαιβοκέροις· στρεβλοκεράτοις. Sed voces similiter e κέρας compositæ, ut alibi docuimus, terminantur non in κερος, sed in κερατος, ut στρεβλοκεράτοις, vel in κερως, ut βούκερως, ῥινόκερως etc. An leg. ῥαιβόκρατες vel ῥαιβοκέρατες vel ῥαιβοκέρωτες? Hesychius: Λευκόκρας· λευκοκέφαλος. Λευκοκέρατες· ἢ διὰ τὸ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς λευκοὺς εἶναι, ἢ ἴσως ἀντὶ τοῦ λαμπρούς: ubi Salmasius et Is. Voss. legunt λευκόκρατες, Albertius λευκοκέρωτες.” Barker. ad Etym. M. 1116-8. Sturz.]

[* Ῥαμψὸν, Hesychio καμπύλον, βλαισόν: Ῥαμψὰ γόνατα· βλαισὰ γόνατα· τὸ δὲ αὐτὸ, καὶ Ῥαιβά.]

“ ΡΑΜΦΟΣ, τὸ, Rostrum,” [sc. avium, secundum quosdam: sed vide Triller. ad Thom. M. 787.] “ Sed hoc ῥάμφος ap. Hom. non extare tradit Eust.” [“ A ῥαβὸς, ῥαιβὸς, * ῥαμφὸς, Incurvus, Hes.” Schn. Lex. “ Ad Charit. 748. Ruhnk. Ep. Cr. 186. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Toup. Opusc. 2, 274. Valck. ad Ammon. 123. Callim. 284. ad Diod. S. 1, 98.” Schæf. Mss. Lucian. 1, 208. Lycophr. 598. * “ Ῥαμφώδης, ad Mœr. 75.” Schæf. Mss. Philostr. 376. Τὸ ῥαμφῶδες τῆς ῥινός. * Ῥαμφηστής, ὁ, Piscis, ap. Hes.: cf. Xenocr. Alim. ex Aquat. 7. Βελόναι ῥάμφος κερατῶδες ἔχουσαι. * Ῥάμφιον, Schæf. ad Greg. Cor. 29. * Ῥαμφάζω, unde Ῥαμφάζει, Photio * ῥυγχωθήσει.] “ Ῥαμφὶς, Navis quoddam genus,” [Hes. Heroni est Uncus.] “ Ῥέμφος, est στόμα, ῥὶς, Hes.”

ῬΑΙΩ, σω, κα, Profligo, Corrumpo, Perdo, Disperdo, Destruo, Pessundo, Od. Ψ. (235.) Ὧν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ᾽ ἐνὶ πόντῳ Ῥαίσῃ, ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ. Sic ναῦς ῥαισθεῖσα, Apoll. Rh. (2, 1113.) Ut autem hic dicit ῥαίειν de navi, sic alibi de eo qui navi vehitur: ut Od. E. 221. Εἰ δ᾽ αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Sic et Z. (326.) ubi idem versus utramque vocem habet, sc. et act. et passivam, ἐπεὶ πάρος οὔποτ᾽ ἄκουσας Ῥαιομένου, ὅτε μ᾽ ἔρραιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. Ut autem ῥαίειν νῆα reddi potest Frangere navem, sic certe ῥαίεσθαι omnino accipitur pro Frangi, cum alibi, tum in Il. Π. (339.) ἀμφὶ δὲ καυλὸν Φάσγανον ἐῤῥαίσθη. || Ῥαίω, vel a ῥῶ monosyllabo, vel a φθείρω, si quibusdam Gramm. credimus, Eust. [Æsch. Pr. 189. Soph. Tr. 268. “ Wakef. ibid. ad Charit. 732. Jacobs. Anth. 7, 219. 363. 8, 131. Heyn. Hom. 7, 195. ad Timæi Lex. 50. Heringa Obss. 117. Valck. Diatr. 133.” Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 617. Cf. Ἔῤῥω.] Ῥαιστὸς, Corruptus, VV. LL. sine exemplo; ideoque suspecta est hæc exp.: licet COMP. Ἄῤῥαιστος exponatur, Non corruptus, Incorruptus. [Suid.] Sed videtur ῥαιστὸς, sicut φθαρτὸς, significare potius q. d. Corruptibilis. AT VERO Ἄῤῥατος, quod esse dicit Etym. οἷον ἄφθαρτος, et ὁ μὴ ῥαιόμενος, est tanquam a ῥῶ, ῥάσω, ut Methodius ap. Eund. tradit. [A Platone in Cratylo 23. p. 407. exp. σκληρὸς καὶ ἀμετάστροφος: cf. Polit. 7, 14. et Ruhnk. ad Tim. 50.] “ Etymologo est non “ solum ἄφθαρτος, οἷον ὁ μὴ ῥαιόμενος, item ἀκαταγώ- “ νιστος et ἰσχυρὸς, ac δυσκίνητος, sed etiam ἀνέκφρα- “ στος, Ineffabilis: Dorice pro ἄῤῥητος. Quibus “ addit, Proprium esse nomen.” “ Ἄῤῥαθος, Invio- “ latus, Invictus, Robustus, VV. LL. Sed perpe- “ ram, opinor, pro Ἄῤῥατος.” ET Ῥαίστης, Corruptor, Profligator, Destructor, Interfector, [i. q. ῥαιστὴρ, unde * Ῥαιστότυπος, Manetho 1, 289. Ἄκμοσι ῥαιστοτύποις μεμεληµένοι ἠδὲ καμίνῳ: “ 4, 124. ad Charit. 580.” Schæf. Mss.] Λυκοῤῥαίστης, Luporum interfector. In Epigr. scripto in Euripidem, Καί σε λυκοῤῥαῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες. [“ Diod. Zon. 4. Epigr. adesp. 535. Thom. M. 552. * Παντοῤῥαίστης, Lobeck. Aj. p. 289.” Schæf. Mss. “ Julian. 197.” Wakef. Mss. * “ Πολυῤῥαίστης, ad Hesych. 2, 1097, 10.” Dahler. Mss. Opp. Ἁ. 1, 463. Lycophr. 210. * Τεκνοῤῥαίστης, Infanticida, Idem 37.] Affertur vero ex Apoll. Rh. 3, (790. 803.) ET Ῥαιστήριος, sed quod sonat potius q. d. Corruptorius s. Corruptivus, quam Corruptor. In VV. LL. Corruptivus, item Vastativus. Item Fabrilis. [Opp. Ἁ. 2, 28. ἱδρώς.] Quæ exp. manavit, ut opinor, a NOMINE Ῥαιστὴρ, significante Malleus, Il. Σ. (477.) γέντο δὲ χειρὶ Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην. Plut. (8, 598.) Τὸν δὲ κτύποι ῥαιστήρων, καὶ τριμμοὶ πριόνων, καὶ τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν. In VV. LL. habetur ETIAM Ῥωστὴρ, [ex Hesychio,] pro hac signif., sed mihi suspectum. [Schol. Il. Σ. 477. Ῥαιστῆρα· σφύραν σιδηρᾶν· παρὰ τὸ * ῥαίζειν. Cf. Blomf. Gl. in Æsch. Pr. 56. “ Wakef. Trach. 268. Jacobs. Anth. 7, 348. Heyn. Hom. 7, 516. 801. Heringa Obss. 117. Toup. Opusc. 2, 274.” Schæf. Mss. I. q. ῥαίστης, Opp. Ἁ. 5, 120. δαλὸν μεγάρων ῥ. * Ῥαιστηροκόπος, unde * Ῥαιστηροκοπία, Philo de 7 Mirac. c. 4. * Ῥαιστήριον, τὸ, i. q. ῥαιστὴρ, Opp. Ἁ. 5, 153.]

Ἀποῤῥαίω, Perdo, Disperdo, Od. A. (404.) Μὴ γὰρ ὅγ᾽ ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις ἀέκοντα βίηφι Κτήματ᾽ ἀποῤῥαίσει, i. e. φθερεῖ δαπανήσας, inquit Eust.: Eas absumet, et ita disperdet. || Careo, Privor, Hesiod. Θ. (393.) Μή τιν᾽ ἀποῤῥαίσειν γεράων. Hes. ἀποῤῥαίσει exp. non solum διαφθερεῖ, et ἀποφθαρήσεται, sed etiam ἀπορεῖ: quam tamen exp. mirum est in præsenti esse, cum illæ duæ sint in futuro, ut et verbum ipsum ἀποῤῥαίσει futuri est temporis. [“ Kuster. Bibl. Chois. 89. Heyn. ad Hesiod. l. c p. 150.” Schæf. Mss.] Διαῤῥαίω, i. q. ῥαίω, nisi quod διὰ significationi vim aliquam addere videri potest. Hom. [Il. B. 473. A. 712. P. 727.] διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, ubi exp. διαφθεῖραι. Et pass. ap. Greg. Naz. Carm. Ἡ μεγάλην φραγμοῖο διαῤῥαισθέντος ἀλωὴν Νηλειῶς τρυγόωσι. In VV. LL. perperam traditur signif. etiam Aspergo, et affertur e Proverb. Solom. (7, 17.) διέῤῥαγκα: cum hoc sit a διαῤῥαίνω, non a διαῤῥαίω. [“ Heyn. Hom. 4, 282. 5, 540. 6, 250.” Schæf. Mss.]

« Ῥαικάνη, Flagellum, μάστιξ.»

« ῬΑΜΝΟΣ, ἡ, Spina alba, cervalis: quam Galli « Burgam spinam appellant, inquit Gorr. Frutex est « ramos ferens rectos et aculeos in acutæ spinæ « modum: fructum edit latum, candidum, tenuem « folliculari specie, verticillo similem. In VV. LL. « annotatur, ῥάμνον a Theophr. dici ἀείφυλλον: sed « id nostro rhamno non convenire.» [vide Schn. Ind. Theophr.] « Additur e Diosc. (1, 119.) valere ad « veneficia. Perperam autem ap. Josephum Inter- « pretem reddidisse Rubum.» [« Fac. ad Paus. 1, 391. 3, 288. Thom. M. 774.» Schæf. Mss. Nicander Θ. 631. * Ῥαμνοφάγος, unde * « Ῥαμνοφαγέω, Const. Manass. Chron. p. 86.» Boiss. Mss.]

ῬΑΠΤΩ, ψω, αφα, Suo, Consuo, Sarcino, Consarcino. Et partic. vocis mediæ ῥαψαμένη ex Aristoph. N. (538.) Οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον. Apud J. Poll. ῥάψαι ὑποδήματα καὶ καττύειν. Apud Eund. ῥάψαι cum ἀκέσασθαι. || Sed frequentissime in metaph. signif. usurpatur: sicut usus est Terentius metaphorice verbo Suo, in Phormione, cum dixit, Ne quid suo suat capiti; ita enim dicit Hom. κακὰ ῥάπτειν, (unde et comp. κακοῤῥαφία,) item φόνον ῥάπτειν, et θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτειν. Dicitur vero et δόλον ῥάπτειν, unde comp. δολοῤῥαφία, quod habes supra, ubi et δολοῤῥαφὴς, quod passive sumitur. AT Δολοῤῥάφος active sumeretur pro Eo qui dolos suit, i. e. struit. [Exemplum est in col. 3403.] Invenitur autem ῥάπτειν metaphorice pro Struere, Machinari, et ap. Herod. [« 9, 17. Ἐπ' ἀνδράσι Ἕλλησι φόνον ἔῤῥαψαν. Qui usus hujus verbi fluxisse videtur ex illa locutione Proverbiali, quæ legitur ap. Eund. 6, 1. Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔῤῥαψας σὺ, ἐκεῖνος δὲ ὑπεδήσατο.» Schw. Mss.] Quinetiam cum illo ipso accus. δόλον usus est Chrys. Διὰ τοῦτό σε προυδώκαμεν, διὰ τοῦτο τὸν δόλον ἐῤῥάψαμεν ἐκεῖνον. Sic et in Epist. ad Ephes. p. 175. Οἱ λάθρα ῥάπτοντες δόλους. Sic ῥάπτειν ἐπιβουλὰς, quidam Comicus dicit apud Athen. ῥάπτουσι δὲ πᾶσιν ἐπιβουλάς: de lenocinantibus loquens, qui puellas lenociniis mangonizant. Bud. [« Wakef. Alc. 548. S. Cr. 2, 16. Heyn. Hom. 8, 794. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Thom. M. 150. Valck. Diatr. 284. ad Herod. 175. 197. Wolf. Proleg. Hom. 96. ad Eur. Andr. 837. Struo, ad Herod. 439. 699. Conf. c. ῥίπτω, Tyrwh. ad Aristot. 150.: κακὰ, Heyn. Hom. 7, 6.» Schæf. Mss. Ῥ. θάνατον, Jambl. V. P. 434. Ῥάφω, ἔῤῥαφε, Lobeck. Phryn. 318.]

Ῥάμμα, τὸ, Sutura. Apud Hes. vero et pro Filo, inquit Bud., scribentem, Ἀγαθὶς, δέσμη ῥάμματος καὶ στήμονος. In VV. LL. ῥάμμα, Licium, Filum: et Fibula s. Tænia quæ per annulos excurrit, vestisque scissuras inter se committit. Joseph. A. J. Ῥάμματος παραληφθέντος εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους κατάδεσιν τοῖς κρίκοις τὰ τῆς ἐσθῆτος περιτμήματα ἑνοῦται. Significasse autem hanc vocem et aliud Macedonibus, docebit te Hes., cujus tamen suspectus est locus. [« Wakef. Ion. 1165. T. H. ad Plutum p. 187. ad Diod. S. 1, 98. Thom. M. 150. Ῥ. τῆς κεφαλῆς, ad Mœr. 233. Herodian. Philet. et n.» Schæf. Mss. * « Ῥαμματώδης, Hes. v. Κροσσούς.» Boiss. Mss.]

[* Ῥάψις, Sartura, Eust. Il. A. p. 16. Polit.=6. Bas.]

Ῥάπτης, Sutor, Consarcinator, [« Bibl. Crit. 2, 2. p. 52. Thom. M. 27. et n., ad Lucian. 1, 341. Phryn. Ecl. 32. * Ῥάπτρια, ad Mœr. 49. ad Lucian. l. c.» Schæf. Mss. Ῥάπτης, Ῥάπτρια, Greg. Cor. 259. Schæf. « Ῥαπήγυια, Buttm. Schol. Od. Ξ. 383., sed leg. censet ῥάπτρια s. * ῥαπήτρια.» Elberling. Mss.] « Ῥογία, Sartrix: ἀκέστρια, Hes.» [« Corruptum forte ex Ῥάπτρια.» Alberti. * Ῥάπτις, Gl. Sarcinatrix: * Ῥαπτικός· Sutorius. « Boiss. Philostr. 464.» Schæf. Mss.] AT Ῥαπτὸς, Sutus, Consutus, Sutilis, Budæus. Apud Hom. autem, Od. Ω. (227.) ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα, Ῥαπτὸν ἀεικέλιον: quidam ῥαπτὸν interpr. Lacerum. Mihi certe videtur id esse, quod vulgo dicimus Raptassé: quin autem sit nostrum hoc Raptasser factum e ῥάψαι, nemini dubium esse de-

A bet. At Eust. censet ῥαπτὸν ἀεικέλιον leg. ὑφὲν, ut sit pro ἀεικελίως ῥαπτόν. Sed habemus in eodem illo Hom. loco ῥαπτὰς κνημῖδας, de quibus eund. Eust. consule. Bud. affert ETIAM Ῥαπτὰ pro Pulvinis s. Centonibus, e Xen. Ἑλλ. 4, (1, 13.) Ὑποτιθέντων τῶν θεραπόντων ῥαπτὰ ἐφ' ὧν καθίσουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς: [Plauto Consuta tapetia, Salmas. ad Vopisc. 511. « Ῥαπτὸς, Jacobs. Anth. 7, 93. 8, 166. Heyn. Hom. 8, 794. Toup. Opusc. 2, 240. Wolf. Prol. Hom. 97. Ῥαπτὸν, τὸ, Herodian. Philet. 437.» Schæf. Mss. * « Ῥαπταρεῖα, Officinæ sarcinatoriæ, Montf. Palæogr. 462. (ubi leg. * Ῥαπτρεῖα.) * Εὔραπτος, Schol. Od. B. 354.» Kall. Mss. * Νεόῤῥαπτος, Schol. Theocr. 18, 3. Schæf. ad Longum 382. 405. ubi de * Νεοῤῥαφής. * Πολύῤῥαπτος, Theocr. 25, 265.]

Partim autem ab ἔῤῥαφα, partim ab ἐῤῥάφην esse puto COMP. Ἱστιοῤῥάφος, ET Δολοῤῥάφος, ET Κακοῤῥάφος, ET Μηχανοῤῥάφος, ET Πολύῤῥαφος: et quidem ex his solum hoc postremum, cui etiam diversa sedes est accentus, esse ab illo aor. 2 pass. utpote passi-
B vam habens signif., (ut habet ET Δολοῤῥαφὴς) cetera, et quæ illis similia sunt, esse ab ἔῤῥαφα. Præterea in Ἱστιοῤῥάφος quidem, de quo alibi, et in Πολύῤῥαφος propriam signif. retinet hoc verbum: at in ceteris illis habet metaphoricam. Et de Δολοῤῥάφος quidem dixi paulo ante, in Ῥάπτω: de δολοῤῥαφὴς, in Δόλος, T. 1. col. 1039. de Μηχανοῤῥάφος autem, T. 2. col. 924. At de Κακοῤῥάφος dicendum erit in Κακός. [At minime dictum est.] Ut igitur nunc ad Πολύῤῥαφος veniam, passivam, uti dixi, signif. habere sciendum est, et exponi Multum sutus, ap. Soph. Aj. (575.) πολυῤῥάφου Πόρπακος. Fortasse autem non minus commode reddetur Multipliciter sutus, consutus. Affertur ET Πολυῤῥαφὴς, ejusd. formæ cum illo δολοῤῥαφὴς, e Nonno (Jo. 127.) pro πολύῤῥαφος positum. « Ἄῤῥαφος, Non sutus, sutilis, Sutura « carens, Joann. Evang. 19, (23.) de tunica Christi, « Ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄῤῥαφος.» [Schleusn. Lex. N. T. Theoph. Protosp. 858. Κεφαλὰς ἀῤῥάφους εὑρεθῆναι. * Ἀῤῥαφὴς, Arat. ap. J. Poll. 2, 38.] « Εὐραφὴς,
C « Bene s. Pulcre sutus,» [« Jacobs. Anth. 9, 217.» Schæf. Mss. Κακοῤῥάφος, vide supra. * Κακοῤῥαφέω, Synes. 286.] « Κακοῤῥαφία, ἡ, Malorum con- « sutura, i. e. Malorum machinatio, κακομηχανία, « Od. (B. 236.) Ἔρδειν ἔργα βίαια κακοῤῥαφίῃσι νόοιο, « M. (26.) ἵνα μή τι κακοῤῥαφίῃ ἀλεγεινῇ Ἢ ἁλὸς ἢ « ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες, Il. O. (16.) Οὐ « μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς Πρώτη ἐπαύ- « ρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Metaph. autem est « a sutoribus, qui coria consuunt: ut etiam cum Od. « Π. (423.) dicit κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισι. Plautus « itidem dicit Consutos dolos, Huc advenisti consutis « dolis. Hes. affert ET Κακοῤῥαφέας pro κακοποιοὺς, κα- « κοπράγμονας, Malorum machinatores, Dolorum con- « sutores.» [* Παλαιοράφος, Gl. Veteramentarius, Veterivallus, Veterarius: * Παλαιοράφιον· Subtriballum.] Eand. originem habent, sc. ab ἔῤῥαφα, etiam SUBSTANTIVA Ῥαφὴ ET Ῥαφίς. Est autem ῥαφὴ Sutura. Cujus vocis ῥαφὴ frequens ap. Medicos usus de capite: qua et reliqui alii utuntur, cum alia ei
D συνώνυμος desit, ut opinor. Plut. (8, 332.) Πλὴν δόξαι γε, τῆς κεφαλῆς ἅμα ψόφῳ προσπεσόντι πληγείσης, τὰς ῥαφὰς διαστάσας, μεθιέναι τὴν ψυχήν. Caput, inquit Cam.; concinnatum est de pluribus ossibus, quæ, ut serra dentata, inter se aptantur atque conseruntur. Hæ ῥαφαὶ sunt, suisque nominibus a Medicis distinguuntur, ut στεφανίτιδες et ῥαβδοειδεῖς et λεπιδοειδεῖς, et aliis quoque appellationibus notentur. Eas autem, quas dixi ῥαφὰς, quidam Commissuras, Plin. Compages, Celsus, Græcam interpretans appellationem, Suturas vocavit. Et harum exposita nomina sic interpretari liceat, ut dicamus Coronarias, et Virgatas, et Squamatas. Hæc Cam. Quoniam autem frequenter occurrit hoc vocab. ap. Medicos, interdum vero et ap. ceteros Scriptores, uti dixi, afferam de eo quædam et e Gorr.: Ῥαφὴ, inquit, Sutura: est species συναρθρώσεως. Est autem ossium compositio quædam consutis rebus similis, ut in capitis ossibus habetur. Eam nonnulli volentes explicare, definiunt esse σύνταξιν serratam, i. e. similem conjun-

ctioni serrarum sese mutuo contrario occursu ingredientium: cum sc. dentatæ unius partes in crenas alterius inseruntur. Alii vero definiunt esse Compagem ossium ad unguem factam: ut hic similem ossium compositionem intelligamus, quæ et aliarum rerum est quæ in unguem committi dicuntur: cum sc. gibbæ partes ad unguium figuram structæ sinus sibi idoneos subeunt. Talis quidem juncturæ ratio in unguibus et digitis et pectinum dentibus invicem implexis apparet. Talem etiam fabri lignarii omnium firmissimam ac tutissimam quotidie nobis repræsentant, et in caudam hirundinum factam lignorum commissuram appellant: quod ligni turberculum paulatim latescens, hirundinis volantis caudæ modo, in idoneam et æqualem sibi cavitatem etiam paulatim latescentem arctissime et firmissime inseritur. Non est tamen compago hæc ad suturæ rationem semper necessaria, sed per harmoniam facta σύνθεσις, ῥαφὴ dicta est a recentioribus Anatomicis. Plura autem ap. eum videnda tibi relinquo. ["Wolf. Prol. Hom. 96. ad Herodian. Philet. 448. ad Herod. 730." Schæf. Mss.] Ceterum non dubito quin illa compp. quæ paulo ante protuli, Ἱστιοῤῥάφος, Δολοῤῥάφος, etc., aliquis ab hoc nomine potius deducturus sit; sed non video quid obstet quin eandem et illis et huic derivationem tribuamus. Quod autem de hujus substantivi et illorum compp. derivatione dico, idem de aliorum quoque multorum, quæ hujus generis sunt, dictum intelligi volo. In VV. LL. habetur ETIAM Ῥαφία pro Sutura; sed hoc vocab., sicut alia infinita, ignorantiæ eorum qui vulgarium Lexicorum consarcinatores fuerunt, ascribendum censeo. Ita enim in illis legitur, Ῥαφία, Sutura. Interdum et pro Consilio capitur: unde κακοῤῥαφία, κακοβουλία. Atqui debuerant boni illi viri considerare, in compp. nominibus adjectivis mutari solere terminationem substantivorum, et quæ in compositione locum habent, non itidem seorsum et per se recepta esse. Venio ad alterum SUBSTANTIVUM, Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, quo significatur Suendi s. Suturæ instrumentum, i. e. Acus. Vide Ῥαφιδεύς. Habet autem et alias signiff. hoc nomen ῥαφίς. Ita enim dictum fuit Quoddam calceamenti genus: necnon Olus quoddam sylvestre lapsanæ simile, si Hesychio credimus: qui addit significare et ῥάβδον. Est vero et Nomen piscis, qui etiam βελόνη appellatur, quo nomine vocatur et Acus instrumentum. [Lobeck. Phryn. 90. Opp. Ἁ. 1, 172. 3, 577. 605. K. 2, 592. "Ad Thom. M. 28. 150. Phryn. Ecl. 32. De quant., 70. 72. ubi omnino de h. v. Conf. c. γραφίς, Jacobs. Anth. 12, 114." Schæf. Mss. *Ῥαφιδοθήκη, Gl. Aciarium, Acuclarium.] Ab hoc autem Ῥαφὶς EST Ῥαφιδεὺς, de Eo dictum qui utitur instrumento quod ῥαφὶς vocatur, i. e. de Sutore: in hoc disticho incerti Auctoris, Epigr. Κουρεὺς καὶ ῥαφιδεὺς κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, Καὶ τάχα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες. [Anal. 2, 418.] Ab hoc autem nomine Ῥαφιδεὺς est VERBUM Ῥαφιδεύω, Suo, Consuo. Cujus verbale EST Ῥαφιδευτὸς, Sutus, Consutus; Acu textus, VV. LL. ubi additur, Τὰ ὑφαντὰ καὶ ῥαφιδευτὰ ex Exodo (37, 21.) Ibid. 27, (16.) Τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ. Sed hic gen. est potius a NOMIN. Ῥαφιδευτὴς quam a ῥαφιδευτός. [Salmas. ad Vopisc. p. 11. *Ῥαφιδευτικὸς, Schleusner. Lex. in V. T. "Ῥαφιδευτικὴ, sc. τέχνη, Ars suendi, Chrys. Serm. 72. T. 6. p. 733, 41. Ἔδωκεν ὁ Θεὸς χάρισμα δωρεᾶς— * χρυσοποιΐκῆς, λιθουργικῆς, ῥαφιδευτικῆς." Seager. Mss.] Invenitur etiam DIMIN. Ῥαφίον, Parva acus, Subula: ῥαφίῳ τῷ κεντηρίῳ, Subula, qua artifices quippiam perforant. Gorr. e Gal. [*Ῥαφεύς, Sutor, Æsch. Ag. 1612. *Ῥαφεῖον, Gl. Sutrina.]

Bacchi etiam EPITH. Εἰραφιώτης huc pertinet, secundum quosdam: qui tradunt ita cognominatum διὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, Quod insutus fuerit femori Jovis. In VV. LL. Assutitius; sed malim, si fingendum vocabulum est, Insutitius. Dionys. P. p. 93. Ed. patris mei, Οὐχ, οὕτω Θρηΐκος ἐπ' ἠϊόσιν Ἀψύνθοιο Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον εἰραφιώτην, κ. τ. λ. In quem l. Eust. annotat et aliud hujus epitheti etymum; dicit enim ita vocatum vel

A παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, vel παρὰ τὸ ἔριν φαίνειν: quod οἶνος ὑπὲρ μέτρον πινόμενος sit πατὴρ ἔριδος. Sed legimus ap. eund. Poëtam, p. 134. ἐτεὸν γὰρ ἀνὰ χθόνα λύσατο κείνην Ζεὺς αὐτὸν Διόνυσον ἐϋῤῥαφέος παρὰ μηροῦ: quod certe prius illud etymum confirmat. Pro quo facit ETIAM Μηροῤῥαφὴς ejusd. Bacchi epithetum, i. e. Femori insutus: qui μηρὸς propterea vocatur ἐϋῤῥαφὴς in proxime præcedente loco Dionysii. Observa autem obiter et hæc duo compp. Μηροῤῥαφὴς atque Ἐϋῤῥαφὴς, addenda quibusdam superioribus quæ ejusd. formæ sunt. Sed videtur ἐϋῤῥαφὴς μηρὸς dici potius Pulcram s. Elegantem suturam habens (quod eleganti quodam suturæ genere Bacchus ei esset insutus) quam Pulcre s. Bene consutus. Atque ita fuerit potius a nomine ῥαφή. ["Ruhnk. ad H. in Cer. p. 1. 2. Wassenb. ad Hom. 146. Jacobs. Anth. 10, 408." Schæf. Mss. Nonn. D. 9, 250.]

Ἀναῤῥάπτω, Consuo, Consarcino: unde præt. pass. ἀνεῤῥαμμένος, Consutus, Consarcinatus. Exp. B vero et Resarcio, Reconcinno, VV. LL. [Plut. Numæ Compar. 4. *Ἀναῤῥαφή, Paul. Ægin. 6, 8. Aët. p. 136. ubi perperam ἀῤῥαφῆς extat. *Ἀναῤῥαφικὸς, Paul. Ægin. p. 178, 42. σμιλίον, at p. 181, 33. vitiose legitur ἀναραφίσκον σμ.]

Ἀποῤῥάπτω, Consuo, Consuendo obstruo, Plut. περὶ Φιλοπλουτίας, de patribus loquens filios ad avaritiam hortantibus, Τοῦτο δέ ἐστιν οὐ παιδεύειν, ἀλλὰ συστέλλειν καὶ ἀποῤῥάπτειν τὸ βαλάντιον, ἵνα στέγειν καὶ φυλάττειν τὸ εἰσβληθὲν δύνηται. Sic dicitur et ἀποῤῥάπτειν στόμα, Obstruere os, quasi consuendo, ut Æschin. utitur, (31.) Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη ὥστε ἀποῤῥάψειν τὸ Φιλίππου στόμα, Se obturaturum os Philippo, Se facturum ut Philippus ne hiscere quidem posset. Chrys. hoc loquendi genus imitatus est in 1 ad Cor. Ὥστε ἀποῤῥάψαι τῶν αἱρετικῶν τὰ στόματα. Utitur et in Epist. ad Romanos. Uno verbo hoc dicitur ἐπιστομίζειν. ["Toup. Opusc. 2, 176." Schæf. Mss. Philo 2. p. 226. P.]

[*Διαῤῥάπτω, Gl. Persuo, "Acu s. radio inter-C sero, Intertexo, Chrys. in Matth. Hom. 49. T. 2. p. 317, 22. Ὅταν γὰρ τὰ νήματα, τὰ σηρικὰ, ἃ μηδὲ ἐν ἱματίοις ὑφαίνεσθαι καλὸν, ταῦτα ἐν ὑποδήμασι διαῤῥάπτητε, πόσης ὕβρεως, πόσου γέλωτος ταῦτα ἄξια;" Seager. Mss. Plut. 10, 70. Cat. Min. 70. *Διαῤῥαπτέον, Oribas. Cocchii p. 157, 13. *Διάῤῥαμμα, Plut. 10, 70.]

Ἐνράπτω, Insuo, Plut. (7, 50.) Τὸν δὲ Λέανδρον ἐνράψαντες εἰς βύρσαν, κατεπόντισαν. Aor. 1 med. legitur ap. Herod. Ἐνεῤῥάψατο ἐς τὸν μηρόν. ["Wessel. ad Herod. 175. 197. ad Diod. S. 1, 233. Ἐῤῥάπτω, Jacobs. Anth. 9, 393. ad Dionys. H. 5, 339." Schæf. Mss. *"Ἔῤῥαμμα, Insumentum, Clem. Alex. 213." Kall. Mss. *Παρενράπτω, Anal. 3, 303. παρενεῤῥάψαντο πεδίλῳ.]

Ἐπιῤῥάπτω, Assuo. Plut. Apophth. (p. 721.) commemorat Lysandrum iis, qui illum vituperabant, quod pleraque dolo ageret, respondisse, Ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ καὶ τὴν D ἀλωπεκῆν, Cum leonina pellis aliquo non perveniret, tunc assuendam ei esse vulpinam. Sed in quadam Ed. horum Apophth., in qua seorsum excusa sunt, προσραπτέον mutatum perperam fuit in προσγραπτέον: ab aliquo, ut credibile est, cui προσγράφω quidem notum erat, at προσράπτω, non item. Sed et ap. Erasm. Chil. legitur πρόσαψον, fortasse e Zenodoto: Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον: quæ ita vertit, Si leonina pellis non satis est, vulpina addenda. Nec tamen dubito, quin hic sit πρόσαψον itidem pro πρόσραψον mendose positum. Fateor alioqui, secus etiam efferri hoc Prov. Legitur enim ap. Greg. Τῇ λεοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγκρύπτων. || Ceterum in hoc quoque l., qui in VV. LL. affertur e Dionys. 3. Ἐπιῤῥάψας αὐτοῖς τὴν ἵππον, mendose scriptum esse existimo illud ἐπιῤῥάψας pro ἐπιῤῥάξας. ["Wakef. S. Cr. 5, 154." Schæf. Mss. Nonn. D. 9, 3. ἐπέῤῥαφεν ἄρσενι μηρῷ.] Ἐπίῤῥαμμα, q. d. Assumentum, [Gl.] Quod assutum est, [J. Poll. 4, 119. *"Ἐπίῤῥαψις, Hes. v. Λώπιστος." Wakef. Mss.]

"Καταῤῥάπτω, Insuo. Aliis Consuo, Persuo."

[" Wakef. Eum. 26." Schæf. Mss. Plut. M. Anton. 82. * Καταῤῥαφὴ, Paul. Ægin. 6, 8.] " Κατάῤῥαφος, " Consutus, Pannosus, Bud. e Luciano (3, 409.) pro " E commissuris constans, Non integer." " Ἐγκαταῤ-" ῥάπτω, Insuo, Desuo in, Xen. (K. 6, 1.) Ἐγκατεῤ-" ῥαμμέναι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσι, In-" suti aculei."

[* " Μεταῤῥάπτω, Phryn. Προπαρ. 39, 23." Boiss. Mss.]

Παραῤῥάπτω, q. d. Juxta suo. Exp. et Assuo, sicut προσράπτω, VV. LL. Item Consuo, in h. l., cujus Auctor non nominatur, Παραῤῥάπτουσι δέρματα περὶ τὰς σισύρας, [ex Herod. 4, 109. * Παράραμμα, Hes. 729.]

[* Περιῤῥάπτω, Gl. Suo, Cusio, leg. Consuo. " Ad Diod. S. 2, 472." Schæf. Mss.]

[* " Πρόσράπτω, Jacobs. Anth. 7, 313. 8, 281." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ὄρν. 1377. Hippocr. 704. 828. " Const. Manass. Chron. p. 112. Phryn. Προπαρ. 39, 21." Boiss. Mss. * " Ποτιῤῥαπτέσκω, Toup. Opusc. 1, 539. * Προσραπτέον, ad Timæi Lex. 257." Schæf. Mss. Plut. 6, 721. Lysandro 7. Προσράπτω, * Πρόσραμμα, Barker. ad Etym. M. v. Λῶμα p. 952—3.]

Συῤῥάπτω, Consuo, Simul suo, Consarcino: Δέρματα συῤῥάπτειν, Hesiod. Invenitur autem alicubi συῤῥάπτειν perperam positum pro συῤῥάττειν, sicut et de ἐπιῤῥάψας pro ἐπιῤῥάξας, modo dictum fuit. [" Wakef. Phil. 226. Jacobs. Anth. 8, 119. ad Xen. Eph. 159." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 9, 358." Wakef. Mss. Plato Euthyd. p. 72. Συνεῤῥάφηκα, Append. ad Bast. Ep. Cr. 55. * Συῤῥαφὴ, Machinatio fraudulenta, Schleusn. Lex. V. T. v. Συῤῥάπτω. * Συῤῥαφεὺς, Sartor, Schol. Aristoph. Θ. 942. * Σύῤῥαπτος, Schneidero dubiæ fidei videtur. * Ἀσύῤῥαπτος, Schæf. Greg. Cor. 788. * Παλισύῤῥαπτος, Hes. v. Παλιναίρετον, ex emend. Ruhnkenii ad Timæi Lex. 204. * " Ἐπισυῤῥάπτω, Insuper consuo, Athan. 2, 547." Kall. Mss.]

[* Ὑποῤῥάπτω, Gl. Subsarcio: Ὑποῤῥάπτω οἰκοδομήν· Substruo, Resarcio. Eur. Alc. 537. λόγον, Joseph. A. J. 17, 5, 7. " Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss. " Wakef. Alc. 548. Porson. Phœn. 1521. Heyn. Hom. 8, 797." Schæf. Mss. Salmas. ad Vopisc. 2. p. 509. Schleusn. Lex. V. T. * Ὑποῤῥαφὴ, Gl. Plicatura, Resarcinatio, Subsutio: Ὑποῤῥάφθαι· Sarta tecta. Ubi Vulc. corrigit, * Ὑποῤῥαφίαι.]

" ῬΑΠΙΣ, ίδος, ἡ, Virga: unde ab Hom. Mercu-" rius dicitur χρυσόῤῥαπις, Auream virgam habens. " Sed ap. Eust. (ad Od. X. 277.) scriptum est ῥάπις, " accentu in priore. Suntque ῥάπιδες ὑποδήματα " quoque, Eidem. Hes. habet ῥαπίδες, secundum " quem sunt ὑποδήματα, et περόναι." [" Phryn. Ecl. 73." Schæf. Mss. Epicharmus ap. Bekk. Anecd. * Ῥαπιδοποιὸν, Hesychio τὸν ποιητήν· Δωριεῖς· ἢ ποικιλτήν· ἢ τὰς ῥαπίδας ποιοῦντα. Phav. p. 644. * Εὔῤῥαπις, Nonn. D. 4, 1.] " Hinc verbum Ῥαπίζω, " Virga cædo, percutio, Baculo cædo, s. Bacillo, " aut etiam Fuste: latius sc. extendendo nominis " ῥαπὶς signif. in hoc. verbo. Plut. Themist. (11.) Ὦ " Θεμιστόκλεις, ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανισταμένους " ῥαπίζουσι. Ναὶ, εἶπεν ὁ Θεμιστοκλῆς, ἀλλὰ τοὺς " ἀπολειφθέντας οὐ στεφανοῦσιν. Intelligi autem περὶ " τοῦ ῥαπίζειν, quod fit βακτηρίᾳ, proxime sequenti-" bus declaratur, ἐπαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς " πατάξοντος. Sed in Apophth. (6, 702.) idem com-" memorans, pro ῥαπίζουσι dicit μαστιγοῦσι: cum " tamen ibid. subjungat ἐπαραμένου τὴν βακτηρίαν. " Alioqui non mirum esset ῥαπίζειν dici et ἐπὶ τοῦ " μαστιγοῦντος, ex Herod. 7, (35.) p. 251. meæ Ed. " At in VV. LL. redditur Alapis percutio, Colaphis " cædo, Colaphos incutio etc. Manasse autem vide-" tur hæc interpr. partim e Suidæ exp., partim e " veteri Testamenti Novi Interprete, qui ῥαπίσμα-" σιν ap. Marcum vertit Alapis. Nisi potius et hic " Interpres, et alii qui idem de verbo ῥαπίζειν cen-" suerunt, ad Matth. locum respexerunt, 5, (39.) " Ὅστις σὲ ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα. Sed " hinc minime probari signif. illa potest: cum itidem " dici queat πατάξει ἐπὶ τὴν σιαγόνα. Adde quod, si " ῥαπίζειν esset Colaphos impingere, idem Scriptor, " c. 26. post ἐκολάφισαν αὐτὸν, non addidisset, οἱ δὲ " ἐῤῥάπισαν: quod recte videtur redditum in postre-" ma Interpretatione, Bacillis ceciderunt. Vetus " Interpres tamen, tanquam res similis esset, ἐῤῥάπι-" σαν vertit Palmas in faciem ejus dederunt. Re-" perio porro et ap. Plut. Rom. Quæst. Παίουσιν ἐπὶ " κόῤῥης, deinde καὶ ῥαπίζουσι." [Lobeck. Phryn. 176. " Thom. M. 346. 785. Huschk. Anal. 175. Toup. Opusc. 1, 258. ad Lucian. 1, 193. 237. 446. Munck. ad Anton. Lib. 158. Verb., Valck. Adoniaz. p. 357. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀποτέμνειν, Abresch. Lectt. Aristæn. 20. 193. ad Mœr. 324. ad Herod. 644. ad Charit. 347.: ἐπὶ, Abresch. Lectt. Aristæn. 98." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Ῥάπισμα, " τὸ, Ictus qui virga vel baculo s. fuste incutitur. " In VV. LL. Alapa, Colaphus: cui interpretationi, " quam veteris Interpretis Testamenti Novi auctori-" tate confirmari docui, patrocinatur et Suidas, ubi " exp. hæc verba, ἐπὶ κόῤῥης. In Iisd. e Phrynicho " annotatur, non esse in usu," [176. Lob., Lucian. 3, 300. " Thom. M. 346. Toup. Emendd. 2, 174. Abresch. Add. ad Aristæn. 121. Lectt. 21. * Ῥαπισμὸς, Bibl. Philol. 2, 140." Schæf. Mss. " Phornut. 30." Wakef. Mss. * Ῥαπιστὸς, Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Ἀντιῤῥαπίζω, Referio, Repercutio, Chrys. in Ps. 7. T. 1. p. 571, 39. Παρῄνει— ὁ Χριστὸς, ῥαπίζεσθαι καὶ μὴ ἀντιῤῥαπίζειν, ἀλλὰ καὶ παρέχειν ἑαυτὸν εἰς τὸ πάσχειν: in Ps. 44. T. 1. p. 638, 43. Καὶ ῥαπιζόμενος οὐκ ἀντεῤῥάπισεν." Seager. Mss. Ἀποῤῥαπίζω, vide Ἀποῤῥιπίζω. " Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 135. 277. Os capistro obturo, Suid. v. Ἀπεῤῥάπισεν. Kusterus insolens judicat." Kall. Mss. * Διαῤῥαπίζω, Heliod. 7, 7. 8, 9. " Toup. Epist. de Syrac. 335. Abresch. Lectt. Aristæn. 20." Schæf. Mss.] " Ἐπιῤῥαπίζω, Taxo, Refello, Reprehendo. " Item ἐπιῤῥαπίζειν τὸ πῦρ, Obruere ignem. Ita " VV. LL. At Suidas locum quendam affert, in quo " ἐπιῤῥαπίζων pro κωλύων positum esse censet." [" Const. Manass. Chron. p. 102." Boiss. Mss. Athen. 168. 219. 422. Dionys. Epitome 17, 17. Aristæn. p. 12. Abr. " Lectt. p. 20. 194. (ubi etiam de Athenæo.) Toup. Opusc. 2, 200. Emendd. 2, 542. 3, 69. ad Lucian. 1, 193. Meiners Histoire 3. p. 337. ad Dionys. H. 1, 151." Schæf. Mss.] " Ἐπιῤ-" ῥαπισμὸς, quod in iisd. affertur pro Murmure, e " Polyb. (2, 64, 4.) Μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν ἐπιῤῥα-" πισμὸν τῶν ὄχλων. Sunt autem metaphoricæ hæ " signiff. Vide Ῥαπίς." [" Toup. Opusc. 2, 201. * Ἐπιῤῥάπισις, 93. 201. Huschk. Anal. 23." Schæf. Mss. Athen. 604. * Συνεπιῤῥαπίζω, Phot. Bibl. 342. * " Καταῤῥαπίζω, Eust. Il. 387, 45." Wakef. Mss. * " Περιῤῥαπίζω, Plut. 10, 67. * " Συῤῥαπίζω, Nicet. Eugen. 4, 15." Boiss. Mss. * Ὑποῤῥαπίζω, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 176.]

" ῬΑΦΑΝΙΣ, ίδος, ἡ, s. Ῥάφανος, (sed illud Atti-" cæ, hoc linguæ communis esse censetur,) Rhapha-" nus, Radix s. Radicula. Pallad. in Augusto, c. 5. " Radices feminini generis putantur, quæ minus " acres sunt, et habent folia latiora, etc. Infra au-" tem Rhaphanum vocat. At Radiculam interpr. " Gaza, Probl. Aristot. S. 9. Q. 6. cum tamen Radi-" cula Plinio alia sit herba, sc. Lanaria, Græcorum " στρούθιον: ut annotant VV. LL. Ubi et hæc ad-" duntur: Ῥαφανίδος quinque genera assignat Theo-" phr. H. Pl. 7, 4. quem Plin. 19, 5. ad verbum " exposuit: sed Rhaphanos in Napos convertit, er-" rore manifesto. Erroris causa fuit, quod ibid. " ῥαφάνου, i. e. Atticis brassicæ καὶ τῆς κράμβης, tria " genera constituat Philosophus: Plin. vero per " ῥάφανον intellexerit Rhaphanum: duplicatoque " errore Brassicam in Rhaphanum transformarit, e " vocum ignoratione. Hæc in iisd. illis leguntur, " quorum itidem fidem penes illa esse velim; s. " potius illum, quicunque illa scripsit. His adji-" citur, Est et ῥαφανὶς ἀγρία Theophrasto, i. e. Ar-" moracium Columellæ, s. Armoracia Plinio: quæ

" Rapula acria videtur dixisse Horatius: vulgo vocamus Reforts. Proprieque ῥαφανὶς, distinctionis " causa dicenda Refort, non Rave; hoc enim Rapa " s. Rapum, i. e. γογγύλη, s. γογγυλὶς Galeno: quæ " quia est ventrosa, γαστέρα dixerunt: ut auctor " Athen. 9. (p. 369.) Is tamen γογγυλίδα ἄῤῥενα ap. " Theophr., Napum intelligit, qui βουνιὰς est Dios- " coridi: nobis vulgo Naveau s. Navet. Apud " ipsum Athen. ῥαφανὶς a Speusippo distingui vide- " tur ab ea quæ ῥάφυς s. ῥάπυς dicitur, i. e. Rapa, " s. Rapum. Rursum vero in 'Ράφανος annotatur, " pro Rhaphano ab Atticis dici ῥαφανίς: at vero " vocem ῥάφανος illis significare κράμβην: a Gaza " reddi Radicem, ap. Alex. Aphr. Problem. 2, 42.: " alibi Rhaphanum: ap. Theophr. autem non uno " in loco, Brassicam. Sic et ap. Aristot., qui te- " statur ipsemet ῥάφανον a quibusdam appellari " κράμβην, de Nat. Anim. 5. Existimatur porro " hoc nomen habere παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι: " quia sc. statim a satu oritur. Pro ῥάφανος au- " tem Ionice dici ῥέφανος testatur Ammonius, quem " vide. 'Ράφανος, inquit Gorr., Radix s. Radicula: " quo nomine sylvestris maxime intelligitur, quam " Romani Armoraciam vocant. At 'Ράφανος ἀγρία " dicta est a quibusdam Herba quæ alio nomine " ἄπιος vocatur: ut Plinius auctor est. 'Ράφυς " autem, ut Idem tradit, Napus, qui βουνιὰς dici- " tur. Scribitur et ῥάπυς," [Numenius Athenæi 371. * 'Ραπεὺς, Gl. Rupiam, (Rapium, Salm.) * 'Ραφεύς· Rapilum. Item 'Ραπὶς, Hesychio γογγυλίς· οἱ δὲ, * λαμψάνην. Vide etiam 'Ραφίς. Apud Gal. Alim. Fac. 2. * ῥαπίων exp. ἀγρία ῥαφανίς. * 'Ραπήϊον, Leontopetalum, Diosc. 3, 110. Noth. 457. Plin. 27, 12. * 'Ραφανὶς, Lobeck. Phryn. 176. Aristoph. Πλ. 544. " T. H. p. 160. Lucian. Epigr. 9. Toup. Emendd. 2, 206. Ammon. 122. Valck. Anim. 202. Casaub. ad Athen. 115. 121. Thom. M. 776. Phryn. Ecl. 56. 72. De quant., 70. Thom. M. 777. Aristoph. Fr. 241." Schæf. Mss. * 'Ραφανιδώδης, Theophr. H. Pl. 7, 6. * 'Ραφανίδιον, Plato Comicus ap. Athen. 56. 'Ραφανιδόω, vide T. 3. c. 1540. " Thom. M. 778. Jacobs. Anth. 12, 183. Phryn. Ecl. 180. * 'Ραφανίδωσις, ibid. Kuster. Aristoph. 4. Alciphr. 432. ad Xen. Mem. 2, 1, 5. Casaub. ad Athen. p. 19. Valck. Hipp. p. 209." Schæf. Mss. * 'Αποραφανιδόω, unde] " 'Αποραφανίδωσις, ἡ, Rhaphani in podicem " intrusio, s. Rhaphani per podicem trajectio: pœna " qua pauperes in adulterio deprehensi afficiebantur, " prius evulsis pilis. Aristoph. enim Schol. cum " παρατίλλεται in Pluto (168.) exposuisset τὰς τρίχας " τοῦ πρωκτοῦ τίλλεται, subjungit, Αὕτη γὰρ ὥριστο " δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν, ἀποραφανίδωσις καὶ παρα- " τιλμός." [" 'Ράφανος, Phryn. Ecl. ll. cc. (Lobeck. l. c.) Thom. M. 776. 862. T. H. l. c. Eran. Philo 173. Casaub. ad Athen. 1, 96. Ammon. l. c. Valck. l. c." Schæf. Mss.] " 'Ραφανώδης ῥίζα, q. d. Rha- " phani similitudinem habens radix. In VV. LL. " redditur Radix modo rhaphani constans, ap. Theo- " phr." [* 'Ραφάνινος, Diosc. Parab. 1, 107. Cf. 'Ραφανέλαιον. * 'Ραφανουροὶ, Hesychio κηπουροί.] " Hinc " 'Ραφανηδὸν adv. In modum rhaphani: ut ῥαφανη- " δὸν κάταγμα, Fractura rhaphani modo facta: quæ " sc. oblique facta est, secundum crassitiem ossis, " ut scribit Paul. Ægin.: eandem et σικυηδὸν et " καυληδὸν κάταγμα vocari a quibusdam scribens, e " similitudine fractorum cucumerum et cauliculo- " rum. Gal. tamen τὸ ῥαφανηδὸν distinguere ἀπὸ " τοῦ καυληδὸν videtur, Meth. Med. 6., inquit Gorr. " 'Ρέφανος autem, non ῥάφανος, dici ab Ionibus, " testatur Ammon.: quem vide." [" Valck. ad Ammon. 122. Anim. 203. Eran. Philo 173. Phryn. Ecl. 57(=141. Lob.) Thom. M. 778. 862. * 'Ρέπανος, 778. Valck. Anim. l. 3." Schæf. Mss.] " Ab eo " qui Batrachomyomachiam scripsit, (v. 53.) 'Ρα- " φάνη nominatur." [" Thom. M. 778." Schæf. Mss. * 'Ραφανίτης, unde] " 'Ραφανῖτις, Iridis cogno- " mentum, a similitudine radicis, Gorr."

'ΡΑΧΙΣ, εως, ἡ, Spina dorsi: quæ spina sine adjectione etiam dicitur. Sunt tamen qui non omnino nomen hoc illi respondere existiment. E quibus est Gorr., qui de hoc nomine ita scribit, 'Ράχις, Spina. Est spondylorum vigintiquatuor a summa cervice ad imos usque lumbos structura, erigendo curvandoque corpori conveniens. Sic dici quibusdam placet, quod spondyli parte posteriore sunt τετραχυμένοι, i. e. Spinosi et asperi. Nec nomen est ap. Latinos, quod ῥάχιν proprie significet. Quamvis enim Spina dici possit, Spinæ tamen nomine aliud quiddam significatur, spondylorum sc. apophysis transversa et obliqua. Continet igitur ῥάχις Totum id spatium quod a summa cervice ad sacrum usque os interjacet: atque in tres partes dividitur, cervicem, dorsum, lumbos. Quorum cervix quidem spondylis septem, dorsum duodecim, lumbi vero quinque constant. Sic os sacrum non censetur inter partes τῆς ῥάχεως, quod spondylos non habeat solutos in modum superiorum, etiamsi coctione multa laxari et dissolvi possunt; sed potius sit totius ῥάχεως basis et fundamentum. Nec tamen absurdum fuerit id inter ejus partes comprehendere. Est autem ῥάχις instar carinæ curva, qua parte maxime ventriculus situs est, cui veluti loco cedit: quanquam non hujus modo causa, sed ut flecti corpus commodius possit, curva facta est, et pluribus vertebris potius quam una aut paucioribus donata. Est etiam tota cava et plena medulla, (σύριγξ ἱερὰ is meatus appellatur, et ab Herophilo σωλὴν, h. e. Canalis,) ejusdem cum ipso cerebro naturæ, atque ab ea per vertebrarum foramina permulta nervorum paria proficiscuntur, et in universum corpus abeunt. Significat autem etiam ἡ ῥάχις, ut ante diximus, præter hanc universam spondylorum σύνταξιν, particulatim Apophyses singulas posticas quæ unicuique spondylo insunt, ἀκάνθας alio nomine dictas. Appellatur etiam eodem nomine ea quæ in dorso est omoplatæ spina, jam inde a basi incipiens, sed primum humilis et depressa, deinde sensim elatior facta et amplior, donec desinat in acromium. Id quod declarat Gal., scribens ad hunc modum l. 13 de Usu Partium, Καὶ ῥάχιν ἰδίαν ἑκάτερα τῶν ὠμοπλατῶν ἀπέφυσεν, ubi non simpliciter ῥάχιν utrique omoplatæ tribuit, sed propriam adjecit. Cui etiam astipulatur Rufus libello de Partium Hominis Nomenclatura, 'Ωμοπλάται τὰ ἐπικείμενα τῷ νώτῳ πλατέα ὀστᾶ, ὧν ἡ διὰ μέσου ὑπεροχὴ, ῥάχις. Hæc ille. Sciendum est autem, aliis etiam nonnullis animalibus tribui ῥάχιν: nam Xen. sæpe utitur pro Dorso equi et lumbis, teste Bud.: qui hunc ejus locum affert, ('Ιππ. 7, 2.) Μήτε τὸ γόνυ ἐπὶ τὴν ῥάχιν τοῦ ἵππου τιθέτω, ascendendo equum sc. Addit vero ex J. Poll. ῥάχιν et ὀσφὺν in equo idem esse. Hom. dixit etiam συὸς ῥάχιν, Il. I. (208.) 'Εν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ: ubi quidam interpr. Scapulam. 'Ράχιν quidam volunt esse dictam ab excurrentibus rupibus in mare, quæ sunt ῥαχίαι, quod circum illas fluctus collidantur, inquit Cam., quæ sumsit e Schol. Thuc. Sed quidam ῥαχίαν contra a nomine ῥάχις ortum habere putarunt. || Utut sit, ad multa certe transfertur. Legitur enim ῥάχις οὔρεος ap. Herod. 4. Et Bud. a Strabone usurpari tradit de Porrecta montis longitudine, p. 61. Sic et 5. p. 105. 'Ενδοτέρω δὲ τῆς κατ' αὐτὰς τὰς πόλεις ὀρεινῆς, ἄλλη ῥάχις ἐστὶ, μεταξὺ αὐλῶνα καταλείπουσα. Sic certe et Lat. Dorsum monti dederunt, (ut omittam alios hujus vocis Dorsum metaphoricos usus,) nosque itidem dicimus, La côte d'une montagne. 'Ράχεις, inquit Eust., πετρώδεις, ὡς οἷα πριονώδεις τινὲς ὄρους ἐξοχαί. Affertur vero et de Dorso terræ dictum, ex Epigr. [" Leon. Tar. 78." Boiss. Mss.] ut sc. Homerus dicit vicissim νῶτα θαλάσσης. Quinetiam folio tribui tradunt VV. LL. a Diosc. 2, 217. Eadem annotant etiam ῥάχιν dici Partem lævem, a qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur. [Ægei Fragm. ap. J. Poll. 10, 36. 160. Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν "Ελαυνε παίων. Auctor Rhesi 514. ἐμπείρας ῥάχιν. Æsch. Eum. 190. 'Υπὸ ῥάχιν παγέντες.]

'Ραχίτης, q. d. Dorsualis: μυελὸς, Medulla dorsi, s. spinæ dorsi, Medulla spinalis. Dicitur et νωτιαῖος, διαυχένιος, * ψοιήτης, Gal. Item ῥαχῖται, Musculi toti

spinæ superjecti, ut Idem annotat. Dicuntur ETIAM A 'Ραχιαῖοι. [Vide col. 2207.]

'Ραχίζω, Disseco dorsi spinam, s. potius Disseco incipiens a dorsi spina, generaliter pro Disseco, Soph. Aj. (55.) ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων: (299.) Ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε, ubi vide Schol., consule et Hes.: Cam. interpr. Ingenti plaga concidere, item simpliciter Concidere. Hes. ῥαχίζειν poni ait et pro παίειν τὸ ἱερεῖον, i. e. Ferire victimam s. Percutere. ‖ 'Ραχίζειν, si Eidem credimus, dicuntur etiam qui leviter et temerarie mentiuntur. [Cf. Bekk. Anecd. 113. Phot. 'Ραχίζειν· τὸ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ ῥαχιστής, ὁ ἀλαζών· Θεόπομπος Παμφίλῃ· Τούτων ἁπάντων ὁ ῥαχιστὴς Δημοφῶν.] 'Ραχιστήρ, ῆρος, ET 'Ραχιστής, Dissector, Qui ingentia maleficia perpetrat, ap. Soph. Schol. (sed hic ῥαχίτας habet pro ῥαχιστάς,) et ap. Hes.: cui est etiam ὁ ἀλαζών, et ὁ μεγάλα ψευδόμενος. Sed inter ἀλαζόνα et alteram hanc expositionem interjicit μεγαλουργός, et μεγάλα ψευδόμενος. [Vide 'Ραχίζω. * Διαῤῥαχίζω, Eubulus Athenæi 622.] Apud Hes. legitur ADV. 'Ραχάδην, quod exp. ἐπὶ τῆς ῥάχεως. In VV. LL. dicitur significare q. d. Spinatim. AT VERO 'Ράχετρον, Medium τῆς ῥάχεως, Media spina, Meditullium spinæ, [Hesychio i. q. ῥάχις.] UNDE 'Ραχετρίζω, Disseco, J. Poll. [2, 136. Apud Phot. autem legitur 'Ρακετρίζειν· τὸ εἰς τὴν ῥάχιν παίειν· οὕτως Πλάτων. Item * 'Ράκετον· τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως· Δίδυμος δὲ πλευρόν.]

Inveniuntur autem et alia nonnulla, quæ a ῥάχις deducta videri possunt: præsertim vero NOM. 'Ράχος, τό: nam Hes. ῥάχη exp. ἀποραχίσματα καὶ ἀποσπάσματα: quod ἀποραχίσματα sonare videtur, q. d. Avulsæ quædam partes e dorso, s. dorsi spinæ, inter dissecandum: s. potius Avulsa quædam frusta. Estque tanquam verbale nomen VERBI 'Αποραχίζομαι. AT 'Ράχος, ἡ, a quibusdam exp. Palus spinosus, ex Etym.: Bud. ῥάχοι e Philone affert pro Stipites, in hoc Xen. loco, ubi de plagis intendendis loquitur, ad apros excipiendos, (K. 10, 7.) Καὶ τὸν περίδρομον ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἐκ C ῥάχου· συνέχονται γὰρ ἐν τοῖς ψιλοῖς αἱ ῥάχοι. Eust. ῥάχοι exp. ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι: [Phot. αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι.] Quinetiam, sicut ῥαχίαι, παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἠϊών. In VV. LL. magno errore annotatur ex Etym. ῥάχος poni non solum pro Palo spinoso, sed etiam pro Vite: de quo errore dicam paulo post. [" Paus. 2, (32.) 'Ράχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἄκαρπον ἐλαίας, κότινον, καὶ φαυλίαν, καὶ ἀγριέλαιον." Brunck. Mss. Barnabæ Epist. p. 225. Schn. Lex.]

AT VERO 'Ράχες, SEU 'Ραχαὶ diversam signif. habet. Apud Theophr., inquit Bud., ῥάχες videtur poni pro Cauliculis, i. e. Ramulis, vel vitium, vel hederæ; aut etiam pro Radicum fibris. Quidam autem annotant ῥαχὰς a Theophr. vocari in vite Flagella s. potius Brachia, quæ Duramenta et Duramina vocant Colum. et Plin., quæ in novellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitum est. Atque ita esse leg. ap. Theophr. C. Pl. 3, 9. Ἅπαν δὲ φυτὸν ὅταν ἐκβλαστῇ τοπρῶτον, ἐᾷν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινοῦντα τῶν D ἄνω, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχάς. Etymologici Auctor, postquam dixit ῥάχος genere masc. significare τὸν σκόλοπα τὸν ἀκανθώδη: addit, Καὶ ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ἐπεὶ ἀποξύνεται ἐν τῷ ἀποτέμνεσθαι· καὶ 'Ραγῶσαι τὸ τέμνειν. Est autem hic locus, ille e quo VV. LL. annotant, non sine magno et crasso errore, ῥάχον Vitem etiam significare. Eadem vero, retinentia mendum quod habent hic vulg. Edd. Etymologici, annotant 'Ραγόω poni pro Scindo: cum alioqui ibi pro 'Ραγῶσαι reponendum esse 'Ραχῶσαι, vel luce clarius sit.

'Ραχία, ἡ, Crepido litoris petrosa, Bud. Ab Hesychio esse dicitur πᾶς πετρώδης αἰγιαλός: ab Eustathio, e Rhet. Lex., τόπος ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα. Et paulo post, Καὶ 'Ράχοι δὲ καὶ 'Ραχίαι, παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἠϊών: ubi observa ETIAM 'Ράχοι. In VV. LL. exp. Litus quod undā verberat, item Litoris salebræ. Thuc. 4, (10.) Ἀμυνόμενοι παρ' αὐτὴν τὴν ῥαχίαν. Greg. Naz. de Homine, Πᾶσαί τε ῥαχίαι τε καὶ ἀκρώρειαι καὶ πᾶν ὅσον πλάγιόν τε καὶ ὕπτιον. Est etiam Prov. 'Ραχίας λαλίστερος. HINC 'Ραχιώδης, ut ῥαχιώδης αἰγιαλός, Litus petrosam crepidinem habens, quæ ab undis verberatur. Affert autem Bud. e Strab. 106(=373.) de Cumis, Ὠνομάσθαι δ' ἔνιοι Κύμην ἀπὸ τῶν κυμάτων φασί· ῥαχιώδης γὰρ ὁ πλησίον αἰγιαλός. ‖ 'Ραχία exp. etiam Strepitus: quæ signif. si illi detur, proprie dicetur de Strepitu illo quem undæ edunt verberantes litus. Bud. pro Strepitu affert e Plut. libro, quo disserit an Seni administranda sit Resp. (p. 155.) Sed ibi Plut. duobus in ll. non ῥαχίαν per se ponit, sed ei ψόφον addit. ‖ 'Ραχία, Restagnatio maris in Oceani litore, Bud. e Pausania, Παρέχεται δὲ ἄμπωτιν καὶ ῥαχίαν, καὶ θηρία οὐδὲν ἐοικότα τοῖς ἐν θαλάσσῃ τῇ λοιπῇ. Suidas annotat Iones ῥαχίαν vocare τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης. [Vide omnino Schn. Lex. Suppl.] Sed ap. Herod. (8, 129.) SCRIBITUR 'Ρηχίη: quod ibi Interpres vertit Vadosum æstuarium. Affertur vero et ex Hippocr. hoc vocab. ῥηχίη a Gal., dicente esse οἷον πλημμύραν. Apud Hes. et Suid. habemus B ETIAM 'Ρηχιάδαι, dicentes ita fuisse vocatos eos qui damnatos projiciebant εἰς τὰς ῥαχίας. Sed et aliam scripturam Suidas AFFERT 'Ρηχάδαι. Pertinent autem hæc ad primam nominis ῥαχία signif.: quæ tamen visa sunt non male illi 'Ρηχίη subjunctum iri. [* " Δυσράχιος, Eust. in Dionys. P. 388. * Προραχία, Arrian. 151." Wakef. Mss. At in Schn. Lex. affertur * Πρόραχος, ὁ, ex Arriani Peripl. Erythr. p. 10. στόματα προράχων.] Addo autem ET 'Ρηχίς, ITEM 'Ρηχός: quod ῥηχὸς extat ap. Hes. et Suid., ambos exponentes φραγμός: quo Sepes, Septum, Maceria significatur, sed hic addit Herodoti (7, 142.) nomen, tanquam eo usi: et ῥῆχος, non ῥηχὸς habet. Illud autem 'Ρηχὶς ab Hesychio exp. ἄκρα, qui hac expositione creditur intellexisse Promontorium. At VV. LL. ῥηχὶς interpr. etiam Præcipitium. In Iisd. EST 'Ρηχώδης, Asper, Salebrosus, e Nicandro ['Α. 230.] " Ἀῤῥηχος, ὁ, ἡ, Admodum aptus sepimentis, Sepibus valde idoneus; nam Schol. Nicandri Θ. (868.) exponens ἀῤῥήχου παλιούρου, dicit ἄῤῥηχος compositum esse ex α epitatico, et ῥῆχος, q. e. φραγμός, significareque πρὸς φράγματα εὖ πεποιημένη, et veluti περιφράσσουσα." [Hodie autem legitur * εὔρρηχος; vide Dorv. ad Charit. 768. et Schol. in Ed. Schn.]

'ΡΕΓΧΩ, VEL 'Ρέγκω, ξω, χα, Rhonchisso (Plauto,) Sterto. Factum per onomatopœiam. Quidam autem ῥέγκω linguæ Atticæ, at ῥέγχω communis esse volunt. Apud Aristoph. certe legitur ῥέγκουσιν cum κ, initio Nubium, Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν, ubi Schol. annotat itidem, οὕτως Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ: Ἱππ. (104.) 'Ρέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος: ut autem hic Aristoph. ῥέγκει ὕπτιος, sic Horat. dixit Stertit supinus. Invenitur et PASS. 'Ρέγχομαι ap. Palladam in Epigr. [" 56. 'Ρέγχω, Huschk. Anal. 169. Bergler. ad Alciphr. 410. 'Ρέγκω, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 219. 'Ρέγχω, 'Ρέγκω, Thom. M. 779. Abresch. Æsch. 2, 5. Kuster. Aristoph. 51. ad Mœr. 101. 338." Schæf. Mss. 'Ρέγκω, Eur. Rhes. 785. 'Ρέγκομαι, med., Aristoph. Ἱππ. 115. Vide Schn. Lex.]

'Ρέγκος, ET 'Ρέγξις, Sonus nasi qui stertendo editur: quasi quis Stertorem dicat, pro Ipsa stertendi actione. Sed pro eo dicitur Rhonchus e Martiale. Affert autem ambo illa vocabula Gal. ex Hippocr., dicens per onomatopœiam facta esse, sicut ῥέγκειν. At ego dixissem potius, hæc esse facta s. formata a ῥέγκω, quod quidem per onomatopœiam factum sit. [* " 'Ρέγχος, Lucian. Nasus, Strabo 1029. (f. leg. ῥύγχος.)" Wakef. Mss. Hippocr. 386. * 'Ρεγχώδης, Rhoncum emittens, 1162.]

[" Ἀναρέγχω, Eumath. Hymn. p. 74." Boiss. Mss.] Ἀπορέγχω, Desterto, Pers. Habent autem hoc ἀπορέγχω VV. LL. novissime edita, in 'Ρέγχω, sed absque exemplo. [Parmenio Epigr. 15. " Huschk. Anal. 169. * Ὑποῤῥέγχω, s. * Ὑποῤῥέγκω, Abresch. Æsch. 2, 5." Schæf. Mss. Agath. 3. p. 89.]

[* 'Ρόγκος, unde] 'Ρογκίειν pro ῥέγκειν, Epicharmus, teste Hes. [Scr. ῥογκιῆν Dorice pro * ῥογκιᾶν, ut σιγῆν pro σιγᾶν, ap. eund. Epicharm. Athenæi p. 363. * " 'Ρογκέω, 'Ρογκιάω, Koen. ad Greg. Cor.

104. 105(=229. 230.)" Schæf. Mss.] Habet Var. ET 'Ρογχάζειν: sed esse dicit, παρὰ τὸ ῥοχθεῖν τὸ ἠχεῖν. At in VV. LL. 'Ρογχάζειν, Resonare: ῥοχθεῖν, καὶ ῥέγκειν. In Iisd. est NOMEN 'Ρόγχος, a quo derivatum videri potest illud 'Ρογχάζειν, et exp. Rhonchus. Est autem ῥόγχος a ῥέγχω derivatum, ut vicissim e ῥόγχος dicere possumus derivatum esse illud ῥογχάζειν. ["'Ρόγχος, Gesner. Ind. Orph. v. 'Ανεῤῥόχθησε." Schæf. Mss. *Περιῤῥογχάζω, i. q. ὑπερείδω, καταφρονέω, Schol. Aristoph. 'Ιππ. 694.]

"'Ρογμὸς, ὁ, Sonus quem quis supinus stertendo "edit, Rhonchus. Gutturis stridorem vertit Cæl. "Aurel. 2, 10. VV. LL."

'ΡΕΖΩ, ξω, χα, Facio, Od. Z. (286.) Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, Il. X. (305.) Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, 'Αλλὰ μεγὰ ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι: (K. 524.) Θηεῦντο δὲ μέρμερα, ἔργα "Οσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας Item αἴσυλα ῥέζων, E. (403.) Interdum vero, sicut ποιῶ, habet duplicem accusativum, sc. accus. personæ, una cum accus. rei, ut Φ. (509.) Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος, οὐρανιώνων; Et rursum Od. Σ. (15.) Δαιμόνι' οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Sic Il. Γ. (354.) Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι. Invenitur autem junctum adverbio quoque, ap. eund. Poëtam, Od. Ψ. (56.) κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον Μνηστῆρες. Affertur vero junctum itidem cum adverbio, et quidem contrariam habente signif., sc. καλῶς, sed præfixa particula negativa οὐ, e Plat. de LL. "Ἐῤῥεξεν ἡμᾶς οὐ καλῶς: qui locus ideo magis est notandus, si mendo caret, quod sit plane Poëticum hoc verbum ῥέζω. Invenitur et optativus ῥέξειε ap. Hom. A voce autem passiva est PARTIC. 'Ρεχθεὶς, Factus, Il. P. (32.) ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Ab eadem voce passiva EST [* 'Ρεκτὸς, unde] "Αῤῥεκτος, Non factus, Infectus, Imperfectus. [Hes. "'Αρεκτος, Simonides ap. Schol. Soph. Aj. 377. (Τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκ ἔτ' ἄρεκτον ἔσται.)" Wakef. Mss. Il. T. 150. ἔργον ἄρ.]

'Ρέζω, ut Latine Facio, pro Sacrifico, Il. B. (400.) "Αλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων: Θ. (250.) "Ενθα Πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον 'Αχαιοί. Sed interdum additur accus., ut A. (444.) Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην 'Ρέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. Et ῥέξαντες Κύπριδι δάμαλιν, Epigr. Dicitur et ἱερὰ ῥέξαι, ut Lat. Sacra facere. Annotat autem Eust. ἱερὰ ῥέξας ap. Hom. dici κατὰ τὸ πλῆρες: cum ῥέξας positum ἁπλῶς, habeat ἔλλειψιν: quia ὁ ῥέζων, θυόμενόν τι ῥέζει. At in Od. Ξ. (251.) ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον Θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι, nihil necesse est jungere ῥέζειν cum ἱερήϊα. [" Heyn. Hom. 5, 680. 6, 533. ad Herod. 689. De sacrificio, Clark. ad Il. A. 444. Heyn. Hom. 4, 680. Virg. 1, 60. Thom. M. 456. Theocr. Epigr. 4. Erycius 1. De coitu, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 91. Bergler. ad Alciphr. 413. Conf. c. πράττω, Porson. Hec. p. 62. 86. Ed. 2. Cum duobus accus., Brunck. ad Æsch. S. c. Th. p. 367. Dawes. M. Cr. 184. Heyn. Hom. 5, 680. 'Ρέζειν καλῶς, Boeckh. in Plat. Min. 70. Τί ῥέξω; Abresch. Æsch. 2, 110. 'Ρεχθῇ, Brunck. ad Æsch. Pr. 189. * 'Ρέδδω, Valck. Adoniaz. p. 292." Schæf. Mss. "Macto, Quint. Sm. 12, 36." Wakef. Mss. I. q. βάπτω, Epicharmus Suidæ v. 'Ρέξαι. Cf. 'Ρήσσω, 'Ρηγεὺς, 'Ρῆγος.]

'Ρεκτὴρ, ῆρος, ὁ, Actor, ut πρηκτῆρα ap. Hom. vertit Cicero Actorem, Hesiod. "Εργ. (1, 189.) μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν 'Ανέρα τιμήσουσι, [" Manetho 4, 149. 229. * 'Ρέκτειρα, 1, 212. ad Charit. 341." Schæf. Mss.] ITEM 'Ρέκτης i. q. ῥεκτὴρ, quod tamen ῥέκτης in VV. LL. affertur absque ullo exemplo, et exp. Strenuus. Apud Suid. legitur ῥέκτῃ ἀνδρὶ, τῷ πράκτῃ, ubi simul observandus est dativus hic a NOMIN. Πράκτης, qui etiam erit idem cum πρακτὴρ, pro quo πρηκτὴρ ap. Hom. Usus autem est illo nomine ῥέκτης Synesius (209.) ita scribens, 'Εδόκει γὰρ οὗτος νέος τε εἶναι καὶ ῥέκτης ἀνὴρ, οἷος ἐχθροὺς τε κακῶσαι καὶ φίλους ὀνῆσαι, ubi certe videri potest positum pro δραστήριος: quam signif. habere

A puto et ῥεκτήριος, ut paulo post docebo. Hes. certe et NOMEN 'Ρεκτὸς, si mendo carent ejus exempl., exp. ἀνδρεῖος, addens, ἢ χιτών. Idem ῥεκτῶν significare ait ἀπομάκτρων, ita enim malo quam ἀπὸ μάκτρων, ut in vulg. Edd., vel ἱματίων. Sed quomodo hæc, quæ γλωσσηματικὰ esse suspicor, ad verbum ῥέζω pertinere possint, non intelligo: quorum tamen faciendam hic obiter mentionem censui. ['Ρέκτης, Plut. Bruto 12. " Lobeck. Aj. p. 289." Schæf. Mss. * Κακοῤῥέκτης, Maleficus, Apoll. Rh. 3, 595. " Const. Manass. Amat. 5, 2." Boiss. Mss. Adamant. Phys. 2, 26. p. 425. * Κακοῤῥέκτειρα, Orac. Sibyll. p. 474=276. καρπῶν χάλαζα, vulgo * κακοῤῥήτειρα. * Μεγαλοῤῥέκτης, Adamant. Phys. 216. Sylb.] AT VERO 'Ρεκτήριος illud a ῥεκτὴρ formatum, legitur ap. Athen. (604.): ap. quem mihi videtur plane i. significare q. δραστήριος, [Industrius, Strenuus :] de quo satis multa suo loco dicta fuerunt. ["Huschk. Anal. 24. Toup. Opusc. 2, 92." Schæf. Mss.]

" Αὐτορέγμων, Hesychio est ἑαυτῷ ἐργαζόμενος,
B " quem ipse sibi struit s. conciliat aliquis : qui itidem αὐτορέγμονος πότμον ap. Æschylum dici ait " ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε. Sed * ἑαυτορέγμονος ab Eod. " dici παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα.

" Αὐτόρεκτον, Etym. dici tradit τὸν ἑαυτὸν ἀποκτείναντα, Suis ipsius confectum manibus, Propria interfectum dextra." [Αὐτόῤῥεκτος, A seipso factus, Opp. K. 2, 567. αὐτόῤῥεκτα φύει καὶ ἀμήτορα φῦλα: 'A. 1, 763. αὐτοτέλεστα καὶ αὐτόῤῥεκτα γένεθλα.]

[* 'Αμφιῤῥέζω, Apollin. Metaphr. p. 184.]

[* " 'Αποῤῥέζω, Theocr. in Anth. Palat. 9, 437." Boiss. Mss.]

'Επιῤῥέζω, Sacrifico, VV. LL.: ut i. sit q. simplex ῥέζω, quod poni pro Sacrifico, sicut Lat. Facio, dictum antea fuit; affertur enim ἐπιῤῥέξει ex Epigr. pro Sacrificabit: et ita vacabit præp. [" Theocr. Epigr. 4. Jacobs. Anth. 8, 120. Toup. Opusc. 1, 427." Schæf. Mss. 'Επιῤῥέζεσκον, Hesychio ἐπετίθεσαν, ἔθυον. Respicitur ad Od. P. 211.] Ab hu-
C jus passiva voce 'Επιῤῥέζομαι EST [* 'Επίῤῥεκτος, unde] 'Ανεπίῤῥεκτος, habens præfixum α privativum cum litera ν, ad vitandam cacophoniam, ut in aliis prope innumeris videmus. Est autem ἀνεπίῤῥεκτος, Non sacrificatus, libatus. Hesiod. "Εργ. (2, 366.) Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων ἀνελόντα "Εσθειν, ubi quidam interpr. Ab ollis non libatis; quidam, Ab ollis non initiatis. Tzetzes exp. ἀθύτων: addens, Poëtam vetare ne vescamur cibis qui in olla sunt, nisi prius sacrificarimus.

Καταρέζω, Demulceo, manu sc., ut fit blandiendo. Interdum tamen additur dat. χειρὶ, Il. A. (361.) Χειρί τέ μιν κατέρεξε. At per SYNC. Καῤῥέζω, [Gallice Caresser,] ut Il. E. (424.) Τῶν τινα καῤῥέζουσα 'Αχαιϊάδων εὐπέπλων, pro καταρέζουσα. Verum quidam καταρέζω factum putarunt non e κατὰ et ῥέζω, sed e κατὰ et ἔζω, inserta particula ῥά. Vide Eust. [" Καταῤῥέζω, Wakef. S. Cr. 3, 59. ad Callim. 1. p. 75. (H. in Dian. 29. Φῆ δὲ καταῤῥέζων,) Brunck. Apoll. Rh. 164. (4, 687.) Καταρέζω, Heyn. Hom. 5,
D 87. Καῤῥέζω, ibid. ad Callim. l. c. Alberti Peric. Cr. 90." Schæf. Mss. Opp. 'A. 4, 611. ἀκάνθας 'Ηκα καταῤῥέξειεν ἐπικλίνοι τε πιέζων.]

" Περιῤῥέζειν, Hesychio est τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις " θύειν."

[* Συῤῥέζω, Anal. 3, 190.]

Sic ETIAM "Εοργα, præt. med., quod passim legitur pro Feci: ut Il. B. (272.) ἐσθλὰ ἔοργε, et alibi, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε: quidam a ῥέζω deduxerunt, ut sit ἔοργα per metathesin pro ἔροργα: [" Eust. Od. 135, 13." Wakef. Mss.] alii ab ἔργω, s. ἐέργω. [Vide "Εργω, Facio.]

Quinetiam VERB. "Ερδω, quod Poëtis significat itidem Facio, quidam e ῥέζω factum putarunt per metathesin, et mutationem literæ ζ in δ: nonnulli potius e BŒOTICO 'Ρέδω pro ῥέζω. An autem aspirandum sit hoc verbum, an contra tenuandum, Grammatici certant, et adhuc sub judice lis est. Ii certe, qui aspirant, videntur derivationem a ῥέζω sequi. Ego aspiratum pluribus in ll. observasse

mihi videor, et quidem in quorum nonnullis præcedit litera aspirata, magis etiam scripturam illam confirmans. Nam ap. Hesiod. ("Εργ. 1, 360.) legitur, *τοῦθ' ἔρδοις*, ap. Soph. (El. 83.) *Πειρώμεθ' ἔρδειν*. Sed vicissim *ἔργμασι*, nomen hinc derivatum, præcedente tenui invenitur ap. Theognin non semel, in *ἐπ' ἔργμασι*. Itidemque *ἐπ' ἔργματι* ap. Hesiod. ('Ημ. 37.) Quod si *ἔργον* quoque hinc esse putemus, confirmabit et ipsum alteram hanc scripturam. Sed ut disceptatione hac omissa, ad exempla signif. hujus verbi veniam, sciendum est poni, sicut *ῥέζω*, non solum pro Facio, Ago, ut Od. O. (359.) *φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι*, N. (145.) *"Ερξον ὅπως ἐθέλεις*: item *ἔρδω κακὸν*, adjecto et accusativo personæ. Hesiod. "Εργ. (1, 325.) *Ἶσον δ' ὅσθ' ἱκέτην, ὅστε ξεῖνον κακὸν ἔρξει*, Perinde est sive quis supplicem, s. quis hospitem malo afficiat. Dicitur et *κακῶς ἔρδειν*, quod legitur et ap. Herod. (6, 88.) pro Malo afficio, Mali quidpiam facio alicui; ad verbum, Male facio; sed et pro Facio significante Sacrifico: ut ap. Hesiod. ("Εργ. 1, 135.) *ἔρδειν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς*. Interdum vero cum accus. *ἱερὰ*, sicut et *ἱερὰ ῥέζειν*, ad verbum, Sacra facere. Item *ἔρδειν ἑκατόμβας*, ut *ῥέζειν ἑκατόμβας*. Il. B. (306.) *"Ερδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας*, ubi alio potius verbo quam Facere, utendum est. [" Thom. M. 456. Wakef. Phil. 684. Jacobs. Anth. 9, 398. Alberti Peric. Cr. 85. Plut. Mor. 1, 33. De sacrificio, Eldik. Specim. p. 16. ad Herod. 700. Conf. c. *ῥέζω*, Heyn. Hom. 5, 652. De spiritu, 4, 92. 255. 559. 6, 581. 7, 32. 218. Brunck. El. 83." Schæf. Mss.] Hinc est illud NOMEN *"Εργμα*, Factum, Opus; interdum vero et Facinus; aliquando Res. Scribi autem et *ἔργμα* cum tenui, docui paulo ante. [Vide post *"Εργω*, Facio. " Abresch. Æsch. 2, 77. Jacobs. Anth. 6, 157. 7, 347. Villoison. ad Longum 259. Epigr. adesp. 159. Heyn. Hom. 4, 92. Lobeck. Aj. p. 314. Boeckh. ad Sim. p. xxxiii. Theogn. 29. Harles. ad Theocr. 264. Koppiers. Obss. 64. Wessel. Diss. Herod. 175. ad Herod. 247. Jacobs. Exerc. 1, 179. Wolf. ad Hesiod. 128. Græv. Lectt. 633. Dawes. M. Cr. 107. Valck. Callim. 277. Musgr. Med. 215. Or. 286." Schæf. Mss. "Greg. Naz. Carm. 1. p. 32." Kall. Mss. Pind. N. 4, 10. 136. 6, 58. 7, 72. 'I. 1, 36. 4, 71. Fr. Inc. 82.] "*Συνέρδω*, Simul facio, operam do. " Apud Soph. pro Adjuvo, quam signif. habet itidem v. *πράττω* nonnunquam:" [El. 350. Fut. *συνέρξω*, Trach. 83.]

" 'ΡΕΘΟΣ, *τὸ*, Membrum, Quævis pars corporis: " unde plur. *ῥέθεα, ῥέθη*, Il. non uno in loco, *Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει*: X. (68.) " *ῥεθέων δ' ἐκ θυμὸν ἕληται*. Sed interdum peculiariter de facie dicitur, ut ap. Apoll. Rh. 2, (68.) *αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας Χεῖρας*, " Schol. ait significare *τὰ πρόσωπα*: quamvis alioqui " *ῥέθος* dicatur *ἅπαν μέλος*. In Moschi Megara, " quæ perperam Theocrito ascribitur, (init.) *τὸ πρὶν δέ τοι οὐκέτ' ἔρευθος Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι*, quidam " *ῥεθέεσσι* esse volunt dictum pro Genis aut Labris. " Itidemque *ῥέθος* pro Genis in isto Soph. loco, Ant. " (529.) *Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν 'Ρέθος αἰσχύνει*, Nebula superciliis insidens, i. e. tristitia et " mœror, genas purpureas decolorat. Quidam eam " signif., qua peculiariter pro Facie ponitur, ab " Æolibus manasse putant. Vide Eust. et Hes." [" Wakef. Ion. 199. Heyn. Hom. 7, 278. 8, 251. 319. Rhian. 4. Jacobs. Anth. 8, 79. 12, 308. Toup. Opusc. 1, 406. Emendd. 2, 134. Facies, Opusc. 1, 397. Add. in Theocr. p. 406." Schæf. Mss. "Corpus, Nicander Θ. 165. 722." Wakef. Mss. Lycophr. 173.] " A Suida affertur et *'Ρεθομαλίδαι* de Iis " qui sunt molli et delicata cute." [Ad Hesych. v. *'Ιδομαλιάδαι*. * " *'Ρεθομαλὶς*, Toup. Add. in Theocr. l. c. Emendd. l. c." Schæf. Mss. Schol. Il. X. 68. *'Ρεθέων· τῶν τοῦ σώματος μελῶν, ὅτι κατὰ παντὸς μέλους τὸ ζωτικὸν καὶ ψυχικόν ἐστι· ῥέθη δὲ τὰ ζῶντα μέλη, δι' ὧν ῥέζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον, καὶ ῥεθομαλίδας, τὰς εὐπροσώπους.*]

'ΡΕΜΒΩ, In gyrum circumago, simpliciter Circumago, Circumvolvo, *γυρεύω*: ut Hes. pass. *ῥέμβεται*, exp. *γυρεύει*, sed ei præfigens *πλανᾶται*: de qua signif. mox dicam. In VV. LL. redditur Circumverto; item Vacillo, Irrito.

AT *'Ρέμβομαι*, est *πλανῶμαι*, ut Hes. exp. Suidas, *'Ερέμβοντο, ἀπεπλανῶντο*. Gal. autem activam etiam vocem *ῥέμβει* exp. *πλανᾶται*. Temere inambulo, Spatior, Vagor, Erro: ut Bud. vertit ap. Plut. Demosthene, *Τὸν δὲ ἀποστάντα τοῦ δήμου, καὶ ῥεμβόμενον ἐν Πειραιεῖ*. Et ap. Athen. p. 174. *Μόνος ἐῤῥέμβετο λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων*, Vagabatur, Inerrabat. Affertur vero *ῥέμβεσθαι* et cum præp. *ἀπὸ* e Plut. Fabio, *'Ρεμβόμενος ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, καὶ τὴν τάξιν ἐκλείπων*, ubi non recte redditur simpliciter Discedens: ac fuerit potius reddendum Evagans, Discedens et vagans. Rursum Bud. ex Eod. affert h. l., ubi *ῥεμβόμενον* reddit Palantem, in Pompeio (20.) *Εὐθὺς οὖν Πομπήϊος ἐπεξελθὼν, καὶ ῥεμβόμενον ἐν τοῖς πράγμασι τὸν Περπένναν καταμαθὼν, δέλεαρ αὐτῷ δέκα σπείρας ὑφῆκεν εἰς τὸ πεδίον, διασπαρῆναι κελεύσας*. Ubi tamen quidam interpr. Vagari atque rem negligenter gerere. Sic autem Negligentiæ signif. habere ap. Chrys. hoc verbum, tradit Bud. Affert enim hæc ex illius Comm. in Ep. ad Col. p. 77. *'Επεὶ ἐν τῇ εὐχῇ δεῖ καρτερεῖν, διὰ τοῦτό φησιν, ἐν αὐτῇ γρηγοροῦντες· τουτέστι νήφοντες, μὴ ῥεμβόμενοι*: ubi observa obiter et usum hunc metaphoricum PARTIC. *Γρηγοροῦντες*, pro Non animo vagabundo. Quibus addit, illum ibid. id vocare *ἀκηδιᾷν*, Neglectim orare. Subjungitque ex Eod. in Ep. ad Timoth. c. 2. p. 57. *Τοῦ νοῦ πολλάκις ἀλλαχοῦ ῥεμβομένου, ἡ χεὶρ αὐτόματος ἕλκεται*. Non dubium est autem quin ab isto verbo *ῥέμβεσθαι* metaphoricam hanc signif. habente sit nostrum, Rèver, a quo Réverie. " *'Ερέμβομαι*, " Oberro, VV. LL. sed perperam pro *ῥέμβομαι*. Est " autem natus error ex *ἐρέμβοντο*, exposito *ἀπεπλανῶντο*: dando ipsi themati literam *ε*, quæ ex au" gmento syllabico accesserat. Idem vero et in aliis " plerisque vocibus eadem Lexica fecisse comperi." [" Jacobs. Anim. 93. Anth. 9, 37. 11, 51. 66. Palladas 120. Toup. Emendd. 2, 174. Wyttenb. Select. 250. ad Plut. de S. N. V. 101. (232.) Valck. Phœn. p. 147." Schæf. Mss. Philo de Sept. Mirac. c. 1. *'Ρίζα ῥεμβομένη*. Schleusn. Lex. V. T.]

'Ρέμβη, Vagatio, Erratio; Aberratio, ut quidam interpr. *πλάνη*, quo Gal. Lex. Hippocr. exp. illud *ῥέμβη*: addens significare et quædam alia, a verbo *ῥέμβεσθαι*. [Legitur autem * *'Ρεμβίη* in Hippocr. p. 1215=356, 9.] AT VERO *'Ρέμβος, ὁ*, Vagus, Erro, de Ædil. edicto, Bud. In VV. LL. autem annotatur hunc Latine dici posse Vagabundum. Et affertur hæc exp. Græca, Proprie *ῥέμβον* appellari *τὸν συνεχῶς ἀναιτίως πλανώμενον, καὶ καιροὺς εἰς ἀνόητα δαπανῶντα, βραδέως εἰς τὸν οἶκον ἐπαναστρέφοντα*. Quibus subjungitur e Marco Aurelio, (2, 17.) *'Η ψυχὴ ῥέμβος*, Anima vaga. [I. q. *ῥέμβη*, Plut. 8, 381.] Invenitur ETIAM *'Ρεμβὸς* ap. Erotian., p. 43. meæ Ed. (=318.) scribentem *ῥεμβὸν* et *γαῦσον* dici *τὸ στρεβλόν*. Ubi habes ET *'Ρεμβοειδέα*, quod exp. *τρόπον πλαγίων*. Et paulo ante HABET *'Ρομβοειδέστατον*, quod ait significare *καμπυλώτατον*. [Cf. *'Ραιβός*.] Eum tamen hic scripsisse itidem *'Ρεμβοειδέστατον*, inde suspicor quod addat, *'Ρεμβὸν γὰρ καὶ Γαῦσον τὸ στρεβλὸν λέγεται*. At Gal. non *ῥεμβοειδέα* nec *ῥομβοειδέα* affert, SED *'Ραιβοειδέα*, exponens *καμπύλον*. [" *'Ρέμβος, 'Ρεμβὸς*, Brunck. Lectt. ad Anal. 198. Visconti Iscr. Triop. p. 69." Schæf. Mss. * " *'Ρεμβὰς*, Vaga, Epiph. Ancorat. p. 105. (Hær. 21, 1.)" Kall. Mss. "Const. Apost. 299." Wakef. Mss. LXX. Sir. 26, 9. *γυνή*.]

'Ρεμβώδης, Animo vagabundo factus, Qualis est ejus cujus animus vagatur. Affert autem Bud. e Plut. Dione (7.) *'Αεί τινας διατριβὰς ἐμνῶντο ῥεμβώδεις περὶ πότους*. Atque ut *ῥέμβεσθαι* docuit Idem dici de eo quod neglectim fit, sic *ῥεμβώδους πολιορκίας* Suidas exp. *ἠμελημένης*. E quo miror VV. LL. *ῥεμβώδης* exponere, Inanis labor, Remissus: perinde sc. ac si ille non pro adj., sed pro subst. nomen istud

haberet, et ἀμελείας, non ἠμελημένης exponeret. Imo ne hoc quidem ἀμελεία ita interpretandum fuisset. Ibid. additur ῥεμβώδης a Plut. de Vero Audiendi Munere, (ita enim interpr., περὶ τοῦ Ἀκούειν,) accipi pro Immiti et torvo. Locum autem non addunt, qui est hic, (p. 165.) Ὥσπερ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκροάσεως, οὐ μόνον βαρύτης ἐπισκυνίου, καὶ ἀηδία προσώπου, καὶ βλέμμα ῥεμβῶδες, καὶ περίκλασις σώματος, καὶ μηρῶν ἐπάλλαξις ἀπρεπὴς, ἀλλὰ καὶ νεῦμα καὶ ψιθυρισμὸς πρὸς ἕτερον, καὶ μειδίαμα, χάσμαι τε ὑπνώδεις, καὶ κατήφειαι, καὶ πᾶν εἴ τι τούτοις ἔοικεν, ὑπεύθυνόν ἐστι καὶ δεῖται πολλῆς εὐλαβείας. Ubi βλέμμα ῥεμβῶδες Interpres non vertit Immitis et torvus intuitus, sed Vacillantis intuitus. Ego autem existimo βλέμμα ῥεμβῶδες vocari Intuitum, q. d. Vagabundum: i. e. Oculos non defixos in eum qui verba facit, sed huc illuc vagantes. [" Jacobs. Anth. 11, 51." Schæf. Mss. * Ῥεμβωδῶς, Hes. v. Σκαλαπάζειν.]

[* Ἐπιῤῥεμβὴς, i. q. ῥεμβώδης, unde adv. * Ἐπιῤῥεμβῶς, Stob. Phys. 1092. Ἐπιῤῥεμβῶς καὶ ἀργῶς διαζῆν.]

[* Ῥεμβείνοδος, Nomen Jovis s. Serapidis, Inscr. ap. Chishull. p. 162.]

Ῥόμβος, qui vocatur itidem Rhombus a Lat. Poëtis, Propertio et Ovidio, necnon Martiale: sc. de veneficarum mulierum rhombo loquentibus; sicut ap. Theocr. in Pharmaceutria veneficiis et incantationibus ῥόμβος adhibetur: (30.) Χὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, Ὣς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἀμετέρῃσι (nisi potius scribendum est ἀμετέραισι) θύραισιν: ubi ῥόμβος a Schol. exp. τροχὸς, i. e. Rota: quod optime convenit cum hoc Propertii loco, 3, (4, 26.) Improba non vicit me moribus illa, sed herbis; Staminea rhombi ducitur ille rota: nec enim dubito quin præferenda sit hæc lectio, quæ habet Staminea, ei quæ habet Straminea. [Cf. Koehler. ad Theocr. 2, 18.] Legitur vero ap. eund. Schol. (18.) Ῥόμβος δὲ ὃν οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι, παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὢν, κ. τ. λ.: atque ita scriptum habent hunc locum et VV. LL.: sed lectorem non celabo, inter καλοῦσι et παρόσον deesse quædam verba: minimeque intellexisse illum, ideo ῥόμβον vocari ab Atticis κόρυμβον, quod ternarius numerus sit perfectus. Ita enim vet. Cod. Τὸν δὲ ῥόμβον οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλοῦσιν· ἐς τρὶς δὲ ταῦτα ἐποίουν διὰ τὸ τέλειον τοῦ γ' ἀριθμοῦ. [Vide Ruhnk. ad Tim. infra citandum.] Ceterum ut ῥόμβος hic Rotam, s. Quiddam rotæ formam habens significat, sic ap. Pind. 'O. (13, 134.) crediderim posse nos interpretari Rotationem: eam quidem sequendo signif. qua dicitur Rotare telum; dicit enim ῥόμβον ἀκόντων: quod Schol. exp. δίνησιν καὶ βολὴν τῶν ἀκοντίων. Interdum autem ῥόμβος SIVE Ῥομβοειδὲς σχῆμα, de Figura quadrilatera, quæ æquilatera quidem est, sed non rectangula, VV. LL. Ubi tamen ῥομβοειδὲς σχῆμα exp. etiam Quod in contrarium collocatas lineas atque angulos habet æquales: id autem nec rectis angulis nec æquis lateribus continetur. Duo coni ita compositi inter se, ut æquales bases se mutuo tangant, rhombi solidi figuram constituunt, quam et forma fusi repræsentat. Vide Archimedem [de Sphæra et Cylindro.] Suidas pro Cylindro poni existimat. Tradit etiam esse in navi τὸ πολεμικὸν σιδήριον. At in VV. LL. ex Eod. annotatur, esse Saltationis genus. Vide autem de hac voce et alia ap. Eust. [ad Dionys. P. 1134.] et Etym. HINC Ῥομβοειδὴς ET Ῥομβώδης, Rhombi formam habens: ῥομβώδης παράταξις, Acies quæ instructa est rhombi figura. [" Ῥομβοειδὴς, Orig. c. Cels. 309." Kall. Mss. " Ad Dionys. H. 1, 386. Koen. ad Greg. Cor. 261(=555.)" Schæf. Mss.] Ῥόμβος, Rhombus, piscis, ap. Athen. (330.) Quidam Eum esse putant, qui dicitur a nostrate vulgo Turbot. [" Luzac. Exerc. 96. 100. Brunck. Apoll. Rh. 49. 216. Aristoph. Fr. 247. Musgr. Hel. 1378. Jacobs. Anth. 7, 93. 247. 9, 218. 382. Huschk. Anal. 106. 108. ad Charit. 760. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 53. Pierson. Veris. 204. Toup. Opusc. 2, 13. Valck. Adoniaz. p. 375. Brunck. Lectt. ad Anal. 198. Visconti Iscr. Triop. 69. Casaub. ad Inscr. Her. p. 355. Creu. De rhombo magico, Levesque in Thuc. 3. p. 323." Schæf.

A Mss. " Figura geometrica, Manetho 4, 239." Wakef. Mss. Conf. c. ῥύμβος, Schæf. Greg. Cor. 241. Barker. ad Etym. M. 1108-9.]

[Ῥόμβος, " Etym. M. 640, 25. Ῥύμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται· μυστικῷ σανιδίῳ, ὃ στρεφοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἦχον ἐμποιοῦσι· ῥύμβος δὲ καὶ ῥόμβος διχῶς λέγεται· ἔστι δὲ τροχίσκος, ὃν τύπτοντες ἱμᾶσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι * περιδονεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν· ῥύμβον δὲ αὐτὸν Εὔπολις εἶπε· καλεῖται δὲ καὶ βρυτήρ. Sed etiam aliter usurpatur nomen ῥόμβος. In Gallorum enim vestibus ῥόμβοι sunt Figuræ quadræ et ῥαβδοειδεῖς, quæ a Diod. S. 5, 30. p. 353, 98. πλινθία vocantur. Salmas. ad Vopisc. Carin. c. 20. p. 860.:—' Tales erant et ῥόμβοι, quos vestibus suis intextos gerebant Ephesii, de quorum luxu ita scribit Democritus Ephesius ap. Athen. 12. (p. 525.) Τὰ δὲ τῶν Ἰώνων * ἰοβαφῆ καὶ πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντά. Qui ῥόμβους ibi accipiunt Instrumenta textoria, tota re falluntur. In his est Eustathius. Ῥόμβοις ὑφαντὰ vestimenta dicuntur, Quæ B rhombis et figuris ῥομβοειδέσι distincta erant ac virgata, qualia fuisse Gallorum Sagula scribunt veteres.—Lacus in veste figura etiam quadrata, et i. q. πλινθίον. Inde Lacuatæ vestes, τοῖς πλινθίοις διειλημμέναι (ap. Diod. S. l. c.)— Ῥομβοειδὲς et ῥαβδοειδὲς σχῆμα idem. Idem etiam πλινθίον et Lacus. Sic Virgatæ vestes et Rhombis distinctæ, et Laterculis divisæ, et Lacuatæ, eædem omnino et iisdem modis variatæ. Quibus adde Scutulatas, quæ et eædem cum virgatis. Nam Scutulatum est ῥαβδωτὸν, et Scutula, ῥαβδοειδὲς s. ῥομβοειδὲς σχῆμα.' Schweigh. et Jacobsium (Add. Animadvv. in Athen. 285.) hic Salmasii locus præteriit. Casaubonus ad Athen. l. c. sic scribit:—' Quid sint Vestimenta ῥόμβοις ὑφαντὰ, quærimus accurate in Commentario de Re Vestiaria. Eust. scribit in primum Od. (p. 15, 24.) Δοκεῖ ὁ ῥόμβος καί τι ἐργαλεῖον εἶναι τοῦ ὑφαίνειν, afferens hunc ipsum locum. Sed in antiquo exemplari Athenæi, quo usus est is qui Excerpta confecit, scholium fuit adjectum, quod a Breviatore consertum hic appin- C gemus: Ἐν δὲ τῷ σχολίῳ τοῦ βιβλίου, ὅθεν αἱ παρεκβολαὶ, τάδε ἦσαν περὶ τοῦ ἄνω γεγραμμένου ῥόμβου. Ῥόμβος ἐστὶ τροχίσκος, ὃν τύπτοντες ἱμᾶσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι περιδινεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν, ῥύμβον δὲ αὐτὸν Εὔπολις εἶπεν· καλεῖται δὲ καὶ βρυτήρ.' Scholion hoc iisdem fere verbis conceptum legitur in Etym. M. Cf. Schol. Apoll. Rh. 1, 1139. ut et Scholia Mss. a Schæf. edita: Ῥόμβος δέ ἐστι τροχίσκος, ὃν στρέφουσι ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτω κτύπον ἀποτελοῦσι· ἄλλοι δὲ ῥύμβον καλοῦσι, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις, καὶ Δίδυμος. Ruhnk. ad Tim. 229.:—' Ῥυμβεῖν Atticorum fuisse videtur, ῥομβεῖν ceterorum Græcorum. Schol. Theocr. 2, 18. Ῥόμβος δὲ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι. Sic pro vulgato κόρυμβον scribebat J. Piersonus. Vide Valck. Diatr. in Eur. c. 5. p. 39.' (Sed vide et HSt. Thes. supra.) ' In Apoll. Rh. 1, 1139. pro ῥόμβῳ Etym. M. 706, 25(=640.) legit, ῥύμβῳ. Apollonii Schol. sic emendandus: Ῥόμβος· τροχίσκος ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι· τινὲς δὲ ῥύμβον αὐτὸ καλοῦσιν· ων καὶ D Εὔπολις ἐν Βάπταις καὶ Διδύμοις.' Imo scr. est Δίδυμος. Ante Ruhnkenium sic Apollonii Scholia emendarat G. D'Arnaud Lectt. Gr. 239.:—' Verba aliquantulum depravata sic castigo: τινὲς δὲ ῥύμβον αὐτὸν καλοῦσι. Si cui adhuc aliquid restare possit de lectionis hujus certitudine dubium, id omne tollet Etym. M. Ῥύμβος καὶ ῥόμβος διχῶς λέγεται — ῥύμβον δὲ αὐτὸν Εὔπολις εἶπε.' —— Usum vocis ῥόμβος, s. ῥύμβος, pro Rotula, quæ agitatur a sagis veneficis, notavit HSt. Sed est alius et sacer usus, de quo silet. Apoll. Rh. 1, 1139. ἔνθεν ἐς αἰεὶ Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται. Ad h. l. respexisse videtur Phot. a Ruhnkenio laudatus: Ῥόμβος· ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποθειάζοντες, ὡς τὸ τύμπανον· οὕτως Εὔπολις. Ergo Eupolis eodem sensu vocem usurpavit, quo Apoll. Rhodius. Archytas (in HSt. Excerptt. p. 84. ap. Schn. Lex.:) Καὶ τοῖς ῥόμβοις, τοῖς ἐν ταῖς τελεταῖς κινουμένοις, τὸ αὐτὸ συμβαίνει· ἥσυχα μὲν κινούμενοι βαρὺν ἀφίεντι ἆχον, ἰσχυρῶς δὲ ὀξύν. Ad Apollonii Rh. versum respexit Eust. in Dionys. P. 1134.—Est alius vocis ῥόμβος sensus, de quo nihil

monent HSt. et Schn. Supra vidimus, Eust. per *ῥόμβους* ap. Athen. 525. intelligere Instrumenta textoria: *Δοκεῖ ὁ ῥόμβος καί τι ἐργαλεῖον εἶναι τοῦ ὑφαίνειν.* Et quanquam ab Athenæi loco hæc interpretatio alienissima est, magnas tamen Eustathio debemus gratias, qui nobis antiquissimam et rarissimam vocis *ῥόμβος* signif. servasse videatur. De hac autem hujus vocabuli notione scribit Schweigh. ad Athen. locum: —'Neminem e vetustioribus vel Grammaticis, vel aliis Auctoribus novisse.' Sed noverunt fortasse Glossæ Labbeanæ: '*Ῥόμβος·* Girgillus, O.' Hoc tamen, ut verum dicamus, est ambigue dictum. Nam Girgillus est et Muliebre instrumentum, et Rota hauritoria. Gesner. Thes. L. L. vocem interpretatur, 'Instrumentum quo fila revolvuntur,' et citat Isidorum 20, 15. qui de signif. ab hac valde diversa loquitur. Inter Instrumenta hortorum ibi ponitur Girgillus, 'quod in gyrum vertatur. Est enim lignum in transversa pertica mobile, e quo funis cum situla vel utre in puteum demittitur hauriendæ aquæ causa.' Idem in Glossis: 'Girgillus, rota hauritoria.' Item: 'Haustrum rota, hauritorium, qui et Girgillus.' Hispanice Cuchillo, notante M. Martinio in Lex. Philolog., qui addit hæc:—'Est etiam Girgillus instrumentum quo fila revolvuntur. Vetus Dictionar. sic describit: Girgillus dicitur Instrumentum feminarum, quod alio nomine dicitur Volutorium, et dicitur a gyrus, quod vertendo in gyrum inde fila devolvantur. Filum enim de colo ducitur in fusum, a fuso in alabrum vel traductorium, ab alabro in girgillum, a glomicello in pannum, a panno in telam.' Græcis est *ἀρπεδόνη*, quæ vox alioqui Funem, Laqueum et Filum signif. De usu vocis *ῥόμβος* pro Girgillus silent HSt. et Schn. Glossæ Philoxeni habent: '*Ῥόμβος·* Tornus. De illo quoque silent. Græcam vocem *ῥόμβος* re vera significasse Instrumentum textorium, e Latino *ῥόμβος* manifestum est. De Latinorum autem rhombo doctissime simul et accuratissime scripsit Gesner. l. c. De vocab. Rhombus scribit Schweigh. ad Athen. locum: —'Videtur figura illa nomen invenisse ab ipso illo ludicro instrumento, quod Latine Turbo, et Græco etiam vocab. Trochus, Græce vero proprie olim *ῥόμβος* vocabatur: quod instrumentum non, ut hodie fere turbines, quos pueri nostri circumagunt, unius coni inversi formam habebat, sed formam duorum conorum ad bases junctorum; quo fiebat, ut a latere aspectum instrumentum, aut in medio dissectum, eam speciem figuramque referret, quam Rhombum vulgo vocamus. Quare et Rhombum solidum Archimedes de Sphæra et Cylindro, (referente Martinio in Lex. Philolog.,) sic definit: '*Ῥόμβον καλῶ στερεὸν, ἐπειδὰν δύο κῶνοι, τὴν αὐτὴν βάσιν ἔχοντες, τὰς κορυφὰς ἔχουσιν ἐφ' ἑκάτερα τοῦ ἐπιπέδου τῆς βάσεως* etc.' Ad Archimedis l. respexit HSt. Fallitur Schweigh., qui putet figuram Rhombum nomen invenisse a puerorum turbine, qui Græce Trochus, et olim proprio vocab. *ῥόμβος* vocabatur. Nam Grammatici et Critici veterrimi nihil de Puerorum instrumento dicunt, cum vocis *ῥόμβος* significationes declarant: tantum dicunt, ut vidimus, '*Ῥόμβος, τροχίσκος ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες.* At Apollonii Rh. Schol., cujus hæc sunt verba, loquitur non de Puerili instrumento, sed de Instrumento in sacris Rheæ usurpato, cujus Apoll. Rh. ipse obiter mentionem facit, 1, 1139. *ἔνθεν ἐς αἰεὶ Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται.* Eust. ad Dionys. P. l. c. cum dicit: *Ἔστι δὲ ῥόμβος καί τις τροχὸς, ὃν στρέφοντες ἐν ἱμάντι καὶ τύπτοντες ἐκτύπουν, ῥόμβος κατ' ὀνοματοποιΐαν καλούμενος. Ἀπολλώνιος οὖν ἐν Ἀργοναυτικοῖς λέγει, ῥόμβῳ καὶ τυμπάνῳ ὑπὸ Φρυγῶν τὴν Ῥέαν ἱλάσκεσθαι*: non de Puerili instrumento, sed Ad sacros usus destinato loquitur. Photius in Lex. plane ad idem sacrum instrumentum respicit, sic scribens: '*Ῥόμβος, ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποθειάζοντες, ὡς τὸ τύμπανον· οὕτως Εὔπολις.* Ad idem sacrum instrumentum referenda esse verba Scholii in antiquo Athenæi exemplari, quo usus est is qui Excerpta confecit, quod a Breviatore conservatum est, ex Eupolidis (qui de Sacro instrumento, teste Photio l. l., locutus erat,) mentione patet: *Ἐν δὲ τῷ σχολίῳ κ. τ. λ.* Cum denique Schol. Theocr. 2, 30. vocem *ῥόμβος* per *τροχὸς* interpretatur, loquitur non de Puerorum instrumento, sed de Magico rhombo, ut Propert. l. c. Notandum est, HSt. Thes. inter alias vocis *ῥόμβος* signiff. non Puerorum instrumentum, vel tale quid, posuisse. Ex his omnibus patet, Schweigh. falli, cum figuram rhombi nomen invenisse putat a Puerorum turbine, qui Græce Trochus, et olim proprio vocab. *ῥόμβος* vocabatur. Nam *ῥόμβος*, ut vidimus, ap. Apoll. Rh. et ejus Schol. et Eust. et Phot. et Schol. in Athen., ad quæ loca vir doctissimus provocare videtur, non est Puerorum turbo, sed Sacrum instrumentum in Rheæ s. Magnæ Matris ritibus adhibitum, ad sonos quosdam musicos excitandos aptissimum, quod loris verberabant simul torquentes. Et hanc esse vocis *ῥόμβος* primariam et ap. Scriptt. vett. propriam notionem, manifestum est. Hæc Sacri instrumenti signif. bene distinguenda est ab altera multo recentiori, qua ponitur, ut ap. Theocr. et Propert., pro Magica quadam rota ex ære facta, in quam, ut fusum, fila glomerabant veneficæ sagæ, iyngis visceribus ei ligatis, tam subito torquentes, ut inde sonus excitaretur, simul incantantes; qua filorum circumactione eum, in quem has adhibebant incantationes, sic vinciri posse putabant, ut nihil nisi ad ipsarum nutum faceret. Theocr. 2, 30. Hæc recentior signif. originem suam trahit ex antiquissimo et obsoleto hujus vocab. usu, quem nobis servavit Eust. l. l., sc. pro Instrumento textorio, s. Fuso, in quem fila glomerabant mulieres. Sed ei cum illa primaria signif., qua exp. Sacrum instrumentum in Rheæ ritibus usurpatum, nihil est commune præter notionem soni, circumactione rotæ facti. Nam, ut bene conjicit Eust. ad Dionys. P. l. l., *ῥόμβος κατ' ὀνοματοποιΐαν καλεῖται.* In alia quoque re fallitur Schweigh., qui *ῥόμβος* putet esse i. q. *τροχὸς*, et *τροχὸς* i. q. Lat. Turbo. Hæc est communis opinio, vel, ut verius dicamus, vulgaris error, quem penitus tollere conatus erat G. J. Voss. Etym. L. L.:—'Cave Trochum cum Turbine confundas. Nam Turbo s. Turben, Græce *βέμβιξ*: at *τροχὸς* est Circulus, s. Rota, quam pueri impulsu circumagebant. Monuit id jam olim Calderinus ad Martialis Apophoreta. Quare mirum, tantum esse pædagogorum stuporem, ut hodie quoque in Dionysio Catone, cum præcipitur pueris, ut trocho ludant, Turbinem significari velint. Atque id causæ est, cur nec hoc heroën Jos. Scal. monere eos puduerit in suis ad Dionysium Notis. Inprimis autem videndus Mercurialis de Arte Gymn. 3, 8.' 'Vetus Schol. Horatii,' ut ait B. Faber Thes., 'ad illud in Arte Poët. 380. Indoctusque pilæ, discique, trochique quiescit, consentit: Trochus, inquit, dicitur Turben qui flagello percutitur, et in vertiginem rotatur. Sed rectius est, quod addit, Aut e rota, quam currendo pueri virga regunt. Ita enim Martialis 24, 168. Inducenda rota est, das nobis utile munus. Iste trochus pueris, at mihi canthus erit. Hieron. Mercurialis quoque (l. c.) vult Trochum a Turbine diversum fuisse. Vide ipsum, et ibid. trochi imaginem, ex antiquo monumento expressam, itemque Scal. in Catonis Disticha, et Rigalt. et Artemid. p. 23. Sic Ludere Græco trocho, Horat. Od. 3, 24, 36. Virg. Æn. 7, 382. vocat volubile buxum. Cf. Plin. 9, 52.'" Barker. ad Etym. M. 1118—1126.]

[* *Ῥομβοτετράγωνος*, Tzetz. Chil. 8. p. 152.]

* *Ἡμιῤῥομβος*, Gal. 12. p. 40. Soranus 12. p. 507. 508. "Cocchii Chir. p. 16. 19. 24. 27." Kall. Mss. * *Ἡμιῤῥόμβιον*, Schn. Lex. v. *Ἡμίτομος*. * "*Πολύρομβος*, Cocchii Chir. p. 19. 20." Kall. Mss.]

[* *Ῥομβηδὸν*, Manetho 4, 108. "Ad Charit. 224=742." Schæf. Mss. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 209.]

"*Ῥομβέω*, Circumago s. Volvo in modum rhombi. "Exp. et *σφενδονῶ* a Suida." [Hes. v. *Βεμβικίζει*. Barker. ad Etym. M. 1098. 1121. n. "Timæi Lex. 229. et n." Schæf. Mss.] "*Ῥομβητὸς*, Versatilis "in modum rhombi, Qui circumagitur in modum "rhombi," [" Toup. Opusc. 1, 470. 2, 130. Antip. Sid. 27. Diodor. Zon. 4. Alcæus Mess. 8. Jacobs. Anth. 8, 9. Huschk. Anal. 81. 106." Schæf. Mss. "Suid. 2, 356." Wakef. Mss.] "At VV. LL. ha-

“ bent Ῥομβήτης, Motus in modum rhombi.” [* Ῥομβητὴς, Orph. Hymn. 30, 2.]

[* Ἐκρομβέω, Mathem. Vet. 69. Ἐκρομβεῖν καὶ διαστέλλειν τὸν ἀέρα. * Ἐπιῤῥομβέω, Schol. Pind. Ἰ. 4, 81. * Περιῤῥομβέω, Tzetz. ad Lyc. 309. Schol. Pind. Π. 4, 380. Plut. Anton. 67. Barker. ad Etym. M. 1098. 1121. n. “ Sylb. ad Clenard. 528.” Schæf. Mss.]

[* Ῥομβόω, unde] Ῥομβωτὸς, Rhombi figuram habens, Epigr. Athen. 5, (205.) Οἶκος ἦν ἄλλος πεντάκλινος ὀρόφωμα ῥομβωτὸν ἔχων, [Scutulatum, Lacunatum, Salmas. ad Vopisc. p. 513. Joseph. A. J. 12, 2.]

[* “ Ῥόμβα, Insectum, Tzetz. ad Lycophr. 786.” Kall. Mss.]

[* “ Ἀποῤῥέμβομαι, Evagor, M. Anton. 3, 4. 4, 22.” Kall. Mss. * Διαρέμβομαι, Gl. Pervagor, Suid. v. Ῥεμβώδης. * Περιρέμβομαι, Gl. Pervagor. * Συῤῥέμβομαι, Simul oberro, LXX. Prov. 13, 20. Hesych. Miles. de Vir. Clar. p. 35. * “ Συῤῥέμβομαι, Valck. Phœn. p. 146.” Schæf. Mss.]

A Ῥέμβω derivantur et duo VERBA, Ῥεμβεύω ET Ῥεμβάζω. Ac illud quidem Ῥεμβεύω, in VV. LL. redditur Circumdo, item Vagor, Fluctuo: sed absque Auctore: [at vide Schleusner. Lex. in V. T.] at Ῥεμβάζω, sequendo signif. quam habet ejus verbale Ῥεμβασμὸς, est Vagor mente, Vagabundo sum animo, ut Bud. vertit etiam ῥέμβομαι. At VV. LL. ILLUD Ῥεμβασμὸς interpr. Occupatio mentis: et ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας, Sapient. 4, (2.) Inconstantia concupiscentiæ. Apud Var. [et Phav.] ῥεμβασμὸς exp. ἀχαλίνωτος ἔννοια, item ζωῆς ἀφανισμός. [Vide Schleusn. Lex. V. T. “ Jo. Climac. Scala 416. 436. * Ῥεμβαστὸς, unde * Ἀῤῥέμβαστος, 403. νοῦς.” Boiss. Mss. “ Andr. Cr. 22.” Kall. Mss. “ Non distractus, avocatus, Anonym. Vit. Chrys. 322, 32. Τὸν νοῦν ἀρέμβαστον περὶ τὴν τῆς γαστρὸς θεραπείαν διατηρῶν.” Seager. Mss. * Καταῤῥεμβεύω, Circumago, Vagari facio, LXX. Num. 32, 13. al. * Καταῤῥομβεύω.]

Inveniuntur ETIAM Ῥύμβος ET Ῥυμβίον ET Ῥυμβὼν, όνος, ὁ, e quibus Ῥύμβος existimatur itidem fuisse Rotula, vel potius Turbinatum quidpiam: de cujus usu consule Etym. A Schol. Apoll. Rh. ῥύμβος esse dicitur κίνησις. Quidam e Cyrillo tradunt ῥυμβὸς quidem esse Turbinem, Impetum; AT Ῥύμβος, Nomen fluvii. Apud Hes. quoque scribitur Ῥυμβὸς, quod exp. δῖνος. Secundum ILLUD Ῥυμβίον idem Schol. ait esse Rotulam quam veneficæ agitant: ut ῥόμβον antea diximus esse Rotam veneficarum. Idem ῥυμβόνας esse tradit Implicationes et circumvolutiones spiræ serpentis: exponens h. Apoll. Rh. l. 4, (144.) Ὡς τότ’ ἐκεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιζε Ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι. Sed ap. Hes. extat ETIAM Ῥεμβονᾷν, quod exp. διασκορπίζειν, Dispergere. Apud Eund. EST Ῥεμβονᾷν, quod exp. σφενδόνας, ut habent vulg. Edd.: verum aut σφενδονᾷν reponi debere, aut certe ῥεμβόνας, ut conveniat cum σφενδόνας, manifestum est. “ Ῥεμβὼν, Funda, VV. LL.” “ Ῥυμβονᾷν, Hes. “ exp. διασκορπίζειν, Dispergere.” “ Ἐρυμβόνα, Cu- “ pediæ, Deliciæ, ap. Ælian. VV. LL. e Suida; sed “ ap. eum scr. ἐρύμβων, a * ῥυμβάω, de quo suo “ loco.” [“ Eust. ad Dionys. P. 1134. Τινὲς δὲ ῥύμβον γράφουσι διὰ τοῦ ῡ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ Αἰθέριον ῥύμβον φησὶν, ὅ ἐστι στροφὴν καὶ τροχοειδῆ κίνησιν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰς κινήσεις ὁ Ἀπολλώνιος Ῥυμβόνας καλεῖ· καὶ τάχα καὶ ἡ παρὰ τῷ Αἰλιανῷ κειμένη ἄπορος λέξις, τὸ Ἐῤῥυμβόνα, ἐκ τοιούτου τινὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν· ἐν οἷς λέγει, ὅτι Ἔσπαθα τὰ χρήσιμα, καὶ εἰς ἀσωτίαν ἐῤῥυμβόνα τὰ τιμιώτατα. Æliani Fr., ab Eust. laudatum, extat ap. Suid. duobus locis, in v. * Ῥυμβεῖν et in v. Ἐῤῥυμβόνα, ubi paulo aliter legitur: Ῥυμβεῖν· ῥομβεῖν, τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥόμβου. Αἰλιανός· Καὶ ἐῤῥυμβόνα τὰ τιμιώτατα εἰς ἀσωτίαν ἀφειδεστάτην, ἀπὸ τοῦ ῥυμβονῶ ῥήματος. Hesychius ad Æliani locum respexit, ut et Phot. Lexico, ubi exp. διαῤῥίπτειν. Cf. Perizon. ad Æliani Frr. p. 1025. * Διαρυμβονάω, Hes. Διερυμβονήσατε· διεφορήσατε.” Barker. ad Etym. M. 1120—1. “ Ῥύμβος, Luzac. Exerc. 96. 100. Hutchk. Anal. 107. Jacobs. A Anim. 93. 261. Brunck. Apoll. Rh. 49. 216. Toup. in Schol. Theocr. p. 211. ad Timæi Lex. 229. Valck. Diatr. 38. 41. Conf. c. ῥόμβος, Porson. Phœn. 5.” Schæf. Mss. “ Eur. Or. 980.” Wakef. Mss. Schæf. ad Greg. Cor. 241. 572. “ Ῥυμβέω, Ῥυμβονάω, ad Timæi Lex. 229.” Schæf. Mss.]

“ Ῥομφεῖς, Lora quibus consuuntur calcei,” [Hes.]

ῬΕΠΩ, ψω, Vergo, Propendeo, Præpondero. De statera proprie dictum, s. lance. Plato de Rep. 8. Ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου, ἑκατέρου ἀεὶ τοὐναντίον ῥέποντος. Dicitur autem ῥέπειν vel ipsa statera, vel quod ei impositum est. Hom. Il. X. (212.) cum dixisset, Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα, Ἐν δ’ ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, Τὴν μὲν κ. τ. λ. subjungit, Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ’ Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ. Hoc autem ῥέπε illud esse puto, quod ab Hes. exp. ἐβαρεῖτο: atque ita scribi ap. eum debere pro ῥέπει. [Poëta Comicus Stobæi p. 498. Grot. B τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον Κάτω βαδίζει, τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία.] ‖ Plerumque vero metaphorice usurpatur pro Propensum esse s. Propensiorem ad aliquid, et Inclinare: ut dicitur Inclinare animus aut Inclinare sententia aliquo. Philo V. M. 3. Ἀλλ’, ὡς ἔοικεν, ἀβέβαιος ἡ μοχθηρῶν ἀνθρώπων διάθεσις, ὡς ἐπὶ πλάστιγγος, μικρᾶς ἕνεκα προφάσεως, ῥέπουσα πρὸς τἀναντία, Alciphron, Τούτων οὖν τὴν αἵρεσιν ταλαντεύῃ· ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς ἅπαξ, ἐκεῖσε ἀκολουθήσω: Quo inclinarit animus tuus, Quam in partem sententia tua inclinarit. Plato autem usurpavit ἔῤῥεψε impersonaliter etiam, nisi aut deest, aut relictus fuit subaudiendus nominativus, infinitivum ei subjungens: Epist. 7. Διστάζοντί μοι πότερον ἂν εἴη πορευτέον, ἢ πῶς, ὅμως ἔῤῥεψε δεῖν καὶ νῦν πειρατέον εἶναι. Alicubi ῥέπειν πρός τινα est Propensione voluntatis inclinare in aliquem: quod loquendi genus e Cic. accipio, ut ap. Jos. Πλῆθος ἔῤῥεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους. Sic ap. Plut. Amat. Narr. Ἀνεπέπειστο γὰρ ὑπὸ τῶν τῆς παρθένου οἰκετῶν ὡς πρὸς αὐτὸν μᾶλλον ἐκείνη ῥέποι, ubi C tamen a Polit. redditur Illam ad sese vergere: quod minus probo. Interdum vero ῥέπειν Propensum s. Proclivem, Propensiorem s. Procliviorem esse: ut ῥέπειν πρὸς τὰς ἡδονάς. ‖ Ῥέπειν, Tendere, Ferri, ut quidem ap. Gal. ad Gl. Ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα, redditur, In ventrem tendit et fertur. Bud. autem vertit Tendere, item Pertinere (quod malo) in hoc Aristoph. versu, Πλ. (51.) Οὐκ ἔσθ’ ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει. Cui simile est hoc Antiphanis, [ap. Athen. 449.] ὁ γρῖφος ἐνταῦθα ῥέπων. [“ Ad Charit. 713. Jacobs. Anim. 99. 279. 309. Anth. 8, 327. ad Diod. S. 2, 106. Heyn. Hom. 5, 428. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 118. Valck. Phœn. p. 349. Toup. Opusc. 2, 252. ad Lucian. 1, 377. Brunck. Œd. T. 847. ad Herod. 647. (7, 130.)” Schæf. Mss. “ Clem. Alex. 950.” Wakef. Mss. Æsch. Suppl. 417. τῶν δ’ ἐξ ἴσου ῥεπομένων, Hisce æqualiter inclinantibus.]

[* “ Ῥέψις, Propensio, πρὸς τὰ αἰσθητὰ, Andr. Cr. 231.” Kall. Mss.]

D [* “ Ἀνωρεπὴς, Vita S. Synclet. in Coteler. Monum. 237.” Kall. Mss.] Ἀῤῥεπὴς, Non vergens quoquam, In neutram partem vergens, Dionys. Καὶ τὴν ἀῤῥεπῆ καὶ * ἀπαρέγκλιτον ἀεικινησίαν ὑπερεκτεινομένη διὰ παρουσίαν ἀγαθότητος, Stabilem et permanentem, nec quoquam vergentem, h. e. μήτ’ ἀνάῤῥοπον, μήτε κατάῤῥοπον, Bud. Pro ἀῤῥεπῆ Cic. dicit In quibus nihil est momenti, p. 183. mei Cic. Lex. [Plut. 10, 384. “ Clem. Alex. 618.” Wakef. Mss.] Ἀῤῥεπῶς, Non vergendo in alterutram partem, Ita ut non vergat etc. [“ Jacobs. Anth. 7, 407.” Schæf. Mss. “ Clem. Alex. 60.” Wakef. Mss.] QUINETIAM Ἀῤῥεψία, pro Sententia neutram in partem vergente vel propensius inclinante, affertur e Diog. L. Pyrrhone (587.) Sed malim interpretari, Animus in neutram partem magis inclinans, aut etiam in neutram sententiam. [Sext. Emp. * “ Παναῤῥεπὴς, Dionys. Areop. 28.” Kall. Mss.] Ἐπιῤῥεπὴς et Καταῤῥεπὴς, vide post verba Ἐπιῤῥέπω et Καταῤῥέπω. Ἑτεροῤῥεπὴς, opp. illi ἀῤῥεπὴς, In alteram partem vergens, incli-

nans, [Æsch. Suppl. 410. Ζεύς. Schol. Il. H. 141. "Schol. Theocr. 9, 23." Wakef. Mss. "'Ετεροῤῥεπὲς ζήτημα, Quæstio s. Argumentum quod in una parte plus habet virium, in altera minus. Hermog. περὶ Στασ. p. 12. Hoc refertur ad ζητήματα μελετώμενα, Quæstiones quarum disceptatio non ad judicium, sed ad exercitationem privatam et scholasticam pertineat. Ab illo differt τὸ μονομερὲς, h. e. Quod in una parte omnino laborat, vel nullas rationes habet, neque argumenta præbet, adeoque plane non potest in disceptationem judicialem venire. De hoc agit Hermog. l. c. p. 10., ad quem l. Marcellinus ap. Ald. T. 2. p. 55. Μονομερές ἐστιν, ἐν ᾧ τὸ μὲν ἕτερον τῶν προσώπων ἰσχύει τοῖς λόγοις, τὸ δὲ ἕτερον παντελῶς ἀσθενεῖ. Idem dictum ἑτερομερές. Vide Fortunat. p. 39. in Rhett. Pith." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] "INDE 'Ετεροῤῥεπεῖν, In alteram partem vergere s. "propensum esse, In alteram partem inclinare. Pro "quo ET 'Ετεροῤῥοπεῖν dicitur, ut ἰσοῤῥοπεῖν. Nam "ET ἑτερόῤῥοπος dicitur pro ἑτεροῤῥεπής. Gal. 'Ετερόῤῥοπος ἐς τὴν γῆν ἀφίζεται, In alteram inclinata B partem, In alteram partem vergens." [Hippocr. 938. 939. 1017. "Rhian. 1. et Jacobs., Valck. Anim. ad Ammon. 108. Mitsch. H. in Cer. 156." Schæf. Mss. Item *'Ετεροῤῥοπής, Hippocr. 399, 54. sed male pro —ρεπής. *'Ισοῤῥεπής, Poëta de Vir. Herb. 98. ap. Fabr. B. Gr. 3. p. 646. Apollon. Dysc. de Pron. 269. Bekk. "Schol. Brev. ad Il. N. 333." Boiss. Mss. Nicander Θ. 646. "Heyn. Hom. 6, 431." Schæf. Mss.]

'Ροπὴ, ἡ, Propensio, et q. d. Devergentia, Bud., qui et pro Libramento a Plut. poni tradit. At VV. LL. interpr. Inclinatio et momentum lancis ad imum vergentis, item Pensio, e Vitruvio: adduntque, eund. Plut. proprie de lance ita usurpasse in Camillo (28.) Τῶν δὲ Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων, κρύφα τοπρῶτον, εἶτα καὶ φανερῶς ἀφελκόντων, καὶ διαστρεφόντων τὴν ῥοπὴν, Lancis momentum protrahendo premendoque pervertentibus. Ego διαστρέφοντας τὴν ῥοπὴν dici puto Qui inclinationem lancis pervertunt, i. e. qui faciunt ut inclinet non in eam C partem in quam sponte inclinat, sed in alteram. A quibusdam ῥοπὴ redditur Nutus: ut sc. Cicero dicit terrena et humida suopte nutu et suo pondere ad pares angulos in terram et in mare ferri. Affertur etiam e Liv. Nutu suo prægravare. At in VV. LL. ponitur Nutus, additum habens νεῦμα. Ibid. ῥοπὴ κατωφερὴς ex Alex. Aphr. Propensio ad imum vergens, Declivitas. E Chrys. autem proferunt pro Propensio in aliquem, Auxilium, Nutus, de Prec. Ἄνευ τῆς θείας ῥοπῆς οὐκ ἄν τι τῶν ἀγαθῶν εἰς τὰς ἡμετέρας ἔλθοι ψυχὰς, Citra Dei propensionem atque nutum. Ex Eodem de Officio Episc. Ὑπὸ τῆς ἄνω βοηθουμένη ῥοπῆς, A superiore inclinatione adjuta. At ego dixerim potius Inclinatione voluntatis divinæ. Cic. dicit etiam Inclinatione voluntatis propendere in aliquem. Nisi velimus accipi pro Vi impultrice, (de qua signif. dicam paulo post,) quod longe malim quam Auxilium. Habent etiam ἔχεται ῥοπῆς ex Aristoph. pro Nutat ac propendet. Quæ verba petita sunt e Vespis, ubi tamen habetur non ῥοπῆς, sed ῥοπᾶς Dorice: (1235.) D Ἀνατρέψεις ἔτι τὰν πόλιν· Ἃ δ' ἔχεται ῥοπᾶς. Ubi redditur, Evertes remp., ea autem vergit ad inclinationem. ‖ 'Ροπὴ metaphorice positum reddi sæpe potest voce Momentum, Dem. (154.) 'Ροπὴν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν, Aliquid momenti habet, et usum quempiam, Aristot. de Cœlo 2. Μεγάλην ἂν ἔχοι ῥοπὴν εἰς πίστιν, Multum in eo momenti ad faciendam fidem positum esse possit. Idem βρίθος et ῥοπὴν copulavit, Eth. 1, 11. Καθάπερ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἀτυχημάτων τὰ μὲν ἔχει τὶ βρίθος καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸν βίον, ubi redditur, Pondus aliquod et momentum. Potest vero et hoc ipsum ῥοπὴ alicubi reddi illo nomine Pondus. Xen. K. Π. 4, (2, 8.) Ὁ Κῦρος οὐ μικράν τινα αὐτῶν ᾤετο ῥοπὴν εἶναι καὶ παρόντων καὶ ἀπόντων, Non parvi momenti esse putabat eorum vel præsentiam vel absentiam. Pol. usus est plurali, Ταῦτα γὰρ πάντα, τοῦ πολέμου μέρη ἐστὶ, καὶ ῥοπὰς ποιεῖ πρὸς τὸ νικᾷν. Sic et Momenta plur. dicitur. ‖ Affertur vero et ῥοπὴ χρόνου, pro eo quod dicitur Latine Momen-

A tum temporis, et Articulus. At Basil. Ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ, dixit pro Momento temporis, i. e. Puncto temporis: scribens de Job, Ὁς πένης ἐκ πλουσίου, καὶ ἄπαις ἀπὸ καλλίπαιδος ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ γενόμενος, διέμεινεν ὁ αὐτός. ‖ Quod momentum affert ad rem aliquam et pondus, Vis impultrix, ut Bud. vertit ap. Aristot. de Mundo, Ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων: quæ ait de Deo dici tanquam prima causa. Videndum igitur annon et θεία ῥοπὴ in Chrys. l. quem modo protuli, ita exponi queat. ‖ 'Ροπὴ a quibusdam exp. κίνδυνος, i. e. Periculum, cum alibi, tum in Soph. Tr. (82.) p. 33. meæ Ed. Ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον, Οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα, κ. τ. λ. Schol. ἐν κινδύνοις τοιούτοις, καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. Ex Eod. (Œd. C. 1508.) affertur ῥοπὴ βίου pro Exitu vitæ. Apud Eund. (Œd. T. 961.) Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπὴ, Eust. exp. βραχεῖά τις ἀφορμὴ, addens, λύπης τυχὸν, ἢ χαρᾶς, ἢ φόβου. Cum hac autem expositione convenire atque adeo pro ea facere mihi videtur l. quidam, quem B ante protuli, col. proxime præcedente, circa principium, e Philone, in cujus fine legitur, Μικρᾶς ἕνεκα προφάσεως, ῥέπουσα πρὸς τἀναντία. ["Thom. M. 806. ad Charit. 673. 713. Brunck. ad Soph. Fragm. p. 29. Ed. 4°. Aristoph. 1, 277. Soph. 3, 445. Jacobs. Anim. 40. Anth. 9, 343. 435. 11, 333. ad Diod. S. 1, 131. 194. 559. 2, 70. 429. Palladas 86. Dionys. H. 3, 1437. Lennep. ad Phal. 42. 135. 166. Gell. N. A. 1. p. 46. Bip., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 118. Toup. ad Longin. 399. Opusc. 1, 386. 2, 161. Bibl. Cr. 3, 1. p. 101. Plut. Mor. 1. p. 8. Valck. Hipp. (1174.) p. 287. Koen. ad Greg. Cor. 13. 'Ροπῆς καιρὸς βραχὺς, Anthol. Pal. 2, 399." Schæf. Mss. "Ut ῥιπὴ, Pisid. 214. Temporis occasio, Bud. Ep. 256. Robur, Auxilium, Theod. 1, 519. Vires, Potestas, Orph. Lap. 50." Wakef. Mss. Ab Hesychio exp. κλίσις, νεῦμα, ῥάβδος, δύναμις, βοήθεια. Inscr. Attica ap. Boeckh. Staatsh. 2, 347. Ἐχέτω ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ ῥοπὴν δραχμὰς δέκα δύο, Plut. Artax. 30. Ἦν μὲν οὖν ἐπὶ μικρᾶς ῥοπῆς ὁ Ἀρταξέρξης, Aristot. Nicom. 1, C 1. Καὶ πρὸς τὸν βίον ἡ γνῶσις αὐτοῦ μεγάλην ἔχει ῥοπὴν, Eur. Hel. 1090. βλέπω δύο ῥοπάς· Ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ μ',—Ἢ πατρίδα τ' ἐλθεῖν κ. τ. λ.]

Ἀνάῤῥοπος, ὁ, ἡ, ET Ἀνώῤῥοπος, Sursum vergens, sicut κατάῤῥοπος, Deorsum vergens, Bud. 871. e Gal. Affertur et ex Alex. Aphr. Probl. 1. Ἀνώῤῥοπον σχῆμα, quod in sublime erigitur. Quinetiam ἀνωῤῥόπῳ σχήματι, In sublime erectæ figuræ, item Resupinæ, VV. LL. sine Auctore. "Ἄῤῥοπος, Non de-"vergens, Sine ulla devergentia immotus permanens: "ut ἀῤῥεπής. Aliis simpliciter Immotus." [A Schn. non agnoscitur. * Διχόῤῥοπος, Ancipitem inclinationem habens, unde adv. * Διχοῤῥόπως, Æsch. Ag. 357. 824. 1281. Suppl. 613. * Ἔῤῥοπος, Hermann. Lex. Prosod. 462. * Εὔροπος, Anal. 2, 229. ἅμμα. * Ἡμίῤῥοπος, adv. * Ἡμιῤῥόπως, Moderate, Mediocriter, Leniter, Hippocr. 461. 495. 1002. * Ἰθύῤῥοπος, 809. Foës.]

Ἰσόῤῥοπος, Æqualiter vergens, In utramque partem sc. Æqualiter propensus. Id enim proprie sonat: exp. tamen potius, In neutram partem vergens, (iti-D demque verbum ab eo deductum ἰσοῤῥοπεῖν, In neutram partem vergere,) Æquilibris, In æquilibrio stans, Æquis libratus ponderibus, Ejusd. ponderis. Plato Phædone (58.) de terra loquens in æquilibrio stante, Ἀλλ' ἱκανὴν εἶναι τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἰσοῤῥοπίαν· ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν, οὐχ ἕξει μᾶλλον, οὐδὲ ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι· ὁμοίως δ' ἔχον, ἀκλινὲς μένει. Interdum Ἰσόῤῥοπος, Æque pollens, Eadem existimatione: ut τιμὴ ἰσόῤῥοπος, Aristot. Eth. 9, (1.) Ita Bud. Sciendum est autem interdum reddi etiam Æqualis, Par, et quidem cum ap. alios, tum ap. Thuc. Sed Herodiano præsertim frequens est usus hujus vocab., qui dicit, et ἰσόῤῥοπος ἀντίστασις, ut 1, (10, 9.) Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ μὴ τοσαύτην ὑπάρχειν δύναμιν ἡγεῖτο ὡς ἐξ ἀντιστάσεως ἰσοῤῥόπου καὶ φανερᾶς ἐφόδου συστῆναι πρὸς τὸν Κόμμοδον, et ἰσόῤῥοπος τῆς νίκης ἡ τύχη, 3, (7, 6.) Γενομένης δὲ συμβολῆς καρτερᾶς, ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἰσόῤῥοπος ἔμενεν ἑκατέροις τῆς νίκης ἡ τύχη, Diu utrimque decertatum est æquis viribus, Polit. Dicit vero eadem signif. et ἰσόῤῥοπον

μάχην, 1, (11, 5.) Ἰσοῤῥόπου δὲ ἐπὶ πολὺ τῆς μάχης A γενομένης, ubi ille interpr. itidem, Cumque diu æquis viribus decertatum foret. Ubi tamen non minus commode, ut opinor, ἰσόῤῥοπον μάχην possit quis reddere Ancipitem pugnam. Interdum vero dicitur ἰσόῤῥοπος τούτῳ vel πρὸς τοῦτο: ut ap. Eund. 6, (5, 1.) Ὅτε δὴ ἀντίπαλα καὶ ἰσόῤῥοπα ᾠήθη εἶναι τὰ ἑαυτοῦ στρατεύματα τῷ πλήθει τῶν βαρβάρων, Cum primum se haud imparem fore adversariorum copiis credidit. Ut autem hic ἰσόῤῥοπα cum ἀντίπαλα jungit, sic alibi ἰσόῤῥοπον cum ἀξιόμαχον: sed interjectam non habent particulam copulativam vulg. Edd., quam tamen non dubito quin ille interjecerit, et quin eam addere debeamus: 7, (9, 9.) Ἐννοῶν τὴν δύναμιν Μαξιμίνου, οὐδὲν δὲ ὁρῶν ἐν Λιβύῃ ἀξιόμαχον ἰσόῤῥοπον, pro ἀξιόμαχον καὶ ἰσόῤῥοπον: ut quidem reponendum esse judico. Libro autem 6, (3, 3.) dicit Δύναμιν ἰσόῤῥοπον πρὸς τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων. Jam vero et ipsos viros dicit esse ἰσοῤῥόπους, quorum pares sunt vires, qui æquo Marte pugnant: quorum est ἰσόῤῥοπος μάχη: ut libro eodem, Καὶ ἰσόῤῥοποι B πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο. At Philo dixit etiam ἰσόῤῥοπον κόλασιν πρὸς τοσαύτην ἀσέβειαν, V. M. 3. Ἰσόῤῥοπον γὰρ ἐπινοῆσαι πρὸς τοσαύτην ἀσέβειαν κόλασιν ἄνθρωπος οὐκ ἂν ἴσχυσεν, Parem tantæ impietati pœnam, Dignas tanta impietate pœnas. Sed vulg. Ed. habet ἀσεβείας. [Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 352. "Thom. M. 650. ad Charit. 713. Valck. Anim. ad Ammon. 108. ad Diod. S. 1, 253. Alciphr. 396. (3, 32.) Jacobs. Anth. 7, 215. 12, 245. * Ἰσοῤῥόπως, ibid." Schæf. Mss. Lucian. 2, 402. Dio Cass. p. 182.] Ἰσοῤῥοπία, ἡ, In neutram partem propensio, Æquilibrium. Habes autem hoc subst. in l. Platonis quem protuli in Ἰσόῤῥοπος. [Callistr. 894. Themist. 275. Plut. 6, 521. 9, 550.] Ἰσοῤῥοπέω, In neutram partem vergo, Æquilibrium facio, Bud. 871. e Polyb. (1, 11; 1. 6, 10, 7.) Idem ex Aristot. ἰσοῤῥοπεῖν pro Nec superare, nec superari. Idem in suo Lex. exp. etiam Adæquare, addens, Nec excedere, nec minus esse. Sic autem et Plat. usum esse testatur, de LL. 5. p. 146. [Plut. 8, 295. * Ὁμόῤῥοπος, C unde * " Ὁμοῤῥόπως, Heringa Obss. 61." Schæf. Mss.] Ὀξύῤῥοπος, quasi οὗ ὀξεῖά ἐστι ῥοπή, vel ὀξεῖαν ῥοπὴν ἔχων, Qui fit momento temporis. Unde exp. Celer, Celerrimus: ut, Ἡ ὀξύῤῥοπος κίνησις τῆς σελήνης, ap. Alex. Aphr. Sic, Ὀξύῤῥοποι τῆς τύχης μεταβολαί, Quamcelerrimæ fortunæ mutationes, VV. LL. ubi alioqui ὀξύῤῥοποι per se etiam significare interdum dicitur Paulo momento mutabilis. A Bud. exp. et Fluxus. Idem affert et pro Agilis: e Basilio, Ῥαγδαῖον ἡ πάρδαλις καὶ ὀξύῤῥοπον ταῖς ὁρμαῖς· ἐπιτήδειον αὐτῇ τὸ σῶμα συνέζευκται, τῇ ὑγρότητι καὶ τῷ κούφῳ τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασι συνεπόμενον. [" T. H. ad Plutum p. 232." Schæf. Mss. " Ὀξύῤῥοπον, τὸ, Celeritas cum vehementia conjunctum, Vehementia orationis simpliciter, Longin. 18, 1. Vide Σοβαρός." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * " Ὀξυῤῥόπως, Greg. Naz. Or. 53. p. 753. Is. Porphyr. in Allatii Exc. p. 274." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 903. * " Ὀξυῤῥοπία, Promtitudo, Amphiloch. p. 98. ubi male ὀξυροποιΐαν Combef." Kall. Mss.] Apud Hes. D autem EXTAT Ὀξυῤῥεπής, quod exp. ὀξέως βαρῶν, ἢ ῥέπων: item κινούμενος, sub. ὀξέως: quæ exp. convenit cum ea signif. nominis ὀξύῤῥοπος, qua ponitur pro Agilis. [Pind. Ὀ. 9, 138. * Παλίῤῥοπος, Reflexus, Eur. El. 492.]

[* Ῥοπικὸς, Antigon. c. 127. πρὸς τὴν συνουσίαν. " Bast Lettre 56." Schæf. Mss. Vitiosa lectio ap. Longin. 3, 4. Cf. Ῥωπικός.]

[* Ἀμφιῤῥέπω, unde] " Ἀμφιῤῥεπής, In utramque partem inclinans s. vergens. Interdum et Ambiguus, Anceps; poni enim ajunt ἐπὶ λέξεως διγνώμονος." [Eust. Od. A. p. 25, 14. * " Ἀμφίῤῥοπος, Polyæn. 2, 1, 23. Zonar. de Matrim. Sobrin. §. 10." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 93." Boiss. Mss. " Etym. M. 93, 45." Wakef. Mss.]

[* Ἀναῤῥέπω, oppositum τῷ καταῤῥέπω, Theol. Arithm. p. 29. Ast. Ἀνάῤῥοπος, vide supra.] " Ἀναῤῥοπία, Sursum vergere, Acclivitas: cui opp. " καταῤῥοπία. Ambo ap. Hippocr." [de Humor. 47, 10.]

Ἀντιῤῥέπω, In contrariam partem vergo, Philo V. M. 3. (p. 187.) Ἐπαμφοτερίζων δὲ τὴν γνώμην, καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιῤῥέπων, Et velut in libra huc et illuc in vicem pronus, Turn. [Æsch. Ag. 585.] Ἀντίῤῥοπος, In contrarium s. In contrariam partem vergens. Sæpius tamen ἀντίῤῥοπος usurpatur pro ἰσόῤῥοπος, exponiturque ἀντίῤῥοπος in hac signif., Æque pollens, Æquale pondus s. momentum habens, Æqualis ponderis s. momenti: ut ἀντίῤῥοπον ἀξίωμα: et ap. Dem. (12.) ἀντίῤῥοπος συμμαχία. Proprie autem dicitur de rebus quæ in trutina penduntur, vel pendi possunt: ut ἀντίῤῥοπον ἄχθος. [Soph. El. 120. Λύπης ἀντίῤῥ. ἄχθος.] In VV. LL. e Bud. affertur etiam, Ἀντίῤῥοπον χρυσῷ κεκλιμένην Ῥώμην, pro Romam appensam auri æquilibrio. Ibid. τὸ ἀντίῤῥοπον, Æquilibrium, Æquilibritas, e Cic.: Bud. vertit etiam Æquipondium. Xen. Œc. (3, 15.) Νομίζω δὲ τὴν γυναῖκα, κοινωνὸν ἀγαθὴν οὖσαν, πάνυ ἀντίῤῥοπον εἶναι τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν, i. e. Eod. interpr., Æque pollere ad rem familiarem augendam. In VV. LL. ἀντίῤῥοπος exp. etiam Compensans, Rependens; et subjungitur e Chrys. Δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων τιμωρίαν ἀντίῤῥοπον. Sed non dubium est quin ἀντίῤῥοπος τιμωρία ita dicatur ut ἰσόῤῥοπος κόλασις in l. quem protuli e Philone, circa initium hujus semipaginæ. " Ἀντίῤῥοπος, Devergentia et pondere respondens, ἴσος τῇ ῥοπῇ: idem enim valet quod ἰσόῤῥοπος: proprieque ἀντίῤῥοπα et ἰσόῤῥοπα dicuntur Quæ lancibus imposita, ob par et æquale pondus neutram degravant, sed æquilibrium faciunt: metaphorice autem Paria, Æqualia, Æquipollentia: more sc. eorum, quæ alteri lanci imposita aut appensa, alteram vergere et ad solum recellere non sinunt, sed ponderis sui pari et æquali momento τῇ αὐτῆς ῥοπῇ veluti resistunt: qua metaphora ἀντίσταθμος etiam et ἀντίζυγος s. ἰσόσταθμος et ἰσόζυγος usurpantur. Dicitur igitur non solum ἀντίῤῥοπον ἄχθος, pro Par et æquale pondus: sed etiam ἀντίῤῥοπον ἀξίωμα, Par dignitas et æqualis momenti. Itidemque ap. Chrys. de Sacerd. legimus, Δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων τιμωρίαν ἀντίῤῥοπον, Pœnam quæ peccatis gravitate respondeat. Apud Dem. vero Olynth. 1. Πεφηνέναι τέ τινα ἡμῖν συμμαχίαν τούτων ἀντίῤῥοπον, Parem his, sc. detrimentis bello acceptis, h. e. Ea compensantem et non minus juvantem quam illa nocuerunt." [Chrys. Hom. 15. in Joann., Greg. Naz. Orat. 3. p. 57. Vide Suicer. Thes. " Ad Charit. 713. Wakef. Trach. 172. Jacobs. Anth. 8, 390. 11, 133. Schneid. Anab. 203. Ind. Xen. Œc., Valck. Diatr. 290. Wakef. S. Cr. 3, 72. Ἀντίῤῥοπον, τὸ, Toup. Opusc. 1, 362." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 138. Arrian. Exp. Alex. 4, 27.] " Ἀντιῤῥόπως, Æquali s. Pari pondere, Æqualiter, Æquipollenter, Xen. 5, (1, 33.) p. 322. Ἐν δὲ τῷ πολέμῳ μᾶλλον ἀντιῤῥόπως τοῖς ἐναντίοις πράττοντες οἱ Λακεδαιμόνιοι," [" Dio Cass. 289." Wakef. Mss. * Ἀντιῤῥοπία, Hippocr. 803. 804. * " Ἐπαντίῤῥοπος, Æqualis, Compensans, cum gen., Chion Ep. 1." Kall. Mss.]

[* Ἀποῤῥέπω, Anal. 2, 184. Καὶ τάχα κἂν ἀπέρεψε τὰ βοίδια. Schneiderus suspectum habet. " Jacobs. Anth. 9, 76." Schæf. Mss.]

Ἐπιῤῥέπω, Propendeo, Vergo. Interdum vero active Vergere facio, Inclino. Theognis (157.) Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ. At VV. LL. interpr. Appendit libram. [" Wakef. Eum. 891. Abresch. Æsch. 2, 112. 120. Heyn. Hom. 6, 539. Fischer. ad Palæph. 199. ad Lucian. 1, 377." Schæf. Mss. Il. Ξ. 99. Opp. Ἀ. 2, 520. Æsch. Eum. 877. Ag. 261. 702. 1034.] HINC Ἐπιῤῥεπής, Qui propendet, vergit in alteram partem, (cui opp. ἀῤῥεπής,) Propensus, Propensior, Pronus, Proclivis: metaphorice, ut ap. Athen. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, Proclivis ad rem veneream, Bud. [p. 576. Ἐπιῤῥεπέστερος ὢν πρὸς ἀφροδίσια.] Pro Declivi etiam poni interdum tradit, et esse idem cum ἐπικλινὴς et ἐπικρεμής. Item pro Felici et Succedente, a Polyb. [1, 55, 1. " Ad Xen. Eph. 128." Schæf. Mss. " Zosim. 27.

Liban. 11. Chrys. 34." Wakef. Mss.] Affert et SUBST. Ἐπιῤῥέπεια e Chrys., quod reddit Pronitas. Quidam interpr. etiam Propensio. [* Ἐπιῤῥεπῶς, Gl. Impense: Ἐπιῤῥεπῶς ἐπαρθέν Acclive. "Procliviter, Propense, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 11. T. 3. p. 80, 36. Εἰ δὲ λουτρὸν οὐκ ἔστι δεύτερον, μηδὲ σὺ πρὸς ἁμαρτίαν ἐπιῤῥεπῶς ἔχε." Seager. Mss. "Orell. Suppl. ad Nic. p. 75." Schæf. Mss. "Arrian. Epict. 3, 22. p. 443." Kall. Mss. "Anna Comn. Alex. V. p. 148." Boiss. Mss. * Ἐπιῤῥοπή, Stobæus Gesneri p. 225. 376. "Valck. Phœn. p. 23. Diatr. 240. Brunck. ad Hipp. p. 358." Schæf. Mss. * Συνεπιῤῥέπω, Plut. Phocione 2.]

Καταῤῥέπω, Deorsum vergo, Inclinor, Polyb. (6, 10, 7.) Ἵνα μὴ νεύῃ μηδ' ἐπὶ πολὺ καταῤῥέπῃ μηδὲν αὐτῶν, ἀλλ' ἰσοῤῥοποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ, Ne vergat, sed in æquilibrio maneat, Bud. [Soph. Ant. 1158. "Abresch. Æsch. 2, 120." Schæf. Mss.] HINC Καταῤῥεπής, Deorsum vergens, Declivis, ["Wakef. Herc. F. 935." Schæf. Mss.] "Καταρεπὲς, "Hesychio ἑτεροῤῥεπὲς, ἑτεροκλινές: quod crebrius "gemino ρ scribitur." "Κατάῤῥοπος, i. q. καταῤ-"ῥεπὴς, Deorsum vergens, Pronus, Declivis: oppo-"situm τῷ ἀνάῤῥοπος. Gal. ad Gl. 2. Δι' ὃ σχῆμα "δύνασαί ποτε καὶ τὸν ἀνάῤῥοπον κόλπον ἐργάζεσθαι "κατάῤῥοπον, καὶ τὸν κατάῤῥοπον ἀνάῤῥοπον, Facere "ut sinus, cujus os sursum vergit, deorsum vergat, "et versa vice: de sinuoso ulcere." [Oribas. Cod. Mosq. 9, 14. Ἡ κ. κλίνη γυναικῶν ῥεύμασιν ὠφέλιμος. Hippocr. 48, 30. K. ἡ νοῦσος. * Καταῤῥοπία, 485, 13.]

[* Περιῤῥέπω, In alteram partem declino, Schneidero susp. * Περίῤῥεψις, Hippocr. 745. * Περιῤῥεπής, 817. Rufi Tr. p. 114. Αἱ πλάγιαι κλίσεις περιῤῥεπεῖς γίνονται τῇ κύστει.]

[* Προσρέπω, Hes. Ἐπικλινείς· ἐπιπίπτων, προσρέπων. * Πρόσρεψις, * Προσροπή, ad Eund. v. Πρόσκλησις.]

[* Συῤῥέπω, Devergo, Inclino, metaph. de cogitatione, Dirigo animum aliquo, Polyb. 3, 38, 5. Συῤῥέπειν τῇ διανοίᾳ ἐπὶ τοὺς τόπους. * Σύῤῥοπος, Hermann. Lex. Prosod. 462.]

"Ῥόπαλον, τὸ Clava, Gestamen Herculis ap. "Græcos, ῥόπαλον, ut Lat. Clava. Hom. Od. I. (319.) "Cyclopi tribuit ῥόπαλον χλωρὸν, ἐλαΐνεον, Xen. Ἑλλ. "7, (5, 20.) Ἐπεγράφοντο δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖ-"ται, ῥόπαλα ἔχοντες, ὡς Θηβαῖοι ὄντες. Ab Hesy-"chio ῥόπαλον exp. etiam βακτηρία et ῥάβδος. In "Epigr. de Membro virili dicitur ῥόπαλον." ["Jacobs. Anth. 7, 86. 8, 57. 9, 491. Exerc. 2, 100. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Toup. Opusc. 1, 246. ad Herod. 480. (6, 91.) Valck. Diatr. 204." Schæf. Mss. Est inter Arma venatoris, Xen. K. 11. 17. cf. J. Poll. 5, 18. Vide Lex. Xen. v. Ῥόπτρον. Ducitur autem h. v., ut et Ῥόπτρον, a Ῥέμβω, in Schn. Lex.] "Ῥοπαλοει-"δὴς, Clavæ similis." [* "Ῥοπαλομάχος, Hes. * Ῥοπαλοφόρος, Eust. Od. 456, 13." Wakef. Mss. * Ῥοπαληφορέω, Clavam gesto, Cyrill. Alex. Hom. Pasch. 7. p. 87. de juvenibus Ægyptiis, Ἀνημέρῳ μὲν ξίφει τὴν δεξιὰν ἐξοπλίζουσι· ῥοπαληφορεῖν δὲ διδάσκουσιν ἀγριώτερον, ἧπερ ὁ τῆς ἐπιχωρίου συνηθείας δίδωσι νόμος.] "Item verbum Ῥοπαλίζω, Clava percutio, Verso "tanquam clavam," [Hes.] "A quo Ῥοπαλισμὸς, "Percussio quæ fit clava. Dicitur et de tentigine "seu satyriasi. Vide t. 3. c. 1306." ["Jacobs. Anth. 7, 86. Exerc. 2, 100. Valck. Diatr. 204." Schæf. Mss. * Ῥοπαλόω, unde * Ῥοπάλωσις, ἡ, τριχῶν, Galeni Defin. * Ῥοπαλωτὸς, In clavæ speciem formatus, Epith. poculi ap. Dion. Cass. 1218, 26. "Toup. Opusc. 1, 246." Schæf. Mss. Cf. Athen. "488. Virgatus, Suid. v. Ἀμυστὶ πιεῖν." Kall. Mss. * Ῥοπαλικὸς, unde versus Rhopalicus. "Grammaticis Rhopalicus versus dicitur, qui a monosyllaba voce incipiens gradatim crescit, et ῥόπαλον, i. e. Herculis clavam, imitatur, ab angusto et tenui in latitudinem desinens, ut, Spes Deus æternæ stationis conciliator." Gesner. Thes. L. L. "Serv. in Centimetro 1826. Cum verba, ut sequuntur, per syllabas crescunt, ut, Rem tibi confeci, doctissime, dulcisonoram." Schn. Lex. Exemplum est in Il. Γ. 182. Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον. Vide Scal. Auson. Lect. 183. Turneb. Advers. 5, 6. Barker. Aristarcho Anti-Blomf. p. 11.]

"Ῥόπτρον, τὸ, alicubi est i. q. ῥόπαλον, Clava, In-"curvum lignum. Redditur et Fustis. Sunt et qui pro "Ense poni tradant. Eur. δίκης ῥόπτρον metaphorice "dixit (Hipp. 1172.) ἔπαισεν αὐτὸν δίκης ῥόπτρον, de "Divina ultione loquens. Et quemadmodum ῥόπαλον, "ita etiam ῥόπτρον de Membro virili metaphorice dici-"tur. Sed prior est fortassis ea signif. qua de Mar-"culo s. Manu ferrea, s. Annulo ostii dicitur, aut, si "mavis, de eo quod Hes. ἐπίσπαστρον τῆς θύρας et "κρίκον appellat. Solitum autem κρούεσθαι hoc ῥόπτρον "e Plut. discimus, in l. quem περὶ Πολυπρ. inscri-"psit, (p. 53.) Ἀλλὰ νῦν μὲν εἰσι θυρωροὶ, πάλαι δὲ "ῥόπτρα κρουόμενα πρὸς ταῖς θύραις. Et ap. Athen. "quædam dicitur ἔχεσθαι τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ "ἱεροῦ. Polluci ῥόπτρον, ut quidem VV. LL. ann., est "etiam Paxillus in majoribus laqueis aut retibus ve-"naticis, qui incurvis et inflexis lignis inseritur, τὸ "* ἀποκαταπῖπτον τῆς παγίδος, καὶ συλλαμβάνον, Hes. B "Vide etiam Eust." ["Ad Charit. 787. Wakef. Ion. 1634(=1612.) Jacobs. Anth. 7, 86. 248. 9, 382. 11, 71. 338. Aristoph. Fr. 219. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. (* Ῥόπτω, ibid.) Valck. Hipp. p. 288. Musgr. ad v. 1172. ad Lucian. 1, 472. ad Herod. 480." Schæf. Mss. I. q. ῥόμβος s. ῥύμβος, Heliod. 9. p. 434. Τῶν Αἰθιόπων ῥόπτροις καὶ τυμπάνοις τὴν μάχην ἐπισημαινόντων. Plut. Crasso 23. Πάρθοι γὰρ οὐ κέρασιν, οὐδὲ σάλπιγξιν ἐποτρύνουσιν ἑαυτοὺς εἰς μάχην, ἀλλὰ ῥόπτρα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείναντες ἠχείοις χαλκοῖς, ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδουποῦσι.]

ῬΕΩ, εὑσω, [Ῥεύσομαι, Hippocr. 612.] ευκα, Fluo. Dicitur autem non solum ὕδωρ ῥέειν, (sicut et θάλασσα, aut ποταμὸς, vel κρήνη, Xen. K. Π. 7, (5, 5.) Ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ,) sed etiam ποταμὸς vel κρήνη ῥέειν ὕδατι: (Od. E. 70.) κρῆναι πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ. Apud Eund. dicuntur δάκρυα ῥέειν, item ἱδρὼς, necnon ἰχὼρ, et αἷμα, quem etiam usum habet in prosa C verbum ῥέω, ac præsertim cum nomine αἷμα. Xen. K. Π. 8, (3, 13.) p. 129. meæ Ed., in princ. Ἐῤῥύη γὰρ αὐτῷ ἐκ τῆς ῥινὸς βληθέντι: sub. τὸ αἷμα e præcedentibus. Nonnunquam vero sicut κρῆναι dicuntur ῥέειν ὕδατι, ita et γαῖα dicitur ῥέειν αἵματι, Il. O. (715.) ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. || Metaphorice autem ῥέειν legimus et περὶ τοῦ πυρὸς, i. e. de igni: ut videbis supra, Tomi hujus semipag. 618. Hom. vero utitur et περὶ τῶν βελῶν, i. e. de telis: de qua metaphora lege Eust. 896. Hinc certe suspicor sumtum esse eum verbi ῥέειν usum, quo dicitur aliquis ῥέειν πολὺς κατά τινος, e cujus ore fluunt verba contumeliosa, et quidem cum quadam celeritate et quodam impetu, s. cum quadam celeritate impetuosa, ut ita dicam. Dem. (272.) Τότε ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Ad hæc autem verba, θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι, crediderim respexisse Greg. Naz., cum dixit de Maximino tyranno, Θράσει τε πολλῷ D ῥέων, καὶ φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι. || Habet ῥέειν et eam verbi Fluo signif., a qua dicitur aliquid Fluxum et fragile. Sic certe Bud. ap. Philon. Θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, vertit Fragiles et fluxi. Et comp. ἀποῤῥέουσαν ap. Theophr. Fluxam et caducam. Quo etiam pertinet comp. φυλλοῤῥοεῖν. Affert vero et e Schol. Dem. Ῥέω, expositum φθείρομαι, addens, Diffluo, Evanesco, Intereo. Sed ego simplici quoque Fluo uti non dubitem: cum Cic. ita usus esse videatur. Turn. ῥεῖν vertit Solvi atque labi, in isto Plutarchi loco de Primo Frigido, Ἀριστοτέλης δὲ καὶ τὰς ἀκόνας τοῦ μολύβδου τήκεσθαί φησι καὶ ῥεῖν ὑπὸ κρύους καὶ χειμῶνος, ὕδατος μόνον πλησιάζοντος αὐταῖς: ita enim hæc vertit, Aristoteles quoque plumbeas cotes prodit, admota duntaxat aqua, ipso horrore hyemis et frigoris tabefactas solvi atque labi. At vero in h. Greg. Naz. loco, ubi additur præp. ἀπὸ, in Or. de Natali Domini, Ἵνα ῥεύσαντας ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι, διὰ κακίαν, πρὸς αὐτὸ πάλιν ἐπαναγάγῃ διὰ σαρκώσεως, censuerim

ῥεύσαντας esse interpretandum Qui excideramus, Delapsi eramus. || Ῥέω, active pro *χέειν*, Bud. ex Eur. Hec. (532.) *ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοὰς θανόντι πατρί*. Idem PASS. Ῥέομαι interpr. Perfundor: ut *ἱδρῶτι ῥεόμενος* ap. Gal., Sudore perfusus: Ἱδρῶτι ῥεόμενος ὁ νεανίσκος ἐνετύλικτο τοῖς ἱματίοις. Ea forma dicitur, inquit, qua *διαπνεόμενος*. [Oraculum ap. Herod. 7, 140.]

Invenitur ETIAM Ῥείω pro *ῥέω*, cum alibi, tum in Epigr.; ac fortasse reponenda est hæc scriptura per *ει* in isto versu Epigrammatis quod affertur a Diog. L. Cleobulo, p. 33. meæ Ed., *Καὶ ποταμοὶ ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα*. Sed extat in Vita Homeri Epigr. idem sine hoc versu. Habes autem *ει* et in *Βαθυῤῥείων*, infra. [" Ῥείω, Huschk. Anal. 25. Erycius 13." Schæf. Mss. Dionys. P. 1074.]

Ῥέων, particip. Fluens, Qui fluit. Et fem. *ῥέουσα*, Quæ fluit. SED Ῥέοντα dicta etiam fuerunt Quædam pocula. Vide Eust. [ad Il. Ψ. 34.]

[" Ῥέω, Thom. M. 187. Phryn. Ecl. 94. Musgr. Andr. 169. Rhes. 290. Hel. 1618. ad Diod. S. 2, 147. Lucian. 2, 340. Wakef. Trach. 678. 698. S. Cr. 2, 21. Jacobs. Anth. 8, 327. Brunck. Apoll. Rh. 50. Eur. Hec. 1042. Bergler. ad Alciphr. 181. Valck. Adoniaz. p. 365. ad Ammon. 199. ad Charit. 380. Heyn. Hom. 8, 271. Fundo, Jacobs. Anth. 6, 163. Monthly Review, Febr. 1799. p. 195. Bos. Proleg. ad V. T. * * * 3. Porson. Or. 288. Brunck. Apoll. Rh. 107. Schol. Aristoph. Πλ. 287. Lobeck. Aj. p. 279. Bibl. Crit. 1, 4. p. 32. Eur. Hec. 528. ubi v. Musgr. Labor, Pereo, Ruhnk. ad Vell. Paterc. 122. Dionys. H. 3, 1610. Cum impetu feror, Casaub. ad Athen. 78. Valck. Hipp. p. 214. Musgr. ad Hec. 1055. Steinbr. Mus. Tur. 1, 322. De telis, Heyn. Hom. 6, 301. De fama, Act. Traj. 1, 201. De oratore, Valck. Diatr. 148. Activa potestate, Ruhnk. Ep. Cr. 264. Ilgen. ad Hymn. 324. Philosophi *ῥέοντες*, Kuster. Bibl. Chois. 103. Fluvius *ῥέων*, Heyn. Hom. 5, 223. De futuro, Buttm. ad Plat. Gorg. 522. De præt. act., Herodian. 459. Pierson. De augm., Thom. M. 366. De constr., ad Lucian. 2, 75. Cum dat., Heyn. Hom. 4, 639. 5; 425. Cum accus., Lucian. 3, 402. Conf. c. *χέω*, Heyn. Hom. 8, 188. Ῥεῖται, 728. Epigr. adesp. 451. Ἐῤῥέετο, Phryn. Ecl. 160. Thom. M. 366. Müller. ad Tzetz. p. 731. Ἔῤῥει, Eur. Hec. 528. Br. *Πολὺς ἔῤῥει κατὰ τῆς βουλῆς*, Dionys. H. 3, 1344. *Κοιλία, γαστὴρ ῥεῖ*, ad Diod. S. 1, 364. *Ῥεῖν ὕδατος*, Heind. ad Plat. Phædr. 199.: *ἐλαίῳ, ὕνθῳ*, Callim. 1, 447. *Ῥεῖσθαι αἵματι*, Villois. ad Long. 192. ad Dionys. H. 2, 738. cf. Boiss. Philostr. 459." Schæf. Mss. Ῥέει, *ἐῤῥέετο*, Lobeck. Phryn. 220. 221. Ῥεῦσαι, 739. Ῥεῖν in activa, Schæf. Apoll. Rh. 1. p. 302. Conf. c. *ζέειν*, 245. Friedem. de Med. Syll. Pentam. Gr. 236. " Ῥέω, Solvor, de rimosa nave, Zenob. 1, 75.: de rimosa domo, Stob. 232.: de fluxo corpore, 600. Cum accus., ut Lat. Mano, Clem. Alex. 257. Schol. Nicandri Ἀ. 536. Greg. Naz. 272. Julian. 420. Ῥ. *κατὰ πρύμναν*, Suid. 1, 145. *Ῥέομαι δακρύοις*, Fleo, Joseph. A. J. 9, 4. fin." Wakef. Mss. Ῥέον, Rheum, Alex. Trall. 7. p. 130. " *Λέξις ῥέουσα καὶ μαλακή*, Fluxa et mollis dictio, a Photio Bibl. C. 94. tribuitur Jamblicho; ut Calpurnio Elegi fluentes a Plin. Epist. 5, 17. Mox in eodem Photius commemorat *τὸ γαργαλίζον καὶ βλακῶδες*, h. e. Formam dictionis eam, quæ titillationis et lasciviæ quendam sensum prodit. Apud Eund. ipse Pierius Presbyter C. 119. dicitur *ὥσπερ ῥέων τῷ λόγῳ*, propter summam dictionis perspicuitatem, simplicitatem, et nativam quandam lenitatem, in qua nihil ab arte et studio impedimenti est vel offensionis, *μηδὲν ἐπιμελὲς ἐπιδεικνύμενος, ἀλλ' ὡς ἐξ αὐτοσχεδίου ὁμαλῶς καὶ* * *λείως καὶ ἠρέμα φερόμενος*: cf. Cod. 141. ubi de Basilio M. *Ῥέων τῷ λόγῳ, καὶ ὥσπερ ἐξ αὐτοσχεδίου πηγάζων τὸ ῥεῖθρον*. Philostr. etiam in Procem. V. S. 482. Pythonem Byzantium dicit *θρασυνόμενον, καὶ πολὺ ῥέοντα*, a fiducia, *παῤῥησίᾳ*, et exundante orationis flumine. Hinc simili metaphora *δρόμος τῶν λόγων* dictus Eunapio in Vita Maximi p. 67. eodemque sensu in Vit. Proæres. p. 114. *ῥύδην λέγειν*.

A Huc et *λογοδιάῤῥοια* pertineat ap. Athen. 1. de qua vide Casaub. Anim. c. 9." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Ἐῤῥέων, Schæf. Greg. Cor. 677. * " Ἐῤῥείων, Christod. Ecphr. 408." Schæf. Mss.] Εὐρυρέων, οντος, ὁ, Late fluens, q. d. Latifluus: ut Phasis fluvius ap. Apoll. Rh. 2, (1263.) *εὐρυρέων*, Late fluens. Invenitur autem et VERB. Εὐρυρέειν, pro Late fluere, pro *εὐρὺ ῥέειν*. Vide Eust. [Sed *εὐρυροέω* rectius est. " Εὐρυρέων, Heyn. Hom. 4, 421. 7, 189. Il. B. 849. Wolf." Schæf. Mss.] Λαδρέων, quasi *λαρέων*, e *λα* et *ῥέων*, Impetuose et rapide fluens. Videtur enim *μεγάλως* id significare Etymologici Auctori, cum *λαδρέοντι* exp. *μεγάλως ῥέοντι*. Qua exp. satis ostendit *λα* esse particulam epitaticam. Sed potest *μεγάλως* accipi etiam pro Late, Ample: et tum fuerit *λαδρέων* i. q. *εὐρυρέων*.

Ἐϋῤῥής, έος, ὁ, ἡ, q. d. Pulcrifluus, Pulcre fluens, Belle fluens. Nisi malis, Bene fluens: unde *ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο*, Il. Z. [508. Ξ. 433.] Quidam tamen B malunt nominativum ESSE Ἐϋῤῥεύς. Dissolvitur autem diphthongus *εὖ* in *ἐϋ*, sicut in aliis plerisque compp. Vide Etym. et Eust. Sed ap. Etym. pro unico *ρ* repone geminum: qui error commissus fuit et in VV. LL. [Ἐϋῤῥεῖος, Schæf. Greg. Cor. 677. " Ruhnk. Ep. Cr. 111. Lennep. ad Phal. 86. Heyn. Hom. 5, 292. 6, 606. 7, 52." Schæf. Mss.] " Ἐϋ- " *ρεῖος* et *Εὐρείταο* afferunt pro Bene s. Pulcre fluen- " tis: quæ potius gemino *ρ* scribuntur, et *διαλελυ-* " *μένως*."

Ἐϋῤῥείτης, i. q. *ἐϋῤῥής*, Il. Z. (34.) *Ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας*, ubi exp. *καλὰ ῥεύματα ἔχοντος*. [" Casaub. ad Athen. 77. Ruhnk. Ep. Cr. 220. 257. Schrader. Præf. ad Emendd. p. v. Lennep. ad Phal. 86. Huschk. Anal. 276." Schæf. Mss. Orph. Arg. 781. *ἐϋῤῥείτου ποταμοῖο*. * " Ἐϋῤῥειτος, Ruhnk. Ep. Cr. 220. In Apoll. Rh. 3, 1085. *Πάμπαν ἐϋῤῥηνός τε καὶ εὔβοτος*, Brunckius pronior est in lectionem Codicum, *πάμπαν ἐϋῤῥειτόν τε*, sed forte non meminerat, vulgatam scripturam a Suida et C Etym. M. confirmari. Ἐϋῤῥείτης forma est Græcis usitata; *ἐϋῤῥειτος* non item." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Ejusd. formæ est COMP. Ἀκαλαῤῥείτης, Placide s. Leniter fluens, aut Leni agmine, (ut quidam interpr. e Virg. Æn. 2. leni fluit agmine Tybris,) vel Quiete fluens; *ὁ ἀκαλῶς ῥέων*. " Vide et Ἀκαλός." Exp. autem hoc ADV. Ἀκαλῶς, *ἡσύχως, πράως*, * *ἀψόφως*, Quiete, Leniter, Sine strepitu: ut NOM. Ἀκαλὸν Hesychio est *ἥσυχον, πρᾶον, μαλακὸν*, Quietum, Lene, Placidum, Molle. Invenitur autem et Ἤκαλον. Il. H. (422.) *Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο*: quod epithetum cur oceano tribuatur, consule Eust. [" Ruhnk. Ep. Cr. 196. Heyn. Hom. 5, 380." Schæf. Mss.] Habes autem infra et Βαθυῤῥείτης, post Βαθύῤῥοος. Sed et SIMPLEX Ῥείτης, ap. Suid. [et Etym. M.] quod exp. *ὁ ῥέων*, i. e. Fluens. [* " Ῥειτὸς, Brunck. Apoll. Rh. 131." Schæf. Mss.]

Ῥεῦμα, τὸ, Fluentum, Fluctus; alicubi Fluvius. Dicitur enim interdum *ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ*, s. *ῥεύματα* D *τῶν ποταμῶν*: sicut et *τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν*, ab Herod., quod Bud. vertit Fluenta amnium: interdum autem *ῥεύματα* vocantur Ipsi fluvii, sed rarius. Nonnunquam vero *ῥεῦμα* redditur potius Fluminis impetus; ut Polit. vertit Undarum impetum ap. Herodian. (3, 3, 11.) Bud. vertit Fluctus, in h. Aristid. 1. *Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ, ὥσπερ ῥεῦμα, φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ*. Verum oratio ipsa, fluctus instar, transversum me sua vi rapuit. Idem e Vegetio 4. vertit, Æstuaria maris reciprocantis. || Dicitur autem et *ῥεῦμα τοῦ πυρὸς*, Effluvium, ut Idem vertit. || Ῥεῦμα ap. Medicos Fluxio, e quacunque parte prodeat, et in quamcunque incidat. Dicimus et Gallice Rheume. Gal. Comm. 1 in Progn. *ῥεῦμα γαστρὸς* dixit pro Alvi profluvio. Hæc Gorr. In VV. LL. *ῥεῦμα*, Fluxus, Humoris affluentia: *ῥεῦμα στομάχου καὶ κοιλίας*, Fluxus stomachi et ventris, Diosc. 1, 114. Et *ῥεύματα τῶν ὀφθαλμῶν*, Distillationes oculorum, i. e. Tenues humores, inquit Gal., qui feruntur ex oculis, qui nec cohiberi possunt, nec volentibus nobis fiunt,

[Herod. 8, 12. " Thom. M. 779. ad Charit. 730. Markl. Iph. p. 110. Jacobs. Anim. 299. Anth. 10, 228. 238. 256. 11, 16. 12, 155. 187. Huschk. Anal. 200. Luzac. Exerc. 102. Ammon. 122. Valck. Adoniaz. p. 365. Toup. ad Longin. 343. Eran. Philo 173." Schæf. Mss. " Plut. 8, 613. 614. Clem. Alex. 219." Wakef. Mss. Paus. 2, 15. Eur. Iph. T. 1437. Æsch. Pers. 58. 410.] HINC Ῥευματικὸς, Rheumaticus, Plin. (Gallice itidem Rheumatique, ut ῥεῦμα vocamus Rheume,) Fluxionibus obnoxius. ET SUPERL. Ῥευματικώτατος, Qui maxime obnoxius est fluxionibus. Et ῥευματικὴ διάθεσις, Affectio s. Morbus ejus qui fluxione laborat. Vel simpliciter pro ῥεῦμα, e Gal. ad Gl. At ἕλκη ῥευματικὰ, Distillantia ulcera, e Diosc. Et ῥευματικὰ τὰ ἐν κνήμαις, Tibiarum ulcera distillantia, Fluida tibiarum ulcera, ex Ejusd. 1. [" Ad Charit. 730." Schæf. Mss. * Ῥευματώδης, Hippocr. Epidem. 7. T. 1. p. 829. Lind. Sect. 7. p. 306. Foës. " Var. lect. Plut. 4, 198. (J. Cæsare 16.)" Wakef. Mss.] Hinc et VERB. Ῥευματίζω, Fluxione, quæ rheuma dicitur, laboro, Fluxu humoris noxii tentor, Fluxionibus infestor. Item Gravedine infestor: ut ῥευματίζοντες ὀφθαλμοὶ, Diosc. de elatine, Φύλλων πλήρης στρυφνῶν ἐν τῇ γεύσει· δύναμιν δ' ἔχει ῥευματίζοντας ὠφελεῖν ὀφθαλμούς: Plin. Acerba gustu, et ideo oculorum fluxionibus efficax. Invenitur etiam, et quidem sæpius, ut opinor, pass. Ῥευματίζομαι: ut ῥευματιζόμενα μόρια, Partes quæ fluxione tentantur. Gorr. Apud Alex. Aphr. Ῥευματισθέντες τὴν ἀρτηρίαν, Quibus distillatio in arteriam defluxit, Quorum arteria distillatione infestatur per humoris affluentiam, VV. LL. [" Inundo, Strabo p. 91." Wakef. Mss.] Ab hoc verbo EST Ῥευματισμὸς, itidem Fluxio, Plin. Quidam Græcam vocem retinent: ut ῥευματισμὸς θώρακος, Rheumatismus thoracis; κοιλίας, Rheumatismus alvi, i. e. Fluxus noxii humoris in alvum. VV. LL. [* Ῥευματιστὴς, Tzetz. Chil. 3. p. 41. * Ῥευματιστὸς, unde * Ἀῤῥευμάτιστος, Alex. Trall. 2. p. 149. 7. p. 303. * Ἀποῤῥευματίζω, Diocles Ep. ad Antig. c. 2. et ap. Paul. Æg. 28. Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 201. * Ἐπιῤῥευματίζομαι, Alex. Trall. 10. p. 607.] Extat et DIMIN. Ῥευμάτιον, Parvum fluentum. Apud Plut. Theseo (27.) redditur Rivus, Καὶ ταφῆναι παρὰ τὸ ῥευμάτιον, ὃ πάλαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμώδων, Αἵμων δὲ νῦν καλεῖται.

Ῥεῦσις, ἡ, Fluxio. Sed intellige Ipsam fluendi actionem, ut ita dicam: potius quam ea signif. qua ῥεῦμα redditur Fluxio. [Apoll. Rh. 2. p. 201. " Wessel. ad Diod. S. 1, 50." Schæf. Mss. * " Παλίῤῥευσις, Schol. Dionis Chrys. ap. Morell. p. 709." Boiss. Mss.] Ῥευστὸς, Fluxus, Fluidus, Evanidus, Non immortalis, φθαρτὸς, Bud. e Greg. Naz.: Dionys. Areop. autem idem esse ait, quod ἄστατος. A quibusdam ῥευστὸς exp. etiam Caducus, Momentaneus. [Plut. 7, 87. 8, 72. " T. H. ad Plutum p. 395. Casaub. ad Athen. 47." Schæf. Mss. * " Ἄῤῥευστος, Georg. Lapitha Poëm. Mor. 41." Boiss. Mss. " Jo. Damasc. Acrost. in Theophr. 95. Pisid. Opif. 1364. Ἄρευστος, Greg. Naz. Carm. p. 19." Kall. Mss. " Cui effluvium non contingit, Expers effluvii, Chrys. Hom. 142. T. 5. p. 891, 9. Ὁ πατὴρ μετὰ τὸ γεννῆσαι ὁ αὐτὸς μεῖναι οὐκ ἠδύνατο, ἀῤῥεύστου καὶ ἀναλλοιώτου τῆς οὐσίας μενούσης; * Ἀῤῥεύστως, Sine effluvio, Idem ibid. l. 2. Ὁ κτίζων θεὸς, κτίζει ἀπόνως· ἀῤῥεύστως γεννᾷν οὐ δύναται;" Seager. Mss. " Athan. 1, 395. (Expos. Fidei §. 2.) Method. 403. 414. Andr. Cr. 4. 63." Kall. Mss. Greg. Naz. 2, 280. * Δύσρευστος, compar. δυσρευστότερος, Sext. Emp. adv. Math. 5, 75.] Ῥευστῶς, Fluxe, Instar eorum quæ fluxa sunt. In VV. LL. Fluenter, e Lucr. Usqueadeo omnibus ab rebus res quæque fluenter Fertur. A ῥευστὸς EST Ῥευσταλέος, Poëticum, quod Fluidum itidem sonare videtur: Hesych. tamen ῥευσταλέον exp. ῥέον, i. e. Fluens. [Euseb. Pr. E. 4, 9. ἠέρα. * Ῥευστικὸς, Gl. Fluxus. " Athan. 2, 315." Kall. Mss. " Schol. Eur. Hipp. 656." Wakef. Mss. Plut. Æmilio 14. Ῥευστικῶς, vide Ῥυδόν. * Ῥευτικὸς, Gl. Fluidus.]

Ῥέος, τὸ, Poëtis, Fluxus, Fluxio: ita formatum a ῥέω, ut βλέπος a βλέπω, inquit Eust., qui exp. ῥεῦμα.

A Æsch. (Pr. 400.) δακρυσί-Στακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν Ῥέος. Ex Eod. affertur ET Ῥέως, (677.) εὔποτον Κεγχρείας ῥέων: [ubi tamen vulgo ῥέος. " Markl. Iph. p. 111. Musgr. Hel. 1095. Jacobs. Anim. 168." Schæf. Mss.] ETIAM Ῥέεθρον, sicut proxime præcedens ῥέος, Poëticum est, significans Fluentum, sicut et de ῥεῦμα dictum fuit. Ubi etiam habes τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ex Herod. Sic (Il. B. 461.) Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα: ut dicit Virg. Xanthi fluenta. Od. Λ. (156.) Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα. Affertur vero ῥέεθρα ex Apoll. Rh. et pro Meatibus: ea quidem signif. qua dicitur a Claudiano Bifido meatu divisus Rhenus. Interdum ῥέεθρον, Flumen. [" Lobeck. Aj. p. 287. Thom. M. 779. Periphr., Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. viii." Schæf. Mss. * Ἀειρέεθρος, Theod. Prodr. Ep. p. 23.] Καλλιρέεθρος, Pulcra fluenta habens, Pulcrifluus: ut ap. Hesiod. (Θ. 339.) καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον. [* Ὠκυρέεθρος, Nonn. D. 26, 361.] HINC Ῥεῖθρον per sync., itidem pro Fluento. A Bud. redditur Alveus, in h. Plut. l. B Ἐν μὲν τῷ χώματι κατεσκεύασε μνημεῖον, ἐκτρέψας τὸ ῥεῖθρον, Averso alveo. Necnon in isto Theophrasti, H. Pl. 3, (1, 5.) Ὅταν ἔφοδος γένηται ποταμοῦ παρεκτρ-βάντος τὸ ῥεῖθρον. Ab Herod. quoque ita usurpari tradit. Jam vero ῥεῖθρα et pro Fluviis affert e Diod. S., ita scribente, Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαπτόντων, Ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο, καὶ τὰ σκάφη συστρέφονται. Interdum vero ῥεῖθρον ponitur et pro Rivo. Nam COMP. Ὁμόῤῥειθρος, ὁ, ἡ, cum alioqui sonet Una cum alio fluenta habens, Conjuncta fluenta habens: in Pand. Græc. vocatur Qui ex eod. rivo ducit aquam, i. e. Rivalis, Bud. [" Ῥεῖθρον, Thom. M. 779. Ammon. 122. Heyn. ad Apollod. 938. Musgr. ad Eur. p. 204. Herod. 562. 592. Eran. Philo 173. Ilgen. ad Hymn. 194. Eichst. Quæst. p. 7. Longus p. 5. Vill. De lacrymis, ad Charit. 224." Schæf. Mss. Ἔυριθρον, Gl. Endoribuum, Scal. emendat * ἔυρειθρον. * " Εὔρειθρος, Manetho 1, 141. (ποταμοῖς.)" Wakef. Mss. * " Παράῤῥειθρος, ad Charit. 723. Wakef. S. Cr. 4, 167." C Schæf. Mss. Soph. Antig. 723. * Φαεσίρειθρον, ad Orph. Arg. 122. * " Χρυσόρειθρος, Const. Manass. Chron. p. 78. 124. 127." Boiss. Mss. * Ῥειθρώδης, Gl. Rivosus: editum est ῥιθρ., ut etiam * Ῥίθρον· Rivus, Alveus, Flumen.]

Ῥοὴ, Fluentum, Il. B. (869.) Μαιάνδρου τε ῥοὰς, i. e. ῥέεθρα: ut ap. Eund. Καΰστρϊου ἀμφὶ ῥέεθρα. [" Thom. M. 787. Wakef. Ion. 1525. Eichst. Quæst. p. 7. Valck. Diatr. 50. Periphr., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. p. viii. Conf. c. πνοὴ, Brunck. Antig. 1238. Ῥοάων, Heyn. Hom. 4, 451." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 855. 865. Greg. Cor. p. 426. Schæf. Conf. c. χοὴ, Spitzner. de Versu Gr. Her. 76.: Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 259. Ῥοὴ et compp., Lobeck. Phryn. 496. Ῥοαὶ, Hesychio ῥεύματα, ῥεῖθρα, πηγαί· ἱππόδρομος· τοὺς * καλαμήνας· πηγὰς, χεύματα.]

Ῥόος, ου, ὁ, itidem pro Fluento. Redditur et Fluxio aquarum; item Cursus aquarum. Apud Hom. etiam pro Ipsis aquis quæ fluunt, Od. E. (451.) ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα: Il. Φ. (220.) D conquerens Xanthus fluvius hæc dicit, Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα, Οὐδέ τί πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν, Στεινόμενος νεκύεσσι. Apud Eund. legimus ET Κατὰ ῥόον et Καῤῥόον per syncopen. Exp. autem Eust. κατὰ ῥόον φέρεσθαι, ἐν ὕδατι κάτω ῥέοντι καὶ οὐ σταγῷ, κατὰ ἰσότητα ἐπιφανείας. Bud., κατὰ ῥόον πλεῖν interpr. Secundo flumine navigare. Sed addit ETIAM Κατὰ ῥοῦν, a contracto NOMIN. Ῥοῦς, et quidem cum verbo φέρεσθαι: cum quo plerumque metaphorice usurpatur in soluta oratione; ibi enim dicuntur κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα, Res quæ prospere cedunt et e voto. Cujus metaphorici loquendi generis meminit et Eust. " Κάῤῥουν, " per contr. pro κάῤῥοον."

Ῥοῦς, ap. Medicos, de mulieribus dictum, pro earum fluxionibus addita coloris diversitate. Legimus enim ap. Diosc. ῥοῦν λευκὸν, item ῥοῦν ἐρυθρὸν, etc. Interdum vero ab eo additur γυναικεῖος, cum ῥοῦς. Quidam interpr. Profluvia feminarum, s. Profluvium; necnon Abundantiam feminarum, tanquam e Plinio:

et ῥοῦν ἐρυθρὸν, Fluorem sanguinolentum, e Scrib. Largo. Esse autem diversum hunc γυναικεῖον ῥοῦν ἀπὸ τῶν ἐμμήνων καθάρσεων, i. e. a menstruis, cum ex aliis Gal. ll. apparet, tum ex hoc, de Alim. 7. ubi de lente loquitur, Οὐκ ἐπιτήδειός ἐστιν οὐδ' εἰς ἐμμήνους καθάρσεις, παχὺ καὶ δύσρουν ἐργαζομένη τὸ αἷμα, τῷ δὲ καλουμένῳ ῥῷ γυναικείῳ χρησιμωτάτη. Apud Hippocr. tamen (424, 20.) NOMEN Ἀῤῥοίη exp. ab illo ipso ἐποχῇ ἐμμήνων, Retentio menstruorum. Quidam e Celso interpr. Menstrua non bene respondentia: e Plinio, Retardati et commorantes menses. ["Ῥόος, Pierson. Veris. 48. Herodian. 456. Pierson., Nunnes. ad p. 200. Pauw., Brunck. ad Anacr. p. 119. Ed. 1. Ῥόος, ῥοῦς, Greg. Cor. 228. et n. Ῥόος, Ῥοή, Reiz. Acc. 116. Κατὰ ῥόον, ἀνὰ ῥ., ad Herod. 199. Ῥοῦς, Valck. Hipp. p. 216. ad Callim. 1. p. 176. Phryn. Ecl. 200. Thom. M. 786. Ῥοΐ, Heyn. Hom. 8, 158. Valck. Anim. ad Ammon. 157. Κατὰ ῥοῦν χωρεῖν, ad Phœn. p. 652. ad Diod. S. 1, 200. Villois. ad Long. 112." Schæf. Mss. Dat. ῥοΐ, ut νοΐ a νοῦς, Achill. Tat. 3, 20. Gen. ῥοὸς, ad Greg. Cor. 480. Ῥοῦς et νοῦς conf., 726. Ῥόος, Spitzner. de Versu Gr. Her. 76. Conf. c. κόρος, 58. Ῥόος, ῥοῦς, ὁ, ἡ, ῥοὸς, ῥοΐ, Lobeck. Phryn. 453-4. :—" Τοῦ ῥοὸς, Arrian. Peripl. Erythr. p. 168.: τῷ ῥοΐ, Prophyr. Schol. ad Il. p. 284. Valck.: τῆς βυρσοδεψικῆς ῥοὸς, Diosc. 1. p. 148, 57.: ῥοὸς βυρσοδεψικοῦ, Gal. de Comp. Med. p. Gen. 5, 15. p. 801. de Comp. Med. p. Loc. 3, 6. p. 500.: ῥοῦ Συριακοῦ, de Ther. ad Pamph. T. 13. p. 963.: Ῥοῦς εἴτε ἀρσενικῶς ἐθέλοις ὀνομάζειν αὐτὸν εἴτε θηλυκῶς, de Comp. Med. p. Locc. 6, 4. p. 496. unde idem modo τῆς ῥοῦ, modo τοῦ ῥοῦ, interdum τοῦ s. τῆς ῥοός. Eadem inconstantia Hippocr. ἡ ῥόος ἡ ἐρυθρή, de Morb. 2, 9. p. 561. de Nat. Mul. 30. p. 696. D. et ὁ ῥοῦς ibid. B. 35. p. 706. B. de Morb. Mul. 1, 29. p. 747.: ῥοΐ, Dorio Athenæi 134. 174. sed ad secundam declinationem ῥοῦ et ῥοῦν Theophr. C. Pl. 3, 17. Alexis ap. J. Poll. 6, 66.: ῥοῦν etiam Solon ap. Phot."]

AT VERO Ῥοῦς, ῥοὸς, Arbuscula est in petrosis nascens, duorum cubitum altitudine, foliis oblongis modiceque rutilis, serratimque per oras incisis, acino uvarum gracilium, denso, magnitudine terebinthi, latiusculo, corticea racemorum tunica: obsoniis aspergitur, et ab aliquibus ἐρυθρὸς vocatur. A Latinis dicitur Excoriarius, quoniam qui pelles condensant, spissandis coriis folio ejus utantur. Duo Græci faciunt genera, μαγειρικὸν, quod additur in obsonia, idem cum Syriaco: alterum βυρσοδεψικὸν, h. e. Excoriarium, quo Medici utuntur ad compescendas fluxiones. [Exempla vide ap. Lobeck. ad Phryn. 454. supra citatum.] Quod ita accipi debet, ut non putemus propterea duas esse rhois arbores genere vel specie differentes. Eadem enim arbor duobus iis muniis inservit, semine quidem obsonia condiens, foliis autem et ramusculis coriariorum operi dicata. Rhoën Ruellius viburnum esse credidit, cum tamen, ut scribit Plin., nullum illi a Latinis inditum sit nomen. Officinæ Sumach appellant. [" Semen etiam ipsum s. Fructus itidem Ῥοῦς nominatur, et in Condimentorum numero ponitur ap. Athen. 68. 170. 309." Schw. Mss. Schn. Ind. Theophr. * " Ῥοῦς στάχυος, Phœnix, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss. Legitur ap. Hippocr. p. 666, 27. Τοῦ ῥόου τὰς ῥίζας, sed locus est susp. * Ῥόα, τὰ, Gal. Exeg. Τὰ ἐκ τῆς συκαμίνου, τὰ μόρα, ἅτινα ἄωρα ξηρανθέντα καὶ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιπάττεται, καθάπερ καὶ ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος ῥοῦς. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ἀγάῤῥοος, Impetuosum fluentum habens, Qui rapido cursu fertur: Ἑλλήσποντος, (Il. B. 845.) Sed possumus etiam interpretari, quasi huic comp. inclusum esset participium potius quam nomen verbale: hoc modo, Impetuose fluens. Sic ἀγχίῤῥοος, Prope fluens: itidemque in seq. compositis. Ἀγχίῤῥοος, Cujus fluenta prope sunt, Vicina fluenta habens. De fluvio ap. Apoll. Rh. [2, 367. 963.] " Ἀείῤῥοος, ET " Ἀείῤῥυτος, Semper fluens, ὁ ἀεὶ ῥέων, Suidæ in ex- " positione posterioris, quod ap. Soph. (Œd. C. 469.) " legitur. Perperam ap. Hes. Ἀείροιστος pro eod. " Synonyma his sunt ἀείναος s. ἀένναος." [Αἱματοῤ-

A ῥοέω, vide in compp. ex Αἷμα. * Αἱματόῤῥοια, Pisid. 423. * Ἀκαλάῤῥοος, Plut. 8, 664. Orph. Arg. 1185.] Ἀψόῤῥοος, q. d. Retrograda fluenta habens, s. Reciproca, pro Fluentes habens undas, Refluus: ut Oceanus ἀψόῤῥοος, (Il. Σ. 399.) Sed Eust. initio Comm. in Dionys. P. exp. ὁ εἰς ἑαυτὸν ὁρούων, tanquam aliunde derivans. Idem in Od. Υ. tradit quosdam ἀψόῤῥοος dictum putasse pro αἰψόῤῥοος, Cujus cita sunt fluenta, Celeriter fluens. [" Heringa Obss. 104. Oceani refluum mare, Ovid. Met. 7, 267. * Ἀψόῤῥοια, ad Diod. S. 1, 143." Schæf. Mss.] Ἄψοῤῥος, Retrogradus, Iter revolvens, remetiens, Retro ferens gressus, vestigia referens, ut Virg. loquitur. (Il. Γ. 313.) ἄψοῤῥοι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο. Et ADVERB. Ἄψοῤῥον, Retrograde, Retro vestigia referendo. Aut simpliciter, Retro, Retrorsum. At Od. I. (282.) ἄψοῤῥον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι, exp. ἔμπαλιν. [" Ad Il. Δ. 152." Schæf. Mss.] " Ἀψίῤῥοος, Retro fluens, " Refluens, VV. LL. ex Hom. et Gorr. ex Hip- " pocr."

B Βαθύῤῥοος, ὁ, ἡ, Profunda habens fluenta, Profunde fluens, q. d. Profundifluus. Dionysius intio suæ Περιηγήσεως τῆς Οἰκουμένης, Μνήσομαι ὠκεανοῖο βαθυῤῥόου. [" Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss.] Itidem vero DICITUR Βαθυῤῥείτης Oceanus ab Hesiodo (Θ. 265.) quam terminationem habes supra et in Ἀκαλαῤῥείτης et in Ἐϋῤῥείτης. Quinetiam PARTIC. Βαθυῤῥείων, eadem signif., cujus accus. ap. Apoll. Rh. (2, 659.) βαθυῤῥείοντά τε Κάλπιν: [795.] " Βαρύῤῥοος, q. d. Gravifluus, VV. LL. Sed viden- " dum ne perperam scriptum sit pro βαθύῤῥοος." [* " Δίῤῥους, Tzetz. Chil. 12, 636." Elberling. Mss. * " Δυσροέω, ad Diod. S. 1, 156." Schæf. Mss. Arrian. in Epictet. p. 157, 29. Lond. * Δύσροια, 220, 27=2, 17. * Δυσροητικὸς, 4, 1, 58.]

Εὔροος, ET Εὔρους per crasin, ITEM Ἐΰῤῥοος pro εὔροος per dialysin, Pulcra fluenta habens, Pulcre fluens, Pulcrifluus. Nisi quis malit, Bene fluens, (ut alteram illam interpr. reservemus nomini Καλλίῤῥοος,) Facile fluens, Facilem cursum habens. Gaza ap.

C Theophr. Εὔρους γὰρ ἡ φορὰ καὶ ἀνεμπόδιστος, vertit, Facilis meatus. In VV. LL. εὔρουν σῶμα, Lubricum corpus: [" forsan ex Aristot. Probl. 4, 12." Seager. Mss.] Affertur vero et εὔρους τὴν διάνοιαν, pro Agilis mente. [Ubertim fluens, Uber, Frequens, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 268. " Ad Timæi Lex. 28. Toup. Opusc. 2, 55. Emendd. 4, 426. Valck. Diatr. 148. 256. Lennep. ad Phal. 86. Wakef. Phil. 491. Crinag. 4. Brunck. Apoll. Rh. 147. Porson. Hec. p. 41. Ed. 2. Dionys. H. 5, 133. Lobeck. Aj. p. 287." Schæf. Mss. " Εὔρους λέξις, Oratio pulcre fluens, propter literarum verborumque aptam venustamque collocationem; eademque μαλακὴ Dionys. H. de C. VV. c. 23. p. 180. cf. Cic. de Orat. 3, 43. Deinde etiam εὔρους simpl. dicitur Facundus, Eloquens. Sic Theoph. Coryd. Ἐκδ. Ῥητ. ap. Fabr. p. 660. Ὁ ῥήτωρ εὐρούστερος μὲν διαλεκτικοῦ, τούτου δὲ ἐκεῖνός ἐστιν ἀκριβέστερος. Hinc et Εὐροῆσαι πρὸς ὑπόθεσιν dicit Plut. Alex. 53. de Callisthene Sophista, qui elegantissimo flumine orationis utebatur, cum jussus esset

D aliquod argumentum dicendo explicare. Et Philostr. V. S. 1. p. 491. de Favorino: Σὺν εὐροίᾳ σχεδιάσαι. Synes. de Dione p. 40. junxit τὸ στρογγύλως καὶ σὺν εὐροίᾳ προσφέρειν: cf. Suid. v. Εὔρους." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * " Εὐρόως, Arrian. in Epict. 1, 4. p. 28. 3, 22. p. 455." Kall. Mss.] Εὔροια, ἡ, Facilitas fluendi, Facilis fluxus, cursus. Sed metaphorice plerumque pro Rebus ad voluntatem nostram fluentibus, ut Cic. loquitur, eadem metaphora utens, Off. 1. Res prosperæ et ad voluntatem nostram fluentes. Plut. Pericle, Διὰ τὴν εὔροιαν τῶν πραγμάτων, ubi redditur, Propter res prospere et ad votum fluentes. Εὔροια, Felicitas, Affluentia, Bud., afferens ex Athen. Ἐτρύφησαν μὲν γὰρ ὡς οὐδένες ἕτεροι τῶν πάντων, εὐροίας καὶ πλούτου, καὶ τῆς λοιπῆς αὐτοὺς χορηγίας κατασχούσης. [" Valck. Diatr. 148. Lennep. ad Phal. 86. ad Diod. S. 1, 156. 2, 429. Wyttenb. Ruhnk. fin. Kuster. Aristoph. 54. Heind. ad Plat. Phædr. 224. Conf. c. εὔνοια, ad Diod. S. 2, 429." Schæf. Mss. Vide Εὔροος.] ITEM Εὐροέω, Bene fluo,

Facile fluo, Facilem cursum habeo. Sed metaph. potius usurpatur, sicut et εὔροια, et signif. Feliciter agere, εὖ πράττειν, Rebus prosperis uti, s. Fortuna prospera, aut secunda. Pro Feliciter agere, Bud. affert e Greg. Naz. addens h. l. Phalaridis, Καί τοι καλόν γε κἂν εὐροῇ τις, καὶ κατ' οὖρον φέρηται παρὰ τῆς τύχης, μὴ πάντα ποιεῖν ἐπὶ τῇ τύχῃ, Licet res ad vota, fortunæ benignitate, succedant, [cf. Lennep. 16. 86. vide Εὔροος. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 14. Valck. Phœn. p. 652. Diatr. 148. ad Diod. S. 1, 156. 2, 525. Plut. Alex. p. 129. Schm." Schæf. Mss. * Εὐροή, i. q. εὔροια, Aret. 100. τοῦ αἵματος.]

Καλλίῤῥοος, ὁ, ἡ, Pulcra fluenta habens, Pulcrifluus: non solum autem ποταμὸς, i. e. Fluvius, καλλίῤῥοος dicitur Poëtis, sed interdum et καλλίῤῥοον ὕδωρ: quod et ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 355.) legitur. [" Gesner. Ind. Orph., Heyn. Hom. 6, 280. 565. Musgr. Hel. 1144. Καλλίῤῥους, ad Charit. 312." Schæf. Mss.] Verum scribitur ETIAM Καλλίροος unico ρ, ut Od. E. (441.) Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο Ἷξε νέων, ubi annotat Eust. καλλιρόοιο scribi, non geminato ρ, et metri causa, et natura: itidemque infra προρέοντα, non προῤῥέοντα. [" Ad Charit. l. c. Heyn. Hom. 6, 280." Schæf. Mss.] Sic autem et SUBST. Καλλιρόη, quo nomine dictus fuit Athenis Fons quidam, qui etiam Ἐννεάκρουνος, a novem fistulis aquam fundentibus: et secundum quosdam Δωδεκάκρουνος, a duodecim fistulis. [" Καλλιῤῥόη, Καλλιρόη, Thom. M. 568. Boeckh. ad Sim. p. xxxvi. ad Charit. l. c. ad Lucian. 1, 439. Bergler. Alciphr. 387. 392." Schæf. Mss.]

Ὁμόῤῥοος, ὁ, ἡ, Simul juncta fluenta habens, Simul fluens, Confluens. UNDE Ὁμοῤῥοια, ἡ, quasi quis Confluxionem aut Confluentiam dicat. Nam pro eo, quod Latini Confluentem s. plur. Confluentes dicunt, non affertur. Hes. exp. ἄθροισμα. ITEM Ὁμοῤῥοή, Confluvium, VV. LL. [* " Συνομόῤῥους, Andr. Cr. 203." Kall. Mss.]

Παλίῤῥοος, ὁ, ἡ, Retrograda fluenta habens, Cujus fluenta retrograediuntur, s. reciprocant, Refluens, Refluus. Bud. affert ET Παλίῤῥους pro Refluens: item SUBST. Παλίῤῥοια pro Refluxus, Reciprocatio aquæ. [" Παλίῤῥοος, Παλίῤῥους, Wakef. Herc. F. 741. Παλίῤῥοια, Lennep. ad Phal. 53. ad Diod. S. 1, 143. 2, 302. 564. Brunck. Soph. 3, 479." Schæf. Mss. Polyb. 34, 9, 5. * Παλιῤῥοέω, Vicissim refluo, Strabo 3. p. 229. * Πολύῤῥοος, s. * Πολύῤῥους, Schol. Theocr. 7, 6. Eust. Il. A. p. 72, 34. A. p. 759, 2. J. Poll. 6, 148. " Nicet. Eugen. 9, 75." Boiss. Mss.]

Ὠκύῤῥοος, ET Ὠκύροος, unico ρ, Celeriter fluens, Rapidus: ὠκυρόῳ ποταμῷ, Il. E. (598.) Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι. ITEM Ὠκυρόης pro eod.: ut ὠκυρόην ποταμὸν, Apoll. Rh. 2, (650.) et ὠκυρόην Θύμβριν, Epigr.

Ῥοώδης, Fluidus, Fluxus, Undosus, [Theophr. C. Pl. 3, 3, 4. Τοὺς ῥοώδεις καὶ ἐπόμβρους καὶ ἑλείους τόπους.] Ita Bud., qui pro Fluido accipi a Gregorio addit. A Gaza autem reddi Fluxus, in h. Theophr. l. 5, (9, 11.) Λεπτὸς γὰρ ὁ καρπὸς, ἄπεπτος ὢν καὶ ῥοώδης. At postremam illam interpr. convenire huic loco Aristotelis, Meteor. 2, (8.) p. 190. Ἔτι δὲ περὶ τόπους τοιούτους οἱ ἰσχυρότατοι γίνονται τῶν σεισμῶν ὅπου ἡ θάλασσα ῥοώδης, ἢ χώρα σομφὴ καὶ ὕπαντρος. [Gl. Rapidus.] Medicis vero, ut habent VV. LL., ῥοώδεις πυρετοὶ, Febres quæ cum multo alvi fluxu et aliquando vomitu fiunt: accedunt perfrictiones, subitaque virium defectio cum siti, vigilia, et pulsuum in venis humilitas. Celsus vocavit Fluentes et has febres, et alios quoque morbos in quibus nimium ex omni humore secernerent ægri, idque etiam diversis partibus. [Hippocr. 281. 840. 946. Aristot. H. A. 9, 25, 5. Arrian. Ind. 22, 6. Thuc. 2, 24. Ælian. H. A. 7, 24. 14, 24. Plut. Cæsare 22. Appian. B. C. 5, 88. Strabo 8. p. 178. Vide Schn. Lex. Suppl. " Clem. Alex. 888. Diod. S. 2, 58. De morbo, Philo J. 1, 698." Wakef. Mss.] " Ῥώδης pro ῥοώδης, ap. Plut." [* Ῥοωδῶς, Cassii Probl. 6. πυρέττειν.]

" Ῥοϊκὸς, Qui fluxione laborat, s. profluvio. Mulieres ῥοϊκαὶ, Quarum vulvæ rheumatismo, i. e. Fluxione, laborant. Diosc. Δίδοται ἐν ποτῷ κοιλια- A καῖς καὶ ῥοϊκαῖς γυναιξίν." [Hippocr. 292, 36.]

[* " Ῥοΐσκος, * Ῥοείδιον, Rivulus, Inscr. Sicula Gruteri p. 212." Schn. Lex. Vide Ῥὶς, et nott. ad Greg. Cor. 225. Schæf.]

Ῥοὰς, άδος, ἡ, Defluvium acinorum, Vitis vitium quo acini defluunt. Pessimum est inter omnia, inquit Plin. 17, 24. cum deflorescentem vitem et oleam percussit imber, quoniam simul defluit fructus. Idem, Siderationis genus est in vitibus deflorescentibus Roratio: aut cum acini, priusquam crescant, decoquuntur in callum. Theophr. autem (H. Pl. 4, 14, 6.) eandem rem describens, dixit, Ῥοὰς δὲ γίνεται, (ὃ καλοῦσί τινες ψίνεσθαι,) ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρειττωθῇ· τὸ δὲ πάθος ἐστὶν ὥστε ἀποῤῥεῖν τὰς ῥάγας. Sed pro κρειττωθῇ quiddam aliud legisse Plin. verisimile est. Invenitur ETIAM Ῥυάδες, per υ, quod affertur e Geop. 5, (39, 4.) dictum itidem de vitibus quæ non continent fructum, quod sc. defluant acini, et qui remanent, graciliores existant. Eædem sunt DICTÆ Ψινάδες, ab illo ψίνεσθαι sc., B quod habes in Theophr. l. quem modo protuli.

" Ῥοΐα, Volutabrum equorum, VV. LL. ex Hes." [κυλίστρα τῶν ἵππων παρὰ τῷ ποταμῷ καὶ ψάμμῳ. Cf. Ῥοή. * Ῥοΐζω, Voluto equum in flumine vel lacu, ad abluendas sordes, Scriptor Veterinarius ap. Salmas. ad Solin. 336. Ἄγε αὐτὸν ἐπὶ τὸ κύλισμα, καὶ ῥόϊζε. Vide nott. ad Hes. v. Ῥοΐα. Ῥοΐζομαι, alio sensu, Strabo 14. p. 990. Vide Schn. Lex. v. Ποδαγρίζομαι. * Ῥοϊσμὸς, Hesychio ὁ τῶν ἵππων ῥυμός. Corrigunt VV. DD. κυλισμός.]

" Ἀποῤῥαΐδες, Murices, affertur ex Aristot. H. A. 4, (4.) ubi de conchis loquitur." [Schneider. ad Ecl. Phys. 2, 59. resposuit αἱμοῤῥοΐδες. Agnoscitur autem in Glossis Ἀποῤῥαΐς· Murex.]

De aliis duobus thematibus Ῥυέω et Ῥύω, quæ inusitata esse putantur.

Antequam autem ad compp. verba veniam, Ἀναῤῥέω, Ἀποῤῥέω, Διαῤῥέω, etc. dicendum est de altero simplici THEM. Ῥυέω, quod a Gramm. statuitur; ut ex eo forment FUT. Ῥυήσω, et PRÆT. Ἐῤῥύηκα, C necnon pass. AOR. 2. Ἐῤῥύην, cujus etiam INFIN. Ῥυῆναι, et PARTIC. Ῥυεὶς, in usum recepta sunt. Quidam tamen [et hi quidem rectius] ita formare malunt: Ῥέω unde, per pleonasmum τοῦ υ, Ῥεύω, cujus alioqui inusitati est FUTURUM Ῥεύσω, PRÆT. Ἔῤῥευκα: itidemque AOR. 1. Ἔῤῥευσα: quod aoristum tempus multo esse præterito usitatius existimo. Aor. 2. Ἔῤῥυον, quod inusitatum esse creditur: at PASS. Ἐῤῥύην, in frequenti usu. Alii statuunt, THEMA Ῥύω, Fut. ῥύσω, Aor. 1. ἔῤῥυσα, Aor. 2. ἔῤῥυον: Pass. Ἐῤῥύην. Sed quid de ἐῤῥύην dicemus quod παρατατικοῦ signif. habet? De hoc certe tacent Gramm.: ego vero aperiam quid sentiam, ubi exempla usus quorundam ex iis quæ modo commemoravi temporum attulero. Ac de ῥεύσω quidem, unde ἔῤῥευσα, cujus particip. ῥεύσαντας habes in Ῥέω, nemo dubitare potest. Habetur certe cum alibi, tum in Epigr. Anthol. 7. p. 482. meæ Ed. Οὐ μέλλω ῥεύσειν χρυσός ποτε. At futuri ῥυήσω nullum exemplum affertur; sed habetur præterea et PASS. Ῥυή- D σομαι, in VV. LL. Diffluam, Peribo: item persona 3. ῥυήσεται, Fluet: quod sumtum est ex Hes., ap. quem legitur Ῥυήσονται, φθαρήσονται, ῥεύσουσι: [necnon ap. LXX. Joel. 3, 18. Zach. 14, 12. et " Athan. 1, 369." Kall. Mss.] In Iisd. pro exemplo thematis Ῥυέω, affertur ex Eur. (Hipp. 443.) ἣν ῥυῇ. Sed non video quid obstet quominus ῥυῇ significans Fluxerit, dicamus esse aor. illum posteriorem conjunctivi modi: et ab ἐῤῥύην fieri ῥυῶ, ῥυῇς, ῥυῇ: ac profecto hinc potius deductum esse credo. Est autem ab illo Ῥυέω, Præt. Ἐῤῥύηκα, quod satis comprobatur verbi compositi PARTIC. Διεῤῥυηκὼς, in Διαῤῥέω. Jam vero quod ad ἐῤῥύην attinet, sciendum est inveniri non in aoristi duntaxat, sed etiam præt. imperf. signif., uti dixi. Cujus tamen usus mentionem VV. LL. non faciunt, in quibus hæc duntaxat habentur, Ἐῤῥύην, Fluxi. Quibus subjungitur, Ἐῤῥύη μετὰ δυνάμεως ὁ Ἀννίβας, Discurrit cum copiis Annibal. De qua interpr. nisi locum adeundo, judicari non potest: sed Auctoris nomen tacetur. Et alibi infin. ῥυῆναι e Plut. Ῥυῆναι

λόγον ἐν τῷ δήμῳ, Emanasse rumorem in populum. A Atqui ἐῤῥύην pro Fluebam, usurparunt primarii quoque Scriptt. Thuc. et Xen. Legimus enim ap illum 2, (5.) Ὁ γὰρ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐῤῥύη μέγας, καὶ οὐ ῥᾳδίως διαβατὸς ἦν. Locum autem Xenoph. habes supra in Ῥέω, ubi legitur, Ἐῤῥύη γὰρ αὐτῷ κ. τ. λ. Legimus vero ET Ἐῤῥύησαν ap. Hes. expositum ἔβρυον. Sed unde dicemus esse hoc imperfectum præteritum? non video certe unde potius esse dicendum sit quam a THEMATE Ῥύημι: cum a nullo præcedentium, quæ alioqui perinde inusitata sunt, formari posse, nemo, ut opinor, negaturus sit. Viderint tamen alii an aptius aliquod thema excogitare possint. Facit equidem pro hoc themate et particip. ῥυείς, cum ei datur præsentis significatio, in VV. LL. interpr. Fluens. [" Ῥύω, Ruhnk. Ep. Cr. 296. Dawes. M. Cr. 450. Heyn. Hom. 5, 440. Ῥυήσεσθαι, Græv. Lectt. Hes. 619. Alciphr. 344. Ῥυῆναι, Boiss. Philostr. 459." Schæf. Mss. " Ῥύει δόξα, Emanat opinio, Stob. 207, 6." Wakef. Mss. Ῥύω et ῥώω conf., Spitzner. de Versu Gr. Her. 55.]

Ceterum libet eadem opera et de nominibus derivatis agere, quæ υ retinent: si prius lectorem monuero, quod de simplici dixi, idem et de compp. intelligi debere: verbi gratia, deducendo ab Ἀποῤῥυέω vel Ἀποῤῥύω, aut Ἀποῤῥύημι, tempus id quod ab Ἀποῤῥέω formari non poterit. Incipiam autem a NOMINE Ῥύσις, ἡ, Fluxio, Fluxus: ut inquit Bud. ita usurpari a Polyb. tradens: et addens e Philopono, Γραμμὴ, ῥύσις στιγμῆς. Habebis et in quodam Tralliani loco in Ῥυάς. Interpr. et Profluvium, afferens ex Aristot. de Mundo, Οἷον ἄστρου ῥύσις, Tanquam sideris profluvium. Qua signif. stellarum discursum dixisse Plinium, cursum et lapsum, Senecam, annotant VV. LL. Ut autem pro Fluxu a Polyb. usurpari tradit, ita et pro Fluento ac brachio fluminis, (2, 16, 6.) Jam vero exp. Ῥύσις et φιάλη χρυσῆ ab Hes. i. e. Phiala aurea: quæ exp. extat et ap. Athen. (496.) sed ibi oxytone Ῥυσίς: et affertur e Cratino, ῥυσίδι σπένδων. Sed Hesychio ῥύσις est etiam ξύλινόν τι σταθμίον. Sic autem et Ῥυτὸν fuisse Quoddam poculi genus, docebo paulo post: fuisse quidem et ῥέοντα vocata quædam, docui antea in Ῥέω. At ῥύσις significans Liberationem, a Ῥύομαι, habes supra, T. 1. c. 1266. [Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 201. "Ad Dionys. H. 5, 156. ad Diod. S. 1, 50. 2, 334. ad Herod. 133. Wakef. S. Cr. 2, 73. Phiala, ad Mœr. 412. Conf. c. φύσις, ad Diod. S. 1, 349. Jacobs. Anth. 8, 5." Schæf. Mss.] Ut porro subst. ῥύσις, Fluxio, sic ADJ. Ῥυτὸς, Fluidus, Fluxus, Fluens: ut exp. Bud. afferens e Theophr. (C. Pl. 2, 6, 3.) Διὸ πολλάκις ἂν ἁρμόσειε φρεατιαῖον ναματιαίῳ, καὶ ῥυτὸν ὀμβρίῳ. In VV. LL. e Soph. (Aj. 883.) ῥυτῶν Βοσπορίων ποταμῶν. De ῥυτὸς autem signif. Tractus, dictum est supra T. 1. semipag. 1263. ITEM Ῥυτὸν subst. Poculi quoddam genus, cornibus simile, e quo tenuissime profluente vino, inferne bibitur: ut quidam e Bayfio annotant. Vide Athen. (496.) et Eust. [Il. Ψ. 34.] item Schol. Dem. [Mid. 363. " Ῥυτὸς, Musgr. Hel. 1137. Wakef. Eum. 455. Casaub. ad Athen. 117. Valck. Hipp. p. 180. 235. * Ῥυτὸς, ὁ, Poculum, ad Diod. S. 2, 453. Ῥυτὸν, ibid. Timon Phlias. 39. Plut. Alex. 162. Schm., Jacobs. Anth. 7, 335. Toup. Opusc. 1, 404." Schæf. Mss. * Ῥυτίον, Lat. Rhytium, Poculum, Martial. 2, 35, 2. * " Ἀείρυτος, Const. Manass. Chron. p. 127. Schol. Jo. Climac. p. 491." Boiss. Mss.] Ἀμφίῤῥυτος, sicut et περίῤῥυτος, Circumfluus. Pro quo scribitur ETIAM Ἀμφίρυτος, unico ρ, metri causa, Soph. Aj. (134.) τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. ITIDEM Ἀμφιρύτη, Od. A. (50.) Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ. Ubi Eust. annotat dici insulam ἀμφιρύτην ad differentiam earum quæ appellantur χεῤῥόνησοι. Dixit certe Ovid. eod. modo Circumfluam insulam. [" Ἀμφίῤῥυτος, Markl. Iph. p. 62. Ἀμφίρυτος, ibid. Jacobs. Anth. 7, 174. 9, 238. Paul. Sil. 81. Lobeck. Aj. p. 237. Simonid. 89. (95.) Wakef. Phil. 1. Ἀμφιρύτη, Epigr. adesp. 370. Hymn. in Cer. 496. Ruhnk. Ep. Cr. 17. ubi et de ἡ ἀμφίρυτος, Toup. Opusc. 1, 28. 2, 146. Ilgen. Hymn. 297." Schæf. Mss. Ἀμφίρυτος, Opp. Ἀ. 3, 209. Od. A. 198. A. 324. M. 283. Hom. Hymn. in Apoll. 27. 251. 291. Simonid. 95, 4. Apoll. Rh. 1, 1305. Eust. Od. A. p. 1389, 33. ad Greg. Cor. p. 680. * Αὐτόῤῥυτος, vide Πρωτόῤῥυτος. " Sponte fluens, Andr. Cr. 57. 154." Kall. Mss. Αὐτόρυτος, Pind. Π. 12, 30.] " Εὔρυτος, ex Eur. (Iph. A. 420.) " affertur pro Bene fluens; ita tamen ut dubitetur " sitne potius Nom. propr." [In ead. Fabula v. 282. est Nom. propr., non autem in l. c. " Ruhnk. Ep. Cr. 257. Markl. Iph. p. 62. Musgr. 420. Brunck. Apoll. Rh. 131." Schæf. Mss. * " Ζωήῤῥυτος, Andr. Cr. 57. πηγή." Kall. Mss.] " Νεόῤῥυτος, Qui recens " effluxit. Suid. νεοῤῥύτους affert pro νεωστὶ ῥέουσι." [Ruhnk. Ep. Cr. 90. Æsch. Ag. 1362=1343. Ed. Schutz. 2. ξίφει. Cf. Νεόῤῥαντος. * Ὁμόῤῥυτος, Nonn. D. 47. p. 1218. * Πάνρυτος, Orph. H. 9, 23.] Πολύῤῥυτος, q. d. Multifluus, e Soph. affertur: [El. 1419.] " Πρωτόῤῥυτος ῥητίνη, Resina quæ prima " defluit s. defluxit: quæ et αὐτόῤῥυτος a spontanea " fluxione dicitur. Gal. 3. τῶν κατὰ Τόπους. Vide B " et t. 2. c. 67." [Opp. K. 4, 236. * " Χαλίρυτον, * Χαμαίῤῥυτον, Struthium, Diosc. Notha 447." Boiss. Mss.] His autem ῥύσις et ῥυτὸς, simulque hujus compositis, apte subjungentur ADV. Ῥυδὸν ET Ῥύδην, quæ exp. Affluenter, Abundanter, Affatim, Abunde. Od. O. 424. Κούρη δ' εἴμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο, ubi Eust. ῥυδὸν ἀφνειὸς exp. ὁ χύδην πλουτῶν καὶ ἐπίῤῥοιαν ἔχων, φασὶ, πλούτου. Suid. autem ῥυδὸν exp. altero illo adverbio ῥύδην, ut magis noto, item ῥευστικῶς et * κεχυμένως: addens esse pro πάνυ. Sed pro ῥυδὸν ἀφνείονται ap. eum repono ἀφνειοῖο, itidemque πλουσίου pro πλουτοῦσιν: nec enim dubito quin illum ipsum Hom. locum protulerit. Obiter autem nota et ADV. Ῥευστικῶς, quod habet et Hes. [et Plut. 9, 483. Hipponax Athenæi p. 304. Ἡσυχῇ καὶ ῥύδην θύνναν δαινύμενος, Suid. 1, 24. Ἰχθῦς, οὓς βόσκεσθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν φασιν. Apud Hippocr. de Nat. Pueri c. 3. pro βύζην Codd. exhibent ῥύσδην et ῥύδην. * Ῥύζην perperam pro ῥύδην, 2 Macc. 3, 25.] Invenitur porro ETIAM Ῥύβδην, inserto β, quod non exp. duntaxat Affluenter C s. Abundanter, Copiose, sicut ῥύδην: sed et Vehementer, Impetuose, item Cum strepitu, Cum vehementi sonitu. Vide Suid. et Hes., cui ῥύβδην quoque signif. σφοδρῶς, et alia, præter illa quæ dicta sunt. [Bekk. Anecd. 325. Ῥίβδην καὶ ἀγεληδὸν, perperam pro ῥύβδην.] Huc autem pertinet et NOM. Ῥύμη, cum ea signif. Impetus, Thuc. (2, 76.) Ἡ δὲ δοκὸς, ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, Aristoph. N. (406.) ῥοῖβδον et ῥύμην copulavit. Ex Eur. (Rhes. 64.) ῥύμῃ θεοῦ. Dem. (546.) Τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως τοῦ Μειδίου. Chrys. Τοῦ τύπτοντος ῥύμη καὶ ὁρμή. Exp. alioqui interdum illud ῥύμη hoc ipso ὁρμή. Ne quis autem de hac nominis hujus derivatione dubitet, sciendum est Eust., ap. Hom. (Il. T. 284.) ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ χυμένη ἐκώκυεν, partic. χυμένη, exponere, χυθεῖσα καὶ κατὰ σπουδὴν δραμοῦσα, καὶ, ὡς εἰπεῖν, μετὰ ῥύμης: addens, ἥτις ἀπὸ τοῦ ῥύω γίνεται, ὅπερ ταυτὸν τῷ χύω ἐστί. [" Phryn. Ecl. 180. ad Charit. 626. 642. Wakef. Ion. 188. Trach. 1015. D Jacobs. Anim. 260. Exerc. 2, 131. ad Diod. S. 1, 219. 2, 174. Ruhnk. ad Vell. p. 309. Heyn. Hom. 6, 384. 8, 287. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 120. Voss Myth. Br. 1, 138. Conf. c. ῥώμη, Tittm. Lex. Gr. 1, 774." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 404. Athen. 449. * Παλινρύμη, ἡ, τῆς τύχης, Conversio fortunæ, Polyb. 15, 17, 1. " Ad Diod. S. 2, 302." Schæf. Mss. * Πολύῤῥυμος, Vehemens impetu, Arrian. Tact. p. 10, 4. not., Hutchins. ad Xen. K. Π. 6. p. 428. * Πρόῤῥυμος, Geop. 9, 19, 8. not. * Ῥυμηδὸν, Impetu, Polyæn. 4, 3, 5. 4, 4, 6.] " Ῥύμιγξ, " Torrens, Hes." His adjungo NOMEN Ῥύαξ, ακος, ὁ, Profluvium, Rivus. Quidam vero interpr. et Proluvium, Proluvies, Eluvies, Bud. afferens e Thuc. (3. fin.) Ἐῤῥύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Et e Plat. (Phædone 60.) Ὥσπερ ἐν Σικελίᾳ οἱ πρὸ τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοὶ, καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ. Necnon ex Aristot. de Audit. Mirab. Τὸν δ' ἐν τῇ Αἴτνῃ ῥύακα, οὔτε φλογώδη φασὶν, οὔτε συνεχῆ γενέσθαι. Sic certe passim et ceteri de

Ætna loquentes, hoc nomine utuntur. E quibus est Hermog. de Invent. 2. Ἡ Αἴτνη τοῦ πυρὸς ἔχειν ῥύακας, ubi quidam interpr. Ignis undas evomit. In illo autem Thuc. loco quidam ῥύακα reddunt Eruptionem fluminis instar. Sed affertur et αἵματος ῥύακες ex Aristide, ut Lat. dicuntur Sanguinis rivi. [" Agapetus Scheda Reg. c. 2. Ed. Græbelii Lips. 1733. Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντὸς— ὁ τοῦ βασιλέως πολυόμματος νοῦς διακατέχων ἀσφαλῶς τῆς εὐνομίας τοὺς οἴακας καὶ ἀπωθούμενος ἰσχυρῶς τῆς ἀνομίας τοὺς ῥύακας, ἵνα τὸ σκάφος τῆς * παγκοσμίου πολιτείας μὴ περιπίπτῃ κύμασιν ἀδικίας." Boiss. Mss. " Phryn. Ecl. 140. Heyn. Hom. 8, 443. Thom. M. 629. 786. ad Charit. 575. ad Diod. S. 1, 333. 335. 358. 689." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 2, 22. Ἐκ τοῦ ῥύακος τοῦ ἐν Σικελίᾳ. * Ῥοιακώδης, Gl. Rivosus, male pro Ῥυακώδης. Ῥοιὰς ap. Theophr. H. Pl. 9, 12, 4. est Species papaveris agrestis. " Μήκων ῥοιὰς, Papaver sativum, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss.] E Ῥύαξ venio ad NOM. Ῥυὰς, άδος, ἡ, quod est Vitium oculi, in quo patescit foramen, per quod semper humor descendit et in genas illabitur: unde nomen accepit. Vide Gorr. Scribitur ETIAM Ῥοιὰς, sed male. In VV. LL. ῥυὰς est Oculi vitium, quando canthus lacrymas continere nequit. Trall. 2. (p. 52.) Ῥυὰς, ῥύσις γίνεται μειωθέντος τοῦ κανθοῦ, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τελείως ἀπολλυμένου. Item Ῥυάδες, Vites, supra in Ῥοάς. Sed et Ῥυάδες, (οἱ,) Pisces, Flutæ, Gazæ ap. Aristot. [H. A. 4, 8. 6, 17. 8, 13.] Verum est etiam adjectivum nonnunquam Ῥυὰς, pro Fluxus, Perfluens, Deciduus, Bud. ex Aristot. de Part. Anim. 3, (5.) p. 175. Σώματος μὲν ῥυάδος γενομένου. E p. autem 43. affert ῥυάδα τὴν τρίχα pro Decidivam. [" Lobeck. Aj. p. 273." Schæf. Mss. Ῥυάδες, Pisces, Ælian. H. A. 9, 46. Cf. Basil. Hom. 7. in Hexaëm. p. 66. * Ῥυαδικὸς, Paul. Æg. 6, 7. πάθος.] Transeo ad NOMEN Ῥύημα, τὸ, quo quidam tradunt, e Galeno, significari Itrii genus quoddam, multo laganis salubrius, crassi tamen succi: constans similagine et melle. In VV. LL. ῥύημα, Itrium, Bellarii genus præstantius. Nam λάγανον dicitur quod est deterius, Gal. de Alim. Dulciariorum liborum genus cum melle præparatorum. [* " Ῥύησις, Fluxus, Method. 319. * Ῥῆσις, Fluxus, Poëta ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 646. v. 103. nisi mendum est. Leg. fortasse ῥύησις." Kall. Mss.] Hinc est præterea COMP. Ῥυηφενὴς, Cui affluunt opes, Affluens opibus, Opulentus, Dionys. P. (337.) p. 55. Ed. paternæ, Ταρτησσὸς χαρίεσσα, ῥυηφενέων πέδον ἀνδρῶν, i. e., πλουσίων, Eust. Est autem e v. ῥυῆναι, et nomine ἄφενος, quod itidem Poëticum est. Apud Hes. scriptum est Ῥυηφένης, paroxytone; sed perperam. Est porro ab hoc adj. et SUBST. Ῥυηφένεια, Opulentia, Affluentia divitiarum, opum: AUT Ῥυηφενία cum ι solo: ET Ῥυηφενίη Ionice ap. Callim. Hymno in Jov. (84.) Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον, Schol. πλοῦτον, addens compositam esse vocem e ῥύδην et ἄφενος, et significare πλούτου ῥύσιν. Etym. quoque, cum scripsisset, παρὰ τὸ ῥυῆναι τὸν ἄφενον, eadem illa addit quæ habet Schol. Callim.; sed ego longe commodiorem a verbo, quam ab adverbio, deductionem esse censeo. [" Ruhnk. Ep. Cr. 130." Schæf. Mss. * " Ῥύα, Ælian. H. A. 7, 37. τοῦ αἵματος, pro quo Schneiderus, Abreschii suasu, ῥοὴν edidit." Lobeck. Phryn. 492. * Εὐρυὴς pro εὔροος, Aret. 51. Ῥυώδης, Hippocr. 815. Plato Tim. p. 86.] " Ῥυάχετος, ut Hes. exp., est θόρυβος, vel ὁ ῥέων " ὀχετὸς," [Aristoph. A. 170. Br. Τὸν τῶν Ἀσαναίων γὰ μὰν ῥυάχετον Πᾶ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν;] " Ῥυχάχετος, Tumultus. Ex Aristoph. affert " Suid., quem vide." [* Ῥυΐσκομαι, Fluo, Mano, Eust. Il. A. p. 71, 15.]

In sequent. compp. memineris, lector, illa tempora, quæ a themate in ρεω desinente formare non poteris, esse formanda ex aliquo inusitatorum, quorum typum paulo ante habes in simplici Ῥέω.

[* Ἀμφιῤῥέω, unde * " Ἀμφίῤῥευσις, f. l. Vitruv. 10, 4." Schn. Lex.]

Ἀναῤῥέω, Refluo, Sursum fluo, Scateo, Scaturio, quasi sursum fluendo, Lucian. (2, 75.) Παρὰ δὲ τὴν

A ῥίζαν ἑκάστης ἀναῤῥεῖ σταγὼν οἴνου. [" Hes. v. Ὑπερφλύζει." Wakef. Mss.] Ἀνάῤῥοια, ἡ, Refluxus, ut undarum, Athen. [332. Dio Cass. 37. p. 54=145. Ἀνάῤῥοος, Hippocr. 881.] Dicitur ETIAM Ἀνάῤῥους: unde ἀνάῤῥουν χωρεῖν, quod Eust. ait contrarium esse τῷ κατὰ ῥοῦν χωρεῖν, et dici Proverbialiter de iis quorum prospera fortuna in adversam commutata est. Quanquam hic vel ante ἀνάῤῥουν aliqua præpositio subauditur, vel nomen est adverbialiter positum.

[* Ἀντιῤῥέω, Refluo, unde * Ἀντίῤῥοια, Theophr. de Ventis §. 53. Lobeck. Phryn. p. 495.]

Ἀποῤῥέω, Effluo, Defluo: unde dicitur Defluvium capillorum. Dem. (615.) Φήσας δὲ ἀποῤῥεῖν φύλλα τῶν στεφάνων. Sic ap. Aristot. Probl. Διὰ τί τῶν μυῤῥίνων μὲν μὴ τεταριχευμένων τὰ μύρτα ἀποῤῥεῖ μᾶλλον τῶν φύλλων· ταριχευομένων δὲ τῷ φύκει, τὰ μὲν φύλλα ἀποῤῥεῖ, τὰ δὲ μύρτα οὐκ ἀποῤῥεῖ. Ibid. pro eod. ἀποπίπτειν dicit. Ἀποῤῥέουσαν Bud. vertit Fluxam et caducam, in h. Theophr. l. C. Pl. 1, (20, 3.) ubi agit de olea, Ἐπεὶ καὶ ὅσον γε μὴ οὕτω συλλέγουσιν, ἀλλ' αὐτομάτως ἀεὶ τὴν ἀποῤῥέουσαν ἀποσείοντες,
B ἐπετεισφορεῖν φασὶ μᾶλλον. || Sed et alio metaphoræ genere, sicut Defluo et Effluo ap. Latinos: ut, Ὅπου δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις, Soph. (Aj. 523.) Cujus effluit memoria. Polyb. 5, (26, 11.) Οἱ δὲ λοιποὶ παραχρῆμα πάντες ἀπέῤῥεον ἀπ' αὐτοῦ προφανῶς: [11, 17, 6.] || Ἀποῤῥέω, Emano, Promano, Profluo, Aristot. de Mundo, Ἀναθυμίασις ἀπὸ τῆς γῆς ἀποῤῥέουσα, Exhalatio e terra manans, promanans. Et τὸ ἀποῤῥέον affertur ex Alex. Aphr. pro ἡ ἀπόῤῥοια, Sanies manans. || Ex Eod. ἀποῤῥέω transitive usurpatum: ut ἀποῤῥέοντα λοιμικὴν ἀπόῤῥοιαν: sicut et Mano aliquando fit activum ap. Latinos. || Inveniuntur etiam Aor. 2. pass. Ἀπεῤῥύην, (cujus partic. ἀποῤῥυεὶς, Qui defluxit, Delapsus: ut, Ἀποῤῥυεὶς τοῦ ἵππου, ap. Plut. cf. Pyrrh. 30.) et Fut. ἀποῤῥυήσομαι, (Suid. ἀποῤῥυήσεται exp. ἀποπεσεῖται,) item Præt. Ἀπεῤῥυηκὼς, de quorum thematibus dictum est supra. [" Ἀποῤῥέω, Lobeck. Aj. p. 300. Ruhnk. ad Vell. 70. ad Charit. 740. Ἀποῤῥείω, 558." Schæf. Mss. Ἀπέῤῥευσε, Sub-
C duxit se fuga, Polyb. 5, 15, 7.]

[* Ἀπόῤῥευσις, 10, 28, 4. Ἔχοντος τοῦ Ταύρου πολλὰς ὑδάτων ἀποῤῥεύσεις: Stob. p. 587, 14. Plut. 9, 685. Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 201. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἀπόῤῥους, ὁ, ἡ, quasi dicas Emanativus, Profluens, Manans, Emanans. Utitur quidam Poëta ap. Athen.

Ἀποῤῥοὴ, Defluxus, Defluvium: ut dicitur Defluvium capillorum a Plinio. || Effluxus, Effluxio, Effluvium. || Profluentia, Emanatio, Effluentia, Aristot. Probl. 12. Οὔκουν ἀφικνεῖται ὁμοίως ἡ κίνησις ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ τὴν ὀσμὴν ἔχοντος, διὰ τὴν δυσκινησίαν τῆς ἀποῤῥοῆς καὶ τοῦ ἀέρος ἐν ᾧ ἐστίν. Greg. Naz. de cognitione Dei loquens, quam in corpore mortali homines habent, Τὸ δὲ νῦν εἶναι, βραχεῖά τις ἀποῤῥοὴ πᾶν τὸ εἰς ἡμᾶς φθάνον, ubi videtur esse ἀποῤῥοὴ Distillatio, vel, si dicere liceat, Distillamentum. A Suida ἀποῤῥοῆς exp. σταγόνος. Ἀποῤῥοὴ exp. etiam Succus s. Humor effluens alicunde, Vapor, Plut. Solone, Βλάπτουσαν ἐνίοις ἀποῤῥοὴν ἀφίησι, loquens de ficu et olea. [" Heind. ad Plat. Phædr. 265. Bibl. Crit. 1,
D 2. p. 60." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 496. " Greg. Naz. Or. 10, 170. Οὐ μικρὰν ἀποῤῥοὴν ἐντεῦθεν διδαξάμενοι, Cujus exiguo rivulo hinc suscepto." Strong. Mss.] " Ἀποῤῥὴ, Effluxus, VV. LL. perperam pro " ἀποῤῥοή."

Ἀπόῤῥοια, ἡ, I. q. ἀποῤῥοὴ, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 5.) Ἀπέχωσε τὸν ῥέοντα ποταμὸν διὰ τῆς πόλεως, μάλ' ὄντα εὐμεγέθη· ἐμφραχθείσης δὲ τῆς ἀποῤῥοίας, ἤρετο τὸ ὕδωρ ὑπέρ τε κ. τ. λ. Cum obstructa esset effluendi via. Nam Effluxus et Effluvium dura sunt. Athen. (43.) Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τὸ περὶ Καππαδοκίαν ὕδωρ, πολύ τε ὂν καὶ κάλλιστον, οὐ σήπεται, ἀπόῤῥοιαν [ἀπόῤῥυσιν, Schw.] οὐκ ἔχον, πλὴν εἰ μὴ ὑπὸ γῆν ῥέοι. Invenitur etiam χειμάῤῥου ἀπόῤῥοια, pro Torrentis effluxione, si dici posset: ut dicitur aqua Effluere. || Usurpatur ἀπόῤῥοια pro Effluentia metaphorice etiam, de variis rebus, Aristot. Probl. 12. init. Διὰ τί τῶν θυμιαμάτων ἧττον αἰσθάνονται πλησίον ὄντες· πότερον ὅτι ἀκρατεστέρα κερασθεῖσα ἡ ἀπόῤῥοια τῷ ἀέρι, ἡδίων, ὥσπερ ἡ σμύρνη τῶν ἰατρῶν. Idem in alio ejusd. libri loco, Τὰς

ἀποῤῥοίας λαμβάνουσιν αἱ ἀκοαί. Citatur e Greg. (A) Naz. pro Rivo, in hoc loco, Ἡ ἀπόῤῥοια τοῦ πρώτου καλοῦ. In isto item, Ἡλιακαί τινες ἀπόῤῥοιαι. In Solomonis Sapientia (7, 25.) usi sunt hoc nomine LXX. Interprr., ubi dicitur σοφία esse ἀτμὶς τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως καὶ ἀπόῤῥοια τῆς τοῦ Παντοκράτορος δόξης εἰλικρινὴς, ubi itidem, Rivus a nonnullis exp. Vulgo Emanatio. Sunt qui Stillicidium interpr. Si credimus Hesychio, ἀπόῤῥοια est interdum σταλαγμός: ut et ἀποῤῥοὴ est σταγὼν, si Suidæ creditur. [" Ad Charit. 740. Heyn. Hom. 6, 300." Schæf. Mss. Lobeck. l. c.] " Ἀποῤῥοίαξ, Rivus alicunde manans. Hes. per hoc " ἀποῤῥυίαξ exp. ἀπόσπασμα," [in v. Ἀποῤῥώξ.]

[* " Ἐξαποῤῥέω, Effluo, Eust. Ism. 349." Wakef. Mss.] " Προαποῤῥέω, Prius defluo vel effluo." [* Συναποῤῥέω, Una defluo, Plut. 10, 181. " Anna C. 447." Elberling. Mss.]

" Ἀποῤῥύω, non solum Defluo, sed etiam Abluo; " nam a Suida exp. etiam ἀποῤῥύπτει." [* Ἀποῤῥυέω, Schleusn. Lex. V. T. " Anna C. 447." Elberling. Mss. * " Ἀπόῤῥυμα, Epiphan. Hær. 37, 1." Routh. (B) Mss. Schol. Ven. Il. B. 262. * Ἀπόῤῥυσις, Schol. Apoll. Rh. 2, 974. 977. p. 201. Schæf.: Athen. 43. " Clidem. ap. Bekk. Anecd. 434." Boiss. Mss. Polyb. 4, 39, 10.] " Ἀπόῤῥυξις, Fluxus, Rivus, si VV. " LL. credimus."

Ἀπόῤῥυτος, ὁ, ἡ, tanquam ab ἀπεῤῥύην formatum, Effluens, Defluens; vel potius, si ita loqui liceret, Effluidus. Xen. stabula equorum vocat ἀπόῤῥυτα, quibus aqua effluit: nisi forte leg. sit ἀπόῤῥυπτα, inquit Bud., scribens, Ἱππ. (4, 3.) Τὰ δὲ, ὡς μὴ ὑγρὰ εἶναι, ἀπόῤῥυτα, στερεοῖ τοὺς πόδας. Plato Timæo, Καὶ τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπίῤῥυτον σῶμα καὶ ἀπόῤῥυτον, Cic. In corpore influente et effluente. H. e. quod augetur et decrescit. Influens id appellat, cui accedit alimentum et augmentum; Effluens, unde alimentum effluit et decidit. Aristot. Probl. 23. Διὰ τί τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ οὐκ ἀπόῤῥυτόν ἐστιν· ἢ διότι τὸ μὲν βαρὺ, στάσιμον, τὸ δὲ ἁλμυρὸν, βαρύ; ubi οὐκ ἀπόῤῥυτόν ἐστι significat, Non defluit. At Meteor. 2. vocat ἀπόῤῥυτον, Aliunde (C) fluens. Hæc Bud. Ἀπόῤῥυτον autem κρήνην Hesiod. vocat Fontem profluentem, fluentem; quidam Defluentem reddunt: Ἔργ. (2, 13.) Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποῤῥύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος. [" Wakef. Eum. 238. Jacobs. Anth. 9, 217. Ruhnk. Ep. Cr. 17. Ilgen. ad Hymn. 297." Schæf. Mss.] " Εὐαπόῤῥυτος, Facile " defluens, Hippocr. de Fract. (770.) Εὐαπόῤῥυτα " ποιέειν."

[* Ἀποῤῥύη, Bekk. Anecd. 434.]

[* " Συναποῤῥύω, Aster. Homil. p. 66. Ruben." Boiss. Mss. * " Ἀποῤῥυΐσκω, Anna C. 439." Elberling. Mss. Eust. p. 1625, 65.]

Διαῤῥέω, Per medium fluo, Per mediam regionem fluo, Bud. ex Isocr. de Nilo, Κύκλῳ γὰρ τὴν χώραν περιέχων, καὶ πᾶσαν διαῤῥέων, πολλὴν αὐτοῖς εὐπορίαν πεποίηκε. Sunt autem qui Perfluo in hujusmodi ll. reddi posse existiment. Alteram quidem certe signif. verbi Perfluo, qua sc. vas aliquod perfluere dicitur, habet in isto Luciani loco, (1, 363.) Μικρὸν μὲν ἡμῖν σκαφίδιον ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά: (D) pro quo dicitur etiam οὐ στέγει. Idem affert et vocem PASS. Διαῤῥέομαι pro Perluor, Rigor: e Diod. S., in Hist. Alex. Ἡ δὲ χώρα αὐτὴ ἐπὶ σταδίους ν' παρήκουσα, πολλοῖς καὶ καλοῖς ὕδασι ναματιαίοις διαῤῥεῖται. [Heliod. 407. Cor. Ἱδρῶτι διεῤῥεῖτο.] ‖ Διαῤῥέω, Diffluo: ut φθέγγεσθαι τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσι, Aristoph. N. (873.) Loqui labris diffluentibus, et diductis, atque hiulcis, i. e. ore hianti. Plut. (6, 117.) Διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μαλακίας. Dicitur etiam διαῤῥέειν ὑπὸ μαλακίας, vel θρύψεως, aut ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, ut Latine Diffluere mollitie, voluptatibus, deliciis, aut luxuria, lascivia: [τῷ βίῳ, Ælian. V. H. 9, 24.] Affertur autem et διεῤῥυηκὼς ὑπὸ πλούτου. Item διαῤῥέειν τὸ σῶμα ὑπὸ μαλακίας, vel ὑφ' ἡδονῆς, vel ὑπὸ θρύψεως, etc. Philo V. M. 3. Οὐδὲ γὰρ ἁβροδιαίτοις, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθηλυσμένοις, καὶ τὸ σῶμα διαῤῥέουσιν ὑπὸ τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀδιαστάτου θρύψεως, ἀρετὴ πέφυκεν ἐνδιαιτᾶσθαι, Non enim cum hominibus voluptariis et animo effeminatis, et corpore diffluentibus e perpetuis et quotidianis deliciis, virtus commercium habere solet, Turn. Item pro Diffluo, Dilabor, Pereo, e Luciano (2, 910.) Διαῤῥυῆναι τῶν χειρῶν, ad verbum, Diffluere s. Dilabi e manibus: e Soph. (Aj. 1267.) Φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς Χάρις διαῤῥεῖ. At vero διαῤῥέουσα σὰρξ e Gal. pro Diffluente carne, i. e. Fungosa et molli. Aliquando autem quandam Tabescendi signif. habere videtur hoc verbum; (ac certe tabescens corpus, velut diffluit,) ut Aristoph. Σφ. (1156.) πρὶν διεῤῥυηκέναι. Sic ap. Diog. L. p. 54. meæ Ed. Διεῤῥυηκότα καὶ λεπτὸν ὑπὸ νόσου. Ab Hes. διαῤῥέοντες exp. χαῦνοι καὶ διαλελυμένοι, ubi διαλελυμένοι convenit cum Solutum: quod interdum copulatur cum Diffluens. Idem διαῤῥεῖν exp. διεσχίσθαι: et διαῤῥυῆναι, διαφθαρῆναι, at pro διαῤῥέουσαι, quod exp. διαφθείρουσαι, repono διαῤῥαίουσαι: itidemque διαῤῥαίειν, pro διαῤῥέειν, quod ait significare διαπορθεῖν. Ibid. διαῤῥέουσα, quod exp. τρυφηλὴ, pertinet ad eam verbi διαῤῥέω signif., qua dicitur διαῤῥέειν ὑπὸ μαλακίας, etc. " Διαῤῥυέω, (B) " Diffluo: unde ap. Plut. (l. c.) Διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μα- " λακίας, Qui mollitie diffluit. At infin. pass. διαῤ- " ῥυῆναι, cum participio διαῤῥυεὶς, non tam hinc " deduci potest, quam a διαῤῥέω s. inus. th. διαῤῥεύω." [Διαρεύει, Gl. Perturbat. " Διαῤῥέω, Wakef. S. Cr. 3, 192. ad Charit. 380. Abresch. Æsch. 2, 108. Διαῤῥυέω, Schol. Aristoph. Πλ. p. 219. H., Brunck. 2, 101." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 19, 1, 11. Dio Cass. 76, 7.] " Διαῤῥυΐσκεσθαι, pro Diffluere et " Dissipari affert Bud. ex Aretha." [" Anna C. 415." Elberling. Mss. * Διαῤῥυδήεις, εσσα, εν, Diffluens, unde διαῤῥυδᾶν, Dor. pro διαῤῥυδῆεν, Æsch. Choëph. 65.] Διάῤῥυτος, ὁ, ἡ, pro κατάῤῥυτος, Irriguus, Bud. e Strab. [5. p. 327. " Ad Diod. S. 2, 447." Schæf. Mss. * Διαῤῥυτικὸς, de Simpl. Potest. 3. T. 2. p. 18. * " Διαῤῥοὴ, Eur. Hec. 567. Dawes. M. Cr. 216. Ilgen. Hymn. 401." Schæf. Mss. Dio Cass. 39, 41. Ἡ ἄνω τε καὶ κάτω τοῦ ὠκεανοῦ διαῤῥοὴ, Fluxus et refluxus.]

Διάῤῥοια, ἡ, Fluxus, Fluentum, Meatus. Item (C) Medicis, Copiosus alvi sine inflammatione exulcerationeque fluor, Profluvium ventris, Alvi resolutio, Alvus liquida. Ita VV. LL., sed quod ad priores illas expp. attinet, earum Auctor non nominatur; at pro Alvi profluvio Thuc. quoque usurpavit, 2, (49.) Hanc porro ita Gorr. describit, Διάῤῥοια est Alvi profluvium absque intestinorum exulceratione, quo vel pituita vel bilis altera, sincera aut invicem mista vacuatur. In causa sunt humoris copia et cruditas, quæ aut in toto corpore aut in certa quadam parte sedem habet; ventriculus enim multitudine gravatus, quam vel ipse colligit, vel ex aliis sese in eum exonerantibus suscipit, aut maligna aliqua qualitate irritatus quam cruditas, (sic autem nunc appello concoctionis depravationem, quæ proprie δυσπεψία dicitur,) invexit, τῇ διαῤῥοίᾳ infestatur: maxime quidem si orificium ejus supernæque partes valentes sint, inferiores autem et πλωρὸς languidæ. Nam si contra acciderit, vomitiones ἀντὶ τῆς διαῤῥοίας citabuntur, Gal. Fac. Nat. 5. Quemadmodum autem e ventri- (D) culo in intestina materia διαῤῥοίαις fluit, sic etiam per venas mesaraicas in eadem portio ipsius defertur, etc. " Ἀδιαῤῥοίη, Cum nihil perfluit, Erotian. ap. " Hippocr. Ἡ τῶν διαῤῥεόντων παντελὴς ἐποχὴ, Cum " prorsus retinentur et sistuntur, quæ perfluere et " excerni solebant."

[* " Διάῤῥοος, Strabo 4. p. 177=233. meæ Ed." Corai. Mss. Diod. S. 1, 578. * " Διαῤῥοϊκὸς, Rufus de Purgant. Medic. Cod. Vat. initio: Ὅσοι τεινεσμώδεις εἰσὶ καὶ διαῤῥοϊκοί. Alex. Trall. 8. p. 414." Schn. Lex. Suppl.]

HINC Διαῤῥοΐζομαι, Profluvio alvi laboro, ex Alex. Aphr. Eadem forma qua καταῤῥοΐζομαι.

[" Ἐπιδιαῤῥέω, Erot. Lex. p. 146." Boiss. Mss. * Συνδιαῤῥέω, Diod. S. 3. p. 110, 43. Τοῖς ὑγροῖς συνδιαῤῥεῖν, Una cum aquis effluere.]

Εἰσρέω, Influo, Illabor, Lucian. (1, 129.) Ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιῤῥέοντος. Sed εἰσρεῖν dicitur etiam quod aquam admittit, inquit Bud. Item metaphorice Ὅσοι ἦσαν εἰσρυέντες

εἰς τὴν πόλιν, Ingressi in urbem quasi illabendo. A
[Schæf. ad Greg. Cor. 94. " T. H. ad Lucian. Dial. p. 104. Phryn. Ecl. 124. De pulcritudine, ad Xen. Eph. 139. Cum dat., Greg. Naz. 1, 99. Εἰσεῤῥύη, ad Dionys. H. 5, 392. Plato Phædr. 302. Heind. Εἰσρυήσεσθαι, Lucian. 2, 248." Schæf. Mss. Εἰσρυεὶς, Aristæn. 2, 5. p. 79. * Εἰσρυέω, s. * Εἰσρύημι, Synes. p. 24. 32. * " Εἰσεῤῥύω, i. q. εἰσρέω, Oribas. Cod. Ms. Collect. 9, 20. Πάλιν (ὁ ἄνεμος) εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀσθενὴς εἰσεῤῥύει τόπους καὶ ἀντικυμαίνει: nisi leg. εἰσρυεῖ." Schn. Lex. Suppl. Εἴσρυσις, ET Εἴσρους, Influxio, Aristot. de Mundo, Τὸν εἴσρουν εἰς τὴν ἔσω θάλασσαν ποιεῖται, pro εἰσρέει, Influit. [* Εἰσροὴ, Ælian. H. A. 1, 53. Marciani Peripl. p. 5.] Ἐπεισρέω, q. d. Superinfluo. Metaph. e Plut. (Numa 20.) Ἐπεισρέων εἰς ἅπαντας. AT Παρεισρέω exp. Sensim s. Clam influo, ingredior, e Plut. Lyc. (17.) Παρεισρέων πρὸς τὰ συσσίτια. [* Παρεισρύομαι, Basil. 3, 617. * Παρεισρυέω, de cogitationibus, M. Anton. 7, 54. Ἵνα μή τι ἀκατάληπτον παρεισρυῇ. * Ἀντιπαρεισρυέω, Them. Or. 22. p. 277. Διαβολὴ δὲ χαλεπὸν — οὐ B
ἀντιπαρεισρυῇ. * Συνεισρέω, Ælian. H. A. 1, 12. * Συνεισρύημι, Joseph. B. J. 2, 17, 6. * Ὑπεισρέω, Longus 1, 1. p. 5. Schæf.]

Ἐκρέω, Effluo, Excido, Plut. Themistocle, Ἐξεῤῥύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων. Et ἐξεῤῥύησαν, ἠφανίσθησαν, Aboliti sunt, Bud. qui etiam affert δέος ἐξεῤῥυηκὸς pro Abolitum et Fluxum, Evanidum, in h. Plut. l. (Pomp. 12.) Καὶ τὸ πρὸς Ῥωμαίους δέος ἤδη τῶν βαρβάρων ἐξεῤῥυηκὸς, αὖθις ἰσχυρὸν καὶ φοβερὸν καταστήσας. Affert et γράμματα ἐξεῤῥυηκότα ex J. Poll., SICUT Κατεῤῥυηκότα γράμματα ET Διεῤῥυηκότα, pro Literæ exolescentes. Addit, ἐῤῥέω, Platoni esse etiam Obsolesco, Dissuesco. In Epigr. legitur etiam activa signif. " Ἐκρυῆναι, Effluere, ab " inusitato th. Ἐκρύω s. Ἐκρυέω. Metaphorice Plut. " Themistocle, Ἐξεῤῥύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι " τῶν Ἑλλήνων, Themistoclis monita effluxerunt s. " exciderunt Græcis. Itemque ἐκρυέντες τῶν ὅπλων " dicuntur Quibus arma veluti effluxerunt. Hes. ἐκρυ- " ῆναι exp. παύσασθαι, παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκρέον." [Ἐκ- C
ρέειν, Schæf. Greg. Cor. 560. " Villois. ad Long. 228. Effundo, Jacobs. Anth. 6, 163. 11, 220. Ἐξεῤῥύηκε, Dionys. H. 5, 383. Ἐκρύομαι, Lobeck. Aj. p. 300." Schæf. Mss. Ἐκρυέω, Schleusn. Lex. V. T.] Ἔκρυσις, ἡ, Effluxio. Sed ἐκρύσεις vocantur etiam Eæ conceptus corruptiones, quæ intra septimum diem fiunt, abortiones vero, ἐκτρωσμοὶ, usque ad quadragesimum diem, ut annotatur ex Aristot. H. A. 7, [3. Schleusn. Lex. V. T.] ITEM Ἐκροὴ, Effluxio. Ex Aristot. de Mundo ἐκροαὶ τῶν ποταμῶν, in VV. LL. Fluviorum lapsus et cursus. Ibid., ex Alex. Aphr. Probl. Ἐκροαὶ τῶν περιττωμάτων, Meatus et canales vacantis materiæ effluxioni deputati, nares, os, et oculi. [" Ad Diod. S. 1, 423." Schæf. Mss.] " Ἐκροίην, Hes. exp. ἔκρυσιν. Ionicum autem est " pro ἔκροιαν, Effluxum." [" Ἔκροια, ad Lucian. 1, 579. 597." Schæf. Mss. Geop. 5, 26, 2. et Niclas.] Invenitur ETIAM Ἔκροος, e quo EST Ἔκρους, per contr., Herod. (7, 129.) Ἔκροον ἔχουσι ἐς θάλασσαν, i. e. ἐκροήν. Apud Arrian. vero (4, 3, 4.) ἔκρους, D
Fluentum, Alveus, Bud. [* Ἀπεκρέω, unde * Ἀπέκρυσις, Strabo 8. p. 321. Sieb., sed Codd. ἀπέρασιν.] " Διεκρέω, Perfluo, Effluo, Effluo per," [Eust.] " UNDE Διέκροος, Meatus per quem aliquid effluit," [Herod. 7, 129. Ἐπεκρέω, unde * " Ἐπέκρυσις, Influxio, Diog. L. (9, 32.) p. 568(=595.)" Wakef. Mss. * Παρεκρύομαι, Basil. 3, 642. Diosc. Parab. 1, 242. * " Συνεκρέω, Una effluo, Clem. Alex. 9. Συνεκρυεὶς, 317. Tabe diffluo, Andr. Cr. 246." Kall. Mss. " Simul effluo, pereo, Epict. ap. Stob. c. 5. p. 72." Schw. Mss.] Ὑπεκρέω, (q. d. Subeffluo,) Sensim et clam effluo, aut etiam Evanesco: ut exp. ap. Plut. Symp. Τὸν δὲ πορίζόμενον ἀεὶ ὑπεκρεῖν: [cf. 7, 851.] Ex Eod. Bud. affert pro Clam me subduco, [Pompeio 3. Ὑπεκρυεὶς τῆς σκηνῆς ἔλαθε. " Joseph. 1040, 9." Wakef. Mss.]

Ἐπιῤῥέω, Influo, Fluo super, Il. B. (754.) Ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον: cum dixisset, Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. Exp. autem ἐπιῤῥέει Eust. ἐπιτρέχει ἐπιπολαστικῶς, addens, posteros Homeri construere cum dat. Sic certe ap. Gal. Ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει, Influere in partem, Distillare in partem. Potest autem et PASS. Ἐπιῤῥεῖσθαι dici fluvius, in quem rivus vel alter fluvius influit. Quanquam, inquit, Ἐπιῤῥεῖν etiam dicitur id quod humorem emittit, Id quo humor infunditur, et a quo humor manat, inquit Bud. ex Aristot. Probl. Ἄπεπτος ἡ τροφὴ διὰ τὸ ἐπιῤῥεῖν κατὰ τὴν ῥίζαν ἀεί. Ex Eod. Τὸ δὲ ἀπὸ τῆς συκῆς ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ, οὐκ ἀναλισκομένου τοῦ ὑγροῦ τῇ συκῇ. Sed metaph. quoque ap. Xen. K. Π. 7, (7, 15.) Ὁ δ' ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέῤῥει. Isocr. vero dixit etiam τὸ πλῆθος τῶν εἰπεῖν ἐπιῤῥεόντων, in Panath. (36.) Verum quod ad illum Xen. locum attinet, in quo legimus ὄχλος ἐπέῤῥει, sciendum est tale esse ap. Hom. (Il. Λ. 723.) τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν: et nonnullos e Lat. Scriptt. eand. metaph. tribuisse verbo Affluo, sc. Liv., et ante illum, Virg., sed hic et verbo Inundo eam dedit. Æn. 12. hinc densi rursus inundant Troës. ‖ Verbum ἐπιῤῥεῖν active quoque positum affert Bud. e Greg. Naz. ita scribente de Mari Rubro, Θάλασσα ὑποχωροῦσα ῥάβδῳ, καὶ τοὺς μὲν παραπέμπουσα, τοὺς δὲ κατὰ φύσιν ἐπιῤῥέουσα. Ubi non itidem dicere possis Mare hos influens, pro Fluctibus suis obruens; sed partic. Inundans hic uti liceat: sicut et metaphoricum usum huic verbo eum esse docui ap. Virg., quem ap. Xen. habet ἐπιῤῥεῖν. Affert et aliam hujus verbi active positi signif. e Dion. Areop. sc. pro Affluenter et copiose largiri ac suppeditare. [" Valck. Adoniaz. p. 365. Wyttenb. Ep. Cr. p. 14. Abresch. Lectt. Aristæn. 251. ad Charit. 272. 380=575. Toup. Emendd. 1, 326. ad Lucian. 1, 360. T. H. ad Dial. p. 11. ad Herod. 235. Abresch. Æsch. 2, 117. Villois. ad Long. 298. Boiss. Philostr. 414. Heyn. Hom. 6, 249. Infundo, Musgr. Bacch. 528." Schæf. Mss.] " Ἐπιῤῥύω, Instillo, VV. LL." [ad Hes. v. Ἐπιῤῥύσασα, Ἐπιῤῥυεὶς, " Affluens." [* Ἐπιῤῥυέω, Hippocr. 411, 29. * Ἐπιῤῥύημι, Theophr. de Igne. * " Ἐπίῤῥευσις, Hippocr. de Locc. in Hom. 9. T. 2. p. 152. Mack." Lobeck. Phryn. 727.]

Ἐπιῤῥοὴ, ἡ, Influxio, Influxus: ut ἐπιῤῥοὴ τροφῆς, Theophr. Influxus alimenti, in plantis, quam et συῤῥοὴν vocat, Bud. Apud Greg. Naz. Ταῖς τοῦ πρώτου φωτὸς ἐπιῤῥοαῖς καὶ διαδόσεσι, exp. Primæ lucis rivis et distributionibus. Accipi autem a Dionysio Areop. nomen ἐπιῤῥοὴ et pro Affluentia s. Abundantia, testatur idem Bud. [Lobeck. Phrynich. 426. " Longus p. 4. Vill., ad Lucian. 1, 361. T. H. ad Dial. p. 12. Wakef. Eum. 696. Infusio, Musgr. Hec. 528." Schæf. Mss. Max. Tyr. 2. p. 26. Διδὼς ἐπιῤῥοὴν τοῖς ἁμαρτήμασιν.] Invenitur et aliud SUBST. Ἐπίῤῥοια, idem signif., ac certe Hes. ἐπιῤῥοὴν exp. per hoc; nam significare dicit ἐπίῤῥοιαν ὑδάτων, ubi fortasse Inundationem apte interpr. sicut ἐπιῤῥέειν alicubi commode reddi Inundare, docui supra. Usurpari autem hoc ἐπίῤῥοια a Dionysio Areop. sicut et ἐπιῤῥοὴ, pro Affluentia et Abundantia, tradit idem Bud. [Theophr. Fr. 9, 20. Ælian. H. A. 10, 36. " Ad Lucian. 1, 361. Diod. S. 1, 114. ad Charit. 740." Schæf. Mss. * Ἐπίῤῥοος, Hippocr. 881.]

Ἐπίῤῥυσις, ἡ, itidem Influxio. Exp. etiam Accessio, qua aliquid sensim augetur. [Theophr. C. Pl. 6, 6, 6. var. lect., Polyb. 4, 39, 10. 10, 28, 4. Diod. S. 1. p. 26, 26. 47, 20. * Ἐπιῤῥύσμιος, Hes. Ἐπιῤῥύσμιον· ἐπιῤῥέον, nisi leg. * Ἐπιῤῥύσιμον. Eadem autem vox ap. Democritum Sexti Emp. 7, 137. p. 399. Ἐτεῇ οὐδὲν ἴσμεν περὶ οὐδενὸς, ἀλλ' ἐπιῤῥυσμίη ἑκάστοισιν ἡ * δόξις, ducenda est a ῥυσμὸς, pro ῥυθμός. Vide Schn. Lex. et Suppl., item nott. ad Hesych.]

Item ADJ. Ἐπίῤῥυτος, Qui influit, h. e. Adventitius. Et, Is in quem influit humor et infunditur. Plato Timæo, Καὶ τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπίῤῥυτον σῶμα καὶ ἀπόῤῥυτον: de quo l. dictum est supra in Ἀπόῤῥυτος. Idem Plato de Rep. 7. loquens de oculo, Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει ἐκ τοῦ ἡλίου ταμιευομένην, ὥσπερ ἐπίῤῥυτον κέκτηται, Videndi vim a sole infusam habet et adventitiam. Gal. ad Gl. Ἐπειδὴ τῶν μορίων τοῦ σώματος τὰ μὲν ἐπιῤῥύτοις διοικεῖται δυνάμεσι, τὰ δὲ καὶ συμφυ-

τοις. Sic Alexander, Διὰ τί αἱ μὲν φυσικαὶ δυνάμεις, σύμφυτοι, αἱ δὲ ψυχικαὶ, ἐπίῤῥυτοι, h. e. ὑστερογενεῖς et adventitiæ. Hæc Bud. Redditur autem ἐπίῤῥυτος, etiam Irrigatus, Irriguus. At de ἐπίῤῥυτος pro Affluens, dicetur aliquid in Κατάῤῥυτος. [Theophr. C. Pl. 3, 8, 3. "Markl. Iph. p. 62. Wakef. Eum. 910. Conf. c. περίῤῥ., ad Dionys. H. 1, 139." Schæf. Mss. * Ἐπιῤῥύτως, Plato Tim. Locr. p. 99.]

[* Ἐπιῤῥυτὴς, Infusorium, Infundibulum, Aqu. Zach. 4, 2.]

[* Ἀντεπιῤῥέω, Hippocr. p. 418, 54. "Const. Manass. Amat. 6, 58." Boiss. Mss. * Προσεπιῤῥνέω, Hippocr. 461, 14. * Συνεπιῤῥέω, Una defluo, Plut. 8, 781. Dionys. H. p. 613, 27.]

Καταῤῥέω, Defluo: ut affertur, Καταῤῥεῦσαν τοῦ τραύματος, ex Aphthonio, (quæ constr. observanda est,) Quod defluxit e vulnere. In VV. LL., καταῤῥυήσεται, Defluet: et καταῤῥυῇ, Defluxerit. Et partic. κατεῤῥυηκὼς, Qui defluxit. Sæpe vero metaph. pro Delabor, ut Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Καταῤῥεῖν εἰς τὴν γῆν, Delabi in terram. Affertur vero et partic. καταῤῥυεὶς, "Qui defluxit," Delapsus, Lapsus. Bud. itidem pro Delabor, Collabor, a Luciano usurpari tradit. [Demosth. 21. Περὶ αὐτὰ καταῤῥεῖ.] Additque κατεῤῥυηκὸς pro Jam concidens, et ruinæ proximum, in h. Paus. 1. (106.) Πλησίον δὲ, Ἀπόλλωνός ἐστιν ἱερὸν, κατεῤῥυηκὸς ἤδη, καὶ ἥκιστα θέας ἄξιον. Ex Eod. affert Κατεῤῥυήκει ὁ ὄροφος τοῦ ἱεροῦ, pro Semirutum est, Collapsum est: sæpe eum et alibi sic uti dicens. At vero ap. Aristoph. Ἀ. (26.) Ἀθρόοι καταῤῥέοντες Schol. exp. ἀθρόως ἐπερχόμενοι, metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων: addensque ex Hom. τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν. || At pass. Καταῤῥέομαι, Perfundor: ut καταῤῥέομαι αἵματι, Perfundor sanguine. Plut. Galba, Λόγχην καταῤῥεομένην αἵματι. Et καταῤῥέομαι ἱδρῶτι, Perfundor sudore. Lucian. (1, 77.) Εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν, ἱδρῶτι κατεῤῥεόμην, τοῦτο δὲ, φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτον καὶ ἀνεκοπτόμην, Sudore perfundebar, Bud., sed ego malim ad verbum, Diffluebam sudore, quo loquendi genere usus est Plin., ad verbum, inquam, nisi quod κατεῤῥεόμην ita reddetur, ut si scriptum esset κατέῤῥεον. [Theocr. 1, 5. ἐς τὲ καταῤῥεῖ Ἁ χίμαρος: cf. Bion. 1, 55. τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ. "Toup. Add. in Theocr. 389. Opusc. 1, 580. Emendd. 2, 398. Musgr. Hel. 1618. T. H. ad Plutum p. 430. Jacobs. Anth. 11, 155. Bentl. Aristoph. 321. Heyn. Hom. 6, 249. Thom. M. 298. Affundo, Musgr. ad Hec. 528. Κατεῤῥύην, Aristoph. Fr. 220. * Καταῤῥύομαι, Thom. M. 529. T. H. ad Plutum p. 79. Villoison. ad Long. 168." Schæf. Mss. "Καταῤῥύον, Fluentum, Anna C. 452." Elberling. Mss. * Καταῤῥνέω, LXX. Jerem. 8, 13. Τὰ φύλλα κατεῤῥύηκεν. * Καταῤῥυὴς, Soph. Antig. 1010.]

Κατάῤῥυτος, ὁ, ἡ, Qui defluente humore irrigatur: κατάῤῥυτος χιόνι Θρήκη, Eur. (Andr. 214.) Thracia nive rigua: loquendo de nive tanquam de aqua. [" Herod. 2, 16. ait Delta Ægypti esse κατάῤῥυτον, Terram allutam." Schw. Mss.] Κατάῤῥυτος τόπος, inquit Bud., Locus in quem humor influit, i. e. Irriguus. Basil. Greg. Ὄρος γάρ ἐστιν ὑψηλὸν, ψυχροῖς ὕδασι καὶ διαφανέσιν εἰς τὸ κατ' ἄρκτον κατάῤῥυτον. Inde autem factum puto, inquit Bud., ut Affluere significet plenum et copiosum esse, et abundare. Sed videntur hæc, quæ a Bud. subjunguntur huic nomini κατάῤῥυτος, potius ad verbum ἐπιῤῥεῖν pertinere, præsertim cum ipsemet hæc Tullii de Finn. Si afflueret voluptatibus, vertat, εἰ ἐπιῤῥύτους εἶχεν ἡδονὰς, non autem εἰ καταῤῥύτους. Adde quod itidem ἐπιῤῥοὴ et ἐπίῤῥοια ponuntur pro Affluentia, ut antea dictum est. [" Valck. Phœn. p. 90. ad Diod. S. 1, 151. Villois. ad Long. 14. 83." Schæf. Mss. 2 Macc. 12, 16. αἵματι. " Fabric. B. Gr. 2, 606. * Κατάῤῥευσις, Decursus, Zenob. 4, 68." Wakef. Mss. * Καταῤῥοὴ, Æsop. Fab. 342. p. 406. Cor. * Κατάῤῥοια, Defluxus, Aq. Ps. 77, 44. 125, 4. Arrian. Epict. 1, 26. p. 137.] " Κάτοῤῥα, Hesychio ἡ " * καταῤῥόα, βωμὸς ἐνόδιος." Κατάῤῥοος, et Κατάῤῥους per contr., quod potius in usu est, Defluxio.

A Sed hac voce Medici appellant peculiariter Descensum humoris e capite in os; sic enim proprie nominatur: quemadmodum cum in nares, κόρυζα: cum in fauces, βράγχος: cum in gurgulionem, σταφυλὴ et κίων appellatur. Nascitur ejusmodi distillatio a cerebri intemperie frigida et humida, et ab omnibus quæ replent caput. Hæc Gorr., qui habet etiam Κάταῤῥος: [Hippocr. 306, 37.] In VV. LL. signif. magis lata, Distillatio in subjectas partes, e Marcello ap. Diosc. Item Distillatio, simpliciter Gallica lingua Græcam vocem retinens, terminatione duntaxat immutata, dicit Catarrhe. [Fluxus aquæ violentus, Polyb. 4, 44, 4. " Κατάῤῥους, Bernard. Reliq. p. 44." Schæf. Mss. Diod. S. 14. p. 434, 13. " Stillicidium, Schol. Pind. N. 4, 95. Præceps, Philostr. 265." Wakef. Mss. Hippocr. Aphor. 7, 38. Κατάῤῥοος ἐς τὴν ἄνω κοιλίην. Plato de Rep. 3. p. 405. Φύσας τε καὶ κατάῤῥους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι.] Hinc Καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, ibid. e Plat. Timæo (p. 85.) Morbi ex illa distillatione. [Hippocr. 1254. * Καταῤῥοώ-
B δης, 350.] Καταῤῥοΐζομαι, ibid., Distillationibus laboro, Distillatione vexor, e Ruellio ap. Diosc. (28.) Et, Narium distillationibus laboro, e Marcello ap. Eund. " Καταῤῥιζόμενος, Distillatione laborans, VV. " LL. e Diosc. 3. perperam pro καταῤῥοϊζόμενος." A quo nom. Καταῤῥοϊτικὸς, Qui distillationibus infestatur. Sed VV. LL. habent καταῤῥοητικὸς, cum η in quarta syllaba.

* Ἀποκαταῤῥέω, Schol. Ven. Il. A. 1. " Hippocr. Aphor. 7, 29. in var. lect." Boiss. Mss.] " Ἐπι" καταῤῥέω," [s. * Ἐπικαταῤῥνέω,] " Influo e superiore " loco, s. Illabor," [Plut. Pelop. 4. Πολλοῖς ἐπικατεῤῥύη νεκροῖς, Corruit: J. Poll. 1, 116. Hippocr. 287, 34. 305, 15. * Περικαταῤῥέω, Defluo, Dilabor, In ruinas abeo, de mœnibus collabentibus vetustate, Lysias 860.] Συγκαταῤῥέω, Simul defluo; decido, VV. LL. ubi et συγκαταῤῥυεῖσα, Quæ simul defluxit. [" Phot. Ep. 164." Wakef. Mss.]

Μεταῤῥέω, Refluo, Reciproco, Bud. afferens hæc verba, Καὶ ὅλως τοῦ τῆς εὐβουλίας γενναίου φρονήμα-
C τος ἀμοιρῶν, ῥᾷον εὐρίπου παντὸς μεταῤῥεῖ: quæ verba, Platonis esse putat. Ad ea certe non dubito quin Aristot. respexerit, Eth. 9, 6. Οὗτοι γὰρ (οἱ ἐπιεικεῖς) καὶ ἑαυτοῖς ὁμονοοῦσι καὶ ἀλλήλοις, ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὄντες ὡς εἰπεῖν· τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ ὥσπερ εὔριπος: qui l. ita redditus fuit, Talium enim virorum eædem manent voluntates, neque instar euripi fluunt et refluunt. Idem cum scripsisset, μεταπίπτω, esse Transeo et degenero ab una specie ad aliam, h. e. μεταβάλλομαι, ap. Gal.: addidit, pro eod. dici et μεταῤῥέω. Ego certe existimo μεταῤῥέω esse proprie Fluendi modum muto, Cursum muto: ut certe fit refluendo et reciprocando. [Theol. Arithm. 206. Ast. " Jacobs. Anim. 298." Schæf. Mss. " Joseph. 966, 27. Athen. 212." Wakef. Mss. * Μεταῤῥοὴ, Greg. Naz. 2, 305.] Μετάῤῥοια, ἡ, Refluxus, Reciprocatio, sequendo illam verbi μεταῤῥέω signif. Pro Refluxu utitur Aristot. 2 Meteor. Plut. de Def. Orac. (706.) Καὶ μεταῤῥοίας ἀλλαχόθεν εἰκός ἐστι συμβαίνειν, Alio immigrare veri-
D simile est, Turn. [" Diod. S. 3, 51." Kall. Mss.] " Ἀντιμεταῤῥέω, Refluo; affertur enim ἀντιμεταῤῥεῖ " pro Refluit," [e Plut. 9, 579. ubi tamen active a Reiskio sumitur, Πάλιν εἰς τὸν πνεύμονα τὸ περιττὸν ἀντιμεταῤῥεῖ, sc. ὁ θώραξ, Transfundit. * Μεταῤῥύομαι, Philostr. V. A. 3. p. 128. * Μετάῤῥυσις, Niceph. Blemm. p. 140. * " Μεταῤῥυέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 191." Elberling. Mss. * " Μεταῤῥυίσκω, Jacobs. Anth. 6, 169." Schæf. Mss. Nicet. Hist. p. 150.]

Παραῤῥέω, Præterfluo; ea signif. qua dicitur fluvius aut aqua quæpiam præterfluere locum aliquem. Xen. K. Π. 4, (5, 2.) Πιεῖν δ' ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Sic Herodian. 8, (5, 17.) Ὁ γὰρ ἦν μόνον ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ ποτὸν, αἵματι καὶ φόνοις μεμιασμένον ἐπίνετο. Sic 1, (11, 7.) Ἐπὶ τῷ ποταμῷ Γάλλῳ παραῤῥέοντι. Itidemque παραῤῥέον ὑδάτιον dixit Synes. Et quemadmodum Lat. Præterfluo usum quoque metaphoricum habet, sic Gr. παραῤῥέω. Legimus enim ap. Greg. Naz. Ἵνα μὴ ἐξίτηλα

τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραῤῥυῇ, λήθης βυθοῖς ἀμαυρούμενα. In VV. LL. exp. παραῤῥέω, Præterfluo, Præceps feror, Obrepo; sed absque exemplis. Apud Auctorem Epistolæ ad Hebr. c. 2. init. Μήποτε παραῤῥυῶμεν, quidam Præterfluamus, alii Perfluamus interpr., ut perfluere dicantur, qui auditum sermonem non continent, (sicut Terentianus ille Parmeno se plenum rimarum esse dicit, qui hac et illac perfluat:) atque ita opponatur τῷ προσέχειν, quod præcedit. At Chrys. accipit pro Pereamus, sc. instar aquæ dilabentis. || Παραῤῥέω, Interfluo, ut humor penetrans male astrictam rimam, Bud. e Theophr. C. Pl. 1, (6, 6.) Τὸ δ' ὕδωρ τῷ μὲν ἐνοφθαλμισμῷ πολέμιον· ἐκσήπει γὰρ καὶ ἀπόλλυσι παραῤῥέον διὰ τὴν ἀσθένειαν. [Jambl. V. P. 360. "Wakef. Phil. 653. Abresch. Lectt. Aristæn. 237. 243. P. Abresch. Paraphr. 69. 395.: τῶν φρενῶν, Valck. Adoniaz. p. 242." Schæf. Mss. "Plato in Stob. 40, 15. Furtim illabor, Plut. 10, 40. Ælian. V. H. 283. Excido, cum gen., Clem. Alex. 288." Wakef. Mss. Παραῤῥέω, Gl. Destillo. "Παραρείω, Dionys. P. 1074." Wakef. Mss.] "Παῤῥέω, Præterfluo, poët. "syncope pro παραῤῥέω." [* Παράῤῥοος, Quint. Sm. 2, 418.] "Παραρυόμενον, Hes. affert pro παραπεσό- "μενον, παραρυῇς: et παραρυῇς pro παραπέσῃς." ["Παραῤῥύω, Wakef. S. Cr. 1, 109." Schæf. Mss. "Παραῤῥύω τινὰ, Alicui effluo, sc. e memoria, Clem. Alex. 276." Kall. Mss. Παραῤῥύομαι, * Παραῤῥυέω, Schleusn. Lex. V. T.] "Παραῤῥυῆναι, Præterfluxisse "vel Præterfluere et elabi: unde Παραῤῥυεὶς, Qui "præterfluxit, Præterlapsus. Greg. Naz. Vide et "Παραῤῥέω." [Παρεῤῥύηκεν, Soph. Phil. 633. "* "Παραρυΐσκομαι, Eust. Il. 1097." Wakef. Mss.]

Περιῤῥέω, Circumfluo, Circumluo, Alluo, Herodian. 8, (2, 16.) Ποταμός τε περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος, ubi tamen Polit. usus est verbo Præterfluere, tanquam legens potius παραῤῥεῖ. Sic Oceanus ap. Aristot. de Mundo, Περιῤῥέων ἡμᾶς. E Thuc. affertur etiam Περιῤῥέων ἐπ' ἀμφότερα. Ceterum ut ποταμὸς dicitur locum aut urbem s. regionem aliquam περιῤῥέειν, ita locus ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ περιῤῥεῖσθαι dicitur. Xen. K. 'A. 1, (5, 4.) Ἐνταῦθα ἦν πόλις ἐρήμη μεγάλη· περιεῤῥεῖτο δὲ ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ. Sic Aristot. de Mundo, Περιῤῥεομένη γῆ ὑπὸ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης. Ibid. Νῆσοι ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥεομένη. Itidem Plut. Othone, Περιῤῥεομένην ὑπὸ τοῦ Ῥήνου. Interdum vero cum dativo, Lucian. (2, 923.) Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν ποταμοῖς μεγάλοις. Sic e Plut. Πολλαὶ ἕτεραι περιῤῥεόμεναι μεγάλοις πελάγεσι. Redditur autem περιῤῥεῖσθαι, Circumfusum esse: Νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιῤῥεομένη, Insula mari circumfusa. Sed possumus reddere ad verbum etiam, ex Ovidio, Insula mari circumflua: (quidam, Circumfluo mari præcincta: et, Περιῤῥεόμεναι μεγάλοις πελάγεσι, Quas ingentia maria undis circumfluis ambiunt:) aut certe mutata structura orationis, Insula quam mare circumfluit, e Val. Flacco. || Περιῤῥέω, Circumfluo, i. e. Affluo, Abundo: ut περιῤῥείτω βίος, e Soph. (El. 362.) Affluant facultates, Circumfluant. Nam Latine non solum dicitur aliquis Circumfluere aliquibus rebus, sed etiam ipsæ Circumfluere: sic tamen ut hoc usitatius quam illud esse putem. || At περιῤῥεούσῃ ἐσθῆτι, e Greg. Naz. Fluidæ vesti. ["Ad Diod. S. 1, 521. Plut. Alex. 146. Schm., Wessel. ad Herod. 165. ad Charit. 380." Schæf. Mss. "Tabesco, Arrian. 345. Ælian. H. A. 831. Labasco, Joseph. 15, 42. De sono, Aristid. 330. De vimine, Opp. 'A. 4, 295.: δάκρυσι, Suid. 1, 185. * Περιρεύω, Schol. Od. X. 84. (* Περιῤῥυεὶς, ibid.)" Wakef. Mss. * Περιῤῥυέω, Aret. Περιεῤῥύησαν αἱ κόμαι. * "Περιῤῥυὴς, Etym. M. * Περίῤῥυσις, Circumfluxus, Phot. 734." Wakef. Mss.] Περίῤῥυτος, i. q. ἀμφίῤῥυτος, de quo supra, Circumfluus, Hesiod. (Θ. 193.) περίῤῥυτον ἵκετο Κύπρον: [290. Herod. 4, 42. 45. "Wakef. Phil. 1. (239.) Eum. 77. Stanl. ibid. Valck. Phœn. p. 78. 81. Musgr. p. 189. Act., Porson. Phœn. 216. Hec. p. 68. Ed. 2. Περίρυτος, Brunck. ad Phœn. 228. Musgr. Bacch. 404." Schæf. Mss.] Item Περίῤῥοος, pro eod. Herod. 1, (174.) p. 45. meæ Ed. Ἐούσης τε πάσης Κνιδίης, πλὴν ὀλίγης, περιῤῥόου. ["Περίῤῥοος,
A Περίῤῥους, Musgr. Phœn. p. 189." Schæf. Mss. "Cum gen., Aristid. 7. Subst., Affluentia humorum, Hippocr. 976." Wakef. Mss. * Περιῤῥοὴ, Plato Phædone p. 111. * Περίῤῥοια, Plut. 10, 636. Hippocr. 943.]

Προῤῥέω, aut Προρέω, Profluo: ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων, Hesiod. (Ἔργ. 2, 375.) Observat autem et ap. Hom. hanc scripturam Eust. ["Merrick. Tryph. Angl. p. 24. Villoison. ad Long. 263. Heyn. Hom. 8, 163. Active, Brunck. Apoll. Rh. 107. (3, 225.) Jacobs. Anth. 11, 220. Ruhnk. Ep. Cr. 264. Ilgen. ad Hymn. 324. (in Apoll. 380.) Προῤῥηθεὶς, Thom. M. 56. ad Herod. 604." Schæf. Mss. "Effundo, Hesiod. ap. Schol. Il. B. 522. Orph. (Arg. 1130.) Cito venio, Longus p. 116, 14. * Πρόρευσις, Schol. Nicandri Θ. 587." Wakef. Mss. * Πρόρευμα, s. * Πρόρυμα, ad Hes. v. Πρότροπος.] Item Ἐκπροῤῥέω in VV. LL., sed pro Effluo, Effundo. [Ἐκπροῤέω, Anal. 2, 512. "Wakef. Ion. 119." Schæf. Mss. * Ὑπεκπροῤέω, Od. Z. 87. Athen. 41. "Jo. Geome-
B tra Parad. 4." Boiss. Mss.]

"Προσρέω, Affluo," [Gl. Allabor.] "Προσρυεὶς, "Qui affluxit. Sic Προσρυῆναι, Affluxisse, vel "etiam Affluere: a th. Προσρεύω s. Προσρέω." ["Προσρέω τινὶ, Alicui rei intabesco, Greg. Naz. Carm. p. 28." Kall. Mss. Herod. 1, 62. "Bast Lettre 182. Accedo, Abresch. Lectt. Aristæn. 151." Schæf. Mss. * "Προσρυέω, perf. προσεῤῥύηκα, Schol. Il. A. 366. * Προσρύω, Suid. 3, 413." Wakef. Mss. Προσρύομαι, Philostr. V. S. 2. p. 622.]

Συῤῥέω, Confluo. Plerumque autem metaphorice, ut Lat. Confluo; nam ut dicitur ab illis multitudo hominum aliquo confluere, sic ab Isocr. πλῆθος συῤῥεῖν, in Symm. Ἐφ' οὓς λόγους καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτῶν συνεῤῥύηκεν. Idem vero in Orat. eadem (16.) de colluvie hominum loquens, inquit Bud., dixit, Τοὺς μὲν ἀπόλιδας, τοὺς δ' αὐτομόλους, τοὺς δ' ἐκ τῶν ἄλλων κακουργιῶν συνεῤῥυηκότας. "Συῤῥυεὶς, Qui confluxit s. "confluit, tanquam a Συῤῥύημι, pro quo dicitur potius "Συῤῥέω." ["Musgr. Ion. 638. Bentl. Opusc. 77.
C ad Diod. S. 1, 397." Schæf. Mss. Ξυῤῥέω, Fischer. Ind. Æschin. Dial. * Συῤῥυέομαι, Longus 4. p. 166. * Συῤῥύομαι, Steph. B. p. 272.] Σύῤῥευσις, et Συῤῥοὴ, item Σύῤῥους, et Σύῤῥοια, Confluxus, Confluens, Colluvio. ["Σύῤῥευσις, Phorn. 88." Wakef. Mss. * Σύῤῥυσις, Diod. S. 108. 112. Polyb. 9, 43, 5. Dionys. H. de C. VV. p. 206. Schæf. Συῤῥοὴ, Theophr. H. Pl. 6, 6, 8. δακρυώδης κρίνον.] Σύῤῥους ap. Strab. (p. 11.) redditur Confluens, a Bud. ["Plut. 9, 645." Wakef. Mss.] Idem interpr. Colluvio, Confluxus, afferens hæc Theophrasti, H. Pl. 9, (3, 1.) ubi de coquenda pice verba facit, Ὅταν κατασκευάσωσιν ὁμαλῆ τόπον, ὥσπερ ἅλω ποιήσαντες ἔχουσαν εἰς τὸ μέσον σύῤῥουν, καὶ ταύτην ἐδαφίσωσι. Ab Eodem συῤῥοὴν pro Colluvie accipi tradit. In VV. LL. ex eo affertur pro Materia quæ in unum confluxit, Materia congestitia, quam Gaza vocarit Confluvium. Ex Eod. (H. Pl. 7, 15, 2.) Γῆς συῤῥοὴ pro Colluvie terræ. [Σύῤῥοια, Lobeck. Phryn. 497. Alex. Trall. 1. p. 32. * Ἐπισυῤῥέω, Plut. 9, 545. Strabo 5. p.
D 367. Dionys. H. 1. p. 244, 26. * Ἐπισύῤῥοια, Ælian. H. A. 12, 20. * Ἐπισυῤῥύημι, Joseph. A. J. 17, 9, 2. * Κατασυῤῥέω, unde * Κατασύῤῥοος, contracte * Κασσύῤῥοος, Plato Tim. Locr. p. 101.]

[* Ὑπεῤῥέω, Gl. Supermeo. * Ὑπέῤῥοος, Suid.]

Ὑποῤῥέω, Subterfluo, Subterlabor, Virg. cum fluctus subterlabere Sicanos. Sed ὑποῤῥεῖν exp. etiam Ita fluere ut sensum effugiat, Sensim fluere, influere. Turn. vertit Clam influo, in h. Plut. l., ubi metaphorice ponitur, in l. de Def. Orac. Πλείονες δὲ ἄδηλοι, τό, τε σῶμα καταλαμβάνουσι, καὶ τὴν ψυχὴν ὑποῤῥέουσι δυσχέρειαι καὶ κινήσεις: ita enim hunc locum vertit, Tum vero multo plures cæcæ et obscuræ corpus solicitant et in animum clam influunt molestiæ et impulsiones. In VV. LL. affertur e Plat. positum itidem metaphorice, de Rep. 4. Ἠρέμα ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, ubi redditur, Sensim influit in mores et studia. Bud. interpr. etiam Surrepo, afferens e Dem. (412.) Ἡ δὲ ἐφ' ἑκάστου τούτων ἁμαρτία, κατὰ μικρὸν ὑποῤῥέουσα,

ἀθρόως τῇ πόλει βλάβη γίνεται. Sed ὑποῤῥέοντα πράγματα alia metaphora dictum pro ὑποχωροῦντα καὶ ἀπολλύμενα ex Eod. profert: sicut ὑποῤῥέοντα ἁμαρτήματα Plat. vocasse docet Sublabentia, Succumbentia. Superest vero et tertius usus hujus verbi metaphoricus, quem ap. Lucian. observavi ἐν Βίων Πράσει, circa finem, ubi scribit, Ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. Ubi redditur Diffluunt; sed nescio an hujus signif. exemplum extet in v. Diffluo. Quare malim Dilabuntur, quo Liv. ita videtur esse usus. Habemus autem et alia compp. verbi Labor aliis verbi ῥέω compositis respondentia, eoque minus hanc interpr. refugere debemus. Gallica certe lingua utitur verbo hic aptissimo, cum dicit Ils s'écoulent, vel Ils se sont écoulés. Est autem et hoc observandum, opponi huic ὑποῤῥέω in eod. metaphoræ genere, et ἐπιῤῥέω et συῤῥέω. || Ὑποῤῥέω active etiam accipitur ap. Dem., in Oratione πρὸς Λεπτίνην, Bud., sed addit, Nisi sit menda. Locus autem, quem videtur significare voluisse, est hic, (p. 472.) Τοὺς δὲ ἐν πάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονίᾳ, πάντα ταῦτα ἀμελούμενα ὑπέῤῥει κατὰ μικρόν. [" Forte leg. ὑπεκρεῖ: cf. Plut. Mario 46." Schn. Lex. " Wakef. Trach. 698. Cattier. Gazoph. 92. Jacobs. Anth. 9, 113. 262. Brunck. Aristoph. 2, 119. Bast Lettre 191. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 119. ad Lucian. 1, 360. T. H. ad Dial. p. 11." Schæf. Mss. " Sublabor, Clem. Alex. 541. Defluo, de pilis, Ælian. V. H. 687." Wakef. Mss. Ὑποῤῥέω τινὰ, Bast. Ep. Cr. 231. * Ὑποῤῥυέω, Aristid. Orat. 1, 3. * Ὑποῤῥύομαι, Epictet. Enchir. 126.] " Ὑπόῤῥυσις, Subfluxio," [Strabo 14. p. 564 956.]

" Ῥητίνη, Resina. Est Lacryma s. Humor liquidus " et oleaginosus, e planta sponte diffluens. Omnis " quidem resina e sua arbore manat liquida; eaque " ῥητίνη ὑγρὰ a Medicis appellatur: vel ἡ ἐκ τῶν " κεραμίων ὑγρὰ, ut a Gal. Meth. Med. 6., i. e. La- " guncularis s. Liquida e doliis aut amphoris resina: " sc. quod in doliis atque amphoris afferretur. Vel " etiam συγκομιστὴ, quod in alveis et doliis olim " comportaretur. Attamen ea cocta in aqua, vel " cremata sine aqua in prunis, sicca redditur et fria- " bilis, ut docuit Diosc.: eaque est, quam φρυκτὴν, " Frictam s. Tostam, (non addito etiam Resinæ no- " mine,) vel πεφρυγμένην, h. e. Retorridam, vocant. " Hæc Gorr. E Diosc. 5, 10. affertur in VV. LL. " Οἶνος ῥητίνην πιτύνην ἔχων, pro Vino piceæ resina " condito, Vino resinato. Additur, hanc ῥητίνην " φρυκτὴν in medicinis a seplasiariis Colophoniam " vocari: illam vero, τὴν ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰν, a " Palladio 3, 25. Resinam locularem nominari." [Theophr. H. Pl. 4, 16, 1. 9, 1, 6. 9, 2, 2. C. Pl. 6, 11, 9. Schneider. Eclog. Phys. 320. " Nicander 'A. 299." Wakef. Mss. " Ad Poët. Lat. Min. 2, 261." Schæf. Mss. * Ῥητινολόγος, Gl. sine interpr.] " Ῥη- " τινώδης, Resinosus: ut Columella Medicamenta " resinosa dixit." [" Τὸ ῥητινῶδες, Athen. 57." Schw. Mss. Hippocr. 509, 46.] " Ῥητινίζω, Resinam refero. " Redditur etiam Sum resinaceus." [* Ῥητινέω, Sum resinaceus, Hippocr. 269, 26. * Ῥητινόω, Resinam addo, 495, 10. 827. Κηρωτὴ ἐῤῥητινωμένη εὖ. * Ῥητινωτὸς, Gl. Resignatus, leg. Resinatus.] " Ῥητινίτης " οἶνος, Resinatum vinum, e Diosc. 5, 35. Ex " Eodem in Ῥητίνη habuisti, Οἶνος ῥητίνην πιτύνην " ἔχων."

ῬΑΙΝΩ, Perfundo, Aspergo, Inspergo, Irroro. Ex Athenæo affert Bud. pro Perfundo. In VV. LL. ῥαίνω εἰς τὰ βλέφαρα, ex Aristoph. (B. 1441.) pro Aspergo palpebras; sed malim Inspergo palpebris. Plut. de Primo Frigido, Τῆς τε γῆς ὕδατι ῥαινομένης, Terræ conspersæ aqua. Hom. autem passivam hanc vocem ῥαίνεσθαι usurpavit etiam περὶ κονίης, i. e. de pulvere: dixit enim Il. Λ. 282. de equis, Ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ, ubi nos jubet Eust. observare ῥαίνεσθαι dictum non ἐπὶ ὑγροῦ, sed ἐπὶ κόνεως. Idem alibi docet ῥάσατε ab Hom. positum esse pro ῥάνατε. Et paulo post scribit, ut e βῶ fit βάζω, sic etiam ῥάζω e ῥῶ: e quo fieri etiam ῥαίνω. Sed quamvis videatur diversum illud thema consti-

A tuere a ῥέω, nihil esse puto quod obstet quominus ab hoc ipso ῥέω potius derivemus utrumque: præsertim cum inusitatum sit illud ῥῶ. Nisi forte intellexit ῥῶ factum e ῥέω per contr. alioqui inusitatam. Fateor enim ἀναλογωτέραν, ut ita dicam, videri derivationem verbi ῥαίνω, itemque verbi ῥάζω, e ῥῶ, quam e ῥέω: quod illud e aliquantulum ei obstare judicari possit.

At in VV. LL. duo falsa themata statuuntur, unum Ῥάγνω: cum dicitur ἔῤῥαγκα esse a ῥάγνω: alterum διαῤῥαίω; quatenus quidem ab eo derivatur διέῤῥαγκα: nam alioqui non ignoro διαῤῥαίω esse thema usu receptum, in ea quidem certe signif. quam ei paulo ante dedi. [" Wakef. Georg. 71. ad Charit. 711 =250. Markl. Iph. p. 207. 215. Musgr. Iph. A. 1589. T. 224. Heyn. Hom. 6, 169. 347. Jacobs. Exerc. 2, 91. Wakef. S. Cr. 2, 13. Cum accus., Lobeck. Aj. p. 279. De augm. perf., Thom. M. 366. De præt. pass., Herodian. 459. Pierson. Ῥῄνας, Wakef. S. Cr. 4, 66." Schæf. Mss. " Med., B Effluo, Nicander Θ. 331. Aor. 1. ἔρῃνα, Opp. 'A. 2, 100. Perf. pass. ἔῤῥασμαι, Schol. Il. M. 431." Wakef. Mss. Athen. 225. Ὕμνῳ ῥαίνειν, Pind. Π. 8, 81. * Ῥανᾶται, Hesychio πλανᾶται, σπείρεται. Cf. Ῥαθαίνεται. * " Ῥάμα, (ῥάω, ῥαίνω,) Syrinx, Mathem. Vett. p. 37., ubi ῥάμμα in impressis." Schn. Lex.]

Ῥαντὸς, Aspersus, Perfusus, Irroratus, [" Jacobs. Anim. 319. Anth. 6, 430." Schæf. Mss. Ῥαντὸν, Hesychio ποικίλον. Vide Schleusn. Lex. V. T. * " Ἄῤῥαντος, dicitur Maria Virgo, Athan. 1. p. 42." Kall. Mss. Strabo 11. p. 469.] " Νεόῤῥαντος, Re- " cens aspersus, Soph. Aj. (30. 828.) σὺν νεοῤῥάντῳ " ξίφει, Cum gladio recenti cruore asperso." [Cf. Νεόῤῥυτος.]

Ῥαντὴρ, ῆρος, ὁ, (q. d. Perfusor, s. Irrorator,) Locus in oculis e quo lacrymæ manant. Ῥαντῆρες, inquit Gorr., a quibusdam dicti sunt Oculorum anguli naso proximi et majores, quos aliqui etiam πηγὰς vocarunt, quod lacrymæ ab his maxime stillent. Iis oppositos angulos, qui sc. ad tempora spectant, C παρωπίας nuncupant. [" Nicander Θ. 673." Wakef. Mss. * Ῥαντήριος, Æsch. Ag. 1084=1060. Bl. πέδον, Solum redundans sanguine. " Conspersus. Secundum analogiam debet significare Conspergens: vide Notas." Blomf. Gloss.]

Invenitur et VERB. Ῥαντίζω, non tamen derivatum a ῥαντὴρ, sed potius tanquam a nomine Ῥαντὶς, pro quo existimo fuisse DICTUM Ῥανὶς, elisa litera τ. Exp. enim Aspergo: item Stilla, Gutta: ut in hoc Proverbiali versu, Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ. [" Ad Charit. 616. Jacobs. Anth. 10, 258. 12, 208. ad Mœr. 331. ad Herod. 198." Schæf. Mss.] Est autem Ῥαντίζω, sicut et ῥαίνω, Aspergo, Perfundo, Irroro. Auctor Epist. ad Hebr. 9, (13.) Καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους, Et cinis juvencæ aspergens inquinatos. Et aliquanto post ἐῤῥάντισε. Passivam autem vocem ῥαντίζεσθαι quidam interpr. Abstergi in h. Greg. Naz. l. Παραδοξότερον διὰ βορβόρου μικρὰ ῥαντίζεσθαι, ἢ καθαρὸν εἶναι, διὰ καθαρᾶς ὁδοῦ φερόμενον. [" Epiphan. Hær. D 20, 2." Routh. Mss. Athen. 521. Hebr. 10, 22. Ἐῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς, Puri, Liberati ab omni conscientia malorum: cf. Ps. 51, 9.] HINC Ῥάντισμα, ET Ῥαντισμὸς, Aspersio: ut in Epist. 1 Petri 1, (2.) Καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ: [Hebr. 12, 24. αἷμα ῥαντισμοῦ.] Verum ῥάντισμα existimatur accipi etiam pro Eo quo quid aspergitur. [* " Ῥάντησις, Aspersio, Zach. 13, 1. Ed. Compl. Sed fortasse leg. * Ῥάντισις." Schleusn. Lex. V. T. * Ῥαντιστὴρ, * Ῥαντιστήριος, unde * Ῥαντιστήριον, τὸ, et contracte * " Ῥάντιστρον, Aspergillum, in der von Villoison bekannt gemachten Uebers. d. A. T." Schn. Lex. * Ῥαντιστὸς, unde * Πολυῤῥάντιστος. * " Πολυγάρεκτος, vox nihili. Ad Opp. 'A. 5, 652. Ὅσσα * πολυραθάγοισιν ἐνὶ σπιλάδεσσι φύονται. Cod. Vat. 922. fol. 121. vers. Πολυραθάγγοισιν (sic) ἐν αἷς καταπολὺ ῥόθοι τῶν ὑδάτων ἄγονται καὶ κλῶνται, ἢ πολυῤῥαντίστοις ἢ * πολυῤῥήκτοις, τουτέστι, εἰς πολλὰ διεῤῥηγμέναις καὶ πολλὰς ῥαγάδας ἐχούσαις. Cod. Vat. 925. fol. 137. recto, in

versu πολυράγεσσιν, supra sc. minio πολυρανλὶς (f. * πολυῤῥάντοις. In marg. πολυραγέσι,) πολυγαρέκτοις, (sic pro * πολυραγίστοις vel * πολυδιαῤῥήκτοις) πολυῤῥήκτοις· ἤγουν εἰς πολλὰ διεῤῥηγμέναις, καὶ πολλὰς ῥαγάδας ἐχούσαις." Bast. de VV. Nihili vel Dub. ad calcem Scap. Oxon. * Ἀποῤῥαντίζω, Dionys. H. 2. p. 22, 34. Alex. Trall. 1. p. 48.] Διαῤῥαντίζω, pro Dispergo poni testatur Bud., locum tamen non proferens. [* Ἐπιῤῥαντίζω, Aspergo, LXX. Lev. 6, 27. * Ἐπιῤῥαντισμὸς, Inspersio, Aspersio, Num. 19, 21. * Καταῤῥαντίζω, Aët. 9, 4.] Item Περιῤῥαντίζω, Circumaspergo. Hes. περιῤῥαίνεσθαι, περιῤῥαντίζεσθαι. [LXX. Num. 19, 13. 20. Ezech. 43, 20. * Περιῤῥαντισμὸς, Aspersio, Symm. Zach. 13, 1. * Προσραντίζω, Osann. Anal. 98. " Schol. Aristoph. N. 410." Boiss. Mss.]

[* " Ἀναῤῥαίνω, Jacobs. Anth. 11, 186." Schæf. Mss. " Aristot. Mirab. p. 110, 24. Sylb." Kall. Mss.]

Ἀποῤῥαίνω, Spargo, Aspergo, Irroro, Herod. (2, 93.) Ἀποῤῥαίνειν τοῦ θοροῦ, Aristot. H. A. 6. Ἀποῤῥαίνουσι λευκὴν ὑγρότητα. Ibid. Ἀποῤῥαίνουσι τὰ ᾠὰ, exp. Ova spargunt. Affertur ex Eod. ἀποῤῥαίνειν de sepia dictum, atramentum suum inspergente. || Ἀποῤῥαίνω, Semen genitale spargo, Bud., afferens ex Aristot. de Gener. Anim. l. 3. loquens de piscibus, Τὸ δ' ἄῤῥεν γένος ἐν τοῖς ᾠοτόκοις, καθάπερ αἱ θήλειαι τὰ ᾠὰ διὰ πλῆθος ἀποτίκτουσιν, οὕτως ἐκεῖνοι ἀποῤῥαίνουσι. Idem de Part. Anim. 4. Τὴν γὰρ ὑπερβάλλουσαν χολὴν ἀποῤῥαίνειν πρὸς τὸν πνεύμονα καὶ τὰς φλέβας. Hæc Bud. Itidem vero ab aliis profertur hic locus libri de Gener. Anim. 5. Ἀποῤῥαίνουσι τὰ ἄῤῥενα καὶ τὰ θήλεα, expositus ita, Humorem suum genitalem tum mares tum feminæ emittunt. [* Ἀποῤῥαντὴρ, unde * Ἀποῤῥαντήριος, e quo * Ἀποῤῥαντήριον, τὸ, Lavacrum, Lustratio, Eur. Ion. 435. " Ἀποῤῥ. ἀργυροῦν, Inscr. Attica Chandler. 2, 3." Schn. Lex. Suppl. * Προσαποῤῥαίνω, Ælian. N. A. 9, 63.]

Διαῤῥαίνω, Aspergo, Conspergo, ex LXX. Interprr., Prov. Sol. (7, 17.) Διέῤῥαγκα τὴν κοίτην μου κρόκῳ. Sed hoc præt. in VV. LL. magno crassoque cum errore a Διαῤῥαίω deducitur. [Soph. Tr. 13. " Aristot. Meteor. 1, 3." Seager. Mss. " Διεῤῥαντισμένος, Planud. ad Ovid. Met. 15, 211." Boiss. Mss.]

[* Ἐκραίνω, Soph. Tr. 794. " Wakef. 781. Cum accus., Lobeck. Aj. p. 279." Schæf. Mss. " Eur. Cycl. 401. Ἐγκέφαλον ἐξέῤῥανε." Seager. Mss. Vide Lex. Polyb.]

Ἐπιῤῥαίνω, Inspergo, Instillo, Irroro, Theophr. (C. Pl. 2, 9, 15.) Ἐπιῤῥαίνει τοῖς ᾠοῖς ἀποτικτομένοις τὸν θορὸν, Alex. Aphr. Probl. 1. Ἐπιῤῥαίνειν τῷ πυρὶ βραχὺ τοῦ ὕδατος. Interdum vero cum præp. ἐπὶ, ut, Ἐπιῤῥαίνει τὸν θορὸν ἐπὶ τὰ ᾠὰ, Aristot. A quo et Bud. accipi ait ἐπιῤῥαίνω pro Inspergo, Superspargo, Instillo: afferens e l. 3 de Gener. Anim. Ἄγονα δὲ καὶ ἀμφότερα γίνεται τὰ αὐτόματα ᾠὰ, ἐὰν μὴ ἐπιῤῥαίνῃ ὁ ἄῤῥην. Eundem alibi ἀποῤῥαίνειν dixisse ait, ut p. 328. alicubi et ἐποχεύειν. [Themist. 117. " Dionys. H. 3, 1495." Schæf. Mss. * " Προσεπιῤῥαίνω, Const. Porph. de Imag. Edess. p. 92." Boiss. Mss.]

Καταῤῥαίνω, Perfundo stillatim, Bud. ap. Gal. ad Gl. 2. Δεῖ δὲ, διάπυρον αὐτὸν ἐργασάμενον, ὄξει δριμυτάτῳ καταῤῥαίνειν. At in VV. LL. redditur Aspergo; et huic interpretationi hic idem locus subjungitur. [" Ad Diod. S. 2, 525." Schæf. Mss. Geop. 2, 18, 3. 2, 32, 1. * Καταῤῥαντέον, 6, 10. * Κατάῤῥαντος, Steph. B. v. Δώριον.]

[* Παραῤῥαίνω, Leviter aspergo, Athen. 692.]

Περιῤῥαίνω, Circumaspergo. In VV. LL. e Diosc. Περιῤῥαίνουσιν οἰκίαις, Philo V. M. Περιῤῥανάμενος γὰρ τοῖς εἰωθόσι καθαρμοῖς, ubi Turn. Aspersus solita lustratione. Bud. ex J. Poll. affert περιῤῥανάμενος junctum cum καθηράμενος. [Schæf. ad Greg. Cor. 788. " Coray Theophr. 259. Brunck. Aristoph. 3, 147." Schæf. Mss. Περιῤῥαίνεσθαι, Jambl. V. P. 320. Nonn. D. 5, 7. Schæf. ad Longum 386.] Περίῤῥανσις, q. d. Circumspersio, Aspersio, [" Plato Cratylo 405." Wakef. Mss. * Περιῤῥαντὴρ, Gl. Spargine (sic.) Unde * Περιῤῥαντήριος, e

A quo] Περιῤῥαντήριον, τὸ, Aspergillum, Instrumentum quo ad aspergendum (s. circumaspergendum, ad verbum) utimur. Dicitur autem peculiariter de ramo vel alia re qua fiebat lustralis quædam aspersio, superstitiosa, s. superstitione recepta. Theodor. Hist. Eccl. Ἑκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἱστήκεισαν νεωκόροι, περιῤῥαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες, ὡς ἐνόμιζον. Quem usum ap. Socratem Sozomenum habent θαλλοὶ διάβροχοι, ubi scribit, Ἐπεὶ δὲ ἔμελλεν * ὑπεραμείβειν τοῦ ναοῦ τὸν οὐδὸν, θαλλούς τινας διαβρόχους κατέχων ὁ ἱερεὺς νόμῳ Ἑλληνικῷ περιέῤῥαινε τοὺς εἰσιόντας. Erat præterea Περιῤῥαντήριον, ut ann. VV. LL., Vas purum in templis aut concionibus, aqua lustrali plenum, qua ritu ethnico aut sacerdotes aut æditui perspergere solebant eos qui ingrediebantur. Additur autem, vocari posse Aquiminale, non Aquiminarium, quod Ulpian. testetur hoc fuisse Vas escarium. Et affertur hic Luciani locus, in quo cuidam spurcissimo et impurissimo homini dicit, (3, 180.) Πόσων περιῤῥαντηρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ; Ex Eod. (1, 535.)

B Θέμενοι δὲ βωμοὺς καὶ * προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας. Quibus ll. adjiciendus est hic Ejusdem, (536.) Τὸ δὲ πρόγραμμά φησι μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων ὅστις μὴ καθαρός ἐστι τὰς χεῖρας. Æschines quoque mentionem facit quorundam, quos moris erat ἔξω τῶν περιῤῥαντηρίων ἐξείργειν: sed dicit τῶν περιῤῥαντηρίων τῆς ἀγορᾶς: (79.) Ὁ μὲν τοίνυν νομοθέτης τὸν ἀστράτευτον καὶ τὸν δειλὸν καὶ τὸν λιπόντα τὴν τάξιν, ἔξω τῶν περιῤῥαντηρίων τῆς ἀγορᾶς ἐξείργει, καὶ οὐκ ἐᾷ στεφανοῦσθαι, οὐδὲ εἰσιέναι εἰς τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελῆ. Idem (4.) hæc verba e quadam Lege profert adversus eum Atheniensem qui ἑταιρῆσαι compertus fuerit, Μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι, κ. τ. λ. Aliquanto post, Μηδ' ἐν ταῖς κοιναῖς στεφανηφορίαις στεφανούσθω, μηδ' ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς τῶν περιῤῥαντηρίων πορευέσθω. Sed Aldina Ed. mendose scriptum habet ἀγορᾶς περὶ τῶν ῥαντηρίων. Usus est hoc verbo et Philo V. M. de filia regis, quæ accesserat ad flumen, ad cujus ripam expositus erat ipse Moses, Κἄπειτα λουτροῖς καὶ περιῤῥαντηρίοις χρῆσθαι

C μέλλουσαν: quæ Turn. interpr. Lavare se et purificare parantem. [Jambl. V. P. 178. " Ad Charit. 632. ad Lucian. 2, 355. Coray Theophr. 250. Toup. Opusc. 1, 344. Locus ipse ubi τὸ περιῤῥ. positum est, Valck. Anim. ad Ammon. p. 3. ' Περιῤῥ. Græcis dicitur Id quo lustralis aqua circumstantibus aspergitur, ut sunt frondes et similia; item Labrum e quo aqua lustralis in circumfusam coronam spargitur.' Sylb. ad Paus. 55." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 412." Wakef. Mss. Aristides 1, 62. * " Περίραντρον, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 36." Kall. Mss.]

" Προῤῥαίνω, Ante aspergo s. conspergo. Unde " particip. προῤῥανθείς." [Alex. Trall. 11. p. 606.]

" Προσραίνω, Aspergo, Spargendo adjicio, Alex. " Aphr. Ὄξος προσραίνειν τῇ μήτρᾳ, Acetum asper- " gere matrici. Utitur et Aristoph." [Ἐκκλ. 379. " Kuster. p. 126. T. H. ad Plutum p. 314. ad Charit. 693." Schæf. Mss.]

" Ῥώνυξις, Fluvialis navigii genus, Hes."

D ¶ Ῥαθάμιγξ, γος, ἡ, Poëtice Gutta, ἀπὸ τοῦ ῥαίνειν θαμὰ, Eust. ap. Hom., non semel hoc vocabulo utentem, afferens et aliam etymologiam. De sanguine non raro dicitur: quo et Hesiod. modo usus est, (Θ. 183.) ῥαθάμιγγες αἱματόεσσαι. Fortasse autem pro αἱματόεσσα positum est φονίη, in Epigr. Καὶ φονίῃ ῥαθάμιγγι λιβὰς κατεκίρνατο πηγή. Dicuntur vero et ῥαθάμιγγες κονίης, [Il. Ψ. 502.] de quo lege Eust. [" Jacobs. Anth. 9, 364. 10, 275. Heyn. Hom. 6, 212. 8, 459." Schæf. Mss.] " Εὐῤῥαθάμιγξ, Pulcris " irrorans guttis, ap. Nonn." [" Jo. 2, 19. D. 5, 258. * Πολυῤῥαθάμιγξ, 7, 174." Wakef. Mss.] Itidemque Verb. Ῥαθαμίζεσθαι, ita enim leg. creditur ap. Hes. pro Ῥαθμίζεσθαι, exp. ῥαίνεσθαι, i. e. Aspergi, etc. Fuerit autem, ut opinor, ῥαθαμίζεσθαι dictum per sync. pro ῥαθαμιγγίζεσθαι. [" Opp. Ἁ. 5, 658. Ῥαθαμίζω, Nonn. D. 6, 256." Wakef. Mss. Ἐῤῥαθάμιζε, Hesychio ἐρόφει: fortasse pro ἐῤῥάθαγιζε.] Sed invenitur etiam Ῥαθαίνομαι eand. exp. habens; nam ῥαθαίνεται Hesychio est ῥαίνεται et βρέχεται:

[Photio σπείρεται. Cf. Ῥαναται.] ITEM Ῥαθασσόμενοι exp. ῥαινόμενοι, verum addens πληττόμενοι. Quæ posterior exp. affinitatem habet cum ea quæ tribuitur NOMINI Ῥάθαγος, cum dicitur hac voce significari Strepitus, et quidem proprie qualis est remi aquam percutientis, s. ferientis: licet Schol. Nicandri (Θ. 194.) dicat simpliciter, Ῥάθαγος κυρίως, ὁ τῆς κώπης κτύπος: cum alioqui antea dixisset esse Sonitum quem fluctus scopulis allisi edunt. Ab Hes. generalius exp. ἦχος, ψόφος: necnon τάραχος et θόρυβος. [* Πολυρράθαγος, Opp. K. 3, 21.] Fecerunt autem Poëtæ ab hoc suo nomine et VERB. Ῥαθαγέω, pro Sonitum edo s. Strepitum, Strepito. Item Fragorem edo. Atque adeo pro Confringo; nam συνερραθάγησε, quod est a THEM. Συρραθαγέω, Schol. Nic. exp. κατέαξε, et συνέθλασε, et συνέτριψε, ubi scribit Nicander, (Θ. 194.) ὀλοοῖς δὲ συνερραθάγησεν ὀδοῦσι: sed addit ille Schol. διὰ τὸ ἐν τῷ τρώγειν αὐτὰ, τοιοῦτον κτύπον ἀποτελεῖσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων. [Ἐρραθάγει, Hesychio ἐκράτει, leg. ἐκρότει.] "Ἀρραθήγησεν, Hesychio ἐψόφησεν, Crepitum s. Strepitum dedit:" [pro ἐρραθήγησεν.] "Ἀναραθηγῆσαι, Eid. est * ἀναψοφῆσαι, ἀναπηδῆσαι, Strepitum s. Sonitum edere, Subsilire." Quamvis autem hæ voces a nominis ῥαθάμιγξ signif. multum deflectant, nec ab eo derivatæ, sed potius per ὀνοματοποιΐαν factæ mihi videantur, propter præcedentia illa verba ab iisdem syllabis incipientia, et originem a ῥαθάμιγξ habentia, (si quidem spectetur exp. quæ iis datur,) hic ponendæ mihi visæ fuerunt. Sed addendum est illis et VERB. Ῥαθαπυγίζω, quod dicitur esse Planta pedis nates alicujus ferio. Vide plura ap. Eust. [861, 11. 1818, 57.] et Hes. ap. quem mendose scriptum est Ῥαθαπυρίζειν pro Ῥαθαπυγίζειν, necnon Schol. Aristophanis, utentis hac voce Ἱππ. [796. "Brunck. ibid. Kuster. p. 112. Thom. M. 785." Schæf. Mss. Alia lectio est * Ῥασθαπυγίζω. Apud Suid. est etiam * Ῥοθοπυγίζω, expositum λάθρα τύπτω κατὰ πυγῆς πλατείᾳ τῇ χειρὶ ἢ πλατεῖ τῷ ποδὶ, ῥόθον ποιῶν. "Kuster. l. c. Thom. M. l. c. * Ῥοθοπυγισμὸς, 786." Schæf. Mss.] Addenda quoque est VOX Ῥαθάμη, quamvis exponatur ῥᾳστώνη, et ῥᾳθυμία, quæ quid signif. dictum fuit supra. In VV. LL. ῥαθάμη, Quies, Otium, Negligentia; sed Hes. in illa exp. potius intellexisse puto Inertiam et Pigritiam aut Desidiam, quam aliud quidquam. Quod si mihi liceret aliquid quod multis, quæ ap. Gramm. passim extant somniis, germanissimum esset, somniare, dicerem ῥαθάμη ideo pro Inertia usurpari, quod ea, quæ paulatim fluunt et quidem guttatim, (guttas autem vocari ῥαθάμιγγας dictum est) fluunt tarda, ut locutus est Horat., estque eorum fluxus velut piger atque iners.

ῬΑΖΩ, i. q. proxime præcedens ῥαίνω, et ab eadem origine, ut antea dictum est, Aspergo, Inspergo, Perfundo: unde ῥάσσατε ap. Hom. (Od. Υ. 150.) quod exp. ῥάνατε. Ab hujus passiva voce Ῥάζομαι, EST Ἐρράδατο ap. Eund. (Il. M. 431.) pro ἔρραστο, Aspersi erant, Perfusi erant. [" Heyn. Hom. 6, 170. 347." Schæf. Mss. Ἐρράδαται, Od. Υ. 354.] Hujus est verbale NOM. Ῥάσμα, Aspergo, Perfusio, Bud. afferens ex Athen. (542.) Μύρων ῥάσματα εἰς τὴν γῆν ἔπιπτεν: quod exemplum affert et Eust. [Od. p. 739, 34.] Hinc est ETIAM Ῥάστωρ, Poculi genus quoddam. Hes. exp. κρατήρ: [Apud Eund. est etiam * Ῥαίστωρ· κρατήρ: et * Ῥαιστήρ· σταγών: a * Ῥαίζω pro ῥαίνω.] Eadem est origo et NOMINUM Ἀμφιρρήδης AC Περιρρήδης, quibus signif. Circumquaque aspersus, Circumcirca irrigatus. Formantur autem ab aor. 2 ἔρραδον, mutato α in η. Estque Eustathii hæc formatio; sed mihi non minus placuerit formare ab ἔρραδα, mutato itidem α in η. Idem περιρρήδης exp. non simpliciter ἐρραντισμένος, sed ἐρραντισμένος αἵματι, sicut et VV. LL. exp. Aspersus sanguine, aqua. Neque tamen putandum est, hujus vel illius aut alius cujusquam ablativi signif. hoc vocabulo includi. Extat porro locus in quo usus est eo Hom., Od. X. (84.) περιρρηδὴς δὲ τραπέζῃ Κάππεσε δινηθείς: sed aliæ etiam afferuntur hujus nominis expp., quas videbis ap. Auctorem brevium Scholiorum et Hesychium. Habet certe et Gal. Περιρρηδὲς inter voces Hippocratis [659. 792.] exponens περικεκλασμένον ἐφ' ἑκάτερα, Utrimque perfractum, s. In utramque partem. In qua signif. videri possit περιρρηδὲς dici quasi περιρρηγὲς, hoc autem pro περιρραγές. Etym. certe περιρρηδὴς exp. περιρραγής. [Erotian. exp. ἑκατέρωθεν ἐγκεκλιμένον * μηνοειδῶς. Apoll. Rh. 1, 431. Ἥριπε δ' ἀμφοτέροισι περιρρηδὴς κεράεσσι, i. e. ἐπενεχθεὶς, ἐπικείμενος. Vide Schn. Lex. * Περιρρήδην, adv., In orbem, Utrimque, Apoll. Rh. 4, 1581. περιρρήδην δ' ἑτέρωσε Κλινομένης χέρσοιο.] " Περιρρυδὴς, Hesychio est περικεκλασμένος. Pro quo scr. potius περιρρηδὴς, utpote quod factum existimetur e περιρρήσσω quasi περιρρηγής. Sin exponas περιρρυεὶς cum nonnullis, ferri illa per υ scriptura potest." [* " Καταρράζω, Heyn. Hom. 6, 170." Schæf. Mss.]

AT VERO Ῥαζέω contractum, est Latro, Allatro: quod ETIAM Ῥυζέω dicitur. Et Suidas quidem ita: at EUST. Ῥοίζω pro hac ipsa signif. habet, necnon Ῥάζω barytone. Quod autem ad metaph. signif. attinet, quam his verbis tribuunt, sciendum est eam convenire cum illa quam habet v. Allatro ap. Liv., et alios quosdam. [Hesych. Ῥάζειν· τρώγειν· κυρίως ἐπὶ τῶν κυνῶν· μιμητικῶς, ἐπὶ τοῦ ἤχου. Phot. Ῥάζειν καὶ * ῥύζειν· τὸ ὑλακτεῖν· Ἕρμιππος Εὐρώπῃ· Ῥυζῶν ἅπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους· ἀπὸ τούτου δὲ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας μετηνέχθη· Κρατῖνος Δηλιάσιν· Ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥάζωσι τὸν λοιπὸν χρόνον· καὶ ἑξῆς. Ἔρραζε πρὸς τὴν γῆν, ὁ δ' ἐσκάριζε κἀπέπαρδε. "Ῥάζω, ad Charit. 724. ad Mœr. 36. Ῥαζέω, Toup. Opusc. 1, 394. Ῥυζέω, ibid. * Ῥυζάω, ad Charit. l. c. * Ῥύζω, Valck. Anim. ad Ammon. 230." Schæf. Mss. J. Poll. 5, 86. Hesych. Ῥύζειν· ὑλακτεῖν. Ῥύζουσι· διαμωκῶνται· μισοῦσι· γογγύζουσιν. Ῥυζῶν· πενθῶν· διὰ τὸ τοὺς πενθοῦντας ἀναυδόν τινα ἦχον προφέρειν. Vide Schn. Lex.] "Ἐπιρρύζειν, Instigare et incitare canes: ex Aristoph. Σφ. (705.) Sed scribitur etiam Ἐπιρροίζειν, quod vide T. 3. c. 722." [Cf. Ἀραρίζειν. Ἐπιρρύζειν κύνας, Hesychio ἐπαφιέναι καὶ παρορμᾶν.]

ῬΟΘΟΣ, ὁ, Undarum sonitus, strepitus; aut certe Remorum strepitus, secundum quosdam, ut docebo in Ῥόθιον. Et generalius etiam pro Strepitus; item Fremitus, Tumultus: ut ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 218.) Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι. [" Thom. M. 786. Toup. Opusc. 2, 260." Schæf. Mss. " Cursus velox, Opp. Ἁ. 5, 17. (ἠνεμόεις πτερύγων ῥόθος,) Nicander Θ. 673. De mari, 788." Wakef. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. Th. 468. * " Ἀντίρροθος, Heyn. Hom. 8, 26. * Βαθύρροθος, Const. Manass. Chron. p. 18. Meurs. (=9.)" Schæf. Mss. * Ὁμόρροθος, Theocr. Epigr. 4. * Παλίρροθος, Refluus, Quem refluæ undæ lavant, Æsch. Ag. 198. παλιρρό-θοις ἐν Αὐλίδος τόποις. " Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 7. Valck. Phœn. p. 452." Schæf. Mss.] Πολύρροθος, Multistrepus, ex Æsch. [S. c. Th. 7. "Valck. Phœn. p. 452. Thom. M. 563." Schæf. Mss. * Ταχύρροθος, Cito promulgatus, Æsch. S. c. Th. 271. λόγος.] Sed ῥόθος exp. etiam ὁρμὴ, Impetus: unde VERB. Ῥοθέω, itidem ὁρμῶ, Impetu feror, [" Wakef. Alc. 718. Brunck. Aristoph. 3, 23. Kuster. 110." Schæf. Mss. Soph. Antig. 259. 290.] Cujus COMP. [* Διαρροθέω, Per clamores injicio, Æsch. S. c. Th. 197.] Ἐπιρροθέω, ET Ὁμορροθέω, ET Κακορροθέω. Est autem ἐπιρροθεῖν, Strepitum edere, s. fremitum. Interdum et Tumultuari. Eur. usus est de Strepitu admurmurantium in concione, (Hec. 557.) Λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν. Hes. exp. ἐπήχησαν, et ἐπεβόησαν: nec enim dubito quin ἐπερρόθησαν, quod ap. eum habetur, (et quidem non suo loco, sed post Ἐπιρροίζειν,) sit illud ipsum quo illic usus est Eur. Sed addit et NOM. Ἐπιρρόθητα, verbalis formam habens, quod exp. ἐπίψογα, Vituperabilia, Vituperio digna. [" Ἐπιρροθέω, Wakef. Trach. 264. Brunck. Soph. 3, 473. Heyn. Hom. 6, 306. Dionys. H. 2, 1229. Valck. Phœn. (1248.) p. 421. ad Eur. Or. 899." Schæf. Mss. " Cum strepitu et impetu accedo aut introëo, Soph. ap. Athen. 277." Schw. Mss. Æsch. Choëph. 423. 455. Soph. Trach.

264. Orph. Arg. 296. Philostr. 791. * "'Αντεπιῤῥοθέω, Const. Manass. Chron. p. 82." Boiss. Mss.] At 'Ομοῤῥοθέω sonat, q. d. Constrepo, i. e. Una strepitum aut sonitum edo, vel simul: ut ὁμοῤῥοθοῦντες Hes. exp. * ὁμόηχοι: sed ei præfigit ὁμοφωνοῦντες, Consentientes, ad verbum, Eand. vocem edentes. Sic certe ap. Soph. Ant. (536.) p. 235. meæ Ed. Δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμοῤῥοθεῖ, Schol. exp. συμφωνεῖ. Sed ὁμοῤῥοθεῖν dicuntur etiam remiges, cum eorum remi consurgunt, ut loquitur Ovid., et uno velut consensu remigant; nam exp. etiam τὸ ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσειν. Interdum vero pro Adjuvo, Auxilior, in qua signif. convenit cum 'Επίῤῥοθος, de quo mox. Vide Schol. Aristoph. [Eur. Or. 523. Aristoph. "Ορν. 151. "Jacobs. Anth. 7, 193. Brunck. Soph. 3, 438." Schæf. Mss.] Postremum est Κακοῤῥοθέω, q. d. Malo strepitu linguæ et clamore insector. Accipitur enim pro Convitiis insector, Maledictis prosequor. Et affertur ex Eur. (Hipp. 340.) κακοῤῥοθεῖς συγγόνους: item ex Aristoph. Θ. (896.) Ξένη, τίς ἡ γραῦς ἡ κακοῤῥοθοῦσά σε; In VV. LL. κακοῤῥοθεῖν, Veluti fluctibus et impetu agitare. [" Wakef. Alc. 718. Jacobs. Anim. 216. Brunck. Aristoph. 1, 132. ad Æsch. S. c. Th. 518. Valck. Phœn. p. 452." Schæf. Mss. * " Κακοῤῥόθησις, Pantaleo de Miraculis Archangeli Michaëlis libello nondum edito: Ταύτην τὴν κ. ἔπαρσιν εἶναι διαβολικὴν, δι' ἧς ἐκεῖνος καταπέπτωκεν." Heins. ad Hes. v. Κακοῤῥοθεῖ.] Venio ad illud NOMEN 'Επίῤῥοθος, cujus significatio convenit cum ea, quam dedi postremam verbo ὁμοῤῥοθεῖν: nam ut ὁμοῤῥοθεῖν est Adjuvare, Auxiliari, ita ἐπίῤῥοθος est Adjutor, Auxiliator. Sed hoc nomine significatur proprie Auxiliator alacris, s. strenuus, s. gnavus, Qui auxilium fert magna cum animi alacritate et contentione, ac magno studio: si quidem his Eustathii verbis credimus, quibus certe non video cur fidem derogemus, ὁ σπουδαῖος βοηθὸς, ὁ μὴ ἀκὴν καὶ ἠρέμα δι' ὄκνον καὶ. οἷον ἀψοφητὶ πρὸς βοήθειάν τινος ἥκων, ἀλλὰ κατὰ σπουδὴν, μετὰ ῥόθου, τουτέστιν ἦχον, ὡς εἰ καὶ ῥόθιον ὕδωρ κατὰ πρανοῦς ῥέοι. Dicitur autem et fem. genere, ἐπίῤῥοθος, Adjutrix, Auxiliatrix. Il. Δ. (390.) πάντα δ' ἐνίκα 'Ρηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν 'Αθήνη. Et ἐπίῤῥοθοι εὐφρόναι, Hesiod. "Εργ. (2, 178.) Apud Apoll. autem Rh. 2, (1069.) ἐπίῤῥοθος ἥνδανε μῆτις, Utile consilium, nam exp. ὠφέλιμος, adjumento enim et auxilio est utile ac salubre consilium. [" Wakef. Alc. 718. Trach. 264. 1030. Jacobs. Anim. 272. Specim. 13. Anth. 8, 193. Brunck. Soph. 3, 449. Heyn. Hom. 5, 150. 151. 6, 306. Musgr. Or. 424. ad Charit. 387. I. q. ἐπίψογος, Valck. Hipp. p. 234. Soph. Antig. 413." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 370.] Sed non minus frequens, ap. Hom. præsertim, EST 'Επιτάῤῥοθος, habens syllabam ταρ ita insertam, ut videmus in ἀταρτηρὸς, pro ἀτηρός. Il. Λ. (366.) Εἴπου τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστι: qui versus legitur et Υ. (453.) Apud Eund. P. (339.) Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάῤῥοθον εἶναι. Et in fem. gen. E. (808.) πάντα δ' ἐνίκα 'Ρηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα. Memini autem me vocem hanc ἐπιτάῤῥοθος in quodam legere Oraculo, ubi aliam signif. habere videbatur: [sc. ap. Herod. 1, 66. Τὸν σὺ κομισσάμενος, Τεγέης ἐπιτάῤῥοθος ἔσσῃ, Victor eris. " Heyn. Hom. 5, 150. 151. 6, 305. 306. 7, 343. 8, 102. ad Paus. 210. Kuhn." Schæf. Mss. Orph. Arg. 348.] " "Αῤῥοθος, Adjutor, Varin. et VV. LL. per- " peram pro ἄῤῥωθος."

Ceterum ῥόθος illud, a quo sunt hæc, possit etiam poni fortasse, et quidem commodius, post 'Ρόος, ut sc. ῥόθος sit dictum quasi ῥόος, inserto θ. Nisi quis malit per ὀνοματοποιΐαν fictum esse hoc vocab.: ut scribit Eust., ῥόθιον esse epith. κύματος ῥοθοῦντος κατὰ ὀνοματοποιΐαν.

'Ρόθιον, τὸ, Impetus undæ, undarum, etiam Unda, Fluctus, Apoll. Rh. (1, 541.) ῥόθια κλύζοντο. Utuntur et prosæ Scriptores. Plut. (6, 612.) Πόῤῥωθεν ἀφεωρᾶτο φρίκη κατιοῦσα παρὰ τὴν ἄκραν, ἀφρόν τινα καὶ ψόφον ἄγουσα τῷ ῥοθίῳ περὶ αὐτὸν πολύν. A Luciano pro Undarum impetu usurpari testatur Bud. Idem affert et istum Arriani locum 6, (3, 5.) Καὶ βοὴ

A ἀπό τε τῶν κελευστῶν ἐνδιδόντων τὰς ἀρχάς τε καὶ τὰς ἀναπαύλας τῇ εἰρεσίᾳ, καὶ τῶν ἐρετῶν, ὁπότε ἀθρόοι ἐμπίπτοντες τῷ ῥοθίῳ ἐπαλαλάξειαν. Sed hic fuerit potius ἡ σύντονος εἰρεσία, cujus signif. meminit Eust. Tradit Harpocr. hoc nomine ῥόθιον usos esse Aristoph. et Thuc., necnon Hyperidem; sed dicens duntaxat ῥόθιον appellari παρὰ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσι: [sic Phot.]. Schol. autem Thuc. ap. eum ῥόθιον esse dicit τὸν ἦχον τῆς εἰρεσίας. E Dionys. H. 6. afferunt VV. LL. ῥόθιον ἵππου pro Fremitu equi: quæ signif. nova videri possit. [" Thom. M. 781. ad Charit. 724= 313. Markl. Iph. p. 279. 405. Musgr. Iph. T. 426. Hel. 1126. 1468. 1591. Wakef. Trach. 528. Phil. 689. S. Cr. 5, 34. Jacobs. Anth. 7, 226. 8, 43. 9, 201. Villois. ad Long. 128. Brunck. Aristoph. 3, 23. Kuster. 110. Lucian. 2, 337. Ruhnk. Ep. Cr. 301. Pierson. Veris. 185. Act. Traj. 1, 248. ad Herod. 643. Toup. Opusc. 2, 260." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 185. Ταῖς ναυσὶν ἐπῆγε τὸ ῥ. Joseph. B B. J. 7, 15. 'Ενσείει αὐτοῖς τὴν ἵππον ἀθρόαν, οἱ δὲ διεσοβήθησαν, οὐκ ἐνεγκόντες τὸ ῥ., i. e. τὴν ὁρμήν.] At HOM. 'Ρόθιον κῦμα dicit ἐπιθετικῶς, Impetuosum fluctum, s. Violentum, Od. E. (412.) ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχε ῥόθιον, a nomine ADJECT. 'Ρόθιος: unde et ῥοθίοισι κροκάλῃσι itidem ἐπιθετικῶς, ex Epigr. pro Litoribus impetuosis, vel potius quæ impetuntur aquæ impetu. Ex Iisd. ῥοθίῃ νηῒ pro Navi irruenti cum impetu. Bud. ῥόθιος exp. Impetuosus, item Cum impetu ciens: afferens ex Aristot. de Mundo (4, 30.) Μετὰ ῥοθίου βίας. [" Ad Charit. 724. Musgr. Iph. T. 407. 1133. Markl. p. 370. Jacobs. Anth. 8, 43. 12, 120. Villois. ad Long. 128." Schæf. Mss. Athen. 327. ῥ. ψαμαθῖδα: Polyæn. 4, 7, 6. ῥοθίῳ εἰρεσίᾳ, Vide Schn. Lex. * " Εὐρόθιος, ad Charit. 723." Schæf. Mss. Ad Orph. Hymn. 19, 7.]

[* "'Ομοῤῥόθιος, Jacobs. Anth. 9, 297." Schæf. Mss.]

Παλιῤῥόθιος, Refluentes s. Reciprocantes habens fluctus. At cum dicitur κῦμα παλιῤῥόθιον ab Hom., C est παλιῤῥόθιον simpliciter Refluens, s. Refluum. Bud. interpr. Reflua unda, item Refusa unda, ut Virg. dixit Ponto sonat unda refuso. Et Ovid. æquorque refundit in æquor. Extat autem locus Homeri Od. E. (430.) παλιῤῥόθιον δέ μιν αὖτις Πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ, ubi Eust. παλιῤῥόθιον κῦμα esse tradit τὸ ῥοθοῦν καὶ κατὰ τὴν παλίῤῥοιαν· ἦν μὲν γὰρ κ. τ. λ. quæ vide p. 1541. Dicit autem κῦμα παλιῤῥόθιον, repetens κῦμα e versu proxime præcedente. Quod fieri debere cum non animadverterent vulgarium Lexx. consarcinatores, annotant παλιῤῥόθιον Hom. hic posuisse substantive pro Refluente fluctu, s. Æstus reciprocatione, aut Mari refluo vel refugo. Sed ap. Arat. (347.) de nave, παλιῤῥοθίη δὲ καθάπτεται ἠπείροιο, Schol. exp. τῇ εἰς τοὐναντίον κωπηλασίᾳ καθορμίζεται τῇ ἠπείρῳ: dixerat autem ante idem Schol. εἰς τοὐπίσω οὖν ἠρέμα κωπηλατοῦντες, κατ' ὀλίγον προσορμίσαι ποιοῦσι· διὸ καὶ αὐτός φησι, παλιῤῥοθίη κ. τ. λ. Incidi autem aliquando in vetus quoddam exemplar, habens Scholia quæ vulgo vocamus interlinearia: in D eo παλιῤῥοθίη expositum erat παλινδρομοῦσα. Cic. autem ita vertit, Adversamque trahunt optata ad litora puppim. [" Lucian. Ep. 30." Schæf. Mss. Arat. 1013. Apoll. Rh. 1, 1170.]

" Πολυῤῥόθιος, Multis agitatus fluctibus. Metaph. " Aratus (412.) ἐποικτείρασα πολυῤῥοθίους ἀνθρώπους, " Cic. Commiserans hominum miserandos undique " casus." 'Ανωῤῥοθία, ἡ, VV. LL. exp. Unda quæ ad summum marginem navis tollitur. At J. Poll. habet (2, 90.) Εὔπολις δὲ καὶ νηὸς χείλη εἴρηκεν· ἀνωῤῥοθία, ἡ περὶ τὰ χείλη τῆς νεώς.

Est præterea deductum a ῥόθιον, VERB. 'Ροθιάζω, Impetuose s. Contente remigo. Vide Suid., et Eust. 1540. [Hes. v. Πάνικτον.] Apud Aristoph. autem ('A. 807.) ῥοθιάζειν ἰσχάδας, Cum impetu et strepitu vorare: vide Schol. [" Brunck. Aristoph. 3, 23. ('Ιππ. 546.) Kuster. 110. Fr. 223. Wakef. Alc. 718. Athen. 23. *'Ροθιὰς, Musgr. Iph. T. 407. ad Mœr. 69." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 394. κώπη. *'Ροθιότης, J. Poll. 4, 22.]

[* 'Ρόχθος, a ῥόθος, ut μόχθος a μόθος, Fluctuum

strepitus, Fluctus, Lycophr. 402. 696. 742. Nicander 'A. 390. ὑπὸ ῥόχθοισι θαλάσσης.] " 'Ροχθέω, " Strepitum s. Stridorem edo. De maris fluctu pro- " prie dici existimatur, et ex ejus imitatione per " ὀνοματοποιΐαν esse factum. Od. E. (402.) 'Ρόχθει " γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο." [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 193. Apoll. Rh. 4, 924. ὑπὸ κύματι πέτραι 'Ρόχθεον: Opp. 'A. 1, 228. 'Ροχθεῦσιν δὲ κάλωες: cf. Virg. Æn. 1, 87. stridorque rudentum, et nott. ad Hes. in Κάλοι δ' ἐρόχθουν. " Brunck. Aristoph. 2, 123. Heyn. Hom. 8, 362. * 'Αναῤῥοχθέω, Gesner. Ind. Orph. v. 'Ανεῤῥόχθησε." Schæf. Mss. Vide 'Ορεχθέω. * 'Ροχθίζω, ad Orph. Hymn. 49, 5.]

'PIN, ινὸς, ἡ, ET 'Ρὶς, Nasus, Il. E. (291.) βέλος δ' ἴθυνεν 'Αθήνη 'Ρῖνα παρ' ὀφθαλμὸν, Od. Δ. (445.) 'Αμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα, 'Ηδὺ μάλα πνείουσαν, ὄλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν. Utitur et alibi: sicut et plurali ῥῖνες, ut docebo paulo post. Extat autem in soluta oratione ille uterque nominativus. Theophyl. Ep. 15. 'Η δὲ ῥὶν λίαν σεμνῶς ἐτετόρνευτο, καὶ πολλὴν τῆς δημιουργοῦ φύσεως τὴν ἐπιστήμην ἀπήλεγχε.' [Lucian. Asin. 12. 'Η ῥὶν κερατίνη καὶ γρυπὴ ἐγένετο.] Alterum nominativum ῥὶς ap. Xen. invenio et Aristot., necnon Philostr. Xen. Σ. (5, 6.) p. 520. meæ Ed., 'Η δὲ ὑψηλὴ ῥὶς, ὥσπερ ἐπηρεάζουσα, διατετείχικε τὰ ὄμματα, Aristot. Polit. 5. 'Αγνοοῦντες ὅτι καθάπερ ῥὶς ἐστι παρεκβεβηκυῖα μὲν τὴν εὐθύτητα τὴν καλλίστην πρὸς τὸ γρυπὸν, ἢ τὸ σιμὸν κ. τ. λ. Philostr. Her. 'Η δὲ ῥὶς ὀρθή τε ἦν καὶ τοὺς μυκτῆρας ἀνευρύνετο. Quinetiam ap. Theocr. Cyclope legitur ῥὶς, (33.) Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει. Qui certe loci, sicut et alii, in quibus nominativum hunc me observare memini, faciunt ut magis receptum ap. veteres Scriptt. fuisse existimem ῥὶς quam ῥίν. Eust. tamen, ubi vocis hujus etymum affert a ῥέω, hujus tantum, non item illius nominativi meminit. Itidemque Etym. ῥὶν habet, non ῥίς: addens, debuisse per ει scribi, sequendo illam a ῥέω derivationem: cujus rationem reddens dicit, 'Εκ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥέουσι καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς. Quinetiam Hes., cum scribit, 'Ρὶς, ῥὶν, ῥώθων, ostendit se illud ῥὶς pro antiquiore habere; quippe quod exponat per ῥὶν, tanquam recentioribus magis usitatum. Quod velle Hes. non considerarunt, qui scripturam illius loci immutantes, reposuerunt, ῥὶς καὶ ῥίν. Quod autem ad genus attinet, ubique feminini esse, nisi mendosus sit locus, arbitror. Aristoph. Πλ. (703.) ἀπεστράφη Τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα: Εἰρ. (21.) Πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην; Dem. c. Aristog. 'Αποφαγεῖν τὴν ῥῖνα et ἀποτρώγειν. Invenitur porro ῥῖνες sæpe quidem pro Naribus, ut mox ostendam, sed interdum et pro Nasis, Xen. Σ. paulo ante locum illum quem modo protuli, Τῶν δὲ ῥινῶν ποτέρα καλλίων, ἡ σὴ, ἢ ἡ ἐμή; quibus subjungitur, 'Εγὼ μὲν, ἔφη, οἶμαι τὴν ἐμὴν, εἴπερ γε τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί. Sic ap. Aristoph. N. (344.) αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

'Ρῖνες, Nares, Hesiod. 'A. (267.) Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, E cujus naribus fluebat mucus, mucor; ad verbum, Fluebant mucores. Observandum est autem hoc in loco ῥέον ἐκ ῥινῶν: hoc enim velut comprobat superius illud nominis ῥὶς s. ῥὶν etymum a ῥέω: atque adeo allusisse hic ad ipsum videri queat Poëta. Frequens est autem et Homero usus hujus pluralis, pro Naribus. Od. X. (18.) Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο, Il. T. (39.) Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν. Aliquoties vero copulantur στόμα et ῥῖνες. Nasi autem partes hæ sunt, 'Ρῖνες, quæ etiam μυκτῆρες appellantur, et ῥινία, et ῥώθωνες, et μύξαι: μυξωτῆρες, quasi Emunctrices cartilagines dicuntur pluribus spiraculis perviæ: ῥάχις ῥινὸς, Nasi scapula aut spina, vocantur Osseæ utrimque partes genis proximæ: ἀκρορίνιον, Tota nasi summitas, quam Poëtæ a rotunditate σφαιρίον vocant: cujus Exteriores utrimque partes, πτερύγια et ὑπῆναι vocantur: στυλὶς, κίων, διάφραγμα, Interstitium illud cartilagineum narem dividens: ἠθμὸς, Nasi pars sub superciliis latens, unde ἠθμοειδῆ ossa, quæ aliqui σπογγοειδῆ etiam nuncupant. Sunt autem qui distinguant, ap-

A pellantes σπογγοειδῆ Ossa illa tenera atque tenuia, quæ inter palatum et cerebri basin usque ad nares utrimque diversa posita sunt: ἠθμοειδῆ vero, Quæ ad summam nasi radicem intus fixa hærent tenuia et lata: et magno, quod e cerebro in nares fertur, foramini obtruduntur. Gorr.

[" 'Ρὶν, Jacobs. Anth. 9, 276. Thom. M. 784. Nasus iræ sedes, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 8. Brunck. ad Hippol. p. 358. Jacobs. Exerc. 1, 147. 'P. ὀξεῖα, Heyn. Hom. 7, 227. Τῆς ῥινὸς ἕλκειν, ad Lucian. 1, 218. 811. 'Ρὶν et ῥινὸς, Heyn. Hom. 7, 604. 'Ρὶς, Thom. M. 784. Ammon. 123." Schæf. Mss. " Canalis, Inscr. Sicula Gruteri p. 212-3. 'Υπὸ τὰν ῥῖνα τὰν ἐν τῷ πύργῳ—τὰν ῥῖνα τὰν ἐχομέναν τοῦ * τυῤῥιδίου—τὸν ῥοΐσκον τὸν ῥέοντα ἐκ τᾶς ῥινὸς τᾶς κατὰ τὸ ἱερόν." Schn. Lex.]

'Ρινοβόλος, ὁ, ἡ, Qui jacitur e naribus: [quo in sensu scr. est * 'Ρινόβολος: paroxytone autem exponendum erat Nares feriens, sc. odore. Vide nott. ad Hes.] In VV. LL. ῥινοβόλῳ πατάγῳ, ex Epigr.
B Sono naribus edito et impulso. [Vide derivv. a Βάλλω.]

'Ρινόκερως, ωτος, ὁ, Animal quoddam, unius in nare cornu, Plin., quem vide, necnon Ælian., et Oppian. Extat et Rhinocerotis nasus, Proverbialiter, ap. Martial. Item Nomen avis, Hes. [" Aq. Job. 39, 9. Cf. Bocharti Hieroz. P. 1. L. 3. c. 27. p. 950." Schleusn. Lex. V. T. " Thom. M. 192. Fac. ad Paus. 2, 50. ad Diod. S. 1, 200." Schæf. Mss.]

'Ρινοκόρουρα, VEL 'Ρινοκόλουρα, Ægypti urbs quædam, ita dicta quod ejus incolæ mutilatis essent naribus: ἀπὸ τῶν εἰσῳκισμένων ἐκεῖ τοπαλαιὸν ἀνθρώπων τὰς ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων, οὕτω καλουμένη, Steph. B. (654.) Sed ap. eum legitur 'Ρινοκούραρα, manifesto mendo, pro 'Ρινοκούρουρα, ut ostendit τὸ ἐθνικὸν, quod ibi subjungitur, 'Ρινοκουρουραῖος. Diodorus itidem habet 'Ρινοκούρουρα, l. 1. p. 38. meæ Ed. Κτίσας πόλιν τὴν ἀπὸ τοῦ συμπτώματος τῶν οἰκητόρων 'Ρινοκούρουραν προσαγορευθεῖσαν. Habes et ap. Ammian. Marc. 1636. meæ Ed. Rhinocorura. Altera autem
C scriptura in VV. LL. habetur, ut ap. Plin. Rhinocolura. De utraque autem dicam in proxime sequente comp. 'Ρινοκολούστης. [Schleusn. Lex. V. T.]

'Ρινοκολούστης, Decurtator s. Amputator narium. In Bœotia Hercules 'Ρινοκολούστης, quod ille aliquando legatis quibusdam nares amputasset. Ita Cam. Facit autem hoc comp. pro altera illa scriptura vocis præcedentis. Erit enim ῥινοκόλουρα a κολούω, sicut et ῥινοκολούστης: nisi quis ῥινοκολούστης quidem a κολούω, at ῥινοκόλουρα a κόλουρος deducere malit, quod ipsum a κολούω derivatum est. Sed 'Ρινοκούρουρα unde? nullum certe aliud verbum mihi in mentem venit, e quo deduci possit, quam κείρω: cujus derivata habent ου, ut passim videre est. [" 'Ρινοκολούστης, ad Diod. S. 1, 256." Schæf. Mss.]

[* 'Ρινοκόπος, unde] 'Ρινοκοπέω, Nasum s. Nares amputo, seco, Denaso, e Plauto. Suid. 'Ρινοκοπῶ, αἰτιατικῇ. [* 'Ρινοκτυπέω, Bast. Ep. Cr. 93. " Lettre 58. ad Tatian. p. 83. Worth." Schæf. Mss. Vide 'Ριναυλέω. * " 'Ρινοκτυπία, Schol. Dionis Chrys.
D initio Tarsicæ primæ." Boiss. Mss.]

'Ρινολαβὶς, ίδος, ἡ, Instrumentum quo nasus arreptus torquebatur. Fuisse autem Forcipem verisimile est: παρὰ Συνεσίῳ τιμωρία, ἢ ὄργανον, ᾧ τὴν ῥῖνα διέστρεφον, inquit Suidas. Locus autem Synesii, quem indicare voluit Suidas, est hic, ut opinor, circa principium Epistolæ 58. quæ ad Episcopos scripta est, "Ατοπα κολαστηρίων ὀργάνων γένη καὶ σχήματα πρῶτος εἰς τὴν χώραν εἰσενεγκὼν, εἴη δὲ εἰπεῖν ὅτι καὶ μόνος χρησάμενος, δακτυλήθραν, καὶ ποδοστράβην, καὶ πιεστήριον, καὶ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν, καὶ * χειροστρόφιον. Affinem igitur habere signif. mihi videtur hoc vocabulum cum Latino Postomis, de quo consule Nonium. Nemini certe dubium fore puto, quin hic locus sit is quem intellexit Suidas: quemque Cam. scribit non satis explicasse quæ fuerit ῥινολαβίς: inesse quidem verbo apprehensionis narium significationem. Hæc Cam. At ego quod ad hanc quidem significationem attinet, nihil in Suida desidero, sed ejusd. explicationes quæ hanc præcedunt, sc. ῥινη-

λασία, et ἡ ὄσφρησις, mihi sunt suspectæ.

'Ῥινόμακτρον, (q. d. Narium abstersorium,) Linteolum; in VV. LL. Sudarium, abstergendis naribus aptum.

[* Ῥινομάχης, Aret. 2, 318.] Ῥινόσιμος, ὁ, ἡ, Qui naso est simo, ὁ σιμὸς τὴν ῥῖνα, Lucian. [3, 76.] Ῥινότμητος, Cui nasus est amputatus. Amputatus nasum, s. nares, Poëtice loquendo. Ῥινότμητος vocatus est Justinianus, cui Leontiana factione nasus fuerat desectus. Cam. Ῥινοτόμος, vide inter compp. e Ῥινός. [* Ῥινοφορεύς, Anal. 2, 517.]

Ῥινεγχυσία, Infusio s. Instillatio in nares. ITEM Ῥινεγχύτης, Instrumentum, (quidam Specillum,) per quod in nares infunditur aliquid. Apud Cæl. Aurel. Chron. 2, 4. Nari hederæ succum infundentes e ferramento, QUOD Ῥινέγχυτον Græci vocant. Marc. Empir. Purgatur caput cornu, quod Græce ῥινεγχύτης vocatur. [Ῥινέγχυτον, Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2. p. 106. Vide Schn. Lex. Suppl.] Unde VERB. Ῥινεγχυτέομαι, Naribus infundor. Partic. ῥινεγχυτούμενος e Diosc. (2, 210.) Naribus instillatus, infusus. Ex Eod. Ῥινεγχυτοῦται ὁ χυλὸς, Naribus infunditur succus. Videndum est autem an huc pertineat NOM. Ῥινοχόος, quod redditur Infundibulum: ab Hes. exp. χώνη. Ῥινηλάτης, q. d. Qui naribus (i. e. narium olfactu) persequitur, s. olfaciendo. Exp. alioqui ῥινηλάτης κύων a Cam. Olfactans canis, odorator: [cf. J. Poll. 2, 74.] Potest certe et magis usitato nomine reddi Sagax. Sed cum interpretor, Qui naribus s. narium olfactu persequitur, signif. verbi ἐλαύνω, inclusi hoc comp., exprimere conor. [Vide nott. ad Hes.] ITEM Ῥινήλατος, ut ῥινήλατον ἴχνος in VV. LL. Odoratu atque olfactu deprehensum vestigium: ex Oppiano (A. 2, 290.) * Βριθύκερως ἔλαφος ῥινήλατον ἴχνος ἀνεῦρε, Reperit vestigium odoratu secutus. Cam. Necnon VERB. Ῥινηλατέω, Naribus (i. e. Narium olfactu) persequor: ut canes ῥινηλατοῦντες, qui et ῥινηλάται: qui odores naribus velut attrahunt. Nam ῥινηλατεῖν J. Poll. (2, 74.) exp. τὸ τὰς ὀσμὰς ἕλκειν: addens, Καὶ ῥινηλάτην κύνα, ἡ τραγῳδία. Usurpatur autem metaphorice, pro Persequor indagando sagaciter, Indago sagaciter. Synes. Μετέλθετε τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντες. [Æsch. Ag. 1194. "Lobeck. Aj. p. 220. Villoison. ad Long. 111." Schæf. Mss. * Ῥινηλασία, Suidæ ἡ ὄσφρησις, Longus p. 16=111. Vill. * Ῥινονυχογράφος, unde * "Ῥινονυχογραφέω, Nasum unguibus lacero, Erot." Wakef. Mss. * Ῥινοῦχος, Gl. Cloaca, Strabo 14. p. 534=948. Coraius deducit a ῥινὴ, i. q. ῥοὴ, ῥύσις, et ἔχω: melius ab ipso ῥὶν, Canalem significante.]

Ἄρριν, VEL Ἄῤῥις, ινος, ὁ, ἡ, Naso carens, s. potius, Non sagax: Cui OPPOS. Εὔριν, Sagax. Sed invenitur etiam ἄριν es unico ρ, tanquam a nominativo SING. Ἄριν s. Ἄρις. Invenitur inquam cum ap. Xen. K. (3, 2.) p. 570. meæ Ed., tum ap. J. Poll. (2, 74.) Nec solum ἄρινες, sed etiam ἄρινοι in eadem illa pag. extat, ubi etiam dicitur de illis, Μόλις καὶ ὀλιγάκις αἰσθάνονται τοῦ λαγώ. J. Poll., ubi agit περὶ τῶν τῆς ῥινὸς μερῶν, non definit, sed scribit duntaxat ἀπὸ ῥινὸς esse hæc duo nomina ἄρινες canes et εὔρινες. Ab Eod. paulo ante, in titulo περὶ ῥινὸς καὶ ὀσφρήσεως, scribitur, Λέγοις δ' ἂν ἀπὸ ῥινὸς, Εὔρινος, Ἄρινος. Ceterum ut ἄρινας appellari ibi a Xen. patet Quæ sagaces non sunt, aut certe Parum sagaces; ita vicissim εὔρινας esse Illi quæ valde sagaces sunt, s. sagacitate præstant, videmus in ea quæ illam proxime sequitur pag. Ubi scribit, Εὔρινες δὲ (ἔσονται) ἐὰν τοῦ λαγὼ ὀσφραίνωνται ἐν τόποις ψιλοῖς, ξηροῖς, προσηλίοις, τοῦ ἄστρου ἐπιόντος. Usus est autem et Soph. hac voce initio Ajacis, εὖ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Λακαίνης ὥστις εὔρινος βάσις, Schol. εὐοσφρήτου. Quemadmodum autem dicitur non solum ἄριν, sed ETIAM Ἄρινος, unde ἄρινοι ap. Xen., ITA Εὔρινος ostendit gradus SUPERL. Εὐρινωτάτη: nam legimus ap. Hes. εὐρινωτάτην expositum * εὐοσφραντικωτάτην: manifestum enim est hoc reponendum esse pro εὐσφραντικωτάτην. Nisi quis malit ὀσφραντικωτάτην. Sic Gallice dicimus ei qui parum olfaciendi vi valet, i. e. qui parum est ὀσφραντικὸς, Vous n'avez point de nez. Ceterum is usus, quem habet ῥὶν seu ῥὶς in istis compp., revocat mihi in memoriam quendam

A Horatii locum, in quo non paulo etiam audacius nares appellat flores et alia e quibus odor suavis naribus afflatur, Carm. 2, 25. tum violaria et Myrtus, et omnis copia narium, Spargent olivetis odorem Fertilibus domino priori. Sed possumus fortasse nomen ῥὶν in composito εὔριν pro Naso accipere, ut εὔριν sit ad verbum Cui est bonus nasus. Bonus enim dicetur Bene sagax: quo loquendi genere metaphorice quoque utimur, cum dicimus Il a bon nez, de eo qui est sagax. Verum ita interpretando εὔριν, quam interpretationem alteri illi ἄριν, s. potius ἄῤῥιν, dabimus? Existimo certa α hic, ut in aliis infinitis compp., posse vicissim κακοῦ signif. habere: ut ἄῤῥιν sonet perinde ac si quis dicat κακόῤῥιν. Dicitur ETIAM Εὔῤῥιν: unde εὐῤῥίνων τε κυνῶν, Apoll. Rh. 2, [125. "Ἄριν, Ἄρινος, Εὔριν, Εὔρινος, Schneid. ad Xen. Pol. p. 332. Εὔριν, Εὔρινος, Musgr. ad Soph. 1. p. 6. Lobeck. Aj. p. 220. Εὔρινος, Brunck. Apoll. Rh. 136. Jacobs. Anth. 12, 345. ad Mœr. 278." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 6, 59. * Ἰχνευτικὴ καὶ

B εὔρινος κύων: cf. 2, 15. "Opp. K. 1, 463. 2, 456. Εὔριν, 4, 355. Æsch. Ag. 1103(=1061. Bl., Eum. 246.)" Wakef. Mss.]

Alia sunt COMPP. Εὐθύῤῥιν, vel Εὐθύῤῥις, (pro quo perperam Εὔθυρις in VV. LL.) ET Κολοβόῤῥιν, ET Μικρόῤῥιν, ET Ὀξύῤῥιν, vel Κολοβόῤῥις, et Μικρόῤῥις, et Ὀξύῤῥις. Est autem Εὐθύῤῥιν, Qui recto est naso, quæ forma convenientior existimata est, καὶ ἡ τοιαύτη ῥὶς δικαία λέγεται: e quibus verbis, quorum Auctorem Cam. non nominat, VV. LL. εὐθύῤῥις interpr. Habens nasum justæ proportionis. AT Εὐθυτενὴς ῥὶς, Nasus directus, ἐξ ἴσου τὸ πρόσωπον διακρίνουσα, in duas partes æquales faciem distinguens: qui visum deducit et dirigit prospectum eminentia sua. Ita Cam. Illud autem secundum Κολοβόῤῥις, Qui est mutilo naso præcisoque. A Suida κολοβόῤῥιν exp. per illud proxime sequens Μικρόῤῥιν: quod tamen sonat ad verbum, Qui parvo est naso. In VV. LL. Κολοβόριν unico ρ, e Levit. (21, 17.) Camurus. Ὀξύῤῥιν autem, Qui acuto est naso. [Hippocr. p.

C 1040. 1041. * Ὀξυῤῥινος, Phav. 183.] Invenitur ETIAM Ὑπόῤῥινος, Qui sic loquitur ut vox in naribus stridat: ut Cam. interpr. ex Hes., ap. quem tamen unico ρ scribitur. Quidam cum Horatio, Qui balba de nare loquitur.

[* "Ἀγκυλόρινος, Jo. Malal. 1, 133." Elberling. Mss. * Ἔκριν, Aret. 4, 13.] "Ἐπίῤῥινος, Naso justo "præditus, VV. LL. e Luciano" [3, 597. Ἐπίρινος, Gl. Nasutus. "Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imagg. 114. Acta Theclæ p. 95. * Καταῤῥινος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 307." Boiss. Mss. * Καταῤῥις, Tzetz. Posth. 658. 673. * Μακρόῤῥις, 363. 472. 478. * "Μακρόῤῥιν, Is. Porphyrog. l. c. 305. 313. * Μακρόῤῥινος, Jo. Malal. 1, 132. 330. 347. 369. al." Boiss. Mss. * Μελαινόριν, Soph. ap. Etym. M. v. Ἐσφηκωμένον: sed cf. * Κελαινόριν, et Lobeck. ad Phryn. 674. * Στρεβλόῤῥιν, Tzetz. Posth. 663. * "Στρεβλόρινος, Is. Porphyrog. l. c. 309." Boiss. Mss. "Jo. Malal. 1, 130. 370. 389." Elberling. Mss. * Τανύῤῥινος, Nonn. D. 5, 10.]

D Extant etiam substantiva COMPP. Ἀνάῤῥινον, ET Ἀντίῤῥινον, ET Ἔῤῥινον. Est autem ἀνάῤῥινον, Per nares rediens, ut Gorr. interpr. ap. Hippocr. e Gal.: addens ex Eod., alios dividere, scribentes ἀνὰ ῥινὸν, Per cutem. Sed invenitur Ἀνάῤῥινον et pro Ea herba quæ ἀντίῤῥινον vocatur, quæ est caule et foliis anagallidi similis, ideoque Sylvestris anagallis dicta. Semen habet vituli narium simile, unde et nomen inditum fuit. [Nasturtium Gazæ ap. Aristot. Probl. 20, 22. Speusippus ap. Athen. 369. Ῥαφανὶς, γογγυλὶς, ῥάφυς, ἀνάῤῥινον, ὅμοια.] Gal. ἐν ταῖς Γλώσσαις (p. 452. Franz.) scribit ab Hippocr. eo nomine appellari Herbam quæ βούκρανον et λυχνὶς ἀγρία vocatur. Dictum est eo nomine et τὸ ὑπόγλωσσον, ut habetur ap. Diosc. ["Notha 471." Boiss. Mss.] Gorr. [Cf. Plin. 25, 10. et vide Schn. Lex. Suppl.] Ἔῤῥινον, ut Idem docet, Medicamentum quod naribus, purgando capiti, infunditur. Quidam nostro tempore ἔῤῥινα, Nasalia, ficto nomine, vocarunt; sed ego a Naribus quam a Naso appellationem fingere maluissem, aut certe conatus potius fuissem.

[“ Ἔνρινον, Ἔῤῥινον, Boeckh. in Plat. Min. 129.” Schæf. Mss.] “ Διάρινον, Hes. dici scribit τὸ σίνηπι, “ Sinapi: forsan quoniam sua acrimonia nares vel- “ licat et mordet.” [“ Διάῤῥινον, Heringa Obss. 213.” Schæf. Mss. * “ Ἐπίῤῥινον, Quod ponitur supra nasum, Ornamentum nasi vel frontale, Quod fronti alligatum ad nares usque dependebat, Symm. Job. 42, 12. Scribitur et * ἐπιῤῥίνιον. Idem Ezech. 16, 12. ubi v. Drusium. Cf. Casp. Bartholin. de Inaur. Vett. 87. Th. Bartholin. de Morb. Bibl. 19. p. 49.” Schleusn. Lex. V. T. * Ὑπόῤῥινον, i. q. ὑποῤῥίνιον, Ctesias Pers. 53.]

Quinetiam desinentia in ιον, DUO Ἀκροῤῥίνιον, et Ὑποῤῥίνιον. Est autem Ἀκροῤῥίνιον, ut antea dictum est, Tota nasi summitas. A Cam. exp. Totus ambitus narium. Apud J. Poll. Ἀκρορίνιον unico ρ. [Pilula, Theoph. Prot. 866.] Ὑποῤῥίνιον, τὸ, Barba quæ sub naribus enascitur: quæ alio nomine προπωγώνιον, item μύσταξ. J. Poll. Αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑποῤῥίνιον, προπωγώνιον, πρώτη βλάστησις. His autem duobus postremis verbis Cam. putat voluisse significare Pollucem, Pilos, qui sub naso de labro superiore enascuntur, vocari μύστακα, at in prima origine sua, nominari ὑποῤῥίνιον et προπωγώνιον. At ego (quod tanti viri pace dictum sit) hanc differentiam ab J. Poll. statui non existimo, sed indicari, πρώτην βλάστησιν appellari etiam Illos ipsos pilos qui aliis nominibus, μύσταξ, et ὑποῤῥίνιον, et προπωγώνιον.

Ῥινάω, Decipio, metaphora ducta a canibus, quos suus olfactus decipit. Vide Eust. e Pausania, et Ælio Dionysio, 998. 1822. [I. q. μυκτηρίζω, Menander ap. Ælian. H. A. 9, 7. Vide nott. ad Hes. In Gloss. * Ἀποῤῥινέω Denaso.] At COMP. Ἐκρινίζω e Luciano (3, 610.) affertur pro Naso suspendo, Subsanno, μυκτηρίζω. [“ Spectant hæc ad verba ista Pseudo-Luciani in Philopatr. c. 22. Μῶν κακῶς πάντα ἐξεῤῥίνισα; At ibi ἐξεῤῥίνισα non Subsannavi signif., sed Olfeci, et fere idem sonat ac id quod mox ibi subjicitur ἐξίχνευσα, Investigavi.” Schw. Mss.]

Ῥινίον, τὸ, Naris. Cujus plur. ῥινία pro Naribus, ex Aristot. [Physiogn. 3, 57. Lobeck. Phryn. 211. Ῥινάριον, Dimin. a ῥὶν, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

[* Ῥινωτὴρ, unde * Ῥινωτήριος, e quo] “ Ῥινωτηρία, ἡ ἐφολκὶς, J. Poll.” [1, 86. Hesychio μέρος τι τῆς νεώς. Cf. Ἀκρωτήριον. “ Musgr. Iph. T. 1356.” Schæf. Mss.]

ῬΙΝΟΣ, ὁ, ἡ, Pellis, Cutis, Corium, Od. Ξ. (134.) de Ulysse, Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύειν: E. (435.) Ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν: (426.) Ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη, σύν τ', ὀστέ' ἀράχθη: Il. K. (155.) αὐτὰρ ὅγ' ἥρως Εὗδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο: [ubi nota * Ῥινὸν, τό.] Eur. (Rhes. 784.) dixit etiam πωλικὴν ῥινὸν, Equinam pellem, ubi observa fem. quoque genus: ut et ap. Hesiod. (Ἀ. 152.) περὶ ῥινοῖο σαπείσης. Et ap. Apoll. Rh. (2, 58.) ἀζαλέας ῥινούς. || Ῥινὸς, interdum Scutum, Clypeus: ponendo partem pro toto, ut scribit Eust. ut Il. Δ. (447.) Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν. Fieri autem solita scuta e pellibus bubulis, multi ostendunt loci; atque adeo additur interdum ab eod. Hom. genitivus βοὸς post ῥινός: nominatim vero Ajacis scutum appellatur σάκος ἑπταβόειον, quod perinde est ac si diceretur ἑπτάρινον. Naso certe epitheti hujus signif. pulcre expressit, ita canens, Scilicet Ajaci conjux ornata veniret, Cui clypeus septem terga fuere boum. Ceterum huic nomini locus hic assignatus est propter etymologiam cujus auctor esse traditur Orus, ῥινὸν sc. appellari, quia ῥέουσι δι' αὐτοῦ οἱ ἱδρῶτες, Per ipsum fluunt et manant sudores. [“ Jacobs. Anth. 8, 267. Heyn. Hom. 4, 638. 5, 390. Wakef. Phil. 226. Toup. Opusc. 2, 212. Valck. Callim. 27. 29. De genere, Brunck. Apoll. Rh. 236. (ad v. 174.) Ῥινὸν, Od. E. 281. (Εἴσατο δ', ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.) Ῥινὰ, Heringa Obss. 273. ad Charit. 312. Ilgen. ad Hymn. 397. Jacobs. Anth. 9, 263.” Schæf. Mss. “ Ῥινὸς, ὁ, Nicander Θ. 361. Ἀ. 475.: ἡ, Opp. K. 3, 278.” Wakef. Mss.]

Ῥινοδέψης, Coriarius, Alutarius, βυρσοδέψης, Hes. Ῥινοτόμος, Scuta s. Clypeos dissecans. Sic autem dici potest et Qui nasum vel nares secat. [“ Cutem scindens, Nonn. 560, 14.” Wakef. Mss.] Ut VERB. Ῥινοτομέω, Scuta vel Nasum seco, Nares amputo: ἁπλοῦν δὲ τοῦ ῥινοτομεῖν ἐστὶ τὸ ῥῖνα τέμνειν, Eust. Ῥινοτόρος, Scuta s. Clypeos perforans, s. secans, Hes. Aut generalius, Pellem dissecans s. clypeorum, s. corporum. Vide Eust. Martis est epith. ap. Hom. pariter et Hesiod. Legitur enim Il. Φ. (392.) ἦρχε γὰρ Ἄρης Ῥινοτόρος: et ap. Hesiod. (Θ. 934.) Ἄρηϊ ῥινοτόρῳ. [Nonn. D. 45, 288. “ Heyn. Hom. 8, 192.” Schæf. Mss.]

[* Εὔῤῥινος, E coriis bene compactus, Apoll. Rh. 3, 1299. φῦσαι. * “ Λεπτόρινος, Jo. Malal. 1, 129. 399.” Elberling. Mss.] “ Λιπόῤῥινος, Pelle destitu- “ tus, et quidem ea quæ dura sit. Nicander Ἀ. “ (550.) λιπόῤῥινον σαῦραν vocat τὴν σαλαμάνδραν, “ utpote quæ οὔτε δέρμα ἔχει οὔτε λεπίδα: nisi forte “ propterea quoniam λίπος ἀφίησιν ἀπὸ τοῦ δέρματος: “ nam γλίσχρος est et λιπώδης.” [* Λοιπόρινος, Anal. 1, 223. βάκτρον, nisi leg. Λειπόρινος. * Μεγαλόρινος, i. q. * μεγαλόσαρκος, Schol. Aristoph. Εἰρ. 924. Vide Λαρινός. * “ Μελάῤῥινος, Nigra cute, Nonn. D. 14, 395.” Wakef. Mss. * Πολύῤῥινος, Multis coriis constans, Apoll. Rh. 3, 1230. σάκος.] “ Πρόρινον, Hesychio τὸ μεταξὺ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ δέρματος, In- “ tercus.” [* Προκιόνιον, Eid. τὸ πρόρινον.]

[* Ῥινόω, Schol. Paris. ad Apoll. Rh. 3, 1230. p. 266. Schæf. * Καταῤῥινόω, unde Κατεῤῥινωμένον· * καταπεπυκασμένον, * καταδεδερματωμένον.]

ΒΡΟΤΟΣ, Mortalis: ut βροτὸς ἀνὴρ, Il. E. (361.) Homo mortalis. Sed frequentius βροτοὶ sine adjectione, ut Lat. Mortales pro Hominibus: ut Od. A. (32.) οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. Sic alibi sæpe. Unde etiam additur aliquando huic nomini βροτοὶ adjectivum; nam legimus δειλοῖσι βροτοῖσι ap. eund. Hom. pro eo quod Virg. dicit Miseris mortalibus. Ceterum data est hic nomini βροτὸς sua sedes, sequendo eos qui a ῥέω derivant, (non quod multum tamen mihi placeat hæc etymologia, sed quod paulo plus quam altera,) ut dicatur βροτὸς quasi ῥοτὸς, i. e. ὁ ἐν ῥοῇ ὢν, quod nihil magis sit fluxum et fragile quam est homo: [de altera etym. a μόρος, ut a μολεῖν βλώσκω, μαλακὸς βλὰξ, vide Buttm. Lexil. 137. Schn. Lex. Suppl. et cf. Μοροί.] Observavi tamen quosdam locos in quibus βροτοὶ dicuntur simpliciter Homines, non respiciendo ad humanæ naturæ conditionem, s. mortalem conditionem vitæ, ut Cicero alicubi loquitur. E quibus locis unus est hic, Od. Θ. (16.) Καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων. [“ Ad Charit. 572. Philippus 80. Heyn. Hom. 4, 320. 7, 488. Conf. c. βοτὸν, Jacobs. Anth. 9, 94.: cum θνητὸς, Porson. Hec. p. 53. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 410. Liebel. Archil. p. 197. Θνητοῖσι βροτοῖσι, Heyn. Hom. vi. in Bacch. 20. Βροτὸς, Βρότος, Reiz. de Acc. p. 113.” Schæf. Mss. Ὁ βρ. pro ἄνθρωπος, Theocr. 23, 11. Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν. Hes. Βροτός· φθαρτὸς, ἢ γηγενὴς ἄνθρωπος. * Βροταὶ, Eid. γυναῖκες.]

[* Βροτοβήμων, Calcator hominum, Theocr. Fistula 13.] Βροτόγηρυς, Mortalium vocem habens, i. e. qualis est hominum, qui mortales dicuntur. Ex Epigr. de psittaco, humanam vocem usurpante: [“ Crinag. 27.” Schæf. Mss.] Βροτοειδὴς, Mortalis hominis speciem præ se ferens, Qui est humana specie, [Manetho 6, 446. “ Ad Charit. 784.” Schæf. Mss. “ Etym. M. * Βροτοείκελος, Hes.” Wakef. Mss.] Βροτοκτόνος, ὁ, ἡ, Mortalium interfector, Homicida, [Orph. Hymn. 64, 2. * Βροτοκτονέω, Æsch. Eum. 424.] Βροτολοιγὸς, ὁ, Hominibus exitium afferens, Hominum interemtor, Homicida: apud Hom. epithetum Martis, Il. E. (31.) Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Eleganter torqueri potest in imperitum medicum. In Epigr. autem et in tonsorem, Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, παύεο, κουρεῦ. [“ Ad Charit. 257. Koen. ad Greg. Cor. 7.” Schæf. Mss. Vide nott. ad Hesych. * Βροτολοιχὸς, Fellator, Eust. 518. Vide Lobeck. Phryn. 573. * “ Βροτόπους, Belgar. Epist. ad Magliabecch. 2. p. 47.”

Schæf. Mss. * Βροτοσκόπος, Homines s. Eorum actiones spectans, Epith. Furiarum, Æsch. Eum. 496. * Βροτοσσόος, Salutaris hominibus, Orph. L. 750. * Βροτοστυγὴς, Invisus hominibus, Æsch. Choëph. 49. δνόφοι. " Albert. Gloss. 92." Schæf. Mss. * Βροτοφεγγὴς, Anal. 3, 278. " Jacobs. Anth. 12, 198. Ruhnk. Ep. Cr. 117." Schæf. Mss.] Βροτόφηλος, Hominum deceptor, ἀνθρώπους φηλῶν, τουτέστιν ἀπατῶν, Hes. [* " Βροτοφθόρος, Valck. Hipp. p. 320. Diatr. 164. Wakef. Eum. 790. Stanl. 787. (818.) Abresch. Æsch. 2, 113." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 271. Eur. Fr. Aug. 9, 1. " Theod. Prodr. Rhod. p. 22. Procl. H. in Ven. 8." Boiss. Mss.] A

[* " Βροτολέτης, Herodian. Epimer. p. 211." Boiss. Mss.]

Admonendus est lector, sequentia compp., in quibus βροτὸς posterius est, contra quam in præcedentibus, in eo etiam differre ab illis, quod habeant μ interjectum, et quidem διὰ καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἦχον. Atque adeo de his, non de illis, intelligenda esse hæc Eust. verba, e vett. Gramm. Φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ βροτὸς ἐν ταῖς συνθέσεσι προσλαμβάνει τὸ μ· οἷον, τερψίμβροτος, φαεσίμβροτος, Κλεόμβροτος, ἐναρίμβροτος αἰχμὴ, πλειστόμβροτος ἄγρα. Simul vero et exceptionem addit, dicens præter Ἀμφιβρότη et Ἀβρότη ἡ νύξ. Fortasse autem non excipit itidem præcedentia illa compp., quod de iis observationem illam non intelligi, satis manifestum esset. B

Ἄμβροτος, ὁ, ἡ, pro ἄβροτος, (inserta sc. litera μ, in hoc comp.: ut in sequentibus, ob eam, quam modo declaravi, causam,) vide post compp. quæ e duobus nominibus constant. [* " Ἀκεσίβροτος, pro ἀκεσίμβρ., Orph. ap. Tzetz. Exeg. in Il. p. 23., sed susp." Kall. Mss.] Ἀμφίβροτος, ὁ, ἡ, a quo FEM. Ἀμφιβρότη ap. Hom. aliquoties: cum ab eo vocatur ἀσπὶς ἀμφιβρότη, Clypeus circumdans s. circumtegens hominem, undique tegens, et ab omni parte. Sic Nicander (Ά. 216.) ἀμφιβρότην κώδειαν dixit. [" Ἀμφιβρότη, Heyn. Hom. 4, 268. 5, 148. 203. 6, 92. 123. Lobeck. Aj. p. 386." Schæf. Mss.] Ἐναρίμβροτος, ὁ, ἡ, Interfector hominum, vel Interfectrix: αἰχμή. [Pind. Π. 6, 30. Ἰ. 8, 114. * " Ἡμίβροτος, Opp. K. 2, 7." Boiss. Mss. * " Μελάμβροτος γῆ, Nigris hominibus habitata terra, Eur. ap. Athen., sive quisquis Auctor est Fragmenti de Nili Incremento, T. 1. p. 279." Schw. Mss. " Valck. Diatr. p. 30." Schæf. Mss. Eur. Fr. Phaëth. 1, 4. Archel. 2, 3. * Μελησίμβροτος, Pind. Π. 4, 27.] Πλειστόμβροτος, Plurimos mortales s. homines habens, Abundans hominibus: ut πλειστόμβροτος ἀγορὰ, ap. Eust., sed non nominato Auctore. Fortasse autem in hac voce allusum est ad illum Homericum versum quem protuli supra, Καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων. [Pind. Ὀ. 6, 116. ἑορτή. * " Πρόβροτος, Diog. L. (8, 45.) in Pythagora p. 324. HSt. Τὰς φρένας ἣν ἐθέλῃς τὰς Πυθαγόραο νοῆσαι, Ἀσπίδος Εὐφόρβου βλέψον ἐς * ὀμφαλόον. Φησὶ γὰρ, Οὗτος ἐγὼν ἦν πρόβροτος· ὃς δ' ὅτε οὐκ ἦν Φάσκεν ὅτ' ἦν δήπου, οὐκ ἂν ἔην ὅτε ἦν." Seager. Mss.] C

" Σαοσίμβροτος, Servans homines," [Hes. * Σαόβροτος, Greg. Naz. 2, 171. * " Σαόμβροτος, Procl. H. in Minerv. 40." Boiss. Mss. " Wakef. S. Cr. 4, 248." Schæf. Mss.] Τερψίμβροτος, Delectans s. Oblectans homines: ἠέλιος, Od. [M. 269. 274. " Τερψίβροτος, Const. Manass. Chron. p. 38. cum var. τερψίμβρ." Boiss. Mss.] Φαεσίμβροτος, Lucens hominibus, Lucem hominibus præbens: φαεσίμβροτος est ὁ φαέθων βροτοῖς: cujus παραγωγὴ est sicut τοῦ τερψίμβροτος, inquit Eust. in Od. K. (138.) Ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου ἠελίοιο. Sic ap. Hesiod. (Θ. 958.) υἱὸς φαεσιμβρότου ἠελίοιο. E Nonno autem affertur etiam φαεσίμβροτον ἔλλαχε τιμήν. [* Φαυσίβροτος, Pind. Ὀ. 7, 71. in var. lectt. * Φαυσίμβροτος.] Φθισίμβροτος, Hominum interemtor, φθισήνωρ: μάχη, Pugna interemtrix hominum. [Il. N. 339. Od. K. 297. " Heyn. Hom. 6, 432. Φθισίβροτος, Φθισίμβροτος, ad Paus. 224. it. Facius ad h. l." Schæf. Mss. " Φθισίβροτος, Const. Manass. Chron. p. 122. cum var. φθισίμβρ." Boiss. Mss.] D

Ἄμβροτος, ὁ, ἡ, pro ἄβροτος, Immortalis, Qualis est deorum immortalium, Diis immortalibus dignus. Unde exp. etiam ἄφθαρτος, et θεῖος, i. e. Incorruptus, Divinus; nam dicitur non solum θεὸς ἄμβροτος, sed etiam ἄμβροτα εἵματα, et ἄμβροτα τεύχεα ap. Hom., quod Hes. exp. θεῖα. Apud eund. Poëtam (Il. E. 339.) ἄμβροτον αἷμα θεοῖο. Ex Epigr. affertur et ἄμβροτος αἰών. [" Ad Charit. 268=752. Ilgen. ad Hymn. 256. Heyn. Hom. 4, 193. 7, 252. 8, 691. Jacobs. Anth. 7, 16. 12, 116. Epigr. adesp. 428. I. q. ἀμβρόσιος, Moschus 2, 91." Schæf. Mss. Timotheus Athenæi 465. * Ἀμβροτόπωλος, Musgr. Tro. 536. Lobeck. Phryn. 601.]

Invenitur ETIAM Ἄβροτος in quibusdam exempl. pro ἄμβροτος significante Immortalis: ut in Carm. Pythag. θεὸς ἄβροτος quidam Codd. habent, non ἄμβροτος. || Item ἄβροτος, Sine mortali, Nullum mortalem, i. e. hominem, habens: ut ἄβροτος ἐρημία, Æsch. (Pr. 2.) Carens mortalibus solitudo, In qua nullus mortalis apparet: ut illa dicit ap. Catull. Nec quisquam apparet vacua mortalis in alga. || Exp. præterea ἄβροτον a Suida, ἄψυχον, ἀναίσθητον, Inanimatum, Sensu non præditum. Erit igitur ἄβροτον, Mortalium naturam non habens, vel A natura mortalium abhorrens et alienum, quippe qui et animati sint et sensu præditi. || Quinetiam ἄβροτον Hes. exp. ἀπάνθρωπον, Inhumanum: quod qui inhumanus est, sit itidem alienus a natura mortalium, i. e. hominum. At Varinus, postquam annotavit ἄβροτον significare ἀπάνθρωπον, i. e. Inhumanum, subjungit, Βροτὸν γὰρ (leg. βρότος γὰρ) τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα· ἢ τὸν ἐκ φόνου λύθρον (melius τὸ) etc. I. e. Βρότος enim est Pulveri commixtus sanguis, aut sanies e cæde. Hanc autem rationem unde habeat, nescio, et quorsum eam afferat, non video. Quomodo enim ἄβροτος diceretur inhumanus, ex eo, quod a pulverulento sanguine aut a sanie vulnerum esset alienus? Idem ἄβροτος exp. ἀζήμιος, male confundens, ἄβροτος per o cum ἄβρωτος per ω. Ponit rursus et aliam signif., ἀβρότων, κοχλίων εἶδος· οἱ δὲ, ἀκρίδων, αἵτινες, κ. τ. λ. Vide Auctorem Etymologici. [" Brunck. Antig. 1134. ad Charit. 767. Brunck. Aristoph. 2, 148. Heyn. Hom. 5, 65. 6, 19." Schæf. Mss. Anal. 2, 270. ἄβροτος ὄγκος νηδύος, dubia signif.]

At SUBST. Ἀβρότη, ἡ, Nox. Aliquando per se ponitur, omisso nomine νύξ: aliquando utrumque simul, et tum plenus est sermo: ut Il. Ξ. (78.) εἰσόκεν ἔλθῃ Νὺξ ἀβρότη. Derivatur autem ἀβρότη a βροτὸς, i. e. Mortalis, præfixo α privativo, quod sc. noctu lateant mortales, i. e. homines: ἐν ᾗ βροτὸς οὐ πρόεισιν, inquit Eust., i. e. In qua mortalis non prodit. Suidas autem, παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν, i. e. Quod privata sit mortalibus. Alias duas etymologias, quæ mihi minus placent, vide ap. Eust. Auctor Etymologici dicit, Ἀβρότη, ἀπρότη τις οὖσα, παρὰ τὸ μὴ προϊέναι ἐν αὐτῇ: affert et superiorem etymologiam a βροτός. [" Heyn. Hom. 6, 15. 19. 535." Schæf. Mss.] " Ἀμβρότη et Ἀβρότη, nescio unde afferant VV. LL. " pro Conticinium. Supra Ἀμορβὲς in ea signif. " habetur." UNDE Ἀβροτέω, Noctu occurro, Hes. Significat etiam Pecco. [" Heyn. Hom. 6, 19." Schæf. Mss. Eust. Il. B. p. 184. Ξ. p. 953.] Unde verbale NOM. Ἀβροτήμων, Peccator, Peccatrix, Hes. At verbalis formam non habet NOMEN Ἀβροτίνη, ἡ, Peccatum: ἁμαρτωλὴ, Hes. Malo autem accipere ἁμαρτωλὴ pro substantivo, ut sit Peccatum, quam pro adjectivo, ut sit Peccatrix: tum quod ἀβροτίνη substantivi speciem præ se ferat potius quam adjectivi: tum etiam quod peccatrix potius dicatur ἁμαρτωλὸς communis generis nomine. || Idem habet ἀβροτῆ, ἀβροτησία, qui locus mihi suspectus est mendi. [" Quid si legas: Ἀβρότη· ἀμβροσία. Schol. Il. Ξ. 78. Νὺξ ἀβρότη· ἀμβροσία, θεία." Alberti.]

Extat et VERB. Ἀβροτάζω, ξω, χα, Aberro in via, aut In nocte evagor, Il. K. (65.) μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν, Ne aberremus alter ab altero, ubi Eust. ait ἀβροτάζειν esse, aut τὸ βροτοῦ ἀποτυγχάνειν ἐν ὁδῷ, A mortali (ab homine) aberrare in via: aut τὸ ἐν ἀβρότῃ ἀποπλανᾶσθαι, In nocte evagari. His subjungit e Lex. vet., Ἀβροτάξομεν, διαμφοδήσομεν,

ἁμαρτήσομεν ἀλλήλων. Vide Διαμφοδέω suo loco. Hes. dicit, ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ μετὰ τὴν συνάντησιν, Ex eo quod mortalis a mortali (homo ab homine) aberret post occursum. Dicit autem statim post, ἀβροτῆσαι esse Noctu occurrere. [" Heyn. Hom. 6, 19." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 1, 1355.] Ἀβρόταξις, Aberratio, Deflexio de via, ἁμαρτία, διαμφόδησις, Eust. e vet. item Lex. Potius autem hic ἁμαρτία interpretor Aberratio quam Peccatum, quod ἀβροτάξομεν expositum sit ἁμαρτήσομεν ἀλλήλων, ubi ἁμαρτήσομεν significare non potest Peccemus. || Fortasse tamen et pro Peccato usurpatum fuit, et ἀβροτάζω pro Pecco, ut ἀβροτήμων exp. ἁμαρτωλὸς, i. e. Peccator, ab ἀβροτέω. " Ἀμβρότιγνον, Hesychio ἄκυρον: sed series alpha- " betica videtur requirere ut scribatur Ἀβρόταγνον, " et fortassis ab ἀμβροτάζω, i. significante q. ἀβρο- " τάζω supra et hic ἀμβροτέω."

Ceterum quamvis hæc sint ab Ἀβρότη deducta, ideoque careant itidem litera μ, tamen inveniri ETIAM Ἀμβρότω cum μ sciendum est, significans Aberro, sicut et ἀβροτάζω, Il. Π. (336.) ἔγχεσι μὲν γὰρ Ἤμβροτον ἀλλήλων: E. (287.) Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, ubi annotat Eust. hæc Proverbialiter dici in eos qui aberrant ab eo quod sibi proposuerant; atque idem his duobus verbis significari ἐκ παραλλήλου. Fierique ἤμβροτες vel ex Ἀβρότω, per pleonasmum τοῦ μ, quod et ἀβροτάζω dicit idem Poëta παραγώγως, vel ab ἥμαρτες, mutando α in ο, et trajiciendo ρ, necnon inserendo β, ad elegantiorem sonum: ut fit in γαμβρὸς, et in μεσημβρία, aliisque hujusmodi. Sed ap. Hes. sciendum est extare et circumfl. INFIN. Ἀμβροτεῖν, cum μ, quod exp. ἁμαρτεῖν, et ἀποτυχεῖν βροτοῦ. Item κρύπτειν. [" Ἀμβρότω, Jacobs. Anth. 6, 262. Antip. Sid. 47. 94. Th. 44. Heyn. Hom. 5, 52. Ἀμβροτέω, 6, 19." Schæf. Mss.]

Venio ad ADJ. Ἀμβρόσιος: eadem enim opera et de hoc dicendum est, postquam de ἄμβροτος et ἄβροτος eorumque derivatis dictum est. Itidem enim ἀμβρόσιος sonat Immortalis, Divinus: ut κάλλος ἀμβρόσιον, Od. Σ. (191.) Κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατα, (ita enim hic legendum censeo, non πρόσωπά τε, licet mea etiam Ed. habeat hanc lectionem, quod absque vet. Cod. auctoritate mutare eam minime ausus fuerim,) καλὰ κάθηρεν Ἀμβροσίῳ, οἵῳπερ ἐϋστέφανος Κυθέρεια Χρίεται: atque hoc unum est τῶν ἀμβρότων δώρων, quorum proxime præced. versu meminit. Et FEM. Ἀμβροσία, Immortalis, Divina: unde ἀμβρόσιαι χαῖται, Il. A. (529.) Divinæ comæ, Augustæ comæ. Apud eund. Poëtam ἀμβρόσιαι κάπαι, quæ sunt τῶν ἀμβροσίων ἵππων, i. e. θείων. Quidam vero interpr. Præsepia ambrosia plena. Il. Θ. (434.) Τῇσιν δ' Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους, Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν, ubi Eust. ἀμβρόσιαι δὲ κάπαι, inquit, διὰ τὸν μῦθον, παρ' ᾧ πολλὴ ἀμβροσίας χορηγία, ἣν καὶ Σκάμανδρος ἵπποις μυθικοῖς ἀνέτειλέ που νέμεσθαι. Sed interdum Ἀμβρόσιος ponitur pro Dulcis, aut Placidus, ut ἀμβρόσιος ὕπνος, Il. (B. 19.) ubi commode videtur reddi Dulcis: cum ab eo ὕπνος vocetur itidem γλυκὺς, item μελίφρων. Sic autem et Virg. dixit Dulcis quies, Æn. 6. pressitque jacentem Dulcis et alta quies, placidæque simillima morti. Ab aliis Poëtis vocatur et Placida; itidemque Dulcis sopor, et Placidus sopor. Ac fortasse hic ἀμβρόσιος malit quispiam reddere adjectivo illo Placidus; sed magis placet reddi Dulcis, cum alibi γλυκὺς ab eo ipso vocetur, item μελίφρων. Sic certe et Eust. dicens ἀμβρόσιος esse παρώνυμον nominis ἀμβροσία: ut sc. ab ambrosiæ dulcedine ponatur ἀμβρόσιος pro Dulci. Animadvertendum est autem quod ait, ἀμβρόσιος esse denominativum ab ἀμβροσία: idque minime putandum est esse generaliter dictum: sed de ἀμβρόσιος hanc vel huic similem signif. habente. Alioqui enim non dubium est quin ἀμβρόσιος prius sit quam ἀμβροσία. Ceterum legimus et ἀμβροσίην νύκτα, Il. B. (57.) ubi recte videmur interpretaturi itidem Dulcem noctem, vel hoc nomine quod nobis ἀμβρόσιον ὕπνον ministret. Scio alioqui reddi etiam Placidam, item Divinam. Item ἀμβρόσιος, ἀνθηρὸς, vide in Ἀμβροσία. [" Wakef. Ion. 85. Jacobs. Anim. 28. Anth. 6, 277. 437. Heyn. Hom. 4, 141. 190. 200. 205. 5, 64. 426. 490. 6, 15. 556. 558. 8, 209. 670. Boiss. Philostr. 317. Toup. Opusc. 1, 156. Emendd. 1, 236. Valck. Hipp. p. 181." Schæf. Mss. Hesiod. Ἔργ. 728. Θ. 69. Pind. Π. 4, 532. Hom. Hymn. 27, 18. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ἀμβροσία, ἡ, ET Ἀμβροσίη Ionice ap. Poëtas: quæ et Latine appellatur Ambrosia, Cibus deorum: ut Nectar, Potus. Ovid. de Ponto l. 1. Nectar et ambrosiam, latices epulasque deorum. Ceterum videtur Hes. innuere, ἀμβροσία dici tanquam relinquendo nobis subaudiendum subst. τροφή: cum scribit, ἀμβροσία, θεία, θαυμασία τροφή. Erit autem ἀμβροσία τροφὴ i. q. ἀμβρόσιον εἶδαρ, Il. N. (35.) nisi malimus, in exponendo hoc adj. recurrere ad subst. ἀμβροσίη, ut ἀμβρόσιον esse dicamus τὸ τῆς ἀμβροσίης. Il. (T. 38.) Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν: E. (777.) Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι. Verum sciendum est quosdam existimasse ἀμβροσίην fuisse etiam aliquid liquidum tum ex Od. I. (359.) Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥὼξ, (quoniam ἀποῤῥὼξ τοῖς ὑγροῖς προσαρμόζει, inquit Eust.) tum ex eo quem modo protuli loco, ubi dicit στάξε νέκταρ καὶ ἀμβροσίην, quoniam verbum στάξε utrique accommodat. Sed possumus his aliisque hujusmodi in ll. confugere ad syllepsin s. synecdochen. Atque adeo aliunde potius illius signif. petenda sunt testimonia. Firmissimum certe e Sapphone peti potest, dicente, ἀμβροσίας κρατὴρ ἐκέκρατο: deinde, Ἑρμῆς δ' ἑλὼν ἔρπιν θεοῖς ᾠνοχόησεν: et ex Anaxandride, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν. Ut autem ἀμβροσίαν de Potu dici videmus: ita vicissim illud NOMEN Νέκταρ de Cibo alicubi dictum inveniri sciendum est: ut ap. Alcmanem, τοὺς θεοὺς νέκταρ ἔδμεναι: et Anaxandridem, Τὸ νέκταρ πάνυ μάττων ἐσθίω, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν, καὶ τῷ Διὶ διακονῶ. Ceterum ἀμβροσία et pro Quodam suaveolente oleo s. unguento accipi ab Hom. quidam putarunt. Lege Eust. || Flos quidam: unde ἀμβρόσιος, ἀνθηρὸς, Floridus. Vide Eust. 976. Ἀμβροσία, inquit Gorr., Frutex est tenuis et pusillus, ramosus, trium fere palmorum, foliis parvis circa imum caulem, rutæ similibus. In ramulis semina quasi racemuli dependent, qui nunquam florem pariunt: odore suavi et vinoso: qua de causa βότρυς a quibusdam dicta est, et a rusticis Vinosa herba appellatur. Dicitur etiam ab aliis ἀρτεμισία. Sed ἀμβροσίαν dici a quibusdam τὸ ἀείζωον quoque s. Sedum majus, Diosc. auctor est, a foliorum immortalitate, quod semper vireat. Quibusdam etiam ἡ ἀμβροσία dicitur alterum genus τῆς ἀρτεμισίας, Ruell. || Ἀμβροσία præterea Nomen est malagmatis contra febres efficacis, cujus descriptio habetur ap. Paulum 7, 18. A quo non dissimilis multum est ἡ ἀμβροσία ἔμπλαστρος ap. Aët. 14, 2. Est et Antidoti nomen, quam Zopyrus Ptolemæo regi composuit, cujus descriptio habetur ap. Corn. Celsum, 5, 23. || Potionis nomen, qua se uti ad phthisicos Galenus scribit, 7, 3. τῶν κατὰ Τόπους: et 4 de LL. Affectis. Gorr. [" Jacobs. Anth. 6, 416. 10, 154. 11, 288. Brunck. Aristoph. 3, 139. Heyn. Hom. 4, 190. 6, 556. Dawes. M.Cr. 404. Merrick. Tryph. Angl. 37. Toup. Opusc. 2, 168. Athen. 1, 47. (p. 39. 473.)" Schæf. Mss. Pind. Π. 9, 109. Ὀ. 1, 100. Schn. Lex. Suppl.]

Legitur ETIAM Ἀμβρόσια, τὰ, plur. num., quod est Nomen festi Dionysii ap. Iones, VV. LL. e Tzetze.

[* " Ἀμβροσίως, Sibyll. Orac. 2. p. 275." Kall. Mss.]

Βρότειος, ὁ, ἡ, ET Βρότεος, Mortalis, Ad mortalem s. mortales pertinens, Humanus: Hesiod. (Ἔργ. 2, 34.) Mortale corpus, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρώς. Ex Epigr. βροτέῳ πυρὶ, Humano igni, i. e. Structo ab homine. [" Βρότειος, Brunck. ad Æsch. Pr. 446. ad Charit. 300. Ruhnk. ad Xen. Mem. 227. Toup. Emendd. 2, 68. Valck. Hipp. p. 283. Diatr. 52. Brunck. Soph. 3, 399. Βρότεος, Toup. Opusc. 1, 277. Abresch. Æsch. 2, 19. Jacobs. Anth. 7, 172. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 77." Schæf. Mss.]

Βροτήσιος, idem: ἔργα, Hesiod. (Ἡμερ. 9.) Humana opera. [" Ad Charit. 223. 305. ad Lucian. 2, 298. Βροτησία, Const. Manass. Chron. p. 76. Meurs." Schæf. Mss.]

" Βροτόω, Facio βροτὸν, Reddo hominem morta-" lem: unde ap. Greg. Naz. in Trag. βροτωθῆναι, " Hominem mortalemque fieri. Et βροτωσάμενος, " Factus homo." [T. 2. p. 273. Βροτωθεὶς παρθενικῆς διὰ μητρός. Theophanes Hom. 7. p. 40. de Salvatore nostro: Θεὸς ὑπάρχων, καὶ βροτωθείς.]

[* " Βρότιον, * Θεοβρότιον, Sempervivum parvum, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss.]

AT VERO Βρότος, ὁ, Sanies. Dativum autem βρότῳ non solum Sanie, sed et Tabo, e Virg. aliisque Poëtis vertere possumus. Od. Ω. (188.) Οἵ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων. Ubi observa etiam epith. μέλανα: sicut enim hic legis μέλανα βρότον, sic ap. Virg. leges Atro tabo. Apud eund. Poëtam habemus aliquoties βρότον αἱματόεντα, Eust. τὸν ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμόν. Non dubito tamen quin βρότος per se quoque id significare possit: quod Hes. exp. τὸ ἐκ τοῦ φόνου λύθρον. Esse autem λύθρον censetur Pulverulentus sanguis, i. e. Pulvere permixtus. Exp. etiam, Pulvis mixtus sanguine et sudore. [" Wakef. Herc. F. 1214. Heyn. Hom. 5, 380. 6, 519." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 3, 521." Wakef. Mss. Lycophr. 992.] HINC Βροτόεις, Saniosus, Sanie respersus. At VV. LL. Cruentus: confundendo βροτόεις cum αἱματόεις: sicut male ibid. βρότος exp. etiam Cruor, confundendo cum αἷμα. Nisi sicubi improprie ita usurpentur hæc, et quidem latius extendendo eorum signif. præsertim quod ad βροτόεις attinet. Il. Ξ. (509.) Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἤρατ', ἐπεὶ κ. τ. λ. Apud Eundem passim occurrit ἔναρα βροτόεντα, quod et ap. Hesiod. legitur Ἀ. (367.) Sed βροτόεντα Eust. ait posse deduci etiam a βρότος: ut βροτόεντα ἔναρα sint τὰ ἐξ ἀνθρώπων σκῦλα: cui expositioni nequaquam subscripserim. Hes. vero βροτόεντα exp. ἠμαγμένα: addens, οἱ δὲ τὰ λαμπρά. [" Heyn. Hom. 5, 285. 8, 681." Schæf. Mss.] Extat et PARTIC. Βεβροτωμένος tanquam a pass. VERBO Βροτοῦμαι. Est autem βεβροτωμένος i. q. βροτόεις, Saniosus. Sed possumus etiam interpr. Latino itidem partic. cum nomine Tabo: sc. vel Oblitus tabo, vel Infectus tabo aut alio hujusmodi. Od. Λ. (41.) Ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες. " Βροτόω, Inficio βρότῳ et cruore, unde " βεβροτωμένα τεύχεα ap. Hom., quæ et βροτόεντα " ἔναρα appellat, i. e. Infecta βρότῳ αἱματόεντι, ut " Idem loquitur." [" Plut. de S. N. V. p. 39. Reisk. ad Eund. ibid. post Foersteri Polyb. p. 90." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 1, 715." Wakef. Mss. " Nicet. Eugen. 5, 197." Boiss. Mss.] " Καταβρο-" τόω, Cruore inquino, Cruento," [Hes.]

ῬΙΖΑ, ἡ, Radix, Il. Λ. (845.) ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον: Od. Κ. (304.) Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Scimus autem et in prosa passim occurrere hoc vocab., præsertim vero ap. eos qui de plantis scripserunt. Sed de hoc admoneo, antequam ad metaphoricum hujus vocis usum veniam, peculiarem interdum esse cuidam radicum generi appellationem. Ῥίζα, inquit Gorr., commune quidem nomen radicibus omnibus, sic tamen κατ' ἐξοχὴν quædam dictæ sunt, ut γλυκεῖα, Ἰδαία, ῥοδία: et ap. Hippocr. λευκή: quam Gal. dracunculi radicem esse annotavit. Idem vero ῥίζαν ab Hippocr. vocari scribit Genus quoddam sati, sine flore, sine semine, tribus duntaxat foliis, sed proceris et in terra stratis, duorum digitorum magnitudine, similibus anchusæ, radice tenui, levem purgandi vim habente. Hactenus Gorr. Sciendum est autem quosdam existimasse hanc ῥίζαν esse eand. cum illa, quæ ὄνοσμα a Diosc. vocatur. Sed venio ad metaphoricum vocis hujus usum, quem certe habet itidem Lat. Radix. Hesiod. Ἔργ. (1, 19.) Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, Plut. de S. N. V. Οὕτως ὁ θεὸς ἐνδόξου καὶ βασιλικοῦ γένους ῥίζαν πονηρὰν καὶ τραχεῖαν οὐκ ἀναιρεῖ πρότερον, ἢ φῦναι τὸν προσήκοντα καρπὸν ἀπ' αὐτῆς. Alicubi autem invenitur copulatum hoc nomen cum ἀρχή: ut ap. Athen., Ἀρχὴ καὶ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ: ut vicissim ῥίζα πάντων τῶν κακῶν legitur ap. Paul. Apost., (1 Tim. 6, 10.) ubi fortasse itidem dici possit ἀρχὴ καὶ ῥίζα πάντων τῶν κακῶν. ‖ Ῥίζα, Media pars τοῦ πηδαλίου, i. e. gubernaculi, quæ et φθεὶρ, item ὑπόζωμα, J. Poll. ‖ Ῥίζα, quasi ῥέϊζα fortasse, quidam a ῥέω deduxerunt, alii e duobus simul derivatum crediderunt. Dici enim ῥίζα, quia per eam ῥέει τὸ ζῆν. Ego certe non tam quod deductio hæc fidem apud me impetraret, quam ut verbo ῥέω hoc quoque derivatum, de aliorum sententia, tribuerem, hunc ei locum assignavi. [" Antip. Sid. 44. Diod. S. 2, 569. Heyn. Hom. 6, 267. Wakef. Ion. 1598. Herc. F. 935. Musgr. 933. Samius 2. Jacobs. Anth. 8, 27. ad Lucian. 1, 353. ad Callim. 1. p. 154. Ῥ. γένους, Heyn. ad Apollod. 259. ad Charit. 367. Ῥ. περιφερὴς, Tuber, Casaub. ad Athen. 127. Ἐκ ῥίζης, ad Od. Ν. 295. Ἐκ ῥιζῶν, Furia ad Æsop. p. 59. Lips." Schæf. Mss. " Imum cujusvis rei, ut maris, Opp. Ἁ. 4, 544. De oculo, Quint. Sm. 12, 396. De monte, LXX. (Judith. 6, 19.)" Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Stirps, Apoll. Rh. 4, 1642. Τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων Ῥίζης λοιπὸν ἐόντα κ. τ. λ. Ῥ. τρίτη ἤπειρον, pro μέρος τρίτον, Pind. Π. 9, 14. " Πάνδιος ῥ., Chelidonium, Diosc. Notha 450." Boiss. Mss. Βρίζα pro ῥίζα, vide Ῥόδον.]

Ῥιζοβόλος, ὁ, ἡ, Radices jaciens, agens, Jactis radicibus se propagans. Ῥιζοβολέω, Radices ago, Epigr. ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω, Imæ partes agunt radices, [Sext. Emp.] ITEM Ῥιζολαβέω, Radices ago, Bud. Ad verbum Radices capio. [Leg. Ῥιζοβολέω.] Ῥιζολόγος, ὁ, ἡ, Radicum collector. Ῥιζολογέω, Radices colligo, Eradico, Extirpo, Diod. S. (16, 82.) Καθόλου πάντας τυράννους ῥιζολογήσας, Cum omnes tyrannos radicitus extirpasset, VV. LL. [* Ῥιζοπαγὴς, Nonn. D. 2, 247. * Ῥιζοπώλης, Radicum venditor, J. Poll.]

Ῥιζοτόμος, ὁ, ἡ, Radicum excisor, s. sector: de eo qui radices colligit, earum peritiam habens. Bud. certe ῥιζοτομία exp. etiam Herbarum lectio, ut mox docebo. In VV. LL. ῥιζοτόμος, Herbarius, Medicamentarius. Nicander dixit etiam (Θ. 494.) ῥιζοτόμον ὥρην, Tempus secandarum radicum. [" Anacr. p. lxviii. Fischer." Schæf. Mss.] ‖ Alterum iridis genus subrufum, Gorr. Illud autem SUBST. Ῥιζοτομία est itidem Radicum sectio, s. excisio, ad verbum Radicidium Gazæ. Sed a Bud. redditur etiam Herbarum lectio, uti dixi: quam (scribit) tractat Theophr. H. Pl. 9, (8, 2.) Intellige autem Herbarum lectionem ad medicamenta. Ab Eod. redditur etiam Ablaqueatio. VV. LL. Herbaria, e Plin. [Theophr. H. Pl. 6, 3, 2.] Ῥιζοτομικὸς, Pertinens ad radicum excisionem, herbarum lectionem, ablaqueationem. Et liber Ῥιζοτομικὸς Dioclis, necnon Cratevæ, ap. Schol. Nicandri. Quinetiam Διονύσιος ἐν τοῖς Ῥιζοτομικοῖς, et Μίκτων ἐν τῷ περὶ Ῥιζοτομικῶν. Quinetiam ῥιζοτομικὴ, sub. τέχνη: ut Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ Ῥιζοτομικῆς, ap. Eund. [" De Crateva illo, Diosc. Notha 441. 448. 449. 451." Boiss. Mss. Berkel. ad Steph. B. v. Ἰτύκη. " Ῥιζοτομικὴ, Ῥιζοτομικὸν, Anacr. p. lxviii. Fischer." Schæf. Mss.] Ῥιζοτομέω, Radices excindo, seco, Ablaqueo: ῥιζοτομεῖν τὰς βοτάνας, in VV. LL. ex Hippocr. Legere herbas ad medicamenta. Bud. exp. etiam Ad medicinam condere. Addens, Et Ablaqueare, i. e. γυμνοῦν σκαπάνῃ τὰς ῥίζας. Pro illa autem altera signif. affert ex ipso Hippocr. Ep. ad Cratevam, Σὺ δ' ἡμῖν τοπαρεὸν, ὦ Κρατεύα, μάλιστα τὰς ὀρειὰς ῥιζοτόμει βοτάνας. Et pass. Ῥιζοτομοῦμαι, unde partic. ῥιζοτομούμενα, ut ῥιζοτομούμενα ὑλήματα ap. Theophr. (H. Pl. 4, 5, 1.) de herbis quarum radices expetuntur, Bud. e Gaza. Apud eund. Theophr. C. Pl. 3, (8, 1.) p. 164. Ῥιζοτομεῖται δὲ μετὰ τὴν φυτείαν, vertit Ablaqueatur. [Philostr. V. A. 6, 26. Ῥιζοτομούσης τὸ φάρμακον τῆς σοφίας. " Ad Diod. S. 2, 145. 590. Bast Lettre 39. Lobeck. Aj. p. 399. Ῥιζοτομούμενα, Anacr. p. lxviii. Fischer." Schæf. Mss.]

[* Ῥιζοτρόφος, unde * " Ῥιζοτροφέω, J. Poll. 140." Wakef. Mss.] Ῥιζοφάγος, Radices esitans, Radicibus vescens, [Certa natio Æthiopum, ita dicta,

Diod. S. III. * Ῥιζοφαγέω, Strabo 3. p. 213., 11. A p. 781.]

Ῥιζόφλοιος, Cui cortex radicis speciem gerit, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 1, 8. Ἀπογηράσκοντα δὲ, παχυφλοιότερα· ἔνια δὲ καὶ ῥιζόφλοια [ῥηξίφλοια, Schn.] καθάπερ ἄμπελος. Ita enim Gaza, Cortice, cum senescunt, crassiore scabrioreque. Nonnullis cortex radicis speciem gerit, ceu viti. Sed pro παχυφλοιότερα hic reponitur τραχυφλοιότερα, et * ἰνόφλοια pro ῥιζόφλοια, i. e., Corticis nervosi, s. fibrati et membranacei: ut Plin. 16, 31. corticem vitis membranaceum esse dixit, quique sponte rumpitur; robori vero scabrum, omnibusque in senecta rugosiorem. Quinetiam Idem libri ejusd. cap. 4. Ὁ δὲ τῆς ἀμπέλου φλοιὸς ἐξ ὑγροῦ καὶ ἰνός. Item, Ἰνώδης φλοιὸς καὶ ἄσαρκος ἀμπέλου.

[* Ῥιζοφοίτητος, Chæremon ap. Theophr. H. Pl. 5, 9, 5.]

Ῥιζοφυέω, Radicem emitto s. Radices, Radices ago. Quidam interpr. Radicesco, e Seneca. Theophr. C. Pl. 1, (2, 1.) Ἐὰν δὲ ἔνικμος ἡ γῆ τυγχάνῃ, B πανταχόθεν ῥιζοφυεῖ. Et NOM. Ῥιζοφυής, Qui radicem emisit s. radices, Qui radices egit: a quo ῥιζοφυὲς, Bud. ex eod. Theophr. In VV. LL. ῥιζοφυής, Radice proveniens. [Theophr. H. Pl. 7, 10, 1. C. Pl. 1, 8, 1.]

Ῥιζόφυλλος, A radice foliatus, [Theophr. H. Pl. 6, 4, 9.]

Ῥιζόφυτον, τὸ, Stirps, Bud. e Gaza. In VV. LL. est et Ῥιζόφυτος adjective, Radice natus, [Ocellus p. 513. Gal.]

In sequentibus autem compp. illud ο non habetur.

Ῥιζάγρα, ἡ, Instrumentum quo Chirurgi spicula extrahunt, Bud. e Paulo Æginεta. [Celsus 7, 12.]

Ῥιζόνυχες, VEL Ῥιζώνυχες, Radices unguium in digitis: ῥιζόνυχες, Polluci sunt Illi quasi margines unguium, unde hi procedunt. Cam.

[* Ῥιζορυκτής, Phile de Eleph. 86. * Ῥιζοῦχος, Opp. Ἁ. 5, 680. θεμείλια. Epith. Neptuni, Callim. Fr. 285. Hesychio * σπερμογόνος. * " Ῥιζουχία, Tzetz. Chil. 1, 185. 3, 103. 4, 330." Elberling. Mss. * Ῥιζουχίζω, Viviradicem planto, Nicet. Annal. 5, 7.] C

Ῥιζώρυχος, ὁ, ἡ, Radicem effodiens, q. d. Radicis effossor, Epigr. Γραμματικῶν περίεργα γένη, ῥιζώρυχα μούσης Ἀλλοτρίης, Natio curiosa Grammaticorum, radicem alienæ musæ effodiens, [" Jacobs. Anth. 9, 122." Schæf. Mss.] Ῥιζωρυχέω, Radicem effodio, quod ap. Plut. (7, 849.) legitur, Ὡς γὰρ τῶν θηρίων ἑτέροις ἀφ' ἑτέρων παρεσκεύασε τὴν τροφὴν εἶναι, καὶ οὐ πάντα σαρκοφαγεῖν ἢ σπερμολογεῖν ἢ ῥιζωρυχεῖν ἐποίησεν.

Ἄῤῥιζος, ὁ, ἡ, Radice carens. In VV. LL. exp. etiam Fundamento carens. At Ἀῤῥίζωτος vide post Ῥιζοῦμαι. [" Casaub. ad Athen. 127." Schæf. Mss. Strabo 1. p. 46. Athen. 2. p. 61. * " Ἀῤῥίζως, Schol. Greg. Naz. p. 8. Montac." Boiss. Mss.]

Ἀκρόῤῥιζος, In summitate vel In superficie radicem habens, Altam et profundam radicem non habens: ἀκρόῤῥιζα δένδρα exponunt, Arbores quæ non agunt radices in profundum, quasi τὰ κάτὰ τὸ ἄκρον ῥίζαν vel ῥίζας ἔχοντα: unde ap. Basil. ἀκρόῤῥιζα δένδρα et βαθύῤῥιζα opp. Sic ἀκρόῤῥιζος dicitur ὁ D κατὰ τὸ ἄκρον ῥίζαν ἔχων, vel ἡ ἔχουσα.

Αὐτόῤῥιζος, ut αὐτόῤῥιζον ἀπόλλυσθαι pro σὺν αὐτῇ τῇ ῥίζῃ, Una cum ipsa radice interire, i. e. Radicitus. Soph. Ant. (714.) p. 242. in fine, αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται, Schol. αὐτόῤῥιζα: atque ut hic αὐτόπρεμνα exp. αὐτόῤῥιζα, sic ap. Aristoph. πρόῤῥιζος. Sic certe accipi αὐτὸς per compositionem aliis nonnullis nominibus junctum, videmus. Quo magis miror simul et suspectum habeo quod in VV. LL. habetur, αὐτόῤῥιζος, Suis radicibus innitens. Et αὐτόῤῥιζον ἑστίαν χθονὸς ex Eur. (Rhes. 288.) Domum s. Casam terræ infixas radices habentem: de casa pastorali. Sed locus, in quo hæc leguntur, ibi non indicatus est. [" Abresch. Æsch. 2, 57." Schæf. Mss. " Diod. S. 1, 258. Nonn. Jo. 1, 64." Wakef. Mss. * Αὐτόῤῥιζα autem, Ipsa radix, vide in Αὐτόπηγη.]

Βαθύῤῥιζος, Altas radices habens, s. Profundas. Et βαθυῤῥιζότατον, Altissimas radices habens, ut Plin. interpr. ap. Theophr. [C. Pl. 1, 3, 4. βαθυῤῥιζότερος, H. Pl. 1, 7, 2. " Wakef. Trach. 1195." Schæf. Mss. " Quint. Sm. 4, 202. Hesych." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 1, 1199. Soph. Trach. 1212.] HINC Βαθυῤῥιζία, Radicis altitudo, profunditas, [Theophr. H. Pl. 1, 7, 1.]

Βραχύῤῥιζος, Breves habens radices. Βραχυῤῥιζία, Brevitas radicum, [Theophr. C. Pl. 3, 7, 2.] His opposita μακρόῤῥιζος et μακροῤῥιζία occurrent paulo post.

Γλυκύῤῥιζα, Dulcis radix. Frutex est ramos spargens bicubitales, foliis lentisci densis, pinguibus, tactuque gummosis, flore hyacinthi, fructu pilularum, platani magnitudinis, asperiore tantum, atque rubescentes lenticulæ valvulas referente, radicibus prælongis, buxeo colore, gentianæ modo flavescentibus, sapore dulci, quadamtenus subacerbo. Actuario sæpe neutro GEN. Γλυκύῤῥιζον: et Galeno 7 τῶν κατὰ Τόπους absolute γλυκεῖα dicitur. Modice humida est, simulque natura humana frigidior. " Dicitur et Γλυ- " κύῤῥιζος eadem herba, substantivo βοτάνη s. πόα " subaudito, ut et in Γλυκεῖα, quod vide. INDE " Γλυκυῤῥιζίτης οἶνος, Vinum e glycyrrhiza, glycyr- " rhizo conditum: de quo Colum. 1, 35."

[* Ἔνριζος, Geop. 3, 4, 6. 4, 3, 4. 10, 65, 4.]

Ἐπιῤῥίζιον, τὸ, q. d. Adradicium, pro Additamento ad radicem. In VV. LL. Radix parva quæ adnascitur, Capillamentum. Bud. autem ἐπιῤῥίζια, interpr. Radicamenta ap. Diosc. [1, 10. ubi Codd. * ὑποῤῥίζιον.] Item Capillamenta radicum.

Εὐθύῤῥιζος, Cujus recta est radix, rectæ sunt radices, s. in rectum tendentes, Theophr. [H. Pl. 1, 7, 2.]

" Εὔριζος, Bene radicatus, Radice exuberans. Apud " Suid. e Ps. (47, 2.) Εὐρίζῳ ἀγαλλιάματι πάσης τῆς " γῆς: quod ipse exp. καλῶς ἐῤῥιζωμένῳ, ἐπιμόνῳ: " Hes. καλὰς ῥίζας ἔχοντι καὶ * χαροποιούς. Rursum " Suidas affert particip. Εὐριζῶν pro καλὰς ῥίζας " * χαροποιοὺς ἔχων, s. καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, " ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν: item " πλατύνων: quam postremam exp. affert Hes. quo- " que: sed secundum eam esset ab εὖρος." [Vide Schleusn. Lex. V. T.]

Καταῤῥιζος, Radices terræ infixas habens, vel alte infixas, ut quidam interpr. In VV. LL. Terra conditus, e Gaza ap. Theophr. (H. Pl. 1, 6, 8.) At Καταῤῥιζοῦμαι, (de quo infra,) ibid., Ago radices, et Radicor, e Plinio.

Μακρόῤῥιζος, Longas radices habens, [Theophr. C. Pl. 1, 3, 3. 5. μακροῤῥιζότερος et μακροῤῥιζότατος, H. Pl. 1, 7, 2.] ET Μακροῤῥιζία, Longitudo radicum, [H. Pl. 1, 7, 1.] Opposita præcedentibus βραχύῤῥιζος et βραχυῤῥιζία.

[* Μεγαλόῤῥιζος, Theophr. C. Pl. 2, 3, 8.]

[* Μειούῤῥιζος; Radicibus contractis, Geop. 5, 8, 2.]

[* " Μελανόῤῥιζος, Elleborus niger, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.]

[* Μετεωρόῤῥιζος, Theophr. H. Pl. 4, 2, 4. nota.]

Μονόῤῥιζος, Unicam s. Simplicem radicem habens. Contr. πολύῤῥιζος paulo post. [Theophr. H. Pl. 1, 6, 5. 1, 8, 6.]

Ὁλόῤῥιζος, ut ὁλόῤῥιζος ἀνασκάπτεται, q. d. σὺν ὅλῃ τῇ ῥίζῃ, Cum tota radice. Exp. et Radicitus. Et metaph. Ὁλόῤῥιζοι ἐκ γῆς ὀλοῦνται, e Prov. 15, (5.) Radicitus interibunt, vel Omnino eradicabuntur. [Schleusn. Lex. V. T. * Ὁλοῤῥίζως, Radicitus, Esther. 3, 13. sec. Ed. Compl.] Ὁλοῤῥιζεὶ, Una cum tota radice, Radicitus, [Esther. 3, 13. sec. Ed. Origen. * Ὁλοριζὶ, Cod. Vat.]

[* " Παλαιόριζος, Lucian. 5. p. 297." Schn. Lex.]

Παχύῤῥιζος, Cui crassa est radix, vel Cui crassæ sunt radices. Theophr.

Πολύῤῥιζος, Cui multæ sunt radices, multiplex est radix. Sed πολύῤῥιζον dictum fuisse etiam Helleborum nigrum a quibusdam, tradit Diosc.: necnon quartum genus τῆς ἀριστολοχίας, quæ peculiari nomine πιστολοχία vocatur. In VV. LL. annotatur ita quosdam vocasse et τὴν πτερίδα, Filicem. [Theophr. H. Pl. 9, 10, 2. " Πολύῤῥιζον, Epimedium, Diosc. Notha 463. Polypodium, 475." Boiss. Mss.] Πολυῤῥιζία, Multitudo radicum, [Theophr. H. Pl. 3, 10, 6.] Πρόῤῥιζος, ut Πρόῤῥιζος ἐκριφθεὶς, Soph. (El.

512.) Una cum ipsa radice, ipsis radicibus, Radicitus. Πρόῤῥιζος ap. Andocidem, Radicitus et stirpitus evulsus, qui ab Hom. προθέλυμνος dicitur, inquit Bud. [Theophr. H. Pl. 3, 6, 4. Πρόῤῥιζος ὑπὸ πνευμάτων ἐκπίπτει. " Heyn. Hom. 6, 152. ad Diod. S. 2, 145. ad Herod. 216. 479. Toup. Opusc. 1, 380. Valck. Hipp. p. 239. Diatr. 90." Schæf. Mss.] AT Πρόῤῥιζον adverbialiter, Radicitus, Stirpitus. Dicitur ETIAM Πρόῤῥιζα. [* " Προῤῥίζως, Saracenica Sylb. p. 54, 15." Boiss. Mss. " Ad Herod. 479." Schæf. Mss.] Sed invenitur alicubi SCRIPTUM Πρόσριζος. Nam πρόσριζον δένδρον Bud. a Plut. appellari tradit Arborem cum radicibus evulsam. Addit tamen, Nisi sit mendum, et scribi debeat πρόῤῥιζον. Sed afferuntur ITIDEM Πρόσριζον ET Πρόσριζα, adverbialiter posita pro πρόῤῥιζον et πρόῤῥιζα: ut πρόσριζον ἐλοῦσα, VV. LL. ex Aristot. pro Evellens stirpitus. Et VERB. Προσριζόω, ibid. e Philone (1, 334.) Actis radicibus affigo, q. d. Adradico. At vero nomen BICOMP. Προσριζόφυλλος, quod sonat Juxta radicem s. radices folia habens, in iisd. redditur A capite foliatus.

[* Πρωτόῤῥιζος, Lucian. 2, 419.]

[* Πυκινόῤῥιζος, Hippocr. 279, 14.]

Πυκνόῤῥιζος, Densas s. Crebras radices habens, Qui est densa radice, [Diosc. 1, 1.]

[* " Σύῤῥιζος, Cum radicibus, Schol. Soph. El. 512." Wakef. Mss.]

Τανύῤῥιζος, Radices extendens, s. Radices extensas habens et longe lateque expansas: αἴγειροι, Hesiod. ['A. 377.]

[* Τευτλόῤῥιζος, Geop. 12, 1, 2.]

Ὑπόῤῥιζος, Qui est sub radice. In VV. LL. Radici subjectus. Item, Aliquid radicis habens. [Theophr. C. Pl. 1, 2, 2.]

[* Φλοιόῤῥιζος, Theophr. de Odor. 63.]

Ῥιζώδης, Radicis speciem præ se ferens, Radici similis, [Plut. 9, 652. * " Ῥιζικὸς, Heyn. Hom. 5, 169." Schæf. Mss. " Plutarchi Fragm. 49. p. 315. Hutten. λόγος." Schn. Lex. Suppl.]

[* Ῥιζὶς, ἴδος, ἡ, i. q. ῥίζα, Nicander 'A. 403. * Ῥιζὰς, 531. AT * Ῥίζις, ὁ, est Nomen feræ Æthiopicæ, ap. Strab. 17. p. 1183.]

Ῥιζίας, adjective Radicarius, Gazæ: ὀπὸς, Qui e radice exprimitur, Theophr. (H. Pl. 6, 3, 2.) In VV. LL. Laser vero, i. e. ὀπὸς Κυρηναϊκὸς, et ὀπὸς, simpliciter per excellentiam, ap. Hippocr. Lacteus ejus succus est, liquorque qui e caule scarificatus effluxit, ob idque ῥιζίας vel καυλίας vocatur. Succus, inquit Plin., duobus modis capiebatur, e radice atque caule: et hæc duo erant nomina, rhisias atque caulias: vilior ille, ac putrescens: radice cortex niger, et ad mercis adulteria.

Ῥιζόθεν, Radicitus, Stirpitus, Herodian. 8, (4, 15.) Ἅπερ πάντα ῥ. ἐκκόψας ὁ στρατὸς, Quibus radicitus excisis, Polit. [Lucian. 2, 151. Lobeck. Phrynich. 94. Nicander 'A. 257. Θ. 307. " Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. ad Meleagr. p. 15." Schæf. Mss. * " Ῥιζόθι, Nicander ap. Schol. Nicandri Θ. 462." Wakef. Mss. * Ῥίζηθεν, Apoll. Rh. 3, 1400. † Ῥιζηδὸν, Heliod. 1, 29.]

Ῥιζίον, τὸ, Radicula, Parva radix. In VV. LL. e Diosc. ῥιζία, Parvæ radices, Capillamenta, Radicum fibræ. [Nicander Θ. 940. 'A. 69. " Ad Diod. S. 1, 298." Schæf. Mss.] In VV. LL. e Schol. Nicandri est ETIAM Ῥιζεῖον cum ει: sc. ῥιζεῖον Κυρηναϊκὸν pro Silphio: minus tamen mihi ista scriptura probatur. [Occurrit autem in ipso Nicandro 'A. 265. Ἄλλοτε δὲ ῥιζεῖα καταψηχθέντα γάλακτι. In Schn. Ed. male extant ῥίζια, 'A. 145. et ῥίζεα, 601. Cf. Καυλέον. * Ῥιζάριν, τὸ, vox sequioris ævi, pro ῥιζάριον, Geop. 12, 1, 7. nott.]

Ῥιζόω, Radico, (a cujus passivo Radicor est partic. Radicatus,) Radicibus firmo s. fulcio, Radices figo, Fixis radicibus stabilio, Tanquam fixis radicibus stabilio, et facio ut firmum et immobile maneat. Od. N. (163.) de navi, τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων, Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε, Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, ubi Auctor brevium Schol. exp. ἀκίνητον ἐποίησεν, Immobilem reddidit. Philo

A de Mundo, Γῆν μὲν καὶ ὕδωρ ὁ κοσμοπλάστης ἐπὶ τὸ μέσον ἐῤῥίζου, Terram et aquam in medio fibris suis constabilivit, Bud. Alicubi reddi potest et simpliciter, Stabilio, Confirmo, Corroboro: ut ap. Plut. (6, 21.) Ἀλλ' ὅταν τις ῥιζώσῃ τὴν δύναμιν. Idem Bud. ῥιζόω vertit etiam Innasci facio, sed exemplum non afferens. Passivi Ῥιζόομαι, præteritum ἐῤῥίζωμαι in frequenti est usu, et quidem in metaphorica præsertim signif. Sed de propria dicam prius: in qua Theophrasto Bud. tradit esse idem ἐῤῥιζωμένος cum ὑπόῤῥιζος. Idem ἐῤῥιζωμένος vertit Penitus infixis radicibus nixus, e Fabio. " Sic ἐῤῥικνωμένος a " ῥικνοῦσθαι." In VV. LL. ἐῤῥιζῶσθαι, Radices egisse. Ibid. ῥιζωθῆναι, Fibris subnixum esse, et Radices capere. Et ῥιζωθεὶς, Radices capessens, Radicitus adhærens, Terræ inhærescens. Ibid. metaphorice ἐῤῥίζωται, Radices egerunt, e Plat. Epist. 7. Ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐῤῥίζωται καὶ βλαστάνει, καὶ εἰς ὕστερον ἀποτελεῖ καρπὸν τοῖς γεννήσασι πικρότατον. Apud Opp. ἐῤῥίζωται metaphorice itidem pro

B Fixum et firmum est, tanquam actis radicibus: K. 3, (381.) Σῆμα δ' ἐφημερίοισιν ἀριφραδὲς ἐῤῥίζωται: q. d. Radicatum est. [Ep. ad Ephes. 3, 18. Ἐν ἀγάπῃ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι. Vide Schleusn. Lex. N. T.] || Ῥιζόω, neutraliter etiam pro ῥιζοφυῶ, Radices ago, Theophr. C. Pl. 1, (2, 1.) Ἐν δὲ τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα τόποις ἐὰν ἀποκόψας τις τἄνω φυτεύσῃ, ῥιζοῦσι: ubi autem ῥιζοῦσθαι dicit fere ubique. Bud. [" Jacobs. Anth. 8, 163. 9, 506. ad Anton. Lib. 146. 264. Heringa Obss. 147. Plut. Mor. 1, 21. ad Lucian. 1, 325. ad Callim. 1. p. 154. ad Diod. S. 1, 275." Schæf. Mss. Neutraliter, Aret. 3, 16. Apud Eund. 2, 5. vetustæ Edd. exhibent ῥιζῶσι, pro ῥιζοῦσι. Ῥιζωθέντα, τὰ, Jambl. Cohort. 40.]

Ῥίζωμα, τὸ, q. d. Radicamentum, (ut ῥίζωσις, Radicatio,) Quod radices egit, stabilitum est velut fixis radicibus. In VV. LL. ῥίζωμα traditur Gaza vertisse Radicatum, ap. Theophr. C. Pl. 3, 4. Πλείονος δὲ ὄντος καὶ ἰσχυροτέρου τοῦ ῥιζώματος, πλείων ἡ

C βλάστησις ἔσται καὶ καλλίων. Ibid. ῥίζωμα exp. etiam Radix. Affertur etiam pro Genere s. Progenie, ex Æsch. (S. c. Th. 419.) Item pro Ortu s. Principio, ex his versibus Pythagoræ, s. Pythagoreorum, (47.) Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν. Alterum VERBALE Ῥίζωσις, q. d. Radicatio, Theophr. C. Pl. 2, (12, 5.) Προλαμβανόντων τοὺς χειμῶνας εἰς ῥίζωσιν, [" Plut. Mor. 1, 907." Schæf. Mss.]

[* " Ῥιζωτὴς, Synes. 5, 18. * Ῥιζωτὴρ, Fabr. Bibl. Gr. 1. p. 124." Kall. Mss. * Ῥιζωτὸς, unde] " Ἀῤ" ῥίζωτος, i. q. ἄῤῥιζος, Radice carens, s. Radices " nullas agens, e Theophr. C. Pl. 5, 1." [Aristot. H. A. 5, 15.]

[* " Ἀναῤῥιζόω, Greg. Nyss. Antirrh. ap. Zacagn. 125." Kall. Mss.] Ἀποῤῥιζόω, i. q. ἐκριζόω, Radicitus evello, extirpo. Sunt qui putarint significare hoc verbum i. q. ῥιζοτομῶ, Ablaqueo: quorum opinio in VV. etiam LL. reprehenditur. Sed non sine reprehensione interim ibi ponitur ἀποῤῥίζω pro

D ἀποῤῥιζῶ, sicut dicitur ἐκριζῶ, non ἐκρίζω: contractione sc. facta ex ἀποῤῥιζόω et ἐκριζόω. [" Const. Manass. Chron. p. 105." Boiss. Mss. " Alciphr. 440." Schæf. Mss.]

Ἐκριζόω, Eradico, Radicitus evello, Extirpo. Et Pass. Ἐκριζόομαι, Eradicor. [LXX. Joel. 1, 7. Genes. 49, 6. Job. 31, 8. Pallad. Laus. p. 7. Τὴν μητέρα τῆς * ἰδιοπραγμοσύνης ἐκριζοῦσαι, " Opp. 'A. 1, 409." Wakef. Mss. Matth. 13, 29. Luc. 17, 6. * Ἐκροιζόω, perperam pro ἐκριζόω, Orac. Sibyll. p. 29.] Ἐκρίζωσις, Eradicatio, Extirpatio. Ἐκριζωτὴς, Eradicator, Extirpator: metaph. ex Josepho in Macc. (2, 5.) Οὐ γὰρ ἐκριζωτὴς τῶν παθῶν ὁ λογισμός ἐστιν, ἀλλ' ἀνταγωνιστὴς, Non enim perturbationes animi extirpat ratio, sed cum eis colluctatur. [* Ἐκριζωτὸς, unde * Ἀνεκρίζωτος, Just. Mart. 391. * " Συνεκριζόω, Una avello, Greg. Nyss. 3, 208." Wakef. Mss.]

[* Ἐνριζόω, Hippocr. 1, p. 304, 15. Lind. Ἐνεῤρίζωκε πολλὰ φλέβια: Joseph. B. J. 4, 8, 3. " Brunck.

Aristoph. 2, 244." Schæf. Mss.]

Καταῤῥιζόω, ῶ, i. q. ῥιζόω, nisi quod præp. κατὰ vim aliquam significationi addere videri potest. In VV. LL. Fulcio. Et Pass. ibid. exp., Καταῤῥιζοῦμαι Figor radicibus, Radicor, item Ago radices. Vide Ῥιζοῦμαι. [" Philipp. 74." Schæf. Mss. * Καταῤῥίζωμα, Radicum fultura, Chrys. Hom. 154. T. 5. p. 935, 12." Seager. Mss. * Μεταῤῥιζόω, Nonn. D. 21. p. 560., 32. p. 808.] Προσριζόω, vide supra cum Πρόσριζος. [* " Συῤῥιζόω, Dionys. Areop. 92." Kall. Mss. " Eumath. p. 137." Boiss. Mss. " Pariter, radicibus fixis, corroboro, stabilio, Chrys. in Ep. 2. ad Thess. Serm. 2. T. 4. p. 229, 15. Ἐκ πρώτης ἡλικίας μανθανέτω, ὅτι κρίσις ἐστίν·—οὗτος ὁ φόβος συῤῥιζωθεὶς μεγάλα ἐργάζεται ἀγαθά." Seager. Mss. Lucian. 2, 77.]

" ῬΗΠΑΙ, Tigella substructionibus fulturisque " accommodata, Sublicæ, Cæs. Sublicia, Liv. Tibi- " cines, Virg. et Juv., e VV. LL. Diod. S. (2, 309.) " Διὰ τῶν μεταλλασσόντων ὑπορύξας τὰ τείχη, καὶ τὰς " τε ῥηπὰς ἐμπρήσας, κατέβαλε τρεῖς πύργους. Addi- " tur vocari στηρίγματα ab Josepho." [Schol. Il. Δ. 254. Φάλαγγας· τάξεις στρατιωτῶν εἶπεν ὁ Ποιητὴς, ἐπειδὴ τὸ παλαιὸν ξύλοις ἐμάχοντο· φάλαγγας δὲ ξύλα κυλινδρώδη ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι. Ἔτι γοῦν καὶ ἡμεῖς τὰς ἐκ τῶν τοιούτων ξύλων ῥηπάς τε καὶ οἰκοδομήματα φάλαγγας καλοῦμεν.]

" ῬΙΓΟΣ, τὸ, Rigor, Frigus vehemens, etiam sim- " pliciter pro Frigore: Λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος, " Xen. K. Π. (6, 1, 10.) Ab Eod. ῥῖγος et θάλπος " inter se opp. Apud Medicos, ἐπιβολὴ ῥίγους, Ri- " goris accessio et aggressio. Alex. Aphr. dicit in " febre fieri primum περίψυξιν, deinde ἐπιταθεῖσαν " φρίκην, postremo ῥῖγος. Ruell. ap. Diosc. ῥίγη " περιοδικὰ exp. Rigores febrium circuitu redeuntes: " et χρόνια ῥίγη, Diuturnos rigores." [Ῥῖγος, Suidæ ἡ νόσος καὶ ὁ φόβος. LXX. Deut. 28, 22. Καὶ πυρετῷ καὶ ῥίγει. * Ῥιγομάχης, Cum frigore pugnans, Frigus contemnens, Anal. 2, 318. " Jacobs. Anth. 9, 442. * Ῥιγόμαχος, ibid." Schæf. Mss.]

" Ἄῤῥιγος, (ὁ, ἡ,) Non frigens, Frigori non ob- " noxius, Aristot. de Sensu, Καὶ διὰ τοῦτο τοῦ σώ- " ματος ἀῤῥιγώτατον ὁ ὀφθαλμός ἐστι." [* Ἀῤῥιγὴς, adv. * Ἀῤῥιγέως, Hippocr. 388. 389.]

" Δύσριγος, ὁ, ἡ, Qui frigus ægre tolerat, Qui fri- " gus statim et vehementius sentit et fere semper. " J. Poll. 4, (186.) τοὺς ἀεὶ ῥιγοῦντας tradit ab anti- " quis nominatos fuisse ῥιγοσιβίους, ab hominibus " sui temporis δυσρίγους. Lat. Alsiosos vocant Qui " facile læduntur a frigore, ejusque sunt impatien- " tes: ut cum Plin. dicit Alsiosis dari rutam in cibo. " Aristot. H. A. 8, 25. Δυσριγώτατον δέ ἐστι τοῦτο " τὸ ζῶον: de asino, de quo Plin. 8, 44. Ipsum " animal frigoris maxime impatiens. Theophr. H. " Pl. 6, 5. Δύσριγον γὰρ σφόδρα καὶ ὅλως ἐπίκηρον " ὅπου καὶ ὁ ἥλιος σφόδρα λάμπει: de abrotono, de " quo Plin. 21, 10. sub fin., Alsiosum admodum " est, et sole tamen nimio læditur. Rursum Ari- " stot. Probl. S. 8. Q. 2. Διὰ τί οἱ γεγυμνασμένοι δυσ- " ριγώτεροι τῶν ἀγυμνάστων; Facilius sentiunt fri- " gus. Apud Suid. per o scriptum δυσριγότερος, " quod exp. ὁ φρικωδέστερος." [" Ad Herod. 375. (5, 10.) Phryn. Ecl. 184. (Lobeck. 418. 420.) Wakef. S. Cr. 4, 165. Aristoph. Fr. 223." Schæf. Mss. Geopon. 18, 9, 5.] " Δυσριγὴς, Alsiosus, A gravi " frigore illatus: ut cum Aristoph. Schol. (Πλ. 313.) " dicit pastores uti stercore humano, παρατρίβοντας " τῷ δυσριγεῖ τῶν τράγων πταρμῷ, ἐπειδὰν οἱ τράγοι " ψυγμῷ περιπέσωσι." [" Kuster. Aristoph. p. 7." Schæf. Mss.]

" Ῥίγιον, comparativi signif. a ῥῖγος, Magis hor- " rendum. Interdum vero Magis formidandum, " Acerbius, Tristius. Il. A. (325.) τό δέ τοι καὶ ῥίγιον " ἔσται. Apud Hesiod. (Ἔργ. 2, 321.) pro Deterius; " nam ei opp. ἄμεινον, ubi de bona et mala muliere " loquitur. Superl. Ῥίγιστος, Maxime horrendus, " etc. In VV. LL. perperam ponitur ῥίγιος, cujus " neutr. sit ῥίγιον, positivi signif. habens." [" Ῥι-

A γίον, Monthly Review Aug. 1799. p. 442. Ῥίγιον, Jacobs. Anth. 11, 276. Mitsch. H. in Cer. 143. Ῥίγιστος, Wakef. Trach. 1095. Heyn. Hom. 5, 162." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 215. 292. Cf. Αἰσχίων αἴσχιστος, Κυδίων κύδιστος.]

" Ῥίγιος, ὁ, ἡ, adjectivum: unde ῥίγια πάθη, Rigo- " res febrium, Horrores, Cum tremore algores, e " Marc. ap. Diosc." [Ῥίγιον, Suidæ νόσος.]

[* " Ῥίγινος, Etym. M. 793, 47." Wakef. Mss.]

[* Ῥιγώδης, Hippocr. 219.]

" Ῥιγεδανὸς, Horribilis, Horrorem incutiens, ex " Epigr. Σπέρματι ῥιγεδανὴ πηγυλὶς ἀντιάσει. Apud " Hom. (Il. T. 325.) ῥιγεδανὴ Ἑλένη, Quam omnes " exhorrent. Vide Plut. et Eust." [" Heyn. Hom. 4, 537. 7, 646. Wakef. Phil. 954. Cattier. Gazoph. 47. Plut. Mor. 1, 83." Schæf. Mss. Anal. 2, 519. " Opp. K. 2, 18. (A. 5, 37.)" Wakef. Mss. Cf. μηκεδανὸς, ἠπεδανὸς, οὐτιδανός. AT * Ῥιγιτανὸν, Nomen herbæ, Geop. 12, 1, 2.] " Ῥιγνὸν, Hesychio ῥιγε- " δανὸν," [et φρικῶδες. Vide nott. et cf. Ῥικνός.

B * " Ῥιγνύω, * Καταῤῥιγνύω, Greg. Nyss. 3, 247." Wakef. Mss.]

" Ῥιγηλὸς, Horrendus, Horrificus, Hesiod. Ἀ. " (131.) ὀϊστοὶ Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆ- " ρες. ‖ Ῥιγηλὸς, Qui statim rigore s. frigore cor- " ripitur, Alsiosus, Gall. Frilleux," [" Toup. Opusc. 2, 192. Emendd. 2, 587." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 220.] " Καταριγηλὸς, Horrendus, Horribilis, Od. Ξ. " (226.) Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν, " Καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες ἐΰξεστοι καὶ ὀϊστοὶ, Λυγρὰ, " τά τ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται. Ubi nota " sibi opposita φίλον εἶναι et καταριγηλὸν πέλεσθαι." [Spitzner. de Versu Gr. Her. 79.]

[* Ῥιγαλέος, Aristot. de Gener. 1, 1. Empedocles ap. Plut. 9, 741.]

" Ῥιγέω, Horreo, Exhorreo, Il. Γ. (259.) ῥίγησεν " δ' ὁ γέρων, Δ. (279.) Ῥίγησέν τε ἰδών. Redditur " etiam Obstupesco. At de ῥιγοῦντες significante " Algentes, vide in Ῥιγόω." [" Kuster. Aristoph. 14. Heyn. Hom. 5, 330. 6, 312. Thom. M. 782. Cat-

C tier. Gazoph. 18. Mœr. 339. et n. * Ῥιγάω, 336. 339. Simonid. 2, 26. Plut. Mor. 1, 929." Schæf. Mss. Schol. Od. E. 116. Ῥιγήσω ἐπὶ φόβου, ῥιγῶ, ῥιγώσω ἐπὶ κρύους. * Ῥιγητὸς, unde] " Ἀῤῥίγητος, " Exhorrere nescius, Non exhorrescens, Impavidus: " θήρ, Epigr." [Anal. 2, 13.]

" Ἀποῤῥιγέω, Exhorreo, Exhorresco, Extimesco, " Metuo: unde præt. med. ἀπέῤῥιγα, præsentis ha- " bens signif. Od. B. (52.) Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον " ἀπεῤῥίγασι νέεσθαι. At Ἀποῤῥίγω, pro Timorem " incutio, nescio unde sublegerint VV. LL." [* Ἐπιῤῥιγέω, Hippocr. 1194. * Καταῤῥιγέω, Apoll. Rh. 3, 1131.]

[* Ῥιγείω, Macrob. de Verbo 747. Zeun. " Etym. M." Wakef. Mss.]

" Ἐῤῥίγω, Horreo, Cum rigore trepido, Metuo " cum horrore: verbum Poëticum factum ex ἔῤῥιγα, " præt. med. thematis ῥιγέω, ita ut κεκλήγω a κέ- " κληγα, et similia alia. Hesiod. (A. 228.) Αὐτὸς δὲ " σπεύδοντι καὶ ἐῤῥίγοντι ἐοικώς. Il. Γ. (353.) Ὄφρα

D " τις ἐῤῥίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων Ξεινοδόκον κακὰ " ῥέξαι, poëtica paragoge pro ἐῤῥίγῃ."

" Ῥιγόω, Rigeo, Frigeo, Algeo, Od. Ξ. (481.) " οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης, Xen. (K. Π. 5, 1, 5.) " Ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος: (Ἀπ. 2, 1, 17.) Ῥιγώσουσι " καὶ ἀγρυπνήσουσι. Lucian. de Luctu, Ἵνα μὴ ῥι- " γῷεν. Ibid. (16.) Τὸ μὴ ῥιγοῦν πολὺ κάλλιον τοῦ " ἀμπεχόνης εὐπορεῖν. VV. LL. in verbo Ῥιγέω affe- " runt e Diosc. ῥιγοῦντες, pro iis qui in febrium ac- " cessionibus cum tremore algent, ut Marc. vertit, " seu, uno verbo, qui rigent, ut Ruell. Sed ego a " Ῥιγόω potius esse puto." [" Thom. M. 782. Cattier. Gazoph. 18. Jacobs. Anth. 9, 460. Kuster. Aristoph. 14. Brunck. 2, 174. ad Mœr. 336. 339. Ῥιγῷ pro ῥιγοῖ, ῥιγῶν pro ῥιγοῦν, Heind. ad Plat. Gorg. 244. Buttm. 527." Schæf. Mss. Aristoph. Ὀρν. 935. πάντως δ' ἐμοὶ ῥιγῶν δοκεῖς. " Ῥιγῶν infinitivus est, ut Σφ. 446. ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἑκάστοτε. Ad q. l. Schol. ἀντὶ τοῦ ῥιγοῦν. Δώριον δὲ τοῦτο κατακρατῆσαν παρὰ Ἀττικοῖς. In Nub. tamen 443.

forma communis occurrit ῥιγοῦν, ut et 'A. 1146. Supra 712. N. 416. et 'A. 857. ῥιγῶν participium est." Brunck. Vide Ῥιγέω. * Ἀποῤῥιγόω, Aristot. Probl. 1, 29. Οἱ ψυχρῷ λουόμενοι ἀποῤῥιγώσαντες ὀλίγον χρόνον.] "Ἐῤῥιγόω, pro ἐνριγόω, Inalgeo: "unde ἐνεῤῥίγωσα ap. Aristoph. Πλ." [847. "Thom. M. 782. Boeckh. in Plat. Min. 129. Ἐνριγόω, ibid." Schæf. Mss.] Ἐνριγισκάνω, Hesychio ἐνριγοῦν, Rigere s. Algere in." [* Ἐπιῤῥιγόω, Hippocr. 72. 76.] "Παραριγόω, Rigeo, Aliquantum Rigeo, Epigr." Anal. 2, 367. * Προσριγόω, Hippocr. 1238.]

[* "Ῥικνὸς, a ῥῖγος, i. q. ῥιγνὸς, quocum sæpe permistum est in Codicibus. Hes. Ῥιγνόν· ῥιγεδανὸν, φρικῶδες. Ῥικνὴν ὄψιν· φρικτήν. Opp. K. 2, 346. πόδας βαρὺν, ἄψεα ῥικνὸν, ubi vett. Edd. ῥιγνόν. Hippocr. Progn. Ἢν δὲ καμπύλον ἢ ῥικνὸν γένηται, Codd. ῥιγνὸν, secundum Gal. I. q. καμπύλος, ῥυσσὸς, Philo, Πῶς οἱ πρὸ μικροῦ πίονες—οὕτως αἰφνίδιον ἐκτακέντες ῥικνοὶ γεγόνασιν, ἶνες αὐτὸ μόνον καὶ λεπτὴ δορά. Alciphr. Πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνόν. Anthol. (l. 4. c. 8. Epigr. 28.) Δέρμα κατεσκληκὸς δὲ φέρει καὶ ῥικνὸν ἰδέσθαι. Durus, Cercidas Stobæi Serm. 224. χελώνας ῥικνᾶς. Ducitur h. v. in Etym. M. a * ῥίκω, ἐρίκω, ἐρείκω." Schn. Lex. Meliorem autem originem præbet verbum Ῥίζω, quod Gl. interpr. Ringo: unde comp. * Καταῤῥίζω, Hes. Κατερίκνωσε· κατέῤῥιξε. Vide nott. ad Eund. v. * Ῥίσσουσα· λυπουμένη. Hes. Ῥικνοί· οὐχ ἱκανοὶ σαρξίν· ἐπικεκαμμένοι, σκαμβοὶ, σκολιοί. Ῥικνοτέρους· ἀσθενεστέρους. Phot. Ῥικνά· ἐῤῥυτιδωμένα· ἀσθενῆ. Ῥικνόν· καμπύλον. Ῥικνός· ὁ πεφρικὼς, παρὰ Σοφοκλεῖ. Cf. Ῥοικός. Schæf. Apoll. Rh. 1. p. 257. Jambl. V. P. 402. Lucian. 2, 811. Athen. 569. "Thom. M. 783. Wakef. Ion. 94. S. Cr. 5, 7. Diod. Zon. 6. Jacobs. Anth. 7, 96. 134. 11, 59. Brunck. Apoll. Rh. 65. Soph. 3, 528. Callim. 1. p. 433. Heyn. Hom. 4, 164. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 57. Callim. p. 28. ad Mœr. 335. ad Timæi Lex. 187. 228. Bergler. ad Alciphr. 104. Ilgen. ad Hymn. 307. Kuster. ad Jambl. p. 162. Macilentus, Zeun. Præf. ad Xen. Mem." Schæf. Mss. "Ῥικνὰ ποδῶν, f. πόδας, Opp. 'A. 5, 406." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 1, 669. 2, 198. Callim. Fr. 42. p. 285., 49. p. 318. * Ῥικνοεργὴς, Epith. calceorum muliebrium ap. J. Poll. (7, 93.) si lectio sana. * Ῥικνοφυὴς, Hes. ῥικνοφυεῖς· τὰς στρεβλὰς, καὶ πεπιεσμένας.]

"Ἐπίρικνος, Aliquantum incurvus s. rugosus, Superne aut Superiori parte rugosus, incurvus," [Xen. K. 4, 1. J. Poll. 5, 58. "Macilentus, Zeun. Præf. ad Xen. Mem." Schæf. Mss.]

[* "Ῥικνότης, Curvitas, Hes." Wakef. Mss.]

[* Ῥικνώδης, Gal. Lex. Hippocr. v. Τέτρομος, Hippocr. 346, 4. 7. "Jacobs. Anth. 10, 410. * Ῥικνήεις, 7, 134. Christod. Ecphr. 340. Valck. Adoniaz. p. 253. ad Timæi Lex. 229." Schæf. Mss. Nicander Θ. 137. γῆρας.]

[* Ῥικνόομαι, unde Ῥικνοῦται, Hesychio λεπτύνεται· ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν γερόντων. Ῥικνοῦσθαι· διέλκεσθαι, καὶ παντοδαπῶς διαφέρεσθαι κατ' εἶδος. Ῥικνώσεαι· ῥυσσωθήσῃ. Ἐῤῥικνωμένον· ἐσπιλωμένον. Phot. Ῥικνοῦσθαι· τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ * ῥιγνοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίγνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφῦν· Σοφοκλῆς Ἰχνευταῖς. "Thom. M. 783. Dawes. M. Cr. 362. Jacobs. Anth. 9, 405. 10, 410. 11, 59. Brunck. Apoll. Rh. 65. Soph. 3, 528. Lucian. 2, 334. Mœr. 335. et n." Schæf. Mss. "Aristot. H. A. 5, 20. Φθείρονται δ' ἐῤῥικνωμένων τῶν μορίων, Strictis contortisque membris, Gaza." Seager. Mss. Opp. 'A. 5, 593. J. Poll. 4, 99. Ἐῤῥικνωμένος, vide Ἐῤῥιζωμένος. * Ῥίκνωσις, Hippocr. 346, 7. Foës. Œcon. Hippocr.]

"Διαῤῥικνοῦσθαι, Etym. τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν, afferenti in exemplum hunc jambum e "Cratetis Trophonio, Ξίφιζε καὶ σπόδιζε καὶ διαῤῥίκνου." "Διαρικνοῦσθαι, interdum ponitur ἐπὶ "σχήματος ὀρχηστικοῦ, interdum ἐπὶ τοῦ συνεστράφθαι, "Hes." ["Ad Mœr. 335. * Καταῤῥικνόω, Tzetz. Exeg. in Il. 143, 28." Schæf. Mss. "Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 38." Kall. Mss.]

"Ῥιχνοῦσθαι, Turpes corporis motus edere, κινεῖσθαι ἀσχημόνως, Hes."

"Ζικνῶσαι, Hes. σκυθρωπάσαι: quod et ῥικνῶσασθαι. Suid. habet ζιγνῶσαι: ut ap. Etym. quoque reperio Ζιγνῶ, τὸ σκυθρωπάζω· καὶ Ζιγνῶσαι, τὸ σκυθρωπάσαι." "Ζυγηλεῖ, Hesychio ὁρμᾷ, μύει, σκυθρωπάζει: qua signif. ζιγνοῖ s. ζικνοῖ." ["Series literarum requirit * Ζυγκλεῖ, pro quo forte rectius scriberetur * Ζυγκεῖ, quatenus nempe exponitur μύει." Kuster.] "Ἐπιζυγκεῖν, Oculis diductis "connivere, VV. LL. Vide ap. Hes. hoc Ἐπιζυγκεῖν, "et particip. Ἐπιζύγκουσα."

ῬΙΝΗ, ἡ, Lima, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) p. 96. meæ Ed. Ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίνην φέρεσθαι· ὁ γὰρ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ. Schol. Aristoph. (B. 931.) ait esse ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ᾧ ῥινοῦσι. In Epigr. esse putatur et ὄργανον χρυσοχοϊκόν. ["Jacobs. Anth. 11, 420. Ῥίνη, Ῥίνα, ad Mœr. 184. 338." Schæf. Mss. Ῥ. μαχαιροειδής, Heliod. Chirurg. p. 160. * "Ῥῖνος, Lima, Syntipas Fab. 5." Boiss. Mss.] ‖ Ῥίνη, Piscis quidam, dictus Squatina a Gaza ap. Aristot. Meminerunt ejus Ælianus quoque et Athen. [135. 286. 319. Arcad. 111. Ῥίνη, ὁ ἰχθὺς, τὸ δὲ ὄργανον ὀξύνεται. Ῥίνα, Gl. εἶδος ἰχθύος, Squatus, Celtis.] "Ῥινοβάται, Rhinobati, "Gazæ. Pisces qui nasci putantur e squatina et "raia, VV. LL. ex Aristot. de Gener. Anim. 2, 5. "In iisdem est Ῥινόβατος, quod Gazam ap. eund. "Aristot. l. 6. ejusd. operis, Leviraiam exponere "tradunt." [Cf. H. A. 6, 11. Ῥινόβατος, Hesychio ἰχθύς ποιός.]

Ῥινέω, Limo, [Gl.] A quo est ῥινοῦσι in l. Schol. Aristoph. quem modo protuli. Et Pass. partic. ῥινούμενος, ut ῥινούμενος σίδηρος, Ferrum quod limatur. [Forma autem analogiæ convenientior est * "Ῥινάω, Galenus Aëtii in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 242." Boiss. Mss. Ῥινᾷ, Gl. Limat. "Dio Chrys. 1, 555. Pass., Clem. Alex. 45(=34.)" Wakef. Mss. Extenuo, Ælian. H. A. 6, 3. Τὴν ἕξιν ῥινᾷ. Antiphil. 21. Ψῆγμ' ἄπυρον χρυσοῖο, σιδηρείων ἀπ' ὀδόντων Ῥινηθέν.] Item VERBALE Ῥίνημα, Quod lima abradit, s. exterit, Quod lima est abrasum, (vulgo Limatura,) Ramentum, Scobs, Herodian. 1, (7, 9.) Ὡς τοὺς μὲν οἴεσθαι ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι, Sic ut euntem quidam scobe aurea putarent conspergi, Polit. Est et ῥίνημα Collyrium quoddam, de quo dicetur in Ῥινίον. ["Ad Lucian. 1, 294. Valck. Hipp. p. 240. Diatr. 210." Schæf. Mss. Geop. 13, 4, 3. σιδήρου. * Ῥινητὴς, Gl. Limator. * Ῥινητὴρ, unde * Ῥινητήριος, e quo Ῥινητήριον, τὸ, Lima.]

[* Ἀποῤῥίνω, Gl. Delimo, leg. * Ἀποῤῥινάω, Strabo 7. p. 471. * Ἀποῤῥίνημα, 14. p. 958. "Jacobs. Anth. 8, 106." Schæf. Mss. * "Διαῤῥινέω, Attenuo, Max. Tyr. 2, 189. Ὅσον ἀποζῆν λεπτῷ καὶ διεῤῥινημένῳ τὴν γαστέρα." Schn. Lex. Suppl. Διεῤῥινημένος autem a * Διαῤῥινάω non secus ac Διαῤῥινέω profluit. Affertur etiam h. v. διαῤῥινέω e Diosc. 4, 115. in Ind. Scap. Oxon. * Διαῤῥίνησις, Oribas. Cocchii p. 161, 16. * Διαρινητὴς, Gl. Delimator, Interrasor. * Διαρίνητος, Gl. Limatus. * "Ἐκρινάω, Bergler. ad Alciphr." 346. (3, 33.) Schæf. Mss.] "Καταῤῥινάω, "Limo, Lima polio, unde κατεῤῥινημένος, Limatus, "Lima politus, Aristoph. B." [901. Æsch. Suppl. 755. Κατεῤῥινημένοις, Photio εὐτελέσιν. Vide nott. ad Hes. v. Κατεῤῥινωμένοις. "Jacobs. Anth. 7, 385. Kuster. Aristoph. 71. Bentl. ad Horat. A. P. 441. Wakef. S. Cr. 3, 130." Schæf. Mss. "Attero, Stob. 547." Wakef. Mss.]

Ῥινίζω, i. q. ῥινέω, Limo. Exp. etiam Polio. [Ῥινίζει, Gl. Limat.] Ῥίνισμα i. q. illud ῥίνημα, ut ῥινίσματα χαλκοῦ, Scobs, Bud. e Diosc. ["Scriptt. Rei Accip. 13. Ctes. Ind. 25. Erot. in A." Wakef. Mss. Ῥήνισμα, male pro ῥίνισμα, Alex. Trall. 1. p. 8., 2. p. 150.]

Καταῤῥινίζω itidem pro Limo. A cujus pass. voce Καταῤῥινίζομαι est partic. Κατεῤῥινισμένος, metaph. usurpatum ab Aristoph., sicut Lat. Limatus metaphoricum usum interdum habet: B. (901.) Τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατεῤῥινισμένον, ubi tamen Schol. affert et aliam exp., dicens, ἢ εὐτελές· ὅτι ἐξευτελίζομεν τῇ ῥινί: tanquam sc. deductum sit a nomine

ῥίν. Sciendum est porro quædam exempl. in illo Aristoph. l. habere perperam scriptum κατεῤῥινησμένον pro κατεῤῥινημένον, aut certe κατεῤῥινισμένον. In Ald. autem est κατενρινημένον, alio errati genere.

Ῥινίον, τὸ, dimin. Limula, [Gl. Lima.] ITEM Ῥινάριον, aliud dimin., q. d. Limulula. Sed ῥινίον ap. Gal. τῶν κατὰ Τόπ. 4. Quoddam collyrium, sic dictum quasi Limula. Habetur et aliud ejusd. nominis ap. Cels. 6. ad xerophthalmiam et oculos scabros. Ῥινάριον quoque est Collyrium σμηκτικὸν, cujus meminit Paulus 3, 22. Περὶ οὔλων καὶ λευκωμάτων. Compositio autem habetur ap. Eund. 7, 16. Hæc Gorr. Idem tradit ῥίνημα etiam dictum esse Collyrium quoddam, quod habetur l. 4. τῶν κατὰ Τόπους, ab exterendis callis et cicatricibus.

"ῬΙΟΝ, τὸ, Montis cacumen: ut ῥίον Οὐλύμποιο, " Homero, non uno in loco: ut Il. Τ. (114.) Ἥρη δ' " ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο: Θ. (25.) Σειρὴν μέν " κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην. || Pro- " montorium, Thuc. Ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ ῥίον φίλιον " τοῖς Ἀθηναίοις. Alibi, (2, 86.) Οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν " ἔξω τῶν ῥίων, ἐς τὴν εὐρυχωρίαν φορούμενοι." [" Jacobs. Anim. 325. Anth. 9, 230. 12, 417. Exerc. 2, 59. Brunck. Apoll. Rh. 52. (1. p. 243. Schæf.) Heyn. Hom. 4, 188. 5, 652. 6, 551. 572. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 33. ad Il. 22. p. 59. Ruhnk. Ep. Cr. 293. Toup. Opusc. 2, 212. Ilgen. ad Hymn. 235. Mitsch. H. in Cer. 109." Schæf. Mss. Sinus, Ælian. H. A. 15, 3. Ἐν τῷ ῥ. τῷ Βιβωνικῷ. Cf. Liv. 27, 29. Fretum, quod Naupactum et Patras interfluit, Rhion incolæ vocant. Apud Hes. est etiam * Ῥίος· ἄκρα, κορυφὴ, ὄρος χαλεπὸν, κρημνός.]

ῬΙΠΤΩ, ψω, φα, ET Ῥιπτέω, ήσω, Projicio, Jacio præcipitem, Præcipito, Il. Α. (591.) Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, Herod. (1, 24.) de Arione loquens, Ῥίψαι μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἑωϋτόν: pro quibus habet Gell., si non mentiuntur exempl., Ejecit sese procul in profundum. Thuc. 2. Ἥδιστά τ' ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν. Et cum κατὰ, Plut. Amat. Narr. Ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν. Quam constr. simulque alteram, habet ap. Theognin, simul vero et cum præp. ἐς, (175.) de paupertate, Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. Sed hic subaudiendum relinqui accus. illum ἑαυτὸν, vix putassem ignorare quenquam, (ex eorum quidem certe numero, qui interpretandi munus suscipere audent,) nisi in hanc lepidam sane festivamque interpr. incidissem, Quam paupertatem in mare et in rupes projicere debemus. Cum contra hic sit verborum Theognidis sensus, Ita eniti et contendere debet unusquisque nostrum in paupertate fugienda, ut potius quam illa eum assequatur, in mare se præcipitare, aut etiam de celsis rupibus præcipitem dare debeat. Quo certe alludens Horat. dixit, Per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes. Nisi potius ad illum pariter locum et ad hunc allusisse dicamus, Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης. Verum ne Budæo quidem in mentem venisse videtur hæc ἔλλειψις accusativi, in isto Xen. loco (K. 9, 20.) ubi de cervis jam fatigatis et ad angustias in venatu redactis, dicit, Ῥιπτοῦσι δὲ καὶ εἰς τὴν θάλατταν, ἐὰν κατέχωνται, καὶ εἰς τὰ ὕδατα ἀπορούμεναι. Neque enim dubito quin maluisset interpretari Projiciunt se in mare, subaudiendo ἑαυτάς: quam faciendo neutrum ex activo, reddere Insiliunt in mare. Addit vero, eund. habere usum ap. eum et comp. Ἐπιῤῥιπτεῖν: de quo ego contra i. q. de simplici sentio. Ceterum ut ad exempla significationis s. significationum verbi hujus redeam, sciendum est posse reddi ῥίπτειν s. ῥιπτεῖν et verbo Prosternere: ut ap. Herodian. (1, 13, 2.) ῥίπτειν εἰς γῆν, Prosternere humi. Ubi tamen et verbum Projicere retinere possumus. Sic Lucian. ἐῤῥίφην, "in Epigr. Ἐρίφην," aor. 2 pass. vocis Ῥίπτομαι, Prostratus s. Projectus sum: unde ap. Lucian. ἐῤῥιμμένοι etiam Disjecti,

A (potius quam Projecti,) Partic. dicitur. Ubi fortasse liceat quoque interpretari Vage disjecti: ut dicit Auctor Rhet. ad Herenn. Res sparsæ et vage disjectæ. At vero cum hoc PARTIC. Ἐῤῥιμμένος metaph. ponitur pro Jacente et contemto, reddendum puto vel Abjectus vel Projectus, quo lubenter Tac. hac in signif. usus est. Sed possunt et alia verbi Jacio compp. hujus verbi interpretationi nonnunquam adhiberi, Xen. K. Π. 4, (2, 16.) Οἱ δ' ἐῤῥίπτουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων, Dejiciebant. Interpres tamen Abjiciebant. Apud Plut. autem, ubi metaph. ponitur, in Themist. Ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν εἰς ἐλπίδας ἀπόρους, Conjecit se. Quinetiam simplici Jacio redditur alicubi, aut etiam Emitto: ut ῥίπτω βέλη, Plato de LL. Alicubi Jacto, ut, Ἄνω ῥιπτοῦντες καὶ κάτω, Aristot. de Mundo, Qui sursum deorsumque jactant. At de ῥίπτειν κίνδυνον dicendum erit in comp. Ἀναῤῥίπτω. || Ῥιφεὶς, Jactus, Projectus, Alex. Aphr. Ὕδατος ἀθρόως ῥιφέντος. " Ἐῤῥίφθω, Jactum sit, Jacta esto " alea, Esto, Epigr."

B [" Ῥίπτω, ad Charit. 644. 733. 771. (252. 309. 320.) Musgr. Bacch. 798. Rhes. 446. Heracl. 16. 149. Wakef. Ion. 1174. Herc. F. 563. Musgr. ib. et 941. Wakef. Alc. 186. 691. 918. Georg. 95. S. Cr. 3, 72. Schweigh. Epict. 289. Huschk. Anal. 143. Jacobs. Anth. 8, 229: 9, 307. 12, 135. Villoison. ad Long. 280. ad Diod. S. 1, 182. 185. 2, 283. 516. Thom. M. 783. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀφιέναι, Valck. Phœn. p. 419. Hemst. ad Lucian. Dial. p. 14. Brunck. ad Poët. Gn. 279. ad Herod. 324. Ilgen. ad Hymn. 197. Ῥιφεὶς, ῥιφθεὶς, Brunck. ad Andr. p. 136. Hec. 334. Porson. 339. p. 24. Ed. 2. Valck. Phœn. p. 357. 602. Hipp. p. 202. ad Lucian. 1, 397. 531. Jacobs. Anth. 10, 299. De talis, Valck. Diatr. 104. Ἀσκόπως ῥίπτειν, de dicto, Longus p. 126. Vill. Ῥ. ἑαυτὸν, τὸ σῶμα, ad Lucian. 1, 409. Diod. S. 1, 362. Musgr. Cycl. 165.: κίνδυνον, Jacobs. Exerc. 1, 164. ad Herod. 534.: πρὸ τῶν ποδῶν, ad Xen. Eph. 283. Ἔριψεν, Antiphil. 23. Epigr. adesp. 411. Ἐρίφη, Strato 73. Ῥιπτέω, ad Charit. 733. 771. (252. 309.)
C Musgr. Heracl. 149. Herc. F. 941. Wakef. Alc. 780. 918. Schweigh. Epict. 289. ad Diod. S. 1, 182. 185. 362. 663. 2, 283. 516. Thom. M. 783. Toup. Opusc. 2, 45. Brunck. ad Poët. Gnom. 279. ad Herod. 324. Cum dat., Valck. Phœn. p. 61." Schæf. Mss. " Ῥίπτω ὀπίσω, Omitto, Exuo, Nicol. Dam. 433. De sagitta, Joseph. 731, 18. Ῥ. τινὸς, Contra aliquem, Eur. Bacch. 1094. Cycl. 51. Ἔῤῥιπον, Joseph. 596, 29. Ἔῤῥιφα, Opp. K. 4, 348. Ῥιφεὶς, 2, 252. Perf. pass. Ἐρήριμμαι, Arrian. 1, 231. Ῥιπτέω, Plut. 2, 272(=7, 102.) Joseph. 74, 3." Wakef. Mss. " Abjicio, Athan. 1, 139. Euseb. Hist. Eccl. 366." Kall. Mss. Xen. Symp. 2, 8. Aristoph. Ἐκκλ. 507. Ῥιπτεῖτε χλαίνας. Act. 22, 23. Κραυγαζόντων αὐτῶν καὶ ῥιπτούντων τὰ ἱμάτια, Et solventibus vestes. Vide Schleusn. Lex. N. T. * Ῥίφω, ἔῤῥιφα, Lobeck. Phryn. 318. * Ἐῤῥιμμένως, Basil. 3, 4.]

[* " Ῥίμμα, Arion Hymn. v. 6. Herodian. Epim. 118." Boiss. Mss. " Ælian. H. A. 715. ποδός." Wakef. Mss. " J. Poll. 1, 164. τόξον, perperam pro
D ῥύμα. * Ῥιμμὸς, i. q. ῥίψις, Nicet. Annal. 9, 4." Schn. Lex.]

Ῥίψις, Projectio, Plato de Rep. 2. Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος, καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς, οὐ * παραδεκτέον, [Plut. 6, 72. 633. Lysandro 12.] ITEM Ἔῤῥιψις ap. Hippocr. [Humor. 3.] Prostratio et dejectio corporis, Gorr. [Hippocr. Epidem. 6. p. 1165. ὄμματος, ubi Erot. videtur legisse ἔρειψις. Apud Dionys. Hal. Rhet. 966. extat * Ἐῤῥίπτειν, sed melius in Codd. ἐῤῥύπτεν.]

[* Ῥιπτὸς, Projectus, Soph. Trach. 357. μόρος.]

[* " Ῥίβδην, Bekkeri Lex. 325." Boiss. Mss.]

[* Ῥίμφα, (ῥίπτω, ῥίμπτω, ut σκίπτω σκίμπτω,) Leviter, Statim, Celeriter, Il. Ζ. 511. et Eust., Θ. 54. Κ. 54. Pind. Ἰ. 2, 5. Apoll. Rh. 1, 387. 1194. 2, 1234. ad Orph. Arg. 1354. " Jacobs. Anth. 12, 60. Ruhnk. ad H. in Cer. 89. Mitsch. 142. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. * Ῥιμφὴ, ibid. * Ῥίμφαε, Heyn. Hom. 5, 293." Schæf. Mss. * Ῥιμφαλέος, Suid. Etym. M. p. 133, 24. 262, 7. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 260.]

'Ριφὴ, vide in 'Ριπή. At Χαμαιῤῥιφὴς, post Χαμαὶ ponendum erit.

[* " 'Αμφιῤῥίπτω, Toup. Opusc. 1, 328." Schæf. Mss.] " 'Αμφιριφὲς, Hesychio ἑκατέρωθεν ῥιπτό- " μενον."

'Αναῤῥίπτω, s. 'Αναῤῥιπτέω, Sursum jacio, projicio, ejaculor, In sublime jacio. Philo de Mundo, Κἂν ἀναῤῥίψῃς τι τῶν γεωδῶν, κάτω φέρεται. Aristot. de Mundo, Καὶ μύδρους ἀναῤῥίπτουσι διαπύρους. Od. H. (328.) ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῷ, s. ἀναῤῥιπτεῖν, Mare remis sursum jacebant, pro Marinam aquam sursum projiciebant, remis impellendo mare. Alibi Hom. dixit ἀναῤῥιπτεῖν, absolute, Od. K. (130.) Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν, δείσαντες ὄλεθρον. || 'Αναῤῥίπτειν s. 'Αναῤῥιπτεῖν κίνδυνον, Periculum temerarie adire, Thuc. 4, (95.) Τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν: i. e., ῥιψοκινδύνως λαμβάνομεν, Schol. Sic Herodian. 5, (3, 23.) 'Ελομένη πάντα κίνδυνον ἀναῤῥίψαι μᾶλλον ἢ ἰδιωτεύειν: (7, 7, 9.) ῞Απαξ ἀναῤῥιφθέντος τοῦ κινδύνου. In VV. LL. perperam exp. simpliciter Periculum adire: quasi ἀναῤῥίπτειν non significet aliud quam ἀναλαμβάνειν aut ἀναδέχεσθαι. Ego vero existimo ἀναῤῥίπτειν τὸν κίνδυνον esse Subire periculum, velut se præcipitando in ipsum, Præcipitem se dare in periculum, et quasi quis diceret Aleam periculi jacere. Dicitur vero et ἀναῤῥίψαι μάχην a Plut. Cæsare, in cujus phrasis interpr. commodius usurpari possit Aleam jacere: ut sit ἀναῤῥίψαι μάχην, Aleam pugnæ jacere, de pugna, Aleam pugnæ aut certaminis subire; sed malim Aleam jacere: nam ut de hoc loquendi genere dicam semel quod sentio, puto ἀναῤῥίπτειν τὸν κίνδυνον usurpari ad imitationem illius Proverbialis dicti, 'Αναῤῥίπτειν κύβον: ut ἀναῤῥίπτειν κίνδυνον perinde sit ac si diceretur ἀναῤῥίπτειν κύβον περὶ τοῦ κινδύνου, et ἀναῤῥίπτειν μάχην, sit ἀναῤῥίπτειν κύβον περὶ τῆς μάχης. Quod autem de ἀναῤῥίπτειν τὸν κίνδυνον, idem et de ῥίπτειν τὸν κίνδυνον sentiendum est, quod habetur in VV. LL. sed absque exemplo. Lucian. (2, 494.) Τολμήσω ἀναῤῥίψαι τὸν κύβον. Dicitur etiam ἀναῤῥίψαι τὸν περὶ τοῦ παντὸς κύβον, et ἀναῤῥίψαι πάντα κύβον, sicut et ἀναῤῥίψαι πάντα κίνδυνον. Prius illud genus loquendi hoc in loco habetur, 'Ο δὲ Πύῤῥος τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἀναῤῥίψας κύβον, τοῖς ὅλοις ἐσφάλη. Posterius autem ap. Plut. Apophth. (776.) Is enim ibi narrat C. Cæsarem ad Rubiconem, cum paulisper de incœpto suo peragendo hæsitasset, tandem dixisse, Πᾶς ἀνεῤῥίφθω κύβος. Dicitur etiam ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον ἐφ' ἑνὸς, Lucian. (1, 855.) et ἀναῤῥίπτειν ἕνα κύβον, ut in hoc Aristidis loco, qui est in Pericle, Καὶ εἷς ὑπὲρ πάντων κύβος ἀνεῤῥίπτετο, σωμάτων, χρημάτων, δόξης, ἡγεμονίας. Dicitur et ἔσχατον κύβον ἀναῤῥίπτειν, s. ἀφιέναι, ut loquitur Plut. || Jam vero et ἀναῤῥίπτειν absolute interdum ponitur, neutro accusativo adjuncto, sc. neque κίνδυνον, neque κύβον, Paus. Laconicis, Ταμιεύεσθαι γὰρ τὴν ἀπόνοιαν ἐς τὰ οἰκεῖα ἠξίουν, καὶ μὴ ἀφειδῶς ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀναῤῥίψαι. || At Suidas ἀναῤῥίπτειν exp. etiam μεταμελεῖσθαι, et μετατίθεσθαι, Pœnitere, Mutare consilium; nam ita, ut opinor, accipit verbum μετατίθεσθαι. [" 'Αναῤῥίπτω, Toup. Opusc. 1, 35. 375. 2, 171. Valck. Phœn. p. 419. ad Charit. 252. ad Od. A. 238. Brunck. Œd. T. 1493. Thom. M. 783. Markl. Suppl. 330. Jacobs. Anth. 6, 429. 9, 39. ad Lucian. 1, 768. Dionys. H. 1, 209. 2, 1210. 3, 1398. 'Αναῤῥιπτέω, Toup. Opusc. 2, 171. Valck. Anim. ad Ammon. 60. ad Od. A. 238. N. 778. ad Herod. 534. ad Dionys. H. 1, 552. 4, 2030. Thom. M. l. c. ad Lucian. l. c." Schæf. Mss. " Philostr. 80. M. Anton. 9, 17." Kall. Mss. Conf. c. ἀποῤῥιπτέω, Schæf. ad Greg. Cor. 922.]

'Ανάῤῥιψις, Ipsa actio jaciendi sursum, in sublime, Jaculatio in sublime, Plut. (9, 746.) Αἱ δὲ ἀναῤῥίψεις καὶ μετεωρίσεις.

" 'Επαναῤῥίπτω, Unum super alium rejicio et in " sublime jaculor. Bud. ἐπαναῤῥιπτεῖν e Xen. affert " pro Ejaculari, Jacere in longum:" [" Jactare se, Saltu se contra aliquem attollere, K. 5, 4. lepores ἐπαναῤῥιπτοῦντες (nempe ἑαυτοὺς, v. Dorvill. ad Charit. 3, 5. p. 309.) μακρὰ διαιροῦσιν ἀντιπαίζοντες. J. Poll. 5, 67. 'Αντιπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους, καὶ πηδῶν-

A τες μακρὰ, καὶ διαλλόμενοι, καὶ * διαποῤῥιπτοῦντες." Lex. Xen. * Συναναῤῥιπτέω, Lucian. 1, 848.]

'Αποῤῥίπτω, VEL 'Αποῤῥιπτέω, Abjicio, Projicio, cum accus. Herodian. 3, (7, 8.) 'Αποῤῥίψαντα δὲ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικήν: 5, (4, 12.) 'Αποῤῥίψας τὸ χλαμύδιον. Apud Eund. (6, 8, 12.) ἀπεῤῥίπτει, quod est ab ἀποῤῥιπτέω. Chrys. Πᾶσαν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποῤῥίπτειν, Omnem oculorum pudorem abjicere: vel, ut alii, ex oculis abjicere: ut sit ὀφθαλμῶν ἀποῤῥίπτειν tanquam ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποῤῥίπτειν. || Est etiam ἀποῤῥίπτω, Non admitto, οὐκ ἀποδέχομαι. Redditur et Contemno, Aspernor. Plut. de Primo Frigido, 'Ως ἀδόκιμόν τινα παντελῶς τοῦτον καὶ ἄτοπον ἀποῤῥίψας λόγον. Sed ἀπέῤῥιψε cum accus. λόγους, et ῥήματα aliter etiam sumi, videbis ap. Suid. At vero ἀποῤῥίπτειν κίνδυνον, quod in VV. LL. affertur e Thuc. pro Contemnere periculum, mihi suspectum est. Ex eo quidem certe κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν habuisti supra. Ab 'Αποῤῥιπτέω autem habes ἀπεῤῥίπτει ap. Herodian., ut antea dixi. Sic ἀποῤῥιπτοῦντα

B ap. Diog. L. 'Ητιάσατό τις αὐτὸν τὸν υἱὸν ἀποῤῥιπτοῦντα. Pass. 'Αποῤῥίπτομαι, Abjicior, Projicior: ἀπεῤῥίφη, ἐξεβλήθη, Suid. Hinc partic. 'Απεῤῥιμμένος Abjectus, Projectus: ut ἀπεῤῥιμμένος ἀτίμως. Aliquando locum obtinet nominis, ut et Lat. Abjectus pro Vili et contemto. Dem. (242.) Τί δ' 'Αρίστρατος ἐν Σικυῶνι καὶ τί Περίλαος ἐν Μεγάροις; οὐκ ἀπεῤῥιμμένοι; Apud Alciphr. Panope ita orditur Epistolam ad suum Euthybulum, 'Ηγάγου με, ὦ Εὐθύβουλε, οὐκ ἀπεῤῥιμμένην γυναῖκα, οὐδὲ μίαν τῶν ἀσήμων, ἀλλ' ἐξ ἀγαθοῦ μὲν πατρὸς, ἀγαθῆς δὲ μητρὸς γεγονυῖαν. Plut. Galba, 'Απεῤῥιμμένοι καὶ ταπεινὰ πράττοντες, Chrys. 'Ελθεῖν εἰς ὁμιλίαν τῶν προσαιτῶν καὶ ἀπεῤῥιμμένων. Nec vero de personis tantum dicitur hoc partic. in hoc sensu, sed et de rebus: ut Herodian. (4, 12, 4.) vocat τὰ φαῦλα καὶ ἀπεῤῥιμμένα τῶν ἐδεσμάτων, Escas viles et abjectas. [" 'Αποῤῥίπτω, Anton. Lib. 72. Verh., Wessel. Diss. Herod. 173. Toup. Opusc. 2, 176. ad Charit. 308. Herod. 661. Wakef. Alc. 918. Eum. 215. Coray Theophr. 274. Jacobs. Anth. 7,

C 136. Huschk. Anal. 285. ad Diod. S. 2, 6. Heyn. Hom. 5, 645. 'Αποῤῥιφθήσομαι, ἀποῤῥιφήσομαι, Valck. Phœn. p. 357. 'Απεῤῥιμμένος, Bergler. ad Alciphr. 24. ad Dionys. H. 2, 1027. Boiss. Philostr. 505. 'Απορίπτω, T. H. ad Plutum p. 252. 319. Brunck. Apoll. Rh. 86. 'Αποῤῥιπτέω, Ammon. 79. Thom. M. 481." Schæf. Mss. " Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 104. Plut. Cat. Maj. 5." Kall. Mss. Conf. c. ἀναῤῥιπτέω, Schæf. ad Greg. Cor. 922. 'Αποῤῥίπτω λόγον, Bast. Ep. Cr. 124. Pind. Π. 6, 37. Χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν. " Greg. Naz. Epist. 43. Βίβλους ἀποῤῥίψας ἃς ὑπανεγίνωσκές ποτε τῷ λαῷ." Strong. Mss. * " 'Αποῤῥιπτέον, Clem. Alex. 236. 246. Geop. 5, 8." Kall. Mss. " Heliod. 7, 17." Boiss. Mss. * 'Απόῤῥιμμα, Gl. Retrimentum: nisi leg. sit * 'Απόῤῥυμμα.] 'Απόῤῥιψις, Abjectio, Projectio, [" Heyn. Hom. 7, 596." Schæf. Mss. Hippocr. 391. * 'Αποῤῥίψιμος, Artemid. 5, 85. p. 268. * " 'Απόῤῥιπτος, Tzetz. Exeg. in Il. p. 20, 14. 38, 26." Schæf. Mss.]

D [* Διαποῤῥιπτέω, J. Poll. 5, 67. Vide 'Επαναῤῥίπτω. * 'Εναποῤῥίπτω, Diosc. Parab. 1, 71. Philostorg. Hist. Eccl. 7, 15. " Euseb. Hist. Eccl. 298." Kall. Mss. "Hoc verbo eleganter utitur Phot. Bibl. 191., ut significet Prudentem et scitam negligentiam illam, qua scriptor orationem suam ita ornat, et virtutibus quibusdam dictionis instruit, ut tamen, qui legant, non possint studii et artificii vestigium deprehendere. Contrarium est τὸ ἐπιτηδεύειν, τὸ ἐπιτήδευμα. Locus Photii ita se habet: Τὸ ἐμφατικὸν ὥσπερ ἐναποῤῥίπτει, μηδεμίαν ἐναφιεὶς ἐπιτηδεύματος ἔννοιαν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Προαποῤῥίπτω, Dio Cass. p. 581. * Συναποῤῥίπτω, Philostr. Her. p. 676. Alex. Trall. 7. p. 101=307.]

Διαῤῥίπτω, VEL Διαῤῥιπτέω, Disjicio, In diversas partes jacio, Jacto, Aristoph. Σφ. (58.) 'Ημῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὐδὲ κάρυ' ἐκ φορμίδος Δούλω διαῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις: [vulgo παραῤῥιπτοῦντε. " Διαῤῥίπτω, Wessel. ad Diod. S. 1, 7. 2, 346. 347. Valck. Callim. 185. Brunck. Aristoph. 1, 121. Διαῤῥιπτέω, ad Cha-

rit. 309." Schæf. Mss. "Διεῤῥιμμένον dicitur, Quicquid peccatur contra artificium, et leges oratorias, inprimis in tractatione et dispositione argumentorum, refutationum etc. Phot. Bibl. Cod. 265. Idem ibi vocatur τὸ ἀνοικονόμητον." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 25. * Διεῤῥιμμένως, Polyb. 3, 58, 3. "Clem. Alex. 197. 766. M. Anton. 4, 18." Kall. Mss. "Wessel. ad Diod. S. 1, 7." Schæf. Mss.] Ab illo Διαῤῥίπτω est VERBALE Διάῤῥιμμα, τὸ, quod Bud. interpr. Disjectio, Disjectus: afferens e Xen. (K. 4, 4.) ubi loquitur de cane ad cubile leporis accedente. Vide Ἐπιῤῥίπτω. [* Διάῤῥιψις, Disjectio, Distractio, Xen. K. Ἀ. 5, 8, 3. cf. J. Poll. 3, 129. Schn. ad Theophr. H. Pl. 6, 3, 4. Vide Διασπασμός.]

Ἐκρίπτω, VEL Ἐκριπτέω, Projicio. Exp. etiam Decutio. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀφιέναι, ad Diod. S. 1, 70. 2, 60. Valck. Hipp. p. 261. Jacobs. Anth. 9, 244. Ruhnk. ad Vell. p. 166. Cum sibilis exigo, Reisk. ad Dion. Chrys. 1. p. 629. Aor. 1. pass., Valck. Phœn. p. 357. ad Diod. S. 1, 70. Ἐκ—ρίπτασκεν, Timon Phl. 39." Schæf. Mss. * "Ἐκριπτέον, Clem. Alex. 192." Wakef. Mss.] "Ἔκριμμα, Id quod ejicitur s. ejectum est: ut sunt purgamenta et sordes." Ἔκριψις, Projectio, Decussio, i. e. Actio ipsa projiciendi s. decutiendi: ut e Theophr. affertur de silphio, H. Pl. 6, 3. Ὅτι εὐθὺς φύεται μετὰ τὴν ἔκριψιν, Simulatque in solum projectum et decussum fuerit. Sed non video cur addi necesse sit alterum hoc partic. [* Ἔκριπτος, Tzetz. Exeg. in Il. p. 13, 8. * Δυσέκριπτος s. * Δυσέκρυπτος, Xenocr. Aquatil. §. 58. al. Δυσέκνιπτος. * " Προεκρίπτω, Antea ejicio, Andr. Cr. 266." Kall. Mss. * " Προσεκρίπτω, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. T. 1. p. 54. vel in Notit. Mss. T. 6. p. 547." Boiss. Mss. * Ὑπεκρίπτω, Projicio, Plut. T. 3. p. 871. Reisk.]

[* Ἐνρίπτω, Dio Cass. p. 1255, 19. * " Ἐῤῥίπτω, ad Dionys. H. 5, 339." Schæf. Mss. Vide Ἔῤῥιψις.]

Ἐπιῤῥίπτω, VEL Ἐπιῤῥιπτέω, Superjicio, Injicio, Conjicio in, VV. LL. ἐπέῤῥιψε χεῖρα, ex Epigr. Bud. ἐπιῤῥιπτῶν pro Insiliens, Assiliens, sicut διαῤῥιπτῶν pro Dissiliens a Xen. usurpari tradit, de canibus, (K. 6, 22.) Sed fortasse subaudiendus est hic quoque accus. ille, de quo supra verba feci. [" Fischer. ad Palæph. 199. et Ind., Phalar. 102. Diod. S. 2, 578. 590." Schæf. Mss. " Impetum facio, Jo. Malal. 34." Wakef. Mss. * Ἐπίῤῥιμμα, Alex. Trall. 10. p. 590. * " Ἐπίῤῥιψις (sic,) Jo. Malal. 2, 182." Elberling. Mss.]

Καταῤῥίπτω, VEL Καταῤῥιπτέω, Dejicio, Prosterno. A cujus pass. Καταῤῥίπτομαι est partic. præt. κατεῤῥιμμένος, Dejectus, Prostratus. [" Καταῤῥίπτω, ad Charit. 733. ad Diod. S. 1, 558.: ἑαυτὸν, τὸ σῶμα, ad Lucian. 1, 409. Καταῤῥιπτέω, ad Charit. 733. Καταρίπτω, Manetho 3, 55." Schæf. Mss. Καταριπτέω, 4, 288. * " Κατάῤῥιψις, Dejectio, Orig. c. Cels. 179." Kall. Mss. * Ἐγκαταῤῥίπτω, Heliod. 9, 5. p. 354. Cor., sed vide nott. * " Ἐκκαταῤῥιπτέω, 9. p. 443." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Ἐπικαταῤῥιπτέω, Insuper dejicio, Xen. K. Ἀ. 4, 7, 9. * Συγκαταῤῥίπτω, Eust. Il. A. p. 25, 31. Lucian. 1, 496. Diod. S. Exc. 26. p. 577. μετὰ δημοτῶν ἀνθρώπων, Ad conversationem cum plebeiis hominibus se demittere.]

Μεταῤῥίπτω, VEL Μεταῤῥιπτέω, In diversam partem jacio: ut interpr. Bud. afferens e Greg. περὶ Φιλοπτωχίας, ubi loquitur de bonis caducis, Ταῦτα μὲν γὰρ ῥευστὰ καὶ πρόσκαιρα, καὶ ὥσπερ ἐν παιδιᾷ ψήφων, ἄλλοτε εἰς ἄλλους μεταῤῥιπτούμενα καὶ μετατιθέμενα. Ubi tamen habemus pass., non activum participium. Alibi vero activum affert e Gal. Μεταῤῥιπτῶν ἑαυτὸν ἄλλοτ' εἰς ἄλλο σχῆμα, de febricitante. At in VV. LL. μεταῤῥίπτω exp. Perturbo. [Demosth. 797. " Theoph. ad Autol. 2, 51." Kall. Mss. " Μεταῤῥιπτέω, Casaub. ad Athen. 1. p. 61." Schæf. Mss.]

" Παραῤῥίπτω, s. Παραῤῥιπτέω, Abjicio, Rejicio." [Παραῤῥίπτω, Schol. Pind. Π. 1, 1. " Jacobs. Anth. 9, 343. Brunck. Soph. 3, 445. Brunck. ad Eur. Hipp. 358. ad Soph. Œd. T. 1493. Valck. Diatr. 240. Παραῤῥιπτέω, Alciphr. 394. ad Charit. 562." Schæf. Mss.] " Παραρίπτω, Abjicio, Projicio, " Epigr." [" Palladæ 46. 133." Schæf. Mss. Vide Διαῤῥιπτέω.]

[* Περιῤῥίπτω s. * Περιῤῥιπτέω, Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 212. Orig. c. Cels. 199. unde * Περιεῤῥιμμένος, Cujus nulla ratio habetur, Suid. v. Ἀνήριθμος.]

[* Προῤῥίπτω s. * Προῤῥιπτέω, vide Ὑποῤῥίπτω, " Jambl. Myst. 84." Wakef. Mss.]

[* " Προσρίπτω τινί τι, Aliquid in aliquem conjicio, et tribuo alicui, Amphiloch. 147.: εἰς πρόσωπον, Andr. Cr. 222. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 52. 2, 106." Kall. Mss. Schol. Il. A. 245. Projicio, Athen. 114. Καὶ τὰς ἡσυχίας οὐκ ἄγετε, ἕως ἄν τις ὑμῖν, ὡς κυνιδίοις, ἄρτων ἢ ὀστέων προσρίψῃ.] " Προσ" ριπτούμενον τοῖς κύμασι, Hes. affert pro κυματιζόμε" νον, Qui jactatur undis, Fluctuantem." [* " Πρόσριμμα, Wyttenb. ad Plut. 1, 389." Schæf. Mss.]

[* Συῤῥίπτω s. * Συῤῥιπτέω, Diod. S. 15. p. 495, 19=2, 60.]

Ὑποῤῥίπτω, VEL Ὑποῤῥιπτέω, Jacio subter; Subjicio, Bud., addens ei opponi VERB. Προῤῥίπτω: et afferens h. Greg. l., ubi tamen habentur pass., non activa participia, Ἱματίων στρώσεις προῤῥιπτουμένων τε καὶ ὑποῤῥιπτουμένων. [" Ὑποῤῥίπτω, ad Charit. 562." Schæf. Mss. Ὑποῤῥιπτέω, Gl. Subjecto, " Appian. 1, 695. Ὑποῤῥίπτω, Plut. Eumene 17. Joseph. 688, 35." Wakef. Mss.]

Invenitur etiam Ῥιπτάζω, (factum e ῥίπτω, ut κυπτάζω e κύπτω,) ET Ῥιπτάσκω: sed ῥιπτάζω est solutæ quoque orationis: at ῥιπτάσκω carminibus peculiare esse puto. Quamvis autem videatur sonare potius Jacto quam Jacio, interdum tamen et pro hoc ponitur, sive Projicio, aut Præcipitem do. Sed Il. Ξ. 257. Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, videtur ῥιπτάζων alio quopiam reddendum esse verbo. Nam Projiciens, quod habet ultima interpr., nullo mihi modo placet. At in ea, quæ prima prodiit, tribus Lat. verbis unum hoc Græcum redditum extat, sc. Pulsabat, Prosternebat, Jactabat per domum. At ego, si Lat. unico contentos nos esse oporteat, dixerim potius Proturbabat, Proturbans; nullum enim aptius mihi nunc succurrit. Auctor brevium Schol. exp. ῥίπτων et συνελαύνων. Apud eund. Poëtam est ῥίπτασκον, necnon ῥίπτασκεν, Il. O. (23.) Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, eod. plane modo quo A. (591.) Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Et Od. Θ. (374.) Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα κ. τ. λ. Cum autem et ipse Eust. constituat, uti dixi, thema Ῥιπτάσκω, non video cur in isto Hesiodi loco, (Ἀ. 256.) Τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω, dicatur ῥίπτασκον esse pro ῥιπτάζεσκον. ‖ Ῥιπτάζομαι, Jactor, etc. sequendo interpretationes datas voci activæ. Ῥιπτάζεσθαι, Conflictari, Bud. e Celso, addens dici de ægroto, qui in lecto conflictatur: et subjungens h. l. Plut., ubi tamen metaphorice ponitur, de Cicerone ambigente inter Cæsaris et Pompeii partes, (Cic. 37.) Καὶ δῆλός ἐστι τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα καὶ δυσπαθήσας. [" Meleager 102. Kuster. Aristoph. 237. Wakef. S. Cr. 5, 63. Heyn. Hom. 5, 68. 7, 10. Ῥίπτασκον, ibid. Ῥιπτάζεται, (Gl. Jactatur, Æstuat,) Wyttenb. Select. 316." Schæf. Mss. Ῥίπτασκον est imperf. Ion. pro ῥίψασκον, Buttmann. A. Gr. 1, 395. Cf. Κρύπτασκον. * Διαῤῥίπτασκον, Od. T. 575.] Ῥιπτασμὸς, Jactatio, Conflictatio, Plut. de Non Irascendo, Ἀλλ' ἡσυχάζειν, καὶ μὴ συνεπιτείνειν, ὥσπερ νόσημα, ῥιπτασμῷ καὶ διαβοήσει, τὸ πάθος. [" Inquietudo, Arrian. Epict. 577." Wakef. Mss. Hippocr. 1127. * Ῥιπταστικὸς, M. Anton. 1, 16. p. 14. Τὸ μὴ εὐμετακίνητον καὶ ῥ.] " Καταῤῥιπτάζω, Dejicio, Disji" cio." " Καταριπτάζω, Dejicio. Hes. καταριπτάζον" ται, σκορπίζονται, Disjiciuntur." [* " Μεταριπτάζω, Antimachus in Etym. M." Wakef. Mss.]

ῬΙΠΗ, Impetus ejus quod projicitur: ut λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, Od. Θ. (192.) ubi Eust. exp. ὑπὸ λίθου ὁρμῆς, sed putat posse esse non solum παρὰ τὸ ῥίπτω, sed etiam παρὰ τὰς ῥῖπας, quæ sunt * εὐλύγιστοι. Bud. pro Impetu accipi tradens, affert hunc Basilii locum in Hexaëm. Καὶ τί δεῖ τοὺς ἄλλους ἀπαριθμεῖ-

σθαι ποταμοὺς, ὧν αἱ ῥιπαὶ γεννῶσι τὰ ὑπὲρ τῆς Σκυθίας ὄρη; In VV. LL. exp. Ictus s. Jactus teli missi, velut fulminis, Vis flatuum, Incitamentum, Impetus. Et affertur ex Il. Θ. (355.) ὄλωνται Ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ. Dicitur vero et ῥιπὴ πυρὸς ab Apoll. Rh. Itidemque ῥιπαὶ ἄστρων παμφεγγεῖς a Soph. (El. 105.) ubi exp. στιλβηδόνες. At pro πνοὴ, non infrequens est: quæ etiam exp. Eustathii est alibi: necnon Schol. Apoll. Rh. 1, (1015.) οὐ μὲν ἰούσης Νυκτὸς ἔτι ῥιπὴ μένεν ἔμπεδον. Sic autem et ap. Plut. de Def. Or. e quopiam Poëta, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπάς: [cf. 10, 539. "Ad Charit. 750. Wakef. Ion. 43. Alc. 612. Georg. 96. S. Cr. 1, 63. 3, 69. Jacobs. Anth. 9, 435. 10, 282. 11, 173. 12, 249. Heyn. Hom. 6, 208. 605. 7, 683. 8, 183. 308. Hephæst. p. 2. Valck. Anim. ad Ammon. 60. Brunck. ad Hipp. p. 358. Valck. p. 236. Schol. Il. 22. p. 38. Valck., Wolf. ad Hesiod. p. 100. ad Lucian. 1, 285. Toup. Emendd. 2, 551. (fallitur: non est i. q. ῥιπίς.) 'Ρ. ὀφθαλμοῦ, Valck. Anim. ad Ammon. 19." Schæf. Mss. "Jactus teli, Opp. 'Α. 2, 505.: κεραυνῶν, 3, 21. Volatus, Apoll. Rh. 2, 937. De grandine, Quint. Sm. 14, 77. De igne, Lycophr. 970. De fluctibus, Pind. (N. 3, 102.)" Wakef. Mss. Π. 4, 346. 9, 85. ἀνέμων, N. 1, 103. βελέων, Fr. Inc. 45. πόντου, 60. ῥιπὰν ἀνδροδάμαν οἴνου μελιηδέος, Apoll. Rh. 4, 851. ῥιπῇσί τ' ὀϊστῶν, Opp. 'Α. 2, 535. ῥιπῇ τ' ὠκυάλῳ, Saltu. * 'Ρίπημα, Hes. Ἐν ἀτόμῳ· ἐν ῥιπήματι, ἐν τάχει: cf. 1 Cor. 15, 52. "Valck. Anim. ad Ammon. 19." Schæf. Mss.]

Etiam 'Ριφὴ dicitur, si Servio credimus: cum in Virg. G. 3. Gens effræna virum Rhiphæo tunditur Euro, annotat, Rhiphæo vento, Scythico Euro. Rhiphæi autem montes Scythiæ, ut diximus, a perpetuo ventorum flatu nominati. Nam ῥιφὴ Græce Impetus et ὁρμὴ dicitur, ἀπὸ τοῦ ῥίπτειν. Sed hæc controversa esse possint, cum Græci 'Ριπαῖα ὄρη potius dicant. Dionys. P. (315.) p. 51. Ed. patris mei, Κεῖθι καὶ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο 'Ριπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι. Itidem ap. Historicos: [Strabo 7. p. 452. 458. "'Ριφὴ, Expositio, Abjectio, Lycophr. 235. Jactus, 1326." Kall. Mss. * Αὐτορριφὴς, Schol. Eur. Phœn. 643.]

"'Ριπὰς, sicut et 'Ριπὴ, est ἀνέμου συστροφὴ, teste "Suida. Vide 'Ριπή." [Schneidero valde suspectum est.]

[* "'Ριπόω, Dejicio, Andr. Cr. 62. * Καταριπόω, idem, Sim. Metaphr., Athan. 2, 567." Kall. Mss.]

'Ριπίζω, Ventilo, Plut. (Anton. 26.) Παῖδές τε τοῖς γραφικοῖς ἔρωσιν εἰκασμένοι, ἑκατέρωθεν ἑστῶτες ἐρρίπιζον, Flabello ventulum factitabant, Bud. Affert vero et hæc Galeni, (10. p. 251.) Μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα φύσιν ἔχοντα θερμὴν καὶ ὑγρὰν, * ἀδιάπνευστα καὶ ἀναρρίπιστα [al. ἀρρίπιστα] μένει ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρίῳ· εἰ δ' ἐν κινήσει τε εἴη καὶ ῥιπίζοιτο, δύναιτ' ἂν ἄσηπτα φυλάττεσθαι: Si ventilarentur ut corpus per respirationem, et vento refrigerarentur, Bud. Subjungit et h. Greg. Naz. l., ubi metaphorice usurpatur hoc verbum, Τοῦ καιροῦ ῥιπισθέντος ἤδη ταῖς αὔραις τοῦ πονηροῦ. Idem ap. Philonem, Εἰ μὴ πρὸς ἄνεμον ῥιπίζοιτο τὸ ὕδωρ, vertit, Flatu diventiletur. Apud Jacobum autem 1, (6.) copulantur ἀνεμιζομένῳ et ῥιπιζομένῳ, ubi quidam interpr. ῥιπιζομένῳ, Qui impetu rapitur. Dicitur autem ῥιπίζεσθαι etiam πῦρ, i. e. ignis. In VV. LL. ῥιπίζω, Excito ignem sufflando, Follibus accendo. [Asso, ὀπτάω, Suid. 2, 686. Aristoph. Ἐκκλ. 837. τὰ τεμάχη ῥιπίζεται, Schol. ἀντὶ τοῦ ὀπτᾶται· τὸ γὰρ πῦρ οἱ ἄνθρωποι ἐρρίπιζον, ἵνα ὀπτήσωσιν. "Ad Charit. 508. Jacobs. Anth. 9, 408. 480. 11, 156. Wakef. S. Cr. 5, 152. Bast Lettre 178. Bergler. ad Alciphr. 278. Abresch. Lectt. Aristæn. 193. Wassenb. ad Hom. 135. Toup. Opusc. 2, 98. Emendd. 2, 550. ad Herod. 158. 239. ad Lucian. 1, 325. T. H. ad Dial. p. 97." Schæf. Mss. "Schol. Theocr. 1, 1. Plut. 9, 140." Wakef. Mss. Aristoph. B. 363. * "'Ρίπισμα, Abresch. Add. ad Aristæn. 121. ad Charit. 261. Jacobs. Anth. 11, 54." Schæf. Mss.] 'Ριπισμὸς, et 'Ρίπισις, Ventilatio; Refrigeratio, proprie qualis fit ventilando; ex Alex. Aphr. Μεγάλη δὲ γίνεται ἀναπνοὴ διὰ τὸν ῥιπισμὸν

A τῆς καρδίας. [* 'Ριπιστὴς, Gl. Flabellum. * 'Ριπιστὴρ, unde * 'Ριπιστήριος, e quo * 'Ριπιστήριον, Gl. Flabellum.] 'Ριπιστὸς, Qui ventilari potest, ventilatur, refrigeratur ventilatione. Redditur etiam Perflatilis, et Ventis expositus. [" Jerem. 22, 14. ὑπερῷα ῥιπιστὰ, Cœnacula ventis pervia, ubi alii εὐρύχωρα habent, Apul. Metam. 4. p. 75. Domus tuæ patulum ac perflatilem locum, ubi v. Pricæum p. 207. Hes. 'Ριπιστά· διαπνεόμενα." Schleusn. Lex. V. T. "Toup. Opusc. 1, 573." Schæf. Mss.] Invenitur et bicomp. Ἀναρρίπιστος, Qui non potest ventilari, ventilatione refrigerari, Qui non ventilatur, ventilatione non refrigeratur. Ἀναρρίπιστον σῶμα καὶ * ἀδιάπνευστον, Quod non refrigeratur exhalatione pororum, Bud. e Gal., cujus locum habes paulo ante. "Εὐρίπιστος, Qui facile ῥιπίζεται," [" Chrys. in Matth. c. 3. T. 2. p. 73, 22. Μηδεὶς τοίνυν γινέσθω ἄχυρον, μηδεὶς εὐρίπιστος ἔστω, μηδὲ ταῖς πονηραῖς ἐπιθυμίαις προκείσθω." Seager. Mss.] Quinetiam nomen 'Ριπὶς pro Flabro quoque s. Flabello, i. e. Ventilationis
B instrumento, ponitur, Muscarium etiam interpr. Budæus ex J. Poll. 388. In VV. LL. pro Flabello quo excitantur carbones, ex Aristoph. 'Α. (888.) Τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα: (669.) οὐρίᾳ ῥιπίδι, pro τῇ τοῦ ἀνέμου φορᾷ: vide Schol. Est alioqui ῥιπὶς, etiam Vas e vimine contextum, VV. LL. Ubi tamen falso affertur ex Hom. ῥιπίσι διαμπερὲς οἰσυΐνοισι, cum ibi legatur ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι. [" Jacobs. Anth. 7, 376. 8, 252. 9, 155. 258. 10, 70. Kuster. Aristot. 125. Pierson. Præf. ad Mœr. p. xxi. Toup. Opusc. 1, 463. 2, 98. 250. Emendd. 2, 551. ad Lucian. 1, 348. Casaub. Athen. 1, 29. Lex. Herod. 175." Schæf. Mss. Dionys. Antiq. 7, 9. Hesych. 'Ριπίς· τοῦ σκέλους τὸ ἀκροκώλιον. * 'Ριπίρ· (Laconice,) ῥιπὶς, τὸ πλέγμα, ἢ ἐκ σχοίνων πέτασος. Ἀττικοὶ δὲ, 'Ριπίδα, ᾧ τὸ πῦρ καίουσι· καὶ τραπέζας οὕτω λέγουσι.] Sed et dimin. 'Ριπίδιον pro Flabello affertur e Schol. Aristoph. ('Α. 669.) Quod tamen, si ad formam dimin. respiciatur, sonat potius Flabellulum. [Hesychio autem est μέρος τῆς νεώς.]

C Ἀναρριπίζω, quod proprie de igne dicitur, cum eum languescentem et prope extinctum redardescere facimus, et flatu exuscitamus, ac reaccendimus: unde pro Accendo s. Suscito aut Exuscito generaliter dicitur per metaph. Joseph. A. J. 2. Πόλεμος καθ' ἡμέραν ἀνερριπίζετο, Bellum magis ac magis in dies exuscitabatur, accendebatur. Lucian. (2, 902.) Τὴν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρριπίζομεν, i. e., ut opinor, Excitamus, ut ignis sopitus flabello excitatur. Bud. ἀναρριπίζω e Plut. (6, 507.) et Suida affert pro Excito, Concito, Cieo, Solicito, Irrito. Et Pass. Ἀναρριπίζομαι, Suscitor, Exuscitor. At Diog. L. de Empedocle loquens, (535.) Ὕστερον δὲ γνωσθῆναι, ἀναρριπισθείσης αὐτοῦ μιᾶς τῶν κρηπίδων, Ab igne sursum eventilata, ejecta et eructata, Bud. Apud Lucian. metaphorice, (2, 909.) Ἀναρριπιζομένη ἡ ἰσχὺς πλείων γίνεται. [" Kuster. Aristoph. 121. Diod. S. 2, 540. Toup. Opusc. 2, 201. Alciphr. 154. 326. ad Lucian. 1, 325. 348. T. H. ad Dial. p. 97. Quatio, Ruhnk. Ep. Cr. 210." Schæf. Mss. Nonn.
D J. 19, 219. D. 14, 347.] "Ἀναριπίζειν, Hesychio ταράσσειν, ἐκσείειν." Ἀναρριπισμὸς, Suscitatio, Exuscitatio. [A Schneidero non agnoscitur. * Ἐπαναρριπίζω, Joseph. A. J. 19, 2, 2.] "Προσαναρριπίζω, "Insuper exuscito. Aliis Denuo exuscito." [" Philo J. 2, 442." Wakef. Mss.]

Ἀπορριπίζω, Flatu discutio. Ἀπορριπίζειν, Bud. vertit Abigere, Discutere, Dispellere, e Diog. L. Sed videndum est ne leg. sit potius ἀπορραπίζειν: quam fuisse et ejus conjecturam, ostendit litera α ipsi ι superposita. Quinetiam ex Eod. affert illud verb. Ἀπορραπίζειν pro Depello, item pro Refuto, Reprehendo. [Contrarium vitium, s. ἀπορριπίζω pro ἀπορραπίζω, Schæfero latere videtur ap. Dionys. H. de C. VV. 168.]

Διαρριπίζω, Diventilo, Difflo. Exp. etiam Ventilando s. Flando dispergo, disjicio. Sic autem et verbum Difflo ap. Plaut. pro Flatu disjicio, dissipo. "Διαριπίζεσθαι, Hes. exp. διακοντίζεσθαι." [Vide Διαυγάζω. Cf. Heliod. 9. p. 430. * Διαρίπιστος, unde

* 'Αδιαῤῥίπιστος, Hes. vv. "Ακραγον," Ακροτον. "Toup. Epist. de Syrac. p. 335." Schæf. Mss. * " Εὐδιαῤῥίπιστος, Qui facile projici ac omnino everti potest, Qui facile difflatur, Cyrill. Alex. in Jes. 40. p. 515. Πάντα τὰ ἀνθρώπινα μικρὰ καὶ εὐδ., καὶ εὐανάτρεπτα παντελῶς. Idem in Hos. 13. p. 181. 'Αχλὺς, δρόσος καὶ χνοῦς, καὶ καπνὸς ἐκ καπνοδόχης εὐδιαῤῥίπιστά ἐστι: Hom. Pasch. 14. p. 192. Εὔκολοι πρὸς ἀποφορὰν, καὶ εἰς ἀπάτην εὐδιαῤῥίπιστοι." Suicer. Thes. Eccl.]

'Εκριπίζω, Flando excito s. suscito: ut dicimur Suscitare ignem. Exp. etiam Follibus accendo. A Bud. simpliciter Accendo, ἐκπυρῶ, ap. Aristot. Meteor. 1. Εὔλογον γὰρ, εἴπερ ἡ ἑνὸς ἄστρου κίνησις ἀνάπτει, καὶ τὴν τῶν πάντων ποιεῖν τι τοιοῦτο, καὶ ἐκριπίζειν. Affertur et pro Immitto flando, Impello, e Plut. Othone, (10.) Πνεῦμα προσπεσὸν ἄφνω τὴν παρεσκευασμένην ὕλην ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξεῤῥίπισε. Ut autem ap. Latinos Accendo et Excito, s. Suscito, metaphorice quoque usurpantur, ita et hoc ἐκριπίζω. Plut. (Pomp. 8.) Καὶ τὸ τοῦ Μετέλλου θαρσαλέον καὶ μάχιμον, ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὖθις ἐξεῤῥίπιζε καὶ συνεξεθέρμαινε, Excitabat, Suscitabat, tanquam sopitum ignem, vel languentem: ut legimus ap. Virg. Æn. 5. et 8. sopitos suscitat ignes. In Moreto autem, cujus Poëmatii non parva est ap. me auctoritas, Excitat et crebris languentem flatibus ignem. [" Wakef. S. Cr. 5, 152. Brunck. Soph. 3, 525. Porson. Phœn. 542. Diod. S. 2, 454. ad Lucian. 1, 325. T. H. ad Dial. p. 98." Schæf. Mss. * 'Εκριπισμὸς, Epicurus Diogenis 101.]

[* " Καταῤῥιπίζω, Ventis deorsum fero, Eust. Ism. 246." Wakef. Mss. " Toup. Opusc. 2, 98." Schæf. Mss. * " Μεταῤῥιπίζω, Flatu excito, Eust. Ism. (125.) 141. Pass., Flatu jactor, Nonn. D. 2, 406." Wakef. Mss. " Arrian. Epict. 1, 5. p. 26." Kall. Mss. * 'Υποῤῥιπίζω, Appian. B. C. 1, 105. Dionys. H. de C. VV. 176. Schæf. " Jacobs. Anth. 11, 156." Schæf. Mss.]

" ΡΙΨ, ιπὸς, ὁ, Ramus saliginus, Vimen flexile, " Aristoph. Eip. (699.) Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι: qui versus Proverbialis est. Apud Herod. " (4, 71.) ῥιψὶ καταστεγάζω redditur Paleis contego; " sed hæc interpr. improbatur. Cratem Bud. exp. " in hoc Proverbiali versu, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς " πλέοις. Erasm. autem Virgultum reddit in his Pro" verbialibus itidem verbis, 'Επὶ ῥιπὸς τὸν Αἰγαῖον " διαπλεῦσαι, Virgulto Ægeum transmittere. Vide " Prov. Virgultea scaphula Ægeum transmittere. Ut " autem ῥὶψ, Cratis, sic ῥίπες Crates redditur, Vimi" neæ crates: itidemque 'Ρίπεα a 'Ρίπος, τό. Affer" tur tamen 'Ρίπος, ὁ, e Diosc., pro Crate: 'Επιθεὶς " ῥίπον ἐκ καλάμου: item, 'Επὶ τὸν ῥίπον ἐπιτιθέασι: " hæc, ex 5, 95.: illa, ex 1, 56. in VV. LL. Ubi " redditur etiam Storea, et Matta scirpea." [Cf. 'Ριπίς. " 'Ρὶψ, ad Lucian. 1, 768. Brunck. Aristoph. 3, 138. ad Herod. 147. 313. Casaub. ad Athen. 125. Valck. Phœn. p. 656. 'Επὶ ῥιπὸς πλεῖν, Brunck. Aristoph. 1, 282. 'Ρῖπος, τὸ et ὁ, Wessel. ad Herod. 147." Schæf. Mss. " 'Επὶ ῥιπὸς πλεῖν, Theoph. ad Autol. 87. Plut. 2, 405(=7, 595.)" Wakef. Mss. Aristot. Probl. 15, 5. Οἷον ἐν ταῖς ῥίψεσι, leg. ῥίπεσιν, Gaza exp. Cratibus. 'Ριπὸς (s. ῥίπος,) Æneas c. 29. 'Εν ταρσοῖς καὶ ῥιποῖς, Viminibus, Casaub. 37. 'Ριποὺς καὶ ἄλλα φράγματα.]

" 'ΡΟΑ, ἡ, vel 'ΡΟΙΑ, Malus Punica, Arbor; item " Malum Punicum, fructus; Granatum, Plinio. Plut. " Artax. (4.) 'Ροὰν μίαν ὑπερφυᾶ μεγέθει. Apud " Eund. alibi (6, 660. 8, 535.) legitur ῥοιά. Apud " Diosc. ῥοὰ γλυκεῖα, Malum Punicum dulce: οἰνώ" δης, Vinosum, Resipiens vinum: ὀξεῖα, Acidum." [Greg. Cor. 220. Schæf. Τὸ ἐπεντιθέναι τὸ ῑ τῷ ō τῶν Δωριέων ἐστί· τὴν πνοὴν γὰρ πνοιήν φασι, καὶ τὴν χρόαν χροιὰν, καὶ τὴν ψόαν ψοιὰν, καὶ τὴν ῥόαν ῥοιὰν, καὶ τὴν πόαν ποιάν. " Bene Greg. ῥόαν, non ῥοάν. V. Append. ad Epist. Crit. 31. Hic addere juvat, vocem ῥόα in omnibus Lexicis, quotquot novi, inde a Steph. Thes., usque ad alteram Editionem Schneideriani Lexici falso accentu notari." Bast. Cf. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 23. " 'Ροὰ, Thom. M.

A 786. Brunck. Aristoph. 2, 249. (Σφ. 1267.) Fr. 220. 227. Phryn. Ecl. 108. ad Mœr. 338. Ammon. 123. 'Ροιὰ, ῥόα, Reiz. de Acc. 121. ad Mœr. 295. 'Ροιὰ, ibid. et 338. ad Charit. 427. Jacobs. Exerc. 2, 111. Anth. 8, 128. 168. 203. 12, 356. 462. Philipp. 20. et Jacobs., Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 786. Brunck. Aristoph. 2, 249. Casaub. ad Athen. 145. Toup. Opusc. 2, 168. Ammon. 123. Greg. Cor. 99. Arbor, Anal. 1. p. 2." Schæf. Mss. Athen. 650. Spanheim. ad Callim. H. in Pall. p. 561. Schn. Ind. Theophr. * 'Ροΐδιον, Athen. 650. 'Ρ., ὡς βοΐδιον, τὸ ὑποκοριστικόν: Schæf. ad Greg. Cor. 29. Matth. Gr. Gr. 127. Geop. 10, 76, 4. * " 'Ροίδιον, 'Ροΐδιον, ad Mœr. 276. ad Diod. S. 1, 281. Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 786. Porson. Hec. p. 51. Ed. 2." Schæf. Mss. 'Ροίδιον, 'Ροΐδιον, * 'Ρούδιον, * 'Ρώδιον, Lobeck. Phryn. 87. * 'Ροϊδάριον, Phav. Lex. p. 143.]

" 'Ροὼν, ῶνος, ὁ, Malis Punicis consitus locus, ap. " Zachar." [12, 11.]

" 'Ροΐτης οἶνος, Rhoites vinum, i. e. ἐκ ῥοῶν con-
B " fectum, E malis Punicis, Diosc. 5, 26."

" 'Ροΐσκοι, Corymbi aurei, ornatus gratia sacro" rum stolis annexi, ob mali Punici similitudinem " ita dicti, Exod. 28, (29.) 'Ροΐσκους χρυσοῦς καὶ κώ" δωνας, VV. LL., in quibus tamen præfixum est " ῥοΐκοι, sine σ, pro malis Punicis." [Joseph. A. J. 3, 7. p. 142. Ed. Haverc. Suid. 'Ροΐσκοι· κόμποι χρυσοῦφαντοι, ὅμοιοι ῥοιαῖς, εἰς κόσμον δὲ ὄντες τῆς τοῦ ἱερέως στολῆς. " Ad Phalar. 305." Schæf. Mss. Basil. ap. Albert. ad Hes. v. Κοσύμβη. " Diog. L. (6, 72.) p. 191. HSt. Δίδωμι δὲ τῷ Καλλίνου παιδίῳ θηρικλείων ζεῦγος, καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ῥοιάκων ζεῦγος, ψιλοτάπιδα ἀμφίταπον, περίστρωμα, προσκεφάλαια δύο τὰ βέλτιστα τῶν καταλειπομένων. Vera lectio est ῥοΐσκων, Gemmarum mala Punica referentium." Seager. Mss. Vide nott. ad Hes. v. 'Ροίαγξ· φάραγξ.] " 'Ρωὰ, pro ῥοιά. Item Costæ " tenuiores mollioresque, ῥωαὶ dicuntur. VV. LL."

" 'Ρούσιος, Color qualis est rubricæ Sinopicæ, ut " quidam tradunt. In VV. LL. Russeus s. Russa-
C " tus, Coccinus color et flammeus; vel, Qualis est " rubricæ Sinopicæ. Nam ab Interprete Homeri " Od. I. (125.) μίλτος EXP. ῥουσιώδης πηλός. Diosc. " 4. cap. de antirrhino, Καρπὸν δὲ φέρει μόσχου ῥισὶν " ὅμοιον, ῥούσιον ἰδεῖν. Sic Paulus Ægin. ῥούσιον " ἄνθος ἔχουσαν dixit anagallidem, cui flos puniceus. " Et ap. Constantinum, Geop. 11, c. de Violis, " (23.) "Ια τὰ πορφύρεα, καὶ τὰ ἄλλα πάντα, τά τε " χρυσίζοντα καὶ τὰ ῥουσίζοντα," [ubi nota v. * 'Ρουσίζω.] " His additur, aurigatorum factiones, quæ " Studia adversaria Plinius dicit, insignes quatuor " ap. antiquos fuisse: ut et Cassiodorus tradit: " Prasinam, Russatam, Albatam, et Venetam: quas " sic designat Xiphil. Nerone, Τῇ λευκῇ, τῇ τε πυῤῥᾷ " σκευῇ χρωμένους Πρασίους καὶ Οὐενετίους. Hinc " illud Juvenalis, (7, 114.) Parte alia solum russati " pone Lacertæ," [Lacernæ.] " Et Plin. 7, 53. Felice " russato auriga elato, etc. Hæc e VV. LL. quæ etiam " ad Vitruvii Interprr. 5, 2. remittunt." [" 'Ρούσιος, Jacobs. Anth. 11, 44. Athlet. Stat. 61. * 'Ρούσεος,
D Fischer. ad Palæph. 196." Schæf. Mss. " Jo. Malal. 1, 38. bis." Elberling. Mss. * 'Ρούσσαιος, Palæph. 52, 7. Cf. Lydus p. 46. Salmas. in Solin. p. 167. 634.]

'ΡΟΔΟΝ, τὸ, Rosa: ab Æolibus DICTA Βρόδον, præfigentibus β, ut aliis quibusdam vocibus: cum sc. SCRIBUNT Βράκος pro ῥάκος, ET Βρίζα pro ῥίζα, ET Βρυτὴρ pro ῥυτήρ, [Barker. ad Etym. M. 1119.] quod ἀκανθοβόλον alicubi vocavit Nicander, propter ἀκάνθας, quarum meminit et Anacr. in Ode illa, si bene memini, quæ rosæ habet encomium. De his et Lucian. (2, 38.) Τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Apud Eund. legimus etiam πνοὴ ῥόδων, sicut et ἴων, (1, 74.) Τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν. Sic interdum a Latinis Rosæ et Violæ præ ceteris floribus commemorantur. Et Philostr. Ep. Καὶ ταῖς ἀκάνθαις τῶν ῥόδων χαίρομεν. Sic Spina et Rosa ap. Latinos: ut in hoc Ovidiano versu, Et

riget amissa spina relicta rosa. Metaphorice autem usa est ῥόδων appellatione Sappho, cum objecit cuidam ἀμούσῳ et ἀμαθεῖ mulieri, eam οὐ μετέχειν ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης. || 'Ρόδον quasi ὄδον, pro ὄζον, ab ὄζω, Etym. sed addens, per antiphrasin, quasi μὴ ὄζον, ἀλλ' εὔοσμον ὄν. Qua in re illi nequaquam assentior, cum ὄζω de suavi etiam odore dici constet. Plut. autem Symp. 3, 1. vult ῥόδον esse appellatum, quia ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀδωδῆς ἀφίησι. Ita enim scr. est ibi, non ἐδωδῆς, ut habet Aldina Ed. ["Thom. M. 784. ad Charit. 506. (249. 258.) Jacobs. Anim. 316. Anth. 6, 106. 412. 7, 137. 11, 148. 303. ad Meleagr. p. 2. 16. Brunck. ad Anacr. p. 128. (114.) ad Herod. 686. Villoison. ad Long. 37. Abresch. Lectt. Aristæn. 318. Ammon. 123. Koen. ad Greg. Cor. 20. Ejus usus in bibendo, Bast Lettre 208. Pudendum muliebre, Valck. Adoniaz. p. 281. (Pherecrates Athenæi p. 269.) 'Ρόδον παρελθὼν μηκέτι ζήτει πάλιν, Toup. Opusc. 1, 400. Jacobs. Anth. 11, 310. Τρισὶ ῥόδων κάλυξιν ἀπομάξασθαι τὰ ὄμματα, Casaub. ad Athen. 1. p. 11." Schæf. Mss.]

'Ροδοδάκτυλος, ὁ, ἡ, Roseos digitos habens, Roseis digitis micans, fulgens, Auroræ epith. passim ap. Hom.: ut Il. A. (477.) Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, ubi Auctor brevium Schol. exp. ῥοδόχρους, et διαυγής: addens, Πυῤῥώδης γὰρ ὁ ἀὴρ ὄρθρου γίγνεται ἐν τῇ ἀνατολῇ. Quibus subjungit, appellatione τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων, i. e. Digitorum manus, figuram radiorum nobis ante oculos ponere. Sed mihi non placet illud πυῤῥώδης de rosæ colore dictum: atque adeo an, ut πυῤῥός, sic et πυῤῥώδης dicatur, non immerito fortasse dubitet quispiam. Unde etiam suspecta esse possit hæc lectio: sic tamen ut nec πυρώδης reponendum videatur. Nec enim dubito quin roseus rubor ab Hom. auroræ tribuatur, ubi eam hoc epitheto ornat. Roseum autem ruborem puellæ tribuit Ovid. Idem vero variis in Il. varie ad hoc epith. ῥοδοδάκτυλος alludens, alicubi ipsam Auroram vocavit Roseam deam, alicubi Lampada roseam ei dedit. Quinetiam quemadmodum rosæ Purpureæ dicuntur, sic et auroram Purpuream dixit. Pulcerrime vero Metam. 2. epithetum illud hac descriptione expressit Ovid., ecce vigil nitido patefecit ab ortu Purpureas aurora fores et plena rosarum Atria. Idem Poëta ad alterum epith. Auroræ, sc. κροκόπεπλος respiciens, eam nobis descripsit ac velut depinxit Croceis invectam rotis: alibi ejus Capillos croceos esse testatus est. Virg. autem, ut ceteros Poëtas taceam, bigas et quadrigas roseas Auroræ tribuisse, satis notum est. Quibus hoc addo, Lucr. soli quoque hunc colorem dedisse: cum cecinit illum face rosea inferre lumina cœlo. Sed hanc locorum utriusque linguæ Poëtarum collationem cuidam non minus utili quam jucundo futuro operi reservo. Aristot. Rhet. 3. Διαφέρει δ' εἰπεῖν οἷον ῥοδοδάκτυλος ἠώς, μᾶλλον ἢ φοινικοδάκτυλος, ἢ ἔτι φαυλότερον, ἐρυθροδάκτυλος.

'Ροδοδάφνη, Frutex idem cum eo qui Nerium appellatur, Diosc. Impositum autem fuisse hoc nomen cuidam homini in Syria, testatur Lucian. (3, 183.) cujus appellationis causam afferre eum pudet, ut quidem ipse addit.

'Ροδόδενδρον, idem ille Frutex qui etiam ῥοδοδάφνη, de quo dictum fuit modo.

'Ροδοειδής, Rosarum speciem præ se ferens, Rosarum colorem referens. Qua signif. dicitur magis verbum ῥοδόχρους. ["Roseus, Musæus 113." Kal. Mss. "Nonn. D. 5, 208." Wakef. Mss. * "'Ροδοειδῶς, Pseudo-Chrys. Serm. 60. T. 7. p. 420. Τὴν τῷ αἵματι Ἰησοῦ καρδίαν μου ἐῤῥαντισμένην, ῥ. ἀνθοῦσαν ταῖς ἡδοναῖς ἐβορβόρωσα." Seager. Mss.]

[* 'Ροδόμαλον, Roseæ genæ, Theocr. 23, 8. cf. 7, 117.]

'Ροδόμελι, Mel rosaceum. Sic paratum fuit a veteribus, quemadmodum e Philagrii libello de Suavibus Potionibus Oribasius atque Aëtius referunt: Tribus partibus succi rosarum exunguium excolati pars una mellis adjicitur. Coquitur ad solem calidum diebus pluribus, eod. modo quo ὀμφακόμελι, et postea asservatur. Quod si turbulentus aut frigidior aër fuerit, quando mel rosaceum paras, admisto optimo melle ad rosarum succum, et per rarum panniculum vel linteum excolato, simulque ad lentum ignem coquito, donec quarta aut tertia succi pars consumta sit: atque sic exceptum medicamentum asservato: cumque calidiorem videris aërem, velut ὀμφακόμελι insolato. Astringit leniter, proindeque refrigerare potest. Habet et vim extersoriam e melle. Habet et subamarum quiddam, et leniter acre: unde ori commodum est inflammato propter calidi humoris influxum, et quibus acres atque biliosæ fluxiones in ventrem fiunt, præsertim post vomitum. Exhibetur etiam aqua dilutum iis quibus venter exæstuat, citra humorem, item febricitantibus, vigore jam totius morbi instante et particularis accessionis. Sæpe etiam per febres largius semel epotum convenienti tempore, morbum solvit, sudoribus obortis, aut alvo subducta. Tale quidem fuit ῥοδόμελι simplex, a quo aliud habetur purgatorium ap. Aëtium 3, 74. Gorr. [Alex. Trall. 12. p. 229.]

'Ροδόμηλον, τὸ, Confectio e rosis et malis cotoneis, parata hunc in modum: Succi malorum cotoneorum sextarius unus, rosarum libræ tres, mellis sextarii tres, aquæ sextarii quinque simul miscentur et coquuntur. Verum quoniam rosæ non eod. tempore quo mala cotonea reperiuntur, convenit eas cum melle suo tempore componere, ac, ubi mala provenerint, totam compositionem moliri. [Alex. Trall. 1. p. 8.]

[* 'Ροδομιγής, Clem. Alex. Pæd. 235.]

'Ροδόπηχυς, ὁ, ἡ, Roseos habens lacertos, i. e. Roseo rubore suffusos. Ad verbum, Roseos habens cubitos. Hesiod. (Θ. 251.) Ἱππονόη ῥοδόπηχυς. ["Jacobs. Anth. 6, 437. 10, 118. Valck. Adoniaz. p. 405. Wakef. S. Cr. 1, 11." Schæf. Mss.]

'Ροδόπνοος, Rosarum odorem habens. Utitur quidam ap. Athen. ["Nicet. Eugen. 1, 90." Boiss. Mss.]

[* 'Ροδόπυγος, Anal. 1, 504. "Ad Hesych. 2, 1119. n. 10." Dahler. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 71." Schæf. Mss.]

[* 'Ροδοπώλης, Gl. Rosarius.]

'Ροδόσταγμα, τὸ, Rosarum liquor, Bud. ex Hippiatria. ["T. H. ad Plutum p. 155. Boiss. Philostr. 387." Schæf. Mss.] Quod autem DICITUR 'Ροδόστακτον, sic parari Paulus docet 7, 15. Rosarum, quibus ungues sint exemti, succi sextariis duobus mellis sextarius unus adjicitur: incoquuntur assidue despumando, donec quarta pars fuerit absumta. Non est aliud quam ῥοδόμελι. Gorr.

[* 'Ροδοστεφής, Nonn. D. 48, 681.] [* "'Ροδόσφυρος, Jacobs. Anth. 6, 437." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 1, 137.]

'Ροδοφόρος, Rosifer, Rosas ferens: ut ἔαρ ῥοδοφόρον, quod et generali epitheto ἀνθοφόρον. [3 Macc. 7, 17.]

'Ροδόχροος, ET 'Ροδόχρους per crasin, Rosarum colorem habens, Roseus: Πυῤῥὸν καὶ ῥοδόχρουν, Diosc. ["Sosipater 3. ad Charit. 298." Schæf. Mss. "Opp. 'A. 1, 130." Wakef. Mss. * 'Ροδόχρως, Theocr. 18, 31. * 'Ροδόχροια, Const. Manass. Chron. p. 24. e lect. var. (=46.)" Boiss. Mss.]

[* 'Ροδάκανθα, Gl. Rosetum.] 'Ροδωπός, ὁ, ἡ, Qui est roseo aspectu. In VV. LL. e Diosc. ῥοδωπὸν τὴν χρόαν, Quod roseo est colore. Et FEM. 'Ροδῶπις, ιδος, ἡ, Quæ roseo est aspectu, roseis est oculis. Fuit autem et Meretricis cujusdam nomen, ["Jacobs. Anth. 8, 156. Bentl. Opusc. 80. ad Diod. S. 1, 75." Schæf. Mss.]

'Αγριόῤῥοδον, Saliunca, VV. LL.

Διάῤῥοδος, ὁ, ἡ, unde Διάῤῥοδα κολλούρια, Certæ collyriorum species e rosis compositæ. Eorum multæ etiam differentiæ sunt: διάῤῥοδον Nili, omnium celeberrimum: διάῤῥοδον τὸ διὰ τῶν οβ, quod alio nomine χλωρὸν appellatur: διάῤῥοδον λευκὸν, * εὐελπίδιον, κρόκινον, ὡραῖον, quorum compositiones habentur ap. Gal., Aëtium, et Paul. Ægin. [Alex. Trall. 129. 138. 141. 159.: διὰ ῥόδων κολουρίου, 181. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Πολύῤῥοδος, Multas rosas habens, Rosis abundans:

λειμὼν, ex Aristoph. [B. 448.] Item Πολύῤῥοδης, A
Abundans s. Conspersus rosis, VV. LL.

'Ροδόεις, Rosaceus, Roseus: ἄνθεα, Rosei flores, i. e. Rosæ, ex Eur. (Iph. A. 1298.) Et metaph. ῥοδόεντα χείλεα, Rosea labella. Hes. ῥοδόεντα exp. πυῤῥά. Homero autem (Il. Ψ. 186.) ῥοδόεν ἔλαιον esse putatur, quod postea dictum fuit ῥόδινον. [" Markl. Iph. p. 178. Wakef. Trach. 12. Jacobs. Anth. 7, 323. Antiphil. 6. Heyn. Hom. 6, 557. 8, 393. Toup. Opusc. 2, 128." Schæf. Mss.]

'Ρόδεος, Roseus. In Epigr. ῥοδέῃ κάλυκι, Rosæ calyculo. Apud Athen. ῥόδεα ἄνθη vocat quidam periphrastice τὰ ῥόδα, sicut Eur. ῥοδόεντα ἄνθεα vocasse illa traditur. E Nicandro λίπεϊ ῥοδέῳ pro ῥοδίνῳ ἐλαίῳ, A. (155.) 'Οργάζων λίπεϊ ῥοδέῳ. 'Ρόδεος interdum Roseus, i. e. Qui est rosei coloris, Purpureus; aut etiam Pulcer aspectu, Formosus: unde ῥοδέη Παφίη, Epigr. Accipitur et pro Odorato. Nam Hes. ῥόδεα exp. ἐρυθρά: idem ῥόδεον exp. εὔχρουν, et εὐῶδες, necnon εὐειδές. [" Jacobs. Anth. 6, 437. 7, 324. 8, 65. 9, 163. 11, 148. Musgr. Tro. 856. Valck. B
Anim. ad Ammon. 204. Wakef. S. Cr. 1, 11. Fischer. ad Anacr. p. 116." Schæf. Mss. "Nonn. D. 9, 295." Wakef. Mss. 'Ροδέη, 'Ροδῆ, Schæf. Apoll. Rh. (3, 1020.) 1. p. 329. 'Ρόδεον, an Græcum, ibid. * " 'Ροδεόχρους ἡμέρα, Const. Manass. Chron. p. 5(=9.)" Boiss. Mss.] Legitur etiam 'Ρόδειος ap. Suid., cum substantivo στέφανος: ut habes infra ῥόδινος στέφανος. In VV. LL. habetur et 'Ροδεία, quod exp. Sertum e rosis. Apud Var. legitur, ῥοδεία, ταινία, ὁ ἐκ ῥόδων στέφανος. Sed fortassis ap. eum, e quo hæc descripsit, non ponitur interpunctio inter ῥοδεία et ταινία. [* " 'Ροδαῖος, Heyn. Hom. 7, 555." Schæf. Mss.]

'Ρόδινος, Rosaceus: ut ῥόδινον ἔλαιον, passim ap. Medicos, Rosaceum oleum: quod et Rosaceum sine adjectione appellatur interdum: quinetiam Rosam ipsum vocasse existimatur Celsus. Legimus vero et ῥόδινον μύρον, cum ap. alios, tum ap. Athen. (688.) Apud Eund. (675.) et ῥόδινος στέφανος, Corona e rosis facta. [" Jacobs. Anth. 9, 20. Toup. Opusc. 1, C
248. Fischer. ad Anacr. p. 116. Heyn. Hom. 8, 393." Schæf. Mss.] Sed VV. LL. scr. 'Ρόδιον cum subst. μύρον ex Aristot. [Aristoph. A. 943.] pro Rosaceo unguento. Suid. quoque habet, 'Ρόδια, μύρα: item 'Ρόδιον, φυτόν. Gorr. autem ῥόδιον esse ait Nomen medicamenti aridi acris et erodentis, quod refertur ad Heram. Diversis id modis describitur a Paulo 7, 13. et ab Aëtio 14, 36. Eo Paulus utitur 4, 43. ad ulcera in quibus caro supercrescit, eoque similiter crustas inducit, sanguinemque quavis e parte profluentem probe sistit, 4, 53. Sed et 'Ροδία ῥίζα in VV. LL. e Diosc. (4, 45.) Rhodia radix, Herba quædam in Macedonia nascens, sic dicta quod rosarum odorem referat, si interatur. Hesychio autem 'Ροδία est Calceamenti genus; item Vitis genus. Ubi non immerito fortasse quispiam suspicetur esse eam, quæ ῥοδωνιὰ vocatur ap. Suid., i. e. quam, illo teste, quidam ita vocant, tanquam a colore roseo ita dictam; atque adeo perperam irrepsisse ῥοδωνιὰ illud pro ῥοδία. Fit certe et a Virg. mentio Rhodiæ uvæ, G. 2.; sed D
quidam hanc a Rhodo insula nomen accepisse tradunt. At vero 'Οξυῤῥόδινον vel 'Οξυρόδινον, sine adjectione substantivi ἔλαιον, Oleum rosaceum aceto temperatum. [Athen. 67.] Sed cum varius esse possit utriusque modus, qui temperatissimus est, recipit olei rosacei partes quatuor, aceti unam, Gal. περὶ Εὐπορίστων init.

" 'Ροδαρὸν τοῦ σώματος, Coloris bonitas in corpore " habitiore et bene temperato, speciosum quid et " roseum præ se ferens: ut in delicatis pueris inge-" nuisque, molliter educatis, apparet. Ita VV. LL., " in quibus affertur ex Josepho de Antiq. (17, 11.) " ubi loquitur de Pseudoalexandro, qui facile agnitus " est, Ὅτι αὐτουργίᾳ ἐτετράχωτο, καὶ οὐκ ἔσχε τὸ ῥοδα-" ρὸν τοῦ σώματος ὑπὸ τροφῆς καὶ γενναιότητος συνερ-" χόμενον. Sed ibi corrupte ῥωδαρὸν pro ῥοδαρὸν " legi tradunt." [Codd. exhibent ῥάδαλον, ῥαδαρὸν, et ῥαδινόν. * 'Ροδαλὸς, i. q. ῥόδεος, Opp. K. 1, 501. παρειαί. Schneidero susp.]

'Ροδίτης οἶνος, Vinum rosatum, s. Conditum rosaceum. Est Vinum e rosis factitium, quod Palladius ætate sua fieri solitum hoc modo, docet his verbis: Quinque libras rosæ pridie purgatæ in vini veteris viginti sextarios merges, et post triginta dies despumati mellis libras decem adjicies, et uteris. Plinius vero vinum rosaceum sic condiri tradit: E rosæ foliis tusis in linteoloque in mustum collatis cum pondusculo ut sidat, quadraginta pondere denariorum in sextarios vicenos musti: nec ante tres dies vase aperto. Cui conditur æ non multum absimilis est, quam Dioscorides docet hunc in modum, Siccas tusasque rosas libræ pondo in linteolo colligatas in musti sextarios octo demittito, et post tertium mensem per colum trajectum diffundito et reponito vinum. Alia ab iis habetur compositio ap. Apicium, itemque alia ap. Constantinum Cæsarem, 8, 2. Gorr.

'Ροδουντία λοπὰς, Olla odoratissima, quæ in mensam ferebatur, Bud. ex Athen. In VV. LL. esse dicitur Odorati edulii genus et scitamenti, in quo intritæ rosæ: quod in olla ferebatur ad mensam. Apud eund. Athen. (406.) legitur 'Ροδωνία de eadem. [Patina de rosis, Apicius 4, 2.]

'Ρόδη, vel 'Ροδῆ, [contr. e 'Ροδέη,] Frutex rosas producens. Apud Hes. ῥόδη, ap. Ammonium ῥοδῆ. [" Sic recte etiam ap. Athen. 50. 52." Schw. Mss. " 'Ρόδη, Thom. M. 784. Jacobs. Anim. 193. 'Ροδῆ, Casaub. ad Athen. 145. Ammon. 123. Valck. Anim. 203." Schæf. Mss. Vide 'Ρόδεος.] Itidem vero nom. 'Ροδωνιὰ, pro Frutice rosarum e Theophr. affertur in VV. LL., sed male scriptum habent ῥοδονιὰ, cum o, in secunda etiam syllaba. Possit vero suspecta esse et hæc interpr., cum ῥοδωνιὰ illi ipsi Ammonio, ubi de ῥοδῆ agit, itidemque Suidæ et Hesychio, sit Locus ubi sc. rosæ nascuntur, qui Lat. Rosarium, Rosetum: sicut 'Ιωνιὰ est Violarium. Addit vero Hes. et Κρινωνιὰ, ἔνθα τὰ κρίνα, sub. φύεται. In VV. LL. affertur e Theophr. pro Toto cespite et planta rosæ, H. Pl. 2, 2. Suidas exp. ἡ τῶν ῥόδων φυτεία: item ὁ τῶν ῥόδων λειμών: addens, Rhododaphnen quoque ita vocari, secundum quosdam: quinetiam existimari a nonnullis esse et Nomen vitis ferentis uvam rosei coloris: de qua signif. dixi paulo ante, in 'Ροδία. Hesychio autem ῥοδωνιὰ præter illam primam signif., est duntaxat τὸ ἀνδρὸς αἰδοῖον, Pudendum virile. [" Thom. M. 449. 784. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 82. Villoison. ad Long. 236. Valck. Adoniaz. p. 281. Abresch. Lectt. Aristæn. 318. Ammon. 123. Pudendum muliebre, Toup. in Schol. Theocr. 218." Schæf. Mss. Demosth. 1251. Ælian. H. A. 14, 24. I. q. ῥοδοδάφνη, Phot., Bekk. Anecd. 299.] Dicitur porro etiam 'Ροδὼν, ῶνος, ὁ, pro Rosario. [" Jacobs. Anth. 10, 154." Schæf. Mss. 'Ροδεὼν, Gl. Rosetum. 'Ροδὼν, * 'Ρόδων, Greg. Cor. 884. Schæf. 'Ρόδωνες, ap. Alexandrinos, Venti, iidem qui ὀρνιθίαι, Olympiod. ad Aristot. Meteor.]

'Ροδὶς, ίδος, ἡ, Pastillus e rosis confectus. Plur. ῥοδίδες, Pastilli e rosis confecti, Diosc. [1, 131.]

'Ροδίζω, Rosæ similis sum, Rosam refero, colore sc. vel odore. Sed Diosc. addit dat. ὀσμῇ, dicens, 'Ροδίζει τῇ ὀσμῇ, pro Odore refert rosam, s. imitatur, vel Odorem rosæ repræsentat. || Roseo colore tingo, vel purpureo, ut vertit Bud. ap. Alex. Aphr. Τοῦτο δὲ ἦν αἷμα τὸ ῥοδίζον τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραῖνον: [Probl. 1, 12. 14. Athen. 677. Geop. 14, 16, 2. ῥοδίζον γένειον. * 'Ροδισμὸς, Gl. Rosalia, f. leg. Rosatio.]

[* " 'Ροδέω, Rosas refero, Andr. Cr. 195." Kall. Mss. * 'Ροδόω, unde * 'Ροδωτὸν, Gl. Rosatum.]

'Ρόδαξ dimin., ut λίθαξ: ῥόδαξ, ὑποκοριστικὸν ὡς λίθαξ, Bud. e Demetrio. Sed ut λίθαξ vocatur Lapillus, sic etiam ῥόδαξ an dici possit Parva rosa, q. d. Rosula, dubitet forsan quispiam: donec aliquo testimonio usus dimin. hujus confirmatus fuerit. [Schæf. Greg. Cor. 240. * 'Ροδάκινον, i. q. * δωράκινον, Malum Persicum, Salmas. ap. Du Cange p. 1304. Alex. Trall. 7. p. 323. 342. 9. p. 537., 11. p. 605., 12. p. 678. Vide Nicias ad Geop. 10, 13. p. 669.]

'ΡΟΙΖΟΣ, ὁ, Stridor: ut οἰστῶν ῥοῖζον vocat Hom. Sagittarum stridorem, Il. Π. (361.) Σκέπτετ' οἰστῶν τε

ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. Sic Philo, Καὶ γὰρ πόῤῥωθεν μετὰ ῥοίζου, καθάπερ βέλος, εἰσακοντίζεται. Plut. dixit etiam πνευμάτων ῥοῖζον, (6, 63.) Ὥσπερ γὰρ ὑὸς βοὴν, καὶ ψόφον τροχιλίας, καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάττης κτύπον ἀκούοντες, ἐνοχλούμεθα καὶ δυσχεραίνομεν: sc. Ventorum stridorem legimus ap. Lat. Poëtas, et Ventos stridentes. Feminino genere ex Ionicæ dialecti consuetudine, Od. I. 315. Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ, ubi exp. συριγμῷ: at Auctor brevium Schol. exp. ἀσήμῳ φωνῇ, item συριγμῷ. Eust. quoque συριγμὸν Cyclopis ita vocari ab Hom. ait, volente συριγμὸν illum ἀγριαίνειν. Cyclopis certe συριγμὸν memini et ab Ovidio ita describi, Met. 13. Senserunt toti pastoria sibila montes, Senserunt undæ. Dixerat autem paulo ante, Huc ferus ascendit Cyclops, mediusque resedit. Lanigeræ pecudes nullo ducente secutæ. Non libenter tamen hic ῥοίζῳ ad Cyclopem refero, sed ad ipsas oves referre malo, i. e. ad strepitum quem edunt multæ simul gradientes. Nam ῥοῖζος ab Hes. exp. etiam ψόφος, item ἦχος: addente significare et ῥεῦμα σφοδρόν. Fortasse vero et Impetum interpretari possimus, si tamen Impetus ovibus tribui queat, ut Bud. ῥοῖζον a Plut. usurpari ait de Impetu procurrentium militum in pugnæ initio. In VV. LL. exp. Impetus cum stridore, item Impetus simpliciter: ex Josepho, Ῥοίζῳ καὶ βίᾳ, Impetu atque violentia. ‖ Ῥοῖζος factum est per onomatopœiam, ad imitationem soni literæ ρ, ut σίζειν e sono literæ σ, et ζέειν e sono τοῦ ζ, et βόμβος e sono τοῦ β. Vide Eust. [" Wakef. Trach. 568. Heyn. Hom. 6, 99. Jacobs. Anth. 9, 480. 11, 57. 173. Exerc. 2, 167. Villoison. ad Long. 103. Ῥοῖζος, ἡ, Toup. Opusc. 2, 291. Porson. ad Odyss. p. 36." Schæf. Mss. " Opp. Ἁ. 2, 352. Ælian. H. A. 97. 935." Wakef. Mss. " Ῥοῖζος, Stridor qui singulis literis proprius est per se, v. c. literæ ρ. Dionys. H. de C. VV. c. 14. (p. 90. 114.) Deinde ῥ. λόγου etiam notat Vim dicendi, et Impetum quendam, quem alibi τὸ πνεῦμα, ὁρμὴν, ἦχος, dicere solent. Vide Philostr. V. S. 2. p. 59. Eadem et ῥύμη dicitur." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ῥοιζόθεμις, ιδος, ἡ, Tumultuosa controversia, Cic. ad Att. 14, 10. Victorius autem * Ῥηξόθεμις maluit.]

[* " Ἄῤῥοιζος, T. H. ad Plutum p. 415. Kuster. Aristoph. 16." Schæf. Mss. " Eust. Il. 886, 29." Wakef. Mss. * " Εὔροιζος, Herodian. Epimer. 252. et n." Boiss. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 117." Kall. Mss. * Παλίῤῥοιζος, Opp. Ἁ. 5, 220.] Πολύῤῥοιζος, Multum stridorem edens, vel Strepitum, Multistrepus. Pro πολύφλοισβος e Nicandro affertur, Θ. 792. * Τανύροιζος, Opp. K. 4, 194. al. Τανύῤῥιζος.]

Ῥοιζώδης, Stridorem edens, vel Magnum stridorem, aut Strepitum edens, Streperus. E Galeno, Ἐκφύσησις, ἡ ἐκπνοὴ ῥοιζώδης, Cum strepitu emissus spiritus. VV. LL. [Plut. 9, 652. Τὸ ῥοιζῶδες τῆς περιαγωγῆς. * " Ῥοιζήεις, Nonn. D. 6, 191." Wakef. Mss. * Ῥοιζαῖος, Fr. 23, 3. πῦρ.]

* Ῥοιζέω, Strido, Stridorem edo. Plin. ῥοιζεῖν interpr. Stridere, cum pro his Aristotelis, Οἱ κτένες ὅταν φαίνωνται ἀπερειδόμενοι τῷ ὑγρῷ, ὃ καλοῦσι πέτεσθαι, ῥοιζοῦσι, dicit, Creditur item aquatilium pectines stridere, cum volant. Exp. ῥοιζέω et Sibilo cum stridore, item simpliciter Sibilo. Eust. dicit pastorem dici ῥοιζεῖν, i. e. συρίττειν, ex Hom., intellige autem ex illo Hom. loco, in quo ῥοῖζον Cyclopi tribuere existimatur, ut ante docui. At in hoc versu Homeri Il. K. (502.) Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ, redditur ῥοίζησεν, Sibilo innuit. Et PASS. Ῥοιζέομαι, Cum stridore volvor, volutor, circumagor. Pro cujus significationis exemplo affertur h. Greg. Naz. locus ex Oratione in Jul. Οὐδὲ ῥοιζουμένῳ τροχῷ συγκυκλούμενος, οὐδὲ ὄρνισι τὸ ἧπαρ κειρόμενος. Ex Epigr. autem ῥοιζεῖσθαι δι' αἰθέρος, pro Ferri celeriter per aërem cum stridore, sagittæ more. [" Ad Charit. 724. Huschk. Anal. 259. Jacobs. Anth. 9, 480. Heyn. Hom. 6, 99. Villoison. ad Long. 103." Schæf. Mss. " De serpente, Lycophr. 217. Apoll. Rh. (4, 129.) Cum accus., itidem de serpente, Opp. Ἁ. 1, 563. (ἑὸν νόμον ἐῤῥοίζησε.)" Wakef. Mss. Lycophr. 1426.] HINC Ῥοίζημα, τὸ, Stridor, Impetus

A qualis est sagittæ volantis cum stridore. Sic certe de Volatu usus est Lucian. (2, 61.) Καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ, ῥοιζήματι ἑνὶ, εἰς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν. [" Jacobs. Anth. 11, 56." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 136. * Ῥοίζησις, Aqu. Exod. 19, 13. Ῥοιζήσει ῥοιζηθήσεται, Cum stridore jaculorum confodietur. * Ῥοιζήτωρ, Sibilator, Orph. H. 5, 5. 7, 6. * Ῥοιζητὸς, unde] Εὐροίζητος: ut εὐροίζητος ἰὸς, in Epigr. Bene stridens sagitta, i. e. Celeriter volans cum stridore: sicut ῥοῖζον οἰστῶν ab Hom. vocari dictum est. [" Wakef. Herc. F. 1065. Philipp. 52." Schæf. Mss.] Item ADV. Ῥοιζηδὸν, Cum stridore. Exp. etiam Cum magno impetu et stridore. [Nicander Θ. 556.] ITEM Ῥοιζηδὰ pro eod., e Nicandro [Ἀ. 182. 498. " Cattier. Gazoph. 57." Schæf. Mss.]

Ῥοιζέω, aut Ῥοίζω, exp. etiam ὑλακτῶ, Latro, (ut antea dictum fuit in Ῥυζέω,) cujus signif. meminit et Eust. 1792. Σημειῶσαι δ' ἐν τοῖς περὶ τοῦ ὑλάειν ῥηθεῖσι, καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάζειν καὶ ῥοίζειν λέγεται.
B Quibus subjungit, Φέρεται γὰρ ἐν Ῥητορικῷ Λεξικῷ ὅτι ῥάζειν καὶ ῥοίζειν κυρίως μὲν τὸ ὑλακτεῖν, μετήνεκται δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας. Ubi observa etiam SCRIBI Ῥάζειν. Extat autem et COMP. Ἐπιῤῥοιζέω, VEL Ἐπιῤῥοίζω, ap. Theophr. de corvis, quod Plin. (18, 87.) vertit Singultu quodam latro: Ὅταν ἐπιῤῥοίζωσι καὶ τινάξωσι, Singultu quodam latrantes, seque concutientes: [cf. Fr. 6, 1, 16. Ælian. H. A. 7, 7. Arat. D. 236. Ἢ ποτε καὶ κρώξαντε βαρείῃ δισσάκι φωνῇ Μακρὸν ἐπιῤῥοιζεῦσι τιναξάμενοι πτερὰ πυκνά. Vide Ἐπιῤῥύζειν, et nott. ad Hes. v. Ἐπιῤῥοίζειν.] " Ῥόζω, Latro. Proprie " enim de canibus dicitur, sed metaphorice de ho- "minibus, pro eo quod est Sterto. Suid."

[* " Ἀναῤῥοιζέω, Sibilo, Opp. Ἁ. 2, 352. Nonn. D. 29, 287. Sursum ruo, Plut. 10, 76." Wakef. Mss. * Διαῤῥοιζέω, Soph. Trach. 568. " Planud. in Ovid. Met. 13, 608." Boiss. Mss. Ἐπιῤῥοιζέω, vide supra. " Wakef. Eum. 427. (τινὶ φυγὰς, Aliquem incitare in fugam.) Abresch. Æsch. 2, 63." Schæf. Mss. " Ad-
C volvo, Lycophr. 217. Acclamo, Tzetz. ibid. Volvo, 585." Kall. Mss. * " Καταῤῥοιζέω, Nonn. D. 1, 214. 6, 116." Wakef. Mss. * Παραῤῥοιζέω, Joseph. B. J. 5, 2. * " Περιῤῥοιζέω, Const. Manass. Chron. p. 4. 98(=8. 186.) * Συῤῥοιζέω, Planud. Ovid. Met. 13, 608." Boiss. Mss. * Ὑποῤῥοιζέω, Schol. Theocr. 1, 7. Plut. 8, 333.]

[* " Ῥοιζάσκω, Hesiod. Θ. 835." Schæf. Mss. In Schn. Lex. ῥοίζασκε dicitur imperf. Ion. a * Ῥοιζάω. In Supplemento autem contractum habetur e ῥοιζήσασκε, ut ἀνασσείασκε. * Ῥοίζομαι, Strideo, Schleusn. Lex. V. T. * " Ῥοιζόω, Wakef. Trach. 568." Schæf. Mss. Ῥοίζωσον, Hesychio ἤχησον σφοδρῶς.]

¶ Ῥοῖβδος, i. q. ῥοῖζος, Stridor: in hoc versu, Πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν, sic autem Stridentes alas legimus ap. Maronem et Nasonem, quem versum affert Eust., Auctorem non nominans, ut probet inveniri ῥοῖβδος positum pro ῥοῖζος, p. 1716. Idem p. 821. dicit ῥοῖβδος hoc pro ῥοῖζος esse Αἰολικώτερον. Sic de vento dictum affertur ex Aristoph. (N.
D 407.) Ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης. [" Wakef. Herc. F. 862. * Ῥοιβδώδης, ibid." Schæf. Mss. Ῥοιβδώδει, Hes. μετὰ ἤχου ἀηδεῖ, ὡς οἱ ποιμένες. Vide nott. * Ῥοίβδην, Photio δαψιλῶς. Item * Ῥοίβδειν ὡς ἐπὶ ῥεύματος σφοδρῶς, φοβερῶς: male pro ῥοίβδην. Cf. Ῥύβδην.] Unde VERB. Ῥοιβδέω, Strido. Interdum vero Sorbeo. [" Wakef. Phil. 21. Eum. 407. Ruhnk. Ep. Cr. 122. * Ῥοίβδησις, Wakef. Herc. F. 862." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 1086. * Ῥοιβδητὸς, unde * " Πολυῤῥοίβδητος, Jacobs. Anth. 8, 35." Schæf. Mss. Suid. 1, 373. * Ῥοιβδηδὸν, Quint. Sm. 5, 381.] Ἀναῤῥοιβδέω, VEL Ἀναροιβδέω, Resorbeo, aut etiam Absorbeo: ut Od. M. (104.) Τῷ δ' ὑπὸ δῖα χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ. Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ Δεινόν· μὴ σύ γ' ἐκεῖθι τύχοις ὅτε ῥοιβδήσειεν, ubi ἀναῤῥοιβδεῖ Eust. vult esse ἀναῤῥοφεῖ. Idem in hunc locum ejusdem libri, (235.) Ἔνθεν μὲν γὰρ σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα χάρυβδις Δεινὸν ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, ait quosdam e vett. ἀνεῤῥοίβδησε exposuisse ἀνηκόντισε: sed meliorem esse alteram interpretationem:

et ἀνακοντίζειν potius esse quod ἀνιέναι vocat in illo priore loco. Quod autem dicit Hom. per comp. ἀναῤῥοιβδεῖν, idem et per simplex ῥοιβδεῖν, subdens ῥοιβδήσειεν. Ceterum ἀναῤῥοιβδεῖν per literarum mutationem vult Etym. factum ex ἀναῤῥοφεῖν, Eust. autem vult ῥοιβδεῖν et ἀναῤῥοιβδεῖν esse facta per onomatopœiam, sicut et ῥοχθεῖν: esse autem similia ἐῤῥοίβδησε et ἐῤῥοίζησε, sicut ῥοῖζος et ῥοῖβδος. Mihi quidem certe non fit verisimile ἀνεῤῥοίβδησε per mutationem literarum dictum pro ἀνεῤῥόφησε, et ἀναῤῥοιβδεῖ pro ἀναῤῥοφεῖ: ac potius ἀναῤῥοιβδεῖν, deducendo a ῥοῖβδος pro ῥοῖζος, existimo esse Resorbere cum magno sonitu. Et tale quid Hes. videtur indicare voluisse: qui et ἀναῤῥίπτει significare ait: sed et tum ἀναῤῥίπτει puto intelligendum μετὰ ἤχου, quasi Ejaculatur cum sonitu, vel potius, Sursum ejaculatur. Vide Ῥοῖζος. [" Jacobs. Anth. 11, 173. Paul. Sil. 74, 65. Brunck. Apoll. Rh. 169. Soph. 3, 498. ad Herod. 680." Schæf. Mss.] Ἀναῤῥοίβδησις, Absorptio aquarum, vel Ejaculatio, ἡ ἀναφορὰ τῶν ὑδάτων, [Strabo 1. p. 75.]

"Ἀποῤῥοιβδέω, Cum sonitu eructo s. emitto. Nonn. " dixit etiam ἀποῤῥοίβδησεν ἰωὴν pro Vocem eructavit " s. emisit: ut et Soph. Antig. (1021.) p. 256. Οὐδ' " ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοὰς, quod Schol. exp. " ἀπηχεῖ, ἀφίησιν." [* Ἐκροιβδέω, Mnesimachus Athenæi 403. * Ἐπιῤῥοιβδέω, Theophr. Fr. 6, 1, 16. Ἐὰν κόραξ μὴ τὴν εἰωθυῖαν φωνὴν ἵῃ καὶ ἐπιροιβδῇ. * Ἐπιῤῥοίβδην, Rapido cum impetu et stridore, Eur. Herc. F. 860.] " Καταῤῥυβδήσας, Hesychio κατα-" πιὼν, ῥοφήσας. Pro quo scr. potius Καταῤῥοιβδή-" σας."

" Ῥοβδέω, et Ῥοβλέω, Absorbeo, Cum sonitu " spiro, Cum strepitu projicio, VV. LL. ex Hes.; ap. " quem tamen distinctas horum verborum significa-" tiones videbis."

Etiam Ῥοιδμὸς ap. Hes. legitur, quod esse dicit ποιὸν ψόφον, i. e. Strepitus quoddam genus. Sed forsan aliquis ῥοιβδμὸς scr. potius existimet.

" ῬΟΜΟΞ, Vermis ligna exedens," [Hes.] " A " quibusdam redditur Teredo, item Cossus." [* Ῥόμος, Arcadius p. 59.]

ῬΟΦΕΩ, vel Ῥοφάω, Sorbeo: ut ὥσπερ ὠόν τις ῥοφῶν, ap. Athen., Ovum sorbens, unde ῥοφητὸν ὠὸν, Sorbile ovum, Sic ὠὰ ῥοφεῖν, Gal. ad Gl. Fut. pass. ῥοφήσομαι pro ῥοφήσω, Sorbebo: Aristoph. Σφ. (814.) τὴν φακὴν ῥοφήσομαι: ubi et infinit. activus ῥοφεῖν habetur. Itidem vero præsens pass. in activa signif. affertur, sc. ῥοφεῖσθαι pro ῥοφεῖν, Sorbere. Illud autem Ῥοφάω secundæ conjug. Bud. ex Aretha. Interdum ῥοφῶ pro Exhaurio, Haurio: ut ap. Soph. Tr. (1057.) Cicero vel potius Accius, πνευμονός τ' ἀρτηρίας Ῥοφεῖ, vertit, Pulmonum haurit spiritus: ut videbis p. 112. et 113. mei Lex. Cic. [" Ad Charit. 768. T. H. ad Plutum p. 204. ad Lucian. 2, 329. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 26." Schæf. Mss. " Nicander Ἀ. 388." Wakef. Mss. Aristoph. Ἱππ. 901. Εἰρ. 715. " Ἐῤῥοφηκότες, Theod. Hist. Eccl. 1, 4." Mendham. Mss.]

Ῥόφημα, τὸ, Sorbitio, accipiendo pro Eo quod sorbetur. Sic certe Celsum dixisse Sorbitones, quæ Diosc. vocat ῥοφήματα, tradit Bud. Qui etiam ann. Gazam interpretatum esse Polentam ap. Aristot. E Gal. 1 ad Gl. affertur, Τὰ διὰ τοῦ χόνδρου ῥοφήματα: ap. Athen. autem legimus χόνδρον dixisse τὸ ῥόφημα. [" Aristoph. Fr. 237." Schæf. Mss. * " Ῥοφηματώδης, Anna C. 500." Elberling. Mss. Paul. Ægin. 1, 7, 3. * Ῥοφημάτιον, Gl. Sorbitiuncula.] At vero Ῥόφησις fuerat potius Sorbitio, significans Ipsam sorbendi actionem. Gal. ap. Hippocr. ῥόμματος ait esse ῥοφήματος vel ῥοφήσεως. [Aristot. Meteor. 4, 3. Gl. Suctus.]

Ῥοφητὸς, Sorbilis: ut ὠὸν ῥοφητὸν ap. Diosc. et Gal. item Athen. [" Casaub. ad p. 117." Schæf. Mss. * Νεοῤῥόφητος, Hippocr. 395, 24. * Ῥοφητικὸς, Strabo 15. p. 1029.]

Ἀναῤῥοφέω, vel Ἀναῤῥοφάω, Resorbeo: aut etiam Absorbeo, Philostr. Ep. Ὥσπερ τοὺς πλέοντας ἡ Χα-

A ρύβδις ἀνεῤῥόφα. At Ἀναῤῥοφεῖν primæ conjug. invenitur ap. Hes. Suid., Etymol. et Eust. in expositione verbi ἀναῤῥοιβδεῖν. [Lucian. 2, 93. " Brunck. Soph. 3, 498. * Ἀναῤῥόφημα, ibid." Schæf. Mss. * Ἀναῤῥόφησις, Schol. Lycophr. 743.]

Ἀποῤῥοφέω, vel Ἀποῤῥοφάω, Absorbeo, Exhaurio, ap. Synes. [Xen. K. Π. p. 40. (1, 3, 10.) Wyttenb. Select. 375. 378. * Διαῤῥοφέω, ad Diod. S. 1, 617." Schæf. Mss.]

Ἐκροφέω, vel Ἐκροφάω, Exorbeo. Synes. passivam etiam vocem active usurpavit, ut ῥοφεῖσθαι pro ῥοφεῖν ab eo poni dictum est, Εἰ δὲ πλοῦς παρατείνοιτο, καὶ μέχρι τρυγὸς ἂν ἐκροφοῖτο τὸν ἀνθοσμίαν. [" Jacobs. Anim. 37. Anth. 9, 36. ad Diod. S. 1, 617." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. 266. (270.) 349." Elberling. Mss. * " Ἐπεκροφέω, Aristoph. Ἱππ. 701. Ἢν μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δὲ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω, Κἀπεκροφήσας αὐτὸς * ἐπιδιαῤῥαγῶ. Sed jamdudum monui leg. esse κἆτ', ἐκροφήσας, (probante Dindorfio,) Vide Classical Journal 2, 715." Seager. Mss. * " Προ-

B εκροφάω, Prægusto, Eust. Ism. 58. 62. (77.)" Wakef. Mss. * " Συνεκροφέω, Max. Tyr. 20, 4." Wakef. Mss. Leo Diac. in Notit. Mss. 8, 280. Theod. Prodr. Rhod. p. 101." Boiss. Mss.]

Ἐπιῤῥοφέω, vel Ἐπιῤῥοφάω, Sorbeo, Sumo sorbitionem, Bud. ap. Aristot. Probl. Affert vero et ἐπιῤῥοφεῖν τοῦ ὕδατος e Plut. Phocione (9.) In VV. LL., pass. partic. ἐπιῤῥοφηθεὶς, Sorbitione sumtus. [" Koen. ad Greg. Cor. 51. ad Diod. S. 1, 248. Schæf. Mss. Athen. 426. * Ἐπιῤῥόφημα, Sorbitio, Alex. Trall. 12. p. 209., 13. p. 686. * Ἐπιῤῥοφὴ, Hippocr. 495.]

" Καταῤῥοφέω, Sorbeo, Sorbillo, Sorbendo de-" glutio," [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Select. 375. 378." Schæf. Mss. Xen. K. Π. 1, 3, 8. Aristot. Probl. 4, 36. " Hermeas Athenæi 563." Strong. Mss. * Καταῤῥοφάω, Alex. Trall. 10. p. 546. Schleusn. Lex. V. T. * " Καταῤῥοφὴ, f. l. in Psalterio Salomon. 13, 6. ap. Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 933. Leg. καταστροφή." Schn. Lex. Suppl. * " Συγ-

C καταροφάω, s. * Συγκαταροφέω, Theod. Prodr. 257." Elberling. Mss.]

[* Προροφέω, Ante sorbeo, Hippocr. 622, 21.]

[* " Ὑποῤῥοφέω, Is. Porph. in Allatii Exc. p. 272-3. Timarion in Notit. Mss. 9, 200." Boiss. Mss.]

Ῥόφω ap. Atticos barytone pro ῥόφω, Etym., cujus tamen usus exemplum nullum affertur; sed non dubium est quin ab eo deducenda sint nomina Ῥόμμα et Ῥοπτὸς, quæ Hippocr. usurpat pro ῥόφημα, i. e. Sorbitio: et pro ῥοφητὸς, Sorbilis. Sed Gal. Lex. Hippocr. ῥόπτων dupliciter exp., sc. ῥοφημάτων et πάντων τῶν ὁπωσοῦν ῥοφουμένων. [" Habet affinitatem cum βρόχω, Absorbeo, Deglutio." Gataker. Mss.]

[* Ῥοφάνω, Hippocr. 465, 4. 468, 3. 22. 480, 23. 37. 481, 39. Codd. exhibent etiam * Ῥομφάνω et * Ῥυμφάνω. * Ἐπιῤῥοφάνω, de Intern. Affect. c. 7. * Καταῤῥοφάνω, p. 480, 17. 482, 36. * Προροφάνω, 480, 15.]

[* " Ῥυφαίνω, * Ῥυφέω, i. q. ῥοφαίνω, ῥοφέω, Hippocr. Epidem. 7. T. 1. p. 825. Lind. ἐρύφησε et ῥυ-

D φῶν, 826. ῥυφαίνοντι, 827. ῥυφέοντι, 829. ἐρύφησεν et ῥυφήσαντι, 836. ῥυφήσασθαι et ἐρύφανε, Foës. ἐρόφανε." Schn. Lex. Suppl. Ῥυφῶ, Gl. Sorbo. Phot. Ῥυφεῖν· τὸ ῥοφεῖν Ἴωνες· οὕτως Ἱππῶναξ. Ἔρυφον· οὐκ ἐῤῥόφησα. * Ῥύφημα, i. q. ῥόφημα, Hippocr. l. c. p. 824. 827. 837. Vide Schn. Lex. Suppl.]

[* " Ῥόφος, i. q. ῥόφημα, Eupolis Æliani 9. p. 368. εὐθὺ τοῦ ῥόφου, ubi olim erat ῥόθου." Schn. Lex. * Ῥόφιον, Hesychio κῦμα.]

" ῬΥΓΧΟΣ, τὸ, Rostrum, Rictus. Proprie de " porco dici tradit Athen. 3. (p. 95.) Κυρίως λέγεται " ῥύγχος ἐπὶ τῶν συῶν. Sed latius extenditur, adeo " ut de avibus interdum dicatur: quibus alioqui " convenit potius ῥάμφος. Legimus enim ap. eund. " Athen. 14. Ῥύγχος δὲ ὀξύτερον καὶ μεῖζον ἢ ὄρνις " ἔχει. Homini etiam tribuitur, sed per irrisionem: " veluti cum dicimus Le groin de homine. Epigr. " in quendam valde deformem, Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον " Ὀλυμπικέ." [Athen. l. c. " Thom. M. 787. Ja-

cobs. Anth. 9, 452. 462. Aristoph. Fr. 263. Toup. Opusc. 2, 274. Ammon. 123. De Facie humana, Heringa Obss. 296. Toup. Opusc. 1, 402." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 362. 478. 1138. "Ῥ. suis, Clem. Alex. 287. : canis, Theocr. (6, 30.) De facie, nott. ad Hes. v. * Ῥουγός." Wakef. Mss.] "Ῥυγχομαχεῖν, Rostro pugnare. At VV. LL. Cum rostro pugnare." [* "Ῥυγχελέφας, (Rostrum elephantinum habens,) Jacobs. Anth. 10, 137. Palladas 39." Schæf. Mss. * Κακόῤῥυγχος, Arrian. Epict. 3, 22, 77. * "Μακρόρυγχος, Longo rostro instructus, unde compar. μακρορυγχότερος ap. Athen. 294." Schw. Mss.] "Ἐπιῤῥυγχὶς, (ίδος, ἡ,) Rostri curvitas, in avibus rapacibus, quibus adunci ungues: unde et γαμψώνυχες appellantur." [Suid. "Ἐπιρυγχὶς, Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 149." Schæf. Mss.] "DIMIN. "Ῥυγχίον, q. d. Rostellum, ap. Athen." [95. * Ῥύγχαινα, Gl. Nasuta. * Ῥυγχάζω, unde Ῥυγχάσαι, Photio τὸ μυκτηρίσαι. At ap. Hes. * Ῥυγχιάζειν· διαστρέφειν, ῥογχάζειν.]

ῬΥΘΜΟΣ, Numerus, qualis sc. est in musica, Fab. 9, 4. Omnis structura ac dimensio et copulatio vocum constat aut numeris, (numeros ῥυθμοὺς accipi volo,) aut μέτρῳ, i. e. dimensione quadam: quod etiamsi constat utrumque pedibus, habet tamen non simplicem differentiam. Nam ῥυθμοὶ, i. e. Numeri, spatio temporum constant, μέτρα etiam ordine; ideoque alterum esse quantitatis videtur, alterum qualitatis. Ῥυθμὸς, aut par est, ut dactylus, etc. Hæc Fab. A Bud. ῥυθμὸς redditur etiam Modulus, e Gel., additque, constare ῥυθμὸν modulatione, sicut μέλος canore et sonis. Quæ ex eod. Fabio sumsit, ita scribente l. 1. ubi de musica agit, Vocis rationem Aristoxenus Musicus dividit in ῥυθμὸν καὶ μέλος ἔμμετρον, quorum alterum modulatione, canore alterum ac sonis constat. Sic hic pro ἔμμετρον legitur etiam, καὶ μέτρον, s. Et μέτρον. Gell. autem, 16, 18. Longior mensura vocis, inquit, ῥυθμὸς dicitur: altior, μέλος. Ubi ῥυθμὸν quidam interpr. Modulum et numerum, ac pedum ordinem: μέλος, Cantum modulatum. Cic. Oratore, Quicquid est enim quod sub aurium mensuram aliquam cadit, etiamsi abest a versu, (nam id quidem orationis est vitium,) numerus vocatur, qui Græce ῥυθμὸς dicitur. Idem in eod. opere, de Aristotele loquens, Is igitur versum in oratione vetat esse, numerum jubet: ex h. Aristot. l. Διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μή. Qui tamen alibi μέτρα fatetur esse μόρια τῶν ῥυθμῶν. Certe cum celerior et tardior pedum sublatio et depositio, quæ est ἄρσις et θέσις, rationem inter se habuerit, tum ῥυθμὸς existere dicitur, qui sunt numeri, inquit Cam. Afferuntur et ex Hephæstione quædam de differentia istarum vocum, a Marc. Virg. sc. eo inter se differre, quod μέτρου materia syllaba sit, et absque illa μέτρον esse nequeat: at ῥυθμὸν in syllaba quidem esse, sed et sine syllaba esse posse: quia malleis in incude potest ῥυθμὸς fieri, vel digitorum motu: aque adeo ceteris omnibus quæ in suo motu certis intervallis moventur. Apud Eund. ἡρῷον ῥυθμὸν interpr. Numerum heroum. Idem Aristot. Probl. p. 67. Ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον καὶ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν, καὶ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως· οἰκειοτέρα γὰρ ἡ τεταγμένη κίνησις φύσει τῆς ἀτάκτου· διὰ δὲ τὸ ἔθος τρόποις μελῶν χαίρομεν: quæ conveniunt cum verbis Galeni, quibus dicit ῥυθμὸν esse κίνησιν ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσαν ὡρισμένην: sed loquens περὶ σφυγμοῦ, ut docebo infra. Sic autem et Plato ante eum dixit, de LL. 2. init., Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονία. Eodem libro, Τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη: quibus in ll. Bud. interpr. Modum ratione temperatum. Ceterum duo illa nomina ῥυθμὸν et ἁρμονίαν idem Philosophus alibi distinguens, scripsit ῥυθμὸν esse ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος, ut ἁρμονίαν ἐκ τοῦ βαρέος καὶ ὀξέος. Vocis humanæ, inquit Cam., variabilitas musicos concentus efficit, in quibus considerantur, ῥυθμὸς, Numerus, ἁρμονία, Concinnitas, λέξις, Verba. Habet autem ῥυθμὸς productionem et correptionem

A τῆς ἐκφωνήσεως, s. τῶν φωνηέντων, Enuntiationis, Vocalium literarum: ἁρμονία vero complectitur acutum et gravem et æquabilem sonum, qui ὁμοτόνου habet nomen, et tractum quendam lentæ pronuntiationis compositæ de acuto et gravi.

Ῥυθμὸν et de Modulo gradus ab Alcidamante usurpari ait Bud. ita scribente, Ἀλλ' ὥσπερ οἱ διὰ μακρῶν χρόνων ἐκ δεσμῶν λυθέντες οὐ δύνανται ὁμοίαν τοῖς ἄλλοις ποιήσασθαι τὴν ὁδοιπορίαν, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνα τὰ σχήματα καὶ τοὺς ῥυθμοὺς ἀποφέρονται, μεθ' ὧν καὶ δεδεμένοις αὐτοῖς ἀναγκαῖον ἦν πορεύεσθαι. Idem hæc verba, Ὁμαλῶς καὶ μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, vertit, Æquabili modulatoque sensim ingressu convenientes. Apud Lucian. autem, (1, 32.) Ἐν ῥυθμῷ βαίνειν πρὸς αὐλὸν, Numeroso quodam gressu incedere. Apud Eund. (2, 311.) de iis qui circa ὄρχησιν peccant, Ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποῦς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. At Herodian. ῥυθμῷ junxit cum δρόμῳ, 4, (2, 19.) Πᾶν τε τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀνακυκλώσεως, πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ. Apud
B Aristot. Probl. Ἐν τῷ ῥυθμῷ ἀναπνέουσι, ubi ἐν τῷ ῥυθμῷ puto redditum apte iri In numerum, e Virg. Illi inter sese magna vi brachia tollunt In numerum. In VV. LL. tamen redditur Numerose. Ibid. annotatur dici κατὰ ῥυθμὸν fieri Quicquid certo modo, ordine et proportione fit: et quod contra, παρὰ ῥυθμὸν, Extra numerum, Cic. Afferturque e Plat. de LL. 1. Κατὰ τὸν αὐτὸν ῥυθμὸν ἔχει, pro κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Et e LXX. Interprr. (Exod. 28, 15.) Κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἐπωμίδος ποιήσεις αὐτὸ, Ejus moduli imitatione et convenientia.

Ῥυθμὸς est etiam Medicæ artis vocabulum, ipsum tribuentis τῷ σφυγμῷ, i. e. Pulsui; nam de eo loquens Gal. scribit, Ῥυθμός ἐστι κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην. Ei autem opp. ἀκαταστασία. In VV. LL. Τῶν φλεβῶν ῥυθμὸς, Venarum rhythmus, Vitruvio, i. e. Motus constans certo ordine, qui in pulsus sublatione atque positione, e celeritate et remissione, ejusque æquabilitate et inæquabilitate deprehenditur. Plin. Modulos et metricas leges appellasse videtur,
C cum scripsit, 37. Arteriarum pulsus in cacumine maxime membrorum evidens, index fere morborum, in modulos certos legesque metricas per ætates stabilis; aut citatus aut tardus, etc. Ῥυθμὸς, inquit Gorr., Rhythmus, Modulus. Est proportio temporis, motus aut quietis ad tempus motus vel quietis in pulsu. Cum enim pulsus constet quatuor partibus, duobus sc. motibus et gemina quiete, sibi invicem perpetua quadam serie succedentibus, eorum inter se proportio comparatioque rhythmus est. Eum omnis pulsus habet, sed varium. Suus enim est cuique naturæ, ætati, anni tempori, loco, sexui, et reliquis: quem quidem qui servat, is εὔρυθμος dicitur: qui non servat, ἄῤῥυθμος. Cum ergo rhythmus in earum partium proportione consistat, variæ emergant rhythmi differentiæ necesse est. Vel enim tempus diastoles cum tempore systoles comparatur, vel quies cum quiete, vel motus: h. e., ipsa diastole vel systole cum alterutra quiete. Sed cum in omni pulsu hic rhythmus sit, ægre tamen noscitur nisi in vehe-
D mentissimo. Sunt autem rhythmorum duæ summæ differentiæ. Omnes enim fiunt proportione, vel pari, vel impari. Pari quidem ut cum diastoles tempus æquat tempus systoles: impari vero, ubi tempus utriusque impar est, earumque altera alteram excedit. Id quod modo certis, modo incertis fit excessibus. Certis quidem, etiam bifariam, aut multiplici proportione, aut ut numeri ad numerum, qui ἐπιμόριος appellatur. Proportio quidem multiplex est, dupla vel tripla vel quadrupla, vel alia. Ut numeri ad numerum est, cum quanta sunt duo diastoles tempora, tanta sunt etiam systoles: incertis autem excessibus, tripliciter. Nam aut diastoles tempus incertum est, aut systoles, aut utrumque. Quorum etiam unumquodque aliquando parum, aliquando plus, interdum etiam plurimum aucta habet incertis excessibus sua tempora, sive plura, sive unum, quod sensu primum est.

Ῥυθμῶν appellatio ad nostram quoque linguam transivit, quæ appellat Ryme, pro Rhythme, Cer-

tam, quam in suis versibus homœoptotis servat, mensuram, aut etiam Versus ipsos homœoptotos ad certam mensuræ legem dimensos: unde Prov. Il n'y a ni ryme ni raison en cela. Hæc autem vox nostra mihi in memoriam revocat istum Herodiani locum, 7, (8, 11.) Τὰ πολεμικὰ αὐτοῖς γυμνάσια, χοροὶ καὶ σκώμματα καὶ ῥυθμοί: quondam enim fuisse itidem scommata et dicta omne procacitatis genus habentia, præcipuam versuum illorum Gallicorum materiam, satis notum est.

[" Ῥυθμὸς, Phryn. Ecl. 66. Markl. Suppl. 94. Musgr. ibid. Dawes. M. Cr. 442. 520. 526. Jacobs. Anth. 6, 159. 11, 67. ad Dionys. H. 5, 104. Heind. ad Plat. Hipp. 133. Gorg. 191. Boeckh. in Min. 129. ad Xen. Mem. 3, 10, 10. Demetr. Phal. §. 5. 6. Valck. ad Röv. p. xliii. Adoniaz. p. 200. Beck. Var. Lect. Aristot. p. 13. Toup. ad Longin. 360. 366. ad Lucian. 1, 215. ad Xen. Eph. 268. 270. Lennep. ad Phal. 99. Reiz. ad Aristot. Pol. 84. Diod. S. 1, 362. 377. Musgr. Cycl. 397. ad Charit. 344. Quomodo differat a μέτρῳ, ibid. De quant., ad Dionys. H. 5, 205. Ῥ. τῶν γραμμάτων, Toup. in Schol. Theocr. 217. ad Herod. 399. Ἐν ῥ., ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 955. Theocr. 26, 23. Herod. 5, 58. Eur. El. 772. Cycl. 397. "Ῥυθμὸς τῶν γραμμάτων ap. Herod. 5, 57. intelligitur Modus pingendi literas, Forma literarum. Sic et Formam vel Figuram poculi cujusdam ῥυθμὸν dicit Alexis ap. Athen. 125." Schw. Mss. Schæf. Greg. Cor. 813. Conf. c. ἀριθμὸς, ad Dionys. H. de C. VV. 217. Vide Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Ῥυθμοειδὴς, Demetr. Phal. c. 228. Dionys. H. 2. p. 151, 16. " Boeckh. in Plat. Min. p. 130." Schæf. Mss.]

Ῥυθμοποιὸς, Rhythmorum factor, s. fictor: ὁ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ποιῶν, Hes. [Plut. 10, 662.] Ῥυθμοποιΐα, Rhythmorum fictio, [10, 663.]

Ἄῤῥυθμος, ὁ, ἡ, Numeris carens, Numerorum expers, Non numerosus, Nullam concinnitatem habens s. modulationem, qualis est numerorum. Nec solum Inconcinnus, sed et Incompositus alicubi redditur. Fab. 9, 4. Cicero testatur frequenter, se quod numerosum sit quærere, ut non magis ἄῤῥυθμον quod esset inscitum atque agreste, quam εὔρυθμον, quod poëticum est, esse compositionem velit. Falso autem crediderunt VV. LL. consarcinatores, ἄῤῥυθμον hic reddi a Fabio Inscitum atque agreste. Alioqui enim eadem ratione εὔρυθμον eum interpretari Poëticum, dicendum foret. Iidem annotant ἄῤῥυθμον histrionem dici Qui indecenter agit. Et ἄῤῥυθμον ἔρωτα ab Eur. (Hipp. 529.) vocari Non concinnum, congruum. At pulsus ἄῤῥυθμος quis sit Medicis, dictum est in Ῥυθμός. [" Alciphr. 2, 220. Musgr. Suppl. 94. Dawes. M. Cr. 522. Boeckh. in Plat. Min. 130. Wakef. Phil. 179." Schæf. Mss. Xen. Ἀπ. 3, 10, 11. Ἄρυθμος, Gl. Abnormis, Enormis. Ἄρυθμος, Hesychio ἄμετρος: Ἀρύθμων· ἀσυμφώνων. Σοφοκλῆς Αἰγίσθῳ. "Ἄρυθμον σχῆμα λέξεως, Oratio numeri expers, Aristot. 3, 8. Demetr. Eloc. 117. σύνθεσιν ἄρυθμον dicit διὰ πάντων μακρὸν ἔχουσα, h. e. συνέχειαν τῶν μακρῶν συλλαβῶν. In tali enim syllabarum longarum cumulatione et continuatione numerus locum non habet, qui in varietate cernitur. Cic. de Orat. 3, 48. Numerus in continuatione nullus est, distinctio, et æqualium et sæpe variorum intervallorum percussio numerum conficit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Ἀῤῥύθμως, adverbium, Absque numeris, concinnitate ea quam afferunt numeri. Aut generalius, Inconcinne. [" Athen. 1. p. 34. Casaub. 71." Schæf. Mss. Idem p. 21. 237. 501.] Et SUBST. Ἀῤῥυθμία, Inconcinnitas qualis est eorum quæ numerosa non sunt. Affertur et pro Dissonantia, e Gal. [Athen. 187. Plato de Rep. 3. p. 401. Ἀρυθμία, Gl. Abnormitas, Enormitas.] Itidemque VERB. Ἀῤῥυθμέω, redditur Dissono, Discordo. Dici autem ἀῤῥυθμεῖν ῥυθμῷ, ut ἀπᾴδειν ἁρμονίᾳ, videbis in Ἀπᾴδω, T. 1. c. 116. [" Abresch. Æsch. 2, 35." Schæf. Mss. Plato de LL. 7. p. 350.]

[* " Ἀνάρυθμος. Schneid. ad Demetr. p. 132: ὔρυθμος. Glasg. Ed. hoc habet pro vulgato ἀνάρυ-
A θμος, quod nihili est." Bast. de VV. Nihili vel Dubiis ad calcem Scap. Oxon.]

[* Διῤῥυθμος, Duos rhythmos habens, Schol. Aristoph. Ἱππ. 613. Ἀ. 665. 1212.]

[* Ἔκρυθμος, Philostr. 352.]

Ἔνρυθμος, ὁ, ἡ, Cui insunt numeri, Numeros habens, Particeps numerorum: ut ἄῤῥυθμος, Numerorum expers: in VV. LL. e Plat. de LL. sed suspectum, tanquam male scriptum pro εὔρυθμος. Affertur tamen et ADJ. Ἐνρυθμικὰ e M. Capella, pro Iis quæ ratione certa ordinem servant. Vide Εὔρυθμος. ["Ἔνρυθμος, Ἔῤῥυθμος, Εὔρυθμος, Spalding. ad Quint. 3. p. 564. Boeckh. in Plat. Min. 129. Ἔῤῥυθμος, Toup. ad Longin. 348." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. p. 136. Ἡ ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετρία σώζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα, εὔρυθμος λέγοιτ' ἂν, ἀλλ' οὐκ ἔνρυθμος: 382. Οὐ μέντοι προσήκει γε ἔμμετρον οὐδ' ἔῤῥυθμον αὐτὴν (ψιλὴν λέξιν) εἶναι δοκεῖν: cf. 384. * Ἐνρύθμως, Athen. 179. " Boeckh. in Plat. Min. 130." Schæf. Mss.]

B Ἑτερόῤῥυθμος, ὁ, ἡ, Diversis numeris constans, Diverso numerorum genere.

Εὔρυθμος, ὁ, ἡ, Numerosus, Numerorum modulationem habens. Item Concinnus, Compositus. Plut. (10, 211.) Ἁρμονικὸν ἄνδρα καὶ ῥυθμικὸν οὐ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον, ἀξιοῦμεν: quæ ita Turn. vertit, Ab eo qui modos numerosque facit, nec vocem nec motum ut faciat postulamus, sed modulatam ab eo vicem et motum numerosum requirimus. In VV. LL. εὔρυθμα βαδίζειν e Chrys., posito nomine εὔρυθμα adverbialiter pro εὐρύθμως, Numerose incedere. Item εὔρυθμα προβήματα ex Aristoph. (Πλ. 759.) Compositi progressus. Legitur et ὄρνεον εὔρυθμον ap. Aristot. H. A. 8. de tyranno ave, Ἔστι δὲ φοινικοῦν λόφον ἔχων, καὶ ἄλλως εὔχαρι τὸ ὄρνεον καὶ εὔρυθμον, ubi Gaza Cantu suavem vertit, quod mihi non placet; magis enim significat Membrorum aptam compositionem, Bud. Sed intellige εὔρυθμον dici de Illa apta compositione: non ut εὔρυθμον sit Ipsa compositio, sed Habens compositionem illam etc. C Sic certe Bayf. ap. Athen. Ἦν δὲ εὔρυθμος καθ' ὑπερβολὴν, vertit, Erat autem mira et egregia statura. At pulsus εὔρυθμος quis sit Medicis, dictum est in Ῥυθμός. [" Εὔρυθμος, ad Herod. 403. Casaub. Athen. 1, 71. Εὔρ., ἔνρυθμος, Dionys. H. 5, 65. (de C. VV. 384. Schæf.) Boeckh. in Plat. Min. 129." Schæf. Mss.] HINC Εὐρύθμως, Numerose. Item Concinne. De εὔρυθμα autem posito adverbialiter, dictum fuit paulo ante. [" Ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss.] Et SUBST. Εὐρυθμία, Concinnitas quam afferunt numeri: Κινεῖσθαι μετά τινος εὐρυθμίας, Aristot. de Mundo, Moveri ad numeros. Bud. εὐρυθμία vertit e Cic. Æquabilis vocum concentus, et, Inoffensa vocum copulatio, e Fabio (1, 10, 26.) Apud quem legimus etiam dici εὐρυθμίαν Corporis decentem et aptum motum. Unde apparet εὐρυθμίαν accipi generalius etiam pro Concinnitate. [" Valck. Diatr. 148." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 386.]

[Ἰδιόῤῥυθμος, vide p. 3535. * " Ἰδιοῤῥύθμως, Jo.
D Climac. Scala p. 347. * Ἰδιοῤῥυθμία, 42. 338. 409. 410. 411. cf. Schol. p. 422." Boiss. Mss.]

[* Κακόῤῥυθμος, Gal. 2, 258.]

[* Κατάρυθμος, Nimis numerosus, Longin. 41. Mox eadem τὰ κατεῤῥυθμισμένα. Cf. Zenob. Cent. Prov. 4, 28.]

[* Μονόῤῥυθμος, Epith. domus, quæ ab una tantum familia incolitur, Æsch. Suppl. 968.]

[* Ὁμοιόῤῥυθμος, Aristid. de Dict. Civ. 258.]

[* Παράρυθμος, Orph. Hymn. in Curet. 3. Aristoph. Θ. 126. * Παραρύθμως, Schol. ibid.]

[* Τετράῤῥυθμος, Schol. Aristoph. Ἀ. 665. * Τρίῤῥυθμος, ibid. et Εἰρ. 345.]

[* Φιλόῤῥυθμος, Plut. de Musica. " Timarion in Notit. Mss. 9, 244." Boiss. Mss.]

Ῥυθμικὸς, Numerorum s. Faciendorum numerorum peritus; simpliciter, Qui numeros facit, ut ἁρμονικὸς, Qui modos facit. Quorum utrumque habes e Plut. in Εὔρυθμος. Legimus ap. Cic. quoque et Fabium vocem Rhythmicus, pro eo qui concinnitatem numerorum in oratione observat. Ita enim de Orat. 1.

3. Nec sunt hæc rhythmicorum atque musicorum acerrima norma dirigenda. Fabius autem 9, 4. cum dixisset, Tamen et duo prima verba, et tria proxima, et deinceps duo rursus ac tria, suos quasi numeros habent spiritum sustinentes: subjungit, Sicut ap. Rhythmicos æstimantur hæ particulæ prout sint graves, acres, lentæ, celeres, remissæ, exultantes. [* Ῥυθμικῶς, Ad numerum, Modulate.]

Ῥυθμίζω, Ad numeros aptos redigo, Numerorum concinnitatem s. modulationem alicui rei tribuo; Modificor, Modulor, Modulate facio, Bud., qui etiam affert pass. PARTICIP. Ἐῤῥυθμισμένος pro Emodulatus, ex interpretatione Politiani: nam is verba hæc Herodiani 4, (2, 10.) Ἄιδουσι δὲ ἑκάτεροι ὕμνους τε καὶ παιᾶνας εἰς τὸν τετελευτηκότα, σεμνῷ μέλει καὶ θρηνώδει ἐῤῥυθμισμένους, ita vertit, Verendo ac lamentabili carmine emodulatos. Idem affert pro Temperare, item Componere et effingere, ut dicitur Componere se in hilaritatem, e Luciano, Ἣν μειδιάσω καὶ ῥυθμίσω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ ἥδιστον. At vero e Theophr. pro Componere, i. e. Recte collocare, C. Pl. 3. Δεῖ δὲ καὶ εὔπνουν εἶναι καὶ πρόσηλον τὸ δένδρον· διὸ καὶ οὐ κακῶς οἱ οὕτω ῥυθμίζοντες ὥστε πρὸς μεσημβρίαν βλέπειν. Rursum vero pro Componere, Mores componere, Moderari, Informare, Docere, affert e Chrys. in Præf. Epist. ad Rom. Τὴν οἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ, καὶ παιδία καὶ γυναῖκα. Et e Theod. H. E. 4., ubi de Episcopis loquens, hæc dicit, Καὶ οὐ χρὴ λόγῳ μόνῳ, ἀλλὰ καὶ βίῳ τοὺς ἀρχομένους ῥυθμίζειν, καὶ πάσης ἀρετῆς ἑαυτὸν ἀρχέτυπον προτιθέναι. Apud Greg. Naz. autem ῥυθμιζέτω redditur Dirigat, ubi scribit, Αὕτη ῥυθμιζέτω σοι καὶ βίον καὶ λόγον. [" Markl. Suppl. 94. Musgr. Ion. 271. Jacobs. Anth. 7, 385. Boiss. Philostr. 631. Eur. Hec. 914. Plut. Mor. 1, 10. Toup. Emendd. 1, 102. Valck. Hipp. p. 295. Mitsch. H. in Cer. 166. ad Charit. 344. Scando, Dionys. H. 5, 116." Schæf. Mss. Heliod. p. 403. Soph. Antig. 324. Æsch. Pr. 241. ὧδ' ἐῤῥύθμισμαι, pro οὕτω διατέθειμαι. " Elegans præceptum est Photii Bibl. Cod. 168. Τῇ τέχνῃ τὴν φύσιν ῥυθμίσαι, Arte naturam moderari et veluti in ordinem cogere, iis dictum scriptoribus, qui dum artificiis rhetoricis et nimiæ arti perpetuo indulgent, fastidium movent lectoribus, et causæ suæ plus nocent, quam prosint. Dignus locus est qui verbotenus ascribatur: Τὸ λίαν προσκορὲς τῆς τροπῆς καὶ τῶν Γοργιείων σχημάτων, μᾶλλον δὲ τὸ συνεχὲς, καὶ ἄκρατον καὶ * ἀδιάπαυστον, εἰς ἀηδίαν καὶ διαβολὴν τὸν ἀκροατὴν διεγείρει, καὶ ψόγον κινεῖ τοῦ συγγραφέως, οὐχ ἔχοντος (ὡς ἔοικε) τέχνῃ τὴν φύσιν ῥυθμίσαι καὶ κανόνι τὸ ἄτακτον διατάξαι. Eodem sensu Auctor Prolegom. in Schol. Hermog. ap. Ald. Λόγος ἐστὶ, inquit, ᾧ ῥυθμίζεται ἀνθρώπου τρόπος, Oratio est, quæ fingit, et moderatur mentes hominum. Vide Reisk. Oratt. Gr. 8, 166. Denique ῥυθμίζειν περιόδους, καὶ ἀπολεαίνειν ξυστῆρσι, Lævigare et complanare scalpellis periodos, dixit Plut. de Glor. Athen." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἐῤῥυθμισμένως, Dio Cass. p. 1364, 66. * Ῥυθμιστὴς, Gl. Moderator. * Ῥυθμιστὸς, unde * Ἀῤῥύθμιστος, Aristot. Nat. Auscult. 2, 1. Metaphys. 4, 4. " Planud. Ovid. Met. 2, 673." Boiss. Mss.]

[* " Ἀναῤῥυθμίζω, Ordino, In genuinum ordinem redigo, Philostr. 74. (V. A. 2, 22.)" Kall. Mss.]

Ἐπιῤῥυθμίζω, ET Καταῤῥυθμίζω, ET Μεταῤῥυθμίζω, quorum priora duo reddi possunt ut ῥυθμίζω: sed in VV. LL. habetur quidem ἐπιῤῥυθμίζω, et exp. Formo, Apto, Concinno: at Καταῤῥυθμέω pro καταῤῥυθμίζω: nato errore e participio καταῤῥυθμήσας, perperam scripto pro καταῤῥυθμίσας, quod exp. ἀπαρτίσας. Reddunt autem καταῤῥυθμέω, Quadrare facio. Tertium vero Μεταῤῥυθμίζω, non est Formo, s. Informo, sed Reformo, ut vertit Bud.: addens etiam, Emendo, Corrigo. Affert Idem e Xen. (Œc. 11, 2.) Ἵνα καὶ μεταῤῥυθμίσῃς με, ἐάν τι σοὶ μὴ καλῶς δοκῶ ποιεῖν, ἀλλ' ἐγὼ μὲν δὴ, ἔφην, πῶς ἂν μεταῤῥυθμίσαιμι ἄνδρα ἀπειργασμένον καλόν τε κἀγαθόν; Ex Eod. (16.) loquente de officiis patrisfamilias in agro, Ταῦτα δὴ ἐπισκεψάμενος ὅπως ἕκαστα γίγνεται, μεταῤῥυθμίζω, ἐὰν ἔχω τί βέλτιον τοῦ παρόντος. Item ex Aristot. Eth. 10, (9.) Τοὺς δὴ τοιούτους τίς ἂν λόγος μεταῤῥυθμίσαι; Quæ doctrina posset emendare homines sic in errore mersos, et in animi morbos delapsos? Affert vero et pro Commuto, s. Transmuto, e Gazæ interpretatione ap. Theophr., sed passiva voce utentem, Ἀνάγκη γὰρ τὰ σχήματα μεταῤῥυθμίζεσθαι, καὶ ἐξ ὀξυγωνίων περιφερῆ γίγνεσθαι. [" Apud Herod. 5, 58. Μεταῤῥυθμίζειν τὰ γράμματα est μεταβάλλειν τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, Mutare formam literarum." Schw. Mss.] At in VV. LL. habetur non solum Μεταῤῥυθμίζω, (quod exp. Accommodo, Apto, non expressa vi præpositionis μετὰ,) sed etiam Μεταῤῥυθμέω: quod redditur Transformo, item Traduco, Retraho. Sed mihi suspectum est hoc μεταῤῥυθμέω, ne ex errore manarit, sicut illud καταῤῥυθμέω pro καταῤῥυθμίζω. [Ἐπιῤῥυθμίζω, Plato de LL. 7. p. 349. Lucian. 1, 580. " Καταῤῥυθμίζω, Apto, Conformo ad aliquid, cum dat., Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 109." Kall. Mss. Athen. 179. Æsch. Pers. 749. " Toup. ad Longin. 366. Μεταῤῥυθμίζω, Opusc. 1, 399. Casaub. ad Athen. 1. p. 12." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 735." Kall. Mss. Plato Tim. 91. " Μεταρυθμίζω, Alcidamas περὶ Σοφιστ. p. 79, 11. Τὴν τῆς ψυχῆς ἕξιν μεταρυθμίσαντες." Seager. Mss.] " Μεταῤῥύθμισις, Ipsa actio τοῦ μεταῤῥυθμίζειν." [* Προρυθμίζω, Gl. Præmoderor.]

[* " Εὐρυθμίζω, Stobæus Schow. p. 15." Schæf. Mss. Vocabulum ab Eod. improbatum, in Meletem. Cr. ad Dionys. Art. Rhet. p. 129. Vide Εὐπορίζω. * " Συνευρυθμίζομαι, Concinnor, Ignat. p. 26. vide nott." Kall. Mss.]

" Ζυθμίζειν, idem esse quidam dicit, quod σταθμίζειν s. εὐθυμίζειν, Ad normam libellamque dirigere, Corrigere, Emendare: in exemplum afferens e Luciano ὑπὲρ Εἰκόνων (p. 493.) de Phidia, qui cum Jovis Elei statuam formaret, proposito prætereuntibus opere, pone stabat et judicia hominum experiebatur: Εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ζυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ πλείστοις δοκοῦν. Sed somniasse hominem puto, aut semiapertis oculis locum inspexisse; omnes enim, quas mihi quidem videre licuit, Edd. ibi habent ῥυθμίζειν: et recte. Veruntamen et inscitiam aliquam subesse audaciusculæ illi διορθώσει, ostendit alterum εὐθυμίζειν, confictum et ipsum pro εὐθύνειν."

[* " Ῥυθμέω, Schol. Theocr. 10, 39. (Ὡς εὖ τὸ τῆς ἁρμονίας εἶδος ἐρύθμησεν ὁ βουκαῖος.)" Wakef. Mss. * Ῥυθμητὸς, unde * " Εὐρύθμητος, Tzetz. Chil. 7, 159." Elberling. Mss. * " Ῥυθμητικὸς, Longin. Fr. 8, 2. p. 194. Weisk." Boiss. Mss. " Clem. Alex. 343." Kall. Mss.]

" Διαῤῥυθμέω, Compingo, Concinno, VV. LL. " Videtur tamen potius dicendum διαῤῥυθμίζω." [2 Macc. 7, 22. Ἑκάστου στοιχείωσιν οὐκ ἐγὼ διεῤῥύθμησα.]

[" Μεταῤῥυθμέω, Philostr. 246. Clem. Alex. 534." Kall. Mss. " Ad Herod. 399." Schæf. Mss. * " Μεταῤῥύθμησις, Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 42. Schneid. notavit Μεταῤῥύθμισις, quod nihili est. Osann. Anal. p. 76." Boiss. Mss.]

[* " Ῥυθμόω, Jacobs. Anth. 12, 116." Schæf. Mss. " Concinno, Formo, Symm. Jes. 44, 12. Ἐν τερέτρῳ ἐρύθμωσεν αὐτὸ, Terebra formavit illud." Schleusn. Lex. V. T. Vide Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. Art. Rhet. 118. * Μεταῤῥυθμόω, unde μεταῤῥυθμωμένα, Hesychio μετεσχηματισμένα.]

[* Ῥυσμὸς, Ionice pro ῥυθμὸς, Callim. Ep. 45. οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ Εἰκάζω, Archiloch. Fr. 14. γίγνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς (al. ῥυθμὸς) ἀνθρώπους ἔχει, Conditio humana. Cf. Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. de Art. Rhet. 118. " Jacobs. Anth. 6, 159. 7, 265. Brunck. Aristoph. 1, 80. Dawes. M. Cr. 450. 526. Toup. Add. in Theocr. 405. Beck. Var. Lect. Aristot. 13. Wakef. S. Cr. 3, 109. ad Herod. 313. 399." Schæf. Mss.]

" Ἀρυσμεῖ, Hes. affert pro ἀσχημονεῖ, ἀκοσμεῖ: ut " Etym. quoque ἀρύσμους pro ἀσχήμονας. Item " gemino ρ, sed perperam ο posito pro σ, ex eod. " Hes. habemus ἀῤῥυομεῖ, eod. expositum modo. " SED ET Ἀρυσμίνη, Eidem est ἀκοσμία, ἀῤῥυθμία: " pro quo scr. potius ἀρυσμίη, sine ν."

[* " Ἐτερόρυσμος, Toup. Add. in Theocr. 405."

Schæf. Mss. Ἑτερόρυσμα, Hesychio ἀνόμοια.]

„ "Ὁμορυσμὸς, Eosdem habens ῥυσμοὺς, Hippocr. " de Anatome, Ἀρτηρίη ἐξ ἑκατέρου φαρυγγέθρου τὴν " ἔκφυσιν ποιευμένη ἐς ἄκρον πνεύμονος τελευτᾷ, κρίκοις " ξυγκειμένη ὁμορυσμοῖς, τῶν περιηγέων ἀπτομένη. Ibi- " dem utitur SUBST. Ὁμορυσμίη, dicens, Τὸ δὲ ἧπαρ " ὁμορυσμίην μὲν ἔχει τοῖς ἄλλοις ἅπασιν, αἱμοῤῥωδέ- " στερον δέ ἐστι τῶν ἄλλων. Ubi quidam interpr. " Vicinitatem."

[* Ὁμοιόῤῥυσμος, Ion. pro ὁμοιόῤῥυθμος, Hippocr. 916. Stob. p. 460. " Cf. Toup. Add. in Theocr. 26, 23. (p. 405.)" Boiss. Mss.]

[* Ῥυσμόω, pro ῥυθμόω, Democritus ap. Stob. Serm. 5. p. 220. Cf. Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. Hal. Art. Rhet. 118. Luzac. Exerc. Acad. in Eur. p. 41. Ῥυσμοῦσθαι, Hesychio συγκρίνεσθαι.]

" ῬΥΠΑΠΑΙ, Nautica acclamatio, ap. Aristoph. " B. (1073.) et Σφ. (909.) Hes. habet Ῥυππάπται:" [leg. Ῥυππαπαὶ, quod dedit Brunck. in Aristoph. ll. cc. Sed τὸ ῥυππαπαὶ, Σφ. l. c. δεινότατα γὰρ Ἔργων δέδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαὶ, exp. a Schol. τὸ ναυτικόν. " Cf. Moschop. in Fabr. B. Gr. T. 12. p. 306. Clidem. Bekkeri 446." Boiss. Mss. Cf. Ἱππαπαί.]

ῬΥΠΟΣ, ὁ, Sordes, Plut. (6, 305.) Ἐπιδεικνύμενος ῥύπον ἢ κηλῖδα χιτῶνος, ἢ διεῤῥωγὸς ὑπόδημα. Quidam ῥύπον proprie dici existimarunt Sordes quæ in summis manuum ac digitorum unguibus colliguntur: alii, Illuviem quæ distringitur a corporibus oleo illitis post sudorem. Ex J. Poll. affertur ῥύπος pro Piscina et loco in quo eluebant; sed Pollucis verba sunt, Ἐν ᾧ ἐξέπλυνον οἱ κναφεῖς. Apud Suid. legitur, Ῥύπος κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ χ, χρύπος, ὁ τῷ χρωτὶ ῥυπῶν σπίλος. Sed perperam hic legitur χρύπος, cum præcedat κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ χ. Estque legendum ut ap. Schol. Aristoph., unde hæc sumta esse puto: Ὁ δὲ ῥύπος, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ χ· ῥύπος γὰρ ὁ τῷ χρωτὶ ὑπὼν σπίλος. Dixerat autem antea, Ῥύπτεσθαι οὖν τὸ σμᾶσθαι, παρεμπτώσει τοῦ τ, τὸ ῥύπον ἀφαιρεῖσθαι: quibus addit illa, ὁ δὲ ῥύπος etc. Atque ita fuerit ῥύπτω a ῥύπος, non contra. Ῥύπος, inquit Gorr., Sordes: excrementum tertiæ concoctionis, quod in summo corpore nostro colligitur. Sicut enim concoctio tum quæ in ventriculo, tum quæ in jecinore perficitur, duplex excrementi genus relinquit; unum, humidum; alterum, siccum: ita et e tertia concoctione duo excrementorum genera in singulis animantis nascuntur particulis, ex ipso, unde aluntur, succo. Alterum, sudor est, h. e. humor qui ante transmittendi alimenti fuerat vehiculum, humidus, tenuis, serosus, et urinæ similis: alterum vero, ceu semicoctæ quæpiam reliquiæ, quæ assimilari nutriendæ parti nequiverunt. Tenue quidem et illud est, ut quod in sensili transpiratione per cutis poros vacuetur; sed habet etiam crassioris excrementi nonnihil admistum, e quo fit ut sæpissime sistatur ad cutem. Ab hoc excremento tum pilis origo est, tum iis quæ super cutem semper acervantur sordibus, a quibus idipsum etiam ceu sordes quædam dici meruit. Non incognitæ eæ quidem veteribus fuere, ut quas ipsi magna cura ex hominum corporibus ad varios usus deraderent. Sordes et Strigmenta appellabant: a Græcis autem non modò ῥύπος, sed γλοιὸς etiam vocabantur. Vim habent modice calfaciendi, emolliendi, discutiendi: quam quidem sortitæ sunt non tam e corporis nostri natura, quam olei atque pulveris mistione etc. || Metaphorice autem ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων, ut Lat. Sordes et Sordidus, Bud. Vide quæ attuli e Suida in composito Ῥυποκόνδυλος. || Ῥύπος pro Cera sigillari, ap. Atticos, Aristoph. A. (1199.) Καὶ μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάσθαι, τὰ μὴ Οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι. Vide J. Poll. (10, 59.) Meminit autem hujus signif. et Hes. In VV. LL. annotatur legi et ap. Cic. in Ep. ad Att. Rhypos pro Ceris s. Formis unde sigilla fiebant, fortasse a situ vetustatis. || ITEM Ῥύπον, τὸ, pro ῥύπος, per metaplasmum, ap. Theocr., dicentem ἅπαν ῥύπον, ut annotat Eust. ejus plurali Hom. usum esse tradens, Od. Z. (93.) Αὐτὰρ ἐπεὶ

A πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα. Exp. tamen ῥύπα, τὰ ῥύπου μετέχοντα: ad quam alioqui exp. respiciendo, existimari posset ῥύπα pro ῥυπαρὰ accipiendum esse: ut λίπ' ἐλαίῳ esse dicitur pro λιπαρῷ ἐλαίῳ. [Schol. autem ῥύπα exp. τὸν ῥύπον, quasi esset accus. sing. a * Ῥὺψ, ῥυπὸς, ὁ.] Ceterum in illo Theocr. loco sciendum est typographicas Edd. habere ῥύπος, non ῥύπον: ita enim in iis legitur, 15, (20.) Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.

[" Ῥύπος, ad Diod. S. 1, 472. Jacobs. Anim. 108. Anth. 6, 380. 10, 81. T. H. ad Plutum p. 17. Bergler. ad Alciphr. 373. Cera sigillaris, Kuster. Aristoph. 240. Ῥύπον, Ῥύπος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 171. 312. Jacobs. Spec. 45." Schæf. Mss. Phryn. Ecl. 150. Ὁ ῥύπος ἐρεῖς, οὐ τὸ ῥύπος. " Ὁ ῥ. Atticum esse Aristophanis et Alexidis Athen. 52. 128. testimoniis constat, eoque genere etiam vulgo usi videntur; ὁ ῥύπος, Lucian. Icarom. 30. 43. de Gymn. 29. Bis accus. 58. Monostich. Brunck. 139. Schol. Ven. 6, 506. Schol. Aristoph. Ἀ. 17. τὸν ῥύπον, Eu-
B seb. Hist. Eccl. 4, 30. 195. Socr. Schol. H. E. 1, 6, 12. Alex. Trall. 3. p. 3. 184. τοὺς ῥύπους, Eust. p. 421. Τὸ ῥύπος neutro genere in caseis dixit Hippocr. de Morb. Mul. 1, 63. 765.: generaliter Greg. Naz. 141. ab Hœschelio productus: Τὰ τῶν ψυχῶν ῥύπη καὶ μολύσματα, et Etym. M. v. Ἀπολυμαίνω, pro quo inepta ratione V. D. in Misc. Obs. Vol. 1. T. 3. p. 420. masculinum reducit. Τὸ ῥύπον Suid. v. Γοῦ, et Photius p. 254. usurpant, quod et Eust. in Theocriteo loco scriptum invenerat, in quo et scriptura et genus vocabuli ambiguum est. Vide Passow de Emendd. Rat. Lexx. p. 73." Lobeck. ad Phryn. l. c. Τὸ ῥυπὸν recentioribus erat i. q. ὀρός. Phot. Ὀρός· τὸ λεγόμενον ὑφ' ἡμῶν ῥύπον· ἔστι δὲ ὑποστάθμη γάλακτος.]

Ῥυπογράφος, Sordidarum rerum pictor, Res abjectas ac viles et sordidas etiam depingens. Hoc nomine vocatus est quidam Pyrrhichus, quod tonstrinas, sutrinas, et asellos pictura exprimeret. VV. LL. [Cf. Ῥωπογράφος. * Ῥυποκέραμος, Athen. 395.] Ῥυ-
C ποκόνδυλος, Sordidus, Valde parcus. Græci, inquit Erasmus, Proverbiali convitio sordidos et impendio parcos ῥυποκονδύλους appellant, ducto cognomine ab iis quibus sordes in unguibus resident, nec tantillum sumtus facere volunt, ut tonsori dent numulum qui eos repurget. Suid. in Ἄχθομαι habet ista, Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, ἀντὶ τοῦ τῇ ἀνελευθερίᾳ, καὶ μικρολογίᾳ· τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν· οὕτω γοῦν ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους. [Plato Comicus Eustratii ad Ethica Aristot. p. 58. Aristophanes Phrynichi Bekkeriani p. 43. et Mœridis v. Ἰξοί. " Porson's Tracts p. 232. Bergler. ad Alciphr. 414. * Ῥυποπώλης, Phryn. Ecl. 99. T. H. ad Plutum p. 16." Schæf. Mss. * Ῥυπέλαιον, Paul. Ægin. 7, 17. I. q. Picula Vegetio in Mulomed.]

[* " Ἄῤῥυπος, Purus, Cyrill. Hier. 119. Athan. 2, 526." Kall. Mss. " Lex. ap. Alb. ad Hes. v. Ἀκηλίδωτον, Schol. Hesiod. Θ. 2." Boiss. Mss. " Hierocl. 194." Kall. Mss. Symm. Job. 25, 4. * Ἡμίρρυπος, Hippocr. 672. * " Περίῤῥυπος, Jacobs. Anth. 6,
D 380." Schæf. Mss. * " Φιλόῤῥυπος, Nilus Epist. 100. Timario in Notit. Mss. 244." Boiss. Mss. * Χαλαίρυπος, Hesychio ὁ τῶν πλυνομένων ἱματίων ῥύπος: * Χαλέρυπον· τὸ ῥύμμα τὸ ἀπὸ τοῦ νίτρου γενόμενον, ὅ τινες * νίτρωμα λέγουσι. Cf. J. Poll. 7, 39. Polemo ap. Macrob. Saturn. 5, 19. Diosc. Notha 2, 193. Schn. Lex.]

Ῥυπόεις, ET Ῥυπώδης, Sordidus. Sed ῥυπόεις est potius Poëticum. At ῥυπῶδες est etiam Nomen emplastri, cujus descriptio habetur ap. Celsum, 5, 19. [" Ῥυπόεις, Jacobs. Anth. 6, 380. 8, 58." Schæf. Mss. " Nicander Ἀ. 469." Wakef. Mss. Ῥυπόεν, Hesychio αἰσχρὸν, αἰσχροκερδές.]

[* Ῥύπαξ, Sordidus et incultus, Schneidero susp. Hinc Lat. Rupex, Salmas. ad Tertull. p. 283. Gell. 13, 9. Veteres non usque adeo rupices et agrestes fuerunt: et Rupicones, Apul. Florid. 7. p. 772. Sed forsan Rupices a rupibus appellantur, ut Petrones a petris.]

Ῥυπαρὸς, magis usitatum in prosa quam præce-

dens ῥυπώδης, Sordidus, Sordibus obsitus. Sed peculiariter ἔριον ῥυπαρὸν dicitur quod Latinis Succida lana, (est enim sordida); et ῥυπαρὸς ἄρτος, quem Marcellus Secundarium panem appellasse creditur: est enim is sordidus præ illo qui σιλιγνίτης appellatur. Nonnulli hunc ῥυπαρὸν ἄρτον eum esse tradunt, qui alio nomine πιτυρίας s. πιτυρώδης vel πιτυρίτης dicitur: quidam eund. cum τῷ συγκομιστῷ: Paulus tamen eos separat. Fuisse autem μέλανας hos ῥυπαροὺς ἄρτους, aperte ostendit hic Athenæi locus, (246.) Εἰωθότος δ' αὐτοῦ ῥυπαροὺς ἄρτους ἐπὶ τὰ δεῖπνα φέρεσθαι, ἐνεγκαμένου τινὸς ἔτι μελαντέρους, οὐκ ἄρτους ἔφη αὐτὸν ἐνηνοχέναι ἀλλὰ τῶν ἄρτων σκιάς.

'Ρυπαρὸς metaph. ut Latine Sordidus, pro Eo qui valde et turpiter etiam est parcus, s. avarus. Cujus signif. meminit et J. Pollux: habet autem eam cum ap. alios, tum ap. Plat. Parmenide. Atque ut Illiberalis et Sordidus a Tullio aliquando copulantur, sic ῥυπαροὶ καὶ ἀνελεύθεροι ap. Athen. Sed duo illa Latina cum copulantur, de re potius dici existimantur. Sic autem ῥύπον de Avaritia s. Turpi parsimonia dicunt, itidemque Latini Sordes. [" Abresch. Æsch. 2, 35. Mœr. 288. et n. 'Ρυπαρὰ αὐλή, Aristoph. Fr. 255. "Ατιμος καὶ ῥ., Dionys. H. 2, 697." Schæf. Mss. * "'Ρυπαρογνώμων, Const. Manass. p. 124." Boiss. Mss. * 'Ρυπαρόμελας, fem. * 'Ρυπαρομέλαινα, Alexander Myndius ap. Athen. 395. * 'Ρυπαροφάγος, Schol. Lycophr. 513. * " 'Ρυπαρόψυχος, Const. Manass. Chron. p. 91. * 'Ρυπαροψυχία, p. 40." Boiss. Mss.] 'Αῤῥύπαρος, Non sordidus, VV. e Greg. Naz. [* Κακορύπαρος, Schol. Soph. Aj. 382. * " Φιλορύπαρος, Timario in Notit. Mss. 245." Boiss. Mss. * " 'Ρυπαρῶς, Huschk. Anal. 254." Schæf. Mss.]

'Ρυπαρία, Sordes, et Sorditudo, e Plauto, VV. LL. Item Spurcitia, Situs, Squalor, Illuvies, Pædor. Necnon, Ulceris sordidi genus quoddam, e Diosc. Metaphorice autem, sicut et ῥύπος, Parsimonia nimia, atque adeo turpis, Avaritia: sicut Sordes Latine. [" Scriptt. Rei Accip. 32. Schol. Eurip." Wakef. Mss. * " 'Ρυπαρότης, Const. Manass. Chron. p. 63. Athen. 220." Boiss. Mss.]

[* 'Ρυπαρώδης, Schol. Brev. in Lycophr. 975. p. 1103.]

[* 'Ρυπαρόω, unde * 'Εκρυπαρόω, Schol. Min. ad Il. A. 38." Schæf. Mss. * 'Ρυπαρεύομαι, Sordidus sum, Schneidero susp.]

'Ρυπάω, ET 'Ρυπόω, Sordeo, Sordidus sum. Utraque conjugatione utitur Hom.; nam legimus Od. Z. (87.) πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι, ubi Eust. annotat, participii ῥυπόωντα conjugationem esse secundam circumflexorum, ὅ τε κοινολογεῖται, (intelligit autem ῥυπόωντα dictum esse sicut βοόωντα pro βοῶντα,) ut apparet ex h. l., qui legitur ap. Athen. (161.) Τί,—οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ Πυθαγοριστὰς ῥυπᾷν; Sed dici etiam 'Ρυπόω, ῥυπώσω, tertia conjugatione, ostendisse Homerum, (Od. Z. 59.) τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται: de quo loco dicam et paulo post. Ceterum ap. Eund. aliquis etiam dicitur ῥυπᾷν. Sic ap. Aristoph. Πλ. (266.) 'Ρυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσόν. Sic dicunt ῥυπῶντας Philosophos Lucian. et Athen., quod Bud. interpr. Illotos et squalidos: (1, 460.) 'Ρυπῶντας καὶ αὐχμῶντας καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντας. At ῥυπῶσα ἐσθὴς Idem e Basilio affert pro Veste quæ sordet, s. sordida est: ἐσθὴς ῥυπῶσα, κόμη αὐχμηρά. Satis autem vel h. l. ostendere arbitror, ῥυπῶντας illud ad vestimenta potissimum referri, αὐχμῶντας vero ad comam: qua in signif. ῥυπῶντας reddere etiam poterimus Sordidatos, ut docebo infra. Affert vero et PASS. 'Ρυποῦμαι ex eod. Basilio, exponens itidem Sordeo: in Epist. ad Leontium, Καὶ τὸ ἐῤῥυπῶσθαι λοιπὸν τῇ κατακορεῖ συνηθείᾳ πρὸς ἰδιωτισμὸν, ὄκνον εἰκότως ἡμῖν ἐμποιεῖ προσφθέγγεσθαι ὑμᾶς τοὺς σοφιστάς. Itidemque e Greg. Naz. de Baptismo, Δεινὸν γὰρ εἰ ἐν καιρῷ καθάρσεως ῥυπωθήσομαι. Sed videri possit cuipiam ῥυποῦσθαι potius reddendum Sordidari, itidemque ἐῤῥυπῶσθαι Sordidatum esse: itidemque Od. Z. (59.) εἵματα ῥερυπωμένα, Vestimenta sordidata: ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι 'Ες ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται. Sed potest et ῥυπῶν, cum neutraliter ponitur, reddi passivo Sordidatus: e Plauto, quanquam ego sum sordidatus, Frugi tamen sum: i. e. sordida veste indutus. Sic autem fortasse ῥυπῶντας supra reddemus apte Sordidatos: nisi quis censeat generalius illud accipi. [" 'Ρυπάω, Huschk. Anal. 120. Jacobs. Anth. 8, 58. 10, 81. Valck. Oratt. 342." Schæf. Mss. De avaris, Philo J. 2, 390." Wakef. Mss. Aristoph. "Ορν. 1282. " 'Ρυπόω, Schol. Aristoph. Πλ. l. c. Meurs. ad Apoll. Dysc. p. 81. 'Ρυπόομαι, Thom. M. 886." Schæf. Mss. " 'Ρυπόω, Polluo, Amphil. 32. τὴν νυμφικὴν σινδόνα." Kall. Mss. Sordeo, Od. Z. 115. Νῦν δ' ὅττι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι. De ῥερυπωμένος, vide Buttm. A. Gr. 1, 27. et Schn. Lex. Suppl. * 'Ρυπωτὸς, Greg. Naz. 2. p. 180. * 'Αῤῥύπωτος, Schol. Æsch. Pers. 613. " Cyrill. ap. Albert. ad Hes. v. 'Ακηλίδωτον." Boiss. Mss. * " 'Απορυπόω, Hes. v. 'Απινοῦται. * 'Απορύπωσις, Sordium purgatio, Const. Apost. (7, 22.) p. 369." Wakef. Mss. * 'Εκρυπόω, Greg. Naz. 2. p. 156. * " Καταῤῥυπόω, Contamino, Sordido, Chrys. in Joann. Hom. 32. T. 2. p. 686, 16. Εἰ γὰρ ἡ αἰσχρολογία καταῤῥυποῖ καὶ δαίμονας καλεῖ, εὔδηλον ὅτι ἡ πνευματικὴ ἀνάγνωσις ἁγιάζει." Seager. Mss. Basil. 2, 509. " Καταρυπόω, Amphil. 99. Andr. Cr. 269. 278. 291." Kall. Mss. Κατερυπωμένον, Gl. Semirutum. * Παραῤῥυπόω, unde ap. Hes. Παρεῤῥυπωμένα βιβλία· οἷς κηροὺς προσπλάσσομεν, πρὸς τὸ ζητῆσαί τινα. Cf. Παράπλασμα.]

'Ρυπαίνω, Sordido, Sordidum reddo, Fœdo, Maculo, Contamino. Xen. (Λ. 11, 3.) pass. ῥυπαίνεσθαι opposuit τῷ λαμπρύνεσθαι. Sic autem Plut. de Def. Orac. 'Αλλ' ὅσ' ἂν ῥυπανθῇ χρωμένων, ἐμβάλλοντες εἰς φλόγα, λαμπρὰ καὶ διαφανῆ κομίζονται, Sordidata fuerint, Sordes contraxerint. || 'Ρυπαίνω metaphorice, Turpem reddo et infamem, Contamino famam alicujus, Bud. e Dionys. H. in Isocr. Καὶ οὐκ 'Αριστοτέλει πείθομαι ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλομένῳ. [" Dionys. H. 4, 2171. Thom. M. 788. Valck. Oratt. 342. De forma aor. 1. Mœr. 178. et n." Schæf. Mss. Aristot. Eth. 1, 8. Phot. 'Ρυπαίνω· ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω. Φερεκράτης. Hes. 'Ρυπαίνει· σμήχει, καθαρίζει, πλύνει.] " 'Ρυπαίνω, Fœdo, Convitior, Male" dictis lacero, Infamo, VV. LL. ἀμαρτύρως." [Perperam pro ῥυπαίνω.] HINC 'Ρύπασμα, τὸ, Id quo aliquid sordidatum est, Sordes. [Eust. Il. A. p. 81, 48. " Thom. M. 481. 722. * 'Ρυπαστικὸς, 481." Schæf. Mss. * " 'Ρύπανσις, Timario in Notit. Mss. 9, 241." Boiss. Mss. * 'Ρυπαντὸς, unde] 'Αῤῥύπαντος, Non sordidatus, Non contaminatus. [Eust. * 'Επιῤῥυπαίνω, Gl. Sordido, Plut. 9, 291. Archigenes Cocchii p. 121, 14. Schol. Aristoph. N. 1181.] Καταῤῥυπαίνω, i. q. ῥυπαίνω: itidemque metaphorice interdum pro Contamino famam s. nomen alicujus, Bud. ex Isocr. et Dionys. H. [Plato de LL. 11. p. 919. 937. " Const. Manass. Chron. p. 56." Boiss. Mss.]

'ΡΥΠΤΩ, (de cujus a ῥύπος deductione dictum fuit antea,) Sordes eluo, abluo, Purgo, Abstergo. Plin. 24, 11. de succo libanotidis agens, repurgare dixit pro eo, quod ῥύπτειν dixerat Diosc. Vide Marcell. Pass. 'Ρύπτομαι ap. Aristoph. 'A. (17.) exp. σμήχομαι, Abstergor, Sordibus purgor. " 'Ρύττω, " Abstergo, pro ῥύπτω, VV. LL." [" 'Ρύπτω, Phryn. Ecl. 59. Thom. M. 788. Heyn. Hom. 6, 556. Valck. Adoniaz. p. 410. Mœr. 336. et n., ad Timæi Lex. 229. Toup. Opusc. 1, 233. ad Herod. 315." Schæf. Mss. Nicander 'A. 529.] " 'Ρύψις, Abstersio, Pur" gatio," [Hes. Plato Tim. p. 65. " Clem. Alex. 237." Wakef. Mss. * 'Ρυπτὸς, unde * "Αῤῥυπτος, i. q. ἄπλυντος, Nicander 'A. 469. * Εὔρυπτος, J. Poll. 1, 44. * 'Ρύπτης, unde 'Ρῦπται, Hesychio οἱ ἀναῤῥοφοῦντες.] UNDE 'Ρυπτικὸς, Aptus ad abluendas sordes, ad abstergendum s. detergendum, Abstergendi vim habens, Plut. Symp. 6. Καὶ κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν, [cf. 5, 9.] Et ῥυπτικὸν φάρμακον ap. Medicos: quod Gorr. vertit Detergens s. Extergens medicamentum. Sic autem appellatur, inquit, Id omne quod ῥύπον, i. e. Sordes, in quavis parte eluit et aufert. Sordes autem non cuti tantum extimæ et ulceribus inhærent, sed etiam internis partibus, linguæ, œsophago, tunicis ventriculi, reliquo-

rum viscerum et venarum atque arteriarum. Ea quæ tergent, alia imbecillius, alia vehementius id agunt. Modice detergent, farina fabarum, hordei, ciceris, semen lini torrefactum, sacchar, oxymeli: magis terebinthina, thus, mel despumatum, amygdalæ amaræ: valentius, ervi farina, semen hormini, radix ireos et panacis, nitrum ustum, nitri spuma, fictiles testæ, pumex buccinorum et purpurarum, et ceterorum ostreorum: testæ ustæ, tritæ, tenui cribro cretæ: quorum quidem aliqua tam valenter tergent, ut etiam pilos tenuent. Sed hæc improprie ῥυπτικὰ appellantur: quæ vero proprie et speciatim dicta sunt, tergent tantum, non etiam obstructa liberant, quia sunt amaris imbecilliora, salsa sc. et dulcia: quæ autem valenter detergent, omnino etiam digerunt, et ob id valde siccant. [" Casaub. ad Athen. 130. ad Mœr. 337." Schæf. Mss.] Affertur autem et NOM. Ῥυπτὴρ e Diosc. (2, 84.) pro Cochleari, s. Ligula. Ῥυπτῆρι ῥαγδαίῳ τὸ ὕδωρ ἀνάχει, Cochleari aquam validiuscule conturbato, e Ruellii interpr. vel, Aquam ligula grandi conturbato, ex Hermolao. VV. LL. Sed esse qui ibi pro ῥυπτῆρι legant ἀρυτῆρι, annotat etiam Marcellus: quæ certe lectio magis mihi placet. [* Ῥύπτειρα, Nicander Ἀ. 370. κονία. * Ῥυπτήριον, ad Mœr. 337." Schæf. Mss.] AT VERO Ῥύμμα, τὸ, Purgamentum, Strigmentum, κάθαρμα, σμῆγμα. Nicander Ἀ. (96.) Ἠὲ σὺ κληματόεσσαν ἐν ὕδατι πλύνεο τέφρην Θαλπομένην· τὸ δὲ ῥύμμα νεοπλεκέος καλάθοιο Κόλποις ἰκμήνειας, ubi Schol. ῥύμμα exp. σμῆγμα, (ita enim ap. eum legendum est, e vet. etiam Codicis auctoritate, non μίγμα: ut habent vulg. Edd. typogr. et VV. quoque LL. ex illis,) item τὸ κάθισμα, τὸν ῥύπον. Sed illud κάθισμα [κάθαρμα?] e vet. Cod. addo. Affertur autem et ex Hom. ῥύμματα πάντα κάθηρεν, [" Il. Ξ. 171. ubi quidem rectius λύματα exhibent Codd. omnes." Schw. Mss.] Ceterum ut in illo Schol. Nicandri perperam legitur μίγμα pro σμῆγμα in expositione hujus vocabuli, ita etiam ap. Hes. in explicatione ejusd., sciendum est vulg. Edd. habere σμῆμα et σμηματοδοκὶς et σμηματοθήκη pro σμῆγμα et σμηγματοδοκὶς et σμηγματοθήκη. [" Ῥύμμα dicitur Quicquid inservit vel Abstergendo corpori, Athen. 351. vel Eluendis maculis e vestibus, 484." Schw. Mss. " Paul. Sil. 74, 114. et Jacobs., ad Lucian. 2, 320. Thom. M. 788. Callim. 1. p. 450. Heyn. Hom. 6, 556. ad Mœr. 336. Plut. Mor. 1, 527. Timæi Lex. 229. et n." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 254." Wakef. Mss.]

" Ἀναρρύπτειν, Hesychio διδάσκειν et ἀναδιδάσκειν: " pro quo et per ι ap. Eund. scriptum ἀναρρίπτειν." " Ἀπορρύπτω, Abluo, Sordibus expurgo: unde ἀπορ-" ρυφθεὶς, Suidæ ἀπονιφθείς: ap. quem et ἀπορρύψας " et ἀπορρυφθῆναι ab eod. th." [Orph. Arg. 1361. et n., Geop. 12, 21, 8. " Anonym. ap. Anthol. Jacobs. 13, 678." Boiss. Mss. " Plut. Sylla (36.) p. 868. HSt. Πολλάκις τῆς ἡμέρας εἰς ὕδωρ ἐνέβαινεν, ἐκκλύζων τὸ σῶμα καὶ ἀπορρυπτόμενος." Seager. Mss. Jambl. V. P. 162. Adhort. 338. " Κηλῖδας ἀπορρύπτειν, Simpl. Comm. in Enchir. 219=350." Schw. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 260. Timæi Lex. 229. Thom. M. 782. an sic ap. Huschk. Anal. 277. Ruhnk. Ep. Cr. 275. * Ἀπόρρυψις, Purgatio, ibid. Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 339." Schæf. Mss. " Ablutio, Repurgatio, Athen. 9, 77. p. 409. Ed. Cas." Schw. Mss. Jambl. V. P. 154. " Euseb. H. E. 10, 4. p. 380." Kall. Mss. * Ἀπόρρυπτος, unde * Δυσαπόρρυπτος, Suid. v. Αἰσώπειον.] Διαρρύπτω i. q. ῥύπτω: nisi quod præp. διὰ vim aliquam significationi addere videri potest. E Gal. ad Gl. Διαρρύψαι τὸν χυμὸν, Detergere. [* " Ἐκρύπτω, J. Poll. 1, 44. 7, 39." Kall. Mss. * " Ἔκρυπτος, unde * " Δυσέκρυπτος, Xenocr. de Aquatil. §. 58." Boiss. Mss. * Εὐέκρυπτος, J. Poll. 1, 44.] At Περιρρύπτω, q. d. Circumabstergo. In VV. LL. Usquequaque purgo. Et affertur e Gal. Περιρρύψαι τε καὶ ἀποκαθῆραι τοὺς περὶ τὸν κόλπον ἰχῶρας. Ibid. redditur Abstergo, Extero, e Marcello. Apud Diosc. autem, ubi dicit, Περιρρύπτει ἄνθρακας, merito suspectum est hoc verbum.

" ῬΩΘΩΝ, (ωνος, ὁ,) Naris. Sed in plurali potius

A " quam in sing. usurpari puto. J. Poll. postquam " dixit, Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ καὶ Μυκτῆρες, παρὰ τοῖς ἰα-" τροῖς, subjungit, καὶ Ῥώθωνες. Diosc. Τὰς ἐν τοῖς " ῥώθωσι δυσωδίας καὶ σηπεδόνας ἐκκαθαίρει, et, Εἰς " τοὺς ῥώθωνας ἐγχυθὲν, quibus in ll. aliisque passim " omnes Interprr. vertunt Nares. Ῥώθων autem red-" ditur etiam Nasus. At in VV. LL. dicitur ῥώθων " esse Pars gutturis: quæ interpr. jam inde ab iis, " quæ prima prodierunt, manavit: sed ἀμαρτύρως." [Ῥώθων, Gl. Nasus, Nar: Ῥώθωνες· Nares. " Jacobs. Anth. 8, 237. Dionys. H. 5, 78. 79. " Schol. Theocr. 11, 33." Boiss. Mss. Nicander Θ. 213. Ἀ. 117. * " Φιλορρώθων, Jacobs. Anth. 8, 237. (κημόν.)" Schæf. Mss. " Ad Hesych. 2, 1131. n. 2." Dahler. Mss.]

" ῬΩΧΩ, Dentibus fremo." [" ad Mœr. 101." Schæf. Mss. Vide Ῥώκομαι in Lex. VV. Peregr., Schn. Lex. v. Ῥύζω.]

B ῬΩΨ, ῥωπὸς, ὁ, Virgultum. Sed magis usitatus putatur pluralis numerus ῥῶπες, Virgulta, Sentes: itidemque ῥωπήϊον, Senticetum, Bud. Extat ap. Hom. hic plur. ῥῶπες, Od. Ξ. (49.) Ὣς εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὑφορβός. Εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας, ubi Eust. annotat esse ἱμαντώδη φυτὰ a verbo ῥέπω. Extat ap. Eund. et K. (166.) αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὀργυιὰν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου, ubi Eust. annotat itidem, ῥῶπες, φυτὰ ἱμαντώδη, addens, Καὶ οὕτως * εὐλύγιστα, ὡς καὶ πεῖσμα, ὅ ἐστι σχοινίον, ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι, ἤγουν κλώθεσθαι. Sic autem et in Il. N. (199.) Ὥστε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων Ἁρπάξαντε φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, annotat idem ESSE Ῥωπήϊα et ῥῶπας: addens, ap. veteres ῥωπήϊα significare δρυμοῦ φρύγανα, vel λεπτά τινα φυτὰ * εὐλύγιστα. Atque ita dici a ῥέπω, ut βλὼψ (unde παραβλὼψ) a βλέπω. [Zonaras 1624. Ῥώψ· παρὰ τὸ ῥέψω, ῥὲψ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ω ῥώψ· ὡς βλέπω, βλέψω, βλὲψ καὶ βλὼψ, ὁ στραβός.
C Vide Barker. ad Etym. M. 1097.] Videtur alioqui hoc NOMEN Ῥωπήϊον esse collectivum: quod sequens et Bud. exp. Senticetum, ut dictum est. Sic in VV. LL. ῥωπήϊον, Virgultis plenus locus. Item, Virgultum vimineum. Apud Hes. legitur, Ῥωπήϊα, τόπος ἐν ᾧ οἱ ῥῶπες φύονται, ἢ οἱ σύμφυτοι τόποι. [Apud Eund. etiam * Ῥοπήϊα· σύμφυτος τόπος· καὶ * Ῥοπήρια, ὁμοίως.] Etym. autem habet ETIAM Ῥώπια, exponens, τὰ οὐ στερέμνια. Apud Hes. est ITEM Ῥωπὰς, quod esse ait εἶδος φυτοῦ ἱμαντώδους. At vero Suid. HABET Ῥώπαξ, scribens, Ῥώπαξ, ῥωπακὸς, τὰ ῥωπάκια παρ' ἡμῖν.

[" Ῥώψ, Heyn. Hom. 6, 406. Valck. Anim. ad Ammon. 160." Schæf. Mss. Dionys. P. 1100. * Ῥωπεῖος, Ionice s. poët. * " Ῥωπήϊος, Toup. Opusc. 2, 100. Emendd. 2, 554. Ῥωπεῖον, (Sylvula,) Jacobs. Anth. 7, 112. (Suid. v. Ἀμπελεών.) Ῥωπήϊον, Heyn. Hom. 6, 406. 8, 384. Jacobs. l. c." Schæf. Mss. Ῥώπιον, Dio Cass. * Ῥωπήεις, Fruticosus, Quint. Sm. 7, 714. Ῥώπαξ, Epiphan. Hær. 30, 12. " Ῥω-
D πάκιον, Heyn. Hom. 8, 384." Schæf. Mss. Eust. in Dionys. P. 1100. * Ῥωπὰς, άδος, ἡ, i. q. ῥώψ, Opp. K. 4, 393. Hesychio εἶδος φυτοῦ ἱμαντώδους.]

¶ Ῥῶπος, Merces parvi momenti, eæque variæ. Apud Strab. autem, inquit Bud., redditur etiam simpliciter Merces, Mercimonium, Ψάλια καὶ περιαυχένια καὶ ὑαλᾶ σκεύη, καὶ ἄλλος ῥῶπος τοιοῦτος. Remittit vero et ad Suid., qui scribit quosdam ῥῶπον appellasse Omnifariam sarcinam, i. e. Sarcinam rerum quæ sint omnifariæ. Item Cinnum colorum qui tinctoribus, pictoribus, unguentariis usui sunt: vide Hes. quoque, necnon Eust. Addit Diosc. videri usurpasse pro Crate, licet ῥύπος ap. eum legatur. Sic certe vertit Ruell. in hoc ejus loco, l. 1. Ῥῶπον ἐπιθεὶς ἐκ καλάμου. Sed Hermolaus, Fiscellam arundinaceam. [" Jacobs. Anth. 7, 79. 12, 426. Toup. Opusc. 2, 87. ad Diod. S. 1, 358. Fac. ad Paus. 1, 386. Sylb. ad eund. l., ad Herodian. Philet. 442. Toup. ad Longin. 283. Mœr. 115. et n." Schæf. Mss. Demosth. 910. Strabo 8. p. 577. Manetho 4,

322. Dionys. Hal. Epit. 16, 6.] Hinc COMP. Ῥωποπώλης, Qui merces illas vendit, quæ proprie vocantur ῥῶπες: aut generalius, Qui varias merces easque minutas et parvi pretii vendit; atque adeo scruta, ut quidam interpr. Et una voce, Scrutarius. Item Unguentarius, Unguentorum venditor: ex Hes., qui ῥωποπῶλαι exp. μυροπῶλαι. Qui autem ῥωποπώλης, idem dictus fuit olim ET Γελγοπώλης, inquit Eust. ex Ælio Dionys. SICUT Γέλγη i. erat q. ῥῶπος. [" Ῥωποπώλης, Jacobs. Anth. 8, 282. T. H. ad Plutum p. 17. 482. Phryn. Ecl. 99. Mœr. 115. et n., Toup. ad Longin. 283. Opusc. 1, 547." Schæf. Mss. Pigmentarius, Gal. Comp. Med. sec. Gen. 2. Schleusn. Lex. V. T.] Ab hoc autem nomine ῥωποπώλης est VERB. Ῥωποπωλέω, Vendo merces illas quæ proprie vocantur ῥῶπος: vel generalius, Vendo varias merces etc. [" Phryn. Ecl. 99." Schæf. Mss. * Ῥωποπωλεῖον, Gl. Rementarium, sic.] Est et COMP. Ῥωποπερπερήθρας, dictum in quendam taxando ejus futilitatem. Vide Eust. At VV. LL. habent ῥωποπερπερὴ φράσις, ex Eod., quod interpr. Futilis et inanis dictitatio. Sed hæc ex illo mendose descripta puto. [Vide Reisk. ad Plut. Demosth. 9. Meineck. Quæst. Menandr. 35. et v. Ῥωβικός.] AT VERO Ῥωπογράφοι ap. Etym. a præcedente ῥῶπες potius quam ab hoc ῥῶπος deducitur. Postquam enim dixit, Ῥῶπες, ὕλη, καὶ ὑλώδη φυτὰ, subjungit, Καὶ ῥωπογράφους, τοὺς τὰ τοιαῦτα ὑπογράφοντας. Quibus addit, Καὶ τὸν κοῦφον φόρτον, ῥῶπον λέγουσιν. At supra habuisti ῥυπογράφος. [Vide col. 3038. * "Ῥωπογραφία, Jacobs. Anth. 12, 426." Schæf. Mss.] ITEM Ῥωπικὸς, Qui talis est, quales sunt merces quæ ῥῶπος appellantur, itidemque parvi pretii, et vilis. Apud Plut. tamen in Lyc. (9.) Ὥστε οὐδὲ πρίασθαί τι τῶν ξενικῶν καὶ ῥωπικῶν ὑπῆρχεν, fuerunt qui pro Pretiosis accipi putarint. Vide Suid., item Hes., qui ῥωπικὰ exp. VOCE Παρεμπορεύματα: quam quidam interpr. Quæ emtori in auctarium dantur. [" Jacobs. Anth. 7, 79. Brunck. ad Eur. Hec. 246. Toup. Opusc. 1, 255." Schæf. Mss. Longin. 3, 4. Ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου, καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος, ἐποκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικὸν (vulgo ῥοπικὸν) καὶ κακόζηλον. " Pearcius pro sua Græcæ linguæ intelligentia ῥοπικὸν exponit Humile. Quod ut Græce doctis novum et inauditum est, sic nihil verius Vossiana conjectura ῥωπικὸν, quæ nec Tollio displicet. Proprie quid sit ῥωπικὸν, copiose docet Salmas. ad Vopisci Aur. 45. Longinus sic vocat Genus dicendi, quod non naturali pulcritudine commendetur, sed lenociniis et ineptiis fucatum sit, nitorem fucatum et ascititium habeat. Apposite Hes.: Ῥωπικόν· τὸ ἐπίκτητον καὶ ὡραϊσμένον. Sic scribimus pro ὡραῖον. Nam Rhetores hoc vitii genus ὡραϊσμὸν vocant. Vide Pierson. ad Mœr. 76." Ruhnk. " Editio princeps Robortelliana, ὑποκέλλοντες. Omnino vere atque eleganter. Noster supra, Φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀσθενείας καὶ ξηρότητος κατάγνωσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦθ' ὑποφέρονται. Quod plane geminum est. Quod sequitur, εἰς ῥοπικὸν, omnino exibilandum est. Nos rescripsimus cum Ms. Ven. εἰς τὸ ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον. Quod et magno Casaubono placuisse intellexi. Nimirum Quod minutum, et affectatum, et nullius fere pretii est, ῥῶπον s. ῥωπικὸν vocant Græci: de quo Hes., Suid., Phot. Lex. ined., alii. Polybius in Excerptis Valesii p. 1434. Gron. Τὸν δὲ πραγματικὸν τρόπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον, ἦν δὲ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικός. Plut. de Amore Prolis 495. Πανταχοῦ μὲν γὰρ ἡ φύσις ἀκριβὴς, καὶ φιλότεκνος, καὶ ἀνελλιπὴς, καὶ ἀπερίτμητος, οὐδὲν, ὡς ἔφησεν Ἐρασίστρατος, ἔχουσα ῥωπικόν: Lycurgo (9.) Τὸ γὰρ σιδηροῦν ἀγώγιμον οὐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, οὐδ' εἶχε τιμὴν καταγελώμενον, ὥστε οὐδὲ πρίασθαί τι τῶν ξενικῶν καὶ ῥωπικῶν. Quæ bona fide exscripsit Porphyr. de Abst. 4. Hinc Ῥωποπώλης, A haberdasher of small wares, et Ῥωπογράφος, A sign-painter, de quo Salmas. ad Spartiani Adr., et Lampridii Heliog. Eleganter Leon. Epigr.: Ἁ μάτηρ ζῶον τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρὰ, Βάκχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραψαμένα. Βάκχε, σὺ δ' ὕψωσ τὸν Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον Ῥωπικὸν, ἃ λιτὰ ταῦτα φέρει πενία." Toup.]

Hes. habet et VERB. Ῥωπεύειν, quod esse vult i. q. ῥωποπωλεῖν, de quo dictum modo fuit. At quidam ῥωπεύεσθαι exp. ξυλεύεσθαι, in qua signif. fuerit potius a ῥῶπες. [" Phryn. Ecl. 99. Jacobs. Anth. 7, 112." Schæf. Mss.] Invenitur et aliud VERB. Ῥωπίζω ap. Eust. [Il. N. p. 927, 57.] qui exp. σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιῶ. Quam exp. VV. LL. restringunt, cum interpr. Miscellaneam condituram facio. [" Toup. Opusc. 2, 87." Schæf. Mss. Bentl. Ep. ad Mill. p. 55. Etym. M.] " Ἐρωπιζόμην, Hes. * ἐτεχνητευόμην ἢ σύμμικτα σχήματα εἶχον. Pro quo " paulo infra rectius habet ἐῤῥωπιζόμην." [* Ῥωπιστὴς, ad Hes. 2, 1132. n. 19.]

ῬΩΩ, Confirmo, Corroboro. "Ἔῤῥωσα, Roboravi, " Confirmavi." A quo est infin. ῥῶσαι, Corroborasse, Roborasse, Confirmasse: itidemque partic. ῥώσαντες, ap. Greg. Naz. Ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς εὐσέβειαν, Cum confirmassent, Bud. Idem affert pass. infin. ῥωσθήσεσθαι e Luciano pro Confirmatum iri, Erectum iri. Et partic. ῥωσθεὶς e Greg. Naz. rursum, pro Robustus factus et validus, vel Invalescens. Item, Ἔῤῥωται πρὸς καρποὺς τὸ δένδρον, pro ἐπιτηδείως ἔχει. E Lysia autem ἔῤῥωται pro Confirmatus est et animatus, obstinavitque: p. 128 (=464.) Οὕτω σφόδρα ἔῤῥωτο ἡ βουλὴ κακόν τι ἐργάζεσθαι. Hæc ille. In VV. LL. e Plut. Pericle, Ἔῤῥωσεν εὐανδρίᾳ τὰς πόλεις. Ex Ejusd. Camillo, Ῥώσας τὸ σῶμα διαγωνίσασθαι, ubi animadverte addi infin. huic activo participio ῥώσας, sicut illi præterito passivo ἔῤῥωτο additur in proxime præcedente loco Lysiæ. Affert autem et Suid. participii ῥώσαντες hoc exemplum, Οἱ δὲ βάρβαροι ῥώσαντες ἑαυτοὺς ἐπὶ τὸ στεγανώτερον, ὡς οὐκέτι Ῥωμαϊκοῖς καὶ διαπεπλασμένοις ὑποπεσούμενοι στρατηγήμασι, ubi exp. δυναμώσαντες. Est alioqui multo infrequentior activi verbi usus quam passivi: ac certe quod ad thema ῥώω attinet, ne ullum quidem ejus esse usum existimo, in soluta oratione præsertim; sed ejus loco dicitur Ῥωννύω s. potius Ῥώννυμι, ut docebo infra. Multo autem minus aliquem esse thematis passivi Ῥώομαι usum putandum est, a quo sunt præcedentia tempora, necnon quæ sequuntur: ut ap. Plut. Popl. ἐῤῥώσθη cum dativo tanquam instrumentali, χρήμασιν, ubi scribit, Ἐῤῥώσθη χρήμασιν ὁ δῆμος ἐκ τῶν λαφύρων, ubi redditur Locupletatus est; sed rectius fortasse Potens factus est. Apud Herodian. (3, 14, 5.) Ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔῤῥωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν, vertit, Tanta animi virtute quanta nemo unquam vel juvenum. Ut autem ἔῤῥωται Bud. vertit supra, Animatus est, sic ap. Thuc. Ἐῤῥώσθησαν μᾶλλον, redditur Animatiores effecti sunt. Atque ut in illo Lysiæ loco infinitivo jungitur, ita junctum ei videri possit in hoc itidem Thuc. 2, (8.) Ἔῤῥωτό τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πολίτης εἴ τι δύναιτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς, ubi tamen rectius videtur reddi Omni ope nitebatur, quam Animatus erat. Dico autem posse videri junctum, quoniam alicui magis placebit fortasse jungere infin. ξυνεπιλαμβάνειν cum δύναιτο, ut ἔῤῥωτο per se ponatur et seorsum. Utut sit, sciendum est eund. Scriptorem hoc verbo uti cum præp. ἐς: sc. (ibid.) Ὀλίγον τε ἐπενόουν οὐδὲν ἀμφότεροι, ἀλλ' ἔῤῥωντο ἐς τὸν πόλεμον, Magna animi alacritate, Animose, bellum capessebant. Vel, utendo itidem præp. In, Alacriter, vel Enixe, incumbebant in bellum. || Ἔῤῥωμαι, Valeo, Utor prospera valetudine. Sic ἐῤῥώμην, Valebam: ut ap. Thuc. 7, (15.) p. 237. dicit Nicias, in sua ad Athenienses Epistola, Καὶ γὰρ ὅτ' ἐῤῥώμην, πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποίησα: cum paulo ante dixisset, Ὡς ἀδύνατός εἰμι διὰ νόσον νεφρῖτιν παραμένειν. Solebant autem claudi epistolæ imperativis hujus verbi, ἔῤῥωσο, vel ἔῤῥωσθε, Lucian. (1, 734.) Ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν. Sic autem Latinos voce Vale aut voce Valete epistolas claudere passim videmus: et Ovid. præterea id testatur, cum scribit, Accipe quo semper finitur epistola verbo, Atque meis distent ut tua fata, Vale. Idem alibi, Accipe supremo dictum mihi forsitan ore, Quod tibi qui mittit, non habet ille, Vale. Unde

etiam discimus, in hujusmodi quoque ll. verbo Vale ad valetudinem respici. || Ἐῤῥῶσθαι pro Valere, in ea etiam signif. quam habet cum dicitur Valere jubeo: item, cum dicit Terentius, Valeant qui inter nos dissidium volunt: et ab Ovidio Valeant mendacia vatum. Dem. (526.) Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι εἰπὼν τοῖς νόμοις καὶ ἡμῖν: (419.) Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας τῷ καλῷ Σοφοκλεῖ. Sic, inquit Bud., Cic. dixit Valeant recta, vera, honesta consilia. Ex Eod., Multam salutem dixi foro: ut, Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας, h. e. Foro consuetudinem renuntiavi. [Ἐῤῥῶσθαι φράσας οἷς ἔπραττε, Philostr. V. A. 1, 12.] Ceterum in ea fui opinione aliquando ut crederem et ap. Græcos ἐῤῥῶσθαι et ap. Latinos Valere, hanc signif. accepisse ex illo ἔῤῥωσο et ex illo Vale, quo epistolæ claudebantur, uti dictum est: sed cum considero χαίρειν quoque hunc usum habere, aliam potius originem quærendam esse censeo. Nam et isto quidem verbo χαίρειν clausam fuisse epistolam a Ptolemæo refert Dionysodorus ap. Lucian.: sed hoc tanquam novum commemorari manifestum est. Hoc autem cum ita sit, videndum an χαίρειν in isto loquendi genere habeat εὐφημισμὸν, ut quidam putarunt: quod enim de χαίεριν dixerimus, idem et de ἐῤῥῶσθαι merito nos dicturos esse existimo. [“Ἔῤῥωμαι, Valeo, ad Charit. 215. Ἐῤῥώσαντο, Dawes. M. Cr. 175. Ἔῤῥωσο, Timæus Soph. p. 3.: in epistolis, ad Charit. 682. Ἔῤῥωσο, ἐῤῥῶσθαι, ad Phalar. 321. Jacobs. Anth. 10, 171. T. H. ad Plutum p. 381. Boiss. Philostr. 473. 625. Ἐῤῥῶσθαι, S'efforcer, S'évertuer, Coray in Thuc. par Levesque 3. p. 270.: subaud., Thom. M. 523.” Schæf. Mss.]

Ἐῤῥωμένος, Corroboratus, Confirmatus. Interdum metaphorice Confirmatus animo, Qui est animo forti. Cui opp. θρανόμενος τὸν λογισμὸν, ap. Plut. (Anton. 17.) inquit Bud. Sæpe vero, utpote usum nominis præstans, sonat Robustus, Robore præditus, Valens, Validus. Plut. Polit. Præc. Ἐῤῥωμέναις μάλιστα καὶ νεανικαῖς προαιρέσεσι. At COMP. Ἐῤῥωμενέστερος, et SUPERL. Ἐῤῥωμενέστατος, tanquam AB Ἐῤῥωμενὴς, cujus nullum usum esse puto, (licet in VV. LL. afferatur tanquam receptum, exponentibus, Robustus, Constans,) sed ita dici ut ἀφθονέστερος ab ἄφθονος, et ῥᾳδιέστερος a ῥᾴδιος, item σπανιέστερος a σπάνιος, atque alia. Apud Xen. autem [Ἑλλ. 4, 8, 30. 6, 2, 13.] leguntur ἐῤῥωμενέστερος et ἐῤῥωμενέστατος, necnon ap. alios Scriptt., et quidem ἐῤῥωμενέστατος metaphorice etiam positum cum dat. ψυχῇ: sed et ἐῤῥωμενεστέρα ψυχὴ ap. Eund. [K. Π. 3, 3, 9.] At vero e Plut. in propria signif. Ἐῤῥωμενεστάτην μάχην ἀγωνισάμενος. || Sed ἐῤῥωμένος partic. interdum Valens, i. e. Recte valens, Qui valetudine prospera utitur. Synes. Ep. 98. Ἐῤῥωμένος καὶ εὐδαιμονῶν διατέλει. [“Ad Charit. 215. Ἐῤῥωμενέστατος, Toup. Opusc. 2, 292. Jacobs. Anth. 11, 125.” Schæf. Mss. “Ἐῤῥωμενέστερος, Ἐῤῥωμενέστατος, Plato Gorg. 483.” Routh. Mss.] Itidem ADV. Ἐῤῥωμένως, Robuste, Valide, Firmiter, Vehementer, Fortiter, Lucian. Caucaso, Τὴν σφύραν ἐῤῥωμένως κατάφερε. Synes. cum particip. Ἐῤῥωμένως εὐθυμῶν διαβιῴης, Vehementer læto animo. Nisi forte reddi potius debet Forti et læto animo. Ἐῤῥωμένως metaphorice etiam, Forti animo, Præsenti animo, ap. Xen. (K. Π. 3, 3, 20.) Et COMPAR. Ἐῤῥωμενέστερον, VEL Ἐῤῥωμενεστέρως, Robustius, Validius, Vehementius, Fortius, Synes. Ἀλλ' οἶμαι τὰς κοπίδας ἐῤῥωμενέστερον ἐμβάλλειν, Isocr. Ὅσῳ γὰρ ἂν ἐῤῥωμενεστέρως τὴν τῶν ἄλλων ἄνοιαν ἀτιμάσῃς. || Ἐῤῥωμένως, Cum firma valetudine, Valente corpore et Firma utente valetudine, Forti et valente corpore, Synes. [“Ad Phalar. 204. ad Diod. S. 1, 593. Ἐῤῥωμενέστερον, Phalar. 358. Ἐῤῥωμενέστατα, Thom. M. 927.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 230. 498.” Kall. Mss. Ἐῤῥωμένως, Xen. K. Π. 2, 3, 3. 3, 3, 25. Ἑλλ. 3, 5, 12. 4, 4, 14. 5, 4, 43. 6, 4, 32. K. 4, 5. Ἐῤῥωμενεστέρως, Ἱππ. 7, 5. Ἑλλ. 3, 5, 8. Ἐῤῥωμενέστερον, K. Π. 5, 4, 20. Ἑλλ. 7, 4, 28.] * “Ὑπερεῤῥωμένως, Validissime, J. Poll. 1, 399. (4, 89.)” Kall. Mss.]

Ῥώμη, ἡ, Robur, Vires, Vis. De Robore corporis s. Viribus, ut ap. Isocr. ad Demon. Ῥώμη δὲ μετὰ A μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε. Alioqui additur interdum gen. σώματος, i. e. corporis: aut etiam plur. σωμάτων cum plurali ῥῶμαι: ut ap. Xen. K. Π. 3, (3, 9.) Ὡς αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Apud Eund. legimus 4, (2, 12.) Ἦν δὲ κατὰ τὸ καρτερὸν ἐμβαλόμενοι ἴωμεν ῥώμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Apud Plut. Ὄψεως ῥώμῃ καὶ ἀκοῆς ἀκριβείᾳ, de Prud. Anim. Item ῥώμη τοῦ λέγειν, e Plat. de LL. Et ἡ ῥώμη τῆς ψυχῆς ap. Xen. (K. Π. 4, 2, 8.) ut Latine dicitur Robur animi. Sed et absque isto gen. interdum de Animi robore usurpatur, s. Animi præsentia: qua in signif. utitur et Thuc. Hinc ῥώμην παρέχειν, Afferre animi robur, Animum addere. Bud. ῥώμην ab Æschine usurpari ait et pro Confidentia, et Audacia, s. pro Audaci facinore. Locus autem, in quo ita usurpari putat, est hic (9.) Σκέψασθε μεγάλην ῥώμην Ἡγησάνδρου καὶ Τιμάρχου: deinde quod eorum factum vocet ῥώμην, exponens, subjungit, Μεθυσθέντες γάρ ποτε καὶ αὐτοὶ B — εἰσπηδήσαντες νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν, οὗ ᾤκει ὁ Πιττάλακος, πρῶτον μὲν συνέτριβον τὰ σκευάρια κ. τ. λ. Ῥώμη cum ἰσχὺς interdum copulatur: ut ap. Plat. ἰσχὺς καὶ ῥώμη, quæ quidam interpr. Vis et robur, alii Potentia et robur: cum alioqui et hoc ipsum vocab. ῥώμη nonnunquam reddendum sit isto Lat. Potentia. Apud Philon. vero de Mundo invenitur etiam ἰσχύος ῥώμη, ubi scribit, Ὅτι ἡ συνέχουσα φύσις αὐτὸν (τὸν κόσμον) ἀήττητός ἐστι κατὰ πολλὴν ἰσχύος ῥώμην, τῶν ἄλλων, ὅσα βλάπτειν ἔμελλεν, ἁπαξαπάντων ἐπικρατοῦσα. Quæ Bud. ita vertit, Nempe quod cohibitrix ipsius natura multifariam invicta est vi roboris indomiti, omnibus ipsa prævalens violentiis quæ noxam allaturæ fuerant ei interituræ. [“Ad Diod. S. 2, 174. 309. Boiss. Philostr. 566. Wyttenb. Ep. Cr. 42. Dawes. M. Cr. 302. Conf. c. γνώμη, Schneid. Præf. ad Xen. Anab. xxxiv. Ῥῶμαι, Demosth. 1342, 24. A ῥῶ, Cattier. Gazoph. 22.” Schæf. Mss. “Ρ. πυρὸς, Liban. 168.” Wakef. Mss.]

Ῥώμη, est Celebris illius urbis nomen, quæ quondam C Caput orbis vocata fuit, et a quodam Orbis epitome. Et Serv. in Virg. dixit esse Velut alterum mundum. Horat. Principem urbium appellavit. Tanquam autem a ῥώμη Robur significante, nonnulli scripserunt Rhoma, cum aspirationis nota. Sed recepta est potius scriptura absque aspiratione; atque adeo controversa est hæc deductio a nomine ῥώμη. Nam quod nonnulli tradunt dictam prius Valentiam, deinde Romam voce Græca fuisse, id satis locupletes testes non habet. Suntque qui a Romo potius, (dicto postea Romulo blandimenti causa, ut Servius scribit,) sunt qui a ruma, i. e. mamma lupæ, quam ipse una cum fratre Remo suxit, vocatam tradant: sunt et qui aliunde: ut videre est ap. Plut. in principio Vitæ Romuli. [“Constantinopolis, Jacobs. Anth. Proleg. 54. 11, 32. 256. 12, 258. Athlet. Stat. 58. 62. Agathias 41. Monum. Byz. 26. Ῥώμη πρεσβυτέρα, Bast Lettre 38.” Schæf. Mss.] UNDE Ῥωμαῖος, Romanus, passim ap. Historicos. [“Toup. ad Longin. 272. Ῥωμαῖοι, Græci sic dicti, imperii sede D translata Constantinopolin, Wessel. Obss. 114.” Schæf. Mss. * Φιλορώμαιος, Strabo 14. p. 964. Josephi Vita c. 65. Appian. p. 229. * “Ῥωμαΐς, Philodem. 9. Toup. Opusc. 1, 158.” Schæf. Mss.] Et ADV. Ῥωμαϊστὶ, Romane, Romano more, Romanò sermone: Romane, vel Latine, (sicut Ἑλληνιστὶ Græce,) ut Ῥωμαϊστὶ λαλεῖν, Romane loqui, Latine loqui. Plut. de Roman. Fort. Ῥωμαϊστὶ μὲν Φῆλιξ ὠνομάζετο, Romana lingua, s. Latine vocabatur Felix. [Appian. B. Parth. 149.] AT Ῥωμαϊκὸς, (dictum ea forma qua Ἑλληνικὸς, Græcanicus,) Ad Romanos pertinens, Qui est Romanorum: ut Ῥωμαϊκὴ γλῶσσα: et Ῥωμαϊκὰ ὀνόματα ap. Plut. Vocabula Romanorum, Vocabula Romanæ linguæ. Apud Eund. Ῥωμαϊκὸς οἰκέτης, Romanus servus: sed accipiendo Romanus generalius quam pro Ῥωμαῖος. [“Jacobs. Anth. 8, 236. Palladas 26. et Jacobs., Diod. S. 2, 529. Toup. ad Longin. 272.” Schæf. Mss.] Et ADV. Ῥωμαϊκῶς, Romano more, Romana lingua, [“Palladas 26. Brunck. Aristoph. 2, 173.” Schæf. Mss.

Anal. 2, 412. Dio Cass. 374.] Sed et VERB. Ῥωμαΐζειν, Romanis favere, A parte Romanorum stare. Appian. in Mithrid. [p. 322, 13. B. Civ. 635, 8. Joseph. B. J. 2, 20, 3. Dio Cass. 443.] AT VERO Ῥωμανὸς secundum quosdam fuit Ulyssis e Circe filius, Romam ab eo conditam esse tradentes: ut legimus ap. Plut. in principio Vitæ Romuli. [" Ῥωμανία, Athan. 1, 644. * Ῥωμανήσιος, 2, 34. 210." Kall. Mss. * " Ῥωμύλος, de acc., ad Dionys. H. 1, 191. * Ῥωμυλίδαι, Thallus Miles. 1. Lobeck. Aj. p. 368." Schæf. Mss.]

HINC Ῥωμαλέος, Robore præditus, Robustus. Interdum additur dat. σώματι: ut ap. Auctorem Dialogi qui Axiochus inscribitur (365.) Καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ τὴν ψυχήν. Apud Plut. de Dæm. Socr. Κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος. [Alciphr. 3, 41. " Ῥωμαλεώτερος, Anna C. 109. 349." Elberling. Mss. Ῥωμαλεώτατος, Diosc. 1, 15. * " Ῥωμαλέως, Boiss. Philostr. 379." Schæf. Mss. Themist. 249. Schæf. Apoll. Rh. 2. p. 265. Photio ἰσχυρῶς.] HINC SUBST. Ῥωμαλεότης, Robur, Virilitas. [Eust. ad Dionys. P. 368. ad Od. I. 195. 316.] Formatur ab eod. illo adj. ῥωμαλέος, et VERB. Ῥωμαλεόω, Robustum reddo s. Validum. Unde pass. Ῥωμαλεοῦμαι, Robustus reddor, Robur acquiro s. Vires. A quo partic. ῥωμαλεούμενα ap. Aristot. Phys. (5. p. 73. Ed. Franz.) Καὶ μαλακώτερα ψυχὰς τὰ θήλεα τῶν ἀῤῥένων, ἧττόν τε ῥωμαλεούμενα: [perperam autem pro ῥωμαλέα ὄντα, s. ῥωμαλεώτερα. Hoc enim compar. utitur Idem p. 70., et ἧττον cum compar. habet Plato (cf. Hoogev. ad Viger. p. 415.) et Hippocr. Prognost. T. 1. p. 452. Lind. Vide Schn. Lex. Suppl.] Sciendum est autem ETIAM Ῥῶμα legi ap. Hes., quod exp. ῥώμην et ἰσχὺν, item ὅρμημα: esse dicens ut γνῶμα γνώμην. [Eadem habet Phot. " Musgr. Iph. A. 1512." Schæf. Mss.] Sed ῥωμαλέος non minus a ῥώμη formari potest: cum sint alia ejusd. terminationis adjectiva formata a substantivis in η itidem desinentibus.

Ῥῶσις autem a secunda persona deductum, sonat q. d. Corroboratio, Confirmatio: qua in signif. a C Gal. accipi tradit Bud.: addens sonare ap. Dionys. Areop. q. d. Valentia. Redditur etiam Robur, Firmitas. Ab Hes. autem exp. ὑγεία, Sanitas, Valetudo. [" Wakef. S. Cr. 1, 93. ad Herod. 265. Heyn. Hom. 7, 503." Schæf. Mss. Alex. Trall. 11. p. 634. Liban. 4. p. 524.] AT VERO Ῥωστικὸς, quod sonat Corroborativus, Corroborandi vim habens s. Confirmandi, est a tertia persona. Sed ab Hes. ῥωστικὸν exp. ὁρμητικόν: de qua expositione, simulque de ea quam dat nomini ῥωστήριον, dicam infra, ubi agam de eo usu quem habet ῥώεσθαι ap. Hom. [Clem. Alex. Protr. p. 26.] Ab eadem autem persona sunt ETIAM Εὔρωστος ET Ἄῤῥωστος. Est autem εὔρωστος, itidem Robustus, Validus. Plut. Ὁ μὲν γὰρ εὔρωστος καὶ μάχιμος. Idem (8, 359.) Εὔρωστος δὲ τῇ ψυχῇ. " Εὐρωστάτους, pro εὐρωστοτάτους legitur ap. Diod. S. " 11. p. 285. ut et εὐρώστερος pro εὐρωστότερος, For- " tior, Sapient. 8, (1.) Sed ea scriptura suspecta " est." [Εὔρωστος, LXX. Sir. 30, 14.] Unde ADVERB. Εὐρώστως, Robuste, Valide, Fortiter. Interdum ad animum refertur sicut Latine Fortiter. Plut. Apophth. Lac. Εὐρ. ἤνεγκε, Fortiter tulit. [LXX. 2 Maccab. 10, 17. 12, 27. 35. Hesychio ὑγιῶς, ἰσχυρῶς. * Εὐρωστέω, J. Poll. 3, 121.] Et SUBST. Εὐρωστία, Robur, Firmitas, Fortitudo. [J. Poll. 3, 120. 4, 10.] CONTR. Ἄῤῥωστος, ὁ, ἡ, Minime robustus, Invalidus, Infirmus, Imbecillis. Exp. et Languidus, Instrenuus. Isocr. Panath. Τὴν δὲ φύσιν εἰδὼς πρὸς μὲν τὰς πράξεις ἀῤῥωστοτέραν καὶ μαλακωτέραν οὖσαν τοῦ δέοντος. Et ἄῤῥωστος τὴν ψυχὴν e Xen. (Ἀπολ. 30.) Remissus animo. Sed accipitur plerumque pro Eo qui est infirma valetudine, vel infirma et ægra, ut alicubi Cic. hæc duo etiam conjungit. Redditurque Æger, Ægrotus. [" Eran. Philo 158. ad Thom. M. 112. Ammon. 24. Τὸ ἄῤῥωστον, Bernard. Reliq. p. 40. Ἄρωστος, Lucillius 25." Schæf. Mss.] Hinc ADV. Ἀῤῥώστως, Invalide, Infirme. Et ἀῤῥώστως διακεῖσθαι, ἔχειν, (quorum hoc ex J. Poll., illud e Dionysio H. affertur,)

A Infirma valetudine conflictari, s. Adversa, Ægrotare. Item SUBST. Ἀῤῥωστία, Infirmitas, Imbecillitas. Apud Thuc. autem (3, 15.) ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν de iis dici videtur, qui ad militandum languidi sunt. Quidam interpr. Tædium militandi. Plerumque vero ἀῤῥωστία, Infirma valetudo, Infirma valetudo et ægra, Adversa valetudo, Morbus, Aristot. H. A. 8. Σημεῖον δὲ τῆς ἀῤῥωστίας. Isocr. ἀῤῥωστίαν et ὑγίειαν inter se opposuit, ad Demon. Καὶ γὰρ τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν, ὅταν τὰς λύπας τὰς ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἀναμνησθῶμεν. Plut. An Seni Administr. Resp. Καὶ τὰ πολλὰ κλινοπετεῖς δι' ἀῤῥωστίαν ὄντας. Et in plur. ap. Aristot. Eth. 3. Τῶν καθ' ἕκαστα δὲ ἡ πρόθεσις οὐ γνώριμος, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀῤῥωστιῶν. [" Bast Lettre 237. Thom. M. 111." Schæf. Mss. Demosth. 1459. Phrynichus Bekkeri p. 8.] Hinc et VERB. Ἀῤῥωστέω, Infirmus sum, Imbecillis, Infirma sum valetudine, Ægroto, Dem. (379.) Ἐξωμόσατο ἀῤῥωστεῖν τουτονὶ, Excusavit hunc, quod diceret ægrotare. Athen. 3. vel potius in Epitome l. 3 Athenæi, Τοῦτον πίνοντες οἱ ἀῤῥωστοῦντες

B τὰ μέγιστα ὠφελοῦντο. Et tamen Ammonius vult ἀῤῥωστῶν eo differre ab ἄῤῥωστος, quod ἄῤῥωστος quidem sit ὁ νοσῶν, i. e. Qui ægrotat; at ἀῤῥωστῶν sit ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις: et addit, Ὡς Ἀριστοφάνης φησίν. Sed statim post, hoc ipsum ἀῤῥωστεῖν non ab ἄῤῥωστος, sed a verbo νοσεῖν distinguens, vult ἀῤῥωστεῖν dici, qui malo est corporis habitu, at vero νοσεῖν, qui in lecto decumbit. Sed hæc, ut alia non pauca ejusd. Auctoris, (de quibus alibi admonui,) magis subtilia s. curiosa quam vera esse sciendum est. Nam primum quidem non minus ἀῤῥωστοῦντα quam ἄῤῥωστον vocari τὸν νοσοῦντα, vel illi quos modo protuli loci apertissime ostendunt: deinde si ἀῤῥωστοῦντα dici quis concedat ἐπὶ τοῦ καχεκτοῦντος, sed non ἐπὶ τοῦ κλινήρους, Plut. locus quem attuli in Ἀῤῥωστία ei opponi poterit, (sicut et alii plurimi, qui passim extant ap. alios Scriptt.) ubi dicit κλινοπετεῖς δι' ἀῤῥωστίαν. Sc. enim ἀῤῥωστία dicetur ἐπὶ τῶν κλινοπετῶν, s. κλινήρων, non item

C ἀῤῥωστεῖν. [" Eran. Philo 158. Ammon. 24." Schæf. Mss.] Ceterum ab hoc verbo est et VERBALE Ἀῤῥώστημα, τὸ, Ægrotatio, Ægritudo, Morbus, Chrys. Παύων ἀῤῥωστήματα. Inter Stoicorum definitiones legimus, Νόσημα, οἴησις σφοδρὰ τοῦ δοκοῦντος αἱρετοῦ: ἀῤῥώστημα autem, νόσημα μετὰ ἀσθενείας. Cic. autem habet pro illis, nisi forte paulo aliter lecta fuerint ab eo illorum verba, Animi ægrotatio, opinatio vehemens etc. Ægrotatio, Morbus cum imbecillitate. Idem Tusc. Quæst. 4, (10.) E perturbationibus autem primum morbi conficiuntur, quæ vocant illi νοσήματα, etc. Deinde ægrotationes, quæ appellantur a Stoicis ἀῤῥωστήματα, iisque item oppositæ contrariæ offensiones. [Demosth. 24. 808. " Ad Diod. S. 1, 629." Schæf. Mss. * Ἀῤῥωστήμων, Eupolis ap. Bekk. Anecd. 447. * Προαῤῥωστέω, Phot. Bibl. p. 150. * Συναῤῥωστέω, Simul ægroto, Cyrill. Alex. in c. 1. Sophoniæ p. 585. Εἰς τὴν τοῦ σώματος κεφαλὴν ἀλγήματος γεγονότος, συναισθαίνεσθαί τε αὐτῇ καὶ συναῤῥωστεῖν ἀναγκαῖον τὰ λοιπὰ τῶν μελῶν.

D * Δυσάῤῥωστος, adv. * " Δυσαῤῥώστως, Clem. Hom. 5, 1." Kall. Mss. * Ταχύῤῥωστος, Soph. Œd. C. 1081.]

[* Ῥωστὴρ, unde] " Ῥωστήριον, τὸ, Ad roboran- " dum valens. Suid. exp. * παρορμητήριον. Vide et " Hes. de hac voce ῥωστήριον. Sed Idem Ῥωπτή- " ριον voce illa * παρορμητήριον exp., non absque " mendi suspicione."

[* " Ῥώσταξ, ὁ, (ῥώω, ῥώσω,) Mathem. Vett. p. 44." Schn. Lex. " Tzetz. Chil. 11, 381. v. 614. Vide Du Cang. h. v." Schæf. Mss.]

[* Ῥωσκομένως, Valde, Efficaciter, Hippocr. 268, 22. quasi a * Ῥώσκω, i. q. ῥώω s. ῥώννυμι.]

" Εὐρωΐα, Bona valetudo. Hes. enim εὐρωΐαν " affert pro εὐεξίαν, ὑγίειαν: quod in εὐρωστίαν ver- " tendum putarem, nisi et ipsum mox subjungeret, " exponens itidem ῥῶσιν, ὑγείαν."

¶ Ῥώννυμι ET Ῥωννύω dicuntur pro ῥώω, ut antea admonui; atque adeo ad hæc themata, s. potius ad horum thematum alterutrum referri solent, quæ alio-

qui non ab his, sed ab illo ῥώω formata sunt tempora, quorum antea mentio facta est, quod illud inusitatum esse putetur. Essent igitur re petendæ hic signiff. datæ supra illi Ῥώω, quas potius ibi videndas tibi relinquo. Idem vero et in pass. Ῥώννυμαι faciendum est, cujus partic. usus est Plut. Cor. Εὐθὺς ᾔσθετο ῥωννύμενον αὐτοῦ τὸ σῶμα. Bud. ῥώννυμαι exp. non solum Roboror, sed etiam Recreor, et Reficior, ap. Synes. Ἐγὼ δὲ καὶ θρησκευτὴς ὁ Ῥωμαῖος ἐπὶ ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα, Hoc genere piscium in litore reficimur post jactationem maris. [“ Lösner. Ind. Callim. Jacobs. Anth. 11, 278. Boiss. Philostr. 370. 399. 585. Dionys. H. 3, 1523. Bast Lettre 237.” Schæf. Mss.] Inveniuntur autem et COMP. Ἀναρρώννυμι ET Ἐπιρρώννυμι, VEL Ἀναρρωννύω ET Ἐπιρρωννύω, quæ tamen non perinde usitata esse puto. Sonat autem ἀναρρώννυμι, q. d. Recorroboro, i. e. Robur pristinum reddo, Vires pristinas reddo, Refocillo, Reficio. Sic pass. Ἀναρρώννυμαι, Refocillor, Convalesco, Bud. Idem tamen, quod Plin. dixit Ægris se recolligentibus, vertit per partic. activum, ἀναρρωννῦσιν. Sic certe et in VV. LL. ἀνέρρωσεν, quod est tanquam a th. Ἀναρρώω, exp. Convaluit. At vero ap. Suid. habet illam suam signif. activam; exp. enim ὑγιᾶ εἰργάσατο, hoc in loco, cujus Auctorem non indicat, Ὁ δὲ Νικάνωρ ἐνόσησε, καὶ πολλάκις ὁ θεὸς ἀνέρρωσεν αὐτόν. Multo certe justius ἀνερρώσθην significabit Convalui, quam ἀνέρρωσα: vel potius ἀνερρώσθην est Convalui, at ἀνέρρωσα, Feci ut convalesceret: sic ἀναρρωσθεὶς ap. Synes. Epist. 67. Ubi convaluerit. [“ Ἀναρρώννυμι, ad Phalar. 301.” Schæf. Mss. * “ Ἀνάρρωσις, Virium recuperatio, Suid. v. Ἀνάληψις.” Kall. Mss.: Hes. v. Ἀναστατήρια. * Ἐπαναρρώννυμι, Epiphan. 2, 2.] Alterum autem COMP. Ἐπιρρώννυμι idem valet quod simplex ῥώννυμι, nisi quod præp. ἐπὶ vim ejus augere videri potest. A Thuc. quidem certe animadverti dici ἐπερρώσθησαν pro eo, quod alibi ἐρρώσθησαν. Huc vero pertinet ἐπέρρωσα, quod alioqui est tanquam ab ἐπιρρώω, sicut de ἀνέρρωσα dictum est ab ἀναρρώω. Thuc. 4, (36.) Τοὺς μὲν τῷ ἀδοκήτῳ ἐξέπληξε, τοὺς δὲ, ἃ προσεδέχοντο ἰδόντας, πολλῷ μᾶλλον ἐπέρρωσε: sed hic ἐπέρρωσε est Confirmavit illos, i. e. illorum animos, Spem illis addidit. Bud. vertit simpliciter Confirmare in hoc Luciani loco, (1, 152.) Ἐπίρρωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς. Affert vero et cum accus. ἐλπίδα, exponens ἐπιρρῶσαι τὴν ἐλπίδα, Confirmare spem: in hoc loco Herodiani, ubi ei opp. θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, 3, (2, 4.) Ὡς τῶν μὲν ἀνατολικῶν εὐθέως θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, τῶν δὲ Ἰλλυρικῶν ἐπιρρῶσαι. Politianum tamen sequendo, reddemus potius Spem addere. In VV. LL. ἐπέρρωσαν, Animum addiderunt. Ibid. e Chrys. de Prec. Ἐπιρρῶσαι καὶ θαρρῦναι. Item pro Animo, Incito, Impello, e Plut. Ἐπιρρώσας σε πρὸς πόλεμον. Item pass. ἐπερρώσθησαν, Animo sunt confirmati. Et ἐπιρρωσθεὶς, Animo erectus. Apud Thuc. autem observavi ἐπερρώσθησαν dici etiam de iis, qui in suo proposito firmi esse cœperunt. Herodian. addidit accus. ψυχὴν, (3, 3, 13.) Καὶ τὴν ψυχὴν ἐπιρρωσθεὶς, ὡς προνοίᾳ θείᾳ ὁδηγούμενος. Sed ap. Eund., ubi dicit, Ἐπερρώσθη ἀπὸ τῆς νόσου, i. e., Melius habere cœpit: tribuitur significatio huic ἐπερρώσθη, quæ est potius τοῦ ἀνερρώσθη, et quidem etiam sine adjectione. [“ Valck. Hipp. p. 171. Toup. Opusc. 2, 23. Lennep. ad Phal. 90. 164.” Schæf. Mss. Greg. Cor. 786.] “ Ἐπίρρωσις, Corroboratio, Roboris confir“ matio s. Virium,” [Ælian. H. A. 6, 1. Longin. 11, 2.] “ Προσεπιρρώννυμι, Insuper corroboro, Vires “ superaddo.” [Cf. Polyb. 4, 80, 3. * Συνεπιρρώννυμι, Plut. Alex. 33. * “ Συρρώννυμι, Una roboro, Philo J. 1, 123.” Wakef. Mss. “ Heracl. Alleg. c. 52. Φύλοπις αἰνὴ παρ' αὐτῷ συνέρρωσεν, Pugna committitur, pro συνερράγη, nisi leg. —ρωγεν.” Schn. Lex. “ Cf. Greg. Naz. Carm. p. 8. * Ὑπορρώννυμι, Supero, cum accus., Euseb. Hist. Eccl. 129.” Kall. Mss.]

¶ AT VERO Ῥώεσθαι, quod Poëtis est Concuti, Quati, Agitari, Vehementi motu agitari, separandum a præcedentibus censui. Fateor tamen, cum ῥώεσθαι exp. ἐρρωμένως κινεῖσθαι, existimari hoc ῥώεσθαι

A suam signif. ab altero ῥώεσθαι (pro quo, ῥώννυσθαι in usu est) mutuari, vel potius suæ significationis originem. Il. Ψ. (367.) de equis loquens, in descriptione curulis certaminis, χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Ubi Bud. vertit Quatiebantur. Sed fortasse non male reddiderimus et verbo Agitabantur, Horat., Intonsos agitabat Apollinis aura capillos. (Ut autem et de hoc obiter admoneam, scr. est πνοιῇς, ut scripsi, cum ῃ: ut sit pro πνοιαῖς: non autem πνοιῆς, quam tamen lectionem videtur secutus esse brevium Schol. Auctor, quippe qui exponat ἀνέμου δίκην; quæ certe exp. nullo mihi modo placet.) Apud Eund. legimus de Vulcano hunc versum, Il. Σ. (411.), et Υ. (37.), Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαὶ, ubi Eust. ῥώοντο, inquit, pro ἐρρωμένως ἐκινοῦντο: ut, sc. κατὰ τὸ ἀντίθετον dicat, ὡς αἱ μὲν κνῆμαι, ἀσθενεῖς, ἡ δὲ κίνησις αὐτῶν, ῥωμαλέα. Sic autem infra ejusdem Vulcani ἀμφίπολοι ῥώονται. Hæc ille. Sciendum autem, ut hic κνῆμαι ἐρρώοντο, sic alibi γούνατα ἐρρώσαντο ap. eum legi: sc. Od. Ψ. 3. Γούνατα δ'
B ἐρρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο, ubi Eust. exp. itidem, ἐρρωμένως ἐκινήθησαν: addens, Τοιοῦτον γὰρ ἡ παρ' ἐλπίδα τέρψις, ἀνανεοῦσα τὸ γῆρας, καὶ τὰς φυσικὰς δυνάμεις ἡτονηκυίας ῥωννύουσα ὡς τὰ πολλά. Apud Hes. est ῥώεσθαι, quod exp. σπεύδειν, et ὁρμᾷν. Item ῥώεται, quod exp. σπουδάζει. Necnon ῥώσασθαι, quod exp. ἐπιθέσθαι, et ὁρμῆσαι, et ἐπείγεσθαι. Ceterum assumit interdum hoc verbum præp. ἐπὶ per compositionem. Extat enim ap. illum ipsum Poëtam ET Ἐπερρώοντο, ET Ἐπερρώσαντο, tanquam a TH. Ἐπιρρώομαι. Legimus enim Od. Υ. 107. Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες, Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἄλειαρα, ubi Eust. annotat, verbo ἐπερρώοντο indicari τὴν τῶν ἀλετρίδων σπουδαίαν κίνησιν καὶ ῥωμαλέαν. [Hinc corrigendum Hesychianum * Ἀπερρώοντο· ἐρρωμένως ἧλον.] At ἐπερρώσαντο legitur Il. A. 532. Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, Concussæ sunt comæ. Ibi certe annotat idem Gramm. ἐπερρώσαντο dictum esse sumta metaphora ab iis, qui κινοῦνται ἐρρωμένως
C εἴς τι ἔργον. Sed et equi ῥώονται, inquit, ὅτε εἰς δρόμον συντείνονται: et σύντονον κίνησιν indicat τὸ χαίτας ἐπιρρώσασθαι κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Sed Hes. illud ἐπερρώσαντο non solum exp. ἐρρωμένως ἐπεσείσθησαν, sed etiam, ῥώμην καὶ ἰσχὺν ἐπέβαλον: ut sc. dicantur comæ robur et firmamentum adjecisse nutui. Verum addit præterea Hes., ἢ ἐρρωμένως ὠρχήσαντο: quam expositionem non video quomodo accommodare loco illi possimus. Sed potius ἐρρώσαντο, quod legimus Il. Ω. 616. Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο, expositionem istam admittere puto. Fortasse autem et compositum ἐπερρώσαντο Hes., aut is unde Hes. sumsit, alicubi invenerat, hunc eund. usum habens; sed cum id seorsim positum esset, cum hac expositione, mixta fuit et ipsa cum duabus præcedentibus. Non ignoro tamen Eust. istud ἐρρώσαντο exponere itidem ut in præc. Il., ἐρρωμένως ἐκινήθησαν, addentem esse pro præsenti κινοῦνται, sed pro me facit Auctor brevium Schol., qui exp. verbo χορεύουσι.

D Ῥώεσθαι Eust. exp. etiam ποιεῖσθαι, et ἐρρωμένως καὶ μετὰ πόνου τι ποιεῖν, Il. Σ. (418.) de Vulcano, ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι: aitque Hom. ista παραφράζειν paulo post, cum dicit, ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον: i. e. ἐπονοῦντο μετὰ τοῦ Ἡφαίστου. Idem tamen paulo ante, cum ῥώοντο exposuisset ἐρρωμένως ἐκινοῦντο, (in l. quem supra protuli ex eodem libro, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαὶ,) addiderat, Οὕτω δὲ κατωτέρω καὶ αἱ τοῦ Ἡφαίστου ἀμφίπολοι ῥώονται.

“ Ἐρρώοντο, Movebantur, Ruebant, ap. Hesiod. “ (Ἀ. 230.) de Gorgonibus: a poëtico th. ῥώω signi“ ficante σείω.”

“ Ἐπερρώοντο et Ἐπερρώσαντο, sunt a th. ἐπιρρώω “ significante ἐπισείω, Etym., qui ἐπερρώσαντο exp. “ itidem ἐπεσείσθησαν, ἐκινήθησαν, in h. l. Hom. “ Il. A. (529.) Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο “ ἄνακτος. Cui similis hic Apoll. Rh. 2, (677.) “ Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπερρώοντο κιόντι, Concutie“ bantur et commovebantur super capite euntis:

" 1, (385.) *ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντο πόδεσσι*, pro eo quod A " Hesiod. Θ. (8.) *ἐπεῤῥώσαντο δὲ ποσσὶν*, licet ap. " hunc exponatur Tripudiarunt pedibus," ap. illum, " Innitebantur pedibus. Rursum ex Apoll. Rh. 2, " (661.) affertur, *ἐπεῤῥώοντο ἐλάτῃσι*, pro Incumbe- " bant remis. Ad verbum sonat, Agitabantur super " remis, i. e. Agitabant corpus in impellendis remis. " ‖ At vero *ἐπέῤῥωσαν*, Animum addiderunt: item " *ἐπεῤῥώσθησαν* et *ἐπέῤῥωντο*, Animo confirmati fue- " runt: sunt a th. *ἐπιῤῥώννυμι*, Corroboro, Confir- " mo, Robur et vires addo."

[" *Ῥώομαι*, Jacobs. Anth. 9, 374. Heyn. Hom. 4, 141. 6, 128. 7, 170. 502. 784. 8, 14. 484. 725. ad Callim. 1. p. 179. ad Charit. 380. Progredior, Ruhnk. Ep. Cr. 271. *Ἐῤῥώοντο*, Coray in Thuc. par Levesque 3. p. 270. Voss Myth. Br. 1, 148. ad Il. Ω. 616. ad Od. Υ. 107." Schæf. Mss. *Ῥώετο*, Nicander Θ. 351. * " *Ἀναῤῥώομαι*, Regredior, Ruhnk. Ep. Cr. 271. Schrader. Præf. ad Emendd. p. vi." Schæf. Mss. Orph. Arg. 1263. *οὐδ' αὖτις ἀναῤῥώσασθαι ὀπίσσω*: et act. * *Ἀναῤῥώω*, ibid. 1209. *ἀναῤῥώων δ' ἀνέτρεψε*, sed. v. nott. " *Ἐπιῤῥώω*, *Ἐπιῤῥώομαι*, Ruhnk. ad H. in Cer. p. 2. Ep. Cr. 210. Dawes. M. Cr. 175. Quint. Mæc. 11. Brunck. Apoll. Rh. 156. Heyn. Hom. 4, 141. 6, 128. 7, 503. 8, 434. 726." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 1258. 4, 1633. Coluthus 99. Soph. Œd. C. 661.]

" *Ῥόω*, Moveo, Quatio: unde esse traditur *ἐπεῤ-* " *ῥώσαντο*."

" *Ῥωρὸς*, Vehemens. Vide Hes." [" A *ῥώω*. Supra * *Δροόν· ἰσχυρόν. Ἀργεῖοι*. Et *Ῥάρος· ἰσχυρός*." Alberti.]

" *Ῥώνιος*, Dignus, Dives, Hes." [" A *ῥώνω*, *ῥωννύω*," G. " Vox corrupta forsan," Alberti.]

" *Ῥαρίον*, Infans: e *Ῥάρος* significante Ventrem. " Sed signif. hoc *ῥάρος* et Robustum. Vide Etym., " Hes., et Suid." [Lex. *περὶ Πνευμάτων* post Ammonium p. 242. Porphyrius de Prosodia ap. Albert. ad Hes. v. *Ῥάριον*. " *Ῥάριον*, Locus quidam, Ruhnk. ad H. in Cer. 450. (ubi et de *Ῥάρος*, *Ῥαριὰς*,) Ep. Cr. 181. 288." Schæf. Mss.] " *Ῥαριὰς, άδος, ἡ*, Ce- " res, *ἡ Δημήτηρ*, Suid., quem vide."

Pertinent huc et ista duo NOM. *Ῥωστικὸς*, ET *Ῥωστήριον*: *ῥωστικὸς* inquam, quatenus ponitur pro *ὁρμητικός*: et *ῥωστήριον* pro *κίνημα φρενῶν καὶ παρορμητικὸν*, ut habet Hesych. Nisi forte potius scribendum est ap. eum *κινητικὸν*, ut conveniat cum *παρορμητικόν*.

Σ.

“ Σ, Attici mutabant in ξ, in præp. σὺν, et ejus “ compositis. Meminerit igitur lector, verba ejus- “ modi, quæ ap. Atticos Scriptt. inveniet a litera Ξ “ initium habentia, hic in Σ esse quærenda : ut Ξυνε- “ τὸς in Συνετὸς, Ξύμμαχος in Σύμμαχος, Ξυναγωνίζο- “ μαι in Συναγωνίζομαι, Ξυλλέγω in Συλλέγω, etc.

“ Σ, iidem vertebant in τ, dicentes Τεῦτλον pro “ Σεῦτλον, etc.; sic Θάλαττα pro Θάλασσα, etc. Non “ indifferenter tamen ap. quoslibet Atticos Scriptt. “ hanc mutationem inveniri, docebunt meæ animad- “ versiones in aliorum scripta de Dialectis.” [“ Σ et E conf., ad Diod. S. 1, 192. Σ et apostrophe conf., Porson. Hec. p. xxxiii. Ed. 2.” Schæf. Mss. Σ transit etiam in Θ, ut in βαθμὸς, κλανθμὸς, ῥυθμὸς, κηληθμὸς, ἐλκηθμὸς, μηνιθμὸς, δυθμὴ, etc. Valck. Schol. in N.T. 1, 207. 219. Contra ap. Lacedæmonios Θ locum τοῦ Σ occupat, ut in σιὼς pro θεὸς, * Ἀσᾶναι pro Ἀθῆναι, * σεῖν pro θεῖν, * σεῖναι pro θεῖναι, * ἐλσὼν pro ἐλθὼν, * σέτω pro θέτω. Lacedæmonii, Argivi, Pamphylii, Eretrii, alii pro σ in medio vocabuli aspirationem adhibent, ut εὔιος pro εὔσιος, μωϊκὰ pro μουσικὰ, ποιῆἁι pro ποιῆσαι, βούὁα pro βουσόα. Vide Schn. Lex. Cf. Ælius Dionysius ap. Eust. 813. Ed. Polit., Schol. Eur. Med. 476. Athen. 454. In numeralibus, σ' signif. 200, ,σ autem 200,000. * “ Ἀντίσιγμα, Nota librariorum, Montfaucon. Palæogr. 122. 123. 132. 3[illegible]6. 368. 370. 372. Schol. Aristoph. B. 153. Coteler. Monum. 4, 395. Diog. L. 3, 66.” Kall. Mss. Villoisoni Prolegg. ad Schol. Ven. Il. Ex hac litera factum est verb. Σίζω, de quo vide col. 4664. Inde] “ Σισμὸς, Stridor qualis fit e ferro “ candente in aquam immisso,” [Suid.] “ Ἐπίσηγμα, “ Irritatio et immissio canum, VV. LL. sed ἐπίσιγμα “ tolerabilius esset ab ἐπισίζω, pro Instigatione “ canum. Dicitur autem pro hoc ἐπισίζω, et ἐπιῤ- “ ῥύζω, vel potius ἐπιῤῥοίζω.” [“ Ἐπισίζω, ad Mœr. 157. Kuster. Bibl. Chois. 81. Brunck. Aristoph. 2, 228. Ἐπίσιγμα, ibid. Kuster. l. c. ad Mœr. l. c. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 98.” Schæf. Mss.] “ Ἐπίσιστον, Canum in venatione incitamentum, VV. “ LL.” [“ Valck. l. c.” Schæf. Mss., Bekk. Anecd. 252.]

[* ΣΑΘΗ, ἡ, Membrum virile, Aristoph. A. 1118. Item * Σάθων, Hes. ὑποκόρισμα ἐπὶ παιδίων ἀῤῥένων, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου. Phot. ὑποκόρισμα παιδίων ἀῤῥένων· οὕτως Τηλεκλείδης. Vide Ἀνδροσάθων, et Σάτυρος.]

“ ΣΑΙΡΩ, Scopis purgo, Verro: ut σαίρειν τὸ δῶμα, “ Eur. (Hec. 363.): qua in signif. dicitur et Σαρόω. “ Apud Soph. (Ant. 409.) σήραντες, Qui absterserunt. “ Hinc autem est Σέσηρα, teste etiam Eust., (cum “ alioqui a th. Σήρω quidam deduci putent,) quod “ præsentis significationem habet; et sonat, Sum “ ore aperto s. hianti. Existimaturque dici proprie “ de canibus, qui diducto rictu, ita ut conspiciantur “ dentes, minitantur : ut Aristoph. Εἰρ. (620.) dicit “ canes Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας.” [Cf. Procop. Arcad. c. 1. 13.] “ Unde σεσηρέναι “ alicubi redditur atque adeo reddendum videtur “ Ringi : ut apparet etiam e Suida in Ἐσεσήρεισαν. “ Bud. vertit etiam Indignabunde et acerbe ridere; “ additque, Ut jurgantes faciunt. Sed Σεσηρέναι “ aliquando dicitur de iis, qui ore sunt hianti et “ dentibus renudatis, ita ut ridere videantur, etiamsi “ non rideant : unde frequenter de simulato risu; “ sed interdum et de vero, Plut. (6, 834.) Γελῶν καὶ “ σεσηρώς. Videtur certe σεσηρέναι esse, quod Lat. “ Renidere dicunt. Vide Hes. et Suid. Affertur au- “ tem et Σεσαρὼς partic. pro σεσηρώς : unde femin. “ σεσαρυῖα ap. Hesiod. (Ἀ. 268.) ἡ δ' ἄπλητον σεσα- “ ρυῖα Εἱστήκει, ubi redditur Hians.” “ Σεσηρὸς, τὸ, “ Rictus, Minax oris habitus, ut est canis ringentis, “ VV. LL. e Gal.” [“ Phryn. Ecl. 28. Thom. M. 547. 789. Jacobs. Anth. 6, 68. Anim. 121. Wakef. Trach. 565. Toup. Emendd. 2, 532. Morus ad Anton. 216. Σεσαρὼς, Toup. Append. in Theocr. p. 13. Valck. ad x. Id. p. 159. Callim. 106. Wakef. S. Cr. 1, 47. Mœr. 356. et n. Labia in risum torquere, Risum simulare, Plut. Mor. 1, 46. versio mala.” Schæf. Mss. “ Ore hio, Clem. Alex. 295. Malo sensu, Dio Chrys. 1, 70.” Wakef. Mss. “ Σεσηρὸς, adverbialiter, Auctor Philopatr. 26.” Routh. Mss. Meleager 52. σιμὰ σεσηρὼς Μυχθίζει, Callistr. Stat. 14. p. 906. σεσαρὸς βλέπειν, cf. Lobeck. Phryn. 119. Plut. Cat. 4. Τὰ σπειρόμενα καὶ νεμόμενα μᾶλλον ἢ τὰ ῥαινόμενα καὶ σαιρόμενα. Hinc Lat. Sarrio. Σεσηρέναι, Schæf. Greg. Cor. 241. Eudocia p. 119. Cornutus 30. “ Hermog. L. 1. περὶ Ἰ. cap. περὶ ἀξιώματος τοῦ λόγου, de litera Græca ι ita judicat : Ἥκιστα ποιεῖ σεμνὴν τὴν λέξιν· συστέλλει γὰρ μᾶλλον καὶ σεσηρέναι ποιεῖ· διογκεῖ δὲ οὐδαμῶς τὸ στόμα : h.e. Contrahit os, adeoque etiam exilem sonum reddit, contrarium ei quem literæ ο, α, ω efficiunt, quæ dicitur λέξις πλατεῖα, διογκοῦσα τὸ στόμα καὶ διαίρουσα. In quo quidem l. Hermogenes videtur paulo insolentius τῷ συστέλλειν tanquam synonymum apposuisse τὸ σεσηρέναι, quod plerumque dici solet de hiatu et rictu oris, qui vel ab hominibus ridentibus, vel a canibus dentes progerentibus aperitur. Sic Schol. Aristoph. Σφ. 896. Οἱ κύνες μετὰ τὸ φαγεῖν σεσήρασι; et Εἰρ. 619. Ὅταν ὀργίζονται (οἱ κύνες), σεσήρασιν ἀλλήλοις. Eustathius etiam σεσηρὸς χάσμημα fieri dicit, ubi duæ vocales se insequentes pronuntiandæ sint, ad Il. A. p. 840. Enimvero hujus loci omnis contextus, et appositio synonymica vocis συστέλλειν flagitat, ut os contractum potius, saltem tam exili hiatu apertum notet, ut inde sonus sibilans et exilis exire possit. Itaque notio τοῦ σεσηρέναι ita definienda erit, ut non modo de rictu, et ore late aperto et diducto dicatur, sed etiam de ea oris compositione, quæ dentibus compressis, labia tantum diducit, unde is sibilus, et exilis sonus oritur, quem nunc Hermogenes in mente habuit. Hæc, quæ conjectura quadam ducti, atque ex omni Hermogenianæ orationis contexto assecuti esse nobis videbamur, postea confirmata reperimus Scholiastæ ad Hermog. 391. interpretatione, qui ita : Σεσηρέναι δέ ἐστι τὸ εἰς μῆκος, ἀλλὰ μὴ εἰς πλάτος ἐκτείνειν τὸ στόμα, ὡς ἐπὶ τῶν γελώντων.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * “ Σεσηρότως, Schol. Arat. 45.” Wakef. Mss.] “ Σάρμα, Hiatus, χάσμα, Etym. “ in Σαρούμενος. At Suidas σάρματα aliter exp. “ Eidemque Σαρμὸς Cumulum terræ et alia signifi- “ cat.” [Hes. Σάρματα· * καλλύσματα· καὶ κόπρια, παρὰ Ῥίνθωνι. (Σαίρει, Eid. est κοσμεῖ, φιλοκαλεῖ, καλλύνει.) Σαρμός· σωρὸς γῆς καὶ κάλυμμα· ἄλλοι, ψάμμον· ἄλλοι, χόρτον. Σάρμοι· θερμοί. Καρύστιοι. * Σερμοί· θερμοί. * “ Σαρμεύω, Tab. Heracl., incerta signif.” Schn. Lex. * Διασαίρω, Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 172. διασεσηρὼς, Plut. Mar. 12. * Ἐπισαίρω, vitiosa lectio, Opp. K. 2, 243. * Κατασαίρω, Gl. Everro. * Προσαίρὼ, unde προσεσηρότας, i. q. διεσχισμένους πρὸ, Lycophr. 880. ad Marc. Anton. 1, 15. * Προσσαίρω, ibid. et var. lect. ap. Lycophr. l. c. Pherecrates Athenæi 685. Καὶ ῥόδα προσσεσηρὼς, Rosea arridens. * Ὑποσαίρω, Opp. K. 2, 243. ὑπέσηρεν ὀδόντας, cf. 3, 442. Philostr. Imag. 1, 31. Τὰ δὲ ῥυσσὰ καὶ ἔξωρα, τὰ δὲ ὑποσεσηρότα, ubi erat ὑπο-

σέσηρα. "Ὑποσεσηρέναι, Eumath. 105. 361." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Εἰρ. 481." "Cattier. Gazoph. p. 24. * Σαιρέσκω, Toup. Opusc. 2, 134." Schæf. Mss.]

"Σάρος, vel Σαρὸς," [et * Σαιρὸς, Hes.] "Verriculum, Scopæ: a v. σαίρω. Vide Schol. Aristoph. et Hes." ["Σάρος, Phryn. Ecl. 28. 44. Thom. M. 547. Lucillius 24. * Σάρον, Toup. Opusc. 2, 86. ad Lucian. 1, 399. Ahlwardt Bemerk über ein. Stell. Griech. Dichter." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Εἰρ. 59. J. Poll. 4, 94. 10, 29. Callim. H. in Del. 225. πόντοιο κακὸν σάρον, Phot. v. Σαίρειν, Hes. Σάρον· κάλυντρον. Βυζάντιοι. Σάρον· Ἴων Ἀργείοις· ὡς παλαιὸν οἰκίας σάρον· * βαρυτονητέον, ὡς παρὰ Σώφρονι· θέλει δὲ λέγειν, ὅτι ἄχρηστοί εἰσι διὰ τὸ γῆρας. Σαρὸν, Gl. Scopæ, "Phrynichus Bekkeri p. 14, 12." Boiss. Mss. Σύρον, Σαρὸν, Lobeck. Phryn. 83.]

"Σαρόω, sicut et σαίρω, Verro, Scopis purgo, Luc. 15, (8.) Σαροῖ τὴν οἰκίαν. Pass. Σαροῦμαι: unde Σεσαρωμένος οἶκος, Matth. 12," [44. Luc. 11, 25] "Sic Greg. Naz. Ἐὰν δὲ σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον τὸν ἐν σοὶ τόπον εὕρῃ. Idem metaphorice dixit σαρώσαντες, addens καὶ κοσμήσαντες, ubi scribit, Τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῇ ἐπιγνώσει σαρώσαντες καὶ κοσμήσαντες." "Σαρούμενον, Fluctuans, Quod fluctibus agitatur, Etym. e Lycophr." [389. Cf. Σάρον, Ἐνσαρόω. "Thom. M. 548. 789. Wakef. S. Cr. 2, 95. Mœr. 356. et n." Schæf. Mss. Phryn. Ecl. 83. Κόρημα χρὴ λέγειν, ἀλλ' οὐ σάρον, καὶ κορεῖν καὶ παρακορεῖν, οὐχὶ σαροῦν. Σάρωσον ἐπειδὰν ἀκούσῃς τινὸς λέγοντος, κέλευσον παρακόρησον λέγειν, ὅτι οὐδὲ σάρον λέγουσιν, ἀλλὰ κόρημα καὶ κάλλυντρον. "Verbum σαροῦν a Phrynicho et Mœride improbatum Sturzius p. 192. tantummodo in N. T. et Geoponicorum libris inveniri notat. Usurpavit etiam Artemid. 2, 33. p. 199. verrendi notione; translate Lycophro: v. Lexx. Composita Κατεσαρώθη, (corpora in mare ejecta,) Euseb. Hist. Eccl. 5, 1. p. 210 (=165.) Ἀπεσάρωσε, Nicet. Ann. 1, 12. p. 31. Lexicis desunt; eodem pertinet Asarotum." Lobeck. ad Phryn. l. c. "Σαροῦσθαι, Planud. Ovid. Met. 3, 75." Boiss. Mss.] "Hinc Σάρωμα et Σάρωσις, Sordes s. Quisquiliæ verrendo collectæ: ut Galli, præsertimque Parisiis, σαροῦν, Balayer, Sordes autem verrendo collectas appellant Balayures." ["Σάρωμα, Clidemus Bekkeri 434." Boiss. Mss.] "At Σάρωθρον, sunt Ipsæ scopæ, Un balet, s. Balai, ut alii pronuntiant." ["Phryn. Ecl. 44(=131. Lob.) * Σάρωτρον, Thom. M. 547. et Add." Schæf. Mss. * Σαρωτής, Gl. Scoparius. * Ἀποσαρόω, vide Ἀπεσάρωσε paulo supra. * Ἀποσάρωμα, Nicet. Annal. 10, 8. * Ἐκσαρόω, Gl. Everro, Eust. Il. p. 725, 35. Od. p. 1542, 47. Rom. * Ἐνσαρόω, Lycophr. 753. μυχοῖς πόντου ἐνσαρούμενος, Jactatus. Cf. Σαρούμενον. * Κατασαρόω, vide Κατεσαρώθη paulo supra.] "Παρασαρόω, Verro," [Hes. * Περισαρόω, unde * Περισάρωμα, Bekk. Anecd. 296. Barker. ad Etym. M. 1111.] "Παισάρευμα, Quod circumquaque scissum est, VV. LL. Hes. παισαρεύματα exp. περικόμματα:" [nisi leg. Περισαρώματα· περικόρηματα.]

"Ἄσαρον, Hesychio est etiam ἀσάρωτον, Scopis non mundatum: s. Quod scopis mundari et verri non potest vel non solet aut debet. Nam Ἀσάρωτον Pavimenti genus dictum ajunt, quod scopis non verreretur, sed manibus purgamenta inde colligerentur, et spongiis mundaretur. Ego potius, quia simile erat ἀσαρώτῳ et scopis non mundato. Ita enim Plin. 36, 25. Pavimenta ap. Græcos habent elaborata arte, picturæ ratione, donec lithostrota expulere eam. Celeberrimus fuit in hoc genere Sosus, qui Pergami stravit, quem vocant Asaroton œcon, quoniam purgamenta cœnæ in pavimento, quæque everri solent, veluti relicta fecerat parvis e testulis tinctisque in varios colores. Meminit horum asarotorum et Stat. Sylv. 1, 3, (56.) varias ubi picta per artes Gaudet humus, superantque novis asarota figuris." ["Hand. ad Stat. Sylv. l. c. T. 1. p. 419. 420." Boiss. Mss.]

"Ἀμίσαρος, Hesychio ἀκόρεστος, Insatiabilis, Inexsaturabilis:" [vide nott.] "Σάραγος, Minister A qui publicas porticus verrebat, Hes."

"Σάρβος, Pudendum muliebre, Suid. Hes. Affertur et Σάραβον neutro genere pro eodem. Σαράβων autem a Plat. dictus est κάπηλος, teste Polluce. Platonem autem Comicum ab eo intelligi arbitror. Vide Athen." [et nott. ad Hes. Phot. Σάραβον· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ Κωμικοὶ καλοῦσι· καὶ σάκταν· καὶ * σάβυττον, καὶ σέλινον, καὶ ταῦραν, καὶ ἕτερα πολλά.]

"Σήραγξ, αγγος, ἡ: et frequentius in plurali σήραγγες, αἱ, Rimæ terræ et fissuræ: γῆς σχίσματα, a verbo σεσηρέναι. Vide Eust. In VV. LL. σήραγξ redditur etiam non solum Hiatus terræ, et Locus altus ac præruptus, sed etiam Antrum, Specus. Affertur insuper σήραγγες" [τῶν πετρῶν] "ex Aristot. H. A. 5, (13, 8.) pro Rimæ," [Fissuræ petrarum] "Cavernæ, et Fauces, Gaza interpr.:" [cf. 5, 14, 1.] "E Diosc. autem, 4, 267. Σήραγγας ἔχων λεπτὰς, pro Fistulas habens tenues, Ruell.; Tenues habens discurrentes venas, Marc." B ["Jacobs. Anth. 7, 145. 11, 177. 363. Brunck. Soph. 3, 444. ad Diod. S. 1, 124. Toup. Opusc. 2, 60. Conf. c. φάραγξ, Boiss. Philostr. 357." Schæf. Mss. Plato Phæd. 110. Theocr. 25, 223. Oraculum ap. Paus. 8, 42, 4. Σήραγγός τε μυχὸν θείαις τιμήσετε τιμαῖς, Ælian. H. A. 1, 23. Πέτραι τε καὶ σήραγγες ἔχουσαι διασφαγὰς μικρὰς καὶ τὰς διαστάσεις, ὡς αὐγὴν ἡλίου κατιέναι. Cf. Schn. Lex. Suppl. Hesychius: Σήραγξ· σπήλαιον, κοιλότης, ὕφαλος πέτρα ῥήγματα ἔχουσα. Cf. Lex. VV. Peregr. clxxiv. b. * "Σηραγγοειδής, Theod. 4, 352." Wakef. Mss.] "Σηραγγώδης, Rimosus, Cavernosus," ["Etym. M., Ælian. H. A. 19. 519. Galen." Wakef. Mss. "Toup. ad Longin. p. 341." Schæf. Mss. Dio Cass. 566. Hippocr. 896. "Schol. Greg. Naz. p. 16. Montac., Herod. Epimer. 125." Boiss. Mss. * Σηραγγόομαι, Heliod. 1, 51. Diosc. 5, 139. * Σηράγγιον, Hesychio βαλανεῖον. "Brunck. Aristoph. 3, 164." Schæf. Mss. * Σηραγγεῖον, Lysias Fr. 11. * Σήριγξ, pro σήραγξ, Osann. Philem. p. xxxv. * Σηριγγώδης, ibid. Gal. Lex. Hippocr. C p. 558.]

"ΣΑΚΑΔΙΟΝ, Organi musici genus, Hes." [Ita dictum a Sacada inventore, de quo Plut. de Musica p. 658-9. Γέγονε δὲ καὶ * Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. "Fac. ad Paus. 1, 553." Schæf. Mss.]

"ΣΑΛΑΜΒΗ, ἡ, Fenestra: quoniam σέλας βαίνει δι' αὐτῆς. Vide Hes., necnon Etym. σαλάμβας exponentem τὰς θυρίδας. Sed ap. Eund. Σαλάμβη repone pro Σαλάμβας, ubi quandam δαίμονα esse dicit." ["Σαλάμβη, Fenestra, Ostium, Lycophr. 98. ubi v. Tzetz. et Potter." Kall. Mss. * "Σαλάβην. Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. Σαλάμβη, ὀπὴ, καπνοδόκη. Οὕτως Σοφοκλῆς. Phot. Lex. Prior glossa est etiam in Lex. SGerm. "Brunck. Lex. Soph. Vide Interprr. ad Hes. vv. Σαλάβη, Σαλάβους, * Σάμβαι.]

ΣΑΛΟΣ, ὁ, Salum, ut interpr. Bud. addens, a D Livio accipi Salum pro Maris ora, in qua stant naves ad anchoras, quæ ad litus accedere non possunt. Suidas postquam σάλος exposuit * σαλευμὸς, et τάραχος, item φροντὶς, (de quibus expositionibus dicam infra,) hunc locum affert, ejus Auctorem non nominans, sed is est Polyb. 1, (53, 10.) Κατέλαβον πολισμάτιον, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προσβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς. Item hunc, Ἐν τῷ σάλῳ συνίζανον. Sed prior ille locus in nostris exempl. ita legitur quibusdam mutatis, nonnullis et additis, Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοὺς ταττομένων, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς· οὗ ποιησάμενοι τὴν ἀπόβασιν κ. τ. λ. Quæ verba sic interpr. Bayf. Applicuerunt ad oppidulum quoddam, quod sub ditione eorum erat, importuosum quidem, sed quod haberet promontoria, quæ aliqua e parte prominentia eas stationes continerent et complecterentur, quo descensione facta etc. Dixerat autem antea Polybium hic videri σάλους appellasse, quod

vulgo Spiagia Itali dicunt, i. e. Locum minime portuosum, sed in quo naves in salo esse et commorari queunt. Accepit porro hoc loquendi genus ex Aulo Hirtio, cui ait, In salo esse, item In salo et in anchoris commorari, sonare id quod ἀποσαλεύειν Diodorus dixit. || Jactatio ejus qui navigat, præsertim vero ea quam affert tempestas. Qua etiam in signif. σάλος reddi potest Salum: si quidem sequamur et hic Bayfium, qui Cæsarem Salum pro Jactatione videri accipere tradit, scribentem B. C. 3, (28.) Tirones enim multitudine navium perterriti, et salo nauseaque confecti. Quod enim hic dixerit Salo, postea enarrare, dicentem, Tempestatis et sentinæ vitiis. Addit enim, At veteranæ legionis milites, item conflictati et tempestatis et sentinæ vitiis, non e pristina virtute remittendum aliquid putarunt. Ad me quod attinet, ut Bayfio assentiar, faciunt cum alii loci, tum duo quos proferam, Plutarchi unum, Luciani alterum. Ut enim Salum et Nauseam a Cæsare ibi copulari vides, ita σάλον καὶ ναυτίαν a Plutarcho copulari videbis, circa princ. libelli quem de Loquacitate s. Garrulitate scripsit. Sed et Lucian. (1, 769.) cum dixisset, Ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, addidit, Καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου. Ubi tamen Interpr. σάλον vertit Marinos fluctus; cum aliud sint Fluctus, aliud Jactatio quam illi afferunt: [cf. 2, 528.] Posse autem nos σάλον interpretari Jactationem, sine ulla adjectione, vel hic Cic. locus aperte ostendit, in Or. pro Murena, Quo tandem animo me esse oportet, prope jam e magna jactatione terram videntem, in hunc, cui video maximas reip. tempestates esse obeundas? Eur. circa princ. Hec. addidit gen. πόντου, sed qui πλεονάζειν videri possit, ita loquentem Polydorum, s. potius Polydori umbram, inducens, Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος. Ubi Schol. annotat hoc versu posteriore explicari illud πόντου σάλῳ: nihil enim aliud esse τὴν τῆς θαλάσσης ταραχὴν, quam συνεχεῖς κυμάτων στροφάς. Ut autem hic dicit Eur. Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς: deinde ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, tanquam opponens hæc duo, esse ἐπ' ἀκταῖς, et esse ἐν πόντου σάλῳ, ita sciendum est ap. Soph. dici a Philoctete (271.) p. 386. meæ Ed., Τότ' ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου Εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς, ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ, ubi Schol. σάλου exp. κινήματος, item πόνου: quam posteriorem exp. minime probo: licet σάλον valde ἐπίπονον esse satis constet. Metaphorice porro usus est Plut. illo vocabulo in l. de Fort. Rom. ita scribens, est autem illi de Roma sermo, (7, 256.) Ἵνα ἀπεργάσηται πᾶσιν ἀνθρώποις ἑστίαν ἱερὰν ὡς ἀληθῶς καὶ πεῖσμα μόνιμον, καὶ στοιχεῖον ἀΐδιον, ὑποφερομένοις τοῖς πράγμασιν ἀγκυρηβόλιον σάλου καὶ πλάνης, ὥς φησιν Ὀνησίδορος, (sunt autem hic ἑστίαν pro ὅ ἐστιν et Ὀνησίδορος pro Δημόκριτος e vet. Cod.) reposita. Quæ ita Bud. vertit, Ut augustum prorsus beneficumque sacellum humano generi absolveret, firmamentumque adeo stabile et sempiternum elementum, quod aberrantibus fluctuabundisque humanis rebus anchoræ instar esset. Quemadmodum autem hic ἀγκυρηβόλιον σάλου legimus, sic in verbo Ἀποσαλεύω legemus ex Aristot. Βαλλόμεναι πρός τινα πέτραν, ὥσπερ ἀγκύρας, ἀποσαλεύουσιν.

Σάλος, uti dixi, a Suida exp. * σαλευμὸς, τάραχος, ab Hes. ταραχὴ, κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις: quæ expositiones ad proxime præcedentem pertinent, aut certe ei affines sunt. Quinetiam a Schol. Eur. σάλον exponi itidem ταραχὴν, a Schol. Soph. κίνημα, vides in iis quæ modo protuli. Apud Plut. autem de Alio quoque motu s. agitatione dictum σάλον legisse mihi videor. Sed quæ ab illo quidem ceteris subjungitur, ab hoc autem præfigitur, ab illa contra longe remota est: ea sc. qua σάλος dicitur esse φροντίς. [Apul. Met. 4. init. Cum in isto cogitationis salo fluctuarem.] Sed in hac signif. γλωσσηματικὸν esse crediderim hoc vocab. σάλος, sicut et VOCEM Σάλα, cui eand. signif. tribuit Hes. Postquam enim NOMEN Σαλῶος exposuit ὁ πεφροντισμένος, addit, ἡ γὰρ φροντὶς, σάλα. Nisi forte in altero ejus loco, itidemque ap. Suid., σάλος cum

A σάλα confundi putandum sit. [Σάλα, Hesychio φροντὶς, βλάβη. * Σαλέη, Eid. σάλη, βλάβη.] Habet autem hoc σάλα Hes. et in VERBO Ἀσάλλειν: hoc enim postquam exposuit ἀφροντιστεῖν, subjungit, σάλα γὰρ ἡ φροντίς. At Etym. HABET Σάλη: is enim postquam dixit NOMEN Ἀσαλὴς significare ἡ ἄφροντις, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα, addit, σάλη γὰρ ἡ φροντίς. Et subjungit, ἀσαλὴς, ὁ ἀμέριμνος. Æschylus, ἀσαλὴς μανία. Atque hæc tanquam ex Herodiano et Apollodoro affert. Itidem vero SUBST. Ἀσαλέα Sophroni dicta fuit ἀμεριμνία et ἀλογιστία, si eid. Etym. fidem habemus. Alioqui certe illud ἀσαλὴς si deduceretur a σάλος habente Jactationis s. Agitationis signif., non dubium est quin sonaret Immotus, Stabilis: atque ita illi opponerentur, quæ paulo post habes, Ἐπίσαλος et Ὑπόσαλος.

Σάλος ab ἅλς ἁλὸς originem habet, si Etymologici Auctori credimus; et ex hoc σάλος fit σαλεύω. A quo certe non video cur dissentire debeamus, præsertim quidem in hac formatione verbi σαλεύω a nomine σάλος. Non ignoro tamen Eust. in Il. Π. 558. B Κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν Σαρπηδὼν, annotare e Porphyrio, esse ἐσήλατο pro ἐσάλευσε, tanquam a VERBO Σάλω, e quo sit Σαλεύω et Σάλος: [" aut a * Σάλλομαι, (σαλοῦμαι, ἐσηλάμην,) Schol. Il. M. 438. Etym. M. 270, 40. Phot. 744." Wakef. Mss. Cf. Hemst. ad Thom. M. 818.]

[" Σάλος, Thom. M. 569. 818. Jacobs. Anth. 6, 64. 91. Anim. 273. Emendd. 52. ad Charit. 604=273. Meleager 77. Diod. S. 1, 211. 695. 2, 460. Orpheus de Terræ Mot. 28. 40. Heyn. Hom. 7, 236. Ind. ad Corn. Nep. Staver., Eur. Hec. 28. Abresch. Lectt. Aristæn. 48. Cura, Heyn. ad Apollod. 1154. Valck. Adoniaz. p. 204. * Σαλὸς, (ἡ, ὸν,) Lobeck. Aj. p. 276. * Σάλος, τὸ, Hephæst. p. 2." Schæf. Mss. Alcman Apollonii Dyscoli Reitzii p. 423. Καὶ τῆνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενος. " Σάλος, ὁ, Navis in mari statio, Synes. 163. Arrian. Eux. 127." Wakef. Mss. " Σάλος, ut et Lat. Salum, est Maris ora, in qua stant et fluctuant naves anchoris alligatæ, quæ ad C litus appellere non possunt: Polyb. 1. Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ εἶχον: Nepos Themist. Diem noctemque in salo navem tenuit in anchoris. Hinc σαλεύειν et σαλεύεσθαι proprie dicuntur naves, quæ uni vel pluribus anchoris innixæ nunc sursum, nunc deorsum feruntur pro undarum impetu: Moschop. Σαλεύειν κυρίως ἐπὶ νηὸς λέγεται, ὅταν ἐπ' ἀγκύρας κινῆται, καὶ ἀσταθὴς ὑπὸ τῶν κυμάτων ταραττομένη. Ab jactationibus hujusmodi navis, translatum μεταφορικῶς hoc verbum est ad quemvis motum et agitationem, Soph. Œd. T. 22, πόλις γὰρ — ἄγαν ἤδη σαλεύει, ad q. v. Schol. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν. Id ipsum etiam dicitur σάλῳ σείεσθαι: Plut. Fabio, de Scipione, Καὶ τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σάλῳ σεισθεῖσαν ὤρθωσε πάλιν: quæ verba e Sophocle sumsisse videtur Plut.; sic enim fere ille in Antigone 168. Ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ Πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν, ubi Schol. τροπικῶς, ὡς ἐπὶ νεώς." L. Bosii Diatribæ, s. D Exercitatt. philolog., in quibus N. F. Loca nonnulla e profanis maxime Scriptoribus Græcis illustrantur, Franequeræ 1700. p. 159. " Σαλὸς Græcis recentioribus est μωρὸς, Importune et stulte nugax. Suid. Σιληνός· ὁ σάλος καὶ φλυαρός· ubi non debuerat a Kustero solicitari, neque suspectum haberi in v. Ἔκνοον. Non aliter ap. Hes. * Ὕολος (ita scribo Laconice pro ὕθλος) σαλὸς, φλυαρός: cf. Ὕθλους. Extitere seculo quinto monachi οἱ διὰ Χριστὸν σαλοὶ vel προσποίητοι σαλοὶ, Evagr. Hist. Eccl. 4, 34. 35. itidemque παρθένοι * σαλαὶ, Pallad. Hist. Laus. p. 96. cum quo conferendus est Ephraim Syr. 419. 420. Vide Car. du Cang. Gl. M. et I. Gr." Hemst. ad Thom. M. 569. " Σάλη, Æstus curarum, Andr. Cr. 87." Kall. Mss. " Thom. M. 569. Lobeck. Aj. p. 276. Heyn. Hom. 7, 236. ad Apollod. 1154. Valck. Adoniaz. p. 204. ad Lucian. 1, 316." Schæf. Mss. Phot. Σάλα· φροντίς· οὕτως Αἰσχύλος.]

Ἀσαλὴς, vide in Σάλος. [" Heyn. Hom. 7, 236. ad Apollod. 1154. Lobeck. Aj. p. 276. Valck. Adoniaz.

p. 204. 'Ασάλλω, ibid. Heyn. ad Apollod. l. c. 'Ασαλέα, Lobeck. l. c." Schæf. Mss. Schneiderus autem in Lex. suo affert * 'Ασαλεῖν ex Hesychio, et * 'Ασάλεια e Sophrone. * 'Ασαλία, Salmas. ad Hes. v. 'Ασάλγαν.]

[* 'Αμφίσαλος, falsa l. in Orac. Sibyll. p. 37. * " "Ασαλος, Placidus, Plut. 10, 82. (Τῶν ποτίμων ὑδάτων τὸ πρᾳότατον καὶ τὸ ἄσαλον διώκοντες.)" Wakef. Mss.] 'Επίσαλος, Instabilis, Mobilis, q. d. ὁ ἐπὶ σάλου ὤν, Qui est in jactatione, jactatur, ut in tempestate, et agitatur. A Suida ἐπίσαλος exp. ἀβέβαιος, et εὐμετάπτωτος, additurque hoc exemplum, 'Επισάλων τε τῶν τῆς σωτηρίας ἐλπίδων γενομένων αὐτοῖς, ἐξεχώρουν τοῦ ἄστεος: [e Theophyl. Hist. 6, 5. * " Πολύσαλος, Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss.] 'Υπόσαλος, i. q. ἐπίσαλος. Nisi quis præp. ὑπὸ existimet aliquantum de signif. minuere; ideoque ὑπόσαλος proprie sonare Submobilis, Subinstabilis. Apud Diosc. certe ὑπόσαλοι ὀδόντες redditur Dentes mobiles, labantes, cui interpretationi et Bud. subscribit, 1, 141. Καὶ σταλτικὸν ὑποσάλων ὀδόντων ἐπὶ, ubi Ruell. Dentium mobilitates stabilit: [cf. 5, 119.] Crediderim autem et ap. Plut. de Defect. Orac. 771. meæ Ed. (=709. Reisk.) pro ὑπὸ σάλου reponendum esse conjunctim ὑποσάλου: [Τῆς γῆς ὑποσάλου γινομένης, Contremiscente.]

[* " Σαλότης, Lobeck. Aj. p. 277. * Σαλία, ibid. et 359. Thom. M. 569. Valck. Adoniaz. p. 343. Toup. Opusc. 1, 399." Schæf Mss. " Polemon Physiogn. 1, 11. p. 250. Σαλίας καὶ * παλιμβουλίας σημεῖον, ubi Sylb. ex Adamant. 2, 17. p. 398. male rescripsit δειλίας. Videtur leg. Σαλείας." Schn. Lex. Suppl. * " Σαλεία, Stultitia, Montf. Palæogr. 61." Kall. Mss.]

Σαλεύω, Sto in salo, Fluctuo, Fluito, Bud., afferens e Synesio, 'Η μὲν οὖν ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρων· λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν· καὶ ἐσάλευεν ἐπ' ἀγκύρας μιᾶς, ἡ ἑτέρα δὲ ἀπημπόλητο. Sic ap. Basil. p. 357. "Ωσπερ οἱ θαλαττεύοντες ὅταν ἐπὶ δύο σαλεύωσιν ἀγκυρῶν, τοῦ κλύδωνος καταφρονοῦσι. Rursum Synes. de Insomn. Μηδ' ἔχειν εἰπεῖν παρ' ἥντινα γῆν τὸ σκάφος σαλεύει. Vide 'Αποσαλεύω. Metaphorice ap. Plut. de Herod. "Εδοξε γὰρ ἐν θαλάσσῃ πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα τὰς ἐπιφανεστάτας καὶ μεγίστας πόλεις τῆς 'Ελλάδος ἀνωμάλως διαφέρεσθαι καὶ σαλεύειν, τὴν δὲ Θηβαίων ὑπερέχειν τε πασῶν καὶ μετέωρον ἀρθῆναι πρὸς τὸν οὐρανόν. Metaphorice itidem ἀρχὴ σαλεύουσα ap. Herodian.: quod veluti exponens subjungit, Καὶ παρὰ μηδενί πω βεβαίως ἱδρυμένη. Idem (5, 1, 7.) de bello Parthico loquens, 'Εφ' ᾧ πᾶσα 'Ρωμαίων ἐσάλευεν ἀρχή. Utrobique autem Polit. Fluctuare vertit. Rursum Plut. 'Εν ἀπείρῳ κενῷ τὸν κόσμον σαλεύει. In VV. LL. σαλεύσας redditur, Cum agitasset, Cum jactasset, (ut Virg. Talia jactanti, pro Agitanti in animo, s. versanti,) in hoc loco, Πολλὰ δὴ καθ' ἑαυτὸν σαλεύσας, ἀνέῤῥιψεν ἐκ τῶν παρόντων εὐτυχῆ κύβον: qui l. a Suida affertur, non nominante Auctorem, postquam dixit σαλεύσας esse βουλευσάμενος. Sed ego, quod et Suidæ pace dictum sit, existimo potius σαλεύσας hic quoque neutrum esse, et commodissime redditum iri illo ipso verbo Fluctuare; sed metaphorice sumto, ut passim ap. Latinos Fluctuo: cum sc. ab illis dicitur Fluctuat animus, item Fluctuantur incerti animi, vel Fluctuat aliquis animo. Et a Catullo, magnis curarum fluctuat undis: itidemque a Virg. magno curarum fluctuat æstu. Quod autem ad illud πολλὰ attinet, quod in errorem impulisse Suidam quoque videri potest, scimus frequenter poni adverbialiter, quem usum et hic commodissime habebit. Alia autem præterea exempla significationis hujus verbi Σαλεύω, ap. eund. Suid. videnda tibi relinquo, in Σαλεύσας, et in Σαλεύει: necnon in 'Εσάλευε.

Σαλεύω active, Jacto, Agito, Concutio, Quatio, Quasso. A Luciano σαλεύειν pro Quatere poni testatur Bud. Apud Plut. πρὸς Κολ. metaphorice, Τίνα δόξαν οὐ σαλεύει; Hinc PASS. Σαλεύομαι, Jactor, Agitor, Concutior, Quassor, Epigr. ἐκ Βρομίου γυῖα σαλευόμενον. Bud. exp. Concuti, item Contremiscere, afferens e Luciano (1, 470.) Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοὔδαφος ἀνεῤῥήγνυτο. Isocr. autem dixit, in Or. de Pace, Πολιτείαν σαλευθῆναι καὶ λυθῆναι. Apud Diosc. 5, 4. σαλευθέντες ὄνυχες a Ruellio redditur Mobiles ungues: Καὶ ὄνυχας δὲ θᾶττον ἀφίστησι σαλευθέντας ἐπιπλασθεῖσα. [" Thom. M. 374. 817. ad Diod. S. 1, 417. ad Charit. 673=271. Jacobs. Anth. 6, 77. 91. 7, 95. 8, 158. 9, 288. 10, 52. Exerc. 1, 160. Coray Theophr. 305. Sosipater 1. Lucillius 95. Strato 95. Bast Lettre 126. Heyn. Hom. 7, 236. Huschk. Epist. in Propert. p. 42. de h. v. laudat Brunck. Soph. T. 4. p. 655. et Abresch. Lectt. Aristæn. 48. 111. 319. 320. Alberti Peric. Cr. 55. Valck. Oratt. 339. Zeun. ad Xen. K. Π. 219. (2, 4, 6.) Toup. Opusc. 1. 382. 408. 2, 70. 78. 123. Musgr. Cycl. 432. Bergler. ad Alciphr. 337. Neutraliter, Paus. 3, 143. Σαλεύειν ἐν κινδύνῳ, Dionys. H. 4, 2010.: ἐπί τινι μόνῳ, Plut. T. 6. p. 48. Hutt." Schæf. Mss. " Σ. ἐλπίδα, Spem pono, Eust. Ism. 93.: βίον ἐπί τινι, Villoison. Anecd. Gr. 2, 60. Demophili Sent. 12. Heliod. Æth. 16. 119.: ἐπί τινος, 49." Wakef. Mss. Appian. 1, 298. Heliod. 9. p. 420. Οὐκ ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶναι καὶ τεθνάναι σαλεύων. Anonymus Suidæ in Πυθαγόρας 'Εφέσιος, Σαλεύων ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Schleusn. Lex. N. et V. T.]

[* " Σάλευμα, Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. 4, 415. Ed. 1." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 879. Dionis Or. 63. πολεμικὸν ἵππον. Σαλεύματα, Crissationes, Artemid. 1, 79. * Σαλευτὸς, Schleusn. Lex. V. T. " Huschk. l. l. ad Σαλεύω, Ruhnk. Ep. Cr. 74. Jacobs. Spec. 13. Exerc. 1, 160. Anth. 6, 77. 9, 288. Anim. 272. Brunck. Soph. 3, 449." Schæf. Mss.] 'Ασάλευτος, ὁ, ἡ, Inconcussus, Immotus, Immobilis, Firmus, Stabilis. Philo, Βέβαια, ἀσάλευτα, ἀκράδαντα. Auctor Dialogi qui Axiochus inscribitur, (p. 370.) Γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. [" 'Α. ἡσυχία, Continua tranquillitas, Otium perpetuum. Seneca Ep. 67. T. 2. p. 248. dixit Otium inconcussum. Gloss. Vett. 'Ασάλευτος· Inconcussus: 'Ασάλευτα· Illibata." Fischer. Ind. Æschin. Dial. " Jacobs. Anim. 272. Specim. p. 13. Wakef. S. Cr. 3, 56. ad Diod. S. 1, 160. Toup. Opusc. 1, 248. Huschk. Anal. 123. Jacobs. Anth. 7, 95. 8, 350. 9, 110." Schæf. Mss. * 'Ασαλεύτως, Constanter, M. Anton. 1, 16. Polyb. 9, 9, 8. * " Εὐσάλευτος, Athan. 1, 444." Kall. Mss.] " 'Ημισάλευτος, Hesychio ἐξ ἡμίσεος σεσαλευμένος, " Dimidia e parte concussus et agitatus."

[* " 'Αμφισαλεύω, Jacobs. Anth. 7, 408. Ruhnk. Ep. Cr. 71." Schæf. Mss.]

" 'Ανασαλεύω, Concutio, Quasso, Exagito, [" Bergler. ad Alciphr. (1, 39.) p. 188." Schæf. Mss. " Planud. Ovid. Met. 8, 641. Jo. Damasc. Hist. Barlaami p. 5. Cod. Par. 903." Boiss. Mss. Lucian. 5. p. 229. * 'Επανασαλεύω, Aristot. Phys. p. 154.]

'Αποσαλεύω, Sto in salo, Thuc. 1, (137.) Καὶ ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου, ὕστερον ἀφικνεῖται εἰς Ἔφεσον, Schol. ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος, καὶ σάλῳ ὁμιλήσας, deinde subjungit σάλῳ significare τῷ ἀλιμένῳ τόπῳ, ἔνθα σάλος γίνεται. Eadem autem exp. totidem verbis ap. Suid. habetur. Dion, 'Η Κλεοπάτρα κατόπιν τῶν μαχομένων ἀποσαλεύουσα, Cleopatra, quæ a tergo pugnantium procul in salo erat, ut vertit Bayf. Dicitur etiam ἀποσαλεύειν ἐπ' ἀγκύρας vel ἐπ' ἀγκυρῶν. Plut. (Pomp. 77.) Τοιούτου δικαστηρίου ψῆφον ὁ Πομπήϊος ἐπ' ἀγκυρῶν πρόσω τῆς χώρας ἀποσαλεύων περιέμενεν. Aristot. loquens περὶ προβοσκίδων quas habent sepiæ, Αἷς προσάγονταί τε καὶ λαμβάνουσιν εἰς τὸ στόμα τὴν τροφήν· καὶ ὅταν χειμὼν ᾖ, βαλλόμεναι πρός τινα πέτραν ὥσπερ ἀγκύρας ἀποσαλεύουσιν. Quod idem commemorans Plin., scribit, Sepiæ et loligini pedes: duo ex his longissimi et asperi, quibus ad ora admovent cibos, et in fluctibus se velut anchoris stabiliunt. Bud. ἀποσαλεύειν ἐπ' ἀγκύρᾳ, ap. Dem. (1213.) exp. Jactari in salo, Ad anchoras stare in alto. Bayf. in l. de Re Navali, Cum, inquit, anchoræ jactæ erant procul a portu, naves dicebantur in salo esse. Græci dicunt ἀποσαλεύειν, Diod. S. 20. Διόπερ ἠναγκάζοντο τὰς ἀγκύρας ἀφέντες, ὡς ἂν ἐν δυσὶ σταδίοις ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσαλεύειν, ἅμα πολλοῖς περιεχόμενοι δεινοῖς. Quod

ἀποσαλεύειν dixit Diod., Aulus Hirtius 5. In salo et A in anchoris commorari, protulit. Dicit etiam In salo esse. Hactenus Bayfius. Utitur et Dion hoc verbo absolute, 49. p. 267. Ed. patris mei, Καὶ ὁ Ἀγρίππας ἅμα ἐπιπλέων ἀπεσάλευεν. || In VV. LL. affertur ἀποσαλεύειν et in alia signif.; nam ἀποσαλεύειν ἐπὶ τοῦ ὕδατος γῆν exp. Stabilitam esse terram super aquam. Sed testimonia ibi desiderantur. [" Ad Charit. 311. Diod. S. 2, 460. Dionys. H. 3, 1394. Huschk. Anal. 120." Schæf. Mss. Plut. 7, 920. Arrian. Epict. 3, 26. * Ἀποσάλευσις, Proclus in Plat. Remp. x. ap. Morum Annot. ad N. T. p. 103. Ὁ θάνατος ἦν ἀ. τῆς συμπάσης ζωῆς τοῦ σώματος.]

Διασαλεύω, Concutio, Quatio: sicut et σαλεύω: nisi quod præp. vim aliquam significationi addere videri potest. E Luciano (2, 239.) affertur in VV. LL., Διεσάλευσε τὴν πόλιν, pro Concitavit urbem. Ibid. pass. præt. Διασεσαλευμένος τὸ βλέμμα, pro Aspectu lubrico; sed non addito nomine Auctoris: [1, 692. "Thom. M. 818." Schæf. Mss. "Διασαλεύειν τοὺς ἤχους, Sonos perturbare dicuntur αἱ συμ- B πτώσεις τῶν φωνηέντων, Vocalium concursus, quia in tali concursu soni vocalium singularum non recte distinguuntur, sed veluti confluunt, et confusam elocutionem faciunt, qualis est in omni hiatu. Dionys. H. de C. VV. 23. p. 180(=210. cf. 196.) Mox dicit eodem sensu * ἀποκυματίζειν τὸν ἦχον, Sonum perturbare, Inquietum reddere." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Διασάλευσις, Marcell. de Pulsibus Cod. Palat. Οὐκ ἴσης οὐδὲ ὁμαλῆς αὐτῶν τῆς διασαλεύσεως. * Προδιασαλεύω, Prius concutio, Schneidero susp.]

"Ἐκσάλευσον αὐτὸ, Suidas affert pro ἐξένεγκον: " ex Aristoph. opinor," [Α. 1028. sed Brunck. e Codd. restituit * Ἐκσκάλευσον. " Toup. Opusc. 1, 105. Brunck. Soph. 3, 508." Schæf. Mss.]

[* " Ἐνσαλεύω, Philostr. 64." Wakef. Mss.] Παρενσαλεύω, Concutio, ut quidem exp. VV. LL. Ubi affertur et pro Tripudio, ex Aristoph. (Πλ. 291.) τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων. [Philostr. Apoll. 2, 13. Πρὸς αὐλὸν παρενσ. * Παρενσάλευσις, Nicet. Annal. C 5, 2. Μανικῇ π. τῶν ποδῶν.]

Ἐπισαλεύω, pro Concutior, Agitor, VV. LL. e Philostr. (234. Boiss.) Ἐπισαλεύω τοῖς ἀκρωτηρίοις, [" Pierson. Veris. 230." Schæf. Mss.] At vero NOM. Ἐπίσαλος, quod signif. Instabilis, Minime firmus, verbale non est, sed potius e nomine σάλος factum.

[* " Μετασαλεύω, Amoveo, Orig. c. Cels. (2. p. 387.) 59. (* Μετασαλευτὸς, unde) * Ἀμετασάλευτος, Immotus, Clem. Alex. Pæd. 2, 7. p. 171." Kall. Mss.]

Παρασαλεύω, itidem pro Concutio; s. potius Aliquantum concutio. In VV. LL. Labefacto. [Gl. Demoveo. "T. H. ad Plutum p. 89. Kuster. Aristoph. 7." Schæf. Mss. * Παρασαλευτὸς, unde] " Ἀπα-" ρασάλευτος, Non concussus, Non quassatus," [" Chrys. in 1 Tim. Serm. 18. T. 4. p. 326, 31. Ἑστήκαμεν γὰρ ἐπὶ τῆς πέτρας ἀπαρασάλευτοι." Seager. Mss. " Suid. v. Ἀνερμάτιστον, cf. Ruhnk. ad Longin. §. 2." Boiss. Mss.]

[* " Ὑποσαλεύω, Commoveo, Euseb. Hist. Eccl. 374. et metaph. 359." Kall. Mss. Appian. B. C. 2. D p. 518.]

[* Σαλέω, unde Σαλοῦσα, Photio φροντίζουσα· σάλα γὰρ ἡ φροντίς. " Wakef. S. Cr. 2, 94. * Ἐνσαλέω, 95." Schæf. Mss.]

" Σαλάω, Quatio, VV. LL."

[* Σαλάσσω, unde Σαλάξαι, Hesychio κατακλῦσαι, κινῆσαι. Σαλαχθέν· σεισθέν. " Wakef. Ion. 94. Jacobs. Anth. 7, 95. 11, 70. 227. Exerc. 1, 161." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 457. Σεσαλακισμένος, Schol. Aristoph. Σφ. 1164. * Ἐκσαλάσσω, Anal. 3, 112. " Jacobs. Anth. 11, 209. Toup. Opusc. 2, 108." Schæf. Mss.

" Σάλαξ, Metallorum incerniculum, VV. LL. ex J. Poll." [10, 149. Apud Hes. * Σάλαγξ· ἰχθὺς ἀγαθός· καὶ μεταλλικὸν σκεῦος, ὥσει ἔλεγε * σιδηροπλάτης, ubi v. Interprr.]

" Σαλάγειν, Stuprare. Legitur in quodam versu " ap. Lucian. (2, 2551.) Exp. et ταράσσειν: sed " Hes. σαλαγεῖ habet, non σαλάγει." [Ut παραγέω a παράσσω, sic σαλαγέω a σαλάσσω. Opp. Κ. 4, 74. σαλαγεῦντος ἐπὶ δνοφεροῖο Νότοιο: cf. 3, 352.]

" Σαλάγη, Clamor, Hes."

[* Σαλύγα, (σάλος, σαλεύω, σαλύω, σαλύσσω, i. q. σαλάσσω,) Hesychio ἡ συνεχὴς κίνησις. Σαλύγην, Eid. τὴν γινομένην κίνησιν ἐκ τῆς καταφορᾶς τοῦ ἀτράκτου οὕτω καλεῖσθαί φασι.]

" Σαλαΐζειν, Lamentari, Plangere: θρηνεῖν, Suid. " κόπτεσθαι, Hes.: qui ET Σαλαῒς exp. κωκυτὸς, Eju-" latus, Ploratus." [" Malim * Σαλαϊσμὸς, ut exhibet Salmas. in Lamprid. 181. Etym. M. 707. Καὶ Σαλαΐζειν, Ἀνακρέων, ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν, (ut Suid.) σαλεύει γὰρ καὶ ταράττει τὴν διάνοιαν ἡ ὀδύνη τοῦ θρήνου." Alberti. Infra * Σασαλαγεῖ, Eid. θρηνεῖ.]

" Σαλοῦσθαι, Curiose incedere et accurate, ut " molliculi solent; σαλακωνεύειν, VV. LL." [Cf. Σαυλοῦσθαι. " Afranius ap. Nonium, Magnifice volo fluctuatim ire ad illum." Schn. Lex.]

" Σαλάκων, ωνος, ὁ," [σάλος, σαλάσσω, fut. σαλάξω,] " Qui cum pauper sit, dives haberi vult: " sive, divitis speciem præ se fert: aut divitem se " esse simulat, Qui in paupertate opulentiam simu-" lat: ut Suid. totidem verbis exp., ὁ προσποιούμενος πλούσιος εἶναι, πένης ὤν. Hes. autem exp., " ὁ πτωχὸς ἀλαζών: quibus verbis non dubium est " quin declarare voluerit, quod uno potius verbo " dicitur conjunctim, πτωχαλαζὼν, de eo qui se " jactat uti divitem, quamvis pauper sit. In VV. " LL. redditur Ostentator pecuniosus, (qualem facete " describit auctor Rhet. ad Her. l. 4.) sicut σαλα-" κωνεία, Ostentatio pecuniosa. Sed videndum est " quomodo dici possit Ostentator pecuniosus pro " Ostentatore pecuniarum: itidemque Ostentatio " pecuniosa pro Ostentatione pecuniarum. Adde " quod si Ostentare, proprie sonat, Ostendere su-" binde, s. frequenter, quæri poterit quomodo pecu-" nias ostentaturus sit, qui nullas habet. At simu-" lare divitias vel pauperrimus potest. Potius igitur " verbo Simulare aut verbali Simulator utendum hic " fuerit: donec etiam Ostentare et Ostentator pro " duobus illis accipi probetur. Erasmus certe in " nominis πτωχαλαζὼν expositione, parum et ipse " hæc consideravit, quem alioqui si non verbo Simu-" lare, at verbo Jactare potius usurum fuisse puto. " Idem porro Hes. tradit Theophrastum voluisse " σαλάκωνα vocari τὸν δαπανῶντα ὅπου μὴ δεῖ: i. e. " Eum qui sumtuosus in iis rebus esset ubi non " oporteret. Atque ita putatur accepisse Aristot. " Rhet. 2., ubi divitum mores describens, ait eos σαλά-" κωνας esse et σολοίκους. Sed ipse Aristot. scribit, " Σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι (sunt sc. οἱ πλούσιοι, Di-" vites,) διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ " ἐρώμενον καὶ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν. Schol. au-" tem Aristoph. (Σφ. 1164.) Σαλάκωνα quendam mol-" lem et luxui deditum fuisse tradit, Autolyci pa-" trem: unde διασαλακώνισον exp. ap. illum Poëta, " ἁβρύνθητι et διαθρύφθητι. Quinetiam σαλακωνεύ-" εσθαι exp. τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτόν.

" Hinc Σαλακωνία, vel Σαλακωνεία, (illud quidem " tanquam immediate a Σαλάκων, hoc vero tanquam " a Σαλακωνεύομαι,) Simulatio divitiarum in pauper-" tate, Jactantia in paupertate, ἡ ἐν πενίᾳ ἀλαζο-" νεία, Hes. sicut σαλάκων exposuit ὁ πτωχὸς ἀλα-" ζών. Item, sequendo secundam exp. quæ data " fuit nomini σαλάκων e Theophr., σαλακωνεία est " Pecuniarum profusio in ea quæ illa minime digna " sunt: adeo ut propter eam splendidus et magnifi-" cus aliquis dici non possit. Tertiam denique no-" minis σαλάκων exp. si sequamur, σαλακωνεία s. " σαλακωνία fuerit Mollities qualis est hominum " luxui deditorum, aut eorum qui delicias facere " dicuntur. Apud Alciphr. (2, 3.) Menander Gly-" ceræ scribens, τρυφὰς et σαλακωνίας copulat: " Οἶσθα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας· ἃς, οἱ μὴ " φιλοῦντές με, τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθα-" σιν, Delicias et mollitiem." [" Bergler. p. 225." Schæf. Mss.] " Observa autem hic σαλακωνίας " cum ι solo, non cum ει. A σαλάκων certe scriptura " hæc magis rationi consentanea est: at vero tan-" quam a σαλακωνεύω s. σαλακωνεύομαι potius, altera.

" Exp. porro itidem Σαλακωνεύειν, necnon Σαλακω- A
" νίζειν, Delicias facere, atque mollitie diffluere;
" necnon Cevere: pro τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι,
" et σαυλοπρωκτιᾶν. Sequendo autem reliquas duas
" interpr. quæ præcedentibus nominibus datæ fue-
" runt, redditur etiam Opes jactare in paupertate:
" item Sumtus facere ubi non decet, Sumtuosum
" esse temere, vana magnificentiæ affectatione. Di-
" citur et Διασαλακωνίζειν: quod tibi exhibebit hic
" Index, si suo loco quæras. Vide etiam Aristoph.
" Schol. Suid. et Hes." [Athen. 691. Πρὸς θεῶν, ποία ἡδονή, μᾶλλον δ' οὖν σαλακωνία; * Σαικονῆσαι, Phot. ἀντὶ τοῦ κινηθῆναι· Ἀριστοφάνης. Hes. Σαικωνῆσαι· * διασαικωνῆσαι.]

" Διασακώνισον, Hes. positum esse dicit pro διασα-
" λακώνευσον, h. e. τρυφερῶς βάδισον: nam τοὺς θρυ-
" πτομένους dictos fuisse σαλάκωνας, forsitan ἀπὸ τοῦ
" σαυλοῦσθαι, quod est θρύπτεσθαι. Et σαλάκωνα
" dici τὸν οὗ μὴ δεῖ δαπανῶντα. Hæc ille, procul-
" dubio respiciens ad Aristoph. Σφ. (1169.) Ἄνυσόν
" ποθ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως Ὡδὶ προβὰς, τρυφε- B
" ρόν τι διασαλακώνισον. Ita enim habent Comici
" exempl., et non solum ejus Schol., sed etiam Suid.
" et Etym. Quorum hi duo illud διασαλακώνισον
" exp. διάθρυψαι, * διαγαυρίασον: quoniam sc. σαλά-
" κωνες olim dicebantur οἱ διαθρυπτόμενοι, a verbo
" σαυλοῦσθαι, quod est ἁβρῶς βαίνειν et velut σεί-
" εσθαι, παρὰ τὸ σάλον. Schol. quoque ipsius Co-
" mici exp. ἁβρύνθητι et διαθρύφθητι: dictum ad-
" dens a Salacone quodam Autolyci patre, qui fuerit
" μαλακὸς, Mollis et effeminatus. Addit etiam, vi-
" deri hoc verbo significari τὸ σαλακωνεύεσθαι, h. e.
" τὸ σαλεύειν τὸν πρωκτὸν, Agitare s. Jactitare nates.
" Sed in quibusdam Codd. scribi * διαλυκώνισον: in
" Artemidori autem Συναγωγῇ, legi * διελακώνισεν:
" quorum illud esse a Lycone quodam pentathlo,
" qui fuisse μαλακώτερος videatur. Deinde ad prius
" διασαλακώνισον revertens, ipsum exp. ἁβρῶς καὶ
" μαλακῶς σαυτὸν διακίνησον, a Salacone quodam
" τρυφηλῷ: additque quosdam σαλακωνίσαι esse
" dicere τὸ τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι:" ["Simul C
autem alludit (Aristophanes) ad nomen Λάκων, tanquam si diceret: τρυφερόν τι διακίνει τὰς Λακωνικάς." Brunck.] " Rursum Hes. διασαλακώνισον exp. διά-
" νυσον, ἀπὸ τοῦ ἐγκεκλεῖσθαι τὸν Σαλάκωνα."

" Σαυλὸς, Delicatus, Mollis, etc. vide Hes." ["Σαυλὰ, adv., Jacobs. Anth. 9, 184. Ruhnk. Ep. Cr. 29. Voss Myth. Br. 1. p. 106. Ilgen. ad Hymn. 362. ad Diod. S. 1, 97. 352. et Add." Schæf. Mss. Διονύσου σαῦλαι βασσαρίδες, Hephæst. 40. Σαυλὰ βαδίζειν s. βαίνειν, Clem. Alex. Pæd. 3, 10. Simonides in Etym. M.] " Σαυλοπρωκτιᾶν, τὸ σαλεύειν τὸν πρω-
" κτόν: vide Σαλάκων." [Aristoph. Σφ. 1173.] "Hinc
" VERB. Σαυλοῦσθαι, Deliciari, etc." [Hes.] " Apud
" Eur. Cycl. (40.) quidam interpr. Tripudiare."
[* Σαύλωμα, Hesychio θρύμμα.] " Διασαυλούμενον,
" idem Hes. exp. διακινούμενον καὶ ἐναβρυνόμενον:
" item διασειόμενον: respiciens forsitan ad h. Ari-
" stoph. l. qui ab Etym. citatur, Ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμ-
" φακα διασαυλούμενον. Atque adeo idem ille Etym.
" (270.) διασαυλούμενον esse dicit ἁβρυνόμενον καὶ D
" διαθρυπτόμενον: nimirum παρὰ τὸν σαῦλον, τὸν
" τρυφερὸν καὶ γαῦρον, ut ap. Simonidem in Iambis,
" Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς * κορωνίτης." " Σαυνὸς,
" Mollis, Tener:" [Σαυνὰ, Hesychio ἁπαλά. " Jacobs. Anth. 7, 242." Schæf. Mss. Cf. Σαυκρός.]

ΣΑΛΠΙΓΞ, γγὸς, ἡ, Tuba, Buccina, Il. Σ. (219.) ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ, Eur. (Phœn. 1387.) σάλπιγξ Τυρσηνικὴ, ut κώδων Τυρσηνικὴ ap. Soph. initio Ajacis. Pro hoc autem epitheto facit, quod ap. Athen. legitur, (184.) Τυῤῥηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. [Cf. Ληϊστοσάλπιγγες.] Dicitur autem σάλπιγγι σημαίνειν ἀνάκλησιν, s. σιωπὴν, aut cum alio accus. Interdum vero et absque adjectione σάλπιγγι σημαίνειν, ut videre est cum ap. alios, tum ap. Plut. et Athen. Item Minerva cognomento Σάλπιγξ ap. Argivos, quod illa tubæ perhibeatur esse inventrix. Ejus meminit et Lycophr. (915.) Vide Eust. [Il. Σ. p. 1189, 46.] Est autem reponendum Σάλπιγγος Ἀθηνᾶς ap. Hes. pro σάλπιγγας Ἀθηνᾶς, in voce Σάλπιγξ. Affertur σάλπιγξ et pro σάλπισμα, i. e. Tubæ sonitus: ex hoc Aristot. loco, Rhet. 3, (6.) Οἷον τὸ φάναι τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον. || Σάλπιγξ ap. Themist. videtur etiam esse Instrumentum musicum, Bud. || Nomen piscis, Buccina, Turbo, VV. LL. [Cf. Σάλπη.] Vide Hes., ap. quem est etiam Nomen avis. [" Thom. M. 789. ad Charit. 518. Heyn. Hom. 7, 461. 799. 8, 190. Wakef. Eum. 572. Stanl. ib. Jacobs. Anth. 7, 410. 8, 74. 10, 305. Boiss. Philostr. 377. Plut. Mor. 1, 594. Pro σάλπισμα, Tyrwh. ad Aristot. p. 177. Σάλπιγγος μόνον ἐστὶ χρεία, ad Diod. S. 2, 578. Ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην, Dionys. H. 5, 125." Schæf. Mss. " De tonitru, Nonn. D. 22, 286." Wakef. Mss. Cf. Σαλπίγγω. Dionys. H. de C. VV. p. 252. Schæf. Ὥστε ἑξακισχιλίους ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπῆναι, i. e. ὑπὸ τὸ σάλπισμα ἐκεῖνο. Artemid. 1, 58. Porph. ad Ptolem. Harm. 259. Valck. Schol. in N. T. 2, 313.]

[* " Σαλπιγγοειδὴς, In formam tubæ, Ruf. Eph. 60." Wakef. Mss.] Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, Qui tubis, hastis, barbisque formidabiles sunt, VV. LL. ex Aristoph. [B. 966.]

[* Ἐρισάλπιγξ, Avis quædam, Schol. Aristoph. Ὄρν. 884. cf. Ἠρισάλπιγξ. * " Χρυσοσάλπιγξ, Const. Manass. Chron. p. 78. 101." Boiss. Mss.]

[* Σαλπίγγιον, Hes. v. * Ἰσκάνδιον. " Herba, quæ alias ἵππουρις dicitur, Geopon. 2, 6." Kall. Mss.]

Σαλπίγγω, quod inusitatum esse putatur, ET Σαλπίζω, ιγξω, ισω, Tuba cano, Buccino, Il. Φ. (388.) Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανὸς, s. δ' ἐσάλπιγξεν, ubi cur dixerit potius ἐσάλπιγξε quam ἐβρόντησε Eust. docet. Epigr. σάλπιγξον ταχέως ἀνακλητικόν. J. Poll. 4, c. 11. Καὶ μὴν ὁ Μεγαρεὺς Ἡρόδωρος ὁπότε σαλπίγξῃ, χαλεπὸν ἦν αὐτῷ πλησιάζειν κ. τ. λ. Esse autem fut. σαλπίγξω, unde aor. ἐσάλπιγξα, ab illo Σαλπίγγω quidam tradunt: quod Σαλπίγγω tamen in usu esse non putatur, uti dixi. In prosa certe non minus receptum esse arbitror alterum fut., σαλπίσω: unde ἐσάλπισα, Athen. 10. Καὶ ἡ γυνὴ δὲ ἐσάλπισεν. Et PASS. Σαλπίζομαι, Tuba canor, promulgor. Interdum generaliter, Promulgor, Pervulgor: sumta metaph. a præconibus tuba canentibus: ut σαλπιζόμενον Bud. reddit Promulgatum, Pervulgatum: afferens e Basil. Οὐδὲν γὰρ εὐποιΐας σαλπιζομένης ὄφελος. De quo tamen exemplo, minime Budæo assentior; quippe qui existimem Basil. respexisse ad Matth. 6, (2.) Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου. Ac certe pro Pervulgor s. Divulgor potius usurpatur COMP. Διασαλπίζομαι, sicut vox ACTIVA Διασαλπίζω, pro Pervulgo, Divulgo. [" Anna C. 14." Elberling. Mss.] Est autem et aliud COMP. Περισαλπίζομαι, cujus præt. περισεσάλπισμαι, Tubarum s. Tubæ sonitu excitor, Circumsonantem tubam audio, Plut. (6, 726.) Ἀκούσας σοφοῦ διαλεχθέντος ὅτι μόνος στρατηγὸς ἀγαθὸς ὁ σοφός ἐστιν, ὁ μὲν λόγος, ἔφη, θαυμαστὸς, ὁ δὲ λέγων οὐ περισεσάλπισται, Nunquam sonitu tubæ excitatus est, circumsonantem tubam audivit. Quæ ambæ interpr. Budæi sunt. In VV. LL. περισεσάλπισται, Tuba circa eum obstrepuit: et περισαλπίζομαι, Deducor tubis circumsonantibus. [" Clem. Alex. 997. Περισαλπίζω, Synes. 128." Wakef. Mss. * Περισαλπισμὸς, Julian. Or. 5. p. 168. * Περισαλπιστὸς, unde * Ἀπερισάλπιστος, Synes. Ep. p. 13. 302. * Ἀπερισαλπίστως, Anna C. 211. * Περισαλπιγκτὸς, unde] " Ἀπε-
" ρισάλπιγκτος, Qui tubarum clangore non circum-
" sonatur s. circumsonat. Suidæ * ἀπεριήχητος, ἀκα-
" τήχητος, generalius." [" Planud. Ovid. Met. 13, 98." Boiss. Mss.]

[" Σαλπίγγω, Heyn. Hom. 8, 190. Phryn. Ecl. 82(=191. Lobeck.) Thom. M. 789. Σαλπίζω, ibid. Lucian. 1, 68. Phryn. Ecl. 81. Σαλπίξω, Σαλπίσω, 82. T. H. ad Plutum p. 229. Ἐσάλπιγξε, Schneid. Anab. p. 17." Schæf. Mss. " K. 'A. 1, 2, 17. Ἐπεὶ ἐσάλπιγξε, sc. ὁ σαλπιγκτὴς, ut explicatur ab Hutch. Eodem modo explicant σημαίνειν. Fortassis h. l. reddi possit Clangi jussit. Ibid. 7, 3, 16. Ῥυθμοὺς καὶ οἷον μάγαδι σαλπίζοντες in saltatione." Lex. Xen.

* « Σαλπίσσω, Koen. ad Greg. Cor. 288(=613. Schæf.) ad Lucian. 1, 68. 312." Schæf. Mss. Phot. * Σαλπίττει· ἀντὶ τοῦ σαλπίζει. " Verbum ἁρπάζειν inter illa recensent Grammatici, quæ duplicem habere dicuntur formam futuri: ἁρπάζω, ασω, αξω. Διστάζω, ασω, αξω. Σαλπίζω, ισω, ιξω. Non videntur animadvertisse duplicem quoque formam dari derivatorum a præteritis pass., ut ἅρπασμα et ἅρπαγμα. Non habent ista duplex fut., sed duplex est verborum forma. (Cf. Schol. in Luc. 23, 36.) Ab ἁρπάζω usitato more fut. ἁρπάσω: sed ἁρπάξω ortum a v. * ἁρπάσσω, quæ pronunciatio Dorica propria fuit Tarentinis; omnia enim verba in αζω et ιζω Tarentini efferebant in ασσω et in ισσω, quod e Grammatico doctissimo, Heraclide Alexandrino, docuit plus semel Eust. ad Hom. Sæpius autem evenit, ut formæ Tarentinæ in usum fuerint communem Græcorum introductæ, quam in rem Eust. Il. K. p. 751, 14. verba profert σαλπίσσω et * λακτίσσω, quorum neutrum isthac forma reperietur in Lexicis, quæ tantum præbent σαλπίζω et λακτίζω. Cum itaque in libris B Veterum invenirent Grammatici σαλπίσω et σαλπίξω, utrumque retulerunt ad Σαλπίζω, cum referri debuerat (σαλπίξω,) secundum ipsorum regulas, ad σαλπίσσω, atque ad eam normam omnia hæc debuerant ad analogiam reduci." Valck. Schol. in N. T. 1, 414-5.]

Σάλπισμα, τὸ, a Σαλπίζω, Tubæ sonitus, clangor, Quod tuba proclamatum est, πολεμιστήριον σάλπισμα, J. Poll. [* " Σαλπισμὸς, Tubæ clangor, Inc. Lev. 23, 24. Theod. sec. Procopium Cat. Niceph. p. 1335. Num. 23, 21." Schleusn. Lex. V. T.] AT VERO Σαλπιγκτὴς alterum illud futurum sequitur, quod ad scripturam attinet. Est autem σαλπιγκτὴς Tubicen, Buccinator, ut verbale verbali reddatur. Dem. (284.) Οἱ δὲ τοὺς στρατηγοὺς μετεπέμποντο, καὶ τὸν σαλπιγκτὴν ἐκάλουν. Legitur et ap. Arrian. (5, 23, 12.) Lucian. (3, 272.) et Athen., Pollucem, atque alios. [" Thom. M. 789. ad Charit. 660. ad Diod. S. 1, 203. 2, 184. 320. 349. ad Mœr. 354. Eorum certamina, Jacobs. Anth. 8, 386. Μόνον σαλπιγκτοῦ δεῖται, ad Diod. S. 2, 578." Schæf. Mss. Hesychio C ὀρνεόν τι.] Sed invenitur ETIAM Σαλπικτὴς, et quidem ap. Plut. præsertim; sed hæc scriptura Budæo fuit suspecta, quippe qui eam in suo Lex. emendarit. Addidit vero ibid. et tertiam scripturam ISTAM Σαλπιστὴς, sed nullo confirmatam testimonio: [sed extat ap. Theophr. Char. c. 25. Apocalyps. 18, 2. " E tribus illis σαλπιγκτὴς maximam habet ab exemplorum multitudine et vetustate auctoritatem; nam præter Thuc. 6, 69. etiam Xen. K. 'A. 4, 3, 29. 7, 4, 15. tum Dionys. Hal. Ant. 7, 59. p. 1450. Diod. S. 3, 36. 13, 45. Plut. Aristide 21. Crasso 32. Præcc. Reip. ger. 27. T. 12. p. 188. Paus. 5, 22. Ælian. V. H. 2, 44. Dio Cass. 47, 43. p. 521. 51, 9. p. 639. Artemid. 1, 122. et unusquisque horum identidem usurpavit: σαλπικτὴς, Edd. vett. in Plut. V. Luculli 10. T. 3. p. 290. idemque in illo Dem. loco et Appian. Annib. 7, 41. p. 279. Codex unus tenet, semel in textum admissum Hisp. 6, 93. p. 216. in quo sæpius σαλπιγκτὴς occurrit. Σαλπισταὶ præ- D ter Theophrastum Dionys. H. 4, 18. p. 680. 681. Charit. 8, 10. et Cod. Diod. S. 3, 36." Lobeck. Phryn. 191. " Σαλπικτὴς, ad Mœr. 354. ad Diod. S. 1, 203. Thom. M. 789. ad Charit. 660. T. H. ad Plutum p. 229. Σαλπιστὴς, ibid. ad Charit. l. c. ad Diod. S. 2, 184. 320. Thom. M. l. c. ad Mœr. l. c." Schæf. Mss. * Σαλπιστικὸς, Qui tuba canitur, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.] Apud J. Poll. 4, (87.) c. 11. legitur et COMP. Ἱεροσαλπιγκτὴς, quod sonat Sacer tibicen, ἱερὸς σαλπιγκτής. Ac certe his potius verbis disjunctim positis quam illo comp. utendum censet J. Poll. A quo dicitur ἱεροσαλπιγκτὴς s. ἱερὸς σαλπιγκτὴς esse ὁ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς σαλπίζων, ubi subaudiendum esse creditur ἀγῶσι: ut sc. sit Tibicen qui adhibetur sacris certaminibus. [Chandler. Inscr. 34. Schæf. Greg. Cor. 422.] Est et aliud COMP. Ἀριστοσαλπιγκτής: nam J. Poll. Menandrum quosdam vocare ait ἀριστοσαλπιγκτάς. Videtur autem ἀριστοσαλπικγτὴς, accipiendo simpliciter, sonare Præstan- A tissimus tubicen. Extat præterea adj. COMP. Ἀσάλπιγκτος, SIVE Ἀσάλπικτος. Dicitur autem ἀσάλπικτος ὥρα a Soph. [in Lemniis] vocata fuisse Media nox, quod vespere duntaxat et mane tuba canere solerent. Vide Hes.

[* " Ἀποσαλπίζω, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 223." Kall. Mss. * Ἐνσαλπίζω, Gal. de Comp. Med. p. Loc. 3, 1. p. 408. * Ἐπισαλπίζω, Joseph. A. J. 9, 13, 3. * Προσαλπίζω, unde * Προσάλπιγξις, Eust. Od. Φ. p. 767, 39. * Προσαλπιστὰ δεῖπνα, Convivia in quibus omnia, quæ fieri deberent, buccinæ sono significabantur, ap. Ælian. V. H. 8, 7. si lectio vera. Apud Athen. πρὸς σάλπιγγα. * " Ὑποσαλπίγγω, (s. * Ὑποσαλπίζω,) Jacobs. Anth. 12, 61." Schæf. Mss.]

[* Σαλπιγγόω, unde * Σαλπιγγωτὸς, Hes. v. * Ἰσκανδοτόν. * " Σαλπιγγώτη, Chishull. Inscr. 142." Schn. Lex.]

" ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ et Σάνδαλον, (quorum illud magis usitatum,) Sandalium, Calceamentum muliebre, " Hes. Sed ap. eum pro βαβλάντια, (quo nomine vo-" cari eadem tradit,) arbitror vel potius persuasus " sum reponendum esse βλαυτία: pro eod. enim " hæc duo poni, aperte docui in Βλαυτίον. Cum " autem σανδάλιον proprie sit Calceamentum mulie-" bre, ut cum Hercules dicitur παίεσθαι τῷ σανδαλίῳ " vel σανδάλῳ ab Omphale, ap. Lucian. (2, 15.) tri-" buitur tamen et viris: ut cuidam claudo σανδάλιον " et βλαυτίον tribui vides in Βλαυτίον. Sic in Act. " 12, (8.) Angelus Petro dicit, Ὑπόδησαι τὰ σανδά-" λιά σου. Significat et ἰατρικὸν ἐπίδεσμον, Hes." [" Σανδάλιον, Brunck. Aristoph. 1, 7. (A. 45.) ad Lucian. 1, 617. Jacobs. Anth. 10, 21. 206. Ruhnk. ad Rutil. 104. Bergler. ad Alciphr. 28. Koppiers. Obss. 54. Voss Myth. Br. 1, 108. ad Diod. S. 1, 367. Σάνδαλον, Jacobs. Anim. 293. Voss. l. c. 107. Toup. Opusc. 2, 98. Koppiers. l. c. Ilgen. ad Hymn. 377. Dearum marinarum σ. quid Matron dicat, Bergler. ad Alciphr. p. 12. cf. Eund. p. 28. * Σάνδαλος, Const. Manass. Chron. p. 119. Meurs." Schæf. Mss. Cf. Σάμβαλον. * " Σανδάλιος, Cocchii Chirurg. p. 7." Kall. Mss.] " Σανδαλοθήκη, Sanda-" lorum theca s. Sandaliorum. Quam vocem e Me-" nandro J. Poll. affert." " Ἀσάνδαλος, Sandaliis " carens: ideoque ἀνυπόδητος." [Bion 1, 21. " Nonn. D. 14, 382." Wakef. Mss. * " Μονοσάνδαλος, (Qui altero pede tantum calceatus est,) Apollod. 1, 9, 16." Boiss. Mss. Schol. Pind. Π. 4, 133. ad Hes. v. Σανδάλια * Χρυσεοσάνδαλος, Eur. Or. 1468. Iph. A. 1042. * " Σανδαλώδης, Schol. Eur. Or. 1371." Boiss. Mss. * " Σάνδαλίσκος, Aristoph. B. 408. * " Σανδαλόομαι, Sandalia gero, Eust. Ism. 110." Boiss. Mss. * " Σάνδαλις, ad Diod. S. 1, 189. (* Σανδαλιώτης, unde) * Σανδαλιῶτις, * Σανδαλώπη, Voss Myth. Br. 1, 111. (* Σανδαλίζω, * Σανδαλιστὸς, unde *) Ἀσανδάλιστος, Clem. Alex. Str. 4, 9. p. 597." Schæf. Mss. * " Σαγάλινα ξύλα, in Arriani Periplo Erythr., pro * σατάλινα, * σαντάλινα, * σανδάλινα, E santalo s. sandalo arbore, ut exp. Salmas. Exerc. 1032. et post eum Beckmann. de Mercat. 2, 1." Schn. Lex.]

" ΣΑΝΔΑΡΑΧΗ, Sandaracha. Est Succus con-" cretus, terreusque, et quodammodo ustus: in me-" tallis fere iisdem in quibus et τὸ ἀρσενικὸν, h. e. " Auripigmentum, proveniens:" [Theophr. de Lapid. 40. 50.] " Plin. in aurariis et argentariis metallis in-" veniri scribit. Hæc Gorr., ap. quem plura vide. " Sandarachæ est maxime ἀνθηρὸν χρῶμα, Floridus " color: ideoque ἀνθηρὸν sandaracham exposuit Hes., " ut annotant VV. LL. In Iisd. hæc adduntur: Du-" plex est sandaracha: una, fossitia, colore cinna-" baris, quam Arsenicon rubrum vocant: altera, " factitia: i. e. cerussa in fornace cremata, sandyx. " Vide Diosc. 5, 122. Vitruvius, inquit Gorr., id " quod fit e cerussa in fictile conjecta, ac super car-" bonibus, quoad colorem rubrum duxerit, cremata, " sandaracham ob similitudinem coloris nominat: " sed ipsum Diosc. σάνδυκα scribit appellari. Affertur " et σανδαράκη per κ, ex Aristot. H. A. 8, 24." " Σανδα-

" ῥάκη, vide in Ἐριθάκη, quod idem esse existimatur." A " Apud Hes. σανδαλαράχη perperam legitur, quod " ait esse χρώματος εἶδος." [Vide Schn. Lex. " Σανδαράχη, Bergler. ad Alciphr. 138. Wagner. 2, 221. * Αὐτοσανδαράκη, ibid." Schæf. Mss. * Σανδαρακουργὸς, unde * Σανδαρακούργειος, e quo * Σανδαρακουργεῖον, et ap. Strab. 12. p. 841. * Σανδαρακούργιον.]

" Σανδαραχίζειν, Sandaracham colore imitari, s. " Sandarachæ colorem, e Diosc. 5, 113."

" Σανδαράχινον χρῶμα, Sandarachæ color." [* Σανδαράκινος, Philostr. 3, 14. Ælian. H. A. 17, 23. Herod. 1, 98.]

" ΣΑΝΙΣ, ίδος, ἡ, Tabula, Asser. De Tabula s. " Assere navis, cum ap. alios, tum ap. Lucian. Sic " Epigr. L. 1. p. 74. meæ Ed. Κλασθείσης ποτὲ νηὸς " ἐν ὕδασι δῆριν ἔθεντο Δισσοὶ ὑπὲρ μούνης μαρνάμενοι " σανίδος. Pro Libro affertur ex Eur. Alc. (970.) " Item plur. num. σανίδες Tabulæ judicum, necnon " Tabulæ in quibus leges scribebantur, item quibus " inscribebantur debitores aut prævaricatores, aut B " etiam mulctæ debitorum, Album in quo Athenis " maleficorum crimina describebantur. Ita VV. LL., " ubi et σανίδες ex Hom. affertur pro Valvis." [" Jacobs. Anth. 9, 37. Emendd. 43. ad Diod. S. 1, 183. 683. Brunck. Aristoph. 2, 236. (Σφ. 848.) Heyn. Hom. 5, 664. Thom. M. 714. 745. Valck. Anim. ad Ammon. p. 2. 193. Act. Traj. 1, 136. 206. Toup. Opusc. 2, 219. ad Herod. 525. 624. Wolf. Prol. Hom. 83." Schæf. Mss. Aristot. Mirab. 21. Τὰ κεράμια τιθέασιν εἰς σανίδας: Tabulatum Columellæ 12, 12. Hes. Σανίς· λεύκωμα ἐν ᾧ αἱ γραφαὶ Ἀθήνησιν ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούργους. Phot. Σανίς· καὶ ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἔδουν, καὶ ἐν ᾗ τὰς δίκας ἐνεχάραττον· τὸ μὲν ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, (931. 940.) τὸ δὲ ἐν Σφηξὶ (349., 848.) δεδήλωται. Σανίδα· τὸ * δεσμωτικὸν ξύλον, τὸ λεύκωμα ὅπου αἱ δίκαι λέγονται. Isocr. περὶ Ἀντιδ. 109. Orell. Ἐν ταῖς σανίσι ταῖς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκτιθεμέναις ἀναγκαῖόν ἐστιν ἐν μὲν ταῖς τῶν θεσμοθετῶν ἐνεῖναι τούς τε τὴν πόλιν ἀδικοῦντας καὶ τοὺς συκοφαντοῦντας. Crux cui affigi- C tur homo criminis compertus, Herod. 7, 33. Ζῶντα πρὸς σανίδα προσδιεπασσάλευσαν, 9, 120. Πρὸς σανίδα προσπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν αὐτὸν, unde ap. Hes. v. Σανὶς, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, quod non viderunt Interprr. * Σανιδοτρέω, Aristoph. Θ. 1135. " Jacobs. Anth. 9, 37." Schæf. Mss.] " Σανι- " δώδης, Tabulæ s. Asseri similis." [Aret. 3, 8. Ἕξεις ῥαδιναί, σ.] " Item verbum Σανιδόω, Tego ta- " bulis, Tabulo, Contabulo: unde pass. Σανιδοῦ- " σθαι, cujus partic. σεσανιδωμένος, Tabulis stratus, " Tabulatus, Contabulatus, ut πλοῖα σεσανιδωμένα," [Schol. Thuc. 1, 10.] " Tabulata, Naves tabulatis " munitæ, etc." [Σανιδόω, Gl. Contiguo, Coasso, Tabulo. Ibidem etiam male * Σανιδάω· Asso. * Σανίδωμα, Tabulatum, Polyb. 1, 22, 6. Scutum Romanum compactum est ἐκ διπλοῦ σανιδώματος, 6, 23, 3. " Thom. M. 533. ad Od. B. 390. Græv. Lectt. Hes. 600. ad Diod. S. 1, 183." Schæf. Mss. 3 Macc. 4, 8. Etym. M. 470, 33. Σανίδωμα, Gl. ἐπίπεδον, Pulpitum, Tabulatum, Laqueare. * Σανι- D δωτὸς, Tabulatus, Contabulatus, Asseribus tectus, LXX. Exod. 27, 8. 38, 7.] " Εὐσανίδωτος, Bene " tabulatus, Bonum habens tabulatum," [Hes. v. Εὐσέλμοιο. " Ad Od. B. 390." Schæf. Mss. * Σανίδιον, Aristoph. Εἰρ. 202. * " Σανιδεία, ἡ, Tabulatum, Chandler. Inscr. p. 14, 3." Schn. Lex.]

" Σανιώδεις, Medicis sunt Quibus scapulæ instar " alarum protuberant: quibus propterea angustus " in modum tabulæ ac depressus est thorax: unde " illis nomen, paratis tabem incurrere. Eosdem et " πτερυγώδεις nominant. Hæc in VV. LL. e Gal. " de Temper. 2. Videtur autem leg. potius esse " σανιδώδεις."

" ΣΑΡΓΟΣ, vel Σαργὸς, Piscis esse traditur e mugi- " lum genere, Gaza ap. Aristot. Græca voce itidem " Sargum appellat, 5, 11." [Gl. Sargulus. Arcad. 46.] " Σαργῖνοι autem Pisces sunt gregales, VV. LL." [Athen. 321. Cf. Σαρδῖνοι.]

ΣΑΡΞ, κὸς, ἡ, Caro: de hominis et de brutorum pariter animalium carne. Quidam ap. Athen. 7. Ἅπας δὲ ἰχθὺς σάρκα φιλεῖ βροτέαν, ἄν που περικύρσῃ. Apud Eund. legimus σαρκὸς ὑείας. Item σὰρξ ὠμὴ ap. Plut. Apud Hom. autem legitur potius pluralis σάρκες. Σὰρξ, ut e Gal. Meth. Med. 10. docet Gorr., tribus modis dicitur: uno proprie, duobus improprie. Proprie quidem et absolute dicitur pars corporis nostri simplex, mollis, rubicunda, fibras musculorum complectens. Quanquam non eas tantum complectitur, sed etiam contra caloris interni impetum et vehementiam, atque externorum calorem, frigus, duritiem, eas munit, fovet, nutrit. Gignitur e sanguine mediocriter siccato, et perdita regignitur. Ob id σὰρξ pars multi sanguinis et calida dicitur: unde et carnis abundantia e sanguinis copia nascitur. Hæc σὰρξ partem plurimam animalium sanguine præditorum constituit. Ad hanc quoque reducenda est, quæ in gingivis, in glande penis, intus in digitorum radicibus, finibus, mediis, et lateribus, et cuti inest. Quin et in plantis ipsis circa lignosas et veluti nervosas fibras suam quandam carnem Theophr. tribuit. Tu quoque in ferro rubigine exeso carnem contabuisse, fibras ob duritiem restitisse deprehendes: ac modo eodem in lapidibus carie exesis. Talis quidem est σὰρξ proprie dicta. Alterum autem σαρκὸς genus est improprie dictum, et nomine (ut ait eod. loco Galenus) carens, huic quidem finitimum, sed tamen diversum, fibras omnes cordis, ventriculi, œsophagi, intestinorum, vesicæ utriusque, uteri, et si qua sunt alia his fibris cuique propriis prædita ambiens, et his circumhærens et circumnascens et eas muniens contra calorem nativum omnia populantem, atque etiam contra æstum, frigus et cetera foris occursantia. Quamvis autem membranis aliis fibræ non sint, tamen his quandam carnem propriam negare non possumus, cum sanis et bene nutritiis membranæ hujusmodi sint habitiores, et magis corpulentæ, attenuatis vero quacunque de causa, sint magis tenues. Tertium vero et ultimum σαρκὸς genus est propria cujusque visceris substantia, quam Erasistratus παρέγχυμα, h. e. Affusionem, appellavit. Ea visceris cujusque actionis causa est. Talis est cerebri, pulmonum, hepatis, lienis, renum caro; s. id totum quod venis, arteriis, nervis, stomachis, præterea folliculo fellis quidem ab hepate, ureteris vero a rene ademtis, reliquum manet. Per hanc carnem etc. || Σὰρξ, Corpus, ut Cic. interpr., cum hæc verba Metrodori, Σαρκὸς εὐσταθὲς κατάστημα, vertit Firma affectio corporis. Sic autem eum interpretari et ap. Epicurum, docebit te p. 54. mei Cic. Lex. || Σὰρξ, in N. T. e sermonis Hebraici consuetudine non solum pro Corpore, sed pro Toto etiam homine ponitur: ut Matth. 24, (22.) Οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ. Quomodo autem utatur Paulus hac voce te docebunt doctiss. Interpretis annotationes. || Σὰρξ κοχλίου, Callus limacis, VV. LL. ex Hermol. ap. Diosc. 1, 80. || In iisd. σὰρξ de Oliva, pro Pulpa, e Theophr. C. Pl. 6, 11. [" Jacobs. Anth. 10, 198. Moldenh. Tent. in Hist. Pl. Theophr. p. 108. Σάρκες, Toup. Add. in Theocr. p. 404. Τὰς σάρκας ἔχειν ἐν τοῖς λίγδοις, ibid." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 443. Schleusn. Lex. N. et V. T.: Theocr. 22, 112. Σάρκες δ' οἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον. * Σὺρξ, Æolice pro σάρξ. * " Αὐτόσαρξ, non habent Lexx. Αὐτόσαρκες sunt, Qui cuticulam curant, Carni et voluptatibus carnis toti addicti. Chrys. πρὸς τοὺς Σκανδαλισθέντας, 1, 7. init. Τινές εἰσι πήλινοι, καὶ δυσανάγωγοι, καὶ δυσπειθεῖς, καὶ αὐτόσαρκες, Quidam sunt rebus intenti terrenis, contumaces, refractarii, et carni addicti: ibid. 22. Μὴ γάρ μοι τὰ καθάρματα τῶν ἀνοήτων εἴπῃς, τοὺς βλάκας καὶ αὐτοσάρκας ὄντας, καὶ φύλλων κουφοτέρους, Noli mihi commemorare sceleratos et stultos homines, socordes, totos carni addictos, ac foliis leviores." Suicer. Thes. Eccl.]

Σαρκοβόρος, ὁ, ἡ, Carnivorus, Greg. Naz. de Homine, Καὶ τὰ σαρκοβόρα τῶν ζώων προφέρουσι. Ibid. Ὄρνεα σαρκοβόρα. [Manetho 5, 193. " Thom. M.

206. ad Charit. 538." Schæf. Mss. * Σαρκοβορέω, A
Schol. Thuc. 2, 50. * " Σαρκοβορία, Const. Manass. Chron. p. 9. Meurs. * Σαρκοβρὼς, Brunck. ad Æsch. Pr. 446." Schæf. Mss. Eur. Stobæi Phys. p. 242. * Σαρκογόνος, unde * " Σαρκογονία, Porph. A. N. 15." Wakef. Mss.]

Σαρκοειδὴς, ITEM Σαρκώδης, Carnis similitudinem præ se ferens. Aut etiam Carnosus, s. Carneus. Sed prima interpr. priori illi voci magis convenit. Σαρκώδης autem a Gaza reddi etiam Pulpa constans, testatur Bud.

Σαρκοκήλη, Carnosus ramex, Ramicis genus, cum caro inter tunicas increscit, VV. LL. e Celso. Σαρκοκήλη, inquit Gorr., Ramex carnosus. Est caro durior, inquit Gorr., quæ aliqua scroti parte increvit. Gal. tumorem eum in genere scirrhorum statuit. In eo color sui similis ubique est. Proprie quidem de testiculis induratis dicitur: nec tamen ad eos solos pertinet, sed ad nervos etiam a quibus testes dependent, si eos duriores fieri contigerit, et ad tunicas, siquando inter eas caro increverit. Causa B
esse potest interdum fluxio, interdum vero ictus, aut imperita post ramicis succisionem curatio: aliaque omnia a quibus scirrhi inducuntur.

Σαρκοκόλλα, q. d. Carnis gluten, Lacryma arboris quæ in Perside nascitur, thuris pollini similis, colore subrufo, amara gustanti. Inter Gummi genera numeratur a Plinio (13, 10.); sed et Arbor ipsa eod. nomine cum lacryma sua vocatur. Nomen habet ex effectu: quod in vulneribus carnem glutinet. Eadem fluxiones oculorum sistit. Diosc. 3, 99. Ἡ δὲ σαρκοκόλλα ἐστὶ δάκρυον δένδρου γεννωμένου ἐν Περσίδι, ἐοικὸς λιβανωτῷ λεπτῷ: quod dicit habere facultatem κολλητικὴν τραυμάτων, καὶ ἐφεκτικὴν τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς ῥευμάτων. [" Argemone altera, Diosc. Notha 449." Boiss. Mss.]

Σαρκολάβος, q. d. Carnis prehensor, Forceps. ITEM Σαρκολαβὶς, ίδος, ἡ, pro eod. Σαρκολάβος, inquit Bud., Forceps, Instrumentum chirurgi. Paulus Ægin. 6. Τὴν μὲν οὖν ἐπουλίδα σαρκολάβῳ ἢ ἀγκίστρῳ ἐκκρεμάσαντες ἀποτέμωμεν. Alterius autem nominis σαρ- C
κολαβὶς pro Forcipe itidem hoc exemplum affert ex Hippiatria, Καὶ τὴν χοιράδα ἐπιλαβόμενον σαρκολαβίδι, τὴν βύρσαν ἀποτέμνειν σμιλίῳ. In VV. LL. e Diosc. pro Forcipe itidem, ut Marc. et Ruell. vertunt; s. Forficula, ut Hermol.

[* Σαρκολιπὴς, Anal. 2, 230. * " Σαρκοπαγὴς, Meleager 117. Jacobs. Anth. 8, 124." Schæf. Mss. * Σαρκοπέδη, Greg. Naz. 2, 64. * Σαρκοποιὸς, Plut. 9, 88. * Σαρκοποιέω, 10, 511. Justin. M. Apol. 1. p. 52, 29. Suicer. Thes. Eccles. * " Σαρκοποιΐα, Carnis confectio, Porph. Antro Nymph. 14." Wakef. Mss. * Σαρκόῤῥιζος, Theophr. H. Pl. 7, 12, 1. Fr. 4, 63.]

Σαρκοσχίζω, Carnem conscindo. In VV. LL. Carnem a cute aufero. [" Fictum videtur verbum e vitiosa olim ap. J. Poll. lectione, 2, 233. ubi σάρκα σχίσαι editum erat, pro eo, quod debuerat esse Σαρκίσαι ex Herod. 4, 64. a th. * Σαρκίζω, ισω, Carnem detraho, detergo. J. Poll. l. c. Σαρκίσαι, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφελεῖν." Schw. Mss.] D

[* " Σαρκοτακὴς, Procl. H. in Minerv. 44." Boiss. Mss. * " Σαρκότακος, Jacobs. Anth. 10, 282." Schæf. Mss. * Σαρκοτοκέω, Sext. Emp. p. 13. Ἡ ἄρκτος σαρκοτοκεῖται. * Σαρκότικτος, unde * Σαρκοτικτέω, Anonym. ap. Suid. v. Σάρκινος.]

[* Σαρκοτρόφος, ὁ, ἡ, unde] Σαρκοτροφέω, q. d. Carnem alo. E Greg. Naz. affertur pro Cutem belle curo, Horat. In cute curanda plus æquo operata juventus.

Σαρκοφάγος, ὁ, ἡ, Carnivorus, Carnis esor, comesor, Qui carne vescitur, vivit, Plut. (7, 152.) Δικαιότατον εἶναι τὸν γῦπα τῶν σαρκοφάγων ἁπάντων. Sic et ap. Aristot. atque Athen. varia animalia vocantur σαρκοφάγα. Substantive autem pro Sepulchro: ut ap. Juv. Sarcophago contentus erit. Item Lapis quidam Assius, s. Asius, ex eo, quod carnem exedat, ita dictus. Vide Diosc. item Gal. et Cels. necnon Plin. [Schn. Lex. Etym. Gud. 474, 44. " Toup. Opusc. 1, 206. * Σαρκοφαγέω, (Gl. Excarnifico,) Meleager 93. ad Diod. S. 1, 99. 361., 2, 222. ad Herod. 238." Schæf. Mss. Plut. 7, 849. 10, 120. 136. " Nilus Narrat. 3. p. 27. Eratosth. Ed. Seidel. p. 15." Boiss. Mss. Strabo 7. p. 458. 460., 15. p. 1037.: 4 Macc. 5, 26.] Σαρκοφαγία, Carnis s. Carnium esus: ut libelli Plutarchi περὶ Σαρκοφαγίας. [4 Macc. 5, 7. 14. Suidas. " Diod. S. 1, 201." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 849." Wakef. Mss.]

[* Σαρκοφανὴς, Sext. Emp. 1, 14, 50. * Σαρκοφθόρος, Orph. Hymn. 69, 7. " Wakef. Eum. 54." Schæf. Mss.]

Σαρκοφόρος, ὁ, ἡ, Carnem gestans, e Nonno (Jo. 1, 46.) σαρκοφόρος λόγος de Christo, [Andr. Cr. 37. Clem. Alex. 562. 600. Ignat. p. 3. 165. * Σαρκοφορέω, Clem. Alex. 215. 682. Cæsarius Dial. 3, 153.]

[* Σαρκοφυὴς, unde * Σαρκοφυέω, Hippocr. 525. * Σαρκοφυΐα, 774.]

Σαρκόφυλλος, Carnosa folia habens. Ad verbum, Carnifolius, VV. LL. e Gaza ap. Theophr. H. Pl. 1, 16.

[* Σαρκοχαρὴς, Greg. Naz. 2, 141. * Σαρκέλαφος, unde * " Σαρκελάφεια σῦκα, Ficorum species quædam, Athen. 78." Schw. Mss.]

Ἀπαλόσαρκος, ὁ, ἡ, Qui molli est carne, Gal. ad Gl.

Ἄσαρκος, ὁ, ἡ, Carne carens, Expers carnis, Carne non constans, Anacr. (43. fin.) de cicada, ἄναιμ', ἄσαρκε [vulgo * ἀναιμόσαρκε.] Item, Non carnosus, Carne exutus, Gracilis et vescus, Macilentus, Strigosus: ἄσαρκον δέρμα, e Gaza ap. Aristot. Cutis gracilenta. Et ἀσαρκότερος ex Epigr. Macilentior. [" Jacobs. Anth. 8, 290. 372. Marcus Arg. 11. Alciphr. 190. * Ἀσαρκὴς, Anthol. Palat. 1, 577." Schæf. Mss. Ἀσαρκότατος, Aristot. H. A. 3, 10, 4. vide Schn. Cur. Post. 326. * Ἄσαρκος, pro πολύσαρκος, Lycophr. 154. * " Ἀσάρκως, Non carnaliter, Spiritualiter, Chrys. Hom. 132. T. 5. p. 843, 30. Σάρκινος σαρκίνοις ἀσάρκως φθεγγόμενος." Seager. Mss. * Ἀσαρκώδης, i. q. ἄσαρκος, Aretæus. * Ἀσαρκέω, Hippocr. 352, 27.] Ἀσαρκία, q. d. Carentia carnis, Gracilitas. Exp. etiam Macies. [Aristot. H. A. 1, 15. Lucian. 2, 906.]

[* " Βυρσόσαρκος, Const. Manass. Amat. 4, 62." Boiss. Mss.]

[* Ἔνσαρκος, Euseb. Hist. Eccl. 1, 5. p. 5. Demonstr. Evang. 5. p. 148. 151., 6. p. 170., 7. p. 219., 8. p. 226. 9. p. 259. Epiphan. Hær. 1. p. 26., 30. p. 71., 69. p. 330. 338. Athanas. Frr. in Ps. 67. Orat. 2. c. Arianos T. 1. p. 365. 595. Isidor. Pelus. Epist. 4, 436. p. 111.; 4, 229. p. 552. Basil. 3, 462. Pisid. 428. Hermann. Lex. Prosod. 463. Classical Journal 44, 368. " Greg. Nyss. Antirrh. 15. p. 155., 24. p. 180. 181." Kall. Mss. " Orac. Sibyll. 335. Ops." Elberling. Mss. " Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 998, 12." Seager. Mss.]

" Εὔσαρκος, Bonam habens carnem, Bene habitus, " Corpulentus, Bene carnosus, Xen. A. (5, 8.) Εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὔρωστοί εἰσι: Ἱππ. (1, 13.) Τυγχάνειν εὔποδος καὶ ἰσχυροῦ καὶ εὐσάρκου καὶ εὐσχήμονος. Paulo ante, (§. 17.) Ἰσχία πλατέα εἶναι μὲν χρὴ καὶ εὔσαρκα." [* " Εὐσαρκέω, Corpulentus sum, Schol. Aristoph. Πλ. 561." Kall. Mss.] " Εὐσαρκία, ἡ, exp. itidem Corpulentia, Plenitudo corporis," [Theophr. C. Pl. 1, 9, 2. 6, 8, 5. Xen. Ep. 2, 2. " Theophr. Suidæ v. Ὁλοσχοίνῳ." Boiss. Mss.] " Et VERB. Εὐσαρκόω, Reddo corpulentum et εὔσαρκον, Gal. Therap. 14. Πάντ' οὖν ὅσα εὐσαρκῶσαι βουλόμεθα μόρια, καὶ τρίβειν χρὴ καὶ καταντλεῖν, Quæ plena et carnosa reddere volumus." [* Εὐσάρκωσις, Corpulentia, Hippocr. 401, 30.]

Κατάσαρκος, Carnosus, Corpulentus, Obesus, Bud. ex Athen. (550.) Κατάσαρκον γενέσθαι ἐκτόπως τοῖς ὄγκοις, καὶ ὑπὸ τοῦ πάχους ἀποπνιγῆναι δι' ἀργίαν τοῦ σώματος, καὶ τὸ προσφέρεσθαι πλῆθος τροφῆς. [" Jacobs. Anth. 10, 155. ad Charit. 297. Alciphr. 2, 222." Schæf. Mss. " Nota autem illa vis præpositionis κατὰ, in compositis sæpe notantis Frequentiam. Vidit, c. 17, 16., Paulus Athenarum urbem κατείδωλον οὖσαν, Idolis refertam, et eorum cultui supra modum deditam. Locus arboribus plenus est κατάδενδρος τόπος. Variis notis compunctus dicitur

κατάγραφος. Qui grande æs alienum contraxerunt, A Polybio sunt κατάχρεοι. Agatharchides ap. Athen. l. c. Cyrenes regem, qui in immensam creverat corporis molem, scribit κατάσαρκον γενέσθαι. Multo sale conspersa κάθαλα dixit Diphilus ap. Eund. 132. Κάθαλα ποίησον πάντα, κἐσκοροδισμένα, Omnia sale et allio fac bene conspersa. Archestratus cibos, quibus, dum parantur, insperse fuit casei rasi magna copia et multum olei infusum, * κατάτυρα vocavit et * κατέλαια." Valck. Schol. in N. T. 1, 537. Cf. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 278.] HINC Κατασαρκόω, Obesum reddo, ut Bud. interpr. At in VV. LL. perperam scriptum EST Κατασαρκέω, quod exp. Carnem facio, et q. d. Incarno. [Κατασαρκόω, Basil. Hom. 5. p. 53. 329. 333. Theophyl. in Luc. 12. p. 409. * " Κατασάρκωσις, Eust. Od. 394, 46." Wakef. Mss.]

Λειπόσαρκος, VEL Λιπόσαρκος, SEU Λιποσαρκής, q. d. Qui deficitur carne. Unde exp. Macilentus: ut λιποσαρκὴς παρειὰ, Epigr. [" Λιπόσαρκος, Gioven. ad Livii Fragm. p. 40. Λιποσαρκής, Huschk. Anal. 226. Jacobs. Anth. 9, 412. Macedonius 16." Schæf. Mss. " Manetho 1, 55." Wakef. Mss. Opp. K. 2, 106. et var. lectt. * Λιποσαρκέω, Theophr. H. Pl. 8, 10. * " Λειποσαρκία, Jo. Diac. Hesiod. 'A. 257. p. 91.]

[* Λευκόσαρκος, Xenocr. de Aquat. §. 38." Boiss. Mss.]

[* Μεγαλόσαρκος, LXX. Ezech. 16, 25. * Μελανόσαρκος, Athen. 320. sed v. Casaub.]

[* Ὁμόσαρκος, Ejusdem carnis, Una caro cum alio, Cyrill. Alex. in Malach. 2. p. 845. de uxore, Ἐννόησον, ὅτι αὕτη κοινωνός σου, καὶ γυνὴ διαθήκης σου, τουτέστιν, ὁμόσαρκός σοι, καὶ κατὰ νόμον συνῳκισμένη.]

[* Περίσαρκος, Carnosus, Carne abundans, Adamant. Phys. 2, 1. Aristot. Phys. 77.]

Πολύσαρκος, Carnosus, aut Valde carnosus, Carne abundans. Exp. etiam Corpulentus. [" Suid. v. Εὐφορίων." Boiss. Mss. Jambl. V. P. 402. Tzetz. ad Lycophr. 154. Lucian. 1, 366. Plut. 6, 372. 727. * " Πολυσαρκέω, Greg. Nyss. 3, 641." Wakef. Mss.] Πολυσαρκία, Corpulentia, [Xen. 'Απ. 2, 1, 22. Lucian. 2, 906. Plut. 7, 391. 8, 538. 10, 47.]

Πυκνόσαρκος, q. d. Qui densa est carne. In VV. LL. Qui denso est corpore, s. densa mole corporis. Ibid. πυκνοὶ etiam e Gal. Qui densam et solidam carnem habent, Compacti: at παχεῖς, Obesi, Corpulenti et pleniores: πυκνόσαρκος παρθένος, Quæ (ut inquit ille Chærea Terentianus) solidum habet corpus et succi plenum: quod etiam in bonis virginis posuit Lucilius ap. Non. Hic corpus solidum invenies, hic stare papillas. [" Hippocr. 241." Wakef. Mss.]

[* Σύσσαρκος, Hermann. Lex. Prosod. p. 463.] Συσσαρκία, VV. LL. e Theophr. Carnis bonitas: ut εὐχυλία, Succi bonitas: [C. Pl. 1, 9. in Edd. vett.] Verum ut εὐχυλία, ita εὐσαρκία potius scr. pro ea signif. esset. [Greg. Naz. Carm. 1, 2. p. 175.]

[* Τρυφερόσαρκος, Antyllus Oribasii p. 301. Matth. " Hierophilus in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 249. 253." Boiss. Mss.]

Ὑγρόσαρκος, Cui humida est caro. Et compar. ὑγροσαρκότερος, Cui caro est humidior.

[* Ὑπόσαρκος, unde] Ὑποσάρκιος, q. d. Qui est sub carne, sub carne latet. In VV. LL. redditur Intercus; sed hoc nomen ὑποσάρκιος, VEL Ὑποσαρκίδιος, quod potius in usu esse existimo, adjectivum esse sciendum est, cum quo subauditur ὕδρωψ. Nam ὕδρωψ Morbus est in tumorum genere præter naturam; sed tumor alias totius corporis est, interdum autem ventris: ille perpetuo ab humore, hic etiam aliquando a flatu excitatur. Quo fit ut triplex sit omnis hydrops; alius enim fit humore per totum corpus effuso, qui ἀνασάρκα et ὑποσαρκίδιος et σαρκίτης et λευκοφλεγματίας dicitur: alius etc. Hæc Gorr. Sed PRO 'Ανασάρκα, quod alioqui non uno in l. ita scriptum inveniri scio, malim ἀνὰ σάρκα: [cf. Alex. Trall. 8. p. 136. Aret. p. 49. Ὑποσαρκίδιος, Gl. Subcutaneus, Intercutaneus. " Hippocr. 405." Wakef. Mss.]

[* " Φιλόσαρκος, Carnalis, Chrys. Hom. 30. T. 5. p. 184, 12. Τοῖς φιλοσάρκοις ἐνηδυπαθοῦντες λογισμοῖς, οὐ καθηκόντως ποιοῦνται τὰς αἰτήσεις." Seager. Mss. " Athan. 2, 228. Andr. Cr. 203." Kall. Mss. " Qui se corporeis oblectamentis totum tradit, Cyrill. Alex. in Jonæ c. 1. p. 731. Τὴν φιλήδονον καὶ φιλόσαρκον τιμᾷν ζωήν. Theodorus Abucara: Τὸ φιλόσαρκον φρόνημα, Ex amore carnis profecta sententia. Olympiodorus in c. 3. Ecclesiastæ p. 625. Ἡ κτηνώδης καὶ φιλόσαρκος ζωὴ, ματαιότης ἐστί." Suicer. Thes. Eccl. " Nilus Epist. 178. Zonaras in Reliq. SS. T. 3. p. 473. Pallad. V. Jo. Chrys. p. 47." Boiss. Mss. * Φιλοσαρκέω, Cyrill. Alex. in Joann. p. 191. * Φιλοσαρκία, 988. 1004. " Const. Manass. Chron. p. 51." Boiss. Mss.]

[* Ψυχρόσαρκος, Hippocr. 1180.]

Σάρκινος, ὁ, ἡ, [et η, ον,] Carne constans, Carneus: ut ξύλινος, Ligneus. Aristot. Eth. 3, 9. de pugilibus, Τὸ δὲ τύπτεσθαι, ἀλγεινὸν, εἴπερ σάρκινοι, καὶ λυπηρόν. Utuntur et alii, e quibus est Plut. πρὸς Κολ. J. Poll. autem affert ex Aristoph. σάρκινον ἄνδρα: B item FEM. Σαρκίνη, ex Eupolide, σαρκίνη γυνή. [Corpulentus, Polyb. 39, 2, 7. " Aristoph. Fr. 280. ad Lucian. 1, 398. Wakef. S. Cr. 3, 184." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Σαρκίνως, Origen. 2, 548. " Clem. Alex. 938." Wakef. Mss.]

Σαρκικὸς, itidem pro Carneus, s. potius pro Carnalis. Existimatur enim hoc adj. qualitatem potius indicare, ut illud materiam. Redditur certe σαρκικὸς Carnalis ap. Paulum Apost. et generaliter ap. Theologos. Et σαρκικὴ ἐντολὴ in Epist. ad Hebr. (7, 16.) Sed ap. hos interdum etiam periphrastice, Carni deditus, addictus, Carnem resipiens. Paulus certe pro σαρκικοὶ dicit etiam οἱ κατὰ σάρκα ὄντες, Ii sc. in quibus corrupta illa natura dominatur; eosdemque dicit τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν. Vide Annot. in Epist. ad Rom. 8, 5. E Greg. Naz. autem τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ pro Incarnatione Christi. [Suicer. Thes. Eccles. " Σαρκικώτερος, Clem. Alex. 675." Kall. Mss.] Σαρκικῶς, q. d. Carnaliter, i. e. More eorum qui carnales sunt. [" Chrys. Hom. in Joann. 45. C T. 2. p. 739, 16. et 47. p. 750, 23." Seager. Mss.]

Σαρκώδης, Carneus, Carne constans. At in VV. LL. σαρκώδης ὢν τὴν φύσιν, Carnis speciem referens. Quæ interpretatio magis convenire videtur alteri adjectivo σαρκοειδὴς, quod compositum est. [" Athen. 1. p. 43." Schæf. Mss. Herod. 3, 29.]

[* Σαρκήρης, Hes. Σαρκήρη στάχυν· τὸν ἐκ σαρκῶν συνηρμοσμένον, καὶ οὐκ ἐκ κριθῶν συνεστῶτα, οἷον ἄνθρωπον.]

Σαρκόω, q. d. Incarno, i. e. Carneum reddo. Bud. vertit Carne oppleo, operio; Carnem alo, et Ulcus impleo, e Celso. Præterea Corpulentum reddo, e Gal. Pass. autem Σαρκοῦσθαι, Corporari et Carne indui, e Lactantio, sed de Christo peculiariter dictum. [Plut. 6, 200. 493. 8, 238. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 117." Schæf. Mss.]

Σάρκωμα, Carnis in naribus præter naturam incrementum. Est autem ejusd. cum polypo naturæ, ut scribit Paulus; sed differt a polypo (ut habetur in Medicis Definitionibus) magnitudine et forma. Est D autem polypus quidem sarcoma, non contra. Polypus enim similitudinem piscis polypi gerat oportet, cum σάρκωμα Informe sit potius carnis incrementum. Hæc Gorr. [Gl. Pulpamentum.]

Σάρκωσις, quod in VV. LL. redditur Carnis generatio. Ibid. e Diosc. 5. Σαρκώσεις ὀσχέου, Excrescentia carnis in scroto. [Plut. 9, 591. " Brunck. Soph. 3, 387. Heyn. Hom. 6, 516. 644." Schæf. Mss.]

Σαρκωτικός: unde σαρκωτικὸν φάρμακον, Medicamentum carnem restituens, et q. d. Corpulentificum, Bud. De hoc ita Gorr. Σαρκωτικὸν, est Medicamentum carnis producendæ vim habens. Nam quamvis carnis generatio naturæ opus esse videatur, juvatur tamen illa quidem plurimum in replendo ulcere medicamentis quæ modice calefaciunt, moderate detergent et purgant, atque minimum siccant, nulloque modo astringunt. Talem namque τῶν σαρκωτικῶν facultatem esse oportet. Carnis enim generatio fit cum et membra ipsa quibus adnasci vel circumnasci

caro debet in calore et frigore temperata fuerint, et sanguis, qui illuc affluit, tum qualitate salubris, tum quantitate moderatus. Verum calidiora paulo ipsa carne oportet esse σαρκωτικὰ, quo sanguinem attrahant: neque ullo modo astringere oportet, ne quod influit repellant, sordemque ulceribus arctius affigant: minimumque siccare, ne absumant, sed modice prorsus siccare, quo in carnem densetur. Detergendi autem purgandique vi prædita esse decet, ne mala caro et vitiosa gignatur, si quid sordis et vitii in sanguine relictum sit, sed citra omnem morsum et acrimoniam.

'Αποσαρκόω, In carnem concrescere facio. Pass. 'Αποσαρκόομαι, In carnem concresco, vertor. Ex Aristot. Probl. (5, 34.) 'Αποσαρκοῦται σὰρξ, pro Caro coalescit et conspissatur. [* "Προαποσαρκόω, Greg. Nyss. 227. Zacagn." Routh. Mss.]

'Εκσαρκόω, Carnem excrescere facio, [Diosc. Parab. 1, 79. Theophr. C. Pl. 1, 19, 5. Αἱ ἐλαῖαι ἐκσαρκοῦνται.] Nam verbale NOM. 'Εκσάρκωμα esse dicitur Excrescentia carnis ap. Diosc. et Gal.: vide 'Υπερσάρκωμα. AT VERO 'Εκσαρκίζω esse dicitur Excarnifico, item Carnem avello: ex LXX. Ezech. (24, 4.) 'Εκσεσαρκισμένος ἀπὸ τῶν ὀστῶν.

[* 'Ενσαρκόω, unde * "'Ενσάρκωσις, Epiph. 1, 446." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

[* "Περισαρκόω, Basil. Hom. Mor. p. 321." Boiss. Mss. * Περισάρκωσις, Chirurg. Vett. 90.]

Συσσαρκόω, q. d. Concarno, [Vegetius,] Carnem cum carne coalescere facio. [Cf. Cornar. ad Gal. C. M. s. L. 325. 350.] Unde verbale NOM. Συσσάρκωσις, q. d. Concarnatio. Vulgus Chirurgorum vocat Incarnationem. Quidam interpr. Carnis concretionem. Hinc ἡ κατὰ συσσάρκωσιν θεραπεία vel ἀγωγὴ ap. Gal. et Ægin. Συσσάρκωσις, inquit Gorr., est Durorum siccorumque ossium σύμφυσις, carnis interventu. Hoc modo caro gingivarum dura et firma et dentibus firmiter appressa ipsos suis ossibus veluti colligat, adeo ut dentes ob gingivarum laxitatem mobiles, gingivis astrictis stabiles atque immoti reddantur. Similiter et omnes ossium commissuræ, quas musculi circumdant. Συσσάρκωσις etiam dicitur Ratio quædam vulnerum labra, quæ nimis hiant, nec hamulis aut acu adduci possunt, componendi. Id quod adhibitis medicamentis perficitur, quæ gignendæ carnis facultatem habent. Συσσάρκωσις etiam vocatur ἐν τῇ σαρκοκήλῃ καὶ πωροκήλῃ, cum scroti tunicæ, vasa, testes cum carne enata superfluaque concrescunt, ut unum omnium corpus esse videatur, P. Ægin. 6, 63.

'Υπερσαρκέω, q. d. Supramodum carnosus fio. Magis Latine, Supramodum corpulentus evado. Athen. 228(=549.) 'Υπὸ τρυφῆς καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας: quod exp. εἰς τὸ πάχος ἐπιδούς. In VV. LL. ὑπερσαρκεῖν ET ὑπερσαρκοῦσθαι dicuntur Quæ corpulentiora justo fiunt. Et τὰ ὑπερσαρκοῦντα, Carnis excrescentiæ, Quæ in carne excrescunt, Caro luxurians. Ab ὑπερσαρκοῦσθαι autem sunt verbalia NOM. 'Υπερσάρκωσις ET 'Υπερσάρκωμα, Carnis excrescentia, Carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte. Magis autem ad verbum Carnis supercrescentia: sicut 'Εκσάρκωμα, Carnis excrescentia: sed hoc potius quam illo utuntur Lat. [" 'Υπερσάρκωμα, Const. Apost. 252. 'Υπερσάρκωσις, Clem. Alex. 137." Wakef. Mss.]

" 'Υποσαρκόω, Carne subter repleo, Gal. ad Gl." [A Schneidero non agnoscitur.]

Σαρκάζω, Carnes detraho, ut canes, cum ossa carne denudant diducto rictu. Sic VV. LL. ex Aristoph. Eip. (482.) σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια, Trahunt rictu diducto, canum instar dum ossa arrodunt. Ibid. σακράζειν exp. Labiis compressis, s. Labiorum commissorum supremis carnibus aliquid avellere atque attondere: ut equi et asini, dum prata tondent. Τρώγειν, inquit Cam., et σαρκάζειν Ionice, quod transfertur et ad alia. Nam Hippocrati (785.) Σαρκάζουσι τὰ ἀμφόδοντα τῶν ποοφάγων, ut sunt equi, asini, i. e. Prata tondent. Et Scytha ap. Herod. 4, (64.) δέρμα capiti hostis detractum, σαρκάσας [* σαρκίσας, Schw.] βοὸς πλευρῇ δέψει τῇσι χερσὶν,

A Tondens et nudans. Σαρκάζειν, inquit Gorr., Gal. ap. Hippocr. Comment. 1 ἐς τὸ περὶ 'Αρθρων scribit varie a quibusdam explicari. Dicitur quidem de brutis pascentibus; sed alii significare volunt Labra inter se tam vehementer committere, ut avellere et abscindere partem aliquam graminis valeant; alii vero, dentibus inferioribus et superiore labro idem efficere; alii, dentibus inter se ex utraque parte commissis scindere: quod Galeno videtur verisimilius locum eum Hippocratis explicanti. || Σαρκάζω, Diducto rictu ostensisque labris irrideo; quod cum fit, dentes carne nudantur, VV. LL.: ubi annotatur etiam pro δήξεως reponendum esse δείξεως in h. Gal. l. in Gloss. Hippocr. Τὸ διὰ τῆς τῶν χειλῶν δήξεως χλευάζειν: at ego non video cur mutari hæc scriptura debeat, imo genuinam esse contendo; et voluisse Gal. dicere σαρκάζειν esse Morsis labris subsannare, s. mordendo labra. Nam hunc gestum hodieque in nonnullis spectare licet. Est certe σαρκάζειν Subsannare s. Irridere non simpliciter, sed cum quadam
B amarulentia: sicut apparet ex iis quæ legimus ap. Suid. e Schol. Aristoph. [" Σαρκάζω, T. H. ad Lucian. 1, 225. Σαρκάζω, * Σαρκάω, * Σαρκίζω, ad Herod. 310." Schæf. Mss. Hesychius, Σαρκῶν· σεσηρώς. Stob. Ecl. Eth. 222. Σαρκάζειν, ἐστὶν εἰρωνεύεσθαι μετ' * ἐπισυρμοῦ τινός.] Σαρκασμὸς, Irrisio quædam amarulenta. Exp. etiam Jocus amarulentus. Σαρκασμὸν Jul. Rufin. scribit χλευασμῷ esse proximam et similem figuram, (dixerat autem hanc figuram esse ironiæ proximam, et cum aliquos amara oratione non sine derisu insectamur ac lædimus,) qua adversariorum facta cum exacerbatione admissi eorum lacessimus; et Latine dici Exacerbationem. Nisi forte depravata esse vox ista existimanda est. ["Σαρκασμὸς differt a χλευασμῷ, quod eo peculiariter fœdiora significamus, non tamen sine dicacitate concinna. Ita Rufinian. de Fig. 86. De vocis etymologia vide Voss. Inst. Rhet. 4, 13. p. 235. ubi laudat Gal. Gloss. Hippocr., ap. quem exp. διὰ τῆς τῶν χειλῶν δήξεως χλευάζειν, Irridere cum labiorum
C morsu. Hes. Σαρκάσαι· μετὰ πικρίας ἢ ἠρέμα τὰς τῶν χειλέων σάρκας διανοίξας, γελάσαι. Cf. Suidas in Σαρκάζων." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Σαρκαστικὸς, unde] "Σαρκαστικῶς, Cum sarcasmo, Per sarcasmum. Bud. vertit, Salse et amarulente."

[* 'Επισαρκάζω, Cavillor, Philo 1, 587. Schol. Ven. Il. I. 347. Schol. Soph. El. 1457.]

[* Σαρκίζω, vide Σαρκοσχίζω.] "Περισαρκίζω, Carnem scalpello circino," [Chirurg. vett.] "Περισαρκισμὸς, Circinatio carnis quæ scalpello fit, Diosc. 7. init. Περισαρκισμὸς δὲ καὶ ἐκτομὴ πλουσιώτερον κατασχασμοῦ βοηθοῦσι, Circinatio carnis et sectio scarificatione potentius opitulantur." [* 'Υπερσαρκίζω, Hippocr. 909. Καὶ οὕτως οὐκ ἂν ὑπερσαρκίσῃ τὸ ἕλκος, nisi leg. —κήσῃ.]

Σαρκίον ET Σαρκίδιον, diminut. Caruncula: σαρκίον, Greg. Naz. [Plut. Bruto 8. Athen. 605. M. Anton. 2, 2. "Ο,τί ποτε τοῦτό εἰμι, σαρκία ἐστὶ καὶ πνευμάτιον. " Timæi Lex. 169." Schæf. Mss.] Σαρκίδιον ap. Plut., non uno in loco: [10, 135.]

D [* Σὺρξ, Hes. Σύρκεσι· σαρξίν. Αἰολεῖς. * Σύρκαζε· σάρκαζε. Cf. Etym. M. p. 486, 10. 708, 31.]

ΣΑΤΤΩ, [s. Σάσσω,] ξω, χα, Onero, Onus impono: proprie de jumentis clitellariis, quibus onera imponuntur, uti quidam annotant. Ac certe pro hac expositione facit significatio compositorum ἐπισάττω et ἀποσάττω. Eust. σάττω exp. φορτίζω. Est etiam Farcio, et Impleo pressim, ut Bud. exp. afferens ex Aristot. Probl. s. 21. (14.) Τὸ δὲ συνεχῶς προσφερόμενον σάττει μὲν καὶ πληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν, ἧς πληρωθείσης, οὐκέτι προσιέμεθα. Sed hic metaphorice potius usurpatur: at pass. partic., non item, in h. l. qui præcedit, paucissimis interjectis verbis, Τὰ δὲ ἀγγεῖα σαττόμενα, οὐδὲν μείζω γίγνεται. [Cf. Polyb. 1, 19. 12, 2.] Et e Luciano (1, 806.) Κεράμιον ψάμμῳ σεσαγμένον, Farctum: (at quidam interpr. Refertum.) Idem e Xen. Σ. (4, 64.) σεσαγμένος affert pro Suffarcinatus. Ab Eod. σεσαγμένην τριήρη vocari tradit Instructam remigibus etiam armatis, (Œc. 8, 8.)

Καὶ τριήρης δέ τοι ἡ σεσαγμένη ἀνθρώπων διὰ τί ἄλλο φοβερόν ἐστι πολεμίοις ἢ ὅτι ταχὺ πλεῖ; Ex Ejusd. Œc. (19, 11.) affert σάττειν τὴν γῆν pro Conculcare terram et constipare: [Symp. 4, 66.] Unde ἡ ἄσακτος γῆ, Terra non conculcata et constipata, ex Eod. (ibid.) In VV. LL. σεσαγμένη γῆ, Ager subactus. [" Wakef. S. Cr. 4, 43. Jacobs. Anth. Proleg. 52. T. H. ad Plutum p. 256. ad Lucian. 1, 442. ad Herod. 196. 388. 539. ad Od. Φ. 122. ad Charit. 366. Theocr. 294. Harles., quem v.: Toup. Opusc. 1, 411. Refercio, Wessel. Diss. Herod. 53. Instruo, Toup. Append. in Theocr. p. 34. Valck. Phœn. p. 290. Cum gen., ad Mœr. 300. Σεσάχθω, Jacobs. Anth. 9, 122. Σεσαγμένος, Thom. M. 886." Schæf. Mss. " Σάττω, Farcio, Athen. 295. Ὁ σπλὴν σεσάχθω, 322. Τυρῷ σάξον (τὸν σαῦρον.)" Schw. Mss. Σάσσει ὄνον, Gl. Saginat asinum. " Σάττομαι exp. etiam ὁπλίζομαι, Herod. 7, (62.) Ὑρκάνιοι δὲ κατάπερ Πέρσαι ἐσεσάχατο: (cf. 6, 70. 73. 7, 86.) Eust. Il. B. p. 234. Καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, ἐσεσάχατο, ἀντὶ τοῦ ὡπλισμένοι ἦσαν. Theocr. 17, (94.) ἀσπιδιῶται Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι." Brunck. Mss. Hesych. Σεσάχθαι· ἐσκευάσθαι, καθοπλίζεσθαι. Σάγη γὰρ, ἡ * καθόπλισις. Phot. Σάσσειν· καθοπλίζειν. Σασσέτω· καθοπλιζέτω· παρὰ τὴν σάγην. Æsch. Ag. 641. πημάτων σεσαγμένον.]

Σάγμα, τὸ, Onus jumenti sarcinarii, Bud. In VV. LL. σάγματα, κανθήλια, Clitellæ aut Strata jumentorum. Nam σάγμα est τῶν ὑποζυγίων, J. Poll. Et e Plut. Arato (25.) Κατασκευάσας ὁ Ἄρατος μικρὰς παραξιφίδας ἐνέῤῥαψεν εἰς σάγματα, καὶ ταῦτα περιτιθεὶς ὑποζυγίοις, Jumentorum centunculis, et sellis s. stratis. Ex Eod. in Pompeio (41.) Τὰ σάγματα τῶν ὑποζυγίων συμφορήσαντες. || Congeries stipata, Acervus, e Plut. Catone, Εὗρε μόλις ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων καὶ νεκρῶν σώμασι, ubi Bud., non absque exemplo, ut opinor, vertit In strage armorum. || Theca scuti: item de Theca aliorum armorum. Vide J. Poll. Hes. Suid. Apud Aristoph. 'A. (574.) Τίς γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; ubi Schol. ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὅπλου, ὃ καλεῖται σάγμα, (nisi potius leg. ἣ καλεῖται.) Quibus subjungit, Σάγη γὰρ τὸ ὅπλον, καὶ πανσαγία, ἡ πανοπλία. Affertur autem et ex Eur. Andr. (618.) Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι: quem tamen versum Sophocli Suidas tribuit. [" Brunck. Soph. 3, 528. Valck. Phœn. p. 290. ad Mœr. 140. Act. Traj. 1, 248." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 1142. Plut. Cat. 20. ad Æsch. Pr. 462. Vegetius Mulom. 3, 59, 1. Sub sagmis aut sellis, Appian. Mithrid. c. 82. Corai. ad Strab. 15. p. 49. Schn. Lex. Suppl. * Σαγματογήνη, s. * Σαγματογίνη, Arrian. Peripl. Erythr. p. 5. * Σαγματοποιὸς, Gl. Saginarius. * " Σαγμάτιον, Arrian. Epict. 4, 1. p. 550." Kall. Mss.] Suidas habet ETIAM Σαγμάρια, cum quo videtur subaudiendum ὑποζύγια: ut sint ea quibus σάγματα imponi solebant. Sic equus sagmarius, e Lampridio in Heliogabalo: et Sagmariæ mulæ, VV. LL. e Cæl. Rhodig. [" Ad Mœr. 140." Schæf. Mss. * Σαμάριον, pro eodem, Schol. Lucian. Bacch. 3. Du Cange p. 1318.] Affert Suid. et NOM. Σάγη, quod in exemplis, quæ addit, primam illam nominis σάγμα signif. habet: cum alioqui in Σάγμα, illud σάγη exponat ὅπλον, addens, NOM. Πανσαγία esse πανοπλία, quæ tradit et Schol. Aristoph. ('A. 573.) rectius certe quam ut ap. quosdam legitur σάγη expositum πανοπλία. Non ignoro alioqui esse, qui hujus nominis σάγη obliti, illud πανσαγία derivent a σάκος, ut sc. ex una specie genus intelligamus. Hanc certe derivationem sequendo, diceretur πανσαγία quasi πανσακία. [" Σάγη, Musgr. Rhes. 207. Herc. F. 186. Brunck. Soph. 3, 528. Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 3. 34. Valck. Phœn. p. 290. ad Herod. 539." Schæf. Mss. Scribitur etiam σαγὴ, ut τάττω ταγὴ, Arcad. 164. Æsch. Pers. 240. ἔγχη σταδαῖα, καὶ φεράσπιδες σαγαὶ, S. c. Th. 125. δορυσσόοις σαγαῖς, 393. ὑπερκόμποις σαγαῖς: at Choëph. 558. παντελῆ σάγην ἔχων. Σαγὴ, Stragulum, 2 Macc. 3, 25. Phot. Σάγη φερέσβιος· τὸν πρὸς τροφῆς παρασκευὴν θύλακον. Vide Schn. Lex. Suppl. * Ἀσαγὴς, Oneribus ferendis non assuetus, et * Ὑποσαγὴς, Clitellarius, Oneribus ferendis assuetus, Justin. Mart. in Dialogo cum Tryphone p. 273. Ὡς τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν σύμβολον ἦν ὁ ἀσαγὴς πῶλος, οὕτως καὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ ὑμετέρου λαοῦ ἡ ὑποσαγὴς ὄνος· τὸν γὰρ διὰ τῶν προφητῶν νόμον ἐπικείμενον ἔχετε. * Παλινσάγης, Hesychio χήρα γυνὴ, ubi v. Interprr. Πανσαγία, vide Lex. VV. Peregr.] " Σαγὶς, Pera, Saccus, πήρα, " Hes." " Σάγουρον, Verriculum, Rete, VV. LL. " Vide Hes." AT VERO Σάγος, Lat. Sagum, Polyb. (2, 30, 1.) Σάγοι μετὰ τῶν ἀναξυρίδων, Plut. Αὐτὸς σάγον ἐμπεπορπημένος μέλανα. [" Toup. Opusc. 2, 100. ad Diod. S. 1, 356. 2, 628." Schæf. Mss. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 273. * Σαγοειδὴς, Phav. Lex. p. 69. * " Σαγομάντιον, Valck. ad Ammon. 146." Schæf. Mss. " Etym. M. 812, 25." Wakef. Mss.] Hinc VERB. Σαγηφορεῖν, Sagis indui, Bud. e Strab. [p. 300. * Σαγίον, Gl. Lodix, Schæf. Greg. Cor. 28. Vide Ῥῆγος. Barker. Ep. Cr. 273. Ubi et * Κολοσάγιον.] His vero addendum est ET [* Σάξις, Aristot. Probl. 25, 8. ET] Σάκτας, Saccus, Aristoph. Πλ. [681. Lobeck. Phryn. 638. " T. H. p. 227. Valck. Adoniaz. p. 285. Herodian. Philet. 442. et n." Schæf. Mss.] " Σήγιστρον, Stragulum, VV. LL."

Dicitur vero ET Σακτὴρ, ap. Hes.: ITEM Σακτός: sed huic alias etiam dat signiff. ille, sicut et Eust.: a quo illi quoque σάκτας expositio alia datur. [" Σακτὴρ, T. H. ad Plutum p. 227." Schæf. Mss. * Σάκτρα, J. Poll. 1, 245. Phot. φορμὸς, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι· οἱ δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. * Σάκτωρ, Æsch. Pers. 920. Scholiastæ ὁ πληρωτής. " Σακτὸς, adj. verbale, i. q. σεσαγμένος, Impletus, Suffarcinatus. Hinc τευθὶς σακτὴ, Farcta loligo, ap. Athen. 295. ex Antiphane." Schw. Mss. " Bergler. ad Alciphr. 85. Casaub. ad Athen. p. 14." Schæf. Mss.] Ἄσακτος, vide in Σάττω, [" ad Charit. 366." Schæf. Mss.] Verum quidni et NOM. Σάκκος hinc derivabimus? quod esse quem Lat. Saccum vocant, nemo ignorat. Sed reclamare videtur Hebr. שַׂק, quod Gallis totidem literis est Sac. Retinuerunt certe et aliæ aliquot linguæ.

Ἀποσάττω, Depono clitellas, stragula, quicquid est instratum jumento. Vulgo Desterno, Gen. 24, (32.) Ἀπέσαξε τὰς καμήλους. Interdum Ἀποσάττω, Obstruo, Obturo: ἀποσάξαντα dixit Herod. pro φράξαντα τὸ τρῆμα καὶ ἀποπληρώσαντα. Harpocr. [" Farcio, Wessel. ad Herod. 196. 457. 496. Diss. 52." Schæf. Mss. " Alio sensu, Bekk. Anecd. 435." Kall. Mss.]

[* " Διασάττω, ad Herod. 196. Casaub. Athen. 1. p. 18." Schæf. Mss. Geop. 19, 9, 5. Gal. Protr. 1. p. 5. 29. Διασάξαντες αἵματί τε καὶ σαρξὶν, Archigenes ap. Eund. 8. p. 156. Διασεσαγμένην * ἐγχύλως, cf. 157. Cum gen., Machon Athenæi p. 244.]

[* Ἐνσάττω, Alciphr. Epist. 3, 7. " Pierson. ad Mœr. p. 12." Schæf. Mss.]

Ἐπισάττω, contrarium proxime præcedenti, Impono clitellas, stragula, quicquid imponi solet equo. In VV. LL. Impono clitellas jumentis, et onera superpono: ut ἐπισάξαι ἵππους, Xen. (K. Π. 3, 3, 14.) Sed ibi redditur Ephippia imponere, Sternere equos ephippiis. Pro quo tamen malit quis fortasse simpliciter, Sternere equos, s. Insternere. Sic ἐπισάττειν τὴν ὄνον, ex LXX. 3 Reg. (13, 23.) Rursum e Xen. Ἐπισάττειν ἀσκοὺς ἐπὶ τὰς καμήλους. Ex Herod. (1, 194.) Ἐπισάξαντες τὰς διφθέρας ἐπὶ τοὺς ὄνους: [" q. l., puto, respiciens J. Poll. 7, 186. parum accurate ait, Herod. dixisse ὄνον ἐπισάξαι." Schw. Mss.] His autem in ll. est simpliciter Imponere. Et pass. Ἐπισάττομαι: unde ἐπισεσαγμένος ἵππος, Cui imposita sunt ephippia, Stratus equus: et ἐπισεσαγμένος ὄνος, Cui impositæ sunt clitellæ. [" Zeun. ad Xen. K. Π. p. 300." Schæf. Mss.] Ἐπίσαγμα, Centones qui supponuntur ipsis clitellis, et Ipsæ clitellæ, Bud. A quo affertur ἐπισάττω ex Aristot. Probl. et pro Constipo, Inculco: ut videbis p. 580. At ἐπίσαξις vide post Περισάττω. [Ἐπίσαγμα, Ephippium, LXX. Levit. 15, 9. Metaph., Soph. Phil. 755. τοῦ νοσήματος, i. e. ἐπείσοδος, προσθήκη, Schol. * " Ἐπίσακτος, Ascititius, Amphiloch. p. 5. forsan pro ἐπείσακτος, sed Combef. nil mutat." Kall. Mss.]

Κατασάττω, pro Constipo, Aggero, Condenso, VV. LL. e Theophr. (C. Pl. 5, 6, 2.) *Κατασάττοντες τὴν γῆν*.

" *Παρασάττω*, Refercio," [" Herod. 6, 125. *Παρέσαξε παρὰ τὰς κνήμας τοῦ χρυσοῦ ὅσον ἐχώρεον οἱ κόθορνοι*, Circa crura, quantum auri capiebant cothurni, infersit." Schw. Mss. " Wessel. Diss. Herod. p. 52." Schæf. Mss.]

Περισάττω, Circum constipo, accumulo. In VV. LL. *Περισάττειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ*, ap. Theophr. (C. Pl. 5, 6, 5.) Accumulare radices, e Plinio, et Circumfossas arbores aggerare, e Colum., ut sit *περισάττειν*, quod vulgo Rehausser, de plantis: cui opponatur *περιορύττειν τὰς ῥίζας*, quod vulgo Déchausser. Hinc *Περίσαξις*: ut (Theophr. C. Pl. 5, 6, 6.) *περίσαξις τῆς γῆς*, Accumulatio et aggeratio terræ circa radices, Bud. Affertur vero et *ἐπίσαξις τῆς γῆς* e Theophr. (ibid. 3.) itidem pro Accumulatione terræ.

[* " *Συσσάττω*, Aristot. Probl. 25, 8. *Διαδύνει μᾶλλον καὶ συσσάττει ἤδη ὥστε πληρῶσαι*." Gataker. Mss.]

[" *Σάκκος, ὁ*, Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 789. ad Diod. S. 2, 400. ad Herod. 291. Mœr. 354. et n., B Toup. ad Longin. 371. Opusc. 1, 407. Heringa Obss. 169. Fischer. Præf. Anim. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. xxi. * *Σάκος, ὁ*, Phryn. l. c. Thom. M. l. c. Mœr. l. c. Heringa l. c. ad Herod. l. c. Fischer. l. c. T. H. ad Plutum p. 226. Toup. Opusc. 2, 100. *Σάκος, Σάκκος*, Kuster. Aristoph. 124. ('A. 822.) *Σάκκος*, Barba, Jacobs. Anth. 11, 347. *Σάκος*, Barba, 10, 11. 11, 347. Brunck. Aristoph. 1, 56. 2, 30. Kuster. 212. ('Εκκλ. 502.) * *Σάκας*, Jacobs. Anth. 10, 11. Brunck. Aristoph. 2, 30." Schæf. Mss. Vide *Σάκανδρος, Σακεσφόρος*. Phryn. Ecl. 257. *Σάκκος· Δωριεῖς διὰ τῶν δύο κκ, Ἀττικοὶ δὲ δι' ἑνός*. " ' Etym. *σάκκος* inter quatuor nomina numerat, quæ in *κκος* terminantur. Schol. Aristoph. 'A. 822., ubi Sycophanta Atticus loquitur, *τὸν σάκον* scribi inquit, (ut et 'Εκκλ. 502.) supra autem (v. 745. in oratione Megarensis) *σάκκον*. Thom. M. 789. Mœris 354. Suid. Phot. et Eust., 940, 16. Atticos *σάκος* uno *κ* scripsisse ferunt.' Nunnes. ' Si a *σάσσω* fit *σάκος*, simplex *κ* melius convenit, *σάσσω, σὰξ, σάκος*, ut *ῥάσσω, ῥὰξ, ῥάκος*, C *θάσσω, θάκος, νάσσω, νάκος*.' Pauw. Nunc ubique *σάκκος, σακκίον, σακκίζειν* legitur, atque adeo illis ipsis locis, quos Grammatici ad probandam alteram scripturam proferunt: v. Valck. ad Herod. 291. et Interprr. ad J. Poll. 3, 155. *Σακχυφάντης*, Demosth. c. Olymp. 1170, 27. sic scriptum repetunt Grammatici. Lexicis adde * *Ἐνσακκεύω*, Nicet. Ann. 15, 1. p. 310." Lobeck. ad Phryn. l. c. * *Σακκογενειοτρόφος*, Athen. 162. Anal. 3, 172. " Jacobs. Anth. 11, 347." Schæf. Mss. * " *Σακκοπάθνιον*, vox qua utitur Zonaras in explicando v. * *Ἀσκατήρα*." Dahler. Mss. * " *Σακκοπάθιον*, Etym. M. (670, 52.)" Wakef. Mss. * *Σακκοπλόκος*, Gl. Saccarius. * " *Σακκοράφιον*, Etym. M. 46, 31." Wakef. Mss. ad Thom. M. 28. ad Lucian. 1, 341." Schæf. Mss. * *Σακκοφόρος*, Plut. 8, 254. " Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss. * *Σακκοφορέω*, Justin. Mart. Dial. 367. *Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ οἱ μεγιστᾶνες ὁμοίως, σακκοφορήσαντες προσμεμενήκασι τῇ νηστείᾳ καὶ τῇ ἱκεσίᾳ*. * *Σακκοφορία*, ibid. *Μετὰ σακκοφορίας καὶ ἐκτενοῦς* D *ὀλολυγμοῦ*.] " *Σακχυφάντης, ὁ*, Saccorum textor, " Qui saccos texit. In VV. LL. scriptum est *Σακκιφάντης* perperam, exponiturque Qui saccos conficit, saccariam facit. Afferturque e Dem. Olymp. " (1170.) et tamen in illa ipsa scripturam illam, non " hanc cum aliæ Edd. habent, tum Aldina: cujus " vide p. 158. Tom. post." [" Jacobs. Anth. 6, 416." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 192. * *Σακκώνυμος*, Schol. Lycophr. 183. * " *Σακούλιον*, T. H. ad Plutum p. 92." Schæf. Mss.] " *Σακκίον*, Sacculus, J. Poll." [10, 152. Longin. 43. Schol. Aristoph. Πλ. 681. Etym. M. 415. Schæf. " Xen. K. 'A. 4, 5, 24." Seager. Mss. " Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 789. Wakef. Georg. p. 70. ad Diod. S. 1, 629. 2, 399. T. H. ad Plutum p. 226. Toup. ad Longin. 371. Opusc. 1, 407. Plut. Mor. 1, 35. * *Σάκιον*, Porson. Or. 910. Aristoph. Fr. 250." Schæf. Mss. * *Ἡμισάκιον*, J. Poll. 10, 156. ubi erat * *ἡμισάμιον*. * " *Σάκκινος*, Phryn. Ecl. 108. Schol. Aristoph. Πλ. 1088.

A * *Σακκινόσυκος*, Jacobs. Anth. 10, 11." Schæf. Mss.] " *Σακκίας*, vide in *Σακκίζειν*."

" *Σακκίζειν* et *Σακκελίζειν*, Per saccum excolare, " Liquorem per saccum excolando transmittere. " Quidam Sacellare dixerunt, e quibus sunt Gaza et " Hermolaus, VV. LL., ubi exp. etiam Vinum saccis " perfusum corrigere. Afferturque e Theophr. C. Pl. " 6, (7, 4.) *Ἔχει γὰρ τοιοῦτον χυμὸν, ὃς ἐφίσταται τῷ οἴνῳ σακκιζομένῳ κ. τ. λ.* de myrto. I. e. Habet " enim talem humorem, qui vino, cum sacellatur, re- " sidet atque innatat. Plin. autem dixisse Castrare " vina, et sacco vires frangere. Et scr. esse ap. " J. Poll. *σακκίας δὲ*, sc. *οἶνος, ὁ διϋλισμένος*, i. e. *σάκκος* Eupolidi: Vinum per saccum transmissum: " at vero *οἶνος* * *ἀδιΰλιστος*, Vinum cum suis fæcibus, " *καὶ μὴ σεσακκισμένον*, Non saccatum, ut Scrib. " Largus Falernum non saccatum probat. Sed adji- " ciunt, *σακκίζειν* s. *σακκελίζειν*, dici non solum cum " liquor per saccum excolando transmittitur, ut e " turbido liquidior puriorque fiat, (qua ratione dixisse " Martialem, Epigr. L. 12. ut liquidum potet Alauda " merum, Turbida sollicito transmittere cæcuba sac- " co,) verum etiam ut sacco additis peregrinis sa- " poribus, quod excolatur, facultatem eorum reti- " neat: ut Plin. de aniso, Saccis quoque additur, et " cum amaris nucibus vina commendat. Vide Con- " stant. Geop. 7. cap. ult. || *Σακκίζειν* etiam dicun- " tur saccularii fures; nam Hes. exp. *τὸ ἐκκενῶσαι διὰ κλοπὴν τοὺς σάκκους*." [* *Σακελίζω*, * *Σακλίζω*, * *Σακελιστήριον*, Barker. ad Etym. M. 1127-8. " *Σακελίζω*, T. H. ad Plutum p. 409(=506. Schæf.) * *Σακέλισμα*, ad Diod. S. 1, 351. (* *Σακελιστὴρ*, unde) *Σακελιστήριον*, Brunck. Aristoph. 1, 284. T. H. ad Plutum p. 408. * *Σακέω*, * *Σακκέω*, * *Σακεύω*, * *Σακκεύω*, * *Σακίζω*, *Σακκίζω*, ad Herod. 291. (4, 23.)" Schæf. Mss.] " *Σακεύω*, Depeculor, VV. LL."

" *Ὑποσακκίζειν*, q. d. Subsaccellare, Subcolare. " Item pro Furari, a sacco sc. crumenam signifi- " cante: ut *χρήμαθ' ὑποσακκίζειν* ap. Herod. Item " *ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ*, q. d. Furari ex itinere. Vide " Eust." [Il. N. p. 940, 16. * *Ὑποσακίζειν*, Hesychio * *ὑπηθεῖν τῷ σάκκῳ· καὶ τὸ προσκόπτειν*, ubi v. nott. Phot. *Ὑποσακίζειν· ὑπεξαίρειν· ἀναλογοῦν· καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ φασὶ, τὸ προσκόπτειν καὶ ἀναλογοῦν*. Perperam in Etym. M. *Ὑποσκιάζειν· ὑπεξαίρειν, κ. τ. λ.* Phrynichus Bekkeri p. 68. exp. *ὑποσακκίζεται τὰ χρήματα* per *ὑπαναλίσκεται*. Vide Veget. Mulom. 1, 46. 4, 6. Salmas. ad Jul. Capit. s. 13. et Schn. Lex.]

" *Σάκος, τὸ*, Scutum, Clypeus: *ἀσπὶς* carmini cum " prosa commune est: *σάκος* autem est potius Poë- " ticum. Ajaci a Gr. Poëtis tribuitur *σάκος*, inter- " dum *ἀσπὶς*, ut a Latinis clypeus. Il. P. (128.) " *Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον*." [Soph. Aj. 576. *ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος*.] " Solet " autem corripere *α* in hac voce Homerus: at ex " Hesiodo affertur non solum cum *α* correpto, ut " ('A. 139.) *Χερσί γε μὴν σάκος εἷλε*: sed etiam " producto, ut (364.) *διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε*." [" Brunck. Soph. 3, 528. Aristoph. Fr. 250. Toup. Emendd. 2, 554. ad Il. N. 130. *Σάκη, τὰ*, Brunck. Soph. 3, 529." Schæf. Mss. Herod. 1, 52. Callim. Hymn. in Dian. 241. Hesiod. 'A. 334. *σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο*.] " Hinc *Σακεσφόρος*, Scutifer, Epith. " ejusd. herois, ap. Hom., ut ab Ovidio dicitur Do- " minus clypei septemplicis." [" Kuster. Aristoph. 212. Boiss. Philostr. 561. Toup. Opusc. 1, 538." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 672. * *Σακοφόρος*, 680. *Σακοφόροι*, Hesychio *ὁπλοφόροι*. " Alio sensu Epicrates a Platone Comico *Σακεσφόρος* dictus, ap. Schol. Aristoph. 'Εκκλ. 71. a barba vegrandi, quæ *σάκος* ibid. 498. dicitur." Alberti. * " *Σακαῖος, α, ον*, *πολύρρινον σακαῖον ἔγχος*, i. q. *π. σάκος*, Etym. M. in *Εὐρρηνος*." Schn. Lex.]

" *Σάττα*, Tegmen capitis feminarum, Quiddam " quo mulieres caput operiebant; *κάλυμμα κεφαλῆς* " *γυναικείας*, Hes." " *Σαταρίδες* et *Σαταρνίδες*, Capi- " tis ornatus femineus:" [itidem ap. Hes.]

[* *Σατίνη*, Plaustrum, Vehiculum, Hom. Hymn. in Ven. 13. Anacreon Athenæi 534. " Toup. Emendd.

2, 623. Σατίνη, * Σάτινον, Ruhnk. Ep. Cr. 51. Ilgen. ad Hymn. 483. Musgr. Hel. 1326." Schæf. Mss. Varie deducitur h. v.; aut a σάττω, Onero, aut a σάσαι, pro καθίσαι, ap. Paphios. Vide Interpr. ad Hes.]

" ΣΑΓΗΝΗ, ἡ, Sagena: Latine Verriculum, E-" verriculum: a quibusdam redditur et Nassa. Hes. " ait fuisse πλέγμα τι ἐκ καλάμων ad capiendos pi-" sces. Plut. Symp. 8. Καίτοι βόλον ἰχθύων πρία-" σθαί ποτέ φασι Πυθαγόραν, εἶτα ἀφεῖναι κελεῦσαι " τὴν σαγήνην. Sic ap. Matth. 13, (47.) dicitur re-" gnum cœlorum simile esse σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν " θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ. Sunt " qui σαγήνην velint esse proprie Sinus retis, in " quem capti pisces deveniunt. Vide et T. 3. c. " 372." [" Jacobs. Anim. 70. Abresch. Lectt. Aristæn. 286." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 41.] " Σαγηνόδετος, Sagenæ alligatus, Epigr. ἅμμα." [" Philippus 27. * Σαγηναῖος, Jacobs. Anth. 8, 254. 11, 363. et ipsum Epigr., Ruhnk. Ep. Cr. 151. Toup. Opusc. 2, 60." Schæf. Mss.]

" Σαγηνεύω, Sagena includo, irretio. Everricu-" lare quidam interpr. Philo V. M. 1. Καθάπερ βόλον " ἰχθύων, πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας ἐπισπᾶται. " Sed latius etiam extenditur, de eo qui alio etiam " modo irretit, ut ap. Lucian. (1, 243.) dicitur de " Vulcano Martem et Venerem irretiente. Qui-" netiam σαγηνεύειν aliquam urbem, aut etiam regio-" nem, legimus, cum ap. Herod., tum ap. Plat. de " LL. 3. p. 229. Σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν " οἱ στρατιῶται τοῦ Δάτιδος. Apud Herodian. (4, 9, " 12.) redditur Indagine cingere. Œcum. in Acta de " Apostolis metaphorice usurpavit homines ad fidem " Christianam convertentibus." [" Thom. M. 744. ad Charit. 555. Jacobs. Anth. 6, 355. 7, 63. Exerc. 1, 107. ad Corn. Nep. 37. Stav., Valck. Hipp. p. 162. Abresch. Lectt. Aristæn. 286. Toup. Opusc. 1, 411. ad Herod. 273. 451. 485." Schæf. Mss.] " Σα-" γηνεία, Actio illa includendi sagena, s. irretiendi; " uno verbo Verriculatio, Everriculatio, si σαγηνεύ-" ειν verti possit Verriculare, Everriculare. Reddi-" tur etiam Piscatus, quoniam exp. ἁλεία a Suida." [Plut. 8, 912.] " Σαγηνεύς, έως, ὁ, et Σαγηνευτὴρ, " ῆρος, ὁ, et Σαγηνευτὴς, Qui sagena utitur, Verricu-" lator, Everriculator. Et generaliter Piscator: in " Epigr. Αἰγιαλῖτα Πρίηπε σαγηνευτῆρες ἔθηκαν." [" Σαγηνεὺς, Leon. Tar. 91. Σαγηνευτὴρ, Toup. Opusc. 1, 243. 2, 13. Σαγηνευτὴρ, Σαγηνευτὴς, Jacobs. Anth. 7, 63. 86. Callim. 1. p. 544." Schæf. Mss. " Σαγηνευτὴς, Const. Manass. Chron. p. 100." Boiss. Mss. * Σαγηνευτὸς, unde * Ἀσαγήνευτος, Non captus, Cyrill. in Jo. 21. p. 1115. Τῶν ἐθνῶν ἡ πληθὺς ἀσαγήνευτός τε ἦν ἔτι, καὶ τῆς τῶν θείων μαθημάτων περιβολῆς ἔξω μένουσα παντελῶς.]

" Ἐκσαγηνεύω, exp. Irretio; sed sine exemplo. " Signif. enim potius E sagena s. reti explico, Plut. " (6, 191.) Οὐδὲν αὐτῷ πρᾶγμα πρὸς τὸ θηρίον, ἀλλ' " αὐτὸν ἐκσαγηνεύει, καὶ περιβάλλεται τὸν κυνηγόν." [" Heringa Obss. 289." Schæf. Mss.]

[* Σαγηνέω, Schæf. ad Greg. Cor. 620. Sappho ap. Dionys. H. de C. VV. p. 352. Schæf.]

" ΣΑΤΥΡΟΣ, Satyrus. Etym. derivat a nomine " σάθη, quod Penem significat: quoniam libidinosi " sunt Satyri. Sic Hes. σατύραν exp. καταφερῆ." [Schol. Theocr. 4, 62. Οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας· ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος· ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται ὁ Σάτυρος· σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. " Jacobs. Anth. 7, 299. Brunck. Soph. 3, 399. 424. Abresch. Lectt. Aristæn. 152. ad Diod. S. 1, 240. Histrio, ad Lucian. 1, 479." Schæf. Mss. Paus. Att. 23. Cf. Eichstadt. de Dramate Satyrico. * " Ὄρχις Σατύρου, Σατυρίσκος, Satyrium erythronium, Diosc. Notha 459." Boiss. Mss.]

" Σατυρικὸς, Satyricus, Satyro s. Satyris conve-" niens: unde σατυρικὴ ὄρχησις, Saltatio satyrica, " Saltatio qualis est satyrorum. Et ποίησις σατυρικὴ, " Satyrica poësis, Satyris conveniens, i. e. satyrorum " dicacitati. Nam σατυρικὸς redditur etiam Dicax,

A " Mordax: nimirum more satyrorum: affertur que " e Plut. Pericle, et in Galba (16.) Ἄνθρωποι σατυ-" ρικοὶ τοῖς βίοις, ubi tamen ad dicacitatem solum re-" spici, dicere non possumus. Aristot. Poët. Τὸ μὲν " γὰρ πρῶτον τετραμέτρῳ ἐχρῶντο, διὰ τὸ σατυρικὴν " καὶ ὀρχηστικωτέραν εἶναι τὴν ποίησιν." [" Kuster. Aristoph. 68. Σ. δρᾶμα, Timæi Lex. 230. et n., cf. Toup. Opusc. 2, 48. 52. 102. Jacobs. Exerc. 1. p. 9." Schæf. Mss.]

" Σατυρώδης, exp. Satyros imitans, s. Satyrorum " mores, Ad satyrorum mores accedens. In VV. " LL. affertur pro Hispido, e Luciano." [1, 843. " Ælian. H. A. 873." Wakef. Mss. " Bekkeri Anti-Atticista: Κόβαλος· ὁ * σκιραπώδης καὶ ἀειδής. Ἀρίσταρχος Βατράχοις. Pro Ἀρίσταρχος leg. Ἀριστοφάνης, quem vide in Ranis 104. 1015. De permutatione nominum Ἀρίσταρχος et Ἀριστοφάνης haud pauca dixi in Ep. Cr. ad Th. Gaisford., quæ legi possunt, si res tanti est, in Valpii Ephemeride Classica, (Classical Journal.) Pro σκιραπώδης autem leg.
B videtur vel σατυρώδης, ut Lucian. l. c. Τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ: vel σκυλακώδης, vide HSt. Thes. h. v.: vel * πριαπώδης, quod vocab. habes in Novo Thes. Gr. L. 604. c. d. 605. a." Barker. in Wolfii Anal. Liter. 4, 545.]

[* Σατυρίδιον, Satyriscus. " Strattis ap. Athen. 69. Σατυριδίων μακροκέρκων χοροὺς memorat; ubi quidem Insectorum genus quoddam videtur intelligere." Schw. Mss. Item * Σατυρίσκος, Theocr. 27, 3. Athen. 200. " Agathias 45. Jacobs. Anth. 11, 312." Schæf. Mss. Diosc. Notha l. c.]

" Σατυρίζω et Σατυριάω, Prurio ad venerem instar " satyri. Sed σατυρίζω exp. etiam Arrigo." [Σατυρίζω, act., Clem. Alex. p. 52. Schneidero susp. Σατυριάω, Rufus Fragm. p. 156.] " Hinc Σατυρίασις," [" Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss.] " et Σατυρισμὸς " de Pruritu illo dicuntur; sed peculiariter ita voca-" tur Pudendi palpitatio, inflammatoriæ cuidam va-" sorum spermaticorum affectioni cum tensione su-
C " perveniens. Sic quidem Paulus definivit, discer-" nens σατυρίασιν ab eo quod πριαπισμὸς dicitur: " quæ nec Gal. nec Aëtius distinxerunt: sed hic " quidem duas priapismi differentias constituit, unam, " quæ solam habeat pudendi tentiginem: alteram " vero, cui præter tentiginem dolor etiam insit, et " inflammatio et convulsio. Hæc autem est, quam " σατυρίασιν Paulus appellat: cuique alia omnia " symptomata tribuit quæ et tali priapismo Aëtius " assignat: resolutionem, convulsionem, ventris in-" flationem, frigidos sudores, et ab his subitum in-" teritum. Uterque etiam non viris modo, sed et " mulieribus σατυρίασιν accidere prodidit: quod " recte de priapismo dici non potest: quoniam ten" tigine mulierem laborare, ridiculum sit dicere. Hæc " Gorr. inter alia. Additque ex Aret. (25. 69. 112.) " Gal. et Aëtio, σατυρίασιν dictum fuisse a quibus-" dam et Eum morbum qui Elephantiasis appella-" tur, propter vultus similitudinem, summamque " libidinem." [Gal. de Caus. Morb. 210. Τὸ σύμπαν
D ὅμοιοι τοῖς Σατύροις οἱ ἐλεφαντιῶντες γίγνονται. Mercurialis Var. Lectt. 3, 20.] " Illud porro Σατυρισμὸς " est etiam Tumor aliquantum prominens, s. Au-" gmentum adenum post aures. VV. LL. e Galeno, " Σατυρισμοὶ, οἱ περὶ τὰ ὦτα προμήκεις ὄγκοι τῶν ἀδέ-" νων· ἔνιοι δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις ἤκουσαν. " Est et Σατυρίας Morbi nomen, qui faciem hominis " adeo mutat, ut jam non homo, sed satyrus videa-" tur, Bud. ex Aristot. de Generat. Anim. 4, (3.) " p. 340." [* Σατυριασμὸς, Hippocr. 1248.] " Affer-" tur et Σατυριστὴς χορὸς in VV. LL. pro Satyrico " choro," [e Dionys. H. 7. p. 477. 478=1491-2. Σατυριστὴς, Gl. ὁ σκηνικὸς, Ludio. * " Διασατυρίζω, Valck. Adoniaz. p. 282." Schæf. Mss.] " In VV. LL. " et Σατυρία, ἡ, Esculenti genus ex herba. Ibid. " Σατύριον, Herba ap. Diosc. (3, 143.) ad venerem " incitans: quam Cynosorchin quoque vocitant." [Plut. 6, 479. Σατύρια προσάγοντα κινεῖν καὶ παροξύνειν τὸ ἀκόλαστον ἐπὶ τὰς ἡδονάς.] " Item Nomen " animalis amphibii, ap. Aristot. (H. A. 8, 5.) sicut

"et σαθέριον :" [Cod. autem Med. exhibet * σαπείριον, A et Anonymus Augustanus c. 54. Τὸ * σαπήρειον, ἐξ οὗ γίνεται τὰ * σαπηρινὰ ἐνδύματα.] "Σαθέριον, "Satherium: Animal quadrupes, e mari victum quærens, VV. LL. ex Aristot. H. A. 8, 5." "At vero "Σατυριακὴ nomen est Cujusdam antidoti: quæ describitur a Paulo 7, 11."

"ΣΑΫΡΑ, ἡ, vel Σαύρα, ut alii scribunt, ET Σαῦρος, Lacerta, Lacertus, Theocr. 2, (58.) Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ, 7, (22.) Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. Utrobique autem Schol. ait esse, quæ κοινῶς dicitur χλωροσαῦρα. Vide Σαλαμάνδρα. Interdum vero Σαῦρα vel Σαῦρος potius Nomen est piscis, quem Gaza vertit itidem Lacertum ap. Aristot. [de Part. Anim. 4, 9.] Mentio ejus fit ab Æliano quoque et Athen. 7." [p. 322. "Σαῦρα. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 51. ad Herod. 362. Membrum virile, Jacobs. Anth. 10, 53. 94. 118. Pierson. Veris. 93. 170. Toup. Opusc. 1, 382." Schæf. Mss. Σαῦρος, Lacertus, Nicander Θ. B 817. Σαύρη, Ἀ. 538. σαύρης πολυκηδέος, ἥν σαλαμάνδρην Κλείουσιν. Vertitur Nasturtium, in Fragmento Nicandri (p. 280. Ed. Schn.) ap. Athen. 684. Scilicet Σαυρίδιον Gal. et Erotiani Glossarium interpr. κάρδαμον aut καρδαμίδα. Hes. herbam θλάσπιν ait ab aliis * σαύριον vocatam fuisse. Idem etiam affert * Σαυρίγγη pro Herba quadam.] "Σαυροειδής, Lacertæ figuram habens s. formam, Lacertæ similis," [Aristot. H. A. p. 785. * Σαυροκτόνος, Plin. 34, 19, 10. * Σαυροπατίδες, Strabo 7. p. 454. * Σαυρίτης, Hes. Σαυρῖται· εἶδός τι ὄφεων.]

[* ΣΑΥΡΟΣ, var. lect. pro καυλὸς, in duobus Codd. ap. Aristot. H. A. 3, 1. Hinc * Σαυροβριθής, Hes. Σαυροβριθὲς ἔγχος· ἐκ τοῦ σαυρωτῆρος βαρύ· καὶ Αἰσχύλος, * ὀπισθοβριθὲς ἔγχος ἔφη. Item * Σαυρόω, unde * Σαυρωτὸς, Hes. Σαυρωτοῖς δόρασι· τοῖς σαυρωτῆρας ἔχουσι κατὰ τῆς ἐπιδορατίδος. At Σαυρωτὴ, ποικίλη, videtur pertinere ad Σαῦρος, Lacertus.] "Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, Cuspis in imo ferro hastæ trans- C versa, qua hasta appenditur, Bud. In VV. LL. dicitur esse Cuspis hastæ posterior, ut prior ἐπιδορατὶς dicitur. Ferramentum concavum, mucronatum, cui inseritur extrema hastæ pars. Ab Hes. exp. τὸ ἔσχατον σιδήριον τοῦ δόρατος. Il. (K. 153.) ἔγχεα δέ σφιν Ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, ubi ab Eust. σαυρωτὴρ dicitur esse σιδήριον κοῖλον, ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ ἑστάναι ποιεῖ πηγνύμενον κατὰ γῆς: sed adjungit, κατὰ σκόλοπα, ἤγουν σταυρόν: ut σαυρωτὴρ dictum sit quasi σταυρωτήρ. Veteres autem brevius scribere de hujus vocabuli signif. ait: a quibus σαυρωτὴρ esse dicitur τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἔσχατον ὀπίσθιον σιδήριον. Ab Hom. dicitur et οὐρίαχος. Legimus ap. Herod. (7, 41.) de quibusdam, qui ἐπὶ τοῖς δόρασι loco σαυρωτήρων haberent ῥοιὰς χρυσέας:" [cf. Athen. 514.] "Usum porro σαυρωτήρων præcipuum ex h. Polybii l. cognoscere possumus, (6, 25, 6.) Καὶ ὅτι ἄνευ σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζονται, μιᾷ τῇ διὰ D τῆς ἐπιδορατίδος ἐχρῶντο πληγῇ· εἶτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ἄπρακτα καὶ μάταια." ["Jacobs. Anth. 7, 85. 92. Gesner. ad Orph. p. 436. Boiss. Philostr. 602. Heyn. Hom. 6, 31. 453. Timæi Lex. 241. et n." Schæf. Mss.]

"Σαυρία, Corruptio segetum; Jaculum, Venabulum, VV. LL. remittentia ad Theocr. Pharmac. Additurque Σαυριάζω pro Destruo segetes, Jaculor, Ferio." [Σαυρία, Gl. Jaculum, editur Jaculus. Cf. Σαυνίον, Σαυνιάζω, in Lex. VV. Peregr.]

[* ΣΑΥΣΑΡΟΣ, Hesychio ψιθυρὸς, Schneidero leg. videtur ψαθυρός. * Σαυσαρίζω, unde] "Σαυσαρισμὸς, Aridæ linguæ et hærentis affectio. Linguæ hæsitatio, Bud. e Gaza ap. Aristot. Probl. 27, (3.) ubi de excandescentibus loquens, scribit, Ἐπεὶ τό γε ξηρὸν πτύειν καὶ ὁ σαυσαρισμὸς καὶ τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ." [Videtur deducendum ab αὔω, Sicco, et τῷ σ loco aspirationis posito, σαύω, unde σαυκὸν, Hesychio ξηρόν: * Σαυχμόν· * σαχνὸν, χαῦνον, σαθρὸν, ἀσθενές: Σαχνόν· ἀσθενὲς, χαῦνον. Galeno in 3 Comm. in Hippocr. Prorrhet. ψαθυρὰ κρέα sunt eadem quæ σαχνά.]

ΣΑΦΗΣ, ὁ, ἡ, Manifestus, Apertus, Perspicuus, Dilucidus, Planus, Dem. pro Cor. Πρός γε τοῦτον τὸν κατάπτυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος. Ubi observa obiter βραχὺς καὶ σαφής: contra enim μακρότερον μὲν, σαφέστερον δὲ, legimus ap. eum cui Dem. Phalerei nomen tribuitur. Apud Eund. σαφὴς γραφὴ, ubi scribit, Φευγέτω δὲ ἡ σαφὴς γραφὴ καὶ τας ἀμφιβολίας. Sed quod hic ab eo dicitur σαφὴς γραφὴ, non solum σαφήνεια vocatur, sed interdum et τὸ σαφὲς substantive. Ac certe ipsemet ita utitur, necnon Lucian. (2, 64.) || Σαφὴς, Certus. Interdum et Verus: ut σαφὴς μῦθος, Eur. (Med. 72.) Et σαφὴς πίστις, Philo, Certa fides. Apud Thuc. 1. Τῶν γενομένων τὸ σαφὲς, Rerum gestarum veritas, ut quidam interpr. Aut, Rerum gestarum certitudo, si hoc substantivo uti liceret. [Dionys. H. de C. VV. 293. Schæf. "Musgr. Iph. A. 560. Wakef. Herc. F. 55. Musgr. ibid. Jacobs. Anim. 137. 152. Exerc. 1, 181. Duker. Præf. Thuc. p. 6. Heyn. Hom. 4, 630. Valck. Hipp. p. 263. Diatr. 80. Σαφὲς et σαφῶς conf., Brunck. Aristoph. 3, 64. Τὸ σ., Dionys. H. 1, 267. 294." Schæf. Mss. "De lucis effectu, Suid. v. Ἀσάφεια." Wakef. Mss.]

Ἀσαφὴς, Non manifestus, apertus, Obscurus, Incertus, Thuc. 4, (108.) Τὸ δὲ πλέον βουλήσει κρίνοντες ἀσαφεῖ, ἢ προνοίᾳ ἀσφαλεῖ: [86. 3, 22. Plut. 6, 612. "Ad Lucian. 1, 465." Schæf. Mss.] Ἀσαφῶς, Non manifeste, Obscure, Non certo, Incertis causis, [Thuc. 4, 20. 125. "Ἀσαφῶς et ἀσήμως differunt, Digesta 21, 1, 9." Schæf. Mss.] Ἀσάφεια, Obscuritas: ut περιαγωγῆς καὶ ἀσαφείας, Plut. Affertur et pro Sortis nomine proprio, ex Emped. ap. eund. Plut. [Rom. 27. Pelop. 9. Cat. Maj. 13. "Ad Lucian. 1, 465." Schæf. Mss. * Ἀσαφία, Polyb. 1, 67, 11. "Theodor. Opp. 2, 1164. Schol. Eur. Or. 397." Kall. Mss. * "Ἀσαφήτωρ, Heyn. Hom. 5, 616." Schæf. Mss.]

Σάφα autem ap. Hom. aliosque Poëtas adverbium est, vel potius nomen adverbiale: sc. factum e plurali σαφέα. Accipitur autem pro Certo, ut Il. B. (192.) Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρεΐδαο. Sic et ap. Aristoph. (B. 75.) σάφα οἶδα, Certo scio. Quinetiam ap. Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) Σάφ' ἴσθι, Certo scias. Sed ap. Hom. invenitur σάφα οἶδα et σαφὰ εἰδὼς sequente infin., dictum de eo qui plane scit hoc vel illud facere s. dicere: i. e. plane callet artem hoc vel illud faciendi. Ex Eod. affertur σάφα εἰπεῖν pro Vere s. Vera dicere. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 293. ad Greg. Cor. 467. "Musgr. Tro. 1238. Heyn. Hom. 4, 630. Zeun. ad Xen. K. Π. 394." Schæf. Mss. Pind. 'O. 8, 61. Π. 2, 104.]

Σαφῶς, Manifeste, Aperte, Perspicue, Dilucide, Certo: ut οἶδας σαφῶς, Aristoph. [cf. B. 1434. Πλ. 40.] Et γινώσκω σαφῶς, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γινώσκω. Athen. 2. Ἀλλ' οἶδα λέγειν περὶ τῶνδε σαφῶς. Sed COMPAR. Σαφέστερον, Manifestius, Apertius, Certius. SUPERL. Σαφέστατα, Manifestissime, Apertissime, Certissime. ["Σαφῶς, Wakef. Herc. F. 55. Musgr. ibid. Jacobs. Exerc. 1, 181. Valck. Hipp. p. 280. Zeun. ad Xen. K. Π. 394. Conf. c. σοφῶς, Brunck. Aristoph. 3, 11. 73. ad Lucian. 1, 732. ad Charit. 509. Valck. l. c. Toup. Emendd. 4, 500. Brunck. Phil. 423. ad Bacch. 1261. Markl. Suppl. 639. Σαφέως, (Ionice,) ad Herod. 659." Schæf. Mss. "Pind. ('O. 6, 35. Π. 4, 208.) Hom. H. in Cer. 149." Wakef. Mss. Herod. 1, 21. 2, 31. 44. 121. 8, 88. Σαφέστερον, 4 Macc. 3, 6. al. * Διασαφέστερον, * διασαφής. * Σαφεστάτως, Agathem. Geogr. p. 196. "Amphil. 140." Kall. Mss. "Tzetz. Chil. 6, 874. 8, 872. 9, 713. 10, 550." Elberling. Mss.]

Σαφέω, Manifesto, Clare notum facio, Declaro, Significo, Bud. exponens etiam per compp. διασαφῶ et ἀποσαφῶ. Sed hujus simplicis exempla nulla profert: at illorum compp. minime rara sunt. Esse

autem dicit ILLUD Ἀποσαφῶ, non solum Manifestum reddo, Declaro; sed etiam Do intelligendum, Significo: in h. l. Plat. Protag. Λέγοντος οὖν ἐμοῦ ταῦτα, οὐδὲν ἀπεσάφει ὁ Πρωταγόρας ὁπότερα ποιήσοι. Paulo post διασαφεῖν pro eod. dixisse eum scribit. Idem in Cratylo, Οὔτε ἀποσαφεῖ οὐδὲν, εἰρωνεύεταί τε πρός με. ["Toup. Opusc. 1, 49. Casaub. Athen. 1. p. 18. Lucian. 2, 63." Schæf. Mss.] Quod autem attinet ad alterum illud COMP. Διασαφέω, ponitur et ipsum pro Manifestum reddo, Declaro: item Expono, Explico. E Theophr. (C. Pl. 6, 14, 5.) Διασαφητέον pro Perspicue disserendum est. Apud Matth. 18, (31.) Διεσάφησαν τῷ Κυρίῳ πάντα τὰ γενόμενα, vet. Interpr. vertit Narrarunt. Sed a Polyb. (1, 46, 4.) poni διασαφῶ et pro Clare denuntio, testatur Bud. ["Ad Diod. S. 1, 417. 2, 622." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "Διασαφητέον, Explanandum, Declarandum," [vide supra.] Διασάφησις, Declaratio, Explicatio, Expositio, Bud. [Schol. Soph. El. 428. LXX. Esdr. 5, 6. 7, 10. Gen. 40, 8.] UNDE Διασαφητικὸς vocatur σύνδεσμος a Gramm., q. d. Expositivus, Explicativus, Declarativus. [Schol. Aristoph. Ὄρν. 825. Eust. Il. A. p. 46, 50. 47, 2. Od. A. p. 12, 25. * Ἐπιδιασαφέω, Polyb. 32, 26, 5. * Προδιασαφέω, Joseph. B. J. 7, 5, 3. * "Προδιασάφησις, Figura dicitur, si sententiæ plenæ et perspicuæ per se aliquod verbum additur augendæ perspicuitatis causa, ita ut, etiamsi illud verbum abesset, tamen planus sensus futurus esset. Alexander περὶ Σχημ. 584. hujus figuræ hæc exempla ponit: ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ ἥνδανε θυμῷ, in quo τὸ θυμῷ additur per προδιασάφησιν, vel, Ταῦτα ἐννοήσας τῇ ψυχῇ, ubi in τῷ ἐννοεῖν jam per se intelligitur ἡ ψυχή." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * "Προσδιασαφέω, Præterea declaro, Clem. Alex. 454." Kall. Mss. Polyb. 3, 24, 15. 4, 25, 6. 10, 22, 5. Strabo 10. p. 682., 16. p. 1120. Plut. 6, 77. 7, 665.] ITEM Διασαφίζω, Manifestum facio, VV. LL. ["2 Macc. 1, 21. sec. Cod. Alex. διεσάφισαν, quod Grabe in sua Ed. immerito alteri διεσάφησαν locum cedere jussit." Schleusn. Lex. V. T. * "Ἐκσαφέω, Theod. Prodr. 398." Elberling. Mss. * "Ἐπισαφέω, Psell. de Dæmon. p. 38." Boiss. Mss.] Ab illo autem simplici verbo Σαφέω est NOM. Σαφήτωρ, quod sonat Declarator, Explanator. Et peculiariter Explanator somniorum, aut etiam generalius Vates; nam Hesychio inter alia est μάντις. Sed est Poëtica vox hæc σαφήτωρ.

Σαφηνὴς, i. q. σαφὴς, Manifestus, etc. Utitur autem Herod. hoc nomine σαφηνής. [Nusquam ap. eum legitur. "Wakef. Trach. 892." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 637. 740. Choëph. 195.] Σαφηνέως, Manifeste, Aperte, Plane et Certo, Vere, Herod. (1, 140. 3, 122.) Per contr. autem DICITUR Σαφηνῶς: quo et Æsch. usus est, Pr. [780. "Wakef. Trach. 892." Schæf. Mss.] Hinc et SUBST. Σαφήνεια, non parum frequens in prosa, pro Perspicuitas, Dilucida oratio: unde opp. τῇ ἀσαφείᾳ ap. Plat. de Rep. 6. Eam Dionys. H. inter virtutes orationis Lysiæ numerat, duplicemque facit, in rebus et in verbis. A Dialectis σαφήνεια definitur λέξις γνώριμος, παριστῶσα τὸ νοούμενον. Redditur etiam Explanatio a Bud. ap. Lucian. (2, 348.) et Greg. Naz., item Philonem, Ἀλλ' ἐπαναλαβόντες τὸν λόγον σαφηνείας χάριν, εἴπωμεν. [Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Dionys. H. de C. VV. 199. Schæf. "Ad Eund. 5, 97. Boiss. ad Tiber. p. 80. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 67. * Σαφηνία, ibid. ad Dionys. H. l. c." Schæf. Mss.] Σαφηνίζω, Manifestum facio, Declaro, Explico, Explano. Utitur autem hoc verbo et Xen. (K. Π. 8, 7, 3. 8, 4, 2.) Ex Aristot. affertur Σαφηνίζει τῇ φωνῇ. [* "Σαφηνιστέον, Athan. 2, 284." Kall. Mss. * Σαφηνισμὸς, Schol. Soph. Antig. 893. Dionys. H. 1. p. 52, 37. * "Σαφηνιστὴς, Niceph. Blemm. ap. Bibl. Gr. 11, 83. Harl." Boiss. Mss. "Orig. Philoc. p. 54." Routh. Mss.] Σαφηνιστικὸς, Declarandi facultate præditus s. Explanandi, Declarativus, Declarator, Explanator: ut σαφηνιστικὸν τὸ ἅγιον πνεῦμα, e Greg. Naz. [Lucian. 2, 290. * Σαφηνιστὸς, unde Ἀσαφήνιστος, Schol. Eur. Med. 722. * Ἀνασαφηνίζω, unde Ἀνασαφηνισθῆναι, Gl. Declarari. * Ἀποσαφηνίζω, var. lect. ap. Lucian. Jov. Trag. c. 27.] "Διασαφηνίζω, Declaro, Explano, Polyb. Τοῦτο οὐ διεσαφήνισαν. Idem signif. διασαφέω et διασαφίζω." [Gl. Dissero, Edissero. Forma * Διασαφηνέω est ap. Hippocr. Epist. 1275., at Schneidero suspecta est. * "Προσδιασαφηνίζω, Insuper explano s. declaro, Chrys. Serm. 72. T. 6. p. 731, 36. Λέγω δὲ καὶ πρ. τὴν ἔννοιαν." Seager. Mss. * "Ἐπισαφηνίζω, Ultra planum facio, Clem. Alex. 545." Wakef. Mss.]

[* Σαφίζω, unde * "Σαφισμὸς, Clem. Alex. Q. D. S. 950. si vera lectio." Routh. Mss. Vide Διασαφίζω.]

ΣΒΕΝΝΥΜΙ, SEU Σβεννύω, σβέσω, ἔσβεκα, (pro quo in usu est potius Aor. 2. ἔσβεσα,) tanquam a Σβέω. Signif. autem Extinguo, Restinguo. Atque ut Lat. Extinguo sæpe usurpatur metaphorice, sic a Græcis σβεννύναι pro Comprimere, Compescere, Bud. e Plat. de LL. 8. Πόνων δὲ σφοδρῶν, οἳ μάλιστα ὕβριν σβεννύασιν, ἀργοὶ εἶσι. Et σβεννύντας τυραννίδα in quodam vet. Epigr. Homerus autem dicit σβέσαι μένος, ubi quidam annotant eum respicere ad τὴν θερμότητα τοῦ μένους. Et pass. ap. Xen. in fine Symp. Αὕτη μὲν δὴ ἡ παροινία οὕτως ἐσβέσθη. Quinetiam ut Lat. dicitur extinctus esse qui mortuus est, ita σβεσθῆναι: ut in Epigr. Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες. At de h. l. Hesiodi (Ἔργ. 2, 208.) γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων, consule cum alios, tum Eust. Dici autem ἀποσβέννυσθαι et ipsum γάλα, videbis in Ἀποσβέννυμαι. || At PRÆT. Ἔσβηκα per η, passiva etiam signif. pro Extinctus sum, sicut et ἀπέσβηκα: quæ affert Bud. e Platone. Vide Ἀποσβέννυμι. Affert vero et AOR. 2, Ἔσβη, tanquam a Σβῆμι, itidem pro Extinctus sum. ["Σβέννυμι, Wakef. S. Cr. 1, 145. 5, 138. Herc. F. 40. Phil. 954. Jacobs. Anth. 8, 349. 367. 9, 52. 179. 10, 158. 212. 11, 150. 278. 297. 377. 12, 90. 216. Epigr. adesp. 674. Samius 2. Heyn. Hom. 7, 243. ad Charit. 215=403. ad Mœr. 50. D. R. ad Longin. 254. ad Herod. 411. Plut. Mor. 1, 869. Compesco, Comprimo, Lobeck. Aj. p. 320. Ἔσβην, Jacobs. Anth. 7, 56." Schæf. Mss. "Interficio, Opp. Ἁ. 5, 13. Obstruo, Appian. 2, 859. Vacuo, Exhaurio, Plut. 2, 49(=6, 180.) Deleo, Excindo, Extirpo, Philostr. 42. Destruo, generaliter, Plut. 9, 133. (Ὑπ' ἀργίας τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν σβεννυμένην.)" Wakef. Mss. In dialecto quadam dicitur ζέω, * ζένω, * ζεῖνω, * ζείνυμι, * ζίνω, * ζίνυμι. Hesychius affert Ζείναμεν· σβέννυμεν. Ἔζινεν· * ἐπεσβέννεν.] "Ἀποζίννυται, Eid. est ἀποσβέννυται, Extinguitur:" [leg. ἀποζίννυται.] "Ζοάσεις, Hes. exp. σεβέσεις: et Ζόασον, σέβεσον: nescio quidnam sibi volens isto σεβέσαι, nisi forte σβέσαι. Subjungit tamen his Ζοάσω, ζήσω."

Σβέσις, Extinctio, Plut. de Primo Frig. Ἡ μὲν οὖν σβέσις ἐμφανεστέραν ποιεῖ τὴν εἰς ἀέρα μεταβολὴν αὐτοῦ. In VV. LL. annotatur ex Aristot. Luminis extinctionem, quæ per se fit, μάρανσιν vocari: quæ ab alio σβέσιν. Aristotelis autem verba sunt, de Juventute et Senect. Ἀλλὰ μὴν πυρός γε δύο ὁρῶμεν φθορὰς, μάρανσίν τε καὶ σβέσιν· καλοῦμεν δὲ τὴν μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, μάρανσιν· τὴν δ' ὑπὸ τῶν ἐναντίων, σβέσιν, τὴν μὲν γῆρας, τὴν δὲ, βίαιον. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 52." Schæf. Mss.]

Σβεστὴρ, ῆρος, Extinctor, [Plut. 10, 373.] AT VERO Σβεστήριος ET Σβεστικὸς, q. d. Extinctivus, Restinctivus, i. e. Extinguendi vim habens, Aptus ad extinguendum: ut σβεστήριον πυρὸς ὕδωρ, Greg. Naz. A Gal. σβεστήρια vocantur Res ad restinguendum aptæ, Bud. e Therap. 10. Εἰ μὲν οὖν εἰς ταυτὸ συμβαίνοι τά τε τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια καὶ τὰ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια κ. τ. λ. Idem Bud. σβεστικὸν ab Aristot. opponi τῷ καυστικῷ scribit. [Σβεστήριος, Thuc. 7, 53. Dionys. H. p. 194, 16. Plut. 8, 589. "Σβεστήριον, Philostr. 95. Andr. Cr. 100." Kall. Mss. Σβεστικὸς, LXX. Sap. 19, 19.]

[* "Σβεστὸς, Extinctus, Nonn. D. 28, 189." Wakef. Mss.] Ἄσβεστος, Inextinctus (pro Inextinguibilis), Qui extingui non potest. Proprie πῦρ ἄσβεστον, sed e Diosc. et Gal. affertur dictum de calce viva, utpote quæ non restincta sit aqua. Sic et Lucian. ἄ. τίτανος. Ab Hom. autem (Od. Δ.

584.) metaphorice vocatur etiam *κλέος ἄσβεστον*: quo respexisse Ovid. suspicor, cum dixit Nomen inextinctum. Apud eund. Hom. (Il. A. 599.) habes etiam *ἄσβεστος γέλως*, item (X. 96.) *ἄσβεστον μένος*, de quibus lege Eust. Verum sunt qui nomen illud, cum his aliisque hujusmodi substantivis jungitur, minus subtiliter quam ille, exponant Immensus, Ingens. ITEM Ἀσβέστη, fem. Hom. (Il. Π. 123.) *ἀσβέστη φλόξ*. Affertur vero *ἄσβεστος* e Plin. et tanquam Nomen lapidis coloris ferrei, 37, 10. [" Jacobs. Anth. 8, 53. Heyn. Hom. 4, 162. 7, 161. Kuster. Aristoph. 117. ad Od. H. 333." Schæf. Mss. Schneid. Ecl. Phys. 89. Æsch. Pr. 543. *παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς* Ἄσβεστον *πόρον*, Fluxum perennem. " Ἀσβέστη, Nicander Θ. 821." Wakef. Mss. Γέλως *ἄ. μέχρι θανάτου*, Aret. p. 35. * Ἄσβεστον, τὸ, Calx viva, Plut. Sertorio 17. * " Ἄσβετος, (pro Ἄσβεστος, Nomen fictitium,) Hom. Epigr. 14, 9." Elberling. Mss. * Ἀσβεστώδης, Gl. Tofus. * " Ἀσβεστήριος, Hes. v. Κονιατής. * Ἀσβεστόω, unde * Ἀσβέστωσις, Hes. v. Κονίασις." Wakef. Mss.]

Ἀποσβέννυμι, VEL Ἀποσβεννύω, Fut. *ἀποσβέσω*, item *ἀποσβήσομαι*, et quidem in activa etiam signif. Præt. *ἀπέσβηκα*, aor. 2. *ἀπέσβην*, tanquam ab *ἀποσβῆμι*, Extinguo: ut *ἀποσβεννύειν τὴν φλόγα*, Extinguere flammam. Capitur etiam metaphorice, sicut Lat. Extinguere, pro Abolere, Perdere. Xen. K. Π. (5, 4, 14.) *Πᾶν ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα.* Sed passive accipi hunc aoristum, mox docebo. Item Supprimo, Cessare facio. Plut. *Τὴν μὲν ἑωθινὴν αὔραν, ἣ παρεῖχε γαλήνην, πολὺς πνεύσας πελάγιος τῆς νυκτὸς ἀπέσβεσε.* ‖ Ἀπέσβηκα præt. et Ἀπέσβην aor. posterior passivam aliquando signif. habent, Xen. K. Π. 8, (8, 7.) *Τὸ μέντοι τὰ ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾶν, ἀπέσβηκε, διὰ τὸ μὴ ἱέναι ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδοκιμοῖεν*, Extincta est et abolita exercitatio rei militaris, Funditus interiit. Sic *ἀπέσβην* usurpatur ap. Theodorit. Hist. Eccl. 3. * *Λουκιφεριανοὶ γὰρ ἐπὶ πλεῖστον ὠνομάζοντο χρόνον· ἀπέσβη δὲ καὶ τοῦτο τὸ δόγμα καὶ παρεδόθη τῇ λήθῃ.* Bud. autem affert *ἀπεσβήκει* e Plut. Demosthene pro Concidit animo, Relanguit. ‖ Ἀποσβέννυμαι, VEL Ἀποσβεννύομαι, Extinguor, Intereo, Xen. K. Π. 8, (8, 8.) *Νῦν δὲ τὴν μὲν ἐκ Περσῶν καρτερίαν περιορῶσιν ἀποσβεννυμένην.* Item Supprimor, Aristot. de Gener. Anim. 4. *Οὐ γίνονται δὲ οὔτε θηλαζομέναις αἱ καθάρσεις κατὰ φύσιν, οὔτε συλλαμβάνουσι θηλαζόμεναι· κἂν συλλάβωσιν, ἀποσβέννυται τὰ γάλα*: H. A. 9. de caprimulgo loquens, *Φασὶ δὲ, ὅταν θηλάσῃ τὸν μαστὸν, ἀποσβέννυσθαί τε καὶ τὴν αἶγα ἀποτυφλοῦσθαι.* " Ἀ-" ποσβέω, inus. th. e quo *ἀποσβέννυμι* sua tempora " mutuatur. Facit fut. non solum *ἀποσβέσω*, sed et " *ἀποσβήσω*, unde præt. *ἀπέσβηκα* ap. Plat." " Ἀ-" πέσβας, Dorice pro *ἀπέσβης* ap. Theocr. 4, (39.) " quod Schol. exp. *ἐξέλιπες, ἀπέθανες*, Mortua es et " extincta. Sunt qui dicant esse aor. 2. verbi inus. " *ἀπόσβημι*: potest tamen esse etiam aor. 2. passi-" vus verbi *ἀποσβέννυμι* ex *ἀποσβέω*." [" Ad Charit. 445. Jacobs. Anth. 7, 36. 9, 179. 10, 159. Porson. Med. p. 85. Brunck. Soph. 3, 445. Dionys. H. 1, 60. ad Corn. Nep. 71. Staver., Wyttenb. ad Plut. 1, 275. ad Mœr. 49. Brunck. ad Eur. Med. 1218. Timæi Lex. 40. et n., Toup. Emendd. 1, 234. Valck. Callim. 191. Diatr. 57. Xen. K. Π. p. 816. ad Lucian. 1, 516. Ἀπέσβη, Extinctum est, Fischer. ad Palæph. 149. *Οὐκ ἀποσβήσεται τὸ μὴ οὐ* — Boeckh. in Plat. Min. 108." Schæf. Mss. Ælian. N. A. 3, 39. *Ἀποσβέννυσι τὴν ἐκεῖθεν ἐπιρροήν.* Cf. Schæf. ad Greg. Cor. 925. * Ἀπόσβεσις, Aret. 105. Aristot. Anal. Post. 2, 2. * Ἀπόσβεστος, unde * Εὐαπόσβεστος, Artemid. 1, 74. * " Ἐναποσβέννυμι, Jo. Lydus de Ostentis p. 54." Boiss. Mss. Aristot. Meteor. 2. p. 571. Cassii Probl. 31. * Ἐναποσβεννύω, Geop. 7, 12, 8. * " Ἐναποσβεστέον, Clem. Alex. 174. (Pæd. 1, 7. p. 204.)" Kall. Mss. * Ἐναπόσβεστος, Joseph. c. Apion. 1. p. 457. * Προαποσβέννυμι, M. Anton. 3, 1. 12, 15. * " Συναποσβέννυμι, Andr. Cr. 55. Euseb. Hist. Eccl. 121. * Συναποσβεννύω, Cyrill. Hier. 28." Kall. Mss. " Niceph. Blemm. in Leonis Allatii Exc. 171." Boiss. Mss. Dio Cass. 35. Eust. Il. A. p. 11, 42. Plut. Marcello 24.]

" Ἐνσβεθεὶς, Extinctus in, ab act. Ἐνσβέννυμι," [Diosc. 5, 93.]

[* " Ἐπισβεννύω, s. * Ἐπισβέω, Nonn. D. 21, 138. Hes." Wakef. Mss.]

Κατασβέννυμι, VEL Κατασβεννύω, i. q. *σβέννυμι* et *ἀποσβέννυμι*, Extinguo, Aristoph. *τοὺς λύχνους κατασβέσας.* Et metaph. *κατασβεννύναι ταραχὴν*, Sedare tumultum: Xen. K. Π. 5, (3, 20.) *Εἰ δέ τινας θορυβουμένους αἰσθάνοιτο, κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν ἐπειρᾶτο.* Item Κατασβῆναι, Extinctum esse, tanquam a *κατασβῆμι*: sicut *ἀπέσβην* tanquam ab *ἀποσβῆμι*. [" Wakef. Herc. F. 448. S. Cr. 5, 138. Dionysius 10. ad Charit. 215. Wyttenb. ad Plut. 1, 275. ad Herod. 282. Κατέσβην, Jacobs. Anth. 6, 137. Leon. Tar. 84." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 952. *τὴν θάλασσαν.* Cf. Ἄσβεστος. * Κατάσβεσις, Dio Cass. p. 522. * Κατάσβεστος, unde * Δυσκατάσβεστος, Qui non facile extingui potest, Schol. Il. Π. 123. Diod. S. 4. p. 179, 19.] " Ἐγκατασβέννυσθαι, Extingui in, unde " *ἐγκατασβεσθῇ*," [" Nicet. Eugen. 2, 351. 8, 13. * Συγκατασβέννυμι, 4, 392. Joann. Euchaït. 1567." Boiss. Mss. " Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 306." Kall. Mss. Zosim. p. 107.]

[* Περισβέννυμι, Plut. 10, 147. *Τῇ βαφῇ τοῦ σιδήρου περισβεννύμενον τὸ αἷμα καὶ διαχεόμενον.*]

[* Συσβέννυμι, Opp. Ἁ. 2, 477.]

ΣΕΒΩ, ET Σέβομαι, Veneror, Adoro, Colo, ea signif. qua dicimur Colere deum, Thuc. 2, (43.) *Θεῶν δὲ φόβος ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε· τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ, καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾷν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους.* Aristoph. N. (600.) *κόραι Σὲ Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν.* Paus. *Καὶ γὰρ ὅσοις θεοὺς καθέστηκεν ἄλλους ἐν τοῖς δήμοις σέβειν, οὐδέν τι ἧσσον τὴν Ἀθηνᾶν ἄγουσιν ἐν τιμῇ.* Lucian. (1, 533.) *Κατὰ ἔθνη σέβουσιν, ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω.* Sed dicitur etiam *τὰ θεῖα σέβειν*, et quidem ab Aristoph. quoque. Et *Ἀτρείδας σέβειν* a Soph. (Aj. 667.): a Platone *σέβειν τὴν δίκην*. Magis usitata est passiva vox Σέβομαι, (activam certe illam *σέβω* Eust. a vett. usurpatam tradit, sed videmus et a Pausania ac Luciano, qui nequaquam in numero *τῶν παλαιῶν* censeri possent, usurpari, ut omittam Herodian., atque alios de quibus idem dicendum fuerit,) poniturque non solum pro Veneror, et Colo, quæ de diis aut rebus divinis dicuntur, verum et pro Colo ac Observo, quæ de hominibus. Xen. K. Π. 8, (8, 1.) *Οἵ τε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο.* Itidemque dixit Charondas *τοὺς ἀρχομένους* debere *πρὸς τοὺς ἄρχοντας εὔνοιαν διαφυλάττειν καθάπερ πατρικὴν, εὐπειθοῦντας καὶ σεβομένους*: unde Cic. de LL. 3. Nec vero solum ut obtemperent obediantque magistratibus, sed etiam ut eos colant diligantque perscribimus, ut Charondas in suis facit legibus. Sic Polyb. *Σέβεται δὲ καὶ τοῦτον παρ' ὅλον τὸν βίον ὁ σωθεὶς ὡς πατέρα.* Apud Hom. *σέβεσθαι* exp. et *αἰδεῖσθαι* et *ἐκπλήττεσθαι*: vide Eust. Apud Lucam autem legitur hoc partic. et sine adjectione accusativi positum, primam illam signif. venerationis habens: Act. Apost. 13, (43.) ubi *οἱ σεβόμενοι* redditur Religiosi, itidemque (50.) *αἱ σεβόμεναι*, Religiosæ. Existimatur autem hoc nomine appellare Eos e profanis gentibus qui Mosis religionem relicto paganismo erant amplexi; quamvis nonnulli essent incircumcisi: ut antea Cornelium vocarat *εὐσεβῆ*. At VV. LL. illic ibid. exp. *σεβομένας*, Superstitiosas: et addunt, quæ religiosæ vulgo creduntur. Quasi vero manifestum non sit in bonam partem usurpasse ibi Lucam hoc participium. Additur ibid. posse et passive accipi pro *ἐντίμους*, Honoratas, Primarias, magnæque auctoritatis, quæ venerantur et coluntur magna cum reverentia. Sed hujus usus in pass. signif. exemplum desidero, non minus in partic. quam in verbo. At *σέβομαι* cum infin. pro *εὐλαβοῦμαι* poni testatur Bud. ap. Plat. Timæo 168. *Σεβόμενοι μιαίνειν τὸ θεῖον.* ‖ Σέβομαι, signif. passiva, Adoror, Color, Veneror, (si passive usurpare liceat.) Greg. Naz. de Ægyptiis loquens, *Βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς εὐτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων*:

de Ægyptiis loquens, Abominabiles ob errorem cultus deorum, abominabiliores propter utilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur et adorantur. Idem de adulteriis deorum loquens, *Ἃ τοῖς νόμοις κολάζεται, ταῦτα ὡς θεῖα σέβεται. [" Musgr. Iph. T. 185. Wakef. Eum. 92. Cattier. Gazoph. 13. Brunck. Soph. 3, 511. Heyn. Hom. 4, 604. Heindorf. ad Plat. Theæt. 306. Xen. Mem. 1, 1, 14. ad 4, 4, 19. ad Il. Δ. 242. Valck. Hipp. p. 244. 280. ad Herod. 524. Εὖ σ., Porson. Phœn. 1340. Valck. p. 446. ad Xen. Mem. 250. Τὸ σεβόμενον, Musgr. ad Hec. 299. Act. et med., Steph. Dial. 18." Schæf. Mss. Pind. 'O. 14, 17. Plato Phædro 357. Æsch. Eum. 702. Pers. 693. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 205. * " Σεβομένως, Valck. ad Ammon. p. 5." Schæf. Mss. * " Σέβημα, (quasi a * Σεβέω,) i. q. σέβασμα, Sap. 15, 17. σεβημάτων sec. Alex., ubi alii libri σεβασμάτων habent. Sic quoque deest in Lexx. * Σέβησις, quod legitur ap. Plut. 8, 671. Reisk." Schleusn. Lex. V. T. " Clem. Alex. 760. 795." Wakef. Mss.]

[* Σέβος, τὸ, Cultus, Æsch. Suppl. 764. θεῶν σέβη Δείσαντες.]

" Ἀσεβὴς, Qui non colit nec veneratur cœleste " numen; ideoque Irreligiosus, Impius. Porro abso" lute interdum dicitur ἀσεβὴς, et sine ulla adje" ctione: interdum addita particula εἰς vel πρὸς, " cum accus. ejus rei cujus neglectus esse cultus " et veneratio dicitur, Xen. K. Π. 8, (8, 13.) Ἀσε" βεστέρους πρὸς [περὶ] θεούς. Et in Fab. Æsop. " Ἀσεβὴς πρὸς φύσιν. Res quoque aliqua et factum " ἀσεβὲς dicitur, cujus sc. admissione spernitur reli" gio, cultusque et veneratio divini numinis: Im" pium, Irreligiosum, Nefarium. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) " Τούτους φοβούμενοι, μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μηδὲ ἀνόσιον " μήτε ποιήσητε μήτε βουλεύσητε. Et mox, Ἐπὶ τὸ " ἀσεβὲς καὶ τὸ ἄδικον τετραμμένοι εἰσί. Ubi τὸ ἀσε" βὲς et τὸ ἄδικον posita sunt pro substantivis ἡ " ἀσέβεια et ἡ ἀδικία. Adjective rursum Plato " dicit omnium ἀσεβέστατον esse τὸ εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ " καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν." [" Cattier. Gazoph. 13. Xen. Mem. 1, 1, 11. Toup. Opusc. 1, 312. Emendd. 1, 323. ad Charit. 327. Ἀ. θεοῦ, ad Diod. S. 1, 613. Paus. 3, 16. 84. Matth. Gr. Gr. 441. Τὸ ἀ., Impietas, Xen. Mem. 1, 1, 16." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Παναςεβὴς, Nicet. Annal. 19, 3. p. 368. * Ἀσεβῶς, Gl. Impie.] " Ἀσέβεια, " ἡ, Neglectus ejusmodi divini numinis: quo sc. " spernitur cultus ejus et veneratio, Impietas. Plut. " (6, 648.) de Anaxagora, Δίκην ἔφυγεν ἀσεβείας, ἐπὶ " τῷ λίθον εἰπεῖν τὸν ἥλιον. Athen. de Aspasia, (589.) " Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς γραφὴν ἀσεβείας. Et Greg. " Naz. Ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας, Revocari et pro" hiberi ab impietate." [" Ad Charit. 765. Musgr. ad Hec. 1029. Crimen ἀ., ad Lucian. 1, 458. Conf. c. εὐσ., ad Diod. S. 2, 323. Ἀ. θεῶν, ad 1, 613. Plur., 2, 561. * Ασεβία, Brunck. ad Bacch. p. 398." Schæf. Mss., item Meletem. Cr. in Dionys. H. p. 42. * Αὐτοασέβεια, Theoph. 4, 257.]

" Inde et VERB. Ἀσεβέω, significans Sum ἀσεβὴς, " Cultum venerationemque divini numinis negligo " abjicioque, Irreligiosus et impius sum: interdum " etiam Impie ago. Atque ut ἀσεβὴς dictum est " poni interdum absolute, interdum cum præp. εἰς " aut περὶ, cum accus. rei cujus cultus et veneratio " esse neglecta dicitur, ita ἀσεβέω quoque usurpari " sciendum est. Dem. c. Mid. Τοῦτον ἄλλο τι ἢ " ἀσεβεῖν φήσομεν; Idem, Ἀσεβῶν οὗτος ἥλωκε, Im" pietatis manifestus est et damnatus. Athen. 13. " Ὡς ἀσεβοῦντα καὶ θύοντα καὶ τὰ πάτρια ἐκολάσατε. " Non minus frequens est cum præp. εἰς vel περὶ, " Herod. Ἀσεβέων ἐς τὴν θεὰν, Herodian. (3, 6, 16.) " Θεοὺς ἔχοντες βοηθοὺς, εἰς οὓς ἐπιορκήσας ἠσέβησε. " Rursum Herod. Ἀσεβῶν εἰς τὰ ἱρὰ, Piaculum in " sacra committens, ut Xen. Ἑλλ. 1, (4, 6.) Ἀσεβεῖν " εἰς τὰ μυστήρια. Rursum ex Herodiano affertur, " (2, 15, 16.) Εἰς τὸν ὅρκον ἀσεβεῖν, pro Jusjuran" dum violare. Ex Æsopo autem, Ἠσέβησεν εἰς τὴν " μητέρα, Impius in matrem fuit, Impie se erga " matrem gessit. Interdum accusativo soli jungitur, " rei sc. quæ impie fieri s. geri dicitur, Xen. K. Π.

A " 8, (1, 9.) Οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν " μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων. Iti" demque aliquid dicitur ἀσεβεῖσθαι pro Impie et " nefarie committi. Æschin. c. Ctes. Τὰ περὶ τοὺς " Ἀμφισσέας ἠσεβημένα σοι, καὶ τὰ περὶ τὴν Εὔβοιαν " δωροδοκηθέντα σοι." [" Ad Charit. 491. Abresch. Æsch. 2, 133. Luzac. Exerc. 78. Cattier. Gazoph. 12. 15. Musgr. ad Eurip. p. 223. Rhes. 686. Phœn. p. 223. Valck. p. 449. Diatr. 24. ad Diod. S. 1, 87.: θεοὺς, ad 1, 701. 2, 225. Pass., Bast. Lettre 196." Schæf. Mss.] " Ἀσέβημα, τὸ, Facinus irreligiosum " et impium, Facinus nefarium, et ὕβρις εἰς τοὺς " θεοὺς, Æschin. (85.) Ἐξελεγχθεὶς ὑπ' ἐμοῦ καὶ κλη" θεὶς ξενοκτόνος, οὐ τὸ ἀσέβημα ἠρνήσω; Habes et " ap. Thuc. 7, (27.) p. 206. Affertur ETIAM Ἀσέ" βησις e Plut., quod potius de actione impia et " nefaria dicitur:" [vide nott. ad T. 8. p. 671. Reisk. * Συνασεβέω, Ejusdem cum aliis impietatis improbitatisque reus sum, Diod. S. 16. p. 542, 34. Antipho 686. " Schol. Eur. Or. 1074. Athan. 1, 573. 628.

B Orig. c. Cels. 17. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 176." Kall. Mss. * " Ἀσέβαιος, perperam pro ἀσέβαιος in Procl. Paraphr. 3, 18. p. 219." Schn. Lex. Suppl. * Ἀσεβήϊος, Manetho 5, 204. ubi v. Gron.]

" Δυσσεβὴς, Qui ægre colit et veneratur Deum, " h. e. Irreligiosus, Impius, ἀσεβής," [" Brunck. Antig. 514." Schæf. Mss. " Eur. Herc. F. 760. Med. 1328." Seager. Mss. Æsch. Ag. 227. 767. Soph. Œd. C. 1253. * " Δυσσεβέως, Orac. Sibyll. 188. Ops." Elberling. Mss. * " Δυσσεβῶς, Clem. Alex. 17. Cyrill. Hier. 83." Kall. Mss. Suid. 1, 5.] " Δυσσέ" βεια, s. Δυσσεβίη, poëtice, Irreligiositas, Impietas, " Nonn. Εἵνεκα δυσσεβίης:" [D. 20. ult. " Δυσσέβεια, Eur. Cycl. 310. Hel. 1027." Seager. Mss. Soph. Antig. 935. Trach. 1247. Æsch. Choëph. 702. Eum. 535.] " Δυσσεβέω, Irreligiosus et impius " sum, s. Irreligiose et impie ago." [Æsch. Eum. 913. Soph. Trach. 1248. " Valck. Phœn. p. 449." Schæf. Mss. " Eur. Med. 755." Seager. Mss. " Athan. 1, 337. εἴς τινα." Kall. Mss.] " Δυσσέβημα,

C " Impium facinus, interdum et Impietas, ἀσέβημα," [Dionys. H. 1. p. 434.]

" Εὐσεβὴς, Qui probe colit ac veneratur Deum, " Pius, Religiosus. Xen. sub finem sui Cyneg. Πρὸς " δὲ τὰ θεῖα τοῖς μὲν οὐδὲν ἐμποδὼν ἀσεβεῖν, οἱ δ', " εὐσεβέστατοι, Lucian. (3, 144.) Πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ " καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται. " Dem. vero, Οὐκ εὐσεβές ἐστι, Pium non est, i. e. " Impium et nefarium." [" Abresch. Æsch. 2, 134. Eur. Or. 1667. Metrod. Epigr. 1. ad Phalar. 259. Markl. Suppl. 559. Cattier. Gazoph. 13. ad Diod. S. 2, 518. Valck. Phœn. p. 449. Hipp. p. 305. ad Il. Δ. 242. ad Charit. 267. Τὸ εὐσ., Pietas, Xen. Mem. 1, 1, 16. Ἐν εὐσεβεῖ, ad Lucian. 1, 299. Εὐσεβέστατος, Xen. Mem. 1, 1, 20." Schæf. Mss. * Εὐσεβοκράτωρ, Theod. Prodr. Ep. 142. * Εὐσεβόφρων, Phot. Bibl. p. 217. Theod. Prodr. Ep. 97. * Εὐσεβοφρόνως, 96. " Anon. ap. Matthæi p. 5. Edit. Oratt. 2. S. Gregorii Naz." Boiss. Mss. * Πανευσεβὴς, Theod. Prodr. Ep. 85. " Cyrill. Hier. 248.

D Πανευσεβέστατος, 247. * Φιλευσεβὴς, Coteler. Patrr. Apost. 1, 812." Kall. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 62." Boiss. Mss. " Simeon Metaphrasti Ms. Cod. Par. 1524. v. d. Luciani fol. 97." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. " Theod. Hyrtac. in Notit. Mss. 6, 16. 34. 36. Φιλευσεβέστατος, 6, 17." Elberling. Mss. * " Φιλευσέβεια, Theoph. Bulg. in Latinos p. 291. Ed. Mingarelli. * Φιλευσεβέω, Const. Manass. Chron. p. 59." Boiss. Mss.] " ADV. " Εὐσεβέως, et per CONTR. Εὐσεβῶς, Pie, Reli" giose: more sc. eorum qui probe Deum colunt " et venerantur. Dem. Olynth. 3. (p. 35.) Τὰ μὲν " Ἑλληνικὰ, πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς, εὐσεβῶς " διοικεῖν: c. Mid. Οὕτως εὐλαβῶς, οὕτως εὐσεβῶς, " οὕτω μετρίως διακεῖσθαι, Ita religiose, ita pie." [" Εὐσεβέως, Greg. Cor. 212." Schæf. Mss. Εὐσεβῶς ἔχει pro εὐσεβές ἐστι, Soph. Œd. T. 1431.] " Inde et SUBST. Εὐσέβεια, ἡ, Probus Dei cultus, " Pietas, Religiositas, Plut. de Superstit. (fin.) Ἔνιοι " φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεό-

" τηγα τραχεῖαν καὶ ἀντίτυπον, ὑπερπηδήσαντες ἐν " μέσῳ κειμένην τὴν εὐσέβειαν. Æschin. (72.) Θεῶν " τὴν ἡγεμονίαν τῆς εὐσεβείας ἡμῖν παραδεδωκότων, " Isocr. Panath. Πάντα δὲ τὸν χρόνον ἠσκηκότας εὐσέ" βειαν μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, δικαιοσύνην δὲ περὶ τοὺς " ἀνθρώπους. Ubi nota eum addidisse περὶ τοὺς " θεούς: quemadmodum et Dem. (227.) dicit, Τὴν " πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττειν: nam et " circa alias res εὐσέβεια versatur, ut Lat. Pietas et " Religio. Dicit enim Isocr. rursum in Hel. Enc. " Τοσαύτῃ δ' εὐσεβείᾳ καὶ προνοίᾳ χρώμεθα περὶ τὴν " ἰδίαν τὴν τοιαύτην: quod est εὐλαβείᾳ et cautione " s. religione." [" Abresch. Æsch. 2, 134. ad Phalar. 259. ad Charit. 406. (ubi de Εὐσεβηΐη,) Toup. Opusc. 1, 136. Valck. Hipp. p. 312.: θεοῦ, ad Diod. S. 1, 613." Schæf. Mss. Eur. Iph. T. 1202.] " Io" nice DICITUR Εὐσεβίη pro isto εὐσέβεια, ut in hoc " pentametro ap. Athen. (433.) Καὶ τὴν εὐσεβίης " γείτονα σωφροσύνην." [" Εὐσεβίη, Jacobs. Anth. 8, 377. 12, 55. Wakef. S. Cr. 4, 251. Eum. 909. Carphylid. 1. Proclus H. in Sol. 45. ad Paus. 373. Agathias 40. Epigr. adesp. 474. 585. 641. 696. ad Charit. 406. Markl. Iph. p. 381. Brunck. ad Bacch. p. 398. Antig. 943. El. 250. Valck. Phœn. p. 497. Hipp. p. 312. 322. ad Herod. 641." Schæf. Mss., item Meletem. in Dionys. H. 42.] " Est inde præ" terea VERBUM Εὐσεβέω, significans Sum εὐσεβὴς, " i. e. Sum pius et religiosus, Probe et religiose " Deum colo, Pietatem colo, Pie ago. Synes. Ep. 4. " Εὐσεβεῖν ἀναπεπεισμένον. Notandum porro con" strui aliquando cum accus. rei, et significare iti" dem Pietatem colo, Pie ago, Pius sum, addita " præp. In. Eur. Phœn. (528.) Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν " χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, τἄλλα δ' εὐ" σεβεῖν χρεὼν, Nam si violandum est jus, regnandi " gratia violandum est: aliis rebus pietatem colas, " Cic. Offic. 3.: vel Julius Cæsar, secundum Sue" ton.: Isocr. ad Dem. (4. init.) Εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς " θεούς: in Nicocl. (init.) Ὅτι τὰ περὶ τοὺς θεοὺς εὐ" σεβοῦμεν. Aliquando cum περὶ vel πρὸς, in eadem " signif. Affertur enim ex Epigr. εὐσεβῶ πρὸς τοὺς " θεοὺς, pro Pius sum erga deos; et ex Eur. (Alc. " 1151.) εὐσέβει περὶ ξένους, pro Pius sis erga ho" spites. At Paulus Apost, subaudita hac præp. " περὶ vel εἰς, Ep. 1 ad Tim. 5, (4.) Εἰ δέ τις χήρα " τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον " οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγό" νοις, In propriam domum pietatem exercere, et " vicem rependere parentibus. Est enim et in pa" rentes ac liberos quædam pietas: unde ap. Virg. " Sum pius Æneas. Sed et εὐσεβεῖσθαι aliquid di" citur, ut ἀσεβεῖσθαι. In Axiocho Plat. (init.) Ἵνα " καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ, Ut etiam hoc a me cum reli" quis pie et officiose parenti tribuatur, Ut etiam " hoc pietatis officio erga parentem functus esse " videar." [" Markl. Suppl. 559. Musgr. Tro. 85. Eurip. p. 223. Wakef. Alc. 1170. Abresch. Æsch. 2, 133. Porson. Phœn. 1340. Lobeck. Aj. p. 413. Phalar. 296. Cattier. Gazoph. 12. 15. Zeun. ad Xen. K. Π. 87. Toup. Opusc. 1, 136. Brunck. Aj. 1350. ad Poët. Gnom. 278. Or. 898. Phœn. 1331. Valck. p. 446. Musgr. p. 223. Koppiers. Obss. 84. Valck. ad Xen. Mem. 250. Toup. Emendd. 1, 448. Wakef. S. Cr. 1, 56." Schæf. Mss.] " INDE Εὐσέβημα, τὸ, " Pium factum, Officium pietatis, Demetr. Phal. " Καὶ ὁ τὰ δύσφημα εὔφημα ποιῶν, καὶ τὰ ἀσεβήματα, " εὐσεβήματα." [* " Ἐνευσεβέω, Greg. Naz. Carm. p. 19. ταῖς ἐντολαῖς, Erga Dei præcepta me pium præbeo." Kall. Mss.]

[* Πανσεβὴς, Theod. Prodr. Ep. 84. * Χριστοσεβὴς, Apollin. Metaphr. p. 164.]

[* Ἀντισέβομαι, Vicissim veneror, Plut. 6, 596. * Διασέβομαι, Gl. Percolo. * Προσσέβω, Æsch. S. c. Th. 1031. Markl. Iph. p. 154. * " Συσσέβω, Una veneror, Orig. 240." Kall. Mss. * Ὑπερσέβω, Epiph. 2, 106. " Proclus in Ptol. Tetrab. 61." Boiss. Mss.]

Σέβας, τὸ, (existimatur autem esse ἄκλιτον, i. e. indeclinabile,) Veneratio, Adoratio, Cultus divinus, Bud. afferens hæc Gregorii Naz., loquentis de dia- A bolo, Ὁ κλέπτων εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ θείου τὸ σέβας. Atque ita eum alibi quoque uti testatur. Sed affert e Dionysio Areop. cum adjectione etiam positum, sc. τὸ θεῖον σέβας. Sæpe autem σέβας est Res quam veneramur s. adoramus, (quod et σέβασμα vocari docebo paulo post,) Quod nobis est venerabile. In VV. LL. Ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Tu, cui maximam reverentiam debeo, [ex Eur. Iph. A. 633.] Ibid. ex Eur. et Soph. pro Re augusta: et σέβας ὅρκιον ex Epigr. ‖ Σέβας ap. Hom. pro ἔκπληξις, sicut σέβεσθαι pro ἐκπλήττεσθαι ab eo usurpari dictum est. Redditur Latine Stupor, sc. præ admiratione, in Od. Z. (161.) σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. Suid. e Callim. affert pro θαῦμα, ubi ille dicit, τόδ' ἔχω σέβας. Exp. alioqui ap. eund. Hom. αἰδὼς, item νέμεσις. Vide Eust. Ceterum non sum nescius quosdam ab hoc σέβας derivare verbum σέβομαι: at ego non video quid obstet, quominus σέβας contra a verbo σέβομαι derivemus: e quo σέβας esse verbum σεβάζομαι, satis manifestum est. [" Markl. Suppl. B 564. ad Charit. 747. Wakef. Phil. 1289. Eum. 92. S. Cr. 1, 91. Jacobs. Anth. 7, 187. 388. Exerc. 1, 52. Abresch. Æsch. 2, 120. Callim. 1. p. 542. Heyn. Hom. 4, 604. 7, 454. Valck. ad Ammon. 47. ad Eur. Or. 1243. Conf. c. σέλας, Musgr. Med. 746. Porson. p. 60." Schæf. Mss. Theocr. 24, 76.]

Σεβάζομαι, i. q. σέβομαι, sed minus usitatum, Greg. Naz. in Macc. Enc. Θᾶττον ἂν σεβασθήσῃ τὰ ἡμέτερα ἢ τοῖς σοῖς ἡμεῖς εἴξομεν. E Gennadio, Ἡ ἄλλη πᾶσα οἰκουμένη ἐσεβάζετο τὰ κτίσματα τοῦ θεοῦ. Apud Hom. autem Il. Z. (167.) σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, redditur Irreligiosum putavit, Nefas esse putavit. Sed ego malim, (ut similis s. potius eadem in utraque lingua translatio significationis ostendatur,) Religiosum id ei fuit, habuit, Religioni habuit. At Græcæ exp. σεβάζεσθαι hic volunt esse αἰδεῖσθαι s. νεμεσίζεσθαι, aut etiam τιμᾶν. [" Heyn. Hom. 4, 604. 5, 219. Wessel. Obss. 178." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 308. 662." Wakef. Mss.] " Σεβάζω, " i. q. σεβάζομαι: sed minus usitatum." [" Ad C Diod. S. 1, 248." Schæf. Mss. * " Σεβαστέον, Psell. de Dæmon. p. 9." Boiss. Mss.]

Σέβασις, Veneratio, Adoratio, Plut. (10, 595. 598.) Huic autem verbali licet a secunda persona formato primum do locum, quod derivata non habeat, ut sequens, quod a prima formatum est. Σεβασμὸς, pro Veneratione itidem s. Adoratione aut Cultu: ut σεβασμὸς θεῶν, Cultus deorum, divinus, Plut. (9, 487.) et Strabo. Apud Philon. Turnebus vertit etiam Religionem et Observantiam. [" Ad Dionys. H. 2, 845. ad Charit. 264." Schæf. Mss.] AT VERO Σέβασμα, τὸ, exp. quidem et ipsum, Veneratio, item Cultus deo, aut ei qui majestatem quandam obtinet, exhibitus: est tamen potius Quod veneramur, Res quam veneramur, adoramus. Ac certe in iisd. annotatur σεβάσματα vocari Omnia quæ superstitiosi venerantur, cujusmodi sunt aræ, delubra, statuæ, simulacra, monumenta: Act. 17, (23.) Ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν, (ubi quidam interpr. Cultus, quidam Culturas,) posse reddi Cultus vestri monumenta; D at ego commode unum verbum uno exprimi puto a novissimo Interprete, reddente Sacra vestra: qui etiam docte annotat, Erasmum perperam vertisse Culturas: vet. autem Interpretem nimis anguste, Simulacra: σέβασμα enim non significare Cultum ipsum, s. Culturam, nec Simulacrum duntaxat, sed Omne id in quo Deus colitur, quod religionis causa homines venerantur; idque Lat. appellare Sacra. [" Dionys. H. 1, 10." Boiss. Mss. " Ad Diod. S, 2, 312. ad Dionys. H. 2, 845." Schæf. Mss. Clem. Alex. Pæd. 3. p. 253. * Σεβασμοσύνη, Orac. Sibyll. 7. p. 664.] Ab hoc autem substantivo σέβασμα, s. potius ab illo Σεβασμὸς, est ADJ. Σεβάσμιος, Venerabilis, Venerandus, Veneratione s. Adoratione dignus, Augustus: ut σεβάσμιος γάμος, Herodian. 5, (6, 4.) Ἁρμόζοντά τε καὶ σεβάσμιον εἶναι γάμον ἱερέως τε καὶ ἱερείας. Apud Eund. σεβάσμιος ἀρχὴ, 2, (10, 4.) in concione Severi, Τήν τε Ῥωμαίων ἀρχὴν,—ἣ σεβάσμιος ἐφαίνετο. Et σεβάσμιος τιμὴ, Bud. ex Eod. (8, 10.) Augusta dignitas, i. e. Imperatoria. Apud

Eund. (12, 10.) plur. σεβάσμιοι τιμαὶ Polit. vertit Augustales honores, item Augustorum honores. Vocatur certe ab eod. Historico σεβάσμιος ipse imperator, s. Cæsar, qui a Latinis Augustus: 2, (3, 6.) Σεβάσμιόν τε καὶ βασιλέα προσηγόρευσαν. Nisi forte σεβαστὸν hic quispiam leg. potius existimet: de quo dicam paulo post. [Schol. Soph. Œd. T. 863. " Thom. M. 18. et n." Schæf. Mss. * " Σεβασμία, ἡ, Anna C. 295. * Σεβασμίως, (Gl. Venerabiliter,) Cultu religioso, Clem. Alex. 32. Orig. c. Cels. 137. Religiose, Euseb. Hist. Eccl. 203. * Πανσεβάσμιος, Omnino venerandus, Amphil. p. 2. Andr. Cr. 265." Kall. Mss. Epiph. 1. init.] Ab illo autem adjectivo σεβάσμιος factum SUBST. Σεβασμιότης, q. d. Venerabilitas; sed a recentioribus potius usurpatum, et quidem de illis potissimum qui dignitates Ecclesiasticas obtinebant. [Gl. Sanctimonia.] Alioqui NEUTR. τὸ Σεβάσμιον antea dictum fuisse existimo, accipiendo sc. substantive. Quinetiam VERB. Σεβασμιάζω pro Veneror, habent VV. LL. [* " Σεβασμίζω, Acta S. Phileæ 176. Combef." Boiss. Mss.]

TERT. Σεβαστὸς, (i. e. a tertia persona formatum,) itidem Venerabilis, Veneratione dignus s. Adoratione, Venerandus, Adorandus. Aptissime autem redditur Augustus: quod ut hoc in Lat. sermone, ita illud in Græco imperatoribus Romanis tribueretur: ut videre est cum ap. alios, tum Strab., Dion., Plut., Herodian.: ap. quem legitur 2, (8, 9.) Αὐτοκράτορά τε ἀνεῖπε καὶ σεβαστὸν προσηγόρευσε, 7, (10, 8.) Σεβαστοί τε ἀνηγορεύθησαν. Sic autem et ap. Lucian. Θεοῦ Καίσαρος σεβαστοῦ. Et alibi, (3, 220.) Θεοῦ σεβαστοῦ, et ἐπὶ τοῦ πρώτου σεβαστοῦ. Alioqui et sine adjectione ulla ὁ σεβαστὸς invenitur dictum de Cæsare Octavio, qui a Latinis itidem peculiariter appellatus fuit Augustus, et sine adjectione; et quidem a quo hæc appellatio sumsisse initium traditur. Testatur porro et Paus. σεβαστὸν esse Græcis, quod Lat. Augustum: Σεβαστὸς κατὰ τὴν Ῥωμαίων γλῶτταν Αὔγουστος λέγεται. Sic autem FEM. Σεβαστὴ, Augusta, Uxor Augusti, i. e. generaliter, Quæ erat uxor Cæsaris: ap. Strab. et Herodian. Legitur etiam σεβαστὴ σπεῖρα, Act. 27, [1. " Σεβαστὸς, Toup. Opusc. 1, 410. Cognomen Imperatoris Rom., ad Lucian. 3, 287." Schæf. Mss. * " Σεβατὸς δίκη, Tzetz. Ch. 10, 482. fort. σεβαστή." Elberling. Mss. * Σεβαστοκράτης, unde * Σεβαστοκρατέω, Tzetz. Chil. 11. p. 204. * Σεβαστοκράτωρ, Theophyl. 3. p. 642. * " Σεβαστοκρατόρισσα, Const. Manass. Chron. init. * Σεβαστονίκης, Schurzfleisch. Acta p. 57." Schæf. Mss. * Σεβαστοφάντης, Augusti flamen, Montf. Palæogr. 161. Reines. Syntagm. Inscrr. p. 375. * Σεβαστοφόρος, Jo. Lydus de Mens. 124. Suid. 1, 377. Flamen Augustalis, Gesner. in Comm. Soc. Goett. 5. p. 35. Schn. Lex.]

[* " Ἀσέβαστος, Saracenica Sylb. p. 34, 21. * Ἀεισέβαστος, Herodian. Epimer. 184." Boiss. Mss. " Anna C. 407. 409. 413. 415." Elberling. Mss. * Ἀξιοσέβαστος, Eust. ad Dionys. P. p. 6. * Πανσέβαστος, p. 11. Suid. 3, 19. Theophyl. 3. p. 631. " Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acr. 5, 48." Boiss. Mss. * Πανυπερσέβαστος, Theophyl. 3. p. 677. * " Πολυσέβαστος, ad Charit. 425. Crinag. 21. Heringa Obss. 191." Schæf. Mss. * " Φιλοσέβαστος, Inscr. ap. Murat. 118. 162. 184. 232. 234. 1986." Kall. Mss.]

[* Σεβαστικὸς, Jambl. Protr. 324. * " Σεβαστικοὶ, Vita Pythag. ap. Phot. Bibl. 259. init. * Σεβαστικῶς, Dionys. H. 6. p. 750, 7." Boiss. Mss. " Jambl. V. P. 35." Wakef. Mss.]

[* Σεβαστηνὸς, ὁ, Orac. Sibyll. 3. p. 327. * " Σεβαστιὰς, Leon. Alex. 8. Heringa Obss. 187." Schæf. Mss.]

[* Σεβαστεῖον, Templum Augusti, Philo J.]

[* Σεβαστεύω, i. q. σεβάζομαι, Joseph. c. Apion. 1, 26.]

" Σεβίζω, Veneror, i. q. σεβάζω," [" Eur. Hel. 1373. Musgr. 362. Wakef. Trach. 500. Toup. Opusc. 1, 410. Valck. Hipp. (541.) p. 226." Schæf. Mss. " Soph. Œd. T. 1007. Aristoph. Θ. 106. (681.) Eur. El. 994. cf. 196. Med. (155.) 643." Seager. Mss. Pind. Π. 5, 106. Ἰ. 5, 37. Soph. Antig. 955. Œd. C. 1060. Æsch. Pers. 950. Eum. 12. * " Σέβισμα, Schol. Æsch. Eum. 92." Mendham. Mss. * Σεβιστὸν, Hesychio τιμητόν.]

[* " Σεπτέος, Colendus, Greg. Naz. Carm. p. 10. Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 21." Kall. Mss.]

Σεπτὸς, itidem pro Venerabilis, Venerandus; Augustus, hac enim in signif. usurpari a Dionys. Areop. et a Greg. Naz. testatur Bud. Fit autem hoc adjectivum σεπτὸς a tertia pers. præt. ἔσεπται, sed quam vix in usu esse crediderim: sic tamen ut ceteræ personæ duriores etiam sint. [" Ad Charit. 760." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 811.]

" Ἄσεπτος, ap. Poëtas, in primis Tragicos, i. q. " ἀσεβὴς, Irreligiosus, Impius. Hes. e Soph. Capt. " ἄσεπτον affert pro ἀσεβές." [Soph. Œd. T. 890. " Eur. Bacch. 888. Hel. 549. Iph. A. 1092." Seager. Mss. " Brunck. Soph. 3, 503. Jacobs. Anim. 161. ad Herod. 583. * Ἀσεπτέω, ibid. Jacobs. l. c. Cattier. Gazoph. 15." Schæf. Mss. Soph. Antig. 1349. " Ad Hesych. 1, 567. n. 14." Dahler. Mss.] " Εὔσεπτος, exp. Venerabilis," [Soph. Œd. T. 864. * Μονόσεπτος, Greg. Naz. Carm. 9, 29. * Πάνσεπτος, Schol. Soph. Aj. 726. Œd. T. 883. " Euseb. V. C. 4, 64." Mendham. Mss. " Const. Porph. de Imag. Edess. 98." Boiss. Mss. " I. q. πάνθυτος, Athan. 1, 334. Amphil. 39. Ναὸς τῆς Θεοτόκου πάνσεπτος, 181. 212. 810. ἑορτή." Kall. Mss. * Περίσεπτος, Athen. 376. Æsch. Eum. 1040. " Wakef. ibid. Lobeck. Aj. p. 243." Schæf. Mss. * Πολύσεπτος, Orph. Hymn. 25, 6. " Hes. v. Πολύθεστος." Boiss. Mss. " Wakef. Ion. 1239." Schæf. Mss. * " Σεπτῶς, Venerabiliter, Chrys. Hom. 142. T. 5. p. 890, 12. Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἀγνοεῖς πῶς γέγονε, καὶ τὴν ἐκ πατρὸς * ἀνάρχως καὶ * ἀνερμηνεύτως καὶ σεπτῶς καὶ * ἀλαλήτως;" Seager. Mss.]

Σεπτικὸς, q. d. Venerativus, Adorativus, Cultivus, Bud. [" Hes. v. Ἠθεῖος." Boiss. Mss. " Ad Il. X. 229." Schæf. Mss.]

HINC et NOM. Σεπτήριος, [e * Σεπτὴρ,] quod itidem sonat q. d. Venerativus, Adorativus. Sed hoc nomen sibi peculiariter vindicabat una trium ἐνναετηρίδων, i. e. Novennalium solemnitatum, ut quidam interpr., quæ Delphis celebrabantur in honorem pugnæ Apollinis adversus Pythonem. Vide Plut. [7, 176.] Ab illo autem nomine σεπτὸς est et VERB. Σεπτεύω pro Veneror, σέβω, Hes. Apud quem legitur et partic. pass. σεπτευομένης: verum hoc exp. non solum σεβομένης, sed etiam ἐλεγχομένης. [" Musgr. Tro. 108." Schæf. Mss.]

ΣΕΜΝΟΣ, (ἡ, ὸν,) Venerabilis, Venerandus, Reverendus, Augustus, Sanctus. Sic a Thuc. et aliis αἱ σεμναὶ θεαὶ vocari videntur tanquam Quæ sint venerandæ. Nam et ap. Soph. (Aj. 837.) Σεμνὰς Ἐριννῦς videmus exponi σεβασμίας. Dicitur vero Rhea itidem σεμνὴ μήτηρ. Necnon apud Eur. (Med. 69.) σεμνὸν ὕδωρ Πειρήνης, quidam interpr. Venerandam aquam Pirenes. Synes. Ὁ δὲ λόγος ἐδείκνυ καὶ τοῦτο σεμνὸν, ὥσπερ ἐν τελεταῖς, τὸ ἀπόῤῥητον, Venerandum, Sanctum. Sic ap. Lucian. (1, 385.) Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, Veneranda, Bud. Interdum vero σεμνὸς Majestate præditus, Cui majestas inest: unde τὸ σεμνὸν substantive pro Ipsa majestate: ut Idem vertit ap. Dem. 231 (=556.) Τὸ σεμνὸν τῆς ὁσίας καὶ τὸ δαιμόνιον συνηδίκηταί μοι. Potest etiam reddi Gravis; ut σεμνότης a Cic. redditur Gravitas. Polit. ap. Herodian. (7, 8, 15.) Τὰ ἀνδρεῖα καὶ σεμνὰ τῶν ἔργων vertit Fortissima ac gravissima quæque. Alibi σεμνὸν Sanctissimum. Alicubi certe σεμνὸν redditur etiam Honorificum, Magnificum, Præclarum. De homine autem dictum σεμνὸν, reddi etiam Grandem, docebo in proxime sequente tmematio. ‖ Σεμνὸς, Gravis, i. e. Tumidus, et ὁ μὴ ὁμιλητικὸς, Bud. ex Isocr. Idem in Comm. Σεμνὸς enim, inquit, ὁ τίμιος καὶ σεβάσμιος, i. e. Augustus et venerandus, Καὶ ὁ ὑπερήφανος, καὶ μὴ ὁμιλητικὸς, Odiose et immodice gravis: quo modo lingua vernacula homo gravis accipitur; et in vitio enim et in laude ponitur. Significare autem vult eum, quem vulgo dicimus Tenir sa gravité. Sic certe invenio ap Lucian. eum, qui di-

ctus sit σεμνὸς, paulo post appellari γαῦρον. In VV. A LL. σεμνὸς, Odiose et immodice gravis, (sicut autea ibi expositum fuerat Gravis cum auctoritate et modestia,) item Rigidus et tetricus, Moleste severus. Et subjungitur ex Aristot. Rhet. 2. Καὶ σεμνότεροι ἢ βαρύτεροι. Sed non video cur h. l. in exemplum afferri debuerit, cum subjungatur ab Aristot., σεμνότητα, esse μαλακὴν καὶ εὐσχήμονα βαρύτητα. Victorius certe σεμνότεροι vertit Grandiores, excelsioresque: sicut βαρύτεροι, Graviores. Idem in isto ejusd. Aristot. loco l. 1., ubi loquitur de iis qui vitia vertentes in virtutes, τὸν αὐθάδη appellat μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνὸν, itidem interpr. σεμνὸν Grandem, idque tanquam e Cic. Sed addit posse etiam esse σεμνὸν, Qui nescio quid augusti divinique in se habet. Et σεμνοῖς λόγοις, ex Aristoph. (B. 1496.) Ostentabundis verbis. [" Ad Phalar. 339. Markl. Supp. l. 383. ad Charit. 655. Musgr. Iph. A. 996. T. 1462. Med. 216. Wakef. Ion. 1105. 1239. Alc. 785. Jacobs. Exerc. 2, 94. Anim. 163. Anth. 9, 277. 10, 258. Luzac. Exerc. p. 8. Diod. S. 1, 558. ad Lucian. 1, 229. Kuster. Ari- B stoph. 65. 212. Brunck. 2, 69. Soph. 3, 529. Bast Lettre 68. Heind. ad Plat. Theæt. 304. Valck. Hipp. p. 176., ubi et de ἡ σεμνὸς, 278. ad Herod. 722. Zeun. ad Xen. K. Π. 407. et Ind., ad Anton. Lib. 280. Verh., Wyttenb. Ep. Cr. 30. Bergler. ad Alciphr. 138. ad Xen. Eph. 264. Conf. c. τερπνὸς, Kuster. Aristoph. 56.: cum πιστὸς, Porson. Med. p. 44.: cum ἱερὸς, ad Dionys. H. 5, 24. Σ. ἰδεῖν, Xen. Eph. p. 25. Σεμναὶ θεαὶ, Furiæ, Dawes. M. Cr. 249. Musgr. Hipp. 100. Brunck. Œd. C. 90. Stanl. Æsch. 849. 861. Luzac. Exerc. 174. Brunck. Aristoph. 1, 96. ad Diod. S. 1, 624. Bast Lettre 68. Ruhnk. Ep. Cr. 50. Item Ceres et Proserpina, Mitsch. Cer. 110." Schæf. Mss. Σεμνὴ νόσος, Schol. Apoll. Rh. 1, 1019. Conf. c. ἱερὸς, Dionys. H. de C. VV. 53. Schæf. De regibus dictum, Blomf. Gl. in Æsch. Ag. 176. Σεμνότατος, 2 Macc. 6, 11. * " Σεμνὸν, Vitex, Diosc. Notha 443." Boiss. Mss.]

[* " Σεμνοειδὴς, Greg. Thaum. in Orig. 13. * Σεμνοειδῶς, ibid. 2." Kall. Mss.] Σεμνόθεοι a Galatis C dicti fuerunt, qui Δρυΐδαι a Celtis, qui a Persis Magi, ab Indis Gymnosophistæ, ut discimus e Diog. L. in principio operis. Videntur autem sic appellati ἀπὸ τῆς περὶ τοὺς θεοὺς σεμνότητος, s. quod σεμνοὶ essent illis οἱ θεοί: nam ipse postea de iis dicit inter alia σέβειν θεούς. [* Σεμνόκομπος, unde * Σεμνοκομπέω, quod restituendum est Æschylo ap. Athen. 447.: vulgo * Σεμνοκόπτω, quod est verbum nihili. Cf. Lobeck. Phryn. 416. 623. * " Σεμνοκομψοψευδομυθοπλαστία, Theodoret. (Dissert. de Vita etc.) T. 1. p. 51. Schulz." Schæf. Mss.] Σεμνολόγος, Qui graviter loquitur, s. cum gravitate, magnifice loquitur, magna loquitur,' magnifice magna loquitur, (ut hæc a Tibullo copulantur, sicut docui in Μεγαλήγορος) Ostentator. Σεμνολογία, Loquendi genus, Oratio cui gravitas quædam inest, gravitatem præ se ferens. Σεμνολογίαν, inquit Bud., Venustum sermonem et gravem ac lepidum sciteque compositum, appellat Dionys. H. rhythmos Isocratis. Σεμνολογέω, Cum gravitate loquor, Magnifice loquor, Magnifice narro, D prædico. Paus. in Cor. 'Αλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, 'Αθηναῖοι πρῶτοι περὶ τῆς 'Αττικῆς ἐσεμνολόγησαν: quæ Bud. vertit, Atticæ laudes prodiderunt, Magnifice de Attica locuti sunt. Dixerat autem antea σεμνολογεῖν esse Dicendo ornare et celebrare. Lucian. (1, 529.) cum accus. Ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν. Interdum vero σεμνολογῶ, sicut et σεμνολογοῦμαι, Glorior, Jacto, Herod. 5. Διοπετῆ τε εἶναι αὐτὸν σεμνολογοῦσι. Ubi animadverte jungi infinitivo. At cum accus. ap. Lucian. (2, 453.) Τοιαῦτα νεανικῶς σεμνολογησαμένου. Bud. σεμνολογεῖσθαι vertit Gloriari, ap. Basil. item Speciose et graviter loqui, ap. Dem., ut videbis Comm. 802. Σεμνολόγημα, Quod cum gravitate aliquis locutus est, s. magnifice, Quæ quis jactabunde locutus est, Jactantiæ plena oratio. [" Bekk. Anecd. 468." Boiss. Mss. Anonymus Suidæ, Dio Cass.] Σεμνόμαντις, Venerabilis vates. At in VV. LL. Venerabilis vates et severus. [Soph. Œd. T. 556. * Σεμνόμυθος, unde]

Σεμνομυθέω, Cum gravitate loquor, s. Cum fastu insolentiaque, Bud. e Suid. „Affertur autem ex Eur. Hipp. (490.) σεμνομυθεῖν expositum σεμνολογεῖν. At VV. LL. σεμνομυθέω, Scite fabulam narro. Quæ interpr. vereor ne fabulosa sit. [Philo 2. p. 270. P. " Valck. Phœn. p. 344. Hipp. p. 221." Schæf. Mss. * Σεμνομυθία, i. q. σεμνολογία, Anonymus Suidæ 1, 46. * Σεμνοποιὸς, Theod. Prodr. Ep. 83.] Σεμνοποιέω, Magnifice æstimo, Majestate afficio, Bud. e Greg. Naz. περὶ 'Ανθρώπου, p. 33. In VV. LL. σεμνοποιῶ e Strab. Reverentiam concilio, Auctoritatem addo. At pass. σεμνοποιοῦμαι Bud. affert pro Graviter me habeo, In gravitatem me compono, Honestos et speciosos mores præ me fero: e Greg. Naz. Τιμιώτερα ταῦτα τῆς Σωκράτους φιλοκαλίας κἂν σεμνοποιῆται ταῖς ἐπινοίαις. [" Thom. M. 404. Heyn. Hom. 5, 575. ad Lucian. 1, 430." Schæf. Mss.] Σεμνοπρεπὴς, Decens eum qui gravitate s. majestate est præditus, Conveniens gravitati s. majestati. Σεμνοπρεπῶς, quod Bud. ap. Herodian. (2, 10, 4.) vertit Cum dignitate, Graviter et decore. Ab Eod. NOM. Σεμνοπρέπεια redditur Dignitas, ap. Synes., (266.) Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο τῷ δεῖνι δι' εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι σεμνοπρέπειαν. Ab Eod. in Comm. ἡ σεμνοπρέπεια redditur Dignitas oris. Σεμνοπρόσωπος, Cujus facies gravitatem præ se fert. Σεμνοπροσωπέω, Gravitatem facies mea præ se fert, Ori meo gravitas quædam inest; Gravitatem ore præfero, Gravem faciem ostendo, Bud., afferens ex Aristoph. et Synesio, ap. quos de tetrica et odiosa quadam gravitate dici videtur. Sic certe ap. Artemid. Onir. 1. Οὓς γόητας καλοῦσιν οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες. [* Σεμνόστομος, Æsch. Pr. 952. Unde * Σεμνοστομέω. " Σεμνοστομώτερος, Tzetz. Ch. 6, 36. * Πανσεμνοστομέω, 48." Boiss. Mss. * Σεμνότιμος, Æsch. Eum. 831. Choëph. 355. " Tzetz. Ch. 3, 126. * Σεμνότροπος, Const. Manass. Chron. p. 53. 128." Boiss. Mss. * Σεμνότυφος, e quo * Σεμνοτυφία, M. Anton. 9, 29. * Σεμνοφανὴς, Speciem venerandam vel augustam præbens, Orig. c. Cels. 3. p. 121(=487.)" Seager. Mss. " Thom. M. 841." Schæf. Mss.]

Σεμνηγόρος, i. q. σεμνολόγος. Unde Σεμνηγορία, i. q. σεμνολογία. Ut in VV. LL. perperam, Concio honesta. [Timon Phlias. 22.] Σεμνηγορέω, sicut et σεμνολογῶ, Magnifice loquor, prædico, etc. Apud Philon. (de Conf. Ling. 320.) σεμνηγορεῖν τι et σεμνηγορεῖν περί τινος. [Lobeck. Phryn. 703. " Valck. Diatr. 53." Schæf. Mss.]

[* Αἰσχρόσεμνος, unde * " Αἰσχροσεμνία, Auson. Epilog. ad Id. 13. p. 214. Bip." Elberling. Mss.] Ἄσεμνος, Minime venerandus, Nihil majestatis s. gravitatis habens, Majestati s. Gravitati, aut Dignitati non conveniens: ut ap. Aristot. de Mundo, Ἄσεμνον ἦν αὐτῷ δοκεῖν αὐτουργεῖν, ubi redditur, E dignitate ejus non erat. Bud. interpr. etiam Inhonestus, Fœdus, afferens ex Herodiano (2, 7, 1.) Εἴς τε τὸ ἁβροδίαιτον καὶ ἄσεμνον ἐπιδιδοὺς ἑαυτόν. ["A. στίχος, Dionys. H. de C. VV. 152, 7. Gl. Incastus, Impudicus: τὸ ἄσεμνον Incestum. " Thom. M. 500. ad Anton. Lib. 258. Verh. * 'Ασέμνως, ad Mœr. 215." Schæf. Mss. " Contra gravitatem s. dignitatem, Chrys. in Ep. 2a ad Timoth. Serm. 1. T. 4. p. 333, 24. 'Εὰν εἰς καπηλεῖον αὐτὸν ἴδωμεν ἀσέμνως εἰσιόντα, οὐκ ἀνακόπτομεν." Seager. Mss. " Athan. 1, 851. Orig. c. Cels. 195." Kall. Mss. Schol. Aristoph. A. 849. * 'Ασεμνότης, Epiph. 1, 619. * Εὔσεμνος, Orph. Hymn. 2, 12. * Κακόσεμνος, Eudocia 345. * Πάνσεμνος, Lucian. 1, 567. 2, 888. " Cattier. Gazoph. 100." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 97. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 73." Boiss. Mss. " Dionys. Areop. 117. Andr. Cr. 253." Kall. Mss. * Παντόσεμνος, Æsch. Eum. 639.] " Περίσεμνος, Gravis admodum et magnificus, ex " Aristoph." [Σφ. 604. " Jacobs. Anth. 6, 135. Musgr. Iph. T. 818. ad Mœr. 210. Abresch. Lectt. Aristæn. 289." Schæf. Mss. " Chrys. Serm. 10. T. 5. p. 42, 12." Seager. Mss. * Πολύσεμνος, Orph. Hymn. 1, 1. 21, 9. 60, 3. Schol. Aristoph. Θ. 1078. * " Ὑπέρσεμνος, Diogenian. Prov. 2, 91." Boiss.

Max. Ælian. H. A. 2, 6. Philo 799. Synes. de Regno p. 16. Ep. 142. Marcellin. V. Thuc. " Abresch. Lectt. Aristæn. 288. * Ὑπόσεμνος, ibid. Jacobs. Anth. 6, 341." Schæf. Mss. Aristæn. Ep. 2, 18, 21. Philostr. Icon. 2. Synes. in Calvit. Encom.]

Σεμνῶς, Cum quadam veneratione, reverentia. Et q. d. Reverenter, Veneranter. Sed malim Venerande, s. potius Venerabunde. Item Cum. majestate, Graviter, Gravitatem præ se ferendo. Dem. (270.) Τὴν δὲ μητέρα σ. πάνυ Γλαυκοθέαν ὠνόμαζεν. At Xen. Σ. (3, 10.) Καὶ ὃς μάλα σεμνῶς ἀναστάσας τὸ πρόσωπον: sicut in l. quem paulo ante protuli ex Artemid. habes, Οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες. Cui simile est ap. Lucian. (1, 639.) Σ. προβαίνων, καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν. [" Plato Phædro 343. ad Plin. 129. Cort. Σεμνὸς σ., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 42." Schæf. Mss.]

Σεμνότης, ἡ, Gravitas, Majestas, Herodian. 2, (1, 10.) Ἡ διὰ σεμνότητα αἰδούμενος, Vel gravitatem ipsam verito, Polit. Sic et alibi ap. Eund. Alicubi autem auctoritatem reddit. Quidam interpr. etiam Magnificentiam; sed videmur debere potius Gravitatem s. Majestatem interpretari et in sequente loco. Plut. Pericle, Τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα δοξοκοπίαν τε καὶ τύφον ἀποκαλοῦντας. In VV. LL. σεμνότης, Moderata gravitas, Gravitas non aspera, sed mollis, honesta et elegans: e quodam l. Aristot. quem attuli in Σεμνός. Sed in iisdem exp. etiam Reverentia, ap. Eur. (Iph. A. 1344.) οὐ σεμνότητος ἔργον, Id non exigit reverentiam. Item Sanctimonia, et Severitas morum, qualis est in virginibus et juvenibus probe et pudice institutis. Quinetiam Pudicitia, Modestia, Pudor liberalis et ingenuus. Sed harum signiff. exempla desidero. [" Agapet. Sch. Reg. c. 3. Μὴ τοίνυν εἰς πήλιον (scr. πήλινον) ἐγκαυχώμεθα γένος, ἀλλ' ἐπὶ σεμνότητι σεμνυνώμεθα τρόπων." Boiss. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 277. ad Diod. S. 2, 188. Heind. ad Plat. Phædr. 343. Valck. Hipp. p. 176. Jacobs. Emendd. 45. Exerc. 2, 61. Σεμνότητες, Anth. 12, 324." Schæf. Mss. Σεμνότης et σεμνολογία conf., Dionys. H. de C. VV. 227.]

Σεμνεῖον, τὸ, Locus sacer, sanctus, q. d. Sanctuarium; aut q. d. Augustale, deducendo ab ea nominis σεμνὸς signif. qua ponitur pro Augustus. Sed alium potius usum habet hæc vox σεμνεῖον quam illa Augustale. Illa quoque alioqui barbara, Sanctuarium, ad aliam signif. restringitur. Traditur autem fuisse σεμνεῖον Scythis Locus in quo mysteria peragebantur. Sed postea dictum fuisse de Quovis loco in quem congregarentur viri σεμνοί. Philo de loco in quo monachi τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται, quod et μοναστήριον. Vide Suid., item Bud. 319. Ab Hes. σεμνεῖον exp. ἱερὸς οἶκος. [" Matth. Gloss. 1. p. 21." Schæf. Mss. Cf. Jablonski VV. Ægypt. 279. in Lex. VV. peregr.]

Σεμνόω, Speciosum reddo, Speciose fingo, Adorno, Bud. ex Herod. [1, 95. 3, 16. " Musgr. Hel. 872." Schæf. Mss.] Σέμνωμα, Ornamentum, Decus. VV. LL., sed ex Jano Lasc. Πολλὰ τεῶν ἀρετῶν σεμνώματα. [" Eust. 18, 25." Seager. Mss. Epicurus Diogenis 77.]

At Ἀποσεμνόω, In gravitatem compono, Bud. ex Aristot. Poët., ubi scribit, de tragœdia loquens, Ἔτι δὲ τὸ μέγεθος ἐκ μικρῶν μύθων καὶ λέξεως γελοίας, διὰ τὸ ἐκ σατυρικοῦ μεταβαλεῖν, ὀψὲ ἀπεσεμνώθη. [Heindorf. ad Plat. 2. p. 371.]

Σεμνύνω, Venerandum et augustum reddo, Bud. e Plat. Item Orno, i. e. Honore et dignitate afficio, e Dem. 173(=415.) Πολλοὺς γὰρ ὑμῶν μᾶλλον ἀξίους τιμᾶσθαι παρέντες, ὑμᾶς ἐσεμνύνομεν, Legationibus et aliis muneribus ornabamus. Accipi etiam ait σεμνύνειν, sicut et ἀποσεμνύνειν, pro Magnifice efferre. At PASS. Σεμνύνομαι est potius Gravitatem præ me fero, Cum gravitate ago et composite, Graviter me habeo, Ad Gravitatem me compono, Gravitatem induo, Bud. ap. Aristot. et Isocr. (Areop. 18.) Σεμνύνεσθαι δὲ ἐμελέτων, ἀλλ' οὐ βωμολοχεύεσθαι. Alia autem exempla vide p. 804. Ab Eod. σεμνύνομαι exp. etiam Efferor et glorior hac re, Mihi placeo: ap. Isocr.

A Evag. Εἰδὼς τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους, ὡς ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους. Redditur præterea, sequendo hunc eundem usum, Jactito me, Vendito me, Me ostento. [Ad Greg. Cor. 557. " Plato Phædro 334. Heind. 242. Theæt. 372. Phalar. 374. Lennep. ad p. 48. Thom. M. 806. Jacobs. Anim. 230. 256. 287. Villoison. ad Long. 141. Casaub. ad Athen. 123. ad Mœr. 76. Valck. Phœn. p. 564. Diatr. 248. Toup. Opusc. 1, 411. Koen. ad Greg. Cor. 263. Brunck. Aj. 131." Schæf. Mss. Herodian. 5, 7. Τὴν Ἀντωνίνου μοιχείαν αἱ θυγατέρες ἐσεμνύνοντο.]

" Ἀντισεμνύνομαι, Gravitatem præ se ferenti occurro pari gravitate, Gravitatem gravitati oppono, etiam Vicissim glorior et jacto me: sc. ad frangendum animos et spiritus ejus quocum certo. Aristot. Polit. Ὁ δ' ἀντισεμνυνόμενος ἐλευθεριάζων, ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος."

B *Ἀποσεμνύνω*, Verbis effero, Magnifice celebro, Magnipendo, Basil. Hexaëm. Hom. 11. Ὁ μὲν σοφὸς Σολομῶν ἐν τοῖς ἀρτίως ἡμῖν ἀνεγνωσμένοις ἀποσεμνύνων τὸν ἄνθρωπον, ἐβόα, Μέγα ἄνθρωπος. Item, Orno, i. e. Cohonesto. Idem in ead. Hom. Κατὰ ἀλήθειαν μικρὸς κόσμος ἄνθρωπος, καὶ ἐποίησαν οἱ τούτῳ τῷ ὀνόματι αὐτὸν ἀποσεμνύνοντες, καλῶς, Augustum et venerandum facientes, Bud. ‖ Ἀποσεμνύνω, quidam interpr. Jacto, Vendito, Ostento: ut ἀποσεμνύνω ἐμαυτὸν, Me vendito. Sic ap. Greg. Naz. Καὶ ὅσοις σὺ τὴν θαυμασίαν σου ταύτην ἐπιστήμην ἀποσεμνύνεις. Sed potest ἀποσεμνύνειν hic itidem, ut in locis proxime citatis, capi pro Verbis efferre, Magnifice celebrare, vel prædicare. ‖ Pass. Ἀποσεμνύνομαι, Verbis efferor, Magnifio, Ornor, Cohonestor, Basil. Εἰς τὸν Μάμαντα, Θαυμάσωμεν τὸν ἄνδρα μὴ ἀλλοτρίῳ κόσμῳ κοσμούμενον, ἀλλὰ τῷ ἰδίῳ ἀποσεμνυνόμενον. ‖ Ἀποσεμνύνεσθαι, Aristoph. B. (833.) activa signif. usurpavit, scribens, Ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον ἅπερ ἑκάστοτε Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.

C [" Thom. M. 648. Brunck. Aristoph. 1, 188. 2, 110. Heind. ad Plat. Phædr. 243. ad Charit. 310. Diod. S. 1, 263. 323. ad Herod. 708." Schæf. Mss. * Συναποσεμνύνω, Simul effero laudibus, prædico, Diod. S. 1. p. 58, 33.]

[* Ἐκσεμνύνω, Athen. 661. * Ἐνσεμνύνομαι, Theoph. 3. p. 682. Onesand. 1. * Ἐπισεμνύνω, Joseph. c. Apion. 2, 3. p. 471. * Προσεπισεμνύνω, Dio Cass. p. 458.]

Ὑπερσεμνύνομαι, Vehementer glorior et efferor, me jacto, Bud. e Xen. Σ. (3, 11.) Καλλιπίδης ὁ ὑποκριτὴς ὑπερσεμνύνεται ὅτι δύναται πολλοὺς κλαίοντας καθίζειν.

ΣΕΙΡΑ, ἡ, Catena, etiam Funis, Restis; nam si Plutarcho credimus, proprie ἐπὶ τοῦ σχοινίου τάσσεται, ac per catachresin Hom. σειρὴν χρυσείην dixit: Idem Il. Ψ. (115.) Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Σειράς τ' εὐπλέκτους. Ubi Eust. σειραὶ, inquit, πλέγματά τινα ἀπὸ σχοίνων, ἢ σπάρτων, ἢ καν-

D νάβεως, ἢ ἄλλοθεν. Quibus addit, Κεκοίνωται δὲ ἡ λέξις, ὡς δηλοῖ παρ' ἡμῖν τὰ σειράδια. Lucian. (3, 83.) Δεσμὰ δέ εἰσιν οἱ, σειραὶ λεπταὶ, χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι, ubi σειραὶ Bud. reddit Habenulæ. Vide Ἄσειρος. Idem scribit Polluci σειρὰς esse ἡνίας τῶν σειραίων ἵππων. ‖ Ex Eod. affertur σειρὰ τριχῶν pro πλοχμός. Itidemque ex LXX. Judic. 16, (13.) Σειρὰς τῆς κεφαλῆς μου. ‖ Linea, Bud. e Pand. πατρῴα σειρὰ, μητρῴα σειρὰ, Paterna linea, et Materna linea. ‖ Σειρὰ in VV. LL. Sera et obex forium, eo quod antiquitus fune communire januas solerent, ante repertum seræ usum. ‖ Σειραὶ, ut annotatur in iisdem, quæ vulgo Surots, ex hoc Græco vocabulo sumta appellatione, Morbus in jumentorum suffraginibus præcipue. Latine ob id Suffragines: unde Suffraginosam mulam dixit Colum. 6. cap. ult. i. e. Suffraginibus s. Suffraginum vitio laborantem. Apsyrtus in l. qui Hippiatria vocatur, Ῥεύματα ἐμπίπτει εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ἅ τινες εἶπον σειρὰς, ἕτεροι δὲ χιράματα· ἐξ οὗ λέγεται σειριᾷν αὐτοὺς πόδας. Observa

quibus hic obiter cf. NOM. Χιράσματα, si tamen haec scriptura mendo caret. [Cf. Παράσυρα.] || Σειρὰ quidam derivarunt ab εἴρω: secundum quam derivationem dictum fuerit σειρὰ pro εἱρά. [" Ad Phalar. 208. Musgr. Ion. 1150. Jacobs. Exerc. 2, 171. Anth. 10, 277. 288. Wakef. S. Cr. 1, 95. 4, 248. Heyn. Hom. 4, 675. Valck. Adoniaz. p. 246. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 90. ad Lucian. 1, 316. ad Herod. 544. I. q. γένος, Müller. Ind. ad Lyc. p. 131. Tzetz. Exeg. in Il. p. 69, 21." Schæf. Mss. Herod. 7, 85. Paus. Att. 21, 8. Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 206. Schleusn. Lex. V. T.]

Σειραφόρος, q. d. Catenam ferens, [s. Funem trahens,] Equus extra jugum ferens catenam s. habenam, qui et σειραῖος vocatur, [Funalis.] Helciarius a quibusdam exp. Dicitur etiam παράσειρος s. παρήορος, quod latera stipet. At qui jugum subit, ζύγιος, et ὁ ὑπὸ τῷ ζυγῷ ἵππος, Jugalis. VV. LL. Herodoto EST Σειρηφόρος, posito η Ionice pro α, ut cum σειρὴ dicitur pro σειρὰ, (3, 102.) Ζευξάμενος ἕκαστος καμήλους τρεῖς, σειρηφόρον μὲν ἑκατέρωθεν ἔρσενα παρέλκειν, θήλεαν δὲ, ἐς μέσον. [" Σειραφόρος, Musgr. Ion. 1150. Wakef. Herc. F. 445. Kuster. Aristoph. 63. ad Dionys. H. 3, 1499. ad Herod. 249. 250. 539. Valck. Adoniaz. p. 242. 243." Schæf. Mss. Isidor. Orig. 18, 35. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 815. " Σειραφόρος, ad Diod. S. 2, 201." Schæf. Mss. Σειραφόρος, * Σειρασφόρος, Σειροφόρος, Lobeck. Phryn. 645.]

Σειρομάστης, Jaculi genus quoddam, Lanceola, Bud. ex LXX. 3 Reg. 18, (28.) Affertur et ex 4 Reg. 11, (10.) Sed aliunde potius quam ab hoc σειρὰ originem habere existimo. Hes. σειρομαστῶν exp. etiam δορυφόρων: addens, καὶ εἶδος λόγχης. [Joseph. A. J. 8, 10, 1. 12, 1. B. J. 7, 2. Mathem. Vett. 100. " Contus, Andr. Cr. 192." Kall. Mss. " Philo J. 1, 261." Wakef. Mss. Schn. Lex. Σειρομάστης, * Σειροκοντοδορυμάστης, * Σιρομάστης, * Σιρομαστέω, Schleusn. Lex. V. T. * Σειρομάστιξ, Pisid. Opif. p. 411. v. 944. ἵππος σειρομάστιγα τρέμει.]

Ἄσειρος, (a σειρὰ significante Habenam,) Habena carens, s. Habenis, et generaliter Non vinctus: dicitur autem de equo: Ἄσειρος ἵππος, inquit Hes., ὁ μὴ ἔχων σειρὰν μηδὲ δέσιν, ἀλλ' ἄφετος καὶ ἄνετος. [" Wakef. Ion. 1169." Schæf. Mss. * " Δωδεκάσειρος, Duodecim annulis constans, Pseudo-Chrys. Serm. 88. T. 7. p. 514, 6. Ποῖοι γὰρ ἀδελφοὶ, οἱ τὴν δωδεκάσειρον ἅλυσιν τῆς ἀδελφότητος — διαρρήξαντες;" Seager. Mss.]

Παράσειρος equus, vide Σειραφόρος: vide item in Παρήορος, T. 1. col. 220. [" Wakef. Herc. F. 445. ad Dionys. H. 3, 1499. Valck. Adoniaz. p. 242." Schæf. Mss. Eur. Or. 1021. Ælian. H. A. 15, 10.] " Παράσυρα, et Χηράμους, quidam vocant τὰς ἑκατέρωθεν τῆς γλώττης κοιλότητας, Cavitates quæ ab utraque linguæ partæ sunt, auctore J. Poll. (2, 107.) At pro παράσυροι ἵπποι ap. eum reponendum παράσειροι, ut vel sequentia docent; cum enim dixisset παρηόρους et παρασύρους ἵππους nominari τοὺς ἑκατέρωθεν, subjungit, eosdem σειραφόρους et σειραίους nominari: sc. παρὰ τὴν σειράν." " Περισείρια, Hesychio τὰ πλάγια τῆς γλώττης: quæ supra παράσυρα," [quod tamen leg. παράσειρα.]

[* Σειράζω, Vinctum traho, unde] Ἀνασειράζω, Retraho catena, proprie. Accipitur etiam generaliter pro Retraho. Apoll. Rh. 1, (391.) Ἄψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν. Suidas citat ex Epigr. hunc pentametrum versum, Ἄψ ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω: est autem ἄψ utroque in l. πάρελκον, ut sæpe in soluta oratione πάλιν. Ceterum propriam esse verbi hujus signif. eam quam dixi, ex Hes. quoque apparet, qui partic. ejus ἀνασειράζων exp. ἄγχων, subdens, ὡς ἀπὸ τῆς σειρᾶς εἰς τὰ ὀπίσω ἕλκων, Tanquam catena retrorsum trahens. Suidas ἀνασειράζω, exp. * ἀναχαλινῶ, Refræno, accipiendo Refræno, pro Retraho fræno, eo modo quo dixi Retrahere catena. Exp. etiam ἀνακόπτω: prætereaque ἀνασειράζει, ἀνθέλκει: quas duas expp. et alias quasdam habes ap. Hes.; sed ap. eum * ἀναθέλγουσιν mendose legitur pro ἀνθέλκουσιν.

At vero Ἀνασειράμεναι χιτωνίσκους falso e Plut. affertur in VV. LL. pro ἀνασυράμεναι: ut ostendam

A in Ἀνασείρομαι, si recordatus fuero. [Eur. Hipp. 238. " Nonn. D. 5. p. 97, 18." Boiss. Mss. " Coray Theophr. 305. Jacobs. Anth. 11, 152. 12, 79. Valck. Hipp. p. 189. Musgr. ad v. 237." Schæf. Mss. * Ἀνασειρασμὸς, Nicet. Ann. 21, 3. " Fabr. B. Gr. 4, 415. Ed. 1." Boiss. Mss.]

[* " Σειράω, ad Hes. 2, 1163. n. 11." Dahler. Mss. Phot. Σειρᾷν, τὸ δεσμεῖν.]

[* " Σειρόω, Evacuo, Exhaurio, Symm. Jerem. 48, 12. Σειρώσουσιν αὐτὸν, καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ ἐκκενώσουσι, Exhaurient eum, et vasa ejus evacuabunt. Vide Drusium. Phavorinus: Σειροῦν, τὸ κενοῦν. Vide illum in v. Σείριαι, ubi eam παρὰ τὸ ἐκκενοῦν ἡμᾶς ἱδρῶσι ῥεομένους, quod exhauriant nos sudore fluentes, dictam esse docet. Ita Biel. Sed mihi σειρόω h. l. potius notare videtur Catena constringere, et Vincire s. Vinctum trahere, ut sit i. q. σειράω aut * σειρεύω, (falsa lectio ap. Eur. Herc. F. 1009.) a σειρὰ, Catena." Schleusn. Lex. V. T.] " Σείρωμα, " Opobalsami fæx atque sedimentum, VV. LL. ex

B " Aëtio." [* Σείρωσις, Photio * δέσμευσις. * Σειρωτὸς, Catenatus, Symm. Theod. Exod. 28, 32. * Ἀσείρωτος, Eur. Ion. 1150. " Ad Hesych. 1, 567. n. 11." Dahler. Mss.]

[* Σείρω, unde] " Ἐπισείρω, Attraho, Traho. Fortasse pro ἐπισύρω. Nisi sit a σειρά." [* " Παρασείρω, Schol. Soph. Ant. 140. (Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων τῶν ἐν τοῖς ἅρμασι παρασειρόντων.)" Boiss. Mss.]

Σειραῖος, de equo itidem dictum, vide in Σειραφόρος et Παρήορος. Soph. El. (722.) p. 114. δεξιὸν τ' ἀνεὶς Σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον, Schol. τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν· προσκείμενον δὲ καμπτῆρι, ἀριστερόν. Hinc autem est etiam DICTUS δεξιόσειρος: ut videbis ap. Hes., ubi σειραφόρον exp. ἡγεμονικόν: dicens translatum esse ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων. " Vide Δεξιόχειρος." [Cf. Schol. Soph. Antig. 140.] Apud Eund. legitur ET Σειροφόρος, cui subjungitur, οἰωνὸς ἡγεμονικός. [" Σειραῖος, Musgr. Ion. 1150. Wakef. Herc. F. 445. 1011. Musgr. ibid. Heyn.

C Hom. 5, 337. ad Dionys. H. 3, 1498. Valck. Adoniaz. p. 243. Pierson. Veris. 150. ad Herod. 544. * Σειραία, ibid. * Ὑποσείραιος, Musgr. Herc. F. 446." Schæf. Mss.] AT VERO Σείραιος cum nomine οἶνος, Defrutum, Sapa, VV. LL. Sed non dubium est quin ab alia origine sit hoc σείραιος, si tamen ita scribi debet. Nam frequentius invenitur SCRIPTUM Σίραιον: quod itidem exp., Sapa, Defrutum. [Athen. 68. 170.] Sed Sapa quidem vocatur mustum ad tertiam usque mensuræ partem decoctum; Defrutum vero, ubi ad dimidiam partem decoctum est. Gal. ab Asiaticis ἕψημα tradit appellari. Gorr. Extat et ap. Aristoph. hæc scriptura, Σφ. (878.) Sed ex J. Poll. potest ETIAM Σειραῖος dici οἶνος, si tamen mendo hæc scriptura ap. eum caret. Habetur præterea ET Σείριος οἶνος eadem signif. in VV. LL. e Diosc. Apud Eust. certe LEGITUR Σίριvος οἶνος. [" Σίραιον, Coray Theophr. 258. ad Mœr. 340. * Σείραιον, ibid." Schæf. Mss.]

Σειρὰς, άδος, ἡ, i. q. σειρά. ITEM Σειρὶς, [et * Σε-

D ρὶς] Hes. σειρά. A Bud. autem ap. Xen. tanquam diminutivum exp. Funiculus, post Philelphum, ut opinor, (K. 9, 13.) Ὁ δὲ βρόχος αὐτοῦ στιφρὸς, καὶ ἡ σειρίς: (9, 19.) Καὶ ἐὰν μὴ ἀποῤῥήξῃ τὴν σειρίδα, i. e., inquit Idem, Funem quo lignum tendiculæ ligatur. Cf. autem quæ de nomine σειρὰς ab J. Poll. (5, 33.) dicuntur, cum his aliisque Xenophontis locis in quibus σειρὶς legitur. [" Σειρὰς, Schneid. ad Xen. Pol. p. 391. Σειρὶς, ibid. Jacobs. Anth. 7, 74." Schæf. Mss.] His porro addendum est ETIAM Σειράδιον, formam diminutivi habens: e loco Eust. quem protuli in Σειρά. Nisi potius recentioribus Græcis peculiare illud fuisse existimari debet. [Lobeck. Phryn. 74. * Σειράδην, Pallad. Laus. p. 55. δήσας.]

" ΣΕΙΡ, σειρὸς, ὁ, Sol, teste Suida," [" Græv. Lectt. Hes. 557." Schæf. Mss.] " Σείριος, ὁ, " Sirius, Stella quæ Lat. Canicula dicitur: Græce " et κύων et προκύων. Annotaturque e Proclo, hanc " stellam eod., quo totum signum, nomine, Canem

" vocari. Quidam tamen hoc nomen illi communicare nolunt, quoniam ὑπὸ τὸ γένειον τοῦ κυνὸς κεῖσθαι tradunt, ex Arato. Ab Hesiodo Ἔργ. (2, 43.) vocatur σείριος ἀστὴρ: et aliis in ll. ejusd. Poëmatis σείριος, sine adjectione, (205.) ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα σείριος ἄζει. Item (Ἀ. 397.) ὁπότε χρόα σείριος ἄζει. Accipitur et pro Sole, ut quidam Gramm. tradunt; atque adeo in his Hesiodi ll. ita quidam accipiunt. Esse autem putatur σείριος a verbo Σειρέω, vel Σειρόω, vel Σειραίνω. Unumquodque enim horum trium significare traditur Desicco, Arefacio. Alii dicunt vocari σείριον, quod canes σεσηρέναι cogat, i. e. Esse ore hianti. Intellige autem, præ vehementissima siti. Astra quoque omnia dicta sunt σείρια ab Ibyco, Suid. Habet Etym. ET nominativum σείριον. Existimaturque hæc appellatio esse a verbo σειριᾶν, significante λάμπειν, ἀστράπτειν." [Vide Barker. ad Etym. M. 1028.] " Alioqui verbum Σειριάω, dicitur potius de iis, qui laborant morbo quem σειρίασιν Medici appellant: significantes Inflammationem cerebri et membranarum: quam consequuntur sincipitis et oculorum cavitas, febris ardens, pallor, totius corporis siccitas et inappetentia: Gorr. Σειρίασις in VV. LL. esse traditur Capitis inflammatio e vehementi solis ardore atque æstu: qua præcipue infestantur pueri: quod et καῦμα ab Alex. Aphr. vocari. Plin. appellare Ardores capitis: et 32, 10. Siriases infantium: 22, 21. Infantium distillationes: 30, 10. Adustiones infantium: et 22, 2. Infantium ustulationes. Plautum vero siriasin appellasse Solstitialem morbum in Trinumo. Sic igitur et Σειριάω, Illa capitis inflammatione laboro, quæ Siriasis appellatur. Alex. Aphr. Probl. 1, 98. σειριᾶν dicit infantes: quos a vulgo dici καῦμα ἔχειν, Correptos esse æstu. Quamvis autem σειριῶ postponam nomini σειρίασις, hoc tamen verbalis locum obtinere sciendum est. Dicuntur porro σειριᾶν et equi, vel σειριᾶν τοὺς πόδας, in Hippiatria, sicut σειρὰ in illis dicitur esse ῥεῦμα εἰς τοὺς πόδας, idque esse, quod Lat. Suffraginem appellarint. Ideoque σειριᾶν redditur Suffraginis s. Suffraginum vitio laborare, Suffraginosum esse. Verum in illa altera signif. invenitur scriptum Σιριᾶν, et Σιρίασις, cum ι in prima quoque; idque tanquam a nomine σιρός: significante Scrobem s. Foveam in qua condita frumenta asservantur: ut sc. huic morbo nomen a sincipitis cavitate sit inditum. Sequitur autem hanc a σιρὸς derivationem et Aëtius. Scriptura vero hæc σιριᾶν, cum ι in prima, extat et ap. Diosc., ubi Σιριῶσι παιδίοις Ruell. interpr. Infantium distillationibus quas Siriases vocant: Marcellus, Capitis ardoribus in infantia." [" Σείριος, Jacobs. Anth. 6, 176. Brunck. Soph. 3, 529. ad Diod. S. 1, 14. 22. 31. 325. Toup. ad Longin. 315. Wakef. S. Cr. 3. Add., Græv. Lectt. Hes. 556. Heyn. Hom. 8, 241. Σείριον, Jacobs. Anth. 8, 281. Valck. Adoniaz. p. 368." Schæf. Mss. " Σείριος, Schol. Arat. 84. Æsch. Ag. 976. Eratost. 12. Opp. K. 3, 322. Nonn. D. 16, 200. Hesiod. Ἀ. 153. Nicander Θ. 368." Wakef. Mss. " Solaris, Lycophro 397." Kall. Mss. Schol. Apoll. Rh. 2, 519. Vide Schn. Lex. " Κύνα σείριον: qui alias absolute κύων, ut ap. Aristot. Metaphys. 5. et alibi, ἐπὶ κυνός: Hesiodo σείριος dicitur, Virg. Sirius ardor: Aratus, et ex eo Cic. προκύονα, Procyonem vocant: quamvis Tzetzes eos reprehendat, qui σείριον et προκύονα pro eod. habent, cum hic illo citius oriatur. Sol quoque a quibusdam σείριος appellatur, ut Bodin. admonuit. Memorabile est quod de Caniculæ sidere Festi decurtator me docuit, solitos nimirum Rom. ad id placandum, ne frugibus noceret sc., rufas canes immolare, ut fruges flavescentes ad maturitatem perducerentur, idque fecisse non longe a porta Catularia, quæ inde nomen acceperit. Opp. K. 3, 325. οὐλομένου κυνὸς ἀστήρ: Soph. ἀστρῷον κύνα vocat: canem τὸ ἄστρον sæpe per excellentiam vocari tum ab aliis, tum ab Aristot. et Theophr. H. Pl. 1. docet Hieron. Mercurial. 2, 24. Var. Lectt.: argumento sit vel unicus Alcæi versus, Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ, τὸ γὰρ ἄστρον

A περιτέλλεται, quibus addamus ex h. l. eod. significatu ἀστέρα usurpari, ut hic, et infra Ἀ. 4, 315. ὅτε θερμὸς Ὀλύμπιος ἵσταται ἀστήρ: et 1, (154.) ὅσσον ἄηνον ἐπὶ χρόνον ἄγριος ἀστήρ." Rittershus. Comm. in Opp. K. 3. Lugd. Bat. 1697. p. 114. " Sirii ap. Auctores multa passim est mentio, tum pro Stella ipsa, tum pro Sole quoque: utroque modo exponi potest ap. Virg. Æn. 3., tum steriles exurere Sirius agros: sed ut de Stella minime dubium est, ita in controversiam vocari potest, an pro Sole usurpata vox legatur. At enimvero istam ambiguitatem eximit Suid. Grammaticus, diserte annotans σείριον a quibusdam exponi τὸν ἥλιον, h. e. Sirium solem, cujus testimonium confirmat Archilochi auctoritas, naturali ratione illud de Sole efferentis, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ Ὀξὺς ἐλλάμπων, Multos ex illis sol siccabit, æstuque suo durabiles reddet; id namque solis proprium est, vi sua ignea corporum humores rapere atque depascere: similiter usus est et Lycophron, de Ajacis corpore in litus e mari ejecto loquens, ἐκ-

B βεβρασμένον νέκυν ἀκτὶς Σειρίου καταυανεῖ, Cadaver expulsum arefaciet solis radius. Vides manifeste Sirium utrobique pro Sole accipi. Quid quod Plut. de Iside Osirin, quem Ægyptii Solem intelligunt, eum esse dicit, quem Græci Sirium nominant, cum ap. illos articulus præpositus nomen obscurarit. Accedit quod Ibycus, Poëta Rheginus, Σείρια Astra universa vocaret, testante Suida, vel quod sint quasi τείρεα quædam, et navigantibus signorum sint loco, vel διὰ τὸ τείρειν, τὸ δαμάζειν. Porro admonendus es, lector, obiter de immutata a nobis nonnihil lectione in versu Archilochi modo citato, in quo ap. Plut. Symp. (3, 10.) legitur κ' ἀθανάνει, quam vocem haud dubie corruptam molliter mutavi in καταυανεῖ e Lycophr., qui ad illum versum parodice allusisse videtur." Hadr. Junii Animadvv. 1, 5. * " Σειριόκαυτος, Jacobs. Anth. 8, 207." Schæf. Mss. * Σειριόεις, Opp. K. 4, 336. Σειριάω, Arat. 332. " Luceo, Torreo, Arat. ap. Tzetz. ad Lycophr. 396. * Ἀποσειριάω, Amphil. (53.) 93." Kall. Mss. " Σιρὸς, ad Diod. S.

C 1, 347. 2, 351. Jacobs. Anth. 7, 316. Villoison. ad Long. 31. Valck. Diatr. 217." Schæf. Mss. Phot. * Σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάθητον, οἷον θέριστρον· καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι· καὶ * σειρὴν δὲ, ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτὼν, εὔθετός τε ὅτε ἐστὶν ὁ Σείριος· ἔστι δὲ καὶ * Σειρὶς πόλις Ἰταλική, καὶ τάχα τὰ ἔνθεν ὑφάσματα, εἴ τινα ἄλλα, Λυκοῦργος εἶπεν ἐν τῷ περὶ τῆς Διοικήσεως· ἐν ἐνίοις μὲν χωρὶς τοῦ ι γράφεται, σερῆνα. Hes. * Σειρῆναι· οἱ λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς χιτῶνες. * Σείρινα ἱμάτια, Harpocr. e Lycurgo. Cf. Barker. ad Etym. M. 1028. " Σειραίνω, Etym. M. (644, 22.) Suid. Σειρέω, Etym. M. Schol. Apoll. Rh. (2, 517. 524.)" Wakef. Mss. Affertur et * Σειράζω pro Exicco, sed ἀμαρτύρως.]

" ΣΕΙΡΗΝ, ῆνος, ἡ, Siren: unde adj. Σειρηναῖος; ut μέλος, Sirenum cantus. Σειρὴν est etiam Insectum api non dissimile: de quo Aristot. (H. A. 9, 40.) et Plin. De hoc est versus Proverbialis ap. Hes. Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα:

D vide Erasmum." [Schleusn. Lex. V. T. " Ad Phalar. 308. omnino Musgr. Hel. 166. Jacobs. Anim. 142. Anth. 6, 187. 410. 10, 320. 11, 152. 12, 128. 179. 296. 318. Huschk. Anal. 8. 18. Brunck. Apoll. Rh. 172. (T. 1. p. 376. Schæf.) Epigr. adesp. 519. Wessel. Probab. 82. Abresch. Lectt. Aristæn. 5. Toup. Opusc. 1, 411. 2, 253. Bergler. ad Alciphr. 179. Σ. cum melle juncta, Valck. Phœn. p. 588. Sirenes tumulis impositæ, Huschk. Anal. 4. Heringa Obss. 195. Eichst. Quæst. 79. Σ. καὶ χάρις, Plut. Mario 44." Schæf. Mss. " Σειρὴν, Siren, Rhetoribus tribuitur, venustate et gratia dicendi excellentibus. Unde et χάρις et σ. λόγου jungitur. Sic tribuitur Isocrati, in cujus sepulcro Plutarchus in Vita ejus et Philostratus tradunt Sirenem, tanquam symbolum Suadæ et dicendi venustatis, effictam stetisse. Ob eandem causam et Aristo Chius Σειρὴν dictus est ap. Diod. L. 7, 160. Eunap. in Vita Ædes. p. 44. Καὶ τὸ μείλιχον καὶ ἥμερον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπλήνθει, καὶ * συνεξεχεῖτο τοσοῦτον, ὥστε οἱ τῆς φωνῆς ἀκούσαντες καὶ τῶν λόγων, παραδόντες αὐτοὺς, καθάπερ οἱ τοῦ λωτοῦ

γευσάμενοι, τῆς φωνῆς ἐξεκρέμαντο καὶ τῶν λόγων, οὕτω δὴ πολύ τι τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπεῖχε Σειρήνων κ.τ.λ. Eandem γλυκεῖαν Σειρῆνα λόγων dixit Synes. Ep. 138. p. 275. Petav." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.: Dionys. H. de C. VV. 26. Schæf. "Σειρηναῖος, Act. Traj. 1, 205." Schæf. Mss. * Σειρήνιος, Heliod. 5. p. 203. "Nilus Narrat. p. 29, 4. Ed. Paris. 1639." Boiss. Mss. "Σ. μέλος, Andr. Cr. 77. 164." Kall. Mss. Σ. μελῳδίαι, 4 Macc. 15, 21. * "Σειρηνοῦσσαι, Valck. Phœn. p. 370. * Σειρηδὼν, (i. q. Σειρὴν,) Heyn. Hom. 8, 643. Huschk. Anal. 10." Schæf. Mss. Schol. Ven. Il. Ω. 253. Ausonii Idyll. 11, 20.]

ΣΕΙΩ, Concutio, Quatio, Quasso, Agito. A cujus pass. voce Σείομαι est σείετο πήληξ ap. Hom., et σειόμενον ἔγχος. Sed peculiariter, et frequenter quidem, dicitur σείειν de terræ concussione, quæ Lat. Terræ motus appellatur. Dicitur enim θεὸς σείειν τὴν γῆν, [Xen. Ἑλλ. 4, 7, 4.] aut etiam sine adjectione accusativi, ut ap. Paus. non raro. Jam vero et sine nominativo, ἔσεισε, pro Terræ motus fuit, ap. Thuc. Sic autem Movit terra, e Livio et Tranquillo affertur. Verum si illud ἔσεισε intelligamus positum pro ὁ θεὸς ἔσεισε τὴν γῆν, (i. e. Deus terram movit, concussit, quassavit, ut Terræ quassatio e Seneca affertur,) nequaquam illius exemplo usurpatum videri possit illud Movit; esset enim dicendum Movit terram, subaudiendo itidem nominativum Deus. Dicitur alioqui et passive terra σείεσθαι, Moveri: unde σειομένη γῆ, ap. Greg. Naz. Apud Aristoph. autem N. (1276.) Τὸν ἐγκέφαλον σέσεισμαι, exp. Cerebro sum emoto. Redditur alicubi σείομαι et Tremo, Tremisco. Sic σεισμὸς ab Hes. exp. τρόμος. || Σείω pro συκοφαντῶ etiam, Hes. et quidem addens sumtam esse metaph. ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων. ["Thom. M. 553. Musgr. Tro. 309. Hel. 1380. Wakef. S. Cr. 4, 31. 47. Jacobs. Anth. 11, 212. Specim. p. 18. Aristoph. Εἰρ. 960. Brunck. 3, 58. ad Anacr. p. 105. Valck. Adoniaz. p. 265. Ruhnk. Ep. Cr. 34. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96. Decipio, Wakef. S. Cr. 4, 71. Calumnior, Maii Obss. 2, 76. Aristoph. Fr. 239. Simon. Dial. p. 82. Raphel. Annott. 2, 7. 8. Alciphr. p. 444. (3, 70.) De ebrietate, ad Lucian. 1, 274. De terræ motu, Fac. ad Paus. 1, 350." Schæf. Mss. "Moveo, metaphorice, Eunap. 124. Incito, Philostr. 864." Wakef. Mss. Aristoph. Ἀ. 12. Πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν; Od. Γ. 486. ἵπποι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, Il. Θ. 199. σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, Hesychio ἐσείσθη. Anacr. 8. Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, Ventilans. Antiphon 787. Ἑτέρους τῶν ὑπευθύνων ἔσειε καὶ ἐσυκοφάντει, Dicæarchus p. 10. Hudson. Λογογράφοι σείοντες παρεπιδημοῦντας καὶ εὐπόρους τῶν ξένων, Xen. K. 3, 4. Ἄκρᾳ τῇ οὐρᾷ σείουσι, cf. Lex. Xen. I. q. κοσκινεύω, Hes. v. Σινιάσαι. Σείειν τὴν κόμην, Schæf. Greg. Cor. 185. "Βακχεύειν, σείεσθαι, κορυβαντιᾷν dicebantur Rhetores et Sophistæ, h. e. Corpore omni concuti, et Bacchari, cum insolentius atque exultantius se gerebant in dicendo: v. Philostr. V. Scopel. et Cresoll. Theatr. 3, 17." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. v. Βακχεία.]

Σεισμὸς, Concussio, Quassatio, Motus. Plerumque autem de Terræ motu, quem Terræ quassationem Seneca vocat, etiam sine adjectione genitivi γῆς: ut σεισμοῦ γενομένου ap. Thuc. et Xen. Et in plur. Σεισμῶν γενομένων, Athen. 8. Sic Aristot. de Mundo, ubi docet unde σεισμὸς oriatur, Καὶ ἀπειργάσατο πάθος τοῦτο, ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμόν. Σεισμὸς ab Hes., uti dixi, exp. τρόμος. ["Wakef. S. Cr. 4, 31. 47. ad Diod. S. 1, 621. Valck. Hipp. p. 291." Schæf. Mss. "Discrimen, Plut. 3, 878." Wakef. Mss. * "Σεισμοκράτωρ, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 131." Boiss. Mss.] Affertur ETIAM Σεῖσμα pro Concussione, [LXX. Sir. 27, 4. Ἐν σ. κοσκίνου,] sed hoc parum usitatum esse arbitror. Ab eo certe formabitur commode ADJ. Σεισματίας. Plut. Cimone (16.) Τάφος σεισματίας, de sepulchro eorum quos ruina e terræ motu oppressit. ["Diog. L. 464." Wakef. Mss.]

Σεῖσις, ἡ, itidem Concussio, Quassatio. At in VV. LL. ei tribuitur ea duntaxat signif., qua dicitur de Compage omni s. Harmonia spinæ vertebrarum mota: sic tamen ut loco suo vertebræ permaneant; periculumque sit ne divellantur dissolutæ aut contusæ, ad vehementem aliquam spinæ concussionem. Hæc illa e Gal. Σεῖσις, inquit Gorr., quartum est quod in spina incidit vitium, ubi vertebræ in loco quidem suo manent, sed earum compago dimovetur. Sunt autem alia tria ejus vitia, κύφωσις, et λόρδωσις, et σκολίωσις, Gal. Comm. 3. εἰς τὸ περὶ Ἄρθρων.

Σειστὸς, Qui concuti s. quassari potest, q. d. Quassabilis, Concussibilis. Redditur etiam Concussus. Annotatur autem σειστὸς e quodam Gramm. esse et Nomen ornatus muliebris. ["Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss.] Ἄσειστος Inconcussus, Inquassatus, Qui concuti non potest s. quassari: φυλακτήριον, Chrys. [* Ἀσείστως, Basil. 2, 37. Greg. Naz. 1, 479. Origen. 2, 549.] Δύσσειστος, Qui non facile concuti potest, [Hes.] ET Εὔσειστος, illi contr. Qui facile potest concuti. Exp. etiam peculiariter, Terræ motibus obnoxius. [Strabo 10. p. 686.] His porro subjungam et SUBST. Σεῖστρον tanquam ab eadem illa tertia persona formatum. Itidem autem Lat. Sistrum vocatur: Crepitaculum quoddam sc., sacris Isidis adhiberi solitum: unde Ægyptia sistra Ovidio, qui alioqui ea ἐπιθετικῶς alibi vocat Tinnula. Apud Eund. Sonabile sistrum legimus, ut Multisonum sistrum ap. Statium. [Plut. de Iside c. 64.] Esse autem σεῖστρον dictum ἀπὸ τοῦ σείειν, videntur ostendere vel hæc verba, quæ habentur in quodam l. quem Suidas in hac voce affert: sc. σεῖστρον ἐπισείων. Non ignoro tamen afferri et scripturam HANC Σῆστρον, per η: et legi ap. Hes. itidem, Σῆστρα, κόσκινα, ἢ κύμβαλα. Sed certe a σῆστρον Lat. dixissent potius Sestrum, mutantes suo more η in e longum. ["Σεῖστρον, Jacobs. Anth. 7, 93. 336. 338. Valck. Anim. ad Ammon. 46. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5." Schæf. Mss. "Puerorum crepitaculum, Chrys. in 1 Cor. Serm. 4. T. 3. p. 266, 30. Τὰ παιδία —προσγελᾷ τῷ ἐπιβούλῳ· ἂν δὲ τὸν καλαθίσκον ἢ τὰ σεῖστρα ἀφέλῃς, ἢ ἄλλο τι τῶν ἀθυρμάτων, δεινοπαθεῖ καὶ δυσχεραίνει." Seager. Mss.]

Σεισίχθων, et Σεισάχθεια, et Σεισοπυγὶς, ac Σεισοῦρα, vel Σείσουρα, ut alii, [* Σείουρος, Athen. 287.]: e quibus σεισάχθεια quidem habes supra, T. 1. col. 616. At σεισοπυγὶς et σεισοῦρα, T. 2. col. 1541. ["Toup. in Schol. Theocr. 211. 214. Munck. ad Anton. Lib. 62. Verh. * Σεισιπύγη, Bast Lettre 30." Schæf. Mss.] De σεισίχθων autem dicendum erit in Χθών.

Ἀνασείω, Concutio, Quatio: ἐκτινάσσω, Suidas. Hesiod. (Ἀ. 344.) Αἰγίδ' ἀνασσείσασα. Hinc et Meretrices ἀνασεισίφαλλοι appellatæ, obscœno epitheto. || Persuadeo, ἀναπείθω, Suid. Hes. E quibus ille exp. etiam πρὸς μάχην ἐρεθίζω, Ad pugnam incito s. irrito. Apud Lucam (23, 5.) Ἀνασείει τὸν λαὸν, pro Concitat ad seditionem, ut quidam exp. Sic et ap. Marc. [Valck. Schol. in N. T. 1, 217. 515. 516.] || Item ἀνασείσας ait a Dem. (784.) capi pro ἀπειλησάμενος, Minitatus. Sic et ab J. Poll. ponitur ἀνασείειν cum ἀπειλεῖν et ἀνατείνεσθαι. ["Porson. Or. 605. Musgr. Hel. 1380. Wakef. S. Cr. 4, 32. Huschk. Anal. 246. ad Diod. S. 1, 615. Ruhnk. Ep. Cr. 22. ad Charit. 204. Heringa Obss. 185. Ilgen. ad Hymn. 328. Brunck. Or. 612. et p. 219. Incito, Diod. S. 2, 208. 264. ad 530. 632.: ἱστία, Boiss. Philostr. 624." Schæf. Mss. Ἀνασσείασκε, Hom. H. 1, 403.] "Ἀνασεισμὸς, Succussio s. Succussus, Exagitatio, Quassatio," ["Dionys. H. 2, 1181." Schæf. Mss. * "Ἀνάσεισμα, Dionys. H. Epit. 14, 15. Καὶ τὰ διὰ κενῆς ἀνασείσματα τῶν ὅπλων. "Ἀνασειστὴς, Wolf. Anecd. Gr. 3, 105." Kall. Mss. * Ἀνασειστὴρ, unde * Ἀνασειστήριος, e quo per contr. * "Ἀνασείστρια, Concitatrix, Georg. Alexandr. 207. Ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας τὰ ἐξ ἁρπαγῆς χρήματα κεκτημέναι, * ταραξάντριαι καὶ ἀνασείστριαι." Seager. Mss. "Mulieres ταραξαίδριαι (sic) καὶ ἀνασείστριαι, ap. Pallad. V. Chrys. p. 35." Boiss. Mss.] Ἐπανασείω, Concutio vibrando adversus aliquem. At pass. partic. ἐπανασεισθεὶς invenitur expositum simpliciter etiam Vibratus, in VV. LL. Ibid. est verbale NOM. Ἐπα-

νάσεισις, Concussio. Item ἐπανάσεισις ὅπλων, e Thuc. (4, 126.) pro Crepitatione armorum. At vero quod in Iisd. legitur, sc. ἐπανασείω, Tracto, Apparo, nullam verisimilitudinem habet. [" Dionys. H. 4, 2171." Schæf. Mss. Hippocr. 915. Ἐπανασεισθὲν τὸ ἔμβρυον.] Προεπανασείω, q. d. Ante concutio vibrando etc. Ab hujus autem passiva voce est προεπανεσείσθη ap. Thuc. 5, (17.) p. 170. meæ Edit., quod Schol. exp. * προηπειλήθη. [* Προανασείω, Prius concutio, Diod. S. 5. p. 212, 35. Plut. Caio Graccho 4. * Προσανασείω, Commoveo, Incendo, Polyb. 1, 69, 8. Hippocr. 782. Plut. Tiberio Graccho 21.]

Ἀποσείω, Excutio, Concutiendo a me repello. Aut etiam simpliciter, A me repello. Sæpe usurpatur signif. activa in voce passiva: ut ἀποσείομαι τὸ ἄχθος, Excutio onus. Et ap. Xen. K. Π. 7, (1, 18.) equus σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, Excutit Cyrum. Citatur item ex Aristoph. B. (346.) ἀποσείεσθαι λύπας. Greg. Naz. Σῆτας ἀποσειόμενα, καὶ κλέπτας οὐκ εὐφραίνοντα: Or. 1. c. Jul. Καὶ ὁ μὲν ἐπόνει, ἡ δὲ γῆ τὸ πονηθὲν ἀπεσείετο, καὶ ἀπηξίου δέχεσθαι τοὺς θεμελίους, de Juliano basilicas ædificante loquens. Lucian. (3, 316.) Ἀποσεισάμενος τοὺς ἑταίρους· ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ: Cum a me repulissem socios, Socios me retinentes eluctatus, Retinentium me sociorum manus eluctatus, Bud. || Ἀποσείομαι, pro Amolior et ablego, ap. Herodian.: sicut et ἀποσκευάζομαι. Apud Eund. pro De medio tollo, (4, 5, 13.) Μάρκος τὴν ὕβριν τοῦ Λουκίου οὐκ ἤνεγκεν, ἀλλ' ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. Accipitur autem ἀποσκευάζομαι in hac quoque signif. || Ἀποσεσεισμένος pro ἀποσειόμενος, ex Herod. affertur, (4, 154.) Ἀποσεσεισμένος τὴν ἐξόρκωσιν: (203.) Ἀποσεσεισμένος λόγιόν τι. [" Jacobs. Anth. 6, 313. 8, 123. ad Herod. 701. De abortu, ad Timæi Lex. 107. De equo sessorem excutiente, Toup. ad Longin. 329. Med., Kuster. V. M. 71. Villoison. ad Long. 165." Schæf. Mss. Ἀποσέσειχε τοὺς ὅρμους, Bekk. Anecd. 1, 205.] Ἀπόσεισις, ἡ, Excussio. || Nomen cujusdam Impudicæ saltationis, J. Poll. 4, c. 14. Βακτριασμὸς δὲ καὶ ἀπόκινος καὶ ἀπόσεισις, ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων ἐν τῇ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ, καὶ στρόβιλος. [* Ἀπόσειστος, unde * Εὐαπόσειστος, adv. * Εὐαποσείστως, Ita ut facile excuti possit, Plut. 10, 289.]

Διασείω, Concutio, Vehementer concutio, [Valck. Schol. in Luc. 3, 14.] Interdum metaphorice, ut ap. Lucian. (1, 675.) Καὶ ὅλον σε διασείων ταῖς ἐλπίσι, ubi Bud. vertit Labefactans. Idem affert διασείω pro Concutio, i. e. Terreo auctoritate, e Pand. Esse etiam ait, Vexo et per magistratus licentiam exhaurio, redimendis criminibus et litibus obnoxios, i. e. ὑπευθύνους. Quinetiam verbo δωροδοκῶ exp. hoc διασείω: subjungitque verbale NOM. Διασεισμὸς, expositum itidem δωροδοκία. Huc certe pertinet Gallica vox Concussion, s. potius in plurali Concussions, de magistratu dicta. [" Διασείω, Thom. M. 553. Wakef. S. Cr. 4, 47. Maii Obss. 2, 75. Diod. S. 2, 185. Kuster. Aristoph. 106. Heyn. Hom. 7, 160. ad Apollod. 1148. Valck. Phœn. p. 409." Schæf. Mss. Διεσείσθη ὥσπερ οἱ κάτοχοι, Heliod. 333. Cor. Διασεισμὸς, Schol. Aristoph. Ἱππ. 1079. * Διάσεισις, Paul. Ægin. p. 196, 53. Cocchii Chirurgi vett. 152. * Διάσειστος, Agitabilis, Æschin. 9. ἀστράγαλος. Vide Taylor., Reisk. et Schol. * Ἀδιάσειστος, Gl. Inconcussus. * Εὐδιάσειστος, Facile refutandus, i. q. * εὐπαράκρουστος, Apoll. Dysc. 386. Bekk. Schol. Lucian. Apol. de Merced. Cond. c. 11. " Schol. Il. E. 226. Etym. M. ap. Heyn. ad Il. Σ. 576. p. 555. Leon. Diac. p. 207. Hes. v. Ῥαδινόν." Boiss. Mss. * Ἀποδιασείω, Phan. 105. * Συνδιασείω, Gl. Concutio.]

" Ἐκσείω, Excutio, Quassando emoveo, expello," [" Diod. S. 2, 307. ad Lucian. 1, 411. ad Herod. 310." Schæf. Mss.]

" Ἐνσείω, Incutio, Infligo. Hes. ἐνσείσεις exp. " διασείσεις." [" Wakef. Trach. 1087. Heyn. Hom. 8, 379. ad Diod. S. 1, 572. 689. 698. Dionys. H. 2, 932. Schmied. ad Plut. Alex. p. 21. 145. Gell. N. A. 1, 2." Schæf. Mss. Soph. Trach. 1089. Philetas Athenæi 487. Ἐνσεσεισμένη, Bekkeri Phrynichus p. 39. Ἐνσείσθητι, Concute te, Arrian. Epict. 3, 14.

A * Προσενσείω, Plut. Eum. 6.]

Ἐπισείω, Incutio, Concutiendo s. Quatiendo s. Quassando vibro; simpliciter Vibro. Apud Herodian. (2, 13, 8.) ἐπισείειν τὰ δόρατα Polit. vertit Intendere. Sic ἐπισείειν τὴν αἰγίδα: et passive, Ἐπεσείετο ἡ αἰγὶς, ap. Lucian. (1, 105.) Metaphorice quoque usurpatur: ut, Ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, quod ex Josepho affert Suidas, non addito tamen ejus nomine, exponens, ἐπινεγκεῖν. Affert vero et, Ἅπαντα τρόπον ἀπάτης ἐπισείσας, pro ἐπαγαγών. At de ἐπισειούσης pro ἐπικελευομένης consule Hes. In VV. LL. e Plut. Οὐ Πέρσας ἐπισείων, pro Non dicens Persas esse formidandos, Non prætendens Persas, et in medium afferens. At ego malim, Non incutiens illis Persas, pro Non incutiens illis terrorem a Persis, vel Non objiciens illis terrorem a Persis; aut Persas pro terriculamento illis proponens. Hes. quidem certe ἐπισείειν exp. ἐκφοβεῖν, addens et ἀνατείνεσθαι: sed hic nequaquam commode ἐπισείσας exposueris ἐκφοβήσας. [" Huschk. Anal. 176. Thom. M. 545. B Jacobs. Anth. 9, 376. 12, 33. ad Diod. S. 1, 618. Porson. Or. 605. Brunck. Soph. 3, 511. ad Eur. Or. 612. et p. 219. Heyn. Hom. 4, 589. 7, 47. Ruhnk. Ep. Cr. 34. Wyttenb. Ep. Cr. 23. ad Lucian. 1, 411. Alciphr. 448.: κεφαλὴν, Achill. Tat. p. 25.: τὴν χεῖρα, ad Lucian. 1, 872." Schæf. Mss.] ITEM Ἐπισείων, pro Una e partibus puppis, VV. LL. ex J. Poll. [1, 90. Cf. Παράσειον. I. q. μακροπώγων, Barbam promittens, Eid. 4, 143.] " Ἐπίσειον, τὸ, vel " Ἐπίσιον, ut ap. Etym. et Suid., Pubes, ἥβη, ἐφή- " βαιον. J. Poll. Αὕτη δὲ ἡ τρίχωσις, ἥβη τε καὶ ἐπί- " σειον: nam ἐφήβαιον Medicorum duntaxat esse " ait." " Ἐπείσιον, Aqualiculus, Ima ventris pars in " pudendum desinens, Lycophr. (1385.) Ὅταν κόρη " κασσωρὶς εἰς ἐπείσιον Χλεύην ὑλακτήσασα, quod " Schol. exp. τύπτουσα τὸ αἰδοῖον." [Ἐπίσειον, s. Ἐπίσιον, Aristot. H. A. 1, 13. Ἐπίσειον, Rufus p. 51. Ἐπείσιον, 32. " Ἐπίσειον, Ἐπίσιον, Ἐπείσιον, ad Mœr. 141." Schæf. Mss. " Ἐπίσεισις, C Heyn. Hom. 7, 47." Schæf. Mss.] AT Ἐπίσειστος, Personæ cujusdam Scenicæ nomen, ex J. Poll. [4, 146. 147. 149. 150. i. e. cui ἐπισείονται αἱ τρίχες, Ventilantur crines. Lucian. 6. p. 331. ἐ. κόμη.]

Κατασείω, Decutio: τὸν καρπὸν, Decutere fructum ex arbore. Exp. præterea Bud. Deturbo, Everto. Itidemque pass. Κατασείομαι, Decutior, Deturbor, Evertor, e Greg. Naz. Metaphorice autem pro Deturbare s. Prosternere multis poculis, i. e. Efficere ut aliquis præ ebrietate in terram prolabatur, pedibus officium suum non facientibus. Quæ signif. ex Athen. affertur, (431.) Κατασείειν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις ὑποπιπτόντων τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. Hæc autem subjungit Athen. ad explicationem hujus loci Menandri in Adelphis, Ὀκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα Κυάθους, ἕως κατέσεισε φιλοτιμούμενος. Verum si h. l. mendo caret, videtur κατέσεισε neutraliter potius accipi. Quinetiam quod ipse Athen. scribit, dici solitum κατασείειν ἐπὶ τῶν ὑποπιπτόντων, eodem ten- D dere videtur. Unum est quod contra pro activa signif. facere videri possit: sc. quod scribit, ductam esse metaph. ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. [Philemon Athenæi 484. ἡ Ῥόδη Κυμβίον ἀκράτου κατασέσειχ' ὑμῖν ἄνω.] || Interdum etiam pro Concutio, Quasso. Philo V. M. 1. Λαβὼν τὴν βακτηρίαν, καὶ κατασείσας μάλα ἐπιδεικτικῶς, Scipionem quassando ostentans, Bud. Item Concutio, Terreo, ap. Greg. Naz. || Κατασείειν etiam dicitur Deus, sicut σείειν, Terram quatere: cum sc. immittit terræ motum. Est autem Budæi hæc interpr.: ap. Synes. Sed potest fortassis et aliter exponi apud illum, cum ita scribat, Ὃ πάλαι μὲν ἦν φρούριον ἐρυμνότατον· κατασείσαντος δὲ τοῦ θεοῦ, γέγονεν ἐκλελειμμένον: Cum Deus illud concussisset, quassasset, tremefecisset. Eod. alioqui sensus redit, cum terræ motus concutere soleat et quassare s. tremefacere. || Κατασείειν, Silentium indicere, non voce, sed manu, vel aliud significare, Bud. e Xen. K. Π. 5, (4, 2.) Οἱ δὲ * προεφευνηταὶ ὡς εἶδον ταῦτα, αὐτοί τε ἐδίωκον καὶ τῷ Γαδάτᾳ κατέ-

σειων, Signum dederunt. Synes. Ep. ad Evopt. Ἤδη δὲ ὑποφαινομένης ἡμέρας κατασείει τις ἄνθρωπος χωρικῶς ἐσταλμένος, καὶ δείκνυσι τῇ χειρὶ τόπους ὑπόπτους. Pleno autem sermone locutus est Lucas Act. 19, (33.) Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα, ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ. Alibi (12, 17.) Κατασείσας δὲ τῇ χειρὶ σιγᾷν. Hæc ille. Sed sciendum est Lucam duobus in ll. dixisse κατασείειν τῇ χειρὶ, non addito hoc infin. σιγᾷν. [Cf. Valck. Schol. in N. T. 1, 491.] Redditurque non solum Manu silentium indicere, sed etiam Manu silentium facere, postulare. Quod autem attinet ad originem hujus generis loquendi, existimo, illud κατασείειν τὴν χεῖρα, esse id, unde manarit hæc signif. verbi κατασείειν: quod sc. moris esset, quassando manum certo quodam modo, silentium indicere. Deinde omisso accus. dici cœpisse κατασείειν. Postremo, non amplius respiciendo ad primam hujus formulæ loquendi originem, dictum fuisse etiam κατασείειν τῇ χειρί. Sed cur potius, dicet aliquis, verbo κατασείειν datus hic usus fuit quam alii composito? Fortasse ad indicandam manus quassationem, quæ fieret deorsum. Verum ista ego tanquam conjecturas affero: tantisper dum aliquis, quæ rationi magis consentanea videri possint, in medium proferat. [" Ad Charit. 613. Huschk. Anal. 177. Boiss. Philostr. 598. Valck. Phœn. p. 409." Schæf. Mss. Heliod. 9. p. 417. 10. p. 464.] " Κατασεσασμένα positum pro κατασεσεισμένα affert " Hes." [* Κατασεισμὸς, Aët. p. 119, 18. * Κατάσεισις, Hippocr. 875. Ἡ κατὰ τῆς κλίμακος κ. " Const. Porph. de Imag. Edess. 88." Boiss. Mss. * Κατάσειστος, unde] Ἀκατάσειστος, ὁ, ἡ, Qui decuti non potest, s. deturbari, aut everti, Inconcussus, Firmus. [* " Ἀκατασείστως, Firme, Cyr. Alex. Glaph. 1. p. 86. " Mendham. Mss. " Dionys. Areop. 26." Kall. Mss. * " Εὐκατάσειστος, Instabilis, Cyr. Alex. Hom. 12. p. 142." Mendham. Mss. Eust. Il. 955, 26. Od. p. 1433, 40. * " Ἐγκατασείω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 140." Boiss. Mss.] Ἐπικατασείω, q. d. Superdecutio, Superdeturbo, Superprosterno: Ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, Super se prostravit, deturbavit: ἐπικατέβαλεν, ut exp. Suid., ap. quem habes totum Josephi locum, unde sumta sunt hæc verba. [* " Συγκατασείω, Const. Manass. Chron. p. 98." Boiss. Mss.]

Παρασείω, Utrimque quatio, Obquatio, Bud. e Gaza: addens, usurpari ab Aristot. Probl. de currente et manus utrimque jactante, aëremque everberante. In VV. LL. παρασείω, Ad latus quatio atque agito: ut qui currit, demissas manus admotasque lateribus agitat. Aristot. Καὶ οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας, Et qui currunt, celerius currunt, cum demissas utrimque manus agitant. Sic autem Plautus dixit, Fugere demissis manibus. Sed hunc accus. χεῖρας omittit alibi Aristot., ut in Probl. sect. 5. cum scribit, Ὁ δὲ θᾶττον θεῖ παρασείων ἢ μὴ παρασείων. Paulo ante, Καὶ ὁ θέων παρασείων, πρὸς τὰς χεῖρας. Nam hic πρὸς τὰς χεῖρας non jungitur cum παρασείων, sed cum ἀπερείδεται, quod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ est repetendum: ideoque debet interpungi post παράσείων. Hæc enim præcedunt, Οὐ γὰρ ἀπερείδεται πρὸς οὐδὲν, ὥσπερ ὁ βάλλων, πρὸς τὸ ἐν χειρὶ βέλος· ὁμοίως δὲ τούτου καὶ ὁ πένταθλος, πρὸς τοὺς ἁλτῆρας· καὶ ὁ θέων κ. τ. λ. Ceterum ut a Plauto dicitur Fugere demissis manibus, sic ab Aristot. dicitur aliquis φεύγειν παρασείσας, exprimendo gestum effusi cursus et concitati, s. effusæ fugæ, 4 de Mor. ad Nic. Οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παρασείσαντι. [Theophr. Eth. Char. 3, 3. " p. 176. Cor., ad Diod. S. 1, 625." Schæf. Mss. Athen. 244. * Παράσεισμα, Hippocr. de Diæta 2, 11. p. 363. * Παράσειστος, unde * " Ἀπαράσειστος, J. Poll. 6, 124." Kall. Mss. * Παράσειον, τὸ, s. * Παράσιον, Supparum, Lucian. Navig. 5. Καὶ τοῦ ἱστίου τὸ π. πυραυγὲς, Athen. 206. Ἱστὸς βύσσινον ἔχων ἱστίον, ἁλουργεῖ π. κεκοσμημένον, ubi vulgo παρασείρῳ. Cf. Ἐπίσειον.]

" Περισείω, Circumcirca quatio s. quasso, Concu" tio," [" Antiphon 714. Ὀνειδός τε αὐτῷ τε ἐμοὶ περιέσεισαν καὶ τοῖς ἐμοῖς προσήκουσιν εἰς τὸν βίον ἅπαντα. ' Imo vero περιστήσειν.' Reisk. in Nott. ' Nisi leg. περιέστησαν.' Idem in Ind." Seager. Mss. " Poëtice Περισσείω, ad Il. X. 402. Heyn. Hom. 7, 689. 8, 304. 340." Schæf. Mss.]

" Προσείω, Ante concutio. Vide et Hes." [" Casaub. ad Athen. 58. Wyttenb. Ep. Cr. p. 23. Toup. Opusc. 1, 412. Heind. ad Plat. Phædr. 200. Προσείω, * Προσσείω, Ruhnk. ad Timæi Lex. 137. Gronov. ad Ælian. H. A. 984. (1, 29.)" Schæf. Mss. " Eur. Bacch. 928. Ἔνδον προσείων αὐτὸν ἀνασείων τ' ἐγὼ Καὶ βακχιάζων, ἐξ ἕδρας μεθώρμισα." Seager. Mss. Thuc. 6, 86. φόβον.]

Συσσείω, Simul quatio, concutio, VV. LL. e Greg. Naz. [Athen. 693. Συνέσεισέ μ' ἐκποθεῖσα φιάλη παντελῶς.] Συσσεισμὸς, e Greg. Naz. Concussio, Terræ motus, e Mosell. interpretatione, Suidæ λαῖλαψ, συστροφὴ ἀνέμου. Cum qua exp. convenit συσσεισμός: quod Bud. affert pro Turbine ex 4 Reg. 2, (1.) ubi agitur de raptu Heliæ in turbine. [Schleusn. Lex. V. T.]

Ὑποσείω, Succutio, Latenter excutio, VV. LL. [" Ad Timæi Lex. 138. ad Il. Ξ. 285." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 13.] Ὑποσεισμὸς, ὁ, Succussio, Succussus. AT Ὑπόσεισμα, Plin. (12, 14.) Micæ concussu elisæ, Manna thuris. Vide Hermol. in Coroll. Diosc. Gal. Meth. Med. 13. p. 175. Basil. λιβανωτοῦ.]

" Σειεὺς, Patella in qua frigitur aliquid, Sartago, " φρυγεὺς s. φρύγετρον. Dicitur et Σείσων. VV. LL. " ex J. Poll." [7, 181. 10, 100. 122.]

ΣΕΩ, σῶ, thema est e quo Eust. derivat VERBUM Σεύω: quod σέω alioqui, aut σῶ, usitatum esse vix crediderim. E σῶ autem derivat et Σαίνω, necnon Σήθω, ut docebo infra. Vult porro σέω sonare i. q. ὁρμῶ: hinc derivans σόος, non solum quod habetur in compositione, ut in nomine δορυσσόος, sed etiam quod seorsim ponitur, ut in hoc versu, Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Ait enim σόον esse τὸν τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ἔχοντα. Addit vero et aliud THEMA Σόω: cujus imperativum (sed intellige e cujus passiva voce) ait ESSE Σούσθω, ap. Soph. (Aj. 1414.) factum per contr. e σοέσθω. Atque hinc esse et illud DORICUM Ἀπέσσουα, quod legitur in loco illo, Ἔρρει τὰ καλὰ, Μίνδαρος ἀπέσσουα, i. e. ἀφώρμησεν, ἀπῆλθε, τέθνηκε. Habentur autem hæc verba cum alibi, tum ap. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 15.) p. 252. meæ Ed., suntque epistolii Laconici major pars; sequitur enim duntaxat, πεινῶντι τὤνδρες· ἀπορέομες τί χρὴ δρᾷν. Verum ibi legitur ἀπέσσυται. Eust. tamen et alibi hujus loci mentionem faciens, itidem legit, itidemque exponit. Sed vult, ad formationem hujus ἀπέσσουα, esse prius FACTUM Σούω e Σόω: loquens enim de illo Σόω, subjungit, Ὅπερ εἰκὸς, γενόμενον Σούω, προσλήψει τοῦ υ, σχεῖν ῥῆμα ἐκ κινήσεως Λακωνικὸν, τὸ Ἀπέσσουα. [Ἀπόσυμι, s. Ἀποσύω, aor. 2. ἀπεσσύην, ης, η, Laconice Ἀπόσουμι, ἀπεσσούαν, ας, α. Bekk. Anecd. 422. Ἀπέσσυα, ἐξέλιπεν. " Ad Diod. S. 1, 582." Schæf. Mss.] Ut autem ad illud Σέω revertar, vult etiam VERB. Σείω esse ex eo factum: sicut σαίνω et σήθω, ITEM Σύω, quod est ὁρμῶ. Sed malim e Σῶ prius derivare Σεύω, deinde Σύω e Σεύω. De Σείω autem vix posse certo statui videtur, sitne a Σέω, assumto ι, an contra Σέω sit ab hoc Σείω, eliso illo ι. Cujus tamen Σέω exemplum nullum affertur; atque adeo in usu esse, non facile crediderim: sed ad aliorum saltem formationem deducit. [" Σέω, Valck. Adoniaz. p. 265. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96." Schæf. Mss.]

ΣΕΥΩ, Cieo, Agito, Concito, Persequor, Incesso, Fugo, Il. Z. (133.) Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσσήϊον, ubi Eust. exp. ἐκίνει, ἐδίωκε. At in Od. Ξ. (35.) Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλῃ Πυκνῇσι λιθάδεσσιν, quidam σεῦεν interpr. Pepulit; sed rectius, Fugavit. Quinetiam pass. vox Σεύομαι activam interdum signif. habet, ut Il. Γ. (26.) εἴπερ ἂν αὐτὸν Σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ, Si eum insequantur, agitent. Ponitur alioqui Σεύομαι pro Incitate feror, s. cum impetu, Prorumpo, Ruo: Il. B. (808.) ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο, ubi exp. ὥρμων. Sed (Od. Ξ. 455.) ἐπὶ κοίτην ἐσσεύοντο exp. simpliciter Ibant.

Apud Apoll. Rh. σεύατο cum infin. 2, (540.) Σεύατ' ἴμεν πόντονδε, ubi exp. itidem ὥρμησε, q. d. Cepit impetum eundi. Sed in VV. LL. simpliciter Cœpit ire: [4, 849. Σεύατ' ἴμεν λαιψηρὰ δι' ὕδατα.] Esse autem putatur σεύατο positum pro ἐσεύσατο: ut sc. aor. 1 persona prima SIT Σευάμην pro ἐσευσάμην. Itidemque activæ vocis AOR. 1. Ἔσευα fuerit pro ἔσευσα. [" Σεύω, Casaub. ad Athen. 82. Valck. Adoniaz. p. 265. ad Mœr. 341. Jacobs. Anth. 6, 284. 9, 266. Heyn. Hom. 4, 405. 455. 6, 392. 605. 7, 53. 117. 359. 777. 8, 38. 82. 395. Σεύομαι, ad Charit. 756. Wakef. Eum. 137. Jacobs. Anim. 53." Schæf. Mss.]

[Ἀποσεύω, poëtice Ἀποσσεύω, Anal. 3, 51. Nicander Θ. 77. Θηρί ἀποσσεύει τε καὶ ἀντιόωντα διώκει. Vide Ἀποσύω.]

Ἐπισεύω, Cieo adversus aliquem, s. concito, Impello, Od. E. (421.) Ἠέ τι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων Ἐξ ἁλός, ubi tamen exp. simpliciter Immittat, sicut et alibi. At vero Od. Ξ. (399.) Δμῶας ἐπισσεύσας, redditur Hortatus: item alio particip. præs. temp. Incitans. At pass. Ἐπισεύομαι, pro Concitatus eo, s. Concitate, aut Incitate, s. Cum incitatione, s. festinatione, Feror cum impetu, " Cum " impetu feror post, Cum impetu et accelerato " gradu insequor," Ruo, Prorumpo, " Accurro, Il. B. " (86.) ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί." Od. N. (19.) Νῆας ἐπεσσεύοντο, Contendebant ad naves. Active autem ap. Apoll. Rh. 1, (805.) ἐπεσσεύοντο γυναῖκας, quod exp. ἑπόμενοι ἐσόβουν. Et ἐπεσσεύοντο πορείην e Nonno in VV. LL. Iter accelerabant. Geminatur autem σ propter metrum. " Significat etiam interdum Fe- " ror supra." [" Jacobs. Anth. 8, 130. Heyn. Hom. 4, 223. 6, 298. 343. 8, 82. Ruhnk. Ep. Cr. 93. Musgr. ad Eurip. p. 217." Schæf. Mss.]

" Μετασσεύεσθαι, Cum impetu insequi, μετά τινα " ὁρμᾷν, ἀκολουθοῦντα αὐτῷ, i. e. μεταδιώκειν, Eust." [Il. Z. 296. πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.]

[* Παρασεύω, unde Παρέσσευα, Hesychio παρώρμησα. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ὑποσεύομαι, Irruo. Ex Hesiodo (Ἀ. 373.) Τῶνδ' ὑποσευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθὼν, Irruentium pedibus strepebat tellus. Ita quidem VV. LL., sed ego plane mihi persuadeo leg. esse ὑπὸ σευομένων: ut sit ὑπὸ ποσὶ σευομένων. Conjunctim certe scribendo, si locus hanc scripturam admitteret, quærenda potius esset alia quæpiam interpr., quæ vim præpositionis in hoc comp. exprimeret.

¶ Σύω autem ab illo Σεύω deducit Eust., ut paulo ante docui. Cujus tamen σύω nullum exemplum invenio; (nam IMPER. Σύθι, quod Hes. exp. ἐλθὲ, est potius tanquam a Σῦμι;) sed nec pass. thematis Σύομαι. At tertia sing. persona imperf. PRÆT. Σύετο affertur, sine Auctoris tamen nomine, et exp. Concitabatur. Verum hoc σύετο quidam esse volunt pro ἐσεύετο. Itidemque alia quædam tempora deducunt a σεύομαι, per elisionem literæ ε. E quibus est AOR. 1. Ἐσύθην, (nam secundum illos est pro ἐσεύθην,) i. e. Prorupi, Cum impetu ivi, Rui, Prorui. Item simpliciter pro Exii, e Soph. (Aj. 294.) ὁ δ' ἐσσύθη μόνος, geminatur autem σ metri causa. Tertia PL. per sync. Σύθεν, in VV. LL. Impetum fecerunt. Item PART. Συθεὶς, Digressus, Excitus, in Iisdem, e Soph. συθεὶς ἐξ ἕδρας. Sed magis usitatum est partic. Ἐσσύμενος, factum e PRÆT. Ἔσσυμαι, quod per hyperthesin dici pro σέσυμαι traditur. Hesiod. (Ἀ. 458.) Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ, in Herculem irruit. Hes. ἔσσυτο, ὥρμησεν, ἔθανεν: ἔσσυντο, ὥρμων, ἐπορεύοντο. Sic ἔσσυμαι, Il. N. (79.) νέρθε δὲ ποσσὶν Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι, Schol. ὥρμηκα: sed addit etiam ἐσπούδακα: sicut sc. adv. ἐσσυμένως exp. cum aliis modis, tum σπουδαίως. PARTIC. Ἐσσύμενος (ita enim legitur passim ap. Hom.) signif. Incitatus, et Tendens (aliquo) cum ardore quodam et velut impetu: ut ἐσσύμενος ἐκεῖσε: quod tamen in VV. LL. exp. simpliciter Illuc ire contendens. Alicubi certe videtur posse reddi Incitatus celeritate et studio, ut loquitur alicubi Cæsar. Redditur alioqui et Properans: ut Od. O. (73.) ἐσσύμενον κατερύκει. At Schol. προθυμούμενον hic exp. Ut autem in altero illo l. junctum

A videmus cum ἐκεῖσε, sic et cum gen. ὁδοῖο junctum reperiri sciendum est, Od. Δ. (733.) Τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο, ubi crediderim commode reddi posse Incitatus cupiditate: ut possit apte cohærere gen. Viæ: [Il. N. 315. πολέμοιο.] Illud autem ADV. Ἐσσυμένως sonat Incitate, Cum impetu, Magno studio, Magno cum ardore. Necnon Properanter, Celeriter. Il. O. (698.) ἐσσυμένως ἐμάχοντο. Et in Od. (Ξ. 346.) ἀποβάντες Ἐσσυμένως. [" Græv. Lectt. Hes. 613. Valck. Adoniaz. p. 266. Hesiod. Θ. 181. Heyn. Hom. 7, 119. Σύω, Valck. Adoniaz. p. 265. Wakef. Trach. 1199. Jacobs. Anim. 170. Anth. 12, 60. Heyn. Hom. 4, 65. Ἔσυτο, Musgr. Hel. 1144. Dionys. H. 1, 123. Ἔσσυτο, Σεύατο, Heyn. Hom. 6, 573. Ἐσσυμένος, 426. Jacobs. Anth. 8, 329. Σύμενος, Æsch. Eum. 1010. Ἐσύθην, Heyn. Hom. 5, 55. Lobeck. Aj. p. 300. Ἐσύθη, Eur. Hel. 1318. Συθεὶς, Porson. Hec. p. 66. Ed. 2. Heringa Obss. 123. Brunck. Œd. T. 445. Hec. 1069. Gesner. Ind. Orph., Valck. Adoniaz. p.

B 266. Συθεὶς, non ἐσσυθεὶς, Porson. Hec. 1073. Σῦμι, Valck. Adoniaz. p. 265. Σύθι, Musgr. Cycl. 568." Schæf. Mss.]

Sed a tertia sing. pers. præteriti sunt etiam quædam compp. Quorum est in ordine alphabetico PRIMUM Αὐτόσσυτος, ὁ, ἡ, ut ὄμβρος, VV. LL. e Nonno, Imber e se excitatus: [cf. Jo. 91. D. 45, 123. Æsch. Eum. 670. *Ἑτερόσσυτος, Nonn. D. 38, 244.] Θεόσσυτος, A deo impulsus, profectus, Divinus: φωνὴ, VV. LL. ex eod. Nonno: [cf. Jo. 79. 103. 180. Æsch. Pr. 116. Etym. M. 446, 12.] Κραιπνόσσυτος, ibid. ex Æsch. (Pr. 279.) Velociter concitatus; sed malim Celeritate incitatus: quod Latinius esse puto. Redditur etiam uno verbo Celer. [* Κραιπνοσσύτως, Schol. Æsch. l. c.] Λαβρόσσυτος, Impetu ruens, Cursu concitus, VV. LL. [Æsch. Pr. 602.] " Νεόσσυτα, νεωστὶ ὁρμῶντα, νεαρὰ, Hes." [* Ὁμόσσυτος, Nonn. D. 45, 217.] Παλίσσυτος, q. d. Ad retrogradum gressum incitatus. Sed redditur simpliciter Retrogradus, Retrocedens, Retrogrediens,

C Cessim iens. [" Ad Timæi Lex. 204. Brunck. Œd. T. 193. Παλίνσυτος, ad Timæi l. c." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 1206. 3, 112. 306. 373. 4, 24. 879. Nicander Θ. 571. Lycophr. 1461.] Παλισσυτέω, Retrogradus feror, Retrogredior, [Diod. S. 1. p. 19, 42.; 3. p. 110, 41. 124, 25.]

Extat et ADV. Σύδην ap. Hes., qui exp. ταχέως καὶ ὁρμητικῶς, Celeriter et inferendo se cum impetu, Erumpendo cum impetu. Nisi quis malit illud ADV. Ὁρμητικῶς reddere simpliciter Impetuose, Cum impetu. [Æsch. Pers. 480.] Hinc autem esse puto et comp. illud ADV. Πανσυδίῃ, sive, ut alii scribunt, ETIAM Πασσυδίῃ, quo usus est Homer. Il. (Λ. 708.) neque enim exp. duntaxat πανστρατιᾷ, Universo agmine, Omnibus copiis: sed et πάσῃ ὁρμῇ. Apud Thuc. vero LEGITUR Πασσυδεὶ initio l. 8. Μὴ οὕτω γε ἂν πασσυδεὶ διεφθάρθαι, Funditus interiisse, Omnino, παντελῶς. [" Theod. 5, 37." Mendham. Mss.] Sed alii SCR. Πανσυδεὶ, et quidem in hoc ipso l.: et exponentes itidem παντελῶς. Vide Eust., qui

D tradit Ælium Dionys. illud quoque Homericum Πανσυδίῃ isto adverbio παντελῶς exposuisse. " Πανσυδίῃ, " a quibusdam exp. παντελῶς, ab aliis πανστρατιᾷ, " sed rectius πάσῃ τῇ ὁρμῇ, Festinantissime. Il. B. " (12.) Θωρῆξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Παν- " συδίῃ." [" Jacobs. Anim. 60. Anth. 7, 142. Clark. ad Il. ll. cc. Wessel. ad Diod. S. 1, 10. ad Callim. 1. p. 176. Nicomachus Epigr. Brunck. Apoll. Rh. 92. 105. 170. Heyn. Hom. 4, 198. 201. 206. 6, 247. 249. Πανσυδίᾳ, Tzetz. Exeg. Il. 136, 8. * Πανσυδίην, Brunck. Apoll. Rh. p. 105. (3, 195.) Πανσυδὶ, ad Dionys. H. 1, 138. Πασσυδεὶ, Πασσυδὶ, Zeun. ad Xen. K. Π. 67. ad Dionys. H. 1, 138. 2, 933. 3, 1716. ad Diod. S. 2, 310. Πασσυδίῃ, Brunck. Apoll. Rh. 32. 92. 105. 170. ad Diod. S. 2, 30. Heyn. Hom. 4, 193. 201. 6, 247. 249. * Πασσυδίην, Brunck. Apoll. Rh. 105." Schæf. Mss. Var. lect. ad Arat. Phœn. 714. Cf. Ἀμφαδίῃ, Ἀμφαδίην. Vide Schn. Lex. Suppl. Πασσυδὶ, Philostr. p. 775. " Orig. c. Cels. 426-7. * Πασσύδην, Tzetz. ad Lyc. 818."

Kall. Mss. * Πασσυδιάζω, i. q. ἁλιάζω, Inscr. Cumana ap. Caylum T. 2. Pl. 56. "Koen. ad Greg. Cor. 277." Schæf. Mss.]

[* Ἀνασύομαι, unde ἀνέσσυτο, Il. Λ. 458. "Ἀνέσσυτο, ἀπέσσ. conf., Heyn. Hom. 6, 201." Schæf. Mss. Nonn. D. 42. p. 1104.] "Ἀνάσσυτος, Erot. "ap. Hippocr. (645.) exp. * ἀνόρμητος."

Ἀποσύομαι, Erumpo, Prosilio, Exilio. Hesiod. Θ. (859.) ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος, Exiliit a rege, s. Emicuit, VV. LL. Ex Eod. (183.). ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν, pro Eruperunt. Est autem ILLUD Ἀπέσσυθεν, pro ἀπεσσύθησαν. "Ἀποσύω, s. Ἀποσεύω, i. q. "ἀφορμῶ. Unde pass. ἀπέσσυτο; quod Suid. exp. "ἐξέλιπε. Potest tamen idem et ab ἀπόσυμαι deri"vari, et pro imperfecto haberi. Ita enim Suidas, "σεύω, τὸ ὁρμῶ, καὶ σύω, ἀφ' οὗ τὸ σῦμι, ἔνθεν τὸ "ἔσσυτο, καὶ ἀπέσσυτο καὶ ἀπόσσυτος. Inde et ἀπέσ"συθεν ap. Hesiodum, Bœotica syncope pro ἀπεσ"σύθησαν, Cum impetu eruperunt aut abiverunt." ["Bergler. ad Alciphr. 181. Ἀπεσσύμενος, Heyn. Hom. 4, 61. (Il. Δ. 527.)" Schæf. Mss.] "Ἀπασσύμενος, VV. LL. ex Hom. afferunt pro ἀπαλλασσόμε"νος, ἀπερχόμενος. Sed mendosissimum est, et pro eo "repouendum, ut puto, ἀπεσσύμενος." In Iisdem EST Ἀπόσσυτος e Nonno pro Excitus, Excitatus. At in Tusani Lex. Abscedens. [Nonn. Jo. 95. 204. Opp. Ἀ. 2, 560.] Ἀπόσυτος, παρὰ τὸ ἀποσεύεσθαι dicitur, "Is qui abit s. abiit, pro quo Poëtæ metri causa "geminato σ dicunt ἀπόσσυτος."

"Διασύομαι, Cum impetu pertranseo, Aut simpli"citer Pertranseo, s. Transeo. Apud Homerum "autem Il. B. (450.) Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο "λαὸν Ἀχαιῶν, redditur Percurrebat populum A"chivorum, et obibat. Ex Eod. (Il. K. 194.) af"fertur junctum genitivo, διέσσυτο τάφρον, pro Fos"sam trajecit. Διέσσυτο, Cum impetu pertransibat "s. pervadebat, Ruebat per, Il. B. (450.) διέσσυτο "λαὸν Ἀχαιῶν. Sic Il. O. (542.) Αἰχμὴ δὲ στέρ"νοιο διέσσυτο μαιμώωσα, Πρόσσω ἱεμένη:" [cf. E. 661.] "At Od. Δ. (37.) ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, "est Proruebat, Prorumpebat. Et alibi (Il. K. 194.) "διέσσυτο τάφρον. Thema est Διασεύομαι: unde et "διεσσεύετο ap. Hesychium, quod exp. διήρχετο." ["Διασύω, Wakef. Trach. 831. Heyn. Hom. 5, 55." Schæf. Mss. Nonn. D. 45, 48. Διεσσύμενος, Quint. Sm. 3, 641. 5, 372.]

Ἐκσύομαι, itidem pro Erumpo, unde ἐξεσύθην, ITEM Ἐξεσσύθην, geminato σ versus causa. Et plusquamperfecti tertia sing. PERS. Ἐξέσσυτο. Il. (Θ. 58.) ἐκ δ' ἔσσυτο λαός: ubi exp., etiam simpliciter Exibat: sicut Græca expositio est non solum ἐξώρμησεν, sed et ἐξήρχετο. Apud Hom. autem Od. M. (366.) Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, Eust. exp. ἐξεπήδησεν, et ᾤχετο. ["Musgr. ad Hec. 1082. ad Od. I. 438. Heyn. Hom. 5, 54." Schæf. Mss.]

Ἐπισύομαι, unde EST Ἐπέσσυμαι, Incitatus s. Concitus sum, Il. A. 173. Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, Si animus tibi hac cupiditate est incitatus. Ita enim reddiderim potius quam ut quidam, Si tuus animus est impulsus. Alii per præsens, Si te hæc cupiditas incessit, Si tibi fert animus. Hinc PARTIC. Ἐπεσσύμενος, Concitatus, Incitatus, Cupiditate incitatus. Vide et Hes. ["Ἐπισύομαι, Musgr. Hel. 1177. Wakef. Eum. 787. Huschk. Anal. 203. Porson. Phœn. 1081. Heyn. Hom. 4, 65. Ἐπεσσύμενος πεδίοιο, 6, 550." Schæf. Mss. * Ἐπεσσυμένως, Aret. 100. Τά τε παρεόντα ἐπεσσυμένως σύνεργα.] Hinc et NOM. Ἐπίσσυτος, quod VV. LL. exp. Impetuosus, et Ingruens, Incumbens: ἐπίσσυτος φρένας, ex Eur. (Hipp. 574.) Ingruens menti, Incumbens. Item, Mentem concutiens. Sed mihi constr. illa suspecta est. ["Wakef. Herc. F. 448. Eum. 928." Schæf. Mss.]

[* "Κατασύομαι, Heyn. Hom. 5, 55., 8, 189." Schæf. Mss. Κατέσσυτο, Il. Φ. 382. "Quint. Sm. 4, 276." Wakef. Mss. Nonn. D. 34. p. 852. * Κατάσσυτος, 21. p. 574.]

[* Μετασύομαι, Apoll. Rh. 4, 1270. Quint. Sm. 7, 141. Nicander Fr. 2. Il. Φ. 423.]

[* Παρασύομαι, Quint. Sm. 1, 297.: παρεσσυμένη, παραγινομένη, Hes.]

[* Προσσύομαι, Quint. Sm. 8, 166., * Ὑπερσύομαι, 2, 182.]

"Σέλλω, Cum impetu feror, Ruo, ὁρμῶ, Eust." [Il. Π. p. 1041. Σέλμενοι, Hesychio γενόμενοι. Vide Interprr.]

"Σινιάζω, Cribro: ET Σινιατήριον, Cribrum," [ap. Hes., "sed leg. * Σινιαστήριον, (e * Σινιαστήριος,) ut θυσιαστήριον." Schn. Lex. Suppl.] "Hes. "σινιάσαι exp. non solum * κοσκινεῦσαι, sed etiam "σεῖσαι." ["Verbum σινιάζω legitur Luc. 22, 31., ubi Christus ad Petrum: Ὁ Σατανᾶς ἐξῃτήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον. Beza vertit σινιάσαι, Ventilare. Vulgatus, Cribrare. Est omnino Cribrare. Patet ex. Hes., ap. quem: Σινιάσαι, σεῖσαι, κοσκινεῦσαι. Addit præterea, σινιατήριον et * σινίον esse κόσκινον. Suid. Σινιάσαι, σεῖσαι, * κοσκινῆσαι, θορυβῆσαι, ταράξαι, πειράσαι. Hic ergo propriam et metaphoricam signif. ponit. Hanc habes ap. Lucam, cujus verba etiam subjungit Suidas, et ait, per κόσκινον nihil aliud denotari, quam τὸν περίγειον κόσμον, ἡδονῶν καὶ ὀδυνῶν πεπληρωμένον· δι' ὧν, ὡς δι' ὀπῶν ἐκπίπτουσιν οἱ γεώδεις ἀπὸ τοῦ τροφίμου σίτου ἐπὶ τὸν ᾅδην. Eandem impropriam signif. ad c. 22. Lucæ etiam observat Chrysostomus Hom. 82. in Matth., ubi σινιάσαι explicat per θορυβῆσαι, ταράξαι καὶ πειράσαι, Perturbare, Turbare et tentare: et Theophyl. in c. 22. Lucæ, p. 516. per ταράξαι, βλάψαι, πειράσαι, Turbare, Lædere, Tentare. Ignatius in Ep. ad Smyrnæos, (p. 162.) Τοῦ ἐξαιτησαμένου σινιασθῆναι (al. σινιαθῆναι a * Σινιάω,) τὴν τῶν ἀποστόλων πίστιν, Qui postulavit cribrari Apostolorum fidem. Illustris est locus ap. Macar. Homil. 5. p. 73. 74. propterea diligentius observandus, quia Σινίον, quod tamen Lexica omittunt, aliquoties in eo occurrit: Οἱ τῆς γῆς οἰκήτορες, καὶ τὰ τέκνα τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐοίκασι σίτῳ βεβλημένῳ ἐν σινίῳ τῆς γῆς ταύτης, σινιαζόμενοι ἐν ἀστάτοις λογισμοῖς τοῦ κόσμου τούτου, καὶ σάλῳ ἀπαύστῳ τῶν γηΐνων πραγμάτων, ἐπιθυμιῶν, καὶ πολυπλόκων ἐννοιῶν ὑλικῶν, τὰς ψυχὰς κλυδωνίζοντος τοῦ σινιάζοντος Σατανᾶ διὰ τοῦ σινίου, τουτέστι, τῶν γηΐνων πραγμάτων, πᾶν τὸ ἁμαρτωλὸν γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀδὰμ ἐκπτώσεως παραβάντος τὴν ἐντολὴν, καὶ ὑπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς πονηρίας γεγονότος, λαβόντος αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, καὶ λοιπὸν ἀπαύστοις λογισμοῖς ἀπάτης καὶ κλόνου σινιάζοντος καὶ προσκρούοντος τῷ σινίῳ τῆς γῆς πάντας υἱοὺς τοῦ αἰῶνος τούτου· ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ σινίῳ ὁ σῖτος ὑπὸ σινιάζοντος προσκόπτει, καὶ ἐν αὐτῷ ἀστάτως σαλευόμενος στρέφεται· οὕτω διὰ τῶν γηΐνων πραγμάτων πάντας τοὺς ἀνθρώπους κατέχει ὁ τῆς πονηρίας ἄρχων καὶ δι' αὐτῶν σαλεύει καὶ κλονεῖ, καὶ σείει καὶ προσκόπτειν ποιεῖ διαλογισμοῖς ματαίοις, καὶ αἰσχραῖς ἐπιθυμίαις καὶ δεσμοῖς γηΐνοις καὶ κοσμικοῖς, ἀστάτως αἰχμαλωτίζων καὶ κλονῶν, καὶ δελεάζων πᾶν τὸ ἁμαρτωλὸν γένος τοῦ Ἀδάμ." Suicer. Thes. Eccl. Σινίασον, Gl. Cerne. "Ad Diod. S. 1, 497." Schæf. Mss. "Georg. Alexandr. Vit. Chrys. p. 229." Seager. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 89. Acta Junioris Bacchi p. 73. Ed. Combef., Vita S. Nili Jun. p. 22. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. N. T., Valck. Schol. in N. T. 1, 266. * Σινίασμα, Gl. ἡ ἀποκαθαρία τοῦ σίτου, Detrimentum, Recrementum, Retrimentum, Intertrimentum: male alibi Σινίασμα, Detrimentum. Palladius Hist. Laus. c. 39. p. 92. Τρεφέσθωσαν οἱ χοῖροι διὰ τὰ σινιάσματα. Σινιατήριον, * Σινίατρον, Syntipas Du Cang. p. 1373. Lobeck. Phryn. 131.]

[Σάω, contr.] "ΣΩ, Cribro, σήθω," ["Herod. 1, 200. σῶσι, i. q. σήθουσι." Schw. Mss. "Ad Mœr. 234. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96. Valck. ad Herod. 95." Schæf. Mss. Cf. Νάω pro νήθω.]

ΣΗΘΩ, σω, κα, Excutio cribro, Cerno, Cribro. Deducere autem et hoc σήθω Eustathium ab illo Σέω, docui jam antea. Bud. σήθειν exp. Cribro incernere, simpliciter Incernere et Succernere: addens, σῆσαι identidem ita usurpari in Hippiatr. opere. E quo affert et passivi verbi Σήθομαι part. Ἀριστολοχείας κεκομμένης καὶ σεσησμένης κοχλιάρια δύο ἐπίμεστα,

Succretæ. Affert vero et hæc verba, eorum Auctorem non nominans, Ἐν τῷ κοσκίνῳ καὶ αἰροπίνῳ οἱ πυροὶ σήθονται, ὑπὲρ τοῦ τὰς αἴρας διελθεῖν. Habetur autem illud PARTIC. Σεσησμένος in VV. LL. expositum Cribro excussus, Cribratus: e Diosc. Σεσησμένη τέφρα. [" Ad Mœr. 234. ad Theoph. Nonn. 1. p. 96. Valck. ad Herod. 95." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 151. * Σηστέον, Geop. 3, 7, 1. Diosc. 5, 103.] Σῆσις, ἡ, Cribratio, Succretio quæ fit cribro. In VV. LL. exp. Cribri agitatio, quassatio; et affertur e Suida, ἡ τοῦ κοσκίνου κίνησις: cum alioqui ap. eum legatur duntaxat ἡ τοῦ κοσκίνου. [* Σηστὸς, Athen. 591. vide Ἀποσήθειν. * Ἄσηστος, 115.] Σῆστρον, τὸ, Cribrum. Hes. tamen σῆστρα exp., non solum κόσκινα, sed etiam κύμβαλα. At ego non dubito quin in Cymbali signif. scr. sit potius σεῖστρον, ut et supra docui in Σείω, i. e. in ejus derivatis. [Hes. v. Ἐῤῥωπίζομεν.] Hic autem sibi locum vindicat et NOM. Σητάνειος, cum et ipsum a σήθω derivetur, vel Eust. teste. Cui certe merito assentietur quisquis ejus significationem intuebitur; appellatur enim σητάνειος ἄρτος, Panis e farina succreta, Bud. A quo exp. etiam Panis primarius: addente, ei opponi ap. Plut., eum panem qui DICITUR Αὐτόπυρος. In VV. Lexx. posterioribus, scriptum est Σητάνιος, exponiturque Annuus: quæ exp. sumta est ex Etym., ab alia origine profecta, ut infra post Σῖτος in Σιτάνιος docebo. Item Σητάνια κρόμμυα, Cepæ setanicæ, eadem afferunt e Theophr. H. Pl. 7, 4. [" Sed Σητάνεια μῆλα, ap. Theophr. H. Pl. 3, 12. sive Σητάνια, ap. Athen. 80. Setania mala, sunt Mespilorum genus majus." Schw. Mss.] Habent denique eadem VV. LL. et NOM. Σηταῖος, Cribratus; sed hoc absque testimonio nequaquam admiserim: quamvis et ap. Varin. legatur, Σηταῖον, σεσημμένον, et σηταῖον χωρίον: quod posterius duntaxat habetur ap. Suid., scribentem sc., Σηταῖον, ὄνομα χωρίου.

Ἀποσήθω ET Διασήθω. Verum Ἀποσήθειν in VV. LL. non exp. solum Cribrare, s. Cribro excutere, sed et Spoliare; cujus signif. exemplum desidero: [respicitur Athen. 591. Ἡρόδικος δὲ, ἐν ἕκτῳ Κωμῳδουμένων, τὴν μὲν Φρύνην παρὰ τοῖς ῥήτορσι, φησὶν, ὀνομαζομένην, Σηστὸν καλεῖσθαι, διὰ τὸ ἀποσήθειν καὶ ἀποδύειν τοὺς συνόντας αὐτῇ. Hippocr. 1. p. 339, 37. Lind.; male ἀποσήπεσθαι pro ἀποσήθεσθαι, ap. Corai. p. 42.] At Διασήθειν, Cribrare, Incernere, Diosc. 5, 26. ubi compositionem vini scillitici tradit, Κόψας αὐτῆς μνᾶν μίαν, καὶ διασήσας λεπτῷ κοσκίνῳ, Contundito minam ejus, et tenui cribro incernito, ut Ruellius vertit. Suid. autem διασήθειν exp. διαξύειν, ἀπαλείφειν, ταράττεσθαι. Quæ aliena sunt a signif. verbi σήθω. [* Ἐπισήθω, Joseph. A. J. 8, 7, 3. Aret. 75. * Καρασήθω, Geop. 12, 17, 1. Hippocr. 651. leg. καρασῆσαι, ubi Edd. καραστῆσαι.]

" Σαθρὸς, Marcidus, Flaccidus, Putris. Apud " Lucian., τεῖχος σαθρὸν, Murus putris et ruinosus: " non autem Murus vetustate jam collapsus, ut habent VV. LL. Dicitur etiam aliquis ὑπὸ τοῦ χρόνου " σαθρὸς, ab Eodem, Vietus. Vel, Marcidus annis, " magis ad verbum: ut Ovid. dixit Marcere ab " annis. E Plut. autem Galba affertur σαθροὶ de " iis, quibus animus jam est exulceratus: Τοὺς δὲ " φωρίσι διέφθειρεν, ἤδη σαθροὺς ὄντας καὶ δεομένους " προφάσεως. Interdum σαθρὸς reddi etiam potest " Debilis, Fragilis; item Futilis, Frivolus: ut σαθροὶ " λόγοι, Eur. (Hec. 1190.) pro Mendaciis. Sic ap. " Greg. Naz. Σαθρὰ δόγματα. Dem. (303.) dicit " natura esse σαθρὸν Quicquid contra æquum factum " sit. Legitur et σαθρὰ πράγματα ap. eum." [58. Ut a σήπω σαπρὸς, sic a σήθω σαθρὸς, Ad cribri modum rimosus. " Bibl. Crit. 1, 3. p. 43. Musgr. Hec. 1190. Steinbr. Mus. Tur. 1, 334. ad Lucian. 1, 481. Brunck. Œd. T. 290. Markl. Suppl. 1064. Jacobs. Anth. 8, 242. 12, 474. Kuster. Aristoph. 14. 56. 125. Quicquid vitiosum et male sanum est, Toup. ad Longin. 321. (§. 18.)" Schæf. Mss. " Mollis, Effeminatus, Stob. 371, 39." Wakef. Mss. " Σαθρὰ καὶ ἀσθενῆ, sc. κεφάλαια τῶν ἀντιδίκων, Argumenta adversariorum infirma, vilia, inania, Apsin. Art. Rhet. 712. Hes. Σαθρά· ἀσθενῆ, κεκλασμένα."

A Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἐπίσαθρος, Gl. Fragilis, " Jo. Climac. in meis ad Planud. Vers. Ovid. Met. Notis p. 357. Hes. v. Ἐπικηρόταται." Boiss. Mss. " Iren. 72. πνεύματα." Kall. Mss.] " Πο-" λύσαθρος, Multum σαθρὸς, h. e. Putris s. Marcidus," [Lucian. 3, 608.] " Ὑπόσαθρος, Subputris, E parte " σαθρὸς," [1, 363. 3, 383. " Nicet. Paphl. p. 17. in Martyrum Triadi edita a Combef. Paris. 1666." Boiss. Mss. * " Σαθρῶς, Aristot. Eth. Nicom. 10. * Σαθρότης, (Gl. Fragilitas,) Athan. 1, 101. 102." Kall. Mss. " Jo. Chrys. Laud. S. Eustathii init." Boiss. Mss. " Infirmitas, Fragilitas, Vitiositas, Chrys. Hom. 93. T. 5. p. 628, 8. Τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων τὴν φύσιν μετὰ ἀκριβείας καταμαθὼν, καὶ ἐπιγνοὺς αὐτῶν τὴν σαθρότητα, καὶ ὡς οὐδὲν ἔχει πιστὸν οὐδὲ βέβαιον." Seager. Mss.]

" Σαθρόω, Marcidum s. Flaccidum reddo, Debili-" to: pro qua signif. affertur ex Judic. 10, (8.) Pass. " autem Σαθροῦσθαι est Marcescere, Flaccescere, " Bud. ap. Chrys. Ep. ad Rom. c. 6. Οὐ γάρ ἐστιν " οὕτω σῶμα ὑπὸ χρόνων παραλελυμένον ἰδεῖν, ὡς " ψυχὴν ὑπὸ ἁμαρτημάτων πολλῶν σαθρουμένην καὶ " καταπίπτουσαν. Apud Eund. σαθροῦσθαι vertit " Conquassari, Concuti, Labascere: in Comm. in " Ep. ad Ephes. c. 5. (Serm. 17. T. 3. p. 849, 10.) " Σεσάθρωται ἡ οἰκοδομὴ, κέχηνεν ἡ ἁρμονία: de eccle-" siastico corpore loquens:" [" imo de ψυχῇ εὐτραπελευομένῃ." Seager. Mss. " Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. p. 118. Ed. Combef. σεσαθρωμένος ὅρπηξ." Boiss. Mss. " Toup. Opusc. 1, 407." Schæf. Mss. * Σάθρωμα, Labes, Theophylact. ad Ep. ad Hebr. 8, 7. p. 952. Ὥσπερ ἰδιωτικώτερον εἰώθαμεν λέγειν, οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ἡ οἰκία, ἀντὶ τοῦ, ἐλάττωμα ἔχει, (ἢ) σάθρωμα· οὕτω κ. τ. λ.]

" Σάθραξ, ακος, ὁ, Pediculus, φθεὶρ, Hes."

" Σὴς, τὸς, ὁ, Tinea, Vermiculus vestibus præsertim " noxius, Theophr. H. Pl. 1, 16. de polio, Τοῦτο δὲ καὶ " πρὸς τοὺς σῆτας ἐν τοῖς ἱματίοις ἀγαθόν. Vide et " locum qui allatus fuit e Chrys." [Schol. Hesiodi,] " T. 3. c. 1345." [" Apoll. Dysc. 98. Toup. Opusc. 1, 277. Valck. Anim. ad Ammon. 102. Thom. M. 791. Wakef. S. Cr. 4, 15. 5, 11. Jacobs. Anth. 6, 281. 8, 326. 9, 123. 177. 450. Brunck. Aristoph. 1, 53. (A. 730.)" Schæf. Mss.] " Σέες, " Tui: a σεὺς, nominat. inus. VV. LL." [" Male Tui pro Tineæ." Wolf. ad Thom. M. 790. Σέες Ἀττικοὶ, καὶ σέας, ἀπὸ τῆς σεὺς ἀχρήστου εὐθείας· ὥσπερ καὶ υἱέας, ἀπὸ τῆς υἱεύς. Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς Ἀπαίδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον, (p. 99.) Καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις· σῆτες δὲ καὶ σῆτας, Ἑλληνικὸν, ἀπὸ τῆς σὴς σητός. Phot. Σέες· οὐχὶ σῆτες· καὶ αἱ πτώσεις σέων· σῆσιν· σέας· οὕτως Ἀριστοφάνης. Σέων· σητῶν· οὕτως Ἕρμιππος. Aristoph. A. 729. Οἴκοι γάρ ἐστιν ἐριά μοι Μιλήσια, Ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα. " Mœris p. 339. et n., Kuster. Aristoph. 239. Jacobs. Anth. 9, 451." Schæf. Mss. Etym. M. 709, 52.]

" Σηρόδοκις, Papilio. Vide Hes." " Σητόκοπος, A " tineis pertusus, derosus: ut βυβλάρια σητόκοπα, A " tineis pertusa. At VV. LL. in Βυβλάριον, tradunt " Lascarin voluisse intelligi Papyrum pertusam instar " trabeæ quæ tundit glebas segetis et frumentorum. " Sed cum summa Lascaris doctrina notissima sit, " non bona fide ejus interpretationem referri cre-" dendum est." [" Jacobs. Anth. 9, 177." Schæf. Mss. Anal. 2, 320. * " Σητοτρόφος, Isidor. Pelus. 1, 127." Boiss. Mss.]

" Ἄσηπος, Suidæ ὁ μὴ ἔχων σκώληκας, Immunis a " vermibus. Quæ exp. si vera est, scr. est ἄσητος, a " σὴς, Vermis. Eandem tamen scripturam habet " vetus quoque et Ms. Cod."

[* Σητάω, unde Σητώμενα, Suidæ βιβρωσκόμενα.]

ΣΑΙΝΩ quoque ab eadem derivari origine docui ex Eust. paulo ante, sc. col. 758. Est autem Σαίνω, Caudam quatio, moveo: canum proprie et brutorum. Od. K. 216. Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ, Ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες Σαῖνον· Blandas movere per aëra caudas, ut Ovidium interpretari ostendam in Περισαίνω. Eust. ibi σαίνειν exp.

σείειν τὴν οὐρὰν, derivans a σῶ. Item cum dat. instrumentali, Od. Π. (302.) Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω, Cauda blanditus s. adulatus est. Sic Hesiod. Θ. 771. ἐς μὲν ἰόντας Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισι, Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖθις ἐᾷ πάλιν, de Cerbero, qui blanditur cauda intrantibus, allatrat autem exire volentes, eosque repellit. Sed et ipsæ caudæ dicuntur σαίνειν, Blandiri et adulari: ut ap. Athen. (277.) e Sophocle, Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει Σαίνουσιν οὐραίοισι, Blandientibus seseque motitantibus caudis. Metaphorice hominibus etiam tribuitur, s. affectionibus homini propriis. Demetr. Phaler. Πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κυνικοῦ λόγου σαίνοντι ἅμα ἔοικέτω ἢ δάκνοντι. Solent enim canes aut σαίνειν aut δάκνειν, vel saltem allatrare. Plut. in Colot. Ἀσπαζομένη καὶ σαίνουσα παροῦσαν ἢ μέλλουσαν, Abblandiens, ubi nota etiam accus.: ut ap. Lucian. (1, 234.) Σαίνουσί με, Abblandiuntur mihi in modum canum blande caudas moventium; vel, blandas caudas, ut Ovid. Met. 14. Qui magis improprie itidem cum accus. dicit, Σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, pro Blandum te præbes pollicenti, Promissum blande amplecteris. Greg. Naz. cum dat. etiam construxit, de dæmone loquens, Σαίνει μὲν τῷ Χριστῷ, τελευτᾷ δ' εἰς πονηρόν. Hes. σαίνει exp. non solum κολακεύει, θωπεύει, * προσηνεύεται: sed etiam κινεῖται, σαλεύεται, ταράττεται: ut idem sit cum σείεσθαι Quassari et concuti. Exp. tamen idem active quoque τινάσσει, i. e. Concutit, Quassat. Sic certe pass. Σαίνομαι pro Concutior s. Quassor et Turbor, accipitur a quibusdam ap. Paulum 1 Ep. ad Thess. 3, (3.) Τῷ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις, Ut nemo in his tribulationibus turbetur s. Nemo in oppressionibus istis commoveatur. Ubi Œcumen. quoque σαίνεσθαι exp. ταράσσεσθαι, θορυβεῖσθαι, κινεῖσθαι, καὶ τῆς προτέρας ἐξίστασθαι πίστεως, sc. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰς οὐρὰς ταρασσόντων κυνῶν. Canes certe lupique adulantes, caudas agitant, territi autem remulcent: ut ap. Virg. Æn. 11. Occiso pastore lupus magnoque juvenco, Conscius audacis facti, caudamque remulcens, Subjecit pavitantem utero.

[" Σαίνω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 94. (6, 21.) Oratt. 339. Hipp. p. 256. Adoniaz. p. 265. ad Lucian. 1, 422. 675. Athen. 1. p. 7. ad Anton. Lib. 239. Verh., Ruhnk. Ep. Cr. 219. Pierson. Veris. 72. Toup. ad Longin. 296. Jacobs. Exerc. 2, 76. Anim. 41. 181. Anth. 6, 285. 418. 9, 339. 11, 155. Wakef. S. Cr. 1, 48. Trach. 21. Abresch. Præf. ad Cattier. Gazoph. p. 5. Brunck. Soph. 3, 518." Schæf. Mss. " Fut. σανῶ, Schol. Pind. Π. 2, 154." Wakef. Mss. " Diog. L. in Pythag. p. 323. HSt." Seager. Mss. De hac voce fuse egit Blomf. in Gloss. ad Æsch. S. c. Th. 379. " Σαίνει φρένας, Permulcet animum, blanditur, et adulatur ei: sic Electra ap. Æsch. Ch. (192.) σαίνομαι ὑπ' ἐλπίδος. Verbum σαίνειν modo absolute ponitur, modo cum accus. jungitur; absolute, ut infra l. 5. in historia Delphinum Σαίνων τ' οὐραίῳ, ut ap. Aristoph. (Ἱππ. 1031.) κέρκῳ σαίνειν, ut ap. Pind. Ὀ. 4, (7.) Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων, ἔσαναν Αὐτίκ' ἀγγελίαν Ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοί. Active, ut hic, et infra 3, 220. σαίνει δὲ δολόφρονα θηρητῆρα, et l. 4. ubi de sargis, κεραὸν δὲ περισσαίνουσιν ὅμιλον, et περισσαίνοντες ἄνδρα, (quanquam hæc etiam ita accipi possint, σαίνουσι περὶ ὅμιλον, item σαίνοντες περὶ ἄνδρα, ut absolute hæc quoque dicta videantur): et l. 5. σαίνουσιν ἑταίρους. Eleganter Aristot. Metaphys. 13, 3. Pythagoreos, qui numeros rerum principia fecerunt, ait σαίνειν τὴν ψυχήν: Æsch. Ag. extr. φῶτα προσσαίνειν κακὸν, Epigr. Gr. l. 3. Anthol. μόσχος ζῶσαν σαίνει μητέρα: Quint. Sm. 5. δελφῖνες σαίνοντες βασιλῆα. Omnibus autem hisce in ll. metaphorica est signif. verbi σαίνειν, quod proprie de canibus dicitur, ut et Adulatio ap. Lat. canum est, teste Nonio, qui cauda dominis suis adulantur et blandiuntur: Suidas in Φωνὴ, Ὁ κύων ὁπηνίκα φαντασίαν ἔχει τοῦ ἀλλοτρίου, ὑλακτεῖ, ὅταν δὲ τοῦ οἰκείου, σαίνει: sic Epigr. l. 3. Ἀλλὰ, κύον, σαίνοις, Κέρβερε, τόν με κύνα, ait, ni fallor, Diog. Cyn." Rittershusii Comment. in Opp. Ἀ. 1, 36. Lugd. A Batav. 1697. p. 167. " Σαίνεσθαι· κινεῖσθαι, ταράσσεσθαι: 1 Thess. 3, 3. ut σαίρειν de canibus iratis et ringentibus, teste Schol. Aristoph. Εἰρ. 619., ita σαίνειν de canibus blandientibus: Hes. Σαίνει· κολακεύει, * προσηνεύεται, τινάσσει, ἀσπάζεται, θωπεύει, σαίνεται, (recte hoc interserit cl. Heins. Exerc. SS. 502.) κινεῖται, σαλεύεται, ταράττεται. Postrema voce utitur Maximus in Versione Neo-Græca. Glossa Ms. in Codd. N. T. Coislin. XXVI. et XXVII. Σαίνεσθαι, ἀντὶ τοῦ ταράσσεσθαι, θορυβεῖσθαι: Ms. Voss. hic addit σαλεύεσθαι. Lex. Ms. Bibl. Coisl. 475. Montf. Σαίνει· κολακεύει, σείει, ὡς ἐπὶ τῶν κυνῶν. Palæphat. 3. Αἱ θηρευτικαὶ (κύνες) πάντας ἀνθρώπους σαίνουσιν, Venatici canes omnibus hominibus abblandiuntur, proprie cauda: cf. Schol. Gregoriana. Hinc canes, ut et equi σαίνουροι dicti, teste Hes., qui et σηνοῦροι, et σμίνθουροι alibi exhibet. Hinc metaphorice usurpatur: Eust. Ism. 6. p. 233. * Κατέσαινε τὴν ψυχήν μου: sed de his satis alii. Apostoli mentem eleganter exposuit cl. Elsner., quem B omnino vide, et cf. Gal. 6, 12. ubi canes hi (vide Philipp. 3, 2.) dolosi dicuntur εὐπροσωπῆσαι." Jo. Alberti Gloss. Gr. in Sacr. N. F. Libr. Lugd. Bat. 1735. p. 147. " In Apollodori Fr. 5, 4. scr. cum Toupio ἔσηνε s. potius ἔσηνε: nam hac forma veteres utebantur, altera non item: vide Grammaticorum loca collecta a Sturzio ad Maittaire de Dial. p. 15. Od. P. 302. Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω, cui loco similis est hic Hesiodi Θ. 770. De canibus frequentissimum est σαίνειν. Plut. 2, 969. Heliod. 2, 160. Bip., Liban. 4, 172. Κολακεύουσι καὶ προσιόντες σαίνουσι. Dio Chrys. Or. 8. p. 281. Τελευτῶντες δὲ σαίνουσιν, ἐπειδὰν (vulg. ἐπειδὴ) συνήθεις γένωνται: etiam de aliis bestiis ap. Ælian. H. A. 3, 21. Καὶ ἡ λέαινα εἶδε καὶ αὐτῇ προσελθοῦσα ὑπέσηνε καὶ ἑώρα οἰκτρόν: sic lego pro ἐπεσήμαινε: idem vitium sublatum ap. Eund. 9, 1. Ὁ λέων τῇ γλώττῃ μικρὰ ὑποσημήνας. Cod. Medic. ὑποσήνας: 17, 17. Ὑποσαίνουσι καὶ ὑπαικάλλουσι: 7, 48. Ὁ λέων—εἶδεν αὐτὸν πρᾴως καὶ σαίνειν C ἤρξατο, et paulo post, Ἀνεγνώρισε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἔσαινεν αὐτόν. Philostr. Imagg. 1, 8. p. 774. Τὰ κήτη ἕπεται καὶ σαίνει τὸν Ποσειδῶνα." Jacobs. Addit. Animadvv. in Athen. p. 1. " Ut Latinis Allidere, ita Græcis βάλλειν in usu: Æsch. Ag. 1400. Βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψεκάδι φοινίας δρόσου: Alludere est Poëtis leni strepitu attingere: de austro exquisite Val. Flaccus 6, 665. Ac velut ante comas, ac summa cacumina silvæ Lenibus alludit flabris levis Auster: Seneca Thyest. 156. tremens Alludit patulis arbor hiatibus: Statius Theb. 9, 335. Jam secura maris, teneris jam cornua palmis Non tenet, extremis alludunt æquora plantis: cf. Stat. et Passerat. h. l. Græcis προσπαίζειν, προσγελᾶν pariter hac de re: Moschop., citante Vossio, προσπαίζειν τὸ κῦμα τῷ αἰγιαλῷ λέγεται νηνεμίας οὔσης, pro quo Theocr. suaviter usurpavit σαίνειν, 6, 12. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα σαίνει Ἄσυχα καχλάσδοντα ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν, uti egregie h. l. persanavit magnus ille T. H., addicente Valck. doctissimo: uti σαίνειν Gr., ita pari virtute Latinis D Adulari venit: Avienus Perieg. 338. usque Syenen Cærulus accedens diti loca flumine adulat, Nomine se claro Nilum trahit: Stat. Achill. 1, 102. Lateque deæ Sperchios adulat Obvius, et dulci vestigia circuit unda: sic enim ibi forsan leg. pro eo, quod nunc vulgatur, Abundat: cui emendationi ipsius Statii auctoritas accedere videtur, Theb. 9, 324. ubi agit de Crenæo, in Ismeno flumine versanti Lætus adulantem nunc huc, nunc margine ab illo Transit avum: cf. Valck. ad Eur. Hipp. 862. p. 256." Mitscherlich. Lectt. in Catull. et Propert. Groningæ 1786. p. 62-4.]

Σαίνουρος, Cauda blandiens, Blande caudam movens, Caudæ motu abblandiens. Vide Οὐρά. [" Valck. Hipp. p. 256." Schæf. Mss. * Σάνουρος, Hes.] Item Σαινίδωρος, Donis abblandiens, ut canes cauda. Epicurus ap. Diog. L. 387. meæ Ed., Antidorum vocat Σαινίδωρον, et Δημόκριτον, * Ληρόκριτον.

[* Σαντὸς, unde] "Ἄσαντος, Hesychio οὐ σαίνων, " Non abblandiens: ut ἀκολάκευτος. Sed proprie

" canum est blandas moventium caudas." [Non mulcendus, Cui frustra blandiaris, Æsch. Choëph. 415. Λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.]

[* Διασαίνω, Xen. K. 4, 3. * Κατασαίνω, Abblandior, Eust. Ism. 233. Cf. Σαίνω.] ET Περισαίνω SEU Περισσαίνω, Cauda circum aliquem blandior, Caudam circum aliquem moveo abblandiens, ut Od. Π. init. Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι: K. (215.) Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες, Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν. Οὐδ' οἵγ' ὡρμήθησαν, ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν: Ovid. Met. 14. Mille lupi, mixtique lupis ursique leæque Occursu fecere metum; sed nulla timenda, Nullaque erat nostro factura in corpore vulnus. Quinetiam blandas movere per aëra caudas, Nostraque adulantes comitant vestigia: itidem in Circæis ædibus ut ap. Hom. [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 95. Hipp. p. 256. Schrader. Præf. ad Emendd. p. viii." Schæf. Mss., et ad Dionys. H. de C. VV. 31.] " Προσαίνω, " Ante abblandior, Abblandiendo ante demulceo: " Hes. προσαίνων, προσελκόμενος, προσαγόμενος," [ideoque scr. per duplex σσ, ut etiam ap. J. Poll. 6, 123. ubi κύων προσαίνων. " Pierson. Veris. 72. Brunck. ad Andr. p. 137. (v. 27.) Jacobs. Anim. 41. Boiss. Philostr. 437." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 860.] " Προσσαίνω, Abblandior, s. Abblandiendo " delecto, Æsch. Pr. (841.) εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι, " Si quid horum tibi abblanditur atque arridet, " Schol. εὐφραίνει." [Ag. 1670. φῶτα. " Construitur etiam cum dat. ap. Athen. 99." Schw. Mss. Eur. Hipp. 863. " Valck. p. 256. Markl. Iph. p. 154. Wakef. Eum. 253. Brunck. ad Andr. p. 137. Soph. 3, 493. Boiss. Philostr. 437." Schæf. Mss. * Συσσαίνω, Polyb. 1, 80, 6. Ταύτῃ τῇ διαλέκτῳ συνεσαίνοντο, Delectabantur. " Ὑποσαίνω, Subblandior." [Ælian. H. A. 9, 1. 17, 17. Vide Σαίνω. " Basil. Hom. Mor. p. 88. Planud. in Vers. Ovid. Met. 14, 46." Boiss. Mss. " Valck. Hipp. p. 256. Brunck. Apoll. Rh. 113. 127.*154." Schæf. Mss., et ad Apoll. Rh. 1. p. 309. * Καθυποσαίνω, Eust. Ism. 130.]

[* " Σαυνρίζω, i. q. αἰκάλλω, Hes., ap. quem perperam extat * Ἐσαθνύριζεν· ᾔκαλλεν. Σαίνω, * σανῶ, * σαυνρὸς, unde Nom. propr. * Σαυνρίων." Schn. Lex. * " Σαννυρίων, Aristoph. Fr. 230. 231." Schæf. Mss.]

" Σάννας et Σάννος, Fatuus, Stultus, ap. Cratinum," [Phot.] " Nonnulli a quodam fatuo s. stulto qui di- " cebatur Σάννας, alii a σαίνω, alii aliunde deduxe- " runt: ut te docebit Eust." [Il. p. 771, 61. Od. p. 1669, 45.] " Hinc Sanniones ap. Latinos Comicos." [Hes. * Σάννορος· μωρὸς, παρὰ Ῥίνθωνι. Ταραντῖνοι. * Σαννίων, Nomen Tragici, Demosth. 533. " Σαννίωνες, Arrian. Epict. 3, 22. p. 465." Kall. Mss.] " Σαῤῥιφθέω, Desipio, μωραίνω, Hes."

" Σαννίον, Penis. Vide Hes. et v. Σαυνίον." [" Ad Anton. Lib. 239. Verh." Schæf. Mss. * Σαννιόπληκτος, Hesychio * αἰδοιόπληκτος.]

" Σάνιτρα, Nutrix, Hes." [" Forte ἀπὸ τοῦ σαίνειν. Supra * Σαινικρίζει· ἐκτρέφει, f. l. * Σαινιτρίζει." Alberti.]

" ΣΕΛΙΝΟΝ, τὸ, Apium. Quidam ita dictum " tradunt παρὰ τὸ ἐν ἕλει φύεσθαι, s. φύειν, (pro quo " φύειν magno errore σεύειν scriptum est in VV. LL. " Alioqui scr. potius fuisset ἐξ ἕλους σεύεσθαι, ut ap. " Etym.,) unde Hom. ἐλεόθρεπτον σέλινον vocavit, In " palustri loco proveniens. Ab hoc sunt Proverbia " quædam, quæ ap. Erasmum vide: et potissimum " hæc duo, Apio est opus; et, Ne inter apia quidem " sunt. Σέλινον esse nostrum Vulgare petroselinum, " Gorr. putat, nostrumque Apium vulgare esse Diosc. " et Galeni ἐλεοσέλινον: quod Paludapium nomina- " tur. Hinc Σελινίτης οἶνος, Selinites vinum, i. e. " Ex apio compositum: cujus descriptio extat ap. " Diosc., necnon ap. Geop. 8, 29. Σέλινον ἄγριον, " Apium agreste, Herba quæ et βατράχιον, Ranun- " culus, VV. LL. e Diosc. A σέλινον est etiam Σελι- " νοειδὴς, Apii figuram habens, Apio similis. Hoc " autem nomine vocatur Species brassicæ, quæ et A " Σελινουσία dicitur, Gorr. Σελινῖτις autem appella- " tus fuit ὁ χαμαίκισσος a quibusdam, ut Idem tradit " e Diosc." [Nothis 471." Boiss. Mss.] " ‖ Σέλινον " dictum fuit et Pudendum muliebre, Hes." [" Σέλινον, Theocr. 3, 23. Valck. p. 133. ad Il. B. 776. ad Diod. S. 2, 142. Heyn. Hom. 4, 396. Jacobs. Anth. 8, 220. 12, 130. 224. Pudendum muliebre, Toup. in Schol. Theocr. p. 218. * Σέλινος, Wyttenb. Præf. ad Plut. p. lxii. Toup. Opusc. 1, 260. Valck. Hipp. p. 170." Schæf. Mss. Σέλινον Μακεδόνιον, Alex. Trall. 7. p. 99. Plur. Σέλινα, Plut. 8, 691. 694. Pind. N. 4, 143. * Σελινόσπερμον, Geop. 8, 30. Alex. Trall. 10. p. 571. * Σελινοφόρος et ἐλινοφόρος conf. Spitzner. de Versu Gr. Her. 62. * " Σελινορίτιον, Rubus, Diosc. Notha 464. * Ὑδροσέλινον, Heleoselinum, 455. * Ψευδοσέλινον, Quinquefolium, 465." Boiss. Mss.: Gl. Apiastrum. * Σελινούσιος, Theophr. C. Pl. 3, 21, 2. πυρός. Σελινουσία κράμβη, Eudem. Athenæi 369. * Σελίνινος, Ex apio factus, Tzetz. ad. Lyc. 1232. * Σελινάτον, Gl. Apiarium. B * " Σελίνιον, * Σελινίδιον, Casaub. ad Athen. 144." Schæf. Mss.]

" ΣΕΛΙΣ, ίδος, ἡ, Spatium inter lineas, ut anno- " tant VV. LL. e Suida. Sed pro Pagina ponitur: " itidemque Σελίδιον forma diminutiva pro Pagella, " ap. Polyb. 5, (33, 3.) teste Bud. Ab Eod. affertur " ex Hes., σελίδας esse τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῶν " διαστημάτων τῆς νεὼς, sicut in libris σελίδες dicun- " tur τὰ μεταξὺ τῶν περιγραφῶν. Affert etiam e Plut. " in Homero, Δισσὰς ἡμιθέων γραψάμενος σελίδας, ubi " pro Libris accipi existimat. De altera autem " signif., qua dicitur esse Spatium inter tabulata " navis, alio NOMINE σέλμα, lege et Eust." [" Valck. Phœn. p. 38. Callim. p. 3. Lennep. ad Phal. 149. Musgr. Bacch. 371. ad Charit. 529. Jacobs. Anth. 6, 143. 8, 157. 223. 9, 138. 12, 321. Meleager 129. Phanias 3. Antip. Th. 23." Schæf. Mss.: Gl Pagina, Margo. Σελὶς, Hesychio πτυχίον καταβατὸν βιβλίον. Dionys. H. de C. VV. 246. Ἐν γοῦν ταῖς τοσαυταῖς C γραφαῖς, ἃς καταλέλοιπεν ὁ ἀνὴρ, μίαν οὐκ ἂν εὕροι τις σελίδα συγκειμένην εὐτυχῶς. Phryn. Bekkeri p. 62. Σ. θεάτρου. * Σελιδηφάγος, Anal. 1, 167. " Ad Hesych. 1, 1472. n. 19." Dahler. Mss. * " Ὀκτασέλιδος, * Τετρασέλιδος, Schol. ad Ps. in Bibl. Gr. T. 3. p. 714. Σελίδιον, Bekk. Anecd. 766, 28." Boiss. Mss. Affertur supra e Polybio.] " At Σελίδωμα quod " VV. LL. exp. Tabula lata, formam verbalis habet " A σελιδόω: cujus tamen nullum exemplum affer- " tur." [" Σελίδωμα, Schol. Apoll. Rh. 1, 528." Wakef. Mss.]

[" Σέλμα, Pierson. Veris. 25. (ubi de * Σέλω, Compingo,) ad Od. B. 390. Heyn. Hom. 4, 227. Archimel. 1." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 32. Pers. 358. Ag. 191. 1451. Apoll. Rh. 1, 528. Strabo 5. p. 340. Lycophr. 1216. δίκωπον σ., i. q. σκάφος: Eur. Cycl. 504. Γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἥβης, Σκάφος ὁλκὰς ὡς γεμισθεὶς Πότι σέλμα γαστρὸς ἄκρας, Usque ad tabulatum summum. " Soph. Antig. 717. Eur. Or. 236. Cycl. 144. Hel. 1582." Seager. Mss. * Σελμὸς, D unde Σελμῶν, Hesychio, Suidæ, et Photio σανίδων.] " Εὔσελμος, Bona s. Pulcra habens σέλματα," [Eur. Rhes. 98.] " Ἐΰσσελμος, Poëtæ metri causa pro " εὔσελμος dicunt, quod est Bona s. Pulcra habens " σέλματα: Hesychio εὔζυγος, * εὐκάθεδρος, εὐσανί- " δωτος, Bonis instructus transtris et tabulis. Itidem " Eust. ap. Hom. νῆας ἐϋσσέλμους exp. εὐζύγους: " quoniam sc. σέλματα dicuntur τὰ ζυγὰ et αἱ καθέ- " δραι." [" Pierson. Veris. p. 25. ad Od. B. 390. Markl. Iph. p. 404. Wakef. Phil. 343. Heyn. Hom. 4, 227. 339. 7, 79. 138." Schæf. Mss.]

" Σελμὶς, ίδος, ἡ, Funiculus piscatorius, Hes." [ap. quem exp. ὁρμιὰ τριχίνη· καὶ τὰ ἰκρία. Σελμίδες τὰ σχοινία, Eust. Il. p. 146, 29.]

" ΣΕΛΛΟΣ, vide in Σελλίζειν." " Σελλίζειν, " Divitias simulare in paupertate, (ut sit idem cum " σαλακωνίζειν,) a Sello quodam, qui cum pauper " esset, dives haberi studebat. Exp. σελλίζειν et " generalius verbo ἀλαζονεύεσθαι. Necnon σελλὸς

" dici putatur generaliter ὁ ἀλαζὼν, qui et σαλάκων. " Vide Suid., et Schol. Aristoph. (Σφ. 325. 1243. " 1267.); necnon Hes., qui habet et σελλίζεσθαι " quod exp. etiam ψελλίζεσθαι." [Vide Hes. etiam in vv. Σεελλίσαι, Σεσελλίσθαι, et Erasm. Adag. in Sellisare p. 64.]

" ΣΕΡΙΦΙΟΝ, vel Σέριφον, Absinthium marinum, " q. e. secunda absinthii species, Diosc." [3, 27. Plin. 27, 7. Artemisia maritima s. cœrulescens Linnæi. Item * Σέριφος, ap. Hes.]

" ΣΕΡΦΟΣ, Insecti genus formicæ simile, Culex, " secundum quosdam. Ab hoc animalculo est " Prov. Ἔστι κὰν μύρμηκι κὰν σέρφῳ χολή: de quo " Erasmum lege." [" Ad Mœr. 316. Ruhnk. Diss. de Longino §. 14. Toup. p. 404. Huschk. Anal. 261." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 351. et Schol., Ὀρν. 82. 569. Phot. Σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, οὓς ἡμεῖς νύμφας· οὕτω Δίδυμος· Κάσσιος δὲ Λογγῖνος, σέρφος πτηνόν τι μακρὸν (leg. μικρὸν) κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος· μετὰ δὲ τοῦ τ, στέρφνους (leg. στέρφους) φησὶν εἶναι τοὺς πτερωτοὺς μύρμηκας.] " Σύρφος, idem " cum σέρφος, quod vide. Σύρφος ἢ Σέρφος, inquit " Hes., θηρίδιον μικρὸν, ὁποῖον ἐμπίς. At Σύρφη, Eid. " sunt φρύγανα." [* " Σέριφος, Culex, Plut. Opp. Mor. sect. 982. Wyttenb. Ἢ μυίαν ἢ σέριφον." Seager. Mss. " Σέριφος, * Σερίφιος, Huschk. Anal. 262." Schæf. Mss.]

ΣΗΚΟΣ, Stabulum, Od. I. (219.) στείνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. Item alibi de capris juvencis, οὐδέ τι σηκοὶ Ἴσχουσ'. Et Hesiod. (Ἡμερ. 23.) Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον. Ubi sicut ait σηκὸν ἀμφιβαλεῖν, ita Eubulus ap. Athen. (43.) dicit σηκῶν περιβολάς. Et Plato de Rep. Τὰς μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι. J. Poll. σηκοὺς proprie esse vult Ovium et Caprarum stabula, sicut βοαύλια, βούσταθμα, βουστάσεις, Boum: idque ex Hom. atque Hesiodi ll., quos citavi, confirmari potest. || Σηκὸς pro Templo quoque usurpatur a posteris Homeri, teste Eust.: Hes. exp. non solum ναὸς, sed etiam ἐνδότερος τόπος τοῦ ἱεροῦ. Sic Suid. ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ammon. inter ναὸν et σηκὸν ita distinguit, ut ναὸν dicat esse deorum, σηκὸν autem, heroum. Sic J. Poll. quoque τοὺς ἀκριβεστέρους scribit σηκὸν pro Heroum delubro accipere: quam tamen differentiam non esse perpetuam, ostendit hoc ap. Eund. hemistichium, ἁγνὸν εἰς σηκὸν θεοῦ. Atque adeo ipse Ammon. alibi scribit σηκὸν duo significare, θεῶν τε ναὸν καὶ προβάτων περίφραγμα. Pro ἡρῷον Eust. quoque accipit in hoc jambo, Ὃς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκὸν, ἵλεως γενοῦ. Herodian. etiam inter ναὸν et σηκὸν distinxit; quippe qui dicat, 6, (1, 6.) Τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ναούς τε καὶ σηκοὺς, ubi Polit. Deorum simulacra suis quæque templis ac delubris fanisque restituerunt. Utitur Plut. quoque, de Def. Orac. Ἐννυχεύσας τῷ σηκῷ. Et cum gen. Theodor. H. E. 2. Εἰς τοὺς τῶν μαρτύρων ἀγείροντες. Et Paus. Θησέως σηκὸν dicit. Rursum Theodor. Εἰς εἰδωλικὸν σηκὸν ἀγαγών. || Pro Avium quoque loculis, quæ Loculamenta vocat Colum., σηκοὺς accipi volunt, ut ap. Aristot. H. A. 6. Οἱ δὲ πέρδικες δύο ποιοῦνται τῶν ᾠῶν σηκούς· καὶ ἐφ' ᾧ μὲν ἡ θήλεια, ἐπὶ θατέρῳ δὲ ὁ ἄῤῥην ἐπωάζει. Plinius Receptaculum appellat. || Hes. exp. præterea οἶκος, τάφος. Itidem Suidas, qui prioris signif., qua pro οἶκος accipitur, hoc exemplum affert, Παραγενόμενος δὲ εἰς τὸν σηκὸν τῶν αἰχμαλώτων, ἐκέλευε κηρύττειν. Et Hes., Σηκῷ, οἴκῳ, ἐν ᾧ ἔφηβοι γυμνάζονται, ἢ βαθεῖ τόπῳ. || Ponitur hoc vocab. ἐπὶ ἐλαίας quoque, inquit Suid., quippe cum Lysias dicat, (268.) Δύο ἔτη ἐγεώργησεν, οὔτε ἰδίαν ἐλαίαν, οὔτε μορίαν, οὔτε σηκὸν παραλαβών. Q. l. Harpocr. quoque citat, aitque τὰς ἰδιωτικὰς videri dici ἐλαίας, at τὰς δημοσίας, esse μορίας: μορίαν autem et σηκὸν pro eod. accipi. [Cf. etiam Phot.] || Videtur etiam σταθμόν τινα, ἤγουν ὁλκὴν, significare, inquit Eust. indeque compositum esse ἀντισηκοῦν. Idem Eust. σηκὸς pro Stabulo usurpatum, dici vult

A quasi στηκὸς, παρὰ τὸ ἵστασθαι. Itidemque Suid. Σηκοὶ, αἱ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεις, στηκοί τινες ὄντες, παρὰ τὸ ἐκεῖσε στήκειν. Sic deorum fana et delubra σηκοὶ dicuntur, quod ibi eorum simulacra statuantur, quemadmodum J. Poll. ait, Ἔνθα καθιδρύομεν τοὺς θεοὺς, σηκός. [" Fac. ad Paus. 1, 62. Toup. Append. in Theocr. p. 44. Fischer. Præf. ad Anacr. p. 18. Mœris p. 345. et n., Timæi Lex. 230. et n., Ammon. 96. 128. Valck. Anim. 153. Phœn. p. 344. Musgr. ad Eurip. p. 236. Ion. 300. ad Herod, 309. 446. ad Diod. S. 1, 96. 2, 568. Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 622. Jacobs. Anth. 6, 214. 7, 195. 315. 12, 256. Heyn. Hom. 5, 25. 7, 560. Heind. ad Plat. Theæt. 394. Proprie ovium et caprarum, Longus p. 67. Vill. Templum, Valck. Phœn. p. 58. Diatr. 203. Sepulcrum, 132. Hipp. p. 166." Schæf. Mss. " Σηκὸν ἐν ὄρει περιβαλλόμενος, Plato ap. M. Anton. 10, 23." Gataker. Mss. " Bekk. Anecd. 183. (304.)" Boiss. Mss. J. Poll. 1, 6.]

Σηκοκόρος, ὁ, ἡ, Qui stabula verrit et purgat, Qui
B stabuli curam gerit; nam κορεῖν et Verrere significat et Curam gerere. Item Æditũus, Qui deorum delubra verrit, eorumque curam gerit. DICITUR et Σηκηκόρος (ut λαμπαδηφόρος) pro σηκοκόρος. J. Poll. Ὁ μέντοι τὰς μάνδρας καθαίρων, εἴτε ἀνὴρ εἴη εἴτε γυνὴ, σηκηκόρος λέγεται. Suidas generalius, Σηκηκόρος, ὁ τοῦ σηκοῦ ἐπιμελούμενος. Sic Hes. Σηκοκόρος, ὁ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος. Affertur ETIAM Σηκακόρος, quod Doricum fuerit pro Σηκηκόρος. Priore σηκοκόρος utitur Hom. Od. P. (224.) σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Σηκοκόρον τ' ἔμεναι.

Σηκολόαι, λῃσταὶ, Hes. Fortassis ergo σηκολόαι vel Qui stabula vel Qui deorum fana suis latrociniis et furtis infestant: quales sunt Lat. Depeculatores et Sacrilegi.

[* Ἀντίσηκος, Hes. v. Ἰσοζύγιον. " Heyn. Hom. 8, 632." Schæf. Mss.]

[* Σηκώδης, Ælian. H. A. 10, 31. ὑποδρομαί.]

Σηκίτης, ὁ, pro quo DORICE Σακίτης, Theocr. 1, (10.) Ἄρνα τὺ σακίτην λαψῇ γέρας, ubi Schol. Σηκῖ-
C ται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσι. Dicuntur ergo σηκῖται ἄρνες, Agni adhuc lactentes, tamen ob teneriorem ætatem stabulo inclusi: diversi ab iis qui cum matribus ad pascua ducuntur. Seu, Agni subrumi, qui intra septa adhuc cohibentur.

Σηκὶς, ίδος, ἡ, Ancilla, Famula rerum domesticarum curam gerens. Nam ap. Aristoph. Σφ. (768.) Ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα, Schol. σηκὶς exp. ἡ κατ' οἶκον διάκονος, θεράπαινα. J. Poll. quoque sic accipit, synonymum faciens τῇ οἰκογενεῖ, Vernæ. Hes. masculino quoque genere accipit; ait enim, Σηκὶς, οἰκογενὴς δοῦλος ἢ δούλη· οἷον ἐκ τοῦ σηκοῦ. [" Pherecrates ap. Athen. 263. Οὔτε Μάνης, οὔτε σηκὶς δοῦλος." Schw. Mss.] Suidas dubie, Σηκίδες, τὰ οἰκογενῆ * παιδαρίσκια: ut et ap. Eust. οἰκογενῆ παιδισκάρια. Vide et Σηκύλη.

Σηκύλη, ἡ, i. q. σηκίς. Ælius Dionys. ap. Eust. 1625. σηκύλην et σηκίδα proprie dici ait τὴν ἐν ἀγρῷ
D ταμιεῖον φυλάττουσαν: ut vetula illa Laërtæ. Idem ap. Suid. [et Phot.] legitur. Hesychio quoque Σηκύλαι sunt αἱ ταμίαι παιδίσκαι. Sed perperam ap. eum est SCRIPTUM Σηκίλλαι: id quod alphabeticus etiam ordo ostendit.

Σηκάζω, Stabulo includo, Il. Θ. (131.) Καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες, ubi Schol. ὡς εἰς σηκὸν κατεκλείσθησαν. Utitur et Xen. Ἑλλ. 3, (2, 3.) hoc vocabulo, Τέλος δὲ ὥσπερ ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες, κατηκοντίσθησαν. [" Jacobs. Anth. 10, 212. Heyn. Hom. 5, 438." Schæf. Mss. * Σηκαστὸς, unde * Ἀσήκαστος, Nicet. Annal. 10, 4. * Ἀποσηκάζω, 8, 5. * Ἐνσηκάζω, 8, 3.] AT Σηκίζω, pro Sagino affertur ex Epigr. [" Jacobs. Anth. 10, 212." Schæf. Mss.]

Σηκόω, nusquam legi: reperiuntur tamen inde derivata verbalia, NIMIRUM Σήκωμα ET Σηκωτήρ. [Σηκοῖ, Gl. Perpendit, Examinat. Σήκωσον· Pondera. " Leunep. Phal. 186." Schæf. Mss. Plut. 9, 669. Οὕτως οὐ ταῖς ῥοπαῖς σεσήκωται κατὰ βάρος καὶ κουφότητα τῶν σωμάτων ἕκαστον, ἀλλ' ἑτέρῳ λόγῳ κεκόσμη-

A ται.] Est autem σήκωμα, ut Bud. in Pand. exp., quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum. Æquipondium nonnulli e Vitruvio interpr., qui tamen et Græcam vocem retinet: ut 9, 3. de Hierone rege, Cum auream coronam votivam diis immortalibus in quodam fano constituisset ponendam, immani pretio locavit faciendam, et aurum ad sacoma appendit redemtori. Et cap. ult., E qua (catena) pendet ex una parte phellos, s. tympanum, quod ab aqua sublevatur, ex altera æquo pondere phelli sacoma saburrale. Apud J. Poll. 4, 24. ex Hyperide, Ἀντιθεῖναι τὰ ἱστάμενα καὶ σηκώματα. Polyb. vero (18, 12, 3.) τὸ κατόπιν σήκωμα τῆς προσβολῆς dixisse scribunt τὸ ἀντίῤῥοπον mucronis sarissæ, i. e. Æquipondium, s. Pondus quod altrinsecus additur ad æquilibrium moliendum: [18, 7, 5. Οἱονεὶ σήκωμα προσλαμβάνειν, i. q. ῥοπὴν, Accessionem virium s. copiarum accipere quæ momentum faciat. "Beck. ad Eur. Hec. 57. Valck. Diatr. 132. Lennep. Phal. 186. ad Herod. 696. Musgr. Heracl. 690. El. 1274. ad Diod. S. 1, 604." Schæf. Mss. "Jambl. V. P. 112."
B Wakef. Mss. "Inscr. Attica ap. Boeckh. Staatshault. 2. p. 343. Σηκώματα πρός τε τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ ξηρὰ, 352. Σηκώματα τῶν τε μέτρων καὶ τῶν σταθμῶν, 354. Σηκώματα τοῦ τε ἐμπορικοῦ ταλάντου καὶ δεκάμνου καὶ δίμνου καὶ τῆς μνᾶς." Schn. Lex.] Ατ Σηκωτὴρ, Lorum jugi, ὁ τοῦ ζυγοῦ ἀναφορεὺς, Hes. [" Beck. ad Eur. Hec. 57." Schæf. Mss. * Σηκωτὸς, Gl. Loculatus. * Εὐσήκωτος, Mathem. Vett. 113.]

Ἀνασηκόω, Addo quod deest, sequendo Etym., qui ἀνασηκοῦν exp. τὸ προστιθέναι τὸ ἐλλιπές. Suidas autem scribit, Ἀνασηκῶσαι, ἀνταποδοῦναι ἢ ἀναλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἱστάντες, οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι· οὕτως Ἀριστοφάνης. Quæ verba postquam ex eo protulit Bud., subjungit, Aliter tamen Greg. Naz., cum scribit, de Juliano loquens, Οὐδενὸς γὰρ ἐδόκει μοι σημεῖον εἶναι χρηστοῦ, αὐχὴν ἀπαγὴς, ὦμοι παλλόμενοι καὶ ἀνασηκούμενοι, ὀφθαλμὸς σοβούμενος. Nisi intelligamus, Vibrati ad modum libræ, cum lances vicissim subeunt et pessum eunt. [Hippocr. 388.]

C Ἀντισηκόω, Rependo, quasi ad æquilibrium, Ex æquo rependo, Paria facio. Greg. Naz. de eorum pœnitentia loquens, qui in persecutione lapsi sunt, Οὐδ' ἐγὼ δέχομαι τοὺς μὴ ἀντισηκοῦντας τῷ κακῷ τὴν διόρθωσιν, Non rependentes emendationem depravatis moribus, Ex æquo emendationem non rependentes, Æqua virtute vitium non compensantes, Bud. Idem vero Greg. ad idem exprimendum alio loco usus est verbo ἀντιμετρῶ, ubi dicit, Δεινὸν γὰρ ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόρθωσιν. Apud Basil. Ἀντισηκῶσαι τὰ κρείττω τοῖς χείροσι, Adæquare meliora deterioribus, h. e. ἀντεξισάζειν: quo verbo exponens Etym. ἀντισηκοῦν, vult ab ἴσος formari, vel a σώκω: sed malim cum Eust. a σηκὸς deducere: secundum quam derivationem proprie sit i. q. ἀντισταθμίζω. Vide Σηκός. [Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 443. "Lucian. 3, 658. Lennep. Phal. 187. Eur. Hec. 57. ubi v. Musgr.; Steinbr. Mus. Tur. 1, 164." Schæf. Mss. * Ἀντισήκωμα, Eust. Il. E. p. 414, 30.] Ἀντισήκωσις, Adæquatio in pondere; item metaphorice Re-
D pensio, Compensatio. Apud Themist., ut inquit Bud., capitur pro Vicissitudine refusa et Resartione: ap. Œcum. in Acta, pro Mercede, Pœna repensa. [Lennep. ad Phal. 187." Schæf. Mss. Herod. 4, 50.]

Ἀποσηκόω, In stabulo includo, Includo tanquam stabulo, ovili: Hes. ἀποσηκώσας, ὡς ἐν σηκῷ κατακλείσας. [* Ἀποσηκωτὸς, Ad libram exactus, Schleusn. Lex. V. T. v. * Ἀποσήρωτον.]

Διασηκόω, Pondus manu æstimo, Manu sublatum pondero: Suid. διασηκῶσαι, βαστάσαι, addens, ap. Atticos non significare τὸ ἆραι, sed τὸ ψηλαφῆσαι: et τὸ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν. [" Valck. Diatr. 172." Schæf. Mss.]

[* Ἐκσηκόω, unde ἐκσεσηκωμένοι, Gl. Examinati.]

[* " Ὑποσηκόω, Manetho 5, 191." Kall. Mss.]

ΣΗΜΑ, τὸ, Signum, Nota, Il. Ψ. (326.) Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, Manifestum signum, Ovid. Clarum signum, Virg. Docet autem his verbis et sequentibus, quo signo metam, ad quam cursu tendebant, agnosceret. Item sub finem ejusd. libri, Ὑπέρβαλε σήματα πάντα, de Ajace σόλον ejaculante. Præterea σῆμα in homine aut alio animante dicitur Signum Notave qua agnoscitur: ut eodem libro, de equo punicei coloris, ἐν δὲ μετώπῳ Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἠΰτε μήνη. Et Od. T. (250.) Σήματ' ἀναγνούσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς. Significat etiam Portentum, Augurium: Cic. Equus ejus repente concidit, nec eam rem habuit religioni; objecto signo, ut peritis videbatur, ne committeret prælium. Il. Δ. (381.) de Jove, παραίσια σήματα φαίνων: B. (353.) Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Itidemque I. (236.) ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. Sic Ovid. Prospera signa dicit. Et N. (244.) Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι: sc. fulgure e cœlis in terram usque excusso. || Sidera quoque σήματα dicuntur, ut X. (30.) de canicula, Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. Sic Horat. Rabiosi tempora signi, Lucr. Splendida signa, Ovid. Vaga signa, Virg. Orientia signa noctis. Rursum Horat. Nox cœlo diffundere signa parat, Virg. Obitus signorum speculari, Ortus signorum suspicere. Literæ etiam dicuntur σήματα, Notæ, ut Virg. Mandare notas et nomina foliis, Horat. Publicis notis incisa marmora. Il. Z. (168.) de Bellerophonte, Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Sic fere Ovid. Ad fratrem scriptas exarat illa notas. || Vexillum quoque σῆμα dicitur; ideoque et Suid. σῆμα exp. σημαία. Sic ap. Horat. Cæs. et Liv. Militaria signa, Lucan. minantia pugnam signa. Itidemque Cic. Infestis signis inferuntur in Fonteium, Plin. Collatis signis dimicavit. At σῆμα αἴρειν, Lat. Dare signum, ad superiora pertinet... || Item pro Insigni nobilitatis accipi ajunt. || Sepulcrum quoque s. Bustum σῆμα dicitur, forsitan quia signum erat depositi ibi corporis; præsertim cum lapidibus incisæ notæ humatorum nomina testata prætereuntibus faciebant: unde etiam Lat. Monumentum: quem hujus vocabuli usum Atticum esse Suidas auctor est, qui cum Σήματα exposuisset σημεῖα, τέρατα, subjungit, Ἀττικοὶ δὲ καὶ τὰ μνήματα. Od. A. (291.) Σῆμά τε οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι, Il. Φ. (322.) Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται. Itidem Thuc. 2. Τιθέασιν ἐς τὸ δημόσιον σῆμα. Rursum Hom. cum gen. Il. Ω. (416.) περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο: H. (89.) Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος: quod hemistichium legitur et Ψ. (331.) || Σῆμα ετ Τάφος jlocalariter, et ad integendam obscœnitatem, dicebatur etiam Podex, Theocr. 5, (121.) Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις. Ubi Schol. ἀπελθὼν τίλλε τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου, ἤγουν τῆς πυγῆς σου. Ibidemque τὸ πυγίζειν exprimens ait, Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὗδὲ ταφείης. Aristoph. quoque σῆμα et verbum θάπτειν in simili obscœnitate usurpavit, Ἐκκλ. (1108.) Ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν δεῦρ' ἐσπλέων Θάψαιμ' ἐν αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς, Καὶ τῶν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος, Ζῶσαν καταπιττώσαντας. Itidem Στέφανος, et Lat. Corona, et Os, Guttur, obscœnam signif. habent. || Σῆμα pro Forma affertur e Diosc. 5, 106. Εἰς πολλὰ διαιρούμενον σήματα, cum hac interpretatione, In multas formas digestum. Sed additur et ista, In multas divisum partes. Itidem Hom. σῆμα appellat Designatam formam pyræ, Il. Ψ. 255. Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο Ἀμφὶ πυρὴν, Fundamenta jecerant designata jam forma: quod et Schol. innuit, cum τορνώσαντο exp. κύκλῳ περιέγραψαν.

[" Σῆμα, Pierson. Veris. 25. Valck. p. 391. 742. Toup. Opusc. 2, 75. 187. Wolf. Prol. Hom. 81. 89. ad Charit. 780. Markl. Iph. p. 263. Rhes. 688. Musgr. 889. Wakef. Trach. 614. Jacobs. Anth. 6, 190. 9, 298. 11, 377. Aristot. Pepl. 41. Huschk. Anal. 128. 131. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 14. Heyn. Hom. 5, 220. 340. 8, 757. Boiss. Philostr. 351. ad Diod. S. 2, 200. 279. Sepulcrum, Monumentum, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 34. ad Röv. p. 54. Callim. 263. Heyn. Hom. 4, 406. 5, 325. Conf. c. σῶμα, Jacobs. Anth. 6, 432. 9, 14. 195. 261. Boiss.

Philostr. 351. 370. 440.: cum στόμα, 351.: cum θῦμα, 631.: cum μνῆμα, 623.: cum σχῆμα, Jacobs. Anth. 7, 396. Τὸ σῶμα, σῆμα, Plato Gorg. 156. ubi v. Heind. Σῆμα pro σήματα, Ilgen. ad Hymn. 403. 404. Σήματα Κάδμου, Timon Phlias. 24. Siglæ et alia compendia scribendi, Wolf. Prol. ad Hom. p. XLV." Schæf. Mss.]

[* Σηματουργὸς, Æsch. S. c. Th. 497. Signifex Apuleio Met. 2. p. 39.]

[* Σημόθετος, Dor. σαμόθετος, Anal. 2, 52. πορεία.]

" Ἀρίσημος, Illustris vel Celebris in bellis, φανερὸς " ἐν πολέμοις, Suid. Est alioqui φανερὸς signif. magis " usitata Manifestus, sed quæ hic locum habere non " videtur." [Hom. Hymn. 3, 12. " Pierson. Veris. 189." Schæf. Mss. * Ἀρισήμως, Heliod. 6, 14. p. 250.]

Ἄσημος, ὁ, ἡ, Signo notaque carens, Cui signum s. nota impressa non est, Non signatus, Thuc. 2, (13.) Χωρὶς χρυσίου ἀσήμου: 6, (8.) p. 200. Ἑξήκοντα τάλαντα ἀσήμου ἀργυρίου. Latini dicunt Aurum et argentum non signatum: sc. adhuc rude nec laboratum. Paulum diverso modo ἄσημον partum dixit Opp. Partum rudem et informem, K. 3, (160.) Σάρκα δ' ἄσημον, ἄναρθρον, ἀνείδελον ὠπήσασθαι. || Obscurus, Quem nullis signis notisque agnoscere queas: ut ἄσημα φράζειν, Herod. (1, 86.) Itidem Suidæ ἄσημον est τὸ μηδὲν σημαῖνον. || Obscurus, i. e. Ignotus, Ignobilis, Qui insignis et præclarus non est, opp. τῷ ἐπίσημος, Plut. Fab. Ὑπὸ γένους ἀσήμου, βίου δὲ διὰ δημοκοπίαν καὶ προπέτειαν ἐπισήμου. Sic Herodian. 1, (9, 12.) Πρότερον ἄγνωστος καὶ ἄσημος ὤν. Itidem Hes. Ἀσήμων exp. ἀφανῶν, ἀγνώστων. Idem Ἄσημα exp. non solum ἄμορφα, sed etiam ἄφθογγα. Sunt enim verba et voces notæ rerum. [" Wakef. Trach. 866. Cattier. Gazoph. 94. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 221. Jacobs. Anth. 10, 215. ad Diod. S. 1, 414. Boiss. Philostr. 394. 603. Fischer. Ind. Palæph., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 102. Ep. Cr. 25. Valck. Phœn. p. 390. Hipp. p. 203. Plut. Mor. 1. p. 16. Arntzen. de Col. Comar. 169." Schæf. Mss. Herod. 9, 40. Arrian. Epict. 2, 17. Aristot. Rhet. 3, 2, 34. φωνή.] Ἀσήμως, Obscure, ἀτρανῶς, Hes. || Obscure, Ignobiliter, Herodian. 1, (10, 8.) Μὴ ἀ. μηδ' ἀδόξως τελευτῆσαι. [Hippocr. 176. 1024. * Ἀσημότης, Gl. Ignobilitas. * Ἀσήμων, i. q. ἄσημος, Soph. Œd. C. 1668. γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες Φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας. * Αὐτόσημος, Etym. M.]

[* " Δεκάσημος, Arist. Quintil. p. 35. * Δωδεκάσημος, 34. * Ὀκτωκαιδεκάσημος, 35." Boiss. Mss.]

Διάσημος, Insignis, Illustris, Philo V. M. 3. Διάσημον καὶ περιβόητον ἀπέφηνε τὴν εὐσέβειαν τοῦ προφήτου, Illustrem et celebrem vatis pietatem ostendit, Turn.: Hes. διάσημος, λαμπρότατος, Suid. λαμπρός: ap. quem legitur et superl. διασημότατος. [Plut. Æmil. 23. Pyrrho 34. " Epigr. adesp. 401. ad Charit. 198. Athen. 1. p. 4." Schæf. Mss. * Διασήμως, Gl. Clare.]

[* Δίσημος, Duplicem significationem habens, Eust. Il. E. p. 392, 4. 759. ult. " Bekk. Anecd. 801:" Boiss. Mss.]

[* " Ἐξάσημος, Arist. Quintil. p. 35. Hephæst. p. 78. Schol. Heph. 163. Schol. Soph. Aj. 1174." Boiss. Mss.]

Ἐπίσημος, Cui signum s. nota impressa est, Signatus: opp. superiori ἄσημος. Thuc. 2, (13.) Ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔτι τότε ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων ταλάντων, Argenti signati. || Insignis, Nobilis, Illustris, Præclarus. In qua signif. itidem opp. τῷ ἄσημος, ut suo loco videre est. Lucian. (1, 64.) Ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα. Et τάφος ἐπίσημος ap. Thuc. 2, (43.) In clypeo autem DICITUR Ἐπίσημον, Insigne, Insignis aliqua nota, qua ab alio discernitur, velut in umbone solent appingi aut affigi. Aristid. Πρὸς ἀσπίδος ἐπίσημον. Plut. Apophth. Lac. Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον. Sic de Orac. Pyth. Ἀσπίδα φορῶν ἐπίσημον ὄφιν ἔχουσαν. [" Ἐπίσημος, Literis inscriptus, Herod. 1, 51. Ἀναθήματα οὐκ ἐπίσημα, Donaria nullo titulo signata." Schw. Mss. " Ad Charit. 592. (198.) Jacobs. Anth. 10, 215. Aristoph. Fr. 271. Diod. S. 2, 553. Schneid. Anab. p. 41. Valck. Phœn. p. 302. Eran. Philo 166. ad Lucian. 1, 231. 413. Xen. K. Π. 401. Ἐπίσημον, Jacobs. Anth. 6, 255. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 12. ad Paus. 319. Diod. S. 2, 281. Boiss. Philostr. 372. Dionys. H. 2, 1258. coll. 1259. 1262. 4, 2090.: clypei, Wessel. Diss. Herod. 61. ad Herod. 726. Plut. Mor. 1, 935.: navis, Bergler. ad Alciphr. 48. ad Herod. 659. Ἐπίσημα numi, Paus. 1, 293. Cf. Toup. Opusc. 1, 275." Schæf. Mss. Ἐπισήμως, Insigniter. E Polybio (6, 39, 9.) E. πομπεύουσιν, Insigniter triumphant. Item Perspicue vel Significanter, Lucian. (2, 56.) Ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. [* " Ἐπισημοτέρως, Artemid. 91, 1." Wakef. Mss. * Ἐπισημότης, Gl. Nobilitas, Elegantia, " ad Charit. 592. * Εὐεπίσημος, Heyn. Hom. 8, 402." Schæf. Mss. " Schol. Il. Ψ. 240." Wakef. Mss. * Ἐπίσημα, τὸ, i. q. ἐπίσημον, Eur. Phœn. 1114. Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει, 1131. Ποντιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι Ἐπίσημα πῶλοι δρόμαδες ἐσκίρτων φόβῳ." Seager. Mss.]

Εὔσημος, Clarus, Perspicuus, Qui facile e suis notis agnosci potest, Theophr. (C. Pl. 3, 8, 2.) Καὶ ὅλως οὐκ εὔσημον ὅθεν ἀφαιρετέον, ubi Gaza, Non facile percipi potest. Hesychio est εὔδηλος, φανερός. Exp. etiam Clarus, Insignis: a Suida περιφανής. Item Significans: unde εὐσημότερον, Significantius, Bud. Item Prospera signa dans, Faustus et lætus, ut εὔσημον ἱερεῖον ap. Plut. [cf. Eund. in Cæsare 43.] Sic Eur. (Iph. A. 252.) εὔσημον φάσμα, Visum prospera signa dans, Bene ominatum et faustum. [" Markl. Iph. p. 35. Jacobs. Anth. 7, 93. Pierson. Veris. 25. Valck. Diatr. 214. ad Diod. S. 1, 387. Εὔσημον, 2, 530." Schæf. Mss. " Illustris, Insignis, Empedocles Sphæra v. 60. Fabr. Bibl. Gr. 2. p. 482. * Εὐσήμως, Iren. 16." Kall. Mss. Strabo 10. p. 707. Aristot. Meteor. 2, 6. LXX. Dan. 2, 19. * Εὐσημεία, Ion. Εὐσημείη, Hippocr. 1170, 26. v. Foës. * Εὐσήμων, i. q. εὔσημος, Philostr. V. S. 2. p. 564. λόγος.]

[* " Κακόσημος, Phryn. Ecl. 145." Schæf. Mss. " Schol. Soph. Antig. 1001." Boiss. Mss. Aristoph. Πλ. p. 152. Schæf.]

Ὁμοιόσημος, Idem significans, Qui ejusd. est significationis, [Etym. M. 48, 29. 281, 25. Schol. in Dionys. Thrac. p. 946, 14.]

Παράσημος, Perperam signatus: ut παράσημα νομίσματα, quæ et κίβδηλα, Hes., qui metaphorice quoque παράσημον pro ἀδόκιμον et κίβδηλον usurpari annotat. Ejusmodi numismata dicuntur etiam παρακεκομμένα s. παρακεχαραγμένα, et πονηροῦ κόμματος. Lat. Adulterina vocant. Metaphorice Aristoph. Ἀ. (518.) ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, Ἄτιμα καὶ παράσημα. Et ap. Dem. (307.) Παράσημος ῥήτωρ, itidem metaphorice a numismatis παρασήμοις: vel quoniam ὑποχαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημείῳ τινὶ, ὃ τὴν φαυλότητα δηλοῖ, ἐπειδὴ παρατετύπωται καὶ παρακεχάρακται, Harpocr. || Obscurus, Ignobilis, i. q. ἄσημος s. ἄδοξος, ex Eur. (Hipp. 1116.) δόξα παράσημος, Obscura s. Ingloria fama. || Τὰ παράσημα affertur etiam pro Monstrosa, Prodigiosa, oppos. τῷ εὔσημα. || Παράσημος, Insignis et inter alios conspicuus, Bud. 653. e Plut. Polit. Sic Idem in Coriol. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο τῶν πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκείνων ἐκτησάμην ἔπαθλον ἢ τὸ παράσημον ὄνομα τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας. Affertur et παράσημος Διοσκούροις, pro, Cui insigne est Dioscuri: veluti navis aliqua Dioscurorum effigiebus insignita. [" Ad Herodian. Philet. 448. Act. Traj. 1, 245. Plut. Mor. 1, 13. Valck. Hipp. p. 284. ad Diod. S. 1, 89. Jacobs. Anth. 10, 8. Perperam signatus, Zeun. Præf. ad Xen. Mem." Schæf. Mss. Lex. Xen. v. * Παράσηρος.] ITEM Παράσημον, Insigne, ut ἐπίσημον, Plut. Τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα καταλιπών: alibi, Τὰ τῆς ἀρχῆς παράσημα. Athen. Τὸ παράσημον, ὃ ἐπετίθεντο τῇ κεφαλῇ τῶν Περσῶν οἱ βασιλεῖς. Ab aliis dicuntur γνωρίσματα τῆς βασιλείας, Insignia imperii: ut κόσμια στρατηγικὰ, Præturæ insignia, h. e. gestamina et specimina. Talia sunt nobilium familiarum insignia. Suet. Vetera familiarum insignia nobilissimo

cuique ademit, Torquato torquem, Cincinnato crinem. Itidem παράσημον τῆς νεὼς, Insigne navis proræ impositum: cujusmodi erat effigies dei alicujus aut animantis: a quo insigni navis aliquando denominabatur, ut ap. Virg. Centaurus, Pistris: et ap. Græcos τράγοι, κριοί. Tale παράσημον est et ὁ χρυσοῦς χηνίσκος, Aureus anserculus ap. Lucian. in Πλοίῳ, ubi multa alia ejusmodi leguntur, sicut et ap. Plut. in Convivio septem Sap. Vide et Bayf. Talis existimatur fuisse et Tutela navis ap. Ovid. et Senecam ac Sil. Ital.: Plut. (6, 616.) Πυθόμενος τῆς νεὼς τὸ παράσημον, Tac. Sive id (sc. aries) animal, s. navis insigne fuit. Apud Athen. vero (652.) Comicus quidam ἰσχάδας appellat παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, quod et ob eas celebrarentur Athenæ. Item Signum, Tessera: ut ap. Plut. de Deo Socr. 1061. carceris custos Phyllidæ petenti manumitti δεσμώτην, polemarchi jussu, respondet, Τί δὲ κομίζεις παράσημον; [" Ad Xen. Eph. 252. ad Lucian. 1, 281. Phryn. Ecl. 184. Thom. M. 730. ad Diod. S. 1, 544.: navis, Heyn. ad Apollod. 199. Palæph. p. lxvi. 123. Fischer., ad Diod. S. 1, 290." Schæf. Mss. Vide Σημειώδης.] ADV. Παρασήμως, Insignite et cum additamento, Bud. ap. Theophr. (H. Pl. 3, 12, 3.) Ἄμφω καλοῦσι κέδρους, πλὴν παρασήμως κέδρον ὀξύκεδρον. Ἀπαράσημος, Nullo insigni notus, conspicuus: e παράσημον, quo significatur Insigne et titulus. Apud Isæum est κατηγορία φόνου ἀπαράσημος. Bud. || Hes. ἀπαράσημον exp. * ἀσυνέκστατον, * ἀπαραχάρακτον. [Cyrillus c. Jul. p. 25. * " Παράσημα, Diod. S. p. 76." Wakef. Mss.]

Περίσημος, Insignis, Clarus, διαβόητος, Hes. Suid. DORICE Περίσαμος, [Moschus 1, 6.]

Πλατύσημος ἐσθὴς, Vestis lato clavo insignis, Tunica lati clavi, Suet.; Latus clavus, ut Idem et alii: unde et Lati clavi jus, ap. Quintil. Eadem tunica dicitur etiam Palmata, a latitudine clavorum, teste Festo Pompeio. Vide et Bayf. de Re Vestiaria. Herodian. 3, (11, 3.) Ἠμφίεστο τὴν πλατύσημον ἐσθῆτα, Latum clavum gestabat, Diod. S. 36. de bello servili, Τήβεννάν τε περιπόρφυρον περιεβάλλετο, καὶ πλατύσημον ἐνέδυ χιτῶνα. Ubi nota discrimen inter τήβενναν περιπόρφυρον, Purpuream togam, (quam postea dictam esse Pictam togam testatur Festus,) et inter πλατύσημον χιτῶνα, Tunicam lati clavi, Latum clavum. [" Jacobs. Anth. 9, 472. Aristoph. Fr. 251. Diod. S. 2, 535." Schæf. Mss.]

Πολύσημος, Multa significans, [Schol. Aristoph. Θ. 1040. Λ. 337. * " Πολυσήμως, Clem. Alex. 805." Kall. Mss. * Πολυσημία, Multiplex significatio, Schneidero susp.] " Πολλάσημος, Multa signifi- " cans: ET Πολλασήμως, Multa significando, e Gaza " Gramm. 2."

[* Πρόσημον, s. * Πρόσσημον, τὸ, Signum mortis adventantis, Hes.]

Σύσσημος, Consignificans.. AT Σύσσημον, Commune signum, ut interpr. Marc. 14, (44.) de Juda, Δεδώκει δὲ σύσσημον αὐτοῖς, λέγων, Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι. Erasmus exp. Commune signum de composito datum: cujusmodi sunt quæ milites vocant Symbola, quorum alia sunt vocalia, alia muta. Matth. Ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον. Suidas σύνθημα exp. per σύσσημον veluti notius: qualis fere Lat. Tessera est. Sil., tacitum dat tessera signum. [Strabo 6. p. 428. Diod. S. 14. p. 298. Æneas Poliorc. c. 4. p. 1721. Gronov. " Schol. Pind. N. 3, 61." Boiss. Mss. " Σύσσημον, Valck. Phœn. p. 741. Diod. S. 1, 81. 353. 390. Phryn. Ecl. 184. Jacobs. Anth. 7, 330. 9, 291." Schæf. Mss. " Symbolum, Method. 418." Kall. Mss. " Commode etiam Pignus intelligitur in illis Hedyli verbis ap. Athen. 345. Θὲς μόνον ἢ ζώνην, ἢ ἐνώτιον, ἤ τι τοιοῦτον Σύσσημον." Schw. Mss. * " Σύσσημα, Jo. Malal. 1, 248." Elberling. Mss.]

[* Ταυτόσημος, Eust. Il. A. p. 59, 41. 77, 41. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 234." Schæf. Mss.]

[* " Τετράσημος, Quatuor tempora habens, ut spondeus, Arist. Quint. p. 35. 36. Schol. Heph. p. 163. Quintil. Inst. 9, 4, 51. Mart. Capella 9. De Dactyl. gen. p. 331. Grot." Boiss. Mss. * Τρίσημος, A Tria tempora habens, ut trochæus et iambus.]

[* " Χρυσόσημος, ad Dionys. H. 2, 817. Zeun. ad Xen. K. Π. 32." Schæf. Mss. " Gataker. ad M. Anton. 1, 17." Kall. Mss. * Χρυσόσημον, Gl. Auriclavum.]

[* Ὠκύσημος, Hesychio ταχέως φανερὸς, ap. quem tamen * ὠκύσιμος perperam extat impressum.]

Σημαλέος, Significativus, VV. LL. A Paus. in Att. (32, 2.) p. 24(=78.) fit mentio aræ Σημαλέου Διὸς, quasi Qui signa demonstret, Greg. Gyrald. [Valck. ad Herod. 401. legit ἰκμαλέος. Vide Schn. Lex.]

Σημάτιον ET Σημάδιον, dimin. a σῆμα: quorum illud ea forma dicitur qua γραμμάτιον, hoc ea qua χειμάδιον, teste Eust., qui tamen ait σημάδιον videri esse magis ἰδιωτικόν. [" Σημάδιον, T. H. ad Plutum p. 127." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 74. * " Ἀνασημάτιον, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 547." Elberling. Mss.]

[* Σηματόεις, Multa habens sepulcra, Anal. 2, 153. χθών.]

B Σηματίζομαι, Signis quibusdam colligo: qua in signif. utitur hoc verbo Schol. Soph. (Aj. 31.) in exponendo σημαίνομαι, quod vide.

Σημαία, ἡ, Signum: proprie ea signif. qua pro Vexillo ponitur: ut Cæs. Rursus se ad signa recipientes: qualem usum σῆμα quoque habere sunt qui tradant. Plut. Fab. Τὰς σημαίας ἐκφέρειν κατὰ τάχος, καὶ τὸν στρατὸν ἕπεσθαι κελεύει, Signa repente efferri et copias sequi jubet. Suidas quoque σημαῖαι interpr. Latina voce Signa, addens hoc exemplum, Πάντων γεμὴν τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῶν σημαιῶν εἴδωλα φερόντων, ὁ Κωνσταντῖνος σταυροῦ τύπον ἔφερε. Σημαία dicuntur etiam Ipsi milites qui sub signo aliquo comprehenduntur: unde et Suidas ait idem esse σημαίαν, σπεῖραν, τάγμα. Cujus signif. hoc ap. eum exemplum legitur, Αἱ δὲ σημαῖαι τῶν Ῥωμαίων συνεπεφεύγεσαν εἰς βουνόν. Sic et Polyb. (6, 33, 9.) Παρὰ τετάρτην ἡμέραν ἑκάστῃ σημαίᾳ καθήκειν τὴν λειτουργίαν, Quarto quoque die muneris obeundi vices ad singulas cohortes redire, Bud. Σημαῖαι, Signa, i. e. C Simulacra. Suidas exp. Signa, προτομαί: subjungens h. l. Πιλάτος εἰς τὴν Ἰουδαίαν τὰς Τιβερίου εἰκόνας, αἳ σημαῖαι καλοῦνται, κεκαλυμμένας εἰσήνεγκεν. Ubi nota συνωνύμως poni εἰκόνας et σημαίας, Imagines et signa, s. δείκελα, ut mox in illo ap. Suid. loco sequitur. [Joseph. B. J. 2, 14.] Itidem Cic. Signum æneum Cupidinis; et Ovid. factum de marmore signum. Σημαία etiam pro Insigni familiæ accipiunt, h. e. pro Insigni quod ad nobilitatis testimonium a principe concessum quæque familia sibi vendicat, παράσημον alio nomine dictum, ap. [Schol.] Aristoph. (B. 963.) ubi de hippalectryone, animali marino, loquens, ait, ἀπεκτονὼς καὶ πᾶσι νεκρὸν δείξας ἐνέγραψεν ἐν τῇ σημαίᾳ αὐτοῦ καὶ τῇ ἀσπίδι. Hæc nobilitatis insignia, quæ vulgo Arma dicuntur, Æsch. S. c. Th. (393.) vocat σήματα, ubi multa eorum genera posuit. [" Ad Diod. S. 2, 470. ad Dionys. H. 2, 1217. 3, 1449. 1661. 1727. 1773. 1778. 1794. 1807. 1829. 1881. 4, 2026." Schæf. Mss. Lex. Polyb.] Σημαιοφόρος, Signifer, Antesignanus, Vexillarius, Liv. In- D ferre vexillarios jussit signa. Bud. SCRIBIT Σημαιαφόρος, et interpr. Signifer in centuria: citat autem Polyb. [6, 24, 6. sed Schw. mavult σημαιοφόρος. " Plut. Galba 22." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 645.]

[* " Σημεία, ἡ, mendosa scriptura pro σημαία, quod vide." Lex. Polyb. " Ad Diod. S. 2, 470. ad Dionys. H. 3, 1658. 1727. 1773. 1777. 1778. 1793. 1807. 1829. 1881. 4, 2026." Schæf. Mss. * Σημειαφόρος, Gl. Signifer.]

Σημεῖον, τὸ, Signum, Nota, Indicium, Argumentum, Dem. Τί σημεῖον ἔσται πότερον καθιστᾶσι, Quo signo cognoscetur utrum nostrûm constituerint? Aristot. σημεῖον τῆς ἀῤῥωστίας, Morbi signum, indicium. Item σημείῳ τινὶ διδάξαι, et σημεῖόν τι ἐπιδεῖξαί τινος, Æschin. (87.) Ἡλίκον δ' ἐστὶ τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσομαι μεγάλῳ σημείῳ διδάξαι: (60.) Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, μέγα σημεῖον ὑμῖν τούτου ἐξ αὐτῶν τῶν νόμων ἐπιδείξω. Item, Φανερὸν σημείοις καθιστὰς, Thuc. 2, (42.) Sic σημεῖον ποιεῖσθαί τι, et σημεῖον ἔχειν. Isocr. (ad Nicocl. 12.) Σημεῖον δ' ἄν τις ποιήσαιτο τὴν Ἡ-

σιόδου ποίησιν, Id ita esse Hesiodi poësis tibi argumento fuerit. Thuc. 1. Φανερὸν μὲν εἶχον οὐδὲν οἱ Σπαρτιᾶται σημεῖον. Pertinent huc et Dialecticorum εἰκότα καὶ σημεῖα. Cum quibus σημείοις τεκμήρια affinitatis aliquid habent, non tamen eadem prorsus sunt: siquidem Ammon. ex Antiphonte (127.) tradit τὰ παροιχόμενα σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις. Quanquam et imminentis morbi σημεῖα a Medicis tradantur, ut a Celso Signa longæ valetudinis, indicia mortis, et quæ notæ in quoque morbi genere vel spem vel periculum ostendant: unde σημειωτικὴ Medicinæ quædam pars dicta, ad quam Προγνωστικῶν libri Hippocratis pertinent. || At Σημεῖον δὲ, frequens locutio ap. Oratores et Philosophos, ut cum narrata aut proposita re aliqua, signis argumentisque illam subjectis confirmare nituntur: ut Dem. de Male obita Legat. Σημεῖον δέ· εἰ γὰρ ἡ μὲν εἰρήνη κ. τ. λ., Argumentum autem hujus rei hoc est. Subintelligitur enim verbum ἐστί: aut simile quid. Sic dicitur τεκμήριον δὲ, et ἀπόδειξις δέ. [Ad Herennium 4, 1. Atque hoc nos necessitudine facere, non studio, satis erit signi, quod etc.] Sunt et equitibus ὁρμητήρια σημεῖα, ut κλωγμὸς, et similia, quibus equi ab ipsis concitantur, Xen. Ἱππ. (9, 3.) Ἐπειδὰν δ' ἀναβῇ, ἠρεμήσαντα πλείω χρόνον, χρὴ οὕτω προκινεῖν αὐτὸν ὡς πραοτάτοις σημείοις. Similia σημεῖα dantur in certaminibus et præliis, Thuc. 1, (49.) Ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἑκατέροις ἤρθη, ἐναυμάχουν: 4, (111.) p. 156. Καὶ τὸ σημεῖον ἀρθείη, ὃ ξυνέκειτο. Sic Plut. Alcib. Σημεῖον ἄρας ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος: Hellen. Σημείου δοθέντος, sc. invadendi hostes: quod ad verbum quoque Lat. dicunt Dare signum. Idem et in Fab. dicit, Τὸ τῆς μάχης σημεῖον ἐξέθηκεν. Huc pertinet ἀπὸ σημείου, Dato signo, E composito, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 16.) Ἀντιπρώρους καταστήσας τὰς τριήρεις ἀπὸ σημείου. Itidem Thuc. 3, (91.) Ἀπὸ σημείου ἐς ταυτὸ κατὰ γῆν ἀπήντων: 2. Ἀπὸ σημείου ἑνὸς ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς. Sicut vero paulo ante e Plut. habuimus, Τὸ τῆς μάχης σημεῖον ἐξέθηκεν, ita Athen. 4. Ἕως ἐσάλπισε τὸ εἰωθὸς τοῦ τελευταίου δείπνου σημεῖον. || Signum, i. e. Vexillum, i. q. σημαία, Herodian. 2, (6, 17.) Τὰ δὲ σημεῖα ἄραντες, καὶ τὰς ἐκείνου εἰκόνας ἀποκαταστήσαντες, Signis sublatis impositisque illius imaginibus: 8, (5, 22.) Τάς τε εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶσι. Itidem Thuc. 1, (63.) Ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο, καὶ τὰ σημεῖα κατεσπάσθη. Rursum ap. Plut. in Cam. Ὁ φέρων τὸ σημεῖον, Signifer, Vexillarius: unde est comp. σημειοφόρος. Utitur et Xen. K. Π. 8. || Signum, i. e. Simulacrum, Imago, quem usum σημαία quoque habet, ut suo loco docui. Herodian. 4, (4, 12.) Ἔνθα τὰ σημεῖα καὶ ἀγάλματα τοῦ στρατοπέδου προσκυνεῖται. || Signum, i. e. Ostentum, Portentum, i. q. σῆμα, Plut. Pericle, Ἐκπλαγέντας πάντας ὡς πρὸς μέγα σημεῖον, sc. ad defectum solis. Sic Æschin. (72.) Τὸ τοῖς μυστηρίοις φανὲν σημεῖον. Plut. Amat. Narr. Ἐπὶ σημείοις τισὶν οὐ καλῶς κρινομένοις θορυβουμένῳ, Signis quibusdam, quæ adversa putarentur, exterrito: Alex. Βέλτιόν τι σημεῖον γενόμενον τὴν ἀθυμίαν ἔλυσεν. Ceterum inter σημεῖον et τέρας hoc interesse scribit Ammon., quod τέρας παρὰ φύσιν γίνεται, τὸ δὲ σημεῖον παρὰ συνήθειαν. Usus hujus verbi et in N. T., ut Act. 7, (36.) Ποιήσας τέρατα καὶ σημεῖα ἐν Αἰγύπτῳ. Marc. 13, (22.) Δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα. Itidemque alibi sæpe. [Valck. Schol. in N. T. 1, 194. 299. 356.] || Σημεῖον dicitur etiam Horæ atque Semihoræ signum s. nota, ut ex J. Poll. 1, (47.) c. 7. colligimus, ubi Menandrum auctorem citat. Affertur in ea signif. e Luciani quoque Gallo. [" Quod recentioribus Græcis ὥρα, ut Lat. Hora, id veteres, qui Gnomonas habebant sciotericos, dicere solebant σημεῖον, s. στοιχεῖον." Valck. Schol. in N. T. 1, 354.] || Milliariorum quoque notæ s. signa, σημεῖα dicuntur: erant autem ii lapides mille passuum spatio a se invicem distantes, ut e Plut. discimus in Graccho, Διαμετρήσας κατὰ μίλιον ὁδὸν πᾶσαν, κίονας λιθίνους σημεῖα τοῦ μέτρου κατέστησεν. Herodian. 2, (13, 18.) Εἴ τις ὑμῶν ἐντὸς ἑκατοστοῦ σημείου ἀπὸ τῆς Ῥώμης φανείη, Intra centesimum milliarium, s. Intra centesimum ab urbe lapidem. Nam utroque modo Latini loquuntur.

A Itidem 8, (4, 2.) Ἀπέχοντι τῆς πόλεως σημεῖα ἑκκαίδεκα. Itidem Justinian. Parænet. de Cumis, Πόλει ἐξ σημείων διεστώσῃ Βαΐων, Ad sextum lapidem. || Punctum, στιγμή. Sic Aristot. duos vertices cœli vocat immobiles, περὶ Κόσμου (c. 2.) 215. et in 8 Physic. 82. et 83. Bud. [" Aristot. Meteor. 8, 1. Ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ τοῦ ἐνόπτρου τὸ αὐτὸ ἂν φαίνοιτο μέρος τῆς ἐμφάσεως." Seager. Mss.] Sic vero idem Bud. Themistium in Post. 44. σημεῖον et στιγμὴν pro eod. posuisse testatur. [Σ. ἰσημερινὰ et τροπικὰ, Ptolemæus.] || Σημεῖον pro Tempore præstituto affertur ex Aristoph.: non tamen apposito loco, qui fortassis hic fuerit, Σφ. (690.) ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν Ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται. Sed ibi alii malunt interpretari Signo dato. || Sigillum, Signum, quod aliquis suo κτήματι imprimit, Lucian. (1, 132.) Ἐπειδὰν τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ. Aliud exemplum. Vide in Μοχλὸς, col. 1578. et infra in Παρασημαίνω e Dem.

[" Σημεῖον, Zeun. ad Xen. K. Π. 30. Bergler. ad
B Alciphr. 89. Ammon. 135. Eran. Philo 173. Tyrwh. ad Aristot. 215. ad Herod. 659. Thom. M. 791. ad Charit. 690. Jacobs. Anth. 7, 330. 8, 136. 11, 103. 12, 276. Wakef. S. Cr. 5, 25. ad Dionys. H. 3, 1658. 1661. 1830. Milliare, Kuster. Aristoph. 112. Tonitru, Heyn. Hom. 6, 322. Signum militare, Dionys. H. 3, 1449. De tempore, Casaub. ad Athen. p. 5. Σ. aruspicum, ad Diod. S. 1, 335. Siglæ aliaque scribendi compendia, Wolf. Prol. ad Hom. p. xlv. Σ. Διὸς, ad Diod. S. 1, 133. Σ. ἀφαιρεῖν, ad Lucian. 1, 379. Σημεῖον δὲ, seq. γὰρ, Morus ad Isocr. Paneg. p. 39. Lucian. 3, 461. ubi perperam vertitur, Aristot. H. A. p. 351. Schn. v. p. 352. 392. paulo ante addend. γὰρ, sed v. paulo post, it. p. 393. v. Schn. not. p. 659. bis, it. 2. p. 178. Ὅσον σημείου χάριν, 56. 415. Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σ., Xen. K. Ἀ. 126. Σημεῖον δέ· — γοῦν —, Strabo 6. p. 613." Schæf. Mss. " Terminus ad quem, si vera lectio, Clem. Alex. 939." Wakef. Mss. Σημεῖον subaud., Valck. Schol. in N. T. 1, 378. 2, 115. Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι,
C Insigne quid, Idem ibid. 2, 94. " Σημεῖον, Aristoteli Rhet. 1, 2. est Genus argumentandi, et probandi, quod fit a particulari ad universum, vel ab universo ad particulare. Unde Indicium aut Vestigium Latini reddiderunt, ut, si quis e sanguine cædem demonstret. Quod si necessarium est, quod isto modo concluditur, dicitur τὸ τεκμήριον. Nempe τὸ σημεῖον ap. Aristot. l. c. est simul Generis et Speciei nomen. Enthymemata enim ducuntur ἐξ εἰκότων καὶ σημείων. Jam horum σημείων duæ partes sunt, quarum una dicitur τεκμήριον, τὸ μὲν ἀναγκαῖον: altera σημεῖον speciatim, τὸ μὴ ἀναγκαῖον. Sæpe junguntur e mente quidem Aristotelis hæc tria fidei faciendæ subsidia, τεκμήριον, σημεῖον, τὸ εἰκὸς, inprimis ap. Dionys. H. et ita quidem, ut potior τοῦ τεκμηρίου vis appareat: cf. Jud. Isæi c. 15. Jud. Lys. c. 19. In Epistola autem ad Amm. 1, 2. cum σημείου tantum et εἰκότος mentionem fecisset, addit: Τούτων οὐδεμία τῶν πίστεων δι' ἀναγκαίων συνάγεται λημμάτων, Horum nihil ad fidem faciendam valet, vel assentiri cogit. — Au-
D ctor Rhet. ad Alex. p. 248. Σημεῖόν ἐστι τό γε εἰθισμένον γίγνεσθαι πρὸ τοῦ πράγματος ἢ ἅμα τῷ πράγματι, ἢ μετὰ τὸ πρᾶγμα, ubi vide plura subtiliter de hoc genere πίστεως disputata. Cicero id, quod illi σημεῖον dixere, appellasse videtur Similitudinem, de qua vide Invent. 1, 29. Quintil. 5, 9. p. 214. plane ex Aristotele tradit Signa dividi in has primas duas species, quod eorum alia sint, quæ necessaria sunt, quæ Græci vocent τεκμήρια, alia non necessaria, quæ σημεῖα. Vide Voss. Inst. Rhet. p. 10. et inprimis Vateri Animadv. ad Aristot. Rhet. p. 21. 22." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

IONICE " et Poëtice" Σημήϊον dicitur pro σημεῖον: afferturque ex Epigr. σημήϊα pro Signa, Puncta. [" Herod. 661. Heringa Obss. 48. Toup. Opusc. 2, 61." Schæf. Mss.]

Σημειογράφος, Exceptor actuarius, Notarius, Qui notis scribit, ut verba oratorum assequatur, Plut. Cat. (Min. 23.) Οὔπω γὰρ ἤσκουν οὐδ' ἐκέκτηντο τοὺς καλουμένους σημειογράφους. Σημειογραφέω, Notis

utor, Scribendi compendiis utor, Notis verba orato- ris subsequor, Bud. [* Σημειογραφία, unde * Σημειογραφικὸς, Basil. de Virg. 3. p. 618. τέχνη. * "Σημειολύτης, Pseudo-African. Cod. Vindob. 48. (334.)" Routh. Mss. " Pseudo-Callisthenes p. 148. T. 14. Bibl. Gr. Fabr. * Σημειολυτεῖν, Max. Planud. Vit. Æsopi p. 66." Boiss. Mss. * Σημειοσκόποι, Hariolus, Aqu. 1 Reg. 28, 9. Inc. ibid. 3. * Σημειοσκοπέω, Hariolor, Symm. Deut. 18, 10. Mich. 5, 12. "Eust. Il. 1032, 44." Wakef. Mss. * "Σημειοσκοπία, Tzetz. Exeg. in Il. 107, 22. 111, 13." Schæf. Mss.] Σημειοφόρος, Signifer, i. q. σημαιαφόρος. Legitur in l. de Vocab. Militaribus in v. Ἔκτακτοι. ["Ad Dionys. H. 3, 1661." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 645.]

[* Παρασημεῖον, τὸ, Falsum signum, vocab. Schneidero susp.]

Σημειώδης, Significans, Bud. ap. Aristot. 3 Meteor. 198. Περὶ δὲ τοὺς ἀστέρας γίνεται μὲν ἡ ἅλως, οὐ σημειῶδες δὲ ὁμοίως. Vertit item Insignitus, ap. Strab. 8. p. 146. de Græcia, Κόλποις καὶ ἄκραις καὶ τοῖς σημειωδεστάτοις χερσονήσοις διαπεποικιλμένην. || Accipitur et pro Notabilis. Nam hæc Philonis V. M. 3. verba, Ἔχω δέ τι μηνύσαι σημειωδέστερον λόγιον, Turn. sic vertit, Referre possum aliam quoque sortem aliquanto notabiliorem. Item σημειώδη quædam vocabula a Rhetoribus notantur et reprehenduntur: ut in Vita Isocratis, Ἀπηρχαιωμένων καὶ σημειωδῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλία. Itidemque præcipit Demetr. Phal. Φευγέτω δὴ καὶ τὰ σημειώδη σχήματα· πᾶν γὰρ τὸ παράσημον, ἀσύνηθες καὶ οὐκ ἰδιωτικόν. ["Gramm. ap. Hermann. de Emend. Gr. Gr. 438." Boiss. Mss. "Eust. 94, 41." Seager. Mss. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 300. 2, 286." Schæf. Mss. "Dionys. H. 2, 537." Wakef. Mss. "Σημειῶδες, τὸ τῆς λέξεως καὶ περίεργον, in Philisti dictione vituperat Dionys. Ep. ad Pomp. 5. p. 780. ambigua vocis signif., quam et Reisk. se ignorare fatebatur. Speramus fore ut sequentia aliquid lucis vocabulo afferant. Demetr. de Eloc., ubi de charactere orationis ἰσχνῷ, Tenui, sermo est, præcipit ut ne sint σχήματα σημειώδη, cui mox synonymum adhibet τὸ παράσημον, et opponit τὸ σύνηθες, καὶ ἐναργὲς, καὶ πιθανόν. Sic et Dionys. Art. Rhet. c. 10, 7. p. 382. reprehendit eos, οἳ τὸ παράσημον τῆς λέξεως ἀναγκάζονται, εἴ πού τι ἀνακεχωρηκὸς ὄνομα ἢ ῥῆμα εἴρηται, τοῦτο θηρῶντες καὶ πανταχοῦ φθειρόμενοι, ἐπ' ἀρχαιότητι δή τινι σεμνυνόμενοι. In h. l. simul corriguntur, qui in contrario genere peccant, πάνυ εὐτελῶς φθέγγοντες. Ergo hoc est genus dicendi exile, humile, protritum, illud vero τὸ παράσημον in raritatis vetustatisque nimia affectatione cernitur. Simile videtur esse, quod Hermog. π. Εὑρεσ. 4. p. 224. τὸ σεσημασμένον dixit. Utrumque enim dicitur, quicquid est adulterinum in verbis, non valde usurpatum, et veluti notatum, ut fit in numis, qui, si suspecti sunt et a communi usu exemti, notantur, ut ab aliis dignosci possint. Suid. Παράσημος, ἀδόκιμος· καὶ παράσημον, τὸ σεσημασμένον καὶ ὕποπτον: cf. Harpocr. in Παράσημος ῥήτωρ. Sic Schol. Thuc. 1, 114. p. 73. Duk. σχῆμα παράσημον vocat Constructionem verborum ἀνακόλουθον. Addo locum Plutarchi Bruto 2. Ἑλληνιστὶ τὴν ἀποφθεγματικὴν καὶ Λακωνικὴν βραχυλογίαν ἐπιτηδεύων ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐνιαχοῦ παράσημός ἐστι: h. e. Nimia brevitate obscurus est. Deinde Schol. Anonym. ad Hermog. 358. Ald., ubi τῶν προοιμίων ἑρμηνείαν ἐν τῇ ἐκλογῇ appellat ἀπεριεργοτέραν καὶ μὴ σημειώδη, patet quandam novitatis, raritatis, et obscuritatis affectationem innui. Addit enim explicandi causa: Ἂν τις ἐκφεύγῃ ἐκφανεῖς τρόπους, καὶ γλωττηματικὰς λέξεις, h. e. Formas dicendi nimis splendidas, e longinquo ambitiosius expressas, et propter peregrinitatem et raritatem obscuras. Sic et ap. Dionys. in Jud. Isocr. c. 2. σημειώδη ὀνόματα componuntur cum ἀπηρχαιωμένοις, Obsoletis, et opponitur διάλεκτος κοινὴ et συνηθεστάτη. Ex his omnibus, opinor, planum est, τὸ σημειῶδες in elocutione dici, Quicquid e vetustatis, vel raritatis vel audaciæ affectatione, obscuritatem et difficultatem habet. Unum addo, cujus tamen judicium doctioribus relinquo. Videndum existimo, annon fortasse τὸ σημειῶδες dictum sit ἀπὸ τῶν σημείων, h. e. A notis et siglis, quales Tironianæ fuerunt, et usurpatæ sunt a notariis, quos σημειογράφους dixerunt: vide Interpp. ad Cic. ad Att. 13, 32. ubi hæc sunt: Et quod ad te de decem legatis scripsi, parum intellexti: credo quia διὰ σημείων scripseram." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] * "Σημειωδῶς, Strabo 6. p. 346. (16. p. 1100.)" Schæf. Mss.]

Σημειόω, Insignio, Noto. Pass. Σημειοῦμαι, Insignior, Notor. Greg. Naz. Τῷ ἀληθινῷ φωτὶ σημειούμενα πρόσωπα. Idem, Σημειωθεὶς καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα τῷ χρίσματι καὶ τῷ πνεύματι. || Σημειοῦσθαι active etiam pro Insignire, Signum prætendere, imitari, Greg. Naz. Ἐπὶ τὸν σταυρὸν καταφεύγει καὶ τὸ παλαιὸν φάρμακον, καὶ τοῦτο σημειοῦται κατὰ τῶν φόβων, de Juliano dæmonum phantasmatis perterrito. Vide Bud. Item Signum imprimo et notam, Obsigno: unde σεσημειωμένος, quod vide in Σημαίνω. || Significat etiam Annotare, Notare, Observare: quem usum habet et COMP. Ἀποσημειοῦσθαι: unde tritum illud ap. Gramm. et Scholiastas σημείωσαι: ut et ap. Athen. (55.) ubi post locum quendam Diphili subjungit, Καὶ σημείωσαι τὸ Θερμοκνάμους, ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται. || Item Commentarium rerum scribere, e quo fiat postea historia: ut in Vita Thuc. Ἀφ' οὗ γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦτο τὰ λεγόμενα πάντα [καὶ τὰ πραττόμενα·] οὐ μὴν κάλλους ἐφρόντισε τὴν ἀρχὴν ἢ τοῦ μόνον σῶσαι τῇ σημειώσει τὰ πράγματα. ["Herodian. Philet. 462. et n., Thom. M. 791. 861. Vox Scholiastarum, Valck. ad Il. 22. p. 119. Misc. Obss. Nov. 8. p. 938. De h. v. ejusque compp., Schneid. ad Xen. Pol. 376. * Ση, h. e. σημείωσαι, Bast Lettre 59. an p. 140. ση̄ τὴν σύνταξιν? Bernard. Rel. 37. Koen. ad Greg. Cor. 97." Schæf. Mss. Polyb. 5, 78, 2. * Σημαιώσασθαι passim scriptum pro σημειώσασθαι, ad Dionys. H. Ant. Rom. 7, 59. T. 3. p. 1449. Σημειῶσαι subaudiendum, Schæf. ad Greg. Cor. 52.: σημειοῦσθαι, quibus compendiis scribatur, 215. 839.: σημειοῦσθαι et σημαίνειν, conf., 216. 839. 932. * "Σεσημειωμένως, Hes." Wakef. Mss. * Σημειωτέος, Significandus, Notandus, Apoll. Dysc. de Pron. 321. Bekk. "Σημειωτέον, Athan. 1, 819. Schol. Aristoph. B. 1091. Ὄρν. 417. Schol. Soph. Aj. 690. Eust. Il. E. p. 414, 30. Od. A. p. 61, 4. Quibus compendiis scribatur, Schæf. Greg. Cor. 215. 839. * Σημείωμα, Constitutio, Declaratio, Decretum, Balsamon ap. Phot. Nomocan. 97.] Σημείωσις, Notatio, Annotatio, Designatio. Exp. et Commentarius, utpote in quo memoriæ causa notantur memoratu digniora. Habes in proxime præcedenti verbo e Vita Thuc. Medici σημείωσιν vocare dicuntur Cum cognitis nonnullis, alia, quæ ignorabantur, cognoscunt. Observationem aut Animadversionem nominare queas: cum qua aliquid affinitatis habere videri possit ἡ τῶν ἐμπειρικῶν τήρησις. ["Casaub. ad Athen. p. 1. Valck. ad Il. 22. p. 119." Schæf. Mss. "Schol. Arat. 93." Wakef. Mss. Euseb. Hist. Eccl. 5, 19. 6, 17. Vide Suicer. Thes.] Σημειωτικὸς, Notatorius. Σημειωτική, Pars est Medicinæ, signorum omnium differentias et vires expendens, ad quam tum omnium signorum contemplatio pertinet, tum eorum maxime, quibus per morbos et præterita investigantur et præsentia cognoscuntur, atque futura prævidentur, sicut ab Hippocr. proditum est initio libri Προγνωστικῶν. [* Σημειωτὸς, M. Anton. 1, 17. ἐσθὴς, al. σημειώδης.] Ἀσημείωτος, ὁ, ἡ, Non notatus, nec insignitus, Philo V. M. 2. Μὴ ἀσημείωτον τὴν πηγὴν παρελθεῖν, Fontem illum sine significatione non præterire, Turn. "Ἀσήμωτος, Ignobilis, δυσγενής, VV. LL. perperam pro ἀσημείωτος."

Ἀποσημειοῦμαι, Annotationes et collectanea facio, et commentarios scribo. Ammon. in Prædic. Aristot. Ὑπομνήματα δὲ καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειοῦνται ὑπόμνησιν. Bud. 658., quem vide. Posset etiam simpliciter exponi Annotant, In commentarios redigunt.

[* "Ἐνσημειόομαι, Sibi noto, Xen. K. 6, 22. canes vestigia leporis nactæ dicuntur ἐνσημειούμεναι, in nonnullis Edd. vett. est ἐνσημούμεναι. Brodæus de-

dit ἐνσημαινούμεναι, margg. ἐνσημαινόμεναι. Gramm. Significantes; ubi aliquid sit, Indicantes." Lex. Xen.]

Ἐπισημειόω, Annoto, Scribo annotationes. UNDE Ἐπισημείωσις, ἡ, Annotatio, ["ad Hesych. 1, 1384. n. 25." Dahler. Mss.] || E Plut. autem Apophth. Ἐπισημειωσάμενοι κρότῳ τὸ ἔθος, Plausu morem approbantes. [Schol. Aristoph. Σφ. 1480. "Etym. M. 717, 17." Wakef. Mss. * Ἐπισημείωτος, unde * Ἀνεπισημείωτος, Clem. Alex. Str. 7. p. 883, 26. * Παρεπισημειόω, Sext. Emp. adv. Math. 5, 69. cf. 5, 71. et Schn. Lex. Suppl.]

Παρασημειόω, Annoto, ["Eust. 72, 36." Seager. Mss. "Ad Mœr. 11. 232. Valck. Phœn. p. 316. ad Ammon. 68. Thom. M. 411. Wolf. Prol. 257. Huschk. Anal. 258. Heyn. Hom. 8, 658." Schæf. Mss.] Παρασημειωτέον, Annotandum, ["Clem. Alex. 104. 118. 379." Kall. Mss.] Παρασημείωσις, Annotatio, ["Eust. Od. Δ. p. 190, 26. Bas." Boiss. Mss. "Ad Thom. M. p. 1." Schæf. Mss. * Παρασημείωτος, unde] Ἀπαρασημείωτος, exp. Non annotatus, insignitus, ["Diosc. 1." Wakef. Mss.]

[* "Προσημειόω, Præsignifico, in med. Prænoto, 4 Macc. 15, 19. Τοὺς μυκτῆρας προσημειουμένους τὸν θάνατον, Nares mortis indices. Cf. Friedemann. ad Strab. T. 7. p. 203." Schleusn. Lex. V. T.: Eust. Il. 225, 15. Προσημειοῦμαι, Gl. Annoto, Prænoto. * "Προσημείωσις, Vaticinium, Euseb. Hist. Eccl. 317." Kall. Mss.]

Ὑποσημειόω, Notis excipio, ut notarii solent et οἱ σημειογράφοι. E Diog. L. in Vita Xenoph. (48.) Fortassis significat etiam Annoto. [* Ὑποσημείωσις, Gl. Subnotatio. "Annotatio, Clem. Alex. 275. Commentatio, 358. Subscriptio epistolæ, Euseb. Hist. Eccl. 187." Kall. Mss. "Euseb. V. C. 2, 23. 3, 14." Boiss. Mss. "Boeckh. in Plat. Min. p. 43." Schæf. Mss. Diog. L. 2, 122. Jambl. V. P. p. 87. * Ὑποσημείωτος, unde * Ἀνυποσημείωτος, Clem. Alex. Str. 1. p. 276. 324.]

Σημαίνω, Signum do: ut σημαίνειν τὴν ἔφοδον, Signum dare pugnæ, invadendi hostem. Itidem σημαίνειν καταζευξιν, Signum ponendis castris dare. Interdum cum infin. jungitur, et tunc reddi potest non solum Signum do, sed etiam Significo, Xen. K. Π. 3, (2, 3.) Σημαίνουσιν ἡμῖν σπεύδειν, Significant nobis properandum esse: nisi malis, Signo dato jubent nos properare. Itidemque 1, (4, 18.) Τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμαινε πᾶσιν ἐκβοηθεῖν. Et alibi, (2, 3, 7.) Σημαίνων αὐτοῖς μάχεσθαι, Dans eis prælii signum. Tuba etiam atque tubicen σημαίνουσι, ut ap. Athen. (414.) de quodam Herodoro tubicine Megarensi, Ἐσήμηνε δὲ σαλπίζων μέγιστον. Aristot. de Mundo, Ἐπειδὰν ἡ σάλπιγξ σημήνῃ τῷ στρατοπέδῳ, Simul ac tuba signum dederit. Sæpe nominativus σάλπιγξ s. σαλπιγκτὴς omittitur, ipsumque σημαίνειν velut impersonaliter ponitur, Plut. Apophth. Lacon. Ἐσήμηνε τὸ ἀνακλητικὸν, pro Signum receptui datum est, Receptui cecinerunt. Et sine accus. rei, Polyb. (6, 40, 2.) Ὅτε πρῶτον σημήνῃ, καταλύουσι σκηνὰς, Ad primum classicum vasa colligunt, Bud. Item de tubicine, sequente ὡς, Xen. K. Ἀ. 2, (2, 2.) Ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι, Cum autem cornicen signum dederit conquiescendi, s. Cum signum cornu datum fuerit. Interdum σημαίνω reddi potest non tam Signum do, quam Signo dato jubeo s. impero: cujus signif. paulo ante etiam mentionem feci. Aristot. de Mundo, Ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πάσῃ φύσει, κινεῖται πᾶσα ἐνδελεχῶς, Simul ac signum naturis dederit, signo dato naturas suo quamque motu moveri jusserit. Haud multum absimili modo ap. Plat. de Rep. Ὁ λόγος σημαίνει, Ratio veluti signo dato jubet, aut imperat; nam τὸ θυμικὸν et τὸ ἐπιθυμητικὸν velut effrenes equi a ratione cohibentur, donec erumpendi tempus sit: quod cum advenerit, tunc eis σημαίνει. Nisi σημαίνει ibi malis interpretari Dictat. Apud Hom. simpliciter pro Impero s. Jubeo ponitur; vel etiam Præsum: idque interdum absolute, ut Od. X. (450.) σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπισπείχων. Et Il. Φ. (445.) ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλε: quibus in Il. quædam etiam ἡγεμονίας significatio huic verbo inest. Interdum cum gen. Il.

A Ξ. (85.) Οὐλόμεν' αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου Σημαίνειν, Alii imperare exercitui; vel Præesse, ἄρχειν, προΐστασθαι. Interdum cum dat., et tunc magis proprie pro προστάσσειν, i. e. Jubere et imperare, ponitur, Il. A. (296.) Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· οὐ γὰρ ἔμοιγε Σήμαινε. Huic dativo additur etiam præp. ἐπὶ, ut Od. X. (427.) οὐδέ τι μήτηρ Σημαίνειν εἴασκε ἐπὶ δμωῇσι γυναιξί. Plato quoque huic verbo Jubendi signif. dedit, quippe qui in Phædone (6.) dixerit, Μὴ σημήναντος αὐτοῦ, Injussu suo, p. 122. mei Lex. Cic. Inde τὰ σημαινόμενα πράττειν, Imperata facere, Parere mandatis, Peragere s. Exequi jussa, Facere s. Facessere jussa. Vide Bud. 658.

Σημαίνω, Significo, Indico, Ostendo, Od. M. (26.) δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω. Paulo alia signif. Thuc. 2, (43.) p. 62. Καὶ οὐ μόνον στηλῶν ἐν τῇ οἰκείᾳ σημαίνει ἐπιγραφὴ, Significat et ostendit, Indicat et docet, Declarat ac testatum facit, Schol. παριστᾷ. || Significo, Indico, Refero s. Defero aliquid ad aliB quem: ut σημαίνειν πρὸς ἄρχοντας, Plato de LL. Sic Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Εἰ δέ τίς τι καὶ ἄλλο δέον ἐνορᾷ, πρὸς ἐμὲ σημαινέτω. || Significo, Portendo, Thuc. 2, (8.) de Delo terræ motu concussa, Ἐλέγετο δὲ καὶ ἐδόκει ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι σημῆναι, Significare et portendere quæ eventura erant, ubi Schol. σημῆναι exp. σημεῖον εἶναι. Itidem Bud. σημαίνειν interpr. Portendere, Auspicium præbere, ap. Julian. Ep. ad Liban. Ὁ Ζεὺς αἴσια πάντα ἐσήμηνεν, ἐναργῆ δείξας τὴν διοσημείαν. Sic Ἀντισημαίνειν, Adversum augurium dare, eidem Bud. || Significo, ut ap. Gramm. vocabulum aliquod dicitur σημαίνειν τι. Sic Aristot. Rhet. 3. Τὰ δὲ ὀνόματα σημαίνει τι. Pass. Σημαίνομαι, Significationem accipio, ut exp. ap. Synes. de Insomn. Θέλγεται παρ' ἀλλήλων, ὥσπερ σημαίνεται. || Σημαίνει εἰς τὸ ἔξω, In partem exteriorem apparet, ex Aristot. H. A. 4.

Σημαίνω, Obsigno, σφραγίζομαι. Unde σεσημασμένος, Obsignatus, ἐσφραγισμένος, σεσημειωμένος, Hes. itidemque Harpocr. ap. Dem. Sic σεσημασμέναι C ὑδρίαι, Hydriæ obsignatæ, Quibus signum s. sigillum possessoris impressum est. Et σεσημασμένα διπλώματα, Plut. Galba (8.) Itemque ap. Philon. V. M. 2. Καθάπερ σφραγῖσι φύσεως αὐτῆς σεσημασμένα, Tanquam signis naturæ ipsius obsignata. Alioqui pass. σημαίνομαι et ipsum activa signif. usurpatur, ut a Paus. Lacon. (11, 8.) Οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες, ὁπόσα δεῖ σημαίνεσθαι, τοῦ Πολυδώρου σημαίνονται τῇ εἰκόνι. Sic ap. Dem. media voce, Σημήνασθαι τὴν συγγραφήν. "Σαμαίνεσθαι, Sigillari, Hes. ex Epicharmo. Doricum "est pro σημαίνεσθαι."

Σημαίνομαι, E signis quibusdam colligo, Soph. Aj. (32.) p. 3. καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, Τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, Schol. exp. σημαιίζομαι, διὰ σημείων γινώσκω· οἷον σημεῖα ἐμαυτῷ τινὰ συντίθημι ἀπὸ τοῦ ἴχνους. Bud. quoque hoc loco σημαίνομαι accipit pro στοχάζομαι, Conjicio, Conjectura et signis colligo, assequor. Qua signif. Synes. quoque usus est, de Insomn. Ὁσάκις ἂν τὸν αὐτὸν σκόπελον ἴδωσι, τὴν αὐτὴν πόλιν σημαίνονται. Itidemque Ep. 7. Μὴ D ἄστροις τὰ καθ' ὑμᾶς σημαίνεσθαι, μηδ' ὅ,τι λέγει φήμη πυνθάνεσθαι, Per astra res vestras augurari.

["Σημαίνω, Eur. Hec. 546. Brunck. ad v. 1201. ad Herod. 42. 214. 624. Wolf. Prol. Hom. 81. ad Charit. 611. Jacobs. Anth. 7, 41. ad Lucian. 1, 559. T. H. ad Plutum p. 143. Heyn. Hom. 5, 221. 340. 6, 97. 7, 59. Obsigno, ad Mœr. 313. Abresch. Add. ad Aristæn. 148. Portendo, Zeun. Ind. ad Xen. Mem. Jubeo, Wyttenb. ad Plut. 1, 253. Simonid. 85. Heyn. Hom. 6, 537. In re militari, ad Diod. S. 1, 551. Σημαίνομαι, E signis colligo, Lobeck. Aj. p. 225. Ὡς ὁ λόγος σημαίνει, Heind. ad Plat. Gorg. 222. De aor. 1., ad Diod. S. 2, 388. ad Dionys. H. 2, 909. Schneid. Anab. 93. Ἐσήμηνε, ad Eur. Heracl. 830. (Elmsl. ibid.) Ἐσήμανα, ἐσήμηνα, ad Charit. 237. Valck. Hipp. p. 255. ad Herod. 359. 712. ad Diod. S. 1, 333. Αὐτὸ σημανεῖ, Valck. Phœn. p. 237. Σημαίνεσθαι ἐπιστολὴν, Kuster. V. M. 93. Τὸ σημαινόμενον, Schol. Aristoph. Πλ. 590. Brunck. Aristoph. 3, 12. Photius c. 283. Liebel.

Archil. p. 115. Τὰ τῶν λέξεων σημαινόμενα, Vocum significationes, Valck. Præf. ad Ammon. p. xxiii. Mœr. 385. Ammon. 95. 117. Valck. Hipp. p. 286." Schæf. Mss. " Neutr., Æsch. Ag. 301. Σημαίνομαι, Signis colligo, Synes. 18. Perf. act. σεσήμαγκα, Euseb. Pr. E. 291. 666." Wakef. Mss. Aristeas Hist. LXX. p. 271. Dal. Σεσήμασμαι, Schol. Soph. Aj. 4. Σημαίνειν, σημαινόμενος, quo compendio scribantur, ad Greg. Cor. 388. 839.: σημαίνειν et σημειοῦσθαι conf., 216. 839. 932. Σημαίνειν subaud., Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. T. 2. p. 234. Σημᾶναι, Lobeck. Phryn. 24. * " Σημαντέον, Ammon. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 154." Boiss. Mss.]

Σημασία, ἡ, Signi datio, Classicum, Num. 29, (1.) ἡμέρα σημασίας, ubi redditur Dies clangoris et tubarum. Suidæ σημασία est * φανέρωσις διὰ σάλπιγγος, Hes. simpliciter * φανέρωσις. Exp. etiam Significatio. [Σημασίαι τῶν ὀνομάτων, Jambl. Cohort. 50. " Valck. ad Ammon. 51. 155. Forma, Boeckh. ad Pind. p. 348. Σ. Διὸς, ad Diod. S. 1, 133." Schæf. Mss.]

[* Σήμανσις, i. q. σημασία, Nicom. Geras. 2, 44.]

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, Qui signum dat: ut in exercitu, qui classicum canit, aut qui canit receptui. Pro Pastore usurpasse dicitur Apoll. Rh. (1, 575.) Vide Σημάντωρ. [" Annulus signatorius, Bergler. ad Alciphr. 246." Schæf. Mss. * Σημαντήριος, e quo * Σημάντρια, Jambl. V. P. 236=107.] Σημαντρὶς γῆ, Terra sigillaris, cujus usus in obsignandis literis: de qua Cic. pro Flacco. Herod. 2, (38.) Ἔπειτα γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας, ἐπιβάλλεται δακτύλιον. " Ἡμαντήριον, vocant nonnulli τὸ ἀργυροκοπεῖον, ἐν ᾧ " κόπτεται τὸ νόμισμα, Suid. Forsan AUTEM σημαντήριον scr., et intelligendus Locus in quo signatur " pecunia. In Ms. Cod. non habetur." [Cf. Harpocr. v. Ἀργυροκοπεῖον. Sigillum, Æsch. Ag. 606. * " Σημάντριον, Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss.] Σήμαντρον, τὸ, Sigillum, Signum quo aliquid obsignatur, σφραγίς: quemadmodum Hes. et Suid. σήμαντρα exp. σφραγῖδες. Xen. A. (6, 4.) Ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα. [Eur. Iph. T. 1372. Herod. 2, 121. " Heyn. Hom. 6, 97." Schæf. Mss.]

Σημάντωρ, ορος, ὁ, Qui signum dat, ut qui in exercitu classicum canit. Item Dux, Præses, Præfectus: quemadmodum et Hes. σημάντορες exp. * ἐπιτάκτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἡνίοχοι, ἐπιστάται: ab ea signif. τοῦ σημαίνειν, qua pro προστάσσειν usurpatur. Od. P. (21.) Ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι: Il. Δ. (431.) de exercitu Græcorum, ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν, Σιγῇ δειδιότες σημάντορας, i. e. ἡγεμόνας, ut Poëta paulo ante loquitur et Schol. exp. Et Hesiod. 'A. (56.) Διὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων. Ubi sicut dicit θεῶν σημάντορι, sic Apoll. Rh. (1, 355.) σημάντορες σταθμῶν Rectores et præfecti stabulorum, Qui imperant et præsunt stabulis. Utitur et Aristot. hoc verbali, quippe qui in l. de Mundo dicit, Πάντα ὑφ' ἕνα σημάντορα κινεῖσθαι, Omnia sub uno duce moveri: sicut eodem in libro ait, Ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πάσῃ φύσει, κινεῖσθαι πᾶσαν ἐνδελεχῶς. E Nonno (Jo. 11. 20.) affertur σημάντορι φωνῇ: quod ambiguum esse potest. [Herod. 7, 81. " Ad Charit. 246. 350. Hymn. in Cer. 131. Bergler. ad Alciphr. p. 7." Schæf. Mss. " Opp. K. 2, 539. Manetho 4, 247. 316. Tryph. 235. Nonn. Jo. 1, 119." Wakef. Mss. * " Πολυσημάντωρ, Hom. H. in Cer. 31. 84. 376. Voss. Multis imperans." Schæf. Mss.]

Σημαντικὸς, Significativus. Apud Longin. (31, 1.) superl. σημαντικώτατα. [" Σημαντικὸν, τὸ, Quicquid rem bene significat, Longin. 31., ubi mox Idem ἐμφανιστικὸν et ἐναργὲς appellat: 32, 5. κατασημαντικόν. Aristides περὶ Πολ. Λογ. 658. ad σαφήνειαν refert, τὸ σημαντικοῖς καὶ εὐεργεστέροις ὀνόμασι δηλοῦσθαι τὰ πράγματα, ubi fortasse leg. ἐναργεστέροις." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. " Lobeck. Aj. p. 283." Schæf. Mss. Diod. S. 3. p. 101. * Σημαντικῶς, M. Anton. 10, 7. Schol. Aristoph. Ἱππ. 262.]

[* Σημαντὸς, unde] Ἀσήμαντος, ὁ, ἡ, Rectore carens, Cui nemo præest: a σημαίνω significante Impero, Præsum. Il. K. (485.) λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, ubi Eust. ἀπροστατεύτοις, Hes. ἀφυλάκτοις, ἀδιδάκτοις, Suid. itidem ἀφυλάκτοις, et οὐκ ἔχουσι σημάντορας καὶ ἐπιστάτας. || Idem Suid. Ἀσήμαντα exp. ἀσφράγιστα, Non obsignata, Quibus signum impressum non est. [Herod. 2, 38. " Heyn. Hom. 6, 97. 7, 59. Heind. ad Plat. Phædr. 262. * Αὐτοσήμαντος, Boiss. Philostr. 421." Schæf. Mss. * Ἑτεροσήμαντος, Eust. Od. A. p. 48, 19. * Μονοσήμαντος, Phot. Bibl. p. 178. 179.] Πολυσήμαντος, Multa significans, i. q. πολύσημος, [Eust. 124, 27. * Ταυτοσήμαντος, Idem significans, Schol. Eur. Hec. 16. Andr. 273. " Schol. Aristoph. N. 1386. Jo. Diac. Hesiod. 'A. p. 95. Niceph. Greg. Schol. ad Synes. p. 391." Boiss. Mss. Eust. Il. A. p. 76, 30.]

[* Ἀνασημαίνω, Schol. Aristoph. Θ. 50.]

Ἀντισημαίνω, Contra significo, Significationem do in contrarium. Et ap. Paus. est, Budæo teste, Prodigium emitto, Contrarium et adversum futuri præsagium edo: in Phocicis (10, 2.) de Brenno ac Celtis Delphos invadentibus, Τοῖς δὲ βαρβάροις τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ ἀντεσήμαινε ταχύ τε καὶ ὧν ἴσμεν φανερώτατα, terræ motum significans in Celtarum castris.

Ἀποσημαίνω, Do signum, Plato Euthyd. Ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ, ὥσπερ ὑπὸ διδασκάλου χορὸς ἀποσημήναντος, ἅμα ἀνεθορύβησεν. Item Defero, Denuntio, Josephus ap. Suidam, Ἀποσημήνασα δὲ τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστινῶν ἐνήδρευε τῶν στρατιωτῶν ἔνδον τινάς. Ubi Suidas exp. φανερώσασα, ἐξειποῦσα. || Conspicuum reddo, Insignio, Bud. e Basilio. Dicitur etiam ἀποσημαίνειν εἴς τινα, Thuc. (4, 27.) Καὶ ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου στρατηγὸν ὄντα ἀπεσήμαινεν ἐχθρὸς ὢν, καὶ ἐπιτιμῶν, ῥᾴδιον εἶναι κ. τ. λ.: ubi Schol. ἀπεσήμαινεν exp. ἀποσκώπτων ἐδήλου. Sic usurpatur et a Plut. (6, 675.) Καὶ ἐπεὶ ᾄδων ποτὲ τουτὶ τὸ κομμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς; ἀπεσήμανεν εἰς ἐκεῖνον, ὑπέκρουσεν ὁ Ἀρχέλαος αὐτῷ, Σὺ δέ γε αἰτεῖς: ubi interpres ἀποσημαίνειν εἴς τινα putavit esse Taxare. Dion Historicus dixit ἀποσημαίνειν itidem cum εἰς præp. habente accus., sed eum rei, non personæ: simul vero posito et alio accus., qui cum verbo jungitur. Ita enim scribit p. 421. Ed. nostræ, Ὅπερ που ἐς τὸ Γερμανικοῦ πάθος ἀπεσήμαινεν. || Ἀποσημαίνομαι, pass. voce, Obsigno: ut ἀποσημήνασθαι τὰ γράμματα vel τὴν ἐπιστολὴν, ut est ap. Herodian. (4, 12, 10.) Obsignare epistolam. || At ἀποσημαίνεσθαι τὰ χρήματα, est Bona reorum annotare et damnatorum, h. e. Ut publicata aut publicanda perscribere et obsignare, Bud.: citans Xen. Ἑλλ. 2, (3, 15.) ubi de triginta tyrannis loquens, scribit, Ἔδοξε δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν μετοίκων ἕνα ἕκαστον λαβεῖν, καὶ αὐτοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀποσημήνασθαι: (4, 10.) Οὗτοι δὲ οἱ τριάκοντα ἡμᾶς οὐδὲν ἀδικοῦντας οἰκιῶν ἐξήλαυνον, καὶ τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων ἀπεσημαίνοντο, Annotabant ut publicandos et pœna afficiendos. || In VV. LL. autem dicitur Bud. ἀποσημαίνεσθαι τὰ γράμματα usurpasse pro Resignasse literas: quæ tamen signif. est contraria ei, quam ex ejus Comm. paulo ante hic ascripsimus. [" Brunck. Soph. 3, 500. Thom. M. 791. Herodian. Philet. 462. et n., Wyttenb. Select. 402. ad Charit. 200. Aristoph. Fr. 262. Ἀποσημαίνομαι, Proscribo, Publico, Morus ad Xen. Ἑλλ. p. 76. Simile ἀποσφραγίζεσθαι, Eur. Or. 1106. Pors. * Ἀποσημάντωρ, Wolf. Proleg. Hom. 89." Schæf. Mss. * " Ἐναποσημαίνω, Imprimo, Clem. Alex. 666 (=792.)" Kall. Mss. Plut. Cimone 2 Philostr. 836. * Προαποσημαίνω, Basil. 3, 26.]

Διασημαίνω, Signum do, Significo manu, Plut. Διεξελάσας ἐντὸς τοῦ λιμένος, διεσήμηνεν αἴτησιν ἡσυχίας καὶ σιωπῆς, Bud. 658. || Nota insignio, Signo aliquo noto, Xen. (Œc. 12, 11.) Πάντως οὖν μοι τούτους διασήμηνον. Alii exp. Indico, Ostendo, Commonstro. At διασημαίνω ἀτρεκέως affertur pro Planum facio et declaro, [Liquido definio, Herod. 5, 86. " Diod. S. 2, 329. Dionys. H. 2, 837. 1229." Schæf. Mss.]

" Ἐκσημαίνω, Declaro, Aperio," [Soph. El. 1191.]

[Ἐνσημαίνω, Significo, Plato Cratylo 14. p. 395.] Ὅτι οὖν ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων. " Fischer. Descr.

Lectt. 1798-9. Philostr. Her. p. 4. 394. Boiss., Valck. Callim. 212." Schæf. Mss.] 'Ενσημαίνομαι, Significo et intelligendum præbeo, Bud. 653. citans locum quendam Xen. et Themist. in 2 de Anima: item hunc Appiani, Χρῆναι δ' ἑλέσθαι δυνατὸν ὁμοῦ καὶ ἤπιον· ἐνσημαινόμενοι τὸν Πομπήϊον, His verbis significantes Pompeium. || Declarat etiam Exprimere legendo vel dicendo, ut idem Bud. ibid. interpr., in Ep. Isocr. ad Philippum. Ibid. citatis his verbis Plat. 2 de Rep. (246.), ubi de doctrina puerorum loquitur, Μάλιστα δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ, addit, per translationem a ceris dixisse, in quibus informatur quodlibet simulacrum et exprimitur. Habes ibid. aliud exemplum e Greg. Naz., item et hoc Basilii, in quo participium passivam signif. habet: 'Αμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἁπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, Quæ alte imprimuntur. [" Planud. in Versione Met. Ovid. 15, 169." Boiss. Mss. " Fischer. ad Palæph. 182. Plut. Mor. 1, 509. ad Diod. S. 1, 281." Schæf. Mss. "Dionys. Areop. 128." Kall. Mss.]

'Επισημαίνω, Indicium s. Indicationem facio, (sc. mei) Bud. 656. ex Aristot., ubi neutralem signif. habet hoc verbum. Idem 768. 'Επισημαίνει, inquit, impersonale aliquando reperitur ap. Aristot., ut H. A. 5. ubi de tempore et ætate coitus capaci ita scribit, Τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνει κατά τε τὴν τῆς φωνῆς μεταβολὴν, καὶ τῶν αἰδοίων οὐ μόνον μεγέθει, ἀλλὰ καὶ εἴδει, In genere humano nota et indicium editur mutatione vocis, et genitalium tum incremento, tum specie. Idem de absolutione pulli in ovo loquens, Ταῖς μὲν οὖν ἀλεκτορίσι τριῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν ἐπισημαίνει τοπρῶτον, Primum indicium fit tertio demum die, s. Tertio demum die incubationis indicatio fit ovi ad exclusionem spectantis. Utroque enim modo interpretatur, dicens hunc modum loquendi non tam Atticum fortassis esse quam Peripateticum. Inde ἐπισημαίνω Verbum Medicorum. Gal. Defin. Med. de febre quotidiana, 'Ο καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων, Indicationem accessionis edens, h. e. Invadens hominem. Idem Bud. 657. Pass. 'Επισημαίνομαι et ipsum ponitur pro Quamcunque signif. do. Cujus exemplum ex Aristot. habes ap. eund. Bud. 656. || Significat etiam Acclamatione vel Signo testari, Polyb. 2, (61, 1.) Τὰς παρανόμους τῶν πράξεων ἐπισημαίνεσθαι, Acclamatione prosequi et insignes reddere. Et paulo post, Τὰ καλὰ καὶ δίκαια τῶν ἔργων ἐπισημαίνεσθαι. Hæc Bud. ibid., sed fusius. 'Επισημαίνομαι, Acclamo populariter et applaudo, Isocr. Panath. init. Τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν. Apud Æschin. (34.) ponitur pro Secundo rumore probo, ut populus admurmurans, 'Ορῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον, καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους. Et cum accus. ap. Polyb. (3, 111, 3.) Πάντων τὸ ῥηθὲν ἐπισημηναμένων. Et rursus, Προθύμως αὐτὸν ἐπισημηναμένου τοῦ πλήθους, Secundo rumore ipsum approbante et prosequente. Itidem Hermog., sed sine casu, Χρῆσθαι ταῖς λοιδορίαις ἄνευ τοῦ ἐπισημαίνεσθαι, Sine acclamatione et vocis concitatione plausibili maledicta et probra objicere. Et, Αὐτῷ τῷ μὴ ἐπισημαίνεσθαι, Ex eo quod non ad plausum captandum vocem sustulit, sc. ὁ λοιδορῶν. Hæc fusius Bud. ibid. Potest etiam intelligi ἐπισημαίνεσθαι pro eo, quod est Voce et gestu significationem dare animi meditati et ad hoc comparatæ orationis: qui intellectus eod. pertinet cum priore. Aristot. περὶ Θαυμ. 'Ακουσμ. loquens de quodam, qui in theatrum vacuum multos dies iverat, illicque diligenter spectarat, Θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπισημαίνεσθαι, Plausisse acclamasseque admirabunde. || Subscribo, Approbo, Obsigno, ἐπισφραγίζομαι, Dem. (310.) 'Εν οἷς δὲ τὰς εὐθύνας ἐπισημαίνεσθε. || Est etiam ἐπίσημόν τινα ποιεῖν, Insignire et honestare aliquo decore, ut imperator donans milites decore militiæ, Polyb. (6, 39, 6.) Τοὺς ὑπερασπίσαντας καὶ σώσαντάς τινας τῶν πολιτῶν, ἐπισημαίνεται δώροις, Bud. 656. || 'Επισημαίνω, Portendo, Greg. Naz. de ostentis loquens, quæ in per-

A secutione et vexatione Christianorum apparuerunt, Γῇ μὲν οὕτω καὶ οὐρανὸς ἐπισημαίνει τοῖς τοιούτοις καιροῖς, Iram divinam portendunt, significant. Similiter Plut. Demetr. (12.) 'Επισημαίνει δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. Subjici potest his ejusd. Greg. Naz. locus iste, 'Ενὸς εὖ πράττοντος ἢ κακῶς, οὐδὲν τῷ κοινῷ τοῦτο ἐπισημαίνειν. Ubi tamen quidam malunt, Nihil hoc ad remp. attinere. Vide Bud. 657. post 'Επισημασία. [" Thom. M. 689. ad Diod. S. 1, 333. 439. 563. 699. 2, 178. 263. 337. 398. 457. 520. 549. 589. 596. 620. Wolf. Prol. 253. Wakef. Ion. 1615. Platonius Epigr., Schol. Aristoph. Πλ. 797. 863. Lucian. 2, 134. Dionys. H. 1, 224. ad 2, 680. 3, 1522. 1683. 5, 242. 244. 248. 253. 255. 407. Boiss. Philostr. 64. 415. 517. Wyttenb. Select. 367. ad Charit. 273. Applaudo, Schweigh. Emendd. in Suid. 35. Toup. Opusc. 2, 294. Emendd. 3, 192. Bibl. Philol. 1, 232. ad Diod. S. 1, 284." Schæf. Mss. " 'Επισημαίνεσθαι etiam dicuntur qui sunt in articulo morbi. Gell. 18, 7. Non tempestive, B inquit Favorinus, hunc hominem accessimus; videtur enim mihi ἐπισημαίνεσθαι: is, de quo loquitur, homo fuit melancholicus et insanus: qui hac intemperie laborant, aliquando habent intervalla, quibus sunt remissiores, aliquando morbus eis recrudescit: tum erat in ἐπισημασίᾳ, i. e. accessione furoris, ideo ἐπισημαίνεσθαι dicitur." Brunck. Mss. " 'Επισημαίνεσθαι dicitur orator, si promittit auditoribus de aliqua re se velle inprimis verba facere, ut ab ea re recte sibi cavere possint. Aristides περὶ Λογ. Πολιτ. 654. hoc exemplum posuit, "Ο τοίνυν μάλιστα πάντων οἶμαι δεῖν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες 'Αθηναῖοι, φυλάξασθαι, τοῦτ' εἰπεῖν ἔτι βούλομαι." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.: Jambl. Adhort. 46. Theol. Arithm. 192. Ast., Schæf. Æsop. 110. Greg. Cor. 719. * 'Επισημαντέον, Aristot. Topic. 8, 2, 6.]

'Επισημασία, ἡ, Significatio: ut ἐπισημασίαι τῶν ἀστέρων, e Proclo affertur pro Stellarum significationes. || 'Επισημασία est etiam Significatio mentis, et id quod vultu præfertur. Cic. ad Attic. 14. Tu C si quid πραγματικὸν habes, scribes; sin minus, populi ἐπισημασίαν et minorum dicta perscribito. Bud. Comm. 657. || Medicis ἐπισημασία dicitur Ipsum principium s. Insultus accessionis febrilis, in quo ægri solent refrigerari, oscitare, pandiculari, dormitare, aut alia quædam his similia pati. Horum enim si quod ægri senserint, jam accessionem adesse quasi eo signo præsentiunt; eamque ob causam tempus id ἐπισημασία, Significatio, nominatur, alio nomine et Εἰσβολὴ παροξυσμοῦ dicta. Ac ejusmodi quidem accessionis significatio, quæ sc. cum talibus signis invadit, simpliciter ἐπισημασία appellatur, estque febrium putridarum propria: hecticarum autem, vocatur ἐπισημασία ἄθλιπτος, quod careat iis angustiis molestiisque, quibus alii graviter premuntur per initia accessionum. Vide ap. Gorr. plura. Gal. Therap. 9. Πυρετὸς διὰ τετάρτης ἡμέρας ἔχων ἐπισημασίαν. Paulo ante, Εἰσβολὴν ἐπισημασίας ποιεῖται. Et ap. Diosc. aliquoties, Πρὸ τῆς ἐπισημασίας, ut videbis ap. Bud. 657., ubi ἐπισημασία interpr. Ini- D tium accessionis febris. Gaza ap. Alex. Aphr. Κατὰ τὴν ἐπισημασίαν vertit Per id tempus quo febris urget. [" Ad Diod. S. 1, 59. 254. 439. 501. 2, 42. 146. 479. 526. 546. Thom. M. 496. Plut. Mor. 1, 939. Quid ap. Astronomos, ad Hesych. T. 1. c. 1018, 23. Indicium motus febrilis, ad Mœr. 46." Schæf. Mss. Lex. Polyb., Schæf. Æsop. 110.]

[* 'Επισήμανσις, ἡ, κεραυνῶν, Fulminis tactus, Aristot. Probl. 24, 18.]

[* 'Επισήμαντος, unde] " 'Ανεπισήμαντος, Non notatus s. insignitus, nota sc. aliqua, qua notior fiat, " Polyb. (11, 2, 1.) Οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον παραλιπεῖν τὸν 'Ασδρούβαν, ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον. (5, " 81, 3.) Κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν " ἀνεπισήμαντος, Vestitus habitusque nulla nota " insignis; vel etiam, Nullo vestium ceterique amictus notabilis indicio et insigniore nota." [" Schol. Lucian. Tim. 4. " Pseudo-Darius ap. Diog. L. 9, 14. Schol. Pind. N. 9, 13." Boiss. Mss.]

[* Προσεπισημαίνω, Philo Jud. p. 15. * Συνεπιση-

μαίνομαι, Reprehendo, Polyb. 4, 24, 5. Diod. S. 17. p. 574, 39.]

Κατασημαίνω, Annoto, Observo, qua signif. media quoque vox usurpatur: ut a Synesio de Insomn. Ὁ τὴν αὐτὴν ὄψιν πολλάκις ἰδὼν, εἰ μὴ κατεσημήνατο τίνος αὐτῷ προφήτις ἐγένετο πάθους ἢ τύχης, ἢ πράξεως. || Obsigno, Sigillo, qua signif. simplex quoque verbum capi, suo loco docui. Herodian. 7, (6, 11.) Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι. Sic Plato de LL. 11. Κατασεσημασμένας ὑπ' ἀμφοῖν, Ab utroque obsignatas. Media autem vox activam signif. habet, Xen. (Ἑλλ. 3, 1, 24.) Ἐπεὶ εἶδε πάντα, κατέκλεισεν αὐτὰ, καὶ κατεσημήνατο, καὶ φύλακας κατέστησε. Itidemque K. Π. 8, (2, 9.) Γράψαντας δὲ καὶ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι. || Significat etiam Noto, Insignio, Greg. Naz. Ἐσθῆτας τότε κατασημανθείσας τοῖς σταυροῦ στίγμασι, Bud. 653. [" Ad Charit. 408. Xen. Eph. 37. ad Lucian. 1, 377. Obsigno, Valck. Adoniaz. p. 262. Abresch. Add. ad Aristæn. 148. Med., Kuster. V. M. 143. Aristoph. Fr. 219. Κατασημαίνεσθαι ἐπιστολὴν, Kuster. V. M. 93." Schæf. Mss. * Κατασήμαντος, unde] Ἀκατασήμαντος, Non obsignatus. Ἀκατασήμαντον ἔνταλμα, inquit Bud., quod ἄνευ γραμματείου jubetur, ut nullum argumentum et indicium esse possit, ne obsignatis literis convincatur ὁ ἐντελλόμενος. Herodian. [3, 11, 19.] Εὐκατασήμαντος, Obsignatu facilis: e Bud. [* Κατασημαντικὸς, Longin. 32, 5. * " Προκατασημαίνω, Præsignifico, Cyrill. Alex. Glaph. 2. p. 274." Mendham. Mss.]

Παρασημαίνω, Perperam signo, Falsum signum notamve imprimo: ut qui adulterina numismata cudunt: quem usum habet et παρακόπτω, ac παραχαράττω: ac sicut παρακεκομμένα et παρακεχαραγμένα νομίσματα dicuntur, ita et παρασεσημασμένα: quæ et παράσημα, πονηροῦ κόμματος, κίβδηλα: Latinis Adulterina, item et Subærata. || Insignio: unde παρασεσημασμένος τι μέρος, i. e. ὁ βεβλαμμένος τι μέρος καὶ ἀνάπηρος, Membro aliquo mutilato insignitus, Bud. 653. || Obsigno, ἐπισφραγίζομαι, τὴν σφραγῖδα ἐπιτίθημι. Qua signif. vox media usurpatur, ut et κατασημαίνομαι. Dem. (1039.) Ἀντὶ τοῦ τὰ σημεῖα ἐᾶν τῶν οἰκημάτων, ἃ παρεσημηνάμην, ἐλθὼν εἰς ἀγρὸν ἀνέῳξε, Bud. 653. Exp. etiam Annoto, Ascribo, ap. Aristot. Rhet. 2. Καὶ λέγωμεν παρασημαινόμενοι τοὺς ἐλεγκτικοὺς καὶ ἀποδεικτικοὺς, Annotantes vel Ascribentes. Idem Aristot. 1 Top. Παρασημαίνεσθαι δὲ καὶ τὰς ἑκάστων δόξας: q. l. Alexander exponens, ait, Δεῖ δὲ, φησὶν, ἐν ταῖς ἐκλογαῖς παρασημαίνεσθαι καὶ παραγράφειν. ITIDEMQUE Παράσημα pro Notis ac indiciis accipiunt ap. eund. Aristot. Soph. Elench. Κἀκεῖ δὴ παράσημα ποιοῦνται. || Pariter et eadem opera significo, Simul significo, Basil. Hexaëm. Ὁ δὲ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω ἐπιμνησθεὶς, καὶ τὰ τὴν μέσην τούτοις ἐκπληροῦντα χώραν συνεκδοχικῶς παρεσήμανε, Simul et una comprehensione significavit, Bud. 651. [" Diog. L. Platone p. 107. HSt." Seager. Mss. " Mœr. 313. et n., Thom. M. 688. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 156. Diod. S. 2, 107. Brunck. Aristoph. 2, 39. Med., Kuster. 121. Diod. S. 2, 427. Παρασεσημασμένος, Phryn. Ecl. 193. Thom. M. 541." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 440. * Παρασημαντέον, Eust. Od. B. p. 104, 45. * Παρασημασία, Hippocr. 27, 31. * Παρασήμαντος, unde] Ἀπαρασήμαντος, exp. in VV. LL. Non designatus, illustratus. [* Προπαρασημαίνω, Eust. Il. Σ. p. 1180, 42. Ψ. 1426, 39.]

[* " Περισημαίνω, ad Mœr. 313." Schæf. Mss.]

Προσημαίνω, Præsignifico, Portendo. Cujus signif. duo exempla affert Bud. 657.: unum e Xen., alterum e Plut., προσημαίνω interpretans Portendo, ut dii futura præsignificant. Sic Æsch. (72.) Ἀλλ' οὐ προὔλεγον, οὐ προεσήμαινον ὑμῖν οἱ θεοὶ φυλάξασθαι, μόνον οὐκ ἀνθρώπων φωνὰς προσκτησάμενοι; Et Xen. (Ἀπ. 1, 4, 15.) Ὅταν τοῖς Ἕλλησι τέρατα πέμποντες προσημαίνωσι, Portendunt, prænuntiant, præsignificant futura. UNDE Προσημασία, ἡ, Præsignificatio, Portentum Ostentumve quo aliquid a diis præsignificatur, Signum quo aliquid portenditur, [Diod. S. 5. p. 202, 25. Strabo 7. p. 466. " Planud. Ovid.
A Met. 15, 800. (* Προσημαντήριος, unde * Προσημαντήριον, e quo) * Προσήμαντρον, Const. Manass. Chron. p. 132." Boiss. Mss. * Προσημαντικὸς, Præsignificans, Præostendens, Diod. S. 4. p. 150, 16. Athen. 490.]

Προσσημαίνω, Præterea significo, Aristot. in suo περὶ Ἑρμηνείας libro, Ῥῆμα δέ ἐστι τὸ προσσημαῖνον χρόνον, οὗ μέρος οὐθὲν σημαίνει χωρίς. Bud. 658. Idem Aristot. Rhet. 1. Ἐν γὰρ τῇ προαιρέσει ἐστὶν ἡ μοχθηρία καὶ τὸ ἀδικεῖν· τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων προσσημαίνει τὴν προαίρεσιν· οἷον ὕβρις καὶ κλοπή. Ubi Petr. Victor. ex Ammon. προσσημαίνειν interpr. Præter primum illud quod eo verbo ostenditur, aliud etiam quippiam, secunda quadam ratione una aperire ac significare: ut cum furtum aut contumeliam factam audimus, simul etiam προαίρεσιν utrique maleficio affuisse intelligimus. Qua de re vide plura in ipsius Comm. et ap. Aristot. Eth. 2. ad Eudemum. Sunt qui προσσημαίνω e Varr. interpr. Assignifico, qui tamen pro simplici Significo potius accepisse
B creditur, ut cum ait, Tonsores olim non fuisse, antiquorum statuæ assignificant. [" Phryn. Ecl. 185. Markl. Iph. p. 154." Schæf. Mss. * Προσσημασία, Schneidero susp.] Προσσημαντικὸς, Præterea s. Etiam significans, ut Bud. hæc verba Grammaticorum, Ῥῆμα, ἔστι μέρος λόγου χρόνων διαφόρων προσσημαντικὸν, interpr. Cum actione etiam temporum significativum.

Συσσημαίνω, Consigno: ea signif. qua Plaut. dicit Tabulas, Epistolas consignare. Suidas annotat Oratores dicere συσσημαίνεσθαι, quod vulgus κατασφραγίσασθαι: subjungens e Lycurgo, Τὴν ἱέρειαν συσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεῖα. [" Greg. Nyss. Antirrh. 27, 196. Demosth. 928. 1034." Kall. Mss. " Heind. ad Plat. Gorg. 166. Phryn. Ecl. 184. * Συσσημαντικὸς, Etym. M. 649, 20." Schæf. Mss.]

[* " Ὑπερσημαίνω, Iren. 16. nisi mendosum sit." Kall. Mss.]

Ὑποσημαίνω, Indico, Significo, Aristot. Eth. 4, (2.) Ἐν τούτοις γὰρ ἡ μεγαλοπρέπεια ὑπερέχει τῆς ἐλευθε-
C ριότητος, καθάπερ καὶ τοὔνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Itidem Galen. ad Gl. 1. Οὗτος καὶ χρόνον ὑποσημαίνει πλείονα, Hæc febris temporis significat majorem diuturnitatem. || Plato pro Signum do posuit, et Antesignanum me præbeo, et auctorem suasoremque, Polit. 8. de factioso concionatore loquens, Ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ, καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμὸν, Signum det, et auctorem suasoremque se præbeat novarum tabularum legisque agrariæ, Bud. 657. ubi etiam addit, Plat. eo loco ὑποσημαίνειν pro προσημαίνειν posuisse more Attico. [" Athen. 1, 25." Schæf. Mss. Stob. p. 934. Wechel. " Heliod. 128. Synes. 90. 116. Polyæn. 73. Ælian. H. A. 55." Wakef. Mss. * Ὑποσημασία, Subscriptio, Zonaras ad Can. 30. Concilii Chalced. p. 122. Οὐ βούλονται σημειῶσαι δι' ὑποσημασίας οἰκείας τὰ * συνοδικῶς ψηφισθέντα. * " Ὑποσημάντωρ, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 562." Elberling. Mss.]

[* ΣΗΜΥΔΑ, Betula, Gaza interpr., Theophr. H.
D Pl. 3, 14, 4. n. p. 233.]

ΣΗΠΩ, Putrefacio, Putredine vitio, Plut. Symp. 3. Τὸν ἥλιον τὰ κρέα σήπειν. Pass. Σήπομαι, Putrefio, Putresco, Il. Ω. (414.) οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔσθουσ'. Eur. ap. Plut. Symp. 4, (2.) ἐν φάραγξι σήπεται νέκυς: 2, (9.) dicit σήπεσθαι τὰ λυκόβρωτα τῶν ἄλλων τάχιον. De lignea quoque materia dicitur, ut et ap. Ovid. Estur ut occulta vitiata putredine navis. Il. B. (135.) Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται. Itidem ap. Xen. K. (9, 12.) Ἵνα μὴ σήπωνται αἱ ποδοστράβαι. Aor. 2. pass. Ἐσάπην: unde Il. T. (27.) κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη. Inde et infin. σαπῆναι: " et particip. Σαπεὶς, Putrefactus, " Qui computruit." Præt. med. Σέσηπα, cujus exemplum paulo ante citavi. Plin. vertit Marcesco; pro his enim Diosc. Μύκητες γίνονται φθαρτικοὶ καὶ ἥλοις κατιωμένοις ἢ ῥάκεσι σεσηπόσι, ille sic habet, Illa boletorum genera pernicialia, si caligaris clavus ferrive aliqua rubigo aut panni marcor affuerit nascenti.

Idem ap. Theophr. de lignea materia loquentem σήπονται reddidit Carie deficiunt. Apud Athen. vero 12. voluptarius quidam dicit se σήπεσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. [“Brunck. Aj. 1190. Thom. M. 790. Huschk. Anal. 66. Jacobs. Anth. 9, 359. Metaph., Dionys. H. 4, 2250. Οἶνος σεσηπὼς, Casaub. Athen. 1. p. 88. Σεσῆφθαι, Schol. Soph. Trach. 1103. Erf. * Σεσαπημένος, Etym. 662. Σεσημμένος, 707, 24. 29. ad Lucian. 1, 398.” Schæf. Mss. “Σέσημμαι, Schol. Nicandri Θ. 788. Schol. Lycophr. 398. Schol. Soph. Aj. 1164.” Wakef. Mss. “Manetho 1, 55.” Kall. Mss. Conon c. 8. Σαπεὶς τὸ σκέλος, Dionys. H. Epit. 13, 16. Κριθῆς ἐν ὕδατι σαπείσης χυλὸν δυσώδη.]

Σῆψις, ἡ, Putrefactio, Putredo, Plut. Symp. 3, 10. de carnibus cervinis aut aprugnis, quæ aliquo mittuntur, Χαλκοῦν ἐμπηγνύουσιν ἧλον, ὡς βοηθοῦντα πρὸς τὴν σῆψιν. Ibid. Moschion Medicus τὴν σῆψιν definit τῆξιν καὶ ῥύσιν σαρκὸς εἰς ὑγρὸν φθορᾶς μεταβαλλούσης: atque adeo ait ὑγραίνεσθαι τὰ σηπόμενα. [“Mœris 342. et n.” Schæf. Mss. Vide Σηπτικός.]

At vero Σὴψ, Serpentis genus est, de quo tum alia multa Aët. 13, 26. tum vero, partes ab ea tactas putrefieri ac dealbari simili colore quo corpus vitiligine alba laborans. Itidem Schol. Nicandri σῆπα nominari scribit παρὰ τὸ σήπειν τοὺς πληγέντας: unde et ap. Lucan. Ossaque dissolvens cum corpore tabificus seps. Idem Schol. annotat, alio nomine vocari χαλκίδα, quoniam in dorso gerit χαλκιζούσας ῥάβδους. Diosc. vero 2, 70. Σὴψ, ἣν ἔνιοι σαῦραν ἐκάλεσαν χαλκιδικὴν, ubi nota τῶν σαυρῶν generi annumerari, ut et a Nicandro Θ. (817.) Σῆπα γεμὴν πεδανοῖσι δομὴν σαύροισιν ἀλύξεις, subaudito nomine ὁμοίαν, ut Schol. quoque tradit: ita ut sensus sit, τὴν σῆπα τὴν τοῖς πεδανοῖς σαύροις κατὰ τὸ σῶμα ὁμοίαν ἀλύξεις. Itidem Plin. 29, 5. Lacerta, quam hi Sepa, alii Chalcidicen vocant. Ubi χαλκιδικὴν vocat cum Dioscoride: Aristot. χαλκίδα, H. A. 8, 24. Ἀποκτείνει δὲ δάκνουσα ἢ σφόδρα ἀλγεῖν ποιεῖ καὶ ἡ καλουμένη χαλκὶς ὑπό τινων, ὑπὸ δ' ἐνίων ζιγνίς· ἔστι δὲ ὅμοιον ταῖς μικραῖς σαύραις, τὸ δὲ χρῶμα τοῖς τυφλίνοις ὄφεσι. Rursum tamen Plin. inter Chalcidem et Sepa discrimen facere videtur, cum 32, 5. ait, A chalcide, ceraste, aut quas Sepas vocant, aut elape dipsadeve percussis. Diosc. viperarum generi accenset, 5, 22. de oxymelite, Ἀρήγει δὲ καὶ τοῖς ὑπὸ ἐχίδνης τῆς καλουμένης σηπὸς δηχθεῖσι. Nisi forte ante τῆς omissa sit particula καί: præsertim cum diversa esse ἔχιν et σῆπα appareat e Theophr. H. Pl. 9, 12. de panace Heracleo, Χρῶνται δὲ πρός τε τοὺς ἔχεις καὶ τὰ φαλάγγια καὶ τοὺς σῆπας, καὶ τἄλλα ἑρπετά. Sic enim quidam reponunt pro σῆτας, quod Gaza quoque retinuit, interpretans Tineas. Sed miretur aliquis ibi masculinum genus, cum superioribus in ll. feminino usurpetur: nisi forte scrupulum hunc eximi putet hoc hemistichio Nicandri Θ. (147.) τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ: cum Schol. quoque ibi exponat ὁ ξηρὸς, vel ὁ ποιῶν δίψαν τοῖς δακνομένοις. || Σῆπας annotant ab Hippocr. 3 de Morb. Pop. Segm. 3. et L. 6. Segm. 7. vocari Pustulas, quas et ἐκθύματα ac ἐκφύματα vocat: [Epidem. 7. T. 1. p. 725. Sect. 7. p. 171. Foës. Cf. Comment. p. 173. “Cattier. Gazoph. 23. Jacobs. Anth. 9, 177. ad Diod. S. 2, 436.” Schæf. Mss.]

Σηποποιὸς, Putrefaciens, Putrefaciendi vim habens, Alex. Aphr. Ἔστι δὲ ἡ κρᾶσις αὕτη σηποποιὸς, Putredinem creat.

Σηπτὸς, Putridus, ut nonnulli interpr. || Σηπτὸς activam quoque signif. habet, estque idem CUM Σηπτικὸς, Vim habens putrefaciendi: qua signif. σηποποιὸς usurpatur ab Alex. Aphr. Gal. Simpl. Med. 5. Χρὴ δὲ εἰδέναι τὰ καλούμενα φάρμακα σηπτὰ καὶ σηπτικά: qualia esse dicit auripigmentum, chrysocollam, dryopterin, pityocampen, aconitum: eaque τήκειν καὶ συντήκειν ἅπαντα, καὶ μάλιστα τῆς μαλακῆς σαρκὸς ὀδύνης χωρίς. Diosc. δυνάμεις σηπτὰς vocat, 3, 11. et 2, 67. Σηπτικὸς eadem de re ap. Latinos quoque legitur. Plin. 34. cap. ult. de sandaracha, Summa ejus dos, septica. Et 27, 12. de myosotide, Vis ei septica et exuceratrix. Cels. 7, 21. Illinitur medicamentis, quæ sic exedunt, ne erodant: σηπτικὰ Græci vocant. Sicut vero Gal. loco superiori dicit

A τὰ σηπτικὰ συντήκειν ὀδύνης χωρὶς, ita et Aristot. H. A. 8, 29. de aspide, Ἐξ οὗ ὄφεως ποιοῦσι τὸ σηπτικὸν, καὶ ἄλλως ἀνιάτως. E σηπτικῶν genere esse tradunt et τὰ καθαιρετικὰ, quamvis imbecilliora illis, nec in altum subire valentia: ita dicta, quod excrescentem carnem detrahant atque absumant: cujus generis sunt, æs ustum, æris squama, flos Asiæ petræ. Nec in carne tantum ἡ σῆψις consistit, verum etiam in cibis: ut ap. Athen. (276.) de sidere lunæ, Πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον· κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις. [“Σηπτὸς, ad Diod. S. 2, 492. Σηπτικὸς, ibid. Wakef. Alc. 372. ad Aretæum p. 133.” Schæf. Mss.] Ἄσηπτος, ὁ, ἡ, Non putrefactus, Putredine non vitiatus, Qui putrefieri et putredine vitiari non potest, Plut. Symp. 4. Τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ἀεὶ, Xen. K. (9, 13.) Ἔστι γὰρ ἀσηπτότατον τοῦτο, de ligno: ut et in Geop. (3, 1, 3.) Τὰ τότε τεμνόμενα ξύλα, ἄσηπτα διαμένειν: pro his Columellæ, Tunc cæsa ligna carie non infestari. [“Ad Diod. S. 1, 72. 131. 195.” Schæf. Mss. Hippocr. B 522, 48. Τὰ σιτία διαχωρεῖ ἄσηπτα. Gal. 5. p. 302. Bas. Παλαιά τις ἦν συνήθεια—ἄσηπτα καλεῖν, ἅπερ ἡμεῖς ἄπεπτα λέγομεν.] Ejusd. signif. est COMP. Ἀσαπὴς, ex aor. 2. pass. derivatum: ut ap. Theophr. Ἀσαπῆ διαμένειν ἐν τῷ ὕδατι, Aquis non corrumpi, ut Plin. interpr. Idem Plin. pro his Theophr. Ἀσαπὲς ὅλως τὸ ξύλον, Latine dicit, Materia contra omnia vitia incorrupta. Rursum ἀσαπῆ ap. Eund. vertit Idem, Quæ cariem vetustatemque non sentiunt: de lignis loquens. [* Ἀσαπέως, Hippocr. 386. * “Δυσσηπτὸς, Plut. 8, 892.” Wakef. Mss. Gal. de Potest. Simpl. 4. p. 28. “Moschop. ad Hesiod. Ἔργ. 143. Δύσηπτος, Proclus ibid.” Boiss. Mss.] Εὔσηπτος, Qui facile putrefit, putredine facile vitiatur, [“Toup. Emendd. 1, 185. Casaub. Athen. 1, 47.” Schæf. Mss.] Εὐσηψία, ἡ, Putrescendi facilitas, Theophr. H. Pl. 8, 9. de faba, Κοπρίζειν δοκεῖ τὴν γῆν, διὰ μανότητα καὶ εὐσηψίαν. Ubi tamen mendose scriptum εὐηψίαν.

“Ἡμισαπὴς, Semiputris, Qui dimidia e parte com-
C “putruit,” [Hippocr. 461.]

[* Σηπτὴρ, unde * Σηπτήριος, i. q. σηπτικὸς, Hippocr. p. 420, 9.]

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, Putredo, Plut. Artax. (16.) Εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ περιττώματος ἀναζέουσι, Diosc. de sale, Σηπεδόνων ἐφεκτικοί, Plin. Defuncta etiam a putrescendo vindicans. Apud Medicos σηπεδόνες redditur non solum Putredines, sed etiam Ulcera putrida, putrescentia; nam ap. Diosc. 3, 6. Σηπεδόνας καθαίρει, Hermol. vertit, Putredines purgat: Ruell. vero et Marc. Putrescentia ulcera purgat. Celsus σηπεδόνες ap. Hippocr. interpr. Cancri: ut cum ait στομάτων ἑλκώσιες, καὶ σηπεδόνες αἰδοίων, vertit Ulcera oris, cancros in obscœnis. Polluci σηπεδὼν est ἕλκους νομὴ λευκοῦ, ὑπώχρου, δυσώδους: quod vitium os maxime infestat, ita ut interdum dentes ossaque absistant. UNDE Σηπεδονώδης, Putredinosus; ut quidam loquuntur. Ex Alex. Aphr. Probl. 1. Σηπεδονώδης ἀὴρ, pro Vitiatus aër: malim Putredine vitiatus aër, Putris aër. D [“Tzetz. Exeg. in Il. p. 56, 12.” Schæf. Mss. “Scriptt. Rei Accip. 66.” Wakef. Mss. “Alex. Trall. 463. (12. p. 210.) sed male * Σηπενώδης et * Σηπώδης ap. Eund. p. 412. 434. (7. p. 134.)” Schn. Lex. Suppl.] || Σηπεδὼν, Lacertæ genus ap. Ælian. et Nicandr. Θ. 326. Τῆς δ' ἤτοι ὀλοὸν καὶ ἐπώδυνον ἔπλετο ἕλκος Σηπεδόνος· νέμεται μέγας ἠδ' ὀλοφώϊος ἰὸς Πᾶν δέμας, ubi nota eum exprimere etymon, quod a Schol. quoque affertur, dicente σηπεδόνα appellatam ὅτι σήπει τῶν δακέντων τὰ σώματα. Fortassis autem eadem est cum sepe. In VV. LL. HABETUR Σηπηδὼν, ex Æliano et Nicandro: quæ tamen scriptura suspecta est. [“Σηπεδὼν, Wakef. S. Cr. 3, 157. Diod. S. 1, 10. 2, 492.” Schæf. Mss. Εἰ ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου ἔμβιος γένοιτο, Antiph. ap. Harpocr. v. Ἔμβιος. Plato de Rep. 10, 9. p. 362. Ast., Nicander Θ. 242. Symm. Job. 13, 28. * “Σηπεδόνη, Wakef. S. Cr. 3, 157. Trach. 987. Phil. 745. Erycius 9.” Schæf. Mss. “Perperam pro σηπεδόνι, Anal. 2, 297. * Σηπεδονικὸς, adv. * Σηπεδονικῶς,

Heliod. Chirurg. p. 158." Schn. Lex. * " Σηπεδονόω, Putrefacio, Schol. Opp. 'A. 1, 781." Wakef. Mss.]

[* Σήπη, Putredo, Aqu. Job. 17, 13. 21, 6. " Phryn. Ecl. 179. * Σηπὰς, Jacobs. Anth. 9, 47. * Σηπεύω, ad Charit. 749." Schæf. Mss. * Σηπόω, Schol. Aristoph. Πλ. p. 509. * " Διασηπόω, Clem. Alex. 412." Kall. Mss. * Σηπετὸς, Hesychio σηπεδών.]

[* Ἀντισήπω, Gal. de Simpl. Potest. 3. T. 2. p. 21. Σήπεσθαι καὶ ἀντισήπεσθαι.]

Ἀποσήπω, Putrefacio, Putrescere s. Marcescere facio, i. q. simpl. σήπω, nisi quod præp. significationem intendit. Pass. Ἀποσήπομαι, Putrefio, Marcesco. Unde ἀποσηφθεὶς, Putrefactus. [Xen. K. 'A. 4, 5, 10. 5, 8, 6. " Jacobs. Anth. 9, 497." Schæf. Mss. * Ἀπόσηψις, Putrefactio, Plut. p. 1087.]

Διασήπω, Putrefacio, Putredine ac tabe consumo. Unde Διασαπεὶς ap. Lucian. [2, 930. Διασέσηπται, Schol. Il. B. 135.]

" Ἐκσήπω, Putrefacio, s. Penitus putrefacio."

[* " Ἐνσήπω, Andr. Cr. 245." Kall. Mss.]

Κατασήπω, idem. Pass. Κατασήπομαι, Putrefio, Putredine vitior, etiam Marcesco: ut e Chrys. affertur, Τῶν κατασηπομένων ἀνθῶν ἀποστῆναι, Marcescentes flores relinquere. Aor. 2. pass. Κατεσάπην. Præt. med. Κατασέσηπα, quo Aristoph. (Πλ. 1035.) utitur. [Ælian. H. A. 9, 62. Xen. K. Π. 8, 2, 21. * Ἐγκατασήπω, Phot. Bibl. p. 153. * Προσκατασήπω, Hippocr. 462, 20. * " Συγκατασήπω, Basil. Hom. Mor. p. 322." Boiss. Mss.]

Περισήπω, Circumquaque putrefacio, Omni e parte putrefacio, [" Heyn. Hom. 4, 591." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 3, 9, 3. Ὅταν ἐκπεσόντα (δένδρα) περισαπῇ τὰ λευκά.]

Συσσήπω, Computrefacio. Gaza vertit Macero, hæc verba Aristot. Συσσήπωσι καὶ πέττωσι τὴν τροφὴν, sic reddens, Cibum et macerent et concoquant. [" Geop. 1, 153. (2, 22, 2.) Clem. Alex. 7. Ælian. H. A. 559." Wakef. Mss. * Σύσσηψις, Geop. 2, 22, 3.]

[* Ὑποσήπω, falsa lectio ap. Nicandri 'A. 247. Schneid. dedit ὑποβόσκεται.]

" Σηπία, Sepia," [Piscis atrum succum, ceu putredinem quandam, in timore emittens, unde et Atramentum ita dicitur, cf. Cic. N. D. 2, 50. Athen. 7. p. 323. " Plut. de S. N. V. 94. Wyttenb. 112. Koppiers. Obss. 57. T. H. ad Lucian. Dial. p. 42. Casaub. Athen. 1. p. 19. Jacobs. Anth. 7, 212." Schæf. Mss. " Aristoph. Ἐκκλ. 126. 'A. 1041. Aristot. H. A. 4, 8. Καὶ τῶν σηπιῶν δὲ τὰ σαρκία σταθεύσαντες ἕνεκα τῆς ὀσμῆς, δελεάζουσι τούτοις." Seager. Mss.] " Dicitur ETIAM Σηπιὰς, cujus gen. σηπιάδος " extat ap. Nicandr. 'A." [472. Schæf. Schol. Apoll. Rh. T. 1. p. 215. Est et Nomen promontorii in Magnesia, ex eo appellati, quod ibi Thetis Peleum fugiens in sepiam sit conversa, Etym. M. et Eust. " Ad Diod. S. 1, 413. ad Herod. 593. Musgr. Andr. 1263." Schæf. Mss. * " Σήπιον, (* Σηπίον, Schn. Lex.,) τὸ, Pars quædam dura et solida sepiæ, Aristot." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] " Σηπί-" διον, τὸ, Sepiola, ex Aristot. H. A. 5." [Athen. 324. * Σηπιδάριον, 86. J. Poll. 6, 47. * " Σηπιώδης, Sepiis proprius, conveniens, Greg. Naz. Carm. p. 19." Kall. Mss.]

[* Σάπαξ, Gl. Tinea.]

¶ Σαπρὸς, Putris, Putridus: derivatum ex aor. pass. ἐσάπην. Apud Athen. 5. [3. p. 116.] Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ: 6. σαπροὶ ἰχθύες: quibus opp. ibid. οἱ πρόσφατοι, Recentes. Rursum 5. Σπαρτίοις σαπροῖς. Exp. etiam Carie vitiatus, Rancidus, Marcidus; necnon Vetustate putidus: quemadmodum et ap. Aristoph. Εἰρ. (554.) legitur εἰρήνης σαπρᾶς pro ἀρχαίας καὶ παλαιᾶς. Apud Paul. σαπρὸς λόγος, Putida s. Spurca et obscœna verba, Ephes. 4, (29.) Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω. [Ad Greg. Cor. 555. " Toup. Opusc. 1, 186. 409. ad Lucian. 1, 481. 514. Brunck. Aristoph. 3, 138. Kuster. 14. ad Phalar. 332. Phryn. Ecl.
A 166. Thom. M. 472. 790. Jacobs. Anim. 192. Anth. 9, 506. Wakef. S. Cr. 5, 129. Koen. ad Greg. Cor. 262. Heyn. Hom. 7, 486. Turpis, Comm. Lips. 3. p. 40. cf. Tyrwh. de Babr. p. 59. Erl. De vino, Casaub. ad Athen. 70. Mœr. 352. et n., ad Timæi Lex. 167. Toup. Opusc. 1, 204. Ruhnk. ad Rutil. 102. Conf. c. σαθρὸς, Brunck. Aristoph. 3, 197. Kuster. 14. De quant., Brunck. 3, 108." Schæf. Mss. " De marcido flore, Philostr. 741. Villois. Anecd. Gr. 1, 85. Adulterinus, de numo, Arrian. Epict. 602." Wakef. Mss. Aristoph. Πλ. 813. πινακίσκους, Athen. 31. οἶνος. Vide omnino Lobeck. Phryn. 378.]

[* " Σαπροσκελὴς, Theod. Prodr. 322." Elberling. Mss. * " Σαπρόστομος, Fœtido ore, Stob. Serm. 5. p. 71." Boiss. Mss. * Σαπροφάγος, unde * " Σαπροφαγέω, Putrida edo, Martial. 3, 77, 10." Elberling. Mss. * Σαπρόφιλος, Qui amat deformia, Augustinus de Musica 6, 13. 38. Cf. Tyrwhitt. de Babrio p. 59. " Villois. Lettre à Fl. Lecluse p. xxxv." Boiss. Mss. " Comm. Lips. 3. p. 40." Schæf. Mss.]

B Ἐπίσαπρος, ὁ, ἡ, In superficie putridus. Alii, Putricans, [ut Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, 7, 5. Sic ἐπίβαρυς, ἐπίγλυκυς, ἐπίλευκος, ἐπιπόρφυρος. * Ὑπόσαπρος, Hippocr. 41, 11. 531, 20. * Ἐνυπόσαπρος, Hippocr. Coac. c. 16. p. 189. Schneidero susp.]

[* Σαπρῶς, Arrian. Epict. 4, 4. Σ. λούει τὰ βαλανεῖα.]

Σαπρότης, ET Σαπρία, ἡ, Putredo, Marcor, Marcedo. Utrumque legitur ap. Diosc. 1.; nam c. 113. inscribitur περὶ Σαπρότητος Ξύλων, de Lignorum Marcore, ut Ruell. vertit; in textu autem legitur, Ἡ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ξύλων καὶ πρέμνων σαπρία συνισταμένη ὥσπερ ἄλευρον. Lat. Caries dicitur. [" Σαπρία, Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 369." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Σαπρότης, Theophr. Fr. 4, 2.]

Σαπρίας, ὁ, Vini genus quoddam conditi herbis in eo putrescentibus s. marcescentibus, odoremque illarum e marcore isto concipientis, Hermipp. ap. Athen. (29.) Ἔστι δέ τις οἶνος, ὃν δὴ σαπρίαν καλέουσιν, Οὗ καὶ ἀπὸ στόματος στάμνων ἀνοιγομενάων,
C Ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου Ὀσμὴ θεσπεσία: quod nectar ibid. appellat. [" Casaub. ad Athen. 68. 70. ad Mœr. 353." Schæf. Mss.]

[* " Σαπρόω, Thom. M. 790. T. H. ad Plutum p. 408. (v. 1087.)" Schæf. Mss. " Schol. Nicandri 'A. 467." Wakef. Mss. LXX. Job. 33, 21. Schæf. ad Greg. Cor. 555.]

[* " Σαπρέω, Putresco, Inc. 2 Reg. 8, 11. Ἕως οὗ ἐσάπρησαν, Donec putruerunt. Fortasse leg. ἐσάπρισαν." Schleusn. Lex. V. T.]

Σαπρίζω, Putreo, Marceo, Putridum Marcidumve oleo, [Hippocr. 774. Σεσάπρισται ἔνια τῶν ὀστέων.]

[* Σαπρύνω, Nicander 'A. 468. σαπρυνθέντων.]

[* Σαπριόω, unde σαπριοῦσι, Hesychio σήπουσι. LXX. Eccl. 10, 1. Μυῖαι θανατοῦσαι σαπριοῦσι σκευασίαν ἐλαίου.]

ΣΘΕΝΩ, Valeo, Possum, Soph. Aj. (810.) εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένω, Vado et ego illuc quo possum, Aristoph. Πλ. (912.) καθ' ὅσον ἂν σθένω, pro
D quo Xen. παντὶ σθένει, Dem. Παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατὸν, Lat. Pro viribus. Plut. Οὐδὲν ἂν σθένοι, Nihil possit. Rursum ap. Soph. Aj. (488.) legimus, σθένειν ἐν πλούτῳ: quod Latini dicunt Valere opibus, Pollere divitiis: qui etiam dicunt, Potens opibus, Qui multum potest opibus et copiis. [" Lennep. ad Phal. 114. Valck. p. xv. Toup. Opusc. 1, 415. Jacobs. Exerc. 1, 172. Anim. 127. Anth. 8, 23." Schæf. Mss. Eur. Hec. 49. οἱ κάτω σθένοντες, Inferi. * " Ἐπισθένω, Quint. Sm. 4, 567. 14, 176." Wakef. Mss.]

Σθένος, τὸ, Vis, Robur, Potentia: ea signif. qua Virg. dicit Potentia solis pro Vis et vehementia solis, Il. E. (783.) de leonibus et apris, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν, B. (451.) ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ Καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ubi etiam not dicere σθένος τοῦ πολεμίζειν, pro Robur conjunctum cum desiderio pugnandi: P. (499.) Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας. Et aliquanto ante, 212. πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς Ἀλκῆς καὶ σθένεος. E

329. Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε. Quibus in Il. nota copulari ἀλκὴ et σθένος, κάρτος et σθένος: quibuscum copulari μένος quoque, suo loco videre est, quod et similia huic loquendi genera efficit. Χεῖρες etiam et σθένος conjunguntur ab eod. Poëta, ut Od. Φ. (282.) ὄφρα μεθ' ὑμῶν Χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, Ut vobiscum manuum robur experiar. Item,'Ὧσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ, Il. N. (193.) Apud Eund. passim σθένεϊ βλεμεαίνων, plerumque de homine ira concitato: ut et Il. P. (22.) de apro, οὔτε μέγιστος Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει. Dicitur præterea σθένος Ἰδομενῆος, N. 248. et σθένος Ὠρίωνος, Σ. 486. periphrastice pro Idomeneus, Orion, potius Viribus potens Idomeneus, Robore infracto pollens Orion: quemadmodum Apoll. Rh. quoque σθένος Ἡρακλῆος, pro quo alibi βίη Ἡρακλῆος, et βίη Ἡρακληείη. Itidem dicitur μένος Ἀντινόοιο, et μένος Αἰακίδαο. Usus hujus vocabuli σθένος in prosa quoque, ut ap. Xen. aliquoties, Βοηθήσειν παντὶ σθένει. Dem. vero (30.) dicit etiam, Εἰ μὴ βοηθήσῃ τε παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. Aristoph. dixisset, καθ' ὅσον ἂν σθένοιτε: Lat. Pro viribus, Totis viribus. [" Markl. Iph. p. 142. Wakef. Trach. 497. 507. Phil. 689. Dionys. H. 7, 471. 523. 799. Periphrasi inservit, Heyn. Hom. 8, 411. ad Il. Σ. 486. Toup. Opusc. 2, 297. Emendd. 1, 196. Τὸ τοῦ χαλκηδονίου σθένος, Heind. ad Plat. Phædr. 320. Παντὶ σθένει, Wakef. Trach. 577. Diod. S. 2, 140. Timon Phlias. 43." Schæf. Mss. " Σθένος Ἰδομενῆος, i. e. Ἰδομενεύς, Il. N. 248.: πλούτου, Pind. ('I. 3, 3.)" Wakef. Mss. Opp. 'A. 4, 542. Πυθμένος εἰλατίνου κρατερὸν σθένος. * " Σθένος, ὁ? cf. Markl. ad Iph. T. 1021. qui errare videtur." Boiss. Mss.]

Ἀγασθενής, Viribus supramodum pollens, Præpotens, ex Epigr. [" adesp. 375." Schæf. Mss.]

Ἀεισθενής, Semper viribus potens.

Ἀσθενής, Defectus s. Fractus viribus, Cujus vires fractæ et enervatæ sunt, Cujus robur languet, Debilis, Imbecillis, Invalidus, Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) Γῆρας ἀσθενέστερον τῆς νεότητος γιγνόμενον, Senectutem imbecilliorem factam quam adolescentia fuisset, p. 133. mei Lex. Cic. Idem 7, (5, 23.) Ὁ σίδηρος ἂν ἴσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς, ubi nota opposita: quemadmodum et ap. Herodian. 8, (3, 11.) Καὶ δοκοῦντες ἀσθενέστεροι, καθεῖλον τοὺς ἐν ὑπολήψει ἀνδρείας μείζονος: K. Π. 3, (2, 2.) Ἀσθενέσι χρῆσθαι πολεμίοις: 1, (5, 2.) Εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε, Si Medorum vires potentiamque fregisset: utrumque enim hoc loco significat σθένος: ut et ap. Dem. Mid. (p. 555.) τοῖς πενεστάτοις καὶ ἀσθενεστάτοις opponitur οἱ χρήματα ἔχοντες: suntque ἀσθενεῖς, ut infra ἀσθενοῦντες quoque, Qui opibus et potentia nihil pollent. Sic ap. eund. Dem. pro Cor. Ὅτ' ἦν ἀσθενῆ τὰ Φιλίππου πράγματα καὶ κομιδῇ μικρά. Et ap. Xen. K. Π. (6, 1, 9.) Τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνεται, τὰ δὲ πολεμίων πάλιν αὐξήσεται. Et Herodian. 2, (10, 13.) Ἐνθεῦτεν ἂν τεκμήραιντο ἀσθενῆ τε ὄντα καὶ φαύλας ἔχοντα τὰς ἐλπίδας. Sicut vero dicitur πολέμιος ἀσθενής, ἀνήρ, γῆρας, πράγματα, ita et τεῖχος, λόγος, συλλογισμὸς, Infirmus syllogismus: quorum illa duo ap. Thuc. leguntur, postremum ap. Aristot. Ἀσθενὴς construitur interdum cum accus., interdum cum dat., interdum cum præp. πρός. Dicitur enim ἀσθενὴς τὸ σῶμα, sub. κατὰ, Qui infirmo est corpore, Cujus corpus viribus defectum est, Plato de Rep. 2. Et ἀσθενὴς χρήμασι, Qui pecuniis parum pollet. Item ἀσθενὴς πρὸς ἐνέργειαν, Parum ad agendum efficax, Cui vires desunt ad efficiendum. Simile loquendi genus habes ap. Thuc. 6, (9.) p. 200. Præterea ἐς ἀσθενὲς ἔρχεσθαι, ap. Herod. 1, (120.) pro ἀσθενοῦσθαι. Cui simile loquendi genus ap. Thuc. 3, (52.) hoc est, Ἦσαν γὰρ ἤδη ἐν τῷ ἀσθενεστάτῳ, Prorsus enim eorum vires attritæ erant et debilitatæ. [" Markl. Suppl. 188. 435. Schneid. ad Xen. K. 'A. 127. (ἀσεβεστάτῳ?) Fischer. Ind. Palæph., ad Herod. 324. De paupere, ad Herod. 641. 685. De superstitioso, Ruhnk. ad Scheller. p. 10." Schæf. Mss. 1 ad Cor. 11, 30. Ἀσθενεῖς καὶ ἄῤῥωστοι, de Christianis infirmis, qui certo gradu nondum nituntur, huc et illuc facile jactatis.]

Ἀσθενῶς, Imbecilliter, Invalide, Dem. Olynth. 2.

A Τὰ συμμαχικὰ ἀσθενῶς καὶ ἀπίστως ἔχοντα φανήσεται Φιλίππῳ. Itidem ap. Thuc. (1, 141.) ἀσθενέστερα ἔχειν. [2 Macc. 9, 21. Polyb. 1, 19, 1. * Ἀσθενεστέρως, Plato Phædro c. 80. Salust. de Diis et Mundo c. 8. p. 261. " Bredow Ep. Paris. 118." Schæf. Mss.]

Ἀσθένεια, ἡ, Debilitas, Imbecillitas. In Defin. Stoic. Ἀῤῥώστημα μετ' ἀσθενείας, Morbus cum imbecillitate, p. 60. mei Lex. Cic. Plato Epist. Ἔστι περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στραγγουρίας, Imbecillis est ex urinæ stillicidio, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 18.) Ἐκ τῆς ἀσθενείας οὔπω ἴσχυεν. Sic Dem. (1364.) Ὡς γὰρ ἀνέστη τάχιστα ἐξ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν, καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα, Simul ac convalescere ab infirmitate seseque recreare contigit, et corpore esse valente. Ubi ἀσθένεια Morbum signif., sicut et ap. Thuc., 7, (16.) p. 237. Ὅπως μὴ μόνος ἐν ἀσθενείᾳ ταλαιπωροίη, pro ἐν νόσῳ. Idem de opum tenuitate dixit, (3, 16.) Αἰσθόμενοι αὐτοὺς διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζομένους, Propter sui contem-
B tum, et ob id, quod eos imbecillitatis et infirmitatis opum damnarent. [" Ad Herod. 127. De paupertate, 641." Schæf. Mss. Ep. ad Hebr. 5, 2. Περίκειται ἀσθένειαν, i. e. Corpus humanum imbecillum et infirmitatibus obnoxium. Cf. Valck. Schol. in N. T. 2, 480. et Schleusn. Lex. N. T.] Iones DICUNT Ἀσθενίη, non ἀσθένεια, [" ad Herod. 641. (2, 47. 8, 51.)" Schæf. Mss.]

Est inde ETIAM Ἀσθενικός, quod exp. non solum Imbecillis, Languidus, Valetudinarius, sed etiam Pauper, [" Diog. L. in Xenoph. p. 69. HSt. (2, 55.)" Seager. Mss. " Timon Phlias. 11." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 5, 14. * Ἀσθενικῶς, de Insomn. c. 3.]

[* Ἀσθενοποιός, Schol. Apoll. Rh. 2, 205. * " Ἀσθενοποιέω, Infirmum facio, Appian. 1, 518." Wakef. Mss.] Ἀσθενόῤῥιζος, Imbecillas radices habens: alii, Imbecilla radice hærens. [Theophr. C. Pl. 4, 14, 4. * Ἀσθενόψυχος, Imbecillis animo, Joseph. de Maccab. c. 15.] Πανασθενής, Omnino imbecillis, Prorsus invalidus et viribus fractus. " Ὑπερασθενής,
C " Supramodum infirmus s. imbecillus."

Ἀσθενέω, Imbecillis s. Infirmis viribus sum, etiam Langueo, Athen. γραῦς ἀσθενοῦσα πάνυ. Itidem Xen. K. Π. 8, (2, 12.) Ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπεσκόπει. Et Isocr. Ἐπισκέψασθαι αὐτὸν τοσοῦτον χρόνον ἀσθενήσαντα. Item ἀσθενεῖν ἀσθένειαν, ut Plato Charm. Περὶ τῆς ἀσθενείας, ἥν πρώην πρός με ἔλεγεν ὅτι ἀσθενεῖ. Necnon ἀσθενεῖν νόσον affertur ex Isocr. [" Markl. Suppl. 435. Valck. Adoniaz. p. 204. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.] Ἀσθένημα, τὸ, Imbecillitas, Infirmitas, etiam Morbus, i. q. ἀσθένεια, sicut ἀτύχημα i. q. ἀτυχία. " Ἐνασθενέω, Debilis et infirmus sum in," [Theophr. C. Pl. 2, 15. Schneidero susp.] Ἐξασθενέω, i. q. ἐξαδυνατέω, Prorsus defectus sum viribus, Vires meæ prorsus fractæ sunt et elanguere, Demetr. Phal. (50.) Ἐξησθενηκέναι καὶ οἷον καταπεπτωκέναι ἀπὸ ἰσχυροτέρου ἐπὶ ἀσθενὲς, Plut. de Def. Orac. (620.) Ἐξασθενεῖ καὶ γίνεται ἄτονον, Herodian. 6, (2, 19.) Πολέμοις συνεχέσι τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἐξασθενού-
D σης. Philo cum infin. etiam junxit, de Mundo, Ἐξασθενεῖ ἄγειν πρὸς ἀϊδιότητα, Non valet sempiternam in eis efficere stabilitatem. [" Diod. S. 2, 462." Schæf. Mss. " Achill. Tat. 358." Wakef. Mss. Schol. Pind. 'O. 1, 9. Hippocr. 504, 9. LXX. Ps. 63, 8.] " Προεξασθενεῖν, Viribus ante defici: unde " προεξησθενηκὼς, Viribus jam ante defectus ac de- " bilitatus." [Joseph. B. J. 3, 1, 7. Aristot. Probl. 2. p. 685.] AT Ἐξασθενίζω, i. q. Debilito, Infirmo, Vires frango et enervo, i. q. ἀσθενόω. [* " Κατασθενέω, Epigr. adesp. 445. Heyn. Hom. 5, 434." Schæf. Mss. * " Συνασθενέω, Firmus Epist. 3." Boiss. Mss. * Ὑπασθενέω, Phrynichus Bekkeri p. 69.]

E superiori Ἀσθενὴς est et aliud VERBUM, Ἀσθενόω, Robur viresque alicujus debilito et frango, Xen. K. Π. 1, (5, 3.) Καὶ κινδυνεύοιεν, εἰ μή τις αὐτοὺς φθάσας ἀσθενώσει. [* Ἀσθένωσις, Hippocr. 54. vulgo Ἀσθενέωσις.]

[* Δυσθενής, unde] " Δυσθενέω, Infirmis invalidis- " que viribus sum, Hippocr. de Morb. (484.) Οὐκ

" ἀνέχεται ῥῦτε καθήμενος οὔτε κείμενος οὔτε ἑστηκὼς, " ἀλλὰ δυσθενέει," [" Heringa Obss. 171." Schæf. Mss.]

"Ἐρισθενὴς, Viribus præpotens, ἀγασθενὴς, Hes." [" Wakef. Phil. 784. Jacobs. Anth. 6, 138." Schæf. Mss. Il. N. 54. T. 355. Φ. 184. * Ἐρισθενέως, Maximus de Elect. 540. * Ἐρισθενέτης, Paul. Sil. Ecphr. 119. Apollinar. Laodic. in Metaphr. Ψ. 151. p. 907. in Cod. Ps. V. T. Fabric.]

Εὐρυσθενὴς, Viribus late potens. Unde ap. Hes. εὐρυσθενὲς, μεγάλως ἰσχύον, μεγαλοδύναμον, μεγαλοσθενές. Neptuni epith. Od. N. 140. [" Heyn. Hom. 6, 457." Schæf. Mss.]

Εὐσθενὴς, Viribus potens, Robustus, Validus, Theophyl. Epist. 15. Νεανίας εὐσθενὴς, ὄρθιος, τὸ περιστέρνιον λάσιος. Jungitur et cum πρὸς, Alex. Aphr. Εὐσθενὴς πρὸς ἔργον, Cui satis virium suppetit ad efficiendum, Efficax. Sicut supra ἀσθενὴς πρὸς ἐνέργειαν. [Quint. Sm. 14, 633. " Mesomedes 2." Schæf. Mss. * Εὔσθενος, Lucian. 3, 617. Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει, nisi leg. εὐσθενεστάτῳ. * " Πανευσθενὴς, Tzetz. Chil. 2, 569." Boiss. Mss.] Εὐσθενῶς, Valide, Firmiter, Constanter, Infractis viribus, Philo de Mundo, Ψυχαὶ τῶν ἄνωθεν εὐσθενῶς φιλοσοφούντων, Animæ eorum qui philosophiæ olim constanter indulserunt. Εὐσθένεια, ἡ, Virium integritas, Robur infractum et validum, ἰσχὺς, Suid., Hesychio δύναμις. [" Stob. 494, 4." Wakef. Mss.] Εὐσθενέω, Viribus polleo, Robustus et validus sum. Oppositum superiori ἀσθενέω. [" Felix sum, Æsch. Eum. 898." Wakef. Mss. " Thom. M. 382. Abresch. Æsch. 2, 120. ad Diod. S. 1, 323." Schæf. Mss. Εὐσθενέω, Εὐθενέω, Lobeck. Phryn. 466.]

" Ἰσοσθενὴς, Paribus viribus pollens, Æquali ro- " bore præditus, Æque pollens, Democr. Μικρὰ γὰρ " ὄρεξις πενίαν ἰσοσθενῆ πλούτῳ ποιήσει, i. e. ἰσοδύ- " ναμον, ἰσοκρατῆ." [Opp. 'A. 2, 466. " Jo. Climac. Scala p. 233." Boiss. Mss. * Ἰσοσθενῶς, Basil. 3, 50. Aët. 110, 26. * " Ἰσοσθένεια, Timon ap. Diog. L. 9, 73. * Ἰσοσθενία, Schol. Lucian. Icarom. 25." Boiss. Mss. Clem. Alex. Str. 8. p. 777. * Ἰσοσθενέω, Cyrill. Alex. 216.]

Καλλισθενὴς, Viribus decorus, Egregio robore præditus. AT Καλλισθένης, Nomen proprium, ut Δημοσθένης, de quo Suid.

[* " Λιποσθενὴς, Viribus defectus, Nonn. D. 14, 101." Wakef. Mss.]

Μεγαλοσθενὴς, Magnis viribus s. Magno robore præditus, Hes. v. Εὐρυσθενής. [" Toup. Append. in Theocr. p. 20. Herod. 753." Schæf. Mss. * Μεγαλόσθενος, Carm. Sibyll. 316. * Μεγαλοσθενέτης, Apollin. Metaphr. 284.] DICITUR ET Μεγασθενὴς, quod Poëticum potius est, itidem pro Viribus multum potens, Apoll. Rh. [1, 181. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 24." Schæf. Mss. * Μεγασθενέτης, Apollin. Metaphr. 236. 248. 286.]

" Ὁμοσθενὴς, Iisdem præditus viribus, Æque " validus," [" Chrys. in Matth. Hom. 59. T. 2. p. 378, 21. Πῶς δὲ καὶ ἀναιρήσει τὰ ὁμότιμα καὶ ὁμοσθενῆ καὶ * ὁμήλικα;" Seager. Mss.]

Πανσθενὴς, Omnino robustus, Viribus omnes superans, Robore præpotens: unde ap. Hes. Πανσθενεστάτῳ, ἰσχυροτάτῳ. [" Clem. Alex. 857." Wakef. Mss. Cyrill. Alex. p. 730. 736. 778. 828. " Πανσθενέστατος, Theod. Prodr. Galeomyom. 91. * Πανσθενῶς, S. Joann. Damasc. Hymn. in Theogon. p. 7. Ed. Paris. 1570. * Πανσθενεὶ, Acta S. Theodotæ 250. Combef." Boiss. Mss. Greg. Naz. Carm. p. 22.]

Περισθενὴς, Nimium viribus potens, Viribus et robore suo modum excedens. In Lex. meo vet. περισθενέα exp. περισσῶς σθένει χρώμενον καὶ μὴ δυνάμενον ἑαυτὸν κατέχειν: additurque eod. modo dici περιώδυνος et περιαλγής. Plut. (6, 458.) e quopiam Poëta [Pind.] affert θανάτῳ περισθενεῖ, quoniam ex humano genere nemo tantis pollet viribus, ut morti obsistere queat. [" Jacobs. Anth. 6, 138." Schæf. Mss. * Περισθενέω, Od. X. 368.]

[* Πολυσθενὴς, Quint. Sm. 2, 205. 3, 128. 6, 21. Lucian. Tragop. 191. ubi πολλ. Poëtice.]

[* Ῥηξισθενὴς, Apollin. Metaphr. p. 279.]

[* Ταυτοσθενὴς, Ejusdem virtutis et roboris, Cyrill. Alex. de Trin. 469.]

Σθεναρὸς, Validus, Robustus, Viribus potens, Il. I. (501.) ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, [Soph. Œd. T. 468. " Monum. Byz. 7. ad Charit. 455. 756." Schæf. Mss.]

[* Σθενέω, unde * " Προσθενέω, Schol. Thuc. 1, 327." Dindorf. Mss.]

Σθενόω, Roboro, Confirmo, VV. LL. [" Wakef. S. Cr. 1, 91." Schæf. Mss. Σθενώσει, Hesychio ἐνισχύσει, δυναμώσει.]

Derivata sunt a Σθένος quædam etiam propria nomina: NIMIRUM Σθένελος, Nomen proprium viri fortis ap. Hom., et Poëtæ ap. Aristot. atque Athen. [Aristoph. Σφ. 1313.] ITEM Σθένιος pro Nomine proprio serpentis e Schol. Homeri. [" Heyn. Hom. 4, 255." Schæf. Mss. Item Nom. propr. Jovis, Plut. 10, 679. Ἀργεῖοι δὲ πρὸς τὴν τῶν * Σθενείων τῶν καλουμένων παρ' αὐτοῖς πάλην ἐχρῶντο τῷ αὐλῷ· τὸν δ' ἀγῶνα τοῦτον ἐπὶ Δαναῷ μὲν τὴν ἀρχὴν τεθῆναί φασιν, ὕστερον δ' ἀνατεθῆναι Διὶ Σθενίῳ. * Σθενεία, Minervæ epith., Lycophr. 1164. Item * Σθενιὰς, ad Hes. v. Σθενία.] Σθενὼ, οῦς, ἡ, Stheno, Soror Medusæ. [* " Σθενώνδας, Valck. Phœn. p. 764." Schæf. Mss.] Sunt et quædam compp.: UT Σθενέβοια, Nomen proprium mulieris et Tragœdiæ Euripideæ ap. Aristoph. B. [1043. 1049.] SIC Δημοσθένης, Καλλισθένης, Κλεισθένης, et similia, quæ paroxytonως proferuntur: appellativa autem oxytonως, ut in superioribus apparet. [Valck. Schol. in N. T. 2, 31.]

" ΣΙΑΓΩΝ, ονος, ἡ, Mala, Maxilla: quidam ita " dictam putarunt, quia σείεται περιαγομένη. Athen. " (416.) Ὁπότε κοπιάσειεν τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dici- " tur et de bove ap. Eund. (94.) Περὶ σιαγόνος βο- " είας. Item de equo ap. Xen." ['Ιππ. 1, 8. " D. R. ad Longin. 243. ad Charit. 298. Diod. S. 1, 319. 2, 279. Brunck. Soph. 3, 529." Schæf. Mss. De apro, Eust. p. 1602, 14.] " Συαγὼν pro σιαγὼν, " scribi κατ' ἀναλογίαν, testatur Athen. 3." [p. 94. ubi * Ὑαγὼν extat in Ed. Schw.] " Σιαγόνια iti- " dem pro Maxillis, e Deut. 18, (3.) affertur." [* Σιαγονίτης, ὁ, Alex. Trall. 1. p. 97.: sic leg. pro vulgato εἰς τοὺς σιαγονίζας μύαϛ. " Σ. μῦς, Pallad. de Febr. p. 40." Kall. Mss.]

" ΣΙΑΛΟΝ, τὸ, Saliva, Xen. ('Aπ. 1, 2, 54.) Καὶ τὸ " σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσι. Masc. genere " etiam Σίαλος ap. Athen. legitur." [" Σίαλον, Σίαλος, ad Mœr. 347. 373. ad Herod. 198. Thom. M. 791. 862. ad Lucian. 1, 634. Heyn. Hom. 5, 574. Σίαλος, Toup. Opusc. 1, 336." Schæf. Mss. Polyb. 12, 13, 11. Σίαλον ἀναπτύων κοχλίας.] " Hinc Σιαλόχος, q. d. " Qui salivam fundit, sc. dum quempiam alloquitur; " atque adeo qui hunc ipsum saliva respergit, s. sali- " vam ei inspuit. Vide Σιαλόχους ap. Hes." [et ejus Interprr.] " At in VV. LL. est perperam σιαλόγος per γ." [" Kuster. Aristoph. 126." Schæf. Mss. Leg. * Σιαλοχόος, ut ap. Aret. p. 56, 46. Est etiam * Σιελοχόος, ap. Eund. p. 5, 49. * Σιαλοχοέω, Hippocr. p. 357. 490. perperam vulgo * Σιαλοχέω. Vide Lobeck. Phryn. 574. * Ὁλοσίαλος, Sputo plenus, Athen. 617. κάλαμος. * Σιαλώδης, Salivosus, Dionys. P. 791.] " Affertur porro et Σιαλὶς, ίδος, ἡ, pro Saliva." [Hesychio βλέννος. Ἀχαιοί. AT * Σίαλις, ap. Athen. 392. est Nomen avis.] " Σιαλενδρὶς, Avis nomen, ap. " Callim." [1. p. 468., teste Hes.] " Σιαλίζειν, vide " in Σίαλον," [ubi tamen omissum est. Hes. Σιαλίζειν· ὅπερ ἴσον τὸ (τῷ) καταπτῦσαι ἑτέρου ἐσθίοντος, ἢ καὶ περὶ δεῖπνον διαλεγομένους καταπτύειν τὸν σίαλον. Etym. M. Σιαλίζει μὲν τὰ βρέφη καὶ οἱ * ὑπεργηράσαντες, οὓς ἀναισθήτους λέγουσιν. Phryn. Bekkeri p. 62. * Σιαλισμὸς, Hes. v. Κερχνώμασι· τραχύσμασι, κυκλώμασι, * γαλισμοῖς. " Leg. Σιαλισμοῖς. Σίαλος est Sputum; et σιαλίζειν, Sputo aspergere. Ut ῥαντίζειν Græcis accipitur ἀντὶ τοῦ ποικίλλειν, ita et σιαλίζειν, et σιαλῶσαι. Unde σιαλισμοὶ, et σιαλώματα, τὰ ποικίλματα, eadem cum κερχνώμασι. Quidam et σιγάλωμα pro eodem dixere, et σιγαλῶσαι." Salm. * Προσσιαλίζω, s. Προσστελίζω, Spuo in aliquem, LXX. Lev. 15, 8.

* Σιαλεύω, unde] "Ἐνσιαλεύω, Inspuo. Ἐνεσιάλευεν, "Hesychio ἐνέπτυεν." [* Σιαλικὸς, Gl. Salivarius.]

"Σίελος, sicut et σίαλος supra, Saliva. Dicitur "etiam Σίελον." [" Ad Herod. 198. ad Mœr. 347. 373. Thom. M. 791. 862." Schæf. Mss. Σίελος, Psell. de Dæmon. p. 89. "Theod. Prodr. Rhod. p. 101. 102. Psellus ap. Gaulm. ad Eumath. p. 12. * Σιελοποιὸς, Xenocr. de Aquatil. §. 47. (c. 22.) * Σιελώδης, Const. Manass. Chron. p. 86. in var. Σιαλ." Boiss. Mss.] "Hinc Σιελίζειν, Plinio Salivare, Salivam aut Salivarium lentorem emittere. Ita VV. "LL., quæ et πτυαλίζειν hac de re afferunt ex Alex. "Trall. : item, Οὐ παύσονται σιελίζοντες καὶ ἀποπτύοντες, ex Eod." [Hippocr. 77.] "Unde Σιελισμὸς, "Symptoma, cum saliva plus æquo in os influit, ap. "Gal. 8 τῶν κατὰ Τόπους, c. 4. : item ap. Ægin. 3, "37. Ab hoc nomine σίελος dicta sunt et Σιελιστήρια "equorum, [e * Σιελιστὴρ,] i. e. Fræna s. Fræni : quia "salivam et spumam equis excitant, dum ipsa man"dunt : unde Spumantia fræna ap. Virg. Ita VV. "LL., in quibus adduntur e Geop. (16, 1, 11.) hæc "Apsyrti, de pullo equino, Τὸν χαλινὸν πρὸς τῇ φάτνῃ "* κρεμαστέον, ἵνα ψαύων συνεθίζηται, καὶ μὴ εὐλαβῆται τὸν ἀπὸ τῶν σιελιστηρίων ψόφον, Ne frænorum "sonantium strepitum reformidet : quod præce"ptum est ap. Virg. G. 3. et stabulo frænos audire "sonantes. Hujus rei meminit et Varro 2, 7." [* Σιελόω, unde * " Καρασιελόω, Sputo irrigo, Scriptt. Rei Accip. 79." Wakef. Mss.]

"Σίαλος, ὁ, Porcus saginatus, et quidem grandis, "aut saltem grandiusculus, Od. Ξ. (19.) ζατρεφέων "σιάλων :" [Φ. 363. ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο.] "Alibi "autem συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, itidem"que σύας σιάλους dicit," [Od. Ξ. 41. 81. "Heyn. Hom. 5, 574." Schæf. Mss. Quint. Sm. 11, 170.] "Item Σίαλος, Axungia, ex Hippocr. de Victus Rat. "in Morb. Acut." [p. 403, 11. Σ. ἐγκηρώσας μαλακῷ δέρματι.] "Affertur et Σιαλώδης pro Pingui et opi"mo." [" Hippocr. 678." Wakef. Mss.] "Apud "Hes. autem est Σιαλοῦται, quod exp. τρέφεται. At "Σιαλῶσαι Idem esse ait ποικίλαι : quod significat "Variegare." [" Heyn. Hom. 5, 41." Schæf. Mss.] "Extat etiam Σιάλωμα ap. eund. Lexicogr., qui ait "esse partem ὅπλου, quod θυρεὸν vocant. In VV. "LL. esse traditur Circulus scuti : Lascarin autem "ap. Polyb. interpretari Munimen. Locus Polybii "est hic, (6, 23, 4.) Ἔχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦν σιάλωμα, "δι' οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται." [" I. q. σίελον, Saliva, Aret. 4, 2." Schn. Lex. "Toup. Opusc. 1, 415. ad Herod. 546." Schæf. Mss.] "Περισιαλόω, Circumcirca variego : a σιαλῶσαι, quod Hes. exp. ποικίλαι. Utuntur hoc verbo "LXX. Interprr. Exod. (39, 5.) Λίθους πεπορπημένους καὶ περισεσιαλωμένους χρυσίῳ καὶ γεγλυμμένους : quod exp. Astrictos et inclusos auro ac "scalptos."

[* Σιγαλόεις, " Digamma Æol. sic scriptum F sæpius mutatum est in Γ, velut in Hesychiano * Γέμμα pro Fέμμα, i. e. ἕμμα, et in Homerica voce Σιγαλόεντα, cujus originem ignorarunt Grammatici. Mollia vestimenta, quæ vulgo Græcis dicerentur ἱμάτια μαλακὰ, Homero dicuntur εἵματα σιγαλόεντα, nostris saltem in exemplaribus. Scribatur pro Γ Æolicum F, pro σιγαλόεντα habebimus σιFαλόεντα. Interserebant isthoc ævo Æoles ante vocales suum digamma, quo ejecto facile patet vocis origo : σίαλον est Sputum : inde * σιαλόεις, ex origine significans Molle instar sputi. Ros Gr. dicitur δρόσος : hinc δροσόεις, Mollis instar roris : neglecta mox idea veteri sic dicebatur Quidquid molle esset et tenerum." Valck. Schol. in N. T. 2, 409. Hesych. Σιγαλόεν· ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρόν. * Σιγάλωμα γὰρ οἱ Σκύθαι (leg. σκυτεῖς) λέγουσιν, ἐν ᾧ τὰ δέρματα δασύνουσι (leg. λαμπρύνουσι.) Σιγαλόεντα· λαμπρὰ, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια. Σιγαλώματα· τὰ περιαπτόμενα ταῖς ὤαις. Vide Interprr., et ad Ἡνία σιγαλόεντα. Apollon. Lex. Hom. Σιγαλόεντα· σεσιγαλωμένα, (a * Σιγαλόω,) πεποικιλμένα· καὶ Σιγάλωμα καλοῦσιν οἱ σκυτεῖς, ἐν ᾧ τὰ ποικίλα τῶν δερμάτων μαλακύνουσιν. "Σιγαλόεις, Casaub. ad Athen. 64. ad Charit. 295. Jacobs. Anth. 8, 382.

A Hymn. in Apoll., Epigr. adesp. 189. Heyn. Hom. 5, 41. 437. 439. 574. 7, 769. 8, 343. Σιγαλόω, Σιγάλωμα, 5, 41." Schæf. Mss. Od. E. 86. θρόνῳ φαεινῷ σιγαλόεντι, Athen. 28. ἀμύγδαλα, 295. μυία. Vide Schn. Lex. * Ἀπεσιγάλωσεν, exp. ἀπεσκήνωσεν, Bekk. Anecd. 422. * Νεοσίγαλος, Scholiastæ * νεοποίκιλος, Pind. Ὀ. 3, 8. Cf. Σιαλισμός.]

ΣΙΓΑΩ, Taceo, Sileo, opp. τῷ λαλεῖν, s. λέγειν, et τῷ φθέγγεσθαι, itemque τῷ ἐρωτᾶν : ut Ino illa Euripidea (Inus Fr. 14.) dicit se scire Σιγᾷν ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές. Et Simonides, μηδέ ποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ, πολλάκις : ut et in distichis illis, quæ falso Catoni ascribuntur ; nulli tacuisse nocet, nocet esse locutum. Od. T. (42.) Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε. Item, Πρὸς ταῦτα ἐσίγα, Xen. K. Π. 5, (5, 8.) Et σίγα λόγους ap. Eur. (Med. 81.) ne fida silentia rumpas, Supprime verba. Pass. Σιγάομαι, Taceor, Silentio prætereor. Heraclit. Ep. ad Hermod. Ἰσοχρονήσω

B πόλεσι καὶ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέποτε σιγώμενος, Nulla ætas silebit nomen, Tamdiu vivet nomen Heracliti docti, quamdiu nomen regionis et urbis ipsius Ephesi. Bud. Et σιγηθὲν, Silentio retentum. Media autem vox activa signif. usurpatur ut ap. Aristoph. Πλ. (18.) οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. Dorice Σιγῆν dicitur pro σιγᾷν, Tacere : [cf. Schæf. ad Greg. Cor. 227. 228. " Valck. Phœn. p. 125. 337. ad Ammon. 68. Animadv. 138. Zeun. ad Xen. K. Π. 437. Eran. Philo 168. Musgr. Alc. 79. Markl. Suppl. 669. Wakef. Eum. 938. Thom. M. 792. Jacobs. Anth. 7, 114. 9, 87. Σίγα, Mœr. 161. et n. Σίγα, σιῶπα, Brunck. Aristoph. 1, 38. (Λ. 529.) Σιγῶν λέγω, Jacobs. Anth. 10, 82. Σιγήσομαι, Aristoph. N. 1088. Valck. Hipp. p. 230. Soph. Œd. C. 113. * Σίγημι, Koen. ad Greg. Cor. 79." Schæf. Mss. Eur. Alc. 78. Τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου ; Iph. T. 1076. ἐξ ἐμοῦ γε πάντα σιγηθήσεται : Ion. 859. πῶς σιγάσω ; Dor. pro σιγήσω. * " Σεσιγημένως, Per silentium, Tacite, Chrys. Hom. 103. T. 5. p. 673, 39. Πρε-

C σβεύεται πρὸς αὐτὸν ὁ Θεὸς, μονονουχὶ τοῦτο πρὸς τὸν Ἠλίαν σ. βοῶν. * Σιγητέον, Tacendum, Idem Hom. 14. T. 5. p. 72, 7. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σ. ἡμῖν." Seager. Mss. Eur. Hel. 1403. " Tzetz. Ch. 6, 149. 13, 58." Elberling. Mss.]

[* Σιγηρὸς, unde] Ἀσίγητος, ὁ, ἡ, Tacere non valens, Tacendi impotens ; simpliciter, Non tacens ; habet enim activam signif., ut Tacitus ap. Latinos. Nonno (Jo. 76.) ἀσίγητος θάλασσα, ut Sonans pelagus ap. Virg. Ab Eod. ἀσίγητοι dicuntur αἱ βίβλοι : lectorum enim voce loquuntur libri, ipsi per se muti et ἄφθογγοι. Quemdadmodum vero ἀσίγητος θάλασσα possemus interpretari etiam Garrulum s. Streperum mare, ita ἀσίγητοι Φαρισαῖοι ap. Eund., Loquaces. At ἀσίγητος ἑορτὴ exp. Dies celebris. [" Valck. Adoniaz. p. 212. Wakef. S. Cr. 3, 191." Schæf. Mss. * " Ἀσιγήτως, Silentio nunquam interposito, Chrys. Hom. 21. T. 5. p. 129, 37. χαίροντα, σκιρτῶντα, ἀ. δοξολογοῦντα." Seager. Mss. Andr. Cr. 309. Const. Apost. 8, 13. p. 406." Kall. Mss.] Ἀσιγησία,

D ἡ, Tacere non posse, Tacendi impotentia, Plut. in suo περὶ Ἀδολεσχίας Libello (init.) Καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοΐαν· κωφότης γὰρ αὐθαίρετός ἐστι.

[* Σιγητικὸς, Taciturnus, Hippocr. p. 22, 48=15, 20.]

[* " Ἀποσιγάω, Omnino sileo, transitive, Chrys. in Ep. 2. ad Cor. Serm. 30. T. 3. p. 706, 15. Ἄκουσον πῶς υἱοῦ καὶ πνεύματος μέμνηται, καὶ τὸν πατέρα ἀποσιγᾷ." Seager. Mss. " Const. Apost. 3, 14." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Ἀποσίγησις, Hippocr. 22, 48.]

[* Διασιγάομαι, Pind. Ὀ. 13, 130. " Heyn. Hom. 5, 230." Schæf. Mss.]

[* Ἐκσιγάω, unde * " Ἐκσίγησις, ἡ ἄκρα σιγὴ, Eust. Od. Ω. 485. (p. 1698, 25.)" Boiss. Mss. Spohn. de Extr. Od. Parte p. 78.]

Κατασιγάω, Conticesco, Plato [Phæd. 107. " Mitsch. ad Achill. Tat. p. 286. Casaub. ad Athen. p. 10." Schæf. Mss.]

[* « Παρασιγάω, Theoph. ad Aristot. 2, 46." Kall. Mss.]

[* Περισιγᾶν, Hesychio ἀφέλκειν τοῦ προκειμένου, sed leg. περισπᾶν, Lobeck. Phryn. 415.]

[* Ὑποσιγάω, Sileo, Nihil dico ad ea quæ alius dicit, Æschines 50. Ἐγὼ διαφανὴς ἦν, οὐχ ὑποσιγῶν, ἀλλὰ συνᾴδων.]

Σιγὴ, ἡ, Silentium, Od. O. (439.) Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν. Sic enim quidam Codd. scriptum habent et subaudiunt ἔστω: alii autem σιγῇ: de quo paulo post. Xen. K. Π. 7, (1, 13.) Ἦν πανταχόθεν πολλὴ σιγή. Et σιγὴν ποιεῖσθαι ap. Herod. Indicere silentium, σιγάζειν. Alicubi reddi potest non modo Silentium, verum etiam Taciturnitas, oppositum habens ἀσιγησία: ut ap. Soph. Aj. (293.) p. 18. Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Et ap. Eur. Or. (637.) ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου Κρείσσων γένοιτ' ἄν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος. Quibus verbis docet, esse ubi silere præstet quam loqui, et contra, ubi loqui quam silere. Et Plut. in suo περὶ Ἀδολεσχίας libello, Σιγὴ δ' οὐ μόνον ἄδιψον, secundum Hippocratem, ἀλλὰ καὶ ἄλυπον καὶ ἀνώδυνον. || Dativ. Σιγῇ in adverbium abiit, et signif. Tacite, aut etiam Submissa voce, Il. Δ. (431.) ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν Σιγῇ, δειδιότες σημάντορας, Od. T. (502.) Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσι, Hesiod. Ἔργ. (1, 103.) loquens de morbis et ægritudinibus, Αὐτόματοι φοιτῶσι κακὸν θνητοῖσι φέρουσαι Σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεύς. Rursum Il. Γ. (8.) Ἴσαν σιγῇ, de Græcorum exercitu: Troës autem κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς: (134.) Σιγῇ ἕαται, Taciti sedent. Sic ἐᾶν σιγῇ, Plato de LL. Tacite relinquere. Et ap. Xen. Ἑλλ. 6, (4, 16.) Μὴ κραυγὴν ποιεῖν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν. Affertur et σιγῇ λόγον ποιεῖσθαι pro Submissa voce loqui. Interdum cum gen. construitur, et signif. Clam, Eur. (Med. 587.) σιγῇ φίλων, Clam amicis, Herod. (2, 140.) σιγῇ Αἰθίοπος, Clam Æthiope. In superiorum etiam locorum quibusdam pro Clam accipi potest. [" Sub v. Σιγάω, Sileo, tanquam nomen ponitur derivatum Σιγή: (similiter σιωπὴ sub v. Σιωπάω.) Talia semper inverti debent. Est enim σιγάω a σιγὴ, (ut τιμάω a τιμὴ,) hoc a σέσιγα verbi Σίζω, formati a litera Σ silentii indice. Vidit hoc Gramm. doctissimus, Heraclides Alexandrinus, e cujus scriptis, nobis deperditis, quæcumque habet optima, derivavit Eust., qui videatur ad Il. Ξ. p. 954. et Od. O. p. 580." Valck. Schol. in N. T. 2, 321. " Toup. Opusc. 2, 234. Ammon. 128. Σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας, Bibl. Crit. 3, 1. p. 40. Act. Traj. 1. p. 163. Wernsd. Poët. Lat. Min. 4. p. 849. Σιγὴν ἔχειν, Schol. Aristoph. Πλ. p. 197. Hemst. Σιγῇ, Heyn. Hom. 7, 662. Thom. M. 792. Aristoph. Εἰρ. 1053. Xen. Mem. 1, 1, 19. Toup. Emendd. 1, 351. Σιγᾷ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17." Schæf. Mss. " Σ. ἐφ' ἡμείων, Nonn. D. 29, 359. 48, 620. alibi." Wakef. Mss.]

[* " Ἀσιγὴς, Cyrill. Hier. 109. nisi forte leg. ἡσυχῇ." Kall. Mss.]

Σιγηλὸς sive Σιγηρὸς, Tacitus, Taciturnus, opp. τῷ ἀσίγητος. Utrumque ap. Suid. legitur, cum ait, Σιγηλὸς, ἄφωνος, σιγηρός: ubi etiam nota per σιγηρὸς veluti notius, exponi τὸ σιγηλός. Hes. quoque Σιγηλὸς exp. ἄφωνος, i. e. Voce carens, Cui vox adempta est, Mutus; vel Qui non loquitur, sed taciturnus est. [Σιγηλὸς, Soph. Tr. 416. Hippocr. 376, 16. "Toup. Opusc. 2, 192. Bergler. ad Alciphr. 421. Thom. M. 792. Markl. Suppl. 567. Zenodot. 3. Σ. ἥρως, Bast Lettre 97. Σιγηρὸς, Matth. Anecd. 1, 17. Σιγηλὸς, Σιγηρὸς, ad Mœr. 28. 343. Brunck. ad Poët. Gnom. 348." Schæf. Mss. Σιγηρὸς, LXX. Sir. 26, 16. Vide Schleusn. Lex. V. T.] Σιγηλῶς et Σιγηρῶς, Tacite. Hes. Σιγηρῶς, σιγηλῶς, ἡσύχως, ubi iterum nota eum σιγηρῶς exponere per σιγηλῶς, ut contra Suid. σιγηλὸς per σιγηρός. At Σίγηλος, proparoxytonum, e Cyrillo exp. Narcissus.

Σιγημονᾷς ap. Hes. legitur et exp. σιγᾷς: ut sit a verbo Σιγημονάω, Taceo, σιγάω: id autem quasi a nomine Σιγήμων, Tacitus, Taciturnus. [" Cf. Παλαιμονέω a Παλαίμων, * Λησμονάω s. * Λησμονέω a Λήσμων." Corai. in Schn. Lex. Suppl. p. 178.]

Σιγαλέος, Tacitus, ut σιγηλὸς et σιγηρὸς, Julianus Epigr. Κεῖται σιγαλέη. [* Σιγαλέως, Orph. Arg. 1001.]

[* Σιγώδης, Silens, Hippocr. 306, 49. A Schneidero non agnoscitur.]

Σῖγα, Tacite, i. q. σιγῇ: cujus adverbii posterior syllaba corripitur, ad differentiam imperativi σίγα, Tace. Eur. Hec. (532.) Σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεὼς, Taceat universus populus. Ubi etiam nota id loquendi genus. Aristoph. (Ἀ. 123.) κάθιζε σῖγα, Tacitus conside: ut Il. Γ. ἕαται σιγῇ, Taciti sedent. Itidem Apoll. Rh. 2, (48.) σῖγα δ' ἄπωθεν Ἑστηώς. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 17. Eur. Phœn. 1230. Hec. 532. Valck. Hipp. p. 237. Porson. Or. 140. Wakef. Phil. 258. Brunck. ibid. Aristoph. 3, 68. Markl. Suppl. 669. Luzac. Exerc. 120. "Ακουε σῖγα, Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss.]

Unde Σιγέρπης, Tacitus repens: ut serpentium genus, quod tacitum obrepit et clam mordet. Unde et ab Hes. exp. λαθροδάκτης, Clanculum mordens. [" Valck. Phœn. p. 53. Jacobs. Anth. 7, 258. Bentl. ad Callim. p. 313." Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur Σιγαλφοὶ, οἱ ἄφωνοι καὶ ἄγριοι τέττιγες, Mutæ et agrestes cicadæ. [" Sed quid sunt Mutæ cicadæ? Conjunxit HSt. quæ separanda sunt, omissa perperam distinctione, quæ est in Edd. post ἄφωνοι, omissoque articulo οἱ ante ἄγριοι, qui diversas indicat signiff. Solent enim Græci, quando de eadem re vel persona continuatur oratio, omittere articulum post καὶ, quem repetunt ubi de diversis sermo est, ut h. l. οἱ ἄφωνοι, καὶ οἱ κ. τ. λ. Prius tamen pertinere potius videtur ad Σιγηλοὶ, quod Kuster. monet. Mox Σιγηλός· ἄφωνος. Ad posterius cf. v. Ζειγάρη, et nott. ibi. Ipsa vero Glossa non videtur mendo carere." Alberti.]

Σιγάζω, Silere s. Conticescere facio, Obticescere jubeo s. cogo, Opp. K. 3, (285.) loquens de tympano e pelle lupina confecto, quod inter cetera pulsatur, Καὶ μοῦνον παταγεῖ, τὰ δ' εὔθροα μοῦνον ἐόντα Τύμπανα σιγάζει, κωφησέ τε πᾶσαν ἰωὴν, Cetera tympana, licet ante sonora, Obticescere cogit et omnem eorum sonum obmutescere. Xen. K. Ἀ. (6, 1, 22.) quoque σιγάζοντος usurpavit pro σιγᾶν λιπαροῦντος, Hes.

[* " Ἐπισιγάζω, Tzetz. Epist. 1. post Chil." Boiss. Mss.] Κατασιγάζω, Conticescere facio, Obticescere jubeo, Silentium impero, indico, et facio audientiam, Linguis favere jubeo, τὸ ἐπέχειν τὰς γλώττας ἀνακηρύττω, ut sacrorum præcones, Synes. Κατασιγαζόντων δὲ τῶν ἱεροκηρύκων, Herodian. 1, (9, 7.) Τῷ τε τῆς χειρὸς νεύματι τὸν δῆμον κατασιγάσας: 7, (5, 10.) Εἷς δυνάμει λόγων προὔχων, τοὺς λοιποὺς κατασιγάσας, ἡσυχάζειν τε προστάξας, Reliquis tacere ac paulisper requiescere jussis. Rursum 1, (4, 15.) Τοσαῦτα εἰπόντα ἐπιπεσοῦσα λειποθυμία κατεσίγασε. Synes. Ep. 44. Τοὺς λογοποιοὺς καταισχῦναί τε καὶ κατασιγάσαι, Illis rumorum auctoribus os occludere. Pass. Κατασιγάζομαι: unde ap. Athen. 1. Κατασεσιγασμένους ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας. [" Casaub. ad Athen. 1. p. 10. 13. Mitscherl. ad Achill. Tat. p. 286." Schæf. Mss. " Cum accus., Ælian. H. A. 893. * Κατασιγαστέος, Silendus, Clem. Alex. (170=200.) * Κατασιγαστικὸς, Qui silere facit, Eust. Il. 149, 52." Wakef. Mss. * " Παρασιγάζω, Tzetz. Ep. 1. p. 267." Elberling. Mss.]

ΣΙΔΗΡΟΣ, ὁ, Ferrum, Il. Z. (48.) et K. (397.) Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος, ubi nota epitheton. Alibi ab Eod. dicitur πολιὸς σίδηρος, et ἰόεις σίδηρος, et αἴθων σίδηρος, et ab Hesiodo κρατερὸς σίδηρος: quemadmodum et in Od. Ἔξω δ' ἠΰτε περ κρατερὴ δρῦς ἠὲ σίδηρος: et Od. T. (494.) ὡς στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος. Et μαλάσσειν σίδηρον ac βάπτειν, s. Εἰν ὕδατι βάπτειν ψυχρῷ, ut Hom. loquitur: qui etiam ait hanc βαφὴν esse σιδήρου κράτος. Item ap. Plut. κολλᾶν σίδηρον, et ap. Aristot. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Et σιδήρου ἕνωσις μετὰ μολίβδου, Plumbatura. Fuisse autem ferrum ære posterius indicat Hesiod. his verbis, (Ἔργ. 1, 128.) Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

Sæpe σίδηρος accipitur pro Ense aut Alio telo ferreo, ut et Ferrum ap. Latinos. Il. Σ. (34.) Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ, Ψ. (30.) ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι. Sic ap. Plut. θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες: [cf. Eund. Pyrrho 9.] Item Hesiod. ('Α. 128.) Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον: de thorace ferreo, ut videtur; is enim humeris circumdari solet. Apud J. Poll. vero σίδηρος ὠδοντωμένος, Ferrum dentatum, pro Serra, πρίων. Fem. etiam genere usurpatur σίδηρος a Nicandro Θ. 923. σίδηρον Καυστηρῆς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνου. Dicitur ETIAM Σίδηρον neutro genere, quo utitur [Herod. 7, 65.] Schol. Hom. Il. Δ. (151.) ubi ait νεῦρον ab Hom. vocari ἐν ᾧ δέδεται τὸ σίδηρον, sc. τοῦ τόξου: quæ scriptura in meo quoque Ms. exemplari extat. Ubi etiam nota σίδηρον vocari Ferream sagittæ cuspidem, quemadmodum et in l. quodam Homerico in Νεῦρον c. [" Σίδηρος, Valck. Phœn. p. 728. Hipp. p. 172. Reisk. ad Lysiam I. p. 30. Heyn. Hom. 8, 363. Ferramenta, Duker. Præf. Thuc. p. 7. Forum, ubi ferramenta venduntur, Wolf. ad Reiz. Acc. p. 76. (Xen. Ἑλλ. 3, 3, 7.) Ἐκ σιδήρου, Heind. ad Plat. Gorg. 215. Σίδηρον, ad Herod. 540." Schæf. Mss. Σίδηρα, τὰ, Aret. Morb. Diut. 2, 13. " Σίδηρος, adj., Arrian. Eux. 120." Wakef. Mss.]

[* Σιδηροβόρος, Opp. Κ. 2, 174.] Σιδηροβριθής, Ferro gravis, Eur. ap. Aristoph. B. (1402.) de Achille, Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον, Hastam ferrea cuspide, qua præfixa erat, gravem. Σιδηροβρὼς, ῶτος, Ferrum edens, adedens, Cotis epitheton ap. Soph. Aj. (820.) Σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής, i. e., inquit Schol., σιδηροβρώτιδι, τὸν σίδηρον ἐσθιούσῃ: [σιδηροβρώτιδι autem est a * Σιδηροβρῶτις, ιδος, ἡ. " Σιδηροβρὼς, Ruhnk. Ep. Cr. 154. Musgr. Tro. 436," Schæf. Mss.] Σιδηρόδεσμος, Ferrea vincula s. Ferreos nexus habens, ex 3 Macc. (4, 8.) Σιδηροδέσμοις ἀνάγκαις ἄγονται, Vinculis ferreis constricti trahuntur. [* Σιδηροδέσμιος, Joannes Antioch. Suidæ in Νέρων.] Σιδηρόδετος, Ferro vinctus, Herod. (9, 37.) Ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, In soleis ligneis ferro obvinctis, [" Toup. Opusc. 2, 41. Valck. Hipp. p. 288. Diatr. 169. ad Herod. 710. ad Charit. 372. Heringa Obss. 147. Bacchyl. 9. Epigr. adesp. 401. Jacobs. Anth. 9, 217. Heyn. Hom. 7, 122." Schæf. Mss. " Anna C. 278. * Σιδηροδέτης, 230." Elberling. Mss. * " Σιδηροδετέω, Heracliti Epist. p. 61. Commel." Boiss. Mss.] Σιδηροκμὴς, ῆτος, Ferro domitus s. interfectus, ut ἀνδροκμής, Soph. Aj. (325.) ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών, i. e. τῷ σιδήρῳ φονευθεῖσι. [" Ruhnk. Ep. Cr. 168. Lobeck. Aj. p. 269." Schæf. Mss. * Σιδηροκόπος, Gl. Faber ferrarius, " Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 10. T. 3. p. 305." Seager. Mss. * " Σιδηρονόμος, potest esse vel Ferrum dirigens, ut οἰακονόμος, vel Ferro distribuens." Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 788. * Σιδηρόπλαγκτος, Schneidero susp. * Σιδηρόπληκτος, Dorice Σιδαρόπλακτος, Æsch. S. c. Th. 917. 918=904. 905. Blomf. τάφων λαχαὶ, Sepulcrorum sortitiones ferro factæ, i. e. Sepulcra ferro effossa. Conj. * Σιδηρόπαλτος. " Wakef. S. Cr. 3, 94." Schæf. Mss. * Σιδηρόπλαστος, Lucian. 3, 673. βάσις. * Σιδηρόπλοκος, Heliod. 9, 15.] Σιδηροποίκιλος, Lapidis nomen, Plin. 37, 10. Siderites ferro similis, litigio illata discordias facit: quæque nascitur in Æthiopia sideropœcilos ex ea fit, variantibus guttis. [* Σιδηρόπτερος, Schol. Apoll. Rh. 2, 1092. T. 2. p. 203. Schæf. * Σιδηροπώλης, Ferri venditor. * Σιδηρόσπαρτος, Lucian. Ocyp. 100. * Σιδηρόστομος, Epiph. 1, 963. * Σιδηροτέκτων, Æsch. Pr. 713. " Jacobs. Anth. 9, 196." Schæf. Mss.] Σιδηρότευκτος, Ferro fabricatus, Athen. [699.] Σιδηροτόκος, Ferri parens, Ferrum suo partu edens, i. e. Ferri ferax, Epigr. σιδηροτόκος * Ἰβηριάς. [" Jacobs. Anth. 9, 196." Schæf. Mss. * Σιδηροτοκέω, Schol. Apoll. Rh. 1, 1323. * Σιδηροτόμος, unde] Σιδηροτομέω, Ferro seco, incido, Epigr. [Anal. 2, 221. * " Σιδηρότροχος, Suid. v. Περίγρα, e Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 42." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Σιδηροτρύπανον, Ferri terebrum, Daimachus ap. Steph. B. 413. * Σιδηρότρωτος, Schol. Il. Ν. 323.] Σιδηροφόρος, Ferri ferax: γαίῃ ab Apoll. Rh. (2, 141. 1005.) dicitur regio Chalybum Pontica, quoniam ferri et in primis chalybis ferax est. [" Jacobs. Anth. 9, 396." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 19, 72." Wakef. Mss.] Σιδηροφορέω, Ferrum gesto, Arma fero: a σίδηρος, quod significat etiam Ensem, aut Alia arma ferrea. Thuc. 1, (6.) Πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει. Sic Plut. (7, 110.) Στεφανηφορεῖν καὶ κομᾷν καὶ σιδηροφορεῖν. Pass. σιδηροφορεῖσθαι i. q. σιδηροφορεῖν significat. Thuc. 1, (5.) Τότε σιδηροφορεῖσθαι τούτοις τοῖς ἠπειρώταις ἀπὸ τῆς παλαιᾶς λῃστείας ἐμμεμένηκε, Ferrum gestare. Itidem Aristot. Polit. 2. Ἐσιδηροφοροῦντο οἱ Ἕλληνες. [Plut. Cic. 31. " Wyttenb. Select. 309. ad Herod. 238. Diod. S. 1, 361. 2, 523." Schæf. Mss. Matth. Gr. Gr. 208. * " Σιδηροφορία, Const. Manass. Chron. p. 108." Boiss. Mss.] Σιδηρόφρων, ονος, Ferreus animo, Crudelis, Æsch. Pr. (242.) Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος, Vir ferreo pectore: (S. c. Th. 52.) Qua signif. dicitur et χαλκεοκάρδιος. Σιδηροφυὴς, E ferro natus. Vide Σιδηρῖτις. [* Σιδηρόχαλκος, Lucian. Ocyp. 96. * Σιδηροχάρμης, ὁ, Pind. Π. 2, 4. ἵπποι. * " Σιδηροχίτων, Const. Manass. Chron. p. 122," Boiss. Mss. Nonn. D. 13. p. 368. 24. p. 850.]

[* Σιδηραγωγὸς, Sext. Emp. 263.] Σιδηρουργὸς, Qui ferrum tractat, s. exercet, ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον, Aristot.: Faber ferrarius. [Theophr. H. Pl. 4, 8, 5. * Σιδηρουργεῖον, τὸ, Strabo 4. p. 290., 5. p. 328., 17. p. 1177. " Wessel. ad Diod. S. 1, 38." Schæf. Mss. Cf. Σιδηρεῖον.] Σιδηρουργία, ἡ, Ferraria officina, Ferraria fabrica, Plin. [* Σιδηρωρυχεῖον, vox vitiosa, Ptolem. Geogr. 2, 11. p. 53. Lobeck. Phryn. 232.]

Ἀσίδηρος, ὁ, ἡ, Qui sine ferro est, Ferrum non habens. In Epigr. ἀσίδηρος χείρ, Manus ferro vacua, non armata. [" Musgr. Bacch. 703. (725.) Wakef. Herc. F. 151. S. Cr. 4, 49. Jacobs. Anth. 9, 168. 10, 184." Schæf. Mss. * Αὐτοσίδηρος, Eur. Hel. 360.] " Βαρυσίδηρος ῥομφαία, Gravis ferro ensis," [Plut. Æmilio 18. " Const. Manass. Amat. 5, 51." Boiss. Mss. * Βραχυσίδηρος, Pind. N. 3, 79. * Μακροσίδηρος, Eust. Od. B. 100. p. 1436, 11. * Ὁλοσίδηρος, Schol. Apoll. Rh. 2, 99. Plut. Camillo 40. Æmilio P. 19. Diod. S. 2. p. 515, 32. " Herodian. Epimer. p. 40. Suid. v. Αἰγανέα: * Ὁλοσιδήριος, v. Ζιβύνη." Boiss. Mss. " Ad Hesych. 1, 1583. n. 10." Dahler. Mss. * " Περισίδηρος, Ferro obductus, Diod. S. 1, 198. * Ὑποσίδηρος, Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. Plato de Rep. 3. p. 415.]

Σιδήρεος, ET Σιδηροῦς, per contr., Ferreus, Od. A. (204.) σιδήρεα δέσματα, Xen. K. Π. 6, (1, 17.) σιδήρεα δρέπανα, ubi etiam nota σιδήρεα pro σιδηρᾶ. Plut. σιδηροῦν περιτραχήλιον, θώραξ, κράνος, νόμισμα. Metaphorice autem idem Plut. dixit σιδηροῦν σπλάγχνον, quale est hominis σιδηρόφρονος. Sic Od. Δ. (293.) Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν, Il. X. (357.) ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός. Itidemque Od. Ψ. (172.) ἦ γὰρ τῇγε σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ, Ferreum cor et crudele: quod declaratur hoc versu E. (191.) οὐδέ μοι αὐτῷ Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων. Similiter Æschines Athenienses vocat σιδηροῦς, Ὦ σιδήρεοι (p. 77.), quod τὰ μιαρὰ καὶ ἀπίθανα ῥήματα Dem. ἐκαρτέρουν ἀκροώμενοι. [" Σιδήρεος, Musgr. Or. 1309. Warton. in Theocr. 2. p. 412. (22, 47.) Σιδηροῦς, Jacobs. Anth. 8, 45. 11, 377. Kuster. Aristoph. 121. De sono, Musgr. Rhes. 568. De numis ferreis, Kuster. Aristoph. 55. Σιδηροῖ λόγοι, Heind. ad Plat. Gorg. 215." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Thuc. 4, 100. 7, 62. Lobeck. Phryn. 208.] Metri causa pro Σιδήρεος DICITUR et Σιδήρειος, Il. Θ. (15.) Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Et σιδήρειος ὀρυμαγδὸς, P. (424.) Strepitus ferri collisi in prælio. Metaphorice autem Ω. (205.) σιδήρειον νύ τοι ἦτορ. [Opp. 'A. 5, 401. " Warton. l. c. ad Charit. 522. Jacobs. Anth. 6, 435. 7, 362. 8, 45. Wakef. Trach. 1260. Hegesipp. 3. Heyn. Hom. 5, 335. 7, 354. De sono, Musgr. Rhes. 568." Schæf. Mss. " Schol. Il. E. 385. (ὁ Ἄρεος ἀστὴρ, ὁ Σιδήρειος καλούμενος.)" Wakef. Mss. * " Σιδηραῖος, Ferreus, Cyrill. Hier. 185." Kall. Mss.]

Σιδηρικὸς, Ferrarius, [Gl.] ut σιδηρική, sc. τέχνη,

Ars ferraria, quæ in exercendo ferro versatur, quæ et σιδηρουργία dicitur.

[* "Σιδηρώδης, Ferreus, Schol. Æsch. Pr. 64." Wakef. Mss.]

[* "Σιδηρόεις, Manetho 1, 313. * Σιδηρήεις, Jacobs. Anth. 9, 330. ad Charit. 341." Schæf. Mss. Nicander 'A. 51.]

Σιδηρίτης, itidem Ferrarius. ["Ad Herod. 518." Schæf. Mss. "Pind. N. 5, 35. (πόλεμος.)" Wakef. Mss.] Unde FEM. Σιδηρῖτις, ιδος, ἡ, ut σιδηρῖτις τέχνα, Ars ferraria s. fabrilis. J. Poll. 7, (106.) c. 24. scribit Eupolidem σιδηρῖτιν τέχνην vocasse Artem Xanthiæ τοῦ σιδηρέως, cujus statuæ inscriptum fuisse Σιδηροφνής. Item σιδηρῖτις γῆ, Terra ubi foditur ferrum, ut quidam volunt. Σιδηρῖτις λίθος, [Plut. 8, 540.] s. σιδηρίτης λίθος, dicitur interdum Magnes, interdum Adamantis quoddam genus: ille, quod ferrum attrahat, (unde et ἐρᾷν τοῦ σιδήρου a quibusdam dicitur:) hoc, quod ferreo splendore præditum sit. Plin. 36, 17. Quid ferri duritia pugnacius? sed cedit et patitur mores; trahitur namque a magnete lapide; domitrixque illa rerum omnium materia ad inane nescio quid currit, atque ut propius venit, assistit, teneturque et complexu hæret: Sideritin ob hoc alio nomine appellant, quidam Heracleon. Idem 37, 10. Orites globosa specie, a quibusdam et Siderites vocatur, ignem non sentiens. Eodem l., c. 4. de adamantis generibus, Post hunc est siderites ferrei splendoris, pondere ante ceteros, sed natura dissimilis; nam et ictibus frangitur, et alio adamante perforari potest. Vide et Σιδηροποίκιλος. Est et σιδηρῖτις πόα. Idem Plin. 22, 17. Helxinen aliqui Perdicium vocant, quoniam perdices ea præcipue vescantur: alii Sideritin: nonnulli Parthenium. Idem 25, 5. de Achilleo, Aliqui et hanc Panacem Heracleon, alii Sideritin, et ap. nos Millefoliam vocant. Vide plura ibid. de differentia quam inter ἀχίλλειον et σιδηρῖτιν facere nonnullos scribit. Diosc. 4, 33. Σιδηρῖτις, οἱ δὲ Ἡράκλειαν, cujus tres enumerat species: 36. Καλοῦσί τινες καὶ τὴν ἀχίλλειον σιδηρῖτιν. Volunt autem denominatam hanc herbam a vi τῶν τραυμάτων κολλητικῇ. ["Hierobotane, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss. "Casaub. ad Athen. 146. Toup. Opusc. 1, 475. Diod. S. 1, 340." Schæf. Mss. "Schol. Nicandri 'A. 56." Wakef. Mss.]

Σιδήριον, τὸ, Ferrum, Ferramentum, Synes. Ep. 108. Παρ' ὑμῖν δὲ οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ προμήκη ταῦτα σιδήρια, Plut. Σιδηρίῳ διελεῖν ἢ τεμεῖν. Et σιδήρια λιθουργὰ, ap. Thuc. 4, (4.) p. 122. Ferramenta quibus lapicidæ utuntur. Plin. modo Telum interpr., modo Asciam, pro loco: ut pro his Aristot. H. A. de camelis, Ἂν τύχῃ σιδήριόν τι ἐν τῷ σώματι ἐνὸν, τὸ ἔλαιον ἐκβάλλει, ὅταν πίνωσιν, ipse ista habet, Olei potu tela, quæ corpori eorum inhæserunt, decidunt. Hæc vero Theophrasti de tilia, (H. Pl. 5, 3, 3.) Μάλιστα ἀμβλύνει τὰ σιδήρια, sic vertit, Citissime ascias retundit. ["Ad Charit. 255. ad Herod. 518. Casaub. Athen. 397. Reisk. ad Lysiam 1. p. 30. Kuster. Aristoph. 212." Schæf. Mss. "Schol. Nicandri Θ. 424." Wakef. Mss. * "Σιδήρειον, Ferrum, Schol. Eur. Hipp. 222." Kall. Mss.]

Σιδηρεύω, Ferrum tracto, τὸν σίδηρον ἐργάζομαι, σιδηρουργῶ, ut qui ferrum cudunt et diversos in usus ex eo ferramenta fabricantur. Ipse autem Faber ferrarius DICITUR Σιδηρεὺς, alio nomine σιδηρουργός. Ambo ap. J. Poll. leguntur 7, c. 24. [1, 84. Xen. 'Αγ. 1, 26. Πόρ. 4, 6. Cf. Χαλκεύς. "Themist. 236." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 12, 108. * Σιδηρεία, Valck. Callim. p. 158." Schæf. Mss. Ars ferrum effodiendi, Xen. K. 'A. 5, 5, 1. Βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας.] INDE ET Σιδηρεῖον, τὸ, Ferraria fabrica, Officina fabri ferrarii, in qua aut ferrum coquitur aut cuditur, Aristot. Polit. 1. Συνεπρίατο πάντα τὸν σίδηρον ἐκ τῶν σιδηρείων. Posset et σιδηρουργεῖον dici, ut χαλκουργεῖον pro χαλκεῖον. ["Ad Herod. 518." Schæf. Mss.]

Σιδηρόω, Ferro munio, obduco, præfigo, [Gl. Ferro.] Unde ἐσεσιδήρωτο, Ferratum erat, ap. Thuc. 4, (100.) p. 154. init. Et σεσιδηρωμένος, Ferratus, Ferro munitus. Posidippus ap. Athen. (376.) ὅστις

A ἂν θώρακ' ἔχῃ Φολιδωτὸν, ἢ δράκοντα σεσιδηρωμένον. ["Ad Herod. 539. Lennep. Phal. 189. Diod. S. 2, 471." Schæf. Mss. * Σιδήρωμα, Gl. Ferrumen, "Nicet. Eugen. 8, 96." Boiss. Mss. * Κατασιδηρόω, Ferro obduco, Diod. S. 13. p. 360, 2.]

[* Σιδηρίζω, Paul. Ægin. 6, 21. Gal. de Potest. Simpl. 3. T. 2. p. 21. B. 43. Ald.]

[* Σιδηρῶ, Nom. propr., accus. Σιδηροῦν, ad Greg. Cor. 428. Schæf. "Ad Diod. S. 1, 312. Valck. Phœn. p. 243. Jacobs. Exerc. 2, 173." Schæf. Mss.]

Σίδαρος, Dorice pro σίδηρος dicitur, Æolice etiam, ut quidam volunt, Pind. ap. Athen. (564.) ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, Ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν ψυχάν. INDE Σιδαρόδετος, Ferro vinctus aut annexus, pro σιδηρόδετος, Bacchyl. ap. Stob. de Pace, Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξι αἰθᾶν ἀράχναν Ἱστοὶ πέλονται: qui versus a Plut. quoque in Numa (20.) citantur, p. 133. meæ Ed. In VV. LL. male scriptum LEGITUR Σιδαρόθετος, et substantive exp. Ar-
B mamentarium. In iisd. HABETUR Σιδάριος, Faber ferrarius: quod et ipsum mendi suspicione non caret. [Hes. habet Σιδάριος· χαλκεύς. Item * Σιδάρεοι· παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις (249.) Σιδάρεοι θεοὶ, ὡς ἐν Βυζαντίῳ ἔτι εἰσὶ ἐν τῷ λεπτῷ νομίσματι, ᾧ σιδηρῷ καὶ ἐλαχίστῳ ἐχρῶντο Βυζάντιοι. Vide Interprr.]

ΣΙ'ΚΥΟΣ, VEL Σικυὸς, nam et ὀξυτόνως et προπαροξυτόνως scribitur, Cucumis. Plut. Symp. 1, (10.) Τρώγων σίκυον, ὡς ἐφάνη μελιτώδης ὁ χυμός. Et mox, Ὡσὰν οἰκεῖον καὶ συγγενοῦς οὔσης τῷ σικύῳ τῆς γλυκύτητος. Dulces autem præ ceteris sunt, qui a maturitate dulcedinis effectrice dicuntur σίκυοι πέπονες, et frequentius πέπονες, subaudito substantivo σίκυοι, ut suo loco admonui; a Cratino σίκυοι σπερματίαι nominati, teste Athen. (68.); a Gal. composita voce σικυοπέπονες, in l. περὶ Τροφῶν Δυνάμεως, 2, 4. ap. eund. Gal. 8 Simpl. Σίκυος ἐδώδιμος, Cucumis edulis, Qui esui est, ut sunt sativi; sunt enim et ἄγριοι σί-
C κυοι, Sylvestres cucumeres: de quibus Plin. 20, 1. Marcell. Empir. Radicis cucumeris agrestis, quem σίκυον ἄγριον dicunt. De cucumerum generibus vide Theophr. H. Pl. 7, 4.: Athen. (73.) Plin. 19, 5. ["Casaub. ad Athen. 121. omnino Schneid. ad Colum. 545. ad Lucian. 1, 435. Jacobs. Anth. 9, 163. Phryn. Ecl. 108. De quant., Dawes. M. Cr. 253. Σικυὸς σπερματίας, Casaub. ad Athen. 142. Herodian. Philet. 463. et n." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 63. Schneid. Ind. ad Scriptt. R. R., Lobeck. Phryn. 258.] DICITUR ET Σίκυς, υος, nominativo casu, ut στάχυς, teste Athen. (73.) quo utitur post Alcæum Diosc. 2, 163. Σίκυς ἥμερος εὐκοίλιος. Itidemque 4, 154. Σίκυς ἄγριος τῷ καρπῷ μόνῳ διαφέρει τοῦ ἡμέρου σίκυος. ["Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss. * Σίκος, Gl. Cucumer, Cucumis, sed male pro σίκυς, s. σικυός.]

Σικυοπέπων, ονος, ὁ, i. q. σίκυος πέπων, Cucumeris genus, quod Pepon nominatur, Gal. de Alim. Fac. 2, 4. Ὁ μηλοπέπων ἐν ἑαυτῷ περιλαβὼν τὸν πέπονα
D ἔχει· ὅθεν ἔνιοι τῶν ἰατρῶν οὐδὲ ἁπλῶς ἠξίωσαν ὀνομάζειν τοὺς πέπονας, ἀλλ' ὅλον τοῦτό φασιν χρῆναι λέγεσθαι Σικυοπέπων. Cur autem ii cucumeres DICANTUR Πέπονες, ibid. his verbis docet, Ἡ γάρ τοι πέπων φωνὴ τὸ οἷον πέπανον ἐνδείκνυται, τουτέστι τὸ πεπεμμένον· ὅπερ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσα πεπαίνεται. ["Casaub. ad Athen. 142. Schneid. ad Colum. 545. Phryn. Ecl. 108. Jacobs. Anth. 10, 86." Schæf. Mss.]

Σικυήλατον, Cucumerarium, [Gl. "Hippocr. de Genitura T. 1. p. 131. Lind." Boiss. Mss. "Σ. et * Σικυήρατον, Phryn. Ecl. 31. (86. Lob.) Garner. ad Basil. M. 1. p. 392. 393. ad Diod. S. 1, 252." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Σικυώδης, Cucumerarius, [Theophr. H. Pl. 7, 13, 1.]

Σίκυον, τὸ, Semen cucumeris, Theophr. H. Pl. 7. [Plut. Q. S. 1, 10, 2. "Phryn. Ecl. 109." Schæf. Mss.]

Σικυηδὸν, Cucumeris in modum: ut σικυηδὸν ῥή-

γνυσθαι dicuntur ossa ap. Paul. Æg. 5. (6, 89.) Quæ autem illa fracturæ species sit, Gorr. in Κάταγμα docet his verbis, Ῥαφανηδὸν, quod est fractura ossis per ejus crassitudinem transversim facta, dicitur aliis nominibus σικυηδὸν et καυληδὸν, e cucumerum et caulium fractorum similitudine.

Σικύδιον, τὸ, Parvus cucumis, dimin. a σίκυς s. σίκυος. Utitur Phrynichus ap. Athen. [73.]

[* "Σικυὼν, ῶνος, ὁ, Locus cucumeribus consitus, Phryn. Ecl. 66." Schæf. Mss.]

ΣΙΚΥΑ, ἡ, Cucurbita, alio nomine κολόκυνθα s. κολοκύνθη dicta, item et σικυωνία, Athen. (58.) Εὐθύδημος Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ Λαχάνων, σικύαν Ἰνδικὴν καλεῖ τὴν κολοκύνθην· Μεγαλοπολῖται δ' αὐτὴν σικυωνίαν ὀνομάζουσι. Σικύα vocatur etiam ἡ κολοκυνθὶς, cui vis purgatrix inest. Apud Hippocr. enim σικύην ἄτμητον Gal. exp. κολοκυνθίδα ἀδιαίρετον, Integram colocynthidem: quæ alia est quam σικύη ἀπιοειδής. || Est et ἰατρικὴ σικύα, ut Gal. appellat infra in Σικυώνη. Lat. et ipsi Cucurbitam vocant, ut Satyricus, Jamdudum caput hoc ventosa cucurbita quærit. Est autem Instrumentum concavum, quod ad multos usus cum flamma corporibus adhibetur. E tribus præcipue materiis fieri solebant, vitrea, cornea, ærea; nam argenteas, quod vehementius ignirentur, rejiciebant. Æneæ figura diversæ erant; erant enim aliæ humiliores, aliæ altiores: aliæ planis labris, aliæ resimis, aliæ obtusis, aliæ ore acuto. Qua de re plura ap. Gorr. Celsus Cucurbitulas appellat, 2, 11. Cucurbitularum vero duo sunt genera: æneum et corneum. Ænea, altera parte patet, altera clausa est: cornea, altera parte æque patens, altera foramen habet exiguum. Plut. in suis περὶ Πολυπραγμοσύνης et περὶ Εὐθυμίας libellis, Αἱ σικύαι τὸ χείριστον ἐκ τῆς σαρκὸς ἕλκουσιν. Et σικύας προσβολὴ, Applicatio cucurbitulæ, ap. Aristot. et Athen. Itemque et σικύαι ἀργυραῖ ap. Lucian. Reperitur ETIAM Σικυῖα diphthongo scriptum et perispomenωs, Gal. de Cucurb. Σικυῖα δύναται τὴν ὕλην κενῶσαι. Itidemque ap. Hippocr. de Antiqua Medic. Δύναται ἡ σικυῖα ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἕλκειν. ["Σικύα, Valck. Diatr. 169. Phryn. Ecl. 192. Brunck. Aristoph. 1, 34. Ænigma 7." Schæf. Mss. Plut. 8, 58. Nicander Θ. 911. Schneid. Ind. Theophr. Σικυῖα, Lucian. 3, 124.]

[* Σικυάζω, Gl. Cucurbito, Arrian. Epict. 2, 17. "Ad Hesych. 2, 1185. n. 6." Dahler. Mss.]

Σικυώνη, i. q. σικύα, Cucurbita. Σικυώνην ap. Hippocr. quatuor significare scribit Gal. Lex., sc. τὴν κολοκυνθίδα, τὴν ἀπιοειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἰατρικὴν σικύαν, τὴν * ἀπύθμενον καὶ κωνοειδῆ σικύαν. Idem Gal. ap. Eund. σικυώνης σπόγγον exp. κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον. ["Casaub. ad Athen. 121." Schæf. Mss.]

Σικυωνία, i. q. σικύα et σικυώνη, Cucurbita. Vide Σικύα. [Plut. 6, 585. "Jacobs. Anth. 12, 346. Casaub. ad Athen. 121." Schæf. Mss.] || Alioqui Σικυωνία significat etiam Sicyoniorum regionem, subaudito substantivo χώρα: ut Paus. (Att. 27, 6.) Ἐς δὲ τὴν Σικυωνίαν ποιησάμενος ἀπόβασιν. Id autem Σικυωνία est a MASC. Σικυώνιος. Diciturque Σικυώνιος, Is qui ortus est ex ea urbe quæ VOCABATUR Σικυών: ut Athen. (541.) Κλεισθένης ὁ Σικυωνίων τύραννος. Itidemque Σικυώνιον ἔλαιον dictum fuit, quod maxime in Sicyonia fieret, Diosc. 1, 33. Similiter Quædam calceamenta vocabantur Σικυώνια eand. ob causam, quorum tum J. Poll. (7, 93.) meminit, tum Athen. (155.) Ἐνδυόμενον αὐτὸν κροκωτὸν, καὶ ὑποδούμενον σικυώνια, διατελεῖν ὀρχούμενον. Meminit et Lucr., pulcra in pedibus Sicyonia rident. [Ἐμβὰς Σικυωνία, Lucian. 3, 16. Cic. de Orat. 1. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles, et apti ad pedem, sed non viriles. Cf. Interprr. ad Hes. v. Σικυώνια.] Forsan autem Σικυὼν dicta fuit ista urbs a cucumerum aut cucurbitarum ibi nascentium copia, ut Σελινοῦς, Ὀποῦς et similia alia oppida nomen a σελίνου et ὀποῦ ibi provenientis copia reperisse existimantur. Aristot. Polit. 5. Ἡ περὶ Σικυῶνα τυραννίς. Apud Athen. (33.) Ἀθήνησι καὶ Σικυῶνι, pro ἐν Σικυῶνι, ut idem Athen. et Xen. loquuntur. A Σικυὼν est ET

A Σικυωνιακὸς SIVE Σικυωνικὸς, Athen. (196.) Πίνακες τῶν Σικυωνιακῶν ζωγράφων, (271.) Μέναιχμος ἐν Σικυωνικοῖς. ["Σικυὼν, ὁ, ἡ, Wassenb. ad Hom. 75. (Apollon. de Adv. 555.) Σικυώνιος, Toup. Opusc. 1, 202." Schæf. Mss. * Σικύωνος, Nomen lapidis, Plut. 10, 797.]

"ΣΙΚΧΟΣ, Hesychio ἀηδής: sed præfigitur alia exp., ὁ μικρὸς σῖτος: pro quibus μικρὸς σῖτος reponitur * μικρόσιτος. Illa autem exp. per ἀηδὴς, non male convenit cum hoc Athenæi loco, 6. (p. 262.) Δύσκολος, ὁ δυσάρεστος καὶ σικχός: unde exp. Morosus. Sed vicissim cum altera illa exp., si legatur μικρόσιτος, convenire videntur quæ Suidas de hujus vocabuli signif. scribit: dicens esse, τὸν ἀνόρεκτον καὶ ἀσθενῆ: et afferens e Plut. (7, 323.) locum in quo σικχοὶ et νοσώδεις copulantur. Sed exp. item σκώπτης. Quinetiam sequitur ap. eundem illa explicatio ὁ μικρὸς σῖτος." ["Wyttenb. Præf. ap. Plut. p. lxii. Valck. Oratt. p. 340. ubi et B de * τὰ σίκχη, * σικχότης, Toup. Opusc. 1, 416. Phryn. Ecl. 97. (226. Lob.) Coray Theophr. 223. Jacobs. Anth. 7, 253." Schæf. Mss. Glossæ Labbeanæ: Σικχός· βδελυρὸς, Fastidiosus, Tetrum aspectum, (l. Teter aspectu,) Tædiosus.] "Ἄσικχος, Qui non est σικχὸς s. ἀηδὴς, Plut. (6, 500.) de vino, Ποτῶν ὠφελιμώτατόν ἐστι καὶ φαρμάκων ἥδιστον καὶ ὄψων ἀσικχότατον. Et in Lyc. (16.) de Spartanis nutricibus, Ἐκτρέφουσαι τὰ βρέφη εὔκολα ταῖς διαίταις καὶ ἄσικχα, καὶ ἀθαμβῆ σκότου, i. e. οὐχ ἀψίκορα, Non fastidiosa in cibis, Facilia in victus ratione; sunt enim qui delicatis tantum assuerunt, cetera fastidiant." ["Valck. Oratt. p. 340. Toup. Emendd. 2, 161." Schæf. Mss. Cf. Wyttenb. ad Plut. p. 617. Σικχότης, ibid. Eust. 972=959. Σίκχος, (τὸ,) Gl. Tædium. "Σίκχη, τὰ, Res tædiosæ, abominabiles, Symm. Ezech. 20, 7. Non vero Symmachum, sed Aquilam scripsisse τὰ σίκχη (a σίκχος, quod duobus exemplis munivit Toup. Emendd. in Suid. 3, 128.) suspicatur Valck. Annott. Cr. in Loca quæ- C dam N. T., Opusc. Philol. Cr. 2, 217." Schleusn. Lex. V. T.]

"Σικχάζομαι, Irrideor," [gestu præsertim eo, qui est fastidientium.] "Σικχαζόμενος, Hesychio σκωπτόμενος." ["Jacobs. Anth. 7, 253. 10, 18. Phryn. Ecl. 97. (226. Lob.)" Schæf. Mss.]

"Σικχαίνομαι idem esse traditur, sed a Phrynicho rejici ut barbarum:" [p. 96=226. Σικχαίνομαι· τῷ ὄντι ναυτίας ἄξιον τοὔνομα· ἀλλ' ἐρεῖς βδελύττομαι, ὡς Ἀθηναῖος. "Verbi nulla antiquior memoria, quam in Callimachi Epigr. (29.): hinc accedunt Arrianus (Diss. 3, 16, 7. 4, 8, 34.) et M. Anton. 5, 9." Lobeck. "Σικχαίνω, proprie Nauseam facio, deinde Fastidio, Piget me, ut redditur in Glossis Gr. Lat., Tædesco, Aversor, Detestor, Aqu. Gen. 27, 46. ἐσίκχανα, Num. 21, 5. σικχαίνει, Exod. 1, 13. ἐσικχαίνοντο. Vide Drus. in Frr. Vett. Interprr. Gr. p. 39. et cf. Interprr. ad Hes. v. Σικχαζόμενος, Hemst. ad Lucian. 1, 372. et Gataker. ad M. Anton. 5, 9. p. 150." Schleusn. Lex. V. T.: Glossæ Labbeanæ: D Σικχαίνομαι· Tædeo, Tædesco, Tædet me. Σικχαίνομαι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον· Tædet me hujus hominis. Σικχαίνω· Fastidio. "Valck. Oratt. 340. Heringa Obss. 222. P. Abresch. Paraphr. 213. Kuster. Præf. ad Jambl., Jacobs. Anth. 7, 253." Schæf. Mss.] "Σικχαντὸν, Molestum, Injucundum, Suidæ ἀηδές." [Σικχαντὸς, Gl. Tædiosus, Teter: Σικχαντήν· Tetram. "P. Abresch. l. c." Schæf. Mss. M. Anton. 8, 24. Ἔλαιον, ἱδρὼς, ῥύπος, ὕδωρ, γλοιῶδες, πάντα σικχαντά. "Σικχαντὸς, Horridus, Odio et fastidio dignus, unde et In horrore esse pro σικχαντὸν εἶναι, ap. inferioris ævi Scriptores." Salmas. ad Spart. p. 144. s. H. A. T. 1. p. 642.] "Sic Σικχασία, Tædium, Molestia, VV. LL." [Gl. Tædium, Tæditudo, Fastidia. Σικχασία vocatur Molestum fastidium, et ἀνορεξία mulieribus gravidis familiaris. Legitur in Moschione de Morb. Mul. c. 28. p. 12=3. Πόθεν εἴρηται κίσσα; Κατὰ μέν τινας ἀπ' αὐτοῦ, διότι σικχασίαν ταῖς ἐγκυμονούσαις γυναιξὶν εἰσφέρει. Cf. Castelli Lex. Med. * Ἀποσικχαίνω, Epiph. 1, 1101.

* Σικχείομαι τὴν ὕβριν, Gl. Pertæsum est injuria, (l. injuriæ.) * Σικχειῶμαι reposuit Vulc.]

“At vero ἡ Σίκχας Polluci (9, 85.) est Calceamenti genus, κρηπῖδι simile: dictum ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα: cum Hesychio Σίκχαι sint κράσπεδα, Fimbriæ.” [Apud J. Poll. l. c. σίκχας falsa est lectio pro συκχὰς, vide Interprr. ad Hes. v. Σύκχοι, et Lex. VV. Peregr. cxi. b.]

[* Σιαίνω, Schol. Lucian. T. 1. p. 372. Τὴν κινάβραν· κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν τῷ πάντας σιαίνειν. “Persuadeo mihi Σιαίνειν verbum recentioris esse Græcitatis, quod corruptum e σικχαίνειν significet Fastidium creare, quale solet odor ingratus ac teter; at Fastidire, Aversari, σιαίνεσθαι. Cyrilli Gl. Σιαίνομαι. Tedo (Tædeo). * Σιαντία· Fastidia. * Σιαντός· Teter. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι ejusque derivata explicanda. Fallitur Cang. Gl. M. et I. Gr. in * Σιάνειν: nam Nicephori et Jo. Moschi σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι repeti: utrique loco potestas assignata plane convenit; aliena est, quam ille dedit, interpretatio, Captata animi æqualitate. (Niceph. Presb. in Vita Ms. S. Andreæ Sali: Καὶ σιανθεὶς οὖν ἐν τῷ πικρῷ, ἔφη. Jo. Moschus in Limon. c. 205. Ἀκούσας δὲ ταῦτα παρ' αὐτοῦ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, σιανθεὶς, καὶ ἐλθὼν εἰς ἑαυτὸν, ἐδάκρυσεν.) Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 113. restitui commode possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, (vulgo * διασιαίνειν,) propter illud στυγνότητα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? κινάβρα proprie Hircorum fœtor: præterea notat Quemvis tetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiant. An potius parva mutatione legi præstat? λέγει δυσωδίᾳ αὐτὸν πάντας σιαίνειν, ait Lucianus gravi fœtore philosophum eum omnibus esse fastidio.” Hemst. “Σιαίνω, Bibl. Crit. 3, 1. p. 81. Valck. Oratt. 339. P. Abresch. Paraphr. 213.” Schæf. Mss. Διασιαίνω, Schn. Lex. Suppl.]

“ΣΙΛΥΒΟΝ, Spina lata, VV. LL. e Diosc.” [3, 10. 4, 159. Apud Schn. Lex. * Σίλυβος, ὁ. Hes. * Σίλλυβον· ἀκάνθιον ἁδρὸν καὶ ἐδώδιμόν τι, καὶ τῶν βιβλίων τὸ δέρμα. * Σίλλυβοι, s. Σίλλυβα, sunt Pelles, quas oræ vestium assuebant, et quibus libros integebant. Apud Hes. * Σίλλυμα· κροσσοὶ, sed leg. Σίλλυβα, ut ap. J. Poll. 7, 64. Τοὺς δὲ θυσάνους καὶ σίλλυβα οἱ παλαιοὶ καλοῦσι ποιηταί.] “Σίλλυβα, poëtice, Fimbriæ, θύσανοι, J. Poll.” [In Lexx. male * Σίσυβος, Fimbria, ex Eust. * Σιβυλλιᾷν, Hesychio τὸ τοὺς κροσσοὺς ἀποσείεσθαι, male pro * Σιλλυβιᾷν, corrigente Bentl. Ep. ad Mill. p. 35. Cf. Cic. ad Att. 4, 4. Iisque imperes, ut sumant membranulam; e qua indices fiant, quos vos Græci, ut opinor, συλλάβους appellatis. “Vide Clav. in Græcis, ubi docui σιλλύβους scr.” Ernesti.] “Σιττύβα, Vestis pellicea. “Vide Hes., qui exp. etiam ἱμαντάριον.” [J. Poll. 7, 70. Σιττύβα· χιτὼν ἐκ δέρματος. Arcad. 122. * Σίτταβον· τὸ μικρὸν δέρμα. Phot. * Σίττυβα· δερμάτια. Cic. ad Att. 4, 5. Bibliothecam mihi tui pinxerunt constructione et sittybis, sed leg. sillybis, ut in Ep. 4. Cf. Voss. ad Catull. 19. p. 53.] “Σίττυβος, Vasis genus quoddam. Secundum quosdam i. q. λοπὰς, s. κάκκαβος. Vide Eust.” [“et Antiphanem ap. Athen. 169., e quo sua hausit Eust.” Schw. Mss. J. Poll. 10, 106.]

“ΣΙΛΦΗ, Blatta, Bud. e Diosc. Traditur ab Aristot. (H. A. 8, 17.) esse Insecti genus, quod senectutem exuit.” [“Phryn. Ecl. 132. Even. 16. et Jacobs.” Schæf. Mss. Schneid. ad Nicandri Ἀ. p. 177.] “Τίλφη ap. Lucian. (3, 114.) pro σίλφη, Blatta, Τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις, ubi indoctum ridet libros multos ementem.” [Phryn. Ecl. 301. Σίλφην· καὶ τοῦτο διεφθαρμένον· τίλφην γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσιν. “Triplex reperitur hujus nominis scriptura; una usitatissima σίλφη, Aristot. H. A. 9, 19. p. 381. (Camotus, * στίλφη.) Ælian. H. A. 1, 37. Lucian. Gall. 31. Diosc. 1, 38. 77. tum Gal., Aët., Paulus, quos citat Schneider. ad

A Arist. 2, 641. Τίλφη, Lucian. l. c. Tertia * Τίφη, Aristoph. Ἀ. 920. 925. J. Poll. 7, 20. quæ et Phrynicho restituenda videtur. Schol. Aristoph. N. 920. Οἱ Ἀθηναῖοι τίφην καλοῦσι τὴν καλουμένην σίλφην.” Lobeck.]

ΣΙΜΟΣ, Simus, i. e. Qui pressis est naribus, ut Servius exp.: Plut. (6, 207.) Τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικὸν, ubi sibi opposita sunt σιμὸς et γρυπὸς, Qui sima nare est, et Qui aquilino s. adunco naso est: quemadmodum [illegible] ap. Xen. K. Π. 8, (4, 9.) σιμὴ γαστὴρ, et γρυπηγαστήρ: magis tamen improprie dicta; proprie enim de naso dicuntur: ut idem Xen. Σ. (5, 6.) Τὸ σιμὸν τῆς ῥινὸς, pro ἡ σιμότης, i. e. Naris sima: et Aristot. Polit. 5. Ῥὶς παρεκβεβηκυῖα τὴν εὐθύτητα τὴν καλλίστην πρὸς τὸ γρυπὸν ἢ τὸ σιμόν. Lucian. (3, 278.) dicit etiam ῥῖνα σιμὸς, Qui nare sima est. In hepate σιμὰ dici ajunt τὰ κάτωθεν ὑποψαύοντα τῆς γαστρός. Gal. ad Gl. 2. Τὰς ἐν τοῖς σιμοῖς τοῦ ἥπατος φλέβας διεξέρχεται,
B ἔξω εἰς τὰς ἐν κυρτοῖς μεταληφθέν. Loca etiam quædam σιμὰ dicuntur, i. e. Acclivia, Ardua: ut ap. Aristot. Probl. 2, 38. πρὸς τὰ κατάντη et πρὸς τὰ σιμὰ, opposita sunt. Ibid. Αἱ πρὸς τὸ σιμὸν πορεῖαι νωθρότεραι οὖσαι, ἱδρῶτάς τε μᾶλλον ἐκκρίνουσι καὶ τὸ πνεῦμα προϊστᾶσιν, ὡς θερμαίνουσαι μᾶλλον τῶν κατάντων. Itidemque Hes. scribit σιμὸν dictum fuisse τὸ πρόσαντες χωρίον: et σιμὰς nominatas fuisse τὰς μετεώρους ἀναβάσεις. Similiter et Bud. σιμὸς interpr. Arduus, Acclivis, ap. Xen. loquentem de lepusculis, (K. 5, 16.) Πεφόβηνται γὰρ οὐ μόνον τὰς κύνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀετούς· ὑπερβάλλοντες γὰρ τὰ σιμὰ καὶ ψιλὰ, ἀναρπάζονται: Loca ardua et arboribus fruticibusque nuda. Sic Athen. 14. Πρὸς τὸ σιμὸν ἀνατρέχειν. Alia hujus signif. exempla habes ap. Suid. In VV. tamen LL. exp. Declivis, a Gaza vero Repandus. || Σιμὸς Hes. exp. etiam τυφλός: [ubi leg. στυφλός. “Koen. ad Greg. Cor. 133. ad Lucian. 1, 416. ad Diod. S. 1, 194. 200. ad Phalar. 249. Thom. M. 785. 873. Jacobs. Anth. 6, 68. 105. Wakef. Trach. 565. Me-
C leager (52.) 95. Schneid. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 300. Aristoph. Fr. 223. 258. Arduus, Toup. Opusc. 1, 416. Bergler. ad Alciphr. 298. De pede, Brunck. Aristoph. 3, 33.” Schæf. Mss. “Arduus, Philostr. 59. Clem. Alex. 296. Plut. Demosthene 11.” Wakef. Mss. Theocr. 7, 80. μέλισσαι, Aristot. Probl. 33, 18. Τὰ παιδία πάντα σιμά.]

Σιμὸς numeratur et inter Pisces Niliacos ab Athen. (312.) Cyrillus autem σιμὸς, significans Simus, i. e. Qui sima et pressa nare est, ὀξύνει: AT Σῖμος, cum Piscem denotat, παροξύνει. Videtur autem et huic τὸ τοῦ ῥύγχους σιμὸν nomen indidisse. [* “Σῖμος, ὁ, Thynnus, Artemid. 2, 14.” Schn. Lex.] Σιμὸς est et Nom. propr. ap. Suid. et Plin. [Scribitur Σῖμος ap. Athen. 620. Vide Σιμωδός.]

[* Σιμοειδής, Ælian. H. A. 12, 27.] Σιμοπρόσωπος, Qui aspectu simus est, i. e. Qui sima s. pressa nare est; i. q. σιμὸς, s. ὁ σιμὸς τὴν ῥῖνα. Utitur Plato. [“Heind. ad Phædr. 273.” Schæf. Mss. * Σιμοτομέω, Curte seco, Geop. 5, 17, 6. Schneidero susp. * “Σι-
D μοτράχηλος, i. q. παρατράχηλος, Tzetz. Ch. 11, 112.” Elberling. Mss.]

Ἀνάσιμος, ὁ, ἡ, Resimus, Repandus, Aristot. Ἀνάσιμα τὰ πλοῖα ποιοῦνται, Navigia resimantur repandaque deferuntur, Gaza. || Suid. ἀνάσιμον exp., ἄμορφον, Informe, Deforme: citans h. l. Aristophanis Ἐκκλ. (940.) Καὶ μηδὲν πρότερον ἀνασποδῆσαι Ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον· οὐ γὰρ ἀνασχετὸν Τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ. Sciendum est præterea, quod est ap. Etym. ἀνάσιλλον τρίχωμα, id esse Hesychio ἀνάσιμον. “Ἀνώσιμον, τὸ, Resimum, VV. LL. “Pro quo puto scr. ἀνάσιμον.”

“Ἔνσιμος γίνεται, Simus fit, Hippocr.” [262, 19. Rufus p. 61.]

[* “Ἐπίσιμος, Inscr. e Papyro Ægyptiaca Ed. Boeckh.” Boiss. Mss.]

[* Κατάσιμος, Gl. Resimus.]

Ὑπόσιμος, Aliquantulum simus, Philostr. Her. [“558. Boiss.” Schæf. Mss.: Gl. Subsimus.]

Σιμότης, ἡ, Simitas, Naris sima, Plut. Popl. (16.)

Σιμότης ῥινὸς ἐνδεδυκυίας, Pressi nasi simitas, Xen. K. Π. 8, (4, 9.) Πρὸς οὖν τὴν σιμότητα σάφ' ἴσθι ὅτι ἡ γρυπότης ἄριστα προσαρμόσειε, K. (10, 13.) de apro, Ἐὰν δὲ οὕτως προσπέσῃ, διὰ τὴν σιμότητα τῶν ὀδόντων τὸ σῶμα οὐ δύναται ὑπολαβεῖν, Quia repandos habet dentes non potest deorsum impingere vulnus, Bud. [" Heind. ad Plat. Theæt. 287." Schæf. Mss.]

Σιμόω, Simum reddo, Repando. Hes. σιμοῖ τὰ νῶτα, μεταβάλλει τὰ νῶτα: σιμοῦσι, μέμφονται. [" Ad Lucian. 1, 430. Bergler. ad Alciphr. 190." Schæf. Mss. Schn. Ind. ad Xen. Ἑλλ. " Achill. Tat. 68." Wakef. Mss.] Σίμωμα, Simitas, i. q. σιμότης. Vide Ὑπόπρωρος. [Schol. Pind. Ὀ. 7, 33. Ἔμβολα γὰρ τὰ τῶν πλοίων ὀξέα, ἃ δὴ καὶ σιμώματα καλοῦσιν.]

Ἀνασιμόω, Resimo, i. e. Resimum facio. In VV. LL. exp. Nares ad olfactum contraho, Subolfacio. At Hes. aliud dicit, Ἀνασιμοῦν, τὸ τὰ ζῶα πρὸς ὀχείαν ὁρμῶντα ὀσφραίνεσθαι. || Ait vero significare etiam ἀναλίσκειν, i. e. Impendere, Insumere: quæ exp. legitur et in Lex. meo vet. Volunt autem quidam ἀνασιμοῦν hac in signif. esse Ionicum. [* Ἀπανασιμόω, Hippocr. 272, 9=57, 27. Apud J. Poll. 2, 73. extat Ἀνασιμήνασθαι, ab * Ἀνασιμαίνομαι.]

Ἀποσιμόω, Simum reddo, vel Pandum. Ἀποσιμόομαι, Pass. Simus reddor vel Pandus, Pandor: unde ap. Lucian. (1, 430.) Ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα, Sumus naribus simis. Et partic. ἀποσεσιμωμένος, Simus factus, Qui simis est naribus. || Ἀποσιμοῦν, metaphorice pro Extollere, Sursum attollere. Apud antiquos, inquit Eust., ἀπεσίμωσε non solum significat ὕψωσε et πρὸς τὸ λαμπρότατον ἤγαγε, secundum Paus.; sed interdum etiam ἀποσιμῶσαι est μετεωρίσαι τὰς ναῦς, ap. Thuc. Locus autem, quem intelligit Eust., est hic, (4, 25.) Αὖθις προσβαλόντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἀποσιμωσάντων ἐκείνων καὶ προεμβαλόντων, ἑτέραν ναῦν ἀπολλύουσι. Ubi Schol. exp. et ipse cum Pausania μετεωρισάντων τὰς ναῦς, addens, hoc factum ut quo longius abscessissent, eo majori impetu in Athenienses irruerent. Hes. ἀποσιμοῦν exp. ἀποστρέφειν, πρὸς τὸ σιμὸν φέρειν. Suidas τὸ ἐπικύψαι, καὶ τὴν πυγὴν προσθεῖναι γυμνήν: citans Philippum, deinde subjungens signif. quam ap. Thuc. ex aliis modo annotavimus: [cf. Bekk. Anecd. 434.] Eust. passivum ἀποσιμοῦσθαι inter cetera putat esse ἀπὸ σιμοῦ καὶ κοίλου τόπου ἀνῆχθαι ὑψοῦ, A loco pando et cavo elevatum esse sursum. [" Marcell. de V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss. Lex. Xen.: Hes. Ἀπεσίμωσεν· ὕψωσεν, πρὸς μετέωρον ἀνήγαγεν· Σίμαι γὰρ, αἱ μετέωροι ἀναβάσεις. Cf. Vitruv. 4, 2. et 6. * Ἀποσίμωσις, Appian. B. C. 4, 71. Αἱ δὲ ἐμβολαὶ καὶ ἀποσιμώσεις ἐς βαρυτέρας τὰς Ῥωμαίων ναῦς ἀσθενεῖς ἐγίγνοντο.]

" Διασιμόω," [Adunco naso suspendo:] " Hes. διασιμοῦσι, διακωμῳδοῦσι: qui et Διασιλλοῦν exposuerat " διασύρειν."

[* " Ἐπισιμόω, Deflecto, (e via sc.) Xen. Ἑλλ. 5, (4, 50.) p. 449. ubi est ἐπισιμώσας. Crediderim tamen facile lect. marginis præferendam esse ἀποσιμώσας, ita enim et locutus Thuc. 4. p. 268. ubi v. Schol. et præterea HSt. Thes. v. Ἀποσιμόω. Plane non intellixisse videtur hoc verbum, uti nec Hesychium suum Jo. Pricæus ad Apul. Miles. 7. p. 357. idem illud denotare existimans, ac Damnare simo vultu s. vituperanti nare. Etenim Hesychio exp. ἀποστρέφειν, (minime confundendum cum ἀποστρέφεσθαι,) πρὸς τὸ σιμὸν φέρειν (sc. χωρίον)." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 132. Cf. Lex. Xen. Legitur etiam h. v. in Æliani H. A. 8, 10. τὴν προβοσκίδα.]

Ὑποσιμόω, Aliquantum pando, Alciphr. (1, 39.) Μικρὸν ὑποσιμώσασα τὴν ὀσφὺν, ἰδοὺ σκόπει τὸ χρῶμα, Pandens et curvans. Describit enim habitum mulieris clunes exhibentis ad spectandum candorem, et ob hoc se leviter lumbis curvantis, ita ut lumbos paululum supinos faceret. Bud. [" Bergler. p. 190." Schæf. Mss. Cf. Ἀποσιμοῦν.]

" Σίμη ab J. Polluce refertur inter σχήματα Tragicæ saltationis, VV. LL."

" Σίμαι, Citharæ partes summæ, Hes." [Cf. Hes. v. Ἀπεσίμωσεν.]

[* " Σιμύλος, Nom. propr., Jacobs. Anth. 7, 326. 10, 17. Σίμυλος, * Σίμιχος, * Σιμιχίδης, Koen. ad Greg. Cor. 133(=290.) * Σίμαιθα, ad Mœr. 393." Schæf. Mss.]

" ΣΙΜΒΛΟΝ, vel Σίμβλοι, vel Σίμβλη, Alveare, " Capsa ubi mellificant apes. In VV. LL. Alveus " apum, s. Alvus, e Varrone. Apoll. Rh. 2, (132.) ᾧ " ἐνὶ σίμβλῳ Βομβηδὸν κλονέονται. Dici putarunt " quidam," [e quibus Schol. Theocr. 7, 80.] " σίμ- " βλον quasi σιμόβολον: sc. ubi αἱ σιμαὶ τὸν κάμα- " τον συμβάλλουσι: esse enim epith. apum σιμαί. " Apud Hesiod. ἐπηρεφέας σίμβλους legimus in Θ." [597. Cf. Schæf. Meletem. Cr. 136. " Σίμβλον, Ruhnk. Ep. Cr. 89. Harles. ad Theocr. 149. Wakef. S. Cr. 1, 141. Jacobs. Anth. 8, 206. Meleager 110. et Jacobs. Σίμβλος, ad Diod. S. 1, 324." Schæf. Mss. " Aristoph. Σφ. 241. σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν Ἅπαντες αὐτὸν, Alveare plenum pecunia." Seager. Mss. " Nicander Ἀ. 49. (* Σιμβλοποιὸς, unde *) Σιμβλοποιέω, Eust. 172, 24(=508, 5.)" Wakef. Mss.] " Ab hoc Σίμβλον s. Σίμβλος deducendum esset " Σίμβλιον ap. Diosc., ubi σίμβλιον μέλι dicit, 2, " 104. sed leg. existimatur * Ὑβλαῖον pro σίμ- " βλιον. Apud Apoll. Rh. autem (1, 880.) Σιμ- " βλῆις πέτρα, Specus ubi sunt alvearia." [" Diod. Zon. 6." Schæf. Mss. * Σιμβλήϊος, Apoll. Rh. 3, 1035. ἔργα μελισσῶν.] " At vero Σιμβλίδες affertur " pro Apibus." [" Wakef. S. Cr. 1, 141." Schæf. Mss.] " Item Σιμβλεύω pro Apes alvearibus condo." [" Koen. ad Greg. Cor. 132. Jacobs. Anth. 9, 170." Schæf. Mss.]

ΣΙΝΩ, Noceo, Lædo. Pass. Σίνομαι, Nocetur mihi, Lædor: unde ap. Hes. σίνεται, βλάπτεται, et σινέσκοντο, ἐβλάπτοντο. [" Activum Σίνω nusquam, quod sciam, occurrit. Apud Herod. quidem 4, 43. σίνοντες olim legebatur, at ibi ἐσιόντες merito correxit Wess." Schw. Mss.] Σίνομαι activam quoque signif. habet; unde et Hes. σίνεσθαι exp. κακουργεῖν, βλάπτειν: ut ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 316.) Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι: qui versus ap. Hom. quoque legitur Il. Ω. 45. Idem Hom. Od. M. (114.) ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους. Utitur et Xen. hoc verbo: ut K. Π. 5, (5, 2.) Ὁρῶν οὖν καὶ τούτους πολλὰ σινομένους τὴν Μηδικὴν, Ἱππ. (12, 9.) ἕδραν τοῦ ἵππου σίνεσθαι. [" Σίνω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 166. Fischer. ad Palæph. 13. 120. ad Herod. 299. Σίνομαι, Theocr. 1, 49. Wessel. Diss. Herod. 153. 167. ad p. 334. 696. 715. 725. 731. 745. ad Dionys. H. 1, 316." Schæf. Mss. Herod. 8, 31. ἐσίναντο, Chishull. p. 130. σεσιμμένος, Hippocr. 610. Ὅτι μὴ σινήσεται, vulgo εἰνήσεται: Orph. Arg. 211. σίνετο δὲ σφυρὰ δισσὰ, pro ἐβλάφθη: Apoll. Rh. 1, 1260. 4, 893. Xen. A. 12, 5. * " Σινέομαι, (forma Ionica,) Wessel. Diss. Herod. 153. 168. ad p. 334. 412. 696. 715. 725. 731. 745. (Vide Schw. Lex. Herod.) * Σινέσκομαι, Ruhnk. Ep. Cr. 108." Schæf. Mss.]

Σίντης, Nocuus, Noxius, βλαπτικὸς, κακοῦργος, Nicand. Θ. (715.) Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος. Apud Hom. est Epith. leonis, quippe qui præ ceteris feris maxime noceat et exitialis sit. Il. Υ. (165.) ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς Σίντης. Et Λ. (481.) Ἐν νέμεϊ σκιερῷ ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων Σίντην. [" Toup. Opusc. 1, 417. Heyn. Hom. 6, 204. 7, 197. 8, 40." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 624." Wakef. Mss.] ITEM Σίντιες dicti fuere quondam Lemnii, vel quod primi omnium bellica arma invenere, quæ exitialia esse cuivis notum est; vel quod piratica exercebant, vel ob nescio quæ facinora: nam agrestes ferosque homines fuisse testantur Provv. Λήμνια κακὰ, Λημνία χεὶρ, Λήμνιον βλέπειν: de quibus Eust. 158. Il. A. (594.) Ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα. Et Od. Θ. (294.) Οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ σίντιας ἀγριοφώνους. Hæ gentes vocantur ETIAM Σίντοι, teste Strabone et Eust., quorum mentio fit ap. Thuc. 2, (98.) p. 81. Μεθόριον Σίντων καὶ Παιόνων. Ubi annotat Schol. Σιντίους appellatos fuisse, dum Lemnum habitarunt: cum vero in Thraciam excessere, mutato nomine dictos esse Σίντους. Quo loco nota ETIAM Σίντιοι. HINC Σιντηΐς dicitur Lemnus, pro ἡ ὑπὸ Σιντίων κατοικισθεῖσα, ut habetur in Lex. meo vet., ubi et hoc hemistichium legitur,

Σιντηΐδα Λῆμνον ἵκοντο, [ex Apoll. Rh. 1, 608. 4, 1759.]

Σίντωρ, ορος, ὁ, i. q. σίντης, Epigr. ἔχινον Ῥαγολόγον, γλυκερῶν σίντορα θηλοπέδων.

Σινόδους, οντος, ὁ, ἡ, Dentibus nocens, damnum inferens et lædens: ut σινόδους Hesychio est θὴρ ὁ σινόμενος τοῖς ὀδοῦσι. Apud Aristot. H. A. 9. σινόδοντες sunt Pisces quidam: Gaza Dentices vocat. Scribitur ET Σινώδους, ET Συνόδους. Vide T. 1. c. 1079.]

[* Ἐπισίνομαι, Nicander Ἀ. 413.]

Κατασίνομαι, i. q. σίνομαι: unde ap. Hes. Κατασίνεσθαι, καταβλάπτειν. Suid. autem καταβλάπτεσθαι exp., passive accipiens.

Προσίνω, Prior lædo, noceo. Hes. tamen προσίναντες simpliciter exp. βλάψαντες. [" Fischer. ad Palæph. p. 14. Act. Traj. 1, 227." Schæf. Mss.]

Σίνος, τὸ, Nocumentum, Noxa, Damnum, [" Herod. 8, 69. Μέγα τι σῖνος." Schw. Mss.] Nicander Θ. init. μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν Ἀπροΐδῆ τύψαντα, ubi σίνη Schol. exp. τὰ βλαπτικὰ τύμματα, Noxios s. Exitiales ictus. Nota autem, priorem syllabam hujus vocab. corripi, quæ in σίνομαι producitur: ideoque illud τε fortassis esse tollendum. [Corripitur prior syllaba in Θ. 633. Ἄλλοτε μέν τ' ἐχίων ὀλοὸν σίνος, producitur in Ἀ. 231. ἀπὸ σίνεα κόψας: correptam sequuntur derivata Ἀσινὴς etc.] Apud Hes. tamen etiam σίνος scribitur paroxytonως, et exp. βλάβος: itidemque ap. Suid., exponentem βλάβη. Similiter ap. Æsch. scribitur Ag. (396.) p. 189. πρέπει δὲ φῶς, Αἰνολαμπὲς σίνος, ubi Schol. σίνος exp. σέλας. At Schol. Aristoph. σίνος accipit etiam pro τὸ αἰδοῖον, ut in Σιναμωρέω videbis. [" Valck. Hipp. p. 268. ad Charit. 219. 221. (772.) Wakef. S. Cr. 3, 93." Schæf. Mss. " Zenob. 6, 27. Nicander Θ. 654." Wakef. Mss. Apud Dionys. H. Jud. Thuc. 34. σῖνός τις est prava lectio pro σπῖλος.]

Ἀσινὴς, Innocuus, Innoxius, Non nocens, Æsch. Ag. (1350.) p. 218. ἀσινεῖ Δαίμονι φῦναι, Bono genio nasci, ut dicitur Male volente genio nasci: [S. c. Th. 832. Choëph. 1018. Eum. 316.] Et ἀσινὴς βίος, Epigr. Vita quæ nullas noxas secum fert, quam sine noxa et detrimento ullo transigimus. || Illæsus, Incolumis, i. q. ἀπήμαντος, ἀβλαβὴς, Od. Λ. (109.) Τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάας, νόστου τε μέδηαι. Herod. quoque 1, (105.) pro Integer et Inoffensus usurpasse dicitur. [" Xen. K. Π. 56. Wakef. Eum. 316." Schæf. Mss. Ἀσινέστερος, Hippocr. 827.] Ἀσινῶς, Sine noxa, Innoxie, [Xen. K. Ἀ. 2, 3, 13. ἀσινέστατα, 3, 3, 3. Ἀσινέως, Hippocr. Epid. p. 938. * " Ἀσινέω, Wessel. Diss. Herod. 153. ad p. 412. Schæf. Mss. Cf. Ejusd. Meletem. Cr. 69. * Ἄσινος, unde * Ἀσινότης, Eunap. V. Soph. p. 103.]

[* Ἐνσινὴς, Manetho 2, 445. 4, 113. " Ad Charit. 260." Schæf. Mss.]

Ἐπισινὴς, Detrimento obnoxius, Cui noceri potest, opp. τῷ ἀσινὴς significanti Illæsus, ἀβλαβὴς, Theophr. C. Pl. 4, 11. Ἡ μὲν οὖν ἄνθησις εὐλόγως χρόνιός τε καὶ ἀβλαβὴς αὐτοῖς ὑπὸ τῶν ὑδάτων· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ὅταν ἀπανθήσῃ, σχεδὸν ἐπισινεστέρα τοῦ σίτου διὰ τὴν ἀσθένειαν. Simili modo ἐπίκηρος passivam signif. habet. Hes. tamen ἐπισινὲς active exp. βλαβερὸν, Noxium, Detrimentosum, Damnosum. Apud Eund. LEGITUR Ἐπισίνιος, ἐπίβουλος.

Κακόσινος, Noxius, Malum s. Damnum inferens. Gal. κακοσινώτατα ap. Hippocr. (778.) exp. ἐπιβλαβέστατα.

[* Πολυσινὴς, Multum lædens, Æsch. Choëph. 445. πολυσινοῦς κυνὸς δίκαν, Edd. ante Pors. πολυσίνον, pessime Blomf. πολυσίνους.]

[* Σινότης, Gl. Vitiositas.]

Σινόω, Noceo, Lædo, i. q. σίνω, s. σίνομαι. Unde ap. Hes. Σινοῦται, βλάπτεται. Sic, Σεσίνωτο τὰς χεῖρας καὶ ἦν κυλλὸς, i. e. πεπήρωτο. [" Ad Charit. 328. Fischer. ad Palæph. p. 14." Schæf. Mss. Manetho 6, 552. 608. Σινοῖ, Gl. Vitiat: Σινοῦντες· Infestantes. * Σινωτὴς, unde * " Σινωτικὸς, Schol. Nicandri Ἀ. 231." Wakef. Mss.]

[* " Σινάζω, * Κατασινάζω, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 166. (30, 32.)" Schæf. Mss.]

Σιναρὸς, Noxius, πονηρὸς, Hes.: qui etiam passive exp. κεκακωμένος καὶ βεβλαμμένος. [Hippocr. de Artic. 819. " Σιναρὸν, ad Hesych. 2, 1186, 26." Dahler. Mss.]

Σινὰς, άδος, ἡ, Noxia, ἡ, φθαρτικὴ, Hes.

Σίνις, Homo noxius, malaque et damna ceteris inferens, ut fures et latrones, κακοῦργος, κλέπτης, λῃστὴς, Hes. At Suid. dicit esse Nomen λῃστοῦ βλαπτικοῦ, ap. quem leguntur hi versus, Ἠ γάρ σ' ὑπνώοντα σίνις λαθρηδὸν ἐπελθὼν Ἔκτεινεν, λαιμῷ ῥίμφα καθεὶς ὄνυχα. Nil tamen impedit quo minus appellative accipiamus, ut ap. Aristot. Rhet. 3. Σκίρων σίνις ἀνὴρ, i. e. Homo noxius et exitium suis latrociniis afferens viatoribus. Dicitur enim Sciron fuisse latro insignis, qui proximos Megaris scopulos insidens, viatores infestabat latrociniis. Alioqui Σίνις Nomen quoque fuit proprium latronis, qui Πιτυοκάμπτης nominabatur, quod viatores a se devictos ad pinus in terram a se flexas alligaret et distraheret, ipsarum arborum verticibus sursum redeuntibus. De qua re vide Paus. Cor. p. 34., ubi κακοῦργον eum vocat: et Eur. Hipp., necnon ejus Schol. Vide et Πιτυοκάμπτης. Perperam vero ap. Aristot. duplici ν LEGITUR Σίννις. [Vide Lex. Xen.] Format gen. Σίνιδος, ut ap. Athen. (557.) Τὰς Κερκύονος καὶ Σίνιδος θυγατέρας. [" Heyn. ad Apollod. 838. Jacobs. Anth. 6, 428. ad Thom. M. 17. ad Callim. 1. p. 61. ad Diod. S. 1, 302. ad Lucian. 1, 224. Valck. Hipp. p. 268. Eurip. 3. p. 283." Schæf. Mss. Schol. Soph. Œd. C. 370.]

Σινάμωρος quoque huc pertinet; exp. enim Cui in fatis est nocere aliis, Qui ad id natus est, ut alios lædat et detrimento afficiat. Ex Anacr. Carm. 2. σινάμωροι Πολεμίζουσι θυρωροὶ, Pestiferi et exitiales janitores: qui versus citatur in Lex. meo vet., et σινάμωροι ibi exp. μεμορημένοι πρὸς τὸ σίνεσθαι, e quo intelligitur οἱ ἐξ ἅπαντος κακουργεῖν προαιρούμενοι. Sed notandum, ibi supra ω positum etiam fuisse ο, indicans et aliam scripturam, NIMIRUM Σινάμορος, [vide Plut. 6, 7.] Additurque ibid. [ex Etym. M.] ATTICE Ἀμοργεῖν dici τὸ λιχνεύειν, et a Pherecrate ejusmodi κλέμματα VOCARI Σιναμορεύματα, teste Oro. Suidæ σινάμωρος est κακόσχολος, (ut et Hesychio, ap. quem per ο scribitur σινάμορος,) item πορνικὸς, Scortationi s. Rebus venereis deditus. In priori signif. usus est Herod. 5, (92, 6.) Θωϋμάζειν τε αὐτοῦ παρ' οἷόν μιν ἄνδρα ἀποπέμψειε, ὡς παραπλῆγά τε καὶ τῶν ἑωϋτοῦ σινάμωρον: vocat autem Thrasybulum παραπλῆγα et τῶν ἑωϋτοῦ σινάμωρον, quod nihil responsi daret, sed in agro suo eminentiores spicas bacillo decuteret: putans eum insanire, utpote qui suis ipsius rebus damnum inferret. [" Fischer. ad Anacr. p. 400. ad Herod. 74. 423." Schæf. Mss. Hippocr. 816. Phot. Σινάμωρος· ἐν τῷ α, οὐχὶ * σινόμωρος· ὁ λιχνὸς καὶ ἀφίκορος. Σινόμωρος scribitur ap. Hippocr. de Artic. 3. T. 11. p. 391. 392.] Σιναμωρία, Maleficentia, Natura noxia et prava, Bud. ap. Aristot. Eth. 7, 6. Καὶ εἴ τινι ἄλλο διαφέρει πρὸς ἄλλο γένος τῶν ζώων ὕβρει καὶ σιναμωρίᾳ καὶ τῷ παμφάγον εἶναι. Sed Bud. ibi SCRIBIT Σινομωρία. [Themist. Or. 23. p. 294.] Σιναμωρέω, Damno s. Detrimento afficio, Deperdo, Vasto, Herod. (8, 35.) Ὅσα δὲ καὶ οὗτοι ἐπέσχον τῆς Φωκίδος, ἐσιναμώρεον. Σιναμωρεῖσθαι dicitur etiam mulier, quæ marem patitur. Aristoph. N. (1070.) Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει, ubi Schol. σιναμωρουμένη exp. ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν: atque σίνος significare ait τὸ αἰδοῖον, σινάμωρον autem τὸ πορνικόν. [" Paus. 1, 302. ibique Fac. et Kuhn., ad Herod. 74. (1, 152.) 635. Abresch. Lectt. Aristæn. 108. Bergler. ad Alciphr. 179. * Σιναμωρεύω, Paus. l. c." Schæf. Mss. Ἐσιναμώρευον, Hesychio ἐσίνοντο, μεμωρημένοι ἦσαν, ubi leg. —ρεον. Cf. Schw. Lex. Herod.] Sed perperam SCRIBITUR ET Συνάμωρος, et Συναμωρέω, et Συναμωρία.

Σινδαρωνεύεσθαι quoque dici ἀπὸ τοῦ τοὺς ἄνδρας σίνεσθαι, i. e. βλάπτειν, tradit Suid.

SED ET Σίνηπι Etymologici vocatum ajunt παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὦπας, i. e. παρὰ τὸ βλάπτειν τοὺς ὀφθαλμούς: lædit enim oculos. Itidem et Zoilus ap. Athen. 9. init. σίνηπι dictum tradit, ὅτι σίνεται τοὺς ὦπας ἐν τῇ ὀδμῇ. Nicand. Georg. 2. (Fr. 3, 15.) Σπέρματά τ' ἐνδάκνοντα σινήπιος. DICITUR ET Σίναπι, ET

Νάπυ: a Latinis non modo Sinapi, sed etiam Sinape, et Sinapis, ut Columella, Seque lacessenti fletum factura sinapis. Σίναπι Crates Atticis quoque vocabulis annumerarat, citans ex Aristoph. Καὶ βλέπε σίναπι, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε: sed Zoilus ap. Athen. 9. negat Atticum esse, et versum Aristoph. sic habere ait, Ἱππ. (631.) Κἄβλεψε νάπυ, καὶ τὰ πρόσωπ' ἀνέσπασε. Ac certe ea lectio vera est, et a Schol. agnoscitur, κἄβλεψε νάπυ exponente καὶ ἀνέβλεψε δριμὺ καὶ ὀργίλον: quod id genus λαχάνου sit δριμὺ τὴν φύσιν. Additque ibi Schol. ἀφ' οὗ σπέρματος τὸ νῦν λεγόμενον σίνηπι γίνεται· νάπυ γὰρ τὸ σίνηπι λέγεται. Testatur idem et Diosc. 2, 184. Σίνηπι ἢ νάπυ. Ubi Ruell. Sinapi hortense aliqui Napy vocant. Similiter et Plin. 19, 8. de sinapi, Athenienses Napy appellarunt, alii Thlaspi, alii Saurion. Quo loco observa quosdam Sinapi vocare Thlaspi: Diosc. autem tradit σίνηπι τὸ ἄγριον ἢ τὸ Περσικὸν nonnullos appellasse τὸ θλάσπι. Sicut vero σινήπιος genitivo dicitur, ita et νάπυος, ut ap. Athen. (133.) Τὰς δ' ὄξους καὶ νάπυος γογγυλίδας: [cf. 369.] Legitur idem gen. ap. Theophr. quoque H. Pl. 1. A Nicandro VOCATUR ET Νάπεια, 'Α. 430. Ἐν δέ τε νάπειαν, ῥάφανόν θ' ἅλις. [* Σίνηπυ, unde acc. σίνηπυν, Nicander 'Α. 533. * Σίναπυ, Greg. Cor. 726. Schæf. " Σίνηπι, Archigen. ap. Gal. Comp. Med. p. Locc. 5, 1. p. 460. Artemid. 5, 5. p. 401. Σινήπεως, Gal. l. c. 2, 2. p. 385. Alex. Trall. 1, 15. p. 116. 3, 6. p. 190. Diosc. 2, 170. Geop. 13, 2. p. 934. Σινήπιος, Polyæn. Strat. 4, 3, 32. Σίναπυ, Diocles ap. Athen. 2, 78. p. 264. Σινάπυος, Xenocr. de Aquat. 8, 27. Σίναπι, Archipp. Com. Athen. 9, 68. p. 498. * Σινάπιος, quod Lexicis deest, Gal. de Med. Simpl. 5, 4. p. 171. Σινάπεως, Alex. Trall. 1, 12. p. 39. Nicet. Ann. 17, 5. p. 337." Lobeck. Phryn. 288. Vide Lex. VV. Peregr. cccxlv. ccccliv.] Porro quamvis Σίναπι Atticum esse negetur, tamen illius solius derivata reperiuntur: NIMIRUM Σιναπίζω ap. Medicos, i. e. Cataplasma e sinapi impono. Unde ADV. positivum Σιναπιστέον, ap. Diosc. 7, 3. Μετὰ ὀλίγας δὲ ἡμέρας καὶ σιναπιστέον, ubi Ruellius vertit, Sinapismo utendum. Alia autem signif. accipi videtur, quod ap. Athen. initio l. 9. e Xenarcho Comico affertur, Τουτὶ τὸ κακὸν οὐκ ἔστ' ἔτι κακὸν, τὸ θυγάτριόν τέ μου σεσινάπηκεν διὰ τῆς ξένης, [lege σεσινάπικεν.] INDE ET Σιναπισμὸς, Sinapismus, i. e. Cataplasma e sinapi, ut Archigenes definivit. Solet autem teri ante quam apponatur. Vide plura ap. Gorr. de diversis sinapismorum confectionibus et usibus. [* Σινάπιον, Gl. Sinapi. * Σινάπυξ, Hesychio γογγυλίς.]

" ΣΙΟΝ, τὸ, Sium, Laver, Herba aquatica foliis " olusatri, quibusdam ἔνυδρος ἀναγαλλὶς, Aquatica " anagallis, VV. LL. e Diosc." [2, 154. Plin. 22, 22. Sium latifolium Linnæi. Hes. Σίον· λάχανον, ἐμφερὲς σελίνῳ, vide nott.: Theocr. 5, 125. τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι: Alex. Trall. p. 196. ad Od. E 72. Cf. Σίσαρον, Σισύμβριον.]

" ΣΙΠΑΛΟΣ, Impurus, Deformis, Hes.:" [ap. quem Σιπαλός· χαλεπός· καὶ τὰ ὅμοια. Σιπαλή· ἐπάργεμος, βλοσυρὰ, δεινή· τουτέστι, λευκὰς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα. Σιπαλόν· ἀκάθαρτον, εἰδεχθέστατον. " Heyn. Hom. 6, 548." Schæf. Mss. Anonym. ap. Etym. M. Ἀλλὰ σὺ μὲν σιπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος. Vide Corai. ad Plut. 5. p. 387. conferentem neo-Græcum vocab. * τσίμπλα, idem significans quod λήμη, Glama.]

" Σιφλὸς, Deformis: secundum quosdam factum e " σίπαλος per sync. Item Mutilus, Oblæsus, Debilis, " Invalidus. Apud Apoll. Rh. 1, (204.) γενεὴν γε " μὲν Ἡφαίστοιο, Τοὔνεκ' ἔην πόδα σιφλὸς, ubi Schol. " exp. κεκακωμένος: addens, οἱ δὲ τὸν κακόποδα καὶ " ἐπιμωμητὸν ἀπέδοσαν. Sic autem Hes. exp. præ" terea μωμητὸν, et * ἐπίμωμον: quinetiam κακόν. " Ab Eod. Σιφλὸς exp. μῶμος: sed scr. EST σίφλος " accentu in priore, pro hac signif.: ut etiam ha" bet Suidas et Schol. Apoll. Rh. Lycii, teste Eust., " ita utebantur voce σιφλὸς, ut τὸν νάρθηκα dicerent " esse σιφλὸν τὰ ἐντὸς," [i. e. κενόν. " Ruhnk. Ep.

A Cr. 166. Musgr. Herc. F. 845. Brunck. Apoll. Rh. p. 14. Σιφλὸς, Σίφλος, Heyn. Hom. 6, 548." Schæf. Mss. " Sed vocab. Σιφλὸς exp. etiam λαίμαργος, Gulosus, Vorax, Insatiabilis, a Schol. Oppian. 'Α. 3, 183. Eademque notione idem vocab. Platoni Comico ap. Athen. 344. restituendum esse percommode suspicatus est Jacobs. Additt. Animadv. in Athen.; ut pro vulgato ὁ φίλος Μυνίσκος legatur ὁ σιφλὸς, Helluo Myniscus, quippe quem eo nomine ab illo Poëta notari diserte monuerat Dipnosophista." Schw. Mss. Σίφλος, ὁ, Lycophr. 1134. Vide Schn. Lex.] " Ἐπισίφλιον, Irrisione dignum, Turpe, αἰσχρὸν, μω" μητὸν, Hes." " Σιφλόω, Debilito, Invalidum reddo, " etiam Ignominiam affero. Vide Eust. et Hes." [Il. Ξ. 142. Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε. " Heyn. Hom. 6, 548. 652. Heringa Obss. 223. * Σίφλημα, ibid." Schæf. Mss. * Σιφῶμαι, Hesychio τήκομαι, videtur leg. Σιφλῶμαι.] " At vero " Σιφλώζω redditur Explodo, Exibilo: ut cum eo " conveniat nostrum Siffler." [Gl. Exibilo.]

B " Σιφνὸς, Vacuus, κενὸς, Hes. Vide Σίφνιοι ap. " Eund." [Cf. Σιφλὸς, et Schn. Lex. * Σιφνόω, Hesychio κενῶ.]

" Σιφνεὺς, Talpa, Lycophr. (121.) teste Etym., " qui tamen non affirmat."

" ΣΙΠΥΗ, Arca. Proprie autem Arca panaria sic " dici existimatur quasi σιτοβίη, quia ἐν αὐτῇ τὰ σιτία " ἐμβάλλεται. Exp. etiam Arca aut Vas ad asser" vandam farinam: ut ap. Aristoph. Πλ. (806.) di" citur esse plena λευκῶν ἀλφίτων." [" Toup. Opusc. 1, 417. 2, 42. Emendd. 2, 162. Valck. Diatr. 169. Bergler. ad Alciphr. 311. Pierson. ad Herodian. Philet. 464. Jacobs. Anth. 7, 71. 9, 102. T. H. ad Plutum p. 273. Brunck. Soph. 3, 416. Callim. 1. p. 578. Aristoph. Fr. 271." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 1296. I. q. ὑδρία, Bekk. Anecd. 303. Σιπύα, Σιπύη, * Σιπὺς, Lobeck. Phryn. 301. * " Εὐσίπυος, Pierson. l. c. Toup. Opusc. 1, 418. Jacobs. Anth. 7, 70." Schæf. Mss. Anal. 1, 222.] " Hinc Ὁμοσίπυοι a C " Charonda ap. Aristot. dicti sunt Conjuges, quasi " Compenuarii, i. e. Ex uno penu victitantes, et ex " arca una panaria, Polit. 1. non procul a princi" pio." [" Casaub. ad Athen. 17. Jacobs. Anth. 7, 71. * Σιπύηθεν, ibid. Callim. 1. p. 578." Schæf. Mss.] " Affertur ET Σιπυὶς, ίδος, ἡ, pro σιπύη: item " pro Pyxide." [Hippocr. 684. * " Σηπύα, ἡ, ubique exhibet Cod. Med. in Aristot. H. A., item * Σηπύδιον. Sic etiam Etym. M. v. Τροία." Schn. Lex. Suppl.]

[* Ἰπύα, Hesychio σιπύα.] " Σιβαία et Σίββα, " Pera, Hes." [* Σεβὶς, et * Σεπτυὶς, Eid. πυξίς. Cf. κίββα, κίβισις. * Σίφνον, Hes. τὴν γῆν Ἀθηναῖοι, καὶ ἡ Δημήτηρ, καὶ σιπύα. Leg. * Σίφνιν, ut J. Poll. 10, 162. Σίφνιν δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς Ὕμνοις, οὐ τὴν γῆν ἔνιοι ἀκούουσιν, ἀλλὰ τὴν σιπύαν, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προὐκόμιζε τὰς τροφάς. * " Σιφαῖος s. * Συφαῖος ἄρτος, Lucian. Lexiph. 6. p. 185(=331.) exp. Siligineus. Forte leg. * σιπυαῖος s. * σίβαιος. Est ap. Suid. * Σιλφαῖος ἄρτος sine interpr." Schn. Lex.]

D [* Σίπυδνον, Lucian. 2, 234. Μάλθακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ. " Σίπυδνον factum puto ex σιπύη, quæ Arcam aut Vas quodcumque farinæ asservandæ notat ap. Aristoph." Gesner.]

" ΣΙΡΟΣ, (ὁ,) Scrobs, in qua condita frumenta " asservantur. Alii scribunt Σειρός. Invenitur scri" ptum et Σιῤῥὸς, ap. Simpl. Comm. in 2 Φυσ. 'Ακρ., " ubi scribit, Καὶ γὰρ ὀρύττει τις καὶ τοῦ φυτεῦσαι " χάριν καὶ τοῦ θεμέλιον καταβαλεῖν, καὶ ὕδωρ εὑρεῖν, " καὶ διοχετεῦσαι, ἢ σιῤῥὸν ἢ τάφρον ποιῆσαι. Ab illo " σιρὸς quidam σιρίασιν nomen accepisse putant, qua " de re dictum est in Σειρίασις, ubi habes et Σειρός." [" Σιρὸς, ad Diod. S. 1, 347. 2, 351. Jacobs. Anth. 7, 316. Villois. ad Long. 31. Valck. Diatr. 217." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 353." Wakef. Mss. Schneid. Ind. Scriptt. R. R. Σιῤῥὸς, Schæf. ad Longum 336.]

" ΣΙΣΑΡΙΟΝ, τὸ, Ornamentum muliebre aureum,

"in modum torquis, VV. LL. ex Hes." [Photio A χρυσοῦν κοσμαρίῳ ὅμοιον. Cf. J. Poll. 5, 101.]

"ΣΙΣΑΡΟΝ, τὸ, Siser, Olus cujus radix vesca. "Est autem siser unum erraticum, alterum domesticum. VV. LL. e Diosc. (2, 139.) Σίσαρα vel Σίσαρον dicitur a quibusdam ἡ ἐρίκη. Gorr." [Plin. 19, 5. Sium sisarum Linnæi, Schn. Ind. Scriptt. R. R.]

"ΣΙΣΥΜΒΡΙΟΝ, Sisymbrium, Herba mentæ hortensi similis, odoratior, latiore folio. Quidam Serpyllum sylvestre vocant. Alterum ejus genus est, quod alii Cardaminam, alii Sion appellant. Vide Diosc. (2, 155. 156.) Σίσυμβρα dixit Nicander Θ. (896.) Καὶ μὴν καὶ σίσυμβρα πέλει μειλίγματα νούσων." [" Σισύμβριον, Toup. Opusc. 1, 414. Emendd. 2, 172. Σίσυμβρον, Jacobs. ad Meleagr. p. 7." Schæf. Mss. Σίσυμβρον, Gl. εἶδος λαχάνου, Cunila. Schneid. Ind. Theophr. * Σισύμβρινος, Athen. 689. Theophr. Fr. 4, 27. μύρον.]

ΣΙΤΟΣ, ὁ, Frumentum, Thuc. (4, 1.) Περὶ σίτου ἐκβολήν, Eo tempore quo frumentum aristas emittit, Quo tempore segetes protrudunt aristas, 3, (1.) Ἅμα τῷ σίτῳ ἀκμάζοντι, Frumento adulto, Segetibus maturis. Itidem et 2, (19.) Τοῦ σίτου ἀκμάζοντος. Et Plut. Πρὶν θερισθῆναι τὸν σῖτον, Ante messem: ut Archestr. ap. Athen. l. 7. θεριζομένου σίτου, Eo tempore quo frumentum demetitur, Tempore messis. Rursum ap. Thuc. σῖτον εἰσάγειν, Frumenta importare, Segetes invehere. Et Demosth. (254.) Σίτῳ χρῆσθαι ἐπεισάκτῳ, Plut. Coriol. Σῖτος ἧκεν εἰς Ῥώμην πολὺς ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας: studio sc. τῶν σιτοπομπῶν, et ope τῶν σιταγωγῶν πλοίων. Item σῖτον διαφθείρειν ap. Thuc. 2. Segetes vastare, ut ap. Plut. (8, 524.) Τὸν σῖτον ἔφθειρον, de bruchis. Unde ap. Eund. σίτου σπάνις, Caritas annonæ: et ap. Dem. (918.) Ὅτε ὁ σῖτος ἐπετιμήθη, Cum frumenti pretium esset auctum. Item σῖτος ἀληλεσμένος ap. Herod. 7, (23.) Σῖτος δέ σφισι πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀληλεσμένος, Frumentum molitum, Farina frumentacea. || Σῖτος, Cibus e frumento confectus, i. e. Panis, Od. E. (165.) σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν Ἐνθήσω, P. (412.) πλῆσαν δ' ἄρα πήρην Σίτου καὶ κρειῶν. Sic I. (9.) παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν, Ξ. (456.) Σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι. Et Il. I. (702.) τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Σίτου ἢ οἴνοιο. Sic E. (341.) de diis, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. Itidem accipi potest ap. Xen. K. Π. (1, 2, 11.) ubi Persas dicit ἐσθίειν ἡδέως, ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ: unde Cic. Tusc. 5. Persas negat Xenophon ad panem adhibere quicquam præter nasturtium. Eod. modo accipiendum, quod Plut. de Fort. Alex. dicit, Themistoclem a rege Persarum τρεῖς πόλεις ὑποφόρους λαβεῖν, τὴν μὲν εἰς σῖτον, τὴν δ' εἰς οἶνον, τὴν δ' εἰς ὄψον. Ipse enim Plut. Themist. 230. meæ Edit. sese explicat his verbis, Πόλεις αὐτῷ τρεῖς δοθῆναι λέγουσιν, εἰς ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄψον. Item et σῖτον ποιεῖν, Panem conficere, e Plat. de Rep. 2., sicut Xen. quoque σῖτον πεποιημένον vocat Panem D ad quem adhibetur τὸ ὄψον. || Generaliter pro Quovis etiam cibo accipitur σῖτος, Chrys. de Prec. Προσευχαὶ μᾶλλον τρέφουσαι ψυχὴν ἢ τὰ σώματα σῖτος. Sic Il. T. (163.) Ἄκμηνος σίτοιο, i. e. ἄγευστος σίτου, Qui cibum non sumsit. Et Ω. (613.) σίτου μνήσατ'. Et A. (89.) Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. Et Od. Ω. (394.) σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες, ubi ἐπιχειρεῖν σίτῳ dicit, quod alii ἀναιρεῖσθαι σῖτον, Sumere cibum, et Thuc. αἱρεῖσθαι, ut 2, (75.) p. 72. Ὥστε τοὺς μὲν φέρειν, τοὺς δὲ ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι. Sic Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Σῖτον προσφέρεσθαι καὶ ποτόν: (3, 1, 14.) Σίτου καὶ ὕπνου τυγχάνειν: 8, (2, 2.) Σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. Idem Xen. dicit, Ἐν σίτῳ εἶναι, Esui esse. Cic. quoque interpr. Cibus; nam quod Socrates ap. Xen. Ἀπ. (1, 3, 5.) dicit τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου, ὄψον αὐτῷ εἶναι, ipse vertit, Cibi condimentum esse famem, ut videbis in Ὄψον supra, col. 1586., ubi cum σῖτος copulatur ποτόν. Itidemque σίτων πλησθὲν ap. Plat. interpr. Immoderato tume- A factum pastu. || Alicubi σῖτος reddi potest et Cibus, et Annona, et Commeatus: ut cum Athen. 3. de militibus ait, σῖτον οὐκ εἶχον: itidemque ap. Thuc. Σιτόν τε ἐσήγαγον καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον. Sed notandum, Grammaticos σῖτον masculino genere intelligere τὸν ἀκατέργαστον, i. e. Frumentum: neutro autem, ἄρτον, βρῶμα, τροφήν: ut Eust. quoque indicat, 1794. Σῖτος μὲν γὰρ, ὁ ἀκατέργαστος· ἐπὶ δὲ βρώματος, οὐδετέρως τὸ σῖτον λέγεται. Volunt itaque σῖτος significare Frumentum: AT VERO Σῖτον, Panem, Cibum, Annonam, Commeatum. Cujus σῖτον in sing. num. nulla certa reperi exempla: pluralis autem numeri usus ea in signif. non infrequens est: ut ap. Xen. K. Π. 4, (2, 17.) Ἦλθον μὲν οὔτε σῖτα οὔτε ποτὰ ἔχοντες: itidemque ap. Herod. 7. Παρέχειν σῖτά τε καὶ νέας. Putarim itaque tantum in plur. num. metaplasmum generis fieri, et a σῖτος dici σῖτα, sicut ζυγὰ a ζυγὸς, σταθμὰ a σταθμὸς, νῶτα a νῶτος, et similia alia: præsertim cum ap. Chrys. legamus, Προσευχαὶ μᾶλλον τρέφουσαι τὴν ψυχὴν ἢ τὰ σώματα B σῖτος, Quam corpora cibus. Et Od. Π. (83.) Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα Ἔδμεναι. || Σῖτος, Annua pensitatio ad alimentum viduarum et pupillorum, quæ dabatur a curatoribus bonorum, vel a viris, uxoribus repudiatis: unde σίτου δίκη, Rei uxoriæ actio. Dem. (818.) Οὐ γὰρ διδόντος τούτου σῖτον τῇ μητρὶ, τὴν δὲ προῖκα ἔχοντος. Idem, Ταύτην τὴν προῖκα οὔτε αὐτὴν οὔτε τὸν σῖτον ἀπέδωκε. Vide Bud. 44. Ab Harpocr. exp. ἡ διδομένη πρόσοδος εἰς τροφὴν ταῖς γυναιξὶν ἢ τοῖς ὀρφανοῖς: reprehenditurque ab eo Timachidas putans σῖτον ibi significare τόκον. Rursum Bud. hæc Dem. (1362.) Σίτου εἰσόδιον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ, sic interpr. Licere illi, qui mulierem habet in potestate, rei uxoriæ agere: p. 44. in Κύριος. Vide et Suid. et J. Poll. || AT Σιτὸς, exp. Esculentus in VV. LL. sine Auctore et exemplo.

[" Σῖτος, Zeun. ad Xen. K. Π. 19. 23. 24. 777. Toup. Opusc. 1, 393. Herod. p. 10. l. 100. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 87. Musgr. Hel. 427. Herc. F. 384. C Kuster. Aristoph. 220. Heyn. Hom. 8, 729. Panis, Xen. Mem. 3, 14, 2. coll. §. 4. Herod. 186. Triticum, Meurs. ad Apoll. Dysc. 79. Diod. S. 2, 327. Conf. c. σιτίον, Brunck. Aristoph. 3, 123. ad Diod. S. 2, 392. Schneid. ad Xen. Hier. 250. Heind. ad Plat. Apol. p. xxvii. Boeckh. ad Sim. p. xxxiv. Zeun. ad Xen. K. Π. 359. ad Herod. 388. Discrimen inter σ. et σιτίον, Schneid. Hist. Pisc. 344. Τὸ σῖτον, ad Xen. Mem. 3, 1, 24. 3, 8, 2. 4, 2, 17. Musgr. Hel. 427. ad Dionys. H. 2, 984. Σῖτα, Pierson. Add. ad Mœr. 127. Koen. ad Greg. Cor. 199(=425.) Heyn. Hom. 7, 59. Porson. Med. p. 43. Σῖτον αἱρεῖσθαι, ἑλέσθαι, Valck. Hipp. p. 178." Schæf. Mss. Σῖτον, τὸ, Græcum non est, Schæf. ad Soph. T. 1. p. 247. Tauchn. Σῖτον μετρεῖσθαι, ad Greg. Cor. 422. Σῖτος, a * Σίω, Meto, Anacreon ap. Etym. M., Valck. Schol. in N. T. 1, 229. J. Poll. 6, 34. Ἀπὸ δὲ σίτων, σῖτα, σιτία, σιτεῖσθαι, σιτούμενος, σίτησις, σιτηρέσιον, κακόσιτος, ἀπόσιτος, * φιλόσιτος, ἄσιτος, εὔσιτος, σιτοφάγος, σιτικὸς, πολύσιτος, ὀλιγόσιτος, * μετριόσιτος, σύσσιτος, D συσσιτέω, ἀείσιτος, ἐπίσιτος, ἐπισιτισμὸς, παρασιτεῖν. Καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, παράσιτος, καὶ τὰ ὅμοια. Ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοὔνομα. Οὐ μὴν ἐφ' οὗ νῦν, ἀλλ' ἐπὶ ἱερᾶς ὑπηρεσίας τοὔνομά ἐστιν· οἷον, ὁ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενος· καὶ ἀρχεῖόν τι Ἀθήνησι Παρασίτιον καλούμενον, ὡς ἐν τῷ Νόμῳ τοῦ Βασιλέως ἐστὶν εὑρεῖν. Ἐπὶ μέντοι τοῦ παρασιτεῖν ἐπὶ λιχνείᾳ, ἢ κολακείᾳ, πρῶτος Ἐπίχαρμος τὸν παράσιτον ὠνόμασεν, εἶτα Ἄλεξις, Ὅμηρος δὲ αὐτὸν εἰλαπιναστὴν λέγει, Ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής. Κακοσιτία, ἀποσιτία, σπανοσιτία, ἀσιτία, συσσιτία, οἰκοσιτία, σιτοδοτεῖν, * σιτοδεῖν, συσσίτιον, οἰκόσιτος, σιτοδόκη, σιτίζειν. Παῖδας σιτευτοὺς Ξενοφῶν ἔφη. Ἀποσυσσιτεῖν· σιτομέτρης γὰρ, καὶ σιταγωγὰ πλοῖα, καὶ σιτηγοῦντες, καὶ σιτοφύλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπὸ σιτίων, ἀλλ' ἀπὸ σίτου ὠνόμασται, ὡς καὶ τὸ * ἐπεσιτοῦντο παρὰ Θουκυδίδῃ· καὶ σιτηρέσιον, καὶ σιτοδεία.]

Σιτοβόλιον, τὸ, ET Σιτοβολὼν, ῶνος, ὁ, Horreum in quo frumenta reponuntur, Granarium, ut quidam interpr. et J. Poll. confirmat, necnon et Suid., qui

σιτοβολίοις exp. ἀποθήκαις, h. in l. Βουλόμενος σιτοβολίοις χρήσασθαι πρὸς τὴν παραχειμασίαν. Idemque annotat σιτοβολῶνας quoque eadem signif. dici. Bud. vero ap. Plut. (C.) Graccho (6.) p. 1535. meæ Edit. Κατασκευάζεσθαι σιτοβόλια putat signif. Tesseram frumentariam. [Σιτοβόλιον, Polyb. 3, 100, 4. Σιτοβολὼν, Geop. 2, 25, 4. Schleusn. Lex. V. T. Σιτοβολεὼν, Gl. Sportula. * Σιτοβόλον, τὸ, Geop. 13, 4, 5. * Σιτοβόλειον, τὸ, 2, 27.] Σιτοδεία, ἡ, Penuria rei frumentariæ, Annonæ caritas, i. q. σπανοσιτία, s. σπάνις σίτου, Isocr. Symm. (30.) Ἐν σιτοδείαις καὶ πολιορκίαις καὶ τοῖς μεγίστοις κακοῖς καθεστῶτες. Et ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθαι, Annonæ caritate premi, Rei frumentariæ penuria laborare. Sic Thuc. 4, (36.) p. 134. Διὰ τὴν σιτοδείαν ὑπεχώρουν. Et sub finem pag. Περὶ εἴκοσιν ἡμέρας ἐσιτοδοῦντο, Annonæ s. Commeatuum penuria premebantur: a VERBO Σιτοδέομαι, Annonæ s. Commeatu deficior. [Σιτοδεῖν, J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. Σιτοδεία, Schleusn. Lex. V. T., Polyb. 1, 18, 10. 21, 4, 2. " Ad Herod. 48. ad Diod. S. 1, 361." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. Σιτοδηΐη, Ionice Herod. 1, 22. 94.] Σιτοδόκος SIVE Σιτοδόχος, Capiens s. Suscipiens frumentum. Σιτοδόκος, Epigr. ponitur etiam pro Panis receptatore. [" Jacobs. Anim. 35. Anth. 9, 39. 42. Paul. Sil. 40." Schæf. Mss.] Σιτοδόκη ap. J. Poll. 6, (34.) c. 7. Receptaculum frumenti, aut ciborum. [Vide Σῖτος. * Σιτοδοχεῖον, τὸ, i. q. σιτοδόκη, Schleusn. Lex. V. T. " Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 39. T. 3. p. 511, 36. Ἕτεροι δὲ πάλιν οὐδὲ μάζης μίας τῷ πεινῶντι μεταδόντες, ὁλόκληρα σ. εἰς ποταμὸν ἔρριψαν." Seager. Mss. " Herodian. Epimer. 103. Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. * " Σιτοδοχία, Theod. 1, 66." Wakef. Mss.] Σιτοδοσία, Frumenti largitio, distributio, quam Suet. Frumentationem appellat, in Aug. Impetum se cepisse frumentationes publicas abolendi. [Schleusn. Lex. V. T. " Dionys. H. 3, 1412. coll. Reisk." Schæf. Mss.] Σιτοδότης, Frumenti largitor s. distributor, Menand. Et Synes. Ὧι δέδωκα τὴν ἐπιστολὴν, ταμίας ἐστὶ καὶ σιτοδότης τοῦ Δαλματῶν τάγματος, Frumenti s. Annonæ distributor. [" Ad Charit. 684." Schæf. Mss.] Σιτοδοτέω, Frumentum do, distribuo et dimetior, i. q. σιτομετρῶ, Dem. in quodam Psephism. Σιτοδοτήσας τοὺς ὁπλίτας. Itidem Polyb. Σιτοδοτήσας τὴν δύναμιν. Pass. Σιτοδοτοῦμαι, Frumentum mihi datur, Annonam accipio, etiam Cibum capio, ut, Ἐν τῇ θόλῳ ἐσιτοδοτοῦντο οἱ γραμματεῖς. Sic Σιτομετροῦμαι. [Bekk. Anecd. 302. " Dio Cass. 355." Wakef. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. * Σιτοδοτία, i. q. σιτοδοσία, LXX. Nehem. 9, 15. sed v. Schleusn. Lex. V.T. * " Σιτοθήκη, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. " Valck. Diatr. 170." Schæf. Mss.] Σιτοκάπηλος, Qui frumenta emta revendit, frumenta emit ut inde lucrum faciat, Frumentarius, Plaut. Cæs. Cic. Frumentarius negotiator, Plin. Σιτόκουρος, Homo inutilis et qui frustra alitur, ὁ ἄχρηστος, καὶ μάτην τρεφόμενος, ut et Hes. et Ulp. ap. Athen. (248.) exp., ubi ex Alexide affertur, ἔσῃ περιπατῶν σιτόκουρος. Et e Menandro Ὀκνηρὸς, πάντα μέλλων, σιτόκουρος ἄθλιος ἄχρηστος, εἰς γῆν ὁμολογῶν παρατρέφεσθαι. Et, σιτόκουρον ἄθλιον εἰς τὴν οἰκίαν Εἰλήφαμεν. Dici autem videtur σιτόκουρος, παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον, ut proci illi Penelopes fruges consumere nati. [" Vide nott. ad Alciphr. p. 116." Wakef. Mss.] Σιτολόγος, Qui frumenta colligit, annonam exigit, Magistratus quidam ap. Athenienses. Σιτολογία, ἡ, Munus τῶν σιτολόγων, Frumentatio, Polyb. Τὰ μὲν δύο μέρη δυνάμεως ἐπὶ σιτολογίαν ἐξέπεμπε, Frumentatum misit, s. ad frumentum ex agro vicino comportandum. Sic Plut. Fab. Τὸ πολὺ τῆς στρατιᾶς ἐπὶ σιτολογίαν ἀφεικότα. [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 105. Diod. S. 2, 436." Schæf. Mss.] Σιτολογέω, Frumentor, Frumentum comporto s. exigo, Polyb. 3, (101, 2.) Τοὺς Καρχηδονίους τὴν χώραν σιτολογεῖν: [1, 17, 9. * " Σιτολόγιον, τὸ, Herodian. Epimer. Mss. p. m. 189." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Σιτομέτρης, ὁ, Mensor frumenti, Pand. Qui frumenta metitur, annonamque certa mensura dispensat, Qui erogandæ annonæ publicæ munus habet. Idem cum σιτοδότης. Aristot. Polit. 4, 15. Σιτο-

A μέτριον, τὸ, Demensum, i. e. Quaterni modii frumenti, quos servi accipiebant in mensem, Donat. ap. Terent. in Phorm.: Marc. 12, (42.) Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον; Ut in tempore det demensum. Erasm. vertit Demensum cibum, ut Plaut. loquitur in Sticho. Suidas σιτομέτριον exp. σιτοδοσία: qua signif. diceretur potius σιτομετρία, i. e. Frumenti dimensio, Distributio frumenti quæ fit certa mensura. [Plut. 7, 243. Greg. Naz. Or. 2, 29. " Phryn. Ecl. 169 (=383.) Thom. M. 795." Schæf. Mss. * Σιτόμετρον, Gl. Cibarium, Diarium.] Σιτομετρέω, Frumentum demetior, certa mensura distribuo, Polyb. ap. Suid. Ὁ δὲ Φίλιππος διαδοὺς ὅτι μέλλει σιτομετρεῖν, Joseph. c. Apion. init. Σιτομετρῶν καὶ μισθοφορίαν παρεχόμενος, Frumentum præbens, Bud. Pass. Σιτομετροῦμαι, pro σῖτον μετροῦμαι, Admensum s. Demensum accipio, Polyb. de stipendio militari loquens, (6, 39, 13.) Σιτομετροῦνται δ' οἱ μὲν πεζοὶ, πυρῶν Ἀτ- B τικοῦ μεδίμνου δύο μέρη μάλιστά πως, Stipendium datur pediti. Sic et σιτοδοτοῦμαι supra, et μισθοδοτοῦμαι. [Schleusn. Lex. V. T., ad Greg. Cor. 422. Lobeck. Phryn. 383. " Thom. M. 182. 795. Diod. S. 1, 587. 2, 355. 356." Schæf. Mss. * Σιτομετρία, ἡ, Diod. S. 2. p. 89., 13. p. 378. " Phryn. Ecl. 169(=383.) ad Charit. 684." Schæf. Mss. * Σιτομνήμων; unde] Σιτομνημονέω, i. q. σιτομετρέω, Frumentum demetior, notatis eorum nominibus qui demensum accipiunt: Hes. σιτομνημονεῖν, σιτομετρεῖν, s. τὰ σῖτα μετρεῖν, addens, Παρ' ὅσον ἀπεγράφοντο οἱ λαμβάνοντες παρὰ τῶν δεσποτῶν τὰ τεταγμένα μέτρα. [Phrynichus Bekkeri p. 62.] Σιτονόμος, Cibum præbens s. subministrans, Soph. Phil. (1091.) p. 421. τοῦ ποτε τεύξομαι Σιτονόμου μέλεος; nam arcu surrepto, manus ipsum alere cibumque ei parare non poterat. Schol. exp. σῖτον νέμοντος, ἤτοι τροφέως. Σιτοποιὸς, Panifex, Thuc. 6, (44.) p. 212. Ὁλκάδες σιταγωγοὶ, καὶ τοὺς σιτοποιοὺς ἔχουσαι καὶ λιθολόγους καὶ τέκτονας: 2, (78.) Γυναῖκες δέκα καὶ ἑκατὸν σιτο- C ποιοὶ, ubi nota σιτοποιοὶ γυναῖκες, ut ap. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) σιτοποιὰ ὄργανα. Alioqui σιτοποιοὶ absolute dicuntur Pistores s. Panifices, ut tum in priore loco Thuc., tum ap. eund. Xen. K. Π. 8, (8, 10.) Τοὺς σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ὀψοποιοὺς καὶ τοὺς οἰνοχόους. Itidemque ap. Plut. Alex. (23.) Τῶν σιτοποιῶν καὶ μαγείρων. Ac σιτοποιοὶ ibi dicuntur Pistores s. Panifices: ὀψοποιοὶ autem et μάγειροι, Coqui qui opsonia et omne ciborum genus, quod ad panem adhiberi solet, parant. Hesychio σιτοποιὸς est ἀρτοκόπος ἢ πέπτρια. [Eur. Hec. 362. LXX. Gen. 40, 17. 20. " Zeun. ad Xen. K. Π. 135. Valck. Adoniaz. p. 397. Thom. M. 113. ad Herod. 274. Phryn. Ecl. 95. Thom. M. 591. Coray Theophr. 179." Schæf. Mss.] Σιτοποιέω, Ad panificium accommodo vel utor, Bud. ap. Diosc. || Idem Bud. interpr. etiam Alo, Cibum suppedito, ap. eund. Diosc., necnon ap. Xen. K. Π. 4, (4, 2.) Locum vide in Comm. 788., in quo σιτοποιεῖν αὐτοὺς et λιμῷ ἀποκτείνειν opposita sibi sunt. || Pass. Σιτοποιοῦμαι, Panem conficio, In panificio D occupatus sum, Xen. K. Π. 6, (2, 11.) Χειρομύλας δὲ χρὴ αὐτόθεν παρασκευάσασθαι, αἷς σιτοποιούμεθα. Pro Frumentum mihi comparo, Frumentatum eo, affertur ex eod. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Item In cibos assumo, Vescor, in qua signif. accusativo jungitur. Exemplum e Diosc. cum Plinii interpr. habes in Ἱπποτροφέω, col. 1704. Exp. etiam Sumo cibum, Comedo, σιτοῦμαι: sicut et Suid. scribit σιτοποιεῖσθαι ap. Xen. legi pro τροφὴν λαμβάνειν, subjiciens hunc ejus locum, Σιτοποιεῖσθαί τε ἀνάγκη καὶ κοιμᾶσθαι. [Eur. Tro. 494. " Zeun. ad Xen. K. Π. 135. 379. Hutchins. 47. Phryn. Ecl. 169." Schæf. Mss.] Σιτοποιΐα, Panificium, e Xen. [Œc. 7, 21. " Zeun. ad K. Π. 135." Schæf. Mss.] Σιτοποιϊκὸς, Ad cibaria coquenda et conficienda pertinens, p. 46. mei Lex. Cic. [Xen. K. Π. 6, 2, 11. Œc. 9, 7. 9. Polyb. 1, 22, 7. μηχάνησις. " Zeun. l. c." Schæf. Mss.] Συσσιτοποιέω, Compinso, In cibum concinno, ut quidam exp. ap. Diosc. 4. Συσσιτοποιεῖται ἄρτῳ καὶ ὀπτᾶται, ubi Ruell. Cogitur cum pane et inassatur, Marcell. Pani

compinsitur et torretur. Utitur eod. verbo in Præfat. l. 6. Ἡ ἐν ἀλφίτοις ἢ ἐν φαρμάκοις ἢ ἐν ἄλλοις τισὶ τῶν προσφερομένων συσσιτοποιοῦντες. Σιτοπομπεία, ἡ, Frumenti transmissio, Procuratio annonæ, Dem. (254.) Βουλόμενος τῆς σιτοπομπείας κύριος γενέσθαι, Advehendi s. Deducendi frumenti arbiter, Bud. Idem Dem. (326.) Χρῆν δὲ σιτοπομπείαν ὅπως κομισθήσεται προϊδέσθαι, Oportebat providere quomodo frumentum conveheretur, Bud. Apud Demetr. Phal. SCRIBITUR Σιτοπομπία, sine diphthongo: Οἷον ἂν τὴν τοῦ σίτου κομιδὴν, σιτοπομπίαν λέγῃς. [Dem. 671. "Σιτοπομπεία, Σιτοπομπία. * Σιτοπομπεῖον, * Σιτοπόμπιον, ad Diod. S. 1, 612. 686. 2, 426. 491." Schæf. Mss.] Σιτοπόνος, i. q. σιτοποιὸς, Philo V. M. 1. Μὴ δεόμενοι σιτοπόνων περιεργίας, Nihil pistorum supervacanea opera egentes, ["Hes. (v. Δαιτροπόνος.) * Σιτοπονέω, Panem efficio, Philo J. 2, 233. 467." Wakef. Mss. * Σιτοπονία, ἡ, Philo J. 3. p. 268. P., Hierocles p. 316. 320. Stobæi Serm. 83. p. 490. * "Σιτοπράτης, Poëtaster cum Wernsdorfii Phile p. 36. v. 191." Boiss. Mss. "Tzetz. Exeg. in Il. 136, 15." Schæf. Mss. "Suid. 2, 489." Wakef. Mss.] Σιτοπώλης, ὁ, Venditor frumenti, Frumentarius, Aristot. de quodam mulo Atheniensi, Ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν. Unde Plin. Decretum fecere, quo caveretur, ne frumentarii negotiatores ab incerniculis eum arcerent. [Lys. 712. * "Σιτοπωλέω, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. J. Poll. 7. p. 697.] Σιτόσπελτον, dicitur a quibusdam ἡ αἰγίλωψ, Festuca. ["* Σιτόσπελος, Ægilops, Diosc. Notha 472. (4, 139.)" Boiss. Mss. Cf. Ἀκρόσπελος. * Σιτόσπορος, Dionys. H. 1. p. 245, 7.] Σιτοφάγος, Frumento vescens, Pane victitans, Od. I. (191.) de Polyphemo, οὐδὲ ἐῴκει Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, [Herod. 4, 109. Nicand. Ἀ. 115. Θ. 802. Lucian. 2, 223. "Heyn. Hom. 5, 652." Schæf. Mss. Conf. c. * Σιτοβόρος, Barker. ad Etym. M. 474. 903. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος.] Σιτοφόρος, Frumentum ferens, Frumenti ferax: γῆ, Terra frumenti ferax, Ager frumentarius. Ab Eur. autem σιτοφόροι θεαὶ dicuntur Ceres et Proserpina, quod frugum feracitas in earum potestate esse credebatur: quamobrem a Syracusanis dicebatur Σιτὼ Δημήτηρ, ut a Statio Frugifera Ceres. Item Frumentum subvectans, Commeatum portans, Cibaria vehens, ut σιτοφόροι κάμηλοι ap. Herod. (1, 80.); vel Ad frumentum annonamque deportandam accommodus: (3, 153.) Item Pani ferendo aptus, ut σιτοφόρον κανοῦν, Canistrum panarium. ["Heyn. Hom. 4, 222." Schæf. Mss.] Σιτοφύλακες erant Athenis Qui frumento asservando præerant, curabantque ut justo pretio venderetur: quod ipsum fiebat enim in farina et pane. Erant autem viginti numero, quorum quindecim in ipsa civitate, quinque in Piræo. Testantur Harp. et Suid. [Dem. 467. Lys. 722. "Bergler. ad Alciphr. 35." Schæf. Mss. "Polyæn. 3. fin." Wakef. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. * Σιτοφυλακέω, Appian. 1, 26.] AT Σιτοφυλακεῖον, [s. * Σιτοφυλάκιον,] τὸ, Locus s. Vas in quo frumentum asservatur, ut Trimodiæ et Cumeræ. Hor. Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris? Σιτόχροος, [contr. Σιτόχρους,] Habens colorem frumenti, [Opp. K. 1, 435. κύνες, "Chrys. in Genes. T. 1. p. 9, 12. Ὁ μὲν (ἄρτος) σιτόχρους πολλάκις ἐστὶ, τὸ δὲ αἷμα πυῤῥὸν ἢ μέλαν." Seager. Mss. "Boiss. Philostr. 614." Schæf. Mss.]

[* Σιτηβόρος, Nicander Ἀ. 115. ubi erat σιτηφάγος. "Schneid. ad Aristot. H. A. 354." Schæf. Mss.] Σιτήγονος, Qui in eum usum nascitur ut esui sit. Nam Schol. Nicandr. Ἀ. (424.) βουκέραος σιτηγόνου exp. τοῦ εἰς σιτισμὸν καὶ τροφὴν γινομένου: [Schn. legit * χιληγόνου.]

Σιταγωγὸς, Frumentum vehens, Frumento vehendo aptus: νῆες, Naves commeatum subvehentes, frumentariæ, Thuc. (8, 4. cf. 6, 30.) Sic Xen. Ἑλλ. 5, (4, 61.) Σιταγωγὰ πλοῖα, quæ et σιτηγὰ appellantur. [Andocid. de Red. p. 86. Lobeck. Phryn. 430. "Ad Herod. 459. ad Charit. 272=674." Schæf. Mss.] Σιταγωγέω, Frumentum veho, Commeatus adveho. E Luciano (3, 257.) Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, Rem frumentariam advehere. ["Musgr. ad

A Eur. Hec. 8." Schæf. Mss.] Σιταγωγία, Frumenti advectio. [* Σιτάποχος, unde * "Σιταποχία, ad Hesych. 1, 746. n. 23." Dahler. Mss.] Σιταρκέω, Cibaria s. Annonam subministro, Frumentum s. Annonam, quæ sufficiat, suppedito, σῖτον ἐπαρκέω, Eust. [* Σιτάρκησις, τὸ ἀρκοῦν βρῶμα, Zonar." Dahler. Mss.] Σιταρκία, ἡ, Annona; præcipue vero Annona militaris, Annona quæ militibus stipendii loco dabatur in singulos menses. Polyb. 5, (75, 1.) Παρεισιόντων πρὸς τὰς σιταρκίας εἰς τὴν πόλιν, Ad commeatus annonamque coëmenda. [Schw. legit σιταρχίας.] Idem, Παρεσκεύαζον δὲ καὶ τοῖς προϋπάρχουσι καὶ τοῖς παραγενομένοις τὰς σιταρκίας. Aristot. Œcon. 2. Ὥστε τὴν παραδεδομένην τρίμηνον σιταρκίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, Ita ut eis gratis præberet trium mensium frumentum, quod jam admensus erat. Ibid. Διδοὺς τοῖς στρατιώταις τῇ δευτέρᾳ τῆς νουμηνίας τὰς σιταρκίας. Ibid. Τῶν στρατευομένων παρῃτεῖτο τὰς σιταρκίας καὶ τοὺς μισθοὺς ἐξ ἡμερῶν, Annonam et stipendia. Hoc autem stipendii genus σιτηρέσιον alio B nomine appellant, item ὀψώνιον et χορηγίαν. Ac σιταρκία dicta videtur Annona quæ militi in singulos menses sufficeret, Turn. interpr. Stellatura et Canon frumentarius. ["Ad Phalar. 356." Schæf. Mss. * Σιτάρκεια, Schn. Lex., quod esset a * Σιταρκής.]

Σίταρχος, SIVE Σιτάρχης, Præfectus annonæ, sc. coëmendæ, asservandæ, et dispensandæ, cum opus est. Alii Commeatui vel Ciborum sumtibus præfectus. Harmod. ap. Athen. (148.) Ὁ κατασταθεὶς παρὰ Φιγαλεῦσι σίταρχος. Bud. σίταρχος exp. Convivii curator, ut cum civitates publice epulantur. Σιταρχέω, Sum σίταρχος, Annonæ præfectus sum. UNDE Σιτάρχημα, τὸ, i. q. σιταρχία. Apud Athen. (238.) Ἂν ᾖ τὸ σιτάρχημα, δεῖπνον εὐπρεπές. ["Ad Lucian. 1, 316." Schæf. Mss.] Σιταρχία, Munus præfecti annonæ, i. prope q. σιτωνία, [Polyb. 1, 66, 6.]

Σιτηγὸς, i. q. σιταγωγὸς, Frumentum vehens, Frumento aut Annonæ vehendæ aptus: ὁλκὰς, Lat. Frumentaria navis. Thuc. σιταγωγὸς ναῦς, 8, (4.) p. 265. [Σιτηγὰ, τὰ, sub. πλοῖα, Plut. Galba 13. Dem. C 1213. "Πλοῖα σιτηγὰ, Athen. 206." Schw. Mss.] Σιτηγέω, Frumenta veho, s. Annonam veho, Dem. Σεσιτηγηκότες πρὸς τοὺς Ῥοδίους, Qui frumenta Rhodum vexerunt, Rhodiis importarunt: (cf. 467. 917.) Itidem Antiph. Ἐκ τῆς ἠπείρου εἰς Ἑλλάδα ἐσιτήγει. [Memnon 24. τοῖς πολιορκουμένοις, J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. * Σιτηγία, Dem. 1286.]

[* Σιτηρέσιος, Gl. Annonarius, "Toup. Opusc. 1, 42." Schæf. Mss. Σιτηρέσιον, τὸ, Demensum, i. e. Frumentum quod quis singulis mensibus a σιτοδότῃ s. σιτομέτρῃ aufert, i. q. σιταρκία. Harpocr. τὸ διδόμενόν τισιν εἰς τροφὴν, Quod alicui in cibum datur, ut est vel ipsa annona, vel stipendium aut certa pecuniæ summa ad victum inde parandum. Dem. (48.) Ἵνα δέκα ἕκαστος τοῦ μηνὸς ὁ στρατιώτης δραχμὰς σιτηρέσιον λαμβάνῃ, Herodian. (2, 11, 9.) Μισθοφόρους ἐπὶ ῥητοῖς σιτηρεσίοις στρατιώτας καταστησάμενος, Certis stipendiorum auctoramentis; accipiunt enim hic σιτηρέσιον pro Stipendio militari. Apud Plut. autem in Crasso (2.) pro Tessera frumentaria s. Annona D civili: Τρεῖς δὲ μῆνας ἑκάστῳ Ῥωμαίων σιτηρέσιον ἐκ τοῦ αὐτοῦ παρασχών. Hes. σιτηρέσιον est ἐφόδιον. [Xen. K. Ἀ. 6, 2, 3. Plut. Cat. Min. 26. "Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 27. 35. Scriptt. post Theophanem p. 219." Elberling. Mss. "Ad Diod. S. 1, 266." Schæf. Mss. "Suid. 2, 489." Wakef. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος.] Σιτηρεσιάζω, Frumentum et stipendium præbeo, Aristot. Œcon. 2, (37.) Τοὺς πλέοντας εἰς δίμηνον σιτηρεσιάσαι, ἢ αὐτοὺς πλέειν, Iis, qui navigarent, frumentum in duos menses suppeditare.

[* Σιτουργὸς, Polyæn. 3, 10, 10. μύλη, Plato Polit. 267. "J. Poll. 1, 200." Wakef. Mss. * "Σιτουργία, ad Callim. 1. p. 269. Ruhnk. Ep. ad Ernest. p. 95." Schæf. Mss.]

Σιτώνης, Frumenti emtor, Annonæ coëmendæ præfectus: ut σιτομέτρης et σιτοδότης, Annonæ demetiendæ et dispensandæ præfectum significant. Generaliter Greg. Naz. Οἱ σιτῶναι καὶ σιτοκάπηλοι, Frumenti emtores et revenditores. Latini Frumentarios

et Frumentarios negotiatores appellant. [" Thom. M. 654." Schæf. Mss. " Etym. M., Suid. 2, 489. Philo J. 2, 64." Wakef. Mss.] Apud JCtos autem de Publicæ annonæ emtore s. curatore: cujus munus VOCATUR Σιτωνία, ἡ, Emtio frumenti, s. Munus publicæ annonæ coëmendæ, Rei frumentariæ cura, Curatio commeatus atque annonæ. Meminit Dionys. H. 7. Et Ulp. l. 2. D. de Vacat: et Immunit. Sextumdecimum ætatis annum agentem ad munus sitoniæ vocari non oportet. [Dem. 918. Inscr. Chandleri 20. Ἀναδεξάμενον σιτωνίας πλεονάκις.] Et cui tale munus injunctum, σιτώνης vocatur. Arcad. l. ult. de Mun. et Hon. Cura quoque emendi frumenti, olei; nam harum specierum curatores, quos σιτώνας et ἐλαιώνας appellant, creari moris est. Apud eosd. JCtos Sitonici muneris mentio fit. Item cura σιτωνικῶν ap. Eosd. DICITUR AUTEM Σιτωνικὸς, Pertinens ad annonæ publicæ curatorem. [" Jo. Malal. 1, 388." Elberling. Mss.] Σιτωνέω, Frumentum coëmo, Rei frumentariæ curandæ præfectus sum. AFFERTUR ET Σιτώνη pro Res frumentaria. Significat tamen potius Frumenti s. Annonæ coëmtionem, ut sit pro σιτώνησις, sicut ὤνη pro ὤνησις.

" Ἀείσιτος, Hesychio ὁ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ἐν τῷ " πρυτανείῳ δειπνῶν, Qui quotidie in Prytaneo ci" bum capit; quibusdam enim ibi victus præbeba" tur quoad vivebant, bene meritis præcipue." [J. Poll. 6, 34. 9, 40. * " Ἀίσιτοι, Inscr. Chandleri P. 2. no. 55. 1. 2. 3. 4. φυλαί." Schn. Lex. " Spon. Inscr. Athen. 2, 332. Καὶ τοὺς ἀεισίτους (ἀσίτους in Inscr.) ἀνέγραψαν." Schn. Lex. Suppl.]

Ἀπόσιτος, ὁ, ἡ, A cibo abstinens, Synes. Δεῖ πέμπτην αὐτὸν ἡμέραν ἀπόσιτον εἶναι, Lucian. (2, 30.) Ἀπόσιτοι δὲ καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί: (934.) Χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος, A cibo non abstinere, Inediam non pati. || Abhorrens a cibis, J. Poll. Καὶ κακόσιτος δὲ, καὶ ἀπόσιτος, ὁ ἀπεστραμμένος ἀπὸ σιτίων: ut ἄπιχθυς ap. Aristoph. ὁ ἰχθύων ἄγευστος. Notandum est autem Gal. quoque (355, 40.) hanc signif. dare nomini ἀπόσιτος, sed ita ut dicat illud differre ab ἄσιτος. Nam in Comm. in Ἐπιδημ. 1. scribit ἀποσίτους vocari τοὺς ἀπεστραμμένους προσενέγκασθαι σιτία, i. e. qui aversantur usum ciborum; vel, qui abhorrent a sumendo cibo: ἀσίτους autem, τοὺς μὴ προσενεγκαμένους, qui eum non sumserunt. Hæc Gal. Suid. tamen et alii ἀπόσιτος exp. ἄσιτος, et illis tacentibus videmus aperte in ll. paulo ante cc. ἀπόσιτος accipi pro ἄσιτος: adeo ut hæc differentia non sit perpetua. Ac revera in aliis multis nominibus ἀπὸ pro α privativo sumi animadvertimus. [Athen. 47. 247. ad Greg. Cor. 529. " Koen. 251. Wakef. S. Cr. 4, 125. Thom. M. 367. Cattier. Gazoph. 69. Casaub. ad Athen. 97. Toup. ad Longin. 367. Valck. Callim. p. 7." Schæf. Mss.] Ἀποσιτέω, A cibo abstineo, Inediam tolero. Bud. ait ἀποσιτῆσαι posse exp. Inedia perire, ap. Lucian. (2, 602.) Καὶ ζῆν οὐκέτι ἐθέλειν ἔφην εἰ γενοίμην εὐνοῦχος· ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν. [* " Ἀποσιτίζω, Abresch. Lectt. Aristæn. 12. 328. (Epist. 1, 3.)" Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ἀποσιτία, ἡ, Abstinentia a cibo. Potest etiam exponi Inedia, ut ἀσιτία. Gal. vult ἀποσιτίαν Hippocrati (1089.) i. valere q. ἀσιτίαν, et significare ἀνορεξίαν, Abhorrentiam a cibo. [Vide Σῖτος.] Ἀποσιτικὸς, Abstinentiam a cibo inducens. In VV. LL. adnotatur ἀποσιτικὸν esse Quod nauseam et fastidium inducit. [Hippocr. 75.]

Ἄσιτος, ὁ, ἡ, Jejunus, Qui cibum non sumsit, Impastus: pro quo Hom. dicit σίτου ἄκμηνος, alii ἄγευστος. Od. Δ. (788.) Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Soph. (Aj. 324.) Ἄσιτος ὠνήρ, ἄποτος. Sic Xen. K. Π. 8, (1, 15.) Ἐπεμελεῖτο δὲ ὅπως μήτε ἄσιτοι μήτε ἄποτοί ποτε ἔσοιντο, Ut ne unquam cibis potuve destituerentur: 4, (2, 19.) Ἐν θήρᾳ ἄσιτοι καρτεροῦμεν: 7, (5, 18.) Μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον. Sic etiam ἄσιτος γράφει, Cibo nondum gustato scribit. A Plut. (6, 710.) ἄσιτος καὶ αὐχμῶν opp. τῷ ἠριστηκότι καὶ ἀληλιμμένῳ. Vide et Ἀπόσιτος. [" Ad Charit. 538. Musgr. Herc. F. 384. Jacobs. Anth. 9, 136. Wakef. S. Cr. 4, 125. Ruhnk. Ep. Cr. 16?. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. * " Ἀσίτως, Jejune, Misere, Inepte, Tzetz. ad Lycophr. 139." Kall. Mss. * Ἀσιτί, Schleusn. Lex. V. T.] Ἀσιτία, ἡ, Inedia, Esuries; alii etiam Jejunium, Abstinentia a cibo. Apud Athen. (161.) Ἔδει θ' ὑπομεῖναι μικρὸν ἀσιτίαν, ῥύπον. Aristot. Ethic. 10, 9. Τῷ πυρέττοντι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία. [Plut. 6, 502. 510. " Ad Diod. S. 2, 342." Schæf. Mss. * Πανασιτία, J. Poll. 1, 52.] Ἀσιτέω, Cibum non capio, A cibo abstineo et inedia utor, Gal. ad Gl. [Plut. 6, 883. * Ἀσιτίζω, Schleusn. Lex. V. T.]

Αὐτόσιτος, Qui ipse sibi cibum parat, domi suæ cibum capit, non alienæ: quamobrem a Suida exp. οἰκόσιτος, ab Hes. ὁ ἑαυτὸν τρέφων, Qui ipse se alit. In VV. LL. dicitur significare et Eum qui suo cibo servit, comitatur: Plaut. Nostro sibi servire nos censet cibo. Αὐτόσιτος dicitur etiam Is qui cum altero cœnaturus, ipse suas secum dapes affert: quomodo Hes. αὐτόσιτον exp. τὸν σὺν ἑτέρῳ δειπνοῦντα καὶ ἑαυτῷ φέροντα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ δεῖπνον. [Athen. 47. 248. " Casaub. ad p. 97." Schæf. Mss.]

[* Βραδύσιτος, unde * Βραδυσιτέω, Tarde cibum sumo, Nonnus 1, 154. Alex. Trall. 1. p. 22. * Βραδυσιτία, Tarda cibi sumtio, 31., 9. p. 537.]

[* Διάσιτος, unde * Διασιτία, pro ἀεισιτία, Hippocr. Epist. p. 1293.]

[* Ἔνσιτος, Anonym. de S. Theod. v. 18. p. 16. Wernsd. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Ἐπίσιτος, Qui victus causa alicui operam suam locavit, ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος, Suid. quo modo Ἐπισίτιος ab Hesych. exp., de quo infra post Σιτία. [Vide Σῖτος.]

" Εὔσιτος, Qui est bono stomacho, VV. LL." [" Boiss. Philostr. 284. Casaub. ad Athen. 97." Schæf. Mss. Vide Σῖτος. " Schol. Theocr. 7, 34." Wakef. Mss.] " AT Εὐσιτεῖν videtur significare Bene " habitum esse e cibo, ap. Theophr. H. Pl. 4, (8, " 13.) ubi de bobus loquens ait, Καὶ ξηραίνοντες " παρέχουσι κατὰ χειμῶνα τοῖς βουσὶν ὅταν ἐργάζων" ται· καὶ τὰ σώματα ἔχουσιν εὐσιτοῦντα, λαμβάνοντες " οὐδέν." [* Εὐσιτία, Aret. 74.]

Κακόσιτος, Qui stomachi vitio cibum fastidit, Greg. Naz. et Eubulus ap. Athen. (248.) ὕπνος αὐτὸν ὄντα κακόσιτον τρέφει. [Fastidiosus, Ælian. H. A. 3, 45. Arrian. Ven. 8, 2. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος.] Κακοσιτία, ἡ, Cibi fastidium, J. Poll. 6, (34.) c. 7. [Vide Σῖτος.]

[* Λειπόσιτος, unde * Λειποσιτέω, Suid.]

Μονόσιτος, Qui semel tantum cibum capit quotidie, [" Casaub. ad Athen. 95. 97." Schæf. Mss.] Μονοσιτέω, Semel tantum in die cibum sumo, in die cibo utor, qua signif. Hipp. usurpat. Notandum vero μονόσιτον dici posse Eum etiam, qui solus et sine conviva cibum capit: et μονοσιτίαν, Morem illum capiendi cibum sine conviva et μονοσιτεῖν, itidem Solum et sine conviva cibum sumere: ut μονοφαγία et μονοφαγεῖν. Alex. ap. Athen. (47.) Ἐὰν ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτοῦντ' ἴδῃς, Ἢ μὴ ποθοῦντ' ᾠδὰς ποιητικὰς [ποιητὴν, Schw.] καὶ μέλη: solent enim idiotæ raro agitare convivia, ipsorumque ædes raro musicis personant modulis. In priore autem signif., sc. pro Semel tantum in die cibum capere, usus est verbo μονοσιτεῖν et Xen. K. Π. 8, (8, 5.) p. 141. Ἦν αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον, ὅπως ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ χρῷντο καὶ εἰς τὰς πράξεις καὶ εἰς τὸ διαπονεῖσθαι. [" Casaub. ll. cc. Apoll. Dysc. 51. et n." Schæf. Mss. " Athen. 44. Steph. Byz. 320." Wakef. Mss.] Μονοσιτία, Semel tantum cibum capere quotidie, Gal. Πικροχόλοις χαλεπώτερον ἀσιτίαν φέρειν καὶ μονοσιτίαν τῶν ἄλλων. [" Casaub. ll. cc." Schæf. Mss. Hippocr. 1010.]

Ὀλιγόσιτος, Qui parum cibi sumit, modico cibo utitur, Pherecr. ap. Athen. (248.) Ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὃς τῆς ἡμέρας Κατεσθίεις μακρᾶς τριήρους σιτία, [" Toup. Opusc. 2, 52." Schæf. Mss.] Ὀλιγοσιτέω, Pauco cibo utor, Exiguo pastu contentus sum, [Nonnus 1, 154.] Ὀλιγοσιτία, ἡ, Modicus cibus, i. e. Cibi parsimonia, Frugalitas, Aristot. Polit. 2. et Synes. Ep. 114. Ἀγαθὸν ἀναγκαῖον ἡ ὀλιγοσιτία. [Jambl. Protr. 16.]

Ὁμόσιτος, Qui cibum cum aliquo capit, Convictor;

Hes. ὁμόσιτοι, ὁμοτράπεζοι: Suid. autem Ὁμόσιτον, ὁμοῦ τρεφόμενον, Qui una cum aliquo alitur. Pro ὁμοτράπεζος utitur Herod. (7, 119.) p. 266. meæ Edit. Ταῦτα μὲν δὴ αὐτῷ τε βασιλέϊ καὶ τοῖσι ὁμοσίτοισι μετ' ἐκείνου. ἐπεποίητο. Ὁμοσιτέω, Una cibum capio, Simul vescor, Herod. [1, 146.]

* Παράσιτος, Qui cibum ap. aliquem sumit: idem prope cum ὁμόσιτος, s. σύνθοινος. Olim παράσιτοι dicebantur οἱ ἐπὶ τὴν ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενοι, ut J. Poll. et Crates ap. Athen. (235.) docent, ubi e psephismate quodam hæc afferuntur, Τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. Item, Θύειν τῷ Ἀπόλλωνι τοὺς Ἀχαρνέων παρασίτους. Et e Clidemo, Παράσιτοι ᾑρέθησαν τῷ Ἡρακλεῖ. Fuerunt igitur παράσιτοι Qui una cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant: ut patet et e quodam loco ibid. citato, Τοῖν δὲ βοοῖν τὸ μὲν τρίτον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, τὰ δὲ δύο μέρη, τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις. Sed et ταῖς ἐντιμοτάταις ἀρχαῖς solebant συγκαταλέγεσθαι παράσιτοι, ut ibid. Athen. testatur, et confirmat locus Aristot. de Methonæorum Rep., qui ibi citatur, Παράσιτοι τοῖς μὲν ἄρχουσι δύο καθ' ἕκαστον ἦσαν, τοῖς δὲ πολεμάρχοις εἷς. Qualis propemodum Il. P. (577.) qui Hectori ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής, ut qui familiari quadam consuetudine ei conjunctus, ap. ipsum solebat capere cibum. Postea autem παράσιτοι dici cœperunt οἱ κόλακες, Assentatores s. Adulatores, Qui ut ap. ditiores cœnarent, eis assentabantur: a Latinis quoque Parasiti dicti: e quibus, Cic. Parasitorum assentatio. Horat. Edaces parasiti. Idem etiam fem. gen. dicit Parasitæ. De quo hominum genere eleganter Eupolis ap. Athen. (236.) ἐκεῖ δ' (in foro sc.) ἐπει-ΔΑν κατίδω τιν' ἄνδρα Ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐ-Θὺς περὶ τοῦτον εἰμι. Κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλοῦ-Ταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ, Καὶ καταπλήττομαι, δοκῶν Τοῖσι λόγοισι χαίρειν. Εἶτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' Ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν, Μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον· οὗ Δεῖ χαρίεντα πολλὰ Τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, Ἢ φέρεται θύραζε. Itidem ap. Terent. quidam alieni cibi causa dicit se consectari hominum genus, qui esse primos se omnium rerum volunt, se illis arridere, eos admirari: addens, Quicquid dicunt, laudo: id rursum si negant, laudo id quoque. Negat quis? nego: ait? aio: postremo imperavi egomet mihi Omnia assentari. Et rursum ap. Athen. (239.) Τῶν εὐπόρων παρασίτους, τοὺς κολακεύειν δυναμένους Καὶ πάντ' ἐπαινεῖν. Ibid. (237.) Alexis duo genera parasitorum facit: unum, τὸ κοινὸν καὶ κεκωμῳδημένον, alterum Σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγοὺς ἐπιφανεῖς: ii autem regum præpotentum parasiti sunt, et a Comico isto VOCANTUR Σεμνοπαράσιτοι, Graves parasiti, Adulatores qui superciliosa quadam gravitate parasiticam assentationem tegunt. || Παράσιτος, adject. Qui præter panem comeditur, ad panem obsonii loco adhibetur, Lucian. (2, 331.) Καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος, ubi ἰχθὺς παράσιτος significat ὄψον s. παρόψημα aut παροψίδα. [" Mœr. 322. et n., Toup. Ind. ad Longin. v. Chrysippus, Opusc. 1, 322. Phryn. Ecl. 56. 206. Thom. M. 689. Brunck. Aristoph. 2, 115. Jacobs. Anth. 9, 131. Heyn. Hom. 7, 375. 796." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος.] Παρασιτικὸς, Ad parasitum pertinens, Athen. (246.) Περὶ παρασιτικῆς τέχνης. Παρασίτιον dicitur τὸ ἀρχεῖον, ἐν ᾧ τὰς ἀπαρχὰς ἐτίθεσαν τοῦ ἱεροῦ σίτου οἱ παράσιτοι, ut ap. Athen. (235.) exp., ubi inter alia e Lege quadam, Εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ παρασιτίου καὶ τῆς οἰκίας τῆς ἱερᾶς. Intellige autem de iis, qui ἱερέων et θυτῶν παράσιτοι nominabantur. [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss.] Παρασιτέω, Cibum ap. aliquem sumo, Sum παράσιτος. Athen. l. c. Τούτους δὲ παρασιτεῖν ἐν τῷ Δηλίῳ ἐνιαυτόν. Solon autem παρασιτεῖν vocabat τὸ ἐν δημοσίῳ σιτεῖσθαι, teste Plut. Solone (24.) || Sum parasitus et assentator, Sector et adulor ventris causa, ut faciunt οἱ τραπεζολοιχοὶ, s. κοσσοτράπεζοι: sic enim vocari etiam solent οἱ παράσιτοι κόλακες. Diphilus ap. Athen. (247.) Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα. Et paulo ante e Plat. Lachete, Καὶ ἡμῖν τὰ μειράκια παρασιτεῖ. Simili constr. ap. Athen. (591.) Παρεσίτει δὲ τῇ Φρύνῃ Γρυλλίων. Latini quoque Parasitari dicunt. Plaut.

A Quin parasitando paverint ventres suos. [" Plut. Mor. 1, 878. ad Phalar. 268." Schæf. Mss. * Παρασιτία, Lucian. 2, 862.]

" Πολύσιτος, Frumento abundans," [J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. " Ad Diod. S. 2, 327." Schæf. Mss. Xen. Πόρ. 5, 3. " Etym. M. v. Βαθυλήϊος." Boiss. Mss.] " Πολυσιτία, Frumenti abundantia s. copia, Xen. " Ἑλλ. 5, (2, 12.) Πολυανθρωπία γεμὴν διὰ τὴν πολυσιτίαν ὑπάρχει." ;

Σπανόσιτος, pro Penuria annonæ laborans, non reperi: potest tamen dici perinde ut σπάνυδρος ap. Athen. AT Σπανοσιτία, ἡ, pro Annonæ penuria, ap. Xen. legitur Ἑλλ. 4, (8, 7.) qui etiam citra compositionem dicit σπάνις σίτου: 5, (4, 56.) Πιεζόμενοι σπάνει σίτου. Isocr. dicit σιτοδεία. [" Ad Diod. S. 1, 361." Schæf. Mss.]

Σύσσιτος, ὁ, ἡ, idem cum ὁμόσιτος, Simul cibum capiens, Convictor, Qui eadem mensa utitur cum aliquo: ATTICE Ξύσσιτος, Aristoph. Σφ. (557.) τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζων, Emens cibaria convictoribus s.

B contubernalibus. Synonymum huic σύσσιτος est σύντροφος, συνδιαιτητής: quibus utitur Suid. in illo exponendo. [Æschin. 31. 35. 45. Athen. 270.] Συσσιτία, Convictus, Sodalitas, Cum nimirum aliqui simul cibum capiunt, J. Poll. 6, (34.) c. 7. [Aristoph. Ἐκκλ. 715. Jambl. V. P. 212.] Συσσίτιον, τὸ, Contubernium, Sodalitium, Bud. ap. Aristot. Polit. 7, 12. Ἐπεὶ δὲ δεῖ τὸ μὲν πλῆθος τῶν πολιτῶν ἐν συσσιτίοις καταvενεμῆσθαι. Paulo post, Πρέπει καὶ τῶν ἱερέων συσσίτια περὶ τὴν τῶν ἱερῶν οἰκοδομημάτων ἔχειν τὴν τάξιν. Erant autem ejusmodi συσσιτίαι in prytaneo. Erant et Laced. institutæ a Lycurgo. Plut. Instit. Lacon. Παρεφύλαξε δὲ ὥστε μηδὲ οἴκοι προδειπνήσαντας ἐξεῖναι βαδίζειν ἐπὶ τὰ συσσίτια, πεπληρωμένους ἑτέρων ἐδεσμάτων ἢ πομάτων. Spartæ hæc συσσίτια appellabantur φιδίτια, a parco et frugali cibo, ut existimatur: ut sc. ad unas easdemque epulas convenientes cives, frugalitatem addiscerent, quæ in conviviis istis spectabatur. [" Athen. 1. p. 9. Casaub. p. 17. Toup. Opusc. 1, 360. ad Herod. 31. Koen. ad Greg. Cor. 239. Diod.

C S. 1, 338. Ξυσσίτιον, Eur. Ion. 1184." Schæf. Mss. " Metonymice Συσσίτιον dicitur pro οἱ σύσσιτοι, Convivæ. Inde ADJ. * Συσσιτικὸς, ut οἶκος, Domus publico convivio destinata, Athen. 143." Schw. Mss. " Callim. 1. p. 472. Boeckh. in Plat. Min. 79." Schæf. Mss.] Συσσιτέω, Una cibum capio, Convivo, Convictor sum, Dem. 167 (=401.) Εὔβουλος Θάρρηκος κατηγορεῖ, συσσεσιτηκὼς, Qui sodalis ejus fuit, Bud. addens, Plat. posuisse pro Contubernalem esse, in Symp. Καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο, καὶ συνεσιτοῦμεν ἀεί. Æsch. pro In contubernio esse, Or. περὶ Παραπρ. p. 45. Idem Bud. hæc Lysiæ (498.) Οὔτε γὰρ συσσιτήσας τούτῳ οὐδεὶς φανήσεται οὐδὲ σύσκηνος γενόμενος, sic vertit, Neque enim invenietur quispiam qui eum sodalitate, qui contubernio dignatus sit. Aristot. Polit. 6. dicit συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλων. Affertur et pass. voce, Συσσιτοῦνται ἀλλήλοις, pro Invicem convivantur, non nominato Auctore. [" Coray Theophr. 167. 215. 321. Philostr. 46. Boiss." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος.

D * Συσσίτησις, Plut. Lyc. 12.] Ἀποσυσσιτέω, Absum a sodalitio, Bud. e Plat. de LL. 261. Καθ' ἑκάστους τοὺς τόπους εἶναι συσσίτια, ἐν οἷς κοινῇ τὴν δίαιταν ποιητέον ἅπασιν· ὁ δὲ ἀποσυσσιτήσας, κἂν ἡντιναοῦν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθεὶς, ὀνείδη ἐχέτω. [J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος.]

[* Φιλόσιτος, Frumentario negotio quæstum faciens, Xen. Œc. 20, 27. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. Plato de Rep. 2. p. 475.]

[* " Χιλιόσιτος, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss.

Σιτικὸς, Frumentarius, ut νόμος, Frumentaria lex, Cic.: Plut. (C.) Graccho (5.) de legibus quæ a Caio ferebantur, Ὁ δὲ, σιτικὸς, ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγοράν. Item ap. Suid. Σῖτος, πᾶς ὁ σιτικὸς καρπὸς, οὐχ ὁ πυρὸς μόνον, ubi σιτικὸν καρπὸν vocat τὰ σιτηρὰ, Frumentacea, Quæ frumenti nomine censentur. [" Dionys. H. 3, 1374. 1678." Schæf. Mss.]

Σιτηρὸς, Frumentaceus. A Theophr. σιτηρὰ et σιτώδη dicuntur Quæ frumenti nomine censentur, ut

...ικηρά, Quæ oleum. Et Plut. Galba, Τὰ σιτηρὰ ἐπέχειν, pro Rem frumentariam detinere, et annonam remorari. Item τὰ σιτηρὰ μέτρα, Mensuræ frumenti, frumentariæ. Aristot. Eth. 5, 7. Οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ καὶ σιτηρὰ μέτρα. Et σιτηρὸν ἀγγεῖον, Vas frumentarium, ut est cumera Horatiana; vel etiam, Vas in quo panis aliive cibi reponuntur. [" Casaub. ad Athen. 113. Aristoph. Fr. 271. ad Lucian. 2, 322." Schæf. Mss. Xenocr. Aquat. §. 41. Κνίδαι εἰσὶ σιτηραὶ, Edibiles, si lectio vera.]

Σιτώδης, i. q. præced. σιτηρὸς, Athen. (p. 10.) Σιτῶδές τι, Aliquid frumentacei, Theophr. de frugum generibus, Τὰ μὲν γὰρ, σιτώδη, οἷον πυροὶ, κριθαί· τὰ δὲ, χεδροπὰ, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος. Unde Plin. Frugum duo prima genera; frumenta, ut triticum, hordeum; et legumina, ut faba, cicer. Ubi nota τὰ σιτώδη contineri sub frugibus: continere autem sub se triticum et hordeum. Nota etiam, Plin. τὰ σιτώδη contineri sub frugibus: continere autem sub se triticum et hordeum. Nota etiam, Plin. τὰ σιτώδη interpr. Frumenta, quemadmodum Suid. σιτηρὸν, B idem cum σιτῶδες significans, exp. ὁ σῖτος. [" Casaub. ad Athen. 28. 113." Schæf. Mss.]

[* " Σίτινος, Schol. Hermog. de Form. 2, 495. Rhet. Ald. T. 2. p. 415." Boiss. Mss. " Geop. 2, 23, 39. 3, 1. 4, 15. 19, 1." Kall. Mss.]

Σιτὼν, ῶνος, ὁ, exp. Ager frumentarius. Signif. tamen fortassis etiam Locum ubi frumentum reconditur, ut sunt granaria, horrea: αἱ σιτοδόκαι. [Anna C. 2, 54. Lobeck. Phryn. 166. ad Plut. 8, 78.] At Σιτὼ, οῦς, ἡ, ap. Syracusios dicebatur Ceres, quasi Frumenti præses: unde et a Statio vocatur Frugifera Ceres; a Virg. Alma Ceres. Athen. (109.) Ὑπὸ τῆς Σιτοῦς καλουμένης Δήμητρος: (416.) Eur. quoque σιτοφόρους θεὰς vocat Cererem et Proserpinam.

Σιτάριον, Granum, ut quidam ap. Nic. Myrepsum interpr.: intellige autem de Pondere quod tritici granum æquet. Nicandri vero Schol. scribit, quatuor σιτάρια facere κεράτιον, h. e. Siliquam. Ideo nonnulli Græcum vocab. retinere malunt. Sed nota, Ms. etiam Nicolai Myrepsi exemplar pro σιτάρια passim HABERE Τάρια, omissa prima syllaba σι. In Epigr. [Lucillii 81.] titulo in Citharœd. Εἰς βραχὺ σιταρίον κέρμα καὶ οἰνάριον, Ob exiguam tritici, s. panis, et vini pecuniam. [" Herodian. Epimer. 124." Boiss. Mss.]

Σιτανίας, ὁ, SIVE Σιτάνιος, vocatur πυρὸς quidam, itidem a σῖτος, ut colligimus e Theophr. H. Pl. 8, 2. Τὰ δὲ σιτηρὰ, πολύῤῥιζα· πολλοὺς γὰρ ἀνίησι βλαστούς· ἀπαράβλαστοι δὲ οὗτοι, πλὴν εἴ τι γένος πυρῶν τοιοῦτο οὓς καλοῦσι σιτανίας καὶ κριθανίας: sicut enim κριθανίαι πυροὶ dicuntur a κριθὴ, forsan quoniam ad hordeaceum genus vergunt, ita et σιτανίαι a σῖτος, quod similiores sint τοῖς σιτηροῖς s. σιτώδεσι. Gal. Comm. 2 in Hippocr. περὶ Ἄρθρων, sect. 41. scribit, optimos Hippocratis Enarratores σητανίους πυροὺς existimare ab eo dictos τοὺς σῆτες ἐσπαρμένους, pro quo σῆτες Attici τῆτες dicunt, σ in τ verso: ut significet τοὺς ἐν τῷ ἔτει τούτῳ, τουτέστι κατὰ τὸ ἔαρ, ἐσπαρμένους, et qui διμηνιαῖοι ac τεσσαρακονθήμεροι nominari solent. Ac suo tempore etiam in Co et Græcia Asiatica σιτάνιον πυρὸν dictum fuisse Certum quoddam tritici genus, quod vere ineunte sereretur, et paucis omnino furfuribus præditum esset, sed e quo pasta fieret valde lenta et glutinosa. Quibuscum cf. quæ Theophr. scribit 8, 4. ubi inter alia et ipse dicit τὸν τρίμηνον πυρὸν πίτυρον οὐκ ἔχειν πολύ. Idem tamen Gal. l. c., quasi parum certus quosnam Hippocr. vocet σιτανίους πυροὺς, Fortasse, inquit, sic Omne genus tritici vocat, quod densum est, quodque subactum, tenax lentumque evadit. Doctissimi viri censent sitanium triticum idem esse cum trimestri, quod nimirum vere seritur, et macrum ac triste, hordei similitudine, provenit, nullis aristis vallatum, et omnino ad sementem ineptum. Æstivum nonnullis in ll. vocatur, ad differentiam hyberni s. autumnalis. Solet enim verno tempore seri, cum autumnale inundationibus aliave injuria læsum annonæ caritatem minatur. Diosc. certe 2, 107. de tritici generibus, Μετὰ δὲ τούτους, inquit, οἱ τριμηνιαῖοι, λεA γόμενοι δὲ ὑπό τινων σιτάνιοι. Itidemque Plin. 22, 25. Sitanius panis, h. e. e trimestri tritico. Rursum ap. Diosc. l. c. legitur non solum τὸ τῶν σιτανίων πυρῶν ἄλευρον, sed etiam σιτάνιον ἄλευρον: ut cum ait, Ὁ ἐκ τῶν σιτανίων ἀλεύρων ἄρτος, quem Plin. Sitanium panem appellat. Itidemque 4, 69. Μιγεῖσα σιτανίῳ ἀλεύρῳ: quod σιτάνιον ἄλευρον Hippocr. de Artic. σιτάνιον ἄλητον vocat, Ἀρίστη μέντοι ἰητρείη, τῷ ἀλήτῳ τῷ σιτανίῳ, τῷ πλυτῷ, γλίσχρῳ, πεφυρημένῳ, ὀλίγῳ, καταπλάσσειν τὰ τοιαῦτα. Me- spili etiam genus quoddam σιτάνιον nominari, alio nomine ἐπιμηλὶς dictum, idem Diosc. testatur, 1, 171. et Gal. Lex. Hippocr. [" Σιτανίας, Σιτάνιος, Toup. Emendd. 2, 560." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 9, 21. Schneid. ad Theophr. p. 649.] Porro notandum est, sequendo etymum illud, quod σιτανίους πυροὺς a σῆτες derivat, esse SCR. Σητάνιος, quemadmodum et in Lex. meo vet. scribitur per η, necnon in penult. per ει. Ac dicuntur ibi σητάνειοι πυροὶ denominati ab ADV. Σῆτες, Ionicæ dialecto peculiari: pro quo DORICE Σᾶτες, [Hes. Τῆτες· ἐν τῷδε τῷ ἔτει· οἱ δὲ Δωριεῖς σᾶτές φασιν· ὅθεν σαταρίους πυροὺς τοὺς μὴ τελεσφοροῦντας, ἀλλὰ πρὸ ὥρας θεριζομένους,] ATTICE Τῆτες, ut τεῦτλον pro σεῦτλον. (E quo Σᾶτες, Hoc anno, DERIV. Σατινὸς, Hornus, Hornotinus, Qui hujus anni est: Horat. Fruge horna placare deos, Cic. Frumentum hornotinum. ATTICE Τητινὸς, pro eod.) Itaque σιτανείους πυροὺς dici τοὺς ἐπετείους. Sed additur ibid. alia exp.: sc. σιτάνειον exponens τὸν καθαρόν: quemadmodum Hes. quoque annotat, σητανίους πυροὺς vocari τοὺς καθαρούς. Quam exp. qui sequuntur, hoc σητάνιος, s. σητάνειος, a σήθω derivant: unde et ap. Suid. legitur, Σητάνειος ἄρτος, ἐκ τοῦ σήθω τὸ κοσκινίζω: [sic etiam Etym. M., Cyrillus, et Eust. ad Od. Π. p. 1792.] quod etymum minus consentaneum videtur: et probabilius illud, quod a σῆτες derivat, præsertim cum illud doctiores Hippocratis Enarratores sequantur, atque adeo ipse Gal. Lex. Hippocr., (558.) ubi σητανίῳ exp. τῷ ἐκ τοῦ ἐνεστηκότος ἔτους πυρῷ, i. e. τῷ κατὰ τὸ ἔαρ ἐσπαρμένῳ.

C Agnoscit tamen idem Gal. alteram quoque exp., cum σητανώδει exponendum judicat vel ἐκ σητανίων πυρῶν, vel διασεσησμένων καὶ λεπτῶν ἀλεύρων, i. e. καθαρῶν. Ubi etiam NOTA Σητανώδης, SIVE Σιτανώδης: utraque enim scriptura reperitur, sicut σητάνιος et σιτάνιος. Sunt et Σητάνια κρόμμυα ap. Theophr. H. Pl. 7, 4. quæ Plin. 19, 6. Setania appellat. [" Σᾶτες, Koen. ad Greg. Cor. 109(=236.) Σῆτες, ad Mœr. 362. Τῆτες, ibid. Alciphr. 340. Aristoph. Fr. 229. ad Lucian. 2, 318. Σάτινος, Purus, v. c. πυρὸς, Toup. in Schol. Theocr. 217. Τητινὸς, ad Lucian. l. c. Σητάνειος, Toup. l. c. Jacobs. Anim. 294." Schæf. Mss. Phot. J. Poll. 6, 73. Athen. 81. μῆλα. Τητινοὶ πυροὶ, οἱ τετράμηνοι, οὓς Ἴωνες σιτανείους καλοῦσι. * Σήτειος, Hesychio νέος, a Σῆτες, Dorice Σᾶτες. Vide omnino Schn. Lex. Suppl.]

Σιτίον, τὸ, sing. numero usurpatum non reperi; at PLUR. Σιτία usitatissimum est pro Cibi, quomodo et σῖτα. Aristot. Eth. 2, 2. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα φθείρει τὴν ὑγίειαν· D τὰ δὲ σύμμετρα, καὶ ποιεῖ καὶ αὔξει καὶ σώζει. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Et ap. Plut. σιτία προσάγεσθαι, pro eo quod Xen. σῖτα προσφέρεσθαι, Capere s. Sumere cibum. Et σιτία σιτεῖσθαι τὰ φαυλότατα, Cibis vesci vilissimis. Contra ap. Lucian. (3, 220.) Ἀποσχόμενος σιτίων, Abstinens a cibis. Et Xen. A. (5, 8.) Ἐλάττους τῶν σιτίων γίνεσθαι, Vinci a cibis, i. e. Nimio pastu impleri, Cic. Immoderato tumefacta pastu. Σιτία dicuntur etiam Quæ militibus in cibum dantur, Annona, Commeatus. Athen. 4. Ὥσπερ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσιν, οὗτοι τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον ὑπολαμβάνουσι, Sic isti a rege accipiunt victum, Bud.; vel etiam Cibaria. Sic Thuc. Λαβόντες τριῶν ἡμερῶν σιτία, Assumtis trium dierum cibariis. Hes. quoque exp. βρῶμα, σιτηρέσιον. [" Ad Xen. Mem. 2, 1, 24. 3, 8, 2. 4; 2, 17. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἄσιτος, Pierson. ad Mœr. p. 18. Kiessl. ad Jambl. Pr. 177. (V. P. 346.) Τὰ σ., ad Diod. S. 2, 346. Heyn. Hom.

7, 59." Schæf. Mss. Vide Σῖτος.]

Ἐπισίτια, τὰ, Cibaria, Commeatus; interdum Viatica. Suid. exp. τὰ εἰς τροφὴν καὶ τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα: eaque interdum σιτίον nominari. Unde Ἐπισιτιάζω, quod exp. Viaticum sumo, Viaticor, ut Plaut., quo sensu ἐφοδιάζομαι quoque dicitur et ἐπισιτίζομαι. [" Ad Charit. 272." Schæf. Mss.] At vero Ἐπισίτιος idem est cum ἐπίσιτος: sicut enim Suid. ἐπίσιτος exp. ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος, ita Hes. Ἐπισίτιος itidem, ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος. Athenæo (246.) ἐπισίτιοι sunt οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες, Qui victus parandi gratia alicui subserviunt: iidem propemodum qui παράσιτοι, ut Athen. l. c. accipi tradit a Timocle, τῶν ἐπισιτίων Τούτων τινὰς οἶδ εικνοῦσι—Τἀλλότρια. Ibid. e Plat. de Rep. 4, (1.) Καὶ ταῦτα ἐπισίτιοι, καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, λαβόντες. In hoc autem Eubuli loco, Ἐθέλει δ' ἄνευ μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν Ἐπισιτίοις, arbitror leg. esse aut Ἐπισίτιος, aut disjunctim Ἐπὶ σιτίοις. Ibid. e Pherecr. Σὺ δ' οὐδὲ θᾶσσον Σμικυθίων ἐπισιτιεῖ. Ubi Ἐπισιτίζεσθαι videtur accipi pro παρασιτεῖν. [" Ἐπισίτιος, Aristoph. Fr. 261. ad Timæi Lex. 212." Schæf. Mss.]

Σιτέω, Nutrio, Pasco: unde ap. Hes. Σιτήσας, θρέψας. Verum pass. Σιτέομαι, frequentior in usu est, significans Cibum capio, Comedo, Vescor: neutralem potius quam passivam signif. habens: licet Cic. passive accepisse videatur, quippe qui hæc Plat. (Apolog. 26.) Ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, sic verterit, Ut ei victus quotidianus in Prytaneo quotidie præberetur. Neutralem potius inquam signif. habens: unde et Hes. ac Suid. σιτούμενος exp. ἐσθίων: ut Aristot. de Mundo, Εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος, In Prytaneum it ut publico victu epuletur. Interdum accusativo jungitur, et tunc activam signif. habet. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 2.) Σιτία δὲ σιτῇ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα, Vilissimis vesceris cibis. Aristoph. Πλ. (543.) σιτεῖσθαι ἀντὶ ἄρτων Μαλάχης πτόρθους, Malvæ scapis loco panis vesci. Sic Theocr. Idyll. σιτοῦμαι ἄρτον. Improprie autem Aristoph. N. (491.) κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι, Doctrinam canino ritu vorabo. [" Ad Mœr. 360. Toup. Emendd. 1, 183. Thom. M. 795. 859. Brunck. Aristoph. 3, 19. Kuster. 108. De constr., Kiessl. ad Jambl. V. P. 125. Σιτέομαι ἐλπίδας, Valck. Phœn. p. 148.: τὰ δημόσια, ad Mœr. 322." Schæf. Mss.]

Frequentativ. Σιτέσκομαι, Cibum capio, Edo, Esito, Od. Ω. (208.) Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι.

Σίτησις, ἡ, Jus epulandi s. cibum capiendi, Victus, Timocl. ap. Athen. (237.) de parasitis, Γέρα γὰρ αὐτοῖς ταὐτὰ τοῖς Ὀλύμπια Νικῶσι δίδοται χρηστότητος εἵνεκα, Σίτησις, Lucian. (1, 188.) Ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτὸν, Dignum me ducerem qui in Prytaneo alerer, cibum caperem. Itidem Socrates ap. Plat. in sua Apol. (26.) se τιμᾶται τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, ait sese meruisse ut ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur, p. 118. mei Lex. Cic.: Aristoph. B. (764.) σίτησιν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν. Suid. σιτήσεων exp. τροφῶν, δαπανῶν. [" Toup. Opusc. 1, 93. Bergler. ad Alciphr. 127. Thom. M. 762." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. * Σιτητὸς, i. q. σιτικὸς, Schneidero susp.]

[* Ἐνσιτέω, Pasco, LXX. Job. 40, 25. * Ἐπισιτέω, ibid. sec. Compl.: J. Poll. 6, 34. Vide Σῖτος. " Synes. de Regno p. 17." Kall. Mss. " Ἐπισιτοῦμαι, Thom. M. 795. * Ἐπισίτησις, Diod. S. 2, 459." Schæf. Mss.] Κατασιτέομαι, Comedo, Vescor, [Herod. 1, 215. 3, 38. Diod. S. 3. p. 119. * " Μετασιτέομαι, Thom. M. 795." Schæf. Mss.

Σιτεύω, Alo, s. potius Pinguefacio frugibus, Sagino, Plut. Symp. 4. Ὅσα δὲ σιτεύουσι καθείρξαντες, Quæ includentes saginant et altilia reddunt, [" Mœr. 332. et n., Thom. M. 714. 794. Σιτεύομαι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 128. * Σιτευέσκω, " Herod. 7, 119." Elberling. Mss. * Σιτεία, ἡ * Σίτευσις, Gl. Sagina, Coctio. * " Σιτεύσιμον, Jacobs. Anth. 10, 209." Schæf. Mss. * Σιτευτὴς, Gl. Fartor: Σ. βοῶν Saginator. Plut. 9, 7. * Σιτεύταρις, Gl. Altor.] Σιτευτὸς,

A Frugibus pinguefactus, Saginatus, etiam Altilis. Apud Athen. 14. σιτευτὰς ὄρνιθας: 9. (p. 384.) Χῆνας καὶ μόσχους σιτευτούς. Xen. (K. Ἀ. 5, 4, 18.) dicit etiam παῖδας σιτευτούς. Idem signif. σιτιστός. [" Thom. M. 714. 794. Toup. ad Longin. 370. Herodian. Philet. 473. et n., ad Diod. S. 1, 82." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 229. * Προσιτεύομαι, Geop. 5, 3, 1.]

Σιτίζω, i. q. σιτέω, i. e. Cibum præbeo, Alo: unde ap. Hes. Σιτίζοντος, σῖτον παρέχοντος, qui σιτίζειν exp. etiam ψωμίζειν. Isocr. ad Dem. Τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσι, Xen. Σ. (4, 9.) Τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες. [" Mœr. 360. et n., ad Lucian. 1, 331. Valck. Diatr. 280. Thom. M. 714. 794. Wakef. S. Cr. 4, 106." Schæf. Mss. Theocr. 4, 16. " Dionys. H. in Isæo ap. Reisk. Oratt. Gr. 7, 307. (σεσίτισται.)" Seager. Mss.] Σιτισμὸς, et Σίτισις, Actio ipsa cibum præbendi, s. alendi. Notandum vero alicubi perperam scribi σιτησμὸς pro σιτισμὸς, [ut ap. Schol. Nicandri Ἀ. 423.] alicubi vicissim σίτισις pro σίτησις, ut ap. Xen. Λ. (5, 7.) ἡ ἔξω σίτισις pro ἡ

B ἔξω σίτησις, Extra domum in publico convivio cibum capere, ut Spartæ fiebat in συσσιτίοις s. φιδιτίοις. [" Σίτισις, Toup. Opusc. 1, 93. Sic leg. in Argum. Aristoph. Ἱππ." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 957. * " Σίτισμα, Poëtaster cum Wernsdorfii Phile p. 42. v. 227. Theod. Prodr. Not. Mss. T. 8. P. 2. p. 214. v. 12." Boiss. Mss. * Σιτιστὴς, Gl. Fartor, Phile Carm. 5, 96. p. 142. Wernsd. * Σιτιστὴρ, unde * Σιτιστήριος, e quo * Σιτιστήριον, τὸ, Gl. Saginarium.] Σιτιστὸς, i. q. σιτευτὸς, i. e. Altilis, Saginatus, Matth. 22, (4.) Οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα. Quo sensu, Luc. 15, (23.) Ἐξενέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. [Valck. Schol. in N. T. 1, 229. " Herodian. Philet. 473. et n., Thom. M. 794." Schæf. Mss.]

Ἐπισιτίζω, Cibaria præbeo. Pass. autem Ἐπισιτίζομαι, Cibaria sumo. Thuc. 6, (94.) p. 229. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπισιτισάμενοι πάσῃ στρατιᾷ, ubi Schol. ἐφόδια λαβόντες. Et 8, (95.) p. 293. cum accus. Ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἄριστον ἐπισιτιζόμενοι, ubi Schol. iterum λαμβάνοντες

C exp. [" Boiss. Philostr. 306. Thom. M. 795. ad Lucian. 2, 36. ad Xen. Eph. 169. ad Charit. 272. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 12." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 6, 15. Xen. K. Ἀ. 1, 5, 4. 3, 4, 10. 7, 1, 5. Strabo 3. p. 251. Herod. 7, 176. 9, 50. Plut. 6, 293. 485. 8, 831. * Ἐπισίτισμα, Polyæn. 3, 10, 11.] Ἐπισιτισμὸς, Commeatus, Cibaria, Dem. (280.) Ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν τετταράκοντα, Xen. Ἑλλ. 3, (2, 19.) Ἐγίνετο αὕτη ἡ στρατεία ὥσπερ ἐπισιτισμὸς τῇ Πελοποννήσῳ, Fuit illa expeditio pro commeatus copia Peloponnesiacis. Et Herodian. 6, (7, 3.) Τῶν ἐπισιτισμῶν αὐτοῖς τοσούτων ὄντων, Cum tantum haberent commeatum, vel etiam Viaticum, Viæ auxilium, ἐφόδιον. Hes. ἐπισιτισμὸν exp. * ἐφοδιασμόν. [" Ad Diod. S. 1, 652. ad Charit. 272." Schæf. Mss. " Viaticum, Athan. 1, 661." Kall. Mss. Plut. 7, 297.] Apud Suid. legitur etiam Ἐπισίτισις, quod eandem cum ἐπισιτισμὸς signif. habere videtur. " Προσεπισιτίσασθαι, Rem frumentariam adaugere, Polyb. " (1, 29, 1.) Οἱ Ῥωμαῖοι προσεπισιτισάμενοι, Re fru-

D " mentaria adaucta."

" ΣΙΤΤΗ, Avis quædam. Secundum quosdam Ea " est, quæ alio nomine δρυοκολάπτης, Hes.: Gaza ap. " Aristot. Sitta vertit, Græcum nomen servans." [" Callim. 1. p. 507." Schæf. Mss.] " Σίπτη, ap. " Aristot. H. A. 9, 16. corrupte legi existimatur pro " σίττη, s. potius σίττα." [Vide Schneid. p. 114. * " Σίτταρις, Avis quædam, Lex. Ms." Wakef. Mss.]

" ΣΙΦΩΝ, (ωνος, ὁ,) Tubus et canalis, ut in salien- " tibus. Latine etiam Siphon et Siphunculus. Item " Σίφων, Instrumentum e quo emittitur aqua in in- " cendiis, ex Hes." [Hero Spirit. 180.] " Ad hujus " autem similitudinem fiebat καθετὴρ, Medicorum " instrumentum: unde σίφων pro καθετὴρ ponitur a " Paulo, 6, 59. ubi corrupte scriptum συμφώνων. " Meminit et Gal. Meth. 5. Hæc e VV. LL. ubi et " ista adduntur, Σίφων, ὁ διαβήτης, de quo supra. " Item, Instrumentum quo utuntur in deplendis do-

"lis, cum vinum diffunditur: quod Latini Transvasare dicunt, i. e. *μεταγγίζειν*. Alex. Aphr. "Probl. 2. Τὸν *σίφωνα ἐκμυζοῦντες, ἕλκομεν τὸν οἶνον*, Vinum per fistulam exugendo attrahimus. "*Σίφων* est et Vas quo continetur triticum. Item, "Vermis similis formicæ: et Culex Meleagro, in "Epigr. Denique *Σίφων* dictus est et Homo impurus "ac libidinosus. Vide de *Σίφωνες* et T. 2, c. 928. "obiter." [" Toup. Opusc. 2, 176. Voss Myth. Br. 1. p. 238. Musgr. Cycl. 438. ad Lucian. 1. p. xxxv. Jacobs. Anth. 6, 106." Schæf. Mss. " Fistula clavis, Æneas Comm. Poliorc. c. 18." Seager. Mss. Schol. Arat. D. 785. Schn. Ind. Ecl. Phys. p. 353. " Ægilops, Diosc. N. 472." Boiss. Mss. *Σίφων*, Gl. *ἡ καλάμη τοῦ ἀγρίου καλάμου*, Avena, Cicuta.] " *Σιφώνιον*, Herba, quæ et *βρῶμος* dicitur, i. e. Avena, " VV. LL. e Diosc. 4, (140.) 230." [" Notha 472." Boiss. Mss. Hesychio eadem significat quæ *σίφων*.] " *Σιφωνίζειν* ap. J. Poll. (6, 19.) ex Aristoph. proprie " de liquidis pro Elicere, Extrahere. Aristoph. tamen " dixit *σιφωνίζομεν τὸν σῖτον*, VV. LL." [" Θ. 557. *στλεγγίδας λαβοῦσαι* Ἔπειτα *σιφωνίζομεν τὸν οἶνον*, (vulgo *σῖτον*,) Tanquam per siphonem attrahimus. Quomodo strigil hunc usum præbere posset, qui scire velint, adeant Brunckii notam." Seager. Mss.] " *Ἐκσιφωνίζω*, Siphone elicio s. extraho, evacuo, " Job. 5, (5.) *Ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχὺς*, quod " Suid. et Hes. exp. *ἐκκενωθείη, ἐκρυῇ, διασκορπισθείη*."

ΣΙΩΠΑΩ, Sileo, Taceo, i. q. *σιγάω*, Plut. Ὦ *παῖ, σιώπα· πολλ' ἔχ' ἡ σιγὴ καλά*. Idem, *ἔν τινι πότῳ σιωπῶν*: pro quo alibi, *παρὰ πότον σιωπῶν*, inter scyphos tacens. Idem de Exilio, Τὸ *ἀγεννὲς πανταχοῦ τὴν φωνὴν ἐμφράττει, τὴν γλῶσσαν ἀποστρέφει, ἄγχει, σιωπᾷν ποιεῖ*. Itidem Lucian. (1, 562.) Τῶν *λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω καὶ σιωπᾷν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς*, Facio ut conticescant s. obticescant et obmutescant. Interdum ei opp. *βοάω, λέγω, λαλῶ*, aut simile quid. Dem. (252.) *Σιωπῶ μὲν λαβὼν, βοῶ δ' ἀναλώσας*, Plut. de Aud. Poëm. Οἱ *θεώμενοι βοῶσιν, ὁ δὲ πληγεὶς σιωπᾷ*, Plut. de Loquac. Τοῦ *μὲν λέγειν, ἀνθρώπους, τοῦ δὲ σιωπᾷν, θεοὺς διδασκάλους ἔχομεν*. Apud eund. Simonides *τὴν μὲν ζωγραφίαν, ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύει, τὴν δὲ ποίησιν, ζωγραφίαν λαλοῦσαν*. Apud Athen. vero dicit, *Ζωγραφίαν μὲν εἶναι φθεγγομένην, τὴν ποίησιν· ποίησιν δὲ σιγῶσαν, τὴν ζωγραφίαν*. Unde in Rhet. ad Herenn. Si poëma, loquens pictura est, pictura tacitum poëma esse debet. Sicut vero Xen. dicit, (K. Π. 5, 5, 8.) Πρὸς *ταῦτα ἐσίγα*, ita Idem, *Σιωπῶ πρὸς τοῦτο*. Accusativo etiam jungitur, et tunc non solum Taceo reddi potest, sed etiam Reticeo, Silentio prætereo. Od. P. (513.) Εἰ *γάρ τοι βασίλεια σιωπήσειαν* Ἀχαιοί Οἵ' *ὅγε μυθεῖται*. Sic Dem. Olynth. 3. Τὰ *μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν*. Et pass. aliquid dicitur *σιωπᾶσθαι*. Item Rhetores et Gramm. dicunt aliquid *κατὰ τὸ σιωπώμενον τετάχθαι*, Schol. Thuc. p. 90. Media autem vox activam signif. habet, Lucian. (1, 196.) Κἀγὼ *σιωπήσομαι*, Et ego silebo: ut Aristoph. dicit *σιγήσομαι*. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 437. Markl. Suppl. 669. Cum dat., Dawes. M. Cr. 78. 80. Brunck. ad Œd. C. 865. Aristoph. 1, 39. 204. (B. 1134.) Ἐπ' *ἀργυρίῳ σιωπᾷν*, Toup. Opusc. 2, 63. Fut., Kuster. V. M. 143. Aristoph. Ὀρν. 225. Εἰρ. 309. Lucian. 1, 773. 3, 22. Demosth. 1126, 26. Æschin. 680. Ἐρῶ *καὶ οὐ σιωπήσομαι*, ad Herod. 206. Figura *κατὰ τὸ σιωπώμενον*, Wolf. Proll. 208. Heyn. Hom. 7, 787. bis, 8, 117." Schæf. Mss. De fut., Schæf. ad Longum 415. * *Σιώπησις*, Schleusn. Lex. V. T. " Athan. 1, 511. * *Σιωπητέος*, Andr. Cr. 157." Kall. Mss. Lucian. 2, 8. 35.]

[* Ἀντισιωπάω, Alternis sileo, ut et alius loqui possit, Aristoph. A. 527. " Kuster. p. 238. Cattier. Gazoph. 67." Schæf. Mss.]

Ἀποσιωπάω, Taceo, Isocr. Panath. Θρασέως *μὲν οὐδὲ πρὸς ἓν ἀντεῖπε τῶν εἰρημένων, οὐδ' αὖ παντάπασιν ἀπεσιώπησε*. Est etiam Reticesco, Conticesco, sc. in medio sermone. Plut. Alcib. (10.) Καὶ *μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν, ἀναλαμβάνων καὶ διασκοπούμενος*. Ponitur autem absolute in his ll. Interdum vero accus. habet: sicut Taceo et Reticeo ap. Latinos. Athen. 13. Ὅθεν *καὶ τοὺς τῆς κωμῳδίας ποιητὰς ἀποσιωπῆσαι τοῦτο, πολλάκις τοῦ Σωκράτους μνημονεύοντας*. Ἀποσιώπησις, Reticentia, Cum quis in medio sermone reticescit. Qua in signif. *ἀποσιωπᾷν* a Plut. Alcib. positum modo protuli: Alex. (52.) Ἐπεὶ *δὲ τήν τε νύκτα κακῶς κλαίων διήνεγκεν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, ἤδη τῷ βοᾷν καὶ θρηνεῖν ἀπειρηκὼς, ἄναυδος ἔκειτο, βαρεῖς ἀναφέρων στεναγμοὺς, δείσαντες οἱ φίλοι τὴν ἀποσιώπησιν, εἰσῆλθον βίᾳ*. || Ἀποσιώπησις, Figura est ap. Rhetores: qua non solum Oratores, sed et Poëtæ utuntur. A Cic. vocatur Reticentia, a Celso Obticentia, a nonnullis Interruptio, inquit Fabius. Quidam præterea Præcisionem interpretati sunt. Ex his autem interpretationibus duæ primæ, quæ sunt ad verbum, maxime placent. Macrobius ut usum hujus figuræ bene declarasse, ita eam male interpretatus esse mihi videtur; nam de exclamatione locutus, subjungit, Contraria huic figuræ *ἀποσιώπησις*, quod est Taciturnitas. Nam ut illic aliqua exclamando dicimus, ita sic aliqua tacendo subducimus, quæ tamen intelligere possit auditor. Hoc autem præcipue irascentibus convenit: ut Neptunus, Quos ego, sed motos præstat componere fluctus. Hactenus Macrobius. Fabius ait *ἀποσιώπησιν* ostendere affectus vel iræ, vel solicitudinis et quasi religionis. [" Demetr. Eloc. 264. Tiber. Rhet. 10. Alexander *περὶ Σχημ*. 579. ita definit: Λόγος *ἐπιτείνων τὸ παρασιωπώμενον, ἢ παραλείπων τὸ γινωσκόμενον, ἢ σιωπῶν τὸ αἰσχρόν*. Quomodo a *παραλείψει* differat, exp. Greg. ad Hermog. c. 7. in Reisk. Oratt. Gr. T. 8. Quintil. 9, 2, 54. Latini Reticentiam, Obticentiam, Interruptionem vocant. Macrobius Sat. 4, 6. Taciturnitatem. Quintilianus porro 9, 3, 60. subtiliter *ἀποσιώπησιν* distinguit ab aliis formis, quibus verba quædam decenter pudoris gratia subtrahuntur, ut in loco Virgilii Ecl. 3, 8. Novimus et qui te etc. 'Nam illa quid taceat, incertum est, aut certe longiore sermone explicandum: hic unum verbum, et manifestum quidem, desideratur: quæ si aposiopesis est, nihil, in quo deest aliquid, non idem appellabitur. Ne ego illud quidem aposiopesin semper voco, in quo res quæcunque relinquitur intelligenda.'" Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Clark. ad Il. A. 135. 340. Brunck. Antig. 567. Aristoph. 1, 256. T. H. ad Plutum p. 133." Schæf. Mss.]

Διασιωπάω, Silentium teneo, Conticesco, Obticesco, [" ad Charit. 381. Wakef. Ion. 1588." Schæf. Mss. Xen. Mem. 3, 16, 4. 4, 2, 10. Eur. Hel. 1567.]

[* Ἐκσιωπάομαι, Silentio tego, Polyb. 28, 4, 13. Arrian. 6, 4, 9.]

[* " Ἐπισιωπέω, (sic,) Sozom. Hist. Eccl. 2. p. 65." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Κατασιωπάω, Conticesco, Lucian. Ἐπικρατεῖ *γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἧττον*. Bud. transitivam quoque ei signif. tribuit, accipiens pro *Κατασιγάζω*, i. e. Silentium indico, impero, Ut faveatur linguis impero: quod officium erat sacrorum præconum, qui *ἱεροκήρυκες* dicebantur. Transitive, inquam, accipit in Xen. Ἑλλ. 2, (4, 13.) Κλεόκριτος *δὲ ὁ τῶν μυστῶν κήρυξ, μάλα ἔμφωνος ὢν, κατασιωπησάμενος ἔλεξε*. Sic Cic. Rebusque divinis, quæ publice fierent, ut faverent linguis, imperabatur. Activa voce in transitiva signif. usi sunt LXX. Neem. 8, (11.) Οἱ Λευῖται *κατεσιώπων πάντα τὸν λαὸν, λέγοντες, Σιωπᾶτε*. [" Wyttenb. Select. 412. Diod. S. 2, 520." Schæf. Mss. *Κατασιωπήσασθαι τὸν θόρυβον*, Sedare tumultum, Polyb. 18, 29, 9. * " *Κατασιωπητέον*, Isocr. 252." Wakef. Mss.]

Παρασιωπάω, Reticeo, Silentio prætereo, Philo V. M. 3. de veste summi pontificis, Ὃν *δ' ἔχει λόγον, οὐ παρασιωπητέον*, Silentio prætermittendum non est. At ex 1 Reg. (7, 8.) affertur, Μὴ *παρασιωπήσῃς ἀφ' ἡμῶν τοῦ βοᾷν Σαμουὴλ πρὸς Κύριον τὸν θεόν σου*, pro, Samuel ne cesses pro nobis clamare ad dominum Deum tuum. Hes. *παρασιωπῶν, μακροθυμῶν*. [Vide Ἀποσιώπησις. * Παρασεσιωπημένως, Orig. 2, 582.

* Παρασιωπητέον, Basil. 3, 619.] Παρασιώπησις, ἡ, Reticentia. Hoc schema est, inquit Rutil. Lup. (2, 11.) Cum aliquid nos reticere dicimus, et tamen tacitum intelligitur. Et hoc utendum est, cum aut nimiam rem esse auditoribus arbitramur, aut suspicionem excitare majorem reticendo possumus. Exempla hujus figuræ ap. eum reperies duo. [Cf. Quintil. 9, 3. p. 457. “ Steph. Dial. 24.” Schæf. Mss.]

[* Συσσιωπάω, Appian. B. Pun. p. 54.]

Ὑποσιωπάω, Subticeo, i. e. Celo, Supprimo, Bud. ex Æschine (88.) Τὰ δ' ἑβδομήκοντα τάλαντα ὑποσιωπᾷς. [* “ Ὑποσιωπητέον, Philo ap. Euseb. Pr. E. 8, 13.” Kall. Mss.] Ὑποσιώπησις, quod est nomen Figuræ oratoriæ ap. Ulpian. ad Dem. [Olynth. 1. p. 2. Ὅταν μέλλῃ τις ἐπιφέρειν τραχύ τι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον, μὴ βούληται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι' αἰνιγμάτων σημαίνει· διαφέρει δὲ τῇ ἀποσιωπήσει, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνίττεταί τι.] Sunt qui interpr. Reticentia, Suppressio sermonis, ἀποσιώπησις.

Σιωπή, ἡ, Silentium, i. q. σιγή, Plut. de Pythagora, (8, 62.) Ἔταξε τοῖς νέοις πενταετῆ σιωπήν, ἐχεμυθίαν προσαγορεύσας: quem Lucian. Lexiph. (19.) dicit suis σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἐπιβεβληκέναι. Item σιωπὴν σημαίνειν et ποιεῖν, pro Silentium indicere, imperare. Plut. Τῇ σάλπιγγι σημήνας σιωπήν, Isocr. Panath. Σιωπὴν ποιησάμενος. Itidemque Xen. Ἑλλ. (6, 8, 5.) Ταῦτα εἰπὼν, σιωπὴν μὲν παρὰ πάντων ἐποίησεν. Itidem Quintil. dicit Facto silentio; et Pers. Facere silentia majestate manus. Rursum Ovid. Digito suadere silentia. Et pass. γίνεται σιωπή, Fit s. Præstatur silentium. Plut. Ὅταν ἐν συλλόγῳ τινὶ γένηται σιωπή. Itidemque ap. Lucian. (2, 394.) σιωπὴν δὲ γενέσθαι παρὰ πάντων. Rursum Plut. Ἦν σιωπὴ τῶν ἄλλων. Ipse autem populus σιωπὴν παρέχει τῷ σιωπὴν ποιήσαντι s. σημήναντι. Plut. Coriol. Παρέσχεν αὐτῷ σιωπὴν καὶ ἡσυχίαν ὁ δῆμος. Quo sensu Ovid. dicit Præstare silentia. Item, tenuere silentia cuncti.

DAT. Σιωπῇ adverbialiter usurpatur, quemadmodum et σιγῇ, pro Tacite, Od. O. (462.) ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ, Tacite annuit. Itidem Il. I. (616.) Ἦ καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ Φοίνικι στορέσαι λέχος, Tacito nutu significavit, Δ. (412.) σιωπῇ ἧσο, Tacitus conside: sicut et Od. A. (325.) σιωπῇ Εἵατ' ἀκούοντες, Magno silentio audiebant, ut Cic. loquitur. Ibid. (339.) οἱ δὲ σιωπῇ Οἶνον πινόντων, Taciti bibant. Et N. (309.) σιωπῇ Πάσχειν ἄλγεα πολλά: ut Plut. Ἐγκαρτερήσας σιωπῇ. Sic Cic. Excipientes gravissimas plagas et ferentes silentio. Idem Plut. Σιωπῇ πρὸς ἑαυτὸν ἀναγινώσκων, Tacitus secum ipse legens. At, οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Il. Γ. (95.) Od. Θ. (234.) Υ. (320.) et alibi sæpe legitur pro Conticuere. Alicubi σιωπῇ interpretari possumus non solum Tacite, aut Silentio, verum etiam Clam, Clanculum: quo modo σιγῇ quoque usurpari, suo loco docui. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 26.) Σιωπῇ ἐκπλεῖν: (27.) Τὰ χρήματα σιωπῇ ἐνθεμένους ἐς τὰ πλοῖα. [“ Ammon. 128. Toup. Opusc. 1, 394. Σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας, Jacobs. Anth. 9, 433. Ἐν α., Valck. Phœn. p. 430.” Schæf. Mss. “ Inscr. ap. Boeckh. Staatshault. 2. p. 399. Κὴ πολέμω κὴ κατὰ σιώπας.” Schn. Lex.]

Σιωπηλὸς, SIVE Σιωπηρὸς, Tacitus, Taciturnus, i. q. σιγηλὸς s. σιγηρὸς, Plut. de amore, (8, 461.) Λάλον ποιεῖ τὸν σιωπηλόν: (14.) Τὸν λογιώτατον Ὀδυσσέα, σιωπηλότατον πεποίηκε: nam secundum Ovid. Eximia est virtus præstare silentia rebus. Et Prov. ap. Suid. Σιωπηλότερος ἔσομαι τῶν Πυθαγόρᾳ τελεσθέντων. Item in Epigr. σιωπηραὶ ὁδοὶ, Tacitæ viæ, s. Clandestinæ. Τὸ σιωπηλὸν, Taciturnitas, Plut. Fab. Τὸ ἡσύχιον αὐτοῦ καὶ σιωπηλόν. [“ Σιωπηλὸς, Toup. Opusc. 2, 192. 195. ad Callim. 1. p. 202. Brunck. Phil. 1167. ad Mœr. 344. Thom. M. 792.” Schæf. Mss. * “ Σιωπηλῶς, Moschop. π. Σχ. 53.” Boiss. Mss. Schol. Soph. Trach. 826. “ Σιωπηρὸς, ad Mœr. 344. Toup. Opusc. 2, 195. Emendd. 2, 131.” Schæf. Mss. “ Xen. Σ. 1, 9. σιωπηρότεροι ἐγίγνοντο. Athen. 5. p. 188. habet σιωπηλότεροι. Cf. J. Poll. 5, 146. et Gramm.” Lex. Xen. * Σιωπηρῶς, Gl. Tacite.] Affer-

A tur ETIAM Σιωπικὸς pro Taciturnus, nullo tamen nominato Auctore, nec prolato exemplo, [“ Jambl. V. P. 147.” Wakef. Mss.]

[* Σωπάω, pro σιωπάω, Pind. Ἰ. 1, 88. ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐ-θυμίαν μείζω φέρει. “ Σεσωπαμένον pro σεσιωπημένον, unicum habet, quicum comparetur, βώσεσθε ap. Apoll. Rh. 1, 685. pro βιώσεσθε.” Heyn. * Διασωπάω, var. lect. Ὀ. 13, 130.] “ Εὐσωπία, Hesychio ἡσυχία: aliis etiam Silentium.” [* “ Σωπιαίνω, Schneid. ad Demetr. 142.” Schæf. Mss. Hesych. Σωπιαίνουσιν οἱ κύνες, παρὰ Ξενοφῶντι.]

ΣΚΑΖΩ, Claudico, i. q. χωλεύω, Il. T. (47.) Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε, Incedebant claudicantes, sc. Tydides et Ulysses, ille, in pedis planta vulneratus, hic in latere: quamobrem et hastilibus in ingressu innitebantur. Et σκάζων μηρὸν, Plut. (7, 259.) Et ap. Metricos dicuntur jambi σκάζοντες, quorum ultimus pes spondæus est, ut Per- B sianus ille, Nec fonte labra prolui caballino. [“ Jacobs. Anth. 6, 246. 11, 160.” Schæf. Mss. Il. Λ. 810. Σκάζων ἐκ πολέμου, Simpl. ad Epict. 279. Σκάσαι καὶ χωλεῦσαι. Schleusner. Lex. V. T. * Σκασμὸς, Claudicatio, Aqu. Ps. 34, 18.]

Ἐπισκάζω, Claudico, ex Apoll. Rh. (1, 669.) ἐπισκάζουσα πόδεσσι, [Wakef. S. Cr. 2, 82.” Schæf. Mss.] Κατασκάζω, exp. Concido, Procumbere facio. Ὑποσκάζω, Leviter claudico, Bud. ap. Lucian. (1, 130.) Προΐωμεν, ὦ πλοῦτε, τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν: ubi nota synonymως posita ὑποσκάζειν et χωλὸν εἶναι, s. χωλεύειν: [489. “ Plut. Mor. 1. p. 11.” Schæf. Mss.]

ΣΚΑΙΟΣ, Lævus, Sinister: ut σκαιὰ χεὶρ, Læva manus. Interdum vero substantivum omittitur, ut et ap. Latinos, Il. Π. (734.) Σκαιῇ ἔγχος ἔχων, ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον. Itidemque A. (501.) καὶ λάβε γούνων Σκαιῇ, Læva s. Sinistra, sc. manu. Dicitur autem ἡ σκαιὰ χεὶρ, teste Eust. παρὰ τὸ σκάζω, quasi sc. C σκάζουσα περὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὡς ἀνυστικωτέρας οὔσης τῆς δεξιᾶς. || Ineptus, Stolidus, qui sc. tam ineptus est ad aliquid considerandum aut agendum, quam læva manus ad opus faciendum. Aristoph. Σφ. (1266.) Ἔδοξα 'μαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι, Μὴ σκαιὸς οὐδεπώποτε, Nunquam ineptus et inscitus. Et N. (790.) σκαιότατον γερόντιον. Itidem alibi sæpe. Dem. (267.) Οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος. Hes. quoque σκαιὸς exp. μωρὸς, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος. Idem exp. præterea ταραχώδης, ἐπαχθὴς, δύσκολος, τραχὺς, σκληρός: necnon ἀπάνθρωπος, ἄδικος, πονηρὸς, κακός: quemadmodum Soph. quoque Schol. Aj. (1225.) p. 68. Δῆλος δέ μοί 'στι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα, exp. κακὸν, ut significet Improbum s. Perversum os. || Sinister, i. e. Infaustus, Inominatus: quemadmodum Eust. 129. annotat τὰ μὴ αἴσια fuisse dicta σκαιὰ καὶ ἐπαρίστερα: contra vero δεξιὰ, τὰ ἀγαθά. Itidem ap. Virg. Sæpe sinistra cava prædixit ab ilice cornix. Et ap. Ovid. Aves sinistræ, Omen sinistrum. Necnon σκαιὸν πρᾶγμα dici tradunt Rem quæ præter animi sententiam D cadit, et non e voto: τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀποβεβηκὸς, Eust. || Occidentem versus situs: quomodo idem Eust. σκαιὸν ῥίον exp. δυτικόν: quemadmodum alibi quoque tradit σκαιὰς πύλας ab Hom. vocari, quod in Occidentem vergerent: σκαιὰ enim et ἀριστερὰ appellari τὰ δυτικά: Hes. vero, διὰ τὸ ἐξ ἀριστερῶν κεῖσθαι. Idem tamen dictas sic putat etiam, διὰ τὸ σκολιὰς εἶναι κατὰ τὴν ἐσβολήν: vel διὰ τὸ σκαιὰς μάχας ἐν αὐταῖς γεγενῆσθαι: alii etiam a Scæo opifice. Servius autem, exponens illud Æn. 2. Scææque amplector limina portæ, Scæa porta, inquit, dicta est, non a pugnis ante se factis scævis, i. e. malis; nam et ante sic dicta est; nec ab itinere ingressis scævo, i. e. sinistro, quod ingressi, non recto, sed sinistro eunt itinere; sed a cadavere Laomedontis, h. e. scæomate, quod in ejus fuerat superliminio. || Umbrosus, Opacus; nam ap. Nicandr. Θ. (660.) ἡ δ' ὑπὸ κνημοῖς Σκαιοῖς ἐντελέθει φυξήλιος ἐν νεμέεσσι, exp. σκιεροῖς, ἀνηλίοις. Hes. certe σκαιὰν χεῖρα dici scribit quoniam ut plurimum solet ἐσκιάσθαι et κατακρύπτε-

[illegible] [Cf. Σκαιός.] ‖ Σκαιοί, Gens Thracia, Hes. Meminit et Strabo 13. p. 258., ubi et σκαιὸς ποταμὸς, et σκαιὸν τεῖχος. Meminit Steph. B. quoque. [" Ammon. p. 3. ad Mœr. 227. Eldik. Suspic. p. 3. Herodian. Philet. 451. et n., Valck. Diatr. 15. Callim. 294. Wakef. S. Cr. 3, 157. Phryn. Ecl. 110. Thom. M. 796. Jacobs. Anth. 9, 217. Erycius 9. Brunck. Aristoph. 1, 235. Heyn. Hom. 5, 341. Σκαιὸν ῥίον, Hesinga Obss. 68. Σκαιαὶ πύλαι, Heyn. Hom. 4, 477. 506. 5, 238. 6, 154." Schæf. Mss. I. q. πλάγιος, Nicander Θ. 266. Cf. Vitruv. 1, 5, 1. Portarum itinera non directa, sed scæva.]

[* Σκαιοβάτης, unde] Σκαιοβατέω, Inepte et non observato rhythmo incedo; Eust. enim σκαιοβατεῖν exp. σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως βαίνειν. Apud Suid. vero [e * Σκαιεμβάτης] LEGITUR, Σκαιεμβατεῖν, τὸ σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον, Inter saltandum, non dextre s. scite, nec rhythmice incedere, i. e. Inepte et inscite saltare: [eadem habet Phot., quibus subjungit, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κενεμβατεῖν. Apud Hes. * Σιχαβατεῖν· τὸ μετὰ σπουδῆς ἀπιέναι· οἱ δὲ, τὸ κενεμβατεῖν.] B

[* Σκαιουργὸς, unde * " Σκαιουργέω, i. q. σκαιωρέω, Cod. Ravenn. Aristoph. N. 983. * Σκαιούργημα, Tzetz. Ch. 3. p. 43." Schn. Lex.]

Σκαιούριον, Mons difficilis et arduus, χαλεπὸν ἀκρωτήριον, Hes.

Σκαιωρέω, Prava et perversa meditor, s. machinor, πανουργεύομαι καὶ δόλια μελετῶ, ut in Lex. meo vet. exp., [Schol. Eur. Or. 432. Schol. Soph. Œd. T. 673. Vide Σκευωρέω.] ITIDEMQUE Σκαιωρία Suidæ est ἡ κακὴ βουλὴ, Malum consilium, Dolosæ machinæ. Hes. vero σκαιωρούμενον exp. ταραττόμενον: et Σκαιωρία, ὄρχησις, χορεία, παιδεία. [" Sozom. Hist. Eccl. 2, 25." Mendham. Mss. Herodian. Epimer. 123. σκαιωρῶ, κακουργῶ, σκαιωρία, κακουργία. " Thom. M. 508. * Σκαιώρημα, ibid." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 182. Schol. Æsch. Cho. 728. " Dolosa machinatio, Chrys. Hom. 58. T. 2. p. 793, 31. Ὑμῶν, φησὶν, ἐστὶ τὸ σκ. καὶ ἡ κατασκευή." Seager. Mss. * Σκαιωρητὸς, unde * Ἀσκαιώρητος, S. Maxim. Prolog. in Dionys. p. 37. * Ἀντισκαιωρέω, Dolum contra machinor, Tzetz. Ch. 3. p. 43.] C

[* Αὐτόσκαιος, Gl. Rudis. * " Ὑπόσκαιος, Schleusn. ad Phot. c. 18." Schæf. Mss.]

Σκαιῶς, Sinistre, Inepte, Stupide: σκαιῶς ἔχειν, διακεῖσθαι, J. Poll. cui synonyma ibid. sunt ἀμαθαίνειν et ἀμαθῶς ἔχειν, Ineptum esse ad disciplinas. Item Inscite, Rustice, Aristoph. Πλ. (60.) Σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, Rustice et inhumaniter eum interrogas: ['Εκκλ. 644. " Thom. M. 797." Schæf. Mss. Polyb. 7, 5, 6.]

Σκαιόθεν, A læva, sinistra, Suid.

Σκαιότης, ἡ, Ineptum et stupidum ingenium, Dem. (70.) Διὰ δὲ σκαιότητα τρόπων τῶν μετὰ ταῦτα οὐδὲν προόψεσθαι. Hesychio quoque σκαιότης est ἀναισθησία, μωρία: itidemque Suidæ ἀπαιδευσία, necnon ἀγριότης. [Soph. Ant. 1028. Lucian. 1, 156. Alciphr. 3, 22. " Plut. Mor. 1, 118. Conf. c. κακότης, ad Dionys. H. 4, 2263." Schæf. Mss. Polyb. 32, 19, 4.]

Σκαιοσύνη, ἡ, idem, sed magis Poëticum, Suid. ex Aristoph. [Soph. Œd. C. 1213.] D

[* Σκαιώδης, Lobeck. Phryn. 228. Schol. Aristoph. Σφ. 837.]

[* " Σκαίαξ, Valck. Adoniaz. p. 280." Schæf. Mss. * Σκεύακας, Hesychio εὐωνύμους.]

[* Σκαιόω, unde * " Σκαίωμα, Schneid. ad Vitruv. 1. p. 52." Schæf. Mss. Vide Σκαιὸς, et Σκάλωμα.]

" ΣΚΑΛΗΝΟΣ, ἡ, ὸν, ut σκαληνὸν τρίγωνον, Scalenum triangulum, cujus tria latera inter se sunt inæqualia, inquit Euclides. Martianus definit σκαληνὸν, Quod omnes tres lineas inter se inæquales habet. Hermol. σκαληνὸν alicubi vertit Scalarium. Quidam dictum putant a scala." [" Wakef. S. Cr. 3, 162. Jacobs. Anth. 7, 118. Plato Euthyphr. p. 45. Τὸ σκαληνὸν ξυλὸν οὐδέποτ' ὀρθοῦται, ad Lucian. 1, 499." Schæf. Mss. Cf. Σκαμβός. Σκαληνὰ, Nicom. Arithm. 2, 16. Democritus ap. Theophr. Fr. 1, 66. Βούλεται δὲ σκαληνὰ λέγειν, ἅπερ παράλλαξιν ἔχει πρὸς ἄλληλα καὶ συμπλοκήν. Ernesti et Schneid. a σκάζω deducunt h. v. Σκαληνοειδὴς, Hippocr. 916. ὀχετοί. Cf. A Hes. * Σκαληνιεῖς· ὀχετοί, ἔντερα. * Σκαληνῶς, Epiph. Hær. 31, 10. * Σκαληνία, Inæqualitas, Plut. 8, 783. Reisk., ubi Σκαλληνία editur. * Σκαληνόω, Obliquo, 10, 609.]

ΣΚΑΜΒΟΣ, Qui obliquus in latus procedit, Obliquus, Incurvus, Distortus, Tortuosus, στρεβλὸς, [illegible], itidemque Suid. σκαμβὴ, ἡ διεστραμμένη, ap. quem legitur hoc hemistichium, σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθόν. In Geop. (19, 2, 1.) σκαμβὸς dicitur Cui crura introrsus intorta sunt; βλαισὸς, Cui extrorsus, (quorum ille Latinis dicitur Varus, hic Vatius): Τῶν κυνῶν ἐκκρίνουσι τοὺς σκέλη ὀρθὰ ἔχοντας· εἰ δὲ μὴ, σκαμβότερα μᾶλλον ἢ βλαισά: pro his Varronis, (R. R. 2, 92.) Cruribus debent esse canes rectis, et potius varis quam vatiis. Deducunt autem et hoc Gramm. a σκάζω s. σκαιῶς βαίνω. [" Phryn. Ecl. 20. Thom. M. 799. Τὸ σκ. ξύλον οὐδέποτ' ὀρθὸν, ad Lucian. 1, 449." Schæf. Mss. * " Ὑπόσκαμβος, Tzetz. ad Lycophr. 96. Schol. Lucian. D. D. 20, 5." Boiss. Mss. * Σκαμβώδης, Nicet. Annal. 21, 1. * Σκαμβότης, Athan. 2, 267.]

Σκαμβάλυξ, Hesychio σκαμβὸς, στρεβλός: ap. quem LEGITUR ET Σκαμβηρίζοντες, ὀλισθαίνοντες, Labentes, Vacillantes. [Hoc a σκαμβηρὸς, illud a σκαμβαλός.]

" Σκαμμάδες, Scorta, Hes." [Vide nott.]

ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ quoque ET Σκῶλον a σκάζω, s. primitivo ejus σκάω, derivata putantur. Unde et Hieron. contra Pelag. 2. Nisi fallor enim, σκῶλον et σκάνδαλον ap. Græcos ex offensione et ruina nomen accepit. Ubi Erasmus hæc annotat, Utrumque ductum videtur a σκάζω, i. e. Claudico, quod objectum offendiculum cogat claudicare et ad ruinam tendere. Dicunt porro Grammatici quidam σκάνδαλον esse Lignum incurvum, quo tendicula s. decipula sustinetur, et in quod impingens animal, ipsam tendiculam s. decipulam in se subita ruina evertit: alio nomine σκανδάληθρον dictum. Sic accipi videtur Ps. 69, (22.) Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς παγίδα καὶ εἰς θήραν καὶ εἰς σκάνδαλον. Nisi ibi malis accipere pro Obstaculo s. Impedimento pedum, quod sc. in via insidiose ponitur, ut qui illac transeunt, in id impingant pedem, et offendant: unde et Offendiculum quidam interpr.: synonymum habens πρόσκομμα: quo sensu dictum est in libro Judith, 5, (1.) Τὰς διόδους τῆς ὀρεινῆς συνέκλεισαν, καὶ ἐτειχίσαντο πᾶσαν κορυφὴν ὄρους ὑψηλοῦ, καὶ ἔθηκαν ἐν τοῖς πεδίοις σκάνδαλα: ubi alii vertunt Obstacula, alii Obices. Alioqui metaphorice plerumque usurpatum legitur passim in N. T., ut Rom. 14, (13.) Μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον, Ut ne offendiculum ponatur fratri aut scandalum: in quod sc. impingens, incepto cursu impediatur. Et in Ep. (1) Petri 2, (7.) Λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου: quibus in ll. nota πρόσκομμα et σκάνδαλον posita ἐκ παραλλήλου, sicut et ap. Greg. Naz. Λίθος προσκόμματος ὑμῖν τοῦτο γίνεται, καὶ πέτρα σκανδάλου. Rursum in Ep. ad Rom. 16, (17.) Τοὺς τὰ σκάνδαλα ποιοῦντας. Item Matth. 16, (23.) Σκάνδαλόν μου εἶ. Apud profanos Auctores nullum hujus vocab. usum reperi; atque adeo ipsi etiam Lexicographi Græci vix attingunt: unus Hes. dicit, Σκανδαλοθρίστας καὶ σκάνδαλον, τὸ ἐν ταῖς μυάγραις. Apud Eund. masc. quoque gen. LEGITUR Σκάνδαλος, ἐμποδισμὸς, Impedimentum, Offendiculum. [Σκάνδαλον, Anonymus Schol. Ven. Il. B. 67. Ἐχόμενα τρίβον σκάνδαλ' ἔθεντό μοι. Schleusn. Lex. N. et V. T. * Σκανδάλα, ἡ, i. q. σκάνδαλον, Alciphr. 3, 22.] Itidem et Σκῶλον pro Offendiculo et impedimento in via occurrente, accipitur, Exod. 10, (7.) Ἕως τίνος τοῦτο ἔσται ἡμῖν σκῶλον; Hes. Σκῶλα exp. ξύλα ὀξυμμένα. Apud Eund. masc. quoque gen. LEGITUR Σκῶλος, σκόλοψ, ῥάβδος, ἢ ἀπωξυσμένος πάσσαλος, cum hoc hemistichio, ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος, vel εἶδος ἀκάνθου, Spinæ genus quoddam: [quam signif. habet etiam * Σκόλος ap. Eundem:] quæ omnia possunt in via incurrentibus pedibus esse impedimento et offendiculo. Pro Spina aut Alio ligno Festucave præacuta accipitur et ap. Suid. Τοῦ μὲν ἐγὼ ζώοντος ἀναιδέσιν ἐμπήξαιμι Σκώλους ὀφθαλμοῖς. Item, Ἔκ μοι σκῶλον ἔρυσον, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὁπλῇ:

verba asini ad lupum. Idem et *σκόλοψ* dicitur. Legitur ap. Greg. Naz. quoque, (p. 85.) *Λύει τὰ ἐν μέσῳ σ[illegible]α καὶ προσκόμματα*, i. e. *σκάνδαλα*, Offendicula, Bu[illegible] [" *Σκῶλον*, Toup. Opusc. 2, 276. Jacobs. Anth. 7, [illegible]. 8, 187. ad Timæi Lex. 51. *Σκῶλος*, Toup. Opusc. 1, 425. 2, 276. Emendd. 2, 52. ad Il. N. 564. Brunck. Aristoph. 1, 56. Heyn. Hom. 6, 470." Sch[illegible] Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "*Ἄσκωλον*, " [illegible]æ *τὸ λεῖον*, Læve, Non asperum." [* "*Σκωλό*-[illegible]fendo, Impingo, In offendiculum labor, Inc. [illegible]. 7, 25. *Μὴ σκωλωθῇς ἐν αὐτῷ*. Verba hæc ab Aquila profecta esse censeo. Aqu. Hos. 9, 8. *ἐσκωλωμένη*, In offendiculum lapsa. Barberini Codex habet *ἐσκωλομένη*, pro quo L. Bos. Prolegg. in LXX. Intt. legit *ἐσκολιωμένη*, Obliqua, secutus maxime auctoritatem LXX., qui habent *παγὶς σκολιά*. Sed præferendum esse *ἐσκωλωμένη*, post Montfauconium docuit Fischer. de Verss. GG. V. T. p. 25. '*Εσκωλωμένη*, supple *παγὶς*, est Laqueus positus, ut captentur feræ." Schleusn. Lex. V. T.] "*Σκωλοβάτης*, Animal-" culum frumento noxium, Hes., quem vide. Ver-" miculus est, secundum quosdam. *Σκωλοβατίζειν* " tamen tanquam ab alia origine, affertur ex Epi-" charmo de iis qui ligneo pedi innituntur claudi, " vel qui grallatoria pertica incedunt, a Plauto Gral-" latores dicti." [Cf. *Καλοβάται*. "*Σκωλοβατίζω*, ad Timæi Lex. 52. * *Σκωλιάζω*, ibid." Schæf. Mss. Cf. '*Ασκωλιάζω*.]

[* *Σκανδαλοπλόκος*, adv. * "*Σκανδαλοπλόκως*, Theod. Prodr. Galeomyom. 31." Boiss. Mss.]

Σκανδαλίζω, Scandalum affero, Scandalo sum, Offendere et impingere facio, Matt. 5, (29.) *Εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε*, Facit ut tu offendas. Quia non tam oculus ipse est nobis offendiculo, quam id quod per eum cernimus. Ea autem faciunt ut offendamus, quæ impediunt quominus inoffenso cursu pergamus in lege Domini; peccata enim sunt veluti saxa, ad quæ impingimus. Itidem 1 Cor. 8, (13.) *Εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου*, Facit ut offendat frater meus. Et mox, *Ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω*. Sic alibi sæpe. Pass. *Σκανδαλίζομαι*, Offendor et velut in scandalum in via incurrens impingo: qua signif. *προσκόπτειν* quoque et *προσκρούειν* usurpantur. Jo. 16, (1.) *Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε*, Ut ne offendamini, Rom. 14, (21.) *Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται*, ubi nota præp. *ἐν*, quæ tum alibi passim addita legitur cum suo casu, tum Matth. 26, (31.) et Marc. 14, (27.) *Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ*. Utuntur Theologi quoque Apostolos secuti, ut Greg. Naz. *Ἰουδαῖοι σκανδαλισθήτωσαν, οἱ Ἕλληνες διαγελάτωσαν, αἱρετικοὶ γλωσσαλγείτωσαν*. Profanorum autem Scriptorum nemo, quod quidem sciam, usus est vel hoc verbo *σκανδαλίζω*, vel nomine *σκάνδαλον*: atque adeo sacræ scripturæ peculiaria esse videntur. [Schleusn. Lex. N. et V. T. * *Σκανδαλιστὸς*, unde * " *Ἀσκανδάλιστος*, Qui non offenditur, Clem. Alex. 504. Cyrill. Hier. 63." Kall. Mss. "Expers offensæ, Symeon Metaphr. Vit. Chrys. p. 392. *Πῶς ἂν μένοι καθαρὸν αὐτῷ τὸ ἀπροσωπόληπτόν τε καὶ ἀσκανδάλιστον*;" Seager. Mss. " Acta S. Petri Archiep. Alexandr. 219. Combef." Boiss. Mss. Hes. 134. Suid. 1, 305. Phav. 113. * *Εὐσκανδάλιστος*, Qui facile offenditur, Theophyl. in c. 18. Matth. p. 104.]

[* " *Σκανδαλόω*, i. q. *σκανδαλίζω*, Aqu. sec. Cod. Barber. Mal. 2, 8. *ἐσκανδαλώσατε*: quæ lectio præferenda est lectioni *ἐσκανδαλίσατε*, quia delectatur Aquila verbis in syllabam *οῦν* desinentibus. Certe sic judicavit Fischer. Proluss. quinque in var. Loca V. T. p. 30." Schleusn. Lex. V. T.]

[* " *Σκανδαλώδης*, In quo homines offendant, Invidiosus, Pseudo-Chrys. Serm. 79. T. 7. p. 483, 12. *Ἡ τρυφὴ ἡμῶν εἰρήνην οὐκ ἔχει· ὁ ὕπνος, τὸ βάδισμα, ὅλα σκανδαλώδη*." Seager. Mss.]

Σκανδάληθρον, τὸ, in decipula dicitur Lignum incurvum s. Paxillus ipsam decipulam sustinens: cui esca solet infigi vel alligari, ut fera eam arrodens et paxillum emovens, ipsam decipulam in se evertat: qua signif. *σκάνδαλον* quoque accipit Hes.: J. Poll.

A (10, 156.) *σκανδάληθρον* vocari scribit *τὸ ἱνιστάμενον ταῖς μυάγραις παττάλιον*, Paxillum qui in muscipulis erigitur: qui vero in majoribus decipulis erigitur, *ῥόπτρον* appellari. Itidem 7, c. 26. *Τῶν μυαγρῶν τὸ ἱστάμενόν τε καὶ σχαζόμενον παττάλιον, τῇ δὲ σπαρτίνῃ προσηρτημένον, σκανδάληθρον καλεῖται*. Sic enim ibi lego, emendatione quorundam verborum petita e loco ante citato. Unde *σκανδάληθρον ἱστάναι* dicitur, qui in muscipula paxillum funiculo adalligatum erigit, escam ei inserens, quam mus arrodens, illum ipsum paxillum in se evertat. Metaphorice autem Aristoph. 'A. (687.) *Εἶτ' ἄχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι. Κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν*: Verborum tendiculas s. decipulas tendens, quibus sc. capiatur et irretiatur. Sed annotat Schol. scribi etiam uno verbo *σκανδαληθριστὰς*, et tunc esse hyperbaton, atque hunc verborum sensum, *ἀνελκύσας ἀπὸ τοῦ βήματος ἑαυτῷ σκανδαληθριστὰς ἐπῶν* (s. *θηρευτὰς λόγων*) *ἐρωτᾷ ἡμᾶς*, Pertrahens secum e foro dolosos oratores verborumque captio-

B sorum magistros, interrogat nos: ut sc. verborum laqueis nos irretiat. ET SIC *Σκανδαληθριστὴς* erit verbale, a VERBO *Σκανδαληθρίζω*, Decipulam tendo erecto *τῷ σκανδαλήθρῳ*: et *σκανδαληθρισταὶ ἐπῶν* dicentur metaphorice *ἀπὸ τῶν σκανδαλήθρων* s. *πετεύρων τῶν ἐν ταῖς παγίσι*: quæ *σκανδάληθρα*, ut et *σκάνδαλα*, denominantur *ἀπὸ τοῦ σκάζοντα συμπίπτειν καὶ κρατεῖν τὸ ἐμπεσόν*. In Lex. meo vet. [et Etym. M.] SCRIBITUR *Σκανδάλιθρον* per iota, diciturque itidem esse *τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον, ᾧ ἐρείδεται*, Incurvum in tendicula lignum, quo erigitur s. sustinetur: et ab Archilocho vocari *ῥόπτρον*, ubi ait *Ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον*. ["*Σκανδάληθρον*, Toup. Opusc. 1, 350. Valck. Hipp. p. 288. Bergler. ad Alciphr. 324." Schæf. Mss. *Σκανδαληθρίζω*, Schn. Lex. et Suppl. p. 178.]

¶ *Σκάνδυκες*, i. q. *σκῶλοι*: Hes. *σκόλοπες, χάρακες*, Pali præacuti, Valli. [* *Σκάμβυκες* est ap. Eund. cum ead. interpr.]

C ΣΚΑΙΡΩ, Salio, Saltito, Tripudio, Il. Σ. (572.) de juvenum saltantium choro, *Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο*. Ubi Schol. exp. *σκιρτῶντες, πυκνῶς κινούμενοι*. Et Od. K. (412.) de vitulis, *ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται, Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι*. Solent enim vitulæ pastu exhilaratæ saltare et exilire. Hes. *σκαίρει* exp. *ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ, ὀρχεῖται, τρέχει*. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 174. Ep. Cr. 78. Ilgen. Hymn. 595. ad Herod. 621. Casaub. Athen. 1. p. 53. Wakef. Alc. 598. Jacobs. Anth. 7, 49. Brunck. Apoll. Rh. 190. ad Diod. S. 2, 324. Heyn. Hom. 6, 452. 648. 7, 554. 804." Schæf. Mss. " De equo, Arat. 280." Wakef. Mss. Apoll. Rh. 1, 1135. *Σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο*. *Σκαίρω* et *σπαίρω*, Valck. Schol. in N. T. 1, 44.]

Σκαρθμὸς, Saltus, Agilis motus, qualis est saltantium, Arat. (281.) *Λαιῇ δὲ πτέρυγι σκαρθμὸς παρακέκλιται ἵππου*, Cic. jam vero clinata est ungula vehemens Fortis equi propter pennati corporis alam. At Festus Avienus, summa ad vestigia lævam Declinatur

D equi. Dixit autem *σκαρθμὸς ἵππου* pro *πόδες ἵππου σκαίροντες*, Posteriores equi pedes, quibus solet *σκαίρειν* et exiliens aëra verberare: quomodo et Hes. *σκαρθμοῖς* exp. non solum *κινήσεσι, δρόμοις*, verum etiam * *λακτισμοῖς*, item et *κρηπῖσι*. [" Valck. ad Röv. p. xliv. Jacobs. Anth. 6, 429." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 1260. Nicander Θ. 139. " Pes, Schol. Il. N. 31." Wakef. Mss.] " *Καρθμοὶ*, Hesychio sunt " *κινήσεις*: forsan pro *σκαρθμοὶ*, Saltationes, Saltus."

Ἄσκαρθμος, ὁ, ἡ, Non saltans, i. q. *ἀσκαρὴς*, Hes.

[* *Βαθύσκαρθμος*, Nonn. D. 10, 238.]

Εὔσκαρθμος, SIVE *Ἐΰσκαρθμος*, Bene saltans, i. e. Agilis, Pernix, *εὐκίνητος, ταχύπους*, Il. N. (31.) *Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσκαρθμοι φέρον ἵπποι*, [" Jacobs. Anth. 7, 49. 9, 62. 11, 72. Heyn. Hom. 4, 407. 6, 377. 453. 7, 554. Wassenb. ad Hom. 95. Wakef. S. Cr. 2, 145." Schæf. Mss.]

Πολύσκαρθμος, Multum agilis in saltu, Il. B. (814.) *σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης*, Schol. *πολυκινήτου, ταχείας*: addens, Myrinen Amazonem *πολύσκαρθμον*

νοοῦσι a Poëta διὰ τὸ πολλὰ αὐτὴν ἐνεργεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. Itidem ab agilitate dicitur ὀξὺς Ἄρης et θοῦρος Ἄρης. [Schæf. ad Greg. Cor. 713. "Wassenb. ad Hom. 95. Heyn. Hom. 4, 406. 6, 377. 452. 7, 554. Jacobs. Anth. 7, 49. 9, 6." Schæf. Mss.]

[* Φιλόσκαρθμος, Nonn. D. 5, 116. 10, 222.]

Σκάρτης, Agilis in saltu. DORICE Σκάρτας, quod Hes. exp. ταχὺς, Celer, Velox, Pernix.

Ἀσκαρὴς, Non saliens, exultans, i. q. ἄσκαρθμος: Hes. ἀσκαρὲς, ἀκίνητον.

[* Σκαρία, Hesychio παιδία. "Omnino scr. censeo, παιδιά. Nam lusus erat, quem qui luderent, σκαρίζειν et σκινθαρίζειν dicebantur. Ita autem se habebat; ut medio digito nasum ferirent. Vide Σκινθαρίζειν." Meurs. de Lud. Gr. p. 59. in Notis ad Hes. citatus. * Σκάρος, τὸ, Saltus, Etym. M.]

[* Ἀνασκαίρω, Quint. Sm. 8, 321.]

[* Διασκαίρω, Apoll. Rh. 1, 574.]

[* Ἐπισκαίρω, Ælian. H. A. 14, 8. Nonn. D. p. 1302.]

[* Κατασκαίρω, Opp. Ἁ. 4, 322.]

Μετασκαίρω, Salto inter: quomodo legisse videtur Cic. ap. Arat. 280. Τὸν δὲ μετασκαίροντα δύ' ἰχθύες ἀμφινέμονται Ἵππον: quippe qui ea verba sic interpretatus sit, Ipse autem labens multis equus ille tenetur Piscibus. At Festus Avienus videtur legisse, Τὸν δὲ μέτα σκαίροντα: sic enim ille, Nam post cornipedem flagrant duo sidera pisces.

Παρασκαίρω, A latere salto, Assulto, ["Nonn. D. 36, 172." Wakef. Mss. * "Συμπαρασκαίρω τὰ πολιτικὰ, Anna C. p. 143." Boiss. Mss.]

Περισκαίρω, Salio circum: Hes. περισκαίρουσι, περισκαρίζουσι. [Opp. K. 1, 143. Lycophr. 68. * Ἀμφιπερισκαίρω, Opp. Ἁ. 1, 190.]

[* Ὑποσκαίρω, Nonn. D. 8, 21. Nicet. Ann. 4, 3. τὼ πόδε.]

[* Ἀσκαίρω, i. q. σκαίρω, Quint. Sm. 5, 495. Cf. Ἀσκαρίζω.]

¶ Σκαρίζω, Salio, Salto, Tripudio, i. q. σκαίρω, unde et derivatum est. Apud Hes. legitur passivum σκαρίζεται, ταράττεται, βράζει, Turbatur, Bullit: quod de aquis dictum videtur, quæ bullientes moventur et velut exiliunt. Vide et Σκαρισμός. ["Ad Mœr. 35. Valck. Phœn. p. 480. Koen. ad Greg. Cor. 214(=454.) ad Diod. S. 1, 13. ad Herod. 621. Jacobs. Anth. 9, 468." Schæf. Mss. Vide Σκαρία.]

Σκαρισμὸς, ἴδος, Saltus, i. q. σκαρθμός. Utitur eo verbali Hes. σκαρθμοῖς exponens κινητοῖς σκαρισμοῖς. Eust. pro Palpitatione etiam accipit, cum σπαίρειν et ἀσπαίρειν ait significare σκαρισμὸν et κίνησιν ἐπιθανάτιον, ut et σφαδασμός. Itaque σκαρίζειν quoque significabit Palpitare, sicut σπαίρειν s. ἀσπαίρειν, et σφαδάζειν.

Σκαρὶς, ἴδος, ἡ, unde ap. Hes. Σκαρίδες, εἶδος ἑλμίνθων. Vocantur iidem lumbrici etiam Ἀσκαρίδες.

Ἀσκαρίζω, i. q. σκαρίζω, sicut ἀσπαίρω i. q. σπαίρω, ἄσταχυς, i. q. στάχυς, i. e. Salio, Salto. Etym. ἀσκαρίζειν, κινεῖσθαι. [Ad Greg. Cor. 454. "Mœr. 35. et n., Heringa Obss. 10. Valck. Phœn. p. 480. ad Herod. 621." Schæf. Mss.]

"Ἀπασκαρίζω, Desilio, Desalto, Aristoph. Ταγηνισταῖς, Ἀπασκαρίζειν ὡσπερεὶ πέρκην χαμαὶ, Menander, Ἀπασκαριῶ ἐγὼ γέλωτι τήμερον, Exiliam risu, Ad satietatem usque desaltabo præ gaudio et risu: quod et Emori risu s. gaudio dicitur." ["Ad Mœr. 36. Valck. Phœn. p. 480." Schæf. Mss.]

Ἀσκαρὶς, ἴδος, ἡ, Genus vermis. Hesychio enim ἀσκαρίδες sunt εἶδος σκωλήκων. Gorr. tradit Ἀσκαρίδας esse Tenues quosdam lumbricos, vermibus assimiles, qui in parte potissimum inferiore crassi intestini gignuntur, et in extremo longanone atque sphincteris initio consistunt, vehementem pruritum iis in locis excitantes: in pueris maxime gigni et jumentis cibum male concoquentibus. Galeno Lex. Hippocr. ἀσκαρίδες sunt ἕλμινθες ἰσχναὶ καὶ μικραὶ (sic enim quidam reponunt pro μακραὶ) ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ γινόμεναι. Gaza vertit Tipulæ. [Hippocr. 1148, 26. Aristot. H. A. 5, 19. Paul. Æg. 159.]

"Ἀσκαριδώδης, Scatens ascaridibus, Hippocr. (144.)

"Ἀσκαριδώδεες γενόμενοι.]

A [* Σκαριστὸς, unde] Ἀσκάριστος, quod non ab ἀσκαρίζω derivatum est, sed compositum ex α priv. et σκαρίζω: utitur autem eo Suidas, ἀσφαδάστῳ [illegible]nens per ἀσκαρίστῳ, Non palpitante. Vide Ἀσφάδαστος. [Cf. Schol. Soph. Aj. 824. p. 369. * [illegible]ριστος, * Πολυσκάριστος, Greg. Cor. 713. Schæf.]

Ἀποσκαρίζω, Palpitans pedes in aver[illegible]acto, Palpitans animam exhalo, Judic. 4, (21.) [illegible]σε πάσσαλον ἐν τῇ γνάθῳ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἀπεσ[illegible] καὶ ἀπέψυξε, ubi Bud. interpr. Animam efflavit [illegible]tando. Suid. autem ἀποσκαρίζειν exp. * διακεχυ[illegible]νως γελᾶν, Effundi in risum. Tunc vero ἀποσκαρίζειν esset Usque adeo in risum effundi, ut calces quoque in aversum jactes, aut exultes. [Brunck. Anal. 2, 325. * Ἐπισκαρίζω, Jud. l. c. sec. Cod. 128. Holm.]

Περισκαρίζω, Salio circum, i. q. περισκαίρω, quod vide.

¶ Σκάρος, ET Σκαρὶς, ἴδος, ἡ, et ipsa a σκαίρω denominata sunt, teste Athen. (319.) ubi etiam multa de scaro in primis narrantur, ex Aristot. et aliis.
B Nomen autem inde adeptus videtur, quod inclusus nassis non fronte erumpat, nec infestis viminibus caput inserat, sed aversus caudæ ictibus crebris, qui sunt σκαρθμοὶ s. σκαρισμοὶ, laxet fores, atque ita retrorsum erumpat, ut Plin. ex Ovidio tradit. ["Σκάρος, Valck. Phœn. p. 65. Jacobs. Anth. 7, 145. 8, 172. 10, 405. 11, 89. Huschk. Anal. 228." Schæf. Mss. Athen. 288. * Σκαρίτης, ὁ, sc. λίθος, Scarites, Gemma scari piscis colorem referens, Plin. 37, 11.]

¶ Σκαρδαμύττω quoque e σκαίρω sicut e μύω comp. creditur. Dicitur autem σκαρδαμύττειν s. σκαρδαμύσσειν, cui oculi crebro salientes connivent, s. qui oculos frequenter claudit et aperit. Utitur Plut., necnon Xen., ap. quem S. (4, 25.) opponuntur sibi σκαρδαμύττειν et λιθίνως βλέπειν s. ἀτενίζειν, Nictare s. Connivere, et Intentis oculis intueri: [K. Π. 1, 4, 28.] Aristot. Μύουσι δὲ οἱ βαρεῖς τῷ κάτω βλεφάρῳ, σκαρδαμύττουσι δὲ ἐκ τοῦ κανθοῦ δέρματι ἐπιόντι πάντες. Unde Plin. Graviores alitum inferiore gena connivent: eædem nictantur, ab oculis membrana
C obeunte. Ubi nota σκαρδαμύττειν eum interpretari Nictari, μύειν autem Connivere, ut appareat discrimen esse inter utraque. Sunt qui in loco illo Xen. Symp. cujus memini, σκαρδαμύττειν accipiant pro Nictatione crebra signum do, ut amans amatæ mulieri. Sic Plaut. Neque illa ulli homini nutet, nictet, annuat. ["Zeun. Ind. Xen. K. Π., Plut. de S. N. V. 89. ubi v. Wyttenb., Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.) Musgr. Cycl. 622. Wakef. Georg. p. 96. Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 67. * Σκαρδαμυγμὸς, Schn. Lex. ἁμαρτύρως. * "Σκαρδαμυκτὴς, Lobeck. l. c." Schæf. Mss. Aristot. Phys. p. 156.] Σκαρδαμυκτικὸς, Crebro nictans, ut ὄμμα ap. Aristot., cui ἀσκαρδάμυκτον opp.: Idem, Τοῖς δ' ὀφθαλμοῖς σκαρδαμυκτικοί. Unde Plin. Plerisque vero naturale, ut nictare non cessent. Ipsi etiam homines σκαρδαμυκτικοὶ dicuntur Qui nictare non cessant, Aristot. ap. Athen. (353.) Εἶναι δέ τινας καὶ σκαρδαμυκτικοὺς, καὶ τοὺς μὲν, ἀναιδεῖς εἶναι· ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς: ubi nota sibi opponi τοὺς σκαρδαμυκτικοὺς et τοὺς ἀτε-
D νεῖς. Σκαρδαμυκτὶ, Nictantibus oculis. [Vide Ἀσκαρδαμυκτεί.]

Σκαρδαμυκτέω, i. q. σκαρδαμύττω, Nicto, Nictor, Lucian. (2, 326.) Ἐγὼ δὲ δυσωπῶ, καὶ τὰ κόρα μοι τεθόλωσθον, καὶ σκαρδαμυκτῶ, Nictare vix cesso: quoniam oculi mei ἀτενίζειν amplius nequeunt, sed ἰλλώπτουσιν et πυκνῶς βλεφαρίζουσι. [* "Σκαρδαμυκτὸς, Polem. 234." Wakef. Mss.] Ἀσκαρδάμυκτος, ὁ, ἡ, Non nictans: ὀφθαλμὸς, Aristot. Item ἀσκαρδάμυκτος βλέπει, Qui non nictatur, sed intentis intuetur oculis. Aristoph. Ἱππ. (292.) Βλέψον εἰς ἔμ' ἀσκαρδάμυκτος, i. e. ἀτενὲς εἰς ἐμὲ βλέψον, s. μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς: nam σκαρδαμυκτεῖν significat τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, s. τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, quod et ἰλλωπεῖν dicitur, s. ἰλλωπίζειν, quemadmodum Schol. ibi annotat. Gellius dicit Inconnivens stat, pro Intentis fixisque oculis, Non claudens oculos, ἀσκαρδάμυκτος. [In Opp. K. 1, 208. Bentl. ad Horat. 1, 3, 18. legit ἀταρμύκτοισιν pro ἀσκαρδαμύκτοισιν ὄπωπαῖς. Apud Hippocr. 1050. ἀσκαρδαμῦκται

male extat pro ἀσκαρδάμυκτοι. "Lobeck. Aj. p. 238. ad Lucian. I, 365." Schæf. Mss.] Ἀσκαρδαμυκτέω, Non nictor, Inconniventibus palpebris aspicio. Schol. Aristoph. ἀσκαρδαμυκτεῖν dicit esse τὸ ἀτενὲς βλέπειν τὸν ἥλιον, ut aquilæ, quæ dicuntur adversæ intueri solis radios, nec connivere. . Ἀσκαρδαμυκτὶ SIVE Ἀσκαρδαμυκτεὶ, Intentis oculis, Immotis atque inconniventibus palpebris, Ita ut non nicteris, Lucian. (1, 123.) Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, Immotis et fixis oculis, λιθίνως βλέποντας, Xen., qui K. Π. 1, (4, 28.) dicit etiam ὁρᾷν ἀσκαρδαμυκτεὶ, ubi nota diphthongum, quæ et in Ms. libris habetur. Attamen et in Suid. Ms. exemplari sine diphthongo scribitur ἀσκαρδαμυκτὶ, ubi legitur et ἀσκαρδάμυκτον itidem adverbialiter pro χωρὶς τοῦ μύειν. ["Bentl. ad Horat. 1, 3, 18. ad Lucian. 1, 365." Schæf. Mss.] SED ET Ἀσκαρδαμύκτως habetur in VV. LL. non nominato tamen Auctore, ["Lobeck. Aj. p. 238." Schæf. Mss. * "Ἀσκαρδαμύττω, J. Poll. 2, 67." Kall. Mss. * Ἐπισκαρδαμύττω, Hes. v. Ἐπιζυγκλεῖν.]

"Καρδάμυσσε, Hes. affert pro κατάπιε:" [leg. κατάμυε.] "Etym. vero Atticos καρδαμύττειν vocare "ait τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν "ἄγειν: ἀπὸ τοῦ καρδάμου, quoniam sc. si quis ipsum "προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει: vel etiam "παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν. Dicitur idem et σκαρδα-"μύττειν, et quidem frequentius." ["Heringa Obss. 8. Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.)" Schæf. Mss.]

ΣΚΑΛΛΩ, Fodio: unde ap. Hes. et Suid. Σκάλλοντες, σκάπτοντες. Gallinæ etiam σκάλλουσι, cum ungulis suis fimeta aut purgamenta ædium vertunt et escam in eis quærunt, quod et σκαλεύειν dicitur. Item Sarculo circumcirca leviter scalpo, Sarrio, Circumfodio, ut vites aliæque plantæ quotannis circumfodi solent. Theophr. H. Pl. 2, 8. Μεγαροῖ δὲ καὶ τοὺς σικύους καὶ τὰς κολοκύνθας σκάλλοντες κονιορτοῦσι: ubi Gaza κονιορτοῦσι σκάλλοντες vertit, Pulverem sarculo excitant, i. e. Sarculo circumfodiunt ad terram et pulverem excitandum crebris imbribus et vetustate depressum. Segetes quoque σκάλλονται, Sarriuntur. Theophr. C. Pl. 3, 25. Ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ σκάλλειν καὶ βοτανίζειν, ἅτε πολλῆς πόας ἐκφυομένης, Sarrire et runcare: de quibus Colum. 2, 12. Vide et Σκαλεύς. ["Brunck. Aristoph. 2, 93." Schæf. Mss. "Fodio, Circumcirca scalpo, Sarrio, Circumfodio, ac metaphorice Quæro, Scrutor. Ps. 76, 7. Ἔσκαλλεν τὸ πνεῦμά μου, Scrutabatur spiritus meus. Hieron. in Ep. ad Suniam et Fretelam: Proprie * Σκαλλισμὸς, inquit, in agricultura dicitur, in sarriendo, i. e. sarculando, et quomodo ibi quæruntur herbæ sarculo, quæ secentur etc. Suid. Ἔσκαλλεν, ἐσκάλευεν, ἐσάλευεν, ἠρεύνα, ἀνεζήτει. Idem verba Psalm. l. c. subjungit. Kusterus putat, vocem ἐσκάλευεν esse emendationem τοῦ ἐσάλευεν, et e margine in textum irrepsisse. Quod tamen, cum ap. Hes. etiam ἐσκάλευεν exponatur per ἐκινεῖτο, non opus videtur ut statuamus. In Lex. Cyrilli Ms. Brem. legitur: Ἔσκαλλεν, ἐσκάλευσεν. Alii Codd. Ps. l. c. pro ἔσκαλλεν habent ἔσκαλλον: unde ap. Hes. ἔσκαλλον, ἀνεζήτουν, ἀνερεύνων, uti pro ἀνηρεύνουν scr. judicat Bos. Anim. ad Auctt. Gr. 127., qui Symmachum pro ἔσκαλλον Ps. l. c. habere ἀνηρεύνων observat. Aq. Ps. 118, 85. ἔσκαλλον, Fodiebant. Adde Herod. 2, 14. et Schol. Theocr. 10, 14." Schleusn. Lex. V. T.]

Ab hoc eod. σκάλλω Eust. DERIVAT Σκήλῃ, quod legitur Il. Ψ. 189. μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα: nam si a σκέλλω formatum esset, scribendum fore Σκείλῃ, ut ἀγγείλῃ, ἀνατείλῃ, et similia. Quibus veluti expositionis loco subjicit, Δῆλον δ' ὅτι τὸ σκαλλόμενον λύεται τῆς συνεχείας. Significat ergo ibi σκάλλω Disrumpo et findo, sicut terra inter fodiendum et sarriendum scindi sarculo consuevit. In meo manuscripto Homero exp. μαραίνῃ et ξηραίνῃ, quemadmodum et in brevibus Scholiis: tunc autem ad σκέλλω pertineret, unde σκλῆμι et σκληρός: significaretque Exiccet et induret, aut Marcescere faciat.

Σκάλσις, ἡ, Sarritio, Sarritura, qua sc. planta alia circumfoditur et circumcirca scalpitur, Theophr. H. Pl. 2, (7, 5.) Τὴν δὲ σκαπάνην πᾶσιν οἴονται συμφέρειν, ὥσπερ καὶ τὴν σκάλσιν τοῖς ἐλάττοσι. Quæ Gaza sic vertit, Omnibus fossionem prodesse existimant, sicut etiam sarculationem minoribus. Sed perperam in vulg. Edit. LEGITUR Ὄσκαλσιν: [quod tamen verum putat Schn. Ὀσκάλλω, vide Ὀσκάπτω.] Vide aliud exempl. in Σκάλισις: [C. Pl. 3, 20, 6. 4, 13, 3. * Σκαλτὸς, unde] Ἄσκαλτος, ὁ, ἡ, Non fossus, circumfossus, sarritus: Hes. ἄσκαλτοι, κακῶς εἰργασμένοι, * ἀτύπωτοι. SYNONYM. Ἄσκαλος: unde ἄσκαλα, quod Idem exp. ἀκάθαρτα: ut significet Quæ sarculo purgata non sunt. Sarculis enim non modo induratum hyberno frigore solum laxatur, verum etiam noxiæ herbæ in segetibus nascentes effodiuntur. Unde ap. Plin. Qui sarriet, caveat ne frumenti radices effodiat. Vide Σκαλίς.

[* Ἀνασκάλλω, Mariæ Proselytæ Ep. ad Ignat. §. 2. Nicet. Chron. Jo. Comm. §. 1. * "Ἀποσκάλλω, Bekk. Anecd. 438." Kall. Mss. * Διασκάλλω, Plut. 10, 82. * Περισκάλλω, Geop. 5, 42, 1.]

¶ Σκαλεύω, Fodio, i. q. σκάλλω suo primitivo: quemadmodum Hes. quoque Σκαλεύει exp. κινεῖ, ἀναστρέφει, ὀρύσσει: ita ut significet Sarculo fodio, verto solum. Gallinæ etiam σκαλεύουσι, cum fimentum aut domus purgamenta ungulis suis vertunt, aliudve solum fodiunt ad eruendam escam. Plut. (8, 52.) Ὥσπερ ὄρνις ἐν οἰκίᾳ πολλάκις τροφῆς παρακειμένης εἰς γωνίαν καταδῦσα σκαλεύει ἔνθαδε, καὶ διαφαίνεθ' ἅτ' ἐν κοπρίᾳ μία κριθή. Apud Aristot. Probl. τὰ ὦτα σκαλεύειν, forsan pro Fodere digito aut penna. Nisi malis Scalpere. Dicitur et ἄνθρακας σκαλεύειν pro Bacillo ligneo sulcum unum aut alterum ducere per cineres carbonibus superintectos, ad ipsos carbones suscitandos: quod etiam fit in prunis semiextinctis. Aristoph. Εἰρ. (440.) ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον, Ἔχονθ' ἑταίραν καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας, Sedentem ad focum et fodientem prunas, s. ζωπυροῦντα ἄνθρακας. Solent etiam σκαλεύεσθαι ἄνθρακες, cum glandes aut castaneæ aut poma inassata eruuntur. Suid. eo loco σκαλεύειν exp. ἀνακινεῖν, διαξαίνειν. Vide et Ὑποσκαλεύω. [Jambl. Protr. 312. "Ad Phalar. 236. Plut. Mor. 1, 44." Schæf. Mss. "Provoco, Clem. Alex. 206." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 64. Schleusn. Lex. V. T.]

Σκάλευμα, τὸ, Fossa: aliis Effossio, Sarritio. [* Σκάλευσις, Gl. Sarritura. * Σκαλευτής· Sarritor. * Σκαλευτὸς, unde] Ἀσκάλευτος, Non sarritus, sarculatus. Vide Σκαλίς.

Σκάλευθρον, τὸ, Sarculum dici potest. Signif. etiam Instrumentum quo ignis et prunæ σκαλεύονται, alio nomine DICTUM Σπάλαθρον: quod ap. Hes. legitur serie alphabetica, exponiturque per illud σκάλευθρον: sic enim scr. est, NON Σκάλανθρον, ut vulg. Edd. habent. Legitur utrumque ap. J. Poll. etiam, 7, (22.) c. 5. ubi panificis instrumenta enumerat: Καὶ Σπάλεθρον δὲ, inquit, ἐργαλεῖον, ὃ οἱ νῦν Σκάλεθρον. Ubi nota SCRIBI Σπάλεθρον ET Σκάλεθρον: sed pro hoc σκάλεθρον non dubito quin scr. sit σκάλευθρον, i. e. Instrumentum quo prunæ fodicantur. [Cf. J. Poll. 10, 113. Phot. * Σπάλαυθρον· σκάλαυθρον. Vide Schn. Lex., et Interprr. ad Hes. v. Σπάλαθρον. * Σκάλαθρον, Hes. Κήδαλον· αἰδοῖον, κέρας, σκάλαθρον.]

Σκαλεὺς, έως, ὁ, Sarritor s. Sartor, i. e. Qui sarculo solum induratum circa plantam laxat, aut in segetibus herbas noxias effodit, Xen. Œc. (17, 12.) p. 502. Τοὺς δὲ δὴ σκαλέας τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; respondetur, hyeme ab aquis segetem partim obrui, partim earum radices ab iisdem nudari: sæpe etiam materiam ab aquis in arva invectam una cum segete erumpere, eamque suffocare. Oportere ergo, καταλυθέντος τοῦ σίτου ἐπικουφίσαι τὴν γῆν, quod Plin. dicit Laxare solum hyberno rigore induratum, nudatis autem detectisque radicibus, ἀντιπροσαμῆσθαι τὴν γῆν: at ἣν ὕλη πνίγῃ συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ καὶ διαρπάζουσα τοῦ σίτου τὴν τροφὴν, ἐκκόπτειν τὴν ὕλην. E quibus apparet QUID SIT Σκάλλειν ET Σκαλεύειν ap. Agricolas. Quidam tamen negant sarritionem quidquam proficere, quod frumenti radices sarculo dete-

gantur, aliquæ etiam succidantur; ac, si frigora incesserint post sarritionem, gelu frumenta enecentur, ut Colum. tradit 2, 12. ubi etiam dicit segetes permota terra adobruere: quod Xen. paulo ante, ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν ψιλωθείσαις ταῖς ῥίζαις. [" Σκαλεὺς, Sarritor. Ita intelligere videtur J. Poll. 1, 221. Sed Leuncl. et Bach. interpr. Sarculum." Lex. Xen.]

Σκαλεία, ἡ, i. q. σκάλσις, i. e. Sarritio, Sarritura, Sartura, Sarculatio; tot enim nominibus Lat. R. R. Scriptt. utuntur. Legitur ap. Constant. in Geop. [2, 24.]

Ἀνασκαλεύω, Sarculo laxo, τῷ σκαλεύθρῳ ἀνακινῶ et exuscito: qua in signif., sed metaphorica tamen, usus est Dionys. Areop. Θαῤῥῶ γὰρ ὅτι τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ τοὺς ἐναποκειμένους ἐν σοὶ τοῦ θείου πυρὸς ἀνασκαλεύσω σπινθῆρας. Bud. ibi exp. Exuscito sopitos cineres, vel carbones. At Hes. Ἀνασκαλεύοντες exp. non solum ἀνακινοῦντες, sed etiam ἐρευνῶντες, Indagantes, Scrutantes: ut qui aliquid investigantes effodiunt et eruunt. Suidæ autem Ἀνασκαλεύων est ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος. [Sic etiam exp. in Bekk. Anecd. 1, 392.] Perperam vero in VV. LL. scribitur ETIAM Ἀνασχαλεύω. [" Theod. Hist. Eccl. 1, 6." Mendham. Mss. " Scrutor, Zenob. 1, 27." Wakef. Mss.]

[* Διασκαλεύω, Effodio, Plut. 10, 80.]

[* Ἐκσκαλεύω, vide Ἐκσαλεύω.]

[* " Κατασκαλεύω, ad Phalar. 236." Schæf. Mss.]

Ὑποσκαλεύω, Sarculo suscito, τῷ σκαλεύθρῳ suscito, ut carbones et ignes sopiti exuscitari solent, Aristoph. (Ἀ. 1014.) τὸ πῦρ ὑποσκάλευε: quod Suidas citans exp. ἀναφύσα, ζωπύρει: ubi sicut dicitur πῦρ ὑποσκαλεύειν, ita Pythagoras jubebat πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν, symbolice pro δυναστῶν ὀργὴν καὶ οἰδοῦντα θυμὸν μὴ κινεῖν, ut Diog. L. exp. in Vita ipsius Pythag. p. 315. meæ Edit. Itidem et Plut. de Educ. Lib. eum hoc symbolo ait vetuisse μὴ ἐρεθίζειν θυμούμενον: p. 21. meæ item Ed.

¶ Σκαλίζω, i. q. σκαλεύω, et σκάλλω, i. e. Fodio, Sarrio, [Gl. Sarculo. Attice * Ἀσκαλίζω, Phrynichus Bekkeri p. 24.] Σκαλισμὸς, Sarritio, Sarritura, Sarculatio, σκάλσις et σκαλεία. [Vide Σκάλλω.] Σκάλισις, ἡ, idem, Theophr. C. Pl. 3, 25. Σκάλισις καὶ τοασμὸς, Sarritio et runcatio: de quibus Colum. 2, 12. Alibi σκάλσις ab eo nominatur, ut C. Pl. 4, 14. Δοκεῖ δὲ μεγάλα συμβάλλεσθαι καὶ ἡ σκάλσις πρὸς τὸ νοστιμώτερον ποιεῖν.

[* Σκαλιστὴρ, unde * Σκαλιστήριος, e quo] Σκαλιστήριον, τὸ, Sarculum, i. e. Instrumentum quo plantæ et segetes sarriuntur: cum sc. sarculo terra indurata laxatur, et herbæ noxiæ, quibus seges suffocatur, succiduntur. [* Σκάλιστρον, Schleusn. Lex. V. T.] Dicitur idem ETIAM Σκαλίς. Ambo leguntur ap. Schol. Theocr., ubi dicit σκαλίδα esse ἐργαλεῖον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον. Ibid. dicit, σκαλεύειν τὸ χωράφιον, esse τὸ σκαλίσι καθαίρειν αὐτό: ἄσκαλα exponens ἀσκάλευτα et μετὰ τὸν σπόρον ἠμελημένα: nam peracta sementi, sequens cura est sarritionis, ut Colum. docet 2, 12. quæ si negligatur, arva s. ipsa frumenta dicuntur Ἄσκαλα, i. e. Non sarrita, Sarculo non adobruta nec purgata. Legitur autem illud Ἄσκαλα ap. Theocr. 10, (14.) Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μεν ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα, Nondum quidquam a peracta semente sarrivi. [" Σκαλίς, Toup. Opusc. 1, 173." Schæf. Mss. " Porph. Abst. 34." Wakef. Mss. * Σκαλιδεύω, Gl. Scalpo.] Διασκαλιδεύω, Sarculo terram verso. [* " Σκαλίδιον, Sarculum, Baxter. ad Horat. p. 3." Schæf. Mss. " Martyr. S. Clem. §. 21." Kall. Mss.]

¶ Σκάλοψ, οπος, ὁ, Talpa, et ipsa a fodiendo nomen adepta: unde Hes. Σκάλοψ, ἀσπάλαξ, ζῶον γεωρύχον, τυφλόν: est enim animal cæcum, quod terram fodit. Suidas μυῶν generi accenset, diversum tamen est a mure araneo, quam μυογαλῆν s. μυγαλῆν appellant. Aristoph. Ἀ. (879.) Σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως. [" Dawes. M. Cr. 257. Kuster. Aristoph. 125. Brunck. 3, 97. (l. c.)" Schæf. Mss. Phot. * Σκάλωψ· ὁ σπάλαξ· ἐν Κλεοβουλίναις Κρατῖνος. * Σκαλοι· ὃν ἡμεῖς σπάλακα. * Σκαλαπάζει, Hesychio

A ῥέμβεται. * Σκαλοπάζειν, Eid. * ῥεμβωδῶς βαδίζειν. * Σκαλοπιὰ, Cuniculus talpæ, ad Hes. v. * Σκαλώνια.]

¶ Σκαλαθύρω quoque a σκάλλω derivant: ac certe Hes. Σκαλαθύρει exp. σκαλεύει, et Σκαλαθύρων, σκαλεύων, i. e. Fodiens, Fodicans. Aristoph. recte usurpavit pro Inire s. Coire: quo modo et ille dicebat εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς: vicinam enim signif. habent Fodicare et Stimulare. Aristoph. inquam (Ἐκκλ. 610.) Ἢν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ, καὶ βούληται σκαλαθῦραι, ubi Schol. exp. συνουσιάσαι: paulo post ipse Aristoph. dicit ξυγκαταδαρθεῖν et ξυγκατακεῖσθαι. Hes. σκαλαθύρει exp. λάθρα πλησιάζει: et Σκαλαθύρων, ἀκολασταίνων. Sed nota, huic σκαλαθύρειν, præter signif. τοῦ σκάλλειν s. σκαλεύειν, i. e. Fodiendi s. Fodicandi, inesse etiam signif. τοῦ ἀθύρειν, i. e. Ludendi: itaque significaret Ludibundus fodio s. Fodico, Fodiens s. Fodicans ludo cum aliquo. Alicubi vero alterutrum tantum significat, h. e. vel Fodico, vel Ludo: SICUT ET Σκαλαθυρμάτια dicuntur Ludicra s. Ludicræ nugæ, ab eod. Aristoph.
B N. (629.) οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσμονα, Ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων, Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν, ubi Schol. σκαλαθυρμάτια exp. σμικρὰ καὶ λεπτὰ πανταπασι νοήματα καὶ μαθήματα, σκαριφήματα: addens, huic vocabulo ἐγκεῖσθαι τὸ ἄθυρμα, quasi dicat παίγνια καὶ οὐδὲν ἀξιόπιστα. Sic autem vocat Subtiles aliquas præceptiunculas, quæ et λεπτολογήματα appellat. [" Ad Thom. M. 18. Brunck. ad Aristoph. 2, 93. (l. c.)" Schæf. Mss.] Hoc vero σκαλαθυρμάτιον dimin. est a VERBALI Σκαλάθυρμα, quo significatur q. d. Fodicatio ludicra. Hes. * Σκαλαθύρματα, σκαριφίσματα, σκαλεύματα.

¶ Σκαλαθάρβα etiam Hes. a σκαλεύω derivat, exponens τύρβη, i. e. Turba. AT Σκαλαθαρβία, Eidem est ἀκηδία. [Lobeck. Phryn. 428. * Καλαθάρβα, Hesychio παροιμία s. παροινία.]

[* Σκαλόω, unde] " Σκάλωμα, τὸ, Gradus instar " scalæ, VV. LL. At Bud. Gradum scalæ vocari a " Polybio tradit σκάλωμα et κλίμα:" [5, 59, 9.
C Πρόσβασιν δὲ μίαν ἔχει κατὰ τὴν ἀπὸ θαλάττης πλευρὰν κλιμακωτὴν καὶ χειροποίητον, ἐγκλίμασι καὶ σκαλώμασι πυκνοῖς καὶ συνεχέσι διειλημμένην. " Σκάλωμα Incisuram vertit Ern. cum Casaub. Nos Obliquitatem, Anfractum. * Σκαιώμασι ibi dant Codd. Vat. et Flor." Lex. Polyb. " F. * Σκαλήνωμα s. * Σκολίωμα." Schn. Lex.]

" Σκαλίας," [ὁ, s. * Σκαλία, ἡ,] " Fructus cacti, " VV. LL. e Theophr. H. Pl. 6, 4," [11. n.] " Ἀ- " σκάληρον dici τὸ περικάρδιον τοῦ καυλοῦ τοῦ κάκτου, " tradit Athen. 2." [p. 70. ubi * Ἀσκαλίαν corrigunt e Theophr. et Plinio.]

" ΣΚΑΛΜΟΣ, qui Lat. itidem Scalmus. Hinc " etiam est vox Interscalmium." [Gl. Σκαλμὸς, ἔνθα ἡ κώπη δεσμεῖται, Scalmus, Strurus. " Jacobs. Anth. 6, 429." Schæf. Mss. Eust. 1539, 24. J. Poll. 1, 87. Eur. Iph. T. 1347. Æsch. Pers. 382. Arrian. Ind. c. 27, 5. Apoll. Rh. 1, 379. Vitruv. 10, 8, 6. " Proprie Paxillus, quo firmatur aut ad quem religatur remus; tum Remigum ordo, versus: 16, 3, 4. Ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμὸν, Sub thranitarum, supre-
D morum remigum, versu," Lex. Polyb.: Etym. a σκαίρω deductum scribit, ut dicatur quasi σκαρμὸς, eo quod remo ei inserto impulsa navis quasi saliat.] " Δεκάσκαλμος ναῦς, Decem scalmis instructa navis, " Suid." [v. Ἐπίκωπος. * " Δωδεκάσκαλμος, Plut." Wakef. Mss. * " Εὔσκαλμος, Jacobs. Anth. 6, 429." Schæf. Mss. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 294.] " Ἐπισκαλμὶς, Tabella sub scalmo, VV. " LL. ex J. Poll." [1, 87. Cf. Ἐπικαλαμίς. " Act. Traj. 1, 229." Schæf. Mss. Apud Etym. M. * Ὑποσκαλμίς. * Πολύσκαλμος, Anthol. 3. p. 358. * " Τετράσκαλμος, ad Diod. S. 2, 632." Schæf. Mss. Suid. 3, 454. * Τρίσκαλμος, Æsch. Pers. 681. 1079. * Σκαλμὶς, unde * Σκαλμίδιον, Suid. 1, 355.]

" ΣΚΑΜΜΟΝΙΑ, vel Σκαμωνία, Scamonea, Scam- " monium, Plin. Sic ap. Nicandr. (Ἀ. 575.) Σκαμ- " μώνιον. Idem, (484.) δάκρυ νεοβδάλτοιο * κάμωνος " dixit Scammonii lacrymam, i. e. δακρύδιον Alex. " Trall., VV. LL. Σκαμμώνιον dicta fuit a quibusdam

"et Thapsia, ut tradit Diosc." [" Nothis 473." Boiss. Mss.] " quod ea perinde atque scammonio corpora " purgarentur. Hinc Σκαμμωνίτης οἶνος, E scammo-" nia factum vinum, Diosc." [Plin. 14, 16. " Σκαμ-μωνία, Athen. 28. Plut. Mor. 1, 527." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 4, 5, 1. 9, 1, 3. 4. * " Σκαμβωνίας ῥίζα, Scammonia, Diosc. Notha 474." Boiss. Mss. * " Σκαμοειδής, Erot." Wakef. Mss.]

" ΣΚΑΝΔΙΞ, ικος, ὁ, inter Olera sylvestria cen-" setur a Græcis: Gal. similem gingidio facit. Eur. " Σκανδικοπώλης dictus, quod ejus mater σκάνδικος " venditrix esset:" [cf. Aristoph. 'A. 478. Hes. v. Σκάνδιξ.] " Metroclis cynici abluentis σκάνδικας me-" minit Diog. L. Aristippo." [" Σκάνδιξ, Pierson. ad Mœr. p. 7. Bergler. ad Alciphr. 386. Casaub. ad Athen. 114. ad Lucian. 2, 322. Jacobs. Anth. 7, 114. Brunck. Aristoph. 3, 5. ('Ιππ. 19.) Kuster. 104. 121." Schæf. Mss. Σκάνδιξ, * Σκάνδυξ, Schneid. Ind. Theophr. * " Εὐσκάνδιξ, Heringa Obss. 271. Jacobs. Anth. 7, 114." Schæf. Mss. * Σκανδικώδης, Theophr. H. Pl. 7, 11, 1. * " Σκανδικίζω, Casaub. ad Athen. 114." Schæf. Mss.] " Διασκανδικίσῃς, Hes. exp. " διευρυπιδίσῃς: quoniam sc. Euripidis mater scan-" dicas venditarit, q. e. genus sylvestris oleris. Re-" spexit autem ad Aristoph. 'Ιππ. (19.) Μή μοί γε, μή " μοι, μὴ διασκανδικίσῃς. Ubi Schol. quoque eand. " exp. affert, sed exponens etiam ἀποδειλιάσῃς et " μεταμελήσῃς, dicens Euripidem hic derideri ut fi-" lium λαχανοπώλιδος, Venditricis olerum." [" Casaub. ad Athen. 114. Toup. Opusc. 2, 106. Kuster. Aristoph. 104." Schæf. Mss.]

" ΣΚΑΝΘΑΡΙΖΩ, s. potius ΣΚΙΝΘΑΡΙΖΩ, Me-" dio digito nasum ferio. Hæc scriptura ap. Hes. et " Eust. (ad Il. A.) illa ap. J. Poll. (9, 126.) extat. Sed " Hes. affert et Σκαρίζειν. Expositionem autem " auctoritate Didymi confirmat."

" Σκινθαρίζειν, necnon Σκανδαρίζειν affertur pro " Σκανθαρίζειν. Extat autem Σκινθαρίζειν ap. Schol. " Aristoph. et Eust., necnon Hes. Idem habet et " Σκίνδαρος, quod vulgo exp. Talitrum, item Σκίν-" δαροι, necnon Σκινδάριος: item verba Σκινδαρεύε-" σθαι et Σκινδαρῆσαι," [Σκινδαρίσαι?] " quorum " expositiones ap. eum vide." [Σκίνδαροι, Hesychio sunt τὰ προσκυνήματα, at Photio Σκίνδαρον est * προσκίνημα. * Σκινδακίσαι, Eid. est τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναί τινι ἀσελγῶς. Forsan hæc verba ad κινέω referenda sunt: κίνω, κινάω, κινέω, κινίω, κινόω, κινύω: σκίνω, σκινάω, σκίναξ, σκίνδαξ, σκινδακίζω, σκινίω, σκινίθω, σκίνθω, σκινθίζω, σκινθαρὸς, σκινθαρίζω, σκινδαρὸς, σκινδαρίζω. Vide Schn. Lex. et cf. Σκιμαλίζω.]

" 'Αποσκαμυνθίζειν, Hesychio * ἀπομυκτηρίζειν, Il-" ludere."

" ΣΚΑΠΕΡΔΑ, (ἡ,) Ludi genus, in quo per fo-" ramen trabis erectæ et depactæ solo, trajectus erat " funiculus: eo unus aversus circumdabatur, et alter " pone stans caputque funiculi retinens, ita vi pro-" trahebat, donec ad summum trabis eveheret socium " atque suspenderet: in quo consistebat victoria. " Hoc σκαπέρδαν ἕλκειν vocat J. Poll. (9, 186.) Hes. " quoque ejus meminit, aitque omne difficile σκά-" περδαν dici; sic enim ibi scriptum." [Mercurialis Gymn. 3, 5. Meurs. de Lud. Gr. p. 12. Erasm. Adag. p. 169. Nott. ad Hes.] " Σκαπερδεῦσαι, Convitiari, " VV. LL." [ex Hes.]

ΣΚΑΠΤΩ, Fodio, i. q. ὀρύττω, Herodian. 4, (7, 6.) de Antonino Caracalla, Εἴτε ὄρυγμά τι ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων πρῶτος, Si quid fodiendum foret, primus fodiens, Athen. 12. 'Ιδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, Fodientes operas cernens. Significare autem Fodere, ipse Plut. testatur in Fabio, ab initio, cujus verba citavi in Διορυγή. Interdum et Defodere significat, ut cum Theophr. C. Pl. 3, 25. dicit σκάπτοντες βαθεῖαν τὴν κόπρον, pro Alte defodientes fimum, ubi pro κατορύσσειν accipitur. Pass. Σκάπτομαι, Fodior. Unde 'Εσκαμμένος, Fossus. Et in pentathlo s. quinquertio dicebantur τὰ ἐσκαμμένα, Fossa s. Sulcus per transversum ductus, quem veluti metam et limitem transilire vetitum erat: unde Proverbialiter, 'Υπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν, pro Cujusvis rei positos fines excedere: quod J. Poll. quoque testatur l. 3. de pentathlo loquens, Τὸ δὲ μέτρον τοῦ πηδήματος, κανών· ὁ δὲ ὅρος, τὰ ἐσκαμμένα· ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσι Πηδᾷν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα: quo Proverbio utitur tum Lucian. (2, 711.) tum Basil. Hexaëm. Homil. 6. 'Υπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες, ἐπὶ τὴν συνηγορίαν τῆς γενεθλιολογίας τὸν λόγον ἔλκουσι, Philosophiæ fines egredientes et immodice philosophantes, ut qui sulcum stadii transilientes saltu efferuntur ultra modum athletarum, Bud. 270. Pro hoc ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα dicitur etiam ὑπὲρ τὸ σκάμμα, ut nunc docebo. [" Ilgen. ad Hymn. 383. De aor. 1. et 2. pass., ad Diod. S. 1, 587. Σκαφεὶς, Toup. Opusc. 1, 163. Σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι, Brunck. Aristoph. 2, 192. Fr. 238. 'Υπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν, Valck. ad Chrys. p. 20. Jacobs. Anth. 11, 411. Bast Lettre 201." Schæf. Mss. Geopon. 2, 24. Phocyl. 146. Valck. Schol. in N. T. 1, 522. * Σκαπτέον, Gl. Iterandum.]

Σκάμμα, τὸ, Fossa. Σκάμμα, sicut τὰ ἐσκαμμένα, dicitur etiam Sulcus stadii s. spatii in quo saltu certabant, Fines curriculi, Bud. Alii malunt interpretari Locum certaminis in quo athletæ congregantur: a σκάπτω propterea nominatum, quod fossa cingi soleret. Unde Proverbialiter dictum est ab Hieron. de Scammate et loco certaminis egredi, pro eo, quod est a proposito digredi, s. lineas transilire, Ep. ad Pamm. Cum ergo ista quærantur, cur tu omissis, super quibus pugna est, de scammate et loco certaminis egrediens, in peregrinis et longe alienis disputationibus immoraris? Voluntque hic de Loco certaminis, esse ἐξήγησιν præcedentium de Scammate. Itidem Tertull. ad Martyres, Itaque epistates vester Christus Jesus, qui vos spiritu unxit, et ad hoc scamma produxit, voluit vos ante diem agonis ad duriorem tractationem a liberiore conditione seponere, ut vires corroborarentur in vobis. At Cæl. Aurel. Chron. 2, 1. Ordinat præterea idem Asclepiades in arenæ spatio deambulationem, quod appellant scamma, atque transcensum lignorum. Paulo ante idem Cælius dixerat, Conficienda sunt ligna, quæ transgredi pedibus nitantur ægrotantes: tunc etiam perfectis in terra lacunis, deambulationem imperabimus. Ubi nota eum σκάμματα vocare Perfectas in terra lacunas, et spatium arenæ, quæ vult transiliri ab ægro, ut corpus isto saltu magis magisque corroboret. Apud Græcos sæpe pro Ipso illo certamine et agone athletico usurpatur: ut Chrys. in Comm. in Ep. ad Rom. 11. Εἴσω τοῦ σκάμματος ἕστηκας, καὶ δύνασαι καὶ ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας: quæ Bud. sic vertit, Adhuc in agone es atque in campo pugillari et athletico; tibi integrum est instaurare certamen et offensionum noxam sarcire. Idem Bud. ex Eod. Εἰς μείζονα σκάμματα καλεῖν, pro Ad majores agones et contemplationes. Idem σκάμματα interpr. etiam Fines curriculi ad perfectiorem vitæ statum. [" Jacobs. Anth. 11, 411. Bast Lettre 201. 'Υπὲρ τὰ σκάμματα πηδᾷν, Valck. ad Chrys. p. 20." Schæf. Mss. " Polyb. 3, 143. (40, 5, 5.) Arrian. Epict. 639. Isidor. Pelus. 2." Wakef. Mss. Suicer. Thes. Eccl.]

Σκαπτὸς, Fossus, Fossilis, Fossitius, i. q. ὀρυκτὸς, ut ὕλη, Materia fossilis s. fossitia. Apud Plut. autem in Cim. (4.) Σκαπτὴ 'Ύλη est Locus quidam Thraciæ, quasi Effossam sylvam diceres. [" Cf. Herod. 6, 4. et Holst. ad Steph. Byz." Schw. Mss. " Σκαπτὴ 'Ύλη, ad Marcell. de V. Thuc. p. 3. 4. 8." Schæf. Mss.] 'Αρτίσκαπτος, ὁ, ἡ, Recens fossus, effossus, egestus et erutus, Nuper defossus. Ex Epigr. [" Heraclid. Sim. 1." Schæf. Mss.]

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, Fossor, i. q. σκαπανεὺς, Aristot. Eth. 6, 7. ex Homeri Margite, Τὸν δ' οὔτ' ἄρ' σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα. Utitur et Xen., teste J. Poll. [7, 148. " Ad Mœr. 117. ad Charit. 322. * Σκάπτειρα, Epigr. adesp. 176." Schæf. Mss.]

Σκαπάνη, ἡ, Fossio, quo sensu usus est Theophr.

in l. quodam c. in Σκάλσις. Itidem in Epigr. usurpari ajunt. Estque ei synonymum σκάφευσις et σκαφεία. Significat etiam Instrumentum fossoris, quo terram eruit: quod est species ligonis latior breviorque, ut quidam tradunt, quale Rutrum est, ab eruendo dictum: ut ap. Festum, Rutrum tenentis juvenis, et arenam eruentis. Itidemque ap. Pallad. Rutrum quo calx subigitur. Ab Hes. et Suida exp. σκαφεῖον, * ὀρύγιον, δίκελλα. Utitur et in hac signif. Theophr. C. Pl. 3, 25. ubi ait, Τὴν γῆν ἐργάζεσθαι καὶ τοῖς ἀρότροις καὶ τῇ σκαπάνῃ, Aratro et ligonibus. Ovid. jactati pulsabant arva ligones. Utitur Theocr. quoque 4, [10. Gl. Rastrum.] Σκαπανεὺς, ὁ, Qui ligonem tractat, Fossor, Lucian. (1, 114.) Καὶ σκαπανεὺς καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν. Utitur et alibi. Necnon J. Poll. l. 7, c. ult. Τὸ δὲ τῶν σκαπανέων ἐργαλεῖόν ἐστιν ἡ σκαπάνη. [Just. M. Apol. 1, 72. * Αὐτοσκαπανεὺς, Alciphr. 3, 70.] Affertur ET Σκαπανήτης pro Fossor, [Schneidero susp. * " Σκαπάνιον, τὸ, (Ligo,) Martyr. S. Clement. §. 21." Kall. Mss.]

Σκάπετος, Fossa s. Fovea, τάφρος, Hes., qui addit a quibusdam exponi τάφος. [Ad Greg. Cor. 553.] " Κάπετος, ἡ, Fovea s. Fossa, Scrobs, Il. Σ. (564.) " Ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε, Cir- " cum duxit fossam præ altitudine nigricantem, et " circa hanc septum. Et Il. O. (356.) Ῥεῖ' ὄχθας " καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, Labra et crepidi- " nes profundæ fossæ nullo negotio dejiciens, Il. Ω. " (797.) Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. Sic " Soph. Aj. (1165.) p. 65. Σπεῦσον κοίλην κάπετόν " τιν' ἰδεῖν Τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον Τάφον " εὐρώεντα καθέξει. Et (1403.) p. 76. κοίλην κάπετον " Χερσὶ ταχύνατε. Suid. per aphæresin dictam vult " a σκάπτω." [" Jacobs. Anth. 8, 152. Toup. Opusc. 2, 122. Moschus 4, 103. Brunck. Aj. 1403." Schæf. Mss.]

Σκαφὴ, Fossio, VV. LL. sed sine Auctore et exemplo. [" Haud dubie vero huc referendus Procli locus, infra sub v. Σκάφος a Steph. citatus, ubi pro Σκάφης scriptum oportebat Σκαφῆς, ut σκαφὴ ἀμπέλου sit Fossio vitis. Apud Appian. vero Hist. Pun. extr. σκαφὴ idem valet ac κατασκαφὴ, Eversio, Excidium urbis: Ῥωμαῖοι Καρχηδόνα κατέσκαψάν τε, καὶ συνῴκισαν αὖθις μετὰ ἔτη τῆς σκαφῆς ἑκατὸν καὶ δύο." Schw. Mss.]

Σκαφεύω, Fodio, i. q. σκάπτω, ut σκαλεύω cum σκάλλω idem significat: cujus tamen signif. nulla afferuntur exempla. Σκάφευσις, Fossio: ET Σκαφεία, ἡ, pro eod. Utrumque ap. Suid. legitur, quippe qui posterius σκαφεία per prius σκάφευσις exponat. [" Σκάφευσις, ad Charit. 570." Schæf. Mss. * Σκαφευτὴς, Gl. Fossor. * Σκαφευτὴρ, fem. * " Σκαφεύτρια, Const. Manass. Chron. p. 10. Meurs." Schæf. Mss.] Σκαφεὺς, ὁ, Fossor, i. q. σκαπανεὺς s. σκαπτὴρ, Archippus ap. J. Poll., Σκαφεῦσι, κηπωροῖσι, τοῖς τ' ὀνηλάταις, Καὶ ταῖς γυναιξὶ προσέτι ταῖς ποαστρίαις. [" Brunck. Aristoph. 2, 42." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 62.]

Σκαφεῖον, τὸ, i. q. σκαπάνη, Ligo latior breviorque, ut quidam volunt. Suidas tamen simpliciter exponens per λισγάριον, (ita enim legitur in ejus exempl. Ms., non λιγάριον,) eo vocabulo Ligonem intelligere videtur: in Lex. meo vet. exp. ἄμη γεωργική: quemadmodum Theocr. quoque Schol. annotat ἄμην Attice vocari, quod Theocr. σκαπάνην, alii δίκελλαν appellant. Esse tamen aliquid discriminis inter σκαφεῖον et δίκελλαν, apparet e Luciano (3, 58.) Ἐκέλευον σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα: videturque δικέλλης nomine intelligere Bidentem aut Rutrum: σκαφείου autem, Ligonem quo tellus pulsatur et finditur effoditurque. Plut. Ὁ γεωργὸς ἄγριον ἐκκόπτων βλάστημα καὶ ἀγεννὲς, αὐτόθεν ἀφειδῶς ἐμβαλὼν τὸ σκαφεῖον, ἀνέτρεψε τὴν ῥίζαν. [" Mœr. 345. et n., ad Diod. S. 1, 276. Thom. M. 802. ad Dionys. H. 1, 227." Schæf. Mss. Mathem. Vett. p. 90. Phrynichus Bekkeri p. 62. " Appian. 1, 184. Plut. 2, 529(=8, 97.)" Wakef. Mss.] UNDE Σκαφείδιον, τὸ, Parvus ligo, in Ms. Suidæ exemplari; in impresso autem sine diphthongo HABETUR Σκαφίδιον. [" Σκαφείδιον, ἡ δίκελλα, differt a σκαφίδιον, τὸ πλοιάριον, Herodian. Epimer. Mss. p. m. 199." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

A

Σκαφίον, τὸ, σκαφεῖον: qua scriptura legitur ap. Hes. in Σκαπάνη, et ap. Schol. Theocr. Id. 4. itidem in expositione τοῦ σκαπάνη: tradit enim σκαπάνην esse δίκελλαν, σκαφίον, et quod vulgo λισγάριον dicitur AC * τζαπίον, Attice vero ἄμη. Eadem scriptura legitur ap. Plut. quoque in Arato, non procul ab initio, ubi dicit Aratum athleticæ vitæ non inexpertum fuisse; Οὐ παντάπασιν ἀρνεῖται τὴν ἀδηφαγίαν καὶ τὸ σκαφίον, Non omnino voracitatis athleticæ et ligonis videtur usum negare, ut Interpres vertit. Solitos autem fuisse athletas ligone sese ad firmandum robur exercere, innuit Theocr. Idyll. 4, (10.) quod Νομεῖς inscribitur, de pastore loquens, qui Pisas certaturus et athletam acturus se contulerat, Κὦχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μῆλα. Idemque confirmat Schol. his verbis, Οἱ γὰρ γυμνασταὶ τούτοις ἐχρῶντο πρὸς γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες, καὶ τὰ ἄνω μέρη τοῦ

B σώματος ἀναῤῥωννύντες. Utitur hoc vocab. Juven. quoque, 6, (263.) Et ride, scaphium positis cum sumitur armis. [" Baxter. ad Horat. p. 3." Schæf. Mss.]

[* " Σκαφὶς, Ligo, Synes. 66." Wakef. Mss.]

[* " Σκαφιὰ, Fossa, Inscr. Sicula Gruteri p. 210." Schn. Lex.]

Σκαφητὸς, Fossio, Pastinatio, Theophr. C. Pl. 3, 21. Ἡ τε βλαστολογία καὶ ὁ σκαφητὸς ὁ μέσος, ubi Gaza, Decacuminatio et fossio: alii e Colum., Pampinatio et pastinatio. Sunt qui velint DICI Σκαπητός. Apud Hes. LEGITUR Σκαφιτὸς, sc. in expos. NOMINIS Σκάλαθρος: quo vocab. puto significari Sarritionem s. Sarrituram, τὴν σκάλσιν s. σκάλισιν, quæ et ipsa Fossionis genus est: ut ad σκάλλω referendum sit, ab eoque ortum credatur ut σκάπετος a σκάπτω. [" Σκαφητὸς, * Σκάφητος, Reiz. de Acc. 111." Schæf. Mss. * Σκαφετὸς, Gl. Fossura, Occatio, Bidentatio, Iteratio.]

Σκάφος, τὸ, Fossa, Cisterna, Piscina, VV. LL. ex Epigr. || Fossio, Pastinatio, Hesiod. Ἔργ. 2, (190.)

C τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων, Tunc non amplius circumfodiuntur vites, sc. post Vergiliarum exortum. Ubi Proclus, Μετὰ πλειάδων ἐπιτολὴν οὐκέτι καιρὸς τομῆς ἀμπέλου καὶ σκάφης· ἤδη γὰρ ἡ γῆ ξηραίνεται· διὸ σκάπτειν οὐκ ἐπιτήδειον. Quo loco NOTA Σκάφη ab eo usurpatum pro Fossio, σκαφεία s. σκαφητός. [" At ap. Proclum p. 129. Heins., haud dubie σκαφῆς, non σκάφης, scriptum oportuerat. Vide Σκαφή." Schw. Mss. * Σκάφος s. * Σκαφὸς, ὁ, Geop. 3, 4, 5. Ἀλλὰ καὶ ὁ δεύτερος σκ. τῶν νέων ἀμπέλων τούτῳ τῷ μηνὶ πεπληρῶσθαι ὀφείλει.]

[* Ἄσκαφος, Strabo 11. p. 424. ἄμπελος.] Βαθυσκαφὴς, Profunde fossus, [Soph. El. 435. * " Νεοσκαφὴς, Recens effossus, Lycophr. 1097. Schol. Eur. Phœn. 1658." Kall. Mss. * Παλινσκαφὲς, Gl. Iteratum: editum est—σκαφέν. * Πανσκαφὴς, unde * Πανσκάφεια s. * Πανσκαφία, Geop. 5, 9, 11.]

[* Ἀμφισκάπτω, Apollin. Metaphr. p. 235.]

Ἀνασκάπτω, Refodio, Fodiendo eruo et egero, Effodio, qua signif. ἀνορύσσειν quoque usurpatur.

D [Dionys. Antiq. 2, 40. Cf. Μετασκάπτω. * Συνανασκάπτω, Strabo 8. p. 585.]

Ἀποσκάπτω, Defodio, Fodiendo detraho. Pro Terram fodio, affertur e Plat. de LL. [" Schneid. Anab. 110. (2, 4, 2,)" Schæf. Mss.]

Διασκάπτω, Perfodio, Fodiendo everto, [" ad Charit. 714. ad Diod. S. 1, 680." Schæf. Mss. Eust. Il. B. p. 252.]

[* " Ἐκσκάπτω, Schol. Il. B. 153." Wakef. Mss.]

Ἐπισκάπτω, Infodio, Epigr. [" Jacobs. Anth. 10, 184. Heyn. Hom. 7, 302." Schæf. Mss. * Ἐπισκαφεὺς, ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων, Hes. At * Ἐπισκάφια, ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις.]

Κατασκάπτω, Suffodiendo everto, Diruo, Thuc. 4, (109.) p. 156. Τά τε μακρὰ τείχη κατέσκαψαν ἑλόντες ἐς ἔδαφος, Philo V. M. 1. Τὰς πόλεις ἢ κατασκάπτοντες ἢ ἐμπιπράντες ἠφάνισαν, Diruentes et in planum dantes, Dem. (239.) Τὰ μὴ ὑπακούοντα κατὰ κράτος λαβόντες καὶ ἐξανδραποδισάμενοι κατεσκάψαμεν. Rursum ap. Thuc. Τὰς οἰκίας κατασκάψαντες. Et ap. Æschin. (71.) Τὸν

λιμένα κατασκάψαντες, καὶ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες. Apud Plut. vero et Athen. *κατασκάψαι πόλιν* et *ἀναστῆσαι* sunt opposita, i. e. Diruere s. Evertere et Restituere s. Instaurare urbem. Item passiva signif. Dem. pro Cor. *Κατασκαφῆναι τὰς πόλεις αὐτῶν.* Plut. *ἐμφατικώτερον* dixit, *Κατέσκαψεν οἰκίαν εἰς ἔδαφος πᾶσαν;* Domum totam funditus diruit et evertit. [Soph. Œd. C. 1421. Phil. 998. "Wyttenb. Ep. Cr. 21. Markl. Suppl. 544. ad Diod. S. 1, 680. Conf. c. *κατασκευάζω*, ad 2, 133." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 522.] "*Κατασκευάπτω*, Destruo, Prov. Solom. c. 30. " s. 25. *Οἱ δὲ φραγμοὶ τῶν λίθων αὐτοῦ κατασκευάπτον-*" *ται*, Et maceria ejus destruitur, VV. LL. Sed id " verbum mihi non potest non esse suspectum, ac " forsan pro eo reponendum *κατασκάπτονται*:" [ut extat in Ed. Bosii.] *Κατασκαφή, ἡ*, Eversio quæ fit diruendo s. suffodiendo, Æschin. (76.) *Ὁρᾷν ἁλισκομένην τὴν πόλιν, τειχῶν κατασκαφὰς*, Eversiones mœniorum, [Soph. Œd. C. 1318. Ant. 920. Thuc. 5, 63. " Markl. Iph. p. 15. ad Diod. S. 2, 72." Schæf. Mss.] ITEM *Κατασκαφής*, Dirutus, Suffodiendo eversus, *κατεσκαμμένος*, Hes. [Soph. Ant. 891.] "*Ἐπικατασκάπτω*, Superfodio, Superinfodio," [Dionys. Antiq. 1, 39. * *Προσκατασκάπτω*, Josephi Vita c. 10. * *Συγκατασκάπτω*, Eur. Or. 733. Phœn. 891. Rhes. 391. Strabo 12. p. 845. * *Συγκατασκάπτης*, Lycophr. 222.]

[* "*Μετασκάπτω*, Const. Manass. Chron. p. 44., sed Codd. alii *ἀνασκ.*" Boiss. Mss.]

Περισκάπτω, i. q. *περιορύττω*, Circumfodio, ut Plinius loquitur: qui quod Theophr. dicit, *Μεγάλα δὲ συμβάλλεται καὶ τὰ τραύματα καὶ αἱ πληγαὶ τῶν περισκαπτόντων*, sic vertit, Cum circumfossor injurioso ictu verberavit: de morbis vitis læsæ. [" Wakef. S. Cr. 3, 165." Schæf. Mss. * *Περίσκαψις*, et * *Πρόσσκαψις*, Dorice *Ποτίσκαψις*, Tab. Heracl. 245.: hoc e * *Προσσκάπτω*.]

" *Συσκάπτω*, Simul fodio. Vide *Σκάπτω*." [Simul compleo, Theophr. C. Pl. 3, 12, 1. *τοὺς γύρους, τάφρους*.]

Ὑποσκάπτω, Suffodio, Subtus fodio, Ad ipsas usque radices circumfodio, In ima parte circumfodio, Theophr. H. Pl. 2, 8. *Οἱ δὲ καὶ τὰς συκὰς ὑποσκάπτουσι.* *Ὑποσκαφή, ἡ*, Suffossio, Fossa s. Specus sub aliquo loco cavata, Diosc. 5, 106. de cæruleo pigmento, *Εὑρισκόμενος κατά τινας σπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς τῆς θαλάσσης*, Sub cavatos specus maris invenitur, Ruell.

Ceterum verbo *σκάπτειν* inest præterea aliqua etiam signif. *τοῦ κοιλαίνειν*, i. e. Excavandi: quemadmodum in præcedenti loco, *Κατά τινας σπηλαιώδεις ὑποσκαφὰς*, Ruell. recte vertit, Sub cavatos specus: quo fere modo et *πέτρα γλαφυρὴ* pro *σπηλαιώδης*: quod Hesiod. *γλάφυ πετρῆεν* appellat. A qua hujus verbi signif. dependent sequentia derivata.

Σκάφη, ἡ, Scapha, Navigioli genus a cavitate sic dictum: alio nomine *ἐφόλκιον*, quod longioribus navibus soleret *ἐφέλκεσθαι*, sicut hodieque lintres monoxylæ, i. e. e singulis arboribus cavatæ, onerariis navibus adjungi solent: unde scapha est tanquam in instrumento navis: et si quis navem cum instrumento emerit, præstari ei debet scapha, secundum Labeonem in tractatu de Fundo instructo. Frequens hujus vocabuli usus ap. Latinos quoque. Livius, Inde accepta scapha in arcem confugit. Idem, Exceptis in præparatas scaphas nautis. Justinus inter piscatoria navigia numerat, quæ *ἁλιευτικὰ πλοῖα* nominantur: 2. Piscatoria scapha trajecit trepidus. Fuisse autem etiam longarum navium scaphas Cæsar 4. testatur. Scaphas longarum navium, item speculatoria navigia, militibus compleri jussit. Unde conjicere aliquis possit, scaphas monoxylis lintribus fuisse majores, quas Livius Alveorum nomine significare videtur, Dec. 3. l. 1. Novasque alias primum Galli inchoantes cavabant e singulis arboribus: deinde et ipsi milites, simul copia materiæ, simul facilitate operis inducti, nihil, dummodo innare aquæ et capere onera possent, curantes, raptim faciebant. Attamen *σκάφη* pro Alveo etiam sumitur; sed in alia signif., ut ap.

A Plut. Romulo (3.) *Ἐνθέμενος εἰς σκάφην τὰ βρέφη*, Impositis in alveum pueris: Romulo sc. et Remo, quos Amulius in profluentem aquam mitti jusserat. Qua de re Liv. 1. Cum fluitantem alveum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destituisset. Ubi *σκάφη* et alveus accipiuntur pro Vase ligneo concavo et oblongo, quales sunt cunæ s. cunabula. Ut et ap. Athen. (607.) ubi de elephanti cujusdam erga infantem *φιλοστοργίᾳ* sermo est, *Ὅτ' οὖν ἡ τροφὸς ἐμπλήσειεν αὐτὸ τοῦ γάλακτος, ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν τοῦ θηρίου ἐτίθει αὐτὸ ἐν σκάφῃ· ὅτε δὲ κλαίοι, τῇ προβοσκίδι τὴν σκάφην ἐκίνει*: Proboscide alveum s. cunas movebat. De aliis quoque vasis cavis et oblongis in modum alvei dicitur: ut J. Poll. 6, c. 10. scribit *τὴν μάκτραν* s. *μαγίδα* vocari *σκάφην*, Vas illud concavum et oblongum in quo *μάττουσι*. Et 10, 24. de vasis culinariis, *Μάκτρα, σκάφη, μαγίς*: mox dicit ap. Aristoph. *Δημιοπράταις* legi *σκάφη μακρὰ*, et *σκάφη στρογγύλη*, ubi nota duo fuisse scapharum genera, oblongum et rotundum. Idem J. Poll. *λεκάνην* quo-
B que, quæ vomituris apponitur ad excipiendum vomitum, *σκάφην* nominari posse scribit, 10, c. 21. Et c. seq., Vas in quo pedes abluuntur, i. e. Pelluvium, ait itidem vocari *λεκάνην, λέβητα*, et *σκάφην*, ut ab Æsch. in Sisypho, *Καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν.* * *Λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος*; ubi nota dici *σκάφην χαλκήλατον λεοντοβάμονα*, ut significet Pelvim æneam leonis ærei tergo impositam. Idem scribit 6, c. 19. *χάλκειον* et *σκάφην* nominatam etiam fuisse *κοίλην τινὰ καὶ περιφερῆ λεκανίδα*, quam *οἱ κοτταβίζοντες* solebant implere aqua, cui innatabant *σφαῖρα, πλάστιγξ, μάνης*, et alia quædam, quæ cottabo dejecto demergebantur. Alii *λέβητα* appellant. || Pro Vase ligneo accipit Schol. Aristoph. *Ἱππ.* (1315.) *Ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται, Τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους καθελκύσας.* Ubi si de Vasis ligneis intelligendus est is locus, videntur fuisse conchis similia, h. e. rotunda et concava, hemisphærii in modum: ut et *σκαφίον* accipi infra dicetur. || *Σκάφη* Labri etiam balneatorii
C usum præstat, ut cum Medici ægris viribus defectis præscribunt ut justi balnei loco in solium desidentes foveantur aqua, in qua titiones extincti sunt vel testæ, aut alia quædam: quo genere balnei qui utuntur, dicuntur *σκαφολουτρεῖν*, In solio lavare, ut quidam interpr., occasione sumta e Celso, 3, 12. Deducendus in balneum est, dandaque opera est, ut per tempus horroris in solio sit. Fomentisque protinus validioribus totum corpus circumdare convenit, maximeque involutis extinctis testis et titionibus. Alex. Trall. *Εἴτε προσαντλεῖσθαι βούλοιντο ἐγκαθήμενοι εἰς τὴν σκάφην, εἴτε ἐμβιβάζεσθαι εἰς τὰς καλουμένας πιτίδας δύναιντο*: cui similem locum vide in *Σκαφολουτρέω*. Græcum vocab. et hic retinere possumus, ut Cæl. Aurel. Acut. Morb. 1, 11. Dehinc paulo prominentius a lecto producendus æger, atque paululum inclinandus: tunc supponenda scaphula alta, aqua calida plena: deinde duo adhibendi qui foveant alterno officio; ne ullo tempore fomentum frigescere faciat caput. || Est et Vinculi capitalis nomen, quod
D alio nomine *θόλος Διόκλειος* dicitur, Gal. de Fasciis, quem vide. Vide et *Σκαφίον*, item *Σκαφίς*. [" Ad Charit. 281. Aristoph. Fr. 221. 260. ad Lucian. 2, 55. 322. 328. Markl. Iph. p. 400. T. H. ad Plutum p. 161. Brunck. Aristoph. 2, 42. Soph. 3, 454. ad Diod. S. 2, 123. *Τὴν σκάφην σκάφην*, ad Lucian. 1, 313." Schæf. Mss. Cassii Probl. 8.]

Σκαφηφόρος, Scapham ferens. *Σκαφηφόροι* Athenis dicebantur *οἱ μέτοικοι*, quoniam lege ita jubente *ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοὶ μὲν σκάφας ἔφερον, αἱ δὲ θυγατέρες αὐτῶν ὑδρεῖα καὶ σκιάδεια*, ut Harpocr. tradit. Hes. quoque annotat *σκαφηφόρους* dictos fuisse *τοὺς μετοίκους*, quoniam *σκάφας ἔφερον ἐν τοῖς Παναθηναίοις*: addens, *ἵνα ὡς εὖνοι ἀριθμῶνται μετέχοντες τῶν θυσιῶν.* Meminit et J. Poll. 3, (55.) c. 4. ubi ait *σκαφηφόρους* appellatos fuisse *τοὺς μετοίκους*, uxoresque eorum *ὑδριαφόρους*: utrosque *ἀπὸ τοῦ ἔργου*. Qua autem signif. *σκάφη* ibi accipiatur, nemo aperit. Utitur eo vocabulo Dinarchus, *Ἀντὶ σκαφηφόρων ἔφηβοι εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβήσονται.* [" Ammon. 75. Valck. Anim.

111. T. H. ad Plutum p. 334. Brunck. Aristoph. 2, 42. ('Εκκλ. 742.)". Schæf. Mss. Vales. ad Harpocr. p. 69. Schn. Lex.: Gl. Alvearius.] Σκαφηφορέω, Scapham fero, gesto, Harpocr., Οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. [Phot. Σκαφηφορεῖν· τὸ τοὺς μετοίκους ἐν ταῖς πομπαῖς σκάφας φέρειν πλήρεις θυσιῶν· αὕτη γὰρ ἦν ἡ τῶν μετοίκων λειτουργία.] Item et Σκαφεὺς pro σκαφηφόρος s. μέτοικος usurpatum fuit, teste Harpocr. (in Μετοίκιον,) Ἐκάλουν δὲ οἱ Κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

Σκαφοειδής, Scaphæ similis, formam gerens: ut σκαφοειδὲς ὀστοῦν dicitur Os profundo sinu excavatum, tali caput anterius et oblongum excipiens: sic dictum a scaphæ similitudine; cavitatem enim habet oblongam scaphæ similem, qua simile caput astragali s. tali intra se admittit, ut inter alia docet Gorr. [Plut. 9, 527. "Ad Diod. S. 1, 145." Schæf. Mss.]

Σκαφολουτρέω, In scapha lavo, Alex. Trall. (12. p. 696.) Οὐδὲ τοὺς ἔχοντας ἀσθενῆ πάνυ τὴν δύναμιν δεῖ σκαφολουτρεῖν, ὅ ἐστι παρὰ Ῥωμαίοις * τιτάδια ἐμβάλλειν: quibus verbis indicat, in balneis illis quibus οἱ σκαφολουτροῦντες utebantur, solitos fuisse titiones extingui. Vide et Σκάφη.

[* "Ὀλεσίσκαφος, Nicet. Eugen. 9, 237." Boiss. Mss.]

Σκαφίον, τὸ, Scaphula, Parva scapha: qua signif. σκαφίδιον quoque dicitur. Σκαφία dicuntur etiam Vasa cava, sive oblonga ea sint et scaphæ figuram gerant, s. rotunda in modum hemisphærii: sicut et conchæ. Martian. Capella, de Geometria, 6, 1. Scaphia dicuntur rotunda ex ære vasa, quæ horarum ductus styli in medio fundo sui proceritate discriminant. Quæ Vitruv. Scaphas appellat: 9, 9. de horologiorum ratione et usu, Hemicyclium excavatum e quadrato, ad enclimaque succisum, Berosus Chaldæus dicitur invenisse: scapheu s. hemisphærium, Aristarchus Samius. [Salmas. Exerc. 639.] Item σκαφία sive Σκαφεῖα dicebantur Romæ Vasa quædam excavata in modum turbinis rectanguli: quæ Vestales virgines, igne illo perpetuo extincto casu aliquo, ad flammam e solis radiis excipiendam, adverso soli opponebant. Quo facto, radii ad circumferentiam undique incidentes, ad centrum omnes concurrebant, atque ita aërem tenuem reddebant, et materiam, quæ levissima siccissimaque iis scaphulis imponebatur, statim inflammabant. Vide Plut. Numa (9.) p. 120. meæ Ed. || Vas potorium scaphæ figura, Athen. 4. Καὶ σκαφίον ἀργυροῦν δύο κοτύλας χωροῦν. Itidem et in Κάλπιον (11. p. 475.) hoc idem σκαφίον in ποτηρίων genere ponit. Sic Plaut. Scaphio bibunt, Cic. Scaphia cum emblematis. || Alia etiam vasa concava et oblonga rotundave, dicebantur σκάφια, ut quibus in abluendis pedibus aut balneis utebantur, sicut σκάφαι quoque, Clearchus ap. Athen. 14. Σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὅλμος, λήκυθος, (p. 648.) Ubi nota Σκαφεῖον diphthongo scriptum. Apud eund. Athen. 11. Ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν τοῖς σκαφίοις ἀρύουσι. Sic Plut. dicit, (10, 16.) Ἅμαις καὶ σκάφαις ἀρύσασθαι. Matularum quoque genus σκαφίον dicebatur, mulierum proprium, ut J. Poll. innuit 10, c. 9. ubi h. ex Aristoph. l. affert, Σκαφίον ξενύλλῃ ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς. Sic Ulp. Scaphia habita ventris causa. Trulla quoque ap. Latinos et Potorii vasis nomen est, et Vasis item excrementis excipiendis destinati. [Cf. Martial. 11, 12, 6. Plaut. Bacch. 1, 1, 37.] Item et Capitis ea pars quæ pilis tecta est, σκαφίον dicitur a cavitate et rotunditate: alio nomine κόγχος, πόλος, κρανίον. Testis est J. Poll. 2. afferens, Ἵνα μὴ καταγῇς σκαφίον πληγεὶς ξύλῳ: eod. l. annotat, ἰσχία et σκαφία dici τὰ πλάγια τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ, τῷ μὲν ὀμφαλῷ ἀντικείμενα, τοῖς δὲ γλουτοῖς ἐπικείμενα. Alii interpr. Os cavum coxendicis, quod et κοτυληδών. || Σκαφίον dicitur etiam Tonsuræ quoddam genus, quo sc. capilli novacula raduntur: a quo diversum est, quod κῆπος dicitur, ad ornatum formæ magis faciens. Testis Schol. Aristoph. Ὄρν. (807.), dicens duo esse κουρᾶς genera, σκαφίον et κῆπον: ac σκαφίον quidem dici τὸ ἐν χρῷ: κῆπον autem, τὸ πρὸ μετώπου κεκοσμῆσθαι.

A Lucian. (2, 329.) Οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην. || Hesychio ἰατρικὸς ἐπίδεσμος, (i. e. Medicinalis fascia qua vulnus obligatur, σκάφην Gal. vocat,) item πτύον. [" Phryn. Ecl. 141. Brunck. Aristoph. 1, 128. 2, 170. Kuster. 193. 222. Genus tonsuræ, Casaub. ad Athen. 97. ad Herod. 197. Aristoph. Fr. 229. Caput, Jacobs. Anth. 8, 407. Aristoph. Fr. 279. Brunck. 3, 101." Schæf. Mss. Alveus, Theophr. C. Pl. 4, 17.]

Σκαφίς, ίδος, ἡ, Scaphula, Alveus. Ajunt pro μάκτρα etiam accipi, i. e. Vase concavo et oblongo in quo farina subigitur: qua signif. σκάφην accipi supra docui. Citatur autem ex Aristoph., e quo J. Poll. 10, 24. de vasis culinariis, affert σκαφίδα μάκτραν: cum paulo ante inter μαγείρου σκεύη numerasset μάκτραν, σκάφην, μαγίδα. Ubi si post σκαφίδα distinguendum non est, putarim id σκαφίδα pro σκαφοειδῆ usurpatum. || Vas ligneum, concavum et rotundum, cujus in lacte serove reponendo usus est. Gal. Lex. Hippocr. scribit Atticos σκαφίδα vocare B τὴν ποιμενικὴν σκάφην, subjungens hos versus, Od. I. (223.) ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν. Theocr. vero itidem pro Vase concavo et rotundo in quo μελικηρίδας reponebant: 5, (59.) Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος, Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας. Nicander generalius dixit ἐν σκαφίδεσσι δοχαίαις, Θ. 618. Anaxippus ap. Athen. 4. inter vasa culinaria σκαφίδας numerat, cujus verba citavi in Κοπίς. || Hippocr. vero σκαφίδα appellat τὴν θαλασσίαν κόγχην, τὴν παραμηκεστέραν, quæ vulgo μύαξ nominatur, Gal. Lex. Hippocr.: i. e. Concham marinam, quæ oblongior est. Mytulum quidam interp. ["Toup. in Schol. Theocr. 213. Opusc. 2, 240. Phanias 4. Archias 30. Ariston. 1. Jacobs. Anth. 9, 156. Longus p. 102. Vill., Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. "Parva navis, Palæph. 21." Wakef. Mss. Eust. Od. O. p. 1775, 25.]

Σκαφίδιον, τὸ, Scaphula, i. e. Navigiolum, Linter, Lucian. Dialogo Charontis et Mercurii, (init.) Μικρὸν C τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά, Parvus est linter iste, Parva cymba: ut Juven. Atque una transire vadum tot millia cymba Nec pueri credunt. Idem Lucian. itidem in Char. (23.) Διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. Alii hoc Charontis σκαφίδιον appellant ἄκατον. Strabo dicit etiam δίκωπα σκαφίδια, Scaphas parvas quæ duobus agerentur remis, 1. Τοῖς ὑφορμοῦσιν ἐν δικώποις σκαφιδίοις. Sic Horat. biremis præsidio scaphæ. ["Bergler. ad Alciphr. p. 6. ad Diod. S. 1, 63." Schæf. Mss.]

Σκαφίτης, Qui scapham remo impellit. Scribit enim Demetr. Phal. (97.) σκαφίτην dici a quodam τὸν τὴν σκάφην ἐρέσσοντα. ["Schn. ad Demetr. p. 143." Schæf. Mss. Navicularius, Strabo 17. p. 606. Sieb.]

Σκαφεύω, Inter scaphas neco: quod supplicii genus prolixe describit Plut. Artax. (16.) p. 1863. meæ Ed., ubi Parysatis jubet Mithridatem ἀποθανεῖν σκαφευθέντα. [Cf. Ctes. Pers. 30. * Σκάφευσις, Istiusmodi supplicium, Eunap. Maximo p. 83.]

D Σκάφος, τὸ, i. q. σκάφη, i. e. Scapha; generalius potius Navigium, Navis: ut ποτάμια σκάφη ap. Diod. S. 20. quæ ibid. ποτάμια πλοῖα appellat. Potes tamen Fluviatilem scapham dicere, quemadmodum Justinus dicit Scapham piscatoriam. Idem eod. l. Πολλὰ τῶν *τετρηρικῶν σκαφῶν, Multæ quadriremes scaphæ. At Strabo δίκωπον σκαφίδιον, ut Horat. Biremis scapha. Diod. S. eod. l. Τρία σκάφη τῶν πεντηρικῶν, Tres scaphæ quinqueremes. Apud Soph. quoque Aj. (1279.) ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη Πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος, Schol. generaliter itidem ναυτικὰ σκάφη exp. τὰς ναῦς. At Eur. (Med. 1.) περιφραστικῶς dicit σκάφος Ἀργοῦς pro Argo navis: sicut Apoll. Rh. (2, 654.) πόλιν Ὀρχομενοῖο, pro Orchomenos, Virg. Urbs Patavi, pro Patavium. Idem et σκάφος νεὸς dixit pro ναῦς, itidem periphrastice. Alioqui σκάφος in navi dicitur Alveus, i. e. Imus venter navis, a concavitate. Liv. Alvei navium quassati erant, Sallust. Alveos navium inversos pro tuguriis habuere. Sic accipit Schol. Thuc. 1, (50.) p. 17. Τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀνα-

δούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν: exp. enim τὰ A κοιλώματα τῶν νεῶν, addens, suo tempore γαστέρας dicta fuisse. Nisi forte et hic periphrastice σκάφη νεῶν dixisse æstimandus sit pro ναῦς. || Auris quoque cavitas σκάφος dicitur, Polluci (2, 85.) ἡ ἔνδοθεν περιβολὴ τοῦ ὠτός. [" Valck. Hipp. p. 271. Diatr. 192. Diod. S. 1, 210. 675. 721. et var. lect. Musgr. Cycl. 502. Thom. M. 877. ad Charit. 619. Huschk. Anal. 227. Jacobs. Anth. 9, 506. 11, 391. Quid proprie in re nautica, Coray in Thuc. par Levesque 1. p. 328. ad Charit. 281. De Argo, Fischer. ad Palæph. 127. Σκ. νεὼς, Barnes. Tro. 538. Jacobs. Anth. 9, 506." Schæf. Mss. " Alveus navis, Eur. Rhes. 393." Wakef. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 425. Herod. 7, 182. J. Poll. 1, 92. 113.]

[* Σκάφαλος, Hesychio ἀντλητήρ.]

[* " Σκαφιόλιον, (Mensura minuta, ut cyathus,) ad Hesych. 2, 361. n. 15." Dahler. Mss.]

[* Σκαφίζω, * Σκαφιστὴρ, unde * Σκαφιστήριος, et * Σκαφιστήριον, Gl. Scaphisterium, i. e. Vannus. Cf. Σκαφίον. * Ὑποσκαφίζω, unde * Ὑποσκαφισμὸς, Pur- B gatio frumenti, quæ fit vanno, Plut. 8, 769. ubi v. nott.]

" ΣΚΑΡΑΒΟΣ, Fullo, Insectum quoddam, Plin. " (11, 28.) VV. LL." [Latine Scarabæus. Cf. Κάραβος.]

" ΣΚΑΡΙΦΟΣ, vel Σκάριφον, Stylus, Penicillus. A " Schol. Aristoph. (B. 1545.) σκάριφος esse dicitur " κάρφος et φρύγανον, (juxta quam exp. redditur, " Stipula, Festuca, item Sarmentum,) sed additur, " μᾶλλον δὲ ἡ γραφίς. At Hes. exp. ξέσις et γραφή. " Quinetiam Idem in verbo Σκαριφᾶσθαι, postquam " exposuit ξύειν et σκάπτειν et γράφειν, addit, Unde " et ὁ σκάριφος. Sed mirum videri possit, quod " σκάριφος a verbo deduci velit, cum potius verbum " ab eo esse verisimile sit. Verum et Schol. Ari- " stoph. de verbo σκαριφήσασθαι locutus, Fortasse, " inquit, est hinc τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σκάριφος. Hoc au- " tem verbum Σκαριφήσασθαι usurpari ait ἐπὶ τοῦ * ἐπι- C " σεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν " ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν. Idem Σκαριφεύειν antea " dixerat esse τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρῶτον " τοὺς γραφομένους. Hinc Σκαριφεύειν in VV. LL. " redditur, Leviter et umbris tantum imaginem deli- " neare, Primis lineamentis rudius aliquid defor- " mare." [* Σκαρίφευμα, Suid.] " Σκαριφήσασθαι, Per- " functorie quidpiam agere, neque admodum exacte. " Sed additur, Scarificare, Per superficiem scindere. " Et Σκαρίφημα verbale. Plur. σκαριφήματα, Linea- " menta prima." [Schol. Aristoph. N. 630.] " Ibidem, " Σκαριφισμὸς, ὁ," [e * Σκαριφίζω,] " Delineatio prima " picturæ, et σκιογραφία quædam. Unde pro Re ali- " qua perfunctorie et parum accurate facta ponitur, " Aristoph. B. (1497.) σεμνοῖσι λόγοισι Καὶ σκαριφισ- " μοῖς λήρων." [Numenius Eusebii 14, 5. utitur τῷ * Σκαριφηθμοῖς, eod. sensu quo σκαριφισμοὶ λήρων.] " Sciendum est porro ab Hes. nomen illud σκάριφος " exponi etiam μίμησις ἀκριβὴς τόπου: cui expositioni " convenire non possint illæ quæ verbis inde deri- D " vatis tribuuntur expp." [" Σκαριφάομαι, Kuster. Aristoph. 75." Schæf. Mss.]

" Διασκαριφῆσαι, proprie de avibus dicitur, quæ " τοῖς ὄνυξι σκαλεύουσι τὴν γῆν, Unguibus terram " fodicant s. scalpunt. Etym. διεσκαριφησάμεθα exp. " διελύσαμεν: σκάριφον enim esse τὸ κάρφος καὶ φρύ- " γανον εὐδιάλυτον. Atque ita usurpasse Isocr., sc. " in Areop. (5.,) ubi dicit Διασκαριφήσασθαι καὶ δια- " λύσασθαι τὰς εὐτυχίας. Vel σκαριφήσασθαι esse τὸ " * ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ μετὰ τῆς προσηκού- " σης ἐπιμελείας:" [vide Harpocr. et Corai. ad Isocr. p. 104. " Kuster. l. c." Schæf. Mss.]

" Κατασκαριφάω, Vellico, Fodio, Pungo, VV. LL." [" Habes ap. Athen. 507. de cornice, quæ rostro vellicat." Schw. Mss.]

[* Σκαρφᾶσθαι, Hesychio σκεδάννυσθαι. * Σκάρφη, Σκαρφάω, * Σκαρφίζω, * Σκαρφισμὸς, Corai. l. c.]

" ΣΚΑΥΡΟΣ, Qui extantes talos habet, Scaurus, " Horat. (Serm. 1, 3, 48.) Balbutit scaurum pravis " fultum male talis. Apsyrtus in Hippiatria, Ἵππος " ἱκανὸς πρὸς ὀχείαν μὴ σκαύρους πόδας ἐχέτω μηδὲ " ταπεινούς."

ΣΚΕΔΑΩ, SIVE Σκεδάζω, άσω, Dissipo, Dispergo, Il. H. (330.) Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐΰρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον Ἐσκέδασ᾽ ὀξὺς Ἄρης, Od. N. (352.) Ὣς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ᾽ ἠέρα, Aërem dissipavit: τὸ πάχος νέφους διέλυσεν, ut Eust. exp. Pro Dispergo potius accipitur Il. T. (171.) λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι Ὅπλεσθαι: quod hemistichium repetitur Ψ. 158. Prosæ quoque Scriptores utuntur, Thuc. 2, (25.) Διαδραμὼν δὲ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον ἐσκεδασμένον κατὰ τὴν χώραν, Sparsus s. Dispersus per agros et dissipatus: ut Sisenna, Dispalati, a signis digressi omnes ac dissipati, Gell. Ne sparsi dispalatique proruerent, cohibebantur. Herodian. 7, (9, 17.) Σκεδασθέντες ἐς πᾶσαν τὴν πόλιν, Dispersi disseminatique per totam urbem, Philo de Mundo, Λυθέντες γὰρ δεσμοῦ τοῦ συνέχοντος, εἰκὸς ἦν διαλυθῆναι καὶ πρὸς ὕδατα σκεδασθῆναι, Dissolvi in aquasque dissipari. SICUT vero e Κεράω fit Κεράννυμι, ita e Σκεδάω FIT Σκεδάννυμι, ejusd. cum primitivo signif. Pass. Σκεδάννυμαι, Dissipor, Dispergor, Philo de Mundo, Πολλαχῇ σκεδάννυνται, μεγάλα κλίματα τῆς οἰκουμένης ἐπιτρέχον, Multis variisque in locis sparsum, tractus ingentes orbis terrarum permetitur. [" Σκεδάω, Fischer. Anacr. 23. Wakef. Eum. 382. De sole, ad Herod. 630. Fut. σκεδῶ, ad Mœr. 124. Brunck. Œd. T. 138. T. H. ad Plutum p. 217. Σκεδάζω, Wakef. l. c. Heyn. Hom. 7, 643. 674. Σκεδάννυμι, Phryn. Ecl. 94. Jacobs. Anth. 12, 319." Schæf. Mss. " Schol. Il. A. 487." Wakef. Mss. Σκεδάζω et σκευάζω conf., ad Greg. Cor. 338.]

Σκεδασμὸς, Dissipatio, Dispersio.

Σκέδασις, ἡ, idem, Od. A. (116.) εἴ ποθεν ἐλθὼν Μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, Schol. σκορπισμὸν, φυγήν.

[* Σκεδαστὴς, unde] Σκεδαστικὸς, Dissipandi vim habens, Dissipans, Discutiens.

Σκεδαστὸς, Dissipatus, Dispersus, Qui dissipari et dispergi potest, Dissipabilis. Cic. autem οὐσία σκεδαστὴ ap. Plat. vertit Materia mutabilis, p. 24. mei Lex. Cic. [" Max. Tyr. 15, 1. Plut. (10, 248.)" Wakef. Mss. * Ἀσκέδαστος, Alcin. Introd. p. 111. Eust. Od. Z. 45. p. 1550, 46.]

[* Ἀνασκεδάζω, s. Ἀνασκεδάννυμι, Plut. Pyrrho 22.]

Ἀποσκεδάω, SIVE Ἀποσκεδάζω, Dissipo, Dispello; nam ut ap. Horat. Curas dissipare Euthyus dicitur, sic ap. Græcum quendam Poëtam μερίμνας ἀποσκεδάσαι. Plato media voce usus est, signif. activa, in Axiocho, (p. 365.) Πάντα τοιγαροῦν τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασαι, Omnes has nugas ex animo tuo expelle. [" Errat HSt. Imo ἀποσκεδάσαι est Pellere aliquid ab aliis s. ex animis aliorum: ἀποσκεδάσασθαι, Pellere aliquid a se s. ex animo suo." Fischer. Ind. Æschin. Socr. Dial.] Sicut porro Σκεδάννυμι fit e Σκεδάω, SIC Ἀποσκεδάννυμι, SIVE Ἀποσκεδαννύω, ex Ἀποσκεδάω, Xen. (Ἱππαρχ. 4, 17.) Ἢν δὲ πορευομένων ποι τῶν πολεμίων, ἀπαρτᾶταί τι ἀσθενέστερον τῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ἢ θαρροῦν ἀποσκεδαννύηται, Si quod agmen ab exercitu longius jam imprudens abfuerit, aut fiducia sui palari prædabunde visum fuerit, Bud. 734. in Ἀπαρτῶ. [" Ad Mœr. 219. Fischer. Anacr. 23. Jacobs. Anth. 12, 214. Heyn. Hom. 7, 674. Fut. Ἀποσκεδῶ, ad Mœr. 124. Brunck. Œd. T. 138." Schæf. Mss. Ἀποσκεδάζω et ἀποσκευάζω conf., ad Greg. Cor. 339.]

Διασκεδάω, SIVE Διασκεδάζω, Dissipo, Disjicio, Dispergo, Od. E. (369.) Ὡς δ᾽ ἄνεμός τε ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ᾽ ἄλλυδις ἄλλῃ, Quæ huc illuc disjecit, διεσκόρπισεν, Schol. Sic Thuc. 1, (54.) Ἐξενεχθέντα ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου, ὃς γενόμενος τῆς νυκτὸς διεσκέδασεν αὐτὰ πανταχῇ, Qui noctu exortus dispulit ea quoquoversum. Et Xen. K. (9, 9.) de hinnulis, Ἐὰν μή τις αὐτὰς διασκεδάσῃ ἀπ᾽ ἀλλήλων, ὥστε μονωθῆναί τινα αὐτῶν. Item Herodian. 2, (12, 1.) Πολὺ τοῦ στρατεύματος

μέρος διασκεδάσας ἐκεῖνος, κελεύει παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν, Multos e suis militibus sparsim disperserat, Polit.: 5, (8, 11.) Διεσκέδασε τὴν φήμην ὡς τοῦ Ἀλεξάνδρου τεθνήξεσθαι μέλλοντος, pro Divulgavit s. Disseminavit famam. Affertur et Διασκεδᾶται pro Dissipatur, Disseminatur, Divulgatur. Fut. Att. Διασκεδῶ pro διασκεδάσω, ut ἐλῶ pro ἐλάσω. Aristoph. Σφ. (229.) ἐὰν ἐγὼ λίθους ἔχω, Πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ. || Itidem Æsch. Pr. (25.) σκεδᾷ dicit pro σκεδάσει. || ITEM Διασκεδαννύω, SIVE Διασκεδάννυμι pro διασκεδάζω, s. διασκεδάω. Ac sicut dicitur διασκεδάσαι φήμην, ita et διασκεδαννύειν, Herodian. 7, (6, 21.) Διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῶν φήμη, ὡς ἄρα καὶ Μαξιμῖνος εἴη ἀνῃρημένος, Vulgatur fama occisi Maximini. Et ap. Suid. Διασκεδαννύουσι, διασκορπίζουσι. [" Διασκεδάω, Jacobs. Anth. 12, 319. ad Dionys. H. 2, 945. Cattier. Gazoph. 72. Διασκεδάζω, Διασκεδάννυμι, ad Mœr. 218. Fut. Διασκεδῶ, 124. Brunck. Aristoph. 1, 161. Œd. T. 138. C. 620. ad Herod. 650." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Διασκέδασις s. * Διασκεδασμὸς, ibid.]. Διασκεδαστὴς, ὁ, Dissipator, [" Philo J. 1, 88." Wakef. Mss.] Διασκεδαστικὸς, Dissipandi et dispergendi vim habens. Exp. etiam Digerens. [* " Διασκέδαστος, Dissipatus, Athenag. 252." Wakef. Mss. * Ἀδιασκέδαστος, Schol. Aristoph. Θ. 1027. * Εὐδιασκέδαστος, Stob. Ecl. 2. p. 206=420. * Προδιασκεδάζω Schneidero est dubiæ auctoritatis.]

Ἐκσκεδάζω, Ejectos dissipo et dispergo, Ejicio simul et dissipo, [Aristoph. Ἱππ. 795.]

Ἐπισκεδάζω, Insuper dissipo et dispergo. Affertur et pro Inspergo, Spargo super. [" Plut. 4, 417. (Cat. Min. 32.)" Wakef. Mss. * Ἐπισκεδάννυμι, Plato Timæo 85.]

Κατασκεδάζω, ET Κατασκεδάννυμι, Dissipo, Dispergo. Posteriore utitur Alex. Aphr. Item, Κατασκεδάζω σου τὴν λοιδορίαν, pro Diluo et refuto. [K. τι κατά τινος, Aristoph. Ὀρν. 535. ad Greg. Cor. 338. " Antiphanes ap. Athen. 123. Κατασκεδῶ τὴν μεγίστην ἀρύταιναν ὑμῶν, Effundam in vos maximam trullam." Schw. Mss. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. ad Mœr. 216. 219. Toup. Opusc. 1, 212. Emendd. 1, 320. 321. Plut. Mor. 1, 35. 703. Thom. M. 511. Wakef. Eum. 382. Heindorf. ad Plat. Lys. 7. Κατασκεδῶ, ad Mœr. 124." Schæf. Mss. " De sermonibus, Athenag. 9. * Κατασκεδαννύω, Clem. Alex. 489(=410.)" Wakef. Mss. * Συγκατασκεδάζω, Simul effundo, Xen. K. 'A. 7, 3, 16. Athen. 151. " Ad Mœr. 217. Toup. Opusc. 1, 212. Emendd. 1, 320. Thom. M. 511." Schæf. Mss.]

[* " Περισκεδάννυμι, Dissipo, Clem. Alex. 226 (=193.)" Kall. Mss.]

Συσκεδάζω, Dissipo, Dispergo, Una Dissipo et dispergo. Affertur ex Aristoph. (B. 904.) exponiturque διασκορπίζω.

[* Ὑποσκεδάω, Greg. Naz. ap. Hauptm. Fab. Æsop. 281.]

E Σκεδῶ FIT Σκιδνῶ, SICUT Κιρνῶ e Κερῶ, ut habetur in Lex. meo vet. E Σκιδνῶ autem FIT Σκίδνημι: quæ itidem significant Dissipo, Dispergo. Inde PASS. Σκίδναμαι, Dissipor, Dispergor. Apud Hom. frequens, interdum cum ἐπὶ, interdum cum πρὸς, interdum cum κατὰ, interdum cum infin.: ut sequentia exempla docebunt. Il. T. (277.) et Ψ. (3.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος, Illi autem dispersi ad suam quique navim ibant. Sic Od. A. (274.) Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι, B. (258.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστοι. Il. A. (487.) Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. Cum infin. Ω. (2.) λαοὶ δ' ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι, Dispergebantur, ut ad suas quique naves irent. Apud Herod. (8, 23.) legitur etiam ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ, Simul ac sol radios suos dispersit s. dispandit, i. e. Simul atque refulsit sol. Apud Eund. 7. σκιδναμένης et συνιούσης opponuntur. [" Σκίδνημι, Wakef. S. Cr. 5, 107. Porson. Hec. p. 57. Ed. 2. Heyn. Hom. 5, 387." Schæf. Mss. " Plut. 9, 686. 704." Wakef. Mss.]

Ἀνασκίδναμαι, Sursum deorsumque dissipor, Huc illuc dispergor. [" Act. Ἀνασκίδνημι, Philo J. 1,

A 262." Wakef. Mss.]

" Ἀποσκίδναμαι, Dissipor s. Dispergor aliunde. Apud Hom. simplex verbum σκίδνασθαι et comp. ἀποσκίδνασθαι in eadem propemodum signif. usurpantur, Il. Ψ. 2. Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος, Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς.

Διασκίδνημι, Dissipo, Dispergo, i. q. διασκεδάζω s. διασκεδάννυμι, Hesiod. Θ. (875.) ἄλλαι ἄεισι διασκιδνᾶσί τε νῆας, Aliæ flant dissipantque et disjiciunt naves, Joseph. ap. Suid. Οὔτε γὰρ ἀταξία διασκίδνησιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως τῆς ἐν ἔθει. Pass. Διασκίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disjicior, Lucian. (1, 537.) Ἡ δὲ κνίσσα χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν διασκίδναται, In cœlum subvecta dispergitur, et diffunditur huc illuc. Apud Xen. quoque διασκίδνασθαι legitur pro διασκεδάννυσθαι s. διασπείρεσθαι, [teste J. Poll. 6, 194.]

Κατασκίδνημι, Dissipo, Dispergo, Disjicio. Pass. Κατασκίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Disjicior. Unde B ap. Suid. Κατασκιδναμένη, * κατασκορπιζομένη. [" Plut. 9, 107." Wakef. Mss.]

¶ Κεδάω, SIVE Κεδάζω, i. q. σκεδάω s. σκεδάζω, ex eoque factum, sublata litera initiali, i. e. Dissipo, Dispergo, Disjicio, Od. Ξ. (242.) θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς. Il. P. (285.) Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας. Et paulo ante, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροὺς τ' αἰζηοὺς Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἑλιξάμενος διὰ βήσσας. Utitur idem Hom. passivo quoque, ut O. (657.) αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατὸν, ubi nota opposita. Et B. (398.) Ἀνστάντες δ' ὀρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆας. Apud Eund. κεδασθείσης ὑσμίνης, pro Diffuso prælio, Diffusa pugna, Dispersis dispalatisque iis qui manus conserebant. Eust. exp. διαλυθείσης τῆς κατὰ πύργον ἢ τοῖχον παραβολικῆς ἁρμονίας, καὶ πλατυνθέντος τοῦ πολέμου ὧδε κἀκεῖ: ut cum agmen non amplius quadratum incedit, sed latius se diffundit, veluti cum hostes persequitur ac spoliat. Il. Π. (306.) Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης. [" Κεδάω, Heyn. Hom. 6, 177.
C Κεδάζω, 7, 60. * Κεδάννυμι, Agathias 5. Pierson. Veris. 18. 56." Schæf. Mss.] " Διακεδάω, poëtice pro " διασκεδάω, Dissipo, Disjicio, Apoll. Rh. 2, (1127.) " διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν:" [1191. Item * Ἀποκεδάω, 3, 1360. Ἀψ ἀπὸ χειμερίας νεφέλας ἐκέδασσαν ἀῆται.] DICITUR ET Κεδαίω, pro κεδῶ, inde factum ut ῥαίω e ῥῶ, πταίω e πτῶ, ἰσαίω ex ἰσῶ: itidemque signif. Dissipo, Dispergo, Diffundo. Utitur pass. Nicand. 'A. (545.) Σμώδιγγες στάζουσι κεδαιομένης κακότητος, i. e. σκεδαννυμένης. [" Brunck. Apoll. Rh. 79. (2, 626.)" Schæf. Mss.] Sicut porro e Σκεδῶ fit σκίδνημι, ITA ET Κίδνημι e Κεδῶ: itidemque significat Dissipo, Dispergo, Disjicio. PASS. Κίδναμαι, Dissipor, Dispergor, Diffundor. Il. Θ. (1.) Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, Aurora spargebatur super terram, Rubore suo disperso totum illustrabat orbem.

Ἀποκίδνημι, i. q. ἀποσκεδάννυμι et ἀποσκίδνημι, Dissipo et dispergo alicunde; simpliciter, Dissipo, Dispergo. Pass. Ἀποκίδναμαι, Dissipor, Dispergor,
D Disjicior, διασκορπίζομαι. Utitur Dionys. P. [" 48. Arat. D. 3." Wakef. Mss.]

Ἐπικίδνημι, Dissipo super, Dispergo et diffundo super. Pass. Ἐπικίδναμαι, Dissipor, Dispergor et diffundor super, Il. B. (850.) Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶῃ, Dispergitur et diffunditur super terram, * ἐπισκορπίζεται, s. ἐπικλύζει γαῖαν, Inundat terram: ut hoc verbum significet πλατυσμόν. Pro αἴῃ autem scribi etiam αἶην, annotat Eust. Item ἠὼς ἐπικίδναται, Cum super terra suum ruborem spargit et late diffundit. Il. H. (451.) Τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς, Fama ipsius tam late percrebrescet, quam aurora per orbem diffunditur. Apud Herod. vero (7, 40.) in Orac. quodam, Ἀλλ' ἴτον ἐξ ἀδύτοιο, κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμὸν, ubi Valla sic, Ite sed ex adyto, atque malis effundite mentem. Fortasse iis verbis Pythia monet ut ex adyto abeant, et mente dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus. [" Heyn. Hom. 4, 421. 5, 387. De sole etc. ad Herod. 630." Schæf. Mss.]

" ΣΚΕΙΡΩΝ, Ventus a Scironiis saxis spirans, quæ " Sciron latro inhabitabat. Dicuntur autem hæ " Σκιρωνίδες πέτραι, Euripidi" [Hipp. 979. Heracl. 860.] " At Hes. habet Σκειρῶν, ἄργη τις λέγεται, ubi " reponendum puto ἀργήστης. Additque, Δοκεῖ δὲ " ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν καταπνεῖν. Suidas " habet Σκίρων pro Latronis illius nomine: item Σκι- " ρωνίδης patronymicum. Et Σκειρωνὶς πέτρα, quod " exp. ἡ τραχεῖα. Sed adjicit, καὶ διφορεῖται. Ex " Æschine affertur σκίρων cum ι solo, pro Vento qui " et Caurus appellatur, Epist. (1.) λαμπρῷ σφόδρα " σκίρωνι περὶ μέσην ἡμέραν κατήχθημεν. Sic etiam " Σκίρων pro Latronis s. Prædonis illius nomine, " quem Theseus interfecit juxta agrum Megarensem, " e petra dejiciens. Vide Plut. Theseo." [" Σκει- ρωνὶς, Valck. Hipp. p. 269. 293. Eurip. 3. p. 283. Lennep. ad Phal. 50. ad Diod. S. 1, 303. ad Herod. 652. Alciphr. 446. Musgr. Heracl. 860." Schæf. Mss. Σκείρωνος ἀκταὶ, Eur. Hipp. 1208. " Theophr. Fr. 5, 62. Σκίρωνά τινες τὸν ἀργέστην καλοῦσι. Æschin. Epist. 1. Philocrati inscripta in Cod. Coisl. habet: Ἐκ Μουνυχίας ἑσπέρας λαμπρῷ σφόδρα * σκίρρωνι τῷ ἐργάστῃ ἀνέμῳ περὶ μέσην ἡμέραν κατήχθημεν ἐς * κορεσσὸν, ubi verba τῷ ἐργάστῃ ἀνέμῳ, quæ editæ desunt, a Gramm. profecta sunt, et scr. ἀργέστῃ cum Gallo Boissonade ad Herodiani Epimer. 290., qui recte * Κορησσὸν probavit." Schn. Ind. Theophr. " Σκείρων, * Σκίῤῥων, Heindorf. ad Plat. Theæt. 373." Schæf. Mss.]

ΣΚΕΛΛΩ, Exicco, Arefacio. Pass. Σκέλλομαι, Exiccor, Arefio: unde ap. Hes. Σκελλόμενα, σκελετευόμενα. Et Σκελοῦνται, σκελετευθήσονται. Activam quoque signif. habet. Hes. enim exp. ξηραίνει, ἰσχναίνει. Ubi nota eum σκέλλω accipere non solum pro Exicco, Arefacio, sed etiam pro Attenuo, Tenuem reddo; quæ enim arefiunt, tenuiora fieri solent. ITEM ET Σκήλῃ quidam ab h. v. derivant, exponentes σκληρύνῃ, ξηράνῃ. Eust. tamen ad Σκάλλω potius referendum censet, ut supra docui. [" Lobeck. Aj. p. 316. Heyn. Hom. 7, 609. 8, 394." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 364.]

Ἀσκελὴς, Qui non obduruit, nec exaruit. ‖ Qui supra modum exaruit, ut sit ὁ ἄγαν σκελετευθείς. Hes. exp. σκληρός: itidemque Ἀσκελέες, ξηροὶ, κατεσκελετευμένοι, ἄσαρκοι: quo utitur Hom. Od. K. 464. ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι, Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι. Ubi Eust. quoque itidem exp. σκληροὶ, ἄγαν κατεσκληκότες: necnon et Schol. ἄγαν κατεσκληκότες, σκληροὶ, σκελετευόμενοι, καὶ νενεκρωμένοι: significat igitur Ita exarefactum esse corpus et attenuatum, ut nihil præter cutem ossa tegat, carne sc. et pinguedine laboribus absumta. ‖ Ἀσκελὲς Hes. exp. non solum σκληρὸν, sed etiam χαλεπὸν, et πικρόν. Præterea et σεμνὸν, et ἀδιάλειπτον. HOC IPSUM Ἀσκελὲς adverbialiter quoque capitur PRO Ἀσκελέως: significans σκληρῶς, ἀδιαλείπτως, * ἀμεταβάτως, Duriter, sine intermissione, Assidue. Od. A. 68. Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ Κύκλωπος κεχόλωται. Ubi Eust. ἀσκελὲς ait duobus modis accipi posse, vel pro ἄγαν σκληρῶς, Admodum duriter et graviter: vel pro ἀμεταβάτως καὶ ἀμετακινήτως, ut dicatur ἀπὸ στερήσεως τῶν σκελῶν. Utitur idem Hom. et Od. Δ. (543.) Μηκέτι Ἀτρέος υἱὲ πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω Κλαῖε. Et Nicand. Θ. 278. Διπλοῖς δ' ἐν βουβῶσι καὶ ἰγνύσιν ἀσκελὲς αὔτως Μόχθος ἐνιτρέφεται, ubi Schol. tribus modis exponi posse annotat, σκληρῶς, ἀδιαλείπτως, et ἴσον: ut ἀσκελὴς dicatur pro ἰσοσκελής. Itidemque et v. 41. μίσγε δ' ἔνοδμον Ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκελὲς ἰσὰς, exp. ἴσον τὸ αὐτὸ σκέλος s. τὸν αὐτὸν * πηχισμόν: ut significet Pari mensura. Quam signif. sequendo pertinebit ad σκέλος. [" Ἀσκελὴς, Ἀσκελὲς, Jacobs. Anth. 6, 114. Heyn. Hom. 7, 609." Schæf. Mss.] Altero ADVERBIO Ἀσκελέως utitur Hom. Il. T. 67. οὐδέ τι με χρὴ Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. Ubi Eust. exponi posse ait vel σκληρῶς, vel * ἀμεταβάτως, sicut ἀσκελές. [* " Ἀσκελοποιὸς, Qui non sinit tabescere, i. e. Medens, Tzetz. ad Lycophr. 1054" Kall. Mss. * Ἀσκαλὴς, vide Ἀσκάλαφος. * " Ἀσκαλέως, Heyn. Hom. 7, 609." Schæf. Mss.]

A Περισκελὴς, Prædurus, Modum duritiæ superans, Soph. Ant. (475.) p. 233. σίδηρος περισκελὴς, Ferrum nimis induratum; solet enim, ut durius fiat, candens in aqua tingi. Schol. exp. περιεσκληκότα. Et in Aj. (649.) p. 39. περισκελεῖς φρένες, Prædurum ac pertinax pectus, Præfracta mens: quæ sc. nullis precibus verbisve quantumvis blandis molliri et μαλάσσεσθαι potest, sed καρτερεῖ Βαφῇ σίδηρος ὥς, non aliter ac ferrum quod candens aquæ immersum obduruit, nec flecti amplius potest. Schol. περισκελεῖς φρένες exp. αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαί. Ab Hippocr. περισκελὲς φάρμακον dicitur τὸ δάκνον καὶ ἐρεθίζον σφοδρῶς, ut annot. Gal. ad Gl. 2. Durum pharmacum, quodque mordicat et vehementer incitat. Pro Durus accipitur a Theophr. quoque, ut Gaza ap. eum C. Pl. 9, 11. περισκελεῖς καὶ σκληροὶ vertit, Duri et summæ difficultatis. Et 5, 21. Ἀὴρ κωλύει περισκελὴς ὤν. Et 2, 4. Περισκελὴς ἀὴρ ἐφ' ἑκάτερα διαφθείρει τοὺς καρποὺς, pro Aër, qui in alterutram partem excesserit, fructus perdit, ut itidem Gaza vertit: cui opp. ibid. ὁ εὐκρατὴς ἀήρ. Areth. in Apoc. 990. περισκελὲς νόημα
B pro Obscuro dixit et duro, teste Bud. Item et Hesychio περισκελὴς est σκληρὸς, necnon δυσχερής. [" Lobeck. Aj. p. 316. Jacobs. Anth. 11, 252." Schæf. Mss. " Phornut. p. 226(=94.)" Boiss. Mss. Athen. 476. ἔκπωμα, 656. τὰ περισκελῆ καύματα, Nemes. 66. τὰ λίαν λεπτὰ καὶ π., 124. Ἀποδείξεις περισκελεῖς καὶ δυσκατανόητοι, Nimis subtiles et exiles demonstrationes. * " Περισκελῶς φέρειν, non Ægre ferre, ut Casaub. ad Athen. 14, 20. nec Æque, ut Gesner.; sed Obstinate, ut Grot. in Menandri illo ap. Stob. c. 96. περισκελέστερον Ἅπαντα τἀνιαρὰ φέρει." Gataker. Mss. * Περισκέλεια, Porph. ad Marcell. p. 5. τῶν ἀναγκαίων, Aristoteles Sexti Emp. 3, 57. " Timarion in Notit. Mss. 9, 195." Boiss. Mss. * Περισκελία, Paul. Æg. 6, 112. 116. Antyllus Oribasii p. 17. Matth. * " Ἀπερισκελὴς, Timarion l. c. 194." Boiss. Mss.]

Ἐνισκέλλω, Arefacio intus, Nicand. Θ. 694. Μή τι ἐνισκήλῃ νεαρὸν σκίναρ. Ubi Schol. exp. ξηράνῃ:
C sc. ὁ ἥλιος ὠκὺς προσπεσών. [* Κατασκέλλω, Exicco, Æsch. Pr. 480. " Ad Mœr. 49." Schæf. Mss.]

Σκελλὸς, Aridus, ut quidam interpr.: Hes. vero σκελλὸν exp. διεστραμμένον, Distortum: ut idem fere sit cum σκαμβόν. [Gl. Pandus, Grappus, Scaurus. Ab Etym. M. v. Ῥαιβὸς exp. σκελός.]

Σκελεφρὸς, Tenuis ex ariditate. Erotian. σκελεφροὺς ap. Hippocr. (785.) exp. τοὺς λεπτοὺς καὶ σκελετώδεις. Galen. quoque exp. ξηρὸς, προσεσταλμένος: sed ap. eum SCRIBITUR Σκολιφρὸς, mendose, in prima quidem syllaba. [* " Σκελιφρὸς, ad Timæi Lex. 233." Schæf. Mss. Hippocr. 282, 12. Foës. Œcon. 344.] " Σκόλυφρος, Tetricus. Apud Hes. Σκολύφρα, item " Σκολύβρα: quæ vide." [Σκολύφρα, Hesychio σκυθρωπὴ, σκληρὰ, ἐργώδης, δυσχερής. Σκολύβρα· ἡ σκυθρωπή. * Σκολοφρή· κατακεκαυμένη. * Σκολοβρᾷ· χαλεπαίνει.]

Σκελέω, i. q. σκέλλω, i. e. Exicco, Arefacio, Gal. de Alim. Fac. 2, 2. de Fructibus æstivis, Σκελοῦντες αὐτά τινες ἀποτίθενται, φυλάττοντες εἰς τὸν χειμῶνα:
D mox dicit, Τὴν οἷον σάρκα ξηραίνοντες ἀποτίθενται εἰς τὸν χειμῶνα. Ubi nota eum σκελοῦντες et ξηραίνοντες in ead. signif. capere. Pass. Σκελοῦμαι, Exiccor, Arefio, etiam Exiccatus et arefactus sum, Areo. Hes. enim σκελέεσθαι exp. ἄγαν σκληρῶς διακεῖσθαι. Sed nota, ap. Gal. duplici λ SCRIBI Σκελλοῦντες, quasi a VERBO Σκελλέω. Ego unico potius scr. existimo, ex eoque derivatum arbitror σκλέω, facta syncope.

Κατασκελέω, Exicco, Exarefacio. Proprie carnes et medullam corporis absumo, ut nihil præter sicca ossa remaneat. Hes. κατασκελεῖν exp. κατασκελετεύειν, τὰς σάρκας καταφαγεῖν.

Σκελετὸς, ὁ, Exiccatus, Arefactus: σῶμα, Corpus arefactum. Itidem Nicander Θ. (696.) σκελετὸν δάκος, ubi Schol. exp. ἐσκληκός. Item σκελετὸς dicitur Cadaver hominis exiccatum, Corpus hominis arefactum, Plut. Anton. (76.) Αὐτὸς δὲ κείσεται σκελετὸς καὶ τὸ μηδὲν γενόμενος. Et οἱ ὑπὸ τὴν γῆν σκελετοὶ, Defunctorum manes. Lucill. Epigr. Τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶν λεπτότερος πέταται, Multo tenuior et gracilior manibus inferorum. Σκελετὸς, inquit Gorr., Cadaver

aridum. Definitur a Gal. omnium humani corporis ossium invicem commissorum universa syntaxis. Quare nonnulli, ait, libros suos, in quibus de ossibus disseruerunt, περὶ Σκελετοῦ inscripserunt. [Gl. Larva, Sceletus. "Σκελετὸς, ἡ, ὸν, Jacobs. Anth. 8, 327. 9, 477. 480. Σκελετὸς, ὁ, Plut. Mor. 1, 584. *Σκελετὸν, τὸ, Jacobs. Anth. 7, 127." Schæf. Mss.]

Σκελετώδης, Corporis arefacti speciem gerens, Similis τῷ σκελετῷ, Lucian. (2, 308.) Οὔτε πολύσαρκος, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν. [Vide Σκελεφρός.]

Σκελετεύω, Exicco, Assicco, Arefacio, i. q. σκέλλω s. σκελέω. Apud Diosc. Σκελετευθεὶς alii interpr. Siccatus, Arefactus, alii Sale inveteratus: annotatque Marcellus, σκελετεύεσθαι de iis dici, quæ sale aut alia ratione, ut perennent, exucto omni humore, durantur et inveterantur. Diosc. 2, 50. Αἰθυίας ἧπαρ σκελετευθὲν, Inveteratum sale mergi jecur: 2. Ἡ σὰρξ σκελετευθεῖσα, Caro in sale inveterata. Sic enim reddunt quidam interpr. Ipse tamen Diosc. alibi addit δι' ἁλὸς, ut cum ait, Περιφλεχθεῖσα, καὶ δίχα τῶν ἐντὸς σκελετευθεῖσα δι' ἁλὸς, καὶ ξηρανθεῖσα ἐν σκιᾷ, Ambusta, exenterata, inveterata sale, et in umbra siccata, Ruell. Alii, Inassata, exemtisque interaneis asservata sale, in umbraque resiccata. [" Ad Diod. S. 1, 104." Schæf. Mss. " Hominem disseco, Stob. 234, 9. Σκελετευόμενος, Exiccatus, Schol. Od. K. 463. * Σκελέτευμα, Schol. Nicandri Θ. 696." Wakef. Mss. * Σκελετεία, Ionice * Σκελετίη, Macilenta corporis conditio, Aret. 136, 27. Perperam * Σκελετίνη, 132=146.]

[* Ἀποσκελετεύω, Gal. ad Hippocr.] Κατασκελετεύω, i. q. κατασκελέω, quod vide, Diog. L. Ἐπανελθεῖν ἰσχνὸν καὶ κατεσκελετευμένον, Aridum, Exuccum, Extenuatum macie, κατεξηραμμένον, Bud. [Longin. 2, 1. " Bergler. ad Alciphr. 104. Plut. Mor. 1, 24. Wakef. S. Cr. 2, 74. Jacobs. Anth. 10, 76. Kuster. Aristoph. 65." Schæf. Mss. " Euseb. Hist. Eccl. 9, 10." Mendham. Mss. Aristot. H. A. 10, 3. Plut. 6, 23. * Κατασκελητεύω, unde ap. Suid. Κατεσκελητευμένος, ἐξίτηλος, τεταλαιπωρημένος. * Σκελετόω, unde * " Κατασκελετόω, Toup. Opusc. 1, 545." Schæf. Mss. Schol. Æsch. Pr. 480. Κατασκελετούμενα, Photio λελεπτυσμένα, ἐξηθενηκότα. * Σκελετάζω, Hes. v. Σκελοῦνται· σκελετασθήσονται.]

¶ E Σκελέω, facta syncope, ORITUR Σκλέω, UNDE Σκλῆμι. Quæ inusitata quidem sunt, formant tamen e se PRÆT. PERF. Ἔσκληκα, quod signif. Arefactus indurui, Durus e nimia siccitate factus sum: perinde ac si Σκλῆμι quoque pass. signif. haberet. Apoll. Rh. 2, (201.) αὐσταλέος χρὼς Ἐσκλήκει. Unde PARTICIP. Ἐσκληκὼς, SIVE Ἐσκληὼς, Durus e siccitate factus, Qui exaruit simul et obduruit, Aridus, Resiccatus. Apoll. Rh. 2, (53.) οἵγ' ἦσαν ἐσκληῶτες. || Item Ἐσκληκότα Suid. et Hes. exp. προσεσκληκότα, προσλιπαροῦντα: dicentes esse metaph. ἀπὸ τῶν προσξηραινομένων. Signif. igitur hoc loco ἐσκληκὼς, Qui ita addictus s. assiduus est aliqua in re, ut in ea propemodum exarescat: quo modo et προστετηκώς. [" Σκλῆμι, Heyn. Hom. 7, 609. ad Mœr. 50. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 19. ad Charit. 694. Jacobs. Anim. 319. Anth. 10, 16. Lobeck. Aj. p. 316. De oculis, Musgr. ad Eurip. 193." Schæf. Mss. " Nicander Θ. 718." Wakef. Mss. * " Σκλαίνω, Bergler. ad Alciphr. 283." Schæf. Mss.]

Ἀποσκλῆμι, Exaresco, Emacior et Tabefio s. Contabesco. Unde infin. Ἀποσκλῆναι, secundum Eust. ut στῆναι ab ἵστημι. Verum sicut ἵστημι activam habet signif., ita et σκλῆμι activum esse, non neutrum, merito quis suspicetur, ut denotet Exarefacio, Emacio, Contabefacio; at aor. ille 2. ἀποσκλῆναι, et præt. perf. ἀπέσκληκα, unde particip. ἀπεσκληκὼς, passiva potius sunt, quemadmodum ἀπέσβην et ἀπέσβηκα. Alciphron, Ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ, Periculum est mihi ne fame tabefiam, intabescam, Ne præ fame intabescam, Tabe conficiar, consumar, Tabidus moriar, s. Tabefactus. Sunt etiam qui vertant Exarescam. Itidem cum λιμῷ junxit hoc verbum Lucian. in Dialogo Diogenis, Antisthenis, et

A Cratetis, (1, 442.) Ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου, ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. Vbi non dubium est, cum de mortuo fiat mentio, quin ἀπεσκληκέναι significet Intabuisse, extabuisse, i. e. Tabe periisse, consumtus esse: ut tum λιμῷ vertatur Præ fame. Sic et Suid. ἀποσκλῆναι simpliciter exp. ἀποθανεῖν, Mori: item ἀποσκλαίη, (sicut et Hes.) ἀποθάνοι. Interdum tamen capitur etiam simpliciter pro Emaciari, Tabidum fieri: unde ἀπεσκληκὼς ap. Lucian., teste Bud., Tabidus, Aridus; dicitur enim de homine emaciato, Τὸ σῶμα ἀπεσκληκώς: [cf. 1, 741.] Hes. ἀποσκλαίη exp. activa quoque signif. ἀποξηραίνοι, i. e. Exarescere faciat. || Ἀπεσκληκέναι exp. etiam Induruisse, Induratum esse, itidemque in isto Chrys. loco, de Sacerd. Ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τῆς σωφροσύνης αὐστηρότητι, exp. Anima quæ obduruit. Alii, Anima quæ callum obduxit. In hoc certe Luciani loco aperte videtur ἀπεσκληκυῖα sonare, Dura et aspera facta, (2, 126.) Καὶ πᾶσα κρημνώδης καὶ B ἀπόξυρος, καὶ πέτραις καὶ τραχῶσιν ἀπεσκληκυῖα. [" Mœr. 49. et n., Abresch. Add. ad Aristæn. 120. Bergler. ad Alciphr. 283. T. H. ad Lucian. Dial. p. 61. ad Herod. 584. Wakef. Phil. 954. Huschk. Anal. 236. Lobeck. Aj. p. 317." Schæf. Mss. * Ἀπεσκληκότως, Synes. 275. πρὸς φιλοσοφίαν ἔχειν, Occalluisse ad philosophiam. Vide Lobeck. Phryn. 119. * Ἀπόσκλησις, Phornut. de N. D. c. 33. p. 229. " Bibl. Crit. 2, 3. p. 11." Schæf. Mss.]

[* " Ἐνσκλῆμι, ad Mœr. 50. Koen. ad Greg. Cor. 73. Wakef. S. Cr. 2, 156. Jacobs. Anth. 7, 33." Schæf. Mss. Nicander Θ. 785. Apoll. Rh. 3, 1251. Hippocr. 459, 46. Ὑπὸ τῆς θερμασίας ἐνέσκληκεν.] " Ἐξεσκληκὼς, Qui exaruit et induruit." [" Ἐκσκλῆμι, T. H. ad Lucian. Dial. p. 62." Schæf. Mss. * Ἐπισκλῆμι, Athen. 60. ἐπεσκληκότες.

Κατασκλῆμι, itidem Exaresco, Exiccesco, etiam Emacior, Contabesco: accipiendo neutraliter, sicut PRÆT. PERF. Κατέσκληκα significat Exarui, Emaciatus et tabefactus sum, Contabui. UNDE PARTICIP. C Κατεσκληκὼς, Qui exaruit, emaciatus est et contabuit. Lucian. (2, 747.) Κατέσκληκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς, Totus emaciatus est, præ curis tabefactus, Aridus macilentusque factus est, Exaruit et emacruit: (1, 741.) Ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα, Pallidum semper præ curis, et corpore extabefactum, tabefactum, Corpus habentem exarefactum, ut Suid. κατεσκληκὼς exp. ἐξηραμμένος. In altero autem l. κατέσκληκεν verti potius debet Emaciatus est quam Exaruit aut Extabuit s. Intabuit: quoniam additur ἐκτετηκώς. Apud Basil. Bud. κατεσκληκέναι vertit itidem Contabuisse, Intabuisse. At in VV. LL. Κατέσκληκα exp. Morbo s. Fame contabui, quasi κατέσκληκα per se valeat i. q. κατέσκληκα νόσῳ, vel κατέσκληκα λιμῷ. || Κατεσκληκέναι exp. etiam Induruisse, Induratum esse: ut in hoc Theophr. loco, (C. Pl. 6, 14, 11.) Τούτου δ' αἴτιον ὅτι καὶ κατέσκληκέ πως, ἐκλελοιπότος τοῦ οἰκείου θερμοῦ, Gaza κατέσκληκε vertit Indurata sunt. [" Ad Mœr. 50. Bergler. ad Alciphr. 104. 282. 278. T. H. D ad Lucian. Dial. p. 61. ad 1, 442. 2, 126. ad Herod. 584. ad Charit. 694. Wakef. Phil. 954. Jacobs. Anim. 319. Anth. 7, 33. 8, 193. Boiss. Philostr. 574." Schæf. Mss. " Schol. Od. K. 463. Clem. Alex. 281." Wakef. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 364. * Κατασκληκεύω, Philo Quod omn. Prob. Liber p. 883. Ed. Paris. 1640." Boiss. Mss.]

[* Περισκλῆμι, Apoll. Rh. 2, 53. πέρι δ' οἵ γ' ἔσαν ἐσκληῶτες. " Greg. Nyss. (3, 247.) ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 38." Kall. Mss.]

Προσσκλῆμι, Exaresco s. Extabesco studio quo alicui rei addictus sum. Unde PARTICIP. Προσεσκληκὼς, quo utitur Suid. supra in exponendo ἐσκληκώς.

[* Συσκλῆμι, unde συνέσκληκεν, συμπέπηγεν, Bekk. Anecd. 304.]

Σκλῆμα, τὸ, in VV. LL. exp. Ossis exiccatio. Quod σκλῆμα derivari quidem potest a σκλέω s. σκλῆμι: ap. nullum tamen Lexicogr. repertum est. Apud Gal. vero in Lex. Hippocr. INVENI Σκληλήματι, σκελετείᾳ, συμπτώσει, qua sc. corpus hominis

arefactum collabitur, et fit σκελετός.

Σκληφρὸς, Cujus corpus exaruit et attenuatum est, emacruit. Hesychio enim σκληφροὶ sunt οἱ ἰσχνοὶ καὶ λεπτοὶ τοῖς σώμασι. Suid. σκληφρὸς exp. ὁ σκληρὸς καὶ παρηβηκὼς, ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος: tradens Acharnenses ab Aristoph. dici σκληφροὺς, quoniam erant ἄγριοι καὶ σκληροί. ["Timæi Lex. 233. et n., Routh. ad Plat. 304." Schæf. Mss. Plato Euthyd. init. Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληφρὸς, οὗτος δὲ, προφερὴς, καὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν.]

Σκληρὸς, Durus: ex ariditate sc., nam quæ exaruerunt, durescere solent: oppositum habet Μαλακὸς, Mollis: ut ap. Athen. 14. Ἡ ἕψησις τὰ σκληρὰ μαλάττει. Item pasta dicitur σκληρὰ, Dura. Aristot. Rhet. 3. Τῷ μάττοντι, ἐρομένῳ πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάξει. Necnon alvus σκληρὰ dicitur, quæ sc. non fluit. Apud Athen. 14. κοιλίαν σκληρὰν ἔχεις, Duram alvum, ut Horat. et Plin. loquuntur. Itidemque Hippocr. Τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι, Quibus venter astrictus est, ut Celsus interpr. Quibus in Il. τῷ σκληρὸς s. Durus, oppositum esse potest Laxus, ὑγρὸς, ut ap. Xen. K. (4, 1.) sibi opp. αἱ ὑγραὶ λαγόνες et αἱ σκληραί: ut et Ἱππ. (10, 10.) Τὸ ὑγρὸν τοῦ χαλινοῦ et τὸ σκληρόν: quod quid sit, et quomodo accipiendum, docet p. 554. ipse Xen. Sed aliquam etiam λειότητος signif. ibidem habet τὸ ὑγρὸν, ut σκληρὸς aliquam asperitatis s. τραχύτητος: ut et cum dicitur σκληρὰ δίαιτα, Vitæ institutum durum et asperum. Herodian. 3, (8, 10.) Τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης, Duritia atque asperitas victus, Lucian. (2, 265.) Βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν, ἀγαθὸν ἡγούμενος: pro quo Philo dicit τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίαιτον βίον. Itidem et σκληρὰ ἤθη, Mores qui emolliti nondum sunt, sed adhuc duri: Ovid. Emollit mores, nec sinit esse feros. Plut. Symp. 7. Τὰ σκληρότατα τῶν ἠθῶν, ὥσπερ ἐν πυρὶ, τῷ οἴνῳ, μαλάττουσι καὶ κάμπτουσι πρὸς τὸ ἐπιεικέστατον. Itidemque ap. Eund. περὶ Εὐθυμίας, homo σκληρὸς καὶ ἀπηνής: et ap. Aristot. Eth. 4, 8. Τοῖς δὲ λέγουσι δυσχεραίνοντες, ἄγριοι καὶ σκληροὶ δοκοῦσιν εἶναι. Sic Plaut. Scio sævus quam sit homo et durus. Eodemque modo ap. Cic. Homo asperior et durior opponuntur Moderato et miti. Simili metaph. περισκελεῖς φρένες a Soph. dicuntur. De herbis quoque et aquis ac vinis dicitur, Athen. 2, Σκληραὶ θρίδακες: 1. Τὰ σκληρὰ τῶν ὑδάτων, et paulo ante, Οἶνος σκληρὸς, ut Virg. sapor Bacchi durus. Itidem et ap. Theophr. σκληρὸς χυλὸς, Succus durus s. asper. Ibid. ὀσμαὶ σκληραὶ καὶ ἀγλυκεῖς, quibus opp. εὐμενεῖς et γλυκείας. Ibid. Ὀσμὴ δριμυτέρα καὶ σκληροτέρα. Præterea ap. Suid. ex Æliano, (252.) Οἱ ἄνεμοι οἱ σκληροὶ, Venti duri et asperi. Apud Eund. βρονταὶ σκληραὶ, Dura et horrida tonitrua: ut ap. Hesiod. (Θ. 839.) Σκληρὸν ἐβρόντησε, Dure graviterque tonuit. Item ap. Eund. σκληρὰ ἀοιδὸς, de sphinge. Item et ap. Aristoph. (N. 1264.) Ὦ σκληρὲ δαῖμον, ut ap. Poëtas Dura sors, et Duræ sorores, de Parcis.

Σκληρὸς Hesychio est etiam νόσημά τι ἀραχνίδων ἐν τοῖς σμήνεσι, πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρία, Cum favi in alvearibus putrescunt innatis araneis. Vel, si mavis, Vitium in alveariis, quo innatis araneis favi corrumpuntur: de quo Virg. G. 4. Aut durum tineæ genus, aut invisa Minervæ In foribus laxos suspendit aranea casses. Itidemque Colum. 9, 14. ad vitandum id malum, jubet araneos, qui favos corrumpunt, detrahere. Sed notandum, ap. Aristot. passim, atque adeo et ap. ipsum Hes. SCRIBI ETIAM Κλῆρος, quemadmodum ap. Plin. quoque Clerus. Virg. verbis supra citatis, Durum tineæ genus, videtur id vitium exprimere: ut σκληρὸν s. κλῆρον esse dicamus, cum tinea illa innascens favos corrumpit, facitque ut ceræ durescant et exiccescant. Aristot. H. A. 9, 40. κλῆρον sic describit, Γίνεται ἐν τῷ ἐδάφει σκωλήκια σμικρὰ, ἀφ' ὧν αὐξομένων, ὥσπερ ἀράχνια κατίσχει τὸ σμῆνος ὅλον, καὶ σήπεται τὰ κηρία.

["Σκληρὸς, Thom. M. 120. ad Herod. 517. 550. 706. Casaub. Athen. 62. 68. 79. 80. 87. 88. Markl. Suppl. 886. Wakef. Alc. 510. Jacobs. Anth. 7, 104. 12, 343. Lobeck. Aj. p. 316. Σκλ. δαίμων,

A Valck. ad Theocr. x. Id. p. 86. Toup. Opusc. 1, 488. Emendd. 2, 264. De acc., Heyn. Hom. 4, 336." Schæf. Mss. "Rigidus frigore, Plut. 2, 367(=8, 244.) De aqua et vino, Eust. Il. 819. De tonitru, Arrian. 1, 17, 6. De turbine, 2, 6, 3." Wakef. Mss. Aristot. Probl. 30, 1. Plato Theæt. §. 50. Heind. Καὶ μὴ ἕλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρὸν ἤδη ὄντα, τῷ δὲ δὴ νεωτέρῳ τε καὶ ὑγροτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν. Cf. nott. ad Arrian. Venat. 12, 4. Suet. Galba 22. Mares præduros exoletosque. "Σκληρὰ φράσις ἐν ταῖς μεταφοραῖς, Duris metaphoris laborans oratio, Dionys. Ep. ad Pomp. 760. Addit: καὶ οὐ σώζουσα τὴν ἀναλογίαν, e præcepto Aristotelis, qui Rhet. 3, 10. τῶν μεταφορῶν τεττάρων οὐσῶν, inquit, εὐδοκιμοῦσι μάλιστα αἱ κατ' ἀναλογίαν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. "Sæpe transfertur ad animum. Asperioris ingenii homines Gr. erant σκληροί. Athen. venuste p. 55. de Zenone, qui Stoicæ philosophiæ pater, σκληρὸς, inquit, ὢν, cum esset natura durus et asper, si quando plus paulo adbibebat, ἡδὺς ἐγίνετο καὶ μείB λιχος." Valck. Schol. in N. T. 1, 364. Schæf. ad Longum 364. θεοί. * Σκλῆρος, Æolice, Greg. Cor. 617. * Σκλήρης, olim ap. Nicandri Ἀ. 492. sed pro σκλήρεα Schneid. dedit ἐσκληκότα.]

[* Σκληροβίοτος, Phrynichus Bekkeri p. 62.] Σκληρόγεως, Durum solum habens: ἡ σκληρόγεως etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ, Solum durum, ut ap. Virg. Arva dura, Glebæ duræ. Philo de Mundo, (2, 510.) Ὑπεργάζεσθαί τε τὴν σκληρόγεων καὶ λιθωδεστάτην ὀρυκτήρων οὐκ ἔλαττον, Solum etiam prædurum et glareosum fossorum more subigere, Bud. [* "Σκληρογνώμων, Moschop. ad Hesiod. Ἔργ. 146. Const. Manass. Chron. p. 79. * Σκληρογνωμοσύνη, p. 72. 109." Boiss. Mss.] Σκληροδίαιτος, ὁ, ἡ, Qui duram vitam vivit, victu utitur non molli nec delicato, sed duro, Cui placet τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης. Dicitur etiam σκληροδίαιτος βίος, pro Victus durus, s. Vita dura. Philo V. M. 1. 3. Ὅσοι τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίαιτον βίον ζηλοῦσι, Qui asperam et duram vivendi disciplinam æmulantur. ["Wakef. S. Cr. 4, C 164." Schæf. Mss. * Σκληροειδὴς, Hesych. v. Ἴπες. Contracte * "Σκληρώδης, ad Lucian. 1, 196. P. Abresch. Paraphr. 205." Schæf. Mss. Manetho 4, 325.] Σκληρόκοκκος, Dura grana habens, Athen. (650.) Ῥοῶν σκληροκόκκων, ["Aristoph. Fr. 227." Schæf. Mss. * Σκληροπαγὴς, Xenocr. de Aquat. c. 8. ‖ Σκληροπετρόστερνος, Nicet. Eugen. 6, 459. * Σκληροποιὸς, Vim indurandi habens, Plut. 9, 753. * "Σκληροποιέω, Heyn. Hom. 7, 609. 8, 394." Schæf. Mss. "Xenocr. de Aquatil. §. 43.] Σκληροπρόσωπος, Qui dura est facie, Cordis sui duritiem vultu prodens, Qui vultu aspero et immiti cor quoque asperum et immite indicat, [Theod. Ezech. 2, 4.] Σκληρόσαρκος, Duram s. Duriusculam carnem habens. [* Σκληρόστομος, Athen. 467. Schol. Soph. El. 724. "Suid. v. Ἄζομαι, Const. Manass. Chron. p. 62." Boiss. Mss. Valck. Schol. in Act. Apost. 7, 51. "Ad Dionys. H. 5, 81. Valck. Adoniaz. p. 245. Hipp. p. 296." Schæf. Mss. * Σκληροφυὴς, Xenocr. de Aquatil. c. 7, §. 13. * Σκληρόχειρ, Hes." Wakef. Mss. * Σκληρόψυ-D χος, Schol. Æsch. Pr. 242.]

Σκληραγωγέω, Dure educo: τῷ σκληρῷ τῆς διαίτης assuefacio, aut in eo exerceo. Lucian. (1, 302.) de Danao, Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει. [Suid. v. Ἐλεύσιος. "Σκληραγωγεῖν τὴν λέξιν, Dura elocutione uti, Dionys. Jud. Thuc. c. 30. p. 888. Oritur illud e σκευωρίᾳ ποιητικῇ vel διθυραμβικῇ, cujus paulo antea mentionem fecerat. Contrarium illi vitium ibid. statuitur τὸ καλλωπίζειν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Σκληραγωγία, ἡ, Dura educatio, tractatio, σκληρὰ δίαιτα, σκληροδίαιτος βίος, Chrys. de Sacerd. Σκληραγωγία τοῦ σώματος, ["Philo J. 2, 482." Wakef. Mss.] Σκληραύχην, ενος, ὁ, ἡ, τὸ, Duricervicus, ut Polit. dixit Incurvicervicum pecus, i. e. Qui duræ est cervicis. Suid. σκληροτράχηλος, ἀκαμπής. [Plut. 6, 7. * Σκληρευνή, i. q. σκληροκοιτία, exhibent Codd. optimi Hippocr. Vict. Sanor. 3, 2. * Σκληρουργὸς, Gl. Silicida. * Σκληροῦχος, unde * Σκληρουχία, i. q. κακουχία, Joseph. Antiq. 8, 8, 2.]

[* Ἀπόσκληρος, Gl. Rigens. * Ἀπόσκληρόν· Rigor. Basil. 1, 366. Pisid. p. 402. "523. Euseb. in Ps. 56." Kall. Mss. "Myriæ Epist. ad Phyllida." Boiss. Mss. * Ἄσκληρος, adv. * " Ἀσκλήρως, Æquo animo, Athan. 1, 554. Ἀ. ἑαυτοὺς ἄγοντες, sed Interpres legerat σκληρῶς." Kall. Mss.] "Ἐπίσκληρος, Durus, VV. "LL. Fortasse, Aliquantum durus, Subdurus, Duri- "usculus: ut ἐπὶ minuat, sicut in ἐπίλευκος et ἐπιμέ- "λας, aliisque nonnullis." [" Hippocr. de Nat. Pueri p. 15. Lind. (=79.)" Boiss. Mss. * Περίσκληρος, Athen. 257. Hippocr. 530. * Ὑπέρσκληρος, Prædurus, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Ὑπόσκληρος, Hippocr. 552. Lucian. 1, 684.]

Σκληρῶς, Dure, Duriter, Terent. Parce ac duriter agebat: σκληρῶς διῆγε. Item σκληρῶς εὐνάζεσθαι, Cubare lecto duro, Xen. K. (12, 2.) p. 581. Εὐνάζεσθαί τε σκληρῶς δυνατοὶ ἔσονται. [Plut. 8, 317. "Valck. Diatr. 80. ad Diod. S. 1, 188." Schæf. Mss.]

Σκληρότης, ἡ, Duritia, Durities, Plato Phil. Πρὸς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι, Ad ea quæ à prima duritiæ nota remotissima sunt, Bud. 249. De morum animique duritie ap. Synes. Ep. 73. accipitur: et ap. Aristot. de Arte Poët. Ille enim dicit τῶν ἀπηνεστάτων καὶ ὀνομαστοτάτων ἐπὶ σκληρότητι, Sævissimorum ac animi duritie nobilitatorum: hic autem, τοιούτους, ὄντας ἐπιεικεῖς, ποιεῖν παράδειγμα σκληρότητος, ut Hom. in Achille fecit, ei περισκελεῖς φρένας affingens. Dicitur etiam de ea duritate quæ in verbis est, ut Cic. vocat, ap. Herm. Necnon de succorum saporumque duritie et asperitate. Theophr. C. Pl. 6, 23. Ἔστι γάρ τις, ὥσπερ καὶ οἴνου, καὶ ἁπλῶς χυλοῦ, σκληρότης καὶ ἰσχὺς, οὕτω καὶ ὀσμῆς: nam τὰ ἄγρια, Sylvestria, spirant ut plurimum σκληρὰς ὀσμὰς καὶ ἀγλυκεῖς: contra τὰ ἥμερα, Quæ miti natura sunt, ut hortensia ac sativa, aliquam habent γλυκύτητα et εὐμένειαν. Sicut vero dicit σκληρὰ ὀσμὴ, ita ibid. μαλακῆς τῆς ὀσμῆς γινομένης. At Eretrienses pro Σκληρότης DICERE Σκληροτὴρ, testatur Plato Crat. [Σκληρότης, Phrynichus Bekkeri p. 62. ὅρκων. "Casaub. ad Athen. 62. Σκληρότης, Σκληροτὴρ, Reiz. Acc. 121." Schæf. Mss. Ep. ad Rom. 2, 5. Schleusn. Lex. V. T.]

Σκληρία, Duritia, Durities, i. q. σκληρότης, [LXX. Cohel. 6, 26. "Clem. Alex. 488. Aret. (42, 11. 44, 13. 63, 21.) Diosc." Wakef. Mss. * Σκληριάω, * Σκληρίασις, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. Posterior vox affertur e Gal. Lex. Gr. Lat. P. Baldvini 1611.]

Σκληρόω, Duro, Induro, [Gl. Obduro, "Stob. 528, 15." Wakef. Mss. Ad Greg. Cor. 321.]

Σκλήρωμα, τὸ, Duritia: est Scirrhus in collo uteri magna e parte consistens, prætumidus quidem, minime renitens, et doloris cujusdam particeps. Est igitur scirrhi species non exquisiti quidem, sed habentis aliquid humoris biliosi aut pituitosi: quo dolor movetur aliquis, nec perinde tactui renititur atque is, qui a solo humore melancholico gignitur. Itaque etiamsi dici potest σκίρρος οἰδηματώδης ἢ ἐρυσιπελατώδης, attamen in ea parte excitatum, σκληρώματος nomen promeruit, ut Paul. Ægin. 3. prodidit. Gorr.

[* " Ἐπισκληρόω, T. H. ad Lucian. Dial. p. 62." Schæf. Mss.]

Σκληρύνω, Duro, Induro, Obduro, ad Rom. 9, (18.) Ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει: ad Hebr. 3, (8.) e Ps. 95. Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν. Ibid. (13.) pass. voce et signif. Ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας, Ne quis induretur s. induresca. [" Brunck. Soph. 3, 513." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 364. 2, 105. ad Greg. Cor. 321. Schleusn. Lexx. in N. et V. T. Perf. pass. Ἐσκλήρυμμαι et Ἐσκλήρυσμαι, Gal. 2, 33. Bas., Hippocr. 1, 605. Lind. * Σκλήρυσμα, 167. 204. 840. Foes. * Σκληρυσμὸς, 1165. " Induratio, Orig. de Princ. ap. Vales. ad Euseb. Hist. Eccl. 23." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Σκλήρυνσις, * Σκληρυντὴς, unde] Σκληρυντικὸς, Durandi s. Indurandi vim habens. Apud Medicos σκληρυντικὰ φάρμακα, quæ et σκληρύνοντα, Indurantia medicamenta: quæ sc. du-

A ritiem corpori inducunt. Quod tribus modis fit: primo, siccitate, quam et validus longusque motus inducit, et solis æstus, et medicamenta siccantia sumta vel admota, et inedia per accidens desiccans, et febris ardens aut longa, et affectus animi, et vigiliæ, et ceteræ causæ siccantes: idque proprie siccum nominatur. Secundo, aliquid durum [illegible] concretione, sc. a vehementer frigido humore in partem affluente, vel in ea propter frigida intemperiem nato, vel a frigidis admotis in ea congelato: et id proprie durum appellatur. Tertio, repletione, largo et superfluo humore aut vapore in partem aliquam affluente: quodque ita durum est, proprie DICITUR Ἀντίτυπον, Renitens. Cetera corpora, præsertim vero inanima, tribus modis dura dicuntur, (quemadmodum calida et frigida): uno quidem, absolute s. in summo dura, ut terra dura: altero, per excessum, ut unguis, os, calcar, cornu: tertio vero, in collatione ad symmetrum sui generis, vel ad quodvis obvium, vel ad seipsum, dum se haberet secundum

B naturam: quo modo non durum simpliciter, sed durius aliquid proprie appellatur. EST AUTEM Σκληρὸν Platoni in Tim. Cui caro nostra cedit: Aristoteli, Quod secundum superficiem in se non cedit. Hæc, inter alia, Gorr.

[* " Ἀντισκληρύνομαι, Theoph. Bulg. in Latinos 286. Ming." Boiss. Mss.] Ἀποσκληρύνω, Induro, Obduro, Alex. Aphr. Pass. Ἀποσκληρύνομαι, Induror, Obduror. Unde Particip. ἀπεσκληρυμμένος et ἀποσκληρυνθείς. [" Jacobs. Anth. 7, 72. Athen. p. 24. T. H. ad Lucian. Dial. p. 61." Schæf. Mss. Hippocr. 204. * " Ἀπεσκληρυμμένως, Clidemus Bekkeri 422." Boiss. Mss.] Ejusd. signif. EST Ἀποσκληρόω. Exp. tamen etiam Induresco, neutraliter: affertur que e Chrys. Ἀπεσκληρωκότα βίον καὶ τραχὺν καὶ ἀκριβῆ μὴ δυναμένους ἀποδέξασθαι, pro Duram vitam: quam alibi σκληραγωγίαν appellat. [* " Ἐπισκληρύνω, Jacobs. Anth. 7, 72." Schæf. Mss. * Κατάσκληρύνω, Theophyl. 3, 644. * " Κατασκληραίνω, Hes. v. Καταμαλάσσοντα." Boiss. Mss. * Περισκληρύνω,

C Hippocr. 427. 1253. Aphor. 20. * Ὑπερσκληρύνω, Gl. Præduro.]

ΣΚΕΛΟΣ, τὸ, Crus: a σκέλλω dictum volunt διὰ τὸ ἄσαρκον. Est autem pars corporis organica, a coxendice ad imum pedum protensa: præcipuum ambulationis instrumentum. Dividitur autem εἰς μηρὸν, Femur, κνήμην, Tibiam, et πόδα, Pedem: sicut brachium quoque tribus constat partibus: brachio proprie dicto, cubito, et manu extrema: quæ τοῦ σκέλους partibus respondent. Aristot. H. A. 2. Βραχίονας κάμπτει καὶ σκέλη. Brachia et crura flectit: 8. dicit ἀῤῥωστίας signum esse τὸ τὰ ὀπίσθιά σκέλη ἐφέλκειν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, Cum posteriora crura languide et veluti attracta subsequuntur priora. Contra ῥιπτεῖν σκέλη pro Agiliter atque velociter concitare crura, ut cum Rhet. 1. dicit τὸν δρομικὸν esse τὸν δυνάμενον τὰ σκέλη ῥιπτεῖν πως, καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω. Idem rursus, Διὰ τῶν σκελῶν τελευτῶσιν εἰς τοὺς πόδας. Ubi Gaza, Per femora cruraque in plantas finiunt. Item ἐπὶ σκελοῖν, Super crura, ut

D ἐπὶ ποδοῖν, Super pedes. Plato Symp. Βαδιοῦνται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Et mox, Ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους. At ἐπὶ σκέλος, Cessim, Retro. Eur. Phœn. (1409.) de Eteocle, ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ, Retrocedit. Item κατὰ σκέλος, Pedatim: sequendo Plin. interpr., qui quod Aristot. dicit H. A. 2. Ἡ δ' ἀρχὴ ἀπὸ τῶν δεξιῶν πᾶσι· κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν ὅ,τε λέων καὶ αἱ κάμηλοι: his verbis reddidit, 11, 45. Ita reliqua ut libitum est gradiuntur; leo et camelus tantum pedatim: h. e., inquit Cam., ut sinister pes non transeat dextrum, sed tantum subsequatur. Idem Aristot. 9. de leone itidem, Βάδην ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος. Plin. dicit leonem contemtim restitantemque cedere. Celsus σκέλη interpr. Genua: hæc Hippocr. Τὸ τὰ σκέλεα κειμένου ξυγκεκαμμένα εἶναι, sic vertens, Ubi ægro

E genua contracta sunt. Itidemque Geop. Auctor habet Τὰς ἐχούσας σκέλη ὀρθὰ, pro eo quod Varro, Pecudes rectis genibus. Plin. vertit interdum Pedes, interdum Suffrago: veluti cum hæc Aristotelis, Ἀμ-

φόρερα τὰ σκέλη, καὶ τὰ πρόσθια, καὶ τὰ ὀπίσθια, vertit, Posteriores pedes et priores. Alibi pro Priores pedes dicit Priorem corporis partem: ut cum τὰ πρόσθια σκέλη συνεπαίρειν ap. Aristot. interpr. Adjuvare in attollenda priore corporis parte. Idem hæc Aristot. Τὰ σκέλη εἰς τὰ ὄπισθεν κάμπτει, ita reddidit, Suffraginem in posteriora curvant. Apud Aristoph. ῥίπτειν vel ἐκλακτίζειν σκέλος οὐράνιον, saltationis genus est, quo pedes velut in cœlum jactantur, ut cum equus aut aliud jumentum calcibus aëra verberat, Σφ. (1492.) Σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων. Et mox, ῥίπτε σκέλος οὐράνιον. Ibid. (1525.) ἄνω σκέλος Ἐκλακτισάτω τις: accipiendo ἄνω pro οὐράνιον, in sublime. [“ Ad Xen. Mem. 3, 3, 4. Heyn. Hom. 7, 192. Σκέλη Piræi, Jacobs. Anth. 8, 127. ad Diod. S. 1, 629. Ἐπὶ σκέλος, Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 229. Ἐπὶ σκέλος χωρεῖν πάλιν, Valck. Phœn. p. 768.” Schæf. Mss. “ Pars muri, Appian. 1, 685. (Τά τε μακρὰ σκέλη καθῄρει.) Plut. Lysandro 14. (Καββαλόντες τὸν Πειραῖα, καὶ τὰ μακρὰ σκέλη.)” Wakef. Mss. Παρὰ σκέλος ἀπαντᾷ, Arrian. Epict. 2, 12. Ἐπὶ σκέλος ἀνάγειν, Aristoph. Ὄρν. 383.]

[* Σκελοκόπος, unde * Σκελοκοπία, Gl. Crurifragium. * Σκεδοπόδη· Pedical. Leg. * Σκελοπέδη.]

Σκελοτύρβη, ἡ, est Crurum resolutio, qua totus homo recta ingredi nequit, sed aliquando sinistrum latus in dextrum, aliquando dextrum in sinistrum circumfert, aliquando crus post se trahit: non aliter quam qui valde acclives locos conscendit, ut Gorr. tradit. Auctor Defin. Medic. dicit σκελοτύρβην esse εἶδος παραλύσεως, ὥστε περιπατεῖν ἐπ' εὐθείας μὴ δύνασθαι, καὶ ποτὲ μὲν κατ' εὐθὺ, ποτὲ δὲ τὸ εὐώνυμον εἰς τὰ δεξιὰ περιφέρειν, ἢ τὸ δεξιὸν εἰς τὰ ἀριστερά· καὶ ποτὲ μὲν ἐπισύρειν τὸ σκέλος, ὥσπερ οἱ ἀναβαίνοντές τι μέγα. Plin. 25, 3. In Germania trans Rhenum castris a Germanico Cæsare promotis, maritimo tractu fons erat aquæ dulcis solus, qua pota intra biennium dentes deciderent, compagesque in genibus solverentur. Stomacacen Medici vocabant et scelotyrben ea mala. Sed notandum ap. eum haberi ε, non ο, in antep. tanquam a NOM. Σκελετύρβη: quam scripturam Gorr. quoque sequitur, cum tamen altera magis rationi consentanea sit. [Strabo 16. p. 1127=448. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Στομακάκκη.]

[* “ Σκελεαγὴς, Græv. Lectt. Hes. 518.” Schæf. Mss. In Glossis male * Σκελιαγὲς, Crurifragium.]

Ἀσκελὴς, Crura non habens, Plato Tim. Ἀσκελὲς καὶ ἄπουν ἐγέννησεν. Pro quibus Cic. Ingrediendi membra non dedit. Adverbialiter PONUNTUR Ἀσκελὲς, (Nicander Θ. 41.) ET Ἀσκελέως, pro * ἀμεταβάτως: sc. et ipsa κατὰ στέρησιν τῶν σκελῶν. Item Ἀσκελὲς sine στερήσει significat ἴσον, s. Pari mensura: perinde ac si ἀσκελὴς pro ἰσοσκελὴς acciperetur. Exempla utriusque signif. in superiore Ἀσκελὴς post Σκέλλω adduxi. [Ad Greg. Cor. 893.] “ Ἀσκληρὲς, “ ap. Democritum i. q. ἰσόπλευρον: si non mentiun-“ tur vulg. Hes. exemplaria. Alphabetica enim se-“ ries pro eo poscit ἀσκελές: quod et ipsum pro “ ἰσοσκελὲς ponitur interdum.”

Βραδυσκελὴς, Tardis cruribus incedens, Tardigradus. In Epigr. [Philippi 13.] βραδυσκελὴς Ἥφαιστος, qui a Catullo Tardipes dicitur: quod Tardipes ad verbum respondet τῷ βραδύπους. In VV. LL. HABETUR ET Βραδύσκελος, sed sine Auctore et exemplo. [* Βραχυσκελὴς, Geop. 19, 6, 2. Aristot. de Incess. Anim. c. 16. “ de Part. Anim. 4, 12.” Kall. Mss. * Γυμνοσκελὴς, unde * “ Γυμνοσκελέω, Theod. Hyrtac. in Not. Mss. 5, 733.” Elberling. Mss.] Ἰσοσκελὴς, Qui paribus s. æqualibus cruribus est, Martian. Capella de Geom. Τρίπλευρος tres habet formas, (nam trigonus est): aut ἰσόπλευρον, quod Latine Æquilaterum dicitur, quod tribus paribus lineis lateribusque concurrit: aut ἰσοσκελὲς, quod e tribus lineis duas æquales habet, quibus quasi cruribus insistit: denique Æquicrurium vocitatur. [“ Par, de numero dixit Plato Euthyphr. p. 45. Fischer.” Schæf. Mss. “ Ἰ. περίοδος, Periodus paria membra habens, quæ eadem etiam ἰσόπλευρος, Hermog. περὶ Εὑρεσ. 4. p. 170.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἰσοσκελία, Procl. Paraphr. Ptol. 178.] Κακοσκελὴς, Qui malis est cruribus, [“ Suid. v. Εὐφορίων.” Boiss. Mss.] CONTRA Εὐσκελὴς, Qui bonis: illud e Xen. (Ἀπ. 3, 3, 4.) hoc e Plat. citat J. Poll. 2, [193. * “ Κατασκελὴς φράσις, Claudicans, Tardo pede incedens, de elocutione Isocratis, brevitate non admodum excellentis, Dionys. Jud. Isocr. 2. Paulo post, eadem βραδυτέρα τοῦ μετρίου. Alio loco eandem ὑπτίαν, ἀναβεβλημένην, κεχυμένην appellat.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Λεπτοσκελὴς, Qui tenuibus est cruribus, Gracilia crura habens, [“ Polemon 182.” Wakef. Mss.] Μακροσκελὴς, Cui longa crura sunt, Prælongis s. Prolixis cruribus præditus, [“ Schol. Nicandri Θ. 735.” Wakef. Mss. * “ Μακρόσκελος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 305. Schol. Theocr. 10, 18.” Boiss. Mss.] Μονοσκελὴς, Unicum crus habens, Plin. 7, 2. Item hominum genus, qui μονοσκελεῖς vocarentur, singulis cruribus, miræ pernicitatis ad saltum: eosdemque Sciopodas vocari, quod in majori æstu humi jacentes resupini, umbra se pedum protegant. Sed nota ibi scribi Monosceli: quæ scriptura si mendo caret, erit NOMIN. Μονόσκελος, UT Βραδύσκελος habetur in VV. LL. [* Παρασκελὴς, unde * “ Παρασκέλιον, τὸ, Heliodorus Ms. περὶ Καταρτισμῶν.” Schn. Lex.]

Περισκελὴς, Crura ambiens s. circumdans. PLUR. Περισκελῆ dicuntur Caligæ et feminales s. femorales et tibiales: Latini vocant Femoralia s. Feminalia et Tibialia. Hieron. Ep. ad Fabiolam, Quæ Græci περισκελῆ vocant, nostri Feminalia dicunt, vel Bracas usque ad genua pertingentes. Ubi nota eum περισκελῆ pro Femoralibus tantum, non item pro Tibialibus accipere, licet et tibia τοῦ σκέλους pars sit. Frequenter in V. T. occurrit, ubi de sacerdotum habitu sermo fit: ut Eccl. 45, (9.) Ezech. 44, (18.) Exod. 28, (38.) Levit. 6, (10.) Περισκελῆ λινᾶ ἕξουσι, Feminalia linea habebunt. Itidem et ap. Philon. V. M. 3. Χιτῶνας λινοῦς, ζώνας τε καὶ περισκελῆ. Ubi Turn. vertit, Cingula et caligas. [Schleusn. Lex. V. T. Περισκελῆ, Suidæ * βράκια, Bracæ. “ Ἄγαλμα περισκελὲς ἐσχημάτισε πρῶτος, de Dædalo, Schol. Platonis Clarkianus p. 71. in Codd. Bodl.” Schn. Lex.]

ITEM Περισκέλιον ET Περισκελὶς significant et ipsa Feminale s. Femorale, Caliga, Braca, teste Suida, qui περισκέλια exp. * βρακία, * φημινάλια. Levit. 16, (4.) Χιτῶνα λινοῦν ἡγιασμένον ἐνδύσεται, καὶ περισκέλιον λινοῦν ἔσται ἐπὶ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ, καὶ ζώνῃ λινῇ ζώσεται. Ubi Hebr. textus versio habet, Tunica linea vestietur; feminalibus lineis verenda celabit; accingetur zona linea. Verum περισκελὶς mulieribus potius et puellis convenit, putatque Cæl. Rhodig. esse quod vulgus in Italia Gremiale vocat et Traversam. Menander enim ap. J. Poll. 2. dicit τὰς κόρας φορεῖν περισκελίδας. Idem Poll. 5, c. 16. in γυναικείῳ κόσμῳ, i. e. In mundo muliebri, inter alia ponit περισφύρια, περιπέζιδας, s. περιπέζια, et περισκελίδας. Necnon Porphyrio περισκελίδα esse ait Ornamentum pedis circa crura, ap. Horat. Epist. 1, 18. Nota refert meretricis acumina, sæpe catellam, Sæpe periscelidem raptam sibi flentis. Legitur et in vulgata Hebr. textus versione ap. Esaiam 3. ubi minatur Dominus se ablaturum ornamenta filiabus Sion. Et ap. Plut. (6, 538.) Πλείστων γυναικῶν ἂν ὑποδήματα διάχρυσα περιέλῃς, καὶ ψέλλια καὶ περισκελίδας, καὶ πορφύραν. [“ Περισκελὶς, Mœr. 331. et n., Toup. Opusc. 1, 556. Philodem. 9. Villoison. ad Long. p. 6. 291.” Schæf. Mss.]

[* “ Πολυσκελὴς, Clem. Alex. 677(=572.)” Wakef. Mss. * “ Ταχυσκελὴς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 7, 256.” Elberling. Mss. * Τετρασκελὴς, Eur. Phœn. 641. Lycophr. 74. Æsch. Pr. 395. “ Musgr. Ion. 204. Lobeck. Aj. p. 270.” Schæf. Mss.] Τρισκελὴς, Tria habens crura, Qui tribus nititur cruribus: ut τρισκελεῖς τράπεζαι. [“ Cratinus ap. Athen. 49.” Schw. Mss.] Mensæ tripedes Horatio: itidemque Aristophani τρίποδες τράπεζαι, ut videbis in Τράπεζα, p. 118. [“ Theocr. Epigr. 4, 3.” Boiss. Mss. “ Valck. Diatr. 163. Jacobs. Anth. 7, 194. 12, 433.” Schæf. Mss. * “ Ὑγροσκελὴς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 184. Anna C. 119.” Elberling. Mss.]

Ὑπερσκελὴς, Qui est cruribus grandioribus, Ficin. ap. Plat. in Tim. Item versus ὑπερσκελὴς ET Μακροσκελὴς dicitur Qui una syllaba s. dimidio pede ceterorum mensuram superat, alio nomine ὑπέρμετρος dictus, ut Virg. ille, Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Permittunt autem hanc sibi licentiam Poëtæ, cum sequens versus a vocali aut diphthongo incipit, quacum ἡ ὑπερσκελὴς s. ὑπέρμετρος syllaba præcedentis per συναλοιφὴν confletur.

[* Φοινικοσκελὴς, Eur. Ion. 1207. * " Χαλκοσκελὴς, Soph. ap. Schol. Pind. Π. 4, 398. p. 579. Heyn." Boiss. Mss.]

[* Σκελίζω, Gl. Varico, Supplanto, Theod. Prov. 19, 3. Aqu. Job. 8, 3. Jerem. 10, 17. " Act. Traj. 1, 239." Schæf. Mss. Hes. v. Κλειμάζειν. " Suid. v. Ἀνατρατέντες, Amphil. 113. Method. 127." Kall. Mss. * Σκελλίζω, Salmas. Exerc. 945. * Σκέλλισμα, Hesychio δρόμημα. * Σκέλισμα, Eid. τὸ ἀείμνημα, leg. τὸ κίνημα, s. Σκελίσματα, ἀντικνήμια. Basil. Ep. 45. T. 3. p. 134.] " Ἀποσκελῆσαι, Hesychio est παιδι- " κὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι:" [leg. * Ἀποσκελίσαι. * Διασκελίζω, Gl. Prævarico, Divarico. Διεσκελισμένον καθῆσθαι, Etym. M. v. Κεληΐζει. * Περισκελίζω, Gl. Supplanto. * Περισκελιστὴς, Strabo 11. p. 803 =596. al. * Περισκυθιστής.]

Ὑποσκελίζω, Subjecto crure everto et dejicio, Supplanto, Lucian. (2, 883.) Οἱ μὲν αὐτὴν περιπλεκόμενοι ἀλλήλους ὑποσκελίζουσι, Alii impliciti, subjectis sese cruribus mutuo evertunt et supplantant. Eubul. Comicus ap. Athen. 2. init. de vino, Πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς, Ὑποσκελίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας, Supplantat, Prosternit. Et rursum Lucian. (3, 139.) Παρωθεῖται καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ, εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ καὶ ὑποσκελίζει: eum autem qui ὑποσκελίζεται, dicit ἀνατρέπεσθαι, Everti, et solet quis ὑποσκελίζεσθαι aut in cursu aut in lucta: in lucta, ut in supra citato Luciani loco; in cursu s. incessu, in hoc proximo, et in præcedente Eubuli: itidemque in hoc Plut. de Frat. Am. Ποδῶν ἀλλήλους ὑποσκελιζόντων. Metaphorice accipitur tum a Dem., tum a Philone V. M. 1. Τὰς προθυμίας ὑποσκελίζετε τῶν ἀνδραγαθίζεσθαι προαιρουμένων, Labefactatis. Itidemque pass. voce et signif. eod. l. Ταῖς τῆς ψυχῆς ὑγιαινούσαις ὁρμαῖς ἑπόμενος, καὶ μηδεμίαν ἐῶν ὑποσκελίζεσθαι, Nullam supplantari labefactarique sinens. In propria autem signif. usus est passivo Plut. de Educ. Liber. (p. 21.) Ὑπὸ τῆς πολυχρονίου τῶν δεσμῶν συνηθείας οὐ δυνάμενοι βαδίζειν, ὑποσκελίζονται, Supplantantur et concidunt. Quidam ὑποσκελίζεσθαι eo loco accipiunt pro Claudicare, Nutantibus lapsantibusque vestigiis progredi, Gradatim alternatimque eundo crura promovere, ut Virg. de Mezentio ait, Ille pedem referens, et inutilis inque ligatus Cedebat—et—attollit in ægrum Se femur. Hes. ὑποσκελίσει exp. ἀπατήσει, χλευάσει: Suidas vero ὑποσκέλισον accipit pro τῆς ὁρμῆς κώλυσον, ap. Davidem, (Ps. 16, 14.) Πρόφθασον αὐτοὺς καὶ ὑποσκέλισον: ut sit, Supplantes eos impetumque, quo feruntur, inhibeas. [" Ad Mœr. 91. Jacobs. Emendd. 13. Exerc. 2, 32. Anth. 7, 97. ad Lucian. 1, 221. ad Diod. S. 2, 238." Schæf. Mss. Liban. 4. p. 98. Πρὸς ἀσέβειαν εὐκόλως ὑποσκελίζονται: Paneg. Jul. p. 237. τὴν ὁρμὴν, Sufflaminare impetum. Heliod. 431. Τὰ γόνατα ὑποσκελίζονται. Schleusn. Lex. V. T.] Ὑποσκελισμὸς, Supplantatio, Cum aliquem in lucta cursuve aut incessu supplantamus, crure subjecto labefactamus, [Prov. 11, 3. 8. 13, 6.] Quod cum quis patitur, DICITUR Ὑποσκέλισμα: hoc enim passivam, illud activam signif. habet: potestque illud dici Supplantatio, hoc vero, Lapsus s. Ruina e supplantatione. [Prov. 24, 17. " Καθυποσκελίζω, Nilus Epist. 275." Boiss. Mss. * " Ὑποσκελιάζω, pro ὑποσκελίζω, Amphil. 96." Kall. Mss.]

" Ἐπισκέλησις, vocab. e σκέλος factum, significante " Crus. J. Poll. (1, 214.) a Xen. dici tradit de equo " qui pedes movere incipit." [" Ἐπισκέλησις, Flexus crurum, Xen. Ἱππ. (7, 12.) p. 744.: interpr. ita hanc vocem J. Poll. 1, 214. Ἐπισκέλησιν ὁ Ξενοφῶν καλεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς τῶν ποδῶν κινήσεως. Conferatur Jung. annotatio. Quandoquidem vero in omnibus

A Xen. Edd. legatur hodie ἐπίκλισις, non potuerunt Lexicographi recentiores nisi e fide Pollucis alterum illud Xenophonti ascribere, ignorato, ubi invenire-tur, loco." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 131.]

Σκέλεαι, Femoralia s. Feminalia, etiam Tibialia. J. Poll. non solum inter ἐσθήτων εἴδη, i. e. Vestimentorum genera, σκελέας numerat, 7, c. 13. verum etiam inter ὑποδημάτων εἴδη, i. e. Calceamentorum genera, eod. l. c. 22.: utroque in loco addens, ἀναξυρίδας alio nomine vocari. Innuit ergo significare non solum Femoralia s. Feminalia, i. e. Bracas s. Caligas femorales, aut etiam Tibialia; verum etiam Calceamenta tibialia, ut sunt Ocreæ et id genus alia. Cam. interpr. Integumenta tibiarum: ET Περισκελίδες idem esse arbitratur Tibialia. Apud Hes. oxytonως SCRIBITUR Σκελεαὶ, dicunturque esse τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα, Parthis σαράβαρα dicta. [" Græv. Lectt. Hes. 572. Phryn. Ecl. 207. Wakef. Ion. 199." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 78.]

B [* Σκελίσκος, Aristoph. Ἐκκλ. 1168. * " Σκελύδριον, Crus, Arrian. Epict. 76." Wakef. Mss.]

Σκελύθριον, τὸ, Sellula tripes, θρανίον s. θρανίδιον τρίπουν. J. Poll. 10, (48.) c. 11. recensens τὰ τῷ κοίτῳ παρακείμενα, dicit σκελύθρια esse μικροὺς τρίποδας: annumerans τῷ θρόνων s. δίφρων generi. Itidemque 13, 13. ubi περὶ καθημένου et θρόνων agit, synonymως ab eo ponuntur καθέδρα, ἕδρα, θρανίον, θράνος, θρόνος, θάκος, ἕδρανον, δίφρος, σκελύθριον: quanquam hoc σκελύθριον ait esse ὑπομόχθηρον. Sed notandum, eo quidem in l. scribi σκελύθριον per υ, at l. 10. per ι LEGI Σκελίθριον. " Σκολύθριον, Scabel- " lum. Vide in Σκόλυθρος, quod proxime sequitur." [" Routh. Plat. 19." Wakef. Mss.]

" Σκόλυθρος, Humilis. Σκολύθρων enim Hes. exp. " ταπεινῶν, esse dicens ἀπὸ σκολύθρων δίφρων, ubi " σκολυθρίων pro σκολύθρων reponendum videri pos- " set, sequendo quæ ap. eum proxime præcedunt; " nam Σκολύθρια sunt illi ταπεινὰ * διφρία, et ὑποπόδια. " Sed potius utrumque dici putandum est: sc. et

C " σκόλυθρον et dimin. forma σκολύθριον. At Suidas " σκόλυθρον esse ait τὸν σκνιπὸν καὶ ἀνελεύθερον." [Cf. T. H. ad J. Poll. l. c. * Σκολόφρον, Hesychio θρανίον. * Σκολύφριον, T. H. l. c.]

Σκελὶς, ίδος, ἡ, Perna, Femur porci aliusve pecoris: una cum carne illa pulposa, quæ a spina ad imum ventrem pertinet. [Pherecrates] ap. Athen. 6. (p. 269.) Σκελίδες ὁλόκνημοι πλησίον τακερώταται ἐν πινακίσκοις, Appositæ sunt pernæ integræ in patinis mollissimæ, Cam. Vocat ergo σκελίδα ὁλόκνημον, Femur cum integra tibia, et a quo tantum τὰ ἀκροκώλια amputata essent. Hesychio σκελὶς est τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως τοῦ ὑπογαστρίου, Quod a spina ad imum ventrem pertinet. [" Casaub. ad Athen. 116. Schneid. ad Cat. p. 214. ad Mœr. 361. Brunck. Aristoph. 3, 17." Schæf. Mss.] " Σχελίδες, Late- " rum carnes, Aristoph. Ἱππ. (362.) Ἀλλὰ σχελίδας " ἐδηδοκὼς ὠνήσομαι μέγαλλα, ubi Schol. ait esse " βοὸς πλευρὰ, ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικὰ, ut ap. Æschy- " lum. Vide Hes. Reperitur et Σκελίδες." [Schw. ad

D Athen. 3. p. 95. " Ad Mœr. 361. Valck. Phœn. p. 479. Casaub. l. c. Schneid. l. c. Aristoph. Fr. 241. Brunck. l. c. ad Lucian. 2, 330. Bast Lettre 237." Schæf. Mss. * Σκελλὶς autem s. Σκελὶς, signif. Nucleum allii, ap. Plut. 7, 375. Item * Σκελίδιον, pro eod., Schol. Nicandri Ἀ. 432.]

"ΣΚΟΛΙΟΣ, ὰ, ὸν, Tortuosus, Intortus, Obliquus, " Inflexus. Metaphorice etiam σκολιαὶ δίκαι et σκολιοὶ " μῦθοι dicuntur ab Hesiodo (Ἔργ. 1, 192. 219.) " Sic Pind. (Fr. Inc. 4.) σκολιὰν ἀπάταν dixit. Hesio- " dus vocavit etiam hominem σκολιὸν, initio Ergων, " Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, ubi quidam interpr. " Pravum, alii Versutum. Tzetzes exp. τὸν ποικίλον " τὸ ἦθος διὰ πανουργίαν. Sed recte reddemus Pra- " vum, servata eadem metaphora, propter verbum " ἰθύνει." [" Σκολιὸς redditur in Lex. Tortuosus,

* Obliquus, Pravus, et habetur primitivum. Proprie et ex origine signif. Siccatum, Arefactum, Ariditate contractum et curvatum. Ex hac virtute prima ceteræ signiff. fluxerunt; idea quoque Pravitatis, quate-

nus est opposita rigidæ Rectitudini. Oritur σκολιὸς a nomine σκόλος, quod superest ap. Hes. Spinam significans. Hujus alia forma σκόλυς, verbum peperit * σκολύσσειν; pro quo recentiores σκολύπτειν. Ut στόλος est ab ἔστολα, verbi στέλλω, sic σκόλος ab ἔσκολα verbi σκέλλω." Valck. Schol. in N. T. 1, 364. " Valck. Adoniaz. p. 291. Diatr. 28. Ruhnk. Ep. Cr. 297. ad Diod. S. 1, 359. Jacobs. Anth. 6, 114. 161. 70. 117. 384. 9, 180. 11, 11. Heyn. Hom. 7, 205." Schæf. Mss. Il. Π. 387. θεμίστας, Strabo 14. p. 532. ἔργα. " Σκολιὰ ἐνθυμήματα, Sententiæ tortuosæ. His junguntur ut synonyma τὰ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα, Perplexa et intricata, quorum sensus ægre expeditur oratione. Dionys. Ep. 2. ad Amm. 792., cf. Jud. Thuc. 882., ubi τὸ φορτικὸν τῆς λέξεως καὶ σκολιὸν καὶ δυσπαρακολούθητον, et mox τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκὰς σολοικοφανεῖς ἔχοντα notantur, h. e. Oratio incisis, parenthesibus et ambagibus perplexa, intricata, adeoque obscurior. Eadem 33. p. 893. dicitur λέξις ἀσαφὴς καὶ πεπλεγμένη, ἐν ᾗ πλείων ἔνεστι τῆς λέξεως ἡ σκοτίζουσα τὴν διάνοιαν ὄχλησις: vide 'Αγκύλως. Hes. σκολιά· δυσχερῆ, ἐπικαμπῆ, ἄνισα, δύσκολα." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Σκολιαὶ, Piscium genus, Opp. 'Α. 1, 184. sed perperam pro κολίαι. * Σκολιογράφος, unde * " Σκολιογραφέω, Const. Porph. de Themat. 1, 17." Boiss. Mss. * " Σκολιόπους, Wakef. S. Cr. 4, 7." Schæf. Mss.] " Σκολιόφρων, Qui prava cogitat, est " prava mente," [" Schol. Pind. 'I. 3, 7." Boiss. Mss. " Valck. Phœn. p. 304." Schæf. Mss. " Nonn. Jo. 8, 129." Wakef. Mss. * Σκολιόχειλος, i. q. ἀγκυλοχείλης, Suid. " Lex. Bekk. 329." Boiss. Mss. * Σκολιόνειρος, Schneidero dubiæ auctoritatis videtur. * 'Ιθυσκόλιος, Hippocr. 810. * 'Υποσκόλιος, Aret. p. 36. αὐχήν.] " Σκολιῶς, Tortuose, Intorte, Oblique, " Prave," [LXX. Jerem. 6, 27.] " Σκολιότης, q. d. " Tortuositas, Curvitas. Item Pravitas." [Ibid. 11, 8. 13, 10. Ezech. 16, 5. Symm. Ps. 124, 4. 5. Aq. 80, 10. * " Σκολιώδης, Heyn. Hom. 6, 372." Schæf. Mss. Apollon. Lex. v. Παιπαλόεντος. * " Σκολιαῖος, Etym. Sorbon. v. 'Αγκυλομήτεω." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

" Σκολιόω, Intorqueo, Tortuosum reddo," [Theophr. H. Pl. 1, 6, 4. σκολιοῦνται, i. e. σκολιὰς ῥίζας ἔχει.] " HINC Σκολίωμα ET Σκολίωσις. E Strab. " affertur σκολίωμα pro Anfractu:" [2. p. 166., 4. p. 294.] " Σκολίωσις autem non solum Ipsam " actionem intorquendi s. reddendi tortuosum, si" gnificat, sed et Ipsam tortuositatem, si ita vocare " liceat. Medicis vero est etiam Morbi nomen. " Σκολίωσις, inquit Gorr., Obstipitas, In latus distor" tio: est spinæ vitium, cum ejus vertebræ loco " moventur et in latus inclinant. Sunt autem alia " ejusdem vitia, κύφωσις, λόρδωσις, et σεῖσις: de qui" bus vide suis locis. Has porro omnes distortionis " differentias Hippocr. ὑβώματος nomine compre" hendit: ut annotat Gal. Comm. 3. εἰς τὸ περὶ Ἄρ" θρων. Aliquando vero et per σκολίωσιν Hippocra" tes Omnem spinæ depravationem significat, ut " ἐν τῷ περὶ Ἄρθρων, cum scribit spinam σκολιαί" νεσθαι: quod Gal. Comm. 1. interpr. Quovis " modo perverti. Observa autem hic et VERB. Σκο" λιαίνεσθαι: cujus activa vox Σκολιαίνειν fuerit " itidem Tortuosum reddere, etc. Sed et Σκολιάζω " legitur ap. LXX. Prov. 14, 2. 'Ο δὲ σκολιάζων ταῖς " αὐτοῦ ὁδοῖς ἀτιμασθήσεται. Ubi quidam interpr. " Qui obliquat." [ITEM * Σκολιεύω, unde * 'Ενσκολιεύομαι, Nicet. Annal. 14, 5. 21, 6. LXX. Job. 40, 19. vide Schleusn. Lex. V. T.]

" Σκόλιον autem accentu in primam retracto, Car" men s. Canticum quoddam convivale, quod di" ctum putatur (sed nonnullis refragantibus) ex eo, " quod a primo cœptum, non a proximo, sed fle" xuoso circuitu ultro citroque exciperetur. Ari" stoph. Σφ. (1240.) τούτῳ τί λέξεις σκόλιον; Apud " Eund. invenitur et σκολιὰ accentu in fine, sed per" peram. Vide Athen. (427. 694.) Hes. Suid. et " Eust." [Aristoph. 'Α. 532. Σφ. 1222. Β. 1302= 1337. ubi v. Schol., Clem. Alex. 122. " Toup. Append. in Theocr. p. 29. et Ind. v. Harmodius; Fischer. ad Anacr. p. 2. Jacobs. Anth. 6, 291. ad Lucian. 1, 732. Brunck. Aristoph. 3, 79. Heind. ad Plat. Gorg. 19." Schæf. Mss. Vide Hermann. de Metr. Gr. p. 413.]

A

" Σκόλλυς, Villus, Lanugo. Athen. (494.) 'Απο" κείρειν τὸν σκόλλυν dixit, quod Hes. de puberibus, " ἀποκείρασθαι τὸν μαλλόν." [Gl. Cirrus. " Toup. Opusc. 2, 136." Schæf. Mss.] " Apud J. Poll. " scriptum est σκόλυς, i. e. πλοχμὸς vel σειρὰ τριχῶν. " Dictum videtur παρὰ τὸ σκολιοῦν s. σκολιεύειν, VV. " LL. Apud Hes. autem est Σκόλλις, item ap. Eust. " (Od. E. p. 1528, 18.) cujus expositionem vide."

" Κόλλυς, ex Etym. esse dicitur Capillus verticis, " quem relinquebant indetonsum diis consecran" dum." [Cf. Musgr. Or. 128. * " Κόλλος, τὸ, τῶν τριχῶν, Crines compacti, (κόλλα,) Amphiloch. p. 74." Kall. Mss. " Κόλλος, * Κόλλεον, Galli crista, Schol. Clem. Alex. 263." Wakef. Mss.]

"Σκολύπτω, Evello, Lacero, Hes." [Cf. Σκολιός. " Σκολύπτω, * Σκολλύπτω, Kuster. Aristoph. 114." Schæf. Mss. 'Εσκολυμμένον, Hesychio ἀποσεσυρμένον.]

B

" 'Ανασκολύψας, Hesychio γυμνώσας, Nudans, Re" nudans: proprie de Eo qui pudendi glandem nu" dat retracta pelle: quod et σκολύπτειν dicitur, et " ἀποσκολύπτειν." [" Kuster. l. c. Valck. Adoniaz. p. 285." Schæf. Mss.]

" 'Αποσκολύπτω, Decortico, Excorio, Pelle de" tracta nudo: ut Hes. quoque testatur, dum ἀπο" σκόλυπτε exp. ἀπολέπιζε: addens tamen et ἀπο" κόλουε, Detrunca, Amputato membro mutila. Qui" bus subjungit, ἀπεσκολυμμένον dici præterea τὸν " περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον, Cui penis circumcisus " est, glans præputio detracto nudata est; et ita " usurpasse hoc verbum Soph. Momo. Sed et paulo " ante attulerat ἀπεσκόλυπτε pro ἀπέσκεπε τὸ δέρμα, " (nisi potius ἀπέλεπε scripsit): addens, inde ESSE " σκολοδέφης. J. Poll. quoque ἀπεσκολυμμένον dici " ait τὸν πόσθης ἔρημον, Qui caret præputio: et hoc " τὸ ἀπεσκολύφθαι ab Æolensibus vocari ἀπαιδοιῶ" σθαι. Ita porro intelligendum videtur hoc Archi" lochi ap. Athen. 3. (p. 122.) Πάντ' ἄνδρ' ἀποσκο" λύπτειν." [" Kuster. l. c. Jacobs. Anth. 6, 169. 9, 216. Brunck. Soph. 3, 500." Schæf. Mss.]

C

" Συνεσκολυμμένος, Contectus, Coopertus, συγκε" καλυμμένος, Hes."

" Σκωλύπτομαι, Volutor, Obliquo tractu moveor, " VV. LL. e Nicandro" [Θ. 229. νεάτην σκωλύπτεται οὐρὴν, cf. 220. κολοβὴν * ἐπελίσσεται οὐρὴν, 325. σκολιὴν ἐπιτείνεται οὐρήν. Schol. Γράφεται * σκωλύνεται, εἰλιγμένην γὰρ ἔχει καὶ σκολιὰν καὶ οὐκ εὐθεῖαν τὴν οὐράν: vulgo σκολύπτεται: forte leg. σκολιαίνεται.]

[* Σκόλος, Hesychio ἀκάνθης εἶδος: vide Σκολιός. Σκῶλος itidem, Eid. est ἀκάνθης εἶδος, παρὰ τὸ σκέλλω, τὸ ξηραίνω. Item, Σκώλοισι· δρεπάνοις· διὰ τὴν σκολιότητα: et, Σκολοῖς· δρεπάνοις.]

" Σκόλυμος, Cardui species," [Hesychio λάχανον ἄγριον ἀκανθῶδες,] " Hesiod. Ἔργ. (2, 200.) Ἦμος " δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. Sed ita vocatur etiam Herba, " quæ alio nomine κυνόγλωσσον. Vide Diosc. et " Plin. 3, 16." [21 16. " Longus p. 15. Casaub. ad Athen. 146. Græv. Lectt. Hes. 578." Schæf. Mss. Schn. Ind. Theophr., Numenius Athenæi 369. Schn. Lex.] " Σκολυμῶδες φύλλον, Folium carduo " simile, Gaza ap. Theophr." [H. Pl. 9, 12, 2. " et ap. Athen. 2, 79." Boiss. Mss.]

D

[ΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, vide p. 4933. Σκέπαρνος, Hippocr. 481, 48. 503, 15. " Cocchii Chir. p. 20. nott." Kall. Mss.] " 'Ασκέπαρνος, A securi intactus, Securi " non politus, Non exasciatus, Plaut. Sic Schol. " quoque Soph. Œd. C. (101.) p. 274. κἀπὶ σεμνὸν " ἑζόμην βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον, exp. ἀπελέκητον, " * ἄξυστον, * ἄγλυφον, item generalius, οὐκ εἰργα" σμένον, Non elaboratum." [Σκεπαρνίζω, p. 4934. * 'Αποσκεπαρνίζω, unde] " 'Αποσκεπαρνισμὸς, Spe" cies una fracturæ cranii, quam tertiam constituit " Gal., cum ipsum finditur, osque rumpitur, et a " reliquo osse discedit, sic ut in eo teli vestigium " relinquatur: hoc levi telo fit et acuto, quod inter" dum summam partem, interdum alte os dividit,

A "nonnunquam ita ut testam resolvat, perinde ac si "ascia ligni fragmentum abscindatur, præsertim si "ictus a latere fuerit. Ideoque a quadam similitu- "dine ἀποσκεπαρνισμὸν juniores appellarunt: siqui- "dem σκέπαρνον, Asciam significat. Gorr." [Soranus p. 44. Oribasius Cocchii p. 106, 11. * "Σκεπάρνιον, Dolabra, Montf. Palæogr. 405." Kall. Mss.]

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ, Circumspicio, Dispicio, Il. P. (652.) Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, ubi annotat Eust. σκέπτεσθαι esse Circumspicere, et quod alibi dicit πάντοσε παπταίνειν, et τὼ ὄσσε φαεινὼ πάντοσε δινεῖν, quod in prosa dicitur περιβλέπειν. Itidem ap. Plat. Symp. Agathon ait, Παῖδες οὐ σκέψεσθε, καὶ, ἐὰν μέν τις τῶν ἐπιτηδείων ᾖ, καλεῖτε; Item Inviso, Viso, Visito, i. q. ἐπισκέπτομαι s. ἐπισκοπῶ. Cujus signif. exemplum habes infra in Κατασκηνῶ. Frequentius ad animum transfertur, itidemque significat Video, Speculor, etiam Considero, Perpendo, Dispicio. In quibus signiff. aliquando cum accus. construitur. Isæus, Ἡμέτερον γοῦν ἔργον τοῦτο σκέψασθαι, Nostrum jam erit officium hoc videre. Isocr. Busir. Enc. Σκέψαι δὲ κἀκεῖνο, καὶ δίελθε πρὸς σεαυτὸν, Considera et tecum perpende. Itidemque Thuc. 6, (38.) p. 211. πολλάκις ἐσκεψάμην, i. e. κατ' ἐμαυτὸν ἐπὶ συννοίας ἔσχον. Aliquando cum τί, aut ὅπως, Isocr. ad Nic. Σκεπτέον τί τῶν βασιλευόντων ἔργον ἐστὶ, Quod regum munus sit, videndum est. Sic Plato de LL. 1. Σκεψαμένη τί χρὴ χρῆσθαι τοῖς περιγινομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι, Reputans et considerans quid faciendum erit. Cum ὅπως junxit Isocr. Panath. Σκεπτέον εἶναι καὶ πρακτέον ὅπως ἁπάσας ἀπαλλάξουσι τῶν κακῶν τῶν παρόντων, Dispiciendum, et animo simul circumspiciendum, et reipsa efficiendum ut omnes præsentibus liberent malis. Aliquando cum περὶ jungitur, significatque vel Video vel Delibero, Consulto, Philo de Mundo, Σκεπτέον ἤδη καὶ περὶ ἀφθαρσίας, de immortalitate videndum, Herodian. 7, (10, 3.) Ἔδοξεν οὖν συνελθεῖν, καὶ περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, Convenire, ac de negotio toto deliberare: (11, 2.) Συνεληλύθεσαν γὰρ εἰς βουλευτήριον πάντες, σκεψάμενοι περὶ τῶν καθεστώτων. Pro Deliberare, Consultare, accipit et Schol. Thuc. 1, (107.) p. 34. Σκέψασθαι ὅτῳ τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται: exponens βουλεύσασθαι. Possis etiam reddere Dispicere, Inito consilio dispicere. Præteritum PASS. Ἔσκεμμαι et quæ ab eo formantur, modo act., modo pass. habent signif. Activam, cum de persona dicuntur. Dem. (9.) Εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις, Hermog. Οὐκ ἐσκεμμένος ἥκει πρὸς τὰς λοιδορίας, Convitium fecit non ex industria, more, et oratione ad hoc meditata, ut Bud. vertit. Passivam autem, cum de re: ut idem Dem. Πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκε, Ista considerata et animo perpensa fuisse: (576.) Ὡς ἐσκεμμένα καὶ παρεσκευασμένα πάντα λέγω νῦν, Animo expensa et meditata. Sic Xen. Ἑλλ. 3, (3, 8.) Ἐσκεμμένα λέγειν ἡγήσατο αὐτόν. ["Ad Anton. Lib. 275. Verh., Valck. Phœn. p. 174. Ammon. 128. ad Herod. 689. Jacobs. Anth. 9, 496. ad Lucian. 1, 696. 792. Heyn. Hom. 7, 198. ad Dionys. H. 4, 2242. Σκέψασθε δὲ, Valck. ad Chrys. p. 7. Σκεψώμεθα μὴ — λανθάνῃ, Plato Lys. p. 35. Ἔσκεπται active, Gorg. p. 185. 187. Ἐσκεμμένα λέγειν, Xen. Ἑλλ. 159. Thiem." Schæf. Mss. Od. M. 241. Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα — καὶ μεθ' ἑταίρους. Arat. 11. ἐσκέψατο δ' εἰς ἐνιαυτὸν Ἀστέρας, Distinxit et ordinavit per annum totum. Callim. H. in Cer. 7. Ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο. Ἐσκεμμένος et ἠσκημένος conf., ad Greg. Cor. 536. "Σκέπτεσθαι, a Rhetoribus dicitur Meditari, Operam et studium adhibere in scribendo, quatenus oppositum est τὸ αὐτοσχεδιάζειν, σχεδιάζειν, E tempore dicere. Pro illo quoque dicunt τὸ ἐπιτηδεύειν, ἐκπονῆσαι λόγον: vide Philostr. V. S. 2. p. 565. et Gesn. ad Plin. Ep. 2, 3. p. 44." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] "Ἐσκεμμένος, Considera-"ratus, et ADV. Ἐσκεμμένως, Considerate, Circum-"specte. J. Poll. 6," [40. et 4, 23. Schol. Thuc. 3, 112. Gl. Prospecte.]

Σκέμμα, τὸ, Quod perpendimus, animo dispicimus. Aristot. Pol. 3, 11. Ὥστε τὸ σκέμμα σχεδὸν περὶ δυοῖν ἐστίν· ἓν μὲν, πότερον συμφέρει ταῖς πόλεσι στρατηγὸν ἀΐδιον εἶναι· ἓν δὲ, πότερον ἕνα συμφέρει κύριον εἶναι πάντων: De duobus fere dispiciendum et quærendum restat. Et e Chion. Ep. Περί τινος σκέμματος φροντίζοντι, pro In alicujus rei commentatione et speculatione occupato. Sic Lucian. (1, 739.) Σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων. Et dicitur hic σκέμμα, Res ad disquirendum proposita, ut et ap. Cic. 1, 7. Ep. ad Att. Et unum sit τῶν πολιτικωτάτων σκεμμάτων, veniendumne sit in consilium tyranni, si is aliqua de re bona deliberaturus sit. Alibi πρόβλημα et ζήτημα dicit. Et 8, 20. cum dixisset, Σκέμμα magnum: paulo post, Mira me ἀπορία torquet. Hes. σκέμμα exp. διάνοια. Potius signif. διανόημα, Cogitatum s. Cogitatio. ["Joseph. 1112, 45. Longin. (33, 1. 36, 4.)" Wakef. Mss.]

Σκεμμὸς, Id quod animo expendimus, Consilium, apud Suid. Τοὺς βασιλείους ἐμήνυον σκεμμοὺς, i. e. σκέψεις, βουλὰς, ut ipse exp.

B Σκέψις, ἡ, Contemplatio, Inspectio, Herodian. 8, (3, 18.) Μάλιστα γὰρ τῇ σκέψει ταύτῃ πιστεύουσιν Ἰταλιῶται, sc. extispiciis et ἡπατοσκοπίαις. Considerationem quoque et cogitationem significat, Plato (Critone 9.) Ἃς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περί τε χρημάτων ἀναλώσεως καὶ παίδων τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα σκέμματα ᾖ τούτων τῶν πολλῶν, Quæ tu consideranda et dispicienda ais in pecuniis expendendis, alendisque liberis, non nobis, sed multitudini animadvertenda sint. Idem de LL. Σκέψιν πᾶσαν ποιήσασθαι, pro Diligentissime considerare et animo expendere. Item Commentatio, Tractatio, Aristot. Polit. 1. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως, Verum ista fortassis pervagatioris sunt commentationis, Bud. Sic Idem Eth. 1, 9. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως ἄλλης ἂν εἴη σκέψεως οἰκειοτέρου: 4 de Cœlo, Διαπορήσαντες ὅσα πρὸς τὴν σκέψιν ταύτην διελεῖν ἀναγκαῖον, Disputantium in modum discutientes et pertractantes quæ ad hanc commentationem necessaria sunt. Item σκέψις προτίθεται aut ἐμπίπτει, Lucian. (1, 3.) Δευτέρας οὖν C σκέψεως ἀρχὴ προυτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, Athen. 12. Ἐμπεσούσης δέ ποτε ἀπορίας καὶ σκέψεως περὶ ἐπιθυμιῶν, Cum dubitatio et quæstio s. disquisitio incipisset de cupiditatibus. Contra autem res aliqua in σκέψιν aliquam ἐμπίπτει, ut ap. Aristot. Polit. 2. Ἐμπίπτει δὲ εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν, pro Alius et diversæ disquisitionis et commentationis est. ‖ Deliberatio, Consultatio, Consilium, ut i. sit q. σκεμμὸς, Herodian. 4, (3, 21.) Διελύθη τὸ συνέδριον, ἥτε σκέψις ἀπεδοκιμάσθη, ubi Polit. Cuncti discessere improbato consilio. ["Σκ. περί τινος, Heind. ad Plat. Theæt. 397. Academiæ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 22." Schæf. Mss.]

Σκεπτέον, Dispiciendum, Videndum, Considerandum, etiam Deliberandum, Consultandum. Vide Σκέπτομαι. ["Plato Alcib. 1. T. 2. p. 130. Athan. 1, 715. Orig. c. Cels. 245." Kall. Mss. "Man. Palæol. in Notit. Mss. 8, 343." Elberling. Mss.]

Σκεπτικὸς, Qui dispicere et disquirere ac considerare solet. Gell. 11, 5. Quos Pyrrhonios Philosophos D vocamus, ii Græco cognomento σκεπτικοὶ appellantur. Id ferme significat quasi Quæsitores et consideratores: nihil enim decernunt, nihil constituunt; sed in quærendo semper considerandoque sunt, quidnam sit omnium rerum de quo decerni constituique possit. Et mox, Utrique enim, et Pyrrhonii et Academici, σκεπτικοὶ, ἐφεκτικοὶ, ἀπορητικοὶ dicuntur: quoniam utrique nihil affirmant, nihilque comprehendi posse putant. Vide et in Ἀπορητικὸς quæ e Diog. L. citavi. Lucian. (1, 567.) Σκεπτικὸς οὗτος, Scepticus hic est, s. Pyrrhoniæ sectæ. Et in Epigr. σκεπτικὸς Πύῤῥων, qui a Cicerone Opinator vocatur et Opiniosissimus: quia et ipse et sectatores ipsius nihil affirmabant, sed opinari se tantum dicebant, si quid affirmari posse videretur. Eaque secta σκεπτικὴ dicta fuit, quasi Quæsitrix et consideratrix.

[* Σκεπτὴρ, unde * Σκεπτήριος, Manetho 4, 165.]

Ἄσκεπτος, ὁ, ἡ, Inconsideratus, Non circumspectus, ὁ οὐκ ἐσκεμμένος, [Polyb. 2, 56, 2. 3, 21, 9.] Ἀσκέπτως, Non circumspecte, Inconsiderate, Incon-

sulto et temere. Affertur ex Aristot. Polit. Ἀσκεπτότερον τῷ χρόνῳ λέγειν, pro Tempora minus recte supputare. [Polyb. 5, 98, 2. 8, 2, 1. " Plato Charm. p. 72. Gorg. 187." Schæf. Mss. * " Ἀσκεπτοτέρως, Tzetz. Ch. 10, 443. Elberling. Mss. * " Ἀσκεπτὶ, Athan. c. Arian. 37. (1, 588.)" Kall. Mss. * Ἀσκεψία, Inconsiderantia, Incogitantia, Polyb. 2, 63, 5. * " Εὐσκεπτος, Plato Philebo p. 65." Wakef. Mss. * Πολύσκεπτος, Arat. 136.]

[* Σκεπτοσύνη, i. q. σκέψις, Timon Phlias. 23. * Σκεπτωρία, Deliberatio, Philemon Athenæi 170. nisi leg. σκευωρία.]

[* " Σκεπτεύω, Observo, Manetho 2, 94." Wakef. Mss.]

Σκοπὸς, ὁ, Speculator, Explorator, qui et κατάσκοπος composita voce: necnon Ὀπτὴρ, ut Latinis Visor. Od. (Π. 365.) Ἤματα μὲν σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας. Il. Ω. (799.) περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη, Circumcirca sedebant omni e parte speculatores et exploratores. Itidem B. (792.) Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθώς: nam deligebantur exploratores, qui pernices essent: ut si forte ab hostibus visi essent, evadere tamen possent. Et Od. Δ. (524.) Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός. In prosa quoque frequenter usurpatur, Thuc. 8, (100.) p. 295. Σκοποὺς κατεστήσατο ἐν τῇ Λέσβῳ, Plut. Alcib. Σκοποὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐκάθισε. Xen. K. Π. 6, (3, 1.) Διερευνητὰς καὶ σκοποὺς ἀεὶ ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα, Ἑλλ. 7, (2, 5.) Οἱ σκοποὶ ἐσήμαινον ἀπὸ τοῦ Τρικράνου ὡς πολεμίων ἐπιόντων. Rursum Thuc. 8, (103.) p. 296. Ψευσθέντες τῶν σκοπῶν. Item Insidiosus observator, Il. Σ. (523.) Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν, Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο ἢ ἕλικας βοῦς, Insidiosi observatores hominum prætereuntium: [K. 324.] Item Observator i. e. Inspector, ut e Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Σκοπὸς τοῦ γιγνομένου, pro Rei spectator et observator. Necnon Inspector, i. e. ἐπιστάτης, Qui præfectus est aliquibus, ut videat quid agant, ἐπίσκοπος, ἐπόπτης. Od. X. 395. Telemachus ad Eurycleam, γρηῢ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν Δμωάων σκοπὸς ἐσσί. Ubi nota fem. quoque genus usurpari: quemadmodum ap. Theocr. 6, (10.) de cane, Ἅ τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπὸς, Inspectrix et custos ovium: φύλαξ, ut Schol. exp. Sic Soph. (Aj. 945.) οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποὶ, i. e. ἐπίσκοποι s. ἐπιστάται, Præsides et præfecti. Quemadmodum vero Theocr. l. c. pro Custode accepit, ita et Soph. Ant. (215.) p. 223. Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων, i. e. φύλακες, Schol.: totum versum sic enarrans, μελέτω ὑμῖν ἡ φυλακὴ τῶν εἰρημένων. Possis etiam sic interpretari, Vos nunc diligenter inspicite ut fiant quæ dixi. Paulo post dicit τοῦ νεκροῦ ἐπίσκοποι, Inspectores defuncti Polynicis: qui sc. inspiciebant ne quis eum inhumaret. || De σκοπὸς autem significante Scopum sagittariorum, infra seorsim. [" Ruhnk. ad H. in Cer. 62. ad Corn. Nep. 89. Stav., Toup. Opusc. 1, 424. Lucian. 1, 57. 287. Jacobs. Anth. 6, 136. 7, 102. 8, 89. 133. 10, 186. Boiss. Philostr. 285. Heyn. Hom. 6, 14. 68. 103. Musgr. El. 97. Conf. c. σκότος, 546." Schæf. Mss. " Præses, Pind. Ὀ. 1, 86. (6, 101.)" Wakef. Mss.] Unde Σκοπάρχης, sive Σκόπαρχος, ὁ, Speculatorum s. Exploratorum præfectus, Qui speculatoribus s. exploratoribus præest, Xen. K. Π. 6, (3, 6.) Ἐν τούτῳ δὲ παρῆν ἄλλος αὖ παρὰ τοῦ σκοπάρχου, Adveniebat alius ab exploratorum præfecto missus nuntius.

Σκοπὴ, ἡ, Specula, Lucian. (1, 769.) Δέον ἐξ ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι. Sic Philo V. M. 1. Τὴν ἀδελφὴν τοῦ παιδὸς καθάπερ ἀπὸ σκοπῆς τὸν ἐνδοιασμὸν στοχασαμένην προσδραμεῖν, Pueri sororem tanquam de specula dubitationem auguratam, accurrisse. Vide et Πυρσεύεσθαι. J. Poll. σκοπὴν in theatri quoque partibus numerat, dicens eam πεποιῆσθαι τοῖς κατασκόποις ἢ τοῖς ἄλλοις, ὅσοι προσκοποῦσι. || Actionem etiam ipsam speculandi s. Speculatum, significat, Lucian. (2, 40.) Ταῦτα δ' ἐφεστὼς ὁρᾷν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν, Se vidisse, speculatum ab alta arbore. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 275. ad Lucian. 1, 288. ad Diod. S. A 1, 294. 2, 331." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 727. Strabo 11. p. 376.]

Σκοπιὰ, et Ion. Σκοπιὴ, ἡ, Specula, i. q. σκοπή. Exemplum ex Hom. in Σκοπὸς, ap. quem non semel occurrit, ut Il. Υ. (137.) καθεζόμεσθα κιόντες Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. Et Od. Ξ. (261.) Ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὴν ὤτρυνα νέεσθαι: K. (194.) Εἶδον γὰρ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών: Δ. (275.) ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος. Affertur et σκοπιὴν ἔχοντες [ex Herod. 5, 13.] pro Speculantes. Ubi potius pro Ipso speculatu accipitur, sicut et σκοπὴ paulo ante. Itidem et Θ. 302. Ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἶπέ τε μῦθον. Ubi Schol. exp. κατάσκοπος ἦν, Speculatorem agebat. Utuntur et prosæ Scriptores. Plut. (7, 258.) Ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς καθορᾷν. [Jambl. Adhort. 58. Nonn. D. 29, 228. Arat. 833. " Theocr. 1, 69. Voss Myth. Br. 1, 150. Valck. Hipp. p. 171. Zeun. ad Xen. K. Π. 275. ad Lucian. 1, 288. ad Herod. 377. ad Charit. 743. Musgr. El. 445. 447. Wakef. Phil. 467. Jacobs. Anth. 6, 423. Cattier. Gazoph. 54. ad Diod. B S. 2, 331. Heyn. Hom. 6, 100. Σκοπιαὶ Περσέως, Musgr. Hel. 775. * " Σκοπιουργὸς, Bergler. ad Alciphr. 63." Schæf. Mss.] Σκοπιωρὸς, Custos speculæ, s. Qui e specula contemplatur aut explorat. [" Bergler. ad Alciphr. 63." Schæf. Mss. Philostr. 784.] Σκοπιωρέομαι, Speculor, Veluti ab alta specula prospiciens observo. Sed et σκοπιωροῦνται, Qui in insidiis collocati speculantur et observant, Xen. K. (9, 2.) de canum ductore venatum prodeunte, Τὰς μὲν κύνας δῆσαι ἄποθεν ἐκ τῆς ὕλης, αὐτὸν δὲ σκοπιωρεῖσθαι, Aristoph. Σφ. (361.) νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις Ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι Κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται, i. e. κατάσκοποι εἰσὶ, Hes. [" Jacobs. Exerc. 2, 84. ad Lucian. 1, 289." Schæf. Mss. Philostr. 784.] Deriv. inde et Σκοπιήτης, ὁ, Speculator, Explorator, i. q. σκοπιωρὸς, σκοπὸς, κατάσκοπος. Citatur ex Epigr. a Suida, Σοὶ τάδε, Πὰν σκοπιῆτα, παναιόλα δῶρα σύναιμοι Τρίζυγες ἐκ τρισσῆς θέντο λινοστασίης. Ubi Suidas exp. κατάσκοπε. [" Toup. Opusc. 1, 419. Jacobs. Anth. 9, 95. Rhian. 8. Antip. Sid. 17. Ar- C chias 7." Schæf. Mss.] Item verb. Σκοπιάζω, Speculor i. q. σκοπιωροῦμαι, Od. K. (260.) δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον, Speculabar, E specula observabam, Il. K. (40.) Ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθὼν, Speculatum exploratumque quid hostes agerent. Hes. exp. κατασκοπεῖν. Pass. vox et ipsa activam habet signif. Theocr. (3, 26.) τὼς θύννως σκοπιάσδεται ὄλπις ὁ γριπεὺς, Speculatur thynnos, E thynnoscopeo observat et captat thynnos; solebant enim eos ex altis petris speculari, et si quieti subsisterent, figere. Apoll. Rh. 2, (918.) σκοπιάζετο νῆα, E specula observabat. Hes. σκοπιάζων exp. non solum σκεπτόμενος, (Suid. autem σκοπῶν, ἀποβλέπων,) sed etiam ἀποσκέπων, i. e. Obtegens, Operiens. [" Markl. Suppl. 158. Huschk. Anal. 280. Monum. Byz. 27. Epigr. adesp. 323. Heyn. Hom. 6, 15." Schæf. Mss. * Ἀποσκοπιάζω, Quint. Sm. 6, 114.] Dicitur et Σκοπιάω, pro σκοπιάζω: et σκοπιῶμαι, unde σκοπιᾶσθαι, quod Eust. exp. ἐκ περιωπῆς τινὸς κατασκοπεῖν, E specula lustrare et observare. [Σκο- D πίασκον, Quint. Sm. 2, 6. Spitzner. de Versu Gr. Her. 209.] Διασκοπιῶμαι, pro simplici usurpat Hom. Il. K. (388.) Ἦ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα; [P. 252. " Heyn. Hom. 6, 15." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 232." Wakef. Mss.]

De Σκοπέω autem et Σκοπεύω infra seorsim, una cum σκοπὸς et σκόπελος. Nunc de quibusdam aliis e præt. med. derivatis: postea de verbis cum σκέπτομαι compositis.

Ἀλαοσκοπιὰ, ἡ, Cæca speculatio, ἡ τυφλὴ σκοπιά. Et sicut dicitur σκοπιὰν ἔχειν pro Speculari, veluti e specula observare, ita ἀλαοσκοπιὴν ἔχειν, q. d. Cæcis oculis speculari, i. e. κοιμᾶσθαι ἐν τῷ φυλάσσειν, Eust., ἀλαοσκοπιὴν esse dicens τὴν ματαίαν * κατασκόπευσιν. Il. K. (515.) Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων. Sic N. (10.) Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων ἐνοσίχθων, i. e. ἐπιμελῶς ἐσκόπει, Vigilibus oculis speculabatur. Annotat Suidas, Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε, dictum fuisse Proverbialiter pro οὐ τυφλῶς ἐσκοπίαζε. [" Wolf. ad Hesiod. p. 106. Heyn. Hom. 6,

100. 369. 547. Porson. Or. 1259. * Παλινσκοπιὰ, ibid." Schæf. Mss.] A

Ἄσκοπος, ὁ, ἡ, Inconsideratus, Non circumspectus, Il. Ω. (157.) Οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων. Itidem fortuna dici potest ἄσκοπος, Inconsiderata et cæca, ut et Plutus τυφλός. Plut. (6, 396.) e Theophrasto, Ἄσκοπος γὰρ ἡ τύχη, καὶ δεινὴ παρελέσθαι τὰ προπεπονημένα καὶ μεταρρίψαι τὴν δοκοῦσαν εὐημερίαν, οὐθένα καιρὸν ἔχουσα τακτόν. Alioqui pass. etiam signif. habet, accipiturque interdum pro eo, quem consideratione et disquisitione assequi non possumus, Mente et cogitatione imperceptus, Multus, Longus, Soph. Tr. (246.) p. 340. τὸν ἄσκοπον χρόνον ἡμερῶν ἀνήριθμον, Schol. τὸν πολὺν τοῦτον καὶ ἀνάριθμον χρόνον τῶν ἡμερῶν. Interdum inopinatus, Inexpectatus, ἀπροσδόκητος, * ἀπροόρατος: quomodo accipiunt ap. Soph. Aj. (21.) πρᾶγος ἄσκοπον Ἔχει περάνας, exponentes, Rem fecit necopinatam: ut et Triclinius accipit, pro ἀπροσδόκητον, ἀνέλπιστον: Hes. autem ἄθετον. Itidem ap. eund. Soph. El. (864.) p. 120. Ἄσκοπος ἀλώβα, Schol. exp. * ἀπροόρατος ὁ θάνατος. B Necnon et Phil. (1111.) p. 421. ἀλλά μοι ἄσκοπα Κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενὸς, idem Schol. exp. ἀπροσδόκητα, ἃ οὐκ ἔστι προσκέψασθαι: annotans scribi etiam ἄψοφα. [" Heyn. Hom. 4, 385. 6, 631. 8, 591. 622. Lobeck. Aj. p. 224. 263. ad Charit. 551. Jacobs. Anth. 7, 64. 11, 77. Antip. Thess. 62. Brunck. Soph. 3, 503. Bibl. Crit. 3, 1. p. 72. Toup. Opusc. 1, 424." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 472. Choëph. 812.]

Adverbialiter PONUNTUR Ἄσκοπα ET Ἀσκόπως, pro Inconsiderate, Non circumspecte, Re non bene perpensa, J. Poll. 6. p. 51. Ἀστόχως, ἀσκόπως, ἀτυχῶς, * διημαρτημένως. Sic paulo ante, Ἄσκοπον, ἄστοχον, ἀτυχὲς, διημαρτημένον. E Luciano autem affertur, (2, 566.) Ἄσκοπα τετοξεύκαμεν, pro Nullo proposito scopo jaculati sumus. Nisi sit potius, Non bene assecuti scopum ad quem tendebamus.

[* " Βαθύσκοπος, Tzetz. Ch. 10, 295. (p. 188.)" Elberling. Mss.]

Εὔσκοπος, opp. præcedenti ἄσκοπος, Consideratus, C Circumspectus, Providus. Bud. interpr. etiam Bene conjectans, Bene speculans. Passiva quoque signif. exp. Aptus videri. Ex Aristot. autem H. A. 9. εὔσκοπος τόπος, pro Opportunus locus. [" Bibl. Crit. 3, 1. p. 70. 72. Ilgen. Hymn. 376. Kuster. Aristoph. 209. Jacobs. Anim. 139. Anth. 9, 465. 11, 157. Heyn. Hom. 8, 591. Bast Lettre 193. Wakef. Herc. F. 498. Christod. Ecphr. 52." Schæf. Mss. Od. A. 197. Il. Ω. 24. Xen. K. Π. 6, 3, 2. Herod. 5, 61. * Εὐσκόπως, Schol. Thuc. 1, 122. Philostr. 556. Εὐσκόπως εἶχε τῶν ἀποκρίσεων.]

Πάνσκοπος, Omnia speculans, cernens, Epigr. πάνσκοπον ὄμμα δίκης, Hesiod. Ἔργ. (1, 265.) Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας. Rursum in Epigr. πάνσκοπος Πὰν, qui et σκοπιήτης: nam montivagus e scopulis speculatur omnia. [" Julian. Æg. 48." Schæf. Mss.]

[* Πολυσκόπος, Ruhnk. ad H. in Cer. 62." Schæf. Mss. Dionys. H. 2. p. 273, 10.]

Τηλέσκοπος, Qui e longinquo videtur, Procul apparens, D i. q. τηλεφανὴς, Hesiod. Θ. (566.) Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν. [" Wakef. Trach. 524. Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss.] AT Τηλεσκόπος, Qui longe oculorum suorum aciem porrigit, Cernens quæ maximo etiam intervallo a se distant, ὁ πόῤῥω ὁρῶν, Hes.: Aristoph. N. (290.) ἐπιδώμεθα Τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν. Ubi nota passivæ signif. τηλέσκοπος scribi proparoxytonωs: activæ autem, paroxytonωs: SICUT Μετεωροσκόπος, ET Ἡπατοσκόπος, ET Σπλαγχνοσκόπος, ET Τερατοσκόπος, ac similia: licet accentus non itidem varietur in Ἄσκοπος, Εὔσκοπος, Πάνσκοπος, cum activa significatione usurpantur.

[* Ὑπόσκοπος, Hes. Ὑπόσκοπον χέρα. Αἰσχύλος. Ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες, οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι· σχῆμα δέ ἐστιν ὀρχηστικὸν ὁ * Σκοπός. Cf. Sil. Ital. 13, 341. de Pane, Obtendensque manum—umbrato perlustrat pascua visu. Cf. Σκὼψ, Σκώπευμα, nott. ad Hes. et Schn. Lex. v. Σκέπτομαι.]

[* Ὠκυσκόπος, Celeriter videns, Anal. 2, 517.]

Ἀνασκέπτομαι, Considero diligenter, Accurate perpendo, sc. sursum deorsumque rem animo volutans; nam ἀνὰ vehementiam aliquam addit significationi simplicis verbi σκέπτομαι. [" Fischer. Descr. Lectt. 1795-6." Schæf. Mss. Plato Crat. 3, 825. Recognoscere, Repetere mente, Horat. Sat. 2, 4, 6.] " Ἀνασκεπτέον, Considerandum." [* Ἀνάσκεπτος, unde * " Ἀνασκέπτως, Anna C. 34." Elberling. Mss. * Ἀνασκοπὴ, Timon Phl. 24. Sext. Emp. adv. Math. 1, 53. * Ἐπανασκέπτομαι, Plato Theæt. 154.]

Ἀποσκέπτομαι, Ex alto speculor. Alii Visito. [Hippocr. 595. Ἀποσκεψάμενος ἐς τὴν χροιήν.] AT Ἀποσκέπτως affertur pro Inconsiderate, ἀπὸ σκοποῦ: estque forsan pro eo scr. ἀσκέπτως. || Ἀποσκέπτομαι posset etiam significare Deprocul contemplor et speculor; atque inde DERIV. Ἀπόσκοπος, ὁ, ἡ, quod Hes. exp. ἄποθεν σκοπῶν, Eminus intuens, Procul speculans. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 326." Schæf. Mss. * " Ἀποσκεπτέον, Aristot. Polit. 8, 5." Kall. Mss.]

Διασκέπτομαι, Dispicio, Considero, Mecum perpendo, animoque disquiro et discepto, disputo, Lucian. (1, 569.) Ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι: sc. an me emeris et pecuniam venditori pependeris. Vide Σκεπτικός. Hes. διασκέπτεται, διαλογίζεται. ||Διασκέπτομαι exp. etiam Contemplor, Inspecto, Perspicio, Consulto, Delibero. [" Fischer. Descr. Lectt. 1796-7. p. 5. Lucian. 1, 482." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 687. Ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.] " Διεσκεμμένως, Considerate, Circumspecte, Prudenter, Xen." [Œc. 7, 18. Διασκεπτέον, Dispiciendum, Disquirendum et considerandum est, [Plato Tim. p. 51.] Διάσκεψις, ἡ, Consideratio, Disquisitio. Exp. etiam Contemplatio, Inspectio, Perspectio, necnon Deliberatio, Consultatio. [Plut. Timol. 38. Schol. Aristoph. Σφ. 539. Schol. Thuc. 3, 36. * Διασκέπτης, unde * Διασκεπτικὸς, J. Poll. 1, 178. * Διασκοπὴ, * Διάσκοπος, unde * Ἀδιάσκοπος, Schol. Æsch. Choëph. 814. * " Ἐπιδιασκέπτομαι, Insuper inquiro, Nemes. 30." Wakef. Mss. * " Προδιασκέπτομαι, Gal. Protr. c. 9. p. 28. Willet." Boiss. Mss.] Συνδιασκέπτομαι, Simul considero et disquiro, Greg. Naz. [" Philo J. 1, 515. Joseph. 238, 37." Wakef. Mss.]

Ἐπισκέπτομαι, Inviso, Visito, Herodian. 4, (2, 7.) Ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, de Medicis: Invisentes ægrum. Sic Matth. 25, (36.) Ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, Jac. 1, (27.) Ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν. || Visito, in signif. quadam sacræ Scripturæ peculiari, pro Visito s. Inviso ad pœnas sumendas. Jerem. 5, (9.) Μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι; Nunquid super iis non visitabo? Ubi annotat Hieron. Visitationem pro Pœna poni atque Suppliciis: juxta illud quod scriptum est, Visitabo in virga iniquitates eorum. || Aspicio, Soph. (Aj. 854.) νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολὼν, pro Me nunc aspice. || Inspicio, Contemplor, quo modo accipi potest locus ex Herodiano supra citatus, qui sic habet integer, Ἰατροί τε εἰσιόντες ἑκάστοτε προσίασι τῇ κλίνῃ, καὶ ἔξωθεν ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσι. Polit. certe sic vertit, Medici quotidie ad lectum accedunt, inspectumque ægrotum deterius se habere pronuntiant. Item Inspicio, Lustro, Recenseo, Num. 1, (3.) Σὺ καὶ Ἀαρὼν ἐπισκέψασθε αὐτούς: (44.) Αὕτη ἡ ἐπίσκεψις αὐτῶν, ἣν ἐπεσκέψατο Μωϋσῆς. Ibid. (18.) pass. voce simul ac signif. Ἐπεσκέπησαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν καὶ πατριὰς αὐτῶν. Et Exod. 36. Ἐπεσκεμμένοι ἄνδρες, Viri recensiti. || Pass. Ἐπισκεπῆναι, Requiri s. Desiderari in recensione: ἀνὴρ μὴ ἐπισκεπήθω, Vir non desideretur, Nullus sit qui non assit. Item, Πᾶς ὃς ἐὰν ἐπισκεπῇ, οὐ ζήσεται, Quicunque defuerit, non vivet. || Considero, Animo expendo et dispicio, Video: unde identidem ap. Xen. (Ἀπ. 1, 6, 4.) Ἐπισκεψώμεθα, Videamus: pro quo dicit etiam σκεψώμεθα, σκοπῶμεν, ἐννοῶμεν, ἐνθυμώμεθα. Affertur itidem ET Ἐπεσκεμμένος ex Eod. pro Cogitabundus. || Disquiro et discepto mecum, Commentor, Bud. ap. Themist. Τοῦτο γὰρ ἀνεθέμεθα ἐπισκέψασθαι, Hactenus distulimus commentari et dis-

putare, Bud. 504. in Ἀνατίθημι. [" Ad Lucian. 1, 696. Bernard. Reliq. p. 20. Toup. ad Longin. 299. Heind. ad Plat. Theæt. 370. Ἐπεσκεμμένος, active, Philostr. 164. Boiss." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T., * Ἐπεσκεμμένως, Basil. 2, 552. Athan. 2, 419. " Theodor. Abbas in Lectt. Mosq. Matthæi 2. p. 37." Boiss. Mss.] " Ἐπισκεπτέον, Invisere oportet, s. " Inspicere, etc. sequendo significationes quæ verbo " ἐπισκέπτομαι dantur." [Longin. 7, 1. " Clem. Alex. 299. (Str. 1, 14. p. 351.) Philo de Mon. 1. p. 815." Kall. Mss.]

Ἐπίσκεψις, ἡ, Inspectio, Recensio quæ fit lustrando et inspiciendo, cujus signif. exemplum habes in Ἐπισκέπτομαι. Item Consideratio, Perpensio, Cogitatio. Exp. etiam Disputatio et disquisitio. [Xen. Ἀπ. 4, 6, 1. Œc. 8, 15. Schleusn. Lex. V. T. " Diod. S. 2, 270.: περί τινος, Heind. ad Plat. Theæt. 397." Schæf. Mss.]

[* Ἐπισκέπτης, Inspector, Aqu. Ezech. 23, 23. " Andr. Cr. 197." Kall. Mss. Explorator, Appian. 2, 428. Etym. M., Bekk. Anecd. 254. In Glossis exp. Salutigerulus.]

Ἐπισκοπή, ἡ, Inspectio, Munus inspiciendi, Munus τοῦ ἐπισκόπου, Act. 1, (20.) Τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος. Sic 1 ad Tim. 3, (2.) Εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, Si quis cupit fungi ἐπισκόπου munere. Item Visitatio: ea sc. qua Deus aliquem visitare dicitur ad pœnas ab eo sumendas; vel etiam ad opem ei ferendam, et misericordiam exhibendam: ut 1 Petr. 2, (12.) Ἵνα ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς, Ut e bonis operibus quæ spectarint, glorificent Deum die visitationis, i. e. quando illorum quoque Deus miserebitur: ut et Luc. in Cantico Annæ, et Luc. 7, (16.) Ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. Priore modo Synes. dicit ἐπισκοπὴ Θεοῦ, pro Animadversio divina in improbos: quemadmodum et Hesychio ἐπισκοπὴ est ἐκδίκησις. [" Toup. ad Longin. 290. Episcopatus, Valck. Phœn. p. 719." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl.]

Ἐπίσκοπος, ὁ, Inspector, ἐπόπτης, ἔφορος, Plut. (Camillo 5.) Θεοὶ χρηστῶν ἐπίσκοποι καὶ πονηρῶν ἔργων, Recte factorum maleficiorumque inspectores: qualis et ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 265.) ὁ Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας, Epigr. πάνσκοπον ὄμμα δίκης. Sic itidem de diis, Il. X. (255.) Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Itidem ap. Herodian. (7, 10, 6.) Ζεὺς μάρτυρ καὶ ἐπίσκοπος τῶν πραττομένων: et ap. Plut. (7, 206.) Ἡ ἐπίσκοπος Ἄρτεμις. Item Inspector, ἐπόπτης, ἔφορος, Qui rei alicui curandæ præfectus est, σκοπὸς Homero dicitur. Plut. Pericle, Πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας, Omnia ipsi administrabat et curabat Phidias. Et rursum Idem in Hellen. Ἐπισκόποις ἐχρῶντο καὶ προβούλοις τῶν μεγίστων. Itidemque in Pand. ἐπίσκοποι, Qui præsunt pani et ceteris venalibus rebus. Sic et ruri erant ἐπίσκοποι Rei pecuariæ et totius rei familiaris, sc. ὄντες οἱ δεσποτῶν ὀφθαλμοί. Itidemque sacri gregis ἐπίσκοποι, s. ἐπιστάται καὶ ἐπόπται τοῦ ποιμνίου, sc. οἱ τῶν ψυχῶν ποιμένες, Qui verbo et gubernationi præerant, quique quasi inspectores et speculatores in doctrinam et mores commissi gregis inquirebant; eoque nomine interdum intelligebantur etiam presbyteri, non tantum pastores et doctores: donec postea peculiariter ἐπίσκοποι dici cœpere, Qui politiæ causa ceteris fratribus in cœtu præerant: προεστῶτας Justinus appellat. Ep. ad Philipp. 1, (1.) Τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις, σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις. Arrian. (Ind. 12, 5.) tradit ap. Indos ἐπισκόπων munus fuisse, videre quid in quaque regione fieret, ut cognita ad reges vel magistratus referrent. Tales erant οἱ βασιλέως ὀφθαλμοὶ ap. Persas. In Attica magistratus etiam quidam ἐπισκόπου nomine vocabatur, Prætor sc. qui mittebatur ad jus dicendum in ea oppida quæ sub imperio et ditione Atheniensium erant: ἁρμοστὰς vocabant Lacones. Testatur Schol. Aristoph. Ὄρν. (1023.) Οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον. Utitur autem Aristoph. l. c. uti dixi, ubi Ἐπίσκοπος ait, Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἐς τὰς νεφελοκοκκυγίας, Communi omnium suffragio electus ἐπίσκοπος venio huc, ut inspector et administrator nephelococcygiarum sim. Rursum Plut. Numa (9.) dicit summum pontificem ap. Romanos fuisse etiam τῶν παρθένων ἱερῶν ἐπίσκοπον, ubi Custodem malunt interpretari. Homeri certe Schol. Il. Ω. (729.) ubi Hectorem interfectum deplorans Priamus ait, ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, sc. urbis Trojanæ, ὅστε μιν αὐτὴν Ῥύσκευ, exp. φύλαξ: ut dicat Priamus, Periisti custos urbis, qui ipsam tutari tuo robore et fortitudine solebas. Itidemque Hesychio ἐπίσκοπος est φύλαξ, βασιλεύς. Similiter pro Custode et Inspectore accipitur in his versibus ap. Schol. Eur. Καί οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἵει κρατερόν τε μέγαν τε, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ἀκάματον δέ οἱ ὦρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν. Apud Hes. LEGITUR ETIAM, Ἐπίσκοος, ἐπίσκοπος. [" Ad Charit. 743. Wakef. Eum. 520. 743. 906. S. Cr. 4, 26. Abresch. Æsch. 2, 80. Jacobs. Anim. 251. Anth. 11, 326. Heyn. Hom. 6, 14. 71. 8, 745. Brunck. Aristoph. 2, 178. Casaub. ad Inscr. Herod. 348. Cren., Valck. Hipp. p. 178. ad Diod. S. 1, 154. Musgr. in Theocr. Warton. 2. p. 411. Ἐπίσκοπος, ἡ, Lentul. Gætul. 1. Philippus 26. Jacobs. Anth. 9, 343. Ἐπίσκ. ὀϊστῶν, Musgr. Cycl. 86. (Theocr. 24, 105.)" Schæf. Mss. " Appian. 1, 708." Wakef. Mss. Suicer. Thes. Eccl.]

INDE Ἀλλοτριοεπίσκοπος, Alienarum rerum inspector: ut οἱ πολυπράγμονες, Qui alienis negotiis curandis inspiciendisque se immiscent, sua interim negligentes. Utitur Petr. 1 Ep. 4, (15.) ubi quidam accipiunt pro Avidus rerum alienarum inspector, Qui alienas res inspicit, earumque sibi acquirendarum desiderio stimulatur: alii pro Alienorum peccatorum nimis anxius censor, suorum autem neglector: ut qui in alienorum vitiorum observatione acutum cernit, in suorum vero cæcutit et connivet: de quo vitio vide Plut. quendam locum in Ὀξυδερκέω citatum. [" Quid proprie sit h. v., colligitur e versione in linguam vulgarem, quæ ap. Apostolum interpretatur, ὁ ποῦ φροντίζων τὰ πράγματα τῶν ἄλλων, Qui res aliorum curat: et clarius adhuc ex Œcum. 168. Ἀλλοτριοεπίσκοπος ὁ τὰ ἀλλότρια περιεργαζόμενος, ἵνα ἀφορμὴν λοιδορίας ἔχῃ· τοῦτο δὲ μιαρᾶς, καὶ πανούργου, καὶ κακούργου, καὶ ῥᾳδίας καὶ πρὸς πᾶν ἑτοίμης κακὸν ψυχῆς. Est ergo Rerum alienarum inspector, et ex antecedenti, Alienis rebus inhians, qualis est, qui alieno se muneri ingerit. Nomen hoc, inquit Calvinus, videtur mihi Alieni cupidos designare: nam qui ad rapinas vel fraudes inhiant, limis oculis in res alienas inquirunt. Ascribam etiam Bullingeri nostri verba: Illud etiam annotandum, ἀλλοτριοεπίσκοπος compositam esse vocem, et ad verbum significare Alienarum rerum inspectorem. Erasm. Paraphr. exposuit Curiosum eorum quæ nihil ad nos pertineant. Cujusmodi sunt seditiosi, malarum artium inventores, veteratores, rapaces, et si quid aliud est hujus generis. Pro Eo, qui alienum temere invadit munus, accipitur a Dionysio Areop. Ep. 8. p. 783. Dicit τὰ ὑπὲρ ἀξίαν non esse tentanda, etiamsi εἰκότα videantur: et subjicit, Τί γὰρ ἄτοπον Ὀζίας ἐποίει, θυμιῶν τῷ Θεῷ; Τί δὲ ὁ Σαοὺλ θύων; Τί δὲ οἱ τυραννικοὶ δαίμονες, ἀληθῶς θεολογοῦντες τὸν Ἰησοῦν; Ἀλλ' ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ πᾶς ὁ ἀλλοτριοεπίσκοπος, καὶ ἕκαστος ἐν τῇ τάξει τῆς λειτουργίας, αὐτοῦ ἔσται, κ. τ. λ. Quid enim absurdi Ozias fecit, cum incensum Deo obtulit? Quid Saul, dum sacrificavit? Quid truculenti dæmones, cum Jesum, Dei Filium verissime prædicarunt? Verum in Theologia ejiciendus omnis qui aliena spectat, vel, qui alienis inhiat, sed quilibet ordinis sui ministeriis vacabit." Suicer. Thes. Eccl. * " Ἀνεπίσκοπος, Qui sine providentia gubernatur, Euseb. Hist. Eccl. 8, 1. p. 292." Kall. Mss. * Ἀντεπίσκοπος, Greg. Naz. 2. p. 8. * Αὐτοεπίσκοπος, Cyrill. in Jo. 2, 2. p. 165.] ITEM Πανεπίσκοπος, Omnium rerum inspector, Omnia oculis suis lustrans, i. q. πάνσκοπος et παντόπτης, Epith. Dei ap. Dionys. Areop. (100.) itemque in Epigr. [Anal. 2, 168.

Manetho 4, 30.] " Παντεπίσκοπον dicitur τὸ ἅγιον " πνεῦμα a Greg. Or. 2., quod omnia inspiciat et " moderetur," [" Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 105. * Πρωτεπίσκοπος Εὐρίπου, Montf. Palæogr. 44. * Συνεπίσκοπος, Athan. 1, 444. 567." Kall. Mss. * Ἐπισκοπικὸς, Sozomenus 5, 16. p. 68. γράμματα. * Ἐπισκοπικῶς, Athan. 1, 138. 573.] Præterea inde est VERB. Ἐπισκοπεύω, Episcopus sum, Episcopi munere fungor: peculiariter intelligendo de sacri gregis episcopo, s. inspectore et curatore: ut ap. Comment. Dionys. Areop. Τὸν μακάριον Κλήμεντα, τὸν καὶ ἐν Ῥώμῃ τρίτον ἀπὸ τοῦ Πέτρου ἐπισκοπεύσαντα. [" Nicet. Annal. 21, 6. p. 400.". Lobeck. Phryn. 591.] Ἐπισκοπεῖον, τὸ, Domicilium τοῦ ἐπισκόπου, Habitatio episcopi, [Conc. Nicæn. 2. Can. 9. Balsamon p. 509. * Ἐπισκοπειανὸς, Idem ad Can. 58. Concilii Carthag. 676.]

Ἀνεπίσκεπτος, exp. Inconsideratus, Inexplicatus; affertque e Xen. (Ἀπ. 2, 4, 3.) Οὐδὲν ἐᾶν ἀνεπίσκεπτον: quod si de re ad disputandum proposita dicitur, significabit, Nihil prætermittere quod diligenti disquisitione et commentatione non expenderis; sin de re gerenda, Nihil omittere quod non inspexeris et curaveris. [" Hippocr. in var. lect. ad c. 2. de Prisca Medicina." Boiss. Mss. " Non destitutus, Euseb. Hist. Eccl. 5, 3." Mendham. Mss. Polyb. 22, 9, 5.] UNDE Ἀνεπισκέπτως, quod itidem exp. Inconsiderate, Inexplorate. [Herod. 2, 45. * Ἀνεπισκεψία, Aristot. Post. Analyt. 1, 18. * Ἀνεπισκέπτομαι, Gl. Reviso. * " Προεπισκέπτομαι, Prius considero, Strabo 8. p. 536. Euseb. D. E. 204." Wakef. Mss. * Προσεπισκέπτομαι, Gal. Comm. in Epid. 6. T. 5. p. 446, 13. Bas.] Συνεπισκέπτομαι, Una inspicio, lustro et recenseo. Unde pass. voce simul ac signif. Num. 1, (47.) Οἱ δὲ Λευῖται ἐκ τῆς φυλῆς πατρίας αὐτῶν οὐ συνεπεσκέπησαν ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, Non una censi sunt, cum nomina ceterorum filiorum Israëlis recenserentur. || Una considero et dispicio, Plato Apol. [15. "Philo J. 1, 155. Joseph. 484, 42." Wakef. Mss.]

Κατασκέπτομαι, Speculor, i. q. σκοπιωροῦμαι et σκοπιάζω, Xen. K. Π. 7, (1, 19.) Ἔδοξεν αὐτῷ ἀναβῆναι ἐπὶ πύργον τινὰ, κατασκέψασθαι εἴ πῃ καὶ ἄλλο τι μένοι τῶν πολεμίων καὶ μάχοιτο, Ut speculatetur e turri, E turri in terram despiciens specularetur, ad exprimendum κατά. Sic utitur et Plut. Solone. [* Κατάσκεψις, Strabo 6 p. 402. " Bibl. Crit. 3, 1. p. 105." Schæf. Mss. * Κατασκεπτὸς, unde * " Ἀκατάσκεπτος, * Ἀκατασκέπτως. Utramque vocem, a Lexicographis omissam, usurpat Cyr. Alex. Ἀκατάσκεπτος est Inconsideratus, Glaph. in Exod. l. 3. p. 333. Οἱ νόμον οὐκ ἔχοντες εἰς ἐπικουρίαν, τυφλοῖς καὶ ἀκατασκέπτοις θελημάτων ῥοπαῖς πρὸς πᾶν ὁτιοῦν ἀποφέρονται, Qui nullum a Lege auxilium habent, cæco quodam et effreni voluntatis impetu ad quævis feruntur. Et 1 adv. Jul. p. 22. ad verba Dei, Faciamus hominem, dicit, Deum propterea ita esse locutum, ut ostenderetur, οὐκ ἀκατάσκεπτον τὴν τοῦ ἀνθρώπου κατασκευὴν γενέσθαι, μονονουχὶ δὲ καὶ * προβουλίοις τετιμημένην, Non absque prævia consultatione creationem fuisse susceptam, imo quasi præviis consultationibus decoratam. Ἀκατασκέπτως, Inconsiderate, Glaph. in Num. p. 409. de Judæis, Ἀκατασκέπτως ἰόντες ἐπὶ τὸ ἡδὺ μᾶλλον, ἢ τὸ συμφέρον, Inconsiderate ea potius amplectentes, quæ suavia sunt, quam quæ utilia." Suicer. Thes. Eccl. * Εὐκατάσκεπτος, Cod. Med. Hippocr. 772. quod verum Schneidero videtur: vulgo * Εὐκατάσκηπτος.]

Κατασκοπὴ, ἡ, Speculatio, i. q. σκοπὴ, Xen. K. Π. 6, (2, 5.) Οὓς ἐπεπόμφει Κῦρος ἐπὶ κατασκοπῇ, Quos speculatum miserat. Sic Philo V. M. 1. Ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐξῄεσαν, Exploratum exibant. Item κατασκοπὴν ἔχειν, ut Hom. dicit σκοπιὴν ἔχειν, pro σκοπιάζειν, σκοπιωρεῖσθαι, κατασκέπτεσθαι, Speculari et explorare. Plut. Fab. Οὐ δι' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτὸς κατασκοπὴν ἔχων πρὸ τοῦ χάρακος. Thuc. vero 6, (34.) p. 209. dicit, Κατασκοπαῖς χρωμένοις ὁπόσοι τε ἐσμὲν καὶ ἐν ᾧ χωρίῳ, Per visores explorantes quot simus et quo in loco: accipiens κατασκοπαῖς χρωμένους pro κατασκοπεύοντας. Exp. etiam Specula, sicut σκοπὴ et σκοπιά: nullum tamen ejus signif. affertur exemplum. [" Ad Thom. M. 127. 509. ad Charit. 230. 262." Schæf. Mss.]

Κατάσκοπος, ὁ, Speculator, Visor, i. q. σκοπὸς, σκοπιήτης, σκοπιωρὸς, ὀπτὴρ, Athen. 6, Ὠρακουστοῦσι, κατασκόπων ἔχοντες τάξιν, ubi nota κατασκόπους fuisse non solum ὀφθαλμοὺς, sed etiam ὦτα suorum dominorum: ut Anaxinous ille ap. Dem. (273.) Ὃς ἐκρίθη εἶναι κατάσκοπος παρὰ Φιλίππου. Xen. K. Π. 6, (1, 18.) Κατάσκοπον πέμψαι ἐπὶ Λυδίας, καὶ μαθεῖν ὅ, τι πράσσει ὁ Ἀσσύριος, Thuc. 8, (6.) p. 266. Κατάσκοπον ἐς τὴν Χίον πέμψαντες. Itidemque Plut. de Def. Orac. Τοῖς τοιούτοις εἰσέπεμψεν ἀπελεύθερον, οἷον εἰς πολεμίων, κατάσκοπον ἐνσκευάσας, Libertum, ut in hostium regionem, speculatoris ornatu mittit. Latini quoque hac voce utuntur: ut Hirt. Literis per catascopum missis. Bud. interpr. Emissarius ap. Aristot. Polit. 5. [" Thom. M. 653. Casaub. ad Athen. 138. ad Herod. 51." Schæf. Mss. * Ἀκατάσκοπος, Inconsideratus, Qui nihil explorat, Cyrill. Alex. adv. Nestor. 2. p. 47. " Clem. Alex. 256." Kall. Mss. * Ἀκατασκόπως, Gl. Inexplorato.]

Κατασκοπικὸς, Speculatorius, Exploratorius: πλοῖον, Exploratoria navis, quam Cicero 5 Ep. ad Att. VOCAT Κατασκόπιον. Tales sunt οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι, Polybio: νῆες πρόπλοι ap. Thuc., et πρωτόπλοι ap. Xen., i. e. Naves quæ explorandi causa præmittuntur: Liv. Inde duæ Massiliensium speculatoriæ præmissæ retulerunt classem Punicam stare in ostio fluminis; et Polyb. 3, (95, 6.) Κατασκεψομένας δύο ναῦς ταχυπλοούσας Μασσαλιωτικάς. Cæsar Speculatoria navigia vocat, supra in Σκάφη. Vide et Bayfium. [* " Κατασκόπιος, Valck. Hipp. p. 166." Schæf. Mss. * Κατασκοπὶς, Gl. Prosumia.]

Addi his potest VERBUM Κατασκοπεύω, Exploro, Speculor, 1 Macc. Ἀπέστειλεν κατασκοπεύειν τὴν παρεμβολὴν αὐτῶν, [Exod. 2, 4. Jos. 2, 1. * Κατασκόπευσις, Eust. Il. A. p. 52, 37.]

Προκατασκέπτομαι, Præmissus speculor s. exploro, Herod. 8, (23.) Νῆας δὲ ταχείας ἀπέστειλαν προκατασκεψομένας, [vulgo προκατοψομένας,] Quæ præirent et specularentur, præeuntes specularentur, [" Arrian. 29." Wakef. Mss.]

[* " Παρασκέπτομαι, Arat. 76. Schol. Il. Π. 361." Wakef. Mss.]

Περισκέπτομαι, Circumspicio, Considero. UNDE Περιεσκεμμένος, Circumspectus, Consideratus, Cautus: tam de re aliqua, quam de homine. Lucian. (2, 67.) Ἔπαινοι ἢ ψόγοι πάνυ πεφεισμένοι καὶ περιεσκεμμένοι, Parci et circumspecti: ut Quint. Modeste tamen et circumspecto judicio de tantis viris pronuntiandum est. Greg. Naz. Οἱ δ' αὐτοί μοι δοκοῦσί ῥᾳδίως ἂν καὶ τὸν ἀνδρεῖον καλέσαι θρασὺν, καὶ δειλὸν τὸν περιεσκεμμένον. [" Valck. Diatr. 193. Steph. Dial. 53." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 630." Wakef. Mss. Arat. 199.] Ab hoc autem participio fit ADV. Περιεσκεμμένως, Circumspecte, Considerate, Caute et prudenter, Greg. Naz. de Homine: et Auctor Axiochi (365.) Οὐκ ἐπιλογιῇ τὴν φύσιν περιεσκεμμένως; Circumspecte et prudenter naturam considerabis? [Gl. Accurate, Diligenter, Considerate. * Περίσκεψις, Schol. Æsch. Pr. 435. Schol. Thuc. 4, 86.] Περίσκεπτος, ὁ, ἡ, Qui circumcirca lustrari oculis potest, E quo subjecta lustrari oculis circumquaque possunt, Unde licet circumquaque prospicere, i. e. Excelsus, Editus, Altus. Od. A. (426.) ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς Ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. [Dionys. H. de C. VV. 426. Schæf. "Jacobs. Anth. 6, 347. 7, 284. 8, 3." Schæf. Mss. Arat. 213.] Ἀπερίσκεπτος, Non circumspectus, Inconsideratus, Thuc. 4, (108.) p. 156. Ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι (ἑαυτοὺς,) Niti spe stulta et improvida: Ovid. Inanes spes agitare. Ἀπερισκέπτως, Inconsiderate, Non circumspecte et caute, Imprudenter, Synes. Ep. 143. Ἐν οὐκ εἰδόσιν οὐδὲν ἀναδυομένη, καὶ πάντα ἀ. τολμῶσα, Omnia inconsiderate audens. Apud Herodian. l. 1. præf. Οὐκ ἀ. καὶ ῥαθύμως λεκτέον, Polit. vertit, Non citra animadversionem supinaque fiducia nobis dicendum est, [" For-

tuito, Euseb. V. C. 2, 16. Sozom. Hist. Eccl. 7, 13." Mendham. Mss. 'Απερισκεπτότερον, Thuc. 6, 65. * 'Απερισκεψία, Schol. Aristoph. Θ. 409. 535. * Περίσκοπος, Phav. 101. Falsa lectio in Dionys. Epit. 17, 11.]

Προσκέπτομαι, Prospicio, Prius considero: alii tamen simpliciter, Considero: ut ex Herod. (7, 177.) Προσκέπτομαι πάντα, Omnia rimor et considero. Item, (7, 10.) Προσκεψάμενος ἐπὶ σεωϋτῷ, Re ap. teipsum considerata. Utitur et Thuc. 8, (66.) p. 283. sed passiva signif. 'Αλλὰ καὶ οἱ λέγοντες ἐκ τούτων ἦσαν, καὶ τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προὐσκέπτετο, Præmeditati ad dicendum venerant, Considerata et præmeditata ab eis erant, quæ in medium afferebant. [Aristoph. 'Ιππ. 154. " Brunck. Andr. 256. Musgr. ibid. Antefero, Valck. Phœn. p. 174. Musgr. p. 196. Beck. ibid." Schæf. Mss. * Πρόσκεπτος, unde] 'Απρόσκεπτος, Improvisus, Inconsideratus, [Xen. A. 13, 7. Jambl. V. P. 426. " Εὐεξαπάτητος ἕκαστος, ἐν οἷς ἀπρόσκεπτος, Gal. Protr." Gataker. Mss.] 'Απροσκέπτως, Inconsiderate, Athen. (238.) Ταῦτα ἀ. ποιεῖν. B [* Προσκοπὴ, Speculatio, Thuc. 1, (116.) 'Ες προσκοπὴν τῶν Φοινισσῶν νεῶν οἰχόμεναι.] Πρόσκοπος, Speculator s. Explorator qui præmitti solet, Emissarius. Suidas προσκόπων exp. προφυλάκων, h. l. subjungens, 'Ο δὲ Τραϊανὸς τινὰς ἀγγελίας ψευδεῖς διὰ τῶν προσκόπων ἀεὶ καθιεὶς, Semper falsos quosdam rumores per speculatores a se præmissos disseminans. [Xen. K. Π. 5, 2, 3. A. 12, 6. Σύνεσις πρόσκοπος, Pind. ap. Schol. ad N. 7, 87. * " 'Απρόσκοπος, Improvisus, Inopinatus, i. q. ἀπροσδόκητος, Sir. 32, 22. ὁδῷ ἀ. sec. Vat. h. e. Via non explorata. 3 Macc. 3, 8. Ταραχὴν ἀπροσδόκητον καὶ συνδρομὰς ἀπροσκόπους γενομένας. Æsch. Eum. 105. μοῖρα ἀπρόσκοπος." Schleusn. Lex. V. T.] " 'Απροσκοπέω, Sum ἀπρό-" σκοπος et improvidus, inconsultus et inconsidera-" tus, Rerum eventus non prævideo, μὴ προορῶ, Hes. " Posset poni etiam pro Non impingo s. offendo, ab " ἀπρόσκοπος signif. * ἀσκανδάλιστος, Hes. Suid." [* Προσκοπεύω, Prospicio, Provideo, Symm. Job. 15, 22. Lobeck. Phryn. 592. " Democ. 17." Wakef. C Mss.]

[* Συσκέπτομαι, Gl. Delibero. Una considero, Herodian. 1, 17, 15. Jambl. Protr. 21. p. 156. Symm. Ps. 2, 2. * " Συσκεπτέον, Plato Soph. c. 3." Boiss. Mss. * Σύσκεμμα, Eust. Od. A. p. 38, 48. * Σύσκεψις, Consilium, Symm. Ps. 62, 3.]

[* 'Υποσκέπτομαι, Hippocr. 44, 38. 45. 46. 99. 102. " Corai. Mus. Ox. 2. p. 7." Schæf. Mss.]

Σκοπέω, Speculor, Contemplor, Intueor. Qua signif. pass. quoque vox accipitur: ut ap. Soph. Œd. T. (965.) p. 193. τί δῆτ' ἂν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν ἢ τοὺς ἄνω Κλάζοντας ὄρνις; Speculetur et contempletur aves in aëre clangentes, i. e. inspiciat avium volatus et garritus, clangoresque observet ac consideret, ut futura ex iis auguretur: more τῶν οἰωνοσκόπων s. ὀρνιθοσκόπων, qui et οἰωνομάντεις et ὀρνεομάντεις nominantur. Referri huc potest, quod e Plat. Phædro affertur, "Ωσπερ δι' εἰργμοῦ σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. Significat etiam Video: unde ap. Suid. Σκοπῶν, βλέπων: et ap. Hes. Σκοπεῖσθαι, D ὁρᾶσθαι. Item Video, Observo, Considero, Soph. Œd. T. (952.) "Ακουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα, Audiensque observa quo tendant oracula, Vide et considera ut evenerint quæ oraculo prædicta fuerant. Itidem pro Video, s. Dispicio mecum, Considero, Perpendo mecum, Animo agito et voluto, accipitur sequente particula τί aut ὅπως: ut Isocr. Panath. Σκοποῦμαι τίνα τρόπον διαλεχθῶ περὶ αὐτῶν. Dem. Philipp. 3. Οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν 'Ελλήνων σκοπῶν, Non considerans secumque dispiciens quomodo Græcorum res incolumes serventur. Itidem sequente περὶ cum suo gen. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Καθ' ἓν δὲ ἕκαστον περὶ τούτων σκοπῶν, γνώσῃ ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, Unumquodque seorsim considerans animoque volutans, cognosces vera me dixisse. Cum accus. quoque in eadem signif. construitur, Thuc. 5, (42.) p. 179. Τά τε ἄλλα ἐσκόπουν ὅσα ἐξελελοίπεσαν τῆς συνθήκης, Schol., ἐπιμελῶς ἀνελογίζοντο, Accurate velut

A ad calculum revocatis rationibus considerabant. Σκοπῶ sequente πρὸς significat Respicio, Xen. K. Π. 1, (6, 8.) p. 16. Καὶ νῦν γε ταῦτά μοι δοκεῖ ταῦτα, ὅταν πρὸς αὐτὸ τὸ ἄρχειν σκοπῶν λογίζωμαι: mox dicit, Πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδών. Sic 'Ιππαρχ. (9, 1.) Δεῖ πρὸς τὸ παριστάμενον σκοποῦντα, τὸ ξυμφέρον ἐκπονεῖν, Respicere ad rem præsentem, indeque efficere quod in rem esse videatur, Re præsente considerata et animo perpensa. Sequente μὴ, significat rursum Video, Prospicio, Caveo, Dem. Σκόπει μὴ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσηται, Vide, Cave, Provide ne se his noxæ eximat, i. e. Fortasse sese noxæ eximet, Bud. Idem Bud. ap. Greg. Naz. p. 256. Σκοπῶ δὲ εἰ μὴ κἀντεῦθέν μοι πᾶσα ἡ περὶ τὸν βίον ἀνωμαλία καὶ δυσκολία συνέπεσε, interpr. Vereor ne, Considero num. Exp. etiam Exploro, Indago, Quæro: necnon Delibero. [" Valck. Hipp. p. 168. Diatr. 260. ad Herod. p. 5. Brunck. Œd. T. 286. Xen. Mem. 1, 11, 12. (ubi v. Zeun. de constr.,) Soph. Trach. 296. Wakef. 298. ad Dionys. H. 5, 17. Diod. S. 2, 434. Σκοπῶ, Σκοποῦμαι, ad Xen. Mem. 2, 5, 2. Valck. Phœn. p. 174. Steph. Dial. 65. Brunck. Aristoph. 2, 14. Schneid. ad Xen. Hier. 258. De constr. simplicis et compp., Brunck. ad Eur. Bacch. 1298. Σκοπεῖσθαι et διανοεῖσθαι conf., ad Lucian. 2, 190. Σκόπει δὲ, Valck. ad Chrys. p. 7. Σκοπέω τινὸς, Heind. ad Plat. Apol. p. x.: περί τινός τι, Xen. Mem. 1, 1, 15. Σκοπούμενοι σκοποῦμεν, ad Diod. S. 1, 717." Schæf. Mss. Conf. c. νοέω, ad Greg. Cor. 857.: cum σκοπεύω, ibid. ad Dionys. H. de C. VV. 40. * Σκοπητέον, Eust. Il. A. p. 32, 16. 93, 45. 1064, 9. " Kuster. Aristoph. 16." Schæf. Mss. " Clem. Alex. Str. 6, 8. p. 773, 35." Wakef. Mss. " Artemid. 1, 2. Timarion in Notit. Mss. 9, 229." Elberling. Mss.]

Item Σκοπεύω significat Speculor, Intueor, Basil. Οὐδὲν ἠμελημένον παρὰ Θεοῦ· πάντα σκοπεύει ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός: Omnia speculatur et cernit, inspicit: unde πάνσκοπος, πανεπίσκοπος et παντόπτης nominatur. Similem autem huic Basilii locum de Argo vide in 'Επίσκοπος. Ex 1 Reg. 4, (13.) Σκοπεύων τὴν ὁδὸν, pro Viam considerans. Hes. σκοπεύει exp. ἰχνεύει, ἐπιτηρεῖ. [Xen. 'Ιππαρχ. 7, 6. " Ad Herod. p. 5. Diod. S. 1, 192. ad Dionys. H. 5, 17." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 591. * Σκόπευμα, 613. Interprr. ad Hes. vv. Σκωπευμάτων, 'Υπόσκοπον. " Eust. Il. 726, 33." Wakef. Mss. * Σκόπευσις, Speculatio, Aqu. Hos. 5, 1. * Σκοπευτὴς, Speculator, Isai. 56, 10. Jerem. 8, 17. " Basil. Epp. 79. 142. Eust. 810. 1679." Lobeck. Phryn. 592. * Σκοπευτικὸς, Orig. 2, 717. * Σκοπευτὴρ, * Σκοπευτήριος, unde * Σκοπευτήριον, Specula, Euseb. in Cantic. p. 11. Ed. Meurs. " Valck. Phœn. p. 641." Schæf. Mss. " Andr. Cr. 90. (* Σκοπευτὸς, unde *) 'Ασκόπευτος, Secundi Sent. 10." Kall. Mss. * " Σκοπεὺς, Anna C. 369." Elberling. Mss.]

Σκόπησις, ἡ, i. q. σκέψις. Hes. enim σκοπήσεις exp. σκέψεις.

'Ανασκοπέω, Diligenter et attente contemplor, Accurate considero s. perpendo. Alii, Mente revolvo. [Aristid. de Dict. Civ. 410. " Ad Timæi Lex. 265. Abresch. Lectt. Aristæn. 4. * 'Επανασκοπέω, Plato Hippia 369. 'Επιθυμῶν μαθεῖν ὅ, τι λέγει, διαπυνθάνομαι, καὶ ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω. * Προανασκοπέω, Joseph. A. J. 17, 5, 6. 6, 3.]

'Αποσκοπέω, Ex alto despicio, Eminus intueor, μακρόθεν ὁρῶ, ut nonnulli interpr., afferentes e Luciano (1, 533.) Οἱ θεοὶ ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν γῆν, Dii in terram despiciunt. Idem tamen Lucian. alibi πόρρωθεν addit, (443.) 'Αποβλέπειν δεῖ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Bud. 'Αποσκοπέω ET 'Αποσκοπεύω exp. etiam Speculor, ap. Greg. Naz. [" 'Αποσκοπεύω, Const. Porph. Adm. 49. 128. Basil. Epp. 392. 597." Lobeck. Phryn. 591.] Idem 'Αποσκοπῶ ait poni etiam pro Diligenter intueor et considero. [" Eur. Hec. 929. Musgr. 939. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 4. 326. Thom. M. 100. ad Lucian. 1, 304. 493. ad Charit. 311. Markl. Suppl. 237. Argum. Aristoph. N., Jacobs. Anth. 12, 172." Schæf. Mss.] " 'Αποσκεύω, Considero, et ὁ ἀποσκεύων,

“ quasi Explorabundus, VV. LL.; sed et mendose “ et falso.”

Διασκοπέω, Dispicio, Contemplor, Speculor, e Plaf. Apol. (6.) Διασκοπῶν οὖν τοῦτον affertur pro Hunc contemplans. Pro Dispicio mecum, et animo verso, s. Considero, accepit Thuc. (7, 48.) p. 249. Ἔτι ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε, Schol. διστάζων εἴτε χρὴ μένειν, εἴτ' ἀπιέναι, οὐδεμιᾷ προσετίθετο γνώμῃ: solemus enim in dubiis dispicere et hæsitare quæ via tenenda sit. [“ Ruhnk. ad Xen. Mem. 228. Thom. M. 20. Heyn. Hom. 6, 523.” Schæf. Mss. * “ Διασκόπησις, Timarion in Not. Mss. 9, 227.” Elberling. Mss. * Διασκοπητής, unde * “ Ἀδιασκόπητος, Nicet. Chron., Anna Comn. 3, 2.” Kall. Mss. * “ Προδιασκοπέω, Dio Cass. p. 33.” Wakef. Mss. * Συνδιασκοπέω, Plato Polit. 458. “ Ξυνδιασκοπεῖσθαι, cum dat. personæ, Una cum aliis quærere de re aliqua, Adjuvare eos qui de re aliqua quærunt et disputant, 2, 23.” Fischer. Ind. Æschin. Dial. “ Συνδιασκοπέω αὐτοῖς τὰς γραφὰς, Amphil. 175. Una considero, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1. p. 1.” Kall. Mss.]

[* Ἐνσκοπέομαι, Heliod. 8. p. 389. Ἐνεσκοποῦντο περὶ τῆς θαυματουργίας. Schneider. suspectum habet.]

Ἐπισκοπέω, i. q. ἐπισκέπτομαι, Viso, Visito, Inviso, Isocr. Panath. Τῶν ἐπισκοπούντων τινές με, Quidam qui me invisere solebant, ætate sc. et morbo confectum. Itidem Xen. K. Π. 8, (2, 12.) Ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπεσκόπει. Et Lucian. (3, 52.) Ἐπεσκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευεν. Gal. voce passiva, sed activa signif. usus est itidem pro Inviso, Inspicio, ad Gl. Ἐπισκοπούμεθά τινας ἀῤῥώστους πολλάκις, οἷς ἔμπροσθεν ὑγιαίνουσιν οὐκ ἐνετύχομεν. Item Inspicio, Xen. (Œc. 4, 6.) Τοὺς μὲν ἀμφὶ αὐτοῦ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας, πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν: quo fere modo Liv. Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciendas. Et Galen. ad Gl. 2. Ἐπισκοπεῖν τὴν φύσιν, Naturam inspicere. Item inspector et curator sum, Curam ago velut ἐπίσκοπος. In Ep. 1 Petri 5, (2.) Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνίον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἑκουσίως, Pascite gregem Dei, qui penes vos est, curam illius agentes non coacte, sed libenter. Ubi nota presbyteros quoque ἐπισκοπεῖν solitos fuisse, i. e. Fungi officio ἐπισκόπου, in doctrinam et mores gregis inquirere, utpote inspectores et curatores gregi a Deo præfectos. Item Dispicio mecum et animo verso, Considero, Perpendo, i. q. σκέπτομαι ac σκοπῶ s. σκοποῦμαι. Ac sicut illa modo cum accus. construuntur, modo cum περὶ, regente suum gen., ita et hoc ἐπισκοπῶ. Isocr. ad Dem. Ὃ ἂν μέλλῃς λέγειν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ, Quicquid dicturus es, id animo prius tecum verses. Cebes Theb. Περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, Eadem sæpius animo volutare oportet. Item Video, Observo, Animadverto, sequente εἰ. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 22.) Ἐπισκοπεῖ δὲ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, Attente observat si quis ipsam alius intueatur.

Similiter sequente μὴ accipitur pro Video, Caveo, quemadmodum et σκοπῶ: ut in Ep. ad Hebr. 12, (15.) Ἐπισκοποῦντες μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, Prospicientes ne quis deficiat a gratia Dei, Operam dantes. Sequente πρὸς, capitur pro Respicio, sicut et σκοπῶ: ut ἐπισκοπῶν πρὸς τὰ δύο, Ad duo respiciens. [“ Jacobs. Anim. 38. Villois. ad Long. 137. ad Lucian. 2, 191. Heind. ad Plat. Phædr. 328. ad Charit. 743. Abresch. Æsch. 2, 80. Ἐπισκοποῦμαι, Gail. ad Xen. Œc. 336.” Schæf. Mss. Soph. El. 1184. Xen. K. Π. 8, 2, 25. Æsch. Suppl. 386. Ag. 13. Cho. 59. Philostr. 1, 29. “ Hanc vocem et de medicis ἐπισκοποῦσι τοὺς κάμνοντας usurpari observat Menag. Juris Civ. Amœnitatt. 25. p. 211. Vill. ad Long. 2. p. 57.” Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. “ Episcopus sum, Græcorum Monæa ap. Allat. de Method. §. 34.” Boiss. Mss. * “ Ἐπισκοπητέον, Thom. M. 292.” Schæf. Mss. * Ἐπισκόπησις, Gl. Circumspectio, Æneas Comm. Poliorc. 1654. * Ἐπισκοπητὸς, unde * Ἀνεπισκόπητος, Olympiod. ad Job. 34, 9. p. 503. Ἀνεπισκόπητα καὶ

A ἀπρονόητα νομίζειν τὰ καθ' ἡμᾶς. “ Potter. ad Lycophr. p. 1495.” Schæf. Mss. * “ Ἀνεπισκοπέω, Iterum pensito s. considero, Heliod. 164.” Wakef. Mss.]

Παρεπισκοπέω, Seorsim pensito, considero, æstimo, VV. LL. Sed potius παρὰ pro Obiter poni hic existimatur. Plut. (Æmil. 5.) Ταῦτα μὲν οὖν ἡ ἱστορία παρεπισκοπεῖν καὶ λογίζεσθαι δίδωσι. [* Προεπισκοπέω, Lucian. 1, 655. Schol. Pind. N. 7, 88. * “ Συνεπισκοπέω, Una perpendo, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1. p. 17.” Kall. Mss. Plut. Op. Mor. p. 83. Strabo 2. p. 150., 8. p. 536. Xen. Ἀπ. 4, 7, 8. Lucian. 2, 765.]

Κατασκοπέω, et Κατασκοπέομαι, Speculor, Inspicio, Oculis perlustro, Xen. Ἀπ. 2, (1, 22.) Κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, σκοπεῖν τε καὶ εἴ τις αὐτὴν θεᾶται. [LXX. 2 Sam. 10, 3. Insidias struo, Conor aliquid dolose eripere, Ep. ad Gal. 2, 4. Κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ὑμῶν, Ut dolose eripiant libertatem Christianam. * Κατασκόπησις, Gl. Exploratio. * Κατασκοπητὸς, unde * Ἀκατασκόπητος, Greg. Naz. 2. p.
B 85. * “ Προκατασκοπέω, Leo Diac. 193.” Boiss. Mss.]

[* Παρασκοπέω, Æsch. Ag. 1261. “ Porson. Hec. p. xxviii. Ed. 2.” Schæf. Mss.]

Περισκοπέω, Circumspicio, Oculis circumlustro, i. q. περισκέπτομαι. [Lucian. 1, 185. 617. “ Ad Diod. S. 2, 301. Philostr. 188. Boiss.” Schæf. Mss. Arat. 435. M. Anton. 7, 27. Aristoph. Ἐκκλ. 485. Θ. 664. Plato Theæt. 155. Thuc. 1, 36. * Περισκόπησις, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Περισκοπητὸς, unde * Ἀπερισκόπητος, Suid. 1, 225. * “ Συμπερισκοπέω, Theod. Prodr. 389.” Elberling. Mss.] Ejusd. signif. est Περισκοπεύω. Περισκόπευσις, ἡ, Circumspectio, qua sc. aliquid oculis circumcirca lustratur.

Προσκοπέω, Provideo, Prospicio. E Thuc. (1, 120.) προσκοπῶ τὰ κοινὰ, In commune prospicio. Ex Eur. (Med. 460.) προσκοποῦμαι τὸ σὸν, Consulo tuo commodo, tibique prospicio. [“ Valck. Phœn. p. 175. Brunck. Antig. 688. Markl. Iph. p. 154. Wakef. Eum. 105. Abresch. Æsch. 2, 12.” Schæf.
C Mss. Xen. K. Π. 1, 6, 19. Theophr. Char. 25, 2.] Προσκόπησις, Provisio, Prospectio, [Aq. Ezech. 7, 7. 10. Schleusn. Lex. V. T.]

[* Προσσκοπέω, i. q. προσεπισκοπέω, Strabo 8. p. 34. Sieb. “ Markl. Iph. p. 154. Wakef. Eum. 105.” Schæf. Mss.]

[* Συσκοπέω, Plato Phædro 89. “ Const. Manass. Chron. p. 55.” Boiss. Mss.]

Σκοπὸς, ὁ, Signum ad quod collimant et tela dirigunt sagittarii. Scopus quoque Latinis dicitur, et Scopulus: ut ap. Suet. Domitiano, Nonnunquam in pueri procul stantis, præbentisque pro scopulo dispansam dextræ manus palmam, sagittas tanta arte direxit, ut omnes per intervalla digitorum innocue invaderent. Plato de Rep. Στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ, Collimare ad scopum. Item, βλέπειν πρὸς τὸν σκοπὸν, Herodian. 6, (7, 18.) Πόῤῥωθεν κατὰ σκοποῦ τοξεύειν, Athen. 16, βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, Scopum attingere:
D quo genere loquendi utitur Xen. quoque K. Π. 1, (6, 19.) Pind. Ὀ. 2, (160.) Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, Jaculum ad scopum dirige: (N. 9, 131.) ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα. Item σκοποῦ τυχεῖν, Scopum contingere: cui opp. σκοποῦ διαμαρτάνειν, s. σκοποῦ πόῤῥω τοξεύειν, Longe a scopo aberrare. Metaphorice plerumque ponitur pro Propositum et finis ad quem tendimus. Herodian. 2, (15, 12.) Ἐμὸς δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἐτῶν ἑβδομήκοντα πράξεις γράψαι: 5, (1, 15.) Ἐμὸς [Ἐμοὶ] δὲ σκοπὸς, omisso verbo ὑπάρχει s. ἐστὶ, itidemque sequente infin. Sic Cic. ad Att. l. 15. Σκοπὸς hic enim est huic nostro, nihil præbere: 8. Neutri σκοπὸς est ille ut nos beati simus; uterque regnare vult. Aristot. Polit. 5. Ἔστι δὲ σκοπὸς, τυραννικὸς μὲν, τὸ ἡδύ· βασιλικὸς δὲ, τὸ καλόν. Eod. sensu, mutata tamen phrasi, Τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, inquit Lucian. (2, 287.) Rursum Aristot. Eth. 6. Πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα. Athen. 1. Οὐκ ἄν τις σκοποῦ πόῤῥω τοξεύοι, λέγων, Et quæ sequuntur. Et τοῦ σκοποῦ ἀποτυγχάνειν, Aberrare a scopo, Instituti sui spe frustrari. Contra vero σκοπὸν ἔχειν pro Compotem esse voti, affertur ex Epigr. Item ἄπο σκοποῦ, pro Abs re, ἀπροσδιονύσως, Xen. Σ,

(2, 11.) Καὶ οὗτοι μὲν δὴ ὁ λόγος οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἔδοξεν εἰρῆσθαι, A re proposita alienus non est, sed satis recta ad scopum propositum nobis tendit. Philo V. M. 1: Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ νομίσας εἶναι τὰ λεχθέντα, Non abs re dici ratus, Non absurde. Lucian. (2, 754.) Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴκασας, Tua conjectura haud procul abest a scopo. Dicitur autem παρὰ τὸ σκέπτεσθαι s. σκοπεῖν, quoniam sagittarii eum intuentur, ad eumque collimant, ut jacula recto tramite eo pervolent emissa: in actionibus vero, quoniam omnis earum intentio, s. omnia consilia conatusque eo spectant. Atque adeo nonnulli interpr. Intentio, Consilium, Propositum, necnon Cogitatio: ut Bud. ap. Gal. Therap. 9. Οὗτοι μὲν οἱ ἀντιπράττοντες τῆς φλεβοτομίας σκοποί, vertit, Hæc igitur sunt, quæ ad sanguinis missionem vitandam consideranda sunt et cogitanda. Possis etiam sic reddere, Hunc igitur scopum propositum habent ii, qui sanguinis missionem dissuadent. Sicut ibid. Κένωσις, τῆς φλεβοτομίας ὁ σκοπὸς, Evacuatio scopus est, quem missio sanguinis propositum habet. Ibid. σκοποὶ ὑγιεινοὶ et θεραπευτικοί. [" Ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν, Bibl. Crit. 3, 1. p. 70. Σκοποῦ πόῤῥω τοξεύειν, Athen. 1. p. 32. Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ, Villoison. ad Long. 270. Πρὸς οὐδένα σκοπὸν, Plut. Mar. c. 36." Schæf. Mss. Dionys. H. Epit. 12, 13. Πολὺς ἐν τῷ σκ. καθ' ἑαυτὸν γενόμενος, pro σκοπήσει.]

Ἀπόσκοπος, ὁ, ἡ, A scopo aberrans, Scopum non attingens, Procul a scopo remotus. Metaphorice Absurdus et a proposito alienus. Dicitur enim esse ἀπὸ σκοποῦ, quod Alienum est a proposito, sive, ut Bud. exp., Præter propositum, intentionem et consilium. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 326. * Ἀποσκόπιος, Ptolem. Rex Epigr. 1. (ap. Fabr. B. Gr. 4, 92.)" Schæf. Mss. " Felli Vita Arati p. 3. Scaliger ad Manil. p. 7." Kall. Mss. Anal. 2, 66.]

Ἄσκοπος, Scopum, ad quem tendat, non habens, Ad nullum certum scopum tendens. Erasmus, ἄσκοπα τετοξεύκαμεν ap. Lucian. (2, 566.) vertit, Nullo proposito scopo jaculati sumus: annotans, hoc ἄσκοπα τοξεύειν, Absque scopo jaculari, Proverbialiter de iis dici, qui nihil certi propositum habent quod sequantur, et ad quod instituti consiliique sui rationes referant: de quibus Pers. Sat. 3. Est aliquid quo tendis, et in quod dirigis arcum? An passim sequeris corvos testaque lutoque: Securus quo pes ferat? [" Ἄσκοπον βέλος, Dionys. H. 3, 1721." Schæf. Mss.] Præterea ἄσκοπος a Suida exp. ᾧ μὴ ἔστι τύπος. ITIDEMQUE Σκοπὸς Eid. et Hes. est τύπος. Cujus signif. ille hoc affert exemplum, Ἄσκοπον, * ἀγγελιάρχον, ἀσώματον εἴδει μορφῆς, Ἃ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο: ut sit, Angelorum principem, deum, cui nec corpus est, nec effigies, audax cera finxit. Forte significat etiam Invisibilem; ἀόρατον, sicut εὔσκοπος significat Qui facile videri potest. Vide et sequens Ἐπίσκοπος.

Ἐπίσκοπος, Ad scopum tendens: oppositum superiori ἀπόσκοπος: unde ap. Hes. Ἐπίσκοπα, τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. Itidemque Suid. Ἐπίσκοπα exp. εὔστοχα. QUOD Ἐπίσκοπα adverbialiter sumitur, pro Tendendo ad scopum, Tam εὐστόχως ut scopum attingas: ut ἐπίσκοπα ἱέναι ap. eund. Suid.: contr. τῷ ἀπόσκοπα τοξεύειν. Sic ἀκοντίζειν ἐπίσκοπα, ap. Eund., h. l. Καρδοῦχοι σφενδονῆται ἄριστοι λίθοις τε καὶ μολυβδίναις σφαίραις, ἃς ἐξακοντίζουσιν ἐπίσκοπα, Quas tanta arte emittunt, ut a proposito scopo nunquam aberrent, Ut propositum scopum nunquam non attingant. J. Poll. quoque synonymws ponit εὔστοχον, ἐπίσκοπον, ἐπιτυχὲς, εὐτυχὲς, ἀπλανές: opponens iis ἄστοχον, ἄσκοπον, δυστυχὲς, διημαρτημένον. Quo loco significat, Ἄσκοπον quoque dici pro Ἀπόσκοπον, A scopo aberrans, Scopum propositum non attingens: contra ἐπίσκοπον, Scopum præfixum contingens. Soph. cum gen. quoque junxit, Aj. (976.) p. 57. Σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος: Clamantis carmen ad hanc calamitatem directum, quod hanc calamitatem interfecti Ajacis conjectat. Schol. exp. οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. [" Warton. in Theocr. 2. p. 411." Bibl. Crit. 3, 1. p. 69. Valck. ad Theocr. 242. Wessel. ad Herod. 212. Wernsd. ad Him. 608. (* Φιλόσκοπος, ibid.) Abresch. Æsch. 2, 122. ad Lucian. 3, 104. Bast Lettre 193. Lobeck Aj. p. 377. Ἐπίσκοπα τοξεύειν, Bibl. Crit. Vol. 3. P. 1. Ἐπισκοπώτατα, Schneid. ad Xen. Pol. 218." Schæf. Mss. " Ἐπισκοπώτερος, Dio Chrys. 1, 157." Wakef. Mss. " Opp. K. 1, 42. βάλλοιμι δ' ἐπίσκοπον ἠχήν: Quod scopum ferit, vocant ἐπίσκοπον: jaculum ἐπίσκοπον nominat Greg. Naz. Carmine de Virtute humana p. 137. B. Αἰεί σοι τὸ βέλεμνον ἐπίσκοπον ἐν χερὶ κείσθω, Telum aptum ad scopum assequendum. Preces dicuntur ἐπίσκοποι, quando exaudiuntur, aut saltem cum ad aures istius perveniunt, ad quem diriguntur: Æsch. Choëph. 118. Ἑρμῆ χθόνιε κηρύξας ἐμοί, Τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς Εὐχὰς, πατρῴων δ' ὀμμάτων ἐπισκόπους: ibi, si quid video, pro ὀμμάτων pingendum est οὐάτων: quod rei alicui convenit, ejus ἐπίσκοπον est Soph. Aj. (l. c.) αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν, Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος: atque ita hic ap. Oppian. videtur esse sumendum ἐπίσκοπος ἠχὴ, Vox, quæ materiæ, quam tractat, conveniat: ἠχὴν h. l. vocavit Ipsa carmina." D'Arnaud. Lectt. Gr. 2, 8. p. 183. " Ἐπίσκοπα τοξεύειν ἤσκησας: haud obvia, maxime in soluto sermone, loquendi formula, ἐπίσκοπα τοξεύειν pro Sagittas ad scopum dirigere: dixit quidem Æsch. Eum. 906. Ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα, Qualia ad victoriam non infelicem spectare; ait vero Idem opportunius Ag. 637. Ἔκυρσας, ὥστε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ, Scopum, veluti peritus sagittarius, attigisti. Inter campestres autem Romanorum prolusiones, hanc ad scopum sagittas dirigendi artem, locum itidem habuisse, in eaque exercitos a magistris ad eam rem constitutis tirones (sicut Persarum Ephebos, juxta Xen. K. Π. 1. p. 5.) tradit Veget. 1, 15. 'Ac doctores ad hanc rem artifices eligendi, et major adhibenda solertia, ut arcum scienter teneant.' Qualis proinde extitit, qui in veteri Marmore ap. Spon. Misc. 225. depingitur cum arcu et sagitta, ac inscr. T. Flavio Expedito Doctori Sagittar., s. Sagittario; unde etiam ab Horatio Od. 1, 29. dicitur Doctus sagittas tendere. Neque vero manipulares solum milites, sed principes etiam juventutis, s. imperatorum liberos, eandem quoque artem, prout de Constantio hic dicitur, sub illis doctoribus sagittariis didicisse, docebit in ejusdem Imperatoris et fratris Constantis Laudatione, s. Βασιλικῷ Libanius p. 109. Ἵππον τε ἀναβαίνειν, καὶ τόξον ἐντεῖναι, καὶ βέλει σκοποῦ τυχεῖν." Spanh. Obbs. ad Jul. Imp. Orat. I. p. 114.] INDE ADV. Ἐπισκόπως, ut Ἐπίσκοπα, Tanta arte ut a scopo non aberres, Tam dextre ut scopum propositum contingas, Alcidamas, Ἐπισκόπως ἀκοντίζειν; Themist. Ἐν τῷ μελετᾶν συνεχῶς, εὐτόνως ἅμα καὶ ἐπισκόπως πέμπειν τοὺς οἰστούς. Ibid. ἐπίσκοπα τοξεύειν. [Ἐπισκοπώτερα βάλλειν, Themist. 116.] Itidemque ap. J. Poll. (6, 205.) synonymws ponuntur εὐστόχως, ἐπισκόπως, εὐτυχῶς, ἐπιτυχῶς: cum oppositis ἀστόχως, ἀσκόπως, ἀτυχῶς, δυστυχῶς, * διημαρτημένως. Ubi iterum NOTA Ἀσκόπως pro Ita ut aberres a scopo, scopum non contingas. AT Ἐπισκοπία, pro Attingere scopum, Dexteritas attingendi scopum, idem dici posse negat.

Ἀποσκοπέω, ET Ἀποσκοπεύω, utroque enim modo dicitur, Intueor scopum, aliquid tanquam scopum. Sic Aristot. usus est et Dionys. Theol. Propter quod ἀποσκοπῶ etiam pro Diligenter considero ponitur et Intueor, Lucian. (1, 443.) Ἀποβλέπειν δεῖ καὶ ἀποσκοπεῖν πόῤῥωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Plato de Rep. 9. Ὥσπερ πρὸς μέλαν, φαιὸν ἀποσκοποῦντες, ἀπειρίᾳ λευκοῦ ἀπατῶνται. Bud. 340. Sciendum est autem, jungi non solum cum accus. simpliciter, sed et cum præp. εἰς: nam Dionys. Areop., ἀποσκοπεύειν εἴς τι dicit pro Collimare, Tanquam scopum intueri, Bud.

Σκόπιμος, Qui veluti scopus spectatur, Quem veluti scopum nobis proposuimus, Ad quem veluti scopum oculos et actiones nostras dirigimus. Apud Suid. Τά τε ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἐπὶ τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος παραγίνεται. Paulo post pro τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος, dicitur τῆς φύσεως ὁ τελικώτατος σκοπός. [" Villois. Anecd. Gr. 2, 197. Suid. 2, 354." Wakef. Mss. Orig. Philoc. 676. Paris. 1619. Nicet. Annal. Præf. et 3, 1. τέλος σκοπιμώτατον.]

Σκόπελος, ὁ, Scopulus, Locus editus, e quo circumjacentia oculis lustrari queunt, ut sunt excelsæ in montibus ac pelago rupes. Od. M. (73.) Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Ὀξείῃ κορυφῇ. Et mox, Μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος: in quo sc. Scylla habitat. Alter autem huic oppositus, in quo Charybdis habitat, χθαμαλώτερός ἐστι. Et Il. B. (396.) ... μέγ' ἴαχεν impactum illisumque Προβλῆτι σκοπέλῳ. Aristoph. N. (273.) σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος. Hesychio σκόπελος est ὑψηλὸς τόπος, ἢ πέτρα, ἢ ἀκρώρεια, ἀφ' ἧς ἐστὶ σκοπεῖν τὰ κύκλῳ. Item, ἐξέχουσα εἰς θάλασσαν πέτρα, Rupes in mare prominens. Addit, a quibusdam exponi etiam ἀκρόπολις, i. e. Arx. Solent enim arces in editioribus locis et rupibus ædificari, ex iisque circumjacentia oculis lustrari possunt, non aliter ac e specula. [" Σκόπελος Ἀθάνας, Valck. Hipp. p. 165. Diatr. 165. * Σκόπελον, Σκόπελος, Wakef. Ion. 284. 726. 1600. Musgr. 274. 714. 1484. Jacobs. Anth. 8, 5." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 640. Schleusn. Lex. V. T. * Σκοπελοειδής, Schol. Pind. Π. 4, 370. Contracte * " Σκοπελώδης, Eust. Il. 1169, 51 (=1125, 50.) Schol. Theocr. 13, 22." Wakef. Mss. * Βαθυσκόπελος, Orph. Arg. 462. 635. * " Εὐσκόπελος, Rupibus plenus, Steph. B. 498." Wakef. Mss. " Heyn. Virg. 4. p. 238. Ed. 1. Toup. Opusc. 1, 274." Schæf. Mss. * " Πολυσκόπελος, Scopulosus, Marc. (70.) Sid. (5.) in Fabr. B. Gr. 1. p. 15. * Φιλοσκόπελος, Circa scopulos libenter morans, Idem (70.) ibid. p. 19." Kall. Mss. " Wakef. S. Cr. 2, 145. Jacobs. Anth. 8, 384. 9, 321. Agathias 29." Schæf. Mss. " Nonn. D. 5, 230." Wakef. Mss.]

ΣΚΕΠΩ, Tego, Operio, Alex. Aphr. Ἐπὶ σκεπομένων λεβήτων, In opertis lebetibus, Herodian. 8, (1, 13.) de Alpibus, Σκέπεται δὲ ὕλαις δασείαις καὶ πυκναῖς, Conteguntur densis spissisque sylvis. Idem activa quoque voce utitur, 3, (3, 2.) Τὸ ἕτερον μέρος ὑψιστον ὄρος σκέπει, Cujus pars altera monte altissimo defenditur, Polit. Potius Protegitur. Idem Herodian. magis proprie 5, (4, 12.) Τὴν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων, Caput semper operiens et convelans. Et cum dat. (3, 12.) Τὰ σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ὀνύχων εἰς μηροὺς ἐσθῆσιν, Cruraque tota convelans. Significat etiam Prætexo. [Σκέπειν et Σκέπτειν conf., Greg. Cor. 748. Schæf.]

Σκέπη, ἡ, Tegumentum, Tegmen, Philo V. M. 3. Οἱ δὲ λοιποὶ παρὰ τὰς πλευρὰς ἑκατέρωθεν ἐννέα πρὸς σκέπην ἀποτείνονται τῶν κιόνων, Ad latera tenduntur, Ad tegumentum columnarum. Dicitur et de corporis integumento, i. e. vestimento, Greg. Naz. Or. εἰς τὴν καινὴν Κυριακὴν habita, Μετάδος τῷ δεομένῳ στέγης, σκέπης, τροφῆς, Impertiaris indigenti tectum, indumentum, s. corporis operimentum, cibum. Item Integumentum quo aliquid obtegimus et abscondimus, ne conspiciatur, Prætextus, Herod. (1, 143.) Ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου, Metus prætextu, Valla. Exp. etiam Tutamen, Præsidium. Suidas σκέπη ab Herod. accipi ait pro θήκη, δέρμα. [" Toup. Opusc. 1, 422. ad Herod. 71. 586. Wakef. S. Cr. 3, 146. 4, 71." Schæf. Mss. Herod. 7, 172. 215. Ἐν σκέπῃ τοῦ πολέμου: Ælian. H. A. 7, 6. 9, 57. Ἐν σκέπῃ τοῦ κινδύνου, τοῦ κρύους. Schleusn. Lex. V. T.]

Σκεπηνὸς, Munitus, Tectus, Bud. [" Tectus, Opertus, Munitus, a σκέπη, ut ἀκμηνὸς ap. Hom. Od. Ψ. 191. ab ἀκμή. Nehem. 4, 13. Ἐν τοῖς σκεπηνοῖς, In locis bene munitis. Hanc lectionem unice veram habeo. Juxta all. Editt. legitur * σκεπεινοῖς, sc. τόποις, In locis tectis s. munitis. Etiam ap. Suid. σκεπεινὸς τόπος legitur sine addita explicatione. Quam scribendi rationem si amplectimur, descendit a * σκέπος, ut σκοτεινὸς a σκότος. Sed σκέπος nusquam extat, unde Sturz. de Dial. Alex. p. 194. præferendum arbitratur σκεπηνὸς, quæ vox legitur ap. Oribas. de Fract. ex Archigene 25. in Cocchii Chirurg. Vett. 118." Schleusn. Lex. V. T. Cf. nott. ad Geop. 11, 3, 5. Scribitur etiam * Σκεπανὸς, Opp. 'A. 3, 636. κευθμῶσι, Anal. 3, 235. ὑφόρμισις. Cf. Σκέπανον. * Σκέπανος autem est Nomen piscis, Lat. Umbra, Opp. 'A. 1, 106. Σαῦροί τε σκέπανοί τε καὶ ὅσσ' ἐνιτέτροφε πηλοῖς, qui * Σκεπνὸς, s. * Σκεπινὸς, Dorioni ap. Athen. 322.]

Ἀσκεπὴς, Qui tectus opertusque non est, Tegumento operimentoque carens, [" Wakef. S. Cr. 3, 144." Schæf. Mss.] Affertur et Ἄσκεπος, itidem pro Non tectus, quod compositum potius est e σκέπη quam σκέπομαι, [" Jacobs. Anth. 11, 184." Schæf. Mss. Lucian. 3, 608.]

Εὐσκεπὴς, Bene tectus s. protectus, Bonum tegumentum habens, opp. præcedenti ἀσκεπής. Bud. Εὐσκεπὴς χώρα accipit pro εὐδιεινὴ, i. e. Ager sub cœlo clementi situs, ap. Theophr. C. Pl. 1, (13, 11.) Ὃ καὶ νῦν ἐπί τινων στεφανωμάτων συμβαίνει, τόπους ἐχόντων εὐσκεπεῖς καὶ προσείλους: (12.) Μεγάλην ῥοπὴν ὁ τόπος παρέχει, πρόσηλος ὢν καὶ εὐσκεπής. Sic alibi, Τόπους ἐχόντων εὐσκεπεῖς καὶ προσήλους, [—είλους] Ubi Gaza, Eorum quæ in locis circumseptis apricisque continentur.

[* Πολυσκεπὴς, Ælian. N. A. 14, 26.]

Φιλόσκεπος, ὁ, ἡ, Tegmine gaudens: e Theophr. C. Pl. 2, (7, 3.) affertur φιλόσκεπα δένδρα pro Arbores quæ frondibus obseptæ servantur.

" Ἀποσκέπω, Detego, Hes. v. Ἀποσκολύπτειν."

Ἐπισκέπω, Intego, Superne tego et operio, Epigr. [" Philippi 17. Wakef. S. Cr. 5, 28." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 226. Protr. 310. Apollod. 1, 6, 2. " Musæus 258. Geop. 4, 1." Kall. Mss.] Ἐπισκεπὴς, Superne tectus: τόπος, Locus contectus et opacus, remotusque a ventis. Aristot. H. A. 9. Καθίζει δὲ θέρους ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δ', ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπεῖ. [" Ad Diod. S. 1, 211." Schæf. Mss.]

[* " Κατασκέπω, Jacobs. Anth. 9, 428. Rufin. 6." Schæf. Mss. Nonn. D. 2, 110. * " Κατάσκεπος, Tectus, Schol. Opp. 'A. 3, 636." Wakef. Mss.]

[* " Παρασκέπω, Mathem. Vett. 29." Schn. Lex.]

Περισκέπω, Circumtego, Circumquaque obtego, [" Wakef. S. Cr. 3, 143. Georg. p. 9." Schæf. Mss. Mosch. 2, 61.] Περισκεπὴς, Circumtectus, Circumquaque obtectus, κατάσκιος, Opacus, Umbrosus, utitur Dionys. P. (245.) περισκεπὴς τῷ ἀέρι, Gaza vertit Cœlo circumdatus. [" Ruhnk. Ep. Cr. 150. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. ad Herod. 731." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 23. in Jov. 11.]

[* Προσκέπω, unde * " Προσκέπη, Anonym. Anthol. Jacobs. 13, 679." Boiss. Mss.]

[* Συσκέπω, Gl. Cooperio, Hes. v. Συνερέφων.]

Σκεπάω, ET Σκεπάζω, idem cum suo prim. σκέπω significant, i. e. Tego, Operio, Xen. Ἱππ. (12, 8.) Τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν, K. Π. 8, (8, 9.) Οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι. Utitur et Diosc. 5, 89. Τὸ λοιπὸν σκεπάσας ὀθονίῳ, Reliquum linteo obtectum opertumque. Apud Eund. eod. l. Σκεπάσας τοὺς ῥώθωνας, pro Obstruens nares. [Σκεπάω, Theocr. 16, 81. κύρυν σκεπάουσιν ἔθειραι. " Σκεπάζω, Diod. S. 2, 599." Schæf. Mss.] Ceterum pro Σκεπάω Poëtice DICITUR Σκεπόω, ut ὁρόω pro ὁράω, κομόω pro κομάω, Od. N. 99. Αἵτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα Ἔκτοθεν.

Σκέπασμα, τὸ, Tegumentum, Tegmen, Operimentum, Id ipsum quo quid operitur et integitur, Aristot. Polit. 7, 17. ait Celtas infantibus nuper natis solere σκέπασμα μικρὸν ἀμπίσχειν, ut ad toleranda frigora assuefaciant, cum alii soleant εἰς ποταμὸν ἀποβάπτειν τὰ γινόμενα ψυχρόν. [" Casaub. ad Athen. 98. Wakef. S. Cr. 3, 142. Georg. p. 9. Schneid. Anab. 45. (1, 5, 10.)" Schæf. Mss. Cf. Plat. Polit. 21. 22. p. 294. Bekk.] Poëtice DICITUR Σκέπας indeclinabiliter pro σκέπασμα: et PLUR. Σκέπα pro σκεπάσματα. Od. Z. (212.) Κὰδδ' ἄρ' Ὀδυσσῆ εἷσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν, Integumentum corporis ei induerunt, ut jusserat. Et H. 281. τῇ δή μοι ἐείσατο χῶρος ἄριστος Λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο: Tegmen contra venti injuriam. Et Hesiod. Ἔργ. (2, 150.) Οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι, Integumenta quærentes. Vide et Καυσίη. [" Σκέπας, Antip. Thess. 10. Jacobs. Anth. 9, 115. Σκέπα, Heyn. Hom. 5, 441. Ruhnk. ad H. in Cer. 12." Schæf. Mss.] [* Σκέπασις, Protectio, Operimentum, LXX. Deuter. 33, 27.]

Σκεπαστὴς, Qui tegit et operit. Item Protector, A Defensor. Qui corpus alicujus contra hostium tela et ictus tegit. [LXX. Exod. 15, 2. Ps. 22, 9. 70, 7.] Σκεπαστικὸς, Tegendi et operiendi vim habens, Qui libenter tegit s. protegit, [" Σκ. ὅπλα, Arma tegendo corpori inservientia, ut clypeus, thorax, ocreæ, Athen. 193." Schw. Mss. * " Σκεπαστικῶς, Hippocr. de Medic. § 4. p. 47. T. 1. Lind." Boiss. Mss.]

[* Σκεπαστὴρ, unde * " Σκεπαστήριος, ad Diod. S. 1, 28. 356." Schæf. Mss. Dionys. H. 1. p. 102, 21: 103, 31.] Σκεπαστήριον, Opertorium, Seneca Exp. et Defensaculum. Per sync. DICITUR Σκέπαστρον, [LXX. Job. 24, 15. Conf. c. στέγαστρον, ad Greg. Cor. 540.] Ἀσκέπαστρος, ὁ, ἡ, Qui opertorio tectus non est, Opertorio et tegumento carens, i. q. ἀσκεπής. Alii, Non operculatus, tectus. AT Σκεπάστρα dicitur Fasciæ quoddam genus ad operiendum et deligandum caput. Operculum a Gal. Interprr. vertitur. Gorr. [" Cocchii Chir. p. 24." Kall. Mss.]

Σκεπαστὸς, Tectus, Opertus. Item Σκεπαστὰ dicuntur Lecticæ opertæ pellibus, teste Hieron. Comm. in Es. 66, (20.) qua voce Aquilam usum fuisse scribit in Bibliorum Versione. [Cf. Schleusn. Lex. V. T. " Herodian. Philet. 444. et n., Jacobs. Anim. 187. * Σκεπαστὴ, ad Mœr. 228." Schæf. Mss. * Ἀσκέπαστος, Gl. Intectus, Diosc. 5, 132. Geop. 7, 19, 3. * Εὐσκέπαστος, Thuc. 5, 71. Dio Cass. p. 591, 12.]

Σκέπανον, Tegumentum s. Tegmen, Operimentum, i. q. σκέπη et σκέπασμα. Apud Suid. Καὶ πῖλον κεφαλῆς οὐχ ὁσίης σκέπανον. [" Jacobs. Anth. 7, 73. 8, 161. Toup. Opusc. 1, 422." Schæf. Mss.]

Ἀποσκεπάζω, Operio, [Gl. Detego, Retego. LXX. Thren. 42. ἀπεσκέπασας, al. * ἐπεσκέπασας. * Διασκεπάζω, Dio Cass. 682. Ἐπισκεπάζω, Gl. Adperio, Cooperio, Schol. Aristoph. A. 663. Schleusn. Lex. V. T.] Κατασκεπάζω, Protego, [" Artem. 121." Wakef. Mss. * " Κατασκεπαστὸς, Coopertus, Aqu. sec. Hexapla, LXX. sec. Oxon. et Lips. Num. 7, 3." Schleusn. Lex. V. T. * " Ἐγκατασκεπάζω, Obtego, Schol. Eur. Hipp. 191." Kall. Mss. * Παρασκεπάζω, unde * Παρασκέπασμα, Clem. Alex. 239. sed Codd. παραπέτασμα.] Περισκεπάζω, Circum operio, Adoperio, Obumbro, [" Pierson. Veris. 98. Heyn. Hom. 6, 687. Jacobs. Anim. 122. Marcus Arg. 3." Schæf. Mss. * Προσκεπάζω, unde * " Προσκέπασμα, Protegmen, (Vestibulum,) Cyrill. Hier. 191(=144.)" Wakef. Mss.] Συσκεπάζω, Cooperio, Contego, [" Schol. Il. Θ. 368." Wakef. Mss.]

ΣΚΕΥΟΣ, τὸ, Vas, ἀγγεῖον χωρητικόν: interdum et Instrumentum. Latissime enim patet hoc vocab., infinita sub se comprehendens: ut ap. Athen. (648.) σκεύη ὅμοια quidam ista enumerat, Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκταία, βάθρον, Σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὅλμος, λήκυθος, Σπυρὶς, μάχαιρα, τρυβλίον, κρατὴρ, ῥαφίς: quæ omnia supellectili accensentur, sed Vasis nomine non omnia itidem vocantur, verum potius Instrumenti: ut et ap. Plut. in Lyc. (9.), cum σκεύη πρόχειρα et ἀναγκαῖα vocat κλιντῆρας, δίφρους, τραπέζας. Vasorum enim nomine Receptacula ut plurimum intelliguntur, sive aurea ea sint, s. argentea, s. ærea, stannea, lapidea, lutea, lignea, testacea, aut cujusvis alius materiæ: qualia sunt Vasa vinaria, olearia, salsamentaria: item Vasa culinaria, nautica: ab usu additis epithetis, ut et ap. Græcos: ut τὰ ἀμφὶ θυσίαν σκεύη, Plut. γεωργικὰ σκεύη, J. Poll. Vasa et instrumenta rustica: quibus adde τὰ σκεύη τῶν βοῶν, Instrumenta boum, ut sunt juga, lora, et similia: 2 Reg. 24, (22.) Et τὰ τῶν ἵππων σκεύη ap. Xen. K. Π. 4, (5, 18.) ut sunt habenæ, frena, phaleræ, ephippia, ac hujusmodi alia. Item μαγειρικὰ σκεύη, ap. Athen. et alios: et τὰ τοῦ θαλάμου σκεύη: de quibus aliisque ejuscemodi lege J. Poll. 10., quo omnis generis σκεύη ac σκευοθήκας, quorum in re familiari usus, prolixe persequitur. Item ναυτικὰ σκεύη et τριηρικὰ [—αρχικὰ] σκεύη ap. Demosth. (1145.), de quibus vide infra in Σκεύη. Et πολεμικὰ σκεύη ap. Thuc. Instrumenta bellica: qui 6, (31.) p. 207. dicit etiam, "Ὅπλων, καὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα σκευῶν: ut sunt Thoraces ferrei, Loricæ, Brachialia et Femoralia ac Tibialia e lamina ferrea. Sic 1 Reg. 16, (21.) Ἐγενήθη αὐτῷ αἴρων σκεύη αὐτοῦ, pro Factus est armiger ejus. A materia autem, σκεῦος ὀστράκινον, Vas fictile, testaceum, Levit. 14. Et Herodian. 4, (7, 5.) ξυλίνοις ἐς ποτὸν καὶ ἐδέσματα χρώμενος σκεύεσι, ubi Polit. Ligneis poculis vasisque esculentorum. Et 3, (9. 10.) Σκεύη κεράμου πεποιημένα, Vasa fictilia. [" Bergler. ad Alciphr. p. 8. Apoll. Dysc. 102. ad Charit. 289. Wakef. S. Cr. 3, 88. 5, 135. Trach. 12. Jacobs. Anim. 218. Anth. 8, 165. ad Diod. S. 2, 211. Instrumentum nauticum, Toup. Opusc. 1, 8. Pudenda, 1, 303. Emendd. 1, 461. Add. in Theocr. 400. Jacobs. Anth. 11, 242. Aristius 2. Conf. c. σκῦλον, Thom. M. 500. Non est Tragicorum, Wakef. Ion. 1198." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 17, 11. Aristot. Rhet. 3, 8. Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. Suicer. Thes. Eccl. " De ministro, per contemtum, σκ. ὑπηρετικὸν, 13, 5, 7. 15, 25, 2. Τὰ σκεύη τῶν νεῶν, Armamenta, Instrumenta navium, 22, 26, 13." Lex. Polyb. Valck. Schol. in N. T. 1, 451.]

B Σκευοθήκη, ἡ, Vasorum instrumentorumque supellectilis repositorium, Armarium, ubi ἀποτίθεται τὰ χρηστήρια σκεύη καὶ ἀπόθετα, Vasa usus quotidiani, et Vasa itidem quæ usus quotidiani non sunt, sed quæ tantum ornamento sunt domui, quas πολυτελεῖς σκευὰς appellant. J. Poll. 10. init. Σκεύη τὰ κατ' οἰκίαν χρήσιμα ἢ κατ' ἀγροὺς ἢ τέχνας, ἔδοξέ μοι καλῶς ἔχειν συναγαγεῖν, ἵν' ἔχῃς, ὅπου ἂν ἑκάστοτε χρήζῃς, ὥσπερ ἐκ σκευοθήκης λαβὼν, Promens velut ex armario et repositorio utensilium. Athen. 11. dicit etiam ποτηρίων σκευοθήκη: quod ibid. κυλικεῖον nominatur. Item Armamentarium, Repositorium τῶν πολεμικῶν σκευῶν. Æschin. (57.) Ἦρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ νεωρίων ἀρχὴν, καὶ σκευοθήκην ᾠκοδόμουν. [Bekk. Anecd. p. 303. A Photio exp. τόπος τις, ὅπου ἀπετίθετο τὰ σκεύη τῶν δημοσίων τριηρῶν.]

[* Σκευόπλαστος, unde " Σκευοπλαστία, * Σκευοπλαστικὸς, Suid. 2, 362." Wakef. Mss.]

Σκευοποιὸς, Qui σκεύη, i. e. Vasa et instrumenta diversi usus, fabricat. Peculiariter autem σκευοποιὸς C dicitur Qui scenica vestimenta conficit, personas et alia scenica indumenta parat: idem cum προσωποποιὸς, teste J. Poll., qui antiquum vocab. esse ait. Aristot. Poët. Κυριωτέρα περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ὄψεων ἡ τοῦ σκευοποιοῦ τέχνη, τῆς τῶν ποιητῶν ἐστί. Itidem Plut. c. Colot. Εἰκάσματα καὶ παίγνια, ἃ οὐδεὶς σκευοποιὸς ἢ πλάστης θαυμάτων ἢ γραφεὺς δεινὸς ἐτόλμησε μῖξαι πρὸς ἀπάτην. Usus est Aristoph. quoque Ἱππ. (232.) ostendens se non diffidere ingenio spectatorum, quin Cleonem cognituri sint, quamvis histrio, qui partes ipsius ageret, undique simulatus non esset: quia metu opum ipsius perculsi artifices imaginem ejus effingere recusarint: Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελεν Τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι, i. e. Opificum qui fabricant instrumenta scenæ. [" Kuster. Aristoph. 106. Argum. 2. Aristoph. Ἱππ." Schæf. Mss. " Ælian. V. H. 105." Wakef. Mss.]

Σκευοποιέω, Vasa et instrumenta diversi usus fabricor. Cum vero accus. ei jungitur, significat, Fabricor, Conficio, σκευάζω: ut Athen. (497.) de eo D lice loquens, qui κέρας et ῥυτὸν dicitur, Δοκεῖ δὲ σκευοποιηθῆναι ὑπὸ πρώτου τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου, φορήματα γενέσθαι τῶν Ἀρσινόης εἰκόνων· τῇ γὰρ εὐωνύμῳ χειρὶ τοιοῦτον φέρει δημιούργημα, πάντων τῶν ὡραίων πλῆρες, quasi cornu Amaltheæ, ut ipse dicit. Ubi nota σκευοποιεῖσθαι et δημιουργεῖσθαι esse posita ἰσοδυνάμως. Sic Plut. (Marcello 16.) Ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο, Fabricabantur. Ubi nota vocem pass. passiva signif. usurpatam. Pro Fabricor, Machinor: ap. J. Poll. ex Isæo, Διαθηκῶν δὲ τεττάρων ὑπ' αὐτοῦ ἐσκευοποιημένων. Ex Eod., Τοιαῦτα μὲν τοιούτοις ἐπὶ τῷ τεθνεῶτι σκευοποιοῦντες. Harpocr. quoque annotat, Hyperidem σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα dixisse, pro σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον. || Bud. Σκευοποιῶ pro Armo, Instruo, annotat usurpari a Plut. et ab Athen. pro Conficio et apparo edulia: quod σκευάζειν dicitur. [Plut. 6, 217. Τοῖς τοῦ φίλου σκευοποιούμενος καὶ ἀναπλαττόμενος ἐπισήμοις καὶ συμβόλοις. " Ad Timæi Lex. 188. Thom. M. 797." Schæf. Mss.]

Σκευοποίημα, τὸ, Opus quod ὁ σκευοποιὸς fabricavit. Plut. (Crasso 33.) ponit pro Instrumento scenico, s. Cultu apparatuque scenicorum: a σκευοποιὸς significante Fabrum instrumenti scenici. Citat J. Poll. ex Hyperide, sed non addit qua signif. accipiat.

[* Σκευοποιία, J. Poll. 10. p. 1156. "Habitus, Philostr. 245." Kall. Mss. "Böttiger Quid sit etc. 1. p. 14." Schæf. Mss.]

[* Σκευοπώλης, Gl. Vascularius.]

[* Σκευότριψ, Arcadius p. 94.]

Σκευοφόρος, Vasa s. Instramenta portans: ξύλον, J. Poll. Quo vasa et utensilia portantur: alio nomine σκευοφορεῖον et ἀνάφορον dictum. Xen. K. Π. 6, (3, 41.) Ὃς ἄρχεις τῶν σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν, Qui præes curribus vasa instrumentaque bellica vehentibus, s. Curribus arma impedimentaque vehentibus. Et σκευοφόροι dicuntur in exercitu Qui sarcinas et impedimenta heris suis bajulant, ut lixæ et calones, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 22.) Τῷ ἄρχοντι τῶν σκευοφόρων, Plut. (9, 191.) Λέοντι χρώμενον σκευοφόρῳ παρὰ τὰς στρατείας. Sicut vero Xen. dicit σκευοφόροι ἁρμάμαξαι, ita Herodian. σκευοφόρα ὀχήματα: et Jumenta ejusmodi vehicula trahentia, σκευοφόρα κτήνη: ut 8, (1, 4.) Τὰ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη τε καὶ ὀχήματα ἐν μέσῳ τάξας. Ubi Polit. vertit, Impedimenta exercitus: alii Jumenta currusque sarcinarios. Plut. Othone (12.) σκευοφόρα dicit pro σκευοφόρα κτήνη καὶ ὀχήματα s. ἀνδράποδα: Πολλὴν ἀταξίαν τὰ σκευοφόρα τοῖς μαχομένοις ἐμπλαζόμενα παρεῖχε: paulo ante dicit ἀναμεμιγμένων ὑποζυγίων καὶ ἀκολούθων: ut satis manifestum sit, eum ibi σκευοφόρων nomine intelligere ὑποζύγια et ἀκολούθους σκευοφόρους. Perperam igitur VV. LL. σκευοφόρα hic interpr. Impedimenta et sarcinæ bellicæ. [" Σκευοφόρον, τὸ, Jumenta sarcinas portantia, Ipsæ sarcinæ, Impedimenta, 3, 79, 2. Ἀφροντίστως εἶχε περὶ παντὸς τοῦ σκευοφόρου: 12, 19, 5. Ἄγων πρῶτον μὲν τὴν φάλαγγα, μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς ἱππεῖς, ἐπὶ πᾶσι τὸ σκευοφόρον. Sic Cod. Vat. cum sua familia dat τοῦ σκευοφόρου διαφθαρέντος, 3, 51, 6. pro vulgato σκευοφορικοῦ. Sic et in plur. 3, 53, 1. et 7. Τὰ σκ. καὶ τοὺς ἱππεῖς εἶχον ἐν τῇ πρωτοπορείᾳ: 6, 40, 3. Ἀνατιθέασι τὰ σκευοφόρα τοῖς ὑποζυγίοις." Lex. Polyb. "Σκευοφόρος, Zeun. ad Xen. K. Π. 606. ad Charit. 588. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 251. Diod. S. 2, 426. Schneid. Anab. 94. Τὰ σκευοφόρα παιδάρια, Philostr. 148. Boiss." Schæf. Mss. Aristoph. B. 497. Herod. 1, 80.]

Σκευοφορία, ἡ, Vasorum sarcinarumque bajulatio, s. Impedimentorum bajulatio.

Σκευοφορικὸς, Ad σκευοφόρον pertinens. Xen. K. Π. 6, (1, 28.) σκευοφορικὸν βάρος vocat Onus s. Sarcinam, quam ὁ σκευοφόρος s. τὸ σκευοφόρον ζεῦγος bajulat trahitve: τὸ σκευοφορούμενον. [Ad Polyb. 3, 51, 6.]

Σκευοφορίτης, ὁ, i. q. σκευοφόρος. Annotat J. Poll. (9, 17.) Eupolin σκευοφορίτην in suis Ταξιάρχοις per jocum vocasse τὸν σκευοφόρον: [leg. * Σκευοφοριώτης, q. v. formatur ad normam τοῦ εἰραφιώτης.]

Σκευοφόριον, τὸ, Lignum e quo vasa suspensa feruntur s. bajulantur, τὸ ξύλον ᾧ τὰ σκεύη ἐκομίζετο, J. Poll. 10, c. 2. ubi etiam addit ab Aristoph. vocari σκευωρίαν et ἀνάφορον. Exemplum hoc affert, Κράτινον εἶχε σκευοφόριον, e Plat. Comico, qui τὸ τόξον ἐν παιδιᾷ sic παρεικάζει: nam et τὸ τόξον et τὸ σκευοφόριον sunt καμπύλα, Incurva. Sed nota, hoc loco simplici ι, alibi diphthongo ει SCRIBI Σκευοφορεῖον, mutato etiam accentu: sc. 7, c. 29. Τὸ δὲ ξύλον ἐφ' οὗ τὰ σκεύη κατηρτημένα ἔφερον, σκευοφορεῖον ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Διὶ καλουμένῳ ὠνόμασται. [Phot. Σκευοφορεῖον καὶ ἀναφορεῖον· τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀμφίκοιλον ξύλον· οὗ ἐξαρτῶσι τὰ βάρη.] Alibi σκευοφόρον ap. J. Poll. legitur: ut 7, c. 30. ubi cum dixisset, τυροφορεῖον vocari τὸ ξύλον τὸ ἑκατέρωθεν φέρον τὰ τυροκομεῖα, s. τοὺς ταλάρους οἷς ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται, Fiscellas et vimina in quibus caseus recens cogitur, subjungit, Τὸ δὲ τἄλλα σκεύη φέρον, οὐ μόνον σκευοφόρον, ἀλλὰ καὶ ἀνάφορον ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης φησί.

Σκευοφορέω, Vasa et instrumenta fero, s. bajulo: ut in exercitu faciunt calones et lixæ, in familia autem, famuli et mancipia. Plut. (8, 511.) e Xen. Τί δ' ἂν ἡ γυνὴ σκευοφοροῦντα ἀκούσῃ; Pass. Σκευοφοροῦ-

A μαι, Vasa et impedimenta mihi bajulantur, bajulanda curo, Plut. (Crasso 21.) Ἐξήλαυνε δὲ χιλίαις σκευοφορούμενος καμήλοις, Utens ad impedimenta vehenda, Bud. [" Brunck. Aristoph. 3, 183." Schæf. Mss.]

[* Συσκευοφόρος, unde * Συσκευοφορέω, Una cum aliis sarcinas porto, v. T. H. ad J. Poll. 10, 14. Xen. K. Π. 8, 3, 4.]

DICITUR ET Σκευηφόρος, AC Σκευηφορέω, ut testatur Schol. Aristoph. Sic γραμματηφόρος, et similia. [" Σκευηφορέω, Brunck. Aristoph. 1, 150. (B. 15.) 3, 183." Schæf. Mss.]

Σκευοφύλαξ, Vasorum s. Utensilium custos, [LXX. 1 Reg. 17, 21. " Ad Charit. 589." Schæf. Mss. " Theodorus Anagnosta Ecl. 2. Inscriptio Epistolæ 74. ap. Phot. 122. Εὐλαμπίῳ Ἀρχιεπισκόπῳ καὶ Σκευοφύλακι." Suicer. Thes. Eccl.] Σκευοφυλακέω, Vasa et utensilia s. Sarcinas custodio, [Plut. Alex. 32.] Σκευοφυλάκιον, τὸ, Locus custodiendis s. asservandis vasis et utensilibus destinatus, i. q. σκευοθήκη. Legitur ap. Suid., itemque ap. Evagr. Hist. Eccl., ubi
B Bud. interpr. Sacrarium templi et Ecclesiæ.

Σκευαγωγὸς, i. q. σκευοφόρος: ut σκευαγωγοὶ ἅμαξαι, J. Poll. (10, 14.) quæ Xenophonti σκευοφόροι. Dicuntur et σκευαγωγοὶ sicut σκευοφόροι, Qui vasa et utensilia castrensia bajulant aut vehunt, Qui impedimenta s. sarcinas suorum herorum portant vehuntve. Xen. K. Π. 8, (5, 3.) Ἅμα πάντες ἔρχονται οἱ σκευαγωγοὶ, ἐπὶ τὰ τεταγμένα ἄγειν. [" Xen. Eph. 79(=58.)" Schæf. Mss.]

Σκευαγωγέω, i. q. σκευοφορῶ, Vasa et utensilia castrensia bajulo s. veho, Sarcinas et impedimenta veho; vel simpliciter Vasa et utensilia veho. Greg. Naz. Ταῖς ναυσὶ σιτηγούσαις τε διὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ σκευαγωγούσαις. Et ap. Dem. (237.) ac Æschin. (46.) σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν, Vasa et utensilia ex agris collecta in urbem vehere, ut fit metu incurrentium hostium. Ibid. paulo post dicitur, Κατακομίζειν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα, Deportare omnia quæ in agris essent. Synes. accusativum quoque addidit, simpliciter accipiens pro Portare, Vehere, s. Vehere quem-
C admodum sarcinæ convasatæ vehi solent: de Insomn. Ἁπανταχοῦ βαδίζοντας σκευαγωγεῖν τὰ ἐπὶ ταύτην ἐφόδια, Comportare ad eam utilia viatica. [Arrian. Anab. 1, 10, 4. " Ad Herod. 388." Schæf. Mss.]

[* Σκευαγώγημα, Nicet. Annal. 4, 1.]

Σκευαγωγία, ἡ, Vasorum utensiliumque castrensium bajulatio, vectio. Sunt tamen qui σκευαγωγίας interpr. Sarcinas.

[* Σκευουργὸς, unde * Σκευουργία, Plato Polit. 299.]

Σκευωρὸς, Vasorum utensiliumque custos: ut J. Poll. 10, (16.) c. 1. annotat Cratinum in Πανόπταις videri τὸν σκευοφύλακα nominare σκευωρόν.

Σκευωρέω, SIVE Σκευωρέομαι, Vasa et utensilia custodio: sequendo primariam signif. nominis σκευωρός. Item Satago, Plut. Symp. Septem Sap. de tragœdia, Σκευωρουμένην πραγμάτων ὑποκρίσεις πάθος ἐχόντων καὶ οἶκτον, Tractantem et molientem, vel Satagentem circa ea, Bud. Sic σκευωρία signif. Curiosam observationem et diligentem occupationem circa aliquid. Nisi malis Architectantem, σκευοποιοῦσαν. Signif. enim σκευωροῦμαι, Struo, Molior, Ma-
D chinor, Architector, Dem. (884.) Τοιαῦτά γε ἐσκευωρημένον καὶ πεποιηκότα, Qui talia contechnatus esset, hujuscemodi incepta insidiosa suscepisset atque adortus esset. Et alibi, (885.) Ὡς καὶ τὰ τοῦ Μικκαλίωνος πράγματα ἐσκευώρηται: (115.) Ἐν Εὐβοίᾳ τυραννίδα κατασκευάζοντα, καὶ νῦν ἐπὶ Θρᾴκην παριόντα καὶ τὰ ἐν Πελοποννήσῳ σκευωρούμενον, Struentem, Molientem, Machinantem, Bud. 582., ubi etiam inter alia addit, σκευωρεῖσθαι esse quod Cic. dicit Telam texere. Ibid. pro eo quod Cic. dicit, Architecti hujusce legis, ipse sic Græce, Οἱ τόνδε τὸν νόμον ἐσκευωρημένοι, et, Οἱ τουτονὶ τὸν νόμον συνεσκευασμένοι, sive σεσοφισμένοι. Virg. dicit Doli fabricator Ulysses, ut Cic. Architecti hujusce legis. Ibid. pro Testium copia a matre adornata est, idem Bud. dicit ἐσκευώρηται, παρεσκεύασται, κατεσκεύασται, συνεσκευάσθη: utens pass. signif. verbo ἐσκευώρηται: ut et Demosth. Καὶ γὰρ ἐκ τῆς μισθώσεως καίπερ ἐσκευωρημένης, ὄψεσθαι τὸ πρᾶγμα ὅλον ἐστὶ, Quanquam ficta

et imposturæ plena: ἐσκευοποιημένης: usurpantur enim ἰσοδυνάμως duo illa compp. σκευωρεῖσθαι et σκευοποιεῖσθαι. Videre autem hæc fusius tractata poteris ap. Bud. Comm. 582. Σκευωροῦμαι, inquit idem Bud., ibid., Satago, Perscrutor et excutio omnia sagaciter et curiose, et prædonum more expilatorumque. Plut. de Corfinio, Τὴν Πομπηΐου σκευωρούμενος οἰκίαν. Cic. vero Antonium dicit in copias Pompeii se subito ingurgitasse, et insolenter statim invasisse in ejus viri fortunas. Idem Plut. Camillo, (32.) Σκευωρούμενοι δὲ καὶ καθαίροντες τὸ χωρίον, Perscrutantes excutientesque omnia, et locum converrentes. Idem de Deo Socr. (323.) Ζητοῦσα καὶ σκευωρουμένη τὰ ἔνδον: [al. σκαιωρουμένη]. Σκευωρούμενος, inquit Bud. 683., dicitur etiam Captator, et qui imminet occasioni prædæ, et intentus est, instansque custodum negligentiæ: qua signif. usus est Aristot. (H. A. 9, 32.) de aquilis loquens, Τύπτουσι δὲ ταῖς πτέρυξι καὶ τοῖς ὄνυξι, ἐάν τινα λάβωσι σκευωρούμενον περὶ τὰς νεοττίας. Ubi videtur σκευωρεῖσθαι translatum esse ab iis, qui vasa et utensilia aliena insidiose observant, occasionemque ea surripiendi captant. In priore autem signif. sumta esse metaph. ab iis, qui itidem σκεύη attente observant, quæ arripiant ut animi cogitata perficiant: utendo sc. iis ad hostes aut invadendos aut supplantandos. [" Furor, Compilo, Diog. L. (2, 61.) in Æschine p. 71, 4. HSt." Seager. Mss. Strabo 8. p. 281., 9. p. 511., 16. p. 264. " Ad Timæi Lex. 254. Thom. M. 508. 797. Schneider. Præf. ad Vitruv. lii. ad Aristot. H. A. 2. p. 149." Schæf. Mss. " Insidior, Socr. Hist. Eccl. 1, 3." Wakef. Mss.]

Σκευώρημα, τὸ, Machinamentum quod ὁ σκευωρούμενος fabricavit et architectatus est, Tela quam texuit ὁ σκευωρούμενος. Bud. exp. κατασκευή, κατασκεύασμα τὸ γινόμενον εἰς βλάβην, Insidiosum inceptum, Subdolum inventum, Molimen malignum, Commentum fraudulentum: subjungens e Dem. (955.) Ἀλλ' εἶναι τοῦτο πλάσμα εὑρήσετε καὶ σκευώρημα ὅλον, Molimen fraudulentum et captiosum: [1035. "Thom. M. 797. Mœr. 357. et n." Schæf. Mss.]

[* Σκευωρητὸς, unde] Ἀσκευώρητος Sagaci curiosaque perscrutatione non excussus, metaph. ab iis, qui vasa et utensilia domus alicujus sagacibus oculis lustrant et perscrutatione diligente excutiunt. Strabo, de Corinthi eversione loquens, Θαυμάζοντες δὲ τὴν κατασκευὴν τῶν τορευμάτων καὶ χαλκωμάτων, οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἴασαν: ut Plut. dicit, Τὴν Πομπηΐου σκευωρούμενος οἰκίαν. Dicit igitur Strabo (p. 586.) eos nullum prætermisisse monumentum, in quo vasa et utensilia Corinthiaca non scrutarentur diligenti sagacique indagatione.

Σκευωρία, ἡ, Vasorum utensiliumque custoditio: quæ quoniam diligens et attenta ut plurimum esse solet, factum est ut pro Curiosa observatione et custodia accipiatur. Aristot. H. A. (9, 49.) de gallinaceis, Ἤδη δὲ καὶ τῶν ἀῤῥένων τινὲς ὤφθησαν ἀπολομένης τῆς θηλείας, αὐτοὶ περὶ τοὺς νεοττοὺς ποιούμενοι σκευωρίαν, περιάγοντές τε καὶ ἐκτρέφοντες, Visi sunt ipsi pullos custodire, educere, et alere. Simile quid refert Plin. 10, 55. Narrantur et mortua gallina mariti earum visi succedentes invicem, et reliqua fœtæ more facientes. Accipitur et pro Solerti diligentique ac vehemente occupatione, s. captatione et affectatione, ut Bud. interpr. ap. Aristot. de Gener. Anim. 1, (7.) ubi de serpentum coitu sermo fit, Ἐπεὶ οὖν ἔχουσι μόρια, οἷς περιλήψονται, ἀντὶ τούτων τῇ ὑγρότητι χρῶνται τοῦ σώματος, περιελιττόμενοι ἀλλήλοις· διὸ καὶ δοκοῦσι βραδύτερον ἀπολύεσθαι τῶν ἰχθύων, οὐ μόνον διὰ τὸ μῆκος τῶν πόρων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν περὶ ταῦτα σκευωρίαν: Captationem et affectationem, s. Vehementem occupationem. Gaza vertit Solertiam. Signif. et Delatoriam insidiosamque observationem et custodiam: quamobrem ab Hes. quoque et Suid. exp. κατασκευή, ἐπιβουλή. Itidem et Bud. σκευωρία interpr. Insidiæ et machinamenta subdola: afferens e Dem. (1272.) Περιγενομένου μου τῆς τούτων σκευωρίας, Cum absolutus essem ab eorum calumniosis actionibus et quadruplatoriis persecutionibus. Plut. Dione (30.) Ἦν δὲ δόλος ἡ προσποίησις αὕτη τοῦ τυράννου, καὶ σκευωρία κατὰ τῶν Συρακουσίων, Et captatio fraudulenta-

A que machinatio, qua Syracusanos invadere conabatur. [" Σκ. τεχνική, Tractatio artificiosa, Dionys. H. Jud. Thuc. 5. p. 820. Mox p. 887. σκ. ποιητική, καὶ διθυραμβική. Hes. σκευωρία, κατασκευή." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.: Dionys. H. de C. VV. 402 (=240.) Ἠλίθιος μέντ' ἂν εἴη εἰς τοσαύτην σκευωρίαν καὶ φλυαρίαν ὁ τηλικοῦτος ἀνὴρ ἑαυτὸν διδούς. " Casaub. ad Athen. 117. Mœr. 357. et n., Thom. M. 508. 797. Wakef. Phil. 652. Diod. S. 2, 593. Dionys. H. 5, 207. Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 149. Hutten. ad Plut. T. 3. p. 166." Schæf. Mss.]

Διασκευωρέω, Captiose machinor, Insidiose fabrico et architector, Dolose occupor in, tracto, e Plat. Epist. (3. p. 316.) Ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, Audio enim vestrum quosdam in iis subdole occupari, Ea per fraudem tractare. Idem Plato διασκευωρεῖσθαι videtur ponere pro Tueri et conservare, Bud., de Rep. 7. fin. Καὶ τούτῳ δὴ ὑπηρετοῦντες, καὶ αὔξοντες αὐτὸ, διασκευωρήσωνται τὴν ἑαυτῶν πόλιν;

B [* " Μετασκευωρέω, Plato Polit. 276(=288. Bekk.)" Routh. Mss.]

Συσκευωρέω s. Συσκευωρέομαι, Una dolose machinor, Insidiose fabricantem et architectantem technas dolosve juvo, Demosth. (313.) Καὶ τὰ ἄλλα συνεσκευωρεῖτο: (883.) Ἀδίκημα τοιουτονὶ μετ' ἐκείνου συνεσκευάσατο.

Ἄσκευος, ὁ, ἡ, Vasis utensilibusque carens, Inops. J. Poll. exp. ψιλὸς, ut qui in exercitu sarcina impedimentisque nudus est. Greg. Naz. de Basilio, Ἀκτησίαν τις ἐπαινεῖ, καὶ βίον ἄσκευον καὶ ἀπέριττον; ἐκείνῳ δὲ τί ποτ' ἦν πλὴν τοῦ σώματος; Suidas ἄσκευον exp. ἀπαράσκευον, ἄνευ ὅπλων: nam arma solent vocari σκεύη πολεμικὰ, et τὰ ἀμφὶ σῶμα σκεύη. Itidem Ἀσκεύοις Hes. ex Æsch. Ag. affert pro ψιλοῖς, ἀπαρασκεύοις. [" Cum gen., Valck. Phœn. p. 115. Brunck. Œd. T. 191. El. 36." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1029. Paus. 8, 50, 2.] AFFERTUR ET Ἀσκευὴς, pro Imparatus; quod e Σκευὴ potius videtur esse compositum. [Herod. 3, 131. Ἀσκευὴς ἐὼν καὶ ἔχων

C οὐδὲν τῶν ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶ ἐργαλήϊα.]

Αὐτόσκευος dicitur ὁ ἀπαράσκευος καὶ λιτὸς, Nullo artificio constans, sed rudis, simplex et inconditus, Synes. Λύριόν τι ποιμενικὸν, λιτὸν καὶ αὐτόσκευον, Bud. 578. Αὐτόσκευος J. Poll. 10, c. 1. exp. ὁ αὐτουργός: quod αὐτουργὸς et activam et pass. habet signif. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 39. Jacobs. Anth. 7, 409." Schæf. Mss. * " Αὐτοσκεύως, Synes. de Regno p. 16." Kall. Mss.]

" Ἔσκευα, Hesychio sunt τὰ παρεπόμενα πρόσωπα " ἐπὶ σκηνῆς," [J. Poll. 4, 141. * Ἔνσκευος, ibid.]

Εὔσκευος, Vasis utensilibusque bene instructus: oppositum superiori ἄσκευος.

Εὐσκευέω, Vasis utensilibusque bene instructus sum, Sarcinis et σκεύεσι ad iter necessariis bene instructus sum, cum de viatore dicitur aut milite; ii enim sua σκεύη secum ferre solent, et συσκευάζεσθαι ad iter ineundum. Item Ajax ap. Soph. (Aj. 823.) p. 49. se interfecturus, cum ensis capulum solo infixisset, beneque firmasset, ut mucro erectus staret,

D ait, Οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν, i. e. καλῶς παρεσκευάσμεθα, Bene parati instructique sumus, καὶ ἔχομεν πάντα, ὧν δεῖ πρὸς θάνατον: ac si diceret, πάντων τῶν πρὸς θάνατον σκευῶν εὐπορoῦμεν.

Κουφόσκευος ab Hes. exp. ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν: significat tamen potius Levibus σκεύεσιν indutus s. onustus, Levis armaturæ.

" Ὁμοιόσκευος, Eod. cultu s. habitu utens," [Strabo 17. p. 1184.]

Ὁμόσκευος, Qui iisd. σκεύεσιν s. armis utitur, Simile armorum genus gestans, Thuc. 2, (96.) Καὶ οἱ ταύτῃ ὅμοροί τε τοῖς Σκύθαις καὶ ὁμόσκευοι, Eodem cultu armaturaque eadem utuntur: qui locus ab J. Poll. quoque citatur, sed mendose in vulgatis ejus Edd. scriptus. Sic idem Thuc. 3, (95.) Ὄντες ὅμοροι τοῖς Αἰτωλοῖς καὶ ὁμόσκευοι. [" Dionys. H. 5, 302.", Schæf. Mss.]

Σκευάριον, τὸ, Vasculum, Aristoph. Πλ. (808.) Ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου Τὰ σκευάρια πλήρη 'στι, Omnia nobis argento et auro vascula plena

[illegible], i. e. Nullum [illegible] nostræ est ne angustum quidem vasculum, quod non argento auroque replevimus. Utitur Plut. quoque. Dicuntur σκευάρια reliquæ quoque utensilia et supellectilis minutiæ, ut σκεῦος. [" Τὰ σκ., Valck. Adoniaz. p. 292. Cornar. Bolog. p. 54. Toup. Opusc. 2, 162." Schæf. Mss. Buttm. Ind. ad Plat. Alcib. 1. p. 132.] A

Σκευόω, Suis σκεύεσι instruo: Hes. σκευοῦσθαι, ἑτοιμάζεσθαι.

Σκευάζω, itidem significat Suis σκεύεσιν instruo et orno: peculiariter autem τοῖς περὶ τὸ σῶμα σκεύεσιν: quo nomine omnia gestamina totiusque corporis cultus intelligitur, ut sunt vestimenta et arma; de utrisque enim σκευάζω dicitur, quemadmodum et σκευή: ut Appian. B. C. 4. de quodam proscripto, Ἡ δὲ γυνὴ δὲ ἀνθρακέα ἐσκεύασε, sc. αὐτὸν, sicut ap. Plut. (Cæs. 31.) Ἐπιδεικνύμενος ἄνδρας τοῖς στρατιώταις ἐπὶ μισθίων ζευγῶν πεφευγότας ἐν ἐσθῆσιν οἰκετικαῖς· οὕτω γὰρ ἀπὸ Ῥώμης σκευάσαντες ἑαυτοὺς διὰ φόβον ὑπεξῆεσαν: ubi nota expresse vestes contineri τῆς σκευασίας s. σκευῆς nomine. Aristoph. vero dicit (B. 523.) ἐσκεύασά σε Ἡρακλέα, pro Herculis habitu te indui, Herculis gestaminibus te exornavi, Feci ut Herculem referres habitu cultuque corporis: indutus sc. pelle leonina, et gestans clavam. Pass. Σκευάζομαι, Instruor, armorque meis σκεύεσι: accipiendo illud σκεύεσι de omnis generis gestaminibus, tam armis quam vestimentis. Plut. (6, 614.) Ἐσκευασμένος οὖν, de Arione, i. e. τὸ σῶμα κοσμήσας, καὶ λαβὼν ἐντάφιον αὐτῷ τὸν ἐναγώνιον ἔτι ζῶν κόσμον, ut paulo ante loquitur, Cum igitur esset accinctus. De eod. vide in Σκευή. Thuc. 4, (32.) p. 132. Ὡς ἕκαστοι ἐσκευασμένοι ἦσαν, Ita ut singuli erant armati, ὡπλισμένοι, Schol. Loquitur autem de nautis e nave in hostes invadentibus. Plut. Anton. Ἐσκευασμένοι παραπλησίως Πάρθοις, Parthico induti habitu et armati Parthica armatura. De ornatu corporis ap. Synes. Ep. ad Evopt. Καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί τε ἐσκευάζοντο, καὶ τοῖς δεομένοις ἀρπεδόνας διένεμον: sc. quodam edicente ἐξαρτᾶσθαι χρυσίον οἷς ἐστί. Interdum additur dat. instrumentalis, ut Plut. (Sertorio 3.) Ἐσθῆτι Κελτικῇ σκευασάμενος, Celtico cultu ornatus, s. Celtica gestans et indutus vestimenta. Appian. B. C. 6. Σκευασάμενοι τόξοις, Arcubus instructi armatique. || Σκευάζομαι exp. etiam Colligo necessaria ad iter, Σκεύεσιν ad iter necessariis me instruo: qua signif. συσκευάζομαι usurpatur. || Paro, i. e. Conficio. Apud Athen. 7. (p. 322.) coquus ait, Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι; Quomodo parandus s. apparandus sit. Et subjungit, ἐξελὼν τὰ βραγχία, Πλύνας, περικόψας τὰς ἀκάνθας τὰς κύκλῳ, Παράσχισον χρηστῶς, διαπτύξας θ' ὅλον, Τῷ σιλφίῳ μάστιξον εὖ γε καὶ καλῶς, Τυρῷ τε σάξον, ἁλσί τ' ἠδ' ὀριγάνῳ. E quibus verbis patet quid sit σκευάσαι. Et l. 9. Σκευάσαι ἡδύσματα, Condimenta ciborum parare. Plato quoque hoc verbo utitur pro Paro, Conficio, sed pass. voce, activa tamen signif. de Rep. 2. Ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι. Item ap. Gal. ad Gl. Σκευάζεσθαι φάρμακα, Conficere et componere medicamenta, ut Latini loquuntur. Exp. etiam Molior, Struo, Construo. [" Valck. Adoniaz. p. 397. Ilgen. ad Hymn. 431. ad Herod. 380. 429. Paus. 1, 418. ad Lucian. 1, 478. ad Diod. S. 2, 17. 90. 534. Brunck. Aristoph. 3, 63. Philostr. 184. Boiss. Conf. c. σκεδάζω, ad Mœr. 218. Koen. ad Greg. Cor. 156. ad Herod. 547. ad Dionys. H. 3, 1928. De augm., perf., ad Lucian. 2, 348." Schæf. Mss. Hymn. Hom. 2, 285. Σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, exp. Rimantem. De cibis, Append. ad Bast. Ep. Cr. 52.]

[* Σκευαστέον, Diosc. 2, 90. " Brunck. Aristoph. 3, 142." Schæf. Mss.]

Σκεύασμα, Confectio, Compositio: accipiendo passive pro Eo ipso quod confectum compositumque est, ut et σκευασία interdum de cibis et medicamentis dicitur. Bud. dicit i. esse hic q. διασκευή, ut est instratum et phaleræ. Vide et Σκευή. [" Toup. Opusc. 2, 217." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. A. 664.]

Σκευασία, ἡ, Apparatus, ut qui in vestibus et armis cultuque corporis dicitur, Athen. (200.) Τῶν δὲ ὄνων αἱ μὲν χρυσᾶς, αἱ δὲ ἀργυρᾶς προμετωπίδας καὶ σκευασίας ἔχον. || Item de Apparatione s. Confectione ciborum dicitur, Plato Min. Τὰ περὶ ὄψου σκευασίας συγγράμματα. Sic Athen. (368.) Περὶ [illegible] ἀρτύσεως καὶ σκευασίας τὸν λόγον ποιεῖται, Plut. Flamin. Εἰπεῖν δὲ τὸν ξένον ὅτι πάντα τὰ κρέα χοίρειά ἐστιν, ἡδύσμασι δὲ καὶ σκευασίαις διαφέροντα. Gal. ad Gl. Σκευασίαι φαρμάκων, Confectiones s. Compositiones medicamentorum. Sæpe reperitur itidem ap. Medicos ἡ διὰ ῥόδων σκευασία, s. ἡ διὰ κολοκυνθίδος, aut alia similia: quibus in ll. σκευασία non active amplius accipitur, sed passive pro σκεύασμα, i. e. Medicamentum e rosis confectum. Similiter Scrib. Larg. in libello quem inscripsit Compositiones medicas, dicit, Ad capitis dolorem bene facit hæc compositio: pro Medicamentum hoc modo compositum s. confectum. [" Valck. Oratt. 390. Anim. ad Ammon. 222. Toup. Opusc. 2, 294. Athen. 25. (107.) Σκ. ἁπλῆ, Casaub. p. 140. * Σκεύασις, Valck. l. c." Schæf. Mss. Append. ad Bast. Ep. Cr. 52.]

B [* " Σκευαστής, Const. Manass. Chron. p. 52. Meurs." Schæf. Mss.]

Σκευαστὸς, Paratus, Factus, Confectus, Compositus, Factitius, Compositítius: oppositum habens τὸ κατὰ φύσιν γεγονὸς, quod natura tale creavit. Plato de Rep. 6. Τά τε περὶ ἡμᾶς ζῶα, καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ σκευαστὸν ὅλον γένος. Sic Epist. 7. Περὶ σώματος ἅπαντος, σκευαστοῦ τε καὶ κατὰ φύσιν γεγονότος, De quovis corpore et ficto et naturali; seu, Et naturali et artificiali; seu, Arte facto et composito, Arte laborato, ut Virg. loquitur. Et σκευαστὰ θυμιάματα, Suffimenta factitia s. compositítia. Sic 5. Οἱ σκευαστοὶ οἶνοι, Factitia vina, ut Plin. loquitur. [LXX. Es. 54, 17. * Ἀσκεύαστος, Philostr. 826. " Schol. Callim. L. P. 25." Kall. Mss. " Abresch. Lectt. Aristæn. 36." Schæf. Mss. * Αὐτοσκεύαστος, Schol. Opp. Ἁ. 1, 22. 178. Hes. v. Αὐτόστολος. * " Χρυσοσκεύαστος, Const. Manass. Chron. p. 103." Boiss. Mss.]

C Σκευὴ, ἡ, i. q. σκευασία, i. e. τὰ σκεύη, quibus aliquis instructus est: Apparatus, habitusque et cultus corporis: comprehendendo omnia gestamina quæ, tam festis quam profestis diebus, tam pacis quam belli tempore, corpora nostra et tegunt et ornant. Herodian. 4, (10, 12.) Ἔν τε διαίτῃ καὶ σκευῇ διαφέρουσιν ἀλλήλων, Victu habituque inter se distantibus: (12, 11.) Τὴν σκευὴν ἡνιόχου ἀνειληφώς. Thuc. 1, (130.) Σκευὰς Μηδικὰς ἐνδυόμενος, Ornatu vestituque Persico indutus. Sic Herod. 1, (24.) de Arione, Ἐνδύντα τε τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην: et mox, Ῥίψαί μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἑωϋτὸν ὡς εἶχε σὺν τῇ σκευῇ πάσῃ. Unde Gell. 16, 19. De more cinctus, amictus, ornatus. Et mox, Cum fidibus ornatuque omni, sicut stabat, ejecit sese procul in profundum. Ubi nota eum sub ἐνδῦναι σκευὴν comprehendere tria, Cingi, Amiciri, Ornari; eoque pertinentem locum Plut. vide in Σκευάζομαι. Lucian. Ἔχει τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους, pro ἐσκευάσθη ὡς Ἡρακλῆς. Thuc. vero 1, (6.) dicit, Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε, Ionum seniores iste cultus occupavit, Ionum seniores ejusmodi habitum D gestare solebant. Et Deut. 22, (5.) Οὐκ ἔσται σκευὴ ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικὶ, Non induetur mulier veste virili. Rursum Herodian. 6, (4, 11.) Παρελόμενος πάσης τῆς περικειμένης σκευῆς, Omni ademto cultu quo indutus erat. Et Aristoph. (Εἰρ. 763.) τὴν σκευὴν ἀράμενος, Ablato habitu, ornatuque scenico. Equis etiam tribuitur. Socr. Rhod. ap. Athen. (148.) Καταργύροις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους. Ubi Bud. Equos instratos argenteis ephippiis. Cui similem locum ex eod. l. habes supra in Σκευασία. Dicitur de bellicis etiam gestaminibus, Thuc. 6, (94.) p. 229. Τοὺς ἱππέας ἥκοντας ἄνευ τῶν ἵππων μετὰ σκευῆς, Sine equis quidem, sed cum apparatu armorum. Et alibi, (3, 94.) Σκευῇ ψιλῇ χρώμενος, Levi armatura utens. At l. 1. dicit, Γνωσθέντες τῇ σκευῇ τῶν ὅπλων, Genere armorum quo instructi erant. Hes. quoque exp. στολὴ, et ὅπλισις: itidemque et J. Poll. 1., ubi etiam ait milites ἀπὸ τῆς σκευῆς dici πελτοφόρους, γυμνῆτας s. ψιλοὺς, σφενδονήτας, λιθοβόλους, τοξότας, ἱππακοντιστὰς, δορατοφόρους, κοντοφόρους, μαχαιροφόρους, ὑπα-

σκευάς; aliisque aliis nominibus. Navibus quoque sua est σκευή, Suum instrumentum, Sua armamenta, ut Plaut. Cic. Ovid. loquuntur: itemque Colum. Navigia consummata instruunt armamentis ministrisque. Act. 27, (19.) Τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν pro τὰ σκεύη τοῦ πλοίου, quæ Hom. ὅπλα appellat: itidemque J. Poll. 1, (94.) Τὰ δὲ σύμπαντα τῆς νηὸς σκεύη, ὅπλα καλεῖται. Et ap. Xen. sunt σκεύη κρεμαστὰ καὶ ξύλινα: et ap. Thuc. Ἀποτριβὴ σκευῶν. [" Ad Mœr. 22. ad Corn. Nep. 286. ad Timæi Lex. 259. Toup. Opusc. 1, 226. 457. 2, 91. 274. Emendd. 2, 538. ad Lucian. 1, 37. 266. 308. 478. Herod. 517. 539. Thom. M. 797. ad Charit. 405. ad Diod. S. 1, 458. 703. 2, 279. et Ind., Jacobs. Anth. 11, 242. Lucillius 81. et Jacobs., Heyn. Hom. 6, 655. Vestis, Ruhnk. ad Velleium p. 8. Pudenda, Toup. Add. in Theocr. 409. Opusc. 1, 303. Emendd. 1, 461. Conf. c. σκηνή, Fac. ad Paus. 1, 73. Kuster. Aristoph. 211. ad Diod. S. 2, 303. Τὴν σκ. δοῦναι, Casaub. Athen. 1. p. 65." Schæf. Mss.]

B 'Ανασκευάζω, Rursum struo, ædifico, Reædifico, Instauro, Ab integro restituo, ἀνοικοδομῶ, Schol. Thuc. (4, 116.) Strabo 16. Ἣν Ἀλέξανδρος ἐβούλετο ἀνασκευάσαι. Pono autem hanc verbi hujus signif. primo loco, non quod tam frequens sit quam altera, sed quod præp. ἀνὰ in ea usurpetur eo sensu, qui frequentior est in aliis itidem ex ea compositis verbis. || Ἀνασκευάζω, Destruo, Demolior, Diruo. Ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν, vide Ἀνασκευάζομαι. || Interdum Labefacto dicta alicujus, Refello, Refuto: unde et ἀνασκευή, quæ opponitur τῇ κατασκευῇ ap. Rhetores. Fabius, Narrationibus non inutiliter subjungitur opus destruendi confirmandique eas, quod ἀνασκευὴ κατασκευήque vocatur. Alex. in Top. 1. Οὐ γὰρ εἰ αἱ ἀνασκευαὶ τῶν ἄλλων ἀνασκευάζουσι καὶ τὸν ὁρισμόν. || Apud Diosc. ἀνασκευάζειν νόσον pro Destruere s. Labefactare s. Profligare morbum, usitatius: ut αἰγιλώπια, ἕλκη, σύριγγας ἀνασκευάζειν, (3, 142.) Quanquam in his et aliis hujusmodi ll. vertunt Interprr. modo In integrum restituere, modo

C Ad meliorem habitum transferre; vel Emendare, Tollere, Abolere. || Ἀνασκευάζομαι, Reædificor, Instauror, juxta signif. activi ἀνασκευάζω in l. c. e Strab. paulo ante. || Destruor, Evertor. Suid. Τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης, ap. Dem. (p. 895.) πρὸς Ἀπατούριον exp. ἀναστάτου γενομένης. Qui foro cedunt, inquit Bud., ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν dicuntur ap. Demosth. πρὸς Ἀπατούριον, et ἀνασκευάζεσθαι. || Ἀνασκευάζομαι, absolute positum, μετοικίζομαι: nam Hes. ἀνασκευαζόμενοι exp. μετοικιζόμενοι. Xen. κατασκευάζεσθαι et ἀνασκευάζεσθαι inter se opponit, scribens K. Π. 8, (5, 1.) Εὐτάκτως μὲν κατεσκευάζετο καὶ πάλιν ἀνεσκευάζετο. Bud. quoque ita scribit, Ἀνασκευάζεσθαι est Collectis vasis migrare, vel patria facessere: h. e. μετοικιζόμενον σκευαγωγεῖν, ut decoctores et patria extorres et qui solum vertunt. Paus. Bœot. (14, 1.) Ἔστι δ' ἐχυρὸν χωρίον ὁ Κηρησσὸς, ἐς ὃ πάλαι ποτὲ ἀνεσκευάσαντο οἱ Θεσπιεῖς, μετὰ τὴν ἐπιστρατείαν τῶν Θεσσαλῶν, Quo omnia sua pignora exportarunt, emigrantes patria. Plut. Cæsare, (23.) Τῶν Σουήβων εἰς βαθεῖς καὶ ὑλώδεις αὐλῶνας

D ἀνασκευασαμένων. Hæc Bud., subjungens et Dem. locum in quo τραπεζίτας dicit ἀνεσκευασμένους. Vidimus autem paulo ante in Ejusd. loco τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης, ubi ἀνασκευάζεσθαι aliter sumitur quam cum ipsi τραπεζῖται dicuntur absolute ἀνασκευάζεσθαι: nam iidem et μετοικίζεσθαι dicuntur, ut ait Bud., i. e. Solum vertere. [" Fischer. ad Palæph. 128. Ammon. 19. ad Herod. 634. Musgr. El. 602. Villoison. ad Long. 294. ad Diod. S. 2, 391. Paus. 3. p. 44. ad Dionys. H. 2, 871. Aufugio, 1, 120. De mensariis, Coray Theophr. 189." Schæf. Mss. " Vasa colligo, Dionys. H. 1, 56." Wakef. Mss. Xen. K. 'A. 6, 2, 8. Geop. 5, 33, 3. Ἀνασκευάσεις τὴν βλάβην οὕτω. " Ἀνασκευάζειν, Refellere, Aristot. 2, 24, 19. vide Κατασκευάζειν. Unde ἀνασκευή et κατασκευή, de quibus Hermog. Progymn. 5. Quintil. 2, 4, 18. Destruere et confirmare, cf. Theon. Progymn. p. 64. Cam. Et Schol. Aphthon. in T. 2. Ald. Rhet. Ἀνασκευὴ ὠνόμασται ἀπὸ τῶν ἀνασκευαζο-

A ριῶν καὶ ἀνοικοδομῶν οἰκοδομήματα, ὅθεν ἔλεγον τὸ κατασκευάζειν." Ernesti Lex. Technol. [illegible] " Athen. 537. Ἀνασκευασθέντων ὑπὸ τῶν [illegible] ἁπάντων τῶν *Ἐρετριέων, Translatis alio, [illegible] Cas." Strong. Mss.]

[* Ἀνασκευαστὸς, unde * Δυσανασκεύαστος, Alex. Trall. 12. p. 241=776.]

Ἀνασκευαστικὸς, Instaurativus, Ad instaurandum aptus, Instaurandi vim habens. || Destructivus, Diosc. (26.) Ἀνασκευαστικὸν τῆς ἀμβλυωπίας, Destructivum s. Profligativum hebetudinis oculorum. Sunt qui vertant, Hebetudinem oculorum instaurans; sed inepta est hæc versio, meo quidem judicio; quomodo enim esset remedium morbi id, quod morbum instauraret? Apud Alex. Aphr. in Top. 1. ἀνασκευαστικὸς et κατασκευαστικὸς pro Astruens et Destruens evertensque. [" Greg. Nyss. 3, 251." Wakef. Mss.]

Ἀνασκευή, ἡ, Reædificatio, Instauratio, ἀνοικοδόμησις. || Destructio, Eversio. Apud Rhett. autem Refutatio, Confutatio: cui opp. κατασκευή. Quintil. B 2, 4. Narrationibus non inutiliter subjungitur opus destruendi confirmandique eas, quod ἀνασκευὴ καὶ κατασκευὴ vocatur. Ab Eod. 10, 5. appellatur destructio, ubi ait, His confinis est destructio et confirmatio sententiarum. Quo e loco apparet, (ut hoc obiter adnotem,) non male in proxime præcedente loco legi Destruendi confirmandique: licet Bud. legat Construendique, non Confirmandique. Diosc. Πρὸς ἀνασκευὴν τῶν περιοδικῶν πυρετῶν, dicit pro Ad profligationem et quasi destructionem febrium. || Ἀνασκευή, inquit Bud., est etiam ἀνάζυγή, Cum castra moventur et vasa colligunt: cui opp. κατασκευή, Castrorum metatio. [" Thom. M. 508." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 4, 1, 175. " Euseb. Pr. E. 267." Wakef. Mss. Vide Ἀνασκευάζομαι. * " Δυσανάσκευος, Basil. Cæs. in Greg. Naz. p. 75. T. xi. Notit. Mss." Boiss. Mss.]

Προανασκευάζομαι exp. Præparo, Præstruo, Multo ante comporto, Provideo, [" Joseph. 989. 993." Wakef. Mss. * Συνανασκευάζω, Sext. Emp. adv. C Math. 7, 214.]

[* Ἀντισκευάζω, E contrario instruo supellectili, Xen. 'Αγ. 8, 6.]

Ἀποσκευάζω, vel Ἀποσκευάζομαι, Vasa aufero: ἀποσκευάζειν τὴν τράπεζαν, Vasa auferre e mensa, Bud. quod Suidas exp., τὸ καθαρὰν ποιεῖν. Apud quem etiam legitur, ἀποσκευάσασθαι significare proprie, ἀποῤῥίψαι τὰ σκεύη, καὶ τοῖς πολεμίοις ἀκολουθεῖν, Abjicere impedimenta, et hostes persequi. Capitur autem generaliter pro Abjicio, Depono, Excutio, Bud. e Basilii Hom. 10. Ἀποσκεύασον τῆς καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ. Suidas quoque hunc locum affert, Τὰ δὲ πολλοῦ ἄξια μετὰ πλείστων ἀνθρώπων ἐκεῖσε ἀπεσκευάσατο: in quo ἀπεσκευάσατο exp. ἀπέθηκεν. Idem alibi, ἀποσκευαζόμενοι exponens ἀποτιθέμενοι βάρος καὶ ἀποβάλλοντες, ait esse metaph. a nautis, qui propter tempestatem ejiciunt e nave ipsa σκεύη. Hoc autem, quod dicit Suid., cum hoc Basilii loco convenit in Oratione περὶ τοῦ μὴ Προσηλῶσθαι τοῖς Βιωτικοῖς: nam hic de jactu loquens, qui fit D propter tempestatem, ita scribit, Ἐὰν δὲ κλύδων ἐπαναστῇ ζέων ἐκ τοῦ πελάγους αὐτοῖς, ὅπως ἔχουσι τάχους τὸ πολὺ τοῦ βάρους ἀποσκευάζουσι, Abjiciunt in mare, Exonerant, Bud. Sed observandum est, ἀποσκευαζόμενοι sine adjunctione explicari a Suida ἀποτιθέμενοι βάρος: quod nomen βάρος in loco illo Basilii adjungitur. Sic φορτίον ἀποσκευάζειν ap. Greg. Naz. Onus levare, Exonerare, Ep. ad Anysium, Ἰδοὺ καὶ δεύτερός σοι γαμβρὸς καὶ τὸ γλυκὺ φορτίον ἀποσκευάζει, καλῶς ποιῶν. Est etiam Excutio, cum dicitur aut de onere aut de re aliqua nobis molesta: quemadmodum Proclus dixit ὄχλησιν ἀποσκευάσασθαι: nam res molestas non secus ac onus quoddam excutimus. || Peculiariter etiam ἀποσκευάζομαι est Onus ventris depono, Exonero alvum; nam J. Poll. ἀποπατῆσαι et ἀποσκευάσασθαι et χέσαι eadem facit. Herodian. tamen non simpliciter dicit ἀποσκευάσασθαι, sed ἀποσκευάσασθαι τὰ ἐνοχλοῦντα, (4, 13, 9.) Κατὰ δὲ τὴν μέσην ὁδὸν ὑπαχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ἀνεχώρει ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Hoc quidem certe con-

stat, J. Poll. τὸ ἀποσκευαζόμενον simpliciter et sine adjectione ponere pro Excrementis humanis. || Ἀποσκευάζω, vel Ἀποσκευάζομαι, Rejicio, Repudio, Non admitto, Themist. Τὰ μὲν οἰκεῖα προσίεται, τὰ δὲ ἀλλότρια ἀποσκευάζεται. Item Amolior, De medio summoveo, Synes. Τὸν κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκευάσας. Et Ablego, Amando, Herodian. (1, 9, 1.) Ὁ δὲ Περέννιος ἀποσκευασάμενος πάντας, οὓς καὶ ὁ Κόμμοδος ᾐδεῖτο, καὶ ὅσοι πατρῴαν αὐτῷ εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο, κ. τ. λ. 7, (1, 7.) Εὐθὺς οὖν τούς τε φίλους πάντας ἀπεσκευάσατο, καὶ οὓς μὲν εἰς κ. τ. λ. || Aliquando autem est De medio prorsus tollo, Neco, (1, 17, 3.) Τοὺς μὲν πρεσβυτέρους καὶ λοιπὸν πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν, αἰδούμενος ἔχειν αἰσχρῶν ἔργων σεμνοὺς ἐπόπτας, Lucian. (2, 670.) Καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν ἐπὶ τῷ πράγματι, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα. Herodian. alicubi dat. φόνῳ adjunxit, ad tollendam, ut credo, ambiguitatem, (2, 10, 7.) Ἀλλὰ τοιούτους ἄνδρας φόνῳ ἀπεσκευάσατο. Lucian. autem copulavit ἀποσκευασάμενος et φονεύσας, hoc in loco, Μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων μιᾷ πληγῇ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας. || Ἀποσκευάζω, vel Ἀποσκευάζομαι, Demolior, Everto: ap. Bas. περὶ Πλεονεξίας, ubi scribit, Ἀφάνισον πάντα οἶκον πλεονεξίας φύλακα, ἀποσκεύασον ὀρόφους, περίελε τοίχους. Plut. Popl., Τὴν ὀροφὴν ἀποσκευασάμενον τῆς καμίνου. || Everto, Destruo, i. e. Refuto, Refello, Convinco, Greg. Naz. Ἐπειδὴ δὲ ἀπεσκευασάμεθα τοῦ λόγου τὸ ἀλλότριον, ὃ δεύτερόν ἐστι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἴδωμεν. Et rursus, Ἐπειδὴ δὲ ἀπεσκευασάμεθα τὸ ἀλλότριον, φέρε καταρτύσωμεν τὸ ἡμέτερον. || Ἀποσκευάζομαι, in Act. 21, (15.) ponitur pro Sarcinas tollo, colligo, Μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀποσκευασάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱερουσαλήμ, Sublatis sarcinis ascendimus in Jerusalem, Erasm.: alii, Collectis sarcinis. Sed unum ex iis exemplaribus scriptis, quibuscum pater meus Edd. typographicas contulit, habebat παρασκευασάμενοι; quam etiam vet. Interpres secutus est lectionem. In quinque autem legebatur ἐπισκευασάμενοι: cum alioqui dicatur potius ἀνασκευάζομαι aut συσκευάζομαι in ejusmodi signif. Sed Œcumenius quoque illam lectionem ἐπισκευασάμενοι agnoscit. || Passiva autem signif. Ἀποσκευάζομαι, Excutior, Summovecr, Diosc. 7. Αὐτὴν ἀποσκευασθῆναι τῶν σωμάτων. Passive accipit itidem J. Poll. partic. ἀποσκευαζόμενον, ubi dicit esse Hominis excrementa. Nam ἀποσκευαζόμενον est ea signif. Quod deponitur s. excutitur a corpore, tanquam molestum illi onus. [" Ad Mœr. 36. ad Xen. Eph. 189. ad Lucian. 1, 49. Amolior, De medio summoveo, 2, 141. Med., Kuster. V. M. 71. ad Diod. S. 1, 613. 614. Dionys. H. 3, 1807." Schæf. Mss. " Joseph. 1096." Wakef. Mss. Heliod. 203. 235. 246. 403.]

" Ἀποσκεύαστος, Inextructus, si non mentiuntur " VV. LL."

Ἀποσκευή, ἡ, Vasa viatoria et sarcinæ, Supellex viatoria, τὰ πρὸς ὁδὸν χρησιμεύοντα σκεύη. Secundum Suid. ἡ τῶν ἐπιτηδείων κομιδή. Lucian. (2, 623.) Ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν, ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα. || Sic etiam appellantur Impedimenta exercitus; ut Ἀποσκευῆς διαρπαγείσης, ap. Plut.: Athen., inquit Bud., ἀποσκευὴν vocavit Instrumentum aulæ viatoriæ et imperatoriæ in exercitu. Plut. numero etiam plurali dixit ἀποσκευὰς in Themistocle, (p. 213. HSt.) Χρημάτων εὑρίσκειν πλῆθος ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς ἀποκεκρυμμένον. Affert et Suid. exemplum signif. hujusce nominis. || Ἀποσκευή, Exoneratio alvi: sicut ἀποσκευάσασθαι diximus esse Exonerare alvum, Ventris onus deponere. Utrumque est ex J. Poll. [5, 91. Strab. 956. " Plut. Mor. 1, 690. ad Diod. S. 1, 160. 645. 2, 268. 389. 483. Heyn. Hom. 4, 465. Dionys. H. 2, 766. ad Phot. 149." Schæf. Mss.] " Ἀναποσκευή, Impedimentum, VV. " LL. nescio unde."

" Προσαποσκευάζομαι, Insuper amolior, demolior," [Vocab. dubiæ fidei.]

Διασκευάζω, Adorno, Orno, Lucian. (1, 478.) Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν ἐπιθεῖσα, Plut. (8, 355.) Καὶ διασκευάζοντος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν πρᾶξιν. Sed hic διασκευάζειν est potius Instruere quam Adornare, aut Ornare: quibus Bud. utitur in interpretatione loci illius Lucianici. Sic certe et Pass. Διασκευάζεσθαι alicubi pro Instrui, s. potius Sese instruere aut etiam Sese parare, Synes. Ὡς εἰς μάχην διεσκευάζοντο, Tanquam ad prælium sese instruebant, parabant. Non male etiam fortasse, Sese accingebant. Idem, participium passivum διεσκευασμένοι exp. Exornati, Compositi, ap. Plut. Antonio (24.) Ἄνδρες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διεσκευασμένοι, h. e. ἐσκευασμένοι et ἐνεσκευασμένοι. In Lex. vertit etiam Habitu satyrico. Idem ex Hermog. διασκευάζεται affert pro Ornatior fit. Et e Greg. Naz. pro Disponi ordinibus certis, Digeri. Præterea διεσκευασμένος pro Armatus, Sub armis existens, et quasi Accinctus, Comm. 570. Sed et aor. med. διασκευασάμενοι p. 313, eorundem Comm. affert pro διεσκευασμένοι e Dem., Armati et instructi ad oppugnationem. [Plut. 7, 365. Οἱ δ' ἱππεῖς διασκευασάμενοι καὶ προσεξελάσαντες.] Ibid. διασκευάζομαι interpr. Sarcinas compono, Colligo vasa, ut qui foro cessuri sunt, aut alio migraturi. Verum in loco quem e Dem. (845.) subjungit pro exemplo, non habetur simpliciter διασκευασάμενος, sed διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν. Atque adeo minime ei assentior in eo, quod ita interpretatur hoc verbum, tanquam per se et sine adjectione signif. hanc includens. || Διεσκευασμένη ἐπιστολή, Suid. e Polyb., pro μετὰ δόλου γεγραμμένη, Dolose et fraudulenter conscripta epist. [" Ad Phalar. 313. Thom. M. 508. ad Diod. S. 1, 9. 432. 2, 225. 477. Jacobs. Anth. 7, 207. Heyn. Hom. 6, 340. 7, 72. 487. 677. 8, 70. 322. 619. 811. Æsopus p. lxx. Ed. Fur. Lips., ad Mœr. 218. Valck. Diatr. 89. ad Lucian. 1, 286. ad Herod. 380. Wolf. Proleg. Hom. 131. 152. Opus, Fabulam iterum recenseo, perpolio, Valck. Præf. ad Hipp. p. xviii. Δ. εἰς, Argum. Aristoph. 'A." Schæf. Mss. " Schol. Pind. Π. 7, 1. Corrigo, Diod. S. 1, 5. De fabulis renovatis, Suid. 2, 466. et Kust." Wakef. Mss. Vide Διασκευή.]

[* " Διασκεύασμα, Hes. v. Διάγματα. * Διασκευασία, Apparatio et confectio ciborum, Orig. c. Cels. 382." Kall. Mss. * " Διασκευαστής, Heyn. Hom. 5, 277. 428. Wolf. Proleg. Hom. 152. 157. * Διασκευαστικός, 152." Schæf. Mss. " Eust. 128, 30." Seager. Mss.]

Διασκευή, ἡ, Adornatio, Ipsa adornandi actio. Aut etiam, Ipse adornationis modus. Item Ornamentum, Apparatus. Necnon Instrumentum, ut lectisternia, et lecti strati, ap. Athen. Bud. Et ap. Rhetores διασκευὴ in narratione, Ornamentum dictionis, ut Idem interpr. p. 573., ubi ETIAM Ἐνδιάσκευος λόγος habetur, quem idcirco ita vocari tradit, quia ab ornamento dictionis invalescit. Ubi vide plura. [" Διασκευή, Thom. M. 508. T. H. ad Plutum 8. Kuster. Aristoph. 1. ad Lucian. 1, 478. Athen. 1. p. 3. Heyn. Hom. 7, 677. 694. Iterata recensio, Casaub. 67. Fabric. Bibl. Gr. 3. p. 423." Schæf. Mss. " Suid. 2, 473." Wakef. Mss. Dio Chrys. 1. p. 699. Ὥσπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ διασκευαῖς. " Δ. τῆς βίβλου, Dispositio libri, Athen. p. 1. Præsertim notandus usus vocabuli, quo signif. Novam et emendatam libri s. dramatis editionem. Athen. 110. et alibi. Vide omnino Casaub. ad l. c. Sic διεσκευασμένον δρᾶμα, Athen. 663." Schw. Mss. " Διασκευὴ dicitur Peculiaris modus tractandi argumenta et confirmandi is, qui vim movendi habet, et est παθητικός: cf. Ἐνδιάσκευος: vide Hermog. περὶ Εὑρ. 3. p. 148. Sopatr. Διαιρ. 373., ubi διασκευὴ et σχήματα junguntur in epilogo παθητικῷ. Est igitur Illustris expositio rei, de qua controversia agitatur, cum gravitate quadam et dignitate, pertinetque ad rem, modum, et personam. A Poëtis hæc διασκευὴ ad oratores traducta est. Schol. ad Hermog. l. c. 370. Τὰ τῆς διασκευῆς κῶλα κομματικά τε ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀσύνδετα καὶ πάθη κινοῦντα· τὰ γὰρ τῆς κατασκευῆς σχοινοτενῆ καὶ μακρά εἰσι. Itaque quoniam in hac voce et derivatis inest notio artificii cujusdam, studii, et accurationis, Polybius διεσκευασμένην ἐπιστολὴν dixit Commentitiam, dolose confictam epistolam. Q. l. attulit Suid., et explicat μετὰ δόλου γεγραμμένην. Philostr. V. S. 2. p. 590. de Adriano,

Τὰς διασκευὰς τῶν ὑποθέσεων ποικιλώτατος ἐκ τῆς τραγῳδίας τοῦτο ῥηκώς: cf. omnino Casaub. ad Athen. 3, 26. Fortunatianus Rhet. p. 62. Pith. inter varias διηγήσεως species numerat διασκευὴν, quæ res gestas non tam doceat, quam exaggeret, quæ aliis dicitur ἐγκατάσκευος ἔκφρασις: vide Διήγησις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Δ. νομαδική, Pastoritius cultus, vestitus, 8, 31, 7. Liberti habitus, 30, 16, 3. πολυτελεστάτη δ., 31, 4, 3. αἱ δ., Ornatus orationis, Apparatus verborum, 15, 34, 1." Lex. Polyb. " 'Ενδιάσκευος, Thom. M. 508." Schæf. Mss. " 'Ενδιάσκευος τρόπος διηγήσεως, Ea ratio narrandi causam, cum orator rem narrandam exaggerat figuris illis orationis, quæ animum auditoris commoveant et πάθος habeant, ut hoc modo συμπάθεια quædam excitetur, et res in invidiam adducatur. Hermog. περὶ Εὑρέσ. l. p. 62. sqq. Hanc uno verbo διασκευὴν vocat 3. p. 148., ubi tamen non de narratione, sed de tractandorum argumentorum artificio sermo est. Quintil. 4, 2. Ego narrationem, ut si ullam partem orationis, omni, qua potest, gratia et Venere exornandam puto. Nempe hæc illa ipsa est ἐνδιάσκευος διήγησις." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * 'Ενδιασκεύως, Eust. Il. A. p. 758, 29. Od. A. p. 52, 37.] "'Αδιάσκευος, Qui " exornatus et politus non est: Suidæ ἀκόσμητος, " ἀνεπιμέλητος, in h. l., cujus Auctorem non nominat, " Λαβὼν ἵππον ἀδιάσκευον καὶ καθοπλισμὸν * ἀνεπί- " φαντον, βάδην προσήλαυνεν εἰς τοὺς πολεμίους. Ubi " ἀδιάσκευος ἵππος intelligi potest Qui suis σκεύεσι et " suo apparatu instructus non est."

[* 'Ενδιασκευάζω, Schol. Ven. Il. Γ. 395. " Heyn. Hom. 4, 534." Schæf. Mss. 'Επιδιασκευάζω, vide in seq. v. 'Επιδιασκεύασις. " Casaub. ad Athen. 67. ad Lucian. 1, 539. Wolf. Proleg. Hom. 152." Schæf. Mss.] " 'Επιδιασκεύασις, ex Hippocr. pro Recognitio " et Retractatio. Gal. certe annotat ἐπιδιεσκευάσθαι " dici βιβλίον ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον " γραφὲν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν αὐτὴν, καὶ τὰς " πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτὰς, τινὰ μὲν ἀφῃρημένα " τῶν ἐκ τοῦ προτέρου συγγράμματος ἔχει, τινὰ δὲ προσ- " κείμενα, τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα. Quomodo dicit Eu- " polidis Αὐτόλυκον τὸν δεύτερον ἐκ τοῦ προτέρου διε- " σκευάσθαι. Sic vero, inquit, et τὰς Κνιδίας γνώμας " Cnidii Medici ἐπὶ ταῖς προτέραις δευτέρας ἐξέδωσαν, " τινὰ μὲν ἐχούσας τὰ αὐτὰ πάντῃ, τινὰ δὲ προσκείμενα, " τινὰ δὲ ἀφῃρημένα, καθάπερ γε καὶ ὑπηλλαγμένα. " Dicit itaque Hippocr. de Victu in Morb. Acut. Οἱ " μέντοι ὕστερον ἐπιδιασκευάσαντες, ἰητρικώτερον δή τι " ἐπῆλθον περὶ τῶν προσοιστέων ἑκάστοισι: significans, " τὸ δεύτερον βιβλίον ἰατρικώτερον συγκεῖσθαι τοῦ προ- " τέρου." [* Προδιασκευάζω, Phot. Bibl. 479.]

'Εκσκευάζω, vel 'Εκσκευάζομαι, Exporto, Strabo 15. (p. 213.) Πάντα δὲ τὰ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα, Exportavit, Bud. Habet certe hoc verbum signif. Auferendi et tollendi de medio, sicut et ἀποσκευάζω: et perinde esse puto hic ἐξεσκευάσατο, ac si diceretur, Vasa, in quibus erant pecunia, inde summota exportavit. [Dem. 872. Ἡ γεωργία ἐξεσκευάσθη.]

'Ενσκευάζω, Instruo, Orno, Adorno, Induo, Lucian. (1, 466.) 'Εμὲ δὲ τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε, τῷ πίλῳ, τῇ λεοντῇ, καὶ τῇ λύρᾳ. Sic Plut. Lyc. (15.) 'Ιματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάζει. Itidem pass. partic. ἐνεσκευασμένος ap. Eund. Othone (6.) 'Ενεσκευασμένος ἀναξυρίσι. At ἐνσκευάζεσθαι cum accus. ap. Plat. Critone (15.) Σκευήν τινα περιθέμενος, ἢ διφθέραν λαβὼν· οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες. Apud Aristoph. autem ἐνσκευάζεσθαι sine adjectione casus, 'A. (383.) ἐάσατε 'Ενσκευάζεσθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον, Sinite me adornari et amiciri in modum hominis egentissimi, aut calamitosissimi, ut vertit Bud. Qui etiam affert 'Ενσκευάζεσθαι pro συσκευάζεσθαι positum, i. e. Compilare et intervertere: ap. Plut. Sulla (26.) ubi de bibliotheca Apelliconis loquitur, Λέγεται δὲ, ταύτης εἰς 'Ρώμην κομισθείσης, Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλά. Sequendo autem id quod dixi de ἐνσκευάζω, existimo ἐνσκευάσασθαι hic sonare q. d. Intulisse et importasse in suas ædes vasa in quibus libri erant. [Schæf. ad Longum 425. " Villoison. 294. Aristoph.

A 'A. 1096. Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. lxxxv. Wakef. S. Cr. 3, 83. Valck. Hipp. p. 274." Schæf. Mss. " Max. Tyr. 14, 2." Wakef. Mss. Xen. K. Π. 8, 5, 11. Polyæn. 7, 21, 6. Artemid. 2, 3.]

'Επισκευάζω, Sarcio, Instauro: ut sc. sarcitur ædificium dirutum et instauratur. Sic autem et ἀνασκευάζω pro Instauro nonnunquam ponitur; at κατασκευάζω est Extruo, Ædifico. Isocr. Panegyr. Ὅτι ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηράσαντο εἴτινες οἰκοδομήσαιεν· οὐκ ἀποροῦντες ὅθεν ἐπισκευάσουσιν, ἀλλ' ἵνα ὑπόμνημα τοῖς ἐπιγιγνομένοις ᾖ. Sed generalius etiam usurpatur pro Instaurare s. Sarcire: ut ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς ap. Thuc. non semel, (ap. quem tamen et aliter exponi docebo paulo post,) itidemque ap. Dem. E quo affertur etiam τὰς ὁδοὺς ἐπισκευάζειν, et φρούρια ἐπισκευάζειν. Bud. 579. postquam dixit ἐπισκευάζειν significare Sarcire ædificium dirutum et instaurare, idemque esse cum ἀνοικοδομεῖν et ἀνακτᾶσθαι, paulo post subjungit, esse etiam Reconcinnare et sarcire quod fractum est; et in exemplum affert h. Luciani

B l. (1, 118.) Καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται. Plato autem, inquit, passiva voce pro activa usus est, de LL. 5. Οὔτ' ἂν καινὴν ἐξ ἀρχῆς τις ποιῇ πόλιν, οὔτ' ἂν παλαιὰν διεφθαρμένην ἐπισκευάζηται. || 'Επισκευάζω, Insterno, Impono clitellas jumentis et onera superpono, (sicut ἀποσκευάζω, Exonero,) ut 'Επισκευάσας τὰς ἡμιόνους, Aristot. Œcon. 2, (24.) Et pass. Ἵππους ἐπεσκευασμένους, Xen. 'Ελλ. 5, (3, 1.) Vide Bud. 580. Ubi etiam tradit ἐπισκευάζω poni interdum pro ἐπιφορτίζω et ἐπιτίθημι, subjungitque in exemplum e Thuc. 'Επισκευάζειν τὰς ναῦς. Sed hoc mihi suspectum est. || 'Επισκευάζομαι in alia signif. habent quædam exempl. Act. (21, 15.) Vide 'Αποσκευάζομαι. [" Aristoph. 'Εκκλ. 1147. Coray Theophr. 285. Brunck. Aristoph. 1, 32. 44. Küster. 238. Cattier. Gazoph. 79. ad Diod. S. 1, 5. 131. 577. 2, 402. 440. Tzetz. Exeg. in Il. p. 13, 16. Coray in Thuc. par Levesque 1. p. 318." Schæf. Mss. Resarcio, Geop. 14, 6, 5. Κἄν τι πεπονηκὸς εἴη

C τῶν ἔνδον ἐπισκευάζειν. Vide Lex. Xen. Valck. Schol. in Act. Apost. 21, 15. * 'Επισκευασία, Gl. Reparamen. " Ad Lucian. 2, 188." Schæf. Mss.] 'Επισκευαστὴς, Instaurator, [Demosth. Athenæi 235. " Thom. M. 729. Tzetz. Exeg. in Il. p. 13, 11." Schæf. Mss.] 'Επισκευαστὸς, Instauratitius, Redivivus, Bud. 579. e Plat. Politico [p. 31. * 'Επισκευαστῶς.] 'Ανεπισκεύαστος, Minime instauratitius, Qui talis est ut instaurari non possit, Irredivivus, Irreparabilis. [* 'Επισκευαστικὸς, Creuzeri Init. Philosoph. ac Theol. 1, 8.]

'Επισκευή, ἡ, Instauratio, Refectio. Ut ἐπισκευὴ τῶν τειχῶν, Dem. Γενόμενος ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς. Et ἐπισκευὴ τῶν νεῶν, Thuc. 1, (52.) (ὁρῶντες) ἐπισκευὴν οὐκ οὖσαν τῶν νεῶν ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ. Et, 'Εκδιδόναι τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς, Locare sarta tecta tuenda. Vide Bud. 579. e Polyb. [" Phalar. p. 16. ad Herod. 388." Schæf. Mss. Demosth. 819. 'Ελέφαντα καὶ μαχαιρῶν λαβὼν καὶ ἄλλας ἐπισκευὰς, Isocr. Areop. 234. Lang. Τὰς οἰκήσεις καὶ τὰς ἐπισκευὰς τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, Polyb. 1, 72, 3.

D Χορηγίας καὶ ἐπισκευάς. Vide Lex. Polyb.]

[* Προσεπισκευάζω, Joseph. A. J. 8, 6, 1. * Συνεπισκευάζω, Procl. Paraphr. Ptol. 1, 2. p. 14.]

Κατασκευάζω, Instruo: ut κατασκευάζειν τὴν οἰκίαν τοῖς σκεύεσιν, [" Diog. L. in Aristot. p. 169, 29. HSt." Seager. Mss.] vel κατασκευάσασθαι, ex J. Poll. 369. Tale est πλοῖον κατασκευάζειν, sequente dat., ap. Dem. Πᾶσι κατασκευάσας τὸ πλοῖον, ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθήσεσθαι, Cum instruxisset omnibus armamentis. Idem (1208.) 'Επληρωσάμην τὴν ναῦν, καὶ σκεύεσιν ἰδίοις τὴν ναῦν κατεσκεύασα. Eundemque usum habet et pass. Κατασκευάζομαι, Thuc. 6, p. 228. Οἷς τε γὰρ ἡ χώρα κατεσκεύασται, Quibus regio instructa est. Alicubi reddi potest non solum Instruo, sed etiam verbo minus generali, Armo, Xen. K. Π. 6, (1, 26.) Τοὺς δ' ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσατο. Sed et non sequente dat., alicubi redditur itidem Instruo, Orno, Adorno. Xen. Καὶ βασίλειον κατεσκεύασε: sed Bud. in hujus loci interpretatione ablativum addidit; vertit enim, Re-

giam instrumento regio adornavit. Sic et ap. Athen. κατασκευάζω sine adjectione, poni testatur pro Instruo supellectile. In VV. LL. συμπόσιον κατασκευάζειν e Plat. de Rep. l. 2. Convivium adornare.

Κατασκευάζω, Extruo, Construo, Ædifico, Herodian. 5, (6, 21.) Πύργους τε μεγίστους καὶ ὑψηλοτάτους κατασκευάσας, Paus. Lac. (12, 9.) Τοῦτο δὲ τὸ οἰκοδόμημα Ἐπιμενίδην κατασκευάσαι λέγουσι. Et pass. κατασκευάζεσθαι itidem Extrui, ap. Eund. (14, 4.) Τὸ δὲ ἱερὸν τῆς Θέτιδος κατασκευασθῆναί φασιν ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ. Thuc. dixit et sine adjectione κατεσκευάσαντο pro Ædificia extruxerunt, Ædificarunt: 2, (17.) Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοί. Quidam tradunt τὸν ναυπηγὸν dici κατασκευάζειν τὴν ναῦν: at κατασκευάζεσθαι, eum, qui sumtus εἰς κατασκευὴν suppeditat.

Κατασκευάζω, Astruo, Argumentis astruo, Probo, Philo de Mundo, Κατασκευάζει δὲ τὸ μὲν πρῶτον, οὕτως. Et κατασκευάζοντες λόγοι ap. Eund. Τοὺς δὲ ἀγέννητον καὶ ἄφθαρτον κατασκευάζοντας λόγους, προτέρους τακτέον: quæ Bud. ita reddit, Verum eam disputationem, quæ mundum ortus et interitus exortem astruit, satius est ut loco primo commemoremus. Idem Comm. p. 574. e Philop. affert κατασκευάζοντα pro Astruentem argumentis et probantem. Alibi e Plut. quoque pro Astruere, et Affirmare ac ponere, Conficere: cui opp. ἀναιρεῖν.

Κατασκευάζω, Struo, in ea signif. qua hoc de fraude et subdola molitione dicitur: unde redditur etiam Molior. Dem. (1103.) Μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα, κ. τ. λ.: (1107.) Πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι, Omne hoc negotium e composito ab ipsis structum est, Bud. 574. quem vide. Idem p. 576. esse ait κατασκευάζειν, quod Plaut. vocat Contechnari, (τεχνάζειν, ad verbum,) Cic. Contexere.

Κατασκευάζω, Efficio, Reddo: ut κατασκευάζειν ὑγιᾶ, Bud. ex Aristot. et Diosc. i. q. παρασκευάζειν ὑγιᾶ, Efficere s. Reddere sanum. Affertur autem pro Efficio, et infinitivo junctum, Κατεσκεύασαν αὐτοῖς ἐξεῖναι, Effecerunt ut eis liceret. Item Conficio, Facio: ut κατασκευάζειν στέφανον. Vide pass. vocem Κατασκευάζομαι.

Pass. Κατασκευάζομαι act. voce pro κατασκευάζω, et quidem in mediæ vocis aoristo præsertim, ut vides in quibusdam locis quos in Κατασκευάζω protuli. Meminit et Bud. 578. ubi inter alia affert e Xen. (Ἑλλ. 6, 4, 34.) Κατεσκευάσατο δὲ ταγείαν τυραννίδι ὁμοίαν, et interpr. Effecit et reddidit similem. Sed existimo verti etiam posse Constituit. Ibid. Κατασκευάζομαι usurpari tradit pro Conficio, Compono, Fabricor, et affert ex Aristot. Φασὶ δὲ καὶ Φειδίαν κατασκευαζόμενον τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνᾶν. In VV. LL. κατασκευάζομαι affertur et pro Comparo, Acquiro, e Xen. Συμμάχους κατασκευάζονται. In iisd. habetur et, Κατασκευαζόμενος τὴν βασιλείαν, ex Eod., pro Regnum appetens et occupare volens. Sed fortasse potest et hic reddi Comparans, certe Moliens, quod malim: sic tamen ut aliquantum diversum habeat usum hic verbum istud Moliri ab eo quem habet supra in Κατασκευάζω. Sic et in isto loco qui ibi subjungitur, Κατασκευάζεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ κρηπῖδα, non dubitem reddere Moliri in animo fundamentum: ut dixit Cic. Amorem et odium in judicum animis oratione moliri. At in illis redditur, Jacere fundamentum.

Κατασκευάζομαι, passiva ut voce, ita enim signif. Instruor, item Extruor, Ædificor, ut vides in Κατασκευάζω. Sed exemplo prioris signif. addere potes e Plut. Cam. Πόλις ἅπασι κατεσκευασμένη, et e Plat. de LL., Κατεσκευασμένος οἰκέταις. Item κατεσκευασμένον χωρίον, Fundus instructus. Posterioris autem, e Luciano Anachars. Οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένῳ. Quinetiam sicut κατασκευάζω ponitur pro Struo habente signif. fraudis et subdolæ molitionis, sic etiam κατασκευάζεσθαι dicitur, quod ita struitur. Atque adeo κατεσκευασμένον pro Ficto ponitur et Commentitio. Vide Comm. Bud. 576. In VV. LL. affertur etiam κατεσκευασμένος κλῆρος e Plat. de LL. pro Constituta sors.

[" Κατασκευάζω, Thom. M. 507. 797. ad Diod.

A S. 1, 9. 362. 451. 729. 2, 10. 109. 134. 176. 278. Dionys. H. 1, 161. 5, 303. Schneid. Anab. 158. Boiss. Philostr. 552. ad Herod. 187. 729. 749. Wyttenb. Select. 366. 389. 403. Zeun. ad Xen. K. Π. 570. ad Lucian. 1, 535. Quid proprie, Thom. M. 508. Astruo, Probo argumentis, Confirmo, Dawes. M. Cr. 353. Matth. Anecd. 1, 48. Reficio, Diod. S. 2, 476. Adorno, Dionys. H. 1, 582. (ad Eund. de C. VV. 422. Schæf.) Xen. Hier. 2, 2. 11, 2. Œc. 4, 7. Schneid. p. 25. Plut. Mor. 1, 550. ad Diod. S. 1, 55. 339. ad Herod. 446. 634. Colo, Schneid. ad Xen. Anab. 74. Œc. 25. Præparo, Dionys. H. 3, 1509. Suborno, Immitto, ad Mœr. 218. Med., Diod. S. 1, 710. De act. et med., ad 2, 260. ad Dionys. H. 1, 69. Κατασκευάσασθαι, ut διδάξασθαι, Docendum curo, Valck. ad Xen. Mem. 250. ad Herod. 550. Conf. c. ἐργάζομαι, ad Dionys. H. 1, 256. Κατεσκευασμένος, Bast Lettre 148." Schæf. Mss. " Reparo, Appian. 1, 541." Wakef. Mss. Plut. Pericle 16. Εὖ πεφυκὼς ἢ κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Περικλέους B πρὸς οἰκονομίαν. Thuc. 4, 75. 8, 24. Jambl. Adhort. 170. Lysias p. 754. Fr. 4. et ap. Athen. 611. " Κατασκευάζειν, Confirmare aliquid argumentis, Aristot. Rhet. 2, 23. Contrarium est τὸ ἀναιρεῖν, Negare, et ἀνασκευάζειν. Eodem sensu Longin. 12, 2. τὸ κατασκευαζόμενον, Id quod argumentis tractatur. Deinde Aristot. 3, 19. Κατασκευάζειν πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἀκροατὴν, dixit pro Auditorem sibi conciliare, dum causam tuam laudes, adversarii autem deprimas aut vituperes: vide Ἐπιχαλκεύειν. Porro τὸ κατασκευάζεσθαι adhibetur de oratione cum aliquo artificio adornata, ut fiat λέξις ῥητορικὴ, Dionys. H. Jud. Isæi c. 7. Compositam orationem, et ornatam et artificio aliquo et expolitione distinctam appellat Crassus ap. Cic. de Orat. 1, 12. cf. Cresoll. Theatr. 3, 23. p. 320. et quæ dicta sunt ad vv. Κατασκευὴ, Κατασκευαστόν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Conf. c. κατασκεδάζω, ad Greg. Cor. 338. " Κατεσκευασμένον populum vocat Lucas Iis dotibus instructum, quibus summi Imperatoris mandata decet excipere. C Ponitur proprie v. Κατασκευάζειν, de domo, vel ædificio, quod necessaria quis instruat supellectili." Valck. Schol. in N. T. ad Luc. 1, 17. " Κατασκευάσας. Viri docti interpretantes, Qui construxit, verbi non videntur vim animadvertisse, in seq. §. pulcrius conspicuam. Architectus dicitur Domum construere: sed hoc Græce non est κατασκευάσαι, verum οἰκοδομεῖν. Οἶκον κατασκευάσαι notat Domum constructam instruere necessaria supellectili atque ornare; Vasa et Quæcumque instrumenta domestica Σκεύη dicuntur. Plene Domesticam suppellectilem Eupolis, in Adulatoribus, dixit σκεύη τὰ κατ' οἰκίαν, J. Poll. 10, 10. Eadem dicebantur οἰκητήρια et χρηστήρια σκεύη. Utensilia vulgus Græcorum vocabat ἐνδομενίαν, Kuhn. ad J. Poll. In eund. ferme usum dicebant κατασκευήν: hinc Κατασκευάζειν, eximie Ornamentis instruere. Ædes instructæ supellectili Xenophonti dicuntur κατεσκευασμέναι οἰκίαι, K. 'A. 4, (1, 6.) p. 187. Urbem Templis et Ædificiis publicis ornare, qua parte eminuerat Pericles, sumtuosis in primis D Minervæ Propylæis extructis, Eid. dicitur κατασκευάσαι πόλιν, p. 536. Navim ornare, ut loquuntur Romani, i. e. Necessariis rebus omnibus instruere, Demostheni dicitur κατασκευάσαι πλοῖον, Or. de Cor. 182. Patet ex his vera verbi dos." Idem ibid. in Ep. ad Hebr. 3, 4. Vide Eund. ad 11, 7.]

[* Κατασκευαστέον, Conducendum, Conscribendum, Xen. Ἑλλ. 3, 4, 15. Ἀγ. 1, 23. Plato de LL. 12. p. 964. " Diog. L. 6, 13." Boiss. Mss. " Orig. c. Cels. 119. 126. Geop. 18, 2." Kall. Mss.]

[* " Κατασκευασείω, Wyttenb. Select. 403." Schæf. Mss. Morus ad Xen. Ἑλλ. 2, 3, 18. p. 95.]

Κατασκεύασμα, τὸ, Id quod structum est, Structura, Molimen, Machinamentum, Bud. Et τὰ μηχανικὰ κατασκευάσματα, Machinales fabricæ, et Gaza ap. Aristot. Item, Quod extructum est, s. ædificatum, Ædificium, Polit. ap. Herodian. [4, 2, 15. 22. " Luzac. Exerc. 163. Kuster. Aristoph. 59. Diod. S. 1, 107. 2, 552. Toup. ad Longin. 353. Ædificium, Dionys. H. 1, 490. ad 4, 2347." Schæf. Mss.

"Hippolochus ap. Athen. 128. Χαλκοῦς πίναξ τῶν Κορινθίων κατασκευασμάτων, Æneus discus operis Corinthii, s. fabricæ Corinthiacæ." Schw. Mss.]

Interdum Κατασκεύασμα, SICUT ET Κατασκευασμὸς, Commentum, Commentitius actus et falsus, Molimentum subdolum, Molimen excogitatum, Dem. (624.) Καὶ τοῦτ' ἦν τὸ κατασκεύασμα αὐτοῖς, E composito factum ab ipsis et structum. Pro Commentitio autem actu et falso, ut cum dicitur κατασκεύασμα τῆς διαθήκης. In bonam quoque partem pro remedio excogitato. Aristot. Polit. 6. Ἔτι δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατασκευάσματα, χρήσιμα πρὸς τὴν δημοκρατίαν τὴν τοιαύτην: quod ipse alibi κατανόημα et σόφισμα dixit. Vide Bud. 576. [Κατασκευασμὸς, Callida machinatio, Demosth. 705.]

[* Κατασκευασία, Suid. v. Κῦφι, Lobeck. Phryn. 501.]

Κατασκευαστὴς, ὁ, Extructor, Structor, Molitor, Opifex: Θεὸς τοῦ κόσμου κατασκευαστὴς, Deus opifex mundi. [" Hes. Malo sensu, Suid. 2, 557." Wakef. Mss. * Κατασκευαστὴρ, unde * Κατασκευαστήριος, e quo * Κατασκευάστρια, Schol. brev. in Lycophr. 578.]

Κατασκευαστὸς, Extructus, Structus, Conditus, Fabricatus. Vel q. d. Extructitius, Structitius. Compactus et fabrilis, Bud. afferens e Plut. Apophth. de Agesilao ita loquente, (p. 790.) Ἐμοῦ μηδεμία εἰκὼν ἔστω μήτε γραπτὴ, μήτε πλαστὴ, μήτε κατασκευαστή. Item Subornatus, Appositus, Allegatus, Adornatus, Summissus, Aristot. Œcon. 2. Κατασκευαστοὶ δ' αὐτῷ ἄνδρες ἐπηγγείλαντο ὅσον ἐξοίσει αὐτῶν ἕκαστος. [" Ad Dionys. H. 1, 193. 3, 1335. Toup. Opusc. 1, 484." Schæf. Mss. " Κατασκευαστὸν, τὸ, Quicquid e præparato, et cum aliquo artificio et studio dicitur, contrarium τῷ αὐτοφυεῖ, formæ dicendi nativæ et simplici, Dionys. Jud. Isæi c. 11.: Auctor ad Herenn. 1, 7. Apparatam orationem dicit, et mox Nimium apparata verba eodem sensu commemorat." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * " Κατασκευαστῶς, Parate, Euclid. 601." Wakef. Mss.]

Ἀκατασκεύαστος, ὁ, ἡ, Inconditus, Infabricatus. Apud Synes. pro Inelaborato. In VV. LL. ἀκατασκεύαστος ὕλη, Rudis et informis materia. [LXX. Gen. 1, 2.] Ibid. ADV. Ἀκατασκευάστως ex Hermog. pro Imparate, (sicut nomen ἀκατασκεύαστος pro Imparatus,) cum alioqui, sequendo signiff. nominis, sonet Incondite, Infabricate, Inelaborate. [* Αὐτοκατασκεύαστος, Schol. Æsch. Pr. 298. 301.] Δυσκατασκεύαστος ET Εὐκατασκεύαστος, Conditu s. Fabricatu difficilis, Conditu s. Fabricatu facilis, aut Confectu, ut in VV. LL. [" Εὐκατασκεύαστος, Schol. Od. E. 60." Wakef. Mss. * " Νεοκατάσκευαστος, Recens fabricatus, Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 10. T. 4. p. 60, 34. Τὰ γὰρ ἐκτετριμμένα τῶν ἱματίων, μᾶλλον ἀνίησι τὸ σῶμα· τὰ δὲ νεοκατασκεύαστα, κἂν ἀράχνης ᾖ λεπτότερα, οὐχ ὁμοίως." Seager. Mss. Schol. Aristoph. Σφ. 646. Schol. Apoll. Rh. 1, 775. * Πολυκατασκεύαστος, Schol. Il. Γ. 258.]

Κατασκευαστικὸς, q. d. Astructivus, i. e. Astruendi vim habens, Aptus ad astruendum. Cui opp. ἀνασκευαστικὸς ap. Hermog. Bud. illud vertit Astruens, ut hoc, Destruens, Evertens. [" Ad Lucian. 1, 717." Schæf. Mss. " Athen. p. 11. Οὐκ ἔστι τοῦτο τοῦ προκειμένου κατασκευαστικὸν, Hoc non conficit id de quo quæritur, Ex hoc non conficitur, non tuto colligitur id quod propositum est." Schw. Mss. * Κατασκευαστικῶς, Aristot. Analyt. Prior. 46, 10.]

Κατασκευὴ, ἡ, Extructio, Constructio, Structura, Opificium: ut κατασκευὴ νεὼς, item ποτηρίου ap. Athen. pro Opificio et opere. Et ἡ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων κατασκευὴ, ex Aphthonio. Apud Thuc. κατασκευαὶ sine adjectione pro Ædificiis etiam. Et ap. Rhetores, κατασκευὴ τοῦ λόγου, sive κατασκευὴ simpliciter, itidem Structura, vel Artificium. Vel, Structura orationis et compositio. Vide Bud. 572. Idem p. proxime præced. docet κατασκευὴν pro Constitutione poni, et quidem interdum pro Constitutione corporis, ut ap. Gal. sæpe: nonnunquam pro Constitutione animi, s. Constitutione vitæ et morum, ut ap. Plat. Apud quem tamen additur uno in loco gen.

A τῆς ψυχῆς, in altero, τοῦ βίου: quem gen. habes et ap. Isocr. Sed ex hoc affertur κατασκευαὶ τοῦ βίου pro Institutis vitæ. At ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ pro Vitæ cultu, e Plut. Per. Sic autem et ap. Philon. Constitutionem interpr., ubi dicit, Ἐξαίρετον τῆς κατασκευῆς λαχεῖν ἄνθρωπον. Et plur. ap. Aristot. Δρώντων μὲν πάντων οἰκείως ταῖς σφετέραις κατασκευαῖς. Invenitur et νόμων κατασκευὴ ap. Plat., ubi vox Constitutio retineri potest. Redditur alioqui non Constitutio legum, sed Legum latio et positio. Sed et κατασκευὴ contrarium τῇ ἀναζυγῇ, Castrorum positio, metatio. Quemadmodum autem in illo Plut. loco quem modo protuli, ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ redditur non solum Vitæ cultus, sed et Apparatus, sic etiam Bud. testatur κατασκευὴν dici Apparatum et copias sine quibus commode aliquid administrari nequit, ab Isocr. (Paneg. 5.) Ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν, καὶ μεθ' ἧς πολιτευόμεθα, καὶ δι' ἣν ζῆν δυνάμεθα. Sed in hoc loco aliisque hujusmodi commodius reddi posse videtur κατασκευὴ Apparatus,
B quam in illo Plut. ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ, Vitæ apparatus. Peculiarius vero κατασκευὴ, Supellex, Vasa et instrumentum domus, vel fundi, Thuc. 6, (46.) p. 213. meæ Ed., Φιάλας τε καὶ οἰνοχόας, καὶ θυμιατήρια, καὶ ἄλλην κατασκευὴν οὐκ ὀλίγην. Sic et alibi. Usus est ita et Xen. In Pand. ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀγροῦ, et ἡ κατ' ἀγρὸν σκευὴ, pro eod. Strabo plurali quoque usus est in hac signif. Sciendum est porro, et in illo Isocr. l. quem modo protuli, κατασκευὴν Budæo videri posse dictam quasi Supellectilem imperii s. Reip. Græcorum instrumentum. || Κατασκευὴ, Astructio, Probatio, Demonstratio, Pars ejus astructoria, ut docet Idem p. 574. e Philop. et Proclo. Sic Philo, Τοιούτῳ πρὸς κατασκευὴν λόγῳ χρῶνται, Ad astruendam opinionem suam. Narrationibus quoque ap. Rhetores adhibetur κατασκευὴ, oppositam habens ἀνασκευήν. Fab. 2, 4. Narrationibus non inutiliter subjungitur opus destruendi construendique eas, quod ἀνασκευὴ κατασκευήque vocatur. Ita enim legit Bud. hic, non Destruendi confirmandique.
C [" Thom. M. 508. 797. Schol. Aristoph. Πλ. 252. 593. Steph. Dial. 33. ad Diod. S. 2, 116. Brunck. Aristoph. 3, 205. 208. Elog. de Thuc. p. 15. Dionys. H. 1, 370. 3, 1457. 1463. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 3. Toup. Opusc. 2, 298. Plut. Mor. 1, 571. ad Lucian. 1, 478. ad Herod. 729. Metatio castrorum, Xen. K. Π. 776. K. ὑπὲρ —, Heind. ad Plat. Theæt. 315. 320. 327." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 166. Ælian. H. A. 5, 38. Thuc. 1, 10. Plut. Timol. 20. " Κατασκευὴ, triplici potissimum sensu a Rhetoribus adhibetur. Nam 1. notat Structuram et compositionem, sive ea in verbis, sive in sententiis et argumento orationis versetur. Sic Dionys. de Comp. 16. p. 100. Jud. Lys. 24. Jud. Isocr. 3. Et ap. Plut. de Aud. Poët. 2. ἄμυθος κατασκευὴ est Ea carminis compositio, quæ caret fabularum vel mythorum mentione. 2. Κατασκευὴ dicitur, ubi Artificiosa orationis instructio significanda est, quam Cic. de Invent. 1, 8. Apparationem, et Artificiosam diligentiam appellavit. Sic ἐκ παρασκευῆς λέγειν dicitur orator, si e præparato, et cum artificio orationem instruit. Dionys.
D Jud. Isæi 16. Et ap. Diog. L. 7, 1, 40. κατασκευὴ e disciplina Stoicorum rhetorica est λέξις ἐκπεφευγυῖα τὸν ἰδιωτισμὸν, adeoque artificiosa elegansque orationis conformatio. Unde et opponitur τῇ ἀληθείᾳ, ut in illa artificii, in hac autem simplicitatis notio significetur. 3. Quemadmodum, ut supra vidimus, τὸ κατασκευάζειν dictum est pro Confirmare s. Tractare aliquid argumentis, ita κατασκευὴ simpliciter de Confirmatione, et Ea orationis dispositione dicitur, qua argumentis et probationibus pugnatur: cf. Dionys. Jud. Lys. 24. Art. Rhet. 10, 13. ubi αὐξήσεις jungit. Longin. 11, 2. Sic et Hermogeni κατασκευαὶ sunt Confirmationes quæ fiunt causis et rationibus, quæ ratio propria est λόγοις πολιτικοῖς, περὶ Ἰδ. 1. p. 390. de Thucydide, Δικανικός ἐστι καὶ συμβουλευτικὸς, κατὰ τὸ μηδὲν ἀκατασκεύως εἰσάγειν. Deinde mox: Ταῖς ἐννοίαις, εἴπερ τις ἄλλος, πολιτικὸς ὁμοῦ καὶ σεμνός· οὐδὲν γὰρ ἀκατάσκευον ἐν ἱστορίαις ἀπολείπει. Ita et Cic. ad Att. 1, 14. commemoraturus artificia

quibus in laudando Pompeio usus fuisset, περιόδους, καμπὰς, ἐπιχειρήματα, (ἐνθυμήματα,) et κατασκευὰς nominat, quorum duo priora ad elocutionem, posteriora ad confirmandi amplificandique studium retulit. Deinde κατασκευὴ etiam dicitur Hermogeni Altera pars exordii, h. e. Causarum expositio, quibus res antea propositæ confirmentur, περὶ Εὑρεσ. 1. p. 28., quem λόγον, h. e. λόγου ἀπόδοσιν, Aristoteles dixit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * "Κατάσκευα εἰλήματα, Composita involucra, Aqu. Ez. 27, 24. Ἐν κατασκεύοις εἰλήμασιν. Sic enim leg. loco ἐγκατασκεύοις εἰλ. Vide Drusium in Fragm. Vett. Intt. Gr. 631." Schleusn. Lex. V. T.]

HINC Ἐγκατάσκευος, ET Ἀκατάσκευος: hinc inquam, i. e. a NOM. Κατασκευὴ, sed ea in signif. sumto, qua ponitur pro Structura et artificio orationis ap. Rhetores. Hinc enim ἐγκατάσκευος λόγος dicitur Oratio cui inest illa κατασκευὴ, (i. e. Structura et artificium, aut Structura artificiosa, aut Artifex compositio,) contra ἀκατάσκευος, Quæ illa caret. Est enim ἐγκατάσκευος λόγος, Oratio concinna et composita, et opificii rhetorici plena, h. e., certam quandam structuram habens, periodisque circumscripta: ut interpr. Bud., qui alibi testatur a Plut. in Vita Homeri ἐγκατάσκευον λόγον vocari Figuratam et tropis distinctam dictionem. Vide Comm. 572. 578. In VV. autem Lexx. affertur ex Ejusd. Epist. prior. ἐγκατάσκευος φιλοσοφία pro Absoluta quædam et omnibus suis numeris instructa et conferta philosophia, accumulata et ornata. At de ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως, vide p. 573. Ἀκατάσκευον porro ab Hermog. vocari Non confectum argumentis, Non probatum, idem est auctor. [Vide Κατασκευή. "Ἀκατάσκευος, Elog. de Thuc. p. 15. Boiss. Philostr. 551. ad Diod. S. 1, 362." Schæf. Mss. "Athen. 511. Βίος ἀκατάσκευος καὶ καθάπερ ἀνάρτυτος, vulgo ἀνεύρετος." Strong. Mss. "Ἀκατάσκευον, Inornatum, ὡς ἂν ἰδιώτης τις εἰπεῖν δύναιτο, Dionys. Jud. Isæi, 7.: vide Κατασκευάζειν. Menander etiam in Διαιρ. Ἐπιδ. 624. jungit hæc synonyma εἶδος ἀπαγγελίας ἁπλοῦν, ἀφελὲς, καὶ ἀκατάσκευον." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἀκατασκεύως, Sine ulla arte, Polyb. 6, 4. 10, 11. "Ἐγκατάσκευος λέξις, Locutio artificiose elaborata, concinna, plena artificii oratorii, Dionys. Comp. 18. p. 118(=241.) Jud. Thuc. 23. p. 864. Sic et Demetrius Eloc. 15. cum mixtam periodis et membris non periodicis orationem commendasset, οὕτω γὰρ, ait, καὶ ἐγκατάσκευος (quatenus nempe periodis constat, in quibus arte opus est) ἔσται καὶ ἁπλοῦς ἅμα. Eandem etiam mox σοφιστικὴν appellat, h. e. Doctam, Exquisitam, Arte factam. Hermogeni autem περὶ Εὑρ. 1. p. 62. ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως est, Cum orator in causa narranda non simplicia et nuda facta profert, sed etiam arte sua et ingenio utitur, ut res gestas in invidiam adducat etc.: unde talem διήγησιν etiam ῥητορικὴν vocat: cf. 2, 2. ubi narrationem ἐγκατάσκευον appellat, quæ confirmatione aliqua munita sit, ut ap. Quintil. 4, 2. Nonnunquam etiam argumento aliquo confirmabimus, quod proposuerimus, sed simplici et brevi. Ulpianus ad Dem. Cor. 216. λόγους ἐγκατασκεύους opponit τοῖς ἁπλούστερον λεγομένοις: vide Bud. Comm. Ling. Gr. 798." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Ἐγκατασκεύως, Eust. Od. A. p. 52, 37.]

[* Εὐκατάσκευος, Phav. 104, 1.]

[* Φιλοκατάσκευος, Phot. Bibl. 521. "Procl. Chrest. 375. Gaisf." Dindorf. Mss.]

[* Ἀντικατασκευάζω, Dio Cass. p. 596, 27. Dionys. H. 1. p. 4, 35. Athen. 540. Aristid. 3, 410.]

Ἐγκατασκευάζω, vel Ἐγκατασκευάζομαι, Intus conficio et condo, et perficio, Bud. 579. e Themistio. [" Diod. S. 1, 712. 2, 124." Schæf. Mss. * "Ἐγκατασκευαστὸς, Concinne perfectus, Iren. Fr. 15." Kall. Mss.]

[* "Ἐπικατασκευάζω, Reparo, Renovo, Orig. c. Cels. 6. p. 305(=423.)" Seager. Mss. "Adorno, Euseb. Hist. Eccl. 218." Kall. Mss. Dio C. p. 620, 27. "Argum. Or. 2. Demosth. c. Steph." Boiss. Mss.]

[* Παρακατασκευάζω, Etym. M. 637, 29. "Schol. A Pind. Ὀ. 6, 1." Mendham. Mss.]

Προκατασκευάζω, Ante s. Prius struo, molior, Præmolior et præstruo quidpiam ad id quod efficere volo, Bud., sed nullum afferens exemplum. Apud Herodian. 6, (8, 11.) Εἴτε λάθρα τοῦτο προκατασκευάσαντα, Polit. vertit Re prius composita. In VV. LL. προκατασκευάζω ex Hermog. Propono. Ex Eod. Προκατασκευαζόμενος στοχασμὸς, Conjectura præprobata, i. e. ante probata. Vide Προκατασκευή. [Diod. S. 481. 542. "Ad Charit. 287." Schæf. Mss. "Greg. Nyss. 3, 192." Wakef. Mss. M. Anton. 10, 5. * "Προκατασκεύασμα, Buttm. Schol. Od. A. 262." Elberling. Mss. * Προκατασκευαστὸς, unde * Ἀπροκατασκεύαστος, Dionys. H. 2. p. 173, 29. * "Προκατασκευαστικὸς, Aptus ad efficiendum aliquid ante, prius, præviis rationibus, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 7. T. 4. p. 124, 33." Seager. Mss. * Προκατασκευαστικῶς, Epiph. 1,784.]

Προκατασκευὴ, ἡ, Præstructio, Præparatio. Apud Rhetores, Pars orationis præstruens ea, quæ astruenda sunt argumentationibus. Rufinianus προκατασκευὴν esse dicit Cum rei, de qua acturi sumus, colorem præparamus atque prætendimus: et Latine dici Præparationem: προκατασκευὴ ἡ καὶ θεραπεία καλουμένη, ex Hermog. in VV. LL. Ubi etiam traditur appellari προδιόρθωσις, et ἐπαγγελία, e Schol. Demosth.: Bud. certe itidem VERB. Προκατασκευάζειν, et VERB. Ἐπαγγέλλεσθαι pro eod. accipi tradit, p. 577. Ubi etiam scribit Hermog. T. 3 Invent. προκατασκευὴν vocare, quam Quintil. Propositionem vocat, vel Partitionem: h. e., vel nostrarum vel adversarii propositionum enumerationem. Et VERB. Προκατασκευάζειν ap. Eund. esse Proponere, i. e. Propositionem facere. In ea autem pag. quæ hanc proxime præcedit, annotat προκατασκευὴν vocari Expositionem rei altius repetitæ, ut historiæ principium τοῖς ἄνωθεν cohæreat, quasique attexta esse videatur. Usum autem hujus vocis e Polyb. et Dionys. H. ibi habes. [Eust. Il. A. p. 14. Schol. Lycophr. 14. Polyb. 1, 3, 10. et sæpius. "Προκατασκευὴ, Prævia occupatio, qua efficimus, ut si quid in sequentibus minus probabiliter dictum fuerit, id ne offendat. Hermog. περὶ Εὑρεσ. 4. p. 214. Eadem etiam προδιόρθωσις, προθεραπεία, * πρόμαλξις Rhetoribus dicitur. Deinde προκατασκευὴ appellatur etiam veluti Vestibulum confirmationis, quam sequitur ipsa κατασκευή: vide Hermog. l. c. 2. p. 70. et 3. p. 70. Trapezuntius πρόοδον vel πρόσοδον appellat; Auctor Herenn. Partitionem, enumerationem, et causæ expositionem, Hermog. l. c. προέκθεσιν τῶν κεφαλαίων τοῦ πράγματος. Unde et Rhetoribus Græcis * προκατάσκευος διήγησις dicta est, Præstructiva narratio, h. e. Quæ in se quæstionum semina habeat, vide Fortunat. Rh. p. 63. Pith. et v. Σπερματικός. Eandem formam Oratores veteres etiam ὑπόσχεσιν dixere, Promissionem, quoniam pollicebantur, se de causæ suæ capitibus acturos esse. Schol. anon. ad Hermog. περὶ Εὑρ. 3. p. 361. Ald. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ προκατασκευὴ καὶ ἔκθεσις καὶ ἐπαγγελία, καὶ ὑπόσχεσις λέγεται: vide Voss. Instit. Rhet. 3. p. 365., cf. Dionys. Hal. in Jud. Lys. et Isæi 15." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Προσκατασκευάζω, Insuper instruo, extruo, construo, struo. In VV. LL. Insuper paro. [" Ad Charit. 287." Schæf. Mss. "Joseph. 352. 459." Wakef. Mss. Diod. S. 11. p. 253, 32. 264, 38. 282, 42. Dionys. H. 2. p. 13, 30. Demosth. * Προσκατασκευαστὸς, unde * "Ἀπροσκατασκεύαστος, Jo. Climac. p. 304." Boiss. Mss.]

Συγκατασκευάζω, Una instruo, etc. sequendo signiff. simplicis σκευάζω. In VV. LL. Simul præparo, Adjuvo parantem, Comprobo. At Bud. exp. simpliciter Instruo, afferens e Plat. de LL. 11. Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν τὸ τῶν δημιουργῶν γένος, οἳ τὸν βίον ἡμῖν συγκατεσκευάκασι τέχναις. Videtur tamen non esse simpliciter Instruxerunt, i. e. κατεσκευάκασι: sed Instruendo nos adjuverunt; aut simplicius, Una nobiscum instruxerunt: ut intelligantur et ipsi homines ad instruendam artibus vitam aliquid contulisse. [" Ad Diod. S. 1, 336. 2, 164. ad Dionys.

H. 2, 968." Schæf. Mss. "Joseph. 683, 17. Una concludo, Nemes. 49." Wakef. Mss.]

[* "Ὑποκατασκευάζω, Instruo, Instituo, Clem. Alex. 110(=131.) Præmunio, Orig. c. Cels. 6." Kall. Mss. Joseph. A. J. 15, 4, 2. 16, 1, 2. Demetr. Phal. c. 232. * "Ὑποκατασκευὴ, Subministratio, Intima constructio, constitutio, Orig. c. Cels. 4. p. 219 (=226.)" Seager. Mss. Jambl. Protr. 10.]

Μετασκευάζω, In aliam formam habitumque verto. Sed proprie Locum mutare facio, Traduco in alium locum, quasi ex uno in alium vasa transferendo: ut qui sedes mutant: cujus tamen signif. exemplum non affertur. At pass. Μετασκευάζομαι Bud. interpr. non solum Vitæ genus muto, sed etiam In alias sedes migro, et quasi vasa transfero. Antea autem μετασκευάζω erat interpretatus, In aliam formam habitumque verto. In h. tamen Synesii l., quem affert, Καίτοι τίς οὐκ οἶδεν ὅτι καὶ τοὺς φύσει στρατιωτικῶς ἔχοντας τῶν ἀρχόντων μεταδιδάσκουσι καὶ μετασκευάζουσιν εἰς ἐμπόρους; v. μετασκευάζουσιν exp. μεταμορφοῦσιν: addens, Mutare genus vitæ vel ordinem faciunt. Sed malim, si magis exprimenda sit hujus significationis origo, interpretari, Mutato vitæ genere traducunt. Perinde est certe ac si diceretur, Faciunt ut ad illud vitæ genus migrent, quasi e superiore translatis ad illud vasis. In VV. LL. ex Aristide, Τὴν πόλιν εἰς τὰς τριήρεις μετεσκευάσαμεν, Mutavimus. Alia autem exempla tibi videnda relinquo ap. Bud. 580. ["Ad Herod. 662. Xen. Eph. 115. Thom. M. 508. Philostr. Her. p. 2. Boiss. 585." Schæf. Mss. "Diog. L. 1, 109." Wakef. Mss. Aristoph. Ὄρν. 497. Dionys. H. de C. VV. 96. Polyæn. 6, 49. Schleusn. Lex. V. T. * Μετασκευαστικὸς, Schn. Lex. ἁμαρτύρως. * "Μετασκευὴ, conf. c. κατασκευὴ, ad Dionys. H. 5, 39. 42. (44, 3. et 5.?) cf. 47, 9." Schæf. Mss. "Μετασκευὴ, Omnis verbi vel nominis a recta forma mutatio, cujus tres veluti partes sunt, ἀφαίρεσις, προσθήκη, et ἀλλοίωσις. Dionys. Comp. 6. p. 39. ut si dicitur τουτονὶ pro τοῦτον, vel κατιδὼν pro ἰδὼν, ἕνεχ' pro ἕνεκα, ἔγραψεν pro ἔγραψε, χωροφιλῆσαι pro φιλοχωρῆσαι. Etiam μετασκευαὶ τῶν κώλων fiunt vel προσθήκαις vel ἀφαιρέσεσι, quæ cum non sint ad sensum necessaria, ornatus et gratiæ causa adhibentur. Dionys. l. c. 9. p. 47. Ἃς οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα ποιοῦσι ποιηταί τε καὶ συγγραφεῖς, ἢ τῆς ἁρμονίας, ἵν' ἡδεῖα καὶ καλὴ γένοιτο." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Προσμετασκευάζω, Dionys. H. de C. VV. 98. Schæf.]

Παρασκευάζω, Apparo, Præparo, Comparo, Paro, Thuc. 3, (49.) Παρασκευασάντων δὲ τῶν Μιτυληναίων πρέσβεων τῇ νηῒ οἶνον καὶ ἄλφιτα, Plut. (6, 26.) Καθάπερ ἐν εὐδίᾳ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα προσῆκε παρασκευάζειν, Herodian. 8, (6, 13.) Παρασκευάζοντι οὖν αὐτῷ τὴν δύναμιν ὡς πολεμήσουσαν τῷ Μαξιμίνου στρατῷ, 3, (14, 7.) Τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. Pro quo ap. Thuc. παρασκευάσασθαι τὰ πολέμια, 1, (18.) p. 7. Nisi quis leg. potius existimet πολεμικά. Apud Eund. παρεσκευάζετο activa itidem signif. 2, (56.) p. 65. Ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν τῇ Πελοποννήσῳ παρεσκευάζετο, Schol., ἡτοίμαζε. Itidem voce pass. παρασκευάζεσθαι usus est Xen. pro Apparare, K. Π. 7, D (2, 1.) Κλίμακας παρεσκευάζετο. Active et ap. Epicurum, Ὧν ἡ σοφία παρασκευάζεται εἰς τὴν τοῦ ὅλου βίου μακαριότητα: quæ Cic. vertit, Omnium rerum quas ad beate vivendum sapientia compararit, ut videbis in meo Lex. Cic. Idem dixit Comparare exercitum, quod Thuc. στρατιὰν παρασκευάζεσθαι. Aliquando autem παρασκευάζεσθαι sine adjectione ap. Eund., pro Expeditionem parare. Vel, Se ad bellum accingere, s. comparare. Alioqui addi solet præp. πρὸς cum suo accus., ut ap. Eund. (3, 69.) Καὶ παρεσκευάζοντο ὅ, τε Βρασίδας καὶ ὁ Ἀλκίδας πρὸς ταῦτα. Et, Παρασκευαζόμενοι ὡς εἰς μάχην, Idem dixit: item Παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι τοῖς ἐναντίοις. Nonnunquam sequente etiam accus. sine præp. παρασκευάζομαι redditur Me accingo: ut παρασκευάζομαι τὸν πλοῦν, Thuc. Ad navigationem s. Ad navigandum me accingo, cum sonet ad verbum, Navigationem paro, apparo. Generalius etiam ponitur παρασκευάζομαι pro Me accingo, Me comparo, vel cum adje- A ctione vel absque illa. Sed interdum in interpretatione possumus adjectione aliqua uti, licet in Græcis verbis non habeatur: ut ap. Xen. (K. Π. 3, 2, 4.) Καὶ ὁ Κῦρος εἰπὼν, ὅτι ἤδη τοῦτο, παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις, παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτίκα δεῆσον ἐπιδιώκειν, Accingere se itineri, Comparare se ad iter, ut loquitur et Livius. Qui autem se accinxit ad aliquid, dicitur παρεσκευασμένος, Accinctus. Sed plerisque in ll. commodius redditur Instructus. Quinetiam παρεσκεύαστο tanquam impersonaliter positum, Thuc. Ἐπειδὴ αὐτοῖς παρεσκεύαστο.

Παρασκευάζω alium quoque verbi Comparo usum habet; dicitur enim ab Isocrate, Τελευτήσασι δόξαν παρασκευάζει, Gloriam comparat, acquirit. Et παρασκευάζειν τινὶ εὐπορίαν, ap. Eund. Sed cum nonnullis accusativis junctum, reddi potius debet verbo Præbeo, Exhibeo, Præsto. Plato de LL. Παρασκευάζω εὐμάρειαν, Plut. Lyc. Ἃ παρεσκεύακε τοῖς πολίταις. Interdum autem Efficio, Facio: Παρασκευάζειν τοιούτοις ὥστε, Aristot. Probl. Tales efficere ut, etc. B Interdum παρασκευάζειν ὅπως, Facere s. Efficere ut, Dare operam ut etc. Cum nonnullis etiam accus. reddi potest verbo Facio: ut παρασκευάζω σοι ἱδρῶτα, Efficio tibi sudorem, Facio ut sudes. Alioqui pro Efficio reperiri possunt alia verba illi accusativo aptiora: quod et in aliis hujusmodi ll. observari debet. Et cum infin. Aristot. Ethic. 8. Διὸ τὰς τοιαύτας τέχνας, ὅσαι παρασκευάζουσι τὸ σῶμα, χεῖρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν. Synes. Καὶ τὸν Τρωΐλον ἑταῖρον παρασκεύασον ἐπιστεῖλαι μοι, ὅτι κομισάμενος τυγχάνει τὰ βιβλία, Fac ut ad me scribat. At cum solo accus. pro Efficio, Reddo, ut παρασκευάζω σε εὐσεβῆ, Efficio s. Reddo te pium, Xen. (Ἀπ. 4, 3, 17.) Τοιαῦτα μέντοι λέγων τε καὶ αὐτὸς ποιῶν, εὐσεβεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύαζεν. Idem (Œc. 5, 15.) Τὸν οὖν μέλλοντα καλῶς γεωργήσειν, δεῖ τοὺς ἐργαστῆρας προθύμους παρασκευάζειν καὶ πείθεσθαι θέλοντας. At vero cum dicit idem Xen. (7, 22.) Παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν μὲν τῆς γυναικὸς φύσιν ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα, non possis C reddere παρεσκεύασεν simpliciter Effecit vel Reddidit, cum sonet potius Aptam effecit, vel Effecit ut comparata esset. Apud Colum. autem verso activo verbo in passivum, habetur tanquam e Cic. A natura comparata est opera mulieris ad domesticam diligentiam. Fortasse autem παρεσκεύασεν reddi queat Ita comparatam reddidit ut apta esset etc. Eodem certe sensu, licet simplicius, redderetur, Talem effecit ut apta esset etc. At cum dicitur, Οὕτως ἐμαυτὸν παρεσκεύασα, in hoc certe aliisque hujusmodi ll. commodissime possumus verbo Comparare uti, eo modo quo dicitur Latine, Ita me comparavi: et ut Cicero dixit, Sed te illud admoneo, ut te ante compares, quotidieque meditere, resistendum esse iracundiæ. Plut. in Cor. Οὕτω διανοοῦ καὶ παρασκεύαζε σεαυτὸν, ὡς τῇ πατρίδι μὴ προσμίξαι δυνάμενος πρὶν ἢ κ. τ. λ. Plato Apol. (30.) Αὐτὸν παρασκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος. Sed Isocr. Paneg. dixit etiam, Τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς οὕτω παρασκευάσασιν ὥστε κ. τ. λ. Quinetiam dicitur aliquis τὴν ψυχὴν vel τὴν γνώμην alterius παρασκευάζειν a Xen., pro Ita comparatum eum reddere, vel animatum, ut censeat hoc vel illud esse faciendum. Hanc autem signif. sequitur et passiva vox, ut ap. Plat. Menex. (p. 248.) Τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν, Huic optime vivendi ratio comparata est, p. 7. mei Cic. Lex. Sed et ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένοι, e Xen.

Παρασκευάζω et Παρασκευάζομαι, Struo, Conspiratione et coitione fingo et comminiscor. Vide plura ap. Bud. 520. et 578. e Dem. et Isæo.

Παρασκευάζεσθαι pro Ventrem purgare, VV. LL. ex 1 Reg. 24, (4.) Sed vide ne sit reponendum ἀποσκευάζεσθαι.

Pass. Παρασκευάζομαι interdum quidem activa signif. pro παρασκευάζω, ut antea ostendi: interdum vero Accingor, Me accingo: de quo etiam usu dictum a me fuit in Παρασκευάζω: ubi habuisti etiam non solum παρασκευάζεσθαι ὡς εἰς μάχην, (dicitur vero et παρασκευάζεσθαι εἰς μάχην, sine ὡς,) sed et παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι. Sic autem et ap. Xen. non

semel habetur cum ὡς, sequente participio futuri temporis. Jungitur alioqui sæpe infinitivo, ut παρασκευάζομαι ποιεῖν ap. Xen., ubi redditur Do operam ut faciam. Alicubi autem et Conor. At vero ap. Aristoph. (Πλ. 77.) παρεσκευασμένος ἦν κρύπτειν, exp. ἐγνωκὼς ἦν, Decreram. Apud Eund. (410.) ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην, exp. ἐμελέτων, Meditabar, Studebam. At vero, Τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν, docui paulo ante quomodo Cic. vertat ap. Plat. Secus certe ex eod. Plat. de Rep. 1. Ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη, Ars ad id comparata est. Παρεσκευασμένον etiam dicitur Quicquid e composito factum est, et meditata fraude, Bud. 578. e Lys.

Παρεσκευάσθαι pro Instructum esse: Πόλις παρεσκευασμένη πᾶσιν εἰς πόλεμον, Plut. Cam. Urbs instructa rebus omnibus ad bellum necessariis, VV. LL.

" Παρεσκευάδατο, Ionice ap. Herod. pro παρεσκευ-" ασμένοι ἦσαν, Instructi erant."

[" Παρασκευάζω, Zeun. ad Xen. K. Π. 287. 518. 660. ad Herod. 698. 735. Thom. M. 508. ad Diod. S. 1, 443. Schneid. Anab. 158. Heyn. Hom. 8, 322. Παρασκευάζομαι, Xen. K. Π. 43. Wyttenb. Select. 389. Med., de constr., Diod. S. 1, 686. 2, 498. Xen. K. 'A. 3, 2, 24. Cum inf., Diod. S. 1, 687. Bergler. ad Alciphr. 91. Cum inf. fut., Herod. 8, 97. Π. ὡς, seq. particip. fut., Zeun. ad Xen. K. Π. 88. (1, 3, 13.) Act. et med., Kuster. V. M. 38. 101. ad Diod. S. 1, 723. Conf. c. κατασκ., Schneid. ad Xen. Œc. p. 46. Π. εἰς, περὶ, Heind. ad Plat. Gorg. 9. Π. ἑαυτὸν, 209. Παρεσκευασμένος, active, ad Dionys. H. 3, 1540. 1904. 1907." Schæf. Mss. Lex. Xen. Schleusn. Lex. V. T., Æsch. Choëph. 1031. * Παρεσκευασμένως, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Παρασκευαστέον, Comparare s. Conciliare necesse est, Xen. 'Απ. 1, 7, 2. Efficiendum est, Ἱππαρχ. 1, 7. Plato 1, 480. 3, 89. " Arrian. Epict. 1, 27." Kall. Mss. " Heind. ad Plat. Gorg. 209." Schæf. Mss.]

Παρασκεύασμα, τὸ, Apparatus, Præparatio, Provisio, Instructio, VV. LL., sed absque ullo exemplo. [Meditatio, Exercitatio, Xen. Œc. 11, 19. * Παρασκευασμὸς, Schol. Aristoph. Θ. 37. * " Παρασκεύασις, Diod. S. 2, 491. et n." Schæf. Mss.]

[* " Παρασκευαστὴς, Plato Gorg. 247(=518.)" Schæf. Mss. " Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 23. T. 4. p. 548, 44. Ὧν γὰρ * ἑτοιμαστὴς καὶ παρασκευαστὴς ὁ Θεὸς ἀγαθῶν, ποῖα εἰκὸς εἶναι ταῦτα;" Seager. Mss. * Παρασκευαστὸς, Plato Prot. 319. 324.] Παρασκευαστικὸς, q. d. Præparativus. In VV. LL. Qui præparare novit. Et, Παρασκευαστικὸς εὐχροίας, e Diosc. Colorem commendabilem reddens. Sed verti potest simplicius, et melius, meo quidem judicio, Boni coloris efficiens. [Xen. 'Απ. 3, 1, 6.]

Παρασκευὴ, ἡ, Apparatus, Præparatio. Apud Thuc. aliosque Historicos sæpe de apparatu bellico: 2, (100.) Καὶ τἆλλα διεκόσμησε, τά τε κατὰ τὸν πόλεμον, ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ κ. τ. λ.: 3. Ἵππους τε παρέχοντες καὶ παρασκευὴν ὅσην οὐκ ἄλλοι τῶν ξυμμάχων. Sic Herodian. (6, 4, 7.) dixit ἵππων καὶ τόξων παρασκευήν. Rursum Thuc. (2, 80.) dixit Τὸ ναυτικὸν ἐν παρασκευῇ ἦν, pro Classis apparabatur, comparabatur. At in VV. LL. ex eo affertur, Ἐν παρασκευῇ ἦν, non addito nominativo, pro Instruebatur, Erat in procinctu. Subjungiturque, Ἐν παρασκευῇ ἦσαν, pro In armis erant. Dicitur etiam μάχη ἐκ παρασκευῆς, quod ibi redditur Justum prælium, Thuc. 5, (56.) p. 184. Μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, i. e. ἐκ φανερᾶς παρατάξεως. Interdum vero ἐκ παρασκευῆς alium usum habet, de quo postea dicetur. Affertur et σίτου παρασκευὴ e Plat. de Rep. 2. Usurpatur generalius et de aliis rebus. || Παρασκευὴ, Coitio hominum qui apparatu et ambitu in litibus uti optime possunt, Factio et coitio hujusmodi hominum appositorum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos, contra æquitatem juris legumque interdicta, Dem. (1059.) Καὶ αὕτη ἐνίκησε τοὺς ἀμφισβητοῦντας οὐδεμιᾷ παρασκευῇ οὐδὲ συνωμοσίᾳ. Æschin. quoque est usus in exordio Or. c. Ctes. || Παρασκευὴ pro Instructione affertur ex Isocr. in VV. LL. Et pro Institutione, ex isto Plat. loco, Τὰ

A γὰρ τῶν νομῶν αὐταῖς σχεδὸν ἀνιάτως ἔχοντά ἐστιν ἄνευ παρασκευῆς θαυμαστῆς. || Παρασκευὴ, Præmunitio, Figura ap. Rhet. VV. LL. ex Julio Firmico. || Παρασκευὴ πυρετῶν in iisdem e Diosc. 5, 29. vel 27. ut alii numerant, Indicia febrium adventantium: Ποιοῦσι καὶ πρὸς πυρετῶν παρασκευὴν, Contra febrium adventantium indicia valent, Ruell. Febris enim adventans velut se parat et accingit. || Παρασκευὴ, Dies quæ sabbatum antegreditur, velut expectat sabbatum adventans et se accingens. Hanc enim istius appellationis vim esse, fas est fortasse suspicari; atque ita significationis hujus ratio, proxime præcedenti similis fuerit. At in VV. LL. ideo dicitur significare Diem quæ sabbatum præcedit, quod ea die præparabant victui necessaria pro sabbato. Quam rationem magis verisimilem visum iri non ignoro. Marc. 15, 42. Ἐπεὶ ἦν παρασκευὴ, ὅ ἐστι προσάββατον. || Ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur, quod fit Consulto, et E composito, s. De industria, et quasi Præmeditate, Plut. (9, 204.) περὶ σκώμματος καὶ γε-
B λοίου verba faciens, Μάλιστα δὲ εὐδοκιμεῖ τὰ τοιαῦτα περὶ τὰς ἀμείψεις καὶ τὰς ἀπαντήσεις· τὸ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ κατάρχοντα, γελωτοποιοῦντός ἐστι. Sed hic τὸ ἐκ παρασκευῆς opp. proprie ei quod est extemporaneum. Affertur autem et ex Æschine, Ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι, pro E composito ad id allegati adornatique ut leges ferentibus perniciosas astipulentur et subserviant. Sed hoc genus loquendi isto in loco referendum est potius ad eam nominis παρασκευὴ signif., de qua in secundo tmematio dictum est. Et vicissim ἄνευ παρασκευῆς e Plat. Epist. pro Non de industria. [" Ad Herod. 729. " Thom. M. 508. 817. ad Charit. 450. 464. ad Diod. S. 1, 458. 2, 389. 594. Heind. ad Plat. Gorg. 182. Wakef. S. Cr. 4. tit. Dionys. H. 1, 555. Conf. c. κατασκευὴ, ad Diod. S. 2, 466. Ἐκ παρασκευῆς, Dionys. H. 2, 736. Aristot. H. A. 284. Schneid. ad p. 475." Schæf. Mss. Lex. Xen. et Polyb. Strabo 14. p. 564. Τῶν παρασκευῶν ἐν τοῖς ὄμβροις ἐπαφιεμένων, interpr. Repositoriis. " Παρασκευὴ, Artificiosior orationis tra-
C ctatio, ut μετασκευὴ, et διασκευὴ, opposita τῷ αὐτοσχεδιασμῷ, ut ap. Alex. περὶ Σχημ. p. 576. adeoque etiam Meditatio, Præparatio et μελέτη in universum, ut Plut. Demosth. 8. et 9., ubi σκέψεις et παρασκευὰς opponit τῷ * σχεδιασμῷ Demadis Rhetoris, qui dicebatur τῇ φύσει χρώμενος, Non arte, sed natura eloquens: cf. Sext. Emp. Antirrh. 2. p. 291. Quintil. 2, 17. Deinde παρασκευαὶ dicuntur Præparationes quibus in narrationibus inprimis locus est, ad causæ utilitatem augendam. Dionys. Jud. Isæi 15. Πολλὰς δ' ἂν ἔχοιμι καὶ ἄλλας παρασχέσθαι διηγήσεις πρὸς τὸ συμφέρον ᾠκονομημένας ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, προκατασκευαῖς, παρασκευαῖς, μερισμοῖς etc. Unde Idem Art. Rhet. 10, 13. simpliciter ait παρασκευάζειν τὸν ἀκροατὴν ἐν προοιμίῳ, Auditoris animum in proœmio præparare. Et Jul. Rufin. Fig. 32. παρασκευὴ vel * προεπεργασία est Præmunitio qua ante utimur, ut confirmet id quod subjecturi sumus: ut, si testem producturi sumus, ante est, ei fidem habendam esse, doceamus." Ernesti Lex. Technol. Gr.
D Rhet.]

Ἀπαράσκευος, ὁ, ἡ, ITEM Ἀπαρασκεύαστος, Imparatus. Herodian. 2, (14, 11.) Ὅπως ἀπαράσκευον αὐτὸν λάβοι, Thuc. 1, (99.) Ἀπαράσκευοι καὶ ἄποροι ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο. Eidem ἀπόστασις ἀπαράσκευος, Quæ facta est nullis rebus ante comparatis instructisque ad bellum. A Bud. Comm. ἀπαράσκευος et ἀπαρασκεύαστος exp. Qui simplici et frugali more utitur, imparatus occupatur et opprimitur. Idem in Lex. suo ἀπαρασκεύαστος a Xen. (Ἑλλ. 7, 1, 5.) poni testatur pro Præventus, Deprehensus. Inveniri etiam dicit pro Inelaboratus; sed Auctoris nomen non addit. Apud Herodian. certe ἀπαρασκεύαστοι non videtur aptius reddi posse quam Imparati: 3, (9, 19.) Προσπεσόντες δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπαρασκευάστοις τοῖς βαρβάροις. [" Ἀπαράσκευος, Valck. ad Ammon. 127. Eran. Philo 157. ad Diod. S. 1, 362. 526. 2, 227. ad Xen. Mem. 3, 4, 11. Schneid. Anab. p. 4. ad Charit. 450. Ἀπαρασκεύαστος, D. R. ad Longin. 242. Valck. l. c. Eran. Philo l. c. ad Diod. S. 1,

526. Schneid. l. c. * Ἀπαρασκευάστως, ad Diod. S. 1, 462." Schæf. Mss. " Chrys. in Matth. Hom. 77. T. 2. p. 483, 8. Οὐ μένετε ἐγρηγορότες, φησὶ, καὶ παρεσκευασμένοι, ὥστε μὴ ἀ. ἐντεῦθεν ἀπενεχθῆναι;" Seager. Mss. * Ἀπαρασκευασία, Hippocr. 395, 7.] Ἀπαρασκεύως, Imparate, Absque apparatu. In VV. LL. Immeditate, e Gell. Item Sine præmeditatione. [" Ad Diod. S. 2, 227." Schæf. Mss.]

" Ἐμπαράσκευος, Præparatus, Paratus, Instructus, " εὐτρεπὴς, παρεσκευασμένος, Basil. Hom. 6. Ἐμπαρά- " σκευος ἥκεις ἀκροατὴς καὶ πρέπων τῷ πληρώματι τοῦ " σεμνοῦ τούτου καὶ μακαρίου θεάτρου," [Theophyl. Epist. * " Ἐμπαρασκεύως, Suid. v. Ἑτοίμως." Wakef. Mss. " Heind. ad Plat. Hipp. 173." Schæf. Mss.]

" Ἀντιπαρασκευάζομαι, Vicissim instruor, Paro " me et ipse, E contrario me instruo. Aliis, Do " operam ut par sim. Thuc. 1," [80. Xen. K. Π. 5, 1, 26. Dionys. H. 1. p. 101, 12. Dio Cass. 160, 33. " Demosth. 139." Seager. Mss. " Kuster. V. M. 101. Zeun. ad Xen. K. Π. 85." Schæf. Mss.] " Ἀν- " τιπαρασκευὴ, Apparatus qui fit e parte contraria, " Thuc. 1. Πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν " ἀδύνατοι, Non possunt bellum gerere adversus " disparem apparatum."

[* Ἐμπαρασκευάζω, Schol. Aristoph. N. 288. Æneas Comm. Poliorc. 1653, 10. Stob. Serm. 1. p. 18.]

" Ἐπιπαρασκευάζω, Insuper paro, apparo, præ- " paro," [Xen. K. Π. 6, 3, 1.]

Προπαρασκευάζω, Ante paro, Longe ante paro, Præparo, Xen. Ἀπ. 2, 2, 5.) Τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι παισὶ προπαρασκευάζει πάντα, Isocr. Archid. Ἀλλὰ βουλόμενος ὑμῶν προπαρασκευάσαι τὰς γνώμας, ὡς καὶ ταύτας καὶ πολὺ τούτων δεινοτέρας συμφορὰς ὑπομενετέον ὑμῖν. E Galeno autem ad Gl. 2. affertur pro Præmunio, Προπαρασκευάζω τὸν μηρὸν διὰ τούτων. [* Προπαρασκευαστέον, Plut. 6, 471. * Προπαρασκεύασμα, Schol. Eur. Ion. 671. * Προπαρασκευαστικὸς, Eust. Od. I. p. 340, 43. " Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 3. T. 4. p. 20." Seager. Mss.] Προπαρασκευὴ, ἡ, Præparatio. Extant Eusebii libri Εὐαγγελικῆς Προπαρασκευῆς.

" Προσπαρασκευάζειν, pro Una apparare, affertur " e Dem." [94. 445. Philo J. 2, 232." Wakef. Mss.]

Συμπαρασκευάζω, Simul apparo, comparo, paro, Adjuvo in apparando, s. comparando, Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Εἰ δὲ ὧν μὲν μάλιστα ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσιν, ὁ δαίμων ἡμῖν ταῦτα συμπαρεσκεύασεν. E Dem. affertur pro Simul efficio. [" Wakef. Phil. 315." Schæf. Mss. " Joseph. 199, 35." Wakef. Mss.]

Συσκευάζω, In fasciculum colligo, In unam sarcinam connecto, Bud. e Dem. (358.) Διόπερ ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα οὗτοι συνεσκεύασαν. Possumus autem, opinor, συσκευάζειν interpretari itidem Colligere, ubi jungitur accus. δύναμιν, aliive hujusmodi. Nam Lat. dicunt etiam Colligere exercitum. Apud Herodian. tamen non active, sed passive habetur, Δύναμις συνεσκευάσθη, 2, (14, 13.) Utitur vero Idem passiva voce et in activa signif., cum scribit 3, (6, 6.) Ὅπλα καὶ στρατὸν ἐφ' ἡμᾶς συσκευάζεται, ubi possumus etiam uti verbo Comparare, sicut et in illo συσκευάζειν δύναμιν. Interdum vero συσκευάζω est Struo subdole, Molior subdole, Comminiscor fraudulenter, Fingo: unde pass. συσκευάζεσθαι, Strui subdole, Fingi, Confingi, ut ap. Herodian. (7, 1, 18.) Ἡ διαβολῆς φήμη συσκευασθεῖσα, ubi Polit. vertit Composita fraude. At de συσκευάζω pro Compilo, dicam in Συσκευάζομαι. ‖ Συσκευάζομαι voce pass., activa tamen signif., magis usitatum est; exponitque Bud. et ipsum cum aliis modis, tum etiam verbo Colligo, sed cum accus. Vasa; dicit enim poni pro Colligo vasa, atque etiam Cibaria mecum porto. Quidam interpr. Cibariis necessariis ad viam et viatico me instruo, et mecum porto, ut ap. Xen. K. Π. 4, (5, 8.) Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, συσκευάζου, καὶ τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε, Collige vasa, et ad viam accingere. Et 5, (3, 16.) Ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον. Et cum accus. ap. Eund. Ὅπως ἂν συνεσκευασμένοι πάντα ὦσι πρὶν καθεύδειν, Ut omnia necessaria comportent. Et in Symp. Συνεσκευάσατο δὲ πάντα, Abiens secum exportavit. Lys. (873.) Συσκευασάμενος

A γὰρ τὰ ἑαυτοῦ ἐνθάδε, εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐξῴκησε, Sarcinis suis collectis et huc comportatis. Et, Συσκευάζεσθαι πρὸς τὴν φυγὴν, Lucian. (1, 107.) Sarcinis suis collectis se ad fugam comparare, accingere. Quæ Bud. minime exprimit, cum reddit Fugam adornare. Greg. Naz. autem cum dat. dixit, Τῷ θανάτῳ συσκευάζεται. Hinc partic. Συνεσκευασμένος, Ad viam accinctus sarcinis compositis, Suffarcinatus. Ceterum ab hac signif., qua ponitur συσκευάζεσθαι pro Vasa colligere et sarcinas componere, manavit ea, qua pro Compilo ponitur: quo Terent. respiciens, usus est verbo Convasare, ad exemplum hujus Græci prorsus facto, in Phorm. (1, 4, 13.) Sic certe hodieque nonnulli jocose ὑποκοριζόμενοι in quadam Galliæ parte, dicunt suum Dérober, i. e. Furari, non esse Dérober, sed Serrer bagage, i. e. συσκευάζεσθαι, Vasa colligere. Ceterum activæ quoque vocis hic usus affertur ex LXX. Exod. 3, (22.) Καὶ συσκευάσετε τοὺς Αἰγυπτίους: ubi observa etiam cum accus. personæ. ‖ Συσκευάζομαι, ab iis translatum, qui vasa colligunt,
B comparentes se ad iter, s. accingentes, ponitur generalius pro Comparo, Apparo, Instituo, Plut. Catone, Ἤδη τολοιπὸν εἰς ἡδονὴν καὶ σχολὴν συσκευασάμενος τὸν βίον, Inde jam sese ad voluptatem consectandam comparantes, Xen. K. Π. 8, (5, 1.) Συνεσκευάζετο τὴν ἐς Πέρσας πορείαν. Ab iis vero qui vasa colligunt furtim, utpote aliena, non sua, (i. e. qui convasant quæ possunt, et se protinus in pedes conjiciunt, ut ille ap. Terent.,) manasse mihi verisimile est eam signif. verbi συσκευάζεσθαι, qua ponitur pro Moliri, Struere, Adornare, Captare, Insidiis aggredi, et negotium captiosum insidiosumque adornare: quæ interprr. sunt Budæi: qui etiam subjungit e Dem. (438.) Τίς ὁ συσκευάζεσθαι τὴν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον βοῶν, Insidiis petere, Imminere per insidias et captare. Et e Xen. (K. Π. 5, 1, 8.) Συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον, pro Captiose tenere et laqueis capere. Et e Plut. (Phoc. 32.) Συσκευαζόμενος τὴν πόλιν, Captans, et urbi insidias reique publicæ struens. Passiva quoque signif. ex Herodiano (1, 10, 1.) Ἑτέρα τις
C ἐπιβουλὴ κατὰ τὸ αὐτὸ συνεσκευάσθη, Altera adornata instructaque est conjuratio. [" Act. Traj. 1. p. 250. Thom. M. 508. ad Diod. S. 2, 90. Dionys. H. 1, 515. Med., Wakef. Phil. 577. Villoison. ad Long. 294. ad Diod. S. 2, 17. 245. 372. 391. 397. 399. 468. 604. Heind. ad Plat. Theæt. 399. Insidias struo, Toup. Add. in Theocr. 404. ad Lucian. 1, 216." Schæf. Mss. " Jo. Malal. 46." Wakef. Mss. Demosth. 91. 365. 764. 772. 1356. Plut. Cæs. 21. Lex. Xen. Schn. Lex.]

Συνεσκευασμένως, Collectim, Confertim, Simul, Bud. e Greg. Naz. [Xen. Œc. 11, 19.] Ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ σ. χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι κ. τ. λ.

Συσκευασία, ἡ, Apparatus, Xen. K. Π. 4, (2, 17.) Διὰ τὸ ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχειν, Circa ea apparanda, quæ curandis corporibus necessaria sunt, Bud., qui etiam tradit nomen hoc signiff. suo verbo convenientes habere.

Συσκευαστὴς, ὁ, Molitor, Structor, Machinator, ab
D ea verbi συσκευάζεσθαι signif., de qua dictum paulo ante fuit. [Schæf. ad Greg. Cor. 916. " Clem. Alex. 268." Wakef. Mss. Schneidero immerito susp. * Συσκευαστὸς, unde] " Ἀσυσκεύαστον, Non com- " plicatum ut sarcina, Inconditum, Non digestum, " Xen. (Œc. 18, 13.) Οὔτε ἀσυσκεύαστά εἰσιν, οὔτε " δυσλύτως ἔχει, Bud. Itidem J. Poll. 10, (16.) inter " derivata a σκεῦος, ait, ἀσυσκεύαστον, ὡς ὁ Ξενοφῶν. " Ita enim reponendum."

Συσκευὴ, ἡ, Molitio fraudulenta, Subornatio, Captatio, Insidiarum adornatio, Bud. ex Herodiano 3, (12, 7.) Αὐτὸς δὲ συσκευήν τινα τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε: (21.) Πάντα φάσκων ψευδῆ εἶναι, καὶ συσκευὴν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα ἐσκευάσθαι. Ubi Polit. vertit, Falsa illa omnia, commentum id in se fabulamque excogitatam. At priorem illum locum ita reddit, Quin esse id totum negotium compositum ac fabulosum suspectabat. Verum sciendum est, in hac interpr. reddi etiam nomen σκηνὴν, quod a Bud. omittitur. Ita enim legitur ap. Herodian. locus integer, Συσκευήν τινα καὶ

σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε. Ubi et hoc observa, copulari συσκευὴν et σκηνὴν, eod. modo, quo in illo proxime præcedente συσκευὴν et δρᾶμα. [" Theod. Hist. Eccl. 1, 8. Euseb. Hist. Eccl. 10, 8. " Mendham. Mss. "Ad Lucian. 1, 478. Mœr. 357. et n., Thom. M. 508. 797." Schæf. Mss.]

[* " Ἀποσυσκευάζω, Vasa aufero, Compilo, Spolio, Al. Exod. 3, 22. ἀποσυσκευάζετε sec. Ms. Clem., ubi alii habent σκυλεύσατε, * συσκυλεύσατε, συσκευάσατε, et * ἐπισυσκευάσατε." Schleusn. Lex. V. T.]

[* " Ὑποσκευάζω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 563." Elberling. Mss. * Ὑποσκευή, Gl. Substructio.]

ΣΚΗΝΗ, ἡ, Tabernaculum, Tentorium, Domicilium temporarium e frondibus, culmis, tabulis, pellibus, pannis lineis aut laneis, aut simili materia: qualia in castris, interdum et in hortis, erigi solent ad faciendam umbram aut arcendas pluvias: qualis fere erat Achillis κλισίη ap. Hom.: Hes. exp. ἡ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἰκία. Thuc. (2, 34.) Σκηνὴν ποιήσαντες, Cum fecissent s. struxissent tabernaculum. Sic Athen. 12. Σκηνὴν αὐτῷ Περσικὴν ἐποίουν, Persicum tabernaculum s. Tentorium. Plato de LL. σκηνὰς πήγνυσθαι, Tentoria figere: itidemque ap. Suid., Σκηνὴν ἐπήξατο, quod exp. * τένδαν, Tentorium eo vocab. significans: sicut et nos vulgo id significamus voce Tente. Eadem signif. ἱστάναι σκηνὴν, Erigere tentorium: unde ap. Xen. K. Π. 8, (5, 2.) p. 133. Πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνὴν, Erigi tentorium quod ad ortum solis spectaret. Et paulo ante, Ὅπου γὰρ ἂν στρατοπεδεύηται ὁ βασιλεὺς, σκηνὰς μὲν δὴ ἔχοντες πάντες οἱ ἀμφὶ βασιλέα στρατεύονται καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. Sic Athen. 5. Σκηνὰς εἶχον βαρβαρικάς. Herodian. 8, (5, 9.) Μενόντες ὑπὸ σκηναῖς αὐτοσχεδίοις, Sub tumultuariis tentoriis agitantes: 5, (2, 13.) Ὑπὸ σκηναῖς καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ διαιτώμενοι, In tabernaculis procul a patria. Polyb. (6, 40, 2.) Καταλύουσι σκηνὰς, Tentoria solvunt, Vasa colligunt, Bud. A forma autem et materia, ap. Athen. 2. Σκηνὴν οὐρανόροφον ἀνθίνην. Et Plut. Ὀκτάγωνόν τινα σκηνὴν κατασκευάσας. Rursum Athen. 5. Σκηναὶ λευκοῦ κιττοῦ καὶ ἀμπελώνων, Umbraculum ex hedera alba et vitibus. Bud. periphrasticῶs, Hederæ vitesque opacabant, pampinis ac corymbis eum inumbrantes. Nec enim hic reddere queas Tabernaculum, quod e tabulis potius construitur; nec Tentorium, quod e pannis lineis laneisve aut pellibus tensis; sed Umbraculum, quod e frondibus, culmis, aut etiam stirpibus confici solet, interdum in fornicis s. tholi modum, interdum forma quadrangulari: palis in terra fixis, per quos plantæ repant, et in summo concurrentes, suis frondibus aut pampinis umbram faciant. Vide et Σκηνοπηγία. Quoniam vero convivari et compotare milites in suis σκηναῖς solebant, ideo interdum σκηνὴ pro Ipso convivio et compotatione accipitur, Xen. K. Π. 3, (2, 15.) Διαλύσαντες τὴν σκηνὴν ἀνεπαύοντο, Dimisso convivio; nam συνεδείπνουν. Et 2, (3, 1.) Σπονδὰς ποιήσαντες καὶ εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθὰ, τὴν σκηνὴν ἐς κοίτην διέλυον: nam Cyrus militem quendam in suam σκηνὴν σύνδειπνον ἠγάγετο.

Σκηνὴ in theatro quoque erat, sive Tabernaculum, s. Tentorium, s. Umbraculum. E tabulis ligneis fieri solitas σκηνὰς constat e Val. Max., qui l. 2. ait, Claudius Pulcer scenam varietate colorum adumbravit, vacuis ante pictura tabulis extentam. Servius vero scribit, scenam theatralem ap. antiquos, parietes non habuisse, sed de frondibus umbracula quæsita fuisse: quemadmodum Placidus quoque Grammaticus tradit esse cameram hinc inde compositam, quæ in umbræ locum in theatro erat, in quo ludi actitabantur. Item scenam dici, arborum in se cubantium quasi concameratam densationem, ut subter positos tegere possit. Et Ovid. quas tulerant nemorosa palatia, frondes Simpliciter positæ, scena sine arte fuit. Verum distingui solebant scenæ et materia et structura ornatuque. Tragicæ enim deformabantur columnis et fastigiis, et signis, reliquisque regalibus rebus: comicæ autem, ædificiorum privatorum menianorumque habebant speciem, prospectusque fenestris dispositos:

A satyricæ vero ornabantur arboribus, speluncis, montibus, reliquisque agrestibus rebus, in topiarii operis speciem deformatis, ut Vitruv. tradit 5, 8. Tragœdia ergo tentoriis potius, comœdia tabernaculis, satyrica fabula umbraculis utebatur. Suidæ σκηνὴ est ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου, Media theatri janua. Vitruv. paulo post l. c., Ita tribus centris ampliorem habent orchestram Græci, et scenam recessiorem, minoreque latitudine pulpitum, quod λογεῖον appellant. Ideoque ap. eos Tragici et Comici actores in scena peragunt: reliqui autem artifices suas per orchestram præstant actiones: itaque ex eo scenici et thymelici Græce separatim nominantur. Unde τὰ ἀπὸ σκηνῆς, Scenica, Herodian. (5, 7, 12.) Et Οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Scenici histriones, i. e. Actores qui in scena peragunt. Et Lucian. (3, 126.) Τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν, Plurima scelera quæ in scenam producuntur, scenis agitantur. Virg. scenis agitatus Orestes. Cic. Dignus, qui in scena spectetur. Et, Scena referta sceleribus. Solebant enim B scelera in scena θεατρίζεσθαι, quod et σκηνοβατεῖσθαι dicitur. Aliquando Σκηνὴ, Scena, pro Ipsa actione scenica ponitur; aliquando pro Ostentatione scenica: ut Chrys. Comm. in Epist. ad Hebr. Οὐχὶ σκηνὴ ταῦτά ἐστι καὶ ὑπόκρισις. Dionys. quoque pro Ostentatione et pompa, dicens in Eccles. Hier. Τὴν ἀπόνομον ταύτην τῶν ἀγγελικῶν ὀνομάτων σκηνήν. Bud. Idem similiter annotat, Suet. dixisse Scena minore, pro Minore apparatu et ostentatione. Præterea quoniam fabulosa in scenam produci solent, hinc fit ut σκηνὴ pro Re fabulosa ponatur: quo modo ap. Herodian. (3, 12, 7.) συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευεν, Polit. vertit, Esse id negotium compositum et fabulosum suspectabat. Vide et Συσκευή.

Apud Dem. (1031.) videtur σκηνὴ esse σκεῦος quoddam, quod alii κόσμον τινὰ γυναικεῖον esse dicunt, alii σκιάδειον, ut Harpocr. [item Phot.] scribit. Itidem Umbraculum pro Umbella ponitur. Ovid. Aurea pellebant nitidos umbracula soles.

[" Σκηνὴ, Valck. Adoniaz. p. 189. Diatr. 278. ad C Charit. 226. (444. 699.) Musgr. Hipp. 577. Ion. 806. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Alciphr. 436. Thom. M. 797. ad Diod. S. 1, 438. 447. 2, 454. Add. ad p. 424. Simmias Epigr. 1. Wakef. S. Cr. 4, 71. Jacobs. Anth. 9, 238. 10, 246. T. H. ad Plutum p. 368. Vestis stragula, Aulæum, ad Xen. Eph. 155. Σκ., ubi merces exponuntur, Valck. Adoniaz. p. 309. In navi, Fischer. ad Palæph. 124. Conf. c. σκευὴ, 123. Casaub. ad Athen. 1. p. 65. ad Timæi Lex. 259. Sine artic., Plut. 2, 196. 4, 328. Cor. Τραγικὴ σκ., Timæi Lex. 259. et n., Bibl. Crit. 3, 1. p. 42. Σκ. δοῦναι, Casaub. ad Athen. 50. Σκ. καταλαμβάνειν, Aristoph. Fr. 265." Schæf. Mss. " Totus habitus externus, Philostr. 537. Fastus, Synes. 14. Dolus, Commentum, Joseph. 1108, 38." Wakef. Mss. Cf. Ἀσκήνως. Phot. Σκηνή· ἡ οἰκία καὶ καταγωγή· ὡς Ἀσιαγενῆ τὴν λέξιν οὕτως Μένανδρος. Τὰ ἀπὸ σκηνῆς, Aristot. Poët. 12. Hermann. p. 143. Probl. 19, 15. Οἱ ἀπὸ σκηνῆς, Schæf. Meletem. Crit. in Dionys. H. p. 27.]

Σκῆνος, i. q. σκηνὴ, Tentorium, Tabernaculum, D Umbraculum, σκήνωμα, Suidas: Hes. autem σκήνους generalius οἰκητηρίου: sicut et Σκηνὰς, καταγωγὰς, οἰκήματα. Metaph. 2 ad Cor. 5, (1.) Ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ, Si terrestris hujus domus nostræ tabernaculum dissolutum fuerit: cui σκήνει opp. οἰκοδομὴν τὴν ἐκ θεοῦ, Ædificium quod e Deo habemus: utens illo, ad structuræ hujus corporis imbecillitatem, mortalisque vitæ fragilitatem et caducam conditionem significandam: hoc, ad cœlestis ædificii s. habitationis stabilitatem firmitatemque sempiternam indicandam. Sunt qui σκῆνος accipiant h. l. pro σῶμα: itidemque ab Hes. quoque Σκῆνος exp. σῶμα. Et sic in Axiocho (p. 366.) Τὸ δὲ σκῆνος πρὸς κακοῦ περιήρμοσεν ἡ φύσις, interpr. Hoc autem corpus, quod circumdedit animo natura, ipsi animo damno est. Exp. vero σκῆνος σῶμα, quoniam τὸ σῶμα est σκηνὴ s. σκήνωμα (i. e. οἰκητήριον) τῆς ψυχῆς: quamobrem et σῶμα nonnulli dictum putant quasi σῆμα καὶ τάφον, in quo animus conclusus et velut sepultus sit. Ab Eod. exp. etiam πάθος ἐν με-

λίσσαις, ὅταν ἐν τῷ σμήνει γένηται σκώληξ: quod Idem et σκληρὸν appellat, ut supra videre est in Σκληρός. [" Valck. Phœn. p. 306. Corpus, ad Röv. 65. Diatr. 284. Bentl. Opusc. 26. Wakef. S. Cr. 1, 111. 3, 83. Eum. 637. Giovenazz. ad Liv. p. xli. Jacobs. Anim. 115. 285. Anth. 8, 411. 12, 30. Antiphil. 29." Schæf. Mss. Nicander Θ. 742. Ælian. H. A. 5, 3. 12, 17. Valck. Schol. in N. T. 2, 540. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Dorice Σκᾶνος, Timæus Locr. 5, 17.]

[* Σκηνοβάτης, unde]

Σκηνοβατέω, In scenam produco et spectatoribus ostendo, In scenam productum, omnium oculis expono, traducoque et infamo, i. q. θεατρίζω et παραδειγματίζω. Solebant enim scelerati in scenam ficta persona produci, eorumque scelera ob oculos poni spectatoribus, ad exemplum aliis præbendum: unde ap. Virg. scenis agitatus Orestes. Heraclit. Ep. ad Herm. Σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, metaph. pro Suam ipsi flagitiosam vitam infament. Pass. Σκηνοβατοῦμαι, In scenam producor. Cum vero fabula aliqua dicitur σκηνοβατεῖσθαι, reddideris potius In scena peragi: ut cum Strabo 5, p. 102(=356.) dicit, Ὄσκων ἐκλελοιπότων ἡ διάλεκτος μένει παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὥστε καὶ ποιήματα σκηνοβατεῖσθαι κατά τινα ἀγῶνα πάτριον καὶ μιμολογεῖσθαι, Ita ut Osca lingua poëmata recitentur et fabulæ peragantur in scena. Cic. Mario, l. 7 Epist. Non enim puto te Græcos aut Oscos ludos desiderasse, præsertim cum Oscos ludos vel in senatu vestro spectare possis. Lucian. pro σκηνοβατεῖσθαι dicit τῇ σκηνῇ ἀναβαίνειν. [Heracl. Alleg. c. 30. Πολλὴ καθ' Ὁμήρου τραγῳδία σκηνοβατεῖται, Schol. Ven. Il. E. 136. σκηνοβατεῖ habet. Synes. p. 20. Οὐδὲ σκηνοβατῶν οὐδὲ τερατουργὸς ὁ θεός. " Clem. Alex. 293. Alciphr. 252. Galei Myth. 449." Wakef. Mss.]

Ἐνσκηνοβατέω, In scenam produco omniumque oculis expono, εἰς τὴν σκηνὴν ἀναβιβάζω. Inter Epistolas Alciphronis, (2, 4.) Glycera ad Menandrum Comicum ita scribit, postquam expetitus et accersitus a Ptolemæo fuit, Πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων, καὶ ἐρώντων, καὶ δεισιδαιμόνων, καὶ πατέρων, καὶ υἱῶν, καὶ θεραπόντων, καὶ παντὸς ἐνσκηνοβατουμένου, Et omnis personæ in proscenium prodire in comœdia solitæ, Bud. Comm. 868.

[* Σκηνοπαγὴς, Suid. ex Anal. 2, 1133. σκηνοπαγεῖς θαλάμας, sed hodie legitur κηροπαγεῖς.] Σκηνοπηγέω, Tabernaculum pono. Athen. vero (442.) cum ait jussisse Leonidem τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοπηγεῖν, significat imperasse Leonidem Phigalensibus, ut cauponas in mœnibus loco tabernaculorum s. tentoriorum ponerent; erant enim bibaces et cauponis addicti. Bud. interpr. Tabernas cauponarias in muris excitare. * " Σκηνοπαγέομαι, * Σκηνοπήγνυμι, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 36." Kall. Mss.]

Σκηνοπηγία, ἡ, Tabernaculi compactio; Cum e tabulis tabernaculum compingitur, vel Cum tentorium figitur. Nam πήγνυμι significat et Figo et Compingo s. Coagmento: σκηνὴ autem et Tentorium et Tabernaculum: quorum illud dicitur proprie figi, item et poni: hoc vero, potius poni aut collocari, quam figi: licet Beda σκηνοπηγία exponat Fixio tabernaculorum. Erasmus autem interpr. Tabernaculorum compactio. Ceterum erat Σκηνοπηγία Festum ap. Hebræos, a figendis tentoriis s. ponendis tabernaculis dictum: quod ab ipsis agebatur in memoriam pristinæ vitæ, quam in tentoriis s. tabernaculis egerant. Hieronymo vocatur Festivitas tabernaculorum, qui et Græco vocabulo utitur, l. 2 in Jovin. Sanctius esse sabbathum et neomenias et scenopegiam quam reliquos dies. Zach. 14, (18.) Ἡ τῆς σκηνοπηγίας ἑορτή. Instituit hoc festum Moses jussu Dei, Levit. 23, (40.) ut meminissent posteri Israëlis, majores suos olim in deserto agitasse ἐν σκηναῖς. Instituerat autem his verbis, Λήψεσθε ἑαυτοῖς τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ (sc. post diem 14 septimi mensis,) καρπὸν ξύλου ὡραῖον, καὶ καλλύνθρας φοινίκων, καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς, καὶ ἰτέας, καὶ ἄγνου κλάδους ἐκ χειμάρρου· καὶ εὐφρανθήσεσθε ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἑπτὰ ἡμέρας. Idem festum intermissum restituit Esdras,

A Nehem. 8, (15.) jubens reduces Judæos exire in montes, et afferre frondes oleaginas, cyparissinas, myrti, palmarum, omnis denique ligni spissi, ad facienda tabernacula, ut Deus jusserat. Continuo igitur ἐξῆλθεν ὁ λαὸς, καὶ ἤνεγκαν, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς σκηνὰς, ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ δώματος αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς αὐτῶν, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς οἴκου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν πλατείαις καὶ πύλαις. Mentio fit hujus festi ap. Plut. quoque, Probl. ult. libri 4 Symp., ubi tamen fingitur in Bacchi honorem agitari tempore vindemiæ: Τραπέζας προτίθενται, inquit, παντοδαπῆς ὀπώρας, ὑπὸ σκηναῖς τε καθιᾶσιν ἐκ κλημάτων μάλιστα καὶ κιττοῦ πεπλεγμέναις· καὶ τὴν προτέραν τῆς ἑορτῆς, σκηνὴν ὀνομάζουσι. Ibid. dicit agitari ab Iisd. et aliud e professo in Bacchi honorem festum, sc. κραδηφορίαν et θυρσοφορίαν, ἐν ᾗ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίασιν. Mentio fit ejusd. festi et Joan. 7, (2.) ubi annotat Theophyl. celebrari solitum fuisse mense Septembri, εὐχαριστήριον ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν: solitosque fuisse Judæos tunc σκηνὰς, i. e. καλύβας, B πηγνύναι, καὶ ὡς ἐν ἀγροῖς διάγοντας εὐφραίνεσθαι: ac Psalmos quosdam Davidicos, e quorundam sententia, ὑπὲρ τῶν ληνῶν inscriptos, a Davide in hoc festum fuisse compositos, quibus sc. vindemiatores tunc uterentur ad gratias Deo agendas. Significat igitur h. l. σκηνὴ non Tentorium e sindone consutum, sed Tabernaculum potius s. Tugurium e frondibus ramisque contextum, s. Umbraculum. Hieron. in Amos 5, (26.) Rursum pro סכות Aquila συσκιασμοὺς, i. e. Umbracula, Symmachus et Septuaginta, σκηνὴν, Tabernaculum transtulere. Dicitur et PLUR. NUM. Σκηνοπήγια, τὰ, ut Ἱερομήνια, Πιθοίγια, et similia. At ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπηγία dicit Aristot. H. A. 6. pro Solertia hirundinis in confingendo nido, sc. * συγκαταπλεκούσης τοῖς κάρφεσι πηλὸν, Luto construentis, stramentoque roborantis. Vide et in Ἐχέκολλος. [" Wessel. ad Jud. Arch. p. 9. Jacobs. Anth. 11, 89." Schæf. Mss. Schleusn. Lexx. V. T. et N. T.]

Σκηνοποιὸς, Qui tentoria conficit, s. Tabernaculorum fabricator, ὁ τὰς σκηνὰς ποιῶν, s. κατασκευάζων, C Act. 18, (3.) Ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην, Erat enim ars illorum, conficere tabernacula. J. Poll. (7, 189.) annotat σκηνοποιοὺς in vet. Comœdia fuisse dictos τοὺς μηχανοποιούς. [Schleusn. Lex. N. T. Suicer. Thes. Eccl. 2, 981. Cf. Σκηνοῤῥάφος.]

Σκηνοποιΐα, Tabernaculorum fabricatio, [Ratio ponendorum tabernaculorum, Polyb. 6, 28, 3. Heliod. 10. p. 481. τῆς τύχης. Inc. Deut. 31, 10. LXX. Lev. 23, 24.]

Σκηνοποιέω, Tabernacula conficio, Umbracula fabricor, Greg. Naz. Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, σκηνοποιοῦντες τῇ γαστρὶ τὰ τῆς θρύψεως, Ventri nostro veluti tabernacula delicata fabricantes. Frequenter passiva voce utuntur, Diosc. 2, 175. de smilace hortensi, Καυλοὺς δὲ ἔχει λεπτοὺς καὶ ἕλικας περιπεπλεγμένους τοῖς παρακειμένοις θαμνίοις, αὐξανομένους τε ἐφ' ἱκανὸν, ὥστε καὶ σκηνοποιεῖσθαι. Ubi Marcell. vertit, Ut scenas etiam et tentoria inumbrent; Herm. Barb. Ut sufficiant operi topiario; Ruell. Ut topiarium quoddam tabernaculum efficere videantur; alii, D Ut topiarias scenas repræsentare videantur. Vitruv. certe scribit satyricas scenas solitas fuisse ornari arboribus, montibus, speluncis, reliquisque rebus agrestibus in topiarii operis speciem deformatis. Possis etiam reddere, Umbracula topiarii operis efficiant. Utitur et Herodian. 7, (2, 8.) Συμπηγνύντες ξύλα καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται, Confixis coagmentatisque lignis quædam quasi tabernacula ædificant, Polit. Idem tamen Polit. hæc ejusd. Herodiani 8, (4, 8.) Δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν σκηνοποιησάμενος, sic reddidit, Cum biduum aut triduum in tentoriis fuisset. [" Ad Diod. S. 1, 194." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Σκηνοῤῥάφος, Qui tentoria consuit, e panno nimirum lineo aut laneo aut pellibus. Suid. exp. ὁ δέρματα συῤῥάπτων, Qui pelles consuit. [Ælian. V. H. 2, 1. Theodoret. Therap. Serm. 9. Τῶν δὲ ἁλιέων τε καὶ τελωνῶν καὶ τοῦ σκηνοῤῥάφου τοὺς νόμους. * Σκηνοῤῥαφέω, Nicet. Annal. 8, 7.] Σκηνοῤῥαφεῖον, τὸ, Officina τοῦ σκηνοῤῥάφου, Locus ubi tentoria consuun-

tur. [* " Σκηνοῤῥαφικὸς, Nicet. Eug. 1, 115." Boiss. Mss.]

Σκηνοφύλαξ, Tentorii s. Tabernaculi custos, Xen. Ἑλλ. 3, (2, 4.) Τοὺς σκηνοφύλακας τῶν Ὀδρυσῶν Θρᾳκῶν ἀποκτείναντες, [Plut. Pomp. 72.]

Ἀπόσκηνος, ὁ, ἡ, Semotum s. Remotum ab aliis suum habens tentorium, s. tabernaculum. Generaliter autem Qui procul ab alio habitat: unde et ap. Xen. opponitur τῷ συσσίτῳ, Sodali et contubernali: K. Π. 8, (7, 3.) Καὶ πολῖταί τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων. [Codex autem Stobæi * Αὐτόσκηνος exhibet.]

Ἄσκηνος, Tentorio s. Tabernaculo carens: ἄσκηνος δίαιτα, cum aliquis non ὑπὸ σκηναῖς διαιτᾶται, i. e. in tentoriis, tabernaculis, umbraculisque agit, sed sub dio. || Non fictus, a σκηνὴ, quod interdum pro Re ficta accipitur. Ἀσκήνως, Non ficte, Synes. Ep. 138. (274.) Σαυτὸν ἀφέλκων τῶν ἀδολώτατα καὶ ἀσκήνως ἠγαπηκότων, Ab iis qui sincerissime et sine simulatione te amarunt.

[* Ἔκσκηνος, Sext. Emp. 9, 73.]

Ἐπίσκηνος, Qui super scena est aut fit. Apud Soph. Aj. (579.) p. 35. Ajax Tecmessæ μηδ' ἐπισκήνους γόους Δάκρυε, Schol. τοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς θρήνους. Accipi autem ibi σκηνὴ duobus modis potest; vel pro Tentorium Tabernaculumve, et significabit, Nec in tentorio s. tabernaculo lamenteris, s. Nec tentorium s. tabernaculum tuis remugiat lamentis fletibusque; vel pro Scena theatrica, ut significet, Nec ita super scena s. in scena lamenteris, s. Nec ita scena tuis fletibus lamentisque personet. At ἐπίσκηνα Hes. teste est ἑορτὴ ἐν Λακεδαιμονίοις. [Præsidiarius, v. Reisk. ad Plut. Sertor. 24. " Musgr. Heracl. 44. Dionys. H. 2, 1160. ad 3, 1888. coll. Reiskio, Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss.]

[* Κακοσκηνὴς, (σκῆνος,) Anal. 2, 150. ἀνήρ. " Jacobs. Anth. 8, 411." Schæf. Mss.]

Ὁμόσκηνος, Qui in eod. tentorio s. tabernaculo habitat, Contubernalis, [" ad Charit. 372." Schæf. Mss.] Ὁμοσκηνία, ἡ, In eod. tentorio s. tabernaculo habitare, Contubernium. Xen. [K. Π. 2, 1, 13.] Ὁμοσκηνόω, In eod. tentorio s. tabernaculo habito, Contubernalis sum in militia, Xen. K. Π. 2, (1, 12.) Ἐν δὲ τῷ ὁμοσκηνοῦν ἐδόκουν αὐτῷ ὠφελεῖσθαι πρὸς τὸν μέλλοντα ἀγῶνα. Suid. h. l. citans in Συσκηνία, legit ὁμοῦ σκηνοῦν. Idem, (l. c.) Ἀλλήλοις ὁμοσκηνοῦντες. Quod ὁμοσκηνοῦντες potest deduci ETIAM AB Ὁμοσκηνέω, ut συσκηνέω.

Σύσκηνος, i. q. ὁμόσκηνος, Xen. K. Π. 2, (2, 16.) Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ σύσκηνοι: Α. (9, 4.) Κακὸν σύσκηνον παραλαβεῖν. Plut. Alcib. (7.) Σωκράτη σύσκηνον εἶχε καὶ παραστάτην ἐν τοῖς ἀγῶσι: [Lucullo 8. " Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss. " Cf. Jacobs. in Litter. Anal. 1, 107." Boiss. Mss. " Idem Anth. Pal. 3, 971." Mendham. Mss. LXX. Exod. 16, 16. al. * Συσκήνιος.] " Σύσκανα, Hes. esse ait τὸ συσσί- " τιον." [Vide nott.] Συσκηνία, ἡ, Contubernium, Vivere sub eod. tentorio s. tabernaculo, συνοικία, Suid. [Xen. Ἑλλ. 5, 3, 20. Stob. Serm. 141.] AFFERTUR ET Συσκήνιον itidem pro Contubernium. Utitur eo Xen. pro συσσίτιον, Α. (5, 1.) Εἰς τὸ φανερὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια. Συσκηνέω, i. q. ὁμοσκηνέω, Sub eod. tentorio s. tabernaculo vivo, Contubernalis sum, Xen. K. Π. (3, 2, 12.) p. 44. Συσκηνούντων δὲ εἶπέ τις τῶν Χαλδαίων: sic enim quidam Codd. habent pro συνδειπνούντων: [2, 2, 1. Ἑλλ. 3, 2, 7. 7, 1, 26.]

Ἐπισκήνιον, τὸ, Hesychio est, τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταγώγιον, Domicilium super scena. Alii interpr. Superior scenæ pars. Utitur Vitruv. 7, 5. loquens de scena ab Apaturio Alabandensi ficta, Præterea supra eam nihilominus episcenium, in quo tholi, pronai, semifastigia, omnisque tecti variis picturis fuerat ornatus. Apud Eund. legitur ETIAM Ἐπίσκηνος, substantive itidem pro Episcenium, 5, 7. Item si tertia episcenos futura erit, mediani plutei summum sit dimidia parte.

[* Παράσκηνος, unde] Παρασκήνια, τὰ, Aditus ad scenam ferentes, αἱ εἰς τὴν σκηνὴν ἄγουσαι εἴσοδοι, ut

A in meo vet. Lex. exp., itidemque Didymus ap. Harpocr. παρασκήνια esse ait τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους: Suid. τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μέσης θύρας, i. e. τῆς σκηνῆς. Harpocrationi παρασκήνια dici videtur ὁ περὶ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος ταῖς εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευαῖς: aliis Locus juxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Dem. (520.) " Παρασκήνιον " vero J. Poll. (4, 109.) dictum fuisse scribit ὁπότε ἀντὶ " τετάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν " ἐν ᾠδῇ:" [cf. 4, 126. Wolf. Anal. Liter. 1, 3. p. 118. Schn. Lex. et Suppl. " Barnes. ad Eur. de Trag. p. 40. 41." Kall. Mss.]

[* Περίσκηνος, unde * " Περισκήνιον, Cratinus Bekkeri p. 367, 7." Boiss. Mss. Theophyl. Epist. 25. Τὸ θνητὸν π., Corpus. Περισκήνια, τὰ, Etym. M. τὰ ἔνδοθεν τῆς μέσης θύρας χαλκᾶ κάγκελλα· καὶ ἵνα σαφέστερον εἴπω, σκηνὴ ἡ μετὰ τὴν σκηνὴν εὐθὺς, καὶ τὰ περισκήνια, ἡ ὀρχήστρα, quibuscum cf. quæ habet Suid. v. Παρασκήνια.]

B [* Πρόσκηνος, unde] Προσκήνιον, τὸ, Vestibulum scenæ, Plut. Lyc. (6.) Προσκήνια θεάτρων. Utitur Vitruv. tum alibi, tum 5, 6. Ab eo loco per centrum parallelos linea ducatur, quæ disjungat proscenii pulpitum et orchestræ regionem. Et Virg. (Georg. 2, 381.) veteres ineunt proscenia ludi. Bud. dicit esse Locum ante scenam porrectum, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent: ita ut scena altior esset pulpito, pulpitum autem altius orchestra: quæ ipsa locus erat saltantium. In qua signif. idem fere est cum παρασκήνιον: nam παρασκήνιον, Locus est ab utraque parte scenæ, ante ipsam scenam, in cujus medio pulpitum s. ἡ θυμέλη erecta est, ut e Suida et Vitruv. colligitur. Sic accipitur et in h. l., qui a Suida citatur, Ἡ δὲ τύχη παρελκομένη τὴν πρόφασιν καθάπερ ἐπὶ προσκήνιον, παρεγύμνωσε τὰς ἀληθεῖς ἐπινοίας, In proscenium protrahens. Ipse tamen exp. τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα, Velum quod scenæ obtenditur, Aulæum scenæ. [" Abresch. Add. ad Aristæn. 116. Musgr. Hipp. 58. Alciphr. 248. Wagner. 2, 224. Jacobs. Anth. 11, 298." Schæf. Mss.

C Polyb. 30, 13. Fr. 113. Vestibulum tentorii, LXX. Judith. 10, 24. * Προσκήνιος, Qui ante scenam est, affertur ἀμαρτύρως.]

[* Ὑπόσκηνος, unde] * Ὑποσκήνιον, Athen. 631. " Phryn. Ecl. 64." Schæf. Mss. J. Poll. 4, 123. 124. Wolf. Anal. Liter. 1, 3. p. 133. Locus scenæ proprie dictæ, i. e. extremo proscenii parieti, ab anteriore parte proximus, partim a fronte, partim ab utroque latere. Vide Schn. Lex. " Barnes. ad Eur. de Trag. p. 40. 41." Kall. Mss.]

Σκηνήτης, ὁ, SIVE Σκηνίτης, In tentoriis s. tabernaculis habitans, Sub umbraculis degens: σκηνῆται Λίβυες, ap. J. Poll. 4, c. 10. Plin. Arabum Scenitarum meminit. Idem 6, 28. Nomadas infestatoresque Chaldæorum Scenitæ claudunt, et ipsi vagi, sed a tabernaculis cognominati, quæ ciliciis metantur ubi

D libuit. Quo loco NOTA, Σκηνὴ ab eo Latine reddi Tabernaculum, quo vocab. in exponendo Græco constanter utuntur Hieronymus quoque et Beda, et alii Theologi Lat. Verum et Tentorium reddi posse, Jul. Solinus ostendit in suo Polyhistore, c. 46. ubi ait, Scenitæ causam nominis inde ducunt, quod tentoriis succedunt, nec alias domos habent. Ipsa autem tentoria cilicina sunt: ita nuncupant velamenta e caprarum pilis texta. Mentionem Σκηνιτῶν Νομάδων Strabo quoque facit l. 10. p. 327., ibidemque ab eo MEMORANTUR Σκηναί: quod Σκηναὶ Steph. B. dicit Persicæ urbis nomen esse, ejusque cives dici Σκηνίτας. Σκηνίτης κισσὸς, Hedera tabernacula s. umbracula integens, Hedera topiaria. Suid. exp. ὁ ἐπὶ τῇ σκηνῇ, afferens Epigr. Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις, Σκηνήτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας. Apud Isocr. autem in Trapez. (17.) Πυθόδωρον γὰρ τὸν σκηνήτην καλούμενον, hoc σκηνήτης Harpocr. videtur esse ἐπώνυμον, idemque significare velle, quod ἀγοραῖος, quoniam sc. ἐν σκηναῖς πολλὰ ἐπιπράσκετο τῶν ὠνίων. Tabernarium igitur velle dicere videtur. [" Σκηνήτης, ad Diod. S. 1, 153.

Jacobs. Anth. 9, 363. Σκηνίτης, 6, 331. 9, 180. 363. Huschk. Anal. 25. ad Diod. S. l. c. Brunck. Soph. 1. p. xl. Ed. 4. Σκηνῖται, Heringa Obss. 26." Schæf. Mss.]

Σκηνικός, Scenicus, Scenaticus, Scenalis: ἀγῶνες, Athen. 8, 14. (p. 630.) Ludi scenici: ποίησις, ap. Eund., cujus tres esse ὀρχήσεις scribit, τραγικὴν, κωμικὴν, σατυρικήν: sicut Vitruv. tria scenarum genera facit, tragicum, comicum, satyricum. Apud Eund. 13. (p. 561.) Eur. vocatur σκηνικὸς φιλόσοφος: unde et illud, Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης: ob crebras sc. sententias, propter quas Quintil. eum ait proxime accedere oratorio generi. Item οἱ σκηνικοὶ, Scenici, i. e. Actores s. Histriones scenici: οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ciceroni dicuntur Artifices scenici, Statio Plebs scenica. Vide Σκηνή. [" Böttiger quid sit docere Fab. 1. p. 2. Eur. Phœn. p. xxii. Valck." Schæf. Mss. " Σκηνικώτερος, Greg. Naz. Carm. p. 14." Kall. Mss. * " Σκηνικῶς, Eust. Il. A. p. 15. Polit." Boiss. Mss. * " Σκηνικεύομαι, Memnon (c. 51.) p. 76. Orell." Schæf. Mss.]

Σκηνίδιον, SIVE Σκηνύδριον, τὸ, Tentoriolum, Parvum tabernaculum s. umbraculum, Tuguriolum, Casula; nam σκηνύδριον per καλύβη exp., quo vocab. Theophyl. utitur in exponendo etiam σκηνὴ supra in Σκηνοπηγία. [Σκηνίδιον, Thuc. 6, 37. Σκηνύδριον, Plut. Mario 37.]

[* Σκηνὶς, ίδος, ἡ, i. q. σκηνὴ, Joseph. A. J. 18, 4, 5.]

Σκηνάω, SIVE Σκηνέω, Tentorium figo, pono, habeo, Habito, Thuc. 1, (89.) Ὀλίγαι δὲ περιῆσαν οἰκίαι, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν οἱ δυνατοὶ τῶν Περσῶν, In quibus habitabant, sedem et domicilium suum habebant. Et Xen. Λ. (5, 2.) ait Lycurgum Spartanos ceterorum Græcorum ritu οἴκοι σκηνοῦντας assuefecisse συσκηνίοις, Contuberniis: quæ Plut. et alii vocant συσσίτια, a communibus epulis s. convictu quotidiano. Idem Xen. Ἑλλ. 5, (1, 17.) Ἤιδει ὅτι κατὰ ναῦς ἔμελλον οἱ ναῦται σκηνήσειν, In navibus sua tabernacula, s. sua tentoria et domicilia, vel suas sedes fixuros esse. Ibid. Ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθευδήσοιεν, οἱ δὲ ναῦται, ἄλλος ἄλλῃ. Athen. magis proprie usus est quam Thuc. et Xen. ubi dicit, Ἔτυχε γὰρ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ σκηνῶν ὁ στρατηγὸς, pro Habebat tentorium, s. Tendebat, ut Virg. loquitur: Tentorium s. Tabernaculum suum posuerat. Pass. quoque vox et media pro activa usurpatur, Plato de Rep. 10. in fine, Σκηνᾶσθαι οὖν σφᾶς ἤδη ἑσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμὸν, Sua tentoria et tabernacula posuisse ad fluvium Ameletem, Suas sedes fixisse. Thuc. (2, 52.) Τά τε ἱερὰ, ἐν οἷς ἐσκήνηντο, νεκρῶν πλέα ἦν, In quibus tabernacula et sedes suas habebant. Et Aristoph. Ἀ. (68.) διὰ τῶν * Καϋστρίων Πεδίων ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι, Palantes per campos Caystrios, ibique sua tentoria et tabernacula habentes. Thuc. rursum 1, (133.) cum accus. junxit, dicens, Σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην, pro Qui excitarat distinctum septo tuguriolum. || Σκηνῶντες, Hes. σύσκηνοι, σκηνωταὶ, Contubernales. Accipitur igitur ibi σκηνᾶν pro composito συσκηνᾶν s. ὁμοσκηνεῖν. [" Σκηνάω, ad Charit. 633. Σκηνέω, Zeun. ad Xen. K. Π. 755." Schæf. Mss. Schn. Ind. ad Xen. Anab.]

Σκήνημα, τὸ, Tentorium, Tabernaculum, Habitaculum et domicilium, quod aliquis sibi loco tabernaculi excitavit. A Suida exp. οἴκησις, hoc loco, Χειμέριον νύκτα τηρήσαντες ἐξῆλθον, ἐν ᾗ οὐδ' ἄν τις τῶν βαρβάρων τῶν ἠθάδων ἄνευ τινὸς ἐξαισίου ἀνάγκης ἔξω τῶν σκηνημάτων ἐγένετο, Extra tabernacula quæ sibi struxerant. Utitur et Xen. pro Tabernaculum s. Umbraculum: (Ἑλλ. 5, 3, 19.) Ἔρως αὐτὸν τότ' εἶχε τῶν σκιερῶν σκηνημάτων. [Nidus, Æsch. Ch. 249. " Wakef. S. Cr. 5, 17." Schæf. Mss.]

Σκηνήτης a Σκηνάομαι derivari potest, ut πλανήτης a πλανάομαι, ἀλήτης ab ἀλάομαι, Qui in tentoriis s. tabernaculis agitat: de quo et paulo ante. AFFERTUR ET Σκηνευτὴς ex Etym. pro In scena s. tentorio habitans, Scenam inhabitans s. Umbraculum. [Bekk. Anecd. 304.] Quod verbale esset formatum a VERBO

A Σκηνεύω, i. significante q. σκηνῶ.

Διασκηνάω SIVE Διασκηνέω, Deversandi causa tabernacula s. tentoria pono, Dispertior tentoria. Unde διασκηνητέον, quod Suid. exp. * καταλυτέον, i. e. Devertendum est: afferens e Xen. (K. Ἀ. 4, 4, 9.) Ἐδόκει διασκηνητέον εἶναι εἰς τὰς κώμας. Alii exp. Castrametandum esse: [5, 20. " Zeun. Ind. ad Xen. K. Π." Schæf. Mss. * " Διασκηνίζω, forte — έω, Leo Diac. p. 243. (343.)" Kall. Mss.]

Κατασκηνάω, et Κατασκηνάομαι, Tentorium defigo, i. q. σκηνῶμαι, Plato de Rep. 10, (12.) paulo ante l. in Σκηνῶμαι c. Τὰς ἀεὶ ἀφικνουμένας ψυχὰς ὥσπερ ἐκ πολλῆς πορείας φαίνεσθαι ἥκειν, καὶ ἀσμένως εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας, οἷον ἐν πανηγύρει κατασκηνᾶσθαι, Sedem et domicilium suum ponere. [" Wakef. S. Cr. 4, 159." Schæf. Mss.]

Παρασκηνάω, SIVE Παρασκηνέω, Tentorium s. Tabernaculum habeo juxta, Juxta metor tabernacula s. castra. Unde παρασκηνῆσαι ap. Xen. K. Ἀ. [3, 1, 18. " Wakef. Eum. 637. Abresch. Æsch. 2, 92.
B * Περισκηνέω, Wakef. l. c." Schæf. Mss.]

Συσκηνάω, Tentorium s. Tabernaculum meum habeo cum alio, Cum alio tendo, s. Sub uno eodemque tabernaculo tentoriove habito, Contubernalis sum. IDEM est Συσκηνέω, quod tamen συσκηνέω et a σύσκηνος derivari potest, ut ὁμοσκηνέω ab ὁμόσκηνος. [* Συσκηνητὴρ, unde * Συσκηνητήριος, e quo * Συσκηνήτρια, Aristoph. Θ. 624.]

Σκηνόω, i. q. σκηνάω s. σκηνέω, Xen. K. Π. 8, (5, 2.) Πόσον δεῖ ἀπολιπόντας σκηνοῦν τοὺς δορυφόρους τῆς βασιλικῆς σκηνῆς, Quam procul satellites debeant tendere s. tentoria et tabernacula sua habere aut collocare a tentorio et tabernaculo regio: (6, 1, 25.) Παρ' ἐμοὶ δεήσει σε σκηνοῦν, Apud me tendere, sedem et habitaculum tuum figere, simpliciter Apud me habitare, Contubernalem mihi esse: sicut, Ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν ap. Joann. 1, (14.) redditur Habitavit s. Commoratus est inter nos: pro quo Nonn. habet Καὶ θεὸς οἶκον ἔναιεν ἐν ἀνδράσι, Inter homines sedem et domicilium habuit. Plut. Camillo (31.) cum ac-
C cus. quoque junxit, ut Thuc. σκηνήσασθαι, dicens σκηνοῦν ἐρείπια, Rudera habitare, In ruderibus domicilium et sedem suam habere. Sicut vero Σκηνᾶσθαι et Σκηνεῖσθαι usurpantur pro activis σκηνᾶν et σκηνεῖν, ita et σκηνοῦσθαι pro σκηνοῦν: quo utitur Plato, sed improprie et metaphorice, de Rep. 10, (10.) loquens de anima, Οὕτω πόῤῥω που ἐσκήνωται τοῦ θανάσιμος εἶναι, pro Tantum abest ab eo, ut sit mortalitate prædita. [" Bergler. ad Alciphr. 180. Toup. Emendd. 1, 153. Zeun. ad Xen. K. Π. 755. Schneid. ad K. Ἀ. 113. Thom. M. 798. Musgr. Herc. F. 557. Wakef. Eum. 637. Σκ. εἰς, Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 98." Schæf. Mss. Polyæn. 7, 21, 6. Τὰς μεγίστας καὶ ὑψηλοτάτας σκηνὰς κατὰ πρόσωπον σκηνώσας.]

Σκήνωμα, τὸ, i. q. σκήνημα, Tentorium, Tabernaculum, Habitaculum, Domicilium, οἴκημα, οἶκος, Hes. Et ap. Suid. σκήνωμα τοῦ Θεοῦ, pro ναὸς τοῦ Θεοῦ. Ædes enim sacræ Deo, templa sunt. [" Paus. 1, 406. Wakef. S. Cr. 1, 113. Thom. M. 797. Musgr.
D Heracl. 690. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 99. * Σκήνωσις, ad Diod. S. 1, 185." Schæf. Mss. Symm. Ps. 42, 3. 77, 16. 51.] Σκηνωτὴς, i. q. Σκηνήτης, In tentorio degens, In tabernaculo habitans, Tentorio s. Tabernaculo utens domus loco. Hesychio vero Σκηνωταὶ sunt οἱ σύσκηνοι s. συσκηνοῦντες, Qui eod. tentorio s. tabernaculo utuntur, Contubernales.

Ἀποσκηνόω, Longius tentorium s. tabernaculum meum posui aut positum habeo, Longius tendo et habito, Seorsum tentorium habeo s. Longe remotum. Bud. interpr. Seorsum tendo, Longo interstitio tentorium habeo, citans h. Plut. l. in Eumene, Ὥστε τοὺς ἐσχάτους τῶν πρώτων ἀποσκηνοῦν ὁμοῦ τι χιλίους σταδίους. Aliquando generaliter pro Seorsum habito, Themist. ad Nicomedenses, Οὐδὲ ἀποσκηνοῦσι πόῤῥωθέν που αἱ θεαὶ τῶν ἡμετέρων μουσείων. Cui similis est hic, qui e Luciano citatur locus, ubi itidem Musarum fit mentio, et itidem gen. habet hoc verbum, sed cum audaciori metaphora, Ἀπεσκηνώκει μακρὰν τὰ ὦτα μουσῶν, quæ quidam sic interpr.

Aures habebat a Musis abhorrentes: [cf. Plut. 7, 319.] || Ἀποσκηνοῦν, Tentorium s. Tabernaculum movere, Gen. 13. in fine, Καὶ ἀποσκηνώσας Ἀβραμ, ἐλθὼν κατῴκησε περὶ τὴν δρῦν τὴν Μαμβρῆ, i. e. τὴν σκηνὴν ἀναστήσας: nam ἐσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις, ante id tempus vero ἔστησε τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ἐν Βαιθὴλ, ut ibid. habetur. [Xen. K. 'A. 3, 4, 21. "Valck. Callim. 280." Schæf. Mss. "Synes. 118." Wakef. Mss.]

Διασκηνόω, Xen. (K. 'A. 4, 4, 6.) videtur accepisse pro eo, quod alibi dicit σκηνὴν διαλύειν, de quo supra in Σκηνή.

[* "Ἐνσκηνόω, Tabernaculum figo in, Tendo in, Chrys. in Gen. Or. 45. T. 1. p. 366, 41. Πόθεν ἐκίνησεν; ἀπὸ τοῦ τόπου ἔνθα ἦν ἐνσκηνούμενος." Seager. Mss. "Timario in Notit. Mss. 9, 176." Elberling. Mss. "Athan. 1, 817." Kall. Mss.]

Ἐπισκηνόω, Tentorium s. Tabernaculum meum figo in, Sedem et domicilium pono in, Habito in, s. Inhabito. Metaph. 2 ad Cor. 12, (9.) Ἵν' ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, Ut inhabitet in me virtus Christi. [Polyb. 4, 18, 8. 72, 1.]

Κατασκηνόω, Tentorium defigo s. depango, Tabernaculum et sedem colloco, Xen. K. Π. 6, (2, 2.) Κελεύω τοίνυν ὑμᾶς, μένοντας ἐν ᾧ κατεσκηνώκατε, φυλάττειν τὰ χρήματα, Ibi ubi tentoria posuistis: 4, (5, 14.) Ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά που κατεσκήνωσε, τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι, τὸ ἔλλειπον ἐκπληρώσατε, Si quis tentorium s. tabernaculum suum collocarit in loco aliquo cui quid desit. Et Marc. (4, 32.) metaphorice, Ὥστε δύνασθαι ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνοῦν, Ut sub umbrosis ejus ramusculis volucres aëriæ possint sedes suas figere, s. Nidificare. Ceteri Evangelistæ pro illo, ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ, habent ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ. Transitive etiam ponitur pro Tentorium s. Tabernaculum præbeo; quo pertinet κατασκηνῶ, quod e Xen. affertur pro In tabernaculum s. tentorium recipio: item hoc, quod e Greg. Naz. citatur, Εἰς τόπον χλόης κατασκηνῶν, pro In loco compascuo habitacula præbens. Sic Συγκατασκηνόω. Rursum neutraliter exp. Quiesco: quia sc. fixis tentoriis, collocatisque tabernaculis, quiescere solemus. Act. 2, (26.) e Ps. 15, (9.) Ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, Caro mea requiescet in spe. ["Kuster. Aristoph. 211. Diod. S. 2, 391. Zeun. ad Xen. K. Π. 401. Wyttenb. Select. 366.: εἰς, Schneid. Anab. 98.]

[* Κατασκήνωμα, Æsch. Ch. 998. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213. v. 44." Boiss Mss.]

Κατασκήνωσις, ἡ, Tabernaculorum et tentoriorum collocatio. Accipitur et pro Ipso tentorio s. tabernaculo et habitaculo: sicut οἴκησις significat non modo Habitationem, verum etiam Ipsum habitaculum: οἴκημα, s. σκήνωμα. Et sic volucrum κατασκηνώσεις dicuntur ipsarum Sedes et domicilia, i. e. Nidi. Matth. 8, (20.) Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, Nidos in quibus κατασκηνοῦσι. [Polyb. 11, 26. "Wakef. S. Cr. 5, 17." Schæf. Mss. * Κατασκηνωτὸς, unde * "Ἀκατασκήνωτος, Ones. Strat. 54." Kall. Mss.]

Συγκατασκηνόω, Una tentorium defigo, In uno eodemque tabernaculo habito: ut i. sit q. ὁμοσκηνῶ s. συσκηνῶ. Item Transitive pro In uno eodemque tentorio s. tabernaculo colloco. Xen. (K. Π. 5, 4, 9.) Τοὺς δ' ἄλλους συγκατεσκήνου. Bud.

[* Μετασκηνόω, Tabernacula alio transfero, Diod. S. 14. p. 414, 3. Joseph. A. J. 3, 5, 1.]

Παρασκηνόω, Tentorium s. Tabernaculum colloco juxta, Tentorium juxta fixum habeo, Tabernaculum vicinum habeo: ut παροικῶ significat Juxta habito. Xen. K. Π. 4, (5, 4.) Αὐτός τε ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεσκήνου, Ad ebrietatem usque potabat cum iis quibus vicinum tentorium habebat. Item Habitare apud, Sedem et domicilium suum figere apud, ut παρασιτεῖν, Cibum sumere apud: qua signif., sed metaphorica, usus est Plut. (6, 189.) Ταύτῃ πρῶτον ἐπιχειρεῖ πλησιάζειν ἑκάστῳ καὶ παρασκηνοῦν, pro Familiaritatem cum eo contrahere. Idem usus est pro Vicinus et proximus sum, (8, 932.) Οἱ φυλλοχόοι μῆνες ἤδη τῷ χειμῶνι παρασκηνοῦντες. ["Wakef. Eum. 637. Abresch. Æsch. 2, 92. Zeun. Ind. ad

A Xen. K. Π." Schæf. Mss.]

[* Συσκηνόω, Ælian. H. A. 4, 9. "Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss.]

ΣΚΗΠΤΩ, Nitor, Innitor, Incumbo. Pass. vox frequentius occurrit: cujus partic. aliquoties ap. Hom. σκηπτόμενος, pro Baculo nitens s. incumbens inter eundum: ut qui vulneratus est, aut corpore debilitatus. Sic Od. P. 337. Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι, Σκηπτόμενος. Solent enim senes corpora debilia, et mendici corpora imbecillia itidem aut manca, inter eundum scipione aliquo fulcire: sicut Il. T. (47.) Ulysses et Tydides vulnerati σκάζοντε βάτην Ἔγχει ἐρειδομένω, Claudicantes incedebant, nitentes scipione. Iidem duo versus leguntur eodem Od. I. 203. Idem Poëta cum dat. quoque junxit, Il. Ξ. 457. καί μιν ὀΐω Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω, Ipsum puto incumbentem s. innitentem jaculo a Panthoida emisso ad orcum descendere. Et Apoll. Rh. 2, (198.) Βάκτρῳ σκηπτόμενος, Nitens s. Incumbens baculo. Suidas quoque B Σκηπτόμενος exp. ἐπερειδόμενος, στηριζόμενος. Metaphorice etiam pro Nitor et Fulcio me, ut se aliquis dicitur fulcire et tueri, argumento et ratione aliqua niti, Dem. (69.) Πῶς τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτ' εἶναι πεποιηκέναι, σκήψαιτο; Eo nitatur et eo se fulciat ac tueatur, quod justum esse putaret hæc fieri? Sic (921.) Ὁ Λάμπις, ᾧ οὗτος σκήπτεται, Quo iste teste nititur. || Prætexo, nitens aliqua ratione; nam οἱ προφασιζόμενοι solent suis λόγοις σκήπτεσθαι, i. e. ἐπερείδεσθαι, ut in Σκηρίπτομαι docet Hes., qui etiam Σκήψας exp. προφασίσας. Frequentior est vox passiva: unde et ap. Eund., Σκήπτοιτο, προφασίζοιτο. Usus est ea signif. Thuc. 6, (18.) p. 203. Τί ἂν λέγοντες εἰκὸς, ἢ πρὸς τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχους σκηπτόμενοι, μὴ βοηθοῖμεν οἷς χρεών; ubi Schol. quoque exp. προφασιζόμενοι, Prætexentes et excusantes. Itidem Æschin. (88.) Οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε σκήψῃ ὡς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν, Non enim hoc prætexes et excusabis. || Fingo, Simulo, ut ap. Aristoph. Πλ. (904.) syco- C phanta roganti viro justo an sit ἔμπορος, respondet, ναὶ, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω, Ita, pro re nata fingo me talem esse. Item cum accus. vel infin. Plut. Solone, Ἐσκήψατο ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, Furere se simulavit. Et Herod. Σκήπτομαι τὸ μὴ εἰδέναι, Simulo me nescire, Dissimulo me scire: nisi malis in præcedente signif. Prætexo me nescire. Rursum Plut. Cam. Σκηψάμενος ἀῤῥωστεῖν ἐξωμόσατο τὴν ἀρχὴν, Simulata corporis adversa valetudine, magistratu se abdicavit. || Exp. etiam Defendo, afferturque e Plat. de LL. Σκήπτομαι ὑπέρ σου, pro Defendo te, Sum tibi patronus. || Σκήπτω, Cado, Decido in, Irruo. Hes. σκῆψαι exp. πεσεῖν: sed signif. Vehementi impetu decido et irruo: σφοδρῶς καὶ ῥαγδαίως, ἤγουν βιαίως, καταφέρομαι: unde σκηπτὸς significans Fulmen. Soph. Œd. T. (28.) p. 149. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς, Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, Et pestis, ignifera illa dea, ingruens urbem exagitat: ubi tamen potius tmesis est, pro ἐνσκήψας. Schol. σκήψας ibi exp. ἐμβαλὼν, cui Suid. eum locum citans, addit ἐπιφέρων. ["Σκήπτω, D Wakef. Trach. 1221. Eum. 804. Abresch. Æsch. 2, 112. Cado, Incido, Æsch. Pr. 756. Σκήπτομαι, ad Anton. Lib. 275. Verh., Timæi Lex. 232. et n., Ammon. 128. ad Xen. Eph. 210. 235. ad Od. P. 203. T. H. ad Plutum p. 306. Heyn. Hom. 6, 609. Fingo, Simulo, Villoison. ad Long. 185. Bast Lettre 164. (Ep. Cr. 201.) Conf. c. σκέπτομαι, Fischer. ad Plat. Euthyphr. 34. Σκηφεὶς, Toup. Opusc. 1, 163." Schæf. Mss. "Perf. ἔσκηφα, Diog. L. 1, 118." Wakef. Mss. Il. Ξ. 457. Od. Ω. 157. Æsch. S. c. Th. 414. Ag. 312. 318. 320. 365. Orph. Arg. 781. Opp. 'A. 3, 155. Eur. Hel. 840.]

Σκῆψις, ἡ, Prætextus. Conjungitur sæpe cum aliis quoque vicinæ signif. vocabulis. Chrys. de Sacerd. Σκήψεις ταῦτα καὶ προφάσεις ῥαθυμίας, Dem. (373.) Σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ: (540.) Τοσαύτας τέχνας καὶ σκήψεις οὗτος εὑρίσκων ἐκκρούει: (10.) Οὐδὲ γὰρ λόγος οὐδὲ σκῆψις τοῦ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέλειν, ὑπολείπεται. Et Cic. ad Att. 1, 11. σκήψεις atque ἀναβολαὶ, Prætextus atque procrastinationes. Aristoph. Ἀλλ' εἴσορα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς, Ne falsum

prætexas. Item, Σκῆψιν ποιεύμενος τὴν ξενίην, ap. Herod. Hospitium prætexens. [" Toup. Opusc. 2, 274. Jacobs. Exerc. 1, 211. Bergler. ad Alciphr. 190. Valck. Callim. 225. Bast Lettre 164. (Ep. Cr. 201.) Eur. Ion. 734. et Wakef., Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss. Herod. 1, 147. Eur. Med. 745.] || Nomen urbis Troicæ, ap. Dem. Xen. Plin. et alios: cujus civis DICITUR Σκήψιος, ut ap. Athen. (552.) Μητρόδωρος ὁ Σκήψιος. Sed hæc diversa esse videtur ab ea quæ VOCATUR Παλαίσκηψις, quam una cum Percope rex Persarum Themistocli donavit, στρωμνῆς χάριν καὶ ἱματισμοῦ. Eust. 840.

Σκηπτὸς, ὁ, Fulmen quod in terram impetu violento illisum decumbit, a σκήπτω significante βιαίως καὶ ῥαγδαίως καταφέρομαι, Aristot. de Mundo, (4.) Ἕκαστον δὲ τούτων, (sc. κεραυνῶν, πρηστήρων, τυφώνων,) κατασκῆψαν εἰς γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται, Bud. Horum quicquid in terram decubuerit impetu, σκηπτὸς nominatur. Facit autem σκηπτὸν speciem fulminis præcipue: sic enim ibi, Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται· οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες· ἑλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι κατασκήπτουσιν εἴς τι, h. e., Κεραυνῶν, i. e. Fulminum: alii DICUNTUR Ψολόεντες, Qui fuliginem contraxere: ALII, Ἀργῆτες, Qui raptim emicuerint: ALII Ἑλικίαι κεραυνοὶ, si lineari specie conformati sint: Σκηπτοὶ autem vocantur Quæcunque fulmina in quidvis illisa sunt. Est igitur σκηπτὸς Fulmen quod impetu devehitur in terras, ut Apul. loquitur in suo libro de Mundo: ubi, occasione sumta e supra citatis Aristot. verbis, ait, Σκηπτὸς, generale omnibus quæ de nubibus cadunt, nomen est. Herodian. 1, (14, 4.) Σκηπτοῦ νύκτωρ κατενεχθέντος, Nocturni casus fulminis. Theophyl. Ep. 24. Ῥαγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπεδήμησε, Plut. de Fort. Alexandri, Ὡς σκηπτὸς ἀπέκοψε τοὺς ἄλλους. Longin. (1, 4.) Δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησε. Qui ll. explicant Aristotelicam definitionem. Item Vortex procellosus qui impetu in terram devehitur, σκηπτὸς nominatur, ut manifesto apparet e verbis Aristot. paulo ante citatis, itemque ex Apul.: præterea e Soph. Ant. (418.) p. 231. Τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, Typho turbinem in altum educens s. attollens, quem cum impetu antea deturbarat, ubi Schol. ait σκηπτὸν dici πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ, καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ: idemque a nonnullis στρόβιλον nominari, παρὰ τὸ στροβεῖν. [" Toup. ad Longin. 308. Valck. Hipp. p. 212. Wyttenb. Select. 399. ad Herod. 670. ad Charit. 692. Jacobs. Anth. 6, 233. Bast Lettre 82. Heyn. Hom. 6, 510. Differt a κεραυνὸς, Longinus p. 82. Mor. Σκηπτὸς πόθος, ap. Athen., v. Bergler. ad Alciphr. 54." Schæf. Mss. Οἷα σκ. ἀφανῶς ἐμπίπτων, καὶ ἐς ἀφανὲς ἀναχωρῶν, Appian. B. C. 5, 101. olim mendose * Σκηπτοφανῶς. " Σκηπτὸς nempe Græcis cum de Fulmine, ut vulgo Interprr., tum de Turbine repente immisso, tum de Luis, s. Pestilentiæ afflatu dicitur, ut postremo sensu ap. Æsch. Pers. v. 717. λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς, Venitne immissa quædam pestilentia? unde de Lue, quæ inopinate Thebanos invaserat, ait Soph. Œd. Tyr. v. 28. ἐν δ' ὁ πυρφόρος Θεὸς Σκήψας, ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, Deo autem ignifero immittente, sævissima lues depascitur, quomodo distingui debet ille locus, et, quod non observarunt veteres, aut recentiores Interprr., (præter H. Steph., quem vide in Σκήπτω,) illa præp. ἐν ad verbum σκήψας sequentis versus, nempe pro ἐνσκήψας, more ap. Poëtas ac Tragicos inprimis passim obvio, referri. Ita geminus huic ap. Josephum, ac ubi simul ad ea Tragici verba respexisse credi posset, locus, Orig. 4, 6. Ἐφθάρησαν δὲ πάντες καὶ λοιμῷ, ταύτην ἐνσκήψαντος αὐτοῖς τοῦ Θεοῦ τὴν νόσον, ac similiter de optione Davidi Dei jussu facta, 7. p. 244. Ed. Gen. Ἢ λοιμὸν ἐνσκῆψαι καὶ νόσον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τοῖς Ἑβραίοις: cum alioquin verbum σκῆψαι pro Jaculari usurpet alibi Æsch., ut Agam. 374. βέλος ἠλίθιον σκήψειεν, Telum irritum jacularetur, imo prout fulmen, Διὸς ἔριν σκήψασαν, vocantem Capaneum inducit S. c. Th. 435. οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδῳ σκήψασαν ἐκποδὼν σχέθειν, ubi inter veterum Criticorum glossas legitur, οὐδὲ τοῦ Διὸς σκηπτὸν εἰς γῆν κατενεχθέντα: sic ap. Soph. Trach. 1103. ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυ-

A νοῦ, ac prout alioquin opportunius ap. Joseph. dicitur Orig. 3, 4. Καὶ κεραυνοὶ κατενεχθέντες ἐδήλουν τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ. Hinc ap. Lycophr. 182. καταιβάτης σκηπτὸς, Præceps fulmen dicitur. Ita etiam σκηπτὸς pro Turbine, s. Procella quæ repente ingruit, dictus, ut ap. Soph. Antig. l. c. τυφὼς ἀείρας σκηπτόν.—Haud aliter Demosthenes Philippum, post victoriam ad Chæroneam partam, totam turbinis instar Græciam vastantem innuens, ait de Cor. 341. Εἰ δ' ὁ συμβὰς σκηπτὸς, ἢ χειμὼν, μὴ μόνον ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μείζων γέγονε, Si autem ingruens turbo, non delatum fulmen, cum eruditissimo Wolfio, vel tempestas, non modo vobis, sed aliis etiam Græcis fuit superior: adde Eur. Rhes. 674., ubi Minerva Diomedem ac Ulyssem, ut hostes accinctos ad ulciscendam cæsi ab iis Thracum regis mortem, repente effugiant, hortatur, Σκηπτοῦ πιόντος πολεμίων, σῶσαι βίον, Turbine (non, ut ibi Canterus, Fulmine,) veniente hostium, servare vitam: ac similiter Andr. 1046., ubi σκηπτὸς σταλάσσων Ἀΐδα φόνον,
B Procella, aut Nimbus stillans Plutonias neces, non, juxta eund. Interpretem, Fulmen stillans: neque vero hisce immorarer, ni inde et adductis Juliani verbis, et aliis etiam insignium auctorum locis, quæ non ceperunt eruditi Interprr., lux aliqua simul accederet." Spanh. Obss. ad Juliani Imp. Orat. I. p. 227.]

Σκῆπτρον, τὸ, Scipio, Baculus, βάκτρον: quo sc. innitimur, s. quo nos fulcimus inter eundum: ut Od. Ξ. (31.) Ulysses nolens abigere canes irruentes cum latratu, Ἕζετο κερδοσύνῃ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. Itidem 195. cum idem Ulysses Eumæo dixisset, Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστὶ, Σκηρίπτεσθαι, Des mihi si quem ex arbore resectum habes fustem, ut eo me fulciam, quoniam via lubrica est: Eumæus οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν, eumque in urbem deduxit Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι, Σκηπτόμενον, Nitentem s. Fulcientem se eo scipione, in modum mendici aut senis. Ubi nota synonymws poni ῥόπαλον et σκῆπτρον, item σκήπτεσθαι
C et σκηρίπτεσθαι, quorum causa σκῆπτρον gestatur. Jovi quoque σκῆπτρον tribuitur, regiæ majestatis signum, quo et in concionibus utebatur, si quando concilium vocasset, et ad cœlicolas verba facturus esset: ut et ap. Ovid. Met. 1. diis convocatis, Celsior ipse loco, sceptroque innixus eburno—ora indignantia solvit. Itidemque Jovis simulacrum quoddam ap. Paus. in Att. Σκῆπτρον καὶ νίκην ἔχει. Erat regum quoque et imperatorum, insigne gestamen; quippe qui deorum vicem in terris gerant: imo ipsi dii regibus imperatoribusque dicuntur id in manus dare, cum eis rerum humanarum moderamen committunt: ut Il. B. (206.) εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ [σφίσιν ἐμβασιλεύῃ.] Ipsi autem reges et imperatores renuntiati capiunt: ut ap. Athen. 12. Τὸ σκῆπτρον ἕτεροι λαβόντες ἀνεκηρύχθησαν. Sic Ovid. Perenni sceptro potiri et regem esse, et, Sceptra loci rerumque capit moderamen. Iidem reges et imperatores in publicum pro-
D dituri, populumque ad concionem convocaturi, sceptra gestabant: ut Il. B. (46.) ad naves descensurus Agamemnon, Εἵλετο σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί. Itemque Ulysses Agamemnoni occurrens Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ, Ejus accepit sceptrum, eoque, velut regio insigni accepto, regis vice ad naves soluturas descendit: et si quem βασιλῆα ἢ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, hortabatur ut et ipse maneret et suos abitum parantes manere juberet: parerentque rerum domino Agamemnoni, cui Jupiter Saturnius ἔδωκε Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας. Sed et si quem e vulgo videret clamantem, eum σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ. Idemque aliquanto post Thersitem convitia dicentem Agamemnoni, σκήπτρῳ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν. Præterea Telemacho verba facturo, tanquam viro principi, σκῆπτρον ἔμβαλε χειρὶ κῆρυξ, Od. B. (37.) Sed et Chryses Apollinis sacerdos, filiam suam redemturus, in castra Græcorum venit Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ: quod sceptrum et ipsum aliquid auctoritatis et majestatis referebat. Quinetiam

per sceptrum jurabant vel ad jusjurandum adigebantur in fœderibus aut pollicitationibus, Il. K. 321. Ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, ἠδὲ ὄμοσσον. Pro Ipso regno accipit Schol. Eur. Or. (1058.) ἐπὶ σκήπτροις ἔχων Τὴν ἐλπίδ', exponens ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ: ut sit Sperans se regno potiturum. Pro eod. accipi potest supra in illo Homeri, ᾧ Ζεὺς σκῆπτρον ἔδωκε ἠδὲ θέμιστας: et in illo Athenæi, Τὸ σκῆπτρον ἕτεροι λαβόντες: itidemque cum Virg. dicit In sceptra reponere. [" Ilgen. ad Hymn. 473. Heyn. Hom. 5, 564. 6, 67. 7, 532. 533. 8, 468. Eur. Herc. F. 253. Jacobs. Anth. 6, 137. 8, 268. 306. Bast Lettre 82. Markl. Iph. p. 167. Sceptrum, ad Xen. Mem. 3, 9, 10. De sceptro temporum heroicorum, Wolf. ad Hesiod. p. 64. ad Horat. p. 26. Zeun. Baculus, Heyn. ad Apollod. 622." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 74. 1236. * Σκηπτροκράτης, unde * " Σκηπτροκρατέω, Const. Manass. Chron. p. 42. 54. 56. 71. 89. 114. * Σκηπτροκράτωρ, 105. 110. 129. Theodos. Diac. Acr. 5, 24. 105. * Σκηπτροκρατορέω, Const. Manass. Chron. p. 62. * Σκηπτροκρατορία, 58. 63. 78. 83. 102." Boiss. Mss. * " Σκηπτοκρατέω, Idem p. 80. 246. Meurs. Σκηπτροκρατέω, 103. 106. 134. * Σκηπτοκρατορέω, 118. Bonum verbum: sed versus docet, leg. esse σκηπτοκρατῆσαι. * Σκηπτοκρατορία, 109. 111. 120." Schæf. Mss. * " Δωδεκάσκηπτρον, Duodecim tribus, Clem. Rom. Ep. 2. ad Cor. s. 31." Kall. Mss. * " Χρυσόσκηπτρον, Chamælio albus, Diosc. Noth. 452." Boiss. Mss.]

INDE Σκηπτοῦχος, pro Σκηπτροῦχος, Sceptritenens, ut dicitur Arcitenens; i. e. Sceptrum manu tenens, Sceptrum in manibus tenens. Il. B. (86.) et Od. Θ. (41.) Σκηπτοῦχοι βασιλῆες, de principibus et ducibus exercitus, Il. Ξ. (93.) ὅστις Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ, Qui regia sceptra gerat, et cui pareant populi ipsius ditioni subjecti. Item ap. Xen. comitantur Cyrum σκηπτοῦχοι: ut K. Π. 8, (3, 8.) Ἐφείποντο δὲ οἱ περὶ αὐτὸν σκηπτοῦχοι ἐφ' ἵππων κεκοσμημένοι σὺν τοῖς παλτοῖς. Et aliquanto post, Ὑποπέμψας τινὰ τῶν σκηπτούχων, εἰπεῖν ἐκέλευσε πρὸς αὐτὸν ὅτι οὐδὲν ἔτι δέοιτο. Qui videntur fuisse caduceatores, s. ῥαβδοῦχοι, ῥαβδοφόροι, κήρυκες, σκηπτροφόροι. [Strabo 11. p. 391. ad Greg. Cor. 462. 681. I. q. εὐνοῦχος, ad Xen. K. Π. 7, 3, 16. " Markl. Iph. p. 415. (Iph. T. 235.) Meleager 123. * Σκηπτουχία, Monum. Byz. 35." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 403=762. Æsch. Pers. 295. Lycophr. 111. " Asclepius ad Ammon. p. 99. Ed. Par. 1554. Psellus ad Fabric. B. Gr. T. 10. p. 93." Boiss. Mss.] Omittitur autem ρ in hoc Σκηπτοῦχος, euphoniæ gratia, ut putant nonnulli: retinetur IN Σκηπτροφόρος, i. e. Sceptrum ferens s. gestans manu: quod itidem regis epitheton est aut principis imperatorisve exercitus. Quin Hes. σκηπτροφόρος exp. βασιλεὺς, sicut Σκηπτοῦχοι, βασιλεῖς. Ovid. dicit Sceptriferæ manus. [" Ruhnk. Ep. Cr. 297. Valck. Anim. ad Ammon. 226. Meleager 37. * Σκηπτροφορέω, Anal. 1. p. 6. ad Charit. 512." Schæf. Mss. Eust. Od. H. 125. p. 1574, 20.] Retinet ITEM Μονόσκηπτρος, quo significatur Solus sceptra gerens, Monarcha. [Æsch. Suppl. 379. * Δίσκηπτρος, Ag. 42. * Πολύσκηπτρος, Agathias Procem. in Epigr. v. 63. * Φιλόσκηπτρος, Anth. 4. p. 509.] Dorice autem DICITUR Σκᾶπτον pro σκῆπτρον: et illo Pind. utitur, teste Eust., qui etiam addit, σκηπτοῦχος inde derivari posse: ut sc. pro Σκῆπτρον DICATUR Σκῆπτον, formeturque inde comp. Σκηπτοῦχος. Exemplum τοῦ σκᾶπτον ap. Pind. est, Ὀ. (1, 18.) σκᾶπτον ἀμφέπει: [Schæf. ad Greg. Cor. 462 =218. " Brunck. Phil. 140. Wakef. 139." Schæf. Mss. * " Σκηπτοβάμων, Sophoclis Fragm. Victorianum ad Aristoph. Ὄρν. 515. αἰετὸς, κύων Διός." Schn. Lex. * " Σκαπτοφόρος, Meleager 123." Schæf. Mss.]

Σκήπων, Scipio, Baculus, i. q. σκῆπτρον, ejusdemque originis, sc. a σκήπτομαι, quoniam eo inter eundum nos fulcimus, si via lubrica sit, aut corpus debile. Suidas exp. ῥόπαλον, citans hunc versum, Ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκήπωνας καταβάλλω: sicut Od. B. Telemachus χωόμενος ποτὶ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. Locus autem ille desumtus est ex

A Aristoph. Σφ. (727.) ubi σκίμπωνας habetur, [Br. σκίπωνας. " Jacobs. Anim. 133. Anth. 7, 71. 295. 8, 77. 12, 228. Antip. Sid. 80. Phanias 2. Ariston 3. Brunck. ad Eur. Hec. 65. * Φιλοσκήπων, Toup. Opusc. 2, 168. Jacobs. Anth. 8, 383." Schæf. Mss.]

Σκηπάνιον, τὸ, Scipio, Baculus, Sceptrum, βακτηρία ἢ σκῆπτρον, Hes.: Il. N. (59.) σκηπανίῳ γαιήοχος ἐννοσίγαιος Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο, Ω. 249. σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας. [" Ruhnk. Ep. Cr. 126. Jacobs. Anth. 9, 360. Callim. 1. p. 439. Heyn. Hom. 6, 381. 8, 642. * Σκιπάνιον, Jacobs. l. c." Schæf. Mss.] Apud Hes. post Σκηπάνιον LEGITUR ET Σκηπήνιον, quod itidem exp. βακτηρία, τρίαινα, σκῆπτρον, κηρύκιον, ῥάβδος, Scipio s. Baculus, Tridens, Sceptrum, Caduceus, Virga. NECNON Σκαπάνιον ap. Eund. habetur, quod similiter exp. βακτηρία: ab aliis vero σκίπωνα exponi annotat, i. e. Baculum, Scipionem. Legitur idem Σκαπάνιον et ap. Suid. in Σκήπων. Synonymum Ὀκχή. [* Σκηπάνη, Σκηπάνιον, ad Greg. Cor. 29.] B

" Σκάπος, Ramus, et Ventus quidam, Hes." [Lat. Scapus.]

Ἀνασκήπτω, Irruo, Ingruo, Herod. Ἀνέσκηψαν λίθοι φερόμενοι. Qua signif. usurpatur et sequens comp.

Ἀποσκήπτω, Decumbo, Decido, Allidor, Plut. (Pomp. 19.) Συμπεσόντων δὲ εἰς ταυτὸ, καὶ γενομένων ἐν λαβαῖς, ἀπέσκηψαν αἱ πληγαὶ τῶν ξιφῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀμφοῖν. Item Evado, Erumpo, Bud. e Basilio, 597. 620. Item Desino, Alciphr. Ep. Ἀλλ' ἀμφιβάλλειν εἴωθε τὰ φίλτρα, καὶ ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον, In exitium desinere, vel etiam Tendere. Herod. de Astyagis insomnio, (1, 120.) Νῦν δὲ ἀποσκήψαντος τοῦ ἐνυπνίου εἰς φαῦλον, Cum in nihilum s. in frivolum eventum reciderit. || Transitiva signif. e Dionysio H. 6. affertur, Ἀποσκήπτειν τὴν ὀργὴν εἰς αἰτίους, pro Iram in auctores effundere. [" Alciphr. 170. Valck. Hipp. p. 212. ad Diod. S. 1, 81. 2, 592. ad Herod. 513. Jacobs. Anth. 11, 182. Dionys. H. 2, 1164. 3,
C 1440." Schæf. Mss. * Ἐναποσκήπτω, Orig. 3. p. 474. Cassii Probl. 30. * " Ἐναπόσκηψις, Bekk. Anecd. 455." Kall. Mss. * Ἐναποσκηπτικὸς, Cassii Probl. 15.]

Ἐνσκήπτω, Irruo, Invado, Cum impetu ingruo, βαρέως ἐμπίπτω, qua in signif. Herod. 3. (8, 39.) usurpat. Itidemque Hes. ἐνσκήψαντες exp. ἐφορμήσαντες. Sæpe ὁ κεραυνὸς dicitur ἐνσκήπτειν, itidemque ἄνεμος: sicut σκηπτοὶ κεραυνοὶ et σκηπτοὶ τυφῶνες, Fulmina et procellæ quæ impetu in terram devehuntur ex aëre. Alex. Aphr. Πνεῦμα δὲ κοῦφον ἐνσκῆψαν εἰς αὐτὴν, In ipsam irruens et decumbens. Damascenus de dæmone tentante dixit ἐνσκήπτειν, pro Invadere s. Incessere. Sed et cupiditas alicujus rei aliquem invadens s. incessens, ἐνσκήπτειν dicitur, Greg. Naz. Στηλ. κ. Ἰ. de Constantino magno, Οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε πράγματος ἔρως θερμὸς ἐνέσκηψεν, ὡς ἐκείνῳ Χριστιανοὺς αὐξηθῆναι, Nullum unquam ullius rei tantus incessit amor tantaque cupiditas, quantus illum, Christianos augendi. Item
D et morbus ἐνσκήπτει, Ingruit et invadit: cujus signif. exemplum habes in Σκήπτω. Itidemque Bud. ait dici τὸ πάθος ἐνσκήπτειν κατὰ τοῦ σώματος, cum sc. in aliquam partem incumbit, in eam decumbens s. ingruens. Signif. etiam Illabor: quomodo accipi potest ap. Damascenum de Defunct. init. Καὶ ὁ σοφοὺς παρέδραμε, ἰδιώταις ἐνέσκηψε· καὶ ὁ διδασκάλους διέλαθε, μαθηταῖς ἐπεφοίτησε. Ubi nota ἐνέσκηψε et ἐπεφοίτησε vicina signif. usurpari. Bud. interpr. Incubuit et sedit. || Innitor, Incumbo, Fulcio me in: accipiendo tamen neutraliter. Hes. Ἐνσκῆψαι exp. ἐνερεῖσαι. || Accipitur Ἐνσκήπτω transitive quoque pro Immitto, s. potius Impetu immitto, Impetu devectum immitto, βιαίως καὶ ῥαγδαίως ἐπιφέρω, Herod. 1, (105.) Τοῖσι τουτέων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ Θεὸς θήλειαν νόσον, Deus muliebre malum immisit: [cf. 4, 79.] SIC ET Σκήπτω videtur accipi interdum transitive pro Immitto, Cum impetu immitto: INDEQUE Σκηπτὸς accipi pro Impetu immissus, devectus immissusque: ut σκηπτὸς κεραυνὸς,

πρηστὴρ, τυφών. [“ 'Ενσκήπτω, Valck. Hipp. p. 212. Zeun. ad Xen. K. Π. 339. Koen. ad Greg. Cor. 200 (=427.) Brunck. ad Œd. T. 28. ad Herod. 637. Bergler. ad Alciphr. 54. Schol. Aristoph. Πλ. 1055. Boiss. Philostr. 504. 533. Heyn. Hom. 7, 242. 355. 368. Wakef. Alc. 127. Trach. 1087.” Schæf. Mss., Schol. Apoll. Rh. T. 1. p. 321. Vide Σκηπτός.] “ 'Ενισκήπτω, i. q. ἐνσκήπτω, Incumbo, Nicander Θ. “ 23. Οἷσιν ἐνισκήψει βλοσυρὸν δάκος, pro Inflixerit “ dentem. Inde et ἐνισκήφθη, quod Suidas exp. “ κατηνέχθη. Apud Hes. legitur etiam 'Ενισκίμ- “ ψαντες, expositum ἐνερείσαντες. De quo in 'Ενσκίμ- “ πτω.” [“ Ad Timæi Lex. 105. ad Il. P. 437. Brunck. Apoll. Rh. 122.” Schæf. Mss. * “ Κατενσκήπτω, Incesso, cum accus., Andr. Cr. 332.” Kall. Mss.]

'Επισκήπτω, et PASS. 'Επισκήπτομαι, idem cum simplici significant, i. e. Innitor, Fulcio me, Dem. (915.) Σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, Tu hoc teste niteris, in eoque totam causæ fiduciam reponis, qui tibi socius est injuriæ et fraudis: ut Cic. Niti et confidere videtur invidia inveterata judicii Juniani. At ἐπισκήπτεσθαι μαρτυρίαις aliud significat, ut paulo infra dicetur. Bud. 127. Itidem fortassis accipi possit ap. Chrys. de Sacerd. Τῆς ἀληθείας οὐκ οὔσης, ἐπισκῆψαί τι τοῖς πρὸς χάριν λεγομένοις, ut sit Aliquo modo niti et fulcire se rationibus plausibilibus, quæque auribus gratæ sunt. Bud. tamen pro Affingere accipit, Comm. 129. || Irruo, Ingruo, Incesso, Incumbo aut Decumbo in: et proprie de iis dicitur, quæ violento impetu in aliquid devehuntur: ut ὁ σκηπτὸς κεραυνὸς, Fulmen quod impetu in terras devehitur. Herod. (7, 10, 5.) 'Επισκήπτει εἰς δένδρεα, In arbores impetu devehitur, Arbores ferit, icit et percutit: ut Horat. feriuntque summos Fulmina montes. Item et morbi dicuntur ἐπισκήπτειν, sicut ἐνσκήπτειν et ἐγκατασκήπτειν, cum divinitus immissi invadunt homines, et in partem aliquam corporis decumbunt, Plut. Theseo (15.) Νόσος ἐπέσκηψε, Morbus invasit. Sic Chrys. 'Επισκήπτοντα αὐτῇ νοσήματα. Et ap. Suid., Τὸν λοιμὸν ἐπισκήψαντα εἰς τὴν ξύμπασαν. Inde sumta metaphora Theodorit. Hist. Eccl. 4. de Arianismo loquens, ait, 'Επισκήψασαν αὐτόσε τὴν λύμην ταύτην μαθὼν, Illum tractum invadere pestem illam. Et in 5. 'Εν τῇ χώρᾳ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ τὴν Μαρκίωνος νόσον κώμαις τισὶν ἐπισκῆψαι μαθὼν, Marcionis hæresin pestiferam quosdam invasisse: seu, ut Bud. interpr. p. 128., Marcionis pestem et hæresin grassari et incubuisse. In quo l. posteriore nota constr., similem Plutarchianæ paulo ante, in priore autem, similem superiori Herodoteæ. Similiter ἐγκατασκῆψαι pro βαρέως ἐπερείσασθαι de morbo itidem Thuc. dicit. || Item in judicio aliquis ἐπισκήπτεται, cum in aliquid incumbit, idque premit et urget, et instat: sc. crimen aliquod intendendo: ut ἐπισκήπτεσθαι ταῖς μαρτυρίαις, quod Bud. 127. interpr., Testimonia falsi accusare, κατηγορεῖν ψευδομαρτυριῶν: fusius proferens locos illos quos breviter citabo. Dem. Θεομένης αὐτοῖς ὡς ἀληθῆ μεμαρτυρηκόσιν οὐκ ἐπεσκήψατο, οὐδ' ἐπεξέρχεται τῶν ψευδομαρτυριῶν, Eos testes ut vera testificatos, nec tum falsi postulavit Theomenes, nec nunc eo nomine reos facit, Inter reos referre contendit, Eo crimine urget. Idem, Οὐδενὶ τῶν ψευδομαρτύρων ἐπεσκημμένος. Plato de LL. 11. 'Εὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, Si quis testem insimulet falsi testimonii. Ibid. 'Επισκήπτεσθαι δὲ τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερον ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ, ἢ μέρει, ἐὰν τὰ ψευδῆ τινὰ φῇ μεμαρτυρηκέναι, Insimulare autem et actori et reo licet aut in totum testimonium, aut in partem. Sic idem Bud. ap. Isæum (98.) 'Επισκηψαμένων δ' ἡμῶν vertit, Cum ementitæ contestationis experiri cum ipso institissemus. [Æschin. 142. Ἦν οὐδὲ ψευδομαρτυριῶν θέμις ἐστὶν ἐπισκῆψαι.] Item 'Επισκήπτεσθαι dicitur, qui injuriarum judicium intendit in aliquem, ob verbera aut vulnera consulto illata, Lys. 'Ο γὰρ ἀδικηθεὶς καὶ ἐπιβουλευθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, οὐκ ἐτόλμησε τεττάρων ἐτῶν ἐπισκήψασθαι εἰς ἡμᾶς, (156.) Καὶ ἄλλα πολλὰ ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, καὶ κατεαγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι. Plato de LL. 11. 'Ο δὲ ἐπισκηπτόμενος, ἅμα καὶ κατεγγυάτω τὸν ψ

A ἂν ἐπισκήπτηται: ubi ἐπισκηπτόμενον pro Accusatore cædis posuit, hoc est insimulante cædis admissæ, Bud. 128. Utriusque hujus signif. meminit Lex. meum vet., annotans ἐπεσκήψατο poni pro ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν: addensque, interdum etiam, sed raro, poni pro ἐνεκάλεσε φόνον. || Improbo, Reprehendo, Refello: quæ signif. vicina est præcedentibus duabus, imo fere eadem cum priore. Plato Theæt. (8.) 'Αλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ μαρτυρεῖν· πάντως γὰρ οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ: Nemo refellet ejus testimonium. Greg. Simpliciæ, 'Ως ἀναξίου τοῦ ἀνδρὸς ἴσως ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐπισκήπτειν τῇ καταστάσει, Reprehendere hominem et indignum sacerdotio dicere, ob idque ejus creationem institutionemque accusare et improbare. Sic Chrys. Comm. in Ep. ad Rom. 8. Εἰ γὰρ, ἐπειδὰν πωλοδάμνης πολλοὺς ἐκλέξηται ἐπιτηδείους πρὸς τὸν δρόμον, οὐδεὶς ἐπισκῆψαι δύναται, πολλῷ μᾶλλον ὅταν ὁ θεὸς ἐκλέγηται ψυχάς. Bud. 129. Quibus adde hoc Soph. Ant. (1313.) p. 267. 'Ως αἰτίαν γε τῶνδε
B κἀκείνων ἔχων, sc. Antigonam, Πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων, ubi Schol. exp. κακῶς ἐλέγου, ἐπεγράφου.

'Επισκήπτω, Mando, Injungo: in qua signif. cum infin. construitur. Eur. (Rhes. 840.) πόλλ' ἐπισκήπτων μολεῖν, Frequenter mandans ut veniremus, Plut. Themist. 'Επισκήπτων διὰ γραμμάτων, Per literas mandans. Qui ll. aperte docent, non perpetuum esse discrimen quod Ammon. statuit inter ἐπιστεῖλαι et ἐπισκῆψαι: dicens ἐπιστεῖλαι fieri διὰ γραμμάτων, at ἐπισκῆψαι, διὰ λόγων. 'Επισκήπτειν, inquit Bud. 128., est etiam Obtestari et mandare; ususque ejus verbi extremis mandatis accommodatus est, hominumque morientium precibus, quippiam ab amicis et necessariis hæredibusve contendentium, quasique fidei eorum committentium. Cujus signif. exemplum prolixum habes ibi e Dem., itemque hoc e Lys. (510.) 'Αποθνήσκοντες γὰρ ὑμῖν ἐπέσκηψαν καὶ ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, τιμωρεῖν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν 'Αγόρατον τουτονὶ, ὡς φονέα ὄντα, i. e. μετὰ ἐπιθειασμοῦ ἐνετεί-
C λαντο, Cum imprecatione, ni pareatur, mandarunt. Cujus rei exemplum est ap. Herod. 3, (65.) de Cambyse loquentem, Καὶ δὲ τελευτῶν τὸν βίον, Ὦ Πέρσαι, ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω, θεοὺς τοὺς βασιληΐους ἐπικαλέων: deinde imprecationem mandatis addit. Item generaliter pro Obtestor, Obsecro: itidem cum infin. Æschin. (76.) Κλαίοντας, ἱκετεύοντας ὑμᾶς ἐπισκήπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς 'Ελλάδος ἀλιτήριον στεφανοῦν. Sic Basil. Ep. ad Eccl. Neoc. 'Επισκήπτω ὑμῖν πρὸς τῶν πατέρων, πρὸς τῆς ὀρθῆς πίστεως, διαναστῆναι τὴν ψυχήν. Cui quamsimillimum est hoc Thuc. 2, (73.) 'Επισκήπτουσί τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, οὓς οἱ πατέρες ὤμοσαν, μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν, Vosque obtestantur: qua in signif. utitur et 3, (59.) ubi Schol. ἐπισκήπτουσι exp. παρακελεύονται, p. 72. Itidem pro Peto et Flagito accipi potest ap. Soph. Aj. (566.) p. 34. 'Υμῖν τε κοινῇ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν, Κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν: nisi cum Schol. χάριν dictum malimus pro ἐντολήν: ut sit, Hoc vobis injungo mandati, exacto etiam juramento:
D sicut in Lex. meo vet. exp., μετά τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω, καὶ οἷον ἐξορκίζω. Itemque in Œd. T. (252.) p. 162. 'Υμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν, dicit pro ἐνόρκως ἐντέλλομαι, ut Schol. exp. Quibus simile hoc Ejusd. Tr. (1223.) p. 374. ubi Hercules morti vicinus Hyllo filio ait, τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνον, Ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν Βούλει, πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος, Πρόσθου δάμαρτα. Schol. exp. itidem, ἐντέλλομαί σοι, παρεγγυῶ, Mando s. Injungo et fide a te accepta postulo. Itidem Eur. Phœn. (786.) Πόλει δὲ καί σοι ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον, Mando et injungo, ἐπιτέλλομαι: Alc. (366.) 'Εν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις Σοὶ τάσδε θεῖναι πλευράς: Nam mandabo ut in iisdem tecum cedrinis loculis hæc ponantur latera: ἐντελοῦμαι γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς σοροῖς σὺν σοὶ ἐμὲ θάψαι. Q. l. perperam exp. in VV. LL. Sic enim ibi, ἐπισκήψω με ἐν κέδροις, In cedris me prosternam, acclinabo, i. e. Procumbam. Et jungendus infin. cum ἐπισκήψω, at σοὶ cum ταῖς αὐταῖς. Hes. 'Επισκήπτει exp. non solum μέμφεται,

ἐπιτιμᾷ, (itidemque Ἐπισκηπτέτω, ἐπιμεμφέσθω,) ἐντέλλεται: sed etiam προνοεῖται, item σημειοῦται, itidemque Ἐπισκηψάμενον, ἐπισημειωσάμενον. Idem Ἐπισκήψασθαι exp. ἐπιβαρῆσαι: item Ἐπισκήπτω, ἐπαρῶμαι, et ἐνερείδω τὴν γνώμην: „cum quo ultimo convenit Ἐπισκήψω, quod Suidas exp. σημειώσομαι, ἐπιστήσω τὸν νοῦν: eandemque Hes. quoque exp. affert, ut paulo ante videre est. In Etym. ἐπέσκηψε exp. non solum ἐνετείλατο, sed etiam προεφασίζετο. Qua signif. ἐσκήψατο usurpari, suo loco docui. A

[“ Ἐπισκήπτω, Pierson. Veris. 69. Mœr. 162. et n., Toup. Opusc. 2, 201. Eur. Hec. 830. Rhes. 402. Ammon. 55. Valck. Hipp. p. 212. 255. ad Herod. 295. 513. Brunck. Ind. Soph. Jacobs. Anim. 38. Coray Theophr. 333. ad Lucian. 1, 629. 696. Boiss. Philostr. 504. Heind. ad Plat. Theæt. 293. Thom. M. 340. Wakef. Eum. 485. Mando, Meurs. ad Apoll. Dysc. 41. Teuch., ad Lucian. 1, 231. 391. Obtestor, Eur. Iph. T. 701. 1077. Accuso cædis, Stanl. Eum. 588. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 34. Ἐπισκήπτω θεὸν, Dionys. H. 4, 2010.” Schæf. Mss. B Heliod. 4. p. 183. Ἱκέτευεν ἐπισκήπτουσά μοι πολλὰ τὸν Ἡλίου ὅρκον. Herod. 4, 33. Τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν, κελεύοντας κ. τ. λ. “ Ἐπισκῆψαι signif. verbis alicui quid injungere, ἐπιστεῖλαι notat Per literas aliquid significare. Auctor differentiæ Ammon. ab Atticis plerumque observatæ.” Valck. Schol. in N. T. 2, 600.]

Ἐπίσκηψις, ἡ, Incubitus, (si hoc uti liceat pro Ipsa incumbendi et ingruendi actione): habebis e Schol. Thuc. in Κατασκήπτω. ‖ Actio illa judiciaria, qua testi falsi testimonii crimen intendere insistimus, injuriarumve aut cædis aliquem accusamus. Prioris signif. meminit Suid., a quo ἐπίσκηψις exp. δίκη κατὰ τῶν ψευδομαρτυρησάντων. Utriusque J. Poll. mentionem facit l. 8. ubi cum ἐπίσκηψιν esse dixisset εἴ τις τὴν διαμαρτυρίαν ὡς ψευδῆ αἰτιῷτο, subjungit, Isæum præterea τὸ ἐπὶ φόνῳ προειπεῖν dixisse εἰς Ἄρειον πάγον ἐπισκῆψαι: cujus hæc verba subjungit, εἰς Ἄρειον πάγον αὐτῷ ἐπέσκημμαι. Sed perperam ap. J. Poll. pro Ἐπίσκηψις et Ἐπισκῆψαι, LEGITUR C Ἐπίσκεψις ET Ἐπισκέψαι: itidemque perperam ap. Hes. Ἐπισκεπτέτω et Ἐπισκεψάμενον, pro Ἐπισκηπτέτω et Ἐπισκηψάμενον: quod vel alphabetica series ostendit. ‖ Elogium morientis, Greg. Naz. de Basilio moriente, Οὐκ ἀηδῶς ἐναπέψυξεν, ἔστιν ἃ τοὺς παρόντας μυσταγωγήσας, καὶ βελτίους ποιήσας ταῖς ἐπισκήψεσι. Est autem ἐπισκήπτειν peculiariter morientium, cum a circumstantibus aliquid aut efflagitant aut etiam eis mandant, jurisjurandi quoque fide ab eis exacta, dirisque obnuntiatis, ni extremæ suæ voluntati satisfiat: ut satis manifestum est ex iis quæ in Ἐπισκήπτω attuli exemplis, Sophoclis præsertim et Eur. [“ Ad Lucian. 1, 231. Mandatum, Valck. Hipp. p. 255. Actio judiciaria, ad Diod. S. 1, 485.” Schæf. Mss.]

“ Ἐνεπισκήπτεσθαι, Incumbere. Peculiariter creditores ἐνεπισκήπτεσθαι dicebantur, Qui, publicatis bonis cujuspiam, experiebantur contra populum, ut hodie contra fiscum, actione pignoratitia in pignora incumbentes. Dem. (1197.) Δημευθέντων D τῶν Ἀντιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου, Cum bona Antimachi publicarentur, in bona ipsa oppignerata incumbere. Hæc inter alia Bud. 184., ubi et ἐνεπισκηψάμενος interpr. Si ad pignoranda publicata bona incubuisset, in pigneratitiam-que actionem sponsione contendere instituisset. Meminit J. Poll. quoque hujus verbi. Tradit enim libro 8. ἐνεπισκήψασθαι dictum fuisse ὁπότε τις ἐν τοῖς δημευθεῖσιν ἑαυτῷ τι ὀφείλεσθαι ἢ προσήκειν λέγῃ: et hanc rem fuisse VOCATAM Ἐνεπίσκημμα. Itidem Suid. cum Harpocr. annotat, ὁπότε δημευθείη τινὸς οὐσία, ἐξεῖναι προελθεῖν τῷ φάσκοντι γεγενῆσθαι δανειστῇ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ λέγειν ὡς ὀφείλεται αὐτῷ ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος: atque hoc dictum fuisse ἐνεπίσκημμα et ἐνεπισκήψασθαι et ἐγγύην καταβαλεῖν.” [Cf. Etym. M. et Bekk. Anecd. 250. “ Ἐνεπίσκημμα, Callim. 1. p. 472.” Schæf. Mss. * “ Κατεπισκήπτω, Eumath. 221. 394.” Boiss. Mss. * Προσεπισκήπτω, Heliod. 4, 18. p. 164=255.]

Κατασκήπτω, Impetu devehor, Impetuose irruo s. ingruo: ut fulmina, presteres, typhones. Cujus signif. exemplum ex Aristot. de Mundo, habes in Σκηπτὸς supra. Simile est hoc Plutarchi Lycurgo (31.) Λέγεται κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι, Dicitur a fulmine in ipsum devecto tactum s. ictum esse. Itidem pro Deferor, ap. Eund. Themistocle, Νέφος ἔδοξεν ὑπονοστεῖν καὶ κατασκήπτειν εἰς τὰς τριήρεις, Nebula visa est recidere et in triremes deferri. Morbi quoque κατασκήπτουσι, cum cælitus quasi delati homines invadunt s. incessunt, et in partem aliquam corporis incumbunt. Herod. (7, 137.) Κατέσκηψε ἐς ἀγγέλους, Nuntios invasit et corripuit. Thuc. 2, (49.) de morbo pestifero, Κατέσκηψε γὰρ καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς χεῖρας, καὶ πόδας. Ibid. dicit τῶν ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ, (quod Schol. exp. ἐπίσκηψις,) synonymως accipiens κατασκήπτειν εἰς ἀκρωτήρια et ἀντιλαμβάνειν ἀκρωτηρίων, Summas partes invadere et corripere. Gal. Κατασκήπτει εἰς κυρσοὺς, In varices fertur et decumbit, Varices corripit et invadit. Diversa constr. affertur ex Aristot. Probl. 2. Κατασκήπτειν τῷ ὀδόντι, In dentem incumbere, pro ἐγκατασκήπτειν. Diversa item e non nominato Auctore, Κατασκήπτει νοῦν, Mentem invadit et incessit: pro κατασκήπτει εἰς νοῦν. Alia etiam mala et infortunia κατασκήπτουσι, ut ap. Philon. V. M. 2. Πολέμοις, ἢ τυραννίσιν, ἢ τισιν ἄλλοις ἀβουλήτοις, ἃ νεωτερισμῷ τύχης κατασκήπτει, Quæ fortunæ insolentia invexerit, Turn. eleganter. Item et fama dicitur κατασκήπτειν, cum aliquo delata invadit s. pervadit omnes cœtus et late serpit, Appian. B. C. 3, (25.) Ἄφνω δὲ φήμη κατέσκηψε, Γέρας τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος πυθομένους Μακεδονίαν πορθεῖν. [“ Toup. Opusc. 1, 163. 2, 271. Valck. Hipp. p. 212. Eurip. 3. p. 296. Wakef. S. Cr. 2, 121. ad Diod. S. 1, 239. 395. ad Herod. 563. Aristoph. Fr. 273. Dionys. H. 1, 420. 481. 556. 3, 1853.” Schæf. Mss. Heliod. 8. p. 398. Soph. Œd. C. 1008. ἱκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς, Parthen. 18. Κατέσκηψεν εἰς ὠμότητα, Eur. Med. 93. πρὶν κατασκῆψαί τινα, pro εἴς τινα.]

Κατάσκηψις, Invasio, Decubitus, ut cum morbus dicitur invadere et decumbere in partem aliquam corporis: pro quo Thuc. dicit ἀντίληψις, Schol. ejus ἐπίσκηψις. Diosc. præf. l. 7. Πρὸ τῆς κατασκήψεως τῶν παθῶν ποικίλως * διαγωνιστέον, μέχρι τοῦ παντελῶς αὐτὴν ἀποσκευασθῆναι τῶν σωμάτων, Antequam ad ima decumbant morbi, variis modis est decertandum, donec vis tota corporibus excutiatur. Ubi τῷ κατασκήπτειν vicinam signif. habent, εἰς τὸ βάθος ἀπελθεῖν καὶ σπλάγχνων ἅψασθαι, item καθάπτεσθαι τῶν σωμάτων.

[* “ Κατασκηπτὸς, Eurip. 3. p. 296.” Schæf. Mss. * Εὐκατάσκηπτος, Hippocr. 772. sed —σκεπτος in Cod. Medic.]

Ἐγκατασκήπτω, Invado et decumbo in, κατασκήπτω εἰς. Proprie de fulminibus aut ventis impetu devectis; item de morbis, aliisque malis quæ inferuntur s. invehuntur. Thuc. 2, (47.) de morbo pestifero, paulo ante l. in Κατασκήπτω c., Λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ περὶ Λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις· οὐ μέντοι τοσοῦτός γε λοιμὸς, Grassatum esse. “ Ἐνκατασκήψασαν, Hesychio ἐμπεσοῦσαν.” [“ Valck. Hipp. p. 212. ad Herod. 513. ad Diod. S. 1, 239. Wakef. Trach. 1087.” Schæf. Mss. “ Infligo, Clem. Alex. 290.” Wakef. Mss.] UNDE Ἐγκατάσκηψις dicta, Cum morbus decumbit et invadit in partem aliquam corporis, aut totum corpus cum ipso etiam animo, Diosc. 7, 4. Ἡ τοῦ ὑδροφόβου πάθους ἐγκατάσκηψις οὐδὲ ὡρισμένην ἔχει προθεσμίαν, Pavor aquæ non stato definitoque tempore invadit. [* “ Ἐπικατασκήπτω, Repente ingruo, Euseb. Hist. Eccl. 7, 22. (p. 268.)” Mendham. Mss.] Συγκατασκήπτω, Uno impetu ingruo, Una invado, incesso.

Παρασκήπτω, Juxta s. A latere ingruo et irruo. Bud. interpr. Decumbendo et ingruendo aberro: afferens hunc Luciani locum (1, 119.) Ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ Ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. Idem, Παρασκήψας εἰς τὸ Ἀνάκειον, interpr. Detortum et obliquans.

Περισκήπτω, Circumeirca irruo: Hes. περισκήπτειν, * περιθλίβειν.

Προσκήπτω, Prædico, Præsignifico. Nisi error est ap. Hes. πρόσκηπτε exponentem προσήμαινε, πρόλεγε, προμήνυε.

¶ Σκήμπτω, i. q. Σκήπτω: ut πιμπλῶ i. q. πιπλῶ. "Σκῆμψις, ἡ, Actio ipsa incumbendi s. ingruendi, ut "ap. Hippocr. de humore dicitur in partem aliquam "incumbente s. ingruente. Quidam Decubitum "interpr." Pro quo scribitur ETIAM Σκίμπτω: unde ap. Hes. Σκίμπτει, ἐρείδεται: et pass. Σκίμψασθαι, ἐρείσασθαι: quemadmodum Σκήπτω et Σκήπτομαι, Nitor, Innitor, Fulcio me; itidemque e Pind. (Π. 4, 399.) affertur pro ἐπερείδομαι, στηρίζομαι. Signif. etiam Incumbo, Decumbo in, Ingruo, Irruo, perinde ut Σκήπτω. Unde ap. eund. Hes. Σκίμπτει, ἐπιπίπτει: quo modo accipi potest Il. Π. (612.) τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν Οὔδει ἐνὶ σκίμφθη: nisi malis in sequenti signif. Fixum s. Infixum est. Nam idem Hes. Σκίμψαι exp. ἐμπαγῆναι: item ἐμπελασθῆναι: itidemque Σκιμφθῇ, ἐγγίσῃ, προσπελάσῃ. Præterea Σκίμψαι exp. ἐκπλαγῆναι: itidemque med. Σκίμψασθαι, ἐκπλαγῆναι, Terrore dejici s. prosterni. Eidem tamen σκίμψασθαι activam quoque signif. tribuit, exponens πλῆξαι, Verberare, Icere, Ferire. Rursum Σκίμπτει exp. χαλεπαίνει. Legitur hoc verbum et ap. Hippocr., ap. quem Gal. Lex. Σκίμφθη annotat duo significare, nimirum et διῃρέθη et ἐμπελάσθη: cujus posterioris exp. mentionem paulo ante etiam feci ex Hes. Idem Σκίμψαι exp. κατασχάσαι, διελεῖν, τύψαι, (ut Hes. σκίμψασθαι exp. πλῆξαι,) quo in l. de vena dici videtur. SED LEGITUR Σκύμψαι eo in loco: quod mendosum est. SCRIBITUR ET Σκίμπω, sine τ: unde ap. Hes. Σκίμπεται. Habetur et in Gal. Lex. Σκιμπέσθω, κατακλειέσθω. Ubi tamen et Σκιμπτέσθω habent quidam Codd. SED ET Σκιμπτύω pro σκίμπτω reperitur. Unde ap. Hes. Σκιμπτύει, ἐρείδεται, ἐπιπίπτει, χαλεπαίνει: quo modo et Σκίμπτει idem Hes. exp. ["Σκίμπτω, Phryn. Ecl. 20. Thom. M. 799. Heyn. Hom. 7, 356." Schæf. Mss.] "Κίμπτω pro σκίμπτω dicitur, ut κεδάω pro σκεδάω: unde "κίμψαντες, quod Hes. exp. ἐρείσαντες, στηρίξαντες."

Σκίμπων, ωνος, ὁ, Scipio, Baculus: cui sc. inter eundum innitimur et nos fulcimus: i. q. σκήπων, σκηπάνιον, σκῆπτρον, βακτηρία. Schol. Aristoph. Σφ. (727.) Ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίμπωνας καταβάλλω: q. l. Suidas citans, exp. et ipse ῥόπαλον, sed scribit σκήπωνας. Itidem ap. Eur. Hec. (65.) Κἀγὼ σκολιῷ σκίμπωνι χερὸς Διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν Ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα, Incurvo scipione manum fulciens, Incurvo manus fulcimento innixa. Athen. 12. Σκίμπωνί τε ἐστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαρμένῳ. Similiter ap. Herod. 4, (172.) Ἐπεὰν σκίμπωνα [al. σκίπ.] προστήσωνται, Scipione prætento, vertit Valla, ubi de Nasamonibus sermo est. Gal. quoque in Lex. Hippocr. exponens quid sit Ἀντικόντωσις, synonyma facit σκίμπωνα et κοντόν: unde quidam Contum et Ridicam interpr. ["Musgr. Hec. 65. Porson. ib. ad Herod. 357. Thom. M. 799. Brunck. Aristoph. 2, 232." Schæf. Mss. Corai. ad Plut. Camill. 22.] "Σκιμπίον, Scipio. Vel potius "Parvus scipio." SED ET Σκίπων scribitur in Lex. meo vet., ubi locus Eur. supra citatus, sic legitur, Κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι διερειδομέναι, exponiturque itidem βακτηρίᾳ. Itidemque ap. Suid., Σκίπωνος, τῆς ῥάβδου. Ubi habetur et Σκίπτωνος, quasi a NOMIN. Σκίπτων. Scripturam illam ap. Eur. sine μ, ut in Lex. meo vet. habetur, confirmat Hes. quoque: quippe ap. quem legitur, Σκίπωνι χειρὸς, βακτηρίᾳ χειρός. Itidemque ap. Eund. Σκίπων, βακτηρία, ῥάβδος. ["Brunck. ad Eur. l. c. Porson. ibid. 'Solemni errore σκίμπωνι Ald. et plerique Mss. Sed Brunckii membr. Ms. Reg. Soc. et Hesychius a Brunckio indicatus σκίπωνι habet.' Toup. Opusc. 1, 388. Bergler. ad Alciphr. 210. ad Herod. 357. Thom. M. 799. Jacobs. Anth. 7, 71. 295. 8, 77. Brunck. Aristoph. 2, 232." Schæf. Mss.] UNDE Ἀσκίπων, Scipione non nitens, Qui sine baculo incedit: unde pro Eo accipitur, qui viridi adhuc est senecta. ["Antiphil. 33. ad Mœr. 409. Toup. O-
A pusc. 1, 452. Emendd. 2, 213. * Βαρυσκίπων, Jacobs. Anth. 8, 58." Schæf. Mss. Schol. Pind. p. 349. Callim. Fr. 120. p. 488.] ITEM Σκιπίων, Cognomen Corneliæ gentis, Macrob. Saturnal. 1, 6. Non aliter dicti Scipiones, nisi quod Cornelius, qui patrem luminibus carentem regebat pro baculo, Scipio cognominatus, nomen e cognomine posteris dedit. Alioqui et Scipio pro Baculus passim ap. Latinos usitatum est, a Græcis mutuo sumtum. Cum vero cognomen Corneliorum est, in Græcis Codicibus sæpe REPERITUR ET Σκηπίων, tum ap. Plut., tum ap. Suid., idque sine mendo: sicut enim hoc Σκιπίων originem a Σκίμπτω s. Σκίπων traxit, ita illud Σκηπίων a Σκήπτω s. Σκήπων. ["Σκιπίων, Jacobs. Anth. 7, 71. ad Diod. S. 1, 614. Σκηπίων, ad 2, 626. Conf. c. Καιπ., ad 2, 524." Schæf. Mss.] "Σκίπωσις, i. q. "σκίπων. Item Radius, VV. LL."

Ab eadem origine MANAVIT Σκίμπους, οδος, ὁ, quod ab J. Poll. 10, c. 7. inter κλινῶν genera refertur, a Suida autem et Hes. exp. κράββατος: quo nomine
B Lectus humilis intelligi putatur, quo accumbebant, quales thori erant. Ovid. Discubuere thoris, et ap. Plin. Discubitorii lecti. Aristoph. N. (254.) Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα. Ubi Schol. annotat, Atticos κράββατον vocare σκίμποδα. ["Euseb. H. E. 6, 40. v. Vales." Mendham. Mss. "Ad Mœr. 58. 354. Phryn. Ecl. 20(=62. Lobeck.) Thom. M. 799." Schæf. Mss. Mercurialis de Gymn. 178. Lipsii Electa 1, 19.] Inde est DIMIN. Σκιμπόδιον, τὸ, Lectulus discubitorius, in quo reclinare cervicem possumus: ut fieri solet corpore aut lasso aut debilitato. Dion, Νοσήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον, ἔν τε σκιμποδίῳ καταστέγῳ, ὁποίῳ αἱ τῶν βουλευτῶν γυναῖκες χρῶνται, ἐς τὴν γερουσίαν ἐσεκόμισε, ubi exp. Lectica. Hesychio autem Σκιμπόδιον est εὐτελὲς κλινίδιον, * μονοκοίτιον, Lectulus in quo quis solus cubat. Quo modo accipi potest ap. Athen. (550.) de Pythone, Ὅταν ὁμονοῶμεν, (ego sc. uxorque mea, qui ambo parvæ sumus staturæ,) καὶ τὸ τυχὸν ἡμᾶς σκιμπόδιον δέχεται· ὅταν δὲ στασιάσωμεν, οὐδὲ ἡ σύμπασα οἰκία. [Lobeck. Phryn.
C 62. * Σκιμποδίσκος, Synes. 23.] Schol. Aristoph. l. c. annotat, σκιμπόδιον proprie dici τὸ χωλὸν κραββάτιον: NAM Σκιμπάζειν Atticos dicere τὸ χωλαίνειν, Claudicare, Claudum esse, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. PRO QUO Σκιμπάζω alii HABENT Σκιμβάζω, ut Hes. Σκιμβάζει, χωλεύει: a NOMINE Σκιμβὸς, quod Idem exp. χωλὸς, Claudus. Itidemque Suid. σκιμπόδιον et σκίμπους a Σκιμβάζω derivat, Σκίμπους exponens etiam Scamnum, Scabellum. Annotatur in Lex. meo vet. pro Σκίμπους, exemto υ, DICI ET Σκίμπος, ut ἀέλλοπος, ἄρτιπος. ["Σκιμβὸς, Σκιμβάζω, Σκιμπάζω, Thom. M. 799. * Σκιμβαῖος, Harles. ad Theocr. 277." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 452.] "Κίμβαζε, Hes. affert pro στράτευε: et "κιμβάζει pro στρατεύεται, Militat, Bellat: deducens "a nomine Κίμβαξ, q. e. ἀσπὶς, Scutum s. Clypeus." [Leg. στράγγευε, et στραγγεύεται. Phot. * Ὀκιμβάζειν, καὶ σκιμβάζειν, τὸ στραγγεύεσθαι. Hes. Ὀκιμβάζειν· διατρίβειν, καὶ στραγγεύεσθαι.]

[* Ἀποσκίμπτω, Pind. Ὀ. 6, 170.] "Ἐνσκίμπτω,
D "i. q. ἐνσκήπτω: Hes. ἐνσκίφθη, ἐνεπάγη. Poëtæ "dicunt ἐνισκίμψαι, ut Apoll. Rh. 3, (764.) Εἴ κεν "ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο, Immiseris s. Infixe-"ris, Schol. ἐνεργήσῃς, ἐπιβάλῃς." ["Ad Il. P. 437. Heyn. Hom. 7, 242. 355. 368. 794." Schæf. Mss., Schol. Apoll. Rh. T. 1. p. 321.]

Ἀποσκήμπτω, i. q. ἀποσκήπτω, Decumbo in, Incumbo, Innitor. UNDE Ἀπόσκημμα, τὸ, Hes. annotat Æschylum usurpare pro * ἀπέρεισμα, Firmamentum s. Fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. || Decubitus, ut Ἀπόστημα, Abscessus: Humor qui, relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Gal. enim ad Gl. 2. (4. p. 73, 48.) tradit Ἀποσκήμματα nominari τὰς διαθέσεις ἐκείνας, ὅταν χυμοί τινες ἐνοχλοῦντες πρότερον ἑτέρῳ μορίῳ, καταλιπόντες ἐκεῖνο, εἰς ἕτερον μεταστῶσι. Ubi etiam diversa esse annotat ἀποσκήμματα et Ἀποστήματα: NAM Ἀποστήματα dici τὰς διαθέσεις ἐκείνας, ἐν αἷς ἀλλήλων ἀφίσταται τὰ πρότερον ἀλλήλων ψαύοντα σώματα: in quibus utique necesse esse χώραν ἐν τῷ

μεταξὺ γενέσθαι κενὴν, ἥτις ἤτοι πνευματώδη τινὰ οὐσίαν, ἢ ὑγρὰν, ἢ ἐξ ἀμφοῖν σύνθετον περιέχῃ. Latini Abscessus nominant. Gorr. Idem Gorr. ET Ἀπόσκηψιν pro Ἀπόσκημμα accipi scribit: id tamen ap. Hippocr. 1 de Morb. exp. a Gal. * ἀπόσχασις, Scarificatio: sicut Gal. Σκίμψαι in eod. Lex. exp. κατασχάσαι. Verum Ἀπόσκημμα ab Ἀποσκήπτω quoque formari potest, multo magis ἀπόσκηψις.

¶ Σκηρίπτω, i. q. σκήπτω, ex eodemque formatum per epenthesin syllabæ ρι, ut mihi quidem videtur: licet Eust. contra illud σκήπτω ex hoc σκηρίπτω per syncopen factum putet. Significat autem Fulcio, Firmo, Figo. Apoll. Rh. (2, 667.) de bobus, οἱ δ' ἐνὶ γαίῃ Χηλὰς σκηρίπτοντε πανημέριοι πονέονται, ubi Schol. exp. ἐπερείδοντες, ἐμπείροντες: ut sit, Infigentes solo ungulas. Pass. Σκηρίπτομαι, Fulcior, Fulcio me, Nitor: cujus signif. exemplum ex Hom. habes in Σκῆπτρον supra. Idem Hom. Od. Λ. (594.) σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, Innitens s. Fulciens se manibusque pedibusque. Hes. quoque Σκηριπτόμενος exp. ἐπερειδόμενος, στηριζόμενος, ἐπαναπαυόμενος ῥάβδῳ: itidemque Σκηρίπτεσθαι, ἐπερείδεσθαι ῥάβδῳ ἢ ἄλλῳ τινί: ut ap. Virgil. Incumbens Damon tereti olivæ: [i. q. διερείδεσθαι, Dionys. H. de C. VV. 276. Schæf. "Heyn. Hom. 6, 609. Wakef. Herc. F. 347." Schæf. Mss. Nicander Θ. 721. * Διασκηρίπτω, Suid. 1, 579. "Jacobs. Anth. 9, 149. Toup. Opusc. 1, 285." Schæf. Mss.] Ἐπισκηρίπτω, i. q. ἐπισκήπτω, Hes.

ΣΚΙΑ, ἡ, Umbra: pro quo IONICE Σκιή. Od. Λ. (206.) σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ. Hesiod. Ἔργ. (2, 211.) Ἐν σκιῇ ἑζόμενον. Et in prosa: ut Plut. Probl. Hell. Τῶν ἀποθανόντων ψυχαὶ μὴ ποιοῦσι σκιάν. Sic Quintil. Corpus in lumine utique umbram facit. Et Celsus, Umbra quam parietes faciunt et viridaria. Xen. K. Π. 8, (8, 9.) Ἑτέρας σκιὰς ἄνθρωποι μηχανώμενοι αὑτοῖς παριστῶσι, cum sc. non sufficiunt arboreæ umbræ: Ἑλλ. (7, 1, 26.) Πλάτανος οὐχ ἱκανὴν τέττιγι σκιὰν παρέχουσα, de aurea Xerxis platano: Virg. Ministrans umbram potantibus platanus. Rursum Xen. K. Π. 8. (l. c.) Αἱ τῶν δένδρων καὶ αἱ τῶν πετρῶν σκιαὶ, Arborum rupiumque umbræ, s. Umbræ quas arbores rupesque faciunt. Ovid. dicit Arboreæ umbræ, Nemorales umbræ, Levis umbra nemoris. Plut. (8, 568.) Σκιὰ σμίλακος. Improprie autem et metaph. idem Plut. dicit ceteras amicitias esse σκιὰς καὶ μιμήματα καὶ εἴδωλα τῆς φιλαδελφίας, et amoris erga parentes: ut Cic. Umbra et imago germanæ justitiæ. Et ap. Athen. (246.) dicitur quidam οὐκ ἄρτους ἐνηνοχέναι, ἀλλ' ἄρτων σκιὰς, Umbras panum. Metaphorice et Pind. (Π. 8, 136.) dicit σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. Quibus adde et hoc Sophoclis ap. Athen. (547.) τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν πριαίμην, Non emerim fumi umbra, i. e. Ne hilo quidem: quo modo et ὄνου σκιὰ de re frivola et nullius momenti. Procopius Epist. Ὄνου σκιὰν, φασὶν, ἐγκαλεῖς, De asini, ut ajunt, umbra litem moves. Lucian. (1, 813.) Πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες, De asini umbra certant, i. e de re frivola: (823.) Τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, Umbram sectari corporis, ipsumque corpus sinere elabi. Itemque ap. Plut. Symp. 7. σκιὰν φοβεῖσθαι, ut ap. Cic. Umbram suam metuere, timere. Est et coloribus sua σκιά. Plut. (9, 427.) Τὰ λαμπρὰ τῇ σκιᾷ τρανώτερα ποιοῦσι, sc. pictores. Idem, Τοῖς ἄγαν λαμπροῖς σκιάν τινα παραμιγνύουσι. Ubi aliquam obscuritatis etiam signif. habet, sicut et cum Idem de Orac. Pyth. ait, Ἀσάφειάν τε καὶ σκιὰν τῷ φραζομένῳ μιγνύουσαν. Sunt et defunctorum corporum umbræ, manes, Od. K. (495.) de Tiresia, Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσι. Unde Cic. de Divin. 1. De Tiresia etiam ap. Inferos Homerus ait, Solum sapere, ceteros umbrarum vagari modo. Sic in l. Plutarchi supra c. Et ap. Lat. Poëtas, Stygiæ, Infernæ, Exangues umbræ, Rex umbrarum. Porro et conviva ad cœnam dicitur σκιὰν suam adducere, cum amicum aliquem non invitatum secum adducit. Plut. 7, 6. Τὸ τῶν ἐπικλήτων ἔθος, οὓς νῦν σκιὰς καλοῦσιν,

A οὐ κεκλημένους αὐτοὺς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀγομένους. Ubi vide plura de his σκιαῖς, et unde primum sic dictæ fuerint. Ibid. NOTA ET Ἐπίκλητος. Latinis etiam Umbræ dicuntur. Horat. Ep. l. 1. ad Torqu. Et nisi cœna prior potiorque puella Sabinum Detinet, assumam: locus est et pluribus umbris. Et Sat. 2, 8. quos Mæcenas adduxerat umbras. ["Dawes. M. Cr. 220. Wakef. Herc. F. 111. Alc. 1162. Eum. 302. S. Cr. 4, 73. Jacobs. Anth. 10, 372. Umbra, sc. convivii, Thom. M. 742. De barba, Valck. Adoniaz. p. 409. De quant., Dawes. M. Cr. 218. Brunck. Aristoph. 2, 80. Λόγου ἔργον σκ., Bentl. Opusc. 18. Plut. Mor. 1, 34. ad Phalar. 260. ad Lucian. 1, 857. Καπνοῦ σκ., σκιᾶς ὄναρ, Brunck. Antig. 1170. Phil. 946. Σκιᾶς εἴδωλον, Abresch. Lectt. Aristæn. 178. Wakef. Herc. F. 748. Brunck. Soph. 3, 456. Σκιὰς γυμνάζεσθαι, Boiss. Philostr. 393. Δίαιταν ἔχειν ὑπὸ σκιαῖς, Dionys. H. 3, 1332." Schæf. Mss. Achill. Tat. 3. p. 118. 5. p. 209. Suid. 1, 266. Paul. Ep. ad Hebr. 10, 1. Σκιὰν
B γὰρ ἔχων ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐκ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων. "Quando Lex dicitur futurorum bonorum habuisse tantum umbram, σκιὰν, non vero αὐτὴν τὴν εἰκόνα, sciendum est, legem Mosaicam considerari tanquam Rudem delineationem picturæ aliquando perficiendæ. Imago exemplari simillima hic et sæpe ap. Græcos dicitur εἰκών. Pictores Grr. Imaginis rudem delineationem dicebant σκιὰν τῆς εἰκόνος, vel σκιαγραφίαν. Non aliter Paulus veteris Legis umbras vocat σκιὰν τῶν μελλόντων, Coloss. 2, 17." Valck. Schol. in N. T. 2, 560. Vide Schleusn. Lex. N. T.]

· Σκιαθήρας, ὁ, Umbræ indagator, Instrumentum architectonicum. Vitruv. 1, 6. Supraque ejus loci centrum medium collocetur æneus gnomon indagator umbræ, qui Græce σκιαθήρας dicitur. Vide et Γνώμων et Σκιόθηρον.

[* Σκιαμάχος, unde] Σκιαμαχέω, Pugno cum umbra· ut qui secum ipsi pugnam meditantes, nemine repugnante, certant: ideoque ut plurimum in inaniter
C laborantes dicitur. Plato Apol. Socr. (2.) Οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὐδὲ ἐλέγξαι οὐδένα· ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενον, καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου. Sic de Rep. 7. et 8. Itidemque Plut. de Plac. Philos. 4, (12.) Πάθος ἐν τῇ ψυχῇ ἀπ' οὐδενὸς φανταστοῦ γινόμενον, καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος καὶ κενὰς ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας, Cum umbra digladiantis depugnantisque, i. e. Inaniter brachia jactantis. Lucian. Hermot. Σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας. Dionys. Areop. σκιαμαχεῖν usurpavit pro Meditari pugnam, et acriter quasi pugnantem vincentemque sibi placere, Bud. ["Scilicet Σκιαμαχέω non tam signif. Cum umbra pugno, quam In umbra, i. e. non in aperto campo, sed in schola, in gymnasio: quare etiam generatim signif. Exercitationis s. Ostentationis causa pugno, ut ap. Athen. 154." Schw. Mss. "Jacobs. Anth. 8, 184. Wakef. S. Cr. 4, 141. Boiss. Philostr. 393." Schæf. Mss.] Σκιαμαχία, ἡ, Dimicatio ejusmodi, quæ sc. cum umbra fit, non repugnante ullo adver-
D sario; [s. potius, Quæ in umbra, in gymnasio, instituitur, sive exercitationis s. ostentationis causa:] Plut. et Scribendi studium, quo garriendi pruritum sedari posse putat, σκιαμαχίαν nuncupat. [Eust. Il. H. p. 530, 27. Ἐν σκιαμαχίᾳ μαχόμενος, ὅ φασιν ἀέρα δέρων. "Wakef. S. Cr. 4, 143. Heyn. Hom. 8, 520. Boiss. l. c." Schæf. Mss.]

Σκιάπους, Umbram sibi pede faciens, Umbra pedum se protegens. Sunt Σκιάποδες Populi quidam Libyæ, sic dicti quod majore æstu humi jacentes resupini umbra se pedum protegant, ut Plin. tradit supra in Μονοσκελής. Harpocr. e Ctesiæ Periplo Asiæ, Ὑπὲρ δὲ τούτων Σκιάποδες ὄνομα, τούς τε πόδας ὥσπερ οἱ χῆνες ἔχουσι κάρτα πλατέας· καὶ ὅταν θέρμη ᾖ, ὕπτιοι ἀναπεσόντες, ἄραντες τὰ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσίν. Scribit inter alia Suid., hoc hominum genus ἔχειν βήματα τοῦ παντὸς σώματος μείζονα· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίσκεσθαι, τετραποδηδὸν βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα. Vide ap. Eund. alia, et ap.

Hes. [Aristoph. Ὀρν. 1553. "Act. Traj. 1. p. 249. Toup. Opusc. 1, 422." Schæf. Mss. "Philostr. 151." Wakef. Mss.] A

Σκιατροφοῦμαι SIVE Σκιατραφοῦμαι, In umbra nutrior, Sub umbraculis educor, Umbratilem s. Umbraticam vitam dego. Dicitur tam de plantis quam hominibus, Theophr. C. Pl. 2, (7, 4.) Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδιδόμενος, ταχὺ καταξηραίνεται· σκιατροφούμενος δὲ, καὶ μετρίως εἰσλάμποντος, σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ πεπαίνει: ubi nota opposita esse σκιατροφεῖσθαι et τῷ ἡλίῳ παραδίδοσθαι. Et ap. Xen. (Œc. 4, 2.) de artibus mechanicis, Καταλυμαίνονται τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων, ἀναγκάζουσαι καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι. Item σκιατραφοῦνται, In umbraculis nutriuntur et in solem non prodeunt, quales delicati, qui a sole aduri timent. Athen. de Lydis, (515.) Διὰ τρυφὴν παραδείσους παρασκευασάμενοι ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μηδ' αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς. Et Plut. (6, 27.) Πόλεμος ἐσκιατραφημένην σωμάτων ἕξιν οὐ δέχεται, Corpora vitæ umbratili et delicatæ innutrita. Præt. perf. activæ vocis passivam signif. habet et ipsum. Nam DICITUR Ἐσκιατραφηκὼς pro ἐσκιατραφημένος, In vita umbratili educatus, In umbraculis nutritus, ut delicatulus aliquis aut qui sedentariam artem exercet. Plato de Rep. 8, (8.) p. 110. Ἀνὴρ πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι. Sed videtur hoc VERBUM Σκιατραφέω derivatum esse e NOM. Σκιατραφὴς, significante Qui in umbra s. vita umbratili educatus est, In umbraculis nutritus: ut σκιατραφέω sit In umbra s. vita umbratica educatus sum, Sub umbraculis nutritus sum. [Suid. 1. p. 188. Ἀνδράριον σκιατραφὲς καὶ ἁβροδίαιτον. "Σκιατροφῶ, Heind. ad Plat. Phædr. 228. Schneid. ad Xen. Œc. p. 21. Σκιατραφῶ, ibid. Jacobs. Anim. 29. Aristoph. Fr. 285. Heind. l. c. Lucian. 2, 183. videtur leg. ἐσκιατραφημένα." Schæf. Mss. "N. Dam. 430. Stob. p. 18. Dio Chrys. 2, 373. Eur. Bell. 17." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 578. * "Ἐσκιατροφημένως, J. Poll. 6, 185." Kall. Mss.] Ipsa autem Vita umbratilis s. umbratica DICITUR Σκιατροφία SIVE Σκιατραφία, ἡ: quod posterius ap. Plut. legitur, (6, 786.) Σωμάτων λευκῶν καὶ ἁπαλῶν διὰ τὰς σκιατραφίας. Alii interpr. Otium umbratile, Deliciæ umbratiles. Prius autem Σκιατροφία ap. J. Poll. legitur: 6, c. 39. περὶ τοῦ τρυφᾷν. ["Ad Diod. S. 2, 452." Schæf. Mss.] Σκιατροφίας, i. q. ἐσκιατροφημένος s. ἐσκιατραφηκὼς, In umbratili vita educatus, Sub umbraculis nutritus, s. Umbraticus: ut Plauto dicitur Umbraticus homo, qui in umbra sub tecto vitam otiosam agit J. Poll. 6, (185.) c. 39. Οἱ δὲ ἐσκιατροφημένοι, σκιατροφίαι καλοῦνται: [cf. 4, 147.] Ionice pro Σκιατροφοῦμαι DICITUR Σκηνοτροφοῦμαι. Herod. 6, (12.) Σκηνάς τε πηξάμενοι ἐσκηνοτροφέοντο, In umbra degebant, s. Umbraticam vitam agebant: [et in activo σκηνοτροφέουσι ead. notione ap. Eund. 3, 12. "Schneid. ad Plut. p. 34." Schæf. Mss.] Ἐνσκιατροφοῦμαι, In umbra s. umbraculis nutrior, Vitam umbratilem s. umbraticam dego: i. q. σκιατροφοῦμαι. Metaphorice autem Plut. (7, 862.) Ἐνσκιατροφούμενον πολλαῖς ἐλπίσιν ἁπαλαῖς.

Σκιογράφος, i. q. σκιαγράφος, Umbræ pictor, Qui umbram alicujus rei depingit, rem aliquam adumbrat, [LXX. Sap. 15, 4. Lobeck. Phryn. 646.] Σκιογραφέω, Umbram rei deformo, Adumbro, Greg. Naz. ["1, 288. quem Boiss. ad Philostr. 661. ad communem consuetudinem (sc. σκιαγρ.) revocare studet, Phot. Bibl. 222. p. 596. Chronicon Georgii Ms. ap. Du Cang. v. Σκιαστής." Lobeck. l. c.] Σκιογραφία, ἡ, Prior designatio, qua sc. prima lineamenta et rei umbra deformantur. ["Athanas. Or. 1. c. Arian. 29. p. 501. 677." Lobeck. l. c.]

Σκιοειδὴς, Umbræ similis, Umbrosus, Opacus. Apud Aristot. de Color. σκιοειδὴς χροιὰ, ut μελανοειδής. [Plato Phædone 30. Aristoph. Ὀρν. 686. ubi v. Bergler., Orig. c. Cels. 100. 344. Philostr. 243. Greg. Naz. Carm. 1. p. 32. Amphiloch. p. 12. Clem. Alex. 492. "Jacobs. Anth. 11, 107." Schæf. Mss. "Manetho 1, 132." Wakef. Mss. * Σκιοειδῶς, Amphiloch. p. 10.]

Σκιόθηρον, τὸ, Instrumentum Mathematicum ad umbram indagandam: quod et σκιαθήρας appellatur. Alii interpr. Horologium, s. Instrumentum quo e ratione umbrarum horas aut alia etiam vestigamus. Plut. Marcello (19.) p. 562. meæ Ed., de Archimede, Κομίζοντι πρὸς Μάρκελλον αὐτῷ τῶν μαθηματικῶν ὀργάνων σκιόθηρα καὶ σφαίρας καὶ γωνίας, αἷς ἐναρμόττει τὸ τοῦ ἡλίου μέγεθος πρὸς τὴν ὄψιν. Diog. L. (2, 1.) Εὗρε δὲ γνώμονα πρῶτος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι: quocum loco cf. quæ e Vitruvio citavi in Σκιαθήρας. Ptol. dicit etiam ὄργανα σκιόθηρα, ubi adjective accipitur, estque a NOM. Σκιόθηρος, Umbræ indagandæ idoneus. [* Σκιοθηρικὸς, Strabo 2. p. 187. * Σκιοθηρέω, Hes. v. Φρέαρ. * "Σκιολογέω, quod Schn. incertis annumerat, non aliunde ductum videtur, quam ex Athan. Or. 1. c. Arian. 25. p. 430=232. Τὸ φύσει γέννημα ὡς ποίημα σκιολογῶν λέγει, ubi Cod. Seguer. * σκιαλογέω præbet; neutrum mihi apertum est, neque dubito quin ille * σκαιολογῶν scripserit, quo Eustathius utitur p. 1792, 22. unde et hoc et * Σκιοφανὴς 1699, 8. Lexi- B eis accedat. (* Σκιομάχος, unde) * Σκιομαχέω, Philo de Plant. Noë p. 239." Lobeck. Phryn. 646. Antyllus Oribasii p. 121. Matth. Δεῖ δὲ μὴ μόνον ταῖς χερσὶ σκιομαχεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκέλεσι.] Σκιομαχία, i. q. σκιαμαχία. SIC Σκιόποδες iidem σκιάποδες: ET Σκιοτροφία, i. q. σκιατροφία. [* "Σκιοτροφέω, Aristoph. Fr. 285." Schæf. Mss.]

[* Σκιοφόρος, Gl. Σκιοφόρον· Umbriferum.]

[* Σκιόφως, Heliod. 5. p. 247. "Apud solum Theophanem hanc observavi vocem, qui Homil. 33. p. 239. post illa ex Jo. 20, 1. Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωῒ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον, addit, Βούλεται μὲν δηλῶσαι τὸ τῆς νυκτὸς καὶ ἡμέρας μεταίχμιον, ὃ σκιόφως ὠνόμασται, Significare quidem vult noctis ac diei confinium, quod σκιόφως dicitur. Hujus vocis etymon ex ipsa compositione patet, σκιὰ, umbra, et φῶς, lux. Denotat Illud tempus matutinum, quo aër sublustris est, et lux maligna, ut loquitur Virg.: Diluculum proprie, et communi appellatione Crepu- C sculum, cum crepera lux, i. e. dubia, inter umbram noctis, et lucem exorientis, vel occidentis solis." Suicer. Thes. Eccl.]

[* Σκιόψυκτος, In umbra siccatus, Schol. Nicandri Θ. 97. 694. p. 102. Schn.]

Σκιαυγέω, in VV. LL. exp. Cæcutio, ἀμβλυώττω, [Hippocr. 57, 11. 558, 21. v. Foës. Œcon. 344.]

Σκίουρος, Cauda sibi umbram faciens, Umbra caudæ se protegens: ut σκιάπους Pede sibi umbram faciens, Umbra pedis se protegens. Est Nomen animalis ap. Ælian. et Opp. (K. 2, 586.) inde appellati quod quoties sub dio est, non sub tecto, cauda ei pro tecto est atque umbra. Lat. quoque utuntur hoc vocab., ut tum Martial., tum Plin. 8, 38. ubi inter alia ait, Ipsis villosior cauda pro tegmento est. Hes. annotat alio nomine hunc σκίουρον DICI Καμψίουρον, a quibusdam ETIAM Ἵππουρον. Significat autem καμψίουρος, Flectens caudam: ἵππουρος autem, Prægrandem caudam habens; cum enim prægrandem caudam habeat, ea reflexa reliquum corpus protegit.

D Ἀμφίσκιος, ὁ, ἡ, Utrimque umbram habens, Utrimque umbrosus. Apud Strab. (2. p. 198.) opp. ἀμφίσκιοι et ἑτερόσκιοι. Vide Περίσκιοι.

[* Ἀνάσκιος, f. l. in Theophr. de Sensu §. 73. ἀνάσκια, leg. ἂν ἄσκια.]

[* "Ἀντίσκιος, Nonn. D. 7, 311." Wakef. Mss.]

Ἄσκιος, Umbra carens, Plin. 2, 73. Quibus in locis Indiæ umbræ non sint, septentrionem non conspici; et ea loca appellari ἄσκια, nec horas dinumerari ibi. Itidem ap. Hes. ἄσκιον μὴ ἔχον σκίαν. Idem tamen Hes. ἄσκιος ὕλη exp. ἡ δασεῖα ὕλη, Densa s. Spissa sylva, e quo intelligitur Umbrosa, Opaca: ut ἄσκιος hoc loco sit Valde umbrosus, sicut ἄξυλος Poëtice ponitur interdum pro πολύξυλος. ["Jacobs. Anth. 12, 129. Heyn. Hom. 7, 53." Schæf. Mss.]

Παντάσκιος, Omnino carens umbra, Nulla e parte umbrosus, ὁ πάντοθεν σκιὰν οὐκ ἔχων, Hes.

Βαθύσκιος, Altam umbram faciens, s. Ingentem et longam umbram faciens, Umbrosus, Opacus, Epigr. et Musæus [111. "Wakef. Trach. 1195." Schæf. Mss.]

Δασύσκιος, Densam s. Spissam umbram faciens: Virg. Densæ umbræ in montibus, Ovid. Spissæ umbræ noctis. [" Heyn. Hom. 7, 53." Schæf. Mss.] E quo δασύσκιος per sync. factum CREDITUR Δάσκιος, quo Hom. aliquoties utitur: alii tamen, qui πολύσκιος exp., ab alia deducere videntur origine. Utitur inquam eo Homerus aliquoties, ut Il. O. (273.) Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη ἢ δάσκιος ὕλη Εἰρύσατ', Od. E. (470.) Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδράθω. Hes. δάσκιον exp. μεγάλως σκιάζον, διὰ τὸ * σύνδενδρον καὶ δασύ. [" Hymn. in Cer. 386., ubi v. Ruhnk., Mitsch. 202. Valck. Diatr. 159. Dawes. M. Cr. 218. 220. Brunck. Aristoph. 2, 80. Heyn. Hom. 7, 53. Δάσκιος, * Δασκὸς, ad Diod. S. 1, 552." Schæf. Mss. * Δίσκιος, Perumbrosus, Aq. Esai. 18, 1. sed leg. Δάσκιος aut * Διάσκιος.]

Δολιχόσκιος, Longam umbram faciens. E quo intelligitur Longus. Il. Γ. (346.) X. (273.) et Od. Ω. (518.) προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. Affertur et aliud etymon, esse sc. δολιχόσκιος dictum quasi δολιχὸν κίων, i. e. μακρὰν πορευόμενος, Longe se extendens; sed id vanum est.

Ἐπίσκιος, Quem umbra protegit, Umbra obtectus, Umbrosus: opp. τῷ Ἄσκιος. Dicuntur enim loca ἐπίσκια, Umbrosa, et in quibus æstate latent feræ umbram captantes, " ut subaudiatur χωρία." Item ἐπίσκιος βίος, Vita umbratilis, umbratica, quæ sub umbraculis agitatur, i. q. σκιατροφία. Plut. (6, 512.) Εἰς ἐπίσκιόν τινα βίον καὶ σχολαστὴν καὶ μονότροπόν τινα καὶ ἄφιλον καὶ ἄδοξον ἀπωτάτω πολιτείας καθιστᾶσιν ἑαυτούς: ut sc. faciunt qui in tenebris versantur, nec in publicum prodeunt ad reip. negotia capessenda, semper domi latitantes, et vitam agentes umbratilem. [Soph. Œd. C. 1650. Arat. D. 138. * Ἐπισκίως, J. Poll. 4, 51. * " Ἐπισκιώδης τόπος, Athan. 2, 355." Kall. Mss.]

Ἑτερόσκιοι, Quorum alterum latus umbram facit, Strabo 2. sub fin. Ἑτερόσκιοι δ', ὅσοις ἢ ἐπὶ τὴν ἄρκτον ἀεὶ πίπτουσιν αἱ σκιαὶ, ὥσπερ ἡμῖν· ἢ ἐπὶ τὰ νότια, ὥσπερ τοῖς ἐν τῇ ἑτέρᾳ εὐκράτῳ ζώνῃ. Igitur ἑτερόσκιοι dicuntur Quorum umbra aut ad septentrionem aut ad meridiem spectat.

" Εὔσκιος, Umbrosus, Opacus, Gratas umbras ha-" bens," [Salm. in Solin. p. 926. " Huschk. Anal. 232." Schæf. Mss. Pind. Π. 11, 33. Xen. Œc. 9, 4. " Cf. ad Nicet. Eugen. 9, 150. * Εὐσκιόφυλλος, Const. Manass. Chron. p. 5(=10.) Jo. Diac. in Bandini Anecd. v. 126. male editur εὐσχ." Boiss. Mss. Cf. Classical Journal 44, 370.]

Κατάσκιος, Umbrosus, Opacus, Herod. Δένδρεσι κατάσκιος, Arboribus umbrosus, umbrosis densus. Et ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 131.) λάχνῃ δέρμα κατάσκιον. [Herodian. 1, 12, 3. Soph. El. 422. " Villoison. ad Long. 14. ad Diod. S. 1, 205. Christod. Ecphr. 149. Cum gen., Mnasalc. 8. (sic enim leg. e Cod. Vat.)" Schæf. Mss., et Meletem. Crit. 138. * Ἀκατάσκιος, Non opacus, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

" Λιπόσκιος, Qui umbrosas reliquit tenebras, Cla-" rus, e Nonno" [" Jo. 1, 169. D. 2, 93." Wakef. Mss.]

[* " Μακρόσκιος, Hes. * Μεγαλόσκιος, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Ὀλόσκιος, Eust. e Strab. 6. p. 399., ubi hodie παλίνσκιος.]

Παλίνσκιος, SIVE Παλίσκιος, itidem Umbrosus, Opacus, Qui inumbratur ab alio: ut in Lex. meo vet., παλίσκιον exp. τὸ ὑποσκιαζόμενον ὑπ' ἄλλου. Hes. autem dicens πάλιν significare interdum ἐπίτασιν, ut in παλιγκάπηλος et παλίμπρατος, exp. σύσκιος, σκοτεινὸς, ζοφώδης, Umbrosus, Tenebrosus, Caliginosus. Soph. χειμῶνι παλινσκίῳ: quod Suid. exp. ζοφερῷ: Virg. Atra hyems, Val. Flacc. Cæca hyems; dies enim hyemales raro sunt serenæ: itidemque et Archil. pro σκοτεινὸς usurpasse traditur ab Harpocr., citante hæc ejus verba, πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ, et exponente ἐν σκοτεινῷ: quemadmodum et Plut. Numa, Ἐν παλισκίῳ, In obscuro abditoque loco. Isæus autem, Eod. teste, παλίνσκιος accepit pro σύσκιος, Umbrosus, Opacus: ut cum ἐν τῷ πρὸς ὀργεῶνας dicit, Μήτε παλίνσκιον γίνεσθαι τὸ χωρίον. Itidemque Suidæ παλίνσκια πεδία dicuntur τὰ μὴ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενα: nam quæ sol radiis suis non calefacit, umbrosa et opaca utique sunt. Theophr. H. Pl. 1, 12. Ἐν παλισκίοις καὶ νηνέμοις καὶ ἐφύδροις, In umbrosis et a vento silentibus locis. [" Pierson. ad Mœr. p. 6. Toup. Opusc. 2, 43. Bergler. ad Alciphr. p. 187. Hymn. Hom. 91. Jacobs. Anth. 6, 168. Cattier. Gazoph. 95. Porson. Or. 1259. T. H. ad Plutum p. 445. Brunck. Soph. 3, 525. Cattier. Gazoph. 95." Schæf. Mss.]

[* " Πάνσκιος, Penitus umbrosus, Geop. 3, 11, (8.)" Kall. Mss.]

Περίσκιοι dicuntur Qui arcticum circulum eund. habent cum tropico, aut majorem; nam τοῦ ἡλίου καθ' ὅλην τὴν τοῦ κόσμου περιστροφὴν ὑπὲρ γῆς φερομένου, δῆλον ὅτι καὶ ἡ σκιὰ κύκλῳ περιενεχθήσεται περὶ τὸν γνώμονα. Hæc Strabo 2. sub fin., ubi et de ἑτεροσκίοις, necnon de ἀμφισκίοις. Differunt autem ἀμφίσκιοι a περισκίοις. Nam dicuntur ἀμφίσκιοι, ὅσοι κατὰ μέσον ἡμέρας τοτὲ μὲν ἐπὶ τάδε πιπτούσας ἔχουσι τὰς σκιὰς, ὅταν ὁ ἥλιος ἀπὸ μεσημβρίας τῷ γνώμονι προσπίπτῃ τῷ ὀρθῷ πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἐπίπεδον· τοτὲ δ' ἐς τοὐναντίον, ὅταν ὁ ἥλιος εἰς τοὐναντίον περιστῇ.

" Πολύσκιος, Multum habens umbræ, Umbrosus, " Opacus," [" Soph. Bekkeri p. 347, 32." Boiss. Mss.]

[* " Πρόσκιος, Umbrosus: τὸ πρόσκιον, Adumbratio, ap. Strab." Lex. Hederici sec. Ed. Ern.; Schneidero autem suspectum est.].

Σύσκιος, Umbrosus, Opacus, Arboribus condensis umbrosus: ut cum arbores condensæ aut rupes συννεύουσαι umbram faciunt, quasi conjunctis viribus. Xen. K. (8, 4.) Ἄξει δὲ ἢ πρὸς σύσκιον τόπον ἢ πρὸς ἀπόκρημνον. Et ap. Athen. 12. σύσκιοι δένδρεσι τόποι: ubi nota additum dat. δένδρεσι. Hes. σύσκια exp. * σύνδενδρα, Arboribus consita: Suidas δασέα, Densa s. Condensa, Spissa, afferens hunc locum, Πρῶτα μὲν τὰ σύσκια τῶν χωρίων ἀνεκάθαιρον, ἔπειτα τοὺς βασιλικοὺς παραδείσους ἐξέταμον. [Theophr. H. Pl. 9, 20, 6. " Wassenb. ad Hom. 34. Bergler. ad Alciphr. 187. ad Diod. S. 1, 205." Schæf. Mss.]

[* Τανύσκιος, Opp. K. 4, 356. " Nicet. Eugen. 3, 315." Boiss. Mss.]

Ὑπόσκιος, Umbrosus, Opacus, Umbra opacatus et obtectus, Plut. Alex. (7.) p. 1225. meæ Edit. Ὅπου μέχρι νῦν Ἀριστοτέλους ἕδρας τε λιθίνας καὶ ὑποσκίους περιπάτους δεικνύουσι. [" Bergler. ad Alciphr. 187. Valck. Hipp. p. 184." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 656. στομάτων ἐξ ὑποσκίων, Ex ore ramis olivæ et infulis velato.]

Φιλόσκιος, Amans umbræ, Umbras captans, Qui sub umbraculis degere amat, [" Opp. Ἁ. 4, 422." Wakef. Mss.]

Σκιώδης, Umbrosus, Opacus, Obscurus, Plut. (7, 96.) Τὸ δὲ αὐτόχρουν μέλαν οὐχ ὑπὸ τέχνης, ἀλλὰ φύσει βαπτόν ἐστι, καὶ μεμιγμένον τῷ σκιώδει κέκραται. [Inc. 1 Sam. 10, 2. " Heyn. Hom. 8, 379." Schæf. Mss.]

Σκιόεις, itidem Umbrosus, Opacus, Il. A. (157.) Οὔρεά τε σκιόεντα, Odyss. μέγαρα σκιόεντα, i. e. σύσκια διὰ τὸ ὕψος. Reperitur ET Σκιόειν pro σκιόεν metri causa usurpatum, ap. Apoll. Rh. 2, (404.) Ἄλσος τε σκιόειν Ἄρεος. [" Wassenb. ad Hom. p. 34. Jacobs. Anth. 10, 372. 11, 272. Macedon. 34." Schæf. Mss. Nicander Θ. 96.]

Σκιερὸς, itidem Umbrosus, Opacus, Hesiod. (Ἔργ. 2, 192.) Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους. Utitur et Xen. Ἑλλ. 5, (3, 19.) dicens σκιερὰ σκηνήματα, Umbrosa tabernacula, Umbracula opaca. [" Toup. Opusc. 2, 275. Wakef. Alc. 881. Trach. 223. Timon Phlias. 21. ad Dionys. H. 5, 171. Heyn. Hom. 6, 203." Schæf. Mss.] " Σκιερῶς, redditur Adumbra-" tim, e Lucr." Affertur ET Σκιαρὸς, itidem pro Umbrosus, Opacus, e Plat. [" Hæc forma vulgo Dorica dicitur: v. Maittair. de Dialect. p. 203. Ed. Lips. Pindarico Fragmento e Threnis p. 31. Ed. Heyn. nuper eam vindicavit Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 472. E Greg. Naz. Carminibus excitat Hoeschelius ad Phryn. p. 74. Pauw." Schæf. ad Dionys. H. de

C. V. 340." "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 71. Heyn. Hom. 6, 203." Schæf. Mss.]

[* Σικακὸς, i. q. σκιώδης, Herodian. Epimer. 126.]

Σκιὰς, άδος, ἡ, Umbraculum fornicatum, τὸ θολοειδὲς σκιάδιον ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται, Hes. Sic Athen. (198.) in descriptione pompæ Bacchicæ, Ἐστεφάνωτο κισσίνῳ χρυσῷ καὶ βότρυσιν διαλίθοις πολυτελέσιν· εἶχε δὲ σκιάδα. Itidem accipi potest ap. Plut. Themistocle (16.) de Xerxe prælium navale spectante, Καθήμενος ὑπὸ σκιάδι χρυσῇ. Sub aureo umbraculo: qualia umbracula s. σκηναὶ erant οὐρανόροφα, unde et οὐρανίσκοι. Et ap. Lacedæmonios σκιάδες erant Umbracula s. Tabernacula in quibus militari more contubernalia convivia exercebant, Bud. Locus est ap. Athen. (141.) ubi de festo quodam Lacedæmoniorum sermo est, quod Κάρνεια appellant: e Demetrio Scepsio, Μίμημα εἶναι στρατιωτικῆς ἀγωγῆς· τόπους γὰρ εἶναι ἐννέα μὲν τῷ ἀριθμῷ· σκιάδες δὲ οὗτοι καλοῦνται, σκηναῖς ἔχοντες παραπλήσιόν τι· καὶ ἐννέα καθ' ἕκαστον ἄνδρες δειπνοῦσι. Idem Bud. interpr. etiam Tentorium, ap. Plut. Antonio (26.) de Cleopatra navigante, Αὐτὴ δὲ κατέκειτο ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστῳ, κεκοσμημένη γραφικῶς. Sic Hes. σκιὰς exp. σκηνὴ ὠροφωμένη, Tentorium concameratum et fornicatum: ut Athen. σκηνὴ οὐρανόροφος. Annotatur in Lex. meo vet. et ap. Etym., σκιάδα antiqua voce ap. Lacedæmonios vocatum fuisse τὸ ᾠδεῖον: quoniam οἶκος fuit στρογγύλος: cujusmodi domos, διὰ τὸ τὴν ὀροφὴν ἔχειν μιμήματα τῶν σκιαδίων, antiquos vocasse σκιάδας: vulgus autem Græcorum NOMINASSE Θολίας: necnon τοὺς οἴκους τοὺς περιφερεῖς, quosdam APPELLASSE Θόλους, quosdam, θολίας. Itidem Hes. σκιὰς exp. τὸ πρυτανεῖον, alio nomine θόλος Athenis dictum. Idem Hes. σκιὰς exp. ἡ ἀναδενδράς: quo nomine solet plerumque intelligi Vitis arbustiva, i. e. quæ arbores conscendit. Apud Athen. videtur esse Nomen herbæ. Sic enim ille (371.) e Phania de Plantis 1. Πετασώδη τὴν τῶν σπερμάτων ἀπείληφε φύσιν, ἄννισον, μάραθον, σταφυλῖνος, καυκαλὶς, κώνειον, κόριον, σκιὰς, ἣν ἔνιοι μυηφόνον. Apud Latinos vero Umbella dicitur ipse πέτασος τῶν πετασωδῶν plantarum: nominatur igitur hæc σκιὰς, ab umbella s. petaso: illa autem Hesychii, quia arbores scandit et umbram facit. [" Fac. ad Paus. 1, 383. Jacobs. Anth. 10, 297. Tryphon Epigr. Vitis arbustiva, Mœr. 341. et n." Schæf. Mss.]

Σκιαδοφόρος, ὁ, Umbraculum ferens, ὁ σκιάδα s. θολίαν φορῶν. Σκιαδοφορέω, Umbraculum gesto. Utrumque legitur ap. J. Poll. 7., ubi de muliebri σκιαδίῳ. Apud Eund. LEGITUR ET Σκιαδηφόρος, cod. l., c. 29. in fine, Ἐκ δὲ τῶν φερόντων, καὶ Σκιαδηφόροι καὶ Λαμπαδηφόροι. Ubi innuit σκιαδηφόρους esse Qui umbracula illa concamerata s. fornicata, οὐρανόροφα, bajulare solent, quibus se delicati et umbratici quidam contra solis, ut videtur, injuriam protegunt, quemadmodum τρυφερὸς ille Artemon, de quo vide et in Σκιαδίσκη. [Σκιαδηφόρα δένδρα, Umbelliferæ plantæ, Ælian. H. A. 16, 18. * Σκιαδηφορέω, V. H. 6. p. 442. " Brunck. Or. 1435. Musgr. 1428." Schæf. Mss.]

Σκιάδιον, τὸ, Umbraculum, Umbella, i. q. σκιάς: ut τὸ Διονύσου σκιάδιον ap. J. Poll. et Hes., quod Athen. σκιάδα nominat. Et ap. eund. J. Poll. 7. Σκιάδιον γυναικεῖον, Umbella s. Umbraculum mulierum, quo faciem a sole protegunt, ubi etiam ait θολίαν vocari solitum πλέγμα τι θολοειδὲς, ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. SCRIBITUR ET Σκιάδειον, per diphthongum ει in penult., in manuscriptis etiam libris: quo modo et ap. Aristoph. Ὄρν. (1508.) Τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε ἄνωθεν: ubi Schol. annotat, σκιάδειον esse κατασκεύασμά τι, ὅπερ ἔχουσιν αἱ κανηφόροι ἀπιοῦσαι εἰς τὰ Ἐλευσίνια, ὑπὲρ τοῦ μὴ κάεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Apparet autem ex Aristoph. verbis, illud σκιάδειον mulieres non imposuisse capiti, ut solent petasos et pileos stramineos; sed a famulo aut famula id gestari solitum, et supra earum caput teneri: sicut Xerxes equitabat sub σκιάδι itidem s. οὐρανίσκῳ, aut umbraculo οὐρανορόφῳ: ut et in Σκιαδίσκη videbis. Habetque plicas hoc σκιάδειον, et, cum usus requirit, expanditur; cum usus non est, complicatur: ut intelligitur ex Aristoph. Ἱππ. (1348.)

A ἐξεπετάννυτο Ὥσπερ σκιάδειον, καὶ πάλιν ξυνήγετο. Talia umbracula hodieque solent in Italia tempore æstivo ad arcendum solem gestare quidam equites. Rursum J. Poll. 10, 28. cum muliebria σκεύη recensens, synonymως videatur ponere σκιάδιον, ῥιπίδα, πτερὸν, videtur σκιάδιον pro Flabello etiam accipere. In Italia certe aliquæ ditiores matronæ pavonum pennis contextis uti solent æstivo tempore, non minus umbraculi loco, ad arcendum solem a facie, quam flabelli, ad muscas abigendas aut ventum sibi faciendum. || Σκιάδιον, ut et πέτασος, dicitur Umbella quæ in herbis nonnullis cernitur, ut fœniculo, cicuta, aniso, et ea quæ σκιὰς propterea nominatur: Lat. Muscarium appellant. Diosc. 3, 68. de ligustico, Ἐπ' ἄκρον δὲ σκιάδιον, ἐφ' οὗ καὶ τὸ σπέρμα. Itidem cap. sequenti, de staphylino, Σκιάδιον ἔχοντα ἀνήθῳ παραπλήσιον. Et c. 55. de panace, Σκιάδιον δὲ ἐπ' ἄκρου ὡς ἀνήθου μακρόν. De quo Plin. 12, 26. Semine in muscariis dependente, ut ferulæ. [" Σκιάδιον, Græv. Lectt. Hes. 574. ad Lucian. 1, 472. Valck. B Adoniaz. p. 343. ad Herodian. Philet. 444. Jacobs. Exerc. 2, 106. Spec. 50. Toup. Emendd. 1, 37. Brunck. Aristoph. 3, 53. Σκιάδειον, ibid. Valck. l. c. Jacobs. Exerc. l. c." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri Θ. 661." Wakef. Mss. * Σκιάδριον, Gl. Libellum; Du-Cang. corr. Σκιάδιον, Umbellum: forte Σκιάδειον Umbellam.]

Σκιαδίσκη, ἡ, Umbella, Umbraculum, i. q. σκιάδιον et σκιὰς, Athen. (534.) ex Anacr. de Artemone, σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορεῖ γυναιξὶν αὔτως, Umbellam eburneam gestat ut mulieres. Domi autem cum desidebat, Χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δύο οἰκέται ὑπερεῖχον. Vide Plut. Pericle 303. meæ Ed. [" Jacobs. Anth. 7, 391." Schæf. Mss.]

Σκιάδαι, Rami majores et umbrosiores. Hes. in Σκιὰς, Καὶ κλάδοι εὐμεγέθεις, Σκιάδαι λέγονται. Apud Eund. LEGITUR Σκιαδία, σκηνοπηγία· ἔστι δὲ τόπος ἐν ᾧ τὰ μειράκια καθέζετο. Sed puto REPONENDUM Σκιάδια, σκηνοπήγια: ut σκιάδια vocet, quæ Demetr. Scepsius ap. Athen. σκιάδας, Umbracula σκηναῖς si- C milia, in quibus juventus Spartana celebrabat Κάρνεια: ut Judæi mense Septembri ἐν σκηναῖς, i. e. In tabernaculis, sua σκηνοπήγια agitabant. Vide Σκιάς. [" Jacobs. Anth. 10, 296." Schæf. Mss.]

Σκιαδεὺς autem Piscis genus est, qui a nonnullis VOCATUR Σκίαινα, teste Hes. et Athen. (322.) ubi e Numenio, ὁτὲ δ' ἀγρόμενον σκιαδῆα. Ibid. ex Epicharmo locus citatur, in quo DICITUR Σκιαθίς: [cf. p. 288. 307. * " Σκιαινὶς potius leg. quam σκιαθὶς, unde contr. σκινὶς, Gesner. Vide Umbra. Ex Epitome σκιαινίδες, Casaub. 7, 21.: e Philotimo ap. Gal. σκινίδες." Gataker. Mss.] Plin. discrimen facit inter sciadeum et sciænam, sub finem libri 32. Scorpæna, scorpios: sciadeus, sciæna: scolopendra. Ac videtur sciadeum dicere masculum: sciænam, feminam: ut dicitur μύρος et μύραινα. Meminit σκιαίνης Aristot. H. A. 8, 19. [" Ad Diod. S. 1, 162." Schæf. Mss.] Eadem Σκίαινα NOMINATUR ET Σκινὶς, ut docet Gal. de Fac. Alim. 3, 30. ubi μαλακοσάρκους pisces enumerat, Καθάπερ οὐδὲ σκινί- D δες, ἢ σκίαιναι· διττῶς γὰρ ὀνομάζονται. Et initio capitis κίθαροι καὶ σκινίδες. Sunt qui Umbras vulgo quoque appellari tradant. [" Dimin. * Σκινδάριον, Parva umbra, ap. Athen. 105." Schw. Mss. Glossæ: * Σκιὸς, ἰχθύς.]

Σκιάω, άσω, Obumbro, Inumbro, Umbra opaca obtego: pro quo Poëtice DICITUR Σκιόω, ut κομόω, pro κομάω. Od. B. (388.) Γ. (487.) et Λ. (12.) Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί: [vide Schæf. ad Apoll. Rh. T. 1. p. 267. " Heyn. Hom. 4, 60. Wolf. Proleg. 242." Schæf. Mss. Nicander Θ. 30. * " Σκίαμα, Plut. 9, 651." Wakef. Mss. * Σκιατὴρ, unde * Σκιατήριος, e quo * " Σκιατήριον, ad Lucian. 2, 322." Schæf. Mss.]

Ἐπισκιάω, idem, Lasc. ἐπισκιάει νέφε' ἥλιον, Obumbrant obscurantque, [Nonn. D. 38, 20. ἐπεσκιόωντο κολῶναι: Arat. D. 4. Opp. K. 2, 590.]

Κατασκιάω, Obumbro, Opaco, Od. M. (436.) de ramis caprifici, κατεσκίαον δὲ χάρυβδιν. [" Opp. A. 3, 467." Wakef. Mss.]

Ὑποσκιάω, idem, s. Aliquantum inumbro, Ali-

quatenus obumbro. Unde ap. Apoll. Rh. (1, 451.) ὑποσκιόωνται, Obumbrantur.

Σκιάζω, i. q. σκιάω, ut σκεπάζω cum σκεπάω, Umbro, Inumbro, Obumbro, etiam Opaca umbra tego, Obscuro, Il. Φ. (232.) εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν: possis tamen hoc σκιάσῃ a σκιάω etiam formare. Ubi sicut dicit, εἰσόκεν δείελος ὀψὲ δύων σκιάσῃ ἄρουραν, ita Cic. Cum terram nox opacasset. Item, Sol cum terras larga luce compleverit, easdem modo his, modo illis e partibus opacet. Lucian. (2, 326.) Γνώμων σκιάζει μέσον πόλον: (1, 842.) Σκιάσαι ἐς δέον, Umbræ addere quantum requiritur, s. Inumbrare picta quantum opus est. Pass. Σκιάζομαι, Umbror, Inumbror, Obumbror, Opacor, Plut. Camillo, Κλάδους σκιάζονται, Virg. Tempora umbrata quercu: [Alex. 67. "Cf. Reisk. ad Liban. 1, 410." Boiss. Mss. "Ad Mœr. 267. Alciphr. 306. (3, 4. 12.) Valck. Callim. 258. Markl. Iph. p. 372. Wakef. Alc. 35. 808. Jacobs. Anth. 10, 61. De barba, Valck. Adoniaz. p. 409. Beck. ad Eur. Phœn. (63.) p. 184. De quant., ad Mœr. 71." Schæf. Mss. Eur. Hipp. 139.] Σκίασμα, τὸ, exp. non solum Umbra, sed et Adumbratio, [" Jacobs. Exerc. 2, 35." Schæf. Mss. Callistrati Statua 5. Τὸ σκ. τῆς εἰκόνος. * Σκιασμὸς, Schol. Arat. D. 138. Lobeck. Phryn. 512. * " Σκίασις, Hes." Wakef. Mss. * " Σκιαστὴς, Saltator, ap. Lacedæmonios, Schol. Lycophr. 561. Gori Inscr. T. 1. p. 4." Schn. Lex. * Σκιαστικὸς, Schol. Soph. Œd. C. 318. Suid. 2, 55. * Σκιαστὸς, unde * Ἀσκίαστος, Schol. Soph. El. 1358. " Schol. Pind. 'O. 3, 35. 42." Boiss. Mss. * Εὐσκίαστος, Soph. Œd. C. 1707.]

Ἀποσκιάζω, Obumbro. Pass. Ἀποσκιάζομαι, Obumbror. Greg. Naz. de Homine, Τὸ δὲ σκότος τῇ ἀντιφράξει τοῦ κατὰ τὴν γῆν σώματος ἀποσκιαζόμενον γίνεσθαι, Interventu corporis terræ tenebras obumbrari, Bud. || Ἀποσκιάζω et Ἀποσκιάζομαι exp. etiam Ab umbra removeo, VV. LL. [Plato de Rep. 7, p. 163=532=441. " Heyn. Hom. 5, 136." Schæf. Mss. Longin. 17, 9.]

Ἀποσκίασμα, τὸ, VEL Ἀποσκιασμὸς, ὁ, Obumbratio, Umbra: ut, τὸ τῆς γῆς ἀποσκίασμα, ᾧ δὴ ἐμπεσοῦσα ἡ σελήνη ἐκλείπει, Terræ umbra vel obumbratio, in quam cum incidit luna, deliquium patitur. Plut. Pericle, (6.) Ψόφους τε δίσκων, καὶ φῶτα πυρσῶν, καὶ γνωμόνων ἀποσκιασμούς. || Ἀποσκίασμα est etiam Adumbratio, ut ap. Greg. Naz. Τὸ τῆς ἀληθείας ἴνδαλμα καὶ ἀποσκίασμα. [" Steph. Dial. 35." Wakef. Mss.]

[* Διασκιάζω, Suid. v. Ἀποκρύπτω.]

[* " Ἐνσκιάζω, Greg. Nyss. Antirrh. 6, 1." Kall. Mss.]

Ἐπισκιάζω, Inumbro, Obumbro. Construitur non cum accus. solum, sed et cum dat. Matth. 17, (5.) Νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς: Lucæ 9, (34.) At Marc. 9, (7.) Ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς. Sic Act. 5, (15.) Κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν. Et Luc. 1, (35.) Δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. [" Frequens in Sacris Literis compositum ἐπισκιάζειν. Ad nostrum locum apte respondet, quod extat Ps. 90, 4. Deus ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς. Metaphora desumta est ab avibus pullos sub alis foventibus: quod vidit Theophyl., v. ἐπισκιάζειν reddens * ἐπισκεπάζειν, ὡς ὄρνις ἐπισκιάζει τὰ νεοσσία ἑαυτῆς, ὅλα ταῖς πτέρυξιν αὐτῆς περιλαμβάνουσα." Valck. Schol. in N. T. 1, 40.] Frequentius alias cum accus.: ut et Philo V. M. 1. Ὀρτυγομητρῶν νέφος συνεχὲς ἐκ θαλάττης ἐπιφερόμενον, πᾶν τὸ στρατόπεδον ἐπεσκίασε, Tota castra inumbrabat. Metaphorice etiam accipitur pro Tenebras offundo, Obscuro. Philo V. M. 2. Τὰ γὰρ καλὰ κἂν φθόνῳ πρὸς ὀλίγον ἐπισκιασθῇ χρόνον, Aliqua umbræ obscuritate opprimuntur. Aliquanto post, Τὰ δὲ τῶν μὴ ἐν ἀκμαῖς πέφυκέ πως ἐπισκιάζεσθαι, In obscuro latere solent eorum res, qui non florent. Sic Herodian. 2, (10, 5.) Τῇ εὐγενείᾳ καὶ τῇ τοῦ πατρὸς μνήμῃ ἐπεσκιάζετο, Vitia Commodi cum ipsius principis nobilitate, tum parentis memoria obscurabantur et obtegebantur, s. Obumbrabantur, ut ap. Ovid. Error obumbrat facti crimen. [" Ad Charit. 713. Wakef. Alc. 35. Trach. 914. S. Cr. 4, 44. Aristot. Pepl. 20. Dionys. H. 5,

A 296. Dawes. M. Cr. 220. Mœr. 163. et n., Valck. Diatr. 258. Lucian. 1, 96." Schæf. Mss. Heliod. 500. cf. 516. Jambl. V. P. 14. Creuzeri Initia Philos. ac Theol. 1, 251. * " Ἐπεσκιασμένως, Obscure, Sub involucris, Involute, Chrys. in Ep. 1. ad Thess. Serm. 1. T. 4. p. 163, 12. Ἐνταῦθα καὶ τῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων ἅπτεται, ἀλλ' ἐπεσκιασμένως." Seager. Mss. " Euseb. Pr. E. 140." Wakef. Mss. * Ἐπισκίασμα, Procl. Paraphr. 112.] Ἐπισκιασμὸς, Obumbratio: Hes. ἐπισκιασμὸν, κάλυμμα, Tegumentum, Velamentum. [* " Ἐπισκίασις τῆς δόξης, Obumbratio, Method. 405. Andr. Cr. p. 17. Athan. 2, 282. Greg. Nyss. Antirrh. 27. p. 189." Kall. Mss. * Ἐπισκιαστὸς, unde * " Ἀνεπισκίαστος, Non obscuratus, obumbratus, Chrys. Hom. 156. T. 5. p. 945, 30. Ἀ. ὤφθη τὸ θαῦμα." Seager. Mss. Basil. 2. p. 534. Euseb. Laud. Constant. 549. " Pallad. V. Chrys. 178." Kall. Mss.]

Κατασκιάζω, itidem Obumbro, Opaco, Hesiod. Θ. (716.) κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι Τιτῆνας: ut ap. Herod. 7, (226.) Trachinius quidam dicit, Ὡς ἐπεὰν οἱ
B βάρβαροι ἀπέωσι τὰ τοξεύματα, τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν ὀϊστῶν ἀποκρύπτουσι. Plato Tim. Κατεσκίασε πάντα σαρξὶ ἄνωθεν, pro Omnia desuper carne operuit. [" Jacobs. Anth. 6, 168. Aristot. Pepl. 40. De fut., Brunck. Œd. T. 138. C. 406." Schæf. Mss. * " Κατασκίασμα, Cyr. Alex. Glaph. 2. p. 253." Mendham. Mss. * " Κατασκιασμὸς, Germanus in Dormit. B. Mar. p. 93." Boiss. Mss.]

[* " Παρασκιάζω Anna C. 5." Elberling. Mss.]

Περισκιάζω, Circumcirca obumbro, [Plut. 10, 642. " Ad Charit. 343." Schæf. Mss. * Περιεσκιασμένως, Theophyl. 3, 34. * Περισκιασμὸς, Plut. de Is. et Osir. 52.]

[* Προσκιάζω, unde * Προσκίασμα, Nicet. Annal. 10, 3. τῶν κινημάτων.]

Συσκιάζω, Obumbro, Opaco, Inumbro, Athen. 5. Αὗται αἱ σκηναὶ συνεσκίαζον τοὺς περιπάτους. Et συσκιάζον δένδρον, Oseæ 4, (13.) Arbor umbrosa, Umbra sua opacans terram. Metaphorice quoque
C accipitur pro Occulo: ut ap. Chrys. de Sacerd. Συσκιάσαι περιπετάσμασι, Obnubere et occultare velis obtensis. Dem. (23.) Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη: itidemque (155.) verbis paucis mutatis, Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, Obtegere, Tenebris et caligine obducere. Simile loquendi genus vide in Ἐπισκιάζω. [" Brunck. ad Anacr. p. 107. Markl. Suppl. 1219. Iph. p. 372. ad Charit. 713. Signif. pass., Brunck. ad Eur. Bacch. 1041." Schæf. Mss. * " Συνεσκιασμένως, Obscure, Chrys. in Esai. 7. T. 1. p. 1076, 43. Προφητεία ἦν τὸ λεγόμενον, καὶ σ. ἀπαγγεῖλαι ἔδει." Seager. Mss. " Athan. 2, 178." Kall. Mss. Theophyl. 3, 28. " Anna C. 147." Boiss. Mss. * Συσκίασμα, Cyrill. in Jo. 19. p. 1072. Nicet. Ann. 10, 3.] " Συσκιασμὸς, " Obumbratio. Redditur et Umbraculum," [LXX. Ps. 59, 8. Amos. 5, 26.] " Συσκίασις, Obumbra- " tio," [Gl. * Συσκιαστὸς, unde * " Ἀσυσκίαστος, Qui occuli s. obtegi nequit, Chrys. Paneg. in
D Babyl. 2. Hom. 64. T. 5. p. 460, 12. Τὰ ἀ. συσκιάζειν ἐπιχειρῶν." Seager. Mss.]

Ὑποσκιάζω, Obumbro, Athen. (130.) Τοῦ πότου δὲ προϊόντος, καὶ τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης, Et cum terris nox umbras induceret. Simile loquendi genus vide in Σκιάω et Σκιάζω. Apud Etym. inque Lex. meo vet. ὑποσκιάζειν exp. etiam ὑπεξαίρειν, et ὑποσκιάζειν τῆς ὁδοῦ, pro προκόπτειν. Nam qui progrediuntur, solum quod a tergo relinquunt, velut occulunt aut obumbrant. [* Ὑποσκίασις, Hippocr. 1275, 33. δένδρων.]

[* Σκιόω, unde * " Σκιωτὸς, Arrian. Peripl. Erythr. p. 13. ζῶναι." Schn. Lex.]

[* " Σκιάλλιος, Epith. Apollinis, Macrob. Sat. 1, 17." Elberling. Mss.]

" Σκιδαρὸς, Exilis: σκιδαρὸν, ἀραιὸν, Hes." [Forte pro σκιαρόν. Horat. Domus exilis Plutonia.]

[* Σκοὰ, pro σκιὰ, unde * Σκοομάχος, e quo * Σκοομαχέω, J. Poll. 3, 160. * Σκοΐδιον, Hesychio σκιάδιον, et * Σκοιὰ, Eid. σκοτεινά.] " Σκοιὸν, Validum. Significat et alia varia, si Hesychio creditur: quem

" vide." [Inter alia exp. σύσκιον. Vide Schneid. ad Nicandr. Θ. 660. Cf. Σκαιός.]

ΣΚΙΡΟΝ, τὸ, Umbraculum, Umbella. ET Σκίρα, τὰ, Festum Atheuis in honorem Minervæ Σκιράδος celebrari solitum XII die mensis Σκιροφοριῶνος: alii vero in Cereris et Proserpinæ honorem agitari volunt. In quo festo sacerdos Erechthei gestabat σκιάδειον λευκὸν, Umbraculum s. Umbellam albam, quod σκίρον nominatur, ut ap. Schol. Aristoph. legitur, initio Ἐκκλησιαζουσῶν. Ibid. ab alio annotatur Schol. σκίρα esse Festum ap. Athenienses, a quo mensis Σκιροφοριὼν nomen acceperit; ac tradere eos, qui de mensibus et festis Atheniensium scripserunt, σκίρον esse σκιάδιον, μεθ' οὗ φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα τόπον καλούμενον σκίρον, πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ ἡλίου: solitum autem gestari ab Eteobutadis; symboliceque eo significari τὸ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ σκέπας ποιεῖν, quippe quod id tempus ad ædificandum sit optimum. Hæc fere ibi annotantur in hæc Aristoph. verba, ξυνοίσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα Ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις, festo τῶν σκίρων. Eadem ap. Suid. leguntur. Σκίρου, quod Loci nomen est, meminit Paus. Att. (36, 3.) p. 27.: et Plut. in Præc. Connub. 250. meæ Edit. item et Steph. B. [" Valck. Adoniaz. p. 343. Kuster. Aristoph. 209. 222. (Θ. 834.)" Schæf. Mss. Plut. Thes. 17. Strabo 9. p. 347. Sieb., Schneid. Ecl. Phys. p. 89.]

[* Σκιροφόρος, unde] Σκιροφόρια, τὰ, idem Festum quod et Σκίρα, quo sc. umbraculum ex arce Athenis solemni pompa deferebatur, signumque ædificandi dabatur. [Nomen Festi mulieribus celebrati, Clem. Alex. p. 11.] UNDE Σκιροφοριὼν dicitur Mensis ille quo festum istud solebat agitari, Maio Romanorum respondens, ut e Plin. quoque apparet, qui quod Theophr. ait, (H. Pl. 4, 15, 3.) Περὶ τὴν βλάστησιν ἐλάτης καὶ πεύκης, ὅτε λοπῶσι, τοῦ Θαργηλιῶνος ἢ Σκιροφοριῶνος, ἄν τις περιέλῃ, παραχρῆμα ἀπόλλυται, sic vertit, Abieti et pino si quis detraxerit corticem, sole taurum vel geminos transeunte, cum germinant, statim moriuntur. Idem tamen hæc Aristot. Τίκτουσι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τρισὶ μησὶ, Μουνυχιῶνι, Θαργηλιῶνι, Σκιροφοριῶνι, sic reddit, Plurimi piscium pariunt tribus mensibus, Aprili, Maio, Junio. Cum sequendo priorem interpretationem, debuisset dicere, Martio, Aprili, Maio. [" Clem. Alex. 321." Kall. Mss.]

Σκιρὰς quoque Minerva a sciris dicta putatur, quod in ejus honorem agitarentur: Philochorus autem a vate quodam Eleusinio dictam ait, qui fuit VOCATUS Σκίρος: [cf. Paus. Att. 36, 3.] Praxion, a quodam Scirone, qui in Salamine civitates condidit, ut Schol. Aristoph. annotat. Plut. certe Solone (9.) dicit Sciradium promontorium, SEU Σκιράδιον ἄκρον, esse ad Salaminem insulam. Minervæ Σκιράδος meminit Paus. Att. p. 1. [" Σκιρὰς, ad Herod. 663. Σκίρος, Bergler. ad Alciphr. 295." Schæf. Mss.]

Sed notandum pro Σκίρον reperiri ETIAM Σκίῤῥον, gemino ρ: ut ap. Schol. Theocr. (15, 39.) ubi quid θολία sit, exponit, οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον, Σκίῤῥον καλοῦσι. Itidemque Σκίῤῥα, pro Σκίρα, i. e. Festum illud τῶν Σκιροφορίων: ut ap. Athen. (495.) Τοῖς σκίῤῥοις ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου. SIC ET Σκιῤῥοφοριὼν passim legitur: [Etym. M. 718.] NECNON Σκιῤῥὰς, ut ap. Athen. l. c. Τοῦ τῆς Σκιῤῥάδος Ἀθηνᾶς ἱεροῦ.

Verum et tertia scriptura reperitur, NIMIRUM Σκεῖρα, per diphthongum, simplici ρ: quod et ipsum Hesych. dicit esse Festum quoddam Athenis: exponens tamen etiam, χωρία ὕλην ἔχοντα εὐθετοῦσαν εἰς φρύγανα. NECNON Σκειρὰς Ἀθηνᾶ ap. Eund. pro Σκιρὰς s. Σκιῤῥάς.

PORRO Σκίρον, Loci nomen est, ut supra dixi, in quo lupanar erat et meretricum cœtus, [Alciphr. 3, 8. 25.] UNDE Σκιράφιον dictum videtur Stephano B. in Σκίρος, quod dicit esse τόπον εἰς ὃν οἱ κυβισταὶ (malim κυβευταὶ) συνίασι. ITIDEM Σκιραφεῖον Suid. exp. κυβευτήριον: addens e Theopompo, Ἐπειδὴ διέτριβον ἐν Σκίρῳ οἱ κυβεύοντες. Idem et Hes. paulo infra in Σκειράφιον. Priore σκιράφιον utitur Isocr. Areop. (18.) Οὐκ ἐν τοῖς σκιραφείοις οἱ νεώτεροι διέτρι- A βον, οὐδ' ἐν ταῖς αὐλητρίσι, Non in aleatorum nec tibicinum conciliabulis. Posterius autem Σκιραφεῖον, quod e Suida citavi, et ipsum mendo carere potest, ac formari a VERBO Σκιραφεύω, (ut * κυβεῖον a κυβεύω,) a quo Σκιραφεύω, i. e. Tesseris ludo, FIT ET Σκιραφευτὴς, Qui tessera ludit. Citat J. Poll. hoc σκιραφευτὴς ex Amphide Κυβευταῖς. AT Σκιροφόρος a Steph. B. (607.) exp. ὁ ἀκόλαστος. Porro ut Σκεῖρα Hes. in suo Lex. habet pro Σκίρα, ITA ET Σκειράφιον, τὸ κυβευτήριον, Locus in quo tesseris luditur: ἴσως διὰ τὸ ἐν Σκίρῳ διατριβὴν ἔχειν. Apud Eund. LEGITUR Σκειραφεῖν, κακοπραγμονεῖν: ET Σκείρατες, οἱ προύνικοι καὶ κυβευταί. [" Toup. Emendd. 2, 172." Schæf. Mss.] Sed hæc et ab alia origine deducere nonnullis placet, ut infra docebo. [* Σκίραφος, Hipponax ap. Eust. Od. A. p. 1397=28. " Σκιραφεῖον, Mœr. 343. et n., ad Lucian. 2, 336. Σκιράφιον, Lobeck. Aj. p. 350." Schæf. Mss.]

AT VERO Σκίρον, τὸ, SIVE Σκίῤῥον, Sordes caseis adhærentes, qui caseorum crustas occupant, Ari- B stoph. Σφ. (925.) de cane quodam vorace et catillone, Ὅστις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ, Ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίῤῥον [τὸν σκ.] ἐξεδήδοκεν. Ubi Schol. σκίῤῥον exp. τὸ ῥυπῶδες τῶν τυρῶν: addens hujus vocabuli usum ex Eupolide, Τροφαλὶς ἐκείνη ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκίῤῥον ἠμφιεσμένη. Et ab hoc σκίῤῥον reliqua etiam τὰ λίαν προσεχόμενα dici ἐνεσκιρῶσθαι, a VERBO Ἐνσκιρόω. Et sic ἐνεσκιρῶσθαι diceréntur, quæ ita adhæsere ut sordes caseo. [Vide Ἐνσκιῤῥόω infra.] SIC Σκιρωθῆναι (a VERBO Σκιρόω) in Lex. meo vet. annotatur dici ἐπὶ ῥύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου: ut ap. Sophronem, sed tropice, Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον ἐπὶ τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. Sed et σκίρον Cratinum vocasse τὸν ἀειδῆ ῥύπον, Eupolidem vero τὸν ἐν τῷ τυρῷ ῥύπον: quin et Xen. Ἱππ. Apud Hes. diversa scriptura et diverso genere HABETUR Σκεῖρος, cum his expositionibus, ῥύπος, et ὁ δριμὺς τυρός. [Cf. Κίῤῥος.] Idem Σκεῖρος exp. etiam ἄλσος, δρυμὸς, Nemus, Dumetum. Exp. præterea e Philetæ auctoritate τὴν πυῤῥώδη γῆν, Terram rufam. C Apud Suid. autem LEGITUR Σκίῤῥα, γῆ λευκὴ ὥσπερ γύψος, Terra alba in modum gypsi, Argilla. " Σκιῤ" ῥὰς γῆ, e Schol. Aristoph." [" Act. Traj. 1. p. 249." Schæf. Mss.] SIC Σκιροφοριὼν, Mensis Atticus dicitur in Lex. meo vet. appellatus, παρὰ τὸ φέρειν σκίραν ἐν αὐτῷ τὸν Θησέα, i. e. γύψον: nam Theseum proficiscentem adversus Minotaurum, Minervam e gypso fictam secum detulisse. Et quia id eo mense fecerit, mensem inde nomen id obtinuisse. ATQUE ITA Σκιρὰς Ἀθηνᾶ diceretur, quod e σκίρα s. gypso ficta a Theseo fuisset. Apud Suid. ET Σκίῤῥος, ὁ γύψος.

RURSUM Σκεῖρον ap. Hes. legitur, exponiturque λατύπη, aut σκληρόν. At in Σκιρεῖται ap. Eund. HABETUR, Σκίῤῥος, ἔστιν ἡ λατύπη. EST AUTEM Λατύπη, Cæmentum, i. e. Fragmentum s. Frustum quod lapicida lapidem poliens malleo decutit: quo alii postea utuntur ad muros farciendos. Liv. Nec erat difficile murum subruere, quod cæmenta non calce durata erant, sed interlita luto. In lignis id D DICITUR Πελέκημα, Latinis Assula. Ex hoc Σκίρος, quod exp. Scrupus, sunt qui DERIVENT Σκιραφεῖον, SIVE Σκιράφιον, ITEMQUE Σκιραφεία ET Σκιραφευτής: appellantque σκιραφείαν Lusum scruporum, qui in laterunculária tabella (ut loquitur Seneca) exercetur, sive in abaco latrunculorum: σκιραφεῖον autem, Aleatorium, ut Sidonius nominat, s. Forum aleatorium, ut Suet. vocat. " Σκίρος, Marmoris fragmen" tum s. frustulum, quod excidit dum illud scalpi" tur. Inde σκιρὸς pro Scrupo sumitur: et Scrupo" rum lusus Σκιραφία vocatur. VV. LL. Vide Σκεῖρον et " Σκίῤῥος ap. Hes." [* " Σκῖρος, ad Il. Ψ. 332. Heyn. Hom. 8, 424." Schæf. Mss. Gypsus, Tab. Heracl. 158. Σκίρου καὶ ἀῤῥήκτου γῆς.]

RURSUM Σκίρος SIVE Σκίῤῥος, Medicorum vocab. est. Dicitur autem ita tumor præter naturam durus et doloris expers, ut veteres definiverunt, nulla habita ratione humoris a quo gigneretur. Sunt enim variæ humorum species a quibus hujusmodi tumor excitari potest, ut atra bilis gemina, et crassior sic-

ciorque pituita: quibus omnibus commune est majorem (A) quam pro ratione naturæ tumorem excitare, eundemque sine dolore et durum. Hæc inter alia Gorr., ap. quem vide plura, si plura requiras. Varie definitur a Gal.; nam Comm. 4. sect. 21. in Hippocr. de Vict. Rat. *σκίῤῥον* definit *τὸν ἀντίτυπον ὄγκον καὶ ἀνώδυνον*: at Meth. Med. 14, 6. ait *σκίῤῥον* se nominare *ὄγκον σκληρὸν, ἀνώδυνον, οὐ μὴν ἀναίσθητόν γε πάντως*: quoniam ejusmodi tumor *ἀναίσθητος*, sit *ἀνίατος*. In Defin. Med. traditur esse *ὄγκον σωμάτων μετὰ σκληρίας καὶ βάρους, καὶ δυσκινησίας καὶ δυσαισθησίας*. Rursum Gal. hoc discrimen inter *οἰδήματα, σκίῤῥους*, et *φλεγμονὰς* ab Hippocr. poni scribit, Comm. 1. sect. 2. in Hippocr. l. 6 Epid. *Φαίνεται πολλάκις*, inquit, *οἰδήματα τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους ὀνομάζειν, ἐάν τε ἀνώδυνοι καὶ σκληροὶ τυγχάνωσιν ὄντες, οὓς ὀνομάζουσιν ἰδίως σκίῤῥους· ἐάν τε ὀδύνην ἔχωσιν, οὓς ὀνομάζουσιν ἰδίως φλεγμονάς· ἐάν τε ἀνώδυνοι ὦσι καὶ χαῦνοι· καλοῦσι δὲ μόνους τούτους οἰδήματα*. Tres autem præcipue partes corporis infestat hoc malum, hepar, lienem, uterum: unde (B) *σκίῤῥος τοῦ σπληνὸς, σκίῤῥος τοῦ ἥπατος, σκίῤῥος τῆς μήτρας*. Quid autem a *σκλήρωμα* differat, supra videbis. [" Valck. Adoniaz. p. 343. Heyn. ad Apollod. 1062. ad Mœr. 370. Brunck. Aristoph. 2, 238." Schæf. Mss.: Gl. Callus. * " *Σκιῤῥία*, i. q. *σκίῤῥος*, Aret. 7, 14." Schn. Lex. * " *Σκιῤῥὸς*, Durus, Wakef. Georg. 52. ad Diod. S. 2, 52. Lobeck. Aj. p. 317. Toup. Opusc. 1, 488. Villois. ad Long. 112. * *Σκιρὸς*, Toup. l. c." Schæf. Mss. Schol. Soph. Aj. 651. * *Σκιραίνω*, i. q. *σκληραίνω*, ibid. * *Σκιροπαίκτης*, var. lect. Athen. 291. al. * *σκληροπαίκτης*. * *Σκηρὸν*, Hesychio *σκληρὸν, τραχύ*: item * *Σκειρὸς*, unde * *Σκειρώσασθαι*, Eid. *σκληρώσασθαι*. Cf. *Σκεῖρον*. * *Σκείρωμα*, Hes. v. * *Ἐνσκειρωθείσης*.]

Σκιῤῥώδης, Similis *σκίῤῥῳ*: alii, Callosa duritie rigidus et induratus: ut *σκιῤῥώδεις ὄγκοι*, Galen. Meth. Med. 14, 6. || Metaph. pro Durus, Contumax: ex eod. Gal. de puero epileptico, *Σκιῤῥώδης νόσος*.

Σκιῤῥόω, Induro in *σκίῤῥον*, Tumefactum induro. Alex. Aphr. pass. utitur, dicens *ὁ σκιῤῥούμενος σπλὴν*, (C) Lien qui duro tumore vitiatur. Itidem Diosc. 1, 161. *Πρὸς σπλῆνας ἐσκιῤῥωμένους*, Ad præduros lienes, Ruell. Sic *Σκιῤῥωθεὶς*: vide seqq. [" Heyn. ad Apollod. 1062." Schæf. Mss. " *Ἐσκιῤῥωμένος*, Dio Chrys. 1, 269." Wakef. Mss. " *Σκιρόω*, Method. 316." Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 432." Schæf. Mss. Lex. Xen., Barker. ad Etym. M. 1032. Vide supra in *Σκίρον*.] *Σκίῤῥωμα* SIVE *Σκίρωμα*, *τὸ*, i. q. *σκίῤῥος*. Suidæ *σκίρωμα* est *πάθος περὶ τὸ ἧπαρ ἀνίατον*: quibus addit, *ὅθεν καὶ ἧπαρ τὸ σκιρωθὲν τῷ πάθους ἀχθηδόνι*.

Ἀποσκιῤῥόω, In scirrhum induro; et generaliter Induro: unde pass. *Ἀπεσκιῤῥωμένος* et *ἀποσκιῤῥωθεὶς*, In scirrhum induratus, s. simpl. Induratus. Bud. Annot. in Ep. Occallescere dicuntur partes, quæ obdurescunt, h. e. *τὰ τετυλωμένα τε καὶ ἀπεσκιρωμένα*, ut callosa genua et pedum vestigia, quæ sensum ægre percipiunt. Ubi unico *ρ* scribitur: sicut et ap. Hes. LEGITUR *Ἀποσκιρωθὲν*, * *ἀποσκληρανθέν*: (D) ET *Ἀποσκιροῦσθαι, ἀποσκληροῦσθαι*. Sic ET *Σκίρος*, *Σκίρωμα*. [" *Ἀποσκιῤῥόω*, Theod. Hist. Eccl. 1, 4. vide nott." Mendham. Mss.] UNDE *Ἀποσκίῤῥωμα*, *τὸ*, Durities quæ in scirrhum abiit: *ἀποσκίῤῥωμα τῶν γονάτων* exp. *τύλωμα*. [Schol. Aristoph. 'A. 552. * " *Ἐναποσκιῤῥόω*, Induro in, Chrys. in Dav. et Saul. 1. T. 8. p. 10. *Ὅταν χρονία τις καὶ σκληρὰ φλεγμονὴ τοῖς σώμασιν ἐναποσκιῤῥωθεῖσα τύχοι*." Seager. Mss.]

[* " *Ἐνσκιῤῥόω*, Induro, Callum obduco, Xen. *Ἱππ.* (4, 2.) p. 740. *Ὅταν ἐνσκιῤῥωθῇ τὰ νοσήματα*, Quando induruere. In Lexx. nullum affertur testimonium. Porphyr. in Isag. Aristot. *περὶ Διαφ.* init. *Ἡ οὐλὴ ἐκ τραύματος ἐνσκιῤῥωθεῖσα*. Suid. aliam sequitur orthographiam, per *ει* scribens, sicuti et Hes. *Ἐνσκειρωθείς· ἐμπαγείς. Σκείρωμα γὰρ τὸ ἀνίατον πάθος*. Plura ap. Eosd. vide in *Σκῖρος* et *Σκείρωμα*." Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 130.]

[* " *Ἐπισκιῤῥόω*, Poëta de Virib. Herb. ap. Fabr. B. Gr. 3. p. 636." Kall. Mss.]

[* " *Κατασκιρόω*, * *Κατασκιῤῥόω*, Heyn. ad Apollod. 1061. 1062." Schæf. Mss. * " *Ἐγκατασκιῤῥόω*, exp. In scirrhum induro, Invetero, Induro, Hipparchus." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. * " *Προκατασκιῤῥόομαι*, Antea occalleo, Inveteror, Obduresco, Veterasco, 3 Macc. 4, 1. *προκατεσκιῤῥωμένης*, Inveterati odii. In Cod. Alex. legitur * *προκατεσκειρωμένης*, ubi scr. videtur * *προκατεσκειῤῥωμένης*. Al. legisse videtur *κατεσκηρωμένης*. Inde enim fortasse ap. Hesych. * *Κατεσκηρωμένης· πεπεπαλαιωμένης*." Schleusn. Lex. V. T.]

Σκίρος est præterea *κατοικία* quædam Arcadiæ: UNDE *Σκιρίτης, ὁ*, Qui inde est, ET *Σκιρῖτις, ἡ*, E Sciro oriunda. Et *Σκιρῖτις*, pro *Σκιρῖτις γῆ* s. *χώρα*. Xen. *Ἑλλ.* 7, (4, 21.) *Τῆς Ἀρκαδίας καὶ τῆς Σκιρίτιδος*. || *Σκιρῖται* ap. Spartanos erat *λόχος* quidam, Schol. Thuc. (5, 67.) p. 187. Meminit et Xen. *Ἑλλ.* 5, (2, 16.) et A. (12, 3.) quo e libro traditur fuisse excubitores, qui observarent ne quis noctu extra phalanga progrederetur, et qui primi inirent pugnam. Apud Hes. LEGITUR *Σκειρῖται*, sicut *σκεῖρα* pro *σκίρα*, qui dicit *σκειρίτην λόχον* vocari *τὸν προκινδυνεύοντα*: fuisse autem Arcadicum, s. e militibus Sciritis collectum. AT *Σκῖροι*, Gens Galatica: UNDE *Σκιρεὺς* ET *Σκιριεὺς*, Steph. B. [" *Σκιρίτης*, ad Diod. S. 2, 27. *Σκιρῖται*, * *Σκιωρῖται*, ad Timæi Lex. 232. Zeun. ad Xen. K. Π. 339. *Σκειρίτης*, ibid." Schæf. Mss. Lex. Xen.]

" *Σκῦρος, ὁ*, Frustula quæ e marmore exiliunt, dum " inciditur. Redditur etiam Scrupus, item Salebra." [Tab. Heracl. 232.] " Vide T. 3., c. 1161. ubi ET " *Ἐπίσκυρος*. Ab eodem est *Σκυρώδης*, quod reddi- " tur Petricosus. Apud Hes. est etiam *Σκυρωθῶσι*, " quod exp. *λιθωθῶσι*." [" Heyn. ad Apollod. 1062." Schæf. Mss.] " Unde est *Σκυρωτός*: cujus fem. extat " ap. eund. Hes., qui *Σκυρωτὴ ὁδὸς* exp. *ἡ ἀπόκροτος*," [ap. Pind. Π. 5, 124. cf. Schol. et Eust. ad Dionys. P. 521. " Heyn. Hom. 8, 425." Schæf. Mss. * *Ἐπισκυρόω*, unde * *Ἐπισκύρωσις*, Strabo 10. p. 603.] " || *Σκῦρος* est etiam Nomen insulæ unius e Cycladi- " bus: item Nomen urbis." [" *Σκῦρόνδε*, Heyn. Hom. 7, 677." Schæf. Mss.] " Ab insula existima- " tur esse dicta *Σκυρία δίκη*: quod vide ap. J. Poll. " Hes. et Suid. Vide item *Σκυρία ἀρχὴ* ap. Eust." [" *Σκύριος*, Wakef. Phil. 459." Schæf. Mss.] " Est " præterea *Σκύριον*, Herba, quæ alio nomine Ery- " throdanum. Affertur autem et *Σκύρα* plur. num. e " Nicandro pro eadem, Θ. (75.) *Στρύχνον τε σκύρα τ'* " *ἐχθρὰ, τά τ' εἴαρι σίνατο βούτην, Ἦμος ὅταν σκιρό-* " *ωσι* " [*σκυρόωσι* Schn., a * *Σκυράω*, Schol. *ἀντὶ τοῦ ὀργῶσιν ἢ σκιρτῶσιν ἢ ἐκμαίνωνται*,] " *βόες καυλεῖα* " *φαγοῦσαι*." [Cf. *Ἄσκυρον*.]

" ΣΚΙΛΛΑ, *ἡ*, Scilla s. Squilla, Herba bulbum " insignem habens. Vide *Σχῖνος*." [" Ad Lucian. 1, 466. 2, 252. Harles. ad Theocr. p. 101. Casaub. ad Athen. 133. T. H. ad Plutum p. 241. 244." Schæf. Mss. Diosc. 2, 202. Schn. Ind. Theophr. * *Σκιλλοκέφαλος*, i. q. *σχινοκέφαλος*, Schn. Lex. * " *Σκιλλοκρόμμυον*, i. q. *σκίλλα*, Schol. Theocr. 5, 121." Wakef. Mss. " T. H. ad Plutum p. 241." Schæf. Mss. * " *Πολύσκιλλος*, Vanus et tumultuosus, Montf. Palæogr. 291." Kall. Mss. " Hinc *Σκιλλιτικὸν ὄξος*, " Scilliticum acetum, vel Scillinum, ap. Diosc. " Apud quem et *Σκιλλιτικὸς οἶνος*, Scillinum vinum, " quod scilla herba contusa ei commisceatur. Est etiam " *Σκιλλιτικὸν ἔλαιον*, Scilliticum oleum." [* " *Σκιλλητικός*, (a * *Σκιλλάω*,) Schol. Plat. 46. Ruhnk." Schæf. Mss. Alex. Trall. 7. p. 121. *ὄξος*.] " Ab illo " nomine est et aliud adj., *Σκιλλώδης*, Scillaceus, Ad " scillæ figuram accedens, e Diosc. Affertur autem " e Theophr. C. Pl. 1, 8. *Οἷον αἱ τε σκίλλαι καὶ ὅσα* " *σκιλλώδη*, Scillæ ceteraque ejusmodi; vel, Cetera " quæ ejusdem sunt generis." [" At *σκιλλώδη* non tam intelliguntur Quæ ad figuram squillæ accedunt, quam Quæ saporem squillæ similem habent, sc. acrem, mordacem, et amariusculum. Vide Athen. 64. ibique nott., 87. et 121. ubi habes compar. *σκιλλωδέστερος*." Schw. Mss. * *Σκίλλινος*, Diosc. Par. 1, 78. * *Σκιλλάριον*, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 263.]

"ΣΚΙΜΑΛΙΖΕΙΝ, Digitum infamem, medium sc., " porrigere atque ostendere, ceteris compressis: quod " in summo contemtu fiebat, et per ignominiam. Sic " ap. Diog. L. (7, 17.) narratur Diogenes Demosthe- " nem non indice porrecto, sed medio digito com- " monstrasse: quo effeminatam ejus mollitiem nota- " vit. Hæc e VV. LL., ubi etiam affertur ex Aristoph. " Εἰρ. (548.) 'Ο δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται, " Καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν. Ubi Schol. di- " cit esse, τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ " πλήξας ἐφύβρισεν: vel poni pro *κατεδακτύλισε. " Hoc autem verbo eadem tradunt significari Podi- " cem fodicare: unde καταδακτυλικὸν pro Libidinoso " et salaci usurpari. Quod autem ad priorem ex- " positionem attinet, existimatur in ea perperam " σκιμαλίσαι pro σκανθαρίσαι accepisse, s. σκινθαρίσαι. " Verum in iisdem annotatur, καταδακτυλίσαι signi- " ficare illud, pro quo σκιμαλίζειν poni dictum modo " fuit: atque adeo Hes. σκιμαλίσαι non alio verbo exp. " quam hoc καταδακτυλίσαι. Afferturque ex eodem " Comico 'A. (443.) ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμα- " λίσω, exponiturque, Irrideam atque infamem; vel, " Ut infames notem. Sic Medium ostendere unguem " ex Juvenale (10, 53.) Digitum porrigere medium, e " Martiale affertur. Ex Eodem, Ostendit digitum, " sed impudicum. Et e Persio (2, 33.) Infami digito. " Verum Σκιμαλίζειν quidam putarunt prima signif. " esse Medio digito tentare an gallinæ ova concepe- " rint: immisso sc. eo in podicem. Adeoque dici- " tur etiam esse, Digito medio podicem fodicare. " Vide Schol. Aristoph. et Suidam." [" Ad Mœr. 360. ad Suet. 1, 705. Burm." Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 48. Hes. v. Σιφνιάζειν.] " Σκυμαλίζειν, vide " in Σκιμαλίζειν: quæ scriptura magis recepta est."

" ΣΚΙΝΘΟΙ et κολυμβηταὶ, Homines nantes sese- " que submergentes, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, " (6, 9.) At Plinius, Naufragi et urinantes, 13, 25. " VV. LL." [Schneidero suspectum est.]

ΣΚΙΡΤΑΩ, Salto, Salio, Saltu lascivio, Exulto, Il. Υ. (228.) de equabus a Borea adamatis, ὅτε σκιρ- τῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Saltitarent spatiosa per æquora ponti: (226.) ὅτε σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρου- ραν, Siquando saltarent s. saltu lascivirent super terra frugifera. Plato Pol. 9. de ea animi parte, in qua feritas quædam est et agrestis immanitas, Σίτων καὶ μέθης πλησθὲν σκιρτᾷ, Cum sit immoderato tumefacta potu atque pastu, exultat in somnis, immoderateque jactatur, p. 11. mei Lex. Cic. Aristoph. Σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν. De fœtu etiam in utero dicitur, ut ἀσκαρίζειν ap. Hippocr. de Nat. Fœtus. Luc. 1, (44.) 'Εσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, In utero meo fœtus lætitia exultavit. Alicubi possumus etiam reddere Ludo exultim, ut Horat. Quæ, velut latis equa trima campis, Ludit exultim. Plut. Symp. Sept. Sap. de delphinibus, 'Εξήλ- λοντο παίζοντες ὑφ' ἡδονῆς καὶ σκιρτῶντες. Item de chorica saltatione, Πρός τε αὐλοὺς καὶ σύριγγας, τυμ- πάνων τε ἤχους, ἐσκίρτων εὐρύθμως, Ad tibiarum fistu- larumque ac tympanorum sonitus. [" Jacobs. Exerc. 2, 9. Anth. 7, 398. 12, 79. Koen. ad Greg. Cor. 256 (=542.) Kuster. Aristoph. 13." Schæf. Mss. " Lascivio, Eur. Fr. Erecth. 2." Wakef. Mss. Phœn. 1132. Bacch. 446. *Σκιρτέω, unde σκιρτεῦσιν, Opp. K. 4, 342.] Σκίρτημα, τὸ, Saltus, Plut. (9, 41.) Τὰ βακχικὰ καὶ κορυβαντικὰ σκιρτήματα, Theoph. Ep. 32. Κακὸν ἡμῖν ὠρχήσατο σκίρτημα, [Æsch. Pr. 601. 676. " Eur. Hec. 526. Jacobs. Exerc. 2, 9. Anth. 9, 192. Koen. l. c. Wakef. Ion. 1422. Herc. F. 840. De pe- core lasciviente, Villoison. ad Long. 26." Schæf. Mss. " Hilaritas, Stob. 422, 31." Wakef. Mss. *Σκιρτηθμὸς, Orph. L. 218.] Σκίρτησις, Saltatio, Exultatio s. Exultatio lasciva, Greg. Naz. [" Contu- macia, Rebellio, Plut. 2, 341." Wakef. Mss. * " Σκιρ- τητής, ad Diod. S. 1, 382. Jacobs. Anth. 6, 299. 7, 398. 10, 410." Schæf. Mss. Moschus 6, 2. Orph. H. 23, 7. 30, 1.] Σκιρτητικὸς, Saltator, Qui exultare s. saltu lascivire solet. Aliis, Saltator lascivus, Petulcus. [" Valck. Anim. ad Ammon. 52." Schæf. Mss. " Schol. Nicandri 'A. 67." Wakef. Mss.] At in VV. LL. SCRIBITUR Σκιρτικός. [" Villois. Anecd. Gr. 1, 4." Wakef. Mss. *Σκιρτηδὸν, Orph. Fr. 24, 1.]

[* " Σκιρτὸς, ὁ, Saltator, Theophan. ap. Alemann. in Procop. p. 90. Σκιρτὸς σκιρτήσει τε κακὸν σκίρτημα πο- λίταις." Schn. Lex. Suppl. * " Σκίρτος, Nom. propr., Brunck. ad Anal. 118. Jacobs. Anth. 7, 398. 10, 410." Schæf. Mss.]

[* Σκιρτοβάτης, unde * " Σκιρτοβατέω, Persulto, Pseudo-Chrys. Serm. 6. T. 7. p. 252, 17. Τίνος υἱὸς ὁ ἐμῆς κοιλίας * κυτῶνα σκιρτοβατῶν;" Seager. Mss.] Σκιρτοπόδης, ὁ, Pedibus et saltu lasciviens, Qui exul- tim graditur, subsultans incedit. Alii, Lascivus sal- tator, Qui petulantius saltat. In Epigr. Σκιρτοπόδης σάτυρε. [Anal. 3, 238. *Σκιρτοποιὸς, unde *Σκιρτο- ποιέω, LXX. Ps. 28, 6. σκιρτοποιήσει, ubi Aquila σκιρτώσει, a *Σκιρτόω.]

'Ανασκιρτάω, Exilio, Exultim ludo, Lascivio exilien- do, Polyæn. Τὰ κτήνη πεινῶντα, τῶν δεσμῶν ἀπολυθέν- τα, πόας καὶ νομῆς λαβόμενα, ἀνεσκίρτα καὶ ἐφρυάττετο. Item Prosilio s. Resilio; nam Hes. ἀνασκιρτῆσαι ait esse ἀποπηδῆσαι. [Lucian. 2, 608. " Diod. S. 2, 360. Bergler. ad Alciphr. 38." Schæf. Mss. * " Συνανα- σκιρτάω, Una exulto, Cyr. Alex. Hom. 9. p. 95." Mendham. Mss.]

'Αποσκιρτάω, Resilio, Resilire conor: ἀποσκιρτᾷν, teste Bud., dixit Lucian. de equo obluctante jugo, et quasi liberare se conante et lasciviente: [1, 679.]

Διασκιρτάω, Persulto. Exp. etiam Exilio, Exulto. [" Cattier. Gazoph. p. 61." Schæf. Mss. " Plut. 2, 501. 3, 590. (Eumene 11.)" Wakef. Mss.]

'Επισκιρτάω, Insulto, i. e. Exulto in, Exultim ludo in, Saltito per: "Αρνες ἐπισκιρτῶσι χλοεραῖς ταῖς ἀρούραις, Agni viridibus in agris exultim ludunt et lasciviunt. Virg. neque oves hœdique petulci Flori- bus insultent. [" Jacobs. Anth. 10, 59. ad Meleagr. p. 15. Rufinus 31. Wakef. S. Cr. 2, 144." Schæf. Mss. " Nonn. D. 2, 29. 45, 197. *'Επισκίρτημα, 19, 152." Wakef. Mss.]

[* Κατασκιρτάω, Ælian. N. A. 2, 6. 5, 6. Plut. 9, 158. Polyæn. 8, 23, 7.]

[* " Μετασκιρτάω, Absilio, Chrys. περὶ Παρθεν. Κεφ. 27. T. 6. p. 259, 16. 'Ο γὰρ ὅλον δι' ὅλου διὰ τῶν βαρυτέρων πλέκων τοὺς λόγους ἐπαχθής τέ ἐστι τῷ ἀκούοντι, καὶ πολλάκις ἀναγκάζει μετασκιρτῆσαι τὴν ψυχὴν μὴ φέρουσαν τῶν λεγομένων τὸ βάρος." Seager. Mss.]

Παρασκιρτάω, A latere salto, Ad latus alicujus exilio, exultim ludo, Juxta aliquem saltu lascivio: ut hœdi, agni, vituli, pulli equini suis matribus παρα- σκιρτᾷν dicuntur. Exp. etiam Lætitia exulto, Gestio. [" Nonn. D. 43, 311. Plut. 1, 428. (Mario 38.) Philostr. 906. Ælian. H. A. 723." Wakef. Mss.]

[* Περισκιρτάω, Schol. Eur. Phœn. 320. Lucian. 3, 76. Strato 23. " Planud. in Vers. Ovid. Met. 14, 556." Boiss. Mss. " Pierson. Veris. 96. Jacobs. Anth. 10, 71." Schæf. Mss.]

Προσκιρτάω, Salio ante, Præsilio, Saltu præeo, Exultim ludens anteeo: ut is, qui choreas ducit et præsilit, προσκιρτᾷ. Item, Προσκιρτῶντι τοῦ λόγου, di- cit Greg. Naz. de Joanne Baptista, respiciens ad l. quem e Luca citavi in Σκιρτάω. Προσκίρτησις, ἡ, Præsultatio, Præitio quæ fit saltu, ludendo exultim, Greg. Naz. Νυνὶ δὲ δέξαι μοι τὴν κύησιν καὶ προσκίρ- τησιν, εἰ καὶ μὴ, ὡς 'Ιωάννης, ἀπὸ γαστρὸς, ἀλλ' ὡς Δαβὶδ, ἐπὶ τῇ καταπαύσει τῆς κιβωτοῦ.

[* Συσκιρτάω, Nonn. D. 8, 28. " Basil. Hom. de Morte p. 238." Boiss. Mss. Ælian. H. A. 2, 7.]

[* 'Υποσκιρτάω, Ælian. H. A. 7, 8. Philostr. Icon. 1. p. 785. " Theod. Prodr. 173." Elberling. Mss. " Jacobs. Exerc. 2, 9. Anth. 6, 428." Schæf. Mss.]

[* ΣΚΙΦΟΣ, Palma, ap. Diog. L. p. 243.] " Σκι- " φίνιον, Corbis e palmeis virgis contexta. Hesychio " πλέγμα τι ἐκ φοίνικος."

ΣΚΟΛΟΨ, οπος, ὁ, Præacutus palus, Vallus, i. q. σταυρὸς et χάραξ, Il. H. (441.) σκόλοπας κατέπηξαν, M. (63.) de fossa, 'Η δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες

γὰρ ἐν αὐτῇ Ὀξέες ἑστᾶσι : de qua paulo ante, ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν Ὀξέσιν ἠρήρει. Sic Od. H. (45.) τείχεα μακρὰ, Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα. Et Il. Σ. (177.) (κεφαλὴν) Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς, Palo s. Vallo infigere. Assulæ quoque et surculi acuti corporibus aculeorum instar infixi, dicuntur σκόλοπες, quia formam superiorum σκολόπων referunt. Diosc. 4, 176. ἀκίδας καὶ σκόλοπας ἐξάγει, Spicula adactosque corpori aculeos extrahit, Ruell. : Plin. de pycnocomo dicit, Spicula sagittarum extrahit, 26, 14. Idem Plin. hæc Diosc. de tragio, Ταύτης ὁ καρπὸς καὶ τὸ δάκρυον καταπλασσόμενα ἐπισπᾶται σκόλοπας, sic vertit, Succus ejus lacteus in gummi spissatus, vel semen, impositione spicula e corpore ejicit. Rursum Diosc. 2, 29. de siluro, Καταπλασθεῖσα δὲ ἡ σὰρξ ταριχηροῦ, σκόλοπας ἀνάγει. Ubi Ruell. Illita saliti caro aculeos et infixa corpori spicula extrahit. At Plin. 32, 10. Extrahunt tela corpori inhærentia siluri fluviatilis carnes impositæ recentes, sive salsæ. Eod. l. c. 11. idem Diosc. de cochleis, Σκόλοπας ἕλκουσι καταπλασθέντες, Impactos corpori aculeos illitæ evocant, ut Ruell. Assulas et infixa corporibus, ut Hermol. Surculos corpori infixos, ut Marcell. Quo postremo loquendi genere Plin. quoque utitur, ut 8, 16. de Mentore Syracus. Animadvertit in pede ejus (leonis) tumorem vulnusque, et extracto surculo, liberavit cruciatu : ut Gell. 5, 14. itidem de leone ex Appione, Stirpem ingentem vestigio ejus inhærentem revulsi. Ubi quemadmodum dicit Stirpem vestigio inhærentem revellere, ita Plin. 24, 11. de arundine, Filicis stirpem corpore extrahit arundinis radix contrita et imposita. Et paulo post, Foliis ejus ad extrahendos aculeos utuntur. Itidem Diosc. 1, 115. de arundine phragmitide, Ἡ ῥίζα καταπλασθεῖσα λεία ἐπισπᾶται σκόλοπας καὶ ἀκίδας. Vides ergo quot modis σκόλοπες reddere queamus imitatione Plinii; sed præ ceteris malim Surculi, Stirpis corpori inhærens; nam Spicula, Aculei, respondent potius ταῖς ἀκίσι. Obiter in præcedenti l. NOTA, Λεία καταπλασθεῖσα a Plinio reddi, Contrita et imposita : UT Λεῖος interdum significet Contritus : ET Καταπλάττω, Impono. Aliquam aculei s. aculeati signif. habet ap. Paul. quoque Ep. 2 ad Cor. 12, (7.) Ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ ἄγγελος Σατὰν, Datus est mihi surculus infixus carni, angelus satan ; surculus sc. carni infixus, eamque aculei modo pungens. ["Corpori meo debili angelus malus est objectus, qui vice flagelli me castiget. Quod Interprr. plerosque latuit, σκόλοψ, idem ac κόλλοψ, Flagellum, vel Nervum signif., docente Is. Vossio ad Catull. 224." Valck. Schol. in N. T. 2, 443.] || Exp. etiam Crux, ut σταυρός : quod vide. ["Bentl. Opusc. 76. Toup. Opusc. 2, 14. Jacobs. Emendd. 45. Anth. 8, 193. 9, 215. ad Charit. 298. Thom. M. 808. 814. Wakef. Eum. 190. ad Lucian. 1, 655. Paus. 3, 203. Heyn. Hom. 5, 383." Schæf. Mss.] "Σκώλοψ poni pro "σκῶλος tradunt VV. LL." [Hesychio est ξύλον ὀξυμμένον, ἢ ἄκανθα. Σκόλοψ, Σκώλοψ, * Σκόλωψ, Schleusn. Lex. N. T. Cf. Σκόλος, Σκῶλος.]

Σκολοποειδής, [contr. Σκολοπώδης,] Pali s. Valli præacuti formam gerens, Similis palo s. vallo præacuto; Diosc. 1, 134. de spina quadam, quæ Acacia nominatur, Τρυφερωτέρα, περίπλεως δὲ ἀκάνθης σκολοποειδοῦς. Ubi Ruell. Aculeorum vallo munitur. Inde desumsit Plin., quod 24, 12. ait, Fit et in Galatia tenerrima, spinosiore arbore. || Exp. etiam Cruciformis, σταυροειδής : qua in signif. usus est quidam nostri temporis, Συκῆ γὰρ φύλλον τὸ σκολόπειδὲς ἔχει : ut et Theophr. ficus folium crucis formam imitari ait. SED Σκολοπειδὲς ibi dixit pro σκολοποειδὲς, metri causa. Nisi potius σκολοπῶδες scr., ut ap. Theophr. H. Pl. 1, 16. Τὰ τῆς συκῆς φύλλα, ὥσπερ ἂν εἴποι τις, σκολοπώδη.

Σκολοπώνυμος, Suspendiosus, Plin. Laqueus suspendiosi, pro Suspensi ; vel Palo infixus, quasi a palo cui quis infigitur, nomen sortitur. Hes. σκολοπώνυμον exp. τὸν * σταυρώσιμον. Id autem σταυρώσιμος significarit potius Dignus in palum adigi, qui in crucem agatur, Cruce s. Suspendio dignus.

Σκολοπόεις, Palis s. Vallis abundans. Est et Loci

A nomen ap. Herod. 9, [97.]

[* "Σκολοπηΐς, ἴδος, ἡ, ad Charit. 227. 299. Wakef. S. Cr. 4, 192. Manetho 4, 198. (μοῖραν.)" Schæf. Mss.]

Σκολοπίζω, Palo infigo, i. q. σταυρόω. Pass. Σκολοπίζομαι, Palo infigor, adigor, Palus mihi adigitur, Palo trajicior. [Diosc. Notha p. 477. "Ἂν σκολοπισθῇ τις.] Ἀνασκολοπίζω, i. q. ἀνασταυρόω, i. e. Palo infixum vel affixum tollo, In crucem tollo. Alii, Cruci affigo, Suspendo. Apud Lucian. (1, 91.) legitur, Ἀνασκολοπίζειν ἐπὶ ξύλα. Pass. Ἀνασκολοπίζομαι, unde ἀνασκολοπισθῆναι ap. Suid. Invenitur et ἀνασκολοπιεῖσθαι Attice pro ἀνασκολοπίσεσθαι, ut dicitur in voce activa ἀνασκολοπιῶ pro ἀνασκολοπίσω. ["Thom. M. 808. 814. Wakef. Eum. 190. ad Diod. S. 2, 269. ad Lucian. 1, 70. 186. 510. P. Abresch. Paraphr. 402. ad Charit. 298. ad Herod. 728." Schæf. Mss. "Suid. vv. Ἀνέγνωσαν, Ἀνασκινδαλευθῆναι, Ἀνεσκολοπισμένον, et Ἀνεσταυρώθη : Orig. c. Cels. 84. 134. 369. 370. 415. Euseb. Hist. Eccl. 67. 71. 300."

B Kall. Mss. * Ἀνασκολόπισις, Schol. Æsch. Pr. 7. * "Ἀνασκολοπισμὸς, Jo. Malal. 2, 214." Elberling. Mss. * Ἀποσκολοπίζω, Schleusner. Lex. V. T.]

Σκολοπία, ET Σκολοπένδρα, ἡ, Scolopendra, Animalculum e genere τῶν πολυπόδων, i. e. multipedum : octo enim pedes hoc insectum habet, brevissimos distinctosque inter se velut crenis. Ejus corpus rhombi solidi atque utrimque turbinati figura constat, pollicari crassitudine, longitudine ad summum trientali : zonis succingitur dorsum, maculisque distinguitur maxima e parte rubris. Ex erucarum genere censeri potest, quod minime hirsutum : biceps esse apparet, rostro utrimque fulvo. In altero extremo, quod caudæ loco est, superemint corniculum, quasi radius atque impactus aculeus s. surculus : coloris lutei, et in extremo nigri : a quo veluti surculo nomen ei inditum existimatur, quasi ἐχούσῃ σκόλοπα ἐν τῇ ἕδρᾳ : atque inde et σκολοπία nominatur a Theophr. H. Pl. 7, 11. Venenatum animal est, et σηπτικὴ vis ei inest : quamobrem et σὴψ a quibusdam nomi-

C natur, (necnon ὀφιοκτένη, ap. Diosc. 7, 6. quod vi illa septica serpentes ipsos interimat,) ut a Plin. 29, 6. Illam autem (millepedam) quæ non arcuatur, Sepa Græci vocant, alii Scolopendram, minorem perniciosamque. Est et scolopendra major, s. multipeda major, ita a corporis forma notisque dorsi rubris, quibus præcedentem simulat, appellata : insectum ex erucarum genere, multiplex et arcuatim repens, lanuginosum atque hirsutum : unde et ἴουλον Græci vocant a lanugine, et Colum. hirsutam : vites infestans, ut ἴψ s. ἴξ Græcorum : foliis sese implicans et convolvens, ideoque a Plin. Convolvulus et Volvox dicitur ; a Columella, Volucra ; a Plauto, Involvulus. Theon ap. Arat. 956. Ὁ ἴουλος σκώληξ ἐστὶ πολύπους· μυρίοις γὰρ ποσὶ χρῆται, ὅμοιος ταῖς σκολοπένδραις· οἱ δὲ αὐτὰς τὰς σκολοπένδρας ἰούλους φασί. Tertiam ejus speciem μυριόποον proprie dici volunt, i. e. millepedam, propter pedum, capillamentorum instar, utroque e latere seriem numerosam : ideoque reprehenditur Plin., 29, c. ult. paulo ante verba supra

D citata, Millepeda, ab aliis Centipeda aut Multipeda dicta, animal est e vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se : Oniscon Græci vocant, alii Tylon. Reprehenditur inquam Plin., tanquam multa confuderit ; nam Centipedam esse proprie quem Cæl. Aurel. Porcellionem vocat, et Marc. Emp. Cutionem ; Græci τύλον, ὄνον s. ὀνίσκον, Diosc. κουβαρίδα, Gal. κύαμον, Aristot. ὄνου κατοικίδιον et πολύποδα : millepedam vero, hoc tertium genus ; ideoque læve esse, non pilosum, corpore plano, lato et oblongo, tergore squamatim compacto, cervinique s. castanei coloris, [illegible] actuariam suspensis remis ad remigium [illegible] figura sua repræsentare : (unde ἰουλοπέζας [illegible] dici Lycophroni :) decurrere levissime per parietem et planitiem, pari utrimque velocitate, recta, sine corporis tractu vel flexu. Pulcre Nicander Θ. 812. ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα· [illegible] ὀπάζεται ἀνδράσι κῆρα· Νηιά θ' [illegible] πτερὰ θηρὶ κιούσῃ : ostendens esse [illegible], i. e. Bicipitem, et corpus

ipsius pedum concitatione moveri, ut navis remorum impulsu. Quod vero Aristot. dicit H. A. 4, 7. Ὅσα δὲ μακρὰ καὶ πολύποδά ἐστι, πολὺν χρόνον ζῇ διαιρούμενα, καὶ κινεῖται τὸ ἀποτμηθὲν ἐπ' ἀμφότερα τὰ ἔσχατα· καὶ γὰρ ἐπὶ τομὴν πορεύεται καὶ ἐπὶ τὴν οὐρὰν, οἷον ἡ καλουμένη σκολόπενδρα: hunc inquam Aristot. locum de secundo scolopendræ genere intelligunt, et proprie dici negant tertium genus esse δικέφαλον, et utrimque incedere. || Sunt et θαλάσσιαι σκολόπενδραι, (de quibus Aristot.) a terrestrium similitudine dictæ, quæ flexuoso et sinuoso corporis impulsu moventur, dodrantalis magnitudinis cum extenduntur. Plin. 9, 43. Scolopendræ terrestribus similes, quas Centipedes vocant. Ubi quæ de astu earum scribit, confer cum iis quæ Plut. de Sol. Anim. tradit. Meminit et Diosc. 2, (16.) et Gal. 11 Simp. in cap. de Dracone, ubi dicit σκολοπένδρῳ τῇ θαλαττίᾳ: sicut et Numen. ap. Athen. (304.) ἰοβόρον σκολόπενδρον, a NOM. Σκολόπενδρος; si tamen illa scriptura mendo caret. Tradunt esse hujus marinæ speciem quandam, serpentis longitudine, arcuatim flexuoseque se in sua membra replicantem: quam Numen. l. c. VOCET Ἐρπύλλην δολιχήποδα, (sic enim reponunt PRO Ἐρπήλην,) et Serpulam marinam interpr. || Dicunt σκολόπενδραν esse etiam Piscem cetacei generis, ap. Ælian. 11, 14: ita vocatum ab appendicum hinc atque hinc lateribus disposita serie, quibus corpus agit natando: qua figura tertiæ scolopendræ pedum speciem et posituram præcipue exprimi. || Σκολόπενδρα SIVE Σκολοπένδριον, Herbæ nomen, folia habentis laciniata et incisa modo polypodii, subter notulis rubris distincta atque hirsuta, oblonga, flavescentia, quarum notarum quibusdam refert secundum terrestris scolopendræ genus. Alio nomine DICITUR Ἄσπληνον ET Ἡμιονῖτις. Diosc. 3, 151. Ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ σπλήνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον. Itidem Gal. de Comp. Med. 9. ad lienosos, ex Andromacho, Ἡμιονίτιδος βοτάνης, ἣν οἱ μὲν ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολόπενδραν λέγουσι. Meminit et Theophr. H. Pl. 9, 19. [" Σκολοπένδρα, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 122. Jacobs. Anth. 8, 23. Bast Lettre 166." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 1, 4. 2, 14. 9, 37. Ælian. H. A. 4, 22. 7, 26. 35. 13, 23. Plin. 28, 7. Schn. Lex. " Σκολόπενδρος, Wakef. Trach. 1035." Schæf. Mss. * " Σκολόπενδρον, Polypodium, Diosc. Notha 475." Boiss. Mss. * Σκολοπενδρώδης, Eust. Il. B. p. 267, 26. Strabo 13. p. 873=259. * Σκολοπένδρειος, Nicander Θ. 684.]

" ΣΚΟΜΒΡΟΣ, ὁ, Scombrus, Marinus piscis. Aristoph. Schol. (Ἱππ. 1004.) parvis thunnis assimilat, " i. e. cordylis s. pelamidibus. Vide Plin. Sunt qui " velint esse, quem vulgo vocamus Macquereau, " aliis reclamantibus." [" Aristoph. Fr. 233. Jacobs. Anth. 7, 46." Schæf. Mss.] " Invenitur et Σκομβρίδες de quibusdam Piscibus." [Hes. Athen. 321.] " Habet autem hæc vox formam diminutivi a Σκόμβροι."

" Σκομβρίζω, Murmuro, γογγύζω, Hes. Suid. Di- " citur etiam de lascivum quendam ludum exercen- " tibus: ut iidem testantur." [" Brunck. Aristoph. 3, 33." Schæf. Mss.]

" ΣΚΟΡΔΥΛΑΙ, Fœtus thynnorum in Ponto, ex " Aristot. H. A. 6. In VV. LL. additur Σκορδύλος " pro Eo pisce quem Cordylam vocat Plin.; addi- " turque, esse Parvum thunnum." [Cf. Κορδύλη. Hes. Σκορδύλη· ζῶόν τι τῶν τελματιαίων· ἐμφερὲς ἀσκαλαβώτῃ. * Σκόρδυλα· θαλάσσιος ἰχθύς· ἔνιοι, Κορδύλη. " Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.)" Schæf. Mss.]

" ΣΚΟΡΟΔΟΝ, τὸ, Allium, Aristoph. Πλ. (717.) " ἐμβαλὼν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων, Xen. Σ. " (4, 9.) Εἰς μὲν γὰρ μάχην ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχει " κρόμμυον ὑποτρώγειν· ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας " σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσιν. Ubi observa " κρομμύου et σκορόδου simul fieri mentionem. Sic " ap. Plut. Σκόροδα καὶ κρόμμυα, de Cap. Util. ex " Inimicis." [" T. H. ad Plutum p. 242. Σκόροδα,

A Forum, ubi σκ. veneunt, Heringa Obss. 164. Toup. Opusc. 2, 213. Græv. Lectt. Hes. 613. ad Herod. 288. Brunck. Aristoph. 1, 40." Schæf. Mss. * Σκόροδος, Athen. 15. p. 677. Σκορόδους καὶ ῥόδα.

[* Σκοροδομάχος, Lucian. V. H. 1, 13. * Σκοροδοπανδοκευτριαρτοπῶλις, Aristoph. Λ. 459. * Σκοροδοπώλης, Schol. Aristoph. Σφ. 678. * Σκοροδοφάγος, Eust. ad Dionys. P. 526. p. 99. * " Σκοροδοφαγέω, Hes. v. Ἐσκοροδισμένος." Boiss. Mss. * Σκοροδοφαγία, Diosc. Par. 2, 15. * Προσκοροδοφαγέω, 2, 66. * Σκοροδοφόρος, Schol. Aristoph. Εἰρ. 245. Πλ. 718. p. 243. H.]

" Σκοροδάλμη, Muria in qua intritum allium, Ari- " stoph. Ἱππ. (199.) Δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλ- " λυται ἡ σκοροδάλμη, Schol. ἡ πικρία τοῦ σκορόδου " καὶ τῆς ἅλμης, τὸ μετὰ τῆς ἅλμης τρίμμα τῶν σκορό- " δων, οἷον ἡ δριμύτης:" [1095. Ἐκκλ. 292. " Ad Lucian. 2, 246." Schæf. Mss. " Cratinus Athenæi 9, 34." Boiss. Mss.]

" Σκοροδίζω, Alliis pasco. Unde partic. pass. B " ἐσκοροδισμένος, Alliis pastus, Qui allia comedit. " Σκοροδίζω redditur etiam, Ante pugnam gallina- " ceos alliis præmunio: sequendo sc. quod modo e " Xen. attuli, ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα " σιτίσαντες συμβάλλουσιν. Qui locus hunc Aristo- " phanis exp., Ἱππ. (494.) Ἵν' ἄμεινον, ὦ τᾶν, ἐσκορο- " δισμένος μάχῃ. Ap. Eund. legitur activa vox in " ead. Comœdia (946.) φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας, " Alliis me cibasti, s. Alliato, ut quidam interpr. " Sed controversus est Plauti l. e quo partic. illud " pro hac signif. affertur; at vero Alliatus pro ἐσκο- " ροδισμένος, controversia caret. Ceterum in illo " Aristoph. loco existimatur ἐσκορόδισας dictum ἀλ- " ληγορικῶς pro Ad lacrymas coëgisti." [Suid. Κλαῦσαι ἐποίησας, ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων, ἢ ἀήδισας, ἐπίκρανας, ἢ ἐδρίμυξας. " Kuster. Aristoph. 109. 119." Schæf. Mss. Diphilus Athenæi 132. Κάθαλα ποιῆσαι πάντα κἀσκοροδισμένα. Etym. M. ἐσκοροδισμένος, παρωξυμμένος.]

" A σκόροδον est etiam verb. Σκοροδοῦν, quod Hes. C " exp. συνουσιάζειν. Item nomen Σκοροδὼν, ῶνος, ὁ, " Allietum, Hes. Affertur autem et nomen comp. " Σκοροδομητὸς ex Aristoph." [Fr. 216. ex Athen. 372.] " pro Alliaris, Qui habet allii naturam. Sed " cum σκοροδόμητον φύσιν habeamus in loco qui af- " fertur, (sunt enim hæc illius verba, σκοροδόμητον " φύσιν ἔχει,) eam signif. habere per se non potest " istud comp.; atque adeo sonat potius σκοροδομη- " τὸς, Ex allio ædificatus, fabricatus, accipiendo " passive hoc partic." [Leg. * Σκοροδομίμητος, emendante Toupio ad Suid. 1, 6. " Opusc. 1, 11. * Σκοροδόδμητος, ad Mœr. 115. * Σκοροδόρμητος, Toup. Emendd. 1, 15. Ox." Schæf. Mss.]

" Σκοράδιον, τὸ, Allii caulis, Ipsum allium, Aristoph. " Πλ. (818.) ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι, Ἀλλὰ σκο- " ροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε, ubi v. Schol.: item " Suid., qui et φύλλα σκορόδου exp. In Lex. primis " Gr. Lat. exp. Purgamenta allii." [" Dawes. M. Cr. 320. T. H. ad Plutum p. 281. Brunck. Aristoph. 1, 112." Schæf. Mss.]

D " Σκόρδον quoque pro Σκόροδον invenitur, cum " alibi, tum ap. Diosc." [" Crates 2. T. H. ad Plutum p. 240. ad Herod. 288." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] " Σκορδοειδὴς, Allii speciem gerens, " Allio similis, ap. Diosc." [* " Σκορδολάσαρον, * Σκορδοράσαρον, Bernard. Reliq. p. 28." Schæf. Mss.] " Σκορδόπρασον, sicut ET Σκοροδόπρασον, Herba, quæ " gustu et odore porrum et allium refert," [" T. H. ad Plutum p. 240. * Σκορδοφόρος, 243." Schæf. Mss. * " Ἀλόσκορδον, Capparis, Diosc. Notha 449." Boiss. Mss. * Διασκόρδων, Alex. Trall. 11. p. 188.]

" Σκόρδιον, Herba, quæ allii odorem resipit," [" Diosc. Notha 458. Σκόρδια, Diocles Epist. ad Antig. c. 4." Boiss. Mss. * Σκορδόνιον, Diosc. Parab. 2, 112.]

" ΣΚΟΡΔΙΝΑΟΜΑΙ, Pandiculor, Extendo mem- " bra cum oscitatione. Nam J. Poll. (5, 168.) σκορδι- " νᾶσθαι exp. μετὰ χάσμης ἀποτείνειν ἑαυτόν: sic " Gal. τὸ διατείνεσθαι, καὶ μάλιστα μετὰ χάσμης. " Eodem modo Aristoph. Schol. esse dicit μετὰ χά-

"σμης τὰ μέλη ἐντείνειν: sed addit, hoc fieri ab iis "qui e somno surgunt." [Cf. Hes.] "Idem alibi "dictum esse tradit παρὰ τῶν σκορόδων. Ab aliis: "quoniam e nimio eorum esu cietur vomitus, et pro- "pter acrimoniam pandiculatio corporis. Utitur au- "tem ipse Poëta aliquot in locis: ut 'A. (30.) Στένω, "κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι: Σφ. (642.) "Ωσθ' "οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κἄστιν οὐκ ἐν αὑτῷ. Ubi "idem Schol. exp. χασμᾶται καὶ διατείνεται ὑπὸ τῆς "ἀθυμίας. Bud. vertit, Oscitat, Æstuat, Hæret. "Convenit autem ille locus cum isto, ubi σκορδινᾶ- "σθαι et δυσφορεῖν conjungit: B. (922.) τί σκορδινᾷ "καὶ δυσφορεῖς;" ["Toup. Opusc. 1, 425. Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.) Mœr. 342. et n., ad Lucian. 2, 346. Kuster. Aristoph. 117. * Σκορδινέομαι, Koen. ad Greg. Cor. 183(=387.)" Schæf. Mss. Cf. Σκοροδινέω.] "Σκορδίνημα, Pandiculatio," ["ad Mœr. 343. Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.) Kuster. l. c." Schæf. Mss.] "Affertur ET Σκορδινισμὸς pro eod., "tanquam ab alio verbo," [sc. Σκορδινίζω, Gl. Σκορδινισμός Pandiculatio. ITEM * Σκορδινιασμὸς, (e * Σκορδινιάζω,) quod habet Hippocr. Epid. 7. p. 1184. et Gal. ad Hippocr. Aph. 7, 56. * Σκορδινόω, * Σκορδινωτὸς, unde] "'Ασκορδίνωτος, Hesychio "ἀσάλευτος, μὴ κινῶν τὰ μέλη, Non agitans membra; "nam σκορδινᾶσθαι, inquit, dicitur τὸ παρὰ φύσιν "ἐκτείνειν, ut faciunt οἱ ἐγειρόμενοι ἐξ ὕπνου, Pandi- "culari." ["Pro ἀσκορδίνωτος vero malim * ἀσκορδίνητος. Nam de verbo Σκορδινοῦσθαι altum ap. Grammaticos silentium est." Pierson. ad Mœr. 343.]

[* "Κορδινάω, Koen. ad Greg. Cor. 260.(=553.)" Schæf. Mss.] "Κορδίνημα, Ionica vox, significans "τὴν καρηβαρίαν, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι, ut Erotian. "tradit et Greg. Cor. (l. c.) qui et σκορδίνημα scribi "indicant." ["Heringa Obss. 163. Kuster. Aristoph. 117." Schæf. Mss.]

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, ὁ, Scorpius, Scorpio, Insecti genus quoddam, παρὰ τὸ σκαιῶς ἕρπειν nominatum, ut quidam volunt: alii παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν. Meminit Diosc. Aristot. Ælian. Nicand. Plin., et alii. Et Prov. Σκορπίον ὀκτάπουν ἐγείρεις, s. ὀκτώπουν ἀνεγείρεις: item Scorpius sub omni lapide. || Est et Cœleste signum: Scorpium s. Scorpionem Lat. quoque appellant: Cic. præterea Nepam ap. Arat. || Piscis ap. Aristot. quidam σκορπίος dicitur: cujus fem. genus VOCATUR Σκορπὶς, ίδος, ἡ, ET Σκόρπαινα, ["Epiph. Hær. 97. c. ult." Routh. Mss.] Meminit et Athen. (7, 115.) item Plin., cujus verba in Σκιαδεὺς reperies. || Plantæ genus scorpio similis, Theophr. H. Pl. 9, 19. Τὸ δὲ θηλύφονον (οἱ δὲ σκορπίον καλοῦσι, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ) ἐπιξυόμενον, ἀποκτείνει τὸν σκορπίον. Unde Plin. 25, 10. Thelyphonon herba ab aliis Scorpio vocatur, propter similitudinem radicis, cujus tactu moriuntur scorpiones. Idem 22, 15. Ex argumento nomen accepit scorpius herba. Semen enim habet ad similitudinem caudæ scorpionis, folia pauca: valet et adversus animal nominis sui. Est et alia ejusd. nominis effectusque, sine foliis, asparagi caule, in cacumine aculeum habens, et inde nomen. Gorr. tradit ἀκόνιτον παρδαλιαγχὲς a quibusdam σκορπίον dici, quod radix ejus scorpii caudæ similis sit. ["Tragium, Diosc. Notha 465. Σκορπίου οὐρὰ, Sideritis, 464. Heliotropium, 475." Boiss. Mss.] || Σκορπίος secundum quosdam dicitur etiam Coma plexilis puerorum, Cincinnus crinium in acumen desinens, idque in pueris, ut in feminis κόρυμβος, in viris κρώβυλος. Vide et Schol. Thuc. 1, (6.) p. 3. || Tormenti bellici genus, quod Cæsar quoque Scorpionem appellat, [B. G. 7, 25.] Scorpionibus autem et catapultis sagittas mitti solitas, balistis jaci lapides, Vitr. docet 10, 15. et 16. Ammianus Marc. contra l. 23. scorpionibus lapides, balistis sagittas mitti tradit. De forma scorpionis ibid. idem Ammianus multa: de etymo hæc, Scorpio appellatur, quoniam aculeum desuper habet erectus. Cui etiam onagri vocabulum indidit ætas novella, ea re quod asini feri, cum venatibus agitantur, ita eminus lapides post terga calcitrando emittunt, ut perforent pectora se-

A quentium, aut perfractis ossibus capita ipsa displodant. Ubi etiam NOTA "Ὄναγρος. [Cf. Vegetius 4, 12.] Græci frequentius utuntur dimin. Σκορπίδια. [* Σκορπίων, Gl. Arcuballista: Σκορπίος· Scorpius. Nepa. "Ad Diod. S. 1, 396. Casaub. Athen. 1. p. 25. ad Charit. 761. Jacobs. Anth. 10, 139. Wakef. S. Cr. 5, 66. Natus e crocodilo, Jacobs. Anth. 8, 180. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκ., 6, 304. * Σκορπίον, Apoll. Dysc. 87. et n." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. et V. T.]

Σκορπιοειδὴς, ὁ, ἡ, Scorpii figuram referens, speciem gerens, Scorpio similis. Σκορπιοειδὲς, Herbæ nomen est brevia habentis folia, semen caudæ scorpionis simile: unde et σκορπίουρον nominatur. A qua quamvis diversum sit τὸ ἡλιοτρόπιον, attamen sic dictum fuit a quibusdam, a scorpionis effigie, teste Gorr. Vide et Diosc. 4. c. ult.

[* "Σκορπιοκτόνος, Heliotropium, Diosc. Notha 475." Boiss. Mss.]

[* "Σκορπιομάχος, Stob. 541." Wakef. Mss.]

B Σκορπιόπληκτος, Ictus a scorpione, A scorpio percussus, Bud. e Diosc. (1, 5.) 4. c. ult.

Σκορπίουρος, Scorpionis caudam habens, Cujus cauda scorpionis caudæ similis est. Σκορπίουρον vero, Herbæ nomen est, cujus mentio facta paulo ante in Σκορπιοειδής. Plin. dicit esse Heliotropii speciem, et alio nomine τρίκοκκον dici: semen ei esse effigie scorpionis caudæ: quare ei nomen: 22, 21. Diosc. sic vocat heliotropium majus ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ ἄνθος σχήματος, 4, 193. [et minus, 194. "Ocimoïdes, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss. "Schol. Nicandri Θ. 682. 888." Wakef. Mss.]

Σκορπίδιον, τὸ, i. q. σκορπίος, sed in ea peculiariter signif., qua pro Bellico instrumento ponitur, ut supra docui. Polyb. (8, 7, 6.) Οἷς τοξόταις καὶ σκορπίδια παραστήσας ἐντὸς τοῦ τείχους. 1 Macc. 6, (51.) Σκορπίδια εἰς τὸ βάλλεσθαι βέλη, Scorpiones ad jacula mittenda.

Σκορπιώδης, Scorpioni similis, i. q. σκορπιοειδής. Item Scorpioni similis, i. e. Ad iracundiam pronus, Qui facile irritatur, ut scorpio; vel etiam Venenosus, Perniciosus. C Pro Iracundus et πληκτικὸς accipit Procop. ap. Suid. Ἦν δὲ ἄρα ἡ Θεοδώρα σκορπιώδης. ["Heyn. Hom. 6, 187. * Σκορπιόεις, ad Charit. 761." Schæf. Mss. Nicander Θ. 654. 'A. 145. * Σκόρπειος, Orph. Λιθ. 616. ἀκωκήν. Σκορπήϊος, 504. κέντρα. * "Σκορπιανὸς, Cattier. Gazoph. p. 47." Schæf. Mss. Cf. Ζυγιανός.]

[* Σκορπιόθεν, i. q. ἐκ σκορπίου, Orph. Λιθ. 755. Καί μοι σκορπιόθεν βεβλημένῳ ἦρα κομίζεις.]

Σκορπίτης λίθος, Scorpites lapis, gemma: scorpionis aut colore aut effigie. Plin. 37, 10.

Σκορπιόω ET Σκορπιαίνω, Exaspero, Exacerbo, Irrito. Unde ap. Hes. Σκορπιοῦται, ἀγριαίνεται, ἐρεθίζεται: item imper. Σκορπιοῦ, ὡς τὸ θηρίον τραχύνου, ὀργίζου, Irritare et exacerbare in modum scorpii. Σκορπιαίνεσθαι autem ap. Suid. legitur, exponentem ἀποθηριοῦσθαι, τραχύνεσθαι, ἀπανθαδίζεσθαι: afferentemque hoc exemplum, Ἐς μέντοι τὰς συνθεατρίας εἰώθει ἐσαεὶ σκορπιαίνεσθαι· βασκανία γὰρ πολλῇ εἴχετο. [Procop. Anecd. c. 9.] In VV. LL. LEGITUR ETIAM Σκορ- D πέομαι, Asper sum, Irritor, sed sine Auctore et exemplo. [* "Διασκορπέομαι, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 25." Kall. Mss.] ITIDEM Σκορπίατος, quod in iisd. VV. LL. habetur, et exp. Qui natus est in scorpione, suspectum mendi est. [Lege Σκορπιανός.]

Quoniam vero facta est aliqua mentio VERBI Σκορπίζω in Σκορπίος, etiam ipsum ei addere visum est. Significat autem Dissipo, Spargo, Dispergo: i. q. σκεδάννυμι, quod tamen Atticum potius esse ait Phrynichus: illud autem σκορπίζω, Ionicum, citans ex Hecatæo σκορπίζεται. Legitur in N. T. et ap. recentiores Græcos. Matth. 12, (30.) et Luc. 11, (23.) e Gr. Bibl. Interprr. Ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει. Et Jo. 10, (12.) Ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα, Dispergit oves: 16, (32.) passivo usus est, Καὶ νῦν ἐλήλυθεν ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, Ut dissipati ac dispersi singuli sua repetant. Item in 2 ad Cor. 9, (9.) e Ps. 112, (9.) Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησι. Sic ap. Greg. Naz. Σκορπίζειν, διδόναι τοῖς πέ-

νῆσι, quasi Spargere et diffundere in pauperes sua dona, Uberi manu disseminare in pauperes munera. [" Wakef. S. Cr. 3, 183. Abresch. Æsch. 2, 124." Schæf. Mss. " Atticæ genti hoc verbum insolens, neque ante communis linguæ incrementa extra Ionicæ dialecti fines evagatum esse videtur. Hac autem cum ceteris confusa Josephus Ant. 6, 6. p. 326. tum Plut. Timol. 4. T. 2. p. 199. Lucian. Asin. 32. T. 6. p. 170., (ubi mulionem loquentem inducit,) Strabo 4, 4, 6. p. 63. Ælian. V. H. 13, 46. Geop. 2, 3. p. 72. 15, 3. p. 1004. Photius Lex. p. 106. Etym. s. Ἀναλίσκω, et simplici et composito διασκορπίζω usi sunt. Lexicis addatur * Περισκορπίζεται, Olympiod. ad 1. Meteor. p. 24." Lobeck. Phryn. 218. " Verba Σκορπίζειν et διασκορπίζειν e Dialecto Macedon. pervenere in N. T. a vetustis auctoribus non adhibita." Valck. Schol. in N. T. 1, 407.] Σκορπισμὸς, Dispersio, Dissipatio, [Aq. Symm. Theod. Jerem. 25, 34. * " Σκορπιστὸς, Disjectus, Dispersus, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 4. T. 4. p. 112, 13. Ἡμεῖς πολλάκις λέγομεν τοῖς παιδίοις, ὅταν ἴδῃς ἐν τῷ βιβλίῳ τὸ ā στοιχεῖον, ἀναμνήσθητι ὅτι ἐν τῇ πινακίδι αὐτὸ εἶχες — ἀλλ' οὐκ ᾔδεσαν σκορπιστὰ ἐρωτᾶσθαι τὰ στοιχεῖα· διὰ τοῦτο ἐτύπτοντο." Seager. Mss.]

[* " Ἀποσκορπίζω, Heyn. Hom. 7, 674." Schæf. Mss. Geop. 20, 12. 1 Macc. 11, 55. Αἱ δυνάμεις, ἃς ἀπεσκόρπισε Δημήτριος, al. ἀπεσκοράκισε.]

Διασκορπίζω, Dissipo, Dispergo, i. q. σκορπίζω, ut διασκεδάννυμι i. q. σκεδάννυμι. UNDE Διασκορπισμὸς, Dissipatio, Dispersio, i. q. σκορπισμὸς, [LXX. Ezech. 6, 8. Jer. 24, 9. Dan. 12, 7.] Legitur autem verbum Διασκορπίζω, et ipsum aliquoties in N. T.: ut Matth. 26, (41.) et Marc. 14, (27.) Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης. Jo. 11, (52.) Ἵνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συνάγῃ, ubi opposita sunt συνάγειν et διασκορπίζειν, ut et supra συνάγειν et σκορπίζειν. Item de prodigo et qui plena manu quasi dissipat et disseminat congesta bona, Luc. 16, (1.) Διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα. Et Luc. 15, (13.) Διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, de filio prodigo. [Geop. 2, 3, 4. " Abresch. Æsch. 2, 124. Fischer. ad Palæph. p. 94." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 13, 46. Valck. Schol. in N. T. 1, 49. Vide Σκορπίζω. * " Διασκορπιστὴς, Hes. v. Λικμητής." Wakef. Mss. * " Διασκορπιστικὸς, Oribas. Collect. Ms. 17, 21. Διασκορπιστικοὶ τῶν περιττωμάτων." Schn. Lex. Suppl.]

[* Ἐκσκορπίζω, unde * Ἐκσκορπισμὸς, Ejectio, Extirpatio, Plut. 7, 507.]

[* " Κατασκορπίζω, Diod. S. 2, 507." Schæf. Mss. " Eumath. p. 102. 122. 342." Boiss. Mss.]

ΣΚΟΤΟΣ, ὁ, s. τὸ, Tenebræ, Caligo, Plut. Lyc. (16.) Ἀθαμβῆ σκότου, καὶ πρὸς ἐρημίαν ἄφοβα, Tenebras non extimescentes, Lucian. de Calumn. Ἐν σκότῳ πλανώμενοι. Sic Idem in Herm. (49.) Ἐν σκότῳ ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν προσπταίοντες. Rursum Plut. Ἀποκλείσαντες ἐν σκότει παίουσιν: pro quo in Erot. dicit παίοντες ὑπὸ σκότῳ: solent enim sagittari in locis obscuris et tenebrosis. Et Xen. K. Π. 8, (7, 8.) Οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται: quo modo et ap. Athen. (599.) Ἐξὸν σιωπᾶν, κἂν σκότῳ κρύπτειν τάδε, In tenebris occulere; solent enim arcana et secreta in locis obscuris abdi, ut latere possint. Rursum Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Ἐν σκότει νέμεται, In obscuro et opaco loco. Item Ælian. Διὰ πάσης ἡμέρας σκότος ἦν βαθύτατος. Item σκότος ποιεῖν, pro quo Lat. potius Obducere tenebras: ut ap. Athen. 6. conviva quidam convivatori apponenti panes nigrantes, dicit, Μὴ πολλοὺς παρατίθει, μὴ σκότος ποιήσῃς, Ne tenebras obducas et invehas. Sæpe de tenebris nocturnis, Philostr. Ep. 53. Τίς ἡ νύξ; τί τὸ στυγνὸν σκότος; Dem. Ἤδη ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους. Sic Xen. (K. Π. 4, 2, 12.) Σκότους γενομένου. Plut. Alex. dicit etiam Ἐδείπνει ὀψὲ καὶ σκότους ἤδη, pro σκότους ἤδη γενομένου. Nec minus frequenter de tenebris infernalibus, Eur. Hec. init. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Λιπών. Sic Il. Z. (11.) et N. (575.) τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν: Υ. (471.) τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν Θυμοῦ δευόμενον: Φ. (181.) τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν Ἀσθμαίνοντ'. Il. E. (47.) N. (672.) et Π. (607.) στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε: Od. T. (389.) ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα. Metaphorice quoque usurpatur. Apud Plut. Πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον: Demosth. (281.) Πολύ τι σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς ἀληθείας: (1396.) Ἐν σκότει καὶ πολλῇ δυσκλείᾳ γέγονε: quo sensu Cic. dicit Jacere in tenebris. Et Lucian. ἐν σκότει εἶναι, Versari in tenebris, pro Ignorari. At Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον κατέσχε, Sub tenebris invidiam continuit, i. e. Clam. Qui vero Prienæ diceretur ὁ παρὰ τῇ δρυῒ σκότος, vide ap. Plut. [7, 185. " Brunck. Œd. C. 40. Valck. Phœn. p. 136. Hipp. p. 183. Mœr. 354. et n., ad Charit. 257. 343. Thom. M. 411. 800. Markl. Iph. p. 142. Suppl. 545. Wakef. Herc. F. 46. Barnes. 59. Wakef. Alc. 392. Phil. 581. Abresch. Æsch. 2, 82. Jacobs. Anth. 7, 305. 12, 154. De loco, Inferi, Brunck. ad Hipp. 844. Βλέπειν σκότον, ad Œd. T. 1274. Musgr. Bacch. 510. Jacobs. Anth. 10, 203. Σκ. ὄσσε καλύπτει, Heyn. Hom. 7, 193. Σκότοι, ad Xen. Eph. 199. Σκότος, ὁ, magis Atticum quam τὸ σκ., Porson. ad Hec. 825." Schæf. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 75. Corai. ad Heliod. 198. ad Greg. Cor. 22. 615. 872. Phot. Σκότος καὶ * σκότον· ἑκατέρως· οὕτως Ἀμειψίας.]

Σκοτοδασυπυκνόθριξ, Nigrum, hirtum, spissumque capillitium habens: unde ap. Aristoph. σκοτοδασυπυκνότριχα, ['A. 389. * Σκοτοειδὴς, Hesych. 412. * Σκοτοεργὸς, In tenebris operans, Manetho 1, 81.] Σκοτόμαινα, Nox, Caligo nocturna. In Lex. meo vet. exp. νὺξ, quippe in qua μαίνεται καὶ * ἀκαταστατεῖ τὰ οὐράνια. Utitur Greg. Naz. pro Tenebræ, Caligo: ut cum ait, Τὴν ἐπέχουσαν ἡμᾶς σκοτόμαιναν. Et in Carm. Ἡ δνοφερὴν σκοτόμαιναν ἐοῖς ἐπικείμενοι ὄσσοις. Suid. exp. σκότωσις: Hes. Atticum esse dicit. Eust. Doricum esse ait, et derivari a μὰν pro μὴν, ut idem sit cum σκοτομηνία. [Hegesippi Epigr. 6. Orac. Sibyll. 5. p. 638. Vide Lobeck. infra citandum.] Σκοτομήνη, Tenebrosa s. Tenebricosa nox, Nox illunis. Suidæ νὺξ ἀσέληνος: Hesychio item βαθεῖα νὺξ ἢ ἀσέληνος. [" Euseb. V. C. 1, 59." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. " Ruhnk. Ep. Cr. 274. ad Charit. 634. Jacobs. Anth. 7, 174." Schæf. Mss.] ITIDEM Σκοτομηνία dicitur Nox illunis, qua luna non lucet. [Symm. Prov. 20, 20. Aqu. Job. 3, 6.] PRO QUO Σκοτομήνιος νὺξ dicit Hom. Od. Ξ. (457.) Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος, Nox tenebris obductam s. tenebricosam lunam habens. Schol. exp. ἀσέληνος, σκοτεινὴ, καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀπεσκότωται τῇ πρὸς τὸν ἥλιον συνόδῳ. [" Σκοτομήνη item vitæ quotidianæ inventum et præterea etiam Athenis forma vitium obtegente indutum est; σκοτόμαινα enim illi, ut ab Hesychio traditur, dixerunt, quo et Theologus sæpissime Or. 21. p. 393., 22. p. 418., 25. p. 473. et alii τῶν κοινῶν utuntur. Legitima forma gaudet σκοτομηνία Chrysipp. ap. Schol. Ven. Φ. 483. quod Alexandrini pariter eum illo usurpant, ut et ἐφομηνία, νεομηνία. Ita etiam homines elegantiores pro * σκοτοδίνη, Nibet. Ann. 7, 5. p. 121. σκοτοδινία, pro γαστροκνήμη γαστροκνημία, et reliquis alia emendatione substituerunt." Lobeck. Phryn. 499. * Σκοτομάχης, unde * " Σκοταμαχέω, Hermes Pœmand. p. 8." Boiss. Mss. * Σκοτοποιὸς, unde * " Σκοτοποιέω, Schol. Ven. Υ. 38." Lobeck. Phryn. 678. * " Σκοτοποιΐα, Dionys. Areop. 25." Kall. Mss.]

Σκοτοιβόρος, ὁ, Dolosus, Subdolus, quasi Qui hostem in tenebris et clam devoret. Eust. 1496. Ὁ δὲ τοιοῦτος, (sc. ὁ ὕπουλον ἦθος ἔχων καὶ τρόπους μὴ ὑγιαίνοντας,) ὕπουλος καὶ σκοτομήδης ὑπὸ τῶν παλαιῶν σκώπτεται· καὶ χθόνιος, ὡς διὰ δόλον στυγνὸς ὢν καὶ κατηφής· καὶ σκοτοιβόρος, ὡς ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων τὸν πολεμούμενον. Ubi obiter NOTA Ὕπουλος, ET Χθόνιος: ITEM Σκοτομήδης. Dicitur enim Σκοτομήδης, Qui in tenebris consilia captat, i. e. Qui occulta et fraudulenta agitat consilia. Tales sunt Tenebriones, Varroni, et Lucifugi. [" Abresch. Æsch. 2, 59." Schæf. Mss.] Apud Hes. mutato accentu legitur, Σκοτοιβόρον· συννεφὲς, σκοτεινὸν, Nubibus obductum, Tenebrosum. [Cf. Ὀλοίτροχος, Χοροίτυπος, * Χοροιθα-

λης, Σολοίτυπος, Χαλαιβόρος, * Δολοφονέω, et v. Lobeck. Phryn. 648.]

[* Ἐπίσκοτος, Plut. Æmil. 17. χώρα. * Εὔσκοτος, Tan. Faber in Aristoph. Ἐκκλ. 2. * Κατάσκοτος, Athen. 236. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 276.]

Σκοτώδης, Tenebrosus, Tenebricosus, Plut. (9, 63.) de terra, Ἀδρανὴς καθ' ἑαυτὴν καὶ σκοτώδης, ἡλίου μὴ προσλάμποντος. [" Wakef. Diatr. 32." Schæf. Mss. * Σκοτωδία, i. q. σκότος, Theol. Arithm. p. 6. Phot. Bibl. 238. Hoesch., Append. ad Bast. Ep. Cr. 6.]

Σκοτόεις, idem, Apoll. Rh. 2, (1106.) σκοτόεις ζόφος, Caligo tenebrosa, Hesiod. (Ἔργ. 2, 173.) σκοτόεν νέφος, Tenebrosa nubes, ut Virg. Aër tenebrosus. [Musæus 182. " Toup. Opusc. 1, 34. Musgr. Suppl. 420." Schæf. Mss. Nicander Θ. 249. Ἀ. 188.]

Σκοταῖος, ὁ, ἡ, idem cum præcedentibus, Plut. Fabio, Ἐνέδρας δεδιὼς σκοταίους, Tenebricosas insidias, i. e. Nocturnas s. Clandestinas. Item aliquis facit quidpiam σκοταῖος, pro Vesperi, cum nox terris invehit tenebras: pro quo Plut. dicit σκότους, (Dem. Σκότους ἤδη γεγενημένου.) Xen. K. Π. 7, (1, 21.) Ταῦτα διαπραξάμενος, ἤδη σκοταῖος ἀναγαγὼν ἐστρατοπεδεύσατο μὲν Θυμβράροις. Sic Plut. Camillo, Ἐγγὺς τῆς πόλεως γενόμενος ἤδη σκοταῖος, Cum prope urbem sub vesperam jam accessisset. Scribitur et Σκοτιαῖος, ut infra docebo. Sic Πρώϊος usurpatur et Ὄψιος. [" Toup. Opusc. 1, 33. Diod. S. 1, 216. Dionys. H. 3, 1504. Σκοταῖος et σκοτιαῖος, Schneid. Anab. 98." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 552.]

Σκοτεινός, idem cum superioribus, Plut. adv. Coloten, Σκοτεινὸς ὁ τῆς νυκτὸς ἀήρ. Eodem libro, Εἰσελθόντες εἰς σκοτεινὸν οἶκον, οὐδεμίαν ὄψιν χρώματος ὁρῶμεν. Et in Geop. (14, 7, 6.) de gallinis, Λιπαίνονται δὲ μάλιστα καὶ παχύνονται γίνονται ἐν οἴκῳ σκοτεινῷ καὶ θερμῷ τρεφόμεναι: pro his Varronis, Saginantur maxime villaticæ; eas includunt in locum tepidum et tenebricosum. Σκοτεινὸς dictus est etiam Heraclitus Ephesius propter scriptorum obscuritatem. Meminit Aristot. de Mundo. [" Wakef. Alc. 392." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * " Σκοτεινοειδής, Schol. Opp. Ἀ. 3, 163. * Σκοτεινώδης, Schol. Nicandri Θ. 28. Hes. v. Νυθῶδες." Wakef. Mss. * Σκοτεινολόγος, unde * " Σκοτεινολογία, Const. Manass. Chron. p. 87." Boiss. Mss. * Σκοτεινοφόρος, Tenebras afferens, invehens, inducens, Chrys. Hom. T. 6. p. 556. Ed. Paris. * " Σκοτεινόχροος, Qui fusci s. atri coloris est, Pseudo-Chrys. Serm. 101. T. 7. p. 553, 42. Ὦ φθόνε, διαβόλου βλάστημα, σκοτεινόχροον ἄνθος." Seager. Mss. * Ἀσκότεινος, Hes. p. 101. Phav. 85. * Ὑποσκότεινος, Gl. Obscurus, Subluculus. * " Σκοτεινῶς, Obscure, Athan. 2, 290. Suid. v. Ἀμυδρῶς." Kall. Mss. Dionys. H. 2, p. 247, 28. " Schol. Æsch. Pr. 663. * Σκοτεινότης, (Gl. Obscuritas,) Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss.]

[* Σκότειος, Joseph. A. J. 19, 7, 1. * Σκοτεία, Tenebræ, LXX. Mich. 3, 6.]

Σκότιος, idem cum superioribus: ut σκοτία νύξ, Eur. (Hec. 68.) Item σκότια μέλη ex Aristoph. (Ὀρν. 1389.) ambiguum quo sensu. Et in Epigr. σκότιοι μύες, Tenebricosi, Tenebras captantes. In Epigr. σκοτίη Κύπρις pro quo Latini potius Furtiva Venus: delectantur enim furtis tenebras. Et ap. Eur. (Tro. 44.) σκότιον λέχος, Itidem pro Furtivo concubitu: ut Virg. dicit Amor furtivus, ut Ovid. Foci furtivi. Sic ap. Athen. (568.) Ὅστις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρᾳ. Et ap. Homer. mater aliquem σκότιον parit, pro In tenebris et clam, utpote spurium et illegitimo coitu conceptum. Il. Z. 24. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, ubi Schol. ἐκ λαθραίας μίξεως, λάθρᾳ γεγεννημένον, ἢ ἐξ ἀδαδουχήτων γάμων. J. Poll. quoque σκότιον dici ait ὃν ἐγέννησέ τις λαθὼν, ἢ ἔτεκε λαθοῦσα: contra vero dici παρθενίαν, ὃν τις ἐκ τῆς δοκούσης εἶναι παρθένου, νόμῳ συνοικήσας, ἐποιήσατο. Eadem Hes. habet, sed non sine mendo. Sic σκότιοι παῖδες ap. Eur. (Alc. 992.) Legitur et σκοτίη γενέθλη ap. Apoll. Rh. [1, 810. " Valck. Phœn. p. 579. Callim. 294. Toup. Opusc. 2, 80. 87. ad Diod. S. 1, 108. Thom. M. 800. Wakef. Alc. 1010. Heyn. Hom. 5, 187. Spurius, Il, 173. Callim. 1. p. 480. * Σκοτίας, Venus, Jacobs. Anth. 7, 75. * Σκοτίως, ad Lucian. 1, 480."

Schæf. Mss. * " Ὑποσκότιος, Furtim s. Occulte abscondens, Schol. Eur. Or. 1488." Kall. Mss.

Inde Σκοτία, ἡ, Tenebræ, i. q. σκότος. Utitur Suid. in Σκοτιαῖος. [" Valck. Phœn. p. 579. Wakef. Phil. 581. Jacobs. Anth. 12, 113. Thom. M. 800. Mœr. 354. et n." Schæf. Mss.] Alioqui est vocab. Architectonicum, i. q. τρίγλυφον, ut Hes. annotat. Sed aliter Vitruv., sic enim 3, 3. Reliquæ tres æqualiter dividantur, et una sit inferior thorus, altera pars cum suis quadris, scotia, quam Græci τρόχιλον dicunt. Idem 4, 3. Reliqua spatia, quod latiores sint metopæ quam triglyphi, pura relinquantur, aut fulmina scalpantur: ad ipsumque mentum coronæ incidatur linea, quæ Scotia dicitur. A σκοτία autem, quod exp. Tenebræ, potest DERIVARI [* " Ἀκροσκοτία, Crepusculum, Chrys. Hom. 115. T. 5. p. 743, 25. Διὰ δὲ τὸν φόβον, καὶ τὸ ἔτι εἶναι ἀκροσκοτίας, τηλαυγῶς τὸν τόπον οὐκ ἐθεώρησεν." Seager. Mss.] ITEM Σκοτίας, Tenebrio Varroni. Hes. exp. δραπέτης, Fugitivus: quemadmodum Idem σκοτεύει exp. δραπετεύει: a VERBO Σκοτεύω, Aufugio. Nisi potius sit Clam et tenebricoso tempore aufugio. ITEM Σκοτιαῖος, i. q. σκοταῖος. Ac sicut aliquis dicitur facere aliquid σκοταῖος, ita et σκοτιαῖος: ut ap. Suid. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐλθόντες σκοτιαῖοι, εἶδον τὰ σώματα. Item, Οἱ δὲ ὕστεροι, σκοτιαῖοι προσιόντες, ηὐλίζοντο: ubi σκοτιαῖοι, exp. σκοτίας ἔτι οὔσης. Sed notandum, in Ms. Cod. legi non σκοτιαῖος, ut in vulg. Edit., sed σκοταῖος, quod ap. Xen. et Plut. quoque reperitur. [" Toup. Opusc. 1, 33. ad Herod. 681." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 552. Hippocr. 595. χωρίῳ σκοτιαίῳ.]

[* Σκοτερός, Orph. Arg. 1040. Schneidero susp. " Ruhnk. Ep. Cr. 261." Schæf. Mss.]

Σκοτόω, Obscuro, Tenebras obduco s. induco, Soph. (Aj. 85.) Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα, Oculis caliginem offundam, i. e. Faciam ut ne videat. Pass. Σκοτοῦμαι, Tenebræ mihi offunduntur: peculiariter autem, Vertigine corripior simul et visus hebetudine. Plut. de Frat. Am. (908.) Ὑφ' ὧν σκοτωθεὶς καὶ πεσὼν, ἔδοξε τεθνάναι, de Eumene saxis prostrato. Sic ap. Eund. de Fort. Alex. Ἡ συνέχεε αὐτοῦ τὴν αἴσθησιν σκοτωθέντος, plaga sc. s. ictus. [" Wakef. Trach. 1118. Bast Lettre 33. (Ep. Cr. 44.)" Schæf. Mss. Palladæ Ep. 121. τῇ πλάνῃ σκοτούμενος, Geop. 13, 1, 5. Σκοτοῦνται ὑπὸ τῆς ὀσμῆς, Vertigine afficiuntur.]

Σκότωμα, τὸ, Vertigo, Inordinatus motus spirituum in cerebri ventriculis, a quo omnia circumagi videntur: e quo primum acies oculorum hebescit, aures tinniunt, auditus gravis est: deinde aucto morbo vertigines et scotodiniæ prehendunt, ut inter alia Gorr. tradit, qui etiam addit, magnam esse huic affectioni cum epilepsia cognationem, facilemque in eam transitum. Cum autem sint hujus affectionis duo præcipua symptomata, tenebræ oculis obversantes, et omnium rerum apparens quædam circumactio, advertendum est, ab hoc Græcos, ab illo Latinos ei nomen indidisse. Aret. de Morb. diut. 1, 3. Ἢν ζόφος τὰς ὄψιας σχῇ, καὶ δῖνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἑλίσσηται, καὶ ὦτα βομβέῃ, ὀνομάζομεν σκότωμα τὸ πάθος. Vide etiam Gal. de LL. Aff. 3, 8. et Comm. 17. in l. 4 Aphor. et Ægin. 3, 12: item Aët. 6, 7. Plut. de lignis oleaginis et lolio, Symp. 3. Αἱ ὑπὸ τούτων ἀναθυμιάσεις καρηβαρίας καὶ σκοτώματα τοῖς λουομένοις ἐμποιοῦσι. Sunt qui Plin. dicant σκότωμα vocare Vertiginem, Vertiginem oculorum, Tenebras, Obscuritates oculorum. [" Vide Parei Lex. Crit. 99." Schæf. Mss.]

Σκοτωματικὸς, Vertiginosus: πάθος, Alex. Aphr. Probl. 2. et ap. Gal. de LL. Aff., quo sc. σκοτοῦνται ἐπὶ σμικραῖς προφάσεσιν οἱ πάσχοντες, ὡς καὶ καταπίπτειν ἐνίοτε, μάλιστα μὲν ὅταν αὐτοὶ ποτε ἐν κύκλῳ περιστραφῶσι· κἂν ἕτερον δέ τινα περιστρεφόμενον ἴδωσι, σκοτοῦνται· κἂν τροχὸν, ἤ τι τοιοῦτο περιδινούμενον, αὐτάς τε τὰς καλουμένας δίνας ἐν τοῖς ποταμοῖς. Qui autem morbo illo corripiuntur, σκοτωματικοὶ appellantur; quibus sc. παρακολουθοῦσι σκοτώσεις, καὶ δοκοῦσι περιφέρεσθαι αὐτοῖς τὴν κεφαλὴν, μετὰ τοῦ καὶ μαρμαρυγὰς αὐτοῖς παρέπεσθαι: ut auctor Defin. Med. docet. Lat. appellant Vertiginosus. Utitur

Diosc. 2, 78. ubi dicit hac esse *ἄθεταν σκοτωματικοῖς* A *ἐπιληπτικοῖς*. Marc. Emp. dicit Quibus tenebræ in oculis cum vertigine obversantur. Item *Σκοτωματικὸς* dicitur Qui vertigines facit: ut Diosc. 5. de vino resinato, *Πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι καὶ σκοτωματικοί*: unde Plin. Capitis dolores et vertigines facit. [" Phot. 289." Wakef. Mss.]

Σκότωσις, i. q. *σκότωμα*, i. e. Vertigo: alii, Tenebricosa lucis obscuritas, interpr. in l. Gal. paulo ante c. in *Σκοτωματικός*. Alioqui significat Obscuratio, Plut. (7, 632.) *Οὕτω μαντικῶν οἶμαι δυνάμεων σκοτώσεις ἑτέρας καὶ ἀναιρέσεις εἶναι*, Sic fatidicas ipsas potestates arbitror aliunde obscurari et extingui, Turn. [" Hes. v. *Μέθη*." Wakef. Mss.]

[* *Σκοτωτὸς*, unde * " *Ἀσκότωτος*, Const. Manass. Chron. p. 94." Boiss. Mss.]

Ἀποσκοτόω, vide in *Ἀποσκοτίζω*. [* " *Παρασκοτόω*, Tenebris involvo, Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 974, 32. "Ἄγγελον τὸν παρασκοτοῦντα τοὺς ἵππους τοῦ ἐχθροῦ σου. Seager. Mss. * *Προσκοτόω*, Tenebras obduco, Polyb. 1, 48, 8. * " *Συσκοτόω*, ad Od. B. B 388." Schæf. Mss.]

Σκοτίζω, i. q. *σκοτόω*, Tenebras obduco s. induco, Tenebris obnubilo, Obscuro et tego. Apud Plut. (10, 608.) opp. *φωτίζεσθαι* et *σκοτίζεσθαι*. Et in Ep. ad Ephes. 4, (18.) *Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ*, Quorum mens et intellectus obtenebratus s. tenebris obductus et obscuratus est. [" Vertigine laborare facio, Timore confundo, Themist. 153." Wakef. Mss. " Hes. v. *Ἀμαυρούμενοι*." Boiss. Mss. * *Σκοτισμὸς*, Gl. Vertigo. " Tenebrarum offusio, Chrys. Hom. 116. T. 6. p. 943, 40. "Ὅπου οὐκ ἔτι καλλωπισμὸς, ἀλλὰ σκοτισμός." Seager. Mss. " Ad Mœr. 196." Schæf. Mss. Schol. Lycophr. 1427. Eust. Il. A. p. 788, 40. " Clem. Alex. 182." Kall. Mss.]

Ἀποσκοτίζω, Obtenebro, Tenebris obductum oculis eximo, Obscuro. SIC ET *Ἀποσκοτόω*. Unde *ἀποσκοτοῦσθαι*, Tenebris involvi et obrui. Bud. e Polyb. 1, (48, 6.) Suid. autem tradit Aristoph. *ἀποσκοτωμένον* accipere pro *ἐσκιαγραφημένον, κεχρωσμένον*: nam *τὰς χρίσεις*, (Bud. leg. putat *χρώσεις*,) a pictoribus C VOCARI *Σκότη*. Atque ita *Ἀποσκοτόω* foret Adumbro, Umbris picturam decoro. [Cf. Aristoph. Fr. Inc. 89. Perperam *ἀπεσκοτημένα*, ab *Ἀποσκοτέω*, in Bekk. Anecd. 1, 431.: Athen. 10. p. 134. *ἀπεσκοτώθης*, Mens tibi caligat.] ‖ *Ἀποσκοτίζω*, Tenebras summoveo, Corpus, quo obumbrabam et obtenebrabam aliquid, summoveo: quomodo usurpavit Plut. (8, 389.) cum ait Diogenem *ἐν ἡλίῳ καθήμενον* Alexandro sibi obstanti, rogantique an aliqua re egeret, jussisse *σμικρὸν ἀποσκοτίσαι*, [Porph. ad Marcell. p. 26. *Τῆς θεοῦ* * *ἐνοράσεως ἑαυτὸν ἀπεσκότισε*.] In VV. LL. ETIAM *Ἀποσκοτιάζω* pro Umbram amoveo, citatur e Plut. de Exilio.

[" *Ἐπισκοτίζω*, Obumbro, Amphil. 50. 222." Kall. Mss. " Schol. Lucian. non Tem. Cred. De lat. §. 1." Boiss. Mss. " Ad Mœr. 162." Schæf. Mss. Polyb. 12, 15, 10. 13, 5, 6. * *Ἐπισκότισις*, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 7. p. 112. * *Ἐπισκοτιστὸς*, unde * *Ἀνεπισκότιστος*, 2, 14. p. 144. * " *Κατασκοτίζω*, Greg. Naz. εἰς τοὺς Μάρτυρας, App. Vol. 1." Kall. Mss. * *Παρασκοτίζω*, Schw. ad Polyb. 12, 15, 10.] D

[* *Σκοτέω*, Bast, Ep. Cr. 44. * *Ἀντισκοτέω*, Gl. Obsto, Officio, " Tenebras offundo, Sext. Emp. 2, 78. (p. 304. *τῷ δικαίῳ*.)" Kall. Mss. " Ad Hesych. 1, 1379. n. 3." Dahler. Mss. * *Ἀντισκότησις*, Gl. Obstaculum.]

Ἐπισκοτέω, Obtenebro, Tenebras offundo s. obduco. Construitur et cum dat. et cum accus. Diosc. 4, 150. *Τοῖς δυναμένοις τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις ἀποκαθαίρειν*, Quæ caliginem oculorum discutiunt, discutiunt ea quæ oculis caliginem invehunt. Sic 2, 7. Eod. l. c. 107. cum accus. *Τὰ τὰς κόρας ἐπισκοτοῦντα*, Quæ pupillis oculorum officiunt, caliginemque offundunt. Ex Eod. 8, 15. pass. *Ἐπισκοτούμενα ὑπὸ δασύτητος τῶν χωρῶν*, pro Denso arvorum cespite tecta. Apud Dem. videtur sumi pro Obstruere luminibus (565.) *Οἰκίαν ᾠκοδόμησεν ἐν Ἐλευσῖνι τοσαύτην, ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ*. Metaph. quoque usurpatur hoc verbum, Isocr. *Ταῖς τῆς ψυχῆς* A *ἐπιμελείαις ἐπεσκότησε*, Animi exercitationibus tenebras offudit, in Symm. (3.) *Τὸ γὰρ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπισκοτεῖ τῷ καθορᾶν ὑμᾶς τὸ βέλτιστον*. Dem. *ἐπισκοτεῖν, συγκρύψαι*, et *συσκιάσαι* synonymως usurpat, (23.) *Ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη*. Quæ iisd. fere verbis leguntur [p. 155. " Casaub. ad Athen. 90. ad Mœr. 162. Toup. Opusc. 1, 530. ad Od. A. 351. Wakef. S. Cr. 2, 82. 4, 45. Georg. p. 71. ad Diod. S. 1, 87. 2, 349. ad Charit. 713. ad Dionys. H. 5, 203. (de C. VV. 148. 394.) Ruhnk. ad Rutil. p. 65." Schæf. Mss. Jambl. Protr. 28. " Officio, Impedio, Athenag. 144." Wakef. Mss.]

Ἐπισκότησις, Obscuratio, Offusio tenebrarum. Exp. et Caligo. Et *ἐπισκοτήσεις ὀφθαλμῶν*, e Plin. Oculorum obscuritates. [Plut. * " *Ἀντεπισκοτέω*, Const. Manass. Chron. p. 63(=119.) var. lect." Boiss. Mss. * " *Συνεπισκοτέω*, Tenebras offundo, Actuar." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

[* *Σκοτάω*, unde *σκοτόωσι*, i. q. *σκοτοῦνται, σκοτοδινιῶσι*, Nicander A. 35.]

Σκοτάζω, i. q. *σκοτόω* et *σκοτίζω*: nisi potius neutralem habeat signif. [Schleusn. Lex. V. T. *Σκοτασμὸς*, Caligo, Obscuritas, Diosc. 7, 8. de symptomatis ex ictu pastinacæ, *Μετὰ δὲ τοῦτο ἀφωνία, καὶ σκοτασμὸς ὀφθαλμῶν*, Obmutescunt, oculi caligant, Ruell. [" Greg. Naz. Or. 10. p. 174." Strong. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * *Ἐπισκοτάζω*, Hippocr. 641. " Ad Charit. 713." Schæf. Mss.] *Συσκοτάζω*, Obnubilo, VV. LL. ‖ *Συσκοτάζει* impersonaliter pro Contenebrascit, ut Varro, Pascunt quoad contenebravit, i. e. Advesperascit, s. Invesperascit, ut Liv. loquitur. Thuc. 1, (51.) *Ξυνεσκόταζε γὰρ ἤδη*, Jam enim contenebrabat, Contenebrascebat, Invesperascebat. Xen. K. Π. 7, (5, 7.) *Ἐπειδὴ τάχιστα συνεσκόρασε*, Cum primum contenebrasset, Simul ac invesperavit. Sic Dem. (1257.) *Ἐπειδὴ θᾶττον συνεσκόρασε*. [" Ad Anton. L. 251. Verh. Zeun. ad Xen. K. Π. 385." Schæf. Mss. * *Συσκοτασμὸς*, Orig. Hom. 12. in Hexaëm. 9.]

[* " *Σκοτίτης*, ap. Paus. 3, p. 230. *Ζεὺς Σκοτίτας*, i. q. *σκότιος*, * *Σκοτίνας* autem ap. Steph. B." Schn. Lex. * " *Σκοτιτᾶς*, Sylb. ad Eund. p. 242." Schæf. Mss. Facius autem p. 372. edidit * *Σκοτιτᾶς*, et in notis * *Σκοτινᾶς* protulit e Steph. B.]

" ΣΚΥΒΑΛΟΝ, *τὸ*, Stercus, Fimus, Alex. Probl. " sect. 1. de senibus tremulis loquens, *Διὰ τοῦτον τὸν* " *λόγον τῆς ἀσθενείας τῶν δυνάμεων, ἀπροαιρέτως* " *ἐξιᾶσι σκύβαλον καὶ οὖρον*, ubi *ἐξιᾶσι σκύβαλον* red- " ditur Cacant. Idem signif. ap. Suid. hoc in loco, " *Κλυστῆρα προσθέμενος, ὑπεξήγαγε τῆς ἑαυτοῦ γα-* " *στρὸς τὰ σκύβαλα*. Idem *σκύβαλον* quasi *κυσίβαλον* " dictum esse tradit; atque ita diceretur proprie de " Eo quod canibus projectum est. Quidam volunt " esse Stercus durius et quasi in nucleos divisum. " Apud Paul. Ep. ad Phil. 3, (8.) *σκύβαλα* vetus " quoque Interpres vertit Stercora: *Καὶ ἡγοῦμαι* " *σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστὸν κερδήσω*: quod Greg. " de Cypriano itidem dixit, *Πάντα ἡγησάμενος σκύ-* D " *βαλα, ἵνα τὸν Χριστὸν κερδήσῃ*. Interdum vero " *σκύβαλον* de Re qualibet vili et quæ abjicitur; " unde Charis. vertit Quisquiliæ. Denique *Σκύβα-* " *λον*, Rejicula quæque, Frumenti purgamentum, " (quod Acus Latinis dicitur,) Reliquiæ, Putamen, " Ramentum, in VV. LL. Quibus addit, Excremen- " tum et Retrimentum. Apud Diosc. autem *σκύβα-* " *λον* est Fæx et crassamentum quod *ἐν ἠθμῷ* rema- " net, i. e. in colo, ut 5, 77. *Τὸ σκύβαλον πᾶν ἐν τῷ* " *ὀθονίῳ μενεῖ*, Omne crassamentum in linteo rema- " nebit, Ruell.; at Marc. Quod inutile et durum." [" Bergler. ad Alciphr. p. 41. ad Timæi Lex. 64. Wessel. Obss. 79. ad Charit. 247. Thom. M. 505. Jacobs. Anth. 7, 173. 361. 9, 208. 259. 11, 294. Leon. Alex. 30. Quint. Mæc. 8." Schæf. Mss. " Omnium diligentissime de multiplici ac vario hujus vocabuli ap. Græcos usu egit Gataker. Advers. Misc. c. 43. in Opp. Critt. p. 868., cum quo conferri merentur, quæ de h. v. disputarunt Le Moyne Obss. ad Varia Sacra p. 581., Schwarz. ad Olear. de Styl.

N. T. p. 172. et in Comment. Crit. Ling. Gr. p. 1218. Wetsten. N. T. 2, 275. Wolf. Cur. Philol. in N. T. 3, 240." Schleusn. Lex. N. T.] " Hinc Σκυβαλώδης, Fæculentus: ut σκύβαλον pro Fæce et " crassamento poni dictum modo fuit: τὸ σκυβαλῶδες a Bud. redditur etiam Retrimentitium: item " Fæx: ap. Dionys. Areop. in scholio, Καὶ τὸ σκυβαλῶδες καὶ παχὺ τῆς ὕλης μέρος καὶ γεῶδες." [" Const. Manass. Chron. p. 41. Suid. v. Ἐραΐα." Boiss. Mss.] " Ab illo nomine Σκύβαλον est etiam " Σκυβαλικὸς adj.: ut σκυβαλικὸν ἀργύριον Timocreonti Poëtæ, ap. Plut. Themist. (21.) Argentum " excrementivum et vile: quod sc. e terræ sordibus " conflatur. VV. LL." " Item verbum Σκυβαλίζω, " Rejicio tanquam σκύβαλον, Habeo loco σκυβάλου. " Unde redditur generaliter Vilipendo, Contemno, " Aspernor; item Rejicio. Itidemque Σκυβαλίζομαι, Vilipendor, etc." [" Pseudo-Chrys. Serm. 167. T. 5. p. 993, 41. Ἐκ τοῦ σίτου τὰ ζιζάνια ὑμεῖς σκυβαλίσαντες ἐῤῥίψατε." Seager. Mss. LXX. Sir. 26, 22. Schleusn. Lex. V. T. " Σκυβαλίζω, * Σκυβαλεύω, ad Lucian. 1, 481." Schæf. Mss.] " Hujus " verbale est Σκυβαλισμὸς, ὁ, Rejectio alicujus rei " quam vilipendimus:" [Hes. Polyb. 30, 17, 12.] " At Σκυβάλισμα, est Ea ipsa res quam rejicimus " s. abjicimus: ut σκυβάλισμα τραπέζης ap. Phocyl. " (144.) Μηδ' ἄλλον παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα " τραπέζης." [* Σκυβαλιστος, unde * " Ἀσκυβάλιστος, Mundus, Const. Apost. (2, 43.) p. 252." Wakef. Mss.] " Ἀποσκυβαλίζω, Rejicio s. Abjicio ut rem contemnendam et vilem; proprie enim sonat Rejicio " veluti stercus: quo nihil est abjectius." [" Planud. ad Ovid. Met. 14, 493. 15, 414. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 527." Boiss. Mss. " Euseb. H. E. 7, 22. Νεκροὺς ἀτάφους ἀπεσκυβαλίζοντο." Mendham. Mss. " Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

ΣΚΥΖΩ, Ad iram concito, Iram moveo, Ad iram provoco, Irrito, i. q. ὀργίζω. Pass. Σκύζομαι, Ad iram provocor, Irritor; vel etiam Irascor: unde ap. Hes. Σκυζομένη, λυπουμένη, ὀργιζομένη. Quo sensu Hom. utitur: ut Il. Δ. (23.) et Θ. (460.) οὐδέ τι εἶπε, Σκυζομένη Διὶ πατρί· χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει. Sic Ω. (113.) Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, Irasci ei deos. Verba Jovis Mercurium ad Achillem mittentis. Ubi nota synonyma, σκύζεσθαι et χολοῦσθαι, i. e. ὀργίζεσθαι. Sic Od. Ψ. (209.) Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ. Utitur et alibi. Hes. σκύζει non active solum exp. λυπεῖ, sed etiam passive s. neutraliter ὀργίζεται. [" Heyn. Hom. 4, 558. 8, 614." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 16, 18.] || Idem Hes. σκύζουσιν exp. ἡσυχῇ ὑποφθέγγονται ὥσπερ κύνες, Admurmurant. Sic Plut. (9, 96.) Τῆς κυνὸς σκυζομένης, [al. κνυζομένης,] καὶ πολλάκις μὲν προστρεχούσης πρὸς αὐτὸν, ἀπὸ δὲ αὐτοῦ εἰς τὸ φρέαρ ἐπανιούσης, Polit. vertit, Admurmurante catella. [Gl. Σκύζει· Gannit: Σκυζᾷ· Gannit.] J. Poll. vero 5, (86.) c. 13. ubi animantium voces exprimit, σκύζειν esse dicit τὸ καθεύδοντας ὑποφθέγγεσθαι. Ubi tamen perperam scribitur Σκυζᾷν: sicut vicissim ap. Aristot. H. 6, 18. de equabus, Οὐροῦσι δὲ πολλάκις, ὅταν σκύζωσι, perperam itidem pro σκυζῶσι, i. e. Equiunt, s. marem appetunt. Nam Σκυζᾷν significat Catulire: diciturque de catella catellum appetente, ut equire de equa equum appetente, taurire de vacca appetente taurum: quod in bobus Græci ταυριᾷν dicunt, in suibus καπριᾷν: generaliter autem, ὀργᾷν. Aristot. l. c. Περὶ δὲ τὰς κύνας τὸ τοιοῦτον πάθος καλεῖται σκυζᾷν, sc. τὸ ἔχειν ὁρμητικῶς πρὸς τὴν ὀχείαν. Varro 2, 9. Principium admittendi faciunt veris principio; tunc enim dicuntur catulire, i. e. ostendere se velle maritari. Sed et de aliis animantibus dicitur, ut ibid. de equabus, ὅταν σκυζῶσι. Sic ap. Suid. de camelo, Κύει μῆνας δέκα, τῷ δὲ ἑνδεκάτῳ τίκτει· καὶ πάλιν διαλιποῦσα ἐνιαυτὸν, σκυζᾷ: ubi ipse exp. ἐπὶ συνουσίᾳ ὁρμᾷ. Et Plaut. similiter, Cum meam uxorem vidi catulientem. [" Jacobs. Exerc. 2, 165." Schæf. Mss.] Inde Σκύζα, ἡ, Catulitio, Libido et appetitus coitus, Philetas ap. Hes. Παύσω σε τῆς σκύζης, Plut. 16, 25. Catulitionem rustici vocant

A gestiente natura semina accipere. [* Ἀνασκυζάω, i. q. ἀναθάω, Bekk. Anecd. 12.]

[* " Σκυσμὸς, Ira, Tzetz. Ch. 9, 134." Elberling. Mss.]

[Ἀποσκύζω, vide in Ἀποσκυδμαίνω. * Ἐπισκύζομαι, Od. H. 306. Il. I. 370. " Heyn. Hom. 5, 602." Schæf. Mss.]

" Ἀρισκυδὴς, Iracunda, e partic. ἀρι, et verbo σκύζεσθαι: ut sit ἡ ἄγαν σκυζομένη. Etym. e quodam Artemidoro." [" Callim. 1. p. 480." Schæf. Mss.]

" Κύζομαι, Irascor, VV. LL. perperam pro σκύζομαι."

Σκυδμαίνω, i. q. σκύζομαι, Irascor. Unde ap. Hes. σκυδμαίνειν, ὀργίζεσθαι, νεμεσᾷν. Il. Ω. (592.) Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, Ne mihi succenseas, Patrocle. Sunt qui de leonibus proprie dictum velint, ob catulos surreptos ira concitatis: ἀπὸ τοῦ σκύμνος καὶ μεναίνειν; quod valde remotum est. [" Heyn. Hom. 8, 603. 721." Schæf. Mss.] Hes.
B Σκυδμαίνειν exp. etiam σκυθρωπάζειν, Tetrico esse vultu et tristi: Itidemque Σκύδμαινος, σκυθρωπὸς, Tetricus, Vultuosus, Tristem vultum præ se ferens. [Σκυδμαίνω, * Σκυδμέω, Valck. Schol. in N. T. 1, 277.]

" Ἀποσκυδμαίνω, et Ἀποσκύζομαι, i. q. σκυδμαίνω " et σκύζομαι, ut ἀπομηνίω quoque idem esse volunt, quod μηνίω: nisi quod præp. signif. hic aliquantum intendit: h. e. Irascor, Succenseo. Il. Ω. " (65.) Ἥρη μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν, i. e. " ὀργίζου ἢ ἐπιμέμφου. Posterioris Ἀποσκύζομαι s. " Ἀποσκύζω meminit Hes., afferens ἀποσκύζει pro " ἀπομέμφεται. Meminerat Idem et alterius ἀποσκύδμαινε, exponens ὀργίζου, χολοῦ, μέμφου." [Ἀποσκύζω, Procop. Anecd. 10.]

" Σκυλμαίνω, i. q. σκυδμαίνω." [Σκυλμανεῖς, Hesychio θυμωθῇς. " Pro Σκυδμανεῖς. Λ. pro Δ. Idem Is. Voss. observarat, et Jac. Toll. Cf. Etym. M. et v. Σκυδμαίνειν. Non audiendus itaque H. Steph. Ind., cui Σκυλμαίνω idem dicitur, quod Σκυδμαίνω, e
C corrupto, sine dubio, Hes. loco, ut sæpius." Alberti.]

" Σκύδνος, Convitium, Ira, Tristitia, VV. LL."

[* " Σκυδάζω, Heyn. Hom. 8, 721." Schæf. Mss.] " Σκυδίζω, Calcitro, Hes." " Σκυνίζω, Calcitro, Hes."

Σκύθομαι, i. q. σκυδμαίνω et σκύζομαι. Unde ap. Hes. Σκύθεσθαι, χολοῦσθαι, θυμοῦσθαι, σκυθρωπάζειν. Significat ergo, ut Σκυδμαίνω, non solum Irascor, Succenseo, sed etiam Tristi et tetrico vultu sum, Vultu tristi et obnubilo incedo.

Σκυθρὸς, Vultum præferens iratum, tristem, tetricum, χαλεπὸς, ὠμὸς, στυγνὸς τὰς ὄψεις, Hes. [Phot. αὐθέκαστος, αὐστηρὸς, Μένανδρος· Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρὸς, πικρὸς, Φειδωλός. Arat. D. 388.]

Σκυθρωπὸς, (ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ,) Tetricus, Vultuosus, Tristem vultum gerens, ὁ σκυθρὸς τοὺς ὦπας, Isocr. ad Demon. (4.) Ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ, αὐθάδης· διὰ δὲ τοῦτο, φρόνιμος εἶναι δόξεις: solent enim componere vultum superciliaque contrahere, qui sapientiores gravioresque videri volunt: quod et συννεφοῦν τὰ ὄμματα
D dicitur. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 12.) Παραὶ δὲ ἀντὶ σκυθρωπῶν ἦσαν, Posito vultu tetrico et tristi lætam hilaremque ostendebant faciem: K. Π. 1, (4, 14.) Ἀνιαρὸς δὲ καὶ σκυθρωπὸς ὢν, σιωπῇ διῆγεν. Herodian. 4, (3, 16.) Σκυθρωποῖς προσώποις εἰς γῆν ἔνευσαν, Vultu tetrico et mœsto terram intuebantur. Alcidamas ap. Aristot. Rhet. 3. dicit etiam τὴν σκυθρωπὸν φροντίδα τῆς ψυχῆς. Et Plut. de Curios. (p. 58.) dicit urbes quasdam habere suas πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, per quas sc. purgamenta et sordes efferuntur, et ad supplicium educuntur sontes. Tetricas portas itidem dicere queas. Et de Def. Orac. Ἡμέρας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, Dies nefastos et tristes. Item σκυθρωπὸν θέαμα, Triste spectaculum, Herodian. 1, [15, 15. " Conradi ad Gell. T. 1. p. 582. Xen. K. Π. 63. Abresch. Lectt. Aristæn. 100. 110. 140. Thom M. 143. Bergler. ad Alciphr. 152. De rebus, ad Charit. 9. ad Diod. S. 1, 326." Schæf. Mss. " Σκυθρωπὸς dicebatur antiquitus et * Σκύ-

θρωψ, ut ὕδρωψ, τύφλωψ, κύκλωψ. Χάρωψ dicebatur et χαρωπὸς, Qui vultu lætitiam prodebat." Valck. Schol. in N. T. 1, 277. Σκύθρωπή, Lobeck. Phryn. 105.]

Σκυθρωπῶς, Vultu tetrico et superciliis contractis, ut cum tristitiam s. mœstitiam vultu simulamus: ut σκυθρωπῶς ἔχειν, Esse vultu tetrico, Mœstitiam simulare vultu. E Xen. tamen (Ἀπ. 2, 7, 1.) σκ. ἔχειν affertur pro Molestum esse.

[* Σκυθρωπότης, Gl. Mœstitia, Tristitia. " Vultus tetrici mœstitia, Vultus tristitia, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 21. T. 3. p. 180. Οὕτω γὰρ κἂν ὀλίγα δῷς, πολλὰ δώσεις· ὥσπερ οὖν μετὰ σκυθρωπότητος κἂν πολλὰ δῷς, ὀλίγα πεποίηκας τὰ πολλά, Eust. 95, 20." Seager. Mss. " Amphiloch. 91. And. Cr. 97. 245." Kall. Mss. Jo. Climac. 148. 157. Const. Manass. Chron. p. 93." Boiss. Mss. Lucian. 2, 756. Hippocr. 152. Dionys. H. 2. p. 119, 48. Dio. Cass. 1239, 90.]

Σκυθρωπάζω, Sum vultu tetrico et mœsto, Mœstitiam s. Tristitiam vultu simulo, Mœstum vultum gero: cui synonyma sunt συννεφοῦν τὰ ὄμματα, τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν, συνάγειν τὰς ὀφρῦς, συνοφρυοῦσθαι: Lat. Contrahere supercilia, ut fastuosi, aut gravitatem vultu præ se ferentes. Aristoph. ap. Suid. Ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον, Ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὄφρῦς: Πλ. (756.) Ὀφρῦς ξυνῆγον, ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα, Supercilia contrahebant, vultusque tetricos gerebant. Bud. interpr. Tristes erant et contracta fronte. Utuntur et prosæ Scriptt.: Dem. (1122.) Βαδίζει οὗτος παρὰ τοὺς τοίχους ἐσκυθρωπακὼς, Fronte corrugata, Ducens vultus, veluti cogitabundus, Vultuosus, Bud. Et Æschin. (33.) Σφόδρα πάνυ σκυθρωπάσας. Item Xen. K. Π. 6, (2, 8.) Μὴ θαύμαζε εἴ τινες ἐσκυθρώπασαν ἀκούσαντες τῶν ἀγγελλομένων. Idem pro Capite demisso ire, posuisse videtur, de canibus loquens, Bud. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 110. Alciphr. 142. Bergler. 152. Valck. Hipp. p. 183. Toup. Emendd. 2, 46. Wakef. S. Cr. 5, 9." Schæf. Mss.]

Σκυθρωπασμὸς, Vultus tetricus et mœstus, Tetrica severitas, Supercilium tetricum, Plut. (6, 158.) Νεῦμα καὶ μειδίαμα καὶ σκυθρωπασμὸς τῶν φιλοσόφων. Pro quo Philostr. dicit, τὸ σκυθρωπὸν, cum Epist. 54. Εὐμενίδας vocari scribit τὰς Ἐριννῦς, Furias, quasi τὸ σκυθρωπὸν ἀρνουμένας.

[* Ἐπισκυθρωπάζω, Frontem contraho, Hermog. Form. Orat. 2, 4. Cf. J. Poll. 6, 29. Xen. K. 3, 5. * Συνεπισκυθρωπάζω, Una mœreo, Plut. 8, 675. * Κατασκυθρωπάζω, Joseph. A. J. 11, 5, 7. " Basil. Hom. 2. de Jejunia p. 154." Boiss. Mss. * Συσκυθρωπάζω, Simul vultum gero mœstum, Xen. K. Π. 6, 2, 21. Eur. Trag. Inc. 296. Clem. Alex. Str. 4. p. 524=621, 2. " Valck. Diatr. 243." Schæf. Mss.]

[* " Σκυθρωπέομαι, Etym. M. p. 29, 23. ubi vero Cod. Par. 2654. dat κακοτροπεύομαι, quod præferendum." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. Est etiam ap. Suid. * Κατασκυθρωπῶν.]

Σκυθράζω, i. q. σκυθρωπάζω, Hes. At Σκύθραξ ab Eod. exp. μεῖραξ, ἔφηβος, Adolescens, Puber. [" Quando ab Hes. σκύθραξ, forma vocis intensiva, redditur μεῖραξ, Adolescens, cogitandum est de adolescentibus tristibus, quos cum vino comparabat Ariston ap. Senec. Ep. 36. Is enim vinum bonum fieri aiebat, quod recens durum et asperum sit: non pati ætatem, quod in dolio placuit." Valck. Schol. in N. T. 1, 277. * Σκυρθάνια, Photio τοὺς ἐφήβους οἱ Λάκωνες. * Σκυρθάλια, Hesychio μειράκια, ἔφηβοι. * Σκυρθάλιος· νεανίσκος. * Σκυρθαλιάς· Θεόφραστος, τοὺς ἐφήβους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι· Διόνυσος δὲ, τοὺς μείρακας. Schneidero leg. videtur * Σκυθράκιος. Cf. Κυρσάνιε.]

" ΣΚΥΝΙΟΝ, vide IN Ἐπισκύνιον," [de qua voce tamen nihil dedit HSt. Σκύνιον, Summa palpebra, Cilium, Nicander Θ. 177. 443. Ducit a σκύζω Schol. Theocr. 16, 8. Cf. etiam Schol. Il. P. 136. Ἐπισκύνιον, Gl. Supercilium, Rictus, Fastus, Cilium, Aristoph. B. 823. Athen. 414. Synes. p. 35. Aristot. de Gen. Anim. 3, 1. Rufus p. 24. Αἱ δ' ἔσχαται τοῦ μετώπου ῥυτίδες, ἐπισκύνιον, ὅπερ ἐπάγομεν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἣν πρὸς ἑαυτοὺς φροντίζωμέν τι ἢ αἰδώμεθα· ἄλλοι δὲ τὸ ὑπὸ τὰς ὀφρύας σαρκῶδες ἐ. ὀνομάζουσι. Il. P. 136. Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων. Theocr. 24, 116. Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. Anal. 3, 87. ἐπεὶ χρόνῳ ἐκκρεμὲς ἤδη Ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ῥυσσὸν ἐπισκύνιον. " Heyn. Hom. 7, 312. Jacobs. Anth. 8, 135. 11, 95. 12, 58. 177. Zenodot. Epigr., Paul. Sil. 50. Brunck. Aristoph. 1, 187. Plut. Mor. 1. p. 171." Schæf. Mss.]

" ΣΚΥΛΑΞ, ακος, ὁ, et interdum ἡ, Catulus: proprie de Catulo canis: unde etiam quidam σκύλαξ quasi σχύλαξ dictum voluerunt, ἀπὸ τοῦ ἐπισχεῖν τὴν ὑλακήν. Interdum vero de Illo etiam qui eam ætatem excessit. Xen. K. Π. 1, (4, 15.) Ὥσπερ σκύλακι γενναίῳ, ἀνακλάζοντι ὁπότε πλησιάζοι θηρίῳ. Plut. quoque in l. περὶ Πολυπρ. σκύλακας de Venaticis canibus dicit. Nisi potius utrobique Catulos s. Catellos intelligamus, et pro Canibus in carmine duntaxat usurpari dicamus. Hoc quidem certe constat, significare etiam generaliter Quemvis catulum: sicut et σκύλακα ἄρκτου ap. Lucian. (1, 291.) legimus: et quoniam tam late patet, Herod. addidit itidem gen. κυνός: (3, 32.) Σκύλακι κυνὸς σκύμνον λέοντος συμβαλέειν Καμβύσεα. Apud Nicandr. Θ. (689.) σκύλακας γαλέης. || Σκύλαξ pro Pisce, item pro Catena ferrea, VV. LL. ex J. Poll." [10, 167. Polyb. 20, 10.] " Item σχῆμα ἀφροδισιακόν, Hes. Est et Nom. propr. cujusdam scriptoris ap. Aristot." [" Plut. Mor. 1. p. 8. Ammon. 145. Valck. Adoniaz. p. 327. 401. Thom. M. 800. 822. Jacobs. Anim. 125. Anth. 6, 179. 9, 123. 177. Anyte 23. Philippus 72. Huschk. Anal. 5. Vinculum, ad Lucian. 1, 473. Sensu obscœno, Toup. Opusc. 1, 421. Villoison. ad Long. 182. Σκύλαξ, ἡ, Paus. 1, 392. Antip. Sid. 83." Schæf. Mss. " Bestia, in genere, Eur. Hipp. 1291." Wakef. Mss. Nicander Θ. 670. Fr. 2. Lycophr. 315. Xen. K. 7, 6. Ἄγειν δὲ τὰς σκύλακας ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, τὰς μὲν θηλείας ὀκταμήνους, τοὺς δὲ ἄρρενας, δεκαμήνους.]

[* " Σκυλακόβρομος, Wakef. S. Cr. 3. Add." Schæf. Mss. " Vera lectio in Fabr. B. Gr. 2, 652." Wakef. Mss. * Σκυλακοκτόνος, Hephæst. 35. * Σκυλακοτρόφος, Opp. Ἀ. 1, 719. Nonn. D. 16, 187. * Σκυλακοτροφία, Opp. K. 1, 436. * Σκυλακοτροφικὸς, Ælian. H. A. 6, 8. * " Πολυσκύλακος, Nonn. D., p. 502. * Φιλοσκύλαξ, 3, 71. (Ἑκάτη.)" Wakef. Mss.]

" Σκυλακώδης, ὁ, ἡ, Conveniens σκύλακι. Xen. K. Π. (1, 4, 4.) τὸ σκυλακῶδες metaphorice dixit de puero habente aliquid in quo σκυλάκων naturam imitatur. At in VV. LL. σκυλακώδης redditur Inverecundus, Caninus. Item τὸ σκυλακῶδες, Frons inverecunda, Impudentia. Additurque, Xen. K. Π. pro Blanditiis usurpasse."

[* Σκυλάκειος, Hippocr. 536, 10. Gl. Σκυλάκειον· Catulinum: * Σκυλάκινος· Catulinus. * " Σκυλακηδὸν, Wyttenb. Select. 377. Schneid. ad Xen. K. Π. p. 30." Schæf. Mss. Synes. p. 90. * Σκυλάκαινα, Nossis Ep. 9. * Σκυλάκη, Orph. Arg. 977. damnatur a Schneid. Anal. Crit. 77. " Ruhnk. Ep. Cr. 259. (* Σκυλακίτης, fem.) * Σκυλακῖτις, Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 275. Valck. ad Röv. p. 56. Brunck. Apoll. Rh. 134." Schæf. Mss., et Schol. Apoll. Rh. T. 1. p. 334.]

[* Σκυλακεὺς, Catulus, Opp. K. 1, 480. 4, 227.]

" Σκυλακεύειν, Canes admittere, accipiendo verbum Admittere in ea signif. quam sequuntur nomina Admissura et Admissarius: Xen. K. (7, 1.) Σκυλακεύειν δὲ τὰς κύνας, ἐπανιέντα τῶν πόνων τοῦ χειμῶνος, κ. τ. λ. J. Poll. exp. (5, 51.) τὰς κύνας ἐμπιπλάναι καὶ ὀχεύειν: sed ap. eum male quidam librarii σκυλεύειν pro σκυλακεύειν scripserunt. Interdum vero pro Alere s. Educare poni potest, de canibus itidem dictum: sicut Σκυλακεία non tantum σκυλάκων γένεσιν, sed ἀνατροφὴν etiam declarat. Unde exp. non solum Canum admissura, sed etiam Canum s. Catulorum nutricatus s. educatio. A Bud. redditur Catullitio, item Admissio." [Plut. Jambl. V. P. 426.] " Et quemadmodum σκύλακα generaliter usurpari de Catulis dictum est, ita hoc verbum interdum generale est: unde pass. partic.

“σκυλακευομένους legimus ap. Strab. (5. p. 351.) de Romulo et Remo, qui a lupa lactabantur, Ἐκτεθέντας δὲ, ὑπὸ λυκαίνης ὁραθῆναι σκυλακευομένους.” [“Toup. Emendd. 2, 130.” Schæf. Mss. Arrian. Ven. 8, 4. Max. Tyr. 1, 1. Themist. Or. 31. Σκυλακεῖαι, Canum incunabula, Plut. Cat. Maj. 5.] “Verbale Σκυλάκευμα, de Eo quod fuit ἐσκυλακευμένον, unde pro Catulo ponitur, ut, Ἔῤῥε, κακὸν σκυλάκευμα, metaphorice.” [“Jacobs. Anth. 7, 413. Exerc. 2, 170. Ruhnk. Ep. Cr. 67. Toup. Opusc. 1, 193.” Schæf. Mss. “Plut. 2, 241(=6, 895.)” Wakef. Mss. * Σκυλάκευσις, Epiph. 1, 475.]

[* “Σκυλακίζω, Catullio, Longus 3. p. 106. Jung. (=225.) ubi editum est * Σκυταλίζω.” Kall. Mss. “Toup. Opusc. 1, 421.” Schæf. Mss. * Περισκυλακίζω, unde] “Περισκυλακισμὸς, Lustratio s. Expiatio quæ fit τῇ σκυλάκων περιμάξει. Scribit enim Plut. Probl. Rom. 499. 500. quosdam Græcorum etiam ad suam usque ætatem τῷ κυνὶ usos fuisse σφαγίῳ πρὸς τοὺς καθαρμούς: et Hecatæ μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων solita ἐκφέρεσθαι σκυλάκια, ac τοὺς ἁγνισμοῦ δεομένους consuevisse περιμάττεσθαι σκυλακίοις; cujusmodi τοῦ καθαρμοῦ γένος vocatum fuisse περισκυλακισμόν.” [“Coray Theophr. 263.” Schæf. Mss.]

“Σκυλάκιον, τὸ, dimin. forma, itidem Catulus, s. potius Parvus catulus. Xen. (K. 7, 3. 4.) σκυλάκια et σκυμνία de Catulis leporum dixit. Gaza autem ap. Aristot. vertit Catellus.” [Const. Manass. Chron. p. 495. Plato de Rep. 7. p. 490. Vide Περισκυλακισμός.]

“Σκύλια, Caniculæ, Pisces, ex Aristot. H. A. 6. et ex Æliano,” [Plin. 9, 46.] “Videri autem posset esse dimin. a Σκύλλος, si duplici λ scriberetur: quod σκύλλος Canem signif., teste Hes.; sed dicit τὴν κύνα, non τὸν κύνα:” [“Σκύλλος, κυὼν νεογνὸς, Etym. M.” Kall. Mss.] “Hinc Σκυλλοπρόσωπος, Faciem canis habens, Impudens. Sic etiam Σκύλλα, Monstrum illud marinum, a Poëtis celebratum, hinc dictum fuerit fortasse, quoniam σκύλλοις est circumdatum.” [“Cf. Od. M. 85. Bergler. ad Alciphr. 71. ad Mœr. 184. Lennep. ad Phal. 55. Jacobs. Anth. 6, 85. 11, 263. 12, 380. Boiss. Philostr. 557. * Σκυλλαῖος, Heyn. ad Virg. 2, 38.” Schæf. Mss. “Σκύλλαν vero dici eund. Piscem, qui alias Carcharius, e Nicandri Glossis annotavit Athen. 7. p. 306.” Schw. Mss. “Canis, Schol. Eur. Hec. 1261.” Kall. Mss.] “At vero Σκύλλαρος ap. Aristot. H. A. 4, 4. redditur Squilla parva; diciturque ab eo λαμβάνεσθαι ἐν ταῖς κόγχαις. Quare huc pertinere non videtur.”

“ΣΚΥΜΝΟΣ, ὁ, Catulus leonis, proprie, Eur. Hec. (204.) Σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν, Μόσχον δειλαία δειλαίαν Ἐσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν Σᾶς ἄπο: ita enim leg. est, potius quam jungenda præp. nomini sequenti, λαιμότομον, ubi σκύμνον de Catulo leonis intelligit; et quidem de femina. Addi solet alioqui gen. λέοντος vel λεαίνης: quamvis proprie de Leonis catulo dici existimetur. Aristoph. B. (1477.) Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Soph. Aj. (998.) itidem σκύμνον λεαίνης dixit. Usus est hoc vocabulo Lucr. 5. At catuli pantherarum, scymnique leonum. Leonum ἔγγονα vocantur σκύμνοι, inquit J. Poll.: ἄρκτων autem, ἀρκτύλοι: at ἐλάφων, νεβροί. Hes. σκύμνους esse tradit ἐκγόνους leonum, aliorumque animalium. Sed cum primo loco dicat leonum, videri potest intellexisse, de illis prima et propria signif. dici. Il. Σ. (319.) ὥστε λῖς ἠϋγένειος, Ὧι ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ Ὕλης ἐκ πυκινῆς. Ubi Schol. brevium Auctor annotat, hoc nomen de Catulis leonis poni, cum ὀξυτονεῖται: at de Catulis aliorum animalium βαρύνεσθαι. Sed hanc accentus differentiam observari non comperi. Legimus enim ap. Aristot. H. A. 6. Ὅπως μὴ ἁρπάζῃ τῶν θηρίων σκύμνους, ubi redditur Fœtus: item σκύμνον ἀλώπεκος ap. Plut. Lycurgo: ap. Diosc. de Catulis vituli marini, 2, 88. Legimus denique et ap. alios servato eod. accentu.” [“Ammon. 145. Musgr. Cycl. 504. Valck. Adoniaz. p. 401. Wakef. Trach. 540. Callim. 1. p. 425. Heyn. Hom. 7, 479. 800.” Schæf. Mss. Opp. Ἁ. 1, 980. Aristot. Athenæi 294. Σκύμνος, ἡ, Eur. Or. 1502=1511. * Σκυμνοτόκος, unde] “Σκυμνοτοκεῖν, Catulos parere: quod et de piscibus dixit Aristot. H. A.” [Athen. 314. * “Σκυμνοτρόφος, Const. Manass. Chron. p. 119., et in Villois. Diatr. p. 76.” Boiss. Mss. “Villois. Anecd. Gr. 2, 76.” Wakef. Mss.] “Σκυμνεύειν autem dicitur de alente suum catulum s. suos catulos: σκυμνεύω νεβροὺς, Alo hinnulos, qui mei sunt catuli, s. pulli.” [“Valck. ad Theocr. x. Id. p. 138.” Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 18.] “Dimin. Σκυμνίον, Parvus catulus. Item simpliciter pro Catulo, ex Aristot. H. A. 9. Et Xen. de Catulo leporis.”

ΣΚΥΤΟΣ, τὸ, Corium, Pellis, τὸ πᾶν δέρμα, ut Hes. et Suid. exp. Plato Symp. Ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Xen. Ἱππ. (12, 10.) Εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται, Ex eo corio, e quo crepidæ confici solent. || Loreus funis, Flagrum loreum, coriaceum, Scutica: quod et σκυτάλη: qua signif. Joseph. usurpasse dicitur. Itidem accipi potest ap. Dem. 238(=572.) Σκύτος ἔχων ἐπόμπευε, καὶ τούτῳ μεθύων ἐπάταξέ τινα. Sic Aristoph. Σφ. (643.) Ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον βλέπειν σκύτη ποιήσω, Faciam ut in facie tua appareant coriacei flagri vestigia, Faciam ut vultum geras flagro coriaceo cæsi, i. e. πληγάς σοι ἐμβαλῶ, Schol. Annotatur in Lex. meo vet. et ap. Etym. σκύτος secundum Petronium dici τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων τοῦ τραχήλου δέρμα: secundum alios, τὸν νωτιαῖον μυελὸν, secundum alios τὸ ἰνίον: secundum alios, τὸν μεταξὺ τῶν ὀφρύων καὶ τοῦ μετώπου τόπον, quod ἐπισκύνιον alio nomine dicitur: secundum alios τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα, atque adeo ipsam κεφαλήν. [“Toup. Opusc. 1, 344. 426. 2, 159. ad Diod. S. 1, 189. Musgr. Ion. 37. Jacobs. Anth. 7, 93. 248. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 257. 3, 219. Kuster. 9. Porson. Hec. p. lvi. Ed. 2. Σκύτη βλέπειν, Brunck. Aristoph. 2, 225. (Σφ. l. c.)” Schæf. Mss. “Scutica, Synes. 68. Liban. 16. Plut.” Wakef. Mss. Theocr. 25, 142. Lycophr. 1316. Σκύτη βλέπειν, Eupolis Zenobii 6, 2. Alciphr. 3, 51.]

Σκυτοβραχίων, Coriaceum s. Loreum brachium habens, Athen. (515.) Διονύσιος ὁ σκυτοβραχίων. Σκυτοδέψης, Coriarius, Qui pelles subigit et parat in usus suos, i. q. βυρσοδέψης: Hes. exp. * δερματομαλάκτης. Apud Suid. Σκυτοδέψου παῖς. [Σκυτόδεψος legitur etiam ap. Plat. Gorg. 73. p. 517. “Heind. 245. Σκυτοδέψης, Kuster. Aristoph. 9. 191. Brunck. 1, 86. 2, 156. ad Charit. 750.” Schæf. Mss.] Σκυτοδεψικὸς, Ad coriarium pertinens. Apud Theophr. C. Pl. 3, 23. Σκυτοδεψικὴ κόπρος, Sordes quæ in coriariorum officinis reperiuntur, a pellibus sc., quas parant, abrasæ. Alii Fæces pellium. Σκυτοδεψέω, Pelles mollio s. subigo, ut coriarii solent, [“T. H. ad Plutum p. 150. Kuster. Aristoph. 9. Brunck. 1, 86. 257.” Schæf. Mss. * Σκυτοῤῥάφος, Hes. v. Σκυτοτόμος, Chirurg. vett. p. 161. “Ad Mœr. 354.” Schæf. Mss.]

Σκυτοτόμος, Qui coria incidit in suos usus aptata et concinnata, ad calceos, lorave aut similia conficienda. Cerdo, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 17.) p. 292. de Ephesiis, Οἵ τε χαλκοτύποι καὶ οἱ τέκτονες, καὶ οἱ χαλκεῖς καὶ οἱ σκυτοτόμοι, καὶ οἱ ζωγράφοι, πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον. Sic K. Π. 6, (2, 11.) Vide et Σκῦτος, ubi potius pro Sutore calceario, quam pro Lorario ponitur: quemadmodum Suid. quoque exp. σκυτεὺς et * λωροτόμος. Pro Sutore calceario J. Poll. quoque accipit 7, c. 21., ubi instrumenta τῶν σκυτοτόμων, s. τῶν τὰ ὑποδήματα ῥαπτόντων enumerat: et 10, c. 31. Ibid. τομεὺς et ἱμαντοτόμος: quod posterius Lorarium potius significat, i. e. Qui e corio lora conficit. Iidem σκυτοτόμοι scuta etiam coriis integebant, ut Il. H. (221.) Tychius Ajaci suum ἑπταβόειον σάκος κάμε τεύχων, Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος. Atque adeo Lat. vocab. Scutum a Græco desumtum est, et Scutum appellatum, quod e crudo bovis tergore confieret. [“Heind. ad Plat. Charm. 83. Gorg. 245. Mœr.

353. et n. * Σκυτόμος, 354." Schæf. Mss.] Σκυτοτομικὸς, Ad σκυτοτόμον pertinens: ut σκυτοτομικὰ σκεύη s. ἐργαλεῖα, Instrumenta sutorum calceariorum s. lorariorum. Et σκυτοτομική, sc. τέχνη s. ἐπιστήμη, Ars sutoria, sutorum calceariorum, Plato de Rep. 1. Καὶ σκυτοτομικὴ πρὸς ὑποδημάτων κτῆσιν χρήσιμος. Item σκυτοτομικὸν πλῆθος ap. Aristoph. (Ἐκκλ. 432.) Multitudo sutorum calceariorum. [" Theod. 4, 358. Max. Tyr." Wakef. Mss.] Σκυτοτομέω, Artem sutoriam exerceo, Factito artem incidendi coria. Aristoph. (Πλ. 162.) Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος: (514.) est enim ars sutoria ex earum numero, quæ Sedentariæ dicuntur: ut et ap. Suid. Οἱ σκυτοτόμοι ἐν σκιᾷ καθεζόμενοι ἐργάζονται, καὶ εἰσὶν ἐσκιατραφημένοι. Utitur et Aristot. Polit. 2. ["Heind. ad Plat. Charm. 79. ὑπόδημα." Schæf. Mss. * Σκυτοτομία, Plato de Rep. 397. 601. "Σκυτῶν τομή, Plato Charm. 110." Schæf. Mss. * Σκυτοτομεῖον, Lysias p. 413. " Ad Charit. 275." Schæf. Mss. * Σκυτοτόμιον, Porson. Hec. p. 82. Ed. 2." Schæf. Mss. Athen. 581. * Σκυτοτράγος, unde * Σκυτοτραγέω, Lucian. 8, 26. Alciphr. 3, 47. "Bergler. 381. Burm. ad Phædr. p. 62. Mit." Schæf. Mss.] Σκυτοφάγος, Qui coriis vescitur. Legitur ap. J. Poll. 6, c. 7. sub finem; sed forsan pro eo reponendum συκοφάγος.

Σκύτινος, Coriaceus, Anacr. ap. Athen. (534.) Πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ μάστιγι θωμιχθεὶς, Coriaceo flagro, Aristoph. N. (538.) Οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον, Nihil coriaceum. Item σκυτίνη dicitur Corium s. Pellis quæ præcingitur, subintelligendo ὤα, s. περιζώστρα: unde in Lex. meo vet. et Etym. Σκυτίνας, περιζώματα ἀπὸ λώρων. Vide nonnulla hac de re in Ὤα λουτρίς. Jculariter autem ab Antiphane ap. Athen. sophistæ dicuntur λεπτοί, ἄσιτοι, σκύτινοι. At Σκυτίνη ἐπικουρία, Prov. Atticum ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων βοηθημάτων, Hes. [" Toup. Epist. de Syrac. 343. Jacobs. Anth. 9, 136. Brunck. Aristoph. 3, 166." Schæf. Mss. Julian. Or. 7. p. 206.]

Σκυτικὸς, Coriarius. Unde σκυτικὴ, sc. τέχνη, Ars coriaria, ἡ σκυτοδεψικὴ s. ἡ σκυτοτομική: utraque enim intelligi potest. Plato de Rep. 2. ait σκυτοτόμον suam artem debere factitare, Ἵνα ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς γίγνοιτο. [" Heind. in Plat. Theæt. 297. Boeckh. in Min. 43." Schæf. Mss. Epist. Socr. 13.]

[* " Σκυτώδης, Aristot. H. A. 9, 37. Σκυτώδεις τε γίνονται καὶ γλισχροί, Alveo tument et in mucorem lentescunt, Gaza. Videtur igitur Gaza legisse κυτώδεις. Vertendum forsitan, Callosi et macilenti fiunt." Seager. Mss.]

[* Σκύτειος, Manetho 4, 321. τέχνη. " Ad Charit. 750." Schæf. Mss.]

Σκυτεύω, Artem coriariam s. sutoriam factito, Cerdo sum, Lucian. [Xen. Ἀπ. 4, 2, 22.] UNDE Σκυτεὺς, ὁ, Qui artem sutoriam s. coriariam exercet, Cerdo, σκυτοτόμος, [Aristoph. Ὄρν. 491. " Mœr. 353. et n., Ruhnk. ad Xen. Mem. 221. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 55. Heind. ad Plat. Theæt. 297." Schæf. Mss.] Σκυτεῖον, τὸ, Officina sutoris, Sutrina, Officina sutoris calcearii. Utitur Herod. in Vita Homeri, ubi σκυτέα vocat Tychium, quem Homerus σκυτοτόμον. [" Heringa Obss. 163." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 145." Wakef. Mss. * Σκυτευτὴρ, * Σκυτευτήριος, e quo per contr. * Σκυτεύτρια, Hes. v. Πεσσύπτη. Vide Πίσυγγοι.]

[* Σκυτία, Ars coriaria, Hippocr. 490. 820.]

[* " Σκυτόω, Corio obduco, Polyb. 10, 20. Μαχαιρομαχεῖν ξυλίναις ἐσκυτωμέναις μετ' * ἐπισφαίρων μαχαιρῶν." Seager. Mss. " Ad Hesych. 2, 896. n. 27." Dahler. Mss.]

[* Σκυτάριον, Anaxilas Athenæi 548. ἐν σκ. ῥαπτοῖσι.]

[* Σκυτὶς, ίδος, ἡ, Pellicula, Parvum corium, Tatian. Or. p. 156. Diog. L. 4, 57.]

" Σκυτίζω, Lacero, Dilanio, σπαράττω, Hes." [" Toup. Opusc. 1, 344." Schæf. Mss.: Emendd. in Suid. 2, 57. De σκυθίζω et σκυτίζω, περισκυθίζω et περισκυτίζω, v. Barker. ad Etym. M. 1082—4. et Lex. VV. Peregr. v. Σκύθης.]

Σκυτάλη, ἡ, Flagrum loreum s. coriaceum, Scutica; Saccus coriaceus. Hes. enim σκυτάλην exp. * φλαγέλλιον, λῶρον: et Σκυτάλαι, θύλακες δερμάτινοι. Item Clava in summo obducta corio, quales a morionibus gestari solent; vel simpliciter Clava, Fustis. Suid. enim exp. non solum φραγέλλιον, sed etiam βακτηρία ἀκροπαχὴς, Baculus in summa sui parte crassus, ut solent esse fustes et clavæ. Itidem Pind. Ὀ. (9, 45.) clavam Herculis, quod et ῥόπαλον dicitur, σκυτάλην appellat. Necnon Vectes s. Palangæ s. Phalangæ, dicuntur σκυτάλαι, ut Exod. 30, (4.) Ἔσονται ψαλίδες ταῖς σκυτάλαις, ὥστε αἴρειν τὸ θυσιαστήριον· καὶ ποιήσεις σκυτάλας ἐκ ξύλων ἀσήπτων: Annulos facies vectibus, per quos ipsi vectes trajiciantur ad tollendum altare; vectes autem illos conficies e ligno cariem non sentiente: qua signif. infra Σκυταλίς. [Scutulæ, Cæsar. B. C. 2, 10. 3, 40.] Σκυτάλη ap. Lacedæmonios erat Genus quoddam Epistolæ secretæ, de quo vide Plut. Lysandro (19.) p. 812. meæ Ed. et Harpocr. ac Suid. Gell. 17, 9. sic describit, Surculi duo erant teretes, oblonguli, pari crassamento, ejusdemque longitudinis, derasi atque ornati consimiliter. Unus imperatori in bellum proficiscenti dabatur, alterum domi magistratus cum jure atque cum signo habebant. Quando usus venerat literarum secretiorum, circum eum surculum lorum modicæ tenuitatis, longum autem quantum rei satis erat, complicabant volumine rotundo et simplici, ita ut oræ adjunctæ undique et cohærentes lori, quod plicabatur, coirent. Literas deinde in eo loro per transversas juncturarum oras, versibus a summo ad imum proficiscentibus inscribebant. Id lorum literis ita perscriptis, revolutum e surculo, imperatori commenti illius conscio mittebant. Resolutio autem lori literas truncas atque mutilas reddebat, membraque earum et apices in partes diversissimas spargebat. Id ubi ille, ad quem erat missum, acceperat, surculo compari, quem habebat, capto ad finem, perinde ut debere fieri sciebat, circumplicabat; atque ita literæ per ambitum eundem surculi coalescentes, rursum coibant, integramque et incorruptam epistolam et facilem legi præstabant. Hoc genus Epistolæ Lacedæmonii σκυτάλην appellant. Hæc Gell., quæ, sicut et locum illum Plut. confer cum iis, quæ ap. Schol. Aristoph. et Suid. leguntur, necnon ap. Schol. Thuc. (1, 131.) p. 42. et Athen. (451.) ubi Σπαρτιᾶτις σκυτάλη, sicut ap. Hes. Σκυτάλη Λακωνική. Xen. Ἑλλ. 5, (2, 27.) Ἐς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἔπεμπον, κελεύοντες ἀκολουθεῖν Τελευτίᾳ. Et Plut. Alcib. (38.) Παρὰ τῶν οἴκοι τελῶν σκυτάλην ἐλθεῖν, κελεύουσαν ἐκποδὼν ποιήσασθαι τὸν Ἀλκιβιάδην. Erat et δανειστῶν quædam σκυτάλη, de qua consule Schol. Aristoph. et Suid. Item in σκυτάλαις scribebantur sontium delicta, teste Hes. Idem Hes. σκυτάλαι exp. etiam ἱππικαὶ ἶλαι, item ὄφεων * φλαγέλλια. ‖ Serpentis nomen ap. Ælian. et Nicandr. (Θ. 384.) et Plin., necnon Diosc. 7, 11. Τοῖς ὑπὸ τῆς προσαγορευομένης σκυτάλης ἢ ἀμφισβαίνης δηχθεῖσι. Lucian. 9. Et scytale sparsis etiam nunc sola pruinis Exuvias positura suas. Apud Colum. autem 6, 17. Mus araneus, quem Græci σκυτάλην appellant, quamvis exiguis dentibus, non exiguam pestem molitur: pro illo σκυτάλην puto leg. μυγαλῆν, de quo supra post Μῦς. [" Ruhnk. Ep. Cr. 171. ad Lucian. 1, 175. ad Corn. Nep. 132. Mœr. 346. Koen. ad Greg. Cor. 179. 260. ad Herod. 268. Diod. S. 1, 179. 629. Luzac. Exerc. 109. Jacobs. Anth. 6, 174. Erycius 4. Brunck. Aristoph. 1, 148. Fr. 285. In veste, Jacobs. Anth. 7, 333. Σκ. ἀχνυμένη, Gal. ad Demetr. p. 6. Fisch., Valck. ad Ammon. p. 7. Plut. Mor. 1, 602. ubi mire vertunt, ἀχν. et ἀγν. confundentes. Vide tamen Hutten." Schæf. Mss. Piscis, Opp. Ἁ. 1, 184.: ad Greg. Cor. 553. Heliod. 369.]

[* Σκυταληφόρος, Lobeck. Phryn. 635. * Σκυταληφορέω, Strabo 15. p. 1009.]

Σκυταλίας, ὁ, ut σκυταλίας αὐλὸς, Athen. (177.) ex Juba, κατ' ἐμφέρειαν τοῦ πάχους, quoniam crassitudinem σκυτάλης æquat. Sed ambiguum an σκυτάλην ibi pro Fuste s. pro Vecte accipiat, an pro Ligno tereti et oblongo, s. Surculo tereti et oblongo, circum quem volvebatur ὁ λευκὸς ἱμὰς, in quo Spartani secretiores scribebant literas. Itidem σκυτα-

λίας σίκυς ap. eund. Athen. (74.) et Theophr. H. Pl. 7, 4. et Plin. Cucumis instar σκυτάλης teres et oblongus.

Σκυταλὶς, ίδος, ἡ, dimin. a σκυτάλη, idem tamen cum eo significans. Nam sicut Hes. σκυτάλαι exp. βακτηρίαι, ita et σκυταλὶς ex Herod. 4. affertur pro Baculo. Præterea ut σκυτάλη Vectem s. Phalangam significat, ita et σκυταλίς. Joseph. Διὰ κίρκων ἐπίχρυσοι σκυταλίδες ἐλαυνόμεναι, Deaurati vectes per annulos trajecti. Quocum confer locum quendam in Σκυτάλη. Suidæ σκυταλίδες sunt πυροβόλα ἐργαλεῖα, Tormenta ad ignem jaculandum: quorum descriptionem ap. eum tibi videndam reliqui. Σκυταλίδες et φάλαγγες dicuntur etiam τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, teste Rufo Ephesio. At J. Poll. τῶν δακτύλων τὰ μὲν προύχοντα κατὰ τὰς συμβολὰς, Κόνδυλοι· τὰ δὲ ὑπ' αὐτοὺς ἄρθρα, Σκυταλίδες ἢ Φάλαγγες. Gorr. Σκυταλίδες, inquit, dicuntur Digitorum ossa, quod eo ordine disposita sint, ut velut in acie stare videantur; σκυτάλη enim Equitum turmam significat: atque eand. ob causam φάλαγγες etiam nominantur. Meminit et Gal. de Ossibus. In Lex. meo vet. et ap. Etym. σκυταλίδες dicuntur esse etiam εἶδος καμπῶν, animalculum, ap. Alexandrinos: item εἶδος καρίδων: necnon σκεῦός τι ἐν νηΐ. Hes. quoque καρίδων εἶδος esse testatur. [" Ad Corn. Nep. 132." Schæf. Mss. " Arboris surculus, Geop. 1, 278. Articulus digiti, Theod. 1, 14. 4, 357." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 12, 43. Ἄξων καὶ σκυταλίδες. Mathem. Vett. p. 85. Τοῦ ταλαντιαίου πετροβόλου ἡ σκυτάλη τεσσάρων πηχῶν, ὥστε παράστασιν οὐχ ἕξει τοῖς περιάγουσι τὸν ὄνον. Cf. Apoll. Rh. 1, 376.]

Σκυτάλιον, τὸ, i. q. σκυταλίς. Apud Theophr. autem H. Pl. 4, 5. Ἐξ ἧς σκυτάλια καὶ βακτηρίας ποιοῦσι, Gaza vertit Regulas. ‖ Σκυτάλιον a quibusdam dicitur ὁ κοτυληδὼν, Umbilicus Veneris, Diosc. 4, 92. Vide et Hes. [" Kuster. Aristoph. 195." Schæf. Mss.]

Σκύταλον, τὸ, i. q. σκυτάλη, i. e. Clava, Fustis, ῥόπαλον, ut Suid. exp. h. l. Ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην. Et ex Herod. Καὶ τοῖς σκυτάλοισιν ἔπαιον τοὺς Πέρσας: quo loco σκύταλον exp. βακτηρία ἀκροπαχὴς, Baculus in summa sui parte crassus, ut est fustis aut clava. Et ex Aristoph. (Ἐκκλ. 78.) τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην τὸ τοῦ Λαμίου: nam pauper is erat, et victum quærebat sibi ἐκ ξυλοφορίας: quamobrem dicit se ἐξενηνοχέναι ipsius βακτηρίαν. [" Toup. Opusc. 1, 554. ad Herod. 268. Diod. S. 1, 179. Heyn. ad Apollod. 457. Jacobs. Anth. 9, 356. Brunck. Aristoph. 1, 148. Fr. 285. Cervix, ad Lucian. 1, 363. * Σκυταλικὸς, Casaub. ad Athen. 142." Schæf. Mss.]

Σκυταλόω, Fuste cædo. Unde pass. in Lex. meo vet. Σκυταλουμένη, ξύλῳ τυπτομένη: quod et ap. Hes. legitur, sed non sine mendo. In Pand. Cædi fustibus, ap. Cic. Clavis fustibusque mulctari, et Fustuarium mereri. In eod. meo Lex. HABETUR Σκυταλωτοὶ τροχοὶ, οἱ ῥαβδωτοὶ, Virgati.

[* " Σκυταλίζω, Toup. Opusc. 1, 424. * Σκυταλισμὸς, ad Diod. S. 1, 534. 2, 48. Kuhn. ad Paus. 155." Schæf. Mss. Scytalismus, Seditio quædam de forma imperii oligarchica pro democratica inducenda, ap. Argivos orta, et ita a σκυτάλοις, i. e. fustibus, quibus ad necem cæsi sunt sontes vel suspecti, appellata, Diod. S. 487, 34.]

" ΣΚΥΦΟΣ, ὁ, et τὸ, Scyphus: πίνειν σκύφον περιφερόμενον, Aristot. Polit. 7. Plut. Alexandro, "Ἔβαλε σκύφον ἐπ' αὐτόν. Apud Hom. neutro genere, Od. Ξ. (112.) Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος. " Vide Eust. Σκύφος quasi σκύθος dictum videri posse, " docet Athen." [498. "Kuhn. ad Paus. 248. Valck. Phœn. p. 136. ad Timæi Lex. 144. Toup. Opusc. 2, 99. 100. ad Thom. M. 148. Markl. Iph. p. 142. ad Lucian. 2, 34. Σκ. Herculis, ad Diod. S. 1, 268." Schæf. Mss. " Tzetz. Ch. 2, 954." Elberling. Mss. * Σκυφοειδὴς, Athen. 495. 499. * Ἄσκυφος, 129. * Σκύφιος, Stesichorus ap. Eund. 499. δέπας. * " Σκυφίον, T. H. ad Plutum p. 191." Schæf. Mss. Σκυφίον μικρὸν, Gl. Demiculus. Calvaria, Paul. Ægin. 3, 22. 7, 16. * Σκυφίζω, * Περισκυφίζω, unde * Περισκυφισμὸς, 6, 7. * Σκυφάριον, Gl. Pistella, Germ. Fiscella, Ducang. conjicit Cistella, Scutella. * Σκυφόω, unde * Σκύφωμα, Æschylus Athenæi 499. * Σκυφῶνες, perperam pro σίφωνες, ap. Galen. Anatom. Administ. 6. Cf. Cornar. ad Paul. Ægin. 6, 7. p. 55. * " Σκύπφος, Heyn. Hom. 6, 312." Schæf. Mss. Athen. 498. * Σκύπφειος, Stesichorus ap. Eund. 499.]

ΣΚΩΛΗΞ, ηκος, ὁ, Vermis, Il. N. (654.) ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ, Κεῖτο ταθεὶς, Athen. 3. de ficu, ὑπὸ σκωλήκων μὴ διαφθείρεσθαι. Sic Aristot. Σκώληκες οἱ ἐκ τῶν δένδρων, Vermes quos ex arboribus picus Martius extrahit. Et Theophr. σκώληκας ἔχουσι, de arboribus: pro quo Plin. dicit Verminantur. Idem alicubi σκώληξ vertit Tinea. Dicitur de vermibus etiam iis qui corpori putrido innascuntur, ut supra in Σηπεδών. Et ap. Diosc. 1, 106. Σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας φθείρει, Lumbricos ventris: l. 3. de calamintha, Σκώληκας τοὺς ἐν ὠσὶ, Aurium vermes: 5, 92. ἰὸς σκώληξ, Ærugo vermicularis, ut Marcell. vertit. Plin. 34, 12. Æruginem scoleciam appellat, ac inde nomen accepisse ait, quia contrahit se vermiculorum specie. Metaph. ap. Athen. 6. (p. 254.) Οἱ κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας Σκώληκες. [" Ad Mœr. 36. 64. 316. Toup. Opusc. 1, 242. Valck. Anim. ad Ammon. 102. 137. Wagner. Alciphr. 2, 226. Jacobs. Anth. 7, 124. Heyn. Hom. 6, 651. 8, 514. Σκώληξ, ἡ, Brunck. Soph. 3, 507. Σκώληκος βίος, T. H. ad Lucian. 1, 188." Schæf. Mss. " Serpentis species, Arrian. Epict. 184." Wakef. Mss. Photio τὸ πρὸς τῇ γῇ οἴδημα τῆς θαλάσσης· οἷον τὸ προσαράσσον κῦμα. J. Poll. 7, 29. Phrynichus Bekkeri p. 62. 114. Cf. Σκώλυξ.]

Σκωληκόβρωτος, A vermibus exesus s. erosus, Corrosus s. Arrosus a vermibus: ut Act. 12, (23.) de Herode, Γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξε, Arrosus a vermibus, animam exhalavit: qui σκώληκες dicuntur etiam εὐλαί. Vide Σηπεδών. Apud Theophr. Γίνεται σκωληκόβρωτον, de arbore, Plin. vertit Vermiculis infestatur: [cf. C. Pl. 5, 9, 1. Gl. Vermiculatus.] Σκωληκοειδὴς, Vermis speciem gerens, Vermiculo similis, Contrahens se vermiculorum specie. Alii Vermiculatus. Aristot. et Diosc. [* Σκωληκοποιὸς, unde] Σκωληκοποιέω, Vermem genero, In vermem converto. Σκωληκοτόκος, Vermes pariens, procreans, generans, Aristot. et Theophr. [C. Pl. 4, 6, 4.] Σκωληκοτοκέω, Vermes pario, procreo s. genero, Aristot. de Gener. Anim. 3. loquens de insectis, Σχεδὸν γὰρ ἔοικε πάντα τρόπον τινὰ σκωληκοτοκεῖν πρῶτον: Polit. 1. Ὅσα σκωληκοτοκεῖ ἢ ᾠοτοκεῖ. Affertur et pass. σκωληκοτοκούμενοι, et e Gaza exp. Vermicularia proles. Σκωληκοτοκία, ἡ, Vermium generatio, procreatio, Aristot. [* Σκωληκοφάγος, Aristot. H. A. 1, 902.]

Σκωληκώδης, Vermem imitans, i. q. σκωληκοειδὴς, Aristot. de scorpionibus, Τίκτουσι σκωληκώδη πολλὰ καὶ ἐπωάζουσι, Vermiculos ovorum specie pariunt, Plin. Exp. et Verminosus. [" Schol. Opp. 'A. 1, 781." Wakef. Mss.]

Σκωλήκιον, τὸ, Vermiculus, Athen. 7. Γίνεται γάρ τινα σκωλήκια αὐτῇ ἐν τῇ ὑστέρᾳ, ἃ τὸν γόνον τὸν γινόμενον κατεσθίει.

[* Σκωληκίτης, Diosc. 1, 79.]

Σκωληκιάω, Vermibus scateo, Vermes genero, Vermino: ut Cels. Nihil est perniciosius pueris, dum verminant. Apud Diosc. * (43.) Σκωληκιῶντα ὦτα, reddunt Vermiculantes aures, ut Plin. dicit Vermiculantur arbores. Idem Plin. Verminosis auribus instillatur. [Achmet. Oneirocr. c. 60. 65. " Geopon. 785. (Τὰ δένδρα οὐ σκωληκιάσει.)" Wakef. Mss. * Σκωληκίασις, Gl. Verminatum, Theod. Job. 17, 14.]

Σκωληκίζω, Vermem refero. Apud Medicos σκωληκίζων σφυγμὸς, Vermiculans pulsus, i. e. Pulsus inæqualis in una pulsatione et diversis arteriæ partibus, in quo non tota simul arteria distenditur, sed primum quidem pars ejus superior cordique vicinior, deinde vero alia atque alia, in modum vermis progredientis; namque ab hujusmodi gressus similitu-

dine huic pulsui inditum nomen est. Ejusd. generis A est cum undoso atque etiam formicante, differtque ab iis sola quantitate s. magnitudine; estque amborum medius, tanto major formicante quanto undoso minor. Hæc inter alia Gorr. Affertur et *σκωληκίζεσθαι* pro Instar vermium moveri.

Σκωλήκησις, ἡ, Vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur; Verminatio, Senecæ; Vermiculatio, Plin. 11, 17. Theophr. H. Pl. 7, (5, 6.) ait semina asservata diutius, *ἀσθενέστερα ἀναγκαῖον εἶναι, διὰ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν σκωλήκησιν*: sic enim reponunt quidam PRO *Κώλυσιν*, præsertim cum subjiciat, *Φθορὰ δὲ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων*. Sed videndum ne pro *Σκωλήκησις* dicendum potius sit *Σκωλήκωσις*. [" Roberti Constantini conjecturam *σκωλήκησιν* Heinsius, equidem H. Stephani *σκωλήκωσιν* posui. Hæc forma sane convenit magis usui Theophrasti, qui *σκωληκοῦσθαι τὰ σπέρματα* dixit; sed loci contextus aliud vocab. desiderat, et mentionem vermiculationis alienam esse docet sequens membrum: *φθορὰ δὲ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων*. Primæ Edd. *κώλυσιν* B habent, Codices Medicei *κόλυσιν*, Urbinas * *μώλυσιν*, quod correctum est *μόλυνσιν*. Posterior scriptura vera videtur, quanquam dubitari posse videatur, an *μωλύω* et *μωλύνω* idem sit verbum, quod * *μολύω* et *μολύνω* scribitur. Utraque forma in libris veterum Scriptorum et Grammaticorum confunditur. Hesychius *ἐμωλύνθη* interpr. *ἠμβλύνθη*, et *μωλύτερον, ἀμβλύτερον*: quæ notio maxime omnium loco Theophrasteo convenit." Schn. Ind. Theophr.]

Σκωληκόω, Vermibus infesto. Pass. *Σκωληκόομαι*, Vermibus infestor, Vermiculor, s. Vermiculationem sentio. Theophr. (H. Pl. 4, 14, 2.) *Ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ εὐώδη*, Vermiculationem minime omnium sentiunt: (10.) *Οἱ δὲ καρποὶ σκωληκοῦνται τινῶν, οἷον ἀπίου, μηλέας, μεσπίλης*. Pro quibus Plin. Vermiculationem et poma ipsa per se quibusdam annis sentiunt, mala, pira, mespila, punica: C. Pl. 4, (14, 4.) *Σκωληκοῦται πυρὸς*, Vermiculationem s. Vermem sentit, Vermiculis infestatur: quod nonnulli e Latinis dicunt Verminare et Vermiculari. C

[* " *Σκώλυξ*, Ruhnk. Ep. Cr. 179." Schæf. Mss. Hesychio *τὸ κυλιόμενον κῦμα, καὶ ἀπὸ τῆς ἅλω τὸ δινηθὲν καὶ συναχθὲν εἰς λικμητὸν*, seties autem poscit *σκώληξ*.]

ΣΚΩΠΤΩ, Cavillor, Salibus et dicteriis utor, i. e. Illudo, irrideoque dicteriis, Irrideo aliquem, salse in eum dicens quidpiam. Bud. vertit, Irrideo cum facetia. [" Derivatum verbum a nomine *Σκὼψ*, quo appellatur Avis illa imitatrix, de qua paulo post. Cf. Athen. 391." Schw. Mss.] Isocr. Areop. (18.) *Τοὺς εὐτραπέλους καὶ σκώπτειν δυναμένους*, Xen. K. Π. 1, (3, 7.) p. 6. *Σκώψαντα εἰπεῖν, οὐχ ὁρᾷς ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως*, Plut. de Solert. Anim. *Ἰχθῦς δὲ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους, λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες ὀνομάζομεν*, Dem. pro Cor. *Ὡς δειλοὺς σκώπτεις*. Rursum Plut. *Παίζειν καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας*: nam ea præcipue irritat. Aristot. Rhet. 1. *Ὀργίζονται δὲ τοῖς τε καταγελῶσι καὶ χλευάζουσι καὶ σκώπτουσιν· ὑβρίζουσι γάρ*: 2. *Δυνάμενοι σκώπτεσθαι καὶ ἐμμελῶς σκώπτειν*. D Aliquando cum accus. construitur, eoque vel personæ vel rei, Athen. 10. *Ἀγησίλαον σκώψας*, Aristoph. N. (350.) *Σκώπτουσι τὴν μανίαν αὐτοῦ*, Irrident ejus insaniam. Sic Herodian. 5, (6, 1.) *Σκώπτοντας αὐτοῦ τὸν βίον*, Cavillantes et dicteria dicentes in ipsius vitam. Sæpe gen. rei sequens in accus. mutatur, præp. *εἰς* junctum, Aristoph. (Εἰρ. 740.) *σκώπτειν ἐς ῥάκια*, Plut. Galba, *Σκώπτων αὐτὸν εἰς μικρολογίαν*, In ejus avaritiam dicteria dicens et cavillans: sic Chrys. de Sacerd. *Εἰς μικροψυχίαν ἡμᾶς διετέλεις σκώπτων*. Rursum Plut. Lyc. (19.) *Σκώπτει τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα*, Irridet enses Laconicos veluti parvos. Sic ap. Suid. de Daphida, *Εἰς τὴν Πυθίαν ἐλθόντα ποτε σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ἐπιγελῶντα ἔρεσθαι εἰ τὸν ἵππον εὑρήσει*. Quæ Valer. Max. sic refert, Apollinem Delphis irridendi causa consuluit an equum invenire posset. Affertur et cum dat., e Plut. Themist. *Αὐτῷ σκώπτων*, pro In eum salse urbaneque jocans. [" Sed constr. illa, quæ e Plut. 121. Ed. Francof. affertur, prava nitebatur verborum distinctione, quæ jampridem emendata est." Schw. Mss.] Pass. *Σκώπτομαι*, Irrideor cavillis, Herodian. 4, (9, 4.) *Ἀποῤῥίπτοντες εἰς τοὺς ὑπερέχοντας πολλὰ χαρίεντα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα, λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι*, Jactantes in optimum quemque ac potentissimum dicteria quædam, ut quidem ipsi putant, festiva: ut autem videtur iis in quos dicuntur, longe gravissima. [" Ad Mœr. 366. Alciphr. 136. ad Lucian. 1, 206. Zeun. ad Xen. K. Π. 38. 81. 771. Athen. 1. p. 31. Casaub. 54. ad Phalar. 368. Brunck. Aristoph. 2, 202. 3, 3. 172. Fr. 290. Acharn. 854. (N. 540.) Jacobs. Anth. 12, 414. *Σκώπτω τινά τινος*, ob aliquid, Achill. Tat. 25." Schæf. Mss. Xen. Σ. 9, 5. *Οὐ σκώπτοντας, ἀλλ' ἀληθινῶς στόμασι φιλοῦντες*, Non se osculari simulantes.]

Σκῶμμα, τὸ, Cavillum, Dicterium, Sales, Salse dictum, Longin. (34, 2.) *Σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ' ἀνάγωγα*, Lucian. (1, 26.) *Πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων*, Plut. Symp. 7. *Ἡ πρὸς τὰ σκώμματα καὶ βωμολοχίας εὐχέρεια*, Xen. (K. Π. 2, 2, 16.) *Σκώμματος ἦρχε*, Cavillo uti cœpit, Epigr. *Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν φίλον*, Quibus non est gratum cavillari et dicteria dicere in convivio. Sic Plut. Lyc. (14.) *Σκώμματα λέγουσαι πρὸς ἕκαστον εὐχρήστως, ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαρτανομένων*: Pericle, *Πολλοὶ δ' ᾖδον ᾄσματα καὶ σκώμματα πρὸς αἰσχύνην*. Contra *φεύγειν σκώμματα* et *ἀπέχεσθαι σκωμμάτων*, Demetr. Phal. *Φευξούμεθα τὰ σκώμματα ὥσπερ λοιδορίας*, Plut. Symp. 2. (p. 498.) *Σκώμματος δὲ τῷ μὴ δυναμένῳ μετ' εὐλαβείας καὶ τέχνης κατὰ καιρὸν ἅπτεσθαι, παντάπασιν ἀφεκτέον*: nam *τοῖς σκώμμασιν ἔστιν ὅτε μᾶλλον ἢ ταῖς λοιδορίαις ἐκκινούμεθα*, ut ibid. docetur. Itidemque in suo *περὶ Ἀοργησ.* libello dicit, *Σκῶμμα καὶ παιδιὰ καὶ τὸ γελάσαι, πολλοὺς εἰς ὀργὴν καθίστησι*. Laudatur autem, *σκῶμμα ἀνύβριστον ἐν παιδιᾷ τινι μετὰ εὐτραπελίας ἀφειμένον ἐνεγκεῖν ἀλύπως καὶ ἱλαρῶς*, ap. Eund. in l. de Audiendo (p. 168.) Idem in Lyc. dicit fuisse Laconicum *σκώμματα ἀνέχεσθαι· μὴ φέροντα δὲ παραιτεῖσθαι*. Sic in l. de Aud. Poëm. *Φέρειν πράως καὶ σκώμματα καὶ λοιδορίας καὶ γέλωτα*. Idem dicit *Σκῶμμα τῆς δυσγενείας ἁπτόμενον τοῦ βασιλέως*. Ab Jul. Rufin. *χαριεντισμὸς* s. *σκῶμμα* inter figuras Rhetoricas numeratur: qua sc. fit festiva dictio cum amœnitate mordax. Macrob. 7, 3. scribit non esse vocabula Lat. quæ respondeant Græcis istis, *λοιδορία* et *σκῶμμα*: nisi forte dicas *λοιδορίαν* Exprobrationem esse ad directam contumeliam; scomma enim se pene dicere Morsum figuratum, quia sæpe fraude vel urbanitate tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligas: nec tamen semper ad amaritudinem pergere, sed nonnunquam iis in quos jacitur et dulce esse: quod genus maxime vel sapientem vel alias urbanum exercere, præcipue inter mensas et pocula, ubi facilis est ad iracundiam provocatio; ideoque cautius in convivio abstinendum scommate quod tectam intra se habeat injuriam. De generibus autem scommatum plura ibid. reperies. [" Ammon. 128. Thom. M. 801." Schæf. Mss. * *Αὐτόσκωμμα*, Alciphr. 3, 43. et Ruhnk.]

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ, ἡ, Dexter in dicendis dicteriis et scommatis, [" ad Mœr. 74. Herodian. Philet. 442. et n." Schæf. Mss.] *Εὐσκωμμόνως*, Cum dexteritate quadam in scommatis jaciendis. *Εὐσκωμμοσύνη, ἡ*, Dexteritas in scommatis et dicteriis, J. Poll. 5, (161.) c. 45. [* *Πολυσκώμμων*, 6, 171.] *Φιλοσκώμμων*, Dicteriis mordacibus et scommatis gaudens, Qui dicteria et scommata dicere gaudet, s. amat, [" ad Mœr. 74. Herodian. Philet. 442. et n." Schæf. Mss. " Appian. 1, 57. Herodian. 2, 941. (4, 9, 4.) Cyrill. c. Jul. 229(=38.) nos ad Lucret. 4, 1163. Plut. 3, 71=45. Clem. Alex. 202." Wakef. Mss. Herod. 2, 174. Schol. Aristoph. Σφ. 783.] *Φιλοσκωμμόνως*, More eorum qui scommata dicere amant. *Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ*, Amor scommatum, Cum quis scommata et dicteria salsa in aliquem jacere amat, J. Poll. l. c.

A *Σκῶμμα* est et DIMIN. *Σκωμμάτιον, τὸ*, Dicteri-

olum mordax s. salsum, Cavillum, Aristoph. Σφ. (1289.) Σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβάλω. Utitur et Plut. 2 de Fort. Alex. [* " Σκωμματικὸς, Boeckh. in Plat. Min. 164." Schæf. Mss.]

Σκῶψις, ἡ, Derisio quæ fit dicteriis mordacibus et cavillis, Cavillatio, Alexis ap. Athen. (421.) φιλεῖ γὰρ ἡ μακρὰ συνουσία Καὶ τὰ συμπόσια τὰ πολλὰ καὶ καθ' ἡμέραν ποιεῖν Σκῶψιν· ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλέον ἢ τέρπει πολύ. Τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνεται.

At vero Σκὼψ, ωπὸς, ὁ, Avis nomen est e genere noctuarum, ut volunt nonnulli, qui et Asionem interpr.: itidemque Ἀεισκῶπες, " s. Αἰεισκῶπες," Sempasiones. Diversæ tamen aves sunt scopes et asiones, ut e Plin. patet. Is enim 10, 23. sic scribit, Otis bubone minor est, noctuis major, auribus plumeis eminentibus: unde et nomen illi: quidam Latine Asionem vocant. Imitatrix alias avis ac parasita, et quodam genere saltatrix. Capitur haud difficulter, ut noctuæ, intenta in aliquo, circumeunte alio. Et l. eod., c. 50. Nominantur ab Hom. scopes avium genus: neque harum satyricos motus, cum insident, plerisque memoratos, facile concipe-rim mente: neque ipsæ jam aves nascuntur. Verba Homeri leguntur Od. E. (66.) Σκῶπές θ' ἴρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι, ubi Schol. dicit esse ὄρνεα νυκτίνομα et κακόφωνα: ac propterea nominata videri παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν. Duo earum genera memorantur ab Aristot. H. A. 9, 28. sc. ἀεισκῶπες, ex eo nomen sortitæ, quod ἀεὶ πᾶσαν ὥραν εἰσὶ, " omni- " bus anni temporibus conspiciantur et appareant," easque φθέγγεσθαι dicit: alias esse ἀφθόγγους, et autumno interdum videri die uno aut altero. Eadem fere referuntur ap. Athen. (391.) ubi hæc avis dicitur inter alia ὀρχήσει ἁλίσκεσθαι, perinde ut ὦτος, et χαίρειν ὁμοιότητι: ab eaque σκώπτειν dici τὸ συνεικάζειν, et καταστοχάζεσθαι τοὺς σκωπτομένους, διὰ τὸ τὴν ἐκείνων ἐπιτηδεύειν προαίρεσιν: quæ et Eust. ex eo refert, 1523.: at pro τοὺς σκωπτομένους legit τῶν σκωπτομένων. Sed et Κὼψ ac Κῶπες dici pro σκὼψ et σκῶπες, uterque locis citatis testantur. [" Est vero Σκὼψ etiam Piscis cujusdam nomen, obiter memoratum Nicandro ap. Athen. 329." Schw. Mss.]

Σκὼψ et Σκώπευμα Genus saltationis, a scope ave denominatum, s. ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ζῶον ἐν τῇ κινήσει ποικιλίας, ut Athen. l. c. tradit, itemque (629.) ubi etiam ait fuisse σκῶπα τῶν ἀποσκοπούντων τι σχῆμα, ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων: mentionem ejus fieri ab Æschylo Theoris, Καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων. Ab J. Poll. quoque 4, 14. σκὼψ et Σκωπίας in. saltationum generibus ponuntur: dicunturque ἔχειν τινὰ τοῦ τραχήλου περιφορὰν, κατὰ τὴν τοῦ ὄρνιθος μίμησιν, ὃς ὑπ' ἐκπλήξεως τῆς ὀρχήσεως ἁλίσκεται. [Cf. Ὑπόσκοπος. Phot. Σκώπευμα· σχῆμα Σατυρικὸν, ὡς καὶ ὁ * σκωπός· οὕτως Αἰσχύλος. Hesychio σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων. " Ad Thom. M. 101." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 613.] Item et Σκωπαῖοι videntur harum avium παρώνυμοι, ut Eust. tradit, p. 1523. qui ap. Lacedæmonios erant ἀνθρωπάρια μικρὰ, aliis dicti στίλπωνες: quales sunt nani et pumiliones ap. Latinos. [" Sua ibi Eust. habet ex Athen. 12. p. 518., ubi consule Animadv." Schw. Mss.] " Σκοπαῖος, Homuncio, Nanus, Pumi- " lio, VV. LL.: afferentia h. Athen. l. de Sybaritis, " 12. (p. 518.) Ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς, διὰ τὴν " τρυφὴν, ἀνθρωπάρια μικρὰ, καὶ τοὺς σκοπαίους, ὥς " φησιν ὁ Τίμων, τοὺς παρά τισι καλουμένους στίλπω- " νας. Hermolaum quoque ita accepisse testatur " Bud. sc. pro Homuncionibus; sed cum jam dixis- " set ἀνθρωπάρια μικρὰ, cur addiderit καὶ τοὺς σκο- " παίους, merito quæri possit." [" Σκὼψ, Theocr. 1, 136. ad Anton. Lib. 125. Verh. 140. ad Thom. M. 101. Eichst. Quæst. 35. Huschk. Anal. 75. Callim. 1. p. 468. Jacobs. Anth. 12, 138." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 15, 28. * Σκωπαλέος, Peyron. ad Etym. M. 237, 54.]

Σκώπτης, Cavillator, Derisor, Qui scommata et dicteria mordacia in aliquem jactat s. jactare solet. A Suida exp. λοίδορος. [" Valck. Anim. ad Ammon. 88. Toup. Opusc. 1, 425." Schæf. Mss.] Φιλο-
A σκώπτης, Qui dicteria et scommata jacere amat, i. q. Φιλοσκώμμων. [Athen. 616.] Φιλοσκωπτέω, Scommatis et dicteriis mordacibus gaudeo, Scommata et dicteria salsa jacere in aliquem amo, Facetis dicteriis et cum mordacitate conjunctis incessere amo, Athen. 14. (l. c.) Οὐκ ἠπόρει δὲ τὸ ἡμῶν συμπόσιον οὐδὲ τῶν φιλοσκωπτούντων: solent enim sapientes et urbani inter pocula sese interdum exercere dicteriis, sed iis non nimium salsis, non nimium amaris et mordacibus; quæ enim modum excedunt, iram provocant, ut in Σκῶμμα videre est. [* Σκώπτρια, Procop. Arcad. p. 41. Anecd. 10, 28. Lobeck. Phryn. 256. " T. H. ad Plutum p. 231." Schæf. Mss.]

Σκωπτικὸς, Qui scommatis dicteriisque salsis incessere solet, i. q. φιλοσκώπτης. Alii, Cavillis valens, Mordax, Dicax: καθαπτικός. J. Poll. 5, 45. et Athen. 14. Μάλιστα γὰρ εἰσάγονται οἱ μάγειροι σκωπτικοί τινες. [" Valck. Anim. ad Ammon. 88. ad Herodian. Philet. 442." Schæf. Mss. * Σκωπτικῶς, Schol. Aristoph. Εἰρ. 857. Θ. 66. Eust. Il. A. p.
B 68, 14. " ad Il. Ψ. p. 1289, 15. Schol. Plat. p. 159." Boiss. Mss. * " Σκωπτίλος, Kuster. Aristoph. 190." Schæf. Mss. * Σκωπτηλὸς, adv. * Σκωπτηλῶς, Epiph. 1, 991.]

Σκωπτόλης, ὁ, itidem Cavillis et scommatis gaudens, ut φιλοσκώπτης s. φιλοσκώμμων, Aristoph. Σφ. (788.) Αἴσχιστα γάρ τοί μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος Ὁ σκωπτόλης. Et ap. Suid. σκωπτόλαι τε καὶ ὑβρισταὶ πάντες: quod exp. φιλοσκώμμονες. [Dio Cass. 875. " Toup. Opusc. 1, 425. ad Mœr. 279." Schæf. Mss. * Σκωπτώλης, Σκωπτόλης, Lobeck. Phryn. 613.]

[* " Ἀνασκώπτω, Bekk. Anecd. 396." Kall. Mss.]

Ἀντισκώπτω, Vicissim dicteriis mordacibus incesso, scomma jacio in eum qui scommate me incesserat. [Dio Cass. 1086, 94.]

Ἀποσκώπτω, Scommata jacio, Dicteria dico, Scommate incesso s. insector. Jungitur cum accus. itidem ut σκώπτω. Synes. Οὐκ ἀπέσκωψά σου τὴν εἰς τὴν εἰσενεγκοῦσαν εὔνοιαν. Sic alibi quoque ap. Eund. Passim autem reperitur junctum accusativo
C vel rei vel personæ, cum præp. εἰς, sicut et σκώπτω. Herodian. (4, 12, 3.) Εἰς τοῦτον οὖν ὡς μηδὲ στρατιωτικὸν, δημοσίᾳ πολλάκις ἀπέσκωπτε. Sic Lucian. (1, 792.) Ἀποσκώπτω ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας. Idem copulavit ἀποσκώπτειν et λοιδορεῖσθαι, utens eadem constr. Ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐς τοὺς πολίτας. Item cum accus. rei: ut, Ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων, Hoc scomma in pedes jaciens, Hoc scommate pedes notans s. incessens. Rursum Lucian. (1, 269.) Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, Quæcunque in me scommata jeceris, dicteria dixeris, Quibuscunque me dicteriis mordacibus incesseris. [" Ad Lucian. 1, 39. 100. Jacobs. Anth. Proleg. 72. 6, 374. Huschk. Anal. 191. Heind. ad Plat. Gorg. 173." Schæf. Mss.] Ἀπόσκωμμα, τὸ, Dicterium mordax quo aliquis notatur, Irrisio per scomma, quæ fit dicteriis mordacibus et salsis: Hes. * ἀποσκώμματα, μυκτηρίσματα. [* Ἀποσκωπτικὸς, adv. * " Ἀποσκωπτικῶς, Schol. Lucian. Lexiph. 15." Kall. Mss.]

Διασκώπτω, Scommata et dicteria jacio, Xen.
D K. Π. 8, (4, 10.) Καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτοντο, Hæc ultro citroque jaciebantur ab ipsis scommata, [" Zeun. p. 771. T. H. ad Lucian. Dial. p. 25. De med., Fischer. ad Palæph. p. 7." Schæf. Mss.]

Ἐπισκώπτω, itidem Scommata et dicteria jacio, Scommatis et dicteriis incesso, Cavillor, Plut. Themist. Ἐπισκώπτων τὸν Σιμωνίδην, Cavillis Simonidem incessens, Cavillis in Simonidem invectus. Item cum accus. rei, ut, Ἐπισκώπτει τὸ τάχος τῆς μεταβολῆς, In nimis repentinam mutationem cavillatur. Item cum εἰς, Plut. Lycurgo, Εἰς ὃ ἐπισκῶψαι δοκεῖ μετὰ παιδιᾶς. [" Lucian. 1, 20. Wyttenb. Select. 443. Plut. Mor. 1, 15. Coray Theophr. 333. Huschk. Anal. 292. Ruhnk. Præf. ad Rutil. p. xi. Jocor, Xen. K. Π. p. 40." Schæf. Mss. * " Ἐπίσκωμμα, Etym. M. 713, 7." Wakef. Mss. * Ἐπισκωμματικὸς, adv. * Ἐπισκωμματικῶς, Epiph. 1, 990. 2, 106. * Ἐπισκωμματίζω, Idem T. 1. init.] " Ἐπεσκωμμάζω, Sum " procax ad dicendum, si VV. LL. credimus." [* Ἐπίσκωψις, Clem. Alex. p. 75=202. Plut. 5, 141. * " Ἐπι-

σκώπτης, Brunck. Anal. 2, 71." Schæf. Mss. " Diog. L. 2, 127." Boiss. Mss. Timon ap. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 224. " Synes. p. 35." Kall. Mss. * Ἀντεπισκώπτω, Polyb. 17, 7, 5. * Προσεπισκώπτω, Plut. Ages. 15.] A

Κατασκώπτω, i. q. ἐπισκώπτω. Affertur et, Κατασκώπτω τοὺς συμπότας, pro Inter convivas jocor. [Herod. 2, 173. 3, 151. * Κατασκωπτὸς, unde * Ἀκατάσκωπτος, Calumniæ non obnoxius, Cyrill. Alex. in Oseæ 5. p. 90. in Symbol. 164.]

Παρασκώπτω, Cavillor, Scommatis et dicteriis incesso, [Plut. Demetr. 28. Demosth. 9. " Hymn. in Cer. 203. ubi v. Mitsch. et Ilgen., Wyttenb. Select. 321. T. H. ad Plutum p. 165." Schæf. Mss.]

[* " Περισκώπτω, Schol. Aristoph. Πλ. 550. ἐπὶ τὴν ὄψιν." Kall. Mss. Vide Hemst. p. 165.]

[* Προσσκώπτω, Dicteriis incesso insuper, Joseph. A. J. 6, 9, 4.]

[* " Συσκώπτω, Pariter cavillor s. Dicteriis incesso, Chrys. in Matth. Hom. 87. T. 2. p. 537, 14. Ἐπῄνουν ἅπαντες, καὶ συνεχλεύαζον καὶ συνέσκωπτον." Seager. Mss.] B

" ΣΚΩΡ, σκατὸς, τὸ, Stercus, Oleum, Merda: " μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, Aristoph." [Πλ. 305. male σκῶρ' ἐσθίειν in Brunckii Ed., et B. 146. Καὶ σκῶρ' ἀεὶ νῶν, pro σκώρ: in Indice autem dedit σκῶρ μεμαγμένον, et σκῶρ ἀεὶ νῶν. " Pierson. Præf. ad Mœr. 39. Valck. Phœn. p. 65. Phryn. Ecl. 128. Schol. Aristoph. Πλ. 706." Schæf. Mss. Schn. Lex. Suppl.] " Σκατὸν, τὸ, Stercus, Merda. Unde Σκατο- " φάγος, Merdivorus, Æsculapii epith. ap. Aristoph. " Πλ. (706.) Affertur et Σκατὸς, masc. genere." [Phrynichus p. 293. Lobeck. * Τὸ σκάτος· καὶ τοῦτο ἐπ' εὐθείας τιθέμενον ἀμαθές· γενικῆς γάρ ἐστι πτώσεως, τοῦ σκατὸς, ἡ δὲ εὐθεῖα τὸ σκώρ· ἁμαρτάνοντες δὲ οἱ πολλοὶ τὴν μὲν ὀρθὴν τὸ σκάτος ποιοῦσι, τὴν δὲ γενικὴν σὺν τῷ υ, τοῦ σκάτους. " Ego non dubito, quin olim casus primus fuerit * σκὰς, quod simile τῷ κρὰς et similiter fortasse inflexum: σκὰς, σκατὸς, σκατὶ, σκᾶτα genere masculo, et σκὰς, σκατὸς, σκατὶ, σκὰς genere neutro. In Schol. Aristoph. Πλ. 706. σκάτα ἤσθιον scr. forte σκᾶτα." Pauw. " Admodum memorabile est Zonaræ testimonium Lex. 1656. Σκὼρ τὸ κόπρον, (κοπρίον.) Τῶν καθ' ἡμᾶς σοφιστῶν ὁ ἐνδοξότατος ἔν τινι τῶν λόγων τῶν ἑαυτοῦ γέγραφε τὸ σκάτος, ἀγνοήσας ὅτι ἡ ὀρθὴ πτῶσίς ἐστι τὸ σκὼρ, αἱ δὲ πλάγιαι τοῦ σκατὸς καὶ τῷ σκατὶ (σκάτει male Phav.) Οὕτως οὖν σκατοφάγου τὸ ἁμάρτημα: quod nescio quid Tzetzianum sapit. J. Poll. 5, 91. Σκὼρ, αἱ πλάγιαι τοῦ σκάτους, τῷ σκάτει, ubi σκατὸς et σκατὶ scr. Vulgari forma τοῦ σκάτους usus Sophro Athen. 8, 65. p. 336. Tertiam formam τὸ σκατὸν, quæ in * μυόσκατον apparet, et memorat, (nisi lectio fallit,) et damnat Phot. 389., unde in Schol. Aristoph. l. c. (τὰ) σκατά. Argumentis, quibus Sturzius Dial. p. 33. contra Phrynichum pugnat, respondere non difficile fuerit." Lobeck. " Σκατὸν, Σκατὸς, Pierson. Præf. ad Mœr. 39." Schæf. Mss. Σκατοφάγος, Epicharmus Athenæi 321. * Σκατοφαγέω, Antiphanes ap. Eund. 95. " Orig. c. Cels. 7. p. 340." Seager. Mss. * Σκατάω, unde * Διασκατάω, Diogenes ap. Clem. Alex. 492. Οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης τρυφῆς.] " Hinc esse videtur " et Σκωραμὶς, ίδος, ἡ, pro Trulla, s. Scaphio, aut " Lasano; aut denique Vase in quo ventris onus " deponitur. Aristoph. Ἐκκλ. (371.) Ἵνα μὴ γένω- " μαι σκωραμὶς κωμῳδική, ubi a Schol. annotatur, ἀμὶς " esse, ἐν ᾧ οὐροῦσι, σκωραμὶς autem, ἐν ᾧ ἀποπα- " τοῦσι."

" Σκωρία, ἡ, Scoria, Fæx metalli, aut quasi fæx, " Sordes metalli. Redditur etiam Retrimentum, Re- " crementum, e Celso; item Stercus, e Scrib. Largo, " dicente Ferri stercus. Apud Diosc. ut σιδήρου " σκωρία, sic μολύβδου et χαλκοῦ legitur, exponitur- " que et Recrementum et Excrementum. J. Poll. " περὶ τῆς σιδηρίτιδος γῆς loquens, ejus κάθαρμα dictum " tradit σκωρίαν." [" Ad Mœr. 239. Jacobs. Anth. 9, 330." Schæf. Mss. Σκωρία, * Σκορία, Schleusn. Lex. V. T.] " Hinc Σκωριοειδὴς, q. d. Recrementosus, " Recrementis similis," [" Greg. Nyss. 3, 638." Wakef. Mss.] " At in VV. LL. Σκωροειδής."

ΣΜΑΩ, SIVE Σμέω, Abstergo, Extergo. Unde ap. Hes. σμώμενος, σμηχόμενος. Legitur ap. Herod. 9, (110.) p. 350. meæ Ed. Τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον βασιλεὺς, καὶ Πέρσαις δωρέεται. Pro quibus Valla, Tunc rex solum caput ornatur, Persasque strenis donat. Apud Diosc. 1, 82. de thure, Ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται, Hermol. Barb. sic, Capitis ulcera manantia cum nitro infricatum sanat. Itidemque Marcellus, Si infricetur. [" Σμάω, ad Mœr. 337. 355. ad Timæi Lex. 222. Fischer. Præf. Anim. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. xxi. ad Diod. S. 1, 351. ad Herod. 603. 741. Phryn. Ecl. 108(=255. Lob.) Thom. M. 788. 802. Kuster. Aristoph. 117. Fr. 254. Σμῆν, ad Lucian. 2, 326. (Lobeck. Phryn. 61.) Σμέομαι, Koen. ad Greg. Cor. 184(=397.) Valck. ad Herod. 272. 603. 741." Schæf. Mss. Callim. L. P. 32. λιπαρὸν σμασάμενος πλόκαμον.]

Σμῆμα, τὸ, Smegma, Id quo ad abstergendum et purgandum utimur, Athen. Σμήμασιν ἐχρῶντο τὰς χεῖρας πλύνοντες: [cf. Schw. ad p. 409.] Bud. dicit Atticum esse pro σμῆγμα. [" Ad Mœr. 337. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. xxi. Phryn. Ecl. 108(=253. Lob.) Thom. M. 802. ad Lucian. 2, 320. * Σμηματοδοκὶς, * Σμηματοθήκη, ibid. (Hes. v. Ῥύμμα. * Σμηματοφόρος, unde) * Σμηματοφορεῖον, Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Aristoph. Pollucis 9, 127.]

Ἀποσμάω, Detergo, Abstergo, Lucian. (2, 911.) Ἀποσμᾷ τὸν ῥύπον, Diosc. 5, 84. Ἀποσμᾷ τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλὰς, Oculorum cicatrices detergit, s. Emendat, Aufert, Tollit: ceu sordes abstergendo s. detergendo tolli solent. Idem passivo utitur, 2, 89. Ἐπὶ κεφαλῆς ἐμπλασσόμενον καὶ ἀποσμώμενον μετὰ ἡμέρας τρεῖς, Quod capiti illinitur, s. illitum imponitur, et tertio die abstergitur. [" Gal. de Comp. Med. p. Loc. 1, 8. p. 351. Eunap. V. Ædes. p. 42." Lobeck. Phryn. 254.]

Διασμάω, SIVE Διασμέω, Extergo, Detergo, Abstergo, Herod. (2, 37.) Διασμέοντες ποτήρια, Pocula abstergentes, [" Wessel. p. 272. ad Charit. 315. Ruhnk. Ep. Cr. 186." Schæf. Mss.] C

Ἐκσμάω, Extergo, Herod. (3, 148.) Ἐξέσμων ποτήρια, [" Wessel. ad p. 272." Schæf. Mss. * Συνεκσμάω, Dionys. H. 2. p. 40, 27.]

[* Ἐπισμάω, s. * Ἐπισμέω, Aristoph. Θ. 396. τί γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;]

Περισμάω, Circumcirca abstergo, detergo, affricatum detergo.

Σμήλη, ἡ, Smegma, [Sapo, quo ad abstergendum utimur, Alex. Trall. 6. p. 86. * Σμῆλαι, Hesychio ῥύψαι, vide Interprr. * Εὔσμαλον, Eid. εὔχαρι. " Pro εὔσμηλον, a σμήλη, Smegma." Is. Voss.]

Σμήχω, i. q. σμῶ, ex eoque derivatum, ut νήχω e νῶ, i. e. Abstergo, Detergo, Extergo, Od. Ζ. (226.) Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. Utuntur prosæ quoque Scriptores: ut Lucian. (3, 123.) in Prov. Σμήχειν Αἰθίοπα, Æthiopem lavare et conari detergere nigrorem, quod et Πλίνθον πλύνειν dicitur; neutrius enim maculas, s. colorem quo imbuti sunt, quantumvis crebra lotione exterseris. Diosc. de oleo raphanino, Τὰς περὶ τὸ πρόσωπον σμήχει τραχύτητας. Pro quibus Plin. Scabritias cutis in facie emendat. Idem 2, 11. Σμήχειν λέπρας, ἀλφοὺς, ὀδόντας· οὐλὰς καὶ λευκώματα καὶ ἐφήλεις ἀποκαθαίρειν: 5, 116. Κνησμοὺς παύει θεῖον σὺν νίτρῳ σμηχόμενον. Pruritus sedat sulphur cum nitro affrictum et postea detersum. Hes. σμήχει, τρίβει, καθαίρει: Suidas, σμῆξαι, etiam καθᾶραι: nam quæ deterguntur s. extergüntur, eadem et purgantur. Aliud autem significat Σμύχω. [Castigo, ad Greg. Cor. 275. Gl. Lomento. " Ad Timæi Lex. 222. 229. Heringa Obss. 131. ad Mœr. 336. 355. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. Præf. 1. p. xxi. ad Herod. 272. Phryn. Ecl. 108(=253. Lob.) Thom. M. 788. 802. Jacobs. Anth. 8, 33. 11, 280. Brunck. Aristoph. 3, 159. Heyn. Hom. 8, 333." Schæf. Mss. Lycophr. 875. Arrian. Ep. 1, 27, 6. Ἐσμηγμένας καὶ προχείρους ἔχειν. Cf. Νέω, Νήχω.] D

Σμῆγμα, τὸ, Quo in abstergendo utimur. Apud Medicos σμῆγμα dicitur Pulvis siccus, qui cuti non unctæ inspergitur ad eam detergendam: unde σμη-

κτικὸν idem est cum ῥυπτικῷ. Cujusmodi facultatem habet nitrum, aphronitrum, sal, mel, salis flos, Cimolia, lomentum fabarum, fermentum hordeaceæ farinæ, furfur, pumex. Verum aliis etiam medicamentorum generibus, quæ attenuarent, discuterent, siccarent, postea accommodatum nomen est. Contusa, cribrata, et sicca inspergi debent: aliquando tamen liquore aliquo dilui possunt et inungi, ut videre licet ap. Aët. 6, 54. ubi varios τῶν σμηγμάτων usus describit. Diosc. 1, 41. Σμήγματα τῶν ὀδόντων, Medicamenta s. Pulvisculi ad tergendos dentes, s. Dentifricia; nam ejusmodi medicamentis solent fricari dentes ad sordes abstergendas. Et 2, 102. Πρὸς λέπρας καὶ κνησμοὺς σμῆγμα σὺν νίτρῳ, Lepras et pruritus addito nitro detergens, s. emendans. Eod. l., c. 1. de testa erinacei, Τοῖς πρὸς τὰς ψώρας ἁρμόζουσι σμήγμασι, Medicamentis quæ psoras abstergunt. Sunt et manuum σμήγματα, ut sapo, Philox. ap. Athen. (409.) παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χει-Ρῶν, σμήγμασιν ἰρινομίκτοις * χλιεροθαλπὲς Ὕδωρ ἐπεγχέοντες. Utitur et Plin. hoc vocabulo, Ad extendendum cutem in facie et smegmata adhibentur. Idem utitur derivativo Smegmaticus, Acopicis et smegmaticis utilis: pro Medicamentis lassitudinem tollentibus et detergentibus, s. σμήχουσι, σμηκτικοῖς. [Alex. Trall. 2. p. 190. "Ad Mœr. 336. ad Herod. 272. 742. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. Præf. 1. p. xxi. Phryn. Ecl. 108(=253. Lob.) Thom. M. 788. 803. Jacobs. Anth. 8, 33." Schæf. Mss. Σμῆγμα, Gl. Lomentum: Σμῆγμα ἀπὸ φύλλων συκίνων γινόμενον· Morinum: * Σμηγματοπώλης· Lomentarius. * Σμηγματώδης, Hippocr. 392, 55. "Phryn. Ecl. l. c. * Σμηγματικὸς, ibid." Schæf. Mss.]

Σμῆξις, ἡ, Detersio, Abstersio, Diosc. 2, 5. Ἁρμόζουσι πρὸς σμῆξιν ὀδόντων, de buccinis concrematis, Dentifricio conveniunt: ut Plin. Leporis marini cinis dentifricium est, i. e. Eo fricantur dentes et deterguntur.

[* Σμήκτης, Gl. Pumicator, Politor.]

[* "Σμηκτὸς, Thom. M. 802." Schæf. Mss. * Ἄσμηκτος, Diog. L. p. 542=193. Pherecrates Pollucis 2, 35. Male * Ἄσμικτος ap. Hes. Cf. Ἀλίσμικτος. * Εὐσμηκτος, Maximus 285. σίδηρος.] "Νεόσμηκτος, "Recens extersus, νεωστὶ ἐσμηγμένος, Hes." ["Toup. Opusc. 2, 55. Wakef. S. Cr. 3, 72. Callim. 1. p. 527." Schæf. Mss.]

Σμηκτικὸς, Detersorius, Abstergendi s. Detergendi vim habens, Diosc. 2, 4. de purpura combusta, Δύναμιν ἔχει σμηκτικὴν ὀδόντων, pro quo cap. seq. dicit, Ἁρμόζει πρὸς σμῆξιν ὀδόντων, Dentifricium est: Plin. Tali bubuli cinis cum myrrha dentifricium est. Sic in alio Ejusdem l. quem habes in verbali Σμῆξις. ["Casaub. ad Athen. 113. Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss.]

Σμηκτὶς, ἡ, i. q. σμηκτική: ut σμηκτὶς γῆ ap. Hippocr. (de Morb. Mul. 2, 60. p. 832.) Terræ quoddam genus, cui detersoria vis inest. Gal. et Erot. ap. Hippocr. σμηκτίδα γῆν exp. τὴν Κιμωλίαν: itidemque rursus Gal. Γῆς σμηκτίδος, Κιμωλίας. Inest enim Cimoliæ vis abstergendi instar smegmatis et saponis. DICITUR ET Σμηκτρὶς γῆ, quod J. Poll. e Cephisodoro affert; sed perperam ap. eum pro σμηκτρίδα LEGITUR Σμικρίδα. A Theophr. πλυντρὶς γῆ nominatur. [Σμηκτὶς, Σμηκτρὶς, Lobeck. Phryn. 255.]

Ἀποσμήχω, i. q. ἀποσμάω, Abstergo, Detergo, Detergendo emaculo et expurgo, ἀποκαθαίρω. Aliud autem signif. Ἀποσμύχω. Vide Λιχανός. ["Euseb. Hist. Eccl. 10, 9." Mendham. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 280. ad Charit. 34. T. H. ad Lucian. Dial. p. 38." Schæf. Mss.] "Ἀποσμήγειν, pro Separare afferunt "VV. LL. e Dionysio Poëta; sed suspectum est." [* Ἀπόσμηγμα, Gl. Retrimentum. * "Ἀπόσμηξις, T. H. l. c." Schæf. Mss. * "Ἐναποσμήχω, Penitus abstergeo, Chrys. T. 7. p. 691. Τοιαῦτα ἐπιτιθέτω τὰ φάρμακα πρότερον — οἷα τὴν τῆς ἁμαρτίας φύσιν ἐναποσμήχειν δύναται." Seager. Mss.] "Προαποσμήχω, "Ante detergo: unde partic. προαποσμηχθείς." ["Geop. 1192. (προαποσμῆξαι.)" Wakef. Mss. * Προσαποσμήχω, Schneidero suspectum est.]

Διασμήχω, Extergendo perpurgo et emundo, Perfrico et tergo, Aristoph. (N. 1237.) Ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί, Salibus perfrictus, Sale tersus et emundatus. Metaphora ab utribus qui, sale perfricti s. perpurgati aut macerati, fiunt meliores. [Lobeck. Phryn. 254.]

[* "Ἐκσμήχω, Extergo, Chrys. περὶ Μετανοίας 8. T. 6. p. 804, 26. Καλὸν δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐκσμήχειν τῆς ψυχῆς." Seager. Mss.]

Ἐπισμήχω, Abstergo, Detergo in summa parte, ["Koen. ad Greg. Cor. 127." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 500. ῥοδαλῇσιν ἐπισμήχουσα παρειαῖς, pro ἐπιπλήττουσα. Hes. Ἐπισμήχει· ἐπιτρίβει. ἀπὸ τοῦ Σμήχειν, ἢ τρίβειν, ἢ πλύνειν· λοιδορεῖ, πλήττει. * Σμῶξαι γὰρ, τὸ πατάξαι· ἔνθεν, * Σμῶδιξ αἱματόεσσα.]

Περισμήχω, Circumcirca affrictum detergo, s. abstergo, Affrico, Diosc. 3, 52. Βοηθεῖ καθεψηθὲν ἐν οἴνῳ ἄχρις ἡμίσους, καὶ περισμηχόμενον, de ruta, i. e., Ruell. interpr., Auxiliatur decocta in vino ad dimidias partes, et oblita.

[* Προσμήχω, Geop. 16, 15, 2. 16, 18, 4.]

[* Ὑποσμήχω, Alex. Trall. 12. p. 110. Themist. 235. "ad Lucian. 1, 352." Schæf. Mss.]

[* Σμιρὶς, Hesychio ἄμμου εἶδος, ᾗ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων. * Σμύρις, Diosc. 5, 166. Σμύρις λίθος ἐστὶν, ᾗ τὰς ψήφους οἱ δακτυλιογλύφοι σμήχουσι. Idem est * Σμυρίτης λίθος, LXX. Job. 41, 7. Vide Schleusn. Lex. V. T. Alia scriptura * Σμῆρις dat * Σμηρίζω, Hero Spirit. 1. p. 165. Σμηρίζεται, τουτέστι λειοῦται. Hinc * Σμήρισμα, et * Σμηρισμάτιον, 159. 181. et * Συσμηρίζω, 232. Vide Schn. Ecl. Phys. 120. et Lex.]

[* Σμώχω, vide Ἐπισμήχει. "Heyn. Hom. 8, 333." Schæf. Mss. Aristoph. Εἰρ. 1306. Καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν, Schol. Biset. Σμώχειν, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς· ὅθεν τὸ σμώχετε μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ σπουδαίως μασσᾶσθαι· ἀλλαχοῦ δὲ σμώχειν, τὸ λοιδορεῖν, ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων, ὥς φησι Σουΐδας. Σμήχειν δὲ, τὸ καθαίρειν, ὥς φησιν Εὐστάθιος. Ἀμφότερα δὲ παρὰ τὸ σμῶ. Ἔσμωξεν, Hesychio ἐτάραξεν, ἔπαισεν. Contero, Contundo, Nicander Θ. 530. sed v. Schn. p. 273. Lobeck. Phryn. 254.] "Κατασμώχω, vide in Καταρμόζω." [Cf. Κατασώχω.]

"Σώχω, Tero, τρίβω, λειῶ, e Nicandri Schol., item "Herod., in VV. LL." ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 191. Heyn. Hom. 8, 332. ad Herod. 315. 473. Lex. Herod. 175. * Ἀνασώχω, ad Herod. 315." Schæf. Mss. Cf. Ψώχω.] "Κατασώχω affertur pro "Attero, Contero; sed vereor ne perperam scri"ptum pro κατασμώχω." [Legitur ap. Herod. 4, 75. Τὸ κατασωχόμενον τοῦτο, παχὺ ἐὸν, καταπλάσσονται πᾶν τὸ σῶμα, nec lectio variat. "Ad Herod. ll. cc. Heyn. l. c." Schæf. Mss.]

"Σμῶδιξ, Vibex, Livor et tumor e plagis," [HSt. Thes. Ind. v. Μῶδιξ. Gl. αἱματώδης τόπος (sic,) Tumex, Livor, Bulla. Vide Ἐπισμήχω. "Σμῶδιγξ, Σμῶδιξ, Clark. ad Il. B. 267. Heyn. Hom. 4, 246. 8, 499." Schæf. Mss. Σμώδιγξ, Hesychio ὕφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος. Σμώδιγγες· μώλωπες, τραύματα. Σμῶδιξ· μώλωψ, τὸ ἀπὸ πληγῆς οἴδημα· φλέψ, φλυκτίς. Il. Ψ. 716. Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους Αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον. Opp. Ἁ. 2, 428. σμῶδιξ δὲ διατρέχει ἠΰτε ποίης. Lycophr. 783. * "Σμωδικὸν, τὸ, Pharmacum ad vibices, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] "Μῶδιξ, Hesychio φλὸξ, "φλυκτὶς, Flamma, Pustula."

"Σμῆνος, τὸ, Examen apum: σμῆνος, ἑσμὸς, et "ἀφεσμὸς, pro eodem Aristoteli. Plut. de Vit. Irac. "Οἷον σμῆνος ἢ σφηκιὰν ἡμῖν ἐντίκτουσι. Metaph. "autem dixit Aristides, Τὰ τῶν ἀποικιῶν σμήνη διαπέμψαι. Metaphorice itidem dicitur de Quavis "multitudine: ut σμῆνος γερόντων ap. Aristoph.: "et ἀρετῶν σμῆνος, item ἡδονῶν σμῆνος, ap. Plat. Ex "Eod. in Cratylo affertur et σμῆνος σοφίας. Σμῆνος "interdum est Alveare, Alveus, Apiarium. Aristot. "Ὅταν δὲ κρέμωνται ἐξ ἀλλήλων ἐν τῷ σμήνει, σημεῖον "γίνεται ὅτι ἀπολείψει τὸ σμῆνος. Eodemque modo "et alibi utitur. Hesiod. Θ. (593.) ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι Κηφῆνας βόσκουσι, i. e. In al"vearibus, ubi tamen Schol. ἐκ τοῦ περιεχομένου in-

" telligi τὸ περιέχον ait. Affertur σμῆνος et pro A
" Sermonis suavitate, s. Loquendi dulcedine, ex Ari-
" stoph. N. (297.) μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος
" ἀοιδαῖς." [" Valck. ad Röv. p. 47. Toup. Opusc.
1, 16. 426. Harles. ad Theocr. 149. ad Charit. 306.
Bergler. ad Alciphr. 328. Jacobs. Anth. 6, 120. 8,
74. 206. Brunck. Soph. 3, 472. Wessel. Diss. Herod.
32. Lennep. ad Phal. 46. Diod. S. 1, 324." Schæf.
Mss. " Eust. Il. 135, 11. Σμ. ἀρετῶν, Clem. Alex.
429." Wakef. Mss. Plato Polit. 293=325. Ἀποικίας
οἷον σμήνη μελισσῶν ἐκπέμποντές σοι. * " Σμῆνον, τὸ,
Oraculum, Plut. de Amic. Multit. p. 96." Boiss. Mss.]

" Σμηνοδόκος, Qui excipit apum examina, VV. LL.
" ex Epigr. Additurque, posse ibi et Propr. nom.
" esse." [" Jacobs. Anth. 9, 199." Schæf. Mss.]

" Σμηνοκόμος, Apiarius, Qui apum s. examinum
" curam gerit," [Hesychio μελισσουργός.]

[* Σμηνουργὸς, Ælian. H. A. 5, 13.] " Σμηνουργεῖ-
" σθαι dicuntur apes, cum fœtificant, et sua examina
" ponunt. Strabo (2. p. 195.) de apibus loquens, Ἐν
" τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι :" [cf. 11. p. 462.] B
" Affertur et e Colum. pro hujus vocabuli expositi-
" one, 11, 14. Ab exortu vergiliarum ad solstitium
" examinant alvei." [" Ad Diod. S. 2, 218." Schæf.
Mss. * Σμηνουργία, J. Poll. 7, 101. * " Εὔσμηνος,
Nonn. D. 7, 336. * Φιλόσμηνος, 5, 252. alibi." Wakef.
Mss. * Σμηνηδὸν, Herodian. Epimer. 127.]

" Σμηνίον, τὸ, dimin. forma, idem tamen signif.
" quod σμῆνος, nimirum Alveare : ap. Diosc. 2, 109.
" ubi scribit τὴν πρόπολιν inveniri ἐν τοῖς στόμασι τῶν
" σμηνίων, ubi Interpretum alius Alvearium, alius
" Alveorum, alius Apiariorum vertit, eadem signif."
[* Σμηνιὼν, ῶνος, ὁ, i. q. σμῆνος, Apollon. Hist. Com-
ment. c. 44. p. 89. Bast. Ep. Cr. 79. Schneidero
susp. * " Σμηνεύω, Epiph. Panar. p. 30. Hæres.
Dosith." Kall. Mss.]

" ΣΜΙΛΑΞ, ακος, ἡ, (quæ et Σμίλος Theophrasto
" et Nicandro,) Taxus, Arbor abietis magnitudine, et
" foliorum ejus figura : in Italia et Gallia Narbonensi,
" Hispaniæ contermina, nascens. Fertur autem esse C
" venenata, et ipsa etiam umbra eos, qui sub ea dor-
" miant, necare. Plut. Symp. 3. Ἱστοροῦσι γὰρ ὅτι
" καὶ σκιὰ σμίλακος ἀποκτείνει τοὺς * ἐγκαταδαρθέντας,
" ὅταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς τὴν ἄνθησιν. Vide Theophr.,
" necnon Diosc. (4, 80.) a quo θύμαλος etiam vocari
" fertur, ut θύμνος a Paulo Ægineta, a Gal. τάξος, se-
" quendo Lat. appellationem : vide item Plin. Qui-
" netiam Σμύλαξ ap. Diosc. legitur per υ : sed perpe-
" ram pro Σμίλαξ. Verum pro hoc Σμίλαξ invenitur
" etiam Μίλαξ, absque σ : quam scripturam videbis
" et infra. Nicander σμῖλον * ἐλατηΐδα in Alex. (610.)
" appellavit, Μὴ μὲν δὴ σμῖλον σὺ κακὴν ἐλατηΐδα
" μάρψαις, * Οἰταίην, θανάτοιο πολυκλαύτοιο δότειραν,
" ubi Schol. ἐλατηΐδα vocari tradit, quod τῇ ἐλάτῃ,
" i. e. Abieti, folia habet similia : ut modo dictum
" fuit. Idem e Theophr. quoque hanc appellationem
" affert, ap. quem tamen ἡ μίλος legitur in vulg.
" exempl. Hanc autem scripturam habebis et infra
" ex J. Poll. || Σμίλαξ, Arbor a taxo diversa, quæ
" est folio ilicis, Theophr. H. Pl. 3, 16. Οἱ δὲ περὶ D
" Ἀρκαδίαν δένδρον τι σμίλακα καλοῦσιν, ὅ ἐστιν ὅμοιον
" τῷ πρίνῳ· τὰ δὲ φύλλα οὐκ ἀκανθώδη ἔχει, ἀλλ' ἁπα-
" λώτερα. Plin. 16, 6. Ilicis duo genera : ex iis in
" Italia folio non multum ab oleis distant smilaces a
" quibusdam Græcis dictæ, in provinciis aquifoliæ.
" De eadem intellexisse existimatur Gal. 6, 3. τῶν
" κατὰ Τόπους, cum smilacis decoctum inter gurgu-
" lionis remedia numerat." [Quercus faginea, Spren-
gel. Hist. Rei Herb. 1. p. 104.] || " Σμίλαξ, Frutex
" hortensis, cujus semen a nonnullis λοβία vocatur :
" folia habet hederæ, molliora tamen, tenues caules,
" et capreolos vicinis fruticibus circumvolutos : qui
" tantum adolescunt ut topiarias scenas repræsentare
" videantur. Siliquas fœnigræci profert, longiores
" et torosiores, in quibus semina renum similia, sed
" inæquali colore, recluduntur, quæ quadam e parte
" fulvescunt. Siliqua cocta cum semine in oleribus
" asparagi modo estur. Urinam ciet, et tumultuosa
" somnia facit. Gorr. Σμίλαξ κηπαία, ut annotant
" VV. LL., Smilax hortensis : cujus fructus λόβια
" vocant Græci : δολίχους appellat Theophr. H. Pl.
" 8, 3, et Gal. de Alim. 1. Alii Phaseolos intelligunt,
" i. e. φασιόλους Dioscoridi : quem legito 2, 176. 177.
" Apud J. Poll. μίλον, ὅπερ ἦν τῆς μίλακος ἄνθος.
" quod intellige de smilace Cilicia, vel lævi. Ob-
" serva autem hic quoque et μίλον et μίλακος, abs-
" que σ.

" Σμίλαξ est etiam Herba, cujus duæ sunt species ;
" est enim σμίλαξ τραχεῖα, i. e. aspera : et σμίλαξ
" λεία, i. e. lævis. Smilax aspera putatur a quibus-
" dam esse quæ et hedera Cilicia : smilax lævis, con-
" volvulus major ; nam minor, est helxine, κισσάμ-
" πελος Dioscoridi (4, 144.) VV. LL. Gorr. autem
" annotat Gal. et Paul. Æg. plantam hanc, cujus duo
" sunt genera, maluisse appellare μίλακα ad diffe-
" rentiam." [" Σμίλαξ, Munck. ad Anton. Lib. 69.
Verb. (ubi et de Σμίλος,) Brunck. ad Eur. Bacch.
690. Musgr. 702. Fac. ad Paus. 1, 549. 2, 400.
Jacobs. Anth. 8, 128. Brunck. Aristoph. 2, 109.
146. 3, 206. Kuster. 61." Schæf. Mss. " Clyme-
num, Diosc. Notha 462." Boiss. Mss. Σμ. Ἀρκάδων,
Bast. Ep. Cr. 209. Hesychio κιττοειδὲς φυτὸν ἑλισσό-
μενον· ἕρπει δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ ὕψος, καὶ λεπτοὺς ἀνίησι
κλῶνας, καὶ τῶν ἐγγὺς ἑστηκότων * καταδράσσεται φυ-
τῶν, ὡς καταπνίγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Schn. Ind. Theophr.
* Σμιλάκινος, J. Poll. 5, 32. Hes. v. Εὐσμίλωτα.]

" Μίλαξ, pro σμίλαξ dicitur : ea est Hederæ spe-
" cies, e qua tori fiebant : eadem Poëtas coronari so-
" litos ajunt. Aristoph. N. μίλακος ὄζων. Inde dici
" Μίλινον χρῶμα, Eust. tradit e quodam Τεχνικῷ."
[" Munck. l. c., ad Herod. 543. Brunck. Aristoph.
ll. cc. Kuster. l. c." Schæf. Mss.] " Μίλος, ἡ, vocari
" dicitur Taxus arbor : quæ et σμίλαξ." [" Munck.
l. c. Toup. Opusc. 1, 276. * Μιλλὸς, * Μιλλότης,
ibid." Schæf. Mss.]

ΣΜΙΛΗ, ἡ, Scalper, Scalprum, Scalper inciso-
rius : quo Celsus sæpe utitur. Ab J. Poll. σμίλη et
περιτομεὺς referuntur inter ἐργαλεῖα τοῦ σκυτοτόμου.
Sic Horat. Si scalprum et formas emat et comportet
in unum Qui sutor non est. Item in Epigr. de cul-
tro quo pennæ scriptoriæ parantur. Itidem Suet.
Scalpro librario venas sibi incidit. Plato de Rep. 1.
fin. Μαχαίρᾳ ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοις καὶ σμίλῃ.
Sic Cato, Librum scalpro eximito. Medicum quoque
instrumentum est σμίλη, ut ap. Cels. etiam sæpe
Scalper, Scalprum, Scalpellus. Producitur prior
syllaba, ut videbis ap. Suid. in Σμίλη. [" Ad Lu-
cian. 1, 316. 709. Toup. Opusc. 2, 220. Jacobs.
Anth. 7, 363. 8, 161. 9, 160. 12, 107." Schæf. Mss.
Symm. Jerem. 36, 23. Turnebi Advers. 7, 10. Ar-
cadius p. 108. Σεσημείωται τὸ * σμειλὴ τὸ σμιλίον
ὀξυνόμενον. * Σμήλη, Scalpellum, Alex. Trall. 6. p.
86. * Σμίλα, Gl. Scalprum, Sicila, Scalpium : Σμίλα
* χαρτοτόμος· Sicila.]

Σμιλίον, τὸ, Scalpellus. De Scalpello sutorio, ap.
Lucian. (2, 742.) Ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ εἰ παρολισθοῖ τὸ
σμιλίον καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς. In Hippiatr. dicitur de
Scalpello chirurgi vel veterinarii medici, alio nomine
μαχαίριον : itidem et ap. Æginetam. Sic Plut. (6,
221.) Εἴ τις, ἀνθρώπου φύματα καὶ σύριγγας ἔχοντος,
ἰατρικῷ σμιλίῳ τὰς τρίχας τέμνοι καὶ τοὺς ὄνυχας, Scal-
pello excisorio quo Medici utuntur : ut Cic. Cum
sanæ parti corporis scalpellum adhibetur. Colum.
Etiam sæpe scalpello usque ad imum resecare et am-
putare scabiem. Rursum Cic. Scalpello resectæ : ut
scalpro excisorio solet caro mortua et inutilis præ-
cidi. Itidem Gal. τῶν κατὰ Τόπους l. 1. Τῷ κατα-
ξυσμῷ τῷ διὰ σμιλίου συνεχῶς ἐνεργοῦμεν. Volunt
Celsum pro σμιλίον dicere etiam Specillum exaspera-
tum, 6, 6. Rursum Gal. hoc Σμίλιον utitur in expo-
nendo στηθοειδὲς μαχαίριον, quod ap. Hippocr. le-
gitur. [" Clem. Alex. Str. 929." Routh. Mss. " Ad
Lucian. 1, 316. * Ζμιλίον, ibid. ubi et de * Ζμίλη.
* Σμῖλις, ibid. Toup. Opusc. 2, 219. Valck. Diatr.
215." Schæf. Mss.]

[* Σμιλιόω, unde * Σμιλιωτὸς, Chirurg. Vett. p. 94.
* ἐκκοπεὺς, perperam * Μηλιωτὸς ap. P. Ægin. Vide
Schn. Lex. v. Κοιλίσκος.]

Σμιλεύω, Scalpello reseco, amputo et præcido, A [" Jacobs. Anth. 7, 385. 8, 161." Schæf. Mss.]

Σμίλευμα, τὸ, Segmen scalpro amputatum: ut ap. sutores σμιλεύματα dicuntur Segmina corii, (ut Gell. Unguium et capilli segmina,) quæ sc. amputant calceo confecto: περιτμήματα etiam nominare queas, ut περιτομεὺς et σμίλη idem significant: ap. lignatores et carpentarios, id πελέκημα dicitur: ap. serarios ῥίνημα, ap. alios ξύσμα, Ramentum, vel Recisamenta corii dicas, ut Plin. Æris coronarii recisamenta. Metaph. autem Aristoph. B. (819.) σμιλεύματά τ' ἔργων Φωτὸς ἀμυνομένου, ubi Schol. exp. * διαγλύμματα, ἐρεθίσματα: dicens proprie signif. τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ σμίλης. [* " Σμίλευσις, Herodian. Epim. 127." Boiss. Mss. * " Σμιλευτὸς, Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss.] " Εὐσμίλωτα, Hesychio sunt " εὖ κατεσκευασμένα, Bene parata: ἀπὸ τῆς * λατυπικῆς " σμίλης, A cæmentario scalpro." [" Potius * εὐσμίλευτα, a σμιλεύω, quod est a σμίλη. Nam verb. * σμιλόω nusquam mihi lectum." Kuster. * " Νεοσμίλευτος, Bentl. ad Horat. A. P. 441. Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss.]

Ἀποσμιλεύω, Scalpello amputo, reseco, repurgo: ut cum putator vitem scalpro repurgat, et sutor calceum jam confectum. Generaliter autem pro Polio s. Expolio capitur, quasi resecans vel abradens scalpello. Suid. hæc verba citat, quorum auctorem (quem esse constat Synes. Ep. 101.) non nominat, Ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχω τοῖς πανδέκταις τοῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ ὀνόματα, Qui ad vivum omnia resecant et ad unguem. Itidemque alibi Idem, Τὸ λέξιν καθῆραί τε καὶ ἀποσμιλεῦσαι. Jul. quoque Imperator usurpavit hoc verbum metaph. eadem in re, cum scriberet, Οὐκ ἀποσμιλεύων οὐδὲ ἀπονυχίζων τὰ ῥήματα. Eadem omnino verba usurpat et Themist. in suo Βασανιστῇ, de Grammatico quodam præceptore loquens, Καὶ ἐκμελετᾷν διὰ βίου συγκοπάς τε ὀνομάτων καὶ ῥήματα ἀποσμιλεύειν, καὶ μειράκια ἀπορυμπανίζειν. Notandum est autem, in illo posteriore loco Synesii copulata esse καθῆραι et ἀποσμιλεῦσαι, cum Suid. ἀποσμιλεύειν velit esse τῇ σμίλῃ ξέειν, ἐκκαθαίρειν. C [" Bentl. ad Horat. A. P. 441. ad Herodian. Philet. 443. Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss.]

Ἀποσμίλευμα, τὸ, Segmen s. Recisamentum scalpello factum, Quod scalpello undique reciditur. A Suida exp. τὸ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενον ἀπόξυσμα, q. d. Ramentum quod scalpello eximitur. Sic σμίλευμα quoque exp. a Schol. Aristoph.

[* " Ἀποσμιλευτὴς, Inc. Auctor in Notit. Mss. 6, 572." Elberling. Mss.]

Διασμιλεύω, Scalpello perpurgo, s. perpolio. Metaphorice plerumque et generaliter pro Perpolire, Expolire: ut et ap. Latinos Exasciare, Limare. Unde διεσμιλευμένος ap. Suid., quod exp. ἐξεσμένος, ἠκριβωμένος. Sic Alexis ap. Athen. (161.) ubi Pythagoreorum victus describitur, * Πυθαγορισμοὶ, καὶ λόγοι Λεπτοὶ, διεσμιλευμέναι τε φροντίδες Τρέφουσ' ἐκείνους, Ad unguem exquisitæ meditationes, s. commentationes. [" Fabric. Bibl. Gr. 1, 369. Jacobs. Anth. 7, 385. 11, 26." Schæf. Mss. * " Διεσμιλευμένως, Subtiliter, Cyrill. Alex. Glaph. 2. p. 201." Mendham. Mss. " J. Poll. 6, 150." Kall. Mss.]

[* Σμιλαίνω, unde * Ἀποσμιλαίνω, Hippocr. 799. " Cocch. ad Oribas. p. 83. 84." Kall. Mss. Schn. Lex. Suppl.]

" Σμίλλα, Ligo, δίκελλα." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* ΣΜΙΝΥΗ, Ligo. Hesychio σκαφίδιον, * δίκελλον. Phot. Σμινύην· σκαφίον ἢ δίκελλαν ἢ ἀξίνην. " Ad Mœr. 345. 346. ad Timæi Lex. 233. Wessel. Probab. 339. Lennep. ad Phal. 7. ad Lucian. 1, 345. Thom. M. 802. Boiss. Philostr. 324." Schæf. Mss. " Philostr. 202. cf. Suid. ex Aristoph." Kall. Mss. Xen. K. Π. 6, 2, 11. Alciphr. 3, 24. Aristoph. N. 1486. 1500. Ὄρν. 602. Εἰρ. 546. " Plato de Rep. 2. p. 186, 37. Bas. Ὁ γὰρ γεωργὸς, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον, εἰ μέλλει κάλλιον εἶναι, οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τἄλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 502. * " Ζμινύη, ad Mœr. 345. 457. ad Timæi Lex. 233." Schæf. Mss. * Σμίνυος, adj., Nicander Θ. 386. σκυτάλης μὲν ὅσον σμινύοιο τέτυκται Στειλειῆς πάχετος, vulgo σμίνοιο, a * σμῖνον, vide Schol. ap. Schneid. Annott. p. 194. * " Σμινὺς, ὕδος, ἡ, Aristoph. Fr. 260. * Σμινύδιον, 283." Schæf. Mss. J. Poll. 10, 43. 173. Lobeck. l. c.]

[* " ΣΜΥΛΑ, s. * Σμύλλα, Piscis, Alex. Trall. 11. p. 617. Cf. Goupylum p. 853." Schn. Lex. Suppl.]

ΣΜΥΧΩ, Attero, Absumo, Corrumpo: Hes. Σμύχει· τρύχει, φθείρει. Σμύχοιτο· φθείροιτο, τρύχοιτο, ἀφανίζοιτο. Σμύξαι· μαρᾶναι. Significat Σμύχω, etiam Exuro, Incendio s. Igni vasto. Unde ap. eund. Hes. Σμύξαι· φλέξαι, ἐμπρῆσαι. Σμύχοιτο· κατακαίοιτο. Sic ap. Suid. Σμύξαι· καῦσαι. Σμυχόμενος· καιόμενος, ἀναλισκόμενος. Pro Uro, καίω, Greg. Naz. accepit in Poëm. Κῆρ ἄχεϊ σμύχων, Cor dolore urens et macerans. Plaut. quoque dicit, Uritur cor mihi. Et B Basil. Πυρετοῦ σμύχοντος στενάξεις ἀπὸ μέσης καρδίας, Urente febre. Bud. annotat ap. Gal. σμυχόμενον πυρετὸν alium esse quam θερμόν. Superiori autem loco Greg. Naz. similis est hic Apoll. Rh. 3, (762.) ἔνδοθι δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς, Dolor urens et macerans. Schol. exp. κατεπόνει αὐτὸν ἡ ὀδύνη καίουσα. In propria autem signif. pro Uro, Inflammo, accepit Hom. Il. X. (411.) ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 34. ad 1, 351. ad Il. I. 649. Ruhnk. Ep. Cr. 216. Brunck. Phil. 166. Heyn. Hom. 5, 681. 8, 333. Thom. M. 802. Jacobs. Anth. 6, 269. 11, 70. Σμ. et σμήχω, ad Il. X. 410. 411. ad Lucian. 1, 352." Schæf. Mss. Moschus 6, 4. ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ, Per vices flagrabat.]

Σμυγερὸς, Ærumnosus, Qui perpetuis laboribus ærumnisque maceratur et conficitur, Apoll. Rh. 2, (374.) μετά τε σμυγερώτατοι ἀνδρῶν Τρηχείην Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν Ἐργατίναι, ubi Schol. exp. ἐπιπονέστατοι. Hes. quoque σμυγερὸν exp. ἐπίπονον, item ἀνιαρὸν, χαλεπὸν, οἰκτρόν: necnon μοχθηρὸν, πονηρὸν, ἐπίβουλον. [" Ruhnk. Ep. Cr. 206. ad Lucian. 1, 351. Brunck. Phil. 166. Apoll. Rh. 177." Schæf. Mss. Hesychius habet * Σμογερόν· σκληρὸν, ἐπίβουλον, μοχθηρόν. Σμυγερὸς et στυγερὸς conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 381.] Σμυγερῶς, ἐπιπόνως, Ærumnose, Hes. [Apoll. Rh. 4, 380. " Brunck. Phil. 166. Wakef. ibid." Schæf. Mss.]

Ἐπισμυγερὸς, itidem Ærumnosus, Miserabilis, οἰκτρὸς, ἐπίπονος: aut etiam Tristificus, Cor dolore urens. Hesiod. (Ἀ. 264.) ἀχλὺς ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή. [" Brunck. Apoll. Rh. 177. Græv. Lectt. Hes. 607." Schæf. Mss.] Ἐπισμυγερῶς, Ærumnose, ἐπιπόνως, Hes. Utitur hoc adverbio Hom. Οδ. Γ. 194. Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν. [" Ad Lucian. 1, 351." Schæf. Mss.]

[* Ἀνασμύχω, Aret. Chron. 1, 1. " ad Hesych. 2, 1232. n. 28." Dahler. Mss.]

Ἀποσμύχω, Deuro, Igni absumo. Metaphorice utitur Lucian. (1, 351.) Ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες, Cum stridore dentium infrendent et præ D dolore ardescunt s. exardescunt. Nisi malis Extabescentes, Macerati et confecti dolore; nam σμύχω signif. non solum καίω, verum etiam μαραίνω. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 34." Schæf. Mss.]

Διασμύχω, Peruro. Sed Hes. et Suid. exp. * διαξέω sicut et διακαίω. [" Ad Lucian. 1, 351. T. H. ad Dial. p. 119." Schæf. Mss. " Greg. Nyss. 3, 219." Wakef. Mss.]

[* Ἐπισμύχω, Opp. K. 1, 501. ubi hodie —σμήχουσα legitur. " Ad Lucian. 1, 352. 354. T. H. ad Dial. p. 38." Schæf. Mss.]

Κατασμύχω, Comburo, Exuro, Il. I. (649.) πρὶν Ἕκτορα δῖον Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι, Κτείνοντ' Ἀργείους, κατά τε σμῦξαι πυρὶ νῆας: per tmesin pro κατασμῦξαι, Igni populari naves. Metaph. Theocr. 3, (17.) de Amore, Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. Sic Ovid. Violenter me ussit amor. Et, Pectore intimo uri. Item

ap. Phalar. Παρασμύχεσθαι pro Cruciari et torqueri dolore, Confici et macerari dolore: quo sensu Uri etiam dicunt Lat., ut Plaut. Uritur cor mihi. [" T. H. ad Lucian. Dial. p. 36. ad 1, 351. Lennep. ad Phal. 105. Jacobs. Anth. 11, 148. Heyn. Hom. 5, 681. 8, 322." Schæf. Mss.]

Περισμύχω, Circumcirca uro, Undique macero, Prorsus conficio et exhaurio: ea signif. qua aliquis dicitur doloribus prorsus confici et exhauriri. Legitur in Epigr. [" Jacobs. Anth. 11, 70. ad Timæi Lex. 122. Schrader. Præf. ad Emendd. p. ix. ad Lucian. 1, 352." Schæf. Mss.]

Ὑποσμύχω, Suburo, Ustulo, i. e. Paulatim uro. Item Succendo, Inflammo. Basil. Ἐν τῷ βάθει κατέχει τὴν νόσον ὑποσμύχουσαν αὐτοῦ τὰ σπλάγχνα. Et ὑποσμυχόμενον μῖσος ap. Greg. Naz. pro Succensum, teste Bud. Itidem et dolor ὑποσμύχει, cum intus cor uritat: ut et ap. Hes. Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα: et Ὑποσμύχει, θλίβει, ἀνιᾷ, καταπονεῖ: quod ἀπὸ τῶν τραυμάτων esse translatum dicit. Schol. Apoll. Rh. 2, (445.) ὑποσμύχειν esse tradit ἠρέμα ὑποκαίειν: hæc verba Poëtæ, οὐδέ τι μῆχος Ἔστ' ὀπίσω· κενεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί, sic exponens, ὑπὸ βάθους ἠμαύρωνται, καὶ οἱονεὶ ὑποκέκαυνται. [" Ad Lucian. 1, 351. T. H. ad Dial. p. 119. ad Charit. 528." Schæf. Mss. " Schol. Soph. Antig. 1124. Eust. Il. 605, 50. Etym. M." Wakef. Mss.]

ΣΟΒΕΩ, Abigo, Expello. Plerumque de avibus: ut Aristoph. (Ὄρν. 34.) σοβοῦντος οὐδενὸς Ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος, Nemine abigente: ap. quem Σφ. (209.) σοῦ, σοῦ, vox est abigentis et σοβοῦντος. Sic Menander ap. Athen. (373.) Οὐ σοβήσετ' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν; ubi ἔξω σοβεῖν dicit pro ἐκσοβεῖν, Foras abigere et expellere voce illa σοῦ σοῦ. Significat et Propello, utendo voce illa, ut cum a pastore grex pecorum propellitur, s. progredi jubetur voce illa σοῦ σοῦ. Lucian. (1, 623.) μᾶλλον δὲ ὥσπερ αἰπόλιον ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν, Propellens s. Progredi cogens, urgens. Quo referendum est σοβεῖν, quod Hes. et Suid. exp. διώκειν, qui et alterius signif. mentionem faciunt, exponentes ἀπελαύνειν. Cum vero Xen. dicit σοβεῖν κόνιν, reddas potius Excutere, quam Expellere: ut cum Ἱππ. (5, 5.) ait, de stringendis equis loquens, Δεῖ δὲ σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχὸς, Pulvis secundo pilo excutiendus est. || Σοβῶ, pro σοβῶ τοὺς ἀπαντῶντας, Obvios summoveo, quod fastuosorum est. Sic exp. Comm. Dem. c. Mid. 235(=565.) Εἰς μυστήρια τὴν γυναῖκα ἄγει, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικυῶνος· καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ: Per forum proficiscitur, obvios quosque summovens: τὴν ἀγορὰν θορυβῶν, καὶ σοβῶν τοὺς ἀπαντῶντας, inquit Comm., qui etiam addit τὸ σοβεῖν esse συνεχοῦς κινήσεως τεκμήριον. Similis isti loco est hic Synes. Ep. 104. Οὐ γὰρ οἶμαι τὸ ἀπὸ τοῦδε σοβήσειν διὰ τῆς ἀγορᾶς Ἰωάννην τὸν ἀλιτήριον, οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί. Idem alibi, Μεθ' ὅσης θεραπείας καὶ παρασκευῆς σοβεῖ, Quanto cum famulitio ac clientela quantoque cum apparatu se infert. Plut. Sol. Σοβοῦντες ἐν ὄχλῳ δορυφόρων, Magna satellitum caterva stipati sese inferunt fastuose et insolenter. Hes. σοβεῖν exp. τρέχειν: Suid. autem, μετὰ σεμνότητος προϊέναι, κομπάζειν. Bud. annotat σοβεῖν ea signif. dici, qua ap. Plaut. Subnixis alis me inferam. || Significat Σοβέω et Moveo, Concito, Aristoph. Σφ. (1523.) Ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε, Citato pede choream agite, Movete in orbem pedem agilem. Sic ap. Basil. Ep. Βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, Gressus citatus. Et Eur. μειρακίου ἐμπλήκτου καὶ σεσοβημένου πρὸς δόξαν, Ut qui œstro percitus gloriæ consequendæ, gradu concitato fertur. Greg. Naz. in Jul. dicit etiam, Ὀφθαλμὸς σοβούμενος καὶ περιφερόμενος, καὶ μανικὸν βλέπων, Qui huc illuc veluti citato impetu fertur, Qui continuo motu circumfertur, et modo huc, modo illuc volvitur: cui opp. Immotos tenere oculos. [" Toup. Opusc. 1, 19. 427. Bergler. ad Alciphr. 86. 142. Mœr. 341. et n., Abresch. Lectt. Aristæn. 37. Thom. M. 103. 731. 904. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxiii. Anth. 8, 35. 11, 17. Valck. Callim. 259. Casaub. Athen. 1, 71. Munck. et Verb. ad Anton. Lib. 77. Musgr. Ion. 166. Rhes. 37. Villoison. ad Long. 168. 218. ad Charit. 655. Gronov. Maneth. p. 276. * Σόβω, Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss. " Σοβέω, Synes. 178. Dio Chrys. 1, 651. Philo J. 1, 131. Achill. Tat. 138. Plut. 3, 765." Wakef. Mss. Longin. 41. Ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ καὶ σεσοβημένος, οἷον δὴ πυῤῥίχιοι, καὶ τροχαῖοι. * " Σεσοβημένως, Thom. M. 101." Schæf. Mss. Vide Ἀποσοβέω. * Σόβησις, Plut. 153. Αἱ περὶ τὰς ὀχείας σοβήσεις. * Σοβητὴρ, * Σοβητήριος, * Σοβητήριον, contracte * " Σόβητρον, Quod abigit, Philo J. 2, 428." Wakef. Mss.]

Σόβη, ἡ, Muscarium, Flabellum quo muscæ abiguntur: quod ῥιπὶς alio nomine dicitur. Item in cauda equina σόβη dicuntur Pili longiores, quibus muscas abigunt ipsi equi; vel etiam σόβη dicitur Ipsa cauda pilis vestita, cujus motu ipsi equi muscas pellunt: in Hippiatr. Ἐὰν τὴν σόβην πάνυ κεκινημένην ὁ ἵππος ἔχῃ, τὸ τῆς οὐρᾶς ἄκρον ἀπότεμε ὡς τὸ ἥμισυ. Suidæ σόβη est ἡ ἐξ ἱππείων τριχῶν περικεφαλαία, Galea e pilis equinis. Potius tamen significaret τὸν ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφον, Cristam e pilis equinis: unde ap. Hom. ἵππουρις κυνέη, et ἵππουρις τρυφάλεια, s. ἱππόκομος τρυφάλεια, Galea setis equinis comans, cristam e setis equinis habens. [" Munck. ad Anton. Lib. 77. Verh. ibid." Schæf. Mss. Synes. p. 80. Τῆς κόμης αἰωρουμένην τὴν σόβην.]

Σόβοι dicuntur οἱ σάτυροι, ut Comment. Demosth. (p. 189.) annotat: παρὰ τὸ σοβεῖν: nam esse κινητικώτατον ἐν τοῖς ζώοις: ac propterea satyros solere etiam pingi σόβας ἔχοντας. Dicuntur ergo a σοβεῖν significante Citato gradu currere; nam teste Plin. sunt pernicissimum animal, tanquam quadrupedes, tam recte currentes, ut propter velocitatem, nisi senes aut ægri, non capiantur. Ideoque recte ab Ovid. quoque Leves satyri dicuntur.

Σοβὰς, άδος, ἡ, Quæ insolenter sese infert, citato gradu incedit, Epith. meretricis. Hes. σοβάδες, ὑπερήφανοι, ἄστατοι, μαινόμεναι: Suid. autem διώκουσαι, πόρναι: quam expositionem sequendo, σοβάδες dicerentur Quæ tam perdito amore percitæ sunt, ut amasios suos vel persequantur. Aristoph. quoque Schol. (Εἰρ. 812.) σοβάδας dici scribit τὰς πόρνας, citans hunc ex Eupol. locum, Παρὰ τῇδε σὺ τῇ σοβάδι κατήγου. || Ἀπόκινος et σοβὰς ap. Athen. (629.) numerantur inter γελοίας ὀρχήσεις. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 37. ad Xen. Eph. 283. Jacobs. Anth. 8, 385. Saltatio ridicula, Eichst. de Dram. p. 69." Schæf. Mss. " Meretrix, Philo J. 2, 266." Wakef. Mss.]

Σοβαρὸς, Qui concitato gradu s. impetu fertur, Citato impetu s. gradu sese inferens: σοβαρὰ αὔρα, Aristoph. Εἰρ. (944.) ubi Schol. exp. σεσοβημένη, εὐκίνητος, Concitata, Mobilis. Sic (N. 406.) de vento, Ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς, Citato et vehementi impetu. Quibus adde, quod ap. Plut. aliquoties legitur, σοβαρὸς ἐνέκειτο, pro Citato impetu persequebatur et urgebat, ἐδίωκε. Item Insolenter sese inferens et obvios quosque summovens; et e consequenti Fastuosus, Superbus. Suid. exp. ὑπερήφανος, λαμπρὸς, ἐπαιρόμενος, αὐθάδης: itidemque Hes., qui addit etiam σεμνός. Aristoph. (Πλ. 872.) Ὡς σοβαρὸς — εἰσελήλυθεν Ὁ συκοφάντης; i. e. ἐπηρμένος καὶ μέγα φρονῶν, Elatus, Tumido spiritu sese inferens. Plut. (Lucullo 6.) Γυναικὶ σοβαρᾷ καὶ πανηγυρικῇ: de Educ. Puer. Ἑταίρας σοβαρὰς καὶ πολυτελεῖς, Meretrices fastuosas et sumtuosas: Demetr. Ταύτῃ δὲ τῇ χλαμύδι οὐδεὶς ἐτόλμησε χρήσασθαι, καίπερ οὐκ ὀλίγων ὕστερον ἐν Μακεδονίᾳ σοβαρῶν γενομένων βασιλέων: ubi nota σοβαρὸς ad cultum corporis restringi, ut Idem dicit Alexandrum λαβεῖν τιάραν ἀτυφοτέραν μὲν Περσικῆς, Μηδικῆς δὲ σοβαρωτέραν οὖσαν, Fastuosiorem. De incessu etiam dicitur. Basil. Libanio, Βαδίζειν μετὰ σοβαροῦ τοῦ βαδίσματος, Ut qui subnixis alis incedunt. Et Greg. Naz. de

pavone caudam rotante, Θεατρίζει τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς μετὰ σοβαροῦ βαδίσματος. Itidem et σοβαρὸς ἵππος ap. Xen. (Ἱππ. 10, 17.) Qui quasi fastuoso et superbo gradu incedit. Necnon σοβαρὰ λέξις, Fastuosa et superba oratio. Ælian. ap. Suid. Σοβαροῖς ἀναθήμασιν ἐκόσμησε τὸν νεών. Sic ap. Eund. Σοβαρὸν ἄγαλμα τῇ πλάσει καὶ τῇ τέχνῃ. Apud Latinos quoque Fastuosus, s. Fastosus, et Superbus non homini solum tribuuntur, sed et rebus. Virg. Gressus glomerare superbos, Ovid. Palla superba, Virg. Tecta superba, Ovid. Domus fastosa. [" Ad Charit. 234. 248=423. 655. Toup. Emendd. 1, 408. Valck. Callim. 182. Longus p. 7. Vill." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 32. σοβαρωτέρᾳ τιμῇ, q. d. Lautiore pretio, cf. 6, 42. Plato Epigr. 1. σοβαρὸν γελᾷν, Suid. 1, 579. σοβαρώτατον κλέος. " Σοβαρὸν, Agile, Vehemens. Longin. 18, 1. Ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα: vide Ἔμπρακτον. Omnino celeritatis et mobilitatis notione vehementiam Longinus indicare solet: vide Τάχος, et Κεκινημένον, et Hes. v. Σοβεῖν. Damascius ap. Suid. v. Ῥητορικὴ γραφὴ, commemorat τὸ σοβαρὸν καὶ ἀλαζονικὸν τῆς ῥητορικῆς, Tumidum et ostentationis plenum dicendi genus. Nempe invidiose in majorem Rhetorum et Sophistarum partem ita dicebat Damascius. Hes. σοβαρός· ὑπερήφανος, αὐθάδης." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Σοβαροβλέφαρος, ὁ, ἡ, Qui fastuoso et superbo est supercilio. Nam supercilia maxime indicant fastum. Superbia alibi conceptaculum, sed hic sedem habet: in corde nascitur, huc subit, hic pendet, inquit Plin. 11, 37. In Epigr. τὰς σοβαροβλεφάρους, Superciliosas, et fastum adducto supercilio suum prodentes, Severitatem gravitatemque supercilio præ se ferentes. In VV. LL. LEGITUR ET Σοροβλέφαρος, Superbus, Arrogans, a magnis superciliis et adductis; sed perperam, ut opinor, pro Σοβαροβλέφαρος. [" Toup. Opusc. 1, 107. Paul. Sil. 16." Schæf. Mss. * " Σοβαροπρόσωπος, Const. Manass. Chron. p. 77. (42. 131. Meurs.) * Σοβαρόφρων, p. 28. 75. (53. 142. Meurs.)" Boiss. Mss.]

Σοβαρῶς, Superbe, Fastuose, s. Insolenter et fastuose se inferendo, Plut. Coriol. Εἰς ἀγορὰν ἐνέβαλε σ., ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος: Alcib. Ἐνίοις δὲ καὶ παντάπασι σ. προσφερόμενον, Admodum fastuose et insolenter. [" Act. Traj. 1, 249. Valck. Callim. 182. ad Charit. 655." Schæf. Mss. Aristoph. Εἰρ. 83. Ælian. H. A. 11, 4.]

Σοβαρεύομαι, Insolenter s. Fastuose et superbe me infero, Insolenter et fastuose incedo, Agath. Epigr. Σεμνοπροσωπήσας καὶ σοβαρευσάμενος, Fastum præ se ferens. Hes. σοβαρεύεται exp. ἐπαίρεται, Effertur. [" Toup. Emendd. 2, 153." Schæf. Mss. * Κατασοβαρεύομαι, Cyrill. Alex. in Jo. 15, 20. p. 899. " Diog. L. 6, 24." Boiss. Mss. * Σοβαρέω, * Σοβαρητὴς, unde] Hes. Σοβαρητικὴν, σφοδράν. Sic supra Σοβαρός.

Ἀνασοβέω, Excutio, Expello. Proprie Excutio s. Expello, sursum rejiciendo. Ἀνασοβῶ, inquit Bud., Sursum rejicio et Excutio retrorsum. Lucian. (1, 170.) Ἔρχεται τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, [" Capillos a fronte contra naturam retroagere, ut sit horror ille terribilis, Quintil. 11, 111." Seager. Mss.] Plato Ep. 7. Διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοβήσοι με, Quo pacto me expelleret, s. abigeret. || Capitur et pro Conturbo s. Perturbo aliquem: unde ἀνασοβηθεὶς a Suida exp. διαταραχθείς. Hes. Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ, Ταραντῖνοι. || Ἀνασοβέομαι, pass. Excutior, Expellor, Sursum rejicior s. Excutior retrorsum, proprie. || Commoveor, Conturbor, Perturbor: ut, Ὁ δὲ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀνασοβηθεὶς ματαίως, ἀνίσταται εὐθὺς, ubi Suid. exp. διαταραχθείς: subjungens hunc locum, Τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀγρίους, ὑπό τε τῷ ἀήθει τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπηρτημένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας, διαφορῆσαι αὐτόν. [" Ad Mœr. 341. Toup. Opusc. 2, 172. Thom. M. 103. Valck. Adoniaz. p. 285. Plato Lys. p. 10." Schæf. Mss. " Opp. Auc. p. 182. Ælian. H. A. 625." Wakef. Mss.] Ἀνασόβησις, ἡ, Excussio, Rejectio sursum aut retrorsum. || Conturbatio. [* " Ἀνασόβη, Athen. 1, 609. Socr. Hist. Eccl. 2, 21. (23.)" Kall. Mss.]

Ἀποσοβέω, Arceo, Abigo, Summoveo, Repello, Excutio. Exp. etiam Absterreo. Aristoph. B. (45.) Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, Risum excutere, vel, ut alii, Risum compescere. Interdum habet accus. simul et gen.: ut in h. l., quem Suidas profert, Ὁ δὲ ἀνέστη ὡς ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ἐπιπετόμενον. Est autem ἀποσοβεῖν αὐτὸν τῆς κεφαλῆς perinde ac si dicas, σοβεῖν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, A capite arcere s. abigere. Habet igitur gen. vi præpositionis. || Ἀποσοβῶ, in neutra signif., Abeo citato gradu. Ita enim quidam Grammatici exp. σεσοβημένως καὶ θαῤῥαλέως ἀπέρχομαι: afferentes hoc exemplum, Καὶ ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν. Suidas ἀποσοβῶ ait ap. Menandrum sumi pro ἀποτρέχω. [" Bergler. ad Alciphr. 142. 393. ad Mœr. 341. Thom. M. 101. 272. Musgr. Ion. 166. Boiss. Philostr. 569. Villoison. ad Long. 168. * Ἀποσοβητέον, ad Mœr. 402. Phryn. Ecl. 143." Schæf. Mss. * Ἀποσόβησις, Schol. Æsch. Pers. 215. " Const. Manass. Chron. p. 94." Boiss. Mss.] Ἀποσοβητὴς, Qui insolenter aliquem summovet et repellit. [Phav. Lex. 53. * Ἀποσοβητικὸς, Jambl. Protr. 346=145. " Schol. Pind. Ὀ. 9, 143." Wakef. Mss. * " Ἀποσοβητὴρ, Schol. Ambrosiana ad Od. Ξ. 531." Boiss. Mss. * Ἀποσοβητήριος, Hes. v. Ἀλεξητήριος. " Schol. Nicandri Θ. 528." Wakef. Mss.]

Διασοβέω, Dispello, Discutio, Disturbo. Bud. διασεσοβημένος exp. διατεταραγμένος, διατεθορυβημένος. [" Diog. L. Pyrrhone 367. HSt." Seager. Mss. Plut. 6, 115. 8, 904. " Ad Mœr. 341. Alciphr. 2, 222. Bast Lettre 230." Schæf. Mss. * " Διασόβησις, Trepidatio, M. Anton. 11, 22." Kall. Mss.]

Ἐκσοβέω, Expello, Abigo foras, ἔξω σοβέω, Menander ap. Athen. (373.) Αὕτη ποτ' ἐξεσόβησε τὰς ὄρνις μόλις. Cui similem locum habes in Σοβέω. [" Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxiii. Anth. 11, 72. 149. Wakef. Del. 1. corrig." Schæf. Mss.] " Ἐκσοβίζω " quoque dicitur. Inde enim est part. præt. pass. " ἐκσεσοβισμένοι, quod Hes. exp. ἐκτεταραγμένοι."

[* Ἐνσοβέω, Philostr. V. A. 6, 10. p. 240. πεδίλῳ.]

" Ἐπισοβεῖν, Incedere, VV. LL. Vide Σοβεῖν." [Heliod. 243. Cor. " Porson. Med. p. 10." Schæf. Mss. " Meurs. ad Const. Manass. Chron. 256." Kall. Mss. Alexis Athenæi 483. ἐπεσόβει κώθωνά μοι. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

" Κατασοβέω, Depello. Aliis Persequor, Arceo. " Hes. κατασοβεῖται exp. καταδιώκεται." [Parthenius 14. εἰς φρέαρ.]

[* Μετασοβέω, unde Μετασοβῶν, Suidæ et Photio ἀποδιώκων.]

Παρασοβέω, Insolenter et fastuose prætereo; vel, ut Bud. interpr. p. 700., Feroci et superbo aspectu transmitto et prætereo. Plut. Catone (24.) Τοῦ γυναίου θρασύτερον παρασοβῆσαι παρὰ τὸ δωμάτιον δόξαντος, i. e. inquit, Improbe et contemtim, et spreto juvene, in Catonis senis cubiculum irrumpente muliercula, et sese inferente audacius. [Aristot. Mirab. 128.]

Περισοβέω, Circumeo; etiam Circumfero: ut in convivio περισοβεῖν dicebatur τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν, In orbem τὴν φιλοτησίαν circumferre, inquit Bud. 700. subjungens h. l. Athen. (504.) Προὔπινε πᾶσι φιλοτησίαν· οὐ μόνον νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς φιλτάτοις, ἔδωκε τῷ παιδὶ, περισοβεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας· τὸ κύκλῳ πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων. Deinde subdit exemplum e Comœdia, περισοβεῖ ποτήριον αὐτοῖς ἄκρατον. Sic Alciphr. (3, 55.) Κύλικος συνεχὲς περισοβουμένης, Assidue circumlato s. circumeunte calice. [" Bergler. ad Alciphr. 86. 344. 469. Valck. Callim. 257. 259. Thom. M. 102." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1425 τὰς πόλεις.]

[* " Προσοβέω, Prius excito, Synes. de Regno 3." Wakef. Mss. " Ad Thom. M. 103." Schæf. Mss.]

[* Ὑποσοβέω, Heliod. p. 435.]

"ΣΟΓΧΟΣ, (ὁ,) Sonchus, Cucurbita, quam Apul. "Lactucam leporinam vocat: VV. LL. e Diosc. "(2, 159.) Additur, esse etiam Olus agreste, in ci- "bis expetitum: ap. Theophr. Σόγκος." ["Cf. Athen. 69. 250. ibique nott." Schw. Mss.] "Sed "Hes. habet Σόγχος, qui tradit esse λάχανον ἄγριον. "Vide et Σομφός." [Schn. Ind. Theophr. "Σόγχος, Markl. Suppl. 864. Callim. 1. p. 437." Schæf. Mss. Matron ap. Athen. 371. Σόγκους μυελόεν βλάστημα, καρηκομόωντας ἀκάνθαις.] "Σογχώδης (et Σογκώδης,) "vide in Σομφώδης." [Theophr. H. Pl. 6, 4, 5. Καυλοὺς ἔχει σογκώδεις.. * "Σογγίτης, Hieracium majus et minus, Diosc. Notha 455." Boiss. Mss.]

ΣΟΛΟΣ, SIVE Σόλοι, Urbs Ciliciæ, ab Achivis et Rhodiis condita; in quam postmodum Pompeius piratas collocavit, et a se Pompeiopolin vocavit, teste Strab. 14. p. 293. et Dione 37. p. 8. Meminit et Steph. B., quo teste, Civis ejus urbis, DICITUR Σολεὺς ET Σόλιος. || Est et Urbs Cypri hoc nomine, ante dicta Æpea, quam Philocyprus rex Cypri in locum commodiorem translatam et ampliatam consilio Solonis, in ipsius Solonis honorem Solos nuncupavit, ut Plut. Solone docet, p. 169. meæ Edit., ubi urbem istam ipse Solon in quodam carmine vocat suum γένος, et eam a se ᾠκίσθαι testatur: Civesque itidem ejus Σολίους nominat. Diog. L. Solone ait hujus Cypriæ urbis incolas Σολίους dici, illius autem, Σολεῖς: quam urbem Ciliciæ a Solone conditam fuisse. Nominativo autem sing. Σόλος utitur Eust. 1332. ["Σόλιοι, Σολεῖς, ad Diod. S. 2, 259. ad Herod. 433. * Σολόεις, 299. ad Charit. 424. Jacobs. Anth. 8, 396. * Σολοῦς, ad Diod. S. 1, 680." Schæf. Mss. * Σολουντὶς, Hesychio ἄκρα τῆς Λιβύης.]

Σολοίτυπος χαλκὸς, Æs Solis cusum. Hes. dicit esse Genus æris Cyprii: dictum est autem ab Urbe Cypri quæ Soli vocatur. AT Σολοιτύπος, quod Idem exp. μυδροκτύπος, videtur potius A Σόλος derivatum, quod Discum significat, pro σολοτύπος, ut ὁδοιπόρος pro ὁδοπόρος. [Cf. Σκοτοιβόρος. "Σόλος, Pierson. Veris. 25. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀφιέναι, Eichst. de Dram. 153. Ammon. 40. Valck. Anim. 60. Heyn. Hom. 4, 396. 8, 525." Schæf. Mss. Schol. Il. B. 774. Δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίθος, ὃν ἐρρίπτουν οἱ γυμναζόμενοι. Τὸν γὰρ σιδηροῦν, σόλον προσαγορεύουσι· παρὰ τὸ σῶ, ὅ ἐστι, κινῶ: distinctio non vera; cf. Apoll. Rh. 3, 1364. Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον, Δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος: 4, 659. ἐν δὲ σόλοι καὶ τεύχεα θέσκελα κείνων: Il. Ψ. 826. Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον: Nonn. D. 37, 667. Καὶ σόλον αὐτοχόωνον ἄγων ἐπέθηκεν ἀγῶνι Δισκοβόλους Διόνυσος ἀκοντιστῆρας ἐγείρων. Schol. Il. Ψ. l. c. Διαφέρει δὲ σόλος καὶ δίσκος, ὅτι ὁ μὲν δίσκος πλατύς ἐστι καὶ κοιλότερος, ὁ δὲ σόλος στρογγύλος καὶ σφαιροειδής. Vide Interpr. ad Hes.]

Σόλοικοι, Qui Solis habitarunt. Peculiariter dicebantur Σόλοικοι, qui cum Solis habitassent, Attici tamen essent, τὴν εὐγενῆ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν, καὶ * ἐξηγροικίσθησαν, διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν, ut Eust. tradit ap. Dionys. P. loquens de urbe Ciliciæ quæ Soli nominatur. Itidem et Suid. et Diog. L. (1, 51.) infra in Σολοικίζειν. Generaliter autem barbari omnes nominati fuerunt σόλοικοι. Hipponax, Τοὺς σολοίκους, ἵν' ἐθέλουσι, περνᾶσι, Barbaros venundant quo volunt. Pro Vitiose et barbare loquente, ap. Lucian. (2, 389.) Κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου εἰπόντος, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. Itemque sicut βάρβαρον, ita σόλοικον aliquid in verbis dicitur: ut Athen. 4. Τὸ δὲ λέγειν Ἑαυτοὺς, σόλοικον: dicendum enim potius σφᾶς αὐτοὺς, quia ἑ singularis numeri est: αὐτοὺς autem, pluralis. Sic σόλοικος φθόγγος ap. Anacr. de oratione barbara. Extenditur τὸ σόλοικον latius etiam; dicit enim Plut. Dione Syracus. Οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐνδεικνύμενος, Nihil quod non deceret talem hominem, conveniret ejusmodi viro. Et Cic. ad Att. 14. Nihil enim tam σόλοικον ἢ τυραννοκτόνους in cœlo esse, tyranni acta defendi. Necnon ob vitiosos pravosque mores aliquis σόλοικος dicitur, i. e. barbarus: ut Cic. Natura et moribus barbarus. Plut. Polit. Præc. Ὥσπερ ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Sic Xen. K. Π. 8, (3, 10.) de Daipharne quodam, Σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ, ὃς ᾤετο, εἰ μὴ ταχὺ ὑπακούοι, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι. Itidemque Aristoteli Rhet. 2. σαλάκωνες et σόλοικοι nonnulli dicuntur διὰ τὸ οἴεσθαι ζηλοῦν τοὺς ἄλλους ἃ καὶ αὐτοί. Hes. σόλοικον exp. non solum τὸ ἀμαθὲς, sed σόλοικος etiam ἐπισεσυρμένος, ἀδιάφορος. ["Casaub. ad Athen. 132. Ammon. 193. 203. et not." Schæf. Mss. Hippocr. 763. Foës. Σολοικότερον μηχανοποιεῖν μηδὲν δέον, Absurdum est.]

[* "Σολοικοειδὴς, ad Il. Θ. 377." Schæf. Mss. Eust. 219, 1. 1752, 43. "Serv. ad Æn. 10, 10." Wakef. Mss. * "Σολοικοειδῶς, Specie solœcismi, Orig. Philoc. 8." Seager. Mss.]

Σολοικοφανὴς, Qui σόλοικος videtur esse, at non est: ut Suidæ Σολοικοφανὲς χωρίον dicitur τὸ δοκοῦν μὲν μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δέ. Itidem in oratione et verbis σολοικοφανὲς dicitur, Quod σόλοικον quidem et incongruum videtur, non est tamen: cujus generis hæc afferuntur exempla: e Virg. Centauro invehitur magna, et Præneste sub ipsa; et e Terent. In Eunuchum suam: ubi masc. et neutr. femininum jungitur ob subauditum aliud fem., Navi, Urbe, Fabulam. Ἀλλοίωσιν alio nomine dici tradunt. ["Ad Il. B. 353. Brunck. El. 480." Schæf. Mss. Vide Σολοικισμός. * Σολοικοφανῶς, Eust. ad Il. Z. 146.]

"Ἀσόλοικος, Non solœcus nec barbarus; (perhi- "bentur enim οἱ Σόλοικοι fuisse barbari;) ut ἀσόλοι- "κος λόγος ap. Diog. L. (7, 18.) quod Bud. interpr. "Oratio vitio carens. Idem Diog. ἀσόλοικον homi- "nem vocat, Qui in oratione non σολοικίζει: in Ze- "none, Ἔφασκε δὲ τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων λόγους καὶ "μὴ ἀπηρτισμένους ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλε- "ξανδρινῷ· εὐοφθάλμους μὲν καὶ περιγεγραμμένους "καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας. "Ubi nota τὸν ἀσόλοικον λόγον comparari numismati "εὐοφθάλμῳ et specioso: eum autem, qui σόλοικος "est, τῷ εἰκῇ κεκομμένῳ καὶ * σολοίκως. Dicitur etiam "aliquid esse ἀσόλοικον, Quod non solum non est "barbarum, sed etiam ἥμερον, προσηνὲς, teste Hes.: "qui Sophoclem in Troilo sic usurpasse tradit. Pro "Eo quod modum non excedit et immane non est, "accipi potest in hoc Eubuli Comici senario ap. "Athen. 2. (p. 244.) Κρέας βόειον, ἑφθὸν, ἀσόλοικον, "μέγα." ["Casaub. ad Athen. 132. Toup. Opusc. 2, 222. Brunck. Soph. 3, 503." Schæf. Mss. "Non rusticus, Plut. 4, 556." Wakef. Mss.] "Ἀσολοίκως, "Suidæ ἀφελῶς." Ὑποσόλοικος, Aliquantum σόλοικος, Cic. ad Att. 2, (10.) Ludos Antii spectare non placet. Est enim ὑποσόλοικον, cum velim vitare omnium deliciarum suspicionem, repente ἀναφαίνεσθαι non solum delicate, sed etiam inepte peregrinantem. Et Ep. penult. l. 14. Quinetiam hoc ipso tempore multa ὑποσόλοικα. Paulo ante dicit, Quid absurdius? [Plut. Q. S. 1, 2. Ἐσθῆτι περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παίδων ὑποσολοικότερος. "Toup. Opusc. 1, 294." Schæf. Mss. Vide Σολοικισμός.]

[* "Σολοικέω, Vitiose loquor, Schol. Eur. Hipp. 22." Kall. Mss.]

Σολοικία, ἡ, i. q. τὸ σόλοικον, s. σολοικισμὸς, Lucian. (2, 311.) Σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται ὑπ' ἀμαθίας. Faciunt autem solœcismos saltatores imperiti, cum inconcinne et extra numeros rhythmosque moventur, aut serius tardiusve. A Latinis dicitur Solœcismus. Juven. solœcismum liceat fecisse marito. ["Valck. ad Ammon. 204. Jacobs. Anth. 9, 495." Schæf. Mss.]

Σολοικίζω, Refero solœcos in loquendo, Solœcismum facio in loquendo, Non loquor ut probatus loquendi mos fert. Diog. L. Solone, scribit Solonem in Ciliciam profectum, urbem ibi condidisse, et a se Solos nominasse, in eamque ὀλίγους τινὰς τῶν Ἀθηναίων ἐγκατοικίσαι: qui progressu temporis τὴν φωνὴν ἀποξενωθέντες, dicti fuerint σολοικίζειν, q. d. Ipso sono et voce prodere sese Solis habitasse, ibique concinnum et Atticum loquendi genus Cilicensi et barbaro permutasse. Frequens hujus verbi usus.

Epigr. Μηδὲ λαλῶν πρώην ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ, Καὶ μέλλων χαίνειν, εὐθὺς ἐβαρβάρισε: ubi nota σολοικίζειν et βαρβαρίζειν copulari, sicut et ap. Plut. in suo περὶ Δυσωπίας libello, Ἐὰν ἐκεῖνος σολοικίσῃ προοιμιαζόμενος, ἢ βαρβαρίσῃ διηγούμενος: de Discern. Amico et Adul. (220.) Ἐπιπλήττων μὲν παιδὶ περὶ δέλτον καὶ γραφεῖον, σολοικίζοντος δὲ καὶ βαρβαρίζοντος οὐ δοκῶν ἀκούειν, de præceptore grammatico. Item utitur Aristot. Rhet. l. 3. Ἔτι τάδε ποιεῖ σολοικίζειν, τὸ μὴ ἀποδιδόναι, ἐὰν μὴ ἐπιζευγνύῃς ἀμφοῖν ὃ ἁρμόττει: unde patet solœcismum esse non in simplicibus solum verbis, sed et in compositione et constructione eorundem: i. e. in oratione. Lucian. vero dicit etiam σολοικίζειν Ἀττικῶς, in Solœcista, Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν, Eos qui in Atticismis facerent solœcismos. Ubi vide multa exempla σολοικισμῶν. Sed latius etiam extenditur τὸ σολοικίζειν, sicut et τὸ σόλοικον. Nam ap. Plut. de Audiendo (p. 166.) Σολοικίζειν περὶ τὴν ἀκρόασιν dicitur auditor, Qui non attente audiens, gestu aliquo incomposito ineptit. Siquidem et in gestu et in actione etiam Quintil. ponit solœcismum. Unde illud Polemonis dictum ap. Macrob. Οὗτος ἐσολοίκισε, cum malus actor Tragœdiæ Jovem exclamans, manum depressisset: et rursus ὦ γᾶ pronuntians, sustulisset. Sic Lucian. in Solœcista (9.) dicit, Σολοικίζειν τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ. Ibid. pass. Παρ' ὅ,τι ἕκαστον σεσολοίκισται. [Dem. 1110. "Casaub. Athen. 1. p. 66. 132. Valck. ad Ammon. 204. Jacobs. Anth. 9, 495. ad Lucian. 2, 310." Schæf. Mss. Herod. 4, 117. Vide Σολοικισμός.]

Σολοικισμὸς, Solœcismus, Gell. 5, 20. Solœcismus Latino vocabulo ab Asinio Capitone, ejusdemque ætatis aliis, Imparilitas appellatus, a vetustioribus Latinis Stribiligo dicebatur, a versura sc. et pravitate tortuosæ orationis, tanquam strobiligo quædam. Quod vitium Asinius Capito hisce verbis definivit, Solœcismus est impar et inconveniens compositura partium orationis. Ibid. dubitat idem Gell. an σολοικισμὸς sit vocab. Atticis usitatum et antiquioribus Latinis: videnturque ei utrique potius σόλοικον dixisse quam σολοικισμόν. Utitur tamen eo, præter Plut., Lucianus Vit. Auct. (23.) Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον καὶ ἀτόπων ῥημάτων. Plut. autem Symp. 8, 9. Τοῖς τοῦ λόγου μορίοις, καὶ ταῖς πρὸς ἄλληλα τούτων συντάξεσι, καινὸν ἐγγενέσθαι βαρβαρισμὸν ἢ σολοικισμὸν, ἐξαίφνης δυνατόν ἐστι. Rursum Lucian. σολοικισμὸν ποιεῖν, et ἐν σολοικισμῷ πεσεῖν, in suo Solœcista. Apud Eund. (Nigr. 31.) Nigrinus taxat etiam quosdam σολοικισμοὺς τῶν ἡδονῶν, s. homines περὶ τὰς ἡδονὰς σολοικίζοντας, Qui inconvenienter utuntur voluptatibus. Sic Plut. (8, 65.) Οὐ στίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀστοχήματα καὶ πλημμελήματα καὶ σολοικισμοὺς, Delicta et solœcismos qui in vita committuntur. Itidem Martial. Unus cum sitis, duo, Calliodore, sedetis: Surge, solœcismum, Calliodore, facis. Ac σολοικισμὸν generaliter appellant Quicquid perperam fit, nec recte aut ordine suo: proprie autem ita dicitur λόγος ἀκαταλλήλως τεταγμένος, ut Suid. definit, cujus rei exempla vide ap. Donatum in l. de Figuris. ["Ad Lucian. 1, 283. Bentl. adv. Boyl. p. 176. Groning., Thom. M. 774. Jacobs. Anth. 9, 495. Quos vocent Grammatici solœcismos, Valck. Præf. ad Ammon. p. xi. ad Eund. 177. 191. 204." Schæf. Mss. "Quid sit, Eust. Il. 276, 30. Burm. ad Virg. Æn. 4, 403." Wakef. Mss. Dionys. H. de C. VV. 254. "Σολοικισμὸς, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τὸ, ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν. Suid. v. Βαρβαρίζει. Definitio illa sumta est e Diog. L. 7, 1, 40. ubi disciplinæ Stoicorum rhetoricæ quædam fragmenta exponit. Tiberius Rhetor c. 1. definit, ἐξαλλαγὴ τοῦ ἐν ἔθει, Vocabuli usitati immutatio, ita tamen, ut hæc neque necessitatis neque ornatus causa fiat. Hoc modo solœcismum a σχήματι distinguit. Quare Eust., cum in Poëtis aliisque Scriptoribus multa reperiantur, quorum forma nova et inusitata non negligentiæ cuidam, aut inscitiæ, sed studio potius et arti et ornandi cupiditati tribuenda videatur, ita de ea re sententiam suam exp. ad

A Od. Λ. p. 1673. Δῆλον δ' ὅτι πολλῶν καὶ τοιούτων καὶ ἀλλοίων καινότερον φραζομένων παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐκ ἔστι κατειπεῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμὸν εἴτουν βαρβαρισμόν· κέκριται δὲ σολοικοφανῆ τε σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἁπλῶς οὕτω σχήματα· πᾶν μὲν γάρ φασι τοιοῦτον λάλημα ἤγουν σχῆμα ἁμάρτημά ἐστιν ἑκούσιον διὰ τέχνην ἢ * ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν· σολοικισμὸς δὲ, ἁμάρτημα ἀκούσιον ἐξ ἀμαθίας λαληθὲν παρὰ ὄνομα ἢ ῥῆμα ἢ ἄλλο τι ὧν λέγουσιν οἱ τεχνικοί. Easdem formas dicendi, quæ vulgo dicuntur habere τὸ σολοικοφανὲς, Schol. Eur. Hec. 39. Phœn. 773. etc. πρὸς τὸ σημαινόμενον enunciatas dicit. Grammaticus, Seneca inquit Ep. 94., non erubescit solœcismum, si sciens facit; erubescit, si nesciens. Polemo Sophista ap. Philostr. Soph. 1. p. 542., cum histrionem aliquem vidisset falsis et absurdis gestibus utentem, exclamasse dicitur: Οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε, Hic manu solœcismum committit. Et Lucianus Nigrino p. 42. σολοικισμὸν his fere absurde factis tribuit, ut, cara obsonia emere, B media hyeme rosis oppleri, unguenta bibere, et alia hujus generis. Unde et ὑποσόλοικα dicuntur Subabsurda, Cic. ad Att. 2, 10. 14, 21. cf. Quintil. 1, 5, 34. Hes. σολοικισμός· ὅταν τὶς ἀτέχνως διαλέγεται." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Σολοικιστὴς, Qui in loquendo σολοικίζει, s. solœcismos facit. Ita inscribitur Dialogus quidam Luciani, qui et Ψευδοσοφιστής. [* "Ψευδοσολοικιστὴς, Thom. M. 4, 836." Schæf. Mss.]

[* Σολοικιστὸς, unde * Ἀσολοίκιστος, Eust. Il. B. p. 239, 36. Od. Z. 60. p. 1551, 60. Od. Λ. 90. * Ἀσολοικίστως, Sine solœcismo, Eust. ap. Schn. Lex. * "Ἀσολοικιστὶ, ap. Hasium ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 238." Elberling. Mss.]

"ΣΟΜΦΟΣ, (ἡ, ὀν,) Inanis et fungosus, velut spon- "gia. Unde redditur etiam Spongiosus a Bud. De "mammis mulierum loquens Aristot. (1, 284.) hoc "vocab. usus est." [" Σ. σὰρξ, Spongiosa caro piscis C alicujus, Archestr. ap. Athen. 316." Schw. Mss.] "Apud Hippocr. vero φθέγγεται σομφὸν, redditur "Loquitur obscure, quoniam in coloribus quidam "τὸ φαιὸν appellat σομφόν: Quod sc. est inter album "et nigrum." ["Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss. "Ruf. Eph. 57." Wakef. Mss. De voce, Aristot. Topic. 1, 13, 6. "Theophil. de Corporis Fabrica 5, 28." Boiss. Mss.] "At Σομφὸς s. Σόμφος, "subst. est Cucurbita sylvestris. Plin. 20, 3. Cu- "curbita sylvestris quoque invenitur, σομφὸς," [Codd. σπόγγος,] "a Græcis appellata: inanis, (unde et "nomen,) digitali crassitudine: non nisi in saxis na- "scens. Sic ap. Marc. Emp., ubi legitur Cucurbi- "tæ radix, quam Græci Sonchon, existimatur repo- "nendum Somphon." "Ab illo autem adj. Σομφὸς "est aliud adj." [* "Ὑπόσομφος, (Subfungosus, Spongiæ similis,) Erotian. p. 292." Boiss. Mss. ITEM] "Σομφώδης, i. q. Σομφός:" "nisi diminu- "tionem quandam significationis inesse alicubi dica- "mus. Invenitur autem Σογχώδης ap. Theophr. pro D "hac signif.; nam σογχώδης ῥίζα redditur a Gaza "ap. eum, Radix inanis et fungosa. Pro quo "σογχώδης est etiam σογκώδης, in VV. LL. Quam- "vis autem σογχώδης rectius scribi videatur, tamen "et ipsum suspectum esse potest, ne pro σομφώδης "scriptum sit." [Theophr. H. Pl. 9, 14, 1. Ed. Schn. Ῥίζα σαπρὰ καὶ σομφώδης.] "Est porro ab "illo Σομφὸς et substantivum Σομφότης, Inanitas, "Fungositas, e Plin."

ΣΟΡΟΣ, ἡ, Loculus, Conditorium, in quo sc. defuncti conduntur, Sepulcrum, s. Capulum, Sandapila, Il. Ψ. (8.) Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Et in Epigr. ἔγχαλκος σορὸς, Sandapila ærea, s. Loculus æreus. Et Plut. Numa Λιθίνας σοροὺς, Loculos lapideos, Conditoria lapidea: de sepulcro Numæ regis. Et σοροὶ σαρκοφάγοι, Loculi qui corpora arrodunt s. adedunt, e Diosc. 5, 142.

Aristoph. vero Σφ. (1366.) dixit, Ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ, Desiderare et amare videris pulcram sandapilam, pro Formosam vetulam. Et Comicus quidam ap. Athen., (580.) Ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα, καὶ Ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένως σορὸς, Et capularis facta esset, i. e. Capulo propediem efferenda, utpote morti vicina ob decrepitam ætatem: [cf. τύμβος eod. sensu ap. Aristoph. Λ. 372. "Ad Lucian. 1, 348. 722. 821. ad Anton. Lib. 10. 223. Verh., Valck. Adoniaz. p. 334. Toup. Opusc. 1, 423. ad Herod. 24. Phryn. Ecl. 216. Huschk. Anal. 258. Jacobs. Anth. 9, 507. 10, 176. 12, 220. De sene, 11, 337. 12, 381. ad Mœr. 426." Schæf. Mss. Il. Ψ. 91.]

Σοροδαίμων, ονος, ὁ, Dæmon capularis, Larva sepulcralis. Ita vocatur Senex capularis, qui morti vicinus, propediem sandapila efferendus est et inhumandus. Plut. de Lib. Educ. p. 22. meæ Edit. (6, 44.) Τί δὲ φροντιστέον ὑμῖν τῶν τοῦ πατρὸς ἀπειλῶν; κρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐστί. [Phrynichus Bekkeri p. 63. Nicet. Chon. Annal. 2. p. 222. Σοροδαίμονα καὶ πολυετῆ ἄνθρωπον, Senem Acheronticum et capularem.] ITIDEM Σορέλλην Hesychio teste est σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας. Et id ipsum Eust. ex Aristoph. citat, addens et τυμβογέρων dici. Latini quoque a Capulum dicunt Capularis senex pro Eo qui jam morti contiguus est, teste Nonio, citante h. l. e Cæcilio, Tune amare audes, edentule et capularis senex? Eod. sensu Plautus, Itane tibi ego videor oppido Acherontius, capularis? Idem, Capulo proximus. Et Nonius, pater Prius in capulo quam in curuli sella suspendit nates. Eodem Nonio teste, Silicernios dici voluerunt Senes incurvos, quasi jam sepulcrorum suorum silices aspicientes: ut Cincius, Dum jam silicernius sui finem temporis expectaret. [Σορέλλην, Eust. Il. X. p. 1398. Ψ. p. 1289. Gal. in Prooemio Hippocr. Lex. p. 56. HSt. * "Σορέλλης, ad Lucian. 1, 348. * Σορέλλη, Aristoph. Fr. 237.]

[* Σοροεργὸς, ad Charit. 327." Schæf. Mss. Manetho 4, 191. σοροεργὰ τέχνης καινίσματ' ἔχοντες.]

Σοροπηγὸς, Qui sandapilas compingit, Sandapilarum fabricator, s. Faber, (ut Juven. Inter carnifices et fabros sandapilarum,) s. Libitinarius. Epigr. Καὶ πᾶσιν μία νὺξ, ἓν φάρμακον, εἷς σοροπηγός. Utitur et Aristoph. N. [846.]

Σορόπληκτος ET Σοροπλὴξ itidem scommatice in senem capularem s. capulo proximum dicuntur, perinde ut σοροδαίμων, σορέλλην, et τυμβογέρων: ut testatur Eust. 1431. Significant autem ad verbum A sandapila s. libitina percussus s. perculsus; diciturque de Eo qui sandapilæ propediem est includendus.

[* Σοροπλόκος, unde * Σοροπλοκέω, Gl. Pollingo: ita Vulc. pro vulgato * σιροπλοκῶ. Cf. nott. ad Hes. v. Σορός.]

Σοροποιὸς, Qui sandapilas conficit, i. q. præcedens Σοροπηγὸς, J. Poll. 10. c. 31. Σοροποιοῦ σκεύη.

Εὐρύσορος, Latum habens loculum s. capulum. In Epigr. legitur εὐρύσορον σῆμα pro Amplum et capax sepulcrum. [" Jacobs. Anth. 8, 131." Schæf. Mss.]

[* "Ἐνσόριον, Sarcophagus, Inscr. Pocock. p. 13. no. 12. Mead. Præf. ad Chishull, Travels p. vii. Marmor. Oxon. p. 90. 297." Schn. Lex.] "Ἐνσοριάζω affertur pro In loculo condo, Sepelio." [" Schneidero est dubium. Legitur in Max. Plan. Ed. Herm. p. 395. Ἐνσοριάζω, τὸ ἐνταφιάζω." Bast. de VV. Nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. " Moschop. π. Σχ. p. 53, 8." Boiss. Mss. * "Ἐνσωριάζω (sic,) Anna C. 99. 163. 482." Elberling. Mss.]

Σορηδὸν, In modum loculi seu busti. Hes. exp. ὁμοῦ: sed ap. eum SCRIBITUR Σωρηδὸν, per ω in prima: ac certe eam expositionem sequendo, per ω potius scribendum, a σωρὸς, Cumulus, ut significet Cumulatim, Acervatim.

" Σοραϊσμὸς, ὁ, Coacervatio ac miscella quædam e " variis idiomatibus, VV. LL."

Σορεύω, Aggero, Cumulo: unde ap. Hes. Σορεύει, συνάγει. Alii exp. Cadavera cumulo et congero, nimirum in σορόν. Sed videndum ne potius scr. sit Σωρεύω: itidemque Σωρείτης PRO Σορείτης, a Σωρὸς, quod diversam a superiore σορὸς habet signif.

Σωρὸς enim significat Cumulus, Acervus, Hesiod. (Ἡμερ. 14.) ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται, Quo tempore prudens formica acervum congerit, eorum quibus ad vitam hyeme sustentandam indiget. Plut. Symp. 6. Πυρῶν ἐντεθεὶς σωρῷ, Tritici acervo impositus. Aristoph. (Πλ. 269.) σωρὸς χρημάτων. Et Prov. Σωρὸς ἀγαθῶν, Acervus bonorum, de quo Erasmus Chil. Item ap. Suid. Τὸ παλαιὸν οἱ κναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες, τὰ ἱμάτια ἔκναπτον: ubi videtur σωρὸς significare potius Fasciculus. [" Toup. Add. in Theocr. 408. Wessel. Ep. ad Venem. p. 6. Valck. Adoniaz. p. 354. Phœn. p. 66. Diatr. 165. ad Diod. S. 1, 186. 2, 351. ad Lucian. 1, 722. ad Charit. 611. Jacobs. Anth. 7, 204. 9, 92. 228." Schæf. Mss. * Σωροειδὴς, Hes. v. Θίσανα. * Πολύσωρος, Anal. 2, 241. " Jacobs. Anth. 9, 228. Toup. Opusc. 2, 173." Schæf. Mss. * Χρυσόσωρος, Tzetz. Ch. 12. p. 238.]

Σωρηδὸν, Acervatim, Cumulatim, Philo V. M. 1. Πολὺς δὲ καὶ ἀνθρώπων ὄχλος ὑπὸ δίψους διαφθαρεὶς, ἔκειτο σ. ἐπὶ τῶν τριόδων, In triviis acervatim jacebat, Herodian. 4, (6, 2.) Ἔξω τῆς πόλεως κομισθέντα σ., Extra urbem exportata acervatim: 2, 16. Σ. χέονται, Acervatim effundunt. [" Toup. Opusc. 1, 561. ad Lucian. 1, 334. T. H. ad Dial. p. 95. Phryn. Ecl. 82." Schæf. Mss. " Opp. Ἁ. 4, 475." Wakef. Mss.]

[* Σωρικὸς, ἡ, ὸν, Sext. Emp. Mathem. 1, 68. σ. ἀπορία, i. q. σωρίτης.]

Σωρεύω, Cumulo, Acervo; interdum Cumulatim obruo, Acervatim onero. Herodian. 4, (8, 20.) Λιβάνῳ τοὺς βωμοὺς ἐσώρευσεν, Thure altaria cumulavit: 5, (5, 16.) Τοῖς τε βωμοῖς ἐπετίθει, παντοδαποῖς ἀρώμασι σωρεύων, Cumulatis supra aras omne genus odoribus. Pass. Σωρεύομαι, Cumulor, Acervor, Cumulatim aggeror. Herodian. 4, (15, 14.) μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένων, Ingenti quodam ac vix pervio aggere cadaverum extructo. Et 8, (4, 11.) Χοῦ τε τῆς γῆς ἐς αὐτὰ σωρευθέντος, Pulvere multo saburratis, s. acervatim obrutis. [" Ad Mœr. 421. ad Charit. 611. Jacobs. Anth. 8, 360." Schæf. Mss. Ep. ad Rom. 12, 20. 2 Tim. 3, 6. Γυναικάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις.] Σώρευμα, τὸ, Cumulus, Acervus, i. q. σωρὸς, Xen. K. Π. 7, [1, 16. " Athen. 540." Strong. Mss.] Σώρευσις, ἡ, Acervatio, Cumulatio, Coacervatio; Aggestio quæ cumulatim s. acervatim fit. [" Schol. Il. H. 418." Wakef. Mss.] Σωρευτὸς, Acervatus, Cumulatus. Apud Athen. (294.) γόγγρον δ' ὁμοῦ μέλη Σωρευτὰ, πιμελῆς * ὑπογέμοντα.

Σωρεία, ἡ, idem. Ab Hes. et Suida exp. πλῆθος, Multitudo. Idem igitur propemodum fuerit cum σωρὸς et σώρευμα. [" Ad Charit. 316." Schæf. Mss. " Syllogismus, Tatian. ad Gr. 99." Wakef. Mss.]

[* Ἀνασωρεύω, Polyb. 8, 35, 5. Τοῦ χοὸς ἀνασωρευομένου.]

[* " Ἀποσωρεύω, ad Hesych. 1, 474. n. 20." Dahler. Mss. Schæf. ad Longum 370. " Clidemus Bekkeri p. 432, 29." Boiss. Mss. " Abresch. ad Cattier. p. 70. Valck. Diatr. 164. Wakef. Ion. 893. Musgr. 875. Const. ad Porph. 257. Reisk." Schæf. Mss.]

[* " Ἐκσωρεύω, Eur. Phœn. 1202. Valck. Diatr. 165. Cattier. Gazoph. 70. 75." Schæf. Mss.]

[* Ἐνσωρεύω, Cyrill. c. Jul. 330. 341. " Schol. Pind. Π. 7, 1." Wakef. Mss. " Emped. de Sphæra 122. ap. Fabr. B. Gr. 2. p. 486." Kall. Mss.]

Ἐπισωρεύω, Accumulo, Acervatim aggero, [Athen. 123. " Chrys. in Gen. 258." Kall. Mss. " Schol. Pind. Ὀ. 6, 23. * Ἐπισώρευσις, (Gl. Exaggeratio,) Schol. Opp. Ἁ. 1, 116." Wakef. Mss. * Προσεπισωρεύω, Gl. Adaggero. " Artemid. 1, 16. Arrian. Epict. 1, 2. 2, 16. Segaar. ad Clem. Alex. p. 128." Boiss. Mss. Nicom. Arithm. 1. p. 91.]

Κατασωρεύω itidem Accumulo, Coacervo, Acervatim congero.

[* " Παρασωρεύω, Schol. Od. A. 147. Π. 51." Wakef. Mss.]

Περισωρεύω, Circumcirca cumulo et acervo, Cumulo circumcirca obruo, Acervo undique onero, [" Dionys. H. 1, 321. Schol. Il. A. 171. Plut." Wakef. Mss.]

[* " Προσωρεύω, Appian. 2, 96. (Ἔνθα σῖτος ἦν προσεσωρευμένος.)" Wakef. Mss. Phornut. c. 16. p. 168. Gale. " Προσωρεύειν, Schol. brev. ad Il. A. 171. ap. Heyn. sed forte leg. προσσωρεύειν." Boiss. Mss.]

[* Προσσωρεύω, Gl. Adaggero, Accumulo, Aggero, " Lucian. 2, 908. Geopon. 802. (Προσσωρεύουσι τὴν γῆν.)" Wakef. Mss. Vide Προσωρεύω.]

Συσσωρεύω, Coacervo, Acervatim congero, [Athen. 333. " Eust. 35, 22." Seager. Mss. Diod. S. 122.]

[* Ὑποσωρεύω, Schæf. ad Longum 370. " Villoison. 137. Valck. Diatr. 164." Schæf. Mss. Erotian. p. 50. Steph. In Glossis male * Ὑποσωρέω· Suggero.]

Σωρείτης, dicitur Syllogismi genus quoddam ap. Dialecticos. Cic. de Div. 2. Quem ad modum soriti resistas? quem, si necesse sit, Latino verbo liceat Acervalem appellare. Sed nihil opus est; ut enim ipsa philosophia, et multa verba Græcorum, sic Sorites satis Latino sermone tritus est. Et in Lucullo, Et primum quidem hoc reprehendendum, quod captiosissimo genere interrogationis utuntur: quod genus minime in philosophia probari solet, cum aliquid minutatim et gradatim additur aut demitur: σωρείτας hos vocant, qui acervum efficiunt, uno addito grano. Ulp. de Verb. et Rer. Signif. Natura cavillationis, quam Græci σωρείτην appellarunt, hæc est, ut ab evidenter veris per brevissimas mutationes disputatio ad ea, quæ evidenter falsa sunt, perducatur. Meminit Diog. L. variis in locis. [" Gell. N. A. 1, 2. T. H. ad Lucian. Dial. p. 43. * Σωρίτης, Clem. Alex. 551." Schæf. Mss.; Gl. Cavillatio. Latine dicitur Acervus, Horat. Epist. 2, 1. Dum cadat, elusus ratione ruentis acervi. Persius 6, 80. tui finitor acervi. Exemplum Soritis est ap. Cic. Tusc. Quæst. 5, 45.] " Σόρτης, Syllogismi species, VV. LL. perperam pro σορείτης vel potius σωρείτης." [* Σωριτικὸς, Gal. 375, 39. * Σωριτικῶς, Sext. Emp. adv. Math. 9, 182. AT * Σωρῖτις, Epith. Cereris, Orph. Hymn. 39, 5.]

Σωρεὸς, ὁ, i. q. σωρὸς, Suid. [" Heyn. Hom. 8, 390." Schæf. Mss.]

Σώρακος itidem pro σωρὸς accipiunt nonnulli in h. l. Babrii, quem Suid. in suo Lex. habet, sed sine expositione, Ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς, ἢ πίθος σύκων, Στάμνοι τε μέλιτος, σώρακοί τε φοινίκων. Et ap. Aristoph. itidem accipi posset, (Fr. Dan. 11.) Κακῶν τοσούτων σύνελέ μοι σώρακον: ut sit, Tot malorum acervum. J. Poll. tamen eum locum citans, dicit σώρακον esse τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν, Vas in quo histriones sua vestimenta reponunt. Hes. exp. ἀγγεῖον εἰς ὃ σῦκα συμβάλλεται, Vas in quod ficus conjiciuntur, vel in quod conjiciuntur * ξυλοκανθήλια. [Gl. Qualus.] AT Σωρακὶς Polluci 1, (186.) est τὸ πλεκόμενον ἐκ τῆς * φοινικαμπεχόνης κοῖλον καὶ διάκενον περιχείριον, ὃ καταστέλλει τὴν τρίχα καὶ ἐκλιπαίνει: unde quidam dicunt esse Instrumentum equisonis cavum, quo equi crines cohibentur.

" ΣΟΣΣΟΣ, Dioptra, Geometricum instrumentum;
" Stadii spatium, interstitium. Hes."

ΣΟΦΟΣ, Sapiens, Plut. Δοκεῖν σοφὸν εἶναι μὴ ὄντα, Aristot. Rhet. 1. Τῶν νόμων σοφώτερον ζητεῖν εἶναι, Sapientiorem legibus. Rursum ap. Plut. dicit Merope illa Tragica, αἱ τύχαι με σοφὴν ἔθηκαν, Sapientem me reddiderunt, Effecere ut sapiam et cordata sim: sicut Idem alibi dici ἀπατηθεὶς σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. Medea autem illa ap. Eur. (295.) suadet, Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας A περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς. Ubi sicut dicuntur σοφοὶ παῖδες, ita et σοφοὶ λόγοι, Sapientia verba, ut Eur. ap. Plut. idem initio libelli qui περὶ Ἀδολεσχίας inscribitur, Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους: nam ἀκροατὴς ἀσύνετος et stolidus non aliter respuit hominis sapientis et cordati verba quam vas augusti orificii superinfusos liquores. Et οἱ ἑπτὰ σοφοὶ, Septem illi viri, qui sapientiores in Græcia habebantur: quorum Συμπόσιον conscripsit Plut. 253. Opusculorum ejus a me editorum. Quo pertinet illud ap. Athen. 10. Συγγενὴς Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ, Cleobuli illius qui unus e septem illis Græciæ sapientibus viris habebatur. Est autem discrimen inter σοφὸν et φρόνιμον, inter sapientem et prudentem: ut Aristot. Eth. 6, 7. scribit, Anaxagoram, Thaletem, et ejusmodi viros alios, σοφοὺς quidem, at non φρονίμους appellari ab hominibus: quoniam sc. vident eos ἀγνοεῖν τὰ συμφέρονθ' αὐτοῖς, et scire quidem περιττὰ καὶ θαυμαστὰ, καὶ χαλεπὰ καὶ δαιμόνια, sed ἄχρηστα: quippe qui τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ non quærant: φρόνησιν au-
B tem versari circa τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ, καὶ περὶ ὧν ἐστὶ βουλεύσασθαι. Verum late extenditur σοφὸς, et dicitur aliquis σοφὸς εἶναι τινὶ vel τὶ, i. e. Sapiens aliqua re, Sapiens et callidus aliqua in re, Peritus alicujus rei, et plurimum in ea versatus, ac propterea probe eam callens. Soph. λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, Mente sapientem esse qui talis sit. Cum accus. autem frequentius construitur, Plato Apol. (7.) Καὶ τἄλλα σοφώτατοι, In aliis quoque rebus sapientissimi, (5.) Μείζω τινὰ ἢ κατ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοὶ εἶεν, Majore aliqua præditi sint sapientia quam homo aliquis, (6.) Ἐγὼ γὰρ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὢν, Conscius mihi sum, nihil neque magnum neque parvum me scire. Et Greg. Naz. Σοφοὶ τὰ μάταια, In vanis rebus sapientes, s. Vana sapientia præditi, Vani sapientes, qui sc. τὰ θεῖα σοφοὶ οὐκ εἰσί. Itidem Lucian. (1, 555.) Παιδεραστής εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά: sicut Plato Charm. dicit, Σοφώτατον εἶναι τὸν Κριτίαν τὰ ἐρωτικὰ, Peritissimum artis amandi. Sic σοφὸς τὰ ναυτικὰ,
C Rei nauticæ peritus. Cum gen. etiam construxit Greg. Naz. dicens σοφοὶ τοῦ κακοποιῆσαι, Qui in malis artibus sunt sapientes et acuti, malas artes callent, malarum artium periti sunt. Interdum et cum præp. περὶ suum habente casum jungitur, ut ap. Plat. Apol. Socr. (140.) Εἴ τις περὶ τῶν τοιούτων σοφός ἐστι, Si quis talium callens est. Herodian. 3, (5, 9.) Ἄνδρα ἀπατεῶνα, σοφόν τε πρὸς ἐπιβουλὴν, Callidum et astutum in struendis insidiis. Polit. vertit, Plenum fraudis et insidiarum. Denique cujuslibet opificii artifices, σοφοὶ dicebantur, qui sc. periti suæ artis essent, s. qui probe callerent artem suam: ut Il. O. σοφὸς ἤραρε τέκτων: (cf. Ψ. 712.) Qua de re plura vide infra in Σοφία. [Fischer. Ind. Æschin. Dial., Valck. Schol. in N. T. 2, 146.] Necnon et res scite et docte ab artifice elaborata et confecta, ut σοφὰ φάρμακα, Docta pharmaca. Itidem aliquid σοφὸν dicitur, quod sapiens s. sapientis viri est, scitum, eruditum; interdum etiam Argutum, Callidum. Plut. in suo περὶ Δυσωπίας libello, (102.) Οὐ γελοῖον
D οὐδὲ ἀβέλτερον, ἀλλὰ σοφὸν, τὸ τοῦ Ἡσιόδου, Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Idem in Symp. sept. Sap. Ἀλλὰ καὶ τοῦτ', ἔφη, Θάλεω τὸ σοφόν ἐστι, Atque etiam istud Thaletis scitum est. Synes. Ep. 4. Σοφὸν ἦν ἀποβῆναι νεώς, Consultum fuisset s. Sapienter fecissemus, si e navi exivissemus. Item, Τί οὖν ἦν τοῦτο; οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφὸν, Nihil varium nec argutum, callidum s. Ab homine callido et solerte profectum. Sunt autem hæc Dem. (120.)

Σοφὸς alicubi redditur etiam Prudens, tanquam positum pro φρόνιμος.

[" Σοφὸς, ad Xen. Mem. 4, 6, 7. Bernard. Reliq. p. 70. Valck. Phœn. p. 170. Wyttenb. ad Plut. 1, 334. Lips., Toup. Opusc. 1, 515. Ammon. 129. Burm. ad Phædr. 189. Mit., Wakef. Phil. 1245. Jacobs. Anim. 188. Anth. 6, 198. 10, 16. 11, 30. Brunck. Soph. 3, 559. Heyn. Hom. 7, 71. 778. Epith. Poëtarum, Casaub. Athen. 1, 49. Fischer. Præf. ad

Anacr. p. 28. 60. Seq. infin., Valck. Hipp. p. 262. De Sophistis, Heind. ad Plat. Hipp. 12½. Euripides εὐεπίφορος εἰς τὸ σοφὸς, Porson. Med. p. 32. (v. 300.) ad Lucian. 1, 324. Markl. Suppl. 383. Casaub. Athen. 1, 18. Ἡ σοφὸς, Markl. Suppl. 81. Σοφὴ, ἡ σοφὸς, Brunck. ad Eur. Med. 288. Τὸ σ., τὰ σ., Heind. ad Plat. Theæt. 335. Σοφὸς τὰ μετέωρα, Rerum cœlestium peritus, Alciphr. p. 16.: αὐτῷ, Heind. ad Plat. Hipp. 128. Σοφὴ χεὶρ, Jacobs. Anth. 7, 53. 198. 11, 195. 12, 62. Bast. Specim. p. 33. Σ. τύραννιδι, ad Phalar. 229." Schæf. Mss. "Σ. ἔν τινι, Eur. Iph. T. 1237." Wakef. Mss. Plato de Rep. 6, 14. Οὐδὲν τὸ σ. μοι ἐγένετο. De somno, Eur. Or. 213. Ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ, Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός. Σοφὸς et σοφιστὴς, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 406. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 799. 839. * Σόφος, 617. 637. 662. 688. Σοφοὶ, Qui Ethicam tractabant, Valck. Schol. in N. T. 2, 88. Σοφώτερον, Ænigmatice, Philostr. 3, 15.: Schleusn. Lexx. in N. et V. T. "Σοφὴ, Poëtria, Philostr. 39." Kall. Mss.]

[* "Σοφοποιὸς, Dionys. Areop. 25. 119: 152. (69.)" Kall. Mss. * Σοφοποιέω, 304. * Σοφοποίησις, 421. "171. * Σοφοποιΐα, 54." Kall. Mss.]

Σοφοκλεῖς Proverbio dicebantur, ætate Plinii junioris, Adolescentes qui arrogantius et ambitiosius ad agendas causas accedebant, non aliam ob rem quam ut sapientes vocarentur, et audirent grande illud σοφός: s. ut grande σοφὸς clamaret illis turba, ut Martialis loquitur. Nam in acclamationibus et plausibus ἐπιφωνεῖσθαι solebat σοφὸς, vel σοφῶς, s. καλῶς καὶ σοφῶς. Claudian. En moveo plausus, et pallidus omnia laudo, Et clarum repeto terque quaterque Σοφῶς. Vide Erasm. in Adag. Σοφοκλεῖς, et Plin. Ep. 2, 14. At Σοφοκλῆς Nom. propr. nobilis illius Tragici, cujus etiamnum hodie aliquot extant Fabulæ: qui et ipse a sapientia clarus est, ut iambo illo, qui ad Pythiam refertur, declaratur, Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης· Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. [Σοφοκλῆς quibus compendiis scribatur, ad Greg. Cor. 799. 839. 841. Σ. et Εὐριπίδης conf., 66. 150. Σ. et σοφὸς conf., 799. 839. "Bast Lettre 96. Σοφοκλῆν, Lobeck. Aj. p. 346. Vocat. Σοφόκλεες, Toup. Opusc. 1, 287. Σοφοκλεῖς, 2, 91. * Σοφόκλειος, Argum. Rhesi, Schol. Aristoph. Πλ. 493." Schæf. Mss. * Φιλοσοφοκλῆς, Diog. L. p. 238. 250. * "Φιλοσοφόκλειος, Valck. Phœn. p. 115." Schæf. Mss.]

Ἄσοφος, Qui sapiens non est, Insipiens, etiam Imperitus, J. Poll. 4, (13.) c. 1. Σκαιὸς, ἀπαίδευτος, ἄσοφος, [Theognis 370. "Steph. Dial. 29." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 3, 79. Ep. ad Ephes. 5, 15.] Ἀσόφως, Insipienter, Stolide s. Stulte, Imperite, J. Poll. l. c. Σκαιῶς, ἀπαιδεύτως, ἀσόφως. [Diod. S. p. 142. * Ἀσοφέω, Abresch. Dil. Thuc. p. 96. "Arrian. in Epict. 1, 7. 2, 12." Kall. Mss. * Συνασοφέω, Eur. Phœn. 397. Καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς. "Pierson. Veris. 77. 'Quod editur συνασοφεῖν, Eur. l. c. vereor ut Græcum sit.' Et in Indice, 'Συνασοφεῖν vox non Græca.' Valck. ad Phœn. p. 143.:—'Meis quidem auribus compositum illud συνασοφεῖν accidit inexpectatum: damnare tamen non sustinuerunt homines his in literis exercitatissimi.—Sic in animum induxi, Græcum non esse συνασοφεῖν, quia repugnare videbatur ἀσοφεῖν analogiæ, saltem usui Græce loquentium:—ab istiusmodi substantivis dissyllabis, πόρος, νόμος, λόγος, θυμὸς, τόνος, κόσμος, nomina formantur non tantum, sed et hinc verba derivantur, ἄπορος, ἀπορεῖν, ἄνομος, ἀνομεῖν, ἀθυμεῖν, ἀλογεῖν, ἀτονεῖν, ἀκοσμεῖν, sed ab adjectivis istius moduli talia verba non formant Græci.' Porson. ad v. 405.:—'Cum hoc compositum analogiæ contrarium videatur, corrigere voluere Valck. ξυμψοφεῖν, Pierson. ξυννοεῖν. Equidem συννοεῖν præferrem, si quid mutare auderem. Sed nescio an propter fortiorem antithesin regulas violarit Eur.' Regulas non violavit Eur.: cf. Abresch. ad Cattier. p. 17." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Ἀσοφία, ἡ, Insipientia, Stultitia, Imperitia. J. Poll. tamen l. c. negat

A dici ἀσοφία, sicut nec ἀλογιστία dici ab ἀλόγιστος. [Lucian. 539.]

[* "Αὐτόσοφος, Tzetz. Ch. 8, 438." Elberling. Mss. * Αὐτοσοφία, Athan. 1, 46. 545. Dionys. Areop. de Divin. Nom. 5, 5. p. 565. "Nomen Dei, Wolf. Anecd. Gr. 3, 162." Kall. Mss. "Chrys. ad Stagyr. 1. T. 6. p. 97, 26. Τὸν δὲ Θεὸν, τὸν τοσοῦτον ἡμῶν ἀφεστηκότα ἐν ἅπασι, τὸν αὐτοσοφίαν ὄντα—πολυπραγμονήσει; Seager. Mss. "Ad Lucian. 1, 434." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 140. 265. Andr. Cr. 154." Kall. Mss.]

[* "Βαθύσοφος, Profunde sapiens, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* "Ἔνσοφος, Epigr. adesp. 191. Maximus Schol. in Greg. 46." Schæf. Mss. Manetho 4, 549.]

[* "Ἐπίσσοφος, Inscr. Mus. Veron. p. 15. Gruter. Inscr. p. 218." Schn. Lex.]

Ἡμίσοφος, Semisapiens, Lucian. (1, 753.) Τὸν εἴτε ἡμίσοφον εἴτε σοφὸν ἤδη, τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον: [2, 800.]

B Κενόσοφος, In vanis et inanibus sapiens, Inani sapientia præditus, ὁ τὰ μάταια σοφὸς, ut Greg. Naz. loquitur. Κενοσοφία, Inanis et vana sapientia. [* "Κλεψίσοφος, Sapientis nomen captans, Method. 376." Kall. Mss.]

[* "Μικρόσοφος, Sciolus, Diod. S. 2, 513." Schæf. Mss.]

Πάνσοφος, Sapientissimus, Omnifaria sapientia præditus, Dei Epitheton, ap. Philon. de Mundo. Quod vero Julian. Imp. in Epist. ad Jambl. dicit, Τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν κινοῦντι, Bud. vertit, Cienti concentum doctissimum. [" Valck. Diatr. 190. Lucillius 47. Jacobs. Anth. 11, 188." Schæf. Mss. * "Πανσόφως, Sapientissime, Chrys. Hom, 142. T. 5. p. 892. Ἐπιστημόνως καὶ π. ἐτῆρε πλευράν." Seager. Mss. "Philostr. 243. Greg. Naz. p. 15. Amphil. p. 43. 118. Andr. Cr. 123. 277." Kall. Mss. Schol. Lycophr. 17. 275. "Anon. ap. Matthæi p. 4. Edit. Oratt. 2. S. Gregorii Naz." Boiss. Mss. * Πολυπάνσοφος, Orac. Sibyll. 2, 1. p. 188. * "Πάσσοφος, C Plato 2, 1. p. 191. 196. 257.: 2, 2. p. 201. Bekk." Schæf. Mss. * "Παντόσοφος, Lobeck. Aj. p. 417." Schæf. Mss. Plato Com. ap. Hephæst. de Metr. p. 31. Pauw.]

[* Πολύσοφος, Philostr. V. S. 599. ult.]

"Ὑπέρσοφος, Sapiens supra quam dici possit, ap. "Aristoph." [A. 972. Phavorin. v. Ὑπέρ. "Philostr. Her. p. 142(=708. Olear.=542. Boiss.) Isidor. Pelus. 4, 67." Boiss. Mss. "Phryn. Eccl. 170." Schæf. Mss.]

[* Ὑπόσοφος, Philostr. V. A. 331, 11.]

Φιλόσοφος, Amans s. Expetens sapientiam: ut Cic. de Offic. 2. Sapientiam qui expetunt igitur, φιλόσοφοι nominantur; nec quicquam aliud est φιλοσοφία, si interpretari velis, quam Studium sapientiæ. Idem Cic., quod Plato dicit de Rep. 5. beatas fore resp. ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταὐτὸν ξυμπέσῃ, δύναμίς τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία, sic vertit, Si aut docti et sapientes homines eas regere D cœpissent, aut qui regerent, omne suum studium in doctrina et sapientia collocassent: hanc conjunctionem sc. potestatis ac sapientiæ saluti civitatibus esse posse. Cui Platonis loco similis est quidam in ejusd. Plat. Epist. 7., quem in Φιλοσοφέω citabo. Possumus igitur, Cic. secuti, φιλόσοφος reddere modo, Qui sapientiam expetit, modo Sapientiæ studio deditus, modo, Sapiens et doctus: qui tamen et Gr. vocab. frequentius retinet, ut et alii e Latinis. Æsch. et Plut. ἀνὴρ φιλόσοφος, Isocr. Panath. Τῶν ἄλλων σπουδαιοτέρους καὶ φιλοσοφωτέρους εἶναι νομίζοντας, Studiosiores et sapientiam magis expetentes: ad Demon. (4. fin.) Πειρῶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος, Corpus assuefac laborum studio, animum autem studio sapientiæ. Ubi nota τὴν ψυχὴν φιλόσοφος, quod et ap. Plat. legitur de Rep. 2. Sic Plut. de Præc. Sanit. Φιλόσοφος γὰρ εἶ τὴν φύσιν. At plurali numero φιλόσοφοι de hominibus sapientiæ studio deditis, s. viris doctis et sapientibus, passim obvium:

ac laudi nonnunquam est, interdum crimini vertitur nomen illud, sc. ob vitia quorundam qui φιλοσόφων titulum usurpabant: ut ap. Athen. 12. (p. 544.) taxatur ἡ φιλοσόφων τρυφερότης, dicunturque αἱ φιλοσόφων αἱρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τρυφὴν αἱρέσεως ἀντιποιεῖσθαι. Apud eund. Athen. l. 2. quidam διασκώπτει τῶν φιλοσόφων τὰ δεῖπνα. Irridentur a Luciano quoque in l. qui Βίων Πρᾶσις inscribitur. Sæpe et οἱ τῶν φιλοσόφων παῖδες, pro οἱ φιλόσοφοι, sicut οἱ ἰατρῶν παῖδες pro οἱ ἰατροί. Discriminis vero causa dicuntur οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι, et οἱ νεώτεροι φιλόσοφοι, Plut. Item οἱ περιπατητικοὶ, οἱ κυνικοί. Et ap. Athen. (13. p. 561.) Eur. dicitur σκηνικὸς φιλόσοφος, Scenicus philosophus: ut qui sapientiam suam et doctrinam in scenis et theatris patefaceret et exerceret. Et ap. Theologos Christianos, οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, pro οἱ σοφοὶ s. φιλόσοφοι τὰ ἔξω, Qui ejus sapientiæ studio dediti sunt, quæ extra Christum est, i. e. ethnici et circa profana philosophi: οἱ οὐ φιλόσοφοι τὰ Χριστοῦ: si ita loqui liceat, ut Lucian. (3, 84.) dicit Φιλόσοφος τἀπιχώρια, Studens philosophiæ gentis suæ, s. Philosophiæ more gentis studens, Bud.: sic vero et σοφὸς cum accus. construi, supra multis exemplis docui. Interdum φιλόσοφος reddas potius Philosophicus, Philosopho dignus, Plut. de Deo Socr. Καλὴ καὶ φιλόσοφος προθυμία, de Fort. Alex. l. 1. Φιλοσόφου ἐστὶ ψυχῆς, σοφίας ἐρᾶν, de Def. Orac. Φωνὴν σεμνὴν καὶ φιλοσοφωτάτην, Vocem sanctissimam, maximeque philosophicam. Sic Synes. Ep. 145. Φιλόσοφον καὶ Λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἤνεγκε, Philosophicum et Laconicum imperium. Et Philo V. M. 1. Χρησόμενον εἰς ἐπανόρθωσιν βίου φιλοσόφοις καὶ παγκάλοις διατάγμασι, Philosophicis institutis. Exp. etiam Sapiens: ut ap. Synes. Ep. 154. Ἐπαινεῖ τὴν φιλοσοφίαν ὡς φιλοσοφωτάτην αἱρέσεων, Ut sectam sapientissimam. [" Bentl. Opusc. 21. 78. T. H. ad Lucian. 1, 221. ad Plutum p. 300. ad Phalar. 225. Thom. M. 314. 803. Wakef. S. Cr. 4. tit., Jacobs. Anth. 7, 183. Heind. ad Plat. Phædr. 353. Philosophicus, Mahne de Arist. p. 15. L., Dionys. H. 1, 24. H. Stephani Poës. Philos. titul., Toup. Emendd. 1, 83. Lucian. 1, 57. Athen. 1. p. 4. Casaub. 1. p. 9. Quis κατ' ἐξοχὴν sic dictus? Koen. ad Greg. Cor. p. 2. Conf. c. σοφὸς, ad Diod. S. 2, 9. Heind. ad Plat. Phædr. 227. Φιλόσοφος θεωρία, Dionys. H. 4, 2156." Schæf. Mss. " Philostr. 217." Wakef. Mss. Plato de Rep. 9, 8. Ὁ φιλόσοφός τε καὶ ὁ φιλόλογος: i. q. φιλομαθὴς, 2, 16. Hesych. Φιλόσοφοι· ὁ πάντων πειραθεὶς, φιλομαθής. Φιλοσόφους δέ φασι. λυδοὺς τοὺς [τοὺς ἀοιδοὺς καὶ Ruhnk.] κιθαριστὰς καὶ μουσικούς· οἱ ἀρχαῖοι σοφοὺς καὶ φιλοσόφους καὶ σοφιστὰς ἔλεγον. Recentioribus i. q. φυσικὸς, μυστικὸς, τελεστὴς, Salmas. ad Scr. H. A. 2. p. 457. Φιλοσοφώτατος, 4 Macc. 1, 1. λόγος.]

Φιλοσοφομειρακίσκος, Adolescentulus philosophiæ deditus, Qui adolescens admodum philosophatur, Athen. 13. [p. 572.]

Ἀντιφιλόσοφος, Philosophis s. Philosophiæ contrarius. Ἀντιφιλοσοφία, ἡ, Studium philosophiæ contrarium. Bud. ἀντιφιλοσοφίαν vocat Aulicam conversationem, quæ e diametro contraria est philosophiæ.

Ἀφιλόσοφος, Qui philosophus non est, A philosophia alienus s. abhorrens, Athen. (611.) Οὐδὲν γάρ ἐστι τῶν καλουμένων φιλοσόφων ἀφιλοσοφώτερον. Exp. etiam Non conveniens philosophiæ. [* Ἀφιλοσόφως, Phot. Bibl. 325. Orig. c. Cels. 2. p. 404. * Ἀφιλοσοφία, Philosophiæ contemtio, Plato Defin. T. 11. p. 299.]

[* " Ἐμφιλόσοφος, Diog. L. 2, 40. Lysiæ Fr. 115. e Diog. L., Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 68." Boiss. Mss. " Amphil. 157." Kall. Mss. Procl. Paraphr. Ptol. 223. * Ἐμφιλοσόφως, Olympiod. Præf. in Gorg. e Cod. Par., cujus apographum penes me est." Routh. Mss. " Ad Lucian. 1, 596." Schæf. Mss.]

Φιλοσόφως, Philosophice, s. Ut philosophum decet, Plut. Alex. (p. 600.) Τὴν προσκύνησιν ἰσχυρῶς ἀπωσάμενοι καὶ φ. Utitur et alibi.

Φιλοσοφία, ἡ, Amor s. Studium sapientiæ, ut Ciceronem interpretari videbis paulo ante in Φιλόσοφος. Idem tamen Cic. pluribus in ll. Græcum vocab. retinet. Isocr. ad Nic. (10.) Ὅ, τι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρίᾳ μέτιθι καὶ φιλοσοφίᾳ, Id usu et sapientiæ studio assequere: ut [illegible]tot. dicit Παρὰ φιλοσοφίας ἄκος [illegible]ζητεῖν. Ep[illegible] autem ap. Athen. (588.) ἐγκυκλίου παιδείας ἀ[illegible]ῶν, ἐμακάριζε καὶ τοὺς ὁμοίως αὐτῷ ἐπὶ φιλοσοφίαν [illegible]ομένους, τοιαύτας φωνὰς προϊέμενος, Μακαρίζω σε ὦ [illegible] ὅτι καθαρὸς πάσης αἰτίας ἐπὶ φιλοσοφίαν ὥρμησας: ubi nota synonymως posita, ἐπὶ φιλοσοφίαν παρέρχεσθαι et ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμᾶν: quod Cic. dicit Ad philosophiam accedere. Lycinus autem ap. Lucian. in Hermot. suadet τῷ φιλοσοφήσειν μέλλοντι, ἑλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην, Id genus studii philosophiæ, quod esset præstantissimum: q. d. optimos sapientiæ magistros sibi eligere; utpote diversæ erant φιλοσόφων αἱρέσεις et δόγματα, ut Idem alibi dicit ἡ Πυθαγόρου φιλοσοφία. Item φιλοσοφίαν ἀσκεῖν, In studio sapientiæ se exercere. Idem Isocr. alioquoties pro φιλολογία utitur, Bud. Accipitur et pro Studium, Alcid. Τὸν ἀντιποιούμενον φιλοσοφίας τῆς τοῦ λέγειν καὶ παιδεύειν ἑτέρους. Sic Isocr. (Πανηγ. p. 164.) Ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἂν μεγίστην ἐπίδοσιν λαμβάνειν καὶ τὰς ἄλλας τέχνας, καὶ τὴν περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν. Bud. || Commentatio, Aristot. Polit. 3. Ἔχει γὰρ τοῦτο ἀπορίαν καὶ φιλοσοφίαν πολιτικήν. Bud. [" Bibl. Crit. 2, 4. p. 119. Bentl. Opusc. 21. Plato Theæt. 286." Schæf. Mss. Cic. de Orat. 3, 16. Ante Socratem omnis rerum optimarum cognitio atque in iis exercitatio philosophia nominata est. Xen. Mem. 4, 2, 23. Πάνυ ᾤμην φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, δι' ἧς ἂν μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα. Vide Schn. Lex.]

Φιλοσοφικὸς, Philosophicus, Ad philosophum pertinens, etiam Philosopho dignus.

Φιλοσοφέω, Sapientiam amo, Sapientiæ studio deditus sum, Studium meum in doctrina et sapientia colloco, ut Cic. supra interpr. in Φιλόσοφος, in loco quodam Platonis: qui similis est huic ejusd. Plat. loco in Epist. 7. ad Dionis propinquos, Κακῶν οὖν οὐ λήξειν τὰ ἀνθρώπινα γένη πρὶν ἂν ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος ἐς ἀρχὰς ἔλθῃ τὰς πολιτικὰς, ἢ τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν ἔκ τινος μοίρας θείας ὄντως φιλοσοφήσῃ. Ubi possis etiam interpretari Philosophiam capessere, Ad philosophiæ studium accedere: ut et ap. Plut. de Fort. Alex. Διογένη τὸν Βαβυλώνιον ἔπεισε φιλοσοφεῖν: s. Philosophiæ se dedere, Ad philosophiam se conferre. Alioqui reddi etiam potest Philosophus sum, ut cum Plut. dicit, Τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. Cui addi potest hoc Luciani (1, 63.) Τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, Qui simulant se esse philosophos, s. philosophiæ deditos. || Philosophor, i. e. Philosophorum more dissero et disputo, Plut. de Exil. (fin.) Σωκράτης δὲ φάρμακον πίνων ἐφιλοσόφει. Quomodo accipi potest et in Axiocho (p. 370.) Φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, ἀλλὰ πρὸς ἀμφιθαλῆ ἀλήθειαν, Philosophice disputans s. Philosophans non ap. vulgus et in theatro. Habes et alia hujus signif. exempla ap. Bud. 860. et 861. Item Philosophorum more disquiro mecum et commentor s. meditor, Isocr. Symm. (2.) Καὶ γάρ τοι πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Et aliquanto post, Φιλοσοφήσετε καὶ σκέψεσθε τί τὸ ποιῆσαν ἐστὶ τὰ πόλει ταῦτα. Et in Paneg. (init.) Σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον. Quo loco Bud. φιλοσοφεῖν interpr. Æstimare et inquirere, in eoque Commentari, p. 860., ubi et h. Greg. Naz. l. affert, de Cypriano, Ταῦτα καὶ παρὼν ἐφιλοσόφει τῷ λόγῳ, ἅμα δὲ τῷ βίῳ, sic interpretans, Et disputatione et vitæ exemplo commentabatur, constituebat, docebat. Idem Bud. 861. φιλοσοφεῖν interpr. Exercere et meditari, afferens e Greg. Naz. itidem de Cypriano, Γίνεται καὶ νεωκόρος, πολλὰ δεηθεὶς, ἵνα φιλοσοφήσῃ τὸ ταπεινὸν εἰς κάθαρσιν τῆς προτέρας ἀλαζονείας, sic reddens ea verba, Factus est et æditus, quod enixis precibus impetravit, ut in humilitate commode exerceri posset, ad expurgandam præteritam animi elationem. Aliquanto post φιλοσοφεῖν interpr. Occupatum esse, et circa aliquid

inventum, quasi munere suo fungentem: ut Josephus, A Περὶ ταῦτας ἐφιλοσόφουν. Sic Isocr. Περὶ τοὺς ποιητὰς ἐφιλοσόφησαν, ubi idem Bud. vertit itidem Studere et commentari. Ibid. interpr. Disputare et tractare aliquid: ut ap. Greg. Naz. Οἳ καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἡμῖν ταῦτα πεφιλοσοφήκασι. Et, Ταῦτα περὶ Θεοῦ πεφιλοσοφήσθω τανῦν. Itidemque ap. Plut. in Cæs. Τοῦ ἡμερολογίου διάθεσις φιλοσοφηθεῖσα χαριέντως, Ratione mathematica eleganter explicata. Ibid. e Greg. Naz. de martyribus et innocenter viventibus, Καὶ ταῦτα καὶ τούτων ἔτι θαυμασιώτερα φιλοσοφήσαντας, ubi φιλοσοφεῖν exp. καρτερεῖν: sed possis commodius reddere Philosophica quadam tolerantia superant. Cui addit hoc ejusd. Greg. Naz. Τὸ Κλεομβρότου πήδημα, τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ φιλοσοφηθὲν, sic interpretans, A lectione libri de anima impetu philosophico factus, Vi philosophici dogmatis expressus. Ibid. dicit φιλοσοφεῖν significare etiam Magno studio contendere, afferens h. l. Isocr. Paneg. (50.) Τίς οὐ πονήσει καὶ φιλοσοφήσει, βουλόμενος καὶ τῆς αὐτοῦ διανοίας καὶ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς μνήμην καταλιπεῖν; Aliquanto ante φιλοσοφεῖν interpretatus fuerat δογματίζειν et Constituere, ap. eund. Isocr. Τοῦ τὴν Δάφνην ἐρωμένην εἶναι τοῦ Πυθίου φιλοσοφήσαντος. Possunt et aliæ interpr. afferri, et accommodari loco qui occurrerit. || Alioqui significat etiam Philosophiam docere s. profiteri: ut ap. Lucian. libellus περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ Φιλοσοφούντων. Et ap. Philon. de Mundo, Οἱ παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες, Qui ap. Græcos philosophiam professi sunt, i. e. Philosophi Græci. Bud. vertit, Qui in Græcia philosophari instituerunt. Sicut vero Lucian. in præcedenti loco dicit, Τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, ita Isocr. Busir. Enc. init. Τοῖς ἐκ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσι. In quo tamen Isocr. l. Bud. φιλοσοφεῖν pro σπουδάζειν accipit, i. e. Bonis literis operam navare: ut ap. eund. Isocr. in Nic. (10.) Τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδούς σοι δείξει, interpr. nonnulli, Philosophia, i. e. Literarum studium, vias tibi demonstrabit. [" Bibl. Crit. 2, 4. p. 119. Bentl. Opusc. 21.: τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ, Valck. Callim. 209." Schæf. Mss. Vide Προσφιλοσοφέω. Lysias 746. Ζητεῖν καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν, ὅπως ὡς ἀλυπότατα μεταχειριοῦνται τὸ πάθος. Demosth. 1181. Πεφιλοσόφηκεν οὕτως, ὥστε κ. τ. λ. Thuc. 2, 40. Φιλοκαλεῖν μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφεῖν ἄνευ μαλακίας: cf. Herod. 1, 30. Xen. Symp. 8, 39. Σκεπτέον, ποῖα ἐπιστάμενος Θεμιστοκλῆς — ποῖά τε εἰδὼς Περικλῆς — πῶς ποτε φιλοσοφήσας Σόλων νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκεν: K. Π. 6, 1, 41. Δύο σαφῶς ἔχω ψυχάς· νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ Ἔρωτος. Vide Schn. Lex. * Φιλοσοφητέον, Athen. 632. Lucian. 1, 787. 793. " Clem. Alex. Str. 4, 1. p. 563.: 4, 8. p. 592." Kall. Mss. " Theod. Hyrtac. in Notit. Mss. 6, 30." Elberling. Mss.]

Φιλοσόφημα, τὸ, Quæstio philosophica, Res quam philosophica commentatione aliquis secum disquirit. Bud. exp. σκέμμα, φρόντισμα, ut ἠθικὸν φιλοσόφημα: afferens et h. l. Aristot. 2 de Cœlo, ubi de terræ situ loquens, ait, Ὥστε περὶ τούτου ἀπορεῖν, εἰκότως ἐγένετο φιλοσόφημα πᾶσι, i. e. ζήτημα φιλοσοφικὸν καὶ διαπόρημα. [Inventum callidum et sapiens, Plut. D 7, 90. * " Φιλοσόφησις, Greg. Thaum. in Orig. 20." Kall. Mss.]

[* Φιλοσοφητὸς, unde] Ἀφιλοσόφητος, Philosophiæ et literarum expers, Qui nihil studii in doctrina et sapientia collocavit, i. e. ἀμαθὴς, Imperitus, Indoctus. Chion Ep. ad Clearchum, Οὐδὲ γὰρ οἱ ἀφιλοσόφητοι, μὴ παντάπασί γε μανέντες, καθ' ἡδονήν τινα τὰς ἐπαχθείας ἐπαναιροῦνται.

[* Ἀντιφιλοσοφέω, Contraria statuo aut doceo, 4 Macc. 8, 14. Lucian. 755.]

Ἐμφιλοσοφέω, Philosophor in, Philosophice commentor et disputo in, Greg. Naz. Ὡς φησιν ὁ θεῖος Ἰὼβ, ἐμφιλοσοφῶν τοῖς πάθεσι, de Theol. Γραμμαῖς ἐμφιλοσοφῶν ταῖς οὐκ οὔσαις, καὶ κάμνων ἐν ταῖς ἀποδείξεσι, de Euclide aliisque Mathematicis. Exp. etiam Studium et operam meam colloco in. Ἐμφιλοσόφημα, τὸ, Id in quo philosophamur, Philosophica disputatio, Philosophicum studium. Apud Greg. Naz. autem τὸ κοινὸν ἡμῶν ἐμφιλοσόφημα Bud. vertit, Commune nostrum studium.

Καταφιλοσοφέω, Philosophice disputo contra, Philosophica disputatione vinco, Basil. Or. ad Divites, Ἦπου καὶ καταφιλοσοφήσουσί σου τότε· ἀπειροκαλία, φασὶ, καλλωπίζειν νεκρὸν, καὶ πολυτελῶς ἐκκομίζειν τὸν οὐκέτι αἰσθανόμενον: Fortassis ut te justis funebribus fraudent, philosophice causabuntur, et a philosophia auctoritatem mutuabuntur causamque plebeio funere efferendi: seu, Philosophica argumentatione contra te utentes dicent, inconveniens esse et absurdum, ornare defunctum, et sumtuoso funere efferre eum qui omni jam sensu destitutus sit. [Arrian. Ep. 4, 1, 167. Ælian. H. A. 6, 56. Καταφιλοσοφοῦσι τῶν Ἰνδῶν.]

[" Προσφιλοσοφέω, Philosophor ad, s. apud, Lu- " cian. Timone (1, 345.) Ἐναψάμενος τὴν διφθέραν " ἐργάζομαι τὴν γῆν, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσ- " φιλοσοφῶν. Nisi malis Philosophans cum." [Plut. 8, 659. " Wyttenb. ad Mor. 1, 59. Phryn. Ecl. 144. Huschk. Anal. 65." Schæf. Mss. * Προσφιλοσοφητέον, Plut. 6, 54.]

B [* " Προφιλοσοφέω, Prius philosophor, Orig. c. Cels. 7. p. 357." Seager. Mss.]

Συμφιλοσοφέω, Una operam do philosophiæ, Una philosophor, philosophice disputo. Qua in signif. affertur e Diog. L., Bud. interpr. Do me alicui philosopho, ap. Plut. Cic. (24.) Ἐπιστολαὶ δὲ παρὰ τοῦ Κικέρωνός εἰσι πρὸς τὸν υἱὸν, ἐγκελευομένου συμφιλοσοφεῖν Κρατίππῳ: [Dione 20.]

[* Ὑπερφιλοσοφέω, Philosophor de aliqua re, Hippocr. 1279, 38.]

[* " Ψευδόσοφος, Schol. Lucian. Tim. 55." Kall. Mss. Philostr. V. A. 331. * Ψευδοσοφία, ibid.]

Σοφῶς, Sapienter, Docte et sapienter, Aristoph. B. (1434.) Ὁ μὲν σοφὸς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς: N. (773.) Σοφῶς γε νὴ τὰς Χάριτας; Docte et sapienter, Ingeniose et scite. Et in acclamationibus, καλῶς καὶ σοφῶς, cum dictis alicujus acclamantes, scite et sapienter pronuntiata esse testabantur: unde ap. Lat. Grande illud σοφῶς, de quo in Σοφοκλεῖς supra. Sed scribitur et Grande σοφός. Basil. Οὕτω σ. φιλο- C τεχνοῦσα τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, Tanto artificio, s. tam scite et ingeniose fingens mellis cellulas et favos. [Ad Greg. Cor. 312. 657. " Musgr. Heracl. 558." Schæf. Mss. * " Σοφωτέρως, Tzetz. Ch. 13, 434." Elberling. Mss.]

[* " Σοφώδης, Scitus, Andr. Cr. 204." Kall. Mss.]

Σοφία, ἡ, Sapientia, Cic. de Offic. 5. Princepsque omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Græci vocant; prudentia enim, quam φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus. Idem hæc Plat. Menex. (247.) Πᾶσά τ' ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, ἀλλ' οὐ σοφία φαίνεται, sic vertit, Scientia quæ est remota ab justitia, calliditas potius quam sapientia est appellanda. Ubi nota aliquem propter ἐπιστήμην et scientiam dici σοφόν: ideoque Aristot. Eth. 6, 7. σοφίαν esse dicit τὴν ἀκριβεστάτην τῶν ἐπιστημῶν: et initio cap. Τὴν δὲ σοφίαν ἐν ταῖς τέχναις, τοῖς ἀκριβεστάτοις τὰς τέχνας ἀποδίδομεν, Sapientiam in artibus, iis attribuimus, qui cujusque artis sunt peritissimi: Phidiam sc. sculptorem lapidum appellantes σοφὸν, itidemque Polycletum, statuarium: nihil aliud σοφίας nomine significantes quam ἀρετὴν τέχνης. Itidemque in Rhet. 1. σοφίαν esse dicit πολλῶν καὶ θαυμαστῶν ἐπιστήμην. Et sic Hom. ait Il. O. (412.) ὅς ῥά τε πάσης Εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης. Itidemque Herodian. 8, (4, 28.) Ὅπλα σοφίᾳ τέχνης, ἀλλ' οὐκ ἀνδρείᾳ μάχης, πεποιημένα. Rursum idem Aristot. Eth. l. 1. cap. ult. σοφίαν, ut et σύνεσιν ac φρόνησιν, sub διανοητικῇ ἀρετῇ complectitur. Plut. 1 de Fort. Alex. Σοφίας ἐρᾶν, Amare sapientiam, in eaque assequenda operam et studium collocare: quod esse dicit φιλοσόφου ψυχῆς. Aliquanto post, de Indorum sapientibus, (7, 312.) Στεῤῥᾶς καὶ γυμνήτιδος σοφίας ἐθάδες. Et μαίεσθαι σοφίην, Quærere sapientiam, i. e. Studio sapientiæ deditum esse: ap. Athen. (598.) ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο, Ἀνθρώπων σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην. Item σοφίης ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν, Pervenisse ad culmen sapientiæ: Plut. (6, 346.) Οἰόμενον ἐν λόγοις ἱκανῶς γεγυμνάσθαι, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ὑπὸ Ἐμπεδοκλέους λεγόμενον, σοφίης ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν.

Rursum Athen. (614.) dicit, Πλῆθος ἦν Ἀθήνησι τῆς σοφίας ταύτης, sc. τῶν γελωτοποιῶν: nam cujusvis artis artifex σοφὸς dicitur, cum artem illam suam probe callet, ut e verbis Aristot. supra citatis manifestum est: accepit igitur ibi σοφίαν pro Ipsis magistris ejus artis peritissimis. Quo referri potest hoc e Plat. Epist. Σοφία τῶν εἰδῶν, pro Formarum peritia: item σοφία λόγου, pro Eruditus sermo. Itidemque σοφία δημηγορικὴ καὶ δικανική, ut ἡ τοῦ λέγειν φιλοσοφία καὶ παιδεύειν ἑτέρους, Scientia et facultas, quæ in concionibus et judiciis requiritur. Plato de Rep. 2. Διδάσκαλοι σοφίαν δημηγορικὴν καὶ δικανικὴν διδόντες. Idem Plato Epist. 6. duplicem statuit σοφίαν, sc. τὴν ἀληθινὴν, et τὴν ἀνθρωπίνην καὶ ἀναγκαίαν: necnon Plut. οἱ ἀληθῶς φιλοσοφοῦντες dicit, ad differentiam τῶν τῆς σοφίας ἐπιγραφομένων ὄνομα, ut Idem loquitur. [" Ad Xen. Mem. 4, 6, 7. Valck. Adoniaz. p. 265. 271. ad Herod. 301. Jacobs. Anth. 6, 187. 197. 7, 199. 270. 292. 9, 80. 114. 334. 11, 95. 12, 62. Markl. Iph. p. 81. Porson. Or. 485. Boiss. Philostr. 387. Schneid. Anab. p. 11. Heyn. Hom. 7, 71. 778. 8, 561. Calliditas, ad Herod. 187. 301. De poësi, ad Phalar. 100. Conf. c. φιλοσ., ad Dionys. H. 1, 292." Schæf. Mss. Σ. καὶ ἀνδρία, Meletem. Crit. in Dionys. H. 41. " Quæri potest, utrum h. in l. (sc. 1 Cor. 1, 17.) ἐν σοφίᾳ λόγου primum positum sit pro ἐν λόγῳ σοφίας, hoc autem per Hebraismum pro ἐν λόγῳ σοφῷ; ad dubitandum movent notata Th. Gatakero de St. N. T. c. 15, σοφίαν λόγου hic interpretato Peritiam sermonis. Videtur hæc genuina interpretatio: σοφὸς Græcis notat In quovis genere peritum: λέγειν σοφὸς est Peritus in dicendo. Sapientiam pro Peritia Romani quoque veteres dixere. Titinnius ap. Non Marc. Sapientia gubernator torquet navim, haud valentia: σοφίαν λόγου, Sermonis peritiam, s. Rhetoricam, non magis Hebraismum esse putat Gatakerus, quam si Juris peritiam, vel similia dixeris." Valck. Schol. in N. T. 2, 81. " Per σοφίαν h. l. (sc. 1 Cor. 2, 6.) videntur intelligenda Arcana quædam Christianæ doctrinæ capita, quorum plerique Corinthi nondum erant capaces, quibuscum Paulus locutus fuerat ὡς σαρκικοῖς, c. 3, 1. 2. quibus, ut pueris infantibus adhuc lactentibus, lac præbuerat bibendum, ὡς νηπίοις ἐν Χριστῷ. Ad horum captum se demittebat magnus ille mysteriorum Dei dispensator, tradens illis rudimenta quædam disciplinæ Christianæ: σοφίαν autem, i. e. Arcanam, s. Reconditam doctrinam, solis revelabat τοῖς τελείοις, Initiatis, et mysteriorum sublimium jam capacibus. Quando σοφίαν Christianorum excellentem simpliciter σοφίαν dixerat P., explicat in proximis, quid per illam intelligat; non Vanam istam illius ævi sapientiam Sophistarum Gr., sed §. 7. σοφίαν dicit ἐν μυστηρίῳ, Sanctam sapientiam, et mysticam, non adeoque vanam illam Grammaticorum, Oratorum, Historicorum Gr., qui per τοὺς ἄρχοντας τοῦ αἰῶνος τούτου h. in l. videntur designati fuisse: quæ sane sententia fuit veterum Theologorum, quorum scrinia compilavit Theophyl.: utiliter hic, p. 178. Αἰῶνος, inquit, τούτου σοφίαν ὀνομάζει τὴν ἔξω, ὡς πρόσκαιρον, καὶ τῷ αἰῶνι τούτῳ συγκαταλυομένην· ἄρχοντας δὲ τοῦ αἰῶνος τούτου τοὺς σοφοὺς, καὶ λογογράφους, καὶ ῥήτορας. Id verbo addendum, in seq. §. σοφίαν ἐν μυστηρίῳ positum videri pro σοφίαν μυστικὴν, ut adeo vox ἀποκεκρυμμένην præcedentis phrasis sit explicatio, ut esse videbatur optimo S. S. interpreti, Sal. Glassio, Grammaticæ Sacræ l. iii. tract. 1. can. 9." Valck. l. c. p. 121.]

Σοφόω, Sapientem reddo: alii τὸ φωτίζω. [LXX. Ps. 145, 8. * Ἀποσοφόω, Arrian. Epict. 1, 18, 10. Πῶς ποτ' ἀπεσοφώθης ἄφνω; Schneidero susp.]

Σοφίζω itidem redditur Sapientem reddo, Doceo sapientiam. Et pass. Σοφίζομαι, Doceor sapientiam, Percipio et disco sapientiam ab alio traditam. E Xen. (Ἀπ. 1, 2, 46.) Τοιαῦτα γὰρ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα, pro, Animo agitabamus et docebamur. Sic 3 Reg. 4, (31.) Ἐσοφίσατο ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, Sapientior evasit cunctis hominibus. Et Greg. Naz. Σοφισάμενος περισσὰ ὑπὲρ πάντας, Qui omnibus sapientia præstitit. Itidem σεσοφισμένος ἀνὴρ, Vir sapiens. Hesiod. [illegible] (Ἔργ. 647.) Οὔτε τι ναυτιλίης [illegible] pro οὐ σοφὸς τὰ ναυτικὰ, N[illegible], Non edoctus rem nauticam. [illegible], Commentitius. " Item Callidus, Versutus, [illegible] LL. absque exem- " plo." Alioqui σοφίζομαι [illegible]t et Doceor s. Edoceor, ea signif. qua pro Intelligo v. Cognosco accipitur: ut 1 Reg. 3, (8.) Ἐσοφίσατο ὅτι Κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον, Intellexit a Domino puerum vocatum fuisse. ‖ PASS. Σοφίζομαι activam quoque signif. habet; interdum ponitur pro Argute et ingeniose comminisci aliquid aut etiam conficere: ut Philostr. initio suarum Εἰκόνων, de pictura loquens, Πράττει δὲ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείω σοφίζεται, sc. σκιάν τε ἀποφαίνουσα, καὶ βλέμμα γινώσκουσα, ἄλλο μὲν τοῦ μεμηνότος, ἄλλο δὲ τοῦ ἀλγοῦντος ἢ τοῦ χαίροντος, et hujusmodi alia, quæ σοφὸς et doctus pictor ingenii acumine observat: Heroic. Σοφίζονται τὴν πορφύραν, Purpuram scite et ingeniose conficiunt s. artificiose. Aristoph. N. (547.) ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι, Semper novas aliquas ideas affero, argute et solerter a me excogitatas, Pro ingenio et solertia mea. Alicubi et pro Commentari ac Meditari accipi potest, ut ap. Plut. (6, 601.) Ὅ,τι δὴ παθὼν ἢ σοφιζόμενος ἐπὶ τοιαύτην ἦλθε δίαιταν, Quid meditans, s. Quo consilio. Et Theophyl. Οὕτω γὰρ καὶ αἱ μύρμηκες συμμαχοῦντες ἀλλήλοις, καὶ τὸν μόχθον σοφίζονται, καὶ τῶν μεγίστων πόνων ἐφάπτονται, Sapienter et solerter labores meditantur. Accipitur in malam quoque partem pro Vafre et callide comminiscor, Dolose et fraudulenter excogito, vel etiam perago. Greg. Naz. Orat. de Sacro Pasch. Σόφισαί τι καὶ σὺ περὶ τὴν ἀπαίτησιν, Vafre quiddam excogita et tu de petitione. Idem, Δεῖ μὴ σοφισθῆναι τὸν καθαρμὸν, Oportet purgationem non dolose agi. Sic aliquis σοφίζεσθαι dicitur in sermone aut disputatione, cum callide et vafre agit, ut decipiat eum quocum ei negotium est. Dem. (303.) Εἶτα σοφίζεται, καί φησι προσήκειν, ἧς μὲν οἴκοθεν ἧκετ' ἔχοντες δόξης περὶ ἡμῶν, ἀμελῆσαι. Aristot. H. A. 7. Τῶν σοφιζομένων τινὲς θῆλύ φασιν εἶναι τὴν σελήνην. Quæ verba sic interpretantur quidam, Nonnulli cavillo sexum femineum lunæ tribuunt. Sic Philo de Mundo, Τινὲς δὲ οἴονται σοφιζόμενοι, κατὰ Πλάτωνα, γενητὸν λέγεσθαι τὸν κόσμον: ubi Bud. Sunt qui captiose disputent. ‖ Accus. junctum personæ, significat Decipio. Herodian. 7, (10, 13.) Ἔστε δὴ ὑποβάλλοντός τινος, αὐτοὶ τὸν δῆμον ἐσοφίσαντο, Donec nescio cujus admonitu ad hunc modum populo imposuerunt, s. Commenti sunt, quo populum deciperent. Hes. σοφίζεται exp. σοφόν τι λέγει, item παρακρούεται τῷ λόγῳ: quod ad præcedens σοφίζομαι pertinet. ‖ Ecclesiast. [Sirac.] 10, (29.) Μὴ σοφίζου ποιῆσαι τὸ ἔργον σου, exp. Ne velis videri sapiens in faciendo opere tuo, s. Noli te extollere. [" Theogn. 19. Valck. Phœn. p. 770. ad Xen. Eph. 153. Eur. Bacch. 196. Thom. M. 803. ad Charit. 142. Statyll. Flacc. 2. Villois. ad Long. 160. Brunck. Aristoph. 3, 200. Boiss. Philostr. 553. 637. Σεσοφισμένος, cum gen., Thom. M. 184. Γῇ σεσοφισμένη, Terra dolosa, Longus p. 11. Villois. 33." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 294. Aristoph. Ὄρν. 1401. Χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω, καὶ σοφά. " Σοφίζεσθαι τέχνας, Demosthenes dicitur Hermogeni περὶ Εὑρ. 4. p. 158. h. e. Ingeniose et cum arte præceptis dicendi uti. Unde et jungit τὸ ἀποκρύπτειν τέχνας, quoniam summæ artis est, artem celare. Sopater Διαιρ. 297. Σοφίσασθαι τὸ ἔγκλημα, Callide tractare crimen, ut id a te amoliaris. Plut. Demosthene 27. Σοφίζεσθαι πρὸς νόμον, Eludere legem calumnia aut commento aliquo. Et ap. Schol. Eur. Hec. 1187. commemorantur ῥήτορες οἱ δυνάμενοι τὸ δίκαιον σοφίσασθαι ἐν ῥητορικῇ, eodem modo quo alii dixere τὸ δίκαιον ἄδικον ποιεῖν, et contra τὰ ἄδικα * εὐλογοποιεῖν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Σοφίζομαι, cum accus. personæ, Decipio, Aristid. 291." Routh. Mss.]

Σεσοφισμένως, More τῶν σοφιζομένων, eorum qui captiosis et dolosis verbis utuntur, i. e. More sophistarum, Xen. sub finem Cyneg. Ἴσως οὖν τοῖς μὲν ὀνόμασιν οὐ σεσοφισμένως λέγω· ὧν δὲ δέονται εἰς ἀρε-

τὴν οἱ καλῶς πεπαιδευμένοι, ὀρθῶς ἐγνωσμένα ζητῶ λέγειν. [" Basil. Schol. in Greg. Naz. T. 11. P. 2. p. 83. Not. Mss." Boiss. Mss.]

Σόφισμα, τὸ, Inventum callidum, Consilium aut Facinus astutum, Herodian. 3, (2, 7.) Ἐχρήσατο καὶ τούτῳ σοφίσματι προμηθεστάτῳ, Hoc quoque usus est solertissimo et prudentissimo consilio: 8, (8, 11.) Οἰόμενος δόλον τινὰ εἶναι καθ' αὐτοῦ καὶ σόφισμα, Dolum contra se compositamque fraudem. Sic Thuc. 6, (77.) p. 222. Ταῦτα ἐφ' ἡμᾶς σοφίσματα, i. e. Dolos et technas nobis structas. Et Philo V. M. I. Ὡς μηκέτι νομίζειν ἀνθρώπων σοφίσματα καὶ τέχνας εἶναι τὰ γινόμενα πεπλασμένας πρὸς ἀπάτην. Et in Axiocho (369.) Τὰ δὲ παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται, i. e. τῶν τερθρειῶν καὶ μαγγανευμάτων, Animi ægritudines non ferunt præstigias istas et illecebras orationis. Et σοφίσματα χρωμάτων, Colorum fuci, e Greg. Naz. Item ἑταιρῶν σοφίσματα ap. Athen. 13.; nam et ipsæ suis utuntur dolis et astutiis. Ibid. ἐρωτικὰ σοφίσματα. Est enim ipse quoque Amor ingeniosus et fallax. Item et στρατηγικὰ σοφίσματα dicuntur quæ alio nomine στρατηγήματα vocantur, Doli illi et astutiæ militares, quibus imperator exercitus ad hostem circumveniendum utitur. Plut. Fab. Ἐπὶ πᾶσαν ἰδέαν στρατηγικῶν σοφισμάτων καὶ παλαισμάτων τρεπόμενος. Cic. Acad. 4. Quorum sunt contorta et aculeata sophismata; sic enim appellantur Fallaces conclusiunculæ. Seneca Epist. 19, 112. σοφίσματα nullo vocabulo Latino aptius reddi posse ait quam quo Cic. usus est, Cavillationes: vafras quidem illas et quibus nihil proficit is qui eis se tradidit, neque fortior fit, neque elatior. Vide ibi plura. [" Etiam metonymice τὸ σόφισμα dicitur pro ὁ σοφιστὴς in Athen. 1, 11. τὸ Θετταλὸν σ." Schw. Mss. " Valck. Phœn. p. 478. Musgr. ad Hec. 258. Wakef. S. Cr. 1, 30. Wyttenb. ad Plut. 1, 258. Casaub. Athen. 1, 39. T. H. ad Plutum p. 50. Thom. M. 803. Markl. Suppl. 1110. Captio, Villois. ad Long. 33." Schæf. Mss. " Prætextus, Operculum, Plut. 2, 68." Wakef. Mss. Pind. 'O. 13, 24. Xen. Hier. 1, 23. " Σοφίσματα ῥητορικῆς, Elocutionis fraudes Longin. 17, 2. appellat τὰ σχήματα et σχηματισμὸν, Figuratam orationem, quia, ut in antecedentibus docuerat, verborum quædam lenocinia sunt, quæ insidiarum, doli, et fraudationis opinionem excitant, ὑπόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβουλῆς, παραλογισμοῦ προσβάλλουσιν: vide Σοφιστικός. Sic et Max. Tyr. Diss. 37. τέχνας, ἔριδας, σοφίσματα jungit. De Sophistis cf. Cresoll. Theatr. 2, 1. Apud Philostr. Icon. Proœm. 762. τὸ σοφίζεσθαι notat Oratorie aliquid augere et exaggerare, cui opp. ἀκρίβεια τοῦ βασανίζοντος, Inquisitio causarum et originum, qua philosophi utuntur. Omnino magna veterum varietas est, qua illæ sophistarum fallaciæ et fraudes et callida permovendi persuadendique artificia perstringuntur. Sic dicuntur πάγαι, πλοκαὶ, συμπλοκαὶ σοφισμάτων, σκολιαὶ ἀπάται, σκανδαλῆθρα ἐπῶν, ἀλινδῆθραι, κιγκλίδες, στροφαὶ, παρακρούσεις, μηχαναὶ, ἀμφιβολίαι, στραγγαλίαι, ἄρκυς λόγων, βρόχοι ἀπάτης, ἀγκύλοι λόγοι, δίκτυα, πλεκτάναι etc.; de quibus ex instituto exposuit Cresoll. Theatr. 2, 4. et c. 6. ubi ipsa genera σοφισμάτων, quibus uti in disserendo Sophistæ solebant, recensentur et explicantur. Huc pertinent, 1) κροκόδειλος vel * κροκοδειλίτης quam Crocodilinam ambiguitatem dixit Quintil. 1, 10.: 2) Electra: 3) ἐγκεκαλυμμένος: 4) οὔτιδες: 5) κερατίνη, * κερατίδες: 6) ψευδόμενος: 7) κυριεύων: 8) μεταπίπτοντες: 9) ἀργοὶ λόγοι et θερίζοντες. Quamvis hæc omnia magis ad dialecticos laqueos, quam rhetorica artificia pertinent." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Σοφισματώδης, Lucian. Icarom. Schol. 24. Hermot. 55. Eust. 1104, 24. " Timario in Notit. Mss. 9, 237." Boiss. Mss. Basil. 2, 103. Schol. Plat. in Ed. Ruhnk. p. 192. Aristot. Top. 8, 1, 3. " Greg. Thaum. in Orig. 21." Kall. Mss. * Σοφισμάτιον, Lucian. 2, 863. * Σοφισματίας, ὁ, Sophista, Nicet. Annal. 19, 1.] Σοφισματικός, Captiosus, Dolosus, Cavillationum peritus, Ad cavillationem pertinens, accommodatus.

Σοφισμὸς, Callida et coacta interpretatio, ἡ βεβιασμένη ἐξήγησις. [Isidor. Pelus. Epist. 461.]

A Σοφιστέον, Solerter excogitandum et tentandum est, Aristot. Polit. 5. Πάντα σοφιστέον ὅπως ἂν ὅτι μάλιστα ἀναμιχθῶσι πάντες ἀλλήλοις.

Σοφιστὴς, Doctus et peritus artifex, Callidus et ingeniosus artifex, Lucian. (1, 552.) Πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας, (2, 932.) Θρήνων σοφιστὴς, Lamentorum artifex, quales in funeribus conduci solebant. Et σοφιστὴς λόγων dicitur Rhetor a Plut. Lycurgo: significat igitur σοφιστὴς λόγων Peritum dicendi artificem s. magistrum. Soph. Doctum quoque citharœdum σοφιστὴν appellavit: et Eupolidi Is, qui carminum condendorum peritus est, σοφιστὴς dictus est. Musicos itidem dictos fuisse σοφιστὰς, i. e. Canendi magistros, Athen. docet (632.) citans hunc Æschyli locum, Εἶτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν. Hes. τοὺς μετὰ κιθάρας ᾄδοντας scribit σοφιστὰς dictos fuisse. Pro Sapiente etiam et docto viro σοφιστὴς accipitur: ut cum Arrian. 6. dicit, Οἱ σοφισταὶ τῶν Ἰνδῶν: quos Plut. (7, 312.) vocat στεῤῥᾶς καὶ γυμνήτιδος σοφίας ἐθάδας, dicens esse ἄνδρας ἱεροὺς καὶ αὐτονόμους, θεῷ σχολάζοντας. Alii σοφοὺς appellant, ut Theophr., cum pomo quodam scribit χρῆσθαι τροφῇ Ἰνδῶν τοὺς σοφούς: et inde Plin. Eo sapientes Indorum vivere. Alibi idem Plin. Philosophos eorum (Indorum,) quos Gymnosophistas vocant. Itidem Diog. L. initio libri 1. Τοὺς παρὰ Ἰνδοῖς γυμνοσοφιστάς. Similiter Suidas, cum σοφιστὴς exposuisset διδάσκαλος, ὡς σοφίζων, subjungit, olim σοφιστὴν dictum fuisse τὸν σοφόν. Et paulo post, ait σοφιστὰς vocatos fuisse πάντας τοὺς πεπαιδευμένους: atque sic synonymως ponerentur σοφισταὶ et οἱ σεσοφισμένοι, qui sapientiam edocti sunt, i. e. Viri eruditi et sapientes. Huc referri potest Proverbialis ille jambus, Μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός. Pro Doctus accepit Synes. quoque, Ep. 44. Ἐπεὶ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ σοφισταὶ γίνονται καὶ εὐμήχανοι, Ad alia multa docti sunt. Plerumque in malam partem accipitur hoc verbale; dicunturque ita οἱ ἀπὸ φαινομένης σοφίας χρηματιζόμενοι, et præsertim τῆς περὶ τοὺς λόγους, ut Suidas docet: quemadmodum Thuc. quoque Schol. 3, (38.) p. 95. ubi Auctor dicit, Ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι, καὶ σοφιστῶν θεαταῖς ἐοικότες, annotat, σοφιστὰς ab eo vocari non τοὺς σοφιζομένους τὴν ἀλήθειαν, vel etiam Doctores et professores τῆς ἀληθινῆς σοφίας, sed eos quos vulgus ita nominat, sc. τοὺς διδασκάλους τῶν ῥητορικῶν προβλημάτων. Plut. Themist. (2.) qui sophistæ appellati fuerint, et cur, docet his verbis, Τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν, δικανικαῖς μίξαντες τέχναις, καὶ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν. Ubi tamen in bonam potius accipitur partem hoc vocab. Cic. Acad. Quæst. scribit sophistas appellari Hos, qui ostentationis aut quæstus causa philosophantur. Xen. K. (13, 6.) dicit sui temporis sophistas reprehensos fuisse, quod ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐσοφίζοντο, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασι. Philo V. M. 3. Ὅπερ μεθοδεύουσιν οἱ λογοθέται καὶ σοφισταὶ, Plut. de Herod. Τοῖς γὰρ σοφισταῖς ἐφεῖται πρὸς ἐργασίαν ἢ δόξαν ἔστιν ὅτε τῶν λόγων κοσμεῖν τὸν ἥττονα παραλαμβάνοντας. Rhetoras autem in primis dictos fuisse sophistas, apparet tum e præcedentibus ll., tum ex hoc Luciani (3, 225.) Ῥητόρων δὲ, Γοργίας· ὅν τινες σοφιστὴν καλοῦσι: idem enim est ac si dixisset, et Gorgias rhetor, sive, ut nonnulli eum vocant, sophista. || Deceptor, Impostor: peculiariter autem Qui vafris et dolosis verbis aliquem circumvenit: unde ap. Suid. Σοφιστὴς, ἀπατεὼν, παρὰ τὸ σοφίζεσθαι, ὅ ἐστι λόγοις ἀπατᾷν: et ὁ ἐπηρεάζων ἑκὼν ἐν τοῖς λόγοις: ut sunt qui captiosis rationibus decipiunt eum quocum disserunt, aut sermones conferunt, aut ad quem verba faciunt. Dem. (318.) Δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν ὀνομάζων, Cavillatorem et impostorem. Sic Plato Symp. de Amore, Δεινὸς, γόης, καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Xen. quoque K. Π. 6, (1, 21.) dicit, Νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ ἔρωτος. Apud Theophyl. autem Epist. 33. Πρὸς ἀπάτην δεινὸς σοφιστής ἐστιν ἀξιόχρεως, reddideris potius Satis solers atque idoneus est ad decipiendum magister. [" Zeun.

Ind. ad Xen. Mem., Valck. Oratt. 409. Hipp. p. 262. Diatr. 73. Wyttenb. ad Plut. 1, 334. Lips., Toup. Opusc. 1, 516. 2, 278. Emendd. 1, 308. Bergler. ad Alciphr. 150. ad Herod. 13. Dawes. M. Cr. 289. Thom. M. 803. Markl. Suppl. 902. Musgr. Rhes. 924. 949. Jacobs. Anim. 188. Anth. 6, 235. 9, 334. Coray Theophr. 195. Villois. ad Long. 273. Brunck. Soph. 3, 529. Heind. ad Plat. Phædr. 285. ipse Plato p. 286. Schneid. Anab. p. 11. Heyn. Hom. 7, 71. 778. Boeckh. in Plat. Min. p. 30. Epith. Poëtarum, Fischer. Præf. ad Anacr. p. 28. 60. Casaub. Athen. 1, 49. I. q. σοφὸς, Plut. Alex. 129. Sehm. Conf. c. σοφὸς, ad Dionys. H. 5, 391. (de C. VV. 405. Schæf.) Bibl. Crit. 3, 1. p. 24." Schæf. Mss. " De Poëta, Diog. L. 1, 12. fin." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 11, 1. 13, 9. Isocr. Paneg. 1. 23. Vide Schn. Lex. Cf. Σοφιστικὸς, Σοφιστεύω, et Κατασοφίζω.]

[* Σοφιστομανὴς, unde] Σοφιστομανέω, Insano sophistarum amore flagro, Ad insaniam usque sophistis deditus sum, i. e. Nimis studiosus sophistarum sectator sum, Greg. Naz. Σοφιστομανοῦσιν Ἀθήνησι τῶν νέων οἱ πλεῖστοι καὶ ἀφρονέστεροι.

[* " Σοφιστορήτωρ, Tzetz. Ch. 11, 191." Elberling. Mss. " Timario in Notit. Mss. 9, 237. * Σοφιστότακτος, ibid.]

[Γυμνοσοφιστὴς, vide p. 3081. * " Γυμνοσοφιστία, Suid. v. Ἀδάμ." Kall. Mss. * Ῥητοροσοφίστης, 239." Boiss. Mss. * Μεγαλοσοφίστης, Athen. 113.] Ψευδοσοφιστὴς, Qui falso sophistæ nomen sibi usurpat. Sic inscribitur Luciani quidam Dialogus, qui et Σολοικιστής. [" Ad Thom. M. p. 4." Schæf. Mss.]

[* Σοφιστὸς, unde * Ἀσόφιστος, Joseph. c. Apion. 2, 41. λόγων. " Arrian. in Epict. 1, 7." Kall. Mss. " Sincerus, Candidus, Simplex, Pseudo-Chrys. Serm. 13. T. 7. p. 275, 16. Σοφίζεσθαι τὸν ἀσόφιστον." Seager. Mss.]

Σοφιστικὸς, Captiosus, Cavillatorius: λόγος, Captiosa et dolosa ratio, Aristot.: ap. quem et σοφιστικοὶ ἔλεγχοι. Et σοφιστικὸν διλημμάτιον. Sic Lucian. (2, 382.) Προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν: (1, 739.) Σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, Sophisticam quæstionem; nam ibi utendum generaliori vocabulo. Aliquando significat Sophistarum proprium, Sophistis conveniens, Sophistas decens. Item ἡ σοφιστικὴ, sc. ἐπιστήμη s. τέχνη, Ars sophistica, s. cavillatrix, ut quidam interpr. e Quintil. 7, 4. [" Opp. πολιτικὸς, ad Mœr. 76. Σοφιστικὴ παρασκευὴ, Apparatus oratorius, Nunnes. Præf. ad Phryn." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 289." Kall. Mss. " Σοφιστικὸς λόγος, Oratio artificiosa, cum studio elaborata, Demetr. Eloc. §. 15. Contrarius est ὁ ἰδιωτικὸς, Sermo vulgaris, imperitorum. Sic et Longin. 23, 4. τὸ σοφιστικὸν, dicit Nimiam artis affectationem. Nam ejus ætate oratoribus, qui tum Sophistæ nominabantur, proprium erat, omnia artificiose et exquisite dicere. Hermog. περὶ Ἰδ. 2. p. 368. Æschinem vocat σοφιστικὸν καὶ γαῦρον. Sæpe etiam jungitur τὸ τεχνικὸν et σοφιστικόν: vide Suid. in Σεβηριανός. Hermog. περὶ Μεθ. Δειν. τὰ πάρισα, h. e. Figuras et ornatus παρισώσεως frequentius usurpatos, σοφιστικὰ appellat, ut vana specie artis et eloquentiæ auditores decipientia. Ergo Greg. ad h. l. cap. 13. hæc annotat: Σοφιστικὰ γίνεται, ὅταν τις, ἢ ἐννοίαις, ἢ μεθόδοις, ἢ σχήμασι καλοῖς τὸν λόγον καλλωπίσαι μὴ δυνάμενος, ἐπιτηδεύει ταῦτα ποιεῖν, ἵνα τοὺς ἀκροατὰς θηρεύσῃ τοῖς τοιούτοις ἡδύσμασι. Synes. Dione p. 36. Petav. Ὑπόθεσιν μετακεχειρισμένην σοφιστικῶς ita explicat: Τουτέστιν, λαμπρῶς ἀπηγγελμένην καὶ δεξιῶς, καὶ πολλὴν τὴν ἀφροδίτην ἐπαγομένην. Ταύτῃ καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, οὓς λέγοντες ἐκήλουν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων, ἠξιοῦντο τῆς προσηγορίας τοῦ σοφιστοῦ. Pertinet huc locus Cic. Orat. 19. in hac re classicus, ubi Sophistarum et Oratorum discrimen declarat:—'Sophistarum magis distinguenda similitudo videtur, qui omnes eosdem volunt flores, quos adhibet Orator in causis, persequi. Sed hoc differunt, quod, cum sit his propositum non perturbare animos, sed placere potius, nec tam persuadere, quam delectare, et apertius id faciant, quam nos, et crebrius; concinnas magis sententias exquirunt, quam probabiles; a re sæpe discedunt, intexunt fabulas, verba apertius transferunt, eaque ita disponunt, ut pictores varietatem colorum; paria paribus referunt, adversa contrariis, sæpissimeque similiter extrema definiunt.' Vide Cresoll. Theatr. 1, 14. Plut. de Sanit. Tuenda σοφιστικῶς καὶ περιέργως λαλεῖν ut synonyma jungit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Σοφιστικῶς, Sophistice, More sophistarum, Captiose, Plut. Symp. 4. (init.) Φίλον δὲ δεῖ μὴ πικρῶς μηδὲ ἀκούειν, Sophistice intelligere, Captiose accipere. Alibi item utitur, necnon Aristot. [Vide Σοφιστικός.]

Σοφιστεύω, Ago σοφιστὴν, Sophisticam artem doceo s. profiteor, Athen. 5. Πρὸς τὸ σοφιστεύειν ὁρμῆσε μειράκια σχολαστικὰ θηρεύων. Utitur et l. 6. et 2. necnon Plut. (6, 496. 8, 875.) Pro Rhetoricen profiteor, ex Hermog. Exp. etiam Philosophor: item, Argutor. [" Apoll. Rh. p. x. Jacobs. Anth. 10, 251. Bast Lettre 58." Schæf. Mss. Heliod. 1. p. 18. 284. " Σοφιστεύειν, Rhetorem esse, Hermog. 2. p. 370. et passim alibi et ap. alios. Nempe σοφιστὴς primum dictus est quilibet σοφὸς, sive scientia rerum ad philosophiam pertinentium, sive alia arte excelleret. Itaque septem illi Græciæ Sapientes etiam σοφισταὶ dicebantur a Plut. περὶ τοῦ Εἰ: cf. Aristid. Orat. Plat. 2, 311. Jebb. Et Sophocles, notante Eust. ad Il. O. p. 1023. citharœdum σοφιστὴν appellavit: vide Hes. vv. Σοφιστὴς, Φιλόσοφος, Suid. v. Σοφιστής. Deinde de Philosophis nomen usurpatum, qui simul eloquentia pollerent, v. Synes. Dione, et Olear. in Præf. ad Philostr. Soph. 474., qui p. 479. τοὺς ἐν δόξῃ τοῦ σοφιστεῦσαι φιλοσοφήσαντας appellat, a quibus distinguit τοὺς οὕτω κυρίως προσρηθέντας σοφιστάς. Idem procemium his verbis incipit: Τὴν ἀρχαίαν σοφιστικὴν, ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφοῦσαν: cf. Schol. Aristoph. N. 330. Cic. quoque de Invent. 2, 3. duas Rhetorum familias commemorat, 'quarum altera cum versaretur in philosophia, nonnullam rhetoricæ quoque artis sibi curam adsumebat; altera vero omnis in dicendi erat studio et præceptione occupata.' Et de Orat. 3, 19. 'Veteres illi usque ad Socratem, omnem omnium rerum, quæ ad mores hominum, quæ ad vitam, ad virtutem, ad rempublicam pertinebant, cognitionem et scientiam cum dicendi ratione jungebant; postea dissociati a Socrate diserti a doctis, et deinceps a Socraticis item omnibus, philosophi eloquentiam despexerunt, oratores sapientiam: neque quicquam ex alterius parte attigerunt, nisi quod illi ab his, aut ab illis hi mutuarentur.' Cf. cap. 14. ubi ait: 'Hanc cogitandi pronuntiandique rationem vimque dicendi veteres Græci Sapientiam nominabant.' Itaque porro σοφισταὶ dicti sunt etiam Pseudophilosophi, a σοφίζεσθαι, et denique Rhetores: vide Aristot. Rhet. 1, 1. cf. Morum ad Isocr. Paneg. 4. et, qui ex instituto de Sophistis egit, Cresollium Theatr. 1, 1. 2. et inprimis 2, 1. Marius Victor. in Expos. Cic. Rhet. p. 80. Pith. inter Rhetorem et Sophistam ita distinguit: Rhetor est, qui docet literas, atque artis traditor est eloquentiæ; Sophista est, ap. quem dicendi artificium discitur: cf. Σοφιστικός." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* " Σοφίστευμα, Timario in Notit. Mss. 9, 237." Boiss. Mss. Œnomaus Eusebii Præp. Evang. 259.]

Σοφιστεία, ἡ, Ars sophistica, Philo V. M. 1. Τὴν ἔντεχνον μαντείαν σοφιστεία, Vaticinationem ex arte sophistica perceptam, i. e. artem magicam, Plut. (6, 293.) Οἱ δὲ πλεῖστοι τοῖς διαλεκτικοῖς ἐνδύντες, εὐθὺς ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείαν. Sunt qui exp. Inanis sapientia. [Diog. L. Stilp. c. 2.] " Σοφιστία, vide " in Σοφιστεία, quæ scriptura melior est:" [Gl. Argutia. " Timarion l. c." Boiss. Mss.]

[* " Ἀντισοφιστεύω, Sophistam vicissim ago, Euseb. Præp. Evang. 738." Wakef. Mss. " Just. M. Dial. cum Tryph. p. 285. Ed. Bened., Tatian. c. Gr. 153. * Ἀντισοφίστευμα, ibid. p. 51. Just. M. l. c. p. 254." Kall. Mss. Tzetz. Ch. 4. p. 75.] " Κατασοφιστεύω, accipiunt pro Eludo captiose verborum argutiis, in h. l. Greg. Naz. ad Eustochium Sophistam, "Ὦ Ὀδυσεῦ μάλα πώς με καθίκεο, κατασοφιστεύων " ἡμῶν ἐπιμελέστατα. Ubi tamen Bud. interpr. Arte

"rhetorica nos urgens et oppugnans." [" Pseudo-Chrys. Serm. 118. T. 5. p. 764, 24. Εἰώθασι γάρ τινες καταδοφιστεύειν τῆς ἐκκλησίας." Seager. Mss. * Ὑπερσοφιστεύω, Philostr. V. S. 2. p. 567.]

Σοφιστιάω, Argutor, Sophistarum in modum μεγαληγορῶ, ut quidam interpr. Utitur Plut. (8, 155.) Οὐ γάρ ἐστι δημαγωγοῦντος οὐδὲ σοφιστιῶντος ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ κρότον οὐδὲ ποππυσμὸν αἰτοῦντος: [422. 6, 151. " Jacobs. Anth. 7, 401. Heyn. Hom. 4, 267. Boiss. Philostr. 551." Schæf. Mss. Eubulides Athenæi 437.]

[* Σοφιστὴρ, unde * Σοφιστήριος, e quo per contr.] Σοφίστρια, Magistra sophistices, etiam Deceptrix, [Suid. in Ἀσπασία. * Σοφιστήριον, τὸ, Schola rhetoris, Clem. Alex. Coh. p. 11.]

Ἀντισοφίζομαι, Sophismatis certo contra, Contra argutor, Sophismatis contra sophistam et argutatorem ago, [J. Poll. 1, 120. 168. Athen. 361.] Ἀντισοφιστὴς, Qui contra sophismatis certat; Qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum, Qui sapienter oppugnat: ut cum Demetrius Platonicus a Luciano (3, 147.) dicitur, Οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστὴς ὢν καὶ ἀντίτεχνος τῆς * Πτολεμαίου τρυφῆς, ut qui eo bacchante aquam bibere solebat et a venereis abstinere. Sic ἀντισοφιστὴς τῆς μαγγανείας αὐτοῦ, Ingeniosis commentis et sophismatis utens ad ejus imposturas et præstigias eludendas. [" Dawes. M. Cr. Præf. p. vii. Sueton. p. 393. Crus." Schæf. Mss.]

" Διασοφίζομαι, Astu utor, Sophistice ago, Aristoph." ["Ὄρν. 1619.]

[* Ἐπισοφίζομαι, Epiph. 1. p. 1026. Jambl. V. P. 184. Hippocr. 791.]

" Κατασοφίζω, Sophistice decipio, Sophismate " circumvenio, redarguo aut percello. Quo modo " ap. Plut. dicitur Aristippus ἔν τινι λόγῳ κατασοφι- " σθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου τόλμαν ἔχοντος, ἄλλως δὲ μανικοῦ " καὶ ἀνοήτου, cum exultantem gaudio eum videret, " respondisse, Ἐγὼ μὲν ἐλεγχθεὶς ἄπειμι, σοῦ τοῦ " ἐλέγξαντος ἥδιον καθευδήσων. Ubi nota eum dixis- " se ἐλεγχθεὶς pro κατασοφισθεὶς: sed cum illo " ἐλεγχθεὶς intelligentem σοφιστικῶς, Sophistice redar- " gutus s. captus. Hes. κατασοφισθεῖσα exp. χλευα- " σθεῖσα, τεχνασθεῖσα." [" Thom. M. 803. Diod. S. 2, 252." Schæf. Mss. " Lucian. Dial. Marin. p. 191. Ed. Salmur. Ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ᾤχοντο ἀπιόντες· οὕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι." Seager. Mss. " Act. Apost. 7, 19. κατασοφισάμενος. Secundum vim v. notat: Cum dolose generis nostri extinctionem moliretur. A Σοφὸς ductum σοφίζειν proprie significabat Sapientem reddere: σοφισταὶ primitus nomen honorificum, et sic dicebantur, Qui hanc aut illam artem professi alios docerent. Tempore Platonis nomen hoc odiosum factum, et Homines scioli, qui philosophiam ostentatione docebant, vanisque quæstionibus fatigabant auditores, dicti sunt σοφισταί. Tum cœpit σοφίσασθαι signif. Dolose agere, κατασοφίσασθαι, Dolo sic aliquem circumvenire, ut illum pessumdare mediteris. Sic Ulysses dicitur Polyphemum κατασοφισάμενος ap. Eust. ad Od. I. p. 374, 30.; atque hoc sensu Rex Ægypti, veterum immemor beneficiorum, Israëlitas κατεσοφίσατο Exod. 1, 10.; et Judith 5, 9. idem ille Hebræos dicitur κατασοφίσασθαι ἐν πλίνθῳ, Exercuisse in lapidibus coquendis, sic, ut eorum ruinam meditaretur. Vim verbis Terentianis reddere licet, quæ extant in Heaut. 4, 6, 9. Hujusmodi mihi res semper comminiscere, Ubi me excarnifices." Valck. Schol. in N. T. 1, 425. " Κατασοφίζεσθαι Rhetores dixere, τὸ ὅτῳ δὴ τρόπῳ ποιῆσαι τὸ κεκωλυμένον, ut explicat Cyrus περὶ Διαφ. Στάσεων 450. Unde * Κατασοφισμὸς dictus, Si quis quid facit, quod lege vetitum est, callida illius interpretatione fretus. Calumniam Latini dixerunt: vide Clav. Cic. in h. v." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * " Κατασοφιστὸς, Philostr. 395." Wakef. Mss. * " Ἀκατασόφιστος, Apollon. Tyan. 44. p. 395. Willet." Boiss. Mss.]

Παρασοφίζομαι, Non dextre s. perperam σοφίζομαι, ut cum aliquis scite et ingeniose parare aliquid

A tentans, perperam id facit, Athen. (137.) Τὸν δ' ἐκ τῷ Λυκείῳ κρέας ταριχηρὸν εἰς τάριχος διασκευάσαντα, μαστιγωθῆναι, ὡς παρασοφιζόμενον πονηρῶς. Ex Aristot. autem Rhet. 1. affertur, Παρασοφίζεσθαι παρὰ τὸν ἰατρὸν, pro σοφώτερον ζητεῖν φαίνεσθαι τοῦ ἰατροῦ, Videri velle sapere supra medicum. [" Ad Phalar. 313. * Παρασόφισμα, Bekkeri Anecd. 1. p. 59." Schæf. Mss. " Cf. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 399. ubi et de * Παράσοφος." Boiss. Mss.]

" Περισοφίζομαι, Sophistice circumvenio, cum ac- " cus., Aristoph." ["Ὄρν. 1646. Οἴμοι τάλας· οἷόν σε περισοφίζεται. " Andr. Cr. 103." Kall. Mss.]

[* Ὑπερσοφίζομαι, unde * " Ὑπερσοφιστὴς, Ultra quam dici potest doctus solersque, Supra modum sapiens aut peritus, Qui sibi videtur peritus esse supra alios omnes. Sic per jocum musicus quidam a Phrynicho ap. Athen. 44. vocatur μινυρὸς ὑπερσοφιστής." Schw. Mss. " Jacobs. Anth. 8, 327." Schæf. Mss.]

" Ἀσύφηλος, Hesychio est ἀδόκιμος, μηδενὸς ἄξιος,
B " ἄτιμος, Reprobus, Rejiculus. Nullius pretii s. " vilis et abjectus, Inhonorus vel etiam Infamis. " Quæ expositiones optime conveniunt huic loco Il. " I. (642.) ubi Achilles ait, Ἀλλά μοι οἰδάνεται κρα- " δίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνου Μνήσομαι ὥς μ' ἀσύφηλον " ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης: subjungit enim, " ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Cic. sane eo modo " accepit, dum sic vertit illos versus, Corque meum " penitus turgescit tristibus iris Cum decore atque " omni me orbatum laude recordor. Sunt tamen " qui interpretentur etiam ἀνόητον, ἀπαίδευτον, deri- " vantes ipsum e σοφὸς facta Æolica τροπῇ τοῦ ο εἰς " υ. Utraque expositio quadrat, imo posterior po- " tius, huic Il. Ω. (767.) Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν " ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, Neque stolidum s. insipiens; " Neque indecens, Neque indecorum et te indi- " gnum." " Αἰσύφηλος, Hesychio δειλὸς, ψευδής, " ἀπατεών, Timidus, Mendax, Impostor. At ali- " quanto ante ap. eum legitur, Αἰσουλγὸς, δεινὸς, " ψευδής: non sine mendo. Pro hoc quoque αἰσύ-
C " φηλος scr. potius ἀσύφηλος."

ΣΠΑΘΗ, ἡ, Rudes, Rudicula, Spatha, Spathula; Instrumentum quo Pharmacopolæ et Chirurgi utuntur ad movendum pharmacum in mortario aut olla. Diosc. 1, 66. ubi de confectione cyprini unguenti agit, Κίνει σπάθῃ, ἕως ἂν ψυγῇ, μὴ διαλείπων, Spatha agitato, nulla dum refrixerit intermissione. Colum. utitur et ipse hac voce, ut cum dicit, Permisceto spatha lignea. Sic Plin. et ante eum Cels. Idem Colum. Rudiculam quoque dicit: ut, Rudicula lignea peragitato, donec perfecte refrigescat. Alibi, Rudicula agitata crebro, usque adeo dum fiat tam crassa quam mel. Item, Miscetur rudiculis donec rufescat. Vide et Σπαθίς. || Σπάθη, Hes. μάχαιρα, ξίφος, Gladius, Ensis. Veget. gladios majores, spathas vocari docet: minores vero, semispathas: et sic σπάθη idem fuerit cum ξίφος, Ensis; semispatha autem, idem cum μάχαιρα, Gladius brevior, quales erant Laconici: ideoque αἱ Λακωνικαὶ μάχαιραι ἐσκώπτοντο
D εἰς τὴν μικρότητα. Utitur hoc vocab. in hac signif. Apul. atque etiamnum hodie lingua Italica, mutans θ in d: ap. Græcos autem, Eur., Menander, Philemon, teste J. Poll. 10, c. 31. || Instrumentum equisonum, quo utuntur πρὸς θεραπείαν τοῦ ἵππου, sc. τὸ ἐκκαθαῖρον τὴν τρίχα πτερῷ ἐοικὸς ξύλον, J. Poll. Eid. σπάθη est etiam ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον, Instrumentum textorium. Sunt qui intelligant id Instrumentum textoris, quo telam arctat densatque. Bud. quoque dicit esse Instrumentum textoris, quo licium inculcat et apprimit. Unde Σπαθάω. Lycophr. (23.) pro Remo usurpasse dicitur. || In homine σπάθαι dicuntur Costarum ossa, τὰ τῶν πλευρῶν ὀστᾶ, teste J. Poll. 2. vel ipsæ costæ, ut in Ἀκροσπάθια paulo infra docebo e Rufo Ephes.: Hippocratem vero tradunt in libro περὶ Ἀδένων, σπάθας vocasse τὰς ὠμοπλάτας, Scapulas. || In palma σπάθη dicitur, ἐξ οὗ κρέμανται οἱ βάλανοι, teste J. Poll. 1., ubi Xen. et Herod. ait hoc vocab. ita usurpasse: Herodotum sc. (7, 69.) cum dicit quosdam τόξα habuisse ἐκ ταύτης τῆς σπάθης.

Locus est 7, (69.) Ἐκ φοινικῆς σπάθης τόξα πεποιημένα, Arcus e palmarum spathis factos, ut Valla interpr. Utitur et Theophr., ut cum H. Pl. 2, (6, 6.) ait, Ὁ μὲν ἄῤῥην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης· ἡ δὲ θήλεια, καρπὸν εὐθύμακρον. Pro quo Plin. 13, 4. Mas in palmite floret. Alii sic, Mas primum super spatham floret, femina fructum ilico oblongum præstat. Ibid. (8, 4.) Ὅταν ἀνθῇ τὸ ἄῤῥεν, ἀποτεμόντες τὴν σπάθην, ἀφ' ἧς τὸ ἄνθος, Dum floret mascula palma, spatham abscindentes, qua flores emergunt. Plin. 16, 26. Palma sola in spathis habet fructum, racemis propendentem. Et 13, 4. Pomum est non inter folia, ut in ceteris, sed suis inter ramos palmitibus racemosum, utraque natura uvæ atque pomi. Diosc. paulo aliter videtur σπάθην accipere, cum 1, 152. περὶ φοίνικος ἐλάτης dicit, Φοίνιξ, ἣν ἔνιοι ἐλάτην καλοῦσι, περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθούντων, Palma, quam aliqui Elaten aut Spathen vocant, fructus palmarum adhuc florentium involucrum est calyxque, Ruell. Notandum vero ibi φοίνιξ Ipsum palmulæ involucrum significare synecdochice, quemadmodum J. Poll. scribit φοίνικα nominari ὁμωνύμως ipsum etiam τὸν τοῦ φοίνικος κλάδον. Pro Ipsa arbore Plin. 12. cap. ult. Est præterea arbor ad eadem unguenta pertinens, quam alii Elaten vocant, quod nos Abietem: alii Palmam, alii Spathen. Idem 23, 5. Palma, s. Elate s. Spathe, medicinæ confert germina, folia, corticem. [" Pierson. Veris. 256. Koen. ad Greg. Cor. 119. Diod. S. 1, 353. 2, 546. ad Herod. 541. Jacobs. Anth. 7, 68. 8, 125. 11, 334. Ryckius ad Tacitum p. 167. Heyn. Hom. 7, 556. Σπαθὴ, σπάθη, Reiz. Acc. p. 113." Schæf. Mss. " Gladius, Ensis, Lucian. Dial. Meretr. p. 745. Ed. Salmur., Theophr. Eth. Char. 25. p. 103. Instrumentum textorium, Plato Lys. 263. Ed. Bas. 1." Seager. Mss. Seneca Epist. 90. Tela suspensis ponderibus rectum stamen extendit—spatha coire cogitur et jungi. Vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Choëph. 226. Schneid. Ind. Scriptt. R. R. p. 371. * " Σπάθος, τὸ, Abresch. Æsch. 2, 5." Schæf. Mss.] " Σπάθα, vide in Σπάθη, quæ scriptura melior est."

Σπαθομήλη, ἡ, Specillum spathæ speciem gerens. Alii, Specillum latum: μήλη πλατεῖη, ut Hippocr. loquitur; sic enim Gal. Lex. Hippocr. Μήλῃ πλατείῃ exp. τῇ σπαθομήλῃ. Instrumentum Chirurgicum, quo in emplastris conficiendis panniculoque illinendis utuntur. Gal. κ. Τόπ. 1, 8. parygrum emplastrum per spathomelam ad unguenti formam redigi ait: Τοῦτο αὐτὸ μαλάξας ἐπὶ τῆς χειρὸς διὰ σπαθομήλης, ἅμα ῥοδίνῳ, καὶ ποιήσας ἐπίχριστον, οὐκ ἔμπλαστὸν, οἷον ἐξ ἀρχῆς ἦν, ἐπιθήσεις. Marc. Emp. dixit, Spathomela agitabis: ut Colum. Rudicula agitato crebro. Solere autem specillo lato illini aliquid et induci, patet e Plin. 7, 53. 29, 6. Cels. 6. [* Σπαθοποιὸς, Gl. Gladiarius, " Fischer. Descr. Lectt. 1793-4." Schæf. Mss.]

Σπαθόφυλλος, ὁ, ἡ, Cujus folia spathæ similia sunt, Folia habens spathæ figuram repræsentantia. Apud Theophr. H. Pl. 1, 16. pro σπανόφυλλα quidam reponunt σπαθόφυλλα, ubi ait, Τὰ δ' ὥσπερ σπανόφυλλα, καθάπερ πεύκη, πίτυς, κέδρος. Plin. 16, 24. dicit, Capillata folia pino, cedro: insecta pectinum modo piceæ, abieti. Et mox, Pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro. Idem 16, 10. Pinus atque pinaster folium habent capillamenti modo prætenue, longumque et mucrone aculeatum. Ubi videtur Plin. σπαθόφυλλα dixisse Quibus sunt folia longa et mucrone aculeata, ideoque pungentia. ALIOQUI Σπανόφυλλος significaret Cui rara sunt folia, Rariora folia habens.

Σπαθοφοίνικον ap. Nicolaum Myrepsum legitur pro ἡ τοῦ φοίνικος σπάθη, Spatha palmæ, i. e. Fructus palmæ adhuc florentis involucrum, ut quidem Interpr. annotat.

[* " Σπαθηφόρος, Philo in Flacc. 976." Lobeck. Phryn. 635.]

Σπαθίουρος, SIVE Σπαθήουρος, ut scribunt nonnulli, Animal e crasso in caudam abiens tenuem, latum habens caput, ac mures comedens, ut Aët. tradit, Tetrab. 4. Serm. 1. [illegible] inter venenata numeratur. Videtur autem dici σπαθίουρος, quoniam cauda in mucronem desinat, s. cauda mucronata sit, in modum σπάθης, i. e. Ensis.

Ἀκροσπάθια dicuntur ὑποχόνδρια, propterea quod costis subjiciantur, et velut in earum extremitate positæ sint: σπάθαι autem Costarum ossa dicuntur, teste J. Poll. vel Ipsæ costæ; sic enim Ruf. Eph. Πλευρὰ δὲ καλεῖται πᾶν τὸ ὑπὸ τῇ μασχάλῃ· τὰ δὲ ὀστᾶ, πλευραὶ καὶ σπάθαι.

[* " Μακροσπάθης, Qui longo utitur ense, Luitprandi Historia 2, 10." Elberling. Mss.]

Σπαθίτης, Palmeus, a σπάθη significante Palmam: οἶνος, Alex. Trall. Vinum palmeum, Plin. 23, 1. qui etiam palmesiorum vinorum meminit, 14, 6. Et quæ a palma una forte enata Palmesia appellantur. Diosc. φοινικίτην οἶνον nominat, 5, 40. Legitur σπαθίτης οἶνος ap. Paul. quoque Ægin. pro Vino e palmulis.

Σπαθάλιον, τὸ, Spathula, Ramus palmæ, Termes, Palmes, ut alii vocant: idem fere quod σπάθη: nam pro eo quod Theophr. de mascula palma dicit, Ἄνθος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης, Plin. dicit, In palmite floret, et, In spathis habet fructum. Apud Martial. 13, (27.) legitur epigramma in spathalion caryotarum, hoc, Aurea porrigitur Jani caryota calendis, ubi Georgius Merula spathalion caryotarum esse dicit Ramulum cum caryotis dependentibus: addens, eas inauratas, calendis Januariis e consuetudine missas fuisse: quod Ovid. testatur Fast. 1. ubi Janum interrogat, Quid vult palma sibi, rugosaque carica? Testatur idem ipse Martial. quoque cum ait, Hoc linitur sputo Jani caryota calendis, Quam fert cum parvo sordidus asse cliens. Cur autem palma, carica, mel, adjecto asse, calendis Januariis offerri solita fuerint, docet Ovid. l. c. Sed notandum, plerosque Codd. eo in l. Martialis habere non In spathalion caryotarum, verum In petalion caryotarum: quod Petalion caryotarum nonnulli accipiunt pro Bractea aurea, qua caryotæ calendis Januariis tectæ offerebantur. Alioqui spathalion accipitur et pro Muliebri ornamento, quod brachio inserebant armillæ s. brachialis loco. Tertull. de Cultu Fem. Nescio an manus spathalio circumdari solita, in duritia catenæ stupescere sustineat. Plin. 13, 25. Juba tradit circa Troglodytarum insulas fruticem in alto vocari Isidos plocamon, coralio similem, sine foliis: præcisum, mutato colore in nigrum durescere: cum cadat, frangi: item alium, qui vocetur Charitoblepharon, efficacem in amatoriis: spathalia eo facere et monilia feminas. Etiamnum hodie e coralio fiunt spathalia περικάρπια, mulieribus usitata. Ac sunt qui hæc spathalia a σπάθη dicta existiment, ob colorem φοινικοῦν, i. e. Puniceum: putantque id Plin. innuere, 13, 4. Folia cultrato mucrone, lateribus in sese bifidatis, bellas primum demonstravere gemmas. Ex his spathaliis dicta CREDITUR Σπαθάλη, Nympha ap. Claudian. Epithal. Et gravibus Spathale baccis diadema ferebat Intextum, rubro quas legerat ipsa profundo. Videndum vero ne ap. Martial. quoque Spathalium caryotarum significet Sertum e caryotis filo trajectis, qualia coralina illa sunt περικάρπια. Nisi forte scr. Spatale, sine aspiratione. [Salmas. Exerc. 764. scribere vult * Spalathion, a παλάθη deductum.] CONTRA Σπατάλιον pro Σπαθάλιον alicubi reperitur, non tamen sine mendo, ut putatur. [" Const. Apost. 1, 3." Kall. Mss. Cf. Σπατάλη.]

[* Σπαθαρικὰ, Spatharica, Ornamentum muliebre, Symm. Esai. 3, 23. * " Σπαθαρίσκος, Spathariscus, Inc. et Schol. Ed. Rom. Gen. 38, 14. Hoc quid sibi velit, se non videre fatentur Drusius et Montf.: Drusius confert Spathalion, muliebre ornamentum, quod brachio inserebant armillæ s. brachialis loco. Fischero autem in Clavi Verss. GG. 77. videtur notare Peplum s. Flammeum ita dictum, quod esset Pavidense, non Levidense, a σπάθη, quod Instrumenti vocabulum est, quo percussisse veteres et condensasse fila leguntur. Vide J. Poll. 7, 36. et Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. 344." Schleusn. Lex. V. T.]

Σπαθίον, τὸ, Spathula. Ægineta pro Cultro chi-

rurgico usurpat, Bud. ... ...arii in Hippiatr. ad curationem equorum ... utuntur σπαθίῳ, Spathula, Τῷ σπαθίῳ ὑπὸ τὴν βύρσαν ὑποδεῖραι: videturque ibi i. esse q. μήλη, Specillum, s. σμίλη, Scalper excisorius, Scalpellus. ["Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss.]

[* Σπάθιος, α, ον, Opp. K. 1, 296. πλευρῇσι γὰρ ἀμφὶς ἔχουσι Τῶν ἄλλων πλέονα σπαθίην κτένα.]

Σπαθὶς, ἴδος, ἡ, Spathula, Rudicula, qua Athletæ in gymnasio e lecytho oleum solebant corpori illinere, cum inungebantur: unde ab J. Poll. 3. c. ult. inter γυμναστοῦ s. ἀλείπτου σκεύη numerantur στλεγγὶς, ξύστρα, σπαθὶς, λήκυθος, Strigil, Radula, Spathula, Lecythus. Idem inter τὰ μυρεψοῖς καὶ μυροπώλαις προσήκοντα ponit σπαθίδα τὴν καθιεμένην εἰς τὸ μύρον, citans Aristoph. Sic Idem 10, 26. Καὶ τὸ μὲν ἐς τὰς ληκύθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου, σπαθίδα καὶ σπάθην κλητέον. Quibus verbis hæc exempla subjungit, Aristoph. Δαιταλεῦσι, Τῆς μυρηρᾶς ληκύθου πρὶν καταχέειν τὴν σπαθίδα, γευσάμενος μύρου. Euphemus, * Στεφανοπλοκίσι, Λύε τὰ ἀλαβάστρια θᾶττον σὺ ... τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὴν ...ην μύρι... Alexis, τὴν σπάθην εἰς τὸ μύρον καθῆκε. || Σπαθὶς dicitur etiam ἱμάτιον σπάθῃ ὑφασμένον, teste Hesychio: ap. quem tamen corrupte LEGITUR ... Sic J. Poll. 7, (36.) c. 10. Σπαθίδα ἐκάλουν τὸ σπαθητὸν ἱμάτιον.

Σπαθίναι ἔλαφοι videntur dictæ vel ob colorem τῆς σπάθης, i. e. φοινικοῦν, Puniceum, vel quod cornua spathis similia, i. e. mucronata et acuminata, habeant. Eust. 711. e Lexicographo quodam, Τὰ δὲ τέλεια οὐκ ἄλλο τι ἢ ἔλαφοι, εἰ μὴ ἄρα οἱ ἀχαΐναι καὶ οἱ σπαθίναι λεγόμενοι, ἡλικίᾳ τινὶ διαφέρουσιν, ἢ εἴδει καὶ κεράτων ἰδιότητι καὶ μεγέθει. Apud Hes. vero per η in penult. LEGITUR Σπαθῆνης. [* Σπαθιναῖαι ἔλαφοι, Schol. Apoll. Rh. 4, 175.]

Σπαθίζω, Rudicula agito, Spatha peragito, τῇ σπάθῃ κινῶ, ut Diosc. loquitur. Qua signif. Nicol. Myreps. s. 9. c. 71. dicit, Sublata ab igni σπάθισον, donec commisceantur, i. e. Spatha commoveto, Rudicula peragitato. Et ap. Hes. Σπαθίζεσθαι, μύρῳ ἀλείφεσθαι, a Σπαθίζω significante Spathula oleum s. unguentum e lecytho exemtum illino: τῇ σπαθίδι μυρίζω, ut Euphemus loquitur. Vide Σπαθίς. ["Nicet. Eugen. in Notit. Mss. T. 6. p. 231. v. 5." Boiss. Mss. * "Σπάθισμα, Jacobs. Anth. 6, 91. Toup. Opusc. 1, 433." Schæf. Mss. Σπαθίσματα, Hesychio τὰ * σπαδονίσματα. * Σπαθισμὸς, Percussio quæ fit gladio, Schneidero susp.]

[* "Διασπαθίζω, Jo. Lydus de Magistr. 1, 36. 2, 19." Kall. Mss. Male in Glossis Διασπατίζει· Diverberat.]

[* "Κατασπαθίζω, Is. Porphyrog. in Allat. Exc. p. 292." Boiss. Mss.]

[* Ὑποσπαθίζω, unde] "Ὑποσπαθισμὸς, Incisio "tribus divisionibus supra frontem facta ad pericra"nium usque. Hoc curationis s. χειρουργίας genere "utuntur Medici in rheumatismis fluxionibusque "oculorum. In fronte scalpello, quod σπαθίον di"citur, tres divisuræ fiunt rectis lineis et æquidi"stantibus: et cetera deinde subjecto scalpello, "CUI Ὑποσπαθιστὴρ nomen, volsellisque, q. e. * σκο"λοπομαχαίριον, administrantur. Ita VV. LL. e "Paulo Ægineta (6, 6.) Vide et Aët."

Σπαθάω, Licium inculco τῇ σπάθῃ, vel simpliciter Texo. Significat etiam, Prodigo, Dilapido, Dissipo, sc. congesta bona. In ambiguitate ludit Aristoph. N. (53.) Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα. Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδὶ Πρόφασιν, ἔφασκον, Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς. Ubi Schol. quoque annotat, σπαθᾷν posse ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι, sc. pro κατηνάλισκε, s. ἀφειδῶς κατηνάλισκε, κατήσθιε: et pro ἄγαν κρούειν τὴν κρόκην, quod fit ὑφαινομένων ἱματίων. Ulpianus ibi in propria signif. exp. πολλὴν κρόκην ἐμβάλλειν τῇ ἐσθῆτι. Idem Ulp. ap. Dem. quoque ἐσπαθᾶτο in utraque accipit signif. exponens sc. ὑφαίνετο, κατεσκευάζετο, ἢ ἐπεδαψιλεύετο: ap. Dem. inquam, 148(=354.) Διὰ ταῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα, καὶ διὰ ταῦτ' ἐδημηγορεῖτο. Proprie ergo σπαθᾷν signif. Prodige καὶ ἀφειδῶς licia telæ addere et inculcare τῇ σπάθῃ: metaph. autem Profuse insumere, consumere,

A Modum impensis non adhibere, ut profusi textores licio intexendo modum nullum statuunt. Sic Hes. σπαθᾷ exp. ἀναλίσκει ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς: item τρυφᾷ, ἀλαζονεύεται. Et σπαθῶσι, σκορπίζωσι. In metaph. signif. Lucian. usus est (2, 930.) Οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, Neque hujus causa bis terve in die prodiges et profundes bona tua, Profuse epulaberis. Idem (1, 202.) junxit accus. Ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθαι ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα, Prodigentem, Profuse absumentem, Dilapidantem, Dissipantem, σκορπίζοντα. Sic Plut. Pericle, Καταβοῶντες τοῦ Περικλέους, ὡς σπαθῶντος τὰ χρήματα. Et Athen. 7. Μειράκιον ἐρῶν τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 163. ad Lucian. 1, 362. Valck. Callim. 159. Alciphr. 346. 436. Bergler. 389. ad Phalar. 295. Brunck. Aristoph. 2, 70. Kuster. 52." Schæf. Mss. "Lucian. 1, 640. Clem. Alex. 942." Wakef. Mss. Philostr. Icon. 2, 17. Τὰ φυτὰ δρυτόμοι σπαθῶσι διατέμνοντες, Plut. Superst. 7. Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων συγκεχυμένως καὶ ἀκρίτως

B φέρεται καὶ σπαθᾶται. Dionys. Epit. 14, 15. Dio Chrys. 1. p. 48. Barker. ad Etym. M. 1120. Blomf. Gloss. ad Æsch. Choëph. 226.]

Σπάθημα, τὸ, Densitas in tela, cum textor licium telæ addidit large, et citra parsimoniam inculcavit: Hes. σπάθημα, πύκνωμα, metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. Suidas vero σπάθημα φρενῶν exp. τὸ ἄγαν φρόνιμον. Vel dic τὸ πυκινόφρον. ["Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss.]

Σπάθησις, ἡ, Densatio, telæ sc., cum licium large additur et citra parsimoniam inculcatur; vel etiam Profusa erogatio, Prodiga insumtio, Profusio et dilapidatio bonorum: quod innuit Suid., cum σπάθησις exp. σπατάλη. [Aristot. Phys. Aud. 7, 3. 8, 2. * "Σπαθητὴς, Aster. Hom. p. 18, 12. 45, 13." Boiss. Mss.]

Σπαθητὸς, Densatus: ut tela σπαθητὴ, Densata s. Densa, cui sc. licium largissime additum est, Cui licium citra parsimoniam est inculcatum: opposita τῇ ἀραιᾷ, Raræ. Sic σπαθητὸν ἱμάτιον ap. J. Poll. 7,

C (36.) c. 10. i. e. ἡ σπαθίς. Ibid. affert e Soph. σπαθητὸς χλαῖνα: pro quo malim σπαθητή. Sic Athen. 12. loquens de quodam περιβλήματι, quod ap. Persas pretiosissimum esse dicit, Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν, ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν. Vide et Τριμίτινος. Apud Hes. LEGITUR Σπαθατὸν, quod Doricum est. Exp. autem σπαθατὸν ὕφασμα s. ὕφος, τὸ σπάθῃ κεκρουμένον οὐ κτενὶ, Cui licium inculcatum est non pectine, sed spatha. Et sic σπαθᾷν plus est quam quod Virg. dicit Percurrere pectine telas. Quare videtur VOX Σπάθη significasse pectine majus instrumentum, quo utebantur textores, cum telam densare vellent et plus licii inculcare. Hodie in tela latiore spathis ejusmodi utuntur ex arundine fissa, et pectinatim duobus lignis superinjectis coarctata. ["Σπαθητὸς, ad Herodian. Philet. 456. Pierson., Valck. ad Phalar. p. xi. Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss.]

"Ἀσπάθητος, Qui non ἐσπάθηται, Verbum texto"rum, ap. quos Lignum illud, quo tramam stamini "inculcant, σπάθη dicitur: et σπαθᾷν, Tramam sta-

D "mini illa spatha inculcare. Sic Hes. ἀσπάθητα "ἱμάτια dicit τὰ μὴ ἐκρουσμένα τῇ σπάθῃ. Idem ἀσπάθητον χλαῖναν vocari ait τὴν δορὰν, Pellem s. Exu"vium: sc. παρ' ὅσον οὐχ ὕφανται." [J. Poll. 7, 36. "Jacobs. Anth. 8, 281. Valck. Adoniaz. p. 368. * Εὐσπάθητος, Idem ad Phalar. p. xi." Schæf. Mss. Vide Τρίμιτος. * "Κηροσπάθητος, Hermippus Ἀθηνᾶς Γοναῖς ap. Suid. v. Ἀνθέων. Lex. ap. Bekker. 404, 30. Κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν Ὡρῶν." Blomf. Gloss. ad Æsch. Choëph. 226. * "Πολυσπάθητος, Jacobs. Anth. 7, 68." Schæf. Mss.]

Πολυσπαθὴς, Multum densatus τῇ σπάθῃ, ὁ πολὺ σπαθητός: ut in Epigr. πολυσπαθέων πέπλων, Densatorum crebris spathæ ictibus, Quibus multum licii inculcavit creber spathæ impulsus. Quibus opp. οἱ ἀραιοὶ, Rari. ["Jacobs. Anth. 8, 255." Schæf. Mss.]

Διασπαθάω, i. q. σπαθάω: unde ap. Plut. Διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν, Dilapidare et prodigere patrimonium, Profuse erogare. Suid. quoque διασπαθᾷν exp. ἀφειδῶς δαπανᾷν, Profusos sumtus facere, s. Profun-

dere. [" Wyttenb. Select. 306." Schæf. Mss. * " Ἐνσπαθάω, Lascivio in, Philo J. 2, 372." Wakef. Mss.] Κατασπαθάω, Luxu consumo, Prodigo.

Ceterum cum Hes. σπαθᾷν exponat τρυφᾷν, quo sensu σπαταλᾷν etiam dicitur, itidemque Suid. σπάθησις exp. σπατάλη, placuit et ipsa hic subjungere, quod commodiorem eis locum invenire non possem. IGITUR Σπατάλη Suidæ est τρυφὴ, (sic enim habet Ms. Cod. pro τροφὴ, quod in vulg. Edit. legitur,) i. e. Lautitiæ, Delicatæ epulæ, τρυφερὰ ἐδέσματα. Cujus signif. hoc affert exemplum, Οἱ δὲ μύες νῦν ὀρχοῦνται, δραξάμενοι τῆς σῆς σπατάλης: verba ad cattum s. felem. Chrys. Ep. ad Tim. 1. cap. 5. Ὅταν ἐν σπατάλῃ διάγῃ, In deliciis. [" Toup. Opusc. 1, 544. Wakef. S. Cr. 3, 138. 5, 112. Jacobs. Anth. 8, 156. 233. 9, 414. 10, 150. 11, 46. 71. 119. 211." Schæf. Mss. Muliebre ornamentum, Anal. 2, 399. Ταρσῶν χρυσοφόρας σπ.: 3, 43. χρυσόδετος σπ. Murator. Inscr. 124, 4. Spatalis impositis summo gemmatis. * " Χρυσοσπάταλος, Const. Manass. Chron. p. 114." Boiss. Mss. * Σπάταλος, Gl. Delicatus. " Wakef. S. Cr. 3, 138. Toup. Emendd. 1, 408. Wakef. S. Cr. 5, 112. Jacobs. Anth. 10, 149." Schæf. Mss. Schn. Lex. Euseb. Pr. E. 6, 10. Philo de 7 Mirac. c. 1. Symm. Deut. 28, 54. Sir. 21, 15.]

Σπαταλάω, Delicior, Lautis epulis victito, Voluptuariam vitam dego, Epist. Jacobi, 5, (5.) Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσπαταλήσατε, In deliciis et lautitiis vixistis super terram. Hes. quoque σπαταλᾷ exp. τρυφᾷ: quomodo et in Θερμοπότης supra accipitur. Idem tamen σπαταλᾷς exp. etiam * μαστιγωτιᾷς: quo verbo videtur significare Prurit tibi tergum et flagrum appetit. [" Matth. ad Gloss. Min. p. 29. Wakef. Trach. 609. Phil. 1018." Schæf. Mss. Theano p. 741. Ed. Gal. Τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων. Schleusn. Lex. V. T., Suicer. Thes. Eccl.]

Κατασπαταλάω, itidem Delicior, In deliciis vivo: ut Epigr. (Luciani 7.) in gulosos, Μηδεὶς μοι ταύτην, Ἐρασίστρατε, τὴν σπατάλην σου Ποιήσειε θεῶν, ᾗ σὺ κατασπαταλᾷς, Nemo deorum mihi conciliarit s. dederit delicias lautitiasque illas tuas in quibus vitam transigis. Sic Greg. Naz. Κατασπαταλῶν ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, Laute et delicate vivens in eburneis accumbendo lectulis. Vel, In delicias et lautas epulas insumo, ut καταψοφαγεῖν accipi vidisti supra: synonyma autem sunt ὀψοφαγῶ et σπαταλῶ. Utitur hoc composito Suid., cum σπαθῶσι exp. κατασπαταλῶσι, σκορπίζουσι: cujus signif. τοῦ σπαθᾷν exemplum supra habes e Luciano. [LXX. Prov. 29, 21. Amos 6, 4.]

Σπατάλημα, τὸ, pro Luxu sumtuum affertur ex Epigr. [" Agathiæ 53. Jacobs. Anth. 9, 414. 11, 119." Schæf. Mss.]

In VV. LL. HABETUR ET Σπαταλῶνες, sed sine expositione: tantum lector remittitur ad Athen. 8. [" p. 352. Τοὺς Ῥοδίους σπαταλῶνας καὶ θερμοπότας θεωρῶν. Vide vero ne σπαταλῶντας scripserit Dipnosophista." Schw. Mss.]

[* Σπαταλίζω, unde * " Σπαταλιστὴς, Prodigus, Voluptarius, Asotus, Pseudo-Chrys. περὶ Ψευδοπρ. T. 7. p. 217, 36. Ἐκεῖνοι ἀγωνισταὶ, οὗτοι σπαταλισταί." Seager. Mss.]

[* " Σπαθάριος, Spatharius, Satelles, Armiger, sic dictus, quod spatham gestaret. Cedrenus: Σπαθάριος, ὁ σωματοφύλαξ. Glossæ Placidi: Armiger, qui vulgo Spatharius. Isidorus in Glossis: Salattarius, (leg., monente Vossio, Spatharius,) Portator armorum. Alcuinus Epist. 9. ad Nicephorum Imp. Audito adventu memorati legati dilectionis tuæ, Arsacii gloriosi spatharii, magnopere gavisi sumus. Rhegino Chron. l. 2. Arsacio spathario, legato Nicephori Augusti. Eadem vox etiam ap. Græcos legitur. Apud Eusebium in Epit. Temporum, p. 289. Ἐσφάγη Χρυσάφης ὁ σπαθάριος, Trucidatus fuit Chrysaphes spatharius. In Epistolis Photii semper scribitur Ἀσπαθάριος, vitiose pro Σπαθάριος. Vide ejus Epist. 228. 229. 233. 234. etc. Vide Gloss. Meursii. * Σπαθαροκανδιδάτος, Spatharocandidatus: qui nimirum Spatharius erat et Candidatus. Erant autem candidati Militum genus, ut docet Meursius in Καν-

A διδάτοι. Inter Epistolas Photii tres inscriptæ sunt Θεοδότῳ σπαθαροκανδιδάτῳ, nempe 124. 147. 151. Epist. 133. Μιχαὴλ σπαθαροκανδιδάτῳ, 30. Γρηγορίῳ σπαθαρίῳ κανδιδάτῳ, ubi etiam leg. ὑφ' ἓν, σπαθαροκανδιδάτῳ. Vide Gloss. Meursii." Suicer. Thes. Eccl. * " Πρωτοσπαθάριος, Nomen dignitatis, Montf. Palæogr. 44. 45." Kall. Mss.]

" ΣΠΑΙΡΩ, vide in Ἀσπαίρω, quod ead. signif. " dicitur, sc. pro Palpito, etc. Epigr. Θρέψον ἔτι " σπαῖρον τὸ γερόντιον. Interdum σπαίρω est Animam " efflo, teste Hes." [" Ad Mœr. 356. Toup. Opusc. 2, 75. ad Thom. M. 82. 117. ad Diod. S. 1, 191. ad Herod. 621. 745. Diosc. 13. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 66. Brunck. Apoll. Rh. 190. Jacobs. Anth. 11, 228. Heyn. Hom. 6, 452. 472. 648. 7, 554. An med. obvium, ad Charit. 304." Schæf. Mss. " Palpito, de corde, Quint. Sm. 10, 139." Wakef. Mss. Schæf. Schol. in Apoll. Rh. T. 1. p. 395.]

[* Ἀποσπαίρω, Basil. 2, 31.]

B " Ἐπισπαίρω, Subsulto, velut ab animi deliquio " palpitabundus," [Plut. 7, 296. " ad Herod. 621." Schæf. Mss.]

[* " Παρασπαίρω, Palpito, Amphil. 124." Kall. Mss. " Theod. Prodr. 274." Elberling. Mss. Greg. Naz. 2, 192.]

" Περισπαίρω, Palpito et terram calcibus pulso," [" Lycophr. 68." Kall. Mss. " Plut. Alex. 33." Boiss. Mss. Quint. Sm. 1, 624.]

" Προσσπαίρω, Palpito ad, Plut. Othone (652.) " de Tigellino, homine impurissimo, Αὐτοῦ τε τὰς " ἀνοσίους καὶ ἀῤῥήτους ἐν γυναιξὶ πόρναις καὶ ἀκαθάρ- " τοις ἐγκυλινδήσεις, αἷς ἔτι προσέσπαιρε δυσθανατοῦν- " τος αὐτοῦ τὸ ἀκόλαστον ἐπιδραττόμενον."

" Ὑποσπαίρω, Subpalpito, ap. Suid." [Paul. Ægin. 3, 71: σφυγμὸς, Pulsus arteriæ subtremiscens.]

" Σπαρίζειν, de piscibus dicitur: vide Etym. in " Σπαίρω." [Cf. Ἀσπαρίζω. " Ad Mœr. 35. ad Herod. 621." Schæf. Mss. Lex. Rhet. ap. Eust. ad Il. Γ. 293.]

C " Ἀσπαίρω, Palpito, Vibro, Tremo: proprie ἐπὶ " τῶν ψυχοῤῥαγούντων, cum morti obluctantur. Hom. " Od. Θ. (526.) θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα: " Il. K. (521.) Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι " φονῇσι: M. (203.) δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλω- " ρον, Ζωὸν ἔτ', ἀσπαίροντα. Idem addit dat. ποσὶ " s. πόδεσσι: ut Od. T. (231.) de hinnulo, qui suffo- " catur, Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι: " X. (473.) Ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι " μάλα δὴν, Palpitabant pedibus, Vibrabant s. Jacta- " bant pedes: quod et σφαδάζειν dicitur. Cor quo- " que ab eo dicitur ἀσπαίρειν, cum vibrat s. pulsat, " Il. N. (443.) δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει· Ἥ ῥά οἱ " ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν Ἔγχεος. Idem " et πάλλεσθαι dicitur et σφύζειν. Carnes etiam aut " pisces in sartagine ἀσπαίρουσι, dum a fervente oleo " succutiuntur, ut palpitare et tremere videantur. " Athen. l. 3. Οἱ τάριχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλ- " λοντο καὶ ἤσπαιρον." [" Brunck. Soph. 3, 503: Jacobs. Anth. 9, 468. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1,

D 66. Heyn. Hom. 6, 452. 648. 7, 554." Dionys. H. 3, 1369. Valck. Adoniaz. p. 220. ad Mœr. 35. 356. ad Thom. M. 82. 117. ad Callim. 1. p. 123. ad Diod. S. 1, 191. ad Herod. 621. 745." Schæf. Mss. " Apud Herod. 8, (5.) exp. Reluctor, Sententiæ, quam omnes amplexi sunt, adversor, (τῶν λοιπῶν ἤσπαιρε μοῦνος.)" Brunck. Mss.]

[* Ἀπασπαίρω, Eur. Ion. 1207. * Ἐπασπαίρω, Opp. Ἁ. 5, 407.]

" Ἀσπαρίζω, Palpito, Tremo, i. q. σπαρίζω, ut " ἀσπαίρω i. q. σπαίρω, et ἀσκαίρω s. ἀσκαρίζω i. q. " σκαίρω et σκαρίζω. Aristot. de piscibus in sicco " relictis dicit, cum sc. aquæ defectu mortem sen- " tientes subsultant: de Respir. (2.) Οὐδὲν γὰρ φαί- " νονται κινοῦντες τῶν περὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἢ τὰ " βράγχια μόνον καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ εἰς τὸ ξηρὸν ἐμπε- " σόντες, ὅταν ἀσπαρίζωσι." [" Ad Herod. 621." Schæf. Mss. Aristot. de Part. Anim. 4, 13.]

" Ἀποσπαρθάζω, s. Ἀποσπαράζω, Palpito, Vibro, " Pulso; Gal. enim in Lex. suo tradit Hippocr. de

" Morb. 2. ἀποσπαρθάζουσιν posuisse pro σπαίρουσι " s. σφύζουσι. Verba Hippocr hæc sunt, de uva, " Διὰ τοῦτο δὲ, ἣν μὴ ὀργῶντα τάμῃς, παραχρῆμα ἀπο- " σπαρθάζουσι. Quidam Codd. Galeni habent ἀπο- " σπαρτάζουσι per τ; quæ scriptura videtur non " prorsus rejicienda. Perperam vero ap. Hes. pro " eodem scriptum ἀποσπαράσσουσι: nam id sonaret " potius Lacerando avellunt."

[* Σπάρος, ἰχθὺς, Gl. Cammarus, Sparus, " Piscis marinus, Marcellus Sideta ap. Fabr. B. Gr. 1, 17." Kall. Mss. " Epicharmus Athenæi 7. p. 320. cf. Corai. ad Plut. Alex. 33." Boiss. Mss. Opp. 'A. 1, 109. " Valck. Phœn. p. 65. Toup. Opusc. 2, 15. Jacobs. Anth. 7, 145. Phanias 7." Schæf. Mss. Cf. Σκαίρω, Σκάρος.]

ΣΠΑΝΟΣ, ET Σπάνιος, Rarus, i. e. Qui non ubique nec semper reperitur, atque ideo pretiosus: Cujus copia non est: sicut Suidas σπανιώτατον exp. ὀλίγον. In Epigr. Ὥρης χειμερίης σπάνιον γέρας, de pomo. Plut. Πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον οὔθατος, ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν, ἢ Σαμίου πλακοῦντος, ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ: ubi de raris deliciis sermo est. Et Aristot. teste, Rhet. 1. Τὸ σπανιώτερον ὑπερέχει τοῦ ἀφθόνου: quæ enim rara sunt, præstant iis quorum copia est, ut aurum ferro: quoniam sc. μείζων ἡ κτῆσις διὰ τὸ χαλεπωτέραν εἶναι. Idem Aristot. eod. l. Ἅμα δὲ καὶ σπάνιον τὸ διὰ χρόνου, ἡδύ ἐστι. (Et τὸ σπάνιον interdum pro ἡ σπάνις, s. σπανία, Raritas, Æschin. (79.) Διὰ τὸ σπάνιον καὶ τὸ περιμάχητον, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀείμνηστον.) Exp. non solum Infrequens, Rarus, sed etiam Paucus, Parcus. || Rarus, i. e. Minime densus: qua signif. dicitur Rara tela, acies, capilli, retia, i. q. ἀραιός. Unde ap. Hes. Σπάνιον, ἀραιόν. Idem alterius etiam signif. meminit, cum σπανὸν exp. τίμιον, πολλοῦ ἄξιον. [" Σπάνιος, Thom. M. 803. ad Dionys. H. 1, 270. Philostr. p. 80. Boiss. Σπάνια, Heind. ad Plat. Phædr. 282. Σπανιαίτατα, Aristoph. Fr. 270. De fem., ad Dionys. H. 3, 1366." Schæf. Mss. " Σπανιαίτατα, Rarissime, Clem. Alex. 202." Wakef. Mss.]

Σπανοπώγων, Cui rara barba est, Raros in barba pilos habens: opp. τῷ δασυπώγων ap. J. Poll. [Lobeck. Phryn. 662. ITEM Σπανόσιτος, unde] Σπανοσιτία, ἡ, Caritas et penuria annonæ, i. q. σπάνις σίτου et σιτόδεια. [* Σπανόσπερμος, Paul. Alex. Apotelesm. M. 4., ubi perperam * Σπανόσπερμος. * Σπανότεκνος, Sext. Emp. 355.] Σπανόφυλλος, Rara habens folia, Cui rariora sunt folia: de quo supra in Σπαθόφυλλος. [* Σπάνανδρος, unde * Σπανανδρία, Paucitas hominum, Cyrill. Alex. Homil. Pasch. 25. p. 300. Θρῆνοι, καὶ σπ. πολλὴ κατὰ κώμας καὶ πόλεις.] Σπάνυδρος, Cui raræ sunt aquæ, i. e. Minime aquosus, s. Aquæ aut Aquarum penuria laborans. Dicuntur et σπάνυδρα σῦκα, Minime aquosi fici, i. e. Quibus non inest multum aquosi succi. Diphilus Siphnius ap. Athen. (80.) Τὰ δὲ πολὺν ὀπὸν ἔχοντα, καὶ τὰ σπάνυδρα δὲ, εὐστομαχώτερα μὲν, βαρύτερα δέ.

Σπανίως, Raro, Raro et insolenter. Unde superl. Σπανιώτατα, Rarissime. || Σπανίως exp. etiam Parce. [Schol. Æsch. Ag. 567.] Est et aliud ADV. Σπανιάκις, quod itidem signif. Raro, et ap. Hermog. de Invent. legitur. [" Erot. p. 34, 4." Boiss. Mss.]

Σπανιότης, ἡ, Raritas, Penuria, Hes. v. Σπανία.

Σπανία, ἡ, itidem Raritas, etiam Penuria: Hes. σπανίαν, σπανιότητα, et ita a σπάνιος derivari ait ut ὁσία pro ὁσιότης ab ὅσιος. [" Ad Xen. Mem. 2, 1, 25. ad Diod. S. 2, 507. et var. l." Schæf. Mss.] Σπανία pro Ἱσπανία usurpavit Paul. ad Rom. 15, (24.) Ὡς ἐὰν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν. [" Eod. nomine usus est Athen. 14. p. 657. et initio l. 8. de Lusitania loquens, Χώρα δ' ἐστὶν αὕτη, ait, τῆς Ἰβηρίας, ἣν νῦν Ῥωμαῖοι Σπανίαν ὀνομάζουσι." Schw. Mss.] Sunt qui ob rerum vitæ necessariarum Penuriam vocatam sic existiment, διὰ τὸ σπάνιον τῶν ἐπιτηδείων: atque adeo huc pertinere, quod dixit Horat. Duræ tellus Iberiæ. Ac præsertim quæ in arcton vergunt Hispaniæ litora, duri cœli esse feruntur, montibus compluribus aspera, ac ne pabuli quidem copiam habere;

A ideoque nostri sæculi Poëta quidam cecinit, Jejuna miseræ tesqua Lusitaniæ, Glebæque tantum fertiles penuriæ. Alioqui, teste J. Solino Polyhistoris sui c. 37. Hispania terrarum comparanda optimis, nulli posthabenda frugum copia, sive soli ubere, s. vinearum proventus respicere s. arborarios velis. Omni materia affluit quæcunque aut pretio ambitiosa est, aut usu necessaria. Argentum vel aurum si requiras, habet; ferrariis nunquam deficit; non cedit vitibus; vincit olea. A Plin. quoque et Strab. prædicatur hujus regionis εὐδαιμονία et fertilitas. [" Σπανία, Ἱσπανία, ad Diod. S. 1, 359." Schæf. Mss.]

Σπάνις, i. q. σπανιότης et σπανία, Raritas, Penuria, Inopia, Hegemon Thasius ap. Athen. (698.) Καὶ σπάνις, ἢ πολλοὺς Θασίων εἰς ὁλκάδα βάλλει, Strabo 2. p. 54. Βοσκημάτων μὲν πολλῶν ἀφθονίαν παρέχει, θηρίων δὲ σπάνιν. Itidem cum gen. Plut. Cam. Χρυσίου δ' ἦν σπάνις ἐν τῇ πόλει, Auri in urbe penuria erat. Sic σπάνις γίνεται alicujus rei. Eur. Or. (940.) Ὡς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται, ubi Schol. exp.
B οὐ λήξει, οὐδὲ παύσεται. Et Plato Ep. Χρυσίου δὲ σπάνει ἀπολλύμενον οὐδεὶς πεποίηκε, Nullus poëtarum finxit quempiam auri penuria periisse, Isocr. Διὰ σπάνιν σίτου, Ob frumenti penuriam, Dem. (389.) Ἐν σπάνει χρημάτων. Item ἐν σπάνει καθιστάναι, Ad penuriam et inopiam redigere. Herodian. 1, (12, 9.) Ἐν σπάνει τῶν ἐπιτηδείων καταστῆσαι. At ἐν σπάνει καθίστασθαι, idem est quod ἐν σπάνει εἶναι et σπάνει πιέζεσθαι, Penuria laborare. Hermog. Ἐν σπάνει καταστῆναι, Herodian. 8, (5, 16.) Ὅθεν ἐν ἀπογνώσει ἦσαν· καὶ πάντων σπάνει οἱ στρατιῶται, σχεδὸν καὶ ὕδατος αὐτοῦ, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 56.) Πιεζόμενοι σπάνει σίτου. Pro Raritate usurpat Herodian. 7, (2, 8.) de Germanis loquens, Λίθων παρ' αὐτοῖς ἢ πλίνθων ὀπτῶν σπάνις, Rara ap. eos structura e lapide ac lateribus coctilibus. [" Ad Xen. Mem. 2, 1, 25." Schæf. Mss. " Stob. 522, 4. Plur., Gal. 1. p. 2, 35." Wakef. Mss. " Suid. v. Ἀνοψία, Euseb. Hist. Eccl. 426. τροφῶν." Kall. Mss. Dionys. H. de C. VV. 370. Ἦν (ἁρμονίην) καλῶ, σπάνει τε κυρίου καὶ κρείτ-
C τονος ὀνόματος.]

Σπανίζω, i. q. ἐν σπάνει καθίσταμαι s. εἰμὶ, σπάνει πιέζομαι, Penuria laboro, Thuc. 1. Νεῶν μακρῶν σπανίσαντες. Idem, Σπανίζων τροφῆς. Et Plut. Camillo, Ἐπιτηδείων ἐσπάνιζον, Rerum necessariarum penuria laborabant. Sic Aristoph. N. (1285.) σπανίζεις ἀργυρίου, Argenti penuria laboras. Itidem Xen. K. Π. 3, (2, 8.) Διὰ τὸ γῆς ἀγαθῆς σπανίζειν, νῦν πένητες νομίζετ' εἶναι. Pass. Σπανίζομαι eadem signif. usurpatur, qua σπανίζω: quamvis Bud. existimet plus aliquid significare, sicut ἀπορεῖσθαι plus quam ἀπορεῖν. Isocr. Areop. Τότε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων· νῦν δὲ πλείους εἰσὶν οἱ σπανιζόμενοι τῶν ἐχόντων. Sic Xen. Ἑλλ. 7, (2, 1.) Μάλα ἐπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι, καὶ ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Itidem Strabo 2. p. 54. Ὧν (θυμιαμάτων καὶ λίθων πολυτελῶν) τοῖς σπανιζομένοις οὐδὲν χείρων ὁ βίος ἢ τοῖς εὐπορουμένοις. Item σπανίζειν τινὸς dicitur quispiam, ap. quem aliquid rarum est, παρ' ᾧ σπάνις τινὸς, ut Herodian. loquitur. Theophr. H. Pl. 5, (7,
D 1.) Σπανίζουσι δὲ πεύκης, Rara ap. eos est; vel etiam Penuria laborant. Item res aliqua σπανίζει, cujus penuria laboratur, copia non est, sed caritas, Aristoph. Σφ. (252.) Καὶ ταῦτα, τοὔλαιον σπανίζοντος, Cum præsertim sit penuria olei, Cum oleum sit carissimum. || Passivam signif. τῷ σπανίζομαι videtur dare Eur. Or. (1055.) ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα, ubi Schol. exp. ἐστερήμεθα. || Hes. σπανίζεται exp. non solum ἀπορεῖ, sed etiam σκορπίζεται. [" Eur. Hec. 1214. Ammon. 59. ad Herod. 88. Diod. S. 1, 213. 343. Wakef. Eum. 913. Abresch. Æsch. 2, 124. Paus. 349. Bast Lettre 139. Dionys. H. 2, 1090. Schneid. et Gail. ad Xen. Ἑλλ. l. c. Rarus sum, Diod. S. 1, 665.: Brunck. Aristoph. 2, 119. (Νεφ. l. c.) Τἀργυρίου cum σπανίζεις salva linguæ indole construi non potest: obstat articulus." Schæf. Mss. Cum accus., Philo de 7 Mirac. c. 4. Ὅσος σπανίζειν ἔμελλε τὰ μέταλλα.]

Σπανιστὸς, Cujus copia ubique et semper non est, Cujus penuria est, Rarus, Soph. initio Œdipi Col. p.

270. Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν Τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι; Excipiet donis quorum penuria laborat. Schol. tamen exp. εὐτελέσι, τοῖς κατὰ σπάνιν τοῦ αἰτοῦντος διδομένοις: quæ expositio ap. Suid. quoque legitur. [" Gal. Suasor. 226. Lond." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1057. σπανιστὴ καρπῶν. " Rarus, Philostr. 913. * Σπανιστεία, * Ἀσπανιστεία, Stob. 524, 49." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 383." Schæf. Mss. Quæ vocabula derivanda essent e * Σπανιστεύω et * Ἀσπανιστεύω, illud e Σπανιστὸς, hoc ex * Ἀσπάνιστος. An leg. σπανιστία, ἀσπανιστία?]

Ὑποσπανίζω, SIVE Ὑποσπανίζομαι, Aliquantum laboro penuria, Aliquantum egeo, simpliciter Laboro penuria, Egeo; nam Bud. ὑπεσπανισμένος exp. δεόμενος, citans e Soph. Aj. (740.) Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; Quid vero est, quod ad istam rem desit et desideretur? seu, δεόμενον τῆς τοῦ Αἴαντος παρουσίας, Schol. Sic ap. Suid. Χρημάτων τε ὑποσπανίζων, τοὺς ὑπηκόους ἐληΐζετο, i. e. ἐνδεῶς ἔχων, Indigens. [" Abresch. Lectt. Aristæn. 289. ad Herod. 674. Cattier. Gazoph. 92." Schæf. Mss.]

" Σπάνη, i. q. σπάνις, quod vide," [" Dionys. H. 1, 575." Schæf. Mss.]

Ejusd. cum Σπανὸς et Σπάνιος signif., [ductum autem e Σπείρω,] EST Σπαρνὸς, significans itidem Rarus, Infrequens, Paucus: ut Hes. σπαρνὸν exp. σπάνιον, ὀλίγον. Utitur hoc vocab. Callim. Hymno in D. 19. σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισι, Raro enim fit ut Diana e montibus descendat in urbem. Idem Hes. σπαρνὰς exp. non solum σπανίας, sed etiam ἀραιὰς, διεσπαρμένας, Raras, i. e. Non densas, sed sparsas: ut si quis σπαρνὰς πολιὰς dicatur ἔχειν, i. e. Raros canos, sparsos et non densos. [Phot. Σπαρνόν· σπάνιον· οὕτως Πλάτων. Æsch. Ag. 567.] UNDE Σπαρνοπόλιος, quod idem Hes. exp. ὀλιγοπόλιος, per cujus barbam s. caput rari cani sparsi sunt. Pro quo ap. J. Poll. σπαρτοπόλιος. Synonymum est μεσαιπόλιος. AT Σπάρνιοι eid. Hes. sunt ἐνθαλάττιοι πέτραι.

ΣΠΑΡΑΣΣΩ, SIVE Σπαράττω, Lacero, Lanio, Dilacero, Dilanio, etiam Vellico, Aristoph. B. (424.) Ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν Τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους, Lucian. (1, 96.) Δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. Item Gal. ad Gl. 1. dicit, Ἐμεῖν ἢ σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσεσι, pro Vomere vel Proritare stomachum digitis pennisve immissis. Paulo aliter Horat. dicit, Rapula, lactucæ, radices: qualia lassum Pervellunt stomachum. || Hes. σπαρασσόμεθα exp. ξεόμεθα, ταρασσόμεθα. [" Ad Xen. Mem. 3, 8, 1. Wyttenb. Ep. Cr. p. 12. Select. 312. ad Xen. Eph. 141. 191. 233. Valck. ad Xen. Mem. 247. Diatr. 200. Toup. Emendd. 2, 390. ad Charit. 349. Porson. Med. p. 85. De equo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss. Lycophr. 656. Schn. Lex. Suppl. " Aristoph. Εἰρ. 638. de calumniatoribus, ὑμεῖς τοῦτον ὥσπερ κυνίδι' ἐσπαράττετε: Ἀ. 688. de adolescentibus dicitur, ut a Plat. de Rep. 7. p. 490. Χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια, τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεὶ, quem l. laudat Plut. de Profect. in Virt. Sent. 78. et imitatus esse videtur Dio Cassius 47. p. 453. Συκοφαντῶν, ἕλκων, σπαράττων τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας, ὥσπερ οἱ κύνες." Wyttenb. Animadv. in Plut. de S. N. V. p. 11.]

Σπάραγμα, τὸ, Frustum rei dilaceratæ, discerptæ, Plut. in suo περὶ Ἀοργησίας libello, Τῶν ἀσώτων ταῖς οἰκίαις προσιόντες, αὐλητρίδος ἀκούομεν ἑωθινῆς, καὶ σπαράγματα στεφάνων καὶ κραιπαλῶντας ὁρῶμεν. Et σπαράγματα λόγων, Verba lacera, idem Plut. adv. Colot. Φωνάς τινας ἐρήμους πραγμάτων ἀποσπῶν, καὶ μέρη λόγων καὶ σπαράγματα κωφὰ τοῦ βεβαιοῦντος καὶ συνεργοῦντος πρὸς νόησιν καὶ πίστιν ἕλκων. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 11. Jacobs. Anim. 310." Schæf. Mss. "Schol. Il. P. 151." Wakef. Mss. Philostr. Soph. 2, 10, 1.] Σπαραγματώδης, ut κραυγὴ, Vociferatio qua ipsum guttur laceratura s. ruptura videtur, Plut. Præc. Sanit. (494.) Κραυ-

A γὰς μέντοι περιπαθεῖς καὶ σπαραγματώδεις εὐλαβητέον. [Lobeck. Phryn. 671.]

Σπαραγμὸς, Laceratio, Laniatus, Convulsio, Herodian. 8, (8, 14.) Γενείων τε καὶ ὀφρύων σπαραγμοῖς καὶ πάσαις ταῖς τοῦ σώματος λώβαις ἐμπαροινοῦντες, Barbam et supercilia vellentes, neque ullis parcentes corporis totius ludibrio, Polit. [Lucian. 2, 298. " Wakef. S. Cr. 2, 7. Valck. Adoniaz. p. 248. ad Mœr. 196. De equo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss. Eur. Hec. 657. " Andr. Cr. 238. Orig. c. Cels. 83." Kall. Mss. * Σπαραγμώδης, Philes de Anim. 3, 8. Hippocr. 1215. Lobeck. Phryn. 671.]

Σπάραξις, i. q. σπαραγμὸς, [Gl. Carptus.]

[* Σπαράκτης, Lacerator, Philes Carm. 8, 86. p. 264. Wernsd., de Anim. 3, 8. p. 20. Pauw. * Σπαρακτὴρ, unde * Σπαρακτήριος, e quo per contr. * " Σπαράκτρια, Const. Manass. Chron. p. 137(=72.) * Σπαράκτωρ, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 574." Schæf. Mss.]

B [* Σπαρακτὸς, unde * " Ἡμισπάρακτος, Semilacer, Planud. Ovid. Met. 7, 344." Boiss. Mss. Greg. Naz. 2, 192. " Semesus, Amphil. 124." Kall. Mss.] Ὠμοσπάρακτος, Qui crudus adhuc discerpitur et laniatur. Apud Aristoph. Ἱππ. (345.) Cleonymus ait coquo, Ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν, μεταχειρίσαιο χρηστῶς: ubi Schol. exp. ἀδιάθετον καὶ ὠμὸν, νεοσπάρακτον. Ubi etiam NOTA Νεοσπάρακτος, Recens dilaniatus, discerptus et divulsus.

[* Ἀνασπαράσσω, Eur. Bacch. 1001. * " Ἀποσπαράσσω, Anna C. 380." Elberling. Mss.] " Ἀποσπαράσσω, vide Ἀποσπαρθάζω," ["Phot. Bibl. Cod. 362. et adv. Manich. ap. Wolf. Anecd. 1, 19." Boiss. Mss. " Ad Hesych. 1, 485. n. 6." Dahler. Mss. " Eur. Bacch. 1125." Seager. Mss. * " Ἀποσπάραγμα, Toup. Add. in Theocr. 395. Koen. ad Greg. Cor. 119. Jacobs. Anth. 8, 125." Schæf. Mss.] Διασπαράττω, Dilacero, Dilanio, Discerpo, Athen. (622.) τοιῶδε γενναίως πάλαι Διεσπάρακται θερμὰ χηνίσκων μέλη, ex Eubulo, [" Dionys. H. 2, 1100. Se-
C gaar. in Daniel. p. 43. Valck. Diatr. 200. ad Herod. 734." Schæf. Mss. * Διασπάραγμα, Theophyl. 4, 40. * " Διασπαραγμὸς, Dilaceratio, Pseudo-Chrys. Serm. 88. T. 7. p. 515. Οὐχ ὑπεμνήσθη τοῦ χιτῶνος τὸν διασπ., οὐ τὸν λάκκον, τὸν βόθυνον." Seager. Mss. * " Διασπάραξις τῆς καρδίας, Nicolaus Patriarcha CP. Epist. in Lazerii Misc. 2, 549." Boiss. Mss. * Διασπαρακτὸς, Eur. Bacch. 1217.] Κατασπαράττω, i. q. διασπαράττω, [" ad Xen. Eph. 141." Schæf. Mss. " Eust. Ism. 278." Wakef. Mss. Aristoph. Ἱππ. 725. * " Ἐγκατασπαράσσω, Theod. Prodr. 21." Elberling. Mss. * " Περισπαράσσω, Schol. Od. E. 426. Hes. v. Ἀμφιδρυφής." Wakef. Mss.] Συσπαράττω, Concerpo, [" Max. Tyr. 13, 5." Wakef. Mss. Luc. Evang. 9, 42.]

ΣΠΑΡΓΑΩ, Tumeo et distentus sum: proprie ὅτε οἱ μαστοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος, teste Hes.: qui σπαργῶν itidem exp. ὁ πλήρης καὶ δεόμενος ἐκκρίσεως. Sic Suidæ σπαργῶσα est ἡ σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως,
D καὶ δεομένη ἐκκρίσεως τινός. Ita ut ubera dicantur σπαργᾷν, cum usque adeo distenta sunt lacte, ut rupturam minentur, et præ nimio tumore lac stillent, ut ap. Lucr. 1. lacteus humor Uberibus manat distentis: quo loco Uber distentum dicit τὸν σπαργῶντα μαστὸν, s. τὸ σπαργῶν οὖθαρ. Sic Horat. Tenta ubera, Virg. Gravidum uber, et Distenta ubera lacte. De cujusmodi uberibus Hom. Od. I. (440.) Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, Distendebantur lacte. Et rursum ap. Virg. Distentant ubera vaccæ, et Tendunt ubera capræ, cum pastu largo eas tumefaciunt. Eur. Cycl. (55.) Σπαργῶντάς μοι τοὺς μαστοὺς χάλασον, Δέξαι θηλαῖσι σποράς, Distenta mihi ubera laxa, et papillis submitte fœtus: verba chori ad capram. Sic Plut. (7, 270.) Εἶτα λύκαινα μὲν νεοτόκος, σπαργῶσα καὶ πλημμυροῦσα τοὺς μαστοὺς γάλακτι, Lacte exuberans, distentisque supra modum gravata uberibus. Ubi nota de ipso animali dici, non de uberibus, ut in præcedenti Eur. l., et hoc Diosc. 5, 19. Μαστῶν σπαργώντων κατάντλημα, Turgentes mammæ ea fo-

ventur, Mammæ copiam lactis non ferentes. De ipsis matribus lacte exuberantibus, Plato de Rep. 5. Τὰς δὲ μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι, Cum lacte ubera distenderunt, s. Distentis earum uberibus lacte: Symp. 4. Κυοῦντί τε ἤδη καὶ ἤδη σπαργῶντι, Lacte distento. Arbores quoque, si bene memini, a Theophr. dicuntur σπαργᾶν sicut ὀργᾶν, verno tempore, cum earum cortices succo turgescunt: ut ap. Virg. læto turgent in palmite gemmæ; et, Frumenta in viridi stipula lactentia turgent. Item σπαργᾶν aliquis dicitur cum cupiditate et libidine alicujus rei accensum cor ejus intumescit: et præsertim de iis qui pruriunt libidine venerea: qua signif. Hippocr. usus est, ap. quem σπαργᾷ Gal. exp. ὀργᾷ, Erot. ὀρέγεται καὶ ἐπιθυμεῖ. De homine venerea libidine accenso, ap. Plut. (7, 29.) Σπαργῶν καὶ μεθύων ὁ Λεύκιος, αὐτὸς ἐξανέστη μεταξὺ πίνων πρὸς ὀργὴν, Pruriginis impatiens, Libidine impotente affectus, nec moram adventus puellæ sustinere amplius valens, s. Cum libidinem continere diutius non posset, Bud. Idem Plut. de alius etiam rei cupiditate, metaph. ut in Lycurgo, (7.) p. 79. meæ Edit. Τὴν ὀλιγαρχίαν ὁρῶντες σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην, Gliscentem et res novas molientem: Fabio, Δι' εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβάλλειν. Idem interdum addidit præp. ἐπὶ vel πρός: ut in Artax. (3.) Δι' ὀργὴν σπαργῶντα μᾶλλον ἢ πρότερον ἐπὶ τὴν βασιλείαν, Magis quam ante accensum regni cupiditate, Magis quam ante inhiantem regno. Sic Idem in Lucullo, Σπαργώντων πολλῶν ἐπὶ τὴν ἐπαρχίαν, ubi Bud. interpr. Inhiantibus, Desiderium non ferentibus, gliscente cupiditate. Idem in Cic. Εἴτε παίζων, εἴθ' ὑπὸ φιλοτιμίας σπαργῶν πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀθυμῶν τοῖς καθεστῶσι, Impotente desiderio accensus accedendi ad remp. [" Koen. ad Greg. Cor. 260 (=552.) Wakef. S. Cr. 3, 58. ad Herod. 717. ad Timæi Lex. 234. 244. Jacobs. Anth. 7, 406. 8, 229. 9, 357. Dionys. H. 1, 202. Heind. ad Plat. Phædr. 280." Schæf. Mss. " Plato de Rep. 350." Wakef. Mss. Eur. Cycl. 55. Quint. Sm. 14, 283. Cf. Σφαραγέω.] Dicitur et Σπαργέω, si mendo caret σπαργοῦσι, quod ap. Hes. legitur, exponiturque πλημμυροῦσι, ἀποστάζουσι.

Σπάργη, ἡ, Libido: proprie illa, qua matres distenta lacte ubera exinanire cupiunt. Hes. σπάργαι generaliter exp. ὀργαί, ὁρμαί. Sed videndum ne oxytonus potius scr. sit σπαργαί, a nomin. sing. σπαργὴ, ut ὀργὴ, ὁρμὴ, βοὴ, ab ὀργάω, ὁρμάω, βοάω: [potius ὀργάω, ὁρμάω, βοάω, σπαργάω, ab ὀργὴ, ὁρμὴ, βοὴ, σπαργή. Cf. Σιγάω.] Nam et ap. Gal. Lex. Hippocr. quidam Codd. habent, Σπαργαὶ, αἱ ὀργαί: [ubi vulgo σπαργᾷ, ὀργᾷ." " Σποργαὶ, Nisus ad pariendum, VV. LL. Hesychio ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν."

[* Σπάργω, i. q. σπαργανόω, Hom. H. in Apoll. 121. σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ. Σπάρξαι, Hesychio σπαργανῶσαι, σπαράξαι.]

Σπαργάνωσις, ἡ, In matribus dicitur, cum a partu, præsertim recente, ob lactis copiam mamillæ sic intumescunt et distenduntur, ut exuberantiam eam ferre vix queant. Diosc. 2, 129. de lente, Πρὸς δὲ χονδριῶντας μαστοὺς καὶ σπαργανώσεις ἑψόμενος ἐν θαλάττῃ ἁρμόζει καταπλασθεὶς, Ad mammas nimis lacte distentas: 3, 41. de mentha, Μαστῶν τε περίτασιν καὶ σπαργάνωσιν πραΰνει, Mammas, si tendantur et nimio lacte turgeant, compescit. Plin. 20, 14. itidem de mentha, Prodest et si mammæ tendantur. At dubium est an ad priorem Diosc. l. respexerit cum 31, 6. dixit, Mammas sororiantes piscinæ maris corrigunt. Aliud in muliere vitium est τὸ ὑπερμαζᾶν, cum ei mammæ sunt grandiores quam ceteris, etiam tum cum lacte distentæ non sunt, ut quæ Mammosa dicitur Martiali et Columellæ. Sed notandum, in posteriore Diosc. vulgatas Edd. habere non σπαργάνωσιν, verum σπάργωσιν, a nom. Σπάργωσις: quod tamen a σπαργάω, potius quam σπαργάω formatum esset: a σπαργάω enim aut σπαργέω, sequendo communem verbalium formationem, dicendum foret σπάργησις. Sed et ipsum Σπαργάνωσις a Σπαργάω regulariter formatum non est, verum potius a σπαργανόω.

Hoc autem Σπαργανόω, (persequi enim et ipsum lubet, quoniam in mentionem ejus incidi,) derivatum est a nomine Σπάργανον, τὸ, Fascia, Pannus oblongus in quo infans involvitur. Plut. (7, 331.) Ὃν Λυκοῦργος ἅμα τῷ σπαργάνῳ κομίσας εἰς τὸ φιδίτιον, Una cum fasciis quibus involutus erat. Idem in Lycurgo (16.) de dexteritate nutricum Spartanarum, Ὥστε ἄνευ σπαργάνων ἐκτρεφούσας τὰ βρέφη, τοῖς μέλεσι καὶ τοῖς εἴδεσιν ἐλεύθερα ποιεῖν: Symp. 2. Σπάργανα παρασκευάζουσιν αἱ γυναῖκες, sc. partui vicinæ. Item Herodian. 1, (5, 14.) Μὴ πειραθέντα με ἰδιωτικῶν σπαργάνων, Intactum me plebeiis fasciis: 5, (1, 16.) Ἐξ ἰδιωτικῶν σπαργάνων ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντες, ubi Polit. vertit A privatis cunabulis: sicut et in præcedenti loco, Privatis intactum incunabulis. Idem 7, (1, 5.) Ἀφορῶσιν εἰς τὰ τῆς γενέσεως εὐτελῆ σπάργανα, ubi Polit. vertit, Natalium obscuritatem. Solebant enim nobiles et splendidiore familia nati infantes σπαργάνοις distingui a plebeiis, ut inter alia videre est in Σπαργανόω etiam. Item, Ἐξ ἔτι σπαργάνων, ap. Philon. V. M. 1. legitur eo sensu, quo Latini dicunt Ab incunabulis: quanquam Cunæ et σπάργανα idem non significent. Hes. σπάργανα exp. δεσμὰ, ῥάκη: Suidas, etiam ἱμάτια. Donatus autem Comment. in Eun., enarrans verba illa Poëtæ, Cistellam Pythia domo effer cum monumentis, annotat, Monumenta esse quæ Græci vocant γνωρίσματα καὶ σπάργανα. [" Villois. ad Long. p. 45. 6. 7. 15. Ilgen. ad Hymn. 407. Valck. ad Phalar. p. x. Verh. ad Anton. Lib. 124. Wakef. Ion. 1371. Musgr. 1489. Jacobs. Anth. 6, 256. Σπάργανα, i. q. γνωρίσματα, Monumenta, Crepundia, ad Soph. Œd. R. 1035. p. 139. Ed. Erf. min." Schæf. Mss. Aristoph. 'A. 431. " Fasciæ quibus infantes involvuntur, ut membra tenella roborentur, Græce proprie appellantur σπάργανα, Lat. Cunabula et Incunabula. Legitur in Glossis vetustis Gr. Lat. Cunabulum, Cunabula, Σπάργανα. Fasciari, Σπαργανοῦσθαι. Plaut. Amphitr. 5, 1, 51. Sed puer ille, quem ego lavi, ut magnus est, et multum valet! Neque eum quisquam colligare quivit incunabulis. Recte Turn. Incunabula fascias esse monuit et pannos, quibus pueri in cunis involvebantur. Ista Cunabula Græcis sunt σπάργανα. Ut ab exponendis infantibus deterrerentur Thebani, lege Thebis jubebantur pauperculi infantes recens natos, quibus alendis non essent, σὺν τοῖς σπαργάνοις deferre ad Magistratus, i. e. Fasciis involutos, auctore Æliano V. H. 2, 7. Apud Apollod. 3, 10, 2. Maia mater Mercurium infantem ostendit ἐν τοῖς σπαργάνοις. Jovis in Creta nati atque educati fascias nonnulli vidisse narrantur, Τὰ τοῦ Διὸς ἴδον σπάργανα, ap. Anton. Lib. 19. Teste Pausania 8. p. 613. Rhea Saturno ἀντὶ τοῦ Διὸς λίθον ἔδωκε κατειλημμένον σπαργάνοις, Loco Jovis lapidem dedit devorandum fasciis involutum." Valck. Schol. in N. T. 1, 71. * " Σπάργανον, Ocimoides, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss.]

Σπαργάνιον, τὸ, Fasciola. Est etiam Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 21. quam dicit folia similia habere gladioli foliis. Sunt qui dictam ita existiment, quod foliis ejus pro fasciis uterentur. Meminit herbæ istius Plin. 25, 9. [* Σπαργανιώτης, Fasciatus, Hom. Hymn. 2, 301. Θάρσει, σπαργανιῶτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ. Cf. Εἰραφιώτης.]

Σπαργανίζω, Fasciis involvo, Hesiod. Θ. (485.) Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν, Huic autem, Saturno nimirum, fasciis involutum magnum lapidem in manus dedit, sc. pro Jove puero, quem devorare quærebat Saturnus. Item et aliud verb. Σπαργανόω, quod itidem signif. Fasciis involvo, Fascio: ut Æl. Spart. Tiliaciis tabulis in pectore positis fasciabatur: et Cels. 8, 8. Rursusque sub ala sua fasciari debet. Luc. 2, (7.) de Jesu Christo, Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, Et fasciis involutum, s. fasciatum, reclinavit in præsepi. Sic Plut. Probl. Rom. de Aristino quodam, Παρασχεῖν ἑαυτὸν, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς, τικτόμενον, ταῖς γυναιξὶν, ἀπολοῦσαι, καὶ σπαργανῶσαι, καὶ θηλὴν ἐπισχεῖν. Additur interdum dat. instrumentalis, et tunc exp. vel simpliciter, Involvo, vel Involvo ceu fascia: nisi malis Fascio. Plut. Symp. 6, 6. de nive, Ἀχύροις

σπαργανοῦντες αὐτὴν, καὶ περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις. Sic Athen. 6. (p. 258.) de κολάκων quodam genere, Σπαργανῶν ἑαυτὸν τοῖς τριβωνίοις. Magis proprie rursum Plut. 2 de Fort. Alex. (332.) Ἀριδαῖον σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ Μελέαγρος, Purpurea involvens fascia, Purpura fascians; solebant enim regia aut alias nobili stirpe prognati infantes a plebeiorum infantibus discerni fasciarum genere: ideoque Commodus ap. Herodian. gloriatur se μὴ πειραθῆναι ἰδιωτικῶν σπαργάνων: et homini ignobili objiciuntur τὰ εὐτελῆ τῆς γενέσεως σπάργανα, Viles et plebeiæ fasciæ, quibus in pueritia fasciatus fuit. Item et Aristot. H. A. 7. Σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτὰ, Fasciis e lana involvunt. Pass. Σπαργανόομαι, Fasciis involvor, Fascior. [" Wakef. Ion. 973." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.]

Σπαργάνωμα, τὸ, i. q. σπάργανον, Fascia, etiam Quo aliquid veluti fascia involvitur, Fasciæ usum præbens involucrum, [Bekk. Anecd. 304. Phot. Σπαργανώματα· αἱ πρῶται *φασκίαι καὶ οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων παιδίων.]

Ἀποσπαργανόω, Fasciis exolvo, Fascia, qua obvolutus erat, evolvo. Pass. Ἀποσπαργανοῦμαι, Fasciis, quibus obvolutus eram, evolvor, Fasciis me exolvo, Greg. Naz. metaph. de Christo, Ἐσπαργανώθη μὲν, ἀλλ' ἀποσπαργανοῦται τὰ τῆς ταφῆς ἀνιστάμενος, pro Resurgens, sese e sepulturæ involucris evolvit et explicat, Sepulcralibus fasciis sese evolvit. Solent enim defuncti fasciis involvi, aut linteis insui, ut Jo. 11, (44.) de Lazaro redivivo, Ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς, δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις, Manus et pedes obvinctus fasciis.

Ἐνσπαργανόω, Fasciis involvo, i. q. σπαργανόω, Longin. [44, 3. " Wakef. Ion. 172. Boiss. Philostr. 311." Schæf. Mss.]

[* " Κατασπαργανόω, Fasciis involvo, Philo J. 2, 495." Wakef. Mss.]

[* Συσπαργανόω, Theoph. 3, 533.]

[* " Σπαργάνη, Jacobs. Anim. 70." Schæf. Mss. * Σπαργανάω, Plato de LL. 7. p. 789. * Σπεργανῆσαι, Hesychio σπαράξαι.]

ΣΠΑΡΤΟΝ, τὸ, SIVE Σπάρτος, ὁ, Spartum, Genus vitilium, i. q. Genista, ut nonnulli volunt. At Plin. 24, 9. Genista quoque vinculi usum præstat. Dubito an hæc sit quam Græci Auctores Sparton appellavere, cum ex ea lina piscatoria ap. eos factitari docuerim: et nunquid hanc designarit Hom., cum dixit navium sparta dissoluta. Nondum enim fuisse Africanum vel Hispanum spartum in usu certum est: et cum sutiles fierent naves, lino tamen, non sparto unquam sutas. Idem Plin. 19, 2. dicit herbam hanc sponte nasci, nec seri posse: esseque proprie juncum aridi soli: rusticos Africanos et Carthaginensis Hispaniæ, strata inde conficere, calceamina, item pastores sibi vestes inde texere: magno esse in usu navium armamentis, machinis ædificationum, aliisque desideriis vitæ: evulsum et siccatum, si usus requirat, aqua macerari, aut, si necessitas urgeat, calida perfundi. Aët. 1. Σπάρτον, ᾧ παρ' ἡμῖν τὰς ἀμπέλους δεσμοῦσιν. Apud Paul. vero Ægin. 5. legitur, Σπάρτος, ᾧ τὰς ἀμπέλους δεσμοῦσι. Apud Gal. autem de Simpl. Med. Fac. 8. Σπάρτη, ᾧ τὰς ἀμπέλους παρ' ἡμῖν δεσμοῦσι. Sed perperam in isto Galeni loco LEGITUR Σπάρτη: reponendumque vel σπάρτον, ut ap. Aët. legitur, vel Σπάρτος, ut ap. Paulum, vel σπαρτίον, ut ap. Diosc. Nam neutro quidem genere dici σπάρτον, testatur Schol. Thuc. (4, 48.) p. 137. (ubi Thuc. dicit quosdam sese τοῖς ἐκ κλινῶν σπάρτοις ἀπάγξασθαι, et τοῖς ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήμασι,) necnon Plin. neutro genere passim utens, itidemque Hom. Σπάρτος autem ap. J. Poll. etiam l. 7. legitur, Σπαρτοπλόκος, σπαρτοπώλης· σπάρτα, σπάρτη, σπάρτος. Necnon ap. Hes. Στάθμη, σπάρτος, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες: de quo vide in Σπάρτη. Itidemque ap. Eund., Μήρινθος, σχοινίον, σπάρτος. Sic ap. Suid. quoque, Μήρινθος, σπάρτος, σχοινίον. Verum in Thuc. l. paulo ante c., necnon in Hesychiano nota σπάρτον accipi pro Ipso fune sparteo, ut Cato loquitur: sicut et Il. B. (135.) Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν,

A καὶ σπάρτα λέλυνται, Et funes spartei dissoluti sunt, ubi Schol. exp. σπαρτία, σχοινία, Funes. Meminit hujus loci Plin. in verbis paulo ante ex ipso citatis: item 19, 1. de lino, ubi ait, Thoracibus lineis paucos tamen pugnasse, testis est Hom. Hoc fuisse et navium armamenta ap. Eund. interpretantur eruditiores: quoniam cum Sparta dixit, significarit Sata. Sed hanc Plinii interpr. sequendo, scr. foret σπαρτὰ, et subaudiendum λίνα, accipiendaque funes e lino sativo. Quæ tamen nimis longe petita sunt; ideoque dicamus potius Funes nauticos e sparto textos, ut σχοινία dicuntur Funes ex junco plexi. Junco enim Græcos ad funes usos, nomini credamus, quo eam herbam appellant, inquit idem Plin. 19, 2. Rursum tamen alii sparti usum in Græcia tunc temporis incognitum fuisse ajunt: ut Varro ap. Gell. 16, 4. (17, 3.) Ego sparta ap. Hom. non plus Spartum significare puto quam σπαρτοὺς, qui dicuntur in agro Thebano nati. In Græcia sparti copia modo cœpit esse ex Hispania. Neque ea ipsa facultate usi

B Liburni, sed hi plerasque naves loris suebant: Græci magis cannabo et stuppa, ceterisque sativis rebus, a quibus σπάρτα appellabant. Quod cum Varro, inquit Gell., ita dicat, dubito hercle an posterior syllaba in eo verbo, quod ap. Hom. est, acuenda sit: nisi quia voces hujuscemodi, cum e communi signif. in rei certæ proprietatem concedunt, diversitate accentuum separantur. Sparti usum in re nautica magnum fuisse, Liv. quoque testatur, cum ait, Ubi vis magna sparti fuit ad rem nauticam congesta ab Asdrubale. Funes ex eo plecti solitos non solum Cato docet, cum dicit funes sparteos, sed etiam Xen. K. (9, 13.) Τὸν δὲ βρόχον τῆς σειρίδος πεπλεγμένον σπάρτου, E Sparto plexum. Sportas quoque, urnas, amphoras, inde confici solitas, docent Colum. et Cato: quorum ille Sparteas sportas dicit, 12, 16. hic autem Sparteæ urnæ et Sparteæ amphoræ. Rursum Colum. Solea spartea pes induitur: sicut Plin. l. supra c. ait rusticos sibi calceamina e sparto conficere: pastores, etiam vestes. [Gal. Σπάρτος, ἐξ οὗ πλέκουσιν ὑποδήματα τοῖς ὑποζυγίοις.] Σπάρτον μακρὸν

C Græcos vocasse Longum vel Raptorium machinamentum, testatur Cæl. Aurel. Chron. l. ult. cap. ult., ubi describit exercitia πολυσάρκοις utilia. || Σπάρτος est et Nomen Proprium. || Steph. B. memorat etiam Σπάρτον ὄρος in Σπάρτη. [" Σπάρτον, Xen. Eph. 77. Bergler. ad Alciphr. 266. Heyn. Hom. 4, 219. 686." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 9, 40. Xen. K. 'A. 4, 7, 10. Ἀντὶ τῶν πτερυγίων σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα. J. Poll. 5, 33. Πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου στερεόν. Ælian. H. A. 12, 43. Strabo 3. p. 429. Sieb., Sprengel. Hist. Rei Herb. 1. p. 80. Æneas c. 18. " Anthemius περὶ Παραδοξ. Μηχανημ. in Mémoires de l'Acad. Roy. des Inscript. T. 42. p. 406. σπάρτον περιαγομένην. Editor: 'Tous (les manuscrits), au reste, portent σπάρτον περιαγομένην, comme si l'Auteur avoit fait σπάρτος féminin. Le Scholiaste d'Euripide, sur le vers 536 de l'Oreste, après avoir dit que τὸ σπάρτον est la même chose que τὸ σχοινίον, ajoute καὶ ἡ σπάρτος ἐπὶ θηλυκοῦ.' Cf. Kæstner in Bibl. Phil.

D Lips. Vol. 2. p. 21. Schol. Od. E. 245. Στάθμην· κανόνα, * ὑπομεμιλτωμένον σχοινίον, ἢ τεκτονικὴν σπάρτον. Hes. Στάθμη· σπάρτος, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες: ubi v. nott." Schæf. Ind. ad Greg. Cor.: Spitzner de Versu Gr. Her. 74.]

Σπαρτοπλόκος, ὁ, Qui spartum plectit, Qui sparto plexo funes, restes, sportas, calceamenta, soleas, urnas, amphoras, et hujusmodi alia conficit, ut videre est paulo ante in Σπάρτον. Legitur ap. J. Poll. 7. UBI ET Σπαρτοπώλης, ὁ, Qui spartum vendit, vel spartea texta; sic enim loqui liceat, ut Catull. dixit Pinea texta carinæ, pro Carina e pino contexta.

[* Σπαρτοφόρος, Strabo 3. p. 241.]

[* Σπαρτώδης, Ælian. H. A. 1, 19. μιμήματι σπαρτώδει, vox suspecta.]

Σπάρτη, i. q. σπάρτον, i. e. Funis sparteus, ut Cato loquitur; s. Restis spartea. J. Poll. 10, c. 49. dicit esse πλέγμα, e Cratino citans. Sic Idem l. eod., c. 7. Καὶ μὴν τόγε τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπαρτία, σπάρτα, τόνος, κειρία,

τάχα δὲ καὶ σχοῖνος καὶ σχοίνια καὶ κάλοι. Vide et in Σπάρτον quendam alium ejus locum. Hesychio est σπάθμη τεκτονική: quibus verbis intellige Funiculum, quem fabri rubrica aut atramento tinctum ex utraque ligni aut lapidis parte extrema tentum, postea tollunt ut rectam lineam designet, quam in eo poliendo sequantur. [Alciphr. 2, 4. Τῇ τῶν σπαρτῶν διατάσει. Basil. 1, 494. Τὸν λίθον ποτὶ σπάρταν ἄγεις, al. σπάρτον.] || Alioqui Σπάρτη est etiam Nomen metropolis Lacedæmoniorum, sic denominatæ ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου σπαρτῶν, ut Timagoras ap. Steph. B. dicit ἐκπεσόντας αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν, Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι. Alii a Sparto conditore denominatam volunt, ut idem Steph. in Λακεδαίμων tradit: ubi et prioris etymi meminit, dicens Spartam ideo appellatam fuisse, διὰ τὸ τοὺς πρώτους συνοικίσαντας τὴν πόλιν Λέλεγας διεσπαρμένους εἰς ταυτὸν συνελθεῖν, καὶ μίαν οἴκησιν ποιήσασθαι. [" Σπ. et Λακεδαίμων, Photius p. 448." Schæf. Mss.] UNDE ADV. Σπάρτηνδε, Spartam: ut Σπάρτηνδε πορεύεσθαι, Proficisci Spartam. ET Σπάρτηθεν, Sparta, Lacedæmone. [Apoll. Rh. 1, 148.] ITEM Σπαρτιάτης, (pro quo IONICE Σπαρτιήτης,) ὁ, Sparta oriundus, Spartanus: [" Ad Herod. 464. 514. 696. 724. ad Diod. S. 1, 407." Schæf. Mss.] ATQ. FEM. Σπαρτιᾶτις, ιδος, ET Σπαρτιῆτις, ιδος, Spartana, ut Virg. Virgo Spartana. Σπαρτιᾶτις alicubi pro Σπαρτιᾶτις χώρα: ut Plut. Apophth. Τὴν στρατείαν ἐπὶ τῆς Σπαρτιάτιδος ἔχοντος. Itidem ἡ Λακωνικὴ dicitur pro ἡ Λακωνικὴ χώρα, Ager s. Regio Laconica. [" Plut. Mor. 1, 876. Eur. Hel. 114." Schæf. Mss.] Item POSSESS. Σπαρτιατικὸς, quod itidem Spartanus Latine reddere queas. [" Ad Herod. 696." Schæf. Mss.] || Rursum Σπάρτη est Nomen pagi Euxino mari vicini, Steph. B. [" Pro Quavis provincia, Schol. Eur. Or. 56. Cic. ad Att. 4, 6. Mich. Apost. Prov. 17, 51." Kall. Mss.]

Σπαρτίον, i. q. σπάρτον et σπάρτη, Funiculus sparteus, Restis spartea: sicut σχοινίον dicitur Funiculus junceus, Funiculus ex junco plexus, Restis ex junco texta. Generaliter vero pro Quovis funiculo ponitur, sive e sparto nexus sit, s. e cannabe, lino, s. aliunde. Athen. 5. Κωδίῳ δὲ ἐζωσμένον, καὶ τὰ ὑποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένον σαπροῖς, Josue 2, (18.) σπαρτίον τὸ κόκκινον, Funis coccineus. Legitur ap. Aristoph. quoque (Εἰρ. 1247.): J. Poll. σπαρτία vocat Funes s. Restes qui lectis intexuntur ad sustinendum ipsum lectisternium s. stratum. A Suida ἡ σπάθμη vocatur itidem σπαρτίον, de quo fabrorum funiculo vide paulo ante in Σπάρτη. || Σπαρτίον dicitur etiam Ipse frutex e cujus ramulis spartei funes contexuntur: quem alii σπάρτον appellant, itidemque Plin. Spartum. Diosc. 4, 158. Σπαρτίον θάμνος ἐστὶ φέρων ῥάβδους μακρὰς, ἀφύλλους, στερεὰς, δυσθραύστους, αἷς τὰς ἀμπέλους δεσμεύουσι. [* Σπαρτιοχαίτης, Plato Comicus Eustratii ad Ethica p. 58. Lobeck. Phryn. 662. " Porson's Tracts p. 232." Schæf. Mss.]

Σπάρτινος, Sparteus, E sparto confectus, plexus, nexus, contextus, J. Poll. 10, c. 49. Apud Eund. l. 7. LEGITUR, Σπαρτίνα, ἡ μήρινθος, Funiculus, Funiculus sparteus. Item ap. Eust. [" Toup. Opusc. 2, 100." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 12, 43.]

" ΣΠΑΤΑΓΓΟΣ, Spatangus, Echinorum species, " ap. Aristot. H. A. 4, (5.) et ap. Athen. 3. (p. 91.) " non solum ex Aristot., sed etiam e Sophrone et " Aristophane. Verum ex hoc affert accus. Σπατάγγην," [obscœno sensu, τὸν κάτω σπαράγγην:] " cujus declinatio convenit cum plurali Σπατάγγαι, " quem legimus ap. Hes.: a quo dicuntur esse οἱ " μεγάλοι ἐχῖνοι οἱ θαλάσσιοι." [Apud J. Poll. 6, 43. 47. extat, Πάταγγας, ἐχίνων τι εἶδος, Codd. πάτταγας, e * πάταγξ. * Σπαταγγίζειν, Hesychio ταράσσειν.]

ΣΠΑΩ, άσω, Traho. Accipitur et pro comp. Attraho, sicut Lat. vocab., ut cum dicitur Spiritum trahere: quemadmodum Colum. Cum quodam impedimento tractus spiritus, interdum et cum gemitu. Et Plaut. Traxit ex intimo ventre suspirium. Et Virg. Vocem trahens imo a pectore. Sic Animam
A trahere dicitur. Cui simile est ap. Greg. Naz. Μὴ σπάσῃς θάνατον, Ne mortem trahas, i. e. Ne mortem attrahens, animam effles. Nisi malis metaph. esse a bibentibus, qui σπᾶν dicuntur, cum uno spiritu integra pocula exhauriunt, vel simpliciter, cum hauriunt et spiritu suo attrahunt potum. Aristot. H. A. 8. Τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες, Plin. Quibus continui dentes, sorbent, ut equi et boves. Vide Λάπτω, Σπάσω. Sic Athen. 14. init. Τοὺς πλείονας ἀκράτου σπῶντας. Et Philo V. M. 1. Ὥσπερ οὐχ ὕδατος, ἀλλ' ἀκράτου σπάσαντες, Quasi non aquam, sed vinum duxissent, Turn. Apud Suid. autem media voce, Σπασάμενος ἀκράτου, Hausto meraco. Rursum Athen. Λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε γενναίως. Itidem Horat. Od. 14. Epod. Pocula Lethæos ut si ducentia somnos Arente fauce traxerim. || Contraho: unde σπάσμα et σπασμὸς ap. Medicos. || Extraho s. Educo: ea signif. qua Cic. et Cæs. dicunt Educere gladium e vagina. Pro quo alii Stringere gladium et distringere, Nudare ensem. In quo loquendi genere passiva et media vox usitatiores sunt.
B Aristoph. B. (564.) Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο μαίνεσθαι δοκῶν, Ensem stringebat, Strabo 4. Προσιὼν ὁ ὑπηρέτης ἐσπασμένος τὸ ξίφος, Districto ense. Sic Synes. Epist. ad Evopt. Ὁρῶ στρατιώτας ἅπαντας ἐσπασμένους μαχαίρας, Nudatis gladiis. Media voce eo sensu utitur Hom. Il. T. (387.) Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος: Od. K. (439.) Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ: X. (74.) Φάσγανά τε σπάσασθε. Item Evello, Extraho, ea signif. qua Cic. dicit Radicitus ex animis religionem extraxit. Od. K. (166.) αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. Alioqui et pro simpl. Vello accipitur: interdum et pro Convello: ut Plin. hæc Diosc. Βοηθεῖ ῥήγμασι σπωμένοις, vertit, Ruptis et convulsis medetur: de leucacanthæ radice. Et σπασθῆναι, Convulsum esse. [" Bergler. ad Alciphr. 157. Fischer. Ind. Palæph. v. Γυμνοῦν, Zeun. ad Xen. K. Π. 681. Valck. Diatr. 142. ad Herod. 308. Thom. M. 553. Musgr. El. 1126. Wakef. Trach. 695. Jacobs. Anim. 77.
C Exerc. 2, 98. Anth. 7, 224. 9, 54. 12, 156. 447. Julius Polyænus 4. Brunck. Aristoph. 1, 134. (Θ. 928. Σφ. 175.) T. H. ad Plutum p. 316. Lucian. 2, 145. Lobeck. Aj. p. 337. Bibo, Heyn. ad Apollod. 226. Toup. Opusc. 1, 129. 435. Bergler. ad Alciphr. 148. Valck. Callim. 254. Musgr. Cycl. 568. Wakef. Eum. 651. S. Cr. 5, 21. ad Lucian. 1, 801. Brunck. Anal. 2, 76. Jacobs. Anth. 12, 242. Boiss. Philostr. 404. Sugo, Ruhnk. Ep. Cr. 161. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Heyn. Hom. 6, 162. 7, 223. Σπάω οἴνου, Koen. ad Greg. Cor. 51(=123.): ἀέρος, Ruhnk. ad Xen. Mem. 236. cf. Valck. Diatr. 50.: ξίφος, Markl. Iph. p. 264.: ἐπωνυμίαν, Bast Lettre 30.: ἀκοὴν, Boiss. Philostr. 640. Ἐσπασμένος ξίφος, Plut. 6, 225. Hutt." Schæf. Mss. " De sortibus, Æsch. Ag. 341. (Ἀλλ' ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον.) Med., Crucior, Arrian. Epict. 8. Ἐσπασμένος, Achill. Tat. 418." Wakef. Mss. [" Ælian. H. A. 6, 51. ἀμυστὶ σπῶσι: Plut. Arato 33. Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων: Heliod. 2. p. 83. Μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου,
D 4. p. 203. Ὀλίγον ὕπνου σπάσωμεν: Philostr. 158. Ἐσπάσατο αἰδῶ, 576. Παρ' οὗ καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου ἔσπασε, 598. Τῆς ἰωνικῆς ἰδέας ὥσπερ ὀφθαλμίας ἔσπασε, cf. 591." Schn. Lex.]

Σπάσμα, τὸ, In gladio dicitur mucro s. acies nuda et e vagina educta, ξίφους γυμνωθέντος ἡ ἀκμή, Plut. Othone (17.) Δυοῖν ὄντων αὐτῷ ξιφῶν, ἑκατέρου κατεμάνθανε τὸ σπάσμα πολὺν χρόνον, Utriusque mucronem diu tentavit et exploravit. Pro quo Idem ἀκμὴν dicit in Cat. Utic. Τὸ ἐγχειρίδιον λαβὼν, ἐσπάσατο καὶ κατενόησε, Eduxit e vagina et tentavit s. exploravit: Ὡς δ' εἶδεν ἑστῶτα τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. || In corpore humano σπάσμα dicitur Quod convulsum est, Plut. (6, 256.) Τὰ ῥήγματα καὶ τὰ σπάσματά φησι Δημοσθένης, ὅταν τι κακὸν τὸ σῶμα λάβῃ, τότε κινεῖσθαι, Rupta et convulsa, Aristot. Probl. Σπάσματα λαμβάνει. Paulo autem Ægineta teste, 4, 31. Τὰ σπάσματα γίνεται διασπωμένων τινῶν ἰνῶν, Convulsio fit fibris quibusdam distractis. Gorræo σπάσμα est Unitatis solutio in parte nervosa

citra vulnerationem. Convelluntur enim quæ in ipsa sunt fibræ, cum ex ictu aliquo violentiam patiuntur, aut subito et affatim intenduntur. Causas autem hujus mali ap. Eund. vide. Diosc. Ἁρμόζει πρὸς σπάσματα, Utile est convulsionibus, Plinio interpr. Est et θαλάσσης σπάσμα: vide Σπασμός. [" Timæi Lex. 153. Valck. Anim. ad Ammon. 118. Wakef. Trach. 695." Schæf. Mss. Plut. Sulla 21. Lys. 12.] Σπασμάτιον, τὸ, Levis convulsio. Gaza ap. Theophr. H. Pl. 9, (9, 2.) σπάσματα vertit Distentiones. Σπασματώδης, Convulsionis speciem gerens, Convellens: Exp. etiam Evellens. [Theophr. Fr. 7, 13. 15. Lobeck. Phryn. 671.]

Σπασμὸς, i. q. σπάσμα, Auctor Defin. Medic. Σπασμὸς, ἐστι περὶ νεύροις καὶ μυσὶ γινόμενον πάθος, μετὰ τοῦ ἄνευ προαιρέσεως ἕλκεσθαι ποτὲ μὲν ὅλον τὸ σῶμα, ποτὲ δὲ μέρος. Celsus 1, 1. Frigus modo nervorum distentionem, modo rigorem infert: illud σπασμὸς, hoc, τέτανος Græce nominatur. Omnes fere medici, inquit Gorr., hodie Convulsionem interpr. Est autem musculi ad suum principium involuntaria contractio: symptoma voluntariæ functionis oblæsæ, cujus primarium instrumentum musculus est: ideoque pro musculorum differentiis variæ etiam ac differentes convulsiones sunt, non modo universales, sed etiam particulares. Ac particulares quidem sunt e particularium musculorum differentiis, quarum aliquæ propriis etiam donatæ sunt nominibus: στραβισμὸς, in oculo: τρισμὸς, in mandibula, κυνικὸς σπασμὸς, in ore: σατυρίασις, in pene. Universales vero, cum vel corpus totum in priora curvatur, ἐπροσθότονος Græcis dicta: vel in posteriora, ὀπισθότονος: vel in utramque partem æqualiter, τέτανος. Quibus et additur ἐπιληψία: est enim Quædam totius corporis convulsio, patiente sc. nervorum principio. Hæc Gorr., ap. quem vide tum alia præterea, tum causas hujus morbi. Aët. 6, 30. dicit κυνικὸν σπασμὸν vocari τὴν τῶν * σιαγονιτῶν μυῶν παράλυσιν: eoque παράγεσθαι εἰς τὰ πλάγια τό, τε στόμα καὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ προσώπου. Scrib. Larg. σπασμὸν κυνικὸν vocat, Cum in utramlibet partem depravata est facies, Plut. (6, 476.) Οὐκ ἴδιον οὐδὲ πρᾶον οὐδ' ἵλεων γέλωτα, ἀλλ' ἐοικότα σπασμῷ καὶ χαλεπὸν, Thuc. 2, (49.) in descriptione sævæ illius pestis, Λύγξ τε τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενὴ, σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρὸν, Convulsionem ciens validam. Est et θαλάττης σπασμὸς s. σπάσμα, Appian. (B. C. 5, 89.) Ὡς καὶ τὸ σπάσμα τὴν θάλασσαν ἐλάμβανεν: (90.) Καὶ ὁ τοῦ βυθοῦ σπασμὸς ἐπὶ πάντα εἰλούμενος, οὔτε μένειν οὔτε φεύγειν ἐπέτρεπε. Sic Plut. Cic. (810.) Μέλλοντος ἀποβαίνειν, σεισμὸν τῆς γῆς καὶ σπασμὸν ἅμα τῆς θαλάττης γενέσθαι. [" Ad Diod. S. 1, 212." Schæf. Mss. Soph. Trach. 1084. ἄτης, 2 Macc. 5, 3. μαχαιρῶν. Tentigo, Aristoph. A. 845. 1089.]

Σπασμώδης, Convulsivus: πάθος, Convulsivus affectus: qui sc. in sui principio aut non multo postquam fieri cœperit, convulsionem accersit, ut annotavit Gal. Comm. 3. in Prorrh. 1. Idem vero l. 1. de Præsag. e Puls. Affectum convulsivum appellat, qui ante mortem necessario convulsionis aliquod periculum inducit. Item σπασμώδης σφυγμὸς, Convulsivus pulsus, i. e. Pulsus inæqualis in una pulsatione et diversis arteriæ partibus, in quo utrimque ab extremis retrahi, tendi, convellique arteria videtur in modum chordæ tensæ: sic appellatus quod arteria ad utrumque terminum tendi videatur, et quod convulsio statim ab eo pulsu hominem corripit, ut scribit Gal. 2 de Puls. Causis. Hæc inter alia Gorr. [Lobeck. Phryn. 671. * Σπασμωδῶς, Etym. M. v. Γριπώμενα, Alex. Trall. 7. p. 120=364.]

Σπάσις, ἡ, Tractus s. Attractus. Item σπάσει πίνειν, Suctu bibere, ut Plin. vertit hæc Aristot. Τῶν ὀρνέων τὰ μακραύχενα πίνει σπάσει, sic interpretans, Bibunt aves suctu ex his quibus longa colla. " Ασπασις, Sorbitio, VV. LL. Pro quo diceretur " potius σπάσις: nam ἄσπασις idem sonat quod " ἀσπασμός. Vereor ergo ne mendosum sit."

[* Σπαστὴς, unde] Σπαστικὸς, Trahendi s. Attrahendi aut Extrahendi vim habens. ‖ Spastici, Plinio dicuntur qui τῷ σπασμώδει πάθει obnoxii sunt: A 21, 20. Radicem decoram bibere, spasticis, eversis, convulsis, suspiriosis, salutare est: 23, 4. Paralyticis, spasticis, ischiadicis illinitur. Aliquanto post, Tremulis, spasticis, ruptis perquam utile. Sic alibi sæpe.

[* Σπαστὸς, unde] "Ἡμίσπαστος, Semivulsus s. " Semiavulsus, in Epigr." [" Philodemi 24. Jacobs. Anth. 8, 94." Schæf. Mss. Strabo 17. p. 668. * Πολύσπαστος, Plut. Marcello 14. μηχάνημα, cf. Apollod. Mathem. Vet. p. 48. " Tzetz. Ch. 11, 381. v. 608." Schæf. Mss.]

Ἀνασπάω, Sursum traho, retraho: ut ἀνασπᾶν τὴν ὑστέραν, ap. Aristot. Item pro Retraho simpliciter: in qua signif. sunt qui velint accipi in Aristoph. Πλ. (691.) τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν. Item pro In altum tollo, Erigo, Sursum erigo, Sustollo: cujus signif. in voce pass. Bud. affert exempla. Est autem in hoc sensu contrarium verbo κατασπᾷν: ut ὀφρῦς ἀνασπᾷν, Dem. Attollere supercilia. Sic et in B Soph. Aj. (302.) Λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ: existimo enim λόγους ἀνέσπα sonare Verba in altum tollebat, attollebat, ex imo pectore sursum trahebat: ut Virg. dixit Vocem trahere imo a pectore. Est præterea ἀνασπῶ, i. q. Contraho, Apoll. Rh. 2, (924.) λαῖφος ἀνασπᾷν, Vela contrahere. Sic ap. Xen. Σ. (3, 10.) Ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον: et ap. Diosc. 8. Μέτωπον ἀνασπᾶται. In VV. LL. citatur e Dem. (442.) Ἀνέσπ[illegible] ὀφρῦς pro Contraxit supercilia: cum ἀνασπᾷν ὀφρῦς ap. eum significet non Contrahere supercilia, sed Attollere, ut modo a me dictum est, vel Sursum trahere: quod est arrogantiæ signum. Quinetiam in ἀνασπάσαις τὸ πρόσωπον fortasse ita posset accipi verbum ἀνασπᾷν, ut in ἀνέσπακεν ὀφρῦς ap. Dem. ‖ Ἀνασπῶ, Revello, Evello. ‖ Expello aliquem suis sedibus et quasi evello, aut extraho, Isocr. Panath. Ὡς ἀνασπάσοντες αὐτοὺς ἤδη τοὺς Ἀθηναίους. UNDE Ἀνασπαστοὶ, Sedibus pulsi, ut paulo post dicetur. ‖ Ἀνασπάομαι, Sursum trahor, retrahor: et ἄκραι C ἀνεσπασμέναι ap. Aristot., i. e. In altum sublata promontoria, Bud. addens, illum ἀνασπώμενον ponere etiam pro Surrecto et eminenti: Ὠμοπλάται ἄνω ἀνεσπασμέναι, Eminulæ, Extrorsus convulsæ. ‖ Contrahor: ut μέτωπον ἀνασπᾶται, ap. Diosc. (Aristoph. Ἱππ. 631.) ‖ Sedibus expellor. [" Thom. M. 798. Markl. Iph. p. 76. Musgr. Hel. 167. Wakef. Eum. 651. S. Cr. 2, 34. Abresch. Æsch. 2, 93. Diod. S. 2, 570. ad Lucian. 1, 352. 2, 144. Lobeck. Aj. p. 266. ad Timæi Lex. 52. ad Thom. M. 74. Jacobs. Exerc. 2, 8. ad Charit. 318. De navibus, 267. Bergler. ad Alciphr. p. 6.: τὰς ὀφρῦς, Coray Theophr. 206. Lobeck. Aj. p. 266.: τὰς ἀγκύρας, Villoison. ad Long. 135." Schæf. Mss. " Act. Apost. 11, 10. ἀνεσπάσθη, Retractum fuit. Cap. præced., quo totidem pæne verbis eadem narrantur, §. 16. legitur ἀνελήφθη: in eumd. sensum potuerat ἐπήρθη poni de linteo, quod antea fuerat demissum, in cœlum retracto. Hesychii itaque interpretatio v. ἀνασπᾷ reddentis ἐπαίρει, non debuerat solicitari. Ibid. quod D legitur Ἀνασπάσιον Græcum non est, sine dubio mutandum in ἀνασπαστὸν, quod habet Aristoph. Σφ. 381. Apud Historicos ἀνασπᾷν de navibus frequentatur in terram subductis, vel retractis. Ejus vim, quam h. l. obtinet per ὀπίσω σπᾶσαι, Retrorsum trahere, Plato 3, 254. expressit." Valck. Schol. in N. T. 1, 477.] Ἀνασπάσιον, Hes. exp. ἀνεσπασμένον: quod, si mendo caret, idem fuerit cum sequenti Ἀνάσπαστον. [Vide paulo supra. * Ἀνάσπασις, Hippocr. de Prisca Med. 12, 22. * Ἀνασπαστὴρ, * Ἀνασπαστήριος, unde * Ἀνασπαστήριον, τὸ, Appian. B. C. 4, 78. Τὰς πύλας οὐ δυναμένους ἔτι ἀνασπάσαι, χωρὶς ἀνασπαστηρίων γενομένας.] Ἀνάσπαστος, ἡ, Extractus alicunde s. avulsus, Pulsus ex aliquo loco, Ablegatus aut Amandatus ex aliquo loco: quasi Ex eo sursum tractus: ut ἀνάσπαστος ἐκ θρόνου, Lucian. Sic ἀνάσπαστος ἀπὸ θαλάσσης. Bud. autem ita scribit, Ἀνάσπαστος, Sedibus pulsus, et qui alio habitatum mittitur. Herod. (5, 12.) Ἀνασπάστους ποιῆσαι τοὺς Παίονας ἐς τὴν Ἀσίην, h. e. ἀναστάτους, ἀναρ-

κάστους: (106. 6, 9. 32.) Idem alibi, Μέτοικοι sunt Qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causa transferuntur, eorumque prædia publicantur: quo vocab. etiam ἀνάσπαστοι qui dicuntur, significantur, ut mea fert opinio. Idem, Ἀνάσπαστος etiam dicitur Cui successor mittitur, Qui revocatur e provincia, ap. Dem. Vide locum in Comm. Pro quo in VV. LL. perperam HABETUR Ἀντάσπαστος. [Ἀνάσπαστος, Soph. Antig. 1186. Hippocr. 118, 24. "Antip. Sid. 17. ad Xen. Mem. 4, 2, 33. Wessel. Diss. Herod. 114. ad Herod. 114. 245. 370. 543. ad Charit. 318." Schæf. Mss. Polyb. 2, 53. Ἀνάσπαστον, τὸ, Ligamen, Athen. 543. Ælian. V. H. 9, 11. * Δυσανάσπαστος, Theophyl. 4. p. 119.]

"Ἐξανασπάω, Evello. Aliis Demolior." [Eur. Phœn. 1139. Bacch. 1108. * "Προσανασπάω, Eust. Il. p. 679, 62." Boiss. Mss. * Συνανασπάω, Lucian. 1, 641. Alex. Aphr. Probl. Proœm., Osann. Anal. 98. "Chrys. in Gen. 226." Kall. Mss.]

Ἀντισπάω, In contrariam partem traho, vello, vel, cum Budæo, In diversum abstraho, averto, Aristoph. Eip. (492.) οὐ δεινὸν Τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν. Gal. Ἀντισπᾶν γὰρ χρὴ τῶν ἀρχομένων ῥευματίζεσθαι πορρωτάτω τὸ περιττὸν, οὐχ ἕλκειν ἐπ' αὐτά. Apud Aristot. Probl. Ἀντισπᾷ τῇ οὐρήσει. || Ἀντισπᾶν Suidas exp. ἐναντιοῦσθαι, Adversari, Contrarium esse: ἀντιτείνω, inquit Bud., et ἀντισπῶ, et ἀντιβαίνω, pro eod. ... Repugno, Refragor. || Ἀντισπᾶν cum gen. citatur ex Apoll. Rh. pro Prehendere: 2, (598.) ἀντέσπασε πέτρης Σκαιῇ, Prehendit petram sinistra. [Æsch. Pr. 337. "Ad Diod. S. 2, 286. Toup. ad Longin. 325." Schæf. Mss.] Ἀντίσπασμα, i. q. ἀντίσπασις. Vide Ἀντιπερίσπασμα. ["Ad Diod. S. 1, 681. 2, 468." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 19, 1, 10. Polyb. 2, 18, 3. Diod. S. 20. p. 777, 13. * Ἀντισπασμὸς, Aristoph. A. 967.] Ἀντίσπασις, Tractio in contrariam partem, Abstractio in diversum. Apud Gal. παροχετεύσει opp. ἀντίσπασις. Bud. [Hippocr. 47, 13. 361, 27. 365. ult. 377, 5. 13. 398, 3.] Ἀντίσπαστος, In contrarium abstractus. Exp. etiam Contra nitens. || Ἀντίσπαστος, dicitur et Pes ap. Gramm. constans prima brevi, secunda et tertia longis, et ultima brevi, ut Ἀλέξανδρος. Vide Scholia in Hephæst. [Soph. Tr. 772. et Athenæi p. 635. Dio Orat. 37. p. 121. Orph. H. 20, 5. Vitruv. 10, 13, 6. Δι' ἀντισπάστων ἕλκειν, προωθεῖν, Rudentium ductionibus et reductionibus.] "Ἀντίπαστον, ap. Hes. φι-" λήματος εἶδος: sed pro eo scr. ἀντίσπαστον, ut "alphabetica series docet." Ἀντισπαστικὸς, Vim habens abstrahendi in contrarium, diversum: βοήθημα, Gal. Τόγε μὴν ἐμέτοις χρῆσθαι, τῶν αἰδοίων πεπονθότων, ἀντισπαστικόν ἐστι βοήθημα. || Ἀντισπαστικὸν μέτρον, Metrum constans e pedibus antispastis: ut ἰαμβικὸν μέτρον, Constans ex jambis. Vide Hephæst. et Schol. ejus.

Ἀποσπάω, Avello, Abstraho. Cum gen. et accus. Soph. (Aj. 1024.) πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ Τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; Plut. Themist. Τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι τῆς θαλάσσης. Interdum additur præp. ἀπὸ, Xen. Ἑλλ. 1, (3, 11.) Ἀποσπάσειαν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. Suidas ἀποσπᾶν exp. μετὰ βίας ἕλκειν, μετὰ βίας ἐξαιρεῖσθαι: citatque locos ubi accusativi tantum ponuntur. Unus est hic, Οἱ δὲ Σπαρτιᾶται ἐκάθηντο τοῦ θεοῦ ἱκέται εἰς Ταίναρον, καὶ ᾔτουν σωτηρίαν· οἱ δὲ ἀπέσπασαν ἀφειδῶς καὶ μάλα ἀπέκτειναν αὐτούς: ubi ait esse μετὰ βίας ἐξείλοντο. Alter est iste, Αἱ δὲ καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν, βαρβάρου πικρῶς ἐγκειμένου· καὶ τῶν δορυφορούντων ἀποσπώντων, κἀκείνων ἀπρὶξ ἐχομένων, διασπᾶται ὁ κατὰ τοῦ τραχήλου ὅρμος, i. e. βιαίως ἑλκόντων. Potest vero subaudiri utrobique adverbium de loco ἐκεῖθεν vel ἐντεῦθεν: ut habetur hoc in loco, Ὁ δὲ καὶ ἐντεῦθεν ἀποσπάσας, ἔξαινε κατ' αὐτοῦ πληγάς.

Ἀποσπᾶν ab Erasmo exp. Emetiri, in h. l. Luciani, (2, 763.) Ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ᾐσθόμην κάμνοντος ἐμαυτοῦ. Nam ita reddit illa verba, Verum ubi jam ipsi lunæ vicinus essem, plurimumque nubium essem emensus, sentiebam me defatigatum. Sed partic. ἀποσπάσας Bud. h. in l. suspectum habuit: ac

A certe Lucianum aliter scripsisse mihi persuadeo. Nec temere alibi reperiatur ἀποσπᾶν ita positum.

Pass. vox est Ἀποσπάομαι, Avellor, Abstrahor: || Levit. 22, (24.) LXX. Interprr. ἀπεσπασμένον in peculiari signif. usurparunt; ita enim ap. eos legitur, Θλαδίαν καὶ ἐκτεθλιμμένον καὶ ἐκτομίαν καὶ ἀπεσπασμένον, οὐ προσάξετε αὐτὰ τῷ Κυρίῳ: ubi ἀπεσπασμένον, i. e. Avulsum, pro eo accepisse creduntur, cui avulsi sunt testiculi, et ἀπὸ τοῦ ἐκτομίου distinguere voluisse. Vetus autem Interpres hunc locum ita reddit, Omne animal quod vel contritis, vel trusis, vel sectis ablatisque testiculis est, non offeretis Domino. Suidas ἀποσπάδας ait esse τοὺς ἀποσπασθέντας, at vero ἀποσπάδοντας dici τοὺς ἀποκοπέντας. ["Wakef. S. Cr. 5, 70. Aristoph. Fr. 261. ad Diod. S. 2, 450. ad Lucian. 1, 256. 484. 517. 2, 145. Dionys. H. 2, 1052. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 11. Pierson. Veris. 72. ad Mœr. 134. Act. Traj. 1. p. 218. Toup. Opusc. 1, 311. Emendd. 1. p. 76. ad Charit. 309. 311. Ἀποσπάσαι, Schneid. Anab. 41. ad Ælian. p. 342. ad

B Lucian. 1, 256. 318. 3, 197. Dial. p. 95. Bibl. Crit. 3, 1. p. 103. ad Xen. Eph. 165. Fischer. Ind. Palæph. v. Γυμνοῦν." Schæf. Mss. "Act. Apost. 21, 1. Ἀποσπασθέντας ἐπ' αὐτῶν. Hoc v. indicare voluit Lucas tenerrimum amoris affectum, quo Ecclesiam Ephesinam ejusque Seniores complexus fuerat Paulus, ut vix abstrahi se avellique ab ipsis pateretur: Res firmiter junctas a se invicem avellere et separare proprie dicitur ἀποσπάσαι, quæ vis optime cognoscetur e Soph. Aj. 1043. 1195. ubi Teucer, si quis, inquit, Βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ. Eximie et ponitur de Ostreis firmiter petris adhærescentibus ἀποσπᾶν λεπάδας. Lepades nempe ferro sæpe σχίζονται ἀπὸ τῆς πέτρας, ut scribit Ælianus H. A. 6, 55. Venuste tandem transfertur ad amicos, qui sibi invicem valedicentes vix avelli possint. Ea vis hic obtinet, et in Eur. Alc. 287. Οὐκ ἠθέλησα ζῆν ἀποσπασθεῖσά σου." Valck. Schol. in N. T. 1, 578.]

Ἀπόσπασμα, τὸ, Pars rei avulsa, sicut ἀπόῤῥηγμα dicitur Pars rei abrupta, [LXX. Levit. 13, 30. 33.

C Jerem. 46, 20. "Ad Phalar. 282. Musgr. Tro. 886." Schæf. Mss. M. Anton. 5, 27.]

Ἀποσπασμάτιον, τὸ, Particula avulsa, Cic. ad Att. Sunt præterea duæ breves orationes quasi ἀποσπασμάτια legis agrariæ, ["Ruhnk. Ep. Cr. 176." Schæf. Mss. * Ἀποσπασμὸς, Abstractio, Avulsio, Plut. 6, 287. Strabo 8. p. 532. "Dionys. H. 2, 975." Schæf. Mss. * Ἀπόσπασις, Polyb. 3, 113, 4. perperam pro ἀπόστασις. "Aret. de Curat. Morb. Diut. 1, 4." Kall. Mss.]

[* Ἀπόσπαστος, unde * "Ἀναπόσπαστος, Qui avelli nequit, τὸ ἀναπόσπαστον, Inseparabilitas, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 1. T. 4. p. 432, 30. Δύο δηλῶν· καὶ τὸ τῆς υἱότητος γνήσιον, καὶ τὸ τῆς κυριότητος ἀναπόσπαστον." Seager. Mss. Theophyl. 2. p. 649. "Eumath. 10, 394." Boiss. Mss. "Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 210. * Ἀναποσπάστως, Simpl. ad Epict. p. 12." Kall. Mss.] Δυσαπόσπαστος, Qui ægre avellitur. ["Apud Chariton. 5, 8. forma Callirrhoës vocatur κάλλος δυσαπόσπαστον τοῖς ὁρῶσι, quia,

D qui eam cœpissent intueri, ea ita tenebantur, ut discedere non possent." Fischer. Ind. Æschin. Dial.] Δυσαποσπάστως, Ita ut difficulter avellatur, More eorum quæ difficulter avelluntur. ["Diod. S. 2, 444." Schæf. Mss. "Δ. ἔχειν, Ægre avelli, divelli (Cic. Catil. 2, 10.) posse, 3, 3. Proprie dicitur id, quod satis docent verba hoc loco adjecta νηπίου δίκην, de infantibus qui ægre avelli possunt a mammis amplexuve matrum. Deinde translata est ad eos qui ægre, vel omnino non, adduci se patiuntur, ut e loco aliquo discedant, migrentque in alium, ut aliquid relinquant. Ita ap. Æsop. Fab. 84. rana, quæ est in exigua lacuna, ab alia rana, cujus sedes palus est, admonetur, ut transiliat e lacuna in paludem, sed ait, Δυσαποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας. Atque eod. modo Axiochi d. l. legitur de eo qui non vult migrare e vita. Jambl. V. P. 5. p. 19. Kust. (=58. Kiessl.) Ὥστε τὸν νεανίαν δ. τοῦ συνείρειν τὴν θεωρίαν ἔχοντα. Eust. Il. A. 513. p. 143. Rom. verbum ἐμπεφυκέναι, et ἔμφῦναι, explicat verbis ἐγκρατῶς καὶ

δ. ῥάξασθαι, et Schol. Aristoph. Πλ. 1097. Λεπὰς, κογχύλιον ἐφιζάνον ταῖς πέτραις· ὅτ' αὐταῖς προσπήγνυται, δ. ἔχον, ἐπειδάν τις αὐτὸ βουληθείη λέγειν." Fischer. Ind. Æschin. Dial.] Εὐαπόσπαστος, Qui facile avelli aut abstrahi potest, Avulsu facilis: Εὐαπόσπαστα ἀλλήλων, affertur pro Quorum alterum ab altero facile abstrahi potest et extricari.

[* "Ἀποσπάδην, Nicet. Eugen. 1, 18." Boiss. Mss.]

[* "Ἐξαποσπάω, Theod. Prodr. Rhod. p. 114. 150. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 167. Nicet. Eugen. 2, 222." Boiss. Mss. * "Προαποσπάω, Dio Cass. 761." Wakef. Mss. * Συναποσπάω, Osann. Anal. 98. Argum. ad Soph. Trach. "Julian. Ep. 17. p. 384. Zenob. Cent. 1, 33. p. 11. Apollod. 2, 7. 7, 11." Boiss. Mss. "Ad Hesych. 2, 1388, 23." Dahler. Mss.]

Διασπάω, Distraho, Divello, Dirimo, Xen. Ἑλλ. 4, (4, 10.) Διασπάσαντες τὸ σταύρωμα: K. Π. 2, (1, 13.) Ἑώρα καὶ τὰ θηρία τὰ ὁμοῦ τρεφόμενα, δεινὸν ἔχοντα πόθον ἥν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων, Siquis ea a se invicem divellat et disjungat: 6, (1, 23.) p. 92. Ἐπεχείρησέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπάσαι ἀπ' ἀλλήλων, Dirimere vinculum quo ego et maritus conjuncti sumus. Rursus 5, (4, 10.) Μή ποτε διασπᾷν ἀπὸ τοῦ ὅλου δύναμιν ἀσθενεστέραν τῆς τῶν πολεμίων, Divellere a toto corpore exercitus manum, quæ hostium copiis impar sit viribus. Διασπᾶσθαι, Distrahi, ea signif. qua dicitur Distrahi curis et occupationibus: quo sensu et Distringi, Distineri. Lucian. (1, 275.) Τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοιαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, Tot officiis distractus, totque ministeriis implicatus. Item διασπᾶται, cujus corpus distrahitur et discerpitur, ut Liv. Corpus passim distrahendum dabis: de Metio, de quo Plin. in l. de Vir. Illustr. In diversa distractus est. Isocr. (Busir. 15.) de Orpheo, Διασπασθεὶς, τὸν βίον ἐτελεύτησε. In qua signif. media quoque vox usurpatur, activæ vim habens. Lucian. (1, 8.) Μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο, Parum abfuit quin me distraxerint et discerpserint. Plut. Cæsare, Συλλαβεῖν καὶ διασπάσασθαι τοὺς ἄνδρας ζητοῦντες, Discerpere interfectores Cæsaris. Et Dem. (136.) Τοῖς παρ' ἐκείνου μισθαρνοῦσι διασπάσασθαι παραβαλεῖτε, Distrahendum objicietis et dilacerandum. Præterea διασπᾷν νόμους dicitur ut λύειν et διαλύειν: quod Lat. potius Violare s. Rumpere s. Perrumpere s. Labefactare leges et jura, Evertere et perfringere leges. Xen. K. Π. 8, (5, 12.) p. 135. Ἤν τις Περσῶν νόμους διασπᾷν πειρᾶται. Alioqui pro Labefactare et evertere, s. Perrumpere et perfringere accipi potest et ap. Plut. Camillo, ubi dicit Διασπάσαι τὸ ἔδαφος: quod fit coagmentis ejus divulsis et diremtis. ["Markl. Suppl. 829. Wakef. Trach. 781. ad Diod. S. 1, 413. 2, 174. ad Dionys. H. 2, 945. Lobeck. Aj. p. 298. ad Phalar. 321. Thom. M. 707. Toup. Opusc. 1, 392. ad Herod. 27. ad Charit. 304. 312. ad Lucian. 1, 396. Valck. Callim. 185. Διεσπασμένος, Ruhnk. ad Rutil. p. 40." Schæf. Mss. "Act. Apost. 23, 10. Εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχος μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν. Proprium est hac in re v. de iis qui furore hominum iratorum discerpuntur, usurpatum ita de Orpheo a Mænadibus discerpto ap. Apollod. 1. p. 7. Hyginus Poët. Astron. 2, 7. 'Orpheus, ut Eratosthenes ait, in Tangæo sedens—dicitur Liber ei objecisse Bacchas, quæ corpus ejus discerperent interfecti.' Eratosthenis libellus, quem ibi citat, et isthoc l. 2. totum pene interpretatur, editus est ab Jo. Fello, et postea a Galeo: in ejus c. 24. ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ ἐπέπεμψε (sic lege pro ἔπεμψε) τὰς Βασσαρίδας, ὥς φησιν Αἰσχύλος ὁ Ποιητής, αἵτινες αὐτὸν διέσπασαν καὶ τὰ μέλη διέῤῥιψαν χωρὶς ἕκαστον: proprie sc. διασπασθῆναι est Ita discerpi, ut membra in diversas partes differantur: et sic Plato adhibuit de LL. 12. p. 945. De catenis violenter distractis posuit Marc. 5, 4." Valck. Schol. in N. T. 1, 593. "Διασπᾷν λέξιν vel κῶλον, dicitur is, qui ita verba componit, ut hiatus et collisiones literarum oriantur, quæ moram faciunt, et jucundum orationis flumen impediunt. Sic Dionys. Comp. 168. de loco aliquo Thucydidis, in quo τὰς τῶν φωνηέντων συγκρούσεις et ἀνακοπὰς et περίοδον οὐκ ἔχουσαν βάσιν εὔγραμμον reprehendit: Ἀποτραχύνει καὶ διασπᾷ τοῖς * διαχαλάσμασι τῶν ἁρμονιῶν. Contrarium est τὸ συλλαμβάνεσθαι et συγκρώζεσθαι, si oratio apta structura cohæret, et leni expeditoque flumine procedit: vide cap. 23. p. 184. (196.) et cf. Διαβαίνειν. Deinde διασπᾶσθαι dicuntur etiam periodi, cum ob defectum longioris spiritus non uno tenore et ἀπνεύστως pronunciantur, sed per vocis varia intervalla efferuntur. Plut. Demosth. 6. Et Philostr. V. S. 2. p. 604. in Vita Phœnicis: Ἡ ἑρμηνεία διασπᾶσθαι ἐδόκει, καὶ ῥυθμοῦ ἀφέστηκεν: vide Κολοβός." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Διασπάω χάρακα, Plut. Anton. 18. * "Διεσπασμένως, Divisim, Separatim, Chrys. in Act. Apost. Serm. 1. T. 4. p. 613, 6. Ἐφ' ἡμῶν μὲν γὰρ ἀμφότερα γίνεται ὑφ' ἕν, τότε δὲ διεσπασμένως." Seager. Mss. Hippocr. 938. 1082.]

Διάσπασμα, τὸ, Quod distractum est, s. avulsum; pro διασπασμὸς, Distractio, Divulsio, Diremtio. Plut. Lycurgo (22.) de militibus Spartanis, Ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπιβαινόντων, καὶ μήτε διάσπασμα ποιούντων ἐν τῇ φάλαγγι, μήτε ταῖς ψυχαῖς θορυβουμένων, Nec dirimentibus et divellentibus phalangem, s. Nec distrahentibus phalangis compagem seriemve: [Æmil. 20.]

Διασπασμὸς, Distractio, Divulsio, Diremtio, Plut. Alex. (27.) Πλάνης οὔσης καὶ διασ[illegible] βαδιζόντων, διὰ τὴν ἄγνοιαν, Artax. Πολ[illegible]τάραχον αὐτῶν καὶ διασπασμὸν ἐν πλήθει τοσούτῳ προσ[illegible]χομένοις. ["Διασπασμὸς λόγου, Sermo hæsitans, interruptus vel abruptus, qui oritur, cum concursus vocalium et hiatus nunquam vitantur. Eadem διάῤῥιψις dicitur. Demetr. Eloc. 68. Quintil. 9, 4. 'Cum sermo hiat, intersistit, et velut laborat oratio." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. "Euseb. Pr. E. 186." Wakef. Mss.]

Διάσπασις, ἡ, idem, [Gl. Vulsus.] Διασπάσιμος, ὁ, ἡ, Qui distrahi et divelli potest; Cic. Dissipabilis.

Διασπαστέον, Distrahendum s. Dirimendum et divellendum est.

[* "Διάσπαστος, Bergler. ad Alciphr. 214. (2, 2. ἐπιστολάς.)" Schæf. Mss.] "Ἀδιάσπαστος, Indivulsus, Indistractus, Indivisus, in Pand. Gr." ["Vita S. Nili Jun. p. 18. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss. Polyb. 1, 34. Cyrill. in Isaiæ c. 57. et in Jo. Evang. 13, 35.] "Ἀδιασπάστως, Sine distractione, Nulla interveniente divulsione; Hes. * ἀδιαχωρίστως, Inseparabiliter." ["Chrys. in Matth. Hom. 83. T. 2. p. 516, 4. Ἐπειδὴ ἀδιασπ. αὐτοῦ εἶχον, διὰ τοῦτό φησι, Μείνατε αὐτοῦ, ἕως ἀπελθὼν προσεύξωμαι." Seager. Mss. "Theod. Rhaitens. de Incarn. 237. Balfor." Boiss. Mss. * "Εὐδιάσπαστος, Pol. 2, 478." Wakef. Mss.]

[* "Συνδιασπάω, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 167. Damascius ap. Eund. 3, 201." Kall. Mss. * Ὑποδιασπάω, Hippocr. 986.]

[* "Εἰσσπάω, Intro traho, Chrys. in Gen. Or. 43. T. 1. p. 355, 12. (e Gen. 19, 10.) Εἰσεσπάσαντο γὰρ, φησὶ, τὸν Λὼτ εἰς τὸν οἶκον, καὶ τὴν θύραν ἀπέκλεισαν." Seager. Mss.]

Ἐκσπάω, Extraho, Evello. Qua signif. media quoque vox usurpatur, Il. H. (255.) Τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω. ["Babrias 18. Il. N. 178. (ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος.)" Wakef. Mss. * "Ἔκσπασις, Heyn. Hom. 3, 742." Schæf. Mss. * Διεκσπάω, Appian. 1, 40. * Προσεκσπάω, Aristot. Probl. 2. p. 703. * "Ὑπεκσπάω, Is. Porph. in Allat. Exc. p. 300." Boiss. Mss.]

Ἐπισπάω, Attraho. Qua signif. media quoque vox usurpatur. Aristot. de Mundo, Μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι, Funiculum unum adducentes et attrahentes. Lucian. (1, 835.) Ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος, Violenter admodum attrahens: ut ap. Suid. Ἐπισπασάμενος τῆς κόμης τοῦτον, Crinibus illum attrahens, ἐφελκύσας, ut ipse Suidas exp. Xen. activa voce usus est Ἑλλ. 6, (4, 36.) p. 351. Ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου. Idem pro Adduco usus est, i. e. Permoveo et modo non cogo: K. Π. 5, (5, 5.) p. 84. Πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων· ὥστε καὶ τὸν Κῦρον

ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα: Adeo A ut et Cyrum coëgerit lacrymis implere oculos. Item ἐπισπάσασθαι dicitur, qui vinum e poculo exhaurit continente spiritus tractu, Lucian. (1, 215.) Λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους φιλῆσαι. Præterea aliquis dicitur aliquid sibi ἐπισπᾶσθαι pro Accersere et asciscere sibi, Conciliare sibi. In Epigr. ἔχθραν ἐπεσπασάμην. Chrys., Ἐπισπῶμαι κίνδυνον. Rursum in Epigr. αὐτοφόνον πότμον ἐπεσπάσατο, Mortem sibi ipse conscivit. Quibus addi potest, quod Paulus dicit Ep. 1. ad Cor. 7, (18.) Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω τὴν ἀκροβυστίαν, Ne accersat sibi præputium. Vel etiam, Ne attrahendum sibi curet chirurgi manu, cute sc. ferro adducta, ut glandem rursus operiat; quemadmodum docet Cels. 7, 25. et testatur Epiphan. de Ponderibus et Mensuris. [Ἐπισπάσθω, Hesychio ἑλκυέτω τὸ δέρμα. Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 216.] Et Lucian. Ἐπισπασάμενος πώγωνα, Barbam sibi producens. Alicubi in hoc loquendi genere redditur non solum Concilio s. Comparo mihi, sed etiam Consequor, Assequor et acquiro mihi, Soph. Aj. (769.) πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος, Spero me id gloriæ mihi comparaturum, Id gloriæ me assecuturum. Chrys. Πολλὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν παῤῥησίαν ἐπεσπάσατο, Sibi comparavit. Sic Idem de Sacerdot. Ἔλεον ἐπισπάσασθαι παρὰ τοῦ Θεοῦ, Misericordiam a Domino consequi. Alioqui ἐπισπᾶσθαι accipitur etiam pro Assequi s. Insequi: ut Plut. Othone, Ἐπισπώμενοι τοῖς ἱππεῦσι, Assequentes equites. Itidem Thuc. ἐπισπώμενοι aliquoties ponit pro ἐπισπόμενοι, ut Hom. loquitur: veluti (5, 3.) p. 165. Καὶ ὁ πεζὸς ἐπισπώμενος αὐτοβοεί: (11.) p. 169. Ξὺν ὅπλοις ἐπισπώμενοι: 4, (35.) p. 133. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισπώμενοι, περίοδον μὲν αὐτῶν καὶ κύκλωσιν χωρίου ἰσχύϊ οὐκ εἶχον. Alioqui certe dicendus esset ἐπισπᾶσθαι, qui visa aliorum προθυμίᾳ, etiam ipse pertrahitur s. adducitur ad insequendum, ut ap. Plut. Alex. Ἅμα δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ κρότου καὶ θορύβου γενομένου, καὶ παρακελεύσεως τῶν ἑταίρων καὶ φιλοτιμίας, ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεὺς καὶ ἀναπηδήσας, ἔχων στέφανον καὶ λαμπάδα, C προῆγε. Itidemque ἐπισπᾶσθαι dicitur, qui verbis alicujus adducitur, ut in ejus sententiam descendat, monita sequatur, consiliumve approbet, Thuc. 3, (43.) p. 98. Εἰ γὰρ ὅ, τε πείσας καὶ ὁ ἐπισπώμενος ὁμοίως ἐβλάπτοντο, σωφρονέστερον ἂν ἐκρίνετε. Itidemque 4, (9.) p. 124. Ἐπισπάσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμήσεσθαι, Adductum iri ut: Schol. active accipit, sic exponens eum locum, ἐφελκύσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο εἰς προθυμίαν ἐκεῖνο τὸ μέρος: et sic ἐπισπάσασθαι esset Allicere s. Illicere et Pellicere. Ἐπισπώμενος ἐς Ἀθήνας, ex Herod. affertur pro Profectus Athenas. [" Ad Charit. 554. (312. 323.) Wakef. S. Cr. 3, 53. 4, 30. Jacobs. Anth. 6, 86. Exerc. 2, 98. Brunck. Soph. 3, 511. Boiss. Philostr. 361. Lobeck. Aj. p. 337. Toup. Add. in Theocr. 392. ad Mœr. 81. 134. Pierson. Veris. 72. Bergler. ad Alciphr. 157. Valck. Hipp. p. 244. 319. Diod. S. 1, 219. ad Herod. 480. Musgr. Andr. 403. Ἐπισπάομαι, Sugo, Ruhnk. Ep. Cr. 161. Post bibo, Wakef. S. Cr. 5, 21. Act., Lobeck. Aj. p. 235. Act. et med., Kuster. V. M. 36. D Posidipp. 6. Med., Lobeck. l. c. Jacobs. Anth. 8, 332. 9, 54. 11, 164. 12, 56. Heind. ad Plat. Phædr. 320. Ἐπισπᾶσθαι μάρτυρας, Heyn. Hom. 5, 687." Schæf. Mss. * Ἐπισπάδην, Hippocr. 546, 22. πίνειν.]

Ἐπίσπασις, ἡ, Attractio, Adductio, Alex. Aphr. Probl. lib. 2. Ἡ ἐ. τοῦ στόματος, Oris attractio: quod quidam interpr. Os attrahens. [* Ἐπισπασμὸς, Foës. ap. Hippocr. 1185. " Schol. Nicandri Θ. 160. 265." Wakef. Mss.]

Ἐπισπαστὴρ, ὁ, Attractor, Instrumentum quo aliquid attrahimus adducimusque. Pro Funiculo piscatorio accipitur in Epigr. Necnon in porta dicuntur ἐπισπαστῆρες, Ferramenta quædam quibus attrahitur, Herod. (6, 91.) Εὑρὼν προσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων, ἀπρὶξ εἴχετο, καρτερῶς τε καὶ ἐγκρατῶς: q. l. citans Suid. ἐπισπαστήρων exp. τῶν τῆς θύρας κρατημάτων. Idem ἐπισπαστῆρας esse dicit τῶν θυρῶν τὰ προσηλωμένα σιδήρια, δι' ὧν ἀνακλίνεται καὶ ἐπιτίθεται ἡ πύλη, Ferramenta portæ A affixa, quibus acclinatur et quibus etiam adducitur attrahiturque. Vide quendam Xen. l. paulo ante in Ἐπισπάω. [Cf. J. Poll. 10, 4, 23. " Jacobs. Anth. 8, 25. 11, 338. Toup. Opusc. 1, 383. ad Herod. 480." Schæf. Mss. * Ἐπισπαστήριος, * Ἐπισπαστήριον, contracte] Ἐπίσπαστρον, quod Hes. exp. βρόχον: ut idem sit ac si dicas, ἐπισπαστὸν βρόχον, Laqueum quem quis sibi attraxit et induit. Alii exp. etiam ῥόπτρον τῶν θυρῶν, ut i. sit q. ἐπισπαστήρ. Apud J. Poll. certe 10. c. 4. legitur, Βαλανάγραι, κλεῖθρα, ἐπίσπαστρον, ῥόπτρον: quo nomine vocatum fuisse ait τὸ ἐπικροῦον τὴν θύραν, Marculum ferreum quo ostium pulsabatur; sed an idem et ἐπίσπαστρον fuerit, i. e., an eodem et janua attrahi solita fuerit, ambigitur: videtur tamen idem fuisse, cum Posidippus ap. J. Poll. dicat κόρακι κλείεται θύρα: vocetur autem κόραξ Marculus ille, s. Tudes, quo pulsari januam dixi, et quam Lucr. manum exteram appellat. Diod. S. ἐπίσπαστρα vocat Funes quibus aliquid attrahitur: ut Vitruv. Tractoria or- B gana, quibus pondera attrahuntur, ἑλκυστικὰ Græcis dicta. At e Num. 4, (27.) ἐπίσπαστρον affertur pro Velum. Fuerit ergo Velum quod obducitur aditui alicui, i. q. παραπέτασμα s. παρακάλυμμα. Exod. tamen 26, (36.) Ποιήσεις ἐπίσπαστρον ἐξ ὑακίνθου καὶ πορφύρας, vulgo redditur Facies tentorium in introitu tabernaculi de hyacintho et purpura. [" Ad Diod. S. 2, 320. ad Herod. 481. Marculus ferreus in janua, Valck. Hipp. p. 288. ad Od. A. 441. (H. 90.) ad Lucian. 1, 472." Schæf. Mss.]

Ἐπισπαστικὸς, Attrahendi vim habens: ut ap. Medicos medicamenta aliqua ἐπισπαστικὰ dicuntur Quæ parti dolenti imposita humorem aut pus attrahunt, s. Extrahunt et educunt. Cels. 5, 18. de malagmatis, Quædam digerunt materiam; quædam extrahunt, quæ ἐπισπαστικὰ dicuntur. Et mox, Malagma ad materiam extrahendam: Si materia extrahenda est; ut in hydropico, in lateris dolore, in incipiente abscessu, in suppuratione quoque mediocri. Sic c. 19. ejusd. libri, Sunt etiam quædam emplastra nobilia C ad extrahendum; quæ ipsa quoque ἐπισπαστικὰ nominantur. Schol. Thuc. (5, 111.) p. 196. ἐπισπαστικὸν ὄνομα vocat, quod ipse Thuc. ἐπαγωγόν. [" Strabo 1029." Wakef. Mss. * Ἐπισπαστικῶς, Sext. Emp. p. 147=394.]

Ἐπισπαστὸς, Quem ipse sibi quis accersivit et attraxit, Cic. Ut cum vitare potueris, ultro accersas et attrahas. Od. Ω. (461.) Μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπισπαστὸν κακὸν εὕρῃ, Ne quis forte malum sibi accersat et attrahat. Sic Σ. (72.) Ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπισπαστὸν κακὸν ἕξει: dicitur enim aliquis ἐπισπάσασθαι κακὸν, cum ultro sibi malum attrahit et conciliat: ideoque Hes. ἐπισπαστὸν κακὸν exp. etiam αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται κακόν. Volunt metaph. esse ἀπὸ τῶν ὀρνίθων δελεαζομένων καὶ ἑαυτοῖς τὸν ὄλεθρον ἐπισπωμένων. Eur. quidem certe (Hipp. 783.) ἐπισπαστοὺς βρόχους dicit Laqueos, quos attrahunt illi qui in eos inciderunt. " Αὐτεπίσπαστος, " Quem sibi ipse quis attraxit s. accersivit," [Hes.]

[* Παρεπισπάω, Philo J. p. 445. * Προσεπισπάω, D Præterea distraho et a reliquo corpore segrego, Diod. S. 13. p. 372, 14. Hippocr. 406, 33.] " Συνεπισπάω, Una attraho. In VV. LL. redditur " Corripio, Convello. Συνεπισπάομαι, Simul s. Una " attraho, Simul allicio. Vel simpliciter pro ἐπισπῶμαι, Attraho, Allicio, Bud. ex Aristot. Probl. Ὥστε " οἱ ἐν ἀκμῇ πλείω συνεπισπῶνται τὸν ἀέρα. Et e Xen. " K. Π. 2, (2, 15.) Ἡ δ' ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα, " οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ ξυνεπισπᾶσθαι, Non magnopere pollet acrimonia ad sibi " asciscendos homines primore aspectu et qualibet " illecebra." [" Diod. S. 2, 350. Boiss. Philostr. 361. ad Lucian. 1, 245. Wakef. S. Cr. 3, 53." Schæf. Mss.]

Κατασπάω, Detraho, Herodian. 8, (5, 22.) Τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπῶσι, De signis militaribus imaginem illius detraxere. Et ap. Thuc. itidem 1, (63.) Ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο, καὶ τὰ σημεῖα κατεσπάσθη, Et signa detracta s. dejecta sunt: alii, Revulsa sunt. Item, Κατασπάσαντες τὰς κεντη-

καντόρους, pro καθελκύσαντες, Cum in mare deduxissent. Vel etiam, Cum detraxissent: ut Hirtius dicit Detrahere naves in terram. Sic interpretari possimus etiam ap. Plut. (7, 641.) Τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι καὶ πράγμασι τὸν θεὸν ἐμβιβάζοντας καὶ κατασπῶντας ἐπὶ τὰς χρείας, Cœlo detrahere s. deducere, ut Virg. Carmina vel cœlo possunt deducere lunam. Turn. sic vertit, Qui Deum affectibus et negotiis humanis adhibeamus. Item ἔμβρυα κατασπᾷ, Diosc. 1, et 5. Fœtus mortuos detrahit, extrahit. Plin. dicit 20, 8. de intybo sativo, Muliebribus purgationibus decoctum in aqua adeo prodest, ut emortuos partus trahat. Et cap. seq., Partus emortuos pellit. Et c. 14. Defunctos partus ejicit. Et 22, 25. Partus emortuos ea extrahunt: de salvia, cui Diosc. 3, 40. dicit vim esse τὰ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα κατασπᾷν. Rursum Plin. 24, 4. Abortus non exeuntes trahit appositu vel suffitu: 26. c. ult. Menses ciet succus appositus, et emortuos partus: 29, 2. Succida lana imposita subditaque mortuos partus evocat. Item infantes lactentes, γάλα κατασπῶσι, cum suctu extrahunt e papillis; atque adeo Schol. Aristoph. Ἱππ. ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν proprie dici scribit κατασπᾷν καὶ ἐφέλκειν τὸ γάλα. Ipse autem Poëta ibi hoc verbum pro Deglutire et haurire faucibus, s. Avido haustu ingurgitare, posuit, (718.) Κᾆθ', ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς. Μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεὶς, Αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας. Herba etiam aliqua aut aliud medicamentum Medicis κατασπᾷν γάλα dicuntur, cum lac eliciunt, s. lactis copiam augent, Lactis abundantiam faciunt, Lac mulierum augent, Mulieribus lactis ubertatem præstant, Faciunt lactis fœcunditatem nutricibus, Deficientia ubera puerperarum replent. Sic enim Plin. loquitur. Diosc. 3, 134. de Circæa, Ὁ δὲ καρπὸς γάλα κατασπᾷ, ἐν ῥοφήματι λαμβανόμενος, Ruell. Semen in sorbitionibus datum, lacte mammas nutricum explet. Plin. contra, 27, 8. Circææ semine lac minui, in vino aut aqua mulsa poto. Sed Plinium verba Diosc. assecutum non fuisse, si ad ea respexit, apparet e Gal. etiam, qui verba Diosc. sic declarat, Simpl. 7. Τὸν δὲ καρπὸν ἐν ῥοφήμασι διδόμενον, εἰς γένεσιν γάλακτος συνεργεῖν. At Κατασπᾷν ἐς ὕπνον, e Luciano (1, 293.) affertur pro Somno opprimere. [" Wakef. S. Cr. 5, 57. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 312. ad Diod. S. 2, 381. 593. Jacobs. Anth. 12, 125. Thom. M. 570. et Add., ad Charit. 312. Fischer. ad Palæph. 66. Wyttenb. Ep. Cr. 30.: τοῦ σκέλους, ad Diod. S. 1, 645. Valck. Diatr. 280. ad Lucian. 1, 421. T. H. ad Dial. p. 14.: ναῦν, Diod. S. 2, 356. Bergler. ad Alciphr. p. 6. ad Charit. 267." Schæf. Mss. Κατασπάσασθαι, Jambl. Protr. 98.: Dionys. H. de C. VV. 282. Schæf. Ἀνάγκη κατεσπάσθαι καὶ συστέλλεσθαι τὴν φράσιν. Porphyr. ad Ptol. Harm. 195. Τοὺς λίαν κατεσπασμένους καὶ * τροχαλῶς παραφέροντας. Vide Schn. Lex. et Ind. ad Scriptt. R. R. 392.]

Κατάσπασμα, τὸ, Detractio. In ligulis tibiarum opponi ajunt τὰ τῶν γλωττῶν κατασπάσματα et συμμύσεις, et dici eas κατασπάσματα ἔχειν, cum ligulæ earum distrahuntur et disjunguntur, (malim dicere deprimuntur,) συμμύσεις autem, cum comprimuntur et connivent. Theophr. H. Pl. 4, 12. de calamis, Γίνεσθαι δέ φασι τριενόν τε χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι· καὶ κατασπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν· τοῦτο δὲ ἀναγκαῖον τοῖς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσι. Unde Plin. 16, 36. Fieri utiles in trimatu, apertioribus earum ligulis ad flectendos sonos. Accipitur et pro σπάσμα, ut in Σπάδων videbis. [" Wakef. Trach. 695. ad Timæi Lex. 153. Valck. Anim. ad Ammon. 118." Schæf. Mss. * Κατασπασμὸς, Plut. 6, 289. * Κατάσπασις, Aristot. Meteor. 2, 9.] Κατασπαστικὸς, Detrahendi vim habens. Diosc. 2. dicit κατασπαστικὸς γάλακτος, pro Lactis ubertatem præstans, abundantiam nutrici faciens, ut κατασπᾷν γάλα, pro Lactis copiam facere.

[* Ἐπικατασπάω, Hippocr. 369, 33. * Προσκατασπάω, 221. Naves insuper deduco in mare, Polyb. 4, 53, 2.] " Συγκατασπάω, Pariter avello, convello," [Lucian. 1, 50. 359. 601. " Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 75." Boiss. Mss. "Chrys. in Gen. Hom. 17, T. 1. p. 113, 40. Ἐπειδὴ πρώτην τὴν γυναῖκα ἠπάτησε, καὶ τότε ἐκείνη τὸν ἄνδρα συγκατέσπασε." Seager. Mss. * Συγκατάσπασις, Suid. 1, 309, 7. sed v. Kuster. * Ὑποκατασπάω, Phot. Bibl. 151.]

[* Μετασπάω, Soph. Œd. C. 808. * Ἀντιμετασπάω, Joseph. A. J. 13, 5, 2.]

Παρασπάω, A latere alicujus abstraho, s. avello. Et proprie παρασπᾷν dicitur pro Fruticem adnascentem, i. e. Stolonem, ex arboris imo trunco avellere. Theophr. H. Pl. 2. init. Δεῖ δὲ ὑπόῤῥιζον μάλιστα τὸ παρασπώμενον ἢ ὑπόπρεμνον εἶναι, quod sc. ἀπὸ παρασπάδος φυτεύειν velis. Quo pertinet, quod Plin. scribit 17, 10. Avulsi etiam arboribus stolones vixere. Quo in genere et cum perna sua avelluntur, partemque aliquam e matris quoque corpore auferunt secum fimbriato corpore. Itidem usurpat Soph. El. (732. Ant. 792.) Sed et generaliter accipitur pro Abstraho, Avello. Xen. Ἑλλ. 4, (8, 33.) Τῶν Αἰολίδων πόλεων παρεσπακό τινας τοῦ Φαρναβάζου, A Pharnabazi fide abstraxit. Qua in signif. media quoque vox usurpatur. Dem. Olynth. 1. init. Παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων. Philo V. M. 3. Τῶν νεωκόρων ἐπιθεμένων τοῖς ἱερεῦσι, καὶ τὴν ἐκείνων τιμὴν παρασπάσασθαι βουληθέντων, Et eorum honores intercipere conantibus, Turn. || In latus traho, deflecto: quo sensu παρεγκλίνω a Gal. ad Glauc. dictum annotatur. [" Aristoph. Fr. 261. Act. et med., Kuster. V. M. 36." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 14. * Παρασπασμὸς, Plut. 9, 591. * Παράσπασις, Porph. Abst. 1, 10. p. 7.]

Παρασπὰς, άδος, ἡ, Frutex arbori adnascens, qui inde avulsus plantatur, i. e. Stolo, (i. q. παραφυὰς, Hesych.) ut in Παρασπάω dixi. Theophr. H. Pl. 2. init. Αἱ γενέσεις τῶν δένδρων, καὶ ὅλως τῶν φυτῶν, ἢ αὐτόματοι, ἢ ἀπὸ σπέρματος, ἢ ἀπὸ ῥίζης, ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνὸς, ἢ ἀπ' αὐτοῦ στελέχους εἰσί. Unde Plin. 17, 10. Aut enim semine proveniunt, aut plantis radicis, aut propagine, aut avulsione, aut surculo, aut insito et consecto arboris trunco. [" Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 95." Schæf. Mss.]

[* " Προπαρασπάω, Theod. Prodr. 229." Elberling. Mss.]

Περισπάω, Circumcirca detraho, ut περικόπτω, Circumcirca amputo. Metaphorice ut plurimum utrumque ponitur pro Prorsus adimo ea quibus aliquis circumdatus erat, ideoque veluti Nudo, Spolio: ut Plut. Cic. Ἐπειρᾶτο τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἀποκαλεῖν αὐτοῦ τὰ στρατεύματα, καὶ περισπᾷν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, Ab eo avellere. Philostr. Her. Περισπάσαι τὴν ἀσπίδα ζῶντος, Clypeum vivo detraxisse, ut Cic. Detrahere torquem hosti, et Detrahere spolia. Cui adde hoc Xen. K. Π. 3, (1, 8.) p. 38. Ὡς ἤκουσε ταῦτα, περιεσπάσατο τὴν τιάραν, καὶ τοὺς πέπλους κατεῤῥήξατο, Detraxit sibi tiaram quam capite gestabat. || Distraho, In diversum traho: ut accipiunt nonnulli ap. Aristot. Eth. 5. Ὡς ἀδικούμενοι γὰρ, περισπῶσιν εἰς τοὐναντίον οἱ ἀπορώτεροι. Vide Bud. 424. Sic Ceb. Theb. Εἰς ἕτερα περισπᾶσθαι, In alia studia distrahi. Idem Bud. περισπῶ exp. etiam Distringo, ut διασπῶ, s. Negotiis distraho, ut quem otiari nolumus. Plut. Camillo, Πολίτας τρίβειν καὶ περισπᾷν βουλόμενος, ὡς μὴ σχολάζοιεν οἴκοι καθήμενοι δημηγορεῖσθαι καὶ στασιάζειν: (6, 610.) Οὐδενὸς περισπῶντος καὶ ἀπάγοντος, Nulla re distrahente nec avocante. Sic Basil. Ep. ad Greg. Τὸ δέ τι καὶ ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος, ἐπιμεῖναι οὐκ ἠδυνήθην, Partim quod negotiis distractus, expectare literas non potui. Joseph. 1. Κασσίου τῷ πρὸς Ἀντώνιον πολέμῳ περισπωμένου, Cum Cassius occuparetur in bello adversus Antonium suscepto. Pro Abstraho usus est Plut. Fabio (22.) p. 340. meæ Ed., ubi de illo dicit, Περισπάσαι τὸν Ἀννίβαν τεχνάζων, Excogitatis technis quibus Annibalem ab urbe Tarento abstraheret; vel etiam Avocaret, Avelleret. Sic vero accipi ibi τὸ περισπᾷν, sequentia docent, Ἤλπιζε γὰρ τούτους προέμενος Ἀννίβᾳ καὶ δελεάσας, ἀπάξειν αὐτὸν ἀπὸ Τάραντος. Suidas autem περισπᾷν exp. ἀπατᾷν, Decipere; sed malim Circumductum elu-

dere. Ex Eur. Iph. T. 296.) περισπᾶν ξίφος, pro Stringere ensem. Videndum tamen ne potius significet Detrahere, ut περισπᾶν τὴν ἀσπίδα dicitur, qui clypeum alicui detrahit. Est etiam vox Grammatica περισπᾶν, significans Circumflectere: ut Tryphon ἐν Ἀττικῇ Προσῳδίᾳ ap. Athen. (53.) dicit ἀμυγδάλην vocari βαρέως fructum ipsum, ἀμυγδαλῆν autem, arborem: κτητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένου. Aliud exemplum ex eod. Athen. habes in Πλακοῦς. [“ Pierson. Veris. 17. Segaar. in Daniel. 87. Alciphr. 156. et Bergler., ad Xen. Eph. 234. ad Charit. 304. 325. Wyttenb. Select. 325. ad Herod. 230. Phryn. Ecl. 182. Thom. M. 707. Markl. Iph. p. 264. Wakef. S. Cr. 4, 69. Diod. S. 2, 324. 408. 540. Boiss. Philostr. 427. 458. Dionys. H. 2, 1092. 3, 1527. 1529. 1859. 4, 2078. Crusius ad Suet. 128. Circumflexo accentu noto, Etym. M. 843. extr.” Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 130. Plut. Thes. 26. Περισπᾶν, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 342. 349.: περισπώμενος, quibus comp. scribatur, 312. 694. 831.: conf. c. πλεονασμὸς, 332. “ Luc. 13, 40. Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν. Aptius v. in hac re designanda reperiri non potuit. Latine reddendum est cum Beza, Distrahebatur. Hoc enim in istum sensum adhibetur et ab aliis, et a Cic. de Off. 1, 3. Fit, ut distrahatur deliberando animus, afferatque ancipitem curam cogitandi. Curis sc. et solicitudinibus distrahi velut in diversa περισπᾶσθαι Græci dicebant et διασπᾶσθαι. Mortales, ubi ad virilem ætatem pervenimus, Solicitis vitam consumimus annis, Torquemurque metu, cæcaque cupidine rerum. Sic Gr. περισπᾶσθαι Manilius expressit Astron. l. 4. init. M. Anton. 7, 20. ἐμὲ, inquit, ἓν μόνον περισπᾷ, Unum hoc me distrahit, vel solicitum habet. Verbum, Luciano quoque adhibitum, posuit Interpres Salomonis Eccles. 1, 13. ubi Deus dicitur homini dedisse περισπασμὸν πονηρὸν τοῦ περισπᾶσθαι ἐν αὐτῷ. Sic nostro l. Marthæ animus curis distrahebatur solicitæ ut omnia rite fierent et ordine. Græci recentiores jungere solent μέριμναν καὶ περισπασμόν. Illis liber et vacuus apto composito est ἀπερίσπαστος. Laudat Paulus 1 ad Cor. 7, 35. τὸ εὐπρόσεδρον τῷ Κυρίῳ ἀπερισπάστως, Illos qui ad Christum se applicant, sic ut animum sibi servent a curis hujus mundi liberum. Redditur illic in Glossario veteri Paulina vox ἀφροντίστως, ἀμερίμνως: quæ minus etiam sunt usitata.” Valck. Schol. in N. T. 1, 187. * “ Περισπωμένως, Ammon. 148.” Schæf. Mss. Athen. 400. “ Schol. Aristoph. N. 1301. Πλ. 109. Schol. Apoll. Rh. novus 1, 275. Schæf. Herodian. Epimer. 245. 249. 251. 252. 253. Ἀπερισπασμένως (sic,) Timario in Notit. Mss. 9, 217.” Boiss. Mss.] Περισπασμὸς, Distractio, cum aliquis negotiis occupationibusque diversis, necnon et curis, distrahitur: ut cum Plut. in lib. de Non. Fœner. (fin.) dicit Cratetem ἀφεικέναι οὐσίαν ὀκτὼ ταλάντων, eo quod αὐτὰς τὰς οἰκονομίας καὶ φροντίδας καὶ περισπασμοὺς ἐδυσχέραινε. Sic Idem de Exilio, Οὐδὲ φυγαδευθέντες, ἀλλὰ φυγόντες αὐτοὶ πράγματα καὶ περισπασμοὺς, καὶ ἀσχολίας ἃς αἱ πατρίδες φέρουσι, Fugientes negotia et molestias quibus in patria distracti fuissent. Idem in libro suo, quem περὶ Πολυπραγμοσύνης scripsit, (8, 55.) Περισπασμὸς καὶ μεθολκὴ τῆς πολυπραγμοσύνης, Distractio s. Occupatio. Hieron. in Eccles. c. 1. Verbum ענין Aquila, LXX, et Theodotio, περισπασμὸν similiter transtulerunt, quod in Distentionem Lat. Interpres expressit: eo quod in varias solicitudines mens hominis distenta lanietur: Symmachus vero ἀσχολίαν, i. e. Occupationem, transtulit. Est etiam vocab. castrense. Dicitur enim auctore Æliano, περισπασμὸς, ἡ ἐκ δυεῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον: quæ ap. Suid. quoque leguntur, et in libello περὶ Τάξεως Παλαιᾶς. Vide et Ἐκπερισπασμός. {Tonus circumflexus, Apoll. Dysc. 302. 372. Dionys. H. de C. VV. 78, 14. “ Ammon. 23. Segaar. in Daniel. 87. Diod. S. 1, 86. 503. 2, 298. Phryn. Ecl. 183. Wakef. S. Cr. 4, 70.” Schæf. Mss.]

[* “ Περίσπασις, Accentus circumflexio, Planud. in Dialogo ined. de Grammatica.” Boiss. Mss. Eust.

A Il. Z. 143. Apoll. Dysc. de Pronom. 372. Bekk.]

[* Περισπαστέον, Tzetz. ad Lyc. 521. Athen. 644. “ Schol. Il. Z. 146.” Boiss. Mss. “ Heyn. Hom. 8, 747.” Schæf. Mss.]

[* Περισπαστὸς, unde] Ἀπερίσπαστος, quod exp. non solum Qui distrahi nequit, sed etiam Immobilis, Inconcussus, Quietus. At e Sapient. (16, 11.) Ἀπερίσπαστοι γίνονται τῆς σῆς εὐεργεσίας affertur pro Tuo beneficio uti non possunt. [Diod. S. 17. p. 766, 40. Polyb. 2, 67, 7. 4, 32, 6. Clem. Alex. Strom. 3. p. 461. 7. p. 736. Ignat. Ep. p. 19. “ Phryn. Ecl. 183. Jacobs. Anim. 271. Wakef. S. Cr. 4, 69.” Schæf. Mss.] Ἀπερισπάστως, Sine ulla distractione. [Vide Περισπάω. Hierocl. in Carm. 80, 13. Ed. Lond., Polyb. 2, 20, 11. 4, 18, 16. Athen. 10. Athenag. de Resurrect. Mort. * Εὐπερίσπαστος, Qui facile circumflecti potest, Xen. K. 2, 8.]

[* Περισπαστικὸς, Sext. Emp. adv. Matth. 6, 21.]

Ἀντιπερισπάω, ET Ἀντιπερίσπασμα, castrensia vocabula sunt, ut et περισπᾶν ac περισπασμός. Nam B περισπᾶν dicitur pro Abstrahere et avocare alio, ut cum Polyb. (1, 26, 1.) ap. Suid. dicit, Ἦν δὲ τοῖς Ῥωμαίοις πρόθεσις ἐς Λιβύην πλεῖν, καὶ τὸν πόλεμον ἐκεῖ περισπᾶν, Et bellum eo abstrahere, sc. ad Annibalem ex Italia in Africam avocandum. Ἀντιπερίσπασμα autem, teste Bud. 425., est Strategema auxilia hostium alibi distinentis, QUOD ET Ἀντίσπασμα dicitur, vel cum hostes domum revocantur ad tuendam patriam: quale fuit Scipionis Annibalem ex Italia tandem abstrahentis, et quasi stativa Punica convellentis, ut aliorsum abduceret. Exempla hujus signif. e Polyb. habes ap. Eund. l. c. Suidas ἀντιπερίσπασμα exp. per ἐμπόδιον, in hoc ejusd. Polybii loco, (3, 106, 6.) Ἐξαπέστειλαν στρατηγὸν, βουλόμενοι ἀντιπερίσπασμα ποιεῖν τοῖς Κελτοῖς τοῖς μετὰ Ἀννίβου, malim, Volentes abstrahere s. retrahere Gallos qui cum Annibale erant: ut accipitur ap. eund. Polyb. (2, 24, 8.) de bello Gallico, Τούτους δ' ἔταξαν ἐπὶ τῶν ὁρῶν τῆς Γαλατίας, ὡς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοίων χώραν, ἀντιπερισπῶσι τοὺς ἐξεληλυθότας, Ut progres- C sos retraherent, cogerentque suis se finibus continere. At ἀντιπερισπᾶν τοὺς λόγους exp. Sua verba retractare, ut fit ignoti aut suspecti interventu, dum loquimur: quod Verba retractare dixit Seneca. [Ἀντιπερισπάω, Jambl. V. P. 58. “ Const. Manass. Chron. p. 76.” Boiss. Mss. “ Diod. S. 1, 204. 681. 2, 286. Ἀντιπερίσπασμα, ad 1, 681.” Schæf. Mss. * “ Ἀντιπερισπασμὸς, Tale strategema quo hostes hostium vires distrahere et spargere conantur, Diod. S. 14. p. 423, 4.” Menth. Spec. Def. Lexx. 497.]

Ἀποπερισπάω ex Aristoph. affertur pro Averto: malim Circumductum abstraho.

[* Ἐκπερισπάω, unde] Ἐκπερισπασμὸς, quod etiam ipsum Castrense vocab. est, et plus est quam περισπασμός: est enim περισπασμὸς cum milites ita moventur duplici flexu, ut eorum ora in partem posteriorem spectent: at vero ἐκπερισπασμὸς est Plenior conversio, triplici flexione constans: quod fit cum post περισπασμὸν rursus in hastam convertuntur, si quidem in hastam moveri primum cœperint: aut in D lævam, si lævorsum et in scutum fuit prima inflexio. Hæc Bud. p. 331. desumta ex Æliano, qui in suo Στρατηγικῶν Τάξεων libello ἐκπερισπασμὸν esse dicit τὴν ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησιν, ὥστε μεταλαμβάνειν, ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γένηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν· ἐὰν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν. Quæ ap. Suid. quoque leguntur, necnon in libello περὶ Τάξεως τῆς Παλαιᾶς. [Polyb. 10, 21.]

[* “ Μεταπερισπάω, Clem. Alex. 454. τῶν θείων, Abstraho e rebus divinis.” Kall. Mss.]

[* “ Προπερισπάω, Suid. in Τρόπαια, Schol. Theocr. 1, 83. Schol. Apoll. Rh. Novus 1, 122. Schæf., Philem. Lex. §. 10. Schol. Lucian. Contempl. 12.” Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Ἱππ. 21. Σφ. 1386. Θ. 897. Schol. Od. Δ. 221. Eust. Il. A. p. 123. “ Heyn. Hom. 5, 566.” Schæf. Mss. * Προπερισπωμένως, Schol. Aristoph. Εἰρ. 168. Ὄρν. 1655. Λ. 85. Schol. Il. A. 420. Suid. 1, 34. 2, 468. “ Eust. ad Dionys. P. 525.” Boiss. Mss. “ Eust. 118, 41.” Seager. Mss. * “ Προπερισπαστέον, Schol. Aristoph. Εἰρ. 1. Schol. Il. A.

611. Schol. Ven. Il. K. 251." Boiss. Mss. Apoll. Dysc. de Pronom. 378.]

[" "Συμπεριοπᾶσθαι, Etym. M. p. 171, 39." Boiss. Mss.]

[* "Προσπάω, Diod. S. 2, 292." Schæf. Mss. Etym. M. 120, 13. Προσπάω, *Προσσπάω, Ruhnk. ad Timæi Lex. 123.]

Συσπάω, Contraho. Exp. etiam Contorqueo, Convello. Item pauperes et mendici dicuntur incedere συσπώμενοι, pro Adductis s. Contractis scapulis, veluti etiam ii qui nudi incedunt hyemis tempore. Apud Athen. 13. in Philosophorum quorundam reprehensione, Καὶ δὴ τοιοῦτοι ὑμῶν εἰσὶν οἱ πλεῖστοι, συνεσπασμένοι, καὶ κακοπινεῖς, οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἕξει: nisi forte significet Tenaces, Avari, Sordidi. [" Schneid. Anab. p. 45. (1, 5, 10. Τὰς διφθέρας συνῆγον καὶ συνέσπων.)" Schæf. Mss. Inc. 2 Reg. 14, 7. Thren. 5, 10.] Σύσπασις, Contractio. Exp. etiam Convulsio.

Σύσπαστος, ὁ, ἡ, Contractilis, Qui contrahi potest: ut Plato Symp. p. 248. σύσπαστα βαλάντια vocat Loculos contractiles, s. Qui uno nodo contrahuntur: Ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια ἐν στόμα ποιῶν. [" Lobeck. Aj. p. 350. Jacobs. Anth. 7, 73. Brunck. Aristoph. 3, 47." Schæf. Mss.] AT Συσπαστὸν Hes. dicit esse quoddam ἐγχειρίδιον ap. Tragicos, ut et τὸ συντρέχον ap. Polemonem, in Ajacis ὑποκρίσει.

Ὑποσπάω, Subtraho, Subduco, Plut. de Def. Orac. Εἰ τὸν ἀέρα τις ἀνέλοι καὶ ὑποσπάσειε τὸν μεταξὺ γῆς καὶ σελήνης, Si quis aërem lunæ terræque interfusum de medio tollat et subtrahat. Idem eodem libro, Ἡρακλῆς ὑπέσπακε τὸν τρίποδα, Hercules cortinam subduxit, ut Turn. vertit: cujus annotationes vide. [" Jacobs. Exerc. 1, 71. ad Diod. S. 2, 238." Schæf. Mss. * " Ὑποσπασμὸς, Aq. Deut. 15, 1. *Ὑποσπαστέον, Geop. 14, 7." Kall. Mss. * Προϋποσπάω, 12, 14, 1.]

¶ Σπάζω, etiam in VV. LL. pro Σπάω reperiri dicitur, i. e. Traho: nullo tamen allato exemplo, nisi hoc adespoto, σπάζω τὸν ἀέρα: nam quod ibid. e Philostr. Her. affertur, Ἔσπασε τοῦ ὕδατος, pro Aquam hausit, æque ad σπάω referri potest atque ad hoc σπάζω. Bud. quidem certe mendi suspectum habet, quod ap. Athen. (670.) legitur, ubi de amantium coronis sermo est, Οὐδένες γὰρ ἄλλοι τῶν δεδεμένων περὶ τὸ στεφανοῦσθαι σπάζουσι [σπουδάζουσι vulgo] πλὴν οἱ ἐρῶντες. Sed et compositorum ab hoc σπάζω verborum nonnulla in iisd. Lexicis habentur exempla: quæ ordine subjiciam, ita ut ibi leguntur. PRIMUM, Ἐπισπάζομαι, Amplector. SECUND. Κατασπάζω, Detraho, Deorsum duco, Demitto, [" Wolf. Anecd. Gr. 3, 132." Kall. Mss.] TERT. Συσπάζω, Contraho. Apud unicum Hes. REPERI Σπάζει, quod Achivos usurpare dicit pro σκύζει. ITEM Ἀνασπάζουσιν, ἀναταράσσουσιν, ap. Eund. " Ἀποσπάζω quoque dici videtur pro ἀποσπάω: ut " patet ex Ion. præt. plusquamperf. pass. ἀπεσπάδατο, " quod Hes. exp. ἀφέστησαν. Id enim ex ἀποσπάζω " ita formatum est, ut πεφράδατο e φράζω." Veruntamen Σπάδιξ et Σπάδον ab hoc σπάζω potius derivata judicarem, si in usu esset: itidemque ἀποσπάδαι potius ab ἀποσπάζω quam ab ἀποσπάω.

Σπάδιξ igitur dicitur Termes s. Palmes, Ramus palmæ, κλάδος s. ῥάβδος φοίνικος, ut J. Poll. exp. l. 1. qui Poëticum esse ait: idem igitur fuerit cum σπάθη. Alii, ad exprimendum etymon, interpr. Avulsus e palma termes: ut Gell. 2, 26. Spadica enim Dorici vocant avulsum e palma termitem cum fructu. Quo sensu supra a nonnullis ACCIPITUR Σπαθάλιον. Ibid. dicit Gell., Spadicem et phœniceum colorem, eund. esse, et significare Exuberantiam splendoremque ruboris: quales sunt fructus palmæ arboris, non admodum sole incocti. Idem 3, 9. cum equum Seianum fuisse retulisset cervice ardua, colore phœnicio: aliquanto post subjungit, Hunc equum C. Bassus vidisse se Argis refert, haud credibili pulcritudine vigoreque, et colore exuberantissimo: quem colorem nos, sicuti dixi, puniceum: Græce partim φοίνικα, alii σπάδικα appellant: quoniam palmæ termes ex arbore cum fructu avulsus, spadix dicitur. Virg. Georg. honesti Spadices glau-

A cique: color deterrimus albis. Ubi spadicem vocat Equum spadiceum [illegible] phœnicii coloris. [" Porph. Abst. 4. p. 318. [illegible]αίτῃ αὐτοῖς ἐκ τῶν σπαδίκων τοῦ φοίνικος, ἃς καλοῦσι βαΐς. Hieronymus adv. Jovin. 2, 13. Cubile eis de foliis palmarum, quas Baias vocant, contextum erat." Schn. Lex. Suppl.] ‖ Σπάδιξ in Lex. Herodoti exp. φλοιὸς ῥίζης πρινίνης: cujus expositionis vestigia aliqua sunt ap. Hes. in Σπᾶ. ‖ Σπάδιξ, sicut et φοῖνιξ, ab J. Poll. 4, 9. numeratur inter Instrumenta musica quæ manu pulsantur. Sic Quintil. 1, 17. (10, 51.) Psalteria et spadices etiam virginibus probis recusanda. [Nicomach. p. 8.] Ceterum παρὰ τὸ σπᾶν dici τὸν σπάδικα, docent hæc verba, quæ Plut. Symp. 8, 4. ex Atticis refert, Πρῶτος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνα ποιῶν, ἀπέσπασε κλάδον τοῦ ἱεροῦ φοίνικος· ἢ καὶ σπάδιξ ὠνομάσθη. [" Ad Diod. S. 1, 165. Lex. Herod. 176. ad Charit. 772." Schæf. Mss. Nicander 'A. 528.] AT Σπαδίξας τὸ δέρμα, Herod. (5, 25.) Pellem detrahens: ἐκδείρας τὸ δέρμα, ut in Lex. Herodot. exp. [" Lobeck. Aj. p.

B 385." Schæf. Mss. * " Σπάδαξ, Glossæ Herod. ad Σπαδίξας." Boiss. Mss. Σπάδακες, Hesychio κύνες.]

Σπάδων, ωνος, ὁ, Cui testiculi evulsi sunt, nervus genitale membrum erigens, convulsus est, nervi κρεμαστῆρες, e quibus testiculi suspensi sunt, evulsi. A Latinis quoque Spado dicitur: a Græcis alio nomine ἐκτομίας et θλαδίας. Cyrillus ap. Suid. Εἰώθασι γὰρ οὐ μόνον οἱ σπάδωνες καὶ τὰ μόρια τῆς αἰσχρουργίας ποσῶς ἔχοντες, ἀσελγαίνειν ἀμέτρως, καὶ ἀκολασταίνειν ἀναιδῶς καὶ ἀκορέστως, ἀλλά γε καὶ οἱ τέλεον ἀπόκοποι καὶ ἐκτετμημένοι ταῦτα. Ubi vide longam invectivam in hos lascivos et spurcos ἀνδρογύνους. Annotat Bud. ap. Plut. Demetr. (25.) p. 238. legi τὸν σπάδοντα, sicut et in Lex. meo vet. Σπάδων σπάδοντος, ὁ εὐνοῦχος. Sed crediderim usitatiorem esse gen. σπάδωνος, quem Lat. quoque retinent. Plin. memorat etiam spadones calamos et spadoniam laurum, ut in Εὐνουχίας et Εὐνοῦχος videbis. At Colum. 3, 10. Ejusmodi surculos, qui nihil attulerint, Spadones appellant: quod non facerent, nisi eos suspicarentur

C inhabiles fructûs. ‖ Σπάδωνα Hes. exp. non solum εὐνοῦχον sed etiam τὸ σπάσμα. Sic Erotian. Lex. Hippocr. Σπάδων, σπασμὸς σώματος. Et Gal. in suo itidem Lex. Hippocr. Σπάδων, σπάσμα: ubi etiam annotat fem. esse nomen illud. Suidas autem tradit, Σπάδων scriptum βαρυτόνως significare ὁ ἐκτομίας: AT Σπαδὼν, oxytonws, τὸ σπάσμα. Utitur in hac signif. pro Spasmus, Contractio, Nicander 'A. (317.) ὁ δὲ σπαδόνεσσιν ἀλύων Δηθάκις ἐν γαίῃ σπαίρει μεμορυγμένος ἀφρῷ. Utitur et Hippocr. de Morb. 7. Ubi etiam nota, in illo Nicandri l. corripi secundam syllabam: sicut et in VOCE Σπαδονίσματα ap. Suid. ex Epigr. Ἱστία δ' * αἰωρητὰ χαλᾷ σπαδονίσματα μαστῶν. Quid autem ibi σπαδονίσματα significet, ipse Suid. non annotat. [" Σπάδων, Mœr. 347. et n., Toup. Opusc. 1, 433. ad Charit. 295. Thom. M. 392. 803. Diod. S. 2, 580. ad Lucian. 2, 145. Schleusn. ad Jesaiam p. 348. Σπάδοντα, Plut. 6, 31. Hutt. * Σπα-

D δονίζω, Toup. Opusc. 1, 435." Schæf. Mss. " Σπαδονίζειν τὸν ἦχον dicuntur Dionysio Hal. de Comp. VV. c. 14. p. 75(=94=162.) literæ breves, quarum sonus est exilior, angustior et velut effeminatus vel castratus, ut ε, ο, ι, υ, μικρόφωνα, et Pindaro, cujus verba mox laudat Dionysius, dicta σχοινοτενῆ, Literæ velut junceæ, h. e. exiles et tenuis soni. Sed alio loco in Jud. de Vi Demosth. c. 40. p. 1077. * σπαδονισμοὶ appellantur, cum verbum aliquod in asperam literam desinit et sequens a simili incipit. Huic autem compositioni simul σπαδονισμοὺς τῶν ἤχων et ἀντιτυπίας tribuit. Itaque haud dubie sonum raucum, injucundumque auribus, τὸ τραχύνειν τοὺς ἤχους et τὸ ταράττειν τὰς ἀκοὰς, ut antea dixerat, voce σπαδονισμοῦ exprimere voluit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. " Σπαδόνισμα, Toup. Opusc. 1, 433. 435. Emendd. 2, 187. Jacobs. Anth. 6, 91. Rigalt. ad Phædr. p. 236. Ed. Burm. 1718." Schæf. Mss.] A priore Σπάδων EST Σπαδωνισμὸς, Castratio: verbale a VERBO Σπαδωνίζω, Castro, Spadonem efficio, Testiculos, s. Nervos κρεμαστῆρας, unde testiculi dependent, evello. [* Σπάδοι, Σπάδοντες, Lobeck. Phryn. 273. * Σπαδιαῖος, unde * Ὑποσπαδιαῖος,

P. Ægin. 6, 54. Theoph. Protosp. 5, 23.]

'Αποσπὰς, άδος, ET 'Αποσπάδων, ονος, ὁ. Suidas ἀποσπάδας dici scribit τοὺς ἀποσπασθέντας: ἀποσπάδοντας autem, τοὺς ἀποκοπέντας. Verum cum masc. genere illud ἀποσπάδας exponat, videndum annon potius sit a NOM. 'Αποσπάδης: nam potius 'Αποσπὰς fem. genere dicitur pro Avulsa, ut νεοσπάς: nisi communis generis esse putandum sit, ut ἐθάς. [" 'Αποσπὰς, ἡ, Nonn. D. 1, 289. 6, 252. 34, 352. Geop. 10, 23. 11, 9, 16. Theod. 4, 650. Const. Manass. Chron. p. 186. v. 4782." Kall. Mss. " Jacobs. Anth. 7, 76. ad Lucian. 2, 145. Tzetz. Exeg. in Il. p. 129, 5. Toup. Opusc. 1, 526. 'Αποσπάδων, ad Lucian. l. c. * 'Αποσπάδιος, Gesner. Ind. Orph., Mitsch. H. in Cer. 126." Schæf. Mss.] In VV. LL. HABETUR ET 'Αποσπάδιον, Avulsum, Decerptum; sed non nominato Auctore. [" Jacobs. Anth. 9, 163." Schæf. Mss. * " *'Αποσπάδη (sic,) Anna C. 450." Elberling. Mss.] Νεοσπὰς, άδος, ἡ, [imo ὁ καὶ ἡ,] Nuper evulsa, ut virga recens ex arbore evulsa, [" Soph. ap. Athen. 587. Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεοσπάδα, Oleæ ramum afferens capræ recens avulsum." Schw. Mss.] Pisides ap. Suid. Ταύτην δὲ τὴν φάλαγγα τὴν νεοσπάδα. Ubi Suidas exp. τὴν νεωστὶ ἀποσπασθεῖσαν. Sed ap. eum in Σπαδὼν perperam LEGITUR Νεωσπάδα pro Νεοσπάδα. [Soph. Ant. 1201. " Casaub. ad Athen. p. 59. Brunck. Soph. 3, 438. Wakef. Phil. 290." Schæf. Mss.] In VV. LL. HABETUR ET Νεοσπαδὴς, Nuper fasciis puerilibus involutus; sed sine Auctore et exemplo. [" Abresch. Æsch. 2, 5. Wakef. Eum. 42. (νεοσπαδὲς ξίφος.) Phil. 290." Schæf. Mss. " Schol. Aristoph. Πλ. 383." Kall. Mss.] " 'Ολοσπαδεῖς, Hesychio ὅλαι κα-" ταασπώμεναι καὶ καρατεινόμεναι." [* " 'Ολοσπὰς, Brunck. Soph. 3, 523." Schæf. Mss.]

ΣΠΕΙΡΑ, ἡ, Spira, ἕλιξ, Linea flexuosa orbesque faciens in sese non redeuntes, ut serpentium illa volumina sinuosa et funium convolutorum. Arat. (446.) de hydra cœlesti, καὶ οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον Καρκίνον ἱκνεῖται, σπείρη δ' ὑπὸ σῶμα λέοντος: pro quibus Cic. Convexoque sinu subiens inferna leonis. At Ruf. Avien. sic, In cancrum protenta caput, caudamque feroci Centauro inclinat. Et mox, sic agmina cœlo Lubrica convolvit, sic spiras pendula torquet, i. e. τὰς σπείρας ἑλίσσει. Et Ælian. 'Ο δὲ δράκων ταῖς σπείραις τοὺς νεκροὺς συναγαγὼν, ἐφύλαττεν ἀπαθεῖς. Sic illi ap. Virg. Æn. 2. immensis orbibus angues Laocoontem Corripiunt, spirisque ligant ingentibus, et amplectuntur medium. Has autem spiras ibid. appellat orbes, cum dicit, immensis orbibus angues: item et nodos, ubi ait, manibus tendit divellere nodos, i. e. spiras quibus ligatus erat. Idem Virg. eod. in l. et orbes et spiras nominat, sc. in Georg. (2, 154.) Nec rapit immensos orbes per humum, neque tanto Squameus in spiram tractu se colligit anguis. At Ovid. immensum spiris facientibus orbem. Suid. has σπείρας appellat τοὺς ὁλκοὺς τοῦ ὄφεως: Hes. ἐλιγὺς τοῦ ὄφεως: nisi potius scr. ἕλικας aut ἑλιγμούς: nam σπεῖραι generaliter exp. ἕλικες, συστροφαί. Suid. exp. etiam αἱ συστροφαὶ τοῦ σχοινίου, ut Servio Spira est volubilitas funium. At Hes. exp. σειραί: Fest. Pomp. interpr. Funis nauticus in orbem convolutus, citans hunc Pacuvii locum, Quid cessatis socii ejicere spiras sparteas? quo modo accipitur ap. Plut. (8, 19.) Νεὼς μὲν γὰρ ἁρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος, ἐπιλαμβάνονται σπείραις καὶ ἀγκύραις, τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Itidemque Eust. σπεῖρα ap. Hom. exp. σπεῖρας δι' ὧν αἱ νῆες ἕλκονται, Funes qui in orbem convolvi solent, et in navi poni modo ad alligandas, modo ad trahendas ipsas naves. Et Hes. itidem σπείρας exp. τὰ μαλάγματα τῶν νεῶν. [" Isidori Orig. 19, 4. Spiræ, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo Curcubas vocant. Caugii Glossarium v. Spera: Ligantur plures fasces et projiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractis temonibus, et dicuntur speræ, quasi res quæ faciant tardare progressum." Schn. Lex. Vide Interpr. ad Hes. v. *'Επίσπειρον.] Ab horum funium similitudine spiræ ab Juvenali (8, 208.)

A dicuntur Fasciæ galeri, quæ sub mento stringi solent: de faucibus aurea cum se Porrigat et longo jactetur spira galero. Ubi innuit faucibus subjici solitam et in summo galero in spiram s. volumina sinuosa collectam nodari. Ab hac eadem similitudine Mulieres quoque spiræ ornatus causa factæ. Necnon et Genus operis pistorii, eod. modo formatum, spira nuncupatur: quod Cato cap. 77. jubet fieri tanquam restim tractes, imponi in solo, dein plicis impleri bene arcte. In arboribus quoque σπεῖραι sunt, in arboribus sc. cæsis, et quæ a fabris operi aptantur, Theophr. H. Pl. 5, 3. Σπείρας δὲ καλοῦσιν ὅταν ᾖ συστροφὴ, (sic enim reponendum pro εὐτραφῇ,) τις ἐν αὐτῇ μείζων, καὶ κύκλοις περιεχομένη πλείοσιν. Unde Plin. 16, 39. de cædendis arboribus loquens, Publicum omnium vitium vocant spiras, ubi convolvere se venæ atque nodi. Idem Theophr. cap. seq. δύσεργα ligna esse dicit τὰ οὔλας ἔχοντα στροφάς: ibi appellans οὔλας στροφὰς, quas ante σπείρας. Itidem Plin. capnitin gemmam plurimis spiris fumidam esse

B dicit. Apud Architectos autem spira dicitur et basis columnæ unius tori aut duorum, teste Festo Pomp., in qua signif. frequens est ap. Vitruv. Ennius hominum multitudinem spiras appellat, cum ait, spiras legionibus nexunt: teste eod. Festo. Sic Hes. quoque σπεῖρα exp. πλῆθος, τάγμα: et Suid. σπεῖραι, πλήθη στρατευμάτων, φάλαγγες. Item Legio. Alii potius Cohors interpretandum censent, ut Bud. ex App. affert σπεῖρα στρατηγὶς, Prætoria cohors. Sic Act. 21, (21.) 'Ανέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρας, redditur, Tribuno cohortis: [cf. Valck. Schol. in N. T. 1, 458. " Toup. ad Longin. 341. Theocr. 22, 80. Lennep. ad Phal. p. 18. Valck. Diatr. 167. ad Od. Z. 269. ad Lucian. 1, 299. Wakef. Ion. 1183. Musgr. 1164. Jacobs. Anim. 201. Anth. 12, 36. Cohors, Globus militum, ad Charit. 609. Pulvillus s. Culcita subjecta oneri imposito, Heyn. ad Apollod. 428." Schæf. Mss. " J. Poll. 2, 31. 4, 149. τριχῶν: Apollod. 2, 5, 11. Σπεῖραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ποιήσασθαι, cf. Heyn. p. 198. Schol. Apoll. Rh. 4, 1396.

C Eudocia p. 217. Lat. Arculus, Festo Cesticillus. Basis columnæ, Lex. Vitruv. et Chandler. Inscr. no. 53. 54. σὺν σπείρῃ καὶ κεφαλῇ: cf. p. 38, 64." Schn. Lex. Σπεῖρα, σπείρη, Greg. Cor. 650. 696.]

[* Σπειρογονὴς, Meleager 124, 8. * Σπειροειδὴς, unde adv. * " Σπειροειδῶς, In modum spiræ, Ruf. Eph. 62." Wakef. Mss. * Σπειροκέφαλον, τὸ, Marm. Oxon. p. 94. * " Σπειροῦχος, Jacobs. Anth. 8, 163." Schæf. Mss.]

Εὔσπειρος, Pulcras spiras faciens, Pulcre se in spiras contrahens, colligens, Pulcre se conspirans. Ex Epigr. εὐσπείροισι κορύμβοις, pro Corymbis habentibus spiras bene compositas. [" Jacobs. Anth. 8, 35. * Εὐσπειρὴς, 29. Wakef. Ion. 25." Schæf. Mss. Suid. 1, 910.]

Πολύσπειρος, In multas spiras se colligens, Multis voluminibus se conspirans, Immensum suis spiris faciens orbem, Multis spiris et flexibus involutus: πολυέλικτος, ut serpens, funis in orbem convolutus, capreolus in vite. [Hes.]

D [* 'Υπόσπειρος, J. Poll. 2, 31.]

Σπειρώδης, Spiræ similis, Orbem spiris suis faciens, Nicander 'A. (253.) σπειρώδεϊ κόρσῃ Σκίλλης, Schol. πολλαῖς περιβολαῖς καλυπτομένῃ: [item σπερματώδει:] item πολλὰ σπεῖρα, i. e. ἐνδύματα ἐχούσῃ. Sed tunc a σπεῖρον derivatum esset: [cf. v. 527.]

Σπειρηδὸν, In modum spiræ, Spiris facientibus orbem, ut Ovid. loquitur: vel In orbem, Convolutim. Suid. exp. * περιπεπλεγμένως. Exp. etiam Cohortatim, Per cohortes; sed nullum hujus signif. exemplum affertur. [" Ad Herod. 474. Jacobs. Anth. 8, 60. 11, 10." Schæf. Mss. " Opp. 'A. 1, 516." Wakef. Mss. Joseph. A. J. 2, 12. p. 106.]

[* Σπειρίδιον, unde * 'Υποσπειρίδιον, Basis spiræ, Hero Spirit. 164. Cf. Σπεῖρα.]

Σπειράω, In spiram colligo, contraho: ut cum serpens in spiram tractu se colligit, spiris facientibus orbem, ut Virg. et Ovidium loqui, supra in Σπεῖρα docui. Sic funis quoque nauticus σπειρᾶσθαι dicitur, cum in orbem convolvitur. Apud Suid. legitur etiam σπειρώμενος τοῖς ῥακίοις, ubi malim Obvolutus,

Involutus. [" Heyn. ad Apollod. 303. Eratosth. 2. A ad Lucian. 2, 39." Schæf. Mss. " *Σπειρᾶσθαι*, In gyros contrahi, condensari. Hoc verbo usus est Demetrius de Eloc. §. 8., ut notaret vim orationis, quam e brevitate et veluti conglobatione quadam trahat. Quemadmodum enim animalia *συστρέψαντα ἑαυτὰ*, h. e. Se contorquentia et nervos veluti conglobantia, membris contractis, fortius pugnant: ita etiam sententiæ fortiores sunt, si oratio se quodammodo contrahit. Hunc igitur *λόγον καθάπερ ἐσπειραμένον*, Veluti in gyrum contortam orationem, appellat: et ipsam formam *συστροφήν*: vide *Συστρέφεσθαι*." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Σπείραμα, SIVE *Σπείρημα*, *τὸ*, i. q. *σπεῖρα*, Spira; ac proprie de serpente dicitur, cum in spiram tractu se colligit, et suis spiris orbem facit: ut cum Dionys. P. (1156.) dicit Bacchis *Ζωστῆράς θ' ἑλικάς τε πολυγνάμπτου ἑλίνοιο* conversa fuisse *εἰς σπείρημα δρακόντων*: pro quo Stat. dixisset In sinuosa draconum terga. Ubi Eust. *σπειρήματα* exp. *σπείρας, ὁλκούς*. Illo autem *σπείραμα* utitur Plut. (10, 51.) B itidem de dracone quodam loquens Ætolidis amore capto, *Τῷ μὲν ἄλλῳ σπειράματι τὰς χεῖρας αὐτῆς ἔδησε πρὸς τὸ σῶμα, τῷ δὲ ἀπολήγοντι τῆς οὐρᾶς ἐμαστίγου τὰς κνήμας.* || Hes. *σπείραμα* exp. *πλῆθος*, quomodo et *σπεῖρα*. || Accipiunt pro *σπέρμα* quoque, i. e. Semen, ap. Nicandr. 'A. (417.) *Ἠὲ νέον σπείρημα καὶ ἀμφικάρηνα κομάων.* [*Σπείραμα*, Sext. Emp. adv. Math. 7, 188. " Heyn. ad Apollod. 171. ad Diod. S. 1, 202. Jacobs. Anth. 8, 253. 12, 184. *Σπείρημα*, ibid. Exerc. 2, 175. Heyn. ad Apollod. 937. Valck. Diatr. 167. ad Diod. S. 1, 202." Schæf. Mss. " *Σπείραμα*, Æsch. Choëph. 245., ubi Heath. dorismum veritus *σπείρημα* corrigit, Apollod. 1, 12, 15. Gal. de Fasc. 14. p. 484. 17. p. 478. T. 11. Hes. et Phot. *Μήρυγμα, σπείραμα*, ubi inconsulte * *σπείρωμα* reponunt. Rarius, neque tamen rejectitium est, *σπείρημα* ap. Suid., quod binis Diodori locis 3, 35. servavit Cod. Clar." Lobeck. Phryn. 204.]

[* " *Σπείρασις*, Plut. Commun. Notit. 31." Gataker. Mss. * *Σπειρητὸς*, unde * *Πολυσπείρητος*, Nonn. C D. 40, 482.]

[* *Ἐνσπειράω*, Sext. Emp. adv. Math. 7, 410. *Πολλῶν ἐνεσπειραμένων τῷ αὐτῷ φωλεῷ δρακόντων.*]

[* *Παρασπειράω*, Apollod. 3, 14, 6. p. 836. Heyn., sed reponendum *περιεσπειραμένος*. Vide Lobeck. Phryn. 204.]

Περισπειράω, In orbem circumdo, involvo. Proprie serpens aliquem *περισπειρᾶν* dicitur, quem suis spiris circumdat: unde ap. Lucian. (3, 238.) *Περισπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ*, Pedi circumcirca implicari in modum serpentis suo volumine aliquid complectentis. Plut. Camillo dicit etiam *Περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ*, Capiti vestem involvens, vel etiam Circumdans, Circumcirca obvolvens: [Agesilao 31. " Heyn. ad Apollod. 303. (1, 4, 2.) Toup. Opusc. 1, 345. ad Diod. S. 1, 291. ad Lucian. 2, 39." Schæf. Mss.]

Συσπειράω, In spiram colligo, ut Virg. in spiram tractu se colligit anguis; Spiris orbem facio, ut Ovid. immensum spiris facientibus orbem; Con- D spiro, ut Plin. de Vir. Illustr. Se in Volumnii tabernaculo conspiravit: de serpente quodam: ubi Conspirare se est *συσπειρᾶσθαι* et *συνελίττεσθαι*. Quod vero Theophr. (H. Pl. 4, 4, 13.) dicit de herba quadam in Gedrosis, *Ὑφ' ᾗ συνεσπειραμένους ὄφεις εἶναι μικροὺς σφόδρα*, Plin. sic, Referta minutis serpentibus. Pro Conglomero et Condenso, Joseph. A. J. 9. *Συσπειραθέντες τοῖς σώμασι*, Catervatim condensati corporibus. [" Wyttenb. ad Plut. 1, 619. Select. 409. Toup. Opusc. 1, 456. ad Charit. 609. Wessel. ad Dion. Cass. 1501." Schæf. Mss. " *Συνεσπείρασα*, Gal. de Usu Part. 4, 7. p. 636.: *συσπειρακὼς*, (sic,) Nicet. Ann. 6, 3. p. 101.: *συνεσπειραμένος*, Xen. K. A. 1, 8, 21. Aristot. H. A. 1, 27. p. 465.. Polyæn. 4, 1, 2.: *συνεσπειράθην*, Xen. 'Ελλ. 4, 4, 18. Aristid. 1, 553.: *συσπειρασάμενοι*, Eunap. V. Proær. p. 111." Lobeck. Phryn. 204. * " *Συνεσπειραμένως*, Procl. in Parm. 2. p. 88." Boiss. Mss. " Anna C. 450." Elberling. Mss.]

Σπειραία, *ἡ*, Spiræa; frutex ut tradunt nonnulli, lentus et vitilis, ita ut in spiram torqueri possit: unde et nomen: fructum fert in summitate racematim, rubrum et maturitate nigrescentem. Ruell. pro Halimo accepit, Matthiolus pro Viburno. Theophr. H. Pl. 1, 23. *Ἀκρόκαρπα τῶν θαμνωδῶν, ἐρείκη καὶ σπειραία καὶ ἄγνος.* Apud Eund. 6, 1. PRO *Σμηρέα* itidem reponunt *σπειραία*, ubi Theophr. ait, *Κισσὸς, μήλωθρον, ἐρευθεδανὸν, σμηρέα, κνέωρον.* Apud Plin. autem 21, 9. In coronamenta folio venere melothron, spireon, cneoron, quod Casiam Hyginus vocat.

¶ *Σπεῖρον*, *τὸ*, i. q. *σπεῖρα*, significans Funem nauticum, qui in orbem convolutus est, ut supra docui: quomodo Od. Z. 269. *Ἔνθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσι, Πείσματα καὶ σπεῖρα*, Eust. annotat accipi posse pro *σπείρας*, sc. *δι' ὧν αἱ νῆες ἕλκονται, ἢ δι' ὧν οἱ τροχίλοι δεσμοῦνται*: solent enim funes nautici, quibus navis trahitur aut religatur, cum usus eorum non est, in spiras colligi, s. in orbem convolvi: quamobrem et *σπεῖραι* nominantur. Verum et alia expositio ibid. ab eo proponitur, sc. *σπεῖρα* accipiens pro *ὑφάσματα ἐξ ὧν τὰ ἱστία*. In quibusdam Edd. non *σπεῖρα* legitur, sed *σπείρας*, quod etiam metro convenientius est: ac brevium Schol. Auctor *σπείρας* ibi exp. *μεγάλους κάλους, δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες*, Funes crassiores, quorum in trahenda navi usus est: Pacuvius Sparteas spiras nominat. || *Σπεῖρον* dicitur etiam Fascia; ita enim fascia aliquid obvolvi solet ut aliquid spiris serpentis circumdari. Eust. Comment. in Dionys. cum de *σπεῖρα* et *σπείρημα* locutus esset, subjungit, *ὅθεν καὶ σπειροῦν λέγεται τὸ σπαργανοῦν, καὶ σπεῖρον ὀνομάζεται τὸ εἰς τοῦτο χρησιμεῦον ἱμάτιον.* At plerumque *τὰ πτωχικὰ ῥάκη*, Panni laceri, quibus mendici se involvere solent, *σπεῖρα* appellantur: ut Od. Δ. (245.) de Ulysse, *Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, οἰκῆϊ ἐοικὼς*, Eust. (1494, 46.) exp. *πτωχικὰ ἀμφιβλήματα* s. *ῥάκη*. Alii tamen propter illud *κακὰ* simpliciter ibi *σπεῖρα* accipiunt pro *ἱμάτια*: itidemque Od. Z. (179.) *δὸς δέ μοι ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες*, brevium Schol. Auctor exp. *ἱματίων*. Ac J. Poll. 7, (78.) c. 18. cum synonymως posuisset *ἱματιοπῶλις ἀγορὰ* et *σπειροπῶλις ἀγορὰ*, subjungit, quibusdam placuisse *σπεῖρα* vocare non solum *τὰ ῥάκη*, verum etiam *τὰς ἀμείνους ἐσθῆτας*. Hom. certe *φᾶρος ταφήϊον* et *σπεῖρον* synonymως dicit. Cum enim Penelope ap. eum Od. B. (102.) dixisset, *εἰσόκε φᾶρος Ἐκτελέσω—Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον*, paulo post subjungit, *Μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας*: atque ibi Eust. annotat *σπείρου* nomine non accipi necessario *εὐτελὲς ὕφασμά τι*, sed tale quod Laërtem deceret: ideoque *σπεῖρον* trifariam exponi, *πολυτελὲς ἱμάτιον, ῥάκος, ἱστίον*: paulo ante *σπεῖρον* esse dixerat *ὕφασμά τι δυνάμενον σπειροῦν*, i. e. *σπαργανοῦν* et *περιέχειν τὸν αὐτὸ περιτιθέμενον*: quæ exp. ap. brevium quoque Schol. Auctorem legitur. Atque sic *σπεῖρον* diceretur Quælibet vestis quæ corpori *περισπειρᾶται*, ut Plut. loquitur: s. *τριβώνιον* aut *ἱμάτιον* quo aliquis se *σπαργανοῖ*, ut loquitur Athen. [" Nicander 'A. 159. Euphorion in Schol. Eur. Phœn. 688." Schæf. Mss. Od. B. 97. E. 318. Vide Lex. Xen.] *Σπειροπώλης*, Venditor *τῶν σπείρων*, Veteres et tritas vestes vendens, Qui vestimenta lacera et pannosa vendit, ut quibus mendici se involvunt et *περισπειρῶσι*. Vel simpliciter Vestium venditor, Qui vestimenta venditat: idem qui *ἱματιοπώλης*. Itidemque FEM. *Σπειροπῶλις ἀγορὰ* dicitur pro * *Ἱματιοπῶλις ἀγορὰ*, teste Polluce (7, 78.) quoniam sc. *σπεῖρα* nonnullis vocantur non solum *τὰ ῥάκη*, verumetiam *αἱ ἀμείνους ἐσθῆτες*. Ut plurimum tamen in vestiario foro veteres ac detritæ vendi solent vestes, raro novæ.

Σπειρόω, Circumdo *τῷ σπείρῳ, τῇ ἐσθῆτι περισπειρῶ*, ut Plut. loquitur. Vel etiam Fascio, *σπαργανόω*: vide *Σπεῖρον*. [" Ad Diod. S. 1, 291. Paus. 3, 278." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 6. Lobeck. Phryn. 204. * *Σπείρωμα*, Hes. v. *Κόμβωμα*. Vide *Σπείραμα*. * " *Σπείρωσις*, Schol. Arati (14.) 80. 86." Boiss. Mss.]

[* *Σπειρίον*, Vestimentum tenue, æstivum, Xen.

Ἑλλ. 4, 5, 4. Ἔχοντες, οἷα δὴ θέρους, σπειρία. Vide Lex. Xen. "Toup. Opusc. 2, 199. Emendd. 1, 70." Schæf. Mss.]

[* Σπεῖρος, τὸ, Nicander Θ. 382. ἀνά τε βολβῶν, Σπείρεα, alii interpr. Tunicas, alii Semina.]

ΣΠΕΙΡΩ, Sero, Semino, Paus. Attic. (33, 4.) Σπείροντες μὲν οὐδὲν, ἀπὸ δὲ ἀμπέλων ζῶντες ἀγρίων, Nihil serentes s. seminantes, de Atlantibus. Plut. de Non Fœner. Σπείροντες οὐχ ἥμερον καρπόν. Dicitur enim σπείρεσθαι ὁ καρπὸς cum ἀφίεται τῇ χειρὶ a seminatore: cui adde, quod Corinna Pindaro dicebat, Τῇ χειρὶ δεῖν σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ, Manu oportere sementem facere, non sacco integro: eo quod Pindarus in quoddam melos συνεφόρησε πανσπερμίαν τινὰ μύθων, nec sparsim fabulas interseruerat, sed quasi ex integro sacco effuderat. Ubi metaph. est, sicut et in hoc dicto ap. Aristot. Rhet. 3. Σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας. Cui simile hoc Pauli in Ep. ad Galat. 6, (7.) Ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ὁ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει: [cf. 1 Cor. 9, 11.] Sic Cic. Ut sementem feceris, ita metes. Metaph. quoque Greg. Naz. Σπείρειν εἰς δικαιοσύνην, pro Serere in agrum justitiæ, In agro justitiæ sementem facere. Metaph. item Plato de LL. Σπείρειν σπέρματα παλλακῶν, E concubinis liberos suscipere: quod et ἀλλοτρίαν σπείρειν itidem metaph. dici, paulo post docebo. Sic Soph. (Aj. 1293.) ὅς αὖ σ' ἔσπειρε, Qui te genuit, Quo satus es; nam et ap. Latinos tam prosæ Scriptt. quam Poëtas Satus eo sensu accipitur. Item σπείρω γῆν dicitur pro eo, quod Semino agrum, Columellæ, i. e. Semina agro sero, Sementem facio in agro, Semina terræ mando, Solo semen credo et committo. Sic quidam ap. Plut. Σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδὸν Βερέκυνθα χῶρον. Metaph. autem Soph. in quodam Epigr. ap. Athen. (604.) Ἀλλοτρίαν σπείρων, pro μοιχεύων, s. ἀλλότρια ἐπὶ δέμνια βαίνων: ac subaudiri potest vel γῆν vel γυναῖκα: dicitur enim σπείρειν γυναῖκα, qui suo ipsam semine implet. Quo refer hoc Plut. in Connub. Præc. (6, 544.) ubi de conjugibus ait, Τῶν ἀνιέρων καὶ παρανόμων πρὸς ἑτέρους ἁγνεύοντας ὁμιλιῶν, καὶ μὴ σπείροντας, ἐξ ὧν οὐδὲν αὐτοῖς φύεσθαι θέλουσι: nam ejusmodi καρπὸς cum provenit, pudori est et abscondi solet. || Significat σπείρω etiam Dissemino s. Spargo, Aristot. de Poët. (13.) Σπείρων θεοκτίσταν φλόγα, metaphorice; nam σπείρειν proprie est τὸν καρπὸν ἀφιέναι. Et pass. Σπείρεσθαι, Disseminari, Dispergi. Thuc. (2, 27.) Οἱ μὲν αὐτῶν ἐνταῦθα ᾤκησαν, οἱ δ' ἐσπάρησαν κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, Per totam Græciam sparsi sunt. Sic Xen. Ἑλλ. 3, (4, 22.) p. 293. Κατιδόντες τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκολούθους ἐσπαρμένους εἰς ἁρπαγὴν, Dispersos ad prædam agendam. Cic. ἔσπειρε ap. Plat. in Tim. exp. Spargens quasi serebat, p. 33. mei Lex. Cic. itidemque p. præced. σπαρεῖσας, Sparsas et quasi Satas. [" Wakef. S. Cr. 3, 22. 5, 107. 116. Brunck. Soph. 3, 455. ad Diod. S. 2, 165. Liberos procreo, Heusing. ad Cic. Offic. 277. Plut. Mor. 1. p. 4. Ox. Phalar. p. 4. T. H. ad Lucian. Dial. p. 103. Thom. M. 187. 906. Jacobs. Anth. 6, 319. 9, 89. De verbis, Toup. Opusc. 1, 435. Valck. Hipp. p. 251. ad Herod. 698. Wakef. S. Cr. 2, 138. De radiis lucis, ad Herod. 630. Conf. c. ἐγείρω, ad Diod. S. 1, 201. Aor. 2. act. an dicatur, Heind. ad Plat. Phædr. 344. Σπ. τὰς πέτρας, Valck. Hipp. p. 261.: κακὰ, Heind. ad Plat. Phædr. 297. Σπείρων, Pater, Porson. Or. 740. Σπερεῖ, Plato Phædro 346. Ἐσπαρμένος, Toup. Opusc. 1, 393. * Σπέῤῥω, Koen. ad Greg. Cor. 275. (279. 588.)" Schæf. Mss.]

Σπέρμα, τὸ, Semen, Quod seritur ut fructum ferat, Plut. (10, 562.) Αἱ πολυμιξίαι τῶν σπερμάτων, Multa semina permixta: quale quid est ἡ πανσπερμία. Hesiod. Ἡμέρ. (17.) Σπέρματος ἄρξασθαι, Initium facere jactandi seminis: Ἔργ. (2, 64.) ἀγαθὸς Σπέρματα δάσσασθαι, Qui probe novit quomodo semina disserenda sint. Sic Dem. (748.) Καταβάλλειν σπέρμα, ut Latini itidem Jactare semen; item Dare semina humo, et Committere semina sulcis, Mandare semina terræ, Ingerere semen solo. Cui loco similis hic

A Theophyl. Ep. 27. Τῶν πρώτων μοι μὴ ἐκφύντων σπερμάτων, οὐκ ἂν αὖθις τῇ ἀγνώμονι καταβάλλοιμι. Rursum Hesiod. Ἔργ. (2, 89.) Σπέρματα κακκρύπτων, Obruens semina, sc. occatione. Ipsa autem tellus semen καταβληθὲν accipit, et, si bona est, cum fœnore reddit. Xen. K. Π. 8, (3, 15.) Ὅ, τι γὰρ ἂν λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν. Sæpe enim οἱ ἐργαζόμενοι τὴν χώραν καὶ τὰ σπέρματα προσαπολλύουσι. Humanum etiam semen σπέρμα dicitur, itidemque ceterorum animantium, Plut. Lyc. Πλήσαντα γενναίου σπέρματος, Cum implevisset generoso semine, ut Plin. quoque loquitur. Idem in Symp. dicit ἐκβάλλειν σπέρμα, quod femina συλλαμβάνει, Concipit, et κυοῦσα postea parit. Idem in Probl. Rom. Συμφορητοῦ τινὸς καὶ κοινοῦ σπέρματος γεγόνασιν, ut qui meretricibus nascuntur: quibus ap. Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) opp. οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύντες. Athen. 2. Σπέρματος εἶναι ποιητικά, Seminis copiam facere. Rursum Plut. (Lycurgo 19.) Σπέρμα ἄγονον. Ad alia etiam transfertur, Od.

B E. (490.) Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι: ut sunt carbones cineribus obruti. Dem. (280.) Ὁ τὸ σπέρμα παρασχὼν, οὗτος τῶν φύντων κακῶν αἴτιος, Qui semen suppeditavit, is malorum, quæ enata sunt, auctor est. Cic. dicit Omnium seminator malorum. Plut. Ἐσκέδασε καὶ ἀπέπεμψε μεγάλου πάθους σπέρμα, Id unde magnum enasci malum potuisset. || Σπέρμα, Semen, i. e. Fructus quem semen reddidit, vel etiam ipsa arbor, Antiphan. ap. Athen. 3. (p. 84.) de pomis quibusdam, Νεωστὶ γὰρ τὸ σπέρμα τοῦτ' ἀφιγμένον Ἐς τὰς Ἀθήνας ἐστὶ παρὰ τοῦ βασιλέως. Idem Athen. 4. Τὸ τῆς ἰξίας σπέρμα. Vide et aliud exemplum in Σταχυοῦσθαι, ubi de betonicæ semine dicitur: sic μαράθρου σπέρμα, ἀνίσου σπέρμα, et hujusmodi. Sed et legumina ac similia quæ in cibum sumuntur semina, σπέρματα dicuntur: ut παροψήματα ἐκ σπερμάτων, Pulmenta e leguminibus. Item et σπέρμα dicitur Fructus quem uterus reddit partu: ut σπέρμα βροτῶν, Humana propago, proles. Eur. ap. Plut. (9, 199.) Εἴθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δύστηνον βροτῶν.

C Cui adde, quod in Oraculo quodam ap. Thuc. 5, (16.) p. 370. legitur, Διὸς υἱοῦ ἡμιθέου τὸ σπέρμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀναφέρειν, ubi Schol. σπέρμα exp. ἀπόγονον. [" Ad Timæi Lex. 130. Brunck. Œd. T. 1077. 1246. Eur. Hec. 254. Musgr. Med. 816. Thom. M. 906. Markl. Suppl. 399. Jacobs. Anth. 6, 311. 7, 401. 9, 214. Philippus 23. Wakef. S. Cr. 5, 38. 116. Porson. Med. p. 63. Metaphor., ad Dionys. H. 2, 1244. Schneid. ad Xen. Œc. p. 39. Σπ. πυρὸς, Valck. Anim. ad Ammon. 140." Schæf. Mss. Σπέρματα, i. q. ἀπόγονα, Jambl. V. P. 436. Schol. Virg. Georg. 2, 152. " Usus h. vocis, de Posteris positæ, ap. Scriptores N. T. familiaris, fluxit ex Oriente, recteque VV. DD. in eo Hebraismum agnoverunt. Mirum tamen non est, si Pindarus hic illic, aliique similes Poëtæ grandiloqui, vocem in hunc sensum nonnunquam adhibuerint. Etiam Plato de LL. 9. p. 853. Ἄνθρωποί τε, inquit, καὶ ἀνθρώπων σπέρμασι νομοθετοῦμεν." Valck. Schol. in N. T. 2, 450.]

Σπερματολόγος, ὁ, ἡ, Qui semina colligit, ut aves,

D quas Gaza Frugilegas vocat. Epicharm. ap. Athen. (65. et 398.) τέτρακές τε σπερματολόγοι. Dicuntur ejusmodi aves etiam σπερμολόγοι et σπερμονόμοι, de quibus paulo infra. [Alberti ad Gloss. N. T. p. 79. * Σπερματολογέω, Philostr. Soph. 1, 22. p. 524. * Σπερματοπώλης, Nicophon ap. Athen. 126. * Σπερματοφάγοι, certa Æthiopum natio ab arborum seminumque victu ita dicta, Diod. S. 111, 27. Strabo 16. p. 1116=405. ubi Codd. * Σπερμοφάγοι exhibent.]

[* Σπερμοβόλος, unde] Σπερμοβολέω, Semen jacio, edo, projicio, ut qui semen genitale emittit, quod Plut. σπέρμα ἐκβάλλειν dicit. [" Wakef. S. Cr. 3, 164." Schæf. Mss. " Horapoll. 58." Wakef. Mss. * Σπερμοβόλημα, Gl. Seminarium, ubi male editum est σπερβόλημα.]

Σπερμολόγος, ὁ, ἡ, i. q. σπερματολόγος, Qui semina legit, ut aviculæ quædam, quæ in agris seminatis inter sulcos non bene occa depressos, semina legunt: quarum e numero sunt columbæ. Athen. (388.) de

attagene, Ἔστι δὲ κονιατικὸς καὶ σπερμολόγος: ut Epicharmus dicit τέτρακες σπερματολόγοι. Item Plut. Demetr. (28.) σπερμολόγοι ὄρνιθες. Ab Aristot. σπερμολόγον Certam dici quandam avem tradunt, et a Gaza Latine Frugilegam: quia sc. rostro refossa semina legit et depascitur; quamobrem et σπερμονόμον appellari. Et de hoc avium genere accipiendum esse, quod Aristoph. Ὄρν. (378.) dicit, τότε χρὴ στρουθῶν νέφος ἀρθὲν, Καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι: ubi declarat qui sint σπερμολόγοι, sc. οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμα ἀνακάπτοντες, Qui rostro effossum semen devorant. Et Basil. Hexaëm. Hom. 5. Τὸν δὲ σῖτον τοῖς συνδέσμοις τούτοις ἡ φύσις κατησφαλίσατο, ἐν θήκῃ τὸν κόκκον ἀποθεμένη, ὡς μὴ εὐδιάρπαστον εἶναι τοῖς σπερμολόγοις. Eust. quoque (Od. p. 241, 24.) tradit σπερμολόγον s. σπερμονόμον esse εἶδος ὀρνέου λωβωμένου τὰ σπέρματα: atque inde σπερμολόγους Atticis nominari τοὺς περὶ ἐμπόρια καὶ ἀγορὰς διατρίβοντας, sc. διὰ τὸ ἀναλέγεσθαι τὰ ἐκ τῶν φορτίων ἀποῤῥέοντα, καὶ διαζῆν ἐκ τούτων: eodemque nomine vocari etiam τοὺς οὐδενὸς λόγου ἀξίους. Sic B ergo nominari dicemus homines viles, qui in foro grana s. semina instar frugilegarum avium colligunt e saccis effusa, atque inde victum quærunt, ut qui e spicilegio victitant, quos σταχυολόγους et καλαμωμένους dixere. Sic Budæo 808. σπερμολόγοι sunt Viles et contemti homines, ex alieno sic vitam tolerantes, ut avis quædam quæ semina sparsa colligit. || Item σπερμολόγος dicitur ὁ σπείρων λόγους, Qui, ut Plautina phrasi utar, libens verba funditat, Blatero, Locutuleius s. Loquax homo, Verbosus nugator: cujus exemplum ex Athen. habes ap. Bud. 808. [" In ambiguitate vocabuli Σπερμολόγος, partim Blateronem, partim Aviculam significantis seminibus vescentem, lepide lusit Alexis ap. Athen. 344." Schw. Mss.] Sic Dem. (269.) Σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὄλεθρος γραμματεύς. Et Act. 17, (18.) Τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Quid vult nugator iste dicere? [Vide Valck. Schol. in N. T. 1, 548.] Hesychio quoque σπερμολόγος est φλύαρος, Suidæ autem ἀκριτόμυθος, * εὐρυλόγος: voluntque C Eum, qui saltuatim et vellicatim, ut loquitur Gell., lectis auctoribus, ex iisque enotatis voculis aliquot, velut collectis solidæ doctrinæ seminibus, aliquis haberi vult, et sese verbosius jactans, eruditionem ostentat, σπερμολόγον nomen obtinuisse atque blateronis. Eust. certe VERB. Σπερμολογεῖν dici scribit ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων * ἀμεθόδως ἐπὶ τοῖς μαθήμασιν ἔκ τινων παρακουσμάτων, i. e., De iis qui nulla cum arte eam, quam e quibusdam auditionibus adepti sunt, scientiam ostentant. Alioqui σπερμολογεῖν significat etiam Nugari, Blaterare s. Deblaterare, Verba loquaci ore funditare. Greg. Naz. de Filio, Orat. 1. Πολλὰ δ' ἂν ἔτι σπερμολογήσαις, εἰ βούλοιο συντιθέναι τὸν ὁμώνυμόν σοι θεὸν καὶ παρέγγραπτον, ἡμῖν δὲ ἀληθινὸν καὶ ὁμώνυμον τῷ πατρί. [Simpl., Semina colligo, Plut. 7, 849. Scurram ago, Philostr. V. A. 5, 20. Gl. Fundito, Loquacito.] Rursum σπερμολόγος in præcedenti signif. adjective accipitur pro Loquax, Garrulus, Nugatorius. Plut. in suo περὶ Ἀοργησίας libello, Ἀκόλαστα καὶ πικρὰ καὶ σπερμολόγα ῥήματα. Poniturque σπερμολόγος ibi pro NOM. D Σπερμολογικὸς, significante itidem Nugatorius s. Locutuleium decens: quo utitur idem Plut. Symp. 4, (1. fin.) Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περίεργα καὶ σπερμολογικὰ, Curiosa sunt et nugatoria. Vel etiam Inepta. [Σπερμολόγος, Dionys. H. Epit. 17, 6. Σπερμολογώτατος καὶ ἀναγωγότατος. " Valck. Anim. ad Ammon. 12. Toup. Opusc. 1, 435. Wakef. S. Cr. 2, 138. 5, 107. Thom. M. 581. H. Steph. ad Dionys. H. Leg. p. 25." Schæf. Mss. " Athen. 85." Wakef. Mss. * Σπερμολογία, Gl. Vaniloquentia, Plut. Alcib. 36. ναυτική.] Σπερμονόμος, Qui semina depascitur, e seminibus collectis victum sibi parat, i. q. σπερμολόγος, [Hes.] Est etiam εἶδος ὀρνέου λωβωμένου τὰ σπέρματα, ut ex Eust. docui in Σπερμολόγος. [* Σπερμοφάγος, Sext. Emp. p. 16. Hes. v. Φαβοτύπος, Lobeck. Phryn. 669. " Jacobs. Anim. 113. Matth. ad Epist. Cathol. p. 240. * Σπερμοφαγέω, ibid. * Σπερμοφαγία, ibid." Schæf. Mss. Theophyl. 3, 452.] Σπερμοφόρος, Semen ferens, Semen commissum reddens, Fructum ferens, Epigr. [Theophr. C. Pl. 1, 21, 1.] Σπερμοφορέω, Semen fero, Semento, ut Plin. Inutile est nasci herbas sementaturas, Theophr. H. Pl. 1, (2, 2.) Ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐγκαυλοῦσι: [6, 7, 1.] Σπερμοφυέω, i. q. præcedens σπερμοφορῶ, Theophr. C. Pl. 1, (16, 4.) Ἐν τελειότητι γάρ τινι τὸ σπερμοφυεῖν, Seminis enim productio perfectioni cuidam tribuitur. Utitur et H. Pl. 7, [4, 7. 8.] AT Σπερμοφυὴς, Semine erumpens, nascens, [H. Pl. 7, 10, 1. * Σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπῶλις, Aristoph. Λ. 458. Suid. * Σπερμουχέω, Theophr. H. Pl. 3, 18, 8. ubi Codd. meliores σπερμοῦσθαι habent.]

Ἄσπερμος, ὁ, ἡ, Semine carens, Semen nullum producens. Vide Κακόσπερμος. Item aliquis ἄσπερμος mori dicitur, qui sine prole et nepotibus decedit: a σπέρμα, quod significat modo Filium s. Filiam, modo Nepotem. Il. Υ. (303.) Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται Δαρδάνου.

Γυμνόσπερμος SIVE Γυμνοσπέρματος, Cujus semen nudum est. Theophr. H. Pl. 7, 3. cum dixisset omnia esse aut ἐλλοβοσπέρματα aut γυμνοσπέρματα, aut ἐμφλοιοσπέρματα aut παπποσπέρματα, subjungit, Ῥαφανὶς μὲν γὰρ, καὶ νάπυ, καὶ γογγυλὶς, ἐλλοβοσπέρματα· κορίαννον δὲ, καὶ μάραθρον, καὶ ἄνηθον, καὶ κύμινον, γυμνοσπέρματα· βλίτον δὲ καὶ τεῦτλιον, καὶ ἀνδράφαξις, καὶ ὤκιμον, ἐμφλοιοσπέρματα· θριδακίνη δὲ, παπποσπέρματον. Unde Plin. 19, 7. Nudum semen apii, coriandri, anethi, fœniculi, cumini: cortice obducta bliti, betæ, atriplicis, ocimi: at lactucis in lanugine. Ubi etiam observa quomodo interpretetur cetera compp. NAM Ἐμφλοιοσπέρματα vocat Quorum semina cortice obducta sunt: ET Παπποσπέρματα, Quibus in lanugine semen est: AT Ἐλλοβοσπέρματα, Quibus semina in folliculo sunt surculacea; sic enim Theophr. verba interpr. l. c., Surculacea in folliculo semina sunt rhaphano, sinapi, rapo. [Γυμνόσπερμος, Theophr. H. Pl. 1, 10, 2. 1, 11, 3. 8, 3, 4. Γυμνοσπέρματος, 8, 4, 1.]

Ἔνσπερμος, In quo semen est, Semen proferens: opp. superiori ἄσπερμος. Diosc. 3, 28. de absinthio Santonico, Ἐοικὸς ἀψινθίῳ, οὐ μὴν οὕτω γε ἔνσπερμον, Sed non adeo seminis fœcundum, Ruell. [" Musgr. Tro. 520." Schæf. Mss. Item * Ἐνσπέρματος, Sativus, Phanias Eresius ap. Athen. 406.]

Κακόσπερμος, Male sementans, Malum semen ferens, Theophr. H. Pl. 7, 4. Ἐπεὶ ἄσπερμόν τι γένος αὐτῶν ἐστιν ἢ κακόσπερμον: de rhaphanis, de quibus Plin. 19, 5. Et in prioribus tamen differentia seminis est, quoniam aliqua pejus, aliqua admodum exigua ferunt.

[* Μελάνσπερμον, τὸ, Herba eadem quæ μελάνθιον, Diosc. Parab. 2, 53. Phav. Lex. 495.]

Ὀλιγόσπερμος, Parum seminis ferens, Theophr. H. Pl. 7, 4. Εὐχυλότερον δὲ καὶ τῶν τευτλίων τὸ λευκὸν τοῦ μέλανος, καὶ ὀλιγοσπερμότερον, ὃ καλοῦσί τινες Σικελικόν. Unde Plin. 19, 8. Ejus quoque a colore duo genera Græci faciunt: nigrum, et candidius, quod præferunt, parcissimi seminis, appellantque Siculum. Item Parum seminis emittens, de homine aut alio animante.

[* Πάνσπερμος, Anal. 2, 80. ὄσπρια. " Cf. Schæf. ad Theophr. p. 209." Boiss. Mss. " Toup. Opusc. 1, 255. Diodor. Zon. 2." Schæf. Mss.] Πανσπερμία, ἡ, Omnifaria seminum mixtio, Aristot. de Gener. Anim. 4, 3. Εἰσὶ γάρ τινες οἵ φασι τὴν γονὴν, μίαν οὖσαν, οἷον πανσπερμίαν εἶναί τινα πολλῶν. Apud Plat. autem in Tim. Ficinus interpr. Sementis fomes. Plut. cum gen. etiam, (7, 814.) Οὕτως ἔοικε τῶν παθῶν πανσπερμία τις ὁ θυμὸς εἶναι, Videtur fomes esse et suscitabulum unde reliqui omnes affectus accenduntur. Item, Semina omnis generis permixta, Miscella omnis generis seminum, (371.) de Pind. Συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων, εἰς τὸ μέλος ἐξέχεεν. Quamobrem Corinna σκώπτουσα eum dicebat ὅλῳ τῷ θυλάκῳ σπείρειν, non τῇ χειρί: manu enim spargi et disseri solent semina, non toto sacco effundi. Item πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἑψημένη, Omnis generis semina s. legumina musto incocta, quod Alcman uno verbo πυάνιον nominat, teste Sosibio ap. Athen.

(648.) ubi etiam memoratur quædam *παγκαρπία*. [* *Πανσπερμηδὸν*, Nicander Athenæi p. 372.]

Πολύσπερμος, Multum seminis ferens, Abundans semine, Theophr. H. Pl. 7, 3. *Ἅπαντα δὲ πολύχοα καὶ πολυσπέρματα· πολυκαρπότατον δὲ τὸ ὤκιμον*. Item de homine aut alio animali dicitur pro Copiose fundens semen, Multum seminis emittens: opp. superiori *ὀλιγόσπερμος*. [" Ad Charit. 781. 784." Schæf. Mss.] *Πολυσπερμία*, ἡ, Multum semen, Affluentia seminis genitalis. [" Horapoll. 152." Wakef. Mss.]

[* *Ταχύσπερμος*, Aristot. H. A. 10, 3.]

Σπερματώδης, Seminalis, Aristot. Probl. 1, 5. *Ἥ τε πολλὴ κίνησις ποιεῖ κόπον καὶ ἡ ἰσχυρά· τοιαύτη δὲ, ἡ σπερματώδης· πολλὴ δὲ, ἡ συνεχὴς καὶ μία*: ubi *σπερματώδη κίνησιν* videtur dicere talem *κίνησιν*, qualis est ἡ *τῶν ἐκβαλλόντων σπέρμα*. Gaza vero aliam lectionem videtur secutus; sic enim vertit ea Aristot. verba, Membra tum a multo, tum a vehemente motu franguntur. Est autem vehemens, qui passim per loca inæqualia agitur: multus vero, qui continens continuusque est. [" Stob. 289. Schol. Nicandri 'A. 253." Wakef. Mss. Artemid. 4. Proœm. *Ὅσα σπερματωδέστερα καὶ οὐκ ἐξειργασμένα συνέγραψαν οἱ παλαιοί*.]

Σπερματικὸς, itidem Seminalis. Phanias ap. Athen. (58.) *Τῆς ἡμέρου μαλάχης ὁ σπερματικὸς τύπος*. Item *σπερματικὰ ἀγγεῖα*, ap. Medicos et Physicos, Seminis genitalis conceptacula: itidemque *σπερματικοὶ πόροι*, Meatus semini genitali attributi, ap. Alex. Aphr. quo nomine dici quidem possunt Vasa omnia per quæ semen defertur: proprie tamen sic appellantur Vasa duo a testibus sursum ascendentia et in *παραστάτην ἀδηνοειδῆ* inserta, semenque eo deferentia: ut inter alia tradit Gorr. Eidem Gorr. *σπερματικαὶ ἀρτηρίαι* sunt Duæ arteriæ, una dextera, altera sinistra, a trunco arteriæ magnæ descendentis exortæ, et in testes demissæ. Et *σπερματικαὶ φλέβες*, Venæ duæ in testes demissæ, spermatis materiam ad eos deferentes: quarum una dextera est, altera sinistra. Vide plura ap. eund. Gorr. Apud Philon. de Mundo, *Ὁ σπ. λόγος τῆς διακοσμήσεως τοῦ κόσμου*, Bud. vertit Ratio seminalis coagmentationis mundi. Itidemque e Diog. L. (7, 148.) idem Bud. affert *σπερματικὸς λόγος τοῦ κόσμου*, p. 371.: et *σπερματικοὶ λόγοι* in homine, p. 381. [" Casaub. ad Athen. 105. 120. 128." Schæf. Mss. M. Anton. 4, 14. 21. " Ulpianus ad Dem. Olynth. 1. sub init.: ad *προοίμιον πραγματικὸν* refert *σπερματικὴν κεφαλαίων ἐπαγωγὴν*, h. e. Sparsam vel Inspersam per prooemium argumentorum et capitum causæ sequentium mentionem, ita ut prooemium veluti omnium causæ nervorum semina contineat. Eodem modo Syrianus ad Hermog. Διαιρ. Στασ. 169. prooemia dicit *σπερματικωτέραις χρώμενα ἐννοίαις*. Dionys. Jud. Lys. c. 18. de narrationis Lysiacæ virtutibus disserens, illud ipsum sine metaphora ita expressit: *Πιθαναί εἰσιν, καὶ τὴν πίστιν ἅμα λεληθότως συνεπιφέρουσιν*. Idem quoque Quintil. 4, 2. p. 185. de narratione dixit: Semina quædam probationum spargere: vide *Προκατασκευή*." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. *Σπερματικὸν*, τὸ, Theol. Arithm. 189. Ast. * *Σπερματικῶς*, 158. Vide Schn. Lex. " Clem. Alex. 308. 883(=263. 749.)" Wakef. Mss. " Argum. Demosth. Mid. 513, 16. Reisk." Boiss. Mss. " Eust. 4, 15(=3, 28.)" Seager. Mss. " Iren. 36. Athan. 2, 170." Kall. Mss.]

Σπερματίας σικυὸς, i. q. *σικυὸς πέπων*, s. simpliciter *πέπων*, teste Athen. (68.) ubi e Cratino affert, *ἐν Πάρῳ Σικυὸν μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον*. Forsan autem *σπερματίας* dicitur a seminis copia. [" Casaub. ad Athen. 142. Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss.]

Σπερματὶς, ίδος, ἡ, i. q. *σπερματική*: ut *σπερματίδες φλέβες* Aristoteli dicuntur quæ aliis *σπερματικαὶ*, Venæ seminales s. spermaticæ; vel, ut alii, Seminariæ venæ, H. A. 3. [" Clem. Alex. 126." Wakef. Mss.] Affertur tamen ex eod. Aristot. ETIAM *Σπερματῖτις φλὲψ*, itidem pro Seminaria vena e Gazæ interpr.

Σπερμάτιον, τὸ, Parvum s. Exile semen, Minutum seminis granum, Theophr. ap. Athen. (66.) de piperis generibus, *Τὸ δὲ πρόμηκες, μέλαν, σπερμάτια μηκωνικὰ ἔχον*, Minuta grana instar eorum quæ fert papaver. Utitur et Diosc. 2. de Chelidonia.

[* *Σπερματία*, Sementis, Symm. Ps. 64, 10.]

Σπερματόω, Semino, Consero: *σπερματουμένη γῆ*, Ager qui seminatur s. conseritur, cui semen mandari solet. Theophr. C. Pl. 3, 2. *Περὶ τῆς ἀροσίμου δὲ καὶ σπερματουμένης ὁμοίως· τοῖς μὲν γὰρ οὐ ταὐτὰ, τοῖς δ' οὐκ ἴσα, τοῖς δ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον οὐδὲ τὴν αὐτὴν ὥραν ἀποδιδόναι δεῖ*. [* *Σπερμάτωσις*, Emissio seminis, Phanias Athenæi 61.]

[* " *Ἀποσπερματοῦμαι*, Semen fio, Nemes. 210." Wakef. Mss.] *Ἐκσπερματοῦμαι*, Ad semen pervenio, Semen reddo. Affertur enim *ἐκσπερματοῦται* pro Semen reddit. Legitur ap. Theophr. H. Pl. 7, 1. *Τὰ ἐν ταῖς θερμημερίαις σπαρέντα θᾶττον ἐκκαυλοῖ καὶ ἐκσπερματοῦται*.

Σπερματίζω, i. q. *σπερμοφορῶ* et *σπερμοφυῶ*, s. Semento, ut Plinium loqui supra dixi. Moses Exodi 9, (32.) dicit linum in Ægypto a grandine ictum et læsum fuisse: quia jam *ἦν σπερματίζον*, eo quod jam semen in suis folliculis concepisset: quod nonnisi adultum facit. Vulgata Versio ibi habet, Jam folliculos germinarat. Itidem pro Semen emitto, Bud. e Basil. 35. *Οὔτε κάλαμος, οὔτε ἄγρωστις, οὔτε σκόροδον, οὔτε ἄλλα μυρία γένη φυτῶν σπερματίζοντα φαίνεται*. [" Æsch. Eum. 663." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] *Σπερματισμὸς*, ὁ, Seminis emissio. At *τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέρειν* exp. Plantas semine natas transplantare, ap. Theophr. H. Pl. 7, 4. *Διὸ καὶ τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέροντες, φυτεύουσι τὰς ἐκφύσεις*.

Ἀποσπερματίζω, Semen emitto, Semine genitali *ἐκμιαίνομαι*, ex Aristoph. Sic *ἀποσπερματίζουσιν οἱ ὀνειρώττοντες*. Itidem Aristot. de Gener. Anim. 2. *Τὸ δὲ συμβαίνειν ἡδονὴν τῇ συνουσίᾳ, οὐ μόνον τοῦ σπέρματος προϊεμένου ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ πνεύματος ἐξ οὗ συνισταμένου ἀποσπερματίζει*. [* " *Ἀποσπερματισμὸς*, Tzetz. ad Lyc. 598." Kall. Mss. " Ad Hesych. 2, 146." Dahler. Mss. " Schol. Opp. 'A. 1, 479." Wakef. Mss.] *Ἐκσπερματίζω*, Semen emitto, *σπέρμα ἐκβάλλω*, Num. 5, (28.) *Ἐὰν δὲ μὴ μιανθῇ ἡ γυνὴ, καὶ καθαρὰ ᾖ, καὶ ἀθῴα ἔσται, καὶ ἐκσπερματιεῖ σπέρμα*, Semen emittet, i. e. Procreabit liberos.

[* " *Σπέρμειος*, * *Σπέρμιος*, Schrader. Præf. ad Emendd. p. vi." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 33, 5. 39, 5.]

Σπερμεῖον, τὸ, i. q. *σπέρμα*, Semen, Sementis, Nicand. (Θ. 599.) *ἱππείου γε ταμὼν σπερμεῖα σελίνου*, Hipposelini semen. Alibi dicit *σπέραδος* et *σπείρημα*: [894. 900. 944. 'A. 201.]

Σπερμαίνω, i. q. *σπείρω*, Sero, Semino. Item sicut aliquis dicitur *σπείρειν* liberos, sic et Hesiod. Ἔργ. 2, (353.) *Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα Σπερμαίνειν γενεὴν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτὸς*, Ne liberorum procreationi operam des reversus a sepultura, sed a sacris epulis. [" Med., Nonn. D. 3, 293." Wakef. Mss. * *Σπερμαντὸς*, unde * *Ἀσπέρμαντος*, et adv. * " *Ἀσπερμάντως*, Andr. Cr. p. 19." Kall. Mss.]

Ἀποσπερμαίνω, i. q. *σπερμαίνω*, Semino, Sero. Item pater filium dicitur *σπερμαίνειν* s. *ἀποσπερμαίνειν* pro Procreare, Gignere, sicut et ap. Latinos dici solet Sator pro Pater. Apud Euseb. Pr. E. p. 45. paternæ Ed. *Ὅτ' Ἐπίκουρον πατὴρ ἀπεσπέρμαινεν*. [" Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. * " *Ἐνσπερμαίνω*, Andr. Cr. 25." Kall. Mss. * " *Ἐπισπερμαίνω*, falso pro *ἀποσπερμαίνω*, Eudoc. p. 159." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Σπέραδος, τὸ, i. q. *σπέρμα* et *σπερμεῖον*, Semen, Nicander Θ. (649.) *Καὶ σπέραδος νεμεαῖον ἀειφύλλοιο σελίνου*, 'A. (330.) *Καὶ σπέραδος κραμβῆεν*, Semen brassicæ. Alibi *σπερμεῖον* et *σπείρημα* dicit. ['A. 134. *Ἀμμίγδην σπεράδεσσιν εὐτροχάλοιο λίνοιο*.]

Πολυσπερὴς, Epith. hominis est ap. Poëtas, Il. B. (804.) *Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων*, Hominum per diversos terræ tractus sparsorum, Hinc inde per totum orbem disseminatorum. Schol. exp. non solum *ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς διεσπαρμένων*, ut Suidas *πολυσπερέας φάλαγγας* exp. *ἐπὶ πολλὰ μέρη*

διεσπαρμένας, sed etiam πολυγενῶν et πολυεθνῶν. A Itidem Hesiod. Θ. (365.) de filiabus Oceani et Thetidis, Αἳ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι. Et Empedocles ap. Plut. in fine libri 5. Symp. Φῦλον ἄμουσον ἄγουσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Verum Plut. πολυσπερὴς eo loco active accipere videtur, citans ea verba Empedoclis, ut probet nullum animalium genus, nec terrestre nec aëreum, esse adeo γόνιμον, s. πολύτεκνον et πολύγονον, ac est τὸ τῶν θαλαττίων. Et sic πολυσπερὴς esset Fœcundus, Late suum genus et propaginem spargens, ut qui πολλὴν γενεὴν σπερμαίνουσι, secundum Hesiod. [" Huschk. Anal. 275. Jacobs. Anth. Proleg. 57. 11; 204." Schæf. Mss. " Stob. 562, 4. Opp. 'A. 1, 1. Quint. Sm. 13, 339." Wakef. Mss. * Πολυσπερέια, Nicet. Ann. 8, 1.]

" Σπερύνω, Semino, Irascor, Minor, Persequor, " Hes."

" Σπερὸς, Curvus, VV. LL."

[* " Σπαρτέον, Serendum, Clem. Alex. 188. 192. 220. Geopon. 2, 20. 14, 23." Kall. Mss.]

Σπαρτὸς, Seminatus, Satu editus, Qui satu provenit, Athen. (62.) B Οἱ δὲ σπαρτοὶ ἀσπάραγοι, καὶ σφόδρα ὑπερμεγέθεις γίνονται: sunt enim quidam ἕλειοι et ὄρειοι, ὧν οἱ κάλλιστοι οὐ σπείρονται. Et σπαρτὴ θύμβρα, ap. Diosc. 3, 45. Satureia quæ satu provenit, s. sativa. Item σπαρτοὶ ἄνδρες, Viri qui satu provenerunt, sc. e dentibus interfecti a Cadmo draconis, quos eum Pallas jusserat motæ supponere terræ, populi incrementa futuri. Paruit, impresso et sulcum patefecit aratro: Sparsit humi jussos, mortalia semina, dentes. Unde, fide majus, glebæ cœpere moveri: Primaque de sulcis acies comparuit hastæ, Tegmina mox capitum, picto nutantia cono: Mox humeri pectusque, onerataque brachia telis Existunt, crescitque seges clypeata virorum: ut Ovid. cecinit Metamorph. 3. Sic Eur. Herc. F. (792.) Ἥξετ' εὐγαθεῖ κελάδῳ Ἐμὰν πόλιν, ἐμὰ τείχη, Σπαρτῶν ἵνα γένος ἐφάνη, Χαλκασπίδων λόχος: quam terram s. urbem Ovid. propterea Draconigenam appellat: at τοὺς σπαρτοὺς ἄνδρας, Serpentigenas. Rur- C sum Eur. Phœn. (953.) Γῆν, ἣ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν Σπαρτῶν ἀνῆκεν. Ibid. pro Serpentigena s. Draconigena dicit, ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε, Qui exortus est e dente e draconis maxilla evulso. Ibid. λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους: ut Pind. quoque ap. Plut. ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν. Aliquanto post, Ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ Σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο. Ab his Sparta creditur nomen accepisse, ut in Σπάρτη annotavi. [" Σπαρτὸς, Gesner. Ind. Orph. Märkl. Suppl. 578. Musgr. ibid. Wakef. Eum. 1414. Abresch. Æsch. 2, 61. Σπαρτοὶ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 88. Valck. Phœn. p. 298. 308. 309. 346. ad Diod. S. 2, 358. ad Lucian. 2, 292." Schæf. Mss.]

Ἄσπαρτος, ὁ, ἡ, Non satus s. seminatus, Inseminatus, ut Vitruv. loquitur. Od. I. (109.) Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν' Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα, καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. Item ἄσπαρτος γῆ, Terra s. Ager qui non seminatur, Cui semen non committitur, (123.) Ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα D πάντα Ἀνδρῶν χηρεύει. Sic ἄσπορος γῆ dicitur de Terra sterili et cui semen non mandatur, utpote malæ et ingratæ. [" Boiss. Philostr. 290. Ruhnk. Ep. Cr. 149. ad Diod. S. 1, 331." Schæf. Mss. Numenius Athenæi p. 369.] Ἀσπάρτως, Semente non facta, Citra sationem.

Σπόρος, ὁ, Satio, Satus, Ipsa serendi s. seminandi actio, Plato Tim. Μετὰ τὸν σπόρον, Post sationem, ut Cic. interpr. p. 34. mei Lex. Cic. Et τὸν σπόρον ποιεῖσθαι, quod Cæsar et alii Lat. Scriptt. dicunt Sementem facere, pro Semina in humum spargere, Semina terræ mandare: σπείρειν. || Accipitur etiam pro Ipso semine, idemque significat quod σπέρμα, Epigr. ὅτε σπόρον ἔμβαλε γαίῃ, Cum mandasset semina terræ, solo ingessisset semina. Sic Xen. quoque usurpavit in Œc. || Annotant accipi etiam pro Ipso loco in quo aliquid seritur. [" Apoll. Rh. p. xiii. Σπ. παίδων, Bast Lettre 222." Schæf. Mss. Lex. Xen.]

[* Σπορολόγος, unde * Σπορολογέω, Dionys. H. Epit. 15, 3. Ἀρούρας ἀκμαίας ἤδη σπορολογεῖσθαι.]

Ἀγχίσπορος, ὁ, ἡ, E propinquis satus, E propinquo sanguine satus, i. e. Propinquus, Consanguineus: Suid. exp. ὁ ἐγγὺς γένους, Affinis genere: afferens e Damascio, Γενναίας φύσεως καὶ θεῶν ἀγχισπόρου. [" Musgr. Heracl. 37. Lucian. 3, 501." Schæf. Mss. " Οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Plato Pol. 1, 3. p. 391." Gataker. Mss.]

[* " Ἀλλόσπορος, Theod. Prodr. Ep. f. 111." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

[* " Ἀντίσπορος, Nomoc. in Cotel. Monum. 1, 154." Kall. Mss.]

Ἄσπορος, i. q. ἄσπαρτος, Non seminatus, Cui semina commissa non sunt: de terra. Plut. Coriol. (12.) Ἄσπορος γὰρ ἡ πλείστη καὶ ἀγεώργητος ἀπελείφθη τῆς χώρας. Videtur accipi etiam pro Semen præparce reddens, ideoque non conserenda ob sterilitatem: idemque propemodum significare quod ἄγονος: ut ap. Lucian. (2, 931.) Οὐχ οὕτως ἄσπορος οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή. Ac pertinet huc illa exp., qua ἄσπορος exp. Seminis expers, Segete vacans: a σπόρος significante σπέρμα: idemque est quod ἄσπερμος, ut Hes. ἄσπορον exp. χωρὶς σπέρματος, ἄγονον. [" Boiss. Philostr. 290. Ruhnk. Ep. Cr. 149. ad Charit. 325." Schæf. Mss. Eust. Procem. Odyss. 1379. * " Ἀσπόρως, Joannes Monachus Hist. Barlaami Cod. Reg. 903. p. 34. Psellus in Cantic. Cant. 6, 7. Jo. Damasc. Hymn. in Theogon. (25.) p. 3. Ed. Paris. 1570." Boiss. Mss. " Athan. 2, 360. Andr. Cr. 31. 259. 304. Binii Conc. Gen. 2. p. 2." Kall. Mss. Greg. Naz. 2, 262. * Ἀσπορία, Manetho 4, 585. " Ad Charit. 753." Schæf. Mss. " Orac. Sibyll. 3. p. 260." Kall. Mss.]

[* " Αὐτόσπορος, Huschk. Anal. 79. Valck. Adoniaz. p. 217." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 132." Boiss. Mss. Nonn. D. 7, 78. 40, 401. 45, 171. Æsch. Fr. Prom. Sol. ap. Steph. B. v. Ἄβιοι.]

[* Βαθύσπορος, Eur. Phœn. 648. 673. Orph. H. 10, 14.]

Δεκάσπορος, In quo decem sementes factæ sunt, Eur. (Tro. 20.) δεκασπόρῳ χρόνῳ, Tempore quo decem sementes factæ sunt, i. e. Decennio: sic Lat. Poetæ dicunt Decem messes, s. æstates, pro Decem annos.

[* " Ἔνσπορος, Hermes Pœmand. 17. bis." Boiss. Mss.]

[* Ἐρίσπορος, Opp. K. 2, 119. alu.]

" Εὔσπορος, s. Εὐσπόρος, Fœcundus seminis," [Stob. 176. Heer., Aristoph. Ὄρν. 230. " Jacobs. Anth. 12, 370. Epigr. adesp. 487. Anal. 1. p. 2." Schæf. Mss.]

[* Κακόσπορος, unde * " Κακοσπορία, Jacobs. Anth. 12, 95. Epigr. adesp. 450." Schæf. Mss.]

[* " Λαμπρόσπορος, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss.]

[* Νεόσπορος, Æsch. Eum. 661.]

Ὁμόσπορος, Simul seminatus s. satus, Eadem stirpe satus, Eod. sanguine natus, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος γεγονὼς, ut Plut. loquitur: unde ap. Hes. ὁμόσποροι, ἀδελφοί. || Item ὁμόσπορος active accipitur pro ὁ τὴν αὐτήν τινι σπείρων γυναῖκα, Qui eandem mulierem semine implet, i. e. Cum eadem muliere rem habet cum qua alius: quo modo accipit Schol. Soph. Œd. T. (460.) Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν Ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ· κἀξ ἧς ἔφυ Γυναικὸς, υἱὸς καὶ πόσις· καὶ τοῦ πατρὸς Ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς: [260. Trach. 212. " Hymn. in Cer. 85. Mitsch. 139. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 578. Valck. Phœn. p. 370. Musgr. Herc. F. 1079." Schæf. Mss.]

Ὀψίσπορος, Qui sero s. tarde seritur, novissime seritur, (ut Plin. dicit Novissime germinans pro ὀψιβλαστὴς,) vel etiam Sero serendus: ut e Theophr. H. Pl. 8. affertur ὀψίσποροι σῖτοι s. πυροὶ, pro Frumenta quæ sero serenda sunt: quibus opp. τὰ πρωΐσπορα. [Theophr. C. Pl. 2, 12, 4.] Ὀψισπορέω, Sero sementem facio, Tarde sero. Theophr. active s. transitive usurpat, cum accus. construens, ut H. Pl. 8, (1, 7.) Περὶ τοῦ πρωϊσπορεῖν ἕκαστα καὶ ὀψισπορεῖν αἱ

χῶραι διαφέρουσι: (8, 6, 5.) Ἔνιοι δὲ καὶ περὶ τὴν Ἑλλάδα πάντα πρωϊσπορεῖν εἰώθασι.

Πολύσπορος, Satu s. Semine abundans, Segete abundans, Opp. K. 3, (23.) Πάρθων τε πολύσπορος, εὔβοτος αἶα, Frugifera et pascuis abundans Parthorum tellus. Affertur et πολύσπορος Πὰν ex Epigr., sed sine expositione. [" Wessel. Obss. 181. Jacobs. Anth. 10, 405." Schæf. Mss. * Πολυσπόρως, Sext. Emp. adv. Math. 5, 58. * " Πολυσπορία, Horapollo c. 11." Boiss. Mss.]

Πρωΐσπορος, opp. præcedenti ὀψίσπορος, i. e. Qui mature seritur, etiam Præmature serendus, ut πρωΐσπορα frumenta ap. Theophr. H. Pl. 8, (1, 3.) exp. Frumenta præmature serenda: quibus ibid. opp. τὰ ὀψίσπορα: [ibid. 2. πρωϊσπορώτερον.] Πρωϊσπορέω, Præmature sero, Mature semino. Accusativo jungitur, ut videbis in Ὀψισπορέω. Sic idem Theophr. H. Pl. 8, (1, 2.) Τὰ μὲν αὐτῶν φιλεῖ πρωϊσπορεῖσθαι, τὰ δὲ ὀψέ. Itidemque C. Pl. 4, 8. Et 3, 30. Πρωϊσποροῦσι τὸν κύαμον, Fabam mature serunt. Itidem πρωϊσπορηθεὶς, Mature satus.

Πρωτόσπορος, Qui primus seminatus est, Primo satus. SIN Πρωτοσπόρος scribas, significabit, Qui primus serit aut sevit. Apud Nonn. Jo. Παιδοτόκου γόνος ἔσκε βίου πρωτόσπορος ἀρχὴ, Fuerunt nuptiæ quæ principium et seminarium sunt vitæ liberos procreantis: [cf. Jo. 107. 112. Athen. 451. Lucian. 2, 432. " Const. Manass. Chron. p. 113." Boiss. Mss. " Ænigma 14." Schæf. Mss.]

Πυκνόσπορος, Dense satus, seminatus, [Theophr. C. Pl. 3, 21, 5.] Πυκνοσπορέω, Dense sero, semino, etiam semen spargo, cum sc. accusativus non additur. Pass. Πυκνοσποροῦμαι, Dense seror, Theophr. (C. Pl. 4, 14, 1.) Τῶν δ' ὀσπρίων μάλιστα ἐρυσιβᾷ κύαμος, καὶ διὰ τὸ πολύφυλλος εἶναι, καὶ διὰ τὸ πυκνοσπορεῖσθαι. Affertur πυκνοσπορούμενος et pro Qui frequens seritur: [H. Pl. 8, 6, 2. 7, 2.]

[* Ταυρόσπορος, Nicet. Annal. 12, 4. * Τριτόσπορος, Æsch. Pers. 815. al. * Τρίσπορος.]

[* Χρυσόσπορος, Nonn. D. 10, 145. 276.]

Σπόριμος, ὁ, ἡ, Qui seminari s. conseri solet, Diosc. 3, 128. de Artemisia, Γεννᾶται καὶ εἰς χώρας σποριμους, Nascitur et in agris consitis, s. Agris frumentariis, ut Ruell. vertit. Gaza, Ἐν τῇ σποριμῳ γῇ transtulit In segetibus. In Evang. certe (Matth. 12, 1.) legitur Ἐπορεύθη διὰ τῶν σπορίμων pro Per segetes. At σπόριμος χόρτος, ex Genes. 1, (29.) pro Gramen s. Herba semen afferens. [" Jacobs. Anth. 9, 39." Schæf. Mss. Theocr. 25, 219. Manetho 3, 396.]

Σπορεὺς, έως, ὁ, Sator, Seminator, Xen. Œc. [20, 3. cf. J. Poll. 1, 221.] Legitur et ap. Hes., in expositione NOMINIS Σπορευτὴς, quod verbale est a VERBO Σπορεύω, Sero, Semino. Sic σκαλεύω dicitur et σκαλεύς. [* Σπορευτὸς, Theophr. C. Pl. 3, 20, 6, χώρα.]

[* Σπορέω, Strabo 16. p. 390. Sieb. δὶς σπορεῖται, sed perperam pro δισπορεῖται, a * δισπορέω.]

Σπορητὸς, Satio, Satus, i. q. σπόρος et σπορὰ, Theophr. H. Pl. 8, 3. Εἰ καὶ ὁ σπορητὸς πρότερον γένηται, Si satus quoque præcesserit, ut Gaza vertit. Paulo ante, Τὸν τῶν ὀσπρίων σπορητὸν ἓξ μῆνας, sc. τελειοῦσθαι: ubi potius σπορητὸς significat Sata, Semen terræ commissum. Exp. etiam Tempus serendi. [Xen. Ἑλλ. 4, 6, 13. " De acc., Reiz. de Acc. 112." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1384. ἢ διοσδότῳ Γάνει σποpητὸς, ubi Schutz. emendat ἢ Διὸς νότῳ Γᾶν * εὐσπόρητον.]

Σπορὰ, ἡ, Satio, Satus, i. q. σπόρος, Theophr. H. Pl. 8, 3. Ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελειοῦνται ταῖς ἁπάσαις, Maturantur cum plurimum diebus quadraginta a semente facta. Affertur et pro Seges ex Eur. (Andr. 637.) Significat etiam Genus: ut ap. Soph. (Aj. 1298.) τοιῷ δ' ὀνειδίζεις σπορὰν, exp. τὸ γένος. Eur. (Hec. 659.) pro Prole etiam s. Fœtu usurpavit, quo modo et σπέρμα accipitur: ut videbis in Σπαργάω. Suidæ σπορὰ est διανομή. [" Plut. Mor. 1. p. 4. Ox., Wakef. S. Cr. 2, 69. 5, 39. 148. Trach. 316. Thom. M. 906. Musgr. Cycl. 56." Schæf. Mss.]

Σποράς, άδος, ὁ, ἡ, Sparsus, Dispersus, Qui dispa-

A latus vagatur huc illuc, Eur. Rheso (701.) σποράδα κέκτηται βίον, i. e. πλανήτην βίον, Vagatur huc illuc, Vitam degit vagabundam. Nonn. πανελλήνων σποράδες στίχες, Dispersi huc illuc et dispalati. Sic σποράδες νῆες, Naves dispersæ et palantes. Itidem Plut. Fab. Φεύγουσαι γὰρ ἔνιαι τῶν βοῶν σποράδες, Fugientes enim nonnullæ vaccarum palantes: (cf. Thes. 24.) Necnon Σποράδες νῆσοι, in mari Ægeo dispersæ, quas alii Κυκλάδας appellant, si Suidæ credimus: cui tamen refragatur Plin. 4, 12. Cum Suida facere videtur Virg. quoque, qui Æn. 3. dicit, sparsasque per æquor Cycladas. Item σποράδες νοῦσοι ap. Hippocr. (384, 14.) Morbi non congeneres, sed sparsim grassantes: Gal. exp. διάφοροι, οὐχ ὁμογενεῖς, ἄλλαι ἄλλοις συμβαίνουσαι: vide et Σποραδικός. Item ἡ σπορὰς αὐτῆς, sc. arenæ, οὐσία συμφυεῖσα ἡνώθη, Sparsa ejus natura in unum coaluit, Philo de Mundo. Itidemque σποράδα γῆν accipiemus pro Arena aut Pulvere; nam ejusmodi terra non cohæret ut aliæ. Suid. exp. κονιορτὸν ἢ χοῦν

B γῆς. [" Ad Timæi Lex. 168: ad Diod. S. 1, 212. Phryn. Ecl. 50. Jacobs. Anth. 7, 15. 191. 12, 57. Lobeck. Aj. p. 272." Schæf. Mss. Plut. 7, 697. λόγοι.]

Σποράδην, Sparsim, Palatim: ut Liv. Equites peditesque certatim potius ruere, ac palatim per campum properare ad hostes. Suid. exp. διεσπαρμένως ὧδε κἀκεῖσε, Sparsim s. Palatim, Huc illuc. Arat. (389.) Ἄλλοι δὲ σποράδην ὑποκείμενοι ὑδροχοῆϊ, i. e., Cic. interpr. sub pedibus sparsæ radiantis aquarii. Isocr. Hel. Enc. (17.) Τὴν πόλιν σπ. καὶ κατὰ κώμας οἰκοῦσαν, εἰς ταυτὸν συναγαγών. [" Jacobs. Anth. 7, 191. 12, 57." Schæf. Mss.]

Σποραδικὸς, Palans, Vagus, s. σποράδα βίον κεκτημένος, ut Eur. loquitur: veluti σποραδικὰ ζῶα, s. θηρία, Bestiæ quæ huc illuc dispersæ et dispalatæ, non gregatim, pascuntur, ut quæ μόνια et solitaria s. solivaga alio nomine appellantur. Aristot. Polit. 1. Τῶν τε γὰρ θηρίων, τὰ μὲν ἀγελαῖα, τὰ δὲ σποραδικά ἐστι: H. A. 1. Τὰ μὲν πολιτικὰ, τὰ δὲ σποραδικά. Ubi πολιτικὰ animalia vocat Quæ civitatum ritu so-

C cietatem ineunt, et una vivunt, ut apes et formicæ inprimis. Et σποραδικὰ νοσήματα ap. Medicos, sc. τὰ ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ γινόμενα, ut auctor Definit. Med. tradit.

Ἀποσπείρω, i. q. τὸ σπέρμα καταβάλλω, ut ἀποσπείρω εἰς τὴν γῆν, Lucian. Semen jacio, s. spargo et dissero. [Schol. Pind. Π. 9, 59.] UNDE Ἀπόσπορος, Satus ab aliquo, i. e. Ab aliquo oriundus s. ortus, Originem et genus ab aliquo ducens. [" Nonn. D. 11, 142." Wakef. Mss.]

Διασπείρω, Dissero, Dissemino. Metaphorice plerumque, ut Dissemino quoque et Spargo ap. Latinos. Xen. Ἑλλ. (5, 1, 22.) ait, Διασπείρας λόγον ὡς μεταπεμπομένων Χαλκηδονίων, Rumorem disseminavit: ut Cic. Disseminatus dispersusque sermo. Plut. Coriol. Ὅθεν αἱ πρῶται κατηγορίαι κρύφα διεσπείροντο, Clam spargebantur. Isocr. vero in Epist. ad Phil. Καὶ τοὔνομα τοῦτο διασπείρῃς εἰς τὴν Ἀσίαν, Usque in Asiam dissemines et disperga, etiam Per Asiam spargas. Pass. Διασπείρεσθαι, Dispergi, Spargi, i. e.

D Dissipari, Dispaluri, Xen. Ἑλλ. 5, (3, 1.) Διεσπαρμένοι ἐληλάτουν, 1, (2, 2.) Διεσπαρμένους ὄντας τῶν Ἀθηναίων τοὺς ψιλοὺς ἐδίωκον. Sic Διεσπάρη ὁ λαὸς, Dispersus et dilapsus est populus. Et, Διασπειρόμενον πνεῦμα, Ventus qui in varias partes dispergitur et diffunditur. " Διασπαρεὶς, Dispersus, Dissi-" patus." [" Wakef. Trach. 781. ad Diod. S. 1, 413. 2, 174. Cattier. Gazoph. 72. Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss. Greg. Cor. 388.]

Διεσπαρμένως, Sparsim, Palatim. Utitur Suidas supra in Σποράδην. [" Moschop. π. Σχ. p. 190, 7." Boiss. Mss. " J. Poll. 3, 129." Kall. Mss. " Anna C. 469." Elberling. Mss.]

Διασπορὰ, ἡ, Disseminatio, Dispersio, Dispersus, Cic. Dispersu illorum actio de pace sublata est, i. e. Dispersis illis, Plut. (10, 565.) Αἰτίαν ὑπειπὼν, θλίψεις τε καὶ διασπορὰς ἀτόμων, ἑτέρων δὲ συμμίξεις καὶ * παραζεύξεις: [546.]

[* " Διασποράδην, Clem. Alex. Strom. 1, 2. p. 297." Kall. Mss.]

Διασπορεὺς, Qui disserit, disseminat, dispergit.

'Ενδιασπείρω, Dissero et dissemino in, Dispergo inter, Intersero, Interspergo. Pass. 'Ενδιασπείρομαι, Interseror, Interspergor, Plut. (10, 562.)*Ἃ δὴ πᾶσι χυμοῖς καὶ ὀσμαῖς καὶ χροιαῖς ἐνδιεσπαρμένα: (6, 375.) Idem in Numa (17.)*'Ενδιασπαρεῖσα διαφοραῖς, In contentiones dissipata. [* "'Ενδιεσπαρμένως, Eunap. p. 12." Dindorf. Mss. "'Ενδιασπαρμένως, (sic,) Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvii." Schæf. Mss.]

'Ενσπείρω, Insero, Insemino. Item aliquis rumor ἐνσπείρεσθαι dicitur pro Disseminari et spargi in, s. per: ut Xen. K. Π. (5, 2, 14.) p. 73. Καὶ οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται, In castris eorum sparsus et disseminatus fuit. [" Fischer. Descr. Lectt. 1798—9. p. iv. ad Lucian. 1, 198." Schæf. Mss. 'Ενισπείρω, Apoll. Rh. 3, 1184. * 'Ενεσπαρμένως, Sparsim, Eunap. p. 8. * Παρενσπείρω, Eust. Il. A. p. 6, 33. 89, 30. 1209, 28.]

'Επισπείρω, Insuper sero, s. Denuo semino: ut cum priore sementi amissa fit denuo alia: quod Bud. dicit Supersemino, Gaza Supersero: itidemque ἐπισπορὰ s. ἐπισπορία Budæo est Altera satio, Gazæ Sementis postera: cujus signif. exempla paulo post afferam. || Insero, Insemino, Super aliquo sero, In aliquo sero: ut cum semen non nudum seritur, sed intra aliquid conditum deponitur, ut spongia, bulbo; vel cum præcisis germinibus caulis, in medullam ipsius caulis aliud semen inditur, s. inseritur et inseminatur: quod in arboribus ἐμφυτεύειν dicitur: cujus insitionis meminit Plin. 19, 8. Theophr. C. Pl. 2, 33. Τὸ περὶ Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθῃ περὶ τὸ ἄστρον ἐπισπειρόμενον σπέρμα, φασὶν αὐθήμερον ἀναβλαστάνειν, καὶ ταχὺ περιλαμβάνειν καὶ τὴν ἄκανθαν: cui similem locum in 'Επισπορὰ vide. Unde Plin. 13, 24. Non omittendum est, inquit, et quod Babylone seritur in spinis, quoniam non aliubi vivit, sicut et viscum in arboribus: sed illud in spina tantum quæ regia vocatur. Mirum quod eadem die germinat, qua injectum est: injicitur autem ipso canis ortu, et celerrime arborem occupat. Ubi nota eum ἐπισπείρειν vertere Serere in, Injicere. Idem Theophr. in priore quoque signif. usurpasse existimatur verbum ἐπισπείρω, sc. pro Sementem s. Sationem itero, quomodo Plin. Cum hyeme prægelida captæ segetes essent, reseverunt. Itidemque Ovid. Reseminare dixit. Locus Theophr. est H. Pl. 7, 1. Δυσφυέστατον δὲ πάντων τὸ σέλινον· τεσσαρακοσταῖον γάρ φασιν οἱ τὰ συντομώτερα λέγοντες· οἱ δὲ πεντηκοσταῖον, (ἀναφύεσθαι) καὶ τοῦτο κατὰ πάντας τοὺς ἀρότους· ἐπισπείρουσι γάρ τινες ἐπὶ πᾶσι. Ubi Gaza, Quod etiam omnibus sementibus fieri potest; quidam enim id adjungunt. Alii pro simplici σπείρουσιν illic accipiunt. Rursum Matth. σπείρω pro ἐπισπείρω usus est; nam 13, (25.) cum dixisset quendam seminasse bonum semen in agro suo, subjungit, interea dum ipse dormiebat, venisse inimicum ejus, et σπεῖραι ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου: debuisset enim potius dicere ἐπισπεῖραι: ut Greg. Naz. ad h. l. alludens, Μόνον μὴ καθεύδοντί σοι καὶ ἀμεριμνοῦντι κακῶς ἐπισπείρῃ ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια. Itidemque Damasc. in sequenti 'Επισπορά. [" Jacobs. Anth. 10, 416." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 526., var. lect. Opp. 'A. 3, 462." Wakef. Mss.]

'Επισπορὰ, ἡ, Satio iterata, qua satis novum semen superseritur. Damascen. alludens ad locum Matth. in 'Επισπείρω citatum, 'Αμαρτία γὰρ οὐ φυσική ἐστιν, οὐδὲ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ ἡμῖν ἐνσπαρεῖσα, ἀλλ' ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου ἐπισπορᾶς, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ αὐτεξουσίῳ προαιρέσει ἑκουσίως συνισταμένη. Hesiod. ἐπισπορίαν vocat Iteratam sationem. || Insitio qua aliquid seritur in alio, Theophr. C. Pl. 2, 24. ubi τοῖς ἐπισπειρομένοις προαίρεσιν adhiberi dicit, Τὸν καιρὸν λαμβάνουσι τῆς ἐπισπορᾶς, ὅταν ὀργᾷ τὸ ὑποκείμενον· ὥσπερ ἡ ἄκανθα φαίνεται περὶ τὸ ἄστρον: dicit ergo non fortuito et quovis tempore fieri τὴν ἐπισπορὰν, sed tunc cum τὸ ὑποκείμενον, i. e. Id in quod injici solet τὸ ἐπισπειρόμενον, animadversum est ὀργᾷν.

'Επισπορία, ἡ, i. q. præcedens ἐπισπορὰ, i. e. Iterata satio, Sementis iterata, Hesiod. 'Εργ. 2, (64.) de
A servo quadragenario, τοῦ δ' οὔκι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων Σπέρματα δάσσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι, Quo nullus juniorum peritior est disserere probe semina et secundam vitare sationem. Cum enim non æqualiter ubique grana disseruntur [illegible] sparguntur, sed alicubi densius, alicubi rarius, iterare sationem plerumque necesse est. Hunc autem istorum verborum esse sensum, Græci Scholl. confirmant. E quibus Moschop. σπέρματα δάσασθαι exp. καταβαλέσθαι εἰς τὴν ἀρουμένην γῆν, εὐτάκτως μεριζόμενα, itidemque Proclus: et Tzetzes, τὰ σπέρματα καλῶς διαμοιράσαι καὶ σπεῖραι. At ἐπισπορίαν Moschop. esse dicit, τὴν ἐπὶ τοῖς σπαρεῖσι σπορὰν, ut cum ἐλλειπῶς ἡ προτέρα σπορὰ facta est. Similiterque Tzetzes ἐπισπορίαν exp. τὴν δευτέραν σπορὰν s. ἐπανασπορὰν: nam οἱ κακῶς σπείραντες, πάλιν ἐπανασπείρουσιν, ἐπιβάλλοντες ἕτερον σπόρον. Eodemque modo et Proclus ἐπισπορίαν esse dicit, ὅταν σπείρῃ τις ἐλλιπῶς, καὶ πάλιν ἄνωθεν σπόρον ἐπιβάλλῃ. Affert tamen idem Proclus et aliam exp., dicens ἐπισπορίαν esse τὸ ἀνω-
B μάλως ῥίπτειν τὰ σπέρματα, ut cum τὰ δεύτερα σπέρματα θλίβωσι τὰ πρότερα, ac quædam loca manent ἄσπορα: et sic ἐπισπορία dicetur cum inæqualiter disseruntur, et alicubi densius spissiusque profunduntur, granis aliis super alia cadentibus, seseque obruentibus. J. Poll. certe ἐπισπορίαν esse scribit ὅταν τις εἰς τὸ αὐτὸ σπέρμα, σπέρμα ἕτερον ἐπεμβάλλῃ. In illa autem Tzetzis expositione nota ETIAM 'Επανασπορὰ, ET 'Επανασπείρω pro ἐπισπορὰ, et ἐπισπείρω, i. e. Iterata satio, et Sationem itero, Resero. In vulg. tamen ejus Edit. pro ἐπανασπορὰν perperam scriptum est πανασποράν. [* 'Επισπορεὺς, Socr. Hist. Eccl. 4. p. 240.]

'Επίσπορος, ὁ, ἡ, Qui inseritur, vel reseritur. Theophr. H. Pl. 7, 1. ἐπίσπορα vocat Olerum quoddam genus, sicut Hes. quoque ἐπίσπορα exp. λάχανα: ubi tres ἀρότους τῶν κηπευομένων, ad quæ referuntur etiam τὰ λαχανηρὰ s. λαχανώδη, constituit: primum fieri tradens eo mense, quem Μεταγειτνιῶνα Attici vocant, ἐν ᾧ σπείρουσι ῥάφανον, ῥαφανίδα, γογγυλίδα,
C καὶ τὰ καλούμενα ἐπίσπορα. Hæc autem ἐπίσπορα nominari dicit, τεύτλιον, θριδακίνην, εὔζωμον, λάπαθον, νᾶπυ, κορίαννον, ἄνηθον, κάρδαμον. Et paulo post, Πᾶσι δὲ σπείρεται τοῖς ἀρότοις τὰ ἐπίσπορα. ['Επίσποροι, οἱ, Posteri, Æsch. Eum. 670.]

Κατασπείρω, Sero, Semino, Soph. Aj. (1005.) Ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις; Quot doloribus mihi seminatis obis? ut Cic. dicit Seminator omnium malorum. Plut. Camillo, Κατέσπειρε τοῦ χάρακος ἄφθονα: [Cæsare 29. Dione 25. " Ad Charit. 529. 670. 693. Philodem. 14. Jacobs. Anth. 12, 471." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 496. Ælian. H. A. 11, 21. * Κατασπορὰ, Gl. Seminatio. * " Κατασπορεὺς, Sator, Athan. 1, 837." Kall. Mss.] " 'Εγκατασπείρω, " Spargo s. Semino in. Bud. interpr. Semen alicujus " rei ingenero, in h. l. Plut. Ἣν ὁ Θεὸς ἐγκατέσπειρεν " ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ ὕλῃ καὶ κατέμιξε. At Herodian. dicit, " (2. p. 10.) Φήμην ἐγκατασπεῖραι ὅτι δὴ αἰφνιδίως τε- " τελευτήκοι, Rumorem disseminare in urbe." [" Cattier. Gazoph. 97. Jacobs. Anth. 9, 143. ad Charit.
D 279. ad Phalar. 226. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvii." Schæf. Mss. " Themist. 131." Wakef. Mss. * 'Εγκατασπορὰ, Clem. Alex. Strom. 7. p. 902=767. * Συγκατασπείρω, Heliod. 3. p. 148. * " Συγκατασπορὰ, Iren. 26." Kall. Mss.]

Παρασπείρω, Semino juxta s. apud. Παρασπειρόμενον est etiam quasi συσπειρόμενον, Consitum et intersitum: cujus signif. duo exempla ex Alex. Aphr. habes ap. Bud. 652. [" Æschin. Dial. 3, 5. Παρεσπαρμένη τοῖς πόροις, Sparsa (anima) per totum corpus: cf. Lactant. de Opif. Dei 16, 12." Fischer. Ind. " Heyn. Hom. 6, 640." Schæf. Mss. * Παρασπορὰ, Sexti Hypot. 1, 24. * " Παρασποράδην, Tzetz. Exeg. in Il. p. 4, 20." Schæf. Mss.]

[* Περισπείρω, Eur. Andr. 166. * " Περισπόρια, τὰ, sc. δώματα, Suburbia, q. d. Domus ante portas hinc inde dispersæ, Prædia suburbana, Inc. et LXX. sec. Alex. Oxon. Ald. Jud. 1, 27. Vide Περίοικος. Jos. 21, 2. (ubi Inc. προάστια habet) 3. 11, 34. 1 Paral. 6, 55. sec. Vat. Aqu. Jos. 21, 15. sec. marg.

Cod. 108. Holmes. Vide Περιπόλια." Schleusn. Lex. V. T.]

[* Συσπείρω, Gl. Consero, Lucian. 2, 455. Porph. V. P. c. 44. "Clem. Alex. 188. Iren. 86. Athan. 1, 837. Orig. c. Cels. 186." Kall. Mss. "D. W. ad Plut. 1, 619. Wessel. ad Dion. Cass. p. 1501." Schæf. Mss.]

Ὑποσπείρω, Occulte sero s. semino, Clam et latenter dissemino, Plut. Pericle, Ταῖς πόλεσι Μηδισμοῦ δι' ἐκείνων ὑπέσπειρεν ἀρχάς: [Lysandro 5. "Leontius 3. Jacobs. Anth. 7, 26." Schæf. Mss. * Ὑποσπορὰ, Epiph. 1, 60. 79. "Semen, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 68. * Ὑποσπορεὺς, Occultus seminator, 143. 198." Kall. Mss.]

"Σπαρίχνιον, Corbis, Sportula, VV. LL. ex J. "Poll." [Cf. Σπυρίχνιον.]

ΣΠΕΝΔΩ, FUT. Σπείσω, (tanquam a VERBO Σπείδω,) Libo, i. e. Vino, lacte, aut simili liquore diis sacrifico, Od. Γ. (47.) Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου Σπεῖσαι, Il. Ψ. (196.) Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευε Ἐλθεῖν. Itidemque Ω. (287.) Τῆ σπεῖσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι. In prosa quoque usitatum est. Plut. Numa (14.) Μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτμήτων, quod unum fuit e Numæ præceptis: (9, 73.) Προσάγουσα τῷ βωμῷ τῆς θεᾶς, ἔσπεισεν ἐκ φιάλης μελίκρατον. Diverso casu Herodian. 5, (5, 12.) Λιβανωτόν τε θυμιῶσι, καὶ οἶνον σπένδωσι. Rursum Plut. (6, 626.) Σπείσαντες οὖν Μούσαις καὶ Ποσειδῶνι, διαλύωμεν, εἰ δοκεῖ, τὸ συμπόσιον: non enim in sacrificiis tantum, sed et in conviviis libare moris erat: ἀναστάντες δὲ καὶ σπείσαντες, τὸ λοιπὸν τοῦ ἀκράτου τῷ διδόντι παιδὶ ἐκπιεῖν ἐδίδοσαν, teste Athen. 15. Præterea Aristoph. (Ἱππ. 106.) dicit σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, sc. κρατῆρα, pro τὸν μετὰ τὰς τραπέζας ἄκρατον σπεῖσον, cum sc. bono genio libatur ut prosperam mittat fortunam: vide J. Poll. 6. c. 16. Hes. σπεῖσαι exp. ἐκχύσαι, προσενέγκαι, θῦσαι θεῷ, Libare, Offerre, Sacrificare: itidemque ἐσπεικὼς a Suida exp. τεθνεκώς. Sic Hes. pass. Σπένδομαι, θύομαι, Sacrificor, Mactor et immolor: et Σπενδόμενος, ἀνατεθεὶς τῷ θεῷ, Dicatus consecratusque deo. Quo refer, quod legitur in Epist. ad Phil. 2, (17.) Εἰ καὶ σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως: quod sic redditur, Etiamsi pro libamento offerar super hostia sacrificioque fidei vestræ. Turn. ap. Plut. de Def. Orac. σπείσασθαι vertit Immolationem libatam esse. Alioqui media vox σπείσασθαι pro activa σπεῖσαι accipitur, ut videbis infra in Σπονδοποιῶ.

Σπένδω, Paciscor, Fœdus ineo s. percutio: quod sacrificiis et libationibus intercedentibus fiebat, ut apparet ex Il. Γ. (295.) ubi Græci et Trojani ὅρκια τάμνοντες, cum fœdus percussissent, dirisque devovissent icti fœderis transgressores, agnos mactabant, Οἶνον δ' ἐκ κρατῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν Ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν. Utitur hoc verbo in hac signif. Herodian. 5, (1, 8.) Καὶ ἐν οἷς ἀνδρείως παραταξάμενοι, οὐδέν τι ἡττήμεθα, καὶ ἐν οἷς σπεισάντες, μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἐλθόντα μέγαν βασιλέα, πιστὸν φίλον ἀντ' ἐχθροῦ δυσμάχου ἐποιήσαμεν, Icto fœdere, ex inimico amicum reddidimus. Sed pass. et med. VOX Σπένδομαι hoc sensu longe frequentius usurpantur quam activa. Ac modo cum dat. personæ construitur, modo cum πρὸς suum habente adjunctum accus.: modo cum accus. rei. Thuc. Οὐκ ἐσπείσαντο τοῖς Ἀθηναίοις, Fœdus cum Atheniensibus non inierunt, s. Fœdus cum Atheniensibus icere recusarunt. Idem alibi, Σπένδονται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Sic Aristid. Ἐσπείσατο πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Itidemque Plut. Theseo, Σπεισάμενος πρὸς αὐτὴν, Fœdere cum ipsa percusso. Et Herodian. 2, (12, 5.) Διὰ γραμμάτων ἐσπένδετο πρὸς Σεβῆρον, Literas ad Severum mittebat, quibus fœdus pacisceretur. Rursum cum dat. casu, ex Æschine σπείσασθαι κήρυκι pro Inire fœdus s. Pacisci cum caduceatore: qui itidem dicit (62.) Τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται, Cum legatis paciscitur. Thuc. 4, (119.) p. 159. copulate dicit, Ξυνετίθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο Λακεδαιμονίων μὲν οἵδε: paulo ante, Σπείσασθαι τὰς πρεσβείας τὰς παρούσας, ἢ μὴν ἐμμένειν ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν ἐνιαυτόν: ubi nota etiam cum infin. construi. Construitur cum accus. etiam, ut ap. Lucian. (1, 155.) Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα, Nec fœdus paciscamur. Dem. Σπεισάμενοι εἰρήνην αὐτοῖς, Fœdere paceque cum eis inita; etiam E pacto pollicili se pacem servaturos. At ἀναχώρησιν σπένδεσθαι dicitur pro E pacto permittere recedendi copiam, Fide interposita et e sponsione dare veniam abeundi. Thuc. 3, (109.) Ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ προφανοῦς οὐκ ἐσπείσατο ἅπασι. Sic 4, (114.) p. 157. Σπείσασθαι δὲ σφίσιν ἐκέλευον ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι, Pacisci inducias et e pacto diem constituere qua mortuorum cadavera ad sepulturam legere possint: seu, Sponderi sibi postulabant diei spatium ad mortuos tollendos. Quod eum conceditur, dicuntur ὑποσπόνδους νεκροὺς ἀναιρεῖσθαι. Præter. pass. habet signif. itidem passivam, Thuc. 3, (111.) Μαντινεῖς καὶ οἷς ἐσπεῖστο, Quibuscum pactæ induciæ erant. Aliquanto post, Φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς, Prædicantes eis e sponsione s. e pacto concessum esse ut discederent. Itidemque Suid. ἐσπεῖσθαι exp. σπονδὰς πεποιῆσθαι, hoc in loco, Ἄν τινα δ' ἄρα αἰτίαν ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς σχῇ πρὸς τὸ μὴ αὐτὸς ἐσπεῖσθαι δοκεῖν. Et Plut. (Romulo 19.) Ἐσπείσθησαν ἀνοχαί, Pactæ s. Factæ sunt induciæ. Itidemque τὰ ἐσπεισμένα dicuntur τὰ σπονδοποιηθέντα, ὡμολογημένα, Pacta et conventa.

["Σπένδω, Pierson. Veris. 162. Eur. Phœn. 1246. Med. 1140. Heringa Obss. 128. Plut. Mor. 1, 151. Herod. 364. Wakef. Alc. 1036. Jacobs. Anth. 6, 118. 12, 289. 294. Antip. Sid. 28. Thess. 45. Villois. ad Long. 174. Conf. c. σπεύδω, Fac. ad Paus. 1, 248. Cum gen., Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 327. Σπένδεσθαι τὸν πόλεμον, Dionys. H. 2, 769. 4, 2345. Act. et med., Kuster. V. M. 66. Heyn. Hom. 5, 567. 730. Med., Diod. S. 1, 559. 700. Dionys. H. 1, 417." Schæf. Mss. "Σπένδομαι, Mitesco, Mitigor, Ach. Tat. 159." Wakef. Mss. Schol. Il. B. 107. Σπεισάμενος πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἔχθραν. Σπείδω, Σπένδω, ad Greg. Cor. 347. 355. "Valck. Adoniaz. p. 363." Schæf. Mss. "Σπείδομαι, Herodian. Epimer. 128." Boiss. Mss.]

"Σπεῖσις, Libatio. Sed σπονδὴ frequentius est."

[* Σπειστὸς, unde] Ἄσπειστος, i. q. ἄσπονδος, i. e. Nullas σπονδὰς admittens, Qui nullis σπονδαῖς dirimi potest, Irreconciliabilis: Suid. ἄσπειστον ἔχθραν, ἄσπονδον μῖσος. [Dem. 786. Dionys. H. de C. VV. 38. Schæf. "Ad Paus. 348. Lobeck. Aj. p. 341. Pierson. Veris. 253. Fabric. Vita p. 222. Conf. c. ἄπιστος, ad Diod. S. 2, 612. Wessel. ad Dion. Cass. p. 1500. ad Dionys. H. 2, 736. Sic corrigo ἔχθος ἄπιστον in Paus. 3, 194." Schæf. Mss. * Νεόσπειστος, Nonn. D. 19, 175.]

"Σπενδεῖον ex Athen. affertur pro σπονδεῖον: quod "vide," [utpote unice verum. Idem dicendum de * Σπενδοποιέω, et * Σπενδαυλέω.]

Σπονδὴ, ἡ, Libatio, Plut. Polit. Præc. Τοῦ κρατῆρος αὐτομάτως ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς μέσου ῥαγέντος, Inter libandum. Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι, Diis libare: σπένδειν τοῖς θεοῖς. Sic Plut. Symp. 9, (13. fin.) Ἐκ τούτου σπονδὰς ἐποιησάμεθα ταῖς μούσαις. Alicubi reddi potest non tam Libatio, quam Libamen, Libamentum, i. e. Vinum quod libatur, Hesiod. Ἔργ. (1, 336.) σπονδῇ θυέεσσί τε ἱλάσκεσθαι, Philo V. M. 1. Ἢν ἐθελήσῃς μετασχεῖν τῶν αὐτῶν σπονδῶν τε καὶ θυσιῶν, Si libamentorum et sacrorum eorundem particeps esse volueris, Herodian. 4, (11, 6.) Περὶ σπονδὰς καὶ κύλικας εἶχον, Inter libamina ac calices agitabant: Paulo post, Τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι, Pacem jurejurando ac libaminibus sancire. Aristoph. quoque pro Vino quod libatur, usurpasse dicitur. || Σπονδαὶ peculiariter de iis etiam Libationibus dicuntur, quæ fœderibus et induciis sanciendis adhibentur; atque adeo pro Ipsis etiam fœderibus, pactis, induciis, accipiuntur, quæ sc. libatione intercedente sanctæ sunt. Il. B. (341.) Σπονδαὶ τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν, Sacramenta libatione vini sancita et dexteræ datæ. Apud J. Poll. σπονδὰς αἰτῆσαι. Xen. Ἑλλ. 3, (2, 1.) Πότερα βούλεται σπονδὰς ἔχειν ἢ πόλεμον, Velitne indu-

cias an bellum. At (4, 7, 3.) Ἔπεμψαν ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας ὑποφέροντας σπονδάς: ut et ap. J. Poll. σπονδὰς ἐπενεγκεῖν, pro Libamentis quæ sanciendis fœderibus adhibentur, accipiendum potius existimatur. Herodian. (3, 9, 2.) Σπονδὰς καὶ εὔνοιαν ὑπισχνούμενος, Sic σπένδεσθαι σπονδὰς Lucian. (1, 155.) dicit pro Pacisci inducias, Fœdus inire: quo sensu et σπονδὰς ποιεῖσθαι dicitur: ut Thuc. 3, (114.) Σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο ἑκατὸν ἔτη πρὸς Ἀμπρακιώτας ἐπὶ τοῖσδε, Fœdus et societatem fecerunt: Sic Athen. 15. Σπονδάς σοι ποιοῦμαι οὐ τριακοντούτιδας, Non facio tecum inducias s. fœdus triginta annorum. Plut. (9, 80.) Αἱ πόλεις διὰ χρόνου σπονδὰς ἀνανεοῦνται πρὸς ἀλλήλους, Fœdera renovant. Rursum Thuc. 5, (48.) p. 182. Εἰσέρχεσθαι εἰς τὰς σπονδὰς, pro Participem esse fœderis et induciarum: cui oppos. ap. Isocr. Areop. Σπονδῶν οὐχ οἷός τ' ἦν τυχεῖν. Rursum ap. Thuc. δέχεσθαι σπονδὰς et ὀμόσαι σπονδὰς, 5, (23. 21.) p. 173. et 172. Et (18.) p. 171. Ἐμμένειν ταῖς ξυνθήκαις καὶ ταῖς σπονδαῖς. Cui opp. ap. Herodian. 3, (6, 11.) Σπονδῶν καὶ ὅρκων καταφρονήσας, Despecto fœdere ac jurejurando: sic Thuc. 1, (23.) Λύσαντες τὰς τριακοντούτεις σπονδὰς, Soluto fœdere tricennali, sc. τῶν τριακοντουτίδων σπονδῶν προκεχωρηκυιῶν, ut eod. lib. (87.) loquitur. Eod. l. (78.) Σπονδὰς μὴ λύειν, μηδὲ παραβαίνειν τοὺς ὅρκους. Ubi sicut dicitur quis σπονδὰς λύειν, ita συγχέειν: unde ap. Eund. 1. (fin.) Σπονδῶν ξύγχυσις τὰ γινόμενα ἦν, καὶ πρόφασις τοῦ πολεμεῖν. Verum sicut aliqui dicuntur σπονδὰς ποιεῖσθαι, ita ipsæ σπονδαὶ dicuntur γίνεσθαι: ut ap. Thuc. 3, (52.) Εἰ σπονδαὶ γίγνοιντό ποτε πρὸς Ἀθηναίους: itidemque 4, (16.) p. 126. Αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. Et 8, (37.) p. 274. dicit, Σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε. Idem alibi, Ἐν σπονδαῖς εἰς πόλεις ἦλθον, pro οὐσῶν σπονδῶν, Pactis induciis: ut Herodian. 4, (14, 2.) Τιμωρήσων τοῖς ἐν σπονδαῖς καὶ εἰρήνῃ ἀνῃρημένοις, Pœnas exacturus de iis qui inter pacem et fœdera cæsi fuerant. Rursum Thuc. Σπονδαὶ αἱ πρὸς Πελοποννησίους, Fœdera cum Peloponnesiis icta. [" Valck. Phœn. p. 201. Ammon. 129. Zeun. ad Xen. K. Π. 307. 328. ad Diod. S. 1, 240. ad Paus. 348. 351. Brunck. Soph. 3, 440; Conf. c. σπουδῇ, ad Diod. S. 1, 578. Villoison. ad Long. 158(=374. Schæf.) Boiss. Philostr. 596. Σπονδὰς ποιεῖν, ποιήσασθαι, Kuster. V. M. 48. 50. 66." Schæf. Mss.]

[* Σπονδοποιὸς, unde] Σπονδοποιέω, i. q. σπονδὰς ποιῶ, i. e. vel Libo, vel Fœdus et inducias paciscor. Dicitur et pass. voce σπονδοποιοῦμαι, ut σπονδὰς ποιοῦμαι activa signif., ut Nicander Colophon. l. 1. Ætolicorum, ap. Athen. (477.) Ἐν τῇ ἱεροποιΐῃ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιέονται πετάλοισιν, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται. Idem Athen. (179.) Σπονδοποιεῖται τοὺς δαιτυμόνας, de Achille loquens, et subjiciens hoc Homeri testimonium, ex Il. I. 175. Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. Quibus subjungit, Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσαντ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός. Ubi σπονδοποιεῖ τοὺς δαιτυμόνας dicit pro Præbet per pueros convivis crateras mero plenos, quibus libent. Et Plato in suo itidem Symp. suos convivas μετὰ τὸ δειπνῆσαι dicit σπονδάς τε ποιῆσαι καὶ τὸν θεὸν παιωνίσαι τοῖς νομιζομένοις γέρασι. Sed obiter in Hom. loco nota etiam σπείσαντο pro ἔσπεισαν, sicque legitur non ap. Athen. modo, sed et ap. Eust. necnon in Ms. exemplari: alioqui videri posset scribendum σπεῖσάν τ'. Ab altera signif. hujus verbi, qua ponitur pro Fœdus s. Inducias ineo, Paciscor, σπονδοποιηθέντα dicuntur quæ et ἐσπεισμένα, Pacta, s. De quibus in fœdere icto convenit, Pacta et sancita fœdere. [Athen. 538. " Thom. M. 188. Kuster. V. M. 66." Schæf. Mss.] Σπονδοφόρος, Qui libamina fert, Qui fert crateras in quibus sunt libamina s. vinum quod libandum est. Item Qui fœderis pacisque s. induciarum conditiones adversariæ parti defert aut offert: ut ap. J. Poll. 8. Κῆρυξ καὶ σπονδοφόρος. Sunt qui σπονδοφόρους vocent quos Latini Feciales, [Liv. 1, 14.] (hos autem Dionys. H. εἰρηνοδίκας appellat, l. 2. p. 97.) quorum inter alia officium erat τὰ περὶ τὰς συνθήκας ὅσια φυλάττειν, εἰρή-

A νην τε ποιεῖσθαι, καὶ γεγενημένην, ἐὰν μὴ κατὰ τοὺς ἱεροὺς δόξῃ πεπράχθαι νόμους, ἀκυροῦν. Plut. (7, 127.) Τῶν λεγομένων Φητιαλίων, Ἑλληνιστὶ δὲ οἷον εἰρηνοποιῶν, σπονδοφόρων. At in VV. LL. PERPERAM Σπονδειοφόρος, Fecialis. [Σπονδοφόρος, Clem. Alex. 69. Pind. I. 2, 35. Thuc. 5, 49. Schn. ad Xen. Ἑλλ. 4, 7, 2. p. 230. Posidonius Strabonis 1. p. 261. Θεωρὸς καὶ σπ. τῶν Κορίων. " Casaub. ad Athen. 1. p. 9." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 2, 429. Philo J. 1, 683. Clem. Alex. 86." Wakef. Mss. Σπονδηφόρος, Method. 409.] Σπονδοφορέω, Libamina fero, Pateris vinum gesto quod libetur, Pacis s. Fœderis induciarumque conditiones fero, defero, offero, J. Poll. Σπονδοφορῆσαι καὶ σπονδὰς ἐπενεγκεῖν, σπείσασθαι: ut cum feciales pacis conditiones fœderisque deferunt ad partem adversam, aut præcones legative ab urbibus aut principibus missi. [Σπονδηφορέω, Lucian. 9, p. 123. al. σπονδὴν φορέουσι.]

Σπονδαρχίαι, Libamina immolatorum, ex Herod. [6, 57. Phrynichus Bekkeri p. 62.]

B " Ἀπόσπονδος, Excludendus arcendusque ἀπὸ τῶν " σπονδῶν, Qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti; " etiam Alienus ἀπὸ τῶν σπονδῶν. Suid. certe ἀπό- " σπονδον exp. ἐχθρὰν, μισητὴν, in hoc loco Pisidis, " Ταύτην ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην, Καὶ πᾶσαν " ἰλὺν ἀλλοφύλων δομάτων. In hoc vero l., quem " Bud. affert e Plut. Pelopida, p. 91. Ἀφεὶς ἀπο- " σπόνδους τοὺς ἄνδρας, cum hac interpr., E præsidio " abire permisit, fide publica data: scr. potius ὑπο- " σπόνδους. Apud Xen. itidem quædam Edd. per- " peram habebant ἀποσπόνδους pro ὑποσπόνδους, " Ἑλλ. 1, (2, 8.) p. 254. ubi de Atheniensibus dicit, " Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπολαβόντες, ἀπέπλευσαν: " nam ὑποσπόνδους ἀπολαμβάνειν s. ἀναιρεῖν τοὺς νε- " κροὺς dicuntur victi, cum ὑπὸ σπονδαῖς eos tollunt, " h. e. cum pactis cum victore induciis et fide pu- " blica ab eo accepta, cæsos humant."

Ἄσπονδος, Fœderis s. Induciarum expers, Thuc. 3, (111.) Πάντας ἐνόμισαν ἀπιέναι ἀσπόνδους ὁμοίως, Abire sine induciis: (113.) Μετὰ τῶν ὑποσπόνδων

C ξυνεξῄεσαν ἄσπονδοι, Non pactis induciis, nec data fide publica: 2, (22.) p. 56. Ἀνείλοντο μέντοι αὐτοὺς αὐθημερὸν ἀσπόνδους, Eos tamen sustulerunt eod. die non pacto fœdere, s. venia ab hoste non petita. Solebant enim hostes rogari σπένδεσθαι ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι, Ut inducias paciscerentur unius diei aut plurium ad tollenda s. legenda cadavera occisorum. Schol. exp. μὴ δεηθέντες σπονδῶν αἰτησιν παρὰ Πελοποννησίων, Non postulatis induciis a Peloponnesiis: οὐδὲ γὰρ ἦσαν πάνυ ἡττηθέντες, ὥστε καὶ δεηθῆναι σπονδῶν ἵνα θάψωσιν αὐτούς. Rursum idem Thuc. 1, (37.) Τὸ εὐπρεπὲς ἄσπονδον προβέβληνται, Bellam illam fœderis aspernationem prætexunt. Item et res aliquæ dicuntur ἄσπονδοι. Philo V. M. 1. Βουλαῖς τε καὶ πράξεσιν ἀσπόνδοις τε καὶ ἀσυμβάτοις χρωμένη, Consilia et facta infesta sine omni bona pace et implacabilia exercens, Turn. Ἄσπονδος dicitur etiam Qui nullos admittit σπονδὰς, Qui nullis potest σπονδαῖς dirimi, i. e. Irreconciliabilis: ut ἄσπονδοι ἐχθροί, Suidæ et Hes. οἱ ἀδιάλλακτοι. Itidemque

D ἄσπονδος πόλεμος dicitur. Cic. ad Attic. 9. Hujus igitur belli ego particeps et socius et adjutor esse cogor, quod et ἄσπονδον est cum civibus. Sic Æschin. (38.) Ἀσπόνδους καὶ ἀκηρύκτους τοὺς πολέμους ποιήσετε, Dem. (314.) Ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν ὁ πρὸς τοὺς θεατὰς πόλεμος. Similiter ἄσπονδος ἔχθρα dicitur. Plut. Pericle (30.) Γράφει ψήφισμα κατ' αὐτῶν Χαρῖνος, ἄσπονδον μὲν εἶναι καὶ ἀκήρυκτον ἔχθραν. Ex Eur. autem (Alc. 426.) affertur, ἄσπονδος θεὸς, Πλούτων. Hes. ἄσπονδοι exp. μὴ μνημονεύοντες φιλίας, ἢ διαθέσεως, ἄγριοι. [" Wakef. Alc. 431. Villois. ad Long. 119. Lobeck. Aj. p. 341. Abresch. Lectt. Aristæn. 316. Valck. Diatr. 187. Pierson. Veris. 258." Schæf. Mss.] Ἀσπονδεὶ, ἄνευ φιλίας, χωρὶς θυσίας, Suid. [" Philo J. 2, 195." Wakef. Mss. * Ἀσπονδία, Liban. 4. p. 967. " J. Poll. 8, 139." Kall. Mss.] Ἀσπονδέω, Fœdus aut Inducias non servo, etiam Non admitto, servo pacem, Rescindo fœdera. Hes. ἀσπονδεῖ exp. οὐκ εἰρηνεύει.

Ἔκσπονδος, Exclusus a fœdere, societate, A fœ-

deris societate rejectus, Dem. Ἔκσπονδος ἔστω, e quodam Edicto, Fœderis jure careto, Bud. Apud Synes. autem Ep. 4. Ἦσαν Ἰουδαῖοι γένος ἄσπονδον, redditur Natio scelerata: nisi malis Natio a Deo repudiata et novo fœdere exclusa. Item ἔκσπονδος exp. Fœdifragus, itidemque Suidæ ἔκσπονδος est ὁ τὰς σπονδὰς μὴ φυλάττων: afferenti h. l. Ὁ τοίνυν τοὺς ὅρκους ἐκσπόνδους μὴ ποιήσας, καλῶς μὲν ἐβίωσεν, ἐπὶ πολὺ δὲ ἤλασε δόξης. Itidem ἔκσπονδον a Dionys. H. dicitur Quod est contra τὰς σπονδὰς, 2. p. 98. de fecialibus, Κἂν ἀδικεῖσθαί τινες ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἔνσπονδοι λέγοντες τὰ δίκαια αἰτῶσι, τούτους διαγινώσκειν τοὺς ἄνδρας εἴ τι πεπόνθασιν ἔκσπονδον. Ἔκσπονδος exp. etiam Qui nullo fœdere tenetur, Immunis a fœdere, Fœderis non particeps. [" Cattier. Gazoph. 73. Paus. 378. Schweigh. Emendd. ad Suid. p. 78." Schæf. Mss.]

Ἔνσπονδος, Confœderatus, Fœdere junctus, Qui in eod. fœdere est. Proprie ἔνσπονδοι dicuntur οἱ ἀπὸ πολέμου γινόμενοι φίλοι, ut Thuc. Schol. annotat et Suidas. Dionys. H. 2. p. 98(=391.) de Fecialibus, Φυλάττειν ἵνα μηδένα Ῥωμαῖοι πόλεμον ἐξενέγκωσι κατὰ μιᾶς ἐνσπόνδου πόλεως. Sic accipitur et in quodam Ejusd. loco in Ἔκσπονδος citato. Dicitur etiam ἔνσπονδός σου vel σοι, Thuc. 1, (31.) p. 12. Ἦσαν γὰρ οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπονδοι, οὐδὲ ἐπεγράψαντο ἑαυτοὺς ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς, Nullis erant fœdere juncti, Schol. οὐκ ἐνεγράφησαν ταῖς σπονδαῖς, accipiens ἔνσπονδοι pro φίλοι. Appian. (1, 29.) cum dat. dicit, Ἔνσπονδοι Ῥωμαίοις ὄντες, ἐστράτευον ἐπ' αὐτοὺς, de Latinis. [" Valck. Phœn. p. 57. ad Herod. 136." Schæf. Mss. Eur. Bacch. 912.] Ἐνσπόνδως, More confœderatorum, eorum qui fœderis participes sunt: Hes. ἔνσπονδοι, οἱ μετέχοντες σπονδῶν. In VV. LL. exp. Inito fœdere, et subjungitur hoc adespoton, Ἔ. ἔχων πρὸς ἅπαντας, pro Inter socios fœderatosque agens, et gratiosus ap. exteros.

[* " Ἡμίσπονδος, J. Poll. 6, 30." Kall. Mss.]

Ὁμόσπονδος, Libaminum consors, Fœdere conjunctus, Confœderatus, Confœdustus; antiquis enim Confœdusti dicebantur, teste Festo, Fœdere conjuncti. Hes. et Suid. exp. φίλος. Dem. (321.) Μήθ' ὁμορόφιον μήθ' ὁμόσπονδον γεγενημένον εἶναι τοῖς πρὸς ἐκείνους παραταξαμένοις. [" Ad Herod. 698. Wakef. Trach. 260." Schæf. Mss. * Ὁμοσπονδέω, J. Poll. 1, 34. Phryn. Ecl. 55.]

Παράσπονδος, Fœdus et pacta transgrediens, Qui fit contra fœdus et pacta, Thuc. 4, (22.) p. 129. Ἐπιδρομὴν τῷ τειχίσματι παράσπονδον, Incursionem in munitionem contra fœderis jura factam. Schol. exp. παρὰ τὰ ἐν ταῖς σπονδαῖς συγκείμενα. Idem Thuc. alibi, Μηδὲν παράσπονδον ποιοῦντας, Nihil contra pacta et fœdera. [Gl. Fœdifragus. Juba Athenæi p. 660. θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου.] Παρασπόνδως, Contra fœdus et pacta, Violato fœdere, Perfide, Bud. [* " Παρασπονδηδὸν, Contra fidem datam, Timario in Notit. Mss. 9, 206. Hase mavult παρασπονδηθείς." Elberling. Mss.] Παρασπονδέω, Violo pacta, Contra fœdus facio, Fœderis conditiones transgredior, τὰς σπονδὰς καὶ συνθήκας παραβαίνω, Dionys. H. 2. p. 98. Ἀρξάντων δὲ παρασπονδεῖν εἰς αὐτοὺς ἑτέρων. Sic Herodian. 4, (14, 13.) Ἡμεῖς γὰρ αὐτὸν προὐκαλεσάμεθα παρασπονδήσαντες, καὶ ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ πόλεμον ἠγείραμεν, Violato fœdere. Et Dem. (248.) Ἠδίκει καὶ παρεσπόνδει, καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην. Aliquando transitivum est, significatque Contra fidem fœderis violo. Plut. Sulla, Κατέστησεν ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρασπονδῆσαι τὸν ἕτερον, Perfide prodendi. Et παρεσπονδημένος dicitur Qui perfide violatur, et Qui fiducia fœderis violatus est. Idem Plut. (6, 734.) Παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φεραίων τυράννου καὶ δεθείς. Bud. 594. [" Diod. S. 2, 576." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 81." Wakef. Mss. Plut. Comp. Ages. 1.] Παρασπόνδημα, τὸ, Facinus violato fœdere perpetratum, Fœdus violatum, Plut. Cæs. Ἀφοσιουμένους τὸ παρασπόνδημα, Ut expiarent fœdus violatum, Bud. [" Schweigh. Emendd. in Suid. 37." Schæf. Mss. Polyb. 2, 58, 4. 3, 67, 8. 5, 67, 9.] Παρασπόνδησις, ἡ, Violatio s. transgressio

A fœderis, [Polyb. 2, 7, 5. 9, 30, 2. * Παρασπονδητὴς, Eust. Od. A. p. 33, 8. * Συμπαρασπονδέω, ad Il. Δ. p. 365, 42. * Παρασπόνδιος, Nicol. Damasc. p. 275. Cor. Schneiderus suspectum habet.]

[* Σύσπονδος, Æschin. p. 35. 50. " Wakef. S. Cr. 3, 104." Schæf. Mss. * Τρίσπονδος, Soph. Antig. 431. χοαί. * Τριτόσπονδος, Æsch. Ag. 237. αἰών. Vide Blomf. Gloss. * " Ὑπέρσπονδος, i. q. ὑπερφίαλος, Buttm. Schol. Od. A. 134." Elberling. Mss. " Jacobs. Anim. 263. Heyn. Hom. 7, 25." Schæf. Mss.]

Ὑπόσπονδος. Dicitur aliquis facere aliquid ὑπόσπονδος cum accepta fide ab hoste, aut eo cui non fidit, aliquid facit. Herod. Ὑπόσπονδοι ἐξέρχονται, Sub pactione exeunt, Accepta fide exeunt, Thuc. 1, (103.) Ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐφ' ᾧ ἐξιᾶσιν ἐκ Πελοποννήσου ὑπόσπονδοι, Hac conditione, ut exire eis liceat accepta fide. Itidemque 6, (59.) p. 216. Ἐχώρει ὑπόσπονδος ἐς Σίγειον. Eodem l. Τῶν Λακεδαιμονίων μεταπεμψάντων ὑπόσπονδος ἐλθὼν, Sumta fide publica, Lacedæmoniisque vocantibus, B Lacedæmonem profectus. Rursum Idem alibi, Ὑποσπόνδους αὐτοὺς ἐξιέναι κελεύει, Eos accepta fide abire jubet. Sic Plut. Solone, Ὑποσπόνδους ἀφῆκε, Data eis fide, ipsos dimisit. Alii, Inito fœdere missos fecit, Fœderibus s. Induciis factis dimisit. Rursum Thuc. (2, 79.) Ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς κομισάμενοι, Receptis e fœdere mortuorum cadaveribus: 3, (98.) Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀνελόμενοι παρὰ τῶν Αἰτωλῶν, Pace sequestra sublatis cæsorum cadaveribus: de victis. De victoribus autem, 6, (103.) p. 232. Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν τοῖς Συρακουσίοις, Concessere Syracusanis inducias et copiam legendi cæsorum cadavera. Postulabatur enim a victoribus ἵνα σπείσαιντο ἡμέραν τοὺς νεκροὺς ἀνελέσθαι. [" Valck. Phœn. p. 57. ad Diod. S. 1, 240. 602." Schæf. Mss.] Lex. Xen.]

[* Φερέσπονδος, Nonn. D. 26. p. 506. Φιλόσπονδος, Æsch. Choëph. 289.]

Σπονδεῖον, τὸ, dicitur ᾧ τὸν οἶνον ἐπισπένδουσι, J. Poll. teste, Vas (s. Crater, aut Patera,) quo vinum C libant in sacrificiis, aut conviviis, Athen. (486.) e Clearcho et Nicandro Thyatireno, Λοιβάσιον, κύλιξ, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς· σπονδεῖον δὲ, ᾧ τὸν οἶνον: subjungitque Athen. τὰ σπονδεῖα ab Antimacho Colophonio vocari etiam λοιβίδας. Legitur ap. Plut. quoque, necnon ap. Joseph. cujus Interpres σπονδεῖα interpr. Libatoria: Turnebus, Capedines, ap. Philon. V. M. l. 3. Τὴν τράπεζαν, τὰ σπονδεῖα, τὰς φιάλας, τἄλλ' ὅσα πρὸς θυσίας ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα. [Hero Spirit. c. 21. " Clem. Alex. 758." Wakef. Mss. * Σπονδίον, pro eod., Aqu. Theod. Jerem. 52, 18. sed vide Schleusn. Lex. V. T.]

Σπονδεῖος, Qui libationibus adhiberi solet: ut σπονδεῖον μέλος, J. Poll. 4, (73. 79.) c. 10. quod ἐπιβώμιον quoque nominari posse ait. Idem σπονδεῖον μέλος partem esse dicit τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, et significare τὴν νίκην τοῦ θεοῦ. Item σπονδεῖος ποὺς ap. Metricos dicitur Qui constat duabus syllabis longis: sic vocatus quod ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο, teste Hephæst. D Schol. [Dionys. H. de C. VV. 219. Schæf. " Porson. Hec. p. 13. Ed. 2. An in loco sexto senarii? Toup. Opusc. 1, 12." Schæf. Mss. * Σπονδειοκατάληκτος, Schol. Aristoph. B. 243.] Δισπόνδειος, Geminus spondeus, Pes constans duobus spondeis, i. e. quatuor syllabis longis: [Schol. Aristoph. Σφ. 1441.] σπονδειακὴν διποδίαν alio nomine appellant Metrici, teste Hephæstione: quod σπονδειακὴ est a nomine MASC. Σπονδειακός: diciturque ap. Gramm. σπονδειακὸν μέτρον, Quod spondeis constat. Item ap. Metricos σπονδειακὸς versus vocatur in hexametris cum penultimus pes spondeum efficit, non dactylum. [Σπονδειακὸν μέλος, Jambl. V. P. 240.: αὐλοί, J. Poll. 4, 81. " Heyn. Hom. 7, 545." Schæf. Mss. * Σπονδειακῶς, Eust. Il. E. p. 414, 24. * Ὁλοσπόνδειος, Eust. Il. Λ. p. 770, 32. 35. * Σπονδειάζω, Spondeo in carminibus utor, Plut. 10, 668. Cic. ad Att. 7, 2. * Σπονδειασμὸς, Usus spondei, Plut. 10, 661. 662. Aristides Quintil. 1. p. 28. * " Σπονδαΐζων, Schol. Persii Sat. 1, 59." Boiss. Mss. * Σπονδαϊκὸς, pro

σπονδειακὸς, Schneidero susp.] Σπονδήτης, ὁ, i. prope q. σπονδεῖος. Fem. Σπονδῆτις, ut σταγὼν, Stilla quæ inter libandum e patera funditur, Suid. ex Epigr. Καὶ σταγόνα σπονδῆτιν ἀεὶ θυέεσσιν ὀπηδὸν, ubi σπονδῆτιν σταγόνα vocat τὴν σπονδὴν, s. Vinum quod pateris libari solet. [" Σπονδῆτις, (* Σπονδίτης, unde) * Σπονδῖτις, Jacobs. Anth. 7, 76. 9, 33. Musgr. Ion. 1233." Schæf. Mss.]

[* Σπονδήσιμος, Philemon ap. Athen. 645. Ἄρτεμι, φίλη δέσποινα, τοῦτόν σοι φέρω, Ὦ πότνι', ἀμφιφῶντα καὶ σπονδήσιμα: Coraius in Suppl. Schn. Lex. 178. conjicit σπονδὰς ἅμα.]

Σπόνδικες, οἱ, Qui vinum pateris libant, οἱ τὰς σπονδὰς χέοντες, Hes.

" Σπονδάζομαι, Propitium reddo." [* " Σπονδιάζομαι, Sacrificor, Ignat. 37.: forte leg. σπονδάζ. Sed Pears. et Smith. nihil mutare videntur." Kall. Mss. * " Σπονδίζω, Sacrifico, Ignat. Ep. 12. p. 266." Schn. Lex. Suppl. " Σπονδίζομαι, Fœdere concilior, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 131. Ed. Combef." Boiss. Mss.]

[* Ἀντισπένδω, Æsop. Fab. p. 222. " Aphthon. Fab. 37." Boiss. Mss.] Ἀποσπένδω, Libo, Libamina s. Libamenta perago, pro simplici σπένδω, Od. Γ. (394.) πολλὰ δ' Ἀθήνῃ Εὔχετ' ἀποσπένδων. Sic Ξ. (331.) ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ. Sic vero et ab Antiphonte usurpatur in Or. Φαρμακείας, contra novercam habita (p. 615.) Καὶ ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ ἀπέσπεισαν τὸν ἑαυτῶν φονέα μεταχειριζόμενοι, ἐκπίνουσιν ὑστάτην πόσιν. Paulo ante dixerat, σπονδάς τ' ἐποιοῦντο. Citatur ex Epigr. cum accus. δάκρυον, ut et Libo ap. Latinos habet accus. Lacrymas, veluti cum Ovid. canit, Jure igitur lacrymas Celso libamus ademto. [" Wolf. ad Hesiod. p. 126. Abresch. Diluc. 249. ad Charit. 706. Wakef. Ion. 1217. Musgr. 1198. Cattier. Gazoph. 63. Jacobs. Anth. 7, 408. Longus p. 57. 174. Vill. * Ἐκσπένδω, Toup. Opusc. 2, 90. Eur. Ion. 1212(=1193.)" Schæf. Mss. Athen. 478.] Ἐπισπένδω, itidem Libo, vel Infundo e patera. Jungitur cum accus., ut ἐπισπείσαντες οἶνον, Vino libato, s. E patera victimæ superinfuso. Sic ἐπισπείσαντες αἷμα. Plut. Romulo (4.) addidit et dat., dicens, Ἐπισπένδουσι γάλα τοῖς ἱεροῖς, Lac infundunt victimis consecratis. Cui simile exemplum ex Athen. habes in Σπονδεῖον. || Ἐπισπένδομαι autem i. est q. σπένδομαι, Fœdus ineo, Fœdus et inducias paciscor, Thuc. 5, (22.) p. 172. Ἐπειδὴ οὐκ ἤθελον ἐπισπένδεσθαι. Ibid. dicit, σπονδὰς δέξασθαι, et συμμαχίαν ποιήσασθαι. [" Ad Charit. 288. Jacobs. Anth. 6, 118. 322. Villoison. ad Long. 174." Schæf. Mss. Theocr. 23, 38. * Ἐπίσπεισμα, Plut. 7, 375. ἐκκεχυμένων βίων, vulgo ἐπὶ πεισμάτων.] Ἐπίσπεισις, Libatio, Libamen, [Herod. 2, 39.] Ἐπισπονδὴ, ἡ, Fœdus, Induciæ, Thuc. 5, (32.) p. 176. Τὰς δεχημέρους ἐπισπονδὰς, αἳ ἦσαν Ἀθηναίοις καὶ Βοιωτοῖς πρὸς ἀλλήλους οὐ πολλῷ ὕστερον γενόμεναι τούτων τῶν πεντηκονταετίδων.

Κατασπένδω, Perfundo τῇ σπονδῇ, ut cum hostiæ mactandæ vinum infunditur, Plut. de Def. Orac. Οὐδέ γε προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες, ἐναντία τῷ λόγῳ τούτῳ πράττομεν. Ubi Turn. Neque vero ante sacrificando, neque infulis vittisque victimas coronando, neque libamentis mactando, contra rationem istam facimus. Idem scribit in Annot. in Plin. Præf. Cum mola salsa hostiæ aspergebatur initio sacrificii, Immolari et Mactari hostia dicebatur: quod Græci κατασπένδειν et κατάρχεσθαι dicunt. Vocatur autem Mola salsa, far tostum aspersum sale, quod eo molito hostiæ aspergebantur: Græci ὀλὰς et οὐλὰς appellant, sed et οὐλοχύτας. Rursum Plut. eodem libro, Εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑπότρομον γένηται καὶ κραδανθῇ κατασπενδόμενον, Nisi hostia toto corpore, dum libamentis mactatur, ab imis usque articulis succutiatur et contremiscat, Turn. Nisi malis, Dum libamentis perfunditur, ut ap. Synes. metaph. Ep. 123. Ὅσον πλῆθος δακρύων κατέσπεισα τῶν γραμμάτων, Quanta vi lacrymarum perfuderim illas literas, Quantam vim lacrymarum profuderim in illis literis, Bud. ex Eur. Or. (1239.) Δακρύοις κατασπένδω σε, pro διὰ δακρύων σπονδάς σοι ποιῶ καὶ χοάς. Appian. pro simplici σπένδω usurpavit, in Parth. (p. 25.) de Ateio diras Crasso imprecante, Ἐπιθυμιῶν καὶ κατασπένδων, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς καὶ φρικώδεις. [" Brunck. ad Eur. Bacch. 905. Or. p. 203. ad Charit. 394. ad Diod. S. 1, 354. Jacobs. Anth. 6, 118. 8, 68. 12, 458. Plut. T. 4. p. 15. Cor. Devoveo, Villoison. ad Long. 90." Schæf. Mss. Κατασπένδεσθαί τινι, Schæf. ad Longum p. 356. Πρόβατα κατεσπεισμένα, Plut. Alex. 50. cf. Q. S. 8, 8. " De sonitu, Schol. Pind. Π. 12, 17." Wakef. Mss.] Κατάσπεισις, ἡ, Perfusio ejusmodi qua hostia solet perfundi, Plut. de Def. Orac. Τὸ πρὸς τὴν κατάσπεισιν ἀπαθὲς καὶ ἀκίνητον, Nihil affici nec commoveri dum humor immergitur, Turn. Cum his autem cf. locum quendam in Κατασπένδω paulo ante citatum. [Plut. Sertorio 14.] " Ἐπικατασπένδω, " Libo desuper," [" Joseph. 964, 35." Wakef. Mss.]

[* Προσπένδω s. * Προσσπένδω, Dionys. H. 1. p. 461, 11.]

Συσπένδω, Simul libo, Ejusd. libaminis particeps sum, Æschin. (61.) Περιάγων τὸν στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς νεὼς, καὶ συσσιτῶν, καὶ συνθύων, καὶ συσπένδων.

" ΣΠΕΟΣ, τὸ, Specus, Spelunca, Antrum. Dicitur " et σπεῖος, per epenthesin literæ ι. Item Σπεῖον: " sed hoc aliud etiam significat, teste Hes. Affertur " autem et dat. σπῆϊ ex Hesiodo (Θ. 297.) sed rectius " σπέϊ." [" Musgr. Med. 1359. Porson. Med. p. 93." Schæf. Mss. Σπῆϊ, Il. Σ. 402.: σπέσσι, Od. A. 15.: σπήεσσι, I. 400. * Σπεῖος, τὸ, Od. E. 194. Gen. σπείους, I. 141.]

" Σπήλαιον, Spelæum, Specus, Spelunca, Lucian. " Ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπή- " λαιον," [" Ammon. 18., cui repugnat Lucian. T. 1. p. 292. Reitz., ubi σπ. i. q. ἄντρον. Fischer. Ind. Palæph. v. "Αντρον." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Σπηλαιοειδὴς, Eust. 187, 41. 892, 33. Bast. Ep. Cr. 277. Contracte] " Σπηλαιώδης, Speluncæ " formam habens, In modum speluncæ factus: ut σπ. " ὑποσκαφή." [" Eust. 135, 21." Seager. Mss. " Hermippus Bekkeri p. 409, 5." Boiss. Mss. * Σπηλώδης, i. q. σπηλαιώδης, Schol. Apoll. Rh. 2, 356. T. 2. p. 153. Schæf. * " Σπηλαιώτης, In spelunca degens, Montf. Palæogr. 292." Kall. Mss. * Σπηλαΐτης, Paus. 10, 32.] " At vero Σπηλάδιον ab J. Pol- " luce affertur e Theopompo pro Parva spelunca." [Lobeck. Phryn. 74.] " Dicitur etiam Σπῆλυγξ, " fem. gen. et quidem magis poëtice: sicut et σπέος " poëticum magis est quam σπήλαιον: ut ap. Apoll. " Rh. 2, (568.) Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας " τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. e. αἱ κοι- " λάδες αἱ ὑπὸ τὰς πέτρας. Apud Oppianum autem " legitur et σπήλιγγος, itidemque σπήλιγγι, cum ι in " secunda syllaba; sed alteram lectionem meliorem " existimo." [" Toup. Opusc. 1, 437. Jacobs. Spec. p. 18." Schæf. Mss. Scopulus, Lycophr. 46. Spelunca, Tzetz. ibid. * Βαθυσπήλυγξ, Nonn. D. 40, 265. * " Φιλοσπήλυγξ, Jacobs. Anth. 9, 437. Wakef. S. Cr. 2, 100. * Σπηλυγγώδης, Thom. M. 804." Schæf. Mss. " Etym. M. 724, 3." Wakef. Mss. Bast. Ep. Cr. 278.]

ΣΠΕΡΧΩ, Urgeo, Premo, Propello et festinare cogo, i. q. ἐπείγω et ὀτρύνω, Od. Γ. (283.) Νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, Siquando procellæ urgerent, Siquando procellæ ingruentes navem propellerent. Pass. Σπέρχομαι, Urgeor, Propellor, Progredi festinanter cogor, Od. N. (115.) de navi, Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης Σπερχομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων. Alioqui Σπέρχομαι neutralem etiam signif. habet, itidem ut ἐπείγομαι, accipiturque pro Festino, Propero, Il. Ψ. (870.) Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς Τόξον. Interdum cum infin., ut Il. T. (317.) ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα. Od. I. (101.) Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων, Festinantes naves conscendere celeres. Ex eod. Hom. affertur σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς pro Incumbere s. Festinare remis, Festinanter remis impellere. Quod si de navi diceretur, significaret Urgeri et impelli

remis ut citato cursu progrediatur. Et sicut navis dicitur σπέρχεσθαι ἐρετμοῖς, ita etiam ipsi ἐρετμοὶ σπέρχεσθαι, Impelli; ut ap. Nicandr. Θ. 814. Νήιά θ' ὡς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κιούσῃ, i. e. κινοῦνται τῆς θηρὸς κιούσης ὥσπερ νήια πτερὰ σπέρχονται, h. e. ὥσπερ κῶπαι ἐλαύνονται, Ut remi et alæ navis impelluntur. Loquitur autem de scolopendræ pedibus, quos utrimque multos habet, quorum motu atque incitatione corpus ipsius ultro citroque movetur, ut navis remorum impulsu: quamobrem Lycophr. et ἰουλοπέζους νῆας dixit. Idem Nicander σπέρχεσθαι usurpavit pro Fugari, ut Θ. 417. de dryino serpente, Σπέρχεται ἐκ μύωπος ἀήθεα δέγμενος ὁρμήν. Ubi etiam Schol. exp. διώκεται, dicens hunc serpentem ἀεί ποτε τείρεσθαι καὶ διώκεσθαι ὑπὸ τοῦ μύωπος. || Σπέρχων Hes. exp. κελεύων: malim, Properare jubens, ὀτρύνων, ut nautæ suo κελεύσματι. Idem σπέρχοντες exp. non solum ἐπείγοντες, sed etiam θυμοῦντες: itidemque Σπέρξομαι, ὀργισθήσομαι, Ira concitabor. Similiter ap. Callim. Hymno in Del. (60.) Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατὸν, Schol. exp. ὀργιζομένη: de Junone, quam ibid. Poeta dicit δεινὸν ἐπιβρωμῆσαι λεχωΐσιν, αἳ Διὶ παῖδας ἐξέφερον, utpote κοτέουσαν. Suid. item Herodotum (1, 32.) σπερχθεὶς pro θυμωθεὶς et ταραχθεὶς posuisse testatur, quod et in Lex. Herod. annotatur: [cf. 5, 33.] Corinthus quoque σπερχθεὶς eod. modo exp. dicens Ionicæ dialecti proprium esse. Rursum Hes. verbo σπέρχειν neutralem signif. tribuit, exponens σπεύδειν, χαλεπαίνειν, θυμοῦσθαι, ταράσσεσθαι, ἀπειλεῖν. [" Ruhnk. Ep. Cr. 95. 239. Valck. Adoniaz. p. 227. Herod. p. 15. 387. 601. in add. ad p. 15. Eur. Med. 1133. Musgr. Alc. 256. Koen. ad Greg. Cor. 237. ad Callim. 1. p. 158. Wakef. Herc. F. 935. Jacobs. Anth. 7, 167. 179. 9, 365. Brunck. Apoll. Rh. 116. Heyn. Hom. 6, 431. 7, 784. 8, 642." Schæf. Mss. Il. N. 334. Opp. K. 1, 342. Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 313. ad Greg. Cor. 499.]

Σπέργδην, In modum eorum qui σπέρχουσιν aut σπέρχονται: Hes. exp. ἐῤῥωμένως, i. e. Valide. Σπερχυλάγδην κέκραγας, idem Hes. exp. ἀγανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν. Vox composita e σπέρχω et ὑλάω: ac sic dicetur aliquis σπερχυλάγδην κράζειν, qui inclamat, latratuque fugat in modum canis.

Ἀσπερχὲς, Incessanter, Sine intermissione, συνεχὲς, ἀδιαλείπτως, ut Hes. exp. Od. A. (20.) θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν: Il. Π. (61.) Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσί. Est autem metaph. ἀπὸ τῶν ἄγαν σπερχομένων, qualis est et in synonymo ADV. Ἀσκελὲς s. Ἀσκελέως: ac in utroque τὸ α traditur esse ἐπιτατικόν. Fortassis tamen ἀσπερχὲς accipi etiam possit pro More eorum, qui non impelluntur et concitantur, sed sua sponte et suopte impulsu gradum properant, ut boni equi, quibus calcari non opus est. Qui autem ita currunt, etiam ipsi sine intermissione currunt, donec metam assequantur; et tunc α fuerit στερητικόν. Quo referri potest ea exp., quæ ἀσπερχὲς interpr. Sedulo, Studiose. [" Eur. Dan. 51. Il. Δ. 32." Seager. Mss. " Heyn. Hom. 4, 560. 7, 149. 8, 237. Valck. Adoniaz. p. 227. Brunck. Aj. 982. Lobeck. p. 378. * Πολυσπερχὴς, Valck. Adoniaz. p. 228." Schæf. Mss. Eust. Od. A. p. 12, 11. Phav. 126, 3. * " Πολυσπέρχεια, Brunck. Aj. 982. * Πολυσπέρχων, ibid. ad Diod. S. 2, 293." Schæf. Mss.]

Ἐπισπέρχω, i. q. σπέρχω, Urgeo, Premo, Impello, et properanter progredi cogo, Il. Ψ. 429. ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε, Κέντρῳ ἐπισπέρχων, sc. τοὺς ἵππους, Calcari instigans et incitans ad cursum citatiorem: Od. E. 304. ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων, quo sensu supra σπέρχειν dicit. Utitur Thuc. quoque in hac signif., ut 4, (12.) p. 125. Καὶ ὁ μὲν τούς τε ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἠνάγκασεν ὀκεῖλαι τὴν ναῦν, ubi Schol. exp. ἐπεσπούδασε, Talibus verbis instigabat. Utitur et Lucian. (1, 514.) dicens de eo qui domum ædificandam curat, Τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων. Et Dion, cum ait, Τοῦ ἀνέμου σφοδρῶς ἐπισπέρξαντος, Vento urgente. Hes. neutraliter accipit, sicut et ipsum σπέρχειν, Σπέρχουσαι exponens ἐπισπεύδουσαι ἐπειγόμεναι. [" Paul. Sil. 27. Lucian. 2, 321. ad Od. X. 451." Schæf. Mss. Opp. K. 4, 96. Arat 107. Apoll. Rh. 3, 346. Nicander Θ. 144.] " Ἐπι" ῥέκω, Accelero, ἐπισπεύδω, Hes." [" An vitiose pro Ἐπισπέρχω? Cf. Ἐπισπέρχειν· ἐπισπεύδειν, ἐπείγειν." Kuster. * " Ἐπίσπερξις, Clem. Alex. in Indice." Kall Mss.] Ἐπισπερχὴς, Incitatus, Festinus, Studiose aliquid properans. Aristot. Physiogn. (6, 3.) inter δειλοῦ σημεῖα ponit τρίχωμα μαλακὸν, τῷ σώματι συγκεκαθικὸς, οὐκ ἐπισπερχές. Idem περὶ εὐθύμου loquens, Τῷ σχήματι καὶ τῷ ἤθει τῷ ἐπὶ τοῦ προσώπου μὴ ἐπισπερχὴς, ἀλλ' ἀγαθὸς φαινέσθω, ubi Bud. interpr. Incitatus, quia paulo ante ei opp. βραδὺς et ἀνειμένος. Ἐπισπερχῶς, Studiose, Properanter, μετὰ σπουδῆς, Hes. [" Ἐπισπερχεστέρως, Rigidius, Æneas Comm. Poliorc. 26." Seager. Mss.] Κατασπέρχω, i. q. ἐπισπέρχω, s. κατεπείγω, Urgeo, Impello, e citato gradu progredi cogo, Thuc. (4, 126.) p. 162 Ὁρᾶτε ἔργῳ μὲν βραχὺ ὂν, ὄψει δὲ καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον, Schol. κινοῦν εἰς δειλίαν, ἐκπλῆττον: sicut Hes. quoque κατασπερχόμενος exp. non solum ἐπειγόμενος, sed etiam καταπλησσόμενος. [Aristoph. Ἀ. 1188. " Nicander Θ. 917. Opp. Ἀ. 1, 632. 4, 91. 5, 544." Wakef. Mss.] Περισπέρχω, In orbem currere cogo, Circumcursare cogo, Sursum deorsumque currere cogo. Unde pass. περισπέρχεσθαι, quod Schol. Soph. exp. περιστρέφεσθαι: quidam neutraliter ex Horat. hoc περισπέρχομαι interpr. Huc et illuc cursito: e Cic. Huc atque illuc curso: e Terentio, Sursum deorsum cursito: e Plauto et Lucr. Circumcurso. Hes. περισπερχούσης exp. * ὑπερεπειγούσης, Supra modum urgentis et impellentis: ut περὶ hic significet περισσότητα. [" Valck. Adoniaz. p. 227. ad Herod. 601." Schæf. Mss. " Studiose propero, Circumcirca festino, metaph. Graviter fero, Infensus sum, Adversor, Herod. 7, (207.) Λοκρῶν περισπερχεόντων τῇ γνώμῃ ταύτῃ, Cum huic sententiæ adversarentur, ubi tamen melius scriberetur περισπερχθέντων: nam σπέρχομαι Herodoto signif. Irascor, Succenseo." Brunck. Mss. " Lenior, opinor, probabiliorque medela a me adhibita, trium elementorum iteratio: περισπερχέων ἐόντων." Schæf. Meletem. Crit. in Dionys. H. de Arte Rhet. 69.] Περισπερχὴς, Supramodum urgens, premens, Soph. Aj. (982.) p. 57. ὦ περισπερχὲς πάθος, Schol. βαρὺ, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν, περισσῶς κατεπεῖγον: nam qui ad angustias aliquas redacti sunt, nec expedire se possunt e labyrintho in quo conclusi sunt, ἄνω καὶ κάτω φέρονται πλανώμενοι ὑπ' ἀπορίας: quod ἀλύειν etiam dicitur. Hesychio περισπερχὴς est περιώδυνος. [" Valck. l. c. Plut. Mor. 1, 226. Lobeck. Aj. p. 378." Schæf. Mss. * Περισπέρχεια, Eust. Il. A. p. 765, 12.]

[* " Σπερχεὺς, ad Herod. 598. Wakef. Phil. 491. Bast Lettre 115. (Ep. Cr. 153.)" Schæf. Mss.]

¶ Σπέρχνω etiam pro σπέρχω dicitur: unde σπερχνόμενος ap. Erot. in Lex. Hippocr., quod exp. ἐπειγόμενος, annotans, sine ν scribi etiam σπερχόμενος. INDE Σπερχνὸς, Festinus, Præproperus, Celer, etiam Impetuosus, Velociter irruens, Hesiod. (Ἀ. 454.) ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος Σπερχνόν. Hes. σπερχνὸς exp. ταχὺς, ἐπειγόμενος, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, Festinans, Pernix, Studiosus, Studiose incumbens alicui rei. Gal. vero ap. Hippocr. σπερχνὴ exp., ἐπείγουσα, συνεχής: quo et Hes. respexisse videtur, σπερχνὴ exp. * σπερχνοποιός: ut Gal. ἐπείγουσα, Citato gradu progredi et festinare cogens, Urgens. Idem σπερχνὸν dicit esse εἶδος ἱέρακος, forsitan a pernicitate nomine imposito, aut quia minores aves rapido impetu persequitur. [" Brunck. Aj. 982." Schæf. Mss. " Σπερχνὸς, Celer: ταχὺς, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, ἢ ἐπειγόμενος, Erotian. Dolores acuti σπερχνοὶ Hippocrati dicuntur: vide Foës. Œcon. in voce. Formatur a σπέρχω, (vide infra 686.) ut τερπνὸς a τέρπω, στυγνὸς a στύγω, λιχνὸς a λείχω, στρυφνὸς a στρύφω." Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 271.]

ΣΠΕΥΔΩ, σω, Festino, Propero, i. q. ἐπείγομαι et σπέρχομαι: quorum hoc Poetis est peculiare. Il. Θ.

(293.) *τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις;* Quid me urges et inhortaris quantumvis properantem? nec enim equo suopte impulsu currenti calcar addendum est. Hesiod. 'A. (364.) *Παντὶ μένει σπεύδων*, Isocr. Paneg. (43.) *Δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν.* Et in Prov. *Σπεῦδε βραδέως*, [Festina lente:] quod Augustus usurpare solebat, admonens ut ad rem agendam simul adhiberetur et industriæ celeritas, et diligentiæ tarditas, ut inter alia docet Gell. 10, 11. Sed et Homericum illud *Σπεύδοντα ὀτρύνειν* in Proverbium abiit, quod Cic. modo Currentem hortari, modo Currentem incitare, Latine dicit, ut te docebit p. 50. mei Lex. Cic. Lucian. (1, 44.) *Θάῤῥει, ὦ 'γαθέ· τοῦτο γὰρ τὸ τοῦ Ὁμήρου σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς.* Interdum additur præp. significans vel motum ad locum, vel motum de loco, Il. Δ. (225.) *μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν*, Hesiod. (Ἔργ. 1, 24.) *Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'*, Aristoph. *σπεύδω πρός σε*, Herodian. 2, (8, 17.) *Ἐφ' ἣν μάλιστα ἐχρῆν σπεύδειν*, Thuc. 5, (37.) p. 178. *Τοὺς Ἀργείους ἐς τὰ ὅμοια σπεύδειν*, ubi metaphoricum potius est, sicut et quod Hesiod. dicit *σπεύδειν εἰς ἄφενον*: et Cic. Animus festinat ad aliqua. Cum præp. significante motum de loco, junxit Eur. (Iph. A. 672.) *Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι*, Festinanter e Phrygia mihi redi, Matura reditum e Phrygia. Aliquando cum infin. construitur: ut et Ovid. dicit, properabat adire, Cic. Ad vos venire propero, Quintil. Finem imponere volumini festino. Nonn. *ἐνθάδε βαίνειν σπεῦδε*, Soph. (Aj. 812.) *σπεύδει θανεῖν*, Plut. Camillo, *Ἔσπευδε προλαβεῖν τὸν καιρὸν*, Othone, *Σπεύδων τὴν νίκην ἑαυτοῦ γενέσθαι πρὶν αὐτὸν ἐλθεῖν*, Properans potiri victoria. Nonnunquam cum accus. sicut ap. Latinos quoque Festino et Propero. Od. T. (137.) *Οἱ δὲ γάμους σπεύδουσιν, ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω*, Nuptias properant, urgent, Tac. Deditionem properat. Sed *σπεύδω* cum accus. ponitur plerumque pro Incumbo in rem aliquam, Contendo ad rem aliquam, et Annitor, Pind. Π. 3, (110.) *Μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον Σπεῦδε.* Rursum Il. N. (236.) *Ταῦτα δ' ἅμα χρὴ Σπεύδειν, αἴκ' ὄφελός τι γενώμεθα*, Ad hæc una nos anniti oportet, si possimus aliquid prodesse. Sic Thuc. 6, (10.) p. 201. *Ὅπερ νῦν σπεύδομεν*, Quod nunc properamus: (1, 141.) *Τὸ ἐφ' ἑαυτὸν ἕκαστος σπεύδει*, Quisque incumbit in ea quæ in rem suam sunt. Et Eur. (Hec. 122.) *σπεύδω σὸν ἀγαθὸν*, pro Incumbo et intentus sum in tuum commodum. Rursum e Thuc. *Σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν*, Ad principatum propero. Et, *σπεύδω κακὰ*, Ad mala propero: quod legitur ap. eum 6, (39.) p. 211. ‖ Annotat Suid. Homerum *σπεύδειν* usurpare non pro *ταχύνειν*, i. e. Accelerare, Properare, Festinare, sed pro *ἐνεργεῖν* et *κακοπαθεῖν*, sicut Hes. quoque *σπεύδων* exp. *σπουδάζων, ἐνεργῶν*: et *Σπεῦσε, ἔκαμε, ἐταλαιπώρησε, ἐκακοπάθησε.* ‖ Idem Hes. *σπεύσαιτο* exp. *παρακαλέσειεν*: et *Σπεύδεται, ἐρεθίζεται.* Quam signif. sequendo, *σπεύδω* transitive etiam acciperetur pro *σπέρχω* s. *ὀτρύνω*, Incito, Instigo, Inhortor, Citato gradu progredi jubeo, vel cogo: qua signif. usurpatur comp. *ἐπισπεύδω*, ET *Σπευδάζω*, quo utitur Schol. Homeri in exponendo *ὀτρύνω*: sc. *ὤτρυνε* explanans per *ἐσπεύδαζε.* ["*Σπεύδω*, Brunck. ad Eur. Med. 184. Ammon. 130. Græv. Lectt. Hes. 614. ad Herod. 535. Thom. M. 805. Musgr. Suppl. 161. Markl. Iph. p. 400. Wakef. Ion. 461. 1047. Musgr. 1028. Wakef. Herc. F. 1136. Eum. 361. Jacobs. Anth. 8, 16. Hemst. ad Plutum p. 200. Villoison. ad Long. 225. Longus p. 382. Bod., Porson. Med. p. 25. Heyn. Hom. 4, 601. 6, 411. 7, 319. 489. Conf. c. *σπένδω*, Jacobs. Anth. 11, 223.: cum *πλέω*, ad Herod. 639.: cum *νομίζω*, ad Diod. S. 2, 415. Cum inf., ad Dionys. H. 1, 420. Thom. M. 164. ad Diod. S. 2, 12. Cum accus., Kuhn. ad Paus. 154. Valck. Phœn. p. 174. 208. Eur. Phœn. 585. Hec. 1161. 1187. Jacobs. Exerc. 1, 75." Schæf. Mss. "Suadeo, Incito, Herod. 8, 46. Festino ad, cum accus., sine præp., Opp. 'A. 4, 3. 5, 119. Tueor, Patrocinor, cum dat., Charit. 129. *Σπ. περί τι*, Diligenter colo, Ælian. V. H. 792. Perf. *ἔσπευκα*, Diligens sum, Laboro, Gal. 1, 1." Wakef. Mss. Il. O. 402. P. 121. Ω. 253. Od. I. 250. Herod. 7, 53. Appian. 1. p. 332. Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. "*Σπεύδειν* proprie signif. Nervos intendere, Omnibus viribus niti. De sene piscatore rete omnibus viribus ad se trahente v. adhibetur Theocrito 1, 40. ubi Festinandi v. ponere non debuerant Interprr. Lat. Propriam verbi vim attigit Grævius ad Hesiod. 'A. 364." Valck. Schol. in N. T. 2, 477. * "*Σπευδόντως*, Hes. v. *Ἠπειγμένως.*" Boiss. Mss. * *Ἐσπευσμένως*, Joseph. A. J. 5, 6, 3. Dionys. H. Demosth. c. 54. p. 1121. *εἰπεῖν.* "Etym. M. v. *Ἐπιτροχάδην.*" Boiss. Mss. Appian. 1. p. 332. in var. lectt. * "*Σπευστέον*, Græcus Interpres Cæsaris 7, 56." Boiss. Mss. "Clem. Alex. 527." Kall. Mss. Polyb. 4, 30, 5. * *Σπευστὸς*, i. q. *σπουδῆς ἄξιος*, Phrynichus Bekkeri p. 63.] *Σπευστικὸς*, Festinator, Qui properare solet, Aristot. Eth. 4, 3. *Οὐ γὰρ σπευστικὸς ὁ περὶ ὀλίγα σπουδάζων.* [* "*Σπευστικῶς*, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* "*Ἀνασπεύδω*, Liban. Or. 11. p. 353. *Τὰ μὲν ἀνασπεύσαντες, τὰ δὲ ἀντικαταστήσαντες*: forsan tamen *ἀνασπάσαντες.*" Gataker. Mss.] *Ἀντισπεύδω*, Contra contendo, Contrarium efficere enitor, Repugno, Obsisto, Antiphon (607.) *Οὗτος ἀπελογεῖτο καὶ ἀντέσπευδε πρὸς ἐμέ.* NAM *Σπεύδω* non significat duntaxat Propero, Festino, Accelero, sed interdum etiam Contendo ad aliquid, Efficere conor, Annitor ad aliquid: præsertim infinitivo junctum aut accus., aut præp. *ἐς, πρὸς, ἐπὶ*, suum habenti casum adjunctum. *Ἀποσπεύδω*, Dehortor, Dissuadeo, Deterreo, Thuc. 6, (29.) *Καὶ τῶν Μαντινέων τινὲς ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον, ἄλλους ῥήτορας ἐνιέντες*, Schol. *ἀπεῤῥίπτουν μετὰ σπουδῆς.* Herod. mirum in modum hoc verbo gaudet. Utitur enim variis in locis: 6, (109.) *Ἢν τῶν ἀποσπευδόντων τὴν συμβουλὴν ἕλῃ*: 7, (18.) *ἐπισπεύδειν* illi opponit, scribens, *Καὶ Ἀρτάβανος, ὃς πρότερον ἀποσπεύδων μοῦνος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν.* Alibi cum infin. junxit, (17.) *Ἆρά συ δὴ κεῖνος εἶς ὁ ἀποσπεύδων Ξέρξην στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα;* Sunt qui interpretentur etiam Remoror. [" Ad Herod. 490. 518. ad Dionys. H. 2, 990. 4, 2011." Schæf. Mss.]

"*Διασπεύδω*, exp. Excito. Esset tamen potius "Excito et festinare jubeo, Incito ad properandum." [Connitor, Contendo, Polyb. 4, 33, 9. 32, 9, 5. "Clem. Alex. 947." Wakef. Mss. * *Ἐκσπεύδω*, Festino, Aristoph. Θ. 284. *Ἔκσπευδε ταχέως.*] *Ἐπισπεύδω*, Accelero, Propero, Festino, Herod. *Ἐπισπεύδων τοῖσι ἱροῖσι*, Sacra festinans, Sacrificia properans: alii, In sacris faciendis occupatus. Transitive etiam accipitur pro Festinare jubeo vel cogo, Incito: *ἐπείγω*, ut Schol. Soph. exp. El. (467.) p. 103. *τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον Δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾷν*, exp. *παρέχειν σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾷν*: malim tamen simpliciter exponere, Festinare s. Maturare quod facto opus est. Alias pro Urgeo, Incito, Inhortor, usurpari, videbis in opposito *ἀποσπεύδω*, significante Deterreo. Bud. interpr. etiam Adjuvo, Adminiculor, ap. Herod. *Οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν*, Quos natura non juvit, vel etiam instigavit, Incitavit. [" Herod. 519. Thom. M. 805. ad Dionys. H. 2, 991. Festinare cogo, Incito, Theocr. p. 276. Harles." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 8, 147." Wakef. Mss. * "*Ἐπίσπευσις*, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 46." Boiss. Mss. * "*Ἐπισπευστικὸς*, Eust. Il. 764, 19." Wakef. Mss. * "*Κατεπισπεύδω τινὶ*, Nimis ad aliquid festino, Andr. Cr. 68." Kall. Mss.] "*Συνεπισπεύδω*, Una accelero. Apud Suid. *Ὁ δὲ ἐκέλευε τοὺς κρατίστους συνεπισπεῦσαι τὰς ἁμάξας*:" [e Xen. K. 'A. 1, 5, 8.] *Κατασπεύδω*, i. q. *σπεύδω*, ut Depropero ap. Horat. i. q. Propero, Accelero. Ac sicut *σπεύδω* interdum accus. jungitur, ita et comp. *κατασπεύδω*: ut Æschin. (63.) *Τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος καὶ τὸ πρᾶγμα κατασπεύδων.* Sic Synes. Ep. 73. *Βοηθησάτω τῇ φύσει κατὰ τῆς νόσου, μὴ μέντοι κατασπευδέτω τὸν ὄλεθρον*, Non autem acceleret perniciem, Non autem festinet in se mortem, ut Tac. loquitur. ‖ Transitive etiam accipitur pro *κατασπέρχω*, ac in ea signif. qua ponitur pro Premo, Perterreo, Conturbo, Daniel. 4, (16.) *Τὸ ἐνύπνιον καὶ ἡ σύγκρισις μὴ κατασπευσάτω σε*, Non conturbet te. Ibid. pro hoc *κατασπεύδειν* dicit *συνταράσσειν* et *φο-*

βερίζειν, ut et capite seq. Pass. quoque vox reperitur: unde PARTICIP. Κατεσπευσμένος, Acceleratus, Deproperatus. E quo ADV. Κατεσπευσμένως, Festinato, [" Plut. 2, 522. Diosc. 422." Wakef. Mss. Καtασπεύδω, Schleusn. Lex. V. T. Καtασπεύδω et κατασπάω, ad Dionys. H. de C. VV. 282. "Κατεσπευσμένα, Quæ præcipitantur in oratione, e forma asyndetica, et dissoluta, Longin. 20., ubi Morus laudavit Aquilæ Rom. §. 41. verba hæc, Facit asyndeton et ad celeritatem, et ad vim doloris aliquam significandam: cf. Longin. 40, 3. ubi huic festinationi præcipiti opponuntur στηριγμοί, quamvis h. l. τοῖς ἀσυνδέτοις contrariam vim, moræ et tarditatis, tribuit." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Κατάσπευσις, Festinatio, Acceleratio, Perturbatio, Theod. Proverb. 1, 27. * Περισπεύδω, Joseph. A. J. 17, 1, 1. Τοιαίδε αὐτὸν περιέσπευδον ἀραί. Arat. D. 390. πρίνοιο περισπεύδουσαι ἀκάνθαις. * " Προσπεύδω, Heyn. Hom. 8, 614." Schæf. Mss. * Προσσπεύδω, Teles ap. Stob. Serm. 95. p. 522. * Συσπεύδω, Eur. inc. Trag. 28. Herod. 1, 92. Dio C. p. 856. " Phryn. Bekk. 28, 21. Gnomæ monostichæ 559. Br., Schol. Aristoph. N. 360." Boiss. Mss. Suid. v. Πρόδικος, Eur. ap. Paus. 4, 5, 2. * " Ὑπερσπεύδω, Diogenian. Prov. 6, 26." Boiss. Mss.]

Σπουδὴ, ἡ, Festinatio, Acceleratio, Thuc. 7, (77.) p. 260. Σπουδὴ δὲ ὁμοίως καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἔσται τῆς ὁδοῦ· τὰ γὰρ ἐπιτήδεια βραχέα ἔχομεν. Iter properabimus nocte pariter et die, quoniam exiguum habemus commeatum. Item διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, et κατὰ σπουδὴν, Festinanter, Properanter, Herodian. 3, (3, 11.) Ἅτε διὰ σπουδῆς, καὶ οὐ μετ' ἐπιμελείας κατασκευασθέντων: quo genere loquendi utitur et Xen. Ἑλλ. (6, 2, 16.) opponens τοῖς ἀφικνουμένοις καθ' ἡσυχίαν, τοὺς διὰ σπουδῆς. idem Herodian. 3, (4, 1.) Μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, Iter properabat, Magnis itineribus accelerabat, Iter magna festinatione faciebat: (6, 4, 5.) Μετὰ σπουδῆς πολλῆς ποιησάμενος τὴν πορείαν. Festinato itinere. At κατὰ σπουδὴν ap. Thuc. frequentissimum est: 3. Τριήρη εὐθὺς ἄλλην ἀπέστελλον κατὰ σπουδὴν, Confestim mittebant, ubi etiam nota εὐθὺς additum, ut paulo infra videbis itidem addi τῷ Ὑπὸ σπουδῆς. Et 2, (94.) Ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ, Conscensis navibus præpropere et magno cum tumultu. Itidemque paulo ante, (90.) Κατὰ σπουδὴν ἐμβιβάσας, Properanter jussis militibus conscendere. Et 1, (93.) Ἡ οἰκοδομία κατὰ σπουδὴν ἐγένετο, Propere et tumultuario opere. Idem ead. signif. dicit ὑπὸ σπουδῆς, ut 5, (66.) p. 187. Καὶ εὐθὺς ὑπὸ σπουδῆς καθίσταντο ἐς κόσμον τὸν ἑαυτῶν: ubi nota addi etiam εὐθὺς, ad exprimendam majorem festinationem, sicut et in l. quodam paulo ante c. Itidem e Plut. (1, 153.) Ὑπὸ σπουδῆς ἀνατρέχων, Festine currens. Pro his διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, ὑπὸ σπουδῆς, et κατὰ σπουδὴν, dicitur etiam σπουδῇ, adverbialiter, ut infra seorsum docebo. Affertur et σπουδὴν ἔχειν pro Properare. Quomodo ap. Eund. 4, (30.) p. 131. accipere queas Μᾶλλον σπουδὴν ποιεῖσθαι. || Σπουδὴ, Studium, Diligentia, Xen. K. Π. 4, (2, 19.) p. 57. Πολλῇ σπουδῇ τὰ παρηγγελμένα ἔπραττεν, Magno studio, Summa cum diligentia, Herodian. 5, (4, 13.) Τῶν ἑκατοντάρχων μεγάλῃ σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων, Ingenti studio vehicula urgentibus. Quibus in ll. significat etiam festinationem quandam studio ac diligentiæ adjunctam. Dem. (123.) Σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα προσδεῖσθαι, Isocr. Symm. Σπουδῆς ἄξια τῇ πόλει ταῦτα, Digna in quibus civitas operam ponat, i. e. Non contemnenda et floccifacienda. Item dicitur quis σπουδὴν ἔχειν, τιθέναι, ποιεῖν, ποιεῖσθαι, Eur. Or. (1054.) ὑπὲρ σοῦ μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων, i. e. σπουδάζων. Itidem Plato, Πολλὴν εἶχον περὶ αὐτῶν σπουδὴν, Illis multum studii impendebant, Magno studio illis incumbebant. Quo sensu Chrys. dicit σπουδὴν περί τι εἰσφέρειν, Studium conferre in aliquid: pro quo et σπουδὴν εἰσφέρειν εἴς τι. Soph. (Aj. 12.) ὅτου χάριν Σπουδὴν ἔθου τήνδε, Istam navasti operam. Frequentius istis præcedentibus est σπουδὴν ποιεῖν s. ποιεῖσθαι: junctum modo cum ὅπως, modo cum infin., modo cum præp. aliqua, ut e sequentibus exemplis liquet. Greg. Naz. Σπουδὴν ποιεῖσθαι πᾶσαν ὅπως οἰκήσῃς μεγαλοπρεπῶς. Sic Dem. Μὴ βούλεσθε πλείω ποιεῖσθαι σπουδὴν ὅπως. Cum infin., ut in hoc adespoto loco, quem Bud. habet in suo Lex., Σπουδὴν μὲν ἐποιεῖτο πράττειν τε καὶ λέγειν τὰ πολιτικὰ, Contendebat, Studiose nitebatur, In eo studium suum et operam ponebat ut. Item cum præp., ut Lucian. initio sui de Saltatione libri, Ὡς ἐπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ubi sicut dixit ἐπί τινι σπουδὴν ποιεῖσθαι, ita Chrys. de Sacerd. Σπουδὴν ποιεῖσθαι ὑπέρ τινος. Isocr. autem περί τι, ut in Epist. ad Phil., Πᾶσαν τὴν σπουδὴν περὶ τοῦτο ποιουμένας. Ipsa autem σπουδὴ γίνεται s. ἐστὶ περί τι [s. τινὸς] aut ἀμφί τι: ut Dem. Σπουδὴ γέγονε περὶ τούτων, Opera adhibita est et impensa ei rei. Et Synes. Ep. 4. Ἀμφὶ τοῦτο ἦν ἅπασα σπουδὴ, In eo omne ponebatur studium: 20. Τῇ εἰς ἅπαντα σπουδῇ, Studio in rebus omnibus, qua signif. frequentissime dicitur ἡ περί τι σπουδή: ut Herodian. (3, 10, 6.) Ἡ περὶ τὰ θεάματα ἢ τὰ ἀκροάματα σπουδὴ, 3, (13, 15.) Ταῖς περὶ τὰ αἴσχιστα σπουδαῖς, 1, (13, 15.) Τῆς περὶ τὰ καλὰ σπουδῆς ἀπῆγεν ἑαυτὸν, A rectis studiis animum avocabat. Isidorus autem ap. Suid. dicit etiam ἡ ἐν φιλοσοφίᾳ σπουδὴ, Studium quod in philosophia ponitur. Plato solo gen. junxit, dicens, Εἰς εὐωχίας καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι, Conviviis, compotationibus, et rebus venereis operam dare. Plut. paulum diverso loquendi genere in Solone, Ἐν σπουδῇ τίθεσθαι τὴν κτῆσιν τῶν περιττῶν, pro σπουδὴν ποιεῖσθαι περὶ, Studere. Cui adde, quod Philo dicit V. M. 1. Ἐγένετο τῷ βασιλεῖ διὰ σπουδῆς, Studio fuit regi, i. e. Rex in eo studium posuit. Item ὑπὸ σπουδῆς dicitur pro Enixe, Diligenter, Studiose: itidemque κατὰ σπουδὴν exp. Sedulo, Diligenter. Quo sensu et ex Aristot. de Mundo, Μετὰ σπουδῆς διαγράφειν, pro, Magno studio describere. Itidemque Plut. Μετὰ σπουδῆς μιμητέον, Studiose imitandum est. || Σπουδὴ pro ἡ περὶ τὰ καλὰ σπουδὴ, vel ἀρετὴ, ut Schol. Soph. exp. in Œd. T. (778.) p. 184. θαυμάσαι μὲν ἄξια, Σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια. || Studium, ea signif. qua dicit Cic. Meum erga te studium, i. e. Amor et juvandi promta voluntas, Herodian. 2, (8, 11.) Διὰ τὴν περὶ αὐτὸν σπουδὴν τῶν ἀνθρώπων: 5, (4, 22.) Θαῤῥῶν τῇ τοῦ δήμου περὶ αὐτὸν σπουδῇ, Fretus popularibus studiis: (2, 10, 19.) Πᾶσαν ἐνεδείκνυντο προθυμίαν καὶ σπουδὴν, ubi Polit. Studiumque in eum propensum atque egregiam voluntatem pollicebantur, ut Cic. dicit Polliceri alicui suum eximium et singulare studium: alibi itidem dicens, Tibi omnes navare operam et studium volunt. || Opp. interdum τῇ παιδιᾷ, et tam de verbis dicitur quam de rebus, significans Dictum serium, Studium s. Labor serius, Xen. Σ. (1, 13.) Σπουδῆς μὲν μεστοὶ, γέλωτος δὲ ἴσως ἐνδεέστεροι, Gorgias ap. Aristot. Rhet. 3. Δεῖ τὴν μὲν σπουδὴν διαφθείρειν τῶν ἐναντίων, γέλωτι· τὸν δὲ γέλωτα, σπουδῇ. Paulo aliter Lacon quidam Athenas dicebat μετὰ σπουδῆς παίζειν, cum videret ludorum apparatus et τὰς σπουδὰς τῶν διδασκάλων καὶ τὴν ἅμιλλαν, ap. Plut. Symp. 7. quasi diceret Serio jocari, s. In rebus ludicris seriam operam ponere, In ridiculis serio studium adhibere; dicitur enim μετὰ σπουδῆς, Serio: pro quo et ἀπὸ σπουδῆς: ut Plut. Symp. 9, 6. Μὴ παίζων, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς. Sic Il. H. 359. Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, Serio. Pro quo ἀπὸ σπουδῆς s. μετὰ σπουδῆς, dicitur etiam Σπουδῇ adverbialiter. Quibus opp. χωρὶς σπουδῆς, Joco, ap. Aristot. Rhet. Sic Od. Φ. circa finem, Ὡς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεὺς, Quasi joco, nisi potius, Sine ulla virium intentione, i. e. Nullo negotio, Facillime, ῥηϊδίως, ut paulo ante loquitur. Item ἐν σπουδαῖς, In rebus seriis. Item σπουδὴν ποιεῖν, Serium esse s. Serio fieri putare. Aristoph. B. (522.) οὔτι που σπουδὴν ποιεῖς Ὀτιὴ σε παίζων Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα; Num tandem serium esse censes et ut serium accipis, quod ego tibi ludens Herculis personam induerim? [Phot. Σπουδὴν ποιεῖσθαι· τὸ ὀργίζεσθαι· οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.] Præterea citatur ab Athen. (519.) Athenodori liber περὶ Σπουδῆς καὶ Παιδιᾶς, De rebus seriis et jocosis.

|| Σπουδῆς ἄξια, Digna quibus serio quis incumbat, s. in quibus serio operam ponat. Quomodo accipi potest Isocr. locus quem supra citavi, Σπουδῆς ἄξια τῇ πόλει ταῦτα. Alioqui σπουδῆς ἄξια dicuntur etiam Quæ in pretio habentur, et in quibus sibi parandis unusquisque operam collocare solet: ut Bud. testatur, 798. Ἄξιον σπουδῆς, Pretiosum, Æstimatum, Quod in pretio habetur. Plut. (Anton. 75.) de Cleopatra, Ἐνεφόρει ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμάραγδον. [" Villois. ad Long. 27. omnino ad p. 158. T. H. ad Lucian. 1, 220. Diod. S. 1. p. 442, 18. 2, 92. Boiss. Philostr. 375. ad Dionys. H. 3, 1831. Heyn. Hom. 8, 363. Schola, Toup. Opusc. 1, 360. Emendd. 2, 79. Conf. c. σπουδὴ, Musgr. Bacch. 212. Opp. γέλως, Huschk. Anal. in Add., Jacobs. Anth. 11, 173. Σπ. περί τι, Timæus Soph. p. 1. Ἀπὸ σπουδῆς, Heyn. Hom. 5, 370. 6, 316. Διὰ σπουδῆς ἔχειν, Phalar. 360.: κτᾶσθαι, Toup. ad Longin. 398. Σπουδῇ ποδὸς, Brunck. ad Eur. Hec. 216. Andr. 874. Παίζειν ἐν σπουδῇ, Jacobs. Anth. 11, 76. 173. Σπουδὴν ποιεῖσθαι, Abresch. Lectt. Aristæn. 255. Bergler. ad Alciphr. 143. Κατὰ σπουδὴν, Wakef. Alc. 50. Brunck. Aristoph. 3, 55. Ἔχειν σπουδὴν περί τινος, Boeckh. in Plat. Min. 58. Σπουδαὶ, Heind. ad Plat. Gorg. 92." Schæf. Mss. Od. Φ. 409. ἄτερ σπουδῆς: Hippocr. 750. Σπ. οὐ πολλὴ χεῖρα κατεαγυῖαν χειρίζειν: 759. Οὐδεμίη πολλὴ σπουδὴ τῆς μελέτης, Erotiano κακοπάθεια. Antiphon 786. Διὰ τὴν ἐμὴν σπ.: Aristoph. Ἱππ. 1370. κατὰ σπουδάς: cf. Ælian. V. H. 3, 8. Plato Euthyd. 81. Σπουδὴν ἔχειν τινός: Eur. Hec. 663. ἧς ἀπηγγέλθη τάφος—σπουδὴν ἔχειν: Plut. Crasso 7. Σπουδαῖς καὶ κατηγορίαις: Lucullo 27. Πολλῇ δεήσει καὶ σπουδῇ. "Σπουδὴ, Res seria: opp. τῷ γελοίῳ, ut in hoc, Τὴν σπουδὴν δεῖ διαφθείρειν τῶν ἐναντίων γέλωτι, Res serias adversariorum risu oportet discuti, Aristot. Rhet. 3, 18, 16. Deinde Argumentum serium, quod tractatur, ut ap. Dionys. Jud. Isocr. c. 12. Χαριεντισμὸς ἐν σπουδῇ, ἄωρον πρᾶγμα, Affectatio elegantiæ in re seria intempestiva est. Porro σπουδαὶ quoque dicti sunt Labores institutionum, s. Recitationes Sophisticæ erudiendis discipulis comparatæ. Sic Himerii Oratio extat εἰς Ἀρχὰς Σπουδῶν habita, Or. 12. Ed. Wernsd. p. 581., ubi vide plura." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. " Σπ. proprie Studium notabat valde intensum: σπουδαὶ in usu res inprimis dicebantur Seriæ. Opponuntur sæpius et junguntur ap. Philosophos σπουδαὶ καὶ παιδιαί, Seria et joci. Seriis enim rebus jocos esse subinde miscendos, atque adeo ista duo in vita jungenda esse, sanciebant Philosophi Pythagorei. Σπουδὰς καὶ παιδιὰς scripserat Crito Pythagoreus ap. Stob. p. 43., ubi nobis vulgarunt absurde ἐπῳδὰς καὶ παιδείας. Locutio est Græcis usitatissima σπουδήν τι τιθέσθαι, vel ποιεῖσθαι, Rei alicui studiose incumbere, s. Intento studio imminere." Valck. Schol. in N. T. 2, 477. Σπουδὴν ἔχειν, Operam dare, Dionys. H. de C. VV. 178. Σπ. et τριβὴ conf., ad Greg. Cor. 684.]

DAT. Σπουδῇ adverbialiter ponitur, ut σιγῇ, σιωπῇ, pro διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, ὑπὸ σπουδῆς, κατὰ σπουδὴν, Festinanter, Properanter, Herodian. 8, (4, 11.) Σωρευθέντος χειρὶ πολλῇ καὶ σπουδῇ, Et properanter, διὰ σπουδῆς, ut l. 3. loquitur. Lucian. Σπουδῇ προσιὼν, Properanter accedens. Itidem Od. Ο. (209.) Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, exp. κατὰ τάχος, Propere, Properanter. || Studiose, Summa cum diligentia, Enixe, Obnixe, Plato Charm. Τὸν πλησίον ὤθει σπουδῇ, Proximum obnixe detrudebat. Itidem ap. Thuc. 3, (49.) Οὐ σπουδῇ πλεούσης ἐπὶ πρᾶγμα ἀλλόκοτον, exp. Diligenter navigante. Interdum Magno cum labore, Ægre, Vix, μόλις, δυσχερῶς, ut exp. Il. B. 99. Σπουδῇ δ' ἕζετο λαὸς, Magno tandem labore vix effici potuit ut populus consideret, i. e. Vix tandem consedit. Sic Gal. Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἁμαρτάνειν ἀσφαλὲς, σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἄν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο, Vix sine discrimine peccari potest in morbo. Rursum Il. Ψ. (37.) Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ. || Serio, Xen. K. Π. (8, 3, 18.) Ὀμόσας εἶπεν ἦ μὴν σπουδῇ λέγειν: alter enim putabat eum παίζειν, Jocari. Plato de LL., Σπουδῇ κείμενα νόμιμα, Serio conditæ leges. Plut. Pericle, Σπουδῇ καὶ μετὰ γέλωτος, Serio et joco. [Studio et diligentia adhibita, Dionys. H. de C. VV. 70, 19. " Valck. ad Phalar. p. xvii. ad Charit. 253. Herod. 233. Ilgen. ad Hymn. 436. Musgr. Hel. 1459. Theocr. Epigr. 15. Il. E. 893. Heyn. Hom. 6, 218. 490." Schæf. Mss. " Valde, Athen. 301." Wakef. Mss. Plato Apol. 11. Σπ. χαριεντίζεται: Thuc. 8, 27. Ἧι μόγις — ἐνδέχεσθαι μετὰ βεβαίου παρασκευῆς καθ' ἑκουσίαν, ἢ πάνυ γε ἀνάγκῃ προτέρῳ ποι ἐπιχειρεῖν, σπουδῇ (al. ποῦ δὴ) μὴ βιαζομένῃ γε, πρὸς αὐθαιρέτους κινδύνους ἰέναι; Arat. 1035. Ἢ πῦρ αὔηται σποδιῇ, Schol. μετὰ κακοπαθείας καὶ βραδέως, leg. igitur σπουδῇ.]

Σπουδογέλοιος, ap. Strab. (16.) dicitur cognominatus Menippus, exponiturque Ridicule studiosus. Fortasse signif. etiam Serio jocans, aut Jocis studens. [Diog. L. 9, 17. " Jacobs. Anth. Proleg. p. 37." Schæf. Mss. " Steph. B. 192." Wakef. Mss.]

Σπουδάρχης, ὁ, Magistratibus gerendis studens, i. e. Qui magistratus ambit. Utitur Xen. initio Symp. Σπουδαρχίδης, ὁ, patronymici formam gerens, i. tamen significans q. σπουδάρχης: voluntque hanc παραγωγὴν esse Æolicam. Aristoph. Ἀ. (595.) πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης, i. e. οὐ σπουδάζων περὶ ἀρχάς, Non ambitiosus; major enim pars solet lucri causa publica munera ambire: quamobrem et μισθαρχίδαι ejusmodi homines vocantur, Qui quæstui habent magistratus. [" Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 63. Cf. * Στρατωνίδης, * Πανουργιππαρχίδας.] Σπουδαρχία, ἡ, Studium gerendorum magistratuum, Ambitio, [Plut. Æmilio 38. " Philo J. 1, 289." Wakef. Mss.] Σπουδαρχίας, ὁ, i. q. σπουδάρχης et σπουδαρχίδης. Hesychio σπουδαρχίαι sunt κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες, Qui studiose et diligenter magistratus gerunt. ET Σπουδαρχαιρεσίαι Eidem sunt οἱ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες. Item et VERB. Σπουδαρχέω SIVE Σπουδαρχιάω, Magistratibus gerendis studeo, Magistratus ambio: quorum illud derivatum potius e σπουδάρχης, hoc e σπουδαρχία. Illo utitur Synes. Ep. 101. Τῶν συγγενῶν σπουδαρχούντων, ἐν πολλοῖς ἰδιώτης εἰμί, Cum magistratus ambiant. Hoc, Aristot. Polit. 5, (5.) Δημαγωγοῦντες οἱ σπουδαρχιῶντες, Ii qui publica officia appetunt: [et Schol. Aristoph. Ἀ. 595. et ex eo Suidas. " Themist. 103. 221." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 81.]

[* Ἀντίσπουδος, unde * " Ἀντισπουδία, Contrarium studium, Euseb. Pr. Ev. 217." Wakef. Mss. * Ἄσπουδος, Eupolis Anecd. Bekk. 453. * " Ἀσπούδως, ad Hesych. 1, 579. n. 5." Dahler. Mss.] Ἀσπουδεὶ, Sine studio, Negligenter, χωρὶς σπουδῆς, Hes. Suid.: Hes. accipit etiam pro χωρὶς κακοπαθείας, ἄνευ πόνου καὶ μόχθου, Sine labore, magno labore, negotio, Nullo negotio. Verum Suidas, cum significat χωρὶς κακοπαθείας, dicit SCRIBI Ἀσπουδῇ: subjungens Homericum illud hemistichium, Μὴ μὰν ἀσπουδῇ γε: ap. Hom. tamen Cod. Ms. habet non ἀσπουδῇ, sed ἀσπουδεὶ, in quo itidem exp. χωρὶς σπουδῆς καὶ κακοπαθείας, ἄνευ πόνου. Il. Θ. 512. Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι. Sic et O. 476. Et X. (304.) Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, Non sine negotio perierim: sed qui me occidere voluerit, oportet ut totis annitatur viribus, ita ut posteris quoque strenuitas mea innotescat. Nisi malis ibi accipere pro Ignaviter, Segniter, Non egregia et præclara navata opera. [" Ad Il. P. 363. Heyn. Hom. 5, 502. 7, 46. 79. 8, 302. * Ἀσπουδί, 5, 451. 502. 7, 79." Schæf. Mss. * Ἔκσπουδος, Gl. Præproperus.] Κενόσπουδος, ὁ, ἡ, Inanibus rebus studens, In rebus inanibus studium et operam suam ponens, Cic. ad Att. Sed hæc fortasse κενόσπουδα sunt, Curiositatis plena: quæ tamen breviter sciantur necesse est. Κενοσπούδως, Studio inani, Frustra, Plut. Apophth. [" Mor. 1, 935. ad Charit. 259." Schæf. Mss. Artemid. 4, 84. * Κενοσπουδέω, M. Anton. 4, 32.] Κενοσπουδία, ἡ, Inane studium, [" Diog. L. Diogene 208. HSt." Seager. Mss. " Wakef. Eum. 563. Dionys. H. 2, 1199." Schæf.

Mss.] "Ἀκενόσπουδος, Qui rebus vanis et inanibus " non studet, etiam Vanæ gloriæ non studens : Παρὰ " Διογνήτου ἔμαθον τὸ ἀκενόσπουδον καὶ τὸ * ἀπιστητι- " κὸν, M. Anton. philosophus (1, 6.) ap. Suid. Ubi " τὸ ἀ. est Contemtus rerum vanarum, Rebus inani- " bus non studere." Ματαιόσπουδος, Vanis et inanibus rebus studens, i. q. κενόσπουδος. [* Ματαιοσπουδέω, Philostorg. H. E. 11, 1.] Ματαιοσπουδία, ἡ, Vanum et inane studium, Studium aliqua in re frustra collocatum. [" Οὐδὲν ὀνείρων διαλλάττουσιν αἱ τῶν ἀνθρώπων ματαιοσπουδίαι, Irrita hominum studia nihil differunt a somniis." Suicer. Thes. Eccl., Auctore non nominato. * Ὁμόσπουδος, Orac. Sibyll. 5. p. 597., ubi male extat * ὁμοσπόδοιο.] Περίσπουδος, Qui rebus seriis gaudet, [Simpl. ad Epict. 189. τῶν ἐφ' ἡμῖν, opp. καταφρονητικός: J. Poll. 6, 29. * Ὑπέρσπουδος, ibid. * Φιλόσπουδος, Anal. 2, 83.]

Σπουδαῖος, Studiosus, Diligens: ἀνδράποδον, e Dem. (119.) Diligens et sedulus servus. Ex Eodem, Σπουδαῖος γίνεται περὶ τοῦτον, Studiosus illius efficitur. Sic Isocr. Panath. Ἀκροατὰς τῶν ἄλλων σπουδαιοτέρους καὶ φιλοσοφωτέρους εἶναι νομίζοντας. Signif. etiam Bonus, Probus: opp. habens φαῦλος ap. Aristot. de Poët. Sic ap. Xen. K. Π. 2, (2, 15.) Πλείονας ὁμογνώμονας λαμβάνουσιν οἱ φαῦλοι ἢ οἱ σπουδαῖοι, quam viri probi et boni, οἱ περὶ τὰ καλὰ σπουδὴν ποιούμενοι. Itidemque ap. Isocr. ad Dem. (init.) Πολὺ διεστώσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας: (2.) Σπουδαῖοι τὰ ἤθη, Moribus probi, i. e. Qui probis sunt moribus. Item Bonus, ea signif. qua dicitur Bonus artifex, Plut. Pericle, Σπουδαῖος αὐλητὴς, ἀλλ' ἄνθρωπος μοχθηρὸς, Bonus tibicen, sed homo malus. Sic Aristot. Eth. 1, 7. Σπουδαίου κιθαριστοῦ, i. e. τοῦ εὖ κιθαρίζοντος, ut ibid. explicat, dicens hoc epitheton significare τὴν κατ' ἀρετὴν ὑπεροχήν. Item et res σπουδαῖαι dicuntur, itidem Bonæ, Probæ, Probatæ, Laudatæ: ut σπουδαῖος οἶνος, Vinum bonum, Probum et laudatum: Diosc. 9, 8. Idem 1, 181. Οὐ σπουδαῖον μέλι, Mel minime probum. Et Plut. σπέρματα σπουδαῖα, Bona aut Proba semina: (6, 4.) Πρῶτον μὲν ἀγαθὴν ὑπάρξαι δεῖ τὴν γῆν, εἶτα δὲ φυτουργὸν ἐπιστήμονα, εἶτα τὰ σπέρματα σπουδαῖα: (565.) Μύρου σπουδαίου κομισθέντος, Bono unguento; vel etiam Pretioso: ut supra σπουδῆς ἄξια dici Pretiosa, Æstimata, docui e Bud. Item σπουδαῖος pro σπουδῆς ἄξιος accommodatur et aliis rebus, significans Magno studio affectandus, Plato de Rep. 1. Πάνυ γέ τι σπουδαῖον εἴη ἡ δικαιοσύνη, Res summo studio appetenda; vel etiam Laudabilis et quæ cum virtute geritur. Quo refer, quod ap. Herodian. 4, (3, 5.) legitur, Ἐπιτηδεύμασι σπουδαιοτέροις ἐχρῆτο, ubi Polit. Studia tractabat honestissima. Aliquando Gravitatis quandam signif. habet. Isocr. Busir. (4.) Καίπερ οὐ σπουδαίαν οὖσαν οὐδὲ σεμνοὺς λόγους ἔχουσαν ὑπόθεσιν: nisi malis, Non magnopere affectandam. Itidemque homo aliquis σπουδαῖος dicitur Qui gravis est, nec in rebus levibus aut ludicris operam ponit. Xen. K. Π. 2, (2, 9.) Ἄνδρα ἡμῖν τὸν σπουδαιότατον διαφθείρεις, γελᾷν ἀναπείθων· καὶ ταῦτα, οὕτω πολέμιον τῷ γέλωτι. || Serius, Xen. paulo post l. c. Τοιαῦτα μὲν δὴ καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο ἐν τῇ σκηνῇ, Paus. Ἐνταῦθα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον τά τε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη, Eo olim convenientes et seria et fabulas narrabant. Athen. (261.) e Theophr. Φιλογέλως ὄντας, ἀχρείους δὲ πρὸς τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων. Quibus adde hoc Herodiani 5, (4, 13.) Μεγάλῃ σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων, ὡς ἂν ἐπί τινα σπουδαῖα πεμφθέντων, Quasi ad seria negotia expedienda mitterentur; vel Quasi magnis gravibusque de rebus mitterentur. [" Ad Xen. Mem. 4, 2, 2. vide Ind., Plut. Mor. 1, 5. 10. 12. 16. Oxon., ad Herod. p. 5. 67. 142. 291. 305. 368. Brunck. ad Œd. C. 577. Valck. Diatr. 293. Thom. M. 247. 806. Wakef. S. Cr. 5, 15. Dionys. H. 1, 60. Boiss. Philostr. 331. 591. Ἐπὶ τοῖς τρόποις, τοὺς τρόπους, Plut. Mor. 1, 1. ubi v. Wyttenb., item p. 11. cf. ad Thom. M. 123. 125. Opp. κακὸς, Dionys. H. 3, 1827." Schæf. Mss. Jambl. Protr. 100. " Probatus, de re inanima qualibet, Dio Chrys. 2, 251." Wakef. Mss. Σπουδαιέστερος, Heliod. 7, 298. Herod. 1, 8. Σπουδαιέστατος, 133. Σπουδαιότερος, Æschin. Dial. 1, 12.]

[* Σπουδαιολόγος, unde adv. * " Σπουδαιολόγως, Philo J. 1, 218." Wakef. Mss.] Σπουδαιολογέω, De rebus gravibus et seriis loquor, Gravi et serio sermone utor, Xen. Σ. (8, 41.) p. 524. Εἰ δ' ὑμῖν δοκῶ σπουδαιολογῆσαι μᾶλλον ἢ παρὰ πότον πρέπει: (4, 49.) p. 518. Οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὕτως ἐσπουδαιολογήθη, Hactenus serio disputavimus, Serio sermone disseruimus. Idem K. Ἀ. 1, (9, 15.) voce pass. utitur in activa signif. Εἰ δὲ δὴ παρείνοιτο, καὶ πλεῖστοι μέλλοιεν ὄψεσθαι, προσκαλῶν τοὺς φίλους, ἐσπουδαιολογεῖτο, ὡς δηλοίη οὓς τιμᾷ: ubi tamen exp. quidam Affectate et magno studio adhibito loquebatur. [" Diog. L. 329." Wakef. Mss. " Ammon. 44. Thom. M. Add. ad p. 908." Schæf. Mss.]

Σπουδαίως, Studiose, Diligenter: σπ. ἔχειν πρός τι aut πρός τινα, Alicui operam et studium navare, Studere alicui. Dionys. H. de Arte Rhet., Οἱ δὲ περὶ τὴν κρᾶσιν τῶν ἠθῶν οὐ σπουδαίως ἔχουσι, Aristot. Rhet. 2. Τοὺς πρὸς αὐτοὺς σπ. πως ἔχοντας, οἷον θαυμάζοντας αὐτοὺς καὶ σπουδαίους ὑπολαμβάνοντας, Qui aliquam operam ipsis navant, Qui aliquo modo ipsis student. At σπ. βοηθεῖ exp. Præsentaneo est auxilio. || Serio, Plato Cratylo, Καὶ σπ. εἰρημένος καὶ παιδικῶς. Exp. etiam Citra ullum figmentum, Bona fide. [LXX. Sap. 2, 6. " Σπουδαιοτέρως, Timario in Notit. Mss. 9, 206." Kall. Mss. Σπουδαίως, Gl. Sedulo, Propere, Tanto opere, Enixe, Magno opere, Efficaciter, Perplexe, Strenue, Naviter, Sincere, Festinanter, Serio: Σπουδαιότερον· Festinantius, Properantius: Σπουδαιότατα· Accuratissime, Magnopere. * Σπουδαιότης, Diod. S. 1. p. 59, 3. LXX. 3 Macc. 1, 9. Καὶ τῇ σπ. καὶ εὐπρεπείᾳ καταπλαγείς. " Porph. 362." Wakef. Mss.]

Σπουδάζω, Sedulo ago, Diligenter et strenuam operam navo, Aristoph. Σφ. (694.) Ἢν τίς τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε, Ἐσπουδάκατον, Sedulo agunt pro se uterque. Item σπουδάζων καὶ ὑπερδιατεινόμενος, Diligentem navans operam et contendens supra modum. Variis modis construitur hoc verbum. Aliquando enim participio jungitur, Xen. Œcon. (9, 1.) Σπουδάζω διδάσκων, Diligentem operam in docendo navo, Diligenter doceo. Aliquando cum infin., significatque itidem Diligentem operam navo ut, Satago, Contendo, Enitor, Annitor, Herodian. 7, (6, 18.) Περὶ ταῖς πύλαις στενοχωρούμενον, παρεισδῦναι σπουδάζοντος ἑκάστου, Unoquoque annitente et nihil non moliente ut ingrederetur. Polit. vertit, Pro se quisque intrare primi urbem festinabundi: accipiens σπουδάζειν pro Festinare, Properare. Idem Herodian. 1, (17, 9.) Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, ταύτῃ καὶ μᾶλλον ἐσπούδασε διεξελθεῖν, Magis satagebat legere, Majore legendi cupiditate illiciebatur. Greg. Naz. Πᾶν εἶδος κακίας διεξελθόντες, καὶ εἶναι κακοὶ σπουδάζοντες. Quæ Bud. sic vertit, Omne genus vitii usquequaque exercentes, et malitiam affectantes. Sic Plut. Camillo, Σπουδάζοντες ἄρχειν, Magistratum affectantes, etiam Magistratum ambientes: quod uno verbo σπουδαρχεῖν s. σπουδαρχιᾷν dicitur. Xen. quoque cum infin. junxit, Ἀπολ. (22.) Οὐ τὰ πάντα εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης ἐσπούδασα, Non omnia dicere institui, quæ ad judicium pertinerent. Itidemque Chrys., Ταῖς προσευχαῖς καὶ τῇ Θεοῦ λατρείᾳ σπουδάζων ἐσχολακέναι, Precationibus vacare instituens, studens. Aristot. de purpuris, Σπουδάζουσι δὲ ζώσας κόπτειν, i. e., Plin. interpr. Vivas capere contendunt. Interdum cum ὅπως, itidemque signif. Diligentem operam navo, Satago, Enitor, Annitor, Contendo, Dem. Μετὰ ταῦτα ἤδη ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς, Studio contendit ut e filia natus puer sibi in adoptionem daretur. Aristot. Eth. 1, 7. Σπουδαστέον ὅπως ὁρισθῶσι καλῶς. Interdum cum præpositionibus, et quidem potissimum cum περὶ, eaque habente suum vel gen. vel accus. Prioris generis hæc inter alia sint exempla: Plato Epist. 7. Φασὶν εἰδέναι περὶ ὧν σπουδάζω, In quibus operam pono, Quibus studiose incumbo: Apol. (11.) Σπουδάζειν καὶ κήδεσθαι προσποιούμενος περὶ πραγμάτων ὧν

οὐδὲν πώποτε τούτῳ ἐμέλησεν, Studio et curæ sibi esse fingens ea, quorum nihil ipsi unquam cordi fuit. Sic Isocr. Panath. Ἀνακοινοῦσθαι περὶ ὧν ἂν σπουδάσωσι, Evag. Enc. Μᾶλλον περὶ τῆς δόξης ἢ τοῦ βίου σπουδάζοντας. Sic Dem. Περὶ δόξης μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων: q. l. citans Bud. 798. Σπουδάζειν περί τινος exp. Solicitum esse et accurate prosequi. Frequentius cum περὶ habente junctum accus., Herodian. (3, 13, 3.) Περὶ τὰ θεάματα ἐσπουδακότας, Spectaculis studentes: 4, (3, 5.) Ἐσπουδακὼς περὶ παλαίστραν καὶ γυμνάσια ἐλεύθερα: 6, (1, 16.) Οὖσαν φιλοχρήματον, καὶ περὶ τοῦτο ὑπερφυῶς ἐσπουδακυῖαν, Opum cumulandarum studiosam. Sic Dem. (66.) Ἐν οἷς ἑκάτεροι διατρίβετε, καὶ περὶ ἃ σπουδάζετε. Et Plut. Artax. Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, καὶ σπουδάσασα περὶ τὴν παιδιάν. Itidem Plato, Σπουδάζειν περὶ τὰ χρήματα, Pecuniarum congerendarum studiosum esse: ut Isocr. Τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαζόντων. Athen. Σπουδάσαι περὶ τρυφήν, Xen. (Ἀπ. 4, 5, 10.) Σπουδάζειν περὶ τὰς ἡδονάς, Aristot. Σπουδάζοντες περὶ τὰς χορείας. Rursum Isocr. Evag. Σπουδάζειν περὶ τὸν πόλεμον, Bello gerendo studium adhibere. Item σπουδάζειν περὶ φιλίαν, Colendæ amicitiæ studere, s. Colere amicitiam. Ibid. similiter σπουδάζειν περὶ δικαιοσύνην. Et Dem. (211.) σπουδάζειν περὶ τὸ ἴσον, Colere æquitatem. Præterea dicitur σπουδάζειν περί τινα, ut Cic. Tibi omnes navare operam et studium volunt; et alibi Studere alicui: pro quo Aristot. dicit, πρός τινα σπουδαίως ἔχειν. Plut. Themist. (2.) Σπουδάσαι περὶ Μέλισσον, Melisso physico operam dedisse. Sic Herodian. 2, (10, 15.) Φασὶ περὶ τὸν Νίγρον ἐσπουδακέναι, Studere Nigro dicuntur. Itidem 4, (6, 10.) Εἰς τὸν ἡνίοχον περὶ ὃν ἐκεῖνος ἐσπουδάκει, Cui studebat, Cujus erat studiosus, Cui addictus erat, favebat. Itidemque περί τινα σπουδή, ap. Eund. sæpissime. Sic Isocr. ad Dem. (3.) Μᾶλλον ἐθαύμασε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας. Cum aliis quoque præpp. jungitur, cum πρὸς, cum εἰς, cum ἐπὶ, cum ὑπέρ. Dicitur enim σπουδάζειν πρός τινα, ut περί τινα, non tamen eod. sensu: siquidem teste Luciano Solœcista (10.) Τὸ σπουδάζειν πρός τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει· τὸ δὲ περί τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει. Bud. tamen p. 798. σπουδάζω πρός τινα interpr. Colo aliquem, Faveo alicui, Exhibeo me obsequiosum: quo sensu σπουδάζειν περί τινα dicitur: afferens e Dem. (624.) Πολῖται γεγενημένοι, καὶ ἄλλως ἐσπουδακότες πρὸς ὑμᾶς. Sic σπουδάζω εἰς τὰ σὰ, ibid. idem Bud. interpr. Faveo rebus tuis: itidem e Dem. (577.) afferens, Ἀξιώσεις σπουδάζειν εἰς τὰ σὰ τοὺς ὑπὸ σοῦ δημοσίᾳ προπεπηλακισμένους; quo sensu Eur. dicit σπεύδω τὸ σὸν ἀγαθόν. Dicitur etiam σπουδάζειν ἐπί τινι, sicut σπουδὴ ἐπί τινι, pro Dare operam rei alicui, Studium navare s. Studere rei alicui: σπουδάζειν περί τι s. περί τινος aut ὑπέρ τινος. Sic Isocr. ad Nic. Ἐφ' αἷς γνώμαις μάλιστα ἐκεῖνοι ἐσπούδασαν, In quibus studium posuerunt. Xen (Ἀπ. 1, 3, 11.) Σπουδάζειν ἀναγκασθῆναι ἐφ' οἷς οὐδ' ἂν μαινόμενος σπουδάσειεν. Æschin., Ἔστι δὲ ὑπόλοιπόν μοι μέρος τῆς κατηγορίας, ἐφ' ᾧ μάλιστα σπουδάζω, In quod maxime incumbo. Sic Dem. (514.) Σφόδρα ἐσπούδασεν ἐφ' οἷς ἠδικημένῳ μοι συνῄδει, Vehementer contendit. Dicitur et σπουδάζειν ὑπέρ τινος, sicut περί τινος. Dem. Σπουδάζειν ὑπὲρ τούτων καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, Plut. Popl., Σπουδάζων ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων, Studio Romanorum. Dativo etiam jungitur ut verbum Lat. Studere. Lucian. (2, 862.) Σπουδάζοντες τῇ παρασιτίᾳ, Studentes parasiticis adulationibus. Præterea ut Studere alicui dicitur ap. Lat. pro Favere, ita et σπουδάζειν τινὶ ap. Græcos pro σπουδάζειν περί τινα, s. πρός τινα. Plut. Τὸν δῆμον τῇ πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ ἐκείνῳ σπουδάζοντα παρέχων. Item cum accus., itidem pro Diligentem operam navo alicui rei, etiam Affecto. Plato Epist. Σὺ ἐμοῦ μὲν καταπεφρόνηκας, ἄλλα δὲ ἐσπούδακας, Aliis rebus studere cœpisti, Ad alia animum intendisti: ut Eust. dicit σπουδάσαι τὰ οὐράνια, Rebus cœlestibus animum adjicere. Gal. Therap. 9. Ἀμελήσαντας ἤθους χρηστοῦ, δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι: cui simile exemplum aliud habes ap. Bud. 798., ubi interpr. Affecto, Colo. Sic et Synes. Ep. 58. Γάμους ὁ μὲν ἐσπούδαζεν, ὁ δὲ ἐκώλυεν, Nuptias hic affectabat, alter prohibebat. Xen. K. Π. 6, (1, 25.) Ὅσα ἂν ὁρῶ σε σπουδάζοντα, συνεργὸς σοι πειράσομαι γίγνεσθαι ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστος, Si qua in re strenuam te navare operam viderim. Affertur et σπουδάζω τὸ σὸν, pro Ago id quod est in rem tuam, Tuas partes foveo. Quo sensu Dem. dicit σπουδάζω εἰς τὰ σὰ, Eur. σπεύδω τὸ σὸν ἀγαθόν. ‖ Serio ago, etiam Serio loquor, dico, Xen. (Ἀπ. 1, 3, 7.) Τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων ἔπαιζεν ἅμα σπουδάζων, Simul serio rem agens. Affertur et ex Isocr. Περὶ τὰ γελοῖα σπουδάζων, pro In rebus ludicris et ridiculis serio agens. Itidem Plato Gorg. Σπουδάζει ταῦτα Γοργίας, ἢ παίζει; Et ap. Xen. Σ. (1, 15.) ὁ γελωτοποιὸς ait, Οὐ γὰρ ἔγωγε σπουδάσαι ἂν δυναίμην μᾶλλον ἤπερ ἀθάνατος γενέσθαι, Serio loqui. Ceterum ut in superiori l. opp. παίζειν et σπουδάζειν, ita σπουδάζειν et σκώπτειν, σπουδάζειν et * ἐπιμυκτηρίζειν: (4, 29.) Οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἀναμὶξ ἔσκωψάν τε καὶ ἐσπούδασαν. Plut. (8, 163.) Ἐγὼ μὲν δεικνύω ἐσπουδακὼς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυκτήρισαν. ‖ Pass. Σπουδάζομαι, Opera mihi navatur, Studiose expetor. Greg. Naz. Τὸ σπουδαζόμενον ἦν ὑπ' ἐκείνων, ἐκτριβῆναι τὴν κακίαν, Illis id agebatur, ut malitia extereretur; s. In eo toti erant, In eo studium operamque suum ponebant. Idem de martyribus loquens, Ὧν διπλοῦν τὸ ζῆν, τὸ μὲν ὑπερορώμενον, τὸ δὲ, σπουδαζόμενον, Unum, quod despicitur, alterum, quod magno studio expetitur. Vel etiam In pretio habetur, Magni æstimatur. Plut. Themist. Σπουδαζομένη πρὸς ἡδονὴν παίδευσις, Cui opera navatur, Quæ quæritur et expetitur. Observa autem in præcedenti l. opponi inter se σπουδάζεσθαι et ὑπερορᾶσθαι, i. e. Studiose expeti et despici; s. Magni æstimari, In pretio haberi: ut et ap. Theophr. H. Pl. 5, 5. de cupresso, Τὰ σπουδαζόμενα τῶν ἔργων ἐκ τούτων ποιοῦσι. Paulo ante, Οὐλότατον δὲ τὴν ῥίζαν ἐστὶ, καὶ ἐκ ταύτης τὰ σπουδαιότατα ποιεῖται τῶν ἔργων: de thya, de qua Plin. 13, 16. Radice nihil crispius, nec aliunde pretiosiora opera. Sic et ἐσπουδασμένα σιτία dicuntur Quæ studiose expetuntur, in pretio haberi solent: τὰ σπουδῆς ἄξια, ut Plut. loquitur. Xen. K. Π. 4, (2, 19.) Τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι. Homo etiam aliquis σπουδάζεσθαι dicitur Cui studetur, Qui in pretio haberi solet, magni æstimatur ita ut omnium studia et favorem sibi conciliet, Lucian. (1, 243.) Ὁ δὲ Ἥφαιστος τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται ὑπ' [πρὸς] αὐτῆς, Ipsaque ejus studiosa est, eum amat et colit. Alciphron, Διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δῆλός ἐστι σπουδάζεσθαι βουλόμενος, A te amari et coli vult propter patrocinium. Plut. Pericle, (24.) Αὐτὴν ὡς σοφήν τινα λέγουσιν ὑπὸ τοῦ Περικλέους σπουδασθῆναι, Eam ut sapientia præditam feminam ajunt a Pericle summo studio observatam fuisse: Themist. Σπουδαζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Qui summo studio colitur a civibus, Cui student et favent cives. Idem, de histrione nobilissimo, Σπουδαζόμενος ὑπὸ πάντων, i. e. πλείστης ἀξιούμενος σπουδῆς. Alia vide ap. Bud. Item sicut σπουδάζειν significat interdum Instituere, ea signif. qua oratio aut disputatio aliqua de re dicitur institui, ita Synes. de Insomn. Ὅτου χάριν ἐσπουδάσθη ὁ λόγος, Cujus rei gratia instituta est oratio. [" Σπουδάζω, Xen. K. Π. p. 42. Schneid. Præf. ad Demetr. p. ix. Ammon. 130. Bergler. ad Alciphr. 120. Lennep. ad Phal. p. 11. P. Abresch. Paraphr. 264. Thom. M. 805. Wakef. Herc. F. 507. Heyn. Hom. 7, 310. Opp. παίζω, Thom. M. p. 3. Fut., Lucian. 2, 283. Heind. ad Plat. Phædr. 361. Σπ. τὶ, Achill. Tat. p. 27.: περί τι, Valck. ad Herod. 172. ad Lucian. 1. p. xxxv. 421.: πρός σε, περί σε, 3, 581. Plato Gorg. 220.: τινὰ, Crus. ad Suet. p. 90. Heind. ad Plat. Phædr. 209. Σπουδάζεται, Curæ est, Alciphr. p. 48." Schæf. Mss. " Σπουδάζω, Serius sum, neutr., Dio Chrys. 1, 653. Σπουδάζομαι ὑπὸ, 2, 129." Wakef. Mss. Dionys. Hal. A. R. 12. p. 2350. Plut. Comp. Niciæ 3. Crasso 12. Arrian. Ep. 3, 4. Jambl. Adhort. 62. Strabo 17. p. 675. Sieb. Μάλιστα ἐσπουδάσθη παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὁ Μασινίσσης: 685. Ἱπποφόρβια ἐσπουδασμένα διαφερόντως τοῖς βασιλεῦσιν. " Ep. ad Hebr. 4, 11. Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν, Totis itaque viribus

[illegible], [illegible] integimus, ut possi[illegible]. Σπουδάζειν τὰ γράμματα, τὴν φιλοσοφίαν, Literis aut Philosophiæ severam operam [illegible]. Plerumque tamen dicebatur σπουδάζειν περί [illegible]. De viris mulierosis περὶ γυναῖκας σπουδάζειν ponit Polyb. ap. Athen. 4[illegible]. De luxuriosis σπουδάζειν περὶ τρυφὴν, Anaxandrides ap. Eund. 531. In eund. sensum dicebatur ὅλος περί τι, Totum esse in aliqua re. Theopompi Historici frequentissima phrasis est ὅλος [illegible] καὶ κύβους εἶναι. Sicut autem nostro loco infinitivo verbo jungitur, sic etiam a Paulo 2 Tim. 4, 9. Tit. 3, 12. Illud notabile, quemadmodum hic legitur σπουδάσωμεν οὖν, et §. 1. φοβηθῶμεν οὖν, sic in §. 3. h. Cap. hanc esse lectionem veterrimo in Cod. εἰσερχώμεθα οὖν." Valck. Schol. in N. T. 2, 477.]

Σπούδασμα, τὸ, Res studiose elaborata. Sophronius Græce σπουδάσματα vocat quæ Hieronymus latine Opuscula. Item σπούδασμα dicitur Quælibet res quæ studiose fit et affectatur, cui studetur. Bud. e Greg. Naz. Τῷ δέ τι δεύτερον ἔργον καὶ σπούδασμα γίνεται, θεραπεύειν τὸν πρόεδρον. Idem σπούδασμα interpr. Opus magno studio factum, afferens ex Arriano (7, 7, 13.) p. 194. de cataractis Tigris fluvii ab Alexandro complanatis, quas Persæ olim fecerant ad arcendos a mari hostes, Οὐ χαλεπῶς διακόψαι τὰ Περσῶν σπουδάσματα. Pro eod. DICITUR ET Σπούδημα, quod ap. Hes. legitur, [illegible] exp. [illegible] σπούδασμα. [* "Σπουδασμάτιον, Libellus, Ruhnk. Præf. ad Tim. p. xi." Schæf. Mss. Photii Codex 130. 153. 155.]

[Σπουδαστέος, Affectandus, Xen. A. 7, 6.] Σπουδαστέον, Studendum et enitendum est, Diligentia adhibenda est, Studiose expetendum et affectandum est, Synes. Ep. 99. Ταύτῃ τε οὖν τιμητέον ὑμῖν τὸ ἔρημον καὶ ἀντὶ παντὸς σπουδαστέον, Et omnium loco colendum atque affectandum est. [Aristot. Eth. 1, 7. Eur. Iph. A. 902. "Clem. Alex. 185. 210." Kall. Mss.] Σπουδαστής, Studiosus, Qui rei alicui aut homini studet, Fautor, Qui partes alicujus sequitur in factione quapiam, Greg. Naz. Οὔτε γὰρ [illegible] εἶχε πρὸς τοὺς [illegible] ἢ τοὺς σπουδαστάς, [Plut. Artax. 26. Cato 54. * Κενοσπουδαστής, Socr. H. E. 7, 29.] Σπουδαστικός, Diligens, Strenuam operam navare solitus, Aristot. Rhet. 2. de potentioribus, Καὶ σπουδαστικώτεροι [illegible] μελείᾳ εἶναι, ἀναγκαζόμενοι σκοπεῖν τὰ περὶ τὴν δύναμιν, Apud Plat. σπουδαστικός, opp. τῷ φιλοπαίγμονι, h. e. Qui serio sermone delectatur. [Plut. 6, 186. "M. Anton. 1, 16." Kall. Mss. * Σπουδαστικῶς ἔχω, Ad res serias tractandas proclivis et idoneus sum, Plat. 6, 419. Apollon. 804. Villois.]

[* Σπουδαστός, Jambl. Protr. 20.] Ἀξιοσπούδαστος, ὁ, ἡ, Dignus cui studeatur, Dignus qui studiose expetatur aut colatur, σπουδασθῆναι ἄξιος. Ἀσπούδαστος, Qui non studiose expetitur, aut colitur, Cui non studetur: et e consequenti, Neglectus, Contemtus, Qui nullo in pretio habetur. [Eur. Iph. T. 201. Bacch. 910. Fr. Menippi 43. Hippocr. 1281, 39. Ælian. N. A. 17, 23. * Ἀσπουδάστως, 10, 30.] Περισπούδαστος, Studiose expetitus, Qui studiose D affectari solet, ζηλωτὸς, περιμάχητος, Herodian. 6, (8, 9.) Τίμιον τε καὶ περισπούδαστον τῇ [illegible], ubi Polit. Honorem ipsi ac studium delaturum. [" Ad Charit. 214. ad Lucian. 1, 264. 504." Schæf. Mss. * "Περισπουδάστως, Chrys. in Jo. Hom. 63. T. 2. p. 822." Seager. Mss. Athen. 164. 593. * Πολυσπούδαστος, Eust. Il. Δ. p. 442. Od. A. p. 12, 11.]

[* Ἀντισπουδάζω, Gl. Obtrector, Dio Cass. 40. p. 146.] Ἀποσπουδάζω, Studium et contentionem circa rem aliquam omitto, Studiosus rei alicujus esse desino. A Suida exp. παύομαι τῆς σπουδῆς. Exp. etiam ἀμελῶ, item καταφρονῶ, i. e. Negligo, Contemno: cum gen., ut, Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπούδαζεν. Sic ap. Plut. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπεσπούδαζε τῶν κοινῶν, Non tamen negligebat rempublicam. || Bud. affert e Basilio junctum infinitivo, alio sensu, ubi ille scribit, Ὡς ἄν τινες οἱ τιμῆς ἐγγύτεροι, ἢ ἔχειν ἐσπουδακότες, ἀλλὰ παρεῖναι ἀποσπουδάζοντες, Hoc agentes ne adsim, Vitantes ne ego adsim, Bud.

A [" Valck. Adoniaz. p. 203. ad Herod. 706." Schæf. Mss. Philostr. Apoll. 1, [illegible], 2. cf. Soph. 1, 17, 2.] " Διασπουδάζω, Expeto, Do operam, e Dem." [Dionys. Hal. Lysiæ c. 14. Arrian. Anab. 7, 23, 13. "Clem. Alex. 947." Wakef. Mss. " Greg. Naz. 2, 181. Theod. Prodr. Rh. 4, p. 149." Boiss. Mss. * Διεσπουδασμένως, Dionys. H. 1, 18. * Ἐκσπουδάζω, Liban. 1, 160. 2, 376. Philostr. V. S. 1, [illegible].] Ἐπισπουδάζω exp. Festino, Incito, Instigo. Qua signif. ἐπισπεύδω dicitur. [Lucian. 3. p. 118. Schleusn. Lex. V. T.] ITIDEM Ἐπισπουδαστής exp. Accelerator, [LXX. Esai. 14, 4.] Κατασπουδάζω, i. q. simplex σπουδάζω, Studeo, Operam navo, Studiose affecto, e Greg. Naz. Κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, pro Filii sategimus, De filio anxie laboravimus. Affertur et κατεσπουδασμένος e Vallæ interpretatione pro Rerum agendarum anxius. E quo partic. est ADV. Κατεσπουδασμένως, quod exp. Bona fide, Citra figmentum: SICUT Ἐσπουδασμένως Bud. usurpat, hæc Plauti, Bonan' fide tu mihi istæc verba dixisti, sic B Græce reddens, p. 119. Ἆρά γε σὺ ἐσπουδασμένως τόνδε τὸν λόγον ἔλεξας; vel ἐσπουδασμένως [illegible]. [Κατασπουδάζω, Aq. 2 Sam. 4, 1. Job. 23, 15. " Vita Æschyli p. x. Both., Heyn. Hom. 6, 76. Jacobs Anth. 1, 275. 6, 275. ad Herod. 188." Schæf. Mss. " Κατασπουδάζομαι, Rebus seriis intentus sum, Herod. 2, 173. Εἰ ἐθέλοι κατεσπουδάσθαι αἰεὶ, 174. Κατεσπουδασμένον [illegible]." Schw. Mss. Ad Greg. Cor. 676. Ed. Schæf. [illegible] Festinatio, Perturbatio, Aq. Sophon. 1, 18. * " Περισπουδάζω, Philemon Athenæi 3. p. 53." Dindorf. Mss. Symm. Ps. 67, 16. * " Περισπουδάω, Tzetz. Chil. 12, 14." Eberling. Mss. * " Προσσπουδάζω, Philostr. 231. τοῦ βιβλίου." Kall. Mss.] " Συσπουδάζω σοι, Studeo " tibi, A te sto: ex Aristoph." [cf. Ep. 708.] " Possit alioqui signif. etiam, Operam tecum ad rem " quampiam navo." [" Schol. Lucian. ad Phalar. 2. c. 1." Boiss. Mss. * Συνεσπουδασμένως, Eunap. V. Soph. p. 60. * " Συσπουδαστής, Nicet. Ann. 1, 9. p. 22." Lobeck. Phryn. 173. * Συσπουδαστικῶς, M. C Anton. 1, 16.] Ὑπερσπουδάζω, Supra modum studeo, Supra fidem navo operam alicui rei, Vehementer et Studiosissime diligentissimeque incumbo, Lucian. (2, 888.) Ὑπερσπουδάκασι περὶ τὴν [illegible] τῶν ἡλικιωτῶν. [" Brunck. Aristoph. 2, 62." Schæf. Mss. * Ὑποσπουδάζω, Dio C. 39, 25. p. 102. Joseph. A. J. 10, 2, 3.]

" Σπουσίνιοι, Ministri publici Athiensis reip. a " Spusino quodam, qui primus eos instituit, dicti. " Iidem inveniuntur vocati et σπεύσιμοι, ab accele- " randi studio fortasse. Ita VV. LL. sed perperam " Σπουσίνιοι scribunt pro Σπευσίνιοι: ut habemus " ap. Suidam in voce Τοξόται: qui Σπευσίνιοι iidem, " non Σπουσίνιοι nominat, τὸν συντάξαντα τὰ περὶ αὐ- " τούς. Fortassis autem illud Σπεύσιμοι pro Σπευσί- " νιοι scriptum fuerit: sed Σπουσίνιοι unde inventum " sit, vix conjici potest." [" Σπευσίνιοι, Kuster. Aristoph. 118." Schæf. Mss.]

ΣΠΙΖΩ, Extendo, Expando, ἐκτείνω, Eust. Schol. D Aristoph. Ἱππ. || Avis etiam ea, quæ σπῖνος vocatur, dicitur σπίζειν, idque κατ' ὀνοματοποιΐαν, teste Eust. (Il. 991, 52.), citante hunc locum Arati 1024. Καὶ σπῖνος ἠῷα σπίζων, quem Festus Avien. sic interpr. Si matutino fringuilla resultat ab ore. Ubi ἠῷα σπίζων dicit sicut paulo ante, Νύκτερον ἀείδουσα, Nocturna canens. Sed perperam omnes, quas vidi, Edd. habent ἠῷ ἀσπίζων. Schol. exp. ὑπὸ ὄρθρον φθεγγόμενος. [Theophr. Fr. 6, 3, 2. " Heyn. Hom. 6, 251." Schæf. Mss.]

Σπιδής, ὁ, ἡ, Patens, Amplus, ἐκτεταμένος καὶ πλατύς, ut exponi a quibusdam monet Eust. Il. Λ. 753. ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο. Major tamen pars ibi legit δι' ἀσπιδέος, ut supra post Ἀσπὶς docui, ex eod. Eust. Verum et σπιδὴς scribi posse, CONFIRMAT Σπίδιον πεδίον, quod ap. Æsch. legi idem Eust. testatur, et a VV. LL. exponi μακρόν: e quo affertur et σπίδιον μῆκος ὁδοῦ. Hes. quoque σπίδιον et σπιδὲς idem significare tradit, exponens, μέγα, πλατύ, ἴσον, μακρόν; item στρογγύλον. SIC Σπιδόεν idem Hes. exp. πλατύ,

00044347

Digitized with financial assistance from the
Government of Maharashtra
on 21 October, 2015